



123.com
truyện

Tung Tiên Hữu Tọa
Linh Kiếm Sơn

**TRƯỚC KIA CÓ TÒA LINH KIỂM SƠN (TÔNG TIỀN
HỮU TỌA LINH KIỂM SƠN)**

Tác giả: Quốc Vương Bộ Hạ

Editor: hikenshi

Thể loại: Tiệp Hiệp

Nguồn: voz.vn

—★—

DTV-EBOOK.COM

Trước Kia Có Tòa Linh Kiếm Sơn (Tông Tiên Hữu Tọa Linh Kiếm Sơn)

Quốc Vương Bộ Hạ

Tải ebook miễn phí tại DTV-EBOOK.COM

Table of Contents

- [1](#)
- [2](#)
- [3](#)
- [4](#)
- [5](#)
- [6](#)
- [7](#)
- [8](#)
- [9](#)
- [10](#)
- [11](#)
- [12](#)
- [13](#)
- [14](#)
- [15](#)
- [16](#)
- [17](#)
- [18](#)
- [19](#)
- [20](#)
- [21](#)
- [22](#)
- [23](#)
- [24](#)
- [25](#)
- [26](#)
- [27](#)
- [28](#)
- [29](#)
- [30](#)
- [31](#)
- [32](#)
- [33](#)
- [34](#)
- [35](#)
- [36](#)

- [37](#)
- [38](#)
- [39](#)
- [40](#)
- [41](#)
- [42](#)
- [43](#)
- [44](#)
- [45](#)
- [46](#)
- [47](#)
- [48](#)
- [49](#)
- [50](#)
- [51](#)
- [52](#)
- [53](#)
- [54](#)
- [55](#)
- [56](#)
- [57](#)
- [58](#)
- [59](#)
- [60](#)
- [61](#)
- [62](#)
- [63](#)
- [64](#)
- [65](#)
- [66](#)
- [67](#)
- [68](#)
- [69](#)
- [70](#)
- [71](#)
- [72](#)
- [73](#)
- [74](#)
- [75](#)
- [76](#)

- [77](#)
- [78](#)
- [79](#)
- [80](#)
- [81](#)
- [82](#)
- [83](#)
- [84](#)
- [85](#)
- [86](#)
- [87](#)
- [88](#)
- [89](#)
- [90](#)
- [91](#)
- [92](#)
- [93](#)
- [94](#)
- [95](#)
- [96](#)
- [97](#)
- [98](#)
- [99](#)
- [100](#)
- [101](#)
- [102](#)
- [103](#)
- [104](#)
- [105](#)
- [106](#)
- [107](#)
- [108](#)
- [109](#)
- [110](#)
- [111](#)
- [112](#)
- [113](#)
- [114](#)
- [115](#)
- [116](#)

- [117](#)
- [118](#)
- [119](#)
- [120](#)
- [121](#)
- [122](#)
- [123](#)
- [124](#)
- [125](#)
- [126](#)
- [127](#)
- [128](#)
- [129](#)
- [130](#)
- [131](#)
- [132](#)
- [133](#)
- [134](#)
- [135](#)
- [136](#)
- [137](#)
- [138](#)
- [139](#)
- [140](#)
- [141](#)
- [142](#)
- [143](#)
- [144](#)
- [145](#)
- [146](#)
- [147](#)
- [148](#)
- [149](#)
- [150](#)
- [151](#)
- [152](#)
- [153](#)
- [154](#)
- [155](#)
- [156](#)

- [157](#)
- [158](#)
- [159](#)
- [160](#)
- [161](#)
- [162](#)
- [163](#)
- [164](#)
- [165](#)
- [166](#)
- [167](#)
- [168](#)
- [169](#)
- [170](#)
- [171](#)
- [172](#)
- [173](#)
- [174](#)
- [175](#)
- [176](#)
- [177](#)
- [178](#)
- [179](#)
- [180](#)
- [181](#)
- [182](#)
- [183](#)
- [184](#)
- [185](#)
- [186](#)
- [187](#)
- [188](#)
- [189](#)
- [190](#)
- [191](#)
- [192](#)
- [193](#)
- [194](#)
- [195](#)
- [196](#)

- [197](#)
- [198](#)
- [199](#)
- [200](#)
- [201](#)
- [202](#)
- [203](#)
- [204](#)
- [205](#)
- [206](#)
- [207](#)
- [208](#)
- [209](#)
- [210](#)
- [211](#)
- [212](#)
- [213](#)
- [214](#)
- [215](#)
- [216](#)
- [217](#)
- [218](#)
- [219](#)
- [220](#)
- [221](#)
- [222](#)
- [223](#)
- [224](#)
- [225](#)
- [226](#)
- [227](#)
- [228](#)
- [229](#)
- [230](#)
- [231](#)
- [232](#)
- [233](#)
- [234](#)
- [235](#)
- [236](#)

- [237](#)
- [238](#)
- [239](#)
- [240](#)
- [241](#)
- [242](#)
- [243](#)
- [244](#)
- [245](#)
- [246](#)
- [247](#)
- [248](#)
- [249](#)
- [250](#)
- [251](#)
- [252](#)
- [253](#)
- [254](#)
- [255](#)
- [256](#)
- [257](#)
- [258](#)
- [259](#)
- [260](#)
- [261](#)
- [262](#)
- [263](#)
- [264](#)
- [265](#)
- [266](#)
- [267](#)
- [268](#)
- [269](#)
- [270](#)
- [271](#)
- [272](#)
- [273](#)
- [274](#)
- [275](#)
- [276](#)

- [277](#)
- [278](#)
- [279](#)
- [280](#)
- [281](#)
- [282](#)
- [283](#)
- [284](#)
- [285](#)
- [286](#)
- [287](#)
- [288](#)
- [289](#)
- [290](#)
- [291](#)
- [292](#)
- [293](#)
- [294](#)
- [295](#)
- [296](#)
- [297](#)
- [298](#)
- [299](#)
- [300](#)
- [301](#)
- [302](#)
- [303](#)
- [304](#)
- [305](#)
- [306](#)
- [307](#)
- [308](#)
- [309](#)
- [310](#)
- [311](#)
- [312](#)
- [313](#)
- [314](#)
- [315](#)
- [316](#)

- [317](#)
- [318](#)
- [319](#)
- [320](#)
- [321](#)
- [322](#)
- [323](#)
- [324](#)
- [325](#)
- [326](#)
- [327](#)
- [328](#)
- [329](#)
- [330](#)
- [331](#)
- [332](#)
- [333](#)
- [334](#)
- [335](#)
- [336](#)
- [337](#)
- [338](#)
- [339](#)
- [340](#)
- [341](#)
- [342](#)
- [343](#)
- [344](#)
- [345](#)
- [346](#)
- [347](#)
- [348](#)
- [349](#)
- [350](#)
- [351](#)
- [352](#)
- [353](#)
- [354](#)
- [355](#)
- [356](#)

- [357](#)
- [358](#)
- [359](#)
- [360](#)
- [361](#)
- [362](#)
- [363](#)
- [364](#)
- [365](#)
- [366](#)
- [367](#)
- [368](#)
- [369](#)
- [370](#)
- [371](#)
- [372](#)
- [373](#)
- [374](#)
- [375](#)
- [376](#)
- [377](#)
- [378](#)
- [379](#)
- [380](#)
- [381](#)
- [382](#)
- [383](#)
- [384](#)
- [385](#)
- [386](#)
- [387](#)
- [388](#)
- [389](#)
- [390](#)
- [391](#)
- [392](#)
- [393](#)
- [394](#)
- [395](#)
- [396](#)

- [397](#)
- [398](#)
- [399](#)
- [400](#)
- [401](#)
- [402](#)
- [403](#)
- [404](#)
- [405](#)
- [406](#)
- [407](#)
- [408](#)
- [409](#)
- [410](#)
- [411](#)
- [412](#)
- [413](#)
- [414](#)
- [415](#)
- [416](#)
- [417](#)
- [418](#)
- [419](#)
- [420](#)
- [421](#)
- [422](#)
- [423](#)
- [424](#)
- [425](#)
- [426](#)
- [427](#)
- [428](#)
- [429](#)
- [430](#)
- [431](#)
- [432](#)
- [433](#)
- [434](#)
- [435](#)
- [436](#)

- [437](#)
- [438](#)
- [439](#)
- [440](#)
- [441](#)
- [442](#)
- [443](#)
- [444](#)
- [445](#)
- [446](#)
- [447](#)
- [448](#)
- [449](#)
- [450](#)
- [451](#)
- [452](#)
- [453](#)
- [454](#)
- [455](#)
- [456](#)
- [457](#)
- [458](#)
- [459](#)
- [460](#)
- [461](#)
- [462](#)
- [463](#)
- [464](#)
- [465](#)
- [466](#)
- [467](#)
- [468](#)
- [469](#)
- [470](#)
- [471](#)
- [472](#)
- [473](#)
- [474](#)
- [475](#)
- [476](#)

- [477](#)
- [478](#)
- [479](#)
- [480](#)
- [481](#)
- [482](#)
- [483](#)
- [484](#)
- [485](#)
- [486](#)
- [487](#)
- [488](#)
- [489](#)
- [490](#)
- [491](#)
- [492](#)
- [493](#)
- [494](#)
- [495](#)
- [496](#)
- [497](#)
- [498](#)
- [499](#)
- [500](#)
- [501](#)
- [502](#)
- [503](#)
- [504](#)
- [505](#)
- [506](#)
- [507](#)
- [508](#)
- [509](#)
- [510](#)
- [511](#)
- [512](#)
- [513](#)
- [514](#)
- [515](#)
- [516](#)

- [517](#)
- [518](#)
- [519](#)
- [520](#)
- [521](#)
- [522](#)
- [523](#)
- [524](#)
- [525](#)
- [526](#)
- [527](#)
- [528](#)
- [529](#)
- [530](#)
- [531](#)
- [532](#)
- [533](#)
- [534](#)
- [535](#)
- [536](#)
- [537](#)
- [538](#)
- [539](#)
- [540](#)
- [541](#)
- [542](#)
- [543](#)
- [544](#)
- [545](#)
- [546](#)
- [547](#)
- [548](#)
- [549](#)
- [550](#)
- [551](#)
- [552](#)
- [553](#)
- [554](#)
- [555](#)
- [556](#)

- [557](#)
- [558](#)
- [559](#)
- [560](#)
- [561](#)
- [562](#)
- [563](#)
- [564](#)
- [565](#)
- [566](#)
- [567](#)
- [568](#)
- [569](#)
- [570](#)
- [571](#)
- [572](#)
- [573](#)
- [574](#)
- [575](#)
- [576](#)
- [577](#)
- [578](#)
- [579](#)
- [580](#)
- [581](#)
- [582](#)
- [583](#)
- [584](#)
- [585](#)
- [586](#)
- [587](#)
- [588](#)
- [589](#)
- [590](#)
- [591](#)
- [592](#)
- [593](#)
- [594](#)
- [595](#)
- [596](#)

- [597](#)
- [598](#)
- [599](#)
- [600](#)
- [601](#)
- [602](#)
- [603](#)
- [604](#)
- [605](#)
- [606](#)
- [607](#)
- [608](#)
- [609](#)
- [610](#)
- [611](#)
- [612](#)
- [613](#)
- [614](#)
- [615](#)
- [616](#)
- [617](#)
- [618](#)
- [619](#)
- [620](#)
- [621](#)
- [622](#)
- [623](#)
- [624](#)
- [625](#)
- [626](#)
- [627](#)
- [628](#)
- [629](#)
- [630](#)
- [631](#)
- [632](#)
- [633](#)
- [634](#)
- [635](#)
- [636](#)

- [637](#)
- [638](#)
- [639](#)
- [640](#)
- [641](#)
- [642](#)
- [643](#)
- [644](#)
- [645](#)
- [646](#)
- [647](#)
- [648](#)
- [649](#)
- [650](#)
- [651](#)
- [652](#)
- [653](#)
- [654](#)
- [655](#)
- [656](#)
- [657](#)
- [658](#)
- [659](#)
- [660](#)
- [661](#)
- [662](#)
- [663](#)
- [664](#)
- [665](#)
- [666](#)
- [667](#)
- [668](#)
- [669](#)
- [670](#)
- [671](#)
- [672](#)
- [673](#)
- [674](#)
- [675](#)
- [676](#)

- [677](#)
- [678](#)
- [679](#)
- [680](#)
- [681](#)
- [682](#)
- [683](#)
- [684](#)
- [685](#)
- [686](#)
- [687](#)
- [688](#)
- [689](#)
- [690](#)
- [691](#)
- [692](#)
- [693](#)
- [694](#)
- [695](#)
- [696](#)
- [697](#)
- [698](#)
- [699](#)
- [700](#)
- [701](#)
- [702](#)
- [703](#)
- [704](#)
- [705](#)
- [706](#)
- [707](#)
- [708](#)
- [709](#)
- [710](#)
- [711](#)
- [712](#)
- [713](#)
- [714](#)
- [715](#)
- [716](#)

- [717](#)
- [718](#)
- [719](#)
- [720](#)
- [721](#)
- [722](#)
- [723](#)
- [724](#)
- [725](#)
- [726](#)
- [727](#)
- [728](#)
- [729](#)
- [730](#)
- [731](#)
- [732](#)
- [733](#)
- [734](#)
- [735](#)
- [736](#)
- [737](#)
- [738](#)
- [739](#)
- [740](#)
- [741](#)
- [742](#)
- [743](#)
- [744](#)
- [745](#)
- [746](#)
- [747](#)
- [748](#)
- [749](#)
- [750](#)
- [751](#)
- [752](#)
- [753](#)
- [754](#)
- [755](#)
- [756](#)

- [757](#)
- [758](#)
- [759](#)
- [760](#)
- [761](#)
- [762](#)
- [763](#)
- [764](#)
- [765](#)
- [766](#)
- [767](#)
- [768](#)
- [769](#)
- [770](#)
- [771](#)
- [772](#)
- [773](#)
- [774](#)
- [775](#)
- [776](#)
- [777](#)
- [778](#)
- [779](#)
- [780](#)
- [781](#)
- [782](#)
- [783](#)
- [784](#)
- [785](#)
- [786](#)
- [787](#)
- [788](#)
- [789](#)
- [790](#)
- [791](#)
- [792](#)
- [793](#)
- [794](#)
- [795](#)
- [796](#)

- [797](#)
- [798](#)
- [799](#)
- [800](#)
- [801](#)
- [802](#)
- [803](#)
- [804](#)
- [805](#)
- [806](#)
- [807](#)
- [808](#)
- [809](#)
- [810](#)
- [811](#)
- [812](#)
- [813](#)
- [814](#)
- [815](#)
- [816](#)
- [817](#)
- [818](#)
- [819](#)
- [820](#)
- [821](#)
- [822](#)
- [823](#)
- [824](#)
- [825](#)
- [826](#)
- [827](#)
- [828](#)
- [829](#)
- [830](#)
- [831](#)
- [832](#)
- [833](#)
- [834](#)
- [835](#)
- [836](#)

- [837](#)
- [838](#)
- [839](#)
- [840](#)
- [841](#)
- [842](#)
- [843](#)
- [844](#)
- [845](#)
- [846](#)
- [847](#)
- [848](#)

1

Thương Khê châu địa thế cao ngất, sơn mạch liên miên. Nhưng nếu có người hỏi về chỗ có ngọn núi cao nhất ở đây, mọi người sẽ không hẹn mà cùng chỉ một chỗ.

Một ngọn núi cao sừng sững như một thanh kiếm xuyên thủng mây trắng, đứng sừng sững trên cao nguyên. Trong núi có một môn phái tên là Linh Kiếm phái, là danh môn đại phái đứng đầu Tu Tiên giới, độc chiếm tài nguyên một châu, núi này cũng bởi vậy mà có tên là Linh Kiếm sơn.

Trên đỉnh Linh Kiếm sơn, trong một căn phòng nhỏ tinh xảo bằng trúc, lão giả đầu đội trâm cài kiếm, nhìn bầu trời trong xanh sao trời, trong tay cầm một thanh trường kiếm sáng bạc, thân kiếm phản xạ ánh sao, hoa văn tinh xảo phức tạp lưu chuyển như sóng nước, từ chuôi kiếm chậm rãi hướng lên trên, nhưng một nửa thanh kiếm liền im bất lại.

Lão giả nhíu mày, trong lòng thầm nghĩ điều xấu gì đó.

“Kiếm quang đứt đoạn, đây là dấu hiệu chết yểu a, Chương môn sư huynh ngươi đây là đang tính mệnh mình sao?” Theo thanh âm phía sau vang lên, một nữ tử mặc áo bào trắng chân trần, một tay mang theo một cái hồ lô rượu màu vàng đất, một tay đảo ngược một thanh trúc kiếm màu xanh biếc, mang theo một thân mùi rượu xuất hiện sau lưng lão giả Quan Tinh.

Suy diễn của lão giả Quan Tinh bị cắt ngang, lão không thể không điều tức kết thúc công việc, từ trong miệng phun ra một luồng trọc khí.

“Ngũ sư muội, lần sau nhớ gõ cửa.”

“Lúc ta ra cửa có gõ.”

“Ta nói là cánh cửa của ta, không phải cửa của ngươi.”

Chương môn lại thở dài: “Tìm ta làm gì?”

“Mượn tiền.”

“Nếu nhớ không lầm, ngươi còn thiếu ta hai vạn linh thạch chưa trả.” Chương môn nhân nói, ánh mắt nghiêm túc mà chăm chú.

Nữ tử khổ cừ thâm nói: “Ai, còn không phải Linh kiếm phái chúng ta quá nghèo, nghĩ ta đường đường là Ngũ trưởng lão, cao thủ đứng đầu môn phái, mỗi tháng cung phụng chỉ có năm trăm linh thạch, cái này cần tới năm tháng nào mới có thể trả hết nợ. Không bằng sư huynh nhường chỗ cho ta, ta liền có thể dùng tiền công trả tiền...”

“Sư muội, nếu người thật sự muốn làm Chương môn, vậy...”

“Vậy người nhường lại cho ta? Sư huynh người quả nhiên đủ nhân nghĩa!”

“Ta muốn nói, nếu người muốn làm Chương môn thì trước hết hãy giới thiệu tửu sắc tài khí, bế quan tiêm tu ba năm năm, có thành tựu Nguyên Anh kỳ rồi hẵng nói cũng không muộn.”

Bạch y nữ tử giả bộ như không có chuyện gì xảy ra: “Sư huynh, cho ta mượn tiền.”

“...”

“... Nói mới vừa rồi người đang bói toán cho ai, có vẻ là dấu hiệu sớm mất mạng.”

Chương môn sư huynh trầm giọng nói: “Linh kiếm phái.”

Ngũ sư muội biến sắc, buông bầu rượu ra: “Không thể nào! Linh Kiếm phái sẽ bị người diệt môn sao?!”

“Không chỉ có Linh kiếm phái, ta sợ kiếm quang này chỉ vào toàn bộ tu tiên giới, còn nhớ rõ thời đại mạt pháp trong truyền thuyết không... Ai, kiếm quang này từ một phân ba đứt gãy, sợ là tu tiên giới thái bình chỉ có ba năm năm. Chẳng lẽ thật phải bỏ ra một tỷ linh thạch tài trợ cho Vạn Tiên minh đi tu năm chiếc Hồng Hoang thần chu?”

“Tinh Thần Đại Diễn Thuật của Linh Kiếm phái là phương pháp suy diễn chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay của tu tiên giới, sư huynh càng là nhân tài kiệt xuất ở đây sẽ không phạm sai lầm, tuy nhiên sư huynh vừa rồi dùng Tiên Kiếm thôi diễn ra, hình như không phải là kiếm tuổi thọ.”

Chương môn sư huynh sững sờ: “Không phải kiếm lâu năm?”
Vội vàng cúi đầu nhìn kỹ, chuôi kiếm quả nhiên không phải là chữ Niên, mà là...

Sau một khắc, lão giả lấy tu vi Hóa Thần Kỳ uy chấn một châu này phát ra một tiếng kêu hoảng sợ: “Sao lại là trà kiếm! Cái này không phải nói là ly mật pháp chỉ có thời gian ba năm chén trà nhỏ sao?!”

Ngũ sư muội cũng sợ choáng váng, hồ lô rượu phịch một tiếng rơi trên mặt đất, rượu màu vàng chảy ra ồ ồ, nhưng tịnh không thèm để ý.

“Chưởng môn sư huynh đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi mà mắt vẫn nhìn chăm chú vào mắt, ngươi ngay cả trà cũng không phân biệt rõ là muốn làm chuyện gì... Được rồi, hiện tại chỉ có mấy chén trà là mở ra thời đại chung pháp, sư huynh ngươi mau truyền vị cho ta, để ta chết chỗ đó.”

“... Cho dù ta chết cũng sẽ không khiến Linh kiếm phá hủy hử thẹn.”

“Ta không muốn nguyệt lương năm trăm linh thạch mà chết! Sẽ chết không nhắm mắt đâu!”

Trong lúc cãi vã, thời gian trôi qua cực nhanh, ba chén trà cuối cùng lặng lẽ chạy mất.

Trên đỉnh Linh Kiếm sơn, nơi cách tinh không gần nhất, tinh không sáng chói đặc biệt lóa mắt, Chu Thiên Tinh Đấu chậm chạp mà kiên định vận chuyển, mỗi một viên tinh thần đều đang hốt hoảng run rẩy, như là viên phấn hoa trong nước được nhìn thấy dưới Vi Thần kính, đó là dị tượng mấy ngàn năm đại lục Cửu Châu cũng chưa từng có.

Đối mặt với sư huynh sư muội, trong lòng cũng có sự khiếp sợ tương tự.

Tinh thần Đại Diễn Thuật quả nhiên không giả, thời đại mật pháp cứ như vậy mà lơ đãng giáng lâm Cửu Châu, dự bị xóa sạch hết thủy tu tiên giới không chút lưu tình.

Thời khắc cuối cùng, chưởng môn sư huynh mang theo một mảng dị sắc trầm giọng mở miệng.

“Sư muội, có chuyện này tại trăm năm trước ta có nói nhưng cũng không có cơ hội, hôm nay nếu hết cách thì...”

Theo giọng nói già nua của chưởng môn lại có từ tính, đem lời nói bao hàm chân tình đưa vào tai đối phương, tinh không run

run càng thêm kịch liệt.

“Ta nghĩ đã đến lúc nói những lời thật lòng của ta cho người biết rồi.”

Khoảnh khắc cuối cùng, vật đổi sao dời, ánh sao lóe lên như hoa, bầu trời đêm sáng như ban ngày. Một ngôi sao chổi như sao chổi cắt ngang bầu trời.

Đó là tiên phong Lý Lôi Hải Tinh gặp ngày tận thế trong truyền thuyết, sao chổi rơi xuống đất, thiên địa nguyên khí khô kiệt, thời đại mạt pháp hàng lâm... Linh kiếm sơn bố trí ở đỉnh núi, chống cự Cửu thiên cương phong đại trận bỗng nhiên run rẩy, phảng phất bầu trời sắp sụp đổ.

Đôi mắt cô gái áo trắng sáng lưu chuyển, phản chiếu ra hình ảnh một viên Kim Đan điên cuồng chuyển động. Thanh kiếm trúc bị tay nàng lôi kéo, lưỡi biếng kéo lên, nhưng lại mang theo một màn sáng che trời, như muốn nâng cả bầu trời sụp đổ lên.

Nhưng trời chung quy không biến, lưu tinh lướt qua đại lục Cửu Châu, mà tinh thần dịch chuyển xong, vạn vật quy về yên tĩnh.

Ngũ sư muội kinh nghi bất định khu sử kiếm trúc lắc lư trái phải, cảm giác thiên địa nguyên khí biến hóa như xúc tu.

“Hình như... Không có chuyện gì chứ?”

Nữ tử lập tức quay đầu hướng Chương môn sư huynh chứng thực, tu vi của sư huynh cao hơn nàng trọn vẹn hai cảnh giới — tuy rằng nếu thật sự đánh nhau nữ tử căn bản không sợ — càng uy tín đối với thiên địa dị biến.

Chương môn sư huynh vẻ mặt cô đơn: “Ít nhất không phải thời đại mạt pháp.”

“A, Đại Diễn thuật mà cũng phạm sai lầm? Nhưng không sao là tốt rồi, vì sao sư huynh người lại có vẻ rất thất vọng?”

“Không có gì.”

“Khó tránh được tận thế, không bằng giảm nợ để ăn mừng một chút đi.”

“...”

Nguy cơ tận thế đã qua, nhớ tới cảm xúc mãnh liệt lúc vừa rồi, trong lòng chưởng môn chỉ có một tiếng thở dài. Trừ điều đó ra, càng nhiều nghi hoặc.

Đại Diễn thuật cũng không phải tuyệt đối, nhưng dự cảm tận thế kia cũng không sai. Mới vừa rồi, Cửu Châu đại lục cách thiên địa diệt tuyệt thật sự là lướt qua.

Đối với trận này tới đột ngột, đi càng nguy cơ đột nhiên hơn, chưởng môn người trần đây mờ mịt.

Nhưng nhất định có thể xác định, nó mang đến ảnh hưởng, đang từng chút một thâm thấu Cửu Châu đại lục.

Lão giả nhìn lên tinh hà mệnh mông, thở dài, trong tay lại lần nữa thao túng kiếm quang tinh thần, trầm ngâm một lúc lâu: “Đại nạn không chết ắt có hậu phúc, lần nguy cơ này qua đi, rất có thể nghênh đón niên đại hoàng kim của tu tiên giới... Đúng rồi, lần trước chúng ta làm Thăng tiên đại hội là khi nào?”

Ngũ sư muội mở to hai mắt: “Sinh, đại hội sinh nở?” Trong khi nói chuyện nước miếng đã không tự chủ được.

Lão giả cũng không để ý tới nàng, bấm ngón tay tính toán: “Ít nhất cũng hơn trăm năm rồi, mười hai năm sau, đến lúc đó thiên địa dị biến cũng sẽ xuất hiện, không yêu cầu xa vời quá nhiều, nếu có thể một lần nữa tái hiện thịnh thế trăm năm trước, Linh Kiếm phái sẽ phục hưng có hy vọng.”

Nhắc tới phục hưng môn phái, nụ cười trên mặt ngũ sư muội thu lại, ngáp một cái thật dài, đối với lão giả này chỉ là cười khổ một tiếng.

“Thời đại hưng thịnh trăm năm trước đã bị chúng ta bỏ qua, thế hệ hoàng kim chỉ còn lại mười người thế hệ chúng ta, lần này dù thế nào cũng...”

Vì vậy ngũ sư muội ngay cả ngáp cũng không đánh ra được, hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Cùng lúc đó, trong một góc hẻo lánh không biết tên ở Linh Kiếm sơn ở Thương Khê châu, một đứa bé mang theo tiếng khóc vang dội ra đời.

Năm tháng vội vàng, tin tức Cáp Lô Tinh đi ngang qua đại lục Cửu Châu đã trở thành lời đồn, ít người biết thiên địa sinh sống của mình đã từng tiếp cận hủy diệt vô cùng.

Người Thương Khê châu quan tâm chỉ có một chuyện, Thăng tiên đại hội gần trăm năm nay Linh kiếm phái đã gián đoạn, không biết phương nào anh tài có thể trở hết tài năng.

Cái gọi là Thăng tiên đại hội, kỳ thật chính là thịnh điển do môn phái tu tiên chiêu mộ người mới, gia nhập môn phái, mở ra con đường tu hành, chỉ thăng tiên gia đại đạo, từ đây tiên phạm đồ, đây là Thăng tiên. Chẳng qua bây giờ đã không phải thời đại thần thoại thượng cổ, tu tiên giới chỉ có thịnh điển của ngũ đại tông phái đỉnh cấp có tư cách gọi là Thăng tiên đại hội.

Đệ nhất đại phái của Tu Tiên giới, là tiên môn trọng kinh chiếm cứ một châu ở Trung Châu, được xưng là nơi khởi nguyên tu tiên là Côn Luân tiên sơn; điển tịch tiên tàng đệ nhất, có danh xưng là viện bảo tàng tu tiên là Vạn Pháp; đệ nhất cường quân Cửu Châu chiếm cứ núi hoàng hoàng, còn nữa, không ai cần tiên, muốn có tiên mà không có căn cơ, muốn truyền thừa không có truyền thừa. Có trời mới biết vì sao Vạn Tiên minh được liệt vào Linh Kiếm phái của năm đại tông phái!

Linh kiếm phái nhân số thưa thớt, làm việc ít ỏi, luận về thế lực tông phái, đừng nói so sánh với bốn tông phái đỉnh cấp kia, so sánh với hạng nhất bình thường cũng có chỗ không bằng, nhưng chiêu bài ngũ đại tông phái lấp lóe làm cho người không thể nhìn thẳng, mà tu tiên giới cũng thật lâu không có tổ chức Thăng tiên đại hội.

Tin tức Linh Kiếm phái tổ chức Thăng Tiên đại hội từ ba năm trước truyền lưu cửu châu, trong mười hai người, điều kiện còn lại không cần bàn cãi, khảo cứu gia thế đến mười tám đời môn phái khác tổ tông, quả thực rộng rãi không ra thể thống gì. Vì vậy thiên hạ có thiếu niên chỉ nghe phong mà động, thôn dân sơn thôn xa xôi, con trai của hào tộc giàu giáp một phương thậm chí là hoàng tử một quốc... Tiên đạo dụ hoặc thật sự quá mạnh, so sánh với tất cả thế gian đều nhạt nhẽo vô vị.

Lúc này cách đại hội còn hơn một tuần, dưới Linh Kiếm sơn Linh Khê trấn đã kín người hết chỗ. Trấn Linh Khê là nơi trung chuyển của Linh Kiếm sơn môn và hạ giới, dân cư thường trú chỉ có mấy trăm người, hôm nay dân cư lưu động có xu thế đột phá lên vạn người. Lúc này đừng nói là đếm được mấy nhà khách, mà ngay cả bên cạnh nhà xí cũng có người dựng lều, làm nơi quyền nghi.

Người đông đất ít, tự nhiên không tránh được va chạm vào nhau. Thực tế, cái khách sạn nổi tiếng duy nhất trên trấn kia chính là nơi binh gia bắt buộc phải tranh đấu.

Âm!

Trước cửa khách sạn, ba bóng người bay ra ngoài, chật vật lăn lộn trên mặt đất thành quả cầu. Trong đó có hai người thân hình cao lớn mang theo một mặt máu mũi la mảng không ngớt.

“Tiểu nương da, chủ tử nhà ta chính là quốc sư đại nhân Thương Lan quốc, ngươi dám vô lễ với chúng ta như thế!?”

Mà được hai người diu dật, một đầu tóc ngắn màu nâu, rõ ràng là thiếu chủ thân phận thiếu niên, một bên chảy máu mũi, một bên dùng ánh mắt ngốc trệ nhìn lão bản nương cười lạnh trong cửa khách sạn.

Hắn nghe bảo trưởng đại như vậy, ngay cả phụ thân hắn cũng chưa từng đánh hắn, không ngờ lại bị bà chủ khách sạn tát tai thật lớn!

Lão bản nương không già, xem ra mới chỉ mười bốn mười lăm tuổi, một thân trường bào vải thô, một cái váy quần dầu mỡ, nhưng vẻ mặt kiêu ngạo giống như công chúa.

“Quốc sư giỏi lắm sao? Hoàng đế các ngươi đến cũng đánh nhau như vậy! Nói khách đông khách tràn khách, các ngươi nghe không hiểu tiếng người sao! Hiện tại hoàng tử Đại Minh quốc đều đang ngồi xổm trong phòng chứa củi, dân bản xứ Tiểu Quốc các ngươi cũng muốn cố ở phòng hảo hạng!! Không phải muốn ăn bớt là gì chứ!? Ở Thương Lan quốc không có gia giáo sao?”

Văn Bảo là một kẻ cực có khí khái với dân tộc, nổi giận đùng đùng, hét lớn: “Ngươi dám vũ nhục Thương Lan quốc chúng

ta? Đừng tưởng người ở Linh Khê trấn thì chúng ta sẽ sợ người! Người...”

“Bớt tranh cãi âm ỉ ngay cửa tiệm của ta đi!”

Văn Bảo còn chưa dứt lời, chỉ thấy lông mày bà chủ nhíu chặt, thân hình như gió quét tới, hai vị bảo tiêu không có võ kỹ cao minh, lại không kịp phản ứng chút nào, trơ mắt nhìn Thiếu chủ bị đá bay giống như bao cát, lăn dọc theo con dốc xuống dưới.

Lão bản nương là người làm ăn, người làm ăn và làm việc thiện không phân cao thấp, một cước này nhìn như mạnh mẽ nhưng lại rất yếu đuối, nghe bảo cũng không quá đau đớn, toàn thân lại nhức mỏi không thể động đậy, chỉ có thể men theo con đường hẹp bên ngoài cửa hàng, lăn một đường a...

Văn bảo được bảo tiêu nâng đỡ, mặt mũi bầm dập trở lại trước cửa khách sạn, tuy trong lòng hận không thể chém ông chủ nương kia thiên đao vạn quả, nhưng lại không nói tiếng nào, chấp nhận thua.

Không phục không được.

Linh Khê trấn là trung tâm của sơn môn và phàm nhân cùng Linh Kiếm sơn môn, được sơn môn che chở, một cành cây ngọn cỏ cũng không cho ngoại nhân tổn hại, càng không cần phải nói lão bản nương của khách sạn. Mấy ngày nay không phải là không ai không tin tà, Thái tử nước Yên uống rượu nhiều loạn đầu lĩnh bảo tiêu., Tu sĩ bị đi ngang qua một kiếm chém đầu, bản thân Thái tử cũng bị một cước đá trở về nước, trọn đời không thể vãn hồi. Mà so sánh với quốc gia Đại Yên chiếm cứ nửa châu U Châu, Thương Lan quốc quả thật chỉ là tiểu quốc, huống chi con trai quốc sư cũng kém xa thái tử một quốc gia.

Văn bảo đã hận mà lại hồi hận trong lòng, trước khi quy củ của Linh Khê trấn đến liền biết, đại hội bắt đầu đến trấn Linh Khê tập kết, gia đình người báo danh không được đi theo, bảo tiêu nhiều nhất hai người, sau đó... tuân thủ hết thủy quy củ trong trấn.

Nếu không phải mấy người ngàn dặm xa xôi đến mức đầu óc choáng váng, lão bản nương dù thế nào cũng bày ra bộ dáng

thôn xóm hung hãn, mấy người cũng không đến mức nhất thời kích động ở trong tiệm làm âm ỉ. Hiện tại cũng không biết Linh kiếm sơn môn có đã biết rõ tình hình hay không, nhưng tiền đồ chung quy bị phủ kín một tầng bóng ma.

Hai hộ vệ muốn nói lại thôi, nghe bảo thấy trong lòng thờ dài, đây là muốn khuyên mình đi nhận lỗi hay sao, chỉ là đường đường con trai quốc sư, địa vị ở Thương Lan quốc thậm chí trên cả Thái tử, hôm nay lại đối với thôn cô cúi đầu, tâm khí khó bình!

Đứng ở cửa tiệm, nghe bảo vài lần hít thở thật sâu, tâm tình dần dần bình thản, không nghĩ tới sự nhục nhã vừa rồi, cũng không nhìn ánh mắt trào phúng tràn đầy ác ý xung quanh — những thiếu niên này đồng dạng xuất thân cao quý, nếu trong nhà bình thường đều có thể đóng ra một tòa thành phủ tốt, nhưng mà lúc này không có trường bồi quản giáo, lại là quần địch san sát, đả kích đối thủ cạnh tranh là không bỏ sót chút sức lực nào.

Lúc Văn Bảo đi vào khách sạn, trên mặt đã treo lên mỉm cười, nhưng mà vẻ tươi cười chỉ duy trì một hơi thở.

Bởi vì lão bản nướng trước quầy cũng đang cười, ý cười chân thành hơn xa hẳn, mà nụ cười đối diện lại là một thiếu niên tầm mười một mười hai tuổi, ăn mặc bình thường không có gì lạ.

“Tốt lắm, một gian phòng ở, xin ngài chờ một lát, rồi cho người đi thu dọn ra.”

Lúc này Văn Bảo liền có một loại cảm tình bi phẫn, một gian phòng thượng hạng! Không phải mới vừa rồi nói khách đây, ngay cả hoàng tử Đại Minh Quốc đều ở phòng củi sao? Hiện tại gian phòng thượng hạng này tính là chuyện gì xảy ra vậy?

Nhưng lần này không muốn nghe bảo vật xuất đầu, những người khác trong đại sảnh cũng bi phẫn không thôi: “Bà chủ! Người có ý gì!”

“Không phải người nói không có phòng thượng hạng sao? Thiếu gia ta bỏ ra ngàn lượng bạc trắng ngay cả phòng củi cũng không giữ nổi, hẳn có tư cách gì mà ở phòng thượng hạng!?”

“Cho dù là Linh Kiếm phái cũng phải giảng đạo lý đúng không?”

“Lão bản nương, cho ta một câu trả lời thật hợp lý!”

Nghe tiếng ồn ào trong hành lang, nụ cười nghề nghiệp của lão bản nương lập tức hóa thành hàn băng gió tuyết: “Nhao nha? Không muốn ở có thể rút à! Người nghĩ ta bằng lòng hầu hạ đám củi mục các ngươi à?”

Thái độ ác liệt của lão bản nương lập tức khiến cho dân chúng nổi giận, mắt thấy sắp sửa phát sinh dục vọng, trên đường có người địa phương đi ngang qua tốt bụng đưa tay chỉ bằng hiệu ngoài cửa: “Đám người ngoại lai các ngươi, mắt không mù, cứ nhìn cẩn thận một chút đi.”

Lập tức có người đi ra ngoài vây xem, chỉ thấy bên cạnh quán trọ như bốn chữ, bút tự lạc khoản thành linh viết phong ngâm.

Một mình hắn chỉ nói ra một từ có chút văn nghệ, nhưng nếu sau khi phong ngâm thêm hai chữ chân nhân, chính là cao nhân tuyệt thế tiếng tăm lừng lẫy của tu tiên giới.

Cao bao nhiêu? Núi Linh Kiếm cao như vậy, ở trên Linh Kiếm Sơn, là chương môn một phái, chính là Phong Ngâm chân nhân.

Có đề bài hộ thân của Chương môn Linh kiếm môn, đám Thái tử lập tức biến thành tơ nhện, một đám người mặt mày xám ngoét, không còn can đảm gì nữa.

Nhưng tâm hỏa khó bình, tiêu điểm phản hận thuận thế chuyển dời đến trên người thiếu niên kia. Cái gọi là thiên phú chỉ, làm phong mang của thiếu niên ghi danh trên quây, quay đầu lại, chỉ thấy người nọ mi thanh mục tú, khí chất xuất trần, một thân trường sam tơ lụa tuy rằng không quá hoa lệ, nhưng gọn gàng, bổ sung cho người này.

Nhưng bàn về khí chất, đám Thái tử đang ở đây sao lại thua kém? Sau giây phút kinh ngạc ngẩn ngui, oán khí lại lần nữa sôi trào lên.

Lông mày thiếu niên nhíu lại, nhìn ra bầu không khí không đúng, liền ho khan một tiếng.

“Sự tình không giống như các ngươi tưởng tượng đâu.”

Dừng một chút, lại nói tiếp.

“Ta và bà chủ cũng không có gian tình.”

Lời vừa nói ra, cơ hồ trong đầu mọi người đều nghĩ tới: Chẳng lẽ người này có gian tình với lão bản nương!?

Lần này, hỏa khí của đám Thái tử đảng ngược lại tiêu tán đi một chút, bởi vì, đã có gian tình vậy thì không có biện pháp nào khác.

Chỉ là phía sau quầy hàng, hai gò má lão bản nương lại đỏ bừng, có xu thế núi lửa bộc phát.

Cũng may thiếu niên kịp thời chuyển đề tài.

“Linh Khê trấn chính đang tổ chức hoạt động cổ vũ dành cho Thăng Tiên đại hội. Một trong những phần thưởng đó chính là của khách sạn.”

Nói tới đây, bà chủ cũng đi theo xác nhận: “Đúng là như vậy đây, người ta là đường đường đang cầm phần thưởng tới, đám rác rưởi các ngươi im ngay đi.”

Sau đó trong đại sảnh im lặng một lát, có người đứng dậy đi tìm gốc cây.

“Hoạt động ở Linh Khê trấn, trên truyền đơn được phát trước cửa trấn viết rất rõ ràng. Ta cũng đã xem kỹ, nhưng cũng chưa từng nhắc đến chuyện ở khoản bao giờ cả.”

Một người khác phụ họa: “Phần thưởng mà ngươi nói ai cũng lấy được, đơn giản chỉ là chút tượng gỗ, các vật liệu kỷ niệm để bảo vệ phù lục, nhưng xưa nay chưa từng nghe nói có cửa ở, trong đại sảnh này cũng có mấy chục đến trăm người, vì sao chỉ có hãn có thể lấy được thẻ giải thưởng?”

Bà chủ căn bản chẳng thêm ngó tới vấn đề này, chỉ khẽ nghiêng đầu, lộ ra nụ cười khinh miệt không đủ và mưu.

Nhưng thật ra thiếu niên kia rất kiên nhẫn giải thích: “Bởi vì phần thưởng này là giấu, sẽ không phát cho các ngươi ngay tại chỗ.”

Thái tử làm bộ làm tịch kia cười lạnh một tiếng: “Vậy ngươi nói cho ta biết, làm thế nào mới có thể đuổi chúng ta đi?”

“À, quy trình là như vậy, đầu tiên là đối thoại với lão đại gia phát tờ rơi ngay cửa trấn, ông sẽ kể cho cháu nghe câu chuyện của thôn trấn, cũng báo cho tất cả thông tin tình báo về mọi phương tiện trong trấn, bao gồm khách sạn, khách sạn, tiệm tạp hóa... Ở đây phải kiên nhẫn nghe hết mới có thể khởi động một vòng.”

Nghe đến đó, bọn thái tử đang trong đại sảnh ghen họng nhìn trần trối, lão già rưng rưng trước cửa trấn nói chuyện hàm hàm hồ hồ nhai, chỉ một cái trấn lớn đã có thể giới thiệu nửa canh giờ, ai có thời gian nghe lão kể xong toàn bộ chuyện xưa?

Bất quá, rừng cây lớn, cái gì cũng có.

“Lúc đó, ta cũng nghe xong.”

Chúng Thái tử quay đầu nhìn lại, không ít người hít vào một hơi lạnh, bởi vì bọn họ đã nhận ra đó chính là Nhị Hoàng tử, Hải Vân Phàm đến từ Vân Thái đế quốc ở Vân Châu.

Vân Thái Đế là cường quốc số một số hai ở đại lục Cửu Châu, còn Hải Vân Phàm lại là người xuất sắc nhất trong dòng dõi của Hoàng đế. Năm Thập Tuế, mọi người đều tin tưởng sẽ có một ngày hắn đuổi đại ca của hắn rời khỏi vị trí Thái Tử.

Ai ngờ, vị Nhị Hoàng Tử này lại bỏ lại một đế quốc, chạy tới nơi này cầu Tiên!

Ánh mắt Hải Vân Phàm trở nên nghiêm nghị hẳn: “Ta nghe xong câu chuyện của lão nhân rồi, nhưng cũng không có chuyện gì khác.”

Kết quả thiếu niên kia cười rộ lên: “Sao lại nói rõ ràng cho người cái gì mà không nói ra khỏi vòng bảo hộ? Cần chính người đi tự mình ngộ a. Lão nhân kể xong chuyện xưa, sẽ ho khan vài tiếng, nói mình khát nước, lúc này lại muốn đưa hắn uống nước a.”

Kết quả Hải Vân Phàm lắc đầu: “Lúc đó ta cũng cho người.”

Thiếu niên lại nói: “Sau đó ông lão sẽ nói, uống nước, ngược lại cảm thấy đói bụng.”

Hải Vân Phàm nói: “Không sai, cho nên ta mới bảo hạ nhân chia phần lương khô ta mang theo bên người cho hắn.”

Thiếu niên: “Hắn sẽ nói cảm ơn, nhưng hiển nhiên đồ ăn ăn cũng không vui vẻ.”

Hải Vân Phàm nhíu mày: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì phải hỏi, thế có gì bất mãn? Ông lão sẽ nói, không có bất mãn, chỉ là đột nhiên nhớ tới cái bánh nghìn tầng của trấn Đông Liễu Ký.”

“Sau đó... Muốn mua cho hắn nghìn tầng bánh? Hắn sẽ cho người vay trợ?”

“Nào có đơn giản như vậy, sau này muốn đi Liễu Ký, chủ tiệm sẽ nói cho người biết nghìn tầng bánh đã bán hết, tiếp tục hỏi tiếp, biết được lão bản trà quán mua một hơi mười cái bánh nghìn tầng. Đi tới quán trà, lão bản đang vội vàng đánh cờ cùng khách nhân, lúc này không nên dùng chuyện bánh nghìn tầng làm phiền hắn., Muốn âm thầm chiêu thủ thắng cho hắn, sau đó sẽ miễn phí được một phần bánh nghìn tầng, lão giả lấy nghìn tầng bánh đưa cho cửa thư đề cử cho người, cầm thư đề cử có thể tìm được trưởng trấn, trưởng trấn muốn người thu thập tố tài... Sau đó đi tới bên ngoài thôn... Tiếp đó, sau đó... Cuối cùng, giao chiếc nhẫn đồng cho lão nhân ở cửa trấn, là có thể cầm được tiền đặt cọc.”

...

Nói xong, trong đại sảnh yên tĩnh chỉ còn lại tiếng tim đập dồn dập của đám thái tử đảng.

Mọi người đều đến từ Thiên Nam Hải Bắc, thân ở địa vị cao, tuy còn nhỏ nhưng mọi chuyện mới lạ đều đã từng nghe qua, nhưng mà nghe thiếu niên kia kể về lai lịch khoán bao giờ, thì chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Nếu như nói khoán cư trú này là do Linh Khê trấn cố ý thiết kế, thì thiết kế này nhất định là kẻ ngốc nghếch, nào tủy cũng có bệnh nặng, loại trình tự phức tạp này, ai mà có thể nghĩ ra được? Như Hải Vân Phàm thông minh mà cẩn thận, cũng chỉ đi theo đến bước thứ hai, nhưng phía sau ít nhất còn có mười mấy bước chờ đợi hoàn thành! Một cái càng không thể tưởng tượng nổi!

Mà thiếu niên kia cũng không phải đầu óc người bình thường, vì khoán túc này, hắn ít nhất chạy một ngày ở trong trấn!

Huống chi từ đầu tới đuôi, không ai nói cho hấn kiên trì như vậy có thể có hồi báo! Hấn dựa vào cái gì?

Ngay cả Hải Vân Phàm cũng nhin không được hỏi: “Người biết tất cả những chuyện này?”

Thiếu niên nhướn mày: “Cần gì phải biết trước? Mắt thấy một cái vòng nhiệm vụ khổng lồ bày ngay trước mắt, bất cứ một kẻ mạo hiểm nào đủ tư cách cũng phải đi tới cùng!”

Nói xong bèn quay người lên lầu hai với tiểu nhị, bóng lưng tiêu sái khó tả.

Hải Vân Phàm nhíu mày, giọng thiếu niên như thế đương nhiên, chỉ có ngu ngốc mới nghe không hiểu, nhưng... hấn không hiểu gì cả.

Bất quá cái này đã không quan trọng, một tâm trù mã túc phòng thượng tầng kỳ thật cũng không quá quan trọng, quan trọng là thiếu niên này đến tột cùng là thần thánh phương nào?

Lúc này thiếu niên tuân tú tụ tập ở Linh Khê trấn, hễ là có chút danh vọng, trong đầu Hải Vân Phàm đều có tư liệu riêng, nhưng thiếu niên trước mắt này chưa từng nghe qua, theo lý thuyết chỉ bằng năng lực thám thính phá quan không thể tưởng tượng này cũng không phải là hạng người vô danh vô danh... Nghĩ tới đây, Hải Vân Phàm càng cảm thấy người này sâu cạn khó lường, nghe đồn nơi đây ngoại trừ con trai quyền quý của thế tục, cũng có con em của gia tộc tu tiên, chẳng lẽ...?

Hải Vân Phàm cách quầy không xa, ánh mắt lặng lẽ liếc về phía danh sách đăng ký, vừa hay nhìn thấy tên họ của người kia.

“Vương Lục... Chưa từng nghe nói qua.”

“Vương Lục?”

Trong đại sảnh, ánh mắt thái tử đảng có hơn người không thiếu người, tên tuổi Vương Lục rất nhanh liền nhỏ giọng truyền ra.

“Chẳng lẽ là Vương gia ở Lĩnh Nam Châu kia? Nghe nói quái nhân gia tộc xuất hiện lớp lớp, cũng tương tự.”

“Không đâu. Nghe nói ở Lĩnh Nam Châu và Linh Kiếm phải có đại thù. Gia tộc tu tiên tuyệt đối sẽ không để hậu nhân bại nhập làm môn hạ của Linh Kiếm Môn.”

“Hay là Thịnh Kinh Vương gia?”

“Không đi Thịnh Kinh Tiên Môn mà tới Linh Kiếm phái bái sư? Tuy Thịnh Kinh Tiên Môn lâu không mở được đại hội thăng tiên, nhưng hậu nhân của Thịnh Kinh Vương gia muốn gia nhập sơn môn cũng không khó khăn như vậy.”

“Ai, các ngươi thảo luận một bên tình nguyện, còn không biết người ta dùng tên thật hay không.”

...

...

2

Màn biểu diễn của Vương Lục thành công khiến hắn trở thành tiêu điểm của mọi người, trong lúc nhất thời đều nghị luận sôi nổi, không ai quan tâm, nhưng không ngoại lệ biểu hiện ra sự kiêng kị cực sâu đối với hắn.

Màn biểu diễn của Vương Lục nếu đặt ở nơi bình thường, hơn phân nửa sẽ bị người ta mắng là bệnh thần kinh, nhưng dưới chân Tiên sơn trấn Linh Khê này, tám bảng trụ cột kia lại có vẻ cực kỳ vi diệu.

“Các người nói xem, chẳng lẽ Vương Lục kia có quan hệ với Linh Kiếm Sơn?”

Loại suy đoán đoán được một bộ phận sự tán đồng này, cũng rất nhanh bởi vậy mà kéo dài ra, suy đoán ra chur như Vương Lục chính là con riêng của trưởng lão Thiên Kiếm đường... khiến cho mọi người ghen hòng trần trời.

Phía sau quầy, lão bản nướng thờ ơ lạnh nhạt, sau một lúc lâu mới cười nói: “Một đám ngu ngốc...”

Sau một lát lại lẩm bẩm: ” Dứt khoát tăng tiền thuê nhà lên gấp đôi, xem liền thấy tức...”

Mà chính vào lúc này, bên ngoài khách sạn truyền đến một trận thanh âm kêu la.

“Thiếu gia, thiếu gia!”

Đại sảnh như khách sạn không lớn, nhưng thiếu gia ngồi bên trong cũng có mười mấy người. Mọi người cùng quay đầu lại, chỉ thấy một thiếu niên chừng mười tuổi thanh tú lão đảo chạy vào.

Thấy thiếu niên, trước mắt mọi người không khỏi sáng ngời.

Cũng không phải là thiếu niên kinh thế hãi tục, mà là trên người hắn mặc trường bào, rõ ràng là cùng một kiểu thức với Vương Lục, chỉ là tính chất kém hơn một chút, ước chừng là thân phận thư đồng.

Vương Lục bản nhân nhìn qua có chút khó giải quyết, nhưng thư đồng ăn mặc mềm mại hơn nhiều. Nếu muốn tìm hiểu đối

thủ cạnh tranh biểu hiện này một chút, đây chính là cơ hội.

“Vị tiểu huynh đệ này...”

Một hạ nhân biết điều, tăng háng một cái, hấp dẫn chú ý của thư đồng.

“Người nhìn thấy thiếu gia nhà ta không? Cùng ta cũng không khác lắm...”

“A, tiểu huynh đệ không ngại tới nói rõ một chút, nơi này người đến người đi, ta cũng không biết người đang nói đến người nào.”

Thư đồng sừng sốt một chút, gật đầu.

Nhưng hiển nhiên có người không muốn cho đám Thái tử đảng này cơ hội bắt chuyện, lão bản nương gõ quày: “Thiếu gia nhà người tên là Vương Lục hả? Đã lên lầu rồi, gian thứ ba tay trái lầu hai, còn có, nhớ đừng ở chỗ này lớn tiếng ồn ào.”

Thư đồng lại sừng sốt, liên tục cảm tạ bà chủ, sau đó như bay lên lầu, bước chân đầy vui vẻ.

“Thiếu gia, thiếu gia ~! Ta đến rồi đây!”

Lão bản nương giận tím mặt, vỗ quày một cái: “Bảo người đừng quấy rầy, có nghe không!”

Sau đó tất cả mọi người ở đại sảnh nhìn thấy một đàn nữ hồng từ phía sau quày bay ra ngoài, nện vào dưới chân thang lầu của thư đồng. Tiểu thư đồng sợ tới mức suýt nữa tắc thở, không dám lớn tiếng ồn ào nữa, xám xịt đi lên lầu.

Nhưng hiển nhiên lão bản nương vẫn chưa hết tức giận, ánh mắt dò xét một vòng trong đại đường, nhanh chóng bắt được con trai của một quốc thái su.

“Ồ, người, chính là người, lúc trước bị ta đá bay, người vừa mới gọi một vò Nữ Nhi Hồng phải không? Nhanh đến thanh toán, một ngàn lượng một vò cảm ơn.”

Vãn Bảo giật nảy mình: “Ta từng đi lên Nữ Nhi Hồng lúc nào?!”

“Vừa rồi lúc ta ném ra đập người, sao, người muốn thêm một vò?”

Mắt thấy bà chủ đã cầm lên một vò rượu lớn cao chừng hai thước, nghe nói sắc mặt của bảo bối thì hoảng sợ: “Ta kết, ta kết này!”

Thu hồi tài vật bất nghĩa, trên mặt lão bản nương lại không có vẻ gì vui mừng, ánh mắt lại một lần nữa đảo qua đại sảnh, dùng thanh âm rất nhiều người nghe thấy thờ dài.

“Một đám củi mục.”

Lầu hai, thư đồng tràn đầy phấn khởi bưng bưng đẩy cửa thiếu gia ra.

“Thiếu gia, ta đến đây!”

Vương Lục đứng trước bàn đọc sách kinh ngạc ngẩng đầu: “Ồ, sao ngươi lại tới đây? Mau trở về!”

Thư đồng khóc không ra nước mắt đứng ở cửa, đáng thương nhìn thiếu gia trong phòng.

Vương Lục cũng rất bất đắc dĩ: “Ta nhớ từ sớm ta đã nói với các ngươi đừng ai đến đây.”

Thư đồng vẻ mặt đau khổ: “Lão gia bảo ta tới, hắn nói một mình ngươi chạy tới tham gia Thăng tiên đại hội rất không an toàn.”

“Mang theo ngươi thì an toàn? Ngươi không họ Đỗ... Ai, cha ta luôn hồ đồ, sớm dặn dò ngươi không nên đi theo hắn cùng hồ đồ.”

Thư đồng nhấn mạnh: “Là lão gia bảo ta tới.”

Vương Lục thờ dài: “Hắn bảo ngươi đến, ngươi có thể đánh gãy chân của mình xin bệnh không được tới sao.”

Thư đồng: “Ta...”

“Không muốn làm thảm thiết như vậy, uống nước đậu nành cũng được, tóm lại...” Vương Lục nói đến đây, nhìn vẻ mặt vô tội của thư đồng, lắc đầu không có cách nào. “Thôi, vào đi.”

Thư đồng hoan hô một tiếng, cũng bao lớn bao nhỏ chạy vào phòng.

Mặc dù ngu dốt, nhưng làm bạn nhiều năm, hẳn sớm biết thiếu gia trước nay đều là mạnh miệng mềm lòng.

Khác với tưởng tượng của đám thái tử đảng, thư đồng và thiếu gia không phải quý tộc vương cung, cũng không phải người trong tiên đạo.

Bọn họ chỉ là một đôi nông dân bình thường đến từ Đông Phương huyện Đông Đạo phủ, hậu sơn Đông Bắc Giác Vương gia thôn đến từ Thương Khê Châu.

Thiếu gia họ Vương tên Lục, con trai của Phú Vương lão gia ở đầu thôn Vương gia, trước chín tuổi từng có tên gọi trần ngập hương thổ tự nhiên, hậu kinh văn nhân đem “Thô địa” giản hóa thành “Lục”, mới miễn cưỡng có mấy phần hương vị dương xuân bạch tuyết.

Thư đồng cũng họ Vương, con trai buôn bán trong Vương gia thôn, sau một trận tai họa bất ngờ cha mẹ chết đi. Vương lão gia hảo tâm thu lưu hẳn trong nhà, cùng thiếu gia Vương Lục làm thư đồng, một tạc bảy năm.

Bảy năm trôi qua, thiếu gia trong mắt thư đồng vẫn luôn trần ngập bí ẩn, luôn khó mà tin nổi khiến người ta khó có thể lý giải được. Hơn hai năm trước, hơn hai năm trước lão gia từ giá trên trời Đông Đạo phủ thành của Hàn Tông mời tới một vị tiên sinh chỉ đạo cho thiếu gia đọc sách, vị lão học văn râu dê kia nghe nói từng dạy ra bảy tám vị tiến sĩ, cũng là nhân vật thanh danh hiển hách ở Đại Minh quốc., Tiến vào thôn không lâu liền đổi tên cho thiếu gia, nhưng sau đó hẳn chỉ dạy thiếu gia hai năm, liền cảm khái thế gian quả thật có người biết, mình đã không thể dạy được gì, không dám làm hại con cháu, liền cáo từ rời đi.

Lão học văn trước khi chia tay đánh giá thiếu gia là trạng nguyên chi tài, ngày sau vị trí trong triều đình không thành vấn đề, Vương lão gia vừa mừng rỡ vì Vương gia có tiền đồ vô lượng, Quang Tông Diệu Tô chỉ còn cách đó vài ngày. Vừa đau lòng cho tiền lương của lão học văn kia chi cho mười năm, lại không chịu lui còn thừa tám năm.

Đáng tiếc trời không theo ý nguyện người, thiếu gia tuy là kỳ tài ngút trời, nhưng hết lần này tới lần khác đối với kinh văn thi từ không hề hứng thú, càng không có ý làm quan, lão học vấn vừa đi, hắn liền đem sách đều chôn ở trong sân, nói là muốn cung cấp năng lượng cho hậu nhân mấy trăm triệu năm sau, càng lớn hơn nữa.

“Kẻ nhục thực bỉ ổi, khinh thường và mưu đồ.”

Được rồi, triều đình Đại Minh quốc đều không để vào mắt hắn, mà khi lão gia nghi ngờ hỏi thiếu gia đang muốn làm gì thì hỏi.

“Tu tiên.”

Tu tiên? Vương lão gia kinh ngạc tới mức sinh hoạt suốt nữa thì không thể tự lo được.

Tiên đạo nào phải dễ tu luyện như vậy! Tiên phạm cách biệt, đây là lời nói xưa nay truyền lại từ xưa, thế hệ tục muốn rình mò ảo diệu Tiên đạo đâu phải là dễ! Chỉ cần dẫn khí Tiên đạo nhập môn nhập thể, đã khiến đại đa số mọi người thất vọng.

Chỉ có những người nhận được thiên địa khí vận, phúc duyên tiên gia tâm sự số ít mới có tư cách tu tiên, tư cách này có tên là linh căn.

Cửu Châu đại lục người thân mang linh căn vạn người, gần trăm năm càng khó gặp, gần như tuyệt tích, nghe đồn thập thế công đức mới có thể đổi một cái hạ phẩm linh căn. Vương lão gia cả đời tích đức tích đức hành thiện, hiện giờ đã là nhà giàu nhất Vương gia, nhưng khoảng cách tiên đạo mờ ảo kia ước chừng còn kém bảy tám đời công đức.

Nhưng nhi tử lại mở miệng, làm cha ngoại trừ kiếm sức đẩy nó đi lên tiên lộ, còn có thể làm sao? Vương lão gia kia một tháng Trà Mễ không thể nhớ, đêm không chợp mắt, gầy tròn mười cân, rốt cục làm cho hắn tìm ra biện pháp.

Thế nhân đều biết tu tiên khó khăn, cũng may trời không tuyệt đường người, truyền thuyết nói thế gian có linh đan diệu dược, sau khi phục dụng chính là phạm nhân cũng có thể đạt được một tia tiên duyên, cũng chính là mở ra linh căn. Đan dược này hôm nay dùng tiền bạc cũng mua được, phú hào vương đại phú của Vương gia thôn chính là trước sau bỏ ra mười vạn hoa

tuyệt ngân, đưa con trai Vương Tiểu Hồ vào Thất Tinh môn tu đạo.

Vương lão gia cả đời tiết kiệm, không nỡ bỏ bạc, lại càng không nỡ để nhi tử thất vọng, vì thế giống như ngân tiền chảy nước chảy hoa ra ngoài, xoa tinh, Lục Hòa Đan, Thất Tinh thổ nạp pháp... Lão gia tử đem tài nguyên có thể vơ vét được bày ra trước mặt nhi tử.

Ai ngờ Vương Lục căn bản không thèm.

“Cha, cha không hiểu tu tiên, mấy thứ này vô dụng.”

Vương lão gia dựng râu tròng mắt: “Bỏ ra mấy vạn lượng, sao có thể vô dụng được?”

Vương Lục trầm mặc một lát, cảm động gật gật đầu. Nhưng mà ngày hôm sau, gã đã đem đồng hàng kia tặng thêm năm thành giá bán cho Vương đại phú cùng Vương Tiểu Hồ đang cầu tiên bên cạnh. Xem như là để cho cha tranh khẩu khí.

Mấy tháng sau đó, Vương Lục không nhắc đến chuyện tiên đạo nữa, cả nhà vốn cho rằng mọi chuyện đến đây là kết thúc, e rằng tâm tình của Vương Lục đối với tu hành đã nhạt đi. Nhưng mà một tháng trước, tin tức Linh Kiếm Sơn Thăng Tiên đại hội truyền vào trong thôn, lại một lần nữa nổi lên sóng gió.

“Cha, con muốn đi Thăng tiên đại hội, cho con mượn chút thủ đoạn.”

“Đại hội sinh tiên gì?”

“Không phải mới lạ, là đại hội thu nhận môn nhân của Linh Kiếm phái.”

“Người lại muốn tu tiên!?”

“Ta vẫn luôn không hề từ bỏ!”

Đối với chấp nhất của nhi tử, Vương lão gia lựa chọn là nạp một phòng tiểu thiếp —— hết cách rồi, đại gia nghiệp xem ra là trông không trông cậy được Vương Lục, vậy cũng chỉ có thể sinh cái mới thôi.

Đương nhiên, đối với Vương Lục, Vương lão gia vẫn cho hắn sự ủng hộ toàn lực. Tiểu thư đồng chạy chậm một ngày sau

Vương Lục chạy tới Linh Kiếm Sơn, bao lớn nhỏ sau lưng tính là hai mươi vạn lượng bạc không dưới hai mươi vạn. Với sự giàu có của Vương gia, con số này đủ gây thương gân động cốt rồi.

Vì để Vương Lục có thể thuận lợi thành tiên, Vương lão gia đã đánh bạc quá trình rồi, hiểu rõ tình thâm, khiến cho tiểu thư đồng vừa hâm mộ lại vừa cảm động.

Trong phòng, Vương Lục hồ nghi nhìn gói đồ của thư đồng: “Đây là cái gì?”

Thư đồng cười hì hì, mở gói ra, giống như tranh công lấy ra một cái bình sứ: “Thiếu gia xem, món thịt cò thượng phẩm!”

Vương Lục vỗ bàn đứng lên: “Mịa, lại là đồng rách nát kia à? Mau ném ra ngoài cho ta, xem thì thấy phiền!”

Thư đồng kinh hãi: “Làm sao có thể ném ra ngoài được! Đây là lão gia hoa giá cao mua về! Không giống lần trước, là thượng phẩm, thượng phẩm nha! Thiếu gia người cũng biết, phạm nhân muốn tu tiên, thế nào cũng phải phục dụng Thăng tiên tán, bốn mươi lăm ngày sau ôn dưỡng ra linh căn, nhưng nếu phụ đắp linh đấng., Tiến trình liền có thể rút ngắn diện tích lớn, hơn nữa chất lượng linh căn càng ổn định, hiện tại cách đại hội thăng tiên chỉ có một tuần, chỉ có thịt dê thượng phẩm mới có thể tới kịp để cho thiếu gia người có được linh căn a! A, đúng rồi, nơi này còn có toàn bộ vốn là Thất Tinh thổ nạp, là lão gia từ Thất Tinh môn...”

Vương Lục thở dài: “Đủ rồi, đồng đã kê khí khí công cùng đại lực hoàn kia không cần đào ra, làm sao mang đến liền mang như thế nào đi.”

Thư đồng sững sốt hồi lâu, lại lần nữa vẻ mặt cầu xin: “Thiếu gia, nếu người muốn tu tiên, vì sao lại không chịu ăn những đan dược này? Phạm nhân muốn tu tiên, cũng chỉ có một con đường này a...”

Vương Lục thở dài: “Đúng vậy, người nói là vì sao chứ?”

Thư đồng nghiêng đầu, nháy mắt, rất muốn nói chẳng lẽ thiếu gia đã uống thuốc? Nhưng chủ tớ có khác, cuối cùng vẫn không dám nói ra miệng, chẳng qua chỉ tự mình dùng nước ấm

tách thịt dê ra, lập tức khắp phòng mùi thuốc. Thư đồng khen: “Không hổ là thượng phẩm.”

Sau đó tiếp tục tràn ngập mong đợi nhìn Vương Lục.

Lúc ở trong thôn, tiểu thư đồng dùng chiêu Đại Hoàng này trêu chọc hàng xóm, lần nào cũng khó chịu, chẳng qua lúc đó chỉ là xương cốt.

Kết quả quả là Vương Lục mở miệng: “Vương Trung à...”

Thư đồng vội vàng gật đầu: “Thiếu gia cứ nói.”

“Phàm nhân tu tiên quả thật chỉ có một con đường, nhưng ta có nói ta là phàm nhân đâu?”

...

3

Tiên phạm cách biệt, đây là cổ ngữ hàng ngàn hàng vạn năm truyền lại ở Cửu Châu, phạm nhân không có tiên duyên, đối mặt với tiên đạo chỉ có ngưỡng vọng. Mà phạm nhân tu tiên, đây là chuyện ngàn năm qua mới có. Có thể đánh xuyên hai ngàn cách tiên phạm, là kỳ tích một ngàn năm trước do một tay người trong Tiên đạo sáng lập.

Cũng chính là lục đại danh đỉnh đỉnh linh căn.

Cái gọi là lục cùng linh căn, là phát minh của ngàn năm trước của tổ sư gia ở Thịnh Kinh Tiên môn Lục sư gia cùng chân nhân vào lúc cuối năm. Dùng tâm pháp độc môn để luyện chế thiên linh địa bảo, liên tục dùng bốn mươi đến năm ngày, phạm nhân cũng có thể có được linh căn tu tiên, phá vỡ thiết luật trong vạn người tu tiên.

Chỉ tiếc lục linh căn này so với ngũ hành linh căn thấp kém hơn so với ngũ linh căn, ngũ hành linh căn cho dù luyện công pháp sơ cấp, tốt xấu gì luyện năm mươi năm đã có hy vọng Trúc Cơ. Nhưng lục linh căn cho dù khổ tu trăm năm, cũng thường phải nỗ lực bồi hồi ở luyện khí tầng một, thường bị người ta gọi là “Linh căn thể nghiệm”, “Phái xăm linh căn” hoặc là “Cùy Lâm linh căn”.

Loại linh căn nhân tạo này phá vỡ thường thức hàng vạn năm, dẫn phát oanh động thật lớn, nhưng bản thân linh căn chung quy không thể lên đài, cho dù tu tiên giới có thể bởi vậy mà đạt được ngàn vạn người mới, nhưng muốn một đám phế vật Trúc Cơ không thể nhập môn thì có ích lợi gì? Làm nô bộc đều thiếu hiệu suất. Cho nên mọi người sau khi nhiệt độ liền đem việc này thả xuống.

Nhưng Lục Hòa không có thả, Lục Hòa linh căn chỉ là bắt đầu, phía sau ẩn chứa là thiên đại cơ duyên, điểm này người khác không nhìn thấy, nhưng Lục Hòa tổ sư là người phát minh thì lại biết rõ ràng.

Lúc ấy Lục Hòa tổ sư có tu vi Hợp Thể đỉnh phong, cách Đại Thừa kỳ chỉ có một bước ngắn, mà Tiên Đạo Đại Thừa, tuổi thọ cơ hồ vô cùng vô tận, nửa bước đã bước vào Tiên môn,

nhưng Lục Hòa đạo nhân cho đến khi chết đạo tiêu, cũng không bước ra một bước này. Hắn đem một trăm năm cuối cùng của sinh mệnh, hoàn toàn hiến cho linh căn nhân tạo.

Cho nên mới có Thất Xảo Linh Căn, Bát Bảo linh căn, chín loại linh căn, mười phương linh căn... Hiệu quả càng ngày càng mạnh, cho đến khi có thể so sánh song thuộc tính khôi phục linh căn —— chỉ đứng sau Thiên linh căn, Địa linh căn cùng số ít Dị linh căn..., Có thể nói là cực phẩm. Có những linh căn này, cuối cùng người đứng vững gót chân ở tu tiên giới, cũng từ từ mở rộng, cuối cùng cải tạo toàn bộ tu tiên giới. Lục và tổ sư cũng bởi vậy mà vang danh vạn cổ, nổi danh với Tiên Tàn Đại Đế thống nhất cửu châu, lãnh đạo đại chiến với thái tổ, trở thành “Chân Tiên” duy nhất không phi thăng trong tu tiên giới.

Sau đó, một ngàn năm qua đi, linh căn nhân tạo đã trở thành vật cực kỳ bình thường của tu tiên giới. Mười tên tu giả, tám chín người là linh căn nhân tạo, kim đan, tu vi Nguyên Anh cũng không phải hiếm, ngay cả cảnh giới Hóa Thần, ngàn năm qua cũng có không ít người tu luyện đến.

Nhưng không phải nói tu tiên giả đã nát đường cái, Thịnh kinh tiên môn lãnh đạo tu tiên giới cải tạo linh căn đã hơn ngàn năm, nhưng chi phí cho tinh phẩm linh căn vẫn là con số trên trời, nhân linh căn chỉ là giải quyết vấn đề phàm nhân có thể tu tiên hay không, mới là chuyện khác., Ngàn năm phát triển, giá cả tạo ra linh căn người ta giảm hơn lúc ban đầu rất nhiều, nhưng cũng không giảm xuống tới mấy chục vạn lượng bạc có thể mua được một cái tiền đồ bằng phẳng, cái giá này, chỉ có Lục Hòa Linh Căn.

Không sai, Vương lão gia tử coi như trọng bảo thăng tiên tán, đương nhiên chính là lục hòa tán, một khi dùng, lục linh căn tới tay, từ đây liền có thể vĩnh biệt với tu tiên. Trừ Thất Tinh môn là sơn trại hoang dã, bất cứ một tiên môn chính đạo nào cũng không có khả năng thu lục cùng linh căn nhập môn, làm khổ công cũng không được!

Hơn nữa Linh kiếm phái còn là cô phái hiếm có ở tu tiên giới hiện nay, tên như ý nghĩa là tuân theo cổ pháp mà tu hành, cổ pháp này có giải thích vô cùng rườm rà, nhưng có thể nói rõ hơn một điều, đó là nhân tạo linh căn miễn bàn.

Không sai, Linh kiếm phái không thu linh căn nhân tạo, cho dù là trong truyền thuyết có so sánh linh căn, linh căn mười hai trọng lâu có thể so với địa linh căn cũng không thu, môn nhân phải là tu sĩ thuần phát tự nhiên, có thiên địa ban cho cơ duyên, đơn giản gọi là có cơ hội tu sĩ.

Muốn nói nguyên nhân thì đơn giản: Nhân Linh căn chung quy là có thiếu sót, cùng đẳng cấp so với thiên nhiên linh căn kém hơn một chút. Bây giờ tại Cửu Châu đại lục, có không ít cao thủ tạo ra linh căn, cao thủ đứng đầu đã ít càng thêm ít, cho nên rất nhiều cao thủ cao cấp tông môn tại đây cũng có chút kiêng kỵ.

Nhưng loại chấp nhất tu tiên giới như Linh Kiếm phái hiện nay đã không phải là chuyện hay nữa mà là chuyện nói hay nói, bởi vì ở đây có một đạo lý rõ ràng, chất không đủ lượng! Cho dù thực lực của những người có linh căn kém hơn một chút, nhưng số lượng gấp mười lần có thể bù lại tất cả những thiếu hụt chất lượng. Tu tiên giới vốn thắng còn ngu ngốc., Lực lượng của linh căn do con người đặt ở đây, người khác không cần người, đó là tự rước lấy diệt vong. Trong nội bộ tông phái có thể dùng khu chế tạo có cơ hội tu sĩ và vô cơ, nhưng từ chối bên ngoài linh căn của con người? Đó là chủ nghĩa của chủ nghĩa nguyên nhân.

Cho nên mấy năm gần đây Linh Kiếm phái xuống dốc cũng không khiến người ta ngạc nhiên, tuy rằng danh tiếng là một trong ngũ đại tông phái, nhưng thực tế lực ảnh hưởng chỉ sợ so với Vạn Tượng tông cấp một, Lưu Vân tông còn kém một chút. Nếu không phải bây giờ tông phái khai sơn đại phái thừa thớt, Linh Kiếm phái Thăng Tiên đại hội cũng không đến mức cao nhân khí như vậy.

Chẳng qua hôm nay, những thiếu niên tuấn tú tụ tập ở Linh Khê trấn đã hơn phân nửa là người mang linh căn, bởi vì khi Linh kiếm phái tổ chức đại hội thì đều rõ ràng: dưới mười hai tuổi, không tu hành, điều kiện còn lại không giới hạn. Cho nên rất nhiều người đều đang suy đoán, chẳng lẽ Linh kiếm phái ngoan cố một ngàn năm rốt cục khai khiếu?

Nhưng Vương Lục cũng không cảm thấy có loại chuyện tốt này, nếu như Linh Kiếm phái thật sự khai khiếu, cần gì phải sàng lọc môn nhân thăng tiên đại hội, tìm mấy người có chỉ số

thông minh tâm tính qua được, nhét một ít linh đan diệu dược vào, tinh mới của từng môn phái liền từ từ bay lên.

Hơn nữa...

“Ta đã nói là ta phạm nhân khi nào?”

Thư đồng Vương Trung không phải là kẻ ngu, nghe thiếu gia nói đến như vậy, khó có thể tin được nữa cũng phải hiểu...

“Thiếu gia, ngài... có linh căn?”

Vương Lục hừ một tiếng, chẳng thèm ngó tới.

Vương trung là triệt để há hốc mồm, ngửi trong phòng mùi hương nồng đậm của thịt ngỗng hương vị xông vào mũi, chỉ cảm thấy mình quả thực ngu xuẩn thấu đỉnh.

Cùng lúc đó, đại sảnh khách sạn, thái tử đang đến từ Thiên Nam Hải Bắc khuất phục dưới dâm uy của lão bản nương, cuối cùng cũng có được sự thanh tịnh khó có được. Nhưng ngay lúc này, ngoài cửa có một chiếc xe trâu kêu kệt. Lão hán đánh xe đi vào khách sạn, vẻ mặt vui vẻ: “Lão bản nương, ngài muốn một bó củi.”

Lão bản nương lại hờ hững đáp: “Được, ta biết rồi, đem đồ đến khu nhà bếp, cuối tháng này tính sổ.” Nói xong liền vung tay đuổi người, tư thái thân thiết của người làm ăn thật khiến người ta cảm động.

Nhưng lão hán lại hồn nhiên không thèm để ý đi tới trước quầy: “Lão bản nương, ôn hai chén rượu, một đĩa đậu hủ hương.”

Lão bản nương trừng mắt liếc hẩn một cái, ánh mắt hung ác khiến nhiều người trong đại sảnh xem náo nhiệt đều run sợ. Lão hán lại cười như tắm gió xuân, sau đó ở hàng trước quầy xuất ra chín văn tiền lớn.

Nhìn chằm chằm chín đồng tiền rách nát kia, lão bản nương cũng không đem lão đầu nhi một cước đá văng ra ngoài, đem tiền đồng cất kỹ, chuyển tay hai bát rượu cùng một điệp hương đậu liền bung lên, vật này ra giá một ngàn lượng bạc mua một vò rượu, Văn Bảo đau đớn vô cùng.

Lão giả và lão bản nương hiển nhiên là người quen, lão đầu nhi uống rượu, tán gẫu chuyện nhà, đơn giản là việc vật trong trần, sắc mặt lão bản nương tuy khó chịu, nhưng vẫn yên tĩnh lắng nghe. Mà những người có lòng trong đại sảnh, trải qua sự kiện tức khoán của Vương Lục, cũng đều dựng lỗ tai lên, cố gắng tìm kiếm manh mối mới.

Nhưng mãi tới khi lão đầu nhi uống rượu xong, lau miệng chuẩn bị rời đi, trong sân cũng không ai tìm được bất kỳ linh cảm gì, mặt Hải Vân Phàm trầm như nước, Văn Bảo vẻ mặt mờ mịt, người khác lộ ra vẻ mặt như có điều suy nghĩ muốn đục nước béo cò.

“Ồ?”

Lão giả lúc xoay người định đi, bỗng nhiên giật giật cái mũi, ngửa đầu nhìn về phía lầu hai: “Mùi vị này... Hùng Hải Tử nhà ai? Thật là cái gì cũng dám ăn!”

Lão bản nương cũng cau mày nghĩ: “Ăn thịt dê? Quái quá, sao lại là hấn?”

“Hả? Ai vậy?”

Lão bản nương liếc mắt nhìn hấn: “Một khách quý ở phòng thượng hạng.”

“A, ở phòng trên? Phòng thượng hạng nào?”

Lão bản nương phi thường khinh thường hừ nói: “Ta có rất nhiều phòng hảo hạng?” sau đó lại nhíu mày: “Không được, ta phải đi lên nhìn một chút...”

Ông lão giật nảy mình: “Trình trọng như vậy?... Không đến mức đó chứ?”

Bà chủ trầm ngâm trong chốc lát: “Cũng đúng, đi lên như vậy làm gì cũng vô danh, đừng để người khác coi như là vô có quấy rầy... Như vậy đi, ta đi chào hàng con gái là được rồi.”

Nói xong, lão bản nương vươn ngón tay ngọc nhỏ dài, vững vàng xách vò rượu khổng lồ, đập đập lên lầu. Mà lão hán sừng sốt trong chốc lát, theo ở phía sau.

Một đám thực khách trong đại đường đưa mắt nhìn nhau, không ai dám manh động, đuổi theo.

Vò rượu cao cỡ nửa người kia đập vào mặt, tuyệt đối sẽ chết người.

“Phàm nhân tu tiên quả thật chỉ có một con đường, nhưng ta lúc nào có nói mình là phàm nhân?”

“Thiếu gia, ngài... ngài có linh căn?”

Khi lão bản nương ra tới ngoài cửa thì đã nghe được câu đối trong phòng, lông mày nhíu lại giãn ra, cười tự giễu.

Xem ra tất cả chỉ là hiểu lầm, cái kia mãnh nhân phá giải được mười hai liên hoàn nhiệm vụ liên hoàn, chung quy không đến mức ngã trên một cái bấu, bản thân ngược lại là ngạc nhiên.

Nếu đã là hiểu lầm, năm ngàn lượng một vò nữ nhi hồng trong tay ngược lại cũng không cần tới cửa chào hàng... Hắc, không bằng bán cho con buồm biển dưới lầu, vẽ mặt mù mịt thâm trầm của phủ thành trì kia, không lừa trắng không ra gì!

Lão bản nương xoay người muốn đi, lại nghe nội phòng nói chuyện vẫn còn tiếp tục.

“Thiếu gia, xin hỏi, ngài là... Linh căn gì?”

Bước chân hơi chậm lại, bà chủ hiếu kỳ không thôi.

“Đương nhiên là Thiên Linh căn.”

Tay hắn run lên, vò rượu suýt nữa rơi vào chân.

Thiên linh căn!

Lão già sau lưng quay phắt lại, nghe thấy vậy cũng lộ vẻ kinh ngạc. Ngay sau đó lão quay đầu lại nhìn thật sâu về phía trước, ánh mắt vẫn đục lờ ra chút tinh mang, sau đó cười cười: “Tư chất đúng là không tồi, nhưng mà... Thiên linh căn?”

“Hắn tưởng đó là củ cải trắng à!”

...

4

“Đúng là củ cải trắng!?”

Vương Lục mở to hai mắt, nhìn không thể tưởng tượng nổi vào chén của mình.

Đường đường là thủ tịch Vương gia thôn nhà giàu hai đời, là tuyệt đại nam nhân dũng mãnh có thể phá giải mười hai nhiệm vụ liên hoàn của Linh Khê trấn, bữa tối chỉ có một cây bạch thủy nấu củ cải?

Ánh mắt hồ nghi nhìn về phía thư đồng: “Có cần tiết kiệm như vậy không!?”

Vương Trung vạn phần ủy khuất: “Thiếu gia cái này cũng đừng trách ta, người tự đi ra ngoài xem thì biết, giá hàng của khách sạn quả thực là phát điên, một sợi nước trắng nấu củ cải lại đòi mười lượng bạc!”

Vương Lục sững sốt trong chốc lát: “Mười lượng thì mười lượng, chúng ta đời thứ hai nhà giàu cũng không thiếu tiền.”

“Vấn đề chủ quán còn giới hạn mua! Cho người mua một cây!”

“... Người có nói cho hắn biết hay không, chúng ta là khách quý ở phòng thượng hạng.”

Vương Trung vô cùng tức giận gật đầu: “Có, nếu không giá nàg định bán là năm trăm lượng!”

“Đó không phải còn nặng hơn củ cải sao! Gần đây giá củ cải trắng giảm mạnh tới mức này sao?”

Vương Trung tức giận bất bình: “Lão bản nương đánh nhau tính toán giỏi, cho rằng người ta là đồ ngu à! Bây giờ người trong đại đường thà rằng đói chứ không mua củ cải nhà nàg, huống chi trấn nhỏ cũng không phải chỉ có bán nhà nàg để ăn!”

“Vậy người còn muốn mua củ cải mười lượng này? Người thật sự cho rằng chúng ta không thiếu tiền sao?”

Vương Trung tiếp tục ôm ấp ước: “Mấy chỗ khác ở trấn trên giá đã sớm bị xào rồi, hiện tại hoàng kim bạch ngân cũng giống như Thuần trong đất vậy, mười lạng bạch ngân củ cải đã được tính là giá lương tâm rồi.”

Vương Lục cau mày: “Lương tâm này không phải là cơm ăn... Ta ghét nhất là củ cải.”

Vương Trung tức giận nói: “Thiếu gia không ăn, ta ăn, ta còn đói lắm.”

Vương Lục không để ý đến thư đồng oán giận: “Ta muốn ăn thịt.”

” củ cải cũng năm trăm lạng, chỉ sợ muốn năm ngàn lạng một bàn, bạc trên người chúng ta cũng đủ mua nửa bàn.”

“Như vậy à...” Vương Lục trầm ngâm một lát, cúi đầu nhìn củ cải trong bát, đột nhiên hỏi: ” củ cải này, chủ quán bán được sao?”

Vương Trung nhún vai: “Đương nhiên bán không được, kẻ ngu mới mua.”

“Đã như vậy, bữa tối của chúng ta sẽ có cơ hội...” Hai mắt Vương Lục tỏa sáng, ngón tay không khỏi gõ gõ trên bàn, vẻ mặt càng thêm hưng phấn.

“Thiếu gia?” Vương Trung nghiêng đầu, nghĩ mãi vẫn không ra.

“Hừ hừ, tối nay có thịt ăn.”

Nói xong, Vương Lục nắm bọc hành lý, đứng dậy đi ra ngoài.

Đại sảnh lầu một, lão bản nương ở phía sau quầy hàng với vẻ mặt không kiên nhẫn.

Nước nóng nhà bếp đun hơn một trăm cây Bạch củ cải, hiện nay ngay cả một cây cũng không bán —— trừ đi mười hai cây giá rẻ vung ra bán cái kia. Vương công quý tộc trong khách sạn tuy là củi mục, nhưng cũng không ngóc cho lắm, cho dù nhà có ước vạn cũng không ai mua lương tâm củ cải của nàng.

Nhìn từ phí tổn, một nồi củ cải ở nhà bếp kia chỉ là một tổn thất cực nhỏ, nhưng mặt mũi bà chủ quán trọ như bà ta lại

không dậy nổi, quan trọng hơn nữa, một vụ đánh cược nào đó sợ là sắp thua.

“Ôi... Thật phiền!”

Lão bản nương duỗi lưng một cái, ánh mắt nhìn xuyên qua đôi mắt đang híp lại của đại đường.

Chắc chắn, cái tên đến từ Thương Lan quốc rõ ràng không có mặt! Nếu không thì cũng có thể chào hàng hắt mua tới mấy chục cái...

Đang suy nghĩ có nên hay không đối với đám thái tử đang trong hành lang thực thi chào hàng bạo lực, một trận tiếng bước chân từ trên lầu xuống.

Người tới khiến lão bản nương hai mắt tỏa sáng, Vương Lục đang liên tiếp phá giải mười hai liên hoàn nhiệm vụ lại tới.

Nhìn thấy hắt, lão bản nương nhin không được muốn cười, nhất là nhớ tới một người nào đó thề chắc chắn không có khả năng bị phá giải liên can, lão bản nương càng nhin cười đến đau bụng.

Xem dáng vẻ của Vương Lục, xuống lầu đại khái có mưu đồ, đáng tiếc nơi này không còn nhiệm vụ gì nữa.

“Lão bản nương, ta đến mua củ cải.”

Lão bản nương cười: “Giá đặc biệt chỉ có một lần.”

“Không sao, giá gốc cũng mua.”

Giá ban đầu cũng mua à? Tiểu ý lão bản nương thu liễm vài phần: “Muốn bao nhiêu?”

“Đầu tiên năm sợi, phải lớn một chút.”

“Lớn hơn một chút thì cao hơn một chút.”

“Không sao, không thiếu tiền.”

“Được, ba nghìn năm trăm lượng, trước tiên trả tiền đã.”

Vương Lục không nói hai lời, đem toàn bộ gia sản —— mười mấy tờ ngân phiếu của Thương Khê Châu Đại Minh Quốc vút ở trên quầy hàng.

Lão bản nương khoát tay áo với Vương Lục: “Lúc nữa sẽ đưa người lên, mời trở về.”

Vương Lục cũng không lè mề, xoay người lên lầu. Lão bản nương sau đó mới cầm lấy đồng ngân phiếu kia, chậm rãi đếm.

Thật sự là một con người thú vị, khó trách có thể phá giải mười hai liên hoàn nhiệm vụ kia, suy nghĩ của hắn hoàn toàn khác với đám củi mục xuất thân cao quý trong đại sảnh kia. Ở trên núi bị người ta coi là dị đoan, đại khái có thể tìm được đồng loại.

Lão bản nương đếm một chút tiền, không nhanh không chậm, lúc đếm xong tờ cuối cùng thì trước quầy đã xuất hiện thêm mấy bóng người.

Đều là tội tởm hoặc thân binh của các thiếu gia, đều là vẻ mặt tươi cười, lại cực kỳ mất tự nhiên.

“Bà chủ, ta tới là để mua...”

“Lão bản nương, củi củi của người đây...”

“Thiếu gia nhà ta muốn...”

Lão bản nương không ngẩng đầu lên: “Một ngàn hai sọt, các người muốn bao nhiêu?”

Đám người hầu cả kinh: “Không phải năm trăm lượng?”

“Giảng giá rồi, có thích mua hay không thì mua đi.”

Đám người hầu nhao nhao khó xử quay lại hỏi chủ nhân, đều không ngoại lệ nhận được câu trả lời chắc chắn.

Nếu đơn giản bị người ta lừa gạt, tiêu nhiều một văn tiền cũng là lãng phí, nhưng nếu có thể đổi lấy một tia tiên duyên, ngàn vạn lượng bạc cũng chỉ bình thường. Hiện tại xem ra, khách sạn kỳ quái này định ra giá cả buồn cười tự có nguyên do, giống như cái vòng nhiệm vụ không thể tưởng tượng kia.

Thân ở Linh Khê trấn, khắp nơi đều là cơ duyên, đám Thái tử đang trong đại đường vốn là do dự, lúc này thấy có người dẫn đầu, tự nhiên là như ong vỡ tổ theo sau.

Ngay cả thất phu sơn dã cũng có thể bỏ ra mấy ngàn lượng bạc trắng, đương nhiên những người khác còn có thể cầm được nhiều hơn.

“Vậy thì... mua hai sọt trước?”

“Ta muốn năm cây!”

“Ta muốn mười cái!”

“Mẹ kiếp, thiếu gia nhà ta bao hết rồi!”

Trước quầy của lão bản nương rất nhanh đã chồng lên ngàn phiếu đến từ các quốc gia, đừng nói một trăm củ cải được nấu trong nhà bếp, mà ngay cả mấy nồi sau đó cũng đã được chuẩn bị đầy đủ. Đám vương công quý tộc này cái khác không nhiều lắm, chỉ có duy nhất một tiền, nhiều đến mức làm cho lão bản nương ít tiền một chút là mềm tay rồi.

Người buôn bán kiếm nhiều tiền đương nhiên là chuyện vui, bà chủ kiể kê hàng ngàn hàng vạn thu hoạch, đổi mặt với một đám khách hàng năng lực tiêu phí gần như vô tận, nụ cười trên mặt lại xa xa không có thành ý như lúc trước.

“Ai, đúng là một đám ngu xuẩn.”

Lần này nàng vô cùng thẳng thắn nói ra một tiếng.

Nửa đêm.

Đi kèm gió nhẹ ngoài cửa sổ, tiếng ọt ọt rất nhỏ đặc biệt bắt mắt.

“Thiếu gia, người đói rồi?”

Một đầu của gian phòng, Vương Trung nhẹ giọng mở miệng. Ở một chỗ khác, thiếu gia tức giận hừ một tiếng: “Không đói.”

“... Thiếu gia, củ cải kia vẫn còn dư lại nửa cái ta không động, nếu người đói bụng thì...”

“Ta thà chết đói cũng không ăn củ cải “

“Thiếu gia, người là cơm sắt hay là thép...”

“Người đã quan tâm ta như vậy, thì đi ra bên ngoài đào chút rau dại, bắt đầu săn lợn rừng đi.”

“Làm sao có thể làm được?”

“Vậy thì câm miệng.”

Vương Lục nói xong, trở mình không nói gì nữa. Thư đồng muốn nói lại thôi, đồng dạng không lên tiếng.

Có mấy lời, không thể nói được.

Thiếu gia dong đầy chí nguyện đem toàn bộ gia sản đặt cược, hiện tại xem ra cũng không có kết quả lý tưởng – đừng nói là gà vịt ngư, ngay cả năm sợi vốn nên đưa tới cũng không có đáp án.

Đối với thiếu gia tâm cao khí ngạo, làm việc chưa bao giờ bị nhục mà nói, loại thể nghiệm mới lạ này đại khái cũng không phải dễ chịu gì, bất quá... Chung quy không phải nhân vật tiên gia phi tiên ngự kiếm, gặp nạn nhân sinh cũng là điều khó tránh khỏi.

Thư đồng trên giường hơi nhún vai, trong lòng muốn để thiếu gia giáo huấn một chút cũng không phải là chuyện xấu, nếu không hẳn thật sự cho rằng mình là cái gì thiên linh căn, khác với chúng sinh ở Phàm gian.

Đang nghĩ, chợt nghe được tiếng đập cửa.

Vương Trung ngậy người, thiếu gia đã đứng dậy rời giường.

Mở cửa, khuôn mặt xinh đẹp thanh tú của lão bản nương ngay tại cửa, sau đó, hai cái tay nhỏ dùng khăn lau lau lau, mang theo một cái thực hạp lớn đến kỳ cục.

Đứng ở trước cửa, Vương Lục cười hắc hắc nói: “Lão bản nương cuối cùng cũng đến rồi.”

Lão bản nương cũng nở nụ cười ăn ý tương tự: “Khách nhân chờ đã lâu quả thật là bản khoản... Nhưng không còn cách nào khác, đám ngốc kia đã định sẵn một trăm nồi củ cải, vừa mới nấu xong cho họ, cho nên... bữa tối của ngươi chỉ có thể chậm lại một chút thôi.”

Trong khi nói chuyện, lão bản nương đã bước vào phòng, đặt hộp cơm nặng nề lên bàn, hộp cơm chưa mở, nhưng mùi thịt thơm phức làm cho người ta co rút ngón trở đập vào mặt.

Vương Lục gấp gấp mở ra thực hạp, trong phòng ánh nến lơ mờ, nhưng chút ánh sáng kia lại làm cho người ta hoa cả mắt.

Vương Lục vừa lau nước miếng vừa tán thưởng: “Lão bản nương thật là người tin... Lại còn là một người tay nghề cao tay.”

Lão bản nương vỗ vỗ tay: “Người giúp ta kiếm lời hơn ngàn vạn lượng, chút tài nghệ nông gia này tính là cái gì?”

Hộp ăn tuy lớn nhưng đồ ăn bên trong vẫn rất bình thường, thịt kho tàu, thịt heo hầm bột phấn, thịt gỗ, cánh gà...

Nhưng giờ này khắc này, cho dù có nhà trống ngàn vạn, cũng không đổi được một hộp thủ nghệ nông gia này.

Vương Lục dọn đồ ăn trong bát cơm lên bàn, mời thư đồng một đạo chia thức ăn. Hai người đều là lúc thân thể trưởng thành, sức chiến đấu có chút kinh người, không bao lâu liền giải quyết một phần ba đồ ăn trong hộp cơm.

Vương Lục buông bát đĩa xuống, tuy rằng dạ dày tăng đến khó chịu nhưng cả người sáng khoái: “Lão bản nương, còn lại người mang về đi, đừng lãng phí.”

Lão bản nương giật giật lông mày: “Người đang nói cái gì vậy, đây chính là thức ăn cho một tuần tới đây, ta cảm thấy các người uống hoài mới là lãng phí.”

“... Một vòng gì cơ?”

Lão bản nương đương nhiên giải thích: “Còn có sáu ngày nữa Thăng tiên đại hội, nhưng trên người người không có tiền chứ? Không thiếu ăn một chút, mấy ngày cuối cùng chỉ có thể uống gió tây bắc thôi.”

Vương Lục sửng sốt hồi lâu, mới không thể tưởng tượng nổi chất vấn: “Lão bản nương, đây là ý gì? Chẳng lẽ không phải là toàn bộ ăn ngủ tiếp theo của chúng ta?”

“Ha ha, sao có thể chứ, người nghĩ nhiều quá rồi.”

“... Cho dù tạm thời bất luận ta giúp người kiếm Đồng Lục, chí ít ta vừa rồi thật sự đánh ra ba ngàn năm trăm lượng, cái này cũng không sai chứ?”

Lão bản nương cười nhạo một tiếng: “Vật này trên trần, người bỏ ra ba ngàn năm trăm lượng có thể mua được hộp cơm này sao? Bớt oán giận vài câu đi, tiết kiệm chút cơm ăn đi, phần còn lại đồ ăn cũng đủ cho người ăn sáu ngày, ngấm lại đám ngu xuẩn kia bỏ ra mấy vạn lượng bạc liền ngay cả củ cải cũng gặm không no, chí ít người có thể ăn thịt được đến ngày cuối cùng.”

“ ... ”

Lão bản nương đột nhiên nhớ tới cái gì: “À đúng rồi, tính kỹ lại, đúng là ngươi đã trả tiền cho ta còn dư, giờ ta sẽ tìm ngươi.”

Sau một lát, lão bản nương cáo từ rời đi, mà nhìn một đồng tiền cũ nát trên bàn lưu lại, Vương Lục không khỏi lâm vào trầm tư.

...

5

Sáu ngày thoáng cái đã qua, Thăng tiên đại hội gần ngay trước mắt.

Sáu ngày trôi qua, Linh Khê trần đã xảy ra quá nhiều chuyện, một kì ngộ ở một nơi hoang dã nào đó đã truyền khắp tiểu trấn. Hoàng kim củ cải của lão bản nương cũng danh chấn nhất thời, các thiếu niên tuấn tú đến từ nam bắc bắc không hẹn mà cùng bắt đầu tìm kiếm tiên duyên ở trong trấn. Sáu ngày qua đi, rốt cuộc đã có bao nhiêu cơ duyên được khai quật ra, vậy thì như người ta uống nước, ấm lạnh tự biết.

Về phần người khởi xướng, chính là an tâm thoải mái ở nhà trọ như nhà này đủ sáu ngày, đóng cửa không ra ngoài.

Phá giải nhiệm vụ liên kết ra cửa trấn thuần túy xuất phát từ hứng thú, Vương Lục ngay từ đầu đã không đặt hy vọng vào duyên phận gì.

Đường đường là Thiên Linh căn, tu tiên cần gì cơ duyên?

Đương nhiên, theo góc độ khác mà nói, toàn bộ gia sản đổi hết một hộp rượu thịt, Vương Lục cũng không còn lựa chọn nào khác trên người, trừ phi hấn nguyện ý quét tốt cho lão bản nương.

Buổi sáng, Vương Lục bị tiếng ồn ào ngoài phòng gọi dậy.

“Đại hội thăng tiên bắt đầu!”

“Son môn kim kiều đã sắp hạ xuống!”

Không biết bao nhiêu người cao giọng hô, vừa hô, thanh âm dần dần hướng bên ngoài trấn phun trào.

Vương Lục mở mắt ra, ánh mặt trời ngoài cửa sổ đã hơi chói mắt, thờ dài. Hấn đánh thức thư đồng, chuẩn bị thay quần áo rửa mặt, bước lên hành trình.

Lúc quầy hàng trả phòng, lão bản nương không biết tại sao, liên tục cười không ngừng, thậm chí lúc Vương Lục đem hộp cơm trả lại cho nàng, lão bản nương vô cùng hào phóng khoát tay áo: “Đáng giá cái gì, tặng ngươi luôn.”

Vương Lục rất muốn hỏi, đã hào phóng như vậy, ba ngàn năm trăm lượng bạc có thể nhường lại cho ta không?

Đương nhiên là không được. Cầm đồng tiền rách nát trong tay, Vương Lục mang theo nụ cười rạng rỡ cùng hộp cơm to lớn nặng nề rời khỏi khách sạn, theo nhân triều tuân về hướng sơn môn bên ngoài trấn.

Bên ngoài Linh Khê trấn, núi cao nguy nga được ánh mặt trời dát vàng nhạt, quanh năm lượn lờ mây mù một cây cầu vàng từ trên trời hạ xuống, một đầu chỉ xuống đất, một đầu như kết nối với Linh Kiếm sơn mờ mịt không ngừng, mây mù như che, cắt đứt ngang cây cầu vàng, ngăn cản ánh mắt nhìn lên tiên trần trần gian.

Không đại địa trồng trái, lúc này chen chúc mấy ngàn vạn người, về sau lại không có nơi nào đặt dùi, Vương Lục khởi quá muộn, dứt khoát bị chặn đường trên đường không đi ra được, chỉ có thể loanh quanh nhìn về phía xa.

May mà thị lực thiếu niên này rất tốt, nhìn từ xa cầu vàng trên không trung tới gần mặt đất, hai tu sĩ trẻ tuổi bên cạnh mặc trường bào hai màu đen trắng giao nhau, tay kết kiếm quyết, chân đạp phi kiếm, vững vàng bảo vệ ở hai bên cầu vàng.

Từ đằng xa nhìn lại, tu sĩ Tiên gia cũng không ba đầu sáu tay, hai người trẻ tuổi tựa như người phàm trần, quanh người không có mây tía năm màu cũng không có Linh Cầm Tiên Nhạc làm bạn, nhưng khí tràng Tiên gia lại vượt xa đế vương Phàm gian. Vạn người chen chúc không gian, theo cầu vàng rơi xuống đất một tiếng trầm đục rất nhỏ, trở nên yên tĩnh im ắng. Vô số người ánh mắt tập trung một chỗ, con trai đế vương cũng vậy, đời sau của thế gia tu tiên cũng vậy, lúc này đều không nói nên lời.

Trong yên tĩnh, tu sĩ linh kiếm mỉm cười mở miệng, thanh âm như gió truyền vào trong tai mỗi người ở đây.

“Đầu tiên, ta cùng sư đệ đại biểu sư môn hoan nghênh các vị tham gia Thăng tiên đại hội của Linh kiếm phái.”

Sau đó hai người vô cùng bình tĩnh tự mình vỗ tay, đáng tiếc khí thế của tu sĩ Tiên gia quá mạnh mẽ, dưới sự kính sợ không ai ủng hộ, lúc này chợt trở nên tẻ nhạt.

Sư huynh hơi có chút xấu hổ, hắng giọng một cái rồi nói: “Không cần nhiều lời, tin rằng mọi người trước khi đến đây cũng đã hỏi thăm đủ nhiều rồi, không tiếp tục ở lại trong thị trấn nữa. Hơn nữa, khi các người đi đến độ thích hợp tất nhiên sẽ biết được. Ở đây, ta mong các vị có thể tìm được cơ duyên thuộc về mình trên con đường thẳng tiên.”

Lúc này rốt cục có người mở miệng hỏi: “Thăng tiên đại hội, chỉ cần dọc theo cầu này không ngừng leo lên tới đỉnh là được?”

Sư huynh đáp: “Chuyện này ta chỉ có thể nói, hy vọng các vị trên đường dốc hết toàn lực của mình, về phần đỉnh núi, không cần yêu cầu xa vời.”

“Vậy muốn trèo lên vị trí nào mới tính là hợp cách, cũng phải có một câu trả lời chứ?”

Sư huynh đáp: “Đến lúc đó các vị tự nhiên sẽ biết.”

“Đến lúc đó? Chuyện này cũng quá không chịu trách nhiệm đi?”

Sư huynh mỉm cười không nói chuyện, sư đệ lại mặt lạnh lùng: “Không muốn có thể cút, ai cầu xin người?”

Người nghi vấn lúc này mặt mày đỏ bừng, cũng không dám tiếp tục tranh chấp.

Vì vậy sư huynh lại cao giọng mở miệng: “Tiếp theo, mời các vị dọc theo cầu vàng đi vào núi. Trên con đường thẳng tiên này mà nói thì sẽ không có nguy hiểm, nhưng nếu có chuyện ngoài ý muốn, hoặc là bị kẹt ở chỗ nào đó không kiên trì được, tùy thời có thể cầu cứu, sẽ có đồng môn kịp thời chạy tới.”

Sư đệ lại bổ sung: “Nhưng nếu cố tình muốn chết, chúng ta nhất định sẽ thành toàn.”

Sư huynh nói: “Thật xin lỗi, mấy ngày nay tâm tình sư đệ ta không tốt...”

“Tâm trạng của ta rất tốt.”

“Người cầm miệng trước đi.”

“Người mới im miệng, rút một lá thăm cũng có thể trực tiếp rút được lá thăm, liên lụy ta chạy tới làm mấy việc lật vạt này,

ngươi còn không biết xấu hổ...”

Mắt thấy sư huynh đệ đã bị vạ người vây xem, sư huynh vội vàng chuyển đề tài: “Ta tuyên bố, Thăng tiên đại hội chính thức bắt đầu!”

Nói xong, hai người sư huynh đệ vội vã bay lên không, tránh ra cửa vào cầu vàng.

Sau một khắc, dòng người bắt đầu khởi động, các thiếu gia cùng người hầu từ các nơi chen chúc nhau lên cầu. Cây cầu vàng kia tuy rộng mấy chục mét, trong lúc nhất thời cũng không chứa được nhiều người, nhất thời kêu khóc cùng gào thét giận dữ ngập trời. Càng không ổn chính là, trong số người lên cầu có không ít người vừa mới bước một hai bước đã kêu thảm thiết ngã xuống, tình cảnh rối tinh rối mù.

Huynh đệ Linh Kiếm Sơn cũng lấp bấp kính hãi, hai người vội vã bay xuống, liên thủ làm phép đem đám người tách ra, nhưng lúc này trên mặt đất, số người bị thương quay cuồng kêu rên đã không dưới mấy trăm.

Sư huynh đệ hai mặt nhìn nhau, sắc mặt cũng có chút khó coi, nhất là sư huynh càng lúng túng: “Xấu hổ vừa rồi quên nói, sau khi đại hội bắt đầu, ngoại trừ chọn người phù hợp điều kiện ra, bất cứ ai cũng không thể lên cầu, cho nên các vị đi theo mời người về đi.”

Thì ra là thế, khó trách những tội tớ kia như sủi cỏ, chơi thú vị là ngoại trừ những tội tớ kia, số người ngã xuống cầu các thiếu gia cũng không ít.

Lúc này sư đệ lạnh giọng nói: “Lại tái nhập một lần, từ mười hai tuổi trở xuống, thượng cầu chưa tu hành, tạp nham vô số, ngư nhân hỗn châu đều cắt cho ta.”

Các thiếu gia ngã xuống cầu lập tức lúng túng vạ phần, trong đó đích xác đã có không ít người mười ba mười bốn tuổi, lại giả vờ tuổi tác cố tình lừa gạt vượt qua kiểm tra, lúc này bị vạch trần, mặc dù có lòng muốn giải thích, nhưng nhìn khuôn mặt tu sĩ linh kiếm kia, người bình thường ai dám lớn tiếng nói chuyện? Ngay cả hai người này không nói trước, tạo thành hiện trường hỗn loạn, cũng không ai dám chỉ trích.

Đương nhiên, ở đây nhân số hơn vạn, người không bình thường luôn có, chỉ nghe một người đứng bên cầu hò hét phần nộ: “Ta năm nay rõ ràng chỉ mười một tuổi, sao không thể lên cầu?”

Sư đệ lập tức cúi gầm mặt: “Sao người biết mình mới mười một tuổi? Người vừa sinh ra đã nhớ đời rồi sao?”

Người nọ khí thế lập tức giảm sút: “Điều này đương nhiên là người trong nhà nói với ta.”

“Đó là mẹ người nhớ lầm.”

Thiếu niên kia tức giận đến suýt thổ huyết.

Sư huynh xoay chuyển ánh mắt: “Các hạ là?”

“Ta là Lưu gia Lưu Hàn Long, tháng trước mới hết mười một tuổi, tông chủ Phi Vân Tông của ta đã mời mười bảy thế gia lớn nhỏ của U Châu, chúc thọ ta, việc này ngay cả người của Vân Sơn cũng biết!”

Hai sư huynh đệ nhìn nhau: “Phi Vân Tông?”

“Liên Vân Sơn?”

Sửng sốt một lát, sư huynh mặt đầy hồ nghi lấy từ trong tay áo ra một tấm bản đồ, lúc này mở ra, cùng sư đệ tìm kiếm một phen.

Tìm một hồi lâu, sắc mặt sư đệ càng lạnh lùng: “Tiểu tông phái tìm không thấy vị trí trên bản đồ thì đắc tội cái gì? Mười bảy thế gia lớn nhỏ chúc mừng sinh nhật mười một tuổi như người? Từ đâu ra một cánh cửa rách nát mà cũng dám xưng là thế gia hả?”

Mắt thấy sư đệ càng phun càng thái quá, sư huynh vội vàng cắt ngang: “Là như vậy, Thăng Tiên Kim Kiều là do chương môn chúng ta tự tay chế tạo, chư vị nếu có nghi vấn gì đối với công hiệu của cây cầu vàng, có thể liên hệ với chương môn chất vấn ngay trước mắt.”

Sư đệ cười nhạt: “Ta nghĩ lão nhân gia người nhất định sẽ ôn hoà nói chuyện với người.”

Đàm luận với người sao? Tặng người ngủ à! Bị người ta dùng chiêu bài của Chương môn Linh Kiếm tông đánh tới, thiếu gia

Lưu gia lập tức bị nện cho đầy bụi đất, chưa từng vào đám người mà mai danh ẩn tích.

Đến lúc này, trong không gian vạn người không còn thanh âm chất vấn, hai sư huynh đệ thấy trật tự mới thành, gật gật đầu liền lên không trung rời đi, không hề để ý tới việc vật ở cửa vào cây cầu vàng nữa. Mà những người còn lại cũng lẳng lẳng tiến về phía trước.

Đương nhiên, trong lúc đi thì không tránh được nghị luận đồn dập, một thư đồng lưng đeo hành lý nặng nề nào đó tâm tình khiếm khuyết rất tốt, thở dài nói: “Người Tiên gia quả nhiên không giống, hai môn đồng đều kiêu ngạo như vậy.”

Thiếu gia bên cạnh cười hi hi: “Môn đồng? Thật sự là mắt chó của người bị mù, lời này lại để cho hai người kia nghe được, hôm nay sang năm ta có thể dâng hương cho người... Không nghe bọn họ nói, là rút thăm đến khi rút thăm được lá thăm mới bị đày đến làm môn đồng, vừa rồi hai người ngự kiếm phi tiên, nhẹ nhàng hời hợt tách ra chen chúc hơn một ngàn người, môn đồng nhà các người có uy vũ như vậy sao?”

Thư đồng ngăn người, lẩm bẩm: “Đúng là rất có thể điều võ dương oai, nhưng ta luôn cảm thấy linh kiếm đối với chúng ta không hề hữu hảo.”

“Khi còn bé, người dùng nước đổ vào tổ kiến, cũng không thấy người có hảo hảo với bọn họ. Tiên phạm cách biệt, phạm nhân chính là sâu kiến, tâm tình của người ta kém như vậy mà cũng không đại khai sát giới, đã tính là trạch tâm nhân hậu rồi. Người có biết vừa rồi chúng ta kỳ thật đã bán một lần trước quỷ môn quan không?”

Sắc mặt tiểu thư đồng trắng bệch: “Thật sao?”

“Đương nhiên là giả, cái này mà người cũng tin? Cũng không phải tà phái hay ma tộc, sao có thể lạm sát kẻ vô tội?”

“...”

“Chẳng qua Linh kiếm phái thật đúng là rất có ý tứ, rất khác so với môn phái cổ xưa theo khuôn phép cũ. Tuy là cổ phái, lại lộ ra một cỗ khí chất làm cho người khó nói lên lời, có đặc điểm, ta thích!”

Thư đồng than thở một tiếng, lặng lẽ đuổi theo bước chân của Thiếu gia. Linh kiếm phái chỉ giới hạn tuổi tác, mà hắn cùng thiếu gia cùng tuổi, vừa mới qua sinh nhật mười hai tuổi, vừa vặn giảm trên đường hợp cách, chuyến này tránh không được phải công hành lý cho thiếu gia.

Lúc này, hắn hoàn toàn không nghĩ tới, bước lên cầu vàng, có nghĩa là bước lên con đường thăng tiên, con đường này chỉ nhận tiên duyên, lại không phân thiếu gia, thư đồng gì.

Con đường tu tiên, bắt đầu từ dưới chân.

...

6

Cầu vàng rộng lớn, đội ngũ hơn một ngàn người (Diệt trừ tùy tùng về sau) hành tẩu ở trên cầu vàng có vẻ thừa thớt, Vương Lục mang theo thư đồng hững hờ đi ở phía sau chuyện trò vui vẻ, hoàn toàn không có tâm tình khẩn trương của những người khác.

Tổ chất bình quân của đội ngũ ngàn người này cực cao, hơn phân nửa đều là thể tử thân thể hiển hách, nhưng dưới chân Linh Kiếm Sơn lại không ai không cảm như hén, con đường thẳng tiên lại nơm nớp lo sợ, có thể duy trì trấn định thì không dễ dàng, có thể ung dung tự đắc như sừng Phượng mao lân. Lại thêm biểu hiện kinh diễm của một tuần trước vương vừa tới, lúc này đã hấp dẫn không ít người chú ý.

Mà khi đại đa số mọi người chần chờ quan sát, đã có người thoải mái đi tới, không chút khách khí chào hỏi, ngữ khí muốn làm quen bao nhiêu thì quen thuộc bấy nhiêu.

“Nói tới, mấy ngày nay vẫn không thấy ngươi.”

Vương Lục Chính cùng thư đồng tán gẫu vui vẻ, bất thành lình bị người ta chen ngang một câu, sừng sốt một chút, quay đầu lại: “Ngươi nợ ta tiền?”

Người nợ cũng sừng sốt: “Chưa từng có.”

“Vậy ta cần gặp ngươi làm gì?”

“... Tựa hồ không có.”

“Vậy ngươi cảm khái cái gì? Có quen không?”

“...”

“Nói đi nói lại, ngươi là ai vậy?”

Người nợ cười khỏ: “Đúng là quý nhân hay quên.” Tiếp đó chấp tay: “Bản nhân là Hải Vân Phàm, nhân sĩ Vân Châu, bảy ngày trước có duyên gặp mặt trong đại sảnh của quán trọ.”

Vương Lục nhíu nhíu mày, giống như đang cố gắng nhớ lại: “A, ngươi là thiếu niên truy tìm nhiệm vụ công lược của ta... Có gì chỉ giáo sao?”

“Chỉ giáo thì không dám nhận, chỉ là hiếu kỳ mà thôi, trên con đường lên tiên này ai ai cũng căng thẳng, duy chỉ có người hờ hững tự nhiên, đã tính trước được như vậy, ta muốn thỉnh giáo đôi chút ảo diệu trong đó.”

Vương Lục cười: “Người đến đây để hỏi công lược à? Thói quen vẫn còn thiếu, một kẻ mạo hiểm đủ tiêu xài thì nên tự mình thăm dò mới vinh quang. Ăn cây mía còn lại của người ta thì có mùi vị gì?”

Hải Vân Phàm nghe xong hai mắt sáng ngời: “Nói như vậy người có biết trên con đường thẳng tiên này có điểm nào không?”

“Sao có thể biết? Ta cũng chưa từng xem qua công lược.”

“Vây...”

Vương Lục trầm giọng đáp: “Đương nhiên là bởi vì thực lực, thực lực đủ mạnh, cần gì phải để ý điểm mấu chốt? Con đường thẳng tiên với ta mà nói không có gì khác nhau cả.”

Lời nói hùng hồn này khiến mặt mày Hải Vân Phàm biến sắc, không khỏi ngẩng đầu lên nhìn trời.

Vương Lục cũng ngẩng đầu lên, mặt trời sáng sủa, mây vỡ điểm điểm, đến cả chim bay cũng không có một con, có gì đáng xem chứ?

Hải Vân Phàm thở dài: “Ta đang xem xem liệu có phải có thiên lôi giáng xuống thối phồng kiêu này trước cả sơn môn Linh Kiếm Sơn, cho dù có bị Thiên Lôi Hình Kiếp ta cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.”

Vương Lục sững sốt, lập tức cười ha hả: “Người gọi là Hải Vân Phàm? Được rồi, ta nhớ kỹ, chờ vào sơn môn ta sẽ nhớ bảo kê người.”

“Dễ nói.” Hải Vân Phàm lại chấp tay, vô cùng tự nhiên mà sát bên cạnh Vương Lục, còn tiểu thư đồng lại tự giác đi về phía sau.

Vương Lục cũng không thềm đề ý, vừa đi vừa hỏi: “Ta nhớ người là quan nhị đại phải không?”

“Ồ?”

“Chính là nói cha con rất lớn.”

“Hoàn hảo, Vân Thái đế hoàng đế.”

“Mẹ kiếp, vậy người chẳng phải là mẹ sau ba ngàn à?”

“...”

“Ách, nói tóm lại, người bỏ qua con đường có tiền đồ này của thái tử không đi, chạy tới nơi này làm gì?”

Hải Vân Phàm cười: “So với thân diệu của Tiên gia thì quyền thế trên thế gian có gì vị? Còn tu tiên ư, với tài năng của hoàng thất Vân Thái, đưa ta vào các tông phái bình thường đúng là không khó. Trong cảnh nội Vân Thái, Bạch Long Quan, Từ Vân Sơn đều là các tông phái đứng trong hàng ngũ tứ phẩm của Vạn Tiên minh...” Nói rồi, nụ cười hơi giễu cợt: “Nhưng so với năm đại tông phái đỉnh cấp của Vạn Tiên minh, chỉ là tứ phẩm đã hương vị như sáp, huồng chi...”

Hải Vân Phàm nhìn lên trời cảm khái nói: “Bây giờ ngoại trừ ngũ đại tông phái thì hầu như không có bất kỳ tông phái nào có thể chính thức chạm đến Tiên đạo rồi. Tông phái lớn nhỏ của Vạn Tiên minh có hơn vạn, chỉ có năm tông phái này mới chính thức nắm giữ được đạo Siêu Thoát. Mà nếu muốn tu đạo thì đương nhiên là tu đạo Siêu Thoát, bằng không thì chẳng thà làm một đế vương an nhàn.”

Vương Lục kinh ngạc: “Đệ biết được không ít mà.”

“Nếu đã lựa chọn con đường này, đương nhiên phải hỏi thăm nhiều một chút... Những cái này cũng không phải là bí mật gì, huồng hồ bây giờ người chạy đến Linh Kiếm sơn tìm kiếm tiên duyên, có ai không phải là vạn toàn? nơm nớp lo sợ?”

Vương Lục nhún vai cười, trong lòng tự nhủ ta không phải, nhân sinh dững mãnh liền làm khảo nghiệm trần trụi, chuẩn bị nha.

Hai người sánh vai đi lại, cầu vàng này một đường kéo dài lên trên, có chút dốc đứng, nhưng hai người cũng không cảm thấy mệt mỏi, dần dần từ đội đuôi không ngừng siêu trước.

Nhìn thiếu niên không ngừng kê vai sát cánh bên người, Hải Vân Phàm lại nói: “Nói đến, trước Thăng Tiên đại hội ở Linh Kiếm sơn lần này, ngũ đại tông phái đã có một trăm năm chưa

mở sơn môn rộng như vậy, cho dù ngẫu nhiên có Thăng Tiên đại hội cũng bị hạn chế rất nhiều, cho nên lần này đúng là phong vân tế hội a.”

Vương Lục quay đầu nhìn chung quanh một chút: “Quả thực rất nhiều đòi thứ hai, quy cách này đủ để tổ chức một bữa tiệc hải Thiên Thịnh.”

Hải Vân Phàm nói: “Ha ha, những người này không chỉ có thân thể hiển hách, ít nhất theo ta được biết, tám phần trên là người có linh căn tự nhiên, cũng là có cơ hội tu sĩ.”

“Cái gì!?”

Thư đồng Vương đi theo phía sau kinh ngạc vạn phần, lại nhin không được hỏi: “Sao ngươi biết?”

Hải Vân Phàm quay đầu nhìn lại, cười nói: “Đừng quá xem thường hoàng tử của Vân Thái đế quốc chúng ta, ở trong này đa số mọi người đều có thể được nghe tên...Huống chi không có chút bản lĩnh thực sự, ai dám lên Linh Kiếm sơn? Trong ngũ đại tông phái, Linh Kiếm sơn và Côn Luân tiên sơn nổi danh cổ phái, Linh Kiếm sơn còn trên cả Côn Luân, cho đến nay vẫn chưa có linh căn nhân công nào tồn tại, phàm nhân chẳng phải là tự rước nhục?”

Hải Vân Phàm vừa nói, Vương Lục hoàn toàn không quan tâm, sắc mặt tiểu thư đồng lại càng khó coi, hiển nhiên là nhớ tới món đồ quấy trong ba lô của mình.

Vì vậy Hải Vân Phàm bật cười: “Nhưng nói đi cũng phải nói lại, lần Thăng tiên đại hội này, Linh Kiếm phái chỉ cần trong vòng mười hai tuổi, lại không đề cập đến chuyện linh căn, có lẽ là thay đổi sự cố chấp của bản thân? Trong một ngàn người chỉ còn lại một ít nhân số là đến đánh cược một phần vận khí. “Chẳng qua, ta thật sự không coi trọng là được.”

Trong lúc nói chuyện, ba người đã đi vào trong cây cầu vàng thật lâu, dần tiến vào trong mây mù. Trấn Linh Khê sau lưng đã thu nhỏ lại thành một cái rương giấy lớn, tiểu thư đồng đi sát theo sau hai người, không dám cúi đầu nhìn xuống.

Nhưng mà dù vậy, cầu vàng vẫn không thấy điểm cuối, mây mù lượn lờ phía trước không biết dừng ở đâu, bên người đã không ngừng có thiếu niên mặt lộ vẻ mệt mỏi dừng chân

không tiến, trong bất tri bất giác, đoàn người đã dần dần đi đến đội ngũ phía trước.

Vương Lục chặc chặc liên tục nói: “Đám công tử ca các người thật sự là không kiên nhẫn được, mới đi được chút đường dốc này đã thể lực không chống đỡ nổi, tuổi còn trẻ đã bị tử sắc móc rỗng thân thể rồi.”

Hải Vân Phàm nghe vậy cũng chỉ là lời giễu cợt bình thường, mặt lộ vẻ kinh ngạc, há to miệng nhưng không nói gì.

Nhưng thư đồng vương sau lưng lại oán giận nói: “Thiếu gia, dọc đường đi cảm giác vô cùng mệt mỏi, ta sắp không chịu nổi rồi.”

Vương Lục nhíu mày: “Bình thường trong nhà ăn cơm, thịt cá cũng không ít của người, sao lại không có tác dụng giống như đám củi mục kia chứ? Không phải là cho người đeo thêm một cái hộp cơm sao? Khuất vả như vậy sao?”

Vương Trung vạn phần ủy khuất: “Không phải, con đường này cảm giác đặc biệt cổ quái, rõ ràng chưa đi quá xa, nhưng người mệt không thở nổi...”

“Vậy thì dùng làn da hô hấp... Được rồi, cho ta hành lý, người nhẹ nhàng trang bị chút thủ đoạn đi.”

Vương Lục vừa thở dài vừa nhận lấy hộp cơm trên lưng của Vương Trung, không tốn chút sức nào vác lên.

“Quái lạ, ta như thế nào cảm giác đi còn thoải mái hơn cả đất bằng?”

“Thiếu gia, người luôn hiếm thấy như vậy...”

Chủ tớ hai người vừa nói vừa đi về phía trước, lại không chú ý, bên kia Hải Vân Phàm sắc mặt nghiêm nghị.

Không có hành lý, Vương Trung thoải mái hơn rất nhiều, lại một lần nữa đuổi theo bước chân của thiếu gia leo lên phía trước. Lúc này, không biết đã đi được bao lâu, bốn phía đã là một biển mây mù, ngay cả ánh sáng của cây cầu vàng cũng bị che giấu vài phần, ba người đi ở chính giữa, ngay cả rìa cây cầu vàng cũng không thấy rõ lắm. Mà đại bộ phận lúc trước bị vượt qua bảy tám phần, chỉ có một số ít người còn đi trước, nhưng nhìn qua cũng là thở không thông.

Lúc này ngay cả Vương Lục cũng phát hiện ra vấn đề: “Con đường này chẳng lẽ là con đường hấp thụ tinh? Người phá vỡ thân thể thuần dương cũng sẽ càng lúc càng mệt mỏi? Nói đến Vương Trung người phá chỗ này từ lúc nào?”

“Ta nào có!?”

“Vậy sao ngươi lại đổ mồ hôi đầm đìa vậy?”

“Ta...”

“Quả nhiên vẫn bị phá, Vương Trung, huynh thật giỏi.”

Thư đồng quả thực phải quý: “Thiếu gia xin đừng nói nữa...”

Hải Vân Phàm ở một bên nhìn, mỉm cười nói với Vương Lục: “Ngươi và thư đồng cũng không tầm thường, kiên trì đi tới bây giờ.”

“Cái này cái gì mà bắt phàm? Người trong thôn nếu ngay cả đường núi cũng đi không được còn không bằng đầu heo, hơn nữa gia hỏa này thân là thư đồng, hành vi còn cần thiếu gia công, đến cùng ai là thiếu gia?”

Hải Vân Phàm lắc đầu: “Yêu cầu của ngươi cũng quá cao... Được rồi, đồng hành trên con đường này, ta vô cùng vui vẻ. Nhưng tiệc rượu trong thiên hạ này, chúng ta cứ từ biệt ở đây thôi.”

“Ồ! Sao thế? “

Vương Lục mở to hai mắt, cảm thấy thất vọng. Đoạn đường nói chuyện trên trời dưới đất này, không chỉ có một mình Hải Vân Phàm vui vẻ mà còn Vương Lục sinh sống ở Vương gia thôn hơn mười năm. Đây là lần đầu tiên hắn có cảm giác tri kỷ! Lúc trước khi nói lên núi phải bảo vệ hắn, một nửa là đùa giỡn, một nửa cũng là lời nói thật lòng.

Mặc dù là thất phu sơn dã, nhưng Vương Lục thật đúng là không coi Hải Vân Phàm là người ngoài.

Hải Vân Phàm gật đầu tỏ ý tốt với Vương Lục, rồi giải thích: “Cũng không có gì, chỉ là ta cảm thấy không cần phải cày mạnh lên trên nữa, đến đây là đủ rồi.”

Vương Lục vẫn không hiểu.

“Không hiểu thì không hiểu, tóm lại ta đã tìm được vị trí thích hợp với mình, kế tiếp...”

Hải Vân Phàm đi đến bên cạnh Vương Lục, nhẹ giọng nói: “Cẩn thận thư đồng của ngươi đây, lấy trung là danh nghĩa, nhưng lại có chút phản cốt tăng sinh a.”

Lúc này vừa vặn có một trận gió mạnh thổi qua, Vương Lục không khỏi nhắm mắt lại: “Ngươi nói cái gì?”

Nhưng quay đầu lại thì đã không thấy bóng dáng của Hải Vân Phàm đâu cả, khi hỏi Vương Trung thì Vương Trung cũng ra hiệu mình không hiểu gì cả.

Mây mù bốn phía càng dày, thân sau năm gạo sáng mông lung không phân biệt được, Vương Lục sờ lên cằm: “Chẳng lẽ đã theo gió nhẹ, thăng tiên ư?”

“Ha?”

“Được rồi, tiếp tục đi thôi... Cũng không biết lúc nào mới ra tay.”

Nhưng mà tiếp theo cũng không đi quá xa.

Cũng không phải điểm cuối đã đến, cũng không phải Vương Lục thể lực không chịu nổi, mà là thư đồng thực sự không đi nổi nữa.

Rõ ràng tất cả hành lý đều đặt ở trên lưng Vương Lục, nhưng theo hai người không ngừng tiến lên, thư đồng thể lực càng ngày càng xói mòn, cuối cùng hầu như nằm sấp trên mặt đất không thể đứng lên.

“Ta nói, ngươi...”

Thư đồng không đợi Vương Lục mở miệng, vội vàng nói: “Thiếu gia, một mình người đi trước đi, Vương Trung vô năng, chỉ có thể tiễn ngài tới đây thôi.”

“Cho nên ngay từ đầu đã nói ngươi không nên tới, bây giờ lại bày ra cái vẻ mặt trượng nghĩa tử tiết này...” Vương Lục bắt đầu nhìn Vương Trung bị liệt gần như tê liệt, cuối cùng vẫn lắc đầu. “Được rồi, cũng không thể để ngươi ở lại đây được, ta đi với ngươi nghỉ ngơi một lát, ai, phía trước chỉ còn lại vài

người đuổi theo... Tuy ta cũng không biết đuổi đến nơi thứ nhất thì tốt đẹp gì, nhưng tóm lại vẫn là một thành tựu nha.”

Vương Trung càng xấu hổ, cúi đầu không nói gì.

Vương Lục không nói thêm nữa, đặt hành lý xuống đất ngồi, nhưng mà vừa mới ngồi xuống, bốn phía vân tiêu vụ tán, kim mang âm đạm, một sơn cốc xanh um đột nhiên xuất hiện bên cạnh chủ tớ.

Vương Lục há hốc mồm, nhìn bốn phía đột nhiên biến đổi.

“... Đây, đây là xuyên không sao?”

...

“Chúc mừng hai vị...”

“Mẹ kiếp! Yêu nghiệt phương nào!?”

Đột nhiên xuất hiện ở phía sau làm cho Vương Lục sợ đến cả người giật mình, nhưng mà gã nhảy dựng lên rồi xoay người lại, phát hiện không biết từ lúc nào, phía sau gã xuất hiện hai gã trẻ tuổi mặc trường bào xanh trắng, tuổi ước chừng hai lăm hai sáu, trường bào màu sắc mặc dù bất đồng, nhưng kiểu dáng lại giống như hai huynh đệ hắc bạch của Lạc Kim Kiều, là đệ tử Linh Kiếm.

Hai gã đệ tử sắc mặt hờ hững, một người hơi lớn tuổi chấp tay với Vương Lục và thư đồng: “Đệ tử Linh Kiếm phái Tiêu Dao phong, ta là Trương Anh, đây là Lữ Minh.”

Vương Lục ồ một tiếng.

“Chúc mừng hai vị leo lên cây cầu vàng, dựa theo quy củ của sư môn, có thể cùng sư huynh đệ hai người chúng ta trở về sơn môn, vào Tiêu Dao Phong tu đạo.”

“...” Vương Lục nhú nhú mày, không nói tiếng nào.

Trương Anh cũng không thúc giục, yên lặng chờ đợi Vương Lục đáp lại.

Một lát sau, Vương Lục vẫn trầm mặc, nhưng tiểu thư đồng lại nhẹ nhàng mở miệng: “Vị tiên nữ này, tiên gia, ý của ngài là... Chúng ta đã bị quý phái nhận rồi sao?”

Trương Anh nhẹ gật đầu: “Không sai, đúng là như thế.”

Lữ Minh bổ sung thêm: “Thăng tiên kim cầu là chương môn tự tay chế tạo, để phán đoán tư chất tu sĩ. Tư chất càng tốt ở trên cầu càng tốt thì càng đi càng xa, có thể đi đến nơi đây đã đạt tiêu chuẩn nhập môn.”

Thư đồng sững sốt trong chốc lát, mừng rỡ như điên: “Cái này, đây có thật không?”

“Tất nhiên là hoàn toàn chính xác.”

“Thiếu gia! Người đã nghe chưa? Chúng ta thành công rồi! Chúng ta đã bị Linh Kiếm phái thu vào môn hạ rồi!”

Vương Lục lại lắc đầu: “Xin hỏi, hai vị đáp xuống cầu vàng trước đó là... “

Sắc mặt Trương Anh hơi mất tự nhiên: “Bọn họ? Bọn họ là sư huynh của Phiêu Miểu Phong.”

“Hài Dao phong? Tiêu Dao phong? Thế này có gì khác nhau?”

Trương Anh trầm mặt xuống: “Hỏi nhiều như vậy làm gì?”

Lữ Minh cười khở nói: “Sư huynh, chuyện này cũng không có gì phải xấu hổ thừa nhận... Linh Kiếm sơn từ bên ngoài nhìn vào chỉ là một ngọn núi lẻ loi, thực tế lại có bao nhiêu ngọn núi. Cái gọi là Tiêu Dao phong kỳ thật chính là ngoại môn Linh Kiếm sơn, mà ngọn núi Phiêu Miểu lại là nội môn, hai vị sư huynh kia thì không thể so sánh với chúng ta được.”

Vương Lục cười cười: “Ta đã nói rồi mà, hai con hắc bạch kia rõ ràng là to hơn hai con quái vật các ngươi nhiều.” Lập tức có chút hồ nghi, “Nhưng, Linh kiếm phái trúng tuyển người mới, chỉ dựa vào một cây cầu vàng kia? Đi tới đây là vào ngoại môn, sau đó thì sao? Nếu một hơi đi tới thủ lĩnh là có thể vào nội môn?”

Lữ Minh nói: “Đương nhiên là không có khả năng. Nội môn chọn cực nghiêm, tư chất, tính tình, tiên duyên đều hơn tiêu chuẩn. Nếu không chỉ bằng vào tư chất, cho dù là thiên linh căn đại khái cũng không lọt vào mắt của vị Phong chủ Phiêu Miểu nhỉ?”

Vương Lục: “Ngày.”

“Hả?”

Vương Lục cười: “Không có gì, như vậy đối với những người mới như chúng ta mà nói, muốn vào nội môn thì có gì đặc biệt?”

Trương Anh hừ lạnh một tiếng: “Muốn vào Phiêu Miểu phong? Vậy cũng đơn giản, à, từ nơi này đi thẳng về phía trước chính là Phiêu Miểu phong, người có thể đạt được, Phong chủ tự nhiên sẽ thu người.”

Vương Lục nhìn theo hướng ngón tay của Trương Anh, ở trước sơn cốc hẹp dài, lại là một đám mây mù che khuất đường đi.

“Còn xa đến mức nào nữa?”

Lữ Minh cười nói: “Vậ tùy duyên thôi. Có lẽ là rất xa, nhưng lại gần ngay trước mắt, con đường thẳng tiên cũng không có gì đặc biệt a.”

Trương Anh hỏi: “Các người định chọn thế nào? Là theo chúng ta về Tiêu Dao phong? Hay là tiếp tục đi con đường thẳng tiên này? Phải nói rõ trước, qua thôn này sẽ không có cửa hàng này.”

Vương Lục nói: “Nói chính là, nếu lựa chọn tiếp tục, thì cũng chỉ có một đường đi tới Phiêu Miểu Phong thôi sao?”

Trương Anh cười lạnh: “Không sai, hoặc là đi thẳng một đường tới vườn linh kiếm Phiêu Miểu, hoặc là kết thúc con đường thẳng tiên, trở về thế gian hồng trần của người. Nếu đã không coi trọng Tiêu Dao Phong chúng ta, cũng đừng hy vọng giữ chúng ta làm bảo đảm. Tiêu Dao Phong tuy là ngoại môn, cũng không cần người ta ăn mía.”

“Có cần nói nghiêm trọng như vậy không? Ta cũng không cảm thấy các người là phạm nhân linh kiếm tam đẳng, cao không được thấp không được a.”

“Người nói cái gì!?”

Vương Lục nhún nhún vai: “Tóm lại, nếu như đã đến rồi, lại biết rõ con đường thẳng tiên vẫn chưa xong, đương nhiên phải đi một hơi đến cùng.”

“Hừ, đừng hối hận... Đừng tưởng Tiêu Dao phong là ngoại môn thì chỉ thấp kém có một người, đại sư huynh Tiêu Dao phong chúng ta cũng không kém đệ tử chân truyền bao nhiêu. Trong một ngàn người các người, đã tới nơi này mười người không một người, hảo hảo quý trọng cơ duyên của mình đi.”

Lúc này, thư đồng cũng gật đầu đáp: “Thiếu gia, hay là... đi Tiêu Dao phong?”

“Người muốn đi thì đi đi, cần gì phải trưng cầu ta đồng ý.”

“A...” Thư đồng lập tức nhăn mặt: “Thiếu gia, ta được lão gia đặc biệt phái tới chiếu cố ngươi, sao có thể bỏ lại một mình ngươi được...”

Vương Lục nở nụ cười, nhìn gương mặt nhăn nhó của thư đồng, mở miệng, cuối cùng vẫn lắc đầu nói: “Tóm lại ta là muốn đi về phía trước, muốn đi theo thì cứ đi lên đi.”

Trương Anh lườm hai người một chút.

“Hai người các ngươi đừng hối hận, trước tiên ta nên nhắc nhở ngươi một chút, nửa đoạn sau của Thăng tiên lộ gian nan vượt xa tưởng tượng của ngươi, trong ba trăm năm gần đây đều không có lần nào thành công. Thăng tiên đại hội đã xảy ra trong quá khứ., Chiêu thu đệ tử đến Tiêu Dao phong mới thôi. Phương thức thu nhận đệ tử nội môn của Linh Kiếm phái là do trưởng lão trong môn ra ngoài vân du tìm kiếm tiên duyên. Có lẽ mười năm, cũng có thể một trăm năm có thể tìm được một mầm mống tốt. Nhưng con đường thăng tiên thì hầu như không thể đi được.”

“Không sao, bản nhân chuyên môn mạo hiểm vài chục năm, ngoại hiệu chính là Thăng tiên khai trương, vền vẹn gian nan hiểm trở đâu cần phải bận tâm.”

Trương Anh hơi cúi đầu: “...Hừ, ta nói hết lời ngươi cũng có thể tự giải quyết được mình!”

Vương Lục cười ha ha, lập tức vẫy tay từ biệt Lữ Minh: “Như vậy, Lữ Minh sư huynh, chờ mong chúng ta sau này gặp mặt trong sơn môn.”

Lữ Minh cũng cười: “Người mới gặp trước đây cũng có mấy người, không có người nào giống như ngươi quen thuộc. Cũng tốt, vậy ta nói một câu, con đường thăng tiên vô thường trạng, từng cọng cây ngọn cỏ đều là duyên.”

“... Đây là đang châm chọc người nào đó lưu tình khắp nơi sao?”

“Ha ha, có ý gì thì tự đi mà ngộ đi, nói nhiều hơn nữa ta sẽ bị sư phụ phạt, chúc ông may mắn!”

Trương Anh kéo sư đệ một cái: “Được rồi, ngươi như vậy thì ta không cách nào giao phó... Luồng tiếp theo hình như sắp đến rồi, chuẩn bị đón người đi.”

Hai người vừa nói, vừa đưa tay xé lấy mây mù trong núi cuốn lấy mắt cá chân, sau đó từ từ rời khỏi sơn cốc, biến mất.

Trong sơn cốc, Vương lục cùng Vương trung chủ tớ hai người nhìn nhau.

“Thiếu gia, cứ từ bỏ như vậy là được sao?”

“Đương nhiên không được, ai bảo ta phải từ bỏ!? Cửa ải phía sau Tiêu Dao phong có thể khiến anh tài trong thiên hạ hơn ba trăm năm thúc thủ vô sách, không tận mắt chứng kiến một phen, chẳng lẽ ngươi có thể cam tâm?”

Kết quả thư đồng cực kỳ không chịu thua kém gậy đầu: ” cam tâm, phi thường cam tâm a! Thiếu gia ngươi có thể đi đến bước này, ta năm mơ cũng chưa từng nghĩ tới, lúc ấy ngươi nói muốn tới tham gia Thăng Tiên đại hội của Linh Kiếm phái, người trong thôn đều cảm thấy ngươi điên rồi, trước khi ta đi, lão gia còn dặn dò ta, nếu như bị người ta đào thải trở về, có thể cùng Thiếu gia đi đến đại thành phụ cận giải sầu, ai ngờ thiếu gia ngươi lại thật sự... thật sự đi đến bước này?”

“... Là bước nào? Con đường thăng tiên chân chính vừa mới bắt đầu có được hay không?”

Nhìn ánh mắt khó hiểu của thư đồng, Vương Lục phá lệ giải thích cho hắn về tâm đắc công lực của mình.

“Phải có ba điểm, thứ nhất là hai cái câu chuyện vừa rồi Lam Bạch đã nói. Khảo nghiệm trên con đường thăng tiên là tất yếu, tư chất, tính tình, cơ duyên. Hôm nay chúng ta mới vượt qua được cửa ải tư chất, không, thậm chí còn không được coi là khảo nghiệm tư chất chân chính. Chỉ là bước qua ngưỡng cửa bắt buộc mà thôi. Ngươi không biết xấu hổ mà chọn con đường thăng tiên đi tới mức này sao?”

“Thế nhưng mà...”

“Thế nhưng Tiêu Dao phong đã mở rộng cửa? Đừng có choáng váng, yếu điểm thứ hai, đại sư huynh ở Tiêu Dao phong cũng không kém đệ tử chân truyền bao nhiêu, cho dù có khuếch đại thành phần, nhưng cũng là nhân tài ưu tú. Thế nhưng đại sư huynh ưu tú như vậy, vì sao còn ở Tiêu Dao phong? Vì sao không phải Phiêu Miêu phong?”

“Vì, vì sao...?”

“Cứ như những người khác đi tới đây đã cảm thấy mình rất ghê gớm, cho rằng gia nhập Tiêu Dao phong đã là vô thượng vinh hạnh... Bởi vì hạn mức tối thượng của bọn họ đến đây mới tới đây thôi. Người đã lựa chọn độ khó đơn giản, đừng oán hận chính mình không thấy được ẩn giấu kịch tình.”

“Ha?”

“Được rồi, nói người cũng không hiểu. Tiếp theo yêu điểm thứ ba sao...”

Vương Lục ngẩng đầu, ánh mắt ở trong mây mù trở nên thâm thúy, trong con ngươi lại phảng phất có lửa đang thiêu đốt.

“Thân là kẻ công lược, coi như có thể xuyên thủng tầng mây và bầu trời, đánh thông tất cả khí thế cửa ải khó khăn!”

“A!?”

“Tóm lại ta nhất định phải tiếp tục đi theo, có đi theo hay không với người, dù sao hai tên Lam Bạch kia đã vô mộng bỏ đi rồi, người có muốn quay lại cũng không có khả năng ha ha!”

Vương Lục nói xong, lần nữa xách hành lý lên, nhanh chân đi về phía trước.

“Mặt khác, Vương Trung ơi, đoạn đường tiếp theo chắc chắn sẽ cực kỳ dài, chuẩn bị sẵn sàng đi nha.”

Vương Trung đang có chút mệt mỏi hỏi: “Thật là dài dằng dặc sao?”

“Nếu dùng sách cổ để ví von thì đại khái cỡ bảy tám vạn.”

“... Vậy đúng là thật, thật là dài dằng dặc a.”

“Đường phiêu miêu, không có Linh kiếm kim kiều dễ đi như vậy a.”

Trên biển mây mênh mông, một lão giả râu tóc hoa râm khề vuốt râu, trầm ngâm nói.

“Chương môn sư huynh mười hai năm trước định ra đại hội hôm nay, anh tài trong thiên hạ tụ tập, đúng là bất phàm. Chỉ

riêng đi qua cầu vàng đã có gần trăm người, chỉ bằng thuộc tính linh căn đã đủ để tiến vào Tiêu Dao phong.”

Bên cạnh là một tu sĩ áo đen trẻ tuổi cười nói: “Chẳng lẽ sư phụ đã chọn được người hợp ý rồi?”

Lão giả chẳng thèm ngó tới: “Hừ, đi qua cầu vàng, chỉ có thể nói rõ chất lượng linh căn tạm được, muốn vào Phiêu Miêu Phong ta cũng không dễ dàng như vậy. Một trăm người này, còn lại mười người coi như không tệ.”

Trong khi nói chuyện, sau lưng bỗng nhiên có thêm một thanh âm.

“Ai, cũng không cần nghiêm khắc như vậy.”

Trên đám mây, hai tu sĩ một già một trẻ đều hoảng sợ, quay đầu nhìn lại thì càng thêm hoảng sợ.

“Chương môn sư huynh!?”

Đột nhiên xuất hiện sau lưng là một cánh tay Linh kiếm phái, Phong Ngâm chân nhân.

“Ồ, không cần căng thẳng như vậy.” Phong Ngâm chân nhân cười khoát tay áo: “Ta chỉ đến xem thôi, phía sau cầu vàng là ngọn núi mờ mịt của Lưu Hiền sư đệ ngươi, đây là lực lượng trung kiên của sơn môn chúng ta đó.”

Lưu Hiền Thành nghiêm túc cúi đầu đáp: “Năm đó sư huynh giao trọng trách cho ta, Lưu Hiền Tuyết không dám thất lễ.”

“Mấy năm nay ngươi vất vả rồi, nhìn xem tình hình hiện tại của Phiêu Miêu phong, thật sự khó mà tưởng tượng cảnh tượng năm đó... Bất quá, nếu đã có ý tổ chức đại hội lần này, cũng không cần thiết quá mức khắc nghiệt với người mới, nếu như có ý hợp ý thì nhận đi.”

Lưu Hiền hơi khó xử: “Sư huynh, thế này không hợp quy củ.”

“A, quy củ theo tình thế mà định, Linh kiếm phái người tàn lụi quá lâu, ngươi không cảm thấy nên náo nhiệt một chút sao?”

“Thành thật mà nói, không cảm thấy, có ngũ sư muội một người cũng đủ náo nhiệt.”

“... Chuyện của nàng thì không cần nhắc tới, nhờ nàng hỗ trợ thiết kế Thăng Tiên đại hội, kết quả chỉnh sửa cho ta lộn xộn,

mấy ngày nay đầu óc ta sắp nổ tung... Ừm? Đứa nhỏ này ta có ấn tượng, tư chất không tồi, đáng để chú ý trọng điểm một chút.”

Nói xong, chân nhân lấy tay chỉ tầng mây, hai người tí hon biến ảo mây mù trở nên sống động, chính là hai người chủ tớ đến từ thôn Vương gia.

Lưu Hiền kinh ngạc vạn phần: “Su huynh người rất coi trọng bọn họ? A, hai người này tạo thành tích trên cầu vàng quả thực không tồi...”

“A, cầu vàng chỉ là đồ chơi tiện tay, không cần quá coi trọng.”

“Su huynh khiêm tốn rồi, Thăng Tiên Kim Kiều có thể không chế tinh chuẩn phun ra nuốt vào linh khí Tiên Thiên, chất lượng linh căn càng cao, càng dễ dàng được linh khí bổ sung, đi trên cầu một cách nhẹ nhõm, nhưng mà đi càng xa lực cản lại càng mạnh, lúc ngăn trở lực tương đương cùng trợ lực lúc..., Có thể phán đoán vị trí tốt nhất của một người... Tuy cũng có thể tiêu hao thể lực, cậy mạnh tiếp tục đi xuống, nhưng tiêu hao thể lực quá nhiều ở trên cầu vàng, con đường phía sau cũng không cần phải đi. Nguyên lý tuy rằng đơn giản, nhưng thiết kế thật sự rất xảo diệu, dùng để phán đoán bước đầu tư chất không thể tốt hơn. Lấy thành tích hai người này, cũng coi như su huynh nhìn khác.”

“Ách, kỳ thật cũng không phải là ta, là Tiểu Linh Nhi rất coi trọng một người trong đó... Nghe nói phá giải được cái nhiệm vụ quý quái kia. Tư chất không khác gì ta lúc trước, giữa tam tứ phẩm, cũng coi như không tệ.”

“Như vậy...”

“Không sao, cứ dựa theo quy củ của Phiêu Miểu Phong, có thể đi đến đâu thì phải xem bản sự của hắn...”

Trong khi nói chuyện, một tấm kiếm phù bốc cháy bỗng nhiên xuất hiện, suýt chút nữa đốt lên râu mép của chương môn.

“Ồ! Ai vậy? Đây là ai? Không có việc gì lại dùng Linh kiếm thiên phù tìm ta... Quả nhiên là người! Làm cái gì? Thời đại mạt pháp sao?! Ma tộc xâm lấn sao! Cái gì? Phí tăng ca? Mở Thăng tiên đại hội người còn phải tăng ca phí, người muốn

mặt mà không cần? Được rồi, có chuyện muốn gặp mặt nói! Ai ui, tức chết ta rồi, nguyên thần cũng sắp sụp đổ rồi...”

Phong Ngâm chân nhân tổn mấy hơi thở thời gian lắng lửa giận, nhưng mà quay đầu, trong tầm mắt vạm dậm trời quang, mây mù vờn quanh ở giữa dãy núi bị xua tan không còn!

Tu sĩ linh kiếm trẻ tuổi vẻ mặt hoảng sợ, Lưu Hiến thì lộ vẻ thành phục: “Chương môn tu vi cái thế vô song, một tia dư lực tiết ra ngoài liền phá Vân Vụ đại trận trên ngọn Phiêu Miểu... Sư đệ tâm phục khẩu phục.”

“Chỉ phá tầng thứ nhất mà thôi, huống chi chỉ là Hóa Thân, không tính là gì ở đại lục Cửu Châu. Ha ha, mười năm trước chúng ta đi Vạn Tiên minh hội, mấy đó là tu vi Hợp Thể kỳ.”

“Hừ, thị uy sao?”

“Lấy cái rắm, dù sao ta cũng ngủ từ đầu tới cuối... Thôi, không nói nhiều nữa, ta đi trước một bước, nếu không sư muội đốt thêm mấy tấm Thiên Phù nữa ta sẽ phá sản... Sư đệ, nhờ người chuyện Thăng Tiên đại hội, không cần để ý ta nói gì với người, hết thầy theo quy củ.”

Chương môn nói xong, liền quang hóa mà đi. Lưu Hiến thở dài, ánh mắt xuyên qua tầng dưới của ngọn Phiêu Miểu, nhìn thấy hai chủ tớ đang đi lại trong hạp cốc.

Đồng thời được chương môn và Tiểu Linh Nhi nhìn trúng sao... Mặc dù chương môn nói tất cả theo quy củ, nhưng loại lễ ngộ này cũng đã phá hỏng quy củ rồi.

“Hãy chú ý thật kỹ hai người kia, hy vọng bọn họ không để cho ta thất vọng...Sau đó sao, chúng ta chuẩn bị kỹ càng công tác hậu cần!”

Tu sĩ Hắc Bạch gật đầu, đang định rời khỏi...

“À đúng rồi, nhớ phải nói với các sư đệ của người, mang linh thạch và kiếm điện... Ài, mang cả mặt chược đi, lần Thăng tiên đại hội này chắc phải làm rất lâu rồi, đừng để chuyện này quá nhàm chán...”

“A... Sư phụ?”

“Ha ha, nhớ gọi các người là Chu Minh sư thúc. Lần trước bọn hần Thông Minh Phong thắng chúng ta hơn mười kiện pháp

bảo, lần này xem ra vi sư giúp các người thắng lại.”

“... Sư phụ?”

...

8

“Con đường này... mẹ nó dài thật a.”

Trong sơn cốc hẹp dài, hai chủ tớ đều thở hỏn hển.

Vương Lục lau mồ hôi trên đầu: “Ai, không cảm giác được lực trợ giúp dư thừa trên cây cầu vàng vừa rồi rồi... Hành lý cũng trở nên nặng thêm vài phần.”

Thư đồng than thở: “Nào có trợ lực gì a thiếu gia, ngài hồ đồ rồi...”

“Đúng vậy, ta cũng mệt mỏi hồ đồ rồi, cho nên ngươi cứ công hành lý đi.”

“Ách... “

Trong khi nói chuyện, Vương Lục bỗng nhiên hưng phấn hẳn lên, chỉ vào phía trước nói: “Nhìn xem, sương mù bốn phía lại dày lên rồi, đây hiển nhiên là dấu hiệu tiến vào bản đồ mới!”

Thư đồng trước sau như một vẫn không hiểu ra làm sao: “Cái gì mà tiến vào bản đồ mới?”

Vương Lục giải thích: “Dù sao ngươi cũng không đến mức cho rằng con đường thẳng tiên đơn giản là một đường thẳng tắp chử? Ở giữa nhất định sẽ thiết kế rất nhiều cửa ải để khảo nghiệm tất cả tố chất của một người. Nếu là căn cốt, học thức các loại cũng thôi đi, một cây cầu vàng, một tờ thí luyện có thể làm ra nông sâu, nhưng tính tình một người, tiên duyên sẽ thử như thế nào?, Kiểm tra tính cách sao? Linh kiếm phái muốn khảo nghiệm người mới đầy đủ, thiết kế những cảnh tượng phức tạp đầy đủ trên con đường thẳng tiên. Cảnh tượng này có thể là cảnh tượng bình thường, cũng có thể là một vị trí riêng biệt như bản sao chép, mà sương mù xung quanh chúng ta, rất có thể chính là khu vực hòa hoãn thay đổi bản đồ.”

“Thiếu gia ta hoàn toàn không hiểu được ngươi đang nói cái gì...”

Bất quá Vương Lục xem ra cũng không để ý thư đồng có hiểu hay không, phối hợp giải thích: “Linh kiếm phái nổi danh cổ phái, tuyên đệ tử vô cùng nghiêm ngặt, lại thêm nhân đinh

thừa thớt., Nói chung đều là trưởng bối trong môn phái tự mình xuống núi tìm kiếm đệ tử, môn phái cũng không thích hợp cho việc sản hóa Thăng tiên đại hội. Cho nên lần này khai sơn môn mới dẫn tới nhiều người như vậy. Nhưng cỗ phái chính là cỗ phái, cho dù nghi thức sản xuất lượng lớn cũng không thay đổi, quy trình khẳng định sẽ có, hơn nữa so với người bình thường tưởng tượng càng thêm phức tạp...”

Nghe đến đây, thư đồng thật sự không nhịn được hỏi: “Thiếu gia sao biết chuyện về Linh kiếm phái?”

Thiếu gia thật ra chỉ đến trấn Linh Khê trước một ngày, trong trấn một tuần là ở trong phòng, làm sao hắn tìm được nhiều tin tức như vậy? Quả nhiên là văn khúc tinh hạ phạm, lạ lắm mà biết?

“Đương nhiên là lúc làm khóa nhiệm vụ rồi... Người cho rằng ngày đó ta ở trên trấn, chỉ vì chạy nhiệm vụ sao? Mỗi một nhiệm vụ đơn giản là ta đều nghiêm túc lắng nghe. Hiện tại rất nhiều người bình thường chỉ vì cái lợi trước mắt, căn bản không quan tâm đến chữ viết bên ngoài mục tiêu nhiệm vụ và ban thưởng nhiệm vụ, nhưng thật sự không biết là nhiệm vụ hoàn toàn có giá trị! Ví dụ như khi ta hoàn thành khâu cuối cùng., Lão đầu nhi ở cửa ra vào sẽ nói, một trăm năm qua Linh kiếm phái làm Thăng tiên đại hội là lần đầu tiên, không có kinh nghiệm gì., Nhưng chính bởi vì không có kinh nghiệm, cho nên tinh lực đầu tư vô cùng lớn, ngay cả lão đầu nhi đã về hưu nhiều năm như hắn cũng bị mời tới trông coi thôn trấn... Lượng tình báo bên trong thật kinh người. Nhưng người bình thường ai có thể nghe thấy? Những công tử ca nhi kia thật ra cũng muốn nghe ngóng?, Nhưng ngay cả nhiệm vụ cũng không làm, người ta dựa vào cái gì đưa tin cho người? Bởi vì người có tiền sao? Ở thôn trấn năm trăm lượng bạc không mua được một cây củ cải thì tiền tính là cái rắm...”

Thư đồng hoàn toàn không hiểu được sự cảm khái của thiếu gia, nhưng trong giọng nói đầy vẻ xem thường đối với người khác, vô cùng nhuần nhuyễn, loại tự tin cường đại này đã được lĩnh giáo ở Vương gia thôn, không ngờ lại đi trên con đường thăng tiên, sự tự tin của y vẫn không thay đổi!

Thiếu gia đúng là thiếu gia, không phục không được.

Dựa theo lời Vương Lục nói, sương mù hai bên sơn cốc là sự hòa hoãn của việc thay đổi bản đồ, đằng sau sương mù, chính là một khảo nghiệm hoàn toàn mới, nó có liên quan đến việc có thể tiến vào nội môn Linh Kiếm phái hay không, ngọn núi mờ mịt.

Tuy rằng thư đồng không thật sự hiểu rõ khác biệt giữa Tiêu Dao phong và Phiêu Miêu phong, nhưng thiếu gia xem ra rất coi trọng... thế thì cũng không sai.

Phạm vi sương mù rộng hơn nhiều so với dự đoán.

Vốn tưởng rằng đây chỉ là thời gian ngắn ngủi giảm xóc, nhưng mà khi hai người ở trong sương mù lục lọi tìm tòi không biết bao lâu, vẫn không có tìm được con đường phía trước, ngay cả Vương Lục Vũ cũng có chút chần chờ.

“Thiếu gia, chúng ta có thể đi nhầm đường không?”

“Phí lời, từ đầu đến cuối đều là một con đường, người nói cho ta biết chúng ta bắt đầu đi nhầm ở đâu?”

“Ách... “

Thư đồng lau mồ hôi trên đầu, không còn gì để nói.

Vương Lục đeo hành lý, tuy vẫn kiên trì rèn luyện, nhưng lúc này chỉ có mệt mỏi hơn, cho nên lòng tin không giảm, cũng thả chậm bước chân, bắt đầu đánh giá chung quanh.

Chênh lệch hữu hiệu trong sương mù chỉ có chưa đến ba mét, về sau hoàn toàn không nhìn thấy nữa, Vương Lục chỉ nhớ rõ lúc trước đi vào sương mù là ở trong một cái đường núi không đến mười mét rộng, sau đó một đường thẳng tắp về phía trước...

“Vương Trung, chúng ta rẽ phải.”

“Hả? Bên kia là vách núi à.”

“Chưa chắc.”

Thư đồng ngậy ra một hồi, đi theo Vương Lục chuyển hướng về phía bên phải, nhưng mà vốn tưởng rằng không đi được mấy bước sẽ va vào núi...

“Ồ, sao... kỳ quái, ta nhớ khi tiến vào trước đoàn sương mù này thì sơn cốc hai bên rất dài, sao giờ...”

“Đã không còn ở trong sơn cốc nữa rồi, bản đồ đã chuyển hóa từ lúc nào chẳng hay... Vốn tưởng sương mù đã phủ xuống, nhưng xem ra đây cũng là phần tạo thành địa đồ.”

Vương Lục nói xong, cúi người, ngón tay vê lên bụi đất dưới chân.

“Thiếu gia, đất này có vấn đề gì sao?”

“Làm sao ta biết? Cũng không phải làm từ đất,” Vương Lục nói, phỉ bụi trên tay đi: “Vốn tưởng rằng có thể từ trong đất tìm được manh mối gì, xem ra không được.”

Vương Trung lập tức lo lắng đề phòng: “Thiếu gia, sẽ không có nguy hiểm gì chứ?”

Một khi Vương Lục không còn chú ý, tiểu thư đồng liền cảm giác sương mù xung quanh trở nên dữ tợn, phảng phất như có thể thôn phệ mình bất cứ lúc nào. Con đường thẳng tắp này chung quy không phải chuẩn bị cho tiểu thư đồng của Vương gia thôn.

“Không có gì nguy hiểm, nhưng cũng không có manh mối gì.”

“A!? Vậy chẳng phải chúng ta sẽ bị vây chết ở chỗ này sao?”

“Đương nhiên là không, bản thân không có manh mối vừa vặn là manh mối lớn nhất. Ta nói rồi, con đường thẳng tắp phải khảo nghiệm tố chất tổng hợp của một người, như vậy vận khí, hoặc là tiên duyên cũng là một khâu quan trọng. Lúc ta làm dây xích nhiệm vụ đã có thể cảm nhận, người tu tiên, rất coi trọng duyên phận.”

“Ặc, nói cách khác là...”

Vương Lục cười cười: “Nói cách khác, con đường này kỳ thật căn bản không có gì đáng nói, mỗi một phương hướng đều tượng trưng cho cơ duyên của một người... Nói cách khác, chỉ cần xác định một phương hướng, đi đến một trình độ nhất định sẽ có địa đồ mới xuất hiện.”

“Thiếu gia, vì sao người có thể xác định như vậy?”

“Còn nhớ rõ lời nói của hai người Lam Bạch kia không, từng cọng cây ngọn cỏ đều là duyên, nói không phải là tùy tiện đi như thế nào cũng được sao? Càng trọng yếu hơn là, nếu như ta thiết kế, đại khái sẽ làm như vậy... Trước đó ở Linh Khê trần cảm thấy Linh Kiếm phái thiết kế đại hội thăng tiên còn rất chuyên nghiệp, có lẽ sẽ không khiến người ta thất vọng.”

Nói xong, Vương Lục bỗng nhiên ngừng đầu, ánh mắt phảng phất lướt qua sương mù dày đặc, nhìn thấy phương xa sừng sững ở đỉnh núi trên đám mây.

Linh kiếm phái, chờ a ~

Cùng lúc đó, ở xa xa trên mây mù sơn cốc, ngọn núi mờ mịt đã loạn thành một đoàn.

“Gặp quỷ rồi, chương hình trưởng lão vì sao lại tới nơi này?”

“Mau báo cho sư phụ và Chu Minh sư thúc bọn họ sắp xếp xong sạp rồi!”

“Hắc Bạch bên kia, người đi tìm chương hình trưởng lão kéo dài thời gian!”

“Ha ha? Sư huynh người là đệ tử chân truyền, chuyện này đến lượt người đi!”

“Bớt đi, chương hình trưởng lão đối với đệ tử chân truyền nghiêm khắc hơn! Ta mà đi nhất định phải cấm cửa nhốt đến Nguyên Anh Kỳ!”

“Chúc mừng sư huynh sắp hóa thân thành Nguyên Anh lão quái!”

“Chúc mừng đại gia người! Ông đây còn kém Hư Đan một bước, một lần cảm túc này đừng hòng đến một hai trăm năm cũng không ra được! Người bớt nói nhảm đi, mau cản lại chương hình trưởng lão!”

“Các người ai muốn ngăn cản ta?”

“A a a!”

“... Lưu Hiền sư huynh, Chu Minh sư đệ, các người đang làm gì vậy?”

“Oa a a! Là ai! Là ai giả mạo Phương Hạc sư đệ! Thật to gan, dám giả mạo chưởng hình trưởng lão, ta đây đi bầm minh chưởng môn trị tội người! Có bản lĩnh người không nên chạy ở chỗ này!”

“...Lưu Hiền sư huynh, người đã náo loạn đủ chưa? Mặt khác Chu Minh sư đệ, đừng nghĩ đến việc dùng Phân Quang Hóa Ảnh Kiếm chạy trốn, trước khi đến đây đã bố trí màn tinh thần, trốn không thoát đâu.”

“... Phương Hạc sư huynh, Chưởng môn truyền cho người Tinh Thần Kiếm Điện cũng không phải để người dùng để đối phó với đồng môn đấy!”

“Ta thân là trưởng lão chưởng hình, hình pháp không phải dùng cho đồng môn trần dân của Linh Khê trấn sao? Các người... Các người đều đường đường là trưởng lão Thiên Kiếm đường, đảm nhiệm một chức giám sát trọng yếu của Thăng Tiên đại hội hôm nay, lại càng ngang nhiên bỏ bê chức trách, công nhiên trái với việc tụ chúng đánh bạc của môn phái, các người... dựa theo môn quy, trong vòng một trăm năm đừng hòng rời núi.”

“Mẹ kiếp, không thể nào! Đây là bản môn quy nào?”

Phiêu Miêu phong, một đám lão giả môn phái đang cãi nhau âm ỉ, bỗng nhiên một đạo kiếm quang từ trong tầng mây chui ra, hóa thành một đệ tử hắc bạch hạ xuống trên đài phong đỉnh.

Đệ tử kia sắc mặt trầm trọng, như không nhìn thấy bàn mặt chược, cùng trưởng lão môn phái mặt đỏ tới mang tai, lạnh giọng nói: “Báo cáo trưởng lão, đã có người đi ra khỏi Vân Ba đồ.”

“Cái gì? Nhanh như vậy sao!?”

Chưởng hình trưởng lão vốn đang cãi nhau với vị Phong chủ mờ mịt mặt đỏ tía tai kia cả kinh, bỏ lại đối phương, vài bước đi tới bên vách núi, nhìn tầng mây biến ảo khó lường phía dưới, sắc mặt càng thêm kinh ngạc.

“Lại là hai người kia...”

Phong chủ Thông Minh Phong Chu Minh vừa lặng lẽ xé đi giấy trắng trên mặt vừa tiến tới: “Hai người này làm sao vậy? Người nhận ra sao? Thành tích không tệ lắm, mới hai canh giờ đã rời khỏi Vân Ba Đồi... Chờ một chút, mới hai canh giờ!”

Lúc này, ngay cả chương hình trưởng lão Phương Hạc vốn luôn nghiêm khắc cũng nhìn không được nhướng mày: “Hai canh giờ? Chẳng phải là không có bất kỳ mê mang nào liền đi ra bí ẩn? Người trong vân ba đồi, không chỉ có bị đại trận che khuất ngũ quan, mà ngay cả sơ hở sâu trong nội tâm cũng bị phóng đại lên gấp bội., Trừ phi có lòng tin tuyệt đối với mình, nếu không tất nhiên sẽ bị lạc trong đó rất lâu, hai canh giờ, cái kia hầu như là thẳng tiến không có bất cứ sai sót nào, thật cực đoan tính tình!”

Lưu Hiền sững sốt một lát: “Lần trước nhìn thấy tốc độ nhanh như vậy là khi nào?”

Chu Minh lắc đầu: “Dù sao ta cũng chưa từng thấy.”

Phương Hạc nhẹ giọng nói: “Chưa từng thấy? Trí nhớ của Chu Minh sự đệ ngày càng kém, chúng ta đã gặp qua rồi, người có thể bước ra khỏi Vân Ba Đồi chỉ trong hai canh giờ...”

“Đã gặp cả rồi sao? Trong ấn tượng của ta, người biểu hiện tốt nhất trong cửa ải này hẳn là Chương môn sư huynh, cũng mất hơn bốn canh giờ, còn hơn cả hẳn...” Chu Minh nhíu mày nói, bỗng nhiên sững sốt: “Phương Hạc sư huynh, chẳng lẽ người nói...”

“... Còn có thể có người khác sao?”

Trong đầu mấy người đồng thời hiện lên một thân ảnh, sau đó đồng thời thờ dài.

Sau một lúc lâu, Lưu Hiền nói: “Không hổ là nhân tài mà Chương môn sư huynh cũng nhìn trúng, tư chất ước chừng chỉ có tam phẩm lên tứ phẩm, nhưng tính tình như vậy sợ là có tiêu chuẩn nhất phẩm.”

Phương Hạc lắc đầu: “Cũng không thể nói sớm như vậy, Vân Ba đồi chỉ là khảo nghiệm bước đầu, ảnh hưởng tới tính tình cũng có cơ duyên, trước tiên nhìn xem cửa ải tiếp theo của bọn họ là nơi nào... A, sư huynh, người từ khi nào thiết kế cửa ải mờ mịt như vậy?”

Lúc này, mây mù lại nổi lên biến hóa, ngoại trừ chiếu xạ chủ tớ hai người Tiểu Vân Nhân, lại dâng lên mấy chục tòa kiến trúc lồi lên, lại là một thôn trang nho nhỏ có quy mô ban đầu.

Phương Hạc càng thêm buồn bực: “Phía sau Vân Ba đồ... Hẳn là căn cứ theo biểu hiện của thí luyện giả liên kết với Xích Tử sơn, Băng Phong cốc, Thanh Vân hạp, U Minh đạo trong đó, nếu có thể đi đến cuối con đường này sẽ có tư cách tiến vào Phiêu Miểu phong. Nhưng ta không nhớ là có cửa ải này, chẳng lẽ sư huynh ngươi cải tiến vòng vây Thăng tiên đại hội?”

Lưu Hiến cũng buồn bực: “Sư đệ, ngươi hiểu ta, sao ta có thể tùy ý thay đổi quy củ của môn phái?”

Phương Hạc nhìn thoáng qua bàn mặt chược bên cạnh, không nói gì thêm. Mặc dù sư huynh có chút mất mát trong việc nhỏ, nhưng đích xác không phải người tự tiện làm chủ, nói cách khác là...

“Ngũ sư muội, ngươi rốt cuộc muốn làm loạn thế nào?”

...

9

“Thiếu gia, phía trước có thôn!”

Sau mây mù, xuất hiện trước mặt hai người là một thôn trang không lớn không nhỏ, tiểu thư đồng sừng sốt một chút, không khỏi lui về sau mấy bước.

Vương Lục vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Làm sao vậy? Người không phải là do than phiền lâu lắm rồi lại khát lại đói, đây chính là tiếp tế thành công.”

Thư đồng cau mày, mặt đầy sợ hãi: “Thiếu gia, người không cảm thấy kỳ quái sao, nơi này sao lại có thôn làng?”

“Đi được hai canh giờ, vừa mệt vừa đói, đương nhiên phải có một thôn, nếu không chúng ta đáng chết đói?”

“Nhưng mà... Còn cảm giác kỳ quái, xem! Trong thôn còn có người!?”

Thư đồng chỉ tay một cái, trên đường nhỏ trong thôn, một bà bà lưng còng bó củi đang chậm rãi đi bộ.

“Thiếu gia, thiếu gia, vừa nãy lão bà bà kia giống như đang nhìn chúng ta!?”

“Vậy thì sao? Bị ánh mắt của nàng nhìn thấy, nai con trong lòng người âm âm nhảy loạn sao?”

“Ta, ta nói là người sống sờ sờ!”

“Phí lời, không phải người, chẳng lẽ là quỷ?”

“Ta luôn cảm thấy ở một nơi như vậy, gặp phải quỷ so với gặp được người bình thường hơn...”

“Vậy người tới chào hỏi lão quỷ đi.”

Vương Lục thở dài: “Nếu người sợ thì ngoan ngoãn đi theo ta. Ngôi làng này ta đoán sẽ có không ít cố sự. Từ từ đi, chúng ta không nên vội.”

Thôn trốn sau mây mù, không kinh khủng thần bí như thư đồng tưởng tượng, sau khi bắt chuyện với thôn nhân đi ngang

qua thì biết thôn làng tên Đào Nguyên, mấy trăm ngàn năm trước thôn dân đã ẩn cư ở đây, không hỏi thế sự. Trong tiên sơn sản vật phong phú, sinh hoạt giàu có và an nhàn trăm ngàn năm qua.

Thôn Đào Nguyên nhiệt tình hiếu khách, đi tới giữa trưa Đào Nguyên thôn, trưởng thôn Đào Nguyên đã chiêu đãi chủ tớ hai người ở trong nhà tổ chức yến hội, trong thôn hơn phân nửa mọi người đều chạy tới. Hiện trường huyên náo om sòm, Vương Lục và tiểu thư đồng nhanh chóng ăn uống rượu ngọt do sơn tuyền đã quả ử, mệt mỏi trong tranh Vân Ba đều biến mất.

Trên bàn cơm, ngoại trừ ăn uống là nói cười, dựa theo cách nói của Vương Lục, đây là cơ hội tốt để thu thập tình báo. Nhưng kỳ quái là, Đào Nguyên thôn phong bế vượt quá tưởng tượng, đừng nói chi là Cửu Châu đại lục, mọi người thậm chí không biết chính mình đang ở trong tiên sơn, đối với thôn nhân mà nói, Thanh Sơn Lục Thủy bốn phía chính là toàn bộ thế giới.

Càng kỳ quái hơn là, các thôn dân cũng không có tò mò đối với người ngoại lai đột nhiên xuất hiện. Mọi người đều biểu hiện ra vẻ nhiệt tình hiếu khách, nhưng căn bản không cảm thấy hứng thú với thế giới bên ngoài.

“Cái gì? Bên ngoài còn có tiên nhân à? Phi Tiên ngự kiếm thật lợi hại! Đến, đây, đây là cá vàng đặc sản của thôn, ném thử xem...”

“Hoàng đế? Hoàng đế là cái gì? Còn lớn hơn cả trưởng thôn? Cái gì, gặp Hoàng đế muốn quỳ xuống, không cần thận sẽ bị chém đầu sao? Thôn trang đã man cỡ nào chứ! Vẫn nên ném thử cái màn thầu mà bà nội ta chung chứ...”

Vương Lục tao ngộ đại khái như thế, dù có cố ý dẫn dắt, cũng không có biện pháp triển khai đề tài, tư duy của các thôn dân giống như ăn nhiều Quan Âm Thổ vậy, ngoan cố không chịu thay đổi.

Buổi tối, hai người liền ở nhà trưởng thôn, trưởng thôn gia gia cố ý dọn ra một gian phòng trống ở hậu viện, điều kiện như phòng trọ của khách sạn còn phải tốt hơn. Chỉ là chủ tớ hai người đều có chút không tập trung.

Thư đồng là trong lòng bất an, trên Thăng Tiên lộ nào có thịt cá lớn như vậy? Trong chuyện này đám tiểu tử nghèo ai chẳng trải qua muôn vàn khổ ải mới tu thành Chính quả, cứ như vậy ăn uống chơi đùa là có thể đi vào ngọn Phiêu Miểu. Vừa rồi hai tên Lam Bạch trên ngọn Tiêu Dao có phải quá đáng thương rồi không?

Về phần Vương Lục, thì cảm thấy hoang mang đối với phản ứng ban ngày của thôn dân.

Dựa theo lý luận của kẻ mạo hiểm để phân tích, nếu coi con đường thăng tiên như một lần mạo hiểm, không thể nghi ngờ của Linh Khê trấn là thôn mới, mà cây cầu vàng và mây mù là lần đầu tiên trường mạo hiểm, sau đó Đào Nguyên thôn lại là một điều kiện quan trọng sau khi mở ra, chính là mở đầu đường chính. Tương đương với rất nhiều chủ thành mạo hiểm trong câu chuyện xưa. Nhưng phản ứng phong bế của thôn dân, rõ ràng là có khả năng ngăn chặn tất cả nhiệm vụ.

Buổi tiệc tối, hắn đã nói chuyện với phần lớn mọi người trong thôn, không có bất kỳ dấu hiệu nhiệm vụ nào mở ra.

“Chắc, đây là tiết tấu nhằm nhí gì vậy?”

Vương Lục trần trọc khó ngủ, thẳng đến sáng ngày hôm sau, Vương Lục cầm vại răng đánh răng đánh răng ở bờ sông, sự tình có chuyển biến.

“Thật sự là nơi nào đó đòi người không gặp nhau a.”

Nhìn thấy người từ trong rừng cây ngoài thôn đi ra, Vương Lục suýt nữa đem súc miệng nuốt xuống.

“Tiểu Hải!?”

Nụ cười của Hải Vân Phàm có chút lúng túng: “Tiểu Hải... Tiểu Hải à, Vương Lục huynh, không ngờ lại gặp được người ở chỗ này.”

Vương Lục buông đũa đánh răng, vẻ mặt buồn bực: “Ta cũng không ngờ sẽ gặp được người, vốn tưởng đây là một bản sao nhỏ, thế mà lại xuất hiện nhân giáp qua đường như người, hay là trong lúc vô tình chúng ta đã ngầm chấp nhận tổ đội rồi?”

Cùng lúc đó, chủ sự trên ngọn Phiêu Miểu cũng sắp điên mất.

“Cái này, Đào Nguyên thôn này rốt cuộc từ đâu mà có!?”

“... Sư phụ, cho dù người hỏi ta như vậy, ta cũng không thể nào trả lời được.”

Đệ tử hắc bạch bị mông lung phong chủ trọn mắt ép hỏi phải chịu áp lực cực lớn, hầu như phải đem linh kiếm trên lưng tế xuất mới có thể duy trì thân hình dưới uy áp của sư phụ.

Trước đây không lâu Chương môn sư bá chỉ có một lũ nô khí quét ngang đại trận mây mù, hôm nay Lưu Hiền Tự tựa hồ trong lòng có ý ganh đua, dưới sự chọc giận nguyên thần chi lực phóng ra ngoài. Toàn bộ Vân Kiếm Đường theo đó run rẩy không ngớt, biên mây bốn phía đỉnh núi sôi trào lên, giống như là bị vô số bàn tay vô hình cào xé... Trong vòng trăm mét quanh người, tu vi chưa đủ cảnh giới Hư Đan căn bản không cách nào đặt chân.

“Sư huynh, bình tĩnh một chút.”

Chu Minh cũng là trưởng lão trong môn phái, lắc đầu, đưa tay vỗ nhẹ lên vai Lưu Hiền Hiền, một luồng kiếm ý mát lạnh thấm vào, Lưu Hiền Nhất lập tức nhìn chăm chăm: “Xin lỗi, ta thất thố rồi.”

Chu Minh cười khổ: “Chẳng trách sư huynh tức giận, cái thôn Đào Nguyên này... đúng là khiến người ta dở khóc dở cười.”

Ban đầu, vốn tưởng rằng thôn này chỉ là một trò đùa mà người khác thích nhất, nhưng khi lớp thứ hai đi ra khỏi Vân Ba đồ, Lưu Hiền liền ý thức được sự tình có chút vượt quá khả năng không chế.

Một người ác thú nào đó hoàn toàn thay đổi con đường thăng tiên, phi thường ngang ngược đem một cái thôn không hiểu sao đặt ở giữa Vân Ba đồ cùng U Minh đạo, trở thành một chướng ngại không thể vượt qua. Bất luận kẻ nào, bất luận ở trong Vân Ba đồ làm ra lựa chọn gì, chỗ tiếp theo đều sẽ là thôn Đào Nguyên.

Mặc dù nói... Có thể lấy lực một người, ở dưới tình huống không có người nào phát giác sửa chữa Thăng tiên đại trận lấy ngọn Phiêu Miểu làm chủ thể, kỹ xảo này quả thực làm người ta tán thưởng, nhưng đem phần thiên tài này dùng cho môn phái thêm ngọt ngạt, cái này quá bàng bạc.

Chu Minh thở dài: "... Lần này không biết chương môn sư huynh nói gì?"

Lưu Hiền hừ lạnh: "Nói cái rắm, nhiều năm như vậy, sư huynh đâu có thật sự nói cô ấy nói cái gì!?"

"... Ai, cũng không biết lần này Ngũ sư tỷ rốt cuộc muốn làm gì, cái Đào Nguyên thôn này, nhìn thế nào cũng thấy kì quái a."

Lưu Hiền có chút không kiên nhẫn: "Có lẽ là một vài trò đùa mà không ai có thể hiểu được..."

"Hắc, loại thiên tài thiết kế này trong mắt người cũng chỉ là trò đùa? Sư huynh người đốt đàn nấu hạc phẩm vị thật sự một trăm năm bất động."

"Úc ặc ặc ặc! Là người!!"

Nghe được âm thanh quen thuộc sau khi xuất hiện trong ác mộng kia, chiến ý tinh táo mà tiên tâm mờ mịt của Lưu Hiền thị ôn dưỡng ở Cửu Châu lập tức bay lên trời, kiếm quang trong tay chớp động, lực lượng mạnh mẽ đủ để dời núi lấp biển theo kiếm quang mà ra, đột nhiên đánh về phía sau.

Ánh mắt Chu Minh sáng ngời: "Hay cho một kích chứa chấp, lực đạo Canh Kim kiếm khí này không ngờ đã vượt qua Nguyên Anh đỉnh phong... Xem ra sư huynh đột phá cảnh giới trong vòng năm mươi năm."

Chỉ tiếc, kiếm khí vượt qua cực hạn như vậy lại gặp phải đối thủ sai lầm.

Minh Diệu Sí Liệt, Canh Kim kiếm sắc bén vô song ở trước mặt thân ảnh màu trắng kia tan rã như tuyết đọng, vô thanh vô tức bình tĩnh trở lại. Bạch y nữ tử từ dưới núi đi tới lắc lắc cổ tay: "Sư huynh, người làm gì vậy? Hủy đi sao?"

Lưu Hiền Nhất dùng một kiếm đánh ra, cũng đã bình tĩnh lại, nhưng trong lòng tức giận không giảm: "Xem xem người làm tốt như thế nào! Sẽ càng tệ hơn!"

"Lời này từ đâu mà nói? Ta cũng là vì làm cho Thăng tiên đại hội phải hao hết hiệu suất, vì để bố trí thôn Đào Nguyên này, ngay cả linh thạch thượng phẩm trân tàng cũng vận dụng, đây

chính là ta tự móc túi ra, vừa rồi phí tăng ca đều bị sư huynh tranh lại...”

Lưu Hiến Nộ cả giận nói: “Ai vì ngươi hồ ngôn loạn xạ đánh! Ngươi rõ ràng, Linh Kiếm phái mặc dù nhiều năm không tổ chức Thăng tiên đại hội, nhưng trình tự đều đã xác định từ mấy trăm năm trước, từng bước đều đã trải qua rèn luyện...”

Còn chưa dứt lời, liền bị vô tình cắt ngang: “Bị kẻ hèn rèn luyện vô số lần, cũng chỉ là một quy trình bình thường. Vân Ba Đồ xác định phương hướng, Xích Tích Sơn, U Minh Đạo chờ quyết định độ cao., Dự dụ như không sai, cũng đích xác có thể phán định ra tất cả tố chất của một người. Nhưng các ngươi tu tiên đều mấy trăm năm, cũng là một lão quái Nguyên Anh một phương, chẳng lẽ còn chưa rõ ràng điểm quan trọng nhất của tu tiên, cũng không phải tư chất linh căn, cũng không phải tâm tính cùng cơ duyên gì!”

Bị phản bác thẳng thừng như thế, Lưu Hiến Hiển Khí thể hơi yếu: “Vậy ngươi nói là cái gì đi?”

“Đương nhiên là thương tình!”

“...”

“Hiện tại đã không còn là cuộc đại chiến Tiên Ma nữa, hiện giờ vũ khí chủ yếu của đại lục Cửu Châu là hòa bình cùng phát triển, háo dững thì đã quá muộn rồi, kết giao bằng hữu khắp nơi mới là căn cơ để đặt chân vào tu tiên giới! Ta thiết kế là thôn Đào Nguyên này, chính là muốn thử thách việc kết giao giữa những người mới, nếu như ngay cả thôn dân đơn thuần trong sơn thôn cũng không thể ở chung một chỗ được., Tu tiên giới càng không cần phải nói tàn khốc gấp trăm lần. Các ngươi chắc hẳn cũng biết câu chuyện về vị Quân thần Vô Song Quân Quân sơn tiên quân một trăm năm trước chứ? Chậc chậc, tu vi nửa bước Đại Thừa kỳ, Cửu Châu Vô Song nhưng vì cừu gia quá nhiều, khi thiên kiếp giáng xuống đã hóa thành tro bụi... Không có đủ thương lượng, làm sao có thể thoải mái được!”

Ở một bên, Lưu Hiến cùng Chu Minh ghen hòng nhìn trân trời.

Tình thương? nhiệt tình kết giao bằng hữu? Ngươi... Ngươi con chuột chạy qua đường này cũng không biết xấu hổ mà nói

ra lời này!?

“Hơn nữa, Đào Nguyên thôn ta đâu có đơn giản như vậy, kết quả của thôn tiếp nhận vân ba đồ, thí luyện giả sẽ có được khởi điểm khác nhau, sau đó căn cứ tính cách và cơ duyên khác nhau, kích phát ở trong thôn, căn cứ vào tình huống hoàn thành nhiệm vụ đạt được ban thưởng khác nhau, ví dụ như vợ vét độ hảo cảm của trưởng thôn, tiến vào tuyến đường Xích Tích sơn sẽ được giảm bớt nửa phần thưởng thể lực... Ồ, các người có đang nghiêm túc lắng nghe không?”

Thôn Đào Nguyên, nơi nào không gặp mặt ở Hải Vân Phàm đều vô cùng ước ao kỳ ngộ của Vương Lục.

Tương tự là từ trong vân ba đồ xuyên qua sương mù mà đến, là đợt thứ hai vào thôn, đãi ngộ của Hải Vân Phàm so với Vương Lục còn kém một đoạn lớn, mặc dù cũng có thôn dân nhiệt tình tiếp đãi, nhưng yển hội là đừng nghĩ đến, cũng là nhà dân bình thường ở.

Đặc biệt khi cùng Vương Lục đi chung, chênh lệch liền rõ ràng, nụ cười của thôn dân đều không ngoại lệ đưa cho Vương Lục, Hải Vân Phàm tựa như người trong suốt vậy.

“Chẳng qua, chỉ cần nghĩ đến đãi ngộ của những người về sau còn không bằng ta, trong lòng ít nhiều có thể cân bằng một chút.”

Vương Lục thì vẻ mặt chán ghét: “Sau này vẫn còn sao?”

Hải Vân Phàm cười nói: “Có thể đi ra khỏi Vân Ba đồ thì cũng có năm, sáu mươi người, nhưng xem ra phải mất rất nhiều thời gian mới có thể lăn lộn trong thôn... Kỳ quái, cái làng này rốt cuộc là chuyện gì vậy? Chưa từng nghe nói tới!”

Nghe đến đó, Vương Lục nhíu mày - Bình luận của Hải Vân Phàm đối với Thăng tiên lộ quá quen thuộc: “Người biết đường thăng tiên chứ?”

“Bao gồm toàn bộ Thăng tiên đại hội, ta đều có một chút hiểu biết... Vương Lục huynh, có hứng thú nghe một chút hay không?”

“Không có.”

Hải Vân Phàm cũng không cảm thấy bất ngờ về điều này:
“Vậy thì ngươi có ý kiến gì về cái thôn này không?”

“Trước đó còn chưa, bây giờ ngược lại đã có một chút manh mối... Bất quá phải chờ thêm một thời gian nữa mới có thể xác nhận.”

Hải Vân Phàm gật đầu: “Vậy thì nhờ cậy ngươi, cái thôn này, ta thực sự không có tự tin có thể đạt được thành tích tốt.”

“Chờ một chút, nhờ ta có ý gì? Ta không có dự định bao nuôi ngươi a!”

“Ha ha, chúng ta là bằng hữu mà!”

“Ha ha, cả đời chúng ta chính là bằng hữu.”

...

10

Chương thứ mười: thôn Bạch Trọc cũng vậy.

Sau khi Hải Vân Phàm tiến vào Đào Nguyên thôn không lâu thì nhóm khách này đã đến lần thứ ba.

Cũng không ngoài dự đoán của mọi người, tuy rằng Hải Vân Phàm có tư chất xuất chúng, nhưng đại hội thăng tiên tụ tập chính là anh tài trong thiên hạ. Ngoại trừ Vương Lục, có rất nhiều người có tư chất tương tự Hải Vân Phàm.

Cho nên, khi Hải Vân Phàm và Vương Lục trò chuyện vui vẻ, cũng đã đoán được rồi, e là tiếp theo Đào Nguyên thôn sẽ có một phen náo nhiệt.

“Gặp quý, đây là nơi nào?”

“Phía sau Vân Ba đồ không phải là Xích Tích sơn, Băng Phong cốc sao? Vì sao lại nhiều ra một cái thôn?”

“Cái này không giống như đã nói a...”

Xế chiều hôm đó, trong thôn lần lượt xuất hiện ba người mới, không ngoại lệ đều đến từ thế gia tu tiên, gia tộc nếu lấy phẩm cấp để phân chia đều trên tam phẩm, thân thế cao quý hiển hách, ngay cả Hải Vân Phàm gặp ba người cũng phải cẩn thận ứng đối.

Ba người này không chỉ có xuất thân hiển hách, tư chất hơn người, hơn nữa đều là gia tộc tu tiên, đã định ra hiệp ước hỗ trợ, mạnh mẽ liên hợp lại, là đối thủ lớn nhất mà Hải Vân Phàm mong muốn. Nếu không phải thế ngoại kỳ nhân như Vương Lục chém giết ngang trời, Hải Vân Phàm hẳn đã vắt hết óc đầu pháp với ba người kia, nhưng bây giờ... Đại khái không tới phiên mình tự đi phiên nào.

Nhìn ba người ngoài thôn kết bạn mà đi, Hải Vân Phàm trong lòng cười lạnh: Không lâu sau đã có trò hay để xem.

Một bên là kỳ nhân vương lục sơn dã cao thâm mạt trắc, một bên là thế gia tu tiên không coi ai ra gì, sơn thôn nhỏ hẹp này không có khả năng chứa hai phe nhân mã, sau khi gặp mặt tất

nhiên thiên lôi địa hỏa. Bây giờ nghĩ lại, có lẽ đây cũng là do người của Linh kiếm phái cố ý gây ra?

Bất quá chuyện này cũng không liên quan gì đến mình, tạm thời trốn ở một bên xem kịch.

Sự việc Hải Vân Phàm mong đợi cũng không khiến hắn chờ lâu lắm.

“Ngươi, rời khỏi nơi này.”

Hậu viện nhà trưởng thôn, thiếu niên đến từ Thính Vũ Tạ gia ở U Châu, giơ tay chỉ vào Vương Lục, tràn đầy chán ghét đưa ra yêu cầu.

Sau đó, để tiếp nhận phương pháp, Vương Lục vừa gặm ngô nông gia, vừa buồn bực hàm hồ hỏi: “Ngươi mẹ nó ai? Có bệnh à?”

Tạ Càn Long nổi giận, lông mày dựng ngược: “Ngươi dám vô lễ với ta? Ngươi có biết ta là ai không?”

Wương Lục vồ ngô một cái: “Chính là không biết mới hỏi thôi! Con mẹ nó, ngươi quả nhiên có bệnh à?”

Tạ Càn Long vô thức đưa tay vào trong túi áo, như muốn lấy thứ gì ra, sững sờ trong chốc lát rồi tỉnh táo lại.

“Ta là Thính Vũ Tạ Châu, con cháu đời thứ mười bốn của Tạ gia...”

“Tử Tôn xin chào, có chuyện gì muốn làm sao?”

Bên trán Tạ Càn Long nổi đầy gân xanh: “Ta đã nói qua một lần rồi, ngươi rời khỏi đây đi.”

“Xa ra ngoài? Tại sao?”

“Bởi vì ta muốn ngươi dọn ra ngoài.”

“Chậc, mở miệng nói với một nam nhân lớn rằng “Ta muốn”, ngươi thả cho cho ta một bài học lắm.”

Tạ Càn Long rút cuộc không nhịn được chuẩn bị động thủ, mà đúng lúc này, hai vị đồng bọn của hắn không nhịn được bước vào: “Tạ công tử, sao chậm vậy?”

“Chẳng lẽ tiểu tử kia không biết điều?”

Tạ Càn Long dừng tay: “Hai người các ngươi đừng nhúng tay vào.”

Vương Lục Hồi ngô, càng thêm buồn bực nhìn tổ ba người tự tiện xông vào nhà dân, sau đó hỏi Hải Vân Phàm đi theo phía sau ba người.

“Tiểu Hải, ba tên này đã xảy ra chuyện gì?”

Hải Vân Phàm thầm mắng một tiếng xúi quẩy, không ngờ mình nấp sau cây lại bị Vương Lục bắt gọn, vốn định đứng ngoài xem trò vui, kết quả lại bị bắt vào sân thành một diễn viên sao?

Bị Vương Lục gọi phá hành tung, Hải Vân Phàm thoải mái đi ra, bắt chuyện với ba gã con cháu thế gia kia.

“Tạ công tử, Vân công tử, Lý công tử.”

Ba người thấy Hải Vân Phàm cũng lấy làm kinh hãi: “Hải Vân Phàm? Là ngươi?”

Vương Lục cũng giật mình: “Tiểu Hải, hình như ngươi không có địa vị gì trong mắt ba người bọn họ?”

Hải Vân Phàm thầm mắng: Nói nhảm, nơi đây là trong tiên sơn, không thuộc quyền quản lý của hoàng đế nhân gian, hơn nữa ba người bọn họ liên thủ, Nhị hoàng tử của Vân Thái đế quốc ta đương nhiên chưa được coi là địa vị gì! Người như ngươi bình thường cảm giác chậm chạp, lúc gây khó dễ lại đặc biệt nhạy cảm!

Nhưng Hải Vân Phàm không hổ là Hải Vân Phàm, tuổi còn trẻ đã phi thường ở trong lòng thành, nụ cười của thiếu niên không thay đổi mà không để ý đến câu hỏi của Vương Lục, nói: “Ý của Tạ công tử lúc này là, hi vọng ngươi có thể chuyển ra từ nhà trưởng thôn.”

Vương Lục cũng bỏ lại Tạ Càn Long, nói chuyện với Hải Vân Phàm: “Vì sao?”

Hải Vân Phàm nhìn ba vị công tử, ba người kia hiển nhiên không có ý định nói thêm gì với Vương Lục, tất cả đều đang chờ câu trả lời của ông ta.

Được rồi, xem kịch ta thấy cũng chỉ có thể tham dự một chút, Hải Vân Phàm hắng giọng một cái, bắt đầu giải thích: “Ha ha,

nói cũng đơn giản thôi. Tạ công tử bọn họ là đại gia tộc vô cùng nổi tiếng trong tu tiên giới, sau này thân phận hiển hách, còn Vương huynh ngươi thì sao, tuy tiềm chất kinh người nhưng chung quy vẫn là người dân dã...”

Nghe đến đó, Vương Lục có chút không kiên nhẫn: “Ta lại không coi trọng mẹ nuôi của họ dự định lên làm cha, ngươi kéo thân thế chênh lệch làm gì?”

“Cái này... Bởi vì ngươi xuất thân thấp kém, hiện tại ở trong thôn là vị trí tốt nhất, mà bọn Tạ công tử, hình như chỉ có thể sống nhờ ở trong dân cư bình thường. Điểm này... Về lý không hợp.” Hải Vân Phàm nói xong, lại bổ sung: “Đương nhiên, ta chỉ phụ trách giải thích, không có nghĩa là quan điểm của ta.”

Sau khi nói rõ ra, Hải Vân Phàm tiếp tục dùng hết khả năng giải thích, trầm mặc không nói, chờ đợi phản ứng của Vương Lục.

Phản ứng của Vương Lục lại là trầm mặc dài lâu.

Tạ Càn Long thực sự không kiên nhẫn: “Tiểu tử, rốt cuộc ngươi muốn thế nào? Lãng phí thời gian quý giá của chúng ta, ngươi lại không trả nổi cái giá đó!”

Vương Lục cười lạnh nói: “Ta hiểu rồi, các ngươi chính là loại người lẫn lộn trong gia tộc không nổi nữa, sau đó rời nhà bỏ nhà, ý đồ thông qua kỳ ngộ để chứng minh giá trị của mình là trung nhị thiếu niên. Tiểu Hải, tư liệu của ngươi đầy đủ, ta đoán không sai mà nói, mấy thế tử như vậy, ở gia tộc của mình hẳn là đều rất thâm trầm phải không?”

Hải Vân Phàm cười khở. Loại lời đả tội này, ngươi muốn ta nói như thế nào đây? Huống chi nếu nói thâm đàm thì chưa tới mức nói tới. Có thể đạt được thành tích như ngày hôm nay trong thí luyện của Linh Kiếm phái đã được xem như thiên tài hiếm có rồi... Nhưng đúng như lời Vương Lục nói, mỗi người đều rơi vào khốn cảnh của riêng mình, không được như ý.

Đám người Tạ Càn Long đã cực kỳ giận dữ, không thể nhịn thêm được nữa.

“Tiểu tử thôi, ngươi tự tìm cái chết, vậy đừng trách chúng ta!”

“Hừ, điếc không sợ súng!”

“Thành tích của Vân Ba Đồ khá hơn một chút, lại thật sự coi mình là nhân vật phi phàm?”

Ba người tự mình bày ra tư thế động thủ, Tạ Càn Long đưa tay vào túi áo. Công tử Vân gia tay kết kiếm quyết, Lý gia công tử đứng chấp tay, mái tóc dài không gió mà bay.

Hải Vân Phàm trong lòng run rẩy dữ dội: Những con cháu thế gia tu tiên này quả nhiên không tầm thường, trên người đều có gia tộc ban cho bảo vật... Hơn nữa còn là bảo vật tương đối cao cấp!

Linh kiếm sơn là nơi nào? Sao có thể tùy ý mang theo pháp khí Tiên gia leo núi? Ở trên cầu vàng, pháp khí bình thường cũng đã bị bài xích, có thể giấu diếm qua được cầu vàng, qua mặt được đồ hình Vân Ba đưa vào Đào Nguyên thôn, chỉ sợ không chỉ là pháp khí, mà rất có thể là pháp bảo!

Cho dù là gia tộc tam phẩm, pháp bảo cũng không phải tùy tiện là thứ có thể đưa ra, địa vị của ba người này trong gia tộc, chỉ sợ so với trong tình báo còn cao hơn một chút... Bất quá hiện tại trọng điểm là, ba đứa trẻ mười một mười hai tuổi này cầm pháp bảo, cho dù là một trăm binh sĩ tinh nhuệ của Vân Thái đế quốc cũng có thể trong nháy mắt hóa thành tro bụi, không biết Vương Lục muốn ngăn cản thế nào?

Hải Vân Phàm không chút nghi ngờ bọn người Tạ Càn Long tàn nhẫn, đại tộc tu tiên luôn coi mạng người như con sâu cái kiến, hơn nữa trong ấn tượng của ba người này còn có gia tộc kiệt xuất, tuy rằng miễn cưỡng được đưa vào chính đạo, nhưng căn bản là tà đạo trong chính đạo...

Dưới cái nhìn của bọn họ, loại người không có gia thế như Vương Lục, càng không có thực lực, tuy rằng tư chất kinh người, nhưng đã vướng bận... thì chỉ có một chữ chết.

Về phần Vương Lục... Hẳn thật sự có một loại chỗ thần kỳ đặc dị, nhưng chung quy chỉ là xuất thân một tiểu sơn thôn không đáng chú ý... Bây giờ còn lâu mới có thể đánh đồng với đám người Tạ Càn Long.

Như vậy, vị thiên tài chưa mọc lông cánh này, đối mặt với uy hiếp gần ngay trước mắt thì có thể làm được gì?

Là người xem cuộc vui, Hải Vân Phàm vô cùng hiếu kỳ!

Không phải không có biện pháp ngăn cản trận chiến này, tuy ba người Tạ Càn Long không tôn trọng gì đối với mình, nhưng chỉ cần mình lật át chủ bài, nhất thời chấn nhiếp tình hình còn có thể làm được. Chỉ là... Vương Lục và mình không thân không thân, không lý do gì phải lật át chủ bài cho hắn?

Hơn nữa, nếu như ngay cả cục diện như thế này cũng không vượt qua được, vậy chỉ có thể chứng minh mình nhìn lầm người, Vương Lục nói quá sự thật, không đáng để chú ý, chứ đừng nói đến kết giao.

Đến đây đi, Vương Lục, cho người biết đáp án của người... Hải Vân Phàm ở bên cạnh vô cùng mong đợi.

Sau đó, chỉ thấy Vương Lục điềm tĩnh dùng tay gõ gõ bàn: “Các người... chẳng lẽ là muốn ỷ nhiều hiếp ít?”

Ba gã con cháu thế gia nhìn nhau, Vân thiếu gia và Lý thiếu đồng thời thu tay lại.

Mọi chuyện là do Tạ Càn Long chọn, đương nhiên phải để hắn tự giải quyết. Người Tiên gia thật sự coi phạm nhân như con sâu cái kiến, nhưng vẫn phải nói quy củ, với thân phận của bọn họ, lấy nhiều khi ít đúng là làm trò cười cho người ta.

Còn Tạ Càn Long, chỉ sững sờ trong chốc lát rồi không nhịn được mỉm cười: “Tiểu tử, một người, ba người, đối với người thì có gì khác nhau chứ? Người cho rằng người có tư cách giao thủ với ta?”

Vương Lục cũng nở nụ cười: “Các người cũng thật là gấp gáp. Kỳ thật ta muốn nói, nếu các người bằng lòng lấy nhiều hiếp ít thì chỉ có thể ỷ mạnh hiếp yếu. Mỗi một người đến thật sự quá phiền phức, vẫn là cùng nhau tiến lên đi.”

“Người nói cái gì!?”

Vương Lục cũng sầm mặt lại: “Ta nói là để đối phó với mấy tên rác rưởi các người, ta chỉ cần một mình là đủ, hoặc là ta chỉ cần nói một câu là có thể xử lý các người.”

Thanh âm rung động như thế, làm cho trong phòng yên tĩnh một hồi lâu.

Hải Vân Phàm là người xem cuộc đời rõ ràng cảm giác được nhịp tim nhanh hơn, một loại cảm giác hưng phấn sắp diễn ra

hoàn toàn nuốt chửng hẳn.

Coi như là phô trương thanh thế, hiện nay Vương Lục biểu hiện ra tư thái cũng không thể nào không làm cho người ta động dung, hướng chi, Hải Vân Phàm cũng không cho rằng Vương Lục chỉ là phô trương thanh thế, nói cách khác, ba tên thiếu gia kia sắp phải xui xẻo rồi.

Còn đám người Tạ Càn Long chỉ có sự nổi giận vô cùng vô tận.

Bị một tên sơn dã nhục nhã như thế... đã không chỉ liên quan đến mình, mà là sỉ nhục lớn lao liên quan đến gia tộc! Vương Lục, bách tử vô từ!

“Băng phong mưa phù!”

“Lưu Vân Vô Hình kiếm!”

“Tinh khí xích huyết!”

Ba người đồng thời tế ra pháp bảo, trong phòng nhất thời sát khí khắp nơi. Mặc dù ba người chưa chính thức bước lên con đường tu tiên, không có tu vi gì đáng nói, toàn bộ đều dựa vào lực lượng gia tộc trường bồi phong ấn trong pháp bảo khu sử, uy lực chỉ có thể phát huy vạn nhất... Nhưng là, đủ để đem Vương Lục phan thây xé xác.

Mà câu trả lời của Vương Lục chỉ có một câu.

“Trường thôn, có người gây chuyện.”

Lời còn chưa dứt, một bóng đen phá cửa sổ xông vào, lao thẳng về phía ba người Tạ Càn Long.

Bóng đen kia động tác nhanh như tia chớp, quyền cước hóa ra vô số ảo ảnh bay về phía ba người, kèm theo âm hiệu kỳ quái.

“Á, đánh!”

Trong khoảnh khắc, máu mũi bay tứ tung, ba người còn chưa kịp phát động pháp bảo đã bị đánh ngã trên mặt đất, hôn mê bất tỉnh.

Bóng đen kia đánh ngất ba người, phá cửa sổ đi ra không dừng lại chút nào, chỉ để lại chủ tớ trong phòng Vương Lục và Hải Vân Phàm vô cùng khiếp sợ.

Sau đó, Hải Vân Phàm nghe được rõ ràng thanh âm của Vương Lục, khinh thường.

“Mấy tên đạo cụ hỗn tạp, cũng dám khiêu chiến tông sư tuyên lưu ta? Không biết sống chết!”

...

11

Chương thứ mười một: châu chấu của thôn Bạch Trọc.

Trong biệt thự nơi nhà trưởng thôn, máu mũi chảy thành sông nhỏ.

Màu đỏ sẫm đỏ sẫm làm cho đầu óc Hải Vân Phàm có chút tê dại, miệng khô lưỡi đắng mà hỏi.

“... Vương Lục huynh, không biết người có bằng lòng giải thích một chút vừa rồi xảy ra chuyện gì hay không?”

Mặc dù từ kết quả rút lui, Hải Vân Phàm có thể nghĩ ra hơn mười khả năng, nhưng năng lực suy nghĩ quá mức kinh hãi đã hạ thấp đến giới hạn nhân loại.

Vương Lục vừa đi tìm đôn bố chổi, chuẩn bị đem ba đồng rác rưởi kia dọn dẹp ra ngoài, vừa đáp: “Xảy ra chuyện gì? Đây không phải rõ ràng sao, sơn cốc đại hiệp ẩn cư trong Đào Nguyên thôn thành công phá nát một đám nhỏ một đám lớn đồ có tổ chức phá hoại hành vi dự mưu, bảo hộ cuộc sống hòa bình của thôn Đào Nguyên.”

“Đại hiệp sơn cốc? Người biết người vừa rồi kia?”

“Chắc là gọi là Lôi Phong... Nói thực ra ta cũng không nhận ra, bởi vì căn bản không cần phải làm quen.”

Hải Vân Phàm bình tĩnh lại rồi hỏi: “Bởi vì người đã sớm biết như thế này rồi?”

“Không quá sớm, cũng chỉ mấy canh giờ trước đây, khi ta nghe trưởng thôn nói Đào Nguyên thôn chưa bao giờ có chuyện đánh nhau ẩu đả, ta liền ý thức được đây là một khu vực hoà bình a!”

“Khu vực hoà bình?”

Hải Vân Phàm có chút hoang mang với từ này, nhú chặt lông mày.

Trong ấn tượng của hắn, hình như có rất ít môn phái nào đó tham gia Thăng Tiên đại hội sẽ có cái gì hoà bình, ít nhất lúc tuyển chọn mấy tông phái tam tứ phẩm của Vân Thái đế quốc,

cũng rất thích làm mọi người bị chém giết đến mức máu chảy thành sông, dùng phương thức gần như nuôi cở để tìm ra người mới có tiềm lực nhất, có hiệu quả không, quả thực không tệ.

Cho nên loại Thăng Tiên đại hội được linh kiếm phái che chở khiến người ta cảm động này khiến người ta rất khó hiểu. Trong nháy mắt, Hải Vân Phạm thậm chí còn hoài nghi rất cuộc linh kiếm phái có thật lòng muốn tuyển nhận người mới hay không... Chẳng qua, chung quy vẫn là một trong ngũ tuyệt của Vạn Tiên minh, không đến mức cùng người trong thiên hạ nói đùa kiểu này.

Nói đến, mấy năm nay thật sự Linh Kiếm phái nổi tiếng về loại điệu thấp mượt mà, ít lộ ra khí phách giống như Thịnh Kinh Tiên Môn, có lẽ là phong cách môn phái đơn thuần lương thiện như vậy?

“Thuần chân thiện? Tiểu Hải ngươi xem cho rõ chút, máu mũi trên mặt đất ta còn chưa lau sạch, ngươi cảm khái thuần chân thiện a.”

Mà nhìn ba gã Huyết Cơ lâm vào hôn mê trên mặt đất, đúng là Hải Vân Phạm đang lâm vào trầm tư.

Vương Lục thấy hần sông không ra hồn, liền giải thích: “Kỳ thật quy củ của Linh kiếm phái rất đơn giản, ngốc nghếch, bắt buộc phải chết.”

“A, đây là... đâu?”

Cảm thấy một luồng hàn ý trong treo xộc lên trán, nghe công tử Tạ gia từ trong hôn mê tỉnh lại.

Đầu đau muốn chết, xương mũi hình như bị người ta cắt đứt, hôn mê nặng nề, tầm mắt có chút mơ hồ, nhưng lờ mờ có thể nhìn thấy trước mặt tựa hồ ngời một tên mập, đang dùng nước lạnh hắt nước hắt đánh chính mình.

“Ngươi là ai?”

“Hả? Ta sao? Ta là quốc sư Thương Lan quốc nghe mùi thơm ngát con trai nghe bảo.”

Thanh âm người kia nghe có chút sợ hãi, nhưng trong giọng nói lại có một loại tự hào với thân thể của mình.

Vì vậy Tạ Càn Long cảm thấy rất hoang đường: Con heo mập này tự hào cái lông à? Dân bản xứ như nước nhỏ tam lưu, thủ lĩnh lại thật sự coi mình là người sao? Hấn có biết cho dù là vị Nhị hoàng tử của Vân Thái đế quốc kia, ở trước mặt thế gia tu tiên cũng phải cúi đầu! Kết quả là con heo này lại dám khoe khoang thân thể với mình!? Nghĩ như vậy sao?, Lòng hấn nảy sinh tà hỏa, sự nhục nhã thảm bại dưới tay Vương Lục lúc nãy lại dâng lên trong lòng, ngón tay lại một lần nữa xâm nhập vào trong túi quần áo, mò được pháp bảo gia tộc ban cho.

Về phần Văn Bảo, đối với nguy cơ sắp tới không hề có cảm giác gì, một bên dùng nước lạnh tạt lên hai người bạn của Tạ công tử, một bên cười ha hả mà vuốt cằm nói.

“Ta vừa mới từ trong đoàn sương mù đi ra, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, đã thấy ba người các ngươi ngất xỉu ở bờ sông rồi. Khảo nghiệm kế tiếp khó khăn lắm sao? Ta nghĩ không bằng bốn người chúng ta liên thủ đi, cơ hội qua ải có lẽ lớn hơn một chút. Lúc trước ở trong mây mù ta đã suy nghĩ, nếu có thể thêm vài người cùng đi, có lẽ cũng sẽ không bị vây khốn lâu như vậy.”

Văn Bảo hiển nhiên không ý thức được dụng ý thực sự của vân ba đồ trên Linh Kiếm Sơn, tự cho là thông minh thao thao bất tuyệt, hồn nhiên không biết biểu hiện của mình trong mắt công tử Tạ gia càng ghê tởm.

Đang nói, Văn Bảo nhìn thấy hai người bên cạnh Tạ công tử giật giật, ngồi dậy.

“A, các ngươi cũng tỉnh rồi à?”

Văn bảo vui mừng như đuôi lông mày, nếu có thể thuận lợi liên thủ cùng ba người này, các cửa ải tiếp theo sẽ nắm chắc thêm vài phần... Lúc trước trong đầu mình nóng lên, cự tuyệt sự mời chào của Tiêu Dao Phong, dứt khoát tiếp tục con đường thăng tiên này. Kết quả trong Vân Ba Đồ hối hận không thôi, bây giờ ngoại trừ tiếp tục đi tới đã không còn lựa chọn nào khác.

Nhưng mà sau một thoáng vui sướng liền ngạc nhiên, nghe nói rõ ràng nhìn thấy ánh mắt ba người Tạ công tử bất thiện, tuy lúc hôn mê mới tỉnh sắc tái nhợt, nhưng ác ý trong mắt lại làm lòng người phát lạnh.

“Các ngươi... làm sao vậy? Không định liên thủ à? Vậy, ta đây xin cáo từ.”

Cho dù là vụng về, nghe nói bảo cũng cảm giác được kết quả nhất định sẽ không tốt, vì vậy đứng dậy muốn bỏ đi.

“Muốn đi sao? Đi được chưa?”

Tạ Càn Long vươn người đứng dậy, vốn định dùng Băng Phong Sâu Vũ Phù trên người Vương Lục để bóp giữa hai ngón tay, chuẩn bị ra một luồng ác khí trong ngực. Còn hai người Vân, Lý cũng vậy, muốn cầm lấy văn bảo để tể đao.

Đệ tử trắng xanh trước Tiêu Dao phong nói rất rõ ràng, sinh tử trên đường thăng tiên đều phải dựa vào thiên mệnh, tên tạp nhạp này chọc phải người không nên chọc, cho dù bị giết cũng là đáng đời. Huống chi cạnh tranh giết chóc trên Thăng Tiên lộ, đây gần như là ác tập trong tu tiên giới. Cho dù là môn phái chính đạo tự cho mình là chính đạo trong Vạn Tiên minh cũng không thể tránh khỏi., Lúc tổ chức hoạt động cùng loại với Thăng tiên đại hội cũng tránh không được đệ tử môn hạ tự giết lẫn nhau, điểm này đảm con cháu xuất thân thế gia rất rõ ràng. Cho dù là Tạ, Vân, Lý ba người chết trong Thăng tiên đại hội cũng không tính kỳ lạ quý hiếm, như vậy giết một con trai quốc sư Thương Lan quốc cùng giẫm chết một con kiến có gì khác nhau?

Tam Phụng Vân phát động uy thế trước đó, khiến Văn Bảo theo bản năng cảm nhận được cái chết gần kề, vị con trai quốc sư này không bằng tố chất tâm lý của Vương Lục, kinh hãi há mồm điên cuồng hô lên.

“Cứu mạng, cứu mạng, cứu mạng!”

Tiếng cầu cứu điên cuồng khiến tâm tình Tạ Càn Long tốt hơn một chút. Nếu người bị giết không giãy dụa, trò chơi này chẳng có ý nghĩa gì... Cho dù như thế, sát ý vẫn không giảm chút nào.

“Kêu đi, ta không tin ở chỗ này còn có người ngăn được ta!”

Tạ Càn Long cười lạnh, cánh tay nắm lá bùa bắt đầu từ từ tăng lực, còn ngay lúc này, một bóng đen từ trên trời giáng xuống.

“Á, đánh đánh đánh đánh đánh đánh đánh đánh đánh đánh đánh đánh!”

Văn Bảo gặp đại nạn mà không chết, cảm giác sau lưng và quần đã ướt đẫm.

Bóng đen tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, thậm chí chưa kịp nói tiếng cảm ơn với gã đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, mà nhìn ba vị thiếu gia đang hôn mê bất tỉnh bên bờ sông chờ chết, nghe nói bảo vật vẫn còn kinh hồn bạt vía.

Mới vừa rồi cách tử vong chỉ có một nháy mắt, ba người kia cùng mình không thù không oán, lại không hiểu sao hạ sát thủ. Đến bây giờ Văn Bảo cũng nghĩ không rõ, rốt cuộc mình làm cái gì mà trời giận đất oán trách? Chẳng lẽ bởi vì mình lớn lên xấu? Cho nên như khách sạn chủ nương sẽ đặc biệt dùng sức đá mình, trên cầu vàng sẽ bị các thiếu gia vây quanh dùng chân giẫm, trước Tiêu Dao Phong cũng bị hai cái ánh mắt khinh bỉ của Lam Bạch nhìn?

Hay là nói, đây chính là chân diện mục của Thăng tiên lộ? Giết chóc cướp đoạt... Thi thể Tiên Đạo Phiêu Miểu, chung quy vẫn không kịp thiết ngã xuống dưới chân càng có cảm giác, bản thân từ quê nhà ngàn dặm xa xôi tới Linh Kiếm sơn, vì có thể lấy thân phận tiên gia giúp phụ thân tiến thêm một bước, nhưng trước khi đi lại không ai coi trọng tương lai của mình, hiện tại, nghe nói bảo mơ hồ nhận ra nguyên nhân trong đó.

Là con trai của quốc sư, không những không có phụ thân kiến thức cường thức, thậm chí ngay cả nhân tình thế cũng không am hiểu, duy nhất có thể dựa vào, chỉ có một vị tiên sư đi ngang qua Thương Lan quốc khi còn bé nói với hắn một câu khen ngợi: “Người này thân phụ tiên duyên, có thể là người trong thế hệ của ta.”

Đáng tiếc vị tiên sư kia từ đó về sau lại yên lặng như tờ, mà nghe nói bảo vật dưới ánh mắt thất vọng của phụ thân, trải qua thời thơ ấu dài đằng đẵng...

Đang lúc xuất thần, một trận tiếng bước chân làm toàn thân Văn Bảo run lên, hai chân vừa mới khôi phục vài phần khí lực lại bắt đầu nhũn ra —— trải qua tẩy lễ của công tử Tạ gia, nghe nói bảo đã là cỏ cây Giai Bình, hẳn tự nghĩ tay không trói gà, đừng nói tới mấy công tử Tạ gia, cho dù trong bụi cỏ có mọc ra một con lợn rừng, hẳn hôm nay cũng xong đời đại cát.

“Ồ, đây là soái Thiên Bồng Nguyên từ đâu ra thế?”

Thanh âm truyền vào trong tai, mang theo ba phân kinh ngạc trào phúng bảy phần, cũng không khách khí, nhưng khi nghe thấy thanh âm của bảo vật, không hiểu sao lại có được lực lượng làm lòng người an tâm.

Văn Bảo nhẹ nhàng thở ra, thanh âm bên tai lần nữa vang lên.

“Gia hỏa này sao lại xuất hiện ở chỗ này? Theo lý thuyết không phải tại trên cầu vàng đã bị đào thải sao?”

“A, Vương huynh có điều không biết, hai chữ tiên duyên từ trước đến nay kỳ diệu khó lường, rất nhiều người thông minh dị thường không có duyên với Tiên đạo, nhưng hết lần này tới lần khác có rất nhiều người ngu xuẩn ở Phàm gian, lại có tư chất tu tiên tốt đẹp, nghe nói vậy, xem ra chính là người sau.”

“Ừm, nói như vậy cũng hợp lý, lúc trước ba tên củi mục kia cũng chỉ lớn bằng cái đầu người, hết lần này tới lần khác còn là con cháu thế gia gì đó, làm cho người ta không lạc quan với hoàn cảnh của toàn bộ Tu Tiên giới rồi.”

“Ha ha, chỉ là thế gia tam tứ phẩm, cũng không tính là nhân vật ghê gớm gì.”

Hai người từ đằng xa đến vừa trò chuyện, một bên đã đi đến trước mặt Văn Bảo, đánh giá hẳn từ trên xuống dưới.

Mà Văn bảo cũng đang đánh giá hai người này. Tuy rằng trí nhớ bình thường không có gì lạ, nhưng hai người này còn nhận ra cả.

Một người là Nhị hoàng tử của Vân Thái đế quốc, một người khác, là thiếu niên sơn dã đầu tư nhân vào ở khách sạn... Tóm lại, đều là đại nhân vật mà chính mình không thể trêu chọc vào.

Cổ nén cổ họng khô khốc, Văn Bảo mở miệng hỏi: “Xin hỏi các người...”

Nhưng Vương Lục và Hải Vân Phàm hoàn toàn không để ý tới y, vẫn tiếp tục nói.

“Tiểu Hải, gia hỏa này là người thứ bảy tiến vào Đào Nguyên thôn, thành tích coi như không tệ?”

Hải Vân Phàm suy nghĩ một chút: “Thành tích thứ bảy cũng không tính là quá lý tưởng, nhưng xét tới việc người cùng thu đồng nhà người chiếm hai vị trí, thứ tự cũng không có ý nghĩa gì, mà tính theo thời gian thì hẳn chỉ cần mười mấy canh giờ mới đi ra khỏi Vân Ba đồ, được xưng tụng là ưu tú. A, so với vẻ ngoài vụng về này thì có một tính tốt đáng được khen ngợi.”

“Đúng là tính tình tốt a, Tiểu Hải người quá ngây thơ, có thể nhanh chóng ra khỏi Vân Ba đồ, chưa chắc tính tình hơn người. Ta đoán là sau khi lạc đường tinh thần nó sụp đổ, ôm đầu nước mắt chạy vội ra.”

“... Không thể nào!?”

“Sao lại không thể. Người xưa đâu có nói là heo đột nhiên đứng thẳng, có thể thấy được, chỉ riêng về một phương hướng đã có bản lĩnh giữ nhà.”

Suy đoán của Vương Lục quả thực là vô nghĩa, nhưng Hải Vân Phàm thông qua việc nghe bảo, lại bất đắc dĩ đoán ra Vương Lục rất có thể đã đoán được chân tướng.

Nguyên lai thật đúng là có loại phương pháp thông qua khiến người ta không còn lời nào để nói. Bất quá nói trở lại, đây cũng là một loại tiên duyên. Tu tiên giới đích xác không thiếu loại người tư chất không có tư chất, quan trọng là tính tình không có tính tình, ngay cả chỉ số thông minh đều dưới người thường, hết lần này tới lần khác đạt được thành tựu chân nhân đại tiên kinh người.

Như vậy... Chẳng lẽ người được nghe bảo vật trước mắt này, tương lai có cơ hội trở thành cao nhân tuyệt thế của tu tiên giới?!

Đang lúc suy nghĩ, chợt nghe Vương Lục lại nói: “Tiểu Hải, chẳng phải người vẫn luôn tò mò về phương pháp công lược

của thôn Đào Nguyên sao? Hiện tại nơi này có một người biểu diễn tố tài thượng hạng.”

“... Người đang nói đến Văn Bảo?”

“Đương nhiên, gia hỏa này muốn chỉ số thông minh không có, phải can đảm... chính là nhân tuyển không ít để công chiếm Đào Nguyên thôn.”

“Hả? Vì sao?”

“Bởi vì chơi chết hay không đau lòng a, ha ha ha.”

...

12

Về đến nhà, việc tiêu tốn sức lực của Vương Lục cũng chẳng làm gì.

Tại bờ sông trải qua một lần hiểm tử hoàn sinh, nghe nói bảo vật đối với con đường thăng tiên này đã không ôm bất cứ lòng tin gì, bây giờ chỉ cần có thể sống đến cuối cùng, đã có thể cảm tạ trời đất rồi.

Cho nên, khi Vương Lục cười nói với gã: “Có hứng thú hợp tác với ta tấn công Đào Nguyên thôn không?” Lúc nghe bảo không chút do dự liền đồng ý.

Thứ nhất là thật lòng hấn không còn lựa chọn nào khác, kết cục một mình cưỡi tiên lộ, quần áo trên người ướt này cũng đủ chứng minh. Thứ hai... Nếu thật có cơ hội vạn nhất có thể đả thông cửa ải này thì sao? Sâu trong nội tâm, sự hướng tới của bảo vật đối với tiên đạo vẫn chưa tắt.

Điều duy nhất làm cho người khó hiểu chính là, loại thiên chi kiêu tử như Vương Lục, có cái gì cần phải tìm mình hợp tác? Trừ một thân thịt mỡ này, mình còn có ưu thế gì nữa?

“Ha ha, thịt béo chính là ưu thế a, mập mập luôn luôn không dễ chơi xấu.”

“Há!?” Văn Bảo hoảng sợ khó hiểu.

“Không cần sợ, ít nhất trong một cửa này, người thiết kế cũng không có ý định lấy mạng ai, thiết kế của thôn không phải để cho chúng ta so đấu man lực. Linh kiếm phái là đang khảo nghiệm tổ chất càng thêm trọng yếu.”

Văn Bảo có chút mờ mịt: “Tổ chất càng quan trọng hơn?”

Hải Vân Phàm vẫn luôn suy nghĩ về vấn đề này. Hiện giờ các đại môn phái tuyển nhận đệ tử chỉ đơn giản là đánh giá tư chất, tính tình, ngộ tính, cơ duyên... ngoài ra còn cần gì nữa đây?

Mà đúng lúc này, Vương Lục đã bắt đầu bố trí nhiệm vụ cho Văn Bảo: “Mập Mập, có một chuyện muốn nhờ ngươi.”

“Hả?” Văn Bảo kinh ngạc nói: “Muốn ta làm gì?”

“Trước tiên tới tiếp xúc với tất cả mọi người trong thôn, phương pháp cụ thể sao, có thể hỏi bọn họ cần hỗ trợ gì, nhớ kỹ thái độ thân thiết một chút, thành khẩn một chút... Cuối cùng đem báo cáo tình hình thu hoạch của người cho ta, rất đơn giản phải không?”

Sau khi gọi người bảo, Vương Lục chiêu đãi Hải Vân Phàm ăn cơm trưa, hai người liền lấy bàn cơm tùy ý kéo nhàn nhạt, bình tĩnh mà nhàn nhã.

Sau thời gian một bữa cơm, Hải Vân Phàm như hiểu ra gì đó: “Mấu chốt là ở người, đúng là tài lữ pháp địa, quan hệ nhân tế xếp hạng thứ hai, chẳng qua trước đây chưa từng có môn phái nào bố trí khảo nghiệm như vậy.”

Vương Lục có chút kinh ngạc: “Trước đây chưa từng có?”

“Ít nhất ta biết, không có môn phái kia thật sự coi trọng điểm này, con đường Tiên đạo chung quy là một con đường tịch mịch, quá xoắn xuýt chuyện kết giao giữa bọn họ làm vương chân bước chân tu hành... Hình như đại đa số môn phái đều nói như vậy.”

Vương Lục khịt mũi coi thường chuyện này: “Đây không phải là vô nghĩa sao, tu tiên giới không phải là nơi cho loại bệnh thần kinh này sống được, cho dù sức mạnh cá nhân quyết định tất cả., Nhưng là trước khi người tu luyện đến quyết định hết thảy, không có khả năng rời khỏi nhân tế kết giao. Trừ phi là Thiên La thượng tiên hạ giới trong truyền thuyết, nếu không thế giới này sẽ không tồn tại lưu lại vô địch. Nói đến, Tiểu Hải người không tính ra ngoài cùng Văn bảo thử vận khí một chút sao? Nói không chừng có thể gặp được nhiệm vụ giáp cấp a.”

“Ha ha, quên đi, không phải Vương huynh còn chưa có kết cục sao... chắc là có lý do gì?”

Vương Lục nói: “Đương nhiên, không có đủ tố tài thí nghiệm, ta không nắm chắc tìm được phương pháp công kích hoàn mỹ. Cho nên ta mới khuyên người có muốn lên đường phân phó ta một phen hay không? Đợi sau khi ta cảm được phương pháp tấn công hoàn mỹ ta sẽ nhớ rõ cảm ơn người.”

Hải Vân Phàm lập tức cảm thấy vô cùng thuyết phục nghĩa khí của Vương Lục, nhưng điều khiến gã quan tâm nhất lại là phương pháp tấn công hoàn mỹ của Vương Lục - Hoàn mỹ, có nghĩa là cũng có không hoàn mỹ.

“Nói cách khác, trong Đào Nguyên thôn, mỗi tiếng nói cử động đều phải cẩn thận, nếu không rất có thể sẽ phạm sai lầm?”

Vương Lục cười nói: “Đúng vậy, đây cũng là đặc điểm của tiên đạo, chỉ cần đi nhầm một bước trên con đường tu hành thì không thể vãn hồi, thiết kế rất chân thật nha!”

Trong khi hai người đang nói chuyện, nghe thấy bảo vật trở về.

“Ồ, nhanh như vậy sao?” Hải Vân Phàm sửng sốt một chút, từ khi nghe nói bảo vật bị Vương Lục đá ra khỏi nhà đến bây giờ, cũng chỉ hơn nửa canh giờ, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn?

Thật ngoài ý muốn.

“Vương, Vương huynh!”

Văn Bảo ở ngoài cửa sửng sốt một chút, nhãn nhãn nhí xung hô Vương Lục với Vương huynh.

“Sao, gặp phải tình tiết đặc biệt nào đó?”

“Ta, ta mới ra khỏi cửa không lâu, liền bị một chú gái ngăn lại. Nói ta trông rất giống cháu của bà ấy, lái nhái một hồi lâu, cuối cùng nhét cho ta rất nhiều điểm tâm, còn mời buổi tối đến nhà bà ta làm khách... Ta không lấy được quá nhiều, nên về trước.”

Vừa nói, Văn Bảo vừa đưa ra một bao quần áo thật lớn.

Cởi bỏ bao quần áo, đồng điểm tâm chòng chát như núi trái đầy bàn, một mùi thơm hỗn tạp xộc vào mũi.

Tiểu thư đồng đang dọn bàn cơm quay qua, nhìn quen mắt: “A, điểm tâm này là điểm tâm độc môn của Lưu đại nương, bởi vì làm việc rất phiền toái, ngày thường đều không bán, chỉ có người có quan hệ đặc biệt tốt mới tặng cho nàng một khối, đây...”

Vương Lục thở dài: “Đây là xem cháu trai ruột của ta, mập mạp này quả nhiên có phúc khí, lập tức liền kích phát nhiệm vụ cao cấp. Nếu ta nhớ không lầm, lúc Lưu đại nương kia hình như cùng trưởng thôn không minh bạch.”

Tiểu thư đồng sợ hết hồn: “Thiếu gia, ngài đừng có mà nói lung tung! Lưu đại nương là người nghiêm chỉnh.”

“Người nghiêm trang không thể ra dấu? Đây là đạo lý của nhà ai? Đây là lời nói xúc phạm nhân quyền cỡ nào chứ.”

“Ha!?”

“Tối hôm qua người không chú ý đến yến hội sao? Trưởng thôn và Lưu đại nương mày qua mày lại, kết quả bị bạn cũ vén âm mưu... Đây là chi tiết quan trọng nha.”

Thư đồng ghen hống nhìn trần trời, trên yến hội chỉ có rượu cần cũng không kịp, rượu gạo của nông gia uống đến đầu vầng mắt hoa, nào có thời gian đi nhìn mấy lão thái thái già đở mai ra khỏi tường?

Vương Lục cười nói với Văn Bảo: “Chúc mừng người, đây hơn phân nửa là một nhiệm vụ cấp giáp, đủ để dao động toàn bộ nội dung tuyển chủ của thôn Đào Nguyên. Nếu làm được đến cuối cùng sao...”

Mặc dù không biết tình hình chủ tuyển Ất cấp Giáp gì, nhưng nghe Vương Lục nói trịnh trọng như vậy, hai mắt vẫn sáng ngời: “Nếu có thể làm được đến cuối cùng...?”

“Người có thể có thêm bà nội am hiểu làm điểm tâm đi.”

“...”

“Cho nên, mời người vì bà nội, nỗ lực đi xuống dưới cho ta!”

Nói xong, Vương Lục nhấc chân đạp.

Đêm hôm đó, càng ngày càng nhiều người ra khỏi bản đồ mây. Đương nhiên, trải qua hơn một ngày bàng hoàng, phần lớn mọi người đã mệt mỏi rã rời. Nhưng không giống Vương Lục mới đến, các thôn dân nhiệt tình chiêu đãi, đối với những người đến sau này, phản ứng của Đào Nguyên nhân sẽ lãnh đạm hơn nhiều lắm.

Có đồ ăn chưa? Có, có chỗ ở chưa, cũng có. Nhưng bất cứ thứ gì cũng không phải miễn phí, càng không ổn chính là hệ thống tiền tệ ở đây căn bản là không thể thực hiện được?

“Đây là cái gì?”

“Đây, đây là Kim Nguyên bảo đó.”

“Kim Nguyên Bảo...? Có thể ăn sao?”

“Cái này, nuốt tiền đồng nghĩa với tự sát đi...”

“Người muốn dùng loại độc dược này đến mua bánh bao nhà ta? Năm mơ đi!”

“Này, cách lý giải của người hình như có vấn đề a...”

Những lời đối thoại như thế rất mới lạ, dân làng đối với vàng bạc trắng cũng không có chút cảm xúc nào, điều này làm cho rất nhiều thiếu gia tự cao tiền binh gãy kích chìm. Bất quá rất nhanh cũng đã tìm được tiền thông hành ở đây.

Đó chính là lao động.

“Muốn ăn cơm? Đơn giản a, giúp ta dọn dẹp cỏ dại trong hậu viện đi, sau đó đem lu nước ngoài cửa đánh hết.”

Chỉ cần trả đủ tiền lao động, là có thể nhận được hồi báo của thôn dân, bất kể là đồ ăn nông gia hương vị ngọt ngào, hay là phòng ngủ đơn sơ và ấm áp, qua lao động đều có thể đổi lấy, cũng chỉ có thể thông qua lao động đổi lấy.

Trên thực tế quy tắc này không chỉ thích hợp các thiếu gia tham dự thí luyện, người Đào Nguyên thôn cũng thực hành, người trong thôn ngoại trừ lấy vật đổi vật, chính là thông qua lao động để trao đổi thứ mình cần.

Đối với loại thôn trang nguyên thủy đến mức hệ thống tiền tệ cũng chưa thể sinh ra, các thiếu gia cũng chỉ có thể bắt đắ dĩ tiếp nhận hiện thực, những con cháu vương công quyền quý này đều vác cuốc lên, gánh vác đòn gánh, tràn đầy nhiệt tình đầu nhập vào trong sản xuất nông nghiệp, dùng lời nói của Vương Lục, để cho những quan nhị đại này tiếp nhận bản hạ nông dạy dỗ, rất cần thiết.

Trong tình huống như vậy, đãi ngộ của đám người Vương Lục đối với những người khác quả thực là giống như cây đình

trong tròng mắt. Hơn nữa khi phần lớn người còn đang giãy dụa trên đường sinh tồn, Vương Lục đã chỉ huy học viên trên đường chính nghe thấy nhiệm vụ tru phi dũng mãnh.

Đến sáng ngày thứ ba, Văn Bảo đã dập đầu bái bà nội trong nhà Lưu đại nương, dựa theo lời nói của Vương Lục, đây là ngay cả đây cò cũng dựng lên.

“Ha ha, tên mập đang tiến hành rất thuận lợi, nhưng những người khác đã chú ý tới động tác của hắn, người phát huy pháp sẽ nhanh chóng bắt đầu hành động.”

Vương Lục nằm ngửa trên ghế dài bên cạnh bàn cơm, thờ ơ nói: “Bất quá vốn dĩ cũng không có ý định giấu diếm, cửa ải Đào Nguyên thôn này, càng nhiều người tham dự hành động càng tốt, tốt nhất là kích hoạt tất cả nhiệm vụ thôn dân, ta mới có thể nắm chắc được mạch lạc công lược hoàn mỹ.”

Hải Vân Phàm nói: “Nhưng làm như vậy chẳng khác nào chấp tay dâng toàn bộ tiên cơ cho người khác. Ta không có năng lực quan sát như Vương huynh, nhưng theo lẽ thường, theo như lời người nói hắn là nhiệm vụ có duy nhất có tính duy nhất, ví dụ như Lưu đại nương không có khả năng lại nhận đứa cháu thứ hai, tài nguyên của nàng chẳng khác gì bị độc chiếm. Nếu như công kích hoàn mỹ của Vương huynh cần Lưu đại nương trợ giúp, người lại muốn ra tay như thế nào đây?”

“Ha ha, đó chính là vấn đề của ta, hay là người cũng muốn đi một lần công lược hoàn mỹ?”

Hải Vân Phàm lắc đầu phủ nhận: “Ta chưa bao giờ theo đuổi hoàn mỹ, chỉ cần tìm được vị trí thích hợp với bản thân là mọi việc đều thuận lợi.”

“Những lời này ta thích, sau này vạn nhất ngày nào bị người khác lật mặt thì đem ra trấn giữ, không có vẻ giống con chó bị bắt... Như vậy thì ta cũng không ngại nói cho người biết nhiều một chút, cơ thể vùng Đào Nguyên thôn này vẫn còn ở phía sau. Người cho rằng bây giờ việc tiến triển của Văn bảo rất thuận lợi sao? Buổi tối hôm nay nhất định là hắn khóc lóc chạy về rồi.”

“A! Vương Lục đại nhân giúp ta một chút a!”

Đêm hôm đó, nghe tiếng khóc bảo làm người ta không ngủ được.

“Mẹ kiếp, người khóc cái gì!”

Mặc dù sớm đoán được sẽ có một màn như vậy, nhưng mà hơn nửa đêm bị người ta đánh thức, à không đánh thức từ trên giường, không ai có thể không giận chứ.

Văn Bảo giật mình, liên tục khóc lóc.

“Vương Lục đại nhân, ta gặp phải phiền toái, Lưu đại nương...”

Vương Lục hét lớn một tiếng cắt ngang lời: “Im miệng, người tạm thời đừng nói chuyện, ta đi tìm cây côn cho người chính dung rồi hãy nói!”

“A!?” Văn Bảo chấn động, hơn nữa thấy Vương Lục thật sự đi ra sau cửa tìm then cửa chuẩn bị vung ra, vội vàng lau nước mắt nước mũi nước mũi nói: “Lưu đại nương và bạn già của trưởng thôn đánh nhau, trưởng thôn bạn đánh không lại Lưu đại nương, liền muốn bắt ta trút giận, nói muốn để trưởng thôn đuổi ta ra khỏi thôn... Vương Lục đại nhân, mau cứu ta đi!”

“Cứu em gái người, người cút đi! Loại vấn đề này không giải quyết được thì cần gì tới người chứ?”

“Tuy nhiên, thế nhưng đó là bạn cũ của trưởng thôn nha!”

Có lẽ là ở nhà trọ như khách sạn bị bà chủ đá quá độc ác, trong lòng Văn Bảo sớm đã gieo xuống một hạt giống sợ hãi. Mặc dù thôn Đào Nguyên nhỏ như vậy, ở Thương Lan quốc không thắng nổi từng cái cử động, Văn Bảo chỉ cần một cái lông mày là có thể làm cho cả thôn tan người mất, thế nhưng trên con đường thẳng tiên này, Văn Bảo trải qua sự ngăn trở sớm đã xem mình là sinh vật cấp bậc giòi bọ.

“Người cái thứ không chịu cố gắng này, lão bằng hữu của trưởng thôn thì sao chứ? Ngay cả đàn ông nhà mình cũng không quản được lão bạn già còn không bằng đứa trẻ nạp khí, người sợ đứa nhỏ sung khí làm gì?”

“Nói vậy không phải là...”

“Nói thì nói như vậy! Người cho là nhiệm vụ của Đào Nguyên thôn thật đơn giản như vậy sao? Bái bà nội nhà nghèo, mỗi

ngày ăn điếm tâm thành hình là có thể qua ải? Người đem thiết kế người nghĩ đến quá ngọt! Nói cho người, người là vận khí tốt mới có thể tiến hành đến trình độ tương đối như vậy, thu đồng không nên thân kia của nhà ta hai ngày trước đã bắt đầu đấu pháp với lũ nhóc con cùng tuổi trong thôn rồi!”

Văn Bảo nghe vậy sững sờ.

“Hả?”

“Ôi trời! Ta đã nói qua rồi, Đào Nguyên thôn khảo nghiệm là thương tình, mà phương pháp cân nhắc thương hội hữu hiệu nhất, không phải xem một người có thể lấy lòng bao nhiêu người mà phải làm thế nào để ứng phó với những kẻ chán ghét mình. Nói tới đây ta muốn bổ sung một câu, cá nhân suy đoán, những người thiết kế Đào Nguyên thôn này đại khái không được hoan nghênh ở Linh Kiếm phái.”

Vương Lục vừa mới nói xong, chợt sững sờ, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Hình như là ảo giác, nhưng luôn cảm giác phía trên mây mù, hình như có rất nhiều người đang reo hò khen hay.

“Nói hay lắm!”

“Chúng ta trông mong thiên kiếp của nàng đã lâu rồi!”

Lắc lắc đầu, xua tan ảo giác, Vương Lục nói thêm: “Người đi theo lộ tuyến của Lưu đại nương, khảo nghiệm lớn nhất chính là bạn già của trưởng thôn, giải quyết được vấn đề khó khăn này, nhiệm vụ chủ tuyến cơ bản coi như là hoàn thành, có thể tiến hành đoạn tiếp theo. Cho nên, người bơi sạch nước mũi thừa dịp này mau rút đi!”

Nói xong, Vương Lục lại một lần nữa giơ chân lên.

...

13

Sau khi lại một lần nữa đánh được Văn Bảo, sắc mặt Vương Lục cũng trầm xuống.

“Sao vậy? Chẳng lẽ có điều gì không ổn?”

Sau lưng, thanh âm nhẹ nhàng của Hải Vân Phàm truyền vào trong tai, Vương Lục chỉ hừ lạnh nói: “Không có gì không thích hợp, chỉ là tình tiết hơi phiền phức so với dự tính... Vốn tưởng rằng trong thôn chỉ toàn là nhân vật không có não, nhưng xem ra đẳng cấp mấy nhân vật then chốt không thấp.”

“Hừm?”

“Đơn giản mà nói, nhiệm vụ ở Đào Nguyên thôn hẳn là tràn đầy hảo cảm thôn dân đặc biệt, nhưng trong quá trình nhiệm vụ tất nhiên có tình tiết đối kháng, ví dụ như người đối kháng với Văn bảo chính là bạn cũ của trưởng thôn... Ta vốn tưởng rằng bao gồm nhiệm vụ trong vòng đều tương đối cứng rắn, nhưng hiện tại xem ra, nhân vật đẳng cấp cao có tính linh hoạt rất cao, không phải loại không có óc để so sánh.”

“Tuy nghe không hiểu lắm, nhưng ý của người có vẻ là, phần lớn nhiệm vụ đều có cách giải quyết đơn giản?”

Vương Lục nói: “Đương nhiên rồi, trong nhiệm vụ cấp thấp, loại chuyện này tràn đầy độ hảo cảm, chỉ cần tìm được quy luật là rất dễ dàng, tỷ như tú tài trong thôn kia nhĩ., Cũng là bây giờ ta bảo Vương Trung đi công lược, chỉ cần lấy được thành tích tốt ở trong học đường, hơn nữa tránh cho bởi vì mâu thuẫn với cửa hàng sẽ tạo thành phiền toái, cuối cùng có thể thuận lợi qua được. Bây giờ còn có người kích phát nhiệm vụ của cửa hàng bán bao, chỉ cần làm công ở trong cửa hàng., Làm ra đủ cống hiến cũng có thể vượt qua kiểm tra. Nhưng mà nghe nói bảo như vậy thì không giống lắm, muốn tràn đầy hảo cảm của Lưu đại nương, cũng không phải nói vài câu bà nội cát tường là có thể làm được. Nghe nói cơ duyên không tệ, kích phát nhiệm vụ cấp giáp, nhưng chỉ trí thông minh của hãn e là không xong được.”

“... Cho người nói như vậy, ngay cả ta cũng có chút thấp thỏm. Có điều nói đi cũng phải nói lại, độ khó càng lớn, ban thưởng càng lớn, hẳn nguyên tắc này không sai chứ?”

“Không sai a, nguyên tắc này xuyên qua từ đầu đến cuối, ví dụ như thành tích của ta trong Vân Ba Đồ là tốt nhất, vì thế Đào Nguyên thôn liền có đãi ngộ giống cha nuôi của trưởng thôn. Cho nên nói, nếu cửa ải này được đánh giá hoàn mỹ, cửa ải tiếp theo có thể nhận được ban thưởng tương ứng.”

Hải Vân Phàm nhẹ gật đầu: “Dựa theo lệ cũ, đằng sau Vân Ba Đồ là Xích Phấn sơn, Băng Phong cốc và mấy địa điểm, mỗi địa điểm đều là vòng trung tâm của Thăng tiên lộ. Nếu theo như lời của Vương huynh, thành tích nơi này sẽ ảnh hưởng tới điểm khởi đầu của cửa ải tiếp theo... Như vậy ta nghĩ, ta cũng đến thời điểm thi triển thân thủ rồi.”

“Xem vở kịch lâu như vậy, cuối cùng người cũng có kết cục tâm rồi hả?”

“Mấy ngày nay, mỗi ngày đều rất ủng hộ Vương huynh giảng giải cho ta phương pháp công lược thôn này, ta như thế nào cũng có chút nắm chắc, nếu không chẳng phải xin lỗi người mấy ngày nay?”

“Như vậy, có muốn thử xem một chút đòn tấn công hoàn mỹ không?”

“Ha ha, vậy vẫn là để cho Vương huynh thiên tài như vậy đi, ta thì sao, chỉ cần tìm được vị trí thích hợp là đủ rồi.”

Hải Vân Phàm nói xong, cuối cùng cũng đi ra khỏi gian phòng của Vương Lục. Mấy ngày nay, ông ta làm khách của Vương Lục, ăn chùa uống chùa ở hậu viện của trưởng thôn, bộ dáng giống như một đứa trẻ nuôi vợ, nhưng dù sao ông ta cũng không thể làm người xem cả đời trong phòng được.

Đưa mắt nhìn Hải Vân Phàm rời đi, trên mặt Vương Lục lại lần nữa lộ ra nụ cười.

“Chậc chậc, rốt cuộc Tiểu Hải cũng có kết cục, kế tiếp có trò hay để xem rồi.”

Hải Vân Phàm đi vào, đối với thôn Đào Nguyên mà nói không khác gì một cơn chấn động không nhỏ.

Trừ hai quy tắc tồn tại của Vương lục chủ bộc ra, Hải Vân Phàm là người đầu tiên đi ra khỏi bức tranh, tiến vào làng Đào Nguyên để thử luyện, thành tích tốt hơn nhiều so với ba tên con cháu thế gia liên thủ kia, khiến cho rất nhiều người vô cùng kinh ngạc.

Trên con đường thăng tiên, rất nhiều người có thần thông quảng đại, thiên linh căn trong truyền thuyết chưa chắc có thể có, nhưng đại năng Địa linh căn, dị linh căn lại có mấy người như vậy. So sánh ra, nhị hoàng tử của Vân Thái đế quốc cũng không xuất chúng, trước khi hẳn leo lên núi, các môn phái tu tiên của Vân Thái đế quốc đã có giám định đối với hẳn, mà thành tích của hẳn ở trên cầu vàng cũng không phải đặc biệt lý tưởng.

Tư chất nhị lưu lệch đi, linh căn thuộc tính tứ phẩm đỉnh phong miễn cưỡng có thể tính là tam phẩm, nhưng mà sau Vân Ba đô, một lần hành động của Hải Vân Phàm đã trở thành nhân vật đứng đầu trong số các thí luyện giả. Điều này trong mắt những người hiểu chuyện, cũng đủ để nâng cấp hẳn lên mấy bậc.

Linh căn thuộc tính cùng trí lực tâm tính là gì quan trọng hơn? Cái này tại tu tiên giới còn chưa kết luận, nhưng hôm nay các trưởng lão Vạn Tiên minh có hơn phân nửa thuộc tính linh căn dưới tam phẩm.

Cho nên linh căn cấp ba của Hải Vân Phàm kết hợp với Vân Ba chính là một tương lai tốt đẹp có thể so với của trưởng lão Vạn Tiên minh. Loại người như vậy được môn phái coi trọng ở đâu, hưởng chi trước đó suốt hai ngày, khi Hải Vân Phàm trốn trong phòng Vương Lục và vị đệ nhất thần bí nhân được công nhận đã âm mưu từ lâu.

Hôm nay Hải Vân Phàm xuất hiện, không chỉ mang ý nghĩa bản thân y, mà còn đại diện cho Vương Lục ở sau lưng, hai thứ cộng lại, đương nhiên sẽ tạo ra một hồi chấn động.

Đám thí luyện giả nhao nhao dừng động tác lại, bắt đầu quan sát biến hóa sau đó. Nhưng bản thân Hải Vân Phàm không có ngay lập tức gây ra mưa gió khắp thành. Buổi tối hôm đó, hẳn

chỉ tùy ý đi lại trong thôn, hờ hững nói chuyện với đám thôn dân.

Một bước này cũng không có gì kỳ lạ, đại đa số thí luyện giả lúc trước cũng làm như vậy, bởi vì không xác định cơ duyên của mình ở nơi nào, cho nên dùng loại phương thức giăng lưới này để đối thoại cùng tất cả mọi người, quan sát để xác định kế hoạch tiếp theo.

Cơ duyên của Hải Vân Phàm hiển nhiên không khoa trương như việc nghe nói về bảo vật. Một đêm đã trôi qua, mặc dù cũng có vài thôn dân tỏ vẻ hứng thú với hắn, nhưng hầu hết đều là nhân vật bậc một qua đường, Hải Vân Phàm hiển nhiên không hài lòng.

Trước mặt Vương Lục biểu hiện ra sự khiêm tốn, là tôn trọng đối với cường giả, nhưng Hải Vân Phàm chưa bao giờ xem nhẹ mình, gã nói chỉ cần tìm được vị trí thích hợp là tốt rồi, nhưng vị trí của mình, hiển nhiên không giới hạn ở nhiệm vụ cấp Ất, Bính.

Bất quá sau một đêm, Hải Vân Phàm không chút bất ngờ ý thức được, bản thân cũng không có nghe bảo vật ngu ngốc như vậy, cái gọi là cơ duyên không có khả năng từ trên trời giáng xuống, chỉ có thể tự mình đi tranh đoạt.

Vì lẽ đó, sáng sớm ngày thứ hai, cho dù một đêm không ngủ, nhưng Hải Vân Phàm lại tinh thần sung mãn, gõ lên cửa nhà trưởng thôn với vô số ánh mắt kinh ngạc.

Nếu như dựa theo phương pháp phân cấp nhiệm vụ của Vương Lục đối với Đào Nguyên thôn, chắc chắn trưởng thôn sẽ tượng trưng cho nhiệm vụ thậm chí là cấp giáp. Dù sao Văn bảo chẳng qua là cuốn vào tranh chấp tình cảm giữa trưởng thôn và Tiểu Tam, chính là nhiệm vụ cấp giáp tốt, như vậy trực tiếp tìm tới bản thân trưởng thôn thì sao chứ?

Trưởng thôn đối với Hải Vân Phàm cũng không có thiên vị gì đặc biệt, nhưng điều này căn bản không quan trọng, sáng sớm Hải Vân Phàm vào nhà, mãi cho đến xế chiều trưởng mới từ trong phòng đi ra, đồng thời trực tiếp tiến vào hậu viện, tìm được Vương Lục.

“Ôi, Tiểu Hải, ở trong phòng lão nhân này người thật lâu, thu hoạch như thế nào?”

Khuôn mặt của Hải Vân Phàm đứng thẳng cả ngày rốt cục cũng mỉm cười: “Cũng may, theo như lời người nói thì đã đạt được mục đích đột phá.”

“Bị lão già kia đột phá sao? Không hồ là Tiểu Hải, mi thanh mục tú mỹ lệ thiếu niên a.”

“... Mặc dù không rõ người đang nói cái gì, nhưng ta xác định người hiểu lầm. Ta chỉ là muốn đến chỗ của người xác nhận một chuyện.”

Thấy Hải Vân Phàm nghiêm túc nói, Vương Lục cũng buông đũa gà trong tay xuống: “Người nói đi.”

“Nhiệm vụ của ta rất có thể sẽ gây nhiều đến người bảo... Thậm chí nhiều người hơn, ta nghĩ người cũng không ngại chứ?”

“Nói kỹ hơn đi?”

Hải Vân Phàm nói: “Nói thẳng đi, ta tham gia tranh chấp gia đình của trưởng thôn, ta dùng thời gian một buổi sáng lấy được sự tin tưởng của trưởng thôn, phát triển tiếp theo, ta tự tin có thể nắm giữ.”

Wương Lục mở to hai mắt, có chút không thể tưởng tượng nổi: “Tiểu Hải đệ đúng là rất giỏi, tuổi còn nhỏ mà đã bắt đầu tranh cãi với mẹ nuôi lớn tuổi hơn. Về sau đệ nhất định có thể trở thành vua của hậu cung.”

“Chỉ là một cái thôn trưởng thôn nhỏ mà thôi, dù dễ cũng không phí sức. Chỉ là kế tiếp muốn làm như thế nào, ta cần xác nhận một chút với Vương huynh. Tình huống hiện tại là, bởi vì ngoài ý muốn khi nghe bảo xuất hiện., Hà Lữ thị cũng chính là giữa trưởng thôn bạn với Lưu đại nương, mâu thuẫn nhiều năm phong ấn đột nhiên bộc phát ra. Trước mắt nhiệm vụ của ta dẹp loạn tranh đấu giữa hai người, để trưởng thôn có thể tiếp tục sinh hoạt hòa bình, nhưng cái phương pháp dẹp yên tranh đấu này lại rất phong phú.”

Wương Lục tán dương gật đầu: “Tiểu Hải, đệ dần dần mò được môn đạo công lược rồi.”

“Quá khen, ta chỉ là nghĩ đến mấy phương án, đơn giản nhất là khuyên nữ Hà Lữ thị bỏ xuống ân oán khi còn trẻ, dù sao vô luận năm đó trưởng thôn đã làm gì, nhiều năm như vậy đều là Hà Lữ thị và Trường Tương Dur sống nương tựa lẫn nhau, Lưu đại nương chỉ là một khúc nhạc đệm nho nhỏ, chất xúc tác mà thôi.”

Vương Lục nở nụ cười: “Nhưng nếu người làm như vậy thật, một trăm phần trăm nhiệm vụ cũng chỉ có thể lấy sáu mươi.”

Hải Vân Phàm nói: “Bởi vì sâu trong nội tâm trưởng thôn không buông tha cho Lưu đại nương, hẳn rất phản cảm với sự âm ỉ của Hà Lữ thị. Mà Lưu đại nương cũng không phải loại người cam tâm tịch mịch.”

Vương Lục lại nói: “Nhưng đây đều chỉ là tư dục của bản thân, danh bất chính ngôn bất thuận.”

Hải Vân Phàm nói tiếp: “Cho nên phương pháp tiến thêm một bước chính là cưỡng bức lợi dụ dỗ, để Lưu đại nương chủ động rời khỏi. Dù sao thì việc này cũng là do nàng mà ra, chỉ cần nàng chấp nhận thì cuộc sống của trưởng thôn sẽ thật sự trở về yên bình, nhưng không nói đến độ khó của việc này mà còn xung đột với nhiệm vụ của Văn Bảo — Đại nương nếu như thật sự rút lui, thì nhiều năm tâm nguyện này đã không còn hi vọng được như trước nữa rồi. Tiêu tử nghe bảo này rất có khả năng sẽ bị vạ lây.”

Vương Lục nói: “Không sai, giữa giáp cấp rất có khả năng tồn tại xung đột lẫn nhau, hoặc là nói tất nhiên tồn tại xung đột với nhau, vì thế sự nhip nhàng câu thông giữa các thí luyện giả cũng thành vòng thử thách. Bất quá cũng may lần này người quấy nhiễu đối tượng mà mình nghe thấy là bảo vật, không có gì là không dùng được a ha ha!”

“... Chờ một chút, nghe nói bảo vật trong mắt Vương huynh, ngay cả một chút giá trị cũng không có sao!?”

Vương Lục giang tay: “Chuyện này không liên quan đến ta, ta đứng ở góc độ suy nghĩ của người, ta cho rằng hẳn ở trong mắt người một chút giá trị cũng không có, cho nên mới đưa ra đề nghị người giúp đỡ như thế... Hơn nữa muốn giải quyết vấn đề văn bảo không phải quá đơn giản, cùng lắm thì để hẳn cùng Lưu đại nương làm chiều tà lấp đầy cảm tình màng nha, thông

quan là chuyện trong phút chốc. Vậy về chính đề, người muốn chọn thế nào?”

Hải Vân Phàm nói: “Ta không muốn chọn hai phương pháp trên, nhưng lại có phương án thứ ba, muốn trung cầu ý kiến của Vương huynh một chút.”

“Phương án thứ ba?”

“Chính là thiết kế hãm hại Hà Lữ thị, để trưởng thôn có thể danh chính ngôn thuận đem nàng hưu đi, cùng Lưu đại nương tình cũ tái sinh. Như vậy, nhiệm vụ nghe nói có thể viên mãn hoàn thành, trưởng thôn cũng tâm nguyện được đền, tin tưởng sẽ cho ta đánh giá cực cao. Toàn bộ quá trình thao tác cũng sẽ không khó, nhưng...”

Vương Lục nghiêng đầu: “Nhưng?”

“Nhưng đây tuyệt đối không phải là hành vi của nhân sĩ chính phái, nếu là môn quy nghiêm khắc, chỉ riêng nghĩ ra phương án này đã là tội. Cho nên ta cần xác nhận một chút suy nghĩ của người thiết kế Đào Nguyên thôn. Vương huynh, theo ý người, phương án ta đưa ra, sẽ được hấn tán thành sao?”

Vương Lục trầm tư trong chốc lát: “Nếu như ta là người thiết kế, ta nhất định sẽ cho hơn chín mươi phần đỉnh phong.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì không phải do ta quản nữa. Thiết kế của ả, chia ra đánh xong rồi, còn muốn thế nào nữa?”

Hải Vân Phàm cười nói: “Đa tạ Vương huynh nhắc nhở, là ta suy nghĩ không chu toàn... Vô luận là người thiết kế kỳ quái này nghĩ thế nào, cuối cùng vẫn quyết định kết quả là Linh Kiếm phái chính đạo này, cho nên phương pháp tà môn loạn đạo này miễn đi... Cuối cùng, Vương huynh, đổi lại là người, người sẽ làm thế nào?”

“Ta ư? Hừ hừ, người có hứng thú với phương pháp tấn công hoàn mỹ sao?”

Hải Vân Phàm nói: “Ta đã quyết định phương pháp của ta, sẽ không rêu rao nữa, nhưng ta thật sự rất tò mò, nếu đổi lại là người thì sẽ làm thế nào?”

Lời nói của Hải Vân Phàm hết sức chân thành. Ngạo Cốt lệnh của hoàng thất không thể nào thu được sự thông tuệ của người khác được, cho dù đôi phương là kỳ nhân mà Vương Lục chấp nhận. Nhưng về phương pháp khác thì hẳn lại cảm thấy tò mò đối với phương pháp tiến thêm một bước, nói cách khác là không hồ thẹn để hỏi.

Mà Vương Lục cũng không có ý giấu diếm: “Rất đơn giản a, thuyết phục Hà Lữ thị cùng Lưu đại nương làm trăm hiệp, sau đó trưởng thôn ngòi hưởng phúc của người Tề Quốc đi.”

“ ... ”

“Biểu tình người phát tác bệnh phù này là có ý gì? Phương án của ta có vấn đề gì? Ba người mỗi người đều thiếu đi một cừ nhân, nhiều thêm một người bạn, càng buông xuống oán cũ mấy chục năm, thừa tình lực vẫn còn, đủ hưởng thụ mấy năm cuối cùng tà dương đỏ thắm, hoàn mỹ giải quyết hết thủy mâu thuẫn nha.”

...

Lúc Hải Vân Phàm rời khỏi hậu viện, hồn bay phách lạc đã lọt vào trong mắt rất nhiều người, dẫn đến vô số suy đoán.

Vị kỳ tài vạn chúng chú mục này muốn tìm được cửa ải đột phá trên thân trưởng thôn, đã không còn là bí mật. Trong thôn hiện giờ tụ tập thí luyện giả đã có hai ba mươi người, hơn phân nửa đều ở nhà trưởng thôn thử vận khí, đáng tiếc không có ai có cơ duyên tốt như vậy. Một lần hành công của Hải Vân Phàm cũng không làm cho người ta ngạc nhiên, ngạc nhiên chính là sau khi đạt được thành công như thế, ở chỗ Vương Lục đối thoại lại toát ra thần sắc thất vọng, nói cách khác...

Hải Vân Phàm bị kẻ thần bí ở hậu viện lãng nhục!

Đáng tiếc Hải Vân Phàm căn bản sẽ không quan tâm đến cách nhìn của người khác, hoàn thành nhiệm vụ trước mắt quan trọng hơn bất cứ chuyện gì.

Hắn cũng không lựa chọn bất kỳ bộ phương án nào trong ba phương án hắn nói với Vương Lục, mà là áp dụng phương thức phiền phức nhất, nhưng cũng chu toàn nhất. Hắn chia ra nói chuyện với hai trưởng thôn, Hà Lữ thị, Lưu đại nương, lợi dụng các loại thủ đoạn để thực hiện mục tiêu của mình.

Trưởng thôn dưới sự thuyết phục của ông, từ bỏ ý nghĩ không an phận với Lưu đại nương, một lần nữa đánh giá lại thế tử đời khát mấy chục năm này, nước mắt giàn giụa.

Hà Lữ thị tha thứ sai lầm quá khứ của trưởng thôn, tự kiểm tra bản thân nôn nóng, thậm chí giải thích hết hiềm khích trước đó với Lưu đại nương.

Về phần Lưu đại nương, thì an tâm kinh doanh điếm tâm của mình, dốc hết tinh lực cho đứa cháu trai mới thu, cũng chính là người bảo, cũng không nghĩ đến ân oán khi tuổi còn trẻ nữa.

Sau khi Hải Vân Phàm hoàn thành hết thấy, hắn dùng thời gian gần ba ngày, ân oán mấy chục năm trôi qua đã tan thành mây khói, ba người trưởng thôn cũng như con rối liên hệ trong tay hắn, dựa theo kịch bản đã định mà muốn đi làm, cái tên hoàng

tử mười hai tuổi này đã thể hiện được bản lĩnh thao túng lòng người của mình đến cực hạn.

Mọi người quan sát hết thấy đều cảm khái, ít nhất trong cửa ải này, biểu hiện của Hải Vân Phàm đã đến cực hạn, trừ phi vận dụng các loại pháp bảo đạo cụ, thủ pháp gần như gian lận, nếu không sẽ không thể làm tốt hơn so với hắn.

Mà biểu hiện cực hạn, cũng chiếm được báo đền hậu hĩnh, dập tắt lửa ở hậu viện cho trưởng thôn. Hải Vân Phàm hung hăng quét sạch hảo cảm của trưởng thôn lão, hiện giờ hắn đến nhà trưởng thôn làm khách, đãi ngộ thậm chí còn cao hơn Vương Lục một chút, nghiêm nhiên trở thành cháu trai ruột của trưởng thôn. Là một người không có cơ duyên cơ sở, làm được bước này cũng không dễ dàng, càng không cần nói trong mắt Lưu Đại Nương và Hà Lữ thị hắn cũng trở nên đặc biệt đáng yêu.

Đáng tiếc hoàn thành một khâu quan trọng như vậy, cửa ải thôn Đào Nguyên vẫn chưa chấm dứt, bởi vì sau đó Hải Vân Phàm căn bản không tìm được cửa ra vào cửa ải tiếp theo. Đúng là vấn đề nan giải của trưởng thôn đã được giải quyết, ông cũng trở thành người trong mắt trưởng thôn, nhưng sau đó thì sao? Không ai biết được.

Nếu như nói độ hảo cảm của trưởng thôn quá khó tích lũy, như vậy thí luyện giả lựa chọn nhiệm vụ đơn giản, có không ít thậm chí có người đạt được độ hảo cảm đến gần đầy đủ, tỷ như một vị thiếu niên ưa thích tỷ tỷ, cũng đã đẩy một vị thôn cô tỷ qua lại. Nếu như không cân nhắc vị thôn cô kia cao tới hai trăm thể trọng cùng với cỏ cây nông đậm, ngược lại là một nhân duyên tốt đáng để tán thưởng.

Dù là như thế, vẫn không có nhận được một lời nhắc nhở tiếp theo, cho nên hai ngày sau, vị thiếu niên bị áp lực đè nén nhịn không được, mặt mang vẻ mặt tham lam gõ mở cửa phòng Vương Lục.

“Vương Lục đại nhân, xin ngài hãy giải cứu ta!”

Cho dù sau khi vào thôn, hầu như Vương Lục không bước chân ra khỏi cửa, nhưng thanh danh của y lại theo Hải Vân

Phàm, nghe nói bảo vật sinh động không ngừng, hai người kia tuy rằng cũng không nhận được nhắc nhở tiếp theo, nhưng tiến độ lại nhanh kinh người, hiển nhiên sau lưng có cao nhân chỉ điểm, mấy ngày nay thậm chí ngay cả tiểu thư đồng kia cũng bắt đầu hành động!

Như vậy khi người vô kế khả thi, Vương Lục liền biến thành rom rạ cứu mạng.

“A, người mới vừa nói hai ngày qua so với bị chó chê cười còn khó chịu hơn, lại không chiếm được manh mối bước kế tiếp, thế cho nên mất đi lòng tin đối với cuộc sống? Ài, ta khuyên người vẫn nên sớm tự kết thúc đi.”

“A a!?”

“Người suy nghĩ con đường thăng tiên quá đơn giản đi? Hoàn toàn chính xác, Đào Nguyên thôn trên cơ bản bài trừ tất cả hành vi bạo lực, bảo vệ an toàn cho tất cả mọi người, nhưng loại an toàn này cũng không phải là Linh Kiếm phái cung cấp phúc lợi cho chúng ta, mà là đề đề cao độ khó, cũng cho các người không còn lời để trao đổi điều kiện. Cái cửa này nghĩ tới rất khó, người cho rằng hai ngày vọt là có thể qua ải, cũng quá coi thường cái thôn này rồi.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Hai ngày không đủ, cho nên làm mười năm đi. Mười năm đi theo con đường gia cầm, chúc người lên Tây Thiên.”

“A!?”

“A cái gì a, điều kiện này phi thường công bằng hợp lý a, chỉ cần mười năm con vọt có thể tiếp tục bước lên con đường thăng tiên, điều kiện như vậy để đi ra bên ngoài, con vọt khắp thiên hạ cũng phải cảm động đến rơi nước mắt rồi!”

“Ta, ta ở U Châu là con cháu hoàng thất, sao có thể đánh đồng với vọt bình thường được!?”

“Hắc, thái độ này của người ta rất không thích, tục ngữ nói làm một hàng yêu, người bây giờ không phải đang làm công việc vọt sao, tội gì xem thường đồng nghiệp của mình? Càng làm sao có thể hy vọng xa vời có được đãi ngộ của hoàng tử? Mặt khác, muốn tăng tốc cũng dễ dàng, học được biển nhỏ,

làm được nhiệm vụ có độ khó cao, đại khái mấy tháng là có thể qua ải.”

Thiếu niên tên ái tử tử kia thất hồn lạc phách rời khỏi phòng Vương Lục, con đường dài dằng dặc mười năm dài đằng đẵng làm người ta phân biệt tuyệt vọng, nhưng hấn lại mang đến một tin tức trọng yếu.

Mấy tháng! Dựa theo suy đoán của Vương Lục, đến Hải Vân Phàm cũng phải mất mấy tháng mới có thể qua ải, những người khác chẳng phải là muốn tính toán suốt bao nhiêu năm... Cửa ải Đào Nguyên thôn này thật sự là dài dằng dặc quá rồi. Thế nhưng nhìn một góc độ khác, lấy địa vị Linh Kiếm phái tại Vạn Tiên minh thì..., Bố trí một Thăng tiên đại hội như vậy thật ra cũng hợp tình hợp lý. Trong quá khứ, môn phái Vạn Pháp muốn kiểm nghiệm người mới, từng để hơn trăm thí luyện giả ở trong đầm lầy cầu sinh hơn hai năm, Côn Lôn tiên sơn càng là sáng tạo ra những cuộc tuyển chọn tinh tế ba mươi năm, xoát sạch truyền thuyết của tất cả thí luyện giả.

Sau khi biết được chiều dài kinh người của Đào Nguyên thôn, phần lớn thí luyện giả không khỏi đi chậm lại, dù sao tương lai còn dài, cần gì nóng lòng nhất thời?

Cho nên Hải Vân Phàm không chút lơ lửng liền nổi bật. Sau khi giải quyết được vấn đề khó khăn của trưởng thôn, Hải Vân Phàm vẫn cứ quanh ngày du tẩu giữa ba nhân vật, không ngừng mở rộng sức ảnh hưởng của mình. Có một số việc không cần Vương Lục nói, hấn tự nhiên minh bạch., Cái gọi là độ hảo cảm là căn bản không phải dừng lại. Hôm nay Hải Vân Phàm đối với đám người trưởng thôn mà nói thì chỉ là ân nhân... Thậm chí còn không bằng quan hệ thân nhân của Lưu đại nương. Cho nên không nhận được chút gợi ý nào, Hải Vân Phàm cũng không bất ngờ, chỉ cần tiếp tục làm, thành công là chuyện sớm muộn.

Loại toàn lực ứng phó này, tiêu hao tâm lực không cần nghĩ cũng biết, đặc biệt là đối với hải tử mười hai tuổi. Nhưng mà Hải Vân Phàm lại cam lòng như cỏ dại, kiên trì bền bỉ.

“Chậc chậc, tư chất nhị lưu, thương nhân tình nhất lưu, siêu việt nhất lưu nghị lực, Tiểu Hải, người thật là hán tử.”

“Vương huynh khen trật rồi.”

“Nhưng cũng vì như vậy, có lẽ chẳng mấy chốc chúng ta sẽ nói cho người biết thôi.”

Ánh mắt Hải Vân Phàm sáng ngời: “Ý người là... không phải nói phải mấy tháng thời gian sao?”

“Đó là chỉ thông quan hoàn mỹ, lấy tính cách của người hẳn là sẽ không theo đuổi cái kia nhỉ?”

“... Thì ra là thế, gần đây ta có cảm giác, trưởng thôn tựa hồ muốn nói chuyện gì đó với ta, nhưng thời điểm còn chưa tới... Vậy hẳn là bước then chốt tiếp theo rồi.”

Hải Vân Phàm bước tiếp tới rất nhanh, năm ngày thứ mười lăm khi hẳn tiến vào thôn Đào Nguyên, trưởng thôn đã bị hẳn đả động rất lâu, cuối cùng cũng nói với hẳn.

“Cháu à, có một số việc, ta nghĩ đã đến lúc phải nói cho cháu biết rồi...”

Tuy rằng phủ Hải Vân Phàm thâm trầm, nhưng lúc này cũng không nhịn được cười: “Ta đợi câu nói này của ngài đã lâu lắm rồi.”

Ngày thứ ba sau đó, Hải Vân Phàm rời khỏi Đào Nguyên thôn. Thời gian này mười tám ngày, trong số thí luyện giả đứng hàng đầu, vượt xa mong đợi của những người khác.

Nguyên do trong đó vô cùng đơn giản, trước khi rời đi Hải Vân Phàm đã chia toàn bộ tin tức tình báo mà mình nhận được với Vương Lục— đây cũng là thỏa thuận mà hai người đã ước định trước đó.

Dựa theo dự tính của Vương Lục, nhiệm vụ cấp trưởng thôn muốn hoàn mỹ hơn mấy tháng, nhưng nếu như không muốn hoàn mỹ, chỉ cầu khế cách, lấy tiêu chuẩn thấp nhất hoàn thành tuyên chủ của Đào Nguyên thôn, là có thể ép bỏ thời gian trên diện rộng.

Đương nhiên, không thể tránh khỏi sẽ kèm theo một chút tác dụng phụ. Đây cũng là kết luận Hải Vân Phàm nói bóng nói gió với trưởng thôn, đối chiếu với Vương Lục.

Đơn giản mà nói, thành tích của Đào Nguyên thôn sẽ trực tiếp ảnh hưởng tới điểm khởi đầu của cửa ải tiếp theo, giống như vân ba đồ ảnh hưởng đến Đào Nguyên thôn. Hải Vân Phàm cùng với thành tích cách tuyển miễn cưỡng hoàn thành nhiệm vụ, khởi điểm sẽ không quá cao, nhưng hẳn chính là trưởng thôn, ban thưởng cũng không thấp. Mà y theo phỏng đoán của Vương Lục, dự đoán của Vương Lục., Độ hoàn thành của Hải Vân Phàm nhiều nhất chỉ có ba thành, nếu không nóng lòng tấn công nhất thời thì ở U Minh đạo sẽ chiếm được ưu thế cực lớn, thậm chí có thể giúp hắn đóng cửa vững vàng như giẫm trên đất bằng, nhưng Hải Vân Phàm lại nhanh chóng phá hủy tất cả những thứ này.

Nhưng mà đối với đa số thí luyện giả mà nói, loại tác dụng phụ này nếu có thể lý giải ngược lại thì không thể nghi ngờ là một tin vui cực lớn.

Linh Kiếm phái là tông phái đỉnh cấp, nửa đoạn sau của con đường thăng tiên cũng chính là khu vực gian nan như Băng Phong cốc Xích Dục sơn khiến người ta tức lộn ruột. Theo truyền thuyết thì trong ba trăm năm gần đây, vụ án về Thăng tiên đại hội vẫn chưa thành công vượt qua kiểm tra trong vòng ba trăm năm qua., Miễn cưỡng chiêu mộ được mấy người cũng chỉ là đám tôm tép cấp bậc Tiêu Dao Phong. Phương thức thu nhận đệ tử tinh nhuệ của Linh kiếm phái vẫn như phần lớn các phái cổ xưa, trưởng lão trong môn phái ra ngoài vân du, tìm kiếm tiên duyên. Có lẽ mười năm, cũng có thể một trăm năm có thể tìm được một hạt giống tốt.

Mà lần Thăng tiên đại hội này, đại bộ phận trình tự vẫn như trước, duy chỉ có thôn Đào Nguyên này xuất hiện phi thường đột ngột, hiện tại nghi lại, có lẽ đúng là do Linh kiếm phái dân hạ thấp độ khó.

Nghĩ đến một chuyện này, sau khi hoàn thành nhiệm vụ giáp cấp, Hải Vân Phàm sớm rời đi đã trở thành khách lệ lớn với những người khác. Việc Hải Vân Phàm và cách điều khiển đã vượt qua kiểm tra, những người khác không cần nôn nóng, Thăng Tiên đại hội cũng không phải thi nhau chạy đại hội, chỉ cần có thể đi tới điểm cuối chính là qua ải.

Chỉ tiếc, thực tiễn lên, người có thể làm đến đẳng cấp đã ít càng thêm ít. Ở Hải Vân Phàm sau khi rời khỏi một tuần thời

gian, không những không ai có thể đuổi kịp bước chân của Hải Vân Phạm, ngược lại có hai gã thí luyện giả bởi vì quá nóng vội mà đi nhầm đường lạc lối, đem độ hảo cảm vất vả tích góp một đêm dọn dẹp.

Ví dụ như...

“Tiểu Phương, Tiểu Phương, cô nghe ta giải thích, là ta thật lòng yêu cô đấy! Ta không chê eo nhỏ xinh xắn và Hồ Lô gợi cảm của cô một chút nào, cô phải tin tưởng ta, ta căn bản chẳng có ý nghĩa gì với Tiểu Lan cả, da trắng nõn nà như mỡ đông ta cũng chẳng thèm để ý tới! Tiểu Phương, cô tha thứ cho ta nhé!”

“Ngươi là tên phụ tình, cắt cho ta!”

...

15

Đào Nguyên thôn đã bùng nổ nguy cơ tài nguyên.

Thời gian là hai tháng sau khi Hải Vân Phàm rời đi, đến tận đây, đại đa số những người tham gia thí luyện đã sống trong một tháng ở Đào Nguyên thôn.

Nói thời gian không dài, đủ để phần lớn mọi người đi vào quỹ đạo, ngoại trừ rất ít phế vật thất bại như hoàng tử quốc gia nửa đường, những người khác đều đang yên lặng tích lũy hoàn thành độ hoàn thành, chờ đợi thời khắc ngũ đông kết thúc, bộc phát.

Một tháng trôi qua, công pháp Đào Nguyên thôn đã bị đám thí luyện giả nắm bắt được bảy tám phần, mặc dù không có loại như Vương Lục, từ nơi sâu xa ẩn ý với thiết kế giả, nhưng đi đến một bước này không ai không là tinh anh cùng thế hệ, tài trí hơn người, tìm tòi tích lũy từng chút một, thu hoạch dần dần liền phong phú trở lại.

Căn cứ tổng kết của nhóm thí luyện, thôn dân Đào Nguyên có một trăm hai mươi người, theo lý thuyết thì số lượng thí luyện giả được chia sẽ đủ hơn hai mươi người.

Đại bộ phận cách làm của mọi người là tập trung công lực một người, toàn lực tích lũy độ hảo cảm, sau khi đạt tới một trình độ nhất định sẽ khởi động nhiệm vụ đặc biệt, hoàn thành nhiệm vụ đặc biệt liền có thể rời khỏi Đào Nguyên thôn. Loại nhiệm vụ đặc biệt này một khi phát động, bất luận có hoàn thành hay không cũng sẽ không xuất hiện lần nữa., Tỷ như trưởng thôn, Lưu đại nương, lại như phương tâm đứt từng khúc, mỗi bữa chỉ có thể ăn mười cái bánh bao cô thôn Tiểu Phụng, sẽ không bao giờ nhìn một cái khác với bất kỳ thí luyện giả nào nữa, ban cho nàng một nhiệm vụ đặc biệt.

Nhiệm vụ đặc biệt giống như giấy thông hành, một khi hoàn thành, vô luận là nhiệm vụ cấp giáp hay cấp Bính đều có thể rời khỏi Đào Nguyên thôn một cách thuận lợi, nhưng mức độ hoàn thành nhiệm vụ tất nhiên là không thể so sánh nổi.

Nhưng mà mấy nhiệm vụ cấp giáp hoặc là đã bị công lược xong, hoặc là bị một ít củi mục làm phế bỏ, thật sự không có đường nhúng tay vào, mà nhiệm vụ cấp Ất cũng cướp đoạt tương tự, chỉ có nhiệm vụ tạp dịch cấp Bính Cảnh mới giàu có.

Việc này đối với những thí luyện giả không giành được nhiệm vụ cao cấp khác gì sét đánh giữa trời quang mây tạnh. Nhưng trời không tuyệt đường người, chất chất lượng không đủ, mười nhiệm vụ cấp Bính cũng có thể chống chọi được một cái Ất cấp a? Nếu là hai mươi, có lẽ ngay cả nhiệm vụ giáp cấp cũng không rơi vào tay họ. Mà những thí luyện giả đã nắm giữ nhiệm vụ giáp cấp tự nhiên cũng là càng nhiều càng tốt, không cam lòng rút lại phía sau.

Cho nên, mặc dù nhiệm vụ trong Đào Nguyên thôn có một trăm hai mươi nhiệm vụ, nhưng dưới sự tranh đoạt của hơn hai mươi người rất nhanh tài nguyên đã cạn kiệt, đáng buồn hơn nữa là trận tranh đoạt này không những không có tài nguyên chia đều, ngược lại còn kéo theo chênh lệch giàu nghèo., Những người kia đi ra khỏi Vân Ba đồ từ rất sớm, hơn nữa còn có cơ duyên lấy được nhiệm vụ Giáp cấp nên đều thuận lợi khi cướp đoạt nhiệm vụ cấp thấp. Sau một lượt tranh đoạt có hơn mười nhiệm vụ được hưởng rất nhiều, giàu chảy mỡ. Mà những người may mắn còn không lấy được cả một cái nhiệm vụ, mắt thấy đã bị vây chết tại Đào Nguyên thôn rồi!

Sau khi nguy cơ tài nguyên như vậy xảy ra, mâu thuẫn có thể bộc phát bất cứ lúc nào, lúc này mọi người đều nhớ tới một người.

Từ đầu đến cuối đều giàu ở hậu viện trưởng thôn, chưa từng ra tay, càng chưa từng chiếm cứ bất kỳ nhiệm vụ nào người thân bí kia... Đã qua lâu như vậy, hắn đến cùng đang đợi cái gì?

“Kỳ quái, rốt cuộc thằng nhóc này đang đợi cái gì?”

Trên đám mây, chán ngán nhìn chằm chằm Lưu Hiền ở trên tầng mây gần một tháng, hắn ngáp dài một cái.

Bởi vì tự chúng đánh bạc, vị trưởng lão được tin cậy ở trong môn bị phạt ở đây nhìn chằm chằm, hai mươi ngày qua như đất đá Vọng phu, không nhúc nhích. Trừ ngòi minh tướng, thô

nạp thiên địa linh khí, chỉ có thể lấy quan sát thôn Đào Nguyên làm tiêu khiển, may mà chuyện trong thôn này quả thực thú vị, thoát nhìn cũng không cảm thấy nhàm chán. Đặc biệt chuyện xưa giữa hoàng tử và Tiểu Phuong, suýt nữa làm cho hắn tại lúc thổ nạp linh khí, cười lên, tẩu hỏa nhập ma.

Bất quá làm khán giả, Lưu Hiền cũng có một điểm bất mãn... Rốt cuộc cái kia sơn thôn thiếu niên bị chưởng môn dặn dò trước đó đang làm cái gì? Rõ ràng ở trong Vân Ba Đồi đã đạt được thành tích làm người ta ghen hòng, tại Đào Nguyên thôn lại hoàn toàn buông lỏng, cam nguyện đọa lạc sao?

Quan sát trên tầng mây không cách nào nhập vi, nhưng việc hơn một tháng không ra khỏi cửa của Vương Lục thì đã rõ ràng, nhân vật của tạp dịch bên cạnh hắn cũng đã sớm hoàn thành nhiệm vụ, hôm nay độ hoàn thành nhiệm vụ nghiêm nhiên nằm ở ba vị trí đầu thôn, được vô số con cháu thế gia nâng mình châu trên lòng bàn tay, làm cho nổi giận nghiêm nhiên là ngôi sao, đãi ngộ so với chủ nhân không có chí tiến thủ của hắn còn cao hơn mấy bậc.

Cứ tiếp tục như vậy, phát triển có thể nằm ngoài dự đoán. Chỉ là không biết vị tiêu bằng hữu Vương Lục kia sẽ có cảm tưởng gì.

“Sư huynh khỏe ạ.”

Trong lúc trầm tư, thanh âm nữ tử làm cho người ta bực bội cơ hồ Nguyên Anh giải thể kia vang lên bên tai.

Lưu Hiền vô cùng may mắn vì Tiên Tâm Phiêu Miểu vừa mới trải qua một vòng linh khí ôn dưỡng, kịp thời té lên Huyền Băng Chiến Ý, lập tức đè xuống lửa giận trong lòng.

“A, Ngũ sư muội, có gì chỉ giáo?”

“Không có gì chỉ giáo, tới chỗ người chơi đùa đi.”

Bạch y nữ tử vừa nói vừa đi tới bên cạnh Lưu Hiền: “Hai mươi ngày à, sư huynh có vì thiên tài của ta mà cảm động không?”

Lưu Hiền Trần đề tay lên ngực tự hỏi, quả thật có chút kinh ngạc. Người trong thôn này không có ý nghĩa thật sự, mỗi một thôn dân đều là con rối do trận pháp cực đoan cao minh huyền hóa ra, nhưng nhìn từ biểu hiện thì biết được., Tính năng đã vượt xa con rối bình thường, mấy người như trưởng thôn ít ỏi

càng có biểu hiện tiếp cận chân nhân... Đương nhiên cũng không phải là đây là hành động vĩ đại không gì tốt, sơn môn đại trận của Linh Kiếm phái so với cái này cường đại hơn gấp vạn lần, thế nhưng cần nhắc tới cảnh giới tu vi của ngũ sư muội, cùng với lĩnh vực chuyên tinh của nàng, ở trên trình độ trận pháp liền đặc biệt làm kinh ngạc.

Bất quá cũng chỉ là kinh ngạc, nói đến cảm động, thật sự là chưa nói tới.

“... Người có biết người thêm cho mọi người bao nhiêu phiền phức không? Toàn bộ Thăng Tiên đại hội đều bị người làm cho rối loạn rồi!”

“Không, ta cho rằng Thăng Tiên đại hội bởi vì ta mà thăng hoa rồi.”

“Không ai cần loại thăng hoa này của người!”

“Sư huynh người lại nghịch ngợm rồi, ngoài miệng nói không cần, nhưng tinh nhuệ trải qua thiết kế của ả chọn lựa ra không phải là cho người yêu thích không buông tay, một tuần trước tiểu tử kia, người dám nói mình không động tâm?”

“Ách... “

Nhắc tới người kia một tuần, Lưu Hiến Sở cũng không cách nào thờ ơ, tính tình nhất lưu, trí tuệ nhất lưu, nhất lưu thương tình, mặc dù phẩm cấp linh căn hơi kém một chút, nhưng đối với Linh kiếm phái mà nói, so với vài hạng ưu thế, phẩm cấp linh căn của y ngược lại không quan trọng bằng.

Loại đệ tử này nếu được dạy dỗ hợp ý, cũng không thua kém đám yêu nghiệt trong môn phái bao nhiêu. Đã rất nhiều năm rồi ở Phiêu Miêu Phong chưa từng xuất hiện đệ tử yêu nghiệt, Lưu Hiến quả thật là đã động tâm...

“Nhưng điều này thì liên quan gì tới Đào Nguyên thôn chứ? Thành tích của Hải Vân Phạm ở Vân Ba đồ rất xuất sắc!”

“Ừm, ít nhất cũng loại bỏ tàn thứ phẩm mà mấy thế gia sản xuất kia cho người.”

“Hừ.” Lưu Hiến hừ một tiếng cũng không phủ nhận. Hắn thật sự không để ý tới ba gã đệ tử thế gia tu tiên như Tạ Càn Long, nhưng nhìn tiêu chuẩn được công nhận tại tu tiên giới, ba

người chính là lương tài mỹ ngọc, quả thật là lãnh khốc vô tình, nhưng ở tu tiên giới căn bản cũng không tính là gì... Cũng may là bị Đào Nguyên thôn nhỏ sạch cửa, nếu không sẽ khiến người ta đau đầu.

Chẳng qua muốn Lưu Hiến thừa nhận Đào Nguyên thôn có ích, còn không bằng trực tiếp luyện hóa chín màu Nguyên Anh của hắn. Vị Phong chủ Phiêu Miêu này vô cùng xảo diệu nói sang chuyện khác: “Đào Nguyên thôn của ngươi, có trùng phạt gì những kẻ lừa dối kia không?”

“Quá lừa công?” Ngũ sư muội mở to hai mắt, ánh mắt nhìn lại trên tầng mây, cuối cùng tập trung vào người nào đó, sắc mặt biến đổi.

“Sư huynh, ngươi lần này đã nhìn nhầm rồi, gia hỏa này mới không phải tiêu cực lừa dối đâu.”

(Nói đến, nghe Tiểu Linh Nhi nói có người phá Liên kết nhiệm vụ của ta ở Linh Khê trấn, chẳng lẽ là hắn? Hắc, nhân dân làm việc thật sự là nhân tài xuất hiện lớp lớp, một nông phu sơn dã cũng có thể phá được nhiệm vụ của ta... Nhưng nghĩ tới cửa ải này cũng không dễ dàng như vậy. Hắc hắc, không nói những cái khác, xem ra tiêu thư đồng kia của ngươi đã muốn tạo phản rồi, không biết ngươi nghĩ thế nào?)

Ngay lúc mọi người đang chờ đợi động tác của Vương Lục, Vương Lục lại nghênh đón một niềm vui bất ngờ.

“Thiếu gia, ta nghĩ... Nhiệm vụ của ta sắp viên mãn rồi.”

Trong phòng, tiêu thư đồng vẻ mặt thấp thỏm, giống như thanh niên nghèo khổ vô cùng ngoài ý muốn mang theo ước định chung thân, mang thai gặp mặt cha vợ.

Wang Lục vẫn duy trì vẻ lạnh nhạt tự nhiên một tháng, vừa lật lại tàng thư nhà trưởng thôn vừa hỏi: “Nhiệm vụ nào?”

Thư đồng dừng lại một chút rồi nói: “Tám người đã gần đến viên mãn... Theo lời thiếu gia nói, ta chia đều tiến độ, nghĩ cách tăng cường liên quan giữa các nhân vật nhiệm vụ, đúng là làm ít mà hiệu quả nhiều, hơn nữa còn dễ nắm giữ tiến độ...”

“Không tệ, sau đó thì sao?”

Tiểu thư đồng sừng sốt, chuẩn bị rất lâu, quyết tâm cực kỳ lớn chuẩn bị ngả bài nhưng lại cứng cổ nói không nên lời.

Vương Lục nhìn hấn một chút: “Nếu nhiệm vụ đã sắp viên mãn, thì nhanh đi làm xong công tác kết thúc rồi rút đi, ở chỗ ta hao phí có ý gì?”

Thư đồng lấp bắp kinh hãi: “Thiếu gia, ta...”

Trầm mặc chốc lát, lại nói: “Thiếu gia... Tuy rằng ta không rõ ràng người đang đợi cái gì, nhưng ta là thư đồng của người, không lý nào bỏ lại thiếu gia một mình tiếp tục đi tới.”

Vương Lục xùy cười một tiếng: “Nói lời này, chính người tin sao?”

Tiểu thư đồng nhảy lên cao ba thước: “Ta thật lòng!”

“Đừng nhảy đừng nhảy, nói dối là bị sét đánh đấy, người còn nhảy cao như vậy, chẳng lẽ ngại Lôi công khóa chặt mục tiêu không dễ dàng?”

“Ta...” Thư đồng lại bị Vương Lục nói đến ngây người, một lúc lâu sau, hấn thở dài. “Thiếu gia... Nếu là hai tháng trước, đánh chết ta cũng không nghĩ ra mình sẽ có một ngày như vậy. Tiểu thư đồng trong một sơn thôn bình thường không có gì lạ, lại may mắn bắt được một tia tiên duyên, có cơ hội trở thành đệ tử nội môn của tông phái đỉnh cấp. Ta biết hết thấy đều là Thiếu gia ban ân. Nếu không có thiếu gia, ta như thế nào cũng không thể đi đến nơi đây, đại ân đại đức của thiếu gia ta...”

“Đừng, đừng có đại ân đại đức cái gì, thăng gạo ân cừ, cái này mà lên tới đại ân đại đức, chẳng phải là thù này không đội trời chung hay sao?” Vương Lục hài hước cười: “Kỳ thật người không bằng nói thẳng thắn một chút, người ở trong thôn một tháng, nhưng không bằng người ở trong thôn một tháng?”, Cũng nói không ít với đám thí luyện giả kia, hấn là biết mình có thể đi qua cầu vàng nghĩa là gì. Tiên duyên chính là tiên duyên, không phải ta cho, cũng không phải do gió lớn thổi tới, người trời sinh tiên duyên, cho dù không có Linh Kiếm phái, cuối cùng cũng sẽ có môn phái nào tìm được người, con đường tu tiên đối với người là tất nhiên.”

Thư đồng không nói gì, bởi vì trước khi quyết định chia bài với thiếu gia, hấn thật sự đã thuyết phục được bản thân như

thế.

“Cho nên bây giờ người đã dùng độ hoàn thành kinh người đi ra khỏi Đào Nguyên thôn, tám chín phần mười còn có thể đi thẳng qua một cửa ải mờ mịt, cần gì phải chờ ta lãng phí thời gian? Từ trước đến nay con đường thẳng tiên luôn là đêm dài lắm mộng, nhưng chưa từng có chuyện gì nắm chắc mười phần... Mặt khác, người hẳn là ước định đi chung với ai rồi phải không?”

Trong lòng thư đồng lập tức hồi hộp một chút, quả nhiên là thiếu gia không ra khỏi cửa liền biết chuyện thiên hạ, Vương Lục Minh Minh không bước chân ra khỏi nhà, nhưng đại bát quái trong thôn lại một mực nắm giữ!

Thư đồng xác thực cùng một thí luyện giả đã định minh ước, đối phương là hoàng tử có xuất thân cao quý, tư chất kinh người, nhìn trúng tiềm chất của thư đồng, kết giao không thiếu dư lực, rất nhanh đã đả động đến Vương Trung.

Nguyên nhân thư đồng rời đi rất đơn giản, thứ nhất, ngoại trừ Hải Vân Phàm, trước mắt còn chưa có ai rời khỏi Đào Nguyên thôn, bây giờ bọn họ đi, coi như là đội thứ nhất. Thứ hai, Vương Lục tuy rằng thần kỳ khó lường, nhưng một tháng không có hành động, xem ra cũng là Giang lang mới hết, hướng chỉ thần kỳ của hắn là thần kỳ của chính mình, mà không phải là sự thần kỳ của thư đồng.

“Là muốn làm thư đồng cả đời hay là Vương Trung đang đường đường chính chính. Ta muốn... Người nên cân nhắc một chút.”

Mà kết quả cân nhắc chính là một màn trước mắt này.

Nhưng mà khác với sự lo lắng nơm nớp lo sợ của tiểu thư đồng, thiếu gia đối với việc biến cố của hắn không thêm để ý chút nào. Thậm chí nói ra, Vương Lục dường như chờ mong đã lâu.

“Người ở chỗ này ra vẻ rối rắm rất khó coi, ta thật tình đối với người ở có hay không không không thêm để ý chút nào, cho nên liền mời người không hề có gánh nặng tâm lý mà cút đi đi.”

Vương Trung Nhất thoáng chốc đỏ mặt, nhưng hắn không nói thêm một chữ, chỉ yên lặng quỳ trên mặt đất đập đầu ba cái, sau đó ưỡn ngực ngẩng đầu, quay người rời đi.

Sau khi thư đồng rời đi, Vương Lục không khỏi nở nụ cười.

“Cặng đầu mấy cái đã trở nên thẳng thừng, quả nhiên là xoay người làm chủ nhân a... Tiểu Hải, ngươi không nói sai, tiểu tử này đích xác không phải loại tốt lành gì.”

Dáng vẻ tươi cười của Vương Lục dần dần trở nên tự giễu: “May cho lão tử... Còn giúp hắn làm ra một đồng cáo án công lược như thế!”

Trong khi nói chuyện, cánh tay hắn ngửa ra, trên bàn sách trăm tờ giấy viết đầy chữ như thiên nữ tán hoa, phiêu nhiên bay lượn, lại không ai biết rõ, giá trị mỗi một tờ giấy này có thể so với vàng ròng.

“Theo ta bảy năm, ngay cả quảng sáng của nhân vật chính cũng có thể nhận sai... Mẹ nó, ta thật sự là dạy con gái vô phương! Ai, hiện tại coi như cảm nhận được sự ngốc nghếch và người khác bỏ trốn, bức bách cha mình.”

“Được rồi, mặc kệ hắn nhiều như vậy, công tác chuẩn bị của lão tử cũng đầy đủ... Có thể động thủ.”

Vương Lục nói xong, từ trên giường đi xuống, giật xuống một tấm vải che ở trên tường.

Nếu lúc này Vương Trung vẫn còn, nhất định sẽ bị dọa tè ra quần.

Trên tường là hơn trăm tờ giấy tuyên bố tốt nhất, mỗi một tờ đều ghi chép công lược của một nhân vật trong thôn, đồ văn xum xuê, nội dung tường tận, so với bản vẽ hỗ trợ tổ chức hỗ trợ trong thôn sửa chữa cho nhau càng thêm tinh tế gấp mấy lần!

Một tháng không ra ngoài, nhưng một tháng này cũng không có hư độ, làm thí luyện giả lấy thành tích siêu phẩm ra khỏi Vân Ba Đồ, lợi ích Vương Lục đạt được vượt xa những gì mà tiểu thư đồng nhìn thấy. Quan hệ giữa hắn và trưởng thôn, không chỉ đơn giản là khách trọ và chủ thuê nhà.

...

16

“Ồ, Vương Lục bắt đầu hành động rồi!”

“Chuyện này là thật chứ! Mau đi gọi người đến xem! “

Tại buổi sáng hôm đó, thư đồng và ba người bạn hoàn thành với tốc độ kinh người rời khỏi Đào Nguyên thôn, rốt cuộc Vương Lục đã kết thúc bế quan, đi ra ngoài, dẫn tới không biết bao nhiêu người vây xem.

“Ồ, hửn chính là Vương Lục a. Hóa ra là bộ dạng này, cũng không có gì ghê gớm lắm. Nghe lúc trước các người nghị luận, còn tưởng rằng một tà ma thân dài tám thước, nhưng cũng là tám thước.”

“Chắc, hình thể tám thước có thể bị trời tru à? Đừng nhìn tướng mạo không kinh người, tên gia hỏa này là người đầu tiên bước ra khỏi Vân Ba đồ đây.”

“Cũng có thể chỉ là vận khí tốt, xem hửn ở trong Đào Nguyên thôn cũng không có tác dụng gì a.”

“Không có hành động gì? Hải Vân Phàm là người đầu tiên ra khỏi thôn chính là nhiệm vụ hoàn thành dưới sự chỉ đạo của hửn.”

“Hừ, một mực cầu nhanh, độ hoàn thành có thể cao bao nhiêu? lãng phí nhiệm vụ cấp giáp của trưởng thôn. Hơn nữa hiện tại tất cả nhiệm vụ độc chiếm của thôn đã được kích phát, hửn cho dù kết thúc bế quan thì có thể làm được gì?”

“Ai biết... Cho nên mọi người mới tới xem, muốn xem rốt cuộc hửn muốn làm gì.”

Mà chuyện tiếp theo mà Vương Lục làm quả nhiên không để cho người thất vọng.

Hửn đi giúp mẹ già Hoàng Đại Gia ở phía đông thôn gánh nước.

“A a, có làm hay không! Nhiệm vụ của Hoàng Đại bà đã hoàn thành, hiện tại không có khả năng nhận bất luận kẻ nào làm con nuôi, hửn chọn cái gì a?!”

Mà thí luyện giả chiếm nhiệm vụ của Hoàng đại mục cũng đang buồn bực, nhiệm vụ của Hoàng đại bà này đại khái cũng chỉ tiêu chuẩn Đinh cấp, giá trị của nó ở trong thôn có thể xếp hạng ba hạng đầu, gân gà cũng không bằng, không ngờ đường đường là Vương Lục vậy mà chọn nhiệm vụ này làm mở đầu, cũng không biết rốt cuộc có dụng ý gì.

Vương Lục không quan tâm mọi người vây xem, chuyên tâm bới nước, thân hình của hắn trung đẳng, nhưng thể lực lại tốt, không bao lâu liền rót đầy vại nước của Hoàng Đại Hậu.

“A, tiểu tử, cảm ơn...”

Mẹ còn chưa dứt lời, Vương Lục đã ngắt lời nói: “Con muốn đi học đường của con.”

Mẹ trẻ sững sốt, gật đầu.

Sau đó Vương Lục ngay cả hàn huyền cũng không nói thêm câu nào, buông xuống đòn gánh rồi đi về phía phòng bên cạnh.

Đứng kế bên chính là Hoàng Tú Tài con ruột của Hoàng Đại Nương, giá trị của nhiệm vụ so với mẹ bình thường của nó cao hơn không ít, ban đầu chẳng qua chỉ là cấp Đinh, nhưng sau đó lại có thể coi đây là cơ duyên để kết bạn với một vị lão luyện ẩn cư trong thôn, đó chính là nhiệm vụ cấp Giáp, cũng là nhiệm vụ mà tiểu thư đồng vương hiền lành nổi danh trong thôn.

Nhiệm vụ hôm nay của Hoàng Tú Tài đã hoàn thành, tiểu thư đồng đi rồi, đối với những người khác hắn không còn nhan sắc giả nữa, mà những thí luyện giả khác cũng lười để ý đến tú tài nghèo khó không có giá trị này. Bây giờ thấy Vương Lục sắp bước vào học đường, đám thí luyện giả rồi rít suy đoán hắn muốn làm thế nào để mở ra cục diện.

“Chẳng lẽ trên người tú tài này còn có nhiệm vụ che giấu?”

“Không thể nào, phải nói như vậy, chẳng lẽ những thôn dân khác cũng có nhiệm vụ bí mật? Vương Lục bé quan lâu như vậy, chính là có lòng tin có thể mở ra nhiệm vụ ẩn giấu sao?”

Tiếp theo, chỉ thấy Vương Lục trực tiếp tiến vào học đường, trước khi Hoàng Tú Tài mở miệng thì đưa một tá giấy tới trước mặt: “Lão sư, đây là bài học hôm nay.”

Lúc này người vây xem bên ngoài đã hồ đồ, Vương Lục Nhất không có trả học phí cho bá sư, theo lý thuyết đi vào học đường nên bị đuổi ra, nhưng hiện tại chẳng những nghênh ngang đi vào mà còn nói là phải nộp bài học! Hẳn làm bài học lúc nào? Chẳng qua hôm nay Hoàng Tú mới dạy thi từ, nghĩ đến trên giấy viết cũng là các loại thi từ.

Hoàng Tú Tài lại đương nhiên nhận lấy giấy, tập trung nhìn vào, hít một hơi khí lạnh: “Bài thơ này là do ngươi làm!?”

“Bằng không thì còn có thể là ai?” Vương Lục cười hỏi ngược lại: “Quân không thấy nước sông Hoàng Hà từ trên trời đổ xuống, bốn tẩu đến biển không trở lại... Trước đây ngài đã từng đọc qua câu thơ tương tự?”

“Mấy bài thơ này cần sự chân thành, dũng dạc tuyên bố, một hài tử mười một mười hai tuổi như ngươi, sao có thể có cảm khái như vậy?”

“Ta có thiên phú dị bẩm, Văn Khúc Tinh hạ phàm.”

Vương Lục cười ha hả nói, nhìn Hoàng Tú Tài ánh mắt như chó đắt nhìn trong thôn. Loại lý do tán dóc này cho dù là trẻ con tám chín chín tuổi cũng sẽ không mắc mưu, nhưng Hoàng Tú Tài trầm tư một lát, lại lắc đầu thở dài.

“Đáng tiếc ta đã thu đệ tử quan môn lại, nếu không ta nhất định phải thu ngươi làm môn hạ.”

Vương Lục tiếp tục cười ha ha, căn bản không để ý tới sự cảm khái của tú tài: “Việc này nhờ ngài.”

Hoàng Tú Tài vẻ mặt chính khí: “Cứ việc nói.”

“Ta muốn khăn tay của ngài.” Vương Lục nói, chỉ chỉ tú tài đặt ở trước bàn, lau khăn tay mà mình dùng.

Hoàng Tú Tài sững sốt: “Ngươi muốn cái này?”

“Ừm.” Nói xong Vương Lục cũng không đợi lâu, đưa tay liền cầm, cầm xong liền đi. Hoàng Tú Tài cũng là tuyệt nhân, sững sốt liền đem chuyện của Vương Lục ném ra sau đầu, một lần nữa hướng về các hài đồng trong lớp lớn tiếng đọc to lên sao, phảng phất như vừa rồi chưa có chuyện gì xảy ra.

Các thí luyện giả ở bên ngoài quan sát cũng không có gì lạ, đại đa số thôn dân Đào Nguyên thôn đều có một hình thức như

vậy, ngoại trừ lúc kích phát nhiệm vụ, đại đa số dưới tình huống đều ngu xuẩn như gia súc.

Kỳ quái là Vương Lục, cầm theo một cái khăn tay của tú tài nghèo kiết hủ lậu nghênh ngang đi ra phía ngoài, đến cùng là muốn làm gì? tú tài Hoàng gia cũng không phải là Hoàng hoa khuê nữ, khăn tay của hắn vừa chua vừa hôi, có gì thú vị chứ?

Kết quả mọi người liền nhìn theo Vương Lục một đường đi đến nhà một nhân sĩ nổi tiếng khác, lúc đi đến trước cửa, mấy người vây xem đều lên tiếng kinh hô.

“Tiểu Phượng! Đây là nhà Tiểu Phượng!”

Những người khác hai mặt nhìn nhau, thôn cô Tiểu Hương, đó là nhân vật truyền thuyết Đào Nguyên thôn, mặt râu quai nón chữ Quốc, thân cao tám thước vây quanh cũng tám thước, một bữa cơm có thể ăn hai mươi cái bánh bao thịt bò mười cái bánh bao, ngoài phòng có hai cái khóa đá trăm cân, trước cơm liền muốn vũ động một phen quyền tiêu khiển.

Nhân vật hung hãn như vậy, đặt ở đâu cũng là hảo hán, nhưng lại trở thành người trong thôn họ Đào Tiểu Phượng, hơn nữa còn là cổ vũ gọi Chân ái., Nhiệm vụ độc chiếm chính là con đường tình yêu, phải đối với trung trình của nàng mới có thể tiếp tục con đường tiếp theo. Rất nhiều thí luyện giả bình chọn nó là nhiệm vụ truyền kỳ siêu việt cấp giáp. Một vị hoàng tử nào đó hy sinh tất cả triển miên nhưng một chiêu thất bại đây bàn, không ngờ lúc này Vương Lục lại do dự đến tận cửa...

Đáng tiếc, nếu như lúc trước không có vị Hoàng tử kia kích hoạt nhiệm vụ, thì Vương Lục mới có thể hoàn thành nhiệm vụ này... Mặc dù suy nghĩ một chút đều cảm thấy trong dạ dày như dòi sông lấp biển. Nhưng vô luận như thế nào, hiện tại Vương Lục đã không có cơ hội.

Kết quả Vương Lục trực tiếp gõ cửa, vừa gõ vừa nói: “Tiểu Phượng, ta có khăn tay của Hoàng Tú Tài.”

Vừa dứt lời, cánh cửa đã mở, cô thôn nắm một cái chân heo bóng loáng, ồm ồm: “Ngươi vừa nói cái gì?”

Vương Lục nở nụ cười: “Ta dùng khăn tay mồ hôi của Hoàng Tú mới dùng xong, đổi lấy bí chế độc môn của ngươi một bát thịt hấp.”

“Người muốn ta hấp thịt không?... Được, lấy khăn tay ra.”

Tiểu Phụng nói xong, đưa tay liền cầm khăn tay, mỡ trên cánh tay run lên, cũng không biết là bởi vì quá khẩn trương, hay là mỡ quá mức lỏng lẻo.

Vương Lục cũng không ngăn cản, mặc nàng lấy khăn tay đi. Sau đó, Tiểu Phụng ngay trong ánh mắt kinh hồn táng đảm của vô số người, như nhặt được chí bảo, nàng ôm khăn tay, đột nhiên vùi đầu vào hít hà.

Lúc này, thí luyện giả nào đó nhìn như tên ăn mày, toàn thân tản ra khí tức bại cầu cả kinh mạnh mẽ: “Đúng rồi, Tiểu Phụng thăm mền Hoàng Tú Tài!”

Mọi người quay đầu nhìn lại, chính là vị hoàng tử trước đây không lâu dùng chân đạp hai con thuyền bị Tiểu Nhu đánh cho thận suy kiệt, lời nói của hắn có vài phần đáng tin. Hướng chi phượng thức biểu đạt tình cảm vị thôn cô hán tử này là trực tiếp như thế, mười người cũng có thể nhìn hiểu.

Hương thơm nhỏ tựa hồ không đợi được nữa muốn dùng cái khăn tay này làm gì đó. Hai mắt đậu xanh lóe ra ánh dầu, vội vã cầm khăn tay lau vào trong phòng, ngay cả cái đùi heo vốn đang cầm trên tay cũng tùy ý vứt xuống đất.

Nhưng vị thôn cô này lại là người thật, qua mấy phút, Tiểu Phụng mặt mũi tràn đầy vui mừng bung một cái bình lớn đi ra: “Người đưa hàng thật, cảm ơn!”

Vương Lục tiếp lấy cái vò, cánh tay coi như mạnh mẽ lúc ấy chính là trầm xuống, một vò thịt hấp, giống như là hoa thơm nhỏ. Hơn nữa tuy rằng nắp bình bị bịt kín, nhưng lại có một mùi thơm không thể che lấp tản ra, làm cho người ta thèm thuồng.

Nếu thôn tiểu Phụng nói còn có chỗ nào có thể chiếm được, thì chính là tài nấu ăn xuất thần nhập hóa đó rồi.

“Cảm ơn nha.”

Tiểu Phụng vỗ ngực: “Khách khí cái gì, lần sau lại có loại đồ tốt như vậy, cứ mang đến cho ta, ta ở đây còn có đùi ngựa bí chế, chờ người đến đổi!”

Vương Lục lại cười: “Được, có câu này của người, ta cũng đưa nội y tú tài cho người.”

Tiểu Phương lỗ mũi hé ra: “A! Nếu người có thể lấy được nội y Hoàng Tú Tài, lão nương ta người đều trả lại cho người!”

“Người thì miễn đi.” Vương Lục Uyển cự tuyệt, sau đó cố hết sức nâng lên nhục đàn đi về phía bên kia.

Lần này vẫn chưa đi quá xa, Vương Lục đã gõ cửa một hộ gia đình.

Vẫn là lộ số đó, Vương Lục dùng một sạp hàng phần hấp thịt, đổi lấy một dải tơ lụa tinh xảo, lại dùng tơ lụa đổi mấy hộp lớn sơn phấn, lại dùng sơn phấn đi đổi điểm tâm... Những trao đổi này thua thiệt, Vương Lục hồn nhiên không để ý, hắn chỉ giống như con rối lặp lại động tác này: Mở cửa, chấp tay dâng lên vật trong tay, mở miệng đòi một vật khác.

Sau đó, tại ánh mắt cảm kích đi tới chỗ tiếp theo.

Thời gian một ngày, Vương Lục Mã không ngừng vó ở trong thôn chạy một vòng, mở cửa phòng một trăm hai mươi gia đình, mang theo một trăm hai mươi người ẩm áp đến cuối cùng mang theo một hộp cơm ở tử điểm Đào Viên khoan thai về nhà.

Ngày hôm nay, có khoảng mười người ngừng công lược trong tay, chuyên tâm đi theo Vương Lục Đâu, buổi sáng trong lòng còn có vài phần khó hiểu, không hiểu được loại tản bộ này của Vương Lục có ý nghĩa gì, đợi đến giữa trưa, cho dù là người chậm nhất cũng là về mặt hoảng sợ.

Ở Đào Nguyên thôn sinh sống một tháng, không ai không biết độ hảo cảm này do Vương Lục đầu sáng tạo, lại đi qua miệng Hải Vân Phạm phát ra từng chữ quan trọng, mỗi thôn dân đều có độ hảo cảm, mà độ hảo cảm chính là mức độ hoàn thành nhiệm vụ của thí luyện giả! Vương Lục một buổi sáng lấy vật đổi vật, từ góc độ thương nhân quả thực là thiệt thòi lớn, nhưng từ góc độ của thí luyện giả, hắn giải thích cho tất cả mọi người một từ.

Cái gì gọi là trâu bò.

Nhiệm vụ duy nhất của thí luyện giả ở Đào Nguyên thôn chính là quét sạch độ hảo cảm, mà độ hảo cảm của Vương Lục đã

đạt tới cực hạn, ngoại trừ tất yếu, hẳn không nói thêm một chữ, nhiều lúc đối thoại với thôn dân thậm chí trái với lẽ thường, nhưng hết lần này tới lần khác lại có thể tiến hành thuận lợi, cuối cùng đều vui mừng.

Điều giải thích này chỉ có một cách, Vương Lục giải thích rõ ràng rằng mỗi một nhiệm vụ có độ hảo cảm, dùng phương thức đơn giản nhất để tạo ra độ hảo cảm cao nhất. Mà điều càng làm cho người ta tán thưởng chính là xâu chuỗi nhiệm vụ một trăm hai mươi người thành một chuỗi, sau một lớp đi hết.

Cả một ngày, một trăm hai mươi người, mỗi người đều cảm tạ Vương Lục mang ơn. Nếu không có nhiệm vụ độc chiếm của bọn họ đã được kích phát, không ai hoài nghi Vương Lục tuyệt đối có thể khởi động một trăm hai mươi nhiệm vụ độc chiếm, từ độ hảo cảm của một cá nhân mà nói, chưa chắc so với những thí luyện giả sở trường của một người trong thôn còn giỏi hơn, nhưng mà gấp một trăm hai mươi lần, lại khá kinh khủng.

Trước mắt, thí luyện giả bác ái nhất, bất quá cũng tay nắm đồng thời hơn mười đầu tuyến nhiệm vụ, nhưng xoay quanh giữa đông đảo thôn dân như thế, nhiều ít cũng sẽ vì thế mà luống cuống tay chân.

Mà Vương Lục thì sao? Một lần, một trăm hai mươi người cũng không có hạ xuống. Đám người vây xem tổng kết đồ hình vị trí của gã, phát hiện gã cơ hồ ngay cả oan uổng cũng không đi thêm một con đường nào! Càng khủng bố hơn chính là độ hảo cảm của gã hoàn toàn có thể lặp lại vô hạn, tương đương với hoàn mỹ không chế một trăm hai mươi đường nhiệm vụ, đây thật sự là cảnh giới người phạm không thể lý giải.

Làm cho một ngày tẩm đến một trăm hai mươi lần, mọi người đều sẽ nổi điên. Huống chi là so với nhiệm vụ một trăm hai mươi lần? Hết lần này tới lần khác Vương Lục đều làm được.

“... Bất quá, điều này lại có ý nghĩa gì đây?”

Một gã thí luyện giả dùng nụ cười trào phúng che giấu sự đố kỵ trong lòng.

“Nếu hấn ra tay sớm hơn một tháng, vậy không cần nói nữa, tất cả mọi người đều bị hấn gạt khỏi con đường thẳng tiên, một nhiệm vụ cũng không kiếm được, vĩnh viễn vây khốn ở chỗ này. Nhưng hiện tại bị vây chết là chính hấn đó! Cho dù một đợt có thể quét được độ hảo cảm một trăm hai mươi người thì có ích lợi gì? Hiện tại đã không còn ai có thể cung cấp nhiệm vụ cho hấn nữa rồi!”

Lời này mặc dù không khách khí, nhưng cũng nói ra không ít tiếng lòng người.

Vương Lục người đích thật là trâu bò, bất quá người không cảm thấy mình đây là giả bộ ngây ngô sao?

Đương nhiên Vương Lục không cảm thấy gì.

Sáng sớm hôm sau, lúc Vương Lục ra ngoài, vừa vặn gặp được mấy thiếu niên mặt trắng trong lòng không cam lòng đến khiêu khích.

“Vương Lục a, độ hảo cảm của ngươi sao lại khổ cực như vậy, đáng tiếc...”

Kết quả còn chưa dứt lời, Vương Lục đã cắt đứt.

“Ta biết ngươi muốn nói cái gì... Nói thật, ta thật không nghĩ tới các ngươi lại ngu ngốc như vậy, thật sự cho rằng một trăm hai mươi người kia chính là toàn bộ Đào Nguyên thôn sao?”

Mấy thiếu niên trắng bệch hỏi câu này sững sốt, vội vàng gập ngón tay lại, đếm từ đầu tới đuôi thôn dân một lần.

“Không... Không hạ xuống đúng không?”

Một thiếu niên chần chừ nói: “Trừ phi coi như hài tử trong bụng Trương mục, nếu không trong thôn cũng chỉ có một trăm hai mươi người.”

Lại có người nghĩ đến: “Hay là nói cho dù là heo và chó trong thôn cũng có nhiệm vụ?”

Kết quả thảo luận được một nửa lại bị Vương Lục cắt ngang: “Mấy tên ngu ngốc như ngươi quả nhiên là sản phẩm giao dịch gần đây nhỉ?”

Mặc dù không quá thân thiết với danh từ chuyên nghiệp, nhưng các thiếu gia cũng nghe ra đây là lời nhục mạ cực kỳ ác

độc, máu tươi của mấy người chảy ra mặt: “Người nói cái gì?”

Vừa quát mắng, vừa xông lên liều mạng.

Vương Lục ngửa mặt ôm ngực, nhìn ánh mắt của mấy người giống như là đang xem chó hoang giao phối trong thôn.

Một khắc sau khi nắm đấm của các thiếu gia vung ra, một bóng đen từ trên trời hạ xuống.

“Á, đánh, đánh, đánh, đánh, đánh!”

...

Đánh a không hổ là đúng đánh, xuất hiện như quý mị, lại biến mất như quý mị, trong tầm mắt mọi người chỉ dừng lại trong chớp mắt, sau một khắc, các thiếu gia ngã trái ngã phải nằm trên mặt đất, ai cũng không đứng dậy nổi.

Cho dù bị đánh đến mức người ngã ngựa đổ, nhưng lúc này các thiếu gia cũng đã biết ý định của Vương Lục.

Quả thực, một trăm hai mươi người cũng không phải toàn bộ của Đào Nguyên thôn, quả thực bản thân thật sự đủ ngu xuẩn, không ngờ lại quên mất một người rõ ràng như vậy!

Bóng đen thân bí, thôn Đào Nguyên trị an thủ hộ giả a đánh!

Về chuyện này đánh nhau, có thể nói là nhân vật thân bí đệ nhất trong thôn, bất luận có nhắc tới bất kỳ ai trong thôn, đối phương đều sẽ cực kỳ tự nhiên mà làm: Người đang bày ra vẻ mặt hoang mang gì đó, cũng bắt buộc phải nói tới chủ đề này., ngậm miệng không nói, hấn xuất quý nhập thần, cho tới nay đã xuất hiện mấy chục lần, mỗi một lần đều vừa vặn ngăn lại bạo lực đổ máu nha —— bất quá tựa hồ đối với bạo lực loại ngôn ngữ lại thờ ơ, để Vương Lục nhạt được không ít tiện nghi, hơn nữa thân thủ cao tuyệt., Cho dù thí luyện giả có cầm pháp bảo trong tay, cũng không chịu nổi ba quyền hai cước của hấn. Khoa trương nhất là đám người Tạ Càn Long lúc đó đã tự bạo, chuyên môn thiết kế cạm bẫy dụ dỗ hấn đến đây, trước đó té lên pháp bảo, đợi bóng đen xuất hiện lập tức kích phát, kết quả bóng đen đâm trần đánh nổ Băng Phong Vũ Vũ cùng Lưu Vân Vô Hình Kiếm, đánh ba tên thiếu gia mặt mũi bầm dập.

Sau đó, không ai tưởng bóng đen là người trong Đào Nguyên thôn, bởi vì trong một thôn nhỏ hòa bình, sao có thể có cao thủ tay trống đầu pháp bảo? Hiển nhiên là sư huynh trong Linh kiếm phái tới đây giám thị! Sư huynh làm sao có thể công lược đây?!

Nhưng mà bây giờ xem ra... Chẳng lẽ là...?

Quả nhiên, bóng đen vừa xuất hiện cũng không lập tức biến mất mà dừng bước trước mặt Vương Lục.

Điều này cũng khiến mọi người lần đầu tiên nhìn thấy hình dáng bóng đen... Được rồi, còn không bằng không nhìn thấy, quả thật chính là một bóng đen miễn cưỡng có hình dáng con người, nhưng chi tiết đều được giấu kín trong màn sương đen, tạo hình này đích xác không giống như sư huynh của Linh Kiếm phái, mà giống như lão ma tà giáo.

Vương Lục cũng không sợ hãi, ra vẻ chờ người đã lâu: “Đại hiệp, mau tới dạy ta công phu đi. Xương cốt của ta có tư chất siêu quần, nhất định có thể gánh vác trọng trách bảo vệ hòa bình thế giới!”

Bóng đen kia dường như không ngờ Vương Lục mở màn thẳng thắn như vậy, sững sốt hồi lâu, rồi cứng rắn nói: “Người ở trong thôn giúp đỡ người ta kết thiện duyên, điều này rất tốt, nhưng phải học công phu của ta... còn chưa đủ.”

Nói xong, liền vèo một tiếng biến mất.

Nhưng Vương Lục đã chiếm được thứ mình muốn, mà nói chuyện thì còn chưa đủ, hiển nhiên là chỉ độ hảo cảm chưa đủ. Tuy rằng bản thân khổ tâm cô một tháng, rốt cuộc thiết kế ra một bộ công lược hoàn mỹ, nhưng dù sao cũng chỉ thực tiễn được một ngày, độ hảo cảm tích lũy có hạn.

Nhưng có một dòng chảy hoàn mỹ, từ không trung bắt đầu đổi sang đây đủ cũng không mất quá nhiều thời gian. Những thí luyện giả mắt chuột kia tưởng rằng những thôn dân Đào Nguyên bị người ta chiếm mất nhiệm vụ sẽ không có giá trị gì, thực sự là ngu không thể chạm tới. Đúng vậy, sau khi mất đi nhiệm vụ, thôn dân sẽ không thể giúp thí luyện giả thoát ly Đào Nguyên thôn, nhưng ngược lại..., Phương pháp công lược của hắn lại trở nên vô cùng đơn điệu, giống như Vương Lục ngày hôm qua đã làm như vậy, dùng vật đổi vật đơn giản là có thể nhận được đại lượng hảo cảm, đồng thời có thể lặp đi lặp lại thử, vô hạn lần đi quét. Mà độ hảo cảm này, sẽ ảnh hưởng đến một đánh giá tổng hợp của thí luyện giả rất lớn.

Hiện tại đám thí luyện giả đang trì trệ ở thôn, cơ bản đều nhận được vé vào cửa rời đi, hôm nay đơn giản là vì tiến thêm một bước quan đánh giá. Nhưng mà để biện pháp đơn giản nhất không cần, lại nhất định phải đi tranh đoạt nhiệm vụ độc

chiếm, Vương Lục xem ra nghiêm nhiên lại là mình chứng thân cận giao dịch.

Về phần Vương Lục, ngay từ đầu mục tiêu đã hoàn toàn khác với những người khác.

Nếu như là so đấu lĩnh vực khác, Vương Lục lại không tin tưởng có thể chiến thắng được những tinh anh Cửu Châu có nội tình giàu có này. Nhưng con đường thăng tiên này... Quả thực giống như làm đề phán đoán riêng cho bản thân. Mỗi một cửa thiết kế đều quan tâm đến tỉ mỉ như vậy, cho nên muốn làm, vậy thì làm được tốt nhất.

Có mục tiêu rõ ràng, kế tiếp Vương Lục cần phải không ngừng lặp lại từng đợt, cho đến khi bóng đen đánh đến bước làm nhiệm vụ tiếp theo mới thôi.

Lần lặp đi lặp lại này chính là nửa tháng. Trong nửa tháng này, càng ngày càng nhiều thí luyện giả lựa chọn rời đi, thứ nhất là gần như những việc có thể làm ở trong Đào Nguyên thôn đã làm xong: Cũng không phải làm càng nhiều, hiệu quả nhất định sẽ càng tốt, ví dụ như vị hoàng tử nào đó thích tỷ tỷ, liền gặp phải tổn thất của cô thôn.

Đào Nguyên thôn là đề khảo nghiệm tình thương, điểm này quả thật phản ứng ra, có thể kiên trì đến bây giờ phần lớn đều là hạng người xử sự trơn trượt, nhưng riêng phần mình cũng có cực hạn của mình, trong thôn luôn luôn có vài người không thể lấy lòng được.

Mặt khác, chỉ là trợ mắt nhìn Vương Lục dễ dàng lấy lòng tất cả mọi người, thật sự là đả kích không nhỏ, năng lực chịu đựng tâm lý kém, liền dễ dàng làm ra hành vi trả thù xã hội, cuối cùng hại người hại mình.

Nửa tháng sau, ngoại trừ những kẻ thất bại đã nhất định phải cô khổ cả đời trong thôn, những người khác đã đi được bảy tám phần, thậm chí ngay cả kẻ vụng về kia, rõ ràng đã chiếm được nhiệm vụ cấp giáp, lại được Hải Vân Phàm tương trợ. Nhưng suýt nữa đã đem nhiệm vụ đập thành Văn Bảo tích lũy đủ độ hoàn thành, vui vẻ đi theo Lưu đại nương rời khỏi đào nguyên.

Ở lại trong thôn cũng chỉ còn lại một vài người thất bại vô vọng thăng tiên và Vương Lục.

Mà có lẽ là do Vương Lục lưu lại quá lâu, hoặc có lẽ người hiểu chuyện đều đã đi đến cửa ải tiếp theo. Trong Đào Nguyên thôn bắt đầu dần dần lưu truyền lời đồn đại nhằm vào Vương Lục.

Hoặc có thể nói là cười nhạo mỉa mai.

Người đứng đầu Vân Ba đồ rất ghê gớm phải không? Được trưởng thôn ưu ái, độc chiếm hậu viện trưởng thôn có phải rất thoải mái không? Tự tay chỉ đạo Hải Vân Phạm là người đầu tiên rời khỏi Đào Nguyên thôn rất có cảm giác thành tựu đúng không? Một đợt có độ hào cảm vượt qua một trăm hai mươi người, rất bá vương vô địch phải không?

Sau đó, hiện tại dừng lại nơi đây, làm bạn cùng những người thất bại chúng ta, có phải rất không cam lòng?

Tự cho mình là đúng, mặc kệ một trăm hai mươi cơ hội chạy trốn trước mắt, vọng tưởng đi bắt cái nhiệm vụ lén lút không tồn tại kia, kết quả tự mua dây tự trói, tiền đồ bị hủy trong tay mình, con đường thăng tiên cứ như vậy đoạn tuyệt. Ngoại trừ trước khi thí luyện chấm dứt, vẫn có thể ở tại hậu viện trưởng thôn, người và chúng ta có cái gì khác nhau?

Đối với loại ngôn luận ác ý mười phần của cự khuyến này, Vương Lục cũng không giả bộ thể ngoại cao nhân, mà phi thường phách lối chạy ra quảng trường trong thôn, hùng hồn đồng đạ đấu tranh với lời đồn đại vô cùng.

Phương thức đấu tranh của Vương Lục vô cùng trực tiếp.

“Ngốc... đé, mẹ ngươi lại bị ngày chó.”

Ngắn ngủn một câu, khiến cho Đào Nguyên thôn yên tĩnh hồi lâu, mấy chục đôi mắt khiếp sợ vạn trạng nhìn chăm chăm hắn, khó có thể tưởng tượng vị Vương Lục luôn luôn tỏ ra cao nhân này lại có thể khó nghe như vậy.

Nhưng mà Vương Lục xem ra, chữ rửa chân lý không khác gì bên ngoài, ngoại trừ mũi nhọn sắc bén, bên ngoài một châm thấy máu trào phúng ra, thì thuộc hạ ba đường, dẫn theo một đoàn thân thuộc nhất là sát thương, hơn nữa lão thiếu gia thích hợp, thích hợp phạm vi cực rộng, chọc giận hiệu quả nhất lưu.

Quả nhiên, đám thiếu gia ngày thường tự xưng là cao quý ai nấy thẹn quá hóa giận.

“Vương Lục, ngươi muốn chết!”

“Tiện súc, đừng tưởng mình biết chơi trò bàng môn tà đạo, bọn ta sẽ sợ ngươi!”

“Ta muốn khiến ngươi muốn sống không được, muốn chết cũng không được!”

Trong lúc nhất thời, mười người trong thôn không hẹn mà cùng khởi xướng việc thảo phạt, đặc biệt là một vị công tử họ Tạ lại kịch liệt nhất.

Vương Lục chỉ cười lạnh một tiếng: “Không phục? Không phục thì đến chứng minh cho ta xem, đám tạp chủng các ngươi có bản lĩnh nghịch thiên, dám đụng ta thử xem sao!”

Dưới sự châm ngòi như thế, cuối cùng cũng có người mất đi không chế, vung lên Vương Bát Quyền đánh về phía Vương Lục.

Sau đó, bóng đen lại từ trên trời giáng xuống.

“Á, đánh, đánh, đánh, đánh, đánh!”

Đội đám người vô tới, Vương Lục cười nói với bóng đen: “Chờ ngài lâu rồi.”

Bóng đen kia lần này rất tức giận: “Cái miệng này của ngươi, quả nhiên là bàng môn tà đạo! Ta không phải làm bảo tiêu cho ngươi đâu!”

Vương Lục gật gật đầu: “Ta biết, ngài là đến dạy ta công phu, độ hảo cảm một trăm hai mươi người ta đã được quét sạch rồi.”

Nói đến đây, Vương Lục cũng không khỏi thôn thức. Ngay từ lúc tiến vào Đào Nguyên thôn, gã đã hoài nghi sẽ có nhiệm vụ che giấu, bởi vì gã luôn cảm giác mình cùng thiết kế giả có ẩn ý trong cõi U minh, nếu như tự mình làm, nhiệm vụ che giấu là tất nhiên.

Nhưng hẳn cũng không nghĩ tới nhiệm vụ này lại phiền phức như vậy! Độ thiện cảm của một trăm hai mươi người này vậy mà phải quét sạch mới có thể phát động bước tiếp theo...

Ngẫm lại xem, nếu không phải mình là người đầu tiên đi ra khỏi Vân Ba đồ, có thể bình yên suy diễn toàn bộ Trường thôn, lại có nguồn tình báo nhất lưu này của trưởng thôn, hẳn dù thế nào cũng không thể tìm được một đợt công lực.

Không có một lần dòng chảy, cho dù hoa giao nhau giữa những ống tay áo dài nhất, cũng không có khả năng đồng thời lấy một trăm hai mươi người trong thôn, độ khó này có thể nói là cực kỳ hà khắc!

Chẳng qua độ khó càng lớn, ban thưởng càng cao, nhiệm vụ che giấu này rốt cuộc có thể ban thưởng gì, Vương Lục thật sự vô cùng tò mò!

Nhưng mà...

“Bản lĩnh vi thiện người khác... Ta có kiến thức rồi.” Bóng đen nói, cúi đầu nhìn đám thí luyện giả ngược lại. “Nhưng như vậy vẫn chưa đủ.”

Vương Lục nhíu nhíu mày: “Chưa đủ?”

“Muốn học công phu, phải học học phí.”

“... Học phí?”

Bóng đen mỉm cười: “Yêu cầu của ta không cao, chỉ cần một văn tiền.”

Vương Lục Nhạc: “Học phí mà ngài thu được chân văn nghệ, một văn tiền còn không đơn giản, cái này cho ngài.”

Ở Linh Khê trấn như khách sạn, Vương Lục gần như đã đánh tan hết gia tài, nhưng tiền bạc và tiền lẻ tế vẫn luôn ít ỏi hơn một chút.

Nhưng mà lấy ra túi tiền, bóng đen lại lắc đầu: “Tiền bên ngoài có ích lợi gì? Ta chỉ cần tiền trong núi này.”

Vẻ mặt của Vương Lục lập tức trầm xuống.

Tiền trên núi? Trong núi này làm sao mà có tiền? Đào Nguyên thôn và bình an nhân, hệ thống tiền tệ nguyên thủy làm người ta muốn khóc, đừng nói tiền tệ, ngay cả vỏ sò cũng không có, nguyên thủy dùng vật đổi vật mới là cách làm việc lớn.

Vương Lục sững sờ tại chỗ, bóng đen cũng không vội đi, yên tĩnh chờ đợi hắn đi tự hỏi.

Tiền trong núi... ngọn núi này hiển nhiên là Linh Kiếm Sơn, Linh Kiếm phái trên Linh Kiếm Sơn tự có hệ thống tiền tệ, nhưng mà cách mình quá xa, ngoài ra, trên Linh Kiếm Sơn nào còn có tiền?

Đợi đã, nói như vậy...

Thần kinh của Vương Lục là kẻ chuyên tinh công lược, chột run lên, trong đầu lóe lên linh quang.

Hắn mở túi tiền ra, kẹp một miếng trong hơn mười đồng tiền lên.

Miếng tiền kia, là ông chủ quán trọ như Linh Khê trần tìm cho hắn tiền lẻ, nếu xuất thân từ Linh Khê trần, ước chừng cũng coi như là tiền trong núi...

Quả nhiên, nhìn thấy đồng tiền, bóng đen liền vươn tay ra.

Vương Lục cẩn thận quan sát động tác của bóng đen. Nói đến cũng kỳ, cái bóng đen này đánh nhanh như thiểm điện, ngay cả pháp bảo đều bị quỳền cước kia đánh vỡ vụn gào thét, nhưng lúc này động tác so với người thường thì chậm hơn mấy phần.

Kỳ quái, kỳ quái vô cùng, trong đầu, Linh quang của người mạo hiểm không ngừng lóe lên nhưng lại không thể chiếu ra một chút bóng dáng rõ ràng nào. Vương Lục cau mày, nắm ngón tay trên tấm đồng vì quá dùng sức mà trắng bệch.

Khoảnh khắc sau như có như không, hắn nghe thấy tiếng thở dài của bóng đen, lập tức quyết định thật nhanh.

Vương Lục thu hồi đồng tiền.

Bóng đen ngạc nhiên: “Sao vậy?”

“Thật ngại quá, đồng tiền này là di vật của thê tử ta đã chết lưu lại, đối với ta có ý nghĩa rất quan trọng.”

Bóng đen kia hơi sững sốt rồi phát ra tiếng lảm bảm ý nghĩa không rõ ràng, sau một khắc, không một tiếng động, một nắm đấm đánh tới.

“Cái đầu của thê tử đã chết đi rồi!”

...

18

Cổ ngữ nói một văn tiền khó làm anh hùng hán, Vương Lục tự giễu, tự xưng mình là kẻ mạo hiểm chuyên nghiệp, thật đúng là bị một văn tiền làm khó.

Lâm trận rút tay về, hơn phân nửa là xuất phát từ trực giác, nhưng Vương Lục cũng không hối hận, bởi vì hắn cảm thấy mình đã đánh cuộc thành công.

Đồng tiền của lão bản nương rớt cuộc có giá trị gì? Vương Lục cũng không nói rõ ràng, nhưng giá trị hắn là không chỉ giới hạn ở một thôn Đào Nguyên nha...? Thành thật mà nói, trước khi bóng đen nói một văn tiền, Vương Lục Đô chỉ coi tiền đồng là bình thường, nhưng học phí gần như cưỡng chế thu về này lại kích thích sự cảnh giác của hắn.

Du hí... à không, rất nhiều trong mạo hiểm đều có đặt ra dạng này, mạo hiểm chỉ sơ thu được vật phẩm nếu có thể lưu lại đến cuối cùng, thường thường có thể phát huy công hiệu thần kỳ không thể tưởng tượng nổi. Tiền đồng này xem ra chính là một cái đạo cụ thần kỳ như vậy, nếu giữa đường lại tùy tiện tiêu hao, đến cuối cùng nhất định phải đấm ngực một trận, không thôi.

Càng nghĩ Vương Lục Việt càng cảm thấy suy đoán của mình không sai, nhưng vấn đề tiếp theo chính là, cửa ải khó khăn của một văn tiền cuối cùng cũng phải qua, phải tìm ở đâu ra một văn tiền trên núi?

Đương nhiên, loại vấn đề này cũng đơn giản, trực tiếp tìm trưởng thôn, độ hảo cảm đều đã quét sạch, không có gì không dễ mở miệng.

“Tiền?”

Nhưng mà trưởng thôn nghe được yêu cầu của Vương Lục, lại nhú mày sâu hơn biển.

“Nếu người muốn cái khác đều đơn giản, nhưng tiền này... Ta thực sự chưa thấy qua. Nếu trong thôn có trao đổi, cũng lấy vật đổi vật, chưa từng có vật giá trị bình thường như người nói.”

Vương Lục chặc một tiếng, nghĩ thầm người quả nhiên là phế vật không đáng tin cậy.

Vì vậy, vẫn nên dựa vào chính mình thì hơn.

“Trưởng thôn, tiền bạc, không có thứ này cũng không sao, nếu không có, chúng ta phát minh ra là được mà.”

“Hà?!” Trưởng thôn không hiểu ra sao.

Vương Lục giải thích: “Người trong Đào Nguyên thôn mặc dù không nhiều, nhưng sản vật phong phú, giao dịch thường xuyên, nếu không có vật ngang hàng bình thường, kỳ thật rất không tiện, không bằng lấy uy tín của trưởng thôn làm bảo đảm, phát hành một bộ tiền tệ ra cho mọi người sử dụng.”

Trưởng thôn sững sốt: “Xuất phát... Tiền tệ?”

“Không sai, dùng vỏ sò, các loại tiền quý kim là được rồi, ngại phiền phức trực tiếp lấy dầu giấy cũng được, dù sao cũng sẽ giữ vững lời hứa. Mà một khi có hệ thống tiền tệ, tài nguyên trong thôn sẽ càng thêm gia hiệu, sức sản xuất cũng sẽ tăng lên rất nhiều, chất lượng sinh hoạt của nhân dân sẽ tăng lên rất nhiều! Mà một tay thúc đẩy kỳ tích kinh tế như vậy, ta chỉ cần người cho ta một văn tiền là được!”

Vương Lục Việt nói càng hưng phấn, nghĩ thầm cái nhiệm vụ ngu ngốc này quả nhiên còn phải dùng cái nhiệm vụ ngu ngốc này giải pháp, có trời mới biết nhiệm vụ kia dùng đồng tiền để giấu vào trong cái khe bụng nào, ta cũng lười tìm kiếm, tự mình động thủ ăn uống phong y!

Ai ngờ, cho dù Vương Lục thao thao bất tuyệt nói hồi lâu, trưởng thôn đại gia ở sau sự trầm mặc dài dòng lại lắc đầu.

“Không thể.”

Vương Lục suyét chút nữa nhảy dựng lên: “Không được! Người biết mình không hiểu người đang nói cái gì không?”

Trưởng thôn tiếp tục lắc đầu: “Chuyện phát hành tiền tệ, không thể làm.”

“Trời ạ, sao lại không được? Chẳng lẽ câu ta vừa nói đã cho chó ăn? Không sao, chúng ta lại lần nữa...” Vương Lục biểu hiện ra sự kiên nhẫn kinh người.

“Vương thiếu gia, những thứ người nói ta đều hiểu.” Trương thôn thở dài: “Nhưng việc này hoàn toàn chính xác là không được.”

“Cho ta một lý do.”

“...” Vấn đề này tựa hồ cũng làm khó trưởng thôn. Qua hồi lâu, trưởng thôn mới do dự nói: “Phương pháp của tổ tông không thể thay đổi.”

“Phương pháp của tổ tông không thể thuận lợi sao? Người đúng là bí mật rồi chứ!?” Vương Lục tức giận nhảy dựng lên cao ba thước. “Lý do ngu ngốc này của người cũng không biết xấu hổ mà nói ra miệng sao? Bị ta quét sạch hảo cảm đến số liệu rồi sao?”

Trưởng thôn còn nói: “Con biết đó đều là rất tốt, nhưng con lại không thích.”

“Mẹ kiếp, lão gia tử bán năm sáu chục tuổi như thế không sợ tôn thọ tâm sâu nào sao?”

Trưởng thôn có phải hay không biết cơ bắp chập chờn không, Vương Lục lại đơn giản tâm cơ muốn tác nghẽn.

Là kẻ mạo hiểm lòng dạ ẩn ý với thiết kế khóa, ưu thế trên con đường thăng tiên của hắn là áp đảo, nhưng mà suy nghĩ của người thiết kế lúc này lại đột nhiên quay lưng về phía hắn, điều này làm cho người thống khổ không chịu nổi.

Càng làm cho người thống khổ chính là, cục diện trước mắt nghiêm nhiên là kẻ thiết kế lưu manh, trưởng thôn ngày thường nghiêm nhiên cũng có trí lực tiêu chuẩn bình thường, lúc này lại ngay cả lời nói người cũng không nói nhiều, một bộ dạng bị Lưu đại nương và Hà Lữ thị liên tục mưu hạ độc được thành kẻ ngốc, muốn nói trong này không có ẩn tình...

“Được rồi, chúng ta cũng đừng vòng vo nữa, người muốn như thế nào, đi theo nó đi.”

Trưởng thôn vẻ mặt mờ mịt: “Đạo gì?”

“...” Vương Lục cau mày, trầm mặc thật lâu, ánh mắt quét tới quét lui trên người trưởng thôn khiến lão gia tử cả người không được tự nhiên.

“Được rồi, hôm nay coi như ta chưa từng tới đây.”

Cùng lúc đó, trên đám mây.

“... Ta cảm thấy làm như vậy không được tốt lắm đúng không?”

Một bóng đen nào đó về mặt chần chờ quan sát biến hóa của tầng mây huyền hóa ra đào nguyên, Vương Lục đối thoại với trưởng thôn, ở chỗ này nhìn qua là hiểu.

Bên kia, một cô gái áo trắng cười lạnh nói: “Đối với loại hài tử thích gian lận này, không trực tiếp chặn lại đã xem như hạ thủ lưu tình rồi.”

Bóng đen kia thực sự nhìn không được: “Người còn không biết xấu hổ nói người ta gian lận à? Rõ ràng là do người Đào Nguyên thôn người thiết kế thiếu sót nên bị người ta tìm ra rồi.”

Bạch y nữ tử lúng túng nói: “Cái gì chỗ thiếu hụt, Tiểu Linh Nhi người không hiểu không nên nói lung tung... Trưởng lão thiếu hụt, vậy cũng gọi là thiếu sót sao?”

Bóng đen chỉ cười lạnh: “Tự tiện cải biến con đường thăng tiên, ở trước mặt trưởng lão võ bộ ngực nghiêm cẩn tinh diệu không thua gì Vân Ba đồ truyền thừa ngàn năm của môn phái, U Minh đạo, chờ xảy ra vấn đề lại lạng lẽ chạy tới can thiệp tiến trình...”

“Này này này, Tiểu Linh Nhi, sao người lại nói chuyện với hắn như vậy, tình tử muội chúng ta nhiều năm đã bị người ném ra sau đầu sao?”

“Hừ, là hắn giúp ta thắng ván cược kia, ta đương nhiên phải giúp hắn nói chuyện. Hơn nữa ta còn nói người đấy, không chơi được thì đừng đùa nữa, đường đường là trưởng lão Thiên Kiếm đường, vậy mà cũng không có chút trách nhiệm nào sao?”

Bạch y nữ tử lập tức thẹn quá hóa giận: “Thiên Kiếm đường? Ha ha, Chương môn ngu ngốc đến giờ còn chưa cho ta tiền bổ sung vào Thiên Kiếm đường, dựa vào cái gì mà ta phải chịu trách nhiệm với Thiên Kiếm đường? Ta chỉ là chơi xấu! Khi nào phát thưởng cho ta, ta khi nào chuyển chức thành cao nhân chính phái đây!”

“... Linh Kiếm phái tuy lớn nhưng người có thể nói ra lời này chỉ có một mình ngươi.” Đối với sự vô sỉ của nữ tử áo trắng, bóng đen thật sự không thể không phục.

Mà trong khi nói chuyện, nữ tử áo trắng đã chỉ huy trưởng thôn Đào Nguyên sinh bức Vương Lục đi, vỗ tay cười nói: “Cũng muốn xem xem lần này ngươi còn có chiêu số gì.”

Sau đó một giọng nói lạnh lùng của lão giả phía sau vang lên: “Ta thật sự muốn xem thử, lần này ngươi định giải thích thế nào với Chương Hình trưởng lão đây.”

Nụ cười của nữ tử trong nháy mắt bị đông cứng lại, run lẩy bẩy xoay người lại, nụ cười đã trở nên vô cùng gượng gạo: “Ôi chao chao, đây không phải là chương môn sư huynh sao, quý khách đại giá quang lâm từ xa, thật sự là...”

“Khách quý cái đầu ngươi! Đây là nhà ta!”

“Thật sao? Ta còn tưởng là nhà ta, gần đây bệnh qua đường càng ngày càng nặng, sư huynh có muốn đẩy cho ta mấy vạn linh thạch để trị liệu một phen không...?”

“Trước khi chữa khỏi tật xấu si mê của ngươi, trước tiên trị trị cái tật xấu to gan lớn mật này của ngươi rồi hãy nói đi! Lúc trước tu sửa lung tung con đường thăng tiên thì không nói làm gì, lần này thừa dịp ta không tự ý vận Thăng Tiên Đò, chắc chắn, tiền lương năm nay ngươi cũng đừng mơ tưởng.”

“Ta dựa vào không phải chứ!?”

“Mặt khác, ngươi nói bản thân là trưởng lão Thiên Kiếm đường nhưng vẫn không thể nhận được bổ sung, chuyện này đúng là không tốt.”

Cô gái áo trắng lại dấy lên hy vọng: “Cho nên...”

“Cho nên ngươi đừng làm trưởng lão gì nữa, cứ an tâm tu hành ở Vô Tướng Phong của ngươi đi, khi nào tu luyện tới cảnh giới Nguyên Anh, khi nào ta lại trọng khai Thiên Kiếm đường nữa, đến lúc đó nhất định sẽ bổ sung đầy đủ cho ngươi!”

“Ta dựa vào a! Sư huynh ta kỳ thật là một lòng muốn tốt cho môn phái, cũng là vì suy nghĩ cho ngươi a! “

“Hơn nữa ngay cả cung phụng cơ bản của môn phái người ta cũng không trừ!”

“Sư huynh, thị phi huynh không phân, dung túng cho kẻ gian lận, sau này nhất định sẽ hối hận!”

Sau khi đuổi nữ tử áo trắng đi quấy rối, chương môn Linh Kiếm phái chí cao vô thượng lại quay đầu, lại phát hiện bóng đen kia đã biến mất không thấy gì nữa.

Chương môn thờ dài, không cách nào tưởng tượng, lại đem lực chú ý chuyển về Thăng Tiên Đồi, tổng không chế pháp khí Tiên gia trên con đường thăng tiên bị nữ tử áo trắng làm rối tinh rối mù, nhưng mà chương môn nhân đưa tay khẽ vuốt, dấu vết nữ tử áo trắng lưu lại liền biến mất hầu như không còn.

Nhưng mà Chương môn trầm ngâm một lát, lại thêm vài thứ trên Thăng Tiên Đồi.

“Mặc dù sư muội thích hồ nháo, bất quá nếu thực sự là có sơ hở, đích xác là phong trên thì tốt hơn. Bất quá... Đồng tiền kia có phải nhìn có chút quen mắt không? Được rồi, không đeo kính mắt, không xem.”

Bên kia, Vương Lục đang bị cưỡng ép chặn đường cũng ý thức được con đường này không đi được.

Mặc dù cách làm phi thường vô lại này của Vô Xi Linh Kiếm Phái, nhưng đầu cơ trục lợi đường nếu không đi thông, Vương Lục cũng sẽ không treo cổ trên một thân cây.

“Như vậy, cẩn thận suy nghĩ một chút chính công pháp đi... Muốn lấy được tiền trong núi, còn có biện pháp gì? Phải lấy được tiền, chí ít tiền này tồn tại trước mới có thể, chẳng lẽ trong thôn này còn có manh mối gì ta bỏ sót?... chết tiệt, hiển nhiên không có khả năng có rồi! Ta chính là nhân sĩ chuyên nghiệp đó!”

Wương Lục giận đập bàn, lộ ra mười phần tin tưởng mười phần với năng lực chuyên nghiệp của mình.

Đào Nguyên thôn đã chuẩn bị trọn vẹn một tháng thời gian, mặc dù không bước chân ra khỏi cửa, nhưng nắm giữ các chi

tiết nhỏ trong thôn, không có khả năng để sót bất kỳ chỗ nào, nếu không hẳn cũng không có khả năng sáng chế ra một đợt công lược. Nhưng hiện tại rõ ràng đã đi đến phần cuối, nếu không thể tìm được đạo của Liễu Âm Hoa Minh từ trong đó, con đường thẳng tiên cũng sẽ dừng lại ở đây.

“Mẹ nó, tiền trong núi, tiền trong núi... Rốt cuộc nơi nào có tiền trong núi? Thôn này rõ ràng đã bị lục lọi khắp nơi, chẳng lẽ...”

Chợt, trong đầu Vương Lục hiện lên một đạo linh quang.

“Hắc, lại quên mất người kia, tinh thần chuyên nghiệp của ta đang khóc lóc.”

Sau đó, Vương Lục mang theo nụ cười tự giễu đi ra cửa viện, vừa lúc nhìn thấy trước cửa có hai tên bại cầu thí luyện giả đi ngang qua.

“Thật trùng hợp, chào, hai người các người có quan hệ thân thiết...”

Còn chưa dứt lời, một đạo hắc ảnh từ trên trời giáng xuống, một phát bắt được Vương Lục, như gió xông vào trong phòng.

“Ta nói người... đủ rồi, không phải mỗi lần gặp ta, liền cố ý dùng ô ngôn ướm ngữ khiêu khích người khác.”

Vương Lục nói: “Ai bảo nhiệm vụ của Đào Nguyên thôn tồn tại thiếu hụt chứ, ta cũng không muốn a.”

Bóng đen tràn đầy đồng cảm gật đầu nhẹ: “Như vậy, lần này người tìm ta, chẳng lẽ muốn mở đầu?”

Vương Lục cười nói: “Nói là muốn cũng được, tiền trong núi, ta đã tìm được rồi.”

“Ồ?”

“Hừ hừ, ngay từ đầu đúng là ta đã lâm vào sai lầm. Cho rằng tiền trong núi, cũng chỉ có thể tìm kiếm trong Đào Nguyên thôn, về sau mới phát hiện chính mình thật sự hồ đồ, rõ ràng nhiệm vụ mấu chốt là người ngoài thôn như người, không nghĩ tới đơn giản như vậy một cái đạo lý. Cho dù Đào Nguyên thôn không có khái niệm tiền, nhưng quản ta muốn học phí người nhất định là có đấy.”

Bóng đen cũng cười: “Đúng là đạo lý này.”

“Cho nên nhiệm vụ của ta, chính là từ trên người người lấy được một đồng tiền kia.”

“Ừm, suy nghĩ rất chính xác, tuy nhiên một văn tiền này cũng không dễ lấy a, cho dù người đưa ra một vạn lượng bạc trắng ta cũng sẽ không trao đổi với người.”

“Yên tâm đi, cho dù ta bán thận cũng không lấy ra được một vạn lượng bạc, nhưng mà...”

Vương Lục vừa nói, vừa nở nụ cười, sau đó từ dưới giường lật ra một vật.

Một hộp cơm bằng gỗ lim tinh xảo.

Nhìn thấy hộp cơm, bóng đen kia tựa hồ vạn phần kinh ngạc ngẩn người. Mà nhìn thấy một màn này, lòng tin của Vương Lục liền từ tám phần biến thành mười.

Cửa ải này, cuối cùng đã qua.

Thực hạp đương nhiên không phải là thực hạp bình thường, mặc dù chế tạo trên thượng thừa, chất liệu nghiên cứu, nhưng nếu chỉ một cái thực hạp, cho dù là đồ cổ tiền triều, cũng bán không đến một vạn lượng bạc, chớ nói chi đến việc đổi một văn tiền trên Linh Kiếm Sơn?

Trên thực tế, một đồng tiền trên Linh Kiếm sơn căn bản vô giá. Đừng nói là vàng bạc của phạm gian... cho dù là loại thiếu gia tu tiên thế gia như Tạ Càn Long, lấy pháp bảo mà mình mang theo bên người ra, chẳng lẽ bóng đen lại đổi cho hắn một văn tiền sao?

Hiển nhiên là không thể.

Nghĩ đến điểm này, rất nhanh Vương Lục liền ý thức được, chỉ sợ chỉ có đồ vật trong núi, mới có thể đổi được tiền trong núi, hơn nữa không thể là đồ vật tầm thường, bởi vì đồ vật tầm thường ở chỗ này không đáng tiền.

Mà thực hạp lại là vật không tầm thường, nói đến công hiệu cũng không có gì lạ: Đặt vào trong đó thực vật, bất luận qua bao lâu, màu sắc hương vị cũng sẽ không có biến hóa lớn, nói cho cùng cũng chỉ là siêu cấp bảo đảm bình thường thôi., Đã không so được với Bạo Cơ Vũ Phù của một số công tử thiếu

gia nào đó, cũng không đáng giá một vạn lượng bạc trắng. Thậm chí sau khi Vương Lục ăn sạch đồ ăn trong đó, thì hộp cơm này không có bất kỳ giá trị thực dụng, nhưng hết lần này tới lần khác ở Đào Nguyên thôn, nó chính là chìa khóa để qua cửa.

Lúc trước khi lão bản nương đưa hộp cơm cho hắn, hắn còn chưa ý thức được sự ảo diệu ẩn chứa trong đó, nhưng sau đó nhớ tới những lời nhắc nhở của lão bản nương khi xưa quả thực là trần trụi, một hộp cơm phải giữ được trong vòng một tuần... Nếu không có công năng đảm bảo, chẳng lẽ muốn đem đám nấm kia chia thành thức ăn sao?

Huống chi nếu hoàn thành nhiệm vụ liền, lại trợ giúp lão bản nương tàn nhẫn làm thịt một khoản, đồ vật lão bản nương cho hắn còn chưa có vật phạm, một văn tiền trêu đùa như vậy, xem ra bây giờ rất có thể liên quan đến nhiệm vụ ẩn tàng trên con đường Thăng Tiên, mà thực hạp làm sao đằng sau lại chỉ là hộp cơm bình thường?

Tiện tay vỗ hộp cơm không giống bình thường này, Vương Lục cười nói: “Thứ này liền tiện nghi bán cho người, giá lương tâm một văn tiền, người sẽ không nói không thu chứ?”

Bóng đen kia trầm mặc rất lâu, bởi vì thân thể ẩn giấu trong sương đen nên cũng nhìn không ra biểu lộ lúc này như thế nào.

Một lát sau, bóng đen kia hỏi: “Không ngờ người thật sự có thể tìm được, hộp cơm này... ta nhận.”

Đã nhận, coi như qua được cửa ải của Vương Lục này. Đến tận đây, kẻ tự xưng là chuyên nghiệp này không nhịn được mà nở nụ cười.

Bóng đen cũng cười: “Ta chỉ thấy lạ thôi, từ đầu người đã dự đoán được bước này rồi sao?”

“Đương nhiên là không, ta chỉ là kẻ mạo hiểm chuyên nghiệp, cũng không phải kẻ bị lừa, không xem trước, ai lại nghĩ đến hộp cơm này cũng cất giấu bí mật — thức ăn bên trong ta hai ba ngày đã ăn hết, sau đó chỉ còn mấy ngày nữa là nằm trên giường chịu đói.”

Bóng đen kia hỏi: “Ồ? Nếu lúc trước người không phát hiện ảo diệu của hộp cơm này, tại sao lại dẫn nó đi xa như vậy?”

“Bởi vì mỗi một kẻ chuyên gia mạo hiểm đều là đám sóc.”

...

19

Lúc rời khỏi Đào Nguyên thôn, trong thôn chỉ còn lại một mình Vương Lục, chính thức là người cô độc.

Ra khỏi hậu viện trưởng thôn, nhìn thôn xóm trống không, Vương Lục lâm vào trầm tư.

Trầm tư không lâu, sau lưng bị người vỗ một cái, bóng đen cười nói.

“Nghĩ gì vậy, nhiệm vụ của Đào Nguyên thôn đã hết rồi, những kẻ không có khả năng vượt ải đã bị đá đi từ lâu rồi — chung quy không có khả năng Linh Kiếm phái nuôi bọn họ cả đời. Mà nhiệm vụ đã kết thúc, những người khác cũng không có việc gì cần thiết phải tiếp tục tồn tại — việc duy trì trận pháp cũng phải tiêu tiền.”

Đón ánh mắt kinh ngạc của Vương Lục, bóng đen giải thích một cách hời hợt.

“Người vận khí không tệ, miễn cưỡng bắt kịp thời gian ngừng lại, chậm thêm một nén nhang nữa, ta không thể không đá người đi ra ngoài.”

Vương Lục có chút tò mò hỏi: “Người là sư huynh Linh kiếm phái?”

Bóng đen không trả lời, phối hợp nói: “Cửa ải ở Đào Nguyên thôn này tính là của người rồi, ta sẽ là nhân chứng của người, sẽ dẫn người tới cửa ải tiếp theo, đi theo ta.”

Nói xong liền bước nhanh ra ngoài thôn, Vương Lục vội vàng đuổi theo, về phần hành lý cùng đồ ăn vặt trong phòng cũng thật sự bất chấp.

Bóng đen ở phía trước dẫn đầu, bước chân tựa chậm thực khẩn trương, không bao lâu đã ra khỏi thôn, xâm nhập vào trong một dãy núi liên miên. Vùng núi này, trước khi nhiệm vụ thôn Đào Nguyên kết thúc chính là mê cung khó giải, bất luận đi như thế nào đều sẽ trở lại chỗ cũ này của Đào Nguyên thôn, nhưng bóng đen chỉ đi không lâu, liền hoa râm sáng tỏ.

Vương Lục liêu mạng theo ở phía sau, không bao lâu đã thờ hồn hên như trâu, tuy rằng trong lòng ẩn giấu vô số vấn đề, lại nói không ra lời.

Bóng đen tựa hồ là có ý định như vậy, vừa kéo Vương Lục chạy dài, vừa nói: “Sau khi kết thúc Đào Nguyên thôn sẽ căn cứ tình huống hoàn thành mà ban thưởng, chuyện này hình như người đoán được ta cũng không nhiều lời. Tuy nhiên chờ lát nữa lựa chọn ban thưởng nhớ dùng tâm tư nhiều một chút, cửa ải phía sau không dễ dàng như vậy, Linh Kiếm phái mấy trăm năm nay không thông qua đại hội thăng tiên nhận được nhân tài đủ tư cách...”

Nói tới đây, bóng đen bỗng nhiên dừng bước lại, quay người cười nói: “Cố lên đi, ta thật sự rất chờ mong có thể ở trên núi nhìn thấy ngươi.”

Nói xong, bóng đen kia liền vèo một tiếng biến mất, mà ở sau lưng bóng đen, giữa vách núi lộ ra một khe hở nhỏ hẹp.

Vương Lục ở trước khe hở so đo một chút, may mắn dáng người trung đẳng, trước khi xuất phát lại chưa kịp ăn cơm, còn miễn cưỡng có thể chen vào được.

Khe hở hẹp trước sau rộng, không bao lâu liền sáng tỏ thông suốt, lộ ra một huyệt động rộng rãi, huyệt động giấu sâu trong lòng núi, phía trên huyệt động có một lỗ hồng loang lổ ánh nắng chiếu sáng tình hình bên trong.

Mượn ánh nắng, đánh giá hang động mấy lần, Vương Lục cười lắc đầu.

So với Đào Nguyên thôn kia mặc dù có chỗ thiếu hụt, nhưng mười phần thành ý thiết kế, sơn động này liền có vẻ khá không trình độ —— chính giữa huyệt động, ngay ngắn chính giữa đặt một cái rương gỗ, bên cạnh có một tấm bảng trống.

Nghĩ đến đây chính là nhiệm vụ của Đào Nguyên thôn ban thưởng, Vương Lục dùng một lớp chiến thuật lưu chuyển đánh hạ nhiệm vụ gần như không có khả năng hoàn thành, trên lý thuyết thì phân thưởng cấp bậc sẽ nghịch thiên. Cái rương gỗ này tuy rằng nhìn qua rách rách rưới rưới, nhưng đẳng cấp bảo vật bên trong hẳn là không thể nghi ngờ —— trừ phi

Linh Kiếm Phái hoàn toàn không biết xấu hổ, dùng số liệu tràn ra các lý do quỷ dị để chơi xấu.

Đang lúc suy nghĩ, trên tấm bảng trống kia bỗng nhiên có thêm chữ: “Đã thông kê xong nội dung nhiệm vụ: “Kia là thống kê....

“Công lược nhân số: ộp bọp.”

“Độ hảo cảm tổng số: Mâu vạn nghị.”

“Độ hảo cảm trung bình:

“Nhiệm vụ máu chốt: Người không thể hoàn thành hệ liệt.”

“Độ hoàn thành nhiệm vụ: hì hì “

“Tổng hợp điểm:...”

Con số cuối cùng là bởi diện tích mộc bài có hạn, quá nhiều chữ chen chúc cùng một chỗ, lại nhỏ thì đã không thấy rõ, nhưng chắc cũng là con số trên trời.

Quá quan kết toán của Đào Nguyên thôn, hẳn là dựa vào quy tắc do người thiết kế đặt ra tự động tiến hành, nhưng người thiết kế sợ là cũng không nghĩ tới sẽ có tên Vương Lục này mạo hiểm đến đập phá sân khấu... Nhưng tóm lại không có số liệu truyền ra thật sự là quá tốt.

Sau khi dàn xếp xong, chữ bằng gỗ liền phần phật chìm vào lòng đất, hòm gỗ bên cạnh được chuẩn bị một hồi, khi thì lắc lư hai lần, phát ra âm thanh khiến người ta mơ màng.

Sau một nén nhang, hòm gỗ tự mở ra, đồ vật bên trong như giếng phun trào ra, trong lúc nhất thời ngũ quang thập sắc chiếu sáng con mắt người.

Trên đám mây, một đệ tử hắc bạch nào đó bị bắt tới gắt gao nhìn chăm chăm vào biến hóa của tầng mây, rốt cuộc không nhìn được tịch mịch, duỗi lưng một cái thật dài.

“Ài, lần Thăng tiên đại hội này chắc uống công rồi.”

Một đệ tử hắc bạch bên cạnh trông trẻ trung không ít hiếu kỳ hỏi: “Sur huynh, vì sao phải nói như vậy? Ta thấy mấy thứ hạng trước xem ra tiên bộ không tệ.”

Hắc Bạch cười nhạo một tiếng: “Tiền độ không tệ, chỉ tính đúng một chút thôi đã lãng phí mất một chút ở con quái vật thứ hai dưới cùng rồi. Ta thấy ngoại trừ Hải Vân Phàm còn có một chút hy vọng, thì những người khác đừng nghĩ tới nữa.”

Hắc Bạch trẻ tuổi càng thêm kinh ngạc: “Ta nhớ Xích Dục sơn, Băng Phong cốc, Thanh Vân phong, U Minh đạo mấy nơi này tinh quái mạnh nhất cũng chỉ là nhất cấp sáu bảy phẩm, đối với phạm nhân mà nói là không dễ ứng phó, nhưng hẳn là không làm khó được bọn họ a. Tốt xấu gì đều là lấy Đào Nguyên thôn ban thưởng, hơn nữa thực sự có mấy người tư chất kinh người a.”

Hắc Bạch lớn tuổi vỗ vỗ bả vai sư đệ: “Sư đệ đệ đệ đệ đệ vẫn còn quá trẻ tuổi, con đường thăng tiên của môn phái chúng ta đã mấy trăm năm không có ai có thể nguyên vẹn, loại kinh thế hãi tục này, để các môn phái khác trò cười tự nhiên hào phóng ghi chép, người cho rằng chỉ bằng mấy con tinh quái cấp sáu cấp bảy trong sơn đạo kia có thể làm được sao? Cho đến nay mới thôi?, Người với ta còn có sư huynh đệ khác, không phải đều là sư phụ sư thúc các người vân du tứ phương thu nhận? Thành thật mà nói, sư đệ người tuy rằng tư chất đều có thể xếp hạng nhất, so với sư huynh ta còn chưa từng có, nhưng để cho người đi trên con đường này một lần, người cũng không đi được.”

Rõ ràng sư đệ có chút không phục nhưng lại không nói gì.

Sư huynh lại vỗ vai hắn: “Ha ha, nếu người không tin, vậy tiếp tục xem đi. Cái tên Hải Vân Phàm kia hình như cách cửa cuối cùng không xa.”

Hải Vân Phàm cất bước trên U Minh đạo đúng là cách điềm cuối không xa.

Từ khi rời khỏi Đào Nguyên thôn đến bây giờ, thời gian hai tuần, cuối cùng con đường Băng Phong cốc này cũng bị hắn xỏ xuyên qua, nhưng mà đi được nửa trong Bách Lý thì Hải Vân Phàm chẳng những không buông lỏng, ngược lại còn cẩn thận gấp bội.

Bởi vì hắn rất rõ chờ mình ở phía sau là cái gì. Linh kiếm phải mấy trăm năm qua không có ai có thể đả thông con đường thăng tiên, há lại là thứ mà mình có thể dễ dàng đi tới cuối sao? Cũng không phải loại yêu nghiệt trời sinh như Vương Lục, Hải Vân Phàm đối với sức nặng của mình vô cùng rõ ràng.

Tư chất tam phẩm, tính tình nhị phẩm, ngộ tính nhất phẩm... và năng lực cân nhắc siêu phẩm, đây là sở trường duy nhất mà Hải Vân Phàm tự nghĩ mình đáng để dựa vào.

Lúc trước rời khỏi Đào Nguyên thôn cũng là vì hai chữ cân nhắc. Đúng là rời sân sớm sẽ tồn thất mức độ hoàn thành nhiệm vụ, nhưng người đi đầu tiên, rất có thể sẽ được khen thưởng thêm.

Sau một hồi cân nhắc, Hải Vân Phàm đưa ra một phán đoán cuối cùng. Ngay khi Băng Phong Cốc mở ra, hắn đã ý thức được mình áp giải đúng bảo vật.

Nói đến ban thưởng rất đơn giản, thể lực vô hạn trong thí luyện trên con đường thăng tiên, thuận tiện tặng một món pháp khí thất phẩm - loại đầu hàng là Tiểu Thảo nhân, có thể làm suy yếu địch nhân trên diện rộng ba lần.

Mà đoạn đường này của Băng Phong Cốc quả thực rất gian nan, chẳng những có được Thăng Tiên Kim Kiều, đối với người có tư chất không đủ đó là bài xích thiên nhiên, hơn nữa ảo cảnh ở khắp mọi nơi, giống như Vân Ba Đồ giỏi về mê hoặc lòng người. Thí luyện giả khả năng gặp phải đủ loại tình huống, có cái cần phải biết điều tránh đi, có cái cần phải dũng cảm đối mặt.

Đây là khảo nghiệm toàn phương diện đối với thí luyện giả, quản người có bao nhiêu kỳ tài nghịch thiên, bất kỳ một tố chất nào chưa đủ đều có thể bị chết mất nửa đường, mà trong đó, tố chất quan trọng nhất chính là... vừa vặn chính là năng lực và phán đoán.

Không tiến không lùi, nên lui không lui, bản lĩnh mười phần chỉ có thể phát huy ra bốn năm phần, điều này trên con đường thăng tiên không thể thực hiện được, mà vừa đúng lúc Hải Vân Phàm am hiểu cân nhắc và phán đoán, tặng thêm mấy phần vận khí... Hơn mười đạo cửa ải khó khăn của Băng Phong cốc

bị hấn nhất nhất vượt qua, thậm chí không sử dụng tới tiểu thảo nhân hàng đầu.

Đương nhiên, đây cũng là cố ý làm vậy... Lúc trước có mấy lần gặp nạn, thậm chí có một lần bị một con tinh quái đi ngang qua đẩy vào tuyệt cảnh, nhưng Tiểu Thảo Nhân vẫn luôn bị nó đặt dưới đáy hòm.

Bởi vì muốn thông qua cửa ải cuối cùng để khảo nghiệm, nhất định phải lưu lại tài nguyên quý giá. Những người khác không rõ, nhưng Hải Vân Phàm thì biết, vô luận là Băng Phong cốc hay Xích Tích sơn... Cuối cùng cũng sẽ an bài một con tinh quái lợi hại canh giữ, vậy tinh quái kia cường đại đến mức nào?

Đến mấy trăm năm cũng không có ai làm được chuyện như vậy.

Cũng may, lần này Linh Kiếm phái an bài trên con đường thẳng tiên là một thôn đào nguyên, thông qua nhiệm vụ ban thưởng, ít nhiều có thể tăng cường thực lực thí luyện giả một lần. Ví dụ như người cỏ nhỏ đầu hàng này, nếu là suy nhược ba lần chông chát... Có lẽ có hi vọng vượt qua kiểm tra.

Nghĩ như vậy, Hải Vân Phàm đi vào một hạp cốc cuối cùng của Băng Phong cốc, đường vào cốc kéo dài ngoằn ngoèo, tính cách Hải Vân Phàm vẫn luôn căng thẳng thần kinh, mãi cho đến khi đi qua một chỗ rẽ cuối cùng mới gặp được tinh quái thủ quan.

Nhìn một màn trước mắt, Hải Vân Phàm nhú mày, lâm vào suy nghĩ thật sâu.

Quái lạ, đại gia hỏa thân dài mười trượng này, toàn thân băng lãng, thoạt nhìn có chút giống đại gia hỏa Nam Man giống như loại tinh quái gì vậy? Chính mình cũng coi như bác văn cường thức, do tu tiên giới lưu truyền thượng thế tinh quái của Thương Khê tinh túy đọc thuộc mấy lần, trong đó giới thiệu nhất nhị cấp tinh quái đã thuộc lòng, lúc này như thế nào cũng không nhớ rõ đã gặp qua loại chủng loại này.

“Thành thật mà nói, ta vẫn hoài nghi tổ tiên môn phái chúng ta náo loạn Ô Long.”

Trên đám mây, Hắc Bạch lớn tuổi cẩn thận từng li từng tí truyền ra bát quái.

Mà sư đệ trẻ tuổi tò mò hỏi: “Ô Long gì?”

“Ta hoài nghi bọn họ tính toán lên tiên lộ, trên quy tắc cửa cuối cùng không cẩn thận viết sai chữ, tinh quái thủ quan vốn nên là nhị cấp cửu phẩm, kết quả thì, viết thành tam cấp cửu phẩm, một chữ sai, không, là một nét sai nha!”

Nghe được một từ tam cấp cửu phẩm, sư đệ cũng không nhìn được mà kinh hô: “Tinh quái cấp ba? Cho dù chỉ là cửu phẩm, vậy không phải cũng đã tiếp cận trúc cơ kỳ tu sĩ sao?!”

Kết quả sư huynh vô cùng nghiêm túc mà sửa lại: “Đó là trúc cơ kỳ của môn phái bình thường, đổi lại là Linh kiếm phái chúng ta, tu vi luyện khí kỳ nhất nhị phẩm đã đủ để ứng phó tinh quái tam cấp.”

Sư đệ có chút vô lực nói: “Vậy cũng phải có tu vi luyện khí nhất nhị phẩm chứ, người để một đám người còn chưa bắt đầu tu hành làm sao đối phó được? Cho dù có gia truyền pháp bảo sợ là cũng khó.”

Sư huynh vô cùng không chịu trách nhiệm giang tay: “Ai mà biết được, cho nên mấy trăm năm qua không ai có thể đi được, tinh quái cấp ba, chặc chặc chặc, chênh lệch một cấp, độ khó sợ là tăng vọt gấp mười lần, hơn nữa cấp ba, cấp chín chỉ là giới hạn thấp nhất, cho dù gặp phải hàng hóa cấp bảy, cấp bảy hay cấp tám cũng không có gì lạ, lần này vận khí của Hải Vân Phàm rất tốt, vừa khéo gặp được cấp chín... Cho nên ta mới nói, ngoại trừ Hải Vân Phàm có thể trông cậy vào thì những người khác đừng nghĩ đến nữa.”

Đang nói, trên tầng mây lại nổi lên gợn sóng, sư huynh khẽ vung tay, nhất thời mặt mây hơn hờ hẩn lên.

“A a, bắt đầu rồi!”

Sư đệ vội vàng bu lại: “A, phản ứng quả quyết, vừa tới liền trực tiếp dùng người cở hàng đầu! Liên tục dùng ba lần!”

Sư huynh gật gật đầu: “Lựa chọn rất chính xác, tuy chỉ là pháp khí thất phẩm, lý luận chỉ có hiệu quả với tinh quái cấp hai trở xuống, nhưng nếu chỉ là cấp 3, dùng liền ba lần, đích xác có thể khiến nó giảm cấp.”

Sư đệ có chút lo lắng: “Nhưng cho dù hạ cấp, cũng là trình độ nhị cấp nhất nhị phẩm, hơn trăm tên sĩ tốt tinh nhuệ tầm thường sợ là cũng không làm gì được nó...”

Sư huynh nói: “Yên tâm đi, tên Hải Vân Phàm này chắc chắn có lá bài tẩy.”

Sư đệ tiếp tục lo lắng: “Cho dù có giấu pháp bảo cũng vô dụng, đối với người không tu hành mà nói, đồ vật càng cao cấp càng khó phát huy công hiệu. Ví dụ như mấy pháp bảo trộm cắp kia, dùng pháp bảo lục thất phẩm còn không bằng pháp khí cứu phẩm, khiến người ta cười cũng không cười nổi...”

Sư huynh tán thành: “Ừm, đúng là mất thể diện của tu sĩ chúng ta... Nhưng đám Hải Vân Phàm này với đám củi mục kia không cùng cấp bậc, xem xuống đi.”

Đúng là Hải Vân Phàm không cùng một cấp độ với Tạ Kiên Long.

Bởi vì tốt xấu gì thì đám người Tạ Kiên Long cũng có lá bài tẩy của gia tộc, hẳn thật sự không có.

Vân Thái hoàng tử thân phận hiển hách, nhưng cũng chỉ là hiển hách ở nhân gian, Vân Thái hoàng thất có quan hệ tốt với rất nhiều môn phái tu tiên, nhưng cũng không tốt đến mức có thể lấy tài nguyên hạ giới đi đổi pháp khí tiên gia... À, pháp khí có lẽ còn có thể tùy ý trao đổi, nhưng pháp bảo thật sự rất khó khăn.

Đương nhiên, đế quốc ngàn năm, pháp bảo luôn có thể tìm ra một ít, nhưng cũng không có người nào từng tu hành cho dù cầm trong tay pháp bảo thì có thể làm được gì? Ngoại trừ trong truyền thuyết có người có thể so với cực phẩm pháp bảo tiên khí, những người bình thường khác còn chưa có pháp khí thực dụng, hết lần này tới lần khác pháp khí lại không thể mang vào núi.

Hải Vân Phàm không phải là kẻ bị hại như Vương Lục, không tìm được chỗ sơ hở trên con đường thăng tiên, cứ thế đi thẳng về phía trước, nếu không phải là con bài tẩy thì cũng không phải là gian lận, chỉ là đang nỗ lực không ngừng mà thôi.

Mà nỗ lực không ngừng sẽ sáng tạo kỳ tích sao?

Hải Vân Phàm thật lòng mong mỏi.

Bởi vậy nếu như không có kỳ tích, vậy thì hẳn thỏa đáng toi đời luôn rồi.

Hải Vân Phàm không phải là người tu hành, không cách nào cân nhắc đẳng cấp của tinh quái, nhưng ba lần tiểu thảo nhân đã dùng qua. Cự thú trước mặt chỉ là từ thân cao mười trượng hóa thành thân cao bảy trượng. Nếu tính như vậy, kết quả của mình cũng sẽ từ phần thịt trên đất thành thịt nát...

Trên đường thăng tiên, không cần luận sống chết, đối địch với loại đại gia hỏa này, có một trăm cái mạng cũng không đủ mất. Nhưng mà...

Nhưng Hải Vân Phàm vẫn rút thanh bảo kiếm gia truyền ra, dũng cảm chỉ về phía đối thủ.

...

20

Linh Kiếm phái Phiêu Miểu phong có một cái truyền thống tốt: Xem náo nhiệt không chê vào mắt là chuyện lớn.

Ban đầu, chỉ là hai huynh đệ hắc bạch đứng đó nhìn chằm chằm, quá nhàm chán, tùy ý trêu chọc biểu hiện của mọi người trên Thăng Tiên Lộ, nhưng theo Hải Vân Phàm dẫn đầu đi vào cửa ải cuối cùng, kịch chiến với tinh quái tam cấp cửu phẩm, chỉ trong chốc lát đã có tới mười điểm đen trắng tụ tập lại, chỉ điểm giang sơn trách mắng Phương Dật.

“Ồ, công tử này tốc độ rất nhanh, mới mười mấy ngày đã đến cửa cuối rồi sao?”

“Nhanh thì có ích lợi gì? Mấy trăm năm thăng tiên lộ chưa có ai đi qua, hấn đi càng nhanh, cách thất bại càng gần, cửa ải cuối cùng hình như là tinh quái tam cấp cửu phẩm... Ồ, đây chẳng phải là voi mao dị chủng của đại lục Tây Di sao? Ai cho nó được? Đại gia hỏa này bá đạo đồng cấp số một số hai trong tinh quái, tam cấp cửu phẩm so được với thất bát phẩm của các tinh quái khác, đây còn thua lỗ.”

“Điều này cũng khó nói, ba lần đầu thì sau khi giao long tu vi đã bị đánh tan bảy phần, giảm phẩm cấp rồi...”

“Làm gì có tác dụng gì? Để chương môn môn hạ xuống một cảnh giới đánh với người, người có phần thắng sao?”

“Người không nên tranh cãi, xem, Hải Vân Phàm lên rồi kìa!”

“Ồ, lại dùng thanh kiếm như cái tằm kia đi chém con voi ma mút da dày thịt béo, dũng khí đáng khen, thật sự dũng khí đáng khen!”

“Đúng vậy, biết rõ hấn phải chết nhưng vẫn phải huy kiếm, loại giác ngộ đối với kiếm này thật khiến người ta khâm phục.”

“A, hình như bị đánh bay a, thoát nhìn hình như còn muốn rơi xuống vách núi.”

“... Hình như thật sự rơi xuống?”

“Không phải chứ? Chờ một chút xem đã, nói không chừng sẽ lập tức bay lên lật bàn.”

“... Đã qua lâu như vậy rồi, hoàn toàn không có động tĩnh gì! Nằm ở trong đống tuyết không nhúc nhích rồi!”

“Cái này, làm trò quỷ gì vậy, đã nói át chủ bài đâu? Đã nói là tuyết cảnh đại lật bàn đâu rồi!?”

“Sẽ không phải cứ như vậy chết đi? Gia hỏa này không phải là làm cho mấy vị sư thúc sư bá đều rất coi trọng sao? Mấy ngày hôm trước, sư phụ còn ở trước mặt chúng ta khen hắn là thiên tài có hy vọng đi xuyên qua con đường thăng tiên nhất, cứ như vậy xong đời sao?”

“Chắc sư phụ muốn nhờ vào đó giáo dục tất cả mọi thứ trên con đường tu tiên của chúng ta, để cảnh kiêu nóng nảy?”

“... Ai, tóm lại không có đùa giỡn, mọi người giải tán đi.”

Chỉ vài phút sau, đám người đã tụ tập âm âm tản đi, chỉ để lại hai vị sư huynh đệ với chức trách đứng tại chỗ tiếp tục đâm vào.

Một lát sau, vị sư đệ kia vẫn có chút khó tin: “... Sư huynh à, tên Hải Vân Phàm kia không phải chết thật đấy chứ?”

Sư huynh nhìn chằm chằm tầng mây, do dự nói: “Ta lại cảm thấy hắn cố ý, tư thế lúc này bay ra ngoài có chút mất tự nhiên, tuy rằng cách Vân Vụ đại trận, ta cũng không mười phần nắm chắc. Nhưng nếu nghĩ một góc độ khác, gặp phải loại đối thủ không thể thắng này, có lẽ nhảy xuống vách núi còn có một đường sinh cơ.”

“A... A! Sư huynh, hắn động rồi!”

Sư đệ vô cùng vui mừng chỉ vào đám mây lại một lần nữa bay lên.

Đương nhiên Hải Vân Phàm không chết, nếu là chết thì mấy năm nay bí kiếm - Nhu Vân kiếm thuật mà Hoàng thất khổ luyện có thể coi là uổng công.

Thăng tiên đại hội không thu tu giả đã bước lên con đường tu hành, mà Hải Vân Phàm cũng chỉ vừa vận luyện qua võ học ở

thế gian. Tư chất tu tiên của hắn chỉ là tam phẩm, nhưng tư chất võ học lại là nhất lưu, mười hai tuổi luyện Nhu Vân kiếm ra năm sáu phần hỏa hầu, nhờ vào nhuyễn kiếm của tam thần binh Vân Thái thi triển ra, dù là sức mạnh vạn quân cũng có thể ngăn cản được lần tiếp theo.

Một đòn toàn lực của mãnh mã cự thú toàn lực không chỉ hơn vạn quân, nhưng đối với cự thú mà nói, loại côn trùng nhỏ như Hải Vân Phàm cũng không đáng để nó dùng toàn lực, cái mũi dài như cột đá kia hất lên, đủ để khiến người ta tan xương nát thịt... Nếu không vỡ, vậy lại vung lên gấp đôi.

Nhu Vân kiếm của Hải Vân Phàm vừa đúng lúc chặn được đòn thứ nhất của Mãnh Mã, sau đó mượn lực bay xuống vách núi: Ngoài ra, hắn trốn về hướng nào cũng bị cự thú một bước đuổi kịp, chết tại chỗ.

Về phần Trụy Nhại, cũng không phải là vấn đề gì lớn, vách núi Băng Phong cốc quanh năm tuyết đọng, cộng thêm Nhu Vân kiếm hóa giải lực đạo... Mặc dù cuối cùng lực phản chấn làm hắn cơ hồ hộc máu, nhưng, trước sự giữ được mạng của một con tinh quái cấp ba cấp chín, đây là thắng lợi lớn nhất.

Trong đồng tuyết đầu choáng váng đứng dậy, trên mặt Hải Vân Phàm vẫn còn mang theo nét cười nhưng lại có vài phần cay đắng đắc ý. Bảo trụ được mạng là thắng lợi nhưng sau ba lần cúi đầu, đối thủ vẫn như xa không với tới được, Hải Vân Phàm lại không có lá bài tẩy nào, con đường thăng tiên lần này sợ rằng sẽ chấm dứt ở đây thôi.

Đương nhiên, muốn nghĩ thì nghĩ, nhưng cố gắng cuối cùng vẫn phải làm, Hải Vân Phàm giãy dụa từ dưới vách núi trèo lên phía trên từng chút từng chút một. Có thể lực vô hạn của thôn Đào Nguyên này quá quan, ba ngày sau, cuối cùng gã cũng trở lại điểm khởi đầu. Đến lúc này, đám thí luyện giả phía sau gã cũng đã đuổi tới.

Ngoài dự liệu, người đuổi theo này lại chính là thư đồng vương bá của Vương Lục!

Lúc nhìn thấy Vương Trung, gần như Hải Vân Phàm không nhận ra, lần trước gặp mặt, nó vẫn là tiểu thư đồng khúm núm đứng sau lưng thiếu gia, lúc này gặp lại, trên người thiếu niên

này lại có thêm vài phần âm trầm, hình tượng thiếu niên thuần phác trước kia đã không còn sót lại chút gì.

Hải Vân Phàm không bất ngờ, hấn xuất thân từ nhà đế vương. Lần đầu tiên gặp mặt đã cảm thấy Vương Trung này phản khí tăng cốt. Ở trên con đường thăng tiên này, tất cả đều là nơi có khả năng, không thể nào ở lâu dưới người khác được. Kết quả thì sao nhỉ, quả thật không ngoài ý liệu, chia tay cùng Vương Lục, khó trách hiện tại vẻ mặt tang thương, quả nhiên tình yêu khiến người ta thành thực.

Hải Vân Phàm nhìn thấy Vương Trung, Vương Trung cũng nhìn thấy Hải Vân Phàm, chỉ trong nháy mắt, khuôn mặt nặng trĩu kia đã trở thành một nụ cười chân thành thuần phác.

“Đây không phải hoàng tử điện hạ sao?”

Hải Vân Phàm cũng thay bộ dáng tươi cười: Bất kể Vương Trung hay Vương Lục náo loạn, dù sao cũng không liên quan gì đến hấn, đều là đồng bạn đi về phía Băng Phong cốc, hà tất vừa tới đã bày ra vẻ mặt xấu xa?

“Vương Trung? Không ngờ lại gặp được người ở đây.”

Nghe đối phương chuẩn xác gọi tên mình, trên mặt Vương Trung có chút cảm khái, nhưng rất nhanh liền đi vào vấn đề: “Hoàng tử điện hạ ở đây nghỉ ngơi?”

Là hỏi như vậy, nhưng ánh mắt Vương Trung quét qua người Hải Vân Phàm. Áo khoác rách rưới và bùn lầy bám đầy người không nói rõ được sự chật vật của Hải Vân Phàm, hơn nữa đã sớm rời khỏi thôn Đào Nguyên, bị người khác đuổi kịp cũng đủ nói rõ vấn đề.

Hải Vân Phàm cũng không giấu diếm, trực tiếp kể lại những chuyện mình đã trải qua, càng nói sắc mặt Vương Trung càng trở nên khó coi.

Trên đường đi, Vương Trung cũng hao hết tâm khở, dùng hết non nửa phần thưởng lấy được ở Đào Nguyên thôn, vốn tưởng phần còn dư lại có lẽ đủ chống qua cửa ải cuối cùng, nhưng nghe Hải Vân Phàm miêu tả, Vương Trung biết đại khái không chơi.

Hấn cũng không giấu diếm gì: “Ta lấy được năm tấm Ân Thân Phù từ Đào Nguyên thôn, nhưng nếu vượt quá ba thước sẽ bị

phát hiện, cũng không thể che giấu mùi và âm thanh... Nếu theo như điện hạ nói, con cự thú kia chặn đường phía sau, ta nghĩ Ân Thân Phù có lẽ không có tác dụng gì.”

Hải Vân Phàm nói: “Cho dù né được con thú khổng lồ kia cũng không được, ta cảm thấy cửa ải này nhất định phải nghĩ biện pháp đánh bại nó mới được, đơn thuần lảng tránh là không được tán thành.”

“Đánh bại? Nói đùa gì vậy, người không tu hành, sao có thể đánh bại loại quái vật này?” Vương trung thực khó tin.

Hải Vân Phàm giải thích: “Lực lượng lợi dụng hoàn cảnh vẫn có thể làm được, ví dụ như dẫn dụ nó rơi vào vách núi, tìm kiếm tinh quái vùng phụ cận tranh đấu, thí luyện giả lại ngồi làm ngư ông đắc lợi... Còn nữa chính là dưới điều kiện cực đoan này mà tìm kiếm sự đột phá của bản thân. Cách nào cũng có.”

Vương Trung cười cười không trả lời, lời của Hải Vân Phàm vừa rồi khiến hắn nhớ tới thiếu gia phục vụ ban đầu, trong lòng có chút không thoải mái.

Hải Vân Phàm tiếp tục nói: “Nhưng trước đó ta đã thăm dò qua, con cự thú kia rất thông minh, hơn nữa thời gian nó sinh sống ở Băng Phong Cốc so với chúng ta còn lâu hơn, muốn thiết kế cạm bẫy cho nó sợ là rất khó, hơn nữa thực lực lại vượt xa những con tinh quái khác ở nơi này, ngư ông đắc lợi cũng không được... A, khó trách mấy trăm năm qua đều chưa thành công.”

Vương Trung nhin không được nói: “Mấy trăm năm trước đây không có cửa ải Đào Nguyên thôn, lần này có đạo cụ tiên gia của Đào Nguyên thôn ban thưởng, chưa chắc không có cơ hội.”

Hải Vân Phàm hơi buồn cười: “Chỉ bằng Ân Thân phù của ngươi thôi à?”

“Đương nhiên không chỉ mình ta, phía sau còn có mấy bằng hữu của ta đây.”

Cuối cùng Hải Vân Phàm cũng lấp bắp kinh hãi.

Đường phía sau Đào Nguyên thôn có bốn đến năm đường, Đào Nguyên thôn có thể thông quan khoảng chừng mười ba

mười bốn người, trung bình một chút, trên đường có lẽ chỉ có ba bốn người, nhưng nghe khẩu khí Vương Trung, con đường Băng Phong Cốc này, hình như nhân số đặc biệt hơn nhiều ah...

Hơn nữa, đã tìm được tổ chức sao? Khó trách lại cùng Vương Lục náo loạn, thì ra là có chỗ dựa không sợ hãi. Lúc này xuất hiện trước mặt ta, hẳn cũng là tiên phong dò đường. Bất quá, có thể làm cho Vương Trung cam nguyện bỏ qua chủ tử ban đầu, sẽ là ai đây?”

Không bao lâu, đáp án được công bố.

Ngoài dự liệu, trong tình lý này, người lôi kéo Vương Trung chính là hoàng tử Chu Tần của Đại Minh quốc ở Thương Khê châu.

Ở trên đại lục Cửu Châu, Đại Minh Quốc chỉ có thể coi là quốc gia cấp năm, đừng nói so sánh với Vân Thái đế quốc, cho dù ở trong nước phụ thuộc Vân Thái cũng không được xếp hạng ba hạng đầu. Nhưng chính loại tiểu quốc lực bình bình như thế này, thành viên hoàng thất của họ mới đặc biệt giỏi về kinh doanh giữa con người, hơn nữa Vương Trung đúng là xuất thân từ Đại Minh Quốc, đối với hoàng thất của bản quốc sẽ có bản năng kính sợ, chỉ cần hoàng tử tận lực lôi kéo, loại tiểu hài tử Vương trung mười mấy tuổi căn bản dễ như trở bàn tay.

Về phần hai người vây quanh bên người Hoàng Tử Chu Tần, cũng đều là quý tộc hiển hách đến từ các quốc gia, trong đó còn có thể lực mạnh hơn Chu Tần, lúc này lại cam nguyện cho hắn cầm đầu, có thể thấy được bản lĩnh của Chu Tần.

Đương nhiên, Chu Tần có bản lĩnh hơn nữa thì nhìn thấy loại người mạnh mẽ như Hải Vân Phàm thì cũng cung kính cung kính, sau khi hàn huyên xong thì hai bên lại vào vấn đề chính để thương lượng đối sách.

Chu Tần nói: “Thống cùng một chút hiện ra tài nguyên đi... Linh Kiếm Phù mười lăm tấm, về Mộng Linh một cái, ẩn thân ba tấm, Nhuyễn Thạch tán bao, Bách Điều Dịch một cái... Ồ, còn có hiệu lực dùng hết sức hàng đầu thảo nhân.”

Hải Vân Phàm nhún vai, ý bảo đối phương nói tiếp.

“Ngoài ra, mỗi người đều có đặc biệt ban thưởng khác nhau, ví dụ như thể lực vô hạn, lực lượng tăng gấp bội... Nếu đơn đả độc đấu, tin tưởng giống như Hải Vân Phàm điện hạ, có thể đi tới nơi này chính là kỳ tích, nhưng nếu hiệp tác đoàn kết sẽ có hy vọng thông quan.”

Hải Vân Phàm gật đầu tán thành, bổ sung thêm: “Ít nhất là trong cửa ải này, chúng ta không có quan hệ cạnh tranh, mục tiêu của mọi người đều giống nhau.”

“Không sai, chỉ cần đánh bại được con cự thú kia, tất cả chúng ta đều sẽ trở thành đệ tử nội môn Linh Kiếm phái. Có cạnh tranh gì, đợi đến khi nhập môn rồi hãy nói.”

Vương Trung cũng cười nói: “Hơn nữa, năm người chúng ta có thể gặp nhau trên con đường này, cũng thật sự là duyên phận, một con đường bình thường chỉ có hai ba người. Chúng ta nhiều người lực lượng lớn, nhất định có thể thuận lợi qua ải!”

“Ha ha, đúng vậy, nhiều người sức mạnh.”

Định ra điều chỉnh, kế tiếp chính là kế hoạch tác chiến. Kế hoạch rất đơn giản, tất cả mọi người đồng loạt ra trận, Hồi Mộng Linh thôi miên, đá mềm phá vỡ phòng ngự, trăm cây sáo kêu gào quấy rầy, sau đó, tất cả mọi người đều cầm linh kiếm phủ, nhắm vào chỗ yếu hại tập hợp hỏa.

Dựa vào tính toán của Hải Vân Phàm, bộ dáng này có thể hơn bảy phần đánh gục con mãnh mã— chung quy là bị người cô hạ phẩm. Nếu là tinh quái tam cấp cửu phẩm, một phần thắng bọn họ cũng không có.

Sau khi lập kế hoạch, việc này không nên chậm trễ, kéo dài lâu sẽ khiến hiệu quả đầu hàng biến mất, bọn họ cũng chỉ có thể ôm hận vào kết cục.

Tiếp đó, Hải Vân Phàm dẫn đường, một nhóm năm người cẩn thận tiếp cận huyết động nghỉ chân mãnh mã, dọc theo đường cũ đi qua chỗ rẽ, Hải Vân Phàm lại lần nữa gặp phải con cự thú băng tuyết khiến mình không thể không nhảy xuống sườn dốc kia.

“Chờ một chút... Là ta hoa mắt sao?”

Hải Vân Phàm dùng sức dụi dụi con mắt, suýt nữa thì móc con mắt của mình ra.

“Hay là nói, roi từ vách núi xuống làm cho đầu ta choáng váng, phán đoán không chắc chắn kích cỡ?”

Sự kinh ngạc của Hải Vân Phàm không phải là nguyên nhân bởi vì, con cự thú đang chiếm cứ sơn động cách đó hơn trăm mét, hình thể giống như biển lớn gấp đôi!?

Hình thể nguyên bản cao mười trượng, đơi đầu bù cỏ có hiệu quả, chiều cao chỉ có bảy trượng, chiều cao như thế nào bây giờ cũng cách mười lăm trượng, băng lãng trên người cũng trở nên càng thêm sắc bén, lông tóc thật dài bao trùm xuống, cơ bắp tựa hồ bành trướng mấy vòng, khiến cự thú càng thêm khô ngô, tính công kích càng đòi dào!

Còn mấy người đứng sau lưng Hải Vân Phàm nhìn thấy cảnh này cũng không khỏi sợ hãi kêu lên: “Đây... đây là vật gì vậy?!”

“Muốn chúng ta đối phó loại đại gia hỏa này? Rõ ràng là đưa trà cho nó!”

“Điểm Hóa Thạch tán mà ngay cả một cây băng lãng nó cũng không hóa được?!”

“Cầu xin hỏi linh kiếm phù kia có thể làm cho nó hơi ngứa mắt một chút được không?!”

Trong lúc kinh hãi, Chu Tàn mạnh mẽ xoay người nhắc Hải Vân Phàm dậy: “Ngươi không phải nói tên kia đã bị ngươi làm suy yếu ít nhất ba thành trở lên sao?!”

Hải Vân Phàm cũng cười khổ, trong lòng thì chửi ầm lên: Chuyện như vậy thì cần gì phải gạt người chứ? hại chết đồng đội chẳng lẽ y được thêm phần hay sao? Động não suy nghĩ một chút thì chết được sao? Rõ ràng là gặp phải quái vật tinh quái rồi mà!

Quái vật tinh quái biến hóa tại tu tiên giới cũng không phải chuyện hiếm thấy, tinh quái vô tình cắn nuốt thiên linh địa bảo, nhiều năm khổ tu một khi đốn ngộ, hoặc là chải bớt bệnh phù lâu năm... Cũng có thể khiến tu vi tinh quái tăng vọt trong một đêm..., Hơn nữa mức độ tăng trưởng có thể dị thường dọa người, từng có tiểu yêu hồ yêu tu hành một đêm một đêm từ

tiểu yêu cấp ba lột xác thành Cửu Vĩ Hồ khai ngoại cấp sáu, bây giờ con ma lang Tây Di từ bảy trọng đến mười lăm trọng, đã xem như là giá lương tâm rồi.

Tuy nhiên nói đi cũng phải nói lại, hồ yêu kia gặp phải một lão quái Nguyên Anh si tình, cam nguyện tự tổn hao tu vi cùng song tu mới tăng vọt tu vi. Con mãnh ma này có bộ dạng mặt dữ tợn nghiêng ngả, linh kiếm phái vị sư huynh nào có khẩu vị nặng muôn qua lại với nó? Xin đứng ra cho mọi người chiêm ngưỡng một chút.

Hiển nhiên dị biến có nguyên nhân khác.

“Đây là làm cái quỷ gì vậy!?”

Trên đám mây, Phong chủ Phiêu Miêu của Lật Phong nổi trận lôi đình: “Tên nào khôn kiếp nào lại thay đổi Băng Phong Cốc thế? Con Mã Mãnh Tam cấp chín còn chưa đủ mãnh liệt sao? Nếu không đem nó thăng lên Tam cấp ba, một cước có thể nghiền chết một tu sĩ Trúc Cơ mới hài lòng? Ngươi cứ căm ghét người mới đến vậy sao?”

Trước người Lưu Hiến, một đám đệ tử hắc bạch mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, cúi đầu không nói, Phong chủ tuy rằng chửi ầm lên, nhưng hiển nhiên không phải chửi người của phe mình trên ngọn Phiêu Miêu... Lần đại hội thăng tiên này, có quyền hạn sửa chữa Thăng Tiên đồ, ngoại trừ chương môn hình như cũng chỉ có người đó...

Quả nhiên, Lưu Hiến Chính đang thao thao bất tuyệt, một giọng nữ bất bình tức giận truyền tới phía sau y.

“Sư huynh ngươi lại nói linh tinh nữa. Ta phát hiện từ khi ngươi đại thành Kim Đan, tính tình sau khi sinh ra Nguyên Anh trở nên nóng nảy, chẳng lẽ là nổi uất ức sau khi sinh ra?”

Lưu Hiến suyt chút nữa tức giận tới mức nguyên thân phân liệt, xoay người lại đưa tay chỉ vào bạch y nữ tử: “Hôm nay ngươi không giải thích rõ ràng cho ta, ta phải đến trước mặt chương môn đòi một lời giải thích!”

Cô gái cười nhạt: “Nói đúng? Được, ta sẽ cho ngươi một câu trả lời hợp lý! Thăng Tiên đồ này đích thực là do ta động thủ

sửa đổi, nhưng cải biến của ta chỉ khiến cho Thăng Tiên đồ càng thêm nhân tính hóa mà thôi!”

Lưu Hiến bị sự vô sỉ của đối phương chấn nhiếp, cả người run rẩy xoay qua chỉ vào đám mây: “Tam cấp tam phẩm, cái này là do nhân tính của người hóa!?”

Kết quả cô gái kia không cho là hồ thẹn chút nào, ngược lại dương dương đắc ý cười nói: “Không sai. Lúc Hải Vân Phàm một mình xông quan, con mãnh mã này là tam cấp cửu phẩm, hiện giờ bọn họ tập hợp đội ngũ năm người, thực lực của mãnh mã đương nhiên phải điều hòa không ít, đây là chúng ta thường nói, nhiều người lực lượng lớn đó!”

Lưu Hiến quả thực quỳ xuống: “Người mẹ nó... Thí luyện giả nhiều người, cho nên lực lượng tinh quái lớn!?”

...

21

Người của bạch y nữ tử sức lực lớn, suýt nữa khiến Lưu Hiền phun máu.

Nhưng mà chuyện này còn chưa xong, liền nghe cô gái kia lại khoe khoang: “Ta đã đem Băng Phong cốc, Xích Tích sơn, Thanh Vân phong... Cũng đã gia nhập quy định lực lượng nhiều người, hiện tại Thăng Tiên đồ hoàn toàn ngăn cản được chiến thuật của Nhân Hải, công năng càng ngày càng hoàn thiện, trình độ nhân tính hóa lại sáng tạo cao mới! Thế nào, có phục khẩu phục hay không?!”

Đúng là đã tâm phục, nếu không phục nữa e là tâm cơ cũng khó kìm nén.

Lưu Hiền nỗ lực dập tắt lửa giận, chiến ý huyền băng trong Ngọc phủ mát lạnh, tiên tâm điên cuồng chuyển động lãnh lãnh.

“Sư muội, ta không quan tâm. Xảy ra chuyện gì, muội đi báo với Chương Hình sư huynh, Chương môn sư huynh đi đi!”

Lưu Hiền phát tay áo rời đi, các đệ tử đưa mắt nhìn nhau, lại nhìn khuôn mặt dạt dào hứng thú của Ngũ sư thúc... chả mấy chốc, dưới sự dẫn dắt của mấy vị sư huynh, tất cả đều xám xịt bỏ chạy mất dạng, chỉ để lại hai huynh đệ phụng mệnh theo dõi tại chỗ ngồi không yên.

Ngũ sư thúc cũng không để ý tới hai người kia, chỉ đứng bên vách núi, chăm chú nhìn mây biến hóa. Vân Vụ đại trận ngăn cách khiến cho đệ tử bình thường chỉ có thể nhìn thấy hình dáng ban đầu của đám mây, nhưng trong mắt vị trưởng lão này, không thể nghi ngờ là có thể nhìn thấy càng nhiều nội dung hơn.

Nhưng không bao lâu, nữ tử vô cùng thất vọng mà lắc đầu.

“Ồ, một đám ô hợp, lực lượng tăng phúc sau khi đoàn đội hóa còn chưa kịp tinh quái, thật là phế vật.”

Sư huynh đệ bên cạnh nghe vậy toàn thân run rẩy, không khỏi cảm thấy may mắn vì năm xưa mình là sư phụ Lưu Hiền Vân

Du nhìn trúng thu về môn hạ, không đi con đường thăng tiến vô nhân tính này.

Tam cấp chín đến tam cấp tam phẩm, mặc dù chỉ là thăng lục phẩm cùng một cấp bậc, nhưng thực ra cường độ ít nhất tăng lên ba bốn lần, mà nhân số thí luyện giả cũng chỉ nhiều gấp bốn lần mà thôi, dựa theo ý tứ của Ngũ sư thúc, tựa hồ phải vượt qua quan hệ tuyển mới có thể làm cho nàng hài lòng, mẹ nó nói giỡn à, cũng không phải đập bấc đầu thất tinh trận!

Cô gái nhìn một lúc rồi mất hứng thú: “Đám người này không trông cậy gì nữa.”

Sau đó nàng quay người rời đi, mà huynh đệ Hắc Bạch sư muội trắng bên cạnh nàng liếc nhau một cái, đều cười khở.

Sư đệ nói: “Ý nghĩ của Ngũ sư thúc thật khó có thể lý giải, ta thấy mấy người này tố chất cũng không tệ lắm, nếu bọn họ không trông cậy vào, lần Thăng Tiên đại hội này không phải là muốn uống công sao?”

Sư huynh cũng nói: “Đúng vậy a, may mà Ngũ sư thúc còn tham dự toàn bộ hành trình, chạy trước chạy sau... Ta nhập môn hơn hai mươi năm, lần đầu tiên còn thấy Ngũ sư thúc nhiệt tình như vậy, nhưng cuối cùng nếu chọn không được một người, mặt mũi của nàng cũng không tốt a.”

Trong khi hai người đang nói chuyện, chợt nghe phía sau truyền đến thanh âm của một người.

“À, các ngươi không cần lo lắng, chắc chắn có người vượt ải... Mẹ nó, đó là người dũng mãnh cũng không ngăn được.”

Nghe được thanh âm này, hai huynh đệ Hắc Bạch sư muội suýt nữa sợ tới mức rơi xuống sườn núi bỏ mình.

“Ngũ, Ngũ sư thúc khỏe chứ!”

Nữ tử lại không để ý tới hai tiểu bối này, chẳng qua nhớ tới thiếu niên gần như bị lừa kia, gãi đầu một hồi.

Sư huynh đệ hai người thấy sư thúc vô ý trách phạt, thở phào nhẹ nhõm, sư huynh lớn mật hỏi: “Sư thúc, người mạnh người nói là ai?”

“Còn có thể là ai?” Ngũ sư thúc hỏi: “Các ngươi ở chỗ này nhìn chăm chăm lâu như vậy, ai mạnh ai yếu còn không nhìn

ra?”

Mạnh yếu đương nhiên chỉ nhìn qua là hiểu, nếu như nói đám người Chu Tần thật sự rất mạnh, vậy thì hiển nhiên Hải Vân Phàm đã mạnh rồi, về phần một kẻ hậu phát chế nhân nào đó, vừa vặn từ trong thôn Đào Nguyên đi ra, vừa đúng lúc đi vào thí luyện giả của Băng Phong cốc., Đó là cường giả gian lận. Nhưng mà cường đại thế nào, trước khi tu hành, chống lại con trâu cấp ba cấp ba, chẳng lẽ còn có thể nghịch thiên sao? Nếu đổi thành Xích Tích Sơn, Thanh Vân Phong mấy tinh quái kia chưa bị cường hóa, có lẽ còn có khả năng thông quan, nhưng hiện tại sao... Có lẽ thật sự là thiên ý? Mà căn cứ lấy lòng tin của Ngũ sư thúc là gì?

Nghĩ như vậy, sư đệ bỗng nhiên linh quang lóe lên: “Sư thúc, chẳng lẽ người là khen thưởng Đào Nguyên thôn?”

Ngũ sư thúc nhìn hẩn một cái: “Nói nhảm, không thì còn có thể là cái gì chứ? Mấu chốt của toàn bộ con đường thăng tiên là ở Đào Nguyên thôn. Mấy trăm năm trước đầu lão đồ cổ đầu óc rút gân, đem cấp hai viết thành cấp ba, triệt để đoạn tuyệt thăng tiên lộ, không cấp cho lũ nhóc con này chút tiện lợi nào., Lại thêm năm trăm năm nữa cũng đừng nghĩ tới chuyện có người đi thông. Lại nói các tiên bối trong lúc nhất thời nhưc đầu, mấy trăm năm sau các chưởng môn đều hoàn toàn là não tàn, biết rõ sai sai đều là sai, nói cái gì tổ tông chi pháp không thể thay đổi, tổ tông nào nói vị trí trưởng lão Thiên Kiếm đường nào nói phé là có thể phé hả?!”

Ngũ sư thúc gan to bằng trời ở môn phái, nhưng tổ hai người Hắc Bạch nào có khí phách của người ta, nhất thời câm như hến, ai dám đáp lời?

Qua một hồi lâu, sư đệ nhin không được lại hỏi: “Đám đạo cụ kia đều là tâng phẩm của sư thúc sao?”

Theo sư đệ thấy, nữ tử áo trắng là trưởng lão môn phái cao quý, những pháp khí bất quá bảy tám phẩm này tự nhiên là hạ bút thành văn, chỉ không biết là cất giữ vật gì, mới có thể khiến một người không tu hành đi chống lại ma mút cấp ba cấp ba Tây Di.

Kết quả Ngũ sư thúc trả lời với lý lẽ vô cùng đương nhiên: “Sao có thể là ta tự móc hầu bao ra được? Đương nhiên là trực

tiếp liên thông nhà kho của môn phái, tên chương môn ngu ngốc kia ngay cả trưởng lão bổ sung cũng không thể phát ta, bây giờ ta chỉ hận không thể xuống núi đánh cướp.”

Hai người hắc bạch nhìn nhau, ai cũng nói không ra lời.

Ngũ trưởng lão Thần Long của môn phái thấy đầu không thấy đuôi, kể cả các sư huynh đã nhập môn hơn hai mươi năm, ngày thường cũng hiếm thấy hình dáng trưởng lão, nhưng không thể ngờ được người này quả không hổ danh sư phụ... cái gì đó.

“Như vậy Ngũ sư thúc, dựa theo thiết kế của ngươi, cái tên Vương Lục kia, có thể lấy được pháp khí gì? Có thể chống lại con mãnh mã tam phẩm, dù thế nào cũng phải là pháp khí nhị phẩm chứ? Nhưng không có người tu hành, làm sao có thể sử dụng được?”

Ngũ sư thúc cũng có chút buồn bực: “Ta cũng không rõ lắm, bởi vì chương môn ngu ngốc không cho phép ta trực tiếp nhúng tay vào kho hàng của môn phái, cho nên ta chỉ thiết kế một công thức tính toán công thức, căn cứ vào đạo cụ tự động lấy ra từ trong thương khó. Hiện tại đám ô hợp này phần lớn là ở trong vòng ba năm ngàn, về phần tiểu tử kia., Nửa đoạn nhiệm vụ của hắn ta còn chưa hoàn chỉnh, nhưng chắc hẳn cũng phải được ba năm vạn điểm, đừng nói là pháp khí nhị phẩm, pháp bảo cửu phẩm cũng đổi được. Đến cấp bậc pháp bảo, có thể không ý lại vào chủ nhân tu vi., Tự chủ phóng thích, những thứ này tại dưới chân núi là bảo vật vô giá, nhưng kho chứa Linh Kiếm phái có thể nhiều như lông trâu, tiểu tử kia vận khí không quá tệ, luôn có thể lấy được một hai kiện, đến lúc đó cần thận nghĩ lại biện pháp, tỷ lệ thắng con voi ngu xuẩn này có lẽ có bảy tám phần.”

Nghe được thiết kế đoán như vậy, hai sư huynh đệ đều hít một ngụm lương khí.

Phân thắng bảy tám phần nghe được không nhiều lắm, nhưng trong mấy trăm năm, thiên hạ có bao nhiêu anh tài trở về trước cửa ải này, thiếu niên xuất thân sơn dã này lại có bảy tám phần khả năng chiến thắng... Quả thật là người thân có đại tiên duyên.

Nếu thật có thể để cho hấn vào cửa, cần tu khổ luyện hơn mười hai mươi năm, đừng nói là đệ tử nội môn, sợ là chân truyền cũng có nhiều khả năng! Nghĩ tới đây, hai huynh đệ Hắc Bạch không khỏi lộ vẻ hâm mộ.

Đúng vào lúc này, đám mây lại một trận biến hóa, ba người đều xem cẩn thận, nguyên lai là sau khi tiến vào Băng Phong cốc, Vương Lục trú ngụ hồi lâu, rốt cục cất bước đi về phía trước!

Một bước này vượt qua Vạn Thủy Thiên Sơn, trùng trùng điệp điệp nguy hiểm, lúc đặt chân Vương Lục đã ở trước một đạo quan ải cuối cùng của Băng Phong cốc! Người đi trước vất vả khổ cực, có pháp khí tương trợ, tốn mười ngày mới đi xong, Vương Lục lại một bước tới! Đi tới bên cạnh đám người Hải Vân Phàm đang tổ chức hội nghị tác chiến khẩn cấp.

Một bước này, đừng nói là làm cho đám người Hải Vân Phàm sợ tới mức tinh thần suy tụt chút nữa bị phân liệt, cái cảm của sư huynh đệ trên mây lập tức trật khớp, ngay cả bản thân Vương Lục cũng run lên.

“Mẹ kiếp! Đây là đâu vậy?!”

Về phần Ngũ sư thúc đang ngắm phong cảnh ở Phiêu Miêu Phong, thì biến sắc: “Đậu xanh! Hay là Lý Vân Ngoa?”

Tổ hai người Hắc Bạch bên cạnh đồng thời kêu lên sợ hãi: “Mẹ kiếp! Cái gì? Lý Vân Ngoa!”

Dù cho sư đệ mới nhập môn không quá năm năm, cũng đã nghe qua tên tuổi của Lý Vân Ngoa, đây chính là ngũ phẩm linh bảo trân quý của Linh kiếm phái, Linh Bảo!

Tầng lớp pháp bảo cao hơn, cho dù là linh bảo cửu phẩm cũng đủ khiến Kim Đan chân nhân bình thường chém giết đến mức đầu rơi máu chảy, càng không nói tới ngũ phẩm linh bảo tổ tiên Linh kiếm phái tự tay luyện chế ra. Tu tiên giả tầm thường, không có Kim Đan đỉnh phong chỉ sợ tế luyện không nổi.

Nhưng mà sư huynh đệ còn chưa kịp buồn bực, căn bản này căn bản không có Vương Lục tu hành căn cơ, làm sao phát động ngũ phẩm linh bảo, dị biến lại phát sinh.

Vương Lục trong hạp cốc, một bước liền lướt qua thiên sơn vạn thủy, chẳng những trước mặt nhiều thêm đám người quen như Hải Vân Phàm, cũng có thêm một đầu hung hãn lệ thú đang ở trạng thái chọc giận, thân cao hơn mười lăm trượng!

Ở đại lục Tây Di, một con Băng Tuyết Mãnh Mã dị biến đủ để phá thành diệt bang, lần đầu thấy vật ấy, Vương Lục thất kinh, luống cuống tay chân rút một thanh trường kiếm bên hông ra, ý đồ tự vệ.

Sau đó, kiếm quang lập loè, làm mọi người hoa cả mắt.

Trên đám mây, lại là ba tiếng chết tiệt.

“Huyền Sương Kiếm!?”

Linh kiếm phái, tàng kiếm tất nhiên rất nhiều, Huyền Sương Kiếm này có lẽ xếp hạng không đến mấy, nhưng cũng là tam phẩm linh bảo tiếng tăm lừng lẫy, mượn thiên thời địa lợi trong Băng Phong cốc, uy lực khó khăn bằng nhất phẩm linh bảo, đủ để trở thành trấn phái chi bảo của một môn phái tam phẩm!

Nhưng lại không hề nghĩ, bị Vương Lục tiện tay rút ra!

“Ngũ, Ngũ sư thúc, người không phải nói tôi đa chi có pháp bảo cứu phẩm sao? Làm sao ngay cả Linh Bảo cũng có thể xuất hiện rồi!? Còn là hạng ba nữa chứ!?”

Ngũ sư thúc cũng là trong lòng hơn một vạn cái chết tiệt: “Con mẹ nó ta cũng muốn biết à!”

Sau đó, Vương Lục cầm trong tay trường kiếm dài ba thước, hoàn toàn không cảm giác được lưỡi dao sắc bén trong tay mình đủ để phá núi phá đá, cứ như vậy nhẹ nhàng vung xuống.

Tam phẩm Linh Bảo rơi vào tay phàm nhân, theo lý như sắt thường, kích phát không ra nửa phần linh diệu. Nếu người luyện bảo không cảm đoán, khả năng trong nháy mắt rút sạch tinh khí chủ nhân, biến hẳn thành một cỗ cây khô.

Nhưng mà một kiếm này của Vương Lục chém xuống, trước người là kinh phong cuốn tới, băng tuyết nổi lên. Gió tuyết gào thét, kiếm quang Huyền Sương càng lớn thêm vài phần, xuyên thẳng qua bầu trời hàn sương huyền băng che khuất bầu trời. Chỗ con Mã mạnh mẽ đứng của dị chủng chính là chỗ

huyền băng vạn năm ngưng kết lại, dưới sự tấn công của kiếm quang lại vỡ ra tầng tầng. Sau đó, băng vỡ đất nứt vỡ vụn thành những hạt nhỏ, từng hạt lại hóa thành những hạt nhỏ bé, cho đến khi biến mất.

Hết thấy những thứ này giống như là thời đại mạt pháp, thiên địa rời khỏi.

Cũng không biết trải qua bao lâu, đợt bão táp lắng xuống, con cự thú cao mười lăm trượng kia sớm đã không thấy tăm hơi đâu cả, đồng thời biến mất, còn có sông băng trăm trượng trước người Vương Lục, cánh đồng tuyết ngàn dặm.

Mũi kiếm chỉ tới là một vùng non xanh nước biếc, sương mù mờ mịt, tuy không biết là chỗ nào nhưng tóm lại không phải là Băng Phong cốc.

...

Trên thực tế, Lục Thủy Thanh Sơn trước mắt Vương Lục hoàn toàn chính xác không phải cảnh sắc của Băng Phong Cốc. Băng Phong Cốc là nơi cao nhân Linh Kiếm Phái dùng đại thần thông luyện nhập vào một động phủ trên Phiêu Miểu phong, nhìn như vô biên vô ngần, kỳ thật lại có giới hạn của chính mình., Nơi đây dùng để thí luyện những đệ tử không tu hành trên núi Phiêu Miểu kia, mạnh nhất trong động phủ cũng chỉ có tinh quái cấp ba, giới hạn này cũng không tạo ra quá rắn chắc, tiết kiệm chi phí. Không ai nghĩ tới có người cầm trong tay linh bảo cấp ba lại toàn lực phát động ở chỗ này?

Cho nên, lỗ hồng cực lớn trước mắt của Vương Lục cũng vô cùng hợp tình hợp lý. Dưới một kích toàn lực của linh kiếm, bích chương của Băng Phong Cốc vỡ vụn, lộ ra cảnh sắc ngọn núi mờ mịt.

Uy lực một kiếm đến nước này, ngay cả bản nhân Vương Lục cũng tuyệt đối không ngờ tới, há mồm cứng lưỡi nhìn chỗ không gian đứt gãy giao thoa phía trước, vẻ mặt mờ mịt.

Khi rương báu của Đào Nguyên thôn mở ra, hẳn có thể khẳng định thứ trong rương tất nhiên sẽ là thần binh lợi khí, dù sao cũng là ban thưởng hoàn mỹ che giấu nhiệm vụ nha... Nhưng thần binh lợi khí cùng thần binh lợi khí cũng có khác biệt, chẳng qua là xông vào nhập môn kiếm của Linh Kiếm phái người ta mà thôi, tối đa cũng chỉ là tiểu thần khí sơ kỳ, thực sự từ trong rương ném ra Hiên Viên Kiếm, vậy nhất định là làm mùa xuân rồi.

Kết quả là khi hắn tiến vào Băng Phong cốc, mới phát hiện xuân mộng tựa như thật, một bước vượt qua vạn sông ngàn núi, một kiếm đánh chết mãnh mã dị chủng. Vương Lục cảm giác mình giống như khoác lên một loại chiến bào thần kỳ nào đó, trên đường thăng tiên đã không gì không làm được.

Bất quá, Vương Lục thật vất vả mới lấy được đánh giá hoàn mỹ ở Đào Nguyên thôn, đang chuẩn bị cầm lợi khí trong tay giết cho thống khoái, lại không nghĩ rằng một kiếm này mặc

nhiên sáng khoái, nhưng cũng giống như nhanh một chút, căn bản không được sáng khoái a!

Hay là, đây cũng là một khâu giữa con đường thăng tiên? Từ xưa thánh hiền đều tịch tịch, đây là đã sớm thể nghiệm sự tịch tịch vô địch, lấy chùy luyện hướng đạo tâm? Ồ, nói như vậy, chỗ cao chỗ không thể lạnh, quả thực khiến người ta thần thức!

Nghĩ như vậy, trong lòng Vương Lục cảm khái ngàn vạn, trên tay buông lỏng, Huyền Sương Kiếm kia liền rơi xuống đất.

Leng keng một tiếng, thân kiếm và huyền băng cứng rắn va chạm vào nhau. Sau một khắc, linh kiếm không gì không phá nổi hóa thành mảnh vỡ đầy đất.

Vương Lục kinh ngạc vạn phần, cúi đầu nhìn hài cốt của Huyền Sương Kiếm. Một lát sau, hấn thở dài, nhẹ gật đầu.

Chung quy không có khả năng thật sự tặng cái loại pháp bảo đủ hủy thiên diệt địa đó cho mình, sau khi chém giết tinh quái, năng lượng liền khô kiệt, hóa thành mảnh vụn, hiển nhiên đây là đạo cụ một lần, chuyên môn dùng để mình thuận lợi qua ải, là đạo cụ của nhiệm vụ.

Thiết kế này mặc dù có chút cực đoan, nhưng đích xác xảo diệu tuyệt luân, thiết kế là nhân tài, chẳng những có linh cảm, mà còn có quyết đoán.

Ngẫm lại, Khương Vọng đem loại đạo cụ hủy thiên diệt địa này, yên tâm mà to gan giao vào tay đám thí luyện giả, không sợ xảy ra sự cố gì sao? Chắc chắn, thật quyết đoán, ta thích.

Đang nghĩ như vậy, bỗng nhiên một đạo kim quang từ phía trước lục thủy thanh sơn mà đến, tốc độ thật nhanh, trong chớp mắt từ chân trời tiêu quang điễm hóa thành hình người, rơi vào trước người.

Vương Lục trừng mắt nhìn, thấy rõ ràng là một nữ tử trẻ tuổi mặc áo bào trắng, sạch sẽ lưu loát, khoảng hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, khí chất như trẻ con thiếu nữ, cũng có vài phần quyến rũ của nữ tử thành thực, mặc dù không phải là khuynh quốc khuynh thành, nhưng cũng là một mỹ nhân hiếm thấy...

Vương Lục vừa đánh giá được một nửa, trong lòng liền liên tiếp khen ngợi bạch y nữ tử này, liền nghe được một tiếng kêu

khiến cho người ta sờn tóc gáy.

“Mẹ kiếp! Quả nhiên nát rồi!”

Chỉ thấy bạch y nữ tử như cha mẹ đang lê lét quỳ gối bên chân Vương Lục, tay cầm hài cốt Huyền Sương Kiếm muốn khóc.

“Ông trời muốn diệt ta mà!”

Thanh âm thê lương này khiến Vương Lục suýt nữa ngã ngồi xuống đất: “Mẹ kiếp? Nhìn không ra là một nữ hán tử!?”

Nhưng không kịp nghĩ nhiều, nữ nhân áo trắng kia đột nhiên đứng lên, xách cổ áo Vương Lục lên: “Nói, có phải chương môn ngọc nghéch phái ngươi tới chơi ta không?!”

Vương Lục Đầu hận không thể có một trăm con ngựa bùn đạp loạn xạ, trong lòng thầm nghĩ nữ tử này quả nhiên bực hãn, không những hung hãn, hơn nữa còn Bru. Trước khi nói chuyện không nói câu sau, bộ dáng hoạt bát giống như nữ ngọc tẩu hỏa nhập ma... Chẳng lẽ nàng chính là thịt công cộng của Linh Kiếm phái sao?

Thấy Vương Lục mờ mịt không biết làm sao, nữ tử cũng lười nói nhiều, buông ra, nhìn chằm chằm Huyền Sương Kiếm tàn hài, thần sắc bi thương dần dần thu liễm, thần sắc chuyển sang chuyên chú.

“Mẹ nó, nhất định phải đẩy chuyện này ra... Đúng, chỉ nói là chuyện tốt Lưu Hiền Hành làm, lý do gì cho ta suy nghĩ...”

Vương Lục làm bộ không nghe thấy gì, hỏi: “Xin hỏi vị tiền bối này, tinh quái thủ quan của Băng Phong cốc bị tru, thông lộ đi tới Phiêu Miểu phong cũng bị mở ra, ta... Có phải đã tính qua việc kiểm tra rồi không?”

Nữ tử sững sốt, lập tức cười lạnh nói: “Đúng vậy, vượt ải... Không chỉ là ngươi, lần này, tất cả mọi người, đều vượt qua ải!”

Trong khi nói chuyện, non xanh nước biếc ở phương xa liên tiếp vang lên tiếng nứt vỡ, một lát sau, chỉ thấy bên cạnh lỗ thủng lại nhiều thêm mấy lỗ hồng, phân biệt lộ ra: biển lửa dung nham, sương mù xanh mờ mịt, quỷ ảnh trùng trùng...

Hiền nhiên, đó là Xích Tích sơn, Thanh Vân phong, U Minh đạo - cũng chính là mấy ngã rẽ cuối cùng trên con đường

thăng tiên. Bây giờ chúng liên kết cùng nhau, cùng nhau mở ra con đường dẫn tới trọng điểm.

Bạch y nữ tử lạnh như băng nói: “Thật không tệ a, một kiếm đánh xuyên tứ đại động phủ, người xem như nổi danh nha.”

Nói đến phần này, Vương Lục cũng rõ ràng giống như xảy ra sự cố gì đó, không khỏi buồn bực nói: “Vừa rồi ta một kiếm đánh ra thiên địa ngoan ngoãn, chẳng lẽ không phải do thiết kế của người thiết kế tỉ mỉ bố trí?”

Nhưng không ngờ vừa dứt lời, cô gái áo trắng kia lại lao tới: “Con mẹ nó, ta có bệnh nhiều mới thiết kế cái khâu gây sự này cho mình!?”

Vương Lục lại một lần kinh ngạc khó hiểu: Cô gái hán tử có thể xưng là Đại sư rít gào này lại là người thiết kế đẳng tiên để cho mình có cảm giác tri kỷ! Quả nhiên tiên đạo vô thường, người không thể trông mặt mà bắt hình dong!

Nhưng tiếp theo là buồn bực gấp bội: “Như vậy, nếu không phải người cố ý thiết kế, vậy cái này... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Vẻ mặt bạch y nữ tử tràn đầy vẻ tang thương và bất đắc dĩ.

“Có trời mới biết là tên ngu ngốc nào đem kim ấn của chương môn nhét vào kho, sau đó có trời mới biết người đã vận cái quái quỷ gì, rút khỏi lệnh bài kia ra.”

Vương Lục nghe đến đây, con ngươi đảo một vòng, lấy từ bên hông ra một tấm kim bài: “Cái này?”

Nữ tử áo trắng cả người run rẩy: “Mẹ nó, quả nhiên là kim ấn của chương môn... Ta đã nói sao người có thể tế được linh bảo, quả nhiên là kim ấn của chương môn!”

Chương môn kim ấn, người cầm ấn như chương môn đích thân tới, có thể hiệu lệnh toàn phái trên dưới, không ai không theo.

Pháp bảo có linh, là linh bảo, linh bảo Linh kiếm phái, khí linh tự nhiên là người trong môn phái, phải chịu kim ấn chế ước, Vương Lục cầm kim ấn trong tay, huy kiếm trăm, như vậy Huyền Sương Kiếm cho dù không có linh khí đưa vào, cũng không thể không chém. Hơn nữa chẳng những phải chém, còn

phải chém đẹp, chém cho hoa lệ, chém đến thiên địa ngoan ngoãn!

Huyền Sương Kiếm là thanh kiếm trung thành với cốt khí, dù cho yêu cầu của chủ nhân là vô lễ như thế, dù cho cưỡng ép xuất chém sẽ tạo thành tổn thương không thể vãn hồi đối với bản thể, nó vẫn phải chém xuống, thế là tuyệt nguyên trong sông băng hóa thành hư ảo, Huyền Sương Kiếm cũng liên tục đứt từng khúc không còn tồn tại.

Đáp án nói rõ, đạo lý cũng không phức tạp, tâm tư nữ tử áo trắng nhanh chóng cỡ nào, đã sớm khôi phục lại từ trong kinh hãi.

Vương Lục nhận được kim bài, hiển nhiên là kết luận thông quan ở Đào Nguyên thôn đã lấy được cao điểm không thể tưởng tượng nổi, trong đó vừa có phúc duyên của tiểu tử này... Đương nhiên cũng không thiếu được một chút sai lầm trong quá trình thiết kế của mình - nàng nên thiết kế thêm một điểm tương đối mới đúng.

Nhưng bây giờ, những vấn đề này đều không còn quan trọng nữa.

Quan trọng là, ở nơi nào có thể chạm tay vào thì kim ấn của chương môn đang lập lòe phát sáng!

Điều này có nghĩa là gì? Rất đơn giản, có nghĩa là, chỉ cần lấy được kim ấn, nàng sẽ là chương môn!

Đương nhiên, chương môn ngu ngốc chính quy còn chưa có chết, nhưng vậy thì có gì quan hệ? Cùng lắm thì chia tay mà trị, hai phe chấp chính! Cái khác không nói, ít nhất đại quyền tài chính của môn phái là mình có thể tranh giành một phen mà.

Hoặc là lui vạn bước, không coi là một chữ sóng vai Vương, thừa dịp trước khi ngu ngốc khai quật, cầm kim ấn đi kho hàng rút vốn của môn phái cũng tốt, cẩn thận tính toán, hiện giờ linh kiếm phái tích lũy sợ rằng sớm đã là con số thiên văn, thượng phẩm linh thạch như cát sông hằng, chỉ cần mình có thể nắm bắt được, thời gian mấy trăm năm tiếp theo sẽ tiêu dao cỡ nào!

Trong mắt bạch y nữ tử, kim ấn kia đã hóa thân thành cuộc sống tốt đẹp của chính mình, hướng chính mình thân thiết vậy

tay.

Nhưng đúng vào lúc này, Vương Lục bỗng ồ lên một tiếng, kim ấn trên tay hóa thành một vệt sáng bay về phía xa.

Bạch y nữ tử nhíu mày: “Muốn chạy sao? Nằm mơ đi! Người là của ta!”

Sau một khắc, một đạo bạch quang xẹt qua tuyết nguyên, theo sát sau kim quang xông vào thế giới ngọn núi mờ mịt.

“Mẹ nó, chỉ là một đạo kim ấn, lại dám bay nhanh như vậy, người muốn tạo phản hay sao?”

Trên ngọn Phiêu Miểu, bạch y nữ tử chân đạp phi kiếm, thân hóa thành lưu quang, theo sát sau kim ấn của chương môn, mà đạo kim ấn tượng trưng cho sự sống tốt đẹp kia giống như là chạm vào được, nhưng lại một mực không chạm đến được!

Nữ tử hận đến nghiến răng nghiến lợi, bởi vì nguyên nhân tu hành công pháp, tốc độ ngự kiếm của nàng cũng không nhanh, nhưng chỉ một cái kim ấn cũng không bay qua được, đây quả thực là sỉ nhục.

Đương nhiên, sỉ nhục thân mã, nữ tử căn bản không để ý, nàng quan tâm chỉ có kim ấn kia, nếu để nó chạy thoát, hai mươi năm tiếp theo mình sẽ hối hận vô cùng.

Một người liều mạng bay tới, một người toàn lực đuổi theo, không bao lâu đã rời khỏi khu vực ngọn Phiêu Miểu, bay tới chỗ cao hơn.

Cũng không biết trải qua bao lâu, tốc độ kim ấn phía trước tựa hồ chậm hơn một chút, bạch y nữ tử tinh thần đại chấn, nghĩ thầm quả thật người định thắng thiên, kim ấn này cố nhiên bay nhanh, nhưng trước nghị lực vô địch của mình vẫn muốn thua trận!

Ha ha, chương môn thay phiên ngồi xuống, hôm nay đến nhà ta.

Sau đó, ngay lúc nàng đưa tay ra muốn thu kim ấn vào trong lòng bàn tay.

Một bàn tay to lớn mạnh mẽ bắt lấy kim ấn.

Lông mày bạch y nữ tử dựng thẳng: “Ha ha, giương đao đoạt ái! Lá gan thật lớn! Yêu nghiệt phương nào dám ở trước mặt ta...Á, chào chưởng môn, đã lâu không gặp nha.”

Chính diện phía trước, chưởng môn chân nhân Linh Kiếm phái mặt không biểu tình nhìn nữ tử áo trắng, sau đó lạnh nhạt mở miệng: “Đúng là “Lâu” không thấy, có chuyện gì muốn làm?”

Bạch y nữ tử ha ha cười, chậm rãi đưa tay về phía trước chụp kim ấn kia: “Ta mất cái đồ, đang tìm kiếm chung quanh đây, không thể tưởng được sư huynh người giúp ta tìm được thật sự là vạn phần cảm tạ a ha ha, về sau ta nhất định chú ý, sẽ không để ý tới đồ đạc lung tung nữa.”

Sau đó Chưởng môn chân nhân thở dài, vừa thu kim ấn vào túi áo vừa nói: “Người mất đi tiết tháo của người đúng không?”

“...”

“Được rồi, ta bên này cũng đang bận, không nói nhiều nữa, ta sẽ nói đơn giản hai câu.”

“Ngài nói...”

“Căn cứ vào thông kê sơ bộ, bởi vì người thiết kế thiếu sót của Đào Nguyên thôn, Linh Kiếm phái trước mắt tổn thất là: Băng Phong cốc, Xích Tích sơn, Thanh Vân phong, U Minh đạo tứ đại động phủ bị hư hỏng nghiêm trọng, tam phẩm Linh Bảo Huyền Sương Kiếm bị hủy toàn bộ, kiếm linh ngân sương trọng thương., Ngũ phẩm Linh Bảo Lý Vân Ngoa bị thương nghiêm trọng, Khí Linh Lữ Vân Nhi tự phong... Cùng với sự cố lớn nhỏ khác, tổng cộng tạo thành tổn thất, chiết hợp linh thạch thành hai mươi vạn viên linh thạch thượng phẩm —— đây là ưu đãi bên trong, cho nên đừng nói với ta—— dựa theo tiền cung phụng trước mắt của người tính ra khoảng hai mươi năm. Cho nên, hai mươi năm tiếp theo người sẽ không còn cung phụng gì nữa.”

“... Sư huynh, người nói đùa thế này có hơi quá khủng bố.”

“Thật sao? Vậy người hảo hảo tu tâm đi, ta không phải nói đùa.”

“Sư huynh, người đây là muốn ép lương dân làng!”

“Sư muội, để tay lên ngực tự hỏi, đức hạnh của người thực sự là do ta bức ra sao?”

“... Tóm lại, nếu người không trả ta tiền lương, cần thận ta xuống núi cướp bóc.”

“A, nếu sư muội thật sự có lòng vì môn phái chúng ta mà mở tài nguyên, sư huynh không khỏi vui mừng. Nếu như cần, ta mở cho người một văn thư cá nhân cho phép cũng được.”

“Đậu xanh, tiết tháo của sư huynh cũng mất rồi sao?!”

...

Hơn trăm năm Linh Kiếm phái chưa khai mở đại hội thăng tiên, hôm nay lại là thu hoạch lớn khiến người nghe kinh hãi.

Từ Đào Nguyên thôn rời đi, dọc theo đoạn đường cuối cùng, có khoảng mười bảy thí luyện giả, nhờ phúc của Vương Lục. Hôm nay, mười bảy người đã vượt ải được mười lăm người, ngoại trừ hai tên xui xẻo đã sớm buông tha thì ngay cả đám người Hải Vân Phàm, Chu Tần, Vương Trung cũng khó khăn lắm mới rời khỏi thiên địa, bò ra khỏi một lỗ hồng băng nào đó, đi thẳng đến điểm cuối cùng.

Dưới một kiếm này, tứ đại động phủ xuyên qua, toàn bộ con đường thăng tiên cũng theo đó bị chém ngang hông, tất cả mọi người đều vượt ải vô điều kiện...

Sự vui mừng ngoài ý muốn này quả thực làm cho người mê muội, nhưng mà bên kia, nội bộ Linh Kiếm phái thì tranh cãi âm ỉ. Nếu như nói chuyện Đào Nguyên thôn lúc trước chỉ là tai hoạ Côn Bằng, hôm nay cảnh đại phong thu hoạch đã trở thành đau nhức gân động cốt. Loại chuyện này cho dù là Phong chủ Phiêu Miêu cũng không cách nào quyết định được, kết quả tự nhiên là làm âm ỉ đến chỗ Linh Kiếm sơn tinh thần đỉnh của Chương môn.

Đỉnh Tinh Thần Phong, trong phòng nhỏ chương môn nghị sự, Thiên Kiếm Đường (Chín người trưởng lão) đương nhiệm tề tụ một phòng.

Đại trưởng lão, cũng chính là hiện tại chương môn phong ngâm nằm ở vị trí đầu tiên, lúc này lại nhắm mắt dưỡng thần, không nói lời nào. Nhị trưởng lão Lưu Hiển phần uất khó bình, liên tục vỗ tay vịn ghế ngồi, phát ra tiếng rít gào.

“Ta đã sớm nói là không thể bỏ mặc nữ nhân kia được! Đầu óc ngu ngốc kia căn bản là không tốt! Các ngươi cứ dung túng, lại phải tin tưởng nàng nhân tính sáng tạo mới gì! Kết quả quả nhiên là có rủi ro! Các ngươi nói xem, hiện tại như thế nào kết thúc?!”

Các trưởng lão khác biểu tình bất đồng, nhưng ai cũng không muốn kết hợp với cục diện lúc này.

Chỉ có một thiếu nữ hoạt bát ở dưới mặt vị cười lên giảng hòa: “Nhị sư huynh, người bớt giận, tốt xấu gì cũng là đệ tử nội môn chi sư, làm nhân sư cần phải chú ý hàm dưỡng nha, huống chi hiện tại cho dù trách cứ ngũ sư tử cũng không làm nên chuyện gì.”

Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười kia, Lưu Hiền cũng không dễ phát tác, chỉ lắc đầu oán giận: “Tiểu sư muội nói nghe nhẹ nhàng linh hoạt, cho nên hiện tại không tới phiên người đau đầu...”

Thiếu nữ tiếp tục cười trộm: “Hắc hắc, ai bảo người là Phong chủ Phiêu Miểu, ta chỉ là Phong chủ Tiêu Dao phong mà thôi. Theo ta thấy người dứt khoát nhận lấy toàn bộ, vừa vận linh kiếm chúng ta phái người điêu linh, có thêm mười lăm người này cũng có thể náo nhiệt một chút.”

Lưu Hiền Chân lông mày dựng lên, trừng mắt: “Tiểu sư muội đừng nói giỡn! Phiêu Miểu Phong ta trải qua hơn trăm năm, đệ tử nội môn cũng chỉ có ba mươi bốn người, lần này thêm mười lăm người mới, chẳng phải là không nên rồi loạn sao! Kế hoạch ban đầu là có thể có khoảng mười mấy người đi tới cuối cùng coi như không tệ, chúng ta lại phá lệ tuyển chọn kỹ ba năm người... Kết quả lại bị nữ nhân kia đùa giỡn, hiện tại căn bản không có cách nào kết thúc!”

Lục trưởng lão Lục Ly vẫn luôn nhắm mắt dưỡng thần chậm rãi mở miệng nói: “Cái khác không nói, tài nguyên của môn phái cũng không duy trì được mười lăm đệ tử nội môn, mặc dù cuộc sống Linh Kiếm phái chúng ta dư dả, nhưng cũng không chịu nổi lãng phí.”

Lưu Hiền Liên liên tục gật đầu, nói với tiểu sư muội Hoa Vân: “Nhìn đi, ngay cả Lục Ly sư đệ cũng nói như vậy, tiểu sư muội người còn có gì để nói nữa?”

Tiểu sư muội le lưỡi một cái: “Người chấp chương đại quyền tài chính đã lên tiếng, ta là người ăn nói mềm miệng người ta còn có gì để nói? Chọc Lục Ly sư huynh tức giận, năm nay chặt bớt vốn liếng của Tiêu Dao Phong chúng ta, ta thì không hát nữa.”

Lục Ly vừa tức giận vừa buồn cười: “Tiểu sư muội xem ngươi nói, ta chặt bỏ dự tính của ngươi lúc nào chứ? Ngươi muốn tiền, ta có nói không?”

“Hừ hừ, lần trước ta muốn mua cực quang toàn ngôi sao, chẳng phải ngươi không có phê chuẩn sao?”

“... Ta nào có đạo lý dùng công quỹ mua trang sức cho mình!?”

“Khụ khụ!”

Lúc này, Đại trưởng lão đứng đầu rớt cuộc nhìn không nổi nữa.

“Được rồi, các ngươi cũng đừng cãi nhau, chuyện này xác thực không nên nghe, nhưng giải quyết cụ thể thế nào, còn cần xuất ra một phương án khả thi. Các ngươi nói mười lăm người này không thể đưa toàn bộ vào Phiêu Miểu phong, ta rất tán thành, nhưng tiếp theo thì sao? Phải có biện pháp xử lý.”

Vài tên trưởng lão hai mặt nhìn nhau, đều cảm thấy có chút khó xử. Biện pháp sao, ai cũng có, nhưng có thể làm cho tất cả mọi người ở đây tin phục, vậy thì không tự tin chút nào.

Kết quả lại là Lục trưởng lão lên tiếng: “Căn cứ tính toán của ta, mười lăm người này tất nhiên là không được... Nhưng gia nhập Tiêu Dao phong thì không vấn đề gì, tài nguyên của môn phái hoàn toàn có thể chống đỡ nổi.”

Vô luận môn phái nào, phân chia nội môn ở bên ngoài đều cách biệt một trời một vực, loại chính sách phụng hành tinh anh này của Linh Kiếm Phái, nơi nhân khẩu điều linh càng như thế, nội môn đệ tử ba mươi bốn, đệ tử ngoại môn lại có hơn hai trăm, tài nguyên mà môn phái đưa vào trên thân hai phái chênh lệch hơn mười lần.

Nhưng mà Linh Kiếm phái có lẽ chống đỡ được mười lăm đệ tử ngoại môn chi tiêu, nhưng một vị tiểu sư muội nào đó, đồng thời Hoa Vân Phong chủ cũng mặc kệ.

“Thối lão lục ngươi là có ý gì? Đem Tiêu Dao phong ta làm cửa hàng phế phẩm sao?!”

Lục Ly vội vàng xoa tay giải thích: “Ta chỉ là đưa ra một phương án từ góc độ tài nguyên của môn phái, sư muội ngàn

vạn lần đừng hiểu lầm...”

Tiểu sư muội lúc này mới mang vẻ mặt mát húng ngồi xuống, sau đó nói: “Muốn ta nói, dù sao Thăng tiên đại hội này cũng hơn một trăm năm không chiêu mộ được người, không bằng dứt khoát đem mười lăm người này đá xuống núi luôn đi.”

Lục Ly vừa rồi chọc giận Hoa Vân, lúc này cũng rất biết điều phụ họa nói: “Ừm, vậy cũng có thể tiết kiệm không ít tài nguyên cho môn phái rồi...”

“Các ngươi không nên nghĩ bậy, đá mười lăm người này ra ngoài? Dựa theo quy tắc, bọn hắn đều đã viên mãn hoàn thành con đường thăng tiên, thậm chí bước chân vững vàng đi tới ngọn Phiêu Miêu!”

Chương hình trưởng lão Phương Hạc có chút tức giận chỉ vào Hoa Vân và Lục Ly: “Nếu là những môn phái tà môn, hoặc là không lên đài thì thôi, nhưng Linh kiếm phái chúng ta làm ra chuyện như vậy quả thực khiến cho tổ sư hổ thẹn!”

Hoa Vân le lưỡi một cái, không dám chống đối với trưởng lão gần với chương môn đại sư huynh, nhưng lát sau lại nghiêng đầu, nhỏ giọng nói: “Nhất định lão ngoan cố cô độc cả đời...”

Lỗi tai Phương Hạc khẽ giật giật, tức muốn chết.

Cũng may chương môn kịp thời lên tiếng: “Ha ha, hiện tại có phiền toái, giữ cũng không thể giữ, thu cũng không thể thu, giờ phải làm sao mới được?”

Nhị trưởng lão Lưu Hiển không khách khí nói: “Nói cho cùng vẫn là Chương môn sư huynh quá mức cung chiêu ngũ sư muội, chuyện này, kính xin ngài đưa ra phương án a!”

“Ha ha, muốn nói phương án, ta ngược lại có một phương án, kỳ thật cũng đơn giản, nếu chê mười lăm người này quá nhiều, chúng ta liền tự mình đi sàng, đem cái không hợp cách kia gạt xuống là được.”

Chương hình trưởng lão Phương Hạc nhíu mày: “Chương môn, chuyện này không hợp quy củ, theo lý nói bọn họ đã vượt ải, không nên tiếp tục gây sự...”

“Quy củ cũng là phải có người đến giải thích. Theo ta thấy, mười lăm người này vẫn chưa thông qua được con đường

thăng tiên, bởi vì một vòng cuối cùng bị ngoại lực không thể kháng cự cưỡng ép cắt ngang, thí luyện của bọn họ căn bản không kịp hoàn thành.”

Phương Hạc nghẹn họng nhìn trân trối: “Đây quả thực là từ ngữ đoạt lý.”

Lưu Hiền đương nhiên vỗ tay khen ngợi đối với đề nghị của chương môn: “Sao lại cưỡng từ đoạt lý? Chính là Kim Ngọc Lương Ngôn! Con đường thăng tiên lần này liên tục gặp di biến, chương môn không để cho bọn họ quay lại lần nữa đã rất tích lũy lòng nhân hậu rồi.”

Mười đại trưởng lão Thiên Kiếm Đường (Bây giờ là chín), xếp hạng một hai, những người khác còn có thể nói gì nữa? Vì vậy lần này chương môn làm công sẽ đến đây kết thúc.

Sau nửa ngày, trưởng lão Thiên Kiếm Đường tập hợp ở Phiêu phong, cùng kiểm tra một mười lăm tên thí luyện giả lý lẽ cần phải qua ải này.

Phần lớn mười lăm tên thí luyện giả ở Huyền Vân đường ở Phiêu Miểu đều tràn ngập cảm giác phần uất.

Đương nhiên, đây cũng là chuyện thường tình, khi lòng tràn đầy vui mừng tưởng rằng cửa lớn tiên đạo đã mở ra, lại bị thông báo tạm thời tăng tỷ thí, hơn nữa nhìn trận diện khảo quan, tỷ lệ đào thải này còn có chút khả quan! Cái này giống như đêm động phòng hoa chúc, cởi quần để thương lên ngựa, vén khăn lên lại nhìn thấy là lão trượng phu cười thành một khuôn mặt hoa cúc, đưa tay xin một khoản tiền lớn hoa mai thiên lý khó dung, cũng khó trách mọi người phần uất khó bình.

Nhưng bất bình bất bình, sau khi ồn ào một phen vẫn phải tiếp nhận hiện thực, dù sao ngay cả người có tư cách ồn ào nhất cũng phải im lặng, kháng nghị của những người khác có vẻ không đủ tự tin.

Sự trầm mặc của Vương Lục làm rất nhiều người mất đi cơ hội mượn đề tài để thi triển, nhưng nói đến đợt tỷ thí gia trì này thì với hắn là không công bằng nhất. Bởi vì trong mười lăm người, chỉ có Vương Lục là người đường đường chính đạ phá

hết thầy cửa ải cuối cùng, những người khác hoàn toàn là ngồi ở trên xe thuận gió. Nhưng trong danh sách tỷ thí, danh tiếng của Vương Lục lại rõ ràng ở trong đó, cũng không biết người của Linh Kiếm phái đang suy nghĩ gì, chẳng lẽ ngay từ đầu đã không có ý định thu nhận bất kỳ người mới nào?

Linh kiếm phái suy nghĩ như thế nào, Vương Lục không rõ lắm, đối với sự tự tin mãnh liệt của gã mà nói, tiến hành thí luyện Linh kiếm phái ra càng nhiều càng khó, cuối cùng thắng lợi sẽ càng thêm huy hoàng, dù sao Thiên linh căn ở đây, ai dám không phục?

Cho nên, khi những người khác ở quảng trường trước Huyền Vân đường, tốp năm tốp ba thương lượng đối sách đối sách, Vương Lục lại hình như đơn ảnh chỉ đứng dưới một thân cây thờ ơ lạnh nhạt. Lúc này Huyền Vân đường chưa mở, phương thức thí luyện chưa định, ngay cả kẻ chuyên nghiệp mạo hiểm như gã cũng không tìm ra được đầu mối tiếp theo, thảo luận còn có thể thảo luận ra cái trừng phạt? Thuần túy là hành vi hùng hèn.

Bất quá, luôn cảm giác tiền đồ khúc chiết, khả năng càng ngoài ý muốn a...

Ngay lúc các thiếu niên đang miên man suy nghĩ, từng giây từng phút trôi qua, cửa lớn của Huyền Vân đường vẫn luôn mở, mọi người cũng chỉ có thể ở bên ngoài tiêu hao.

Mà trong Huyền Vân đường, các trưởng lão Thiên Kiếm đường cũng đang sốt ruột. Những người khác đều đã trình diện, chờ vòng thi bắt đầu, chỉ có bản thân chương môn không tới!

Tuy rằng người có vị trí càng cao sẽ đến càng muộn, đây là quy củ bất cứ một hành động nào cũng đã ước định, nhưng Phong Ngân chân nhân chưa bao giờ bày ra cái vật thể vô dụng kia, tinh thần của hắn theo thủ lệnh của rất nhiều môn nhân tương tự như Diêm nhất là Nguyên Thiên Kiếm Đường Ngũ trưởng lão. Mà lần này Chương môn chân nhân đến trễ ước chừng gần nửa canh giờ, làm cho người ta không hiểu.

Tứ trưởng lão Chu Minh tính khí hơi gấp, sai khiến đệ tử bên cạnh mình: “Lưu Ly, ngươi đi xem chương môn rốt cuộc đang làm gì, mời hẳn tới đây.”

Một nữ đệ tử bên cạnh mỉm cười gật đầu, hóa thành luồng sáng bay đi.

Thời gian nửa nén hương, nữ đệ tử lại bay trở về: “Báo cáo sư phụ, không tìm được chương môn.”

“... Ngươi đi đâu tìm đây?”

“Ta cũng không biết, vừa rồi sư phụ không nói.”

“Ngươi...” Chu Minh cứng họng, cuối cùng bất đắc dĩ lắc đầu: “Thôi, ngồi xuống đi.”

“Vâng!”

...

Cùng lúc đó, tại đỉnh núi Tinh Thần, chưởng môn chân nhân sắc mặt nghiêm nghị gõ gõ trường kiếm ngân quang trước người, trầm ngâm nói: “Quả nhiên là trong nhóm người này... Ngũ sư muội, ý tứ của người thế nào?”

Một chỗ khác trong phòng trúc, một cô gái áo trắng lộ ra vẻ nghiêm túc hiem thấy: “Ta thậm chí có thể xác định được... Có thể phá giải nhiệm vụ của ta, không thể là người bình thường.”

Chưởng môn nói: “Tiểu Linh Nhi từng nói với ta, ta cũng tự mình xem... Thật sự nhìn không ra tư chất có thể làm thiên mệnh chi tử.”

“Chậc, người từ khi nào biến thành duy nhất tư chất luận rồi? Nếu thật sự luận tư chất, cho người một nhân tài thiên linh căn, người dạy dỗ được sao?”

Đôi mắt sư muội khinh bỉ, chưởng môn ho khan một tiếng: “Sư muội hình như người lại quên Đạo nhi rồi?”

“Mẹ nó, tóm lại người ta nhìn trúng, cho dù là linh căn ngũ hành, không, cho dù lục linh căn, cũng sẽ không sai. Huống hồ thời đại mạt pháp, những điều quý quái của Thiên Mệnh chi tử này chỉ là do sư huynh người vô cớ nói ra. Ta chỉ phối hợp với thiết kế người phân biệt thí luyện của nhân sĩ đặc biệt, nếu người hoài nghi mà nói thì...”

Chưởng môn vội vàng xoa tay: “Không phải ta nghi ngờ người, chẳng qua là cảm thấy có chút kỳ quái... Thôi, sư muội người đã nói như vậy, hẳn sẽ không sai, thiên mệnh chi tử kia ta sẽ chú ý thật kỹ, nếu cần thiết cũng chỉ có thể động dụng đặc quyền của chưởng môn.”

Sư muội mỉm cười một tiếng: “Ngay cả đặc quyền cũng không nở dùng, chưởng môn người làm có ý tứ gì? Không bằng nhường cho ta, ta làm mẫu như thế nào để làm một chưởng môn tốt.”

Kết quả chưởng môn căn bản không để ý tới nàng, một ý nghĩ liền biến mất không thấy, nữ tử áo trắng mắt húng nhếch

miệng, cũng không động thân.

Lần này thử, chương môn chỉ cần trưởng lão Thiên Kiếm đường có mặt, trưởng lão trước kia của nàng có vẻ như ngay cả tư cách bày tiệc cũng không có, lúc này chỉ có thể đứng bên ngoài làm việc, chẳng qua sao...

Nữ tử nhìn quanh gian phòng, lộ ra nụ cười tham lam. Tuy sư huynh vốn nổi tiếng thanh bản, tốt xấu gì cũng là chương môn một phái, phòng trúc là nơi hẩn tiềm tu, khẳng định cất giấu không ít bảo bối. Bình thường chương môn hoặc là bỏ cấm chế vào, hoặc là mình trấn thủ nơi này, nữ tử áo trắng thủy chung không có cơ hội xuống tay, nhưng bây giờ... là cơ hội trời ban!

Sau đó nàng liền cảm thấy hoa mắt, mình đã đứng ở bên ngoài trúc thất, không cần nói, nhất định là trong trận pháp phát động, đem nàng một cước đá ra.

“Mịa, không lọt một giọt nào! Người thật là nhỏ mắt đó!”

Đang lúc phàn nàn, nữ tử đột nhiên nhìn thấy trên bàn có thứ gì đó lấp lánh.

“... Thế thì ngu ngốc, đã mở mang kính mắt chưa?”

Chỉ một ý nghĩ, chương môn đã ngồi ngay tại Huyền Vân đường.

Chư vị trưởng lão đồng loạt đứng dậy: “Bái kiến Chương môn sư huynh!”

“A, các sư đệ sư muội cần gì khách khí như vậy, ta đã tới chậm, đang nên hướng mọi người tạ lỗi.” Chương môn nói, chấp tay, chỉ là phương hướng chấp tay rõ ràng khác với chỗ đứng của mọi người.

Nhị trưởng lão Lưu Hiển ho khan một tiếng: “Chương môn, nếu người đã đến đông đủ, chúng ta bắt đầu đi? Mới vừa rồi ta đã thương nghị với các trưởng lão khác, trong mười lăm người này, chỉ lưu lại có ba người thôi.”

Chương môn thâm nghĩ, đừng nói ba, lưu lại cái quan trọng nhất kia cũng là đủ rồi. Người kia lựa chọn mình đã xác nhận hai lần, một lần ở quán trọ như nhà, một lần là ở Thăng tiên

kim kiêu... Chỉ tiếc là trong lúc Thăng tiên đại hội, mình bận rộn với việc của hắn, thật không dễ gì rút ra, cũng đều chậm trễ ở trên người sư muội, nếu không loại chuyện trọng đại này, mình khẳng định phải nhìn chăm chú chặt hơn một chút.

Nghĩ tới đây, Chương môn thờ dài, phát phát tay: “Bắt đầu đi, không nên chậm trễ nữa.”

Sau đó bắt đầu thử nghiệm.

Phương thức thử nghiệm không có hoa lệ gì, đại môn Huyền Vân đường mở rộng, cảnh tượng trong đường bao phủ một mảng bạch quang nhu hòa. Mấy tên đệ tử hắc bạch trước đường lễ phép lãnh đạm dẫn đám thí luyện giả đứng ở trước đường chờ phân tích, trong sảnh mười tám ánh mắt sắc bén, phảng phất đem người cắt cắt thành lợi nhuận nhỏ bé vô hạn, tiến hành phân tích.

Đây là toàn bộ nội dung thí nghiệm, không còn cơ quan phức tạp hay biến hóa, là tốt hay xấu, là đi hay ở, tất cả đều dựa vào đôi mắt lửa của các trưởng lão. Đương nhiên, lúc này, các trưởng lão cũng sẽ nghiêm túc mở linh nhãn, phân tích tư chất của các thiếu niên vào chỗ sâu nhất. Tuy nhiên với lịch duyệt của bọn họ, bọn họ cũng cần phải biết., Cho dù bằng trực giác cũng có thể phán đoán ra tư chất của một người bảy tám phần, nhưng trong Thăng Tiên đại hội không thể sơ sẩy chút nào, mà lần này đây, lại có Chương môn chân nhân mở ra tinh thần chi nhãn, chẳng những có thể nhìn thấu hiện tại, thậm chí có thể thấy rõ tương lai... Như thế, cho dù linh căn hi hữu hiếm thấy, cũng sẽ không bị nhận lầm.

Nhưng cái này đối với thí luyện giả mà nói thì quá khó nhận, lại không đề cập tới tư vị nô lệ như trên tiểu nô hội bị người ta triển lãm. Bởi vì tầng bạch quang ngăn cản, nên đám thí luyện giả hoàn toàn không nhìn thấy tình hình trong đường, kết quả gia cố của mình là hoàn toàn hồng hoàn toàn không biết gì, tiêu chuẩn thí luyện của Linh kiếm phái cũng không hiểu ra sao.

Trong lòng thấp thỏm, một gã Hắc Bạch trong sân mở miệng nói: “Tiếp theo, mời mọi người lần lượt đi qua trước đường.”

Từng bước đi qua? Không có trình tự an bài sao? Vậy, đi ở phía trước thì tốt hơn, hay là ở phía sau tốt hơn? Đi nhanh chút

cho tốt, vẫn là chậm một chút thì tốt hơn?

Trong lúc những người khác đang khổ não với mấy vấn đề này, thì vị thiếu niên nào đó với vẻ mặt quả quyết, đã sải bước từ phía trước đại sảnh đi tới.

Cũng không phải Vương Lục mà mọi người mong đợi, cũng không phải Hải Vân Phàm biểu hiện quá bắt mắt, mà là một vị Thái tử đến từ Đại Minh quốc - Chu Tần.

Chu Tần đang ra sức đánh cược một lần, có minh châu bực Vương Lục và Hải Vân Phàm ngay trước mặt, cơ hội để bọn họ thể hiện có thể đếm trên đầu ngón tay... Quả thật bản thân Chu Tần cũng không có mười phần tự tin, nhưng ít nhất cũng phải biểu diễn ra quả quyết của mình.

Thành tích của hắn trong Vân Ba Đồ xếp thứ mười, cũng không phải là ngắn gọn hơn so với mấy tên trước, chỉ là hắn tại cầu vàng quá mức miễn cưỡng chính mình, dẫn đến thể lực không đủ, trong mây mù nghỉ ngơi một đoạn thời gian rất dài. Sau khi nghỉ lại, thật sự là hối tiếc không kịp.

Chu Tần thực sự không muốn để lại ấn tượng sai lầm cho người khác, nghe nói Linh kiếm phái luôn luôn coi trọng tâm tính, như vậy hắn sẽ thể hiện ra bản tâm tính cho các người xem!

Một bước, hai bước... Bước chân vững vàng, không nhìn ra chút khẩn trương trong lòng thiếu niên. Nhưng mãi tới khi hắn thuận lợi đi qua, trong đường lại yên tĩnh không tiếng động.

Là tốt hay là xấu? Hoàn toàn không thể biết...

Mà theo sát sau Chu Tần là Vương Trung... vị tiểu thư đồng này có lẽ không có quả quyết của Chu Tần, nhưng lại đủ thông minh, bởi vì hắn nhìn thấy kỳ thật lúc Chu Tần tiến lên, Vương Lục kỳ thật đã có ý cất bước, chỉ là rõ ràng có chút lười biếng, không tranh giành cùng Chu Tần.

Không sao, Vương Lục không tranh, ta đến đây đấu... tuy đã độc lập ra khỏi hộ, nhưng Vương Trung là người biết rõ bản lĩnh của thiếu gia nhất. phán đoán của gã, bất luận bất kỳ chuyện gì xảy ra... hơn phân nửa là không sai.

Cho nên Vương Trung theo sát phía sau, từ đường đi đến, lúc hoàn thành quay đầu lại, lại thấy Vương Lục tựa hồ đang cười

với hấn.

Vương Trung lập tức quay đầu lại, tâm loạn như ma.

Mà vào lúc này, trong sảnh dường như truyền ra âm thanh gì đó, thanh âm rất nhỏ, nhưng Vương Trung trời sinh tai thính mắt tinh, lại có thể miễn cưỡng nghe được.

“Ồ, quả nhiên là hấn.”

“Chương môn sư huynh, huynh cho rằng người này không giống người thường?”

“Ừm, quả thật có chút khác biệt.”

“Nhưng mà về mặt tư chất... Tuy rằng không tệ, nhưng cũng không tính là thần kỳ.”

“Không cần luận riêng tư chất.”

Sau đó đôi thoại, Vương Trung nghe không rõ, nhưng hai ba câu này, làm cho trong đầu hấn sấm vang chớp giạt, trống rỗng.

Có hi vọng, có hi vọng! Chương môn chân nhân cho rằng ta không giống người thường, cho rằng có thể đào tạo được!

Hải dương hạnh phúc trong nháy mắt bao phủ hấn ta, đến mức trong lúc hấn ta hoảng hốt đã có không ít người lục tục đi ra.

Lúc lấy lại tinh thần, vừa vặn nhìn thấy Hải Vân Phàm tươi cười đi qua trước cửa đường, lúc này, trong đường tựa hồ có người nói chuyện, bản thân Hải Vân Phàm không phát hiện, Vương Trung lại nghe được rõ ràng.

“A, thật đáng tiếc a...”

Thật đáng tiếc? Ha ha, xem ra vị hoàng tử của Vân Thái đế quốc này không hát đùa rồi!

Quả thật là vậy, lúc trước ở trên cây cầu vàng, hấn đã sớm dừng chân không tiến nổi so với chính mình, có thể thấy được tư chất thật sự không đủ để gia nhập Linh kiếm phái.

Mặc dù trong lòng có chút hả hê, nhưng Vương Trung lại không biểu hiện ra ngoài, cùng Hải Vân Phàm nhẹ gạt đầu, đi lướt qua nhau.

Sau đó, tập trung tinh thần chờ đợi thí luyện giả kế tiếp, cũng là thí luyện giả cuối cùng, Vương Lục.

Thật ra Vương Lục cũng muốn đi, nhưng không có dụng ý đặc biệt gì, chẳng qua làm xong sớm bớt lo, nhưng đã không đạt được danh tiếng, thì dứt khoát đợi đến người cuối cùng, cũng không tệ.

Về phần mười mấy đôi mắt đang tập trung tinh thần bên cạnh, Vương Lục căn bản cũng không thèm để ý, gã chỉ cất bước, nghênh ngang đi qua, tư thái thông dong nói không nên lời.

Sau đó, mọi người đều nghe được những tiếng kinh hô liên tiếp từ trong sảnh truyền ra.

“Mẹ kiếp!?”

“Ai da ai da, linh căn này thật là lòe loẹt mắt người a!”

“Lão phu tu hành hơn trăm năm, hôm nay rốt cuộc cũng gặp được Thần!”

“Nhanh, nhanh đi làm tiêu bản đi, ta muốn cất giữ!”

“Ta muốn ăn thịt! Nghe nói có thể trường sinh bất lão!”

Ngay lúc âm thanh không chút kiêng nể của các trưởng lão vang ra Huyền Vân đường, trong lúc đám thí luyện giả trước mặt trợn mắt há hốc mồm, lại có một người bên trong ho khan hai tiếng: “Mọi người yên lặng, tạm thời đừng nóng vội.”

Sau đó, bên trong Huyền Vân đường lại không có bất kỳ tiếng động nào, nhưng sự rối loạn vừa rồi đã nổi lên sóng to gió lớn trong lòng mọi người phía trước.

Quả nhiên tên Vương Lục này không phải đèn cạn dầu! Linh Kiếm phái là nơi nào? Là một trong ngũ đại tông phái đỉnh cấp của Vạn Tiên minh! Người trong môn phái chưa từng thấy qua à? Giờ lại bị thuộc tính linh căn của một thiếu niên sơn dã dọa sợ tới mức thất thố!

Thế này, con mẹ nó còn có thiên lý sao? Tên này thật sự là con cháu nông dân đến từ nông thôn ư? Thật không phải con riêng của một vị Tiên vương lưu lại ở phàm gian hay sao?

Mà khi mọi người đang bàn tán sôi nổi, trong Huyền Vân đường có một thiếu nữ xinh đẹp mặc váy dài bảy màu đi ra,

tay cầm một tờ giấy, viết từng chữ một: “Các vị xin mời nghỉ ngơi một chút, chúng ta tổ hợp ý kiến của các vị trưởng lão, sau nửa canh giờ sẽ chọn ra ba người đủ tư cách.”

Sau khi đọc xong thiếu nữ liền thu hồi tờ giấy xoay người hồi đường, chỉ là ánh mắt lại không nhìn được lưu truyền trên thân người nào đó hồi lâu.

Người nào đó tự nhiên là Vương Lục, thiếu nữ dò xét ánh mắt của hắn đầy tò mò, lưu luyến không thôi. Đối với việc nàng hoàn toàn không để ý đến đám người còn lại, vinh hạnh như thế làm cho người vừa ao ước vừa ghen tị, hận không thể thay thế.

Đến lúc này, không còn ai hoài nghi, trong danh sách ba người của Linh kiếm phái cuối cùng xác định được, tất nhiên sẽ có một vị trí của Vương Lục. Người bị hại có hình thức tư duy bình thường, có thể nói là thuộc tính linh căn nghịch thiên, hoa kiến hoa si quang hoàn... Ngay cả khảo khảo quan bắt bẻ cũng không có cách nào tìm ra tỳ vết.

Mà Vương Lục thủy chung mây nhạt gió nhẹ, không có vì trong phòng kinh hô mà động dung, cũng không có để ý ánh mắt nữ đệ tử, hắn chỉ yên tĩnh đứng ở nơi đó, tư thế lộ ra mười phần tin tưởng.

Mà vào lúc này, trong Huyền Vân đường, thiếu nữ xinh đẹp kia lại cầm tờ giấy đi ra.

“Niệm tên, chốc nữa theo ta vào đường, những người khác...”
Thiếu nữ ngẩng đầu, cười tươi như hoa: “Rửa sạch sẽ đi ngủ.”

Đám người phía trước nín thở chăm chú nhìn, chờ kết quả thăm phán.

Sau đó.

“Nghe được bảo vật.”

“Chu Tần.”

“Vương... Trung!”

...

25

Thiếu nữ mở đôi môi anh đào, đọc xong danh sách trên đó, thu hồi tờ giấy, vẫn là khuôn mặt tươi cười xán lạn kia.

Nhưng mà đám thí luyện giả trước mắt lại như Huyền Sương Kiếm nhằm vào đầu một kích, hồn phi phách tán lục thần vô chủ.

Lúc trước trong lòng mỗi người đều suy đoán qua danh sách hợp cách này, nhưng đoán như thế nào cũng chỉ có Vương Lục cùng hai người khác may mắn, trong đó tiếng hô của Hải Vân Phàm là cao nhất. Chu Tân thứ hai, Vương Trung lại không nghĩ tới kết quả thực sự lại ngoài dự đoán của mọi người như thế.

Cánh cửa nóng nhất cũng chưa thông qua, Hải Vân Phàm thì thôi, vậy mà Vương Lục cũng bị bài trừ ở bên ngoài, thiên lý ở đâu!

Chấn động đè nén sự mừng rỡ qua, trong danh sách, Chu Tân cùng Vương Trung cười cũng không nổi, liều mạng siết chặt chân của mình, một người khác thì dứt khoát dùng đầu đụng vào cây, làm cành lá vang lên ào ào.

Chỉ có một người trúng tuyển làm văn bảo, ngẫu thơ hồn nhiên vỗ tay cười nói: “Côn Bằng, ta trúng rồi!”

Sau đó không thờ nổi nữa, ngã nhào xuống đất.

Còn những người khác, thì khó hiểu và quan sát hơn nữa, danh sách này đến quá khó diễn tả bằng lời, khiến người ta khó có thể tin, có lẽ đây không phải danh sách thật sự, mà là vòng được gia cố? Dùng để kiểm tra tố chất tâm lý?

Trên thực tế, không chỉ đối với các trưởng lão trong Huyền Vân đường, mà đối với danh sách này cũng rất khó hiểu.

Hải Vân Phàm và Vương Lục được chọn đều có các lý do riêng, nhưng trong ba người lên bảng... Văn bảo và Chu Tân cô tạm thời không đề cập tới, Vương Trung kia quả thực khó mà nói hẳn đạt được tiêu chuẩn của Linh kiếm phái – thuộc tính linh căn coi như không tệ, nhưng những tố chất khác thì còn kém rất nhiều.

Nhưng quý thần xui xẻo, cũng không biết rơi vào vận khí cút chó gì mà lại chiếm được ưu ái của chưởng môn! Trên lý thuyết thì Cửu Đại trưởng lão Thiên Kiếm đường địa vị bình đẳng, một hai trưởng lão thiên vị không liên quan đến đại cục, nhưng khi Đại trưởng lão lên tiếng nói chuyện, nói lão rất coi trọng Vương Trung, trong danh sách có một người là lão liên thuận lý thành chương.

Người ngoài tự nhiên không biết cao tăng Linh kiếm phái sẽ có ý kiến khuynh hướng như thế, còn vận phần hoang mang vì danh sách thật giả.

Đương nhiên, cũng có người không ngây thơ như vậy.

“Vương Lục huynh, chuyện này... Người thấy thế nào?”

Hải Vân Phàm sắc mặt âm trầm, người ngoài có lẽ còn có chút may mắn, nhưng trực giác danh sách của cô gái kia là hàng thật giá thật.

Nói cách khác, đây chính là kết quả cuối cùng! Minh và Vương Lục song hợp lại, ngược lại Chu Tần, người của Vương Trung có thể bước lên con đường tu hành!

Mà kết quả này cũng làm cho Vương Lục rất khó hiểu.

“Mẹ nó, tình tiết hơi hồ người nha, vở kịch đầy đặn như thế mà lại kết thúc với chủ nhân hành hạ... Văn Thanh là người bệnh a các tiên!”

Trong lòng Hải Vân Phàm càng trầm xuống, phản ứng của Vương Lục đã xác minh trực giác của chính mình, như vậy...

“Cần kháng nghị Vương Lục huynh không?”

“Đâu chỉ kháng nghị, nên lập tức hợp tác thủy quân, lấy danh nghĩa đại đô đốc của thủy quân ta, kêu nó chết hết bốn ngàn vạn người!”

“Hả? Vương Lục huynh người bình tĩnh một chút...”

“A, chỉ đùa một chút mà thôi.” Nói tới đây, Vương Lục lộ ra nụ cười bình tĩnh, làm cho Hải Vân Phàm vui vẻ thành tâm:

“Bây giờ kỳ thật đúng lúc mà.”

“Vừa vặn!?” Hải Vân Phàm mở to hai mắt, ý đồ từ trên mặt Vương Lục nhìn ra một chữ tốt.

“Tiểu Hải, cảnh trước mắt này, học tên là Hủy hôn lưu, lấy cực đoan áp lực, tình tiết bắt đầu không thể lý giải, mở màn để mở rộng không gian cho nhân vật chính sau này. Người ta lấy thành tích đỉnh cao để chọn đại hội, chính như nhân vật chính trong dòng hôn nhân chịu khổ từ hôn., Trước mắt càng thâm, ngày sau càng phong quang. Đừng nói cái gì mà Thăng Tiên đại hội bị chọn, tốt nhất là cả nhà bị giết, mộ tổ tiên bị đào, vợ con bị luân, hiệu quả càng tốt! Người ta ngày sau nhất định phi thăng Tiên giới, tiêu dao Tiên Vương!”

“Mẹ kiếp Vương Lục huynh, người tỉnh lại đi!”

Thấy Vương Lục tựa hồ lâm vào một loại cuồng nhiệt không thể tưởng tượng, Hải Vân Phạm cũng hoảng sợ, mà vào lúc này, bên cạnh truyền đến một tiếng thở dài.

“Rất khó nhìn bộ dạng này, Vương Lục huynh, lấy sự tiêu sái của người, không nên như vậy không nhìn ra mới đúng.”

Vương Lục tò mò nghiêng đầu sang chỗ khác: “Người là?”

“Đại Minh quốc, Chu Tàn.” Thiếu niên chấp tay, sau đó nói: “Lúc ở Đào Nguyên thôn từng được người chiếu cố.”

Vương Lục ồ một tiếng: “Nhớ, lúc ở Đào Nguyên thôn người đào góc tường của ta mà.”

Chu Tàn lập tức nghẹn lời, lúc đó kết giao với Vương Trung, giật dây để hắn tự lập môn hộ, thủ đoạn quả thực không có thâm hậu. Nhưng lúc đó, Vương Lục cao cao tại thượng, cho dù ai cũng không trèo cao được, cũng chỉ có thể lợi dụng Vương Trung mà thôi.

“Ngoài ra, cũng nhờ có người, ta mới có thể đi qua Thông Băng Phong cốc tới nơi này, Chu mỗ ta hôm nay có thành tựu, thật sự phải cảm tạ Vương Lục huynh một đường trợ giúp.”

Vương Lục ha hả.

“Trên con đường thăng tiên, bao gồm cả ta, tất cả mọi người đều nhìn lên bóng lưng của người, một đường gian nan. Vương Lục huynh, nói thật, trong lòng ta ngoại trừ bội phục, xác thực có rất nhiều ghen tị, ta và người đều là người Đại Minh quốc, ta là hoàng tử, mà người chỉ là thứ dân, nhưng trên con đường thăng tiên, ta ngay cả rách giày cũng không xứng.”

Một lời này khiến người ta cảm động, Vương Lục vẫn cười ha hả như cũ.

Chu Tần cũng không để ý những chuyện này, chỉ cố chấp nói ra: “Kết quả hiện tại... Thật là ngoài ý liệu, tiên đạo vô thường không ngoại như vậy. Thế nhưng, Vương Lục huynh, trong lòng ta, ưu tú của người cũng sẽ không vì vậy mà mình châu Mông Trần. Cho nên, nhìn sơ qua một chút đi, thắng bại chính là chuyện thường của binh gia, với tài hoa của người, nơi nào không thể tạo nên sự nghiệp? Bên ngoài Linh Kiếm phái, môn phái tu tiên nhiều như sao trời, người ta chưa chắc không thể gặp lại nhau trên tiên lộ.”

“Ha ha.” Vương Lục tiếp tục cười.

Biểu diễn của Chu Tần thật lòng muốn ra sức, nhưng so với Ảnh Đế, Vương Lục của hắn thì tận mắt hơn nhiều.

“... Nói như vậy cũng chỉ là phé phủ của một gã Thăng tiên thí luyện giả, mong rằng Vương Lục huynh không nên hiểu lầm.”

Vương Lục gật gật đầu: “Biết ta phạm tội, nhưng chỉ xuân thu thôi, ta hiểu mà.”

Chu Tần nhú nhú mày, nhịn không được lại mở miệng nói: “Cái kia... Vương Lục huynh, nếu ngày sau người tiên lộ không thông, không ngại ở Đại Minh quốc làm quan. Nghe nói người kinh nghĩa thành thực, có tài trạng nguyên. Ngày sau mặc dù ta không có khả năng kế thừa ngôi vị hoàng đế, nhưng chuyện của Đại Minh quốc ta vẫn nói đúng.”

Vương Lục cười: “Người đang nhận tiêu đệ sao? A, nếu người chịu chia sẻ đạo lý với ta, vậy còn có vài phần thành ý, để ta giúp người làm việc cũng được. Thế nào? Giao thê tử của người cho ta cưới đi, tuổi quá nhỏ, không có vợ thì không sao, ta đặt trước cũng được.”

Cảm giác của Chu Tần tựa như một con Thao Thiết đang chuẩn bị ăn phải cứt chó trong đại yến, đồng thời theo quán tính mà nuốt xuống.

Vương Lục không hổ là Vương Lục, chỉ cần một câu nói ra liền có thể khiến lời lẽ đồng dục của gã hóa thành nước chảy... Được rồi, Vương Lục huynh, ta nhớ kỹ người rồi.

Sau đó, ngay lúc mọi người tập trung chú ý vào trên người Vương Lục và Chu Tần, thiếu nữ xinh đẹp trước đường đột nhiên quay đầu lại, tựa hồ đang lắng nghe mật ngữ trưởng lão trong thính đường, một lát sau ừ ừ vài tiếng, lại chuyển hướng về phía Vương Lục và Hải Vân Phàm.

“Cái này... Sư phụ nhờ ta thông báo cho hai người các người biết lý do tại sao được chọn. Tuy nói lúc đầu Linh Kiếm phái quyết định thế nào cũng không cần giải thích với những người khác, nhưng tình huống của hai người các người vô cùng đặc biệt... Đầu tiên là Hải Vân Phàm điện hạ, căn cứ theo linh tính của trưởng lão mà nói, thuộc về linh căn nhu phong yếu thủy, thuộc về linh căn phục hợp trong tam phẩm, chỉ nói riêng tư chất đã đạt được yêu cầu của Phiêu phong, tính tình và ngộ tính vượt xa...”

Nghe đến đó, Hải Vân Phàm thật sự không nhịn được hỏi: “Vậy vì sao... lại muốn ta bị tuyển? Vì những người khác so với ta càng ưu tú hơn sao? Danh ngạch Linh kiếm phái không đủ?”

Thiếu nữ sững sốt một chút, sau đó có chút buồn bực dậm chân nói: “Ngươi đừng đánh gãy ta nha, ta khó khăn lắm mới ghi nhớ được lời nói của sư phụ, lần này toàn bộ quên rồi! Ngươi tự mình đoán đi!”

“... Đúng, thật xin lỗi.” Hải Vân Phàm nhanh chóng nhận sai.

Thiếu nữ buồn bực bĩu môi, lỗ tai hơi động một chút, hiển nhiên trong đường có sư môn mật ngữ.

“A, nguyên nhân chủ yếu là do thuộc tính linh căn của ngươi không phù hợp với tâm pháp Linh kiếm phái. Nhu Phong Nhu Thủy thuộc loại thuộc loại linh căn cực nhu hòa, mà Linh kiếm phái cũng không có tâm pháp đặc biệt phù hợp.”

Hải Vân Phàm mở trừng hai mắt: “Há?”

“Tuy rằng không phải không thể tu hành, nhưng hiện nay tâm pháp của Linh kiếm phái phù hợp nhất chỉ có thể phát huy ra tiềm lực khoảng tám phần mười linh căn của ngươi, đối với ngươi mà nói thực sự quá lãng phí.”

Hải Vân Phàm có chút dở khóc dở cười: “Thật ra ta cũng không phải người tiết kiệm như vậy.”

Thiếu nữ vô cùng chân thành nói: “Không giống đâu, linh căn cấp ba... Cũng xấp xỉ điều kiện phi thăng cấp Tiên đạo, dù đánh một ít chiết khấu cũng sẽ vô duyên với đại đạo, huống chi là chiết khấu?”

Hải Vân Phàm cau mày: “Điểm mấu chốt của phi thăng? Cái này... cái khác tạm thời không đề cập tới. Tu tiên giới tuy tu tiên đạo, nhưng có người phi thăng thành công thật sao?”

Thiếu nữ nói: “Sau thời đại mạt pháp lần trước vẫn chưa có, bởi vì theo lý thuyết thì chỉ cần linh căn tam phẩm là có thể phi thăng, nhưng trên con đường tu hành thực tế từ từ sẽ tạo thành trở ngại như vậy, khiến cho cuối cùng không cách nào đặt chân đến điểm cuối. Cho nên cho dù là thiên linh căn cũng tốt... cũng không có tiền lệ phi thăng đâu.”

Hải Vân Phàm lại càng buồn cười: “Vậy vì sao phải nghiêm ngặt yêu cầu phi thăng?”

Cô gái nói: “Bởi vì... Đây là Thăng tiên đại hội. Linh kiếm phái là môn phái tu tiên a, căn bản không có khả năng người phi thăng thu vào làm gì? Làm việc vất vả sao? Cho dù tiền lệ mấy ngàn năm trước không thành công phi thăng, nhưng nếu cứ như vậy mặc kệ tự lưu, tự đọa lạc, Linh kiếm phái kia cũng không khác gì những tam lưu môn phái kia. Nhân số chúng ta tuy ít, nhưng rất có lý tưởng.”

Một loạt lời nói khiến tất cả mọi người đều sửng sốt.

Những năm gần đây, không riêng gì tu tiên giới, ngay cả những nhân sĩ tin tức Linh Thông ở nhân gian trong mắt, Linh kiếm phái đều thuộc dạng hư danh, tầm thường vô vi, ăn bữa chờ chết, lại không nghĩ người ta lòng mang gấm, chí hướng cao xa như vậy!

Hải Vân Phàm cảm động đến sắp rơi lệ: Mẹ nó, đây là muốn bầy chết ta sao?!

“Có điều, xét theo những điều kiện khác của người thì quá tốt, bởi vì chuyện này đoạn tuyệt tiên duyên thì thật đáng tiếc, cho nên chúng ta cần nhắc viết một phong thư đề cử cho Vạn Pháp Tiên môn. Đó là tông phái có công pháp uyên bác nhất tu tiên giới, bất cứ linh căn cổ quái nào cũng đều có thể được bồi dưỡng thích hợp, hơn nữa không chọn cũng không được, rất

không có tiết tháo. So với Linh Kiếm phái chúng ta còn thích hợp với người hơn.”

“Vạn Pháp... Tiên môn?” Hải Vân Phàm thì thảo tự nói, trong lòng nhanh chóng suy nghĩ được mắt.

Nếu thư đề cử của Linh Kiếm phái quả thật có hiệu quả, như vậy vô luận là phương diện nào, Vạn Pháp Tiên môn đều là lựa chọn tốt hơn, cho dù không mạnh mẽ tuyệt luân như Thịnh Kinh Tiên môn, nhưng trong năm đại tông phái đỉnh cấp luôn chiếm hai, ba vị trí ngang hàng với Côn Lôn Tiên sơn, hơn nữa còn có thể khai thác hoàn mỹ tiềm chất tu tiên của bản thân, như thế nào cũng tốt hơn ở Linh Kiếm phái đánh tám phần.

Kết quả cân nhắc rõ ràng, nhưng Sâu trong đáy lòng Hải Vân Phàm lại có một tia do dự, không thể nói rõ được. Chẳng qua là cảm giác nếu mình thật sự lựa chọn Vạn Pháp Tiên Môn, đương nhiên không thể tính là sai, nhưng trong tương lai xa xôi, có lẽ sẽ có một tia hối hận...?

Nghĩ như vậy, Hải Vân Phàm theo bản năng nhìn về phía Vương Lục.

“Vương Lục huynh, nếu là người...”

Nhưng mà không đợi Vương Lục trả lời, thiếu nữ Linh Kiếm phái lại mở miệng nói: “Về phần một thí luyện giả khác, tâm tính, ngộ tính... Quả thực không thể bắt bẻ, so với Hải Vân Phàm điện hạ còn hơn mấy bậc, về thuộc tính linh căn... Ừm, đúng là như người đoán, là Thiên linh căn nha.”

Thiên linh căn!

“Hơn nữa...” Cô gái nói, nụ cười có vẻ càng thêm sung sướng: “Vẫn là chỗ hiếm thấy nhất trong Thiên linh căn nha.”

Không linh căn? Ở đây đại đa số mọi người chưa từng nghe qua.

“Ừm, kỳ thật ta cũng chưa từng nghe qua, là vừa rồi sư phụ cho ta giảng không linh căn, truyền thuyết là Tiên Tàn Thủy Hoàng, là linh căn của Đức Thắng Thái Tổ sở hữu, Tiên Tàn Thủy Hoàng nhất thống Cửu Châu, Đức Thắng Thái Tổ càng là lực lượng một mình ngăn cơn sóng dữ, dẫn dắt thắng lợi Tiên Ma đại chiến...”

Tiên Tần Thủy Hoàng, đức thắng thái tổ, đó là tu sĩ mạnh nhất từng được công nhận ở tu tiên giới, mà sau một lần trải qua thời đại mạt pháp, lại càng là tồn tại mà người đời ngược nhìn. Linh căn bọn họ có được sẽ có sức mạnh cỡ nào, chỉ sợ đã vượt qua tưởng tượng của người bình thường...

Sau cơn chấn động, chính là nghi hoặc. Nếu thuộc tính linh căn của Vương Lục có thể so sánh với hai vị Tiên Tôn kia, thì tâm tính ngộ tính lại càng không thể bắt bẻ, như vậy... Linh Kiếm phái có lý do gì để hấn trúng tuyển? Chẳng lẽ lát nữa còn phải viết thư đề cử cho Thịnh Kinh tiên môn sao?

“Không phải nha, cái này... giải thích lại rất phiền toái...”
Thiếu nữ vừa nói, vừa có chút xấu hổ: “Su phụ ~ ta nói không rõ nữa, người tới giảng với bọn họ!”

Sau đó thiếu nữ đột nhiên ôm đầu, làm bộ dạng đau đớn: “Biết rồi biết rồi, đừng có mà quát ta nha...”

“Ừm, nói đơn giản mà nói, thuộc tính linh căn cũng không phải là càng hiếm có, càng cường đại thì càng tốt, ngược lại, phẩm cấp linh căn càng cao thì yêu cầu đối với tu hành càng nghiêm khắc., Tỷ như thiên linh căn thuộc tính hỏa, hầu như không cách nào tu hành tâm pháp Thủy Tương, miễn cưỡng tu hành cũng là làm chơi ăn thật, thậm chí không thể thành công Trúc Cơ. Mà trong hỏa tướng tâm pháp, cũng chỉ có rất nhiều loại linh căn mới có thể phát huy được toàn bộ tiềm lực. Trừ cái đó ra, trong quá trình tu hành càng không thể thiếu hụt thiên tài địa bảo phụ tá, thậm chí ngay cả sự dụng của pháp bảo cũng có hạn chế nghiêm ngặt. Cho nên bây giờ tu tiên giới, chỉ có tông phái nhất phẩm trở lên mới có thể bồi dưỡng được thiên linh căn tu sĩ.”

Nói tới đây, rất nhiều người cũng đã loáng thoáng hiểu ra.

Thiếu nữ còn nói thêm: “Nhưng cái này cũng chỉ giới hạn trong số ít vài loại Thiên linh căn rất bình thường. Từ thời đại đầu tiên đến nay, rất nhiều phương pháp tu hành hoặc là thất truyền, hoặc là bởi vì thiên địa linh khí biến hóa mà vứt bỏ, phương pháp đào tạo một số linh căn đã hoàn toàn thất truyền, thậm chí không thể tái hiện. Ví dụ như trưởng lão Độc Cô trưởng lão của Thịnh Kinh Tiên Môn., Rõ ràng có được kiếp linh căn dị thường hiếm thấy, nhưng bởi vì đủ loại hạn chế, ba

trăm năm không thể tấn cấp Hóa Thần... Kiếp linh căn còn như thế, không linh căn càng không cần phải nói, cho dù tại thời đại mạt pháp trước đây, cũng không có tâm pháp lưu truyền nổi ở bên ngoài., Tiên Tần Thủy Hoàng và Đức Thắng Thái Tổ tương truyền là do trải qua truyền pháp của Tiên Giới mới mở ra con đường tu hành, mà đức thắng Thái Tổ lại càng ghi chép rõ ràng, từng cầu đạo ở Côn Luân Tiên Sơn, trong mười năm nếm thử vạn pháp, lại không thể dẫn khí nhập thể, cho nên...”

Dừng một chút, thiếu nữ tinh táo nói ra chân tướng tàn khốc: “Cho nên không chỉ có Linh Kiếm phái, tu tiên giới hôm nay không có bất kỳ tông phái nào có thể nuôi dưỡng một tu sĩ không linh căn, đừng nói là Nguyên Anh Hóa Thần, ngay cả dẫn khí nhập thể cũng không được. Cái gọi là Không Linh Căn, tại thời đại mạt pháp về sau chỉ là vật phẩm trang sức hiếm có, chỉ có giá trị cất dấu...”

...

26

“Cao hơn, chính là nói về Không Linh Căn, có thêm tư liệu chi tiết nữa thì thật có lỗi chỗ chúng ta không có, tin rằng cũng không có nơi khác có, dù sao cũng là truyền thuyết mấy ngàn năm không ai nhìn thấy rồi.”

Giải thích cặn kẽ về Không linh căn, thiếu nữ liền trầm mặc xuống, lẳng lặng chờ đám người tiêu hóa xong.

“Bất quá, xét đến Thăng tiên lộ này người đích xác đã đến đỉnh điểm, theo quy định người hoàn toàn có thể nhập môn, nhưng một tu sĩ không thể tu hành gia nhập môn phái tu tiên, có khả năng gặp phải khó khăn người cần phải suy nghĩ kỹ. Kết quả tốt nhất, cũng chỉ là trở thành một gã nghiên cứu lý luận, nhưng thiếu năng lực thực tế, cho dù người có thiên đại ngộ tính, trên lý luận tiên pháp cũng khó có tạo nghệ quá cao, không được cao không thấp, chênh lệch sẽ rất khó chịu.”

“Đương nhiên, chúng ta cũng có thể đưa thư đề cử cho người, Vạn Pháp Tiên Môn, Côn Luân Tiên Sơn, thậm chí Thịnh Kinh Tiên Môn đều có hứng thú với người, nhưng cụ thể là loại hứng thú gì chắc hẳn không cần nhiều lời, hơn nữa vấn đề chúng ta không giải quyết được, bọn họ cũng khó.”

“À đúng rồi, Cửu sư thúc vừa rồi bổ sung thêm, cũng có thể cân nhắc xem người là Linh Kiếm phái Cát Tường vật, tốt xấu gì cũng là linh căn của Thượng Cổ Tiên Hoàng, ít nhất về mặt khí thế có thể áp đảo Thịnh Kinh Tiên Môn.”

Sau khi nói xong, cho dù với thiên nhiên của thiếu nữ này, cũng hiểu được đề nghị của Cửu sư thúc không ổn, đang chuẩn bị nói gì đó thì chợt nghe Vương Lục Mạnh vỗ tay một cái.

“Được, một lời đã định!”

“Ha!?”

“Cát Tường vật vạn tuế! Linh kiếm phái ta tới!”

Vương Lục không hổ là thí luyện giả sáng lập kỷ lục trong Vân Ba Đồ, lập trường chuyển biến cực nhanh, quyết đoán suýt nữa hù dọa thiếu nữ Minh diễm kia xuất bệnh.

“Ngươi ngươi ngươi ngươi... Sao ngươi có thể như vậy?!”

Thiếu nữ hoàn toàn lâm vào trong hỗn loạn, phản ứng của Vương Lục hoàn toàn khác với lời dặn của sư phụ a! Sư phụ nói khả năng hấn đại phát lôi đình có khả năng tâm như tro nguội có khả năng tâm điên cuồng tranh đấu, chỉ không nói hấn sẽ cao hứng bùng bùng làm vật lạnh!

Ngay cả Hải Vân Phàm ở bên cạnh cũng cảm giác cái cầm có chút trật khớp, chịu đựng đau một cái tát khép cầm lại, sâu trong nội tâm lại nhịn không được bắt đầu gào thét điên cuồng: “Đã nói là từ hôn mà? Lò đã nói mở cửa cho người khác đâu? Vương Lục huynh, hình tượng ngươi ở trong mắt ta sụp đổ cũng quá nhanh rồi!”

Lúc này các trưởng lão trong sảnh cũng có phần ngòai không yên, giọng nói của một cô gái trẻ tuổi có chút kinh hãi: “Vị tráng sĩ này, ta vừa nói đùa một chút, ngươi đừng coi là thật chứ.”

Kết quả Vương Lục cười ha hả hỏi: ” Cát Tường vật quý phải bao ăn cá rán?”

“Bao, bao ăn ngủ...?”

“Có biên chế không? Có hoa hồng không? Có mang theo lương hoa không?”

Nữ tử trong sảnh không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, há mồm líu lưỡi.

Sau đó Vương Lục lại nói: “Nếu quý phái đã mở miệng muốn ta làm lạnh báo động, không lẽ lại muốn đổi ý đây chứ?

Đường đường là ngũ đại tông phái, nếu như bị người ta mắng làm ra vẻ không công bằng, lật lọng, không chút liêm sỉ, ngay cả tà giáo cũng không bằng, vậy thì quá đáng tiếc rồi.”

Kết quả thiếu nữ trước đường tựa hồ bị hù dọa, vô cùng khẩn trương mở to hai mắt, quay đầu lại nói: “Cứu sư thúc, lật lọng hình như là không tốt lắm.”

“Rốt cuộc đồ đàn nhà ngươi thuộc nhóm nào vậy?!”

Sau đó thiếu nữ ôm đầu kêu lên đau đớn “Đau đớn”, bị cưỡng ép kéo về trong đường, vô thanh vô tức.

Sự yên tĩnh dài dằng dặc... Các trưởng lão bên trong Huyền Vân đường cũng bắt đầu cảm thấy khó xử, Linh kiếm phái là cổ phái chính đạo nên đối với thanh danh, độ coi trọng và tin cậy là điều không thể lý giải trong tu tiên giới bây giờ, nhưng chuyện may mắn vật quá mức đùa bỡn, cũng không thể sai được...

Một lúc lâu sau, trong sảnh truyền ra một giọng nói khác, cũng là giọng nữ, nhưng so với vị Cửu sư thúc kia thì thành thực hơn vài phần, giọng nói mang theo một tia bất cần đời.

“Thú vị? Người muốn làm vật tốt của Linh Kiếm phái?”

Vương Lục cười nói: “Ta muốn làm chưởng môn, các người cũng phải nhường.”

“Tuyệt đối không thể nhường, bởi vì ta cũng muốn làm... Ha ha, tuy không biết vì cái gì mà đám ngu ngốc này đánh văng người ra khỏi danh sách phế truất, nhưng làm đồ tốt lành cũng không tội, Linh Kiếm phái của chúng ta là tông phái đỉnh cấp., Chỗ tốt của vật lành tốt của môn phái là vô cùng vô tận, cho dù người không thể tu hành, nhưng nếu dựa vào chiêu bài của Linh Kiếm phái, khi nam phách nữ không phải là đơn giản! Đừng nói tên Thái tử heo kia tuyệt đối không dám làm gì người, kể cả là người đến hẻm Liễu ngoài đường Hoa chơi gái cũng không cần tiền!... ôi, mấy người các người ngăn cản ta làm gì? Ta nói thật mà không cần nhiều tiền!”

Trong sảnh lại nhanh chóng vang lên tiếng binh binh bốp bốp, sau đó cô gái kia ho khan một tiếng: “Tóm lại, cát tường vật chỗ tốt đếm không hết, đãi ngộ so với đệ tử nội môn bình thường còn tốt hơn. Nhưng người không tu hành, không đạt tới mỹ hình, căn bản không cách nào hồi báo môn phái, chọn người là Cát Tường vật thuần túy lãng phí tài nguyên môn phái, một chút chỗ tốt cũng không có.”

Nghe đến đó, Vương Lục cuối cùng không nhịn được nở nụ cười.

Cũng không phải cười nhạo, hay là tức giận mà cười. Bởi cô gái nói chuyện trong phòng này, khiến cho hắn có một loại cảm thụ khó có thể diễn tả bằng lời... Nói như thế nào nhỉ, giống như là đang nghe chính mình nói chuyện vậy. Tuy rằng

những lời ấy nghe chỉ là chọc cười, nhưng Vương Lục lại dễ dàng nghe ra chân ý sau lưng của cô gái này.

Nàng đang nhắc nhở chính mình, một chuyện cực kỳ trọng yếu.

Nhưng cần gì nhắc nhở, thân là kẻ mạo hiểm chuyên môn, đương nhiên Vương Lục biết rõ, trong tay mình còn nắm giữ một con át chủ bài đủ để nghịch chuyển càn khôn.

“A, a, ta hiểu rồi, muốn làm cát tường vật, trước phải giao nộp phí liên minh đúng không? Linh kiếm phái chính là môn phái tu tiên, kim ngân thế gian không có ý nghĩa gì, nhất định phải dùng tiền trong núi đúng không? Vừa hay chỗ ta còn có, cho người năm sơi!”

Vương Lục cười lạnh một tiếng, từ trong ngực lấy ra một vật, keng một tiếng bắn tới giữa không trung, bay về phía Huyền Vân đường bị bạch quang bao phủ.

Vật này vừa mới hiện thân, trong sảnh liền một mảnh đại loạn.

“Mẹ kiếp, cái gì vậy?!”

“Tại sao hắn có thể có thứ đồ chơi này!?”

“Lại là Tiêu Vân cổ tiên! Sư huynh này là con riêng của người phải không!?”

Chín tên trưởng lão giờ phút này đều há hốc mồm, gất gao nhìn chăm chăm vào một đồng tiền trong sân.

Tiêu Vân cổ tiên!

Tiền chỉ là đồng tiền bình thường, vừa không có trải qua tu sĩ tế luyện, cũng không có thiên tài địa bảo nào giá trị liên thành, nhưng nó so với bất luận thiên tài địa bảo nào đều làm cho người động dung.

Cái này cái này thật sự là Tiêu Vân cổ tiên a... Tổ sư gia Tiêu Vân chân nhân Linh Kiếm phái trong truyền thuyết từng lưu lại vài tia trần duyên ở hồng trần, hắn đem mấy đồng tiền chia cho người có đại ân của mình, người cầm đồng tiền có thể tùy ý đưa ra một yêu cầu.

Loại chuyện này tại tu tiên giới cũng không phải hiếm thấy, rất nhiều môn phái đều có đạo cụ lưu truyền ra bên ngoài, bây giờ

mấy ngàn năm trôi qua, tiêu vân cổ tiền hàng thật giá thật đã sớm biến mất trong dòng sông lịch sử, không có khả năng tồn tại đến nay, hiện tại tiêu vân cổ tiền này, là hàng nhái của tổ sư gia.

Nhưng công hiệu lại giống nhau, cầm trong tay tiền cổ, có thể đưa ra một yêu cầu tùy ý với Linh Kiếm phái, lấy danh dự Phong Ngâm Chân Nhân của Chưởng môn làm vật bảo đảm. Cho đến nay vẫn chưa có ai chính thức sử dụng, nhưng với danh dự của Phong Ngâm Chân Nhân, không ai hoài nghi công hiệu của nó.

Cầm viên Tiêu Vân cổ tiền này trong tay, đừng nói cho Linh Kiếm phái làm Cát tường vật, cho dù muốn trưởng lão Thiên Kiếm đường làm vật lành, theo lý luận cũng hoàn toàn có thể. Đương nhiên, nếu thật sự có người đề cập đến loại yêu cầu vô lý này, Chưởng môn chân nhân cũng chỉ có thể liều mạng không chịu, dứt khoát quít nợ —— trừ phi được chọn làm hạt cát trường lão chính là nguyên ngũ trưởng lão, chưởng môn kia nhất định sẽ vui vẻ đồng ý.

Đương nhiên, vấn đề mấu chốt hiện tại cũng không phải là công hiệu của đồng tiền cổ này như thế nào, mà là, vì sao đồng tiền cổ này lại rơi vào tay Vương Lục. Bây giờ tiêu vân cổ tiền có lẽ chỉ có một đồng, là ở trong tay một người dị thường thân mật với Chưởng môn, ngoài ra...

Cửu sư muội vạn phần nghi hoặc: “Chưởng môn sư huynh, con riêng của người?”

Chưởng môn cũng đang buồn bực, miếng Tiêu Vân Cổ Tiền kia hẳn đương nhiên nhớ kỹ, chính là ba năm trước hắn tự tay giao cho người nào đó, nhưng làm sao lại rơi vào tay hắn? Nghĩ mãi không ra!

Có điều nghĩ không ra cũng không sao, chỉ cần hỏi một người, chắc chắn sẽ có đáp án.

Nghĩ tới đây, chưởng môn kéo qua một vị tiền nhiệm trưởng lão đang xem náo nhiệt ở cửa, lắc mình bay đến đỉnh núi Tinh Thần.

“Này, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Trưởng lão tiền nhiệm đột nhiên bị tóm lấy Tráng đình, cũng chính là ngũ sư muội của Chương môn cũng không hiểu ra sao: “Cái gì xảy ra!?”

Chương môn hỏi: “Chính là Vương Lục đó, hẳn sao có thể có cỗ tiền của Tiểu Linh Nhi?”

Ngũ sư muội cười lạnh: “Đương nhiên là Tiểu Linh Nhi cho, nếu không thì còn ai đoạt được hay sao?”

“Tiểu Linh Nhi cho! Cái này... Sao nàng có thể làm như vậy được?” Hiền nhiên chương môn khó có thể tin: “Cho dù nàng căm ghét ta, cũng không đến nỗi...”

Ngũ sư muội tiếp tục cười lạnh: “Còn nhớ trước khi Thăng tiên đại hội người đánh cược với Tiểu Linh Nhi không? Nếu nàng ta có thể kiếm đủ năm trăm vạn lượng trước khi Thăng tiên đại hội xảy ra, người sẽ không can thiệp vào việc nàng ta kinh doanh khách sạn ở Linh Khê trấn. Nếu không thì chỉ có lên núi sống, sau đó kết quả đánh cược ta cũng sẽ không nhiều lời...Mà Tiểu Linh Nhi có thể thắng được đánh cược này., Dựa vào sự trợ giúp của tiểu tử kia, cho nên nàng rất coi trọng hắn, ước gì có thể được gặp hắn ở trên núi. Hơn nữa người cũng biết nàng ghét người, như vậy chỉ một đồng tiền cỗ thì có đáng là gì?”

“Cái này...” Chương môn ghen lời, qua nửa ngày mới hỏi lại: “Vậy còn người? Người cứ trơ mắt nhìn tiểu tử kia...”

Kết quả còn chưa dứt lời, ngũ sư muội đã nổi giận: “Còn không phải do lão ngọc người cậy mạnh sao? Ta ở Đào Nguyên thôn liệu mặt không cần, cũng muốn thu hồi cỗ tiền về, kết quả người mẹ nó không những cản ta, còn khấu trừ tiền lương của ta, có đúng hay không!”

“... Ai, ai ngờ người thật sự sẽ làm chuyện đứng đắn a, hơn nữa người nói rất êm tai, kỳ thật cũng chỉ là muốn lừa gạt tiền cỗ của Tiểu Linh Nhi đem tới cho mình dùng thôi.”

Ngũ sư muội giận dữ xóc bàn: “Dựa vào, người không cần hiểu rõ ta như vậy... Không đúng, người không nên làm sai còn trốn tránh trách nhiệm đó!”

Chuyện này đúng là do chương môn làm sai. Hắn cũng không tiện cãi cọ nữa mà đành chuyển sang chuyện khác: “Nói tới

chuyện khác, tên Vương Lục này thật sự rất lợi hại. So với hẳn thì Vương Trung kia căn bản không có phong phạm của con trai mệnh trời.”

Vốn chỉ dùng để nói tránh chuyện phiếm, không ngờ sau khi nói xong Ngũ sư muội dùng ánh mắt dị thường kinh khủng nhìn chòng chọc vào hẳn.

Tuy dùng tu vi của Phong Ngâm Chân Nhân hóa thân cũng bị nhìn chăm chăm khiến tâm thần không yên: “Ách, làm sao vậy?”

“Người... Ai nghe nói, Vương Trung kia là thiên mệnh chi tử?”

“Hả? Không phải người vừa nói sao?”

“Thối lắm! Ta nói Vương Trung là thiên mệnh chi tử lúc nào? Nhìn hẳn chim gì cũng biết là không thể chứ! Phải là thiên mệnh bị kịch cỡ nào mới cho hẳn làm thiên mệnh chi tử chứ!? Ta còn thắc mắc tại sao người lại ngu ngốc như vậy chứ, nhìn hẳn lâu như vậy, hóa ra người lại coi Vương Trung là thiên mệnh chi tử!?”

Chương môn cũng cuống lên: “Đùa đấy, không phải người nói muốn thiết kế cửa ải ở Linh Khê trấn, không phải Chân Mệnh Thiên Tử không thể phá, sau đó...”

Sau đó Ngũ sư muội lại càng nóng nảy: “Đúng vậy, không sai, sau đó không phải bị cái thằng ngốc kia ép phá giải rồi sao?”

Chương môn trừng to mắt: “Ha? Người phá giải cửa ải không phải là Vương Trung sao?”

Ngũ sư muội vỗ bàn đứng dậy: “Vương Trung vô nghĩa! Con mẹ nó, rốt cuộc người là người nào xuyên qua mặt trần? Nói đi, Chương môn chân chính ở đâu!?”

Lần này, Chương môn ngược lại tỉnh táo lại, vội vàng một lần nữa chải chuốt lại hồi ức, rất nhanh liền phát hiện vấn đề.

“Nói ra thật xấu hổ, ta thực sự chưa từng tận mắt xác nhận qua, lúc ấy chỉ là cách cửa phòng nhìn thoáng qua... Ta còn thắc mắc làm sao nhân vật trong truyền thuyết lại có linh căn tam phẩm... Lúc ấy lực lượng tinh thần thuyên chuyển dùng nó, không kịp mở Đại Diễn linh nhãn, không nhìn ra được

Vương Lục là linh căn không, còn tưởng rằng hắn là người bình thường, cho nên mới lầm tưởng là Vương Trung...”

“Ngươi ngốc, ngươi thật ngốc, biết rõ mình luyện công tới mức không phân biệt được trà là năm nào cũng mở mắt, đi ra ngoài cũng không mở mắt nhìn, hơn nữa còn không dám mở linh nhãn, ngươi nhất định là cố ý phải không?! Ta muốn buộc tội ngươi! Sau đó buộc tội chúng môn đời tiếp theo cho tới khi xếp hàng ta mới thôi!”

“ ... ”

...

Chương môn đương nhiên không cố ý, tại thời điểm những người khác bận rộn tại Thăng thiên đại hội, hắn cũng đang bận bịu vì chuyện gì đó, cho đến bây giờ bản thể đều không trở lại Linh kiếm sơn, vốn tưởng rằng có các sư đệ sư muội tọa trấn, hóa thân đã đủ ứng phó tình cảnh, nhưng không nghĩ nhất thời sơ sẩy, suýt nữa gây thành đại họa!

Nếu bỏ qua chuyện không nên chiêu mộ người vào thì không nói, nhưng nếu thật sự bỏ qua Vương Lục thì thật hối hận không kịp.

Mặc dù trong mười hai năm qua, kết quả mỗi lần Tinh Thần Đại Diễn thuật đều rất mơ hồ. Thiên mệnh chi tử trải qua mười hai năm, tính trọng yếu cũng theo đó trượt xuống. Nhưng không hề nghi ngờ, sau khi sao chổi xuôi qua, tu tiên giới sẽ nghênh đón thời đại hoàng kim. Trong mười hai năm này, kỳ tài trăm năm khó gặp đã xuất hiện tầng tầng lớp lớp, chỉ riêng việc bị Linh kiếm phái phát hiện, cũng thu nạp làm môn hạ hai ba người, mà Vương Lục này...

“Sư muội, ngươi nắm chắc được bao nhiêu phần?”

“Móa nó, ngươi là con cá vàng chỉ có bảy giây ký ức à? Vấn đề này ngươi hỏi bao nhiêu lần rồi còn chưa nhớ kỹ đáp án? Ta đương nhiên là nắm chắc mười phần trăm! Ta vĩnh viễn là mười phần chắc chắn!”

Chương môn thờ dài, biết rõ sư muội đương nhiên không có mười thành nắm chắc, nàng từ trước đến nay sẽ không đáng tin cậy như vậy, nhưng nói đi cũng phải nói lại, tư chất kỳ lạ của Vương Lục này quả thật trước giờ chưa từng có, nói hắn là Thiên Mệnh chi tử cũng không quá - Có thể có được loại truyền thuyết linh căn không linh căn này, chỉ riêng giá trị cất chứa mà nói cũng đã khó có thể đánh giá, hơn nữa kết quả của Tinh Thần Đại Diễn thuật...

“Được, vậy thì thu hắn vào, dù sao những chuyện khác tạm thời không đề cập tới... chung quy hắn vẫn lấy được Tiêu Vân cổ tiên.”

Hai người thương nghị thỏa đáng, rồi một lần nữa trở lại Huyền Vân đường, các trưởng lão khác sớm đã không kiên nhẫn chờ đợi.

Lưu Hiền hỏi: “Sư huynh, bây giờ nên làm gì đây?”

“Nghe hẳn nói trước xem.” Người chưởng môn không chút hoang mang trước mặt các trưởng lão, càng không đề cập mình có hiểu lầm không lộ như thế nào. “Linh Kiếm phái là nơi nói về quy củ.”

Các trưởng lão khác đều nghĩ như vậy, việc đã đến nước này, trước tiên nghe suy nghĩ của người ta đi, dù sao nhập môn cũng không có vấn đề gì.

Nhưng phương thức tư duy của Vương Lục, chính là làm cho người ta không đoán được a.

“Ha? Thật sự có thể cho ta tùy ý đề xuất một yêu cầu?”

Bên ngoài Huyền Vân đường, Vương Lục lộ ra nụ cười chờ mong đã lâu.

“Được, vậy ta sẽ làm chưởng môn Linh Kiếm phái!”

“...”

Sau một thời gian dài yên tĩnh, trong sảnh truyền ra một thanh âm run rẩy: “Ngươi... Vẫn là bình tĩnh một chút, nói ra một chút yêu cầu thực tế đi.”

Sau đó giọng nói của nữ tử quen thuộc kia cũng tức giận nói ra: “Con lừa trọc chết tiệt dám tranh sư thái với bản đạo!?”

Vương Lục hỏi: “Chậc, xem ra vị trí trưởng lão kia cũng không đùa giỡn?”

Một giọng nói trong sảnh đáp: “Cho trưởng lão ngươi vị trí thật sự, ngươi cũng chưa chắc đã ngồi vững vàng. Trưởng lão Linh Kiếm phái cũng không phải là phông chế chung thân, mà là hoàn toàn có khả năng bị bãi miễn.”

Giọng nói của cô gái: “Ngày.”

Vương Lục tiếp tục thỏa hiệp: “Vậy ta muốn kiện tiên khí siêu phẩm.”

“Được rồi, chờ ngày nào đó chúng ta có người luyện ra vật nghịch thiên cỡ này thì tặng cho ngươi cũng được, dự tính sơ bộ cần khoảng năm ngàn năm.”

“... Cái này cũng không được, cái kia cũng không được, các ngươi rốt cuộc có thành ý hay không?”

Trưởng lão trong sảnh nổi giận: “Rốt cuộc là ai không có thành ý? Không phải mặt trăng trên trời chính là mặt trăng trên trời, ngươi lại cầu nguyện bùa bãi như vậy sẽ hủy bỏ tư cách ước nguyện của mình!”

“Ai, đã như vậy, ta đành cố hết sức, lui lại phía sau cầu xin... Làm đệ tử chân truyền là được rồi.”

Chư vị trưởng lão nhao nhao hít sâu một hơi khí lạnh.

Đệ tử chân truyền!?

Thành thật mà nói, điều kiện này có vẻ hợp lý hơn rất nhiều so với những kẻ đi trước, nhưng mà... vẫn khiến người ta hơi khó xử.

Bởi vì số lượng đệ tử chân truyền của Linh Kiếm phái cực kỳ có hạn. Khác với những đệ tử chân truyền của môn phái bình thường sắp đi nát trên đường cái. Đệ tử chân truyền của linh kiếm phái, đúng như ý tứ, gánh vác chức trách truyền thừa y bát., Chỉ có các Trưởng lão Thiên Kiếm Đường, xác định người nào đó có thể truyền thừa y bát của mình, mới có thể lập thành đệ tử chân truyền, khảo hạch trong đó nghiêm khắc tạm thời không nói đến... Mỗi một vị Trưởng lão, nhiều nhất cũng chỉ có thể thiết lập hai đệ tử chân truyền.

Số lượng nhiều, sự phụ khó mà chiếu ứng chu toàn, số lượng đệ tử chân truyền cũng giảm đi rất nhiều, trên thực tế đại đa số trưởng lão Linh Kiếm phái trong lịch sử đều chỉ thiết lập một vị đệ tử chân truyền, từ đó mà chết. Mà hiện nay các trưởng lão Thiên Kiếm Đường cũng không có ý định phá hư quy củ.

Mà phần lớn trong số bọn họ đều có đệ tử chân truyền của riêng mình, số lượng còn lại thiếu nghiêm trọng. Mà Vương Lục rõ ràng chỉ có thể làm một vật lành ít ỏi, chứ đừng nói đến truyền thừa y bát, chiêu mộ chân truyền như vậy, căn bản là làm cho bản thân ngột ngạt.

Cho nên mấy vị trưởng lão ngời nhìn ta, ta nhìn ngời, không ai lên tiếng, sau đó âm thầm chờ mong tinh thần những người khác dâng hiến.

Phong ngâm chân nhân ngồi ở ghế đầu lấy tay che mặt, đối với việc công hiến tinh thần vô tư cảm động đối với các sư đệ, sư muội.

“Luu Hiền sư đệ, ta nhớ ngời từng nói, muốn nhận Vương Lục thật sao?”

Luu Hiền vội khoát tay: “Sư huynh, ngời chắc đã nghe lầm. Ngời hiểu ta, hiện tại ta chăm sóc các đệ tử nội môn đã luống cuống chân tay, nào có rảnh đi thu chân truyền... Hơn nữa đối với ta mà nói, đệ tử nội môn chính là toàn bộ tâm huyết, truyền thừa y bát của ta đều ở trên người bọn họ.”

Lần này lên tiếng tuyên bố đường hoàng, làm cho rất nhiều sư đệ sư muội đối với tiết tháo nhị sư huynh có nhận thức hoàn toàn mới.

Chương môn lại hỏi: “Phương Hạc sư đệ, ngời...”

Chương hình trưởng lão luôn giữ phong cách cổ xưa lập tức nói: “Sư huynh ngời là người hiểu ta, ta thực sự không am hiểu đệ tử dạy dỗ, chân truyền lúc trước của ta... không đề cập tới.”

Tứ trưởng lão Chu Minh cũng nói: “Sư huynh, ngời hiểu ta, ta đã có đệ tử trung tâm, chỉ đợi nàng qua cảnh giới Thông Minh là có thể kế thừa y bát của ta.”

Về phần những trưởng lão khác, không nơi nào không có khó xử, tóm lại nếu như vương lục thật sự được truyền bá, thì đó chính là chân truyền tuyệt đối không thể.

Cũng không phải do lòng người quản lý đội ngũ Linh Kiếm phái tan rã, thật sự là chuyện đệ tử chân truyền này can hệ trọng đại, không chỉ liên quan đến truyền thừa y bát của một trưởng lão nào đó, càng quan hệ đến tương lai chư phong Linh Kiếm phái, không được khinh thường... Hơn nữa, dù sao hai người đáng thu đệ tử tốt nhất kia còn chưa nói chuyện, những người khác đương nhiên sẽ không nóng nảy.

“Ai, tất cả mọi người đã có chỗ khó, ta cũng không tiện miễn cưỡng.” Chương môn nhân thở dài, sau đó đem ánh mắt

chuyển hướng hoàn toàn không quan tâm người nào đó.

“Khụ, Ngũ sư muội, ta nhớ hình như muội vẫn chưa thu đệ tử lần nào.”

Ngũ sư muội đang đang nhìn rồi xem tin tức mà giật nảy cả mình: “Sư huynh, người chớ có lừa ta! Chuyện này có quan hệ cái lông gì với ta.”

Chương môn nói: “Sao không sao chứ? Biểu hiện của Vương Lục trên Thăng Tiên lộ ai ai cũng thấy cả, người thiết kế những cửa ải nhân tính phản nhân kia, chỉ có hấn là dễ dàng thông qua, có thể thấy được hấn và người có chút duyên.”

“Ta mới là người không nên có nghiệt duyên như vậy!”

Mắt thấy ngũ sư muội giãy dựa lợi hại, chương môn sư huynh vội vàng truyền âm: “Sư muội, xin hãy phối hợp một chút, hiện giờ trong môn phái chỉ có mình muội biết chuyện Thiên Mệnh chi tử, hơn nữa chuyện này còn vì người và ta mà nổi lên, không có cách nào miễn cưỡng những người khác.”

“Ha ha! Không thể miễn cưỡng người khác được, cho nên mới cố tình đến miễn cưỡng ta!! Người nếu quả thật muốn nhận hấn thì tự mình thu lấy đi. Không phải bây giờ người chỉ có một đệ tử chân truyền thôi sao, thu thêm một người nữa sẽ không mang thai.”

“Sư muội đừng nói giỡn, ta đâu có giống người nhàn vân đã hạc như muội... Nói cho cùng, Linh kiếm phái thích hợp làm sư phụ hấn cũng chỉ có một mình muội. Hấn hầu như đoạn tuyệt con đường tu hành, cũng chỉ có muội mới có thể giúp được hấn.”

“Sư huynh người hiểu rõ ta, cái tên ngọc kia của ta... chỉ là thứ thô thiên ép buộc Vô Tướng công, có thể coi thường Linh Kiếm phái. Ta tu hành hơn một trăm năm mới có tu vi Kim Đan, không nên lấy ra làm hại đệ tử.”

Nghe xong lời này, chương môn tức giận nói: “Cũ trưởng lão được công nhận là đệ nhất Kim Đan của tu tiên giới từ bao giờ mà cũng biết khiêm tốn?”

“Ha ha ha, ta cũng không có khiêm tốn, chỉ là ra vẻ mà thôi, chỉ là vô linh căn, trước mặt Vô Tướng công thì chỉ là cặn bã mà thôi.”

Chương môn tức giận đến nghiến răng nghiến lợi: "...Nói cho cùng, có làm hay không?"

"Không làm, đệ tử chân truyền chỉ có trưởng lão trong môn phái mới có thể thiết lập. Bây giờ đệ tử Bạch Đình ta chỉ có một người, ngay cả trưởng lão chịu bỏ sung mỗi tháng cũng không lấy được, còn bị người ta khấu trừ hai mươi năm lương, hận không thể ra ngoài bán thịt đổi tiền lương, dựa vào cái gì mà thu nhận người ta thật sự truyền?"

"... Được, chỉ cần người nguyện ý giúp ta, liền khôi phục chức vị trưởng lão của ngươi, mỗi tháng gấp gấp đôi, cung phụng cũng được cấp theo thường lệ."

"Mặt khác, gần đây ta nợ nần dây dưa..."

"Mẹ kiếp, thiếu nợ ta hai vạn linh thạch cũng không cần trả lại. Như vậy đã đủ chưa?!"

"Một thời gian trước ta nhìn trúng một lọ Huyền Âm đan..."

"Được, ta mua cho ngươi!"

"Ồ, còn có một thanh kiếm Tử Âm ta cũng thích."

"Mịa, ta vẫn là cần nhắc tự mình dạy hấn đi, mặc dù Tinh Thần Kiếm Điển và Không Linh Căn cũng không đối nghịch, nhưng nếu là Thiên Mệnh chi tử, hơn phân nửa có biện pháp khắc phục chướng ngại."

"Ta dựa vào sư huynh ngươi một ngày trăm công ngàn việc chứ không nên miễn cưỡng bản thân như vậy chứ? Ta cảm thấy Tử Âm Kiếm gì gì đó không thích hợp thì thôi vậy."

"Hừ, như vậy một lời đã định?"

"Một lời đã định."

Hai người thương nghị thỏa đáng, thực tế chỉ trong nháy mắt công phu, tại các trưởng lão khác vẫn đang quan sát tình hình, ngũ trưởng lão tiên nhiệm vốn không có cảm giác tồn tại bỗng nhiên ra tay.

"Hùng Hải Tử này, cứ giao cho ta dạy dỗ đi!"

Mọi người liếc mắt, cực kỳ hả hê.

...

Vạn chúng chú mục Thăng Tiên đại hội, hạ màn dưới sự kinh ngạc và thất vọng của vô số người.

Thăng tiên đại hội hơn một tháng, thể hiện đầy đủ phong phạm năm đại tông phái đỉnh cấp của Vạn Tiên minh, các nơi Cửu Châu tụ tập đến hơn một ngàn thiếu niên tinh anh, tại cầu vàng nhất quan đã đào thải thân thể mười người, trừ nhuệ ý chưa đủ, tại Tiêu Dao phong liền dừng bước lại mấy chục người. Các tinh anh còn lại trải qua khảo nghiệm mấy cửa ải trên Thăng Tiên lộ, cuối cùng chỉ có ba người trở hết tài năng, gia nhập nội môn.

Ba người này, luận thiên tư cũng không tính là tuyệt hảo, trong đó nghe nói bảo vật làm cho người ta vô cùng kinh ngạc thể hiện ra nhị phẩm địa linh căn, còn lại đều chỉ là tam phẩm... Bất quá trải qua một lần thời đại mạt pháp, tu tiên giới tự nhiên linh căn thừa thớt, đừng nói là nhất phẩm thiên linh căn, nhị tam phẩm này xem như đã cực kỳ hi hữu, không có gì có thể bắt bẻ.

Ngoại trừ ba người này ra, Hải Vân Phàm được tự tay nhị trưởng lão Linh Kiếm phái viết thư đề cử, đi xa đến Vạn Pháp Tiên môn ở phía đông, còn lại hơn mười thí luyện giả kiên trì đến cửa ải cuối cùng cũng đều có cơ duyên của mình — bọn họ từ Linh Kiếm sơn xuống không lâu liền bị một nhóm tu sĩ ngăn lại, đều là trưởng lão cùng tinh nhuệ đến từ các đại môn phái tu tiên, phần lớn là ở trong tứ ngũ phẩm, thậm chí còn có hai môn phái nhị phẩm.

Những người này tự nhiên là tới nhật nhanh bỏ rơi, những thiếu niên bị rơi ở Linh kiếm phái xem ra vẫn còn thiếu hỏa hầu, nhưng cho dù là bốn tông phái đỉnh cấp khác cũng coi việc này là phung phí của trời — đạo này, có cơ hội tu sĩ thực sự hi hữu — đối với môn phái có phẩm cấp cao hơn mà nói, những thiếu niên bị tuyển này, bất cứ ai cũng có thể trông cậy vào hy vọng đại hưng của môn phái.

Mà đối với những người bị tuyển này, không được coi là đuôi phượng, có thể làm đầu gà ngược lại cũng không tệ, Linh

Kiểm phái nhiều nhất chỉ có thể lẫn lộn trong nội môn đệ tử, nhưng ở môn phái khác, chân truyền chương môn cũng có nhiều khả năng.

Trừ những người này ra, nếu luận cơ duyên kỳ lạ, đều phải kể đến Vương Lục.

Sau khi vận dụng Tiêu Vân cô tiên, Vương Lục Như nguyện bái nhập làm môn hạ Linh Kiếm phái, hơn nữa thân phận rõ ràng là đệ tử chân truyền, danh sách còn hơn xa đệ tử nội môn bình thường.

Nhưng có một vấn đề là, hình như sư phụ hắn ta là thẳng ngọc, ép người?

—

Đây không phải là lần đầu tiên gã gặp mặt Ngũ trưởng lão Linh kiếm phái.

Lần trước gặp mặt còn là cuối cùng trên con đường thẳng tiên, Vương Lục Nhất Kiếm xuyên thủng Băng Phong cốc, sau đó vị trưởng lão này một đường khóc tang bay tới cùng Vương Lục.

Lúc đó Vương Lục cũng không biết cô gái áo trắng trước mắt là trưởng lão Thiên Kiếm đường, càng không biết rằng sau này mình sẽ có duyên gặp gỡ nàng. Cái cảm giác này duy nhất chính là não tủy có vấn đề.

Nhưng tạo hóa trêu ngươi, tiền cổ Tiêu Vân khiến hắn trở thành đệ tử chân truyền, nhưng cũng có một vị sư phụ nào tàn, điều này thể hiện đầy đủ chân lý tiên đạo vô thường của tu tiên giới.

Sau khi Thẳng tiên đại hội kết thúc, bọn người Văn Bảo bị mấy đệ tử hắc bạch dẫn đi, tiến về khu vực các đệ tử nội môn còn lại của Phiêu Miểu Phong. Mà Vương Lục thì như con chó hoang không màng đến trước mặt đường, ở dưới tàng cây hóng mát cả buổi chiều, thẳng đến lúc hoàng hôn trầm lắng, mới có một vị bạch y nữ tử đi đến trước mặt hắn.

“VẬY... NGƯỜI ĐƯỢC LẮM?”

Bạch y nữ tử chưa từng cân nhắc việc nhận đồ đệ —— môn phái cũng không cho phép nàng suy nghĩ qua, cho nên lúc này

cũng không biết nên chào hỏi đồ đệ của mình như thế nào, có chút tức giận nhìn Vương Lục, thấy Vương Lục Hậu thần sắc lãnh đạm, lúng túng gãi đầu một cái: “Dựa theo cách nói của Chưởng môn, từ nay về sau ta chính là sư phụ của ngươi. Nhưng chuyện nhận đồ đệ này, ta vẫn là lần đầu tiên, cho nên mời ngươi ôn nhu... A, tóm lại, tóm lại, hai ta đều hợp lại một chút vậy.”

Vương Lục nhìn chăm chăm vào Ngũ trưởng lão trước mắt, trong lòng bắt đầu suy đoán đây chẳng lẽ là Linh Kiếm phái cố ý phái ra đầu óc ngu ngốc để chinh ta?

Đương nhiên không phải Ngũ trưởng lão cố ý đến đây để thu phục hắn, ngược lại, nàng là một danh sư truyền kỳ, thế phải dẫn Vương Lục tới Tây Thiên... À không, phi thăng lên trời!

Ngũ trưởng lão, nếu tổng kết khuyết điểm có thể nói là khánh trúc khó thư, nhưng bà cực trọng hứa hẹn, đã đáp ứng chưởng môn sư huynh, muốn tự tay dạy dỗ đứa con thiên mệnh này, như vậy cho dù kiên kiên sắc, bà cũng muốn dạy dỗ đứa nhỏ Vương Lục này thành tài —— cho dù Vương Lục căn bản là căn bản không có tư chất tu hành.

Mang theo quyết tâm như vậy, Ngũ trưởng lão tìm tới Vương Lục, hơn nữa còn bày ra một gương mặt ôn nhu làm các sư huynh đệ lông tóc dựng đứng. Nếu lúc này Vương Lục biết được pháp thuật Thủy Mạc Lục Ảnh, ghi lại một màn này, đại khái có thể ở trong môn phái đấu giá hơn vạn linh thạch.

Đáng tiếc, lúc này Vương Lục vẫn chưa biết quý trọng, chỉ yên lặng nhìn sư phụ của mình, mặc cho bầu không khí lạnh lẽo phủ xuống.

Trong lòng Ngũ trưởng lão cười lạnh nhưng trên mặt vẫn rất thân thiết.

“Được rồi, đừng đứng ngây ngốc ở đây nữa...”

Vừa nói, một bên cởi trúc kiếm bên hông xuống, thân kiếm xanh biếc hóa thành một đạo bình quang, đem nữ tử gánh vác.

“Vừa đi vừa nói, đi tới Vô Tướng Phong ta, ta đã sắp xếp chỗ ở cho ngươi, từ nay về sau... Ngươi hãy theo ta cố gắng tu hành.”

Nói xong, cô gái đưa tay ra.

Mà Vương Lục thì thờ dài, đưa ra vấn đề của mình.

“Tu hành? Tu hành cái gì? Lấy linh căn thuộc tính của ta, thật có thể tu hành không?”

Tuy rằng, hiện tại đã là đệ tử chân truyền như ván đã đóng thuyền, nhưng, thân phận biến hóa cũng không thể thay đổi thuộc tính linh căn của mình, hiện nay tu tiên giới cơ hồ tương đương phế linh căn... Một kẻ chuyên nghiệp mạo hiểm, không có khả năng không coi thường thực tế mà đi làm một giấc xuân thu của mình.

Cho nên, mặc dù Vương Lục có thể dựa vào một đồng Tiêu Vân cổ tiên đổi lấy một kỳ tích, nhưng trước mặt hắn vẫn là một con đường chết dẫn tới Vô Đẻ Thâm Uyên. Đợi đám người tản đi, những khuôn mặt quen thuộc, không quen thuộc đều tự tìm ra nơi cư trú, trong lòng Vương Lục cũng dần dần nguội lạnh, một lần nữa đối mặt với vấn đề nan giải này.

Muốn nói nản lòng thoái chí, đích xác có một điểm... Nhớ rõ là lúc ba tuổi a, lần đầu tiên từ trong một bản sách cổ thấy được ghi chép về tu tiên linh căn, trong sách ghi đến, trên thế giới này có một loại người, tự nhiên có thể cảm ứng thiên địa linh khí, đối với người khác mà nói huyền diệu, nhưng linh khí không thể suy nghĩ lại rõ ràng hiện rõ trong tầm mắt bọn họ. Tu hành cùng bọn họ mà nói, tựa như hô hấp tự nhiên.

Đó chính là thiên tài tu hành có được từ thời đại mạt pháp lần trước, gần như tuyệt tích ở tu tiên giới.

Mà vừa lúc, Vương Lục một mực có thể cảm ứng được cái gọi là thiên địa linh khí, hơn nữa cảm ứng rõ ràng, so với trong sách viết càng sâu hơn... Hắn từng cho rằng đây là viên kia sao chổi mang đến phúc báo, hiện tại xem ra, nếu như ngôi sao chổi kia là một tồn tại trong cõi U Minh nào đó cố ý gây ra, vậy nhất định là tràn ngập ác ý a.

Cho mình một linh căn chưa từng có, lại khiến mình giáng sinh ở thời đại như vậy. Cũng như an bài cho mình một vị hôn thê dung mạo như Thiên Tiên, ôn nhu hiền lành, gia cảnh ưu việt, lại an bài cho mình thân phận đồng ái...

bi kịch thế gian chỉ có thể vượt qua, mà những gì mình có thể làm, cũng không phải đơn giản là viên Tiêu Vân Cổ Tiên kia

chứ. Tu hành? Với linh căn này, có thể tu hành cái gì? Tài nghệ lành tốt của chuyên gia sao?

“Ồ? Khó thấy được một kẻ kiêu ngạo tuyệt luân như ngươi cũng sẽ lộ ra một gương mặt Dương San.”

Vương Lục lập tức trở mặt: “Mẹ nó, nữ nhân si cả trăm tuổi này đối với một đứa nhỏ mười hai tuổi nói cái gì vậy?”

“Hừ hừ, ta vì ngươi mà tức giận.” Nữ tử áo trắng nhe răng cười, phảng phất như không nghe thấy lời đánh giá của si nữ trăm tuổi kia.

“Chuyện tu hành ngươi hoàn toàn không cần phải lo lắng, nếu cái tên chuông môn ngu ngốc kia đã ép ngươi phải nhờ ta... Dù thế nào, ta cũng sẽ cho ngươi bước lên con đường tu tiên, chỉ là linh căn không linh, còn không làm khó được ta.”

Mặc dù nữ tử áo trắng từng khiến Vương Lục cho rằng nãi nãi bị bệnh nặng, nhưng lúc này nghe nàng an ủi, tâm tình của Vương Lục quả thực đã đỡ hơn một chút.

“A, được rồi, chỉ mong là như thế đi. Ta là Vương Lục, từ nay về sau, cùng ngươi tu hành.”

Sau đó, Vương Lục dùng sức nắm chặt tay nữ tử áo trắng.

Bạch y nữ tử cười tươi: “Ta là Vương Vũ, từ nay về sau chính là sư phụ của ngươi.”

Một thanh trúc kiếm hóa thành quang mang xanh biếc, chở hai thầy trò bay về phía Vô Tướng Phong.

Phi kiếm tốc độ không nhanh, bởi vậy sư phụ có đủ thời gian giới thiệu vài thứ đơn giản cho đồ đệ.

Nữ tử áo trắng chân đạp phi kiếm, đưa tay giới thiệu xuống phía dưới: “Linh Kiếm sơn mà Linh Kiếm phái chúng ta chiếm là nơi linh khí địa mạch tại Thương Khê châu hội tụ, Linh Kiếm sơn nhìn từ bên ngoài thẳng tắp như kiếm, cô lập một ngọn núi, kỳ thật bên trong một phần là mười hai ngọn núi, mỗi một ngọn đều là động thiên phúc địa tu hành người tha thiết ước mơ tha thiết., Nhất là mười hai ngọn núi Tinh Thần ở Trung Phong, Thông Minh Phong, ngọn núi Phiêu Miêu có phẩm cấp cao nhất, thứ yếu ở Vô Tướng Phong này, tuy nhiên

trước mắt chỉ có hai người chúng ta là Vô Tướng Phong, cho nên độ nồng đậm Linh khí cũng không sao, đủ cho người dùng.”

Vương Lục nghe xong lời này trong lòng liền đánh bộp một tiếng, linh khí có dư thừa hay không tạm thời không nói... Vô Tướng Phong chỉ có hai thầy trò bọn họ? Nói cách khác trước Thăng Tiên đại hội lần này nữ nhân này là rời quần thảo cư? Cho dù Linh Kiếm phái luôn lấy nhân định điều linh, nhân duyên này cũng không khỏi làm cho người ta giận dữ a?

Bất quá... Dù sao người ở phòng có diện tích lớn một chút cũng không phải chuyện xấu, hơn nữa Vương Lục cũng không cảm thấy mình thích nhiều người. Lúc trước lựa chọn tham gia Thăng Tiên đại hội của Linh Kiếm phái, một nguyên nhân trọng yếu là bên trong năm đại tông phái đỉnh cấp thì ít người thuộc Linh Kiếm phái nhất.

Tốc độ phi kiếm của Ngũ trưởng lão không nhanh, nhưng không bao lâu đã vượt qua ngọn Phiêu Miêu, tiến nhập vào địa giới Vô Tướng Phong.

Vừa đánh mắt, liền khiến cho người chân động.

Mọi người thường nói Động Thiên Phúc Địa của tu tiên giới đẹp không sao tả xiết, Vương Lục từ dưới núi bước lên cây cầu vàng, dọc theo con đường thăng tiên tiến về phía trước, cũng lĩnh ngộ cảnh tượng Tiêu Dao phong, ngọn Phiêu Miêu, cây xanh như tấm đệm, mây mù mịn, đích thật giống như tiên cảnh nhân gian. Vốn tưởng chỉ có một ngọn núi Vô Tướng càng trở nên yên tĩnh tự nhiên, nhưng không muốn đập vào mắt, lại là một cảnh tượng tan tác!

Những gì Vương Lục nhìn thấy chỉ là một mảnh hỗn tạp, thân núi trơ trụi, thảm thực vật màu xanh vốn nên bao trùm trên mặt đất giống như bị Thao Thiết ác thú cắn xé qua, lộ ra vết sẹo màu nâu vàng xấu xí, so với những ngọn núi khác của Vô Tướng Phong, giống như một cỗ thi thể bị khinh nhờn.

Vương Lục nhìn hồi lâu, trong lòng phỏng đoán hàm nghĩa của một màn này... Đây là muốn từ một phương diện khác xác minh chân lý Tiên đạo vô thường này sao? Hay là nói...

“À, người nói cây cỏ trên núi? Mấy năm trước nợ nần đau đầu, ta liền chém roi linh thực trên núi bán lấy tiền, bởi vì giá bán hàng chế tạo bị người ta chém quá tàn nhẫn, làm cho người ta không có hứng thú. Ta trở về cũng lười dùng tiền mua hạt giống bồi dưỡng mới, kết quả liền biến thành như vậy... Bất quá không sao, tốt xấu gì cũng là nơi linh khí địa mạch hội tụ, qua ba năm trăm năm tự nhiên sẽ khôi phục, không cần phải gấp gáp.”

Không cần phải lo lắng cái con mẹ nhà người, hóa ra tên chó chết này là chuyện tốt do người gây ra à? Người là người đứng đầu một ngọn núi mà lại tự hủy bỏ tường thành ư? Đây vốn là hành vi theo nước tiểu trên đất nhà mình, chẳng trách không ai làm bạn với người, đường đường là trưởng lão lại thành con gái còn sống!

Ngũ trưởng lão bỗng nhiên hắt hơi một cái: “Vương Lục, là người đang mắng ta sao?”

“Không phải, người làm việc khiến người ta cảm hận như vậy, hiển nhiên là có người khác đang mắng người.”

“Ừm, phân tích của người cũng rất có đạo lý...”

Đọc theo sơn đạo vô cùng thâm thúy, hai người rất nhanh liền nhìn thấy một mảnh đất bằng ở giữa sơn cốc, một căn phòng nhỏ đơn sơ trợ trợ đứng sừng sững ở trong dãy núi, cùng với chỗ ở của họ giống như là phòng giam hơn.

“À, nơi này chính là nhà ta... Ồ, bây giờ cũng là nhà của người rồi, sau này người theo ta ở lại đây, điều kiện tương đối đơn giản, bất quá người tu tiên cũng đừng để ý nhiều như vậy.”

Lý do của Ngũ trưởng lão là một cái mũ miện đường hoàng, tuy nhiên trải qua một lần rèn luyện trên núi, Vương Lục dù có đoán ra được, thì trước kia ở đây cũng là một tòa thành nhỏ xa hoa, vậy mà vẫn bị nữ nhân này hủy diệt sạch sẽ.

May mắn chính là, căn nhà gỗ này tuy rằng đơn sơ, nhưng ít nhất còn có thể ngăn cách ra mấy cái phòng ngủ đơn độc, không đến mức đường đường là đệ tử chân truyền mà ngủ trong phòng ngủ. Mà sau khi đem Vương Lục đơn giản bố trí

xong, Ngũ trưởng lão suy nghĩ trong chốc lát: “Không bằng trước tiên tự giới thiệu bản thân đi?”

Lý lịch Vương Lục không có gì hay để nói, một đứa con trai nhà giàu đến từ sơn thôn Đại Minh quốc mà thôi, trừ linh căn đặc biệt, hình thức tư duy đặc biệt một chút, so với những nhà giàu sang, tuổi còn nhỏ đã kinh lịch rộng rãi, đám kỳ tài không đáng nhắc tới.

Về phần bản thân Ngũ trưởng lão, tựa hồ cũng không muốn nói nhiều.

“Tên của ta đâu, ngươi đã biết. Trước mắt trong Thiên Kiếm đường Linh Kiếm phái có mười vị trưởng lão, ta xếp hạng năm, miễn cưỡng cũng không được... là Vô Tướng công tự sáng tạo ra, ta quản lý ngọn núi này cũng có tên cho nó.”

Nghe được tâm pháp tự sáng tạo, trong lòng Vương Lục không khỏi nghi hoặc, mặc dù hẳn đối với tu tiên giới ở Cửu Châu đại lục không hiểu nhiều, chỉ có lúc còn bé trong cuốn sách cổ kia rải rác mấy ngàn chữ —— hơn phân nửa đã không đúng lúc. Nhưng ngày thường luôn nghe một số chuyện kể về phi tiên ngự kiếm của người đọc sách, chuyện tu tiên này., Xưa nay thời đại càng lâu thì uy lực càng mạnh. Truyền thuyết nói rằng mấy vạn năm trước mỗi tu sĩ trong Cửu Châu đều có đại thần thông không thể tưởng tượng nổi, di sơn đảo hải quan bình thường, so sánh với Vạn Tiên minh uy danh hiển hách bây giờ thì e rằng cũng không tìm được mười mấy đại tu sĩ dời núi lấp bể.

Linh kiếm phái là ngũ đại tông phái đỉnh cấp, thời gian truyền thừa không tính là lâu, nhưng tổ sư khai phái lại có được truyền thừa thượng cổ đại tu, hơn nữa mấy ngàn năm tích lũy tương đối khá, làm sao ngũ trưởng lão này lại tu tâm pháp tự nghĩ ra? Thợ săn sao?

“Ặc, sư phụ, đồ nhi có một vấn đề, tu vi của ngài, đại khái là cảnh giới gì?”

Sư phụ rất hào sảng cười nói: “Chân nhân Kim Đan! Sợ rồi chứ?”

“...”

Đúng là Vương Lục bị hù cho sợ rồi, thế mà còn có Linh Kiếm trưởng lão cảnh giới thấp như thế!?

Mặc dù người sơn dã không hiểu nhiều về tu tiên giới, nhưng mà đã làm bạn với Hải Vân Phạm lâu như vậy, mưa dầm thấm đất, một ít thường thức vẫn còn nhớ rõ.

Tu tiên giới bây giờ không thể so với thời đại trước đây vô số Nguyên Anh nhiều như chó. Toàn bộ Cửu Châu đại lục, cao thủ Hóa Thần kỳ trở lên đều có thể đoạt được. Tu sĩ Nguyên Anh kỳ thì hai chữ lão quái trên đỉnh đầu hùng bá một phương... Nhưng cũng chỉ giới hạn trong khoảng thời gian xa xôi. Tu tiên giới dù có kiểu gì thì vẫn có cao nhân.

Trước mắt, người có tu vi cao nhất là chương môn của Thịnh Kinh Tiên Môn, Hà Đồ đạo nhân, đã là Hợp Thể đỉnh phong, một chân bước vào cảnh giới Đại Thừa, kiếp nạn thăng tiên từ xa xa lọt vào trong tầm mắt. Trong ngũ đại tông phái, Vạn Pháp chi môn, thủ lĩnh của núi Côn Luân và Hoàng sơn đều có tu vi Hợp Thể kỳ, chỉ có tu vi của Linh Kiếm phái là thấp, nhưng tốt xấu gì cũng là cao nhân Hóa Thần.

Chương môn có tu vi Hóa Thần, dù thực lực trưởng lão cùng thế hệ kém một bậc cũng phải có Nguyên Anh đỉnh phong, Ngũ trưởng lão này đứng trong hàng trưởng lão... Tu vi Kim Đan này thật sự rất chói mắt, chẳng lẽ là trong lúc giả thực lực giảm phân nửa?

“Vậy... Sư phụ, mấy vị trưởng lão khác tu vi thế nào?”

Đối mặt với ánh mắt tràn ngập hoài nghi của Vương Lục, Ngũ trưởng lão hồn nhiên không phát giác: “Nguyên Anh thôi, trừ Chương môn lão ngu ngốc kia, những cái khác một Hóa Thần cũng không có, thật là xấu hổ.”

Một tu sĩ Kim Đan như người nói những lời này thật không thú vị!

...

29

Nhưng Vương Lục cũng nhìn thông suốt, tốt xấu gì cũng là kim đan mà. Nếu là từ Vân Sơn gần nhà đám người Tiểu Hải, Bạch Long Quan này a, Kim Đan chân nhân hoàn toàn có thể lẫn lộn ở địa phương như trưởng lão thực quyền. Mà cùng mình vào núi, tiến vào Tiêu Dao phong là do đệ tử có tư lịch khá sâu truyền công cho đệ tử truyền công., Vào Nội Môn Phiêu Miểu Phong Vương Trung Chu Tàn, trên danh nghĩa sư phụ là nhị trưởng lão Lưu Hiến, nhưng một Lưu Hiến muốn mang theo ba mươi bảy đệ tử nội môn, hiệu suất có thể đoán được, ngày thường chủ yếu giảng bài truyền công cho vài tên Bạch Tiểu Thuần, còn không bằng vị trưởng lão Kim Đan trước mắt mình.

Hai bên làm xong tự giới thiệu, sư phụ lại nói.

“Dựa theo quy củ, hiện tại phải dẫn người đi làm nghi thức bái sư siêu phiến toái gì đó, đại khái chính là đập đầu thề... Người có hứng thú không?”

Ôm ý mới thành khẩn, Vương Lục nói: “Không có.”

“Ừm, vừa vặn ta cũng không có, vậy chúng ta giảm bớt một bước này rồi, trực tiếp tiến vào vòng tiếp theo thôi.”

Vương Lục hiểu kỳ: “Hạ giới?”

Sư phụ nghiêm túc gật đầu: “Đúng vậy, nên ăn cơm, chúng ta ăn cơm thôi.”

*... Chuyện biến này của người không khỏi quá đột ngột chứ!?”

“Yên tâm, ít nhất hôm nay ta sẽ mời khách.”

“Ý chỉ ngoài lời nói ngày mai sẽ khiến ta tự lực cánh sinh!?”

“Ha ha, Vô Tướng phong chúng ta sản vật phong phú, trong núi có gà rừng, vịt rừng, thỏ rừng, lợn rừng, đói không chết đói luôn.”

“Người tu tâm pháp của dã nhân đúng không?!”

Cứ như vậy ồn ào suốt dọc đường, sư phụ mang theo tiểu đồ đệ mới thu, chân đạp phi kiếm rời khỏi Vô Tướng Phong, lão đảo bay về phía Tiêu Dao Phong.

Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ. Sư phụ tự xưng có tu vi Kim Đan tích cốc nhiều năm, không có đầu bếp, không có đầu bếp, không có đầu bếp nào. Trừ phi Vương Lục nguyện ý ăn tươi nuốt máu, ăn thỏ rừng heo rừng nằng bay tới, bằng không cũng chỉ có thể đi ngọn Tiêu Dao đông đảo ăn chực.

Vương Lục là không biết vị này đường đường là trưởng lão Kim Đan, chạy đến nơi đệ tử ngoại môn tu hành ăn chực, có thể hay không trên mặt phát sốt, nhưng khi Vương Lục từ trên phi kiếm đi xuống, đối mặt với vô số người chỉ trở, đích xác có vài phần cảm giác hổ thẹn.

“Nhìn kia, hình như người kia là người mới được Thăng tiên đại hội mời tới đây!”

“A, những người mới trước kia không phải thống nhất do Cửu trưởng lão mang đi sao? Đây là ai? Chẳng lẽ là nội môn đệ tử?”

“Ồ, cái này ta biết, nghe nói lần Thăng tiên đại hội này xuất hiện một tuyệt thế kỳ tài, trực tiếp thăng làm đệ tử chân truyền! Đưa hắn tới hình như là sư phụ của hắn, cũng là trưởng lão môn phái.”

“Mẹ kiếp, trưởng lão của môn phái và đệ tử chân truyền?! Nhân vật cao cao tại thượng kia chạy tới đây làm gì?”

“Ai biết, có lẽ là thể nghiệm dân sinh, hoặc là là tu hành kỳ quái gì đó?..Ồ, hình như bọn họ đi về phía sau diển võ trường.”

“Phía sau diển võ trường, đó không phải là nhà ăn sao?”

“Xem kia, thật sự là ăn tối chỗ của họ rồi!”

“Còn gọi món gì nữa không?!”

“Một bàn thịt cá, từng đĩa khoai tây, bao gói thịt, hai bát cơm... Trong đó có thâm ý gì?”

“Xem, bọn chúng bắt đầu ăn! Dùng bằng đũa!”

“Hắn gấp một đĩa thịt cá! Xử lý hết tất cả cà rốt! Cách ăn thật độc đáo! Tạm thời nhớ kỹ!”

“Ồ, trưởng lão cũng động đũa rồi, nàng ăn nồi thịt bao! Cái này lại có thâm ý gì chứ!?”

“Bọn họ ăn xong rồi! chén đĩa sạch sẽ lắm! Chỉ còn lại củ cà rốt!”

“Bọn chúng bay mất rồi! Thân ảnh thật là tiêu sái!”

Không khí toàn trường như thế triệt tiêu, tràn ngập vui mừng và sung sướng, mà làm tiêu điểm chú ý của vạn người, Vương Lục cho rằng mình giống như bị vô số người coi là gian trá, cảm giác được sao... Thật ra cũng rất sáng khoái!

Mà nhìn thấy chỗ đồng dạng biến đổi không kinh sợ, sư phụ nhẹ nhàng mây gió như vậy, Vương Lục rốt cục từ sâu trong nội tâm đã bắt đầu tán thành vị bạch y nữ tử này. Quả thật bọn hắn không biết xấu hổ là gì, đúng là có duyên thầy trò.

Ăn uống miễn phí ở Tiêu Dao phong cạo qua cơm, trở lại căn phòng nhỏ Vô Tướng phong đã là buổi tối. Vương Lục xuất thân sơn dã, từ nhỏ đã không trải nghiệm cuộc sống ban đêm phong phú, rất nhanh đã có chút buồn ngủ.

Nhưng trước khi ngủ, sư phụ lại giữ chặt hắn ta lại.

“Chờ chút, trước khi ngủ chúng ta làm một thí nghiệm nhỏ.”

“Ta dựa vào Linh kiếm sơn này còn có thể tự tập mãi!?”

“Yên tâm yên tâm, làm xong nhanh thôi. Ta cũng chỉ vì muốn tốt hơn cho ngươi biết kế hoạch tu hành mà thôi, cũng phải hiểu rõ hơn về ngươi. Chỉ dựa vào chút biểu hiện trên con đường lên Thăng Tiên thì không đủ.”

Vương Lục suy nghĩ một chút cũng có lý: “Mời ngài ra đề tài đi.”

“Được.” Sau đó sư phụ không biết từ đâu biến ra một chồng giấy dày, bên trên khắc đầy chữ.

“Đây là đề kiểm tra tỉ mỉ ta thiết kế ra, tổng cộng có hai bộ, một phần là kiểm tra năng lực tổng hợp, một phần là thí nghiệm tính cách, có thể tinh tế chuẩn xác đoán được tiềm

chất tu tiên của ngươi... Trong vòng một canh giờ hoàn thành đề thử, hiện tại tính giờ bắt đầu.”

Mà chờ Vương Lục cúi đầu trước án, bắt đầu đọc sách, lập tức giật nảy mình: “Đậu xanh cái thứ quý quái gì vậy!?”

Đề bài kiểm tra tổng hợp năng lực, “Chân lý của đại đạo là không thể nói bằng lời, tiên đạo của chúng ta lại càng không thể dùng ngôn ngữ để nói thẳng được.” Trong quá khứ, các tu sĩ, bao gồm không ít người, tổ sư, đại tu đã ném thử rồi, trong giọng nói mang theo bảy phần ba. Nhưng mà, nói đi cũng phải nói lại, nếu như không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả chính xác, thì pháp môn tu tiên phải truyền thừa như thế nào, làm sao để phát dương quang đại được đây?

Theo thứ tự lấp vào bộ phận cắt ngang thỏa đáng nhất là:

Nhất. Vô cùng tự hào vì tiếc nuôi...

Mẹ nó, không thể không bị thương.

Cảm thương oán trách.

Mẹ. Kiêu ngạo xấu hổ.

“... Cái này mẹ ngươi lừa cha à!? Đề bài này tuyệt đối là giống như đã từng quen biết nhỉ? Nhất định là có oan hồn gì đó quấy phá đi!? Trước khi mình gặp phải ngôi sao chổi kia đã từng bị cái đồ chơi rách nát này giày vò một đoạn thời gian rất dài muốn chết, không nghĩ tới đến đến tiên đạo đại lục cứu châu hưng thịnh này cũng không thoát được!?”

Hay là nói, thế giới này đã bị một số tiên bối tiên hạ thủ vì cường chiếm lĩnh rồi?

“Sư phụ, đề này... sao ngài lại nghĩ ra được?”

“Ồ, sao vậy? Đề bài này có vấn đề gì sao? Hiện tại tu tiên giới gần như đều làm như vậy, ta cũng chỉ sáng tạo ra một chút mới mà thôi.”

“Gần như đều làm như vậy!? Ta năm đó theo giáo viên dạy học tứ thư ngũ kinh, cũng không phải là thói quen này.”

“Ai, ngươi cũng đã đi hết con đường thẳng tiên, trở thành đệ tử của môn phái tiên đạo, cũng đừng dây dưa tới việc thế gian bị rút lại phía sau mấy ngàn năm học vấn. Tu tiên giới có quy

cử tu tiên giới, hoàn toàn không thể so với nhân gian, hai phỏng theo hai đề khảo thí này cũng đã trải qua hơn mấy trăm ngàn năm tìm tòi để thành hình, người cứ an tâm mà làm đi.”

Nghe được mấy trăm ngàn năm tìm tòi, Vương Lục thoáng an tâm. Chỗ quý dị của tu tiên giới này xem ra cũng không phải do một kỳ nhân dị sĩ nào đó tạo thành, mà hẳn là quy tội cho... thể chế?

Sau khi an tâm, Vương Lục chuyển sự chú ý về chủ đề khảo thí, cái này theo thói quen quen thuộc lại khơi dậy bản năng ngủ say đã lâu của hắn, không bao lâu liền tiến nhập cảnh giới Lương Vong ta, vận khí như bay, từng vấn đề xảo trá cổ quái được giải thích, khiến cho sư phụ ở bên cạnh quan sát tấm tắc kêu kỳ lạ.

Mà một lát sau, theo năng lực tổng hợp của Vương Lục làm hơn phân nửa đề kiểm tra, trên mặt bạch y nữ tử hiện lên vẻ nghiêm nghị.

Tốc độ làm đề của Vương Lục cùng tỷ lệ chính xác thực sự quá cao, nhất là sau khi làm xong, những đồ hình và số đề bài toán kia đúng là nước chảy mây trôi, cái này đã vượt xa cực hạn người bình thường, coi như hắn được danh sư chỉ điểm trong sơn thôn., Kinh nghĩa thành thạo, thi từ tinh thông, nhưng những tri thức này trong đề bài khảo thí hoàn toàn không có tác dụng. Mà trên người hắn cũng không có tu vi, thần hồn suy yếu, tuyệt không có dị năng tâm niệm tu sĩ cao minh như điện, đã gặp là không quên được.

“A, quả nhiên là biết rõ sao? Không hổ là thiên mệnh chi tử không linh căn, ta quả nhiên không nhìn lầm a.”

Bạch y nữ tử càng nhìn càng mừng rỡ. Vốn dĩ Không linh căn của Vương Lục đúng là một vấn đề khó khăn, nhưng nếu đưa nhỏ này có thiên tư thông tuệ như thế, vậy thì dễ làm hơn nhiều.

“Được rồi, làm đến đây là đủ rồi.”

Nói xong, nữ tử áo trắng đặt một bàn tay lên giấy, cắt ngang đề mà Vương Lục hưng phấn bưng bưng ngao du.

Vương Lục ngẩng đầu, lông mày cau lại, phảng phất như bị người ta ngắt mất niềm vui thú, trong lòng có điều bất mãn.

“Ta đã hiểu rất rõ tình huống của ngươi, không cần thiết phải lãng phí thời gian nữa. Tư chất của ngươi không tệ, có thể thật sự kế thừa y bát của ta.”

Vương Lục Tâm nói, ta thật lòng cũng không muốn kế thừa y bát của tiêu kim đan nhà ngươi... Nhưng mà, ai bảo mình vướng bận chỗ không linh căn này chứ, kim đan thì Kim Đan đi, ta có thể chấp nhận.

Đã nói đến tu hành, vẻ mặt của nữ tử áo trắng liền trở nên đặc biệt nghiêm túc, nàng khoanh chân ngồi trước người Vương Lục, trầm giọng hỏi: “Vương Lục à, theo ý ngươi, tu tiên, là đang cầu cái gì?”

Trong lòng Vương Lục nhất thời nảy ra mấy cái đáp án, lại không biết nên chọn cái nào mới tốt.

cân nhắc đến tính đặc thù của vị Ngũ trưởng lão này, vì thế Vương Lục dò hỏi: “Vì cớ gì bá bá tha dất mũi sao?”

Kết quả sư phụ vỗ bàn đứng dậy: “Tri âm nha!”

Sửng sốt một lát, mới đổi giọng: “A không đúng, ngươi đừng nói vậy, sao có thể là vì loại mục đích hạ lưu này?! Ngươi cẩn thận nghĩ lại xem!”

Thế là Vương Lục lại đoán: “Vì phi thăng Tiên giới?”

“Ai, lời này cũng chỉ là nói một chút, thời đại mạt pháp về sau vẫn không có tiền lệ thành công phi thăng. Nhiều kinh tài tuyệt diệu như vậy cũng không có thành công, ngươi lại để cho đám cận bã linh căn tam tứ phẩm đó làm sao mà sống? Không phải nhất định vô dụng sao? Vậy bọn họ còn tu hành cái gì?”

“Vậy... Vì trường sinh?”

“Hiện tại đệ nhất lão bất tử của tu tiên giới là Nam Cực Tiên Ông của Côn Luân Tiên Sơn, ba nghìn năm trăm chín, ngoại hiệu Quy thọ, tác dụng chủ yếu là triển lãm và bị người ta nghiên cứu, ngươi thật sự cảm thấy như vậy rất sáng khoái sao?”

“Sư phụ, người nói thẳng đáp án đi.”

Nhưng cô gái áo trắng lại nhún vai: “Thật ra ta cũng không có đáp án gì chính xác. Người tu tiên lên tới hàng ngàn hàng vạn, con đường tu tiên cũng nhiều vô số kể, ngay cả đại đạo cũng

có tới ba ngàn người. Người khác nhau bước lên con đường khác nhau đương nhiên sẽ có mục đích khác nhau, sao có thể dùng một lời để giấu?”

“VẬY VỪA RỒI NGƯỜI ĐANG LỪA SỐ CHỮ SAO?”

“KHÔNG, TA MUỐN NÓI, VÔ LUẬN MỤC ĐÍCH TU TIÊN CỦA NGƯỜI LÀ GÌ, MUỐN THỰC HIỆN NÓ, ĐỀU PHẢI CÓ MỘT ĐIỀU KIỆN CƠ BẢN.”

“ĐẸP TRAI ĐẾN VẬY Ạ?”

“...” Bạch y nữ tử cười lạnh.

“SƯ PHỤ NGÀI NÓI ĐI, TA KHÔNG QUÁY RỒI NỮA.”

“A, MUỐN TRÊN CON ĐƯỜNG TU TIÊN ĐI THẬT LÂU, ĐI ĐẾN ĐIỂM CUỐI LÝ TƯỞNG CỦA CHÍNH MÌNH, ĐIỂM MÁU CHÓT CHÍNH LÀ, NGƯỜI PHẢI ĐỦ CỨNG!”

“Oa, SƯ PHỤ THẬT LÀ XẤU NHA, TRƯỚC MẶT ĐỨA BÉ TRAI MƯỜI HAI TUỔI NÓI LOẠI CHỦ ĐỀ KHÔNG THÍCH HỢP NÀY.”

“... TA NÓI CỨNG, CHÍNH LÀ NÓI NGƯỜI MỆNH ĐỦ CỨNG, TU VI ĐỦ CỨNG, CÓ THỂ GÁNH CHỊU ĐƯỢC TẦNG TẦNG KIẾP NẠN! CHỈ CẦN TRONG QUÁ TRÌNH TU HÀNH, MẤY CẢNH GIỚI NHẤT ĐỊNH PHẢI TRẢI QUA THIÊN KIẾP., ĐỦ ĐỂ KHIẾN NON NỬA TU SĨ HÓA THÀNH TRO BỤI. NGOÀI RA CÒN CÓ KHẮP NƠI CÓ KIẾP NẠN, CÀNG KHÓ LÒNG PHÒNG BỊ. ĐỪNG NHÌN HIỆN TẠI CÓ VẠN TIÊN MINH, ĐƯỢC XUNG NHẤT THỐNG TU TIÊN GIỚI CỬU CHÂU. MẤY NĂM NAY TỶ LỆ PHẠM TỘI TU TIÊN GIỚI VẪN LUÔN CAO KHÔNG PHÂN CAO THẤP! ĐỪNG NÓI NHỮNG TÀ GIÁO MA ĐẠO KIA, CHO DÙ LÀ TU SĨ CHÍNH ĐẠO MÔN PHÁI CŨNG CÓ KHÔNG ÍT HẠNG XẤU XA DƠ BẮN, ĐÂM SÂU VÀO LÒNG KẼ HẠ ĐỘC THỦ LÀ CHUYỆN THƯỜNG NGÀY!”

Vương Lục nhìn mặt sư phụ lòng đầy căm phẫn, vô cùng dùng sức gật đầu: “Ừm, ta nhìn ra được.”

“TÓM LẠI, CHUYỆN QUAN TRỌNG NHẤT CỦA TU TIÊN CŨNG ĐỦ CỨNG. RẤT NHIỀU NGƯỜI TÔN SÙNG NĂNG LỰC CÔNG KÍCH CƯỜNG ĐẠI, HOẶC LÀ TỐC ĐỘ MAU LỆ TUYỆT LUÂN... TẤT CẢ ĐỀU LÀ TÀ ĐẠO, NẾU LÀ MẠNG CŨNG KHÔNG GIỮ ĐƯỢC, CÓ NHIỀU HUÝT HOA HƠN NỮA CŨNG CHỈ NHƯ GIÓ.”

“SƯ PHỤ NÓI CÓ LÝ.”

Vương Lục hoàn toàn chính xác rất tán thành cách nói của sư phụ, hơn nữa cân nhắc đến tính tình và hành vi người này, bản

lĩnh không luyện tốt bảo vệ tính mạng quả thật là không được.

“Được, không hổ là đồ đệ mà ta nhìn trúng, nhanh như vậy đã lĩnh ngộ được chân lý đệ nhất tu tiên giới. Hôm nay ngươi đi nghỉ ngơi trước đi, ngày mai bắt đầu, ta chính thức dạy ngươi tu tiên.”

...

30

Ngày lên trăng xuống, xuân đi thu tới, trong nháy mắt, thời gian hai năm vội vã trôi qua.

Vẫn là núi Linh Kiếm, vẫn là núi Vô Tướng phong, vẫn là dãy núi rách nát như chó hoang gặm, hai năm nay không thể lưu lại quá nhiều dấu vết trên núi Vô Tướng. Nhưng khi đón gió trong núi, ánh nắng buổi sáng sớm chiều xuống, vùng đất tịch mịch này hai năm trước lại sinh ra vài phần sinh khí.

Trong khe núi núi ôm nhau có một con đường núi nhỏ uốn lượn dài nhỏ, một thiếu niên mặc đạo bào đỏ trắng giao nhau chậm rãi chạy dọc theo đường núi, tốc độ không nhanh, lại là từng bước từng dấu chân, chạy vô cùng vững vàng.

Hơn nửa canh giờ sau, thiếu niên đã chạy một vòng quanh Vô Tướng Phong, sau đó bước lên mười bậc, trở về điểm khởi đầu của mình, đứng trước một căn nhà gỗ nhỏ trên mảnh đất bằng của sơn cốc.

“Su phụ, buổi sáng luyện xong, xin cơm.”

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh.

Thiếu niên ngoài cửa thở dài, tự đẩy cửa mà vào, chỉ thấy trong phòng cơm đã bày một bát cháo loãng, một đĩa rau xanh, một đĩa thịt —— đương nhiên toàn bộ nguội. Còn vị su phụ đại nhân hòa ái dễ gần, ăn ngủ trọn gói, đang mang theo một thân mùi rượu trong phòng ngủ ngủ như một con chó ngủ đông.

Thiếu niên cau mày, tiến đến trước phòng ngủ người một cái, ngăn lại mắng: “Ta ngày hôm nay, đây không phải hàn linh tuyền cấp 3 à... Năm trăm linh thạch một bình, tháng này nằng lại dự định tìm chương môn ký số sao? Chẳng trách ăn cơm gần đây ngay cả nước tanh cũng hiếm thấy, tên hỗn đản này quả nhiên đem ta phụ trợ uống rượu!”

Mắng thì mắng, nhưng hai năm trôi qua, thiếu niên cũng sớm thích ứng với hiện trạng, ở trước bàn đem mùi vị bữa sáng như sấp vội vàng quét vào trong miệng, sau đó trở về phòng ngủ của mình chuẩn bị tu luyện mỗi ngày.

Đồ dùng trong phòng ngủ đơn giản, một giường một bàn một ghế, ngoài ra còn là một thùng gỗ lớn hết sức dễ thấy, nước trong thùng nửa đầy, vài cọng dược thảo lơ lửng ở trên mặt nước, làm trong phòng thêm một hương thơm cỏ cây.

Thiếu niên cởi đạo bào đỏ trắng, trần truồng ngâm trong thùng. Hàn ý của mùa thu đã thấm ướt một vai nước sạch, nhưng thiếu niên không ngại chút nào, an tĩnh ngâm mình trong thùng, không nói một lời.

Tắm thuốc đương nhiên là do sư phụ thiết kế, dụng ý không rõ, thành phần tắm thuốc cũng không rõ, về phần hiệu quả, vẫn chưa rõ ràng... Nhưng đây lại là chương trình trọng yếu sư phụ dặn đi dặn dò không được sơ sẩy.

Sau thời gian một nén nhang, thiếu niên đứng thẳng người lên, lau chùi sạch sẽ, một lần nữa thay bằng đạo bào đỏ trắng, đẩy cửa ra ngoài.

Sau khi tu hành xong ở Vô Tướng phong, động tiếp theo là ngọn Phiêu Miểu. Vương Lục chạy dọc theo đường núi gập ghềnh của Vô Tướng Phong, một đường chậm rãi, không bao lâu đã chạy đến dưới ngọn Phiêu Miểu. Hai người trẻ tuổi mặc đạo bào đen trắng đang canh giữ ở trước đường lên ngọn núi mịt mờ, tư thế đứng như tùng.

Wương Lục ở Linh Kiếm phái đã hai năm, thường xuyên nhập môn, quen biết bọn họ là đệ tử Phiêu Phong, lúc này là đang trong trách nhiệm ở dưới chân núi, làm nhiệm vụ hàng ngày của sư môn... Linh Kiếm phái có tư lịch hơi dài ở trong môn phái đều sẽ phân phối nhiệm vụ cùng loại, ví dụ như thu thập dược liệu, thủ vệ sơn môn, luyện chế đan dược... Không những không thiếu, là một khâu tu hành không thể thiếu của môn phái.

Hai người này nhập môn sớm hơn mình nhiều năm, lúc này đều đã trúc cơ thành công, trong đó có vài người lớn tuổi đã tiếp cận cảnh giới Hư Đan, nếu lấy tiêu chuẩn bình thường của tu tiên giới mà nói thì có thể được coi là cao thủ thiên tài, bồi phận bình thường đều khác nhau. Nhưng mà dựa theo quy củ của Linh kiếm phái thì..., Trừ phi Kim Đan thành công, có thể mang danh hiệu chân nhân. Nếu không đệ tử nội môn nhìn thấy đệ tử chân truyền, vô luận nhập môn sớm hay muộn gì

cũng phải gọi một tiếng sư huynh, như thể đệ tử ngoại môn gặp được nội môn.

Cho nên hai người nhìn thấy Vương Lục một thân đạo bào đỏ hồng, nhao nhao chấp tay vấn an Vương Lục.

“Vương Lục sư huynh, phải chăng muốn dùng Súc Địa trận lên núi?”

Vương Lục đưa tay đáp lễ, cười cười với hai người kia: “Đúng vậy.”

Sau đó hắn từ giữa hai người đi tới, một bước ngắn, liền vượt qua khoảng cách dài đằng vân đường, đi thẳng tới trước ngọn núi Phiêu Miêu Vân đường.

Đằng Vân đường ở một chỗ giữa sườn núi Phiêu Miêu, là nơi trọng yếu để đệ tử toàn bộ Linh Kiếm phái tu hành, bất kể là nội môn, ngoại môn, hay là chân truyền, đều phải học tập chương trình học ở Đằng Vân đường.

Bài học văn hóa.

Đây cũng là một chỗ ngạc nhiên khác sau khi Vương Lục lên núi, từng có lúc, trong suy nghĩ của thiếu niên, tu tiên giới là nơi mạnh được yếu thua, sát phạt quyết đoán. Các môn phái đều nên liêu mạng thúc giục đệ tử tu hành, đồng thời vợ vét tài nguyên, tăng cường thế lực. Mà với tư cách là Linh Kiếm phái, môn phái thất lạc mà Vạn Tiên minh này chiêu bài lung lay sắp đổ, hẳn là phải dốc sức tu hành, toàn lực...

Nhưng thực tế căn bản không phải là chuyện như vậy, Vương Lục lên núi không tới hai ngày đã được an bài đến Đằng Vân đường, cùng thời điểm với Lam Bạch, Hắc Bạch một đạo tiếp thu giáo dục văn hóa, mà nội dung giáo dục? Đó có thể là đủ mọi loại, một lời khó nói hết. Ngoại trừ cơ sở nhất cũng là đọc sách, học chữ cần thiết nhất, còn có giải pháp số học, ngôn ngữ ở dị vực, lịch sử cửu châu, lễ nghi của tu tiên giới...

Dựa theo tuyên truyền của Linh Kiếm phái, đây gọi là giáo dục tổ chất. Bây giờ tu tiên giới có rất nhiều môn phái chỉ coi trọng tu vi cảnh giới tu sĩ, pháp lực cao thâm, hận không thể đem toàn bộ thời gian bế quan đả tọa, hoặc là phát triển tôi luyện, lại bỏ qua tổ chất tổng hợp của một gã tu sĩ.

Hai từ tổng hợp nghe như trống rỗng không có gì, nhưng thực tế mấy cái là có thể hiểu được ý nghĩa trọng yếu của nó, tỷ như hiểu biết lịch sử, người ta hỏi người ba đại Tiên quốc thời thượng cổ là ba người nào, người trả lời một tên tân Mã Thái... Vậy thì cứ đợi đến ngày trường lão chứng hình đi.

Ngoài ra, tầm quan trọng của việc giảng bài lễ nghi không cần nói cũng biết. Nói khoác với môn nhân Ngự Thú tông là cái đẹp tới mức nào, người thật sự xin chân chủ ăn thịt lợn hàm bột phấn... Loại người này ra ngoài không để người ta đánh chết quả thực là kỳ tích.

Thứ đến là địa lý Cửu Châu, ngày sau rời núi du lịch, nơi nào sản xuất nhiều tài nguyên chứ, làm sao có thể giấu động phủ cổ đại chứ, nơi nào lại là nơi trú chân tinh quái lợi hại, không thể khinh phạm... Nếu không rõ ràng, một đầu chui vào nơi tụ tập của Côn Luân nô, bị người ta đánh cho nổ tung, loại người này cũng không phải chưa từng xuất hiện qua.

Bây giờ, tu sĩ có tu vi cấp thấp tại tu tiên giới một trảo là một nắm lớn, nhưng Linh Kiếm phái là một trong Ngũ Tuyệt, lại khinh thường làm ra. Theo chương môn nói, tu vi phải cao, tố chất càng cao! Mà dùng Ngũ trường lão mà nói, chính là, cho dù cảnh giới tu vi các đệ tử kém hơn cái gì thịnh kinh tiên môn, Côn Luân tiên sơn, ít nhất có thể lấy tố chất tổng hợp thối một hơi, không đến mức làm mất mặt tại Vạn Tiên minh đại hội.

Vô luận như thế nào, giáo dục tố chất của Linh kiếm phái từ một trăm năm trước mạnh mẽ triển khai, toàn diện quán triệt. Bây giờ đã hình thành hệ thống giáo dục tương đương thành thực, cho dù các đệ tử có không hiểu hay không ủng hộ, cũng không còn lựa chọn nào khác.

Đương nhiên, bản thân Vương Lục đối với việc này là cam tâm tình nguyện.

Nguyên nhân? Nguyên nhân cũng rất đơn giản, với tư cách đệ tử nhập môn cùng thời kỳ với Đăng Vân đường, thành tích văn hóa hai năm qua của Vương Lục là áp đảo cường thế. Đừng nói là những thứ như thi từ kinh nghĩa Vương Lục mười tuổi, những thứ này trước kia đã lặn qua lặn lại, cho dù là một môn làm cho vô số nam tu sĩ đau đến mức kêu kim đinh nữ hồng

lăn lộn trên mặt đất., Vương Lục đều cầm cái giáp thành tích. Theo lời nói của bản nhân Vương Lục, đây gọi là thành tựu đẳng cấp nhất, mà ở trong mắt vô số nam đồng môn, cái này gọi là trống rỗng tâm tư lấy lòng sự vô sỉ của sư tử sư muội!

Trên thực tế, đối với giáo dục tố chất người phản cảm cũng không phải là ít, ít nhất những người mới cùng tiến vào núi với Vương Lục đã có rất nhiều từ ngữ phê bình, nhất là đối với Vương Lục, linh kiếm bá đạo lại càng hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Có lẽ có người sẽ nói, môn phái tu tiên mà, tu vi cao mới là vương đạo. Thành tích lớp văn hóa của Vương Lục dù có cao cũng không sao cả.

Thật quá nực cười, bởi vì lớp học văn hóa chỉ là sự thể hiện của trí tuệ! Nhập môn cùng kỳ, thành tích văn hóa hiện ra một trời một vực, chẳng phải nói những thiên kiều tử trước mặt Vương Lục chỉ là cấp bậc khí?

Ha ha, thời gian trước ta vừa mới dẫn khí nhập thể thành công, đã đường đường chính chính là tu sĩ luyện khí, không biết tu vi của ngươi như thế nào?

Hầu Tử, chào ngươi.

... Sư phụ ta vừa ban thưởng cho ta một kiện bát phẩm pháp khí, sư phụ ngươi đã cho ta cái gì?

Hầu Tử, chào ngươi.

... Ta vừa học xong một môn thần hành thuật!

Thần Hành Hầu chào ngươi!

Là Linh kiếm học bá chủ, Vương Lục đã sớm quen sinh hoạt môi trường lưỡi kiếm như vậy, cũng vui vẻ không mệt mỏi. Mà đối thủ lớn nhất của hắn, đương nhiên cũng là một vị Thái tử của Đại Minh quốc sau khi nhập môn, hai năm qua hai người yêu nhau chém giết, số lần phun đã sớm đột phá chân trời.

Bất quá hôm nay ngược lại khá tốt, thời điểm đi vào Đẳng Vân đường, cũng không có nhìn thấy thân ảnh đám người Chu Tàn... Đây cũng là chuyện đương nhiên, chương trình học hôm nay của Đẳng Vân đường là lịch sử chuyên nghiệp của

Cửu Châu, chỉ có lấy cấp Giáp trở lên thông qua lớp lịch sử cao cấp Cửu Châu, mới có thể tiếp tục tu hành khóa học này. Mà cùng một kỳ tu sĩ, còn không có ai lấy được đánh giá cao như vậy, bình thường phải học hai ba lần lớp lịch sử cao cấp, mới có thể nhận được đánh giá giáp cấp.

Về phần những đệ tử có thâm niên trong môn phái kia, cũng không thiếu cao nhân lịch sử, lúc Vương Lục chạy tới, trong ngoài Đàng Vân đường đã tụ tập hai ba mươi người, đều là học sinh chuyên nghiệp lớp lịch sử, quy mô xem như có chút khả quan.

Những người này chưa chắc là kẻ có lịch sử chân chính, nhưng Linh Kiếm phái tôn sùng giáo dục tố chất, đặt ra điều kiện ban thưởng tương đối hậu hĩnh cho văn hóa, tỷ như lịch sử chuyên nghiệp của Cửu Châu, nếu có thể thuận lợi thông qua khảo hạch, có thể đạt được điểm tích lũy năm trăm điểm môn phái, tính ra có thể đổi một pháp khí thượng phẩm. Mà nếu có thể nhận được đánh giá này trên giáp, phần thưởng càng là hơn ngàn, cực kỳ hậu hĩnh.

Vương Lục vừa tùy ý tính toán đã đạt đến tích phân khổng lồ như con số thiên văn, vừa cất bước đi vào. Trong sảnh đặt chính tề mấy dãy bàn đọc sách và bồ đoàn, ước chừng có thể chứa được bảy tám mươi người. Nhưng đương nhiên không cách nào ngồi đầy, trong sảnh ngoại trừ ba bốn gã đệ tử nội môn Hắc Bạch, còn có nhiều đệ tử ngoại môn đến từ Tiêu Dao Phong, mặc đạo bào xanh trắng.

Trong ngoài Linh Kiếm phái có khác, phương pháp đệ tử nội môn kiếm được điểm tích lũy càng nhiều, cho nên coi trọng học vấn văn hóa ngược lại không bằng đệ tử ngoại môn, mà Linh Kiếm phái tuy rằng yêu cầu rất nhiều chương trình học nội môn đệ tử phải thông qua khảo hạch đẳng cấp tương ứng để khảo hạch., Nhưng cũng sẽ không yêu cầu nghiêm ngặt đến cấp bậc chuyên nghiệp. Người đến khóa học chuyên nghiệp, hoặc là người yêu lịch sử thật sự, hoặc là đệ tử ngoại môn đang phân tâm cầu xin, hoặc là... nhân sĩ có trí thông minh cao siêu như Vương Lục đây vì tìm kiếm người có cảm giác chỉ số thông minh cao hơn và trở thành bè phái mà chấp nhất đầu khổ.

Không lâu sau, phía hàng trước nội đường cơ bản đã đầy, nhưng hàng thứ nhất đều trống không. Đó là chuyên phòng dành riêng cho đệ tử chân truyền Hồng Bạch. Đáng tiếc hôm nay chỉ có một mình Vương Lục đến, những đệ tử chân truyền khác không xuất hiện một ai.

Trên thực tế, Vương Lục đã học hai năm ở đây, cũng chỉ gặp qua những đệ tử chân truyền khác chưa tới mười lần, hơn nữa cũng chỉ là gật đầu mà thôi. Thậm chí có người còn không biết tên, còn không bằng một vài người quen thuộc với Lam Bạch. Dù sao quy định về đệ tử chân truyền của Linh Kiếm phái là lỏng lẻo nhất, mà số lượng đệ tử chân truyền cũng thưa thớt nhất.

Bất quá như vậy cũng tốt, Vương Đại thoải mái ngồi vào vị trí chính giữa hàng thứ nhất, sau đó chào hỏi đồng môn chung quanh, không bao lâu, lão sư giảng bài nhẹ nhàng đi tới.

...

31

Linh kiếm sơn, ngọn núi Phiêu Miểu, Đẳng Vân đường, lịch sử chuyên nghiệp ở Cửu Châu bắt đầu đúng giờ.

Lão sư giảng bài không sai lệch chút nào gõ điểm vào cửa, chân người nọ giẫm lên thất sắc hào quang, người mặc váy Huyền Tinh Lưu Ly chói mắt, vừa sáng lên tướng mạo cơ hồ làm mù mắt người, mà cùng lúc đó, bên trong Đẳng Vân đường vang lên một trận tiếng vỗ tay nhiệt liệt cùng tiếng hoan hô.

“Chào Cửu trưởng lão!”

“Hoa lão sư khỏe chứ!”

“Hoa lão sư, chúng ta yêu ngài!”

Người tới chính là Phong chủ Tiêu Dao phong, Cửu trưởng lão Thiên Kiếm đường, nữ trưởng lão trẻ tuổi nhất trong môn phái, Hoa Vân.

Nói là trưởng lão, nhưng dung mạo hoạt bát xinh đẹp kia xem ra chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi, phối hợp với nụ cười xinh đẹp động lòng người, giống như cô gái nhà bên cạnh có vẻ dễ gần hơn. Cộng thêm Hoa Vân mang tính hoạt bát, hoàn toàn không có vẻ kiêu ngạo của trưởng lão, trong đám đệ tử vẫn bối thì người khí cao, có thể nói là có một tuyệt linh kiếm.

Mà đây cũng là lý do lớn nhất mà lớp học lịch sử chuyên nghiệp có thể tụ tập hơn hai mươi học sinh, một môn địa lý chín Châu chuyên nghiệp mà Lưu Hiền dạy, học sinh cũng chỉ có năm sáu người, vô cùng thâm trầm.

“Các học sinh buổi sáng tốt lành! Hôm nay lại là ta đến cho mọi người lên lớp.” Cửu trưởng lão vừa cười phất tay chào hỏi các đệ tử, vừa đi lên bục giảng, buông một quyển sách thật dày xuống.

“Ừm, mọi người ngoan ngoãn ngồi xuống, không có bạn học ăn điểm tâm, có thể ngồi ở hàng phía sau khi ta không chú ý thì lặng lẽ ăn, bạn học gấp gáp có thể tùy thời đứng dậy rời đi, nhưng xin đừng ảnh hưởng tới những bạn học khác. Sau đó... Xin mọi người mở lớp ra.”

Trong lúc nói chuyện, Hoa Vân Nhi phẩy tay, bên trong Đẳng Vân đường, trên bàn sách của mỗi một đệ tử đều xuất hiện một quyển sách, bìa viết: Lịch sử chuyên nghiệp của Cửu Châu, phía dưới còn có một hàng chữ nhỏ, do Linh kiếm phái. Sau khi các đệ tử bắt được sách giáo dục, nhao nhao lật đến vị trí chỉ định, chờ Hoa Vân giảng giải.

“Lần trước học cuối cùng, chúng ta giảng xong bài cuối huy hoàng, giới thiệu mấy vị tu sĩ thiên tài sinh không gặp thời. Chương tiếp theo là thời đại mạt pháp, nội dung cuối thời đại này đều khá kiểm chế, rất nhiều nhân vật anh hùng cao nhân lúc trước từng học qua, ở đây đều ngã xuống, tử như Bồng Lai tổ sư a., Diêu Tỳ chân nhân... Dù sao ta cũng thấy rất khó chịu, hành hạ trái tim muốn chết, cho nên chúng ta nói thêm nhanh một chút, tranh thủ hôm nay để bọn họ chết đi tính lại. Lần tiếp theo ta sẽ giảng cho mọi người chương vạn vật sống lại, giới thiệu một số nhân vật anh hùng mới, trong đó bao gồm cả tổ sư gia của Linh Kiếm phái chúng ta!”

Sau khi nói xong, phía dưới liền vang lên những tiếng hò reo trầm trồ khen ngợi.

“Được!”

“Cửu trưởng lão vạn tuế!”

“Hoa lão sư, chúng ta yêu ngài!”

Hoa Vân ngọt ngào cười: “Ta cũng yêu các ngài nha! Không ngờ chương trình học lịch sử Cửu Châu buồn tẻ như vậy, đều có nhiều người đến nghe giảng như vậy, ta thật sự là vui vẻ dễ cảm động... Nhưng thời gian của chúng ta có hạn, mọi người đừng ồn ào nữa, tiếp theo ta bắt đầu giảng nha.”

Bên trong Đẳng Vân đường lập tức yên tĩnh như tờ, chỉ còn lại thanh âm ngọt ngào quanh quẩn bên tai.

“Cái gọi là thời đại mạt pháp, cho đến hôm nay cũng không có phân tích rõ ràng thành nhân tố phân tích, thời đại đó thiên địa dị biến quá nhiều, rất khó nói nguyên nhân nào là quả... Bạn học cảm thấy hứng thú có thể tự mình lật xem tư liệu liên quan., Tàng thư thất của Linh kiếm phái chúng ta có không ít. Bất quá đây cũng không phải là hôm nay trọng điểm, tóm lại, bởi vì đủ loại nguyên nhân, tại chín châu đại lục hơn sáu ngàn

năm trước., Thiên địa linh khí bỗng nhiên phát sinh biến hóa dị thường, kịch liệt đến trình độ nào đây? Đại khái tương đương với việc đem Cửu thiên cương phong rơi xuống mặt đất cao... Điều trí mạng là khi tu sĩ đạt tới một cảnh giới nhất định, câu thông với thiên địa linh khí sẽ không ngừng. Ngoại giới nhất thời kịch liệt biến hóa., Còn có thể thông qua đủ loại thủ đoạn ngăn cản để thích ứng, nhưng dị biến thời đại mạt pháp chẳng những kịch liệt, hơn nữa kéo dài trọn vẹn hai trăm năm. Mà hai trăm năm sau, thiên địa linh khí khô kiệt, hoàn cảnh tu tiên hoàn toàn thay đổi...”

Nói tới đây, trên mặt Hoa Vân hiện ra một tia cảm thương.

“Trước mắt thiên địa dị biến, những tu sĩ thân mang đại thần thông kia cũng có vẻ yếu ớt không chịu nổi, các thiên tài tuyệt thế lần trước chúng ta giảng bài cho nhau thời đại huy hoàng vẫn còn huy hoàng, là nhóm người đầu tiên bị hại. Bọn họ tu vi tinh tiến nhanh nhất, công pháp tu luyện đều là cấp bậc đỉnh cao nhất., Cấp bậc mộng ảo, khả năng câu thông thiên địa linh khí mạnh nhất, có thể nói tiên đồ vô lượng, nhưng ở thời đại mạt pháp đến, tất cả ưu điểm đều trở thành gánh nặng., Một khi ngoại giới biến hóa, bọn họ sẽ là người đầu tiên sụp đổ. Sau đó... Mọi người trên sách vở cũng xem được, vị Hàn Tử Sương mà các ngươi thích nhất, ở thời đại mạt pháp đầu tiên bất hạnh vẫn lạc, lúc ấy nàng vừa mới tấn thăng cảnh giới Hợp Thể, chính là thời điểm tiên đồ vô lượng, được người ta ca tụng là Chuẩn Chân Tiên.”

Hoa Vân ngẩng đầu, phát hiện trong nội đường đã có chút sàu thăm, liền thở dài: “Được rồi, nội dung phần này nếu còn tiếp tục giảng nữa thì quá ác tâm rồi, cho nên ta sẽ tăng nhanh tiến độ nha...”

Thời gian trên lớp rất nhanh, không bao lâu, Hoa Vân đã thành xong liền nói đến khâu cuối cùng.

“... Thế là, Xích Âm chân nhân từng uy chấn tu tiên giới ngàn năm, kết thúc cuộc đời huy hoàng của mình trong tuyệt vọng và thống khổ, mà đây cũng là thời đại mạt pháp, bởi vì linh khí khô kiệt dẫn đến một vị đại tu cuối cùng tẩu hỏa nhập ma mà chết. Từ sau Xích Âm chân nhân, cho dù các tu sĩ có lừa mình dối người như thế nào đi nữa., Cũng phải thừa nhận, sau khi thiên địa linh khí dị biến, đại bộ phận tâm pháp cấp bậc mộng

ảo đã không cách nào tu hành, cưỡng ép tu hành tất nhiên tẩu hỏa nhập ma, thần tiên khó cứu. Ngay cả Xích Âm chân nhân cũng không ngoại lệ, những người khác căn bản không cần thiết phải thử. Vì thế., Trăm năm sau, cuối cùng cũng không có tu sĩ nào gây ra hiện tượng tẩu hỏa nhập ma quá lớn. Nhưng cũng tương tự, công pháp đỉnh cấp của tu tiên giới cũng mất đi hơn phân nửa. Đương nhiên, nói như vậy cũng rất đáng tiếc, nhưng nếu là công pháp tu hành có thể mất đi lại càng tốt... Được rồi, một chương thời đại pháp môn mật pháp này kết thúc ở đây.”

Giảng đến đây, dưới đài vang lên một tiếng vỗ tay nhiệt liệt, kỷ niệm một đoạn lịch sử đặc sắc tuyệt luân này kết thúc.

Một khóa cuối cùng của thời đại mật pháp, cũng không dễ giảng.

Hơn sáu ngàn năm trước, thời đại cuối pháp đã bị tu tiên giới thượng cổ phân tích kéo dài trọn vẹn hai trăm năm. Trong thời gian đó khí hậu hỗn loạn, vô số tu sĩ tẩu hỏa nhập ma mà chết, trật tự cũ bởi vậy mà sụp đổ, thiên hạ tu tiên giới đại loạn, sinh linh đồ thán, hai trăm năm thời gian, vượt qua tám phần mười tu sĩ ngã xuống. Chín phần mười môn phái trở lên bụi bặm... Cho đến hôm nay, sáu ngàn năm sau cũng không thể khôi phục tình hình cũ.

Đương nhiên, nói là trống rỗng như thế thì rất khó để lưu lại ấn tượng quan trọng, thời đại mật pháp sẽ thảm thế nào? Chỉ cần nhìn một chút cũng có thể thấy được chút xíu.

Lúc Hoa Vân giảng bài vì đẩy nhanh tiến độ, đem nội dung giáo tài độ cao bớt, cực hạn áp súc. Cuối cùng, nhiều tới trăm trang, vốn nên phân ba khóa giảng xong, cũng an bài rất nhiều tiết tiết sau khóa học tự học, bị năng sinh biến thành danh sách người chết tưng tập.

“Trưởng lão Viễn Nguyệt Bồng Lai tổ sư Phương Chân đạo nhân, tiên vận thiên sư Minh Giang thiên sư Diệu Giang trưởng lão chân nhân... Liệt Dương Ma Tôn, Tử Lê Kiếm Tiên - Bắc Lê, Đạp Tuyết chân nhân.”

Dù là như thế, một lần giảng bài này cũng phải mất hơn nửa canh giờ, Hoa Vân làm trưởng lão cấp Nguyên Anh, khí mạch ngân nga, xem câu đọc là không có gì. Người chết này rất

cuộc có danh sách tham thiết bao nhiêu cũng không cần phải trình bày.

Trên thực tế, danh sách học pháp này, cũng là do Linh kiếm phái trải qua nhiều năm tìm tòi, bắt đắ dĩ. Lúc ban đầu, lịch sử do trưởng lão thiết lập huyền thuật cỡ lớn, làm cho học sinh thân lâm kỳ cảnh. Nhưng mà đến thời đại mật pháp, lịch sử thể lương máu tanh kia dù chỉ chiếu theo hình ảnh lúc đó, cũng sẽ lưu lại gánh nặng tâm lý nghiêm trọng cho học sinh.

Đặc biệt là Ngũ trưởng lão gánh vác nhiệm vụ giáo dục năm mươi năm trước, chơi đùa bình thường mà tăng độ ảo thuật lên tới mức khiến học sinh sợ tới mức bị cấm. Một bài học kia, ngay cả ba gã đệ tử cảnh giới Hư Đan lúc đó cũng tè ra quần leo ra khỏi lớp, những màu xanh trắng khác càng không cần nói. Cũng từ đó về sau, Ngũ trưởng lão mới bị hủy bỏ tư cách giáo sư., Giáo tài tương quan của thời đại mật pháp cũng bị đơn giản hóa, hủy bỏ giáo học huyền thuật, tài liệu của giáo cũng bị xóa bớt tám phần mười trở lên. Mà đến khi Hoa Vân đảm nhiệm khóa lịch sử, dứt khoát hóa thành danh sách tử vong, được đánh giá cao.

Giảng học kết thúc, Hoa Vân sửa sang lại diễn giải một chút rồi nói: “Được rồi, sau này ta sẽ giảng cho mọi người chương vạn vật thức tỉnh, cũng là anh hùng hào kiệt của thời đại Thần Hi, hy vọng mọi người tiếp tục lên lớp đúng giờ. Còn lớp học lần này... Ta sẽ không ở lại, mọi người chỉ cần làm tốt bài tập là được, như vậy tan học, lần sau gặp lại!”

Hoa Vân giảng xong, liền nhẹ nhàng đi trong tiếng hoan hô và tiếng vỗ tay của các học sinh.

Buổi học buổi sáng dừng ở đây, các đệ tử trong học đường tùm năm tùm ba rời khỏi. Phần lớn Lam Bạch muốn phản hồi Tiêu Dao phong, đám người hắc bạch thì thừa dịp khai cơm trưa, có người ngồi xuống minh tương, có người trao đổi trao đổi với các đệ tử khác.

Về phần chân truyền Hồng Bạch của Vương Lục, ở chỗ này cũng không có mùi vị gì. Mặc dù phúc của sư phụ, ở Phiêu Miểu phong làm một tấm vé cơm trường kỳ, có thể ăn chùa vô hạn, nhưng đệ tử chân truyền thời gian dài cần nuốt Phiêu Miểu Phong, cái này là độc nhất trong Linh kiếm phái, cho

nên phải được chú ý. Mỗi lần ăn cơm đều bị người ta xem như là chân cát tường bảo, dù là lấy độ xấu hổ của Vương Lục cũng cảm giác có chút áp lực.

Huống chi thực đường Phiêu Miểu là tiếng xấu rõ ràng, rất nhiều năm trước, đầu bếp có thù với chúng đệ tử, quanh năm nấu thịt tiên linh thảo hiếm thấy trên thế gian giống như cứt chó, hỏi nguyên do, liền từ chối giá trị dinh dưỡng gì đó, khiến cho trời giận đất oán trách.

Càng đáng hổ thẹn hơn là, năm ngoái Phong chủ Phiêu Miểu Phong Huyền quyết tâm bỏ nhiều sức trị nhà ăn, cải thiện thức ăn. Vì vậy cũng không biết bị ai giật giây, lấy cải cách làm thủ đoạn., Lấy việc sáng tạo mục tiêu mới, vốn là nguyên tắc tốt của hòa thượng bên ngoài, thuê Cao Tân mời đến một vị nhà mỹ thực nổi tiếng đến từ Tây Di Đại Lục đảm nhiệm vị trí đầu bếp, được mệnh danh là món ăn lớn Tây thức ở ngọn Phiêu Miểu. Mà vị đầu bếp kia cũng vô cùng cung kính., Đi tới Linh kiếm phái ngày đầu tiên, biết được Linh kiếm chương môn ở trên đỉnh núi sao trời, liền sáng tạo tính nấu nấu ra một đạo tên “Vọng vọng tinh không” đại thực món ăn coi như hiến lễ công trình —— hơn mười con tử đầu cá giống như nguyên rửa thế giới bị cắm ở trên một cái bánh nướng, quả thực nghe rộn cả người.

Nhìn thấy mười mấy con ngư đầu chết không nhắm mắt kia, sắc mặt Lưu Hiền không khác gì bánh nướng, nhưng việc đã đến nước này, ông cũng cười hồ khó xuống—— lúc trước ra tay nhanh, hợp đồng đã ký!

Hàng năm, ngàn vạn linh thạch tiêu ra ngoài, thuê một vị đầu bếp tinh không, da mặt đương nhiên mất hết, nhưng hợp đồng trong người lại mất sạch., Cũng không thể cứ vậy đòi ý cho đám môn phái bại hoại còn dư lại, dứt khoát bàn tay rách nời đổ sập, y theo hợp đồng đề thăng vị đại đầu bếp Tinh Không kia làm nhà bếp ăn cho ngọn Phiêu Miểu. Mà từ khi đổi phương chương quản Nhà ăn của ngọn Phiêu Miểu, tình hình đám đệ tử hắc bạch chạy đến Tiêu Dao Phong ăn chực cũng càng phổ biến, nói là ngược lại thì ngược lại là xúc tiến vào nội bộ môn phái giao lưu...

Mặt khác, vé cơm ở Phiêu Miểu phong cũng giảm giá nhiều lần, mãi đến một ngày Ngũ trưởng lão phát hiện vé ăn này tiện

nghi khiến cho người nợ quanh năm như nàng đều có chút động tâm... liền đổi địa điểm ăn chực của Vương Lục thành ngọn Phiêu Miếu.

“Ài, cũng không biết hôm nay nỏ cá chuối, hay là quyên tộ phôi cá nỏ, mẹ kiếp ngàn vạn đừng là bánh nhân thịt dê bụng, thiếp thân thật sự ăn không hết...”

Trong lòng Vương Lục âm thầm cầu nguyện, món ăn hôm nay có thể hơi có nhân tính một chút, nhưng nhớ tới tác phong nhất quán của vị đầu bếp Tinh Không kia, thật sự lạc quan không nổi. Hơn nữa nghĩ đến đoạn thời gian trước, từ Tiêu Dao Phong đánh tới mấy huynh đệ biến thái, khẩu vị càng nặng thì càng thích không buông miệng, cái gì mà ngẩng đầu nhìn lên tinh không., Bánh bao nhân thịt, eo... ăn đến quên cả trời đất! Vừa ăn vừa lấy lòng, tên đầu bếp kia mừng rỡ lăn lộn dưới đất, hứa là sẽ tiếp tục tàn nhẫn, dâng lên càng nhiều mỹ thực truyền thống của Tây Di đại lục cho mọi người.

Mẹ nó, người ở Tây Di đại lục là nên ăn cứt mới sinh ra chứ?

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên một hòn đá nhỏ bay tới nện lên đỉnh đầu, Vương Lục phản ứng cũng nhanh, đưa tay nắm chặt hòn đá, sừng sốt một hồi, không khỏi bật cười.

Nhìn bốn phía một phen, quả nhiên đã nhìn thấy thân ảnh quen thuộc dưới tàng cây.

Người nợ mặc một thân trường y vải thô, quần áo giản dị nhưng khó nén khuôn mặt xinh đẹp, khuôn mặt tươi cười hoạt bát, mang theo vài phần dã tính bất kham. Vương Lục thấy, nhất thời vui vẻ ra mặt, nước miếng chảy ròng ròng, nhanh đi bộ!

Thịt kho tàu, à không, lão bản nướng, ta tới rồi!

...

Trong lúc bất tri bất giác, Vương Lục tiến vào Linh Kiếm sơn đã hai năm, sinh hoạt trong thời gian này thoạt nhìn bình thường không có gì lạ, nhưng tiên phạm lạc, cái gọi là bình đạm này đã là tân kỳ trong mười hai năm qua chưa từng trải qua.

Rất nhiều chuyện mới mẻ tràn vào trong đầu, thế cho nên Vương Lục luôn luôn kiêu ngạo trí nhớ đã không chứa được quá nhiều quá khứ, cuộc sống nhân nhĩ trong Vương gia thôn chỉ còn lại có mấy cái ký hiệu tiêu chí... Thậm chí ngay cả năm đó hẳn dựa vào thành danh Thăng Tiên đại hội cũng dần dần thoái sắc.

Nhưng mà, nói hai năm trước ở Linh Khê trấn, bỏ ra ba ngàn năm trăm lượng lớn mua vào một hộp thủ nghệ nông gia, cho đến hôm nay vẫn luôn dừng lại trong đầu, phảng phất như đang dâng lên nụ cười sáng lạn của một thiếu nữ trước mặt, vĩnh viễn không thể lụi sắc.

“Ha ha, bà chủ Ngô An ~ “

Vương Lục thoải mái chào hỏi, trên mặt tràn đầy tươi cười nhiệt tình.

Nói đến vị lão bản nương này, đó là kỳ nhân trong núi, thân phận không phải chuyện đùa, cụ thể là ba điểm.

Thứ nhất, xuất nhập Linh Kiếm sơn như vào hậu viện nhà mình thông suốt, nói là trên Linh Khê trấn cũng có mấy trăm trấn dân, nhưng có thể xuyên qua sơn môn đi vào trong Linh Kiếm sơn, cho đến nay Vương Lục chỉ gặp một mình lão bản nương. Hai năm trước lão bản nương nói đùa muốn gặp lại Vương Lục Sơn, hôm nay quả thực thường xuyên gặp nhau trong núi, không phải lời nói ngoa a!

Thứ hai, lão bản nương ở trong núi nhân duyên vô cùng tốt, cùng đại bộ phận đệ tử đều có thể sống thân quen, ngay cả các trưởng lão thấy nàng cũng cười... Thậm chí khó tin nhất chính là, ân sư, ngũ trưởng lão thậm chí thân thiết xưng hô nàng Tiểu Linh Nhi, tự xưng tử muội tình thâm sâu gì đó!

Nhưng hỏi kỹ càng thân phận của lão bản nương, tất cả mọi người lại không nói rõ ràng, hiển nhiên các trưởng lão biết chân tướng nhưng không nói, đáp án của các đệ tử tức thì lộ ra hoàn mỹ, nói: “Ta thấy các trưởng lão đối với nàng khách khí khách khí, chúng ta những tiểu bối nào dám lỗ mãng.”

Thứ ba, cũng chính là điểm mấu chốt nhất, hai năm trước ở Thăng Tiên đại hội, Vương Lục có át chủ bài lật bàn một phát - Tiêu Vân cổ tiền, là giá trị lúc trước lão bản nương tự tay giao cho hắn! Viên cổ tiền kia sau khi vào núi, Vương Lục đã rõ ràng rành mạch, theo thường thức bình thường để thám luận, trừ phi lão nương là chương môn tư sinh nữ, nếu không căn bản không có cách nào giải thích lai lịch cổ tiền. Nhưng lật qua xem lại có hai điểm không giải thích được, một là đường đường là con gái chương môn chạy đến Linh Khê trấn kinh doanh khách sạn? Quan nhị đại này cũng coi là quá kỳ lạ, hơn nữa hai năm, Vương Lục đã sớm nhìn ra trên người lão bản nương căn bản không có nửa điểm tu vi tiên đạo, hoàn toàn là một người bình thường, cùng chương môn chân nhân tinh thần linh căn kia. Hai vị sư tử muội của nàng, tướng mạo Ngũ sư tử, nếu chương môn sư nương là nữ ruột thịt, chẳng phải là Ngũ Vương môn tự trực xuất sư phụ, chẳng phải là vạn phần hiểu rõ đối với sư phụ sao?

Vì vậy lão bản nương trở thành một kỳ nhân tuyệt thế lai lịch khó giải. Cũng may lai lịch của nàng tuy kỳ lạ, nhưng lại là người tốt. Cuộc sống tu tiên bình thản hai năm, vị này là ông chủ nương của quán trọ như nhà khách ở Linh Khê dưới chân núi, rất hiếm khi tới điểm. Lâu ngày chỉ lên núi, tiện thể mang theo một hộp đầy tay nghề nông gia, cải thiện phần thức ăn nấu nướng đã bị đầu bếp tinh không tàn phá.

Cho nên nhìn thấy lão bản nương, Vương Lục đầy buồn bã vì cơm trưa đã không cánh mà bay, bước nhanh đi đến dưới tàng cây, nhìn thấy hộp cơm trong tay thiếu nữ, hắc hắc cười âm thầm.

Thiếu nữ thở dài: ” Nụ cười của ngươi rất dễ khiến người ta kinh ngạc.”

Nói tới nói lui, vẫn là gọi Vương Lục ngồi xuống dưới cây, mở hộp cơm ra, giống như hai năm trước, chỉ là tay nghề nông gia tầm thường.

Ở Linh Kiếm Sơn nơi tràn ngập tiên sơ linh nhục này, bất cứ mỹ thực không thể tưởng tượng ở bất kỳ hạ giới nào cũng đều có hy vọng thưởng thức được—— đương nhiên là nhà ăn ở Tiêu Dao Phong, hoặc là bếp lò tư nhân của một số trưởng lão nào đó. Nhưng Vương Lục lúc này vẫn cảm thấy, nông gia của lão bản nương rang thiên hạ vô địch.

“Thôi đi, người còn khen ta nữa, ta cũng không thể tạo ra thủ đoạn mới nào khác, càng không thể tha cho người tiền com... Hôm nay tới tìm người cũng là tiện thể...”

Vương Lục không đợi đối phương nói xong, đã tự giác từ trong túi áo lấy ra vài chùm linh thảo đưa tới.

Lão bản nương nhoẻn miệng cười: “Được, hai ngày nữa ta đổi bạc xong liền tới tìm người... Nói tới việc người cũng thật sự xuống tay, linh thảo trung phẩm trên Vô Tướng Phong đã sắp bị người đánh bại hết rồi.”

Vương Lục tức giận nói: “Sự phụ vô liêm sỉ kia của ta mang theo ta hai năm, một xu lẻ cũng chưa phát ra., Thậm chí ngay cả thiếp trợ cấp cho đệ tử chân truyền của môn phái cũng bị ta chụp mất. Ta đây không phải là chỉ có thể tự lực cánh sinh sao? Hơn nữa những linh thảo này ta không bại, để cho tên ngốc kia bức bại sao? Tất nhiên phong quang của Vô Tướng phong đại tốt cũng sắp bị ả ta đánh bại rồi! Dẫu sao chờ ả ta chết thì Vô Tướng phong cũng là vật trong túi ta, dự chi một chút di sản trước căn bản là thuận lý thành chương.”

“... Người và sự phụ người thật sự là thầy trò tình thâm sâu.”
Lão bản nương vừa gặm một cái móng heo vừa thành tâm cảm khái nói.

Vương Lục lại nói: “Ài, may mà lão bản nương người còn kiêm doanh tiêu vật nghiệp, bằng không ta đào được nhiều bảo bối như vậy ở Vô Tướng phong lại căn bản bán không ra giá.”

Lão bản nương cười ha hả: “Nói nhảm nha, Linh Kiếm phái dù sao cũng là Vạn Tiên minh ngũ tuyệt, trong nội bộ môn phái nào có tiền tệ lưu thông kim ngân chứ? Đều là linh thạch cùng môn phái tích phân nha.”

Vương Lục nói: “Vấn đề đối với gà mờ rèn cơ thể mà nói, cho dù người đưa cho ta thượng phẩm linh thạch cũng không có

tác dụng a, còn không bằng bỏ chút bạc xuống núi mua chút đồ dùng cho phàm gian...”

Bà chủ ngồi gặm khúc xương khô xuống, thuận miệng hỏi: “Nói đến cái này, gần đây ngươi tu hành thế nào?”

Vương Lục lập tức hỏi ngược lại: “Xin hỏi bà chủ, gần đây bà chủ khách sạn buôn bán thế nào?”

“... Hai người chúng ta thật đúng là đồng bệnh tương liên mà.” Lão bản nương thở dài: “Nhớ hai năm trước, ngày ta tiến đấu kim tệ, không, ngày vào thương giới ngàn vạn lượng tinh anh, không thể tưởng được hôm nay cửa cũng như La Tước, xuống dốc nghìn trượng a!”

Phí lời, hai năm trước đó là chuyện ngọc trăm năm khó gặp một lần, ép tới tụ tập ngày, ngươi dùng một trăm nồi nước trắng nấu củ cải đem đám ngọc một mẻ hốt gọn mới có ngày vào ngàn vạn, còn định kiệt lệ mà đánh cá hay sao?

“Nói đến, ngươi và bạn tốt của ngươi còn có liên hệ gì với nhau không?”

Vương Lục rất muốn đem toàn bộ cơm trong miệng đều phun lên mặt lão bản nương: “Ta lấy đâu ra bạn tốt chứ? Ngươi không nên tùy tiện bôi nhọ sự thanh bạch của người ta. Ta và Tiểu Hải chỉ là bạn tốt! Tôn tử kia bỏ lại ta chạy đến Vạn Pháp Tiên môn làm tu sĩ thiên tài, một năm trước đã dẫn khí nhập thể, hôm qua mới vừa đến nói mình đột phá đến cảnh giới thất phẩm, khoe khoang mặt mũi lại cực kỳ chán ghét!”

Lão bản nương rất tán thành gật gật đầu: “Thời gian hai năm luyện khí thất phẩm, Vạn Pháp Tiên Môn quả nhiên là gia tộc có linh căn hiếm thấy, chuyên trị các loại căn nguyên nghi nan, tiềm lực nhu phong nhược thủy linh căn của Hải Vân Phàm đã được đào bồi đến cực hạn., Bên này mấy đệ tử nội môn chúng ta cũng còn kém xa lắm, tiến độ nhanh nhất Chu Tàn cũng chỉ vừa mới dẫn khí nhập vào cơ thể, hấn cũng là linh căn tam phẩm a. Quả nhiên là vấn đề thể chế! Linh Kiếm phái không hổ là sĩ nhục năm lần, thể hiện cao độ mờ nhạt vô năng, cuộc sống riêng tư thôi nát hiện giờ.”

Vương Lục quả thực đối với lão bản nương kinh động cả trời đất: “Giọng điệu của ngươi hết thấy mọi chuyện đều thể chế

sai trái giống như đã từng quen biết.”

Lão bản nương chép chép miệng: “Bất luận thế nào đi nữa, không linh căn chỉ học được hai năm mà thôi, bọn họ cũng khá là chăm chỉ...”

“Mẹ kiếp, lão tử là học bá có được hay không, xin người hãy tôn trọng một chút.”

Nhưng mà lời này ngay cả lời nói của bản nhân Vương Lục cũng hữu khí vô lực.

Dù môn phái tu tiên có nhấn mạnh giáo dục tổ chất đến mức nào thì căn cơ vẫn là tu hành Tiên đạo, mà tiến độ tu hành của Vương Lục quả thực là vô cùng thâm.

Tiếp theo nói tỉ mỉ một chút.

Y theo Vương Lục lúc ban đầu mong muốn, đường đường đệ tử chân truyền của năm đại tông phái, theo lý thuyết mỗi bữa cơm đều có thiên tài địa bảo, sau đó thì có trưởng lão thâm niên dẫn thông kinh mạch, truyền công lực cho hắn, sau đó đọc bí tịch đỉnh cấp, tu luyện nhất phẩm thượng cổ tiên pháp thậm chí siêu phẩm, sau đó ba năm luyện khí ba năm Trúc Cơ ba năm Hư Đan... Mười năm sau lắc mình biến thành Kim Đan chân nhân. Nhưng trên thực tế đó căn bản là nằm mơ giữa ban ngày.

Bước đầu tiên chính là hoàn toàn không đúng, hai năm đầu nhập môn Linh kiếm phái, ngoại trừ công pháp cơ bản còn là kiến thức cơ bản. Là cổ phái nổi danh ở tu tiên giới, Linh kiếm đối với môn hạ đệ tử cơ bản yêu cầu cực nghiêm. Tu sĩ tu hành của môn phái đều trực tiếp từ Luyện khí kỳ trở đi, dẫn khí nhập thể, khí thông kinh mạch, khí thông kinh mạch., Chu thiên tuần hoàn... Cho đến khi luyện khí đại thành, lại thử trúc cơ. Mà Linh kiếm phái lại muốn trước khi luyện khí kỳ, cho thêm một Đoán thể kỳ. Tên như ý nghĩa, chính là rèn luyện thân thể, tu sĩ mới muốn luyện thân thể đến cảnh giới Tiên Thiên võ sư, lại bắt đầu thu nạp thiên địa linh khí, chính thức tu hành. Lý do rất đơn giản - vì vững chắc cơ sở.

Một bước này trong cổ phái không tính là kỳ lạ quý hiếm, tỷ như Côn Luân tiên sơn, cùng với một số tông phái nội tình thâm hậu đều làm như vậy, dù sao cũng không lâu. Ở phạm

thế, cho dù là đệ tử có môn phái võ học cao cấp nhất điều giáo về tư chất, đạt tới Tiên Thiên võ sư cũng phải mất mười năm. Bất quá môn phái tu tiên tự nhiên cũng nhanh hơn, Vạn Tiên minh ngũ tuyệt càng nhanh hơn, đấm hắc bạch của Phiêu phong chỉ cần hai, ba năm là có thể hoàn thành.

Mà Vương Lục là chân truyền Linh Kiếm phái hồng bạch, theo lý thuyết tốc độ tu hành so với hắc bạch bình thường còn nhanh hơn, nhưng hai năm trôi qua, Vương Lục trừ nhẫn nại siêu cường chạy bắt tử, hình như cũng không có biến hóa gì lớn, vừa không thể lấy quyền cước khai bia liệt thạch, cũng không thể đạp tuyết vô ngân, băng qua sông.

Đây cũng là nói nhảm, đại hiệp võ lâm nhà ai lại chạy đến đây? Tốt xấu gì cũng phải đủ một trăm người ôm ấp và nằm ngửa, ba năm sau mới có thể trở thành một quyền siêu phàm đúng không? Nhưng chuyện vô nghĩa ở đây, những người khác như Hắc Bạch Lam Bạch., Tốt xấu còn có thể tiếp nhận các đệ tử thâm niên môn phái dạy bảo, ngẫu nhiên còn có các trưởng lão đến dạy một chương công cộng, cái gì hàng Ma La Hán quyền, Bát Hoang tinh vân vũ công a... võ học thế gian ước mơ ở Linh Kiếm sơn quả thực giống như khoai tây, rau trắng mọc đầy đất.

Hết lần này tới lần khác Vương Lục không làm được a. Hấn là thân phận đệ tử chân truyền, ngoại trừ lớp văn hóa ra, bộ phận tu hành đều là do ân sư Ngũ trưởng lão đại nhân của hấn một tay đảm nhiệm! Mà Ngũ trưởng lão chăm chỉ dạy học tập, tích cực dạy dỗ người... Đó là chuyện không thể nào.

Hai năm qua, Vương Lục tận mắt chứng kiến các thiếu niên màu xanh trắng, hắc bạch, mao Bính, từng bước tiến hóa thành thiếu niên Phương Ngọc, Chu Tàn thậm chí luyện đến giao long tám mươi tám chưởng nhanh nhất, sức chiến đấu càng mạnh hơn võ sư Tiên Thiên bình thường! Còn bản thân Vương Lục, chiến tích tốt nhất là dựa vào khả năng chịu đựng không gì so sánh nổi để tiến lên núi rừng, làm con khỉ hoang tê liệt chạy ở Vô Tướng Phong...

Dù chênh lệch thế này là vì Ngũ trưởng lão của Ân sư và Ngũ trưởng lão quá ngốc. Hay là vì Ngũ trưởng lão của Ân sư quá ngốc. Nói chung hiện trạng chính là chín Châu có sáu, bốn, ba năm ba năm vào trong hàng đệ tử lên núi., Vương Lục trở

thành một tồn tại hiếm thấy nhất. Hẳn có địa vị cao nhất, tu vi thấp nhất, hết lần này tới lần khác lại là học bá, dưới sự hâm mộ ghen ghét và rất nhiều nguyên nhân tác dụng, ngày thường va chạm dập dờn đều là khó tránh khỏi. Lấy Chu Tần cầm đầu đám tiểu đoàn này mĩa mai Vương Lục là tu tiên phế củi., Vương Lục thì không chút khách khí phê bình bọn họ bộ não không đủ, ngày sau chỉ xứng cho người ta làm lô đình hoặc thịt liền khí... Tóm lại chính là cùng nhau há mồm. Đương nhiên, nói đến nói miệng mắng phở, chiến tích Vương Lục là dẫn đầu xa xôi, nhưng gã thật sự không cảm thấy cái này có gì thú vị.

“Cũng phải nói, gần đây Chu Tần có tìm người gây phiền toái hay không?”

“Lần trước bị ta phun máu chó xối đầu, trước khi bóng ma tâm lý biến mất, hẳn là sẽ không chạy tới đây hành hạ chứ?”

Vương Lục cầm đũa ngựa đầu nhìn trời, nhớ lại không lâu trước đó, hẳn miệng nở liên hoa, đem cảnh tượng Chu Tần nói năng lỗ mãng cùng với đám đông con ngựa thổ huyết hôn mê đồ sộ.

Lão bản nương buông chén cơm xuống: “Nói đến cũng thật buồn cười, biết rõ kết quả khiêu khích chân truyền của nội môn là bẽ đầu, bọn họ khổ như thế nào? Chỉ bằng nhan sắc khác biệt này, tu vi tiền cảnh của bọn họ có nhanh thế nào cũng không có ý nghĩa a, vạn nhất chọc người đi bầm báo trưởng lão chưởng hình, ngược lại bọn họ phải chịu thiệt thòi lớn.”

Vương Lục lại lắc đầu: “Cũng không phải thâm cừ đại hận gì, hai bên nhìn nhau bất quá chỉ là mắt đánh khẩu pháo mà thôi, bất quá... Mỗi lần đều dựa vào khẩu pháo thủ thắng, ngược lại làm cho tu vi chúng ta vô năng, đánh tiểu báo cáo càng không cần phải nói, thời gian dài tiếng tăm cũng bị hủy, về sau thật bị người giẫm cũng chỉ có thể nhận xui xẻo. Dù sao tiên đạo vẫn phải dựa vào tu vi thủ thắng, mắng chửi đường cao hơn nữa, cũng không chịu nổi thiên lôi oanh kích lần trước.”

Bà chủ hơi ngạc nhiên: “Người vẫn hiểu lắm, ta còn tưởng người lấy được thân phận chân truyền rồi sẽ cảm thấy mình vô địch trâu bò cơ mà.”

“... Vậy cũng phải xem là chân truyền của ai chứ? Nếu là chân truyền của chương môn thì không sao, nhưng sư phụ lại nói thật, thành thật mà nói ta rất lo lắng sau này sẽ bị nàng ta làm phiền... Nói thật thì bây giờ ta cảm thấy thái độ của Lưu Hiến sư bá đối với ta đã có vài phần suy giảm rồi.”

Lão bản nương gật gật đầu: “Ừm, Lưu Hiến cùng Phương Hạc đối với sư phụ ngươi là người thâm ác đau đớn nhất, hận nhà tan cửa nát cũng khó tránh.”

“Mĩa, hai tên kia chẳng phải là hai trưởng lão lớn nhất của môn phái, ngoài chương môn ra còn có thực quyền sao? Đem hai người này biến thành đen cả đời, sư phụ mà ta yêu thương ngươi thật sự quá trâu bò.”

Sau khi tán thưởng, Vương Lục tặc lưỡi liên tục: “Cuộc sống này quả thật rất không dễ chịu.”

Lão bản nương nghe đến đây, cũng có chút lo lắng cho tiền đồ tương lai của Vương Lục. Hai năm trước gặp mặt, thiếu niên đầy khí phách, khiến cho bà thường hay nhìn tên thiếu niên tài tuấn trong tu tiên giới cũng phải đề tâm. Nhưng mà hai năm qua, cuộc gặp gỡ của Vương Lục thật sự rất thê thảm...

“Ai, không bằng như vậy, ngươi theo ta tập võ đi.”

“Tập võ?” Vương Lục cũng buông bát cơm xuống, nhíu mày lại: “Có ý gì?”

Bà chủ kiên nhẫn giải thích: “Dù sao bây giờ ngươi cũng đang là Đoán Thể kỳ, còn chưa chính thức bước vào cánh cửa tu tiên, học võ công Phạm gian với ta đã có thể tăng cường tốc độ tu hành Đoán Thể kỳ., Cũng có thể có thêm vài bản lĩnh bảo vệ tính mạng, sau này khi đám người Chu Tần đến tìm ngươi gây phiền toái, ngươi có thể quang minh chính đại đánh trở lại — đừng nhìn Chu Tần đã dẫn khí nhập thể, gặp phải đại sư võ học cao minh chân chính, đánh hẳn cũng giống như giẫm phải kiến vậy!”

Đối với lời tuyên bố hùng hồn của lão bản nương, Vương Lục không chút nghi ngờ - năm đó vị thiếu nữ trẻ tuổi này hóa thân thành hắc y đánh đánh, tuyệt thế anh tuấn quyền phá pháp bảo, Vương Lục đến nay vẫn khó quên! Giao lại hai năm qua, mặc

dù rất ăn ý né qua một ít đề tài mẫn cảm, nhưng lão bản nương thân mang tuyệt kỹ, đây là không thể nghi ngờ.

Nhưng Vương Lục lại có chút do dự: “Cái này, có thể quá nhiều đến phương diện tu hành khác hay không?”

Lão bản nương lại vỗ ngực đảm bảo: “Yên tâm không có việc gì, ta dạy cho người võ công, tuyệt đối không có bất cứ tác dụng phụ gì, người cứ yên tâm lớn mật luyện, luyện thành tuyệt thế cao thủ đến phản giã ngược Chu Tần là được! Nếu người có thể đem hấn dẫm lên, đó cũng là Vô Tướng Phong đối với Phiêu Miểu Phong thắng, cũng coi như cho sư phụ người tranh khẩu khí.”

“Mẹ kiếp, ta luyện tuyệt thế võ công chính là giã vào cứt chó mà ra sức cho sư phụ à? Chẳng qua... dù sao cũng nhàn rồi, lão bản nương à không đúng, sư phụ tại thượng, thụ đồ nhi cúi đầu!”

Vương Lục nói xong, vẻ mặt nghiêm túc cầm một đôi đũa lên bát cơm, cúi đầu bái lạy!

“Mẹ kiếp! Đừng dâng hương cho ta chứ!?”

...

33

Lão bản nương là người tin, điểm này từ hai năm trước Vương Lục đã hiểu rất rõ. Hai năm sau, lão bản nương vẫn là lão bản nương, nói ra là nhất định phải bỏ, ngựa đói khó đuổi.

Hai người ăn cơm trưa dưới tàng cây, lão bản nương dọn dẹp bát đĩa, nhắc hộp cơm lên: “Được, chúng ta bắt đầu đi?”

“Bắt đầu cái gì?”

“Đương nhiên là tập võ rồi! Sớm không đến trễ, nhân dịp hiện tại đi, coi như ăn bớt. Đi theo ta.”

Lão bản nương nói xong, quay người cất bước, đi dọc theo một con đường gập ghềnh tiến về phía trước, cũng không biết phải đi đến nơi nào. Vương Lục cũng không hỏi nhiều, theo sát phía sau.

Hai người ở trên sơn đạo Phiêu Miêu Sơn một trước một sau, tiến bộ thân tốc, mặc dù trong tay lão bản nương cầm theo hộp cơm công kênh, trong hộp cang có dụng cụ ăn uống dễ vỡ, nhưng trong lúc hành tẩu như giẫm trên đất bằng, hộp cơm cũng không lung lay một cái, ngay cả tiếng bát đĩa va chạm cũng không kích thích một chút nào, biểu hiện ra công phu khinh thân cực cao minh.

Về phần Vương Lục, vậy thì còn kém xa. Tuy rằng trong hai năm suốt ngày chạy lên núi, đã là sức chịu đựng hơn người, chung quy không phải là người tập võ, leo lên cũng rất không tiêu sái, nhất định phải dùng cả tay lẫn chân, mới miễn cưỡng theo kịp tốc độ của lão bản nương được.

Vừa đi chính nửa canh giờ, thẳng đến quái thạch lởm chởm bên cạnh, hóa thành một mảnh rừng hoa đào, bốn phía hoang vắng không người, lão bản nương mới dừng bước.

“Không tệ lắm, đúng là bám theo kịp đấy, hơn nữa thở cũng không kịp thở! Hầu tử còn không giỏi bỏ như người!”

Vương Lục vỗ vỗ bần đất trên tay: “Này, người trong núi mà, giết chết hầu tử là bản lĩnh giữ nhà.”

“Bản lĩnh giữ nhà của ngươi đúng là kém cỏi quá đi!!? Tuy nhiên, điều này cũng chứng minh hai năm qua ngươi quả thật không có vô cơ sở, cơ sở vững chắc, đã như vậy, chuyện kế tiếp đơn giản hơn một chút. Ta trực tiếp truyền cho ngươi một môn tuyệt thế thần công, ngươi cứ an tâm luyện đi, vấn đề duy nhất có lẽ là hơi vất vả.”

Vương Lục cười nói: “Vất vả thì không sao, phục vụ cho nhân dân thôi. Nhưng ta đã sống lâu rồi, giờ lại bắt đầu học võ có phải hơi chậm không?”

Kết quả bà chủ tin tưởng mười phần vỡ òng: “Ngươi đánh đồng ta với các tục nhân, đừng nói ngươi mới mười bốn tuổi, cho dù bắt đầu học với ta cũng không muộn!”

“Lời này của ngươi sao ta nghe quen tai nhỉ...”

Vương Lục và lão bản nương nói cười vui vẻ, lúc trước kịch đã làm rất vui vẻ, nhưng khi lão bản nương diễn luyện thực tế lại bị nàng gọi là đệ nhất ngoại môn là “Hàng Long Thần Công”, Vương Lục lập tức quỳ xuống.

Hàng Long Thần Công cũng không phức tạp, toàn bộ tổng cộng chỉ có mười sáu thức, phân ra chỉ được ba mươi mấy động tác, nhưng... Động tác gian nan, khiến người ta giận sôi. Người sáng tạo ra bộ công phu này nhất định là mang theo cừu hận rất lớn đối với nhân loại, thiết kế mỗi một chiêu đều làm trái với thường thức con người., Không phải là các đốt ngón tay móc ra ngoài, mà chính là dùng phương thức xé rách dây lưng duỗi ra tứ chi. Vương Lục nhìn thấy một nửa, liền cảm giác hai chữ Hàng Long trong công phu này đại khái là chỉ, coi như để cho một đầu rồng luyện công phu này, luyện đến một nửa nó liền giảm xuống.

Đương nhiên, tuy rằng công pháp phản nhân loại, nhưng thế gian không thiếu tuyệt thế cao nhân có thể đem nhân loại công phu luyện thành. Lão bản nương đã làm xong, mặt không đỏ tim không đập, làm cho Vương Lục cao độ hoài nghi vị thiếu nữ đầy sức sống này có phải là khi còn bé ăn trái cây kỳ quái gì hay không, từ nay về sau tứ chi có thể tùy ý lắp ráp tổ hợp, co duỗi kéo dài.

“Được rồi, bên trên chính là phân giải toàn bộ mười sáu thức động tác Hàng Long thần công, cảm giác thế nào?”

Làm xong một bộ quyền pháp phi phạm này, lão bản nương cười hỏi: “Có thể nhớ được bao nhiêu chứ?”

“Báo cáo sư phụ đã quên mất một nửa, xin hỏi có phải tất cả đều đã quên mất có thể xuất sư hay không? Xin cho ta hai phút...”

“Mịa! Người đùa bỡn ta à!”

“Bởi vì ta thật sự không muốn thêm cho mình loại ký ức thảm vô nhân đạo này. Sư phụ, có công phu đáng tin cậy chút nào hay không.”

Lập tức lão bản nương nổi trận lôi đình, giống như một nghệ thuật gia bị người ta phủ nhận toàn bộ tài nghệ: “Thằng nhãi con nhà người thì biết cái gì! Người có biết bao nhiêu người nhân gian mơ tưởng học được một chiêu hàng long thần công mà không được không? Thành thật mà luyện cho ta! Luyện không tốt thì không được phép ăn cơm!”

Sặc, lấy ăn cơm để uy hiếp! Đúng là bị ối!

Vương Lục mang theo vô số cốt khí cùng Cảnh Trực tiếp bắt đầu thành thành thật thật tu luyện.

Tuy rằng trong lòng có trăm ngàn điểm phản cảm, nhưng khi Vương Lục thực tế tu luyện, tiền cảnh lại vượt quá dự liệu.

Rõ ràng lão bản nương chỉ biểu diễn một lần, nhưng mỗi một động tác đều khắc sâu trong đầu... Đương nhiên, điều này cũng có thể giải thích vì những động tác phản nhân kia, tính trùng kích thực sự quá mạnh mẽ.

Mà khi Vương Lục cũng không có bao nhiêu trở ngại liền nhẹ nhàng hoàn thành ba động tác đầu tiên, ngay cả lão bản nương cũng không khỏi kinh ngạc: “Được rồi, người thật mềm dẻo.”

Vương Lục uể oải: “Người mới là hình người cơ bắp!”

“A, người đã có thể thoải mái hoàn thành mấy thức đầu, chúng ta tăng tốc độ lên một chút đi. Tiếp theo, thử gia nhập yêu cầu hô hấp. Đến, nghe khẩu hiệu của ta tiến hành hít thở nha...”

Độ khó lần này tăng lên rất nhiều. Mặc dù lấy điều kiện thân thể Vương Lục, bày ra Hàng Long Thần Công động tác gian nan không khó, nhưng khi lão bản nương dùng tiết tấu đặc thù dẫn dắt hô hấp, Vương Lục nhất thời cảm thấy áp lực như núi cao, tiết tấu của lão bản nương không có chút quy luật nào đáng nói., Lúc nhanh lúc chậm, nhanh lúc như mưa đá mưa đá, làm cho người không thể tiếp ứng. Chậm lúc lại rậm rạp dài nhỏ, cơ hồ hít thở không thông. Cùng với nói là huấn luyện hô hấp, càng giống như là trò chơi cả người.

Nhưng mà cũng không lâu lắm, Vương Lục liền cảm giác được, trong cơ thể tựa hồ có một đạo khí lưu đặc thù, dưới khẩu hiệu của lão bản nương dẫn dắt, liền xuyên qua các nơi trong cơ thể.

Mà theo khí tức du tẩu, cơ bắp toàn thân cũng bắt đầu run rẩy nhẹ nhẹ, co duỗi lại. Mặc dù biên độ không lớn, nhưng cơ bắp toàn thân cùng động, thể lực tiêu hao lại đặc biệt kịch liệt, Vương Lục chỉ kiên trì được chốc lát đã mồ hôi đầm đìa, trái tim nhảy loạn không ngừng.

Lão bản nương thấy hần mồ hôi rơi như mưa, tấm tắc lấy làm lạ: “Ồ? Nhanh như vậy đã có phản ứng? Khí cảm của ngươi thật là sắc bén, nếu là ở nhân gian, ngươi cũng coi như là kỳ tài luyện võ trăm năm khó gặp.”

Wương Lục cố nén hô hấp không thích ứng: “Ta dựa vào, ta là kỳ tài không linh căn, tu tiên giới vạn năm khó gặp!”

“Thôi đi, ngàn năm khó gặp mới có một bản Tố Tài tiêu bản a...” Bà chủ bĩu môi, “Được rồi, hôm nay dừng ở đây thôi, có thể khiến con khỉ nhà ngươi mệt chết trên núi như chó chết, hiệu quả rèn luyện ngược lại rất đầy đủ. Trở về nghỉ ngơi thật tốt, nghỉ ngơi thật tốt., Sau khi khôi phục xong thì dành thời gian luyện tập, đợi luyện xong bộ Hàng Long thần công này ta sẽ lại dạy cho ngươi mấy bộ đấu pháp. Bằng tư chất của ngươi và sự cao minh của ta, không đến một tháng, ít nhất có thể một mình đánh thắng được mấy con ngựa kia của Chu Tần.”

Mẹ nó! Một tháng khổ luyện mới chỉ có thể đánh thắng một tên lâu la đối diện? Hai mươi năm qua ta rốt cuộc bị người ta bỏ lại bao nhiêu! Ân sư đại nhân ta kính yêu, ngươi có phải nên cân nhắc giá tiền tổn thất thanh xuân của ta chứ!?

Đêm đó, kéo lê thân thể mệt mỏi, Vương Lục trở lại Vô Tướng Phong, nằm xuống liền ngủ. Sáng sớm hôm sau, toàn thân đau buốt, muốn chết.

Bất quá nhớ tới điểm tâm còn chưa ăn, Vương Lục liền giãy dụa bò lên, đi lại tập tễnh đi tới phòng khách, kiên định không dời màn thầu dưa muối trên bàn sạch sẽ chỉ còn bóng cháo dưa muối và bánh chưng cách bánh chưng.

Ăn cơm xong, Vương Lục rửa qua bát, đẩy cửa phòng sư phụ ra, quả nhiên lại có mùi rượu nồng nặc. Sư phụ vẫn ngủ như chó chết, bộ áo trắng trên người không nhiễm một hạt bụi, nhưng dưới hình dáng bốn bề ngủ say, cũng lộ ra không ít xuân quang. Nói đến chuyện này, nếu khách quan đánh giá vị Ngũ trưởng lão này, cũng có thể tính là mỹ nhân hiếm có - Đương nhiên nếu là nhân tố tính tình liên hợp cân nhắc của bà thì nhất thời biến thành vẻ mặt đáng ghét trâu khiêu quỷ xà thần.

Sư phụ là mỹ nữ, đây là tâm nguyện không biết bao nhiêu lần ở tu tiên giới của tu sĩ trẻ tuổi, đáng tiếc hai năm trôi qua, Vương Lục đã sớm nhìn chán cái gọi là xuân quang này, liếc mắt thấy nàng còn sống, liền không thèm để ý tới vị cực phẩm sư phụ này nữa, vừa vặn hôm nay Đăng Vân đường không có chương trình an bài, liền an tâm luyện công ở Vô Tướng Phong đi. Theo cách nói của lão bản nương, thời điểm Hàng Long thần công càng mệt mỏi thì càng kiên trì không ngớt, hiệu quả có thể tăng gấp bội.

Về phần luyện công trường, cũng không có yêu cầu nghiêm ngặt gì, chỉ là phòng trống không mà thôi. Trông cậy vào con chó chết trong phòng kia, giống như các phong chủ khác, phân phối chuyên nghiệp luyện võ trường cho đệ tử chân truyền, thậm chí động tiên... Vậy thì ha ha.

Ở bên ngoài phòng hơi hoạt động gân cốt, cố nén cảm giác đau đớn tứ phân ngũ liệt, Vương Lục dựa theo chỉ điểm của lão bản nương ngày hôm qua, từng chiêu từng thức diễn luyện lên Hàng Long Thần Công. Mặc dù thiếu mất khẩu hiệu của lão bản nương, không có cách nào phối hợp nhịp thở, nhưng bản

thân động tác này cũng đã là một bộ thân cường thân kiện pháp rất tốt.

Sau một lần, Vương Lục chỉ cảm thấy đau nhức toàn thân đều giảm bớt vài phần, không khỏi tán thưởng bộ võ học phạm gian này thật là có hiệu quả kỳ diệu. Lão bản nương là sư phụ báii không thiệt thòi, hơn nữa so sánh với chuyện trong phòng, quả thực là một lão sư vô cùng cảm động a!

Vừa nghĩ, Vương Lục vừa bắt đầu lại Hàng Long Thần công, luyện lại một lần —— dù sao nhàn rồi cũng là nhàn rồi.

Nhưng lúc này mới luyện được một nửa, chợt nghe một giọng nữ tử lười biếng rên rỉ vang lên: “A... Đau đau quá...”

Ha ha, say khướt nhỉ? Người thật là ngốc nghếch! Ngay cả môn phái đệ tử nghèo mạt rệp cũng bị ăn hại, mỗi ngày chạy đi mua mấy trăm một bình tiên quỳnh ngọc nhượng, đáng đời nha đầu người đau đến chết a! Tốt nhất là say thành ngốc, bị Hắc bì Côn Luân nô bộc thành thịt người mới hả giận a!

Nhưng mà Ngũ trưởng lão cuối cùng vẫn là Ngũ trưởng lão, tâm pháp Tiên gia vừa chuyển, đã say khướt tan biến, hào quang rực rỡ.

“Ừm, ngủ ngon giấc, cũng say thật sáng khoái! Ha ha! Hai ngày nữa lại uống một lần!”

Vừa nói, nữ tử vừa sải bước đi ra cửa, nhìn thấy Vương Lục đang luyện Hàng Long công, lại là sững sờ.

“Ồ, Tiểu Vương Lục người đang làm gì vậy?”

Vương Lục tức giận trả lời một tiếng: “Mẹ kiếp, nhìn không được mà, luyện công đi!”

“Luyện công?” Ngũ trưởng lão lập tức nghi hoặc: “Luyện công gì? Ta dạy người công phu được không?”

Con mẹ nó, tiện nhân nhà người không biết xấu hổ à! Đã hai năm rồi không dạy ta công phu! Ngày nào chẳng bỏ chạy là ngâm mình trong bồn tắm, người đây là thu đồ đệ hay là nuôi heo hả?

Ngũ trưởng lão rất hứng thú dạo quanh Vương Lục một vòng, quan sát tỉ mỉ vị trí của hân ta, không khỏi càng thêm nghi

hoặc: “Tại sao ta cảm thấy ngươi giống như đang luyện võ công ở nhân gian vậy?”

Thế là Vương Lục cũng dứt khoát không luyện nữa, đứng lên mà nói: “Chính là võ học ở hạ giới a, ta ở dưới chân núi gặp được một vị cao nhân, thấy ta ở Linh kiếm phái tu hành hai năm, lại chỉ có thể chạy chết hầu tử, xuất phát từ lòng đồng cảm liền dạy ta một bộ tuyệt thế thần công.”

Ngũ trưởng lão sững sốt một lúc lâu, sau đó tức giận đến giậm chân: “Vớ vẩn!” Cao nhân! Dạy một tên đệ tử chân truyền của môn phái tu tiên võ học hạ giới? Đây đúng là chuyện chỉ có ở trong tư duy bị đe dọa mới làm được? Tiểu Vương Lục ngươi cũng là một tên ngu ngốc, thả cho danh sư như ta đây mà không thỉnh giáo, tìm một tên lừa đảo giang hồ thỉnh giáo võ học phạm gian? Ngươi, quả nhiên là nhìn lên tinh không ăn nhiều rồi, đầu óc có vấn đề đấy!”

Vương Lục cũng cuống lên: “Con mẹ nó ngươi cũng biết thực đường ở Phiêu Miểu Phong là cái dạng chim gì mà!? Vậy còn dựng một vé ăn uống lâu dài hữu hiệu hơn ta nữa! Hơn nữa người ta còn lừa gạt giang hồ như thế nào, dạy ta công phu thật a! Ở đây ngươi ngây ngốc hai năm thời gian, kỳ thật còn không bằng cùng cao nhân tập võ một buổi tối, ngươi không biết xấu hổ mà nói!?”

Ngũ trưởng lão quả thực kinh ngạc khó hiểu: “Tên nghịch đồ nhà ngươi, lại đánh đồng ta với kẻ lừa đảo trên giang hồ?!”

“Ngươi mà xứng đánh đồng với người ta?!”

Kết quả Vương Lục vừa trào phúng được một nửa, đã bị ân sư đại nhân tức giận đến hộc máu cắt ngang.

“Tên ngu xuẩn nhà ngươi, quả thực là có mắt không trông! Ngươi thật cho rằng sư phụ ta đây, hai năm qua là đang lừa giở trò, không để tâm đến chuyện của ngươi sao?”

Vương Lục cười lạnh một tiếng: “Vậy thì xin sư phụ phát đại thẻ Tâm Ma, hai năm qua mình đã tận tâm tận lực đối với đồ đệ, dốc toàn lực bồi dưỡng, nếu có gì không thật, thì từ nay về sau kiêng kị màu sắc, thói quen sinh hoạt hướng Chương Hình trưởng lão Phương Hạc mà nhìn đủ!”

Ngũ trưởng lão hoa dung thất sắc: ” kiêng sắc!! Lời thề độc ác như vậy ai dạy cho ngươi chứ?”

“Hắc hắc, sư phụ chột dạ rồi sao?”

“Mịa, thật hư tâm cũng không phải là giả a! Ta... khụ, chỉ là ta không cẩn thận quên Tâm Ma đại thế phát thế nào mà thôi.”

“Chết tiệt, lý do này ngươi cũng muốn ra à! Xin ngươi hãy nể mặt ta một chút!”

Ngũ trưởng lão bị áy đồ bức đến mức cùng đường, tức giận đến đỏ mặt tía tai: “Ngươi! Ngươi nói nhiều như vậy, không phải là không phục trình độ của ta sao? Vậy cũng đơn giản, ngươi tìm sư phụ gà rừng ngươi đến, khoa tay múa chân với ta một phen là được rồi!”

Vương Lục giật nảy mình: “Hạ hạn của sư phụ đại nhân có thể sáng tạo mới hơn nữa à! Ngươi đường đường là tu sĩ kim đan lại đi so tài với một võ sư hạ giới?”

Ngũ trưởng lão cả giận nói: “Đương nhiên ta phải áp chế tu vi của mình đến cấp bậc phạm nhân! Tỷ thí công bằng, người thắng làm vua!”

“Ha ha, nghĩ hay thật, đến lúc đó ngươi cố ý nương tay đỡ cạn tỷ thí, sau đó thừa cơ một cước đá bay tên đồ đệ không linh căn ta ra, từ nay về sau tự do tự tại, quên cả trời đất...”

Còn chưa dứt lời, lại bị Ngũ trưởng lão cắt ngang, lúc này đang rất bức bối, nằng ta lại dám đặt cược cái gì: “Nếu như ta thua, mặc cho ngươi xử trí! Cho ngươi thịt hay động phủ đều không oán hận chút nào!”

“Thành giao!”

Bị Vương Lục tranh nhiệt rèn sắt, Ngũ trưởng lão tỉnh táo vài phần, nghĩ lại một phen, giống như là bị áy đồ của mình đùa bỡn.

Nhưng dẫu sao hắn cũng chỉ là một thằng nhãi chưa trải sự đời, chút mảnh khóe nhỏ này lấy đâu ra thể diện? Hắc hắc, lại luyện võ học hạ giới gì đó, thật tình hắn không biết mình đang tiếp thu giáo dục vĩ đại nhất Linh Kiếm sơn!

Cũng tốt, rõ ràng có một tuyệt thế mỹ nữ mặc ngươi ngủ, nhưng lại một người rắc máu! Tên đồ đệ ngu xuẩn này, sau

này phải dạy dỗ cẩn thận mới được!

...

“Tóm lại chính là nguyên do của sự việc.”

Như khách sạn, Vương Lục vừa hít mỳ Phúc Kiến nóng hầm hập ở phía tây, vừa nghiêm túc giải thích một phen với lão bản nướng.

Lão bản nướng vừa nhai trứng tỏi, vừa liếc mắt nhìn Vương Lục: “Sau đó thì sao? Người đáp ứng?”

Vương Lục gật gật đầu: “Đã nói đến nước này rồi, đương nhiên phải đồng ý. Người ta đều đồng ý làm thịt cho ta, có tiện nghi không chiếm tên khốn kiếp.”

Lão bản nướng đập mạnh lên bàn, mặt mũi bị chấn động đến mức nước mũi văng tung tóe: “Cặt ở đâu ra vậy? Người thật sự coi nàng là đồ ngọc à! Tên kia cho dù không đáng tin cậy thì chung quy vẫn là tu sĩ Kim Đan, hơn nữa còn là tu sĩ Kim Đan đỉnh phong! Người chỉ là một phạm nhân không tu luyện qua được nửa người rèn cũng không biết xấu hổ mà dám vọng tưởng một tu sĩ Kim Đan cho người ăn thịt sao? Thôi dẹp đi! Người cứ đàng hoàng tự xử sự đi!”

Vương Lục sớm bung bát lên, tránh thoát chưởng của bà chủ, nói: “Dù sao người ra trận cũng không phải là ta, ta sợ cái lông.”

“Phí lời, người đánh cuộc với nàng ta, người ra trận là ta a! Ta chỉ là một bà chủ quán trọ chứ không phải chưởng môn Linh Kiếm phái! Người bảo ta đi luận võ với tu sĩ kim đan? Hai năm qua ta có làm gì có lỗi với người đâu!”

Vương Lục lại không chút hoang mang: “Là như vậy, sư phụ ta nói, sẽ áp chế lực lượng của mình đến cấp bậc phạm nhân.”

Lão bản nướng vung tay lên: “Tỷ ấy thuần túy chỉ làm màu! Tu sĩ Kim Đan cho dù không dùng thiên địa linh khí và pháp lực bản thân, chỉ bằng vào tiên tâm của Ngọc phủ cũng đủ để lật tung bất cứ võ giả hạ giới nào rồi! Người đúng là đồ đàn, ở chung với bà ấy hai năm mà còn chưa hiểu rõ tỷ ấy? Lúc nào thì bà ấy sẽ đặt cược cá cược tất thắng chứ!”

“... Nàng thật sự phải cực thần như vậy, còn dùng tiền trợ cấp của đệ tử sao? Ta thường xuyên nghe nàng khóc lóc gào thét cái gì tiền của ta a, tại sao nàng lại không lớn... các loại...” Vương Lục lắc đầu cực kỳ không vừa mắt. “Huống chi, lão bản nương người cũng không phải là võ giả phạm gian bình thường mà, năm đó một đường hô hào, đánh cho một đường tay không phá pháp bảo, khiến cho ta nhớ lại vẫn như mới a.”

“Nói đến đề tài này, lão bản nương trầm mặc, hiển nhiên cũng không quá vui vẻ.

Trong lòng Vương Lục cũng lý giải, lão bản nương tuy rằng có vài phần hào khí khô bạc, nhưng cuối cùng vẫn là nữ nhân, còn là nữ nhân tư sắc không tầm thường (Tiền đề là nhật trang điểm của mình một chút), năm đó hóa thân hắc ảnh thần bí đánh cho kêu la âm ỉ, hiển nhiên thuộc về lịch sử hắc sử.

Nhưng trong thời khắc mấu chốt, quan tâm tới lịch sử Hắc Lịch Bạch của người không sai chút nào! Nhưng nhìn bà chủ cứ chống cự cảm xúc nghiêm trọng, chúng ta phải làm chút công tác tâm lý, trấn an mọi người, hiểu rõ thì dùng lý lẽ mà hành động.

“Là như vậy sao, ngay từ đầu ta cũng không muốn làm thái cương với sư phụ, nhưng bà lão ta nói mà, võ học Phạm gian ở trước mặt Tiên đạo chính là cút chó đấy! Bất kể người là võ sư Tiên Thiên hay Võ Thánh Vũ Đế, tùy tiện đến tu sĩ luyện khí kỳ là có thể hành hạ người thành hình người! Còn nói người dạy võ công ta trong đầu nhất định là giòi bọ thật dài!, Bằng không chính là lừa thế lấy tiếng, phung phí của trời. Hơn nữa hơn phân nửa là cái cân ngực, thô lỗ, không có văn hóa, không tổ chất tổ chất., Nữ nhân đã man không gia giáo, sau này chẳng những tìm không thấy trượng phu, ngay cả Cơ Hữu cũng không có một người, bằng hữu duy nhất của đời này chính là ngón tay và tiểu hoàng quang, ba mươi tuổi đại khái còn có thể nuôi mấy con chó cỡ lớn cải thiện sinh hoạt, ha ha ha...”

“Câm miệng!”

Lão bản nương trợn trừng hai mắt, tát bàn cơm nát bầy! Không sai, là nát bầy chứ không phải là chia năm xẻ bảy, một chiếc

bàn gỗ màu hồng dày đặc bị nàng đập thành mảnh vụn gỗ vụn đầy đất, hài cốt không còn!

“Tên hỗn đản kia, lại cả gan dám nói ta như vậy!?”

Rầm rầm! Dưới sự phẫn nộ bùng bùng của lão bản nương, lấy tu vi vũ kỹ đỉnh cấp của nàng, thế mà không khống chế nổi lực đạo trên tay, đem bát mỳ đang cầm cũng bóp nát!

“Vương Lục, vậy ngươi dẫn ta lên núi, không đánh phân nàng. Hôm nay khách sạn này của ta sẽ đóng cửa đại cát! Ngày mai ta sẽ xuất gia!”

Vương Lục chậm rãi gật đầu: “Thiện tai.”

Sau đó mới giật mình, phương thức trấn an của mình có phải có chút không đúng hay không? Ài, quản hấn nhiều như vậy, kết quả đều giống nhau thôi! Hiểu rõ đại nghĩa chiến sĩ mẹ cả của chiến sĩ chính nghĩa giận giữ Ngũ trưởng lão, kịch bản quá thực rất khen ngợi, không khen một mình chủ cũng không chấp nhận được!

Lão bản nương là một người quyết đoán sát phạt quyết đoán, chủ ý đã định lập tức mang theo sát ý sôi trào cùng vương lục đang xem náo nhiệt dọc theo đường lên núi.

Đệ tử canh giữ hai bên sơn môn ngày thường còn cười chào hỏi bà chủ, nhưng hôm nay lại thấy thiếu nữ hai mắt đỏ thẫm như máu tựa như U Minh ma tôn bị ánh mắt trừng lên. Hai nàng trắng xanh lập tức câm như hến, coi như mình không nhìn thấy gì.

Không bao lâu, lão bản nương và Vương Lục đã đi tới Vô Tướng phong, lão bản nương hào khí thi triển hết, hét lớn một tiếng: “Vương Vũ, ngươi rút ra đây cho ta!”

Sau đó chỉ nghe một tiếng vọng lại rỗng giậm: “Chó hoang nhà ai đó, buổi chiều mà quấy nhiễu người ta ngủ say, không tu công đức cẩn thận bị thiên kiếp lôi đánh chết!”

Vương Lục quả thực kinh ngạc khó hiểu: “Mẹ nó, tên ngu này, năng lực ép người quá đáng! Chỉ là nhân phẩm của ả còn không biết xấu hổ mà đòi hỏi thiên kiếp? Hơn nữa một giấc ngủ hời lộng ngủ đến lúc này, đây là ả muốn ngủ ngủ đông à!”

Bà chủ nghiêng răng nghiêng lợi: “Hôm nay ta sẽ cho nàng ngủ say!”

Sau đó đờng đờng sát khí, một cước đá văng cửa phòng, Vương Lục theo sát phía sau, liền nhìn thấy bên trong mặc quần áo có đến một nửa ân sư đại nhân.

Ân sư đại nhân cũng kinh hãi: “Mẹ kiếp! Người đùa bỡn lưu manh đấy! Chỉ là đá quán cũng được rồi, ngay cả thời gian mặc quần áo cũng không cho ta ở lại vài phút!”

Lão bản nương trầm mặc không nói, dùng chân trước cửa một lát rồi yên lặng đóng cửa phòng lại.

Vương Lục cũng không thể nói gì, ở bên ngoài huyết sáo, không nói một lời.

Một lát sau, ân sư đại nhân mặc quần áo tử tế, rút cuộc đẩy cửa ra, chỉ là trên mặt lại mang theo vạ phần kinh ngạc: “Sao lại là người chứ? Vừa rồi ta còn cho là ta hoa mắt cơ mà.”

Tiểu Linh Nhi khoanh tay, ngẩng đầu lên: “Chuyện tốt người làm, còn cần người khác nhắc nhở sao?”

Kết quả ân sư đại nhân vỗ đầu một cái: “Ta dựa vào người mà tới đây, ta sợ nhất người khác hỏi ta câu này, khiến người ta không biết ngàn đầu vạn hồn từ đâu mà nói.”

Mẹ nó, sư phụ đại nhân, người rút cuộc đã làm bao nhiêu chuyện tốt thế hả?!

Nhưng một lát sau, sư phụ đại nhân mới tỉnh ngộ, đưa tay chỉ vào Vương Lục, có phần không thể tin nổi: “Tiểu Linh Nhi, chẳng lẽ vị sư phụ dạy công phu ngu xuẩn này chính là người!”

Tiểu Linh Nhi ha ha cười lạnh: “Không sai, chính là cái tên ngực phẳng, thô lỗ, không có văn hóa, không có tố chất, không có gia giáo, về sau chẳng những tìm không thấy trượng phu, ngay cả Cơ bằng hữu cũng không có một cái, bằng hữu duy nhất của đời này chính là ngón tay cùng Tiểu Hoàng qua lại, sau ba mươi tuổi đại khái còn có thể nuôi dưỡng mấy con chó cỡ lớn cải thiện sư phụ đó!”

Sư phụ đại nhân lập tức kinh hãi, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng: “Tiểu Linh Nhi, nàng đây là đang làm cái gì vậy? Chẳng lẽ là

bị bệnh đau đầu? Nàng...”

Tiểu Linh Nhi cũng không nhiều lời: “Ngươi và Vương Lục không phải có cá cược sao? Ta đến giúp hấn hoàn thành đồ ước, ít nói nhảm đi, đến đánh đi.”

“Chiến, lông chim a chiến! Tỷ muội chúng ta tình thâm, có vấn đề gì cứ nói ra, hà tất phải binh chinh tương kiến?”

Nhắc tới tỷ muội tình thâm, lão bản nương tựa hồ do dự một chút, trầm ngâm không nói.

Thế là Vương Lục lập tức rèn sắt khi còn nóng: “Su phụ, người cũng rất thông minh, biết rõ không có phần thắng, liền coi tỷ muội tình thâm đến làm tấm khiên, không hồ là sĩ nhục của linh kiếm.”

Su phụ tức thì trợn mắt: “Không có phần thắng cái rắm! Ta muốn thắng là chuyện trong phút chốc!”

Vì vậy bà chủ không do dự nữa: “Được, vậy làm chậm trễ một phút tới thắng ta đi.”

“Mịa nó, muội muội tốt đừng ép ta như vậy chứ!”

“Không sao, dù sao một phút của ngươi đã giải quyết ta.”

Vì vậy vị Bạch y trưởng lão này quả thực sứt đầu mẻ trán, tuy nhiên cũng chỉ duy trì trong chốc lát, Ngũ trưởng lão không hồ là Ngũ trưởng lão, đồng dạng cũng là một người quyết đoán thẳng thắn, không để ý hậu quả.

“Được, vậy thì đánh thôi! Tục ngữ nói đánh là chính mình mắng là yêu, độ hảo cảm của Tiểu Linh Nhi chúng ta cũng ở bình cảnh kỳ đình trệ rất lâu rồi, đánh xong trận này chúng ta đoán chừng có thể kết hôn!”

Mẹ nó, thần chuyển chuyển a su phụ đại nhân! Không ngờ được ngươi lại là người như vậy!? Ta đã đánh giá thấp giới hạn của ngươi rồi đó!

Về phần bản thân lão bản nương, lại ngoảnh mặt làm ngơ với lời lầm bầm của trưởng lão đại nhân, yên lặng vén ống tay áo lên, sau đó làm tư thế.

Mất thấy trận chiến này không thể tránh khỏi, Vương Lục cũng coi như công đức viên mãn, ở trong lòng khen mình một

câu người thật sự quá đẹp trai, sau đó điệu thấp tìm một góc an toàn ngồi xuống xem kịch.

Sư phụ đại nhân thì ngoan ngoãn nhận mệnh, nhắc thanh kiếm trúc lên, chỉ về phía đối thủ ở xa xa, chuẩn bị ứng chiến. Lúc này linh khí của nàng đã thu liễm, pháp lực phong tuyết, quả thực tu vi của Phạm gian, nhưng chỉ dựa vào một thức mở đầu đơn giản đã khiến cho Vương Lục đứng ngoài quan sát bỗng xuất hiện một cỗ khí thế bức người phủ vào mặt.

Tuy rằng lúc này đang khoan chân ngồi thiền, nhưng Vương Lục lại cảm thấy cơ bắp toàn thân có chút tê liệt không nghe theo sai sử rồi... Đây chính là khí phách của tu sĩ kim đan sao? Mẹ người thật trâu bò, Vương Lục tốt xấu gì cũng đã luyện đến hai ngày Hàng Long thân công. Với thiên tài võ học vạn năm khó gặp của hắn, đoán chừng cũng nên tính là cao nhân nhất hạ giới rồi nhỉ? Kết quả, sư phụ đại nhân chỉ cần dựng nên chút dư ba thôi cũng khiến bản thân không đứng dậy nổi a!

Khó trách lão bản nương nói, tu sĩ kim đan chỉ bằng vào tiên tâm của ngọc phủ đã có thể miêu sát chúng sinh nhân gian, chênh lệch này đích xác lớn tới không thể chê vào đâu! Vương bá khí run lên, dân bản xứ nhân gian chỉ có thể cúi đầu thôi!

Nhưng chuyện này căn bản không quan trọng, bởi vì đối nghịch với sư phụ, cũng là bà chủ khách sạn có thể miêu sát chúng sinh Phạm gian như bà chủ quán! Rốt cuộc tu vi võ học của ông chủ nương cao tới mức nào, Vương Lục cũng không hiểu rõ lắm., Tóm lại khẳng định là cao hơn võ sư tiên thiên gấp vạn lần, cho dù Vũ Hoàng Vũ Trong truyền thuyết có tới đây trong truyền thuyết, đoán chừng cũng không thể chịu nổi nắm đấm của nàng! Mà đối mặt với kiếm trúc xanh biếc của tu sĩ kim đan, ông chủ căn bản không hề dao động.

Ông chủ à, thịt của sư phụ ta liền vô dụng cải tạo chiến lược, tất cả trông cậy vào người đó!

Hai nữ nhân tử muội tình thâm giằng co với nhau, cũng không biết trải qua bao lâu, rốt cuộc mới tỉnh ngủ được bao lâu. Vị sư phụ đại nhân còn chưa kịp đi ăn cơm thì không nhịn nổi nữa, kiếm trúc run lên, ngàn vạn kiếm quang như mưa như sương, khiến người ta nhìn không rõ khí thế, nhưng lại ẩn chứa sát cơ.

Hai mắt Vương Lục tỏa sáng, kiếm thuật thật cao minh! Hai năm qua, tu vi của hắn mặc dù không tiến bộ gì, nhưng nhãn lực lại bị đấm đê tử thiên tài trong môn phái biểu hiện cho luyện chế ra. Linh kiếm phái lấy kiếm làm tên, kiếm thuật có thể nói căn cơ môn phái, không người nào không tinh, nhưng chỉ dựa vào tu vi Phạm gian, liền có thể triển khai loại kim thàn giấu, kiếm thế sát khí bốn bề, trong Linh Kiếm phái cũng không thấy nhiều.

Chắc chắn, xem ra người này mặc dù vừa ngốc vừa thiếu, nhưng làm Ngũ trưởng lão vẫn có chút bản sự chân chính nha...

Mà đối mặt với tu sĩ Kim Đan chế tạo người, phản ứng của lão bản nương rất đơn giản, đơn giản, thậm chí còn có vẻ thô bạo.

Một quyền thẳng tắp, giáp mặt đánh tới, không có huýt sáo, thậm chí không có kỹ xảo, đặc điểm duy nhất chính là nhanh! Chuẩn! Hung!

Sau đó, chính là thời điểm chứng kiến kỳ tích.

Một mặt là kiếm thuật đỉnh cấp của phạm gian phối hợp với trúc kiếm xanh biếc có cấp bậc pháp bảo, mặt khác là nắm đấm trắng nõn mềm mại của lão bản nương. Vương Lục trừng to mắt, dồn toàn bộ lực lượng tập trung vào mỗi một chi tiết nhỏ.

Nhưng trước mắt hoa lên một cái, kết quả đã xuất hiện. Kiếm quang xanh biếc vỡ nát thành vô số điểm sáng, lóe lên rồi biến mất. Mà một vị bạch y trưởng lão cũng tranh khí rất nhiều, giống như sao băng bay thẳng ra ngoài, một tiếng âm vang đùng vào trong núi đá, vô thanh vô tức!

Mà lão bản nương, hừ lạnh một tiếng, rung cổ tay của mình, dư quang đảo qua đống đá vụn lởm chởm, hầu như chẳng thèm ngó tới.

Mẹ ngươi thật ngang ngược quá! Vương Lục quả thực nhìn mà ngu ngốc! Đường đường là tu sĩ Kim Đan, rõ ràng ân sư đại nhân có vài phần thực tài lại bị lão bản nương này một quyền coi như bao cát đánh thành sao băng! Lão bản nương, ta thật sự nhìn lầm ngươi rồi, ta vẫn cho rằng ngươi là nhân vật ẩn giấu ở Linh Khê trấn, kết quả che giấu chuyện này quả thực là

vũ nhục đối với người mà, con mẹ nó người quả thực là rắm, là người sáng lập ra thể thần thân của ta!

Rất lâu sau, sư phụ đại nhân mới từ trong loạn thạch bò dậy, cũng không chật vật như dự đoán, tuy trên người không tránh được dính chút bụi đất, nhưng mặt không đỏ không thở mạnh, cũng không bị thương quá nghiêm trọng, chỉ là bất đắc dĩ chống eo thở dài.

“Mẹ nó, không dùng pháp lực Tiên đạo quả nhiên không chống nổi công kích bình thường của người, Tiểu Linh Nhi người thật sự là người nghịch thiên mà.”

Lão bản nương vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc, không nói một lời.

Ánh mắt sư phụ đại nhân lưu chuyển, vừa hay nhìn thấy kiếm trúc xanh biếc vỡ vụn trên mặt đất, cảm thương lắc đầu: “Đáng tiếc, một thanh bảo kiếm của ta...” Sau đó tiện tay từ trong rừng trúc vỡ vụn gãy một cây trúc xanh lục, cầm lên nhẹ nhàng vung, một trận lục quang sáng lên, một lát sau, một thanh trúc kiếm xanh biếc giống nhau như đúc liền thành hình.

Vương Lục thàn than một tiếng, còn tưởng rằng thúy trúc kiếm thường ngày nàng không rời tay ít nhất cũng phải là pháp bảo đẳng cấp, kết quả... Kết quả... Kết quả thật đúng là đánh giá cao cái tên nghèo kiết xác này a! Thúy trúc kiếm căn bản chỉ là đồ chơi tiện tay mà thôi! Nghĩ cũng đúng, lấy cái đức hạnh bản cùng này, thật sự có pháp bảo đã sớm bị nàng bán đi đổi rượu uống!

“Bất luận thế nào, lần này là ta thua, Tiểu Linh Nhi, tử tử ta mặc cho người xử trí!”

Nói xong, Ngũ trưởng lão liền bày ra một tư thái khảng khái với nghĩa khí, muốn đối trá bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Lão bản nương cũng không chịu nổi nữa, thở dài: “Người thật là... khiến người ta cũng không biết nên nói cái gì cho phải, làm ra như vậy, tội gì?”

Ngũ trưởng lão bị nàng hỏi thăm, cũng có chút buồn bực:

“Vâng, làm sao ta phải khổ như vậy, biết rõ đánh không lại thì người nhất định phải đánh... À đúng rồi, là vì độ hảo cảm? Bây giờ người có cảm giác yêu ta hay không?”

Tiểu Linh Nhi lạnh lùng nói: “Ta cảm giác một quyền vừa rồi thật giống như đánh nhẹ. Mặt khác, căn cứ vào đồ ước, người có thể tùy ý xử trí ta không phải là người, mà là đồ đệ bảo bối của người.”

Nhắc tới đồ đệ của mình, ngũ trưởng lão rớt cuộc cũng hồi vị lại, chuyện này, rõ ràng từ đầu đến cuối đều là hấn giờ trò! Thực, không hồ là đồ đệ của mình, khó trách lão tạp mao của chương môn kia nói cái gì hai người các người đích xác có duyên sư đồ, loại nghiệt đồ này, thật sự là báo ứng a!

Chỉ hận mấy ngày trước uống quá cao, một đoạn thời gian thật dài đầu óc đều choáng váng nặng nề, kết quả vừa mới bị thằng nhóc kia làm xấu! Bằng không thì dùng di của mình suy nghĩ cũng không thể trúng phép kích tướng của nó! Bây giờ có làm thế nào không, thật cho nó làm thịt được không? Ta ghìm lại, không cần chứ!? Nó mới 14 tuổi., Phát triển còn chưa hoàn thiện, nhất định tiền vốn không đủ, không có kỹ xảo, không thoải mái chút nào a...Á, tuy rằng mình chưa từng làm người khác, nhưng dựa vào sức tưởng tượng cũng đã đoán ra tương lai rồi mà!

“Sư phụ, thật ra người cũng không cần sợ hãi, ta không hứng thú gì với người.”

Vương Lục lên tiếng, sư phụ lập tức yên tâm: “Vậy thì tốt, vậy thì tốt, chuyện này người không cần gấp, từ từ đã.”

“Ừm, ta cũng cảm thấy có một số việc không cần sốt ruột, nhưng có một số việc lại không thể không gấp được. Sư phụ à, những việc khác yêu cầu ta cũng không đề cập tới, chỉ có một điểm, xin người hãy nghiêm túc một chút, dạy ta một ít bản lĩnh thật sự đi.”

Nói đến phần này, sư phụ cũng không thể nào không nghiêm túc đáp lại: “Người a... Thật sự là không hiểu nổi ta một mảnh khổ tâm, người thật cho rằng ta tuyên một đệ tử chính là đùa giỡn với sủng vật sao? Không nói những cái khác, chương môn kia gốc nghếch kiêu ngạo đã lập ước định với ta, chỉ cần có thể dạy người thành tài, kim tiền mỹ nữ kia là cả đống lớn...”

Còn chưa dứt lời, bà chủ đã lạnh giọng cắt ngang: “Làm mỹ nữ lão luyện từ đâu mà có?”

Thế là sư phụ lập tức lâm vào suy nghĩ thật sâu.

Vương Lục hết cách, đành phải đẩy đề tài trở về: “Tiếp tục đề tài giáo dục ban đầu, sư phụ khuyên người cẩn thận một chút, người làm thế nào mà lại khổ tâm với ta như vậy.”

Sư phụ ngẩng đầu lên: “Người giúp ta nghĩ xem mỹ nữ ngọc ngách kia ở đâu ra?”

“... Ta cảm thấy đề người làm thật liên khí là được rồi.”

...

Dưới sự bức bách của Vương Lục, sư phụ đại nhân bắt buộc dĩ tránh né chủ đề về mỹ nữ, bắt đầu nghiêm túc giảng thuật lý niệm giáo dục của mình.

“Chuyện như vậy còn cần phải nói ta mới hiểu được, đũa nhỏ này thật sự làm tổn thương tâm ta a... cái khác không đề cập tới, hai năm qua một ngày không ngừng tắm thuốc, người có biết đã bỏ ra bao nhiêu tiền của ta không?”

Vương Lục cười ha hả: “Khẳng định là người không có nhiều tiền như vậy.”

“...” Sư phụ nhất thời không nói gì, hiển nhiên bị ghen không nhẹ, qua một lát mới mở miệng nói, “Công hiệu của thuốc tắm lại không thể nghi ngờ, điểm này, Tiểu Linh Nhi người cũng có thể nhìn ra chứ.”

Là một lão bản nương đứng xem, hần thở dài: “Đúng vậy, một kẻ phạm tục như người mà có thêm một vị kỳ tài tập võ trăm năm khó gặp, chuyện này người thật đúng là không có công phu, hiếm thấy a!”

Vương Lục có chút không hiểu: “Cầu giải cho rõ ràng.”

Ông chủ nương thế là nói: “Hai năm trước lúc gặp người, ta đã nhìn ra, mặc dù người có thể có thiên phú tu tiên rất tốt, nhưng nói đến tiềm chất tập võ, người... cũng chỉ là một nông dân bình thường, mặc dù ngộ tính không thể nói nhưng thể chất trời sinh thật sự không đủ.”

Vương Lục quả thực nhìn thấy tam quan bị hủy sạch: “Ngày ta, không phải chứ?! Hai loại thiên phú điểm này còn có thể tách ra tính toán à!?”

Sư phụ cười nhạo: “Đây chẳng phải là vô nghĩa sao, người học hai năm lớp văn hóa ở Sơn Trường, chút kiến thức thường thức ấy mà cũng không biết? Võ giả tu thân thể, tu sĩ tu tiên đạo, sao có thể nói chuyện được?”

Vương Lục là học bá ở Linh Kiếm sơn, loại thường thức này đương nhiên là biết, gã chỉ là không nghĩ tới mình đường

đường linh căn không, vậy mà cũng sẽ bị thương thức trôi buộc! Tiết tấu thu ở toàn bộ bị phá rồi a!

Nhưng vấn đề tiếp theo lại đến, cho dù mình có tập võ thiên phú bình thường, chẳng lẽ cùng lúc vào núi, đám hắc bạch, lam, trắng mỗi người đều là kỳ tài võ học? Tại sao hai năm sau người ta sau khi luyện thân thể đại thành, mình cũng chỉ có thể chạy mau lên Vương Lục?

Lão bản nương giải thích: “Không giống như thế, những người đó chỉ tăng tu vi chứ không phải thiên phú tư chất. Tu vi vật này ít nhất là hư vô ở trong giới luyện thể, nuốt vào một nắm linh đan diệu dược, vài giáp công lực thâm hậu liền ứng vận mà sinh... Những chuyện xưa này rất thực tế! Tuy rằng Linh kiếm phái coi trọng công lao cơ bản mà coi trọng., Sẽ không chỉ dựa vào uống thuốc để cho người ta ăn vào thành võ sư Tiên Thiên, nhưng quá trình tu hành của bọn họ vẫn bị hóa giải một cách đơn giản. Mà người lại khác, có thiên phú của người bây giờ, cho dù không dựa vào ngoại lực, tu luyện tới Đoán Thể đại thành thời gian tối đa là một năm, hơn nữa... Ta đoán sự phụ người vì người hao phí nhiều trắc trở cải thiện thể chất, hẳn là có dụng ý khác.”

Sư phụ gật mạnh đầu, vẻ mặt cảm động: “A a Tiểu Linh Nhi, chúng ta quả nhiên là tỷ muội tình thâm, tâm ý linh tê! Người đoán không sai, ta ngâm mình trong bồn tắm hai năm, là muốn cho hẳn trực tiếp tu hành Vô Tướng kiếm cốt.”

Bốn chữ Vô Tướng Kiếm Cốt vừa thốt ra, bà chủ hít vào một ngụm khí lạnh: “Người không nói đùa đấy chứ? Để hẳn bắt đầu tu hành sao? Đó là công pháp luyện thể cấp Kim Đan đấy!”

“À, đó là lịch già rồi, mấy năm trước ta vừa cải tiến Vô Tướng kiếm cốt, trên lý thuyết Trúc Cơ kỳ là có thể tu hành, mặc dù phải chậm một chút.”

Lão bản nương nói: “Đó cũng là việc của Trúc Cơ kỳ thôi được rồi, bây giờ ngay cả luyện khí kỳ hẳn cũng chưa tới, Vương Vũ người giải thích rõ ràng cho ta một chút đi.”

Ai ngờ Vương vũ lại thở dài: “Đây cũng là biện pháp không có cách nào, hẳn cái không linh căn, không tu Vô Tướng kiếm cốt, đời này cũng đừng trông cậy vào cái gì luyện khí, Trúc cơ.

Mặc dù trên lý thuyết không linh căn là đỉnh cấp linh căn tu chất của tu tiên giới, có được linh khí thích ứng tính thích hợp., Nhưng thích ứng với linh khí quá cao, đồng thời thu nạp nhanh chóng, cuối cùng chẳng thu hoạch được gì. Trong truyền thuyết, Tiên Tàn Thủy Hoàng và Đức Thắng Thái Tổ là truyền pháp của Mông Tiên Giới, mới chính thức mở ra con đường tu tiên, ta không có bản sự của Chân Tiên, chỉ có thể dùng Thổ Pháp của mình để thử, tử mã tử làm thuốc sống.”

Nói tới đây, ngay cả Vương Lục đều đại khái thăm dò mạch suy nghĩ của sư phụ, mà hiển nhiên bà chủ vẫn còn muốn lĩnh ngộ thêm.

“Thì ra là thế, cho nên người mới sẽ cố gắng hết sức đề thăng thiên phú võ học của hần. Đúng vậy, nếu là loại kỳ tài thiên phú không gì sánh kịp có thể đột phá thường thức, sớm tu hành Vô Tướng Kiếm Cốt... Hắc, không thể tưởng được người thật đúng là dụng tâm mưu tính.”

“Cho nên ta mới muốn hỏi, lão ngọc kia hứa hẹn của mỹ nữ đáng tin cậy đến cùng có đáng tin hay không?”

Lão bản nương: “Cái này, Vương Lục a, người cũng nghe thấy, sư phụ người kỳ thật cũng không tệ như vậy, vẫn là dụng tâm đối với người.”

Vương Lục ha ha cười lạnh: “Vậy ta hỏi thêm một câu, sư phụ à, dựa theo tiến độ hiện tại, lúc nào ta mới có thể tu hành Vô Tướng Kiếm Cốt đây?”

Sư phụ thần sắc có chút xấu hổ, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Chỉ có ba bốn bảy tám chín mười năm đi...”

“Mẹ kiếp! Mười năm à! Người muốn làm loạn sao?”

Lão bản nương cũng có chút kinh ngạc: “Lâu như vậy? Đây, người định dùng cách điều chế này cho hần xài mười năm à? Dược hiệu sẽ không ngừng giảm, người phải thăng cấp dược phương mới được!”

Kết quả sư phụ cũng cuống lên: “Thăng cấp cộng lông à! Dược phương hiện tại đã khiến ta táng gia bại sản, lại thăng cấp? Người đang ép ta bán mình à Tiểu Linh Nhi!”

Vương Lục ở bên cạnh lạnh lùng chen vào nói: “Không bán được, sư phụ chết đi.”

“Mẹ kiếp!”

Trong lúc nhất thời, Ngũ trưởng lão đại nhân suýt nữa bị nghịch đồ của mình tức giận thổ huyết, nhưng còn không đợi nàng nổi giận, một vị tỷ muội tình thâm nào đó liền không lưu tình mà vạch trần nàng.

Bà chủ theo cửa sổ nhà gỗ nhìn vào bên trong, thấy thùng gỗ trong phòng ngủ, bĩu môi: “Không khoa trương như vậy chứ? Chính là dịch gân tẩy tủy canh mà thôi, hạ giới là bảo vật vô giá, ở tu tiên giới mà nói... Cũng chính là cách điều chế tương đối đắt, tài liệu không bao nhiêu tiền, chỉ bằng vào chân truyền của Vương Lục hẳn là đủ rồi.”

“Ta dựa vào Tiểu Linh Nhi người lại phá tan đài của ta!? Vì một nam nhân mà bỏ lại tình nghĩa tỷ muội hơn mười năm, ta thật sự là đau lòng muốn chết mà!”

Vương Lục thở dài: “Không nói nhiều nữa, cho ta phương thuốc thăng cấp!”

“A a a a, chỉ cầu chết đi!”

Ngũ trưởng lão Linh Kiếm phái, nếu tổng kết được khuyết điểm, có thể nói là khánh trúc khó đọc. Điểm đáng nói duy nhất đáng xưng là tuân thủ lời hứa, nhất là khi bị bắt gian ở giường, bức đến góc tường, sẽ biểu hiện ra mười phần phẩm chất thành tín.

Sau khi bị ái vương và tỷ muội thân mẫu chèn ép đến mức dục tiên dục tử, ngũ trưởng lão rốt cục đồng ý cho Vương Lục thăng cấp phương thuốc, hơn nữa là đến một bước, buổi tối hôm đó liền lấy ra một thùng nước thuốc mùi thơm ngát xông vào mũi, Vương Lục chỉ ngậm một lần, liền cảm giác toàn thân sáng khoái, phiêu phiêu tiêu tiên. Tuy thể năng không có trực tiếp tăng trưởng, nhưng mơ hồ có thể cảm ứng được trong cơ thể ẩn chứa vô tận tiềm lực.

Mà trải qua sự giám định tuệ nhãn của lão bản nương, lúc này Vương Lục đã xem như một kỳ tài tập võ đứng đầu, dùng tuổi thọ để đổi lấy, chính là kỷ nguyên nhi mà chỉ một kỷ nguyên mới gặp được.

Đối với việc này, Vương Lục vừa mừng lại vừa thở dài, vui là công việc nắm chắc cơ sở này cuối cùng cũng đại công cáo thành, thở dài là hai năm trước chẳng khác gì chơi trống.

“Cũng không nhất thiết phải như vậy, nếu không có thuốc tẩm không ngừng nghỉ hai năm vừa rồi thì Dịch Cân Tẩy Tủy Thang của ta cũng không phát huy được hiệu lực gì, tích lũy lâu dài, tóm lại tôi đa chỉ làm chậm trễ một hai tháng thời gian của người.”

Sư phụ vừa nói, vừa đau lòng tính toán mình phải kiêng rượu bao lâu mới bù đắp được nước thuốc siêu cấp này.

Vương Lục Cô tạm chấp nhận lời giải thích này: “Nhu vậy bước tiếp theo, là Vô Tướng Kiếm Cốt mà người nói sao?”

Sư phụ nói: “Không sai, chính là Vô Tướng Kiếm Cốt, cũng là công pháp cơ bản nhất hệ của Vô Tướng Phong ta. Cái này... Nói ra thì người nhập môn đã hai năm, ta còn chưa giới thiệu cho người hệ thống công pháp của ta.”

Vương Lục gật gật đầu: “Đúng vậy a, một năm cũng không thấy người có mấy ngày tỉnh táo thần trí, không phải say rượu thì chính là ngủ say, quả thật không có thời gian thì giới thiệu vài thứ cho ta.”

“... Ha ha hài tử người hài tử hài tử thật hài tử hài tử hài tử! Tóm lại, cơ sở tu hành của ta là Vô Tướng Công, như người biết, là công pháp ta tự nghĩ ra. Ta biết rất nhiều người hiện tại có thành kiến với công pháp tự nghĩ ra mình, luôn cảm thấy tu tiên chi đạo, càng cổ xưa càng hãn. Nhưng trên thực tế, chuyện tu tiên như người uống nước ấm áp tự biết, công pháp của người khác ưu tú cỡ nào cũng là của người khác. Chỉ có tự nghĩ ra, mới là chính mình chứ.”

Vương Lục cái hiểu cái không gật gật đầu: “Câu chuyện này giáo dục chúng ta, thà rằng tuyên phác cũng không cần làm bà của người ta, đúng không?”

“... Người có thể khúc giải đến mức độ này, ta coi như người nói đúng! Tóm lại, Vô Tướng công là công pháp thích hợp nhất cho ta tu hành, trải qua nhiều năm ta không ngừng hoàn thiện, đã bao gồm Vô Tướng kiếm quyết, Vô Tướng kiếm cốt, Vô Tướng tiên tâm các loại công pháp, trở thành một bộ hoàn

chỉnh, cũng không kém gì thể hệ công pháp của Tinh Thần kiếm điện.”

Ha ha, đồng môn sư muội, Thiên Kiếm Đường mười trưởng lão, một Hóa Thần tám Nguyên Anh một Kim Đan, người còn không biết xấu hổ nói Vô Tướng Kiếm Điện không thua gì Tinh Thần Kiếm Điện, thật không hổ là sư phụ tốt của ta, hạ hạn vĩnh viễn sâu không lường được.

“Mẹ kiếp! Người cũng hiểu cái lông! Truyền thừa Kiếm Điện Tinh Thần mấy ngàn năm, đích xác có ảo diệu vô tận, là công pháp cao cấp nhất của tu tiên giới, nhưng công pháp là chết, thói quen tu hành vô cùng cố định, trừ số rất ít kỳ tài tu tiên thiên phú phù hợp yêu cầu., Những người khác căn bản không phát huy được mấy phần uy lực. Bằng không Linh Kiếm phái chúng ta cùng nhau tu Hành Tinh Thần Kiếm Điện là tốt rồi, còn cần cái gì Kiếm Tâm Thông Minh, Bách Hoa Lạc Thần, đi chơi trứng không? Nhưng Vô Tướng công của ta thì lại khác, đặc điểm lớn nhất chính là thích ứng lực mạnh, có thể tiến vào cùng lúc!”

“Mẹ kiếp, còn có thể tiến triển kịp thời hả?”

Sư phụ đắc ý nói: “Không sai, người có biết hiện tại Vô Tướng công tu hành của ta đã thay đổi bao nhiêu lần rồi không?”

“... Người còn thay đổi bản sao?”

“Không sai, có ý tưởng sáng tạo tốt hơn thì tại sao không thay đổi? Ưu điểm lớn nhất của Vô Tướng Công là bộ khung bao dung tính mạnh mẽ, ta tùy tiện sửa thế nào cũng được! Bây giờ chỉ là phương pháp thổ nạp thiên địa linh khí cơ bản nhất, ta đã tu luyện hơn bảy mươi lần! Về phần Vô Tướng công này ta đã tu luyện qua hơn bảy mươi lần!, Đã chín mươi tám bản — ta căn bản là một năm một lần thay đổi lớn. Về phần Vô Tướng Kiếm Quyết, Vô Tướng Tiên Tâm các loại công pháp, đó là tùy thời sửa đổi, không cần do dự a ha ha!”

“...” Đối với sự tình hiem thấy bức này, Vương Lục đã không thể đánh giá.

“Sau đó thì sao, Tiểu Vương Lục à, hiện nay toàn bộ Cửu Châu đại lục, cũng chỉ có cánh cửa này tùy thời có thể thay đổi, bởi vì chế tạo địa thích, Vô Tướng công, có thể che chở

được không linh căn của người... Trong tu tiên giới hơn vạn năm đều không có phương pháp tu luyện không linh căn lưu truyền ở bên ngoài, tu hành của người chỉ có thể là mò đá qua sông, mà có thể cùng người chạm tảng đá, chỉ có thể là Vô Tướng công, người hiểu rõ?”

Vương Lục đương nhiên hiểu được, trên thực tế khi sư phụ nhắc tới lúc thích ứng mạnh, thì ông ấy đã hiểu rồi, tại sao Linh Kiếm phái lại chọn một sư phụ hiếm thấy như vậy để chỉ đạo mình.

“Vô Tướng công bác đại tinh thâm, muốn tiến dần mới có thể thành, trên lý thuyết hẳn là bắt đầu từ linh khí thổ nạp, đợi khi luyện khí đại thành, pháp lực tràn đầy, lại học Vô Tướng Kiếm Cốt luyện hóa thân thể, sau đó nhất cử Trúc Cơ. Bất quá tình huống của người không giống lúc trước., Thân thể dưới Không linh căn giống như cái muối, căn bản không tu được linh khí, cũng không thể nào hình thành pháp lực của bản thân, cho nên phương án của ta là trước tiên học Vô Tướng Kiếm Cốt, ngăn chặn lỗ hổng lại luyện khí... Đương nhiên, chúng ta thực hiện thanh minh, Vô Tướng Kiếm Cốt là một môn công pháp luyện thể cần không ngừng hoàn thiện., Truyền pháp không thể so sánh với Tiên giới, tuy trên lý thuyết hoàn toàn có thể giúp người tụ linh khí không tràn ra ngoài, nhưng mặt khác, linh căn không linh căn độc bá thiên hạ này của người thích ứng, ít nhiều sẽ có chút ảnh hưởng, cho nên đừng hi vọng có thể giống như Tiên Tàn Thủy Hoàng năm đó, Đức Thắng thái tổ trâu bò như vậy, hai mươi năm từ phạm nhân biến thành chân tiên, quét ngang Cửu Châu không người địch lại.”

Vương Lục thở dài: “Không có chuyện gì thì ta nhìn thông suốt rồi. Không làm được Chân Tiên cũng không sao, chung quy so với làm tiêu bản mạnh hơn đi.”

Sư phụ cười nói: “Ha ha, thật ra Vô Tướng Kiếm Cốt của ta còn có diệu dụng khác, e là ngay cả tiên pháp cũng không bằng, người luyện xong rồi thì biết, sẽ không hối hận!”

Sư phụ nói có diệu dụng khác là gì, Vương Lục thật sự không thể nào lĩnh hội được, chỉ biết là từ sau khi cùng nàng tu hành

Vô Tướng Kiếm Cốt này, người làm kẻ chuyên đi mạo hiểm đã mơ hồ cảm thấy hồi hận.

Cái mẹ nhà ngươi cái công pháp mẹ gì, từ ngày đầu tiên tu luyện, mỗi một ngày đều cảm giác như gãy xương cả người, quả thực đau đến không muốn sống, càng mới là, rõ ràng chỉ theo sư phụ biểu diễn, bày vài tư thế như luyện tập Hàng Long Thần Công, sau đó ăn mấy đĩa thức ăn nhỏ sư phụ tự tay nấu bếp... Không ngờ ngày thứ ba đã đau đến không nổi giường.

Mà khó được chính là vị sư phụ không hạ hạn kia lại không chê cười trào phúng ngay đầu giường - Nếu đổi lại là mình chắc chắn sẽ không có hồi hộp!

Ngược lại, sư phụ đại nhân còn mở miệng an ủi: “Ta loại không luyện khí này, đầu tiên là thói quen luyện thể trái với lẽ thường, tại tu tiên giới hầu như không có tiền lệ, bởi vì không có pháp lực hộ thể., Lúc luyện thể, thân thể cũ đã bị cương diệt, sự thống khổ do cơ thể mới sáng sinh căn bản không thể thừa nhận nổi. Bất quá cho ngươi hai năm gân Dịch tẩy tẩy Thang, đem tư chất phế vật của ngươi tăng lên thành kỳ tài tập võ, trên lý thuyết thân thể hoàn toàn có thể chịu được biến hóa kịch liệt., Thậm chí không có gánh nặng quá lớn. Bất quá, ta vốn cho rằng ngươi luyện Vô Tướng Kiếm Cốt, như thế nào cũng phải một hai tuần mới có hiệu quả, không ngờ mới hai ba ngày đã nhập môn! Không linh căn quả nhiên không hổ là thiên hạ đệ nhất tu tiên linh căn, một khi liên quan đến linh khí pháp lực, tiến độ liền đặc biệt nhanh!”

Nói xong, ông ta còn thở dài: “Đáng tiếc bây giờ ngươi còn chưa học được phương pháp nội thị, nếu không đã có thể tận mắt chứng kiến kỳ tích Không linh căn rồi.”

Vương Lục thật sự không hứng thú với kỳ tích, nằm trên giường hai ngày liền như người thực vật, hắn chỉ muốn hỏi một vấn đề: “Ta đã luyện thành chưa?”

Sư phụ gật gật đầu: “Vô Tướng Kiếm Cốt tầng thứ nhất, đại công cáo thành, đợi khi ngươi đau nhức kịch liệt tiêu tan, có nghĩa là tu vi đã vững chắc, có thể phát huy hiệu quả thực... Nói thật, ta thật sự rất lo lắng với thể chất của ngươi sẽ chống đỡ không nổi tầng thứ nhất trắc trở, huống chi mười ngày nữa

tháng biến hóa của Vô Tướng Kiếm Cốt đã tập trung hết trong vòng ba ngày! Không nghĩ tới người thật sự còn sống sót.”

Mẹ nó, người rút cuộc có được không đó, sao lại không nghĩ tới như vậy chứ?!

Có điều đệ nhất trọng Vô Tướng Kiếm Cốt đã được bố trí lớn như vậy, thật là có chút ngoài ý muốn. Dựa theo ý của sư phụ, tu thành Vô Tướng Kiếm Cốt là có thể chính thức tu tiên, nói cách khác lúc trước toàn bộ Linh Kiếm sư trong môn phái đều bó tay với vấn đề không linh căn vô sách, đã bị phá giải?

“Nào có nhanh như vậy a, vừa mới luyện thành tầng thứ nhất người liền muốn bay? Không có mười tầng tám, người cái bỏ lơ là như vậy căn bản không ngăn được. Từ giờ trở đi, từ giờ trở đi cơ sở tu hành Vô Tướng công với ta, trong ba tháng có thể luyện khí coi như vận khí tốt.”

Vương Lục nhin không được hỏi: “Thập trọng bát trọng? Vô Tướng kiếm cốt của người rút cuộc có bao nhiêu trọng cảnh giới?”

“Trước mắt ta tổng cộng thiết kế một trăm mười hai tầng, mình tu tới một trăm lẻ ba tầng, nhưng Vô Tướng công, tính bao dung mạnh, tiến bộ theo thời gian, cảnh giới không giới cao.”

Bà mẹ nó cái này còn nói không nên hôn à? Ngài Vô Tướng công rút cuộc có đáng tin bao nhiêu chứ?!

Bất quá lên giường giấc cũng không được chọn, Vương Lục chỉ có thể luyện theo. Ba ngày luyện xong tầng thứ nhất, một tháng sau không chỉ thập trọng rèn thể đại thành, thoát ly bề khổ rồi sao!

...

36

Một tháng trôi qua tức thì, cuộc sống tu hành của Vương Lục lần nữa trở về quá khứ trong hai năm, vòng đi vòng lại hai đường, ban ngày ở ngọn núi mờ mịt học bá đạo, buổi tối trở về Vô Tướng Phong luyện cốt, cuộc sống trôi qua cũng đơn giản phong phú.

Trải qua trắc trở gian khổ cửa thứ nhất, tu hành Vô Tướng Kiếm Cốt rốt cuộc đã đi vào quỹ đạo, dần dần trở nên nhân tính hóa. Ít nhất sẽ không có người chết đi sống lại.

Bất quá dựa theo lời sư phụ, cũng không phải là Vô Tướng Kiếm Cốt không có tác dụng phụ mà là tu hành tới tầng thứ nhất, sức chịu đựng thống khổ đã đạt tới mức không sợ hãi đối với nhục nhã, đừng nói thân thể cũ vỡ nát, nỗi đau do cơ thể mới sáng sinh, cho dù trong giấc mơ bị người ta cắt bẹn nhỏ, cũng sẽ không vì thế mà tỉnh lại!

Vương Lục nghe xong giải thích này, nhất thời cùng đồng bọn của hắn đều sợ ngây người! Người không có cảm giác đau, vậy không phải là so với đặc ngu đầu trâu chừ? Bất quá đi hướng tốt nhìn lại, so với mỗi ngày đều đau kinh mạnh hơn nhiều, cùng luyện đi. Bất quá luyện đến tầng thứ ba, Vương Lục liền phát hiện một cái hố khác của công phu này.

Chính là không có bất kỳ thuộc tính nào gia thành!

Theo lý thuyết, loại giới hạn này chính là công pháp luyện thể của Trúc Cơ kỳ, năng lực cường hóa đối với thân thể hắn là vượt xa võ học ở Phạm gian. Vương Lục tu hành một chu liên tục phá ba tầng, không nói có thần lực Long Tượng, chí ít cũng phải lực lớn như trâu, bền tẩu như gió, kết quả một tuần này cố gắng lại như đá chìm đáy biển, càng không tốt hơn chính là, tốc độ chạy của hắn tựa hồ còn giảm xuống không ít!

Vấn sư phụ, sư phụ lời nói thâm thía, Vô Tướng Kiếm Cốt bác đại tinh thâm, không thể có hiệu quả trong thời gian ngắn được, muốn nhìn xa trông rộng tầm mắt, mười năm sau người sẽ hiểu nỗi khổ tâm của vi sư.

Giải thích cái đầu nguoi, mười năm sau chờ ông đây moi ra được nỗi khổ tâm của mình xuống quán rượu đã!

Vì vậy buổi tối Vương Lục bỏ nhà, nương nhờ lão bản nương nương đến nhà mình.

Mà đối với việc Vương Lục gia nhập, lão bản nương vui vẻ tiếp nhận. Theo lời nàng nói, điều giáo một kỳ tài tập võ tư chất vạn năm khó gặp, đó là sức hấp dẫn mà bất kỳ một tông sư võ học nào cũng không thể kháng cự.

“Yên tâm đi, ta nhất định sẽ dốc túi truyền thụ sở học suốt đời ta. Tuy chuyện tu tiên ta không hiểu lắm, nhưng mặc dù chỉ là võ học ở thế gian, cũng đủ cho nguoi dùng đến trước cả Trúc Cơ.”

Điểm này Vương Lục cũng có nghe nói, truyền thuyết võ giả đứng đầu nhân gian, có thể chém giết tu sĩ Luyện Khí kỳ, thẳng đến tu sĩ Trúc Cơ thành công, Ngọc phủ sơ thành, pháp lực trong ngoài quán thông., Võ học ở nhân gian cơ bản không có hiệu quả... Nhưng cho dù ở nơi tinh anh như Linh Kiếm Phái, từ rèn thể đến Trúc Cơ cũng không phải công phu ba năm năm. Cho nên, công phu của lão bản nương ít nhất cũng có hiệu quả trong vòng ba đến năm năm, mà cho dù sau này mình Trúc Cơ thành công, võ học ở nhân gian khó có thể có hiệu lực trực tiếp, nhưng đạo lý ẩn chứa trong đó vẫn có sự tương đồng.

Vì vậy khai luyện chính thức vẫn là hàng long thần công luyện thành —— dù sao cũng là công pháp cơ bản do bà chủ trình trọng đề cử mà, nghe nói có thể cường hóa thân thể toàn diện, chỉ cần luyện thành tầng thứ nhất thì có sức mạnh hổ báo, có thể so sánh với đại võ sư bình thường.

Vì vậy Vương Lục dùng thời gian ba ngày luyện thành Hàng Long Thần Công tầng thứ nhất, sau khi thành công, lão bản nương cố ý làm một nồi tương tay lợn cho Vương Lục Khánh Công, dùng tâm lý săn sóc làm cho nguoi cảm thấy ấm áp.

Nhưng mà ném qua tay heo xong, cùng lão bản nương diễn võ giữa núi rừng một hồi, vấn đề liền đến.

“Ta nói này lão bản nương a, theo cách nói của nguoi, hiện tại ta có báo săn cấp tốc, cự lực của mãnh hổ, cùng trâu rừng

cứng cỏi... đúng không?”

Lão bản nương gật đầu: “Đúng vậy, đệ nhất trọng sau khi luyện thành Long Thần công, ít nhất cũng có tiêu chuẩn này, sao vậy?”

Vương Lục im lặng thật lâu: “Ta luôn cảm thấy không có bất kỳ biến hóa nào cả.”

Lão bản nương lấp bắp kinh hãi: “Không thể nào! Long mạch mới thành lập, chân khí nội sinh, ta thấy rất rõ ràng, sao có thể không có hiệu quả được, trừ phi...”

Nói đến đây, lão bản nương tựa hồ nhớ tới cái gì, một đôi lông mày lá liễu nhíu lại với nhau, tựa như nàng dâu nhỏ lo nghĩ trăm chuyện.

“Ta muốn biết chuyện gì đang xảy ra, đây là hiện tượng bao trùm.”

Hiện tượng bao trùm?

Lão bản nương bắt đầu giải thích: “Cái này không khó lý giải a, võ học đẳng cấp cao có hiệu ứng bao trùm võ học cấp thấp, tỷ như người tu hành một môn Lục Dương Dung Tuyệt Công, qua một thời gian ngắn lại luyện Cửu Dương thần công cao thâm hơn., Như vậy thuộc tính nội lực của người sẽ thể hiện ra đặc tính của Cửu Dương, Lục Dương Dung Tuyệt công chẳng khác gì bị Cửu Dương thần công bao trùm. Mà hiện tại thì... Mặc dù Hàng Long thần công là võ học tiếp cận tiên đạo nhất, nhưng Vô Tướng kiếm cốt lại là công pháp tiên đạo hàng thật giá thật, cho nên, đã bị bao trùm.”

Vương Lục nghe xong quả thực muốn thổ huyết, Vô Tướng Kiếm Cốt này rốt cuộc là đào hố để làm gì, một chút thuộc tính cũng không có, còn bao trùm cả công pháp điên cuồng gia tăng thuộc tính của người ta! Sư phụ người có thể sáng chế ra loại công pháp kỳ lạ này, đồ nhi ta thật lòng quý lạy người rồi!

Lão bản nương cũng cười khở: “Muốn mở một chút không, ta hiểu rõ Vô Tướng Kiếm Cốt một chút, tuy rằng trước đây đúng là có lừa một chút, nhưng không then với cái tên công pháp tu tiên, không phải hàng long thần có công năng vượt qua.”

Lão bản nương nàng lấy lý do vô nghĩa này khuyên ta một chút, không bằng trực tiếp nghĩ một chút, khuyên ta tình cảnh một sư phụ bị người ta luân phiên, cầm đi vênh váo là được...

Lão bản nương thấy an ủi không có hiệu quả, vội vàng nói: “Hàng Long Thần công không luyện không luyện, dù sao cũng chỉ là công pháp tăng lên thuộc tính cơ bản, chúng ta có thể trực tiếp luyện đánh pháp... Chỗ ta vừa lúc có mấy bộ kiếm pháp tương đối thích hợp với người.”

Vương Lục lắc đầu: “Thôi dẹp đi, chỗ sư phụ ta còn có một bộ Vô Tướng kiếm quyết chờ lấy ra lừa ta đây.”

“...Ách, đúng là như vậy, như vậy đi, chúng ta luyện bộ pháp! Cũng sẽ không có vấn đề gì đâu, Vương Vũ nương trước giờ đều bỏ qua thuật dịch chuyển, trong Vô Tướng công cũng không có loại công pháp khinh công nào, chúng ta luyện cái này đi!”

Bộ pháp? né tránh và bùng nổ ở đoạn đường ngắn? Cái này thì có thể! Tuy rằng sau này khi tu tiên thành công thì lên trời xuống đất không gì không làm được, phạm trần bộ pháp căn bản là chuyện cười, nhưng cho đến khi Trúc Cơ thành công, cho dù là tu sĩ Linh Kiếm phái cơ bản cũng không có khả năng bay lên trời.

Có thể sử dụng đến Trúc Cơ kỳ là đủ rồi, sư phụ tại thượng, lại được đồ nhi cúi đầu!

Sau đó Vương Lục lại một lần nữa cầm đũa lên bát cơm, cầm đầu bái lạy.

Sau mấy ngày, Vương Lục bắt đầu theo lão bản nương bắt đầu tu luyện bộ pháp. Kỳ quái là bộ pháp mà lão bản nương truyền thụ không phải Lăng Ba đạo bước né tránh mạnh nhất trong truyền thuyết, cũng không phải là quý ảnh bộ có thể hóa thân, dùng tàn tượng mê hoặc địch nhân, mà là một loại quý ảnh bộ tên là Triền Ti bộ, cần tính cân bằng kinh người mới có thể thi triển ra, có thể nói là kỳ diệu bộ pháp.

Cố tên như ý nghĩa, điểm mấu chốt của triền ti bộ chính là một chữ Triền, một khi quán lên đối thủ, vô luận như thế nào không khiến đối phương thoát khỏi, giống như đường da trâu dán chặt, không cường điệu né tránh, cũng thiếu năng lực bộc

phát, nhưng trong một chọi một, thường thường có thể phát huy kỳ hiệu.

Vương Lục cũng không rõ vì sao lão bản nương lại cố ý truyền thụ bộ pháp như vậy, nhưng nàng tóm lại sẽ không lừa cha như ân sư đại nhân của mình, cho nên Triền Ti bộ liền quán tư bộ đi, có học cũng không tệ rồi.

Cứ như vậy, Vương Lục bắt đầu kiêm học bá chủ, Kiếm Cốt, Triền Ti bộ sinh hoạt khẩn trương của ba hạng đầu thiết nhân này. Buổi sáng chạy dài, thuốc tắm, luyện cốt, giữa trưa bắt đầu học tập lớp văn hóa ở núi Phiêu Miêu, sau đó xuống núi tìm lão bản nương luyện tập tư tưởng, buổi tối về Vô Tướng Phong ngủ.

Hai tháng sau, Triền Ti bộ công đức viên mãn, đại công cáo thành, mặc dù không đi lại như bay, dị năng di hình hóa ảnh nhưng chính thức nắm giữ tinh túy của bộ pháp này, Vương Lục cũng không cảm thấy bước chân so với bộ pháp như Lăng Ba bộ kia còn kém xa.

Đây là một bộ pháp thần kỳ có thể giúp người sử dụng phát huy lực lượng đến mức tận cùng. Điểm này, tại thời điểm hái thuốc trong Vô Tướng Phong kiếm được tiêu hao khắc sâu. Trước kia lên núi hái thuốc, Vương Lục cũng chỉ có thể ăn hiếp gà rừng dã thú một chút mà thôi., Gặp phải các loại dã trư sói hoang, vậy cũng chỉ có thể như chó nhà có tang chạy khắp nơi. Mà hôm nay quần ti bộ đại thành, mặc dù không tu hành bất luận võ học nào có tính công kích, Vô Tướng kiếm cốt của sư phụ lại đặc biệt lừa cha, nhưng mặc dù gặp phải những dã thú hung mãnh, cũng có sức đánh một trận.

Vì để chứng minh bản thân, ngày thứ ba sau khi Triền Ti bộ công đức viên mãn, Vương Lục đã xâm nhập khu vực hoang dã của Vô Tướng Phong, tìm được độc nhãn hắc hùng kết oán với hắn đã hai năm.

Trong hai năm, Vương Lục ở trong núi hái thuốc, hận nhất chính là con gấu mù này lại chiếm khu sinh trưởng của linh thảo, đối phương cũng không phải cái gì tinh quái cao cấp có thể hô phong hoán vũ, mà lại là một con gấu gốc nghéch vừa ngốc nghéch, hết lần này tới lần khác ở chỗ địa mạch Linh Kiếm sơn hội tụ, thú tính thông linh, biết chỗ tốt của linh thảo

linh dược trong núi, mỗi ngày ở trong núi dò xét, bảo vệ linh thảo, có cừu oán không đội trời chung với Vương Lục dựa vào hái thuốc.

Trong vòng hai năm, gặp được con gấu ngu xuẩn này, Vương Lục chỉ có thể quay đầu bỏ chạy, dù sao dựa vào địa lợi, tăng thêm thiếu niên linh hoạt cùng nhẫn nại, cũng không sợ bị dã hùm làm tổn thương, nhưng đại kế hái thuốc liên nhiều lần bị thương. Mà hiện nay, triền ti bộ đại thành, Vương Lục lòng tin bạo khởi, tâm đạo quân tử báo thù ngay ngày hôm nay, cũng lười chờ hắc hùm hiện thân, trực tiếp sải bước vọt vào sơn động của hắc hùm.

Wương Lục bắt đầu từ hôm đó rất sớm, thời điểm trên núi còn chưa sáng. Gấu đen ngủ trong sơn động nước miếng giàn giụa, mộng đẹp đang say sưa, Vương Lục cũng không khách khí, đi lên chỉ cần dựa vào mũi một cước!

Ô ngao!!

Tiếng kêu rên tê tâm liệt phế cùng máu mũi tuôn như suối phun, khiến trong lòng Vương Lục vô cùng sảng khoái. Hắc Hùm che mũi vươn lên, một con độc nhãn ướt đẫm bắn ra quang mang thù hận huyết hồng.

Mẹ ngươi, hai năm rồi, ngươi xong chưa? Ngày thường lên núi trộm linh thảo linh dược của ta cũng thôi đi, hiện nay rõ ràng tìm tới cửa lại là ám toán!? Ta chiêu ngươi rồi! Con mẹ ngươi đi chết đi!

Ngao ô!

Hắc hùm lớn tiếng rít gào, tay gấu vung lên, tạo nên một trận gió mạnh tanh hôi. Con dã thú này tấn công đủ để nứt kim nát đá, nhưng mà Vương Lục lại không chút hoang mang, bước chân khễ động, thân trên vẩy một cái, liền nhẹ nhàng né qua bàn tay gấu quét ngang.

Loại động vật như hắc hùm này, nhìn như vụng về, trên thực tế so với nhân loại còn nhanh nhẹn linh hoạt hơn nhiều. Một kích không trúng, hắc hùm theo sát một chương, thân hình to lớn cũng nhào tới, đè ép đối thủ tránh né không gian. Mà vương lục vừa mới lui ra một bước, trọng tâm bất ổn, căn bản không thể nào né tránh.

Nhưng mà sau một khắc, thân hình Vương Lục nhoáng một cái, tựa như quý ảnh buông tha ra, đồng thời thừa dịp gấu đen thu thế không kịp, bò thẳng lên lưng nó!

Bước chân Thiên Tơ đối với yêu cầu có tính mềm dẻo của thân thể được thể hiện vô cùng nhu hòa. Tinh túy của bộ pháp này chính là khi cần, rõ ràng là kẻ sát người mà động, nhưng lại phảng phất xa xa nơi chân trời làm cho người khác không kịp chạm tay.

Hai lần né tránh thành công, Vương Lục đã thăm dò rõ ràng nội tình đối phương... Không có áp lực, chỉ cần dựa vào bộ pháp này, cho dù là ở trong không gian nhỏ hẹp trong sơn động này, cũng không cần phải sợ hãi con mãnh thú tóc tai bù xù này.

Vấn đề duy nhất là tuy rằng không bị thương, nhưng Vương Lục chưa từng học qua cách đánh nào, cũng không có khả năng làm bị thương con gấu đen da dày thịt béo này —— không có cách nào, vậy thì tiêu hao thôi. Dù sao sức chịu đựng của Vương Lục cũng kinh người, không tin hao tổn không chết được nó!

Hơn hai canh giờ sau, lúc Vương Lục cảm giác có chút đói bụng, gấu đen đánh chó điên cả buổi tối rốt cuộc không chống đỡ nổi, bịch một tiếng nằm xuống.

Con gấu đen hơi có chút linh tính này đã hoàn toàn bị Vương Lục giày vò đến không còn chút tính khí nào, đánh thế nào cũng không đánh trúng được! Chạy đi, cháu trai kia còn không buông tha theo sát sau lưng, thỉnh thoảng lại dùng thân pháp Địa Thân thần kỳ ngáng chân mình, khiến bản thân rơi xuống chẳng khác nào thằng ngu, hấn liền nhân cơ hội tự đá mũi mình.

Hai canh giờ trôi qua, cái mũi gấu đen suýt nữa đã bị đá nát. Cả người nó đầy bùn đất rơi trên núi rừng, chật vật không chịu nổi. Mà Vương Lục thì sao chứ, vẫn cứ khí định thần nhàn rồi dẫm lên lưng mình.

Ô ô...

Hắc hùng uể oải kêu rên một tiếng, cuối cùng bất đắc dĩ tỏ ra yếu thế. Vương Lục nghe xong, từ trên lưng nó đi xuống, hắc

hùng cố gắng ổn định thân thể, chậm rãi bò về sơn động của mình, sau đó cũng không biết rút từ đâu ra một miếng vải trắng, dùng móng vuốt nắm chặt, chậm rãi lắc lư.

Đậu xanh, con gấu này còn biết dùng chiêu này!

Lần này ngay cả Vương Lục cũng kinh ngạc, trong lòng thầm nghĩ môn phái Tiên đạo không hồ là môn phái Tiên đạo, ngay cả một con gấu ngu xuẩn cũng biết tính người, còn có thể nói là dùng cờ trắng làm trò hề?

Thôi được rồi, nếu ngươi đã nhận thua rồi, ta cũng không cần phải chém tận giết tuyệt, mọi người làm hàng xóm hai năm, về sau hảo hảo ở chung đi.

Vương Lục vỗ vỗ đầu gấu đen, xoay người rời đi, chỉ để lại một bóng lưng cao lớn, chiếu vào trong ánh mắt rung rung của gấu đen.

Vương Lục vô cùng đắc ý trở lại căn nhà gỗ nhỏ nhà mình, kinh ngạc phát hiện, sư phụ ngày thường nhất định sẽ say thành ngốc, bức bách, lại đang ngồi trong phòng khách đọc sách! Cầu Kim Đan yếu thuật?

Đậu má, thằng ngốc này, rõ ràng biết chữ a! Thế mà không đem sách ra đọc! Thế mà là đang xem điển tịch tu hành nghiêm trang, mà không phải thân thể nha! Sư phụ thân ái, ngươi vô sỉ lưu manh hình tượng sụp đổ a!

Mà sư phụ thấy Vương Lục, cũng cả kinh: “Ồ, xuân quang đầy mắt... Chẳng lẽ ngươi đi tìm hoa vẫn liễu?”

Hỏi ngươi về mặt đó!

“Ừm, khoảng thời gian này ngươi tu hành rất vất vả, tuy rằng ta kiên trì cho rằng võ học của thế gian là lãng phí thời gian, nhưng cũng may ngươi cũng không làm lỡ việc tu hành Vô Tướng Kiếm Cốt, điều này rất tốt.” Sư phụ nói, đóng hai viên Lưu Kim Đan lại: “Thuận tiện ta cũng nói cho ngươi một tin tốt, chúc mừng ngươi, Vô Tướng Kiếm Cốt của ngươi đã tới cửa ải cuối cùng trước khi luyện khí.”

Vương Lục nhướn mày: “Cửa ải cuối cùng?”

“Đúng vậy, sau khi hoàn thành tầng thứ tám, ngươi có thể chính thức bắt đầu luyện khí. Hơn nữa còn có một điểm, không phải ngươi thường xuyên than phiền cái Vô Tướng Kiếm Cốt này lừa cha, một chút thuộc tính cũng không tăng lên sao? Kỳ thật biến hóa của Kiếm Cốt đã sớm biến hóa, chỉ là ngươi vẫn luôn lơ mơ mà thôi, có điều chờ sau khi ngươi hoàn thành tầng thứ tám, sẽ có một cái đề cao rõ ràng, trừ phi ngươi xấu bụng mù mắt, nếu không tuyệt sẽ không lại nói cái gì gọi là Kiếm Cốt lừa cha.”

Vương Lục ai ui ui một tiếng, bị bộ mặt hùng hồn đồng dạng này của sư phụ làm cho sợ ngây người, lời nói rất là chân thật a.

Vậy chúng ta cứ chờ xem đã. Dựa theo tốc độ của tầng bảy trước, nhiều nhất một tuần sau sẽ thấy rõ. Rốt cuộc Vô Tướng Kiếm Cốt này của ngươi là tuyệt thế kỳ công hay là lừa gạt cha, đến lúc đó đã sáng tỏ.

“Không dễ vậy đâu.” Sư phụ lạnh lùng nói: “Tu hành Vô Tướng Kiếm Cốt không phải chỉ dựa vào bề quan khổ tu là có thể hoàn thành.”

Vương Lục hỏi: “Vậy còn muốn thế nào?”

Thế là sư phụ bậm tay cho hắn: “Đầu tiên là đan dược, bắt đầu từ đệ bát trọng cảnh giới, tu hành Vô Tướng Kiếm Cốt phải dùng đan dược phụ trợ, ngày ngày tu hành cần một liều Vô Tướng tráng Cốt Tán, lúc phá quan thì phải dùng Vô Tướng tráng Cốt Đan. Tiếp theo là linh thạch., Lúc phá quan cần dùng thiên địa linh khí nhanh chóng rửa kinh mạch, chỉ bằng vào Tự Nguyên Trần hiệu suất tụ tập linh khí không đủ, ít nhất cũng mấy khối hạ phẩm linh thạch. Cuối cùng là một danh sư, khi phá quan linh khí bạo phát, phải có danh sư áp trận như ta mới có thể vạn vô nhất thất. Trong ba điều kiện này..., Hai quả sau ta đều có thể giải quyết dễ dàng cho ngươi, nhưng phương diện đan dược, ngươi phải tự mình cố gắng. Luyện chế Vô Tướng tráng cốt đan cần một quả Chu Quả, thứ này trong tay ta không có, cũng mua không nổi — thật không xấu hổ., Cho dù ngươi mắng ta máu chó xối đầu, không mua nổi cũng không mua nổi. Hôm nay trưởng lão trong sơn môn trả giá ưu đãi là ba ngàn linh thạch một viên, cho dù mua được thì ta cũng không mua, ngươi hiểu không?”

Vương Lục quả thực kinh hãi: Chu Quả này, định giá ba ngàn linh thạch đích xác không dặt, bỏ ra bên ngoài gấp mười lần cũng không có gì lạ. Vấn đề là, đó là tu sĩ cảnh giới Trúc Cơ sau này mới dùng được linh đan diệu dược, một con tôm tép Đoán Thê Kỳ ta, lại muốn dùng Chu Quả, hoặc là nói ba ngàn linh thạch đến phụ trợ tu hành!

Sư phụ cười khô một tiếng không giải thích gì, chỉ tiếp tục nói: “Thứ như Chu Quả, kỳ thật mọc ở Thanh Vân phong không ít, nhưng đó là điểm dự trữ tài nguyên chiến lược của môn phái, cho dù là chưởng môn nhân cũng không thể tùy ý đến hái thuốc, chỉ có những đệ tử mới tu hành, cảnh giới còn yếu như các người mới không bị hạn chế, ta nghĩ cũng không cần phải nói nhiều chứ?”

Hoàn toàn chính xác không khó lý giải, cổ vũ các đệ tử đừng cảm thăm dò, khiêu chiến cực hạn.

“Vừa vặn vài ngày nữa Vô Phiêu Phong và Tiêu Dao Phong phải tổ chức một người mới tới Thanh Vân phong rèn luyện. Người cũng đi theo một người, nghĩ cách hái mấy trái Chu Quả về. Ta tới giúp người luyện chế Trát Cốt Tán và Tráng Cốt Tán.”

“Nếu không hái được thì sao?”

Sư phụ suy nghĩ một chút: “Thật ra cũng không có gì, cho dù không có Tráng Cốt đan, đôi đan dược cấp thấp cũng có thể bù đắp, nhưng tốc độ tu hành ít nhất chậm gấp mười lần, người tự cân nhắc đi.”

Thế thì còn gì để nói nữa? Bây giờ chỉ thiếu thời gian thôi! Đi, lên núi nào!

...

“Ha? Người muốn đi Thanh Vân phong sao?!”

Ngọn núi Phiêu Miểu, bên ngoài Đẳng Vân đường, một gã đệ tử hắc bạch dáng người cao cao, kinh ngạc nhìn tiêu sư đệ trước mặt... à không, lấy đạo bào đỏ trắng của đối phương, nên xưng là sư huynh mới đúng.

Hồng Bạch sư huynh nghe vậy thì kinh ngạc hỏi lại, chỉ gật đầu: “Ừm, nghe sư phụ nói muốn tìm Nhạc sư huynh báo danh, đúng không?”

Hắc Bạch đệ tử cười khỏ một tiếng: “Đúng là do đệ tử phụ trách tổ chức lần rèn luyện này ở Thanh Vân phong, chỉ là... không ngờ lại có đệ tử chân truyền tới báo danh. Hơn nữa, sư huynh thứ lỗi cho đệ thất lễ. Lần rèn luyện này, tu vi thấp nhất cũng phải là Luyện Khí kỳ mới có thể tham dự. Ít nhất theo đệ tử biết, tiền lệ không có đệ tử Đoán Thể kỳ tham gia a.”

Hơn nữa đệ tử hắc bạch còn có một câu chưa nói ra khỏi miệng.

Coi như là Đoán Thể kỳ đi, tốt xấu gì ngài cũng tu luyện tới Đoán Thể đỉnh phong rồi mới đến a, bộ dáng hiện tại... Nhìn thế nào cũng không giống như là cấp bậc Tiên Thiên võ sư a!

Chẳng qua bỏ đi, quản nhiều như vậy, cũng không phải là thông lệ minh. Chuyện này lấy hấn nhập môn bốn năm, đệ tử hắc bạch luyện khí lục phẩm cũng không có quyền quyết sách, trở về bẩm báo sư phụ, để lão nhân gia hấn định đoạt.

“Ồ? Người nói là, Vương Lục hài tử kia cũng muốn tham gia thí luyện?”

Trên đỉnh Phiêu Miểu Phong, Lưu Hiên Hiên có chút kinh ngạc hỏi đệ tử đường môn.

“Bẩm sư phụ, hấn đúng là nói như vậy. Việc này không hợp với lẽ thường, thường rất ít đệ tử chân truyền tham gia rèn luyện như vậy, hơn nữa tu vi cảnh giới của hấn cũng không đạt tiêu chuẩn. Theo đệ tử quan sát, nhiều nhất chỉ là Đoán Thể

nhị tam phẩm, cách đỉnh phong Đoán Thể còn cần chút thời gian tu hành, lại càng không đạt tiêu chuẩn Luyện Khí kỳ. Nhưng dù sao hẳn cũng là sư huynh chân truyền, ta cũng không tiện từ chối, cho nên...”

Nói được nửa câu, Lưu Hiền liền khoát tay ngắt lời: “Không cần từ chối, cho dù là một người trong hẳn đi.”

Đệ tử trong sảnh giật mình ngẩng đầu: “Nhưng mà, sư phụ ơi, con và Hoắc sư muội chăm sóc bốn tên đệ tử mới đã rất vất vả rồi, có thêm một thành viên Đoán Thể Kỳ nữa thì chúng con không có cách nào cam đoan an toàn cả.”

“Không sao, vốn không có vạn lần kinh nghiệm, nếu là mọi chuyện đều chiếu cố thỏa đáng, còn gọi là lịch luyện? thuận túy là du lịch! Hơn nữa, nếu Vương Lục kia là đệ tử Vô Tướng Phong, chết sống của gã cũng không cần người phải quan tâm, đến lúc đó chỉ cần quan tâm bốn sư đệ sư muội khác là được, người và Hoắc Dĩnh hẳn là đủ rồi.”

Hắc Bạch bên dưới giật nảy mình: sống chết của hẳn không cần ta quan tâm! Điều này sao có thể chứ? Mặc dù đã sớm nghe nói sư phụ và Ngũ sư thúc của Vô Tướng Phong có quan hệ không hòa thuận, nhưng điều này, đây không phải là một mối vô tội hay sao, cũng thực sự quá...

“Được rồi, Nhạc Vân, chuyển đi Thanh Vân phong lần này đối với người mà nói cũng là một lần rèn luyện, cần tôn tâm tư bố trí nhiều lắm. Người xuống trước mà chuẩn bị cho tốt, chuyện không hiểu cứ hỏi các sư huynh có kinh nghiệm, chưa chắc đã có thể hỏi đệ tử Tiêu Dao phong như ta. Cần phải làm tốt mọi việc, hiểu chưa?”

“Vâng, sư phụ!”

“Sư huynh, xin sư phụ đã đồng ý, như vậy một tuần sau vẫn nên tập hợp ở đây, chúng ta cùng lên đường tới Thanh Vân phong.”

Nói đến đây, Nhạc Vân chần chờ một lát, lại bổ sung thêm một câu: “Một tuần này, kính xin sư huynh chuẩn bị tốt, gấp rút tu hành, tuy rằng chúng ta sẽ không đi sâu vào Thanh Vân phong, tối đa đến Thanh Long hạp mới thôi, nhưng mà...”

phiêu lưu vẫn sẽ có. Ta và Hoắc Dĩnh sư muội nhập môn cũng chỉ sớm hơn các người hai năm, tu vi không cao, đến lúc đó có thể sẽ chiếu theo không chu toàn.”

Vương Lục cười nói: “Yên tâm đi, lúc đó ta nhất định sẽ ra tay giúp các người, chúng ta là sư huynh đệ đồng môn mà, cần giúp đỡ cứ trực tiếp mở miệng là được, khách khí cái gì.”

Nhạc Vân: “... Vậy chúc sư huynh tất cả thuận lợi.”

Quay đầu đi, vị Hắc Bạch đệ tử này thậm chí cười khổ: Thật không hổ là người của Vô Tướng Phong, năm đó trên đường thăng tiên đi thông dong tiêu sái cỡ nào, chỉ trong hai năm ngắn ngủi đầu óc đã có vấn đề.

Thời gian kế tiếp, Vương Lục cũng không có lãng phí mấy may. Tu hành Vô Tướng Kiếm Cốt không ngừng tiến độ, tuy rằng trên tiến độ rõ ràng gặp bình cảnh, máu chốt của tầng thứ tám thủy chung không cách nào mở ra được, nhưng hiệu quả của bảy tầng trước lại hiện ra từng chút một, mỗi ngày lúc tu hành, luôn cảm giác có một cỗ lực lượng ôn hòa phân tán vào tứ chi bách hài, chỉ đợi thời cơ chín muồi liền có thể phá kén mà ra, nhất minh kinh người.

Mặc dù, cơ hội này còn có vẻ xa vời vô hạn, nhưng trong lòng Vương Lục đã mơ hồ minh bạch, Vô Tướng Kiếm Cốt hoàn toàn chính xác không phải là một môn công pháp lừa gạt cha.

Trừ việc đó ra, nghe nói Vương Lục muốn lên Thanh Vân phong, lão bản nương liền truyền cho hắn một môn kiếm pháp, tên là Nhu Vân kiếm.

“Môn kiếm pháp này, nói đến cùng bạn tốt của người có quan hệ rất sâu —— kiếm pháp sớm nhất là Vân Thái đế quốc, một vị tu đến võ thánh cảnh giới hoàng thất thành viên sáng chế, về sau liền vì hoàng thất bí kiếm, trải qua ngàn năm cải tiến, liền có nhu vân kiếm pháp hôm nay. Cái môn kiếm pháp này không có đặc điểm khác., Chính là trọng phòng ngự, dẻo dai mạnh. Nếu có thể phối hợp với nhuyễn kiếm do Vân Xuyên tạo thành, cơ hồ chính là một đạo bảo mệnh phù. Đương nhiên, trên tay ta tạm thời không có vũ khí cấp bậc thần binh, nhưng... thanh Tử Vi Nhuyễn Kiếm này cũng có thể dùng

tạm. Nếu như người có thể luyện thành môn kiếm pháp này, ít nhất hành trình Thanh Vân phong lần này có thể thêm mấy phần đảm bảo.”

Cổ ngữ nói, trăm ngày luyện đao ngàn ngày luyện thương vạn ngày luyện kiếm, một tuần, cho dù Vương Lục có thiên phú kinh người cỡ nào, cũng chỉ có thể đem kiếm pháp thuần thực, nhưng đến trình độ này cũng đã đủ rồi.

“Bởi vì chờ người tu luyện kiếm cốt thành công, bắt đầu luyện khí sẽ có lúc có thể luyện Vô Tướng kiếm quyết, môn Nhu Vân kiếm pháp này cũng có thể đào thải, trừ phi người có lòng dạ nhân nhả đi lĩnh ngộ kiếm ý, bất quá Nhu Vân kiếm ý cũng không có mùi vị gì a.”

Lão bản nương đánh giá kiếm pháp Nhu Vân, nhưng lựa chọn kỹ càng truyền thụ môn kiếm pháp này, giá trị của nó sao có thể bằng phẳng? Vương Lục liền rất kinh hỉ phát hiện, Nhu Vân kiếm và Triền Ti bộ quả thực là tuyệt phối, cả hai ghép vào cũng không đơn giản như vậy, môn kiếm pháp tinh thông từ lực hóa lực, phối hợp tính dẻo dai của triền ti bộ, năng lực phòng ngự tăng gấp bội!

Trong ngày kiếm pháp mới thành, Vương Lục liền tiến về động gấu đen ở Vô Tướng Phong, so chiêu với hàng xóm của mình. Con gấu đen kia lần trước bị Vương Lục thảm bại, trong vòng này lại phấn đấu phát triển mạnh mẽ, không ngừng thu thập linh thảo linh dược ăn thủng nuốt biển, lần nữa gặp mặt thân hình đã tăng lên một vòng, thấy Vương Lục liền gào thét lao tới, tốc độ nhanh gấp đôi!

Đương nhiên, một tuần qua đi, Triền Ti bộ của Vương Lục cũng có tiến bộ, nếu là triền đấu vẫn không sợ, nhưng lúc này có lòng muốn thử kiếm, liền không tránh không né, hoành kiếm ngạnh kháng!

Nổ vang âm âm, lực lượng vạn quân của gấu đen bị một thanh nhuyễn kiếm màu tím đánh tan toàn bộ, bản thân Vương Lục cầm kiếm đứng đó, tuy rằng thân thể gặp phải lực chấn động lớn, nhưng sắc mặt không đổi, thân hình bất động!

Mà có một hiệp này, kết quả phía sau cũng sẽ không nhiều lời, sau nửa canh giờ, gấu đen hăng hái bị đánh cho cuộn thành

một cục, sống như một đồng núi thịt, sau đó giật một khối vải trắng che ở trên đầu, phảng phất ôm đầu phòng ngự.

Trên thân hắc hùng phát tiết... à không tìm được Vương Lục đầy đủ tự tin, cầm theo nhuyễn kiếm, một đường chậm rãi chạy tới đặng vân đường.

Lúc này trước đường đã tụ tập năm sáu người, trong đó cao nhất chính là người tổ chức Nhạc Vân, vị mới nhập môn có bốn năm này Hắc Bạch, đang cùng mấy vị sư đệ sư muội trò chuyện vui vẻ, nhìn thấy Vương Lục chạy tới, Nhạc Vân vội vàng hô: “Vương Lục sư huynh, nơi này!”

Nhạc Vân vừa nói như vậy, những người khác cũng đều quay đầu theo, vừa quay đầu, Vương Lục liền vui vẻ.

“Ai ui, đây không phải là Chu Tần sư đệ cùng Văn Bảo sư đệ sao?”

Chu Tần ngoài cười nhưng trong lòng không cười chấp tay: “Vương Lục sư huynh, buổi sáng tốt lành rồi.”

Sau đó, những người khác cũng đi theo hành lễ —— vô luận trong lòng có ý kiến gì, nhưng quy củ môn phái không thể không tuân thủ! Đặc biệt là ở trước Đẳng Vân đường loại người này, vạn nhất bị chưởng hình trưởng lão bắt được đối với sư huynh bất kính, chép môn quy tuyệt đối có thể bắt đến chim mềm a!

Sau khi hàn huyên, Nhạc Vân giới thiệu một chút về đội ngũ và hành trình rèn luyện cho Vương Lục. Hành trình Thanh Vân Phong lần này, do hai gã đệ tử hắc bạch Nhạc Vân và Hoắc Dĩnh dẫn đội, sau đó hai người hắc bạch, lam, đều là người mới hai năm trước cùng nhau lên núi.

Nói đến, hai năm trước Vương Lục vừa mới đi qua cầu vàng, liền gặp hai tu sĩ ở Phiêu Miểu phong. Khi đó bọn họ đã nói Phiêu Miểu phong mặc dù là ngoại môn, nhưng đệ tử môn phái chưa hẳn kém nội môn, bây giờ xem ra hoàn toàn chính xác. Hai gã lam bạch tham dự lần rèn luyện này., Tất cả đều là tu vi luyện khí kỳ, một nữ tử ít nói trong đó, thế mà còn đột phá tới luyện khí bát phẩm! Mặc dù cảnh giới bất ổn, nhưng thực tế linh khí pháp lực có thể vận dụng chưa hẳn nhiều hơn cửu phẩm, bát phẩm chung quy là bát phẩm! Quả thực kinh

thể hải tặc, mà theo Nhạc Vân giới thiệu..., Vị sư muội Nhạc Hinh Dao này, lại có được nhị phẩm Thủy Tương Địa linh căn! Chỉ xét điểm này, so với đại đa số đệ tử nội môn còn mạnh hơn, chỉ tiếc khi khiếm khuyết vài phần nhuệ khí, cùng với tinh thần mạo hiểm, cũng không có đi con đường thẳng tiên phía sau, vô duyên với nội môn.

Đây là đội ngũ rèn luyện của Thanh Vân phong, tính cả Vương lục, tổng cộng có hai luyện khí lục phẩm, một luyện khí bát phẩm, ba luyện khí cửu phẩm và một tiểu đội rèn thể, là trung quy quy củ của một tiểu đội tu sĩ. Tại Cửu Châu đại lục rất nhiều môn phái tu tiên, thường thường phái loại tiểu đội này ra ngoài làm việc. Trình độ cấu tạo đội ngũ rõ ràng, quy củ trung gian, nhưng một vị hồng bạch xuất hiện huỷ hoại tất cả.

Luận tu vi, nhị phẩm Đoán Thê, không thể nghi ngờ kính nể, nhưng luận thân phận, đạo bào đỏ trắng làm người mù mắt, ngay cả tu sĩ dẫn đội như Nhạc Vân cũng phải cung kính gọi một tiếng sư huynh! Càng không xong chính là, bởi vì sự tồn tại của Vương Lục, ngay cả bố trí đội ngũ cũng trở nên phiền toái.

Theo lý thuyết, tu vi thấp nhất hẳn nên được sắp xếp ở bên dưới cùng, do Hoắc Dĩnh sư muội phụ trách chăm sóc, nhưng dựa theo lý thuyết thì chân truyền Hồng Bạch có thân phận cao nhất có lẽ phải đứng mũi chịu sào, ngang hàng với Nhạc Vân!

Nhạc Vân và Hoắc Dĩnh thương lượng một chút, không được để người khác tiếp, kết quả Vương Lục xung phong nhận việc: “Ta đến làm người đứng đầu! Nhìn xem vị sư huynh này của ta tới bảo vệ mọi người!”

Nhạc Vân ngay tại chỗ phun ra, được rồi, dù sao đây cũng là người tự chọn, ta mặc kệ!

Vì vậy đoàn người xếp thành hàng, Nhạc Vân và Vương Lục một ngựa đi trước, Chu Tần và Văn Bảo tiếp theo, hai gã đệ tử ngoại môn đi trước Hoắc Dĩnh, bảy người ần ần đi thành Bắc Đẩu trận, hô ứng lẫn nhau.

Sau đó, đội ngũ từ Đằng Vân đường xuất phát, qua trận pháp Súc Địa, đi thẳng tới Thanh Vân phong.

Thanh Vân Phong là một trong mười hai ngọn núi ở Linh kiếm, khu vực rộng nhất, chiếm diện tích hơn phân nửa Linh kiếm phái, là nơi môn phái trồng Linh thảo Linh dược, nuôi dưỡng Tiên Cầm Linh thú.

Thanh Vân phong chia làm bốn tòa Thanh Vân lớn nhỏ, mà Thanh Vân này chính là một trong bốn tòa động phủ độc lập sau khi tiếp xúc với Vân Ba Đồ, nhưng bản chất lại khác hẳn với những động phủ khác. Tiểu Thanh Vân là tiên nhân của Linh kiếm phái dùng đại thần thông, lấy được một khối không gian cùng với Phiêu Vân phong tạo thành vừa tồn tại bên trong Đại Thanh Vân, cũng tồn tại trong một khu vực trung tâm của Phiêu phong.

Tiểu Thanh Vân chủ yếu dùng để nuôi dưỡng một ít linh thảo cùng linh thú cấp thấp, ngoài ra, còn có thể coi là một nơi rèn luyện tốt, cung cấp cho đệ tử tiến vào tu hành. Bởi vì trong vùng không gian này, được bố trí tầng tầng cấm chế, linh thú và đám tinh quái sinh sống ở trong đó rõ ràng, bởi vậy chỉ cần không tùy ý xông loạn vào, mạo hiểm rèn luyện ở độ cao là có thể không chế. Về phần Thăng tiên lộ, là một công năng không quan trọng nhất.

Bây giờ Nhạc Vân dẫn dắt tiểu đội tu sĩ này đi chính là Tiểu Thanh Vân —— trong Đại Thanh Vân Phong, ngay cả tinh quái cấp bốn, cấp năm cũng không hiếm thấy, mấy tu sĩ Luyện Khí kỳ này đi qua, căn bản là cho người ta ăn uống. Mà cho đến trước Thanh Long hạ, tinh quái mạnh nhất trên lý thuyết cũng chỉ trên dưới cấp hai cấp một. Đám người Nhạc Vân mặc dù chưa chắc đã đánh thắng được, nhưng mang theo các sư đệ sư muội chạy trốn, lại không có vấn đề gì.

“Nhu vậy, kế tiếp ta sẽ nhấn mạnh một lần nữa điểm cần rèn luyện lần này, xin mọi người đừng ngại ta dong dài, đây là lần đầu tiên mọi người rèn luyện, cẩn thận thêm vài phần là đúng đắn - tuy rằng trong Tiểu Thanh Vân Phong có vô số cấm chế bảo đảm an toàn, nhưng là cơ hồ cứ cách vài năm sẽ xuất hiện thương vong. Rèn luyện, tuyệt đối không phải là trò chơi, mọi người hiểu chưa?”

Trước khi vào miêng Thanh Vân Phong, Nhạc Vân tính cách ôn hòa hiềm khi ngẩng mặt, dựa theo lời dặn dò của sư phụ, làm ra sự chú ý lịch sử hồi tưởng. Mà bị hấn dọa như vậy, vài tên người mới quả nhiên lộ ra thân sắc khẩn trương, đều biểu thị sẽ nghiêm khắc theo chỉ thị của sư huynh, hành động Vân Vân —— ngoại trừ một hồng bạch bình tĩnh tự nhiên ra.

Chân truyền không hổ là chân truyền, nếu không phải biết trước, chỉ nhìn vẻ mặt mười phần tin tưởng kia, còn tưởng rằng vị sư huynh Hồng Bạch này đã Trúc Cơ thành công!

Nhạc Vân thở dài trong lòng, nghĩ tới lời sư phụ dặn bảo không cần quản vị sư huynh chân truyền này, tựa hồ có vài phần đạo lý...

Vì vậy trước tiên đành phải không để ý tới vị Chân Truyền sư huynh này, đem lịch luyện bắt buộc nói ra từng cái, cuối cùng tổng kết nói.

“Lần rèn luyện này, dự tính phải dùng thời gian năm ngày, hành trình ban đầu dự định là ba ngày đầu kinh Vọng Nguyệt Cốc đến Thanh Long hạp, sau đó lại từ Liên Hoa Trì trở về. Trong lúc đó mọi người có thể tùy ý thu thập dược thảo —— Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là kỹ năng thu thập đủ, không đến mức lãng phí. Sau đó cũng có thể tham dự chiến đấu ven đường, nhưng nhất định phải lượng sức mà đi, hơn nữa nghiêm ngặt tuân theo mệnh lệnh của ta và Hoắc Dĩnh sư muội.”

“Đã rõ.”

“Không thành vấn đề.”

“Ừm.”

“Được rồi.”

“Ui Tây!”

Đậu xanh, tây cái gì vậy! Chân truyền sư huynh, ngươi đừng dọa ta chứ!?

Mà thấy Vương Lục cười đến xán lạn, đưa tay không đánh người đang tươi cười sao, Nhạc Vân cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu: “Chúng ta lên đường thôi.”

Một đoàn người vì vậy chính thức bước lên con đường mây xanh. Nhạc Vân cùng Vương Lục đi đầu, Hoắc Dĩnh áp giải phía sau.

Cửa vào Tiểu Thanh Vân Phong được bảo vệ bởi vô số pháp thuật cấm chế, ngăn cách tất cả mãnh thú tinh quái trong núi, đoàn người đi vững vàng chắc vô kinh vô hiểm. Chặng qua đường núi gập ghềnh, mà Nhạc Vân lại hết lần này tới lần khác dẫn đường lại thường xuyên chọn lựa con đường vắng vẻ kia đi vào, khiến cho mấy tên ma mới đen trắng, lam, trắng có chút khó chịu.

Nhất là hai nữ tu tu Lam Bạch của Tiêu Dao Phong lại càng khó xử, tu vi có hạn, thực sự không làm được như Hoắc Dĩnh sư tỷ, giữa sơn lộ như giẫm trên đất bằng, nhẹ nhàng như không, cũng không có biện pháp giống Chu Tần sư huynh và Văn Bảo sư huynh, tay chân dùng chung, không thêm để ý chút nào nhiệm rong rêu.

Đọc con đường này khó chịu tới mức nào cũng có chút không tự nhiên.

Nhạc Vân là người đầu tiên thâm cười trong lòng, quả nhiên là người mới, tuy rằng tu vi cảnh giới không tệ, nhưng thiếu sót rèn luyện, mười phần bốn sự cũng không dùng được. Cho dù tu vi luyện khí cửu phẩm còn chưa đủ để tự do sử dụng pháp thuật khinh thân, nhưng mấy người này trước khi luyện khí, tốt xấu gì cũng đều rèn luyện thân thể đại thành, có thực lực Tiên Thiên võ sư... Nhưng từng nghe nói có vị võ sư Tiên Thiên nào, thậm chí còn cố hết sức leo núi?

Đoán Thể Kỳ của Linh Kiếm phái đã xem như là căn cơ tốt, nhưng hai năm đến Tiên Thiên, chung quy thành phần nhanh chóng thành phần nhiều, những người mới này có cảnh giới, lại còn không nắm giữ được lực lượng của mình.

Ngược lại là thủ hạ của vị chân truyền sư huynh kia lại có vài phần thực lực, tu vi luyện thể nhị phẩm kính nể, nhưng ở giữa núi rừng bước đi như bay, so với luyện khí lục phẩm gia trì thần hành thuật như mình cũng không kém bao nhiêu! Ha ha, không hổ là chân truyền.

Đoạn đường này cũng không biết đi bao lâu, một đoàn người ngẫu nhiên quay đầu lại, cửa vào Tiểu Thanh Vân bất tri bất

giác đã bị chôn vùi trong biển mây... Tiểu Thanh Vân Phong này lại có thể cao như vậy, lớn như vậy sao?

“Nhạc Vân sư huynh, còn bao lâu nữa?”

Một nữ tu màu trắng lam thực sự nhìn không được, mở miệng hỏi, lúc này nàng mặt đã sạm hờ hấp đỏ bừng, mồ hôi đầm đìa, hai tay chiếm hết cỏ dại dơ bẩn, sợi tóc ngổn ngang, có vẻ chật vật không chịu nổi.

Đứng đầu đội ngũ, Nhạc Vân quay đầu lại cười nói: “Thế nào, Văn Quy sư muội kiên trì không nổi sao?”

Văn sư muội cắn môi: “Cũng không hẳn, chỉ là...”

Chỉ là nàng thật sự không kiên trì nổi nữa, Nhạc Vân dọc đường đi tới đây dường như là cố ý làm khó mọi người, nhặt sạch con đường phi nhân đi tới, có khi thậm chí trực tiếp mang theo mọi người, tay không trèo lên một vách đá cao tới trăm mét thẳng tắp... Cho dù là võ sư Tiên Thiên đứng đắn cũng không thể làm được chuyện này.

Mà trong đoàn người, vô số tài liệu theo đuổi đều là cố hết sức. Luận tu vi, nàng không thể so được với Nhạc Hình Dao có Địa Linh căn trong người. Luận căn cơ, nàng không thể sánh bằng hai gã sư huynh Phiêu Miểu Phong. Luyện khí cửu phẩm tuy xem như đã nhập môn, nhưng bản thân sở học gọi là minh thuật., Thanh Lương Thuật, Dẫn Hỏa Thuật... Không có một thứ nào có thể dùng được, mặc dù đã học Thần Hành Thuật, nhưng vẫn chưa chính thức luyện tập, căn bản không dùng được! Hơn nữa cho dù có thể sử dụng được, với pháp lực Luyện Khí Cửu phẩm, cũng không chống đỡ được quá nửa khắc, không chịu nổi tiêu hao.

Mấy canh giờ trôi qua, trong lòng thiếu nữ tràn đầy hối hận, sớm biết như thế, đã không nên vội vã báo danh tham gia cái gì, căn bản chính là để làm khó người mà!

Nhạc Vân mỉm cười: “Được rồi, tự nhiên có người mệt rồi, vậy chúng ta nghỉ ngơi một lát đi.”

Trong lòng mọi người đều buông lỏng, nhao nhao ngã ngồi xuống đất, sau đó than ngán thở dài.

Nhưng không đợi hơi thở ổn định, Nhạc Vân đã mở miệng nói: “Dựa theo hành trình mà chúng ta định đoạt, hẳn trong

vòng ba ngày phải đi xuyên qua Vọng Nguyệt Cốc, ít nhất phải đi tới Thanh Long hạp.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không biết dụng ý gì. Ngược lại Vương Lục nghe có vấn đề, cười ha hả hỏi: “Dựa theo tốc độ vừa rồi của chúng ta, ba ngày có đủ dùng không?”

Nhạc Vân gật đầu: “Đúng là đủ dùng. Chỉ cần ba ngày không ngủ không nghỉ, nhất định có thể tới kịp.”

“Ba ngày không ngủ không nghỉ!?”

Văn đệm và đám bạn nhỏ của nàng đều sợ ngây người!

Nhạc Vân cười nói: “Hơn nữa chúng ta còn phải trở về từ Kinh Liên Hoa Trì ở Thanh Long hạp, thời gian chỉ có hai ngày, theo lý thuyết thì chuyến rèn luyện này sẽ là toàn bộ hành trình không thể dừng lại đây.”

Toàn bộ quá trình không ngừng nghỉ?

“Đương nhiên, ta biết với tu vi hiện tại của mọi người, liên tục mấy ngày vẫn là quá miễn cưỡng, cho nên...” Nói tới đây, vị tu sĩ luyện khí lục phẩm này không khỏi mỉm cười: “Cho nên mọi người phải đẩy nhanh tốc độ, tranh thủ thời gian nghỉ ngơi cho mình. Nếu mọi người có thể chạy tới Thanh Long hạp trong một ngày, ta còn có thể dẫn các người du ngoạn hai ngày.”

Đùa cái gì vậy! Người ra vẻ trung hậu như vậy, là đồ trung hậu hại cha à!

Mấy người mới hoàn toàn ngồi không yên, cũng không để ý khí lực chưa hồi phục, vội vàng đứng lên tiếp tục đi tới. Nhạc Vân cười dài một tiếng, lại đi trước đội ngũ, hơn nữa lúc này, tốc độ so với lúc trước còn nhanh hơn mấy phần!

Nói đến, tiềm lực của người này chính là dựa vào nghiền ép mới có thể thể hiện ra. Văn đệm vốn tưởng rằng vừa rồi đã sức cùng lực kiệt, nhưng lúc này lần nữa lên đường, trong cơ thể lại như xuất ra lực lượng mới, chống đỡ nàng theo sát sau lưng Nhạc Hình Dao, mặc dù thống khổ vạn phần nhưng thủy chung chưa từng rời khỏi đội.

Mà trong lúc gian nan tiến lên, Văn đệm cũng dần dần lý giải ý nghĩa của lần rèn luyện này. Nói đơn giản chút, chính là

nghiền ép tiềm lực, ma luyện tu vi. Những tu sĩ mới vào Luyện Khí kỳ này, rõ ràng đều có trụ cột luyện thể đại thành, nhưng ngay cả con đường này cũng đi không thuận lợi, Nhạc Hình Dao luyện khí bát phẩm, sức chịu đựng còn không bằng một cái vương lục hạng hai, nói trắng ra chính là thiếu tu luyện! Học không cần nghĩ cũng không được!

Nếu là môn phái tầm thường, có lẽ không cho là vậy, kỹ xảo Đoán Thể kỳ cùng Luyện Khí sơ kỳ có gì tốt để luyện? Có thời gian rảnh rỗi này không bằng đi đả tọa minh tướng, tăng tiến tu vi. Luyện khí bát phẩm cửu phẩm đích xác hơi non, nhưng là lục phẩm sau đó, các loại pháp thuật tự nhiên thuần thực, trèo non lội suối xem như bình thường, người hiện tại lãng phí thời gian này có gì cần thiết?

Mà coi trọng Linh kiếm phái cơ bản công thì cũng không cho rằng như vậy, thà rằng tốc độ tu hành chậm một chút, nhưng mỗi một bước đều phải đạp lên thực tế mới có thể bước tiếp theo. Đây cũng là tác phong truyền thống của các cổ phái ở Tu tiên giới, trong truyền thuyết, phạm là loại tu sĩ cổ phái thân này, hầu như chính là tượng trưng vô địch trong cùng cảnh giới, đặc biệt đối mặt với những tu sĩ chỉ lo tu vi cảnh giới, căn cơ bất kiên, khiêu chiến vượt cấp đều có phần thắng.

Loại chấp nhất đối với cơ sở này rốt cuộc là đúng hay sai, đương nhiên hoa văn nói không rõ ràng, nhưng... Trong lúc chạy trốn không ngừng, leo trèo, cảm nhận sức mạnh tăng trưởng nhanh chóng, cảm giác quả thực không tệ, so với mấy tháng qua ở Tiêu Dao Phong thô nạp luyện khí, tu vi tinh tiến càng làm người ta vui vẻ.

Đặc biệt là nhìn bóng lưng Nhạc Vân sư huynh, trong lòng càng tràn ngập mong đợi.

Đối phương chỉ là luyện khí lục phẩm, cảnh giới không cao hơn mình bao nhiêu, nhưng hôm nay thể hiện ra thực lực, không thẹn với hai chữ sư huynh, chẳng qua so với mình nhập môn sớm hơn hai năm, hai năm sau... mình có thể làm được tới Nhạc Vân trình độ không?

Lại không biết qua bao lâu, mặt trời dần dần lặn về tây, nơi hoang sơn dã lĩnh bốn ba trở nên hết sức khó khăn.

Nhạc Vân cuối cùng cũng dừng bước, chủ động nói: “Được rồi, mọi người nghỉ ngơi một chút đi.”

Mọi người lập tức uể oải ngã ngồi xuống đất, từ buổi sáng tập hợp đến bây giờ, cơ hồ là một khắc liên tục, chạy suốt một ngày! Hơn nữa gạo chưa tiến vào!

“Đầu tiên, chúc mừng mọi người, thông qua nỗ lực gian khổ ban ngày, dựa theo tiến độ, đêm nay chúng ta có thể nghỉ ngơi một đêm.”

Văn Đệm nhin không được vỗ tay chúc mừng.

“Nhưng mà, trước khi mọi người nghỉ ngơi, có chuyện muốn dặn dò một chút, chính là... Ta cùng Hoắc Dĩnh sư muội, cũng không chuẩn bị bữa tối cho mọi người, nếu mọi người đói bụng, kính xin tự cấp tự túc.”

Văn Đệm và đám bạn nhỏ đều sợ ngây người!

Không thể nào? Không ngờ lại mặc kệ cơm a! Khó trách người lúc triệu tập mọi người tập hợp lại, còn cố ý dặn dò không cần mang đồ ăn cùng uống nước, thì ra là đợi ở chỗ này chờ hại cha! Nhạc Vân sư huynh người giấu diếm quá sâu rồi! Thế mà chúng ta còn tưởng người là người trung hậu thành thật!

“Mọi người không cần sốt ruột, Thanh Vân phong sản vật phong phú, có thể ăn được rau dại quả dại, chỉ cần thành tích học tập thảo dược học còn được, tin tưởng không khó lấp đầy bụng, vận khí tốt, còn có thể hái được linh thảo quý hiếm.”

Nhạc Vân vừa nói xong, chợt nghe một thanh âm thật thà cười ha hả nói: “A, Xích Tương Quả kia, không ngờ ở đây lại có.”

Sau đó, một gã mập mạp tên là Văn Bảo, từ trên một thứ khác hái xuống một quả màu đỏ, bóng cũng không lau một cái trực tiếp đưa vào trong miệng.

Sau đó một khắc liền thống khổ vạn phần phun ra, ho khan không ngừng.

“Cái này, Xích Tương Quả này sao lại khổ như vậy? Sắc như vậy?”

Nhạc Vân thở dài: ” Văn Bảo sư đệ, đó căn bản không phải là Xích Tương Quả mà là Xích Kinh Quả không thể ăn trực tiếp,

ít nhất phải trải qua ba lần gia công mới có thể nhỏ được mùi lạ.”

Văn Bảo sững sờ hỏi: “Xích, Xích Kinh Quả?”

Cùng lúc đó, Văn Tú và Nhạc Hình Dao cũng đưa mắt nhìn nhau, hai người Xích Tương Quả đều đã nghe qua thế nhưng đây là lần đầu tiên nghe nói đến Xích Kinh Quả.

Nhạc Vân cười nói: “Thanh Vân Phong sản vật uyên bác, linh thảo trên chín châu đại lục, sáu phần trở lên đều tìm được ở đây. Cho dù là Tiểu Thanh Vân, chủng loại đa dạng cũng tuyệt không phải ngọn Phiêu Miểu, dược điền của Tiêu Dao Phong có thể sánh bằng. Vừa mới đến, các người có thể nhận ra một phần mười cây cỏ chung quanh coi như không tệ. Nói đến, thành tích thảo dược của mọi người đều như thế nào?”

Văn Bảo cười khỏ: “Học thảo dược sơ cấp, Bính Thượng.”

Nhạc Hình Dao thản nhiên nói: “Súc dược học sơ cấp, giáp trung.”

Văn đem bĩ môi: “Thảo dược học sơ cấp, Ất trung.”

Sau đó là Chu Tần: “Học dược thảo dược trung cấp, Bính hạ.”

Nhạc Vân kinh hãi: “Thuật thảo dược trung cấp? Không tôi nha, mới hai năm đã học được trung cấp, so với sư huynh ta năm xưa thì mạnh hơn nhiều.”

Nhưng mà trong lòng vị đạo nhân dày này cũng cười thâm: Bất quá sư huynh ta cũng mới xưa đầu bằng nay, hai năm nay phấn đấu phát triển mạnh mẽ, hiện giờ thảo dược học Ất thượng cao cấp, trong năm có hi vọng trùng kích giáp cấp, các vị sư đệ sư muội kính xin nỗ lực nhiều hơn, ha ha ha ha!

Nhưng nghiêng đầu lại thấy một vị Hồng Bạch sư huynh trầm mặc ít nói, Nhạc Vân suy nghĩ một chút, tuy đối phương có chút không hợp nhưng cũng không thể cô lập hẳn được, định há mồm chào hỏi, sau đó chỉ thấy Chu Tần đứng bên cạnh sột sắng: “Nhạc sư huynh đừng...”

Đáng tiếc lời nói đã đến miệng rồi, không nhin được nữa.

“Không biết vị sư huynh chân truyền này có thành tích...”

Vương Lục nở nụ cười: “Tất cả các loại thảo dược cấp chuyên nghiệp, trên giáp, cảm ơn người đã hỏi.”

Nhạc Vân lập tức phun ngay tại chỗ, đờ mờ trên giáp cấp chuyên gia! Hơn nữa còn là thảo dược cấp bậc nhập môn mới hai năm? Người là thần nông tái thế sao?!

Vương Lục vô cùng khiêm tốn: “Nào có, ta chỉ là một con học bá mà thôi.”

...

39

“Vị sư huynh chân truyền này, ngươi... không phải đang đùa ta đấy chứ?”

Vương Lục nở nụ cười: “Chỉ là một cấp chuyên nghiệp thì có gì đáng nhắc đến chứ, lấy cái này ra đùa giỡn cũng không có trình độ a.”

Nhạc Vân suýt nữa lại phun: Ta dựa vào, cấp chuyên nghiệp cũng không để vào mắt!? Mục tiêu của ngươi là tinh thần đại hải a!?

Vương Lục tiếp tục khiêm tốn: “Nào có, tạm thời chỉ muốn lấy danh xưng bác học là được rồi.”

Nhạc Vân lại cả kinh: Danh xưng bác học? Vậy chỉ có từ cấp bậc văn hóa của sáu môn trở lên mới có thể nhận được danh hiệu đứng đầu bảng thành tích Giáp đẳng mới có thể trao tặng! Tích phân môn phái ban thưởng đủ để tự mình dẫn đội thử luyện hai mươi lần!

Vương Lục nói: “Bây giờ còn thiếu một môn tỷ thí thông dụng chuyên nghiệp của Tây Di chưa quét tới Giáp đẳng. Chờ sau khi chuyên rèn luyện này kết thúc, ta sẽ đi xin khảo hạch. Không ngoài dự liệu có thể thi được.”

Mẹ nó, chỉ thiếu một môn là học nhiều sao? Nói như sư huynh ngươi đã có ngũ môn chuyên nghiệp trong tay rồi? Ngươi mới nhập môn hai năm hả?

Nhạc Vân càng ngày càng là kinh ngạc, mà Hoắc Dĩnh bên cạnh vẻ mặt cũng kinh ngạc: “Lẽ nào, thiên tài chân truyền thanh danh vang dội thời gian trước, chính là Vương Lục sư huynh ngươi!?”

Vương Lục kiên trì khiêm tốn: “Sao được gọi là thiên tài, ta chỉ lấy thời gian những người khác dùng để uống trà ra đọc sách mà thôi.”

Việc này ngược lại không phải là đánh giá. Hai năm trước nhập môn, đệ tử bình thường đều bận rộn với việc tu hành cùng với nhiệm vụ hàng ngày của môn phái. Mà Vương Lục làm đệ tử chân truyền, không bị ước thúc theo môn quy, mỗi

ngày trừ chạy dài và thuốc tắm thì không có việc gì làm. Dưới sự bất đắc dĩ, y chỉ có thể khắc khổ đọc sách kiếm tiền để chia sẻ thời gian, hơn nữa thiên tư đích xác không tầm thường, lại đặc biệt am hiểu đọc sách thi, cuối cùng thành tựu học bá uy danh cũng là thuận lý thành chương.

Mà cái tên học bá Vương Lục cũng không phải là người trong Linh Kiếm phái biết rõ. Một mặt là bản thân Vương Lục khiêm tốn, sau khi đi học thì học sẽ không bao giờ phí lời với người khác, mặt khác là, các đệ tử Linh Kiếm phái đều có tu hành riêng, ai có thời gian rảnh quan tâm một người mới nhập môn hai năm, thành tích học văn hóa ra sao? Cho dù hấn văn chương hạ phạm, học bá chủ linh kiếm thì có thể làm sao? Nếu hai năm là Trúc Cơ thành công, vậy còn đáng để quan tâm một phen.

Nói cho cùng, tiếng khẩu hiệu giáo dục tố chất của Linh Kiếm phái này lại vang lên, văn hóa chung quy vẫn không được coi trọng, nhưng thành tích này không được coi trọng trong lần rèn luyện văn hóa Tiểu Thanh Vân này lại phát huy tác dụng trọng yếu.

Đối với mấy người Chu Tàn mà nói, thực vật bốn phía tám chín phần mười là không nhận ra, cho dù Nhạc Vân dẫn đội cũng chỉ nhận ra có sáu bảy phần, nhưng mà trong mắt chuyên nghiệp của gã, Tiểu Thanh Vân căn bản là không có bí mật gì a!

Ngay khi những người khác xoắn xuýt Xích Tương Quả cùng Xích Kinh Quả có gì khác nhau, thì chuỗi trái cây trước mắt có thể ăn vào đến cùng có thể thật sự vào hay không, Vương Lục đã nhẹ nhõm tự tại vòng quanh một vòng, lúc trở về trong tay bưng lấy một đồng quả đại thật lớn.

“Đều có thể ăn mà, mọi người đừng khách khí.”

Tràng diện có chút trầm mặc chốc lát, nhưng không ai động thủ. Nhạc Hình Dao cùng Văn đệm đệ tử này là bởi vì không quen biết Vương Lục, lại suy xét đến sự chênh lệch cực lớn giữa ngoại môn đệ tử cùng đệ tử chân truyền, nên không dám đưa tay ra. Chu Tàn thì càng không cần phải nói, hai năm qua đấu võ mồm với Vương Lục, tích lũy máu tụ sợ là có thể đổ đầy một cái ao súc, sao có thể cam tâm chịu ân huệ của hấn?

Cho nên cuối cùng Văn Bảo không tìm không phôi phá vỡ cục diện bế tắc, mập mạp duỗi tay đem một quả đại lớn nhất nhất nhất nâng ở trong tay, hự hự gặm, kia ăn uống đặc biệt làm người ta chú ý.

Nghe nói bảo vật vươn tay, hai nữ hài tử liền bót đi vài phần cổ kỹ, cũng tự mình lấy trái cây lấy cái miệng nhỏ mà ăn. Nhạc Vân cùng Hoắc Dĩnh không cần nhiều lời, chỉ có Chu Tàn đứng nguyên tại chỗ rất khó chịu.

Muôn nói đói, đó thực sự là đói bụng rồi, luyện khí sĩ cửu phẩm còn xa mới có năng lực tích cốc, đặc biệt là người bên cạnh nhanh chóng ăn như gió cuốn, cảm giác đói bụng cũng theo đó tăng lên gấp bội...

Vì vậy Chu Tàn đánh vỡ cục diện bế tắc, khiến cho một tên mập xấu hổ trợn mắt nhìn.

Văn Bảo sợ hết hồn, suýt nữa làm rơi quả đại xuống đất: “Cái này, Chu Tàn sư huynh sao thế?”

Chu Tàn mắng: “Đồ ăn của Toan Nghê mà ngươi cũng vui vẻ như vậy à!”

Kết quả nghe bảo vật còn chưa nói gì, hai nữ tu nhất thời ghen hờn, nuốt không trôi, mà ánh mắt nhìn Chu Tàn tự nhiên sẽ không khách khí —— cho dù nội môn ngoại môn đãi ngộ khác, nhưng còn không cho phép tiểu nữ tử trong lòng có chút nóng nảy sao?

Chu Tàn hận không thể tát chính miệng mình, vô duyên vô cớ đắc tội hai sư muội, cái mẹ gì khổ... Mẹ nó, tất cả đều là vì cái tên ngốc ép Vương Lục kia! Hai năm trước ta đã nhìn hắn không vừa mắt, quả nhiên là tai họa! Xem kia, nhìn bộ mặt cười mà như không cười kia đi! Âm hiểm! Đặc biệt âm hiểm a!

Cho dù trong lòng không ngừng phát ra tiếng hò hét không thành tiếng, nhưng tình thế so với người mạnh, Chu Tàn cũng không thể làm gì, chỉ có thể chịu đói quyên tu hành.

Nhưng một lát sau, một tên béo bên cạnh lại mở miệng.

“Ai, chỉ ăn trái cây chưa đã ghìen a, nếu có thịt thì tốt biết bao.”

Mẹ nó, sư huynh ngươi ta đã đổi thành ngọc nghéch, ngươi tên ngu xuẩn này thế mà còn nhớ thương thịt đó!! Ngươi dứt khoát đem cái bụng của mình cắt xuống một đao là được, không kém hơn một lạng thịt trâu a!

Mà nghe xong lời nói trẻ con không kiêng kỵ gì, Nhạc Vân và Hoắc Dĩnh không khỏi cười: “Cho dù là Tiểu Thanh Vân, chung quy vẫn là nơi rèn luyện, không phải để cho mọi người đến du lịch, lần này nhờ phúc của Vương Lục sư huynh, mới có thể ăn no hưởng phúc. Bằng không bình thường cho dù chúng ta tới, cũng chỉ có thể nhét đầy bao tử.”

Nhưng mà lúc này Vương Lục là linh kiếm học bá đạo, cũng không vừa lòng với việc ăn trái cây, đứng thẳng người dậy: “Hay là ta đi săn đi.”

Thú săn ư?

“Tiểu Thanh Vân vật này có sản vật phong phú như vậy, phi cầm tẩu thú khẳng định có không ít a, ta đi săn một vài con thỏ rừng lợn rừng gì đó cho mọi người chiếm đầu rồi.”

Vương Lục nói xong, liền muốn cất bước rời khỏi trận đấu. Nhạc Vân và Hoắc Dĩnh vội vàng ngăn hãm lại: “Sư huynh ngàn vạn lần đừng xúc động!”

“Tiểu Thanh Vân này xác thực có không ít chim bay cá nhảy, nhưng mà... không phải dùng để ăn đâu!”

Vương Lục lập tức ngạc nhiên: “Không cần ăn, chẳng lẽ dùng để coi là người nhà yêu thích? Linh kiếm phái chúng ta là động vật bảo hộ tổ chức sao?”

Nhạc Vân cười khò: “Sư huynh hiểu sai rồi, ý của ta là, thực lực của mãnh thú Tiểu Thanh Vân này không tầm thường. Nhất là bây giờ chúng ta đã tiến nhập Vọng Nguyệt Cốc, pháp thuật cấm chế thoáng buông lỏng, đã có rất nhiều tinh quái cấp hai du đảng gần đó.”

“Tinh quái cấp hai? Vậy thì sao?”

Nhạc Vân quả thực bất đắc dĩ, sư huynh à, huynh cơ hồ là người hiểu biết rồi, sao có thể hỏi loại vấn đề ngu xuẩn này được?

Tinh quái cấp hai, thực lực bình thường giới thiệu về luyện thể đỉnh phong tới Luyện Khí Nhất Nhị phẩm - Đương nhiên, đối với tu sĩ linh kiếm công tương đối vững chắc, công pháp cao cấp, tu vi tầng thứ nhất hai cũng không sao.

Nhưng bất luận thể nào, chung quy vẫn là cùng cấp với tiểu đội rèn luyện này, nếu gặp phải người nổi bật trong đó, cho dù Nhạc Vân có luyện khí lực phẩm cũng không cách nào đối đầu. Nói cho cùng, lần rèn luyện này căn bản không phải để các tu sĩ dựa vào ưu thế tu vi này mà nghiền ép!

Rèn luyện một tiểu Thanh Vân bình thường, ả núp cầu sinh mới là chủ đề! Vọng Nguyệt Cốc có tinh quái cấp hai, khi tiếp cận Thanh Long hạp, ngay cả tinh quái cấp hai cấp một cũng có thể chạy đến, sẵn bắt cái em gái người á!

Vương Lục nghe giải thích, vạn phần kinh ngạc nói: “Thì ra là vậy, ta thật không biết. Môn tuyển tu luyện của tinh quái tinh châu kia tích phân quá thấp, ta lười chọn, xem ra trở về phải sửa lớp thật cẩn thận.”

Nhạc Vân cũng sắp vô lực, nói nhảm, tinh quái của cửu Châu chính là chương trình tu luyện bắt buộc của tu sĩ a, cũng chỉ có loại hồng bạch này của người mới có thể hóa thành tu vi, tu vi nhất định phải chọn... Cho nên tích phân đương nhiên thấp. Trên thực tế càng tích phân thấp, ngược lại càng trọng yếu!

Đang nói, bỗng nhiên lỗ tai Vương Lục khẽ động: “Có biến!”

Sau một khắc, không đợi bọn người Nhạc Vân nhiều lời, Vương Lục đã rút nhuyễn kiếm bên hông ra, khí chất cả người cũng trở nên lẫm liệt phi phàm.

Mà cho đến khi Vương Lục đã tiến vào trạng thái chiến đấu, Hoắc Dĩnh mới bỗng nhiên giật giật lông mày: “Sur huynh, đích xác có cái gì đó tới gần, vừa rồi đụng phải Lưu Vân Ti của ta, chẳng qua không phải là đại gia hỏa gì cả.”

“Vẫn nên cẩn thận một chút, rèn luyện không có việc gì a.”

Mà để Nhạc Vân nói như vậy, những người còn lại đang ăn trái cây cũng nhao nhao lên cảnh giác, đứng lên làm thành một vòng tròn, cũng phóng thích ra pháp thuật hộ thân mới học không lâu còn chưa thuần thục để chuẩn bị vạn toàn.

Nhạc Vân thấy thế, trong lòng lại thờ dài: vẫn còn quá non, mới bước vào Luyện Khí kỳ, pháp lực không đủ, bất kỳ một pháp thuật nào phóng thích đều phải cẩn thận, tránh cho lãng phí. Bây giờ được rồi, chỉ cần chiếu sáng pháp thuật đã có ba cái, pháp thuật cảnh giới cho biết tức thì một hơi phóng ra năm cái! Các ngươi không có đầu óc sao! Không nghe thấy Hoắc Dĩnh sư muội đã từng bố trí qua Lưu Vân Ti sao chứ?

Trái lại Vương Lục, căn bản vẫn là nhị phẩm rèn thể, chỉ cần rút kiếm ra, tương đương với việc có thể làm được, hoàn toàn sẽ không lãng phí!

Ài, chẳng qua đây cũng là ý nghĩa rèn luyện sao, cao thủ nhà ai cũng luyện từ cảnh giới đồ ăn ép mà ra. Hai năm trước khi mình tới Tiểu Thanh Vân, biểu hiện cũng không khá hơn là bao.

Đang nghĩ, Hoắc Dĩnh lại nói: “Xuất hiện, ngay ở phía trước!”

Đọc theo ngón tay Hoắc Dĩnh, một đầu kim mao tiểu thú dài đến ba thước tiến vào tầm mắt mọi người.

Tiểu thú kia xem ra có bảy tám phần tương tự với hồ ly, mặt nhọn đuôi dài, nhưng đôi mắt hồ ly lại đỏ thẫm như máu, lộ ra một cỗ khí tức điên cuồng quỷ dị.

Sau một khắc, con thú nhỏ kia nhào tới đám người! Tốc độ cực nhanh! Ngay cả Nhạc Vân và Hoắc Dĩnh cũng chưa kịp phản ứng!

Nhưng cuối cùng vẫn có người kịp phản ứng! Vương Lục cười lạnh một tiếng, nhuyển kiếm vung về phía trước, phịch một tiếng trầm đục! Đúng là võ bay con hồ ly kia!

“Chư vị sư đệ sư muội không cần hoảng hốt, xem sư huynh có thể bảo hộ các ngươi không!”

Sau đó Vương Lục không cần phải nhiều lời nữa, dù sao Nhạc Vân sư đệ đã dặn dò rồi, tiểu Thanh Vân địa giới này tinh quái khắp nơi. Mà tinh quái đây, từ trước đến nay không thể chỉ dựa vào thể tích để phán đoán thực lực, đừng tưởng tiểu hồ ly này không lớn, nhưng một người dám xung kích tiểu đội do bảy tên tu sĩ tạo thành, cái khuôn mẫu tinh anh an toàn nhất định phải được!

Bất quá không sao, trước tiên để cho ta học bá này đến chiêu cổ nó! Cho dù đánh không lại, phía sau còn có nhiều sư đệ sư muội như vậy! Ta coi mình là chiến xa mà!

Tâm niệm thay đổi thật nhanh, Vương Lục đã chân đạp lên dây tơ, tay múa Vân kiếm, cùng tiểu thú kia chém thành một đoàn!

Vừa tiếp tay, Vương Lục liền hít vào một ngụm khí lạnh, tinh quái không hổ là tinh quái, xa xa Vô Tướng Phong không phải con gấu ngu ngốc chỉ biết cầm cờ trắng ôm đầu ngồi chồm hổm kia có thể so sánh, đừng nhìn thể tích không lớn, nhưng tốc độ nhanh kinh người! Tuy rằng lần đầu tiên xung phong xuất kỳ bất ý mà võ trở về, nhưng kế tiếp, tiểu hồ ly này tựa như tia chớp màu vàng, cơ hồ lung lay mắt người ta!

Vương Lục không dám khinh thường - Đối với tinh quái mà nói, dưới tốc độ này, thường thường còn có lực công kích cao tương ứng. Nói cách khác hồ ly này sẽ không có tính công kích mạnh như vậy, gặp người liền bổ nhào! Mà đối với tinh quái loại nhỏ mà nói... Có thể xuất ra lực công kích đại khái là kịch độc. Một khi bị cắn một cái, cho dù chỉ là vết thương nhỏ bé, hậu quả cũng khó mà dự liệu!

Bất quá điều này còn không làm khó được Vương Lục, Tử Vi Nhuyễn Kiếm run lên, cùng là một đoàn kiếm quang chói đến làm người ta hoa cả mắt! Mà bước chân của Vương Lục mặc dù so với tiểu hồ ly còn nhanh lẹ tuyệt luân hơn xa, nhưng hai bước tiến lên, không thể ngăn cản tiểu hồ ly dù chỉ một tấc!

Tiểu hồ ly mấy lần trùng kích, rõ ràng tốc độ hơn xa đối thủ, nhưng bộ pháp kỳ diệu cùng kiếm quang màu tím lại xảo diệu phối hợp, luôn có thể ngăn trở đường đi của nó vào thời khắc mấu chốt, dù nó nhiều lần đột nhiên đổi hướng, nhưng như thế nào cũng không phá được vòng kiếm của đối thủ.

Mấy lần thử nghiệm nhưng không có kết quả, tiểu hồ ly hung tợn nhe răng với Vương Lục lên, huyết sắc trong mắt càng thêm nồng đậm, hiển nhiên là đã bị đánh ra hỏa khí, trừng mắt nhìn Vương Lục, mang theo vẻ bực bội và cừ hận.

Vương Lục Nhạo: cừ hận tốt, coi như xe quay phải kéo ỏn thù hận mới là hợp cách! Tiểu tử ngươi có bản lĩnh thì cứ tới tìm ta a! Ha ha ha!

Tiểu hồ ly đích xác nhận Vương Lục chỉ có một mình, vừa phát ra tiếng gào thét chói tai, vừa không ngừng nhe răng nhỏ, hướng Vương Lục khởi thiểm điện tập kích, ý đồ cắn xuống mấy khối thịt. Nhưng mà Triền Ti bộ cùng Nhu Vân kiếm của Vương Lục bá đạo cỡ nào, trong lúc nhất thời chỉ nghe một tràng âm thanh trầm đục vang lên, Tử Vi nhuyễn kiếm và tiểu hồ ly va chạm không dưới trăm lần, con hồ ly Thiểm Điện ngàn vạn lần cũng không làm gì được võng kiếm của đối phương!

Đương nhiên, trong quá trình cũng có chút không hoàn mỹ, Nhu Vân kiếm này là phương pháp giảm lực hóa lực nhất đẳng của thiên hạ, nhưng kỹ xảo không phát lực, nói cách khác là phòng thủ toàn bộ, không để lại một chút năng lực công kích nào, cho nên tiểu hồ ly tất nhiên không thể phá được phòng ngự của Vương Lục, Vương Lục cũng không có biện pháp nào đối phó với vật nhỏ này.

Thế nhưng không sao, những ưu điểm khác của Vương Lục lại không có, chỉ duy nhất trên phương diện sức chịu đựng cực kỳ tự tin, lúc trước còn không biết Nhu Vân kiếm, chỉ bằng một cái Triền Ti bộ đã có thể tiêu hao sức lực của Hùng mù trên Vô Tướng Phong, hiện giờ Tử Vi kiếm trong tay, tiểu hồ ly nguoi cứ chờ ta mệt chết đi được rồi ha ha ha!

Trong nháy mắt, một người một cáo đã giao phong hơn trăm hiệp, bất phân thắng bại! Mà Vương Lục nghiêm nhiên càng đánh càng hăng!

Ha ha! Quản lý nguoi là tinh quái cấp hai mấy, cũng chỉ như thế mà thôi! Các sư đệ sư muội phía sau không nên vội vàng động thủ, ta muốn đấu với con vật nhỏ này!

Cùng lúc đó, Nhạc Vân và các tiểu đồng bọn đều sợ ngây người!

Văn đệm run rẩy từ trong ống tay áo lấy ra một bản tinh quái chí cửu châu.

“Trọng Nguyệt Hồ, cấp một cấp bốn, linh hoạt động, thân thiết, không có tính công kích, khi vui vẽ đôi mắt chuyển sang màu đỏ, lộ ra răng nanh, công dụng chủ yếu: sủng vật...”

...

Kiếm quang như điện, tàn dương như máu. Vương Lục chiến đấu kịch liệt với tinh quái không biết tên, đã kéo dài không biết bao lâu, chỉ là mặt trời đã ngã về tây, màn đêm buông xuống.

Vương Lục không hồ là chân truyền Linh kiếm, phòng ngự hoàn mỹ, sức chịu đựng kinh người, chỉ dùng Triền Ti bộ, Nhu Vân kiếm liền đem động tác nhanh như thiểm điện của tiểu hồ ly kia ngăn cản dục tử. Tiểu hồ ly lúc đầu còn nhe răng nhếch miệng, cảm xúc phấn khích, nhưng sau mấy trăm hiệp kịch chiến, cũng trở nên hữu khí vô lực, tốc độ càng ngày càng chậm.

Mà mắt thấy đối thủ không ngừng suy yếu, Vương Lục cười ha ha một tiếng, tiến lên một bước liền chuyển thủ thành công: Tuy chưa học võ học công lực gì, nhưng đối phó một con tiểu hồ ly mệt mỏi rơi rụng thì còn dùng võ học gì? Một cước vào đầu là được rồi! Lúc trước đối phó Hùng mù có tác dụng cực lớn a! Ha ha ha!

Nhưng mà vừa cất bước, liền bị người ngăn lại.

Vương Lục vừa ngẩng đầu, chính là Nhạc Vân dẫn đội, vị nội môn đệ tử tư lịch khá sâu này hiện giờ sắc mặt xấu hổ, do dự nói: “Cái này, Vương Lục sư huynh, ta cảm thấy nên đi, tạm thời khoan dung đi.”

Vương Lục Nhạc: “Vừa rồi người còn nói đây không phải là du lịch, sao bây giờ lại trở nên đa sầu đa cảm thế? Tuy tiểu gia hỏa này tướng mạo đáng yêu, trên thực tế có khả năng ngầm giấu sát cơ, chúng ta phải kiên quyết khắc phục tình cảm thương tiếc đối với vật, lúc cần xuống tay thì xuống tay, cần phải biết thiên địa bất nhân lấy vạn vật làm chó rom...”

Nhạc Vân thật sự không có cách nào, chỉ có thể cười khô. Hai thiếu nữ Tiêu Dao phong cũng muốn nói lại thôi, một người luôn luôn bất hòa với Vương Lục, cũng rất muốn nói rõ: Người nha hoàn thật là trời đất bất nhân, đối mặt với một con thú cưng thú cưng thân thiết cũng có thể hạ độc thủ đánh một trăm hiệp với người ta! Mệt người thật vui vẻ!

Bất quá, lúc này nhiều người ở đây như vậy, nhất là hai sư huynh sư tỷ Nhạc Vân và Hoắc Dĩnh. Hắn tùy tiện khiêu khích đệ tử chân truyền, cho dù nhất thời miệng lưỡi có lợi, cũng không tránh khỏi bị chưởng hình trưởng lão ngày ngày trở nên ngu ngốc... Hai năm qua, hắn và vương lục quyết đấu vô số lần đều ản núp trong bóng tối, chưa bao giờ bắt kính với Vương Lục!

Cho nên, nhịn! Lão tử nhất định phải nhẫn! Cho dù lúc này bụng đã sắp cười vỡ, không cảm nguy hiểm cũng theo đó tăng vọt... Nhưng vẫn phải nhịn!

Bầu không khí trên sân quý đệ có bao nhiêu quý đệ, đối mặt với chiến công hiển hách của Vương Lục, mọi người thật sự là nói không nên lời, cuối cùng chỉ có Nhạc Vân hơi lớn tuổi dẫn đầu, lộ ra nụ cười nhạt nhẽo bí mật, miễn cưỡng xem như cho Vương Lục hưởng công.

“Ha ha, sư huynh, cái kia, thuật nghiệp có chuyên môn, người học thuật lĩnh vực tạo nghệ kinh người, đã rất đáng để kiêu ngạo rồi.”

“Ai, học bá quả nhiên không phải dễ dàng tu thành, sư huynh người vì lớp văn hóa hy sinh nhiều như vậy... Có thể nói là tấm gương giáo dục tốt nhất!”

Wương Lục cười ha hả: “Quá khen, khúc nhạc Tiểu Tiểu không đáng nhắc tới.”

Nhạc Vân ho khan một tiếng, nói: “Nếu cái kia... Nguy hiểm đã bị bài trừ, các sư đệ sư muội nên tranh thủ thời gian nhanh chóng nghỉ ngơi đi. Bắt đầu ngày mai, độ khó của chúng ta sẽ tăng lên một chút, mọi người cần phải chuẩn bị sẵn sàng.”

Sáng sớm ngày hôm sau, Nhạc Vân và Hoắc Dĩnh đánh thức mọi người, đoàn người lần nữa bước lên con đường rèn luyện. Mà ngày thứ hai rèn luyện, độ khó sẽ tăng lên rất nhiều.

Thứ nhất là Nhạc Vân không lưu tình chút nào tăng nhanh tốc độ, hơn nữa tiến vào khu vực Vọng Nguyệt Cốc, đường núi càng gian nan khúc chiết, tiến lên khó khăn gấp bội.

Thứ hai là Tinh quái của Vọng Nguyệt Cốc bắt đầu xuất hiện, trong đó thú cưng không có tính uy hiếp như Vọng Nguyệt Hồ

tất nhiên chiếm đại đa số, nhưng cũng có không ít, trải qua Nhạc Vân cân nhắc, cần phải cẩn thận đi vòng qua tồn tại cường đại —— chủ đề rèn luyện là ẩn núp và cầu sinh, cũng không phải là cứng đối cứng chính diện chiến đấu, hơn nữa kiến thức tuyệt thế thần công của Vương Lục, Nhạc Vân nhiều lần lo lắng sau quyết định chuyển rèn luyện này vẫn là không gia nhập thực chiến là hay nhất.

Nhưng mà, dưới điều kiện chiết khấu như vậy, tiểu đội rèn luyện vẫn kiên trì được! Trải qua ngày đầu tiên rèn luyện, theo lý thuyết mọi người đã kiệt sức, gân bủn cốt nhũn, nhưng thực tế đối với những tu sĩ trẻ tuổi rèn thể đại thành, dẫn khí nhập vào cơ thể mà nói, trải qua một ngày tôi luyện vừa vặn đem tiềm lực bình thường ngủ đông kích phát ra, không chế đối với lực lượng cũng càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Cho dù là Văn Bảo thoát nhìn vụng về nhất, trong quá trình leo núi cũng phảng phất linh hoạt hơn vài phần. Mà Nhạc Dao Dao có được địa linh căn, lại càng nắm giữ thần hành thuật trong thực tế, thoải mái thêm vào chính mình cùng Văn độn sư muội, trèo đèo lội suối như giẫm trên đất bằng.

Cứ như vậy, Vương Lục trước kia chiếm ưu thế, ngược lại theo kịp có chút cố hết sức. Mặc dù sức chịu đựng của hắn vô cùng, hơn nữa nhiều năm leo núi kinh nghiệm phong phú, nhưng chung quy chỉ là thuộc tính cơ bản của Đoán Thể nhị phẩm, Triền Ti bộ là bộ pháp chiến đấu đỉnh cao, lại không thể chân chính tăng lên tốc độ tiên bộ của một người, đi theo sau lưng một đám tu sĩ Luyện Khí dần dần khai khiếu, tự nhiên là áp lực núi cao.

Cho nên buổi tối ngày thứ hai, Nhạc Vân tìm một chỗ bí mật ở Vọng Nguyệt Cốc, chuẩn bị tổ chức nghỉ ngơi thì có chút khổ não.

Dựa theo kế hoạch trên hành trình, trải qua năm ngày rèn luyện này, tốc độ di chuyển hẳn là tăng lên như ngày nào cũng được. Từ Tiểu Thanh Vân đến Thanh Long hạ là ba ngày, trở về chỉ cần hai ngày, ngày cuối cùng là phải dốc toàn lực hành quân a. Đến ngay cả hắn là luyện khí lục phẩm thâm niên hắc bạch cũng phải đề cao tinh thần, những người khác càng không cần phải nói, không dùng tới sức bú sữa để tụt lại đội là ổn thỏa nhất!

Sau đó... Chiếu theo tình trạng này của Vương Lục, đừng nói bú sữa mẹ, ăn cái gì hấn cũng không theo kịp đâu! Dù sao kể từ đầu tới giờ, bọn nhỏ thí luyện này không cần phải chuẩn bị cho Đoán Thể Kỳ đâu! Nếu như không phải bởi vì thân phận chân truyền, Vương Lục căn bản không có tư cách gia nhập đội ngũ này!

Cái này thì làm sao đây? Nếu như theo quy định nghiêm ngặt mà nói, tự nhiên là tùy ý Vương Lục tự sinh tự diệt. Dù sao người không biết tự lượng sức mình tham gia lịch lãm chính là hấn, hậu quả đương nhiên cũng nên do bản thân hấn gánh vác.

Nhưng Nhạc Vân thật sự không muốn làm chuyện tuyệt tình như vậy, trên người Vương Lục cho dù có nhiều tranh cãi, cuối cùng vẫn là sư huynh đệ đồng môn, có thể chiếu cố, thì tận lực chiếu cố một chút, đây cũng là thời điểm khảo nghiệm năng lực dẫn đầu của gã mà, nếu xử lý tốt, nói không chừng trở về còn có thêm điểm tích lũy của môn phái...

Đang lúc suy nghĩ cân nhắc, đã thấy Vương Lục chủ động đi tới.

Nhạc Vân nhoèn miệng cười: “Vương Lục sư huynh, có gì chỉ giáo?”

Vương Lục nói: “Tiểu Nhạc à, dựa theo nhịp điệu hôm nay, ta cảm thấy ta căn bản không theo kịp đội ngũ.”

Nhạc Vân vội vàng lắc đầu: “Đâu có, sư huynh khiêm tốn quá, thật ra...”

Nói tới đây, sững sờ, thực ra cái gì a? Thật ra người là Đoán Thể Nhị Phẩm quả thật là theo không kịp a...

Nhạc Vân chung quy là một người phúc hậu, bản lĩnh nói dối chưa đủ, cuối cùng chỉ có thể xấu hổ cười ngây ngô tưởng tượng.

Vương Lục cũng không cho là đúng: “Cho nên ta cảm thấy, lúc này nên phóng tinh thần lên con chim ngọc để bay trước.”

Nhạc Vân sững sốt: “Chim ngọc bay trước?”

Vương Lục nói: “Chính là hiện tại các người nghỉ ngơi ở đây, ta xuất phát trước, chờ sáng sớm ngày mai các người lên đường rồi lại đến đuổi ta, chúng ta gặp mặt ta ở cổng Thanh

Long hạp. Quá trình truy đuổi kỹ càng ta có thể dùng một một một một mô hình đơn giản đến giải thích cho người, Tiểu Minh lấy tốc độ của bản thân xuất phát từ nhà, ba canh giờ sau Tiểu Minh mới dùng tốc độ Át...”

Nhạc Vân nào có tâm trạng nghe mô hình số học của Vương Lục, lúc này kinh sợ bạt tai nói: “Thế này sao được? Sư huynh người thật sự là mơ mộng hão huyền! Sau khi Tiểu Thanh Vân đến Vọng Nguyệt Cốc, nguy cơ khắp nơi, cho dù ta cũng không dám một mình hành tẩu, dù có Hoắc Dĩnh sư muội phối hợp mới có thể đảm bảo an toàn. Sư huynh người một mình lên đường, đây căn bản là chịu chết!”

Vương Lục giải thích: “Sẽ không, sư đệ người suy nghĩ nhiều rồi, ta nắm chắc có thể đưa ra đề nghị như vậy.”

“Ngàn toàn nắm chắc? Cầu giải thích!”

Vương Lục vì thế nói: “Là như vậy, vừa rồi ta quản văn chương sư muội mượn tinh quái của nàng, sau đó lật đại cục một lần, Vọng Nguyệt Cốc có thể gặp phải tinh quái, ta đã gần như hiểu rõ trong lòng, cho nên lộ trình tiếp theo sẽ rất an toàn.”

Nhạc Vân Mặc im lặng: Được thôi, ngài học theo việc bá bá ngài trâu bò, mới có Đoán Thẻ kỳ đã gặp qua là không quên được, đọc qua một lần sách là hiểu được tinh quái trong Thanh Vân phong... Vấn đề này có tác dụng quái gì đâu chứ!!? Ngài vẫn cho rằng tri thức chính là sức mạnh cơ à?!

Vương Lục Bàn buông tay: “Vậy người nói là thế nào? Hay là người công ta?”

Nếu quy tắc cho phép, Nhạc Vân thật sự muốn học thuộc lòng! Vấn đề là trừ phi tình huống bắt buộc, nếu không sư huynh dẫn đội tuyệt đối không thể trợ giúp bất cứ chuyện gì!

“Cái này... Thần hành thuật của Nhạc Hình Dao...”

Vương Lục xua xua tay: “Thôi dẹp đi, pháp lực của nàng chỉ có từng ấy đáng thương, cho mình và Văn Hoa thêm vào đã là cực hạn rồi, thêm một mình ta nữa, cẩn thận chu thiên nàng hỏng mắt.”

Nhạc Vân chỉ có thể cười khỏ. Đích xác, giới hạn trong tu vi, thần hành thuật căn bản không thể thực hiện, nếu có thể thành

công, vừa rồi hẳn cũng không cần khổ não!

“Cho nên, ta lên đường sớm mới là chính giải nha, thật không biết người xoắn xuýt cái gì.”

“...” Nói tới đây, đúng là Nhạc Vân không còn gì để nói, nhưng gã không định từ bỏ chủ trương của mình: “Xin lỗi sư huynh, ta không thể đáp ứng.”

“Mẹ kiếp, lời nói lúc nãy ta nói vô ích hả?!”

Hai người đang tranh chấp, chợt nghe thấy Hoắc Dĩnh lớn tiếng hô: “Mọi người cẩn thận! Có cái gì sắp tới gần rồi!”

Mọi người giật nảy mình, đứng bật dậy, có bố trí pháp trận, có pháp thuật gia trì, mặc dù vẫn còn bối rối nhưng đã sơ hiện chương pháp, tiến bộ trong một ngày như thế đủ khiến người ta vui mừng.

Nhưng sắc mặt Nhạc Vân lại ngưng trọng, không nói một lời, trường kiếm trong tay run nhẹ, biểu hiện ra chủ nhân đang khẩn trương cao độ.

Để cho an toàn, Hoắc Dĩnh đã cố ý đem Lưu Vân Ti vòng một đoạn đến trên ngón tay Nhạc Vân. Bởi vậy Hoắc Dĩnh phát giác được dị thường, Nhạc Vân cũng phát giác lần này tập kích không phải chuyện đùa.

Tinh quái của Tiểu Thanh Vân đa số tính công kích không mạnh, trừ phi tu sĩ tham gia nhằm vào lãnh địa hạch tâm của nó nếu không sẽ ít có tinh quái dám chủ động gây sự với tu sĩ. Nhưng mà lần này tinh quái đột phá Lưu Vân Ti đến đây rõ ràng là có chuẩn bị!

Vùng đất Vọng Nguyệt Cốc, tinh quái có tính công kích mãnh liệt như thế, Nhạc Vân chỉ biết là một loại... Mà khi gã nhìn thấy rừng cây xa xa rung động cành lá, một bóng xanh nhỏ bé mông lung bỗng nhiên thoáng hiện, lập tức ý thức được mình sở liệu không tệ!

“Cẩn thận, là Quỷ hầu!”

Vừa dứt lời, Hoắc Dĩnh đã giơ lên cao một thanh đoản kiếm màu vàng, kim mang sắc bén từ mũi kiếm bộc phát quét ngang tứ phương. Trong rừng cây bóng đen phát ra một tiếng hét

thảm bén nhọn, bóng xanh che lấp thân hình vụn vẹo một trận, bị xé rách một cái lỗ hồng, lộ ra hình dáng.

Đó là một con khí màu xanh sẫm toàn thân, làn da màu xanh sẫm, làn da như vỏ cây. Trong hai con mắt to lớn của nó toát ra hận ý và sát ý nhằm vào sinh linh, chính là Quỷ hầu trong miệng Nhạc Vân đã nói!

Quỷ hầu của Tiểu Thanh Vân, là sinh linh trong rừng thu nạp mộc tướng linh khí cùng oán khí người chết mà sinh, số một số hai tinh quái nguy hiểm, tuy hình thể nhỏ bé, lại am hiểu yêu pháp cổ thuật, hơn nữa có thể gào thét tụ chúng, điều khiển tinh quái khác, mỗi lần nhìn thấy một con quỷ hầu, đều ý nghĩa ít nhất đã bị bốn năm con tinh quái vây quanh!

Trước kia trải nghiệm rèn luyện của Tiểu Thanh Vân, hơn bảy thành thương vong có liên quan tới Quỷ hầu. Bởi vậy lúc nhìn thấy Quỷ hầu, hai gã tu sĩ tư chất thâm hậu lập tức toàn lực ứng phó.

Hoắc Dĩnh lấy kiếm quang ngũ hành kim kiếm phá Mộc tướng độn pháp của quỷ hầu, theo sát liền quần quanh Lưu Vân Ti, vô hình ti tuyên chôn ở bốn phía nhanh chóng tụ lại, cuốn chặt quỷ hầu bại lộ, tựa như một cái kén màu lam.

“Đi!”

Nhạc Vân phóng xuất phi kiếm ra, chính giữa kén lam, kiếm quang va chạm hóa thành một cơn gió mạnh, thúc đẩy kén lam bay về phương xa.

Quỷ hầu là tinh quái cấp hai cấp bốn cấp năm, không những có nhiều loại yêu thuật hộ thể, vỏ xanh ngoài cơ thể cũng cứng như sắt đá, không dễ dàng tru sát như vậy. Dưới tình thế cấp bách, hai gã tu sĩ luyện khí cấp sáu không có khả năng trong nháy mắt phát ra pháp thuật lôi đình vạn quân, lại có thể dùng pháp thuật nhỏ phối hợp với nhau, trục xuất Quỷ hầu ra khỏi chiến trường.

trục xuất quỷ hầu, Nhạc Vân và Hoắc Dĩnh trong lòng đều thờ phào nhẹ nhõm. Một loạt hành động vừa rồi, chính là tinh hoa công lực mà các tiền bối tổng kết ra sau bao nhiêu lần rèn luyện. Một khi gặp phải quỷ hầu, nhất định phải trục xuất nó ngay lập tức, sau đó mới đôi phó với khôi lỗi tinh quái nó sử

dụng. Bằng không giữ lại một quan chỉ huy giáo hoạt đa trí, độ khó chiến đấu sẽ tăng lên gấp bội!

Nhưng lần này, đám người Nhạc Vân thật sự vận khí quá thấp, tuy rằng Quý hầu bị đuổi đi, nhưng đám khôi lỗi do nó sử dụng vẫn còn ở đó! Hơn nữa lần này, thực lực đội ngũ khôi lỗi vượt xa mong đợi!

Thu hồi lưu vân ti xong, Hoắc Dĩnh sắc mặt trắng bệch: “Hai con thạch mộc viên... nhị cấp tam phẩm, chúng ta thật sự quá may mắn cho Nhạc Vân sư huynh a!”

Tinh quái cấp hai cấp ba, thực lực đã vượt qua tu sĩ luyện khí cấp sáu, mặc dù Nhạc Vân và Hoắc Dĩnh phối hợp với nhau có thể bù đắp thực lực không đủ, phần thắng cũng hơn sáu bảy phần, nhưng ở chỗ này tùy tiện khai chiến, biến số quá nhiều, phong hiểm không cách nào thừa nhận!

Nhạc Vân trầm giọng nói: “Không được địch lại... Ta ở đây ngăn cản, người mang các sư đệ sư muội rút lui trước, lần rèn luyện này phải dừng lại.”

Hoắc Dĩnh cũng không do dự: “Sư huynh bảo trọng.” Sau đó lập tức xoay người tiếp đón mọi người: “Tất cả mọi người gia trì thần hành thuật, theo ta trở về! Chỉ cần rời khỏi cuối Vọng Nguyệt Cốc, tự sẽ có pháp thuật cấm chế ngăn chúng lại!”

Vài tên tu sĩ trẻ tuổi cũng không tranh luận —— tại thời khắc khẩn cấp nhất định phải tuân thủ nghiêm ngặt chỉ thị của người lĩnh đội, nhiều một câu nói nhảm, môn phái chia chác vô cùng!

Mà bên kia, Nhạc Vân đang đối diện với hai con tinh quái cười mỉm hào phóng, từ trên lưng gỡ xuống hai thanh trường kiếm, cắm dưới chân.

“Lúc này phải cảm thấy may mắn vì bản thân đã hồi phục lại linh căn Kim Hòa Thổ rồi, ít nhất về phương diện phòng thủ còn có chút đặc biệt a...” Nhạc Vân cười, đưa tay vào một bình thuốc bên hông lau bờ môi, sau đó thổi một hơi thật mạnh vào.

Hai con thạch mộc viên đồng thời quay đầu, gắt gao nhìn thẳng Nhạc Vân. Cự viên này lấy Thổ mộc làm cơ sở, lực lượng lớn vô cùng, sinh mệnh lực ương ngạnh, nhưng mà suy

nghĩ hơi kém, rất dễ dàng sẽ bị nhiều loạn lực chú ý. Vừa rồi bôi phấn thịt thơm, cũng đủ để bọn nó coi mình là món ngon rồi.

Cự Viên gào thét vọt tới, mà khi tới gần mười bước, Nhạc Vân hét lớn một tiếng, hai tay nắm chặt trường kiếm trên mặt đất, pháp lực mãnh liệt trào ra!

Sau một khắc, một vòng tường thành do kim thạch tạo thành đột ngột từ mặt đất mọc lên, bao phủ toàn bộ một người và hai thú!

Nhạc Vân một mình ngăn chặn hai con Thạch Mộc Viên, bên kia Hoắc Dĩnh cũng không tiếc rẻ pháp lực, vì tất cả mọi người gia trì Thần Hành Thuật, trong lúc nhất thời mọi người cảm thấy thân nhẹ như yến, chân chân tràn đầy lực lượng không thể tưởng tượng nổi.

“Không nên lãng phí thời gian của Nhạc Vân sư huynh vì mọi người, theo sát mọi người không được tụt lại phía sau.”

Hoắc Dĩnh trầm giọng dặn dò, ánh mắt cũng không dám nhìn về phía lao tù hai đầu thạch thạch viên kia.

Tuy biểu hiện của Nhạc Vân sư huynh bình tĩnh, nhưng hẳn luyện khí lực phẩm đồng thời đối mặt với hai con tinh quái... nhất định là phải bất chấp tất cả liều mạng. Đáng hận chính mình lại là dị linh căn phong tướng, không am hiểu kiếm chế phòng thủ.

Đúng lúc này, tơ tằm Lưu Vân trong tay bỗng nhiên lại chấn động! Hoắc Dĩnh không thể tưởng tượng nổi mà nhìn về phía sau lưng, một thân ảnh khổng lồ từ trong rừng cây chậm rãi đi ra, đầu trâu, thân sư tử đuôi báo, hình thể giống như một con voi con, mỗi một bước đều làm cho mặt đất rung động rất nhỏ.

“Nhìn, Vọng Nguyệt hồng...”

Giờ khắc này, trong đầu Hoắc Dĩnh trống rỗng! Loại tinh quái cấp hai này, trước kia ở Thanh Long hạp đều là hung thú cường đại nhất, làm sao lại xuất hiện ở chỗ này? Chỉ là quý hầu, không có khả năng thúc đẩy được đại gia hỏa như vậy!

Bây giờ phải làm sao? Vọng Nguyệt Hồng là cấp hai cấp một, cho dù là tu sĩ luyện khí cấp bốn trong môn phái cũng không dám nói có phần thắng quá cao... Nếu đơn đả độc đấu, bản

thân có thể dùng ưu thế tốc độ để triển đấu, nhưng hiện tại bên người có năm tên sư đệ sư muội, một khi mình đi ra, tương đương với đem uy hiếp ném cho bọn họ!

Làm sao bây giờ!?

Trong bồng hoàng, chợt nghe người nào đó mở miệng.

“Ồ? Lại là loại Vọng Nguyệt hệ liệt? Thú vị, để chỗ này cho ta, ta muốn đấu riêng với nó!”

...

Trong ánh mắt kinh hãi muốn chết của Hoắc Dĩnh, một vị Hồng Bạch cầm trong tay nhuễn kiếm, thoải mái đi tới trước mặt ác thú đầu trâu.

“Ha ha, lại thấy Vọng Nguyệt hệ liệt, lớn như vậy, người là phụ thân của Vọng Nguyệt Hồ sao?”

Con mẹ người! Quái vật đầu trâu làm sao mới có thể sinh ra hồ ly chứ! Mẹ nó à? Đúng là hiếm thấy!? Người đúng là tên ngốc nhìn hai chữ Vọng Nguyệt nên cho rằng nó có quan hệ thân thích với Vọng Nguyệt Hồ., Cùng thuộc Tộc Vọng Nguyệt a!? Tinh quái chí mà người mượn từ một tấm đệm hoa văn kia rốt cuộc là đã nói cái gì! Mặc dù cùng là sinh ra ở Vọng Nguyệt Cốc, nhưng chênh lệch giữa Vọng Nguyệt Hồng và Vọng Nguyệt Hồ, thật giống như người so với đầu óc con người bình thường vậy! Cách biệt một trời một vực!

Trong lòng Hoắc Dĩnh không biết nổ vang bao nhiêu tiếng rít gào, hiện tại nàng đã chân chính lý giải Nhạc Vân sư huynh, đối mặt với vị đệ tử chân truyền này khiến nàng đau đầu, quả thực đầu đau muốn nứt ra a.

Quả nhiên, trên Vô Tướng phong, thiên nhiên chính là tử địch của môn hạ Phiêu Miêu Phong, sư phụ đại nhân hoàn toàn không nói sai.

Nhưng bất kể thế nào, quyết không thể để cho một mình hấn đối mặt với Vọng Nguyệt Hồng, căn bản là chịu chết! Hoắc Dĩnh chuyển động Lưu Vân Ti, ý đồ như pháo chế quý hầu, cuốn lấy một chân của Vọng Nguyệt Hồng. Nhưng cự thú kia cảm giác có dị vật dính thân, chỉ là run thân thể, Lưu Vân Ti liền không thể cuốn lên được.

Hoắc Dĩnh thầm thở dài một tiếng —— đẳng cấp song phương quả nhiên là kém quá nhiều, mà pháp thuật phong tướng mình am hiểu hoàn toàn bị đối phương khắc chế, vì kế hoạch hôm nay cũng chỉ có thể dùng Ngũ Hành Kiếm, bằng vào lực lượng ngũ hành trên pháp khí du đấu cùng đối thủ.

Nhưng mà cùng lúc đó, Vương Lục căn bản không cho Hoắc Dĩnh thời gian tế kiếm. Gã tiến lên hai bước, dán sát đến chỗ cách Vọng Nguyệt hồng chưa đầy năm bước. Tử Vi nhuyển kiếm từ dưới vạch ra một đường cong, chính là thức mở đầu của Nhu Vân kiếm pháp.

Nó cúi đầu nhìn Hồng Bạch đang tiến tới gần, theo bản năng của dã thú thì Nhóc Tỳ không hề có uy hiếp gì, cho nên nó cũng không chú ý nhiều đến, chỉ tùy ý huy động chân trước chuẩn bị đẩy lùi Nhóc Tỳ.

Nhưng đám người Vương Lục động trước, gần như cùng lúc với Vọng Nguyệt hồng, dưới chân Vương Lục khễ điếm, thân hình như gió, nhẹ nhõm vòng qua trao kích, xông đến trước ngực đối phương!

Ngực bụng là nơi yếu hại, lần này Vọng Nguyệt hồng cũng không cách nào bình tĩnh được nữa, thân thể khổng lồ mãnh liệt xông về phía trước, muốn đem đối thủ đánh vỡ, nhưng Vương Lục lại như cá bơi lặn tránh đi, không thể tưởng tượng nổi điều chỉnh tâm trạng thật cẩn thận, trực tiếp vòng qua bên cạnh thân thể, kiếm quang Tử Vi Nhuyển Kiếm trực tiếp uy hiếp đến chỗ yếu hại bên cạnh!

Tuy rằng Vọng Nguyệt Hồng không nổi danh với thân hình linh động, nhưng chưa từng chật vật như thế, liên tục bị người tới gần chỗ yếu hại, con cự thú này cảm nhận được uy hiếp kịch liệt, lập tức con người đỏ lên, nghiêm nhiên muốn xuất ra bản lĩnh thật sự.

“Vương Lục, mau lui ra!”

Phía sau, Hoắc Dĩnh không thể làm gì cao giọng hô lên, pháp thuật tế luyện Ngũ Hành Kiếm trong tay nàng còn chưa hoàn thành, đồng thời nàng còn phải bảo hộ các sư đệ sư muội khác, thật sự không thể quan tâm đến Vương Lục.

“Ha ha, sư muội không nên kinh hoảng, tên ngu xuẩn này không làm gì được ta.”

Sau một khắc, cái đầu trâu cự lớn kia hướng về phía trước ngẩng lên, một tiếng gầm gừ khó có thể diễn tả bằng lời cuộn cuộn mà đến!

“A a...” Hoắc Dĩnh biến sắc, Ngũ Hành Kim Kiếm trong tay lập tức ném qua một bên, đổi ra Ngũ Hành Mộc Kiếm, toả ra một mảnh hào quang màu xanh lá, bảo vệ chính mình và người phía sau.

Dù như thế, vài sư đệ sư muội vẫn bị sóng âm cuộn cuộn chấn động, từng người sắc mặt trắng bệch, lay động không ngừng, mà kiếm quang Mộc tướng Hoắc Dĩnh cũng lung lay sắp đổ.

“A a a a a!”

Cự thú gào thét lại là không ngừng nghỉ, càng ngày càng kéo dài. Vọng Nguyệt Hồng này sở dĩ có thể trở thành bá chủ của Vọng Nguyệt Cốc, dựa vào uy lực của tiếng gầm gừ này!

Loại khí huyết dao động này, thậm chí chấn nhiếp ba hồn sáu phách, trực tiếp tác động đến thân thể, không bị bất cứ pháp thuật nào ngăn cản, một khi bị vận chuyển đến cực hạn, thậm chí có thể phá tan kim liệt thạch, cũng chỉ có cự thú giống như con ma mút ở Băng Phong Cốc lúc trước mới có thể ngăn cản. Các tu sĩ trẻ tuổi mặc dù pháp lực không tầm thường, thể chất cũng trải qua rèn luyện của Đoán Thể kỳ, nhưng cuối cùng vẫn không thể so đầu với yêu thú tinh quái, nhất thời bị chấn động đến mức tâm thần dao động, khí huyết bốc lên.

Tuyệt kỹ Vọng Nguyệt Hồng không phải là tà pháp yêu thuật, mà là dị năng trời sinh, cho nên Hoắc Dĩnh dùng đủ loại thủ đoạn khắc chế yêu thuật cũng không được, chỉ có thể bằng vào Mộc Tương Linh Kiếm miễn cưỡng bố trí ra một cái Tuyệt Phong trận, miễn cưỡng triệt tiêu vài phần uy lực, nhưng thuật không đúng bệnh, hiệu quả thực sự có hạn.

Cũng may các sư đệ sư muội cũng coi như khá cố gắng, Nhạc Hình Dao dùng Ninh Thần thuật, Chu Tần gia trì hoạt huyết thuật cho mọi người, ngay cả khi nghe nói bảo vật cũng khiến người ta kinh ngạc mà phóng ra nham thạch cố thể, mặc dù có chút không đúng bệnh, nhưng có còn hơn không.

Mấy người nỗ lực chống đỡ, từng bước rút lui về sau, tình thế vẫn như cũ không thể lạc quan, về phần Vương Lục bản nhân trực tiếp hét lên... Hoắc Dĩnh hầu như không dám suy nghĩ.

Khoảng cách gần như vậy, không hề ngăn cản, chỉ là Đoán thể nhị phạm... Cho dù tan xương nát thịt cũng không có gì lạ,

nhưng hận chính mình chung quy không thể bảo hộ tất cả mọi người, làm một trong những người dẫn đầu, sự hối hận vô cùng mãnh liệt trào ra, nương theo từng đợt sóng, ép đầu Hoắc Dĩnh không ngừng lên nổi, đầu gối cũng dần dần quỳ rạp xuống đất.

Nhưng đúng vào lúc này...

“Mẹ kiếp, Ly Lập Xuân còn nửa năm người còn gọi cái rắm à!”

Àm!

Sau một khắc, tiếng gào thét im bật, Hoắc Dĩnh ngẩng đầu, chỉ thấy Vọng Nguyệt hồng che mũi, ngửa mặt lên trời rên rỉ, một dòng suối máu từ mũi mãnh liệt chảy ra!

Vương Lục thu hồi chân phải vàng, vẻ mặt khó chịu nhấc Tử Vi Nhuyễn Kiếm trong tay lên: “Cái đồ ngu này, bản lĩnh đánh nhau không tốt lắm, còn có cấp độ chuyên gia, muốn đánh thì phải?”

Vọng Nguyệt Hồng mặc dù nghe không hiểu tiếng người, nhưng cũng biết đối phương đang làm gì, miệng há to, tiếng gầm gừ mãnh liệt hơn đang chuẩn bị đến cổ họng.

“Ác ộc úc úc!”

“Mịa, chưa xong đúng không?!”

Khi tiếng gào thét của Vọng Nguyệt gầm lên, thân thể không thể khống chế, Vương Lục vì thế theo sát lại đá một cước vào trên mũi, vừa chuẩn vừa độc, kích động tràn ngập của Vọng Nguyệt Hồng nhất thời hóa thành một tiếng nức nở.

Lúc này Vọng Nguyệt hồng thật lòng quỳ xuống... Tên gia hỏa này lại có thể miễn dịch rít gào! Hoàn toàn không khoa học! Trước kia trong Vọng Nguyệt Cốc, chưa từng thấy qua nhân vật nào dám can đảm đối mặt trực tiếp rít gào, vô luận là Quỷ Hầu tụ tập chúng, hay là ngẫu nhiên đến đây lịch luyện... Trừ phi những tu sĩ cường đại chỉ nhìn một cái là có thể nhìn ra linh khí nồng đậm, cường hãn vô cùng, nếu không tiếng gào thét chung quanh, cho tới bây giờ đều thuận lợi.

Mà đừng nói là Vọng Nguyệt rống, Hoắc Dĩnh ở phía sau xem cuộc chiến cũng cảm thấy cảm như muốn trật khớp! Dưới loại

khoảng cách đó, ngửa mặt nhìn mặt mà rít gào, cho dù là Nhạc Vân sư huynh lấy linh khí từ kim thạch để cường hóa thân thể cũng phải trọng thương, Vương Lục thế mà hoàn toàn không có việc gì! Hấn rõ ràng mới chỉ có Đoán thể cấp hai chứ, thân thể sao có thể rắn chắc như vậy!

Chẳng lẽ đây là khác biệt giữa đệ tử nội môn và đệ tử chân truyền sao? Sư phụ ta cũng muốn truyền!

Mà dưới ánh mắt khó tin của Hoắc Dĩnh, Vương Lục lại một lần nữa đẩy nhu vân kiếm pháp và Vọng Nguyệt ra, cự thú đầu trâu giương nanh múa vuốt, hoàn toàn không làm gì được tổ hợp của thiên ti bộ cùng Nhu Vân kiếm, bị Vương Lục làm đầu văng mắt hoa, ngẫu nhiên trúng một trảo, đối phương cũng có thể chặt đứt đại bộ phận lực đạo, không hề bị tổn thương chút nào.

Mà mỗi khi nó muốn ngửa đầu gào thét, lại thường thường bị Vương Lục nắm lấy cơ hội giẫm một cước vào cửa...

Giấy dựa mấy hiệp, cuối cùng Vọng Nguyệt hồng cũng chịu phục, dùng móng vuốt hít một cái mũi rồi xoay người bỏ chạy!

Ai ngờ Vương Lục lại không buông tha: “Ai da? Đắc tội với Vương Lục rồi còn muốn chạy? Ngay cả cửa cũng không có!”

Dừng tay, vừa lúc ngửa ra nắm chặt sau lưng Hồng Nguyệt, khí lực không lớn, lại hơn mười trường hợp xảo diệu, làm cho con cự thú kia trọng tâm không dừng lại, bịch một tiếng ngã xuống.

Vương Lục lập tức nhảy lên phía trước, Tử Vi nhuyển kiếm trực tiếp dựng thẳng lên... Trước khi hạ thể của Vọng Nguyệt gầm rú, con cự thú này nhất thời không nhúc nhích, tựa như pho tượng.

“Chật chạt, chạy đi, tiếp tục chạy a! Chạy rồi người sẽ thấy thoải mái a.” Vương Lục cười hắc hắc, đưa tay vỗ vỗ phía sau lưng của Nguyệt Đễ cơ bắp cuộn cuộn, sau đó thu hồi Tử Vi Nhuyển Kiếm.

Nhưng Vọng Nguyệt Hồng thật sự là không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa, thành thành thật thật quỳ rạp trên mặt đất, xoay người dùng một đôi mắt trâu nhìn Vương Lục, chờ xử lý.

Mà đúng lúc này, lồng giam mà Nhạc Vân dùng Kim Mộc song kiếm dựng lên cách đó không xa rốt cuộc cũng không chịu nổi gánh nặng, sụp đổ.

Hai con thạch mộc viên rít gào xé lồng giam, phá đất chui lên, mà chính giữa lồng giam là Nhạc Vân đã nửa quỳ trên mặt đất, máu nhuộm đạo bào.

Hoắc Dĩnh giật nảy mình: “Sur huynh người sao rồi?”

Nhạc Vân miễn cưỡng mở mắt ra, kinh sợ nói: “Các người sao còn chưa đi??” Vừa nói xong, nhìn thấy bóng Ngưu Đầu Quái, lập tức lại phun ra một ngụm máu.

Vương Lục thấy thế, giơ tay lên liền tát mặt trắng một cái: “Chết tiệt, đồ ngốc nhà người sao lại phát triển khó coi như vậy, dọa sư đệ ta đến hộc máu rồi!”

Vọng Nguyệt hồng thành thật, sau đó dùng mắt trâu cẩn thận từng li từng tí mà nhìn Vương Lục —— dù sao bàn tay của hắn cũng không đau, chỉ cần đừng cảm nhuyển kiếm ngấm hạ thể của mình là tốt rồi.

Vương Lục đưa ngón tay chỉ phía trước: “Người đi đem hai con khi ngốc bên trong cho ta một ngày.”

Vọng Nguyệt Hồng mặc dù không hiểu tiếng người, nhưng cũng đoán được dụng ý của Vương Lục, vừa lúc trong lòng buồn bực, giết hai con khi ngu xuẩn kia đến hả giận! Lúc này hai tay đâm xuống đất, rít gào muốn xuất kích.

“Móa nó, nhớ ăn không nhớ phải không? Gọi là lông à!”

Vọng Nguyệt hồng lấy mũi An An chạy tới, cùng Thạch Mộc Viên chém giết thành một đoàn.

Tuy rằng sát chiêu mạnh nhất không dám dùng loạn, nhưng chỉ bằng vào thân hình cường tráng của Nguyệt Hồng đã đủ để sánh ngang với thạch mộc viên. Mà cự viên thấy Vọng Nguyệt gầm, cũng thâm sinh sợ hãi, không thi triển được quyền cước, lấy hai địch nhưng không chiếm được thượng phong.

Mà lúc này, đám người Hoắc Dĩnh tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội, một trận phi kiếm pháp thuật phóng loạn, phối hợp với tiếng gầm đánh hai con viên hầu bầm dập mặt mũi, ôm đầu cầu xin tha thứ.

Không bao lâu, trước mặt mọi người có một con Vọng Nguyệt gầm lên, hai con Thạch Mộc Viên song song quỳ trên mặt đất yên lặng lắng nghe, Hoắc Dĩnh đỡ lấy Nhạc Vân bị thương, cảm giác mình như rơi vào trong mộng, lúc này bóng lưng một vị hồng bạch nào đó, lộ ra vô cùng cao lớn.

Chân truyền không hổ là chân truyền, tuy rằng ngay cả Vọng Nguyệt Hồ cũng thắng được gian nan, nhưng đối mặt với Vọng Nguyệt Hồng lại có thể đánh ra kỳ tích, chỉ là hiện tại mình cũng không nghĩ ra, vì sao công kích sóng âm không gì không phá kia lại không có hiệu quả với hắn? Chẳng lẽ là Ngũ sư thúc luôn bản cùng để lại cho hắn bảo bối gì?

“Khục... Không phải, bởi vì cơ bản công của hắn còn vững chắc hơn bất kỳ ai trong chúng ta.”

Nhạc Vân vừa ho ra máu vừa giải thích cho Hoắc Dĩnh cùng những người khác: “Trọng Nguyệt Hồng, sóng âm công kích trực tiếp tác dụng lên thân thể con người, khó có thể bị pháp thuật giảm bớt. Mà những tu sĩ Luyện Khí như chúng ta trước khi Trúc Cơ, thể chất so với võ sư Tiên Thiên thì có hạn., Cho nên nàng mới không chịu nổi. Nhưng nếu là những đại tông sư võ học luyện võ đến huyết khí cốt tủy, có thể thoải mái ngăn cản tiếng gầm thét của Vọng Nguyệt.... Cho nên, đây chính là một loại tu sĩ khó đánh, đại tông sư võ học ngược lại rất tinh quái. Vương Lục sư huynh cũng không phải thực lực sâu không lường được., Chẳng qua thể chất của hắn cường đại, đã vượt xa chúng ta... Ai, khó trách sư phụ nói không cần hao tâm tổn trí chiêu cố hắn. Hóa ra sớm đã nhìn ra, sư huynh chân truyền căn bản không cần người khác chiêu cố...”

Vài tên hắc bạch lam bạch tuổi còn trẻ nghe cái hiệu cái không, không hiểu cái gì. Chỉ là một lát sau Hoắc Dĩnh lại đưa ra nghi vấn: “Nhưng tốc độ cùng lực lượng của hắn đích xác chỉ là Đoán thể nhị phẩm, chẳng lẽ hắn một mực che dấu thực lực?”

“Không, ta nghĩ cái này chắc là có liên quan đến công pháp hắn tu hành, Ngũ sư thúc trong truyền thuyết am hiểu phòng thủ, cho nên... Cho dù các thuộc tính khác chỉ là Đoán Thể nhị phẩm, nhưng năng lực phòng ngự và sinh mệnh lực đã vượt xa rồi.”

Nói tới đây, Nhạc Vân cười khở một tiếng: “Mặc dù nói như vậy có chút chua xót, nhưng nếu như đối phương không phải là Vọng Nguyệt hứ, Thạch Mộc Viên loại tinh quái dùng cứng đối cứng này, mà là Quý hầu các loại. Vương Lục sư huynh sợ là căn bản không thể nào đối phó. Thực lực của hắn cũng không phải nói là cách biệt một trời một vực với những người khác, mà là đụng phải đối thủ thích hợp nhất. Mọi người không cần vì vậy nản lòng, biểu hiện một đường này đã vượt qua sự mong đợi của ta.”

Vì vậy mấy tên Lam Bạch cùng Hắc Bạch lập tức tìm về vài phần tin tưởng: Không phải chúng ta quá vô năng, mà là Hồng Bạch gì đó quá biến thái!

“Nhưng bộ dáng hiện tại, rèn luyện đã không thể tiếp tục... Rất xin lỗi vì ta mà liên lụy tới mọi người, khụ!”

Nhạc Vân vừa nói, vừa hộc máu, tuy vừa rồi sư muội đã cho hắn uống thuốc nhưng không thể lập tức thấy rõ. Mà thiếu đi đội trưởng máu chốt, đoàn người cũng chỉ có thể rời khỏi rèn luyện.

Mấy sư đệ sư muội vội vàng an ủi: “Sư huynh nói gì vậy, nếu không phải huynh liều mạng ngăn hai con cự viên lại, chúng ta đã sớm xong đời rồi.”

“Vẫn là cảm tạ Vương Lục sư huynh đi, nếu không phải hắn ngăn cản được ánh trăng thì chúng ta không ai chạy thoát được đâu.”

Wương Lục khoát tay áo: “Cảm ơn thì không cần, nhưng vấn đề hiện tại là Nhạc Vân sư đệ bị thương nặng như vậy, chúng ta làm sao trở về đây?”

Nhạc Vân do dự một lát: “Theo lý thuyết một khi xảy ra chuyện gì nghiêm trọng có thể cầu viện sư môn, nhưng...”

Nhưng cao nhân sư môn cũng không thể đến nhanh như vậy cho nên không cách nào cứu cấp. Thứ hai, một khi linh phù cầu viện đánh ra, lần rèn luyện này thu được tích phân của tất cả mọi người sẽ giảm đi rất nhiều, thậm chí đội trưởng còn bị khấu trừ.

Đương nhiên, bây giờ cũng không phải là lúc để ý đến tính số, Nhạc Vân lấy ra linh phù cầu viện, muốn dùng pháp lực để

khu động.

“Chờ một chút.” Vương Lục đưa tay ngăn lại một chút: “Nhạc Vân sư đệ, lá bùa này... Có thể chỉ định đối tượng cầu viện không?”

Nhạc Vân gật đầu: “Ừm, hiện tại chỉ định là sư phụ đại nhân, làm sao vậy?”

“A, ta cảm thấy chuyện này không nhất thiết phải kinh động nhị sư bá, mấy vị trưởng lão sư môn đều có sự vụ riêng phải làm, không bằng tìm người rảnh rỗi đến.”

“Người rảnh rỗi?”

“Ừm, ví dụ như sư phụ ngu ngốc kia của ta.”

“Ha ha!?” Nhạc Vân giật nảy mình, “Ngũ, Ngũ sư thúc!? Vậy sao có thể!?”

Vương Lục cười khỏ: “Cũng không đến mức không đáng tin cậy như vậy, dù sao cũng là kim đan mà, hơn nữa gần đây đang nhàn rỗi nhàm chán, vừa vặn để nàng làm chút việc đứng đắn, cống hiến cho môn phái.”

Nhạc Vân và Hoắc Dĩnh nhìn nhau, trong lòng đều không nắm chắc được chủ ý, loại chuyện này môn phái cũng không có quy định rõ ràng gì. Vương Lục nói cũng có đạo lý riêng, nhưng trực giác chung quy vẫn cảm giác không ổn.

Cuối cùng vẫn là Nhạc Vân cắn răng: “Lần này nhờ có Vương Lục sư huynh, mạng này của ta mới giữ được, nếu sư huynh đã mở miệng, ta còn có lời gì để nói?”

Vì thế hắn thay đổi mấy chữ trên linh phù, lại dùng pháp lực quán thâm kích, nhất thời một đạo kim quang phóng lên cao, hướng phương xa bay đi.

...

Qua thời gian đại khái một nén nhang, cô gái áo trắng chân đạp phi kiếm từ xa, tay cầm linh phù cầu viện bay nhanh đến.

Thời điểm đến gần Thanh Vân phong, một màn hào quang như có như không phảng phất như chớp động một chút, nhưng linh phù màu vàng trong tay nữ tử rung lên, màn hào quang liền biến mất không thấy.

Một lát sau, phi kiếm hạ xuống, vài tên hắc bạch lam bạch nhất tề hành lễ: “Bái kiến ngũ sư thúc!”

“Không cần khách khí.” Bạch y nữ tử nhìn mọi người, lại nhìn tam tinh quái quỳ thành một hàng, không khỏi cười nói: “Tình hình cũng không tệ lắm, gặp phải đội hình thế này mà không xuất hiện thương vong quá thảm trọng.”

Nhạc Vân nói: “Nhờ có Vương Lục sư huynh đại hiển thần uy.”

“A, người là... Nhạc Vân, người thứ tư nhập môn hơn bốn năm?” Nữ tử chăm chú đánh giá tên đệ tử nội môn trẻ tuổi này một phen, sau đó lại nhìn đồng hài cốt còn lưu lại trong lồng giam Kim Thạch, nói: “Nhị sư huynh lúc trước nói người là chịu hy sinh, chịu khổ tu sĩ, đích xác không nói sai, hi sinh một mình yểm hộ sư đệ sư muội rút lui, làm người dẫn đường, dũng khí của người đáng được khen ngợi.”

Nhạc Vân trong lòng vừa mừng vừa sợ, nghe đồn ngũ sư thúc này luôn luôn bất hòa với Phiêu phong, mặc dù thường ngày ít tiếp xúc, nhưng luôn cho rằng sẽ là trường bối không dễ nói chuyện, lại không muốn khen ngợi mình như thế!

“Bất quá...” Nữ tử chuyển đề tài, nói tiếp: “Nếu chịu hy sinh là chuyện tốt, nhưng hy sinh vô vị có thể miễn thì miễn. Người nên biết, với thực lực của mình mà đối mặt với hai con thạch mộc viên, trọng thương cũng có thể tính là may mắn, như vậy vì sao không liên thủ với Hoắc Dĩnh?”

Nhạc Vân giải thích: “Bởi vì lúc ấy không đoán được năng lực của Vương Lục sư huynh, mà các sư đệ sư muội phải có người chăm sóc, cho nên ta an bài Hoắc Dĩnh sư muội đi...”

“Nhất định phải có người chăm sóc? Quả thực ngu xuẩn! Đám người các ngươi là người dẫn đường, không phải là bảo mẫu của bọn tiểu quỷ này! Rèn luyện của Linh Kiếm phái không phải là trò chơi kinh vô hiểm, không thực sự trải qua khảo nghiệm sinh tử, ngày sau đi ra sơn môn bọn hấn sẽ chết nhanh hơn! Ngươi cho rằng gặp phải hai con thạch mộc viên cùng một con Vọng Nguyệt gằm thì rất khó khăn sao? Lúc trước ta và một đám người của sư phụ ngươi đã gặp khó khăn rồi., Thời điểm bị Linh Kiếm phái coi như là khảo nghiệm huấn luyện ngoại phái, đồng thời hơn một trăm sư huynh đệ cùng kỳ chỉ còn lại có mười người, đó mới là thí luyện chân chính, các ngươi kém xa lắm!”

Một loạt lời nói khiến Nhạc Vân mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vả lại không nói tới bản thân đã làm rất nhiều công việc vượt qua quy định của sổ người dẫn đường... chỉ riêng câu nói của vị sư phụ kia từ trước đến nay vẫn không rõ ràng, hạng mục quản lý huấn luyện mà ngậm miệng không nói thì đã khiến hấn sờn hết cả gai ốc rồi.

“Được rồi, lần rèn luyện này ngươi biểu hiện cuối cùng cũng không tệ, ta sẽ không nhiều lời với ngươi. Những người khác cũng giống như vậy, mặc dù theo ta thấy các ngươi còn non lắm, bất quá con đường tu tiên tổng quy là từng bước một đi ra. Lần rèn luyện này đến đây thôi, tuy rằng hơn phân nửa đường còn lại chưa đi, nhưng các ngươi cũng đã trải qua rồi.”

Nữ tử nói xong, tay biến ra vài thanh trúc kiếm xanh biếc: “Một người ôm một thanh đi, ta đã đặt sẵn chỗ cho các ngươi rồi, ngay tại Tứ Tượng phong.”

Tứ Tượng Phong là nơi tiếp theo của Linh Kiếm Thập Nhị Phong, bốn phương tám hướng thông suốt, thiết kế như thế cũng thỏa đáng. Đám người Nhạc Vân gật đầu nhẹ, chia ra ôm lấy kiếm trúc, muốn rời khỏi.

Nhưng lúc sắp đi, lại thấy bản thân Ngũ trưởng lão không có ý đi đâu, Vương Lục cũng yên lặng đứng bên cạnh nàng. Nhạc Vân trong lòng tò mò, lẩm miệng hỏi một câu: “Ngũ sư thúc, các ngươi không đi sao?”

Nữ tử sững sốt một chút, lập tức ho khan một tiếng: “Là như vậy... Trong Vọng Nguyệt Cốc đồng thời xuất hiện nhiều tinh

quái như vậy, hơn nữa cố ý nhằm vào các người tu sĩ rèn luyện, sợ rằng sự tình có kỳ quặc, vạn nhất là cấm chế pháp thuật Thanh Vân Phong xảy ra vấn đề, vậy thì họa vô cùng. Cho nên ta muốn cùng Vương Lục làm cấm chế phụ cận kiểm tra một chút, coi như là hiện trường giảng bài.”

Vì vậy đám người Nhạc Vân lập tức cảm khái, chân truyền không hồ là chân truyền, cho dù sư phụ không đáng tin cậy như thế, cũng nhiều thêm cơ hội học tập hơn các đệ tử khác... Chẳng trách mới rèn thể nhị phẩm đã có năng lực nhìn trăng gầm, thật là khiến người ta hâm mộ ghen ghét a.

Hơn nữa Ngũ trưởng lão thoát nhìn cũng không có tin đồn xấu như vậy, chẳng những chiếu cố bọn tiểu bối, hơn nữa còn cần nhắc đến cấm chế pháp thuật nơi đây an toàn, thật sự là điển trạng tử mĩ phụ trách!

Bọn người Nhạc Vân ánh mắt đầy sùng kính, ngự lục quang rời khỏi Thanh Vân phong. Sau khi thân ảnh mấy người biến mất trong biển mây, nữ tử áo trắng bật cười khanh khách.

“Ha ha, bọn họ thật sự tin tưởng!”

Mà Vương Lục ở một bên thì lại nhún vai: “Bắt nạt mấy tiểu mao hài tử thì có gì phải kiêu ngạo chứ? Chẳng phải bây giờ môn phái đều có quy củ sao, bị người lừa thì không tính là hổ... Bằng không thì ta còn ngại lừa Nhạc Vân Hậu đạo nhân kia. Bất quá trước tiên vẫn là nên nghĩ xem sau này trở về ứng phó với đám người chương môn đi.”

Nữ tử vô cùng tin tưởng vỗ vỗ ngực đầy đặn: “Đương nhiên là chống chế đến cùng! Muốn tiền không có, đòi mạng cũng không cho, xem người còn có thể thế nào?”

“... Sư phụ, hỏi người về vấn đề đệ tử chân truyền.”

“Ừm, nói đi.”

“Nếu như sư phụ của đệ tử chân truyền bị hủy bỏ tư cách trưởng lão, như vậy thân phận chân truyền của đệ tử này có giữ lại hay không?”

“... Mẹ kiếp, đừng có vô tự tin với ta như vậy, loại chuyện nhỏ nhặt này sao có thể dao động đến vị trí trưởng lão của ta... Ừm, chắc là không phải đâu.” Nói đến sau này, bản thân Ngũ

trưởng lão cũng có chút chột dạ: “Cho nên chúng ta vẫn là nhanh lên một chút đi.”

Nói xong, Ngũ trưởng lão gọi Thúy Trúc Kiếm ra, đưa tay kéo Vương Lục lên: “Học viên về thảo dược học tập trung tinh thần, cơ hội hiếm có, từng giây từng phút cũng không thể lãng phí.”

“Ha ha, người cũng biết cơ hội khó có được a, nếu không có ta giúp người, một trăm năm nữa người cũng đừng mong được vào Thanh Vân phong này! Cho nên người muốn cảm ơn ta như thế nào?”

Sư phụ vô cùng hào sảng: “Năm năm!”

“Thành giao, bắt quá tìm Chu Quả trước.”

“Được, vật kia ta cũng có nhu cầu, chúng ta hái một lần là đủ rồi!”

Trong lúc cười dài, Thúy Trúc Kiếm ở Vọng Nguyệt Cốc tung hoành ngang dọc, trong giây lát đã tiến vào Thanh Long hạp! Thanh Long hạp cũng là nơi có sản vật phong phú nhất trong Tiểu Thanh Vân Địa Giới, linh thảo tam tứ phẩm phải cúi xuống nhặt.

Đương nhiên, tương ứng là số lượng tinh quái chiếm giữ ở đây cũng nhiều nhất, trong đó thậm chí không thiếu tinh quái cấp ba trở lên, không phải tu sĩ Luyện Khí kỳ tầm thường có thể chống lại... Nhưng thật sự tu sĩ luyện đến Trúc Cơ kỳ, căn cứ môn quy lại không thể tùy ý tiến vào Tiểu Thanh Vân.

Bởi vậy một ít thảo dược đặc thù của Tiểu Thanh Vân Thanh Long hạp có vẻ đặc biệt trân quý, đây cũng coi như là phúc lợi cho những tu sĩ trẻ tuổi có can đảm khiêu chiến cực hạn.

Mà hiện giờ, phúc lợi hùng hồn của Linh Kiếm phái đang gặp phải cướp đoạt kinh người, một kẻ xâm nhập dã man như một con lợn rừng nào đó đang được một vị dẫn đường tỉ mỉ chỉ dẫn, rất nhanh mà hữu hiệu ngắt lấy các loại linh thảo quý hiếm của Thanh Long hạp.

“Mười một buổi sáng, tại chỗ đài cao năm trăm thước, căn cứ vào tư liệu ghi lại là điểm sinh trưởng của linh chi Thanh Long hạp, xác suất thu thập linh chi ngàn năm.”

Trên thùy trúc kiếm, tay Vương Lục cầm một quyển Thanh Vân Chí, kết hợp với tri thức thảo dược học của mình, chỉ điểm cho sư phụ một chút linh dược sinh trưởng.

Mà sư phụ thì phản ứng đầu tiên, phi kiếm chuyên hướng, lao thẳng tới đài cao nơi linh chi sinh trưởng, mà khi lục quang tới gần, trên đài cao truyền đến vài tiếng gầm kinh hãi, mấy bóng đen cường tráng từ chỗ đài cao chật vật chạy trốn, một đường chạy tới phương xa.

Đó là tinh quái cấp ba trấn thủ linh chi, trước mặt tiêu tu sĩ Luyện Khí kỳ cơ hồ là nan đề nan giải, linh kiếm pháii bao nhiêu năm, cũng chỉ có vài người may mắn lừa gạt được bọn họ trông coi, tại Thanh Long hấp thu thập đặc sản linh chi... Nhưng hôm nay ngũ trưởng lão ngự kiếm trực tiếp đem đan khí tiết ra ngoài một chút, những tinh quái thông linh này liền bị chấn nhiếp, lục thần vô chủ, kinh hoảng bỏ chạy.

“Rất tốt, một gốc thủy linh chi, một gốc mộc linh chi, đều có dược lực trên ngàn năm, không hồ là Thanh Long hấp a.” Nữ tử áo trắng tay tụ lại hai luồng linh khí nồng đậm, dược liệu trên đài cao thì bị bao vây trong đó, không dùng dược lực tiết ra ngoài.

Vương Lục ở một bên nhẹ gạt đầu: “Nơi này hẳn là địa mạch tiết điểm nào đó của Thanh Vân phong, đặc biệt thích hợp tầm bổ linh chi dược thảo, đáng tiếc không nhìn thấy Nhục Linh Chi ngàn năm trong truyền thuyết.”

“Không sao, chất lượng không đủ, ngàn năm không có, năm sáu trăm năm thế nhưng một năm là cả đồng.”

“Mẹ kiếp, năm trăm năm loli nhà ngươi cũng hái được? Ngươi đây là muốn chém tận giết tuyệt à?”

“Dù sao một trăm năm cũng không tới một lần, nếu không động thủ chẳng lẽ lưu lại cho người khác sao?”

Mắt thấy bạch y nữ tử vươn tay ra, đem linh chi không biết tiêu phí mấy trăm ngàn năm mới tích lũy trên đài cao quét sạch sành sanh, Vương Lục liền cảm khái sư phụ thật đúng là tiết tháo rất nghèo khó, không ngoài dự liệu dùng ra chính sách ba luồng, hoàn toàn không để ý cái gì mà liên tục phát triển, đồng thời cũng không thể không suy nghĩ sau khi xảy ra,

phải làm thế nào đem mình từ vũng bùn nhão này tách ra ngoài.

Ài, thật ra cũng đơn giản, cứ nói mình đang bị bức bách đi. Dù sao thì giới hạn của sự phụ đại nhân từ trước đến nay sâu không lường được, vu oan thế nào cũng không quá đáng.

Mà Ngũ trưởng lão không hề biết mình đã bị đồ đệ bán đi, hoàn toàn đắm chìm trong hạnh phúc giàu sang trong một đêm.

“Rất tốt, Chu Quả đã có, có Kim Tuyên Thảo, ngàn năm linh chi cũng có, Thiên Linh đan của ta có rồi, ha ha, đến lúc đó mở hai lò, ăn một lò bán một lò, tiền rượu cũng có chỗ hạ! Tốt, chúng ta lại tiếp tục dữ dần, tranh thủ hái tiếp Xích Luyện Quả gì đó!”

Mắt thấy sự phụ còn phải hát lớn, Vương Lục vội vàng kéo lại: “Mẹ kiếp, người đừng muốn phóng túng quá độ nha, không sai biệt lắm là đi thẳng rồi, thật sự bị chương môn cùng trưởng lão chương hình vây giữa đường, người bây giờ nhét hết vào túi tất cả phải móc ra!”

Sự phụ bị Vương Lục nói như vậy, bưng tỉnh hiểu ra: “Có đạo lý! Được, ngày hôm nay liền dừng ở đây... Chúng ta mau đi thôi, tuyệt đối không được bị bắt!”

Lời còn chưa dứt, Thúy Trúc Kiếm toàn lực thúc giục, kiếm nhanh như chớp bay khỏi Thanh Vân Phong.

Mà sau mấy hơi thở, một đạo kiếm quang màu vàng từ trên trời giáng xuống, vừa vắn dừng lại trên đài linh chi, kiếm quang tiêu tán, lộ ra một lão giả tràn đầy phần nộ, đúng là nhị trưởng lão Lưu Hiền sau khi nhận được thông báo tới vội vàng.

Lão nhân cúi đầu nhìn một đống hỗn độn trên đài cao, lại phóng tầm mắt nhìn khắp xung quanh, mấy thảo dược sinh trưởng có giá trị cao nhất xung quanh Thanh Long hạp đều đã bị chà đạp, tổn thất cực kỳ thảm!

Mặc dù Thanh Vân phong sự vụ cũng không do hấn phụ trách, nhưng lần này lại là môn hạ đệ tử Phiêu Miêu phong thả ra linh phù, mới bị tiểu nhân hèn hạ kia thừa cơ đánh lén... Ngày

sau nếu Thanh Vân phong chủ ra ngoài vân du trở về, mình phải nói như thế nào với hắn?!

“Vương Vũ... Vương Vũ! Vương Vũ!!!”

Lưu Hiến thực sự không kìm nén nổi lửa giận trong lòng, ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ, Nguyên Anh rung mạnh!

...

43

Chuyện Tiểu Thanh Vân bị tên côn đồ cướp bóc khắp nơi rất nhanh đã lan truyền ra phạm vi nhỏ của môn phái.

Lần này, hậu quả không thể nói là không nặng, Lưu Hiền nổi giận nắm ống tay áo trưởng lão hình, trực tiếp đi lên đỉnh núi Tinh Thần, quản chương môn muốn giải thích.

Chương môn nghe xong nguyên do của sự việc, cũng liên tục cười khở, mắt thấy hai vị sư đệ lửa giận ngập trời, chỉ có thể bất đắc dĩ tuyên bố sẽ chấp hành song quy đối với Ngũ trưởng lão.

Nhưng mà sự chuyển biến đầy kịch tính lại xuất hiện, khi trưởng lão chương hình đến Vô Tướng Phong, một tên cướp đảo nào đó lại lần trốn mất tăm tích!

Chuyện này có thể nói là trăm năm qua Linh Kiếm phái chưa từng có! Ngày nào đó, bởi vì cảnh giới linh thảo mà trưởng lão Kiếm đường có giá trị mười vạn Linh Thạch mà ả nấp chạy ra, có nói với người ngoài chắc cũng không ai dám tin!

Mà nàng lưu lại, ngoại trừ một cái vẻ mặt Vương Lục vô tội, cũng chỉ có một phong tình cảm chân thành hối hận.

“Các vị sư huynh, sư muội, sư muội: Ta sai rồi, thật là sai rồi... Trải qua một đêm sám hối, ta đã khắc sâu nhận thức tội lỗi của mình, tương lai ta sẽ vân du cửu châu, tích đức hành thiện, vì sự tham lam chuộc tội của mình, trước khi tội nghiệp thanh tẩy, xin đừng tìm ta. Vương Vũ lưu lại.”

Lưu Hiền cùng Phương Hạc thấy quyển huyết thư màu đỏ thẫm này thì ngay cả thở cũng không nổi nữa, cái tên lừa biếng này đã hơn một trăm năm nay chưa từng thay đổi! Việc đã đến nước này thì còn có thể làm gì được đây? Đoàn trưởng lão Thiên Kiếm Đường xuất động đuổi giết sao? Đây cũng không phải là tội lớn đến tru đất diệt gì cả., Nhất là khi chương môn liên hệ với Thanh Vân phong chủ ở bờ Đông, vị đương sự này cười ha hả nói: “Không có chuyện gì, đều là sư tử sư đệ đồng môn, muốn được liệu gì, cứ nói với ta là được, mọi

người không cần hưng sư động chúng, đối với ngũ sư tử quá mức khó xử.”

Thanh Vân phong chủ là một tu sĩ rất thâm hậu, câu trả lời này cũng coi như cho tất cả mọi người một bậc thang, sự tình miễn cưỡng cũng không tính là gì.

Về phần Vương Lục? Các trưởng lão cũng không làm khó gã, thứ nhất là trong quá trình rèn luyện lúc trước gã đã ra sức ngăn cơn sóng dữ, cứu vớt toàn bộ tiểu đội rèn luyện, không thể không có công. Thứ hai... Hai năm trước đã dạy dỗ gã cho Ngũ trưởng lão, đã đoán được sẽ có ngày như vậy, Linh Kiếm phái xem như là tự chịu, cũng đừng làm khó tiểu hài tử.

Sau khi phong ba lắng lại, Linh Kiếm phái vẫn như bình thường, chỉ là tiết mục hàng ngày của Vô Tướng Phong trước kia: Sư đồ đối diện, nhưng bởi vì diễn viên vắng mặt mà không thể không tạm thời cáo từ.

Sau khi Ngũ trưởng lão lưu lại danh sách hối hận liền thật sự rời khỏi Linh Kiếm phái, tuyên bố với bên ngoài là Tích Đức hành thiện đi, còn Vương Lục bản nhân đương nhiên biết rõ, nàng tìm một nơi luyện dược bán thuốc.

Đương nhiên, trước khi đi sư phụ cũng không quên đem Vô Tướng tráng Cốt đan luyện ra cho hắn, cả hộp có hơn hai mươi hộp, đủ để Vương Lục dùng cho quá trình chữa trị. Mà trong giai đoạn tiếp theo, phương pháp tu hành Vô Tướng Kiếm Cốt cũng được sư phụ nghiêm túc chép lại nguyên vẹn, để cho Vương Lục tự học.

Có thuốc có bí tịch, nàng vị sư phụ luôn lười biếng như nàng ở đây cũng không sao cả, Vương Lục ổn định lại tâm tình, khôi phục tiết tấu cuộc sống ngày xưa, cuộc sống cũng an nhàn.

Nhưng không quá hai ngày, lại có người chủ động tìm tới cửa.

Ngày đó vừa vặn Đẳng Vân đường không có khóa, Vương Lục vốn định an tâm ngủ thẳng đến trưa, vừa vặn tiết kiệm một bữa điểm tâm, kết quả sáng sớm liền nghe bên ngoài gọi cửa, mở cửa, thấy được mặt Chu Tần.

Đối với pháo bạn tốt của mình và hai năm qua, Vương Lục kỳ thật cũng không có cái gì chán ghét, nhưng giờ phút này nhìn thấy, lại có loại xúc động muốn rèn đúc gã.

“Ngươi tới đây để hành hạ à?”

Ngoài cửa, Chu Tần vốn bày ra bộ dáng tươi cười gượng gạo, nghe Vương Lục nói nhất thời có chút căm tức: “Ngươi...”

Kết quả còn chưa kịp nói ra một câu, đã bị một đôi bàn tay mạnh mẽ vỗ vỗ bả vai, nhất thời nói không ra lời.

“Vương Lục sư huynh, mạo muội quấy rầy, xin thứ lỗi.”

Quay đầu nhìn lại, ngay bên cạnh Chu Tần, Nhạc Vân mặc một thân hắc bạch bào đang ôn hòa cười, cùng lúc đó, còn có Hoắc Dĩnh, Nhạc Hinh, Văn Hoa, Văn Bảo... đều là đồng môn mấy ngày trước đi lịch luyện Tiểu Thanh Vân.

Vương Lục thấy trận thế này, trong lòng sáng tỏ, thở dài: “Mới sáng sớm các ngươi không ngủ dậy liền đi thẳng một đường tới đây, chỉ vì bái lạy ta một người tuổi già?”

Nhạc Vân cười nói: “Đúng là tới đặng môn nói cảm tạ, mấy ngày hôm trước ta dưỡng thương ở Phiêu Miêu Phong, không tiện hành tẩu. Hôm nay thương thế đã lành, cho nên ngay lập tức triệu tập mọi người đến đây, hy vọng Vương Lục sư huynh không nên trách tội chúng ta muộn.”

“Các ngươi còn muốn đến sớm không? Nửa đêm lại đây gọi gà sao?” Vương Lục tức giận nói: “Được rồi, Tạ ơn đã tạ ơn, có quà gì thì để xuống đất, không có chuyện gì khác thì mời về đi.”

Kết quả Hoắc Dĩnh lập tức mất hứng: “Cái gì, khí thế lẳng lẹ như vậy, chúng ta thành tâm thành ý tới nói cảm tạ a. Các đệ tử chân truyền khác cũng đâu có kiêu ngạo như ngươi.”

Vương Lục Tâm nói thật sự không phải là ngạo khí, đây gọi là rời giường, nếu như ngươi không hiểu, chờ đến tối nay ngoài phòng ngươi gọi gà ngươi sẽ hiểu.

Cuối cùng vẫn là Nhạc Vân hiểu chuyện: “Sư muội hiểu lầm rồi, là chúng ta tới quá sớm, đã quấy rầy sư huynh nghỉ ngơi, thật sự là muộn phen xin lỗi.”

Lễ số của Nhạc Vân là chu đáo như thế, khiến cho Vương Lục tràn đầy tức giận không chỗ phát tiết, nghĩ thầm chờ đám người này rời đi, nhất định phải đi đầu gấu đen ngày Vô Tướng Phong kia.

Sau đó chính là khách sáo thông thường, đám người Hoắc Dĩnh, Chu Tần lần lượt hướng Vương Lục nói cảm tạ, cũng để lại lễ vật riêng, phần lớn là các loại đan dược pháp khí. Hoắc Dĩnh mặt không ngại, lại tặng một bộ Lưu Vân Ti —— đường là thất phẩm pháp khí, xem như là luyện khí sơ kỳ Tiểu Cực phẩm.

Về phần Chu Tần, dứt khoát đưa ra một trăm viên linh thạch, nói ít không ít, nhưng hàm nghĩa lại hết sức khả nghi, rất có hứng thú cười nhạo sự ám toán của Cùng Quý đối phương.

Vương Lục Chiêu đơn thu hết, sau đó chờ hàn huyền xong, liền đóng cửa tiễn khách, đem bọn người Nhạc Vân từng người tiễn ra ngoài, nhưng đứng vào lúc này...

“Vây à, Vương Lục sư huynh, ta có chút chuyện muốn nói một mình với huynh.”

Vương Lục lấy làm kinh hãi, bởi vì xin ở lại đúng chỗ, lại là tên người bảo vật không bắt mắt nhất, tên mập nhất!

Nhắc tới tên mập này, quả thực hai năm qua có không ít chuyện thú vị, hai năm trước khi tổ chức đại hội thăng tiên, rất nhiều người cũng không coi trọng tên mập này, tuy nói phẩm cấp linh căn có chừng nhị phẩm, nhưng tính cách nhu nhược., Đầu óc cũng bình thường, thật sự nhìn không ra tiền đồ quá tốt. Mà hai năm sau, Văn Bảo tu vi tựa hồ xác minh sự mong muốn của mọi người, đường đường là địa linh căn nhị phẩm, nhưng tu vi tiến cảnh ngay cả Chu Tần cũng không bằng, càng không cách nào so sánh với ngoại môn đệ tử địa linh căn.

Nếu nói ưu điểm thì thật thà chất phác, thiện lương với người, nhưng tu tiên không phải là tu công đức, đơn độc dựa vào người tốt, trong tu tiên giới không thể lẫn lộn được...

Bất quá trong mắt Vương Lục, nghe bảo trên người kỳ thật có rất nhiều ưu điểm, cũng không giống những người khác xem ra không chịu nổi như vậy.

Ví dụ như... hấn rất béo! Hai năm trôi qua, thể mà trở nên mập hơn so với trước kia! Nghiễm nhiên sắp thành hình cầu, cũng không biết đã tu luyện vất vả hơn một năm kia ở đâu.

Bị ánh mắt hứng thú của Vương Lục đánh giá, mồ hôi của Văn Bảo chảy ròng ròng xuống. Hai năm trước gã chỉ sợ Vương

Lục không được, hai năm sau mặc dù đã là sư huynh đệ đồng môn, nhưng bất luận thế nào cũng không làm được như Chu Tần, dám cả gan đánh nhau với Vương Lục - đó chính là Vương Lục đó!

Ba ngày trước rèn luyện một hồi ở Tiểu Thanh Vân, trong lòng càng thêm sợ hãi khi nghe thấy bảo vật. Lúc này Vương Lục đứng trước mặt mở miệng nói chuyện, không biết đã tiêu hao bao nhiêu dũng khí!

Cũng may Vương Lục mặc dù không kiên nhẫn với người khác, nhưng có hứng thú trêu chọc mập mạp: “Chuyện gì? Cứ việc nói đi.”

Văn bảo chấn động cả người, vội vàng nói: “Ta ta ta ta ta ta muốn cùng sư huynh người người người cái kia, tu luyện!”

Vương Lục trầm mặc hồi lâu, trên mặt dần dần bao phủ một tầng lệ khí: “Người muốn cùng song tu với ta? Rất có sức tưởng tượng đấy, mập mạp chết tiệt.”

Bị ánh mắt lạnh như băng của Vương Lục quét qua, nghe thấy bảo vật suýt nữa ngã xuống đất: “Không không không không, ý ta là, mời Vương Lục sư huynh chỉ đạo ta tu hành!”

“Ồ, bái sư.” Vương Lục thu liễm lệ khí. “Sao người lại nhớ tới việc bái sư, Lưu Hiền sư bá dạy không tốt sao?”

Vừa nói, Vương Lục vừa di chuyển một cái ghế đầu tới, ném cho Văn Bảo.

Văn Bảo tâm thần đại định, vội vàng ngồi xuống giải thích: “Cũng không phải sư phụ dạy không tốt, nhưng thật ra sư phụ rất ít khi tự mình truyền thụ công pháp cho chúng ta, đều là do mấy tên sư huynh giảng bài cho chúng ta, đáng tiếc ta thật sự quá ngốc, luôn không được nhắc tới.”

“Sau đó thì sao? Các sư huynh ở Phiêu Miểu phong đều không dạy được người, ta một người rèn thể nhị phẩm, cảnh giới còn chưa cao hơn người, cần gì dùng?”

“Không giống nhau!” Văn Bảo lắc đầu, “Sư huynh, tuy cảnh giới không cao, nhưng Đoán thể nhị phẩm có thể chiến thắng Vọng Nguyệt Hồng, đây tuyệt đối là công phu chân chính!”

“Được, có ánh mắt, nhưng vô nghĩa, công phu của ta người không học được, căn bản không phải là một hệ thống.”

Văn Bảo nói: “Ta biết thiên phú của ta không đủ, khẳng định không học được công phu của sư huynh, nhưng mà, giống như là ở Đào Nguyên thôn vậy, sư huynh luôn có thể tìm được con đường chính xác, nếu huynh chịu giúp ta, ta nhất định có thể... có thể không làm vướng chân người khác nữa.”

Nói đến đây, Văn Bảo có chút ảm đạm, hiển nhiên tiền cảnh hai năm qua chậm chạp cũng làm cho hắn chịu áp lực to lớn.

Nhưng Vương Lục nghe xong lại có chút kinh ngạc: Tên mập này không ngốc! Chính đạo không đi được, rõ ràng biết tự đi đường vòng, hơn nữa... thật đúng là bị hắn đi sai đường.

Ba ngày trước lúc Tiêu Thanh Vân rèn luyện, Vương Lục đã tận mắt nhìn thấy mập mập thi triển công phu, một thanh huyền thiết trọng kiếm tựa như thiêu hỏa côn được hắn vung vẩy giống như cành liễu nhỏ, tuy hoàn toàn không có kết cấu, nhưng thế đại lực trầm, không gì không phá. Nhưng mập mập chết còn chậm hơn cả heo, rất khó đánh cho người ta trúng, hơn nữa lúc kiếm pháp vũ động cánh cửa mở rộng, tựa như trần truồng, cảm giác có thể cầm dao phay chém chết hắn.

Công phu và biểu hiện này rất dễ khiến người ta hoài nghi thành ý bồi dưỡng đệ tử từ Phiêu Miểu Phong. Nhưng Vương Lục xem ra, người thiết kế lộ tuyến phát triển này thật sự là nhân tài! Tên mập chết tiết có linh căn Thổ tương, trời sinh thần lực, thường mà thích hợp nhất cho việc tu hành công pháp coi trọng phòng ngự, là một gã chiến xa quang vinh. Nhưng một khi nghĩ đến tính tình nhát gan của nó, sẽ rất khó làm cho người ta yên tâm mà giao nó cho hắn.

Nhưng tên mập chết bầm này thật lòng không thể cứu được sao? Cũng chưa chắc, hai năm trôi qua, đại khái không có bao nhiêu người còn nhớ rõ, hắn từng có biểu hiện xuất sắc trong Vân Ba đồ, khiến rất nhiều người không kịp chuẩn bị. Tên mập mập chết tiết là kế vương lục..., Phía sau Hải Vân Phàm là thí luyện giả đi ra khỏi sương mù đầu tiên, có thể thấy được sau lưng gương mặt béo phì kia ẩn chứa sức bật cường đại, nếu có thể đào bới trọn vẹn phần sức mạnh này thì bộ Huyền Thiết kiếm pháp này quả thực là tuyệt phối.

Đáng tiếc là, hai năm trôi qua, tiềm năng đào bới đối với Văn Bảo của Phiêu Phong thực có hạn, cho dù trải qua huấn luyện nghiêm khắc của nội môn, mập mạp chết tiệt vẫn là mập mạp chết tiệt, không những không thể lột xác thành chiến sĩ dũng mãnh, ngược lại giống như heo nhà túi.

Chuyện cho tới bây giờ, ngay cả vị sư huynh truyền bài thay cho các vị ở Phiêu Miểu Phong cũng bắt đầu hoài nghi lúc trước hay là sư phụ đã nhìn lầm, chọn sai một đầu phé vật nhập môn. Nhưng mà Vương Lục lại rất rõ ràng, đó chẳng qua chỉ là phương pháp giáo dục của Phiêu Miểu Phong cho đến tận bây giờ mà thôi.

Nếu là giao cho chính mình, mập mạp này sớm đã có người rồi, hôm nay hấn chạy tới xin giúp đỡ mình, tuy nói một nửa là ôm liều mạng làm ngựa sống chữa trị, nhưng thật sự là đi một bước diệu kỳ.

Vương Lục chẳng những có biện pháp, hơn nữa cũng có ý nguyện giúp đỡ.

Thứ nhất, trong hai năm này tuy rằng cùng Văn Bảo gặp nhau không nhiều, nhưng mập mạp là Hậu đạo nhân, ngày thường lễ tiết phi thường chu đáo, quan hệ hai người xem như hòa hợp.

Về phương diện khác, hiện tại Vương Lục cũng cần một nhân vật giống như mập mạp trợ giúp hấn tu hành, giai đoạn tu hành Vô Tướng Kiếm Cốt tiếp theo, không những cần sự phụ trợ của Vô Tướng Tráng Cốt đan., Luyện tập hằng ngày còn phải dùng trọng vật đánh vào xương cốt toàn thân, dựa theo thủ ký mà sư phụ đại nhân lưu lại, lực đập phải là đủ để nháy mắt làm người thường chết đi, mà lại không ngừng oanh kích các nơi quanh thân... Như vậy xem ra, bộ kiếm pháp huyền thiết như con chó điên kia quả thực là đo lường số lượng tạo ra!

Cho nên lần này Vương Lục vô cùng hào phóng gật đầu: “Muốn ta dạy cho ngươi công phu hả? Được đây.”

Văn bảo quả thực không dám tin tưởng sự tình đã xong, trừng đôi mắt nhỏ của mình tròn xoe, sau đó hung hăng véo bắp đùi mình, toàn thân đau đớn thịt mỡ run rẩy không ngừng.

Vương Lục cười nói: “Đương nhiên, ta là có điều kiện.”

Mập mạp liên tục gật đầu: “Ta hiểu, chỉ cần sư huynh chịu dạy ta, ta muốn làm gì cũng được!”

Vừa mới nói xong, trên mặt lại lộ ra một tia sợ hãi, phảng phất sợ Vương Lục bị hấn đốt đỏ.

Wang Lu lại cười: “Yên tâm, điều kiện của ta không xảo quyệt như vậy, chỉ có một điểm. Từ nay về sau, ngươi phải đối xử với ta như sư phụ.”

“Hả?”

“Không cần ngươi ba lạy chín lạy, nhưng sư phụ nói chuyện, đồ đệ phải nghe, chỉ đơn giản như vậy, có thể làm được hay không?”

Văn bảo mừng rỡ: “Không thành vấn đề! Nếu sư huynh đã nguyện ý dạy ta, cũng không phải là sư phụ của ta sao, ta đương nhiên phải đối đãi với ngươi như đối đãi với lễ tiết của sư phụ! Vô luận ngươi nói cái gì ta cũng đều sẽ nghe!”

Wang Lu cười cười.

Được rồi, nhận được thú cưng mới: Văn bảo một con.

...

Vương Lục làm việc luôn luôn nói hiệu suất, xế chiều ngày hôm đó, liền cùng nghe bảo ước định gặp mặt ở diễn võ trường Phiêu Miểu Phong.

Diễn võ trường ở Phiêu Phong tổng cộng có ba tòa, tòa nhỏ nhất nằm gần Đàng Vân đường, là nơi tu hành của các đệ tử nhập môn không lâu, tại một bãi đất trống bằng phẳng, đặt chính tề một loạt mộc nhân màu đỏ gia trì pháp thuật, tu sĩ có thể thí nghiệm các loại pháp thuật mà mình học được trên người gỗ.

Lúc Vương Lục chạy đến, nghe bảo đã đến sớm, chính đang diễn luyện huyền thiết kiếm pháp, thịt mỡ run rẩy, hắt mồ hôi như mưa, có thể thấy được gã chăm chú tập trung, nhưng cái thiêu hỏa côn kia vẫn không thành chương pháp, trong kiếm thế cũng thiếu đi chuyện Huyền thiết kiếm nên làm, sát phạt quyết đoán.

Vương Lục nhìn một lát, liền lắc đầu: “Dừng lại đi, luyện như vậy cũng chỉ là lãng phí thời gian.”

Văn Bảo vẻ mặt đau khổ: “Nhưng tư chất ta ngu dốt, nếu không siêng năng luyện tập...”

“Con đường sai lầm, tri thức càng nhiều càng phản động, người hiện tại cũng đã đứng sai đội, tự nhiên làm nhiều sai lầm bao nhiêu.”

“A?” Văn Bảo lấy làm kinh hãi, “Nhưng mà ta thật sự dựa theo phương pháp sư huynh truyền thụ luyện tập, chưa bao giờ tự tiện sửa đổi a.”

“Vậy chứng tỏ sư huynh của người dạy sai sai rồi, nếu hẳn dạy đúng, người cần gì tới tìm ta?”

Nghe bảo bồi thất thân một chút: “Sư huynh nói cũng có lý, vậy ta nên luyện thế nào mới phải?”

Vương Lục tiến lên hai bước, Tử Vi nhuyển kiếm chỉ kiến bảo xa xa: “Đánh mấy chiêu trước với ta.”

Văn Bảo do dự một chút, nhắc trọng kiếm như thiêu hỏa côn lên, hét lớn một tiếng bổ vào đầu Vương Lục.

Vương Lục không tránh không né, lấy nhu vân kiếm pháp ngành kháng một kiếm, mười phần lực đạo của mập mạp nhất thời bị hóa giải bảy phần, còn lại ba phần mười tuy rằng lệnh vương lục liên tục thối lui ba bước, nhưng không thể nhiều loạn kiếm thế của Nhu Vân kiếm pháp của hắn, càng không cách nào tạo thành bất cứ thương tổn thực chất nào đối với Vương Lục.

Văn bảo không tức giận chút nào, theo sát một kiếm đâm thẳng vào ngực, Vương Lục nghiêng người đón đỡ, lần này lại là nửa bước không lùi, Tử Vi kiếm xuất ra, đem toàn bộ lực đạo đều dời sang một bên, ngược lại mang theo mập mạp không đứng vững, lão đảo mấy bước. Bàn tử còn muốn xoay người đánh, Vương Lục lại không có hứng thú.

“Đủ rồi, có biết mình thua ở chỗ nào không?”

Văn Bảo tán thưởng từ tận đáy lòng: “Kiếm pháp của sư huynh cao minh, ta theo không kịp.”

“Cao minh cái rắm, đơn giản chỉ là võ học Phàm gian mà thôi, mà Huyền Thiết kiếm pháp của ngươi lại có thể sử dụng Thổ Tương Linh khí, không gì không phá, vững như bàn thạch, là kiếm pháp Tiên đạo chân thật, luận cao minh, thế nào cũng cao minh hơn cả Nhu Vân kiếm của ta.”

“Tu vi sư huynh cao thâm, cho dù võ học ở Phàm gian...”

“Ngươi là một tu sĩ luyện khí cửu phẩm, tán dương ta là người có tu vi nhị phẩm cao thâm?”

Văn bảo lập tức mê man: “Chuyện này...”

“Lực lượng, ngươi mạnh ta ít nhất gấp mười lần, luận tốc độ, hai ta nửa cân tám lạng, sở trường duy nhất của ta đơn giản chỉ là huyết khí trầm ổn, xương cốt cứng cỏi, có thể chúng ta cũng không phải liều mạng sinh tử, còn chưa đến mức gãy xương phóng máu, huống chi ngươi có thể thổ nạp thiên địa linh khí, chuyển hóa pháp lực của bản thân, mà ngay cả nội lực ta cũng không có mấy phần... Nhìn tổng hợp lại, cơ hồ bất luận một phương diện nào ngươi đều chiếm ưu thế, tại sao lại thua?”

Văn Bảo cứng họng: “Vì sao?”

Vương Lục hừ lạnh một tiếng: “Bởi vì ngươi là một kẻ vô dụng.”

“Ặc...” Bị đánh giá trực tiếp như thế, người bảo giống như bị người đời trút một ngụm nước sôi, sắc đến đầu vầng óc choáng váng.

“Giống như ngươi vậy, trừ một thân thịt béo ra thì phế vật một chút cũng không có, mặt khác bất kỳ môn phái nào cũng không thể thu lưu, cho dù tìm một tạp dịch cũng phải biết tay chân linh hoạt, tâm nhãn linh hoạt chứ? Linh kiếm phái chọn ngươi làm nội môn đệ tử., Có thể thấy được trưởng lão trong môn không phân đúng sai, tốt xấu không rõ, cũng khó trách môn phái ngày càng suy sụp, bị người ta bình phán là năm tuyệt nhất Vạn Tiên minh mất đi thực tế. Chúc mừng mập mạp, tồn tại của ngươi đã kéo thấp phẩm cách toàn bộ môn phái.”

“Ta, ta...” Tuy nhiên trong hai năm qua một mực chịu sự chê cười như vậy, nhưng ở một môn phái chú ý không khí hài hòa, mập mạp vẫn là lần đầu tiên nghe người ta nói trước mặt ác độc như thế! Đối phương thiên về vương lục mà hấn kính sợ nhất, trong lúc nhất thời trong lòng trống rỗng, bối rối luống cuống.

Nhưng sự ác độc của Vương Lục không chỉ dừng lại ở đó.

“Mập mạp chết bầm, ngươi nhớ không lầm thì ở Phàm gian ngươi vẫn là con trai của quốc sư Thương Lan? A, sinh ra phế vật như ngươi, chắc chắn cha ngươi đau đầu mười mấy năm nhỉ?”

“Vương Lục ngươi!?” Bị người ta nhắc đến người nhà, cả người mập mạp chết bầm run lên, khó có thể tin.

“A, nghĩ lại một góc độ khác, có thể sinh ra phế vật như heo như ngươi, cha ngươi cũng sẽ không phải là loại tốt lành gì a, có lẽ còn cảm khái nhi tử ngươi quả nhiên là thân sinh a ha ha!”

“Vương Lục, ngươi câm miệng!”

“Sau này không ngại nói chuyện mẹ ngươi một chút, à đúng rồi quên không hỏi, ngươi là mẹ đẻ của ta à? Ha ha ha ha!”

“Đủ rồi!”

Ầm!

Kèm theo tiếng gầm giận dữ của Văn Bảo, Huyền Thiết Kiếm như tia chớp màu đen đâm thẳng ra, Vương Lục đã sớm dự liệu được, dưới chân lui về phía sau, hoành kiếm đón đỡ, Tử Vi Nhuyễn Kiếm và Huyền Thiết Trọng Kiếm kịch liệt va chạm.

Sau một khắc, Vương Lục bay ra ngoài như một bao cát.

Lúc rơi xuống đất, Vương Lục đảo đảo vài bước, chỉ cảm thấy cổ tay phải tê dại, cơ hồ cầm kiếm bất ổn. Mà hơn mười mét phía trước, nghe nói bảo kiếm trong tay lưu lại một vết nứt trên phiến đá – đây là uy lực dư thừa va chạm, không cách nào tưởng tượng được chính mình lại có thể đâm ra một kiếm có uy lực cường hãn như thế!

“Ta...” Văn Bảo sững sờ nhìn Vương Lục, mơ hồ hiểu được lời nói ác độc công kích vừa rồi, chỉ là tại sao?

“Còn hỏi vì cái gì? Ta thật ra muốn hỏi các đệ tử truyền công của Phiêu Miểu phong các người một chút, vì sao hai năm rồi cũng không phát giác một thường thức đơn giản: Chiến sĩ, là cần tức giận!”

Vương Lục một bên mắng, một bên rung cổ tay, một lần nữa nắm chặt nhuyễn kiếm, vừa rồi cứng rắn ăn một kiếm của mập mập, cả đầu tay phải chấn động phát tê, mập mập tức giận bùng bùng phát ra dưới., Huyền thiết kiếm pháp được dùng đến cực hạn, trời sinh thần lực và thổ tướng linh lực tương kích phát lẫn nhau, lực đạo đồng thời tác dụng vào trong ngoài, lực phá hoại há chỉ tăng gấp bội? Lúc trước Vương Lục bị Vọng Nguyệt găm thét ở trước mặt, cũng không thể dao động khí huyết, hôm nay lại không ăn được một kiếm của mập mập, có thể thấy được uy lực của nó mạnh như thế nào.

Mà một phương diện khác, Vô Tướng Kiếm Cốt này quả nhiên có chỗ thần diệu, chỉ trong một lần hô hấp, dư chấn chấn động vừa rồi liền bị thân thể tiêu hóa hầu như không còn... Mà dựa theo lời sư phụ nói, tu hành Kiếm Cốt tầng thứ tám này mới vừa bắt đầu, thật sự khó có thể tưởng tượng được cửa ải vạn phần gian nan này nếu thuận lợi vượt qua, sẽ có hiệu quả kỳ diệu thế nào.

Văn bảo đã dùng cảm nhận thật lâu, tiêu hóa xong một kích vừa rồi, kiếm ý hợp nhất kia đã trải nghiệm huyền diệu, nhưng muốn tái hiện lại, dù thế nào cũng không làm được, khiến người ta vô cùng thất vọng.

“Vương Lục sư huynh, một kiếm vừa rồi... Mới chính là uy lực chân chính của Huyền thiết kiếm pháp sao?”

Vương Lục nói: “Nói nhảm, không thì người cho rằng đường đường là kiếm pháp Tiên đạo lại dọa nạt kẻ vô dụng như người lúc trước sao? Linh kiếm pháp lấy kiếm làm tên, kiếm pháp đó là bản lĩnh giữ nhà, những thứ khác như Vạn Pháp Tiên môn, có ngàn vạn loại đạo pháp tiên thuật, đa dạng vô cùng., Mà Linh kiếm pháp chúng ta chú trọng lấy kiếm nhập đạo, một kiếm phá vạn pháp. Huyền thiết kiếm của người vừa không có chiêu thức tinh diệu, cũng không có dị năng xuất hiện tầng tầng lớp lớp. Muốn phá Vạn Pháp của người ta, cũng chỉ có thể tăng lên lực phá hoại vô hạn, làm được không gì không phá... Cũng chính là trình độ một kiếm vừa rồi của người.”

Một phen lời nói làm cho Văn Bảo lòng hướng tới, quả thật, nếu mình có thể thuần thục nắm giữ một kiếm vừa rồi, bất luận pháp thuật gì ở trước mặt nó đều không chịu nổi một kích, đừng nói là Chu Tàn đều là Luyện Khí cửu phẩm, coi như là Nhạc Vân sư huynh tu vi lục phẩm, muốn chống đỡ cũng phải cố hết sức a... Một kiếm chân chính phá vạn pháp a!

“Thế nhưng, một kiếm vừa rồi, ta như thế nào cũng không dùng được a.” Văn Bảo cười khổ một tiếng, tiếp theo dùng ánh mắt chờ mong nhìn Vương Lục.

“Nói nhảm, ngộ khí dùng hết rồi.”

Văn Bảo sửng sốt, đích xác sau một kiếm vừa rồi, lửa giận tràn đầy trước kia cũng theo đó không cánh mà bay, mà chính mình cũng không cách nào chém ra một kiếm tương tự. Chẳng lẽ Huyền Thiết kiếm pháp này thật sự là do tức giận điều khiển? Cái này cũng khó trách qua hai năm rồi chính mình thủy chung không được nắm. Dù sao không có vị sư huynh nào đơn giản trực tiếp như Vương Lục, trực tiếp làm nhục cha mẹ người ta tức giận...

Vương Lục lại nói: “Thất tình lục dục của tu sĩ cũng là năng lượng, nếu không vì cái gì nói tu pháp cũng muốn tu tâm? Cái

gọi là tu tâm, chính là tự do khống chế tâm tình lực thôi, chờ chúng ta tu đến thời điểm luyện khí đại thành, vì thành công Trúc Cơ, đều bắt đầu tu tâm. Không phải các người mờ mịt phong không có một tiên tâm Phiêu Miêu sao? Đó chính là phương pháp tu tâm nhất lưu.”

Văn Bảo nghe vậy bưng tỉnh đại ngộ, hiểu ra, liên tục gật đầu khen: “Vương Lục sư huynh quả nhiên lợi hại, cái gì cũng biết!”

Vương Lục dùng một cước đạp tới: “Cái đầu heo nhà người còn không biết chuyện nhà mình mà đòi nói với ta? Con mẹ nó là kiến thức môn phái đúng không?”

Văn Bảo bị đá đến thịt béo run rẩy, mắng chửi máu chó xối đầu, nhưng vẫn vui vô cùng, thầm nghĩ sư phụ mình quả nhiên đã bái đúng! Mấy vị sư huynh truyền công lúc trước không nghĩ tới chiêu này!

Thế nhưng vấn đề lại đến, nếu đã hiểu được dụng tâm lương khổ của Vương Lục, thủ đoạn giống nhau cũng không có cách nào kích phát tức giận được nữa, bất kể hấn mắng như thế nào, mạp mạp chết tiệt cũng một mặt vui mừng, một chút cũng không tức giận được.

“Không sao, cái này còn không đơn giản sao? Chiến sĩ mà, tích lũy nội khí có một loại thủ đoạn thông dụng, vô luận người thông tuệ hay là ngu dốt, phú quý hoặc là nghèo khó, khỏe mạnh hoặc là bệnh tật... Chỉ cần không phải biến thái, vậy nhất định sẽ có hiệu quả.”

Hai mắt Văn Bảo tỏa sáng: “Thủ đoạn gì?”

“Cái này sao...” Mặt Vương Lục không thay đổi nhìn chăm chăm Văn Bảo.

Sau một lát, Văn Bảo đã bị cỗ tầm mắt này nhìn chăm chăm hư thân cũng hư, nhìn không được toát mồ hôi lạnh.

Sau đó Vương Lục chậm rãi mở miệng: “Chiến sĩ muốn tích lũy tức giận, biện pháp đơn giản nhất chính là bị đánh.”

“A!?”

Trong khi nói chuyện, trước mặt Vương Lục là một quyền!

Đánh người vả vào mặt trước, tức giận không cực hạn!

Đêm hôm đó, nghe bảo mang theo một thân tím xanh, vui vẻ ra mặt rời khỏi diễn võ trường Phiên Phong.

Thủ đoạn mà Vương Lục sử dụng quả nhiên có hiệu quả, ầu đã đau đớn không người kia không thể nghi ngờ là có hiệu quả.

Mập mạp là một tên nhát gan, nhưng mập mạp cũng là một tên mập mạp từ nhỏ nuông chiều, siêu cấp sợ đau lòng, đối với bản năng đau đớn sợ hãi khiến nhiều năm qua gã ít trải qua đau đớn., Hai năm trước, Linh Kiếm phái tu hành tương đối ôn hòa, dung túng hẳn. Nhưng Vương Lục không hổ danh sư, trong thời gian một buổi chiều đã bỏ sung khiếm khuyết hai năm qua của Văn bảo, các loại vết thương minh thương chong chát, nghe bảo trên dưới toàn thân không còn một khối da tốt.

Mà ở trong đau đớn và dằn vặt không ngừng, sự phẫn nộ của Văn bảo cũng đang nhanh chóng tích tụ, loại tức giận này xuất phát từ một loại bản năng sâu trong tính cách của hẳn, đối với sợ hãi đau đớn khiến cho hẳn đối với bất luận đối tượng nào tạo thành đau đớn đều theo bản năng phẫn hận, cho dù đối phương là Vương Lục sư huynh vô cùng kính sợ hẳn.

Trên cái lưng phé vật e sợ này, thật ra ẩn giấu lực bộc phát cường đại. Thành tích trong Vân Ba đồ không phải là may mắn có được, điểm này có lẽ cũng là nguyên nhân trọng yếu mà Linh kiếm phái đưa hẳn nhập môn... Đáng tiếc, đệ tử truyền công của ngọn núi Phiêu Miểu hai năm nay cũng không ý thức được chân chính. Vẫn là Vương Lục tinh mắt nhìn ra vấn đề.

Buổi chiều, dưới sự đánh đau đớn của Vương Lục, nghe nói bảo vật ít nhất phải dùng tới Huyền Thiết kiếm pháp hoàn mỹ ít nhất hai mươi lần, trong đó còn có một lần là liên tiếp ba kiếm liên tiếp đột phá kiếm pháp Nhu Vân của Vương Lục, một kiếm cuối cùng trực tiếp đâm vào trên ngực của hẳn.

Lúc đó sắc mặt Vương Lục liền thay đổi, cảm giác như ăn phải một ngọn núi mờ mịt, ngửa mặt nhìn lên bầu trời, sự thống khổ chỉ trong nháy mắt liền vỡ tan! Có thể nói sống không bằng chết! Trong nháy mắt đó, gã quả thực hối hận chính mình

không dùng dùng Triền Ti bộ để tránh, không muốn cậy mạnh thiết kiếm của mập mập...

Nhưng mà một kiếm này xuống, thu hoạch cũng không tầm thường, xương cốt chủ yếu toàn thân đều bị Huyền Thiết Kiếm chấn động lỏng lẻo, dược lực Trát Cốt Đan trong cơ thể cũng thẩm thấu vào một bước phát huy, nhất là giữa xương sườn, dược lực càng thẳng đến cốt tủy... Buổi chiều trôi qua, phần lớn xương cốt toàn thân Vương Lục đều có cảm giác mát mẻ, tu hành Vô Tướng Kiếm Cốt tầng thứ tám tinh tiến rất lớn!

Dựa theo lời sư phụ, bảy tầng đầu không có hiệu quả rõ ràng, nhưng hiệu quả không rõ ràng này đã đủ để hấn chống đỡ tiếng gầm thét của Vọng Nguyệt. Đối mặt với Huyền Thiết Kiếm của mập mập, nếu tầng thứ tám công thành, thật khó có thể tưởng tượng cái bộ xương này sẽ rắn chắc đến mức nào!

Chắc, đây là “mường độ” mà Vương Vũ vẫn luôn tự hào sao? Quả thật không phải cứng rắn tầm thường a, nếu không suy xét tới thuộc tính khác của Vô Tướng kiếm cốt thì không có bất cứ trợ giúp gì, môn công pháp này quả thực rất thỏa đáng, hiện tại sao, thật lòng làm người ta đau lòng.

Bất quá, với tư chất không linh căn của hấn, cũng không có tư cách chọn ba lấy bốn... Vô Tướng Kiếm Cốt tầng thứ tám cố nhiên đáng để chờ mong, nhưng khiêu chiến chân chính cũng ở tầng thứ tám. Dựa theo thủ pháp sư phụ lưu lại, ngày trọng công thứ tám thành, chính là lúc hấn dẫn khí nhập thể.

Đến lúc đó, rốt cuộc Vô Tướng công có tính kiêm dung vô song, hay là không linh căn cao quý lạnh lẽo đến chết, ha ha, mẹ nó cứ theo số trời đi!

Có điều, mưu sự tại nhân, mới có thể thành thiên tại thời khắc cuối cùng, chuẩn bị công tác chuẩn bị cũng không thể thiếu. Vào buổi tối hôm đó, Vương Lục Trung nghiêm túc đem thủ ký sư phụ lưu lại nhìn hai lần, sau đó xác định con đường tu hành bước tiếp theo – trộm gương, à không, nội thị pháp.

Cái gọi là nội thị pháp, tên như ý nghĩa chính là quan sát kỹ xảo nhập vi trong cơ thể, cũng là một vòng trong tu hành Tiên đạo không thể thiếu. Linh kiếm phái bình thường làm phép, là để các đệ tử ở luyện khí kỳ, thông qua không ngừng dẫn khí nhập vào cơ thể, luyện khí hóa lực, dần dần nắm giữ nội thị

pháp. Mãi đến khi sắp sửa Trúc Cơ, nội thị pháp cũng thuận nước đẩy thuyền luyện đến cảnh giới đại thành, đặt nền móng cho bước tiếp theo chế tạo Ngọc phủ.

Nhưng dựa theo cách nói của Vương Vũ, Vương Lục muốn thuận lợi tu hành, tốt nhất là sớm một chút nữa là tu hành nội thị pháp, dùng kỹ xảo nhập vi để không chế luyện khí cửa thứ nhất, dẫn khí nhập thể nhằm thúc giục vạn toàn.

Về phần tu hành nội thị pháp, nói khó cũng không khó, chỉ cần có danh sư phụ đạo, người thiên phú thượng giai một tuần thời gian liền có thể thuần thục nắm giữ sơ cấp cảnh giới.

Thiên phú của Vương Lục tự nhiên là không có vấn đề, vô luận là tập võ hay là tu tiên. Đáng tiếc bên người lại thiếu một vị danh sư phụ trách dẫn đường. Ân Sư Vũ ra ngoài buôn thuốc, cũng không biết lúc nào mới bị các trạm khác khởi đầu trục xuất, trở về Linh Kiếm sơn, hoàn toàn không trông cậy vào được.

Bất quá cũng may, học tập nội thị pháp cũng không nhất thiết phải cầu cứu nhân sĩ. Rất nhiều võ giả thế gian cao minh đồng dạng là cao thủ đạo này, nghe đồn cảnh giới chí cao của võ đạo gặp thần không tề, chính là đem nội thị phát huy đến cực hạn mới có thể đạt tới. Mà Vương Lục vừa lúc biết bên cạnh mình có một vị cao thủ như vậy.

Sáng sớm ngày hôm sau, Vương Lục gõ cửa quán trọ như ở Linh Khê trấn: “Bà chủ, cho con mượn trong kính dùng một chút.”

“Ha!?”

“A, thật ngại quá, ý ta là dạy ta nội thị pháp đi.”

Lão bản nương xoa đôi mắt ngái ngủ: “Người có bệnh à?”

“Người có cứu à?”

“Mẹ kiếp, rốt cuộc có chuyện gì, sáng sớm cũng không cho người ta ngủ một giấc thật ngon! Người lại không định nghiêm túc đi trên con đường võ học, muốn học gấp cái gì mà nội thị pháp?”

Vương Lục nhún nhún vai: “Mệnh sư phụ khó trái nha.”

Lúc này lão bản nương mới nghiêm túc một chút: “Là Vương Vũ nói như vậy sao? Được rồi, cứ luyện tập đi, ta cũng muốn mở mang kiến thức một chút, chân không linh căn của người tốt cuộc phải tu hành tiên đạo như thế nào.”

“Vậy xin đa tạ.”

“Không cần khách khí, cũng không có gì khó khăn.”

Trên thực tế, đích xác không khó, chủ quán làm, chỉ là cầm tay Vương Lục, đem nội khí tinh thuần đưa vào trong cơ thể đối phương, chu thiên du tẩu, kích thích đại trần dục. Đồng thời dẫn dắt hơi thở của Vương Lục, khiến gã rơi vào minh tưởng sâu đậm, lấy ngăn cách ngũ giác, đem toàn bộ sự chú ý đều có thể đầu nhập biến hóa nhỏ bé trong cơ thể.

Cho dù là không có bất kỳ người bình thường tu hành nào, kỳ thật cũng có thể cảm giác được trong cơ thể, như lục phủ ngũ tạng, xương cốt, cơ thịt biến hóa, nhưng loại cảm giác này giống như người mù mò voi, không cách nào nhìn thấy toàn cảnh. Mà theo sự tu hành sâu hơn, cảm giác của người sẽ trở nên càng thêm nhạy cảm, đến một tầng cửa sổ cuối cùng cũng bị đâm thủng, ở trong đêm dài đặng đặng nhen nhóm ánh sáng chi hỏa, liền có thể rõ ràng thấy rõ ràng bản thân.

Đối với việc tiến hành tẩm thuốc hai năm ròng rã, xương Vô Tướng kiếm hơi có chút thành tựu, Đoán Thẻ kỳ gần thành công Vương Lục mà nói, chỗ thiếu sót cũng chỉ là bước cuối cùng. Tuy nói có rất nhiều người bị giới hạn trong ngộ tính, ở cửa ải này nghỉ chân thật lâu, nhưng Vương Lục đương nhiên sẽ không làm người ta thất vọng. Khi nội khí của lão bản nương hoàn thành tuần hoàn Đại Chu Thiên đầu tiên, gã liền thấy được hào quang trong đêm tối.

Lão bản nương nắm chặt tay Vương Lục, cảm nhận được hơi thở của hắn lập tức đình trệ, không khỏi cười nói: “Nhìn thấy cái gì?”

“Đường.” Hai mắt Vương Lục nhắm nghiền, hơi cau mày: “Rất nhiều đường.”

“A, thông hướng nào?”

“Không nhìn thấy, mỗi một con đường đều hướng về phương xa trong tầm mắt rất khó với tới, mà cuối đường vẫn là đêm

đen.”

“Không ngạc nhiên lắm, dù sao ngươi mới vừa học nội thị pháp mà, trước khi ngươi chính thức tu tâm rèn luyện nguyên thần, tầm nhìn của ngươi sẽ không xa lắm. Bất quá, thị giác có thể di động sao?”

“Có thể... Ta đang thử đi qua một con đường trong đó, xung quanh có rất nhiều nhánh rẽ, hơn nữa dường như con đường này cuối cùng sẽ hình thành một vòng quay lại điểm khởi điểm.”

Lão bản nương cười nói: “Bởi vì những con đường đó căn bản chính là kinh mạch trong cơ thể ngươi a, ngươi tắm thuốc hai năm, mặc dù không có nội khí tu hành, nhưng kinh mạch trong cơ thể sớm đã khai thông, cho nên mới có thể nhìn thấy từng con đường thông suốt. Bằng không sớm đã bị tắc nghẽn giữa đường rồi.”

“Thì ra là thế...” Vương Lục nhẹ gật đầu, mở mắt ra, thần sắc có chút mệt mỏi.

Lão bản nương nói: “Lần đầu tiên nội thị không nên kéo dài quá lâu, cảm giác mệt mỏi liền nghỉ ngơi, đây là hao tổn về nguyên thần, thể lực của ngươi có mạnh cũng không bù lại được.”

“Ta hiểu rõ, lần đầu tiên ngăn ngủ là tất nhiên, không có gì mất mát.”

“... Khiến ngươi nói như vậy nhất thời liền có vẻ mất mát!”

Sau đó bà chủ giờ chân đá Vương Lục lần đầu tiên ra khỏi cửa.

—

Thời gian trôi mau, một tháng trôi qua trong nháy mắt đã đi mất.

Trong một tháng này, Vương Lục mỗi ngày ở diễn võ trường luyện cốt luyện kiếm với mật tử, Huyền thiết kiếm pháp của mật mật càng ngày càng sắc bén, mặc dù trên chiêu số vẫn là cứng chó, nhưng hãn vận dụng tức giận càng thêm thành thạo, lực sát thương cùng ngày càng tăng, Nhu Vân kiếm của Vương Lục đã dần theo không kịp tiết tấu, cũng khó dễ dàng

dẫn dắt cự lực tràn trề của đối phương, đem mập mạp đùa bỡn trong khe rãnh.

Chẳng qua phương diện khác, Vô Tướng kiếm cốt cũng tu hành đột nhiên tăng mạnh, tuy là đệ bát trọng cảnh giới chưa đại thành, nhưng độ cứng của thân thể vẫn tăng trưởng nhanh chóng. Có một lần, đang đuổi kịp sự phát động của Văn Bảo., Huyền thiết kiếm pháp liên tiếp đánh mạnh ba lần, đánh bay nhu vân kiếm của Vương Lục thoát khỏi tay. Vì vậy Vương Lục dứt khoát giơ cánh tay lên, dùng huyết nhục thân thể cứng rắn ngăn cản trọng kiếm của mập mạp! Cũng liên tiếp ba lần! Cuối cùng thuận thế còn quăng cho đối phương một bạt tai, suýt nữa làm cho mập mạp sợ quá.

Lần đó biểu hiện kinh thể hải tục phải trả một cái giá lớn, cánh tay Vương Lục nát bấy toàn bộ xương cốt, mất trọn vẹn ba ngày mới có thể khôi phục. Nhưng chính bởi vì vỡ vụn cần thận, dược lực của Tráng Cốt đan cũng thấm thấu vào trong xưa nay chưa từng có. Sau khi khôi phục, hai cánh tay có độ cứng rắn tăng thêm một tầng mới không nói đến, mà còn nhận được một thu hoạch ngoài ý muốn...

Nội thị pháp của Vương Lục cũng theo đó mà thăng cấp.

Có lẽ là do Vô Tướng Kiếm Cốt sụp đổ, đối với thân thể mà nói, là một kích thích quá lớn. Trong đoạn thời gian xương cốt khép lại kia, Vương Lục Minh có thể nhìn thấy rõ ràng ở cạnh con đường do kinh mạch tạo thành, xuất hiện trên trăm cây ngọc trụ kinh thiên môn lung, tựa như lợi kiếm đỉnh thiên lập địa, đâm thẳng hắc ám. Trong đó có mấy cây ngọc trụ mơ hồ tỏa ra hào quang màu vàng, ở trong một mảnh tối đen đặc biệt dễ thấy.

Hỏi thăm lão bản nương, chính là, nội thị pháp thăng cấp, bây giờ chẳng những có thể nhìn thấy kinh mạch, còn có thể nhìn thấy xương cốt, tiếp tục tu luyện, còn có thể nhìn thấy đầy trời tinh đấu, đó là trải rộng các huyết khiếu trong cơ thể, đồng thời, còn có thể có dòng sông chảy xiết, dãy núi cao ngất, đó là khí huyết và gân thịt...

Sau đó, khi mọi thứ trong cơ thể đều lọt vào trong tầm mắt, nội thị pháp cũng đã đại công cáo thành.

Cách nội thị pháp đại viên mãn, Vương Lục tự nhiên còn kém xa, nhưng mà lần tấn cấp này vẫn đem đến cho hắn chỗ tốt thật lớn, bởi vì có thể dùng thị giác rõ ràng hơn để quan sát Vô Tướng Kiếm Cốt, ý nghĩa càng có tính mục tiêu rèn luyện tập., Phạm là ở bên trong nội thị, lóe ra hào quang màu vàng xương cốt, thì có nghĩa là đã đạt đến yêu cầu giai đoạn hiện tại, có thể không tiếp tục để ý tới. Khi hơn hai trăm khối xương toàn thân chợp động kim mang, cũng chính là lúc đại công cảnh giới thứ tám sắp thành công.

Mặt khác, theo nội thị càng rõ ràng, Vương Lục còn có thể dưới sự trợ giúp của lão bản nương, dùng hô hấp điều tiết khí huyết, dùng khí huyết vận chuyển dược lực, chuyên chú tìm một số xương cốt hẻo lánh khó có thể cố kỵ, làm ít mà hiệu quả nhiều.

Cứ như vậy, hai người Vương Lục và Mập Mạp đều đang trưởng thành trong cơn đau và vui sướng, theo lời Vương Lục nói thì có lẽ chính là song phi rồi.

Một tháng trôi qua, Vô Tướng kiếm cốt của Vương Lục đệ bát trọng cuối cùng cũng tiếp cận viên mãn, độ cứng cõi của thân thể tăng lên mấy lần, đã tiếp cận với tu vi Trúc Cơ, pháp lực xuyên qua trong ngoài! Tên mập mạp cũng hài lòng đem sáu Trọng Huyền thiết kiếm pháp trước đây gã học được luyện đến cực hạn, đối chiếu với đồng mập mạp mà một tháng trước trăm không một dùng đến kia, mạnh đâu chỉ gấp đôi?

Bất quá loại tiến bộ nhanh chóng này, thuộc về hậu tích bạc phát, xây dựng trên cơ sở vững chắc hai năm trước khi nghe bảo, tiếp theo tu hành sẽ tuần tự từng bước, một mặt tiếp tục dẫn khí nhập thể., Trong cơ thể tích lũy linh khí, một mặt tiếp tục nghiên cứu Huyền thiết kiếm pháp, tu hành kiếm pháp là tầng thứ tư của cảnh giới... Mà hai cái này đều không phải chỉ có một ngày. Về phương diện khác, Vô Tướng kiếm cốt của Vương Lục cũng đã đến bình cảnh cuối cùng, cần phải tích lũy một đoạn mới có thể một lần phá tan cửa ải.

Mà nghe nói bảo vật vẫn chưa thỏa mãn, lòng đầy chờ mong mà hỏi: “Vương Lục sư huynh à, tiếp theo chúng ta nên làm chút gì đó!?”

Vương Lục nhíu mày, chăm chú suy nghĩ một phen, trong đầu linh quang chợt lóe.

“Đúng rồi, chúng ta hẳn nên đi lịch lãm.”

...

“Tiếp theo, chúng ta nên đi lịch lãm.”

Văn Bảo sững sốt một chút: “Tuần luyện? Sư huynh là muốn chỉ Tiểu Thanh Vân rèn luyện? Tiếp theo là muốn dùng kinh nghiệm thực chiến để xúc tiến đột phá sao?”

Vương Lục cười lạnh: “Trí tuệ phàm nhân! Cái gọi là lịch luyện, thông thường có ba loại, một loại là lịch luyện phổ thông, giống như hành động của các môn phái nhị tam lưu đại lục Cửu Châu, đem môn hạ đệ tử đến Dã Lĩnh Ngoại ô mặc kệ chúng tự sinh tự diệt. Một loại là lịch luyện văn nghệ., Cũng chính lần đó Nhạc Vân dẫn đội, đa số tình huống trong tay đều nắm giữ, hữu kinh vô hiểm. loại cuối cùng là loại tiếp theo chúng ta phải tiến hành thí luyện: trừ tích lũy kinh nghiệm thực chiến ra, nhiệm vụ quan trọng nhất là kiếm tích phân khiêu chiến!”

Văn Bảo hoang mang: “Khiêu chiến tích phân là cái gì?”

Vương Lục nói: “Ồ, ngươi không biết sao? Chẳng lẽ đối với đệ tử nội môn bình thường còn chưa mở ra? Nói đơn giản chính là Linh kiếm phái cổ vũ các đệ tử không ngừng khiêu chiến cực hạn, khiêu chiến tự mình thiết lập ban thưởng. Chỉ cần có thể hoàn thành một hạng gian nan khiêu chiến, có thể đạt được đặc biệt tích phân. Tích phân này so với tích tích của các ngươi làm nhiệm vụ hàng ngày của sư môn kiếm được còn quý giá hơn nhiều., Rất nhiều pháp khí quý hiếm, công pháp đều cần phải thách đấu tích phân mới có thể đổi được. Mà điểm quan trọng hơn là, sau khi khiêu chiến tích lũy, là có thể đổi lấy tài nguyên nhân lực.”

“Tài nguyên nhân lực?”

“Chính là để các trưởng bối sư môn giúp ngươi làm việc, ví dụ như hộ tống ngươi hoàn thành một số lịch luyện nào đó, giúp ngươi luyện chế một kiện pháp bảo nào đó. Đương nhiên là được rồi, lao động Nguyên Anh lão quái phải trả giá xa xỉ, đổi lấy tích phân đều là con số trên trời.”

Văn Bảo nghe vậy tâm trí hướng tới: “Thì ra còn có tích phân như vậy, nhưng mà, với bản lĩnh của sư huynh, nhất định kiếm được không ít điểm tích lũy khiêu chiến đúng không?”

Vương Lục cười cười, không trả lời.

Khiêu chiến tích phân, hẳn thật sự là lấy không ít —— đường đường là linh kiếm học bá tách há lại chỉ là trò đùa? Tùy ý hoàn thành trên giáp chuyên nghiệp của đơn khoa, chỉ có thể kiếm được một hai ngàn tích phân phổ thông, nhưng trong hai năm liên tục phá vỡ lục khoa chuyên nghiệp trên giáp, lấy được danh hiệu bác học, tích phân khiêu chiến có thể có hơn ba ngàn! Đây chính là tích phân khiêu chiến, hàm lượng kim lượng cao hơn nhiều so với tích phân môn phái phổ thông, cho dù linh bảo cũng có thể chọn một kiện để đổi!

Bất quá những khiêu chiến này tích phân hẳn có tác dụng khác, không những không thể tùy ý lãng phí, càng phải nghĩ hết tất cả biện pháp tiếp tục vơ vét tích lũy. Khiêu chiến học thảo luận tuy tích phân phong phú, nhưng sau khi lấy danh nghĩa bác học, giai đoạn hiện tại có thể đạt được chỉ còn lại có một chút tôm cá nhỏ, Vương Lục căn bản chướng mắt.

Mà đối với một người luyện thể nhất phẩm, còn chưa chính thức bước vào hàng ngũ tu tiên mà nói, bây giờ lựa chọn tốt nhất là khiêu chiến rèn luyện của môn phái.

“Đơn giản mà nói, chính là dưới điều kiện áp đảo tính bất lợi, hoàn thành một lần lịch lãm của môn phái, sau đó căn cứ kết quả lịch luyện tính khiêu chiến tích phân. Tỷ như nhân số ít, không dẫn đội tiến về phía Tiểu Thanh Vân, hoàn thành kiếp trước đó của chúng ta, có thể đạt được một hai trăm tích phân khiêu chiến.”

Văn Bảo sợ hết hồn: “Không có dẫn đội, nhân số còn ít hơn so với lần trước? Vậy đi chịu chết đi, hơn nữa khiêu chiến cực hạn như vậy mới có một hai trăm điểm!?”

Vương Lục nói: “Hoặc là nói khiêu chiến tích phân hàm lượng vàng lượng cao. Thế nào, có hứng thú hay không?”

Văn Bảo do dự một chút: “Sư huynh nói cái kia khiêu chiến tích phân, ta thật có hứng thú, nhưng đối với ta loại thí luyện

này không quá thực tế, sư huynh ngươi lợi hại như vậy, một mình ta đi làm chẳng phải tốt hơn sao?”

Vương Lục nói: “Quả thực sẽ có thêm điểm số ngoài dự tính, nhưng chỉ có một mình ta thì cùng lắm cũng chỉ có thể hoàn thành điều kiện thông quan để thách thức, lấy bảo đảm, không có gì thú vị cả. Nhưng thêm nữa người lại khác.”

Mập mập cả người run rẩy: “Sư huynh ngươi quá coi trọng ta rồi, những người thông minh như ta, chỉ có thể kéo chân cho người ta, đảm đương không nổi a...”

Đối với sự bức ép của Văn Bảo, Vương Lục cũng không ngạc nhiên chút nào.

“Lại nói tiếp, hai hôm trước ta vừa vặn gặp được Nhạc Hình Dao sư muội ở Tứ Tượng Phong.”

“A?” Nghe được tên Nhạc Hình Dao, đôi mắt tên béo nhất thời sáng ngời, hô hấp cũng trở nên dồn dập thêm hai phần.

Vương Lục chỉ coi như không thấy, nói: “Bởi vì bình thường rất ít khi gặp mặt, thuận tiện tán gẫu với nàng ta một lát.”

Văn Bảo run giọng hỏi: “Sư huynh và Nhạc sư muội đều nói chuyện gì vậy?”

“Cũng không có gì, đơn giản là cảm tạ lần trước ta dùng Tiểu Thanh Vân lực ngăn cơn sóng dữ cứu tất cả mọi người, sau đó đối với công phu của ta bội phục cùng hiếu kỳ các loại, không có dinh dưỡng gì đáng nói. Chẳng qua khó gặp, ta thuận tiện hỏi chút khác.”

Văn Bảo hiếu kỳ: “Cái khác...”

Vương Lục nói: “Đúng vậy, lúc ấy ta hỏi nàng, sư muội ngươi cũng lão đại không nhỏ, khi nào thì suy nghĩ kết hôn a.”

“A phốc!”

Ngửi thấy bảo vật liền phun ngay tại chỗ, Nhạc sư muội mới chưa đến mười bốn tuổi, ngươi đã để cho người ta cân nhắc kết hôn, thật sự là đánh mất cỡ nào! Nhưng mà lại bắt đầu lo lắng đề phòng: “Ta nhớ rõ... Nhạc sư muội hình như là con gái thế gia tu tiên ở Vân Châu, có lẽ thật sự sẽ có hôn ước gì đó?”

Vương Lục cười nói: “Hôn ước gì gì đó thật ra chưa từng có, Nhạc sư muội nói với ta là môn phái Nhạc gia các nàng phong man tự do, trưởng bối không can thiệp nhiều với hôn nhân.”

Văn bảo vui vẻ đuôi lông mày: “Đúng, hôn nhân tự do rất đáng giá đề xướng, không thể học theo ngu muội vô tri như nhân gian.”

Vương Lục nói: “Sau đó ta hỏi, sư muội có người thích hay không?”

Tim Văn Bảo lại một lần nữa nhảy lên: “Sư muội nói như thế nào?”

“Cô ta nói, còn chưa chọn được ai. Nhưng cô ta thích những tu sĩ dũng cảm khiêu chiến bản thân, đột phá cực hạn, tu tiên giả, tiên lộ dài dằng dặc, tìm kiếm lại đột phá từng lần. Đối với những người đối diện khốn cảnh, cô ta căn bản không để vào mắt.”

Văn bảo lập tức trầm mặc.

Thật lâu sau, mập mạp thay đổi vẻ anh dũng đồng dạng nói: “Sư huynh, lần này khiêu chiến rèn luyện, cần phải dẫn đệ đi theo!”

Ha ha, quả nhiên hấn tin!

—

Sau khi giải quyết xong Văn Bảo, bước tiếp theo là tới Linh Trì phong đăng kí hồ sơ.

Linh kiếm mười hai phong, Linh Trì phong là yếu tố cơ duyên gần với Tinh Thần phong. Tuy rằng ngọn núi này cũng không có địa mạch linh khí ngưng tụ, cũng không phải là động thiên phúc địa tu luyện, lại là nơi trưởng lão môn phái cùng đệ tử thâm niên xử lý sự vụ môn phái, dùng từ ngữ so sánh với tiên vệ để miêu tả, chính là khu làm việc của chính phủ.

Linh kiếm phái người điều linh, đại bộ phận sự vụ của môn phái do Phong chủ các phong tự mình quyết định, nhưng những năm gần đây môn phái không ngừng phổ biến quản lý trật, sự vụ cần xử lý cũng càng ngày càng nhiều, tầm quan trọng của Linh Trì phong cũng nước lên thì thuyền lên.

Đương nhiên, chuyện này tạm thời cùng với Đoán Thể Kỳ tiểu tu sĩ còn không có quan hệ gì. Vương Lục sau khi tiến vào Linh Trì phong, một đường đi vào một tòa viện tử phong cách cổ xưa, ngoài viện một tấm biển viết lên sách: Thiên Sách đường, trong viện có bốn năm gian phòng., Trong đó, trước bàn tay một đệ tử lớn tuổi mặc trang phục hắc bạch đang cúi đầu trước chủ phòng, nhìn thấy Vương Lục tiến đến, ngẩng đầu, khóe miệng hơi nhếch lên giống như là mỉm cười, nhưng dưới khuôn mặt phong cách cổ xưa nghiêm túc, lại làm nổi bật lên vẻ cứng nhắc không chịu nổi.

“Xin hỏi có chuyện gì?”

Wương Lục nói: “Chuẩn bị tiến về Thanh Vân phong tiến hành rèn luyện.”

“Như vậy xin đưa tài liệu liên quan cho ta.”

Wương Lục đã sớm chuẩn bị, lấy ra một chồng giấy đưa lên.

Tên đệ tử thoạt nhìn gần ba mươi, bốn mươi tuổi kia khẽ gật đầu, tiếp nhận lấy tư liệu, bắt đầu nghiêm túc kiểm tra.

“A, địa điểm Tiểu Thanh Vân Phong, thời gian xế chiều hôm nay bắt đầu, dự tính lúc bắt đầu dùng một ngày, nhân số... Hai người!!? Chỉ có hai người các người?” Hắc Bạch đệ tử nhìn thấy một nửa, liền không thể tưởng tượng nổi mà buông tư liệu xuống, trừng mắt nhìn Vương Lục.

Bị hấn trừng mắt, Vương Lục lập tức cảm giác thân thể nặng thêm mấy phần.

Người này có tư chất làm việc tại Thiên Sách Đường, họ Mộc tên Thanh Danh, nhập môn đã hơn ba mươi năm, tuy chỉ là đệ tử nhưng có thể tọa trấn Linh Trì Phong, tu vi đã đạt đến cảnh giới Hư Đan. Trong lúc vô ý phóng thích ra một chút uy áp cũng đủ đè bẹp tu sĩ mới nhập môn.

Wương Lục trong lòng cười thầm, tính ra mã uy? Thật không hổ là thuộc quyền năng của chính phủ!

Thế nhưng có được Vô Tướng kiếm cốt, lại ở chung với một Kim Đan đỉnh phong hàng thật giá thật trong hai năm, Vương Lục là người không sợ nhất, cười nhẹ nhõm: “Đúng vậy, chỉ có hai người chúng ta.”

Mộc Hiểu thấy Vương Lục không bị khí thế áp bức chút nào, cũng không quá bất ngờ: Chung quy vẫn là đệ tử chân truyền, có lẽ trên người có pháp khí pháp bảo.

“Người dẫn đường của các ngươi đâu?”

Vương Lục nhún nhún vai: “Không có người dẫn đường.”

Mộc Hiểu càng không thể tin nổi mà trừng mắt nhìn Vương Lục. Một lúc lâu sau, hẳn biết rõ đối phương thật sự không nói đùa...

“Đúng là hồ đồ mà!”

Chân mày Mộc Hiểu cau lại, lớn tiếng quát: “Một luyện khí cửu phẩm, một Đoán thể nhất phẩm đã vọng tưởng tới Tiểu Thanh Vân rèn luyện! Các ngươi tưởng mình là ai à?”

Vương Lục sừng sốt: “Chúng ta là ai, trong tư liệu ghi rất rõ ràng, ta là chân truyền của Vương Lục, Vô Tướng Phong...”

Lời còn chưa dứt, Mộc Hiểu đã lạnh giọng ngắt lời: “Ta biết, Vương Lục, hai năm trước kỳ tích giống như đệ tử chân truyền nhập môn. Dựa theo quy củ môn phái, trước khi thành kim đan ta phải xưng huynh một tiếng sư huynh. Nhưng nơi này là Linh Trì phong, Thiên Sách đường! Thân phận chân truyền của huynh ở đây không quản được tới ta!”

Vương Lục cười: “Vị sư đệ này ngươi quá kích động rồi đấy. Ta cũng không muốn dùng thân phận đệ tử chân truyền để chèn ép ngươi. Cha ta cũng không phải là Lý Cương. Chúng ta chỉ là muốn đi rèn luyện ở Tiểu Thanh Vân, làm đăng kí ở chỗ ngươi mà thôi.”

Mà sau khi Hắc Bạch đệ tử trầm mặc một lát liền chém đinh chặt sắt: “Không được, các ngươi đã yêu cầu ta không đồng ý rồi.”

Vương Lục nhướng mày: “Ta nhớ Linh kiếm phái mười lăm năm trước, đệ tử do phê duyệt chế sửa thành đăng kí, chỉ cần đưa tư liệu phù hợp yêu cầu, sau khi đăng ký là được cho vào. Nhưng lại không nghe nói đệ tử phụ trách đăng ký có tư cách bỏ lịch luyện hay không.”

Mộc Hiểu nói: “Trong tư liệu thiếu người dẫn đường, không đủ tư liệu.”

“Ha ha, ta cùng Văn Bảo sư đệ là muốn mở mô phỏng khiêu chiến, có người dẫn đường thì khiêu chiến kiểu gì?”

Mộc Hiểu mặt không biểu cảm trả lại tư liệu: “Nhưng không có tư liệu của người dẫn đường, ta không thể cho phép cho người đi.”

Vương Lục nghiêng đầu: “Ai, căn bản không có người dẫn đường, làm sao có tư liệu người dẫn đường? Ta nói vị sư huynh này, người đừng có lãng nhãng quy củ như vậy, quy củ người chết là sống. Người thực sự khó xử, người dẫn đường viết ta đi. Ta thân là cao thủ tuyệt thế nhất phẩm, dự định mang cái danh hiệu luyện khí cửu phẩm phía sau này, cái này không thành vấn đề chứ?”

Nhưng không ngờ Mộc Hiểu lại không tiếp nhận được phương án này, ngược lại vỗ bàn: “Không thành vấn đề! Người có giỏi thì nói không có vấn đề gì chứ? Phương pháp quản lý rèn luyện của Linh Kiếm phái được viết rất rõ ràng, muốn trở thành người dẫn đường, điều kiện tu vi luyện khí lục phẩm là giới hạn cuối cùng! Người chỉ là một Đoán thể nhất phẩm, dẫn khí nhập thể chưa từng có, không có danh chân truyền thì thế nào? Muốn làm người dẫn đường thì cứ an tâm tu luyện hai mươi năm đi!”

Vương Lục thế là cũng cười ha hả: “A, biện pháp quản lý vẫn còn nhớ rất quen thuộc nha, dễ dàng lừa gạt những đệ tử khác như thế cũng dư dả rồi, đáng tiếc trước mặt các người là linh kiếm học bá! Hai mắt mở to đã thấy rõ hai chữ học bá bá viết thế nào! Trước mặt ta chơi trò này, quả thực có ý tứ mà? Quả thực có ý tứ!”

Vương Lục thật đúng là đã rất lâu không tức giận rồi, hai năm sinh sống ở Linh Kiếm phái, phần lớn sư huynh đệ đều tương đối dễ chịu. Cho dù là bạn tốt Chu Tần, cũng chưa từng có thâm cừu đại hận, châm biếm lẫn nhau nhiều hơn là xuất phát từ một thói quen cuộc sống, nhưng học viên Mộc Hiểu lại thực sự khiến hắn châm lửa.

Quả nhiên, trước kia lúc ở tiệm ăn ngọn Phiêu Miểu đã nghe người ta bàn tán, những sư huynh sư tỷ làm việc ở Linh Trì phong rất khó ở chung... Thật đúng là không lừa gạt ta!

Chết tiệt người, lão tử sợ người sao?

“Biện pháp quản lý lịch luyện Linh kiếm phái mười bốn tiên thứ ba mươi bốn, nếu xin người khác đưa ra tiến hành khiêu chiến, cũng không cần đưa ra tư liệu người dẫn đường.”

Mộc Hiểu mở to hai mắt, hoàn toàn không nghĩ tới thiếu niên mới nhập môn có hai năm, thế nhưng lại có thể khiến môn phái tới mức lưng tựa như dòng nước chảy ngược!

Nhưng điều này chẳng hề có ý nghĩa gì.

“Xin đi khiêu chiến lịch luyện, cần tu sĩ cấp bậc đường chủ môn phái trở lên cho phép...”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Vương Lục trực tiếp lấy ra một cái dấu: “Danh chương của Ngũ trưởng lão Thiên Kiếm đường ở đây! Còn không mau quỳ xuống cho lão tử liếm!”

Lần này Mộc Hiểu ngây ngẩn cả người, con dấu của Vô Tướng phong chủ! Con dấu tượng trưng cho quyền hạn trưởng lão, vậy mà nó lại nằm trong tay một tiểu tu sĩ Đoán Thể nhất phẩm?

“Đúng vậy, sư phụ ta ra ngoài vân du, đem con dấu quên nhà không được sao?”

“Cái này cũng có thể quên sao!?”

“Nói nhảm, Hứa Chương môn Vong mang kính mắt đã cho sư phụ ta giữ con dấu, tóm lại con dấu trong tay ta, người khăng định nhìn ra được.”

Đây, Vô Tướng Phong này quả nhiên đúng như lời sư phụ nói, là chỗ kỳ quái nhất trong môn phái.

“Nhưng mà, người đây là đang dùng trưởng lão đến chèn ép ta?”

Vương Lục cũng lười quanh co: “Không sai, đệ có nắm hay không?”

“Người!” Hai mắt Mộc Hiểu tròn tròn, thẳng nhóc này lại dám giở trò trước mặt mình! Hắn dám làm sao dám chỉ là một tên Vô Tướng Phong Đoán Thể Kỳ?

Nhưng vô luận môn hạ Phiêu Miểu phong có cảm giác gì đối với Vô Tướng Phong, huy chương của Ngũ trưởng lão đi ra, hắn lại không còn lời nào để nói.

“A, đã như vậy, chúc các người may mắn đi, khiêu chiến lịch luyện? Ha ha ha.” Mộc Hiều vừa cười lạnh, vừa nhận lấy tư liệu về Vương Lục, đồng thời đẩy dấu thăm tra thông qua.

Nhưng Vương Lục lại không chịu bỏ qua: “Cười cái rắm? Da cười thịt không cười, người phạm bệnh phù? Xem thường ta và mập mập không? Vậy chúng ta không bằng tới đánh cược chơi đi. Lần này khiêu chiến rèn luyện, ta muốn lấy năm trăm phần.”

Mộc Hiều lập tức cười: “Năm trăm phần? Đúng là không biết trời cao đất rộng! A, Vương Lục, ta biết lần trước người lập kỳ công, ngay cả Vọng Nguyệt Hồng cũng thua dưới tay người... Nhưng người phải hiểu rõ, loại kỳ tích kia không thể tái hiện được!”

“Năm trăm phần là một phần, mỗi một phần, người thua ta một trăm viên linh thạch. Nếu không đạt được, bớt một phần ta dán cho người một trăm linh thạch, có dám chơi không?”

Mộc Hiều liếc mắt nhìn Vương Lục: “Trên người người có năm vạn linh thạch?”

Vương Lục nở nụ cười: “Con dấu trưởng lão này đủ để đổi được năm vạn linh thạch chứ? Nếu ta không trả nổi linh thạch thì con dấu này sẽ thua người.”

“Nực cười, con dấu ta muốn con có tác dụng gì?”

“Đưa cho sư phụ con đi tranh công đi, nếu có thể nhận được con dấu trưởng lão sĩ nhục vương vũ của môn phái, con đoán xem Lưu Hiền sư bá sẽ thưởng con như thế nào?”

Mộc Hiều hơi sững sờ, tâm đã động!

“Được, vậy thì cược đi!”

Nói giỡn, năm trăm khiêu chiến tích phân! Làm giấc mơ của người đi! Ta nhập môn hơn ba mươi năm mới miễn cưỡng tích lũy được hơn ba trăm điểm a... Đương nhiên linh kiếm phái người xuất hiện lớp lớp, đặc biệt là vài tên chân truyền cùng Chuẩn chân truyền nhập môn bất quá khoảng mười năm tuổi, trong tay đều có tích phân lớn. Nhưng chỉ bằng vào không linh căn này của người cũng xứng cùng các nàng đánh đồng? Huống chi cho dù là các nàng, cũng không có khả năng một lần đi rèn luyện mà lấy được 500 điểm.

Tiểu tử, ta chờ xem ngươi sẽ khóc thế nào!

Mà bên kia, Vương Lục xoay người rời đi cũng đang cười lạnh.

Ngu xuân! Lão tử hai năm trước ở Đào Nguyên thôn phân phát được số liệu, ngươi vẫn còn là đồng phân đó!

...

Rời khỏi Linh Trì phong, Vương Lục lợi dụng Súc Địa trận đi tới Tứ Tượng phong —— đầu mối then chốt giao thông trên Linh Kiếm sơn, có Súc Địa trận thông tới các phong, con đường phải đi qua trước khi trải qua.

Văn bảo đã chờ ở bình đài Tứ Tượng phong từ lâu, lúc nhìn thấy Vương Lục thì nhiệt tình chạy trước chạy sau, giống như chó làm thuê mời. Vương Lục mỉm cười, nhìn không ra vừa rời những vụ có quan hệ với Linh Kiếm phái đã âm ỉ cả lên, trên lưng còn đeo một cái tiền đặt cược đòi mạng.

Tất cả, cứ chờ xem.

Lần nữa bước lên Tiểu Thanh Vân, lại là một phen cảm thụ khác.

Mặc dù cách lịch luyện lần trước chỉ hơn một tháng, nhưng trong một tháng này, Vương Lục cùng Văn Bảo đều đã xưa đâu bằng nay, mặc dù cảnh giới tu vi không có biến hóa lớn, nhưng thực lực đâu chỉ tăng gấp bội?

Cho nên cho dù là nghe nói đến bảo vật, sâu trong nội tâm, bàng hoàng do dự, cũng có mang theo một tia chờ mong.

Lần rèn luyện trước đó, ánh sáng cơ hồ đều bị Vương Lục sư huynh cướp đi, nhưng trừ Vương Lục không đề cập tới ra, biểu hiện của mình cũng thật sự có lỗi với trường bào đen trắng trên người, trong thời gian ngắn ngủn ba ngày, hấn hầu như là tè ra quần cái rắm., Mới miễn cưỡng đi theo, biểu hiện thậm chí còn không bằng một bài đệm sư muội mặc áo bào xanh lam. Mà một tháng qua theo thực lực đột nhiên tăng mạnh, nghe nói bảo có đôi khi cũng không nhìn được suy nghĩ. Nếu như có thể quay lại lần nữa, mình nhất định có thể biểu hiện tốt hơn, thậm chí có thể trở thành một cường giả khiến Nhạc sư muội nhìn chăm chú, mà không phải tên mập mập ngốc nghếch kia.

Đáng tiếc lần này quay lại chốn cũ, không có khả năng lại có thiếu nữ ôn nhu như nước làm bạn bên cạnh, ngược lại, bên

người là một vị Hồng Bạch sư huynh vạn phần kính sợ... Cho dù tu vi Vương Lục bất quá là Đoán Thể kỳ, càng không có lực phá hoại không gì không xuyên thủng như Huyền Thiết kiếm pháp, nhưng một tháng qua, mỗi một chỗ bị thương trên người mập mập đều làm cho hắn càng thêm tinh táo, cũng là tiến bộ, vị sư huynh chân truyền này tiến bộ chỉ nhanh hơn hắn!

Có điều như vậy mới tốt nha, nếu không hắn thật sự không dám cùng Vương Lục hai người xông vào Tiểu Thanh Vân này.

“Như vậy, sư huynh, tiếp theo chúng ta nên bắt đầu rèn luyện như thế nào? Hay là như cũ? Tuy rằng lần này chỉ có hai người, nhưng ta tin tưởng sẽ làm tốt hơn lần trước.”

Nghe thấy vậy, trên mặt nở nụ cười chất phác, trong giọng nói dâng lên vẻ hào hùng. Đối với một mập mập chết tiệt vẫn còn sợ hãi rụt rè trước một tháng trước mà nói thì đây là tiến bộ vô cùng hiếm thấy.

Đáng tiếc có vật này của Vương Lục, sự tiến bộ của Văn bảo nhất thời ảm đạm không ánh sáng.

“Không sai, lần này chúng ta phải một đường giết qua.”

Văn Bảo cười ha ha vài tiếng, sau đó nụ cười dần ngưng lại: “Sư huynh, huynh vừa mới nói...”

Wương Lục nói: “Một đường giết tới, lịch luyện lúc trước chỉ có thể coi là hình thức cầu sinh, trốn đông trốn tây thật sự quá nhàm chán, lần này chúng ta dứt khoát khai vô song hình thức đi.”

“... Sư huynh, đây là hình thức chịu chết.”

Wương Lục dùng một bộ mắt như nhìn heo, xem kỹ Văn bảo một phen, sau đó mở miệng nói: “Văn bảo a, dùng trí lực ngươi bản cùng cẩn thận suy nghĩ một chút đi, tuy rằng hiện tại ngươi chỉ là luyện khí cửu phẩm...”

Văn bảo bỗng cất ngang: “May mà có sư huynh chỉ dẫn, gần đây dấu hiệu đột phá bát phẩm.”

“Được, chúc mừng ngươi thoát ly cảnh giới cửu, như vậy tin tưởng ngươi cũng nên rõ ràng, đơn luận năng lực công kích,

ngươi thậm chí vượt qua Nhạc Vân sư huynh của ngươi.”

Văn Bảo vội vàng xoa tay: “Làm sao ta có thể so được với Nhạc Vân sư huynh...” Nhưng nhớ tới khổ tu hơn tháng này, trong lòng lại dâng lên cảm giác hào hùng: “Có điều, nếu như chỉ so đấu lực bộc phát trong nháy mắt, ta, ta tự tin có thể thắng được hẳn!”

Mập mập nói xong, dùng sức nắm chặt nắm đấm, để ra hiệu quyết.

Không sai, tuy rằng hiện tại nghe nói bảo vật chỉ là luyện khí cửu phẩm đỉnh phong, nhưng mà bỏ qua đại bộ phận pháp thuật tinh diệu không học, chuyên tấn công một môn huyền thiết kiếm pháp đem lực công kích phát triển đến mức tận cùng... Như vậy lực bộc phát vượt qua luyện khí lục phẩm, lấy năng lực phòng ngự gặp dài, cũng không có gì lạ.

Nhưng mà cũng chỉ vển vển là lực công kích đủ mạnh, một khi tiến vào thực chiến, đệ tử nội môn ưu tú luyện khí lục phẩm, có một trăm loại thủ đoạn tránh được phong mang của văn bảo, một kích phá tan nhược điểm của hắn, chiến thắng. Trên thực tế, một tháng trước, Văn bảo liên tục rèn thể nhị phẩm - hiện tại là Vương Lục nhất phẩm cũng đánh không lại.

“Không sao, có năng lực bộc phát là đủ rồi, còn lại cứ giao cho ta.” Vương Lục cười cười, nhìn vẫn có chút khó có thể tin được văn bảo, quyết định làm lão sư càng làm như vậy càng tốt hơn một chút, chia sẻ một phần kinh nghiệm chính mình là kẻ chuyên đi mạo hiểm.

“Nếu chỉ là lịch luyện bình thường, không thể nghi ngờ là tu sĩ tổng hợp tất cả tố chất toàn diện như Nhạc Vân càng chiếm ưu thế, bởi vì cho dù là Tiểu Thanh Vân nơi này, ngươi cũng không cách nào biết chuẩn xác sẽ gặp phải cái gì, cho nên chuẩn bị càng vạn toàn, năng lực ứng đối cục diện phức tạp càng mạnh mẽ hơn., Tự nhiên là càng tốt. Nhưng hình thức khiêu chiến thì không giống, bởi vì khó khi đặt ra, khiến cho những kẻ mạo hiểm khắp nơi hầu như không có khả năng thông qua, chỉ có người thuộc tính cực đoan, dưới sự chỉ đạo cực đoan của phương pháp công lực, bộc phát ra lực lượng kỳ tích, mới có thể hoàn thành giống như kỳ tích khiêu chiến.”

Lời này làm cho Văn Bảo sững sốt hồi lâu, mặt mạp hiển nhiên không cách nào thích ứng với lý luận của chuyên gia mạo hiểm.

Nhưng Vương Lục là người am hiểu giáo hóa cỡ nào: “Tuy rằng trí lực người không cao, nhưng kiến thức cơ bản của lịch sử tu tiên cửu châu hẳn là học qua, được xưng là mấy lần đại kỳ tích chiến đấu, lần nào không phải do người cực đoan sáng tạo ra? Hai người ta, một cực đoan ở công, một cái cực đoan ở thụ... Ngày. Là cực đoan ở phòng, chính là tổ hợp sáng tạo kỳ tích tốt nhất.”

Cũng là nguyên nhân lớn nhất mà Vương Lục đồng ý thu nhận tên đồ đệ này, hoặc là nói tên sủng vật này.

Mang theo vài phần hồ nghi, vài phần chờ mong, Văn bảo đi theo phía sau Vương Lục, bước lên con đường rèn luyện của Tiểu Thanh Vân.

Lần trước đi qua nơi này, là Nhạc Vân sư huynh dẫn đường. Đoàn người chạy vội, hơn nữa không ngừng dùng pháp thuật cảm giác bốn phía, kịp thời tránh khỏi tình huống quái nguy hiểm, đúng như lời Vương Lục nói, là hình thức sinh tồn.

Mà lần này, người dẫn đường là Vương Lục, vị sư huynh chân truyền này vừa lên đến đã không đi đường bình thường, trực tiếp mang theo Văn Bảo đi đến một ngọn núi cô độc lẻ loi trợ trợ, dọa cho mặt mạp suýt nữa quỳ xuống tại chỗ.

“Sư huynh, đây, đây chính là ngọn núi cô độc a, lên được rồi thì thế nào? Muốn đi Thanh Long hạ, là phải đi một con đường khác a.”

Vương Lục nói: “Đi lên mới có đánh quái nha.”

“Đánh, đánh quái!?”

“Đúng vậy, Thạch Mộc Viên cấp hai, cấp ba, trên đỉnh ngọn núi kia có một thạch mộc viên nghỉ lại, chúng ta đi làm thịt nó.”

“Thạch Mộc Viên!?” Văn Bảo kinh hãi hô lên, khó có thể tin được dã tâm của Vương Lục sư huynh lại cường đại như thế! Tình huống cấp hai, cho dù là Nhạc Vân sư huynh, cũng phải tốn một phen công phu mới có thể chiến thắng trong một chọi

một, mà phá hủy đi một chỗ nghỉ ngơi của Thạch Mộc Viên!?
Su huynh thật đúng là nói không sai, chết không thôi.

Vương Lục cười lạnh một tiếng: “Dựa theo phương pháp tính toán của môn phái, tu vi bình quân của hai người chúng ta là kẹt ở giữa Đoán Thể và Luyện Khí, ngay cả người tu tiên chính thức cũng không tính, nếu có thể chiến thắng một con Thạch Mộc Viên, khiêu chiến tích phân chừng hai mươi phần.”

Văn Bảo sững sốt: “Chỉ mới hai mươi?”

“Bằng không người trông cậy có thể có hai mươi vạn sao? Vậy Linh kiếm phái chúng ta sẽ chuẩn bị liên tiếp không ngừng đi khiêu chiến người mới thu thi, phân số này thiết kế phi thường hợp lý... Chờ khi người còn sống trở về, có thể cảm nhận được phú phần khiêu chiến rồi.”

“Còn sống trở về...”

“Hơn nữa, có câu châm ngôn rất hay, tụ cát thành tháp, tích tiểu thành đại, một con thạch mộc viên là hai mươi phần, mà địa phương to như Tiểu Thanh Vân này, tồn tại như thạch mộc viên thế nhưng đếm không xuể a.”

Vương Lục vừa nói, vừa trèo lên vách núi dốc đứng trước một bước, đối với vị chân truyền này từ nhỏ sống cùng sơn thôn, sau khi nhập môn cả ngày leo lên núi Vô Tướng Phong mà nói, leo núi quả thực đã thành bản năng, mặc dù không có kỹ xảo khinh thân cao minh, lại càng không có linh khí và pháp lực phụ trợ, tư thế leo lên không phải ưu nhã, nhưng tốc độ lại nhanh vô cùng, không bao lâu liền bò đến giữa sườn núi!

Về phần Văn Bảo, trên lưng mang một thân thịt mỡ, cùng một thanh huyền thiết kiếm nặng nề, chỉ có thể ở dưới chân núi nhìn lên tinh không, không biết làm sao.

Cũng may một lát sau, Vương Lục liền từ phía trên ném xuống một đoạn dây thừng, có dây thừng trợ giúp, Văn bảo rốt cục bắt đầu chậm rãi đẩy lên, tốc độ chậm chạp, đối với luyện khí cửu phẩm đỉnh phong tu vi mà nói quả thực là sỉ nhục.

Sau gần nửa canh giờ, Văn bảo mới chịu nhục mà leo lên đỉnh núi, thở hổn hển, đánh giá một mảnh đất trống trên đỉnh núi không lớn lắm: “Su huynh, thạch mộc viên đâu?”

Vương Lục cười nói: “Cũng không phải nhà chết, sao có thể suốt ngày đều ở trong nhà? Thạch Mộc Viên đại bộ phận thời điểm đều là ở phụ cận kiếm ăn, thẳng đến khi... Phát giác trong nhà bị người ngoài xâm lấn, mới có thể nhanh chóng quay lại.”

Vừa dứt lời, nghe thấy bảo vật liền nghe được phía dưới cô phong truyền đến một tiếng dã thú tru lên làm cho người ta kinh hãi.

“Thạch Mộc Viên là một loại tinh quái có ý thức về lãnh địa rất mạnh, ưa thích sinh sống giữa núi đá dày đặc, mặc dù thoát nhìn hành động chậm chạp, nhưng có năng lực động thổ, có thể mượn nhờ nham thạch nhanh chóng hành động.” Vương Lục vừa nhớ lại thành quả một tháng qua của tinh quái tinh thần ác bỏ cửu châu, vừa làm ra chỉ thị đối với kiến bảo. “Đứng ở vị trí hiện tại, đợi Thạch Mộc Viên xuất hiện, trực tiếp dùng sức mạnh nhất của người đánh nó.”

Nghe được Thạch Mộc viên tru lên, nghe thấy bản năng liền có chút nhũn hai chân ra, nhưng dưới ánh mắt nghiêm khắc của Vương Lục, lại vô cùng nhanh chóng cúi trọng kiếm trên lưng xuống nắm trong tay, sau mấy lần hít thở sâu, con mắt dần dần đỏ lên.

Sau khi nghe thấy bảo vật bị một tháng giày vò thảm thiết, cuối cùng hẳn cũng lĩnh ngộ được một môn kỹ xảo. Hẳn lại liên tục minh tưởng, không ngừng tái hiện lại hồi ức khiến người ta phần nộ, tích lũy nộ khí, tránh phải chịu nổi khổ da thịt.

Trên thực tế, đây đã là bước đầu liên quan đến phạm trù tu tâm, lấy ngộ tính cùng tu vi nghe bảo, theo lý thuyết không có khả năng nắm giữ kỹ xảo này, nhưng trong tu hành đau khổ một tháng dài đằng đẵng, mập mập thành công bạo phát tiềm lực.

Đáng tiếc một chiêu này hiệu quả chậm chạp, hơn nữa nộ khí một đòn mà cạn, còn không có giá trị thực chiến quá mạnh, trừ phi có thể giống như hiện tại ôm cây đợi thỏ, dĩ dật đãi lao.

Tốc độ của Thạch Mộc viên quả thực rất nhanh, Văn bảo còn chưa hoàn toàn tràn đầy nộ khí, một cánh tay màu xám trắng

kiện đột nhiên từ dưới chân hấn nâng lên! Thẳng đến chỗ yếu hại trong đó!

Thạch Mộc Viên mượn dùng Thổ Động Thuật tiến lên trong ngọn núi cô phong, trù tiếng gào thét vừa lên liền vô thanh vô tức, một trào này vừa nhanh vừa tàn nhẫn, hoàn toàn xuất kỳ bất ý, bản nhân Văn Bảo thậm chí không phát giác chút nào!

Nhưng Vương Lục lại như tiên tri, Tử Vi nhuyễn kiếm như một cây roi dài rời tay vung ra. Năng lực hóa lực của Nhu Vân kiếm pháp lập tức được phát huy đến cực hạn. Một tiếng kim thạch va chạm vang lên, Tử Vi nhuyễn kiếm dưới tác dụng của cự lực cuộn thành một cục, mà Thạch Mộc Viên sau một kích bắt buộc phải ngăn cản được, Cự Viên từ trong vách núi phá đất xông ra bị ngăn cản, đột nhiên trầm xuống phía dưới.

Mà chờ nó súc súc lực đạo, lần nữa phá đất chui lên, lại chính diện nghênh đón một trọng kiếm như thiêu hỏa cơn.

Ầm!

Cánh tay vôi vàng định đỡ nhưng lại bị một thanh nhuyễn kiếm hình tròn triển khai đầy ra, Huyền thiết trọng kiếm không chút trở ngại đánh trúng Thiên linh cái của thạch mộc viên lộ ra bên ngoài. Sau một tiếng vang thật lớn, tấm da đá màu xám trên đỉnh đầu cự viên đột nhiên nổ tung, cự viên cũng gào thét thảm thiết một tiếng, hôn mê bất tỉnh, nửa người kẹt ở trong nam thạch không thể động đậy.

Dễ dàng đánh hôn mê một con tinh quái cấp hai cấp ba, Văn bảo vui mừng khôn xiết, nhưng còn chưa đợi hấn nói xong, Vương Lục đã bạt tai một cái.

“Nhanh tích lũy nô khí đi, con tiếp theo lập tức tới ngay!”

Văn Bảo vôi vãi thôi miên chính mình, con mắt lại một lần nữa trở nên đỏ như máu.

Mà vào lúc này, con Thạch Mộc Viên thứ hai cũng đã chạy tới, nó đã hấp thụ kinh nghiệm của đồng bọn. Thạch Mộc Viên này không có thi triển loại thổ động đánh lén kia, mà an tĩnh xuất hiện ở một chỗ khá xa, cố gắng quan sát một phen rồi mới quyết định.

Đáng tiếc Vương Lục căn bản không cho nó thời gian, chân đạp triển ti bộ trực tiếp xông lên, mà không gian trên ngọn núi

kia có hạn, Thạch Mộc Viên không nhanh chóng trốn tránh, nổi giận gầm lên một tiếng liền chuẩn bị chính diện nghênh chiến, sau đó... Sau đó Vương Lục liền trực tiếp ôm lấy đùi của nó!

Cự viên bị người ôm đùi, thụ sủng nhược kinh, vung lên nắm đấm đủ để có thể mở kim liệt thạch đập mạnh một trận!

Thân là tinh quái cấp hai cấp ba, công kích của Thạch Mộc Viên đủ để một đòn đánh gục một con mãnh thú Sư Hồ, nhưng lần này bất luận thế nào đập xuống, người trên chân cũng không hề áp lực, còn có thể tùy thời đánh mạnh vào hạ thể của nó!

Thạch Mộc Viên sống ở Tiểu Thanh Vân nhiều năm, chưa từng nhìn thấy đấu pháp không biết xấu hổ như vậy. Trong lúc kinh ngạc, trước mặt có một bóng đen nhanh chóng lao tới, mà nó đã không thể nào né tránh được nữa.

Phanh! Thạch Mộc Viên oán hận bị Huyền Thiết kiếm đâm trúng ngực, đá vụn văng tung tóe, thét lên một tiếng rồi ngất xỉu.

Sau khi đánh ngã hai con Thạch Mộc Viên này, cũng không xuất hiện con thứ ba. Lệnh Văn bảo này rất là nhẹ nhàng thả ra, cự hạn của Huyền Thiết Kiếm bộc phát ra thể lực phi thường tiêu hao, cho dù một tháng qua khổ luyện, hẳn cũng không có khả năng toàn lực ứng phó đâm ra ba kiếm trở lên.

Bất quá, mệt mỏi thì mệt mỏi, nhìn hai con thạch mộc viên ngã ngất trên mặt đất, cảm giác thành tựu trong lòng Văn bảo tràn trề ra ngoài! Một tháng trước, cũng là hai con thạch mộc viên, Nhạc Vân sư huynh luyện khí lực phẩm dù liều mạng cũng chỉ có thể miễn cưỡng kéo dài một phen, nhưng hôm nay phối hợp cùng với Vương Lục sư huynh, lại lấy được toàn thắng kinh người! Hơn nữa chính mình đã đánh bại chúng!

Đương nhiên, nghe bảo vật cũng tỉnh táo nhận thức được, trận chiến này hơn tám phần công lao là của sư huynh —— sư huynh tìm được sào huyệt của đối phương, cho nên dĩ dật dĩ lao, cũng là sư huynh cuốn lấy tay chân đối phương., Điều mình cần làm là không thể chống cự. Chuyện mình cần làm, giống như một tháng qua ở trên diễn võ trường lặp đi lặp lại vô số lần như vậy, tích lũy sự tức giận, sau đó phóng xuất ra

ngoài... Căn bản không có độ khó đáng nói. Bất quá, thắng lợi chung quy là thắng lợi, nếu Nhạc sư muội có thể nhìn thấy tất cả những thứ này thật tốt biết bao.

Khi nghe thấy bảo vật vẫn đang đắm chìm trong vui sướng thắng lợi, thì Vương Lục đã bắt đầu xuống núi: “Đừng lo lắng, sắp bắt đầu trận tiếp theo rồi.”

“A, nhanh như vậy sao!?”

“Là mô phỏng vô song à, đương nhiên phải nhanh hơn...”

...

Sau đó, Vương Lục mang theo Văn Bảo, lần lượt đánh bại hơn mười tinh quái của Tiểu Thanh Vân, từ nhị cấp tam phẩm xuống nhất phẩm, cơ bản đều là cùng một kiểu: thừa dịp mọi người không chú ý đến thăm nhà mình, đợi đôi phương vội vã chạy về lại hung hăng chặn giết, quả thực thuận lợi vô cùng!

Một đường đi tới, Văn Bảo như mộng như ảo, vốn tưởng rằng Tiểu Thanh Vân này tuyệt đối là hiếm địa đối với luyện khí cửu phẩm, nhưng bây giờ xem ra thật lòng không có gì ghê gớm! Chỉ cần ngoan ngoãn theo sư huynh đi, tích phân khiêu chiến quả thực kiếm được mềm tay! Một đường giết xuống, tính cả ban thưởng kèm thêm đánh chết liên tục, mình đã kiếm được hơn hai trăm điểm khiêu chiến!

Sư huynh thật không hổ là sư huynh.

Trên thực tế, một đoạn đường này cống hiến so với Văn Bảo ý thức được còn nhiều hơn! Vô luận hấn và Văn Bảo phối hợp ăn ý thế nào, tu vi chung quy vẫn là ngành thương, nếu không phải mỗi một lần đều đến đúng lúc nắm bắt thiên thời lợi., Đừng nói là Thạch Mộc Viên cấp hai cấp ba, cho dù là tinh quái cấp hai bốn năm liềm mạng bọn họ cũng không làm gì được. Mà thiên thời địa lợi này, nào có dễ dàng nắm bắt như vậy? Dọc theo đường đi, hầu như Vương Lục không chút sai sót trực tiếp mò tới các hang ổ tinh quái, quả thực giống như thợ săn thành thạo sống ở đây đã lâu!

Vương Lục đương nhiên không sinh sống lâu ở nơi đây. Nhưng hơn một tháng trước, khi một thanh kiếm trúc xanh nhàn nhạt cướp đoạt cùng sư phụ, ở trên cao nhìn xuống, Vương Lục nhanh chóng nắm bắt được toàn cảnh thị giác của Tiểu Thanh Vân, cộng thêm xúc giác nhạy cảm của Thiên Địa linh căn đối với thiên địa linh khí, cùng với năng lực thám hiểm của người chuyên môn, phối hợp tư liệu bên trong một phần của môn phái, khiến cho hấn dần dần suy đoán ra sào huyệt của rất nhiều tinh quái.

Mà đây cũng là một trong những lá bài tẩy quan trọng nhất trong lần khiêu chiến rèn luyện này của Vương Lục.

Vì lần khiêu chiến rèn luyện này, Vương Lục ước chừng chuẩn bị hơn nửa ngày, đối với một gã học bá mà nói, thời gian hơn nửa ngày đã có thể chuẩn bị ra quá nhiều thứ. Trước khi xuất phát, Vương Lục chẳng những dựa theo địa đồ của Tiểu Thanh Vân, phân tích ra hơn phân tích hơn phân nửa tinh quái, hơn nữa ngay cả phương pháp ứng đối mỗi loại tinh quái cũng đều qua loa đưa ra nhiều phương án.

Khi tất cả đều chuẩn bị hoàn thành, Vương Lục thật sự bước lên con đường rèn luyện, lúc này, đối với một kẻ chuyên nghiệp mạo hiểm mà nói, quả thực chính là theo công lược mà phá quan, bị hấn phân tích nhiều nhất, phần lớn nắm chắc trước Vọng Nguyệt Cốc, cơ hồ là hoàn toàn chấp hành.

Tích phân khiêu chiến đã đạt được hơn hai trăm điểm, nhiệm vụ hoàn thành được một nửa, nhưng cái gọi là Hành Lý giả rườì, bắt đầu từ Liên Hoa trì, nan đề chân chính liền xuất hiện.

Liên Hoa Trì bắt đầu, tinh quái phân bố phức tạp hơn nhiều, ít có loại cứ điểm trường kỳ cố định, đồng thời di chuyển tinh quái cũng trở nên nhiều lần. Lần trước theo sự phụ nự kiểm phi tiên, tình hình một mảnh này cũng không hoàn toàn... Nhiều phần nhân tố tổng hợp, bộ phận công lược này là thứ Vương Lục không nắm chắc nhất.

Vương Lục dù sao cũng chỉ là tiểu tu sĩ Đoán Thể kỳ, vượt xa Linh Kiếm chương môn có Tinh Thần Đại Diễn Thuật, cho nên bắt đầu từ ao sen, công lược rất cục gặp phải gian nan thật sự.

Vương Lục và Văn Bảo đi dọc theo rìa ao sen, nhưng khi đi ngang qua một vũng bùn đất, hai người lại gặp phải tinh quái không kịp chuẩn bị tập kích.

“Vương Lục sư huynh! Đây là những thứ gì!?”

Mắt thấy bốn phía như thủy triều tụ tới, chỉ to cỡ lòng bàn tay, giống con cóc lại sinh ra đuôi dài, nghe bảo không khỏi cảm thấy buồn bực trong lòng.

Mà Vương Lục sau một lát trầm mặc, ngữ khí nặng nề công bố đáp án: “Trường Vĩ Độc Oa, nhất cấp lục phẩm, có lợi răng,

nước bọt chứa mẫn độc, trừ cái này cũng không có quá nhiều điểm đặc biệt, nhưng mà, quần cư.”

Quần cư, có nhiều lúc có thể nghịch thiên thuộc tính, sài lang sống quần cư có thể trực xuất mẫn hổ, đàn sói hành quân ở quần cư có thể cắn nuốt cự tượng. Đuôi dài Độc Oa chỉ có vên vện cấp một lục phẩm, đừng nói ở trong tinh quái, cho dù một con sài lang bình thường mạnh hơn chút ít so với cái này, tinh quái thượng phẩm cấp hai như Thạch Mộc Viên thì càng không thể so sánh. Nếu đổi là con Vọng Nguyệt Hồng kia, chỉ cần cổ họng có thể diệt sát con Độc Oa dài đuôi như thủy triều này.

Nhưng mà Vương Lục có thể xử lý được thạch mộc viên, thậm chí có thể đơn đả độc đấu với mặt trăng, nhưng lúc này lại không đối phó được với Độc Oa đuôi dài.

“Rút lui đi.”

Văn Bảo sững sốt: “Rút lui?”

Sư huynh lúc trước hùng hổ nói muốn hình thức vô song, đối mặt nhất cấp lục phẩm tinh quái, lại nói rút lui?

Nhưng mà còn không đợi hắn hỏi, Vương Lục đã quay người đi trước một bước, mắt thấy hàng trăm ếch độc sắp tụ lại, Văn Bảo cũng không dám dừng lại lâu, vội vàng đi theo.

Cũng may, Vương Lục tuy rằng không có biện pháp đối phó với trên trăm Độc Oa này, nhưng lại dễ dàng tìm được một thông lộ khô ráo trong vũng bùn lầy, dẫn Văn Bảo nhanh chóng rút lui khỏi hiện trường.

Đợi chạy ra khỏi lãnh địa Độc Oa đuôi dài, Văn Bảo cũng đã hiểu rõ vấn đề đơn giản này —— một khi bị đám đông này vây công, bản thân Vương Lục có lẽ không sao cả, gã người được bảo vệ nhất định sẽ bị gặm thành xương trắng.

Đồng thời, Huyền thiết kiếm pháp tuy không gì không xuyên thủng, nhưng cũng không có năng lực sát thương trong phạm vi. Một kích toàn lực của hắn có thể đánh ngất thạch mộc viên, nhưng lại không thể đánh chết nhiều con trường vĩ độc miêu. Loại tinh quái quần cư này hoàn toàn là khắc tinh của hai người bọn họ, khó trách Vương Lục thấy vậy liền muốn rút lui.

Điều này cũng khó trách khi Vương Lục vừa tiến vào Tiểu Thanh Vân, lộ tuyến tiến lên đặc biệt khắc nghiệt, đi sai một bước cũng không được... Vương Lục căn bản là cố ý tránh đi loại tinh quái này!

Bây giờ nghĩ lại, lúc trước đánh bại hơn mười con tinh quái không con nào là độc cư, hoặc mặc dù sống quần cư, số lượng cũng đặc biệt thưa thớt, có thể thông qua đủ loại thủ đoạn đánh tan từng loại thủ đoạn, tỷ như Thạch Mộc Viên... Vương Lục sư huynh không hổ là người chuyên đi mạo hiểm, loại năng lực công lực nghịch thiên này, mình vĩnh viễn khó có thể nhìn được cái đuôi này.

Nhưng Vương Lục sư huynh cũng không phải không gì không làm được, tào ngộ Trường Vĩ Độc Oa mang ý nghĩa tình thế đã dần dần thoát khỏi khống chế, mà lần tào ngộ này phảng phất dính đến suy vận không thoát khỏi của bọn họ, sau đó liên tiếp thay đổi mấy lộ tuyến, đều gặp phải vô số tinh quái, những tinh quái này phẩm cấp không cao., Nhưng số lượng nhiều sẽ làm người ta chú ý, vô lực tái chiến... Về sau còn vô cùng bất hạnh đụng phải năm con Kim Mao Xích Nhãn Hồ, những con hồ ly này động tác nhẹ nhàng mau lẹ, hơn nữa am hiểu du đấu, Vương Lục mặc dù tự bảo vệ mình nhưng lại khó mà chăm sóc tốt cho việc chăm sóc tốt, làm cho tên mập mập chết tiệt bị một con hồ ly hung hăng cắn mất một miếng thịt mỡ, đau đến cả người run rẩy.

Đến mức này, Vương Lục cùng Văn Bảo tổ hợp nhược điểm cực đoan đã bại lộ hết rồi, mà liên tiếp mấy lần đụng vào vách tường, tên mập vết thương chồng chất có chút nản lòng: “Sư huynh, hôm nay thu hoạch của chúng ta đã rất tốt rồi, nếu không... dừng ở đây thôi.”

Wương Lục dừng bước lại: “Dừng ở đây sao?”

Mập mập nuốt một ngụm nước bọt, nói ra: “Ta... Ta không phải sợ, chỉ là cảm thấy nếu tiếp tục cưỡng bức chống đỡ như vậy, được không bù mất. Lần này đã kiếm được không ít điểm, hơn nữa tích lũy rất nhiều kinh nghiệm. Lần sau đến không tốt sao?”

Wương Lục thở dài: “Mập Mập, lúc trước ta bảo ngươi cẩn thận xem xét quy tắc liên quan đến việc khiêu chiến tích phân,

quả nhiên là người lười biếng cho ta rồi! Đã rõ ràng, chúng ta thật vất vả mới liên tục đánh bại hơn mười tinh quái khác nhau trong các lần rèn luyện hàng đầu. Hiện tại mỗi một lần thành công đánh bại, tích phân khiêu chiến đều sẽ tăng gấp bội., Nếu như đợi đến lần sau, cũng không có cơ hội này rồi! Nguyên tắc khiêu chiến rèn luyện chính là bất kể thành bại, một cơ hội. Sau khi thu được một lần tích phân, hoàn thành khiêu chiến như cũ, nếu bây giờ rời khỏi rèn luyện, lần sau coi như đánh bại một trăm con Thạch Mộc Viên cũng không được chia nữa!”

Nghe vậy Tiểu Bảo sững sờ, lập tức hiểu ra sự kiên trì của Vương Lục.

Hoàn toàn chính xác, nếu muốn rút lui khỏi tình huống đã tích lũy gấp đôi, thật sự là quá đáng tiếc. Nhưng cho dù không cam lòng, đối mặt với hiện thực, chẳng lẽ còn có thể mạnh mẽ chống đỡ mà không cúi đầu sao? Sự thật đã bày ngay trước mắt, dựa vào tổ hợp của bọn họ, căn bản cũng khó mà bước vào Liên Hoa Trì. Kỳ thật bản thân Vương Lục sư huynh cũng đã từng nói qua, tổ hợp công phòng cực đoan này, muốn hoàn thành việc khiêu chiến rèn luyện, cũng chỉ có thể dựa vào công pháp cực đoan cực đoan mới có thể xoay chuyển được.

Mà bây giờ xem ra, Vương Lục sư huynh đã không thể lấy ra phương pháp công lược hoàn mỹ nữa rồi.

“Chỉ giới hạn ở phụ cận Liên Hoa trì thì không thể lấy ra được. Tình huống xung quanh đây biến hóa quá nhanh, cho dù ai cũng không thể biết trước tất cả... Vào một tháng trước, vùng bùn kia còn cái gì cả, nhưng sau một tháng đã sinh sản ra trên trăm con ếch độc đuôi dài.”

Tuy nói như thế, trong giọng nói của Vương Lục vẫn không có chút nhụt chí nào: “Nhưng chỉ cần xuyên qua ao sen, đến Thanh Long hạp, tình huống sẽ có thay đổi rất lớn.”

Mập mạp cười khỏ: “Nhưng mà, chúng ta cũng phải mặc qua ao sen mới được. Vừa rồi vòng vo nửa ngày, tựa hồ khoảng cách Thanh Long hạp càng ngày càng xa.”

“Phương hướng cảm giác không tệ thiếu niên, bất quá trước mắt cục diện này ta đã sớm có mong muốn, căn bản không tính là khó khăn gì.”

Nhìn thấy người quen thuộc, thẳng lợi nắm chắc trong tay, gã giật mình hô: “Su huynh, chẳng lẽ huynh thật sự có biện pháp?”

“Tiểu Thanh Vân nơi này phẩm chất thích quần cư tinh quái cũng không cao lắm, mà đối phó bọn yêu thú quần cư phẩm cấp không cao thì lại là loại tinh quái, khí tức của người thượng vị là lựa chọn hiệu suất nhất.”

Đây là kiến thức cơ bản nhất của tu sĩ nên Văn Bảo cũng biết, nhưng vấn đề là một người luyện khí cửu phẩm, một người rèn thể nhất phẩm, ở đâu ra uy thế của người thượng vị đây?

“Ngu ngốc, điểm khác biệt lớn nhất giữa con người và viên hầu chính là biết sử dụng đạo cụ a.”

Vương Lục vô cùng cẩn thận từng li từng tí lấy từ trên lưng ra một hộp gỗ nhỏ, sau đó lại mở hộp gỗ ra, lấy ra một mảnh lụa trắng tinh xảo, quấn ở trên cổ tay.

Văn Bảo nhíu mày: “Đây là cái gì?”

“Thanh trường thân khí.”

Văn Bảo đang định tiếp tục truy vấn, bỗng nhiên phát giác khung cảnh bốn phía có chút khác thường yên tĩnh.

Ao hoa sen có chủng loại phong phú vốn là một nơi huyền ảo, nhưng mà khi lụa trắng xuất hiện, bất luận là các lộ tinh quái ở chỗ tối nhìn chăm chăm, hay là tiểu thú phi trùng không nơi nào trong núi rừng, tựa hồ đều biến mất không thấy! An tĩnh như chết!

Mà phương xa trong tầm mắt, nghe bảo mơ hồ có thể chứng kiến không ít thân ảnh tinh quái kinh hoàng thất thổ chạy trốn.

Văn Bảo quả thực khiếp sợ khó hiểu: Đây rốt cuộc là pháp bảo gì? Sao lại có thể có hiệu quả thần kỳ như vậy!?

Bất quá, vật này có hiệu quả thần kỳ như thế, đẳng cấp nhất định không thấp, còn chưa trải qua tế luyện, chỉ bằng dư ba liền có thể thanh tẩy, uy áp của người thượng vị này quả thực là nổ tung! Có lẽ là Linh Bảo cũng không chừng!

Mà sử dụng Linh Bảo để hoàn thành khiêu chiến rèn luyện... Tựa hồ khẩu trừ rất nghiêm trọng a, su huynh, dạng này của người có thể được không bù mất?

“Ít cần nhắc những vấn đề vượt ra khỏi trí lực của người này đi.” Vương Lục ngơ ngác đá Văn Bảo một cước: “Đừng lo lắng, thừa dịp hiệu quả của thần khí vẫn còn, đi nhanh đi.”

Sau đó, trong lòng thầm thở dài.

Quả nhiên Kim Đan đỉnh phong chân nhân rất khí phách. Sư phụ đại nhân, nguyên vị nội y ngài ở lại trong phòng ngủ thật sự rất thích hợp!

...

49

Bằng vào lợi thế tơ lụa trắng, một ngày sau Vương Lục cùng Văn Bảo rút cục xuyên qua ao sen, tiến vào địa giới Thanh Long hạp.

Thanh Long hạp là cửa ải cuối cùng của Tiểu Thanh Vân, chiếm diện tích rộng nhất, sản vật phong phú nhất, giá trị và độ khó của việc rèn luyện cũng là cao nhất. Trước Thanh Long hạp, người mạnh nhất cũng chỉ là Vọng Nguyệt Hồng, cấp hai nhất phẩm, nhưng mà đến Thanh Long hạp, tinh quái cấp ba cũng hiếm thấy.

Trên lý thuyết, có lẽ Thanh Long hạp là tu sĩ từ Luyện Khí kỳ đến trung phẩm, dưới tình huống vượt quá năm người kết bạn đồng hành mới có thể tiến vào hiểm địa, nhất là đoạn sau của Thanh Long hạp. Bởi vì linh khí nồng đậm, thường xuyên sinh ra thượng phẩm tam cấp, tu ra nội đan.

Tinh quái một khi xuất đan, trên lý thuyết sẽ tương đương với tu sĩ cảnh giới Hư Đan. Bất quá các tu sĩ thường trong người mang pháp khí pháp bảo, lại có linh đan diệu dược, dưới tình huống đồng cấp thực lực so với tinh quái cao hơn nhiều. Mà Linh kiếm phái là môn hạ đệ tử căn cơ vững vàng, công pháp cao minh, thực lực so với tu sĩ đồng cấp bình thường thực lực lại muốn cao hơn một đoạn. Bởi vậy Trúc cơ trung phẩm thậm chí hạ phẩm tu sĩ có thể chống lại tinh quái xuất đan.

Mà gần mười năm qua phái Linh kiếm phái tuyển một nhóm người mới tư chất thượng giai, lúc này tu vi phần lớn là Luyện Khí trung phẩm hạ phẩm Trúc Cơ. Vì vậy môn phái dứt khoát để những người này tổ chức đoàn đội, số ít Trúc Cơ., Sư huynh cảnh giới Hư Đan trông coi thu phục hoặc tiêu diệt những tinh quái mới thành đan này, dùng năng lực chiến đấu của đội ngũ tôi luyện các đệ tử này. Mấy tháng trước, Nhạc Vân đã từng tham dự một cuộc chinh phạt tinh quái, vì biểu hiện tốt nhất mới lấy được tư cách người dẫn đường, một mình dẫn đám người Chu Tần non mọn như Thanh Long hạp rèn luyện một phen.

Mà đối với người nhập môn mới chỉ hai năm, tiến cảnh nhanh nhất vẫn là nhóm tu sĩ Vương Lục Hạ phẩm, Thanh Long hạp thì hoàn toàn là vùng đất tử vong. Vương Lục và Văn bảo mặc dù thuận lợi vượt qua ao sen, nhưng mới vừa tiến vào hạp cốc sơ đoạn, một luồng gió lạnh đã thổi tới, tựa hồ cấm chế pháp thuật của Tiểu Thanh Vân cảnh cáo hai người, không nên chịu chết.

Cùng lúc đó, tơ lụa trắng trên cổ tay Vương Lục cũng dần dần mất đi hiệu lực chấn nhiếp, tinh quái bốn phía, côn trùng Toan Nghê chờ không còn hốt hoảng chạy trốn nữa, ngược lại dừng bước lại, thậm chí dò xét tính toán tụ lại, lấy Định Hu thực.

Vương Lục thở dài trong lòng, tấm lụa trắng này chung quy không phải là pháp khí chân chính. Sở dĩ có thể chấn nhiếp quần ma, cũng không phải dựa vào uy áp của thượng vị giả gì cả, mà là vì mùi thơm sư phụ đại nhân để lại trên y phục.

Một tháng trước, sư phụ không chế phi kiếm tung hoành ngang dọc ở Thanh Long hạp, trắng trợn vơ vét thiên tài địa bảo. Trong lúc đó, vì để tránh phiền toái mà để cho đan khí được phóng ra ngoài, Thanh Long hạ xuống phát ra tiếng gào khóc thảm thiết. Cũng từ đó trở đi, khí tức vị tu sĩ Kim Đan này tựa như bóng râm che phủ bầu trời, in sâu vào sâu trong nội tâm của Thanh Long hạp. Cho dù chỉ là một luồng khí thể trên tấm lụa trắng cũng đủ để làm cho tâm thần quái quái dị, chật vật mà chạy. Mà một dải lụa trắng này chẳng qua chỉ là quần áo thiếp thân bình thường, vừa không phải linh phù, vô luận như thế nào cũng sẽ không ảnh hưởng đến sự phân chia khiêu chiến, có thể nói là thần khí thanh lý cao nhất.

Nhưng thần khí cũng không phải vạn năng, dùng nhiều chẳng những khiến những tinh quái kia trở nên chết lặng, hơn nữa mình cũng sẽ lộ ra hiềm nghi biến thái. Cho nên Vương Lục rất nhanh đã cắt lụa trắng đi.

Cũng may Thanh Long hạp có ưu thế được trời ưu ái: Máu chảy như éch độc đuôi dài không nhiều lắm, hơn nữa hình dạng du đặng càng ít.

Cho nên cho dù Thanh Long hạp là nơi các cường giả xuất hiện tầng tầng lớp lớp. Đối với một lòng tiến hành khiêu chiến

cực hạn của Vương Lục mà nói, tính nguy hiểm ngược lại còn nhỏ hơn Liên Hoa trì.

“Cho nên chúng ta chuẩn bị bắt đầu công việc. Hiện tại chỉ cần đánh bại được một đầu tinh quái thì tích phân khiêu chiến của chúng ta sẽ tăng lên hàng trăm.”

Văn Bảo cười khò: “Khó khăn cũng phải tăng lên gấp trăm lần, từ nơi này bắt đầu đa số đều là tam cấp tinh quái, làm sao đánh đây?!”

“Như cũ, thủ xảo thôi, tam cấp tinh quái lại như thế nào? Tìm đúng phương pháp, thần thú ta cũng hành hạ cho người xem a!”

Văn Bảo lấp bắp kinh hãi: “Su huynh, xin hỏi phải làm thế nào mới có thể ngược đãi được thần thú?”

“Trở về bầm Minh chương môn, mời hắn ra tay đi, chuyện như vậy còn cần ta dạy sao?”

“...”

“Kỳ thực, khách quan mà nói, tinh quái cấp ba hoàn toàn chính xác không phải là giai đoạn chúng ta có thể chống lại. Tinh quái trong Thanh Long hạp này lớn nhỏ hơn hai trăm loại, trong đó chỉ ít có hơn hai trăm loại có thể dễ dàng đưa chúng ta vào chỗ chết - Cho dù ta là tinh quái siêu cường cũng vậy.”

Văn Bảo bấm tay tính toán: “Vậy không phải bất cứ loại nào cũng có thể trí mạng sao?!”

Vương Lục nói: “Không đến mức, cũng có mười loại thực vật, ở chỗ này làm nhân vật giống như lương thực – gặp được bọn chúng, ít nhất chúng ta vẫn có thể thoát thân.”

“Ngay cả thảo thực tính cũng chỉ có thể chạy trốn chết sao? Vậy... Su huynh à, chúng ta phải đánh như thế nào đây?”

“Không phải đã nói rồi sao, mưu lợi mà, chúng ta có câu tục ngữ nói thừa dịp bệnh của hắn đòi mạng hắn. Đánh quái cũng là đạo lý giống nhau, sinh thái, hoàn cảnh Thanh Long hạp phức tạp như thế, chẳng lẽ còn lo tìm không thấy một hai tinh quái bị thương nặng để chúng ta chiếm tiện nghi sao?”

Văn Bảo hai mắt tỏa sáng: “Hóa ra là thế! Không hổ là sư huynh, chẳng qua, tinh quái bị trọng thương có dễ tìm như vậy không?”

“Bình thường mà nói đúng là không dễ dàng gì, nhưng lần này đi theo ta là được rồi.”

Đồng dạng là nhờ vào phúc của trận cướp đoạt một tháng trước, Vương Lục biết rõ Thanh Long hạp này có quá nhiều tiện nghi để có thể nhất, lần trước sư phụ trong quá trình hái thuốc, mặc dù đan khí phóng ra ngoài, nhưng cũng gặp phải mấy cây xương cứng. Tinh quái hoặc là lúc thu thập khí trời mà tẩu hỏa nhập ma, hoặc là lý trí thời gian sinh lý giảm phân nửa, rõ ràng cảm giác được thực lực cảnh giới của đối phương vượt xa mình, vẫn gằm thét lao tới.

Mà Vương Vũ chưa bao giờ là thiện nam tín nữ, kiếm quang trúc lóe lên, liền đánh trọng thương những tinh quái kia hôn mê. Mà Vương Lục rõ ràng nhớ rõ, trong một sơn động ở đuôi rông của Thanh Long hạp, có một đầu Tiểu Lôi Nha bị chém đứt hai chân đang bị cưỡng ép tiến hành hôn mê.

Tiểu Lôi Nha là tinh quái cấp ba nổi tiếng về tốc độ, vũ khí lớn nhất chính là cặp chân sau mạnh mẽ hữu lực, năng lực phóng điện của thiên phú, nếu như lúc trạng thái hoàn toàn, cho dù một trăm mập mạp xông lên cũng là chịu chết, nhưng lần trước khi Vương Vũ đi ngang qua, một kiếm chặt đứt chân sau của nó, phá lòi pháp của nó, bản lĩnh của Tiểu Lôi Nha này mười phần còn sót lại không ít, chính là lựa chọn tốt nhất để kiếm tiện nghi.

Đương nhiên, lúc này cách thời điểm trọng thương của nó cũng phải một tháng, Tiểu Lôi Nha trời sinh có thể mượn lực lôi điện, vừa có thể phóng thích địch nhân, vừa có thể nội hóa chữa thương. Nhưng Vương Lục vẫn còn nhớ rất rõ ràng, một tháng gần đây, Tiểu Thanh Vân không có mưa dông, tiểu Lôi Nha cũng không mượn được cái gì cả! Mà với năng lực tự lành của nó, cái chân gãy căn bản là không có khả năng phục sinh.

Vấn đề duy nhất là sào huyết của Tiểu Lôi Nha khá bí mật, bên ngoài động có một huyền tượng tự nhiên bẩm sinh được giả loạn bảo vệ, trừ phi cực kỳ quen thuộc địa hình nơi này,

bằng không rất khó tìm được. Nhưng lần trước Vương Lục đi theo sư phụ trực tiếp vào trong động đoạt được vài cọng Địa Minh Thảo, địa hình nhớ rất rõ ràng.

Cho nên, sau nửa ngày, Vương Lục liền lôi kéo Văn Bảo từ một chỗ vách núi dựng đứng, xuyên qua một hang động tĩnh mịch. Ở sâu bên trong hang động có một con dị thú mọc lông đuôi dài màu đất, chân sau bị đứt thành hai đoạn đang ngẩng đầu nhìn lên với ánh mắt hoảng sợ.

Hiển nhiên Tiểu Lô Nha vẫn còn nhớ rõ một tháng trước, Vương Lục vừa xông vào động, còn một tháng sau, thương thế Tiểu Lô Nha chỉ thoáng bình tĩnh trở lại, xa xa không có dấu hiệu hồi phục như cũ. Còn những loi pháp bị trúc kiếm phá không biết năm nào tháng nào mới có thể khôi phục...

Dù là như vậy, lãnh địa bị người xâm nhập, con thú nhỏ thân dài không quá hai mét này vẫn chống tay lên, nhe răng nhếch miệng, giữa kẽ răng quán quanh điện quang phá toái. Tuy rằng trọng thương, nhưng hung thú chính là hung thú, ngay cả Kim Đan chân nhân cũng dám đấu, sao phải sợ hai tên tiểu tu hạ phẩm luyện khí như ngươi?

Văn Bảo bị ngọn lửa hung thú làm cho hoảng sợ: “Yêu, yêu yêu quái!?”

Vương Lục thì sải bước tiến lên, Tử Vi nhuyển kiếm đâm thẳng vào đầu!

Với kiếm pháp mềm mại chuyên phòng ngự của Vương Lục, cùng với Vô Tướng Kiếm Cốt gần như không có thuộc tính lực lượng cộng thành, một kiếm này tất nhiên không có khí thế gì đáng nói, càng giống như một loại khai chiến tuyên ngôn mang tính nhục nhã. Mà bản tính của Tiểu Lô Nha càng hiển lộ hết hung thú, mặc dù không sợ hãi đối thủ, nhưng đầu tiên lại nhẹ nhàng né qua một kiếm trước mặt, sau đó chân trên khễ chống, giống như lò xo xông tới, răng nanh vừa lúc nhắm ngay cổ Vương Lục!

Nếu đổi lại là đối thủ bình thường, trong lòng còn chủ quan, rất có thể đã bị một kích này giết trúng chỗ yếu hại, bất quá Vương Lục há lại không chuẩn bị. Mặc dù tay phải một kiếm không trúng, nhưng tay trái sớm đã giơ ngang trước cổ như biết trước, ngăn cản lại.

Phốc phốc!

Trong một mảng nhiệt huyết vẩy ra, Tiểu Lôì Nha liều mạng cắn vào cánh tay trái Vương Lục, Lôì Nha sắc bén cắm thật sâu vào cơ bắp, xuyên thẳng qua xương cốt.

Mặc dù Vô Tướng Kiếm Cốt đã tăng toàn diện lực phòng ngự của Vương Lục, thậm chí còn có thể trực diện đối đầu với trọng kích của Huyền Thiết Kiếm, nhưng dưới sự cắn xé của tinh quái cấp ba, dường như vẫn có vẻ không đỡ nổi một kích.

“Su huynh!?”

Văn Bảo đi theo phía sau giật nảy mình, không ngờ su huynh vừa đối mặt đã bị trọng thương! Dưới tình huống cấp bách cũng bất chấp sợ hãi, cầm trọng kiếm xông lên.

Nhưng mà lúc đi đến bên cạnh Vương Lục, lại thấy gã cười sung sướng.

Sau một khắc, lại thấy Tiểu Lôì Nha há miệng, ho khan một tiếng kinh thiên động địa, không ngừng vụn vụn co rúm trên mặt đất, thông khổ vạn phần.

“Su huynh, đây là...”

Vương Lục buông tay trái không ngừng chảy máu xuống:
“Cũng không có gì, ta vừa mới đem non nửa bình đặc Thị đặc quá mức, a, chúc nó ăn Vương Lục Thứ ăn cho vui vẻ... Còn chờ gì, động thủ đi.”

Văn Bảo sững sốt, gạt đầu, nâng trọng kiếm lên, dễ dàng đánh tiểu Lôì Nha hôn mê bất tỉnh.

Quay đầu lại, Vương Lục Chính một mặt dùng khối lụa trắng băng bó vết thương vừa rồi, một mặt dùng tay bị thương dựng thẳng ngón cái lên: “Rất tốt, hai trăm phần đã tới tay, à!”

“Hai trăm phần!?”

“Giết xong tăng gấp đôi, Thanh Long hạ tăng gấp đôi. Tiểu Lôì Nha tam quái với đẳng cấp của chúng ta có chênh lệch lớn nhất gấp đôi, tám lần, hai trăm phần cũng không khoa trương quá nhỉ.” Vương Lục như không có chuyện gì xảy ra, sau đó đứng dậy: “Được rồi, chuẩn bị chỗ tiếp theo.”

“Còn muốn tiếp tục?! Su huynh nguoi...”

“Ha ha, chỉ bị thương tay trái, không phải còn có thể dùng tay phải sao? Một cái hai trăm điểm a, cơ hội này chỉ sợ về sau sẽ không còn nữa. Dù sao lấy lực sư môn, cho dù chúng ta tứ chi câu tàn cũng nhất định cứu trở về, ngươi sợ cái gì?”

“Vương Lục sư huynh, đây chính là người nói, tinh thần chuyên nghiệp của kẻ mạo hiểm sao?”

“A, đây là cố chấp thành phe.”

Hành trình tiếp tục, dựa vào trí nhớ hơn người của Vương Lục, cùng với mấy phần vận khí. Sau đó, hai người hợp lực, dùng thời gian ba ngày dày đặc bố trí, tĩnh tâm thực hiện, liên tiếp đánh ngã ba con tinh quái trọng thương chưa lành, trong đó một đầu tu vi thậm chí là Tam cấp Trung phẩm, chỉ tiếc thương thế nghiêm trọng, sau khi bị Vương Lục xuất mệnh cuốn lấy, rốt cuộc không thể ngăn cản được tên mập cũng phát tài giống vậy.

Liên tục đánh bại bốn con tinh quái cấp ba, Mập Mập đã không còn tính toán được Tích phân khiêu chiến lần này của mình phong phú tới mức nào. Dựa theo lời Vương Lục, thực hiện liên sát ở Thanh Long hạp cũng được ban thưởng gấp mấy lần. Vậy thì chỉ cần gã có thể tiếp tục giết chóc...

“A, tiếp tục giết nữa chỉ sợ không được nữa rồi.”

Ngay khi nghe nói bảo vật tràn đầy hứng thú nghĩ đến thời điểm ngàn vạn khiêu chiến tích phân đi đổi linh bảo, Vương Lục lại lắc đầu: “Có thể nhất được tiện nghi cũng đã nhất xong rồi, về sau lại gặp phải ai cũng nói không chính xác, không cần phải mạo hiểm.”

Văn Bảo sừng sốt trong chốc lát, có chút không cam lòng: “Nhưng dựa theo lời sư huynh nói, hiện tại chỉ cần có thể đánh bại một con tinh quái giống như Tiểu Lôì Nha, tích phân có thể khoảng năm sáu trăm cái!”

“Vậy cũng phải có mạng mới lấy được, ngươi thật sự cho rằng đội ngũ luyện thể nhất phẩm Luyện khí chúng ta là Luyện khí cửu phẩm mà có thể lẫn lộn trong Thanh Long hạp sao? Chúng ta đây đã là càng hai cấp rồi! Trừ những tinh quái trọng

thương sắp chết kia, chúng ta không ai đánh nổi. Tốt nhất là ngơoi thổi gió núi, lạnh một chút đi.”

Đang khi nói chuyện, Vương Lục liếc qua một sườn núi, không khỏi ngây ngẩn cả người.

Ở giữa lùm cây độc, một mảng lao tù màu son hấp dẫn ánh mắt của hắn. Tuy thoát nhìn không có gì khác với Tiểu Dã Quả khắp núi đồi, nhưng học bá trên thảo dược học giáp chuyên nghiệp như thế nào lại không nhận ra, Xích Luyện Quả đại danh鼎鼎?

Tiểu Thanh Vân khắp nơi là thiên tài địa bảo, trong đó hai loại Hồng Quả thanh danh đặc biệt hiển hách, một loại là Chu Quả, một loại khác chính là Xích Luyện Quả, mà giá trị của Xích Luyện Quả lại cao hơn Chu Quả. Nội bộ Linh Kiếm phái là tiêu giá một vạn linh thạch đổi một quả Xích Luyện Quả.

Một tháng trước càn quét, Vương Vũ rất thèm chuộng quả Xích Luyện —— vật kia đối với Vô Tướng Công trợ lực rất lớn, đáng tiếc Xích Luyện Quả dược lực nội liễm, khó có thể dùng nguyên thần cảm ứng. Mà lúc ấy thời gian có hạn, cũng không kịp thăm thức tìm kiếm... Không thể tưởng được lần này mình trong lúc vô tình gặp được!

Loại cơ hội này có thể nói là phi thường hiếm có, dược liệu đẳng cấp như Xích Luyện Quả, phần lớn đều là do Phong chủ hoặc đệ tử của hắn thu thập. Bây giờ con cá lọt lưới thuộc về Phong chủ này trong lúc ra ngoài—— trên thực tế, phần lớn dược liệu Vương Vũ quét qua lần trước đều là cá lọt lưới.

Mà phong chủ Thanh Vân phong ra ngoài vân du, thời gian định sẵn đại khái chính là trong vòng một hai tuần, đến lúc đó sẽ không có lợi thế gì để chiếm nữa!

Nhưng bên cạnh Xích Luyện Quả tất có tinh quái thủ hộ, tại Thanh Long hạp, thủ hộ tinh quái thường thấy nhất là kim tuyến xích luyện xà, tuy là hạ phẩm cấp ba, nhưng bản thân còn xa mới có khả năng địch nổi. Đương nhiên, hái quả cùng trăm tinh quái là hai việc khác nhau, chưa chắc phải cùng kim tuyến xích luyện xà đến cùng, nhưng chỉ bằng chính mình cùng hai đoạn giác đao đội này, trừ giết chết đối thủ, còn có thể làm sao?

Phương án thứ nhất: Vương Lục làm mồi nhử, người mập đi hái thuốc. Kết quả dự đoán: Vương Lục trọng thương sắp chết, tay mập mập bóp nát trái cây, gà bay trúng.

Phương án thứ hai: mập mập làm mồi nhử, Vương Lục đi hái thuốc. Kết quả mong đợi: Ha ha ha ha.

Phương án tam...

Đối mặt với sự cám dỗ của Xích Luyện quả, trong lúc nhất thời Vương Lục cũng có chút không quyết định được, cố chấp trở thành bè đảng, bắt đầu giao phong kịch liệt với tính tình của người chuyên đi mạo hiểm.

Nhưng cuối cùng Vương Lục vẫn chỉ có thể thở dài, tạm thời buông tha trái cây này.

Bởi vì tính đi tính lại, chỉ bằng vào tài nguyên hiện tại trên tay, cho dù liều mạng cũng không có khả năng lấy được Xích Luyện Quả, đã như vậy, vậy thì không có gì cố chấp nữa, dù sao... kế hoạch bước tiếp đã làm xong rồi!

Ha ha, một vị viên công vụ đại gia, mặt gia đây liền tới tìm người!

...

Lướt qua bức tường Ảnh Bích phía trước, Mộc Hiểu nhìn ánh mặt trời dần lặn về phía tây, cảm nhận ánh nắng chiều mờ trên người ấm áp, không khỏi cảm thấy lười biếng.

Lại là một ngày tự nhiên trôi qua, thời gian nghỉ ngơi chỉ còn lại thời gian một chén trà, nếu không phải môn quy nghiêm khắc, Mộc Hiểu có vài phần xúc động muốn rút lui.

Ở Thiên Sách Đường tọa trấn đã ba năm. Ba năm trước, được sư phụ ủy thác mình đến Thiên Sách Đường, mỗi tháng mười ngày, mỗi ngày bốn canh giờ dùng để ứng đối công vụ môn phái, kỳ thật công việc này nói không khó không khó., Chỉ là xử lý một ít tư liệu xin đăng kí, ứng phó với một số vấn đề nghi nan, nhưng trong lúc công vụ khó tránh khỏi chậm trễ tu hành. Ba năm trước, vô luận là sư môn trưởng bối hay các sư huynh đệ đều cảm thấy mình chịu thiệt thòi, nhất là sư phụ, ngoài sáng trong tối đều đền bù không ít, tỷ như thi thoảng tiêu ban trợ, cùng với các loại trợ cấp được phát theo môn quy...

Cho nên Mộc Hiểu không có bất mãn đối với công việc này, hơn nữa ba năm qua nàng còn nhận được một niềm vui bất ngờ - trên biển hiệu mà Chương môn đã đích thân viết lên Thiên Sách Đường. Đã có bảng hiệu này thì không chỉ có một tu sĩ Hư Đan mà còn đại diện cho chức vụ công tác quản lý của môn phái, những điểm khác biệt trên thân phận này là về mọi mặt.

Trên thực tế, nếu không phải môn quy rõ ràng hạn định đệ tử bị điều động vào kỳ hạn công chức, Mộc Hiểu rất muốn tiếp tục làm như vậy —— nếu trì hoãn trên con đường tu hành, kỳ thật cũng không có gì to tát. Hẳn nhập môn tu hành ba mươi bảy năm nữa..., Bây giờ đã tới Hư Đan tứ phẩm, thọ nguyên đã gần ba trăm tuổi, mà trong ba mươi năm tới, dựa vào tư chất địa linh căn của hẳn hoàn toàn có hy vọng trở thành Kim Đan chân nhân, cho nên không gian tu hành còn vô cùng rộng lớn, cần gì nóng lòng nhất thời? Nhưng vị trí Thiên Sách Đường này chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu.

Mặc dù Mộc Hiểu đối với cuộc sống ngồi trong phòng vô cùng hưởng thụ, hận không ngày nào cũng tăng ca làm việc, nhưng mấy ngày nay hắn làm việc vô cùng đúng giờ, hơn một khắc cũng không dám dừng lại, giống như là đang chột dạ.

Trên thực tế, Mộc Hiểu đúng là hơi chột dạ - chuyện này còn phải bắt đầu từ cuộc tranh chấp trong công đường bốn ngày trước.

Lúc ấy hắn tranh cãi âm ỉ với Vương Lục một hồi, gào thét công đường, cũng đặt ra một đồ ước vô cùng không lồ. Lúc ấy hắn bị Vương Lục làm tức giận đến mức khó chịu nổi, chỉ cảm thấy tên chân truyền Vô Tướng Phong này quả thực đầu óc có vấn đề, chỉ là Đoán Thẻ nhị phẩm đã dám chạy về Thanh Vân Phong, quả thực là làm cho mọi người hưởng sủng, cùng với sự sỉ nhục của một vị sư phụ như hắn là linh kiếm là đáng ghét. Về phần đánh cược tích lũy năm trăm lần khiêu chiến kia, nghĩ như thế nào hắn cũng không có khả năng có bất kỳ phần thắng nào.

Nhưng mà đêm hôm đó, tâm thần Mộc Hiểu khó có thể bình an, vừa lúc rảnh rỗi lại tìm đến điển tịch lịch sử của môn phái, lật xem ghi chép chi tiết về Thăng Tiên đại hội hai năm trước có liên quan tới Vương Lục - hai năm trước trong đại hội diễn ra tại hai năm trước., Vừa lúc hắn đang bế quan ba tháng vì kỳ hạn, không thể tận mắt nhìn thấy thịnh tình. Chờ đại hội chấm dứt, hắn trở về làm việc, sự nhiệt tình thảo luận đối với đại hội cũng nguội đi, hắn cuối cùng biết được kết quả, đối với quá trình cũng không để ý như vậy.

Nhưng mà lần này mở bản ghi chép ra xem, nhất thời khiến hắn cả kinh hít vào một ngụm lương khí!

Không thể tưởng được cái vương lục xem ra chỉ biết làm loạn mọi người mà thôi, năm đó vậy mà lại mạnh mẽ như vậy! Nếu không phải tư chất Không linh căn thực sự đau trúng thật, lấy tính tình và ngộ tính của hắn, làm chân truyền chương môn cũng dư dả! Càng đáng sợ hơn là ở thôn Đào Nguyên này, cuối cùng lại lấy được một đại trận lệnh ảo giác khủng bố cơ hồ tràn ra ngoài! Những người khác căn bản không thể so sánh với hắn!

Vị sư huynh nội môn ghi chép càng đầy cảm khái viết xuống lời bình của mình: thí luyện được phân chia hết thấy, kiểm tra trước mặt Vương Lục đại khái cũng là thử thách.

Mẹ nó, đây không phải là dạo chơi sao! Trò chơi này có thể chơi chết người đó nha!

Nghĩ đến ván cược giữa mình và Vương Lục: Năm trăm điểm là đúng, một trăm linh thạch. Vốn tưởng rằng Vương Lục nhiều nhất chỉ lấy một hai trăm linh thạch, cuối cùng phải nợ mình mấy vạn, nhưng mà hiện tại xem ra...

Mấy năm trước, sư phụ Lưu Hiền từng nói chuyện phiếm với mấy tên đệ tử hắc bạch trong một lớp nội môn.

“Các ngươi đều là thiên tài tu tiên có tư chất tốt, nhưng đại lục Cửu Châu rộng lớn khôn cùng, không gì không có, các thiên tài cao hơn các ngươi cũng là tồn tại. Mà chênh lệch giữa thiên tài và thiên tài có lẽ sẽ vượt xa tưởng tượng của các ngươi.”

Lúc ấy sư huynh đệ mấy người hừ tâm nghe rồi, nghĩ thầm đại khái chỉ mấy chân truyền yêu nghiệt mà trưởng lão mới thu mấy năm gần đây——chênh lệch đó đích thực là to lớn, rất là khiến người ta nản lòng thoái chí. Nhưng sau một thời gian mọi người đã sớm thích ứng, cũng không có gì ghê gớm...

Mà sau khi ý thức được Vương Lục rất có thể chính là thiên tài đã vượt quá tưởng tượng kia, Mộc Hiểu tất nhiên là đứng ngồi không yên. Mấy ngày nay làm việc luôn sợ tên kia giết ra từ trong góc, giờ lên mấy phần kỷ lục ghi chép về bốn vị khiêu chiến để đòi tiền mình.

Mặc dù theo lý tính khách quan mà nói, cho dù là chân truyền yêu nghiệt trong môn phái cũng không thể nào vượt quá năm trăm phần, nhưng nếu đúng như lời Vương Lục nói thì...

Đang lúc suy nghĩ, chén trà cuối cùng cũng lặng lẽ chạy trốn, nhìn về phía tàn dương huyết sắc bên ngoài. Mộc Hiểu thản thờ phào nhẹ nhõm, chuẩn bị đứng dậy rời đi. Nhưng đúng vào lúc này, bên ngoài đường truyền đến một hồi tiếng bước chân.

Mẹ nó, không biết nữa sao! Đây là muốn tuyệt sát sao?

Mộc Hiểu cả kinh chảy mồ hôi lạnh, nhưng nguyên thần khẽ động liền phát hiện tình huống không phải như mình tưởng tượng – người tới không phải Vương Lục.

“Mộc Hiểu sư huynh, quấy rầy rồi.”

Theo một tiếng ân cần ân cần thăm hỏi ôn hòa, một gã đệ tử hắc bạch chậm rãi đi tới trước sảnh, ôm quyền hành lễ với Mộc Hiểu. Mộc Hiểu sững sốt, người nhận ra cầm đầu là Nhạc Vân sư đệ, tuy rằng linh căn chỉ có tam phẩm, nhưng tính tình ôn hòa khoan hậu, ngộ tính hơn người, tiền đồ tu hành cũng không dưới mình. Thời gian gần đây càng không ngừng dùng thực chiến để tôi luyện bản thân, tu vi tiến bộ cực nhanh.

Còn đi theo sau Nhạc Vân chính là mấy đệ tử khác vào núi cùng Vương Lục hai năm trước, đều có cả nội môn đệ tử. Mấy người mặt mày xám xịt, khó nén được vui sướng trong lòng.

Thấy cảnh này, trong lòng Mộc Hiểu hiểu ra, bèn cười nói: “Nhạc Vân sư đệ, lịch luyện của các người kết thúc rồi?”

Nhạc Vân gật đầu nói: “Đúng vậy! Lần rèn luyện trước vì đủ loại ngoài ý muốn không thể tiến hành đến cuối cùng, cho nên... Cũng là ta nhiều chuyện, liền đề nghị mọi người quay lại chốn cũ, bù đắp khuyết điểm lần trước, cũng may mấy vị sư đệ sư muội đều phi thường ủng hộ, rất nhanh đã gom đủ đội ngũ. Mà lần này biểu hiện của mọi người cũng thật làm người ta kinh hỉ.”

Không sai, ngay tại một tuần trước, Nhạc Vân từng mang theo một chồng tư liệu đi vào Thiên Sách Đường, lần nữa xin môn phái lịch luyện. Bởi vì lần này xin không phải trưởng lão của môn phái, Mộc Hiểu liền hỏi thêm vài câu, biết được nguyên do một chút, cũng cổ vũ một phen với đám người Nhạc Vân. Hôm nay thấy sắc mặt vui mừng của mọi người, hiển nhiên đã có thành công rèn luyện.

“Chúc mừng các vị sư đệ sư muội. Ta sẽ cho các người làm một vài công việc liên quan, đợi ta một lát.”

Nhạc Vân chấp tay nói: “Sư huynh vất vả rồi... chúng ta cũng tới không khéo, đang lúc sư huynh nghỉ việc.”

“Ha ha, cái này có cái gì, đơn giản là viết mấy chữ công phu mà thôi... Hành trình của các người giống như báo cáo ngẫu nhiên sao?”

Nhạc Vân nói: “Cũng giống như kế hoạch, vẫn là con đường lần trước, trải qua hy vọng Nguyệt Cốc đến Thanh Long hạp,

cuối cùng lại từ đường tới Liên Hoa trì trở về. Dùng sáu ngày, so với kế hoạch còn ít hơn một ngày... Hơn nữa người dẫn đường chỉ có một mình ta, Hoắc Dĩnh sư muội lâm thời có việc, không thể đồng hành.”

Mộc Hiểu vừa làm một bản ghi chép trước bàn, vừa gật đầu khen ngợi: “Không tệ, với tu vi trung bình của các người, ít người dẫn đường có thể làm được tới bước này, đúng là không tệ.”

Nhạc Vân cười cười: “Nói cho cùng cũng có vài phần vận khí. Lần rèn luyện này rất ít gặp phải tinh quái đặc biệt cường đại, nhất là xung quanh Vọng Nguyệt Cốc, vốn nên là tinh quái quấy nhiễu không ngừng, nhưng lần này hình như bị ai đó thanh lý trước, đi lại cực kỳ nhẹ nhàng.”

Mộc Hiểu cười nói: “Vận khí cũng là một phần của thực lực, Nhạc Vân sư đệ không cần khiêm tốn, tránh được gặp phải đám tinh quái, đó là công lao người chọn lựa đường nhỏ.”

Trong lúc nói chuyện, Mộc Hiểu đã ghi chép xong xuôi, đang định đóng sách lại thì nghe Nhạc Vân nói: “Phiền sư huynh nhớ thêm một khoản. Lần này, mấy vị sư đệ sư muội nhận được điểm tích lũy khiêu chiến.”

“Ồ?”

Nghe thấy tích điểm khiêu chiến, Mộc Hiểu lập tức nghiêm túc nói: “Xin nói rõ chi tiết và đưa ra vật chứng minh.”

“Là như vậy, lúc chúng ta tiếp cận Thanh Long hạp, gặp phải một con tinh quái cấp hai, theo lý thuyết phải do người dẫn đường như ta chịu trách nhiệm đuổi đi. Nhưng các sư đệ sư muội lại đề nghị tự xuất chiến. Ta chỉ ở một bên lược trận, cần phải ở bên, lúc cần thiết mới ra tay lại. Sau đó, bọn họ làm thật sự không tệ, phối hợp pháp thuật so với dự đoán của ta còn muốn ăn ý hơn nhiều, phối hợp pháp thuật với kiếm thuật cũng vô cùng thuần thực, căn bản không cần ta ra tay trợ lực liền giành được thắng lợi.”

“Nhị cấp nhị phẩm, các người bao nhiêu người?”

Mộc Hiểu hơi kinh ngạc, đưa mắt nhìn về phía vài tên đệ tử trẻ tuổi - với thực lực cao nhất của bọn họ mới chỉ luyện khí cấp tám, lại có thể phối hợp với nhau chống lại tinh quái cấp hai.

Đối với kẻ vẫn thiếu kinh nghiệm thực chiến như bọn họ mà nói, đây quả thật là một điều kinh hỉ! Theo môn quy, có thể đạt được tích lũy khiêu chiến.

Tuy toàn bộ hành trình tác chiến đều có người dẫn đường lược trận, nhưng Nhạc Vân đã không ra tay, như vậy kết quả cũng không phải quá tệ... Mộc Hiểu thâm tính toán một phen, có lẽ mỗi người đều có thể có khoảng cách gần như vậy.

Thoạt nhìn bé nhỏ không đáng kể, nhưng chính mình ba mươi năm qua cũng chỉ để dành được ba trăm điểm, những người này một chuyến đã vượt qua mình một năm rồi!

Vừa nghĩ, Mộc Hiểu vừa chăm chú đánh giá đám đệ tử mới này. Trong mấy gương mặt trẻ tuổi, Mộc Hiểu chỉ nhận ra hai người cùng là đệ tử nội môn Phiêu Miểu Phong, một người là Chu Tần, người khác... Hình như tên là Vương Trung?

Thấy Mộc Hiểu nét mặt nghi hoặc, Nhạc Vân cười nói: “Su huynh có chút lạ mặt với Vương Trung sư đệ phải không? Việc này cũng khó trách, Vương Trung sư đệ nhập môn hai năm qua bất luận là tu hành hay là những chuyện khác đều vô cùng khiêm tốn., Như là cô nương xấu hổ, rất nhiều sư huynh đệ ở Phiêu Miểu phong đều không quen thuộc hẳn. Nhưng công pháp cơ bản của hắn phi thường vững chắc, lần này ta nhờ hắn làm thay Vương Lục sư huynh tham dự rèn luyện, trong quá trình biểu hiện cũng rất chói mắt, cũng không kém hơn Chu Tần sư đệ và Nhạc Hình Dao sư muội.”

Mà lúc này Chu Tần cũng thoải mái vỗ vỗ bả vai thiếu niên bên cạnh: “Đúng vậy, nếu không phải Vương Trung sư đệ tới giúp kịp thời, ta căn bản không kịp dùng tới mỗi lửa trong lòng bàn tay.”

Mà khi bị đẩy tới trước đài, Vương Trung có vẻ hơi khần trương: “Đâu có, ta chỉ là thả ra Ngự Không Thuật giúp sư huynh né tránh công kích mà thôi, Liệt Diễm Hàng Long chưởng của sư huynh mới là mấu chốt quyết định.”

Chu Tần ha ha cười một tiếng: “Cũng phải cảm tạ Nhạc sư muội tại thời điểm mấu chốt thả ra thủy thuận giúp ta cản lại một trảo, bằng không bản thân ta sẽ bị trọng thương.”

“A, sư huynh quá khen, là may mà có Văn sư muội hỗ trợ mới có thể vượt cấp phóng thích thủy thuần...”

Chỉ trong mấy câu đó, Mộc Hiểu đã đại khái hiểu được toàn cảnh của trận chiến, do Chu Tần, người có công cơ bản mạnh nhất chủ công, những người khác phụ trợ. Mà trong quá trình này, nhân vật quan trọng nhất không thể nghi ngờ là Chu Tần và Vương Trung, hai gã đệ tử nội môn này.

Chu Tần xem như là người mới nổi tiếng nhất trong gần hai năm nay, tuy rằng thuộc tính linh căn không tính là quá tốt, nhưng ngộ tính mạnh, tính cách tốt, đặc biệt là kết giao bằng hữu, hoặc có thể nói là thiện thu tiểu đệ.

Không thể không nói, trên thế giới này quả thực có loại người như vậy, thiên nhiên có khí chất lãnh tụ, cho dù không có ưu thế áp đảo về thực lực, lại rất dễ dàng trở thành tiêu điểm của mọi người, hấp dẫn người khác đi theo. Mà tên Chu Tần này, đại khái có tố chất như vậy, tuy còn non nớt, nhưng trong lúc vô tình hay cố ý luôn có thể đem bản thân mình đặt ở vị trí trung tâm, thu sự chú ý của mọi người.

Mà Vương Trung kia mặc dù trong lòng giống như có ám ảnh gì đó, nhưng không thể nghi ngờ cũng coi như là nhân tài, lại cam tâm đi theo sau Chu Tần làm tiểu đệ... Tựa hồ cũng chứng minh bản lãnh của Chu Tần?

Được rồi, dù sao chuyện người trẻ tuổi thế nào cũng tốt chứ... Mộc Hiểu lắc đầu, đột nhiên nhớ tới một chuyện bèn hỏi: “Nhắc lại, mấy ngày nay các người rèn luyện ở Tiểu Thanh Vân, liệu có gặp được sư huynh đệ đồng môn cùng lúc rèn luyện không?”

Đám người Nhạc Vân đưa mắt nhìn nhau: “Không có, mấy ngày trước Tiểu Thanh Vân hình như chỉ có một nhóm chúng ta.”

“Như vậy a...”

Trong lòng Mộc Hiểu lập tức thở phào nhẹ nhõm, xem ra có người nào đó lại không dừng mãi vô địch giống như lời nói của hắn, còn tưởng hắn dám tổ đội hai người đi tìm Tiểu Thanh Vân, xem ra đã đánh giá cao hắn...

Như vậy cũng tốt, tránh cho bản thân khỏi lo lắng vì bị hoảng sợ. Mộc Hiều đưa tư liệu đã viết xong trong tay cho Nhạc Vân, thái độ cực kỳ nhiệt tình.

“Chuyện ghi lại diêm tích lũy của khiêu chiến, ta đã ký lên giấy chứng minh ý kiến, nhưng kết quả cuối cùng phải nộp lên thẩm định của trưởng lão, đại khái trong vòng ba ngày công bố kết quả. Bất quá tư liệu của ngươi vô cùng tỉ mỉ, hơn nữa đều ghi chép ở trên giấy lòng thành., Chắc sẽ không có vấn đề gì. Cho nên... Ta sẽ đại diện cho Thiên Sách Đường, chúc mừng các vị sư đệ sư muội nhận được tích phân quý giá. Tuy rằng nhìn qua không nhiều lắm, nhưng tích tiểu thành đại, chắc chắn sẽ có trăm phá, thậm chí là một ngàn phá.”

Nhạc Vân cười nói: “VẬY ta sẽ thay các vị sư đệ, sư muội cảm tạ cát ngôn của sư huynh. A, lần này liên lụy sư huynh tăng ca đến bây giờ, thực sự là bản khoãn, không bằng để tiểu đệ tới làm nhà đông, mọi người cùng nhau ăn cơm tối?”

Mộc Hiều sững sốt, sau đó cười nói: “Hiếm khi có người mời khách, ta đây liền không khách khí. Mấy ngày nay công vụ tại thân, mỗi ngày ăn đồ ăn ở ngọn Phiêu Miểu, mùi vị đó...”

Chu Tần cũng góp lời: “Lần này ta càng phải cảm tạ các vị sư huynh sư đệ, nếu không phải mọi người đều xuất sắc, ta thật sự không tìm được lý do mời Mộc Hiều sư huynh một bữa cơm, cơ hội này thật khó có được.”

Mọi người đều cười ngây ngô, dù là khách hay chủ đều vui mừng, ngay cả Vương Trung với vẻ mặt lo lắng cũng lộ ra nụ cười từ tận đáy lòng.

Hai năm trước, tiểu thư đồng từng cho rằng, tu hành Tiên đạo có thể khiến mình độc lập mạnh mẽ, trở thành Vương Trung đường đường chính chính. Nhưng mà hai năm trôi qua, ngay cả tu vi của nó tịnh tiến cũng không kém cạnh người khác., Cho dù không có vị thiếu gia nào sai khiến hấn làm chủ, nhưng hấn thủy chung không cách nào chân chính thoát khỏi ám ảnh của người nào đó. Cho dù người kia chưa bao giờ nói với hấn nửa câu không phải, ngẫu nhiên chạm mặt ở Đăng Vân đường, lại càng nhiệt tình chủ động chào hỏi... Nhưng tất cả điều này ngược lại làm cho Vương Trung càng thêm khổ sở, đứng ngồi không yên.

Nguyên nhân cụ thể nhất hẳn cũng nói không rõ ràng, nhưng hai năm qua bởi vậy mà hẳn cảm thấy áp lực bội phần, ngày thường tận lực kín tiếng làm việc, lại càng không dám gặp mặt Vương Lục. Lúc trước môn phái lịch lãm, hẳn vốn nên là đệ tử nội môn, nhưng nghe nói Vương Lục cũng báo danh xong, liền tùy tiện tìm lý do thoái thác, thà rằng bỏ qua cơ hội lịch luyện quý giá, cũng tránh để gặp gỡ Vương Lục trực tiếp.

Cũng may không lâu trước đó, Nhạc Vân sư huynh tìm đến mình, mời mình tham dự lần rèn luyện thứ hai. Lúc này đây không có Vương Lục xuất hiện, Vương Trung phảng phất đem oán khí hai năm đột nhiên phát tiết ra, biểu hiện cực kỳ bất mắt.

Có lẽ đây mới thực sự là bắt đầu độc lập tự cường? Trong tiếng cười của mọi người, Vương Trung không khỏi nghĩ như vậy.

Còn khi mọi người chuẩn bị đi tới phòng ăn Tiêu Dao phong, ngoài đường lại vang lên tiếng bước chân, còn có tiếng bước chân vang lên, cùng lúc đó là tiếng đối thoại của hai thiếu niên tu sĩ.

“Sư, sư huynh, lúc này Thiên Sách Đường đã sớm không làm việc, chúng ta sáng mai sẽ đến.”

“Người không hiểu rồi, với sự chăm chỉ của Mộc Hiểu sư huynh nhất định sẽ tăng ca tới hừng đông, sáng mai tới chẳng phải là bảo huynh ấy phải chuyển cả trực sao? Vậy mới là không người nói...”

“Kỳ thật sư huynh không đợi được, thử thử vận may xem.”

“Nói vậy... Hặc, người xem, đèn đuốc trong đường vẫn sáng, ta đã nói là đang tăng ca mà...”

Vừa nói, người kia vừa đi ra từ sau bức tường, vừa nói chuyện với mọi người trong sảnh đường.

“Ồ, thật nhiều người quen ~ “

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Vương Lục lộ ra nụ cười vô cùng thành khẩn.

...

“Ha ha, làm sao lại có nhiều người quen như vậy? Nhạc Vân sư đệ, Chu Tần sư đệ, Nhạc Hình sư muội, Văn Hình sư muội... A, người núp sau cây bên kia, thoát nhìn cũng có chút quen mặt a, lén lén lút lút sau cây làm gì đó? Gấp gáp sao?”

Vương Lục vừa lộ diện, liền cười ha ha chào hỏi tất cả mọi người, cuối cùng đòi sự chú ý chuyển lên người nào đó đang trốn ở sau cây lúng túng vạn phần.

Nhưng mà nhìn hai lần, xác nhận đôi phương cũng không có ý định từ sau cây đi ra, Vương Lục cũng lười truy cứu. Lần này đến Thiên Sách Đường cũng không phải để người khác làm Tri Tâm tử tử.

Cho nên hắn rất nhanh bỏ qua những người khác, tìm được nhân vật chính lần này, một vị sư huynh công vụ đề phòng, như lâm đại địch.

“Mộc Hiểu sư huynh, không cần gấp gáp như vậy, ta chỉ là có chút tư liệu cần đăng ký ở chỗ huynh mà thôi, tuy thời gian không đúng lắm nhưng cần cù làm hết trách nhiệm như huynh, huynh không ngại bổ sung thêm một ban đi chứ?”

Thẳng thắn mà nói, Mộc Hiểu vô cùng hứng thú với công vụ của Thiên Sách Đường thật sự là không ngại tăng ca làm gì, nhưng nhìn Vương Lục như thế nào cũng thấy nụ cười không có hảo ý, hắn liền trở nên vạn phần chú ý! Nhất là khi nhìn thấy chồng tư liệu Vương Lục lấy ra, trong lòng càng thêm lộp bộp một tiếng.

Tư liệu trong tay Vương Lục và Nhạc Vân Phương vừa đưa ra đều là cùng một loại, bản thân lịch lãm luyện do Thành tâm Chỉ ghi báo cáo, là phán đoán thành quả rèn luyện, cũng chứng minh được trọng yếu của việc trừng phạt phân thưởng.

Thành Tâm giấy là do các trưởng lão Thiên Kiếm Đường đặc biệt chế tác, kèm theo giấy cấm pháp cường đại, tác dụng của cấm pháp chỉ có một: Khi viết trên giấy ở Thành Tâm, không thể viết dối trá, dùng nó để đảm bảo sự thật sự tin tưởng của văn tự.

Đương nhiên, cầm pháp Thành Tâm giấy không phải không thể phá, nhưng lừa dối Thành tâm giấy, ít nhất phải là Kim Đan chân nhân mới có thể làm được. Với tu vi của Nhạc Vân, Vương Lục, đưa giấy báo cáo thành tâm hẳn không phải là giả.

Mà nhìn thấy một chồng thành tâm giấy Vương Lục lấy ra, nhìn thấy đề tài báo cáo rèn luyện, Nhạc Vân ở bên kinh ngạc nhìn Vương Lục, lại nhìn thoáng qua: “Vương Lục sư huynh, các người cũng đi rèn luyện rồi sao? Khó trách mấy ngày nay vẫn không tìm thấy người.”

“Ồ? Các người cũng vậy?”

Nhạc Vân gật đầu: “Không sai, vì lần rèn luyện trước bị gián đoạn, cho nên đám người chúng ta tính làm lại lần nữa. Vốn là phải mời sư huynh các người đi cùng, nhưng mấy ngày hôm đó chẳng biết phải tìm các người tới. Nói lại, sư huynh các người đi đâu rèn luyện? Đi cùng với ai vậy?”

“A, đương nhiên là Tiểu Thanh Vân rồi, cấp bậc này, ngoại trừ Tiểu Thanh Vân còn có thể đi đâu?”

Nhạc Vân càng kinh ngạc: “Sư huynh cũng đi Tiểu Thanh Vân? Chúng ta có gặp các người đâu đấy!”

Một vị thái tử cũng đứng lúc bổ sung: “Chúng ta ở Tiểu Thanh Vân rèn luyện sáu ngày, thủy chung không phát hiện tung tích của các sư huynh đệ khác trong núi, Vương Lục sư huynh, huynh với Văn Bảo sư đệ thật sự đi Tiểu Thanh Vân hay sao?”

Còn trong lòng Mộc Hiểu lại vui vẻ: Đúng rồi, với phẩm hạnh thầy trò của Vô Tướng Phong, ở trên báo cáo gian lận quả thực là chuyện thường ngày. Hẳn nói mình nên đi tới Tiểu Thanh Vân rèn luyện, nhưng trên thực tế có lẽ là lác mình một vòng ở Vô Tướng Phong. Sau đó dùng thủ pháp không muốn người khác biết lừa gạt Thành Tâm Chi, bịa ra một cuộc mạo hiểm truyền kỳ phá tan thế giới, cuối cùng tự xưng giành lấy hơn vạn tích phân khiêu chiến để chèn ép chính mình... Món đồ chơi này vô cùng phù hợp với tác phong nhất quán của Vô Tướng Phong a! Nghe đồn vị trưởng lão Kim Đan kia, chẳng phải thường xuyên dùng giấy Thành Tâm viết vài thứ đồ chó má để lừa gạt trưởng lão chưởng hình sao? Đây là tiền lệ nha!

May mắn lần này gặp được nhóm người Nhạc Vân, đúng lúc cũng đi tới Tiểu Thanh Vân rèn luyện, là một lời nói dối đủ để chứng kiến người này vạch trần Vương Lục! Ha ha, người giáo hoạt nhất thời, lại không thể nghĩ rằng sẽ té ngã ở đây được chứ!

Nhưng mà kế tiếp, Vương Lục lại phi thường tự nhiên trả lời: “Không gặp được chúng ta cũng là chuyện bình thường a. Mấy ngày nay cơ bản đều ở trong Thanh Long hạp ngâm mình, đám người các người làm thế nào gặp được ta bên ngoài đây?”

“Thanh Long hạp!”

Nhạc Vân quả thực kinh thiên nhân đôi với Vương Lục: “Sư huynh các người thế mà đi Thanh Long hạp!? Xin hỏi là vị sư huynh nào dẫn đội, cái này, cái này cũng quá lớn mật rồi?”

Vương Lục lại cười: “Ta dẫn theo đội thôi.”

“Sư huynh dẫn đội kìa!?” Nhạc Vân lại khiếp sợ một lần nữa, không thể tưởng tượng được Vương Lục sư huynh thần kỳ như thế, tu vi nhất phẩm của Đoán Thể nhất phẩm lại coi là người dẫn đường... Nhưng mà sau một hồi sừng sốt, gã đột nhiên ý thức được một vấn đề khác: “Nói cách khác, chỉ có hai người người và Văn Bảo sư đệ!?”

“Đúng vậy, làm sao vậy?”

Sao thế? Một tên Đoán Thể nhất phẩm, một tên Luyện Khí cửu phẩm chặn bã, đến Tiểu Thanh Vân rèn luyện thì thôi đi, thế mà còn dám chạy đến Thanh Long hạp! Không làm thì không chịu chết, tại sao chính là không rõ!?

“Ha ha, không nên giật mình như vậy nha. Nếu muốn hình thức khiêu chiến bắt đầu, đương nhiên phải có tinh thần liều chết rồi.”

Hình thức khiêu chiến! Cái đó là cái gì vậy?! Sư huynh à? Người cứ việc nói thẳng là người đi chịu chết là được rồi!

Nhưng nhìn Vương Lục trước mắt, cùng với đồng cáo trạng dày đặc, Nhạc Vân dù khó có thể tin được cũng không thể không nhận một kết luận đáng sợ: Hai người này thế mà thật sự chạy tới Thanh Long hạp, hơn nữa còn bình yên vô sự trở về!

Rốt cuộc làm như thế nào? Cho dù hoàn cảnh Thanh Long hạp đặc biệt, chỉ cần nắm được phương pháp, muốn sống so với Liên Hoa trì còn dễ dàng hơn nhiều... Nhưng chỉ dựa vào hai người mới, cho dù nghĩ như thế nào cũng tuyệt đối không có khả năng!

Ài, sư huynh chân truyền không hồ là sư huynh chân truyền, luôn có thể khiến người khác không thể làm được. Có mình châu như vậy trước mặt, hai lần rèn luyện của đoàn người mình lập tức âm đạm vô quang! Tuy nói ngoài ý muốn có được thành tích khiêu chiến xem như không tệ, nhưng sư huynh lấy hai người mà đi tới Thanh Long hạp vẫn bình yên trở về. Dù tính thế nào thì tích phân khiêu chiến cũng cao hơn xa so với bên mình.

“Cũng không phải công lao của một mình ta, không phải còn có đồng đội đây sao?” Vương Lục nói, vỗ vỗ tên mập bên cạnh.

Nhạc Vân hơi sững sốt... Văn bảo sao?

Cũng không phải có thành kiến gì đối với việc nghe nói bảo vật, nhưng với ánh mắt của một khách quan dẫn đường, tốc độ chậm chạp, pháp thuật không tinh, kiếm thuật tới cực đoạn, kiến thức, thật sự không phải là một đồng bạn lý tưởng, giá trị của hắn càng nhiều hơn hiện tại... Được rồi, Nhạc Vân thừa nhận chính mình thực sự không nghĩ ra giá trị của nó thể hiện ở đâu.

Nhưng Vương Lục hết lần này tới lần khác đều biến thành bảo vật, mang theo một sư đệ vô vị như vậy, hoàn thành hành động vĩ đại kinh thế hãi tục!

Cùng kinh ngạc với Nhạc Vân, còn có tất cả mọi người ở đây. Chu Tần cùng Văn đệm trợn mắt há hốc mồm, như thế nào cũng không thể thuyết phục được chính mình tin tưởng tên mập đàn độn kia, không ngờ có thể hoàn thành khiêu chiến vĩ đại hơn xa mình. Mà một gã thiếu niên đứng phía sau gốc cây nắm chặt máu huyết!

Nhập môn hai năm, hai bên là sư huynh đệ đồng môn, Vương Trung rất rõ việc nghe bảo vật là phế vật không chịu nổi như thế nào. Bởi vì nghe nói bảo vật trời sinh có linh căn, sư môn đầu tư trên người mập mập kỳ thực nhiều hơn so với Chu Tần

và Vương Trung, mà hai năm qua, hết lần này tới lần khác người không nên thân nhất chính là hắn! Mấy vị sư huynh truyền công từng âm thầm cảm khái, sư môn không còn mắt, thả một phé vật vào.

Nhưng mới một tháng mà tên phé vật này đã hoàn thành nghịch chuyển kinh thiên!

Là Vương Lục, cũng chỉ có Vương Lục mới có thể biến hóa thành bảo vật như kỳ tích —— Vương Trung không cảm thấy Vương Lục sẽ mang một tên phé vật hoàn toàn vô dụng để hoàn thành mô hình khiêu chiến. Văn bảo trong quá trình nhất định là phát huy tác dụng thật lớn, mà có thể làm cho phé vật không có chỗ nào phát huy ra tác dụng., Có phải bảo vật biến thành phé phẩm không? Bây giờ nghĩ lại, Vương Lục gần như am hiểu biến thành bảo vật, hai năm trước, cũng là bởi vì đi bên cạnh hắn, một thư đồng thôn núi mới có thể trở thành đệ tử thiên tài của phái Linh kiếm.

Nghĩ tới đây, Vương Trung âm thầm từ phía sau cây, vừa lúc nhìn thấy bên cạnh Vương Lục, thân ảnh to béo bị mọi người chú ý kia, trong lòng không khỏi đau xót. Vị trí kia, từng thuộc về hắn, lại bị hắn chấp tay cho người!

Hỏi hận sao? Nói một chút không có hối hận, đó là lừa mình dối người. Nhưng mà... Nhưng là cho dù có thể lựa chọn một lần nữa, chính mình vẫn sẽ kiên trì lựa chọn hiện tại... Có lẽ sẽ vậy.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều có tâm tư, duy có một vị nữ tử ôn nhu như nước, nhàn nhạt đưa lên chúc mừng của mình.

“Chúc mừng hai vị sư huynh hoàn thành khiêu chiến kinh người.”

Đối với việc này, Vương Lục chỉ cười ha hả: “Sư muội khách khí rồi.” Nhưng nghe bảo vật thì chân tay luống cuống, gương mặt mập mạp thoáng cái đã đỏ bừng lên.

“Sư muội, cái kia, cái cô chúc mừng cô đã làm sai người, ta, ta, thật ra ta cái gì cũng không làm, cái gì cũng trở nên ngốc nghếch vô thành, đều là sư huynh, sư huynh dẫn ta cái kia, cái kia...”

Mắt thấy con mắt đờ đẫn của Nhạc Hinh Dao sắp hoa chân múa tay, tứ chi co quắp, Vương Lục đập một cước tới, kịp thời ngăn lại màn biểu diễn xấu xa.

Nhạc Hinh Dao lại cười cười bao dung: “Nghe nói sư huynh quá khiêm tốn, cái khác không đề cập tới, có dũng khí đi theo Vương Lục sư huynh, chỉ là hai người đã dũng cảm xông vào Thanh Long hạp, chuyện này đã không dễ dàng gì. Hinh Dao giờ tay lên ngực tự hỏi, chỉ sợ không có can đảm nghe sư huynh.”

Nghe bảo vừa nghe lời này, nước mắt đều sắp chảy xuống, tri kỷ, quả thực là tri kỷ! Hơn nữa là hồng nhan tri kỷ!

“Sư muội, người nói vậy, vận khí của ta cũng chỉ là tốt mà thôi.”

Nhạc Hinh Dao lại nói: “Cơ duyên của một người cũng là trợ lực không thể bỏ qua trên con đường tiên, tiên duyên của sư huynh thâm hậu, thật khiến người ta hâm mộ. Ta nghĩ các trưởng lão lúc trước thu nhận Văn sư huynh làm môn hạ, cũng là coi trọng tiên duyên của người.”

Mà Nhạc Hinh Dao còn định nói tiếp thì Vương Lục đã bắt đắc dĩ cắt ngang: “Sư muội đừng nói nữa, hơn nữa hẳn không chỉ chảy nước mắt, còn muốn tè ra quần, hạnh phúc tới quá đột ngột, người sắp dọa hẳn tè ra quần rồi.”

“Hả?” Nhạc Hinh Dao vạn phần không hiểu nghiêng đầu.

Cũng may lúc này có người mở miệng giải vây kịp thời: “Vương Lục... sư huynh, ta có một vấn đề thật sự khó hiểu, tinh quái cường đại ở Thanh Long hạp nhiều không đếm xuể, cho dù kiểm chế lẫn nhau, cũng không dễ dàng xuất động, nhưng có thể tính ra các người sinh tồn ở đó gần một tuần, không biết làm thế nào không?”

Vương Lục quay đầu cười: “Mộc Hiểu sư huynh, người đang nghi ngờ chuyện chúng ta rèn luyện là thật hay giả?”

Mộc Hiểu lắc đầu: “Không, chỉ hiếu kỳ vì trên báo cáo của người không miêu tả lại quá trình rèn luyện, chỉ viết ra kết quả, cho nên ta rất tò mò làm thế nào người thực hiện kỳ tích này.”

Nghe Mộc Hiểu hỏi vậy, những người khác đều cảm thấy hứng thú, hai người mới tu vi non nớt như vậy, rốt cuộc phải làm sao mới sinh sống được một vòng ở Thanh Long hạp này? Đây là nơi tử vong của tinh quái cấp ba, không gian sinh tồn không dễ tìm được đâu!

“Rất đơn giản ah, tìm mấy cái cường đại tinh quái đem đánh đổ, sau đó tu hủ chiếm tổ chim khách chiếm lĩnh chúng, không phải không gian sinh tồn đã có rồi sao?”

“Biu đảo tinh quái cường đại sau đó chiếm tổ chim khách!?”

Mộc Hiểu và các tiểu đồng bọn đều sợ ngây người! Đây hoàn toàn là đáp án “Sao lại không ăn thịt thối”, nếu có thể tùy ý khô cạn tinh quái cường đại, cần gì phải gấp gáp bắt sống? Hắn không biết xấu hổ mà nói ra khỏi miệng!

Mộc Hiểu lại hỏi: “Cái gọi là tinh quái cường đại, đại khái là chỉ...”

“Tiểu Lô Nha, Tử Thanh Đăng, Cự Đầu Man các loại đi.”
Vương Lục tùy ý điểm một cái.

Mộc Hiểu kinh ngạc nói: “Đại Man? Nếu ta nhớ không lầm, trước đây không lâu môn phái tổ chức một tổ chức lớn chinh phạt rèn luyện, đối tượng chính là một con Man Hoang khổng lồ đấy! Nhạc Vân sư đệ chắc cũng tham gia, hơn nữa biểu hiện rất xuất sắc.”

Nhạc Vân cười khở một tiếng: “Không sai, mục tiêu lần đó chính là Tam cấp trung phẩm, lại ngoài ý muốn nội đan sơ thành Cự Đầu Man, một nhóm bảy người chúng ta đi chinh phạt, tuy phá nội đan của hắn, nhưng cũng thảm bại trở về. Cái gọi là biểu hiện ưu dị, đơn giản là lúc chạy trốn giúp mấy vị sư đệ sư muội của Phiêu Phong yểm hộ mà thôi, nhắc tới liền khiến người ta hổ thẹn không thôi.”

Mộc Hiểu thở dài: “Lần đó ta nhớ là Lữ sư đệ của Phiêu Miểu Phong chỉ dẫn đội, hắn có tu vi Luyện Khí nhất phẩm, cách Trúc Cơ chỉ có một bước ngắn. Mấy người còn lại đều là lão luyện trải qua nhiều lần rèn luyện nên không muốn gây kích trầm sa. Tuy Cự Đầu Man là Tam cấp trung phẩm, nhưng Quỷ thuật dị pháp tầng thấp, tu sĩ Luyện Khí kỳ rất khó chống lại.”

Sau đó mọi người lại lần nữa chuyển hướng ánh mắt về phía Vương Lục.

Cả đội người ngựa đều thảm bại trở về, hai người các ngươi... rốt cuộc làm như thế nào vậy?

Vương Lục cười cười, từ trong bọc hành lý lấy ra một vật, bày ra trước mặt mọi người.

Lại là một đoạn râu dài mảnh màu vàng.

Nhìn thấy vật ấy, Nhạc Vân cả kinh co rút con ngươi lại. Mộc Hiểu lập tức lùi về sau hai bước, sắc mặt trắng bệch. Chu Tần há hốc mồm, lắc đầu khó có thể tin được... Nhất thời trước Thiên Sách Đường yên tĩnh không một tiếng động!

Chỉ có một tấm vải, xem ra không nhìn ra ngoài đường, buồn bực nói: “Vương Lục sư huynh, đây là...”

Chu Tần bên cạnh giật nảy mình: “Văn đệm sư muội đừng hỏi!”

Đáng tiếc đã chậm, Vương Lục cười ha ha: “Đa tạ sư muội hỏi, cái này, là cự đầu man chi tiên!”

“Cường đầu Man Man... chi tiên? Vậy là có ý gì?”

Văn đệm nghiêng đầu, lộ ra vẻ nghi hoặc khó hiểu, cái lông mày cau lại cùng cái môi hồng kia, nhìn tựa như một đóa hoa trắng nhỏ nhắn ngây thơ.

Sau đó một đôi tay hái hoa tội ác từ trên trời giáng xuống.

“Cái gọi là cự đầu man chi tiên, chính là ngoại sinh man đầu sỏ, dùng để truyền thừa tông, cùng với bài tiết phế thủy trong cơ thể. Nếu như dùng bộ phận đồng loại con người để ví dụ, đó chính là...”

Lời còn chưa dứt, Văn Túc kinh hãi hét lên, gương mặt đỏ bừng, lùi lại mấy bước: “Vương Lục sư huynh ngươi quá lưu manh rồi! Sao lại lấy ra thứ dơ bẩn như thế này!”

Vương Lục cũng sùng sốt: “Sư muội sao lại nói lời ấy? Chỉ là một món đồ ăn mà thôi! Cũng không phải là đồ mà con người sinh ra, chỉ là một con quái vật tinh quái! Cái này có khác gì bảo vật lông dê trong Tiêu Dao phong Tiểu thực đường? Thậm chí nói, dùng để làm tài liệu luyện chế đan dược pháp khí, so

với thú cưng của Dương Tiên càng học thêm văn nghệ mới đúng!”

Văn đệm then thùng giận dữ đan xen: “VẬY CŨNG ĐƯỢC MÀ!”

“Rõ ràng ta đã rửa sạch rồi!”

“Không phải vấn đề làm hay không sạch sẽ, sinh kia, sinh gì đó vốn là rất hạ lưu!”

“Vốn là hạ lưu? Đây chính là thành kiến rất nghiêm trọng nha.” Vương Lục biểu cảm nghiêm túc lên, “Sinh sản khí là khái niệm rất rộng rãi, sư muội đeo trên đầu đóa hoa chính là thực vật trồng trọt, dựa theo cách nói của ngươi, đó là...”

“Oa a a ta không muốn nghe!” Văn đệm vừa xấu hổ vừa nổi giận kéo cánh hoa tóc mai xuống, vừa nhăn cái mũi nhỏ đáng yêu, làm mặt quỷ với Vương Lục: “Sư huynh, đệ không nói với huynh nữa!”

“Thôi đi, tiểu nha đầu không hiểu chuyện.” Vương Lục khoe khoang không thành, phần nộ thu hồi cự đầu man tiên, dù sao làm vật chứng, vật này đã đủ.

Sau đó là trở lại vấn đề chính.

“Mộc Hiểu sư huynh, lần này bọn ta tới tìm ngươi, ngoại trừ nộp lên báo cáo về lịch luyện thì còn có một chuyện nữa, đó là xác nhận tích phân khiêu chiến.”

Mộc Hiểu thở dài trong lòng: Chắc chắn sẽ tới...

“Vương Lục sư huynh, tổng cộng có bao nhiêu phân?”

Vương Lục ha hả cười nói: “Căn cứ theo quy tắc tính tích lũy của môn phái, tính toán của ta, tổng cộng hẳn là hai nghìn tám trăm chín mươi phân trăm.”

Phốc!

Trong lúc nhất thời, không biết bao nhiêu người xúc động muốn đem chất lỏng trong cơ thể phun ra ngoài!

Hai ngàn tám trăm chín mươi! Mặc dù đã sớm đoán được, chuyên rèn luyện này của Vương Lục sư huynh sẽ có thu hoạch dị thường phong phú, nhưng đến khi kết quả cuối cùng xuất hiện, vẫn làm cho người kinh hồn táng đảm muốn hộc máu a!

Vương Lục thở dài: “Môn phái chúng ta dựa theo quy tắc tích phân này, phi thường cổ vũ binh hành hiểm chiêu, lấy nhỏ bác lớn. Tuy rằng nhìn qua đối với một ít hành vi cực đoan nguy hiểm ban thường đã hạn chế, nhưng cần nhắc tới việc tăng thành những thứ liên tục khiêu chiến thành công, chung quy là phong hiểm càng lớn tiền lời càng lớn. Ta ở Đẳng Vân đường đọc sách hai năm, cơ hồ không đuổi kịp một chiêu hành hiểm này, ai, nhân sinh tu tiên thực sự là tịch mịch như tuyết!”

Con mẹ ngươi tịch mịch! Một ngàn Thổ Hào xin chết cho ta! Chúng ta mới vì đòi nợ mà vui mừng không thôi! Mau trả lại niềm vui đơn giản cho chúng ta!

Ở trong sự khóc không ra nước mắt của các sư đệ sư muội, Nhạc Vân làm người dẫn đường thở dài, ý đồ vẫn hồi không khí: “Tu tiên chính là làm việc nghịch thiên, không có nghịch cảnh cầu sinh, tinh thần đi vào nguy hiểm, không cách nào ở trên con đường tu tiên đi thật xa. Vương Lục sư huynh làm cho chúng ta tâm gương tốt, về sau chúng ta nên giống hắn...”

Nói đến đây, Nhạc Vân bị kẹt, giống như Vương Lục vậy, mang theo một tên mập mập chết bầm đến Thanh Long hạp lấy điểm xuyên sao? Vậy thì chán đến cỡ nào a...

Nhạc Vân lắc đầu, nói tiếp: “Tóm lại hôm nay hai đội ngũ rèn luyện của chúng ta đều đã hoàn thành nhiệm vụ viên mãn, có thể nói là vui sướng tới nhà, chi bằng nhân cơ hội này cùng nhau ăn cơm, thế nào?”

Vương Lục nghe xong đề nghị này, nhìn Chu Tàn phức tạp bên cạnh Nhạc Vân, lại nhìn thiếu niên trung nhị ẩn thân phía sau gốc cây, lại nhìn Mộc Hiểu sắc mặt trắng bệch.

Bây giờ sao lại tụ tập đám người này lại đây? Đây là ăn cơm sao? Nhạc Vân ơi là Nhạc Vân, ngươi hậu đạo nhân thật là quá có nhãn lực!

Không còn cách nào khác, thời điểm thế này cần người thông minh như mình tới gõ cửa: “Sau khi chuyển động xong không nên ăn uống nữa, mọi người vừa rèn luyện xong hay là thôi đi.”

“...”

Sau một lát giá lạnh, cuối cùng Nhạc Vân cũng tỉnh táo trở lại: “Nói cũng đúng, tất cả mọi người đều rất mệt, không bằng chuyện ăn uống thay lúc khác. A, vẫn là Đông Đạo của ta, mọi người nhất định phải nể tình!”

“Nhất định nhất định.”

Mọi người như trút được gánh nặng nhanh chóng lần lượt tản đi, ngoại trừ ba người.

Vương Lục không đi, nghe nói bảo vật cũng không dám đi loạn. Còn Mộc Hiểu thì bị Vương Lục rất hứng thú đánh giá, dưới bàn chân cũng không thể động đậy như mọc rễ.

Nghĩ đến vụ cá cược một trăm linh thạch kia, trong lòng Mộc Hiểu cảm thấy vô cùng thâm. Mình vất vả tích góp trong môn phái ba mươi năm, lại có thêm gần ba năm bồi bổ các loại phúc lợi trong Thiên Sách đường, thân gia bất quá chỉ có một hai vạn linh thạch. Sau trận đánh cược này đúng là bán mình cũng không trả nổi!

Nhưng nghĩ tới đây, Mộc Hiểu lại cắn răng một cái: Sợ cái gì! Cùng lắm thì hắt đi Kiếm Trung bế quan trăm năm, tìm sư phụ thương lượng trước tiên để bồi bổ khu mộ Kiếm, sao cũng có thể trả nợ rồi!

Vương Lục cười nói: “Mộc Hiểu sư huynh, trời không còn sớm, có hứng thú ăn một bữa không? Ta mời khách.”

“Hừ! Ăn thì ăn, đi Kiếm Trung kiếm ăn được, cơm còn không ăn được sao?”

“Ha ha, sư huynh hào khí!” Vương Lục gật đầu, “Vừa lúc ta biết phụ cận có một quán ăn vô cùng tốt, sư huynh ngươi đại khái còn chưa đi qua.”

“Hừ, núi đao biển lửa cũng không chối từ! Ngươi dẫn đường đi!”

Bên cạnh nghe bảo vật thực sự buồn bực: “Vương Lục sư huynh, sao ta lại cảm thấy bầu không khí có gì đó không đúng nhỉ? Ngươi và Mộc Hiểu sư huynh có cái gì?”

Vương Lục Ngũ tình trường: “Ta và hắn trong sạch.”

...

Một nhà ăn của Phiêu Phong, Vương Lục, Văn Bảo, Mộc Hiểu ngồi xuống theo thứ tự trong đại đường.

Mộc Hiểu nhìn cảnh sắc xung quanh thực đường một lượt, trong lòng vô cùng cảm khái - từ sau khi tên đầu bếp của đại lục Tây Di tới đây, đúng là lâu lắm rồi mình không được ăn cơm ở đây.

Sau đó hắn quay đầu lại nhìn món ăn nổi tiếng Tây Di trên bàn, nhìn lên bầu trời, đối diện với con cá đang đứng sừng sững trên bánh nướng, trong lòng lại có cảm giác đồng bệnh tương liên thốn thức.

Cùng là Thiên Nhai lưu lạc người a!

Không bao lâu, khôi lỗi phục vụ nhà ăn mang theo thứ tự món ăn của Vương Lục đến, lại đưa tới hai bình rượu ngon Tây Di Tử sắc tím, tự ba người mình rót lên, sau đó an tĩnh lui xuống.

Vương Lục bung chén rượu lên, vừa cười vừa nói: “Hoàn cảnh không tồi chứ? Đại sảnh to như vậy chỉ có ba người chúng ta, giống như là bao phòng bình thường, loại đãi ngộ này ở nơi khác cũng không tìm được.”

Mộc Hiểu thở dài, lòng tự nhủ không phải sao? Đám khách quý chúng ta đây chịu đại giá quang lâm, vị đại đầu bếp Tây Di kia chắc cũng chạy tới liếm liếm. Nhưng bây giờ hắn thật sự không có tâm trạng quan tâm tới chuyện nhà ăn.

“Nếu có việc, mời đi thẳng vào vấn đề nói đi.”

“Được, vậy ta cũng không khách khí nữa.” Vương Lục đặt chén rượu xuống: “Về vụ đánh cuộc lúc trước của chúng ta... Nếu ta đoán không sai, chắc sư huynh trả không nổi.”

“Khà khà.” Mộc Hiểu cười thảm một tiếng, không nói gì.

“Hai ngàn tám trăm chín mươi, chính là hai mươi ba vạn chín ngàn linh thạch. Loại tiền lớn này cho dù trưởng lão trong môn phái muốn lấy ra một lần cũng không dễ dàng, huống chi sư huynh ngươi chỉ là đệ tử bình thường, vả lại đang trong giai

đoạn tu hành tinh tiến, hao tổn rất lớn? Nhưng không sao cả, ta cũng không có ý định cưỡng cầu.”

Không bắt buộc?

Mộc Hiểu nghe vậy lập tức ngây ngẩn cả người, mặc dù có chút không thể tin nổi nhưng ý tứ của Vương Lục chẳng lẽ là... Không đúng, Vô Tướng Phong bọn hắn chưa từng có loại lòng dạ từ bi này!? Dựa theo Ngũ trưởng lão tham tài thành hình kia, e là sẽ cho hắn vay nặng lãi cả đời! Cũng chính vì vậy nên Mộc Hiểu mới có xung động bẻ quan trăm năm ở Kiếm Trung.

“Vương Lục, đến cùng là ngươi muốn giở trò gì vậy!? Lúc trước ta đắc tội với ngươi, hôm nay ta nhận thua! Muốn chém giết muốn róc thịt cứ làm, đừng có đùa bỡn ta như vậy!”

Lại thấy Vương Lục nghiêm mặt nói: “Mộc Hiểu sư huynh, đệ tử Linh Kiếm phái chúng ta đồng khí liên chi, dù thế nào cũng không đến mức muốn chém giết muốn róc xương thịt! Ngươi và ta từng có thù không đội trời chung hay sao? Đơn giản là một lời không hợp, một hồi tranh chấp mà thôi, làm gì có oán hận gì?”

Cho dù là Vương Lục mà Mộc Hiểu tự cung ngay tại chỗ, sợ là cũng không kinh ngạc bằng mấy lời nói vừa rồi của Mộc Hiểu.

“Ngươi, ngươi đây là...” Ngươi đây là thiện Giải Nhân Ý bực nào? Hoàn toàn không giống như lời ngươi nói!

Sau đó lại nghe Vương Lục tiếp tục nói: “Chuyện tranh chấp ngày đó, không phải là bất cứ phe nào chúng ta cũng có ý định làm ra, cho nên sư huynh căn bản không cần tự trách, ngày đó sư huynh cố ý làm khó dễ ta sao?”

Mộc Hiểu vội vàng lắc đầu: “Tuyệt đối chưa từng! Chỉ có điều, chẳng qua...”

Vương Lục cười nói: “Chỉ là mặt mũi tác quái thôi.”

“Mặt mũi...” Mộc Hiểu thì thào tự nói, sau một lát đột nhiên bưng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch, sau đó bùi ngùi thở dài: “Hay cho câu mặt mũi tác quái!”

Trong lúc nhất thời, trong lòng không biết dâng lên bao nhiêu rối rắm.

Vì vậy hần bỗng nhiên rót đầy ly rượu, lần nữa uống một hơi cạn sạch.

“Ài, Vương Lục sư huynh nói không sai, lúc ấy bởi vì... Tóm lại, ta trước tiên bái nhập vi chủ đối với huynh có chút thành kiến, về sau sư huynh lại chưa từng khúm núm với đệ tử của vãn bối khác như vậy. Ài, trong lúc nhất thời mặt mũi quá gở, suýt nữa làm hỏng đại sự của huynh.”

Mộc Hiểu nói xong, bung chén rượu lên: “Mong Vương Lục sư huynh rộng lượng thêm chút nữa!”

“Mộc Hiểu sư huynh khách khí rồi...”

“Đừng gọi ta là sư huynh. Dựa theo môn quy, trước khi ta đạt tới Kim Đan đại thành, sư huynh không có tư cách làm đệ tử chân truyền... Ài, tất cả đều là vì mặt mũi mà trách móc. Lúc trước ngay cả môn quy cũng quên mất.”

Trong lúc nói chuyện, lại là một chén rượu ngon vào bụng. Tửu ngon của núi Phiêu Miểu này dùng một ít thiên tài địa bảo để ủ, hơi rượu kinh người, sau khi uống mấy chén rượu thì Mộc Hiểu đã hơi say.

“Sau đó, về phần đồ ước kia, Vương Lục sư huynh ngươi cứ yên tâm đi, bất kể thế nào ta cũng sẽ trả lại ngươi! Ngày mai từ ngày mai ta sẽ rời khỏi công tác Thiên Sách đường, xuống núi lịch lãm! Nếu nói kiếm linh thạch, dưới chân núi còn tương đối nhanh, với thực lực cảnh giới Hư Đan ta chỉ cần nỗ lực, hai mươi vạn linh thạch cũng không phải là không kiếm được.”

Vương Lục khuyên nhủ: “Ta đã nói từ sớm là ngươi không cần phải xen vào việc đánh cược.”

“Ai, có thể nào không để ý! Thực tế nghe Vương Lục sư huynh ngươi khuyên bảo một phen, càng làm ta không có đất dung túng! Nếu là thật sự như vậy đem khoản nợ đánh bạc ném ra sau đầu, sau này ta sẽ ngủ không yên! Mà trong tâm cảnh có chú ý, trên phương diện tu hành cũng sẽ có trở ngại, chỉ sợ cả đời cũng không có hi vọng cảnh giới cao hơn!”

Vương Lục thở dài: “Ngươi thật sự là quá chấp nhất.”

Mộc Hiểu cười nói: “Thân là tu sĩ, sao có thể chấp nhất không mấy phần? Ha ha, nói không chừng có cơ duyên này, sau khi xuống núi tu vi của ta sẽ tiến bộ nhanh hơn! Trong vòng mười năm sẽ Kim Đan đại thành cho các ngươi xem!”

Thấy Mộc Hiểu mượn hơi rượu đã bắt đầu khăng khái sục sôi, Vương Lục gật đầu: “Có chí lớn như vậy quả thực đáng khen! Nhưng sư đệ Mộc Hiểu sao ngươi không ngấm lại xem, nếu ngươi thật sự xuống núi như vậy, Lưu Hiền sư bá sẽ nghĩ ta như thế nào?”

Mộc Hiểu kinh ngạc: “Cái này... ta sẽ giải thích với hấn.”

“Sợ là càng bơi càng đen a, tính tình Lưu Hiền sư bá ngươi cũng biết đấy. Huống chi Thiên Sách Đường thiếu nhân thủ, công việc thường ngày phải làm thế nào? Bắt những sư đệ khác đến gánh vác, sợ rằng khó có hiệu suất của sư huynh ngươi.”

Mộc Hiểu lập tức cảm thấy đầu óc mát lạnh, lúng túng nói: “Nên làm thế nào mới phải?”

Vương Lục thâm cười một tiếng, khâu máu chót cuối cùng đã đến.

“A, nhắc tới cũng khéo, đúng lúc ta lại có chuyện cảm thấy khó xử, cần Mộc sư đệ hỗ trợ.”

Mộc Hiểu vội vàng nói: “Cứ nói đừng ngại! Bất cứ chuyện gì cũng được!”

Vương Lục nói: “Thật ra chuyện này đối với sư đệ ngươi mà nói cũng không khó, nhưng đối với ta trợ giúp lại rất lớn, nếu ngươi chịu giúp, quả thực không thua gì hai mươi vạn linh thạch.”

“Có chuyện này à?” Mộc Hiểu ngạc nhiên hỏi.

“Ừm, lần rèn luyện này của Tiểu Thanh Vân, có lẽ trong mắt những người khác đã là kỳ tích, nhưng đối với ta mà nói, còn có vài phần tiếc nuối.”

Mộc Hiểu lập tức tắc lưỡi, việc này còn thiếu sót sao? Quả thật không để cho người ta sống!

Vương Lục nói: “Nhưng kỳ thật trong quá trình rèn luyện, ta cùng Văn Bảo đều đã làm được cực hạn của mình, chiến thuật

cũng không có không gian để hoàn thiện. Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng là đội hình hiện tại có chút yếu, muốn bù đắp khuyết điểm, cần dẫn vào nhân thủ mới.”

Mộc Hiểu gật gật đầu biểu thị sự hiểu biết, nhưng mà chuyện này thì liên quan gì đến mình chứ? Chẳng lẽ cần ta hỗ trợ chọn người?

“Là như vậy, ta hi vọng ngoại viện dẫn vào... Thân phận có chút đặc thù.”

Mộc Hiểu sững sốt sau đó nhíu mày: “Chẳng lẽ là người trong tà đạo?”

“A, ta có quen biết với người trong tà đạo không? Yên tâm, trên đời này sẽ không có vấn đề gì. Điềm này sao, ta có thể lấy danh nghĩa Ngũ trưởng lão ra đảm bảo thư, không làm khó dễ người. Mà ta muốn có đặc thù là bên ngoài giúp đỡ, đối phương không phải tu sĩ mà là võ giả nhân gian.”

“Võ giả hạ giới!?” Mộc Hiểu lấy làm kinh hãi: “Đó không phải là đi chịu chết sao?!”

Vương Lục chỉ chỉ chính mình: “Đừng quên hiện tại thực ra ta cũng chỉ là võ giả phạm gian. Ta có thể cam đoan người kia tuyệt đối mạnh mẽ, cho dù ta chết người kia cũng sẽ không chết, đây cũng là mấu chốt để ta hoàn thành khiêu chiến càng thêm mãnh liệt.”

Mộc Hiểu do dự một chút: “Nhưng theo quy củ...”

Vương Lục nói: “Không sai, dựa theo quy củ, trừ phi là đệ tử chân truyền như ta, nếu không Thanh Vân Phong không cho phép phạm nhân đi vào. Nhưng nói như vậy là nếu trưởng lão của môn phái đặc biệt đảm bảo thì có thể bàn bạc khác. Hiện tại thì sao, ta có thể tùy tiện mở ra đảm bảo thư của Ngũ trưởng lão, mấu chốt là Mộc Hiểu sư đệ người có chịu nhận hay không.”

Mộc Hiểu im lặng gật đầu, hiểu được điểm mấu chốt của chứng bệnh.

Nếu như chỉ là một tên môn quy chết bầm, Vương Lục lấy danh nghĩa trưởng lão ra đảm bảo, hoàn toàn có thể đặc biệt làm một việc đặc biệt dẫn người vào ngoại viện. Nhưng bởi vì cái gọi là quy củ là chết, con người là sống, vì để tránh cho

khó khăn trong thao tác thực tế, cần phải tùy cơ ứng biến loại nhân viên làm việc như Mộc Hiểu này.

Còn bây giờ có hai vấn đề, thứ nhất, Vương Lục mạo phạm con dấu trưởng lão như vậy có hợp quy hay không? Thứ hai, cho dù thật sự là bản thân Ngũ trưởng lão mở ra, xét thấy tính đặc thù của nàng, bảo đảm thư có hữu hiệu hay không vẫn là khác. Cho nên cuối cùng đưa ra phán đoán, có cho phép Vương Lục dẫn vào ngoại viện hay không, đích xác là Mộc Hiểu.

Sau đó quả thật có chút khó xử. Dựa theo tính cách của Mộc Hiểu, tính cách không xác định này thì có quá nhiều, nguy hiểm quá cao thì xin mời bình thường là phải phản bác lại, nhưng dù sao người xin cũng là Vương Lục sư huynh mà... Nhưng cứ như vậy đáp ứng hẳn, chính là làm trái với quy định tương quan.

Ngay lúc Mộc Hiểu do dự, Vương Lục lại nói.

“Nếu sư đệ Mộc Hiểu cảm thấy chuyện này không quá đáng tin cậy, ta còn có thể nghĩ biện pháp khác.”

Nói đến mức này, Mộc Hiểu chỉ có thể cắn chặt răng: “Cho dù sự tình không đáng tin, nhưng Vương Lục sư huynh tuyệt đối là đáng tin cậy, ta tin người! Như vậy, ta sẽ viết cho người một quyển sách cho phép, danh tiếng của người khác thì không, tùy ý sư huynh người xếp thế nào cũng được. Ấn ký ta mang theo bên người, cái này sẽ phủ lên cho người!”

Vừa nói, Mộc Hiểu đã lấy từ trong túi trữ vật ra một dấu ấn tượng trưng cho quyền lực của Thiên Sách đường, bên dưới một tấm ấn hồng được viết theo kiểu chữ Thành Tâm màu vàng.

“Ha ha, được rồi, sau đó sư huynh tùy ý viết chữ đi, nhưng bởi vì là giấy thành tâm, cho nên cần phải nhờ huynh điền tên thật. Sau khi lấp xong, để đồng bọn của huynh mang nó đi là có thể vượt qua cấm pháp của Tiểu Thanh Vân.”

Nghe đến đó, Vương Lục nhướng mày, nhưng ngay lập tức giãn ra, nâng chén rượu cười nói: “Mộc Hiểu sư đệ thật sáng khoái! Sư huynh ta cạn trước để kính!”

“Được! Làm!”

Mộc Hiểu tiện tay làm một chuyện hoàn toàn trái với quy tắc thao tác, nhưng cũng có một loại cảm giác dơ tay rách rưới, nằng đặt chén rượu xuống, bung bầu rượu lên ngồi ngay ngắn, làm Vương Lục và Văn Bảo bên cạnh kinh ngạc không thôi!

Nhưng mà vị lao công này đã ba năm, đã luyện được một lượng lớn tu sĩ Hư Đan. Dưới tác dụng sản xuất rượu ngon của linh thảo, vị này bắt đầu vầng đầu hoa mắt, hơi rượu dâng lên, chẳng qua tâm tình lại càng vui sướng.

“Ha ha, thật sự là thông khoái!”

Vương Lục cũng cười: “Đúng là rất sướng khoái! Nhưng chúng ta cũng đừng chỉ có ăn hay không! Đến ăn đồ ăn! Món ngon truyền thống của Tây Di đại lục, không thể không nếm nha!”

Mộc Hiểu ngây ngô nhặt chiếc đĩa lên, lúc trước chiếc bánh tinh nhân đầu cá kia bị người ta nguyên rửa và oán niệm của tinh không bàn gắp một miếng lên, vô thức bỏ vào trong miệng.

Sau đó ngã nhào xuống đất, không cách nào đứng dậy nổi nữa.

...

Sau khi dùng đại sát khí truyền thống của Thực Đường Phiêu Miểu giải quyết xong Mộc Hiểu, Vương Lục liền bắt con rối phục vụ trong phòng đưa về nơi ở của mình.

Nắm trong tay văn thư màu vàng, Vương Lục cười một tiếng, lắc đầu: “Ha ha, hấn thật sự tin, quả nhiên công chức tới bàn rượu liền đặc biệt dễ nói chuyện.”

Sau khi im lặng một hồi lâu, cuối cùng cũng không kiềm chế được hiếu kỳ: “Sur huynh, vừa rồi rốt cuộc huynh và Mộc Hiểu sư huynh đang làm gì vậy? Hình như huynh và hấn có cá cược gì đó?”

Thế là Vương Lục giải thích qua lượt đánh cược trước đó của Tiểu Thanh Vân một phen, nghe thấy bảo lập tức kinh ngạc không thôi: “Sư huynh à, dựa theo cách nói của ngươi, đây chính là đánh bạc có hơn hai mươi vạn linh thạch, ngươi cứ như vậy... cứ từ bỏ như vậy? Chỉ đổi lấy một tờ giấy văn thư này?”

Vương Lục nói: “Ngươi cho rằng hai mươi vạn linh thạch kia có thể lấy được chắc? Cho dù Mộc Hiểu có bán thân đi nữa cũng không bồi thường nổi đâu. Hơn nữa sư huynh đệ đồng môn, cuối cùng bởi vì một góc cửa khẩu dẫn đến một mình bé quan ở Kiếm Trùng. Chuyện như vậy đủ để kinh động Thiên Kiếm đường, đến lúc đó sẽ không dễ kết thúc. Cho nên thay vì nhìn chăm chăm vào hai mươi vạn linh thạch căn bản không lấy được, nếu không thì xem xét một chút.”

Văn Bảo nhìn chăm chăm vào kim sắc văn thư trong tay Vương Lục, đây là thứ sư huynh nói tới sao?

“Kỳ thật thu hoạch chân chính không chỉ có một tờ giấy này. Ngươi phải biết, dựa theo quy tắc mà nói, hấn ký thứ này cho ta, là trái quy thao tác, đối với công viên cẩn thận Nghiệp Nghiệp hơn ba năm mà nói, đây chính là mạo hiểm rất lớn. Nếu không phải ở trên bàn rượu, cho dù hấn nợ ta hai mươi vạn linh thạch, chỉ sợ cũng sẽ không thông thoáng khoái đạt quy tắc ở dưới chân.”

Văn Bảo như hiểu như không: “Sau đó thì sao?”

“Mà đối với nhân viên công việc mà nói, phá vỡ quy tắc như là keo kiệt, một khi có lần thứ nhất, lần thứ hai lần thứ ba liền theo nhau mà đến, muốn phục hồi sinh hoạt như cũ thì không có khả năng. Vậy câu nói như thế nào nhỉ? Cánh cửa kia đã bị phá hỏng, vui vẻ không thể quay về.”

“Ách... “

Mắt thấy năng lực lý giải của bảo vật đã không chịu nổi, Vương Lục quyết định vẫn là trực tiếp đưa ra kết luận.

“Nói đơn giản, về sau sẽ rất thuận tiện lợi lợi lợi dụng quyền lực trong tay vị công nhân Mộc Hiểu này để lấy quyền mưu tư.”

Văn bảo bừng tỉnh đại ngộ: Ta nói nha, sư huynh phí nhiều công phu như vậy, không có khả năng là vì tình nghĩa đồng môn gì đó, nhất định là có mục đích!

Đương nhiên, lời này cho dù mượn một vụn lá gan hấn cũng không dám nói ra.

“Mặt khác, sư huynh người mới vừa nói, traten rèn luyện còn có tiếc nuôi, là có ý gì?”

“Ý tứ chữ nghĩa a, tuy rằng trong quá trình rèn luyện, tình quái đều đã đánh rồi, nhưng do hạn chế thực lực lúc đó, rất nhiều dược liệu không hái được, rất nhiều thành tựu cũng chưa đạt được, hơn nữa cuối cùng chỉ sống được bảy ngày ở Thanh Long hạp đã không thể không lui ra, cũng không thực hiện mong muốn mười ngày. Chẳng lẽ người không cảm thấy mình không cam lòng sao? Không cảm thấy tiếp theo nên làm chút gì đó?”

Văn bảo đương nhiên là không cảm thấy, khiêu chiến gần ba ngàn năm nay mà vẫn không biết phải làm sao, còn sự chân thành ca ngợi của Nhạc sư muội lại càng chưa kịp tiêu hóa, làm sao nghĩ đến chuyện tiếp theo đây?

“A, dù sao đối với mấy khóa Xích Luyện Quả kia ta vẫn canh cánh trong lòng, cho nên sau khi nghỉ ngơi hồi phục hai ngày, còn phải đi một chuyến nữa Tiểu Thanh Vân a.”

Văn Bảo sững sốt, chớp chớp mắt, chờ đợi đoạn sau của Vương Lục sư huynh.

“Đương nhiên, ngươi cũng đi cùng nhau.”

“Quả nhiên chạy không thoát!” Văn Bảo ai thán một tiếng, lót cái cảm to mọng lên trên bàn, mà dù đã khiêu chiến rèn luyện xong, nhưng nhớ tới cực hạn của Tiểu Thanh Vân đã vượt qua một vòng, cùng với vô số nguy cơ gã gặp phải, vẫn làm gã cảm thấy sờn hết gai ốc, hai chân như nhũn ra.

Nhưng mà, vừa rồi trong Thiên Sách Đường, Nhạc sư muội lại cười ôn nhu vào trong đầu, giọng nói ngọt ngào, dung mạo nhu mì nhất thời rót vô cùng dũng khí cho mập tử, tuy đùi trái cùng đùi phải là mềm, nhưng bên phải chân trái và đùi phải lại dần dần cứng ngắc.

“Được, đi thì đi! Tuy nhiên, viện binh bên ngoài mà sư huynh ngươi nói là có chuyện gì xảy ra? Chúng ta thật cần tìm người hỗ trợ sao? Là người như thế nào?”

“Đương nhiên là cao thủ siêu cấp mạnh rồi, nếu không thì không cần tốn công tốn sức như vậy.”

Văn Bảo cười cười, bắt đầu nỗ lực nâng sư huynh lên: “Ồ trước mặt sư huynh, ai dám tự xưng là cao thủ? Chẳng phải là võ giả hạ giới sao?”

Vương Lục cười lạnh một tiếng: “Võ giả hạ giới không giả, nhưng nếu nói thật, ta cho người ta làm bao cát cũng không đủ tư cách, nói như vậy ngươi có thể hiểu được không?”

Văn bảo đương nhiên không thể lý giải, từng có lúc, Vương Lục sư huynh ngươi lại dùng cách tự hạ thấp mình để nâng đỡ người khác? Cái này hoàn toàn không phù hợp với thiết kế của ngươi!

Nhưng theo như lời của Vương Lục, đúng là cao nhân đã khơi dậy hứng thú của hắn, khiến cho Vương Lục đổ xô xuống như vậy, rốt cuộc là cao bao nhiêu?

“A, đi bá kiến với ta một chút là ngươi sẽ biết liền.” Nói xong, Vương Lục đã đứng lên.

Văn Bảo kinh ngạc: “Bây giờ?”

“Đương nhiên là bây giờ rồi, thừa dịp thời gian còn chưa quá muộn, ta còn muốn tìm chỗ ăn chút gì đó đây —— người chung quy cũng không đến mức cho là ta ăn mấy thứ mỹ thực Tây Di này chứ?”

Văn Bảo gật đầu đồng cảm, lấy hình thể gã mà nói, tham ăn không kén ăn quả thực là chuyện đương nhiên, nhưng cho dù là người bảo, cũng không có hứng thú với Thực Đường Phiêu Miểu.

Sau đó, hai người liền nghênh ngang đứng dậy rời đi, mà tại thời điểm bọn họ cất bước rời đi nhà ăn, tựa hồ nghe được cửa ra vào nhà bếp, một tiếng thở dài của vị đầu bếp nào đó.

Văn Bảo không nhịn được nói: “Kỳ thật, vị đầu bếp kia vẫn luôn cố gắng đấy, cho dù căn bản không có khách nhân, nhưng hai năm qua nàng vẫn không ngừng đổi mới món ăn.”

“Đúng vậy a, đáng tiếc lộ tuyến sai lầm, tri thức càng nhiều càng phản loạn. Tên kia hoàn toàn không có tài nấu cơm, nghe nói nàng là mỹ thực gia số một ở Tây Di Đại Lục, nhưng ăn cơm và nấu cơm hoàn toàn là hai việc tốt hai bên được không? Cũng không biết Lưu Hiền sư bá bị lừa đá đầu óc, mới mời nàng đến làm đầu bếp.”

Văn Bảo suy nghĩ một chút rồi nói: “Nhớ là nửa năm trước, nàng cập nhật một món đồ ăn, nói là đã dung nhập lịch trình nhân sinh của mình ở Tây Di đại lục vào trong mỹ thực, là một món ăn mỹ thực ẩn chứa đạo lý sâu sắc, có thể cho người được nhắm nháp, được hưởng thụ những trải nghiệm không tầm thường.”

Vương Lục là người nắm giữ thực đơn lâu dài ở Nhà ăn của Phiêu Miểu Phong, tất nhiên là hiểu rồi, tức giận gật đầu nói: “Kết quả rõ ràng chính là phiên bản tăng cường nhìn lên bầu trời sao! Mười ba cái đầu cá được xếp chỉnh tề ngay sát mép một cái bánh nướng hình tròn, sau đó nàng giải thích cái này tượng trưng cho sự bình đẳng của người người người bình đẳng, không phân biệt quý tiện lợi...Đi con mẹ nó lừa cha nào chứ! Khoảnh khắc đó bà ấy quả thực là sư phụ ta bám vào người, lừa cha không giới hạn!”

Văn Bảo ngờ ngác nói: “Thật ra lúc đó ta cảm thấy nàng ta đang nghiêm túc đấy, cái kia, dùng văn nghệ từng chút một để

hình dung, đôi mắt màu xanh biếc kia tràn ngập đau thương.”

Vương Lục liếc nhìn Văn Bảo một cái: “Mập Mạp, người nên từ bỏ đi, cho dù người xem hết những tạp chí của nữ nhân trong môn phái, cũng không có khả năng trở thành văn nghệ được Nhạc sư muội coi trọng.”

Thế là đôi mắt màu nâu đen của hắn tràn ngập đau thương: “Ta chỉ hy vọng rút ngắn khoảng cách với cô ta một chút.”

“Vậy trước tiên phải giảm bớt cái bụng của người.”

“... Đúng rồi sư huynh, người nói muốn tìm một ít đồ ăn, nhưng chúng ta đâu phải đi tới phương hướng Tiêu Dao phong.”

Vương Lục cười nói: “Đồ đạc ở Tiêu Dao Phong có gì hay mà ăn? Đi theo ta là được.”

Sau đó Văn bảo mơ mơ màng màng đi theo Vương Lục xuống Linh Kiếm sơn.

Trên con đường nhỏ đi ở Linh Khê trấn yên tĩnh, Văn bảo càng chạy càng kinh hãi: “Sư huynh, người muốn đi đâu vậy?”

“Ha ha, đã đi đến nơi này rồi còn hỏi? Linh Khê trấn cũng chỉ là một cái khách sạn như vậy mà còn khá đáng tin cậy a?”

“Khách sạn như nhà này!?” Văn Bảo suýt nữa nhảy dựng lên, “Chính là vị lão bản nướng kia sẽ dùng chân đá khách hàng ra ngoài lăn xuống theo đường dốc, một cây Bạch Thủy củ cải bán người một ngàn lượng bạc, còn bắt buộc phải chào hàng nữ nhi đỏ như khách sạn!?”

Vương Lục nhìn người bảo một cái thật sâu: “Không sai, chính là lão bản nướng đá khách hàng ra khỏi khách sạn, hơn nữa thần thông lục thức, cho dù người đứng ở chỗ này nói chuyện nàng cũng có thể nghe được rõ ràng tất cả, hơn nữa còn ghi nhớ khách sạn như nhà này cả đời.”

Văn bảo lập tức mềm nhũn cả chân: “Cầu không được!”

“Thú vị, đi Thanh Long hạp thì được, như khách sạn thì lại không được đi?”

Văn bảo thống khổ muôn phần giải thích: “Sư huynh tha cho ta, ta thà rằng đối mặt với đám tinh quái Thanh Long hạp,

cũng không dám đối mặt với lão bản nương của quán trọ như kia. Chỉ cần nhớ tới nàng, hai chân ta như nhũn ra, cho dù nhớ lại dáng vẻ tươi cười của Nhạc sư muội cũng không gượng dậy nổi!”

“A, tuổi còn trẻ mà đã không gượng dậy nổi, người chuẩn bị làm cả đời chịu không?” Vương Lục ngoài miệng trào phúng, trong lòng cũng kinh ngạc, trực giác của tên mập này thật đúng là rất nhạy cảm., Lấy thực lực mà nói, có thể một tay phá pháp bảo, coi Ngũ trưởng lão như bao cát, thân phận đến nay vẫn chưa rõ, quả thực mạnh hơn nhiều so với những tinh quái cấp ba Tiểu Thanh Vân - tuy nàng chỉ là võ giả phạm gian. Cho dù là bản nhân Vương Lục, cũng sẽ không nguyện ý đối mặt với địch ý của lão bản nương.

“Tuy nhiên, lần này nàng chính là quân hữu, người không cần lo lắng cái gì.”

“Quân hữu... Sư huynh người nói viện quân chính là nàng!?”

——

Keeng keeng keeng.

Dưới ánh mắt nhanh chóng nhìn chăm chú bên trong bảo khố, Vương Lục không kiêng nể gì gõ vang cửa quán trọ như nhà này.

Bởi vì đơn hàng lạnh lùng nên khách sạn vốn không có thành ý kinh doanh quanh năm đóng cửa sớm, lúc này cửa đã đóng chặt từ lâu, nhưng Vương Lục hiển nhiên không có ý định để ý tới phần canh cửa đóng cửa này.

Mà tiếng gõ cửa vang lên không lâu, bên trong môn phái liền truyền đến một trận thanh âm lười biếng buồn ngủ: “Đánh cửa rồi, không làm ăn nữa!”

Wang Lu cười: “Vừa đúng lúc ta không có ý định trả tiền, ha ha, lão bản nương mau ra đón khách!”

Sau đó liền thoải mái đẩy cửa mà vào, khuôn mặt trắng trợn không kiêng nể gì càng thêm lo lắng đề phòng.

“Tiếp cái con mẹ người!”

Chỉ nghe một tiếng cười mắng, lão bản nương từ phòng khách lâu hai lão đảo đi ra, từ bộ y phục nhăn nheo, cùng với ánh

mắt ngái ngủ kia không khó phán đoán mới là được Vương Lục an giấc, nhưng khi lão bản nương nhìn thấy Vương Lục, trên mặt lại nhin không được mím cười.

Có gian tình! Văn bảo lập tức đưa ra phán đoán, sau đó càng bội phục Vương Lục sát đất.

Linh Kiếm phái cũng không cảm, thậm chí còn khuyến khích tình cảm của đệ tử nội môn trao đổi, đạo lữ song tu của Tiêu Dao Phong, Tiêu Dao Phong cũng không ít lần gặp, nhưng... yêu đương nói chuyện với vị hung thú hình người này, Vương Lục sư huynh người quả thực là các thái gia!

Mà lúc trong lòng Văn Bảo đang suy nghĩ miên man, lão bản nương cũng nhìn thấy hắn —— nói từ góc độ hình thể, cũng không thể không nhìn thấy.

Sau đó lão bản nương cười tà tà: “Ai da, Vương Lục người tới thì tới đi, còn mang theo gia súc, muốn ăn bữa ngon sao?”

Lúc này Văn Bảo đã quỳ xuống, quả nhiên khách điểm này là hắc điểm a! Lão bản nương rõ ràng là muốn làm người bánh bao nhân thịt, còn là nhân thịt béo nữa chứ!

Vương Lục cười cười: “Đích thật đến để ăn bữa ngon, làm phiền lão bản nương mang bốn trái cây, bốn trái ngọt, hai chua chua, bốn mút.”

Lão bản nương ngáp một cái: “Trong quày có quả táo, tự bóc da ăn đi.”

Vương Lục trầm mặc đôi chút: “... Cái kia, có hoa bột đắp tử hay không, xào vịt vịt chường, canh gà, bụng hươu sản xuất Giang Dao, uyên ương phách ngư gân trâu, Cúc Hoa thổ, chân hoẵng, răng nanh vàng kim không?”

Lão bản nương nhìn thật sâu Vương Lục, sau đó chỉ chỉ bàn cơm bên cạnh: “Các người ngồi xuống chờ ta, ta đi làm cơm.”

Một lát sau, lão bản nương bưng ba bát mỳ xanh đi ra: “Khách quan, ngài gọi thức ăn đến đông đủ rồi.”

Vương Lục nhìn mỳ xanh: “Lão bản nương, đồ ăn của người đều co lại thành tà thần hết rồi sao? Dùng chút thành ý đi! Khó khăn lắm ta còn dẫn khách theo đây này!”

Kết quả bà chủ không chút nhân tính nói: “Không khai báo trước cho người đã đủ thành ý rồi, người còn muốn thế nào nữa? Thích ăn, thích ăn, không thích ăn.”

Không cách nào, vậy thì ăn đi. Mà không đợi người khác nhiều lời, Văn bảo đã cầm đũa lên trước.

Văn bảo cũng đói cực kỳ, tuy rằng không thể ăn được những món ăn mà Vương Lục vừa báo kia, nhưng có một bát mì xanh cũng tốt, so với nhìn lên trời còn mạnh hơn... Ý nghĩ như vậy, hần khẽ nhấp một ngụm canh, sau một khắc, biểu lộ của người thấy bảo vật trở nên vô cùng cổ quái.

Bởi vì mùi vị của mì này vượt ngoài tưởng tượng! Vốn tưởng rằng nhiều nhất chính là tay nghề nông gia, nhưng mà canh miệng, mùi vị thanh sảng mà không mất ngon, làm cho Văn Bảo giật mình giống như về tới thời gian tốt đẹp mấy năm trước.

Cái này... Vị lão bản nương này thâm tàng bất lộ! Vương Lục sư huynh đúng là đã mang mình tới một nơi tốt! Đương nhiên hai năm nay ở trong phòng ăn Tiêu Dao phong, món ăn xa hoa gì cũng đã được nếm thử, nhưng phản ứng với tay nghề của đầu bếp, thường thường chính là các món ăn đơn giản như mì canh, mì trắng cắt thịt. Mà chỉ có một bát mì, nghe bảo liền xác nhận lão bản nương tuyệt đối là đầu bếp trình độ cao nhất.

Không bao lâu sau, ba cái bát đã sạch sẽ, lão bản nương vừa lau bàn vừa hỏi: “Đêm hôm khuya khoắt tìm ta, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Vương Lục cũng là đi thẳng vào vấn đề: “Ta muốn đi Tiểu Thanh Vân hái thuốc, hiện tại thiếu một tay chân đi theo đội ngũ, ta thấy cốt cách của lão bản nương cô đúng là thanh kỳ, chính là tài liệu làm bảo tiêu tốt, cho nên muốn trưng dụng một chút sức lao động của cô.”

Sau đó bà chủ vô cùng nhiệt tình đáp lại lời mời của Vương Lục: “Không có thời gian, bận rộn lắm.”

“A, bận rộn đóng cửa sao? Dù sao khách sạn này của người cũng sẽ không có người tới.”

“Móa, lời này cũng không thể nói lung tung!” Lão bản nương bị Vương Lục chỉ thẳng vào chỗ đau, vỗ bàn đứng lên: “Cái gì

gọi là không có ai đến chứ? Hai năm qua ngày trước khách sạn của ta kinh doanh đã đột phá một vạn lượng bạc trắng, người còn muốn làm gì nữa?!”

Văn Bảo lấp bắp kinh hãi: “Nhiều như vậy!?”

Vương Lục cũng lấp bắp kinh hãi: “Lại có thể giật được số lượng, người thật là vô sỉ! Hai năm trước, Thăng tiên đại hội giúp người kiếm lời ước chừng ngàn vạn lượng, chia ra đúng là ngày vào vạn lượng... Nhưng mà người cũng không biết xấu hổ mà nói ra miệng! Hai ngày trước Lục Ly trưởng lão còn công bố số tiền tiết kiệm bình quân của đệ tử môn phái là bảy vạn linh thạch, không biết đã bị bao nhiêu đệ tử nộp vào rồi!”

Lão bản nương bị ghen đến mức không thốt lên được nửa chữ.

Vương Lục tiếp tục lời nói thâm thía khuyên bảo: “Dù sao người cũng chỉ ôm sự lãng phí sinh mệnh ở chỗ này, không bằng theo ta lên núi đạp núi, thỏa mãn.”

Lão bản nương vui vẻ: “Tên tục nhân như người mà đòi bàn bạc để chơi sao?”

“Này, mời người tôn trọng học vấn linh kiếm, thành tích trên lục khoa giáp văn hóa tạm thời không đề cập tới, coi như trước khi vào núi ta cũng là học sinh nổi tiếng một phương, cầm kỳ thi họa dạng gì đều thông, từ trước đến nay tình cảm luôn tràn đầy.”

Lão bản nương tiếp tục vui đùa: “Chỉ là tiết tháo thôi, có đúng không?”

Mắt thấy lão bản nương dầu muối không vào, hơn nữa đấu võ mồm với mình hai năm, đẳng cấp đã cấp cấp cấp nhanh chóng tiếp cận trình độ của mình. Vương Lục quyết định xuất ra sát chiêu, không tiếp tục nhiều lời với lão bản nương nữa, một ván định thắng bại.

Vương Lục Đầu quỳ lạy: “Su phụ tại thượng, xin giúp đỡ nhi một tay!”

A Phụt phụt!

Lão bản nương ngay lập tức phun ra, đồng thời đứng bên cạnh nhìn thấy hết thấy những kiến bảo cũng cảm thấy trái tim ngừng đập một nhịp.

Vương Lục sư huynh, hình tượng của người sụp đổ quá nhanh rồi!

Vẻ mặt Vương Lục lại nghiêm túc mà ngẩng đầu: “Cái gọi là một ngày vi sư, suốt đời làm nô... Ồ lầm rồi, một ngày vi sư trăm ngày ân, sư phụ, người cũng không thể cứ như vậy bỏ mặc đệ tử được rồi!”

Bà chủ nghiêm nhiên ra vẻ kinh hãi: “Này, người đừng dọa ta, để người bái một cái như vậy, cảm giác... Dùng lời của người, cảm giác giống như dựng lên lá cờ kỳ quái gì vậy!”

Do dự một lát, thấy Vương Lục lại muốn bái lại Cao Đường, lão bản nương rốt cục nhịn không được bại lui ra: “Được rồi, người đã có thành ý cầu xin ta như vậy, ta đây cố hết sức giúp người một tay, ngàn vạn lần đừng bái ta nữa.”

Vương Lục vui mừng, đột nhiên cầm đĩa lên bàn: “Sư phụ ở trên này! Chịu đồ nhi cúi đầu!”

...

Trải qua một phen công kích có giới hạn vượt quá tưởng tượng, Vương Lục thành công lấy được hứa hẹn của lão bản nương, sau một tuần, ba người cùng đi, rồi lại lên Thanh Vân phong.

Sở dĩ chọn sau một tuần là bởi vì sau một tuần, Thanh Vân phong chủ Thất trưởng lão về núi, về sau muốn tùy ý ở dưới Tiểu Thanh Vân tung hoành cũng không dễ dàng gì.

Bất quá có lão bản nương hỗ trợ siêu cường này, trong lòng Vương Lục liền đại định, đối với hành động một vòng sau đó tin tưởng mười phần. Nhớ ban đầu, chỉ là Ngũ trưởng lão liền có thể mang theo hắn tung hoành ngang ngược ở Tiểu Thanh Vân, mà lão bản nương lại là một tay đánh nổ Thần Thượng Thần, có loại đại hào hùng thế hệ này, Tiểu Thanh Vân kia còn có khác gì hậu viện nhà mình chứ?

Đây chính là điều kiện giải đề của một kẻ chuyên nghiệp mạo hiểm. Khi phát hiện đội hình không đủ để đạt thành mục tiêu, phản ứng đầu tiên cũng không phải là làm sao bù đắp thiếu hụt, mà là trực tiếp tìm phương pháp rút củi dưới đáy nồi một lần là hết trăm. Mời lão bản nương xuống núi là một ví dụ điển hình.

Mà lý do lựa chọn một vòng sau lại là: Sau khi trải qua một lần rèn luyện, Vương Lục cảm thấy kiếm cốt tầng thứ tám của mình sắp phá quan. Một tuần này vừa vặn dùng để tăng cao tu vi, vượt qua cửa ải cuối cùng của Đoán Thể kỳ.

Đây chính là một cách lý giải điển hình khác của một kẻ chuyên nghiệp mạo hiểm: Nếu có thể tự mình giải quyết, vậy không cần người khác giúp đỡ. Nói cho cùng, nếu như bản thân Vương Lục có đủ tu vi, căn bản không cần tốn nhiều công sức, trực tiếp đơn giản so với Tiểu Thanh Vân không có gì bất tiện?

Đạo tu tiên, quan trọng nhất vẫn là tu vi Tiên đạo, vì vậy cho dù Vương Lục có lục khoa giáp, lại có gần vạn điểm khiêu chiến tích lũy, nhưng hắn chưa bao giờ vì vậy mà tự mãn, ngược lại ý thức nguy cơ không ngừng tăng mạnh.

Bởi vì trong hai năm qua, cho dù là nghe bảo vật cũng có tu vi Luyện Khí Bát phẩm - béo tử trong quá trình Tiểu Thanh Vân khiêu chiến cũng may mắn đạt được đột phá. Mà bản thân Vương Lục vẫn đang bồi hồi ở Đoán Thể kỳ - Dĩ nhiên công phu cơ bản của hắn đã vững chắc hơn bất kỳ người nào trong môn phái, nếu là một chọi một, Đoán Thể Nhất phẩm cũng đủ để đánh cho Văn Bảo kêu cha gọi mẹ, nhưng cảnh giới thấp hơn cuối cùng vẫn là sự thật.

Cũng may tích lũy tóc bạc, thời gian hai năm cũng không uổng phí, hiện tại đang đến thời kỳ tu vi Vương Lục bộc phát, trải qua dự bị dài đằng dặc, Vô Tướng Kiếm Cốt tầng thứ tám nghênh đón cửa ải cuối cùng, Quan Phá, thì Đoán Thể viên mãn, mạn mạn mạn tu tiên lộ tiền thưởng là cuối cùng, về phần Không Linh Căn có thể ở thời đại mật pháp tu hành hay không, cũng tại đó giới thiệu đáp án. Vì thế, Vương Lục lưu lại một chu gian phá quan, nhưng cầu vạn vô nhất thất.

Đương nhiên, chỉ đến thế là chưa đủ, trước khi ngũ trường lão rời đi sư phụ lưu lại bút tích, vô cùng nghiêm túc dặn dò, lúc cửa ải cuối cùng của kiếm cốt, cần phải tìm người hộ pháp!

Kỳ thật không cần nhờ vả, chỉ bằng Vô Tướng công này xuất phát từ tay của người không tin cậy vô hạn kia, Vương Lục cũng không thể yên tâm to gan chiếu cố tu luyện, không cần thận. Nhất là loại cảnh giới máu chốt như tầng thứ tám này, nhất định là phải tìm người hộ pháp, vấn đề là, tìm ai đây?

Đáp án cũng rất đơn giản, tìm sư phụ thôi. Ngũ sư phụ chạy trốn tiêu thụ tang vật đi, vậy thì tìm sư phụ bà cô dưới núi, nói kỹ xảo máu chốt trong lúc phá quan — Nội Thị thuật hay là chân truyền của bà chủ, lúc này không tìm cô ta tìm ai nữa?

Mà đối với việc làm việc hộ pháp, lão bản nương cũng dạt dào hứng thú.

“Tên Vương Vũ kia mặc dù rất thiếu, nhưng Vô Tướng công của nàng đích thật là bác đại tinh thâm, đặc biệt là Vô Tướng Kiếm Cốt, mỗi một phiên bản cải tạo đều có kinh hỉ, bản mới nhất mà người tu luyện giờ còn chưa thấy qua. Lần phá quan này coi như người không nói, ta cũng sẽ vây xem đến cùng!”

Được không, coi ta là khi con hả? Nhưng hầu tử thì khi đột, có bà chủ ở bên cạnh nhìn thấy, Vương Lục cũng không có gì

phải lo lắng nữa.

Năm ngày kế tiếp, Vương Lục dứt khoát ở trong khách sạn lâu dài, ban ngày văn hóa cũng đều xin phép thôi diễn, hết thầy đều vì tầng thứ tám Kiếm Cốt này, sau đó mỗi ngày đều uống thuốc đúng hạn, nghiêm ngặt y theo như ghi chép viết tay làm lệ, mặc dù không tiếp tục tu hành thêm một bước, nhưng thời gian trước tích lũy đã đủ thâm hậu, có dược vật phụ trợ, một cỗ năng lượng kinh người dần dần hội tụ, chuẩn bị cho bộc phát tiếp theo.

Đương nhiên, toàn bộ quá trình Vương Lục thông qua nội thị thuật thu hết vào trong mắt.

Hôm nay lấy nội thị thuật nhìn lại, trong một mảnh tối đen tĩnh mịch, hơn hai trăm đạo ngọc trụ kinh thiên tản ra hào quang màu vàng lấp lánh, chiếu ra một mảnh không gian rộng lớn, ở trong hào quang, vô số con đường phân bố kéo dài, có con nối liền với nhau, cấu thành một vòng tuần hoàn to lớn, có cái dần dần trở nên tỉ mỉ tỉ mỉ, xâm nhập thẳng đến phương xa không theo kịp. Mà ở bên đường, sẽ có dòng sông, cùng với núi non liên miên...

Ngắn ngủn một tháng thời gian, nội thị pháp của Vương Lục đã sắp đại thành, lúc này kinh mạch, xương cốt, huyết nhục đều đã rõ ràng có thể phân biệt rõ ràng, tất cả biến hóa khổng lồ, tiến độ kinh khủng này ngay cả lão bản nương cũng phải tặc lưỡi. Nhưng mà, khoảng cách với ghi chép trên tay sư phụ, khi công pháp đại thành, bí mật của Không linh căn đã sáng tỏ thông suốt, vẫn còn kém một đoạn.

Đương nhiên, điều này cũng không có gì kỳ lạ, thuật xem nội thị của Vương Lục là đại thành, là cảnh giới võ giả đại thành, lấy tiêu chuẩn Tiên Đạo mà nói, đây vẫn chỉ là bắt đầu. Mà bước tiếp theo... Dựa theo thủ ký nói, phải điều chỉnh tiết tấu hô hấp của thân thể, cũng chính là điều động khí huyết, khiến cho hào quang của hơn hai trăm ngọc trụ lấy tiết tấu thống nhất lóe ra, sau đó câu đố tự nhiên sẽ xuất hiện.

Trong năm ngày này, Vương Lục chính là làm việc này. Mặc dù trong tay của hắn chỉ ghi lại một câu nói ngắn ngủi của sư phụ, nhưng thao tác thực tế lại khó khăn khiến người ta tức lộn ruột! Với năng lực hiện tại của Vương Lục, điều chỉnh tiết tấu

lấp lóe của một cây ngọc trụ cũng không khó, nhưng điều chỉnh nhiều căn cứ, độ khó liền tăng lên, muốn đồng thời nhìn hơn hai trăm ngọc trụ... Hầu như khiến tinh thần người ta phân liệt.

Cũng may Vương Lục không hồ là Vương Lục, sau khi liên tục minh tưởng bốn ngày bốn đêm, rốt cuộc tìm được bí quyết, dần dần đã khép lại tiết tấu. Cùng lúc đó, quang mang lấp lóe, các chi tiết sâu trong cơ thể cũng lộ ra ngoài, tỷ như phân bố khắp nơi trong không gian, huyết khiếu tựa như sao trời đêm, lại tỷ như cuối ngọc trụ màu vàng, một tầng giống như có ”Giới hạn” dường như không...

Bất quá, chỉ khi hai trăm ngọc trụ thống nhất đem quang mang lóe ra đến mức tận cùng, mới có thể miễn cưỡng thấy rõ, một khi quang mang ảm đạm, lập tức biến mất trong bóng tối. Bất quá theo cửa ải cuối cùng phát ra, quang mang của ngọc trụ cũng không ngừng tăng cường, tần suất lập lòe cũng đang nhanh hơn, những chi tiết này càng ngày càng khó có thể ẩn thân, phá quan đã là chuyện có thể phát sinh bất cứ lúc nào.

Tới đêm khuya ngày thứ sáu, thời cơ phá quan cuối cùng cũng đã tới. Hai trăm lẻ sáu cây ngọc trụ chống trời trong một lần lập lòe chói sáng chói, phóng ra quang hoa chói mắt. Nhưng còn chưa kịp nhìn kỹ, quang mang đã ảm đạm xuống, cùng lúc đó, một nguồn sáng mới ở chính giữa không gian chậm rãi tỏa sáng.

Thân thể con người hai trăm lẻ sáu căn cốt, tuy rằng tùy người mà khác biệt, nhưng Vương Lục tu hành hơn hai năm, xác nhận bản thân cũng không có nhiều hơn so với người thường... Như vậy cái xương kiếm mới sinh này, là từ đâu mà có?

Trong tay sư phụ cũng không viết quá rõ ràng, nhưng tận mắt chứng kiến một thanh kiếm cốt mới ra đời, Vương Lục chợt hiểu ra chân lý của kiếm cốt tầng thứ tám.

Kim mang trên kiếm cốt lập lòe, giống như một hô hấp của toàn bộ tân sinh linh, mỗi một xương cốt của Vô Tướng Kiếm Cốt giống như thai nghén ra một sinh mệnh hoàn toàn mới, làm cho nó không ngừng phát triển lớn mạnh. Nhưng chỉ ở đó còn chưa đủ, bước tiếp theo chính là phải chỉnh hợp lực lượng

của xương kiếm lại, phát huy tác dụng lớn hơn nữa, Vương Lục điều chỉnh khí huyết, làm cho kiếm cốt quang mang đều nhịp nhàng, chính là hành động này.

Nhưng làm đến một bước này vẫn chưa đủ, bởi vì sự chỉnh tề của Vương Lục là xây dựng trên cơ sở sâu sắc suy nghĩ của bản thân Vương Lục, một khi hấn buông lỏng sự không chế đối với kiếm cốt hô hấp, tiết tấu sẽ lâm vào tán loạn, thất bại trong gang tấc. Nhưng cho dù Vương Lục có thiên tài như thế nào, cũng không thể vĩnh viễn ở trong trạng thái minh tương-Trừ phi hấn có ý đi làm thực vật nhân.

Như vậy mục tiêu tiếp theo cũng đã rõ ràng, nghĩ biện pháp để những Kiếm Cốt này mình nghe lời, không cần hiệu lệnh của chủ nhân là được. Mà cấu tứ của Vương Vũ chính là như bây giờ, lợi dụng hai trăm lẻ sáu cây Kiếm Cốt thống nhất hô hấp để sáng tạo ra một bộ xương hoàn toàn mới.

Giống như truyền thuyết về Chí Tôn Giới Ngự Chúng Giới ở Tây Di đại lục, cái Kiếm Cốt này trời sinh đã cao hơn người bình thường một bậc, một khi xuất thế sẽ cường bức các Kiếm Cốt và thống nhất khác một bước, lấy cái này để đạt thành cục diện thống nhất, mà cái Kiếm Cốt này, có thể nói là Hoàng Cốt.

Tu luyện tới mức này, bất kể Vương Lục đối với sư phụ có nhiều lời lẽ hay không, cũng không thể không thừa nhận công pháp tự nghĩ ra này thật lòng có thủ đoạn, Vô Tướng Kiếm Cốt đệ bát trọng vẫn chỉ là cảnh giới Đoán Thể kỳ, nhưng trong đó ẩn chứa kỹ xảo cao minh., Hiệu quả của Kiếm Cốt đã hoàn toàn áp đảo võ học Phạm gian. Hấn ở lại sơn môn hai năm, cũng được chứng kiến không ít công pháp Tiên đạo, đừng nói là không cưỡng ép luyện thể Luyện Khí kỳ, cho dù là một ít phương pháp luyện thể của Trúc Cơ kỳ, so với Vô Tướng Kiếm Cốt tầng thứ tám tựa hồ cũng tương tự!

Nhưng mà, phía sau cao ích lợi cũng ẩn giấu nguy hiểm rất cao. Khi Vương Lục trầm lòng tĩnh khí, dựa theo phương pháp thủ ký không ngừng thúc đẩy sinh trưởng hoàng cốt thành thực thì đột nhiên xảy ra biến hóa!

Đau đớn mãnh liệt từ hai trăm lẻ sáu mảnh xương cốt toàn thân sinh ra, trong nháy mắt xương cốt toàn thân như tan nát

hết, thống khổ của hắn đủ để phá hủy thần trí của bất kỳ người bình thường nào.

Vương Lục suýt chút nữa thì đã hô hấp tán loạn. Cũng may gã là nhân sĩ tu hành, nghị lực không tầm thường, rất nhanh đã áp chế phần đau đớn kinh người này xuống. Nhưng sau một khắc, cái hoàng cốt kia đột nhiên nhảy dựng lên, đau nhức mãnh liệt gấp mấy lần so với lúc trước đột nhiên kéo tới!

Đạo lý cũng rất đơn giản, nếu trời sinh đã là Hoàng, thì nên chí cao vô thượng, như vậy hoàng cốt chí cao vô thượng, dựa vào cái gì mà nghe theo sự chỉ huy của Vương Lục người?

Hoàng cốt được sinh ra trong nháy mắt, hàng phục hai trăm lẻ sáu cây Vô Tướng Kiếm Cốt, sau đó thống lĩnh hai trăm đại quân này, hướng chủ nhân Vương Lục phát cờ phản bội.

Mà lần này, thống khổ do hoàng cốt tạo thành hoàn toàn vượt trên lý trí, phòng tuyến tinh thần mà Vương Lục khổ tâm đúc thành trong khoảnh khắc liền sụp đổ! Thân thể đột nhiên bắn ra!

Không có gì bất ngờ xảy ra, một khắc sau chính là tiết tấu tu hành kiếm cốt tẩu hỏa nhập ma, toàn thân sụp đổ, nhưng mà đúng vào lúc này, lão bản nương đảm nhiệm chức hộ pháp rốt cục động thủ.

Ầm!

Động tác của lão bản nương quá đơn giản mà thô bạo - dùng sức vỗ một chưởng vào giữa trán Vương Lục.

Nhưng mà cùng lúc đó, Hoàng Cốt trong cơ thể Vương Lục đột nhiên chấn động, như bị sét đánh! Một lát sau ánh sáng tan đi, trở nên vô thanh vô tức.

Hoàng cốt do năng lượng tinh hoa ngưng kết toàn thân Vương Lục, dưới một chưởng của lão bản nương, cứ như vậy mà tan tác!

Hoàng cốt nhất định, kiếm cốt còn lại cũng nhao nhao an tĩnh lại, thống khổ giống như thủy triều rút lui.

Vương Lục chậm rãi mở mắt, thở dài một cái.

Trong chớp mắt dị biến kia liền thay đổi, chỉ một cái chớp mắt, hắn cơ hồ bị đau kịch liệt vọt tới xé nát lý trí, bây giờ

kiếm cốt mặc dù đã định, nhưng đau đớn vẫn mơ hồ phát tác, cũng may đã không khó chống cự. Bất quá sau đó nhớ lại... Thật đúng là nguy hiểm a, động tác của lão bản nương chậm một nhịp, vậy thì mọi việc đều tan biến!

Cũng khó trách sư phụ ngàn dặn vạn lần muốn tìm người hộ pháp, lấy tình thế vừa rồi đến xem, nếu là không có người phụ trợ, trong nháy mắt tầng thứ tám phá quan, bất luận kẻ nào đều hẳn phải chết không thể nghi ngờ, cũng may lão bản nương đủ đáng tin cậy, ngăn cơn sóng dữ a...

“Cảm giác thế nào?”

Làm thiếu nữ công thân lớn nhất, vẻ mặt quan tâm hỏi thăm.

Vương Lục hăng giọng một cái: “Đa tạ ái khanh đã giúp trẫm bình định, trẫm sẽ phong vương mũ sắt thế tập võng thế nhà ngươi ra đây.”

“Cút.”

...

“Ái khanh có công hộ giá, trăm phong người cái mũ sắt Vương, thế nào?”

Sắc mặt lão bản nương nhất thời trở nên vô cùng đau đớn.

“... Người đã cái tên này còn có tâm tình để nói nhảm, xem ra là không có việc gì rồi, vậy ta cũng về ngủ đây, một mình người chậm rãi thể ngộ khoái cảm của cảnh giới mới thôi.”

Lão bản nương nói xong liền ngáp một cái rồi sau đó đẩy cửa rời đi.

Về phần Vương Lục, đúng như lão bản nương đã nói, hắn đang thể ngộ khoái cảm lần phá quan này.

Tầng thứ tám là kiếm cốt Vô Tướng, lúc hoàng cốt sinh ra đã tuyên cáo cảnh giới đại thành, hơn hai trăm thanh kiếm cốt giàu sinh mệnh lực cường đại, dưới sự thống lĩnh của hoàng cốt phóng xuất ra năng lượng khủng bố gấp mấy lần so với trước. Mặc dù chỉ phá mở một cửa ải nhưng thực lực tổng thể tăng lên đã khó có thể đánh giá.

Khách Lạp!

Vương Lục nhẹ nhàng bâng quơ bẻ xuống quây hàng bên giường, gỗ cứng rắn bị hắn tiện tay nghiền thành mảnh vụn...

Có lẽ đối với bất kỳ một tu sĩ nào chuyên tu luyện thân thể đại thành đều là chuyện đương nhiên có thể làm được, nhưng Vương Lục chuyên tu Vô Tướng Kiếm Cốt lại còn chưa từng trải qua lực lượng tăng phúc cường đại như thế, từ khi bắt đầu tu hành, lực phá hoại tựa hồ vô duyên với hắn, đang chứng minh: Công kích, tốc độ, tất cả đều là tà đạo, chỉ có độ cứng rắn mới là hết thầy.

Trên thực tế, sau khi cảnh giới bát trọng đại thành, thuộc tính bản chất của Vô Tướng Kiếm Cốt cũng không thay đổi, cực kỳ tinh thông phòng ngự., Mà xem nhẹ lực phá hoại. Sức mạnh bây giờ tăng trưởng, bất quá chỉ là tác dụng phụ thăng cấp của kiếm cốt Vô Tướng, mà tác dụng phụ lại rõ rệt như thế...

Vương Lục đã rất khó đánh giá độ cứng cõi của bộ thân thể này đến cảnh giới nào. Sợ rằng so với những tu sĩ Trúc Cơ,

pháp lực xuyên qua trong ngoài cũng sẽ không kém cõi. Mà đây mới chỉ là luyện thể đại thành, ngay cả luyện khí kỳ cũng không tính.

Con đường tu hành cực đoạn của Vô Tướng Kiếm Cốt chính là đi cực đoạn, nhưng cực đoạn tới mức này thì Vương Lục có bất bẻ thế nào cũng không thể không nói, con tiện nhân sư phụ kia có thể chiếm cứ một chiếu vũng vàng trong Thiên Kiếm Đường, quả thật có chỗ độc đáo của riêng nàng. Nếu phỏng đoán theo tình huống của Vương Lục, mặc dù cảnh giới của tên kia thấp một chút, nhưng năng lực phòng ngự có lẽ không thua kém mấy vị trưởng lão Nguyên Anh đỉnh phong kia.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là phỏng đoán, chênh lệch giữa Kim Đan và Nguyên Anh lớn hơn nhiều so với cảnh giới thấp giai, huống chi mấy vị trưởng lão kia đều là Nguyên Anh đỉnh phong, theo lý thuyết đánh Kim Đan đỉnh phong ít nhất cũng là lấy một làm mười. Vô Tướng công của sư phụ tuy cường hãn tuyệt luân, nhưng đều là đệ tử Linh Kiếm môn, tu hành Cổ Pháp, tuyệt sinh của mấy vị trưởng lão kia cũng chưa chắc thua kém là mấy...

Vương Lục lấy tinh thần chuyên về mạo hiểm, ý dâm dục sư phụ đại nhân làm gian phạm, bị nhị tam trưởng lão bắt lấy. Sau khi dùng thân thể để đền tội, gã cảm khái mình vào núi hai năm quả nhiên bị Vô Tướng phong khí độc quá nặng, đã không thể cứu được. Hiện tại không phải là thời điểm thích hợp để chơi bản.

Bát trọng kiếm cốt đại thành tuy đáng mừng, nhưng bước tiếp theo mới là then chốt —— dẫn khí nhập thể. Dựa theo cách nói của sư phụ, khi cảnh giới đại thành, hẳn chính là bí mật về Không linh căn, ngày dẫn khí nhập thể, như vậy, hiện tại rốt cuộc có gì khác so với trước đây...

Vương Lục một lần nữa nhắm mắt lại, ném những đau đớn còn lưu lại trên dưới toàn thân ra sau đầu, lần nữa tiến vào thế giới nội thị.

Khi mở mắt ra, Vương Lục chỉ cảm thấy sáng sủa, đưa mắt nhìn bốn phía, đúng là trời quang vạn dặm! Dưới ánh nắng vàng rực rỡ, đập vào mắt là một vùng non xanh, suối nhỏ róc rách, hoa thơm chim hót.

Cái này...

Thấy tình cảnh này, Vương Lục tốn một thời gian ngắn mới hiểu rõ được suy nghĩ. Như sư phụ đã nói, cảnh giới bát trọng vừa thành, đích thật là hết thảy đều không giống nhau. Ban đầu vùng không gian này tuy rằng cũng có núi có nước, còn có hơn hai trăm cây cột ngọc sáng chói chiếu sáng bốn phương, nhưng phương xa hào quang không kịp lại là đen kịt thuần túy khiến người ta phải kiềm chế. Lấy nội thị tuần sát, giống như hành tẩu trong đêm tối phồn hoa.

Nhưng mà bây giờ lại sáng như ban ngày, không chỉ không gian quanh người, ngay cả nơi xa cũng bị quang mang mãnh liệt chiếu đến xanh thẫm, trong cơ thể hai trăm lẻ sáu cây Kiếm Cốt còn đang phát sáng, nhưng đều bị một nguồn sáng mãnh liệt che phủ lấy.

Đó chính là mặt trời trên đỉnh đầu - đó cũng chính là hoàng cốt bị lão bản nương một chưởng đánh rớt xuống, trở thành mấu chốt thay đổi tất cả. Sự tồn tại của hoàng cốt, không chỉ mang ý nghĩa trong cơ thể thêm một nguồn sáng loá mắt, mấu chốt nhất chính là, nó làm cho Vương Lục thấy được một nơi xa xôi, bị hai trăm lẻ sáu mảnh Kiếm cốt nâng lên ” Giới hạn”.

Y theo sở học của Vương Lục trong môn phái, vậy giới hạn chính là trong “linh căn” của tu sĩ, bộ phận trọng yếu nhất chính là tạo thành, một loại trái lưới tồn tại cùng loại. Ngoài giới hạn là thiên địa linh khí khắp nơi, trong giới hạn là Ngọc phủ của tu sĩ - Đương nhiên đối với Vương Lục vừa mới rèn thể viên mãn mà nói, còn chưa tới Ngọc phủ, chỉ là một cái địa cơ mà thôi, còn được xưng là nội phủ.

Quá trình tu hành của tu sĩ, dùng từ ngữ đơn giản nhất để hình dung, chính là đem linh khí ngoại giới thu nạp vào trong ngọc phủ, lại chuyển hóa thành lực lượng thuộc về chính mình, có thể là tiên lực, có thể là pháp lực, có thể là yêu lực... Ngàn vạn vạn vạn, tùy người mà khác biệt. Nhưng tuyệt đại đa số tu sĩ, luôn phải thông qua quy trình bên trong và bên ngoài, nói vậy, chính là dẫn khí nhập thể.

Trong quá trình này, nhân tố then chốt nhất chính là thuộc tính linh căn của một người, cũng chính là tiêu lọc tầng tầng kia tồn tại. Tuyệt đại đa số phạm nhân thể gian, phân cách giới

hạn trong ngoài như hàng rào sâm nghiêm, linh khí bị nhét nghiêm trọng bên ngoài, căn bản không thể thu nạp đủ linh khí chuyển hóa thành pháp lực, cũng không thể nào tu hành.

Thứ hai, cái gọi là ngũ hành linh căn, lại gọi là ngũ linh căn, loại người lọc lưới này cuối cùng cũng có chút nhân tính, có thể dung nạp thích lượng linh khí nhập vào cơ thể, nhưng trong quá trình thu nạp hoàn toàn không phân chia đẳng cấp., Điều này dẫn đến linh khí nhập thể rất thừa thớt, hơn nữa còn là hỗn độn. Càng tòi tệ hơn chính là, tu sĩ khác nhau tại các địa điểm khác nhau, dùng các phương pháp minh tướng dẫn khí nhập thể, linh khí đạt được sẽ rất khác nhau. Cứ như vậy, khi tu sĩ chấp hành trình chuyển hóa pháp lực, sẽ rất khó có hiệu suất gì.

Về phần bốn thuộc tính, ba loại tạp linh căn, kỳ thật so sánh với ngũ hành linh căn, tính chất cũng không kém nhau nhiều lắm, vẫn là một đoàn hỗn tạp, nhưng chung quy là giúp tu sĩ trừ hai cái đáp án sai lầm, dẫn khí nhập vào cơ thể sau đó độ khó lại thấp hơn rất nhiều. Dùng lời nói của Vương Lục mà nói, bị ba người dù thân thể cũng tốt hơn bị năm người độn dập? Sau này trẻ con nhận cha, cũng đơn giản hơn một chút.

Mà đến cấp độ linh căn song thuộc tính này, tình huống lại có khác biệt.

Khi tu sĩ lọc lưới chỉ có thể dung nạp hai loại linh khí thuộc tính, cho dù tỉ lệ thành phần vẫn có rất nhiều biến hóa cùng không xác định tính, nhưng có thể đem các thủ đoạn tách ra cũng nhiều hơn rất nhiều. Hơn nữa rất nhiều tâm pháp thậm chí không cần phân chia thuộc tính, có thể tự nhiên chuyển hóa thành pháp lực. Kể từ đó, con đường tu hành không thể nghi ngờ là rất bình thường., Cũng là bắt đầu từ cấp bậc này, tu sĩ mới có thể tấn cấp lên Kim Đan chân nhân. Mà cũng chỉ có Kim Đan chân nhân mới có tư cách lập tức tại tu tiên giới, cho nên linh căn song thuộc tính trở lên, lại được xưng là Chân Linh Căn.

Nhưng chỉ là song thuộc tính linh căn, ở trong nhiều phẩm cấp chỉ có thể xếp hạng ngũ phẩm, bởi vì tương tự là hai loại thuộc tính linh khí, có thể tương sinh tương sinh, tự nhiên tốt hơn tương khắc hoặc tương giao. Ngũ hành tương sinh linh căn thường tại dẫn khí nhập thể có rất nhiều diệu dụng, tu sĩ chẳng

những tiến độ tu hành sẽ nhanh hơn, lúc thi triển pháp thuật uy lực cũng sẽ mạnh hơn vài phần.

Lại hướng lên trên, chính là phục hợp linh căn. Kỳ thật đồng dạng là song thuộc tính, nhưng phục hợp linh căn đối với linh khí càng thêm ổn định, hơn nữa tương sinh lẫn nhau, bình thường sẽ trở thành tam phẩm linh căn.

Mà đến linh căn chỉ có một thuộc tính, bình thường mà nói là kém cõi nhất cũng là địa linh căn. Chẳng những sau khi lọc linh khí tương đối tinh thuần, hơn nữa tính tinh lọc của nó cũng phi thường cường đại. Mặc dù chỉ lấy một ngũ hành, nhưng là trên hiệu suất dẫn khí., So với linh căn hạ phẩm thì tốt hơn mấy lần. Về phần thiên linh căn lại là linh căn hoàn mỹ không tỳ vết trên lý thuyết, thiên nhiên có thể lấy ra linh khí thuộc tính đơn thuần, chỉ cần phối hợp với tâm pháp thích hợp là được., Tiến độ tu hành cực nhanh, quả thực khó mà tin nổi – đương nhiên phải nói lại, tâm pháp có thể phối hợp được với thiên linh căn cũng hiếm thấy, hơn nữa sau thời đại mạt pháp, thiên địa linh khí dị biến, thiên linh căn chưa chắc có thể ăn no như thời đại huy hoàng.

Ngoài ra, còn có dị linh căn - trên thực tế đây là phương pháp phân loại vô cùng tận, tất cả linh căn không thể nào quy nhập ngũ hành, cùng với tỉ lệ đặc thù linh khí hỗn tạp, linh căn hình thành hiệu quả dị thường, đều bị xếp vào phạm trù dị linh căn. Mà hiệu dụng của những linh căn này là đủ mọi loại, một lời khó nói hết. Trên phương diện nào đó, không linh căn của vương lục cũng thuộc về dị linh căn, chỉ có điều phẩm cấp quá cao, lại dùng Thiên linh căn tương xứng với nhau.

Mà Không linh căn rốt cuộc là cái gì đây? Bởi vì trong lịch sử tu sĩ có được Không linh căn chỉ có hai người, thân phận lại đặc thù như thế, lưu lại tư liệu cũng không nhiều, nhất là tư liệu về thần thoại truyền thuyết của Thủy Hoàng Đế chiếm đa số, có rất ít bộ phận đáng tin cậy., Đó chỉ là một chút tư liệu về việc lột kén, rút tơ lột kén từ trong sử liệu của Thái Tổ mà thôi. Ví dụ như khả năng thích ứng với linh khí quá cao dẫn tới việc dẫn khí mặc dù dễ dàng nhưng vẫn không giữ được, khiến Thái Tổ ở Côn Luân cầu đạo mười năm mà vẫn không làm được gì...

Mà hiện nay, Vương Lục lại may mắn tận mắt chứng kiến linh căn đặc thù nhất, chính là linh căn không linh căn.

Tại phần cuối của hai trăm lẻ sáu đoạn kiếm cốt, một đạo màng mỏng trong suốt căng lên cấu tạo toàn bộ Nội Phủ, đó chính là vách ngoài của Không Linh căn, giống như lưu ly trong suốt, gọi là Không Linh Căn., Cũng vì nguyên nhân này mà được đặt tên, linh căn bình thường đều có đặc điểm rất đặc biệt. Ví dụ như bức tường bên ngoài của hỏa tương thiên linh căn chính là một đám mây lửa bao phủ toàn bộ bầu trời, ngoại trừ hỏa tương linh khí, còn lại linh khí đều bị ngăn cách ở bên ngoài, miễn cưỡng thu nạp cũng sẽ bị thiêu hủy.

Cũng bởi vậy, năm đó khi Linh Kiếm Chương môn quan sát qua loa Vương Lục cùng Vương Trung, lại để lộ tư chất của Vương Lục.

Tuy nhiên chỉ dựa vào ngoại quan thì không thể phán đoán chính xác được, vì vậy Vương Lục từ trạng thái nội thị tĩnh lại rất ít, đem một phần lực chú ý đặt ở bên ngoài cơ thể.

Phân tâm nhị dụng là yêu cầu cơ bản nhất dẫn khí nhập thể, một bộ phận tinh lực tu sĩ cần miễn cảm chạm thiên địa linh khí ngoại giới, tiến hành thu nạp và bắt giữ. Một bộ phận khác lại dừng lại ở nội phủ, đối với linh khí nhập thể kịp thời tiến hành bảo tồn., Nói như vậy, tu sĩ sẽ điều khiển linh khí trong kinh mạch trong cơ thể tạo thành tuần hoàn, dùng sơ bộ trói buộc linh khí này cũng không mất đi. Sau đó áp súc linh khí hình thành vòng tròn. Một khi hình thành vòng xoáy thì sẽ tự động hình thành., Thiên địa linh khí dưới tác dụng hấp lực của vòng xoáy sẽ không ngừng rót vào, cuối cùng như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn. Tu sĩ có thể lợi dụng những linh khí dư thừa này để xây dựng Ngọc phủ, một khi Ngọc phủ xây xong, tu sĩ cũng sẽ đường đường chính chính bước vào Trúc Cơ kỳ.

Mà đối với Vương Lục mà nói, bây giờ việc cần làm là dẫn thiên địa linh khí vào trong cơ thể, sau đó thông qua quá trình quan sát, hiểu rõ sự đặc thù của Không linh căn. Hiện tại tuy rằng gã không ở trong Linh Kiếm sơn, nhưng linh khí trong Linh Khê vẫn nồng đậm như cũ, điểm này từ nhỏ đã có di năng của thiên linh căn, Vương Lục nhìn thấy vô cùng rõ ràng.

Sau đó là thu nạp. Một bước này thì làm sư phụ như thế nào cũng không viết, nhưng có lẽ không phải chủ quan mà cho rằng căn bản không cần phải cố ý viết. Mà Vương Lục cũng tự nhiên mà lĩnh ngộ được phương pháp dùng thân thể để thu nạp linh khí.

Rất đơn giản, hô hấp, chỉ bất quá không giống với hô hấp bình thường, mà là phải lấy Vô Tướng Kiếm Hoàng Cốt làm hạch tâm, triệu tập khí huyết toàn thân một đạo rung động căng thẳng, đối với thiên địa linh khí cấu thành hấp lực.

Một bộ phận lực hút này ẩn chứa sinh mệnh lực tràn trề từ trong Vô Tướng Kiếm Cốt, một phần thì đến từ đặc tính tự nhiên của Không Linh căn. Sau khi Vương Lục phát ra mệnh lệnh với Hoàng Cốt, hào quang Nội Phủ đột nhiên trở nên mãnh liệt hơn, hơn hai trăm cái Kiếm Cốt bắt đầu lóe ra theo tiết tấu, mà lớp màng mỏng trong suốt kia cũng đột nhiên sáng ngời, đi theo toàn bộ Ngọc Phủ, hít một hơi thật sâu.

Trong chốc lát, linh khí tản mát tự do quanh người Vương Lục ngưng lại, tiếp theo liền lấy Vương Lục làm trung tâm, điên cuồng mãnh liệt tiến vào.

Nhanh quá!

Tuy Vương Lục đã sớm có chuẩn bị, nhưng cũng không ngờ chỉ trong thời gian hút vào lại dẫn tới thiên địa linh khí mênh mông như vậy! Thiên địa linh khí trong phạm vi trăm mét tựa hồ cũng hội tụ lại trong hấp hút này, hình thành một mảnh sóng to gió lớn!

Tình hình như vậy, đối với bất kỳ một vị tu sĩ mới vừa bước lên con đường tu hành mà nói đều cực kỳ hung hiểm, vô luận là vách ngoài linh căn, tập trung kinh mạch trong cơ thể, cũng chưa từng được thiên địa linh khí tẩy lễ, bị bỗng nhiên xông một phát, rất có thể tẩu hỏa nhập ma, bạo thể mà chết.

Sau một khắc, sóng lớn thiên địa linh khí đánh tới vách ngoài, tầng kia trong suốt, nhìn như không chịu nổi một kích, màng mỏng lóe ra hào quang màu trắng, dưới sự trùng kích của linh khí vững như bàn thạch.

Đồng thời, bên trong nội phủ nổi lên một trận mưa màu vàng trắng. Vương Lục ngây người một chút, ý thức được đó là linh

khí sau khi được tinh chế từ linh căn không linh căn cao độ... Tựa hồ không thuộc về ngũ hành, nhưng nhìn qua bộ dáng cũng rất lợi hại.

Nhưng mà không đợi Vương Lục nhìn nhiều, hạt mưa màu trắng đã rơi xuống giữa không trung, hóa thành mây mù nồng đậm, tiếp theo triệt để tiêu tán giữa thiên địa.

Toàn bộ quá trình, nhiều nhất chỉ có thời gian ba năm tức. Chờ lúc Vương Lục phản ứng lại, mây mù màu trắng đã hoàn toàn tiêu tán, vách ngoài linh căn cũng không lấp lóe quang hoa nữa, mà thiên địa linh khí xung quanh... độc nhất vô nhị như trước kia. Nội Phủ một hơi thở dài phảng phất chưa bao giờ phát sinh qua.

Đem tâm niệm hoàn toàn thu liễm về Nội Phủ, Vương Lục trầm tư một lát, rốt cục hiểu rõ nguyên do.

Thì ra là thế... Đây là then chốt vì sao linh căn trống rỗng không cách nào tu hành.

Cái gọi là thích ứng với linh khí kỳ thực là hiểu lầm, sự thật là, thiên địa linh khí sau khi trải qua Vô Không linh căn tẩy luyện bên ngoài vách ngoài, ngưng kết thành một loại lực lượng không cách nào nhận biết được, lực lượng không rõ ràng này không bị bất cứ thủ đoạn nào hiện ra thu liễm ước thúc, trong nháy mắt tiến vào trong cơ thể liền tan ra. Nếu như không phải bản thân người có linh căn, chỉ có thể nhìn thấy lượng linh khí tràn ra ngoài, tựa như đi cửa thành...

Nếu như dùng ví dụ so sánh một chút với thực tế thông tục, thì giống như tiểu tử nghèo gặp được phụ mẫu nhà đỡ đầu không thể làm gì được.

Nghĩ tới đây, Vương Lục không khỏi vui vẻ. Không linh căn này quả thực là linh căn của trượng mẫu nương! Cũng chỉ có Tiên Tàn Thủy Hoàng, nhân tài hai thế hệ ôm chân thái tổ đức thắng thượng Tiên giới như vậy mới hàng phục được, ta quả nhiên là không thể hy vọng xa vời.

Nhưng dựa theo lời sư phụ, Vô Tướng Kiếm Cốt lại có khả năng nghịch thiên cải mệnh... Nhưng thay đổi bằng cách nào?

Thủ ký sư phụ viết đến đây mới thôi, hiển nhiên nàng cũng không ngờ tốc độ tu hành của Vương Lục lại nhanh như vậy,

hơn một tháng đã hoàn thành đệ bát trọng vô tướng kiếm cốt, đi tới cửa Luyện Khí kỳ.

Bây giờ nên làm gì bây giờ? Một phương pháp là chờ sư phụ trở về, phương pháp khác chính là...

Vương Lục lại không khỏi vui vẻ, ngay cả tiện nhân ngu ngốc kia cũng có thể tự sáng tạo ra thần công Vô Tướng Kiếm Cốt. Ta đường đường học bá bá chẳng lẽ không thể dọc theo lối suy nghĩ hiện có kéo dài xuống? Dù sao điều kiện khách quan thể hiện rõ ràng, phân tích một chút là được rồi.

Tình huống hiện tại chính là, thiên địa linh khí trải qua tẩy lễ bởi linh căn của Trọng mẫu nương, đã hóa thân thành màu trắng bạc, mà chúng ta muốn nắm tay thành công thì chỉ có một phương pháp mà thôi sao?

Vương Lục trở về nội phủ, tập trung chú ý tới hai trăm lẻ sáu mảnh kiếm cốt đỉnh thiên lập địa kia, cuối cùng đâm thẳng vào bên trên kiếm cốt ngoài linh căn.

Sư phụ thiết kế Vô Tướng Kiếm Cốt thành bộ dáng như vậy, dụng ý thật ra rất rõ ràng: Muốn nắm tay Bạch Phú Mỹ, vậy thì...

Bá vương trèo lên cung cứng đi.

...

Nếu như nói vách tường không linh căn, giống như mẹ trượng mẫu xảo trá cay nghiệt, như vậy dưới điều kiện bản thân vĩnh viễn không cách nào hoàn thành nhu cầu, phương pháp duy nhất có thể làm cũng chỉ là ước định chung thân, gạo nấu thành cơm. Vô Tướng kiếm cốt đột phá chân trời kia, hiển nhiên chính là chuẩn bị một đoạn dài, nhưng lại đi con đường hữu hiệu: Bá vương ngành thương cung, sinh gạo chín pháp môn.

Đạo lý này nghe thì đơn giản, tựa hồ vừa nghĩ là có thể hiểu, nhưng đây là xây dựng trên cơ sở thám thính nghịch hướng. Đối với sư phụ một tay thiết kế chính lý kế hoạch, Vương Lục không thể không nói một chữ phục.

Bởi vì Vô Tướng Kiếm Cốt mà bản thân sư phụ tu hành, hiển nhiên khác với điệu bộ của chính mình, nàng không phải không linh căn, không đáng để đi qua con đường này. Hai trăm lẻ sáu mảnh Kiếm Cốt, là sư phụ tỉ mỉ thiết kế cho nàng.

Đúng như lời sư phụ nói, công pháp của người khác có tốt hơn nữa cũng là của người khác, tự nghĩ ra công pháp mới là vương đạo. Đã như vậy, vì sao phải để Vương Lục tu hành công pháp do nàng sáng tạo? Rất đơn giản, bởi vì công pháp Vương Lục tu hành, tuy tên là Vô Tướng công, nhưng rất nhiều chi tiết đều được sư phụ bồi dưỡng riêng cho hắn.

Chuyện này sư phụ không nói, nhưng Vương Lục làm sao lại không đoán được? Vì sao Vương Lục hắn lên núi hai năm, ngoại trừ chạy bộ chính là ngâm nước tắm, chậm chạp không được truyền thụ công pháp chính thức? Bởi vì công pháp chính thức còn chưa thiết kế ra! Mà vì sao Vương Lục đã trở mặt hai năm ròng!, Nhưng hắn không nóng nảy, cứ an tâm làm bá chủ của mình? Bởi vì hắn cũng biết chỗ cần gấp cũng vô dụng. Mãi tới không lâu trước đây, hắn mơ hồ xác nhận sư phụ có lẽ đã chính lý trọn bộ tâm pháp hoàn thiện, mới bắt đầu hành động...

Hiện nay, cũng đã đến lúc kiểm nghiệm thành quả, khổ tâm trong hai năm qua của sư phụ có hiệu quả hay không, không

linh căn có thể tu tiên hay không, đáp án này cũng nên công bố, tuy rằng hiện tại muốn thử phá quan, có vẻ có chút vội vàng, nhưng là... Có mỹ nhân cởi sạch quần áo trên giường kêu ta muốn, chẳng lẽ không thể chịu đựng xuống lầu dưới mua cái ô mưa kia sao? Các chân gia nhi cũng đừng sợ dưỡng con, vả lại trước hết ăn một pháo của ta!

Vương Lục bình tĩnh lại, điều chỉnh lại tiết tấu của thân thể. Sau đó dưới sự rung động của hoàng cốt, nội phủ lại một lần nữa hít một hơi thật sâu.

Ông!

Bên tai như là ong vỡ tổ, thiên địa linh khí phạm vi trăm mét bị hấp lực cường đại dẫn tới va chạm vào màng mỏng trong suốt, bên trong nội phủ nhất thời rơi xuống mưa trắng vàng.

Vương Lục biết rõ thời gian để lại cho hắn chỉ còn hai, ba lần hô hấp, lập tức ra lệnh cho Kiếm Hoàng cốt phóng thích càng nhiều năng lượng, cho dù cưỡng ép kéo mạnh cũng phải để mưa trắng ở trong phủ.

Tuy phương pháp có hơi thô bạo, nhưng để đối phó với tổ hợp của Bạch Phú và mẹ già, Bá Vương ngạnh thượng cung mới là chính xác...

Nhưng mà sau mấy hơi thở, mưa trắng kim lần nữa bốc hơi bốc lên thành sương mù, lập tức tiêu tán vô tung, mặc dù ngọc trụ màu vàng trong nội phủ đã rung động lắc lư sắp bị phá toái, vẫn không thể lưu lại đối phương.

Vương Lục ngạc nhiên, lắc đầu. Làm như vậy đương nhiên là không thể giữ đối phương lại, đơn thuần là gia tăng lực hút, chẳng qua là quý xuống đất khóc lóc cầu xin, đối với tổ hợp của Bạch Phú cùng Trượng Mẫu Nương thì làm sao có hiệu quả? Cái gọi là Bá Vương ngạnh thượng cung sao...

Vô Tướng kiếm cốt, động viên ta!

Trong đầu Vương Lục bộc phát ra một tiếng gầm giận dữ, Kiếm Hoàng cốt phía trên Nội Phủ nhất thời bộc phát ra hào quang kinh người. Cùng lúc đó, hai trăm lẻ sáu cây ngọc trụ đột ngột từ mặt đất mọc lên, mũi nhọn của nó vừa vặn chạm vào vách ngoài Linh căn, va chạm với màng mỏng trong suốt màng sáng kịch liệt.

Bá Vương ngạnh thượng cung đệ nhất thức, đánh chết mẹ già trượng!

Khống chế xương kiếm và vách ngoài linh căn ma sát kịch liệt, khóe miệng Vương Lục nhếch lên cười gằn, là kẻ chuyên mạo hiểm, ở thời điểm cần thiết thì vô cùng tàn nhẫn. Một chiêu này, đại khái là bất cứ một tu sĩ bình thường nào cũng không dám thử, thậm chí không dám nghĩ tới. Dùng nhục thân đi phá hủy vách ngoài linh căn, căn bản là tự rước lấy diệt vong chi đạo! Nhưng Vương Lục lại dám, chẳng những dám nghĩ, mà còn dám đi đánh cược!

Bởi vì hắn rất vững tin, tuy sư phụ không viết trong bản vẽ của mình nhưng phương pháp tu hành bước tiếp theo chính là như vậy, tuyệt đối không sai. Chỉ bằng hai năm qua hắn ăn ý với nàng, tâm hữu linh tê!

Trận chiến giữa ngọc trụ kinh thiên và thương khung tiến hành vô cùng kịch liệt, sóng chấn động cuộn cuộn, khiến cho núi cao trong nội phủ âm âm thúc giục, sông lớn nghịch lưu, giống như trời long đất lở, tận thế ở phía trước.

Xung kích mãnh liệt như thế, phản ứng ở bên trong nội phủ như thế, mà tác dụng bên ngoài... Lúc này Vương Lục đã thất khiếu chảy máu, kinh mạch toàn thân rối loạn, xương cốt phát ra tiếng vang răng rắc dọa người.

Dù hắn rèn thân thể đại thành, sinh mệnh lực vô cùng dồi dào, cũng không chịu nổi loại hành vi tự tàn này tổn thương, trong chốc lát đã trọng thương. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ cần thời gian vài hơi thở sẽ mất mạng dưới hoàng tuyền.

Nhưng đúng vào lúc này, trên chiến trường cũng phát sinh biến hóa mang tính then chốt, tầng ngoại bích trong suốt kia phẳng phát bị mài mòn không còn tính khí, rốt cục từ bỏ chống cự, dung hợp với phần cuối của Vô Tướng Kiếm Cốt!

Thành công rồi!

Vương Lục theo bản năng mà nắm chặt tay, đại công cáo thành!

Cái gọi là đánh chết cha mẹ, cũng không phải thực sự muốn đánh chết —— nếu thật chết, chuyện cùng muội tử cũng chỉ là

một đấu hai. Mà bá vương ngành thượng cung, trên cũng không phải là muội tử, mà là Trượng mẫu nương.

Mẹ chồng có trượng mẫu thân nhìn, mẹ già trượng trượng, lẽ nào mẹ vợ của trượng mẫu nương còn có thể nhảy ra sao? Chỉ cần giải quyết xong cửa ải này, kế tiếp mẹ con nhất định sẽ cùng nhau thu hồi tiết tấu! Kịch bản như vậy, lấy tinh thần chuyên nghiệp của Vương Lục làm sao có thể làm được? Dùng đầu gối suy nghĩ cũng biết, sự phụ bà tuyệt đối là thiết kế như vậy!

Cho nên, tuy rằng quá trình mạo hiểm một chút, nhưng kết quả cuối cùng lại chứng minh tất cả! Có Vô Tướng Kiếm Cốt cùng linh căn ngoại bích dung hợp, từ ngoại giới thu nạp linh khí, đem thông qua kiếm cốt dung hợp với ngoại bích vượt qua bộ phận rồi tiến vào nội phủ, mà không còn là mưa trắng tuôn ra bốc hơi mà đi.

Nói sơ qua, kỳ thật giống với cấu tạo linh căn của Lục Hòa tổ sư như đúc, nhưng bất đồng chính là, tu tiên giới hiện nay cường đại nhất nhân linh căn, dưới tác dụng bao trùm của linh căn cũng không cách nào dao động thiên linh căn, hướng chỉ là linh căn không đỉnh cấp. Nhưng Vô Tướng Kiếm Cốt lại có thể làm được.

Đây coi như là nghịch tập tợ pháp thuật.

Sau khi dung hợp với Không linh căn, hô hấp của nội phủ vẫn hấp dẫn một lượng lớn thiên địa linh khí. Phần lớn trong đó vẫn hóa thành mưa bạch kim tiêu tán. Nhưng cũng có một phần tương đối, trực tiếp tiến vào Vô Tướng kiếm cốt. Sau khi trải qua quá trình lọc của ngọc trụ, giọt dung dịch màu vàng chảy xuống từ lòng đất...

Lấy Vương Lục hiện có tri thức, còn chưa đủ để phán đoán thành phần giọt dịch màu vàng, nhưng nghĩ đến là tổ tài trọng yếu tu hành Vô Tướng công, hiện tại còn không có phương pháp tu hành Vô Tướng công, vậy thì tạm thời góp nhặt lại đi.

Hai trăm lẻ sáu cây ngọc trụ, mặc dù chậm chạp, nhưng vẫn kiên định hấp thu thiên địa linh khí, sau đó tích lũy từng chút từng chút một kim dịch. Không bao lâu, chúng đã tạo thành một mảnh vũng nước nhỏ.

Cho dù không cách nào đánh đồng với mưa bạch kim kia, nhưng đây mới thật sự là lực lượng thuộc về chính mình... Mưa bạch kim có lẽ rất tốt, nhưng đã không cách nào lợi dụng., Cũng không đáng lưu luyện, nhất định phải nói... cái này đại khái giống như một tình cảm ngây ngô không có kết quả với bạn học ở thời kỳ ngây thơ với Bạch Phú, tác dụng duy nhất chính là lúc hai bên tóc mai hoa râm, có thể khoe khoang mình đã từng có phần tốt đẹp này. Lại như dùng cuốn trướng để ra hút lấy một tấm Mạc Đức La Bàn.

Đương nhiên, nếu như đem sự tình nhìn hướng tốt, tình huống cũng không có chua xót thâm đậm như vậy, giọt chất lỏng màu vàng lưu tốc mặc dù không nhanh, nhưng lại là năng lượng thể lỏng, đẳng cấp so khí phải cao hơn một cấp. Trên lý thuyết các tu sĩ cho đến sau khi luyện khí ngũ lục phẩm, tu hành áp súc pháp lực mới có thể dùng, hơn nữa cũng chỉ có thể dịch hóa một bộ phận trong đó - trừ phi là tu sĩ thiên phú thiên phú dị bẩm, địa linh căn.

Tiếp theo, tổng lượng mà xem, hơn hai trăm cây ngọc trụ kim dịch cũng là số lượng không nhỏ, nếu dựa theo tỷ lệ một trăm so một tỉ số để đổi, tốc độ thu nạp linh căn tam tứ phẩm bình thường cũng chỉ như vậy, mặc dù không so được với những Thiên Linh căn và dị linh căn cao cấp kia, cũng coi như có thể tiếp nhận.

Hơn nữa kiếm cốt này lọc lọc ra còn có một chỗ tốt khác. Khi thu nạp linh khí, thấu xương lọc ra thì chẳng khác gì đã tiến hành một phen rèn luyện đối với Vô Tướng kiếm cốt. Bởi vì cửa vào được dung hợp kiếm cốt cùng với Không linh căn, kỳ thật tương đương với việc đem mưa bạch kim trực tiếp dề vào trong kiếm cốt, sau khi bị kiếm cốt chuyển hóa mới chảy xuống giọt chất lỏng màu vàng.

“...Đương nhiên, nếu như nhìn như vậy, giọt dịch thể màu vàng này phảng phất là vật tiết ra từ xương kiếm, nhưng dù sao cũng là đồ vật của mình, cũng không có gì đáng để quan tâm.

Sau đó, cục diện này kỳ thật chỉ là bắt đầu, theo cảnh giới Vô Tướng Kiếm Cốt không ngừng tăng lên, xác suất đồng bộ với Không linh căn cũng sẽ theo đó gia tăng, đến lúc đó hiệu suất thu nạp sẽ tăng lên, cuối cùng chỉ sợ mưa bạch kim đầy trời

đều bị kiểm cốt hấp thu sạch sẽ, hóa thành đại dương vàng óng.

Bất kể thế nào, làm bước đầu tiên bước lên con đường tu tiên, Vương Lục đã không còn gì tiếc nuối.

Cho nên y nở một nụ cười nhàn nhạt, âm âm ngã xuống.

“Người thật sự là đồ ngọc sao? Bức.”

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc mở mắt ra, liền thấy lão bản nương vẻ mặt không vui ngồi trước cửa sổ, đang lấy một cái khăn lông từ trên trán xuống, ngâm trong chậu nước bên cạnh, lại thả trở về.

“Hơn nửa đêm, trốn trong phòng lặng lẽ xuất mệnh đi phá quan chơi sao? Nếu đã tìm ta làm hộ pháp, vậy nên để ta bảo vệ đến cùng a, thời điểm máu chốt nhất ngược lại tránh được ta, trong đầu ngươi rốt cuộc nghĩ cái gì vậy? Hơn nữa phá quan thì phá cửa đi, còn không chọn một nơi tốt, nhìn xem, để cho trái đầy máu của ngươi cũng là của ngươi, người khác nhìn một chút còn tưởng rằng hôm qua ta làm ngươi thế nào rồi.”

Lão bản nương tức giận oán trách, sau đó lại mắng một câu: “Ngươi đúng là tên vô liêm sỉ giống sư phụ ngươi.”

Vương Lục lúc này chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, toàn thân đau đớn như muốn nứt ra, nhưng nghe xong lời này vẫn giãy giụa giải thích: “Ta, so với nàng ta có tiết tháo hơn, nhiều.”

“Mẹ kiếp!” Bàn tay bà chủ run lên, không nhịn được đã đánh ngã chậu nước: “Chín mươi chín bước cười cả trăm bước của ngươi!”

Vương Lục vui mừng nhắm hai mắt lại: “Ít đi một bước, đó cũng là ít mà.”

“... Ta thật sự không còn gì để nói với hai người các ngươi.”

Vương Lục miễn cưỡng cười cười, hỏi: “Thương thế này, bao lâu mới khỏi? Có thể chậm trễ lịch luyện ngày mai không?”

Lão bản nương nói: “Vớ thể chất của ngươi, sáng mai chắc không sai biệt lắm. Kỳ thật xem ra vẫn chưa tới mức nguy hiểm, nhưng tiểu tử ngươi vận khí không tệ... Hơn nữa tu luyện thành tầng thứ tám Kiếm cốt, năng lực khôi phục cũng mạnh lên rất nhiều.”

“Vậy là tốt rồi...”

“Tốt lắm!” Lão bản nương đột nhiên tức giận: “Có biết ngày hôm qua nguy hiểm đến mức nào không? Lúc ta phát hiện ra dị thường, ngươi chỉ cách một chút xíu thương tích trí mạng! Ta đây không có thuốc nào cứu mạng được ngươi đâu, chưa chắc đã kịp đưa ngươi về núi tìm người treo mạng! Ngươi không phải luôn tự xưng là kẻ mạo hiểm chuyên nghiệp sao, kẻ mạo hiểm ngay cả mạng cũng không còn thì chính là một đồng thịt chết ngươi có biết hay không!”

“Ách, thật ra ta nắm giữ tình hình ngày hôm qua, ta...”

“N nắm giữ cái gì!” Lão bản nương bị Vương Lục đĩnh đầu, hỏa khí càng lớn, dứt khoát đều không để ý thân phận thương viên của đối phương, một quyền đánh vào ngực, lực đạo nắm giữ địa diệu tuyệt luân, khiến cho Vương Lục buồn nôn nhưng lại không phun ra được.

“Hai năm nay sinh hoạt thuận lợi ở Linh Kiếm sơn, ngươi thực sự cho rằng mình là con cưng của trời, không gì không làm được à? Giống ngươi, Cửu Châu đại lục mỗi năm ít nhất chết hơn một trăm cái!”

Wương Lục tiếp tục giãy dụa giải thích: “Đề ý đến diện tích lãnh thổ Cửu Châu có đông đảo nhân khẩu, xác suất tử vong này kỳ thật là...”

“Câm miệng!” Lão bản nương thực sự tức giận, “Ngươi cho rằng liều mạng là trò vui hay sao? Ngươi cho rằng mạo hiểm thì thu hoạch càng nhiều, ngươi chỉ có nửa câu sau mới có hiệu quả đúng không? Ngươi cho rằng chỉ cần là thiên tài thì có thể hữu kinh vô hiểm trước bất cứ khó khăn nào hay sao? Ta nói cho ngươi biết, năm đó Linh Kiếm Phái Hoàng Kim nhất đại ở thế hệ này có đúng hay không?, Vài người đứng đầu nhất đều không thua kém bất kỳ ai! Sau đó đầu óc Thiên Kiếm Đường lúc đó nóng lên, làm gì kế hoạch huấn luyện cai quản,

đem một trăm tên đệ tử tinh hoa nhất phái đi khu vực Man Hoang mở ra lãnh địa, ngươi đoán kết quả như thế nào?”

Lão bản nương lấp bắp liên châu pháo, hỏi đến lệnh Vương Lục cũng khó trả lời. Nhất là kế hoạch huấn luyện đào tạo trong miệng nàng, lại càng là chủ đề cấm kỵ của môn phái, ngay cả nhân vật vô pháp vô thiên như sư phụ, một khi đề cập đến đề tài này, cũng là ngay từ đầu mặt mũi tràn đầy lo lắng, không nói lời nào.

Phảng phất như vết tích được tạo ra trên người tất cả các trưởng lão, dù trải qua trăm năm cũng không cách nào phủi. Vương Lục tất nhiên là hiếu kỳ với chuyện này, nhưng cũng biết lúc này không phải là cơ hội tốt để mở miệng, vì thế kiên nhẫn lắng nghe.

Mà bà chủ cũng không phải là nghi vấn, mà là đặt câu hỏi, rất nhanh liền tự mình vạch trần đáp án: “Kết quả chính là, một trăm đệ tử thiên tài, cũng chỉ còn lại mười người như Thiên Kiếm đường này! Ngươi còn đoán thử, hiện giờ mười người này, địa vị năm đó là gì?”

Nói đến mức này, Vương Lục dùng đầu gối nghĩ cũng biết đáp án.

Mà quả nhiên...

“Cho dù là tiếng gió rít có tư chất cao nhất, ban đầu trong trăm người cũng chỉ có trình độ trung thượng, vượt xa những người kia, về phần Lưu Hiền, Chu Minh thì càng không cần phải nói!”

Vương Lục lập tức ngạc nhiên khó hiểu: “Dựa theo phương pháp sắp xếp của ngươi, chẳng phải là nói thiên tư của ta hơn xa đương kim chủ môn sao? Ha ha ha, thật sự là vui mừng.”

“Mịa! Trọng điểm mà ta nói không phải cái này có được hay không!?” Lão bản nương hận đến nghiến răng nghiến lợi, xoa xoa tay, nóng lòng muốn đánh nát đầu Vương Lục!

“Ta biết.”

Vương Lục rút cục thở dài: “Đề đệ lo lắng cho ta, thật sự là băn khoăn.”

Lão bản nương cũng không ngờ tới Vương Lục Hội lại chịu thua nhanh như vậy, nghe hắn xin lỗi, chính mình ngược lại trở tay không kịp, ngạc nhiên nói: “Cái này, cũng không có gì phải băn khoăn, ta, ta cũng không có cố ý không lo lắng cho ngươi, chẳng qua là cảm thấy...”

Lúc tay chân luống cuống, sắc mặt lão bản nương cũng có chút thay đổi, nhưng khi Vương Lục Lục đến kịp quan sát, liền bùng lên chậ nước: “Không nói nhảm với ngươi nữa, ta đi mở cửa làm ăn.”

“Chậc, lại phải mở cửa hàng hôm đó đã kinh doanh được hơn vạn lần chưa?”

“Muốn ngươi quản sao! Ngươi cứ dưỡng thương cho tốt đi!”

...

Cảnh giới Vô Tướng Kiếm Cốt tầng thứ tám thần diệu khó tả, sáng sớm hôm sau, thương thế của Vương Lục đã hồi phục hoàn toàn, sau đó trong ánh mắt kinh hãi cùng bi phẫn của lão bản nương, hắn cứng rắn ăn hết lương thực còn sót lại của khách sạn trong vòng ba ngày, tạo thành tổn thất thảm trọng.

Đương nhiên, đối với những người kinh doanh hơn vạn mà nói, cái này lại coi là trứng à? Vì lẽ đó bà chủ ngoại trừ rưng rưng nuốt vào trong bụng thì cũng không thể làm gì được.

Sau khi ăn một bữa sáng đủ khiến người ta cảm thấy xấu hổ và giận dữ muốn chết, Vương Lục vẫn vỗ vỗ phần bụng bằng phẳng như cũ, hoạt động gân cốt hoàn toàn không có chướng ngại, mơ hồ cảm giác được mặc dù lực khôi phục của tầng thứ tám Vô Tướng Kiếm Cốt tuy rằng tăng thêm một tầng, nhưng là bỏ ra đại giới xa xỉ...

Thương thế đã lành, kế hoạch đã định ra cũng không cần sửa đổi.

Trong Linh Kiếm sơn, bên ngoài Thanh Vân phong, Vương Lục nhìn hai đồng đội đang tập hợp đúng giờ, hỏi.

“Như vậy, người của chúng ta đều đủ rồi, có cần gọi một chút danh tiếng không?”

Lão bản nương rất không kiên nhẫn: “Chỉ ba người thôi, có ai không biết ai đâu? Người có bệnh mà còn gọi tên?”

Wương Lục cười nói: “Cái này sao, chủ yếu là có một vấn đề như vậy.”

Nói xong, y lấy từ trong ngực áo ra một tờ văn thư màu vàng: “Đây là phụ phiếu do Thiên Sách Đường ký phát vào núi, người cũng biết Thanh Vân Phong là yếu địa của tài nguyên môn phái, cho dù ta là chân truyền cũng không thể tự do ra vào, lại càng không cần nói người ngoài núi. Cho nên ta hai ngày trước đã cố ý tìm cho người một phần văn thư này, nhưng bên trên phải viết lên tên họ của người sử dụng, cái kia...”

Vương Lục nói đến đây, liền ngậm miệng không nói, dù sao quen biết hai năm lẻ ba tháng, nhưng ngay cả tên đầy đủ của người ta cũng không biết, bằng hữu này làm cũng rất có ý tứ rồi.

Bất quá cũng không thể oán Vương Lục, thân phận lão bản nương tại Linh kiếm phái bị vô số người giữ kín như bưng, Vương Lục cũng không cố sức đi nghe ngóng. Mà thường ngày ở chung, phần lớn là hai người hoặc ba người, rất ít khi trực tiếp gọi tên. Lúc xưng hô nàng, phần lớn là: Lão bản nương, chủ điểm, tiểu nhị, mỹ nữ, ta dựa vào dám đánh bát hầu như ngươi!

Người duy nhất biết chính là, sư phụ Vương Vũ quản nàng tên Tiểu Linh Nhi, trong nhiều tên gọi như vậy có một chữ Linh, nhưng phương diện dòng họ... cũng không thể bởi vì nàng quen biết với mình, nên tự mình chủ trương cho nàng họ Vương họ Vương trên quan đi? Vương Tiểu Linh? Ta dựa vào cái khí tức hắt mặt này mà đến lừa gạt cha ta là chuyện gì vậy?

Vì vậy khó có cơ hội, Vương Lục chỉ muốn dùng giấy thông hành này để lừa gạt tên thật của nàng.

“Đúng rồi, mỹ nữ, nơi này có một vấn đề, trên giấy phải ký tên mới có hiệu quả, giấy này là giấy thành tâm, cho nên...”

Thăm dò của Vương Lục có thể nói là trắng trợn không chút kiêng dè. Dù sao cân nhắc đến mức độ phát triển trí thông minh và thần kinh của lão bản nương, có lẽ nàng không phát hiện được mới đúng.

Nhưng mà lão bản nương nhìn tờ giấy vàng kia, lại hồn nhiên không để ý nhún vai: “Vậy ngươi giúp ta viết “Linh” là được.”

Vương Lục nhíu nhíu mày: “Chỉ có một chữ “Linh” thôi sao? Dòng họ đâu?” (Thật sự xin lỗi trước kia có không ít địa phương bút nhầm là linh, thực tế là chuông bên cạnh chữ vàng, xin dùng cái này làm chuẩn, cảm ơn!)

Lão bản nương cười lạnh một tiếng: “Không có họ gì, lợi hại chứ?”

“... Quả nhiên lợi hại, bất quá ngươi xác định đây là tên thật? Viết hỏng tờ giấy này là hỏng, trong lúc nhất thời ta tìm không thấy tờ thứ hai.”

“Yên tâm đi, ta không giống sư phụ ngươi, sẽ không lừa ngươi đâu.”

Vương Lục bắt đắ dĩ, đành phải theo lời viết một cái chuông chữ đơn lên, sau đó thấy thế nào cũng thấy không được tự nhiên. Cái này thật sự không giống như là một xã hội văn minh người thường, mà giống như sủng vật Đại Hoàng, A Mao. Nói đến như vậy thật sự không có vấn đề sao? Cũng đừng thật sự đem giấy chân thành quý giá này làm hỏng mất!

Mang theo một tia không xác định, Vương Lục lấp xong giấy thành tâm, sau đó giao cho lão bản nương. Trong lòng thầm nhủ coi như chúng ta đã dâng bài cho chó săn rồi. Sau đó lão bản nương cũng không nhìn xem nữa, cũng không thấy lão bản nương cầm thẻ bài hoặc nói là thật lòng, bỏ vào trong ngực, sau đó sải bước đi thẳng về phía trước.

Bên ngoài Thanh Vân phong, có các trưởng lão Thiên Kiếm đường liên thủ bày ra cấm chế, nếu không chỉ định văn thư thì không cách nào đi qua, điểm này ngay cả người của các trưởng lão cũng không ngoại lệ —— nếu không lúc trước ngũ trưởng lão cũng không cần tốn nhiều công sức mới có thể vào trong núi cướp đoạt.

Vương Lục đi theo sau lưng lão bản nương, nhìn nàng nhẹ nhàng băng qua lướt qua cấm chế của Thanh Vân Phong, trong lòng không khỏi cả kinh: Ai da, con mẹ nó, lão bản nương đúng là chỉ biết mỗi chữ Nhất Linh à? Loại phương thức tên thật sự là sủng vật này thật lòng không xứng với thân phận cao thủ tuyệt thế của người, không bằng dứt khoát theo họ ta gọi là Vương Tiểu Linh luôn đi!

Mà đi theo phía sau Tiểu Linh Nhi, Vương Lục là người thứ hai vào núi, chỉ là lúc vượt qua cấm chế, lại mơ hồ có một loại cảm giác khác thường.

“Ảo giác sao? Giống như bị ai đó nhìn.”

Sau khi thành công bắt đầu dẫn khí nhập thể, bởi vì thuộc tính linh căn ưu dị, Vương Lục đối với sự biến hóa của thiên địa linh khí dị thường mẫn cảm, không khỏi ngẩn đầu, chỉ thấy trời quang vạm dậm trên đầu, nào có thể nhìn thấy chân tướng?

Trên bầu trời Linh Kiếm sơn, ba vị tu sĩ cao tuổi chân đạp mây, nhìn về phía cực đông xa. Mà ở phía đông, một đám mây xanh biếc như chậm nhưng rất nhanh đã tới gần.

Nhìn đám mây phía xa, tu sĩ cầm đầu chậm rãi gật đầu: “Thất sư đệ đi xa lần này, trải qua ba năm, thu hoạch tương đối khá.”

Tu sĩ bên phải cũng khen: “Không tệ, chỉ một chiêu Đăng Vân thuật đơn giản đã thể hiện khí tượng tông sư, có lẽ lúc này đã đạt tới cảnh giới Nguyên Anh bảy màu đại thành, đạt tới Nguyên Anh đỉnh phong.”

Tu sĩ cầm đầu còn nói: “Với thiên phú ngộ tính của thất sư đệ, nếu là trăm năm trước, e rằng không ai đoán được hắn sẽ đạt được thành tựu như ngày hôm nay.”

Tu sĩ tay phải nói: “Trăm năm trước sao? Ha ha, ta còn nhớ rõ vào lúc ấy có người nói, chỉ bằng hắn, cho dù ** truyền công, cũng chỉ là Kim Đan mới thôi, cả đời không có hy vọng Nguyên Anh! Nhưng mà... A, lúc đó ai có thể dự liệu được cục diện hôm nay?”

Người bên trái cười nói: “Trăm năm trước, ngoại trừ chương môn sư huynh, không ai trong chúng ta được coi trọng cả, chẳng qua...”

Đề cập chuyện xưa, ba người đều có cảm khái nói không hết, nhưng mà không bao lâu sau, đoàn lục vân kia đã tới gần Linh Kiếm sơn, sau khi chạm nhẹ với Vân Vụ đại trận bảo vệ sơn môn, liền dung hợp lại với nhau.

Mây xanh tiêu tán, một gã cao lớn khôi ngô, mặc trường bào màu đen, đạp hư không trước mặt ba người giấu mặt.

Tuy rằng ngoại hình có chút thần bí, nhưng tu sĩ vừa mở miệng chính là tiếng cười sảng khoái mà hào sảng: “Chương môn sư huynh, Lưu Hiến sư huynh, Phương Hạc sư huynh... Ba người các ngươi cùng ở chỗ này chờ ta, thật sự là hại người.”

Lưu Hiến thấy hắn, trên mặt không khỏi nở nụ cười dào dạt: “Nếu không phải có tứ sư đệ, lục sư đệ đúng lúc có việc ra ngoài, vốn nên cùng đi. Cửu sư muội đang ở trong môn phái tổ chức tiệc đón gió cho người... Yên tâm, theo yêu cầu của

ngươi, cũng không có làm quá long trọng. Nhưng mấy sư huynh đệ luôn phải tụ tập một lần.”

Mà ngay cả chương hình trưởng lão Phương Hạc luôn mang phong cách cổ xưa, sắc mặt cũng ôn hòa nói: “Đúng vậy, sư đệ vân du ba năm, đi xa đến Tây Di, phía đông hàng, chắc hẳn có thu hoạch lớn, nhất định phải kể rõ cho mấy người chúng ta một chút!”

Mấy người sư huynh đệ hàn huyên vài câu, cũng không vội vào núi, vẫn đứng ở giữa không trung nói chuyện. Có mấy lời, cũng chỉ có thể ở trong này truyền một câu.

Chương môn Phong Ngâm chân nhân chăm chú hỏi: “Thật sư đệ, lần này ngươi vượt xa Tây Di, có tìm được người nhà của mình hay không?”

Thật trưởng lão lắc đầu: “Hoàn toàn không có manh mối, bất quá ta đã sớm chuẩn bị tâm lý, cũng không sao. Dù sao một tiểu bộ tộc như vậy, bình thường rất khó sống hơn năm mươi năm, mà ta rời quê hương đã hơn một trăm năm mươi năm. Bất quá lần này trở về, cũng gặp không ít đồng tộc, bọn họ...”

Nói tới đây, Thật trưởng lão ngừng nói, một lát sau có chút tiếc nuối, lại có chút khổ sở nói: “Tình trạng sinh tồn của bọn họ vô cùng ác liệt, bất kể là ở nơi nào, những gì ta nhìn thấy gần như đều giống với nhau, nghèo khó., Ngu muội, khủng hoảng... Tuy rằng trong tình cảnh khó khăn này cũng sẽ sinh ra một số anh hùng, nhưng lại không có gặp gỡ anh hùng, cho dù là thiên tài cũng không trưởng thành nổi. Cũng không phải tất cả mọi người có thể giống như ta, may mắn gặp được sư phụ, lại may mắn gặp được mấy vị sư huynh... Ta từng thử giúp đỡ bọn họ., Nhưng lực lượng một người thực sự bé nhỏ không đáng kể, cùng lắm cũng chỉ giúp bọn họ tránh được chút thiên tai, hoặc ban cho tác phẩm một hai năm mới được lấp đầy bụng, chẳng qua chỉ là một chút thủ đoạn nhỏ không trị được ngọn, dù vậy, rất nhiều lúc mọi người vẫn sẽ gọi ta là tiên tri, đáng cứu thế... A, ta thật không gánh nổi trọng trách như vậy.”

Nghe được đề tài nặng nề này, tâm tình mấy người sư huynh đệ đều có chút sa sút. Thế gian nhiều loại bất đắc dĩ như vậy, mỗi lần xuống núi vân du, ít nhiều cũng sẽ gặp phải tiếc nuối

cho người khác. Dù là mấy lão quái Nguyên Anh đỉnh phong như bọn họ, há có chuyện gì như ý?

Bầu không khí đang lúc nặng nề, nhị trưởng lão Lưu Hiền đột nhiên thở dài, lắc đầu. Lão lấy từ trong tay áo ra một cây tùng xanh nhỏ như chậu cây, nói với thất trưởng lão: “Su đệ ngươi đã trở về, ta trả lại cấm pháp đồ Thanh Vân phong cho ngươi vậy.”

Thất trưởng lão thu lại chậu bồn, cũng buông lỏng bao quần áo nặng nề trong lòng, cười cười nói: “Đa tạ sư huynh ba năm qua giúp ta chăm sóc Thanh Vân phong, sau đó mời ngươi uống rượu.”

Lưu Hiền phẫn nộ nói: “Nói ra thật hổ thẹn, sư đệ ngươi giao Thanh Vân Phong cho ta, ta lại không thể chăm sóc chu toàn, nào có mặt mũi uống rượu của ngươi!”

“Ha ha, chuyện của ngũ sư tỷ ư? Cũng không phải là đại sự gì, dù sao cũng chỉ là ở Tiểu Thanh Vân ngắt lấy một phen, sư huynh không cần vì thế mà lưu tâm!”

Đang nói, bồn hoa trong tay Thất trưởng lão bỗng nhiên chân động, vị Thanh Vân phong chủ này sững sốt: “Ồ, có người phá cấm pháp Thanh Vân?”

Vì vậy ánh mắt dờn xuống, quan sát đại địa, linh kiếm mười hai phong chỉ một thoáng đã thu hết vào mắt, ba người trước Thanh Vân phong tự nhiên cũng chạy không thoát ánh mắt của hắn.

Sau khi nhìn thấy ba người, Thất trưởng lão càng giật mình: “Tiểu Linh Nhi?”

“Cái gì, Tiểu Linh Nhi?” Điều này ngay cả Chương môn chân nhân cũng bị kinh động, vội vàng một đạo nhìn xuống phía dưới, vừa nhìn liền nhíu mày dừng chân: “Đứa nhỏ này làm sao vậy, quả thực hồ nháo!”

Thất trưởng lão sững sốt: “Sư huynh có gì nói ra lời ấy? Ta chỉ là tò mò Tiểu Linh Nhi thế mà lại lên núi, hơn nữa lại là Thanh Vân phong của ta, nàng cũng không làm chuyện gì a? Đơn giản là phá cấm pháp của ta, có thể khôi phục chỉ trong một ý niệm.”

Phong Ngâm chân nhân lắc đầu: “Đương nhiên một mình Tiểu Linh Nhi không làm được chuyện gì, nhưng người xem xem bên cạnh nàng là ai! Hừ, tiểu tử vương lục kia thật đúng là thông minh, không ngờ kéo Tiểu Linh Nhi tới làm hoạt động như vậy!”

Thất trưởng lão càng không hiểu được: “Vương Lục? Chính là tuyệt thế thiên tài mà sư huynh nói trong thư sao? Hắn làm sao vậy? Thủ đoạn gì?”

“Thanh Vân phong của người còn bị hắn phá hỏng không ra hình thù gì nữa! Ha, người xem, không chỉ hái quả Xích Luyện, ngay cả Quỷ Khốc Đẳng cũng không buông tha, quả thực là phường đạo tặc mà!”

Thất trưởng lão cúi đầu nhìn nhóm ba người vừa mới vào núi, vẫn an phận như cũ, lại nhìn sư huynh lòng đầy căm phẫn, trong lòng thầm nhủ sao ta lại không thấy gì cả?

Phương Hạc giải thích: “Sư đệ có điều không biết, mấy năm nay sư huynh tu Hành Tinh Thần Đại Diễn Thuật, tu vi linh nhãn này càng cao minh, chỉ là... ở trước khi cảnh giới đại thành, khó tránh khỏi sẽ có chút tác dụng phụ.”

Thất trưởng lão buồn bực: ” tác dụng phụ là...?”

Phương Hạc chỉ chỉ phong ngâm trên tay: “Nếu không đeo Côn Lôn kính, thế giới trong mắt sư huynh hoàn toàn do các loại khả năng tạo thành. Nói cách khác, hắn đang thấy không phải là hiện tại mà là tương lai. Nhưng tương lai có quá nhiều khả năng, hắn cũng không cách nào xác định được loại nào, cho nên...”

Lưu Hiến thở dài: “Nói thẳng ra thì một chút, có thể huynh đứng ở chỗ này, nhưng trong mắt sư huynh lại là một loạt thất sư đệ! Hơn nữa còn dùng đủ loại phương thức để thảo luận với huynh ấy đủ loại đề tài. Cho nên mặc dù đám người Tiểu Linh Nhi mới vừa vào núi, nhưng sư huynh đã thấy được cảnh tượng phát sinh sau khi vào núi rồi.”

“Cái này... Vì sao phải tu luyện loại công pháp tà môn này?”

“Tà môn? A, sư đệ người cẩn thận nghĩ lại xem, nếu môn công pháp này đại thành, sư huynh có thể nhìn thấy tương lai tuyệt đối chính xác thì sẽ như thế nào? Người khác đánh nhau với

hắn, còn chưa ra chiêu., Hắn đã nghĩ ra đối sách, thế này làm sao mà đánh? Nếu kết hợp với Tinh Thần Đại Diễn Thuật, hiệu quả của loại năng lực dự cảm này sẽ càng thêm kinh khủng. Ví dụ như đối phương thi triển một môn pháp thuật chưa từng nghe thấy, cho dù người sớm biết cũng không biết phải ứng đối như thế nào. Nhưng sư huynh lại có thể thông qua kết hợp Đại Diễn Thuật và Tinh Thần Linh Nhãn, trong đầu mô phỏng tính toán vô số phương án, sau đó dùng năng lực biết trước nhất kiểm nghiệm, chọn ra một loại hữu hiệu nhất.”

Thất trưởng lão nghe vậy vô cùng khiếp sợ: “Đây chẳng phải là vô địch thiên hạ rồi sao? Cho dù là Chân Tiên trong truyền thuyết hạ phàm cũng không làm gì được sư huynh toàn năng đó!?”

Phong Ngâm bản nhân thở dài: “Đâu có dễ đại thành như vậy đâu, ta tu luyện môn công pháp này mười năm, ngay cả tiểu thành cũng không tính. Chung quy là không có thiên phú trên phương diện này, làm ít công ít. Ta sở dĩ tu hành, kỳ thật là vì Dao nhi, tư chất của nàng là thiên hạ vô song, ngược lại là tài liệu tốt để tu hành môn công pháp này.”

Lưu Hiến nghe vậy, không khỏi cười nói: “Sư huynh người lại tự thổi phồng mình rồi. Tuy tư chất Dao nhi rất đặc biệt, nhưng so với Tiểu Lưu Ly của Thông Minh Phong cũng chưa chắc thắng được bao nhiêu, huống chi chỉ cần tư chất đã vượt quá hạng ba., Như vậy thì thành tựu thật sự không phải là linh căn mà là kỳ ngộ. Huống chi cho dù chỉ nhìn linh căn, hiện tại đã có Vương Lục không linh căn này, Dao nhi nhà người cũng chưa chắc chính là thiên hạ đệ nhất. Vừa rồi ta thấy, Vương Lục kia đã thành công vượt qua cửa dẫn khí nhập thể, lấy tư chất không linh căn của gã, thật sự là tiền đồ không thể hạn lượng.”

Phong Ngâm hừ một tiếng: “Đi theo vị sư phụ đó, e là giới hạn không thể đo lường... Ta dựa vào, hắn vậy mà phá tan Thanh Vân giới lớn nhỏ!?”

Mà tại thời điểm Phong Ngâm chân nhân ngạc nhiên, ba người Vương Lục còn đang trên đường vào núi chập rối đi vào.

...

Vương Lục, Tiểu Linh Nhi, Văn Bảo, ba người cùng tiến vào Tiểu Thanh Vân, sau đó thẳng đến Thanh Long hạp, không có bất kỳ lưu luyến gì với ven đường.

Bởi vì lần khiêu chiến rèn luyện trước kia, hầu như có thể lấy được tích phân khiêu chiến, tích lũy khiêu chiến không được lặp lại, lúc này cho dù mở ra một lần nữa mô hình thức vô song, cũng không có ý nghĩa gì. Huống chi có tuyệt thế ông chủ nương viện trợ, căn bản không có khả năng lấy được tích phân khiêu chiến.

Vì vậy mục đích của chuyến đi này rất rõ ràng, thứ nhất là dùng thực chiến để củng cố tu vi, đạt tới tầng thứ tám là kiếm cốt, dẫn khí nhập thể thành công, Vương Lục đã bước lên một bậc thang hoàn toàn mới., Nhưng mà trước khi tiếp tục cất bước, còn phải củng cố cơ sở vững chắc thêm một bước. Mà thủ đoạn ôn hòa cơ sở tốt nhất, không gì hơn thực chiến, mà đối thủ tốt nhất thực chiến, không ai qua được Thanh Long hạp tinh quái cấp ba —— cũng chỉ có đối thủ cấp số này mới có thể thực hiện kinh nghiệm đối với Vương Lục.

Tiếp theo, chính là vài vị linh dược quý danh trong Thanh Long hạp, trong đó Xích Luyện Quả nhất định phải hái, ngoài ra, như Kim Tuyền thảo, Quỷ Khổ đằng, Nhục Linh chi... Nếu có thể hái được, Vương Lục cũng không muốn bỏ qua. Thảo dược của Tiểu Thanh Vân có lẽ trong mắt các trưởng lão Nguyên Anh đỉnh phong cũng không tính là quá quý trọng, nhưng đối với một đôi thầy trò trên Vô Tướng Phong mà nói, đó chính là tuyệt đối không thể bỏ qua khoản tiền lớn đó.

Một đường đi tới, không có gì mạo hiểm. Chỉ mất hơn nửa ngày, Thanh Long hạp đã gần ngay trước mắt.

Lão bản nương có chút kinh ngạc: “Có thể hai người các ngươi, Tiểu Thanh Vân tốt xấu gì cũng coi như là một cửa ải khó khăn của đệ tử trẻ tuổi Linh Kiếm phái, các ngươi đi lại không tốn chút sức lực nào... Nhất là ngươi, mập mập chét tệt, nhìn không ra ngươi có thể chạy.”

Văn Bảo vừa thở hổn hển vừa cười khỏ: Đương nhiên có thể chạy! Lần trước khiêu chiến rèn luyện cùng sư huynh, sinh sống một vòng ở Thanh Long hạp, đến hai ngày cuối cùng căn bản là chạy chạy, chạy không ngừng, mặc dù không chạy được mấy cân thịt mỡ, nhưng thể lực lại tiến bộ rất lớn.

Vương Lục lại nói tiếp: “Đây là lần thứ ba đến đây, đi nhanh chút cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Nhưng mà, tiến vào Thanh Long hạp, đường không dễ đi như vậy đâu, còn phải trông cậy Linh tử giúp đỡ nhiều hơn.”

Nói xong, nghiêm túc thi lễ với lão bản nương một cái.

Tiểu Linh Nhi có chút không thoải mái nhú mũi: “Ta cứ cảm thấy người không yên tâm... Mặt khác, người cũng đừng ôm kỳ vọng quá cao đối với ta, ta chỉ là một võ giả phàm gian, không so được với Kim Đan chân nhân như sư phụ người, không thể dẫn người tung hoành ở đây được.”

“Linh tử khiêm tốn.”

“Hừ, tùy người nghĩ như thế nào cũng được, nhưng nếu thật sự gặp phải nguy hiểm thì đừng chỉ tay vào việc cứu mạng ta, nếu không ta nhiều lắm cũng chỉ có thể thấp nén nhang cho người thôi.”

Trong lúc nói chuyện, ba người cất bước tiến vào Thanh Long hạp, mà vừa bước vào hạp cốc, một trận khí tức âm trầm liền bao phủ bốn phía.

Tiểu Linh Nhi lắc đầu: “Làm sao vậy, địch ý nặng như vậy, giống như bị xem là cái đích cho mọi người chỉ trích... Theo lý thuyết thì tinh quái Thanh Long hạp hẳn đều là tử trạch thuộc tính, chỉ cần không xâm lấn lãnh địa của nó thì tính công kích cũng không mạnh lắm.”

Vương Lục cười ha hả: “Nói không chừng đã đến thời kỳ đặc tình rồi, tương đối táo bạo.”

Trong lòng thì nói: Đó là bởi vì người không biết nhiều mới một tuần trước, ta cùng Văn Bảo vì kiếm điểm tích lũy khiêu chiến, ở Thanh Long hạp phóng tiên tiêu tiên tại một thượng nguồn nước trọng yếu, lừa một thành tựu vạn thú chạy như điên, kiếm được hơn năm trăm điểm tích lũy, cũng thành công chọc giận rất nhiều tinh quái...

Tiểu Linh Nhi cũng không truy cứu: “Thôi, nếu đã đến cùng người, thì cũng không trông mong con đường này có thể đi dễ dàng... Người đi trước dẫn đường đi, ta ở phía sau giúp người chăm sóc. Tên mập phía sau người cũng tập trung tinh thần lại, Vương Lục nếu đã mang theo người, thì phải nhờ người phát huy tác dụng rồi.”

Văn Bảo ôm thanh trọng kiếm Huyền thiết vào trong ngực, được rèn mạnh mẽ, rõ ràng lại to thêm một đoạn, dùng sức gặt đầu.

Sau đó Vương Lục dẫn đường, dọc theo lối vào hạp cốc dài nhỏ, đi sâu vào bên trong. Nhưng mới đi được một nửa, phía trên núi đá liền xuất hiện một cỗ khí tức tinh quái mãnh liệt.

“Mùi này... là Tiểu Lôì Nha?”

Vương Lục ngẩng đầu, quả nhiên, giữa vách núi, một con hung thú dài khoảng hai mét, toàn thân màu vàng đang nhe răng nhếch miệng nhìn hắn!

Hơn một tháng trước, Tiểu Lôì Nha sống khoan thai ở Thanh Long hạp, bị một đôi sư đồ hung ác tàn nhẫn xông vào trong nhà, đoạt đi linh thảo mà nó dùng để chứa hang động, càng đánh gãy hai cái chân chó của nó, phá lôì pháp! Hai tuần trước đây nó đã tiến vào trong động., Tên đệ tử chết tiệt nổi giặc cho giặc kia lại mang theo một tên mập mập lại một lần thô bạo xông vào trong nhà, cướp đi linh thảo còn thừa, còn khiến nó trọng thương hôn mê! Cũng may vài ngày trước một trận mưa đông làm thương thế nó phục hồi, hôm nay người được mùi của kẻ thù, nó lập tức chạy tới hạp cốc, báo thù rửa hận!

Thực lực ác đồ kia không mạnh, lần trước mặc dù bản thân mình bị trọng thương, kỳ thật cũng có thể cắn chết tươi hắn, chỉ tiếc đối phương thi triển âm mưu quỷ kế, bơi lên trên người một loại mãnh độc mãnh liệt chưa bao giờ thấy qua, chính mình mới sắp thành công, mà lần này tuyệt không cho hắn cơ hội thi triển âm mưu, trực tiếp dùng lôì pháp đánh chết hắn!

Miệng Tiểu Lôì Nha há ra, một đạo lôì quang giống như trường thương đâm thẳng đến cổ họng Vương Lục, nhanh đến mức làm cho người ta không kịp phản ứng!

Nhưng Vương Lục lại như biết trước, khi nhìn thấy Tiểu Lô Nha lập tức nhắc tay phải lên che trước mặt, động tác còn nhanh hơn Lô Nha há miệng ra vài phần! Sau một khắc lôi quang đâm tới, lại bị tay phải Vương Lục ngăn trở hoàn toàn. Lô quang bắn tung tóe, vô số điện xà thật nhỏ giã dụa tán dạt trong không khí, chỉ lưu lại một vết cháy nhỏ ở lòng bàn tay Vương Lục... Nhưng không lâu sau, ngay cả vết cháy cũng biến mất không thấy.

Tiểu Lô Nha lập tức bị bàn tay phải thần kỳ này làm cho kinh sợ, mặc dù chỉ là công kích thăm dò, nhưng vừa rồi lôi quang đủ để đánh gục tinh quái Nhị cấp Trung phẩm, dù cho phòng ngự mạnh mẽ như Thạch Mộc Viên, cũng không thể hời hợt ngăn cản được lôi quang, lúc này mới hơn một tuần không thấy, sao nhân loại này lại biến hóa lớn như vậy?

Đáng tiếc tính tình Tiểu Lô Nha tuy giao hoạt, nhưng cũng không phải là tinh quái am hiểu suy nghĩ, một chút nghi hoặc rất nhanh liền bị phần nô bao phủ, vật nhỏ há hốc mồm, tích súc năng lượng càng mạnh hơn, dị năng trời sinh rất nhanh cuốn lên vô số điện xà bay múa, dù là cách xa mấy chục mét, cũng có thể làm cho da dẻ run lên.

Lực phá hoại và hình thể không hợp nhau, đây cũng là một trong hai lá bài tẩy nhỏ bé như Tiểu Lô Nha, sống sót trong Thanh Long hạp.

Mà một lá át chủ bài khác nha... Ngay khi Tiểu Lô Nha sắp súc nạp đầy năng lượng, phát ra lôi quang kịch liệt chưa từng có, hai chân con nhóc này mạnh mẽ mà mạnh mẽ bỗng nhiên đập một cái bay lên không trung, sau một khắc một đạo lôi quang thô to từ trên trời giáng xuống, tựa như thiên kiếp bao phủ Vương Lục!

Đây chính là lá át chủ bài thứ hai của nó, biến hướng công kích. Mặc dù chỉ kết hợp một cách đơn giản với lực bộc phát kinh người của chân sau nhưng hiệu quả thực chiến lại vô cùng xuất sắc, rất nhiều tu sĩ tinh quái, thậm chí tu sĩ lên núi rèn luyện đều bị đòn lôi đình này làm bị thương.

“Sư huynh cẩn thận!”

Tiếng kinh hô của tên béo quả thực có hơi muộn, khi hắn định nhắc nhở sư huynh cẩn thận, lôi trụ của tiểu Lô Nha đã đánh

thẳng xuống, nổ thành đá vụn bụi đất tung bay khắp nơi! Mà tên mập nhìn thấy rõ ràng, Vương Lục đang ở chính giữa lôi trụ đánh tới!

“Sur huynh!?”

Mập mập quả thực sợ đến vỡ mật, một đao sét đánh vừa rồi, so với chưởng tâm lôi của mấy vị sư huynh trúc cơ hạ phẩm nội môn cũng không kém, Vương Lục sư huynh vừa mới bắt đầu luyện khí, thân thể có mạnh hơn nữa cũng có hạn, tăng thêm không kịp đề phòng, cái này làm sao ngăn được?

Sư huynh ơi là sư huynh, người quá đề cao rồi, dù tu vi có tiến nhanh thế nào đi nữa thì cuối cùng vẫn là Luyện Khí kỳ, ở Thanh Long hạ cũng cần phải cẩn thận một chút, chuyên nghiệp mạo hiểm như người đã từng nhắc nhở người khác vô số lần, làm sao đến phiên mình lại sơ xuất như vậy? Mà lão bản nương thờ ơ với việc này, bảo tiêu của người rút cuộc phải làm thế nào đây? Không ngờ lại để mặc cho Vương Lục gặp nạn, hơn nữa trên mặt còn cười! Việc này có gì đáng buồn cười chứ?

Cùng lúc đó, Tiểu Lôi Nha lật liền hai lá át chủ bài, lúc rơi xuống đất đã có chút thở hồn hển, nhưng mắt thấy bụi đất tung bay đầy trời sau lưng, lại đắc ý vẩy đuôi... Một chiêu này, đừng nói là tu sĩ luyện khí, cho dù là tu sĩ Trúc Cơ hạ phẩm, một khi không cẩn thận cũng có thể bị trọng thương! Lúc này, cừ địch đại khái đã tan xương nát thịt rồi.

Nhưng khi bụi mù lắng xuống, cảnh tượng khiến Tiểu Lôi Nha kinh hãi muốn chết lọt vào trong mắt: Tay phải Vương Lục giơ lên cao cao, bàn tay bị lôi trụ đánh cho máu thịt mơ hồ cháy đen một mảng, nhưng cùng lúc đó, máu thịt cũng khép lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được, mấy hơi thở sau, làn da cháy đen cùng thịt nát liền tự hành rơi xuống, tổ chức hoàn toàn mới mọc lại.

Lôi kích đủ để biến tinh quái cấp hai bình thường hóa thành bột phấn, thế mà cũng chỉ tạo thành thương tổn bé nhỏ không đáng kể như vậy? Thậm chí còn không thể xâm nhập vào xương cốt của hắn! Mà càng chết hơn chính là, tốc độ phản ứng của tên này cũng quá nhanh đi, rõ ràng có thể theo kịp hướng thần tốc của hắn!

Trên thực tế, Vương Lục đương nhiên không theo kịp, nhưng với hắn mà nói cũng không cần đi đến... Bát trọng Kiếm Cốt viên mãn, ngọc trụ và linh căn ngoại bích dung hợp vào nhau, hắn đối với thiên địa linh khí biến hóa dị thường mẫn cảm, mặc dù Tiểu Lô Nha là tinh quái cấp ba, trước khi công kích sẽ làm ra lượng lớn động tác mê hoặc, tỉ như đột nhiên nhe răng, trừng mắt, trừng mắt., Chân run rẩy, quấy nhiễu tiết tấu của đối phương, quấy nhiễu tiết tấu. Nhưng bất kể nó biểu diễn như thế nào, vòng xoáy linh khí bị yêu lực cuốn lên lại không lừa gạt. Trong mắt Vương Lục, Tiểu Lô Nha giống như ảo thuật được mời tới phản bội, huyết sáo tự đắc, không biết là quân đã bị ai nhìn hết rồi.

Cho nên, đối với việc này mặc kệ người tin hay không, dù sao thì ta tin công kích mà người công kích, Vương Lục ngăn cản tất nhiên là chuyện đơn giản.

Về phần vết thương của lô quang... Quả thật có chút khủng bố, không hổ là tinh quái Tam cấp Hạ phẩm. Nếu là tu sĩ Luyện Khí bình thường, bị lô trụ tập trung, nửa người sẽ bị đốt trụi, mà cho dù là tu sĩ Trúc Cơ hạ phẩm cũng sẽ không tùy ý ngạnh kháng.

Nhưng đối với Vương Lục mà nói, thương tổn này cũng chỉ có thể khiến hắn hơi nhú mày một chút, căn bản không thể nói là thương cân động cốt. Bởi vì Vô Tướng kiếm cốt này có một diệu dụng khác.

Ngoại trừ loại năng lực phòng ngự ngoài da đồng da sắt thông thường này, Vương Lục có thể rõ ràng cảm nhận được, hiện giờ bộ thân thể này, đối với lô điện, hỏa diễm, hàn băng,... chờ chút thương tổn thuộc tính đặc thù, đều có lực chống cự cường đại, dùng thuật ngữ chuyên nghiệp của kẻ mạo hiểm mà nói, chính là kháng tính cao!

Ngoại trừ hộ giáp và huyết lượng lớn tăng lên, sự đối kháng của Vô Tướng Kiếm Cốt tăng lên có chút kinh người, nếu dùng nanh vuốt cắn xé, có lẽ còn có thể tổn thương gân cốt, thế nhưng lô kích sở trường nhất của nó lại bị Vương Lục khắc chế. Nhưng từ sau khi vỡ nát quá mức khiếp đảm, nỗi sợ hãi khi Lô Nha cắn xé Vương Lục đã xâm nhập tận xương tủy, căn bản không dám thử nữa.

Cho nên, con quái vật hung hãn này sau một hồi do dự, quyết định rút lui trước rồi nói tiếp, không giao thủ với quái thai hình người này.

Mà bên kia, phát hiện đối phương đã có ý định rời đi, Vương Lục bước lên trước một bước, cố gắng đuổi theo, đáng tiếc Vô Tướng Kiếm Cốt cái gì cũng tốt, chỉ có điều không có tốc độ tăng thành, Vương Lục tiến lên trước một bước công phu, Tiểu Lôì Nha đã xoay người chạy mấy chục thước, chân đạp một cái đã chạy lên núi, mắt thấy thân hình đã sắp biến mất ở trong loạn thạch vách đá lởm chởm. Mà bất luận là Vương Lục hay là Văn Bảo, vừa mới chạy vài bước, ngay cả ăn tro cũng chưa đủ tư cách.

Tuy rằng Vương Lục không ngăn được Tiểu Lôì Nha, nhưng có người chống đỡ được.

“Chậc, muốn chạy sao?”

Thiếu nữ vừa rời thủy chung trầm mặc không nói, chợt cười lạnh một tiếng, tay run lên, liền lấy một viên đá vụn vẽ ra một vết lưu tinh! Phi kiếm tựa như tu sĩ, vừa nhanh vừa chuẩn, ngay giữa hai chân Tiểu Lôì Nha, chỉ nghe một tiếng gà bay trúng vang giòn, Lôì hệ tinh quái kia hừ hừ một tiếng cũng không kêu một tiếng liền từ trên núi rơi xuống.

Thuấn sát! Là thuấn sát! Tuy rằng Tiểu Lôì Nha không sở trường về cường độ thân thể, nhưng tinh quái cấp ba, kém nữa cũng là da đồng xương sắt, võ sư Tiên Thiên bình thường cho dù cầm binh khí trong tay cũng chưa chắc có thể tạo thành thương tổn nghiêm trọng... Nhưng bà chủ chỉ dùng một viên đá, đã một kích giết chết!

Chiêu thức ám khí công pháp này trong nháy mắt liền miêu sát tam cấp tinh quái, khiến hai người bên cạnh sắc mặt trắng bệch, nghe nói bảo bối càng là hai cỗ chiến đấu, không ngừng trốn sau lưng Vương Lục.

Vương Lục thầm mắng trong lòng, trốn được mừng một, người có thể tránh được mười lăm? Đối mặt với loại bạo nữ tử ma nữ không hề có giới hạn này, đối sách duy nhất chính là ngoan ngoãn quỳ xuống đất!

Chẳng qua nói đi cũng phải nói lại, không biết công phu đằng sau Vô Tướng Kiếm Cốt có chuyên môn huấn luyện công pháp thiết lập hay không... Sư phụ tuy là sinh vật giống cái nhưng chắc cũng phải yêu mến bản thân chứ?

Mà làm đầu sỏ, bà chủ lại phảng phất hoàn toàn không có ý thức được mình vừa rồi làm việc ác kinh thể hãi tục cỡ nào, quay đầu lại nhìn Vương Lục và Văn Bảo một chút: “Các người làm gì vậy, rời đi rồi!”

Nhìn lão bản nương vân đạm phong khinh, Vương Lục lập tức cảm giác thân thể kim cương bất hoại vừa rồi thật ra là nhỏ bé cỡ nào!

...

59

Sau khi bà chủ dùng đá vụn miêu sát Tiểu Lôì Nha, ba người tiếp tục đi tới. Vẫn là Vương Lục dẫn đầu, mục tiêu vẫn nằm sâu trong Thanh Long hạp.

Ven đường, lại tao ngộ chiến đấu to nhỏ, tinh quái Thanh Long hạp hôm nay trở nên đặc biệt hiếu chiến, không ngừng xuất hiện trước mặt ba người, gương nanh múa vuốt ngăn trở đường đi, làm cho lão bản nương cảm khái khí hậu dị thường, đám tinh quái có vẻ phát tình kỳ sớm hơn. Lại không biết thật sự là Vương Lục và Văn Bảo cách đây một tuần, tại Thanh Long đàm hạ lượng lớn dược lượng lớn, ảnh hưởng quá lớn đối với hoàn cảnh sinh thái này.

Đám tinh quái xuất hiện đa số đều là tam cấp hạ phẩm, trình độ chênh lệch quá lớn so với Tiểu Lôì Nha, thỉnh thoảng cũng xuất hiện gần trung phẩm. Chẳng qua chiến đấu tuy kịch liệt nhưng có một tên cuồng ma lược trận cũng hữu kinh vô hiểm.

Mà thông qua hơn mười trận chiến to to nhỏ nhỏ này, lý giải của Vương Lục đối với Vô Tướng Kiếm Cốt càng thêm sâu sắc, đồng thời cũng càng cảm khái công pháp này bác đại tinh thâm.

Không hồ là công pháp có tính thích ứng và khuếch trương, có thể nói là đỉnh cấp. Hiện giờ Vương Lục không có phương pháp tu luyện tầng thứ chín của tầng Kiếm Cốt, cũng không có người chỉ điểm cho hắn sử dụng Vô Tướng Kiếm Cốt. Nhưng chỉ bằng vào tìm tòi trong thực chiến, có thể đào được không ít bí quyết.

Tỷ như hơn hai trăm cái Kiếm cốt trong cơ thể kia, ở trong chiến đấu có thể dùng Hoàng cốt tiến hành thúc đẩy, thông qua hô hấp để phân phối lực lượng, gia cố cho Kiếm Cốt khác.

Nắm giữ kỹ xảo này, nếu lại gặp phải Lôì Nha đánh thì cũng sẽ dùng tay cản lại. Nếu phòng ngự mạnh mẽ thủ bộ, chịu tổn thương còn có thể giảm bớt, miễn được máu thịt bầy nhầy.

Ngoài ra, gặp phải một số tinh quái am hiểu mê hoặc tâm trí, còn có thể lợi dụng được tính độc lập của hoàng cốt, vào thời

khắc máu chốt sinh ra đau đớn mãnh liệt, kích thích bản thể khôi phục thần trí. Mà tiếp tục đào bới, hiển nhiên càng có nhiều diệu dụng, ví dụ như kích thích thân thể sinh ra lực lượng bộc phát mạnh hơn.

... Kỹ xảo cùng loại thật sự quá nhiều, dù rằng ngộ tính của Vương Lục cực cao, trong lúc nhất thời cũng chỉ có thể bước đầu tạo ra hình dáng, muốn khai quật cần tích lũy thời gian dài. May là như thế, một tu sĩ mới vừa bước vào ngưỡng cửa luyện khí, Vương Lục một đường thông suốt ở Thanh Long hạp có thể nói là kỳ tích.

Mà ngoại trừ Vương Lục biểu hiện ra vẻ ngoài, tên mập cũng không phải là người thuần chất, dẫn hắn vào núi, một mặt là Vương Lục làm lãnh đạo muốn dẫn dắt đội ngũ, làm cho tên mập chết tiệt thiếu sự tham lam này có thể theo kịp mình., Về phương diện khác, Huyền thiết kiếm pháp của hắn kỳ thật rất hữu dụng. Ngẫu nhiên tại Thanh Long hạp gặp loại hình thể to lớn này, bên ngoài dày nặng, khó có thể sát thương, liền đến phiên mập mập ra tay. Huyền thiết kiếm tràn đầy tức giận chém xuống một kiếm, nhiều nhất cũng có thể tạo ra một đạo vết nứt.

Trải qua một tuần khiêu chiến rèn luyện kỳ trước, có thu hoạch không chỉ có Vương Lục, Văn Bảo cũng không ngừng trong khiêu chiến cực hạn đột phá, cảnh giới Luyện Khí kỳ bát phẩm đại thành, Huyền Thiết kiếm pháp càng nhất cử tu thành bát phẩm, lực công kích thậm chí không kém sư huynh luyện khí thượng phẩm! Đối với tinh quái tam cấp, muốn một kích tạt sát là không dễ dàng, nhưng mượn đặc tính của Huyền Thiết Trọng Kiếm, phá phòng đã có thừa.

Mà chỉ cần tên mập phá vỡ phòng ngự, ám khí của cuồng ma Tiểu Linh Nhi sẽ dễ dàng miểu sát bất cứ tinh quái nào có tính sinh sản hữu tính, tuyệt đối không ngoại lệ!

Tổ hợp ba người một đường hợp tác vui vẻ, giết đến thế như chẻ tre, Văn Bảo âm thầm thống kê một lần, kinh ngạc phát hiện, mặc dù lần này cũng không cố ý đi gây phiền toái cho đám tinh quái, nhưng một đường đánh bại số lượng tinh quái, vậy mà so với lần trước khiêu chiến rèn luyện bảy ngày còn nhiều hơn!

Đương nhiên việc này không thể tách rời với sự gia nhập của một cuồng ma nào đó, nhưng sự tiến bộ của Vương Lục và Văn bảo cũng có thể thấy được.

Mập mạp không khỏi cảm khái, nếu Nhạc sư muội có thể nhìn thấy một màn này tốt hơn bao nhiêu! Sở dĩ chính mình ngộ nghịch thiên tính chạy theo Vương Lục không ngừng chạy đến Tiểu Thanh Vân liều mạng, không phải là vì có năng lực sao, hồng nhan tri kỷ trước mặt ư!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu Thần Nhạc Hình Dao thật sự đi theo tới, với năng lực chịu đựng tâm lý nghe bảo, sợ là lại phải luống cuống tay chân, muốn tiêu ra quần...

Vừa đi chính là hơn nửa ngày, lúc chạng vạng tối ánh sáng chiếu vào Thanh Long hạp, ba người đi qua đoạn hẻm núi dài và hẹp ở lối vào, tiến vào một khu vực khoáng đạt., Cũng chính là khu vực nội địa của Thanh Long hạp. Vương Lục nhìn ra phương hướng một chút, phát hiện trải qua trận giông tố mấy ngày hôm trước, địa hình xung quanh vậy mà có biến hóa không nhỏ! Tuy nhiên cũng may là không làm khó được một học bá như gã, rất nhanh đã phân biệt được con đường, giết tới vùng đất Xích Luyện Quả trong trí nhớ sinh trưởng.

Nói đến, lần trước ở vùng đất này tìm được Xích Luyện Quả, thực sự có quá nhiều vận khí, bởi vì căn cứ ghi chép chuyên môn thảo dược học, Xích Luyện Quả cũng sẽ không sinh trưởng ở đây —— khu vực này linh khí nồng đậm cũng không đủ, trong bụi cây vài gốc Xích Luyện Quả thành thực, kỳ tích không khác sinh mệnh, khiến cho người cảm khái thiên nhiên thần kỳ.

Nói cách khác, dựa theo lời nói của tu tiên giới mà nói, thiên đạo không lấy làm phạm lỗi, Vương Lục đã sớm xem Xích Luyện Quả là vật trong túi, vấn đề duy nhất chính là rắn luyện kim tuyến canh giữ bên cạnh Xích luyện quả.

Nhiều tuần trước, con kim tuyến Xích Luyện xà kia khiến cho nhân sĩ cao cấp như Vương Lục không thể không ôm hận mà về. Nhưng mà một tuần qua, không chỉ có thực lực của Vương Lục và Văn Bảo tăng mạnh, trong đội càng nhiều lão bản nương mạnh mẽ, mà Vương Lục đã nắm chắc phần thắng trong tay!

“Linh tử, chính là bụi cây phía trước, bên trong có dây kim tuyến xích luyện xà, tam cấp hạ phẩm, ba người chúng ta hợp lực không khó đối phó.”

“Ồ, người chắc chắn chứ?” Tiểu Linh Nhi không thoải mái tự nhiên như Vương Lục, đôi lông mày thanh tú hơi nhíu lại: “Ta cảm thấy không dễ dàng như vậy đâu...”

Vương Lục trầm mặc một lát: “Ta có thể lý giải cảm tình của Linh tử người, dựa theo tiết tấu, nơi này hiển nhiên là một lão quái quan tâm, nhưng đội ngũ này của chúng ta, cũng nghiêm nhiên là không có nào thông quan đội nhỉ?”

Lão bản nương thở dài: “Ta cảm thấy Xích Luyện Quả sinh trưởng ở đây không dễ hái như vậy đâu, nhưng nếu người tự tin như vậy thì cứ thoải mái đi.”

Đương nhiên Vương Lục có lòng tin —— không phải tin tưởng vào tám tầng Kiếm Cốt của mình, mà là tin tưởng mười phần đối với lão bản nương! Mặc dù trên đường đi, lão nhân gia bà chỉ dùng một loại thần công nổ trứng gà, nhưng lúc trước một quyền đánh bay sư phụ Vương Vũ, khí phách uy vũ, đến nay Vương Lục vẫn chưa quên.

Có nhân vật có loại cấp Thần này dẫn đầu, còn có thể lo lắng gì chứ?

Cho nên hẳn vô cùng hào phóng bước vào trong bụi cây, mà ngay khi bước chân hẳn sắp rơi xuống đất, một cảm giác nguy hiểm trước nay chưa từng có đập vào mặt. Nội phủ hai trăm linh sáu cái kiếm cốt đồng loạt run rẩy, không chút do dự sử dụng Vương Lục vận mình, bày ra dáng người tạp nghệ tự ti mặc cảm mà vận vẹo thân hình, đem năng lực tránh né kinh người ở khoảng cách gần phát huy đến cực hạn... Sau đó, miễn cưỡng tránh thoát được đạo kim quang đoạt mệnh kia!

Liên tiếp ba bước thối lui khỏi bụi cây, trên lưng vương lục đã ướt đầm mồ hôi lạnh, vừa rồi trong lúc khẩn cấp né tránh hẳn có thể thấy rõ ràng, đạo kim quang kia sượt qua bả vai, thẳng đến một chỗ vách núi phía xa, nham thạch cứng rắn bị kim quang như cắt đậu phụ cắt xuống một góc, đá lăn cuộn cuộn.

Đó rốt cuộc là thứ gì!?

Tuy nói là lão quái đang bế quan, nhưng tinh quái cấp ba... lại mạnh như vậy sao!? Không đến nỗi a!

Hơn hai năm trước, trên Thăng Tiên đại hội, Vương Lục từng gặp phải một con tinh quái cấp ba, con Tây Di Mã dài mười trượng có mọc ra kia chính là hạ phẩm cấp ba điển hình. Một con hung thú như vậy có thể dễ dàng giẫm bẹp một nhánh quân đội trăm người, thậm chí phá hủy một thành trấn hơn một ngàn người... Thế nhưng hiện giờ cho dù Vương Lục có chính diện tao ngộ cũng không sợ hãi! Bởi vì vũ khí duy nhất của con cự thú kia cũng chỉ có thân thể khổng lồ, nhưng mặc dù sức mạnh không bằng nó vạn nhất, nhưng đồng da sắt căn bản không sợ nó đánh! Từ sau cảnh giới Kiếm Cốt Bát Trọng, huyền thiết kiếm của tên mập mạp chết tiệt kim ngọc hầu như không phá được phòng ngự của hắn, huống chi là con mãnh mã mà không bị công kích?

Mà mãnh mã cự thú ở trong tinh quái cấp ba, kỳ thật đã là một loại tương đối thiện tiến, đại bộ phận tinh quái cấp ba lực phá hoại còn không bằng nó, chỉ là thủ đoạn đa biến, khó lòng phòng bị... Mà đạo kim quang vừa rồi không gì không phá, rõ ràng đã vượt xa cấp bậc tam cấp tinh quái, cái loại vô kiên bất phá kia, tựa như phi kiếm màu vàng, đừng nói là vương lục, cho dù là tu sĩ cảnh giới Hư Đan đến, sợ cũng không dám ngạnh kháng!

Mà ngay lúc Vương Lục đang kinh ngạc, trong bụi cây có đạo kim quang thứ hai theo nhau mà tới, lúc này đây Vương Lục đã có chuẩn bị, lần nữa dùng Triền Ti bộn một phát tránh đi trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, nhưng không đợi hắn điều chỉnh tốt cân bằng, đạo kim quang thứ ba đã chuẩn xác điểm rơi, ngắm kỹ lưỡng lập tức đâm thẳng đến!

Mẹ! Còn có công năng dự phán? Hơn nữa còn liên tục phát!?

Trong lòng Vương Lục thầm mắng một tiếng, biết rõ rốt cuộc không thể nào né tránh, miễn cưỡng vận thân thể giữa không trung một cái, ý đồ tránh đi chỗ yếu hại, đồng thời kiếm cốt ngọc trụ nội phủ tỏa sáng hào quang, tập trung toàn bộ năng lượng lên trên xương ngực... Lấy sinh mệnh lực của gã lúc này, chỉ cần chỗ yếu hại không bị thương, thì không quan trọng, ngược lại đối phương liên tiếp xuất chiêu, cũng tuyệt đối không có khả năng kéo dài... Chỉ là, dùng thân thể đi thử

tư vị kim quang dị thường, nguy hiểm trong đó cũng có thể tưởng tượng được.

Mà ngay lúc này, Tiểu Linh Nhi nhìn ra không đúng cũng bắt đầu chuyển động, trong khoảnh khắc thiếu nữ thi triển ra thân pháp kinh người, điểm một cái, như thiểm điện vọt tới bên người Vương Lục, tay trái nắm lấy cổ áo, đột nhiên kéo hẳn về phía sau một cái. Đồng thời bước lên trước một bước, đúng là lấy thân thể của mình chắn trước người Vương Lục!

Àm!

Kim quang không chút trở ngại đánh trúng thiếu nữ, phát ra một tiếng vang nặng nề, trong ánh sáng ẩn chứa lực xung kích cường đại đẩy nàng bay rớt ra ngoài, rơi vào trong một bụi hoa.

Lúc này, Vương Lục lao đảo vài bước, một lần nữa tìm về sự cân bằng, nhưng mà quay đầu lại nhìn thấy thiếu nữ nằm trong cánh hoa đã vỡ nát kia, không nhúc nhích nữa.

Trong phút chốc, Vương Lục chỉ cảm thấy trong đầu ông một tiếng, toàn bộ ý niệm trong đầu đều bị một cỗ cảm xúc mãnh liệt cuốn trôi thất linh bát lạc, trong tầm mắt một đoàn huyết sắc bốc lên. Ở giữa trán mơ hồ lóe ra màu vàng sáng bóng...

Nhưng mà không đợi luồng năng lượng thô bạo xa lạ này bộc phát ra, một màn khiến cho Vương Lục trợn mắt há hốc mồm xảy ra.

“Hắc, khí lực không nhỏ nha...”

Thiếu nữ trong bụi hoa bỗng nhiên mở mắt cười, đồng thời nhẹ nhàng mở miệng, tiếp theo tựa như bị lực vô hình dẫn dắt, đột ngột từ mặt đất bay lên.

Sau một khắc, trước mắt Vương Lục đột nhiên xuất hiện một chuỗi tàn tượng của thiếu nữ. Khi gã quay đầu lại, lại nhìn thấy Tiểu Linh Nhi đã bước trở lại trong bụi cây, tay phải nhỏ bé đang nắm chặt một bộ vị cỡ bảy tấc của một con Kim Tuyền xà.

“Không nhìn ra, vẫn là con súc sinh nội đan tu ra... Có người tại đây, khó trách nơi đây có thể sinh trưởng ra loại dị vật Xích Luyện Quả này.”

“Với nội đan có thành tựu về phẩm cấp của người, thậm chí phóng đan khí ra ngoài đúng là không dễ... Nhưng vừa rồi người suýt nữa đã thương bằng hữu của ta!”

Nụ cười trên mặt thiếu nữ đột nhiên trở nên dữ tợn, ngay sau đó, bàn tay ngọc thon dài đột nhiên nắm chặt!

...

Bỏ con Kim Tuyền Xích Luyện Xà bán sống bán chết kia sang một bên, trên mặt Tiểu Linh Nhi hiện lên vẻ nhàm chán, hoàn toàn không thể nhìn ra được cảm giác thành tựu của nội đan tinh quái nên có trong một đòn với thân phận võ giả Phàm gian.

Nhưng mà lúc này mới biểu hiện ra phong phạm tuyệt thế cao thủ không phải sao!? Nếu là hoan thiên vui vẻ hô to, Chử Bằng! Ta thắng! Vậy thì quá mất mặt rồi. Trong lòng Vương Lục cảm khái lần này mình đến hái thuốc, quả nhiên không có ôm sai đâu, Linh tử, cường độ thân là võ giả hạ giới của tử quả nhiên là đột phá chân trời!

Tu ra nội đan, cho dù nội đan mới hình thành, thậm chí cũng chỉ là ngưng đan. Cường độ của nó cũng không phải tinh quái cấp ba tầm thường có thể so sánh. Chỉ cần là đan khí bên ngoài đã có khí phách một kiếm phá vạn pháp rồi., Vô Tướng kiếm cốt của Vương Lục có thể ngăn cản được Tiểu Lôì Nha, nhưng nếu có thể chống đỡ được ánh trăng gầm thét thì nhất định không thể ngăn cản được đan khí màu vàng kia. Đừng nói là tu sĩ Luyện Khí Kỳ, cho dù có là Trúc Cơ hạ phẩm gặp phải cũng tuyệt đối không thể đón đỡ được...Mà một cường giả như vậy lại không thể chống đỡ qua được một hiệp của Tiểu Linh Nhi!

Như vậy xin hỏi Tiểu Linh Nhi hẳn là cấp bậc gì? Trúc Cơ thượng phẩm? Hư Đan?

Không, tuyệt đối chỉ là phàm nhân... Trọng điểm này của phàm nhân, Vương Lục tự tin sẽ không nhìn lầm. Lấy tư chất không linh căn của hắn, đối với thiên địa linh khí dị thường mẫn cảm, Tiểu Linh Nhi có thể phun ra nuốt vào linh khí hay không, căn bản vừa nhìn là hiểu.

Võ giả hạ giới tu vi đến đỉnh điểm, trên lý thuyết có thể so sánh tu sĩ thượng phẩm Luyện Khí, hơn nữa còn là Luyện Khí Sĩ trong cổ phái, đây xem như là đánh giá tương đối cao. Nhưng Vương Lục tin tưởng, cho dù là Linh Kiếm phái, cũng không tìm được một tu sĩ nào có thể lấy thân thể cứng rắn

chống lại nội đan kim quang đi ra, cho dù mình là loại Xa xa vô địch này, ngày sau tu luyện đến luyện khí thượng phẩm, có thể mạnh mẽ ăn một kích này mà không hao tổn gì, cũng không biết là bao...

Như vậy bà chủ thì sao đây? Ở cuối con đường của võ giả lại tìm được đường, thấy thần không tộ sau này dứt khoát phá toái hư không sao?

Nghi vấn trong lòng rất nhiều, nhưng nàng đã không nói, Vương Lục cũng lười hỏi.

Đáng tiếc, Vương Lục không hỏi, có người nhin không được a.

“Vừa rồi, vừa rồi làm sao vậy? Ta rõ ràng nhìn thấy...”

Vương Lục trực tiếp đá qua một cước, “Mẹ kiếp, người nên làm việc thì chậm chạp đến mức cái gì cũng không kịp phản ứng, không nên lúc người nói chuyện thì mồm mép khá nhanh!”

Người bảo không hiểu ra sao, lòng sinh ra sợ hãi: “Sao, làm sao vậy?”

Lão bản nương rất không thềm để ý: “Quên đi, bộ dáng này của hấn, người đừng có làm khó hấn nữa...” Nói xong, lão bản nương nhàn nhạt quay đầu nhìn về phía người bảo.

Cho dù mập mạp chét tiệt có đàn độn cỡ nào, hấn cũng biết lúc này mình nên làm gì. Mặc dù trong lòng hấn rất sợ hãi, nhưng hấn vẫn cắn răng nói: “Ta, ta đi nhà xí!”

Sau đó nhanh như chớp chạy đến góc xa, vẻ mặt vô tội cùng thảm đạm ngẩng nhìn Vương Lục và lão bản nương, chờ mong cuộc nói chuyện riêng của bọn họ có thể kết thúc sớm một chút.

Mà sau khi nghe thấy bảo khổ rời đi, lão bản nương mỉm cười nhìn Vương Lục: “Nói thật, ta kỳ thật vẫn luôn chờ người hỏi, bất quá hai năm qua, người vậy mà nhẫn nại không mở miệng, có đôi khi thật sự làm cho ta sốt ruột.”

Vương Lục thở dài: “Nam nhân mà, có đôi khi cũng phải so sánh lâu hơn nữ nhân một chút.”

“... Thật ra từ khi ngươi vào núi, lần đầu tiên vào núi tìm ngươi ta đã muốn nói chuyện với ngươi. Mà chắc trong lòng ngươi cũng có nghi vấn?”

Nói đến nước này, Vương Lục liền thẳng thắn nói: “Đương nhiên là có, Linh tử cô tồn tại đặc thù như vậy, cho dù tên ngu xuẩn Văn Bảo kia cũng nhìn ra được ngươi không giống người thường, ta như thế nào lại không phát giác được chứ?”

Lão bản nương hỏi: “Ngươi nghĩ như thế nào?”

Vương Lục nói: “Thời điểm ban đầu, cảm giác ngươi hẳn là con gái tư sinh của chương môn? Dù sao không có chuyện gì thì chạy lên núi, các đại cầm địa đều thông suốt, hơn nữa trong tay còn cầm tiền cổ Tiêu Vân, cho nên mới có dáng vẻ thích đáng với tư sinh nữ.”

“...“Lão bản nương không trả lời, nhưng nghe Vương Lục gọng gàng dứt khoát nói ra đáp án này, ánh mắt rõ ràng có chút rối loạn.

Một lát sau, cô hỏi: “Sau đó thì sao? Ngươi thay đổi suy nghĩ rồi à? Vì sao?”

Vương Lục giang tay: “Bởi vì sự phụ ta quản ngươi gọi Tiểu Linh Nhi, tự xưng cùng tử muội ngươi tình thâm. Hơn nữa trước đây không lâu còn khoác lác nói muốn kết hôn cùng ngươi cái gì, cho nên ta cảm thấy ngươi không phải là con gái tư sinh.”

“Cái này... Có quan hệ gì sao?” Tiểu Linh Nhi vạ phần không hiểu.

“Nếu như ngươi là con gái của Chương môn Phong Ngâm, như vậy Vương Vũ lại đi quấy rầy ngươi, chẳng phải là thấp hơn cả Chương môn hay sao? Ngày thường nàng rất xem thường Chương môn, sao cam tâm tình nguyện với thế hệ người lùn? Ta đã đưa ra phán đoán ở phương diện này.”

Lão bản nương sừng sốt trong chốc lát, rồi buồn cười lắc đầu: “Ngươi thật sự là... người thông minh, luôn thích nghĩ nhiều hơn người khác vài vấn đề, nhưng có đôi khi lại bị thông minh hại. Thật ra suy đoán ban đầu của ngươi không sai, ta... đích thực là con gái của chương môn.”

“Ha!?”

Vương Lục thiết tâm kinh hãi, lùi liền mấy bước, nhìn từ trên xuống dưới vị thiếu nữ xinh đẹp hoạt bát trước mặt, lại tràn ngập khí tức cỏ cây này.

“Linh tử, nói thật, thật lòng không nhìn ra được.”

Lão bản nương thờ ơ vuốt ve lọn tóc trên trán: “Không nhìn ra là đúng sao cả, dù sao cũng là con gái riêng mà. Về phần tiện nhân sư phụ của ngươi, kỳ thật ngươi hẳn là muốn có được. Tính toán của nàng ta là được, nếu như có thể làm được ta, sau này có thể trắng trợn tranh đoạt quyền kế thừa Linh Kiếm phái rồi, lấy thân phận con rể.”

“A phốc!”

Rốt cuộc Vương Lục không nhìn được phun ra nữa, cho dù ở chung với sư phụ hai năm, nhưng đôi phương vẫn luôn có thể đối mới hạ hạn mới nha!

“Nhưng ngươi cũng đừng oán nàng, bộ dạng hiện tại của nàng cũng có nỗi khổ riêng của mình.”

Lão bản nương nói, thấy Vương Lục nghiêm nhiên không tin, đang định xuất phát từ tình nghĩa tử muội người nào đó giải thích một chút, lại nghe Vương Lục giải thích: “Linh tử, ngươi thân phận hiển hách như thế, vì sao không ở trong núi làm tiểu công chúa của ngươi, nhất định phải ở dưới chân núi kinh doanh một gian... Cái này cái gì, ngày thường đều buôn bán hơn vạn khách sạn chứ?”

Nhắc tới đề tài này, vẻ mặt lão bản nương lập tức lạnh xuống: “Ha ha, ngươi nói xem vì sao vậy?”

Vương Lục nhún vai: “Xem ra quan hệ của phụ nữ các ngươi không tốt lắm, bởi vì mẹ ngươi có thể chịu được sao?”

Lão bản nương nói: “Không, không, kỳ thật đối với mẫu thân ta cũng không có ấn tượng gì, ký sự đã bị hắn đưa đến Linh Kiếm phái, cho tới bây giờ còn chưa thấy qua bất cứ mẫu thân nào, mà chuyện liên quan tới mẫu thân, hắn cũng chưa bao giờ đề cập tới ta, cho nên không giống như ngươi đoán, ta và hắn quan hệ không tốt, không phải là bởi mẫu thân.”

“A, đó là vì cái gì? Ta thấy kỳ thật hắn đối với ngươi rất tốt a.”

“Không sai? Ngươi chắc chắn chứ?” Lão bản nương cười lạnh một tiếng: “Đường đường là con gái chưởng môn Linh Kiếm phái lại không tu hành, chỉ là thân thể phạm nhân, ngươi cho rằng đây là vì cái gì?”

Vương Lục không hề nghĩ ngợi: “Đương nhiên là bởi vì chàng là kẻ nịnh nọt người và tu tiên vô duyên.”

Kết quả là một kẻ lỗ mãng nào đó nhảy dựng lên tại chỗ: “Mẹ kiếp! Muốn nói ba người trong sáng, ta còn có thể nói giỏi hơn sư phụ ngươi, Vũ công như vậy sao! Cô ấy đã là kim đan rồi!”

Được người nâng một ví dụ đúng như vậy, Vương Lục cũng cảm thấy đáp án của mình thiếu thỏa đáng: “À, đó là vì cái gì? Không phải có nghĩa là tư chất tu tiên không hoàn toàn là nhờ di truyền sao? Thường xuyên bị hủ phụ khuyến tử gì đó sao.”

Lão bản nương cười lạnh: “Vậy có thể dựa vào linh căn nhân tạo, với thân phận một trong thất đại truyền thụ của Vạn Tiên minh, Đẳng Tiên điện, quản chuyện Thịnh Tiên môn muốn mấy phần linh căn thượng phẩm có cái gì khó? Chỉ cần hấn chịu mở miệng, Hà Đồ đạo nhân vì thể hiện sự rộng rãi của mình, sợ là ngay cả linh căn của Tiên Thiên Thập Nhị Trọng Lô trân quý vô cùng cũng đưa ra.”

Vương Lục trầm ngâm một lát: “Ta cảm thấy Phong Ngâm chưởng môn cũng không phải loại người hạ phạm, chẳng lẽ là môn quy có hạn? Nhưng ta cảm thấy Linh Kiếm phái kỳ thật cũng không phải tử thủ quy củ như vậy. Lúc trước Thăng tiên đại hội chính là mà, các loại biến hóa thông, thiếu chút nữa chơi không được làm cho người ta tưởng rằng danh dự của bọn họ có chỗ thiếu.”

Lão bản nương thở dài: “Đúng vậy, nếu như linh căn nhân công có tác dụng, hấn nhất định sẽ tìm cho ta một phần, sau đó dẫn ta đi con đường tu hành. Nhưng mà... nói đến điều này, ngươi có từng nghe nói qua, Linh kiếm phái đã trải qua một hồi đại nguy cơ từ hơn ba mươi năm trước chưa?”

“Chưa từng nghe nói.”

“Ừm, bởi vì nguy cơ kia tới nhanh mà cũng nhanh, còn chưa kịp tạo thành phá hư thì đã bị trưởng lão Thiên Kiếm đường tiêu diệt từ trước, cho nên người biết cũng không nhiều.”

Nhưng trên thực tế, trận nguy cơ kia suýt nữa khiến Linh Kiếm phải bị hủy trong chốc lát, các trưởng lão ứng phó cũng không dễ dàng gì...”

“Ngũ trưởng lão trở về núi à?”

“... Không, chẳng qua lúc ấy không biết từ đâu mà giết được một con Cửu Vĩ Thiên Hồ.”

“Mẹ kiếp, Cửu Vĩ Thiên Hồ? Đó không phải là thần thú trong truyền thuyết sao?”

Vương Lục quả thực kinh ngạc khó hiểu, mấy ngày nay rút cuộc bồi bổ tinh quái chí của Cửu Châu, hẳn biết rõ Cửu Vĩ Thiên Hồ trong miệng bà chủ ý nghĩa như thế nào, đây chính là thần thú bài hầu như tuyệt chủng gần trăm năm qua của đại lục Cửu Châu! Chỉ riêng thu thập giá trị đã không thể đo lường! Nếu là làm thành tiêu bản, so với không linh căn này của mình không kém a!

Đương nhiên, theo một phương diện khác, trên lý luận của bất kỳ một con thần thú chính - bài nào đều có tu vi tiếp cận Chân Tiên, hơn nữa những thần thú này linh trí hơn người, tuổi thọ dài lâu, trên người luôn luôn có thiên tài địa bảo, cũng không kém pháp bảo, linh bảo của các tu sĩ. So với những con quái vật tinh thuần bị môn phái nuôi dưỡng trong Tiểu Thanh Vân hoàn toàn không thể so sánh nổi. Các tu sĩ muốn vượt cấp khiêu chiến, gần như không có cửa.

Một con Cửu Vĩ Thiên Hồ, nếu là ở thời đại huy hoàng có lẽ chỉ có thể trở thành bá chủ một phương, nhưng tại thời đại mạt pháp này, thiên địa linh khí rất là suy kiệt niên đại... Cũng đủ để làm cho toàn bộ Cửu Châu chấn động.

“Có điều, lúc ấy Thiên Kiếm Đường cũng không có ý định chấn động Cửu Châu, mặc dù có thể hướng Vạn Tiên Minh cầu viện, tụ tập một đám tu sĩ đỉnh cao quần nhau, nhưng chương môn nhân lại quyết định lấy lực lượng Linh Kiếm phải tiêu diệt.”

Nghe xong lời này, Vương Lục nhíu mày thật sâu: “Bởi vì chương môn dự định độc chiếm, rơi xuống ư?”

“Không ai biết rõ lúc ấy hẳn đang suy nghĩ gì, ngay cả trong Thiên Kiếm Đường, phần lớn mọi người cũng đề nghị đến cầu

viện mãnh liệt, bởi vì đó căn bản không phải lúc cậy mạnh, coi như là Thịnh Kinh Tiên Môn không ai sánh nổi, gặp thần thú xâm lấn cũng không có khả năng lấy sức một người làm địch, không thể đánh không lại, nhưng được không bù mất a.”

“Xem ra lúc ấy Chương môn có nhiều diệu pháp tiết kiệm tinh thần thú như thế nào?”

“A, muốn nói có, đích xác có nhĩ —— sự thật không phải, đường đường Cửu Vĩ Thiên Hồ, thậm chí còn chưa kịp tiêu diệt một tú chương trước mặt mọi người sao?”

Lão bản nương vừa cười vừa trào phúng, sau đó hỏi Vương Lục: “Chu Thiên Tinh Đấu Phong Thần Ấn, ngươi đã từng nghe nói chưa?”

“Không, không hiểu ra sao cả.”

“Ừm, đó là một trong những thuật pháp cao cấp nhất trong Kiếm Điển Tinh Thần, chỉ có Chương môn ta mới có tư cách tu hành, tác dụng mà... Chính là phong thần a.”

“Phong Thần? Là thật hay giả?”

“Hẳn là thật sự a, ngươi nhập môn hai năm cũng nên biết, Linh Kiếm phái tổ sư được Thượng Cổ truyền thừa, Tinh Thần Kiếm Điển này chính là một trong số đó, nghe đồn là công pháp cấp Chân Tiên., Tuy rằng trải qua mấy ngàn năm, nội dung có chút mất đi. Nhưng với tư cách là một trong những nội dung cuối cùng áp đáy hòm trong Kiếm Điển, đương nhiên là pháp thuật cấp Chân Tiên, cho dù thật sự có thể phong ấn thần thú cũng không có gì lạ. Vấn đề duy nhất là, pháp thuật cấp Chân Tiên, ngươi có dùng được không?”

Xét thấy từ trước đến nay, tu vi của chương môn chỉ là Hóa Thần Kỳ, quả thật cách cấp Chân Tiên rất xa, nên rất khó tưởng tượng ra được pháp thuật này có thể sử dụng được như thế nào.

“Hiển nhiên hẳn không thể dùng được, nhưng mượn dùng tiên bảo của trấn phái kết hợp với truyền thừa của Linh Kiếm phái mấy ngàn năm, dùng địa mạch linh lực phụ trợ cho hai vị sư đệ có tu vi gần nhất. Hẳn sẽ có tư cách dùng Phong Thần Quyết ra một nửa.”

Đường đường là cao thủ Hóa Thần lại hao tổn nhiều như vậy, mới có thể xuất ra được một nửa pháp thuật. Với cảnh giới của Vương Lục lúc này thì ngay cả cầu tứ của nó cũng khó, nhưng không hề nghi ngờ chính là cuối cùng nó vẫn có hiệu lực.

“Không sai, cho dù chỉ có một nửa, đối với một con thần thú không biết vì sao mà linh trí đại tang cũng có đủ lực sát thương. Nhưng cũng chính bởi vì chỉ có một nửa, Phong Thần ấn không cách nào hoàn toàn đuổi thần thú ra ngoài Cửu thiên cương phong được, hoặc là một giới tử không gian chỉ định, chỉ dựa vào pháp thuật để áp chế sự phản kháng của thần thú, cũng đã dốc hết toàn lực, cho nên...”

Lão bản nương nói, vẻ tươi cười trên mặt càng châm chọc: “Cho nên chương môn nhân thiên tài thiết kế ra trận pháp tiếp theo, hẳn đem địa mạch chi lực của Linh kiếm phái cùng hộ sơn đại trận kết hợp, sau đó phát động phương pháp tế luyện, lấy một đứa bé mới sinh làm tế phẩm tạo ra một điểm chân không thật., Sau đó thông qua liên hệ giữa Địa Mạch và Phong Thần Ấn, phong ấn Cửu Vĩ Thiên Hồ vào điểm chân không... Ừm, đúng vậy, đúng như suy đoán của ngươi, điểm chân không chính là ta, từ trước tới nay Cửu Vĩ Thiên Hồ đều bị phong ấn trong thân thể ta.”

Nói xong, thiếu nữ duỗi ngón tay chỉ vào mình, bày ra một tư thái kiêu ngạo.

Đáng tiếc không có trả lời, làm thánh giả duy nhất, Vương Lục trợn mắt há hốc mồm, cả người như hóa đá bình thường không nhúc nhích.

Ban đầu lão bản nương còn cảm thấy có thể dọa được Vương Lục, là một chuyện khá thú vị, nhưng qua một lát, hẳn vẫn nhìn chăm chăm vào đó, khiến cho thiếu nữ có chút ngượng ngùng.

“Này, nhìn thấy chưa đủ à, có khoa trương như vậy không? Chỉ là một con Cửu Vĩ Thiên Hồ, không đáng kinh ngạc như vậy chứ?”

Lúc này Vương Lục mới lấy lại tinh thần, nhưng vẻ mặt vẫn khó tin, đưa tay chỉ vào lão bản nương: “Linh tử, vừa rồi tử nói, chuyện kia phát sinh vào hơn ba mươi năm trước...”

“Đúng vậy, làm sao vậy?”

“Nói cách khác, người đã là lão nữ hơn ba mươi tuổi...”

Còn chưa dứt lời, một bàn tay trắng nõn lại đặc biệt mạnh mẽ đánh trúng mặt Vương Lục!

...

61

Lão bản nương tự bộc lộ thân thể, rất nhiều bí ẩn đã thuận lý thành chương vạch trần đáp án.

Ví dụ như, nàng dùng thân phận võ giả phạm gian, lại có thể tay không đánh nát pháp bảo hạ phẩm, đánh bay Kim Đan Chân Nhân Vương Vũ, lại có thể ngăn cản đan khí Xích Luyện Xà công kích mà không bị thương.

“Bởi vì nguyên nhân thực hư không, đây là hộ sơn đại trận do Linh Kiếm phái kết hợp với địa mạch tiết điểm ở Thương Khê châu sinh ra chân không, nguyên lý cụ thể thì ta không rõ lắm, nhưng bất cứ vật gì liên quan đến linh khí, pháp lực, đều vì tồn tại “Chân Không” này mà bị trục xuất., Trừ phi lực lượng của nó có thể thắng được địa mạch Thương Khê và Hộ Sơn đại trận, cưỡng ép đánh vỡ hư không, nhưng cho dù là Cửu Vĩ Thiên Hồ cũng không làm được như vậy, sợ là chỉ có Chân Tiên hạ phẩm mới có thể thử một lần... Cho nên mới nói, tuy đan khí của Kim Tuyên Xích Luyện Xà mạnh, đánh vào trên người ta thật ra hoàn toàn không có uy lực. Tuy nhiên trả giá là, từ nay về sau ta vô duyên với tiên lộ, cả đời chỉ có thể làm một võ giả phạm gian thôi.”

Nghe xong lời giải thích này, Vương Lục trầm mặc một lát: “Nói cách khác, chính là ảo tưởng sát thủ sao?”

“Hả?”

Vương Lục cười lạnh một tiếng: “Bị người ta phong ấn Cửu Vĩ trong cơ thể, từ nay về sau đạt được pháp lực có thể trục xuất hết thủy linh khí, khiến cho năng lực nó mất đi hiệu lực hóa. Quả nhiên cái này thiết lập rất có cảm giác, nắm tay phải vừa rời cơ hồ hủy dung mạo của ta cũng đặc biệt hữu lực, vòng xoáy trên đó tiểu thư Linh Lung!”

“Người đang nói nhăng nói cuội gì đó?”

“... Không có gì, chỉ là một chút cảm khái mà thôi. Tóm lại, thân thể của Linh tử ta đã rõ ràng, quả nhiên là sai lầm ly kỳ, khiến người ta thổn thức. Ai, cũng khó trách người mang lòng oán hận với phụ thân người.”

Nhưng mà lão bản nương lại vô cùng kinh ngạc, cũng nghiêm túc phản bác: “Không, ta không hận hấn! Ta nào có để ý cẩn thận như vậy? Lúc đó hấn cũng không có lựa chọn nào khác, có thể bảo vệ tất cả mọi người dưới sự xâm lấn của thần thú bình yên vô sự, đây là thành tựu rất ghê gớm a., Mà sở dĩ không cầu viện người ngoài, chắc cũng có nỗi khổ của hấn. Huống chi nhiều năm qua ta sống rất tốt, ngoại trừ không thể tu tiên, cũng không có ảnh hưởng gì khác. Hơn nữa may mà có hiệu quả của Chân Không, ngược lại khiến ta đối mặt với các tu sĩ có ưu thế vượt mức... Sao ta có thể cảm thấy oán hận đối với hấn?”

Vương Lục không hiểu được: “Vậy quan hệ giữa huynh và hấn không tốt là vì sao?”

“Đổi lại là người, trong thân thể bị người khác nhét vào một con thần thú mất khống chế, hơn nữa cả đời đoạn tuyệt tiên duyên, chỉ có thể tu hành võ học Phạm gian, chẳng lẽ người sẽ rất vui vẻ? Ta thực sự không hận hấn., Nhưng cũng không thích hấn. Hơn nữa lão già kia thường vì già mà mất nét, lại còn hồ đồ mà dám nhìn gàn, cho nên đương nhiên quan hệ chẳng ra sao, chỉ cần nghĩ tới ta lại là con gái hấn thì cả người đều khó chịu. Thật giống như người nhớ tới sự phụ người là Vương Vũ, chắc cũng cảm thấy đau trướng nhỉ?”

“... Thật sự là ví von đẹp!” Vương Lục từ đáy lòng cảm khái.

Lão bản nương nhún nhún vai, bổ thêm một đao nữa: “Kỳ thật không chỉ có thế đâu, lão nhân gia luôn luôn canh cánh trong lòng chuyện hơn ba mươi năm trước, mỗi lần nhìn thấy ta liền làm ra cái bộ dạng tựa như nhìn Tiên Thiên con quê mùa, đáng tin cậy., Rõ ràng ta là người duyên dáng yêu kiều, thiếu nữ hoa quý nháy nhót tung bừng có được không!? Bản thân ta cũng không cảm thấy mình kém hơn người khác cái gì, tại sao người cũng phải đem ta nhìn thấp hơn một bậc chứ? Lại có hấn chính là lão biến thái, mỗi lần gặp mặt đều thay đổi cách nói với ta chán ghét, mỹ danh là cái gì phụ nữ tình thâm, rất là ghê tởm!”

Vương Lục lấp bắp kinh hãi: “Không thể tưởng tượng được chương môn sư bá còn có tình báo quý phụ! Mấy năm nay Linh tử đúng là làm khổ người rồi!”

“Hừ, dù sao ta làm phiền hấn muốn chết, cho nên mấy năm trước dứt khoát xuống núi mở khách sạn, cũng tránh cho việc mỗi ngày gặp hấn sẽ ăn thịt! Đáng hận hấn lại còn muốn dùng đặc quyền Chương môn bức ta về núi, bị ta lấy những đồ cổ làm uy hiếp mà hấn yêu thích bị phá nát mới dừng tay., Nhưng lại vô cớ chỉ trích ta không đủ năng lực kinh doanh, mở cửa hàng chính là đèn tiền, ta ở hơn hai năm trước đã lập ước định đánh cuộc với hấn, nếu có thể đem khách sạn kinh doanh thành danh đường, hấn sẽ không được phép quản ta. Sau đó... nhờ có người hỗ trợ, lão khốn kiếp đó sinh được một tháng buồn bực a!”

Vương Lục: “Ta nghĩ là ta có thể lý giải tại sao lúc trước thắng tiền đại hội khó khăn như vậy.”

Nói nhiều như vậy về sau, sau khi chịu đựng bí mật hai năm ở trước mặt Vương Lục, vạch trần một chút, hứng thú của lão bản nương cũng đã hết, khoát tay một cái: “Được rồi, chuyện của ta nói quá nhiều rồi, chúng ta tiếp tục hái thuốc đi... Bất quá trước tiên cũng đừng coi là ta không gì không làm được a, ta chỉ có thể làm cho linh khí và pháp lực mất đi hiệu lực, thương tổn vật lý không cách nào hóa giải được, cho nên nếu gặp loại tinh quái dựa vào thân thể thuần tác chiến, ta cũng không có cách nào.”

Vương Lục cười nói: “Không sao, vậy là đủ rồi.”

Theo một ý nghĩa nào đó, sau khi lão bản nương vạch trần năng lực chân tướng, giá trị lợi dụng trong mắt Vương Lục lại gia tăng, loại năng lực ảo tưởng sát thủ bình thường này, chỉ cần dùng ở hoàn cảnh chính xác, đó chính là có thể phát huy hiệu quả kỳ diệu chân chính.

Xích Luyện quả tính là cái gì? Chẳng qua chỉ là bắt đầu của một hành trình vĩ đại, kế tiếp, bên trong đám mây xanh nhỏ này, các loại thảo dược truyền thuyết cấp Quý Khốc Đăng, Nhục Linh Chi... Hấn đều muốn hái! Không chỉ có thể hái hết Tiểu Thanh Vân, thậm chí còn có thể mượn nhờ chân không của lão bản nương đi phá Thanh Vân chi giới lớn nhỏ, chạy đến Đại Thanh Vân đi đục nước béo cò!

Cho dù Đại Thanh Vân có tinh quái cấp bốn cấp năm, nhưng Vương Lục có cần phải lo lắng không? Không cần quan tâm

đến mấy cấp tinh quái của Đại Thanh Vân nữa, chung quy nó vẫn là địa bàn của Linh Kiếm Sơn, chung quy vẫn là khu vực quản hạt của Linh Kiếm Chương môn! Chỉ cần ôm chặt lấy chân tư sinh nữ của Chương môn, Vương Lục cũng không tin sẽ thật sự gặp phải nguy hiểm gì!

A, vốn là định mang lão bản nương tới đây rèn luyện, một nửa là để thực chiến, nửa còn lại mới là vì vợ vết của cái, nhưng bây giờ xem ra, cơ hội bộc phát cực lớn ngay trước mắt a.

Nhưng mà còn không kịp Vương Lục suy nghĩ đến một cuộc tấn công lịch luyện vĩ đại này, đào móc toàn bộ giá trị còn lại của Thanh Vân Phong ra, một đạo linh phù trong ống tay áo bỗng nhiên nhen lửa, tự động bay ra khỏi ống tay áo, lóe lên trước mặt Vương Lục.

“Đây là lệnh tập hợp khẩn cấp của môn phái? Người yêu cầu phải chạy tới Linh Trì phong trước tiên?”

Vương Lục lúc này nhíu mày: khẩn cấp tập hợp lần này thật không khéo a, mình vừa mới hái được Xích Luyện Quả, hoàn thành lịch luyện bước đầu tiên mà thôi, phần lớn nội dung phía sau căn bản chưa kịp triển khai, đại kế lần thứ ba cướp Tiểu Thanh Vân vừa mới bắt đầu đã bị tấm phù này cắt đứt!

Mà đối với việc này, lão bản nương cũng cực kỳ khó chịu, Vương Lục dẫn đầu rời đi, lịch luyện này đương nhiên không chơi được rồi.

“Làm gì vậy, chương môn băng hà rồi à?”

Linh Kiếm sơn, Linh Trì phong, Vương Lục được tập hợp dẫn dắt, đi qua Thiên Sách đường, đi tới bên ngoài một gian tiểu viện u tĩnh lịch sự tao nhã., Đi đến cửa, mắt thấy linh phù trước người đã bay vào cửa viện, Vương Lục ngẩng đầu nhìn lại tấm biển gỗ trước cửa viện, xác nhận chữ viết phía trên, Linh Trì Trai, không khỏi kinh hãi lấp bắp., Đây không phải là nơi các quản lý từ trung tầng của các môn phái thường mở những món ăn nhỏ sao? Bởi vì trong viện là một gian tiểu lâu hai màu đỏ trắng giao nhau, người bình thường không cách nào đi vào, trong lòng ngứa ngáy khó coi các đệ tử thường xuyên trêu đùa gọi nó là phấn hồng lâu, ngày thường ý dâm

trong đó cảnh tượng xa hoa là vui. Thậm chí còn có người viết sách nhỏ như làm, cầu tạo ra mười hai kim nao các loại., Nữ tu được nuôi dưỡng trong phủ hồng lâu cho các vị trưởng lão đàm nhạc miêu tả đủ loại chuyện làm cho người ta có huyết mạch sôi sục. Đương nhiên loại sách nhỏ này chỉ có thể bí mật truyền xem, Thiên Sách Đường đối với việc này là kiên quyết đả kích và kháng chế, bất quá tự nhiên nhiều lần cấm không thôi. Trong những người viết về cuốn sách nhỏ, nổi danh nhất hai gã viết là Lục mỗ và Vương mỗ càng bị vô số nam tu sĩ ngưỡng mộ.

Tự triệu mình đến nơi này... Có chuyện gì? Chẳng lẽ là mời chính mình một tác giả nổi danh là hái phong? Vậy cũng không tệ...

Trong lòng nghĩ không ra, Vương Lục cũng không nghĩ nhiều, cất bước mà vào, thoải mái.

Đáng tiếc đã vào sân, mới phát hiện nơi đây so với mong muốn chênh lệch rất lớn, tuy rằng lầu các tinh xảo, hoàn cảnh ưu nhã, nhưng hoàn toàn không có vẻ mê tiền như tin đồn bên ngoài, đừng nói mười hai Kim Triện, ngay cả cơ quan Khôi Lỗi tinh xảo một chút cũng không có, trong sân tràn ngập không khí thanh lãnh.

Đây chính là phủ hồng lâu trong truyền thuyết? Chắc chắn, thật sự là làm người ta thất vọng, cũng không biết là vị trưởng lão nào kinh doanh sau màn, nửa điểm lý niệm chuyên nghiệp biến thành kinh doanh cũng không có, ngược lại cùng loại với khách sạn như Khê trấn nào đó., Công nhân kinh doanh của môn phái chịu thiệt chết mà không đau lòng kia... Ai, nếu có thể nghĩ cách trả giá rẻ cho tư nhân bao lại đây, vậy thì sướng rồi, thả ra vài khái niệm tiền vệ trước, sau đó làm một đợt thu thập phi pháp ở môn phái, cuối cùng cầm lấy.

Trong lòng nghĩ vậy, vương lục dưới sự chỉ dẫn của linh phù rốt cục tiến vào lầu phủ hồng. Trong lầu chỉ có hai ba sương phòng, mà người triệu kiến hẳn, đang ở chính giữa lầu phủ hồng, cũng là sương phòng lớn nhất ngòai chờ. Không ngòai dự liệu chính là mấy vị sư bá Thiên Kiếm đường, cũng chỉ có bọn họ mới có tư cách tùy ý triệu tập đệ tử chân truyền.

Vương Lục vững vàng đi đến trước mặt mấy người, dựa theo yêu cầu của môn quy nhất nhất hành lễ: “Bái kiến chương môn sư bá, nhị sư bá, tam sư bá, cùng với...” Vương Lục dừng một chút, nhìn nhìn vị tu sĩ đem khuôn mặt giấu trong mũ rộng vành này một chút. “Xin hỏi ngài là ai?”

Mấy vị trưởng lão cùng lên tiếng cười, nhất thời làm cho Vương Lục cảm giác mình giống như bị đùa giỡn.

Chương môn Phong Phong mỉm cười giải thích: “Vương Lục a, thời gian ngươi nhập môn không dài, chỉ sợ sư phụ của ngươi cũng không kiên nhẫn dạy ngươi biết bao nhiêu kiến thức môn phái... Cho nên không nhận ra cũng không có gì kỳ quái. Hửn thì sao, là thất sư thúc của ngươi, Thiên Kiếm Đường Thất trưởng lão, Thanh Vân Phong Phong chủ, dạo chơi bên ngoài ba năm, hôm nay mới trở về, vừa về đã chỉ đích danh muốn gặp ngươi, cho nên ta liền gọi ngươi tới.”

Thất sư thúc! Vương Lục lấy làm kinh hãi, nghĩ thầm khó trách mình bị khẩn cấp triệu hoán trở về, nguyên lai là Khô chủ Thanh Vân phong chủ tìm tới cửa! Tên gia hỏa này trở về thật đúng là không trùng hợp, hơn nữa ý đồ không tốt, lại ở trong phần hồng lâu điểm ta... bụng dạ khó lường!

Cũng không biết Linh tử và gã mập có bản lĩnh thu lấy quả Xích Luyện hay không, nếu không thì uổng công mình phải vất vả lắm mới đào được lá quả cho phép từ tay Mộc Hiểu rồi...

Đang lúc suy nghĩ, trái lại Thất trưởng lão mở miệng trước: “Ha ha, ngươi chính là đồ nhi của ngũ sư tử, là tu sĩ Vương Lục Không linh căn sáng tạo kỳ tích hơn hai năm trước? Ừm ừ, quả nhiên danh bất hư truyền, rất giống Ngũ sư tử!”

Trong lòng Vương Lục sinh ra khó chịu: Ai cùng vị sư phụ không tiết tháo không có tiết tháo kia rất giống a?! Vị sư thúc này vừa gặp mặt ngươi liền phỉ báng ác ngôn, chẳng lẽ cố ý tìm ta gây phiền toái?

Nhưng mà phát triển tiếp theo, cũng rất là ngoài ý liệu rồi.

Thái độ của Thất trưởng lão vô cùng nhiệt tình, rất nhanh liền đứng dậy, đi vòng quanh Vương Lục hai vòng, tán thưởng liên

tục: “Quả nhiên là một bộ xương tinh kỳ, hơn nữa tuần tú lịch sự! Không hổ là đệ tử chân truyền của Ngũ sư tỷ!”

Sau đó liền lấy từ trong ống tay áo rộng thùng thình ra một cái hộp ngọc tinh xảo: “Tới đây, cầm lấy đi, đây là Dung Vân đan ta thu thập Tiên Ly Vân Thảo luyện chế ở hàng Đông Châu, không phải thứ gì đáng giá, tạm thời đại biểu tâm ý sư thúc, coi như là quà gặp mặt đi.”

Vương Lục sững sốt một chút, nghĩ thầm viên Dung Vân đan này hình như có chút quen tai, trong ấn tượng có thấy quyển sách nào đó... Lại nhớ lại, thì đột nhiên cả kinh.

Chương thứ mười ba của Cửu Châu Tiên Vân Lục, Đông Hàng Vạn Thanh Sơn, Bằng và tổ sư trải qua năm mươi ba năm nghiên cứu, hái Thanh Vân làm cỏ, luyện chế thành đan, người phục tùng có thể hóa thành mây mù, biến ảo khó lường... Đan tên Dung Vân, Linh Đan cấp hai.

Linh đan nhị phẩm, đây là linh đan nhị phẩm sao?!

Đây tuyệt đối không phải là thứ gì không đáng giá, tuy rằng phẩm cấp cao hơn, thậm chí là tiên đan có tiền cũng không mua được, nhưng lại là linh đan diệu dược nhất lưu, bất kỳ một viên linh đan nhị phẩm nào, giá trị đều phải có mấy vạn linh thạch, huống chi Dung Vân đan này nổi tiếng là thực dụng, cho dù bán ra mười vạn linh thạch cũng chẳng có gì lạ! Thất trưởng lão vậy mà tiện tay lấy ra làm lễ gặp mặt! Cái này... Cái này...

Chuyện này đúng là làm người ta vừa mừng vừa sợ! Vấn đề là, thế gian không có tình yêu vô duyên vô cớ. Lần đầu tiên thất trưởng lão gặp mình, có lý do gì mà ân cần như vậy? Tiện tay khen thưởng mười vạn, hẳn cho mình là minh chủ của Vạn Tiên minh sao? Linh kiếm phái tất nhiên không phải môn phái nghèo kiệt hủ lậu, nhưng các trưởng lão cũng không giàu có như vậy đâu...

Trong lúc Vương Lục chần chờ, Thất trưởng lão lại chủ động nhét hộp ngọc vào tay Vương Lục: “Cầm lấy đi, khách khí cái gì!? Ngũ sư tỷ có ơn cứu mạng đối với ta, hơn nữa nhiều năm như vậy trước sau vẫn chiếu cố ta rất nhiều! Đồ đệ của nàng là đồ đệ của ta, chỉ là một viên Dung Vân đan thì tính là cái gì., Vạn nhất không thể báo đáp ân tình của ngũ sư tỷ! Ai, đáng

tiếc hiện tại nàng không ở trong sơn môn, lần này ra ngoài vân du, ta có thể làm như nàng đã dặn, mang theo rất nhiều kỷ niệm... Bất quá đợi lát nữa phiên người mang về cho nàng là được!”

Vừa nói, vị trưởng lão ngoại mạo thần bí này, lại vô cùng nhiệt tình, vừa móc ra một đồng túi trữ vật lớn từ trong tay áo, kiểu dáng không đồng nhất, nhưng lại không cái nào mà không phải tinh phẩm, hiển nhiên đều là đồ kỷ niệm vân du trong miệng hắn... Trong lúc nhất thời quả thực chỉ lóe lên mắt chó của Vương Lục!

Thất trưởng lão như đồng tử này rốt cuộc làm sao vậy?! Thế mà lại tuyên bố chịu ân cứu mạng của sư phụ, hơn nữa xem ra quan hệ của hai người thật đúng là thân mật thật sự —— mấy vị sư bá bên cạnh đều không trách không trách, chỉ khẽ cười khò lắc đầu, hiển nhiên là ngầm đồng ý với sự nhiệt tình của thất trưởng lão.

Đây là triển khai thần thông cỡ nào a! Lấy cái đức hạnh đó của sư phụ, không phải là người phát ngôn “Bằng hữu ta rất ít” sao! Nàng ngay cả Chương môn cùng Chương Hình trưởng lão những nhân vật thực quyền này cũng dám đắc tội, thậm chí đem người ta chọc thành đen cả đời, làm sao có thể giao ra một vị bằng hữu xa hoa như vậy?

Mang theo vô số khiếp sợ, Vương Lục lần lượt tiếp nhận túi trữ vật, sau đó trừng to mắt nhìn Thất trưởng lão, phảng phất như nhìn thấu tầng mũ trùm kia.

Lúc này, chương môn nhân lại cười nói: “Sư đệ à, nơi này đều là người một nhà, người cái mũ trùm này cũng có thể ngắt.”

Thất trưởng lão sững sốt một chút, vỗ vỗ đầu mình: “Thật là, đi lại bên ngoài quen rồi, đã tập mãi thành thói quen rồi.”

Trong lúc nói chuyện, tu sĩ lật mũ trùm đầu xuống, lộ ra khuôn mặt thần bí đang ôn chuyện cũ.

Rầm rầm rầm, tiếng vỗ vụn vang lên.

Vương Lục cầm túi giới tử trong tay, rơi hết xuống đất. Vị đệ tử chân truyền này đã trải qua quá nhiều chiêu thức thần linh, nay đã sớm rèn luyện ra năng lực biến đổi không sợ hãi, rốt cục cũng cực kỳ khiếp sợ mà cứng đờ hóa đá.

Một lúc lâu sau, Vương Lục mới chậm rãi mở miệng, thanh âm khàn khàn mà nghẹn, lộ ra vẻ vụn vặt khó khăn: “Hắc, Hắc thúc thúc!?”

Thì ra giấu dưới chiếc mũ trùm, rõ ràng là một gương mặt ngăm đen! Cả cái đầu chỉ có tròng trắng hai mắt cùng với hai hàm răng trong miệng trắng noãn vô cùng, hiện ra sự tương phản thật lớn. Hơn nữa mũi to môi dày, tóc quăn tít, ngũ quan hoàn toàn không giống nhân sĩ Cửu Châu... Nếu là người ngoài ở đây, chắc chắn sẽ kinh hô: “Côn Luân nô ở Tây Di đại lục!”

Không sai, chính là Côn Luân nô đến từ Tây Di đại lục!

Hiện giờ, đại lục Cửu Châu và đại lục Tây Di giao lưu ngày càng nhiều, trên Cửu Châu, những dị tộc sĩ đến từ Tây Di, tóc vàng bịt mắt đã không còn hiếm thấy nữa, thậm chí một số môn phái còn thu lưu tu sĩ Dị tộc. Thế nhưng, Côn Luân nô tóc đen da đen lại rất hiếm thấy.

Trên thực tế, Côn Luân nô của Tây Di đại lục cũng không phải cư dân bản địa, mà là một số đại năng Tây Di thích mạo hiểm, từ biển lớn vô tận, càn mang nô lệ từ địa khu của Hoang Man về, những nô lệ này trải qua hơn mấy trăm ngàn năm, sinh sản sinh lợi ở Tây Di đại lục, lại theo hai khối đại lục trao đổi đi tới Cửu Châu, dần dần hình thành bộ tộc của mình.

Nhưng mà, chỉ riêng cái danh hiệu Côn Luân nô đã không khó nhìn ra, những người chủng màu đen này, bất luận là ở mảnh đại lục nào, đều không có địa vị đáng nói, thứ nhất là số lượng ít ỏi, thứ hai là trình độ văn minh xa xa lạc hậu, quan trọng hơn là số lượng đại năng có được thần thông quá ít.

Tu sĩ Cửu Châu đại lục quần thể thì không cần phải nói, cho dù trải qua một lần họa kiếp thời đại mạt pháp, hôm nay Vạn Tiên minh này vẫn có lực không chế và lực chấn nhiếp cực kỳ cường đại. Về phần Tây Di đại lục, quần thể pháp lực sư, thần quan cũng không thể khinh thường, ban đầu văn minh hai đại lục sinh ra giao hội, nhiều trận ác chiến đã tạo thành tổn thất thảm trọng cho song phương...

Nhưng mà Côn Luân nô còn kém rất xa, dựa theo lời chuyên gia Vạn Tiên minh và Tây Di đại lục, đại bộ phận tộc quần của Côn Luân nô vẫn dừng lại ở thời đại nguyên thủy. Những tộc

đàn có thần thông như trưởng lão, vu y, sử dụng cũng đều là vu thuật cùng yêu thuật nguyên thủy nhất, hệ thống tu hành đơn sơ mà nguyên thủy, xa xa không thể đánh đồng cùng hai đại lục.

Càng không ổn chính là, những Côn Luân nô này bởi vì nguyên nhân huyết thông và văn hóa nên rất khó dung nhập hệ thống tu hành hai đại lục này. Cho tới nay, ở trong Vạn Tiên minh, đã sinh ra tu sĩ bạch di Tây Di tu vi Hóa Thần, Nguyên Anh kỳ càng có không ít. Duy chỉ có Côn Luân nô, ngay cả Kim Đan chân nhân cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay - hơn phân nửa là ăn thiên tài địa bảo gì mới có thể tấn thăng.

Cho nên, sự tồn tại của Côn Luân nô được liệt vào hàng ngũ trưởng lão của Thiên Kiếm Đường, nếu để cho người ngoài biết được chắc chắn sẽ gây ra chấn động cực lớn. Nhưng rõ ràng, vô luận là bản thân vị Thất trưởng lão này hay là Linh Kiếm phái, đối với việc gây ra rung động ở Cửu Châu cũng không có chút hứng thú nào.

Bọn họ chỉ hứng thú với việc chấn nhiếp người nhà.

Nghe thấy Vương Lục kinh ngạc gọi Hắc thúc thúc, vài tên trưởng lão cùng cất tiếng cười điên cuồng, chỉ có bản nhân Thất trưởng lão bảy phần thân thiết, ba phần xấu hổ sờ sờ tóc ngắn của mình: “Hắc hắc, ta đích thật là hơi đen, gọi là Hắc sư thúc cũng không sai! Sau này người cứ gọi ta Hắc sư thúc là được rồi! Lại nói lúc trước Ngũ sư tỷ vẫn luôn gọi ta là Hắc Quý...”

Chương Hình trưởng lão lắc đầu nói: “Sao có thể vô lễ như thế? Sư đệ người chung quy là trưởng lão môn phái, cho dù cung chiêu chiêu dung túng, cũng không thể phá hỏng lễ pháp nha. Vương Lục thấy vậy, hấn ngạc nhiên thốt ra cũng không sao, nhưng xung hô về sau lại không thể thác loạn.”

Thất trưởng lão có chút khó xử gãi gãi đầu: “Sư huynh dạy rất đúng, đệ biết rồi.” Lại vụng trộm nháy mắt với Vương Lục, tựa hồ đang nói: “Khởi phải lão già kia.”

Nhưng Vương Lục thật sự không muốn nháy mắt ra hiệu với một hắc thúc thúc, ho khan hai tiếng cho qua chuyện.

Sau đó tâm loạn như ma, cũng không phải khẩn trương, mà là quá lớn tin tức triển khai nội dung vở kịch, dù hẳn có tổ chức cơ sở chuyên về kẻ mạo hiểm, trong lúc nhất thời cũng có chút xử lý không kịp.

Linh Kiếm phái này thật là một môn phái hiếm thấy, có Ngũ trưởng lão như vậy thì đã đổi mới hạ hạn của Cửu Châu, còn tiện nhân tuyệt thế có thể thấp hơn cả Vạn Tiên minh cũng thôi đi, vậy mà còn có cả Hắc thúc thúc trưởng lão nữa!? Đang trình diễn ra Tiểu Hắc Tu Tiên Ký? Thế giới này rốt cuộc bị làm sao vậy?

Bình tĩnh, bình tĩnh một chút!

Vương Lục tự nhủ trong lòng như thế, là kẻ mạo hiểm chuyên nghiệp, cho dù là Thái Sơn sụp đổ ở phía trước cũng mặt không đổi sắc, có biến sắc cũng không kinh sợ. Vén vén một Hắc thúc thúc thì tính cái gì? Đại Thiên thế giới không gì là không có, Hắc thúc thúc lại sẵn lòng kỳ quặc, có thể có sự tồn tại của sư phụ Vương Vũ sao?

Hơn nữa, như vậy cũng có thể giải thích được, vì sao cái tên Thiên Sát Cô Tinh của sư phụ kia, bằng hữu của ta rất ít, sẽ có quan hệ hòa hợp với vị thúc thúc thuần phác này.

Hừ hừ, nữ nhân à, có mấy người không thích Hắc thúc thúc chứ? Nhất là vị Thất trưởng lão này đáng người khôi ngô, chắc là điển hiệu sống động tốt rồi!

Đang lúc suy nghĩ, Thất sư thúc lại cười cười: “Đúng rồi, đến giờ còn chưa giới thiệu bản thân nữa. Những thân phận khác thì không nói tới, tên của ta là Ngạo Quan Hải, hy vọng sau này chúng ta có thể ở chung vui vẻ.”

Ngạo, Ngạo Quan Hải...?!

...

Thất trưởng lão trở về, trong môn phái có vẻ không chút gọn sóng.

Đối với đại đa số đệ tử linh kiếm mà nói, các trưởng lão ra ngoài vân du không phải chuyện gì mới lạ. Là cổ phái, Linh kiếm phái luôn luôn đề xướng đi ngàn dặm lộ phá vạn quyển sách. Họ không chỉ cổ vũ đệ tử ra ngoài lịch lãm, mà còn có yêu cầu đối với các trưởng lão. Chỉ cần có cơ hội, không ngại ra ngoài vân du.

Dù sao trong một môn phái quản lý chính quy hóa, ít người thì không đến mức không thể vận chuyển tiếp. Mặt khác, nhiều người cũng không khiến người ta cảm thấy không được tự nhiên. Trong môn phái có thêm một vị Thất trưởng lão, cũng không ảnh hưởng bao lớn đến việc tu hành và sinh hoạt hàng ngày của những người còn lại.

Trên thực tế, Linh Kiếm phái thất trưởng lão đối với môn nhân bình thường mà nói, thuộc về người thần long kiến thủ không thấy đuôi. Hắn cũng không có đệ tử chân truyền, bình thường cũng rất ít đi Đàng Vân đường giảng bài, khoảng nửa thời gian dùng để ra ngoài vân du., Một nửa thời gian lưu lại Thanh Vân phong chiếu cố linh hoa dị thảo cùng tiên cầm linh thú nuôi dưỡng, ngẫu nhiên xuất hiện trong tầm mắt mọi người, cũng là mũ trùm trường bào, đem chính mình che kín thật kín... Thậm chí một ít sư huynh nhập môn hơn ba mươi năm, đều chưa từng thấy qua khuôn mặt thật của hắn.

“Mười đại trưởng lão của môn phái là Thất trưởng lão và Thập trưởng lão là người thần bí nhất.” Đây là người quen chung của môn phái.

Trong đó, nghe đồn thập trưởng lão khi còn trẻ đã ẩn cư tại Tàng Kiếm Phong, ngay cả Chương môn cũng ít có cơ hội gặp mặt hắn. Thất trưởng lão trông coi Thanh Vân, nhưng lại giấu khuôn mặt thật vào trong mũ, có vẻ thần bí khó lường, có người phỏng đoán hắn trời sinh tính cách âm lãnh cô, cũng có người suy đoán khi còn trẻ bị người hủy dung, thuyết pháp

không giống nhau. Về phần thân phận Côn Luân nô của hắn, ngoại trừ rải rác vài người, căn bản không ai biết rõ.

Bất quá, chân chính tiếp xúc với Thất trưởng lão sẽ phát hiện, vị Di tộc trưởng lão này tính cách phi thường nhiệt tình cởi mở, thậm chí ngây thơ ngây thơ, mà đặc điểm lớn nhất, không thể nghi ngờ là khảng khái hùng hậu, nếu là được hắn coi là bằng hữu, chính là một chuyện cực đại may mắn.

Hôm nay, được hưởng phần may mắn này, chính là Vô Tướng Phong Vương Lục.

Sau khi Quan Hải trưởng lão trở về núi, mỗi ngày đều phải thường xuyên qua lại Vô Tướng Phong, mục đích của hắn vô cùng rõ ràng - chờ ngũ sư tỷ trở về, hắn mang đến cho nàng một niềm vui lớn, nhiệt tình ôm lấy nàng, đương nhiên cũng không thiếu một đồng lễ gặp mặt.

Thành ý như thế, rất đáng khen, nhưng vị trưởng lão này nhiệt tình và chấp nhất như tới cửa đòi nợ, lại khiến Vương Lục không chịu nổi quấy nhiễu —— bởi vì mỗi lần vị hắc thúc thúc này đều đến thật sớm, gà mỗi lần gọi y là lập tức lên tiếng gõ cửa đúng giờ, so với lúc lột da còn giữ, làm cho Vương Lục không thể không mỗi ngày ngủ sớm dậy.

Lúc đầu hắn còn định nhường cho mình một đường dài, mỗi ngày đều ngủ một giấc cho đến cuộc sống sa đọa trong ánh chiều tà!

Bởi vì, gần đây thật sự không còn chuyện gì có thể làm nữa. Về phương diện tu hành, sau khi tầng thứ tám đại thành, khi tầng thứ chín tu hành pháp chưa tới tay, Vương Lục cơ bản không thể luyện được, cũng chỉ là mỗi ngày bình thường địa minh tướng nội thị, sau đó dùng nội phủ thu nạp linh khí, xuyên thấu qua quá quá quá trình tích lũy kim dịch mà thôi.

Về phương diện võ công, lão bản nương biểu thị không có đặc biệt thích hợp với công pháp của hắn đề dạy, Triền Ti bộ cùng Nhu Vân kiếm đã là lựa chọn tốt nhất để độ kỳ... Tuy rằng cũng không phải là không thể lại học mấy chiêu công phu cao minh, nhưng chờ Vương Vũ trở về, truyền thụ toàn diện Vô Tướng kiếm pháp, những công phu này sẽ nhanh chóng bị bao trùm, học cũng là lãng phí.

Về phần rèn luyện, càng không có ý nghĩa gì nữa. Lịch luyện khiêu chiến của Tiểu Thanh Vân đã được Thiên Kiếm Đường xác nhận, sau khi gần ba nghìn phần khiêu chiến được tích phân, giá trị còn thừa của Tiểu Thanh Vân cơ hồ bị ép khô. Về phần linh đan diệu dược bên trong Thanh Long hạp...

Lần trước, Tiểu Linh Nhi cùng Văn Bảo không phụ sự ủy thác đã thu Xích Luyện Quả trở về, kết quả lúc chạy tới Vô Tướng Phong dâng hiến bảo vật, đuổi kịp Khổ Chủ Ngạo Quan Hải cũng ở đây!

Theo lý thuyết, lúc trước Vương Lục đưa loại tòn tại gian lận như Tiểu Linh Nhi vào Thanh Vân phong là vi phạm môn quy — nhất là việc dụ dỗ công chức nào đó làm trái quy ký phát cho Hứa.

Nhưng sách, thu thập Xích Luyện Quả này tự nhiên cũng không thể nói là lý lẽ hùng tráng được. Nhưng khổ chủ Ngạo Quan Hải sau khi nhìn thấy Xích Luyện Quả, lại cười ha ha một tiếng, không nói hai lời mang đan lô tới, tự phụ liệu, hiện trường luyện một hộp linh đan cấp 3 đưa cho Vương Lục, hậu đạo rồi tinh rồi mù.

Mà Quan Hải sư thúc đối xử với người như vậy, người còn mặt mũi đi Thanh Vân Phong cướp đoạt nữa sao? Thật không biết xấu hổ!

Vương Lục thò tay lên ngực tự hỏi, cho dù lương tâm này đã bị khí tức của sư phụ ô nhiễm hơn hai năm, nhưng... Hắn vẫn không làm được.

Cho nên, không có công pháp để tu hành, cũng không có nơi để lịch luyện, ngoại trừ tiếp tục làm học bá ở Đẳng Vân đường, cũng chỉ còn lại Vọng Phu Thạch chờ sư phụ trở về. Đối với việc này, bản thân Vương Lục không thể làm gì, mà Quan Hải sư thúc thì rõ ràng đau đớn vô cùng.

“Tiểu Vương Lục à, tuy rằng tư chất của người kinh người, ngộ tính tuyệt đỉnh, nhưng chuyện tu tiên là phải nghị lực mới có thể làm được, sao có thể ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới?”

Vương Lục vừa lật xem cuộc trò chuyện từ Linh Khê trấn vào miệng từ dưới núi, vừa vô cùng hồ nghi nhìn về phía đầu thúc

thức đang nấu muối trong phòng bếp. Trong lòng gã tự nhủ hằng ngày người ở Vô Tướng Phong chậm trễ một ngày để cùng ta làm Vọng Phu Thạch, chính là sự thể hiện của nghị lực đại nghị lực sao?

Một lát sau, Quan Hải sư thúc bưng ra bốn món canh một món canh đặt lên bàn, sau đó tìm ba bộ bát đĩa, một bộ là của riêng mình, một bộ là của Vương Lục, còn có một bộ... lưu lại cho ngũ sư tỷ. Hơn nữa dựa theo yêu cầu của Vương Lục, ở bên cạnh bát đĩa bày ra một bức họa trắng đen, mang ý nghĩa ngũ sư tỷ cùng sống với chúng ta.

Vừa ăn cơm trưa, Quan Hải sư thúc vừa ân cần quan tâm nói: “Tiểu Vương Lục à, gần đây có chuyện gì khó xử trong tu hành sao?”

“Có chứ.” Vương Lục buông đũa xuống, nghiêm túc nói: “Su phụ ta quá ngu ngốc, đổi lại cầu rút lui.”

Cho dù là thúc thúc sáng sủa như hắc, cũng bị câu nói này làm cho trợn trắng mắt: “... Ngoài ra thì...”

“Trừ cái đó ra, không có việc gì làm cả...”

Đem tình trạng đau đớn của mình nói đơn giản một phen, Quan Hải sư thúc thở dài một tiếng: “Không thể tưởng được người tuổi còn nhỏ, vậy mà có thể tu luyện thể đến cảnh giới như thế. Đã có thể dùng chưởng thịt chống đỡ được sét đánh của Tiểu Lôi Nha. Mà bản mới của sư tỷ là Vô Tướng Kiếm Cốt càng thêm thần diệu, bát trọng cảnh giới đã vượt qua mười lăm tầng trước kia... Tiểu Vương Lục, thật ra bây giờ người tu luyện chính là thuật luyện thể cảnh giới Trúc Cơ, hơn nữa còn là thuật luyện thể đứng đầu cảnh giới Trúc Cơ!”

Wương Lục chớp mắt, cố gắng biểu hiện ra vài phần cảm động đến rơi nước mắt, nhưng rất nhanh liền tuyên cáo thất bại: “Công pháp đỉnh cấp, nếu không có lời tiếp, trở thành thái giám, thì cũng không có gì đáng khen ngợi nữa.”

Hắc thúc thúc nghe vậy cũng nhú mày: “Đúng là sư tỷ vừa rời núi, không biết phải đi bao lâu mới trở về. Tiến độ tu hành của người nhanh hơn dự đoán là tốt, cũng đừng vì vậy mà chậm trễ... Như vậy, nếu người không ghét bỏ, ta có thể giúp người xem thử.”

Vương Lục Hồ nghi: “Nhìn xem? Nhìn thế nào?”

Hắc thúc thúc vô cùng đơn thuần chớp chớp mắt: “Đương nhiên là đến chỗ người xem rồi.”

“Đậu xanh, vào trong ta? Quả nhiên bản tính của Hắc thúc thúc không thay đổi! Người nằm mơ đi! Không đúng, nằm mơ cũng đừng mơ thấy ta, mơ thấy sư phụ là đủ rồi, mẹ cũng cho người cai sữa, hợp với người!”

Quan Hải càng là vô tội: “Sao ta cảm thấy người có một ít chuyện thất lễ vậy... Ta chỉ dùng nội thị thuật quan sát tình huống luyện thể của người một chút, đương nhiên nếu người có cái gì đó không muốn công khai thì thôi vậy.”

“Chỉ là thuật nội thị sao...” Vương Lục chân chờ gật gật đầu, thực hiện ra một quyết định gian nan trong cuộc đời.

“Mời sư thúc quan sát.”

Ngạo Quan Hải là trưởng lão Nguyên Anh đỉnh phong, lúc thi triển nội thị thuật vô thanh vô tức, ánh mắt đã thấy được nội phủ Vương Lục, hơn hai trăm cây Kiếm Cốt ánh vàng rực rỡ khê lông mày gã khê nhúc nhích.

“Công phu kiếm cốt thật tinh thuần, không hổ là kỳ tài tu tiên trong tương lai của sư tỷ... Ô, trên trời là Vô Tướng Hoàng Cốt? Hóa ra năm đó sư tỷ suy nghĩ kỳ lạ, rốt cục có thể thực hiện được rồi. Đã như vậy, bước tiếp theo ta nghĩ mình có thể đoán được.”

Vương Lục hỏi: “Muốn dùng kim hoàng dịch làm tổ tài, cải tạo nội phủ?”

“A, người lại đoán sai rồi, cải tạo Nội Phủ, đó là công việc tiếp theo, bây giờ...” Quan Hải sư thúc cười đưa ra đáp án:

“Nhiệm vụ của người là luyện ra Vô Tướng Kiếm Cốt chân chính.”

Chân chính Vô Tướng Kiếm Cốt? Dùng loại phương thức biểu đạt này, là muốn nói chính mình bây giờ luyện đến loại hàng nhái xấu sao?

“Hưu phẩm thì không tới mức nói, nhưng mà Tiểu vương Lục à, ta chỉ hỏi người một vấn đề đơn giản mà thôi, với người mà nói, kiếm phải có đặc tính thế nào chứ?”

Vương Lục nói: “Lợi hại, cứng cõi, thuần túy... Ước chừng những thứ này?”

“Không sai, như vậy hai trăm đoạn Kiếm cốt trong cơ thể ngươi, có thể có những đặc tính này sao?”

Vương Lục nhất thời sững sốt, nếu lấy tiêu chuẩn như vậy để so sánh kiếm cốt... đích xác, hơn hai trăm ngọc trụ đỉnh thiên lập địa, thậm chí đâm xuyên chân trời. Theo lý thuyết thì điểm sắc bén này là có đủ., Nhưng sau khi dung hợp với ngoại bích, mũi nhọn đã sớm mượt mà, mà thân trụ lại trơn nhẵn, không có duyên với hai chữ sắc bén. Về phần cứng cõi... Phải luôn chiếu cố độ cứng và nhu độ, cái này độ cứng của Vô Tướng Kiếm Cốt là chưa nói, thế nhưng kéo dài tính cách liền phi thường khả nghi - trụ cột nhà ai sẽ chọn mềm dẻo tốt?

Một điểm thuần túy cuối cùng lại càng có vấn đề, ngọc trụ màu vàng này nhìn như tinh thuần, nhưng vật chí tinh thuần, làm sao có thể chứa được ngoại vật xâm nhập? Hôm nay kiếm cốt là thông đạo câu thông thiên địa linh khí cùng nội phủ, hiển nhiên là kết cấu giữa không trung...

“Nói như vậy...”

Quan Hải sư thúc nói: “Ngươi tu luyện chính là một phần đầu của Vô Tướng Kiếm Cốt: vỏ kiếm.”

Mẹ nó, còn có vỏ kiếm nữa à?

“Vô Tướng kiếm cốt chân chính, mặc dù vẫn lấy phòng ngự làm chủ, nhưng tất cả đặc tính có trong kiếm, sắc bén, cứng cõi, thuần túy... Cũng không phải dạng hiện tại như vậy., Hơn nữa chỉ cần ngươi tu thành một đoạn Kiếm cốt, cảnh giới luyện thể liền có thể tăng lên cực lớn. Đương nhiên là tương đối, tu luyện mỗi một đoạn Kiếm cốt sẽ tương đối khó khăn. Quá trình này rất có thể sẽ kéo dài đến cảnh giới Hư Đan, ít nhất tuyệt đối không có khả năng tu thành hơn hai trăm cái Kiếm Cốt, không có chuyện gì rẻ như vậy.”

Nghe Hắc thúc thúc thao thao bất tuyệt, Vương Lục không khỏi hỏi: “Sư thúc ngươi chắc chắn chứ?”

Quan Hải sư thúc suy nghĩ một chút: “À, mặc dù cũng vài năm không cùng sư tỷ trao đổi qua tu hành tâm đắc, nhưng suy nghĩ thiết kế của Vô Tướng Kiếm Cốt thì ta biết rõ, ít nhất phương

hướng lớn sẽ không sai. Cho nên phương pháp tu hành tiếp theo ta cũng đoán được... Như vậy, người chờ ta hai ngày, ta chuẩn bị cho người một vị thuốc, có nó, bước tiếp theo tu hành có thể làm ít mà hiệu quả nhiều.”

Quan Hải sư thúc nói xong liền rời đi, không dừng lại chút nào, mà lần này đi quả nhiên là suốt hai ngày, trong lúc đó cũng không có đến cửa quấy nhiễu người ta ngủ say nữa. Cho đến sáng ngày thứ ba, vị Di tộc trưởng lão này mới mang theo đôi mắt căng tròn đỏ hồng, hứng thú bưng bưng gõ cửa ra.

“Tiểu vương lục ơi, ta đã luyện xong rồi!”

Vương Lục ở bên trong chịu đựng một đêm xem tiểu thuyết, vừa mới ngủ, liền cả kinh nhảy dựng lên, nhưng mà chờ lúc mở cửa nhìn thấy linh đan sư thúc đang cầm trên tay, thì thật sự là oán khí cũng tan thành mây khói.

Một viên đan dược óng ánh hào quang bóng loáng, an tĩnh nằm trong lòng bàn tay sư thúc, tựa như hổ phách, nhưng mà trong đó ẩn chứa cương dược lực, cùng với kiếm ý sắc bén lại đập vào mặt, làm vương lục tư chất không linh căn, cảm thụ rõ ràng từng tí một.

Mặc dù trên phương diện thuật luyện đan không có tạo nghệ gì, nhưng Vương Lục cũng nhận ra được, giá trị của viên đan dược này so với Lễ Dung Vân Đan gặp mặt của Thất sư thúc còn cao hơn một bậc, là linh đan nhất phẩm chân chính!

“Sư thúc, cái này... chính là dược vật cần thiết cho bước tu hành tiếp theo của ta?”

Quan Hải gật đầu: “Không sai, đây là sáu mươi năm trước, ta và sư phụ người cùng nhau nghiên cứu thiết kế ra Vô Tướng Kiếm Hoàn, chuyên chế ra Kiếm Cốt, trước kia sư tỷ luyện mỗi một đoạn Kiếm Cốt, đều cần một viên Kiếm Hoàn phụ trợ., Đoạn thời gian đó thật đúng là gian nan... Cũng may bây giờ đã là bản thứ hai mươi ba, công hiệu đã có cải tiến rất lớn. Một viên thuốc này, dược lực có lẽ chống đỡ được người luyện ra ngũ đốt kiếm cốt, cũng chính là... trước kia Trúc Cơ kỳ. Đáng tiếc thảo dược trong tay ta không đầy đủ, nếu không có thể luyện thêm mấy viên cho người. Giúp người một đường thuận lợi tu hành đến cảnh giới Hư Đan.”

Quan Hải cảm khái tiếc hận quả thực làm Vương Lục kinh ngạc như thiên nhân, đây chính là nhất phẩm linh đan đó! Sư thúc sư thúc tiện tay đã khen thưởng, lại còn vì thế mà cảm thấy áy náy?! Cảnh giới tinh thần cỡ này quả thực có phong thái của cao đoạn khách nhân đại lực trong truyền thuyết!

Ba ngày sau đó, dưới sự trợ giúp của Quan Hải sư thúc, Vương Lục bắt đầu chính thức tu hành Vô Tướng Kiếm Cốt.

Môn công pháp Vô Tướng Kiếm Cốt này, ít nhất tại sơ kỳ mà nói, tu hành thực tiễn không khó, khó chính là cấu tứ tuyệt luân tinh diệu của Ngũ trưởng lão sáng tạo ra. Bây giờ có Ngạo Quan Hải nắm giữ phương hướng rõ ràng, Vương Lục chỉ cần làm xong việc tu hành, mọi thứ còn lại nước chảy thành sông.

Dựa theo cách nói của Quan Hải sư thúc, đệ nhất tiết kiếm cốt được chọn thoải mái, toàn thân hai trăm lẻ sáu thanh kiếm cốt, chọn cái nào cũng được. Đương nhiên, sau khi chọn lựa, sẽ quyết định phương hướng phát triển trong một thời gian rất dài. Ví dụ, nếu lựa chọn xương sọ, như vậy thì nên cường hóa pháp thuật. Nếu lựa chọn xương cánh tay, tự nhiên là kiếm thuật làm đầu...

Vương Lục Tư trước sau suy nghĩ, rốt cục đưa ra quyết định.

Trước tiên luyện chỉ cốt, bởi vì ngón tay linh hoạt của nhân loại linh hoạt khác với một trong những mấu chốt của cầm thú, mà cái gọi là kiếm pháp, thật ra biến hóa tinh diệu nhất cũng đều đến từ cổ tay cùng ngón tay.

Cho nên Vương Lục được Quan Hải sư thúc chỉ đạo, luyện thành Vô Tướng Kiếm Cốt trung chỉ.

Kiểm cốt đã thành công, đúng như lời sư thúc nói, ảnh hưởng ở khắp mọi phương vị, không chỉ có thêm vô số diệu dụng ở ngón giữa, mà hai trăm lẻ sáu chuôi kiếm trong nội phủ cũng nhờ vậy mà có thăng hoa.

Nguyên lý cụ thể trong đó, Ngạo Quan Hải cũng không còn nhiều, ngược lại Vương Lục đoán ra một chút: Rất đơn giản, Âm Dương điều hòa đi, một khi hiểu được quan hệ giữa vô kiếm và Kiếm Cốt, như vậy quá khứ Nội Phủ có vô kiếm, tựa như một đám oán phụ sâu khuê các, hôm nay Kiếm Cốt mặc

dù chỉ thành một đốt, cũng làm cho vỏ kiếm này ít nhiều có mưa lộ tưới, tự nhiên công hiệu càng tăng lên.

Để ăn mừng đột phá chất lượng này, Vương Lục Thiên đích thân xuống bếp xào mấy món, có quả hồng đỏ tây xào trứng gà, quả hồng đỏ tây hồng xào quả hồng tây hồng và mấy loại quả trứng gà, nhiệt tình chiêu đãi Quan Hải sư thúc.

May mắn chính là, Quan Hải sư thúc khi dự tiệc, phi thường tự giác mang theo một con gà quay cùng một bình rượu ngon, không đến mức làm cho nơi ăn tối xấu hổ. Mà dùng lời nói của bản thân hấn mà nói: “Bởi vì trước đây mỗi lần sư tỷ mời ta ăn cơm đều là đậu hũ trộn lẫn nhau, đậu hũ trộn với củ cải.”

Vương Lục nhìn món ăn nóng đỏ vàng trên bàn giao nhau, trong lòng tự nhủ tạm được, ít nhất so với sư phụ có lương tâm hơn.

Hai người sư thúc chắt ở trên bàn rượu có ăn uống, rượu ngon mà trưởng lão Quan Hải mang đến là do Tiên thảo quả ủ, tửu lực kinh người, mà hấn lại không lấy tu vi áp chế, không bao lâu liền cùng Vương Lục say khướt một trận.

Đương nhiên, hai người đều say mà thần không say, Quan Hải trưởng lão bởi vì tu vi tinh thần, nguyên thần cường đại, Vương Lục thủy chung không buông bỏ cảnh giác đối với Hắc thúc thúc, không dám thật sự say mềm?

Tuy vậy, hai người trên bàn rượu cũng dần dần mở rộng tính đàm luận.

“Thất sư thúc a, thứ cho ta thất lễ, chỉ là... Trong khoảng thời gian này người đối với ta thật sự quá tốt, vừa truyền công vừa là hộ pháp vừa là luyện đan, sư điệt ta không thắng hoảng sợ a!”

Quan Hải sư thúc cười ha ha: “Đồ đệ của sư tỷ chính là đồ đệ của ta, hưởng chi sư tỷ còn dặn dò ta phải chăm sóc người thật tốt, ta sao dám không để ý a ha ha?”

“Ài, sư phụ nàng thuận miệng nói, sư thúc thật ra không cần nghiêm túc như vậy.”

Kết quả Quan Hải ngược lại càng nghiêm túc hơn, ngửa đầu một cái, phảng phất nhớ lại thương hải tang điền tu hành trăm năm.

“Su tử à, là người có đại ân với ta! Không có su tử thì sẽ không có Ngạo Quan Hải hôm nay... Nói đến thì cái tên này của ta cũng do su tử đặt ra đấy.” Nói tới đây, Quan Hải su thúc nở một nụ cười ngu ngơ: “Không giấu tử nói gạt tử.”, Lúc đầu ta được nô lệ bán cho đại lục Tây Di ở Cửu Châu, là các tổ sư của Linh Kiếm phái cứu ta, cho ta tự do. Nhưng đó là một câu nói của Ngũ sư tử, mới khiến ta có cơ duyên bước lên con đường tu tiên., Lại càng là nàng vứt bỏ cái tên ảo diệu trong quá khứ đi, đổi thành Ngạo Quan Hải... Trăm năm sau, một đồng bọn được giải phóng, ngày xưa đã sớm chết đi, chỉ có ta có tu vi Nguyên Anh, đây hết thảy đều là công lao của su tử, cho nên nàng dạn dò, ta sao dám không tuân theo!”

Nói đến đoạn sau, trên khuôn mặt ngăm đen của Quan Hải lại hiện ra một tia thánh khiết thành kính.

Điều này làm cho Vương Lục nhất thời tỉnh rượu non nửa: Có gian tình, khuôn mặt này, tuyệt đối là gian tình!

Lấy nhân phẩm như sư phụ, sao có thể dẫn dắt người khác bước lên tiên đạo, ban cho người mới như vậy? Việc giẫm đạp nhân sinh cùng tam quan của người khác mới là chức trách của nàng mà! Chẳng lẽ không phải?

Xuất phát từ nghi hoặc này, Vương Lục thẳng thắn nói: “Su thúc à, loại bỏ nhân tố tình cảm cá nhân, để khách quan của ngài đến đánh giá lời sư phụ ta nói... Nàng là người thế nào?”

“Ngũ sư tử là người ra sao? Đương nhiên nàng là người tốt rồi! Người là đồ đệ của nàng, hẳn phải hiểu rất rõ mới đúng.”

“... Ta nghĩ thứ chúng ta thảo luận đại khái không phải là một vị Ngũ trưởng lão?”

Wang Lục Tư trước sau nghĩ lại, đây có lẽ là lời giải thích duy nhất: Trên thực tế Vương Vũ có một người song sinh muội muội gọi là Vương Lộ Lộ, tính cách dịu dàng săn sóc, ưu nhã hào phóng, là một người tốt không hơn không kém.

Đối với sự khó tin của Vương Lục, sau khi ngạo thị hải sừng sốt thật lâu, trong lòng đầy cảm khái vỗ vỗ bả vai Vương Lục.

“Có mấy người và sự việc phải tiếp xúc lâu dần mới có thể thấy rõ. Ngũ sư tử là người độc lập nhưng bản tính của nàng không hề xấu.”

Đối với chuyện này, Vương Lục hiển nhiên chỉ có thể ha ha.

Vị trưởng lão hắc sắc trưởng lão này là một hậu đạo nhân, trong mắt Hậu đạo nhân chỉ có hậu đạo sự, điều này không có gì ngạc nhiên. Nhưng tiêu chuẩn phán đoán của người bình thường hiển nhiên không thể dày như thế.

Mà đối với sự không hiểu, Ngạo Quan Hải cũng lơ đãng: “Rồi một ngày ngươi sẽ hiểu.”

Đúng vậy, đại khái chỉ có qua ngày mới có thể hiểu được...

...

Sau khi nói say với Ngạo Quan Hải sư thúc trên bàn rượu, ngày thứ hai liền theo rượu tỉnh lại thối bay bảy tám phần.

Sư thúc vẫn là sư thúc Nhạc Thiên Tri Mệnh của Nhạc Thiên, gương mặt ngăm đen luôn mang theo nụ cười lạc quan, khi nhắc tới Ngũ sư tỷ, vẻ mặt luôn luôn thành kính như Triều Thánh. Về phần Vương Lục thì sao, y nguyên không thể có bất kỳ ấn tượng chính diện nào với sư phụ.

Bất quá, trận say nói chuyện kia, ít nhiều vẫn để lại bóng dáng ở trong đầu Vương Lục. Sau một đoạn thời gian, mặc dù bản thân Vương Lục rất kháng cự, nhưng thỉnh thoảng nhớ lại các chi tiết trong hai năm qua cùng sư phụ sống, ý đồ đào móc ra nàng là một cái chứng cứ tốt.

Thẳng thắn mà nói, Vương Vũ tuyệt đối không phải là người xấu. Ít nhất nàng chưa từng làm qua, cũng không có bất kỳ dấu hiệu nào đi làm chuyện thương thiên hại lý cả. Nhưng trừ điều đó ra, người này tham tài háo sắc, không có tiết tháo, nhìn thế nào cũng thấy khoảng cách giữa sư tỷ Ngạo Quan Hải sư thúc rất xa. Không, căn bản là hai người hoàn toàn tương phản.

Như vậy, sư phụ như thế nào làm được, lại để lại cho Ngạo Quan Hải sư thúc một ấn tượng khó quên như thế? Vị Dị tộc trưởng lão này mặc dù thật thà chất phác thẳng thắn, nhưng cũng không phải là người ngu. Có thể lấy thân phận dị tộc ở Linh kiếm phái một đường làm được chức trưởng lão, sao có thể là kẻ ngu?

Mặc dù theo Quan Hải sư thúc nói, khi còn trẻ từng chịu đại ân của sư phụ... Nhưng gần trăm năm trôi qua, ân tình có lớn hơn nữa cũng sẽ nhạt đi, cũng không phải là lý do sư thúc tôn sùng hẳn. Huống chi trong lúc đó Quan Hải sư thúc luyện chế kiếm hoàn cho nàng., Những linh đan diệu dược khác cũng được cung ứng như nước chảy, bao nhiêu ân tình cũng đủ trả rồi, nhưng hẳn vẫn là một bộ dạng thiếu nợ bao nhiêu... Bởi vậy phản bác, sư phụ lừa dối... À không, giao tiếp cỗ tay phải cao minh đến mức nào?

Nếu có thể học được một chiêu này, đem Chưởng môn, Truyền Công trưởng lão a, chưởng hình trưởng lão loại như thu làm quần áo chi thần, ngày sau tại Linh Kiếm phái chẳng phải là mặc ta tiêu dao sao?

Mang theo phán đoán linh tinh, Vương Lục bước vào Đại thực đường của ngọn Phiêu Miểu.

Không có cách nào, bởi vì đoạn thời gian trước ở quán trọ như khách sạn cộ cơm sát quá độc. Ăn một bữa lương thực dự trữ của người ta trong ba ngày, Vương Lục tạm thời đã được Tiểu Linh Nhi xếp vào danh sách đen, đáng hận hơn là nàng còn treo biển hiệu ở cửa: Vương Lục và heo không được đi vào!

Wương Lục lúc ấy liền mất hứng: Không cho ta tiến vào thì thôi, hà khổ liên lụy Văn Bảo!

Mà không có đồ ăn ngon miễn phí như khách sạn, vậy cũng chỉ có thể đến phòng ăn ngọn Phiêu Miểu cảm thụ cuộc sống triết lý mỹ thực của đại đầu bếp Tây Di. Sau lần trước, “Thập Tam Thái Bảo kia ngửa mặt lên nhìn bầu trời”. Vị nhà ăn ngon tóc vàng mắt xanh lại phát minh ra một loại mỹ thực tên là Thạch Trung Kiếm. Căn cứ theo quan sát của Vương Lục, có lẽ chính là cắm con cá đông cứng vào trong bánh nướng.

Mẹ nó, ngoại trừ bánh nướng và cá thì người còn có thể tưởng tượng ra cái gì nữa không?!

Một bên cạy cái bánh nướng áp chảo ra, một bên thì Bạch Thủy từng chút từng chút một nuốt xuống, Vương Lục cảm thấy ngày này sắp không chịu nổi nữa... Không khỏi càng thống hận sư phụ Vô Lương làm cho mình vé ăn ở Phiêu Miểu Phong lâu năm, người tiết kiệm chút tiền rượu làm một tấm vé cơm Tiêu Dao Phong cho ta có thể chết được sao?!

Nhưng ăn được một nửa, Vương Lục chợt phát hiện bốn phía có chút quá mức yên tĩnh: Cho dù Phiêu Miểu phong lúc nào cũng không có người khí, nhưng bởi vì đủ loại nguyên nhân, bình thường vào buổi trưa, trong tiệm ăn luôn có 3~5 người, nhưng sao hôm nay lại chỉ còn lại một mình mình hấn?

Chẳng lẽ là bị sự rung động của Thạch Trung Kiếm?

Nghĩ như vậy, Vương Lục không khỏi hỏi: “Người đều chết đi đâu rồi?”

Sau đó lại nghe thấy một giọng nói trong trẻo của nữ tử: “Mọi người đều đã tới Tứ Tượng phong, ngay nửa canh giờ trước.”

Vương Lục quay đầu lại, nhìn thấy vị Tây Di mỹ thực vẻ mặt bất đắc dĩ đang đứng ở cửa vào khu bếp núc. Hiên nhiên là sự lạnh lùng cảm thương đối với cục diện.

Khác với người bình thường đối với đầu bếp, vị Tây Di mỹ thực này không có cổ lớn, cũng không cao lớn vạm vỡ bụng béo, mà là một thiếu nữ xinh xắn, dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, lại anh tuấn bộc phát, nhìn qua chừng chỉ khoảng mười ba mười bốn tuổi, nhưng trong đôi mắt xanh biếc lại chứa đựng sự tang thương không thuộc về tuổi này.

Đầu bếp này tuyệt đối không phải là đầu bếp bình thường, có thể từ Tây Di đại lục đi không xa vạn dặm mà đến, trên người thiếu nữ hiên nhiên có rất nhiều cố sự, hơn nữa từ một điểm cũng có thể thấy được một chút: Cách ăn của nàng ở núi Phiêu Miểu là oán trời, các trưởng lão lại không đồng ý kêu gọi nàng khai trừ rời khỏi núi, có thể thấy được thân thể của nàng phi phạm. Tuy nhiên, Vương Lục chưa bao giờ nghe ngóng nhiều về những tin tức nhỏ nhặt này, dùng những kẻ chuyên nghiệp mạo hiểm mà nói...

Nhiệm vụ không nên nhận thì đừng nhận, không nên phát động chi tuyến nhất định phải bị chặn lại.

Cho nên hẳn chỉ nói vào vấn đề của thiếu nữ, hỏi: “Đi Tứ Tượng Phong làm gì?”

“Hình như là Ngũ trưởng lão trở về núi rồi.”

Vương Lục lúc ấy liền ngây ngẩn cả người, sư phụ về núi rồi! Còn rất nhanh a!

Sau đó vấn đề tiếp theo, tên kia trở về núi liền về núi đi, làm sao khiến cho vạn người vây xem, nhân duyên của nàng tốt như vậy sao? Đồi thành Hoa Vân còn hợp.

Thiếu nữ đầu bếp còn nói thêm: “Hình như là đã gây ra tai họa gì đó, bị người ta đuổi kịp đến đây.”

A Phốc! Quả nhiên!

Tuy nói là đã sớm dự đoán được chuyện này, nhưng xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo, Vương Lục vẫn hữu khí vô lực truy hỏi

một câu: "... Nàng ta chọc phải chuyện gì rồi? Làm lớn bụng dân nữ địa phương bị cha nàng bức hôn sao?"

Thiếu nữ đầu bếp lắc đầu: "Cái này thì không rõ lắm, ta chỉ nghe những người khác ăn cơm mà thôi, hình như ngũ trường lão đang bị các trưởng lão khác của Thiên Kiếm đường thăm vấn..."

"Ai, thật sự là mừng rỡ a."

Vương Lục nói xong, lại xé một miếng bánh, chuẩn bị ăn no uống no say, sau đó đi Tứ Tượng phong xem phê đấu đại hội.

Nhưng thiếu nữ đầu bếp kia sau khi cung cấp manh mối tình báo, lại không lập tức trở về nhà bếp, ngược lại nhíu nhíu mày, nói: "Ta nhớ, ngươi là đệ tử của Ngũ trường lão? Sư phụ ngươi xảy ra chuyện, ngươi không lo lắng sao?"

Vương Lục suy nghĩ một chút: "Ta chỉ lo các trưởng lão sẽ nê mặt các sư huynh sư muội đồng môn mà khai mở một mặt lưới đối với nàng... Nếu có thể mượn cơ hội này làm cho tính cách vắn vẹo của nàng, trợ giúp nàng cải tạo nhân cách, chắc hẳn đối với điều kiện bình quân của toàn bộ tu tiên giới sẽ tăng lên rất lớn a."

Lời này nói hơi dài, thiếu nữ dị tộc nghe có vẻ vất vả, mắt một lúc mới hiểu được, đôi mày thanh tú nhíu lại: "Ngươi rất ghét sư phụ của ngươi?"

Vương Lục lại nghiêm túc suy nghĩ một chút: "Theo góc độ cá nhân mà nói, kỳ thật ta rất thương thức cách vô sỉ của nàng, nhưng là một người xã hội, suy xét trình độ phổ biến đạo đức của dân chúng, ta không thể không kiên định khinh bỉ nàng."

"... Thật có lỗi, ta nghe không rõ lắm." Đôi mắt màu xanh lục của thiếu nữ thân nhiên và chân thành nói: "Nhưng ta cho rằng, người có hiểu làm nghiêm trọng đối với sư phụ người. Ta đã nhiều lần gặp mặt Vương Vũ, nàng là một kiếm sĩ chân chính, có được ý chí và phẩm cách cứng rắn, người như vậy sẽ không phải là người xấu."

Vương Lục nghe vậy liền chấn kinh, đầu bếp Tây Di này không phải là tự mình nếm thử thức ăn ngon của mình, sau đó ăn thần trí không rõ nữa chứ? Hay là nói nàng cũng có bệnh

gần giống như chuông môn? Là kiếm sĩ chân chính? Ý chí sắt thép? Đang nói ai vậy?

Thiếu nữ lại tiến thêm một bước giải thích: “Ta từng là Vương... Này, tóm lại, ta đã từng quen biết không ít kỵ sĩ ưu tú, biết tính tình phân biệt một người. Tin ta đi, sư phụ của ngươi, là một tu sĩ vô cùng ưu tú.”

Vương Lục thở dài.

Tên đầu bếp Tây Di như người ngay cả nước tương cũng không phân biệt được còn không biết xấu hổ mà nói được phân biệt? Đồi lại là ai mua vé cơm nhà người trường kỳ, đại khái đều sẽ trở thành người tốt ưu tú phẩm cách ưu tú.

Nói thì nói như vậy...

Nhưng mà, khi Vương Lục rời ngọn Phiêu Miêu, tiến về phía Tứ Tượng phong, nghi hoặc trong lòng liền tăng lên nhiều hơn.

Nếu chỉ là một nhà bếp xanh biếc nói như vậy, cùng lắm thì Vương Lục cũng chỉ là nã tàn của ả, nhưng kết hợp với cách nói của Thất trưởng lão, Vương Lục liền không khỏi chần chờ: Chẳng lẽ nhân tính của tên kia thật sự có điểm gì chớp sáng sao? Chắc chắn, về sau có cơ hội thì phải dùng gương phóng đại để quan sát một phen. Chẳng qua hiện tại hay là đi Tứ Tượng phong xem náo nhiệt rồi hãy nói.

Một đường tiến về Tứ Tượng phong, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy các sư huynh sư tỷ từ Tứ Tượng phong bốn phương tám hướng tập kết, hiển nhiên cũng đều là bát quái chúng nghe tin mà đến. Hơn nữa rõ ràng còn chưa chạy tới hiện trường, nhưng vừa đi, vừa bắt đầu nghị luận, truyền bá đủ loại tin tức tiêu đạo.

Mà tin đồn ven đường nghe được, khiến cho Vương Lục không thể không nhíu mày.

Một vị đệ tử Tiêu Dao phong nhập môn khoảng mười lăm năm hỏi: “Nghe nói lần này ngũ trưởng lão đắc tội với người khác?”

Hai người đi song song với hắn, đều là đệ tử thâm niên của Tiêu Dao phong, nhưng nhiều chuyện dĩ nhiên cũng nhiều hơn một chút: “Đúng vậy, nghe nói còn là một trưởng lão của môn phái lớn, khí thế hung hăng đấy.”

“Ngũ trưởng lão, bình thường đệ chưa từng tiếp xúc qua, sư huynh người biết nhiều một chút, rốt cuộc nàng là người như thế nào?”

Vị đệ tử có thâm niên kia do dự một chút rồi nhỏ giọng nói: “Ta cũng không hiểu rõ lắm, nhưng mà nghe nói các trưởng lão của Thiên Kiếm Đường ngoại trừ Thất trưởng lão có quan hệ với nàng ra, những người khác đối với nàng đều là nỗi đau thâm ác.”

Đệ tử trẻ tuổi kinh ngạc: “Sao lại đau đớn như vậy? Không nghiêm trọng như vậy chứ?”

“Ai, thoát nhìn đích xác không nghiêm trọng như vậy, nghe nói hôm nay Thập trưởng lão đều may mắn còn sống sót từ một hồi họa kiếp của môn phái trăm năm trước, hai bên đương nhiên muốn lưu lại chút tình cảm. Tuy nhiên, theo ta được biết, Tam trưởng lão vẫn luôn buộc tội Ngũ trưởng lão, hi vọng trục xuất nàng ra khỏi Thiên Kiếm đường!”

“Nghiêm trọng vậy sao?!” Đệ tử trẻ tuổi kinh ngạc: “Là vì tu vi sao? Nói tới Thập trưởng lão Thiên Kiếm đường thì chỉ có mình nàng có tu vi Kim Đan mà thôi!”

Nói đến đây, đệ tử trẻ tuổi lại chần chờ nói: “Nhưng nghe nói nàng nổi tiếng là Đại sư phòng ngự.”

Tên đệ tử cao thâm cười nhạo một tiếng: “Phòng ngự đại sư thì sao? Nàng là một tu sĩ Kim Đan, có am hiểu phòng thủ thế nào cũng có thể đỡ nổi một kích của Nguyên Anh sao? Chắc là tự khoát lác với mình, bằng không nàng sao còn có cảm giác tồn tại trong môn phái chứ? Hiện tại chỉ là đệ tử nội môn đã có mấy cảnh giới Kim Đan rồi, nàng thân là trưởng lão, không biết xấu hổ sao?”

Đệ tử trẻ tuổi sững sốt: “Sư huynh, lời này của người có chút tuyệt đối, sư phụ không thường nói, tu vi cảnh giới không tuyệt đối, trong tu tiên giới, chuyện vượt cấp khiêu chiến có lúc xảy ra...”

Đệ tử thâm niên lắc đầu nói: “Có cơ hội tu sĩ nhân tạo linh căn tu sĩ, cổ phái chiến Phổ phái, thiên linh căn chiến ngũ hành linh căn... Đích xác có thể vượt cấp thành công, nhưng lấy Linh kiếm phái chúng ta mà nói, đều là tu sĩ cổ phái lựa chọn kỹ càng tư chất thượng giai đệ tử, tu luyện công pháp đều là đương đại nhất lưu, căn bản không tồn tại khả năng vượt cấp. Nếu đổi lại là người, người có thể đánh được sư huynh cảnh giới Hư Đan sao?”

“Điều này... Thật sự là không có chút hi vọng nào.”

“Cho nên, các trưởng lão Thiên Kiếm Đường cũng không có khả năng vượt cấp. Kim Đan chính là Kim Đan, không thể nào đánh đồng với những trưởng lão khác được., Hơn nữa cũng không chỉ vì tu vi... Hình như về mặt nhân phẩm cũng có chút vấn đề, người xem các trưởng lão của chúng ta thường xuyên ra ngoài dạo chơi, chỉ có nàng mới vài ba bữa là gặp phải tai họa. Cũng chỉ có nàng mới chính thức bị Tam trưởng lão buộc tội - đừng tưởng rằng Tam trưởng lão bắt giữ môn quy nghiêm ngặt, nhưng đến lúc cuối cùng xử phạt hẳn cũng sẽ mở rộng một mặt lưới đáy.”

Đệ tử trẻ tuổi nhất thời không nói gì, một lát sau: “VẬY, sư huynh cảm thấy lần này huynh sẽ như thế nào?”

“Ta làm sao biết được? Ta không phải cũng đang đi về Tứ Tượng Phong, nhưng thật sự là không xem trọng...”

Hai vị đệ tử Tiêu Dao phong này ngự kiếm phi hành, cũng không chú ý tới nội dung cuộc nói chuyện của mình đã bị một vị chân truyền sư huynh đi bộ phía dưới nghe rõ từng chữ một.

Mà Vương Lục nghe xong, trong lòng xác thực có chút khó chịu, mặc dù mình cũng thường xuyên không vừa mắt vị sư phụ kia, nhưng mà... Ai, cùng là cư dân Vô Tướng Phong, đều tổn hại cả. Ngũ trưởng lão rút mất bằng hiệu, kết quả của mình lại có thể tốt bao nhiêu chứ?

Cho nên mới nói... Cho dù cách nói của Thất trưởng lão và đầu bếp Tây Di là điển hình của tiểu dân, nhưng xét về chủ quan, bản thân thà tin tưởng lời hai người đó.

Sư phụ, mời người làm một người tốt đi!

...

Linh Kiếm sơn, Tứ Tượng phong, Linh Kiếm đường.

Tứ Tượng Phong là đầu mối then chốt giao thông nhiều nhất của Linh Kiếm Thập Nhị Phong, Súc Địa Trận, bốn phương tám thông suốt, mười phần tiện lợi. Đồng thời, Tứ Tượng Phong cũng là một trong những nơi quan trọng để Linh Kiếm phái tiếp đãi khách quý. Nay đứng sừng sững ở Linh Kiếm Đường một bên của quảng trường chính giữa Tứ Tượng Phong, chính là nơi cao tầng môn phái gặp khách.

Lúc Vương Lục chạy tới Tứ Tượng phong, trước Linh Kiếm đường đã bị phong tỏa giới nghiêm, hai gã nội môn đệ tử cảnh giới Kim Đan canh giữ chặt chẽ ở ngoài cửa, tựa như môn thần mặt đen - đó là môn sinh đặc ý của Lưu Hiến sư bá, tuy không phải thân phận chân truyền, nhưng hôm nay chân truyền trong môn phái đều rất trẻ tuổi, tu vi không đủ, hai gã chân nhân Kim Đan này cũng có thể so với chân truyền, địa vị không phải bình thường.

Nhân vật như vậy được phái tới thủ đại môn, đây chính là hội nghị pháp cực kỳ quy cách cao của Linh kiếm phái mới có thể phân phối, mà nhân vật Thượng môn tìm phiền toái kia, thân phận hẳn có thể tương đương được, chỉ sợ còn không phải là trưởng lão của một môn phái lớn.

Lúc này, trước nhà đã tụ tập ba bốn mươi người, trong ngoại môn đều có. Vương Lục nhìn một vòng, tìm được một đệ tử Tiêu Dao phong coi như quen thuộc, vỗ vai nàng: “Sư muội, người khỏe chứ...”

Nữ đệ tử trẻ tuổi kia quay đầu lại nhìn thấy Vương Lục, lắp bắp kinh hãi: “Vương Lục sư huynh!?”

Khấp nơi nhìn một phen, nhỏ giọng nói: “Sao người lại tới đây? Mau trở về!”

Vương Lục cũng lấy làm kinh hãi: “Thái độ của người giảm phải cút chó thì tính là chuyện gì? Văn sư muội, ta có xin lỗi người không? Cùng lắm là cầm cự đầu Man Tiên hù dọa người một chút, ghi hận đến bây giờ?”

Được Vương Lục tìm thấy, chính là một loại hoa văn sư muội ngoại môn cùng lúc vào núi. Tiểu cô nương nghe Vương Lục kể lại một lượt, chân mày càng nhíu chặt hơn: “Người nói lung tung gì vậy, ta là vì tốt cho người đấy! Có biết người bên trong tới là ai hay không?”

Vương Lục suy nghĩ một chút, đoán được: “Chẳng lẽ là nhân tình của sư phụ ta? Ngô nhữ tưởng ta là con riêng trước kia của nàng nên mới tới gây sự với ta?”

Văn đệm lập tức bị sức tưởng tượng của Thiên Mã Hành Không này làm cho sợ ngây người: “Người... không hổ là thầy trò, thật là không tin nổi! Nói cho người, lần này tìm tới cửa chính là người của Thịnh Kinh Tiên Môn!”

” Thịnh Kinh Tiên Môn?” Vương Lục nhíu mày, đây chẳng phải là lão đại ca vĩnh viễn tỏa sáng của Vạn Tiên minh hiện tại à? Lẽ nào sư phụ đắc tội với người của bọn họ?

“Tình huống cụ thể ta cũng không rõ lắm, nhưng nghe các sư huynh sư tỷ tới trước nói, vị trưởng lão của Thịnh Kinh Tiên Môn kia khí thế hung hăng, vô cùng đáng sợ!”

Vương Lục suy nghĩ một chút: “Bởi vì sư phụ ta trộm tiêu thiếp của ông ấy?”

“Sư phụ người là nữ nhân được chứ!?”

“VẬY... Sư phụ ta trộm hán tử của ông ấy?”

“Trưởng lão của Thịnh Kinh Tiên Môn là nam nhân!”

Sư muội ngây thơ vô tà hoàn toàn không thể hiểu được chân lý của tình yêu. Mắt thấy Vương Lục vẫn còn đang càn quấy, nàng vội khuyên nhủ: “Người nên đi nhanh đi, lần này nghe nói sự tình náo loạn rất lớn, đối phương nói gì cũng không chịu từ bỏ ý đồ. Hiện tại chưởng môn chân nhân đều ở trong Linh Kiếm đường tiếp khách, nghe nói ngũ trưởng lão đã bị Nhị, Tam trưởng lão khống chế rồi, sau này phát triển thật sự rất khó nói, vạn nhất mệt mỏi đến người sẽ không được tốt.”

Thấy Văn Tú Tú nói trịnh trọng như vậy, trong lòng Vương Lục không khỏi trầm xuống: Thật sự làm lớn rồi sao?

Trong ấn tượng của Vương Lục, tuy rằng sư phụ rất thích hô háo, nhưng cũng không phải kẻ ngu không biết đúng mực, sai

lầm lớn không phạm, sai lầm nhỏ không ngừng. Bà nhẹ nhàng như một vị vũ giả phi yến, ở nhị trưởng lão, tam trưởng lão lúc nào cũng có thể bộc phát thần kinh một cách nhẹ nhàng, nhiều năm làm xằng làm bậy không có gì đáng ngại.

Nhưng lần này ngay cả đệ tử ngoại môn như Văn đệm cũng nhìn ra được vấn đề, có thể thấy được sự tình thực sự có chút không ổn. Tuy nhiên, điều làm Vương Lục chân chính nhú mày là...

Bất kể Ngũ trưởng lão gặp phải phiền toái lớn đến mức nào, cuối cùng vẫn là người của Linh Kiếm phái. Mà nhìn điều bộ hiện tại này... Chương môn nhân tự mình ra mặt làm bạn, Nhị Tam trưởng lão bị giam giữ phạm nhân, là muốn làm gì? Không lẽ quyết định đại nghĩa diệt thân sao? Tuy nói theo quy củ đạo đức., bang lý có nên giúp đỡ người thân càng cao thượng, nhưng hiện tại tu tiên giới chỉ dựa vào sự cao thượng thì một đại môn phái cũng không thể nào xây dựng được. Huống chi khi ngũ trưởng lão trở về núi chưa được nửa ngày, chân tướng sự việc rốt cuộc như thế nào cũng không thể nói rõ được.

... Chẳng lẽ là dưới sự ép buộc của thế lực Thịnh Kinh Tiên Môn?

Đang lúc suy nghĩ, bỗng thấy trong Linh Kiếm Đường, một gã tu sĩ thân hình cao lớn cất bước đi ra, bước chân lại có vẻ vội vàng bất an. Người nọ sau khi ra khỏi cửa, đi vòng vòng quanh cửa vào, nhưng mà mỗi một bước đi xuống, trên phiến đá trắng nõn, đều từ trong khe hở sinh ra rất nhiều hoa cỏ đại màu xanh, sau vài vòng bước, trước Linh Kiếm Đường lại là một vùng màu xanh lá!

Nhìn như thấy thần kỳ, kỳ thật lại nói rõ tâm thần tu sĩ bất an, đã không thể khống chế pháp lực trong cơ thể, khi tiến lộ ra ngoài mới có loại hiệu quả này. Mà có thể làm cho một gã tu sĩ cao minh tâm thần bất an, trong sảnh phát sinh chuyện gì càng làm cho người ta tò mò.

“Này sư huynh, hắn là ai?”

Văn đệm tò mò nhìn tu sĩ cao lớn đang đi lòng vòng trước cửa kia, người nọ có thể từ trong Linh Kiếm đường đi ra, thân phận địa vị hẳn là rất cao, nhưng người nọ giấu mặt trên mũ,

có vẻ thần bí khó lường, mà Văn đem dù thế nào cũng không nhớ rõ đã gặp qua một vị tiên bối như vậy.

Nhưng sao Vương Lục lại không nhận ra, đó là Thất trưởng lão có quan hệ tốt với sư phụ mình, kiêu ngạo nhìn biển ư?

Có thể làm cho vị hắc thúc thúc lạc quan sáng sủa kia bực bội thành bộ dạng này, chuyện đã xảy ra trong Linh Kiếm Đường tựa hồ không cần nói cũng biết.

Mà đúng lúc này, Ngạo Quan Hải cũng chú ý tới Vương Lục.

“Vương Lục, ngài cũng tới à?”

Thanh âm của Hắc thúc thúc không chút dấu hiệu mà xuất hiện trong đầu Vương Lục. Nguyên Anh chân nhân muốn cùng người khác nói chuyện, căn bản không cần mở miệng, lấy sức mạnh nguyên thần cường đại kia, chỉ cần một ý niệm trong đầu đã có thể trực tiếp xâm nhập ý thức đối phương. Bất quá lúc này Ngạo Quan Hải sử dụng cũng không liên quan đến lực lượng nguyên thần, chỉ đơn giản là truyền âm vào bí thuật.

Môn pháp thuật này là song hướng câu thông, Vương Lục chỉ cần trong đầu suy nghĩ kỹ trả lời, là có thể trực tiếp đáp lời. Bất quá lần này Hắc sư thúc căn bản không cho hãn cơ hội nói chuyện, vừa lên liền điên cuồng mà khổ thủy.

“Xem ra người cũng biết a, ai, người của Thịnh Kinh Tiên Môn thật đúng là bá đạo, vừa vào núi liền la to, để chương môn giao người tới. Sau đó chương môn ra mặt cùng hãn giao thiệp, hãn không có chứng cứ liền vu oan hãm hại ngũ sư tỷ., Bất buộc Linh kiếm phái chúng ta cúi đầu, quả thực, quả thực là Man không nói lý! Hết lần này tới lần khác sư huynh còn muốn cùng hãn thương lượng, thật là, chuyện này có gì phải thương lượng! Ta thấy, nên đem tên ngang ngược vô lý kia đuổi sơn môn đi!, Thịnh Kinh Tiên Môn thì đã sao? Đã có thể không giảng đạo lý rồi? Sư huynh hết lần này tới lần khác không vui, còn nói chuyện khéo léo với người ta, thậm chí dùng trà xanh ngọn núi để chiêu đãi người ta! Rõ ràng lần trước Ngũ Sư tỷ hái được mấy cân, đã bị Tam trưởng lão quở trách lâu, nhưng bây giờ lại lấy ra chiêu đãi ác khách! Quả thực, ai...”

Kết quả còn chưa dứt lời, trong sảnh liền truyền đến một tiếng thở dài, truyền âm hai người vào trong mật thất: “Su đệ, vào đây.”

Ngạo Quan Hải nghiêm túc lắc lắc đầu: “Su huynh người hiện tại là quả thật thỏa hiệp phái, ta kiên quyết không làm bạn với người!”

Chương môn vừa tức giận vừa buồn cười: “Người đây lại là cùng ngũ sư muội học bừa bãi cái từ quái dị gì! Ai cam tâm hiệp hiệp? Tốt rồi người mau mau tiến vào, đừng để cho đệ tử bên ngoài chê cười.”

Nói xong, một cỗ lực lượng vô hình không thể kháng cự kéo Ngạo Quan Hải trở về.

Về phần đệ tử ngoại đường, tự nhiên nghị luận âm ỉ, không nắm được yếu lĩnh, chỉ có thể suy đoán lung tung.

Bát quái chi hồn trong lòng Văn đệm cũng đang hùng hực thiêu đốt, hai mắt thiếu nữ tỏa ra hào quang, quay đầu lại liên hỏi: “Vương Lục sư huynh, huynh cảm thấy... Ồ, Vương Lục sư huynh?”

Vương Lục sớm không biết đã chạy đi nơi nào.

Lúc này, trong Linh kiếm đường, nhiều vị trưởng lão Linh kiếm phái tụ tập nơi đây, ngồi song song một bên đường, một bên khác chỉ có một người ngồi, người kia dáng người cao gầy, hạc phát đồng nhan, đối mặt với mấy vị trưởng lão Linh kiếm, vẻ mặt có chút kiên căng. Phía sau, hai gã đệ tử trẻ tuổi yên tĩnh đứng đó, không nói một lời.

Không bao lâu sau, người nọ chậm rãi mở miệng hỏi: “Đã lâu như vậy, không biết quý phái suy nghĩ thế nào rồi?”

Giọng nói có vẻ hùng hổ dọa người, nhất là trong lúc nói chuyện ánh mắt không kiêng nể gì quét qua, càng lộ ra vẻ vô lễ.

Vài tên trưởng lão thần sắc đều có chút không vui, nhưng mà chương môn phong ngâm lại không để ý tới cười ha ha: “Ý phong chân nhân, có một số việc cần tra rõ, xin yên tâm chờ đợi.”

Ánh mắt Chí Phong chân nhân chợt lóe: “Vẫn cần kiểm chứng! Phong Ngâm chân nhân hai canh giờ trước ngươi đã nói như vậy, bây giờ nói như vậy, rõ ràng là sự thật, cần tra xét lâu như vậy! Ta thấy các ngươi là muốn bao che sao??”

Lời còn chưa dứt, một trưởng lão Linh Kiếm phái đội mũ trùm nhện không được mà nói: “Có rõ ràng hay không, cũng không phải do một mình ngươi định đoạt!”

Chí Phong chân nhân cười lạnh một tiếng: “Ngay cả nhân vật cũng không dám xuất đầu lộ diện cũng phối hợp với ta nói chuyện? Loại người kém cỏi này quả nhiên là không có tác dụng!”

Lời vừa nói ra, vài tên trưởng lão của Linh kiếm phái nhất tề đứng dậy.

Chí Phong chân nhân không chút sợ hãi, ngược lại nghiêm nghị trách cứ: “Các ngươi đây là muốn khinh người ta ít, dựa vào người đông thế mạnh đến lấy thế áp chế người ta sao!?”

“Ha ha, Chí Phong chân nhân nói thế nào vậy!” Phong Ngâm chân nhân cười ha ha, đưa tay ý bảo các sư đệ ngồi xuống, sau đó nói: “Không dám lấy thế áp đảo người ta sao? Chí Phong chân nhân là trưởng lão thâm niên của Thịnh Kinh Tiên Môn, đến Linh Kiếm phái, đại biểu chính là tiên đạo đứng đầu, hai phái chúng ta đều là một trong ngũ tuyệt của Vạn Tiên minh, đồng khí liên chi, há có thể lấn áp lẫn nhau?”

“Đều là Ngũ Tuyệt? Ha!” Chí Phong chân nhân cơ hồ từ trong lỗ mũi toát ra một tiếng cười lạnh, “Tốt, ta tạm thời coi Linh Kiếm phái các ngươi là Vạn Tiên minh ngũ tuyệt. Nhưng ngươi đã nói là hợp khí liên chi... Vậy phải thỉnh giáo trưởng lão môn phái các ngươi tìm Huyền Nhi, hủy phân đà của Thịnh Kinh tiên môn tại Bạch Nguyệt quốc, càng ác ý phát ra lời đồn hủy danh dự môn phái ta, đây chính là đồng khí liên chi đạo!”

Phong Ngâm chân nhân cười ha ha, đang chuẩn bị lừa gạt, trưởng lão Hoa Vân trẻ tuổi nhất bên cạnh lại có chút kiềm chế không được: “Hừ, rốt cuộc có phải lời đồn hay không, trong lòng ngươi rõ ràng!”

“Há!?” Chí Phong chân nhân giận tím mặt: “Đây là kết quả xác minh của các ngươi? Xem ra các ngươi muốn bao che tới cùng!?”

Nói xong đứng thẳng người lên, một cỗ khí thế hung lệ cường hãn đập vào mặt.

Sắc mặt mấy tên trưởng lão Linh Kiếm phải đều biến đổi, nhưng Chương môn lại cười ha hả nói: “Chí Phong chân nhân an tâm một chút chớ vội, kết quả của chúng ta sẽ lập tức xuất hiện, đến lúc đó dù thế nào cũng phải cho ngươi một câu trả lời thỏa đáng.”

Chí Phong chân nhân cười lạnh một tiếng còn muốn nói tiếp, lại phát hiện cặp mắt nấp sau tấm kính bị gió thổi kia nhìn chằm chằm, thân thể lại có chút không thể khống chế.

Ngọc phủ của Chí Phong chân nhân nhất thời run lên, thần niệm đảo qua, nhưng lại không phát hiện có gì dị thường.

Ảo giác sao? Nhưng chính thời gian sừng sốt này, Chí Phong chân nhân biết thời cơ đã qua, liền cắn răng: “... Được, ta sẽ đợi ngươi thêm một khắc đồng hồ!”

“Ha ha, Chí Phong chân nhân hà tất sốt ruột, chờ thêm một lát cũng không sao, người đâu, lại dâng trà!”

...

Cùng lúc đó, Linh Kiếm sơn, Thiên Sách đường.

“... Những thứ này, chính là toàn bộ trải qua?”

Nhị trưởng lão Linh Kiếm phái Lưu Hiền ngồi giữa Thiên Sách đường dùng một cây trúc xanh biếc chậm rãi viết trên giấy, sau đó ngẩng đầu hỏi đám người đang đứng trước cửa.

Bị Truyền Công trưởng lão nhìn chăm chú, người phía trước lại không hề có ý cười: “Tất cả, chưa nói tới, dù sao muốn giữ lại một chút thân thể con người, nhưng chuyện chính là những thứ này.”

“Ài.” Lưu Hiền Trường thở dài một tiếng, nhặt lên một chồng giấy thành tâm dày cộm trước bàn: “Nếu thực sự là như thế, sự tình thật đúng là phiền toái.”

Bên cạnh Lưu Hiền, trưởng hình trưởng lão Phương Hạc hừ lạnh một tiếng: “Phiền phức? Đó cũng là phiền phức của bọn hán! Không thể tưởng được đường đường Thịnh Kinh Tiên Môn lại làm ra loại chuyện xấu này! Cấu kết quan phủ thế gian lừa gạt bách tính vô tri, bán giá cao buôn bán linh căn nhân công kém cỏi lừa lấy tiền tài, thậm chí bí mật tiến hành thí nghiệm cơ thể con người! Đây rõ ràng đã là thủ đoạn ma đạo!”

Lưu Hiền thở dài: “Phương Hạc sư đệ đừng kích động, chuyện này chỉ là Thịnh Kinh Tiên Môn làm từ việc phân đà trong một quốc gia nhỏ, căn bản chỉ là tiểu đả tiểu nháo, không đến mức lên cao như Ma Đạo.”

Phương Hạc lập tức tức tức giận nói: “Sư huynh sao lại nói ra lời ấy! Sao? Tổng đàn cũng có phân đà tốt, cho dù quy mô nhỏ đến đâu, chẳng lẽ không phải chống lại bảng hiệu của Thịnh Kinh Tiên Môn? Người phía dưới làm xằng làm bậy, chẳng lẽ Hà Đồ đạo nhân không có trách nhiệm quản lý không nghiêm? Huống chi chỉ là một phân đà?, Chẳng lẽ dẫn ra một vị trưởng lão Nguyên Anh, chẳng lẽ sư huynh ngươi không nhìn ra vấn đề vấn đề sau lưng!? Hơn nữa, coi mạng người như cỏ rác như cỏ rác như vậy, chuyện thương thiên hại lý còn chưa tính là ma

đạo, vậy cái gì mới gọi là ma đạo? Nhất định phải tự tay giết đến máu chảy thành sông mới tính ma!?”

Lưu Hiền cười khỏ: “Su đệ à, chuyện này nếu theo ngươi hiểu như vậy thì không thể nào từ bỏ ý đồ được, hơn nữa bây giờ đây chỉ là lời nói của một nhà Linh Kiếm phái chúng ta, ngươi muốn lấy lòng người thế nào? Phân đà của Thịnh Kinh Tiên Môn, cấu kết quan phủ và tà môn hạ bừa bãi... Chuyện như vậy có ai tin được? Ngay từ đầu su đệ ngươi đã vạn phần khiếp sợ, thậm chí còn muốn su muội phát tâm ma đại thế sao?”

Phương Hạc ghen lời một chút, nhìn nhìn sư huynh cười khỏ, lại nhìn ngũ sư muội bên cạnh cười ti tiện, trên mặt cũng có chút xấu hổ: “Ài, sư muội tuy rằng hành vi không nghiêm chỉnh, nhưng loại chuyện này không có khả năng nói đùa, ta... vẫn tin tưởng nàng.”

Kết quả không đợi ngũ sư muội bên cạnh nhảy dựng lên hoan hô, Phương Hạc đã nổi giận gầm lên một tiếng: “Ngươi chớ đắc ý! Có thể tin tưởng vào bên ngoài, không có nghĩa là ta cũng tin tưởng bên trong! Lần này ứng phó xong cái kia Chí Phong, nên buộc tội ngươi, ta tuyệt đối sẽ không nương tay!”

“Ta có dựa vào đâu chứ?”

Phất phất tay cắt ngang lời cãi lộn của sư huynh muội, Lưu Hiền thở dài một tiếng: “Su đệ ngươi nguyện ý tin tưởng sư muội, chuyện này tốt lắm, nhưng chỉ có ta và ngươi tin tưởng được cũng vô dụng, lần này sư muội nhất thời xúc động phá hủy phân đà của Thịnh Kinh Tiên Môn, thật ra là cho người ta dùng chuôi. Ngươi cho rằng Chí Phong tìm tới cửa là vì chuyện gì? Hẳn là lý lẽ rất hào hùng đó!”

Phương Hạc nói: “Ta không cần phải quan tâm hẳn tính toán như thế nào! Đạo lý của hẳn có nhiều hay không, lẽ nào lớn hơn thiên lý!? Theo ta thấy, lần này ngũ sư muội làm tốt lắm! Lộ bất bình lại cần gì phải lo lắng nhiều? Thay trời hành đạo, đặt ở đâu cũng có thể thẳng thắn thẳng thắn! Không cần phải suy nghĩ kỹ sau!”

Ngũ sư muội cao hứng bưng bưng: “A! Chính nghĩa tất thắng!”

Phương Hạc quay đầu lại quát Ngũ sư muội: “Ngươi thành thật một chút cho ta! Làm tốt không có nghĩa là làm đúng! Ngươi cứ đợi bị buộc tội đi!”

“Mẹ kiếp, sư huynh đây là tinh tế hay là kiêu ngạo vậy!?”

Lưu Hiền thờ dài, không để ý tới hai sư huynh muội đang cãi nhau nữa.

Lúc trước đem vị trí chưởng hình trưởng lão giao cho Phương Hạc sư đệ, chính là nhìn trúng hẳn coi như quy củ là chuyện cực kỳ chính trực. Cho dù chưởng môn đã làm sai, hẳn cũng sẽ quả trách hẳn, tuyệt sẽ không ủy khuất đạo lý trong lòng. Chẳng qua nói cho cùng, loại tính cách này cũng chỉ có thể làm chưởng hình trưởng lão, đôi nội chấp pháp, nếu như đôi ngoại cũng làm như vậy, tuyệt đối không thể thực hiện được.

Nói một cách chính xác, trên quảng tâm giấy ghi chép sự thật, đích xác là đạo lý rất cứng rắn. Lần này ngũ sư muội ra ngoài vân du, ở trong Bạch Nguyệt quốc nhìn thấy phân đà cơ sở của thịnh kinh tiên môn là chuyện xấu, vì vậy xuất phát từ nhiều nguyên nhân trực tiếp ra tay phá hủy phân đà này., Còn đã thương người... Trong toàn bộ Vạn Tiên minh còn không có một bộ máy chấp pháp thống nhất nào, cũng không có quy tắc chấp pháp được Phổ thế tán thành, điều này căn bản không có gì đáng trách, thậm chí lý tưởng hóa một điểm, đáng để cổ vũ.

Nhưng sự thật cũng không phải đơn giản như vậy. Ngự kiếm hành hiệp của người đích thật là sáng khoái, nhưng tất cả chứng cứ cũng đều theo đó tiêu diệt. Bây giờ chứng minh hết thảy, chỉ có kinh qua lời nói của Ngũ sư muội là một chồng giấy thành tâm —— thứ này có thể lấy tín người một nhà, nhưng cầm bên ngoài ra ngoài không đáng giá một đồng!

Tuy nhiên, nói thì nói, Lưu Hiền cũng không cảm thấy chuyện này nên trách ai. Với tính cách của Ngũ sư muội, bình thường tuyệt sẽ không có nhiều chuyện đi quản sự tình Phạm gian. Lần này ra tay kịch liệt như vậy, hiển nhiên là có nguyên nhân. Mà nàng không nói, chỉ sợ không ai có thể bắt nàng mở miệng.

Dù sao sự thật máu chót đã rất rõ ràng rồi, kế tiếp... cứ để cho Chưởng môn định đoạt đi.

Sau khi xác minh qua tình huống với người trong cuộc, Nhị trưởng lão cùng Tam trưởng lão liền mang theo một chồng giấy thành tâm quý giá rời khỏi Thiên Sách Đường, hướng Tứ Tượng Phong ngự kiếm bay đi.

Lưu Hiền Hà biết rõ chuyến đi này khó mà từ bỏ được, nhưng thế thì đã sao? Linh Kiếm phái không muốn gây chuyện, nhưng cũng không lo sợ chuyện, nếu có người biết khó mà lui, vậy thì tất cả mọi người đều tốt, nếu không thì... Hắc hắc, đã lâu rồi các trưởng lão Thiên Kiếm đường không hoạt động gân cốt.

Mà bên kia, Ngũ trưởng lão lại được tự do, theo lời Lưu Hiền nói tới chính là, ngoại trừ Tứ Tượng phong, người muốn đi đâu thì đi chỗ đó đi.

Lý do cũng đủ đơn giản: Bảo tên gia hỏa này chạy tới Tứ Tượng phong cùng Chí Phong chân nhân giăng co, thật đúng là thiên lô câu địa hỏa, không giết người chết ta sống xong coi như xong. Ngũ sư muội tuy rằng tuyệt đối không phải người gian ác, nhưng lấy phong cách làm việc càn quấy không có phẩm giá của nàng, có đôi khi so với ác đồ hồng bét càng khiến người ta đau đầu hơn.

Mà khi Ngũ trưởng lão đang buồn bực ngán ngẩm ở Thiên Sách đường đã từng tiếp nhận những nghi vấn, sau khi ra khỏi Thiên Sách Đường, liền thấy đệ tử Vương Lục Chính âu yếm chờ ở ngoài cửa, trên đầu đội mũ tam giác, cổ có vòng hoa rực rỡ, trong tay cầm một bông hoa lễ nhỏ nhỏ không biết từ đâu tới.

Wang Lục ở ngoài cửa nhìn thấy sư phụ, trên mặt vui vẻ, phịch một tiếng, đốt lễ hoa trên tay lên trời.

“Chúc mừng sư phụ lại lần nữa gây chuyện thị phi, vì bọn phái đưa tới đại họa, chúc ngài sớm ngày từ trên vị trí trưởng lão lui xuống, một thân thanh nhàn ha ha!”

Ngũ trưởng lão lập tức nhảy lên cao ba thước: “Mẹ kiếp! Người là tên nghiệt đồ nhà ngươi muốn tạo phản sao!”

Wang Lục vô cùng kiên định gật đầu: “Vừa rồi ta đã cố ý hỏi thăm, tuy trong môn quy không có quy định cụ thể, nhưng đối

với những đệ tử chân truyền vì sự phụ vi phạm cấm chế mất đi thân phận trưởng lão, môn phái mới sẽ ủy thác các trưởng lão truyền công, cho nên mời sự phụ ngài an tâm đi!”

“Mẹ kiếp, bọn cô nương không đi đâu cả! Bổ sung cho trưởng lão của môn phái còn phải nhận một vạn năm!” Sự phụ vừa có chút tức giận nói, vừa lại cảm hận Vương Lục không thành thép. “Hơn nữa ai nói cho người biết là ta gây chuyện thị phi? Rõ ràng là gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ có được không?”

Vương Lục Tư suy nghĩ trong chốc lát: “Trên đường xuống núi người thấy được một vị cô nương bạo nữ vì bị uy hiếp nên rút đao uy hiếp, sau khi phát sinh quan hệ thì được người nhà tìm tới cửa sao?”

“... Người thật đúng là một chút lòng tin cũng không có a.”

Vương Lục cười nói: “Ta chỉ có lòng tin tràn đầy với bản lĩnh mới mẻ của sự phụ người.”

“Yên tâm đi, một ngày nào đó người sẽ xuất phát từ Lam.”

Ngũ trưởng lão mất hết hứng thú: “Ài, thánh hiền từ xưa đều tịch tịch.”

Mà thấy sự phụ tựa hồ thật có chút khó chịu, Vương Lục cũng tò mò, vừa cười mũ tam giác và Thái Hoa Hoàn xuống vừa hỏi: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì a.”

“Kỳ thật cũng không có gì, lần này ta xuống núi luyện dược, đi qua Bạch Nguyệt quốc, phát hiện có một Thiên Linh giáo rất thích sống ở nơi này. Vốn dĩ, Cửu Châu to lớn, môn phái tu tiên rất nhiều, loại tiểu môn phái hưng suy này căn bản không cần lưu ý, nhưng bọn họ ở trong nước đánh ra cờ hiệu lại phi thường cổ quái, khiến cho người ta không thể không chú ý: phạm nhân tu tiên.”

Vương Lục bật cười: “Chuyện này có gì kỳ lạ? Bây giờ hạ giới làm cái đoàn đội lừa đảo này nhiều không đếm xuể có được không, năm đó lúc ta lên núi gặp được một Thất Tinh môn, cầm mấy phần Lục Hòa đi lừa gạt tiền bạc mà thôi...”

Nhưng Ngũ trưởng lão lại nghiêm túc lắc đầu: “Không đơn giản như vậy, loại giáo phái như người nói, cũng chỉ có thể ăn ở sơn thôn xa xôi, một khi đến thành thị phồn hoa, dân chúng

kiến thức rộng rãi, những thủ đoạn này không lừa được ai. Nhưng ta thấy Thiên Linh Giáo này khác, người ta trực tiếp phát triển thành sự nghiệp ở các thành thị lớn, sau đó lại đem lực ảnh hưởng phóng xạ đến sơn thôn xa xôi, đi con đường cao cấp!”

Vương Lục kỳ quái: “Bạch Nguyệt quốc này, ta nhớ cũng chỉ là một nước nhỏ bé mà thôi, nhưng cả một nước đều là người tài ba, có thể biết âm mưu hay không?”

Ngũ trưởng lão cười lạnh một tiếng: “Không sai, người tài ba đúng là có, kể cả quốc thất Bạch Nguyệt quốc cung phụng vài tên tu sĩ cấp thấp cùng võ sư Tiên Thiên, trước kia cũng đã phát hiện một chút âm mưu mờ ám., Nhưng lần này chính bởi vì sự tồn tại của bọn họ, sự tình lại hồng bét, bởi vì trong Bạch Nguyệt quốc, tận hết sức mà hò hét vì Thiên Linh giáo! Đây chính là nhóm người tài ba! Có những người này đảm bảo., Thiên Linh giáo phát triển hùng hực khí thế, thế không thể đỡ. Mà lý do những người kia ủng hộ Thiên Linh giáo cũng rất đơn giản: bởi vì bọn họ đã thử qua thủ đoạn tu tiên của phàm nhân Thiên Linh giáo, tất cả đều được lợi. Nghe nói tu sĩ Trúc Cơ đỉnh phong được quốc sư Bạch Nguyệt quốc phong làm quốc sư của Bạch Nguyệt quốc gia, liền nhất cử đột phá., Đã có tu vi Hư Đan. Lúc ấy ta cảm thấy kỳ quái, nghĩ thâm chẳng lẽ linh căn nhân công thực sự đạt được đột phá gì ở chỗ này? Liền thâm nhập tra xét một phen, kết quả... Hắc hắc, thật đúng là phát hiện thứ tốt.”

Ngũ trưởng lão miệng nói thứ tốt, nhưng vẻ mặt cùng giọng điệu lại hoàn toàn không quá quan trọng. Mà rất nhanh nòng đã công bố được bí ẩn, thật đúng là dọa người.

“Là Càn Nguyên Nhiên Huyết Công.”

Thân là học bá Vương Lục liền phản ứng lại: “Dựa vào ta, là Diệt Thọ Thần Công kia sao?”

“Đúng vậy, chính là Ma công dùng Tiên Thiên thọ nguyên đổi lấy lực lượng. Thủ đoạn phát triển của Thiên Linh giáo ở Bạch Nguyệt quốc vô cùng đơn giản, dùng lượng lớn linh căn nhân tạo dẫn dắt phàm nhân vượt qua ngưỡng cửa tu hành, sau đó lại dùng Càn Nguyên Nhiên Huyết Công cung cấp năng lượng cần thiết cho tu vi tấn cấp. Những tu hành giả kia thấy tốc độ

tu hành rất nhanh, nào ngờ được chính mình đang cấp tốc chạy đến chỗ tử vong, còn tưởng chiếm được tiện nghi cực lớn.”

Vương Lục nhíu nhíu mày: “Cái này... Nghe nói hiệu quả của Diệt Thọ Thần công kia bá đạo dị thường, giống như Thiên Linh giáo phổ biến như vậy, nên sớm sinh linh đồ thần, sao lại phát triển càng thêm đồ lửa?”

“Đương nhiên không phải là Nhiên Huyết Công bản gốc, hoặc là nói thú vị công pháp truyền bá công pháp của Thiên Linh Giáo tại Bạch Nguyệt quốc, là được cao nhân cải tiến, tỷ lệ chuyển hóa tiên thiên thọ nguyên cao hơn không ít, hơn nữa cũng có hạn chế, sẽ không tát ao bắt cá, trực tiếp ép khô tu sĩ., Người tu hành nhiều nhất là cảm giác thân thể hư vô vô lực, tĩnh dưỡng hai ngày cũng có thể khôi phục lại. Huống chi theo tu vi của tu sĩ tăng lên, thọ nguyên Tiên Thiên cũng sẽ không ngừng tăng lên, có thiên phú khác dị bẩm, thậm chí có thể triệt tiêu tiêu số thọ nguyên tiêu hao, tự nhiên không cảm thấy dị thường.”

Vương Lục hỏi: “Nếu đã sửa xong, đó không phải là rất tốt sao?”

“Tốt cái rắm, loại tà môn ngụy đạo này nếu thật sự hữu hiệu, trên đời này cũng không cần người chăm chỉ tu hành! Một khi gặp bình cảnh, đốt vài năm dương thọ liền vững bước qua ải... nào có chuyện tiện nghi như vậy!? Người cho là Kiền Nguyên Nhiên Huyết Công này vì cái gì bị gọi là ma công? Bởi vì thoát nhìn tu vi tốt đẹp, kỳ thật chính là tòa thành trên bãi cát., Một xông tức suy sụp, coi như sửa được công pháp, giảm xuống thọ nguyên tiêu hao, nhưng loại công pháp này bản chất cũng không thay đổi, căn bản không có tiền đồ, ai tu ai ngốc nghếch, ép buộc.”

Đối với đề tài tu tâm, Ngũ trưởng lão bình thường đều khá nghiêm túc chăm chú, lúc này đặc biệt kịch liệt phê bình Càn Nguyên Nhiên Huyết Công xong, liền dứt khoát đưa ra đánh giá định tính.

Mà Vương Lục mặc dù là Linh Kiếm Học Phách, nhưng trên sự vụ tu hành hiển nhiên không có khả năng so quyền lên tiếng với sư phụ, cũng chỉ gật đầu tiếp nhận cái quan điểm này.

“Nhưng mà sư phụ, với tính cách của người, sau khi biết được chân tướng, cùng lắm là cười nhạo bọn chúng ngu muội vô tri, chắc không đến mức chủ động rút đao tương trợ chứ?”

Ngũ trưởng lão thoải mái gật đầu: “Đương nhiên, chuyện ngu ngốc Bạch Nguyệt quốc là sống chết với ta có liên quan gì? Cho dù nhân dân cả nước bị huyết tể, ta cũng chỉ là đi nhúng tay vào màn thầu máu của người ta ăn. Cho nên lúc đó ta mắng bọn chúng vài câu tàn phé, xoay người rời đi.”

Vương Lục lại lấy làm lạ: “Vậy làm sao dẫn xuất hiện nhiều phiền phức như vậy?”

Ngũ trưởng lão suy nghĩ một chút rồi đáp: “Có thể có quan hệ với trường hợp? Lúc ấy ta bị tổng đàn Thiên Linh giáo mắng.”

“...”

“Sau đó sẽ có một giáo chủ đo lường chạy tới phun với ta, nói ta ngu muội vô tri tới mức nào, sẽ bị thiên khiến vân vân, ta cũng lười phí lời với hắn, mọi người thấy thực thôi. Phé củi kia có tu vi Kim Đan mà., Ta bảo hai tay hắn hai cái đùi và một đôi ngực mỹ lệ, lấy hình thái côn người giao thủ với hắn đều dễ dàng thắng ngay lập tức. Kết quả đánh nhỏ đi ra, lại nhảy ra một Thái Thượng Giáo chủ Kim Đan đỉnh phong. Ta cũng không biết tại sao tên này lại đặc biệt thích thượng giáo chủ., Dù sao muốn đánh với ta, vậy ta liền phụng bồi thôi, kết quả Kim Đan đỉnh phong này cũng không mạnh hơn Giáo chủ bao nhiêu, ta vẫn dùng hình thái côn người thì dễ dàng thắng trong nháy mắt. Bất quá đợi sau khi thắng Thái Thượng giáo chủ, Nguyên Anh nào đó đến từ Thịnh Kinh Tiên Môn sẽ không ngồi yên nổi nữa.”

Ngũ trưởng lão vừa nói vừa cười lạnh: “Ha ha ha ha ~ “

Chuyện sau đó, không cần nài nói nhiều, Vương Lục cũng đoán được, bởi vì sư phụ đại nhân ở tổng đàn Thiên Linh Giáo náo loạn quá lớn, làm cho hắc thủ Thịnh Kinh Tiên Môn phía sau màn ra sân, chuyện này đương nhiên phát triển theo hướng hiện tại.

Vương Lục rất nhanh liền chỉnh lý lại sự việc trong đầu một lần, không khỏi thở dài: ” Thịnh Kinh Tiên Môn quản lý

không nghiêm ngặt, chẳng qua... thực không nhìn ra được, sự phụ người cũng có lòng hành hiệp trượng nghĩa.”

Ngũ trưởng lão sừng sốt, không ngờ đồ đệ lại tự đánh giá mình như vậy: “Này, việc này có liên quan quái gì đến hành hiệp trượng nghĩa? Đã sớm nói cho người rồi mà, ta chỉ cười nhạo bọn chúng ngu ngốc thôi, căn bản không có tâm tư đi quản ngu dân Bạch Nguyệt quốc là sống hay chết.”

Nói xong, thấy trên mặt Vương Lục như cười như không, Ngũ trưởng lão hừ một tiếng, chân đạp trúc kiếm bay vút đi, không tiếp tục tốn thêm miệng lưỡi.

...

Đợi sư phụ đi rồi, Vương Lục vẫn có chút cảm khái: “Thật sự không giống việc nàng ta làm đâu.”

Nhưng vừa dứt lời đã nghe một thiếu nữ sau lưng hừ lạnh một tiếng: “Đây là thành kiến!”

Vương Lục cười quay đầu, đối với việc đột nhiên xuất hiện lão bản nương cũng không phải là ngoài ý muốn —— điểm trưởng Vô năng này đem nhà mình như khách sạn kinh doanh giống như chó chết, trừ không có việc gì lên núi đi dạo, nàng còn có thể có chuyện gì? Cho nên ở bên trong Linh kiếm sơn, nào gặp được nàng cũng không ngạc nhiên. Huống chi lần này sư phụ xảy ra chuyện, người tử muội nàng tình thâm nhất định là muốn nhìn một cái.

Mà nghe nàng nói chuyện cho sư phụ, Vương Lục lại nhún nhún vai: “Không nói gì khác, trên dưới Linh kiếm phái có mấy trăm người, có ai không có thành kiến với nàng?”

“Ai, tên ngu ngốc Vương Vũ kia, làm việc tùy tâm sở dục, lại đặc biệt thích làm ác hồ đồ, bị người hiểu lầm cũng là ả đáng đời, nhưng mà... Người chung quy là đệ tử chân truyền của ả, không cần phải ồn ào cùng những người vô tri khác đúng không? Hơn nữa ả bây giờ như thế này, cũng là có nỗi khổ tâm đó.”

Vương Lục nhíu mày thật sâu: “Ngọn nguồn đau khổ của nàng là công lý chính nghĩa của thế giới này sao?”

“...Này, nàng chung quy là sư phụ người.”

Thấy Vương Lục Thành kiến thức quá sâu, Phong Linh —— nếu tôn trọng lời ý kiến của bản thân nàng chính là Tiểu Linh Nhi, xuất phát từ tình nghĩa tử muội, giải thích rõ ràng cho Vương Lục.

“Những chuyện khác ta không nói nữa... Bây giờ người tu luyện Vô Tướng công thì nói đi, bây giờ người đã đạt tiểu thành rồi, cảm giác ra sao?”

Vương Lục cười lạnh một tiếng, đang muốn mở miệng, đã bị Tiểu Linh Nhi cắt ngang: “Dựa vào lương tâm mà nói nhé.”

“... Được rồi, tuy rằng hiệu quả rất cực đoan, nhưng không thể phủ nhận phi thường xuất sắc công pháp, mặc dù ta không tu hành công pháp môn phái khác, cũng biết chỉ bằng Vô Tướng Kiếm Cốt này, chỉ sợ chính là trình độ tu tiên giới cao nhất.”

Tiểu Linh Nhi gật gật đầu: “Đúng là như thế, nhưng lấy hiệu quả luyện thể mà nói, chỉ ít từ năng lực phòng ngự mà nói, tu tiên giới cơ hồ không có người nào bì kịp. Cho nên người cũng nên biết, nàng vì môn công pháp này mà hao tổn bao nhiêu tâm tư, thay đổi bản một trăm lần, nhìn như là chuyện cười, nhưng nếu không có nghị lực lớn, tuyệt đối không có khả năng đi tới bước này.”

“Ừm, ta có thể hiểu.”

“Không, thật ra người cũng không thể chính thức lý giải được sự khó xử của nàng... Nàng trải qua trăm năm, phát triển Vô Tướng Công đến tận bây giờ cũng rất đáng kính, nhưng mà thập đại trưởng lão Linh Kiếm phái, vì sao chỉ có nàng mới tu hành tự nghĩ ra công pháp? Luận tư chất, chẳng lẽ nàng có thể mạnh hơn Tinh Thần Linh Căn của Chương môn? Luận về ngộ tính, nàng có thể so được với kiếm tâm thông minh của Tứ trưởng lão? Những người tài hoa hơn người kia cũng không hề tự nghĩ đến công pháp, vì sao nàng lại khác với những người khác?”

Vương Lục Tư suy nghĩ một lát: “Bởi vì không còn lựa chọn nào khác?”

“Không sai, nàng căn bản không có lựa chọn nào khác. Ngộ tính cùng cơ duyên tạm thời không nói đến, linh căn của nàng kỳ thật chỉ là ngũ phẩm, mà không thuộc ngũ hành, chỉ là dị linh căn. Lúc trước nàng có thể tiến vào Linh kiếm phái là các loại cơ duyên xảo hợp, cùng với sự nỗ lực của bản thân nàng thực hiện gấp bội. Nhưng muốn trên con đường tu hành thực tiến thẳng, lấy sự to lớn của Linh kiếm phái, cũng không giúp được nàng cái gì, nàng chỉ có thể tự lực cánh sinh.”

Tiểu Linh Nhi thở dài: “Dựa vào bộ Vô Tướng công này, nàng không ngừng đột phá trên con đường tu hành, thậm chí có thể ngồi ổn định vị trí trưởng lão Thiên Kiếm đường. Nhưng trên thực tế lại đi đến vị trí hiện tại của nàng., Mỗi bước tiến lên đều tổn hao nhiều tâm huyết hơn so với người ngoài. Vì sao

nàng lại thống hận Càn Nguyên Nhiên Huyết Công như vậy? Bởi vì so sánh với sự nhấp nhô trên con đường tu hành của nàng, loại công pháp được xung tưng chỉ cần đốt cháy mấy năm dương thọ là tăng mạnh tu vi, quả thực là vũ nhục đối với Tiên Đạo.”

“... Để người nói như vậy, ta đột nhiên cảm thấy hình tượng cao lớn uy vũ của sư phụ đã tăng lên rất nhiều.”

Tiểu Linh Nhi cười khỏ một tiếng: “Thực ra là khỏ bức rất nhiều... Người biết không, Vô Tướng công tuy có diệu dụng vô cùng, thậm chí có thể khiến cho linh căn ngũ phẩm nàng được gọi là Kim Đan đỉnh phong. Nhưng tiêu hao khi tu hành gấp mấy lần so với các tu sĩ khác, thậm chí là mấy chục lần! Ví dụ như người vậy, Vô Tướng Kiếm Cốt bát trọng cảnh giới chỉ là điểm cuối của rèn thể, điểm khởi đầu của luyện khí, nhưng người có biết trong quá trình dùng Vô Tướng tráng Cốt đan giá trị bao nhiêu không?”

Vương Lục sừng sốt, mình thật đúng là chưa tính toán cẩn thận! Bởi vì Vô Tướng tráng cốt đan này là đan dược mà sư phụ tự mình phát minh, không có phẩm cấp không nói, ngay cả cách điều chế chính mình cũng hiểu không đầy đủ, chỉ biết một vị chủ dược là Chu Quả, mà giá trị Chu Quả...

“Mẹ kiếp, chẳng phải là nói hơn một tháng qua ta ăn ít nhất mấy ngàn linh thạch hả?!”

Tiểu Linh Nhi nói: “Đúng vậy, người bây giờ mới chỉ là tăng thứ tám, Vương Vũ là có một trăm cảnh giới trong người... Người hẳn đã hiểu vì sao nàng lại nghèo rớt mùng toi rồi?”

“Mịa, nghèo rớt mùng toi mà ngày ngày đều mua say!? Năm trăm linh thạch một bình linh tuyền a! Nàng đi bán mình được không!”

“Vì khoảng thời gian đó nàng ta vừa vặn cần linh tửu để dưỡng khí a! Nếu không người cho rằng nàng ta cũng xứng đáng uống rượu sao?! Ngay cả quần áo mới cũng không nỡ mua cho mình một bộ được không!?! Toàn thân trên dưới thậm chí chỉ có một bộ quần áo để thay quần áo!”

Vương Lục lập tức như bị sét đánh.

Nếu thực sự là như thế, thời gian trước khi nàng ra ngoài vân du, lặng lẽ rời bỏ nội y nguyên của nàng, vậy trong khoảng thời gian nàng vân du, chẳng phải là...

Chắc chắn, khó trách tính cách đặc biệt thô bạo, gặp người là đánh. Nữ nhân ở Chân Không luôn không dễ chọc vào sao...

Linh Kiếm sơn, Tứ Tượng phong, Linh Kiếm đường.

Ở trong đại đường, Chí Phong chân nhân mặc trường sam màu xanh đã đợi gần một đoạn thời gian, cách lần trước lão hạ thông điệp, cũng đã qua gần nửa canh giờ.

Kết quả giám sát Linh Kiếm phái thủy chung vẫn không thể đưa tới, bất quá bản thân Chí Phong cảm thấy không chút ngoài ý muốn, ngược lại, tuy rằng một lần phá lại phá vỡ giới hạn cuối cùng, nhưng gã lại càng chờ càng thêm thản nhiên.

Linh kiếm phái kéo dài như vậy, chỉ có thể nói là bọn họ cũng đang do dự, do dự nên xử lý tranh chấp ngoại giao này như thế nào. Đối với cái gọi là Vạn Tiên minh hữu danh vô thực, ngoài mạnh thì cái gọi là Vạn Tiên minh, do dự càng lâu thì khả năng chịu thua càng cao —— đây cũng là kinh nghiệm nhiều năm của chí phong chân nhân giao tiếp với các môn phái khác.

Trangng trò này cũng không phải mới mẻ, Thịnh Kinh Tiên Môn là lãnh tụ Tiên đạo của Cửu Châu đại lục, thế lực lan khắp Cửu Châu, làm đại bản doanh ở Trung Châu thì không cần phải nói, cho dù Thương Khê châu là địa phương tương đối xa xôi, cũng có phân đà của Thịnh Kinh Tiên Môn.

Thế lực phát triển rộng lớn như vậy, tự nhiên tránh không được va chạm với những thế lực địa phương khác. Chí Phong chân nhân với tư cách là người phụ trách phía nam Thương Khê Châu, xử lý không biết bao nhiêu tranh chấp giữa các môn phái lớn nhỏ, chỉ riêng tự mình ra mặt đã có hơn mười lần trở lên.

Mà hầu như mỗi lần đều là cùng một tiết tấu, chỉ cần khí thế hung hăng nào tới, đối phương tự nhiên sẽ thỏa hiệp. Điều này không liên quan tới đạo lý, liên quan tới thực lực, đương nhiên không phải thực lực Nguyên Anh của Chí Phong chân nhân mà là chiêu bài kim quang lập lòe của Thịnh Kinh tiên

môn. Trên thực tế hơn năm năm trước, hắn bị điều ra Thiên Nam châu lúc đó., Cũng từng ma sát với Ngự Thú Tông địa phương, Chí Phong chân nhân đơn thương độc mã xông vào tổng đàn tông môn, cùng mấy tông chủ Nguyên Anh tu vi, Thái thiếu trưởng lão, cùng hơn mười tên Kim Đan trưởng lão giằng co, rõ ràng thực lực thua xa người, cuối cùng lại làm cho Ngự Thú Tông nhượng bộ.

Dựa vào bốn chữ Thịnh Kinh Tiên Môn.

Hôm nay xem ra trò xiếc này không chỉ hữu dụng đối với tông phái tam tứ phẩm của Ngự Thú Tông, mà kẻ cả là Linh Kiếm phái cũng là một trong ngũ tuyệt cũng không thể không chịu thiệt một lần.

Đương nhiên, nếu không cần thiết, Chí Phong chân nhân cũng thật sự không muốn khiêu khích cái môn phái truyền thừa lâu đời này. Trăm năm trước, Linh Kiếm phái hoàng kim một đời ngang trời xuất thế, quả thực là quần anh tụ tập tinh quang lấp lánh., Bất luận kẻ nào cũng không hoài nghi thêm một hai trăm năm nữa, Linh Kiếm phái liền có tư cách sánh vai cùng Thịnh Kinh Tiên Môn... Chỉ tiếc biến cố đột nhiên đến gần như phá hủy môn phái truyền thừa mấy ngàn năm này. Trăm tên đệ tử thiên tài lần lượt vẫn lạc, chỉ còn lại thập trưởng lão Thiên Kiếm Đường này, mà chương môn tu vi cao nhất cũng bất quá chỉ có tu vi Hóa Thần.

Nhưng môn phái của Thịnh Kinh Tiên Môn đã từng ước lượng qua, tuy vì môn phái này quá mức khiêm tốn, ước định rất có tính bất định, nhưng ít nhất cũng có một điểm không thể xác định: Tiếng gió rít của chương môn, tuyệt đối không thể dùng tu vi Hóa Thần bình thường mà coi, không ngại coi hắn là đại tu sĩ Hợp Thể thật giá thật... Mà những trưởng lão Nguyên Anh đỉnh phong còn lại coi như là Hóa Thần đến xử lý.

Cho nên, với tu vi Nguyên Anh tứ phẩm của mình, căn bản không có tư cách can rở trong Linh Kiếm Đường, bây giờ dựa vào chỉ là chiêu bài của Thịnh Kinh Tiên Môn. Mà tám bảng hiệu này rất hữu dụng đối với Ngự Thú Tông Nhị Tam Lưu tông, Linh Kiếm phái... Kỳ thật trước khi đến, hắn cũng không phải rất có tự tin.

Chỉ tiếc không có sức lực cũng phải tới, dị biến của Bạch Nguyệt quốc đã làm cho hắn bị bức đến không còn đường lui, không đạp bước được công kích, cũng chỉ có rơi xuống vực sâu, vạn kiếp bất phục.

Bởi vì chân tướng đúng như lời vị trưởng lão trẻ tuổi của Linh kiếm phái kia, trong lòng hắn biết rõ.

Ở Bạch Nguyệt quốc nâng đỡ giáo phái con rối, lợi dụng thủ đoạn tà môn xiêu vẹo để dụ dỗ lượng lớn phạm nhân dùng linh căn con người, lại dùng phương pháp cải tiến Kiền Nguyên Nhiên Huyết thúc dục tu vi, chế tạo một loại biểu hiện của phạm nhân cũng có thể tu tiên kích động càng nhiều người... Những chuyện này, mỗi một kiện hắn đều rõ ràng, thao tác hết thảy phía sau màn chính là bản thân hắn!

Mà lý do làm vậy cũng rất đơn giản, hắn cần lượng lớn tố tài, tới ủng hộ một hạng thí nghiệm quan trọng. Một khi thí nghiệm hoàn thành, hắn sẽ trở thành người phát minh vĩ đại nhất của Thịnh Kinh Tiên Môn trong vòng trăm năm qua hoặc là nói người cải tiến, mà đây cũng là điều hắn cần gấp.

Cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, chính mình cũng không cách nào thuận lợi tiến lên trên con đường tu hành. Nguyên Anh tứ phẩm... Lần trước tu vi tiến giai, tựa hồ là chuyện trăm năm trước. Chí Phong chân nhân rất rõ đây là bình cảnh tài hoa, chính mình chung quy không so được với những yêu nghiệt thiên tài trong môn phái, đã đi tới cực hạn.

Nhưng cực hạn này còn lâu mới đủ, tu vi Nguyên Anh tứ phẩm có lẽ được xưng tụng là cao nhất, nhưng trong các tiên môn ở Thịnh Kinh, hắn lại có một năm lớn. Thực tế vài chục năm gần đây, một số tu sĩ thiên tài đột nhiên tăng mạnh khiến hắn cảm thấy cực kỳ có uy hiếp.

Hôm nay hắn là trưởng lão của môn phái, được phân phối đến Thương Khê châu quản lý địa bàn nửa châu, tất nhiên không hiển hách giống những đồng môn nhậm chức tại Trung Châu kia, nhưng cũng coi như là chur hầu nắm trong tay thực quyền trong tay. Chưa kể Sơn Cao Hoàng Đế xa xôi, tựa hồ có thể an tâm làm một thổ Bá Vương. Nhưng trên thực tế, hắn có thể tính là một vị Thổ Bá Vương., Trong một môn phái tôn trọng cạnh tranh, khôn sống đại, bất cứ tư duy nào an phận hiện

trạng đều là dấu hiệu bi thảm, đặc biệt là trong số những đệ tử lứa thấp đã có không ít người nhìn chằm chằm vào vị trí của mình... Đương nhiên tu vi của bọn họ còn kém xa mình, nhưng Thịnh kinh tiên môn bình thường nguyện ý dùng những người tham lam kia để tiến thủ.

Vì bảo vệ địa vị, Chí Phong chân nhân đã dốc hết sức lo lắng, nhưng mà tu vi bình cảnh tựa như lạch trời, không cách nào phá nổi. Cho nên Cùng Cực Tư biến, mới có một màn kia của Bạch Nguyệt quốc.

Chí Phong chân nhân không am hiểu cái khác, nhưng mà đối với nghiên cứu linh căn chân công lại rất có thủ đoạn, chỉ tiếc trước kia vì thiếu hụt tố tài, hấn tất nhiên đầy bụng lý luận không cách nào đột phá thực chất, mà hiện tại thì...

Thủ đoạn của Bạch Nguyệt quốc, môn quy là cấm tuyệt đối, nhưng nếu cuối cùng hấn nghiên cứu thành quả, như vậy sau khi báo cáo, môn phái bình thường cũng sẽ mắt nhắm mắt mở một mắt đối với một chút tác dụng phụ.

Nhưng bây giờ tuyệt đối không phải là thời cơ tốt để lộ ra ánh sáng, cách kết quả cuối cùng còn một đoạn, hấn căn bản không đưa ra chứng cứ có thể làm môn phái tin phục, càng không xong chính là, con tiện nhân Linh kiếm phái kia gây ra động tĩnh quá lớn, một khi sự tình lan truyền ra ngoài, danh dự của Thịnh Kinh Tiên Môn lọt vào đả kích, mình chính là chết muôn lần!

Cho nên... Điều duy nhất hấn có thể làm, chính là trước khi sự tình phát triển đến mức gay go nhất, là phát chế người trước, lấy xu thế của thịnh kinh Tiên Môn, áp đảo tất cả nhân tố không ổn định của Linh Kiếm phái, đem chân tướng sự việc vĩnh viễn mai táng.

Không có ai có Kiên Nguyên Nhiên Huyết Công, đương nhiên càng không có phạm nhân tu tiên truyền lại. Có, bất quá là một tổ chức tà giáo tên là Thiên Linh phái thiết lập âm mưu ở Bạch Nguyệt quốc, cuối cùng bị phân đà chủ đạo của Thịnh Kinh Tiên môn - Chí Phong chân nhân tuệ nhãn nhìn thấu, một lần phá hủy là sự thật. Về phần vị trưởng lão Linh Kiếm sư tuyên bố Thịnh Kinh Tiên Môn cầu kết với tà giáo cùng quan phủ,

vậy đương nhiên là vô căn cứ rồi! Muốn Linh Kiếm phái công khai xin lỗi!

... Đương nhiên, thực tế một chút mà nói, điều kiện cũng không ngại buông lỏng một chút, ví dụ như Thịnh Tiên Môn và Linh Kiếm phái cùng phát giác chân tướng, dắt tay phá hủy tổ chức tà giáo, cứu vớt dân chúng vô tội Bạch Nguyệt quốc lấy mười vạn. Về phần lý do thoái thác lúc trước của trưởng lão nào đó, bất quá là nhất thời hiểu lầm.

Phương án này không thể nghi ngờ là thật, chỉ có điều ra giá trên trời cao mới có thể trả hết tiền, Chí Phong chân nhân tuyệt đối không muốn bị người ta nhìn thấu hư thực cùng giới hạn cuối, cho nên vừa lên trận đã hùng hổ bức người.

Đang suy nghĩ bước tiếp theo ứng đối, ngoài đường vang lên một trận tiếng bước chân, Chí Phong chân nhân quay đầu nhìn lại, phát hiện nhân vật số hai cùng số ba Linh Kiếm phái dắt tay mà đến, trong đó Nhị trưởng lão Lưu Hiền tay cầm một chồng giấy thành tâm, sắc mặt nghiêm nghị.

...

Nhìn thấy Nhị trưởng lão cùng Tam trưởng lão của Linh kiếm phái tiến vào, Chí Phong chân nhân sửng sốt, lập tức ý thức được kết quả xác minh Linh kiếm phái rốt cục đã ra.

Kéo dài lâu như vậy, kết quả cuối cùng hẳn là đúng như dự đoán của mình, Linh kiếm phái lựa chọn thỏa hiệp, không để cho Ngũ trưởng lão kia ra mặt, hẳn cũng là tránh được phiền phức, đại sự hóa nhỏ... Nhưng mà không biết sao, hai vị trưởng lão Lưu Hiền Phương Hạc khuôn mặt nghiêm nghị, lại làm cho trong lòng hắn có chút bất an.

Lưu Hiền bung lấy giấy thành tâm, chậm rãi đi đến trước mặt Phong Ngâm Chân Nhân, giao tài liệu hạch thực cuối cùng cho chương môn thẩm duyệt.

Nhưng Phong Ngâm lại khoát tay áo: “Không cần, trực tiếp đưa cho Chí Phong chân nhân thẩm duyệt đi.”

Khóe miệng Lưu Hiền Nhất nhất thời lộ ra một tia mỉm cười không dễ dàng phát giác, đáng tiếc Chí Phong chân nhân không có nhìn thấy.

Tiếp nhận một chồng giấy thành tâm, Chí Phong chân nhân cơ hồ đã dự đoán ra kết quả cuối cùng, Chương môn ngay cả nhìn cũng không nhìn, hiển nhiên là chịu thua, đã như vậy...

Cũng mang theo một tia ý cười, Chí Phong chân nhân đem ánh mắt chuyển lên trên tờ giấy lòng thành, nhưng mà chỉ liếc mắt một cái, vẻ mặt của lão liền cứng đờ.

Sau một khắc, hai tay Chí Phong chân nhân bắt đầu không tự chủ được mà run rẩy, sắc mặt tái nhợt trước kia cũng bị hiện lên một vòng huyết hồng phần nộ.

Hết thủy phát sinh ở Bạch Nguyệt quốc, bị ghi chép lại không chút che giấu ở phía trên, không chỉ sự thật Thiên Linh giáo cấu kết với quan phủ địa phương của Bạch Nguyệt quốc bị ghi lại trong hồ sơ, thậm chí dạy hắn thông đồng với người hầu trong cung đình của Bạch Nguyệt quốc, lấy thủ đoạn Tiên đạo không chế thành viên của Vương thất cũng bị lộ ra ngoài!

Đây cũng không phải là nói đùa, tuy rằng Thiên Linh giáo chỉ là một cái giáp ngựa bé nhỏ không đáng kể, nhưng người tu tiên tùy ý can thiệp vào chính trị thế gian, đây chính là tối kỵ! Một khi bị tra xét, hấn căn bản không thể ẩn thân ở hậu trường!

Đương nhiên, có lẽ sẽ có người hỏi, bây giờ những đại môn phái của Vạn Tiên minh, ai lại không có quan hệ với chính trị Phàm gian? Ví dụ như Thịnh Tiên môn chiếm cứ Trung Châu, Thịnh Kinh môn rõ ràng đã khống chế nhiều quốc gia, đây có tính là kiêng kị gì?

Đáp án chính xác là: Nếu người có Thịnh Kinh Tiên Môn trâu bò như vậy, người cũng có thể bỏ qua loại kiêng kị này. Trên thực tế, trong hàng ngũ môn phái đứng đầu Vạn Tiên minh, trừ đặc biệt điệu thấp ra, các môn phái còn lại hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ khống chế một ít quốc gia thế gian, cung cấp tài nguyên cần thiết.

Trong đó, Thịnh Kinh Tiên Môn khuếch trương mạnh nhất, thậm chí định ra chiến lược bá chủ khắp Đại Lục, Cửu Đại Châu phân đà khắp nơi, cùng vô số quốc gia có liên hệ không minh bạch.

Nhưng vấn đề là, toàn bộ liên hệ này đều nằm trong tay tổng đàn tiên môn Trung Châu, quyết không cho phép người phụ trách phân đà tự tiện làm việc. Đương nhiên, nơi sơn cao hoàng đế phương xa, muốn ăn chút dầu cũng không sao, nhưng mà làm được Thiên Linh giáo như vậy, đã vượt xa sự khoan dung của bọn họ, chỉ bằng vào điểm máu chốt của bản thân, không đủ để ép việc này xuống. Đến lúc đó môn quy như núi, chính mình...

Nghĩ tới đây, Chí Phong chân nhân Ngọc phủ rung động, Nguyên Anh lấp lóe, thân thể thì mồ hôi lạnh tuôn như suối, suýt nữa ngay cả Thành Tâm Chỉ trong tay cũng không cầm nổi.

Một lát sau, Chí Phong chân nhân thu liễm nguyên thần, dùng đạo tâm vô thượng chế trụ Nguyên Anh chấn động. Sau đó nổi sợ hãi và kinh hoàng được thu lại, thay vào đó là lửa giận vô cùng vô tận.

Linh Kiếm phái, đây là các người bức ta à!

“Các ngươi, các ngươi đây là...”

Sau khi nghiên rã nghiên lợi bày ra mấy chữ, Chí Phong chân nhân giận dữ đứng dậy, lớn tiếng rít gào: “Các ngươi quả nhiên muốn bao che tới cùng!”

“Nực cười!”

Bộ dáng tươi cười của Phong Ngâm chân nhân đột nhiên chuyển sang lạnh lẽo: “Bao che? Phạm phải sai lầm mới có thể nói là bao che! Hiện giờ sự thật rõ ràng như vậy, sư muội nàng hành hiệp trọng nghĩa, không những vô lỗi hơn nữa có công, xin hỏi chúng ta làm sao bao che một người như vậy a chí phong chân nhân!”

“Viết vào giấy thì thế nào!? Có thể tính được rồi!?” Chí Phong chân nhân không chút nhượng bộ cùng chưởng môn Hóa Thần kỳ rống giận: “Người của các ngươi, giấy của mình, viết cái gì mà chẳng phải đều là lời một nhà sao!?”

Chí Phong chân nhân càng phẫn nộ, Phong Ngâm chân nhân ngược lại càng thản nhiên: “Đúng vậy, là lời của một nhà, nhưng Chí Phong chân nhân ngươi tuyên bố nàng ác ý bị thương trong bìa đặt của ngũ sư muội, lẽ nào không phải là lời nói của cả nhà? Hay là ngươi có chứng cứ rõ ràng, chứng minh điều gì?”

Chí Phong chân nhân lập tức sừng sốt, đương nhiên lão không có chứng cứ! Nói đùa rồi, Thịnh Kinh Tiên môn làm việc, còn cần chứng cứ sao? Minh chủ Vạn Tiên minh chính là chứng cứ lớn nhất!

Nhưng mà lúc này Phong Ngâm chân nhân đã biết ta tội thay cho mùa xuân, thái độ yếu ớt của hảo bằng hữu Thịnh Kinh Tiên Môn, Chí Phong chân nhân nhất thời luống cuống chân tay, bất quá hấn nhanh chóng tìm được điểm công kích: “Vừa rồi ngươi cũng không nhìn tài liệu kia, nhưng biết bên trên viết cái gì, ngươi dám nói trong này không có văn chương!”

Phong Ngâm chân nhân thản nhiên nói: “Cần gì phải xem trên đó viết gì? Ngay từ đầu ta đã hoàn toàn tín nhiệm sư muội, xấp giấy này là viết cho ngươi xem, không phải là viết cho chúng ta xem, ta tin tưởng bất kỳ một trưởng lão nào trong Thiên Kiếm Đường, đều sẽ không hoài nghi tỷ muội nhà mình.”

“Ha ha ha.” Trưởng lão đội mũ trùm đứng bên cạnh nhìn không được bật cười: “Ta đã nói chương môn sư huynh nhất định sẽ không để cho chúng ta thất vọng!”

Nữ trưởng lão trẻ tuổi nhất gật đầu lia lịa: “Không sai, mặc dù ngũ sư tỷ vừa lạnh vừa thiếu nợ, nhưng ta tuyệt đối tin tưởng nàng!”

Lục trưởng lão Lục Ly thì nói: “A, nói đến năm đó nàng cũng giúp ta không ít chuyện, tuy rằng tật xấu hơi nhiều, nhưng có thể tin tưởng một vị sư tỷ.”

Tứ trưởng lão Chu Minh cười nói: “Ta tán thành.”

Mắt thấy vài tên sư đệ sư muội nhao nhao tỏ thái độ, Tam trưởng lão Phương Hạc xấu hổ do dự hồi lâu, nói không nên lời.

Cho dù ở Thiên Sách Đường tỏ thái độ, nhưng khi đó trong đường chỉ có ba người, lúc này lại bị đông đảo sư đệ sư muội vây xem, thật sự là...

Lưu Hiến bên cạnh có chút buồn cười vỗ vỗ bờ vai của hắn, sau đó nói: “Quan hệ của ta và ngũ sư muội là kém nhất, cơ hồ mỗi tháng đều muốn trách mắng nàng hai ba lần, nhưng lần này, ta hoàn toàn tín nhiệm sư muội.”

Cuối cùng, Phương Hạc bất đắc dĩ nói: “Ta cũng tin, được chưa? Chỉ cần nàng có thể thay đổi cái tật xấu đó, phải tuân thủ môn quy cho tốt...” Thanh âm tiếp theo càng ngày càng nhỏ, cũng không ai để ý chuyện gã đã nói.

Thái độ Thiên Kiếm Đường rõ ràng như thế, không thể hòa giải được nữa.

Chí Phong chân nhân cắn chặt răng: “Cho dù... điều này có nghĩa là muốn đối địch với Thịnh Kinh Tiên Môn!? Chỉ vì một trưởng lão Kim Đan mà thôi?”

“Ha ha ha ha!” Phong Ngâm chân nhân bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả: “Ý Phong chân nhân, lời này phải đến Thịnh Kinh tiên môn các ngươi chứ! Khôi thủ tiên đạo các ngươi, có thật sự sẵn sàng đối địch với Linh kiếm phái chúng ta hay không? Chỉ vì một cái Nguyên Anh tứ phẩm của các ngươi?”

Lúc chữ phẩm cuối cùng ra khỏi miệng, Phong Ngâm chân nhân tức giận dâng lên, chỉ một thoáng toàn bộ Linh Kiếm sơn đều rung động lắc lư theo, mà Chí Phong chân nhân trực diện bị uy áp này hai mắt tối sầm, suýt nữa mất đi ý thức.

Mẹ nó, đá trúng tâm sắt rồi...

Hồi phục tinh thần, sắc mặt Chí Phong chân nhân bi thảm, biết rõ ý tính của mình đã triệt để tan vỡ... Quả nhiên một trong Ngũ Tuyệt này và Ngự Thú tông hoàn toàn không thể so sánh, cho dù tất cả mọi người đều cho rằng bọn họ chẳng có tiếng tăm gì, miệng cọp gan thỏ... Nhưng Ngũ Tuyệt chính là Ngũ Tuyệt, sau lưng cái tên to như vậy, là nội tình cực kỳ thâm hậu của môn phái!

Bất quá, sự tình còn chưa đi đến đường cùng, ngược lại, càng là lúc này, càng phải kiên trì đến cùng, bởi vì sự tình không chỉ liên quan đến một mình mình hắn, mà là chiêu bài hai môn phái đang chống lại!

Chuyện ở Bạch Nguyệt Quốc bại lộ, mình nhất định phải bị môn quy trừng trị. Nhưng nói đi nói lại, bản thân mình nắm giữ một phần thành quả nghiên cứu, có lẽ ít nhiều có thể triệt tiêu một phần trừng phạt. Vấn đề là, trước mắt mình đã đại biểu cho việc Thịnh Kinh Tiên Môn giao phong với Linh Kiếm Môn, một khi lùi bước, chỉ cần làm nhục môn phong này cũng sẽ làm cho hắn cực kỳ khó chịu!

Ngược lại, nếu có thể chết cứng, đem sự tình dâng lên danh tiếng tranh giành cho hai môn phái, có lẽ còn có khả năng tìm được đường sống trong chỗ chết! Thịnh Kinh Tiên Môn bá đạo đã lâu, mặc dù đối với bại hoại nhà mình cũng không được khoan dung, nhưng lại càng không thể tha thứ cho sự mạo phạm của các môn phái khác, trong chuyện này rất có khả năng làm được!

Cho nên, cho dù Chí Phong chân nhân vô cùng tức giận nhưng trong lòng đã dần dần bình tĩnh lại: “Được... Các ngươi đã ngang ngược vô lễ như vậy, vậy Thịnh Kinh Tiên Môn chúng ta...”

Vừa dứt lời, bỗng nhiên nghe thấy một thanh âm nữ tử từ ngoài cửa truyền đến.

“Thú vị, có bao nhiêu người, động một chút là chỉ Thịnh Kinh Tiên Môn chúng ta thôi, ngươi tu tiên lâu như vậy vẫn không học cách dùng thân phận của mình nói chuyện sao?”

Theo tiếng cười trào phúng, một bạch y nữ tử chân đạp kiếm quang xanh biếc bay vào Linh Kiếm đường.

“A, các vị sư huynh sư muội, vừa rồi phát biểu cái gì... Ta không cần thận đều nghe thấy, ài, đa tạ các ngươi tín nhiệm, nhất là Phương Hạc sư huynh, nhìn ra khiến ngươi nói chuyện thật khó khăn... Nhưng mà, Linh Kiếm phái chúng ta cần gì phải vì một chút việc nhỏ, náo loạn không thể giải quyết cùng một tên Kiếm Tiên Thịnh Kinh môn hợp sức hay sao?”

Đang khi nói chuyện, nữ tử quay đầu nhìn về phía Chí Phong chân nhân: “Ta nói ngươi a, chẳng lẽ còn muốn trốn đằng sau vỏ của môn phái, rút đầu cả đời sao? Hiện tại đóng việc nát này vì hai người chúng ta mà lên, vậy để hai người chúng ta chặt đứt nó, không cần vất vả sư môn.”

Sau đó, nữ tử bắn ra kiếm quang xanh biếc, nhắm thẳng vào Chí Phong.

“Ngươi và ta, một chọi một, kẻ thắng ăn sạch, kẻ thua quỳ xuống liếm, có dám hay không?”

Bị kiếm quang xanh biếc kia chỉ vào, kết hợp với nụ cười khinh miệt kia, Chí Phong thật vất vả áp chế Ngọc phủ chân động lại một lần nữa dâng lên.

Hơn nữa lý trí của hắn cũng đang nói cho hắn biết, chuyện này tựa hồ là biện pháp giải quyết dứt khoát, không cần cân nhắc làm thế nào để lục đục với các trưởng lão cao tầng trong môn phái, cũng không cần suy nghĩ áp chế Linh Kiếm phái phản công như thế nào, chỉ cần đánh thắng nữ nhân này, hết thảy vấn đề đều giải quyết dễ dàng.

Trên thực tế đây cũng là thủ đoạn tu tiên giới thường dùng, lúc lột da không rõ, thế thì dùng nắm tay để nói lý, nói cho cùng đây mới là chân lý tu tiên giới từ xưa tới nay không thay đổi. Cái gọi là Vạn Tiên minh., Cũng đơn giản là do một tổ chức lưu manh lớn nhất ở đại lục Cửu Châu, Vạn Tiên minh ngũ tuyệt, không phải thường xuyên bị người ta gọi là ngũ đại lưu manh sao? Mà người thắng do Vương Vũ đề xuất khiêu chiến,

chính là sản phẩm thúc đẩy sinh trưởng trong một hoàn cảnh lớn như thế này. Khi song phương tranh chấp không muốn lãng phí nhiều tinh lực đi tranh đoạt, vậy thì dùng cách quyết đấu để nói chuyện, người thắng liên tục ăn uống., Không để ý cũng có lý, người thua có uất ức lớn cũng chỉ có thể nuốt vào bụng. Đương nhiên loại quyết đấu này hai bên đều phải gạt đầu đồng ý, cũng lấy tâm ma đại thế ước thúc, bảo đảm quy tắc cùng trật tự cơ bản, nếu không đường đường tu sĩ Vạn Tiên minh, chẳng phải là không khác gì dã nhân ở đất hoang man sao?

Hơn nữa Ngũ trưởng lão kia bất quá chỉ là một Kim Đan đỉnh phong, mình mặc dù không am hiểu chiến đấu, nhưng có tu vi nguyên anh cấp bốn! Lại tu hành công pháp thượng phẩm, thân mang linh bảo, cho dù mười Kim Đan đỉnh phong cũng dễ dàng thu thập —— lại không phải là những tạp ngư nguyên anh bình thường của môn phái., Đối với tu sĩ của Ngũ Tuyệt môn, khiêu chiến vượt cấp là chuyện không thể! Lúc trước ở Bạch Nguyệt quốc, hắn và Vương Vũ, mặc dù đối phương cực kỳ láu cá, nhanh chóng chạy trốn, nhưng trong hai chiêu ngắn ngủn hắn đã chiếm thượng phong, làm cho đối phương chỉ có thể cố thủ.

Cho nên, Chí Phong chân nhân rất không hiểu nữ nhân kia lúc này tự tin kiêu ngạo từ đâu mà có, chẳng lẽ là muốn dựa vào địa lợi của Linh Kiếm phái âm thầm động tay động chân? Ha ha, lúc quyết đấu có tâm ma đại thế ước thúc, tùy ý mượn ngoại lực phá hư quy tắc sẽ làm cho chính mình chết càng thảm hơn! Nếu không như vậy..., Tu tiên giới cũng khó có được cái quy tắc thoải mái này, mà cho dù mình không tinh thông chiến đấu, là một người uyên bác học tập, nhưng lại cực am hiểu những kỹ xảo quy tắc này. Lấy tu vi Nguyên Anh tứ phẩm của hắn, dù Hóa Thân Chân Nhân có phong ngâm, cũng đừng hòng can thiệp vào quyết đấu của hắn cùng Vương Vũ.

Trong lúc nhất thời, Chí Phong chân nhân có rất nhiều lý do để đáp ứng khiêu chiến của Vương Vũ, nhưng hơn bốn trăm năm thọ mệnh dài đằng đẵng, đối với hắn đặc biệt cẩn thận.

Không có ai dám tự tìm đường chết như vậy, trong đó tất có bẫy. Thực tế tên Vương Vũ kia gian xảo xảo trá, thủ đoạn

chồng chất, tuy rằng phần thắng của gã cực cao nhưng không cần phải mạo hiểm như vậy.

Nghĩ tới đây, Chí Phong chân nhân không khỏi do dự, mà hết thảy bị Ngũ trưởng lão nhìn thấy, lập tức cười rộ lên.

“Ôi chao, chẳng lẽ bạn học Chí Phong sợ? Ta không có ý nghĩa gì, Kim Đan như con sâu cái kiến kia khiêu chiến với lão quái Nguyên Anh cao không thể với ngài, sau đó ngài lại sợ sao?”

Ngũ trưởng lão nói xong, thở dài đầy bất đắc dĩ: “Xem ra Kim Đan chân nhân không thể thỏa mãn người rồi, chẳng qua lo đến bản tính súc trùng của người, đôi Hư Đan trúc cơ, đoán chừng người cũng không dám đánh. Nhưng chuyện này dễ thôi, linh kiếm phái của ta không có gì khác., Duy chỉ có duy nhất gà mờ đầu cũng có! Ta cũng không chọn người khác, liền đem đệ tử không nên thân kia của ta kêu đi ra cùng người chơi vài cái đi, yên tâm, hấn vừa mới bước vào ngưỡng cửa luyện khí, pháp thuật chính thức cũng chưa bắt đầu tu hành, hơn nữa tư chất ngu dốt ngu xuẩn, rau quá rồi tinh rồi mù... Vương Lục, tiến vào!”

Sau đó một thiếu niên mặc áo choàng đỏ trắng bước vào, chính là Vương Lục phối hợp ăn ý với sư phụ.

Ngũ trưởng lão thấy Vương Lục tiến đến, vỗ vỗ bờ vai của hấn, chỉ vào sắc mặt Chí Phong chân nhân dị thường khó coi nói: “Nhìn thấy không, lão co rút bên kia, bị tu vi kim đan của vi sư làm rung động, không dám đơn đả độc đấu với vi sư. Vừa lúc tu vi của người thấp kém, tư chất thông minh, có thể đại biểu vi sư cùng hấn hai chiêu, nhớ tới lúc đó xuất thủ lưu tình, người ta tốt xấu gì cũng sống hơn bốn trăm tuổi, da mặt vẫn có.”

Wương Lục bưng tỉnh gật gật đầu, vẻ mặt kia muốn thiếu nợ bao nhiêu, bổ ích cho sư phụ gã.

Mặc dù Chí Phong chân nhân có tu vi Nguyên Anh, trời sinh tính cẩn thận, cũng bị màn biểu diễn vụng về này chọc giận. Nhưng không đợi lão mở miệng nói gì, Vương Lục kia lại nói một câu tiếp theo, khiến gã tức giận đến tối sầm mặt mày!

“Sư phụ, tuy rằng ngài ôn nhu săn sóc, có thể làm gương cho nữ tử, nhưng vẫn quá không hiểu được tâm lý ép buộc. Ngài để loại đại cao thủ Luyện Khí kỳ này của ta so chiêu với hắn, động thủ một cái thì dọa hắn tè ra quần, mặt mũi đã không còn sót lại chút gì rồi.”

Vương Vũ đương nhiên cũng không phải thực sự trông cậy vào Vương Lục kia tu hành mới chỉ hơn hai năm, đơn đấu với Nguyên Anh lão quái. Nghe Vương Lục nói như vậy, vô cùng phối hợp, gật đầu: “Không tệ không tệ, tâm tư của người tinh tế, vi sư đều không bằng. Như vậy theo ý kiến của người thì ai nên đánh với hắn đây? Luyện Khí kỳ cũng không thể thỏa mãn hắn, chẳng lẽ muốn tìm võ giả cõi phàm?”

Vương Lục khoát tay áo: “Đại võ sư hạ giới không thua gì tu sĩ Luyện Khí, cũng rất có thể đánh đấm đấy, tuy lão già của Thịnh Kinh Tiên Môn kia không trúng, nhưng vẫn còn óc, chắc chắn sẽ không đồng ý.”

Vương Vũ ra vẻ kinh ngạc: “Võ giả hạ giới còn không làm được, vậy phải làm sao đây?”

Vương Lục cười lạnh một tiếng: “Vậy còn không đơn giản? Đại Hoàng, vào cho ta!”

“Gâu!”

Vương Lục nghe thấy Vương Lục kêu gọi, ngoài cửa một cái Thương Khê Điền viên khập khiễng đồ thăm chạy vào, vẻ mặt hưng phấn nhìn Vương Lục.

Vương Lục không biết từ chỗ nào lấy ra một khúc xương ném cho nó, sau đó chỉ vào Chí Phong chân nhân: “Lúc đó người đi so chiêu với nó, nhớ hạ thủ lưu tình.”

“Gâu!?”

Chí Phong chân nhân chỉ một thoáng trước mắt đã là một mảnh huyết hồng, đạo tâm vô thượng cũng không áp chế được lửa giận sôi trào.

“Các người, các người đây là tự tìm đường chết!”

...

Linh Kiếm sơn, Tứ Tượng phong, Linh Kiếm đường.

Một trận chiến giữa các tu sĩ được mọi người yêu thích, dưới sự điều khiển của thầy trò Vương Vũ, rốt cục hiện ra trước mắt mọi người.

Bị Vương vũ sư đồ lấy phương thức vượt qua ranh giới cuối cùng vũ nhục, Chí Phong chân nhân dù cẩn thận như thế nào, cũng không thể không động thủ.

Không có bất cứ một tu sĩ Nguyên Anh nào, thật sự sẽ thu trướng sợ hãi. Trên con đường tu hành khắp nơi đều đầy bụi gai, Đại nghị lục không có vượt qua bụi gai căn bản không thể đi tới cảnh giới hiện tại. Cho dù mệnh lệnh chí phong chân nhân bốn trăm năm dài đằng đẵng đã không còn nhuệ khí, nhưng khi cần, hấn y y nguyên có thể dựa vào kiếm ở trong tay, trăm yêu trừ ma.

“Vương Vũ, ngươi tự tìm đường chết, đừng trách ta.”

Chí Phong chân nhân nói xong, từ trong miệng phun ra một thanh tiểu kiếm, tiểu kiếm kia vào tay liền xoay vòng rồi lớn lên, hóa thành một thanh trường kiếm dài hơn ba thước, cầm trong tay Chí Phong chân nhân hơi cồng kềnh, nhưng thân kiếm mang phong cách cổ xưa dày nặng, tản mát ra khí tức làm người ta sợ hãi.

Lúc ấy mắt Vương Vũ liền sáng lên: “Linh Bảo, đây chính là Linh Bảo! Lục sư đệ, mau giúp ta đánh giá giá số lượng!”

Lục trưởng lão Lục Ly ngồi bên cạnh nhìn sao có thể không rõ suy nghĩ của Ngũ sư tỷ, cười khổ lắc đầu: “Thanh kiếm Khôn Sơn, Bát phẩm Linh Bảo, nếu ở Huyền Thiên Quán Thương Khê Châu, giá bán là tám mươi vạn Linh Thạch, ở Trung Châu giá hơi kém, ước chừng sáu mươi vạn.”

Con số này khiến Vương Vũ hoa chân múa tay vui sướng: “Được, Lục sư đệ xong việc rồi ta mời ngươi ăn cơm!”

Lục Ly vội vàng khoát tay: “Thôi bỏ đi, mỗi lần sư tỷ ngươi đều chọn ngọn núi mờ mịt ăn cơm, sư đệ quả thực không chịu nổi.”

Một Phong chủ Phiêu Miêu sắc mặt xấu hổ ho khan vài tiếng: “Loại mỹ thực ở dị vực này dù sao cũng là sở thích của người dị vực, sĩ bản địa chúng ta đột nhiên có khó chịu cũng có thể lý giải.”

Sau đó một trưởng lão dị tộc nào đó bật cười thành tiếng: “Su huynh, người quá xá xán lạn rồi, năm đó lúc ta làm nô lệ cho người ta ở Tây Di đại lục, đồ ăn đều... ai giẫm ta!”

Bên trong Linh Kiếm Đường, vài tên trưởng lão nháo tới mức đang vui vẻ, sắc mặt của Chí Phong chân nhân đã như sắt: “Các người nào loạn đủ chưa!”

Phong Ngân chân nhân cũng cảm thấy nếu cứ náo loạn như vậy tiếp, có lý đều biến, tùy ý vũ nhục trưởng lão của Thịnh Kinh Tiên môn, chuyện này quả thật không thể nói được.

“Tốt, nếu Chí Phong chân nhân đã đồng ý lời mời quyết đấu của sư muội, như vậy việc này không nên chậm trễ, chúng ta bắt đầu thôi.”

Nói xong, nhãn quang chân nhân này đưa tay chạm vào tay vịn ghế ngồi một cái, chỉ một thoáng, không gian bên trong Linh Kiếm đường tan rã, thay vào đó là một cái đài cao lơ lửng trên đám mây, chính là Diển Võ đài đẳng cấp cao nhất của Linh Kiếm phái, Vân Lộ Thiên đài.

Chí Phong chân nhân kinh nghi bất định đánh giá bốn phía, phát hiện vậy mà thật sự là bị chuyển dời không gian! Mà không phải là bị thu nạp vào trong động phủ gì đó, hoặc là hiệu quả huyền thuật.

Giơ tay nhắc chân đã vịn vẹo không gian, loại thần thông chí phong chân nhân này không phải chưa thấy qua, nhưng hẳn đã từng thấy qua trên người lão quái Hợp Thể kỳ! Hơn nữa cho dù là Hợp Thể kỳ, cũng chỉ có mấy người có tu vi cao nhất có thể có thần thông như thế!

Tên gia hỏa này thật sự có tu vi Hóa Thần sao? Hay là nói, một Hóa Thần của Linh Kiếm phái liền có thể sánh ngang Hợp Thể của những môn phái khác rồi? Không khoa trương như vậy chứ!

Trong lúc nhất thời, trong lòng Chí Phong hoảng sợ bất an.

Nhưng Phong Ngâm chân nhân rất nhanh đã đánh mất nghi ngờ của hắn: “A, đây chung quy là ở trong Linh Kiếm sơn, mượn lực của sơn môn thi pháp, làm ít công nhiều, cũng không có gì ghê gớm. Chí Phong chân nhân không cần để ý.”

Thì ra là thế... Chương môn Linh Kiếm tông ở trong Linh Kiếm sơn tự nhiên sẽ có các loại tiện lợi, vừa rồi là tự mình hù dọa chính mình. Mấy ngày trước khi giao thủ với Vương Vũ ở Bạch Nguyệt quốc, đối phương rõ ràng cũng không có phát huy vượt quá cảnh giới Kim Đan, ngược lại, tốc độ, lực phá hoại của nàng, tựa hồ ngay cả kim đan bình thường cũng không bằng, hơn nữa nghèo chết, đừng nói là linh bảo, ngay cả pháp bảo cũng không có một cái...

Một khi đã vậy, cũng không có gì phải sợ.

Thế là sắc mặt Chí Phong chân nhân nghiêm nghị, trầm giọng nói: “Vương Vũ, ngươi và ta tranh chấp nguyên nhân vì sao đã không cần bàn cãi nữa. Hôm nay nếu ngươi đã mời ta quyết đấu, ta ở đây đồng ý, nếu trận chiến này bại trận, đối với tất cả ghi chép trên giấy lòng thành kia, tuyệt không tranh luận nữa, tất cả tội lỗi đều thuộc về ta! Nhưng, nếu ta thắng...”

Vương Vũ không hề hay biết gật đầu: “Để ta làm đỉnh lô song tu của ngươi cũng được mà ha ha ha.”

Vương Lục bên cạnh lập tức hoảng sợ: Ta dựa vào sự phụ trợ của ngươi điều khiển một chút, lần trước ngươi lấy chuyện này để đánh cược rõ ràng là thua!

Chí Phong chân nhân lạnh giọng nói: “Ta cũng không cần ngươi làm lô đỉnh gì đó, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nhận tội, theo ta đến Thịnh Kinh tiên môn nhận tội là được.”

Vương Vũ lấy làm kinh hãi: “Tới Thịnh Kinh tiên môn với ngươi? Ngươi đây là muốn ta làm lô đỉnh cho toàn bộ Thịnh Kinh tiên môn, chơi đùa mò đáy biển à! Cái giá này có vẻ quá thảm trọng rồi đấy.”

“Ai nói với ngươi đề tài hạ lưu như vậy!” Ý Phong chân nhân quả thực lộn xộn trong gió. “Ngươi tốt xấu gì cũng là trưởng lão Ngũ Tuyệt của Vạn Tiên minh, tư tưởng sao lại xấu xa như vậy?”

Vương Vũ cả giận nói: “Người đưa ra yêu cầu này không phải là người sao! Nói cho người biết, để bản cô nương làm đại đỉnh lô cũng được, chỉ cần người thắng ta! Nhưng nếu ta thắng, chẳng những ta muốn người ngoan ngoãn nhận nợ, mà còn muốn, người phải dùng toàn bộ trang bị và linh thạch!”

Nói đến sau đó, ánh mắt nhìn chằm chằm Bát phẩm Linh Bảo Khôn Sơn kiếm, suýt nữa nhịn không được nước miếng, nhưng biểu tình trên mặt vẫn có vẻ phẫn nộ, loại bản lãnh này khiến đồ đệ mặc cảm không bằng.

Chí Phong chân nhân lại không muốn phí võ mồm: “Được, cứ làm theo người, chúng ta từng người phát đại thế Tâm ma đi.”

Mấy hơi thở sau, hai người tự mình phát thế, lấy Tiên đạo pháp tắc và căn cơ tu tiên của bản thân làm vật thế, thanh tâm tĩnh khí, ước định ước định quyết đấu.

Không mượn sức người ngoài, không sát thủ.

Nếu viết thành kế ước văn tự, trong này không gian có thể làm văn chương nhiều không đếm xuể, nhưng mà lấy tâm ma đại thế ước thúc, chỉ đơn giản hai cái như vậy là đủ.

Sau khi thế thành, Phong Ngân chân nhân lại biến không gian, làm cho Vân Lộc thiên đài nhô lên, giống như lôi đài đang luận võ.

Nhưng sau khi Chí Phong lên đài, lại phát hiện không gian đột nhiên biến đổi, trước mắt là một biển mây mênh mông, mênh mông bát ngát. Về phần phong ngâm, Lưu Hiền và các trưởng lão khác, chính là ở phía dưới biển mây không biết mấy ngàn trượng, sớm đã thành một điểm đen nhỏ bé không đáng kể.

“Cái này... Lại là thần thông không gian? Không, còn có kỹ thuật động phủ cực kỳ cao minh.” Chí Phong chân nhân trong lòng sợ hãi thán phục, thật đúng là không hô là Ngũ Tuyệt của Vạn Tiên minh, tuy rằng quy mô không lớn, nhưng loại võ trường cấp bậc này, cho dù là Thịnh Kinh Tiên môn cũng chỉ có tổng bộ và mấy cái phân đà cực lớn mới có thể bố trí được.

Loại cảm giác không gian rộng lớn này, chỉ có người quyết đấu ở trong đó mới có thể thể trải nghiệm được, người ngoài nhìn vào, bất quá chỉ đứng trên một chỗ trên sân đấu của Vân Lộc thiên đài nhô ra. Đồng thời, dư âm trong lúc quyết đấu

cũng sẽ bị Diễn Võ trường hóa giải hấp thu, sẽ không tổn thương người ngoài, hơn nữa tiên thêm một bước, một khi xuất hiện tình huống khẩn cấp, trận pháp nơi đây sẽ trong chớp lát kích phát, ngăn chặn trường đấu này, để tránh xuất hiện thương vong không cần thiết...

Nguyên thân kiểm tra bố trí diễn võ trường một chút, Chí Phong chân nhân cũng không phát hiện cái gì dị thường, trong lòng hơi yên ổn vài phần, nhưng mà một lát sau lại không nhìn được nữa, mình đã lên đài lâu như vậy, Vương Vũ đang chờ cái gì?

Thật lâu sau, đối thủ của quyết đấu Vương Vũ mới giẫm lên thúy trúc kiếm, xuất hiện trước mặt Chí Phong chân nhân.

“Ngại quá đến muộn rồi, vừa rồi dưới đài có người đánh cược thắng bại, ta tìm người ta hòa tiền đặt cược một chút thời gian, không nên để ý a ha ha!”

“Khai, bắt đầu đánh bạc!?” Chí Phong chân nhân quả thực không thể tưởng tượng nổi, Linh Kiếm phái rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đối với loại tu sĩ từ cấp bậc Kim Đan trở lên quyết đấu không thể có một chút tôn trọng sao?

Vương Vũ cười lạnh một tiếng: “Đối phó loại cá nhép như ngươi, cũng không cần phải trịnh trọng như vậy. Nếu đối lại là đạo nhân Hà Đồ các ngươi đến đấu riêng với Chưởng môn chúng ta thì còn tạm được... Nhưng lúc đó ta chắc chắn sẽ mở được trang phục dưới mặt đất, ha ha!”

Chí Phong chân nhân không muốn nghe nàng nói nhảm nữa, thanh kiếm Khôn Sơn trong tay cắm mạnh xuống Vân đài dưới chân, dưới chân chợt mây mù bốc lên chấn động mạnh một cái, bị lực lượng vô hình trói buộc lại như thường, càng động càng chậm, màu sắc cũng từ trắng chuyển sang nâu, cuối cùng mây mù hóa đá, cuối cùng hình thành một mảng nham thạch chắc chắn trên mặt đất, phạm vi chừng mấy ngàn mét, hơn nữa không bao lâu liền dãy núi chập chùng, tầng tầng lớp lớp dày đặc đứng lên.

Bát phẩm Linh Bảo Khôn Sơn là một thanh kiếm Thổ Tương cực kỳ tinh thuần, mà Chí Phong chân nhân cũng là linh căn Thổ Tương cực kỳ tinh thuần, ở trên Vân Lộ Thiên Thai không tiếp địa khí, mười phần bản lãnh chỉ có thể dùng sáu

bảy phần, nhưng mà có thanh kiếm Khôn Sơn này, vị Nguyên Anh chân nhân này lại có thể hóa hư thành thực, tạo ra tràng diện chính. Lúc này Vân Lộc Thiên Thai còn có không khí lúc ban đầu mờ mịt đục tiên? Khắp nơi tràn ngập linh khí Thổ Tương.

Tuy công phu chiêu thức này hơi hợt, nhưng bản chất lại là một vị Nguyên Anh chân nhân dùng vô thượng diệu pháp, bốn ngàn cân chi thuật biến hóa thiên địa linh khí gây nên. Chí Phong chân nhân tuy bất thiện chiến, nhưng tu vi pháp thuật lại không thẹn với danh hiệu Nguyên Anh chân nhân, lập tức trở thành một tràng vỗ tay của khán giả dưới đài.

Trưởng lão truyền công Lưu Hiển không tiếc lời ca ngợi chút nào, gật đầu nói: “Được. Hay cho câu vân đơan đông nghị. Tiên pháp của Thịnh Kinh Tiên Môn quả nhiên danh bất hư truyền, không thẹn là người đứng đầu Vạn Tiên minh.”

Trưởng lão Phương Hạc cũng đánh giá cao: “Người này mặc dù nhân phẩm không chịu nổi, nhưng trình độ pháp thuật lại không tầm thường, so với những Nguyên Anh bình thường mà ta đã thấy ở Vân Du Thiên Nam Châu còn hơn không chỉ một bậc a.”

Phong Ngâm chân nhân lại đeo kính mắt trầm ngâm không nói, không biết trong mắt hắn, cuộc tỷ thí giữa hai người rốt cuộc diễn biến thành loại hình dáng gì...

Đồng thời phía sau khán đài, trong tay một tu sĩ đỏ trắng đang cầm một chồng giấy thành tâm, lớn tiếng thét to: “Mọi người xem cho kỹ! Chí Phong chân nhân đã thi triển kỳ pháp, chứng minh hắn hoàn toàn có bản lĩnh áp đảo Nguyên Anh bình thường! Mà bên kia, vẫn là cái tên không đáng tin cậy, không tiết tháo., Tu vi thấp, kiếm pháp kém, Ngũ trưởng lão sĩ nhục bởi linh kiếm, song phương chênh lệch lớn như vậy đã không cần nhiều lời! Nhưng mà tỷ lệ đặt cược của chúng ta không thay đổi, Chí Phong chân nhân vẫn là lỗ một chút năm, ngũ trưởng lão y như cũ lỗ mười! Các vị, muốn đặt cược cũng phải tới sớm ah!”

...

Đủ loại võ đài không ảnh hưởng tới hai người quyết đấu trên đài, Chí Phong chân nhân lớn tiếng đoạt người trước, lấy Khôn

Sơn chi kiếm Hư Không Ngưng Thổ, một bên khác Vương Vũ lại không có vẻ gì là nhún vai, sau đó cầm thúy trúc trong tay thay đổi tư thế, không hề có ý tứ thi triển bất kỳ pháp thuật phản chế nào.

Trong lòng Chí Phong chân nhân cười lạnh: Nữ nhân này thật ra cũng thông minh, lấy tu vi kim đan của nàng, trên phương diện pháp thuật cùng mình tranh đấu là không có bất kỳ phần thắng nào, hy vọng duy nhất là ở trên thanh kiếm này. Mình không am hiểu tranh đấu, đích xác có khả năng bị người một kiếm phá vạn pháp, hơn nữa mình cố ý bán sơ hở, đối phương tựa hồ cũng thu theo yêu cầu ban đầu...

Được rồi, kế tiếp sẽ như người mong muốn, đi trước một bước.

Sau một khắc, Chí Phong chân nhân đem Khôn Sơn Chi Kiếm vũ động mở ra, nhất thời giữa thiên địa linh khí đất cát giống như cơn lốc theo đó cuốn lên. Bầu trời trong suốt thoáng chốc bao phủ một tầng cuồng sa, mà dưới bão cát bao phủ, Khôn Sơn kiếm lại động, chỉ về phía bờ vai Vương Vũ ở xa xa.

Ầm!

Mặt đất run rẩy, đất đá phạm vi mấy ngàn mét mặt đất như có sinh mạng. Theo động tác một kiếm này mà chấn động, gào thét lên. Mà ngay dưới chân Vương Vũ, một cột đá đường kính chừng trăm mét đột ngột mọc lên từ mặt đất, tựa như một thanh kiếm sắc bén đâm thẳng lên bầu trời!

Lưu Hiền trưởng lão dưới đài vỗ tay khen: “Hay cho một cái Địa Lãng châm! Hắc, lực va chạm của đất đá chỉ là thứ yếu, lực phá hoại của chấn động lớn này cũng bị bao hàm trong đó, khiến người ta tránh không thể tránh, khó lòng phòng bị! Trong cảnh giới Nguyên Anh có pháp thuật tu vi như thế, khó có thể đáng quý nha!”

Đáng tiếc pháp thuật như thế, lại không thể tổn thương Vương Vũ. Nữ tử áo trắng đối mặt với vết nứt trên mặt đất, trên mặt cũng không có biến hóa gì, chỉ lười biếng chỉ hướng thúy trúc kiếm dưới chân, chạm vào Địa lãng châm đang cắm trên mặt đất. Trong lúc thúy quang chập chờn, mặc cho cây châm bằng đất này có uy lực lớn thế nào, đều bị trường kiếm hóa giải.

Một hơi thở sau, đại địa vững vàng, Địa Lăng châm thành hình, Vương Vũ duyên dáng đứng trên mũi kim, áo trắng như tuyết, không dính hạt bụi.

Các trưởng lão Linh kiếm dưới đài không nói lời nào, thần sắc tựa hồ tập mãi thành thói quen, nhưng các đệ tử sau lưng lại một mảnh xôn xao.

Vừa rồi Nguyên Anh chân nhân kia là Địa Lăng châm, nhìn như là một cây cột đá cao hơn trăm mét đột ngột từ mặt đất mọc lên, nhưng kỳ thật lại là Chí Phong chân nhân dùng tu vi cao thâm áp súc phạm vi pháp thuật gây nên, có thể phá thành diệt, lực phá hoại khổng lồ ngưng kết trên một cây cột đá., Quan trọng nhất là trong đó có một điểm trên cây cột đá. Nếu bị đâm trúng, lực chấn động ẩn chứa trong lăng châm cũng đủ chấn cho một tu sĩ kim đan tan rã, kim đan vỡ vụn... Nhưng mà rơi xuống dưới chân Vương Vũ lại bị thanh trúc kiếm điểm một cái, không có chút tác dụng nào!

Thế là mọi người rốt cục nhớ lại một truyền thuyết đã lưu truyền từ rất lâu: Nghe nói, Ngũ trưởng lão này là Đại sư phòng ngự?

Trước kia các đệ tử chỉ cho rằng là bảy đại truyền thuyết Linh kiếm là có thể nghe được, hiện tại xem ra, chẳng lẽ là thật? Tu vi Kim Đan ngang kháng một kích của Nguyên Anh, vẫn là hơi hợt như thế, Ngũ trưởng lão này xem ra thật có mấy phần bản sự a!

Cùng lúc đó, ở trên đài, một kích của Chí Phong chân nhân không có hiệu quả, sắc mặt vẫn nghiêm nghị, Khôn Sơn kiếm y nguyên cầm trong tay, bão cát sau lưng càng ngày càng mãnh liệt, chuẩn bị sát chiêu cường đại hơn.

Wang Wu có chút nhàm chán đưa thanh kiếm trúc: “Quả nhiên nam nhân tuổi đã cao rất cứng không chịu nổi. Cột đá có bề ngoài hoàn toàn không đủ sức, lão huynh Chí Phong, đốt một chút lửa đốt mãnh liệt đi nào. Ta chờ huynh.”

...

“Nùng Phong chân nhân, xin người cứ như nam nhân, kiên quyết một chút, Dương cương điểm, đừng có lưu lại ấn tượng xấu trong lòng đệ tử trẻ tuổi Nguyên Anh chân nhân chúng ta, ta mong đợi mãnh liệt của người nha, nha ~ “

Ở trước mặt hơn trăm tên đệ tử Linh kiếm phái, lên tiếng nói với một gã ngoại phái trưởng lão làm ra tính quấy rối, tại vô số đệ tử mặt đỏ tới mang tai, cùng với chưởng hình trưởng lão nào đó biến sắc, hạ hạn của nữ lưu manh Vương Vũ này lần nữa đổi mới, mà Chí Phong chân nhân đối diện cũng bị kích thích tức giận, Khôn Sơn kiếm vung lên, bão cát đầy trời hoàn toàn che khuất tầm nhìn.

Nhưng mà sau một lát, trong bão cát lại nhen nhóm lên một đạo lục quang, mặc dù có vẻ không có ý nghĩa gì, mưa sa phù lục, nhưng thủy chung vẫn không ngã, trái lại càng ngày càng sáng.

Bất kể người khác đánh giá thế nào, nhưng chiêu kiếm phòng ngự này của Vương Vũ, công lực lại có thể nói là đẳng phong tạo cực, ngang hàng với pháp thuật của tu sĩ Nguyên Anh... Ở đây cũng có một ít đệ tử Linh kiếm cảnh giới Kim Đan, giơ tay lên ngực tự hỏi, đó là tuyệt đối không thể làm được.

Bão cát gào thét, nhưng lại không ngăn được tiếng cười ha ha của Vương Vũ: “Ý Phong chân nhân, đây là thiêu đốt mãnh liệt của người sao? Ta bảo người một tay cũng không ép được...”

Lời còn chưa dứt, thân hình của Chí Phong chân nhân đột nhiên biến mất trong bão cát. Cùng lúc đó, cuồng sa sau lưng Vương Vũ dường như ngưng kết thành hình người, một đạo kiếm quang màu vàng kim từ trong hư không bay đến nhắm thẳng vào chỗ yếu hại sau lưng!

Vương Vũ đang tính giờ, thì cơ hội mà Minh Phong chân nhân chờ đợi đã lâu rốt cuộc đã đến!

Trời, Ngũ Hành tương sinh sinh mộc, người lợi dụng thúy trúc kiếm ta tặng gấp đôi uy lực linh khí Thổ tướng. Kim Đan ngăn

cản Nguyên Anh không tiêu sái, đáng tiếc người lại dự đoán sai một điểm.

Ta tuy là Thổ tướng linh căn, mặc dù không tinh thông chiến đấu không tinh thông kiếm thuật, nhưng kiếm Khôn Sơn trên tay cũng không phải chỉ dùng làm pháp khí. Mấu chốt nhất là, một khi Kim Đan no đủ, Nguyên Anh được sinh ra, như vậy Ngũ Hành biến hóa nắm giữ, ta có thể làm được Hư Không Ngưng Thổ, tự nhiên cũng có thể...

Điềm Thạch Thành Kim!

Tiếp chiêu Canh Kim chi kiếm của ta!

Mang theo sát ý và lòng tin mười phần, sát chiêu ẩn nấp của chân nhân Chí Phong cuối cùng cũng ra tay. Kim Khắc Mộc, Mộc tướng kim đan của người coi như bị đánh bại!

Ở trên Vân Lộ thiên đài, có Hóa Thần chân nhân chăm sóc, lại có tâm ma đại thế ước thúc, một kiếm này của Chí Phong chân nhân có sát ý nhưng không có sát ý, tuy nhắm thẳng chỗ yếu hại, nhưng không phải kiếm sát sát, coi như là một chút lương tâm của vị Nguyên Anh chân nhân này.

Nhưng mà sau một khắc, tâm tình Nguyên Anh chân nhân lạnh xuống tới đáy.

Một tiếng đón đỡ thanh thúy vang lên, kiếm trúc quý thần xui xẻo xuất hiện sau lưng Vương Vũ. Mũi kiếm trong nháy mắt đến đỉnh phong để chống đỡ kiếm Canh Kim của Chí Phong chân nhân, lục quang chập chờn, quả nhiên là hóa thành bột mịn dưới Tiên đạo pháp tắc của Kim Khắc Mộc. Thế nhưng một kích chí Phong chân nhân nhất định phải được, cũng ngừng lại.

“Không tệ lắm, xuất quỷ nhập thần.”

Trên mặt Vương Vũ mang theo một tia kinh ngạc không khỏi, sau đó giang hai tay ra: “Sau đó thì sao?”

Đến tình trạng này, dưới tình huống bình thường Nguyên Anh chân nhân sẽ không chiến đấu nữa. Dù sao người ta có cảnh giới cao hơn, một kiếm này lại có thể đánh lên, nhưng vẫn không thể hạ được đối thủ. Nếu tiếp tục đánh nữa cho dù thắng cũng sẽ tính là trò cười.

Nhưng mà bao quần áo của Chí Phong chân nhân nặng đến mức nào? Sao có thể nhận thua ngay lập tức kéo da mặt xuống, gượng gạo cười lạnh: “Sau đó? Hôm nay binh khí của ngươi đã mất, nếu còn không nhận thua, nhất định phải để ta làm ngươi bị thương sao!”

Lời này nửa thật nửa giả, bởi vì theo chân nhân ở Chí Phong, Vương vũ có thể không hiểu vì sao mà ngăn trở mình Canh Kim kiếm, hơn phân nửa là thanh thúy trúc kiếm kia cất giấu ảo diệu: Đối phương nhìn như nghèo rớt mồng tơi, nhưng đường đường là kim đan đỉnh phong, trên tay có một hai kiện linh bảo hoặc là nhất phẩm pháp bảo cũng không có gì là lạ. Như vậy dưới điều kiện tiên quyết hy sinh binh khí, ngăn cản Canh Kim kiếm của mình cũng có thể hiểu được, không phải là mình vô năng.

Nhưng Vương Vũ lại cười ha hả: “Ách với thanh kiếm trúc của ta, ngươi đã bao lâu rồi không đánh nhau với người ta, nhóc con của Chí Phong cơ mà.”

Trong khi nói chuyện, Vương Vũ đưa tay vào túi trữ vật lấy ra một đoạn trúc xanh biếc - Chí Phong chân nhân thấy vậy, chỉ là đốt trúc bình thường, không có gì đặc biệt – sau đó dùng pháp lực điều khiển, dần dần biến thành một thanh kiếm dài xanh biếc.

“Binh khí tốt thật sự có thể dùng để đánh nhau, tuyệt đối không phải là thứ có tính truy cầu, theo đuổi tài nghệ trác tuyệt, mà là phải thỏa mãn mấy điều kiện cơ bản nhất: Thích hợp với tính cách rộng rãi, chi phí thấp, kiên cường chịu đựng, giống như thúy trúc kiếm trong tay ta... Đến đây đi, binh khí của ta lại có, chúng ta lại đại chiến thêm một trăm hiệp a ha ha!”

Trong một tràng cười kiêu ngạo tuyệt luân, vô số người dưới đài ghen hòng nhìn trần trời.

Liên tiếp mấy vòng công kích diễn ra khiến vô số đệ tử Linh kiếm được mở rộng tầm mắt, mà cái tên Ngũ trưởng lão này vững như thành đồng vách sắt có thể chống lại phòng thủ của Nguyên Anh chân nhân, cũng làm cho người ta đối với nàng rất là đổi ý!

Tuy rằng không có tiết tháo, nhân phẩm thối nát, nhưng mà... Danh xưng của phòng ngự Đại sư thật đúng là không phải khoác lác, hơn nữa cái quan điểm này nói gì gọi là binh khí tốt cũng làm người ta có tai mắt quan sát mới.

Có điều trong số rất nhiều đệ tử, cũng có một số ít không nề mặt họ: “Vứt đi, rõ ràng là cùng quý không có khả năng dùng trang bị cao cấp, còn nói chi phí gì chứ...”

Mà cùng lúc đó, trái tim của Chí Phong chân nhân đã hoàn toàn chìm xuống.

Sinh ra quý, điều này sao có thể!?

Chiêu thức ấy của Vương Vũ cũng không cao minh cho lắm, chẳng qua là phương pháp luyện khí thô thiển nhất, cho dù là tu sĩ Luyện khí kỳ cũng có thể sử dụng được, đương nhiên sẽ không làm cho nàng tiêu sái như vậy. Nhưng vô luận nàng có tiêu sái hay không, kết quả cuối cùng cũng giống nhau như đúc, binh khí luyện ra đừng nói đến linh bảo hay pháp bảo., Ngay cả pháp khí cũng rất khó coi. Vương Vũ thủ pháp tương đối cao minh, miễn cưỡng coi như hạ phẩm pháp khí, cầm tới Huyền Thiên quán, vận khí tốt có thể đổi được nửa khối linh thạch. Mà thúy trúc kiếm vừa rồi, hiển nhiên cũng là đồng dạng thủ pháp luyện chế, chính mình phí nhiều công sức đánh nát binh khí đối phương, cũng chính là làm cho nàng tổn thất nửa khối linh thạch!

Điều này căn bản không có ý nghĩa gì.

Nhưng mà, trừ mấy chiêu này, Chí Phong chân nhân cơ bản xem như dốc hết vốn liếng, lão chỉ am hiểu nghiên cứu pháp thuật, cũng không am hiểu chiến đấu, tu hành bốn trăm năm., Số lần tham gia chiến đấu không quá năm mươi lần, nhất là sau khi cảnh giới Kim Đan càng ít khi tranh đấu với người. Hắn xuất thân Tiên môn, có thân phận Kim Đan chân nhân đã đủ để hoành hành không kiêng nể gì. Tới lúc cần ra sức chiến đấu, quần anh tập trung trong Tiên môn cũng không đến lượt Chí Phong chân nhân ra mặt.

Vốn tưởng rằng dựa vào tu vi Nguyên Anh Tứ phẩm, thực tế uy năng có thể đạt tới Linh Bảo Khôn Sơn Kiếm thất phẩm, cùng với mấy năm qua ngẫu nhiên tổn hao tâm tư suy xét vài chiêu chiến pháp, ít nhất bắt được một Kim Đan không thành

vấn đề, lại không nghĩ... Chính mình còn quá coi thường tu sĩ thiên hạ.

Ngũ trưởng lão này rõ ràng là loại tu sĩ cực kỳ tinh thông chiến đấu, vô luận là tu vi củng cố, kiếm pháp cao minh, có thể nói là cảnh giới hàng đầu trong cùng cảnh giới, cho dù là trong tông bộ Thịnh Kinh Tiên Môn, có thân thủ như vậy cũng được xưng là cao thủ. Minh một Nguyên Anh loại không chiến đấu, phải cố hết sức cũng là hợp tình hợp lý.

Nhưng, đây không phải vấn đề một câu hợp tình hợp lý là có thể giải quyết. Đánh cuộc tại thân, Chí Phong chân nhân không có đường lui, hưởng chi hấn cũng kém xa cảnh giới sơn cùng thủy tận. Nguyên Anh chân nhân, không đề cập tới những thứ khác, sức chịu đựng so với kim đan mạnh hơn mấy lần, đan phá mà nguyên anh hiện, ý nghĩa ngọc phủ đại thành, một thân pháp lực như có sinh mệnh, có thể phun ra nuốt vào hô hấp, tuần hoàn lặp đi lặp lại, tự nhiên sinh sôi nảy nở, hiệu suất của nó cao hơn rất nhiều so với kim đan tự xoay quanh.

Bởi vậy, Chí Phong chân nhân cũng không nhụt chí, sát chiêu thất thủ, liền đem Khôn Sơn chi kiếm hướng vào phía trong thu lại vài phần, giảm bớt pháp lực phát ra., Bão cát trên đài mây thưa thớt hơn một chút, hiển nhiên đã nổi lên chủ ý kéo dài chiến đấu. Đương nhiên, trận Kim Đan này và Nguyên Anh quyết đấu đến tình trạng như vậy, mặt mũi của Nguyên Anh chân nhân sớm đã không còn sót lại chút gì, nhưng mà chỉ cần có thể đánh thắng... Làm sao có thể đạt được thể diện? Chí Phong chân nhân hét lớn một tiếng, khu động bão cát một lần nữa đem Vương Vũ bao vây lại.

Chỉ là mặc cho Chí Phong chân nhân tỏ ra oai phong như thế nào, lại không che giấu được tiếng cười kiêu ngạo của Vương Vũ: “Tên ngu xuẩn nhà ngươi, lại dám đánh nhau lâu dài với ta? Ta chưa từng nghe qua câu nói lời châm chọc ấy sao, không làm ruộng, chỉ có trâu mệch chết a ha ha!”

Vài tên trưởng lão Linh Kiếm phái dưới đài đồng thời lộ ra vẻ mặt thống khổ, có một vị nữ đệ tử đi theo bên cạnh Tứ trưởng lão, mặc váy dài bảy màu chân chất ngây thơ hồn nhiên hỏi: “Su phụ su phụ, ruộng và trâu cày hư hỏng mà Ngũ sư thúc nói là có ý gì a?”

Chu Minh cắn răng: “Ngươi không cần biết nhiều như vậy!”

“Vì sao! Rõ ràng sư phụ nói với ta không hiểu liền hỏi, tuyệt đối không cho phép tự làm thông minh!”

“Hỏi nữa thì phạt ngươi chép sách một trăm lần!”

“A a! Tại sao?!”

Tinh thần tốt của nữ đệ tử bị cường lực chèn ép xuống, nhưng mà ở những nơi các trưởng lão không chú ý tới, những đệ tử khác đồng dạng cũng không hiểu ra sao, đối với chủ đề đề về Ngưu Hòa Điền mà nói ra.

Tất cả những chuyện này tuy rằng xảy ra lén lén lút lút, nhưng ở bên trong Linh kiếm sơn, làm sao giấu được Chương môn chân nhân. Hắn trầm ngâm một lát, hỏi trưởng lão truyền công bên cạnh Lưu Hiến: “Sư đệ à, ngươi nói xem, chúng ta có nên mở một khóa học vệ sinh hay không đây?”

“A phốc! Sư huynh ngươi đây là...”

Lúc người dưới đài hoàn toàn đã đem chủ đề đến một góc hẻo lánh không biết bao nhiêu, chiến đấu trên đài cũng dần dần trở nên gay cấn... Đồng thời cũng tiến vào giai đoạn cuối.

Đây không biết là lần thứ nhất Chí Phong chân nhân phát động tập kích cuồng bạo, lúc này trên thiên đài không phải là nham thạch cùng bùn đất ngưng kết, mà là một biển lửa hùng hực thiêu đốt. Vị tu sĩ nguyên anh cấp bốn đem ngũ hành biến hóa vận dụng lò lửa thuần thanh, không ngừng sửa đổi phương thức vận dụng thiên địa linh khí, cường hóa pháp thuật của mình, cũng ý đồ áp chế đối thủ phát huy.

Trong khoảng thời gian này, Chí Phong chân nhân ít nhất đã dùng năm mươi loại thượng phẩm pháp thuật trở lên, trong đó thậm chí có chút bóng dáng của tiên thuật. Nhưng mà đối thủ là ngũ trưởng lão Linh kiếm, mặc dù chỉ là một tu sĩ Kim Đan, lại dựa vào kiếm trúc trong tay, một kiếm phá vạn pháp, ngăn cản toàn bộ pháp thuật của Chí Phong chân nhân, hơn nữa còn thoải mái tự tại, ngay cả thờ mạnh cũng không cần thờ mạnh một cái.

Một canh giờ trôi qua, Chí Phong chân nhân cảm giác được tam sắc nguyên anh trong Ngọc Phủ đã bắt đầu dần dần tái nhợt, đây là dấu hiệu pháp lực tuần hoàn tan rã —— mặc dù

hắn đã ba lần áp chế phát ra, ý đồ kéo dài thời gian chiến đấu, nhưng bị thúy trúc kiếm của đối phương hóa giải hết thủy, vân đạm phong khinh, Chí Phong chân nhân luôn nhìn không được đẩy nhanh mà phát ra, ý đồ muốn cho nàng một chút nhan sắc.

Kết quả... Tự nhiên là không công mà về, ngược lại bản thân phá hủy tuần hoàn, chôn vùi chiến pháp bên bị.

“Sau đó, chỉ có như vậy thôi sao? Tựa hồ cũng không kéo dài được bao lâu.” Ngũ trưởng lão vác thanh kiếm trúc trên vai, có chút vô vị nhảm chán nói: “Thực sự là vô dụng mà, còn không có cửu sư muội đánh nhau.”

Dưới đài lập tức có người mất hứng: “Mẹ kiếp, Ngũ sư tỷ người có bệnh à, coi ta là giáo sư ngược lại à? Cho dù cảnh giới của ta đúng là hơi non một chút, tốt xấu gì cũng là Nguyên Anh bảy màu đỉnh phong, mạnh hơn Nguyên Anh tam sắc vô dụng này nhiều chứ? Cũng may lúc trước ta còn giúp người nói chuyện, về sau nhà ăn của Tiêu Dao phong đóng cửa với người!”

Ngũ trưởng lão đại kinh hãi thất sắc: “Ta không nên như vậy, tỷ muội chúng ta tình thâm nha!”

Trong khi nói chuyện, sắc trời biến đổi, trên tầng mây lại có tầng mây đen, mây đen che kín mặt trời, dòng điện xà tán loạn, mấy đạo lôi kiếp màu xanh tím từ trên trời giáng xuống, tựa như khí thôn sơn hà của ác long.

Nhưng mà Ngũ trưởng lão thậm chí còn không chịu nhìn thẳng, vừa cười cười bồi mặt Cửu trưởng lão dưới đài, vừa tiện tay huy động Thúy Trúc kiếm, tạo thành một màn sáng, đánh cho kiếp lôi âm âm tản đi, dư âm vang khắp nơi. Trong khoảnh khắc, trên đỉnh Linh Kiếm Sơn, tầng mây hơn mười dặm đã bị quét sạch không còn một mảnh!

Chỉ là dư chấn đã có uy lực như thế, Ngũ trưởng lão ở giữa lôi kiếp đang chịu áp lực nặng nề không cần nói cũng biết. Nhưng mà trong tay nàng, thúy trúc kiếm vẫn linh động tự nhiên, thậm chí bản thân Vương Vũ cũng không hề thay đổi sắc mặt.

“Vì sao...”

Khôn sơn chi kiếm hóa thành màu xanh tím trong tay Xích Phong chân nhân đang không ngừng run rẩy, vừa rồi vài đạo

kiếp lồi đã bắt đầu tiêu hao bản nguyên chân khí của hắn, nhưng vẫn không cách nào dao động phòng ngự đối phương! Chiêu này, cho dù mấy vị Nguyên Anh chân nhân trong môn phái sợ cũng không làm được! Vị tu sĩ Nguyên Anh tứ phẩm này vô luận thế nào cũng nghĩ không ra, vèn vèn một Kim Đan, vì sao có thể làm được như thế?

“Tại sao lại mạnh như vậy... Người, thật sự là dựa vào lực lượng của chính mình?” Chí Phong chân nhân cắn chặt hàm răng, không thể không phát ra chất vấn. Nếu không phải gian lận, một Kim Đan như nàng dựa vào cái gì có thể chống đỡ được Nguyên Anh chân nhân toàn lực ra tay?!

Kết quả Vương Vũ chỉ nhún vai: “Không phải ta quá mạnh, mà là người quá yếu —— đương nhiên, so sánh với nguyên anh tạp bài của môn phái bình thường, người có lẽ coi như không tệ, ít nhất cũng chơi pháp thuật rất tuyệt vời. Đáng tiếc người tới lộn chỗ, nhìn thấy trưởng lão Nguyên Anh dưới đài kia chưa? Cho dù trong đó có món ăn ngon nhất đi nữa., Ừm, chính là tiểu cô nương xinh đẹp đặc biệt trẻ tuổi kia, so với người cũng mạnh hơn không chỉ gấp mười lần. Ta mặc dù ở cùng thế hệ tu vi thấp nhất, chung quy cũng phải lặn lội cùng bọn họ mà ra, loại Nguyên Anh chân nhân như người dùng Càn Nguyên Khốc Công thúc dục ra vẫn là tỉnh đi.”

Bị Vương Vũ nhắc tới Càn Nguyên Nhiên Huyết Công, Nhâm Phong chân nhân lập tức cả giận nói: “Cái này và Càn Nguyên Nhiên Huyết Công không có liên quan! Ta chỉ là không giỏi tranh đấu, có tu vi như vậy lại khó có thể phát huy, nếu không đâu có cái tài cán kiêu ngạo như người!”

Wang Vũ chế nhạo: “Không giỏi tranh đấu? Lý do thật ra là để tìm được đường hoàng, lúc trước tại Bạch Nguyệt quốc khi lừa ta cảnh giới Kim Đan, sao không nhắc tới bản thân không giỏi tranh đấu? Đánh thắng qua thì thần công của người vô địch, đánh không lại., Nếu như người không giỏi tranh đấu, muốn mất mặt mà không cần? Kỳ thực giống như người, loại tu sĩ dùng Bàn Lan thần công thúc giục ra ngoài này, cho dù muốn trở thành có thể chinh phục thiên chiến cũng không có cơ hội! Ở Bạch Nguyệt quốc ta hủy tổng đàn của người, chính là tránh khỏi loại công pháp vô nghĩa này lưu truyền ở hậu thế, gây họa cho những hạt giống tu tiên tiên đồ đại nghiệp kia.”

“Nói bậy nói bạ! Nữ nhân thô lỗ không có phẩm này lại biết cái gì? Đợi ta nghiên cứu thành công, Kiền Nguyên Nhiên Huyết Công sẽ dẫn dắt toàn bộ tu tiên giới cách mạng, chính là cử chỉ vĩ đại không thua gì Lục Hòa tổ sư tạo ra linh căn! Bất kỳ một tu sĩ nào bị giới hạn tư chất không đủ, đều có khả năng đạt được đột phá., Trở lại cảnh giới càng cao hơn, khả năng huy hoàng của đại lục Cửu Châu trở lại thời đại mộng ảo rất lớn, đáng tiếc, tất cả đều bị hủy trong tay ngươi! Ngươi sẽ trở thành tội nhân của toàn bộ Tu Tiên giới!”

Vương vũ cười lạnh một tiếng: “Đừng lấy mũ chụp ta, ta làm tội nhân lịch sử cũng không phải một hai lần, rất hiếm có sao? Ngược lại, ngươi lại có mộng tưởng hão huyền dâm đã làm thái quá rồi, muốn dẫn dắt cách mạng sao? Chỉ bằng thần công giảm thọ này?”

Chí Phong chân nhân lớn tiếng nói: “Nếu không thì còn có thể làm sao? Tư chất không đủ, ngộ tính không đủ, cơ duyên không đủ, tài nguyên không đủ, trên con đường tu hành đi tới cuối con đường, phương pháp không thể nào không dùng được., Làm sao tiếp tục cất bước tiến về phía trước!! Thế gian trừ số rất ít Thiên Mệnh chi tử thiên phú dị bẩm, ai ở trên con đường tu hành chưa từng gặp bình cảnh, chưa từng phá quan nhiều lần mà không thể được đầu rơi máu chảy! Như vậy so sánh với bóng tối trước bức tường của kẻ ngu thì sao có thể đem tuổi thọ vô dụng hóa thành lực lượng, một hơi đột phá đến cảnh giới mới, xem phong cảnh vô hạn kia!”

Vương Vũ thu hồi thúy trúc kiếm, bộp bộp chưởng: “Nói rất hay, nhưng ta cũng muốn hỏi một chút, tư chất không đủ, ngộ tính không đủ, cơ duyên không đủ., Tài nguyên cũng không đủ, điều kiện gì cũng không có, ngươi còn tu tiên cái gì nữa! Hãy thành thành thật thật làm phạm nhân đi! Thật sự cho rằng trên con đường tu tiên người người bình đẳng, một con đường bình đẳng? Nằm mơ trong mộng của ngươi đi! Không có bản lĩnh đó cũng đừng hy vọng xa vời được phần dãi ngộ này! Đây mới là chân lý nhất của tiên đạo ngàn vạn năm qua bất biến! Ngươi muốn một lòng ngắm phong cảnh, vậy cũng có thể, nhưng ngươi nhất định phải hiểu cho kỹ, nhất định phải giác ngộ cho tốt: Khi ngươi dùng tâm tính xem khách hành tẩu tu tiên trên con đường tu tiên của ngươi!, Sau khi dùng phương pháp vô cùng đặc biệt đi vòng qua hàng rào tôi luyện,

trên con đường này vô luận xuất hiện cái gì cũng đều chỉ là phong cảnh, có thể nhìn từ xa không thể khinh nhờn, nói trắng ra là không liên quan gì tới ngươi! Buồn cười, ngươi tu hành đến nguyên anh cấp bốn., Lại không biết chính mình ngay cả đạo tâm cơ bản cũng vứt bỏ, ngươi ở trước mặt ta đánh nhau với ta, tựa như làm nhục, cực kỳ buồn cười! Đường đường Nguyên Anh tứ phẩm, tu luyện pháp thuật tinh diệu của Thịnh Kinh Tiên Môn, ngay cả một thước kiếm của ta cũng không thể dao động, ngươi không nghĩ tới Nguyên Anh này của mình rốt cuộc hư vô bao nhiêu! Chỉ bằng đầu óc này còn mưu toan dẫn dắt cách mạng? Ngươi đây là một đường dẫn người thẳng đến hồ phân thân ha ha ha, quả thực là người si nói mộng!”

Một phen nhẹ nhàng vui vẻ khiển trách này của Ngũ trưởng lão khiến cho đầu óc của Chí Phong chân nhân ong ong rung động. Trước mắt lão ta lại tiến hành rối loạn, ngực đau nhói không nhìn được, một mùi ngai ngái lập tức trào lên cổ họng.

Tâm thần đã bị thương, Ngọc phủ dao động, vạn pháp đều bị phế!

Rất khó tưởng tượng một vị Nguyên Anh chân nhân, chỉ dựa vào ngôn từ chi biện chi phân sẽ rơi vào kết cục như thế. Nhưng mà Chí Phong chân nhân che ngực, như thế nào cũng không áp chế được pháp lực bạo tẩu trong cơ thể.

Đạo tâm rung động, mọi chuyện đều kết thúc... Vương Vũ nói mấy câu trực tiếp công phá lý do và ngạo mạn và cố chấp trăm năm qua của Chí Phong chân nhân, không chút lưu tình vạch mặt nạ lừa mình dối người ra.

Không sai, cái gì mà Càn Nguyên Nhiên Huyết Công, nói xuyên qua chính là một phương pháp đầu cơ cao minh, hẳn tự cho là có thể dựa vào công pháp này vượt qua hết thủy tư chất, ngộ tính, lại không biết đến loại thái độ ngỗ nghịch nghịch nghịch tiên đạo này, đã định trước là hẳn bị Tiên Đạo vứt bỏ.

Trên đời này thật sự có tu sĩ Kim Đan có thể thoải mái đối đầu với Nguyên Anh sao? Có lẽ là vậy... Ví dụ như trong tiên môn Thịnh Kinh, những tu sĩ Đấu Chiến Thần trong Tu La điện kia, nhưng đây tuyệt đối không phải lý do chính mình thua trận.

Nói toạc ra cũng không phải vì đối thủ quá mạnh mà vì bản thân quá yếu. Không phải tu vi yếu, cũng không phải pháp

thuật yếu, mà là đạo tâm yếu ớt.

Đạo tâm khái niệm, ở rất nhiều tu sĩ cấp thấp xem ra huyền bí vô cùng, bởi vì đạo tâm yếu ớt mà bị thua, càng khó có thể lý giải — mới vừa rồi Chí Phong chân nhân cùng Vương Vũ giao thủ với nhau, trong nháy mắt liền hư không ngưng Thổ, lại có chút thạch thành kim, vài đạo pháp thuật vận dụng, không chế thiên địa linh khí, tuyệt đối không thẹn với danh hiệu Nguyên Anh tu sĩ của Thịnh Kinh Tiên Môn, cũng giành được đánh giá nhất trí của trưởng lão Linh Kiếm phái, như thế nào là yếu?

Đáp án rất đơn giản, đạo tâm một vật huyền diệu, lại diệu dụng vô cùng, mà một điểm quan trọng nhất trong đó chính là... Khi hai tu sĩ tranh chấp, đạo tâm cường nhược tương trực tiếp ảnh hưởng đến kết quả thắng bại. Người một thức Tam Muội Chân Hỏa, năm ngàn lực công kích, mà kim cương tinh thần của ta chỉ có ba ngàn, nhìn như hẳn thua không thể nghi ngờ, nhưng nếu đạo tâm ta mạnh gấp đôi người, hai thuật đánh nhau, người thắng sẽ là ta. Cái này và Đản Mộc cộc đánh nhau hoàn toàn không cùng một khái niệm.

Các trưởng lão Linh Kiếm phái tán thưởng chỉ là tạo nghệ pháp thuật của Chí Phong chân nhân. Từ lúc bắt đầu đánh, bọn họ không cho rằng Chí Phong chân nhân có thể có phần thắng, bởi vì đạo tâm chênh lệch thật sự quá lớn.

Đạo tâm vô thượng của Chí Phong chân nhân cũng không tính là yếu, nhưng mà... Đối thủ của hắn, mặc dù chỉ có tu vi Kim Đan, mặc dù công pháp tu tâm đều tự sáng tạo, cuối cùng vẫn là...

Tiên tâm vô tướng ời.

...

Vân lộc trời, ngũ hành biến hóa kịch liệt rớt cuộc cũng kết thúc, núi đá trong hư không, mây lửa bốc lên, còn có bão cát điên cuồng gào thét... Toàn bộ dị tượng do Chí Phong chân nhân mang đến đều biến mất, trên đỉnh linh kiếm vẫn là ánh nắng ấm áp hòa cùng một tầng mây mỏng.

“Ta nhận thua.”

Sau một thời gian dài trầm mặc, Chí Phong chân nhân lạnh nhạt nói. Lúc này sắc mặt lão tái nhợt như tờ giấy, khoe miệng kéo dài tơ máu, đã nhỏ đến vạt áo lão.

Trận quyết đấu này, bất luận có bao nhiêu không cam lòng, cuối cùng vẫn là thua, tiếp tục cố gắng chống đỡ cũng không có bất cứ ý nghĩa gì, ngược lại sẽ làm mất hết thể diện của mình và Thịnh tiên môn... Dựa vào chút lý tính, chí phong chân nhân cuối cùng cũng không đưa ra lựa chọn tính tự sát như diên rô.

“Nguyện đánh cược chịu thua, nếu ta thua, tất cả đều lấy đánh cược làm chứng... Ngày sau nếu có cơ hội, đương nhiên đặng môn chịu đòn thỉnh tội!”

Chí Phong chân nhân cười thảm, khom người thật sâu với chư vị trưởng lão Linh Kiếm phái.

Cái gọi là nếu có cơ hội, kỳ thật chính là không có cơ hội, âm mưu bại lộ của hắn tại Bạch Nguyệt quốc, lại thua thảm trong Linh Kiếm phái, theo môn quy, có thể giữ được tính mạng coi như không tệ, bị trấn áp dưới Pháp Điện một trăm năm là trừng phạt tối thiểu nhất, mà trăm năm sau, thọ nguyên của hắn đã sớm hết từ lâu.

Thọ mệnh của Nguyên Anh chân nhân bình thường trên dưới sáu trăm tuổi, Chí Phong chân nhân đã hơn bốn trăm tuổi, theo lý thuyết còn có gần hai trăm thọ nguyên. Nhưng mà cùng Vương Vũ đánh một trận, đạo tâm hắn dao động, Ngọc phủ rung động, tu vi mặc dù không bị thụt lùi, nhưng nội thương vô số, cơ hồ có thể nói là đã khỏi hẳn...

Bất kể là trưởng lão của Thịnh Kinh Tiên Môn hay là một tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh, hẳn đã không có bất kỳ tiền đồ gì để nói. Đã như vậy, sống chết giữ lấy lợi miệng lưỡi còn có ý nghĩa gì? Huống chi cho dù chỉ luận tài, hẳn cũng không cách nào đánh đồng cùng nữ tử áo trắng kia.

Mà Chí Phong chân nhân thì thông khoái nhận thua, không hề có nhiều khó khăn trắc trở, Linh Kiếm phái cũng đầu đào báo đáp, không bỏ đá xuống giếng. Vài tên trưởng lão trong môn phái có uy vọng cao nhất không nói một lời phát tay xua tan đám đệ tử vây quanh, xem như là vì Chí Phong chân nhân lưu lại chút mặt mũi cuối cùng.

Sau đó, Phong Ngâm chân nhân thở dài một tiếng, yên lặng rời khỏi Vân Lộc thiên đài. Nhị trưởng lão Lưu Hiến cùng tam trưởng lão Phương Hạc thì không nói một lời đi tới bên cạnh Chí Phong chân nhân, dựng lên kiếm quang, chuẩn bị tự mình tiến ra khỏi sơn môn, xem như là một điểm tôn trọng đối với vị Nguyên Anh trưởng lão này.

Linh kiếm phái làm việc như thế, có thể coi là phúc hậu, nhưng mà trong lòng Chí Phong chân nhân lại không khỏi sâu thẳm mà cười: Đây gọi là lễ tiết của người thắng a! Trước tiên đem đối phương đánh cho gần chết, sau lại lễ phép đưa ra tay: “Xi qua máu mũi đi thân ~“, quá khứ vài chục năm, cho tới bây giờ chính mình đại biểu cho Thịnh kinh tiên môn hướng đối phương xuất thủ, làm sao ném trái vị thất bại, bị người ta đồng tình thương hại qua?

“Quý phái ẩn nấp thật sâu nha!”

Lúc sắp ra khỏi sơn môn, Chí Phong chân nhân cũng không kìm nén được nữa, cảm khái ngàn vạn.

Ngũ Tuyệt của Vạn Tiên minh đúng là không phải chỉ có hư danh! Cho dù là đã tự điều tra qua, trong môn phái Ngũ trưởng lão không nên thân thiện nhất - chỉ là một tu sĩ Kim Đan cũng có công lực như thế, thực lực của mấy vị trưởng lão Nguyên Anh còn lại thì có cảnh giới gì? Đúng là suy nghĩ rất nhiều!

Mà hai vị Linh Kiếm trưởng lão bên cạnh gã nghe vậy thì chỉ mỉm cười, Lưu Hiến nói ra: “Ý Phong đạo hữu thật quá lo lắng rồi, Ngũ sư muội là Đại sư phòng ngự nổi danh trong môn phái, cho dù ta và Phương Hạc sư đệ giao thủ với nàng, muốn

cứng đối cứng phá tan vòng kiếm ba thước của nàng cũng không dễ dàng gì.”

Phương Hạc ở bên cạnh nghe xong lập tức nhíu mày, mặc dù không nói gì, nhưng lại dùng nguyên thần nói với sư đệ: “Sư huynh, chỉ là vòng kiếm ba thước mà thôi, phá được dễ dàng như vậy sao?”

Lưu Hiền hỏi ngược lại: “Đúng vậy, người muốn ta phá vòng kiếm của ả ba thước cũng không khó, nhưng sư muội còn có một thước kiếm, thậm chí là vòng kiếm một tấc! Thực sự nghĩ tới là khiến người ta đau đầu... Chẳng lẽ sư đệ người có lòng tin có thể đánh tan được toàn lực phòng thủ của ả?”

Phương Hạc suy nghĩ một chút, mấy lần muốn mở miệng nhưng cuối cùng cũng phải nuốt trở lại.

Quả thật là phòng thủ kiên cố của Ngũ sư muội, thật sự là người gặp người hận, hôm nay ở chân trời Vân Lộc, nhiều nhất chỉ là thử dao mổ trâu. Những năm gần đây cũng chỉ có những trưởng lão Thiên Kiếm Đường này mới có thể cảm nhận rõ ràng!

Nhưng những chuyện này, không cần phải nói với ngoại nhân biết, dù sao cũng chỉ là an ủi từ chủ nghĩa nhân đạo mà thôi.

Mà Chí Phong chân nhân nghe vậy lại càng thêm cảm khái, Linh Kiếm phái này, những năm gần đây bị người ta đánh giá thấp quá nhiều! Có lẽ luận về thực lực tổng hợp, môn phái Đinh tàn lụi cùng với Thịnh Kinh Tiên môn, Côn Luân Tiên Sơn còn có chênh lệch rất lớn, nhưng mười đại trưởng lão của Thiên Kiếm đường, bất kỳ một ai cũng không thể khinh thường.

Hơn nữa, những năm gần đây không ít người bỏ qua một nhân tố trọng yếu rất quan trọng: Các trưởng lão Linh Kiếm phái, mặc dù thoát nhìn đã là tuổi xế chiều, không còn sống được bao lâu nữa, nhưng kỳ thật tuổi bọn họ cũng không lớn! Trong đó Đại trưởng lão lớn tuổi nhất, cũng là Phong Ngâm chân nhân của Linh Kiếm Chương môn., Mấy năm trước mới vừa qua ba trăm tuổi lớn, mà Hoa Vân trẻ tuổi nhất tựa hồ chỉ mới một trăm năm mươi sáu. Lấy tu vi cảnh giới của bọn họ đến xem, tất nhiên không được coi là thiên tài đứng đầu tu tiên

giới, nhưng cân nhắc đến trong cùng cảnh giới, thực lực áp đảo ưu thế, thật sự đáng sợ đáng sợ.

Ngay cả người đứng đầu tiên đạo của Thịnh Kinh Tiên Môn, nội môn nhân tài đông đúc, lại có mấy ai có thể so bì được với mười trưởng lão linh kiếm? E rằng cũng chỉ có mười mấy tên điên trong Thái Nhất điện kia mới có khả năng.

Đáng hận chính mình thật sự là quỷ mê tâm khiêu, tùy tiện đá phải khối sắt này, cuối cùng thân bại danh liệt... Hôm nay trừ vực sâu vạn trượng phía trước, Chí Phong chân nhân đã không còn đường đi —— lúc này ba người đã đi tới bên cạnh sơn môn, chỉ cần đi thêm vài bước nữa là ra khỏi địa giới Linh kiếm phái, đi ra khỏi địa giới Linh kiếm phái, trên lý thuyết chính là địa bàn của Thịnh kinh tiên môn.

Hai vị tiền khách trưởng lão, liền dừng ở đây, đưa đến sau đó xoay người rời đi. Chí Phong chân nhân một thân một mình, thở dài, mang theo một tia kiên quyết muốn cất bước, bỗng nhiên phía sau có người hô.

“Học sinh Chí Phong, xin dừng bước.”

Thanh âm quen thuộc kia đúng là của Ngũ trưởng lão đem chính mình đánh vào vực sâu kia!

Theo lý thuyết, mình phải hận thấu xương, nhưng lúc này nghe giọng nói của nàng, trong lòng không khỏi sinh ra gợn sóng: Lúc này nàng muốn ta lưu bước, chẳng lẽ... sự tình có cơ hội chuyển, ta còn có thể cứu được! Ví dụ như nàng cảm thấy mình cứ như vậy để mình đi tìm cái chết quá mức tàn nhẫn, không bằng mọi người thương lượng phương pháp giải quyết hài hòa...

Kết quả một câu nói của Vương Vũ khiến hấn hộc máu.

“Khôn Sơn kiếm cùng các trang bị linh thạch khác của chúng ta... ngươi đừng mang đi!”

A phụt! Khôn sơn kiếm từ lúc nào biến thành của ngươi!??... Không đúng, lúc quyết đấu trước lập lời thề, hình như thực có một cái như vậy!?

Đúng như Vương Vũ đã nói, người thắng cuộc quyết đấu là một người toàn ăn, người thua quỳ xuống liếm, sau đó... Nàng quả nhiên không quên tới đây ăn thịt chính mình!

Chí Phong chân nhân trầm mặc một lát, nhìn xem Ngọc phủ, nguyên thần nhìn vào trong đó ôn dưỡng Khôn Sơn Kiếm, trong lòng vạn phần không đành lòng. Thanh kiếm này phẩm cấp không tính đặc biệt cao, nhưng chung quy là linh bảo chính bài, lúc mình mới vào Nguyên Anh cảnh, chương môn tự mình tặng cho hắn, sau đó bồi tiếp hắn có hơn trăm năm binh khí bên người.

Linh bảo có linh, Khôn Sơn kiếm tự nhiên không ngoại lệ, kiếm linh Lương Thu ôn nhu thành thực, trung thành tận tâm, Chí Phong chân nhân coi nó như con gái ruột thịt, sao có thể cam lòng tặng cho người khác?

Nhưng mà... Nhớ tới Pháp điện trấn áp ngục giam trăm năm kia, khiến người ta không rét mà run. Cả đời này của mình đã không còn hi vọng, hà cớ gì lại liên lụy đến Lương Thu đứa bé kia cùng mình chịu khổ?

Chí Phong chân nhân không nhiều lời nữa, cố nén đau đớn trong lòng, dùng sức Nguyên Anh làm Kiếm Linh Lương Thu ngủ say, sau đó ném Khôn Sơn kiếm cùng túi giới tử của toàn bộ thân gia cho Vương Vũ.

“Được, cố gắng đối xử với cô ấy...”

Cô gái áo trắng cười khà khà thu Khôn Sơn kiếm lại, sau đó liền nhiệt tình vẫy tay với hắn: “Đi chậm thôi, bạn học của Thần Chí Phong ta sẽ không tiễn nữa.”

“Hừ!” Chí Phong nổi giận, quay người bay lên không trung.

Cô gái áo trắng ngẩng đầu nhìn lên trời, tiếc nuối vạn phần: “Tên này đúng là kiên cường.”

Phía sau, ái đồ Vương Lục chậm rãi đi tới, cười hỏi: “Ở đâu ra cứng rắn vậy? Người đã chọc giận não mạch máu của mình sao?”

Ngũ trưởng lão nói: “Ta mới định cứu hắn một mạng, đáng tiếc người ta không cảm kích a.”

“Mẹ kiếp! Ta vừa rồi toàn bộ hành trình vây xem, người ngoại trừ bắt chẹt vợ vét tài sản diều võ dương oai, đã cứu người lúc nào!?”

Ngũ trưởng lão đối với đệ tử không hiểu gì không hiểu, vô cùng khó hiểu: “Ngươi thật sự không hiểu ta rồi, ta là loại người bỏ đá xuống giếng, lấy vả mặt làm niềm vui mà! Vừa rồi rõ ràng là ta ám chỉ cho hấn một con đường cầu sinh mà!”

Vương Lục Tư trước sau suy đi nghĩ lại, thật sự không giải thích được: “Xin lắng tai nghe.”

“Ngươi xem, lần này hấn bại lộ chuyện ở Bạch Nguyệt quốc, trở về núi chỉ có một con đường chết đúng không? Vậy thì, nếu đổi lại là ta, dứt khoát không cần về núi nữa, cứ tìm các môn phái khác bảo vệ chính trị là được!”

“Mẹ kiếp! Hay là chính trị che chở!”

Ngũ trưởng lão hưng phấn giải thích: “Ngươi xem, tuy đạo tâm của hấn bất ổn, năng lực thực chiến cực kém, nhưng dù sao cũng là Nguyên Anh chân nhân, thân ở trong danh sách trưởng lão của Thịnh Kinh Tiên Môn., Cũng coi như là người quản lý trung tầng, hơn nữa còn là người phụ trách phân đà ở một nơi. Loại người này trong tay tất nhiên có lượng lớn hắc tài liệu có thể phơi bày! Ví dụ như Thịnh Kinh Tiên môn lợi dụng cái gọi là chiến lược toàn đại lục, ở các nơi thành lập phân đà để tiến hành công tác tình báo, giám thị hành động của các môn phái khác, thậm chí lấy thủ đoạn gián điệp can thiệp vào các kế hoạch bí ẩn trong nội chính của các môn phái khác!”

“Mẹ kiếp! Sư phụ, đây là ý tưởng sáng tạo từ sơn trại nào tới vậy? Hơn nữa nếu thật sự dám bùng nổ tài liệu nhà mình, thì đó là hành vi trần trụi tìm đường chết mà!”

Ngũ trưởng lão ra vẻ chim sẻ hiểu ý chí cô đơn của chim sẻ: “Đại thể trong thiên hạ, há một tên nhãi con miệng vàng như ngươi lại biết? Hiện giờ một môn phái lớn mạnh ở Cửu Châu đại lục, muốn lật đổ môn phái bọn họ là vô số, cho dù là Côn Luân tiên môn hay Thịnh Kinh tiên môn trong truyền thuyết cũng giống nhau mặc chung một cái quần áo., Cũng chỉ là vì lợi ích chung mới đi cùng nhau, ngấm ngấm lục đục với nhau chính là một lời khó nói hết. Càng không cần nói đến việc còn có người Quân Hoàng sơn là Thịnh Kinh Tiên Môn phản đối. Dưới loại tình huống này, Chí Phong hấn chỉ cần dám đưa mình đến đầu sóng ngọn gió, khẳng định sẽ có người đứng ra che chở

hắn., Ngược lại hữu kinh vô hiểm. Nếu ta là chưởng môn, liền thoả mái lưu hắn lại, thịnh kinh tiên môn ngươi muốn người, được nha, lấy năm trăm vạn linh thạch ra!”

“Đội đã, năm trăm vạn linh thạch? Nếu Thịnh Kinh Tiên Môn lấy ra thật thì sao?”

“Cầm đi có nghĩa là trong lòng bọn chúng có quỷ! Không lấy một ngàn vạn linh thạch đừng hòng bịt miệng ta!”

Mắt thấy đề tài không nói nên lời, Vương Lục liếc nhìn sư phụ vẫn đang đắm chìm trong cảm xúc giang sơn, không khỏi thở dài.

Cái não tàn trưởng lão ngươi thật không hổ là đệ nhất Linh Kiếm sơn lừa gạt cha ngươi...

...

Ý Phong chân nhân từ Linh Kiếm Sơn thất hồn lạc phách bay về phía đông, bởi vì thất dụng Khôn Sơn Kiếm, lại bị đạo tâm dao động thương tổn, tốc độ phi hành cũng không nhanh, gần một canh giờ trôi qua, thậm chí không rời khỏi phạm vi ngàn dặm của Linh Kiếm Sơn.

Sau đó, Chí Phong chân nhân nhìn thấy một vị đạo sĩ áo xanh trên không trung ngăn cản đường đi của hắn.

Từ trong hoảng hốt phục hồi lại tinh thần, Chí Phong chân nhân ngưng thần vừa thấy, không khỏi cả kinh, lập tức trong lòng lạnh lẽo: “Khổng Đàm...!?”

Khổng Đàm đạo nhân, cùng là tu sĩ Thịnh Kinh Tiên Môn với hắn, cùng ở tại phân đà ở Thương Khê Châu tu hành, nhưng mà thân phận cao độ độc lập, căn bản không thuộc quản hạt của Chí Phong, mặc dù tu vi không quá Kim Đan, nhưng đối với người phụ trách khu vực Chí Phong chân nhân lại chưa từng tôn trọng màu sắc.

Bởi vì Khổng Đàm đạo nhân là cấp dưới của Thịnh Kinh tiên môn Sâm La điện chủ, chuyên phụ trách công tác tình báo, trực tiếp làm bài tập độc lập, trực tiếp phụ trách Sâm La điện chủ và chương môn, còn lại không chịu bất luận kẻ nào hạn chế, ngược lại có chút cùng loại tín hiệu Đại Minh Quốc Mộ.

Công tác tình báo của Khổng Tùng đạo nhân đối nội cũng nội đối ngoại, chỉ là quá khứ làm việc ít xuất hiện, Chí Phong chân nhân nhiều lần thăm dò hắn đều không bị sờ động, bản thân Lệnh Chí Phong cũng dần dần buông xuống cảnh giác, còn tưởng rằng người này chỉ là hạng người ăn bữa chờ chết, cùng bản thân năng lực không đủ mới bị đày đến Thương Khê châu.

Cũng bởi vậy, tiểu động tác của Chí Phong ở Bạch Nguyệt quốc vẫn luôn che dấu ông ta, bây giờ nhìn lại...

“Thua?”

Lời nói lạnh như băng của Khổng Đàm đạo nhân từ trong da mặt màu xanh da trời kia đi ra, làm cho ngực của Chí Phong chân nhân lạnh buốt một mảnh.

Sự tình đích thật đã bại lộ, đồng môn như quý nhiều hơn người này, đại khái ngay từ đầu đã biết tất cả, chỉ cố ý để mặc cho mình hành động, đại khái là câu cá?

“Không sai, thua.”

Khổng Lao lạnh lùng nói ra: “Phế vật mất mặt xấu hổ.”

“Ngươi!?” Chí Phong chân nhân lửa giận chỉ thoáng chốc đã bùng lên, ngay cả lúc này hắn ta quả thực đã mất gia chi khuyến nhưng chung quy vẫn là Nguyên Anh trưởng lão, không tới phiên một tiểu tu kim đan như ngươi điều võ dương oai ở đây, ngươi cho mình là ai? Ngũ trưởng lão Linh Kiếm phái?!

Trong lòng tu sĩ Nguyên Anh tức giận, pháp lực tự phát vận chuyển, liền muốn điều động thiên địa linh khí, thi triển pháp thuật cho Khổng Tùng một chút giáo huấn. Nhưng còn chưa đợi cho Chí Phong chân nhân có động tác thực, một đạo điện quang đột nhiên sáng lên, đâm thẳng tới trước người.

Sau một khắc, Chí Phong chân nhân hoàn toàn cứng đờ, pháp lực vừa mới vận chuyển cũng bị ép ngừng lại, bởi vì ngay cả trong lòng ngực hắn có ngàn vạn pháp thuật, lúc này cũng đánh không lại một thanh dao găm nằm ngang trên cổ.

Khổng Ung đạo nhân cầm trong tay đoản đao màu vàng, trong chớp mắt liền vượt qua khoảng cách ngàn mét, phá vỡ pháp thuật hộ thân của chân nhân Chí Phong, đem đoản đao đặt đến chỗ yếu hại của gã. Sau đó, ở trước mặt chân nhân của Chí Phong cười lạnh một tiếng.

“Quả nhiên là phế vật, ngay cả ta một chiêu cũng không tiếp nổi.”

Chí Phong chân nhân chỉ cảm thấy một cỗ khí lạnh tràn lên, vừa rồi dùng lực lôi đình quán chú vào nhục thân, nội ngoại tập kích, đừng nói là lão trở tay không kịp, coi như thời điểm chuẩn bị vạn toàn, có thể ngăn được hay không cũng chưa biết được!

Nghĩ tới đây, Chí Phong run rẩy hỏi: “Ngươi... thật sự chỉ là tu sĩ Kim Đan?”

Khổng Tùng cười lạnh: “Đối phó loại phế vật như ngươi, cần gì cảnh giới cao hơn?”

Nói xong, thò tay vào trán Chí Phong điểm một cái, một đạo pháp lực quý dị được kích phát ra, tạo thành một đạo phù ấn trong hư không.

Chí Phong chân nhân dù phé vật, học thức lại có thể nói uyên bác, rất nhanh nhận ra ý nghĩa phù ấn: “Đây, đây là... Không Tùng, chưa trải qua môn phái thâm phán, người không thể đối xử với ta như vậy!?”

“Nực cười, loại phé vật như ngươi, cần gì trưởng lão sơn môn đi thâm vấn, chúng tội lên núi, không cho ngươi biết.”

Không Lao duỗi tay phải ra, cường hành ném đạo phù ấn kia vào chỗ sâu trong trán. Chí Phong chân nhân hét thảm một tiếng, lập tức bị pháp lực cường đại bao trùm, gặm nuốt. Xương cốt huyết nhục toàn thân đều đang vặn vẹo rên rỉ, Nguyên Anh chân nhân khổ tu bốn trăm năm thân thể, trước mặt đạo phù ấn này lại không có chút sức kháng cự nào!

Sau thời gian uống cạn một chén trà, bộ dáng Chí Phong chân nhân đã hoàn toàn thay đổi. Lão giả trước kia bị một con lừa xanh thay thế.

Không Lao dắt lực Thanh Hồ, đạp mây mà đi, không bao lâu liền đi tới một cái tiểu trấn nhỏ không đáng chú ý ở Thương Khê Châu. Thôn trấn không lớn, nhưng ở chỗ yếu đạo giao thông, người đến người đi rất là phồn hoa, Không Lao ở ngoài trấn vài dặm đáp xuống đất., Lúc rơi xuống đất, đạo bào màu xanh ẩn chứa vô số pháp lực thần kỳ kia đã biến thành trường sam vải thô bình thường ở Phàm gian. Bản thân Không Tùng cũng do đạo sĩ mặt lạnh, hóa thân thành người buôn bán hàng trung niên, tay dắt con lừa xanh, chậm rãi tiến vào thôn trấn.

Sau khi vào thôn trấn, Không Loan trực tiếp đi vào một khách sạn, buộc con lừa xanh ở ngoài cửa, xin tiểu nhị một gian phòng, sau đó ăn mấy món điểm tâm, mới lên lầu nghỉ ngơi.

Nhưng mà đẩy cửa phòng, cất bước tiến vào, phòng khách thô lậu mộc mạc kia lập tức thay đổi bộ dáng, một mảnh xanh nước biển thanh sơn, trong đó có động thiên khác.

Không Ung mới vào phòng khách không lâu, vài tên tu sĩ áo xanh Thịnh Kinh Tiên Môn liền ngự không đến, cung kính hướng hấn hành lễ.

Khổng Lao gật gật đầu với một người trong đó, sau đó nói:
“Tư liệu Linh Kiếm phái gần năm tìm được cho ta.”

Tu sĩ áo xanh đáp một tiếng, khoảng chừng nửa canh giờ sau mới trở về, trong tay cầm năm miếng ngọc giản.

Khổng Quỷ không khỏi nhíu mày: “Chỉ có những thứ này?”

Những năm gần đây, tình báo về Thương Khê châu trọng điểm cũng không phải là Linh Kiếm phái, một trong Ngũ Tuyệt này điều thấp đã quá lâu khiến người ta không còn hứng thú với nó nữa. Ngược lại, một ít môn phái Nhị Lưu tại Thương Khê châu rất có tư thế hăm hở, gây sóng gió, rất là bắt người... Nhưng Khổng Tùng lại không nghĩ tới, với mạng lưới tình báo của Thịnh Kinh Tiên môn lại thiếu thôn tư liệu về Linh Kiếm phái đến như vậy!

Bất quá, khi hắn cầm qua một mảnh ngọc giản, dùng nguyên thần quan niệm, nhất thời mồ hôi lạnh như suối, tâm thần chấn động mạnh!

“Cái này, môn phái này là chuyện gì xảy ra vậy...”

Buông ngọc giản xuống, vị tu sĩ mặt lạnh này không khỏi mắng: “Tên phế vật Chí Phong kia, suýt nữa gây ra đại họa!”

Thịnh Kinh Tiên Môn chưa bao giờ sợ kẻ địch, nhưng tuyệt đối không tùy tiện gây thù chuốc oán. Đặc biệt là bây giờ toàn bộ chiến lược của đại lục, thiết lập phân đà ở khắp nơi, là để kết giao bằng hữu, không phải vì gây chuyện khắp nơi, thật chọc cho cả thế gian đến phạt, Thịnh Kinh Tiên Môn có trâu bò cũng chỉ có đường chết. Đặc biệt là bây giờ Thịnh Kinh Tiên Môn là Vạn Tiên Minh mạnh nhất, nhưng còn chưa phải Vạn Tiên minh vô địch, có một số kẻ địch có thể không trâu chọc thì không nên trâu vào.

Mà sau khi xem hết ngọc giản, Khổng Đàm lập tức có thể kết luận, Linh Kiếm phái này tuyệt đối là một trong những đối tượng không thể dễ dàng trâu chọc, đương nhiên, không phải Thịnh Kinh Tiên Môn thật sự không thể trâu vào, mà là... được không bù mất.

Nghĩ tới đây, Khổng Lao thở dài, nhắc bút nhanh chóng viết trong hư không.

Một ngày sau, một thanh phi kiếm màu vàng từ phương đông bay tới, rơi vào địa giới Linh kiếm phái. Thế tới của thanh phi kiếm cực nhanh, chợt dừng lại trước sơn môn Linh kiếm sơn, yên lặng phiêu phù trên không trung, giống như khách nhân từ xa tới bái phỏng.

Không bao lâu, Linh Kiếm phái đại trận sơn môn buông ra một góc, cái phi kiếm kia dọc theo thông lộ chậm rãi bay vào, cuối cùng rơi vào trong lòng bàn tay một vị lão giả.

Lão giả tự nhiên là người trong Linh Kiếm sơn thống trị vạn vật, cùng với chuông môn ở cùng một chỗ, hẳn thả phi kiếm màu vàng vào trong cửa vì đã sớm nhận ra đó là phi kiếm truyền thư của Thịnh Kinh Tiên môn.

Nói đến, tại các đại môn phái giao lưu ngày hôm nay, phi kiếm truyền thư đã không thấy nhiều lắm, chỉ có ở tương đối chính thức mới có thể dùng đến, bình thường đều là vài đạo tín linh phù đưa tin gây sự, mau mau tỉnh táo.

Phong Ngân mang theo vài phần hồ nghi tiếp nhận phi kiếm màu vàng, phát hiện trên kiếm bào buộc vào một túi trữ vật, cảm thấy yên tâm, hóa ra đây là chuyên phát nhanh, chẳng trách không dùng linh phù đưa tin.

Nhưng đường đường là tiên môn thịnh kinh, đây là muốn gửi vật gì mà lại thần thần bí bí đến vậy? Phi kiếm này truyền thư gửi vật, thông thường phải là người và cá nhân mới có thể dùng. Hai môn phái, đặc biệt là đại môn phái ngũ tuyệt trong Vạn Tiên minh, bình thường mỗi cử nhất động đều phải cẩn thận chú ý. Linh kiếm phái luôn điệu thấp tùy ý mà thôi., Thịnh Kinh Tiên Môn được xưng là môn phái đứng đầu trong các tu tiên trong thiên hạ, cho tới bây giờ đều là hình tượng tinh tế đặc biệt, nếu có thứ gì muốn tặng, nhất định sẽ giống trông khoa chiêng, phái ra tu sĩ phù hợp cách tự mình đến đưa tiễn, tuyệt đối không đến mức đơn giản như vậy mà bay ra một thanh phi kiếm màu vàng, cho dù nhìn thế nào cũng có vẻ thất lễ.

Lần trước Chí Phong chân nhân nổi giận đùng đùng, đơn thương độc mã giết tới. Kỳ thật Phong Kính Chân Nhân vừa thấy mặt đã nhìn ra hẳn có vẻ chợt dạ, dùng loại đại môn phái của Thịnh Kinh Tiên Môn ép người, sao có thể để một tên chi

nhánh đà đà chủ như hấn tùy tiện giết tới? Cho dù Thịnh Kinh Tiên Môn coi thường người khác như thế nào, công việc gì cũng phải giữ mặt mũi mà làm cho tốt được không?

Vậy thì lần này...

Phong Ngâm cười cười, đoán được hơn phân nửa là có liên quan tới Chí Phong chân nhân, Thịnh Kinh Tiên môn cũng biết đây là bê bối, cho nên không dám rêu rao khắp nơi. Còn cái túi giới tử này, hoặc là tiền che miệng mà bọn họ đưa tới? Ừm, đúng là có thể chờ mong một chút.

Linh Kiếm phái tuy không tính là nghèo khó, quy mô của môn phái, càng có thể nói là tài nguyên dư thừa, thế nhưng so với Thịnh Kinh Tiên Môn giàu có... Theo như học được, hàng năm Thịnh Kinh Tiên Môn chỉ tính riêng ngoại chi đã có ngàn vạn linh thạch!

Cho nên, lần này Chí Phong chân nhân đã gây ra thị phi lớn như vậy, không có một hai trăm vạn linh thạch che miệng, sao lại nói là không được?

Mang theo một tia mong đợi, Phong Ngâm chân nhân thi pháp giải khai cấm chế túi giới tử, sau đó quả nhiên bên trong quả nhiên có một viên tinh thạch óng ánh long lanh—— nhất phẩm Huyền Thiên Tinh!

Cái gọi là Huyền Thiên Tinh, là tiền tệ cao cấp do Huyền Thiên quán chế tác phát đạt, thông thường giá trị một viên Huyền Thiên Tinh cũng bằng vạn linh thạch, mà viên Huyền Thiên Tinh trong tay Phong Ngâm lại càng có giá trị trăm vạn.

Bản thân Huyền Thiên Tinh cũng không phải là đặc biệt trân quý, giá cả nâng đỡ nó là Huyền Thiên quán hùng hậu thực lực và uy tín tốt. Đây là tổ chức loại tiền tệ lớn độc lập với bất cứ môn phái nào của Vạn Tiên minh, do Vạn Tiên minh năm tuyệt đồng thời tạo ra hơn mười môn phái nhất lưu cùng với hấn, uy tín cơ hồ tương đương với chiêu bài chữ vàng của Vạn Tiên minh, tính đáng tin tất nhiên không cần phải giữ lời.

Đồng thời, bên trong Huyền Thiên Tinh còn ẩn chứa bí pháp độc môn của Huyền Thiên quán, muốn phá giải nó có độ khó cực cao, mà quan trọng hơn hết là, cho dù có thể nhất thời phá giải phỏng chế, muốn cuối cùng không bị người phát hiện thì

đó tuyệt đối là chuyện không thể. Cho nên Phong Ngân Chân Nhân cũng không lo lắng về sự thật giả của Huyền Thiên Tinh - Đường đường là tiên môn thịnh kinh, cho dù là phi kiếm ký vật lén lút, cũng không đến nỗi gửi một hàng giả qua loa thoả mái.

Trăm vạn linh thạch... Với tư cách là phí che miệng, Thịnh Kinh Tiên Môn ra giá coi như rất cao, nhưng khi đang suy nghĩ, Phong Ngân phát hiện trong túi trữ vật còn có vài thứ vụn vặt, sau khi đổ nó ra ngoài, lập tức lấp bắp kinh hãi.

“Cái này... Đây là..., lừa nướng thịt!?”

Nhìn mấy con hỏa thiêu vẫn còn nóng trên bàn, Phong Ngân chân nhân nhíu mày thật sâu, không hiểu vì sao cử động của Thịnh Kinh tiên môn có ý nghĩa gì, vì vậy đeo kính mắt lên mũi.

Thế giới đằng sau Côn Lôn kính lập tức trở nên bất đồng, nhân quả chi tuyến xuyên qua thế gian vạn vật không còn thần bí trong đôi mắt thâm thúy kia nữa. Phong Ngân chân nhân kinh ngạc một lát, sau đó sắc mặt dần dần ngưng trọng hẳn lên.

“Nhị sư đệ, đến đây một chút.”

Phong Ngân thuận miệng nói một câu, sau một lát, từ ngọn Phiêu Miêu bay tới một đạo kiếm quang, mang theo Lưu Hiền phiêu nhiên mà tới.

“Sư huynh, tìm ta có chuyện gì?”

Gió rít lắc đầu, ném một cái thịt lừa cho Lưu Hiền. Lưu Hiền không hiểu sao lại nhận lấy, há mồm định ăn.

“Sư đệ đừng ăn!” Phong ngâm khẩn trương, thịt lừa kia có thể ăn được sao!?” Người không nhìn ra ngoài nói?”

Lưu Hiền Sùng giật mình, sau đó quan sát kỹ ngọn lửa trong tay: “Cái này... chất thịt tinh tế, gầy béo đều đều đặn, trong đó mơ hồ có khí Tiên Linh, chẳng lẽ là một con lừa tiên? Sư huynh tìm ở đâu ra thứ đồ chơi ly kỳ cổ quái như vậy?”

Phong Ngân hừ một tiếng, chỉ chỉ phi kiếm từ Thịnh Kinh Tiên Môn trên bàn, cùng viên Huyền Thiên Tinh: “Hiểu rồi?”

Lưu Hiền Tâm Thần khẽ động, tiền căn hậu quả đã đại khái, con lừa trong tay bị lửa thịt tự nhiên không cầm được, ném trở

lại cho sư huynh.

”Thịnh Kinh Tiên môn này thật đúng là tâm ngoan thủ lạt.”

Phong Ngâm nói: “Tâm ngoan thủ lạt sao? So với bị nhốt trong nhà lao Pháp điện suốt trăm năm thì tốt hơn nhiều, chiếu theo cái dạng này, mười năm sau có thể trở về nguyên hình, chỉ là mười năm này tương đối khó khăn... Nhưng những thứ này không liên quan gì đến chúng ta, Thịnh Kinh Tiên Môn gửi những thứ như vậy, là muốn nhờ chúng ta âm thầm câu kết., Không cần lộ ra, sau này hẳn sẽ phái người chính thức tới cửa bái phỏng, đến lúc đó chỉ cần dôi trá một phen, hai môn phái cùng phát biểu, chuyện sẽ cho dù có bỏ qua. Mà ta nghĩ cũng không cần vì loại chuyện nhỏ nhặt này đắc tội Thịnh Kinh Tiên môn, ý của sư đệ là gì?”

Lưu Hiến lại nhú mày: “Đúng là chỉ là việc nhỏ bé không đáng kể, đối với chúng ta cũng không có tổn thất gì, ta nghĩ loại chuyện này chỉ cần sư huynh vỗ bàn là được rồi, ai cũng sẽ không phản đối.”

Phong Ngâm nói: “Nếu chỉ vì dẹp yên mọi chuyện, quả thật chỉ cần ta vỗ bàn thỏa thuận với Thịnh Kinh Tiên Môn là được, nhưng sư đệ à, ta nghĩ chuyện này vẫn không thể chấm dứt như vậy được.”

“Ý của sư huynh là...?”

“Bạch Nguyệt quốc nằm trong Thương Khê châu, cách Linh Kiếm phái chúng ta cũng không xa lắm... Hơn nữa ta còn nhớ có nghe các đệ tử xuống núi vân du nhắc tới. Những năm gần đây, tu tiên giới ở Thương Khê châu có thể nói là chướng khí mù mịt, những tên lừa đảo giang hồ không ra nước lán át phàm nhân đã có vô số kể.”

Lưu Hiến gật gật đầu: “Điều này cũng đúng, những châu khác đều có mấy đại môn phái trấn áp cục diện, chỉ có quần long không đầu ở Thương Khê châu... Như vậy chẳng lẽ sư huynh người muốn mở rộng thế lực môn phái sao?”

“A, một mục khuếch trương đối với Linh Kiếm phái không có bất kỳ chỗ tốt nào, nhưng chúng ta đã trấn áp địa mạch tiết điểm ở Thương Khê Châu dưới sơn môn, đối với Thương Khê Châu liền gánh vác trách nhiệm không thể từ bỏ. Phân đà của

Thịnh Kinh Tiên Môn chỉ là lệ cũ, thế nhưng chuyện tương tự cũng phát sinh nhiều lần, ta nghĩ điều này cũng không thể bỏ qua.”

Lưu Hiền hỏi: “Vậy sư huynh định xử lý như thế nào? Loại chuyện này xin Vạn Tiên minh ra mặt là được rồi chứ?”

“Có thể nói là được, nhưng tên tuổi của ngũ tuyệt Linh kiếm phái đại khái cũng không giữ được, vốn một trăm năm qua cũng đã bị hết lời chê trách... Tuy rằng không cần phải người ngoài ý muốn nhìn nhận, nhưng danh hiệu của ngũ tuyệt cũng hữu dụng không ít, cho nên chuyện này chúng ta tự mình đi xử lý, dù sao người chế tạo loại âm mưu này đều là vài con chó con mèo không đủ tư cách mà thôi.”

Lưu Hiền hừ một tiếng: “Nhưng số lượng rất lớn, chỉ cần tìm ra được mấy con rắn rết này từ Thương Khê Châu lớn như vậy cũng đã là công việc làm người ta đau đầu rồi... Trừ phi sư huynh người chịu hy sinh tu vi mười năm, đem tinh thần Đại Diễn thuật của người suy diễn đến mức tận cùng, trong nháy mắt đã tập trung tất cả mục tiêu.”

Phong Ngân cười nói: “Cần gì chúng ta xuất lực, không lâu sau không phải sẽ có khổ lực đưa tới cửa sao?”

“... Thịnh Kinh Tiên Môn?”

“Không phải chứ? Toàn bộ đại lục đều đã vận hành chiến lược nhiều năm như vậy, đã đóng đinh nhiều vô số kẻ ở Thương Khê châu. Việc này bọn họ phải quen thuộc hơn chúng ta mới đúng chứ.”

“Ừm, như vậy cũng có đạo lý, vậy sau đó thì sao? Sư huynh định phái ai đi xử lý những sâu mọt này... Nói cho cùng thì Linh kiếm phái vẫn là nhân đinh điều linh một chút.”

“Có sao? Ngược lại ta cảm giác được đệ tử của môn phái đã rất nhiều, nhân cơ hội lần này, sẽ phái người mới nhập môn mười năm, lịch lãm một chút đi, cuối cùng ở trong sơn môn thiếu đi vài phần chân thực cảm, đối với bọn họ trưởng thành cũng không tốt, tiếp xúc nhiều với nhân tình thế sự của đại lục cửu châu, con đường tu tiên mới có thể đi tới viên mãn an ổn.”

Lưu Hiền lại lấp bắp kinh hãi: “Đệ đệ tử mới nhập môn tới xử lý!! Sư huynh, người đây là...” Ngừng một lát, trưởng lão

truyền công nghiêm nghị hỏi: “ Sư huynh, kế hoạch huấn luyện của ngươi không khác gì trăm năm trước rồi!”

Phong Tuế cười nói: “ Không cần khoa trương như vậy, cũng không phải là để cho bọn hăn xâm nhập Man Hoang để mở rộng cương giới, chỉ là xử lý một ít cá nhép bên trong cảnh nội Thương Khê châu... Nếu như ngay cả điều này cũng không làm được, sau này làm sao có thể sinh tồn ở tu tiên giới?”

“... Bọn họ chung quy chỉ là người mới, đại bộ phận còn chưa đạt tới Trúc Cơ trung phẩm.”

“Ha ha, dùng bồi dưỡng phương châm của Linh kiếm phái dạy dỗ ra đệ tử nếu lên Trúc cơ thượng phẩm, đối phó với đám rắn chuột kia còn được gọi là rèn luyện sao? Chỉ đơn giản là loại bỏ đi mà thôi, sư đệ a, ngươi phải tự tin thêm một chút với các đệ tử Linh kiếm mới được.”

Lưu Hiến cười khỏ vài tiếng, hiển nhiên vẫn còn có chút do dự, nhưng nếu sư huynh đã quyết định, thì cũng không cần nhiều lời.

“Vâng, sư huynh.”

“Sau này, nhờ ngươi dẫn đầu, để Thiên Sách Đường đưa ra một phần phương án lịch luyện cho ta, tháng trước hãy hoàn thành đi.”

“Được.”

...

Linh Kiếm sơn, Vô Tướng phong.

Trong phòng trúc đơn sơ, hai thầy trò ngồi đối diện nhau, đồ đệ cung kính pha một chén trà nóng, bung lên cho sư phụ.

Sư phụ quả thực thụ sủng nhược kinh, lập tức dùng hơn mười loại pháp thuật, cẩn thận kiểm tra nước trà một phen, xác nhận không có kỳ độc gì mới cẩn thận nhấp một ngụm.

Ừm, không hổ là trà của Vô Tướng Phong, vừa đắng vừa cay, căn bản chỉ là cặn trà.

Sư phụ hài lòng gật gật đầu, không hổ là đồ đệ của mình, kế thừa tinh thần mộc mạc gian khổ rất tốt, ngày tháng mà, chính là muốn tiết kiệm một chút.

“Như vậy, tiểu vương lục, thấy vẻ mặt của ngươi như bí mật, có chuyện gì muốn hỏi sao?”

Vương Lục đương nhiên có việc muốn hỏi, sư phụ vân du về núi, mang về một loạt kinh hỉ, nghi vấn trong lòng Vương Lục sớm đã chồng chất như núi.

Tỷ như hành hiệp trượng nghĩa hoàn toàn không hợp với tính tình kia, tỷ như kiếm thuật của Kim Đan thần kỳ kia, tỷ như đạo tâm thần kỳ kia...

Có quá nhiều vấn đề đồng thời xông lên đầu, làm cho người nhất thời không biết nên hỏi từ đâu, bất quá Vương Lục là người nào? Đầu óc vừa chuyển, liền đem vấn đề chính lý một lần, dựa theo tính trọng yếu từ trên xuống dưới sắp xếp ra, hỏi vấn đề trọng yếu nhất.

“Sư phụ, ngươi và gian tình của Thất sư thúc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Phụt!”

Nước trà trong miệng toàn bộ đều phun ở trên vạt áo, bạch y nữ tử cũng bất chấp vạt áo ướt làm cho xuân quang chột tắt, kinh ngạc không hiểu hỏi: “Thằng nhóc nhà ngươi nói hươu nói vượn cái gì? Ta cùng lão Thất trong sạch!”

Vương Lục gật gật đầu: ” Phản sữa chua trong sạch sao?”

“Mịa! Đều là sữa bò tắm rửa cái quỷ kia mà! Tuổi còn nhỏ mà sao có thể học được tư tưởng xấu xa như vậy! Xem ta tẩy não cho ngươi!”

Nữ tử áo trắng lẫm liệt khiển trách đồ đệ, sau đó duỗi ngón tay bắn ra một đạo kiếm khí vô hình phá không lao tới, đâm về phía trán Vương Lục.

Đương nhiên kiếm khí không có lực sát thương gì, chẳng những lực đạo chỉ bằng một phần ngàn tu sĩ Kim Đan, hơn nữa hoàn toàn không có sắc bén như kiếm khí nên có... Nhưng bị đâm một kiếm như vậy, không thể thiếu suy nghĩ chấn động hai ba ngày.

Nhưng mà trong nháy mắt khi kiếm khí chạm vào cơ thể, toàn thân Vương Lục chấn động, hai trăm lẻ sáu cái Kiếm Cốt tự động rung lên, đem lực đạo kiếm khí có tính cùn kia phân tán hóa giải ra, mặc dù xung kích mãnh liệt vẫn mang đến đau đớn, nhưng đã không còn quan trọng nữa.

“Ồ!?”

Biến hóa này khiến sư phụ lắp bắp kinh hãi: “Bát trọng kiếm cốt đại thành!! Nhóc con tiến độ được đây, mới hơn một tháng mà đã đạt tới tầng thứ tám công đức viên mãn... Chờ đã, ngươi đây là!”

Trong lúc nói chuyện, Vương Vũ lại bắn ra một đạo kiếm khí. Lực đạo lần này vẫn không mạnh, tốc độ cũng chậm nhưng ẩn chứa sát cơ. Kiếm ý sắc bén vừa ra tay đã đâm trúng nguyên thần của Vương Lục, khiến hắn đau đớn một hồi.

Nhưng đau đớn trên thân thể lại không ảnh hưởng đến phản ứng, Vương Lục bỗng nhiên nâng tay phải lên, ngón giữa chỉ thẳng đến trước, đúng ngay vị trí cầm đạo kiếm khí.

Ầm!

Sau một tiếng trầm đục, xương cốt toàn thân Vương Lục theo đó rung động một hồi, lực phủ ngũ tạng như di chuyển, làm cho người ta buồn bực muốn nôn... Nhưng chung quy là đã đem uy lực đạo kiếm khí này hóa giải.

“...Thật không tệ a, một kiếm vừa rồi coi như là Trúc Cơ hạ phẩm tu sĩ cũng bị trọng thương, người có thể bình yên vô sự ngăn cản lại, đã thấy được tầng thứ chín kiếm cốt đã đi qua tầng thứ nhất, tiến độ này quả thực có chút đặc sắc a.”

Bạch y nữ tử vừa nói, vừa nhíu mày thật sâu: “Luyện thành trước tám tầng trước thì thôi, người rảnh rồi tư chất linh căn, lại giỏi về rèn luyện, tốc độ tu hành có thể vượt qua ta mong muốn cũng chẳng có gì lạ, nhưng ta không nhớ rõ là đã dạy người công pháp tầng thứ chín, thứ này với tích lũy hiện tại của người, vô luận thế nào cũng không có khả năng tự ngộ ra, là ai dạy người?”

Vương Lục khó khăn trả lời: “Thất sư thúc thôi.”

Bạch y nữ tử nhất thời cười gian: “Ồ? Thất sư thúc? Là thất sư thúc đại tích cực kia sao? Trong khoảng thời gian ta không ở đây, quan hệ giữa hai người các người không tồi nha!”

Vương Lục Cường cười nói: “Cũng không phải sao! Thất sư thúc nói, hài tử của ngũ sư tỷ chính là hài tử của ông ta! May mà hai người các người gian tình, ta mới có thể được sư thúc trợ giúp, tu vi thăng tiến nhanh nha!”

“Ôi chao, người thành hài tử của thất sư thúc rồi? Đây là xu thế bá cha nuôi sao?”

...

Sư đồ hai người công kích hạ lưu kéo dài rất lâu, đem hán tử hắc ám thật thà chất phác bồi dưỡng linh thực ở Thanh Vân phong nói hắt xì không ngừng. Cuối cùng hai người đều cảm giác nhàm chán, mới không hẹn mà cùng ngừng nói.

“Nói đi, rốt cuộc muốn hỏi cái gì?”

Vương Lục nhìn vị sư phụ trước mắt không hề có phong phạm cao nhân này một chút, lại liên tưởng tới tuyệt thế oai tư tuyệt thế mà trước đây không lâu đàm tiếu khiến đạo tâm Nguyên Anh chân nhân tan rã, không khỏi thở dài: “Sư phụ, người thật đúng là thâm tàng bất lộ a!”

Sư phụ hừ một tiếng, nhấp một ngụm nước trà thô chế, nói: “Đương nhiên không thể tùy tiện cho người khác thấy, đó là chuyện đám nữ nhân si ngốc vui vẻ muốn cầu xin vô độ trong tông mới có thể làm, ta dù sao cũng là nữ tử Lương gia mà.”

“... Không, ta là đang ám chỉ trận quyết đấu lúc trước, sư phụ người nghĩ sai rồi.”

Cô gái áo trắng lại nhấp nước trà một lần nữa, cố tình che giấu sự lúng túng của mình: “Người nói là trận quyết đấu đó, thật ra cũng chẳng có gì ghê gớm, chỉ là một tên Nguyên Anh vô dụng, tiện tay cũng chỉ xua đuôi thôi, cần gì phải ngạc nhiên?”

Phế củi, Nguyên Anh? Tiện tay đuôi đi? Vương Vũ nói rất hời hợt, nhưng trên thực tế nếu Nguyên Anh thật không đáng tiền, cũng sẽ không được người ta gọi là Nguyên Anh lão quái và kính sợ thật sâu.

Trên thực tế, Tu tiên giới trong hơn chín thành vượt cấp khiêu chiến đều là lấy thất bại thậm chí thất bại, tu vi mạnh hơn một cảnh giới, thường thường ý nghĩa toàn bộ phương vị áp chế, muốn chiến mà thắng nói thì dễ? Huống chi Chí Phong chân nhân dù không chịu nổi, cuối cùng vẫn là Nguyên Anh danh môn đại phái, căn cơ so với tu sĩ hoặc tán tu Tam Lưu môn phái mạnh hơn không biết bao nhiêu...

Cho nên Vương Lục mới có vẻ thắng lợi thông dong bình tĩnh không thể tưởng tượng nổi đối với sư phụ. Tuy rằng sớm nghe người ta nói, sư phụ tựa hồ có danh hiệu đệ nhất Kim Đan trong tu tiên giới, nhưng cho dù lời đồn là thật, cũng chỉ là hạng nhất Kim Đan, ngăn cách sâu xa với Nguyên Anh mới đúng!

“A, Tiểu Vương Lục a, người chẳng phải là bị tu tiên giới nghe sai lầm rồi lừa gạt hay sao, người không nên phân chia cảnh giới tu tiên giới thường dùng, xem ra là kết cấu hình tháp, một tầng ép một tầng... Trên thực tế..., Từ cảnh giới Kim Đan trở đi, cảnh giới tu sĩ cũng không phân chia cao thấp, chỉ là phương hướng có khác biệt. Cảnh giới Nguyên Anh cũng không phải là tuyệt đối tốt hơn kim đan, Hóa Thần cũng không nhất định sẽ ưu tú hơn Nguyên Anh. Nếu nói tiên đạo mà các tu sĩ theo đuổi là một mục tiêu xa xôi, như vậy Kim Đan cũng tốt, Nguyên Anh cũng vậy, chẳng qua là dẫn tới con đường khác nhau.”

Lời này sư phụ nói rất thâm thúy. Nhưng dù thế nào thì Vương Lục cũng cảm thấy lần lý luận này quá hoang đường.

“Theo cách nói của ngươi, kim đan nguyên anh hóa thần không khác gì nhau. Các tu sĩ cần gì phải cực khổ theo đuổi đột phá cảnh giới, sau khi tấn cấp lên kim đan liền có thể an nhàn tu hành, chịu một nhọc phá cảnh làm gì? Hay là nói mấy vạn năm qua, các tu sĩ đều vô dụng? Nhiều thiên tài kinh tài tuyệt diệu như vậy, không ai phát hiện căn bản không cần đột phá cảnh giới, ở lại kim đan là có thể phi thăng chân tiên sao?”

Vương Vũ giải thích: “Con đường tu tiên đầy rẫy bụi gai, khi mọi người phát hiện dựa theo Kim Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần, Hợp Thể, Đại Thừa có thể một đường đi về phía Tiên, còn có ai lại nhàm chán mở bàn môn tà đạo? Người kinh tài tuyệt diệu như thế, trước con đường mà phạm nhân dẫn tới Tiên giới cũng là nhỏ bé hèn mọn... Cho nên, qua nhiều năm như vậy, đích thật không ai phát hiện ra đạo lý này.”

“Ha ha, nhiều người phát hiện như vậy mà chỉ có ngươi phát hiện thôi!”

Vương Vũ thẳng thừng gạt đầu: “Đúng vậy, ta còn xin độc quyền, đáng tiếc bị bác bỏ.”

“Phí lời, không phản bác mới có quý...”

“Trên thực tế, lý luận của ta quả thật còn có chỗ chưa hoàn thiện, nhưng có một điều ta hi vọng ngươi nhớ kỹ: cân nhắc sự mạnh yếu của một tu sĩ, cũng không phải là xem trên con đường đó dẫn đi được bao xa... Mà bất kỳ một cảnh giới nào, kỳ thật đều ẩn chứa khả năng vô hạn, chỉ xem ngươi có bản lĩnh đi đào bới hay không thôi.”

Nghe đến đó, Vương Lục cũng không thể nói gì thêm. Dù sao gã mới tu tiên có hơn hai năm, bất kể là lý luận hay là kinh nghiệm thực tế đều không thể so sánh cùng sư phụ, càng không nói đến việc biện hộ khó dễ đối phương. Huống chi chiến tích Kim Đan Chiến Nguyên Anh người ta bày ra ở nơi đó, cái này còn lớn hơn cả so với bất kỳ lý luận nào.

Bất quá, nghe sư phụ nói như vậy, Vương Lục ngược lại rất tò mò, rốt cuộc trên con đường kim đan này nòng đi được bao xa?

“Sư phụ, người đánh thắng Chí Phong, đại khái dùng mấy thành lực?”

Sư phụ suy nghĩ một chút: “Chắc chắn có một phần vạn.”

... Con mẹ nó, đây không phải là nói nhảm sao, không muốn nói thì thôi!

Vương Lục cũng lười dây dưa với sư phụ mấy chủ đề vô dụng này, nói thẳng vào vấn đề: “Sư phụ, dạy ta Vô Tướng kiếm pháp đi.”

Trận chiến với Chí Phong chân nhân lúc trước, đối với đệ tử Linh kiếm khác mà nói chỉ là một vở tuồng khiến người ta ghen họng nhìn trần trời. Nhưng trong mắt Vương Lục đồng dạng tu hành Vô Tướng công, lại có quá nhiều môn đạo.

Sư phụ có thể dùng Kim Đan phá Nguyên Anh, công thần lớn nhất trong trận chiến đó nhìn như bình thường không có gì lạ, nhưng kì thực Vô Tướng kiếm pháp tinh diệu tuyệt luân. Sư phụ dùng một thanh kiếm trúc, phát huy lực lượng tu sĩ Kim Đan đến cực hạn, quả thực là nhìn mà than thở!

Mà dựa theo lời Thất sư thúc nói, sau khi bắt đầu tu hành tầng thứ chín, quan trọng nhất đương nhiên là phải tu hành Vô Tướng tâm pháp, tăng tốc độ tu luyện thiên địa linh khí, tạo trụ cột vững chắc. Nhưng mặt khác, cũng có thể luyện mấy môn công pháp có thể đả kích, như Vô Tướng kiếm pháp. Bất quá đối với người mới nhập phẩm luyện khí kỳ mà nói, tu hành đấu pháp cũng không trọng yếu, đặc biệt là con đường tu hành tinh thuần phòng ngự của Vô Tướng công. Dựa theo suy đoán của Ngũ trưởng lão, tốt nhất là giống như đại hiệp sơn cốc chuyên tâm trong một hai năm tăng tu vi lên tới Luyện Khí Thượng phẩm, sau đó... Sau đó nàng có thể tìm Chương môn chân nhân để khoe khoang tâm tình khổ cực của nàng, sau đó lừa gạt tiền thưởng.

Có điềm này, Vương Lục vô cùng trực tiếp đề xuất xin, tránh cho sư phụ thật sự làm giáo học thêm lấp thêm vệt, vậy coi như suy sụp.

Kết quả sư phụ lại vô cùng sáng khoái gật đầu, sau đó...

“Được thôi, ngươi muốn học bộ nào?”

Vương Lục lập tức kinh ngạc: “... Ngươi có bao nhiêu bộ?”

“Nhiều thì không dám nói, hơn hai mươi bộ luôn có.”

Nhớ tới trăm phần trăm nguyên thần của sư phụ không hề tiết tháo, cho tới nay mới có hơn một trăm bản tâm pháp Vô Tướng, Vương Lục không khỏi cảm thấy vô lực: “Có thể giúp ta đánh rơi mây đáp án sai lầm không?”

Sư phụ cười cười: “Nếu đã như vậy, đề cử hai bộ Vô Tướng kiếm pháp cho người đi, nhưng hai bộ cửa tu hành này đều rất cao, một loại, cần tu sĩ có nghị lực lớn, một loại khác thì cần có trí tuệ lớn, không biết người...”

“Ta chọn đại trí tuệ.” Vương Lục quyết đoán, tràn đầy tự tin — nếu không phải chọn cái nghị lực kia, nhất định phải tu hành trăm năm mới có tiểu thành, vậy còn tu cái rắm!

“A, chọn người có trí tuệ, nhưng phong cách thích đầu cơ trục lợi với người trước giờ rất là gần gũi.” Sư phụ tràn đầy ác ý mà đánh giá một phen, sau đó nói: “Tuy nhiên điều này không có nghĩa là không cần nghị lực, ngược lại, có lẽ con đường này so với nghị lực càng khó đi hơn.”

“... Bởi vì ta cũng chưa từng đi qua.”

Vương Lục lập tức phun ra: “Người cũng chưa từng luyện kiếm pháp, cũng không biết xấu hổ dạy ta!?”

Sư phụ lý lẽ hùng hồn: “Nói nhảm, ai quy định nhất định công phu dạy đồ đệ của sư phụ nhất định là mình cũng luyện qua hay sao? Hiện tại những nam trưởng lão Thiên Kiếm đường kia đều mang theo nữ đệ tử chân truyền, chẳng lẽ trước khi giáo các nàng chém Xích Long, trước phải tìm cho mình một con Xích Long luyện tập thì chém sao?”

Vương Lục lập tức ghen lời.

“Hừ hừ, tiểu tử ngươi đúng là không có kinh nghiệm!” hiềm khi ghen chết đồ đệ, sư phụ đắc ý, “Được rồi, ta sẽ dạy người một bộ Vô Tướng kiếm pháp vô tướng bản thứ mười bảy, với tu vi hiện tại của ngươi, chỉ cần có thể luyện thành ba tầng đầu, như vậy tu sĩ Trúc Cơ trở xuống sẽ rất khó tạo thành uy hiếp với ngươi. Còn nếu phối hợp với Vô Tướng Tâm Pháp, nhanh chóng tu hành Luyện Khí kỳ, chống đỡ thuộc tính cơ bản của ngươi, cho dù tu sĩ Trúc Cơ trung phẩm muốn đả thương ngươi cũng khó.”

“Ồ, sáng khoái như vậy sao!?”

“Không dễ chịu như vậy sao? Nếu không người cho rằng ta dựa vào cái gì kim đan phá nguyên anh? Đối với tu sĩ Vô Tướng Phong chúng ta mà nói, không thể vượt cấp khiêu chiến thì chính là người thất bại tu hành! Được rồi, không nói nhiều nữa, tiếp theo người có thời gian ba tháng, đem Vô Tướng kiếm pháp luyện thành ba tầng đầu, hơn nữa đẩy tu vi bản thân lên luyện khí thất phẩm...”

“Chờ đã, ba tháng tới luyện khí thất phẩm? Sư phụ, người đây là muốn ép người phải chết đó! Nói bình thường ít nhất phải một năm nửa đến hai năm mới có thể đạt thất phẩm chứ!”

“Hừ hừ, đường đường là tu sĩ Không Linh Căn sao có thể cùng những tên lưu manh kia đến đủ? Yên tâm đi, với tích lũy của người rất hùng hậu, ba tháng đi đường của người khác sẽ rất đơn giản.”

“Móa nó, ta từ đâu tích lũy được đây!!? Linh căn Không chính là thứ liên quan đến nó! Hơn nữa bây giờ bị Vô Tướng Kiếm cốt của người thay đổi kết cấu cơ bản, tốc độ tu hành của ta cũng chỉ là linh căn Nhị, Tam phẩm, được chứ?”

“Tóm lại thiếu niên người bớt oán giận nỗ lực đi... Ba tháng sau nếu không luyện khí thất phẩm và tam trọng vô tướng kiếm pháp, hắc, đến lúc đó đừng trách sư phụ không đốc thúc người.”

“Ba tháng sau... Có chuyện gì không?”

“Ta lại không biết Tinh Thần Đại Diễn Thuật gì cả, sao có thể biết ba tháng sau sẽ xảy ra chuyện gì, cho nên người hoàn toàn có thể không tin mỗi một câu nói của ta.”

...

“Ta lại không biết Tinh Thần Đại Diễn Thuật, sao có thể biết tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, cho nên Tiểu Vương Lục người hoàn toàn không tin mỗi câu nói của ta.”

Vương Vũ bày ra một bộ dạng heo chết không sợ nước sôi vô lại như thế, khiến cho đồ đệ Vương Lục cũng không biết phải làm thế nào.

Trải qua hai năm ở chung với nhau, Vương Vũ không phải là một người đáng tin. Ví dụ điển hình nhất chính là thời điểm làm bữa ăn của ngọn núi Phiêu Miểu ở hai năm trước. Lúc ấy, gã đã thổi bay ngọn Phiêu Miểu hoa tán loạn khắp nơi, nói là điển hình mỹ thực cực cao ở phía Tây. Đến khi Vương Lục hào hứng cầm lấy vé com xông vào nhà ăn, nhất thời bị đám cá đầu trên tinh không nguyên rủa đến tối tăm trời đất.

Nhưng mà muốn nói năng không thể tin... Ngay tại một ngày trước, sáu vị trưởng lão Thiên Kiếm Đường đồng thời đọc thuộc lòng cho nàng! Một tiếng Phong Ngâm chân nhân kia “Ta tin nàng!” Khí phách bậc nào bại lộ! Dù sao mặc kệ Chí Phong chân nhân tin hay không, bọn họ đều tin!

Nghĩ đến đây, Vương Lục cũng chỉ có thể trong lòng thở dài: tin nàng một lần nữa đi!

Tiếp đó là thời gian tu hành khẩn trương và phong phú.

Dựa theo yêu cầu của Vương Vũ, Vương Lục muốn trong vòng ba tháng liên tục phá tam quan, cho đến khi cảnh giới luyện khí thất phẩm. Trong đó trọng yếu nhất tự nhiên là tu hành Vô Tướng công. Đối với tu tiên giới hiện nay, tuyệt đại đa số tu sĩ, giống như Vô Tướng công, dạy tu sĩ thổ nạp thiên địa linh khí, chuyển hóa pháp lực, trực tiếp tăng tiến tu vi tiên đạo., Bình thường lại được gọi là công pháp trung tâm, là tất cả cơ sở tu hành, nội dung uyên bác nhất cũng thâm thúy nhất, các tu sĩ tu hành tập trung hết sức tinh lực, bình thường sáu bảy phần công pháp tu hành đều rơi vào trên công pháp hạch tâm, về phần Vô Tướng kiếm pháp, tuy sư phụ cũng có yêu cầu, nhưng kỳ thật chỉ là chuyện nhỏ...

Nhưng khi Vương Lục thực sự tu hành xong, lại kinh ngạc phát hiện, ngược lại Vô Tướng Công lại có thể rèn luyện tinh táo nhất!

Bởi vì môn công pháp này thật sự là quá hiếm thấy rồi...

Nhập môn đã hơn hai năm, mặc dù nguyên nhân là do linh căn, tuyệt đại đa số công pháp mà Linh Kiếm phái cất giấu đều vô duyên với nó, nhưng chưa từng ném qua thịt heo nên cứ gặp qua heo chạy trốn, công pháp trung tâm thì rất gian nan, điểm quan trọng nhất là ở chỗ này., Trong công pháp tu tiên có quá nhiều minh vô bất khả dự, khó có thể nói bằng lời, cần nội dung các tu sĩ tự lĩnh ngộ. Rốt cuộc phải thổ nạp linh khí như thế nào, vận chuyển tuần hoàn, chuyển hóa pháp lực, rất nhiều lúc cũng chỉ là một loại cảm giác., Tiên bối phát minh công pháp đem loại cảm giác này dùng chữ viết miêu tả ra, truyền cho hậu nhân, nhưng phương thức truyền tin tức này tự nhiên khó tránh khỏi sẽ sinh ra sai lầm. Huống chi thể chất các tu sĩ khác nhau, cơ duyên bất đồng, tu hành công pháp đồng dạng cũng sẽ có kinh nghiệm hoàn toàn khác nhau, rất khó có một công thức vạn năng thích hợp ở Phổ Thế, đem toàn bộ tu sĩ mang theo con đường chính.

Lúc này, dù có sư phụ tay dạy hay không, các tu sĩ vẫn sẽ có cảm giác người mù mù sờ voi mò mịt, trên đường tu hành khó khăn đi lại.

Lấy tu vi luyện khí kỳ làm ví dụ, một bước này chủ yếu nhất chính là thu nạp thiên địa linh khí ôn dưỡng nội phủ, muốn trong cơ thể cấu thành linh khí tuần hoàn, pháp lực chuyển đổi, sau đó lại tiến hóa nội phủ thành Ngọc phủ, tạo ra tiết điểm xuyên qua nội ngoại.

Đối với công pháp hạch tâm bình thường mà nói, trong này có quá nhiều bước cần các tu sĩ dùng thử sai pháp từng chút một thử nghiệm, tỷ như phương pháp thu nạp linh khí, cấu thành tuần hoàn, quy mô quy mô., Kết cấu của nội phủ của mỗi người bất đồng, chỉ cần tạo dựng tuần hoàn cũng sẽ khác nhau... Cho dù được xưng là nhập môn đơn giản nhất, công pháp phổ thế nhất tiêu dao du lãng, địa phương mông lung mờ ảo vẫn nhiều không đếm xuể, khó có thể nói rõ ràng được phương pháp tu hành chính xác.

Nhưng Vô Tướng Công hết lần này tới lần khác là có thể! Làm cách nào để lợi dụng hai trăm lẻ sáu cây kiếm cốt tủy tập kim dịch tuần hoàn, ở nơi nào trong nội phủ hội tụ kim dịch, dùng lực đạo mạnh bao nhiêu để thúc giục năng lượng, hình thành tốc độ gấp bao nhiêu, đường kính bao nhiêu xoáy nước... Từng bước rõ ràng đều làm cho người ta sợ hãi! Hơn nữa hoàn toàn là sản xuất số lượng, Vương Lục chỉ cần dựa theo từng bước luyện tập là tốt rồi, căn bản không có bất cứ chỗ nào để chần chừ cả.

Về điểm này, bản thân Vương Vũ cũng không buồn kể: “Thật ra cũng không có gì khó, tư chất Không linh căn của người mặc dù không có chút chướng ngại khi thổ nạp linh khí trong cửa ải này, nhưng chung quy vẫn là linh căn đứng hàng đầu trong tu tiên giới, các phương diện tố chất khác đều là đứng đầu., Cho nên thời điểm thiết kế công pháp chỉ cần thiết lập người thành một người tu hành trạng thái lý tưởng, dựa theo lý luận lý tưởng nhất tiến hành thôi diễn, cũng chỉ là lý luận trên giấy đề binh là được, ngay cả kiểm tra cũng không cần trực tiếp thực hiện... Đương nhiên phương pháp này cũng chỉ thích hợp đối với người, đổi lại là người tu hành khác, nếu làm như vậy đại khái không đến nửa ngày thì đã tẩu hỏa nhập ma mà chết! Ha ha ha ha!”

Người cười cái rắm, người là quái nhân khoa học lấy đồ đệ ra làm thí nghiệm cơ thể hả?!

Vô tướng công làm công pháp hạch tâm cơ bản không có bất kỳ khó khăn gì, tốc độ tu hành dị thường kinh người, chỉ trong mười ngày ngắn ngủi, Vương Lục đã tạo ra trong cơ thể một cái tuần hoàn đơn giản nhất, hoàn thành tu hành luyện khí cửu phẩm... Cứ như vậy mà suy ra, trong vòng ba tháng thăng cấp lên luyện khí thất phẩm cũng là chuyện dễ dàng.

Tiếp theo là Vô Tướng kiếm pháp.

Dựa theo lựa chọn của Vương Lục, sư phụ dạy cho hắn một bộ “Vô Tướng kiếm pháp” loại thứ hai, bộ kiếm pháp này đúng như sư phụ đã nói, phải có đại trí tuệ mới có thể tu thành, bởi vì ý tưởng thiết kế của kiếm pháp là, hội tụ tinh túy của kiếm pháp thiên hạ trên người, không gì không làm được! Đồng thời còn phải hiểu rõ sơ hở của vạn vật, không gì không phá được!

Chỉ nghe thấy chỉ đạo này chỉ dẫn tư tưởng, Vương Lục lập tức liên tưởng đến các loại động cơ vĩnh viễn, nước chảy mỡ các thứ đồ chơi, nghĩ thế nào cũng cảm thấy không đáng tin.

Cũng may sư phụ nhanh chóng trả lời: “Đương nhiên là cảnh giới lý tưởng của Vô Tướng kiếm pháp, đối với ngươi mà nói có vẻ như hư vô mờ mịt - nhưng người tu tiên đạo mà, chung quy phải có lý tưởng cao thượng, về phần kết hợp thực tế như thế nào, đó là một chuyện khác.”

Vương Lục lập tức hiểu rõ: Phải nói là kiến thiết kiếm pháp vô tướng kiểu thứ hai có đặc sắc của Vương Vũ đấy.

Nhưng mà khi sư phụ thật sự nói cho hắn phương pháp tu hành tầng thứ nhất của Vô Tướng kiếm pháp, Vương Lục liền cảm giác được một cỗ khí tức hờ cha phả vào mặt.

“Kiếm pháp tầng thứ nhất rất đơn giản. Ngươi tùy tiện đi tìm kiếm một cái năm sáu chục bộ kiếm pháp lưu thông thế gian là được rồi. Từng bước luyện tập, hòa hợp quán thông là được.”

“Ta đi đâu đây tìm kiếm pháp hạ giới năm sáu chục bộ?!”

“... Đây không phải.” Sư phụ vừa nói, một bên không biết từ đâu lục lọi ra một chồng kiếm phổ rách nát: “Đây đều là tinh phẩm võ học ta thu được từ phạm gian, luyện cho tốt, đừng phụ lòng vì sư một phen tâm huyết.”

Vương Lục đầy mặt hồ nghi, cũng bất chấp chồng sách rách nát chiếm hết bụi bặm, đưa tay liền lật xem.

Kiểm pháp của Ô Tùng kiếm pháp Tùng Tùng, Thi kiếm pháp, Việt Nữ kiếm pháp... Ta dựa vào, cái này không rõ một giọt nước mới người mới nhập môn kiếm pháp sao! Ngươi khi dễ ta không biết đẳng cấp võ học phạm gian phân chia sao?! Tốt xấu gì cũng chỉ có hai bộ Chỉ Nhu Kiếm, Lạc Anh Thần Kiếm nhi?!

Tiếp tục lật, lần này dứt khoát lật ra một tờ giấy, bên trên: sản phẩm Tàng Kinh Các, tất thuộc tinh phẩm, trong lúc hạn giá ưu đãi một chồng mười lượng...

Vương Lục lập tức ngẩng đầu lên, kết quả sư phụ đã sớm chạy mất.

Mặc dù hẳn luôn cảm thấy như mình bị sư phụ hung hăng lừa một lần, nhưng trong thời gian nửa tháng kế tiếp, Vương Lục vẫn thành thành thật thật luyện hoàn tất từng môn kiếm pháp của hơn mười tân thủ.

Theo lý thuyết cho dù là nhập môn kiếm pháp, không có ba năm năm cũng khó có thành tựu, nhưng Vương Lục bị Dịch Cân Tẩy Tủy Thang Sinh ngâm thành kỳ tài tập võ vạn năm khó gặp, lại có Vô Tướng Kiếm Cốt trong người, tốc độ tu hành đã xa xa không người thường có thể so sánh, mười ngày sau liền có mấy bộ kiếm pháp giả bộ.

Mà trong mười ngày này, Vương Lục cũng dần dần cảm nhận được dụng ý của sư phụ. Những kiếm pháp Nhập môn này tuy rằng dễ hiểu, giá trị thực chiến không cao, là do võ lâm Phàm gian tổng kết ra mấy trăm ngàn năm, thích hợp nhất với một tân nhân thông hiểu kiếm lý, tiến vào pháp môn kiếm đạo nhập thất.

Vương Lục lúc trước tuy đã học qua một môn Nhu Vân kiếm, nhưng lý giải chỉ dừng lại ở mặt kỹ xảo, đối với nội dung càng sâu trong kiếm cũng không thể ngộ. Mà thông qua hơn mười đặc điểm kiếm pháp khác nhau tập luyện, Vương Lục lại dần dần thăm dò được bên trong những kiếm pháp này, tồn tại một chút đạo lý chung giao.

Cho dù loại cảm giác này còn rất mơ hồ, nhưng dựa theo cách nói của sư phụ, đệ nhất trọng cảnh giới Vô Tướng kiếm pháp này cũng đã như thế. Theo lời của bản thân mà nói, một tầng này là học tập theo lý luận, cách thực chiến còn rất xa. Cho nên cho dù Vương Lục tu luyện thành tầng thứ nhất Vô Tướng kiếm pháp, đánh nhau thật sự còn không bằng Nhu Vân kiếm của Phàm gian.

Đây có lẽ là lục tinh phổ mãn còn không bằng phá mãn tứ tinh a...

Mà tầng thứ hai tu hành tiếp theo cũng tương tự như tầng thứ nhất, vẫn là nghiên cứu lý luận, không liên quan tới thực chiến, chỉ là nhập môn kiếm pháp đã biến thành trung tầng kiếm pháp lưu truyền của võ lâm Phàm gian., Ví dụ như kiếm pháp giữ nhà của các môn phái, sau đó vẫn là mấy chục bộ công chưởng, vẫn là tinh phẩm của Tầng Kinh Các. Điểm khác

biệt duy nhất giữa giá cả là từng chông mười lượng đề cao đến một chông nghìn lượng... Cũng không biết Tàng Kinh Các này rốt cuộc là thần thánh phương nào, ngay cả kiếm pháp trung tầng cũng có thể tạo ra từng đợt từng đợt.

Đẳng cấp kiếm pháp tăng lên, biến hóa cùng uy lực cũng tăng lên gấp bội, nhưng độ khó tu luyện lại không tăng lên bao nhiêu, lại mười ngày qua đi, mấy chục bộ kiếm pháp trung cấp liền bị Vương Lục nhất công phá, hiểu rõ trong lòng.

Sau đó, khi Vương Lục tin tưởng mười phần mà khiêu chiến cảnh giới thứ ba, tình huống liền phát sinh biến hóa rất lớn.

Dựa theo quy hoạch chính thể của sư phụ, tầng thứ ba sẽ tu thành hình dáng ban đầu của Vô Tướng kiếm pháp, cũng bước đầu có năng lực thực chiến - Mà bước đầu là với tiêu chuẩn của tu tiên giới, nếu đặt xuống nhân gian...

Kiểm pháp tầng thứ ba Vô Tướng, có thể thắng được bất cứ một môn kiếm pháp đỉnh cấp nào, còn phương pháp tu hành thì...

“Rất đơn giản, người thấu hiểu hơn trăm bộ kiếm pháp lúc trước học được, sâu sắc thể ngộ đạo lý trong đó, kết hợp với tình huống thực tế của mình, tự sáng tạo ra một môn, coi như là hình thức ban đầu của loại kiếm pháp vô tướng này, tầng thứ ba cũng sẽ theo đó đại thành.”

“... Tự nghĩ ra kiếm pháp?!” Vương Lục quả thực khó có thể tin.

“Khà khà, có phải rất dân chúng nên rất tự do, rất phổ biến không?”

“Dân cái con mẹ người! Mau đưa cho ta một phương án độc tài như Vô Tướng công đi!”

Kết quả sư phụ thở dài: “Thật đáng tiếc, trong vấn đề này ta không nói đùa... Vô Tướng kiếm pháp và Vô Tướng công là hai việc khác nhau, mấy tầng trước của Vô Tướng công là cơ sở tu tiên, đơn giản mà nói thì thiên nhân hợp nhất, chỉ cần không đổi, người cũng không thay đổi., Tự nhiên là có thể quy nạp ra đáp án cố định, nói cho người biết nên tu hành như thế nào. Nhưng kiếm pháp là phương pháp đối địch, thực chiến sát phạt, biến hóa vô cùng, sao có thể có một thành bất biến? Vì

vậy cần chính bản thân người đi tìm hiểu, tìm được con đường thích hợp cho bản thân., Nhớ trước đây vì sư cũng từng bước từng bước đi tới, người có thể có một danh sư chỉ điểm, so với vì sư đã may mắn hơn không biết bao nhiêu lần, cho nên thiếu niên dũng cảm a, mau đi tìm con đường của chính mình đi!”

Mẹ kiếp! Con đường của ta chính là giẫm lên khuôn mặt giả bộ của người dưới chân!

Tu hành tầng thứ ba Vô Tướng kiếm pháp vô cùng chậm chạp. Thời hạn ba tháng bắt đầu từ khi sư phụ đặt ra, đã qua hơn một tháng, tu hành của Vô Tướng công vẫn vững bước tiến, bây giờ tu vi đã là bát phẩm, thất phẩm đã thắng lợi trong tầm mắt. Ngoài ra, các loại kiếm pháp phạm gian cần cho hai tầng trước đã sắp tu luyện thành cấp bậc đại sư...

Đáng tiếc tầng thứ ba kiếm pháp lại không có chút bóng dáng.

Vốn dĩ, những chuyện như vậy liên quan đến võ học, Vương Lục có một lão sư tốt nhất - lão bản nương của một khách sạn nào đó. Nhưng mà hiện giờ đang cần nàng giúp đỡ, nhưng lão bản nương lại mất tích kỳ, tìm không thấy người đâu! Sau khi nghe ngóng một lúc, liền nói là đang đi vào một thôn trấn gần đó!

Mẹ nó, bình quân ngày thường người buôn bán hơn vạn, còn vào cái cửa hàng rách nát! Có thể bán được thì có quý... Ồ?

Nghĩ lại, Vương Lục mới ý thức được đại khái chính là cách đây không lâu, mình ở trong khách sạn uống điên cuồng, dùng hết quá nhiều lương thực, mới làm cho lão bản nương phải ra ngoài mua sắm... Mẹ kiếp, đúng là tự làm tự chịu!

Không có ai hỗ trợ, vậy chỉ có thể tự lực cánh sinh, nhưng tự nghĩ ra kiếm pháp, nói thì dễ! Cho dù một tháng qua, thông qua một tháng không ngừng tu hành kiếm pháp thô thiển, trong lòng Vương Lục đã có nhận thức tương đối về một kiếm đạo, đáy lòng cũng mơ hồ để lại bóng dáng của kiếm, nhưng lấy đó làm cơ sở, tạo ra một bộ kiếm pháp thích hợp cho mình, lại khó khăn vô cùng.

Đương nhiên, với thiên tư ngộ tính của Vương Lục, nhất định không phải không sáng tạo ra được, tu bổ tổ tài hiện có trong

tay, cũng có thể chinh hợp ra một bộ kiếm pháp hoàn toàn mới vượt xa kiếm pháp trung tầng ở Phạm gian, nhưng mà... Dựa theo cách nói của sư phụ, kiếm pháp tự sáng tạo lần này, sẽ lập tức trở thành căn cơ tu hành trong một đoạn thời gian rất dài. Như vậy, trong loại vấn đề này lừa mình dối người lại có ý nghĩa gì?

Nếu là không linh căn, đã là kẻ chuyên đi mạo hiểm, trên người đã có đặc biệt như vậy, thì hoặc là không làm, muốn làm thì làm là tốt nhất.

Dựa theo lời sư phụ, kiếm pháp Vô Tướng đệ nhị hình khảo nghiệm là đại trí tuệ, vậy thì dùng ngộ tính vô thượng của bản thân phá cửa ải này, chẳng phải chỉ là một trăm bộ kiếm pháp hạ giới thôi ư, xem ta dùng lực lượng vô thượng mô phỏng thí nghiệm trong đầu một cái, cuối cùng lấy ra kết quả!

Vì vậy trong mấy ngày kế tiếp, Vương Lục giống như thiếu niên thất tình, cả ngày trầm tư suy nghĩ kiếm đạo, sau đó than thở, trần trọc không ngủ.

Một ngày này, Vương Lục Thần không thuộc, như du hồn ban ngày lão đảo đi xuống Vô Tướng phong, mượn trận pháp súc địa đi tới quảng trường nhỏ ngọn Phiêu Miểu, trái lắc phải đi về phía nhà ăn.

Dọc theo con đường này, có không ít sư huynh sư tỷ biết hắn bị dọa sợ —— chào hỏi không tiếp theo, gọi tên không để ý, thậm chí đưa tay ở trước mắt hắn, đều không thể làm cho đôi mắt mờ mịt kia tập trung vào.

Có người còn tưởng là tẩu hỏa nhập ma, vội vàng đi tìm trưởng lão sơn môn. Kết quả trưởng lão truyền công Lưu Hiến vội vã bay tới nhìn một cái, sau đó mắng một câu: “Ngu xuẩn của Vô Tướng Phong lại đang gây nên sự sùng ái! Các người ai cũng mặc kệ hắn!”

Được rồi, Truyền Công trưởng lão đã nói như vậy, vậy mặc kệ... Bất quá, nhìn đệ tử hồng bạch trẻ tuổi vẻ mặt si ngốc mà vọt vào Phiêu Miểu Phong thực đường, thật đúng là làm cho người ta có chút không đành lòng.

Vài tên đệ tử Linh kiếm, mặt mang vẻ thương hại nhìn Vương Lục, lại nhìn nhìn cửa chính của Đường chính Phiêu Miểu treo

lên: Thân tình hồi báo, thành ý dâng khách, toàn bộ thức ăn mới, mời nhấm nháp! Không khỏi để lại nước mắt đồng tình.

...

Bất tri bất giác đi về phía núi Phiêu Miểu, Ngọc Lục không chút nào phát hiện ra trước mắt mình là vực sâu vạn trượng, gã đã tập trung toàn bộ tinh thần vào suy diễn đối với kiếm pháp, trong đầu, từng người từng người vung vẩy trường kiếm, khi thì giao chiến với nhau., Đôi bên có thắng có bại, mà Ngọc Lục là người đứng ngoài quan sát thì có thể từ đó rút ra kinh nghiệm giáo huấn, tinh luyện ra quý giá. Ngọc Lục cũng là trước đây không lâu mới phát hiện, thì ra mình còn có bản lĩnh như vậy... Có lẽ là Vô Tướng Kiếm Cốt, nhất là cái Hoàng Cốt kia xuất hiện., Có hiệu quả đề cao chỉ số thông minh, hoặc cũng có lẽ là Vô Tướng Công thu nạp thiên địa linh khí, sơ sinh cô đọng nguyên thần... Tóm lại, đã có bản lĩnh này, vậy có thể dùng sức lực, đại trí tuệ..., Không phải như vậy sao? Mà khi Ngọc Lục năm lần bỏ nhào vào trận pháp Tùng Phong kiếm pháp, lại chìm đắm vào việc phát hiện sơ hở của Tùng Phong kiếm pháp... Đột nhiên thân thể bị người ta vỗ một cái, theo một trận dao động kịch liệt, cảnh giới huyền diệu kia âm âm tan vỡ. Dựa vào, ai? Mang theo vẻ mặt phẫn nộ trở lại thế giới hiện thực, Ngọc Lục lại phát hiện mình đang ngồi ở chính giữa đại sảnh ngọn Phiêu Miểu Phong, một vị thiếu nữ tóc vàng dáng người nhỏ nhắn anh khí mười phần, đang trừng đôi mắt xanh biếc nhìn mình.

“Xin hỏi, rốt cuộc ngài cần thứ gì?” Lòng ngọc lục tứ túc một lát, phát hiện trong phòng ăn chỉ có một vị khách nhân là mình., Trong lòng lập tức áp ứng, đoán được mình vô ý xông vào đầm rồng hang hổ. Linh kiếm sơn tứ đại cấm địa phòng ngủ của chương môn nhân, phần hồng lâu., Trùng kiếm cùng với... đẩy ra thực đường mờ mịt phẩm thức mới. Đây thật sự là tự tìm đường chết... Trong lòng Ngọc Lục yên lặng hát một bài ca, sau đó dứt khoát nói “Chỗ ngài có gì mới mẻ, hãy lên đây cho ta tu hành kiếm đạo”, Có điểm quan trọng hơn là khí thế sắc bén không gì sánh được của một thứ trong kiếm, cho dù người là thập tam Thái Bảo khi nhìn lên bầu trời sao hay là trăm vạn chân ngọc nhỏ kiếm trong thạch... Lão tử hôm nay cứ ăn để cho người xem, nghe Ngọc Lục nói như vậy, đầu bẹp trên mặt lập tức tan thành mây khói, thay cho một nụ cười vui

mừng đan xen: “Rất tốt, hôm nay vừa vận ta đẩy ra sản phẩm mới, là linh cảm nhận được từ quê hương xa xôi, chủ quán là chủ đề có giá trị kỷ niệm “Bàng Đan, ta không phải người Tây Di, muốn kỷ niệm giá trị cái rằm ấy.

“Tóm lại, xin người yên tâm, món ăn lần này nhất định sẽ cấp cho người kinh hỉ!” Thiếu nữ mười phần khí thế hứa hẹn, sau đó cũng không hỏi cái khác, liền nhanh chóng trở về phòng bếp, Hoài bị đưa lên một bộ đồ ăn mới lấy hồ làm chủ đề., Lúc ý thức của Ngọc Lục đang muốn tiến vào minh tướng, suy diễn kiếm pháp, thiếu nữ tóc vàng đã bước ra, trong tay cầm một chậu sứ khổng lồ tương đối so với hình thể của nàng, sau đó vưng vàng đặt lên bàn, vẻ mặt đặc ý.

“Ném thử xem, Ngọc Lục tin kỳ tác!” Con gái cả gan nhìn vào trong chậu sứ thật lớn kia, Thang Thập màu xanh lục, tạm thời không đổ kỵ ghen tị, cũng không thềm để ý khí tức thỉnh thoảng bốc lên... Chỉ là lơ lửng ở chính giữa Thang Ô, luyện tập thịt cầu khả nghi, bất luận thế nào cũng khó mà tiêu tan được lòng dạ của Ngọc Lục Thủy Tâm thử hỏi: “Xin hỏi vị tráng sĩ này, ngài là Thủy quái ao cạn sao?” Thiếu nữ nhú mày: “Không, là tinh linh trong hồ.”

“... Người không cảm thấy ngoại hình tinh linh này có chút đặc sắc?” Thiếu nữ tiếp tục cau mày: “Có sao?... người vẫn là nhanh ăn đi, bằng không bị lạnh sẽ không dễ ăn đâu.” Không, ta xác định thứ này hẳn là đông kết đến mức tuyệt đối linh hoạt nhất mới đúng lý do hợp lý nhất để chờ Ngọc Lục mang theo dũng khí vượt mọi chông gai., Sau khi Thịnh cho Thang Thập Nhất một muôi, gã lại kinh ngạc phát hiện, tuy rằng còn xa xa chưa ăn ngon, nhưng ánh mắt lại như một cô gái am hiểu tay nghề áo của một khách sạn nào đó, đánh đồng với gã., Nhưng... So với những năm qua, những năm này đều là kẻ lừa gạt cha không có cực hạn, hy vọng được sống lâu hơn. Sau khi xác nhận không phải Lôi Vô muôi phản bội chủ nhân, Ngọc Lục vô cùng hào sảng giờ ngón cái khen ngợi, mà nụ cười nở rộ của thiếu nữ trong nháy mắt, gần như là xuân về hoa nở rộ, hoàn toàn che dấu sự khùng bố của canh đỏ sẫm trên bàn ăn.

“Đa tạ người thưởng thức, ta nhất định sẽ tiếp tục cố gắng, không phụ sự chờ mong của các khách hàng”, sau đó liền bưng bưng hứng thú trở về nhà bếp làm những món ăn khác,

Ngọc Lục uống mấy muôi tinh linh trong hồ, bởi vì sính huân cũng không mạnh, rất nhanh lại trầm mê trong suy diễn cùng kiếm đạo. Không biết đã qua bao lâu rồi..., Kết thúc một đoạn thôi diễn Ngọc Lục, đem lực chú ý chuyển về hiện thực, lại phát hiện thiếu nữ con mắt xanh một mặt thất Tướng đứng ở trước mặt hắn, trên bàn bày mấy thứ đồ ăn, không chút mờ ảo phóng đăng. Mà Ngọc Lục mặc dù trong tay cầm chiếc đũa, nhưng cơ bản không nhúc nhích qua.

“Ài, quả nhiên là không được sao?” Thiếu phụ kinh ngạc khổ sở thở dài, nhẹ giọng thừa nhận thất bại của mình, đối với một người kiêu ngạo mà nói, loại cảm giác này thật sự là thống khổ khó tả. Nhìn thiếu nữ mặt Tướng và thống khổ, Ngọc Lục suy nghĩ một chút., Cảm thấy bản thân như vô tình trở thành kẻ vô tình, chơi đùa ác ma tâm thiếu nữ, dựa theo môn quy, tựa hồ phạm vào dâm giới? Tuy rằng đây thật sự là không có lòng, nhưng chuyên gia mạo hiểm hẳn là dám làm trái, đã đùa bỡn tâm linh uy hiếp của người, ta sẽ chịu trách nhiệm với người đến cùng.

“Thật ra, vừa rồi ta chỉ thất thần thôi.” Thiếu nữ kiên cường gật đầu một cái “Ta có thể hiểu... chiến sĩ cao minh sẽ dùng phương thức phân tâm để giảm thống khổ, mà mang đến cho người thống khổ lớn như vậy, là lỗi lầm của ta, ta... quả nhiên vẫn là không có thiên phú.”

“Chờ một chút, thiếu nữ người hiểu lầm rồi, thật ra chuyện là như vậy...” Ngọc Lục dứt khoát tự tăng bậc mình tu hành kiếm đạo, vì vậy cả ngày chỉ ra vấn đề thần ân hoảng hốt, tính ra như vậy mới dễ dàng lấy lòng người. Kết quả nói xong những lời này, lại phát hiện thiếu phụ kinh ngạc nhìn mình.

“Người hiểu kiếm ư?” Sặc, Ngọc Lục lúc ấy không cao hứng, hỏi như là đang cảm khái heo cũng biết leo cây!! Tốt xấu gì cũng là đệ tử chân truyền của môn phái Kiếm Đạo, không hiểu kiếm, chẳng lẽ ta phải dùng bồ cào Cửu Xi cho người xem? Tuy rằng tư chất không linh căn có chút đau trúng, nhưng cũng không đến mức xem thường thiếu nữ như vậy bị người phát hiện nói lỡ che miệng, sau đó giải thích: “Không hiểu kiếm ý ta sao? Tuy nhiên tư chất không phải là đau lòng một chút, nhưng cũng không đến mức xem thường như vậy mà coi thường bị người ta phát hiện thiếu nữ che miệng lại, sau đó

giải thích: “Không giải thích.”, Ta chỉ đang kinh ngạc, người đã biết kiếm, tại sao phải dùng loại phương thức không thành thực này để tu luyện kiếm đạo của người?” Ngọc Lục nói: “Tại sao không trưởng thành? Dùng trí lực siêu tuyệt suy diễn kiếm thuật, đề cao hiệu suất giảm thành phí tổn, có gì không ổn?” Thiếu nữ ân huệ trong chốc lát, sau đó hơi cứng đầu đáp: “Kiếm thuật, không phải nghĩ ra được., Mà là dùng để làm ra. “Ngọc Lục thở dài” bộ kiếm pháp này của ta không giống nhau, là cần đại trí tuệ mới có thể luyện thành.” Lần này thiếu nữ trầm ân càng lâu, cho đến khi Ngọc Lục dự định đứng dậy tính sổ, nàng mới mở miệng nói “Ta nhớ rõ, mặc dù trong ngôn ngữ của người cửu châu các người, trí tuệ, cùng trí lực, trí lực, cùng trí lực,..., Cũng là hai từ hoàn toàn khác nhau.” Ngọc Lục nghe vậy nhất thời sững sốt, trí lực, trí tuệ... Tựa hồ trong mình, tựa hồ có một đạo linh quang thoáng hiện. Thiếu nữ khẽ cau mày, tiếp tục nói “Chiêu thức, là nhân tố tiên thiên chiếm đa số, trí tuệ, thì sau này lịch duyệt nhiều. Nếu là phương pháp đại trí tuệ có thể tu thành, thì nên dựa vào lịch duyệt nhiều hơn, cũng chính là thực hào hoa mới đúng, sao có thể nhất thời không nghĩ ra đây?”

“... Nói rất hay, thật sự là làm cho người ta hiểu ra.” Ngọc Lục nghe được như vậy, linh quang trong đầu đã khuếch tán thành ánh mặt trời chiếu rọi, tất cả mù mịt đều tan thành mây khói. Đúng là đạo lý thiếu nữ nói như vậy., Đáng tiếc mình hoảng sợ nhiều ngày mà không nhìn thấu. Kiếm pháp là muốn luyện ra, mình nhiều ngày suy diễn đã tích lũy đầy đủ lý luận nền tảng, kém chính là thực nho nhã. Chỉ là... kiếm thuật tu hành., Hiền nhiên không thể đóng cửa tạo xe, tốt nhất là có đối tượng tàng lang dẫn mình luyện kiếm. Không cần thực lực cường đại bao nhiêu, nhưng ít nhất tinh thông kiếm đạo, mình luyện hội hơn trăm môn kiếm thuật cũng không thể nhập đạo như vậy kiếm thuật đối phương nắm giữ chung quy so với cái này còn nhiều hơn mới được?

Trong môn phái có rất nhiều sư huynh sư tỷ, hiền nhiên thực lực kinh người, tu vi cao thâm, kiếm pháp cũng đặc biệt sắc bén, nhưng nói thật ra thì..., Tạo nghệ kiếm đạo chưa hẳn cao thâm. Kiếm pháp và kiếm đạo triền là hai việc khác nhau. Đối lại là bình thường, người tốt nhất chỉ đạo lựa chọn của mình không thể nghi ngờ là lão bản nương, nhưng hiện giờ lão bản

nương không có mặt... Trong lúc ân nghĩ, dư quang liếc qua đôi con người xanh biếc, trong lòng Ngọc Lục lại lóe linh quang. Đây không phải là vừa vặn có sẵn rồi sao? Mặc dù không thấy vị thiếu nữ này và người khác động thủ qua., Càng không biết sâu cạn của nàng, nhưng vừa rồi một lời nói toạc ra huyền cơ kiếm đạo, khiến cho hắn hiểu ra, đây không phải cao nhân, ai là cao nhân? Giữa trưa một cái nào đó đều không dậy nổi giường, thay quần áo, cũng không có hai bộ củi mục sao?

“A? Người muốn ta... giúp người luyện kiếm?” Thiếu nữ đầu bếp thu dọn bát đĩa kinh ngạc nhìn lục địa ngọc, không ngờ đối phương lại đưa ra yêu cầu như vậy. Sau một hồi do dự, cô gái lắc đầu: “Ta chỉ là một đầu bếp, không giúp được người cái gì đâu.” Ngọc Lục làm sao tin cái này, mở ra vé cơm trường kỳ trong tay cho mặt mũi khách hàng cũ, xin thương xót, thành ý tiễn khách mà...” Bị tẩm vé ăn trường kỳ khó gặp kia dọa ở lại., Thiếu nữ nói “Đường lang” nhưng mà... Nhưng mà sao? Ngọc Lục cũng lười nói nhiều, trực tiếp rút ra Tử Vi nhuyễn kiếm bên hông, đâm thẳng về phía bả vai cô gái. Đối phương không ngờ Ngọc Lục nói động thủ là động thủ, quả thực kinh hãi, trên tay còn bưng bát đĩa, né tránh cũng không tiện... Nhưng sau một khắc, thiếu nữ lại giơ một chông bát đĩa ra đón đỡ..., Một tay khác nắm một chiếc đĩa, nhẹ nhàng đâm một cái lên mũi nhuyễn kiếm của lục địa, liền đón đỡ. Một kiếm bất trúng, Ngọc Lục thuận thế thu hồi nhuyễn kiếm, nhưng trong lòng đã tám tắc lấy làm kỳ lạ. Quả nhiên không hổ là đại cao thủ thâm tàng bất lộ, vừa rồi không chế một kiếm kia không phải là kiếm pháp mềm mại nhu vân, mà là một kiếm định càn khôn trong Càn Khôn kiếm pháp., Uy lực mười phần, lấy tu vi hắn luyện khí bát phẩm, mang theo thiên địa linh khí đâm ra một kiếm, cho dù là võ giả nhất lưu đương thời cũng không thể nào ngăn cản. Lại không nghĩ thiếu nữ tóc vàng chỉ dùng một chiếc đĩa, liền dễ dàng đem một kiếm này ngăn lại, không phải là cao thủ, ai là cao thủ? Cho nên, không đợi thiếu nữ buông bát đĩa, Ngọc Lục Tố thoải mái quý xuống đất “Su phụ, ở trên, chịu đồ nhi cúi đầu “Rầm rầm”.

...

“Sư phụ tại thượng, nhận một lạy của đồ nhi.” Ngọc Lục thành công dùng chiêu thức ăn này tạo thành tôn thất nặng nề cho mấy món ăn trong núi Phiêu Miểu, càng khiến cho đầu bếp thiếu nữ có chút hoang mang lo sợ.

“Cái này, cái này sao có thể chứ, ta chỉ là đến để phái ra Linh kiếm phái khách học tập, sao có thể vượt mặt làm sư phụ được? Hơn nữa người Cửu Châu các ngươi không phải coi trọng nhất là truyền thừa của sư đạo sao? Làm như vậy chẳng phải là làm tổn hại tôn nghiêm của sư đạo hay sao?” Ngọc Lục cười hắc hắc: “Sư phụ của ta ngay cả nhân cách cũng không có, tôn nghiêm ở đâu ra vậy? Yên tâm tổn hại, không sao cả.”

“Ặc... nhưng mà.” Thiếu nữ hiển nhiên có chút không chấp nhận được. Ngọc Lục cũng không nhiều lời, cúi người muốn quỳ gối lần nữa.

“Được rồi, ta biết rồi, chỉ là làm đối tượng luyện tập kiếm thuật mà thôi, ta không có vấn đề gì. Có điều, ta không phải sư phụ của ngươi, ngươi cũng không phải đồ đệ của ta.” Ngọc Lục cười một tiếng: “Được lắm.” Vì vậy buổi chiều hôm đó, Ngọc Lục đã cảm nhận được sự lợi hại của thiếu nữ Tây Di này. Nàng phái tới Linh kiếm bắt quá mới bốn năm, lúc nàng ta ở đây ăn ở đều ở tại Phiêu Miểu phong thực đường, cực ít ra ngoài, chưa từng thể hiện bản lĩnh của nàng ta với ngoại nhân, cho nên ngay cả Ngọc Lục cũng không ngờ, thiếu nữ này vậy mà dám khảo sát cường đại ở Diêu phong diễn võ trường... Ngọc Lục cầm Tử Nhuyễn kiếm trong tay, đối mặt thiếu nữ dùng Mộc kiếm làm binh khí, dốc hết bản lĩnh của mình ra., Lấy Nhu Vân kiếm, Triền ti sinh làm cơ sở, một tháng qua toàn bộ tâm đắc kiếm thuật tu hành đều lẫn lộn trong đó, phối hợp với Vô Tướng kiếm cốt ở cảnh giới thứ chín, cùng với công pháp trung tâm luyện khí cấp tám... Chỉ cần toàn lực phòng thủ, Ngọc Lục tự tin cho dù là tu sĩ Trúc Cơ hạ phẩm đến, cũng sẽ cảm thấy đau đầu. Nhưng, đối mặt Ngọc Lục cường đại như vậy phòng ngự, thiếu nữ tóc vàng chỉ dùng ba kiếm, đã khiến cho binh sĩ kia tan rã. Kiếm thứ nhất bỏ thẳng vào đầu, Mộc kiếm như Thái Sơn áp đỉnh, đánh văng kiếm thứ

hai phòng ngự của Ngọc Lục ngay tại chỗ, kiếm khí thế tán loạn, khí huyết bốc lên, kiếm khí tam đầu bổ thẳng xuống., Chấn động Tử Vi nhuyển kiếm bay ra khỏi tay, làm Ngọc Lục cuối cùng giãy dụa cũng châm dứt. Sau ba kiếm, Ngọc Lục vui vẻ phục tùng. Thiếu nữ cũng không phải chỉ dựa vào sức mạnh để thủ thắng, nàng xuất lực nhiều nhất là cùng Ngọc Lục, lại có thể ba kiếm đơn giản, ba kiếm này nhìn như ẩn giấu không biết bao nhiêu môn đạo, đồng thời từ trong ba kiếm này, Ngọc Lục cũng có thể nhìn ra chỗ kiếm thuật đặc dị của thiếu nữ. Nếu như dùng tiêu chuẩn của Cửu Châu đại lục, thiếu nữ không thể nghi ngờ là một loại kiếm thủ phi thường khác, kiếm thuật của nàng cũng không thành bộ, ba kiếm vừa rồi tiện tay mà phát, như thiên mã hành không, nhưng mỗi một kiếm đều rơi vào chỗ yếu hại, từng động tác toàn thân không hề tinh diệu, một điểm tương đối hiệu triệu mà nói..., Chính là không chiêu thắng không thắng. Chẳng qua, dựa theo lý luận của lão bản nương, trên đời làm gì có kiếm thuật nào không chiêu thắng được? Ngay cả công trí cơ bản không tốt đã mơ tưởng cả đời lên trời, còn không bằng ở dưới mông đánh một đòn pháo. Kiếm thủ chân chính có thể thắng một chiêu, không phải không có, nhưng điều kiện tiên quyết là kiếm chiêu của hắn đã xuất thần nhập hóa. Kiếm thuật trên đại lục Tây Di không khác gì đại lục Cửu Châu, cũng không quá nhiều kiếm thuật phái khác nhau, nhưng chung quy cũng có hệ thống kiếm thuật tương đối thành thực... Trước đây không lâu, lão bản nương rảnh rỗi đến đây, còn cùng Ngọc Lục giảng giải ảo diệu trong đó, cũng tự mình biểu diễn kết quả. Mà kiếm thuật của thiếu nữ tóc vàng, hệ thống của Hồ Oa cũng hoàn toàn không câu nệ. Một lần nữa lão bản dùng kiếm thuật trên thế giới trên thế giới, muốn thông qua kiếm thuật mà tiến vào cảnh giới không có chiêu nào khác, chỉ có một con đường chiến thắng. Con đường đó chỉ có thể thông qua trăm con đường này, cho dù lão bản và lão nương đỉnh phong, cũng không muốn đổi kẻ mạnh như lời

Đương nhiên, điểm này nhìn ngực cũng nhìn ra được... Nói tóm lại, có đại cao thủ bực này ở đây, tu luyện kiếm thuật không cần sâu nảo, vừa rồi mình ba kiếm tương bại, nhưng sau ba kiếm nhắm mắt hồi tưởng một phen, lại cảm giác sâu sắc vô cùng, rất nhiều trong đầu cần thôi diễn vô số lần mới có thể kết luận được, hiện giờ tự nhiên mà ngộ.

“Lại lần nữa.” Thiếu nữ mỉm cười, nắm chặt thanh kiếm gỗ một lần nữa, lại bỏ thẳng vào đầu lần này. Ngọc Lục vẫn là ba kiếm bị thua, nhưng kiếm thứ ba, thiếu nữ không phải chém thẳng vào đầu mà là đâm thẳng vào ngực. Sau ba kiếm., Thiếu nữ vô cùng hài lòng gật đầu: “Không tệ không tệ, ngộ tính thật sự rất tốt, có đồ đệ như ngươi...” Nói đến một nửa, phát hiện lời, lập tức ngậm miệng, đáng tiếc đã muộn. Ngọc Lục chột nhảy lên “Ha ha, ngươi rốt cuộc thừa nhận ta là đồ đệ của ngươi, “Cô gái ghen hòng trừng mắt: “Ta không có.”

“Ha ha, rõ ràng ngươi có cái gì thẹn thùng a, nhận một đồ đệ chứ có phải bảo ngươi lấy chồng, ngươi cứ ngoan ngoãn nghe lời ta đi...”

“Hừ” thiếu nữ cũng không nói nhiều, nhắc kiếm gỗ lên chém thẳng vào đầu, chỉ là lúc này đây lại không có lực đạo hạn chế nữa, một kiếm liền đánh bay kiếm Tử Vi Nhuyễn Kiếm của lục địa Ngọc Lục.

“Hừ, một kiếm cũng không tiếp nổi củi mục, làm sao có tư cách làm đồ đệ của ta?”

“Mẹ kiếp, ngươi đây thuần túy là chơi xấu?”

“Lắm lời” lại là một kiếm bỏ thẳng, kiếm phong độc lệ, lập tức ép Ngọc Lục nói không ra lời. Một tháng kế tiếp, Ngọc Lục dưới quan hệ thầy trò tên không chính ngôn thuận này, bắt đầu tu hành kiếm thuật khắc nghiệt. Cái gọi là nghiêm khắc hai chữ cũng không phải quá, thiếu nữ tóc vàng cũng không phải một lão sư nhân từ, thậm chí nói năng căn bản không hiểu làm sao dạy đồ đệ, kiếm thuật trụ cột của nàng cực tốt, được huấn luyện phi thường chính thống, nhưng chân chính làm cho nàng đi tới kiếm thuật đỉnh phong, lại là kinh nghiệm tích lũy của ngàn vạn lần chiến đấu. Cho nên đối với nàng mà nói., Hai chữ Triều Tâm Thực Chiến của kiếm thuật, cho nên phương pháp nàng truyền thụ kiếm thuật tới lui lui cũng chỉ có một chiêu khiến Ngọc Lục dùng thân thể nhớ kỹ. Nói đơn giản, chính là trăm phương ngàn kế hất một cái là làm cho đối phương trưởng thành trong đau đớn. Còn Ngọc Lục, thành thật mà nói cũng không sợ đau, mặc dù mỗi lần bị kiếm gỗ đánh trúng, hấn đều sẽ nghi hoặc, Cửu Trọng Vô Tướng kiếm cốt của mình rốt cuộc tu đến lão quái Tam cấp Hạ phẩm nào, rõ ràng ngay cả tinh quái Tam cấp Hạ phẩm cũng cơ hồ không

cách nào phá vỡ phòng ngự của hắn, vì sao mỗi lần bị thiếu nữ tóc vàng đâm trúng Mộc Kiếm, đều sẽ đau thấu tim gan... Nhưng thật ra Ngọc Lục cũng không ngại đau đớn vì thân thể mình., Bởi vì mỗi lần đau qua, đều không để ý kiếm thuật lại có tiến bộ nhảy vọt. Thiếu nữ tóc vàng xác thực không phải là lão sư đủ tư cách, nhưng Ngọc Lục lại là học sinh siêu nhất lưu. Vấn đề duy nhất chính là, ở trên võ trường Phiêu Miểu Phong, liên tiếp một tháng bị một thiếu nữ tóc vàng đánh cho tè ra quần, trên mặt thực có chút khó xử. Cũng may Ngọc Lục Sư Thừa Vô Tướng Phong, đối với chuyện mặt mũi cũng không phải quá để ý, mặc dù từ đầu còn được đệ tử nội môn của Phiêu Miểu Phong chỉ điểm, bất quá đợi đến sau này, có mấy đệ tử Trúc Cơ không biết trời cao đất rộng bầy chạy tới đơn đấu cùng thiếu nữ tóc vàng., Bị một kiếm của người ta đánh cho một tiếng gào khóc thảm thiết... Sẽ không còn kẻ tốt lành gì. Một tháng trôi qua nhanh như gió, một ngày này Ngọc Lục Siêu phát huy, một thanh Tử Vi Nhuyễn Kiếm bị hắn vung lên giống như trường tiên mềm mại tự nhiên, thiếu nữ tóc vàng liên tục tấn công mười kiếm, mỗi một kiếm đều có lực lượng khai sơn liệt thạch, nhưng không thể đánh xuyên qua vòng vây Ngọc Lục, mặc dù sau này đấu đến cùng, Ngọc Lục cũng có chút khó có thể tiếp tục, nhưng thiếu nữ lại gật đầu hài lòng gật đầu nhẹ, lui về phía sau mấy năm không ra tay nữa.

“Thật là lợi hại, ngăn ngùn một tháng đã tiến bộ đến trình độ này, thiên phú của ngươi thật sự làm cho người ta sợ hãi thán phục.” Ngọc Lục sau khi ngăn cản mười kiếm, cả người buông lỏng, thở dài một hơi, “Ba thước kiếm này, miễn cưỡng coi như là mới sinh tu thành.” Thiếu nữ tóc vàng gật đầu: “Với tu vi kiếm thuật hiện tại của ngươi, người bình thường muốn phá kiếm vây của ngươi cũng không có khả năng, bất quá loại kiếm thuật như vậy chỉ thích hợp cho quyết đấu giữa võ giả, dùng Tiên Đạo các ngươi để khen ngợi mà nói, nơi dứt lốt vừa mới nhập môn.”

“Có thể nhập môn thì tốt rồi, về sau lại từ từ hoàn thiện, ít nhất dựng nên một cái giá trị đáng tin cậy.” Vô Tướng kiếm pháp không nghi ngờ gì là bác đại tinh thâm, luyện đến cảnh giới ngọc cân, một thanh thúy trúc kiếm có thể đem Nguyên Anh chân nhân vạn loại pháp thuật chống đỡ bên ngoài kiếm, tập chân chính một kiếm phá vạn pháp hoàn cảnh. Bây giờ Ngọc

Lục mới tu hành hai tháng, tự nhiên không phá được Vạn Pháp, nhưng đường đều là cả đời sinh ra, hiện giờ tam trọng cảnh giới đã thành công., Ít nhất ở phương diện võ giả phạm gian này, miễn cưỡng có thể xem như một kiếm phá vạn pháp. Một tháng qua, cho dù thiếu nữ tóc vàng chỉ dùng một thanh kiếm gỗ so chiêu với nó, nhưng kiếm gỗ trong tay nàng lại diễn sinh ra biến hóa vô cùng vô tận, khi thì thể đại lực nặng như búa tạ lớn, khi thì nhẹ nhàng như ngân câu kim linh, ngọc lục khi so chiêu, tựa như cùng hơn trăm ngàn cao thủ giao phong, đạt được rất nhiều thể nghiệm trân quý. Kiếm ba thước này vây quanh cũng đang sơ bộ thành hình gai nhọn., Từ tình huống hiện tại mà nói, vẫn chỉ là cấp bậc Phạm gian, dưới sự bao vây của kiếm kiếm dài ba thước, có thể ngăn được tạp chất đao thương kiếm kích, nhưng cuối cùng có thể chống đỡ được một đòn hỏa cầu của tu sĩ luyện khí cửu phẩm... Nhưng làm bộ khung cơ bản, như vậy đã đủ tốt rồi, vền vẹn tam trọng cảnh giới, không thể xa vời quá. Huống chi thật gặp phải hỏa cầu luyện khí cửu phẩm, cần gì tinh thuần dùng kỹ xảo kiếm thuật đi ngăn cản? Tu vi cửu trọng kiếm cốt cùng thất phẩm luyện khí chẳng lẽ là để xem? Đến lúc đó đưa tay một cái liền tiêu diệt hỏa cầu kia., Nửa điểm phiền phức cũng không có. Tóm lại, nhiệm vụ sư phụ giao cho xem như đã viên mãn hoàn thành, thời gian so với mong muốn còn sớm hơn mười ngày, có thể thấy được mình không hổ là tu sĩ không linh căn, trời sinh đã ghi chép lại kỳ tích cầu thủ. Mà nhiệm vụ hoàn thành một tháng qua Ngọc Lục rút cuộc cũng có thể buông lỏng dây cung. Cho nên, cuối cùng gã không nhịn được, nhìn về phía thiếu nữ tóc vàng, hỏi ra một câu đã sớm muốn hỏi, nhưng lại nhịn lâu một vấn đề.

“Cô nương, họ quý tộc của cô?” Thiếu nữ tóc vàng nghẹn họng nhìn trân trối, kiếm gỗ trong tay coi như leng keng rơi trên đất Tường.

“... Thì ra người một mực không biết tên của ta sao?” Thiếu nữ thở dài, chỉ cảm thấy một tháng này, vị sư phụ đỡ đầu của mình đúng là có chút thiệt thòi cho tên đồ đệ Ngọc Lục này. Đúng là làm như lời nàng nói ban đầu, đến Linh Kiếm sơn không phải là để người làm sư phụ hay sao., Chỉ là Ngọc Lục này xác thực cùng khẩu vị của nàng, hơn nữa thiên phú trên kiếm thuật quá tốt, khiến cho nàng không khỏi ngửa tay, lúc

này mới nửa là bồi luyện cùng., Nửa là sư phụ dạy bảo, Ngọc Lục cũng cảm thấy chuyện này hình như có chút không nói nổi, nhìn thiếu phụ tóc vàng đã nát, mở miệng thử: “Cái kia, Kim sư phó...” Kim sư phó? Thiếu nữ chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, rất có cảm giác mấy năm trước đã thưởng thức món ăn mình bán tạp nham khó tả.

“... Gọi ta A Liễu là được rồi.”

“A Trác, chào cô.”

“Ách...” Sau khi trải qua một đoạn rèn luyện xấu hổ, hai người cuối cùng có thể giao lưu bình thường. Giao lưu cái gì? Đơn giản là thân thể kinh lịch các loại, Ngọc Lục đã sớm muốn hỏi, nhưng vẫn không tiện mở miệng hỏi vấn đề. Bất quá hỏi cũng vô ích, bởi vì A Oa căn bản không có ý định nói cho hắn biết thân thể cá nhân, chỉ đơn giản trả lời một vấn đề.

“A Trác, ngươi có bản lĩnh cao minh như vậy, ở đại lục Tây Di hẳn là đại nhân vật nổi tiếng nổi bật, vì sao lại đặc biệt chạy tới nơi này làm đầu bếp? Tăng Quảng văn hóa Tây Di, tăng cường ăn uống trao đổi?” A Hồ liền nói “Ta không phải đặc biệt vì làm đầu bếp mà đến, chỉ là trên Cửu Châu đại lục có thứ ta cần, cho nên không thể không đến.”

“Thứ gì? Trường Sinh Bất Lão Dược?”

“Không sai biệt lắm...” Thân sắc A Oa có chút âm đạm, lắc đầu không nhiều lời. “Tóm lại, trường lão Linh Kiếm phái đã giúp ta đại ân., Thu thập rất nhiều tài nguyên quý giá mà một mình ta không có khả năng thu thập được. Mà ta không có gì để báo đáp, cũng chỉ có thể làm chút chuyện mà không đủ khả năng thôi.” Ngọc Lục thật sự khó có thể lý giải chuyện người có khả năng với bản thân, chính là dùng tài nghệ kinh người phá hủy Lô Vô muội của các đệ tử Linh Kiếm mà không kịp hỏi nhiều, một tiếng chuông trầm trọng vang dội, trực tiếp nổ vang trong đầu Ngọc Lục.

“Ta dựa vào “Ngọc Lục nhảy lên cao ba thước là tiếng chuông tập hợp các đệ tử Linh Kiếm phái, hơn nữa vang lên ba lần, thuộc về đẳng cấp khẩn cấp, bình thường là môn phái ra tay một chút, cũng chính là Phong Ngân chân nhân muốn đứng ra phát biểu báo hiệu trước. Tiếng chuông triệu tập linh kiếm chỉ hữu hiệu đối với đệ tử Linh kiếm, mặc dù A Mân là khách quý

của môn phái., Lại không nghe thấy, thấy Ngọc Lục biểu hiện khác thường, liền hỏi: “Thế nào?” Ngọc Lục khoát tay Vi “Không có gì, có người gõ lên chuông tang của chuông môn mà thôi.” Nghĩ nghĩ, cảm thấy cứ như vậy bị tiếng chuông cắt đứt cuộc nói chuyện khó có được, thật sự có chút không cam lòng, vì thế khẽ cắn môi.

“Ta đói rồi, trước đi nhà ăn ăn chút gì đó rồi lại đi họp tiếp.” A Lư hai mắt sáng ngời “Tốt”.

...

Sau khi cơm nước no nê, Vương Lục mới từ núi Phiêu Miêu đi lên, đến khi đến Tứ Tượng Phong đã tấp nập đầy người.

Đương nhiên, mô tả như vậy cũng không chính xác, toàn bộ Linh Kiếm phái, tính cả nội ngoại môn đệ tử, nguyên lão tiên bối tiềm tu trong núi, thậm chí tính cả các tạp dịch Tiêu Dao phong, cũng không biết có thể góp ra một ngàn người không.

Chẳng qua là quảng trường Tứ Tượng phong là nơi tụ tập, thực sự có chút nhỏ hẹp, mấy trăm người tụ tập, lại có vẻ chen chúc không chịu nổi.

Đương nhiên, dù chen lấn thế nào, chỉ bằng bộ trường bào đỏ trắng trên người gã, trên quảng trường đã có chỗ đứng của gã. Mà quả nhiên, khi Vương Lục vừa hô vừa ngượng ngừng a, vừa mạnh mẽ từ trong đám người nặn ra một cái huyết lộ. Lúc đi tới quảng trường phía trước, đã có một dãy ghế chỉnh tề xếp đặt ở nơi đó.

Đó là chuyên tọa của đệ tử chân truyền Linh Kiếm phái, chỉ là... Trước sau như một, tuy rằng một hàng ghế có bốn, nhưng hiện giờ chỉ có một người đang ngồi.

Một vị thiếu nữ mặc váy dài bảy màu, mang theo nụ cười xán lạn chào hỏi hẳn.

Đó là đệ tử chân truyền của Tứ trưởng lão, tên hiệu là Tiểu Lưu Ly, tên thật... Vị Bất Tường kia nhập môn sớm hơn mình vài năm, hôm nay tu vi lại gần Trúc Cơ, hơn nữa cũng không phải không thể Trúc Cơ, mà là vì Tứ trưởng lão Chu Minh tận lực áp chế tu vi của nàng. Trước khi nàng Trúc Cơ, phải luyện thành Kiếm Tâm Thông Minh rồi mới tính sau.

Cái gọi là kiếm tâm thông minh, Vương Lục chỉ là không rõ ảo giác, nhưng tóm lại đệ tử chân truyền này khác với loại tu luyện chân truyền như mình, đó là tinh anh môn phái thật sự.

Đáng tiếc là nhập môn đã hơn hai năm, hai người cũng không gặp nhau nhiều lắm, thỉnh thoảng gặp nhau ở sơn môn, nên cũng có chút quen biết.

Ngoài Tiểu Lưu Ly, môn phái còn có hai chân truyền, đáng tiếc nhập môn hơn hai năm, hai người này một người cũng chưa từng thấy.

Nghe nói người lớn tuổi nhất trong đó là đệ tử của Tam trưởng lão Phương Hạc, quanh năm vân du bên ngoài, chết nhớ không nổi mà trở về núi.

Ngoài ra là đệ tử của Phong Ngâm chân nhân, không khác gì Tiểu Lưu Ly, nhưng quanh năm bế quan, như bệnh lao quỵ quanh năm không thấy mặt trời, thỉnh thoảng lại nghe các sư đệ sư muội của môn phái nhắc tới, nói nàng có thiên phú cường đại, toàn bộ Cửu Châu cũng khó có người ngang hàng, tu vi còn trên cả Tiểu Lưu Ly.

Xem tình hình hôm nay, hai tên chân truyền khác hơn phân nửa là không thể. Vương Lục cũng không thèm để ý, tùy ý ngồi xuống chỗ của mình, bưng bát trà trên bàn nhỏ nhấp một ngụm, chờ đợi giá Hầu chương môn.

Kết quả vừa ngồi vào chỗ của mình, liền nghe một thanh âm già nua từ phía trước truyền đến.

“Rất tốt, mọi người đều đến đông đủ, chúng ta sẽ họp thôi.”

Ngẩng đầu nhìn lên, chư vị trưởng lão Thiên Kiếm dường đã sớm khoanh chân ngồi giữa không trung trước quảng trường!

Vương Lục suýt nữa phun hết nước trà ra ngoài, chết tiệt, họp cả môn phái lại chỉ chờ mình ta!

Người làm chương môn như vậy cũng không chuyên nghiệp lắm! Người làm lãnh đạo, luôn phải chậm một chút, ít nhất chờ đến khi những tạp binh khác đến đông đủ hơn người mới được chứ? Người tới sớm như thế, khiến người ta tự xử ra sao?

Cũng may ngoại trừ Vương Lục, những người khác cũng không quá để ý đến vấn đề này. Phong Ngâm chân nhân đợi trong chốc lát, liền đi thẳng vào vấn đề.

“Hôm nay triệu tập mọi người chưa, là có một công tác trọng yếu phải bố trí, liên quan tới việc tu hành đệ tử môn phái, cho nên tình huống cụ thể liền do Lưu Hiến trưởng lão đến giao cho mọi người một chút.”

Sau đó ngồi bên tay trái của Linh Kiếm phái, trưởng lão truyền công vừa mở rộng thông báo về việc đệ tử mới nhập môn ra ngoài làm công việc. Dùng sức tăng cường đội ngũ mới xây dựng nên, toàn diện tăng cường thực lực đệ tử tổng hợp. Môn phái dự tính triển khai môn hạ đệ tử mới ra ngoài lịch luyện, có phương án liên quan tới trưởng lão hội Thiên Kiếm Đường đã nghiên cứu thông qua, hiện tại thông báo Như Bình...”

Chỉ nghe mở đầu cái này, Vương Lục cũng nhin không được phun nước trà ra ngoài nữa.

Văn Phong quý dị này rốt cuộc là làm sao vậy!? Đường như đã từng quen biết!

Mà nhìn ra nghi hoặc mãnh liệt trong lòng Vương Lục, một vị trưởng lão dị tộc ngồi ngay ngắn giữa không trung vô cùng tri kỷ dùng phương pháp truyền âm nhập mật giải thích cho Vương Lục: “Đây là vận động từ văn tự trong nội bộ Vạn Tiên minh gần đây, người không biết sao? Thời gian trước đúng là người không có tham gia loại hội nghị toàn thể này... Tóm lại, là muốn diệt trừ những văn chương kia chứ không thực., Thông thường lời nói quá lời. Đặc biệt là sự việc liên quan đến công pháp điển tịch, càng phải phát huy văn chương thông tục dễ hiểu, miêu tả chính xác ưu điểm, chính là tài liệu bồi dưỡng của tu sĩ thế hệ mới...., Linh Kiếm phái là một trong Ngũ Tuyệt của Vạn Tiên minh, đây chẳng phải là phải làm gương sao. Cho nên từ mấy năm trước, công văn này đã được viết bằng lời trắng.”

Thôi được rồi, cũng không cần Quan Hải sư thúc nói gì nữa, Vương Lục đã sâu sắc hiểu được nội hàm cùng ý nghĩa trọng yếu của chuyến vận động lần này, tóm lại chính là Vạn Tiên minh thái bình hơn một ngàn năm, không thoải mái bị dày vò nữa...

Không bao lâu, Lưu Hiến trưởng lão đã đọc xong nội dung, mà các đệ tử trên quảng trường đều tự mình ghé tai nhau, nhao nhao lộ ra vẻ hưng phấn.

Ngay cả Vương Lục, cũng không lo được bối rối trắng ngôn vận động gì nữa, lâm vào trầm tư thật sâu.

Trưởng lão Thiên Kiếm đường bày ra phương án ra ngoài lịch luyện, đơn giản mà nói, chính là muốn cho các đệ tử từ Trúc

Cơ kỳ trở xuống của môn phái xuống núi vân du, dùng thực tiễn không tăng cường lịch duyệt, củng cố tu vi.

Bởi vì Thương Khê châu là phạm vi chấp nhận của Linh kiếm phái nên phạm vi hành vi rèn luyện của từng người một không ngoài dự kiến. Xuất thân từ Thương Khê châu, bất kể đi đến đâu đều sẽ tiến vào địa giới của môn phái khác, sau đó các loại phiền toái sẽ sinh ra, khiến người ta không khỏi phiền nhiễu.

Về phần nội dung rèn luyện, cũng không phải là xuống núi tùy ý du ngoạn là được, Nhị trưởng lão Lưu Hiền vô cùng rõ ràng bố trí nhiệm vụ: Mỗi đệ tử muốn căn cứ vào kinh nghiệm rèn luyện, báo cáo một thiên năm ngàn chữ trở lên, chất lượng báo cáo ảnh hưởng trực tiếp đến điểm tích lũy của môn phái, tự nhiên không cần phải nhắc tới, nếu chất lượng quá kém... Trùng điểm là không có giới hạn.

Mà trong chủ đề báo cáo, tuy rằng môn phái không cưỡng chế định tội chết, lại đưa ra đề nghị tham khảo: Luận quan hệ tiên phạm lưỡng giới.

Đề mục này xuất ra cực lớn, cũng cực tốt, đại lục Cửu Châu rộng lớn khôn cùng, nhưng nói cho cùng, trên đại thể trừ tu tiên giới, chính là phạm giới, mà thế gian chiếm tuyệt đại bộ phận cửu châu. Các tu sĩ nhìn như cao cao tại thượng, không ăn khói lửa trần gian, nhưng thật sự cách nhân gian khói lửa, tu tiên giới cũng là vô bản chi mộc... Chỉ là đạo lý, tu sĩ chân chính có thể thể ngộ được quan hệ giữa hai giới cũng không nhiều.

Mà đem vấn đề khổng lồ như vậy giao cho một đám thiếu niên nhập môn không lâu, cũng là nhìn trúng bọn họ thời gian tu hành ngắn ngủi, phạm tâm chưa hết, hơn nữa tu hành không cao, muốn phiêu mi xuất trần, bản lĩnh cũng không đủ. Mang theo điều kiện như vậy xuống núi rèn luyện, kinh lịch sở phi thường quý giá kinh nghiệm.

Cũng bởi vậy, thời gian rèn luyện thiết lập dài dằng dặc: Một năm.

Tuy nhiên, đối với Vương Lục mà nói, những vấn đề này cũng không phải là vấn đề then chốt.

Mấu chốt là: Có hoạt động này, cuối cùng hẳn cũng có thể hợp pháp hành động dưới lòng đất, cuối cùng cũng có thể...

Về nhà nhìn một chút.

Trên thực tế, lúc thiết kế phương án Thiên Sách Đường là cố ý xếp điểm này vào phạm vi khảo nghiệm. Để bọn họ xuống núi nghiên cứu quan hệ giữa tiên phạm lưỡng giới, kỳ thật cũng là muốn bọn họ mượn cơ hội này chặt đứt trần duyên.

Không chém không được a, tiên phạm cách biệt a, câu nói này cũng không phải nói chơi, tu sĩ cùng phạm nhân chủ yếu khác nhau, kỳ thật không phải lực lượng mạnh yếu, mà là tuổi thọ.

Cho dù chỉ là Trúc Cơ thành công, tuổi thọ của tu sĩ cũng sẽ gần hai trăm năm, Hư Đan ba trăm, Kim Đan chân nhân thì thích đáng được bốn trăm năm thọ nguyên một cái cũng chỉ là điểm mấu chốt! Mà Linh Kiếm phái loại phái cổ xưa này bồi dưỡng ra đệ tử, căn cơ cứng cố., Tố chất toàn diện, tuổi thọ so với các tu sĩ còn nhiều hơn mấy bậc! Bây giờ những đệ tử luyện khí kỳ này, cũng có không ít người tiên thiên thọ nguyên vượt qua một trăm năm mươi, dưới loại tình huống này, có một vấn đề cũng không thể tránh khỏi.

Chính là sinh ly tử biệt với bạn tốt thân nhân ở nhân gian.

Lần rèn luyện này, kỳ thật cũng là cơ hội để các đệ tử có thể có cơ hội từ biệt với thân nhân ở thế gian, chỉ tiếc đủ loại điều kiện giới hạn, cũng chỉ có thể ưu đãi các đệ tử xuất thân ở Thương Khê châu. Mà sau khi công bố phương án này, phần lớn các đệ tử cũng đang bàn tán về việc này.

“Được rồi, phương án chính là thế này, thời gian xuất phát của các người là đầu tháng, còn không đến một tháng nữa, hãy chuẩn bị cho tốt. Nhất là những người nhập môn trong thời gian ngắn nhất, phải khẩn trương tu hành. Thế giới dưới chân núi cũng không có an nhàn đơn thuần như vậy.”

Giao phó một số công việc chú ý đơn giản xong, Phong Ngân chân nhân liền tuyên bố tán hội, các đệ tử nghị luận âm ỉ một tiếng bành trướng chưa, có được cao hứng phấn chấn, có mất hứng. Vương Lục ngược lại không có phản ứng kịch liệt, chỉ là cảm thấy có cơ hội quần áo gấm về quê, nhưng cũng không tệ.

Về phần báo cáo gì đó... Ha ha, chuyên gia mạo hiểm có lúc nào sợ báo cáo chứ? Đừng nói phải lịch luyện một năm, cho dù bảo hấn bây giờ động bút viết, hấn cũng có thể dễ dàng biên ra một phần nội dung phong phú.

Cho nên, vừa nghĩ tới tiêu sơn thôn phía đông bắc góc đông bắc chi phủ Đông Minh Quốc tại Đông Minh Quốc ở Thương Khê Châu, trong lòng Vương Lục liền dần dần nóng lên.

Cái gì mà các vấn đề trăm ngàn duyên, căn bản lười suy nghĩ, chỉ cần biết mình phải lập tức về nhà... là đủ rồi.

Sau khi tan họp, Vương Lục trở lại căn phòng nhỏ của Vô Tướng Phong, sư phụ đang ngồi ngay ngắn trong sảnh, uống rượu một mình, rượu vẫn là mấy trăm linh thạch một bình linh tửu, thật là khoái ý. Nếu là bình thường, Vương Lục đã sớm trào phúng rồi, nhưng hôm nay tâm tình rất tốt, cũng lười so đo với nàng ta.

Sư phụ thấy Vương Lục vào nhà, khẽ di một tiếng: “Ồ, không tòi nha, thế mà kiếm pháp thành công?”

Vương Lục lấy làm kinh hãi: “Ngươi cũng nhìn ra được chưa?”

“Hừ, tu vi kiếm thuật của kiếm thủ khác biệt, khí chất cũng khác biệt, ta xem khí chất biến hóa của ngươi liền biết tu vi ngươi như thế nào.”

Vương Lục làm gì tin mấy lời vô nghĩa này, cười lạnh một tiếng: “Nói thật.”

Vương Vũ lý lẽ hùng hồn: “Thật ra lúc ngươi đấu kiếm với A miêu thì đúng lúc ta vừa đi ngang qua.”

“Mẹ kiếp, vậy ngươi bốc phét cái rắm gì? Thôi được rồi, tóm lại ta đã vượt mức hoàn thành nhiệm vụ của ngươi, có phải có thể đại sát tứ phương rồi không?”

“Quỷ siêu trán, còn đại sát tứ phương? Vừa mới hoàn thành đệ tam trọng Vô Tướng kiếm đã đắc tội rồi?” Vương Vũ quả thực tiếc đá không thành kim. “Không nghe chương môn ngu xuẩn kia nói sao, lập tức đâm nhãi con các ngươi muốn xuống núi rèn luyện, ngươi tưởng rằng chơi đùa vui à? Thật sự cho rằng chút đạo hạnh nhỏ bé đó là có thể hoành hành cử châu sao?”

Vương Lục lập tức làm ra vẻ tự nhiên không có đất, nét mặt mờ mịt “Su phụ dạy bảo” thật sự là quá đúng. Thật sự là Kim Ngọc Lương Ngôn làm cho người ta hiểu rõ, ta thật sự không nên vì một chút tiền bộ bé nhỏ không đáng kể mà phiêu phiêu dục tiên. Mà quên tiên lộ từ từ, không có điểm dừng, cửu châu to lớn là thiên ngoại hữu thiên...”

Lời nói từ tận đáy lòng chỉ nghe được làm su phụ sờn hết cả gai ốc, vừa rồi có vài phần ý rượu không cánh mà bay từng cái một, vì dưỡng khí mà dùng danh tiên tửu cũng chẳng khác nào cho chó ăn.

“Người... rốt cuộc có vấn đề gì?”

Sắc mặt Vương Lục lại biến đổi: “Su phụ, ta làm đồ đệ này thắng thua như thế, người có phải nên bỏ ra số tiền lớn trợ giúp một hai không?”

“... Ta đến chỗ nào kiếm số tiền lớn cho người đó hả!? Dùng số kim loại nặng thì còn tạm được!”

Vương Lục cũng không khách khí: “Hồi trước người đã đoạt toàn bộ gia sản của lão lừa ngọc ở Chí Phong kia, đừng nói với ta là người đã bán hết rồi nhé.”

“Nực cười!”

Vương Vũ hôm nay đương nhiên không phải nghèo rớt mồng toi, thân gia phong phú như nàng, ngay cả mấy trăm linh thạch cũng uống được, chỉ là vẻ mặt trào phúng trêu tức heo, ngựa đầu miệt thị Vương Lục.

Thế là Vương Lục lại biến sắc lần nữa, liền quỳ rạp xuống đất ôm đùi su phụ: “Thổ Hào, chúng ta làm bạn được không?”

“Buông tay ra!”

...

Được người khác ôm đúi gọi là thổ hào, đây đúng là đái ngộ năm trưởng lão Linh kiếm phái bao nhiêu năm rồi mà vẫn luôn luôn không có năng đi ôm người khác, sau đó bị người ta vứt bỏ như vô số pháp khí pháp bảo lúc trước đoạt được ở trên người chân nhân Chí Phong, linh đan diệu dược... Quả thực không có toàn bộ ra tay, trên thực tế mặc dù chí phong chân nhân không tính là giàu có gì, nhưng thân gia của một Nguyên Anh chân nhân ở Cửu Châu đại lục cũng không thể khinh thường, muốn trong thời gian ngắn toàn bộ hiện ra, cũng không dễ dàng như vậy. Thứ hai... “Tốt, người đã thấp kém như vậy, mất hết tôn nghiêm cầu ta, ta sẽ miễn cưỡng đi trợ giúp người một phen, ai để người thiếu hụt ngộ tính chất tốt, ngộ tính của Lỗ thời, bộ mặt lại cứng ngắc, bộ dạng lại không dễ nhìn được?” Ngũ trưởng lão vừa trào phúng, vừa lấy ra thanh tiểu kiếm trong túi, ném cho đồ đệ tử nhỏ nhỏ này. “Thứ đồ đệ kia?” Lục Vương không kịp lấy ra, dùng ngón tay khê nhếch lên, cười ha hả một tiếng. Sư phụ đã quên mất hai tháng trời, “Thứ này đối với ta mà nói không có giá trị gì, nhưng mà người vừa vặn không có binh khí hợp tay, cũng có thể dùng được một thanh Tử Vi Nhuyễn Kiếm vừa đủ vừa có thể dùng vừa đúng lúc dùng. Binh khí Phạm gian cùng thực lực của người đã cởi bỏ quá nhiều. Bất quá Khôn Sơn Kiếm này tốt xấu gì cũng là bát phẩm linh bảo, người luyện khí tiểu tu đừng nói ngự kiếm, đưa kiếm cho Kiếm Linh giày cũng không xứng. Mà nơi này lại không có kim ấn của chương môn, có thể giúp người mạnh mẽ phát huy uy năng của linh bảo, cho nên ta giúp người phong ấn ả, tổng cộng phong ấn chín tầng, theo tu vi của người thì tự nhiên giải phong ấn. Lấy tu vi của người bây giờ, đó ngay cả phong ấn tầng thứ nhất cũng không giải được. Bất quá giải không giải được cũng là linh bảo, chung quy lại là linh bảo, chất liệu xa không tầm pháp khí, có thể so với pháp bảo tầm thường, ít nhất cũng không cần phải lo lắng người chơi xấu... Ngoài việc này ra, người cần phải chú ý tứ gì đó. Sư phụ, nhẹ nhàng triệu hồi Thanh Khôn Phong ấn, phát ra Kiếm Linh Kiếm”, “Có gì không để lại?” “Có gì khác nhau sao?” Sư phụ cười nói: “Đương nhiên là có rồi. Khôn Sơn

Kiểm này cũng không phải do Chí Phong chân nhân tự mình luyện chế, mà là một vị Luyện Khí đại sư của Thịnh Kinh Tiên môn, chế thành từ một ngàn hai trăm năm trước, người biết ý nghĩa này thế nào không?” Vương Lục suy nghĩ một chút: “Thanh kiếm này chỉ là phế vật được thiết kế lý tưởng siêu việt hay sao?” “Ông! Thanh kiếm nhỏ bé kia tựa như châm nhỏ đột nhiên run lên, tựa hồ biểu đạt sự phẫn nộ mãnh liệt. Sư phụ đưa tay đè xuống linh bảo chấn động, sau đó vịn phần kinh ngạc: “Ta nói vị Linh Kiếm Bá này của người, lẽ nào chưa từng trải qua chương trình độ luyện khí cơ sở cơ sở?” Vương Lý thẳng thừng: “Vô Tướng Phong nghèo khó thành bộ dạng này, tiền nào không để ta học luyện khí?” Nói rất đơn giản, trong tu tiên giới có một quy củ không thành, là linh bảo càng lâu, giá trị của nó càng cao, giá trị của nó càng cao, mặc dù chỉ có cao giai linh bảo thượng phẩm ngàn năm, nhưng cái giá thật ra không cao siêu, Trải qua nhiều lần, lai lịch của vật này càng phong phú, thường xuyên là bảo vật vô giá. Một kiếm linh trải qua sự trợ giúp của tang thương tuyệt đối không phải một kiếm linh tươi trẻ có thể so sánh với chủ nhân, ừm, nói đơn giản mà nói...” Vương Lục cười nói: “Hiểu rồi, chính là mang theo bên người lão gia gia.” “Đúng vậy, chính là đạo lý này, trừ chiến đấu có thể phát huy các loại diệu dụng... Ngoài phi kiếm mang theo bên người, bởi vì thời gian dài bên cạnh tu sĩ, đối với rất nhiều sự tình tu hành đều không xa lạ, nếu gặp phải vấn đề gì, lúc nào cũng có thể thỉnh giáo, có thể coi như nửa sư phụ không dùng, có thuận tiện hay không? Vương Vũ nói xong lời lại biến đổi: “Nhưng lời nói chưa trả lời, có lợi hại, thì có càng có lợi, linh tính càng cao, linh tính của nó càng cao, đặc biệt là linh kiếm ngàn năm trên núi, linh kiếm đã tồn tại nhiều năm, kim đan của tu sĩ cũng chưa chắc đã có thể luyện chế trụ được... Người chỉ là một cái tu sĩ nhỏ, tuy không cần phải phong ấn quá lớn

“Cho nên cho người một cơ hội lựa chọn, Kiếm Linh này người không giữ lại sao? Nếu không lưu, ta sẽ nhờ sư huynh làm phép tẩy đi ký ức một ngàn hai trăm năm của Kiếm Linh, ngoan ngoãn nhận người làm chủ. Tuy thiếu đi các loại Kiếm Linh ngàn năm, nhưng tốt xấu gì cũng mong được an ổn, nếu như để lại.....” Vương Lục căn bản không đợi hắn nói xong: “Đương nhiên lưu lại, việc này còn phải chần chờ sao?” Sư phụ cười: “Người cũng rất quyết đoán.”, Ngay cả tên ngu xuẩn

Chí Phong kia cũng chưa rửa sạch, ta làm sao phải khổ để coi là Tiêu Bạch Thất đã tự hủy bảo khí kia chứ? Chỉ là một Kiếm Linh, nói dạy dỗ còn không phải là dạy dỗ sao? “Ông! Khôn Sơn kiếm lại chân động, hiển nhiên phần nộ mình cực kỳ. Sư phụ cần nhắc một chút: “Thành thật một chút, cứ nói thẳng, ta cảm thấy còn không bằng rửa sạch mấy câu vừa rồi của người đi...” Cuối cùng Vương Lục cũng không tẩy đi thần trí của Côn Sơn Kiếm Linh Lương Thu. Đối với chuyện đã dạy Kiếm Linh, hẳn biểu hiện ra lòng tin không tầm thường, dùng lời nói của hắn nói ra., Lúc trước có thể so sánh sự dao động của đại trận ở Đào Nguyên thôn, chỉ là một bát phẩm Kiếm Linh lại là cái lông gì? Bất quá, lần đầu tiên Vương Lục cùng Kiếm Linh Lương Thu gặp mặt cũng không thoải mái. Dưới sự trợ giúp của sư phụ, Vương Lục lấy phương pháp nội thị, đem cảm giác của nguyên thần kéo dài đến bên ngoài nội phủ, giống như kim thêu cửu trọng phong ấn Khôn Sơn kiếm. Bên trong linh bảo bát phẩm quả nhiên không giống bình thường, một mảnh vân vụ che khuất phần lớn tầm mắt, nhưng mà tầm mắt có thể thấy được một phần trong đó., Lại là dãy núi non trùng điệp chập chùng, trong dãy núi vờn quanh, một vị nữ tử áo vàng cam an tĩnh chờ đợi Vương Lục. Kiếm Linh Lương Thu. Đây là lần đầu tiên Vương Lục lấy nội thị pháp câu thông cùng kiếm linh, chỉ thấy nữ tử trước mắt nhìn chưa tới hai mươi lần, tướng mạo thanh lệ thoát tục, nhưng thần sắc Mạc Nhiên như băng, không nhúc nhích đứng ở trên một đài đá, giống như mình và bệ đá kia hòa làm một thể, vạn năm bất động.

“Ách, chào, khỏe chứ?”

Nữ tử khép hờ hai mắt, không thêm để ý tới điều đó.

Vương Lục có chút buồn bực: “Quả nhiên ngàn năm Vương Bát cũng đến thời điểm mình đã hết mệnh số, cô nương, cô như vậy là viên tịch sao?”

Sau đó nữ tử kia liền mở to mắt, tuy không nói gì nhưng trong ánh mắt lại chứa sự không hài lòng.

Sau đó không đợi Vương Lục nói tiếp, nguyên thần sư phụ lặng yên bay qua chưa từng, vào đầu chính là một cái run rẩy.

“Đồ ngu! Rõ ràng lại có thể thu được Thổ tướng kiếm linh rộng thùng thình, tức giận thành bộ dáng lạnh như băng này, quả thực là một loại bản lĩnh!”

Nhìn thấy Vương Vũ cũng chưa có, Lương Thu rút cục mở miệng: “Các người không cần lo lắng cái gì, cả đời ta đi theo hơn mười chủ nhân đảm nhiệm, chưa từng có hành động phản bội.”

Vương Vũ trầm mặc một lát: “Dù là đi theo chủ nhân của loại không đáng tin này?”

Lương Thu lại nói: “Đúng vậy, ta chưa bao giờ gặp qua chủ nhân như vậy... Nhưng không mất một cảm giác mới lạ nào, ta rất mong đợi được hẳn ban tặng cho ta thể nghiệm chưa bao giờ như vậy, nhưng từ đầu đến cuối ta vẫn không chịu để ý tới Vương Lục một chút. Đúng như lời nàng vừa nói, Khôn Sơn Kiếm chưa tới một ngàn hai trăm năm, càng thay đổi quá nhiều chủ nhân, trong đó thậm chí có rất nhiều đại ma đầu tà đạo! Lương Thu vì thiên tính đạ bạc, đối đãi với chủ nhân mỗi đời đều tỏ ra lòng trung thành tất yếu, thế nhưng điều này không có nghĩa là nàng không có suy nghĩ. Đường đường là linh bảo bát phẩm lại được ban cho một tiểu tu luyện khí thất phẩm, Lương Thu cho dù có rộng rãi bao dung, trong lòng cũng có chút tức giận “Chủ nhân mới nhìn không có ác cảm, thật sự xấu xa, thật sự khiến người ta không thích! Không có gì, Khôn Vương cũng không cầu được. Đương nhiên cũng bởi vì Quý Vương cầu danh lợi mà cho Giải Linh Thạch kia, có thể giải thích giá trị vạn linh thạch mà chưa từng thấy trên đỉnh núi cao, cho dù là kiếm sĩ cao ngạo, không thể, Nhưng vẫn còn có đầu tròng chân nhẹ, khó phân biệt chủ thứ. Ba tầng cảnh giới Vô Tướng kiếm pháp vô cùng cao, đã là kiếm pháp siêu phàm thoát tục, nhưng ánh mắt của kiếm linh ngàn năm này Lương Thu độc ác đến mức nào, kiếm pháp của Vương Lục quả thực là lợi hại vô cùng, không đành lòng nhìn thẳng, bởi vậy lúc Vương Lục vận kiếm, Lương Thu thường vô thức sửa chữa động tác của hắn. Điều này khiến cho Vương Lục rất khó chịu, ta tự luyện kiếm, quan hệ với kiếm của Quan Khanh? Kiếm pháp của người cao minh đến đâu, cùng với Vô Tướng kiếm pháp của ta không thành, cũng không phải là một đường, cô gái uốn éo không biết có gì cảm ơn! Làm kiếm linh nên có cảm giác làm kiếm linh, làm người xem của người thật

tốt, kết quả Lương Thu rùng mình: “Nếu ngươi đã vô cùng tin tưởng, bằng vào lực lượng của mình mà vận dụng đi!” Sau đó, tiếng nói của Lương Thu cũng không nghe ra được. Đương nhiên không có gì khác biệt đối với Vô Tướng kiếm pháp của hắn, nhưng vấn đề là..., Đồng đội tôi đã chỉ có tám phần, dựa vào thủ đoạn khác mới miễn cưỡng thăng Bát phẩm lên Bát phẩm. Mà tình trạng của Vương Lục càng hồng hét, cùng Lương Thu rời tâm lý đức, tỷ lệ đồng bộ căn bản là phụ kém vô số! Khôn Sơn kiếm không phản phệ chủ, coi như là Lương Thu bị quản lý. Vì giải quyết vấn đề này, Vương Lục dùng suốt một tháng thời gian, hắn cũng lười đi xé da Lương Thu, một tháng không chỉ làm một chuyện: Luyện kiếm. Luyện như thế nào? Đương nhiên là tìm người luyện? Đương nhiên là tìm ai? Đương nhiên là A miêu! Trước đó Đại đầu bếp Phiêu Phong mấy ngày đã bị khơi lên kiếm ý, hiện giờ chiến ý đang nồng đậm, vì thế những thức ăn của nhà ăn ngày qua bỗng dưng trở nên trống rỗng thêm vài phần kiếm ý một mẹ con chó con, bỗng dưng ham muốn ngóc đầu lên trời nhìn sao, ngay cả con cá cũng không biết mò ra sao! Khách Dưa Ngự không mờ, càng không tìm được, ngoại trừ A Kiều Lan tìm kiếm, thật sự là không có việc gì làm nên đầu tiên phải ăn, A Trạm, một tháng không thấy tình cảm, Cảnh giới mặc dù không đột phá nhưng dần dần vững chắc, thuộc tính gia tăng thêm vài phần. Sau đó tinh lực nhiều nhất dùng để luyện kiếm với A miêu, tiến bộ lớn nhất chính là Vô Tướng kiếm pháp. Dựa theo phân chia của sư phụ, vẫn là ba tầng cảnh giới, nhưng ba tầng cùng ba tầng lại hoàn toàn bất đồng. Một tháng trước tam trọng vô tướng kiếm chỉ là kiếm thế gian, một tháng sau, Vương Lục phát kiếm khí không ra ngoài, không làm được màn sáng che trời, kiếm pháp lại tiến vào nhà, có tư cách tấn cấp tiên cấp tiên đạo. Bởi vì một tháng sau, ba tầng kiếm vô tương hợp, đã có Khôn Sơn kiếm phụ trợ. Nói cách khác, Lương Thu vẫn không thích vị chủ nhân này, nhưng một tháng chưa quan sát kỹ lưỡng, cũng khiến cho Lương Thu vương không thể không thừa nhận tuyệt chiêu kiếm của mình, chỉ có một cách thức duy trì vô hình kiếm sơ sài, đúng là vô cùng lợi hại, nhưng khi lực phòng ngự của kiếm thuật đã tăng lên rất cao, cho nên từ đó trở nên cân đối xứng đáng. Cho nên, Mạc Thu dần dần dần không dung hợp với hiệu suất phòng ngự của Vương kiếm thuật.

Theo tiếng chuông nặng nề trên đỉnh núi Tinh Thần Linh Kiếm phái mấy chục năm một lần lịch luyện chính thức bắt đầu.

Tất cả đệ tử dưới Trúc Cơ kỳ đều bị các trưởng lão một cước đá xuống núi, vô luận nguyên nhân đặc thù gì thân thể không khỏe cũng tốt, đang bế quan khản yếu kỳ cũng tốt, đối xử bình đẳng. Hơn nữa các trưởng lão dứt khoát ngay cả phòng ngủ của đệ tử cũng dính vào giấy niêm phong, chân chính không lưu lại đường lui.

Mà các đệ tử hoặc là hoan hô cổ vũ, hoặc là nóng lòng muốn thử, hoặc là bàng hoàng bất thố, nhưng nói tóm lại, một năm kế tiếp, sẽ tự lực cánh sinh.

Đại đa số mọi người tại hoạt động chuẩn bị một tháng trước, cũng đã xem xong bài tập. Mặc dù Thương Khê Châu chỉ là một trong Cửu Châu, hơn nữa tương đối kém cỏi, ít nhiều gì cũng là châu xa xôi nghèo nàn, nhưng so với một đám tu sĩ Luyện Khí Kỳ thì vẫn rộng lớn vô biên, rộng lớn vô biên., Trong đó quốc gia Phàm gian lớn nhỏ có chừng mấy trăm người, trong đó nhân khẩu lớn nhỏ như Cổ Dung quốc, gần một trăm triệu, chiếm một Châu hai mươi phần, tương đối nhỏ như Bạch Nguyệt quốc cũng có trăm vạn người. Về phần số lượng tu sĩ, ước chừng duy trì tỷ lệ một ngàn so một đầu với phàm nhân, đương nhiên đại bộ phận trong đó đại bộ phận đều là tu sĩ vô cơ hội, thuần túy có cơ hội tỉ lệ tu sĩ sẽ là một phần vạn.

Đối với những người mới vào Tiên Đạo, thế giới Phàm gian vẫn có vô số điểm đặc sắc, sau khi xuống núi chỉ nhìn hoa cả mắt.

Chẳng qua sư huynh cùng các trưởng lão Linh Kiếm phái Thiên Sách đường ngược lại là phục vụ nhân tính hóa, làm một phần sổ sách cho mỗi một đệ tử mới, chẳng những bày ra một ít kiến thức lịch luyện, mà còn vẽ một bộ bản đồ chỉ đạo., Theo đề nghị tiến về địa điểm rèn luyện: Như đoạn thời gian trước, Bạch Nguyệt Quốc cùng Thịnh Kinh Tiên Môn phát nổ

xung đột, lại như nghe đồn gần đây có pháp bảo xuất thế ở Hoang Quốc... Đều là nơi phong vân tế hội, nhưng bởi vì sự tình không lớn, cũng rất khó hấp dẫn tu sĩ tiêu chuẩn cao tiến đến, rất thích hợp cho người mới rèn luyện.

Một năm thời gian nói ngắn không ngắn, nhưng vẫn chưa rèn luyện, tính ra thời gian đi tới cũng chỉ là tiến về hai ba địa điểm, xử lý hai ba chuyện... Bất quá trên bản đồ chỉ dẫn được ước chừng hơn một ngàn địa điểm, quả thực làm cho người ta chóng mặt.

Đại đa số đệ tử đều rất coi trọng địa đồ này, một tháng nay không mất nửa thời gian phân tích địa đồ, chọn địa điểm... Bởi vì sau một năm, cân nhắc thành quả của từng người, ngoại trừ tu vi của mình tiến bộ, chính là bản báo cáo kinh nghiệm đánh nhau như nào, mà báo cáo phân số là người Thiên Sách đường đến đánh, ai còn dám không xem trọng sổ chỉ dẫn của Thiên Sách đường?

Vương Lục liền dám.

Ngay trong ngày xuống núi, Vương Lục liền ném địa đồ qua một bên, đơn thương độc mã, đi thẳng đến Đông Minh Quốc, Võ Hâu huyện Đông Phương Giác Vương gia thôn ở Đông Minh huyện.

Theo lẽ dĩ nhiên, cái loại thâm sơn cùng cốc như Vương gia thôn này tuyệt đối không có khả năng liệt kê trên bản đồ, hơn một ngàn địa điểm đề nghị nhìn như rất nhiều, phóng tới toàn bộ Thương Khê châu lập tức khiến Thương Hải run lên, vèn vèn Vương gia thôn còn chưa đủ tư cách. Đối với chuyện này, Vương Lục chỉ có thể cho rằng phước vật của Thiên Sách đường quả thực mắt không trông., Vương gia thôn chính là nhà cũ không có linh căn Vương Lục, người có muốn không! Sau này quan sát đều phải thu vé vào cửa. Vương gia thôn đầu tiên là Phú Vương lão gia thân giá trăm vạn, đợi ngày sau Vương gia thôn thăng cấp bất động sản, hơn nữa tên Vương thiên hạ, Vương Hàng Vạn cũng không nói chơi, hẳn là phải tôn trọng mới đúng chứ!

Thiên Sách Đường mù mắt, mình không thể mù, thời gian chỉ ngắn ngủi có một năm, rèn luyện gì cũng có thể làm, cơ hội về

nhà không nhiều, báo cáo thần mã chỉ cần phát huy sức tưởng tượng là đủ rồi!

Mà đoạn đường về nhà này, trong lòng Vương Lục cảm khái vạn ngàn, hai năm rưỡi trước, một dã nhân sơn thôn mang theo lòng tin không hiểu nổi đến cùng mấy ngàn lượng ngân phiếu dừng mãnh xông vào Linh Kiếm Sơn. Hai năm rưỡi qua đi, tu tiên giới một viên tinh tú sáng chói dần dần bay lên, biến hóa rất nhanh! Mặc dù tu vi hiện tại cũng không cao!, Tu tiên lộ mới vừa khởi bước, nhưng trên người có bát phẩm linh bảo, nếu không đề cập tới cửu trọng phong ấn kia, giá trị của Linh kiếm phái đối với việc khiêu chiến liên thành mà nói, bất kể giàu có hay là so với đệ tử kim đan bình thường của Linh kiếm phái cũng không kém, đồng thời thân là đệ tử chân truyền của Vạn Tiên minh, tiền đồ sáng lạn, lần này về nhà có thể nói là áo gấm hoàn hương!

Tiệc nuôi duy nhất chính là... hai năm trước, dọc theo con đường này đi lên Linh Kiếm sơn chính là hai người, lúc trở về chỉ có một mình Vương Lục, Vương Trung tiểu tử kia không biết nghĩ như thế nào, thà chạy tới kết bạn cùng bọn người Chu Tần, cũng không muốn cùng Vương Lục một đường về thăm một chút., Phảng phất như người con dâu nhỏ làm mất tự nhiên... Bất quá chuyện này cũng đúng là đỡ đi không ít phiền phức. Tuy hai năm nay không ngừng gửi thư về nhà, sớm đã nói rõ tình huống, nhưng thực sự phải làm cho Vương lão gia cả đời cần cù chăm chỉ, khiêm tốn làm việc, tiếp nhận thư đồng nho nhỏ trong nhà năm đó cũng bước lên tiên đồ, hiển nhiên là rất khó khăn. Sau khi gặp mặt, hai người đều không được tự nhiên, không bằng không gặp lại.

Mà loại vấn đề này khởi bàn, Vương Lục lại quá mong đợi đối với lần áo gấm về quê này, hơn hai năm không gặp được cha mẹ, cho dù là kẻ chuyên đi mạo hiểm cũng không khỏi nhớ nhung., Trong lòng dâng lên một mảnh nhiệt tình. Khác với ý tưởng của những người tu tiên kia, Vương Lục căn bản không lo lắng cái gì tiên phạm khác đường, vấn đề sinh ly tử biệt. Cha mẹ chính là cha mẹ của mẹ., Cần cân nhắc là phạm nhân hay là tu sĩ? Cho dù mẹ già này là ngôi sao chổi thần kỳ đưa cho mình, càng giống dưỡng mẫu dưỡng mẫu của phụ thân, nhưng suy nghĩ dưỡng dục hơn mười năm làm sao là giả dối? Vương lão gia cùng phu nhân thức vấn đều là loại người ngây

thơ thành thật, cũng không thiếu những điều nhân trí tuệ cuộc sống, hơn mười năm qua trừ ý tưởng dưỡng dục ra, cuộc sống ở chung cũng phi thường vui vẻ.

Nhớ tới khi còn bé cha vì mấy trăm lượng bạc lo lắng tính toán, nhớ tới mẩu thân qua năm suốt đêm bận rộn ở phòng bếp, chế tác hàng Tết cho tá điền trong nhà, tuy chỉ là chi tiết cuộc sống bé nhỏ không đáng kể, cũng đừng có một phen hương vị.

Về vấn đề tiên phạm cách biệt... Bây giờ mình cũng chỉ mới mười lăm tuổi, cha mẹ tuy là phạm nhân, nhưng thân thể khỏe mạnh, ít nhất còn ba mươi năm thọ nguyên, hưởng chi là tùy ý lấy một ít linh đan diệu dược trên Linh Kiếm Sơn, kéo dài tuổi thọ một hai trăm cũng không làm khó một con là thọ mệnh quá dài đối với phạm nhân chưa chắc là tốt. Tóm lại, vì chuyện mấy chục năm sau mà rơi vào phiền não, thật sự không cần thiết.

Trừ cái đó ra, Vương gia thôn mặc dù chỉ là một sơn thôn lâu đời, chung quy là quê hương sinh hoạt hơn mười năm. Mấy trăm hộ gia đình trong thôn, mỗi một Vương Lục đều gọi ra tên họ, tỷ như xem cha là kẻ địch lâu năm., Vương lang nhất định phải ở trên phương diện giàu tài phú vượt trội, nhưng lại không được như ý nguyện. Lại ví dụ như tổ truyền lão trung y, chuyên trị các loại nghi nan tạp chứng... Đặt ở trong ức vạn người của đại lục Cửu Châu, chỉ là một thành viên bình thường, nhưng trong cuộc sống hơn mười năm qua của Vương Lục, thì đều tự mình đóng vai trò trọng yếu.

Mười hai năm trước nhân sinh đơn giản mà đơn giản, là kẻ chuyên đi mạo hiểm thì đúng là cảm thấy phiền chán, trên thực tế hai năm trước, Vương Lục rời quê hương đi xa tới Linh Kiếm Sơn, cũng đích xác có khoái ý thoát khỏi lồng ngực, nhưng đã trải qua hai năm sinh hoạt của tu sĩ, hẳn lại không khỏi hoài niệm cái Vương gia thôn an nhà giàu thuần phác kia.

Đây chính là điều mà sau khi chơi lâu với Ngự tỷ rồi, khó tránh khỏi có hứng thú đối với loli.

Một đường suy nghĩ miên man, cước trình của Vương Lục lại nhanh đến kinh người. Trước lúc gã vượt núi vượt núi từ Vương gia thôn hai ngày hai đi bộ đến huyện Võ Hầu, đi xe

ngựa đi trong huyện thành mất mười ngày mới tới được dưới Linh Kiếm sơn. Đây cũng là nhờ có Đại Minh quốc cách xa Linh Kiếm sơn không xa. Mà chuyến này về quê, Vương Lục đi bộ toàn bộ, đi cả ngày cả đêm, chỉ tốn không đến ba ngày đã thấy được hình dáng quen thuộc của cầu tai núi kia.

Đây chính là chỗ tốt của thân là tu sĩ, cho dù ở trong Linh Kiếm phái chỉ là luyện khí thất phẩm bé nhỏ không đáng kể, lại không có thân pháp sở trường, nhưng thả vào thế gian vẫn là đại tông sư võ học đỉnh cao, hành động nhanh hơn tuần mã.

Chẳng qua là đi đến dưới chân núi chó má, Vương Lục lại không khỏi dừng bước.

Tiếp theo chưa nên làm gì? Làm lần đầu tiên rời nhà hai năm rưỡi sau gặp mặt, nên lấy tư thái như thế nào xuất hiện trước mặt thôn nhân?

Cao cao tại thượng, triển khai đủ tư thế tu sĩ Tiên gia, như Hoàng Đế xuất tuần? Hay là bình dị gần người, thân thiết chào hỏi cùng mỗi thôn dân ven đường? Đây không phải vấn đề hư vinh không hư vinh, mà là liên quan đến rất nhiều nhân tố thực tế, Vương Lục làm thương nhân cao tình, không thể không sớm có quyết định.

Nhưng không đợi hẳn nghĩ ra đáp án, cảnh tượng trước mắt làm hấn nhú mày thật sâu.

Thiên địa linh khí biến hóa có chút dị thường... Trên người có Không linh căn, xúc giác nhạy cảm của Vương Lục đối với thiên địa linh khí vượt xa tu sĩ tầm thường, bởi vậy hai năm tu hành ở môn phái, rảnh rỗi liền học được một môn tài nghệ bàng môn: Vọng Khí Thuật.

Ảnh hưởng thiên địa linh khí có rất nhiều nhân tố biến hóa, hành vi hành vi của sinh vật trong đó chiếm tuyệt đại đa số, nhất là nhân loại... Có nhân loại biến hóa của thiên địa linh khí phức tạp hơn nhiều so với khu vực không người. Cái gọi là vọng khí thuật, có một bộ phận rất quan trọng là đang giảng giải làm thế nào thông qua thiên địa linh khí biến hóa, chưa suy ngược lại địa phương đã xảy ra chuyện gì.

Hơn hai năm trước, Vương gia thôn tựa như một sơn thôn vắng vẻ trên đại lục Cửu Châu, thiên địa linh khí sinh động mà

không kịch liệt, tựa như Bích Ngọc tiểu gia, lấy màu sắc chưa thể hình dung, ước chừng là màu xanh nhạt. Nhưng mà bây giờ đập vào tâm mắt lại nhiễm một màu vàng khô, phân tích kỹ càng hơn, Vương Lục bị giới hạn bởi tu vi không thể quan sát được, nhưng chỉ bằng vào phiến vàng khô này, bản thân có thể phán đoán sơ bộ.

Có nhiều khả năng, một loại là liên tục đại hạn, sinh cơ héo rũ, nhưng nhìn cảnh tượng cây xanh trên núi tai chó tạo thành bóng mát kia, sao lại không giống!

Hoặc là trong thôn có nhân vật trọng yếu qua đời, thế nhưng lấy tình huống Vương gia thôn, cho dù là trưởng thôn, hoặc là đầu Vương lão gia lớn tuổi qua đời, cũng sẽ không ảnh hưởng kịch liệt đến khí tức một vùng núi biến hóa thành từng vùng Vương gia thôn, trừ hai dị số Vương Lục, Vương Trung, cái khác đều chỉ là người bình thường, thôn kết cấu đơn giản mà vững chắc, thiếu ai cũng không quan trọng.

Loại cuối cùng là yêu nhân tàn sát bừa bãi, tà khí lan tràn.

Nghĩ tới đây, Vương Lục bất chấp tất cả, bước nhanh hơn, nhanh như chớp bay thẳng vào trong núi.

Lướt qua ngọn núi cao nhất của núi Cầu Nhĩ, rốt cuộc Vương Lục cũng gặp lại Vương gia thôn, trong thôn không có biến hóa gì lớn với hai năm trước. Dựa vào thị lực kinh người như bây giờ, Vương Lục có thể thấy rõ nụ cười nông phu vất vả bận rộn trong đồng điền, cần cù vui vẻ, cũng có thể nhìn thấy người phụ nữ dạy dỗ ngoan ngoãn, thần sắc tức giận nhưng cung chiều phụ nữ... Nhưng trong đó tràn ngập khí màu vàng khô khan, lại khiến cho người ta mặt mày ngưng trọng, khó mà tiêu tán.

Nhìn một hồi ở đỉnh núi, vẫn là không muốn lĩnh, Vương Lục suy nghĩ một chút, vẫn là trực tiếp đi hỏi cha, cũng không phải đâm rỗng hang hổ, đường đường tu sĩ Tiên Đạo, không cần sợ đầu sợ đuôi?

Vì vậy hắn cũng bất chấp kiêu ngạo, mang theo vẻ phong trần chạy băng cả đêm. Vương Lục đi vào thôn Vương gia, thẳng đến tòa trạch viện rộng rãi ở phía đông thôn, từng nhà từng nhà nối liền với nhà mình.

Chỉ là kỳ quái chính là, ven đường gặp phải thôn dân, đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn hẳn, phảng phất thương thức kỳ trân dị thú gần sát tuyệt tích, trong tò mò mang theo một tia thương hại, ngay cả chào hỏi cũng có vẻ lưỡng lự không thôi. Vương Lục mấy lần nhiệt tình chào hỏi, đổi lại đều là lúng túng thậm chí lạnh nhạt trả lại.

Đờ mờ, chuyện này làm gì vậy? Lòng mày Vương Lục càng nhú chặt, trực giác dị biến trong thôn còn khó giải quyết hơn trong tưởng tượng, mấy năm nay mình không ngừng gửi thư về nhà, cho dù không biết vì sao không nhận được thư báo về.. Nhưng ít ra thôn nhân nên biết thân phận của tiên gia tu sĩ... Lúc trước Vương Tiểu Hồ ngu xuẩn kia, lừa mấy chục vạn bạch ngân của cha hẳn đưa đến một tổ chức cứu lưu tên là Thất Tinh môn, đều làm người trong thôn cực kỳ hâm mộ không thôi. Ngũ Tuyệt chân truyền của mình hẳn là giống như sao trên trời sông hạ phạm, có cái gì đáng đồng tình thương hại? Về phần địch ý nhàn nhạt kia lại càng khó hiểu.

cắm thù một tu sĩ cường đại có thể ở trong thời gian nửa ngày bình định toàn bộ sơn thôn? Đây là giới trong đầu sao?

Đang lúc suy nghĩ, bỗng nhiên nghe bên cạnh có người gọi mình.

“Đây, đây không phải là hài tử phú quý của Vương gia sao?”

Vương Phú Quý là đại danh cha Vương Lục, chỉ là từ khi hẳn trở thành người giàu nhất thôn, lại có quan gia huyện thành đến sau, liền được người tôn xưng là Vương lão gia, ngược lại ít có người đề cập danh thật, ngay cả Vương Đại Phú giàu có thứ hai cũng phải tôn xưng một tiếng Vương đại ca... Mà người trực tiếp hô tên như vậy, trong thôn chỉ có một người.

Thôn già của Vương gia, năm thứ tư của Vương Khải.

Vương Lục quay đầu lại, quả nhiên là lão nhân gia râu muối tiêu, mặt mũi hiền lành. Trong ấn tượng của thiếu niên, lão già này là người tốt không hơn không kém, tính cách rộng rãi, lại không thiếu trí tuệ, là trưởng giả đáng tôn trọng. Vương Lục chưa đi dưới Linh Kiếm sơn, còn đặc biệt mang đến cho hẳn một món quà...

“Ai, chưa từng gặp qua với ta.”

Ông lão thở dài một tiếng, vẫy vẫy tay với Vương Lục, Vương Lục mang theo một bụng nghi hoặc đi theo, không bao lâu đã đến nhà trưởng thôn.

“Tiến vào ngồi.”

Ngồi trong phòng, còn chưa đợi Vương Lục mở miệng, trưởng thôn liền tràn đầy yêu thương mà vỗ vỗ đầu Vương Lục.

“Hơn hai năm không gặp, đã trưởng thành rồi mà.”

Nghe thấy trong lòng đầy thiện ý mà cảm khái, Vương Lục cười nói: “Bang lang nha.”

“Ra ngoài lang bạt hơn hai năm này... Khỏe cực rồi?”

“Còn được, nói là được chứ gì.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi...” Vương Khải năm đó vui mừng nhẹ gật đầu, lại thở dài nói. “Mấy năm nay, trong thôn đã xảy ra không ít chuyện.”

Ý thức được có thể đề tài tiến vào trọng điểm, thân thể Vương Lục dò xét phía trước mấy phần, thần sắc cũng nghiêm túc chưa thấy: “Nhìn ra được chưa, nơi đây hình như có hạng người yêu nghiệt hoành hành.

Vương Lục không nhìn thấy, câu nói này làm đá dò đường, tuy rằng hơi có vẻ cấp tiến, nhưng bằng vào quan hệ giữa hắn và trưởng thôn cũ, cũng không tính là gì. Trưởng thôn đưa hắn vào nhà không phải là muốn trao đổi dị biến trong thôn sao? Mà mình đường đường là tu sĩ Tiên gia, nếu không vòng vo đề tài, ngược lại tự đọa thân phận, không bằng đi thẳng vào vấn đề.

Nhưng một câu nói kia, lại khiến cho thần sắc Vương Khải thay đổi rõ rệt: “Người, sao người dám nói lời này!! Nếu để cho các thần tiên nghe được, vậy nên làm thế nào cho phải?!”

Vương Lục đứng tại chỗ cả kinh: “Thần tiên chỗ nào chưa? Đừng nói sáu ngàn năm trước sau khi trải qua một trận thời đại diệt pháp, chưa bao giờ có người phi thăng... Cho dù là ở thời đại mộng ảo, sự tồn tại của Tiên giới cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi.”

Vương Khải Niên lắc đầu: “Ta không biết thời đại diệt pháp mà người nói là gì, thế nhưng... Ài, thật đúng là để đưa nhỏ

Tiểu Hồ kia nói đúng rồi. Hơn hai năm nay ngươi bị người lừa gạt quá sâu mà!”

Mẹ nó? Cái này lại là cái gì thần triển khai sao? Vương tiểu Hồ là ai a? Bị lừa gạt thì nói từ đâu ra? Chẳng lẽ là chỉ mình ở Linh Kiếm Sơn bị một tên gọi là Vương Vũ tự động hành hạ mình xuống hố cha sao? Vấn đề là lão thôn trưởng nhà ngươi làm sao biết chuyện Linh Kiếm sơn a!! Ta gửi tin cho trong nhà thật đúng là không có nói ra sự phụ, ta cũng không ở sau lưng nghị luận, đều là giáp mặt hung hăng a!

...

Trưởng thôn lên tiếng một câu làm cho Vương Lục chuyên nghiệp mạo hiểm cũng lâm vào hỗn loạn, chỉ cảm thấy tất cả những gì phát sinh trong thôn đều đặc biệt hiếu kỳ.

“Trưởng thôn gia gia, đến cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Nghe được bốn chữ thôn trưởng gia gia, vẻ thương tiếc trong mắt Vương Khải lại đậm thêm vài phần. Nhìn Vương Lục bởi vì phi tinh mang nguyệt mà nhiễm phải màu sắc phong trần, đau đớn vô cùng: “Cháu trai, mấy năm nay cháu... làm đường lạc lối rồi!”

Mặc dù biết chắc chắn không phải là sự thật, Vương Lục vẫn trong lòng thích thú: Chết tiệt, ai nói không phải chứ?!

“Bất quá, cũng may, vận khí ngươi không tệ.” Vương Khải mỗi năm biểu lộ ngươi còn có thể cứu được một chút, “Gần đây các thần tiên Thất Tinh môn đều muốn đến thôn độ hóa thành người hữu duyên, ta nghĩ... hẳn là có thể nhờ bọn họ giúp ngươi. Mặc dù ngươi và tiểu Hồ kia có quan hệ không tốt lắm, nhưng nó là người nhớ tình cũ, nên ra mặt giúp đỡ.”

Lời này nói ra chưa từng có, trong lòng Vương Lục ngàn vạn con Dương Đà giống như bồ câu bình thường giương cánh bay cao, rơi xuống phân chim đen như mưa. Thiếu niên chỉ cảm thấy chỗ này như hạt sen này dày đặc đến mức làm người ta phát điên, nhưng mà...

Thất Tinh môn? Cái đám gà rừng kia, còn có cả Vương Tiểu Hồ?

Wương Lục lấy lại bình tĩnh, chợt nhớ tới trận quyết đấu ở Linh Kiếm sơn Vân Lộ thiên đài mấy tháng trước, cùng với dây dẫn phát quyết đấu.

“...Ta nghĩ ta đại khái đã hiểu chuyện gì đã xảy ra trong thôn.” Vương Lục cười lạnh một tiếng, thầm nghĩ: “Thật đúng là giống như trong lớp học nói, xem khí thế, giống như sắc trời đất khô héo, thì nơi đây hoặc có yêu nhân xuất hiện, không phải mỗi họa lớn, loại người mị mị, yêu ma quái, mầm tai họa.

Ta còn lo lắng có ma đầu ẩn thế gì đó, trước kia chưa chỉ là một đám lừa đảo chết người bán thuốc giả!”

Những lời này ngược lại không có nói với trưởng thôn già cả, ông lão này mặc dù tóc bạc mặt hồng hào, kỳ thật cũng đã qua những năm tháng hi hữu, nói cái này đủ để xung kích thế giới quan của ông chưa, vạn nhất tức ra máu bầm, có thể chính là tạo nghiệt rồi.

“Trưởng thôn gia gia, đám Thần Tiên của Thất Tinh môn này đã đến thôn bao lâu rồi?”

Thấy thần sắc Vương Lục ngưng trọng, bắt đầu hỏi thăm sự tình Thất Tinh môn, Vương Khải năm nay chỉ coi thiếu niên có thể cải tà quy chính, trong lòng cảm thấy trấn an.

Bởi vì nếu dựa theo lời các thần tiên của Thất Tinh môn, thiếu niên có chút bị lừa gạt lừa gạt, sẽ trở nên đặc biệt ngoan cố, khó mà giáo hóa, cho dù giết hẳn cũng khó có thể khiến hẳn thừa nhận là mình bị bắt nạt, mà hơn hai năm trước rời khỏi thôn, đi tới một môn phái không tìm một môn phái nào để báo sư, Vương Lục, rất có thể sẽ trở thành người bị hại như vậy.

Bất quá, dẫu sao cũng là đứa nhỏ lạnh lợi lấy lòng trong thôn năm đó, nên đã ngộ ra rất nhanh.

“Các thần tiên đã đến thôn hơn hai năm, nói không chừng cũng là nhờ phúc của đứa nhỏ Tiểu Hồ kia. Nếu không phải nó có thiên phú dị bẩm, bị các thần tiên đánh trúng, thôn Vương gia chúng ta cũng khó có phúc phận như vậy. Mấy năm nay, có không ít người đều bị các thần tiên độ hóa, lây nhiễm tiên duyên. Ha ha, coi như là toàn bộ Đại Minh quốc, cũng ít có thôn làng may mắn như chúng ta.”

Vương Khải đang thao thao bất tuyệt giới thiệu thành tích vĩ đại của Thất Tinh môn trong mấy năm nay. Vương Lục mở miệng cắt ngang: “Bọn họ hàng hóa ai?”

Vương Khải nói: “Nhà giàu Vương đại không cần phải nói. Ngoài ra, Vương Thiết Trụ, Vương lão căn, Vương Sơn Dục... có khoảng bảy tám người.”

Trong lòng Vương Lục lại cười lạnh một tiếng: Thật đúng là xảo hợp cái gì, mấy vị có tiền nhất trong thôn đều có tên trên bảng! Chỉ có một ngoại lệ duy nhất là Vương Sơn Dục,

nhưng hẳn lại nuôi một nữ nhi mi thanh mục tú, vừa vặn là nữ thần mà Vương Tiểu Hồ cầu mãi không được!

Phun ra, làm việc này cũng không khỏi quá trắng trợn không kiêng dè, cũng may là ở thôn Vương gia thôn loại thôn dân nghèo khó này phổ biến không có kiến thức, đổi chỗ khác đã sớm bị nhìn thấu rồi.

“VẬY, cha ta thì sao?”

Làm phú thủ trong thôn, đương nhiên là đối tượng phát triển tốt nhất?

Kết thúc không đề cập tới còn đỡ, nhắc tới chuyện này, Vương Khải lại bắt đầu than thở: “Tiểu Lục à, cha ngươi... vốn là người có duyên mà các thần tiên chưa từng nhìn qua, nhưng ai lại để cho chuyện tốt này mãi nhiều.”

Vương Lục hỏi: “Là Vương Tiểu Hồ từ đó gây khó dễ?”

Kết thúc năm mới, Vương Khải lại tức giận: “Đứa nhỏ ngốc nhà ngươi, hơn hai năm nay sao lại không học, học được cái tâm địa xấu xa bên ngoài kia! Vương Tiểu Hồ tuy rằng năm đó đã từng mâu thuẫn với ngươi, nhưng chưa bao giờ ở trước mặt các thần tiên nói qua về ngươi không phải như vậy! Ngược lại, các thần tiên biết được ngươi cách thôn hơn hai năm rồi đi, định từ bỏ thần tiên nhà khác, thậm chí dao động ý niệm trong đầu, là tiểu Hồ lực khuyên nhủ nên mới có cơ hội xoay chuyển!”

“À, nguyên lai chưa như vậy.” Trên mặt Vương Lục hiện lên ý cười.

Khó trách dọc đường này chưa xong, ánh mắt các thôn dân nhìn mình có chút kỳ quái, vốn không phải là đem mình coi là bị tà giáo lừa gạt, còn liên lụy người nhà, thậm chí có khả năng liên lụy đến thôn làng gây nên đầu sỏ gây nên, cho nên một mặt có chút phản cảm, nhưng một mặt khác đem chính mình coi là người bị hại lại có đồng tình... Thật đúng là phải đa tạ Vương Tiểu Hồ đề cập mỹ ngôn của mình a!

“VẬY thật đúng là phải đa tạ Tiểu Hồ ca rồi.”

“Ai, ngươi biết là tốt rồi... vốn là cha ngươi và Thất Tinh môn không có tiên duyên, là Tiểu Hồ liên tục khuyên bảo, các thần tiên mới liệt hẳn vào làm phần tử tích cực, cũng là ý tưởng của

Tiểu Hồ. Để hẳn ra mặt xây dựng biệt viện cho các thần tiên, sau khi xây xong có thể thăng cấp trở thành đối tượng để phát triển...”

Nghe đến đây Vương Lục không nhịn được hỏi: “Biệt viện?!”

“Chính là nơi cho thần tiên cùng các môn đồ khác ngủ, thôn chúng ta mặc dù phòng trống không ít, nhưng phòng ốc cũ nát này làm sao có thể chiêu đãi thần tiên? Cho nên...”

“Trưởng thôn gia gia, ngài cứ nói thẳng là người đã tiêu hết bao nhiêu tiền?”

“Số lượng cụ thể chỉ cha con biết, nhưng dù sao cũng phải ba năm mươi vạn lượng.”

Vương Lục quả thực muốn nhảy dựng lên: “Ba mươi, năm mươi vạn!? Đây là muốn tu thành sao!?”

“Đây dù sao cũng là biệt viện dành cho thần tiên tu, há có thể so sánh tiêu chuẩn của phạm nhân chúng ta, chọn tài liệu cũng phải tuyển chọn kỹ càng!”

Vương Lục cười lạnh một tiếng: “Đúng vậy, thôn dân chúng ta không đủ nhãn lực, cần phải chọn người tham gia thi công của môn phái Thất Tinh, cha ta chỉ cần bỏ tiền ra là được.”

Vương Khải sững sốt: “Đúng vậy, sao ngươi biết?”

Vương Lục lại cười: “Để cho ta làm, cũng làm như vậy, hơn nữa người ta là thần tiên mà, chắc chắn sẽ không so đo kim ngân của nhân gian, cho nên đoán chừng ngay cả sổ sách cũng không có, đúng không?”

Vương Khải quanh năm luôn cảm thấy lời này có chút không đúng, nhưng sự thật lại không sai: “Cái này... là nhân vật Tiên gia, chung quy sẽ không tham đoạt tài phú nhân gian nha.”

“Ha ha.” Vương Lục nghe đến đó, cảm thấy đã đủ rồi, “Trưởng thôn gia gia, đám thần tiên của Thất Tinh môn không thể nào luôn ở trong thôn mãi được, nhưng trong thôn hẳn là có môn nhân khác?”

Vương Khải sững sốt: “Đúng là có, có người tuyên bố đại sứ của Thất Tinh môn, là đệ tử cao cấp trong môn phái, địa vị còn cao hơn tiểu hồ mấy cấp.”

“Tiểu Hồ cũng ở đây?”

“Đúng vậy, hiện tại đang làm trợ thủ cho vị Đại Phương kia.”

“Được, ta hiểu rồi.”

Vương Lục nói xong, liền không hàn huyên với trưởng thôn gia gia nữa, đứng dậy cáo từ rời đi.

Sau đó, Vương Lục cũng không vội về nhà, mà ở ngoài nhà trưởng thôn, vận đủ thị lực quan sát thiên địa linh khí trong thôn, tìm kiếm căn nguyên nhiễm màu vàng héo rũ.

Lấy tu vi Luyện Khí kỳ của hắn, vốn chưa từng có thể làm được, nhưng dựa vào thuộc tính cực phẩm của linh căn, không bao lâu, Vương Lục liền thấy từ phía đông thôn bay lên một tia khí tức khô héo nhỏ bé không thể tra được, đảo loạn linh khí vận động cả thôn.

Cha lão gia quả thực là nhà giàu, xây dựng nhà ở trước trạch viện, diện tích không lớn, nhưng ở sơn thôn cũng được coi là sạch sẽ gọn gàng hiếm thấy, khó trách được người khác coi trọng là “Có ý tứ”, đưa tới cửa chùa.”

Khi Vương Lục sát khí đằng đằng chạy tới hiện trường, lại kinh ngạc phát hiện, đầu nguồn tội ác kia lại ở trong phòng thực hiện tuyên bố, mà người vô tội đứng xem bên ngoài phòng quá đông, thế cho nên dự định ban đầu không cách nào thuận lợi thực thi.

Dựa theo ý nghĩ của Vương Lục, đối phó với loại lừa gạt lừa gạt này, cầm lên vũ khí đánh một trận so với cái gì cũng có tác dụng, nếu không phục thì một kiếm giết chết, những người khác tự nhiên sẽ phục. Chỉ cần bót đi nguồn gốc tội ác này, xử lý những chuyện khác không làm nên sức nhiều.

Chỉ là không thể tưởng tượng được cái gì mà tuyên bố Đại Đạo chưa xong, vậy mà không cam lòng tịch mịch, cần cù làm nghề nghiệp, hiện giờ bên ngoài viện đã có hơn mười người, nghe rất chăm chú, việc này làm sao hắn có thể vào nhà giết người?

Trong lúc chân chừ, nghe đại tướng vẫn cất cao giọng nói: “Tiên đạo không xa xôi, ngay bên cạnh chúng ta, chỉ cần chúng ta nắm bắt thời cơ, mỗi người đều có thể thành tiên! Rất nhiều môn phái thích thể hiện tu tiên ở xa không thể chạm tới,

đó là vì quan niệm tu tiên của bọn họ đã quá khừ rồi!, Đồng thời bọn họ cũng lo lắng chúng ta thức tỉnh sẽ làm dao động các địa vị thống trị, thiết tưởng nếu ai cũng thành tu sĩ, đều thành tiên nhân, những môn phái tiên đạo làm sao có tư cách vênh mặt hất hàm sai khiến, cao cao tại thượng?, Xin hãy buông bỏ thành kiến trong lòng, cố lấy dũng khí khi đối mặt với Tiên đạo, tự nói với bản thân rằng ta làm được! Hơn nữa, cho dù các vị cảm thấy mình đã lớn tuổi, không muốn bước lên tiên đồ mờ ảo, nhưng vẫn phải suy xét cho hài tử?”

Lúc này thôn dân phía dưới không khỏi bị thu hút, làm ra vẻ như đang suy nghĩ điều gì đó, mấy phụ nữ lại càng nghị luận sôi nổi: “Nói không sai a, ta cảm thấy tiểu tử cầu nhà chúng ta trời sinh linh căn, là tài liệu tu tiên. Mấy năm trước có một đạo sĩ nói hần không có, ta thấy chính là đạo sĩ kia không có lòng tốt!”

Ngay cả người văn hóa hiếm thấy Vương lang trung cũng phụ họa nói: “Còn không phải sao? Lúc trước mọi người thấy hần tiên phong đạo cốt, còn tưởng là người tài ba gì đó, chiêu đãi nhiệt tình hơn nhiều! Nhưng chờ cầu hần thu làm việc là thoái thác đủ kiểu, quả thực không giống vật liệu thực sự!”

Vương Lục ở bên ngoài nghe vậy sắc mặt càng thêm ngưng trọng.

Cuộc đối thoại của thôn dân hoàn toàn chính xác ngu không thể với, nếu đổi lại là thôn Lý gia, cùng lắm thì trong lòng Vương Lục mắng vài câu đầu óc tàn phế thì thôi, nhưng mà từ nhỏ sinh trưởng ở Vương gia thôn, Vương Lục biết rõ thôn dân dân phong tục này vốn không nên xuất hiện loại thôn dân bụng đầy lệ khí này... Không thể nghi ngờ, màu vàng khô kia cũng không chỉ là thiên địa linh khí biến hóa, mà đã chiếu ảnh vào nhân tâm rồi.

Trên đời không có dân phong vĩnh viễn thuần phác, ở đất liền có lẽ vài chục năm sau, khi mình thành danh, thôn Vương gia trở thành chỗ ở của cự phách Tiên đạo, xã hội tân thanh này tự nhiên không duy trì được... Nhưng, cũng là nơi phá giải, ở chung một chỗ với bạch mã hoàng tử hoặc là bị Sơn tinh cự viên kích thích thai nghén, hai khái niệm này được chứ?

Mà ngay lúc này, một người trong phòng hỏi: “Vậ xin hỏi Chu tiên sinh, rốt cuộc tiên duyên này phải nắm chắc như thế nào?”

Thanh âm của người này vang lên chưa, Vương Lục liền không thể đứng lên nổi nữa.

Bởi vì người nói chuyện là cha hấn, Vương gia giàu có nhất thôn, phú quý Vương lão gia!

Mà đối thoại tiếp theo lại càng khiến người ta phát điên.

“Cụ thể mà nói, phải xem tâm ý các người có thành khẩn hay không, lúc trước không phải đã nói rồi sao? Trước tiên vì mấy vị Thần Tiên của Thất Tinh môn xây một tòa biệt viện, mới có thể nói về phía sau”

Vương lão gia chân chờ nói: “Nhưng mà từng khu biệt viện, trước sau không ngờ lại dự thảo một trăm vạn, cái này cũng...”

“A, Vương lão gia không nỡ chia tiên sao?”

Vương lão gia lập tức đỏ mặt hỏi: “Cái này, cái này, cũng không phải là luyện tiếc, chỉ là... Ta cảm thấy, con người ta phúc duyên nông cạn, cả đời này tích lũy một chút bạc tài đã hài lòng, tiên đạo gì đó vẫn là thôi đi...”

Thấy người giàu có lùi bước, ai nấy cười ha hả: “Vương lão gia à, thật ra chuyện này không chỉ là cơ duyên một mình ngài, mà là tiên duyên của toàn thôn. Ngài tu tiên thần tiên biệt viện này, ngày sau thần tiên đại giá quang lâm, được hưởng lợi là tất cả mọi người. Chẳng lẽ Vương lão gia nhẫn tâm phá hỏng tiên duyên của toàn thôn sao?”

Cái mũ này có thể chụp mũ quá lớn rồi, Vương lão gia làm sao chịu nổi chứ? Nhất thời run rẩy chưa dứt: “Chuyện này, nếu thật sự là như vậy, vậy một trăm vạn...”

Mắt thấy sắp cắn răng ứng lời chưa, ngoài cửa bỗng nhiên vang lên một thanh âm chính nghĩa.

“Dừng tay cho ta!”

...

“Tất cả dừng tay cho ta!” Trong lúc nói chuyện, thiếu niên trắng như cơn gió đi vào phòng, mặt đầy bụi bặm, nhưng trên mặt lại mang theo một tia cười lạnh: “Thú vị, tà giáo lừa gạt đồ chơi lại đến trên đầu ta, Thương Khê châu này đúng là nên thống trị một chút.” Tuyên Đạo đại sứ hơi kinh ngạc: “Các hạ là người phương nào?”

“Đa tạ người hỏi, ta là cha người.” Vương Lục cố nén xúc động trực tiếp rút kiếm chém người, ngoài cười nhưng trong lòng không cười trả lời. Ở trước mặt phụ lão hương thân, hẳn vẫn hi vọng dùng phương thức giải quyết vấn đề hoà bình, nhưng cơn giận đầy bụng thật sự khó có thể phát tiết, vì thế ánh mắt nhìn qua sẽ rất khiếp người.

Bất quá Chu tiên sinh bị Thất Tinh môn phái tới tuyên bố này cũng không phải hạng người dễ đối phó, tuy rằng bị Vương Lục nhìn chăm chăm hai chân như nhũn ra, râu quai nón tê dại, trên mặt lại bất động thanh sắc., Cũng không để ý tới hẳn vô lễ, quay đầu lại bắt đầu phát động quần chúng.” Các vị, có ai biết đây là con cái nhà ai không?” Các thôn dân ban đầu cũng không phản ứng lại, nhưng mà qua một lát công phu này., Đã có người mơ hồ nhận ra.” Đứa nhỏ này... Không phải là Tiểu Lục chứ?” Nghe xong lời này, Vương lão gia chấn động toàn thân, khó có thể tin mà đứng lên: “Tiểu Lục? Là người!” Bị cha gọi, Vương Lục cũng không tiện coi như không nghe thấy., Lão phu khoát tay áo: “Phụ thân, ngài đừng lên tiếng, chờ đến ngày ta lật lại tên lừa đảo này rồi chúng ta trở lại nói chuyện phụ tử.” Mà lúc này Chu tiên sinh đã trở lại Thần: “Vương Lục? Ngài chính là Vương Lục mà hơn hai năm trước ra ngoài cầu tiên?” Vương Lục cười lạnh nói: “Không sai, có gì chỉ giáo chứ? “Chỉ giáo thì không dám, chỉ là...” Chu tiên sinh nói, thản nhiên cười nói: “Tựa hồ ngài có chút thành kiến với Thất Tinh môn chúng ta?” “Thành kiến? Nực cười, ngài sẽ có thành kiến với một đồng cứt chó sao?”

Chu tiên sinh nhất thời biến sắc: “Thằng nhóc này, có biết họa từ miệng không? sĩ nhục Thất Tinh môn, cần thận thân tiên trong môn giáng họa xuống cho người...” Trong khi nói

chuyện, ánh mắt quét khắp bốn phía: “Càng có thể liên lụy người khác!” Đây lại là thủ đoạn phát động quần chúng., Thôn dân Vương gia nghe vậy lập tức cổ vũ. “Tiểu Lục, ngươi làm gì vậy” Còn không mau nhận lỗi với Chu tiên sinh!” “Ngươi đây là rước lấy mầm họa cho toàn thôn đó! “Nghe xong, phía sau trở nên ồn ào, Vương Lục sầm mặt: “Câm miệng hết cho ta!” Một tiếng quát, tiếng quát lớn như sấm rền chấn động khiến bụi bặm trên nóc nhà rơi xuống, thôn dân xung quanh lập tức kinh hãi không nói nên lời.

Cho dù chỉ là một người mới luyện khí thất phẩm, nhưng đặt ở nhân gian, Vương Lục đã là nhân vật siêu phàm nhập thánh từ lâu. Trong quân đội đó chính là một mãnh tướng tuyệt thế nhất kỳ làm thiên, còn ở võ lâm lại là đại tông sư siêu nhất lưu, giờ tay nhắc chân đã khiến một đám phàm nhân bị chấn nhiếp dễ như trở bàn tay.

Vương Lục gầm lên một tiếng, có tới chín thành sát ý là đâm về phía Chu tiên sinh. Nhưng vị Tuyên Tri Đại Phương này cũng là một người không tầm thường, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, trầm giọng hỏi: “Nghe nói hơn hai năm trước, nghe nói hơn hai năm trước có điều gì đó không bình thường., Ngươi và thư đồng của ngươi rời thôn cầu tiên, xem ra ngược lại cũng có chút môn đạo... Ngươi là bái nhập môn phái nào?” Vương Lục suy nghĩ một chút, mặc dù mang danh tiếng môn phái lừa đảo cấp thấp, tựa hồ có tổn hại danh dự môn phái, bất quá nếu có thể để Thất Tinh môn biết khó mà lui, ngược lại là tiết kiệm không ít sự tình.

“Linh kiếm phái.”

Chu tiên sinh nhướng mày: Linh Kiếm phái? Một lát sau, nhẹ gật đầu, “Thì ra là cao đồ Linh Kiếm phái, khó trách có thân thủ như thế, nhưng cho dù là Linh Kiếm phái, cũng phải giảng đạo lý. Ngươi vô duyên vô cớ làm nhục Thất Tinh môn ta, lại dùng thủ đoạn bá đạo đe dọa thôn dân vô tội, như vậy không khỏi có chút... không giảng đạo lý nữa.”

Vương Lục lúc ấy liền kinh sợ: Ta đánh ngươi đến điên à? Nghe tên Linh Kiếm phái vậy mà không ngoan ngoãn quỳ lạy, ngược lại còn nói đạo lý với đệ tử chân truyền ta... Thật sự là gan chó ngấp trời, năm đó lão phu dẫn tên mập mập chết bầm

xông vào Tiểu Thanh Vân, người cũng không có vẻ quyết đoán như vậy!

Quả thật trên lý thuyết, lai lịch thiên đại cũng nên nói một cái đạo lý, nhưng Cửu Châu đại lục nào có nhiều đạo lý như vậy? Năm trăm lớn mới là đạo lý cứng rắn! Mà Linh Kiếm phái dù suy sụp tàn lụi như thế nào, chung quy vẫn là năm tuyệt nhất cấp tu tiên đại phái, đừng nói là Thiên Kiếm Đường thập trưởng lão, cho dù là đệ tử thâm hậu hơn một chút, cũng có thể tùy ý san bằng một trăm cái Thất Tinh môn này! Cùng Linh Kiếm phái giảng đạo lý? Người cũng xứng sao?

Chẳng qua, đối mặt với loại người không làm thì tinh thần sẽ không chết như Chu tiên sinh, Vương Lục ngược lại cảm thấy hứng thú: “Ồ? Người muốn giảng đạo lý sao?” Chu tiên sinh bị ánh mắt của thiếu niên này nhìn chằm chằm mà toàn thân cũng không được tự nhiên, lại cố gắng chống đỡ khí thế:

“Không tệ, chính là muốn nói đạo lý. Vừa rồi người vũ nhục Thất Tinh môn ta, tất nhiên phải có lý do. Vương Lục cười: “Lý do? Linh Kiếm phái dẫn người còn cần lý do gì? Được rồi, ta cũng hiền hậu hơn một chút, che giấu dân chúng có đủ hay không...”

“A, ta làm thế nào để lừa được bá tánh?” Chu tiên sinh cao giọng cười, lại bắt đầu phát động quần chúng: “Các vị..., Các người có cảm thấy bị ta lừa dối không?” Thôn dân vô tri phía dưới dồn dập hô ứng: “Tuyệt đối không có việc này a Chu tiên sinh!” Chính là, nghe người nói về phân chia tiên phạm này, chỉ khiến những bá phu quê mùa như chúng ta được mở ra!” Chu tiên sinh đã từng nói câu con nhà chúng ta cũng có linh căn tu tiên, ta tuyệt đối tin người!” Tiểu Lục người đừng làm âm ỉ!” Vương Lục cau mày!”, Lại là từng đợt từng đợt sóng chấn nhiếp tứ phương: “Tất cả câm miệng cho ta! Họ Chu, đừng coi ngu dân vô tri như nước đục thả câu, nếu không ta trực tiếp giết chết người!” Đây tuyệt đối không phải lời đe dọa, sát ý trần trụi kia khiến Chu tiên sinh khiếp sợ không thôi.” Được, vậy mời các hạ nói rõ, Thất Tinh môn chúng ta rốt cuộc bị kín bách tính nơi nào!”

“Chỉ bằng một câu người ai cũng có thể thành tiên, liền biết Thất Tinh môn các người là cứu lưu lừa gạt lưu vong nơi sơn dã. Nếu thật sự mỗi người có thể thành tiên, vì sao mấy năm

nay không thấy tiên nhân như mưa sau xuân măng mọc tầng tầng lớp lớp?”

Ai ngờ Chu tiên sinh kia cười ha ha, lại có vẻ như cuối cùng cũng bước vào tiết tấu của ta: “Hỏi hay lắm, thật ra vấn đề này đã quấy nhiễu tu tiên giới mấy vạn năm, trước kia mọi người cho rằng tiên duyên là do trời định phạt, chỉ có số ít linh căn trời sinh may mắn, lúc này mới có thể đi lên tiên lộ. Nhưng thực ra rất sai trái., Thượng thiên là công bằng, mỗi người đều để lại cơ hội giống nhau. Chỉ là chúng ta vẫn không phát hiện ra, mãi đến khi Tổ sư gia của Thất Tinh môn chúng ta là Thâm Hà chân nhân khai thiên tích địa phát minh ra Thất Tinh tán, lúc này mới mở cánh cửa Tiên đạo cho chúng sinh.

Vương Lục lập tức cười: “Quả thực là tự vả vào mặt mình! Thời điểm trước kia Thất Tinh môn các ngươi bán giá cao sáu cùng đan dược, da thịt mềm sao không đề cập đến Thất Tinh tán? Huống chi lệnh phạm nhân cũng có thể tu tiên là Lục Hòa tổ sư của Thịnh Kinh Tiên môn, có quan hệ gì với tổ sư gia các ngươi? Da hồ của Thịnh Kinh Tiên môn ngươi cũng dám xé?”

Nhưng mà kế tiếp, câu trả lời của Chu tiên sinh quả thực khiến người ta ghen hống trừng mắt: “Ha ha, đây chẳng qua là tầm mắt của người đời bình thường, kỳ thật Lục và Tổ sư chính là sư đệ của Thâm Hà chân nhân chúng ta, một thân kỹ nghệ hơn phân nửa là học được từ Thâm Hà chân nhân., Lục và đan kia, lục hòa tán, kỳ thật cũng chỉ là từ thất tinh dịch đơn giản hóa mà ra, tuy rằng phí tổn thấp một chút, nhưng hiệu quả không bằng. Sử dụng lục và đan tuy nhiên cũng có thể bước lên tiên đồ., Kéo dài tuổi thọ, nhưng so với Thất Tinh tán có thể khiến người ta trường sinh bất lão thì còn kém rất xa. Bất quá, Thất Tinh Dịch là trọng bảo của môn phái, há có thể tùy ý bán cho người ngoài? Nếu không phải Vương gia các ngươi có đại cơ duyên, thậm chí không có tư cách biết sự tồn tại của Thất Tinh tán. Cho nên Thất Tinh môn vài năm trước chỉ bán cho các ngươi Lục Tinh cùng Tán Lục Đan.” Vương Lục thực sự nhìn không được cười nói., Tên Chu tiên sinh này đúng là người tài ba, không hổ danh là kẻ lừa gạt môn phái đồ đệ tuyên bố đại sứ, lý do vô nghĩa như vậy cũng muốn nói ra. Lợi hại hơn nữa là không thể giải thích được kết quả xảo trá, ngay cả Vương Lục cũng cảm thấy như thỏ con kéo chuột.

Bởi vì nơi này có một vấn đề rất quan trọng, tranh luận cùng Chu tiên sinh này, cũng không phải là vì bác bỏ đối phương, mà là vì tranh thủ người xem. Thất Tinh môn ở Vương gia thôn phát triển thế lực đã có không chỉ một thời gian, linh khí toàn bộ thôn đều bị hấp ô uế, ảnh hưởng xâm nhập lòng người. Muốn sửa đúng loại ảnh hưởng này, phương pháp tốt nhất không gì qua được trước mắt mọi người xé mặt nạ lừa gạt đồ đệ, bại lộ bộ mặt thật của hắn.

Đương nhiên, cũng có phương pháp đơn giản hơn, nếu Vương Lục có tu vi Trúc Cơ... Không, chỉ cần luyện khí thượng phẩm, học được pháp thuật tinh diệu trong một hai môn phái., Lừa gạt đám dã nhân chưa từng trải đời này là đủ rồi, đáng tiếc là y học một kiếm phá vạn pháp, mà kiếm đạo cũng chuyên về phòng thủ, tuy nhiên hiệu quả thực chiến kinh người, dựa theo đánh giá của sư phụ, độ cứng của nó đã đủ khiến tu sĩ Trúc Cơ hạ phẩm cảm thấy khó xử... Nhưng hết lần này tới lần khác, trong trường hợp này không hề có đất dụng võ!

Mà dựa vào phương thức tranh luận để vạch trần âm mưu, thì có một điểm khó. Đó chính là người xem hiện trường, trên chủ quán hoàn toàn khuynh hướng đối thủ, hơn nữa đầu óc ngu xuẩn đến mức làm người ta tuyệt vọng. Mà Chu tiên sinh, không nghi ngờ là chuyên gia cho ngu xuẩn tầy nã.

Vừa rồi lời giải thích kia, một câu nói thật cũng không có, bất kỳ một tu sĩ Tiên đạo chính quy nào đều có thể trực tiếp quở trách, nhưng mà Vương Lục lại biết, chính mình cho dù bắt được bất kỳ một điểm nào trong đó cũng không có ý nghĩa gì. Bởi vì quần chúng vây xem căn bản không hiểu rõ chân tướng.

Chu tiên sinh nói Thâm Hà chân nhân là sư huynh của Lục Hòa tổ sư, bọn họ chắc chắn không cần nghĩ ngợi mà tin. Mà Vương Lục nếu nói Thâm Hà chân nhân chẳng qua chỉ là chim chóc bắt nhập lưu, thì đám thôn dân này cũng nổi giận hăng lên, dưới hoàn cảnh như vậy mà tranh luận, áp đảo mình rất bất lợi. Bất quá, cũng chính vì như vậy mới tương đối thú vị, bởi vì thoát nhìn tình thế rất bất lợi đối với bản thân, nhưng chính thức tồn tại thiếu hụt trí mạng, ngược lại đối phương lại càng không giống.

Mọi người đều biết, một cuộc tranh luận hợp cách, đề tài tranh luận của hai bên đại khái không phân biệt cao thấp. Nếu một

bên đề tài là mặt trời mọc lên từ phía đông, một bên khác lại chơi ở phía tây, thì không có cách nào. Mà tình huống hiện tại thì xem ra., Đương nhiên Thất Tinh môn không thể nghi ngờ chính là muốn đem Quạ đen nói thành trắng, mặt trời nói thành Tây thăng... Cho dù có nhiều người xem khuynh hướng đến vậy đi nữa, thì trên bàn về điểm thiếu hụt trí mạng. Kế tiếp, chỉ cần mình tìm ra được những chỗ thiếu hụt trí mạng này, bộ mặt thật của tên lừa đảo tất nhiên sẽ lộ ra, mà những sơ hở đó, thật ra cũng rõ ràng.

“Tại sao phải thu phí?” Chu tiên sinh sừng sốt: “Cái gì?”

“Nếu Thất Tinh môn các ngươi vì phổ độ chúng sinh, khiến người ta thành Tiên, hà tất ham vàng bạc của Phàm gian? Một trăm vạn lượng đối với cha ta mà nói là con số thương gân động cốt, đối với nhân vật Tiên gia không đáng gì cả?” Chu tiên sinh cười nói: “Không phải ham tiền tài, chỉ là cần các ngươi đưa ra thành ý.”

Vấn đề này đối với đại sự của Thất Tinh môn có thể nói là lão sinh thường xuyên nói chuyện, cũng là đề tài không thể quên được trong quá trình phát triển nghiệp vụ của Thất Tinh môn. Chu tiên sinh đã sớm có dự liệu về vấn đề này, cũng đã sớm nghiên cứu. Bình thường mọi người sẽ nói lặp đi lặp lại thành ý của mình mãnh liệt tới mức nào., Không cần tiền bạc chứng minh, nhưng trên thực tế đối với phàm nhân mà nói, không có thủ đoạn gì hữu hiệu hơn tiền tài cả. thề rằng bất cứ ai cũng biết lời thề, nhưng vàng thật bạc thật sự, không phải tất cả mọi người đều làm được. Thành ý với đề tài này có thể nói là sân nhà của mình.

Nhưng mà sau một khắc, Chu tiên sinh liền phát hiện thiếu niên trước mặt trực tiếp lật bàn. “Thành ý? Đó là cái gì? Không phải ngươi nói bởi vì người của Vương gia thôn có đại cơ duyên, mới được thần tiên trong môn ưu ái sao? Nếu thôn nhân đã có cơ duyên, cần thành ý để làm gì?” Chu tiên sinh lập tức ghen lời, chốc lát sau nói: “Cơ duyên và thành ý, đương nhiên thiếu một thứ cũng không được, bằng không chẳng lẽ muốn người của Thất Tinh môn chúng ta cầu các ngươi thành tiên à?”

Vương Lục lúc ấy liền cười: “Tự nhiên a, tu tiên giới chẳng lẽ không phải đều như thế này? Tư chất thượng giai, đệ tử mang

tiên duyên ở nơi nào là bảo bối, trưởng lão truyền công của các môn phái hàng năm đều phải tốn hao khí lực lớn tìm kiếm nhân tài thân mang tiên duyên, cho dù đôi phương không muốn, cứng rắn kéo cũng phải kéo về sơn môn, chẳng lẽ Thất Tinh môn các người rất đặc thù?”

Không đợi Chu tiên sinh phản bác, Vương Lục đã nói thêm: “Thành ý của nhau, Vương gia thôn có thành ý cầu tiên, Thất Tinh môn các người độ hóa thể nhân là ở nơi nào? Chỉ là xông vào mấy bát Phù Thủy, tặng mấy bao lục và tán chính là thành ý rồi? Một trăm vạn lượng bạc đối với bất luận kẻ nào trong cả thôn đều là con số trên trời, mà mấy bao lục và tán, không tính là một sợi lông của chín trâu đối với các người, cái này cũng công bằng sao?”

Chu tiên sinh nghẹn họng trừng mắt, không phải Vương Lục nói trắng trợn đến mức nào, mà là cho tới nay, hẳn thật đúng là chưa từng gặp qua vấn đề như vậy.

Mà Vương Lục làm sao có thể cho cơ hội này chứ: “Tiếp theo, nếu Thất Tinh môn thật sự có ý độ hóa thể nhân, cần gì phải giảng thành ý? Độ có duyên thì độ, vô duyên tắc thôi, nếu mỗi người đều có duyên, vậy thì phổ độ chúng sinh. Thành ý? Đáng giá bao nhiêu tiền? Nhân tâm biến đổi khôn, hôm nay có thành ý, có lẽ ngày mai sẽ lòng sinh hối hận., Trách hận chính mình đem trăm vạn lượng bạc tặng cho người khác, loại thành ý này có tác dụng gì? Nếu lý tưởng nhân loại thành tiên của các người là thật, vậy hẳn là vô điều kiện phát ra Thất Tinh dịch của các người, độ hết người hữu duyên thiên hạ, căn bản không cần làm gì, thành ý.” Nói xong một phen, Vương Lục bày ra tư thế người thắng, chờ đợi đôi phương giãy giụa.

Thành ý, thoát nhìn như là sân nhà của đám lừa đảo Thất Tinh môn kia, nhưng trên thực tế đó mới là vết thương trí mạng của bọn chúng, đám lừa đảo có lẽ có cơ sở lý luận Thiên Hoa Loạn Trụ, nhưng tuyệt đối sẽ không có thành ý, nắm bắt được điểm này thì mọi việc đều thuận lợi. Hơn nữa càng tốt chính là..., Lấy tâm tính người dân hiện tại của thôn, đã không còn vẻ chất phác thuần chất phác lúc trước, dần dần ý thức được tâm tình ích kỷ, tham lam, tiêu cực, mà chính mình lợi dụng cảm xúc như vậy, đẩy đối thủ vào vị trí bất lợi trên dư luận. Đạo lý rất đơn giản: nếu như có thể khiến thôn dân trả giá thấp hơn

lấy được tiên duyên trong lòng bọn họ, những người này lập tức có thể phản chiến.

Chỉ chốc lát, Chu tiên sinh đã đổ mồ hôi lạnh như suối. Y gia nhập Thất Tinh môn cũng được mấy năm, dựa vào công phu lưỡi liên hoa, lập nên công lao hãn mã cho môn phái, không những có địa vị cực cao, mà còn được trưởng lão Mông môn phái phàm nhân ban cho tiên duyên... Mấy năm qua, đừng nói là loại sơn thôn vắng vẻ này, ngay cả phủ thành của một phủ, y cũng từng thu nạp làm thế lực của môn phái, có thể nói thân kinh bách chiến, nhưng thủy chung chưa từng gặp tình trạng như vậy!

Thiếu niên này rốt cuộc là thần thánh phương nào? Không phải chỉ là một đệ tử cấp thấp của Linh kiếm phái sao, vì cái gì cho mình cảm giác áp bách mãnh liệt như thế? Chỉ là Linh kiếm phái, cũng có thể có nhân tài ưu tú như vậy sao?

Bất quá, lúc này cũng không lo được nhiều như vậy, dựa theo sư môn dạy bảo, nếu gặp phải tình huống tương tự, vậy lập tức ra tuyệt chiêu, tuyệt đối không được do dự. Lòng dân tâm là đồ vật yếu ớt nhất., Đặc biệt là Thất Tinh môn ở Vương gia thôn chưa yên ổn, còn không đủ uy vọng khiến thôn dân như cuồng tín, quên cả sống chết vì môn phái, một khi kích động tạo thành thói quen cò kè mặc cả với môn phái, như vậy kế hoạch phát triển thế lực ở đây sẽ bị trở ngại cực lớn. Cho nên... Chu tiên sinh vừa bày ra vẻ mặt kinh hoàng, vừa hạ quyết tâm dùng tới tác dụng phụ rất lớn, nhưng trong thời gian ngắn lại tuyệt chiêu như vậy.

Chu tiên sinh giơ tay lên, trong tay cầm một cái khăn tay mồ hôi, tựa hồ muốn lau đi mồ hôi trên đầu, nhưng mà dưới khăn tay che lại, một đạo hào quang màu tím đen nhanh như tia chớp không thể nhận ra bắn về phía cổ họng Vương Lục!

Tiểu tử, muốn oán trách thì trách chính ngươi không may, cứ muốn đối nghịch với Thất Tinh môn ta! Xem ngươi tuổi còn trẻ mà tu vi không tầm thường, sợ là thật sự trên người mang tiên duyên, chỉ tiếc... Lại không ngăn được Thất Tinh Thâm Cốt Đỉnh của Thất Tinh môn ta!

Tuyệt chiêu của Chu tiên sinh đúng là một món pháp khí hạ phẩm mà môn phái ban cho hắn. Tuy pháp khí chỉ là hạ phẩm,

hơn nữa chỉ được kích phát trong một lần, nhưng uy lực của cây Thấu Cốt Đinh này vượt xa người phạm trần có thể tưởng tượng ra, một cái đinh nhỏ tinh tế có thể xuyên thủng nham thạch dày hơn một mét, hơn nữa mũi châm chỉ cho kích độc., Thấy máu phong hầu không nói, cốt nhục toàn thân người chết hóa thành bùn nhão, vô cùng thâm thảm! “Chỉ cần xuất kỳ bất ý bắn lên một châm, cho dù là tu sĩ luyện khí trung phẩm cũng khó có thể phát hiện, càng khó ngăn cản. Huống chi thiếu niên này tuổi còn trẻ, sao lại có tu vi luyện khí trung phẩm chỉ cần hấn chết, bản thân có thể đổ lỗi trời phạt. Huống chi hấn còn có thể tự trách trời phạt., Đương nhiên thôn dân, đặc biệt là vị Vương lão gia kia sợ sẽ sinh lòng bất mãn, nhưng dưới sự uy hiếp của trời phạt, còn có ai dám không phục? Chu tiên sinh mang theo một tia cười lạnh, ánh mắt nhìn về phía Vương Lục đang nhìn một cỗ thi thể, nhưng đúng vào lúc này, ông bỗng nhiên phát hiện...

Thiếu niên kia ánh mắt trong trẻo, chính trực nhìn thẳng vào mình, khóe miệng nở một nụ cười khinh miệt không ngoài dự liệu, sau đó... Một bàn tay thon dài như tiên tri, vừa đúng chặn phía trước yết hầu, hai ngón tay nhẹ nhàng vê trụ xương Thất Tinh Thâm Cốt Đinh, thân thể khẽ run lên. Lục đạo đủ để xuyên qua gai xương nham thạch, bị chặn lại.

Chu tiên sinh trong lòng kinh hãi muốn chết, Thấu Cốt đinh này tên là ám khí, nhưng cho dù giáp mặt với tóc, không có tu vi luyện khí thượng phẩm cũng tuyệt khó ngăn cản, càng luận lấy thân thể tiếp nhận! Thiếu niên này rốt cuộc là thần thánh phương nào! Nhưng mà tiếp theo, lại càng khiến người ta kinh hãi bất đầu biểu diễn. Vương Lục vê cây Thấu Cốt Đinh kia lên., Sau đó... Cứ như vậy trực tiếp bỏ vào trong miệng, thanh âm nhảy nhót, phảng phất gõ vào trên trái tim Chu tiên sinh, khiến hấn khó có thể hô hấp. Mà lúc Vương Lục đem tất cả cặn bã nuốt vào trong bụng, vị tu sĩ trẻ tuổi này ở trong mắt hấn đã hóa thành tà ma.

“Buồn cười, uy lực này còn không bằng A Hoài ngựa mặt nhìn lên tinh không a.”

...

Đối phó với lừa gạt đồ đệ, phương pháp đơn giản nhất không ai qua được, đề kiếm chém giết, trực tiếp đảo Hoàng Long. Chỉ là Vương Lục không muốn đại khai sát giới ở Vương gia thôn, lúc này mới cố nén không động thủ.

Bằng không lấy tinh thần của một kẻ chuyên nghiệp mạo hiểm, thật sự không cần phải tranh cãi với một tên lừa đảo bất nhập lưu, thật giống như một con heo đang lăn lộn trong vũng bùn, chẳng lẽ cũng nhảy vào bùn nhão cùng vật lộn với nó, mới có thể chứng minh được vị giai của mình cao hơn nó? Một kiếm làm thịt được?, Sau đó há to miệng ăn thịt kho tàu, tầng lớp dây xích thức ăn đủ để chứng minh tất cả. Tuy rằng không thể dùng phương thức vật lý đánh sập đối thủ, đối một góc độ khác cũng giống như vậy, giết chết một người, thông qua tinh thần cũng có thể phán đoán được.

Hiện tại Vương Lục làm chính là như vậy, dùng ngôn từ ép đối thủ vào một góc, sau đó đối phương dùng tuyệt chiêu lật ngược tình thế. Lúc đó trong lòng mong muốn tăng lên đến đỉnh điểm, lại một mực đè chết đối phương., Khởi đầu vĩ đại, triệt để phá bỏ tâm phòng đối thủ. Không phải kỹ xảo phức tạp gì, đối phó người tố chất tâm lý kiên cường càng là cái rắc không dùng được, nhưng đối thủ trước mắt chỉ là một tên lừa đảo cấp ba, dùng chiêu này là đủ rồi. Quả nhiên, họ Chu kia đã bị dọa tiều.

Không sợ tè mới là lạ, Thất Tinh Thấu Cốt Đinh được môn phái ban thưởng cho các vị đại sứ xem như là ân điển, dùng cho tình huống vô cùng đặc thù, pháp khí lật bàn trên lý luận có thể được đối thủ nhai nuốt như ăn đậu tằm. Chu tiên sinh thật sự vạn phần may mắn vì mình vừa mới ra tay cách đây không lâu. Quái vật như vậy thật sự là do Linh Kiếm phái nuôi dưỡng mà thành? Hơn nữa... Tu vi nhìn qua rõ ràng là không cao lắm., Vì sao... Trong lúc kinh hãi, có lẽ do thiên ý tác động, cũng có lẽ là bộc phát tinh thần chuyên nghiệp tuyên truyền của đại tỵ. Đầu óc Chu tiên sinh đột nhiên hiện lên một đạo linh quang, nghĩ tới một điểm.

Tuy rằng mạo hiểm nhưng có thể tuyệt vọng như vậy... Nói thật ra nếu sử dụng trước mặt đối thủ như vậy thật sự rất mạo hiểm, nhưng cho dù không sử dụng thì hiển nhiên đối phương cũng không tha cho mình. Nếu là âm mưu thật sự bị vạch trần thật sự..., Cho dù mình không bị thôn dân tức giận đánh chết tươi, cũng bị chấp pháp trưởng lão của môn phái giết chết, thà rằng như vậy, không bằng thử lật ngược ván một phen.” Chu tiên sinh cố nén sợ hãi, lạnh giọng nói. Vương Lục sững sờ: “Cái gì?”

Chu tiên sinh vừa bóp đùi, vừa nghiêm nghị nói: “Ma đầu! Người quả nhiên là dư nghiệt Ma tộc tiềm phục trong Cửu Châu! Người dùng yêu ngôn dụ chúng, dao động thôn dân hướng Tiên tâm, chính là muốn phá hỏng con đường phi thăng ức vạn người của đại lục Cửu Châu chúng ta! Hừ, kỳ thực ngay từ đầu ta đã nhìn ra ma khí trên người ngươi lắm liệt., Tuyệt không phải người lương thiện, chỉ là khổ nỗi không có chứng cứ, nhưng vừa rồi ta lấy Thất Tinh Thấu Cốt Đinh bí truyền của Thất Tinh môn thăm dò ngươi, quả nhiên vạch trần chân diện mục của ngươi! Nếu như ngươi là nhân sĩ chính đạo, tuyệt đối không có khả năng nhai nát Nấu Cốt Đinh nuốt xuống., Phía trên có thuốc tê mãnh liệt, người bình thường chỉ cần tiếp xúc đến sẽ cả người cứng ngắc không thể động đậy, nhưng Ma tộc bởi vì trời sinh thể chất, bách độc bất xâm! Vương Lục, lúc ngươi điều võ dương uy, lại không nghĩ tới chân diện mục của mình như vậy cũng bại lộ!”

Chu tiên sinh này có lẽ là sợ hãi đến cực hạn, ngược lại sinh ra vài phần dũng khí, một phen lời nói đương nhiên thẳng khí hùng, khí thế mười phần, đừng nói là các thôn dân ùn ùn lâm vào trầm tư, ánh mắt nhìn về phía Vương Lục trở nên hồ nghi, ngay cả Vương Lục cũng nhìn không được võ tay. Thật đúng là chó vội nhảy tường., Khiến hắn nghĩ ra một diệu kế đổi trắng thay đen, đan xen lẫn lộn thị phi, tăng thêm biểu thị đại nghĩa lắm liệt... Vẫn là câu nói kia, nếu là ở trên bàn luận, lời này không đáng một đồng, nhưng lừa gạt ngu dân đã đủ rồi.

Quả nhiên, trong ánh mắt dao động của các thôn dân, Chu tiên sinh được cổ vũ thật lớn, lại tiếp tục nghiêm nghị nói: “Vương Lục, ngươi hơn hai năm trước rời thôn, đi tìm tiên vấn đạo. Hôm nay ngươi tự xưng là đệ tử Linh Kiếm phái, nhưng mà... Ta lại không biết hai năm qua Linh Kiếm phái có thu đệ tử như

ngươi.” Ha ha, Linh Kiếm phải làm việc, còn cần xin chỉ thị của ngươi?”

“A, Linh Kiếm phải làm việc đích xác không cần phải xin chỉ thị từ ta, nhưng năm ngày trước ta mới gặp qua chương môn quý phái, nghe chính miệng hắn nói, môn phái đã ba năm không tuyển đệ tử mới., Nói cho ta kỳ quái, rốt cuộc đệ tử linh kiếm này của ngươi từ đâu chui ra!” Ta thật ra muốn hỏi, ba năm qua không thu nhận đệ tử mới, Linh Kiếm chương môn lại từ đâu chui ra. Ngươi...” Vương Lục vừa nói được một nửa, bỗng dung câm miệng. Bởi vì gã phát hiện ra., Ánh mắt bốn phía quăng tới, tràn đầy nghi vấn... cùng với sợ hãi. Không cần phải nói, Chu tiên sinh đưa ra ma đầu, đã mọc rễ nảy mầm trong lòng mọi người, mặc dù hắn không có bất cứ chứng cứ gì, chỉ là hàm răng trắng bóc, nhưng đám thôn dân này hết lần này tới lần khác đều tin.

“... Tốt lắm, chấm dứt ở đây.” Vương Lục thở dài. “Thuật nghiệp có chuyên công, lời này đích xác không giả. Ta thừa nhận ngươi làm đồ đệ lừa gạt là tiêu chuẩn chuyên nghiệp, cho dù tiếp tục biện giải, ta cũng không thuyết phục được đám heo ngu xuẩn chung quanh kia, cho nên không nói nữa.”, Trong lòng Chu tiên sinh đại định, đối phương chịu chịu thua như vậy là tốt nhất... Nhìn tu vi của hắn kinh người, nếu thật sự làm âm ỉ đến không thể giao nộp, đối với mình cũng không có chỗ tốt. Cho nên tiếp theo, Chu tiên sinh liền chuẩn bị nói vài lời hay, cho đối phương một bậc thang, nhưng ông lại không nghĩ tới cái gọi là chịu thua của Vương Lục chỉ là bài thơ trên bàn mà thôi.

Sau một khắc, Vương Lục tiến lên một bước, trong miệng phun ra một thanh tiểu kiếm giống như cây kim nhỏ, tiểu kiếm kia ở giữa không trung xoay tròn, liền nhanh chóng kéo dài đến trên dưới ba thước, thân kiếm phong cách cổ xưa dày nặng, mũi kiếm âm u lập loè, làm cho người không rét mà run. Ở trong bùn nhão vật lộn cùng heo dừng lại ở đây, sự hứng thú vui vẻ của Vương Lục đã hết, tiếp theo nên dùng phương pháp của nhân loại giải quyết vấn đề.” Quả nhiên, vẫn là giết người đơn giản nhất.” Vương Lục bước đi, xuất kiếm, kiếm quang như điện.

Tuy rằng Vô Tướng kiếm pháp chuyên phòng thủ, gia tăng tốc độ của Vô Tướng kiếm cốt cũng không tính là cao, đồng thời lực phòng ngự của luyện khí thất phẩm hầu như có thể so với tu sĩ Trúc cơ, chính là năng lực công kích của hắn không bằng người mới của cử phẩm... Nhưng tất cả mọi thứ..., Đơn hàng là thành lập, so sánh với môn nhân Linh Kiếm phái, điều kiện này nếu so sánh với những tu sĩ không nhập lưu ở Cửu Châu đại lục... Cho dù chỉ là một Vương Lục chuyên phòng ngự, năng lực công kích cũng đã đủ mạnh rồi.

Một kiếm đâm ra, Chu tiên sinh căn bản là không có bất kỳ phản ứng nào hoàn toàn không kịp! Cho dù thông qua việc phục dụng sáu và sáu miếng dê mập, ông cũng miễn cưỡng xem như là một tu sĩ, nhưng khổ luyện nhiều năm vẫn là luyện khí bát phẩm, tổ chất các phương diện khác càng thảm không nói đến., Đừng nói đệ tử tinh anh như Vương Lục, cho dù là một võ giả Tiên Thiên cũng có thể dễ dàng giết chết hắn. Cũng chính vì nguyên nhân này mà Chu tiên sinh từng nói ở thôn Vương gia còn dẫn theo một trợ thủ nữa., Những ngày này vị trợ thủ kia làm việc rất điều luyện, ngay cả Vương Lục cũng không chú ý tới sự tồn tại của hắn, mà tại thời khắc mấu chốt lại vang lên một tiếng vù vù, Khôn Sơn kiếm bỗng nhiên dừng lại, bởi vì trước mũi kiếm chĩa về phía trước., Một gương mặt không ngờ tới xuất hiện: “Chậc chậc chậc, lão bằng hữu gặp nhau, lại lấy phương thức này xuất hiện sao?” Mặc dù Vương Lục ngừng tay, nhưng không lùi lại một tấc, mũi kiếm suýt đâm thẳng vào trán người nọ.” Tiểu Hồ à, hơn hai năm không gặp, ngươi đã trở nên trắng tinh hơn nhiều so với trước kia.”

Mũi kiếm nhắm thẳng vào Quỷ Môn Quan, chính là Vương Tiểu Hồ nhiều năm không gặp! Chỉ là sắc mặt trắng nõn đương nhiên là nói dối, được Khôn Sơn Kiếm của Vương Lục chỉ điểm, quay một vòng trước Quỷ Môn Quan. Vương Tiểu Hồ đã sớm sợ đến mặt không còn chút máu mà thôi.

Bất quá, mấy năm rèn luyện ở Thất Tinh môn, cũng thực sự đã khiến cho Vương Tiểu Hồ đạt được trưởng thành. Đối mặt với Vương Lục với sát ý lâm liệt, Vương Tiểu Hồ chẳng những không rút lui, ngược lại còn to gan, lớn tiếng nói: “Vương Lục, bây giờ ngươi quay đầu lại vẫn còn kịp! Tuy ngươi đã nhập ma, nhưng Thất Tinh môn chúng ta cũng có thể mở rộng một

mặt lưới đối với ngươi, chỉ cần ngươi không tiếp tục chấp mê bất ngộ!”

Vương Lục nghe xong thiếu chút nữa bật cười, nhưng vẻ mặt lại càng làm cho người ta sợ hãi: “Tiểu Hồ, mặc dù trước kia ta thường xuyên cười nhạo ngươi nảo tàn, nhưng cho dù nảo tàn, ngươi cũng nên biết rõ cuộc mình đang làm cái gì? Vào Thất Tinh môn lâu như vậy, bọn họ là hàng gì, chẳng lẽ ngươi không nhìn ra sao?”

Thân thể Vương Tiểu Hồ run lên, nhưng một lát sau lại cất cao giọng nói: “Thất Tinh môn là chính phái Tiên đạo, là tương lai của tu tiên giới, là hy vọng của chúng sinh, quảng đại phạm nhân bước lên tiên đạo! Ba năm qua nhập môn, ta được các thần tiên chiếu cố bước lên tiên lộ, tuy rằng tu vi không cao, hơn nữa tu hành rất khổ cực., Nhưng ta đã thay đổi vận mệnh của mình, ta không còn là nông dân bình thường trong sơn thôn nữa, mà là một tu sĩ đường đường chính chính! Mà hiện tại, ta hy vọng có thể để cho người bên cạnh mình cũng sống cuộc sống như vậy, Thất Tinh môn đồng ý giúp ta, vì một đệ tử cấp thấp như ta mà tới đây phát triển, trong lòng ta chỉ có cảm kích, chưa từng hoài nghi!”

Vương Lục có chút ngoài ý muốn mở to hai mắt: “Tiểu Hồ, ba năm không gặp, công phu thoái tha này của ngươi cũng có tiến bộ đấy, lời nói này thật lòng rất tốt... Như vậy, xin ngươi cũng phải nhường lại cho ta.”

Nói xong, cổ tay phải khẽ động, Khôn Sơn Kiếm muốn đâm thẳng ra, nhưng mà ngay lúc này...

Vương Lục bị người đưa tay kéo lại.

“Tên nghiệt súc nhà ngươi, còn muốn nổi hung nữa à!?”

Đối lại là những người khác đưa tay kéo hắn, mở miệng chất vấn hắn, Vương Lục đại khái quay người chém một kiếm, nhưng lúc này hắn lại không ra tay được.

Bởi vì người sau lưng chính là cha của hắn.

“Cha, không phải bảo người ngồi vào đừng động đậy sao?”

Vương Lục thật sự bất đắc dĩ, thu hồi trường kiếm, cười khổ nhìn cha mình.

“Ta lại ngồi như vậy, chẳng lẽ phải trơ mắt nhìn người tự tay tàn sát hương thân sao?!” Vương lão gia luôn mặt mũi hiền lành lúc này không nhịn nổi giận, một tay kéo Vương Lục, một tay chỉ vào số lượng tử của hắn: “Ta không biết hai năm nay người rốt cuộc đã trải qua cái gì, nhưng hiện tại bộ dáng này lại khác gì ma đầu!” Vương Lục cười: “Ma đầu đầu đẹp trai như ta?” Vương lão gia: “Còn không mau theo ta!”

Nói xong, duỗi tay kéo Vương Lục, lôi kéo hắn nhanh chân đi ra ngoài cửa. Vương Lục mỉm cười, nhìn ra dụng ý của cha mình, nghĩ thầm muốn giết heo cũng không nóng lòng nhất thời. Không đáng để chậm trễ việc hắn cùng thân nhân đoàn tụ, liền theo sau. Mà cho dù bên ngoài phòng có không ít người, bị sự hung uy của Vương Lục chấn nhiếp, cũng không có người nào dám can đảm ngăn trở.”. Được cứu rồi.” Trong phòng, Chu tiên sinh và trợ thủ của ông ta là Vương Tiểu Hồ đồng thời thở dài một hơi. Biết hôm nay cuối cùng cũng qua cửa ải này. Bất quá, sự tình sẽ không chấm dứt như vậy... Phải nhanh chóng bẩm báo sư môn, xuất ra đối sách.” Chu tiên sinh, Tiểu Hồ, các người không sao chứ?” Vài tên thôn phụ thân thiết phá vỡ bầu không khí yên lặng, tiếp theo nói. Các thôn dân đều hỏi han ân cần, cũng đau đớn khơi dậy tà môn nào đó nâng kiếm hành hung. “Ài, thật không biết nhà của Vương Phú Quý đã tạo nghiệt gì, sinh ra đứa con bất hiếu như vậy!” “Chính là, trước kia ta đã cảm thấy tên lục địa đó không giống người bình thường.” Đúng vậy, thường xuyên nói một số lời khó hiểu, hoàn toàn không giống với những đứa trẻ khác! Quả thực giống như là đã ăn nhầm thuốc!”

Nghe xong oán giận của các thôn dân, Chu tiên sinh và Vương Tiểu Hồ liếc nhau một cái, không khỏi đều cười thầm. Tuy quá trình thực sự quá mạo hiểm, bất quá kết quả nhìn cũng không tệ nha... Đám ngu xuẩn này, hồn nhiên không biết mình đang làm gì hay nói, bọn chúng đã ngu xuẩn đến mức không muốn biết mình đang làm gì.

...

Bên kia, Vương Phú Quý kéo con của mình, một đường về nhà.

Trong nhà, phu nhân Tùy thị đang chuẩn bị cơm trưa, bung một chậu canh nóng từ trong phòng bếp đi ra, đột nhiên thấy trượng phu vội vã trở về, không khỏi kinh hãi, mà chờ nàng nhìn thấy tên thiếu niên đi theo trượng phu, nhất thời, canh thịt bung ở đó dứt khoát dứt khoát rời tay, rơi xuống phía dưới.

Cùng lúc đó, một bóng người màu đỏ trắng đột nhiên xông tới, một bàn tay đúng lúc nhận lấy cái chậu canh.

“Chậc, nương cẩn thận một chút nha, loại canh nóng hổi này nếu rơi xuống chân người, vậy chắc chắn sẽ trở thành canh chân heo danh xứng với thực rồi.”

“Tiểu tử thôi, nói hư nói vượn!”

Vương lão gia tức giận tát hấn một cái, Vương Lục cười một tiếng, sau đó liền nghe cha rên rỉ một tiếng.

“Tại sao đầu người lại cứng như vậy!?”

“Ha ha, chỉ số thông minh lớn thôi.”

Vừa nói, Vương Lục vừa nâng đáy chậu nóng rục lên, dưới ánh mắt kinh ngạc của mẫu thân, đặt chậu canh lên trên bàn.

Mẫu thân Tùy theo thức cẩn thận từng li từng tí nhìn vào tay của Vương Lục: “Tay của ngươi không có việc gì chứ?”

“Yên tâm đi, cho dù trực tiếp dùng lửa đốt cũng không sao cả.”

Nói xong, ánh mắt Vương Lục chuyển qua trên người phụ thân, thần sắc cũng trở nên dị thường nghiêm túc.

“Nói cho cùng, ta là tu sĩ tiên gia a...”

Vương lão gia và phu nhân sững sờ nhìn vị thiếu niên rời nhà hơn hai năm trước mắt này, trong lúc nhất thời không biết nói gì hơn.

Một lúc lâu sau, khi Vương Lục đi vào phòng bếp đem toàn bộ thức ăn còn lại ra xào xong, sau đó lần lượt bung ra, ngồi xuống bàn, Vương lão gia mới bùi ngùi thở dài một tiếng.

“Ôi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy!”

Vương Lục suy nghĩ một chút: “Ngài muốn nghe kỹ lưỡng, hay là đơn giản?”

Phu nhân thức Phụ Tùy giật giật khóe miệng muốn nói chuyện, liếc nhìn trượng phu, lại mạnh mẽ nhin xuống.

Ánh mắt Vương lão gia nghiêm khắc nhìn chằm chằm vào nhi tử: “Trước tiên hãy nói đơn giản một chút đã.”

“A, chính là ta cầu tiên có thành tựu, áo gấm về quê, lại nhìn thấy một đám lửa gạt tà giáo thế mà lửa gạt đến trên đầu nhà ta, vì thế đã có một màn vừa mới phát sinh kia.”

Tùy thị có chút bất an: “Vừa rồi, vừa rồi bị sao vậy?”

“Haizz, trước tiên đừng xen vào.” Vương lão gia lại hỏi: “Con nói xem, con muốn cầu Tiên thành công?”

Lúc này đến phiên Vương Lục buồn bực: “Cha, hai năm nay hầu như mỗi tháng ta đều gửi thư về nhà. Chẳng phải những chuyện ta đã trải qua ở Linh Kiếm phái đều viết rất rõ ràng sao? Ngoại trừ chuyện riêng biệt thì không nói ra, những chuyện khác con đều không giấu diếm.”

Kết quả là Vương lão gia lại càng giật mình hơn: “Tin cái khi gì! Người đã viết thư cho nhà trong hai năm rồi sao?”

Bầu không khí trên bàn cơm càng thêm lạnh lẽo, qua rất lâu, Vương Lục mới khó tin mở miệng hỏi: “Hai năm qua chẳng lẽ ngài chưa thu được thứ gì sao?”

“Chưa từng có.”

“Mẹ nó, đây là chuyện tốt của ai vậy...” Hôm nay Vương Lục Bang giật mình quá nhiều lần, ngược lại thấy lạ không thể trách được: “Quả nhiên sách Thuận Phong đưa không đáng tin sao? Tốt xấu gì cũng là sản nghiệp mà Vạn Tiên mình đặt tên, phiền toái với chiêu bài này một chút...”

Cái gọi là thông phong thư đưa, là ghi dựa vào dưới cái tên Vạn Tiên minh, do Huyền Thiên quán bỏ vốn, Vạn Tiên minh

và mấy nhà máy móc lớn khác, môn phái quản lý chức vụ ghi chép lớn phụ trách kinh doanh, nghiệp vụ chủ yếu nhất, chính là câu thông hai giới tiên phạm.

Do tu sĩ và tu sĩ thư lui tới, một thanh phi kiếm truyền thư, một tấm thông linh phù chỉ cũng đủ để giải quyết đại đa số nhu cầu, thư của phạm nhân cùng phạm nhân tự có dịch trạm các quốc gia phạm trần phụ trách. Chỉ có tu tiên giới cùng thế gian câu thông, một mục thiếu quản lý hữu hiệu, thẳng đến sau khi Vạn Tiên minh thành lập, thiên hạ thái bình, tu tiên giới không chế nhân gian cũng càng thêm xâm nhập, mới có cơ cấu kinh doanh ra loại này.

Dựa vào chiêu bài chữ vàng của Vạn Tiên minh, thuận phong lạc đưa tới có ưu thế cạnh tranh không gì sánh được, mở rộng nhanh chóng ở Cửu Châu đại lục, mạng lưới không chỗ không có, nhưng cũng bởi vì nó lũng đoạn địa vị, dẫn tới chất lượng phục vụ mỗi lần giảm xuống... Chỉ là Vương Lục không ngờ đã nghiêm trọng đến mức hơn hai năm, ngay cả một phong thư cũng không đưa tới được!

“Chờ một chút, đừng như có chút không thông, cho dù phục vụ cực kỳ khó khăn, chí ít trong vòng hai năm qua ta cũng phải viết năm mươi bức thư, ngay cả một bức cũng không đưa được...” Vương Lục suy nghĩ một chút liền cảm thấy không đúng.

“... Xem ra tin tức bên ngoài đều bị Thất Tinh môn chặn lại, bế tắc tin tức, đây đúng là thủ đoạn tà giáo thường dùng khi ban bố đại đạo. Bằng không, phạm là thôn nhân có chút quen biết với tu tiên giới, cũng không đến mức bị loại lừa gạt cửu lưu này lừa gạt.” Vương Lục nhún vai, “Bỏ đi, tin cũng không đến, ta không phải là đến người rồi sao, ngài có vấn đề gì cứ việc hỏi ta là được.”

Vương lão gia hỏi: “Hơn hai năm trước, ngươi nói muốn ra ngoài cầu tiên, về sau thế nào? Ta tên là Trung Nhi đi cùng ngươi, sao hẳn lại chưa trở về?”

“Chuyện này nói ra rất dài dòng, tổng kết đơn giản chính là, ta cùng Vương Trung đều bị Linh kiếm phái thu làm đệ tử, hơn hai năm tu luyện không san hô, đi vào quỹ đạo, coi như đường đường là tu sĩ tiên đạo chính đạo. Bây giờ bởi vì tổ chức môn

phải ra ngoài lịch luyện, ta liền thuận thế về nhà thăm ngài hai lão, Vương Trung... Hấn có tính toán của hấn.”

Lời nói của Vương Lục hơi hợt, nhưng sau một hồi nói, nhịp tim của Vương lão gia rõ ràng đã đập nhanh hơn gấp đôi, mà phu nhân Tùy thị lại càng khó có thể tin mà trừng to mắt, run giọng hỏi: “Tiểu Lục Nhi à, người thật sự xin được tiên sao?”

Trong lúc nhất thời, trong lòng vị phụ nhân thuần phác thiện lương này dâng lên vô số truyền thuyết liên quan tới tiên phạm lưỡng đạo, vừa là tiên đồ vô lượng của hải tử mà vui sướng, nhưng cũng mơ hồ có một tia đau thương, trong chốc lát, vành mắt liền đỏ lên.

Vương lão gia mắng: “Phụ nhân nhà người, tiểu Lục nhi bước lên tiên đồ, đó là phúc phận mà mấy đời cũng không tu được, người khóc cái gì?”

“Ta chỉ là quá vui vẻ.” Tùy thị chảy nước mắt đầm đìa: “Ta, ta đi xào hai món ăn, không ngờ Lục nhi lại trở về, không chuẩn bị đồ ăn cho nó.”

Nói xong, liền đứng dậy rời đi.

Vương lão gia hừ một tiếng, giải thích với Vương Lục: “Mẹ người trước đây cũng không biết đã nghe câu chuyện tiên sinh nhà ai kể chuyện, nói tiên nhân không phải người, lục thân không nhận, thậm chí còn có thứ đáng sợ như sát thể chứng đạo. Vừa hay người lâu như vậy không về nhà viết thư, nàng vẫn lo lắng người khiến chúng ta quên mất, không có việc gì cứ lảm bảm. Ài, gặp nhau rồi, còn lo gì nữa?”

Nói thì nói như vậy, nhưng trong ánh mắt cũng cất giấu một tia lo lắng, chỉ là rất nhanh liền dùng nụ cười che lại:

“Lục nhi, người nói người đã cầu tiên, vậy... Tiên đạo rốt cuộc là thứ gì? Có thể...”

Vương Lục nở nụ cười: “Có thể để hai tay của ngài mở mang tầm mắt hay không? An tâm? Nếu không ngài từ đầu đến cuối đều không thể tin được ta thật sự tu thành tiên? Ha ha, không hổ là lão gia tử Vương gia thông hiểu thôn Vương gia, cần thận cầu chứng tinh thần đáng để tán dương.”

Vương lão gia bị con trai làm cho lúng túng, lập tức vỗ bàn: “Thằng nhóc nhà người, đây là thái độ gì vậy?”

“Ha ha, đừng nóng giận, bắt quá cha à, ta cũng phải giải thích cho ngài một chút, cái gọi là tiên đạo, cũng không phải là bộ tạp kỹ bọn họ chơi, không phải càng thêm kỹ càng tốt. Ngài là người thường xuyên lui tới huyện thành, hẳn là có cái phân biệt lực này, nếu bàn về tạp thuật, bọn họ chưa hẳn cao minh hơn chuyên nghiệp trong thành.”

Vương lão gia thở dài: “Ai bảo không phải, cái Thất Tinh môn kia, tuy rằng thời rất êm tai, nhưng cũng thật sự lấy ra một ít đồ vật, có điều... so với sự khoác lác của bọn họ thì còn kém quá xa.”

“Đó là đương nhiên, bắt quá chỉ là một tổ chức lừa đảo hạ lưu, ngay cả tư cách gia nhập bên ngoài Vạn Tiên minh cũng không có căn bản, có thể có thứ gì đáng nói... Cha tốt, không khơi gợi khẩu vị của ngài, ngài không phải muốn xem xem tiên đạo chân chính là cái gì sao? Mặc dù tu vi của ta còn thấp, không tiên pháp gì có thể đùa nghịch, nhưng cũng may còn mang theo bên người một kiện bảo bối.”

Nói xong, Vương Lục há mồm, lại nhổ ra Khôn Sơn kiếm giống như châm nhỏ. Linh bảo này ở giữa không trung dạo qua một vòng, liền hóa thành lưỡi dao sắc bén ba thước, vững vàng đậu bên cạnh bàn.

Một tay này miệng phun phi kiếm, lúc trước Vương lão gia ở biệt viện đã xem qua một lần, nhưng lúc này quan sát khoảng cách gần, vẫn cảm thấy vô cùng thần kỳ, bắt quá... Những nghệ nhân chơi xiếc trong huyện thành kia, tựa hồ cũng có công phu tương tự, ví dụ như nuốt kiếm.

“A, không phải là ta muốn nói chuyện với ngài về phi kiếm sao... Lương Thu, chào hỏi cha ta a.”

Khôn Sơn kiếm trầm mặc chốc lát, sau đó thân kiếm run lên, phát ra một tiếng vù vù, lại qua một lát, tiếng vù vù này hiện ra tiết tấu kỳ dị, dần dần trở nên giống như tiếng người.

“Xin chào ngài, ta là Kiếm Linh Lương Thu của Vương Lục.”

“A a!?”

Vương lão gia lúc này thật sự bị dọa không nhẹ, một thanh trường kiếm, lại có thể nói tiếng người!

“Ai đang nói chuyện đây?!”

Một người khác bị dọa không nhẹ, là Tuy Thị mới từ trong nhà bếp bung ra một mâm thức ăn, trong lúc kinh hãi lại bắt đầu tự do hạ thế, Vương Lục bắt đắ dĩ nhắc Khôn Sơn kiếm về phía sau tìm tòi, mũi kiếm vừa vắn chạm đáy bàn, vững vàng đỡ lấy.

“Cha thế nào, có tin hay không?”

Vương lão gia cau mày: “... A, tuy rằng khác xa so với tưởng tượng, nhưng đúng là đáng tin cậy hơn một chút so với đáng về của Thất Tinh môn.”

Vương Lục nhún vai: “Cha à, so với Thất Tinh môn thì hơi mất giá. Tuy con ngài tu luyện Tiên đạo giản dị tự nhiên, tạm thời còn không tạo ra đại hào pháo hoa cho ngài xem. Nhưng những thứ đó chỉ biết phóng pháo hoa, phù thủy, một trăm tên ta cũng bóp chết, điểm này ngài có thể yên tâm.”

Cảm thụ sát ý như có như không trong lời nói, trong lòng Vương lão gia không khỏi cả kinh, loại khí thế này, chỉ có những lão binh từng trải qua sa trường trong huyện thành mới được thấy qua, cho dù chỉ là chạm nhẹ một chút, cũng làm người ta sờn cả tóc gáy.

Kỳ thật cái gọi là sát ý của Vương Lục so với tu sĩ thâm niên thật sự còn rất non nớt, đơn giản là Tiểu Thanh Vân đã lịch lãm mấy lần, dày vò vô số tinh quái gây dựng nên vài phần tàn nhẫn. Bất quá, nếu đặt ở thế gian, thì đó chính là sát ý tích cốp từ núi thây biển máu mà ra rồi.

Dù sao, võ giả hạ giới cho dù trải qua nhiều thi sơn huyết hải, có thể làm gì được mấy con tinh quái cấp ba? Mà Vương Lục từ trước khi tu hành công pháp thành công, đã đem tinh quái cấp ba đến chơi.

“Hắc, nói cho ta và mẹ ngươi nghe chuyện ngươi tu hành trong Linh kiếm phái.”

Vương Lục lông mày giãn ra: “Tốt, cái này cũng có thể nói rồi...”

Cuộc sống trên Linh Kiếm sơn, kỳ thật cũng tương đối đơn điệu. Ngoại trừ tu hành, lịch luyện, làm học bá, kỳ thật cũng không có chuyện đáng giá nhắc tới. Nhưng Vương Lục thao

thao bất tuyệt nói chuyện hơn một canh giờ, đồ ăn trên bàn đã sớm nguội lạnh, hai lão vẫn là nghe say sưa ngon lành.

Chỉ là, còn không đợi Vương Lục kể đến sinh hoạt vào năm thứ hai, ngoài phòng liền vang lên một trận tiếng ồn ào, cắt đứt cuộc nói chuyện của một nhà ba người.

Vương lão gia và phu nhân liếc nhau một cái, trong lòng đều dâng lên một tia bất an.

Mà lục thức xa xa hơn hai lão nhân gấp trăm lần Vương Lục, nghe được rõ tiếng ồn ào bên ngoài rõ ràng, không khỏi treo lên cười lạnh.

“... Nghĩ không ra cuối cùng vẫn không thể tránh khỏi đi lên con đường này, cho nên đồ hoang mặt dày không biết xấu hổ.”

Nói xong, hắn đứng lên, đưa tay nắm lấy Khôn Sơn kiếm.

Vương lão gia thất kinh: “Lục nhi, con muốn làm gì vậy?”

“Có người đến cửa chịu chết, ta thuận tay nhận một cái đầu người... Cha cha người ngồi yên là được rồi, mẫu thân cũng thế, tình huống phát sinh tiếp theo có lẽ có chút thiếu nhi không thích hợp.”

“Chờ một chút, Lục nhi không cần vội động thủ!”

Vương Lục lại lắc đầu: “Yên tâm, sẽ không nhằm vào các thôn dân đâu. Mặc dù bọn hắn nào tàn, tốt xấu gì cũng là hương thân của ta, xem như nuôi một ổ không nghe lời kỳ quái... Nhưng có chút trốn ở phía sau đám người, xem bọn hắn như người làm tường vây thịt người, không giết, ý nghĩ của ta không thể thông suốt.”

Vương lão gia há miệng còn phải khuyên nhủ, Vương Lục lại nói: “Có một số việc, hiệu quả chặt đứt dây chuyền trái lại rất tốt, ta nhẫn nại ở biệt viện nhất thời chính là giáo tài phản diện điển hình, ngược lại khiến đám người ngu xuẩn này có dũng khí khiêu khích ta, nếu tiếp tục nhường nhịn, ta sợ sẽ có một ngày bùng nổ không thể thu tay lại.”

Nói xong, hắn mỉm cười ước lượng thanh kiếm Khôn Sơn:

“Lương Thu muội muội, muội nói xem?”

Lương Thu trầm mặc đáp lại, thật lâu sau, thân kiếm run lên.

“Kẻ kích động, có thể giết.”

...

Khôn Sơn Kiếm Linh Lương Thu là Thổ Tướng Kiếm Linh, tính tình ôn hòa đằm bạc.

Địa Trường Vạn Vật, mẫu nghi thiên hạ, trong câu chuyện thần thoại, đại địa thường được người ta gửi ngụ ý của mẫu thân, tượng trưng cho sự khoan dung, hậu hĩnh,... các ngụ ý khác. So với hỏa tướng bạo liệt, kim tướng lợi hại, kiếm linh Thổ Tướng bình thường là hình tượng người hiền lành.

Nhưng Lương Thu sau khi trầm mặc lại nói ra hai chữ khó giết.

Bất quá, nếu chứng kiến cảnh tượng ồn ào bên ngoài phòng, hai chữ Lương Thu đáng giết nhất thời có vẻ thuận lý thành chương.

“Bắt tên ma đầu kia ra!”

“Giết hẳn!”

“Các thần tiên nói, ông ta sẽ mang đến vận rủi cho tất cả mọi người!”

Một đám thôn dân phần nộ, ước chừng hai ba mươi người, tụ tập bên ngoài trạch viện của Vương lão gia, trong tay cầm các loại nông cụ, dao phay, gạch đá, cao giọng hô khẩu hiệu, quần chúng sôi trào.

Bất quá tầm mắt của Vương Lục căn bản không dừng lại ở trên thân đám người vô tri này trong nháy mắt, vừa ra khỏi cửa, gã liền khóa chết hai gã bị đám người vây quanh, mặc đạo bào màu lam nhạt, một bộ tiên phong đạo cốt.

Không cần nói, những thôn dân này đương nhiên là bị người kích động đến, bằng không thì Vương Lục đã sinh sống ở thôn Vương gia hơn mười năm, cũng chưa từng nhìn thấy thôn làng ôn hòa an nhàn này, đột nhiên bùng phát ra lệ khí mãnh liệt như thế.

Người kích động đương nhiên là hai người trung niên của Thất Tinh môn, thông qua thiên địa linh khí biến hóa rất nhỏ,

Vương Lục nhanh chóng đoán ra hai người này chính là nhân vật cấp một của Thất Tinh môn, cũng chính là tu sĩ chân chính.

Tu sĩ bước vào quỹ đạo, linh khí trong nội phủ cấu thành tuần hoàn, thổ nạp thiên địa linh khí tự nhiên như hô hấp, mà nếu lực quan sát đủ cường đại, liền có thể thông qua đối phương phun ra nuốt vào, tiết tấu nhanh chậm, thổ nạp thành phần các loại. Phân tích ra tu vi cơ bản của một gã tu sĩ, thậm chí thuộc tính linh căn. Đương nhiên, đối với loại đại phái chính quy như Linh Kiếm phái, bình thường đều sẽ truyền thụ cho đệ tử thủ đoạn ẩn tàng tu vi, bất quá loại môn phái dã kê như Thất Tinh môn này, hiển nhiên sẽ không dạy được kỹ càng như vậy. Hai gã tu sĩ màu lam vừa ra sân, đã bị Vương Lục liếc một cái nhìn thấu nội tình.

“Là luyện khí nhị phẩm và luyện khí tam phẩm cá nhép sao... Hắc, khó trách phải dùng cách này làm thủ đoạn.”

Vừa rồi ở trong biệt viện tuyên bố đại sự với Thất Tinh môn chém ra Khôn Sơn Kiếm, Vương Lục liền nghĩ đến việc Thất Tinh môn tiếp viện đại khái không lâu, bất quá lại chỉ tới hai con tạp ngư luyện khí thượng phẩm, càng không nghĩ tới, hai người này lại mang theo thôn dân bình thường, coi bọn hắn như là thịt người hộ tường.

Vì sao Lương Thu ôn hòa khoan hậu cũng phải tức giận? Bởi vì nếu nói Thổ tướng kiếm linh có bộ ngực trường vạn vật, như vậy thôn dân vô tri nay bị võ tới chính là quần thể năng ta vốn muốn che chở, về phần hai tên tu sĩ Thất Tinh môn kia, không nghi ngờ gì là phá hư vật ô nhiễm của đại địa.

Đối với ô nhiễm vật, cho dù là đại địa mẫu thân cũng sẽ không thương hại.

“... Ừm, lời đạo đầu cũng miễn, hai người các ngươi cứ chết ở đây đi.

Cho dù lúc ban đầu, Vương Lục cũng không hy vọng tại Vương gia thôn chế tạo giết chóc, mảnh đất tường hòa màu xanh lục này không chịu nổi quá nhiều máu tươi, nhưng hiện tại xem ra, bằng tu vi của hắn bây giờ vẫn chưa thể dùng thủ đoạn gió xuân hóa mưa, vô thanh vô tức xóa đi dấu vết tồn tại của Thất Tinh môn. Khối u độc này của Thất Tinh môn hơn hai năm nay kinh doanh ở thôn thâm căn cố đế, muốn nhổ tận

gốc, muốn không thể tránh khỏi phải trao đổi mấy khối máu thịt hoàn hảo.

Không còn cách nào khác, coi như là hy sinh tất yếu.

Vương Lục cười lạnh một tiếng, sải bước về phía trước, trực tiếp đụng vào tường người.

“Bắt lấy hắn!”

“Không phải sợ, có thần tiên ở phía sau chúng ta, ma đầu kia không có gì đáng sợ!”

“Đúng vậy, chúng ta có thần tiên đưa lá bùa, sức mạnh tăng nhiều, không sợ ma đầu gì cả!”

Vài tên tráng hán can đảm nhất, nhất là sau lưng dán Thất Tinh Đại Lục Thần Phù, một thân man lực gấp mười lần, so với lão Ngưu trong thôn còn muốn cường hãn hơn, thấy Vương Lục đi ra, vội không ngừng đưa tay bắt, muốn dùng cái này tranh thủ công lao, đổi được Thất Tinh môn thần tiên ưu ái.

Nhưng mà mấy bàn tay tráng kiện mới đụng tới quần áo Vương Lục, một cỗ phản lực không thể chống cự liền vọt tới, đem bàn tay bắn bay ra ngoài. Mấy tráng hán cắn răng, không tin đưa tay ra thử lại, vì thế toàn bộ cánh tay bị lực phản chấn mà nhừ mỗi vô lực.

Vương Lục tiếp tục đi về phía trước, mấy tên tráng hán không kịp đưa tay, liền ưỡn ngực lên, định lấy thân thể ngăn lại, nhưng mới đụng phải đối phương, một cỗ lực đạo chấn động mạnh hơn trực tiếp đẩy bọn họ bay ra ngoài.

Tuy rằng sẽ không khiến người ta chết, nhưng cũng tuyệt không cho người ngoài va chạm, tựa như vương giả không thể xâm phạm, những nơi đi qua, đánh đâu thắng đó.

“Ai da, làm sao vậy? Ma đầu dùng yêu pháp!?”

“Máu chó mực, nhanh đi tìm máu chó mực đi!”

“Đồng tử đại cũng có thể! Lão Lý ngươi có được không?!”

” Thảo Nê Mã lão tử chỉ độc thân, không phải đồng tử!”

“...”

Trong lúc cãi vã, đám người đã loạn hết cả lên.

Đây là uy lực của Vô Tướng kim chung Vô Tướng Kim Tráo luyện khí thất phẩm. Khi Vô Tướng kiếm pháp đã không đủ để đón đỡ tất cả công kích ở bên ngoài, dùng Vô Tướng tâm pháp luyện hóa thiên địa linh khí, hóa thành vòng bảo hộ phòng thân, bắn ngược tất cả lực đạo bên ngoài.

Mà nếu Vô Tướng Kim Chung cũng bị phá, còn có thể dùng Vô Tướng Kiếm Cốt đi khiêng... Bất quá, ngay cả Vô Tướng Kiếm Pháp tầng ngoài cùng cũng đủ làm cho tu sĩ Trúc Cơ cảm thấy đau đầu, muốn phá liền ba cửa ải cũng không dễ dàng như vậy.

Một đường ngăn cản không gì cản nổi, Vương Lục cũng không nhìn đám tạp binh lâu la bên cạnh, chỉ sải bước đi tới, đám người không bao lâu đã bị náo loạn, đám thôn dân chưa từng thấy tu sĩ chân chính nào? Rất nhanh liền lâm vào sợ hãi, mà dưới sự sợ hãi lại càng không chịu nổi, không bao lâu lộ ra hai tên tu sĩ Thất Tinh ẩn thân trong đó, hai người kia mặt lộ vẻ kinh ngạc, nhưng vẫn không chút hoang mang.

Bởi vì Vương Lục cũng không có che dấu tu vi của mình, luyện khí hạ phẩm rõ ràng bày ra ở nơi này. Hai gã luyện khí thượng phẩm thất tinh tu sĩ thấy vậy tự nhiên không cần cuống quýt.

Tuy thoát nhìn thì mạnh hơn Luyện Khí hạ phẩm bình thường, nhưng Luyện Khí hạ phẩm chính là Luyện Khí hạ phẩm. Tu tiên giới nha, tu hành cao nhất thì chỉ cách nhau một trời một vực, huống chi hai gã Luyện Khí thượng phẩm, người mang pháp khí, còn không làm gì được một mình đối phương?

“Tiêu tử, thúc thủ chịu trói, chúng ta có thể tha cho ngươi một mạng.”

Người nói chuyện dáng người cao gầy, da mặt xanh lè, thanh âm khàn khàn khó nghe, bộ dáng như người Hưu bệnh triền miên, nhưng hẳn lại có tu vi cao hơn trong hai người, địa vị càng thêm tôn sùng, thuộc về sứ giả Tứ Tinh trong Thất Tinh môn, cao hơn đại sứ họ Chu hai sao. Thất Tinh môn không phải tổ chức tổ chức nào mà nội tình thâm hậu, luyện khí thượng phẩm đã coi như lực lượng trung kiên, về phần trưởng lão Ngũ Tinh, thì chỉ cần tu sĩ Trúc Cơ có thể đảm đương.

Hai người này trước đây không lâu nhận được Linh phù cầu cứu của thôn Vương gia, do đó từ ngoài trăm dặm khổng chế pháp khí chạy vội tới. Nghe nói chuyện đã qua, hoàn toàn không để ý tới đại tu ngăn cản, lập tức mang theo mấy chục thôn nhân làm lá chắn thịt, giết tới. Nhưng xem ra, chuyện này có chút bé nhỏ.

Bất quá chỉ là tên tiêu tạp chủng luyện khí hạ phẩm, tuy tuổi còn trẻ mà tiền đồ vô lượng, nhưng đánh nhau không phải là phương pháp thắng lợi tốt tiền đồ. Muốn đối phó với hắn thật sự không cần phải phát động hai sứ giả tứ tinh, còn tuyên bố sứ giả đại hội ngăn cản lại càng không có tiền đồ, có gì phải sợ?

“Tiểu tử, không thấy ai nói chuyện sao?”

Bên kia, tu sĩ hơi béo không kiên nhẫn mà thúc giục. Dưới cái nhìn của hắn, cho dù Vương Lục tu vi chỉ là hạ phẩm, nhưng tốt xấu gì cũng có thể phân biệt ra tu vi của mình và sư huynh cao hơn hắn, còn không ngoan ngoãn đầu hàng, chẳng lẽ còn trông chờ vào lật bàn sao? Bày ra một bộ dạng hùng hổ, nhưng ở dưới sự chênh lệch của hai phẩm, một tu sĩ luyện khí hạ phẩm lại có thể làm được cái gì?

Không cho hắn chút màu sắc nào, không biết lợi hại.

Vì vậy không đợi sư huynh bên cạnh lên tiếng, tu sĩ béo liền trước một bước khu động pháp lực, miệng phun chân ngôn: “Định!”

Chính là Định Thân Thuật, dùng pháp lực trói buộc thân thể đối phương, nếu là mức độ nhẹ, có thể làm cho thân thể tê liệt không thể động đậy, nếu xuất lực phân tâm, thậm chí ngay cả trái tim cũng bị khóa chết, là có thể trở thành một kích tất sát.

Tu sĩ luyện khí thượng phẩm, một chân ngôn có thể định trụ con voi đang phát cuồng. Nhưng mà Vương Lục chẳng qua chỉ cười lạnh một tiếng.

“Ngu xuẩn.”

Sau đó tiến lên một bước, Khôn Sơn kiếm quét ngang ra, như thiết côn quét về phía gương mặt tu sĩ béo.

“Ồ!?”

Định Thân chân ngôn hoàn toàn mất đi hiệu lực, tu sĩ béo kinh hãi, mà đối phương giờ kiếm quét ngang, càng làm cho hắn không hiểu.

Không phải rõ ràng là tu sĩ sao? Vì sao phải dùng tài nghệ của võ giả hạ giới? Loại công kích không hàm thiên địa linh khí này, đối với tu sĩ luyện khí thượng phẩm có ý nghĩa gì?

“Cố!”

Lại là một đạo chân ngôn, pháp lực trong nội phủ tu sĩ mập hóa thành bình phong vô hình bao trùm ở bên ngoài thân thể, mặc dù không nhìn thấy, kỳ thật so với thiết bản còn kiên cố hơn., Cho dù là sàng Tử nỗ thủ thành cũng khó có thể xuyên qua, càng không nói đến loại này... phanh! Sau một tiếng võ vụn làm người ta sờn cả gai ốc, tu sĩ béo như rom rạ bay ra ngoài, cái đầu mập mạp biến thành máu thịt nát, ngã xuống đất run rẩy hai cái, cũng không nhúc nhích.

“Su đệ!?”

Tu sĩ mặt xanh kinh hãi muốn chết, vừa rồi hắn nhìn thấy rõ ràng, kiếm của Vương Lục chỉ là kiếm chiêu bình thường, không có lý nào lại đánh tan pháp thuật hộ thân của su đệ!?

“Ngu ngốc.”

Vương Lục tiến lên một bước, eo vặn một cái, Khôn Sơn Kiếm vẽ ra đường cong tàn nhẫn, lần nữa quét ngang ra.

“Động!” Tu sĩ mặt xanh không dám ngăn cản, trong miệng quát một tiếng, thân thể liền tránh ra mấy mét, đồng thời tay phải giương lên, từ trong cổ tay áo kéo ra một đoàn sương mù màu tím, bay về phía Vương Lục.

“Nực cười.”

Vương Lục căn bản không để ý đối phương dùng pháp thuật gì, dù sao cũng là kim chung, lại là Vô Tướng kiếm cốt, phòng ngự cùng kháng tính của gã đã chất đến tình trạng làm người ta tức giận, vền vẹn luyện khí thượng phẩm cần gì pháp thuật gì của người đều miễn dịch hết!

Vì thế ghênh đón sương mù tím, Vương Lục cất bước xung phong, sương mù có kích độc lợi trùng kia bị hắn hút vào trong miệng lớn, sau đó... Sau đó thì không có sau đó.

Tu sĩ mặt xanh phun ra một ngụm máu đen, Tử La Cổ kia là lợi trùng tam cấp trung phẩm, một khối đủ để độc chết tất cả mọi người trong thôn Vương gia, hơn nữa còn có không gian phát triển cực lớn, là hãn dùng bản mạng tinh huyết tế luyện ra, chuẩn bị ngày sau trùng kích vào lợi khí Trúc cơ. Nhưng vừa rồi bị Vương Lục hút, có sáu thành lợi trùng lặng yên không một tiếng động đã bị tiêu diệt, hãn thậm chí không kịp tránh khỏi lực đạo cắn trả!

Mà mắt thấy kiếm quang quét ngang qua của Vương Lục, toàn thân gã tê liệt vô lực cử động, nhưng dù biết rõ vô dụng, tu sĩ mặt xanh vẫn cố thể giãy dụa.

“Cố, cố, cố!”

Liên tiếp ba tầng Cổ Thể Thuật, làm cho nội phủ tu sĩ mặt xanh hầu như quét sạch sành sanh, nhưng ba tầng thiết bản chồng lên nhau, hãn tự tin có lực đạo lớn hơn nữa cũng ngăn cản được, đáng tiếc...

“Ngươi không nhớ dai sao?”

Phanh! Máu bắn tung tóe!

Mặc dù có chín tầng phong ấn, nhưng Khôn Sơn kiếm chung quy là bát phẩm linh bảo, chỉ là thuật cố thể không có thành tựu, căn bản... không có chút ý nghĩa nào.

Hai kiếm đánh ngã hai tên tu sĩ Thất Tinh, bực bội trong lòng hơi giảm, Vương Lục hừ lạnh một tiếng, ánh mắt quét về bốn phía, các thôn dân nhất thời gào khóc thảm thiết, không bao lâu đã tản hết sạch.

“Ai, thật là mất hứng, còn tưởng tốt xấu gì cũng là tinh anh quái, kết quả chỉ là một tên lâu la màu xám a.”

Vương Lục nhún vai, quay người định trở về phòng.

“Chờ đã, ngươi... đứng lại cho ta!”

Quay đầu, tu sĩ mặt xanh rõ ràng còn sống, hơn nữa ý thức thanh tỉnh, lỗ hồng lớn trên đầu bị Khôn Sơn Kiếm quét ra ồ ồ chảy máu, nhưng chỗ lỗ thủng lại sinh ra một mảnh thịt mềm, nhanh chóng khép lại.

Làm tu sĩ tạp bài, có bản lĩnh cỡ này đáng để tán thưởng. Nhưng lúc này Vương Lục cũng không có tâm tình khen ngợi

nửa ngày.

“Tiểu tử, ngươi thật sự lợi hại, pháp khí trong tay quả nhiên lợi hại!”

Tu sĩ mặt xanh một tay che vết rách trên đầu, cười lạnh nói: “Đáng tiếc ngươi vẫn còn non một chút, hiện tại giao chuôi kiếm kia ra đây! Nếu không...”

Tay kia thì dùng sức nắm lấy một tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi.

Đó là nha đầu lúc nãy của thôn dân tụ tập gây sự, chạy đến xem náo nhiệt. Vương Lục còn nhớ tên nàng, con gái của Vương Lang Trung, Vương Lệ Thiên, tuổi còn nhỏ mà đã hiểu chuyện, lúc phụ thân trị liệu cho người ta, nàng thường hỗ trợ đánh tay giúp, được Vương Lục tán thưởng làm hộ vệ trưởng của thôn Vương gia.

Chẳng qua lại có bệnh, quá thích xem náo nhiệt, hiện tại gặp báo ứng rồi.

“Hắc, ngoan ngoãn đem thứ tốt trong tay ngươi lấy ra hết, nếu không ta liền giết nha đầu này!”

Vương Lục rất là nghi hoặc, Vương Lệ Dung cũng không phải con cái nhà mình nuôi, hư niên mới mười ba, sao có thể thôi diễn phạm pháp, ai mà phải đem bảo bối giao ra cho nàng? Dùng nàng làm con tin uy hiếp, có phải có chút ngu ngốc hay không?

“A, đừng giả bộ không sao cả! Ta nghe Chu Minh Cơ nói, ngươi tình cảm với thôn này thật sâu đậm, không thể trơ mắt nhìn người trong thôn đi chết được!”

Vương Lục thở dài: “Cho nên ngươi lợi dụng điềm này uy hiếp ta?”

“Thế thì đã sao?” Tu sĩ mặt xanh phát rồ: “Giao kiếm trong tay ngươi ra đây! Ta biết đó là hiệu quả của phá pháp, có thể phá cả ba tầng pháp thuật của ta, ít nhất cũng là thượng phẩm pháp khí!”

“Pháp khí thượng phẩm... Ngươi đúng là một chút sức tưởng tượng cũng không có a.” Vương Lục thật sự không nhìn được cảm thấy bị ai thay cho những tu sĩ tầng chót này. Trong mắt

bọn họ, đại khái phẩm chất pháp khí chính là đỉnh điểm của luyện khí, không cần bất cứ thứ gì khác.

“Nhưng mà, ngươi dựa vào cái gì mà tưởng ngươi có tư cách uy hiếp ta? Có bản lĩnh thì động thủ đả thương cô ta một chút xem.”

Thanh diện tu sĩ sững sốt, lập tức cắn răng, quyết định trước tiên chặt xuống một miếng thịt trên người tiểu nha đầu, để hẳn mở mang tầm mắt. Nhưng mới muốn động thủ, lại phát hiện chính mình căn bản không động đậy được, thân thể giống như bị trói lại, không thể động đậy.

“Cái này...”

Tay phải Vương Lục cầm Khôn Sơn kiếm, nhưng tay trái cũng nắm thật chặt cái gì đó.

“Nhìn cho kỹ, đây mới thực sự là thượng phẩm pháp khí - Lưu Vân Ti.”

Tu sĩ mặt xanh đã cảm giác được, từng sợi tơ đang quấn quanh từ bốn phương tám hướng tới đây, ước thúc bản thân càng ngày càng chặt chẽ, cơ hồ không thở nổi.

“Yên tâm, hôm nay không giết ngươi, bởi vì còn muốn ngươi trở về cho trưởng lão cùng chưởng môn mang một lời, nếu như không muốn bị ta tìm tới cửa diệt môn, liền theo Vương gia thôn cút cho ta, cút bao xa cũng được, vĩnh viễn đừng để cho ta nhìn thấy.”

Tu sĩ mặt xanh hoảng sợ, cũng cảm thấy một tia mừng rỡ.

Minh lại chạy thoát được một mạng.

Sau một khắc, hẳn lại cảm thấy thân dưới mát lạnh, sau đó lời nói càng thêm lạnh như băng truyền vào trong tai.

“Tội chết có thể miễn, tội sống khó thoát, dám xuống tay với đứa con gái chưa đầy mười bốn tuổi... Ngươi vẫn tu luyện Ích Tà kiếm pháp đi.”

...

Tại một ngọn núi hoang quanh năm mây mù lượn lờ trên một Đông Đạo phủ của Thương Khê Châu, có một tòa pháp đàn thần bí.

Vài tên tu sĩ già tụ tập nơi này, thần sắc có chút nôn nóng bất an.

“Chuyện của Vương gia thôn, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Một lão giả mặc trường bào màu tím thẫm, trước ngực thêu sáu ngôi sao màu máu trầm giọng hỏi.

Một lão già Lục Tinh khác cũng có phần bất an: “Liên tiếp mất hai sứ giả Tứ Tinh, ngay cả Đại sứ tuyên bố địa phương cũng bị người giết chết, chẳng lẽ là trêu phải địch nhân cường đại nào đó?”

“Đã sớm nói với các người, Bạch Nguyệt quốc xảy ra chuyện, tất cả chúng ta phải cẩn thận, các người hết lần này tới lần khác còn phải mở rộng, quả nhiên đá phải tám sắt rồi?”

“Người nói nhẹ nhàng linh hoạt, nếu không khuếch trương, môn phái có mấy nghìn đệ tử uống gió tây bắc không?”

Mấy tên lão giả nhao nhao nghị luận, mỗi người một lời, không bao lâu đã tranh nhau đến mức mặt đỏ tía tai. Lúc này giữa không trung bỗng nhiên truyền đến âm thanh: “Không được ồn ào, sự tình vừa mới trải qua ta đã dặn dò Phan Thành Phong chi tiết rồi. Đúng là bọn hắn gặp phải một đối thủ cường đại, tuổi còn trẻ nhưng thực lực sâu không lường được, hơn nữa trên người còn có nhiều kiện thượng phẩm pháp khí, tự xưng là đệ tử Linh Kiếm phái.”

Vài tên trưởng lão Lục Tinh đưa mắt nhìn nhau: “Linh Kiếm phái?”

“Người từng nghe nói tới môn phái này chưa?”

“Không bằng nói, trong những Linh Kiếm phái đã nghe qua, có ai có thể dạy ra đồ đệ như vậy? Trên người có nhiều kiện thượng phẩm pháp khí... Thất Tinh môn chúng ta kinh doanh

nhều năm, cũng chỉ có Lục Tinh trưởng lão mới có loại tài lực này.”

Một trưởng lão tương đối trầm ổn phân tích: “Ít nhất trong lãnh thổ Thương Khê châu cũng có năm môn phái có tên là Linh Kiếm phái, trong đó có bốn môn phái tạp nư không đáng nhắc tới. Chương môn miễn cưỡng có tu vi Trúc Cơ, các đệ tử lại càng không chịu nổi., Căn bản không nhập lưu. Còn một người khác ở Chi Luân quốc, quy mô cũng không khác Thất Tinh môn bao nhiêu, chương môn tựa hồ là cảnh giới Hư Đan, nếu nói có thể bồi dưỡng ra một đệ tử thiên tài, mặc dù khó có thể tin, nhưng cũng không phải không có khả năng.”

“Là Linh Kiếm phái của riêng Luân quốc hả? Thật đúng là may mắn, lại có thể gặp được một đệ tử thiên tài... hạt giống tốt, cơ bản đã bị môn phái Vạn Tiên minh lũng đoạn hết rồi, những kẻ tán hộ như chúng ta càng ngày càng khó có thể sống sót. Ai, đã lạc tới mức phải chạy tới nơi hoang sơn dã lĩnh phát triển thế lực rồi.”

“Được rồi, bây giờ oán giận những thứ này có ích lợi gì? Những môn phái tu tiên của Vạn Tiên minh kia mất cao hơn đầu, căn bản xem thường tán tu chúng ta. Người ta coi thường linh căn nhân tạo, phẩm cấp đều vượt xa thất tinh linh căn của chúng ta, chúng ta là trưởng lão lục tinh, trong môn phái nhiều nhất là đệ tử ngoại môn cả đời, thậm chí là tạp dịch, còn không bằng tự mình lôi ra làm việc riêng.”

“Lại nói tiếp, các ngươi không cảm thấy ba chữ Linh kiếm phái này có chút quen tai sao?”

“Có gì đáng ngạc nhiên, đây có thể tính là một trong những cái tên rách nát của tu tiên giới sao?”

“Không, ý ta là hình như Vạn Tiên minh có Ngũ Tuyệt, là năm môn phái đứng đầu, trong đó có một người tên là Linh Kiếm phái, các ngươi nói xem đệ tử kia có phải hay không...”

Còn chưa dứt lời, mấy trưởng lão đã cảm thấy sau lưng lạnh toát.

Lúc này, giữa không trung, thanh âm kia hơi có vẻ chần chờ: “... Không biết? Cái loại môn phái cao cao tại thượng kia, làm sao có thể có quan hệ với chúng ta? Hơn nữa thật sự chọc phải

loại đệ tử của môn phái này, nói khó nghe, chúng ta đã sớm xong đời rồi, hoặc là bị luyện thành Vạn Linh Huyết Châu, hoặc là bị đập thành bánh nướng mà ăn như ăn bánh nướng, hắc hắc, rất là kinh khủng đây.”

“Chương môn, không khoa trương như vậy chứ? Lại không có thù giết thân, dù thế nào cũng không đến nỗi...”

Giọng nói cười nhạo giữa không trung: “Ngũ Tuyệt của Vạn Tiên minh người ta nói đạo lý với ngươi à? Nếu thực sự đắc tội môn hạ đệ tử của hắc, lập tức sẽ có sư môn trưởng lão tìm tới cửa. Mấy năm trước đệ tử của Quân Hoàng sơn ở ngoài dạo chơi đã nhìn trúng một nữ tu sĩ., Kết quả lại có đệ tử của một đại phái thượng phẩm hoành đao đoạt ái. Đệ tử Quân Hoàng sơn tuổi còn trẻ, tu vi nông cạn, tu vi thấp., Tranh giành hắc bất quá, sau khi bị đả thương chật vật về núi. Vốn chuyện như vậy tại tu tiên giới căn bản không có gì to tát, nhưng trong ngày quân đội Hoàng Sơn liền xuất động ba Nguyên Anh trưởng lão xuống núi giúp đỡ đệ tử tìm về, nghe nói cái thượng phẩm đại phái kia suýt nữa bị Quân Hoàng sơn diệt môn... Có thể nghĩ những đại phái đó đều là mặt mũi gì đó. Hôm nay chúng ta còn có thể nói chuyện tử tế, thiếu niên của Vương gia thôn hắc không phải là đệ tử của môn phái quá hiển hách.”

Một trưởng lão bùng bùng hứng thú đề nghị: “Đã như vậy, không bằng chúng ta phái người đi bắt người thân của hắc, bức hắc sử dụng cho chúng ta.”

Trưởng lão bên cạnh cười nhạo: “Muôn chết sao?”

“Chương môn không phải đã nói rồi sao, có lẽ hắc không có bối cảnh gì.”

“Cần gì phải bối cảnh, chỉ riêng bản thân hắc còn chưa đủ sao? Mới chưa đến mười lăm tuổi đã có thể chém hai gã sứ giả tứ tinh chúng ta, cho hắc thêm vài năm nữa, đơn thương độc mã diệt cả nhà chúng ta cũng là chuyện dễ dàng!”

“Nào có khủng bố như vậy, ngươi không phải tự mình doạ mình chứ.”

“Ha ha, mấy năm nay, môn phái giống như Thất Tinh môn chúng ta, bị một thiếu niên thiên tài nào đó đơn thương độc mã

diệt môn còn ít sao? Rất nhiều đệ tử tinh anh của các đại môn phái, thích nhất là luyện tập với môn phái như chúng ta!”

Mắt thấy các trưởng lão lại sắp tranh cãi âm ỉ, giữa không trung tràn đầy bất đắc dĩ nói: “Đủ rồi, không được ồn ào nữa.”

“Vậy, Chưởng môn, theo ý kiến của người, phải làm thế nào?”

“... Trước yên lặng theo dõi kỳ biến, người của chúng ta từ thôn Vương gia rút ra. Lúc này cần thận một chút cũng không có sai.”

“Rút ra?”

“Thế nhưng, chúng ta đã kinh doanh ở Vương gia thôn được hơn hai năm! Thôn đó là một nơi linh khí nồng nặc hiếm thấy, đối với tu hành rất có lợi!”

“Đúng vậy a, Thương Khê châu tuy lớn, động thiên phúc địa cơ bản đều bị Vạn Tiên minh chiếm hết, Vương gia thôn... thế này thì rất khó đấy!”

“Đủ rồi, các người nói chẳng lẽ ta không biết? Nhưng bây giờ không phải là lúc ham muốn động thiên phúc địa, tu hành, chỉ có cách bảo trụ tính mạng mới có thể tu hành. Bất quá cũng không phải nói buông tha cho Vương gia thôn, vẫn là câu nói kia, yên lặng theo dõi kỳ biến. Nếu như thuận lợi, có lẽ không cần chúng ta ra tay, sự tình tự nhiên giải quyết.”

“Không cần chúng ta ra tay? Vậy là có ý gì?”

Bên kia, tu vi luyện khí hạ phẩm, dũng mãnh vô địch đánh lui hai gã tu sĩ Luyện khí thượng phẩm của Thất Tinh môn, tiện thể mang theo cái lưới tinh xảo của mình rời đi. Sau khi đại hội, Vương Lục lại không thấy yên lành vì thôn làng thẳng trở về.

Đương nhiên, điểm này cũng không ngoài dự đoán, cánh cửa kia đã bị phá hủy, vui vẻ cũng không thể quay về... Điều này cũng là đạo lý.

Vương Lục từng nghĩ dùng cái giá nhỏ nhất để giải quyết chuyện này, đáng tiếc cuối cùng vẫn không thể tránh khỏi giết chóc.

Hai sứ giả Tứ Tinh một chết một bị thương, tuyên bố đại sự bị cắt lưới, chết không toàn thân... Thất Tinh môn nhanh chóng

rời khỏi Vương gia thôn, nhưng lưu lại là một cục diện rối rắm.

Kinh doanh hai năm, thế lực Thất Tinh môn sớm đã thâm căn cố đế ở Vương gia thôn, mỗi người đều có thể thành tiên lý luận thâm nhập lòng người. Thất Tinh môn vừa rút lui, mọi người lập tức cảm giác tiên lộ đoạn tuyệt, bi thương từ đó.

Mà đầu sỏ gây nên, không thể nghi ngờ chính là một tên Vương Lục đã rời khỏi thôn hai năm trước đi cầu tiên, lại đã nhập ma. Trong nhất thời, không biết bao nhiêu lời nguyện rửa ngâm tụ tập trên thân thể.

“Ai, đây chính là người tốt không dễ báo đáp.”

Ánh mặt trời sáng sớm, Vương Lục nhàn nhã nằm trong sân, trong tay nắm quả trứng gà vừa làm xong bánh nướng, khẽ cắn, rất không nhàn nhã.

Bên kia sân nhỏ, Vương lão gia động tác vụng về đánh một bộ quyền, đó là Vương Lục truyền thụ cho hắn, được xưng là năm đấm rèn thể của Tiên gia, có thể kéo dài tuổi thọ.

Vốn dĩ Vương lão gia lười luyện, kéo dài tuổi thọ làm gì đến sáng sớm một giấc ngủ lười đến quan trọng, đáng tiếc không nhận được phu nhân thúc ép, đành phải mỗi ngày ngủ dậy sớm, tình cảm trong lòng thật sự là vô cùng phức tạp.

Mà nghe được con trai oán giận, Vương lão gia cũng là bất đắc dĩ: “Đám hương thân cũng bị lừa gạt, người không nên trách bọn họ.”

“Yên tâm, ta cũng là tiên gia tu sĩ, không đến mức cùng đoàn hạ nhân so tài... Bất quá nếu tiếp tục như vậy, thôn này cũng sắp không có cách nào ở lại rồi.”

Vương Lục vừa nói, vừa ngẩng đầu nhìn trời. Bầu trời xanh thẳm có vài đám mây trắng lơ lửng. Đúng là thời tiết tốt khó có được, nhưng là... Ở trong mắt tu sĩ không linh căn, lại có thể nhìn thấy màu sắc héo úa càng thêm khô vàng.

Lần này, không phải ngoại lực tác động, mà là bản thân thôn này đã nát bét rồi.

Thần tiên Thất Tinh môn một khi chết một bị thương, tuyên bố đại sự chết không toàn thây - Đầu lưỡi bị cắt nát. Theo lý

thuyết phải có thể chấn nhiếp được những thôn dân ngu muội kia.

Nhưng mà đúng như dự đoán của Vương Lục, sau khi giết chóc, trừ sợ hãi chính là oán hận, cùng với ngu muội gấp bội, các thôn dân nguyên rửa ma đầu tàn sát bừa bãi, cho rằng Vương Lục đã hủy đi tương lai hoàn mỹ cả thôn Vương gia, gà chó lên trời.

Sau đó... Cũng là hy vọng trời cao có thể mở mắt, một đạo lôi kiếp bổ đôi hần, hoặc là Thất Tinh môn có thần tiên cao tăng hạ phàm, đem Vương Lục thu lại. Sau đó tiếp tục truyền bá tiên duyên ở trong thôn.

Tóm lại, cho dù người của Thất Tinh môn không thấy đâu, nhưng tình huống lại không cải thiện chút nào.

“Thôn làng này hết thuốc chữa rồi.” Vương Lục Mãn trào phúng đưa ra kết luận.

“Nghĩ cách thôi.” Vương lão gia lau mồ hôi: “Không phải ngươi được xưng là chân truyền của Ngũ Tuyệt sao? Vấn đề một cái thôn nhỏ ngươi cũng không giải quyết được, là chân truyền cái gì chứ?”

“Cha, ngài đây là thành kiến, chân truyền này của ta không phải là vì làm tri thức tử tử cho thôn dân vô tri, người ta nguyện ý ngu chết, ta cần gì phải ngăn cản? Kiếm của ta chỉ vì nghênh chiến cường địch mà nắm giữ!”

“Bớt nhắc lại, ngươi không muốn quản.” Vương lão gia tức giận nói, “Ngươi không phải nói lần này xuống núi là nhiệm vụ rèn luyện của môn phái sao? Ngươi liền coi chuyện này thành một lần rèn luyện sao, kỳ thật vấn đề giải quyết rất đơn giản, chỉ cần ngươi có thể khiến những kẻ lừa đảo kia tự mình tới thừa nhận âm mưu này, các thôn dân dù có không muốn tin cũng không có lựa chọn nào khác.

Wương Lục sừng sốt một chút: “Đúng vậy, ý tưởng này quả thật rất khả thi, nhưng...”

“Vấn đề tiếp theo là, ta đi đâu tìm bọn lừa đảo kia? Bọn chúng đã sớm bị uy danh hiển hách của ta dọa chạy trốn ba ngàn dặm? Hơn nữa tốt xấu gì cũng là một nhóm có quy mô,

chưởng môn có thể có tu vi ngoài Trúc Cơ, một mình ta có khả năng không đối phó được.”

Vương lão gia đánh xong thức quyền pháp cuối cùng, thở hồng hộc đáp: “Cụ thể ngươi muốn làm thế nào, là chuyện của chính ngươi, cha ngươi ta chỉ là một phạm nhân bình thường, ngươi hỏi ta, ta hỏi ai đây?”

Vương Lục vì thế ồ một tiếng, một lần nữa nằm trở lại trên ghế nằm, cọt kẹt cọt kẹt rung rung...tt..

Lúc này, Tùy thị bưng một bình nước trà, một cái khăn tay mồ hôi từ trong nhà đi ra, nhìn trượng phu luyện được nghiêm túc, nở nụ cười ôn hòa.

Vương lão gia vừa cảm khái chuyện trong nhà có hiền thê, vừa nghĩ tới một chuyện: “Đúng rồi, ngươi tu hành ở Linh Kiếm sơn lâu như vậy, hẳn là nên kết giao bằng hữu chứ. Không được thì để các bằng hữu hỗ trợ đi.”

“... Bằng hữu?” Vương Lục nghe vậy, nhíu mày thật sâu.

“Cho nên chính là như vậy, hai ngày này ta phải về núi một chuyến, tìm mấy bằng hữu có thể đánh được đến hỗ trợ, hai người cha mẹ người nhất định phải bảo vệ tốt chính mình.”

Đêm hôm đó, Vương Lục liền quyết định tạm thời cáo từ cha mẹ, trở về núi bắt mây trắng đỉnh xuống.

Đồng thời, để đảm bảo an toàn, hắn dùng Lưu Vân Ti vây quanh đình viện bố trí một trận pháp siêu cấp đơn giản, bởi vì không có tận lực nghiên cứu, cơ hồ là trình độ người ngoài hành giả, bất quá đối phó với thôn dân bình thường ngược lại là đủ rồi.

Về phần Thất Tinh môn nghịch tập sao...

“Lương Thu, trong nhà liền nhờ cậy ngươi.”

“... Ta sẽ cố gắng hết sức.”

“Ừm, ta cũng biết để một Khí Linh mang chín tầng phong ấn tác chiến một mình, có chút làm khó người khác, cho nên... khi tự bạo ngươi phải tự bạo, đừng đau lòng.

“Đương nhiên là ngươi không đau lòng rồi! Ta đau đấy!”

“Nữ nhân chính là dùng để đau nha...”

Cáo biệt cha mẹ, Vương Lục khoái mã thúc ngựa, một đường vượt núi vượt đèo, so với lúc trước càng nhanh hơn, chỉ tốn hai ngày đã về tới Linh Kiếm sơn, một đường chạy như chó chết.

Trần Linh Khê dưới Linh kiếm sơn vẫn là cảnh tượng thế lương kia, không còn bị Thăng tiên đại hội kéo động lực kinh tế, trần Linh Khê lập tức bị đánh trở về nguyên hình. Chẳng qua cư dân trên trần hiển nhiên không thêm để ý thị trần phồn vinh hay không, vẫn như cũ đầu vào đáy cuộc sống an nhàn của bọn họ.

Với tư cách là dân cư dưới núi của Linh Kiếm phái, mấy trăm người này không phải là tu sĩ cũng không phải phạm nhân đơn giản. Mỗi người trên người đều có chuyện xưa phong phú. Nếu như khai quật cẩn thận từng chút một.

Không có thời gian đào bới loại dây liên hệ không quan hệ này! Vương Lục sải bước liền vọt vào kiến trúc hạch tâm của trần Linh Khê, như khách sạn.

“Lão bản nương, lão bản nương có ở đây không?!”

“Mịa, kêu cái gì thế! Thật vất vả mới nằm ngủ được một lát.”

Lão bản nương uể oải cầm khăn lau ném qua: “Không phải người ra ngoài lịch luyện sao, chạy về đây làm gì? Chỉ số thông minh rơi xuống rồi sao?”

Vương Lục nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, trong lòng mừng rỡ vạn phần: “Linh tử!!”

“Mẹ kiếp, đừng có kêu ghê tởm như vậy, ai là Linh tử của cô đây...” Lão bản nương uể oải nhướn mí mắt lên, nhìn thấy Vương Lục lại ngây ngẩn cả người.

Đây là lần đầu tiên lão bản nương nhìn thấy vẻ mặt trì hoãn của Vương Lục, mệt mỏi rã rời như vậy.

Hiển nhiên, trong lòng thiếu niên cất giấu một nan đề rất lớn, bởi vì không thể nào dựa vào sức một người giải quyết, lúc này mới về núi... cầu viện?

Nhưng mà, gia hỏa này nhập môn được hai năm rưỡi, có từng bị vấn đề nan giải gì vậy khốn qua không? Thật lòng không

có! Lần này xuống núi mới hơn một tuần, rốt cuộc là gặp phải chuyện gì, cho hấn đả kích lớn như vậy?

Tiểu Linh Nhi nhú mày, điều động ra đây đủ kinh nghiệm nhân sinh của nàng hơn ba mươi năm...

“Tiểu vương lục, chẳng lẽ... thất tình rồi?”

...

“Vương Lục, người thất tình rồi?”

“Ha?”

Lão bản nương đứng dậy từ sau quây, trên mặt tràn ngập bất quá nhiệt tình: “Sau khi người xuống núi gặp một nữ tử thế gian xinh đẹp, mong muốn được tắm sông yêu ai đó. Nhưng tiên phạm cách biệt, người không cho nàng được hạnh phúc mà mình muốn, cho nên dưới tình huống bất đắc dĩ phân biệt, nhưng trong lòng vẫn không dứt bỏ được... Có phải là bộ dáng này không?”

“Người gần đây phát tình kỳ à? Nói loại lời không tìm giới hạn này à.” Vương Lục tức giận mắng: “Bất quá có một điểm người nói, lần này xuống núi hoàn toàn chính xác gặp chút phiền toái, cho nên muốn thông qua người, xem có thể triệu tập mấy người giúp đỡ không.”

“Phiền toái?” Tiểu Linh Nhi càng thêm kinh ngạc: “Người lại gặp phải phiền toái sao? Vậy đại khái thật sự là phiền toái cực lớn a, mau nói ra cho ta thấy vui vẻ là được!”

Vương Lục vỗ quây một cái: “Lấy rượu đến!”

“...”

Mượn hơi rượu, Vương Lục liên tục mắng, đem chuyện gặp phải ở Vương gia thôn nói ra hết.

Kết quả là...

“Ha ha ha ha! Người thế mà lại để một đám nhà quê hành hạ đến như vậy! Có cần chặt đứt như thế không?!”

Chết tiệt, nữ nhân này sao lại dịu dàng sẵn sóc như vậy chứ!

Nhưng Vương Lục thật đúng là không có cách nào phản bác, bởi vì... Nói gã là thua Cửu Lưu của Thất Tinh môn, không bằng nói thua đám thôn dân thấp kém của Vương gia thôn, phạm là bọn họ có đầu óc, cũng không đến mức liên lụy Vương Lục nhiều như vậy...

Trong lòng rất phiền phức.

Với tính tình của Vương Lục, chưa từng nhẫn nhịn như vậy? Tuy rằng cuối cùng trước khi đi còn rút kiếm giết cho thống khoái, dọa cho thôn dân thuần phác sợ đến tè ra quần. Thế nhưng đối với Vương Lục mà nói, đó kỳ thật đã là kết quả cực lực áp chế.

Cũng không phải nói hấn hung bạo thềm giết cỡ nào, hấn chỉ là am hiểu, cũng thích nhất dùng phương pháp đơn giản nhất để giải quyết vấn đề, đối phó kẻ lừa đảo, nên một kiếm một lượt giết sạch, hết lần này tới lần khác ở quê hương của mình, làm bất luận cái gì cũng đều bó tay bó chân!

Thật sự rất khó chịu, khó chịu a! Đáng tiếc đó là nhà mình, không đeo cũng không được nha!

“Cho nên bây giờ phương pháp giảm giá, chính là bắt vị Chương môn của Thất Tinh môn kia đến Vương gia thôn nói rõ tất cả, đầu sỏ nhận tội, những thôn dân kia cũng không còn gì để nói nữa sao?”

Lão bản nương vừa ăn đậu tằm vừa cau mày: “Ta không hiểu mấy vấn đề tà giáo này lắm nhưng luôn cảm thấy phương án của ngươi có chút không thực tế a.”

“Móa, một ngày ngươi buôn bán hơn vạn, lão bản tam lưu có tư cách gì mà đánh giá phương án của ta?”

Lão bản nương quả thực tức điên lên: “Xem thường người khác như vậy, vậy ngươi đừng hỏi ta! Về mặt khổ hải tử không ai cần, chạy đến chỗ ta để an ủi, giờ lại quăng mặt cho ta xem nhé?”

Vương Lục vỗ bàn: “Ai đến cầu an ủi đây? Ngươi không nên tự cao tự đại... Không đúng, tự cho mình là đa tình hay không hả!?”

Trong lúc cãi vã, ngoài cửa lại có một người tới: “Linh tử Linh tử, đồ tử muốn ta đã chuẩn bị xong, liền đặt ở... Ồ, Vương Lục sư huynh?”

Vương Lục quay đầu lại: ” văn bảo? Sao ngươi lại ở chỗ này?”

Người ngoài cửa chính là Văn Bảo, khiêng một con lợn lớn đứng ở cửa, thần sắc có chút lúng túng.

“Đừng chặn cửa, vào đi.”

Chờ lão bản nương gọi Văn Bảo vào phòng bỏ đồ xuống, lúc này mới dặn dò rõ nguyên do.

Nguyên lai sau khi lịch luyện bắt đầu, đệ tử khác tự mình chọn địa điểm mục tiêu, duy chỉ nghe nói bảo chậm chạp không ra quyết định.

Bởi vì địa điểm nào đối với hắn mà nói tựa hồ cũng là quá mức khó khăn.

Tu hành Văn bảo khác với đệ tử nội môn bình thường, đi chính là con đường tương đối cực đoan. Nó có chút giống với Vương Lục, chẳng qua là hắn tinh thông công kích vô cùng. Trước khi xuống núi, Huyền Thiết kiếm pháp của hắn đã đầy cấp, đang tu hành Tiên gia kiếm pháp phá núi, đồng thời luyện khí cũng đạt tới bát phẩm đỉnh phong, năng lực vận chuyển vô cùng khủng bố, ngay cả các sư huynh luyện khí thượng phẩm nhìn thấy cũng tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Nhưng ngoài ra, hắn còn một chỗ không có, mà lịch luyện sơn môn lại chú trọng năng lực tổng hợp, nghe bảo chăm chú khai giảng, đều làm ra ước định đối với mỗi một địa điểm đề nghị, cho rằng trong đó đơn giản nhất là một cái, đối với hắn mà nói cũng tương đương nguy hiểm tương đối.

Cho nên Văn bảo đã rút cổ, bởi vì không thể lên núi, ở tạm trong trần Linh Khê dưới chân núi, chờ đợi sự triệu hoán của đồng đội: Ra ngoài rèn luyện cho phép tổ đội, cuối cùng ghi chép lại, nhưng mỗi đội có hạn cho hai người, về phần nhiều đội ngũ hành động đồng thời, cũng có thể, chỉ là báo cáo khó tránh khỏi bị khấu trừ lặp lại mà thôi.

Văn Bảo vừa làm công cho lão bản nương vừa chờ đợi đồng đội kêu gọi, theo cách nói của lão bản nương chính là ăn no chờ chết, kết quả... Thật đúng là để hắn chờ!

“Vương Lục sư huynh, lúc ngươi đi sao cũng không gọi ta?”

Trong lòng mập mập tràn đầy ủy khuất, năm đó hai người cùng xông vào Thanh Long hạp, đã nhiều lần ăn ý với nhau, vốn tưởng rằng lần này xuống núi rèn luyện tổ hợp công nhận của bọn họ có thể tiếp tục huy hoàng, kết quả Vương Lục một mình bay đi! Khiến cho người ta buồn bã thần thương.

“Nhưng mà, vì sao ngươi lại trở về?”

Vương Lục nghĩ thầm dù sao cũng không có gì phải giấu diếm, liền kể lại chuyện xưa một lần nữa, mà sau khi nghe xong, vẻ mặt nghe bảo mà giận dữ: “Thất Tinh môn kia quả nhiên đáng ghét, lại dám khi dễ được quê hương của sư huynh, thật sự là có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!”

Lão bản nương đánh giá: “Thật sao? Ta thật ra cảm thấy những thôn dân kia đáng giận hơn, sao có thể ngu xuẩn như vậy chứ. Ta thà tin tưởng người ngoài không hiểu thấu, cũng không tin Vương Lục, tốt xấu gì cũng đã là thông gia hơn mười năm, không ngờ lại xem Vương Lục như một ma đầu.”

Vương Lục hừ một tiếng, trong lòng không phải cũng cho là như thế sao?

So với đám lừa đảo ở Thất Tinh môn kia, ngược lại các hương thân của Vương gia thôn càng khiến hấn bực bội hơn.

Rõ ràng đều là người tốt, làm sao hơn hai năm không gặp, trở nên ngu muội vô tri như thế.

Kết quả khi nghe thấy bảo vật lại làm ra vẻ đương nhiên: “Chỉ là chút thôn dân mà thôi, ngu xuẩn là chuyện bình thường mà, dân chúng không ngốc thì làm sao quản được? Càng ngu càng tốt!

“...”

Vương Lục và lão bản nương đều trầm mặc, bị một câu nói hời hợt của Văn bảo làm cho chấn động.

“Hình như rất có lý.” Lão bản nương cắn một miếng đậu tằm, đánh giá mơ hồ không rõ.

Vương Lục cũng gật đầu: “Thật không giống như tên trí lực giáo hoạt là hấn nói ra, lời lẽ thô kệch, lời lẽ cũng đúng.”

Văn Bảo ngược ngùng: “Thật ra cha ta nói với ta, trước kia vẫn không lý giải ý nghĩa, chỉ đơn thuần nhớ kỹ.”

“Ồ, tốt xấu gì cũng là con trai quốc sư, đúng là biết chút chuyện.”

“Hắc hắc, sư huynh quá khen... Vậy nếu không chê, chúng ta có thể thành đội được không?”

“Chúng ta lập đội?” Vương Lục sững sờ, lại bắt đầu quan sát tỉ mỉ văn bảo, “Nói đến cũng chưa hẳn là không được, dù sao hiện tại thiếu người lợi hại, thêm một tráng đinh cũng tốt. Muốn san bằng Thất Tinh môn, chỉ dựa vào một mình ta thật đúng là không đủ.”

“Vâng.” Văn Bảo tràn đầy phấn khởi, nhưng nhanh chóng hiểu ra một vấn đề: “Cái kia, có lẽ cấp bậc Thất Tinh môn là gì?”

Vương Lục nói: “Môn phái cửu lưu, ngay cả tư cách đăng kí ở Vạn Tiên minh cũng không có. Chương môn tôi đa cũng chỉ có tu vi Hư Đan.”

“...” Văn bảo như bị hóa đá, cả người hoàn toàn cứng lại: “Su huynh, huynh nói cái gì? Cảnh giới của chương môn là gì?”

“Hư Đan a, hừ, ngay cả Kim Đan cũng không bằng cận bã.”

Văn Bảo phun ra một ngụm máu: “Su huynh, ngươi là một luyện khí hạ phẩm, rốt cuộc cảm giác ưu việt ở đâu vậy? Dù sao người ta cũng là Hư Đan, là Hư Đan a! tuấn hoàn pháp lực đã bị áp súc thành một chút, bất kể là về chất hay số lượng đều gấp trăm lần chúng ta, ngươi...”

Vương Lục cười lạnh: “Ngươi suy nghĩ nhiều rồi, gấp trăm lần, đó là trình độ Hư Đan của Linh kiếm phái chúng ta, loại Hư Đan hạ lưu cửu lưu như Thất Tinh môn, có thể có được mười lần đã là ghê gớm lắm rồi... Đừng quên cái Định Lý kia, đệ tử linh kiếm sau khi xuống núi, gặp phải tu sĩ tạp bair, cảnh giới tu vi phải đề xuất một cấp bậc, cũng chính là luyện khí hạ phẩm có thể chiết xuất thành Trúc cơ hạ phẩm...”

Văn bảo quả thực muốn điên rồi: “Đó chỉ là công thức đơn giản phi thường không phụ trách mà thôi! Hơn nữa phạm vi thích hợp là giữa Trúc Cơ đến Kim Đan, loại người nhập môn chúng ta thời gian quá ngắn, còn không có tích lũy thâm hậu như vậy để khiêu chiến vượt cấp! Huống chi cho dù là càng một cấp, luyện khí hạ phẩm cũng chỉ là Trúc Cơ hạ phẩm, kém một cấp bậc lớn với Hư Đan a!”

Vương Lục nói: “Nhưng ta là đệ tử chân truyền, có nhắc tới cấp bậc nào nữa cũng không thành vấn đề?”

“Ngươi tỉnh ngủ chưa vậy! Đệ tử chân truyền thì ghê gớm lắm sao? Lại còn nhắc tới một cấp bậc nữa, ngươi cho rằng ngươi

là Lưu Ly Tiên hay là Chu Thi Dao hả?!”

Nghĩ đến hai sư tử chân truyền yêu nghiệt kia, Vương Lục đành phải tiếp tục giải thích: “Ngươi xem, Vô Tướng công nhà chúng ta có lực phòng ngự kinh người, ít nhất trên năng lực phòng ngự có thể tính là Hư Đan?”

“Ngươi có thể không biết xấu hổ tính toán như vậy sao! Để vượt cấp khiêu chiến cũng chỉ là vượt qua hai cấp! Hơn nữa lực phòng ngự kinh người thì có ích lợi gì chứ? Ngươi muốn cho người ta làm bao cát sao?!”

“Cho nên mới muốn bắt tráng đinh a. Vốn định bắt mấy chân truyền, kết quả chỉ bắt được ngươi, cũng chỉ có thể gom góp được mà thôi.”

“Đừng có tìm ta, ta còn muốn sống thêm vài năm nữa!”

“Nói đến công lực chênh lệch gần đây của ngươi à?”

“Còn không phải bị sư huynh ép buộc sao! Lúc rèn luyện Tiểu Thanh Vân cứ như vậy, mỗi lần đều như muốn bức người ta lên đường chết mới vui chứ!”

Vương Lục cùng lão bản nương hai mặt nhìn nhau, cảm thấy hứng thú đối với cái tên nghe bảo vật gần như điên cuồng này.

“Được, từ nay về sau ngươi gọi là thức tỉnh Văn Bảo rồi.”

“Thức tỉnh cái gì vậy? Sao nghe cứ như sống không tới mười phút vậy?”

“Tóm lại... Sự lo lắng của ngươi cũng có lý, nếu quả thật Thất Tinh môn đúng như ta dự đoán, có tu sĩ cấp bậc Hư Đan, chỉ bằng vào hai người chúng ta còn chưa đủ xem.”

Lúc này, lão bản nương chen lời nói: “Đừng nói hai người các ngươi, cho dù để hai tên chân truyền khác tổ đội, đối thủ cấp Hư Đan cũng cực kỳ khó, cho nên...”

Vương Lục nở nụ cười: “Cho nên...”

Đột nhiên lão bản nương cảm thấy sau lưng phát lạnh, giống như là bị thứ gì đó không sạch sẽ bám vào người vậy.

“Cho nên, Linh tử, lần này làm phiền ngươi xuất thủ hỗ trợ.”

“...”

“Ngươi xem, ngươi là ngoại bộ nhân sĩ của môn phái, cho dù tổ chức vào trong đội cũng không chiếm tiêu chuẩn, hơn nữa...”

Không còn, Linh tử chém đinh chặt sắt: “... Ta không muốn.”

Vương Lục lấy làm kinh hãi: “Không phải? Tại sao vậy, nhìn ngươi nhàn rỗi ở trong tiệm cũng là nhàn rỗi.”

“Cái gì gọi là nhàn rỗi? Thật sự là lời nói thất lễ!”

“Rõ ràng cùng một cấp bậc với Thực Đường Phiêu Miểu Phong, không thừa nhận cũng vô dụng a.”

“Ngươi, ngươi lại đánh đồng ta với tên đầu bếp Tây Di cầu kia! Nói cho ngươi biết, muốn ta ra tay, cửa cũng không có!”

Nghe xong câu trả lời quyết tuyệt như vậy, Vương Lục cười một tiếng: “Vấn bảo, ngươi ra ngoài trước đi.”

“A? Được!” Người mập cũng không hỏi nhiều, bước nhanh ra ngoài.

Cho nên hẳn vô cùng may mắn không nghe thấy cuộc đối thoại trong khách sạn.

“Su phụ tại thượng, xin hãy giúp đỡ nhi một tay!”

“Ngươi lại dùng chiêu này!?”

“Su phụ tại thượng, xin hãy giúp đỡ nhi một tay!”

“Ngươi... Được rồi, ta đáp ứng là được! Đủ rồi, đừng dâng hương cho ta!”

...

“Tóm lại, xuất phát từ đủ loại nguyên nhân, Linh tử của chúng ta anh minh vĩ đại, quyết định cùng với một đội chúng ta đi chinh phạt Thất Tinh môn.”

Bên ngoài khách sạn, trong ánh mắt nghe bảo không ngoài dự liệu của hắn, Vương Lục giới thiệu đồng bạn mới nhập bọn.

Nữ sinh tư sinh chương môn Linh Kiếm phái, lão bản nương của trấn Linh Khê, đại tông sư võ học đỉnh cấp, tiểu thư Phong Linh, tiểu thư Linh Linh.

Lão bản nương vẻ mặt rã rời: “Được rồi được rồi đừng chơi nữa, sắp xong rồi ta về ngủ... Không kinh doanh khách sạn của ta nữa. Bây giờ người đã lấp xong đội ngũ, tiếp theo nên làm gì, có bài bản chưa?”

“Đương nhiên, kế tiếp là tổng đàn trực tiếp san bằng thất tinh môn, bắt ra chương môn, để hắn đến Vương gia thôn chịu đòn thỉnh tội, giải thích tất cả mọi chuyện cho thôn dân. Sau đó sao... Người nhà quê trong thôn nguyện ý nghĩ như thế nào cũng không thuộc về ta nữa.”

“... Tổng đàn Thất Tinh môn ở đâu?”

“Ta làm sao biết?”

“Mẹ kiếp, người cũng không biết còn chơi trò gì nữa! Ta về ngủ đây!”

“Đừng nóng vội, không biết có thể tra được sao.” Vương Lục cười lạnh một tiếng: “Thuận Đẳng tìm dưa, rất dễ dàng.”

“Dây leo ở nơi nào?”

“Đương nhiên vẫn là ở chỗ cũ, thôn Vương gia.”

Lão bản nương kinh ngạc: “Người không phải là người của Thất Tinh môn...?”

“Ngu Đọa Ti liên tục nha.”

“Ở đâu ra ngó sen... Được rồi, đúng rồi, thôn Vương gia đúng không? Cách nơi này không xa? Rõ ràng, năng lực của ta nhiều nhất cũng chỉ hữu hiệu ở Thương Khê châu, cho nên...”

“Hiểu rõ, địa mạch tiết điểm Thương Khê châu... Yên tâm, ta mang theo người là vì tăng thêm chiến lực, không phải để kéo dài thời gian. Thất Tinh môn chỉ là môn phái hạ Cửu Lưu, tổng đàn sẽ không cách Vương gia thôn quá xa.”

Cái gọi là ngó sen đứt gân của Vương Lục rất nhanh liền khiến cho đám người lão bản nương được mở rộng tầm mắt.

Bốn ngày sau, một đoàn người từ dưới Linh Kiếm sơn chạy tới thôn Vương gia. Đêm đó, dưới sự chỉ huy của Vương Lục, lão bản nương làm một hoạt động hèn hạ công khai kinh doanh thành công.

Xâm nhập dân trạch, bắt cóc thôn dân, hơn nữa là theo lời Vương Lục dặn dò, dùng dây thừng mặt ngoài thô ráp đem con tin trói thành bánh chưng, dây thừng siết tương đối cấp bách, khiến người nọ như tôm hùm nướng tóc tím phồng lên.

“...Này, ta cảm thấy pháp môn trói buộc này có thể sẽ chết người đó.”

Đưa con tin lên vai một đường đưa ra ngoài thôn, đặt ở đỉnh núi cầu tai núi. Lão bản nương thực sự không rõ ý định của Vương Lục, chỉ đơn giản nhắc nhở.

Vương Lục cũng không giải thích nhiều, trực tiếp đi thẳng đến trước mặt con tin, lấy khăn lau trong miệng gã ra. Sau đó.

Bốp!

Một bạt tai trực tiếp tát gãy mắt nửa hàm răng, sau đó Vương Lục Tài khê mở miệng: “Không muốn chết cũng đừng tìm chết, xem ở đồng hương, kỳ thật ta cũng không phải rất muốn giết ngươi, tiểu Hồ.”

Vương Tiểu Hồ bị trói thành tôm hùm, trong lòng tràn đầy kinh hoàng, thậm chí mất một đoạn thời gian mới nhận ra được giọng nói của Vương Lục.

“Vương Lục ca, đừng giết ta.”

Thanh âm có chút rò rỉ, hơn nữa suy yếu không chịu nổi.

Vương Lục ” thẳm vấn ngươi mấy vấn, hỏi xong liền thả ngươi trở về.”

“... Ừm.”

“Người biết tổng đàn của Thất Tinh môn ở đâu?”

“Không, ta không biết, chỉ có sư phụ ta... Cũng chính là sứ giả tứ tinh mới có tư cách biết vị trí tổng đàn.”

“Sư phụ người? Là ai?”

“Là Hà Đàn... Chính là tu sĩ ngày đó người giết chết.”

“Ngoài sư phụ người ra, người còn quen ai ở Thất Tinh môn?”

“Chu Minh Cơ... Chính là đại sứ mà người giết chết.”

“Ngoài chuyện đó ra thì sao?”

“Thời gian nhập môn của ta còn ngắn, hiểu biết... thực sự không nhiều.” Nói tới đây, Vương Tiểu Hồ kinh hồn bạt vía, sợ bởi vì mình không có tác dụng, bị Vương Lục đánh đến trút giận.

Nhưng quay đầu nhìn lại, lại phát hiện ánh mắt Vương Lục trong trẻo nhưng lạnh lùng như trăng, cảm xúc không chút nào dao động.

“Mấy ngày nay người của Thất Tinh môn có tìm tới người không?”

“A, có!”

“Ai?”

“Một đệ tử nhị tinh, ta cũng không biết. Hắn chủ động tìm tới ta, đưa ra tín vật của môn phái.” Sau đó thì sao?”

“Hắn muốn ta không hành động thiếu suy nghĩ, môn phái không có ý định đối địch chính diện với người, nhưng phải theo dõi sát sao tình hình, một khi phát sinh biến hóa thì báo cho hắn.”

“Người làm thế nào?”

“Ta cũng không nói gì... Thậm chí có thôn dân đề nghị đi tìm cha người phiền toái. Ta cũng kiệt lực khuyên can, ta...”

“Đủ rồi, liên lạc với người kia ở đâu?”

“Hắn nói mấy ngày nay ẩn thân ở ngoài thôn, an tâm tu luyện. Nếu như muốn tìm hắn cần dùng pháp khí đặc thù... Bị ta giấu ở trong nhà, chỉ có ta tìm được.”

Vương Tiểu Hồ nói xong, ánh mắt chờ mong nhìn về phía Vương Lục. Nếu như có thể dùng cái này làm cơ hội để cho Vương Lục thả mình ra...

Lão bản nương hỏi: “Có cần ta đi tìm không?”

Vương Lục lắc đầu: “Không cần, hơn nữa bằng trí lực của người cũng rất khó tìm được.”

Sau đó, Vương Lục hít vào một hơi thật dài, hai trăm lẻ sáu thanh kiếm cốt dưới ánh sáng hoàng cốt lóng lánh đồng loạt run rẩy, phát ra hấp lực dị thường mãnh liệt.

Dùng tu vi luyện khí hạ phẩm thi triển phương pháp thu nạp lần nữa, lực đạo so với mấy tháng trước lại tăng thêm mấy bậc, thiên địa linh khí bốn phía bị hấp lực khổng lồ trời buộc, điên cuồng hội tụ lại, hình thành một mảnh sóng to gió lớn vô hình.

Tiểu Linh Nhi là trụ lực người đối với chuyện này không hề có cảm giác gì, nhưng hai tu sĩ bên cạnh Vương Lục lại là kinh hãi muốn “Vương Lục sư huynh, đây là...!?”

Nghe được tâm pháp tu hành, coi như là đại khai đại hợp, số lượng phun ra nuốt vào cực lớn, nhưng mà lúc thổ nạp linh khí, phạm vi có khả năng ảnh hưởng tối đa cũng chỉ mười mét quanh người, hơn nữa linh khí đối với hấp lực bài xích cũng rất mạnh, mười thành linh khí có thể hút tới một thành cũng coi như không tệ.

Nhưng là Vương Lục vừa rồi ít nhất đã quấy nhiễu thiên địa linh khí trong phương viên hơn trăm mét. Khoảnh khắc đó, linh khí phun ra nuốt vào, khiến Văn Bảo nhớ tới thâm sâu minh tướng của những Kim Đan chân nhân trong môn phái!

Hắn mới chỉ có tu vi luyện khí hạ phẩm, sao linh khí phun ra nuốt vào mãnh liệt như vậy?!

Mà trong mắt một tu sĩ khác, cảnh tượng này càng làm cho tâm thần hắn chấn động, suýt nữa lý trí tan vỡ.

Dựa vào Lục Hòa Tán và lảng giềng, hơn hai năm trước hắn trở thành tu sĩ vây quanh bên ngoài Thất Tinh môn, khổ tu hơn hai năm, dưới sự giúp đỡ toàn lực của phụ thân, miễn cưỡng có được tu vi Luyện Khí cửu phẩm, hiểu được phương pháp thổ nạp linh khí, toàn lực vận hành, có thể dẫn tới một tia linh

khí nhập thể, tựa như dòng nước nhỏ. Dựa theo cách nói của sư phụ, xê dịch này coi như là thành tựu tương đối tốt, kiên trì bền bỉ, hi vọng có thể trúc cơ thành công...

Nhưng, Vương Lục vừa rồi phun ra nuốt vào một ngụm, cho dù hẩn khổ tâm tu hành hai năm cũng không đuổi kịp! Cái này... Đây mới là tu sĩ chân chính sao? Nếu như tu sĩ chân chính đều như vậy, mình trải qua hơn hai năm cực khổ... Rốt cuộc là thế nào a!

Trong lúc nhất thời, không biết bao nhiêu bi phẫn dâng lên trong lòng.

Nhưng điều này không liên quan gì đến Vương Lục, lúc này hẩn thổ nạp linh khí, cũng không phải là để khoe khoang không linh căn có bao nhiêu lợi hại với hẩn mà trên thực tế đây là sự mĩa mai lớn lao, lượng linh khí khổng lồ nhập thể, chân chính lưu lại chỉ có 1%.

Mà là vì lợi dụng biến hóa kịch liệt của linh khí, tìm kiếm một vài thứ.

Không linh căn trời sinh đã có xúc giác nhạy cảm, khiến cho dưới sự triều tịch của linh khí, Vương Lục nhanh chóng bắt được một tia biến hóa rất nhỏ.

“Có rồi, đi theo ta.”

Cùng lúc đó, một gã Vi Văn Khanh ẩn thân trong núi rừng, nhờ ánh trăng sáng, tu hành tâm pháp môn phái, đột nhiên mở mắt ra.

“... Kỳ quái, là ảo giác? Cảm thấy linh khí có biến hóa?”

Đối với linh căn nhân tạo, nhất là loại tu sĩ linh căn kém cỏi, thiên địa linh khí biến hóa rất khó phát hiện, bọn họ cảm giác linh khí, thu nạp linh khí, tựa như người mù sờ voi, ngược lại phán đoán chủ yếu thành phần. Chỉ là biến hóa vừa rồi quá mức kịch liệt, cảm giác trì trệ cũng sẽ phát giác.

Vi Văn Khanh suy nghĩ một chút, quyết định không nên mạo hiểm nữa, tạm thời ngừng minh tưởng. Đối với đệ tử ngoại vi như hẩn, tu thêm một ngày tu luyện cũng không có gì khác biệt.

Cho nên... Cái nhiệm vụ theo dõi này thật sự quá nhàm chán.

Là đệ tử nhị tinh, hẳn không hiểu nhiều lắm về chuyện ở Vương gia thôn, nhưng cũng mơ hồ biết, đây là một nơi có linh khí nồng đậm, môn phái ngẫu nhiên phát hiện sau này, liền định đem nơi này trở thành đối tượng phát triển trọng điểm, ngày ngày sau phái trung hưng chiến lược yếu địa, chỉ là vài ngày trước đã phát sinh chuyện ngoài ý muốn trọng đại, cụ thể là cái gì, chính mình cũng không biết, nhưng nghe nói là đã chết người... Chẳng lẽ linh khí dị biến vừa rồi, là đồng môn chết không nhắm mắt quấy phá?

Cảm thụ bóng đêm nhu hòa dưới ánh trăng, Vi Văn Khanh tự giễu cười cười, dầu gì cũng là tu sĩ, hà tất tự hù dọa mình? Thực sự gặp phải tiêu quý gì đó chưa chắc đã là đối thủ của mình!

Bất quá chờ đợi như vậy cũng thực sự quá nhàm chán, không bằng thừa dịp bóng đêm đến trong thôn tìm tòi một phen? Ban ngày nhìn trong thôn, ngược lại có mấy thôn xóm thanh lệ thoát tục, quả thực không giống như phôi thai thượng đẳng thôn xa xôi có thể sinh ra... Như vậy tiện nghi cho một đám hán tử sơn dã thô lỗ thật sự quá đáng tiếc, không bằng để cho mình uống canh... Thuận tiện cũng có thể cân nhắc một chút phương pháp song tu! Nghĩ tới đây, thân thể Vi Văn Khanh lập tức nóng lên.

Nhưng mà sau một khắc, một thanh trường kiếm phong cách cổ xưa chắn ngang cổ hắn, làm toàn thân hắn giật mình một cái, mồ hôi lạnh lập tức tuôn ra như suối.

Sau đó, sau lưng vang lên âm thanh như lệ quý: “Ha, tìm được một con tạp ngư.”

Quyền đâm cước đá, trói gổ, hình tấn bức cung, vô cùng thâm hiểm.

Thông qua thâm vấn đối với Vi Văn Khanh, chuyện này càng lộ ra nhiều sự thật hơn.

Thất Tinh môn quả thực vẫn lưu luyện Vương gia thôn, đối với loại môn phái hạ Cửu Lưu này, linh khí nồng nặc của Vương gia thôn là chí bảo ước mơ tha thiết, giá trị liên thành, thực sự khó có thể dứt bỏ. Chỉ là Thất Tinh môn cũng bị Tam Sát mấy ngày trước của Vương Lục dọa cho sợ vỡ mật, nhất thời không dám liều lĩnh.

Mà khi nghe nói Vương Lục vài ngày trước đã rời đi, lòng tham Thất Tinh môn liền rục rịch nổi lên, trong đó có một gã hao tổn nhiều tâm huyết nhất ở Vương gia thôn, phái mấy môn nhân nhị tinh du đặng gần thôn, xem như là Vọng Phong.

Đáng tiếc đây lại là một nước cờ ảo diệu. Những lâu la này chẳng những không phát huy tác dụng nên có, mà còn truyền tình báo có giá trị đến tổng đàn Thất Tinh môn. Ngược lại, Vương Lục nắm được manh mối, tìm hiểu ngọn nguồn.

“Nói, tổng đàn Thất Tinh môn các người ở đâu?”

Vi Văn Khanh bị trối như ma hoa, khuôn mặt đỏ bừng, trong ánh mắt nửa sợ hãi là mờ mịt. Nghe xong lời hỏi của Vương Lục, tiếng rên rỉ đã lâu, thanh âm tan thành từng mảnh nhỏ.

Nhưng Vương Lục vẫn lĩnh hội được ý tứ của hắn.

“A, người nói người cũng không rõ, đệ tử nhị tinh không có tư cách hiểu rõ tổng đàn môn phái ở đâu, người cũng chỉ là bị một tên sứ giả tứ tinh sai sử... Được, môn phái lông gà các người còn làm phức tạp như vậy, nói cho ta biết tên sứ giả tứ tinh kia ở đâu.”

Vi Văn Khanh rên rỉ một hồi, sau đó tuyệt vọng xen lẫn hi vọng nhìn Vương Lục.

“... huyện thành Võ Hầu sao?”

“Không ngờ người làm việc lại thoải mái như vậy.”

Dưới bóng đêm, nhìn thi thể trên mặt đất lạnh như băng, lão bản nương cảm khái một câu.

“Ta còn tưởng rằng người sẽ tha cho hắn một mạng chứ.”

Wương Lục trầm mặc chốc lát: “Kỳ thật là muốn tha cho hắn một mạng, để hắn hôn mê vài ngày, đến khi hắn tỉnh lại đại sự đã tuyệt, một con cá nhép cũng không làm nổi sóng gió gì.”

Lão bản nương tò mò: “Vậy sao người lại...”

“Trong lòng do dự một chút, không nắm vững lực đạo tốt, ai từng mơ tên gia hỏa này lại giòn như vậy.” Vương Lục quơ quơ cổ tay, có chút cảm khái.

Lão bản nương: “Tên này chết thật oan uổng, bất quá như vậy cũng tốt, vạn nhất hắn chạy về báo tin, Thất Tinh môn sẽ triển

khai trả thù Vương gia thôn.”

Ai ngờ Vương Lục lại cười lạnh: “Vả lại, Thất Tinh môn thật sự có lá gan đó, lúc ta về núi tìm người thì đã phải động thủ rồi. Huống chi... Nếu bọn họ thật sự có thể ngoan độc xuống tay giết mấy thôn dân cho hả giận thì ngược lại cũng là chuyện tốt. Đám quan tài ngu xuẩn trong thôn này không thấy nước mắt, vậy thì cứ để bọn họ thấy quan tài đi. Đáng tiếc ta không tiện tự mình động thủ.”

Sau lưng lão bản nương phát lạnh: “Người đúng là... tàn nhẫn với thôn Vương gia.”

Vương Lục cười lạnh nói: “Ta đã từng là người tu hành dịu dàng gần gũi như người, cho đến khi đầu gối ta trúng một mũi tên... Tất cả đều là tên ngu xuẩn trong thôn tự tìm đường chết, ta đã sớm hết lòng hết lòng rồi.”

Lão bản nương thở dài thườn thượt: “Sự tình không phải nói như vậy, Vương Lục ta cảm thấy người có chút đi cực đoan rồi...”

“Đi cực đoan? Đi cực đoan mới tốt a, lần rèn luyện này không phải nói vì trăm trần duyên sao, không cực đoan trăm trần duyên như thế nào được?”

“Cái này căn bản là do khúc giải!”

Vương Lục lại không kiên nhẫn được, cãi cọ với lão bản nương, một tràng dài vang lên: “Văn bảo, người đến giải thích cho nàng ta một chút đi.

Văn bảo lâm nguy được nhận trọng trách, thụ sủng nhược kinh, vội vàng nói với lão bản nương: “Linh tử à, lần này chính là lỗi của tử rồi. Phải biết rằng ngu muội của dân chúng tầm thường là bắt nguồn từ thiên tính, thâm căn cố đế không thể tiêu trừ. Đối với những ngu giả này nên tàn nhẫn như sư huynh mới đúng, nếu không bọn họ sẽ đem tử đảo ngược cùng một trình độ., Lại dùng kinh nghiệm phong phú chiến thắng người, cho nên không coi bọn họ là người, bọn họ cũng không xứng làm người, chỉ là lợn chó và chó, tục ngữ nói thiên địa bất nhân, coi vạn vật như cỏ rác, chính là...”

Văn Bảo đang thao thao bất tuyệt một phen, quay đầu nhìn thấy đôi mắt lạnh như băng của lão bản nương, lực lượng lập

tức tiết chín thành.

“Chính là nói muốn loại bỏ sự thông cảm và thương hại đối với ngu dân, dùng thái độ lý tính khách quan quản lý sai sử bọn họ mới có thể khiến nhân sinh bọn họ có chút bé nhỏ không đáng kể...”

Bị ánh mắt lạnh như băng của lão bản nương trừng mắt nhìn, càng nói càng co rút, cuối cùng giọng nói nhỏ bé hơn cả tiếng côn trùng trong núi, quy về vô...

Đáng tiếc mặc dù đánh tan văn bảo, nhưng ý nghĩ của lão bản nương cũng không thể làm dao động đến Vương Lục, gia hỏa này chỉ có lúc tâm tình tốt mới dễ nói chuyện, một khi phát hỏa tới thì sẽ ngoan cố dị thường... Nhưng cũng khó trách hắn lại nổi giận, nghe hắn kể lại sự việc đã trải qua, ngay cả chính mình cũng đầy một bụng tức giận, tổ hợp của tên lừa đảo và ngu dân, phát sinh ở bên cạnh người khác là chuyện cười, phát sinh ở bên cạnh mình chính là thảm kịch.

Cho nên, trước mắt đi tính một bước, nếu hắn thực làm ra chuyện gì bất thường, cùng lắm thì một quyền đánh ngất hắn, trực tiếp đóng gói rồi khiêng về Linh Kiếm sơn.

...

Sáng sớm hôm sau, một nhóm ba người đã chạy tới huyện thành Võ Hầu.

Huyện Võ Hầu là một huyện thành nhỏ bé không đáng kể ở Đông Đạo phủ của Đại Minh Quốc, nhưng dân số cũng có trên vạn. Hơn nữa, rất lâu trước đây huyện Võ Hầu từng là chiến trường Vạn Tiên minh chống lại hoang thú, thiên địa linh khí cũng bởi vậy mà trở nên đục ngầu hỗn loạn. Ở nơi này, nếu muốn tìm được người liên lạc của Vi Văn Khanh, chẳng khác nào mò kim đáy biển.

Cũng may trời không tuyệt đường người, Vương Lục rất nhanh đã tìm được đường ra.

“Xin hỏi ngài có biết tiên sư của Thất Tinh môn ở nơi nào không?”

Trên thương phố của huyện Võ Hầu, Vương Lục ngăn cản một kẻ mù địa phương, nhét qua mấy lượng bạc vụn, liền đạt được đáp án làm cho người ta hài lòng.

“Tiên sư của Thất Tinh môn, ngay tại biệt viện của huyện lão gia, hẳn là khách quý của huyện lão gia đó.”

Đáp án cứ như vậy mà đã có, vượt xa dự kiến thuận lợi.

Đuổi được lưu giáp mù, Vương Lục hài lòng gật gật đầu: “Không sai, xem ra người huyện Võ Hầu còn có chút kiến thức.”

Lão bản nương hỏi: “Nói như thế nào?”

“Người không có chú ý sao? Cùng là sứ giả tứ tinh, ở thôn Vương gia được người ta tôn xưng là thần tiên, nhưng ở chỗ này lại chỉ là tiên sư, hơn nữa chỉ là ghé thượng khách của huyện lệnh, hiển nhiên thân phận tu sĩ ở chỗ này cũng không hiếm lạ gì, ít nhất mọi người có kiến thức này.”

Lão bản nương gật đầu: “Trước đây từng là chiến trường cổ mà, hẳn có rất nhiều truyền thuyết lưu truyền tới nay, cho nên người địa phương cũng không xa lạ gì đối với chuyện của tu

tiên giới... Vậy kế tiếp ngươi định làm thế nào? Trực tiếp tìm tới cửa tra tấn bức cung sao?”

Vương Lục rất kinh ngạc: “Sao ngươi lại nghĩ kiểu ngu xuẩn như vậy? Hiện tại ngay cả họ gì của đối phương cũng không biết, có phải còn có những đồng bọn khác hay không cũng không rõ, chỉ biết là hắn treo một cái danh hiệu sứ giả tứ tinh, liền phóng khoáng xông lên như vậy, đó là tiết tấu diệt đội đấy! Ngươi quả thực dũng cảm vô mưu đó.”

“... Ta thật sự không muốn bị tên ngu ngốc này đánh giá có dũng vô mưu.”

Nói thì nói, nhưng lão bản nương lại tôn trọng ý kiến của Vương Lục.

Bởi vì hiện tại Vương Lục, rõ ràng đã mở ra hình thức của kẻ chuyên nghiệp thám hiểm, ánh mắt trong suốt, tâm trí trầm ổn. Sau khi rời xa Vương gia thôn, tâm tình của hắn dần dần hòa hoãn, tư duy làm việc cũng tìm về tiết tấu bình thường khi ở Linh Kiếm Sơn. Vương Lục như vậy, vẫn là đáng tin cậy.

“Nói cách khác, phải thăm dò trước?”

“Không sai, khó được địch minh ám ta, không nhân cơ hội này sờ đến đáy sẽ quá lãng phí... Văn bảo, lúc này cần ngươi ra mặt.”

Văn Bảo mới mua được hai cái bánh hấp từ người bán hàng rong ven đường nghe vậy sờ: “Ta?”

“Không sai, ngươi trực tiếp tìm hiểu, nói là tán tu vân du, đi ngang qua nơi này dự định tạm ở tạm một thời gian cùng chủ nhân địa phương chào hỏi, sau đó thừa cơ thăm dò hư thực của hắn.”

Người thấy bánh nướng trong miệng có chút cứng phát ra, khó nuốt: “Sư huynh, nhiệm vụ này có phải quá mức gian khổ rồi không?”

“Móa nó, ngươi dẫu gì cũng là đệ tử nội môn Ngũ Tuyệt của Vạn Tiên minh, đối phó mấy tên gián điệp cứu lưu có gì mà gian khổ? Hiện tại thân phận ta phơi sáng không thể tùy ý ra mặt, Linh tử thân không có tu vi, căn bản không thể giả mạo tu sĩ. Chuyện này trừ ngươi ra còn ai có thể làm?”

Vẫn bảo còn chần chờ, Vương Lục đã trực tiếp lấy ra đòn sát thủ.

“Nhạc sư muội nàng...”

“Được rồi sư huynh ta biết rồi, ta đi ngay đây!”

Hai cái bánh hấp bị hấn nuốt vào, mập mạp mang theo tinh thần coi cái chết như về, trực tiếp rút kiếm giết tới biệt viện huyện lệnh.

“Đứng lại, ngươi là ai, dám...”

Hai đại hán tráng kiện canh giữ ở cửa biệt viện, còn chưa kịp quát lớn nói xong, liền không thể không nuốt trở lại lời nói.

Người trước mặt vóc dáng không cao, hình thể lại vô cùng to lớn, trên đầu ngón tay là một ngọn lửa, màu sắc từ đỏ chuyển xanh, lại từ xanh chuyển trắng... Tuy rằng chỉ là kỹ nghệ tạp kỹ bình thường, nhưng lại thể hiện đầy đủ thân phận của hấn.

Tu sĩ Tiên gia.

Huyện Võ Hầu không giống thôn Vương gia xa xôi chưa từng thấy việc đời. Mấy trăm năm trước nơi này từng là một chiến trường của Vạn Tiên minh chống lại hoang thú triều, tu sĩ tiên gia cũng không tính là hiếm thấy, ngẫu nhiên thậm chí sẽ có tu sĩ cấp chân nhân đi ngang qua, nhưng... Tu sĩ chung quy vẫn là tu sĩ, tuyệt không phải hai tên chó săn hộ viện bọn họ có thể mạo phạm.

“Xin hỏi, ngài tìm lão gia ta có chuyện gì?”

Tên béo thu hồi thần thông trên ngón tay, trong nội tâm không khỏi đắc ý, mặc dù đối với tu sĩ Linh Kiếm mà nói, loại đồ chơi nhỏ nhoi này quả thực không có ý nghĩa, ngay cả loại sở trường về Nhất Kiếm Phá Vạn Pháp như hấn cũng có thể dễ dàng hạ bút thành văn như vậy, những đệ tử có pháp thuật rồi tinh rồi mù khác cũng có thể dễ dàng hạ bút thành văn, nhưng ở thế gian vẫn rất dọa người.

Mấu chốt hơn chính là, hấn biết, chiêu này, Vương Lục sư huynh vạn lần không dùng được, bởi vì hấn còn cực đoan hơn so với mình, cũng đã luyện khí thất phẩm, cái rắc của pháp thuật Tiên gia cũng không có một...

“Ta không phải tới tìm lão gia nhà ngươi, mà là tìm tiên sư của Thất Tinh môn.”

Mập mạp tận hết khả năng để cho thanh âm của mình lộ ra vẻ trầm thấp hữu lực, đóng vai cao nhân phong phạm. Theo lời sư huynh nói, tu sĩ Thất Tinh môn nơi đây nhiều nhất cũng chỉ là luyện khí thượng phẩm, mặc dù so với mình cao hơn không ít, nhưng nếu là cận chiến, Huyền thiết trọng kiếm chỉ cần một kiếm là có thể chém làm đôi.

Căn bản không đáng sợ gì.

Hai vị võ sư hộ viện liếc mắt nhìn nhau, người bên tay phải gật gật đầu: “Mời ngài đi theo ta.”

Biệt viện Huyện lệnh hiện tại chỉ có một người ở, cùng với người hầu tạp dịch như chơi. Võ sư kia mang theo văn bảo, một đường cẩn thận đi tới chủ phòng, chỉ là còn chưa tới cửa, chợt nghe bên trong truyền đến thanh âm của một người.

“Viên Tam, không phải ta nói không có việc gì không được quấy rầy ta sao?”

Tên võ sư Viên Tam mồ hôi lạnh thoáng cái đã đổ xuống, quỳ rạp xuống đất: “Hồi bẩm tiên sư, nơi này có một vị tiên sư đi ngang qua, nói muốn tìm ngài, cho nên...”

“Ồ? Tiên sư đi ngang qua? Mang hẳn vào.”

Viên Tam vội vàng đứng lên, cũng không dám nhìn Văn Bảo sau lưng, run rẩy đi về phía trước, đến cửa liền cúi đầu không dám động đậy.

Văn bảo cũng trầm mặt xuống, trong lòng hơi bất an, thanh âm vừa rời của người nọ phảng phất có loại lực lượng đặc biệt, có thể dao động tâm thần người ta... Điều này thật quái lạ, một tu sĩ luyện khí thượng phẩm hạng dưới cử lưu, cũng có loại bản lãnh này?

Chẳng qua, mình đã đi tới cửa rồi, đối phương còn không thể xác định sự tồn tại của mình, tựa hồ cũng không thể nói tu vi cao thâm gì.

Mang theo một tia khân trương, Văn Bảo đi vào phòng.

Sau đó mù mắt.

Trong phòng đúng là có vị tu sĩ Thất Tinh môn râu tóc hoa râm, già nua hơn dự đoán không ít, nhưng đồng thời còn có ba năm nữ tử trẻ tuổi mặc y phục đơn giản, thậm chí thân thể trần trụi đang vây quanh tu sĩ bên cạnh., Hơi thở liên tục, ánh mắt ướt át, mà tu sĩ kia một đôi tay không ngừng du tẩu trong ôn ngọc mềm mại, nhắc lên từng mảnh từng mảnh xuân quang. Càng làm người ta kinh ngạc là, một nữ tử tướng mạo yêu mị, càng là ngồi ở trên người tu sĩ, hai người kết hợp chặt chẽ, giữa run run phát ra tiếng nước mắt đỏ hồng... Đúng là không chút e dè!

Một màn phần hồng này làm cho tên béo sắc mặt lập tức đỏ lên, không dễ dàng gì nhắc tới mấy phần khí thể đều hóa thành dòng nước.

Tin rằng cho dù Vương Lục sư huynh ở đây, sợ là cũng bị mù mắt chó! Tu sĩ Thất Tinh môn này đến cùng là làm cái trò quỷ gì vậy, ban ngày tuyên dâm ta đi!

“A, khiến người ta cười chê rồi.”

Tu sĩ kia ha ha cười một tiếng, đẩy nữ tử quần trên người ra, phát tay ý bảo các nàng lui ra, sau đó chậm rãi mặc quần áo kỹ càng, hứng thú hỏi: “Vị đạo hữu này, tìm ta có chuyện gì?”

Văn bảo sửa sang lại tâm tư một chút, cổ họng đang muốn mở miệng, lại bỗng dừng ngậy ngấn cả người. Bởi vì gã nhìn thấy rõ ràng, trên vạt áo đạo bào của tên tu sĩ thất tinh kia, thêu tròn sáu ngôi sao!

.... Lục tinh trường lão? Sứ giả Tứ Tinh đâu!? Chỉ là luyện khí thượng phẩm, một kiếm của ta liền có thể chém hẳn thành hai nửa!

Cái này không phải là cao nhân Trúc Cơ sao? Hơn nữa rất có thể có tu vi Trúc Cơ trung phẩm, đừng nói là ta, đổi lại là Vương Lục sư huynh, chỉ sợ cũng không có mười phần thắng? Cái này, cái này còn làm cho người ta sợ hãi!

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhưng nghe nói linh kiếm chung quy vẫn phải tiếp nhận giáo dục chính quy ở linh kiếm sơn hơn hai năm, cố gắng đè nén rung động trong lòng, nghiêm túc thi lễ với người nọ một cái: “Ta là tán tu đi ngang qua nơi đây nghe nói cần tu hành, dự định ở tạm đây một thời gian, nghe

nói tiên sư Thất Tinh môn thường ở lại chỗ này, đặc biệt tới bái kiến, để tránh hiểu lầm.”

“A...”

Trưởng lão Thất Tinh môn kia lười biếng lên tiếng, sau đó nhìn trên dưới người mập mạp trước mắt, không bao lâu liền phát phát tay: “Hiểu rồi, ngươi gọi là Văn bảo là? Tuổi còn trẻ, luyện khí hạ phẩm tu vi cũng rất không dễ, hẳn không phải tán tu bình thường? Bất quá không sao, Thất Tinh môn chúng ta kết giao bằng hữu cùng nhau, chỉ cần ngươi không gây chuyện thị phi, muốn ở chỗ này bao lâu cũng được... Đương nhiên, một ít quy củ vẫn phải thủ, hy vọng chúng ta có thể ở chung vui vẻ.”

Nói xong, tay khê động, Văn bảo liền cảm giác thấy hoa mắt, một tờ giấy vàng xuất hiện ở trong tay, phía trên đơn giản bày ra một ít quy tắc, cũng không xa lạ.

Đầu tiên là một ít tóm tắt về nguyên tắc, ví dụ như hai bên chủ khách phải tôn trọng lẫn nhau, khi gặp tranh chấp thì lấy điều hòa làm chủ, tận lực tránh tranh đấu.

Sau đó là điển lệ thông hành xử lý một ít nghi nan tạp chứng, tỷ như phát hiện dị bảo tại địa phương, khách phương không được tự tiện ăn náu, nên báo cho chủ phương, đồng thời chủ phương có quyền ưu tiên thu mua, như khách phương có nhu cầu đặc biệt đối với dị bảo, thì phải trả giá nhất định, cạnh tranh với chủ phương.

Những thứ này đều thuộc về sau khi Vạn Tiên minh thành lập, vì điều giải tranh chấp giữa môn phái mà thiết lập quy tắc, bây giờ đã trải qua thời gian dài phát triển, đã tiến thêm một bước tinh tế hoàn thiện hình thành một môn học vấn phi thường phức tạp, chỉ có điều thực tế khi thao tác thường bị quy tắc nắm đấm chính là chân lý đánh ngã. Thất Tinh môn này cũng không biết chép từ đâu ra bộ quy tắc này, ngược lại cũng rất ra dáng.

Văn bảo xem lướt qua đại khái một lần, hứa hẹn sẽ nghiêm túc tuân thủ, quan sát một hồi phản ứng của đối phương, tu sĩ kia tựa hồ chỉ mất kiên nhẫn, cũng không hoài nghi thân phận của hắn... Xem ra là mình đa nghi rồi, tu sĩ Cửu Lưu môn phái, còn chưa có tu vi cao minh như vậy, có thể nhìn thấu nội tình

của mình. Nếu đổi lại là đệ tử Trúc Cơ của Thịnh Kinh Tiên môn, chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra mình là Linh Kiếm môn.

Ý thức được cửa ải này xem như đã qua, Văn Bảo thở phào nhẹ nhõm, sau đó cẩn thận lui ra ngoài. Trước khi gã rời đi, trưởng lão Thất Tinh môn đã nhanh chóng cười dâm dăng gọi tất cả thiếu nữ vừa rời trở về.

Không bao lâu, mập mạp liền một đường chạy chậm về tới vị trí ước định lúc trước.

Sau đó, một câu nói đã khiến cho Vương Lục cùng Tiểu Linh Nhi đang chờ đợi đã lâu chấn động.

“Sư huynh, người nhìn lầm rồi, trong huyện thành này không chỉ có một tu sĩ Thất Tinh, hơn nữa cũng không phải sứ giả Tứ Tinh, mà là Lục Tinh trưởng lão!”

“Ta dựa vào cái này cái gì Thần triển khai!”

Chờ mập mạp lại uống nước lạnh lại vừa ăn thịt chín, hơn nửa ngày yên ổn lại cảm xúc, mới kể tỉ mỉ kinh lịch vừa rồi. Kết quả Vương Lục và Tiểu Linh Nhi hai mặt nhìn nhau, đều cảm thấy chuyện này thật tình thảm thiết.

“Tứ tinh thăng Lục tinh, có cần khoa trương như vậy không?”

Trong lúc nhất thời, ngay cả lão bản nương có tu vi khắc tinh cũng cảm thấy khó giải quyết, bởi vì tu sĩ một khi tiến vào Trúc Cơ kỳ, pháp lực xuyên qua trong ngoài, thể lực sẽ tăng lên cực lớn, năng lực sinh tồn tăng vọt, chỉ bằng thủ đoạn của võ giả Phạm gian đã có chút không đủ... Mặc dù tự bảo vệ mình nhưng muốn thủ thắng lại muôn vàn khó khăn.

Vương Lục cũng theo đó tắc lưỡi: “Mới mấy ngày, tinh cấp giống như ngồi hỏa tiễn... Chẳng lẽ tên này cũng phải ra tạo phản thân ư?”

“Ha?”

“Không có gì... Tóm lại đây là tình báo quan trọng, may mà ta dự kiến trước, để Văn Bảo đi dò xét hư thực, nếu không tùy tiện giết qua, hậu quả khó mà dự liệu được.”

Lão bản nương bất đắc dĩ thở dài: “Đã tới nước này rồi, người còn không quen tự luyện hay sao?”

“Nội bảo, đem tất cả quá trình vừa rồi nói lại một lần nữa cho ta, bất cứ chi tiết nào cũng không được bỏ qua.”

Vương Lục đương nhiên là có vốn để tự luyện, bởi vì hai mắt gã đã tỏa sáng, hào hứng bùng bùng triển khai hình thức kẻ chuyên đi mạo hiểm.

Lão bản nương thấy vậy, cũng không tiện quấy rầy, liền yên lặng chờ ở một bên.

Văn bảo tâm tình bình tĩnh trở lại, lời trần thuật lần thứ hai liền sắp xếp cẩn thận hơn rất nhiều. Đến khi gã tiến vào cửa viện đến chính phòng, cảnh vật ven đường đều miêu tả kỹ càng.

Tư chất của Bàn Tử tuy rằng thật lừng ngu, nhưng tu hành hai năm, thân thể trải qua linh khí tẩy luyện, lại vừa mới trải qua phương pháp tu tâm, mặc dù chỉ số thông minh chưa nhất định tăng trước nhưng thần trí thanh tỉnh, tai thính mắt hiểu rất nhiều.

Mà ý thức được sự tình trọng đại, nghe được bảo vật nửa điểm cũng không dám giấu diếm, thậm chí ngay cả một màn tu sĩ trưởng lão ban ngày dâm dục cũng kể lại ra, lệnh lão bản nương bất động thanh sắc lùi lại mấy bước.

Trần trần thuật kéo dài một chút, Vương Lục Toàn Trình vẫn không cắt ngang, mãi đến khi nghe bảo vật nói xong, mới nhẹ giọng nói: “Kể lại chi tiết vừa mới kết giao một lần nữa.”

Văn bảo ghen hống trừng mắt, lão bản nương nhin không được mắng: “Người thời hạn phát tình đã đến rồi sao?? Loại chuyện buồn nôn này còn phải nghe lại một lần!?”

Vương Lục cau mày: “Tu tướng của ngươi thật sự là xấu xa, không hổ là chỗ ở lâu năm hơn ba mươi tuổi...”

Còn chưa dứt lời, đã bị một đòn hữu nghị phá lệ đánh bay ra ngoài.

...

Vương Lục đứng lên, quơ quơ đầu, nói với Văn Bảo: “Kể lại chi tiết đó, bên trong có tin tức trọng yếu.”

Lão bản nương nghe vậy sững sốt, lập tức hừ một tiếng, biết mình đã hiểu lầm đối phương, cũng không ngăn cản nữa.

Văn bảo không thể làm gì khác hơn là nhẫn nại đem một màn kia nói lại một lần.

Vương Lục mỉm cười: “Tiết bạch mao này vẫn rất biết đùa... Như vậy căn cứ vào hồi ức của ngươi, tu sĩ kia trong đường tuyên dâm, ngoại trừ nữ tử ngồi trên người hấn, những nữ tử khác chỉ là hờ ngực hờ sữa, trên người có vết tích giao kết hay không?”

Văn Bảo sững sốt: “Chuyện này... Dung ta suy nghĩ cẩn thận.”

Một lát sau lắc đầu: “Hình như chưa từng có.”

“... Như vậy à, vậy thì ta nghĩ vấn đề tứ tinh lục tinh cũng có giải thích.”

Lão bản nương tò mò hỏi: “Giải thích như thế nào?”

“Tiểu tốt trên núi cầu tai kia không lừa chúng ta, người liên lạc của hấn đích xác chỉ là sứ giả tứ tinh, mà tứ tinh cũng không có khả năng một đêm biến lục tinh, cho nên... chân tướng chính là, mập mập nhìn thấy lục tinh là một người khác.” Lão bản nương trừng to mắt: “Một người khác? Vậy, vậy Tứ Tinh kia thì sao?”

Vương Lục nở nụ cười: “Không phải ở trên người lục tinh sao?”

“Mang?” Lão bản nương sững sốt một chút, sau đó gương mặt ửng đỏ, phun một tiếng: “Ý ngươi là hai người kia...”

“Có lẽ là song tu đạo lữ gì đó, môn phái dưới cử lưu không phải rất thích làm loại trò bàng môn tà đạo này sao? Những thứ khác không nói, tu vi pháp lực tăng trưởng thường rất khả quan, tuy rằng tác dụng phụ cũng lớn, nhưng bọn họ đâu quản được nhiều như vậy?”

Lão bản nương gật đầu, lập tức nhíu mày: “Nếu như là song tu... vậy những nữ tử khác là đang làm gì?”

Vương Lục hỏi ngược lại: “Trong lúc ca hát, phía sau huynh không có ai chơi cùng sao?”

“... Chỉ dùng để trợ hứng thôi sao? Hắc, đúng là dâm dâm vô đạo!” Lão bản nương nghiêng răng, có chút bất mãn.

“A, chờ song tu xong, tiếp theo mới thật sự là thời gian hoang dâm vô đạo. Nhưng như vậy cũng không tệ, ít nhất không được ngang nhiên ra phố mạnh mẽ cướp đoạt dân nữ, người ta trốn ở nhà mình thích chơi trò gì, cũng không quan hệ với người ngoài. Nhưng, đây thực sự là một chi tiết trọng yếu.”

“Hả?”

“Cẩn thận ngẫm lại, thật ra tình huống hiện tại của chúng ta cũng không có lợi, đôi thủ từ một sứ giả tứ tinh biến thành tứ tinh thêm lục tinh, hơn nữa là tu sĩ kết thành đạo lữ song tu, lúc đó hai người cùng phát huy đặc hiệu so với kim kiên, mà vũ khí mạnh mẽ nhất còn đặt ở thôn Vương gia, tóm lại ưu thế chính diện xung đột không lớn.” Lão bản nương cũng tán đồng phán đoán của hắn: “Sau đó thì sao?”

“Nhưng chúng ta vẫn có ưu thế rất lớn: Địch Minh - ám, chỉ cần lợi dụng hoàn toàn điểm này, giải quyết có lẽ còn thuận lợi hơn so với mong muốn.”

“Người muốn ám toán đánh lén? Chỉ sợ không dễ dàng như vậy, hai người kia nếu trầm mê song tu, ngày thường chỉ sợ sẽ không dễ dàng ra ngoài đi lại, người thế nào ám toán?”

Xuất phát từ tiêu chuẩn đạo đức tốt, lão bản nương cũng không phản đối hoạt động đánh lén ám toán, nhưng lại đưa ra nan đề cụ thể thao tác.

Đối với việc này, Vương Lục cũng có tính toán: “Rất đơn giản, bọn họ không đi ra, vậy chúng ta đi vào.” Lão bản nương bật cười: “Bọn họ định cư ở biệt viện, sớm kinh doanh như thùng sắt, người cùng Văn bảo đều là kiếm tu không am hiểu pháp thuật, làm sao lén vào đây?”

“Cần gì phải lén vào? Chúng ta hoàn toàn có thể quang minh chính đại tiến vào.”

“... Người có bệnh à, quang minh chính đại đi vào coi như là ám toán gì?”

Vương Lục không thể không thở dài: “Chẳng trách cái quán trọ rách nát của người đều sắp đóng cửa rồi, người làm ông chủ à, chỉ số thông minh thật đáng lo.”

“Mẹ kiếp, ngày qua quán trọ nhà ta kinh doanh vẫn còn quá mắc, khoảng cách đóng cửa còn sớm mà!”

“Ồ, qua một trăm năm nữa, ngày kinh doanh cũng chỉ có thể hơn trăm năm thôi.”

“Người có ý kiến với cửa hàng trăm năm này sao! Được rồi, rốt cuộc làm thế nào, chuyên gia mạo hiểm có trí thông minh cao như người liền trực tiếp kết luận!”

Vương Lục gật gật đầu: “Kỳ thực phương pháp là rõ ràng, Lục Tinh trưởng lão kia tuyệt đối là một kẻ háo sắc, nhược điểm lớn như vậy, không lợi dụng được, tinh thần chuyên nghiệp của ta sẽ khóc thút thít.”

“Lợi hại của hắn?” Lão bản nương vẫn không quá rõ ràng, nhưng mơ hồ có chút dự cảm không tốt. Mà chờ nàng phát hiện, Vương Lục và Văn bảo đều vô cùng nghiêm túc và chuyên chú, mang theo chờ mong nhìn chăm chăm nàng, rốt cuộc lý giải xong kế hoạch của Vương Lục, nhất thời cả giận nói: “Người nghĩ cũng đừng nghĩ!”

“Ha ha, Linh tử, người cần gì thẹn thùng a, tu sĩ khắc tinh như người, đối phương trong lúc vội vàng không kịp chuẩn bị phát động tập kích, đừng nói một con tạp ngư Trúc Cơ, cho dù là Nguyên Anh lão quái cũng bị người đánh cho thất điên bát đảo, chính là nhân tuyển tốt nhất để đánh lên a!”

“Ha ha.” Bà chủ cười nhạt.

“Hơn nữa, Linh tử xinh đẹp như hoa... Không, quả thực là tuyệt sắc khuynh thành! Chỉ cần vừa lộ mặt là có thể làm cho thân hồn của lão quái vật kia điên đảo, không đánh tự diệt! Tỷ không ra mặt ai đứng ra chứ!”

“Ha ha, người thật là có con mắt tinh tường... Không đúng!” Lão bản nương vừa mới thả lỏng thần sắc lập tức nghiêm túc hẳn lên, “Là tên ngu xuẩn nào trước đây không lâu còn nói ta thô lỗ dã man, không có mùi nữ nhân?”

Vương Lục mặt không đổi sắc, quay đầu hỏi Văn Bảo: “Là người sao?!”

Văn bảo quả thực sợ hãi: “Liên quan gì đến ta!?”

Vương Lục tiếc nuối lắc đầu: “Linh tử, xem ra kẻ khinh nhờn đáng về thiên nhân vô lễ trong một thời gian ngắn còn khó bắt được. Đành phải mời tử tạm thời để lần sau nảy sinh mâu thuẫn, phát huy ưu thế tuyệt sắc mỹ nhân đi.”

Linh tử cười lạnh: “Đi dụ lão háo sắc kia!? Vương Lục, người thật không ngại khi đưa ra yêu cầu này!”

Vương Lục nghe xong cũng khẽ giật mình, hoàn toàn chính xác. Linh tử mặc dù nhìn qua có chút ít lý lẽ, nhưng cuối cùng vẫn là con gái của chương môn. Có thể để cho nàng ra mặt làm loại hoạt động này, quả thật có điếm...

Có chút kích thích a ha ha!

“Linh tử, ta biết trong lòng tử đối với chuyện này có kháng cự, nữ nhân mà, chung quy cũng sẽ có chút rụt rè, điều này không hiếm lạ, nhưng thế giới này đã thay đổi, có mấy đồng tiền, nữ nhân chỉ có phóng ra mới có thể truy cầu hạnh phúc. Nữ nhân khác buông tay ra, chỉ có tử không tách được Tướng ượng tử, cơ hội và hạnh phúc đó chính là của người ta rồi, để lại cho tử chỉ có cơm thừa canh cặn! Tử nghĩ xem...”

Lời còn chưa dứt, đã bị Tiểu Linh Nhi lạnh lùng cắt ngang: “Người đây là cảnh cầu để tú bà lừa gạt phụ nữ Lương gia.

Vương Lục im lặng trong chốc lát: “Không nên chột dạ, hay là đổi một đoạn khác?”

“Đổi cái gì chứ! Nói cho người biết, cái thủ đoạn xấu xa đó của người cũng đừng hòng!”

Bị người ta chém đinh chặt sắt như thế, Vương Lục sững sốt trong chốc lát, bắt đầu cười lạnh: “Hừ hừ, Linh tử, nhìn thoáng qua, tử không có lòng tin với mình sao?”

“Ha ha, đừng hòng chiêm ngòi ta!”

“Ta thừa nhận, nếu như nhìn bề ngoài, làm nữ nhân, người tuyệt đối là mỹ nhân không hơn không kém.” Bà chủ hơi ngẩng đầu, cố gắng kiềm chế, không để cho mặt mình lộ ra vẻ đắc chí.

Nhưng lời nói sau đó của Vương Lục lại làm cho lửa giận trong lòng nàng bùng lên.

“Chẳng qua mỹ lệ nữ nhân không chỉ quyết định bề ngoài, mà quan trọng nhất chính là khí chất. Như vậy tương đương với nội lực chân khí của võ giả, tiên tâm của tu sĩ, không phải là nói người, Linh tử, khí chất làm nữ nhân thật sự quá kém.”

“Ha ha.”

“Thành thật mà nói, nếu như không phải là không có nhân tuyến khác, ta cũng không muốn cho Linh tử đi mạo hiểm a, tỷ lệ thất bại thật sự là quá cao, hơn nữa còn có khả năng mang đến cho tỷ ấn tượng tâm lý nghiêm trọng... Ài, không có biện pháp, sau này ta cùng mập mập đi thanh lâu tùy ý tiêu vài đồng, tìm mấy kỹ nữ tiện nghi cho tốt là được.”

Lão bản nương thực sự sắp tức điên lên rồi: “Người là nói ta còn không bằng mấy kỹ nữ rẻ tiền!?”

Vương Lục vội vàng lắc đầu: “Không dám không dám, chỉ là, thuật nghiệp này có chuyên môn mà, ở phương diện nữ nhân, Linh tử người thật sự là...”

“Đủ rồi!”

Tiểu Linh Nhi bỗng gằm lên giận dữ, chân khí bộc phát chấn động bụi bặm hai bên hẻm nhỏ rơi lả tả xuống.

Mà thấy Tiểu Linh Nhi phóng xuất ra thất chí gào thét, Vương Lục cũng lấy làm kinh hãi, ta không tin tưởng, Linh tử luôn luôn hạ hạn sâu không lường được, lần này lại chơi đùa hơi quá rồi sao?

Nhìn nhau với Văn Bảo, đều cảm thấy chuyện có chút khó giải quyết, thực đem vị cô nãi nãi này chọc giận, một mình nàng chạy về Linh Khê trấn, còn lại hai huynh đệ bọn họ tuyệt đối không thể làm gì Hư Đan Thất Tinh môn được, đừng nói là Hư Đan, chính là tổ hợp Tứ Tinh cùng Lục Tinh này bọn họ cũng không làm gì được a.

Vì kế hoạch hôm nay... trong đầu Văn Bảo lóe lên linh quang, vội vàng liếc mắt nháy mắt với sư huynh, sau đó cố gắng dùng sự ăn ý của nhau nói cho đối phương biết, hẳn vừa mới nghĩ ra được một diệu kế.

Quỳ xuống liếm, sư huynh nhanh chóng quỳ xuống liếm a!

Đối phó Linh tử, một chiêu này luôn thuận lợi mà!

Bất quá, nghe nói bảo vật có thể nghĩ ra, Vương Lục làm sao không nghĩ tới? Trong lòng gã đang cười lạnh một tiếng chuẩn bị cho sư phụ tại thượng, thì chợt nghe Linh tử cười lạnh một tiếng.

“Nói cho cùng, Vương Lục người đây chính là một pháp môn khích tướng hạ lưu ba lần mà thôi... Không nên thật sự coi ta là đứ đờ.”

Wương Lục cười bồi nói: “Linh tử, người anh minh thần võ, ai dám coi người là đồ đờ chứ?”

Tiểu Linh Nhi không để ý tới lời tâng bốc không chút thành ý này: “Bất quá nhìn ra được, người mới nói chuyện, cũng có vài phần trong lòng. Hắc, không ngờ trong lòng người, ta chính là hình tượng như vậy.”

Dáng vẻ tươi cười của lão bản nương càng ngày càng lạnh lẽo, mặc dù sự tình phát triển vẫn còn trong quỹ đạo mong đợi, nhưng Vương Lục lại có chút đứng không nổi.

“Tiểu Linh Nhi, cái kia...”

“Không cần cái này, bị người ta khiêu khích đến trình độ này, bất luận có phép khích tướng hay không, ta cũng không lý do gì không đứng ra nghênh chiến chính diện.”

Nghe xong lời này, Vương Lục rất giật mình sửng sốt một lát, sau đó lập tức lộ vẻ vui mừng: “Ồ, Linh tử quả nhiên biết rõ đại nghĩa, tấm mẫu của chúng ta!”

Tiểu Linh Nhi tiếp tục cười lạnh: “Đừng có dốt sức! Sự tình cũng không đơn giản như vậy, không lý nào người động miệng, ta phải chạy đi bán đứng sắc mặt? Có chuyện tiện nghi như vậy sao?”

“À, Linh tử phải thu phí sao?”

“Mịa, thu phí thì ta thành cái gì chứ!? Ta muốn đánh cuộc với người... Nếu như chuyện này ta làm thành, như vậy chúng mình người vừa rồi cái gọi là phụ nữ linh tinh cũng chỉ là lời nói vô căn cứ mà thôi.”

Vương Lục vội vàng nói: “Ngay từ đầu đã là lời nói vô căn cứ, Linh tử tuyệt đối đừng coi là thật!”

“Như vậy, ta muốn ngươi xin lỗi ngươi.”

“Ta xin lỗi ngươi!”

“Hừ, loại không đau không ngứa này của ngươi, hoàn toàn không có thành ý xin lỗi thì có ích lợi gì?”

“Vậy ngươi muốn ta làm như thế nào?”

“...Hiện tại còn chưa nghĩ xong, tạm thời nợ trước.” Nói tới đây, lão bản nương ngẩng đầu nhìn Vương Lục một chút, ánh mắt lưu chuyển, lộ ra một nụ cười đầy thâm ý.

“Nhưng đến lúc đó cũng đừng tưởng rằng mình có thể đơn giản lừa gạt được!”

“Ách...” Bị đôi mắt giống như cười mà không phải cười kia nhìn chăm chăm, không hiểu sao, Vương Lục bỗng nhiên cảm giác tim đập nhanh hơn một nhịp.

Nhưng rất nhanh hắn liền kịp phản ứng, lớn tiếng khen.

“Yên tâm yên tâm, đại ân đại đức và dung mạo tuyệt sắc của Linh tử ta nhất định ghi nhớ trong lòng! An đêm ngủ đều nghỉ!”

“Hừ, cẩn thận người chết đi.”

“Sẽ không, chỉ cần nghĩ đến Linh tử ta tự nhiên long tinh hổ mãnh.”

“Mẹ kiếp, không nói đùa với ngươi. Tiếp theo nên làm sao để lên vào đây? Ngươi có kế hoạch gì chưa, sau đó, có phải ta cần ăn mặc nghiêm túc không?”

Vương Lục chấn động tinh thần, vội vàng nói: “Kế hoạch ta làm tốt rồi, cách ăn mặc gì cũng không cần tốn nhiều tâm tư quá, vẻ đẹp của Linh tử là nước trong phù dung ra thiên nhiên đi tạo hình! Tổ nhan vừa hay, tổ nhan là vừa hay!”

“Ừm, thật ra ta cũng cảm thấy như vậy...”

...

Vô luận như thế nào, có sự ủng hộ mạnh mẽ của Tiểu Linh Nhi, phát triển tiếp theo sẽ rất thuận lợi.

Kế hoạch này cực kỳ đơn giản, chính là lợi dụng đặc sắc tốt của Lục Tinh trưởng lão kia, nghĩ biện pháp để cho Tiểu Linh Nhi tiếp cận, sau đó ở khoảng cách gần để chế ngự đối thủ.

Lấy đặc kỹ của nàng tiêu trừ hết thủy lực lượng Tiên đạo, dưới khoảng cách gần bạo khởi đả thương người, tu sĩ bình thường căn bản không kịp phản ứng, mà chỉ cần Tiểu Linh Nhi có thể tự tay khống chế trưởng lão kia, đối phương có bản sự lớn lao cũng thi triển không được, về phần Tứ Tinh kia... Để nàng nào loạn lên!

Mà vấn đề duy nhất chính là, như thế nào để lão bản nương xinh đẹp như hoa đầy tới trước mặt Lục Tinh lão thâm côn.

“Kỳ thật cái này rất đơn giản, vừa rồi lúc mập mạp đi vào, không phải nhìn thấy còn có mấy thiếu nữ khiêu vũ sao? Các nàng đi vào như thế nào, Linh tử ngươi làm sao có thể đi vào đó được, nếu không ngoài dự liệu, hẳn là dễ dàng rồi.”

“Nói thế nào?”

Vương Lục giải thích: “Vừa rồi miêu tả chi tiết, mấy nữ nhân kia hẳn là không phải bị người bức bách, mà là tự nguyện cung cấp cho bọn người thâm nhạc. Lấy năng lực của tu sĩ Trúc Cơ, mị hoặc lòng người, tuy rằng cũng có thể làm được, nhưng lưu lại dấu vết rõ ràng, mập mạp sẽ không nhìn ra. Hơn nữa, ta nghĩ bọn họ đã sống an nhàn ở huyện Võ Hâu như vậy, hẳn là làm việc trong quy tắc, đạt được ăn ý nhất định với đám người huyện lệnh.”

Lão bản nương gật đầu: “Sau đó thì sao?”

“Nhưng cũng từ chi tiết có thể thấy được, trong đó có kỹ xảo thành thạo, hiển nhiên là chuyên gia tinh thông con đường này, hẳn là kỹ tử trong huyện thành, cũng có vẻ khó coi, hẳn là vì kiếm tiền ngẫu nhiên đi ra bán Tố Nhân —— lấy tính tình cùng địa vị của vị trưởng lão này, ít nhất đối với phạm nhân, hẳn là cực kỳ giàu có.”

“Sau đó thì sao?”

“Bất quá người tố xuất hiện, ít nhất có ý nghĩa một vấn đề, cái huyện thành nhỏ chỉ có vạn người này, cũng không có đủ dân số sản sinh quá nhiều mỹ nữ, huống chi cũng không phải tất cả mỹ nữ đều nguyện ý ra ngoài bán. Lục Tinh trưởng lão kia ở chỗ này thời gian có lẽ còn không lâu, cho nên còn có thể góp ra đủ mỹ nữ cho hắn dâm lạc., Ta muốn dự trữ hắn là giệt gấu vá vai, mà loại háo sắc như hắn, hi hận nhất nhật cực nhanh, hiện tại đám người này tố chất cũng không phải đặc biệt cao, không thể bách chơi không chán, qua một thời gian ngắn sẽ khổ nỗi không đủ nữ nhân chơi?”

Lão bản nương cực kỳ chán ghét việc này bĩu môi: “Hừ, buồn nôn.”

Vương Lục nhún nhún vai: “Đây là đặc tính thiết yếu của nhân loại để kéo dài chủng tộc, con phải đứng ở độ cao của con người đối đãi chính xác về vấn đề này.”

Đối với chuyện này, bà chủ chỉ dựng thẳng ngón giữa lên mà thôi.

“Tóm lại, ta nghĩ tu sĩ kia hẳn là đã bắt đầu xem xét sắc mặt nữ nhân mới rồi. Lúc này chỉ cần Linh tử dùng một loại tư thái hợp tình hợp lý và hợp tình hợp lý của tử xuất hiện trong tâm mắt của đối phương, như vậy thì việc đưa tử đến trước mặt trưởng lão kia là tự nhiên mà thôi.”

“... Tư thái an toàn vô hại hợp tình hợp lý là chỉ cái gì?”

Vương Lục suy nghĩ một chút, sau đó nhẹ giọng nói với lão bản nương: “Chính là như vậy...”

Sau một lát, nghe xong kế hoạch của Vương Lục, lão bản nương chỉ thở dài một tiếng: “Ta luôn cảm thấy người đang cố ý chinh ta.”

“Thiên địa lương tâm, tuyệt không ý này, một chiêu này mặc dù ác tục một chút, nhưng không thể phủ nhận càng là chiêu số ác tục, thường thường càng hữu hiệu, hơn nữa ở huyện thành hẻo lánh như Vũ Hào huyện, có lẽ ngược lại càng dễ dàng lấy lòng người... Lại nói, cho dù không lấy lòng người thì như thế nào? Chỉ cần tuyệt sắc dung mạo của Linh tử triển

lộ ra, cho dù thân phận có chút nghi ngờ, cũng đều che lấp đi quá khứ.”

“... Được, vậy ta liền theo lời ngươi nói, diễn một hồi, bất quá vẫn là câu nói kia.”

Vương Lục nói tiếp: “Ta biết, ta thiếu ngươi một món nợ nhân tình rất lớn.”

“Hừ, nhớ kỹ là tốt rồi.”

Việc này không nên chậm trễ, vào lúc chạng vạng tối hôm đó, ba người liền hành động.

Nói đúng ra, chỉ có hai người tham dự vào hành động chân chính này.

Một người là bà chủ, một người khác thì nghe thấy bảo vật, còn về Vương Lục? Là đạo diễn, hấn đi hết cả chặng đường.

Diễn diễn cụ thể như sau:

Cảnh tượng: đường buôn bán ở huyện thành Võ Hầu, nhân vật: Bà chủ, nghe bảo.

Lão bản nương và Văn Bảo sánh vai cất bước, hai người phong trần mệt mỏi, quần áo rách một ngày, hình dung như lạc phách. Văn bảo thân hình còng xuống tấp tễnh, khi thì ho khan không ngừng, phảng phất có bệnh nặng.

Lão bản nương: “Tiểu Bảo, ngươi thế nào rồi?”

Văn Bảo: “Tỷ, đệ không sao, tỷ không cần lo cho đệ.”

“Sao có thể mặc kệ ngươi! Bệnh này của ngươi... Đại phu nói, chỉ cần uống thuốc đúng giờ, nhất định có thể chữa khỏi! Chúng ta trong thôn sản vật nghèo khó, cho nên mang ngươi đến huyện thành, vừa rồi trong tiệm thuốc đầy đủ dược liệu, không có vấn đề!”

“Nhưng mà tỷ, tuy rằng trong tiệm thuốc có thuốc, nhưng người ta cũng không phải miễn phí.”

“Ai, nếu không phải ruộng trong nhà đều bị cha phá hư hết, sao lại ngay cả tiền mua thuốc cũng có...”

“Tỷ không cần gạt ta, bệnh này của ta... thuốc phải dùng quá trân quý, cho dù ruộng sản trong nhà đều ở đây, cũng không

gom đủ toàn bộ dược vật để chữa trị, cho nên tử đừng để ý đến ta.”

“... Ngươi yên tâm, tử mang ngươi tới nơi này, liền có biện pháp kiếm tiền, mua cho ngươi thuốc chữa bệnh!”

“Kiếm tiền? Tử, tử làm sao kiếm được tiền?”

“Hắc, tử biết thêu hoa, biết bện, biết nấu cơm, một cái huyện thành to như vậy, chung quy có thể tìm công việc kiếm tiền.”

“Thế nhưng mà...”

“Đừng nhưng là, thôn đông Vương thúc có nói, khăn thêu của ta, ở huyện thành có thể bán không ít tiền... Tóm lại ngươi cứ yên tâm!”

Cảnh tượng hai: Huyện lệnh cửa biệt viện, nhân vật: Chủ quán nương

“Ai, ta và Tiểu Bảo sống nương tựa lẫn nhau nhiều năm, quyết không thể để nó chết bệnh chết, cho dù... Ừm, ta nhất định có thể kiếm được tiền!”

Sau đó, cô gái mang theo quyết tâm lớn như vậy, dậm chân đi tới cửa, hỏi hai tráng hán võ sư hộ viện.

Hai tay lão bản nương nắm ở trước ngực, cổ lấy dũng khí nhưng vẫn lắp ba lắp bắp: “Mời, xin hỏi, phủ các ngươi thiếu nhân thủ sao?”

Một võ sư trong đó không nhìn cô một cái, bèn xua tay: “Đi, muốn cơm thì đi nơi khác!”

Nhưng một ánh mắt khác nhìn thoáng qua khuôn mặt thiếu nữ, trước mắt không khỏi sáng ngời, vội vàng đánh đồng bạn một cái: “Này này, ngươi nhìn kỹ xem!”

Người kia tò mò quay đầu lại, một lát sau liền hiểu, nói với thiếu nữ: “Ngươi đợi chút, ta đi tìm quản gia nói với ngươi.”

Không bao lâu, một người bộ dáng quản gia từ trong trạch viện đi ra, đánh giá thiếu nữ một phen, thỏa mãn gật gật đầu: “Theo ta tiến vào, chúng ta nói chuyện kỹ lưỡng.”

Thiếu nữ mang theo vài phần sợ hãi và khẩn trương, cùng quản gia vào biệt viện.

Trong biệt viện có rất nhiều phòng ốc, quản gia dẫn thiếu nữ vào một căn phòng vắng vẻ, phân phó hạ nhân rót trà, nhiệt tình tha thiết hỏi: “Cô nương, cô đến đây để mưu cầu công việc à?”

Thiếu nữ vội vàng nói: “Đúng vậy, đúng vậy! Cái gì ta cũng có thể làm! nấu cơm giặt quần áo là được! Chỉ là hiện tại ta cần bút tích, số tiền có thể khá lớn, cho nên...”

“Đừng nóng vội, từ từ đã nói.” Quản gia không nhanh không chậm, giọng nói hòa ái dễ gần: “Người có gì khó xử à?”

Vành mắt thiếu nữ hồng lên: “Đúng vậy, đệ đệ ta hần...”

Sau thời gian một bữa cơm, quản gia đã hiểu rõ một câu chuyện tình thâm của tỷ đệ, gật đầu. Lúc này, một người hầu thân thủ mạnh mẽ từ bên ngoài đi tới, nhẹ giọng nói vài câu bên tai quản gia.

Thần sắc Quản gia càng thêm hài lòng, sau khi sai khiến nô bộc kia, liền nói với thiếu nữ: “Chuyện của người ta đã đại khái hiểu rõ, thành thật nói, người và đệ đệ người đến từ sơn thôn xa xôi... Nhưng hiện tại không có bất cứ chứng cứ nào chứng minh thân phận hai người. Dựa theo quy củ trên phủ chúng ta, không thể thu lưu lại lịch người nào không rõ.”

Thiếu nữ lập tức sốt ruột: “Nhưng mà...”

“Nghe ta nói xong, tuy có chút không hợp quy củ trong phủ, nhưng ta rất thông cảm chuyện người gặp, cũng rất tán thưởng người vô tư kính dâng tinh thần của người đối với đệ đệ. Mọi chuyện đều có thể phá lệ, không phải sao?”

Thiếu nữ mừng như điên: “Cảm tạ đại ân đại đức của người, ta...”

“Đừng vội cảm ơn ta, ta biết hiện tại người đang chờ dùng tiền, nhưng hiện tại trong phủ cũng không thiếu tạp dịch làm trợ thủ, hơn nữa chỉ dựa vào thù lao của hạ nhân, sợ rằng không làm thoả mãn được nhu cầu của người.”

Thiếu nữ sững sốt: “Vậy phải làm sao?”

“... Thật ra, trong phủ có một việc khác. Hiện tại nhân thủ thiếu hụt, thù lao phi thường phong phanh, hơn nữa điều kiện của người hoàn toàn thoả mãn.”

“Là cái gì?”

Quản gia hứng thú nhìn cô gái một cái: “Ngươi nói xem, vì trị bệnh đệ đệ ngươi, làm cái gì cũng được?”

“Đúng vậy, ta chỉ có một đệ đệ như vậy, vì hắn, ta làm thế thế nào cũng được!”

“A, vậy là tốt rồi, chuyện gì... Là như vậy.”

Nhẹ giọng giải thích một phen, Quản gia không ngoài dự liệu mà thấy được vẻ ngạc nhiên của thiếu nữ.

Bất quá, ngu ngốc mới tốt, loại ban đầu chưa trải sự đời này giá trị càng cao... Tuy rằng hiện tại nhìn khắp người đầy bụi đất, không thu hút lắm, nhưng quản gia là nhân vật ánh mắt độc đáo, sao không nhìn ra cô gái này là hạt giống cực phẩm? Vợ vết lưu loét một chút, vượt xa mấy tiên nữ hầu hạ tiên sư trong phủ.

Cũng không biết qua bao lâu, cô gái kia đột nhiên cắn răng: “Chỉ cần có thể lấy được tiền, ta... Cái gì ta cũng có thể làm!”

“A, tốt, có câu này của ngươi ta an tâm. Tiền nha, ta có thể cho ngươi, khế ước bán thân có thể sau này ký sau. Bất quá chuyện này chung quy không phải ta có thể định đoạt, cuối cùng còn phải theo chủ tử gõ bàn. Đợi một lát, ngươi cùng các thị nữ đi ra phía sau rửa mặt một chút, đổi thành bộ dạng giống y phục, lưu lại cho chủ nhân ấn tượng tốt, sau này... Hắc, chỗ tốt được dùng không hết!”

Nói xong, quản gia cũng buông xuống khuôn mặt người nghiêm túc lúc trước, đưa tay muốn sờ gò má của thiếu nữ.

Kết quả thiếu nữ như vô tình mà cúi đầu vào lúc này, đột nhiên cúi đầu, đúng lúc tránh khỏi tay quản gia.

“Cảm ơn ngươi, cảm ơn ân đại đức của ngươi!”

Quản gia ngạc nhiên lắc đầu: “Được rồi, ngươi đi xuống đi.”

Nửa canh giờ sau, thiếu nữ được mấy hạ nhân hầu hạ, từ phòng tắm đi ra, trên người mặc một bộ váy dài tinh xảo trang nhã, phối hợp với hơi nước sau khi tắm, nâng lên đặc điểm hoàn mỹ dung mạo thanh tú của thiếu nữ, quả nhiên là hoa sen nhường nhịn.

Một thị nữ lớn tuổi phụ trách hầu hạ không phải không có vẻ đố kỵ: “Nhìn xem, cô nương quả thực giống như là nhân vật từ trên trời hạ xuống, hắc hắc, về sau nhất định được tiên sư sủng ái rất sâu.”

Mà quản gia cũng khá thèm thuồng, nhưng vẫn không chế được bản thân: “Đến đây, tiên sư đang đợi người trong phòng.”

Cô gái lộ vẻ căng thẳng vốn có: “Tiên sư... hiện tại?”

“A, không phải là lúc này sao! Loại chuyện tốt này, sớm không đuổi chậm trễ a!”

Sau đó, cô gái giống như tân nương trước khi xuất giá, đỏ mặt, thân thể cứng ngắc, đi theo sau lưng quản gia, đi về gian phòng của tiên sư.

Trên đường đi, trong lòng Tiểu Linh Nhi có chút phức tạp.

Đến lúc này, sự tình tiên triển quả thực giống như mong muốn của Vương Lục.

Mặc dù trong này thật ra có rất nhiều sơ hở, nhưng... trước nhu cầu cấp bách, tất cả sơ hở đều bị người ta bỏ qua.

Lúc tên kia làm kẻ chuyên mạo hiểm, thật sự đáng tin cậy.

Không đáng tin là mình... chết tiệt, đây là đang làm cái gì vậy? Đã là một khách sạn buôn bán có hơn vạn ngày không mở được, chạy tới rừng hoang vu này diễn tiết mục bán mình cứu đệ, hơn nữa... Lại phải khom đầu làm tư thế trước một tên dân côn hạ cứu lưu!

Chính mình rốt cuộc bị ma quỷ ám ảnh mới có thể đáp ứng loại yêu cầu vô sỉ như Vương Lục? Quả nhiên là nguyên nhân mỗi tháng đều có mấy ngày như vậy sao?!

Ài, quên đi, dù sao lát nữa cũng có thể đánh ngã tên dân côn kia, miễn cưỡng có thể trút được một hơi. Đợi xong việc rồi lại đi đánh Vương Lục một trận rồi tiếp tục trút giận.

Hơn nữa... Thành thật mà nói, bị người xung quanh khen ngợi thì hình như cũng rất thoải mái, lúc mình còn ở Linh Kiếm sơn, đám đệ tử ngu xuẩn kia sẽ không ai có nhãn lực như vậy!

Ha ha, liền để cho tu sĩ nhà quê kia mở mang tầm mắt, kiến thức một chút cái gọi là thiên tiên chân chính hạ phàm!

Mang theo kiêu ngạo của nữ nhân, cuối cùng Tiểu Linh Nhi cũng đi vào chủ phòng dâm côn kia. Vạn hạnh, tên kia quần áo chỉnh tề, đang thưởng trà, cũng không làm việc khó coi kia.

Mà Lục Tinh trưởng lão nhìn thấy Tiểu Linh Nhi, ánh mắt quét qua trên mặt nàng, lập tức lộ ra vẻ vô cùng kinh diễm.

Tiểu Linh Nhi liếc mắt nhìn lại, trong lòng cũng âm thầm đắc ý: Ha ha, quả nhiên mắc câu rồi! Mị lực của chúng ta chính là không ai có thể chống cự! Một tên bại hoại nào đó, chờ ta trở về trừng trị ngươi!

Về phần lão dâm côn? Ha ha, xem ngươi có mấy phần thâm mỹ, đợi lát nữa không đánh ngươi đến thảm thương.

Mà lúc này, lão dâm côn kia mang theo vẻ mặt tán thưởng vẻ đẹp kinh diễm, ánh mắt dời khuôn mặt thanh tú thanh tú của Tiểu Linh Nhi đi, lưu luyến không rời đi xuống phía dưới, đi dọc theo cái cổ trơn bóng dài nhỏ, thấy được một cái xương xích tinh xảo gọi cảm tuyệt luân, lưu luyến chốc lát, lại tìm được một vùng trắng nõn.

Làn da trắng nõn như dương chi bạch ngọc thượng đẳng, óng ánh trong suốt, làm cho người ta bị hấp dẫn. Chỉ một thoáng, thần trí lão tu sĩ giật mình, giống như đã trở lại mấy chục năm về trước, lúc hắn ở Thương Khê châu rèn luyện, từng may mắn được chứng kiến một nơi tên gọi: Bình nguyên bạch ngọc, bao la bát ngát, khắp nơi toàn là bạch ngọc, làm cho người ta nhìn thấy mà hoa mắt.

Đi? Bạch Ngọc... Bình nguyên?!

Lão dâm côn nhíu mày, đưa tay nhéo mũi một cái, sau đó lại mở mắt ra.

Sau một lát, sự tức giận tràn ngập khắp nơi.

“... Các ngươi đám ngu xuẩn này, từ đâu mà tìm được một con nha đầu lông vàng như củi khô vậy?! Phải biết ngực không có mông, chỉ riêng cái mặt đẹp thì còn có tác dụng cái rắm gì! Ta đã nói với các ngươi bao nhiêu lần rồi chứ, phải to mông lên! Loại nha đầu này giống như đàn ông thì mau đập cho ta một trận đi, sau này đừng có mà mang loại mặt mũi này nữa!”

Ầm!

Tiểu Linh Nhi chỉ cảm thấy thiên lôi oanh tạc điên cuồng, hai mắt tối sầm.

Sau đó cái gì cũng không biết.

...

Lúc Tiểu Linh Nhi khôi phục tỉnh táo, nàng phát hiện mình đã đứng ở bên ngoài tường sân biệt viện, trên người vẫn mặc một bộ váy dài tinh xảo, hơi nước tắm rửa xong cũng không hoàn toàn tán đi, chỉ là... lưng dựa vào ánh nắng chiều, thân ảnh cao nhỏ dưới ánh mặt trời, lộ ra vẻ tịch mịch bi thương.

Sững sờ một hồi, trong đầu đờ đẫn của Tiểu Linh Nhi dần dần áp ủ cảm xúc, khóe miệng thiếu nữ nhếch lên một nụ cười quý dị, sau đó sải bước đi về một hướng nào đó trong huyện.

Cùng lúc đó, Vương Lục và Văn Bảo ngồi xôm trong một hẻm nhỏ vắng vẻ, mỗi người cầm bánh hấp và thịt luộc, ăn như gió cuốn.

“Vương Lục sư huynh, huynh cảm thấy Linh tỷ tỷ... Thật sự không có vấn đề sao?”

Vương Lục nuốt bánh thịt trong miệng xuống, cười nói: “Yên tâm, nữ nhân là diễn viên trời sinh. Vừa rồi không phải có tay chân đến xác nhận thân phận của ngươi sao? Có thể thấy được nàng đã vào trong nội bộ địch nhân, đại khái không lâu sau có thể lập công.”

“Chỉ là, ta luôn cảm thấy Linh tỷ hình như đã phải trả giá rất nhiều rồi.”

“Có cái gì mà hy sinh chứ? Sẽ không thật sự bị người ta chiếm tiện nghi chứ, ngược lại bị mọi người nâng trăng ngắm sao, xem đó là tiên nữ hạ phàm, tên kia chắc chắn trong lòng rất loạn! Phải biết rằng trên Linh Kiếm Sơn có ai khích lệ nàng đẹp như hoa không?”

Văn Bảo suy nghĩ một chút rồi nói: “Thật đúng là... Vì sao? Thật ra Linh tỷ rất xinh đẹp nha.”

Vương Lục cười nhạo nói: “Lớn lên xinh đẹp hơn nữa thì có ích lợi gì? Khí chất bày ra, rất khó để người ta xem nàng như nữ nhân a. Thật giống như sư phụ ta vậy, khách quan dù sao cũng là một mỹ nữ? Đừng nói là nữ nhân, người sẽ coi nàng như người thường sao?”

“... Đúng vậy.”

“Đúng? Nhưng chỉ cần Tiểu Linh Nhi nguyện ý diễn, lừa gạt một tên lưu manh sơn dã cũng không thành vấn đề, nhất định phải nói...” Vương Lục nhíu mày, “Cũng chỉ là trên danh người có chút rối loạn mà thôi, nhưng mà thời đại này, loli biến thái không chế không cần quá nhiều, nói không chừng tên dâm côn kia vừa vặn vừa vặn để nàng hưởng lợi đấy! Bản nữ chính là có giá trị khan hiếm, ha ha ha ha ha!”

Văn bảo mặc dù không quá minh bạch, bắt quá thấy sư huynh cười vui vẻ, cũng phụ họa cười ngây ngô, nhưng mà cười đến nửa đoạn, im bật dừng lại.

Đầu hẻm, một thiếu nữ dựa lưng vào ánh chiều tà, cái bóng dài nhỏ buông xuống, vừa vặn che khuất tầm mắt của hắn.

Tựa như màn đêm buông xuống.

Vương Lục ngẩng đầu, nhìn thấy thiếu nữ, đang muốn cười chào mừng chiến thắng trở về, nhưng ngay sau đó...

“Vương Lục, ta phải giết ngươi a!”

Thiếu nữ mang theo uy thế kinh người bước lên trước một bước, thân hình như điện, trọng quyền đánh lên mặt Vương Lục. Phanh! Thiếu niên giống như đạn pháo bay ra ngoài, sau đó âm một tiếng, bị in trên một bức tường đất.

Hóa kình đánh người như treo tranh, thật giống như một bức tranh nhân vật vẽ tranh vậy!

“... Thì ra là thế, không ngờ sự tình lại phát sinh biến hóa như vậy.

Mang theo một vòng đen nặng nề, Vương Lục làm ra vẻ mặt đau đớn vô cùng, cảm thán như thế.

Vừa rồi, Tiểu Linh Nhi lòng đầy khuất nhục kể lại chuyện mình đã trải qua ở biệt viện một lần —— đương nhiên, Văn bảo đã bị chạy ra xa, là Vương Lục cùng nàng đối thoại một mình. Loại khuất nhục sử cả đời này, thêm một người biết được, sẽ phải diệt khẩu thêm một người!

Mà nghe nói đến biến đổi lớn, Vương Lục cũng ghen hống trừng mắt, mặc cho hắn có tinh thần chuyên mạo hiểm thế nào đi nữa, cũng không thể tưởng tượng được sự tình lại có biến

hóa kịch tính như thế, lão dâm côn kia không những dâm, hơn nữa biến thái! Không có phẩm!

Lại dám kỳ thị lòng dạ hẹp hòi! Ngược lại ngươi rồi!

Vương Lục thờ dài một tiếng: “Linh tử, thật sự là làm cho tử oan ức... phụt!”

Thiếu nữ vốn định thử an ủi tâm thần bị thương nặng, nhưng sau đó thật sự không nhịn được cười ra thành tiếng.

Đương nhiên, kết quả lần nữa được Linh tử treo trên tường.

“Còn cười nữa, ta sẽ đánh tới mức đầu sỏ nhà ngươi không nhớ gì cả thì thôi!

Vương Lục sờ sờ vòng mắt thâm đen khác, cố nén giận nói: “Không cười, ta đã khắc sâu nhận thức được sai lầm của mình... Sau khi trở về nhất định sẽ bồi thường bằng thành ý đấy.”

Tiểu Linh Nhi nghiêng răng nghiêng lợi: “Ai bảo ngươi đèn bù! Ngươi có thể bù đắp thế nào đây?”

Vương Lục suy nghĩ một chút: “Kỳ thật ta biết có mấy người có lòng dạ khá tốt, Linh tử nàg...” phanh! Lần thứ ba từ trên tường đi xuống, Vương Lục bắt đắ dĩ thờ dài: “Linh tử, tử đây là muốn luyện thần bút bút Mã Lương thần công sao? Dù thế nào ta cũng sẽ không biến thành đệ nhị nguyên đấy!”

“Ta, ta...” Tiểu Linh Nhi cũng cứng họng, bởi vì cẩn thận nói ra, Vương Lục cũng chỉ là không tính được, không phải cố tình hãm hại nàg. Nhưng trong lòng chính mình phần uất khó bình, nên làm như thế nào cho phải?

Vương Lục trầm mặt xuống: “Đương nhiên là oan có đầu nợ có chủ, tìm nguyên hung chân chính để báo thù.”

Tiểu Linh Nhi mắt hết hứng thú: “Làm sao đi được? Kế hoạch lên vào đã thất bại.”

Vương Lục cũng có chút khó xử: “Đúng vậy, không ngờ tên kia biến thái nông cạn như vậy, hoàn toàn không có thâm mỹ như bình thường... Nếu không đi con đường này, muốn đi vào trong phủ đích xác có độ khó, ta và Văn Bảo cũng không phải là tu sĩ am hiểu tiềm hành, biến hóa.

Tiểu Linh Nhi hừ một tiếng: “Không thành chính diện, cứ vòng tới vòng lui như vậy, ta thấy phiền rồi.”

Vương Lục Tâm thâm nghĩ người phiền lòng chỉ sợ còn nguyên nhân khác... Ban đầu khi bảo người bán đứng sắc mặt, không phải người cũng rất vui vẻ sao?

Thế nhưng, nếu thật sự muốn chính diện lên đài... Vương Lục vẫn còn có chút do dự, lấy đội hình trước mắt, chống lại một cái lực tinh tứ tinh, đánh thắng thì được, muốn bắt được đối phương lại càng khó khăn.

Mà nếu là bắt không được, một đòan này tương đương đánh rần động cỏ, về sau muốn tìm tổng đàn, đi bắt chừng môn các loại cũng khó. Mà sau này cũng rất có thể dẫn phát đối phương trả thù, khiến tình thế phức tạp hóa.

Nếu có khả năng, tốt nhất vẫn là âm thầm đánh lén, bởi vì cho đến lúc này ưu thế lớn nhất của bọn họ vẫn là địch minh ám.

Cho nên vấn đề liền trở lại điểm đầu tiên, như thế nào mới có thể lên vào trong phủ bắt hai kẻ dâm phu?

Mỹ nhân kế là có hiệu quả nhất, đáng tiếc lão bản nương có tướng mạo khá tốt, ngoại trừ bà chủ ra, trong lúc nhất thời tìm kiếm tư sắc không tầm thường ở đâu mà có sức chiến đấu cường đại như vậy không chế được tu sĩ Trúc Cơ? Chẳng lẽ lại phải về núi bất tráng đỉnh? Các đệ tử sớm đã đi khắp nơi để rèn luyện, tráng đỉnh cũng không dễ bắt được.

Ai, nếu là ai đó niệm tình không quên được Nhạc Hình Dao sư muội ở đây, chính mình cũng có thể biên ra chút tiểu xảo, hiện tại thì hay rồi, trong đội ngũ chỉ có một người ngực phẳng, một người mập mập...

Vương Lục thờ dài, cúi đầu xuống, ánh mắt vừa lúc nhìn thấy trên mặt đất một mảnh vũng nước, mặt nước phẳng như gương, chiếu ra khuôn mặt thiếu niên có chút lo âu.

Ồ, chờ chút, hình như có cách rồi!

“Linh tử, làm phiền tử cùng mập mập chờ ở đây, ta có ý nghĩ rồi.”

Linh tử còn tưởng rằng hắn đang lo lắng, uể oải phát phát tay: “Đi đi.”

Qua thời gian một bữa cơm, đang lúc Tiểu Linh Nhi đứng ở đầu ngõ có chút nhàm chán, lúc chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên từ xa có một người đi tới.

Đó là một thiếu nữ xinh đẹp dáng người trung đẳng, tướng mạo ưu nhã, nữ tử mặc một bộ váy dài diễm lệ, tăng thêm mấy phần xinh đẹp và quyến rũ cho khuôn mặt thanh tú kia. Thiếu nữ thì đang đi lại rục rịch, ánh mắt lưu chuyển, phong tình vô hạn.

Gặp người này, Tiểu Linh Nhi vô thức cau mày, nhất là khi nhìn thấy bộ ngực cao vút của cô gái kia lại ngẫm sinh ra địch ý.

Gặp quý rồi, huyện thành vắng vẻ này làm sao có thể xuất hiện nhân vật bậc này? Theo lý thuyết hẳn là mỗi người đều dinh dưỡng không tốt, thân hình tiều tụy mới đúng! Người của huyện thành nhỏ có bộ dáng là huyện thành nhỏ nha! ngực lớn như vậy là muốn bú sữa mẹ nghề nghiệp à?!

Sau đó, trong ánh mắt phức tạp của Tiểu Linh Nhi, nữ tử xa lạ kia bỗng nhiên quay đầu cười với nàng một cái, trực tiếp đi tới.

“... Người tìm ta có việc gì?” Trong lòng Tiểu Linh Nhi khó chịu, nhất là đối phương sau khi đứng vững, giống như vô tình mà ưỡn ngực, quả thực là đang khiêu khích!

“A, là ta.”

“Người là ai? Ta biết người sao?” Tiểu Linh Nhi theo bản năng trả lời, sau đó liền triệt để cứng đờ.

Bởi vì, thanh âm kia quá quen thuộc, rõ ràng là...

“Là ta, ta nghe không hiểu à? Hình như ta vô dụng, không phải chứ?”

Lão bản nương cảm thấy cảm mình sắp hạ xuống tới chân rồi.

“Vương Lục!!!!”

“Ha ha, bản cô nương họ Vương tên Lộ, hai người các người còn không mau tới bái lạy?”

“...”

“Tóm lại, bởi vì các ngươi đều không có tác dụng, ngấm lại cũng chỉ có ta tự mình ra tay, tuyệt đối không có sở thích đặc biệt.”

“ ... ”

“Cũng là vừa rồi nhìn thấy cái bóng dưới nước, linh cơ khẽ động... Ai, tuy chúng ta chưa thể nói là anh tuấn tiêu sái cỡ nào, nhưng thừa dịp phúc sinh đệ nhị cử còn chưa trưởng thành hoàn toàn, khách mượn cơ qua lại một lần là Ngụy Nương còn miễn cưỡng làm được.”

“ ... ”

“Đừng chỉ há mồm đờ ra, nhắc nhở một chút, bộ dáng hiện tại của ta còn sống qua được không? Bỏ ra một chút thời gian chuẩn bị, đại thể hẳn là cách biệt không xa, chi tiết cần cần nhắc, bất quá trong lúc nhất thời cũng không lo được nhiều như vậy.”

“ ... ”

Lão bản nương và Văn Bảo vẫn giữ vẻ mặt kinh hãi muốn chết như vậy, thạch điêu vẫn đứng nguyên tại chỗ, không nhúc nhích.

Vương Lục bắt đắc dĩ lắc đầu, sau đó đưa tay sờ ngực lão bản nương...

Phịch! Lại là một bức tranh nhân vật.

Một nhân vật nguyên anh thứ hai miễn cưỡng nói: “... Ngươi không phải rất tinh thần sao? Tư thế không phòng bị vừa rồi xem như dẫn rấn xuất động?”

Lão bản nương xấu hổ đỏ mặt, tay che ngực: “Tên lưu manh thói tha, chết biến thái, ngươi... quả thực ghê tởm!”

Vương Lục nhảy từ trên tường xuống, phẫn nộ phản bác: “Còn không phải do ngực mình vô năng như ngươi! Nếu không sao phải khổ công đề nam tử tuấn tú nhà lành như ta bán đứng sắc mặt? Tâm lý ta áp lực như núi đó được không?!”

“Chết biến thái! Cách xa ta một chút! Còn nữa, không được hô hấp, loại biến thái này của ngươi sẽ ô nhiễm không khí toàn bộ huyện thành!”

“Mịa nó, người bình tĩnh kêu ngạo cái lông gì đấy?!”

Lão bản nương giận dữ, nhưng ánh mắt lại xoay chuyển, ngạc nhiên nói: “Người nói ta thẳng ngực... Nhưng đại nam nhân như người, bộ ngực kia tính là chuyện gì vậy? Cảm giác không giống như là đang dùng mấy loại quả táo bỏ thêm vào...”

Vương Lục thở dài, vỗ vỗ ngực, phát ra tiếng trầm đục phanh phanh.

“Cái này...” Lão bản nương ngạc nhiên, lập tức tỉnh ngộ: “Người điều chỉnh lại hình xương sườn!? Hay lắm, người lên lút luyện thành công phu này!?”

Vương Lục trào phúng nói: “Vô Tướng kiếm cốt mà, luyện không phải xương cốt sao? Mặc dù khó chịu một chút, chống đỡ một hai ngày cũng không thành vấn đề, dù sao nếu không động thủ, nếu không hoạt động kịch liệt sinh ra lác lư, cùngh chân gia hỏa cũng sẽ không khác nhau quá lớn.”

“Đường đường là Vô Tướng kiếm cốt, bảo người dùng như vậy, thật đúng là...”

“Thượng bất chính hạ lương xiêu, môn công pháp này phỏng chừng sớm đã sinh ra rất nhiều cách dùng trong tay sư phụ, tỷ như xương chân thứ ba... Tiểu kỹ thuật điều chỉnh của ta căn bản không thể gặp người. Được rồi, không nói nhiều nữa, ta sẽ đi dụ dỗ.”

Lão bản nương lấp bắp kinh hãi: “Vậy đi? Thẳng thắn như vậy sao? Cũng phải có lý do chứ? Lúc trước ta cùng với Văn bảo diễn một vở thật dài a!”

“Đó là bởi vì hai người các người quá yếu, cho nên ta không thể không tăng thêm màn kịch trước! Nhưng với thực lực của ta thì cần gì phải lấu cá chứ?” Vương Lục cười lạnh một tiếng: “Đợi lát nữa người sẽ nhìn kỹ, cho người biết lợi hại của kẻ chuyên đi mạo hiểm!”

“Là biến thái chuyên để mạo hiểm...”

Không bao lâu, ba người lại tới cửa biệt viện. Lão bản nương và Văn Bảo nấp trong bóng tối rình coi, Vương Lục mặc trang phục nữ nhân mang theo nụ cười tràn đầy tự tin, từ chỗ ẩn thân đi ra ngoài.

Vương Lục cũng không biết từ chỗ nào lấy ra một bình rượu ngon, sau đó đổ lên cổ một trận, nhất thời mùi rượu ngút trời!

Sau đó bước chân của Vương Lục cũng trở nên tập tễnh chạy trốn, trái lắc phải, tựa như quý phi say rượu.

Trong lúc lão bản nương ghen hống nhìn trân trối, Vương Lục nhẹ nhàng mở miệng, phát ra một trận tiếng khóc tinh tẻ.

“Người cái gì mà chết không có lương tâm... Có người mới liền quên ta đi, lúc trước lời thề non hẹn biển, tất cả đều là gạt người!”

Lão bản nương chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu lại có một trận cuồng lôi oanh oanh, mắt tối sầm như sắp ngất đi!

Cái này, cái này thật sự là quá hủy thế giới quan, mặc dù đối với cấp bậc tu sĩ như Vương Lục, thay đổi thanh âm phát ra như nữ tử dỗi trá căn bản dễ như trở bàn tay, trên thực tế ngay cả nghe nói bảo cũng có thể làm được. Nhưng nghĩ tới nữ tử mượn rượu tiêu sầu trước mặt kia thất tình, thân phận thật sự là tên Vương Lục kia...

Ngại quá, ta vẫn là tìm cảm ta trên mặt đất.

Mà một bên khác, Vương Lục vừa khóc, vừa như vô tình đi về phía cửa biệt viện.

Hai tên tráng hán hộ viện tự nhiên gặp được nữ tử say rượu dưới màn đêm này, đều là nhượng mày, luôn cảm thấy sự tình tựa hồ có chút quái lạ, nhưng nói trách ở chỗ nào, trong lúc nhất thời lại nói không nên lời... Dù sao quyền xem cuộc vui, nữ tử say xin kia tuy rằng hình dạng chật vật, nhưng nếu nhìn kỹ, tướng mạo kỳ thật không tệ, nhất là đôi hung khí trước ngực kia, thật không giống như huyện thành Võ Hâu xa xôi này có thể nuôi ra.

Sắc mặt hai người dờ dẫm, giả bộ trung thành và tận tâm thủ vệ gia môn, ánh mắt lại không敢 nhìn. Nhưng mà sau một lát, thì không cần phải giả vờ giả vịt như vậy nữa.

Bởi vì cô gái kia lão đảo đánh tới, mang theo một thân mùi rượu nhào vào trong lòng tráng hán!

Tên to con kia choáng váng, vô thức muốn đẩy nữ tử ra, nhưng sức tay của nữ nhân say rượu thật lớn, nắm chặt lấy cánh tay

của hắn, không thể gãy thoát ra được.

“Nam nhân các ngươi không được cái gì tốt! Đều là mới Yếm cừu, lòng tham không đáy!”

“Ngươi... mau buông tay!” Tráng hán kia đổ mồ hôi lạnh, nếu để quản gia thấy được, hắn cũng không giữ nổi phần công việc này. Thế nhưng cô gái kia tuy say mèm, nhưng không che hết được quốc sắc thiên hương, hắn không nỡ ra tay.

Một tráng hán khác sừng sốt trong chốc lát, nghĩ tới việc giúp đỡ, ai ngờ nữ tử kia thấy hắn tới gần, lập tức khóc còn lợi hại hơn, ngã trên mặt đất không chịu động đậy!

Đang lúc khó xử, cửa viện mở ra, quản gia vẻ mặt tức giận: “Các ngươi bên ngoài ồn ào cái gì? Chọc giận tiên sư, chúng ta ai có trái cây tốt để ăn chứ!”

Hai tên võ sư vội vàng mồm năm miệng mười giao việc cho quản gia, sau đó ba chân bốn cẳng nhắc một cô gái say rượu lên đưa cho quản gia xem.

Quản gia đầu tiên là bị mùi rượu hun đến nhú mày, nhưng khi nhìn thấy tướng mạo của cô gái này thì quần áo xóc xếch một mảng trắng như tuyết trước ngực...

“Mẹ nó, lúc ngủ gà ngủ gật đưa gỏi à, đây là...” Quản gia cắn răng, đưa tay tìm một tên tôi tớ thần bí trong sân, hỏi hắn vài câu, sau đó nói với hai người võ sư: “Hai người các ngươi, mang nữ nhân này vào trong nhà cho ta.”

“Hả? Nhưng nữ nhân này...”

Quản gia cắn răng nói: “Mẹ nó, tuy không rõ lai lịch... Nhưng làm sao quản được nhiều như vậy! Tiên sư đã sớm không còn hứng thú với đám nữ nhân ban đầu, nhưng huyện thành này của chúng ta đi đâu tìm mỹ nữ tuyệt sắc có thể lọt vào pháp nhãn của hắn đây? Lúc trước tìm một người, lại bị ghét bỏ!”

“Thế nhưng, có phải là...”

“Pháp trận trạch viện này là tiên sư tự tay bố trí, không cần chúng ta quan tâm.

Hai võ sư gật gật đầu, dù sao cũng là chủ ý của Quản gia, hai người bọn họ chỉ phụ trách chấp hành, liền nâng lên nữ tử đã say khướt bất tỉnh tiến vào cửa viện.

Quản gia tự mình áp giải, nhìn trái phải không có người, liền cẩn thận khép cửa viện lại, trong miệng lầm bầm: “Cái này ngực đủ lớn, so với đàn ông bà kia mạnh hơn nhiều.”

Cùng lúc đó, tại một góc tối nào đó gần đó, lão bản nương ở ngoài xem toàn bộ hành trình phun ra một ngụm máu!

“Các ngươi bọn biến thái này... Tất cả đều phải chết!”

...

Quản gia và võ sư khiêng cô gái vào viện, vốn định vào phòng tắm tắm rửa một phen, lại nghe thanh âm tiên sư mát kiên nhẫn trực tiếp vang lên bên tai.

“Được rồi được rồi, sao lại phiền toái như vậy, mang nữ nhân kia đến đây cho ta, mẹ nó, chút chuyện nhỏ như vậy mà cũng làm không được, một đám phế vật!”

Lời còn chưa dứt, một đoàn thanh khí từ giữa không trung rơi xuống, quét qua trên người nữ tử kia, lập tức mùi rượu tiêu tán, một mùi thơm ngát ập vào mặt.

Hai võ sư cường tráng đều run lên, đây chính là tiên pháp! Tuy công hiệu chỉ đơn giản là sạch sẽ... Nhưng lấy thủ pháp của tiên sư, nếu có thể trời giáng thanh khí, tự nhiên cũng có thể giáng thần lôi, hoặc trời giáng nghiệp hỏa... Làm sao không khiến người kính nể?

Quản gia nghe tiên sư thúc giục, vội vàng nói: “Tiên sư, thân thể vị nữ tử này có chút...”

“Hừ, có thể có thân thể gì ghê gớm chứ? Mau đưa vào!”

Một đoàn người vội vã mang nữ tử đi vào phòng chính, chỉ thấy lão tu sĩ kia vẻ mặt cầu bất mãn, ngực ngọc lộ ra vẻ lo âu ngồi ở trước giường, trên mặt càng mang theo vài phần lệ khí.

Mà ở sau lưng lão tu sĩ trên giường có hai nữ tử ngã xuống, thân dưới vết máu loang lổ, trên mặt nước mắt đầm đìa, đã hôn mê đi.

“Móa nó, vào lúc này còn bày trò gì cho ta dưỡng khí trùng quan... Khí của lão phu là do ai dưỡng? Nữ tử tầm thường làm sao thừa nhận nổi Kim Cương Xử của lão tử?”

Hóa ra đây chính là công pháp song tu của đôi gian phu dâm phụ, một khi mở ra là công pháp Nhật Hành công sẽ phải ngày không ngừng, mà trong lúc tu hành, vị Tứ Tinh nữ sư giả tu vi luyện khí kia đột phá tới cửa ải, bất đắc dĩ phải đi ôn dưỡng linh khí chuẩn bị phá quan. Lần này Lục Tinh trưởng lão kia đã thăm rồi., Không có đối tượng song tu, nhưng công pháp vận chuyển không ngừng, đành phải lấy phương pháp thải bỏ

xuống tay với mấy nữ tử hạ giới trong phòng. Đáng tiếc những nữ tử phạm giới kia đã trải qua nhiều năm, tinh hoa mất đi bảy tám phần, còn chưa đủ để lão tu sĩ này nhét kẽ răng.

Dưới tình thế cấp bách, lão tu sĩ này hận không thể ra ngoài huyện thành cướp đi nữ tử nhà lành, nhưng lấy chất lượng nữ tử huyện thành này, sợ là phải hơn trăm người mới có thể đè xuống tà hỏa Ngọc phủ hấn, mà một lần hái bỏ trên trăm người... Sợ là huyện lệnh và hấn quan hệ cá nhân sẽ không tốt, một khi gặp phải tu sĩ Đông Đạo phủ, toàn bộ Thất Tinh môn đều sẽ gặp phải phiền toái lớn.

Nhưng vào lúc này, quả thật là núi cao mở mắt, đưa than sưởi ấm trong tuyết, cạnh tranh một nữ tử tuyệt sắc từ trên trời giáng xuống! Minh tự đưa tới cửa!

Đương nhiên, nếu nói thật sự có tuyệt sắc khuynh thành, thì cũng chưa tới, nhưng tướng mạo lại khá tốt, dáng người đầy đủ, hai điểm này đã không dễ dàng, tuy không thể lấy một, trăm, nhưng có lẽ có thể giải quyết vấn đề khẩn cấp hôm nay — đúng là như lửa đốt lông mày. Tiếp tục kìm nén, lão tu sĩ cảm giác không quá một canh giờ, hấn đã có Ngu tẩu hỏa nhập ma rồi!

Cho nên nói, tới thời điểm này, đừng nói là thân thể không rõ, cho dù biết rõ cô gái này có lai lịch rất lớn, hấn cũng bất chấp, cảm thương lên ngựa, đi rồi hăng nói! Huống chi trong sân trận pháp của nhà mình hấn sợ ai?

Đối với người nào đó mà nói, sự tình tiến triển quả thực thuận lợi ly kỳ một cách thuận lợi, vốn còn có mấy cửa ải khó khăn phải hao tâm tư cân nhắc một chút, tỷ như tắm rửa hơn các loại quần áo... Nhưng không thể tưởng được một đường thoải mái không có trở ngại, trực tiếp đi về phòng chính! Nhưng bản thân hấn còn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt!

Mẹ nó, không thêm uống thuốc, không có tiền tăng ích lợi, thế này mà muốn mở quái à? Không phải sao?

Một thương một ngựa chống lại một tu sĩ Trúc Cơ, đối với Vương Lục mà nói cũng là một khiêu chiến cực kỳ nghiêm trọng, thậm chí khó giải quyết. Thực tế trạch viện này là sân nhà của người ta, đã bố trí không biết bao nhiêu thiên la địa

võng. Lúc trước nghe nói qua một lần chi tiết, Vương Lục đại khái có thể xác nhận ra ba tầng trận pháp.

Đều là trận pháp thường thấy được giảng giải trên lớp học, ba người hợp nhất, đình viện này liền nối liền với nguyên thần của tu sĩ Ngọc phủ, biến hóa của từng cọng cây ngọn cỏ đều nắm giữ, hơn nữa tu sĩ có thể phóng thích pháp thuật từ bất kỳ góc nào, không có góc chết.

Bộ phận này là thuộc loại tu sĩ sau này khai phá động phủ của mình cơ bản công, không coi là cường đại kỳ kỳ nào, lại là biểu hiện cơ bản của một tu sĩ. Buổi sáng nghe mập mạp nói qua, Vương Lục cảm thấy đối thủ này thực không dễ đối phó, đám tu sĩ môn phái cử lưu này ít có công pháp cơ bản vững chắc., Đều xem tu vi cảnh giới còn lớn hơn trời, tại trên con đường tu hành đột nhiên cuồng mãnh xông lên, cái khác mặc kệ không quan tâm, tạo thành tu vi phù phiếm, thường thường bị danh môn đại phái tu sĩ vượt cấp khiêu chiến, giết đến tề ra quần.

Mà nghĩ đến tình huống thực tế này, cùng với kinh nghiệm trăm hai gã Tứ Tinh sứ giả lúc trước không tốn nhiều sức, Vương Lục lại không để cho Lục Tinh trưởng lão định ra quá cao mong muốn, chưa từng nghĩ tới háo sắc dâm côn tốt như vậy cũng là một dâm côn căn cơ vững chắc, cũng không dễ đối phó... Cho nên sau đó kiên trì đi theo con đường âm thầm đánh lén.

Mà bây giờ xem ra, cũng không biết nên nói mình vận khí tốt hay không tốt, chỗ tốt là tinh trùng của đối phương lên não, mười phần bản lãnh rất có thể bị trừ đi sáu bảy phần, hoàn cảnh xấu sao... Bản thân mình bên này cũng không chuẩn bị đầy đủ, không xuất ra thập phần bản lĩnh.

Tuy nhiên, cuối cùng cũng phải báo cho cha mẹ, mặc kệ núi đao biển lửa của người, trực tiếp tới đánh ta!

Mấy người khiêng Vương Lục một đường chạy vào chủ phòng. Quản gia sai khiến đem Vương Lục phóng trên mặt đất, ngẩng đầu mang khuôn mặt tươi cười, còn muốn làm bộ dạng lão tiên sư gì đó, kết quả sau một khắc liền bị lão nhân hai mắt đỏ ngầu vung tay, lẳng không rút ra. Hai tên tráng hán

còn lại sợ hết hồn, phi thường tự giác bước nhanh ra khỏi phòng, thuận tay đóng cửa lại.

Sau đó âm thầm thở dài, đáng thương cho cô gái say rượu đã thất lạc này... Không biết có thể sống tới sáng mai không? Lúc trước có được lão tiên sư chọn lọc qua, mặc dù không chết tại chỗ nhưng nghe đại phu nói cũng bệnh nặng một thời gian dài, nuôi hơn năm tháng mới hồi phục được, coi như là lý trí cuối cùng của lão tiên sư. Bây giờ lão nhân kia sắp phát rồ rồi, e rằng....

Cùng lúc đó, trong phòng, lão tu sĩ sớm đã khó chịu, thấy nữ tử say khướt trên mặt đất, nhất là trước ngực nàng lộ ra một mảnh trắng nõn, nhìn không được ngọn lửa hùng hực thiêu đốt Ngọc Phủ, cười dâm đặng một tiếng, liền muốn vươn tay cởi y phục của nàng.

Tiểu mỹ nhân, ta đến rồi!

Nhưng không ngờ, sau một khắc, nữ tử kia đột nhiên đứng dậy, một thân váy dài hoa lệ bị nàng vịn người tránh thoát, lượn vòng trên không trung, che khuất tầm mắt lão tu sĩ.

Dị biến xảy ra, lão tu sĩ kia kinh hãi muốn chết, làm sao nghĩ tới nữ tử thân bí nhìn như đã hạn hán cam Lâm kia lại là thích khách!

Khi cô gái vào phòng, rõ ràng đã bước đầu nhận biết, cũng không có tu vi, cho nên hấn mới yên tâm lớn mật chuẩn bị thu bổ. Lại không nghĩ tới, nơi này lại là một danh môn đại phái, luyện khí tu sĩ cơ bản vững chắc không thể tưởng tượng nổi! Mặc dù tu vi cảnh giới không cao, công pháp ẩn giấu tu vi lại là cao minh nhất đẳng, hấn nhất thời sơ sẩy, không ngờ lại bị che đậy!

Tuy nhiên, lão già này cũng không thẹn với cái tên Lục Tinh trưởng lão, trong lòng cảm thấy kinh hãi, vô thức đã có phản ứng.

Pháp lực trong ngọc phủ của lão đầu này, da thịt căng phồng lên, mặt ngoài mơ hồ có ánh sáng lưu chuyển, cứng hơn sắt thép! Đồng thời...

“Ngung! Chấn!! Lao!”

Liên tiếp ba đạo chân ngôn, cơ hồ cùng lúc thoát ra, mà đối tượng chân ngôn phóng thích, rõ ràng là nữ thích khách ẩn thân sau váy dài!

Người bình thường gặp phải ám sát, phản ứng theo bản năng là né tránh, phòng ngự. Nhưng căn cứ vào công nhân sĩ chuyên nghiệp thống kê, ứng đối tốt nhất kỳ thực là tuyệt địa phản kích. Thích khách hành thích, đối với công pháp hộ thân của người hơn phân nửa đã bị phá hủy bảy tám phần, người có phòng ngự thể nào cũng không ngăn được người ta có tâm tính mà không có tâm., Ngược lại là liều mạng một đòn, thường thường có thể trong cái chết cầu sống, nghe nói vớ vẩn, nhưng khách quan sự thực là như thế, không phải người không thừa nhận. Mà đây cũng là lúc lão tu sĩ trẻ tuổi, học được kiến thức quý giá trong môn phái Vạn Tiên minh.

Đầu tiên, hắn đã làm qua một lần trình tự ám sát phòng ngự đánh lén, dùng chân ngôn đi kiểm chế đối thủ, lại dùng thân thể cường đại của tu sĩ Trúc Cơ để bảo trụ tính mạng, hắn tự tin trừ phi tu vi của đối thủ cao hơn hắn mấy bậc, nếu không ít nhất có thể chống được đả kích ở vòng thứ nhất. Mà thích khách hành thích mà, vòng thứ nhất không trúng, chỉ cần lần thứ nhất không trúng, về sau có nghĩ cũng khó khăn rồi...

Quả nhiên, giữa không trung lão tu sĩ cảm thấy kinh tâm động phách, váy dài giữa không trung chậm rãi rơi xuống đất. Thích khách phía sau màn bị liên tiếp chân ngôn trói buộc chặt chẽ, động tác trở nên cứng ngắc mà chậm chạp.

Nhưng cũng không thể phớt lờ được, bởi vì đòn đánh nhanh như chớp thời khắc này tuy đã đỡ được, nhưng sát chiêu của đối thủ vẫn chưa xong.

Mái tóc dài của nữ tử kia tựa như thác nước, lúc này âm âm như thác nước, bao phủ về phía hắn!

Cái này là tà môn công pháp gì! Cái gì? Lão tu sĩ âm thầm giật mình, nhưng không chút hoang mang, lại một lần nữa miệng phun chân ngôn, đưa tới một trận yêu phong, đem ba ngàn thanh ti thổi tan, vô luận như thế nào không thể tới gần trước người.

Bất quá lúc Yêu Phong gào thét, trong lòng lão tu sĩ chợt khẽ động, vô thức đưa tay đặt lên yết hầu, lại vừa vận dụng phải

một sợi tơ mỏng vô hình.

Được lắm! Minh tu sạn đạo ám độ trần thương! Sát chiêu chân chính là trốn ở chỗ này! Tơ mỏng manh này tuy không có sát thương gì nhưng nếu thật bị quấn lấy cổ họng, chân ngôn thuật phóng thích không thông, thì phiền phức lớn rồi!

May mà mình tu hành gần trăm năm, tuy cảnh giới không cao nhưng lại có trực giác nhạy bén, vào thời khắc mấu chốt đã cứu mình một mạng!

Sau khi tơ nhỏ vô hình bị phát hiện, tự nhiên không thể nào xây dựng công lao, ngón tay lão giả vê lên đã nhạt được, đến lúc này, át chủ bài của đối phương đã hết, chỉ có thể ở dưới sự trấn áp của chân ngôn liên tục, giãy dụa vô ích.

Trong lòng lão giả nhất thời thở phào nhẹ nhõm, biết rõ khó khăn nhất đã qua, kế tiếp, liền để cho mình chậm rãi chế biến nữ thích khách to gan lớn mật này!

Nghĩ tới đây, lão giả hạ thân nơi nào đó không khỏi tức giận dâng lên!

Nhưng vào lúc này, váy dài rơi xuống đất, lộ ra chân thân thích khách, cái khác thì không nói, nhưng hình dáng mơ hồ từ hình dáng nội y có thể nhìn ra giữa hai chân...

Trường thương thẳng tắp của lão giả lập tức gãy lìa... Ta biết mà! Cái gì mà mỹ nữ thích khách đều là gạt người!

Bất quá... Bằng không thì hợp lại một chút được không? Dù sao nhìn mặt cũng không tệ lắm! Vì thế cho dù trường thương trong khó vẫn cần tầm bô, lửa trong lòng lại bắt đầu cháy lên.

Lúc này, sau lưng bỗng nhiên vang lên một thanh âm, làm cho lòng lửa nóng sôi trào của hắn trong khoảnh khắc chìm vào đáy cốc.

“Các ngươi bọn biến thái này, toàn bộ đều phải chết!”

Ở sau ót, một trọng kích mạnh mẽ, không chút trở ngại đánh tan hộ thân lồng khí của hắn, chấn nát pháp khí thượng phẩm của hắn như là sinh mạng thứ hai: Thất Bảo Hộ Tâm Kính, một cỗ cự lực tràn trề không địch nổi lập tức tuôn tới, như sóng to gió lớn, đánh tan thân niệm của hắn, lay động ngọc phủ của hắn.

Trước mắt là một màu đen kịt, ngắt đi.

...

“A, Linh tử chúng ta thật không hổ là ăn ý với tử muội a ha ha.”

“Ai cùng ngươi biến thái này là tử muội hoa...”

“Ha ha, đừng thẹn thùng mà.”

Trong phòng chính, Vương Lục cười ha ha, đồng thời dùng sức hoạt động thân thể bị Chân Ngôn Thuật áp chế, dần dần tìm lại cảm giác.

Bất quá, vừa rồi tam liên tiếp chân ngôn kia đích xác không phải chuyện đùa, Khôn Sơn kiếm trong tay hẳn không có, duy nhất có hi vọng chống cự được Vô Tướng Phá Pháp kiếm mà không dùng tới, ba cái chân ngôn chẳng khác gì không trở ngại bao phủ toàn thân! Cũng may Vô Tướng kiếm cốt cùng Vô Tướng Kim Chung được tu luyện vững chắc, lúc này mới không bị Chân Ngôn thuật trực tiếp đánh chết. Đổi lại là một tên sứ giả tứ tinh luyện khí thượng phẩm, chỉ sợ cũng sẽ bị chấn cho sống dở chết mất!

Đây chính là độ khó để khiêu chiến vượt cấp, nhất là càng vào một đại cảnh giới, chênh lệch to lớn có thể nói là cách biệt một trời một vực, tu sĩ Trúc Cơ cường đại, hiển thị rõ không sót gì.

Vương Lục thở dài: “Tu sĩ Trúc Cơ, sao ngươi lại treo như vậy?”

“Mịa nó, là ngươi quá vô dụng, gia hỏa này căn bản là sĩ nhục Trúc Cơ. Nếu là Trúc Cơ trên Linh Kiếm Sơn, chỉ cần một đạo chân ngôn là có thể đè bẹp ngươi xuống đất.” Lão bản nương vừa đem lão tu sĩ hôn mê kia dùng dây thừng trói lại., Vừa không chút khách khí phát động ý đồ chửi bới Vương Lục - Đồng dạng là Linh Kiếm đệ tử, nếu đường đường một tu sĩ Trúc Cơ, đối mặt một đối thủ không có kiếm trong tay, tu vi chênh lệch một đại cảnh giới, không thể dùng pháp thuật chấn trụ hẳn, đó mới là xấu hổ.

“Hừ, nếu như không có ta, ngươi chỉ cần chờ bị lão biến thái này giày vò đến chết! Còn cái gì mà đệ tử chân truyền vượt cấp khiêu chiến, quả thực là chuyện cười!”

Vương Lục một bên lấy Vô Tướng Hoàng cốt điều động xương cốt toàn thân vận động, hiện tại trạng yêu thân này đã khôi phục bình thường., Vừa tức giận phản bác lời nói bất đắc dĩ của lão bản nương: “Ngay cả vũ khí chủ thủ ta cũng không mang có được hay không? Lần này chính là lên vào làm mỗi nhử, tranh thủ cho người cơ hội, người thật không biết xấu hổ phê bình ta? Đòi lại người đơn thương độc mã có thể định ra gia hỏa này? Đã sớm bị hấn dùng trận pháp vây khốn rồi! Bất quá người cũng không cần lo lắng bị hấn chà đạp, lòng dạ người vốn bình thường mà! Người ta chướng mắt người!”

“Móa, lấy lại bình tĩnh nói chuyện sẽ kết thúc!”

“Được rồi, có công phu cãi nhau với ta, mau đi tới cái tứ tinh kia đi.”

Lão bản nương tức giận nói: “Còn cần người nói? Lúc ta lên vào, trước tiên đã giải quyết được dâm phụ kia... Cũng may ta nhanh tay chân, nếu không cũng không kịp cứu người.”

“Này, đừng tự nói mình cô độc anh hùng như vậy được không? Ta không có chính diện thu hút sự chú ý của lão dâm côn kia, người có thể dễ dàng lên vào hay không? Cho dù người có dị năng chân không cũng không làm được? Hai ta phân công hợp tác, công lao này của người một nửa cũng có của ta, được không?”

Bà chủ cất một tiếng: “Tùy người... Ai thêm cái công lao không đáng giá này chứ, chỉ là một tên Trúc Cơ tam lưu, xem ra người đắc ý rồi!”

Vương Lục đương nhiên đắc ý, cũng không phải bởi vì hợp tác cùng lão bản nương đánh thắng đối thủ có tu vi cảnh giới cao hơn hấn, chỗ đắc ý là...

Đã có tù binh lục tinh, còn tìm tổng đàn Thất Tinh môn để giữ trủng! Làm trưởng lão môn phái, phân lượng này đã đủ nặng rồi, mang theo ông về thôn, nhiệm vụ này coi như hoàn thành.

Mặc dù trong nội tâm, Vương Lục cũng không cảm thấy mang về một trưởng lão là có thể giải quyết vấn đề Vương gia thôn, bất quá...

“Các người... Rốt cuộc là ai?”

Ngay lúc Vương Lục lâm vào trầm tư, lão dâm côn kia cũng tỉnh lại.... tu sĩ cảnh giới Trúc Cơ, thân thể so với tu sĩ Luyện Khí cường hãn hơn rất nhiều.

Bất quá bị một quyền của lão bản nương đánh trúng, toàn bộ Ngọc phủ hầu như tan rã, tâm thần cũng bị trọng thương, mặc dù thần trí khôi phục, nhưng căn bản không điều động được pháp lực một tơ một hào, hình dạng như phé nhân. Dây thừng trói trên người lão bản nương vô cùng tùy ý, đôi lại thường chỉ một ngón tay là có thể đánh tan, lúc này lại không cách nào tránh thoát.

Bất quá, trong bất hạnh, một quyền kia của lão bản nương chẳng những đánh tan tâm thần cùng pháp lực Ngọc phủ của hắn, cũng dập tắt dục hỏa hùng hực... Mặc dù cái giá này là công lực ít nhất phải lùi vài năm, nhưng so với tẩu hỏa nhập ma, thân thể chẳng những mạnh hơn nhiều lắm.

“Các ngươi, vì sao phải đánh lên ta? Ta và các ngươi có thù oán gì?”

Lão bản nương nhíu mày: “Thật phiền, nghe tên này nói chuyện thì cảm thấy tai bản... Ta đi sau đây, hai người các ngươi tán gẫu biến thái quá.”

“Mịa nó! Ta đường đường là tuấn nam trong lương gia, rốt cuộc là biến thái chỗ nào?”

“Người mặc váy màu sắc dụ dỗ lão nhân biến thái không có tư cách giải thích.”

“Hắc, nữ nhân hơn ba mươi tuổi còn dám chỉ trích người khác?”

“...Được rồi, mặc kệ ngươi.” Miệng lão bản nương cong lên, trực tiếp chạy về phòng phía sau, chỉ để lại hai người Vương Lục và lão giả.

Vương Lục nhích lại gần: “Nhận ra khuôn mặt này của ta không?”

Lão dâm côn vừa rồi bị đánh đến váng đầu hoa mắt, tầm mắt mơ hồ, nhưng sừng sốt một lát, kinh hô: “Vương Lục!?”

“A, xem ra là nhận ra ta, như vậy bây giờ ngươi có cảm tưởng gì không?”

“... Ta đầu hàng.”

Lão dâm côn cuối cùng vẫn là tu sĩ Trúc Cơ, kinh nghiệm phong phú, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ vô số ý nghĩ, đưa ra phán đoán sáng suốt.

Vô luận chính mình mới là bại như thế nào, nữ hài không rõ xuất hiện kia lại là chuyện gì, nhưng nói ngắn lại, tình huống hiện tại hoàn toàn vượt ra ngoài sự nắm giữ, thực lực đối thủ càng xa xa vượt quá mong muốn của mọi người... Thành thật mà nói, hẳn ngược lại có chút tin tưởng, lúc trước ở tổng đàn họp các trưởng lão khác đưa ra phỏng đoán.

Vương Lục này, chẳng lẽ thật sự là đệ tử Ngũ Tuyệt môn phái kia? Về phần tại sao không có Nguyên Anh lão quái xuống núi tìm kiếm mặt mũi cho đệ tử, đại khái là một loại lịch luyện đặc thù? Trước kia khi ở Vạn Tiên minh môn phái hẳn đã từng tiếp thu lý niệm này, thật không còn lạnh lặn.

Một khi đã như vậy, trước mắt ngoài đầu hàng cũng không còn cách nào khác, hơn nữa lúc này hẳn còn cảm thấy may mắn vì vừa rồi không có đánh đối thủ bị thương, nếu không thì...

Hắc, thật sự gặp phải Nguyên Anh lão quái ra tay, thủ đoạn kia đủ để khiến người ta muốn sống không được muốn chết cũng không xong!

Thấy lão dâm côn đầu hàng thông khoái như vậy, Vương Lục sửng sốt: “Cũng rất thức thời nha! Được, vậy người nói ngắn gọn sự thật Thất Tinh môn các người đang phạm tội ở Vương gia thôn đi.”

Lão dâm côn thở dài, phi thường phối hợp, thẻ tre dóc hạt đậu nói rõ chuyện mình biết.

Lão dâm côn họ Hà, Hà Kỳ, trước kia từng tu hành ở một môn phái nhỏ trong Vạn Tiên minh, sau này bởi vì vi phạm môn quy, tiến độ tu hành lại chậm chạp, liền bị đá ra ngoài, du đãng Cửu Châu mấy năm, cơ duyên xảo hợp gia nhập Thất Tinh môn, làm hoạt động ngầm dưới Tam Lưu.

Mà Vương gia thôn, bất quá chỉ là một trong vô số kinh điển của Thất Tinh môn tại Thương Khê Châu mà thôi. Nếu không phải trêu chọc đến loại người nghịch thiên như Vương Lục, kỳ

thật rất thiếu hảo khả trần, thì trò xiếc kia không cần phải nói, Vương Lục cũng là môn thanh.

“Bất quá, người nói muốn ta đi Vương gia thôn, đối với thôn dân giải thích chân tướng?”

Lão dâm côn Hà Tra nằm trên mặt đất, làm ra vẻ mặt trầm tư: Ta cảm thấy, việc này có vấn đề.”

Lúc này Vương Lục cũng đang phiền muộn việc này, thuận miệng hỏi: “Có thiếu sót gì?”

Lão dâm côn vội vàng giải thích: “Cái này, theo ta hiểu, việc Thất Tinh môn hành động đã nhiều năm, bên trên bị lừa... Muốn lão nhiên hồi ngộ, trừ phi đụng đầu vào vỡ máu chảy, không đường đi, nếu không hầu như không có khả năng a, lòng tham của con người một khi bị câu dẫn, sẽ rất khó đề xuống. Cho dù ta đi giải thích, bọn họ cũng chỉ cho rằng là người mua chuộc ta, muốn lừa gạt bọn họ.”

Wương Lục hừ một tiếng: “Đúng vậy, cho nên thì sao?”

Lão dâm côn rất muốn nói, cho nên mới xin người từ bỏ ý nghĩ không thực tế này... Người tốt xấu gì cũng là tu sĩ ngũ tuyệt, sao phải khổ để ý một đám sơn dã thất phu chứ? Chẳng lẽ Linh Kiếm phái không có tu hành trăm trần duyên sao? Hơn nữa cho dù người còn coi trọng thân tình thế gian, đem cha mẹ ruột của người cùng người thân quan trọng khác đón về môn phái là được. Muốn toàn thôn gà chó lên trời, vậy không thực tế chút nào!

Trong lúc nhất thời, lão dâm côn không lời để nói, sững sờ tại chỗ.

Wương Lục cũng không trông cậy vào hẳn có thể đưa ra chủ ý, chính mình nghĩ không ra đáp án nan đề, lão dâm côn này lại có thể nghĩ ra được gì? Trước mắt loại tội đồ lừa đảo này tổ hợp cùng ngu ngốc, sức chiến đấu quả thực rất mạnh, cho dù hẳn lúc này tu vi cao thâm mạt trắc, một cái tát có thể đập chết Thất Tinh môn từ trên xuống dưới, cũng không làm nên chuyện gì.

Đám ngu xuẩn Vương gia thôn nhận định phạm nhân con đường tu tiên, ai cũng bắt chấp mình nứt nẻ, chỉ một lòng cầu tiên. Cho dù mình về giết được Thất Tinh môn, chỉ cần không

thể để bọn họ thành tiên, sau này khó tránh khỏi sẽ có Bát Tinh môn, Cửu Tinh môn thừa dịp vắng vẻ mà vào... Ai, nghĩ đến chỗ phiền não, thật hận không thể nâng kiếm giết sạch toàn bộ trên dưới thôn, rơi vào thanh tĩnh!

Vương Lục trong lòng khó chịu, trên mặt lại càng thoải mái, ngược lại cùng lão dân côn giật da lên: “Người nói người năm đó cũng là hạng người lương thiện, xuất thân cũng không kém, sao lại bị Thất Tinh môn hạ lưu này lừa rồi, cam nguyện làm chó săn của Chương môn?”

Lão dân côn nhớ lại chuyện xưa, cười khỏ một tiếng: “Chương môn chúng ta cũng không phải hạng người dễ đối phó, cũng xuất thân từ Vạn Tiên minh... Thật ra trong trường lão môn phái có một nửa là xuất thân khoa học. Mặc dù trong mắt người, Thất Tinh môn coi như phát triển không tệ.”

“Ồ? Đã có căn cơ này, sao không thành thật tu hành, nhất định phải gây khó dễ với một đám sơn dã thất phu?”

Lão dân côn nói: “Tồn tâm lợi ích a... Cao tầng của Thất Tinh môn cơ bản đều là tu hành gặp trở ngại, tu sĩ khó tiến thêm một bước, cho nên chán nản ủ rũ, dục niệm liền tăng, mấy năm nay đi lừa gạt xuống., Tích lũy tương đối khá, thật sự trong chớp mắt cũng không dừng tay. Đặc biệt vài năm trước đây, ở Bạch Nguyệt quốc chảy ra một đám hàng thượng đẳng, lấy việc mê hoặc thế nhân, hiệu quả rất tốt. Thời điểm Thất Tinh môn chúng ta huy hoàng nhất, đã từng đem phủ thành của một phủ vào phạm vi thế lực! Trong thành mấy chục vạn người trong số đó!, Giáo đồ của ta chiếm sáu bảy phần mười, trong khoảng thời gian đó, cho dù đệ tử cấp thấp của ta dạy cũng vô cùng thoải mái. So với những kẻ không có tư chất, lại không có cơ duyên, lại còn tin tưởng cái gì mà con đường tu hành cần mình đi khổ tu đã mạnh hơn không biết bao nhiêu lần!”

Nghe đến đó, Vương Lục cũng cảm thấy hứng thú: “Si nhuận? Có thể thoải mái bao nhiêu? Tài phú ở nhân gian có nhiều hơn nữa, cũng chính là chuyện như vậy!”

Lão dân côn lắc đầu: “Cái này người có chỗ không biết. Nếu là thôn Vương gia, huyện Võ Hầu, nơi như vậy đích xác không có nhiều mỡ để vơ vét, nhưng nếu là huyện thành giàu có, thậm chí phủ thành, vậy thì khác biệt rất lớn. Tuy rằng thượng

phẩm pháp khí a., Pháp bảo thì vẫn rất hiếm thấy, nhưng những tài nguyên khác lại vô cùng phong phú. Ví dụ như linh thạch, ta nhớ rõ năm đó chiếm cứ phủ thành, trong vòng một năm Thất Tinh môn chúng ta đã kiếm được mấy chục vạn linh thạch, tuy phẩm cấp không đồng nhất, nhưng chung quy vẫn là...”

Lời còn chưa dứt đã bị thanh âm không thể tin của Vương Lục cắt ngang: “Mấy chục vạn linh thạch!?”

“Ặc, đúng vậy.”

“... Người thôi phong vệ tinh?”

Lão dân côn vôi la lên: “Tuyệt đối không có việc này! Nếu không tin người có thể đi thăm dò! Không chỉ Thất Tinh môn chúng ta, những môn phái khác nếu có thể chiếm cứ một phủ thành, cũng có thể kiếm mấy chục vạn linh thạch, nếu là phủ thượng phẩm, trăm vạn linh thạch cũng không phải nói chơi!”

Thấy lão dân côn nghiêm túc như vậy, Vương Lục nhíu mày hỏi: “Quái, một đám tiện dân hạ giới làm gì có nhiều linh thạch như vậy?”

Lão dân côn giải thích: “Đương nhiên là Tụ Sa Thành Tháp, từng chút từng chút hội tụ lại. Cửu Châu đại lục này, bình thường có hai loại lai lịch, một loại là nơi thiên địa linh khí hội tụ, thiên trường địa lâu dài liền hình thành mạch khoáng linh thạch, không chỉ có số lượng dự trữ phong bát hải., Hơn nữa chỉ cần khai thác thích hợp thì hầu như lấy không hết. Mà một loại khác, chính là trong lúc thiên địa bị chia lìa, dưới các loại cơ duyên xảo hợp ngẫu nhiên sinh ra một ít linh thạch rải rác. Bây giờ khoáng mạch trữ lượng phong phú thường bị danh môn đại phái chiếm giữ, khai thác thuận tiện, sản lượng phong phú, nhưng trên thực tế từ tổng lượng trên thượng., Những linh thạch rải rác kia không kém hơn mạch khoáng, chỉ là thu thập không dễ, phí tổn quá cao... Nhưng đối với phạm giới mà nói, có ngàn vạn lê dân bách tính, từng chút từng chút thu thập lại, tổng lượng cũng cực kỳ kinh người... Lấy Cửu Châu to lớn, môn phái tu tiên chiếm cứ chỉ là một chút không gian bé nhỏ không đáng kể a.

Wang Lu gật gật đầu: “Cũng có lý, xem nhẹ lực lượng của dân chúng là không đúng. Có điều... Một phủ thành đã có mấy

chục vạn linh thạch, chặc chặc, thật sự không nghĩ tới.”

Lão dâm côn cười nói: “Đúng vậy, chính vì các ngươi là danh môn đại phái không nghĩ tới, mới có không gian phát tài chúng ta. Hơn nữa linh thạch gì đó, đối với chúng ta mà nói không phải là trọng yếu nhất, chiếm cứ phủ thành, chỗ tốt thật là vô cùng vô tận.”

Vương Lục hỏi: “Nói kỹ hơn một chút?”

“Cái này...” Lão dâm côn suy nghĩ một chút, “Ví dụ như nói một phủ thành, thuê một năm khoảng mấy trăm vạn lượng bạc trắng, nhưng chúng ta mỗi năm có thể thu thập tài vụ, giá trị có thể gấp mười!”

“Mẹ kiếp, thu được gấp mười lần thuê tài? Chắc chắn là người đã nhảy vọt vào rồi?!”

Lão dâm côn cười nói: “Nhưng đây lại là sự thật. thuê má một quốc gia bình thường sẽ không cạn kiệt mà cá, bởi vì nếu thuê má quá nặng, lệnh dân không nói chuyện sinh, cuối cùng ai cũng không được lợi. Thế nhưng, Thất Tinh môn khác, những ngu dân tín ngưỡng phàm nhân cũng có thể tu tiên, vì cầu tiên là có thể không tiếc bất cứ giá nào, khuynh gia bại sản tính là cái gì? Ngay cả vợ con cũng có thể bán, chỉ vì đổi một gói thịt dê mềm! Có ngu dân như vậy, lo gì tiền tài không tới?”

Lão dâm côn nói xong, Vương Lục còn chưa kịp mở miệng, liền nghe lão bản nương phía sau cả giận nói: “Kiếm loại tiền vô nghĩa này, các ngươi ngủ ngon!?”

Bị lão bản quát, toàn thân lão dâm côn run rẩy, so với tu sĩ xuất thân danh môn đại phái Vương Lục, kỳ thật hẳn càng sợ hãi hoàn toàn không có tu vi, lại có thể một quyền đánh vỡ vô số tầng phòng ngự – đó mới là quái vật thật sự.

Cho nên nghe nàng tức giận, lão dâm côn lập tức giải thích:

“Thật ra chuyện này cũng không thể đều trách chúng ta.

Những tín đồ nhà tan cửa nát kia nhiều khi đều tự tìm đường ra. Chúng ta chỉ làm chút tin tức giả tạo thôi., Nhưng thứ này lại được đánh giá rõ ràng, không hề ép buộc buôn bán... Thậm chí có một số môn nhân có lương tâm, nhìn thấy điều kiện của bọn họ thực sự quẫn bách, còn khuyên bọn họ lượng sức mà làm. Nhưng đối với những tín đồ cuồng nhiệt kia mà nói căn

bản vô dụng., Nói nhiều rồi, ngược lại bọn họ còn hoài nghi chúng ta có đả ngộ khác nhau! Vì tu tiên, bọn họ có thể làm bất cứ chuyện gì. Tỷ như Vương gia thôn, hai ngày trước ta mới vừa nhận được tin tức, có mấy hộ gia đình sợ mất đi ưu ái của Thất Tinh môn, dự định đem... Coi người nhà của cha mẹ người là con tin tranh công.”

Nghe xong lời này, lão bản nương hơi kinh hãi, vội vàng quay đầu nhìn Vương Lục, lại phát hiện Vương Lục căn bản thờ ơ.

“Ài, có đôi khi ta đều nghĩ như vậy, có lẽ đây chính là nhân tính. Vì một bình thịt dê linh, rất nhiều người giết người phóng hỏa đều không tiếc!”

Bà chủ nhện không được hỏi: “Nhưng mà... Đối với phạm nhân mà nói, cho dù bọn chúng có phát rồ như thế nào đi nữa thì những con Toan Nghê linh thú kia cũng không thể có hiệu quả gì chứ? Tại sao vẫn là chấp mê bất ngộ thế?”

Lão dâm côn nói: “Hiệu quả đương nhiên là có, dù sao cũng là phát minh của lục và tổ sư Thịnh Kinh Tiên môn khai thiên tích địa... Cho dù tư chất có Lỗ Chấp, tiên duyên có khan hiếm thế nào, chỉ cần không ngừng phục dụng..., Tu vi vẫn có thể tiến bộ, mà đúng là những tiến bộ nhỏ bé không đáng kể này, liền có thể dẫn tới bọn họ tiền ngã xuống, tiền hậu tiếp tục. Hắc hắc, ta tốt xấu gì cũng là tu sĩ Trúc Cơ danh xưng với thực, lại không hề nghĩ rằng nguyên lai chuyện tu tiên thật sự có thể có sức hấp dẫn lớn như vậy!”

Vương Lục lúc này cũng chen miệng giải thích: “Linh tỷ, hiện tại tu tiên giới ngoại trừ loại cổ phái như chúng ta ra, chỉ cần buông linh căn nhân công, trên cơ bản chỉ cần có tiền liền có tu vi, cho dù là loại si ục ịch như nghe bảo vật, mỗi ngày dùng mập linh nuôi nấng mười mấy năm, cũng có thể có tu vi luyện khí.”

“Cái này... nỗ lực và thu hoạch hoàn toàn không thành tỷ lệ, những bình dân này làm sao dốc hết toàn lực, có thể có bao nhiêu tiền tài đi đổi linh dược tu hành chứ? Khuynh gia bại sản mấy chục năm, chỉ sợ ngay cả luyện khí cửu phẩm cũng không vững chắc được, rốt cuộc có ý nghĩa gì?”

Lão dâm côn sững sốt hỏi lâu: “Thật ra ta cũng không biết ý nghĩa của nó là gì, nhưng... nếu bọn chúng đã muốn chịu,

đương nhiên chúng ta muốn đánh!”

Vương Lục nhún vai: “Linh tử, đừng có mà thử đi lý giải tư duy ngu xuẩn kia, nếu như bọn họ suy nghĩ, chịu giảng đạo lý, ta liền không đáng phải chạy đến nơi này đối phó lão dâm côn này.”

Lão dâm côn cười khò vài tiếng, cũng không biết nên nói thế nào.

Nhưng rất nhanh hẳn liền ý thức được, không cần hẳn nói thêm gì nữa.

Bởi vì Vương Lục lại tiếp tục nói: “Bất quá, lời nói vừa rồi, ngược lại để cho ta có một ý nghĩ.”

“... Ý tưởng?” Bà chủ dựa vào khung cửa đi thông ra hậu phòng, cảm giác trên lưng phát lạnh.

“Có kẻ sinh người ngu.”

Lão bản nương nghe vậy sững sốt: “Ặc...”

“Trên thế giới này, đại đa số mọi người là ngu xuẩn. Loại ngu xuẩn này bắt nguồn từ tính trời sinh, giống như chim chóc trời sinh biết bay, cá có thể bơi, trên thế giới này phần lớn mọi người đều sẽ ngu xuẩn... Đây là pháp tắc Thiên Đạo, không có cách nào đi ngỗ nghịch.”

“...”

“Ta từng thử chống cự Thiên Đạo ở Vương gia thôn, ta tự cho là biện pháp này không ngại, nhưng kết quả lại ngay cả một tên tiểu lâu la cũng biện không thắng... Không phải ta mới thoái hóa, mà là bởi vì lúc ấy ta ngỗ nghịch nghịch thiên đạo, đi ngược ý trời, cho nên ta thua.”

“...”

“Ngược lại, Thất Tinh môn, mặc dù chúng ta xem ra chính là một tổ chức tà giáo hạng dưới cử lưu, nhưng chuyện này trên người bọn họ lại thuận theo ý trời.”

Lão bản nương quả thực muốn phát điên: “Bọn họ thuận theo thiên ý!! Đầu óc Vương Lục người thanh tỉnh một chút được không?”

Vương Lục cười nói: “Giờ đầu óc của ta tỉnh táo chưa từng có, là tỷ hồ đồ rồi. Cần thận ngẫm lại, trong thiên địa, pháp tắc lớn nhất là cái gì? Là khôn sống ngu dại, thích hợp là cá lớn nuốt cá bé! Là cá lớn nuốt cá bé! Huynh nhìn con hồ ly kia bắt thỏ, con thỏ tạo nghiệt gì mà đáng đời? Thỏ ăn cỏ, những hoa cỏ cỏ kia đáng đời bị ăn? Đáp án là đáp án hay sao?, Thiên Đạo pháp tắc chính là như thế, nếu như người đồng cảm với hoa cỏ, thì sẽ có thỏ chết đói, thỏ đồng cảm, sẽ là hồ ly chết đói... Cuối cùng kết luận sẽ biến mất, thế giới này còn không bằng không tồn tại, miễn cho cuộc đời đều phải chịu khổ... Nhưng như vậy hiển nhiên là sai lầm...”

“...” Liên tiếp nói lý, làm cho lão bản nương hồ đồ, cô gái dùng cái gỗ nhẹ lên khung cửa, nhưng mãi tới khi khung cửa chắc chắn bị đập tắt, cũng không suy nghĩ rõ ràng.

Đúng là không hiểu đầu của tai nheo ra sao.

Vương Lục nói: “Cho nên, thu hồi sự thông cảm giá rẻ. Chúng ta thường nói thiên địa bất nhân coi vạn vật là chó rom, nếu là thân cuộn cuộn hồng trần không thể giải thoát thì cũng thôi, nhưng đã bước lên tiên lộ, thì nên lấy tầm mắt càng cao hơn để quan sát hết thấy. bách tính si ngốc., Như vậy thiên đạo đã định trước bọn họ sẽ bị người ta ức hiếp, bóc lột. Nếu không có ai đi ức hiếp, ngược lại là một loại lãng phí. Thất Tinh môn làm rất tốt, thành công đóng vai trò vòng quan trọng trên dây thừng đồ ăn. Theo ta thấy, Thất Tinh môn cùng các môn phái khác, giống như một đám người cần cù thu gặt trong ruộng lúa mạch.”

“Mẹ kiếp, kẻ thu gặt cần cù, người...” Quả thực lão bản nương phải dùng hết toàn bộ đầu chùy nện nát tường, bị một phen lời nói của Vương Lục làm cho ngón ngang lộn xộn!

“Đây là sự thật à...” Vương Lục nói rồi, thở dài, “Vấn đề duy nhất chính là, làm người thu hoạch, Thất Tinh môn thực sự là quá khó khăn.”

Cảm giác trong đầu vẫn là một bà lão mập mập cực kỳ khổ sở gật gật đầu: “Tóm lại, ở điểm này của Thất Tinh môn chúng ta cũng có tiếng nói chung...”

Nhưng mà câu nói kế tiếp đã không còn nữa.

Bởi vì Vương Lục cười nói: “Nếu Thất Tinh môn không đáng tin cậy, vậy chuyện này chi bằng giao cho chuyên gia đi.”

“Chuyên nghiệp...”

Vương Lục đưa tay chỉ chính mình: “Người chuyên mạo hiểm ở đây.”

“Mẹ nó... Không phải!?”

...

“Tóm lại chính là như vậy, theo ta thấy, thế giới này vốn là tràn ngập bóc lột thỏ, Hồ Ly bóc lột hoa cỏ, hoa cỏ bóc lột đại địa... Trừ phi có thể đứng ở đỉnh Thiên Đạo, nếu không cũng phải cống hiến ra vài thứ, giống như thuế thu vậy, không thể tránh khỏi, mà đối với kẻ ngu xuẩn thiên hạ mà nói, điểm cống hiến của bọn hắn có thể gọi là thuế chỉ số thông minh. Khoản thuế ấy giao cho một đám lừa đảo như Thất Tinh môn thế này, còn không bằng để ta thu vào.”

Ở phía chính giữa, Vương Lục ngồi ngay ngắn ở đầu giường, chậm rãi nói.

Trước mặt hắn ngồi bốn người.

Một người là bà chủ, thiếu nữ hai tay ôm ngực, thần sắc có chút không cho là đúng, cũng có chút bất an.

Bên cạnh nàng là lão dâm côn Hà Kiên, vị trưởng lão Nguyên Nguyên Thất Tinh Môn này, lúc này đã được thả lỏng dây thừng trói buộc, cũng ban cho ngồi, hưởng thụ một hồi đãi ngộ cấp bậc khách quý, chỉ là ngồi ở bên cạnh Tiểu Linh Nhi, lão dâm côn này như điệp ấu phát tác, đứng ngồi không yên.

Bên cạnh lại là một vị nữ tu sĩ kiêu mị kiêu mị, dáng người đầy đặn, chính là đạo lữ song tu lão dâm côn, vốn nên ở tại huyện Võ Hâu liên hệ người, Vụ Phi Hoa. Nữ tử này trời sinh mị cốt, lại tu luyện tà đạo công pháp, nhất cử nhất động đều mơ hồ tản mát ra mị thái, chỉ tiếc là hiện tại gương mặt sưng lên cao,, Trên người lại có nhiều chỗ ám thương, trước kia suýt nữa có thể đột phá đến luyện khí nhất phẩm, kết quả bị một quyền đánh trở về nguyên hình, sa phách khó nói, khiến cho hình tượng giảm đi nhiều. Đồng dạng, cùng một phòng với Vương Lục, Tiểu Linh Nhi, vị nữ tu sĩ này lòng đầy khẩn trương, mồ hôi lạnh không ngừng.

Mà ở bên người Vụ Phi Hoa, lại hoàn toàn là Văn Bảo khó hiểu. Gã vốn là người canh giữ ở ngoài viện, trước đây không lâu đã bị các võ sư hộ viện khác cầm tín vật của Vương Lục gọi vào, trước mắt nhìn thấy là cảnh tượng không thể giải thích được, nghe được cũng đều là những lý luận khó hiểu.

“Su huynh, cái này... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Vương Lục cười cười: “Như ta vừa mới nói, Thiên Đạo pháp tắc đã định trước, chúng sinh ngu muội thế gian, cần phải nộp lên trên một khoản thuế thông minh, mà vì thực hiện quán triệt Thiên Đạo pháp tắc này, ta quyết định thành lập một giáo phái.”

“Hả?” Cái cảm của Văn Bảo mập mạp như muốn kéo xuống đất.

Vương Lục tiếp tục nói: “Tông chỉ của giáo phái này, chính là gom góp tốt công việc quản lý tốt và chỉ số thông minh cho người sử dụng tốt thế gian ngu giả, nhất định phải giữ gìn lợi ích cho đám ngu giả.”

Lão bản nương giơ tay: “Người có quan hệ gì với việc giữ gìn lợi ích?!”

“Đương nhiên là có.” Vương Lục hời hợt nói: “So với bị dòng của Thất Tinh môn bóc lột, tóm lại là bị ta bóc lột thượng đẳng?”

“Xi, có gì khác nhau chứ?”

“Cùng là bị cưỡng gian, người là hi vọng bị bạch mã vương tử cưỡng gian đấy, hay là bị sơn tinh dã quái?”

“... Người là cái ví dụ vớ vẩn gì vậy hả? Ta có là cái gì đâu!”

Vương Lục cười nói: “Tư duy lão trình nữ không bình thường, tóm lại là như vậy. Chỉ cần giáo phái của ta có thể làm tốt hơn Thất Tinh môn, đối với kẻ ngu muội thì chính là kiếm được. Bất quá Thất Tinh môn lại hạ cử lưu, chung quy cũng là trăm năm môn phái, muốn làm tốt hơn hẳn thật ra cũng không dễ dàng, cũng may chúng ta có mấy ưu thế.”

“Một là ưu thế lý thuyết. Khi Thất Tinh môn đi lừa gạt, tuy rằng thủ đoạn có rất nhiều, nhưng khuyết thiếu một bộ lý luận hạch tâm, bọn họ không thể chân chính đáp lại: Vì sao chúng ta phải tu tiên? Vì sao chúng ta có thể tu tiên? Nếu như gặp phải trắc trở, phải ứng phó như thế nào? Nhưng chúng ta có thể, bởi vì chúng ta có một hệ thống lý luận hoàn chỉnh.

Lão bản nương tiếp tục nhắc tay: “Chúng ta có hệ thống lý luận này từ bao giờ vậy?”

Sắc mặt Vương Lục lạnh nhạt: “Một nén nhang trước đây, ta vừa mới nghĩ xong.”

“...”

“Hai là ưu thế chế độ. Thất Tinh môn là môn phái của cứu lưu, quản lý lỏng lẻo, chế độ hỗn loạn, hiệu suất làm việc thấp. Nhưng chúng ta khác, chúng ta tới từ Vạn Tiên minh ngũ tuyệt, có kinh nghiệm quản lý chế độ tiên tiến, có thể đề cao hiệu suất hoạt động của môn phái, né tránh nguy hiểm.”

“Ha ha...” Bà chủ cười đến vô lực.

“Ba là ưu thế của nhân viên, còn Thất Tinh môn đa số là tu sĩ phế củi tu hành không như ý, cùng với môn đồ vô tri bị lừa gạt, vừa thiếu tín ngưỡng, cũng thiếu năng lực hành động., Tổ chất nhân sự cực thấp, nhưng chúng ta bất đồng, chỉ riêng bản thân ta mà nói, chẳng những có được Không linh căn đỉnh cao nhất của tu tiên giới, hơn nữa tiếp thu giáo dục tu tiên hoàn chỉnh của hệ thống. Mặc dù giai đoạn hiện tại cảnh giới còn không tính là cao, nhưng trưởng thành tính kinh người, hơn nữa trụ cột phi thường ngoan cố... Ở trên tổ chất nhân sự chiếm ưu thế áp đảo.”

“Ha ha.”

“Bốn là...”

Lão bản nương giơ tay ngắt lời: “Được rồi, đừng có nói mấy lời vô dụng đó nữa, định làm gì?”

“Đơn giản mà nói, lấy mấy người chúng ta làm thành viên, kiến lập giáo phái sơ bộ. Vừa rồi là cho mọi người một động viên, cổ vũ lòng tin.”

Lão bản nương khịt mũi coi thường: “Người nguyện ý chơi đùa với người như thế nào cũng được, nhưng đừng tính ta vào loại chuyện không đáng tin cậy thế này, ta không có hứng thú làm tổ chức tà giáo gì cả.”

Nói xong chuẩn bị đứng dậy rời đi.

Vương Lục thở dài: “Nhưng theo kế hoạch của ta, giáo phái cần phải có hình tượng đại sứ. Hình tượng này đại diện không những phải có dung mạo Thuận Quốc khuynh thành, mà còn cần sự thánh khiết mà không thiếu khí chất đặc biệt thân thiết.

Trong những người ta quen, ngoại trừ người, không còn ai có đủ điều kiện nữa cả.”

Sắc mặt lão bản nương lạnh nhạt a một tiếng, sau đó ngoan ngoãn ngồi trở lại.

Một người mập mạp sợ hãi giơ tay lên: “Su huynh, bây giờ ta còn chưa hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...”

Vương Lục nói như chém đinh chặt sắt: “Người không cần biết nhiều như vậy!”

“Ồ...” Mập mạp ngượng ngùng buông tay xuống.

“Tóm lại, nếu tất cả mọi người không có ý kiến không đồng ý, giáo phái của chúng ta liền chính thức thành lập.”

Lão bản nương lại nhắc tay: “Nói nửa ngày, giáo phái như người còn không có tên à?”

“Cái tên đương nhiên là có, xét thấy tôn chỉ của chúng ta là bảo quản tốt thuế chỉ số thông minh cho ngu dân tốt...”

“Vậy gọi là tổng quản lý tổng cục thuế vụ chỉ số thông minh ở Cửu Châu.”

“Ta dựa vào một cái tên liệt kỳ gì đó!?”

“Bề xung là cục phạt trí, có phải rất uy phong không?”

“Uy phong quá đi! Phiền toái được không?!”

“Đương nhiên, cái tên Trí thuế cục có thuộc tính tiền vệ, bởi vậy giới hạn trong cao tầng sử dụng, đối ngoại gọi là Trí giáo.”

“Còn rất cổ quái!?”

“Chắc, không thể nói rõ với người có chỉ số thông minh như cô, vỗ tay trước đi.”

Râm râm, trong phòng có tiếng vỗ tay lúng túng.

Một lát sau, lão bản nương buông tay thở dài: “Chúc mừng người mạo hiểm bị trường lão chưởng hình đuổi giết, xuống núi thành lập tổ chức tà giáo của mình, sau đó thì sao? Hai người kia phải xử lý thế nào?”

Nói xong, thiếu nữ đưa tay chỉ vào hai tên tù binh Thất Tinh môn bên cạnh, khiến cho hai tên kia một thân tinh linh, mồ hôi lạnh như suối, sợ bị giết người diệt khẩu.

Cũng may Vương Lục không có sát ý, ngược lại cười nói:
“Tiếp theo liền phải tiến thêm một bước vào đội ngũ tài tử của chúng ta rồi...”

Nói xong, nhìn về phía lão dân côn cùng Vụ Phi Hoa.

Lão bản nương sừng sốt trong chốc lát, không thể tin nổi mà hỏi: “Vương Lục, ý của ngươi chắc không phải là muốn đem hai người này...”

Lão dân côn cùng Vụ Phi Hoa cũng kinh ngạc tròn hai mắt —— tuy sớm nhìn ra Vương Lục không có sát ý, nhưng luôn muốn tử tội có thể miễn sống tội khó thoát, hiện tại xem ra... đây là tiết tấu thu tiêu đệ?

“A, hai người này đều là lão nhân Thất Tinh môn, tuy rằng tu vi thấp kém, chung quy cũng là tu sĩ Tiên gia, làm lao động lực vẫn có thể, không cần phải dùng đến cũng được.

“Hừ, tùy ngươi.” Hiên nhiên lão bản nương không có hứng thú kinh doanh với Vương Lục.

Nghe xong mấy câu này, trong lòng lão dân côn cùng Vụ Phi Hoa đều dâng lên vô số tâm tư, nhưng không ai dám mở miệng nói chuyện, sợ đối phương mạnh mẽ trở mặt liền chém mình.

Vương Lục cười nói: “Ha ha, hai người các ngươi không cần sợ hãi. Mặc dù ta và Thất Tinh môn đã kết thù, nhưng chỉ cần các ngươi có thể từ bỏ quy củ, ta sẽ bỏ qua chuyện cũ. Ngày sau các ngươi làm nòng cốt giáo phái ta, tận tâm tận lực, các loại đãi ngộ phúc lợi sẽ càng tốt hơn Thất Tinh môn kia.”

Hai người cười bồi, cứng ngắc vô cùng gật đầu, trong lòng nhanh chóng tính toán được mất, nhưng cũng không sao hiểu rõ được... Nhưng mà, dù sao hiện tại đã trở thành tù nhân, Vương Lục nói mặt trời mọc ra từ phía tây, bọn họ cũng chỉ có thể gật đầu.

Mà thái độ của hai người này như thế, Vương Lục mỉm cười, độ trung thành của tiêu tử mới nhập môn chưa đủ... Nhưng không sao cả.

Làm lãnh đạo, đặc biệt là người làm một tay, chuyện quan trọng nhất chính là làm tốt đội ngũ, mà phương pháp mang đội ngũ là...

Đêm hôm đó, lúc dẫn đội rời biệt viện huyện lệnh, Vương Chuyên liền tìm lão dâm côn cùng Vụ Phi Hoa nói chuyện một mình, tăng lên sĩ khí.

Hắn liệt kê ba chỗ tốt cho lão dâm côn, trong khoảnh khắc dùng đánh xuyên tim đối phương, thu nó làm trung khuyến.

“Đầu tiên, tuy tu vi cảnh giới của ta không cao, nhưng xuất thân của ta thì người không so được. Cho dù ta mới nhập môn có hơn hai năm nhưng ta đã có được tri thức năm tuyệt trong Vạn Tiên minh. Cho dù người có dốc hết công sức cũng không cách nào sánh được.”

Lão dâm côn cười khỏ nói: “Đúng là như thế... Ta tu hành trăm năm, công pháp hạch tâm bất quá là một môn thất tinh đan xen mà thành, ngay cả trung phẩm công pháp cũng khó gặp được, nhưng đệ tử danh môn đại phái, ở trong sơn môn đọc công pháp điển tịch thượng phẩm lại coi như bình thường, thật là...”

“Cũng đừng có hâm mộ công pháp thượng phẩm, nếu thật cho người, với tư chất tạp linh căn của người mà cũng tu không nổi danh... Nhưng cho dù là công pháp hạ phẩm, cũng có phân chia thích hợp và không thích hợp. Trước kia khi người tu hành ở Vạn Tiên minh, linh căn và công pháp tương hợp cũng tính là yếu kém., Nhưng sau khi bị trục xuất khỏi sư môn, công pháp Trúc Cơ về sau đã bị đoạn tuyệt, bất đắc dĩ phải dùng Thất Tinh quyết dung hợp. Như vậy tính hợp lại sẽ rớt ngàn trượng, không nói tới những bụi gai khắp nơi trên con đường tiến về, cơ sở trước kia của người cũng bỏ hoang không ít?”

Lão dâm côn im lặng không nói gì.

“Nhưng trong tay ta vừa lúc có vài công pháp thích hợp cho tạp linh căn, không dám nói rằng có thể khiến người tu hành đến cảnh giới cao bao nhiêu, chung quy so với cái đức hạnh dở sống dở chết dở này thì mạnh hơn rất nhiều. Chỉ cần người làm việc tốt, ta đều có thể cho người những công pháp này.”

Lão dâm côn đã động lòng.

“Tiếp theo, ở Thất Tinh môn, người chẳng qua chỉ là một trưởng lão Lục Tinh, quyền thế có hạn, nhưng bây giờ thời

điểm ta dùng người, người chính là phó Chu trưởng cục thu thuế này, cũng chính là phó giáo chủ của Trí giáo.”

“A, cục tọa nâng đỡ, Hà mỗ hổ thẹn không dám nhận a.”

“Không có gì không dám nhận, giáo phái mới sáng tạo, trăm vật đợi hưng, sự tình chung quy phải có người làm, mà có thể làm việc, còn phải là người và vợ người đã quen tay. Hy vọng một cái khách sạn cũng không mở ra được tài năng kém cỏi như bà chủ cùng một thiếu niên mập mạp, cái này coi như xong đời luôn.”

Nghe thấy đánh giá có liên quan tới lão bản nương, lão dâm côn kinh hồn táng đảm, không dám tùy ý đáp.

“Hơn nữa mấy người chúng ta xuống núi chỉ là rèn luyện ở sơn môn, không thể ở lại dưới chân núi cả đời được... Hắc, đề giáo phái này phát triển đến trình độ nhất định, để cho bộ giáo chủ người làm phó giáo chủ thường làm cũng không phải là không được đâu.”

Mặc dù khái niệm này còn hiện lên vẻ xa lạ, nhưng lão dâm côn làm sao đoán ra hàm nghĩa trong đó chứ? Trong lòng khê động.

“Tam... Thất Tinh môn các người chỉ là loại môn phái nhỏ bé bất nhập lưu, tối đa cũng chỉ làm mưa làm gió ở một nơi hẻo lánh. Đổi lại là bảo địa phong thủy chính thức, tỷ như phủ thành giàu có, đông đảo, đông đảo, đông đảo, đông nghìn nghịt ở Đại Minh Quốc, thậm chí là đô thành., Các người có dám thâm nhập vào? Có thể sẽ thâm nhập vào? Các người dám thò đầu ra, sẽ có môn phái Vạn Tiên minh nghiền nát các người! Nhưng ta có xuất thân Linh Kiếm phái, môn phái tầm thường ai dám chọc ta? Ít nhất trong Thương Khê châu, bối cảnh Linh Kiếm phái này chính là lực lượng tuyệt đối!”

“Chờ một chút, đại nhân cục tọa a, chẳng lẽ Linh Kiếm phái... sẽ cho phép người đánh chiêu bài sơn môn sao?”

“Nói nhảm, đương nhiên là không cho phép rồi, đề trưởng lão chương hình biết được, một luồng thiên kiếp hình lôi giáng xuống thì ta cũng chẳng sao cả, người nhất định sẽ tan thành tro bụi!”

“Ta dựa vào cái gì chứ!?”

“Cho nên chúng ta không thể dùng chiêu bài trắng trợn mà đánh ra, vẫn phải làm việc khiêm tốn, Vũ Dư kiếm phái chỉ là át chủ bài, nhưng có át chủ bài hay không thì lực làm việc của người sẽ không giống nhau. Hiểu rồi chứ? Vương gia thôn chỉ là điểm xuất phát, Võ Hâu huyện càng là một chỗ đứng không có ý nghĩa, thậm chí Đông Đạo phủ, phủ thành cũng không phải điểm cuối cùng của chúng ta. Đôi mắt, ở Thương Khê châu, quốc lực của Đại Minh Quốc còn mạnh hơn, là một quốc gia giàu có và giàu có hơn!”

Sau những lời này, lão dâm côn đã không chỉ động tâm, mà là nhiệt huyết sôi trào lên.

Đã bao lâu rồi không bị lý tưởng cảm động? Từ khi bị sơn môn trục xuất, lưu lạc hồng trần cửu châu, đa số thời điểm lão dâm côn đều u mê tỉnh mê, được chãng hay chớ, nhưng hôm nay nói chuyện với Vương Lục một phen, hấn lại bỗng nhiên tìm được ý nghĩa sinh tồn của mình.

Tuyệt đối không chỉ là nữ tu sĩ chỉ có ngực tương đối lớn, vẻ mặt tương đối quyến rũ, nhưng lại hoàn toàn không có khí chất cao khiết như nhạc sĩ song tu... Lầy Thương Khê Châu to lớn, không biết có bao nhiêu danh môn nữ tu! Lúc trước mình chỉ là tầng dưới chót tu tiên giới bé nhỏ không đáng kể, dùng câu nói của bố cục nói chính là thứ thuộc về ta. Nhưng bây giờ thì khác rồi! Ngày sau nếu sự nghiệp có thành tựu, hắc hắc, chỉ sợ những nữ tu quốc sắc thiên hương kia sẽ xếp cho hấn đội tới nơi!

Vương Lục dùng ba ưu thế đã động lão dâm côn Hà Khương, cũng dùng lý thuyết tương tự đã động đạo lữ vụ phi hoa của lão dâm côn, phi hoa nữ nhân rất nhanh liền ý thức được, nếu theo bài tọa đại nhân làm tốt, ngày khác nếu sự nghiệp thành công, hắc hắc, các nam tu tuyệt sắc đều là đỉnh lô của tỷ a ha ha!

Ài, thật ra điều kiện của đại nhân cục cũng không tệ, tuổi còn trẻ, đang ở giao nhau giữa thiếu niên và thanh niên, tướng mạo thanh tú tuấn nhã, khí chất cũng không tệ —— vào lúc hấn không nói chuyện, máu chốt nhất là tiền đồ rất tốt, hơn nữa nguyên dương trong người!

Đáng tiếc có nữ nhân ngực phẳng hung hãn tuyệt luân kia ở đây, đại khái không tới phiên nàng ta tới ăn khối thịt này.

Nhưng thế thì đã sao? Vụ Phi Hoa cực kỳ hài lòng với tiền đồ!

Cứ như vậy, kết cấu hệ thống thuế vụ chỉ số thông minh ở Cửu Châu liền cơ bản thành hình.

...

Hệ thống quản lý thuế vụ chỉ số thông minh Cửu Châu thành lập không lâu, năm người ban lãnh đạo ban đầu tổng cộng đã rời khỏi huyện Võ Hầu suốt đêm.

Nguyên nhân rất đơn giản, là căn cứ khai tông lập phái, huyện Võ Hầu tồn tại quá nhiều khuyết điểm bẩm sinh.

Một là thái độ quan dân huyện thành tương đối lãnh đạm đối với môn phái tu tiên, tỷ như Thất Tinh môn phụ cận cũng coi như là môn phái có lực ảnh hưởng, lại không cách nào ở huyện thành trắng trợn phát triển tín đồ, chỉ có thể miễn cưỡng chiếm một gian biệt viện huyện lệnh người ta., Một lão dân côn của trưởng lão Lục Tinh là Hà Chuyên muốn chơi nữ nhân, đều phải thành thành thật thật bỏ tiền ra trả nợ. Tu sĩ ở chỗ này căn bản không thể làm việc vô pháp vô thiên, thậm chí không có bao nhiêu đặc quyền. Huyện Võ Hầu là chiến trường cổ chống lại hoang thú, nội tình phi thường thâm sâu.

Hai là huyện Võ Hầu, là căn cứ khởi đầu, tương đối bắt mắt quá mức, ở chỗ này trắng trợn trung thu thuế chỉ số thông minh, chẳng những sẽ dẫn tới áp lực của Đại Minh Quốc, cũng sẽ bị Thất Tinh môn ngăn trở.

Ba là thiếu cơ sở nhân mạch, bất luận là lão dân côn hay vụ Phi Hoa, đều chỉ là khách qua đường đóng quân ở đây ngắn ngủi. Trong huyện thành không có thế lực của mình, đám người Vương Lục chớ có nói đến...

Mấy nhân tố chòng chát, rời đi là tất nhiên lựa chọn.

Như vậy tổng cục hệ thống thuế vụ chỉ số thông minh của Cửu Châu nên đặt chân ở đâu đây?

Đáp án kỳ thật rất rõ ràng...

“Ha ha, câu Nhĩ sơn thân ái, ta lại trở về rồi!”

Dưới ánh mặt trời sáng sớm, trưởng công quản lý tổng cục chỉ số thông minh thuế của Cửu Châu, hoặc trưởng quây của giáo chủ Trí giáo Vương Lục đứng dưới chân núi chó má, trù trù mẫn chí, cất tiếng cười to.

“... Người xác định muốn từ nơi dã lĩnh hoang vu này bắt đầu phát triển thế lực hả?” Trí giáo thánh nữ Phong Linh vô cùng nghi hoặc hỏi: “Hoàn toàn không phù hợp với hùng tâm tráng chí của người xưng hùng cửu châu.”

Mập mạp cũng bắt đầu kêu khổ: “Su huynh à, sao chạy tới đây đều là những dãy núi hẻo lánh, điều kiện sinh hoạt cũng quá khổ.”

Giáo chủ Vương Lục hừ nói: “Không tìm vùng rừng núi hẻo lánh này, trực tiếp đến phủ thành Đông Đạo phát triển, không bị người ta nhỏ phân xuống đất mới là lạ! Mặc dù sau lưng chúng ta là Linh Kiếm phái, nhưng hôm nay phải có người đòi tiền chứ không có tiền. Là giáo phái cỏ cây không hơn không kém! Hơn nữa ta có thể nói rõ đạo lý đốm lửa có thể đốt cháy đồng bằng cho người, chúng ta đi con đường thành thị được thôn nông bao quanh này — Thảo căn giáo phái phát triển đều là đi theo con đường này, ngày sau nếu có thành tựu, tiền đồ không thể ước lượng. Huống chi Vương gia thôn có được ưu thế thiên độc nhị thủy — linh khí nồng đậm —, Cực kỳ dễ dẫn phát thần tích, có thể cung cấp một bước phát triển cực lớn trợ giúp cho giáo phái, quy mô sau này, còn có thể làm cách mạng... Ô không đến thánh địa để dùng. Kỳ thực càng có ưu thế hơn so với những thành thị phồn hoa kia.”

Một lão dân dã Lục Tinh đứng bên cạnh thở dài một tiếng: “Ván tọa mưu lược sâu, ánh mắt rất xa, một lời liền điếm trúng chỗ yếu hại. Trước kia khi ta ở tông đàn Thất Tinh môn, môn chủ tập hợp tất cả trưởng lão Lục Tinh chúng ta, cùng thương thảo bố cục của thôn Vương gia, hao hết tâm tư lập kế hoạch cũng chính là như vậy, hơn nữa có rất nhiều nơi còn chưa đặt bẫy rõ ràng được.”

Vương Lục cười gật đầu: “Đệ cũng hiểu rất rõ chuyện này, không uổng công ta đề bạt đệ, làm cho tốt, sau này chỗ tốt sẽ không thiếu đệ.”

Lão dân côn lập tức cảm ơn mang ơn: “Ván tọa cả đời khó quên đại ân đại đức của ta, tan xương nát thịt cũng khó báo...”

Khuôn mặt luôn trung thành tuyệt đối của lão nô bộc này! Làm cho người ta khó có thể tưởng tượng nổi một ngày trước, hai người vẫn là địch nhân lập trường đối lập. Càng khó có thể

tưởng tượng, một tu sĩ Trúc Cơ kỳ đối với một thiếu niên hạ phẩm lại rất khâm phục.

Đây là một thủ lĩnh cổ tay, làm lãnh đạo, cũng không cần chuyên nghiệp trâu bò hơn những người khác, chỉ cần có thể mang đội ngũ tốt, để bọn họ phát huy ra cực hạn sức lao động chính là thắng lợi.

“Cụ thể nên làm cái gì, trên đường đi ta đã dặn dò rất rõ ràng, ngươi và Phi Hoa an tâm đi làm. Vương gia thôn có cơ sở tiền kỹ của Thất Tinh môn, muốn lấy xuống cũng không khó.”

Lão dâm côn gật đầu nhẹ, sắc mặt cũng nghiêm túc hẳn lên: “Chưởng tọa yên tâm, đây là trận chiến đầu tiên sau khi ta và Phi Hoa bỏ ngoài sáng, tuyệt đối sẽ không có sai sót gì!”

“Ừm, chúc các ngươi mã đáo thành công.”

Nói xong, Vương Lục vỗ vỗ bả vai lão dâm côn, xoay người liền đi xuống núi.

Mà lão dâm côn cùng Vụ Phi Hoa nhìn nhau cười một tiếng, tự mình triển khai pháp thuật, từ đỉnh núi nhẹ nhàng hạ xuống, hướng Vương gia thôn bay tới.

Thôn Vương gia ở cầu nhĩ sơn, vốn là một thôn trang an nhàn tường và an lành trong huyện cảnh của Võ Hầu, sản vật phong phú, dân phong thuần phác, tựa như thế ngoại đào nguyên.

Chỉ là những năm gần đây, trong thôn lại xảy ra biến hóa không nhỏ, dân tâm dần dần hung ác, trước kia nụ cười treo ở trên mặt thôn dân càng phát ra thừa thớt... Thay vào đó, là một loại đói khát không thể lấp đầy, cùng với oán thiên Vụ Nhân phần hận, trong thôn tràn ngập lệ khí làm người bất an.

Một buổi sáng hôm đó, hơn mười thôn dân tụ tập trong một gian nhà gỗ đổ nát, có thợ săn trẻ tuổi trong thôn, thợ rèn thân thể khoẻ mạnh... Còn có mấy nông phụ mặt mày cam hận.

Những người này lần lượt vào phòng, chào hỏi lẫn nhau, chỉ là thanh âm đều ẩn chứa mệt mỏi nồng đậm.

“Trương nhị ca, sắc mặt ngươi thật khó coi.”

“A, cây cột, chẳng phải ngươi cũng là...”

“Vương đại tâu, ngươi cũng có lúc không ngủ?”

“Cũng không phải, mỗi khi trời tối, nhắm mắt lại là ác mộng liên tục, ma đầu luôn mơ thấy hình thù kỳ quái kia, khi tỉnh lại toàn thân mồ hôi lạnh, căn bản không thể nào ngủ được.”

“Ai, xem ra mọi người đều như vậy.”

“Đúng vậy, mấy ngày nay, trong thôn ai có thể ngủ yên? Đầu là tiểu ma đầu kia!”

Trước đây không lâu, Vương Lục ở trong thôn rút kiếm chém giết hai gã tu sĩ Thất Tinh môn cùng tuyên truyền đại đạo. Từ đó về sau, không ít thôn dân lâm vào trong khủng hoảng, vừa lo lắng vị ma đầu Vương Lục này sẽ gây họa cho toàn thôn, cũng lo lắng những thần tiên Thất Tinh môn kia sẽ giáng tội cho thôn.

“Tiểu ma đầu kia thực sự đáng ghét, đoạn tiên duyên của chúng ta thì cũng thôi đi, gặp phải tai họa lớn như vậy... Aiz, toàn bộ thôn đều bị hấn liên lụy!”

“Đúng vậy a, ta nghe người trong huyện thành nói qua, có một thôn nhỏ không biết trời cao đất rộng, bất kính với thần tiên. Kết quả cả thôn trong vòng một đêm bạo bệnh mà chết, không ai sống sót!”

“Cái này, không đâu, hai ngày qua ta vừa vặn cảm thấy đau đầu, lẽ nào...”

Mọi người vừa nói như thế, lập tức có chút khủng hoảng.

“Ta cảm thấy không thể tiếp tục chờ nữa!” Một người phụ nữ mở miệng cực kỳ phách lối, “Tiểu Ma Tinh kia đắc tội với thần tiên của Thất Tinh môn, ngày sau tự nhiên không được chết tử tế, nhưng chúng ta vô duyên vô cớ bị hấn liên lụy, chuyện này là sao chứ!?”

“Vậy ngươi nói phải làm sao bây giờ?”

“Còn có thể làm sao, mấy ngày trước không phải chúng ta đã thương nghị qua hay sao, nhận người nhà của tiểu ma đầu kia bồi tội với các thần tiên của Thất Tinh môn sao!”

“Vương Phú Quý? Hấn... Mấy năm nay hấn ngược lại chưa từng làm cái gì ác, chúng ta ra tay với hấn không tốt lắm.”

“Sinh ra loại trư cầu kia không bằng nhi tử còn chưa đủ!?”

Thôn phụ giọng the thé hô, “Chẳng lẽ ngươi muốn tất cả mọi

người đều bị hấn liên lụy chết mới cao hứng! “

“Lưu Nhị tẩu, đây là ý gì! Ta không phải cũng bị hấn liên lụy sao? Ta chỉ là cảm thấy, có tiểu ma đầu kia ở đây, muốn bắt cha mẹ hấn chỉ sợ không dễ dàng như vậy. Hơn nữa lúc trước Tiểu Hồ cũng phản đối sao?”

Lúc này, một thôn dân thích thú cười lạnh nói: “Tiểu Hồ là tâm nhân nhị khiếu của hấn? Nực cười, sao các ngươi lại dám khẳng định Tiểu Hồ không bị ma đầu mê hoặc rồi! Thần tiên Thất Tinh môn và đại sứ đều bị ma đầu giết, sao lại để lại Vương Tiểu Hồ! Hai ngày nay không có mặt, vốn là cơ hội hiếm có. Vì sao Vương Tiểu Hồ lại ngăn cản chúng ta, bảo vệ cả nhà phú quý?”

Lời tru tâm vừa nói ra, trong phòng lập tức an tĩnh lại, một cỗ cảm xúc càng thêm hung ác đang nhanh chóng nổi lên.

Mà đúng vào lúc này, ngoài phòng truyền đến một trận tiếng kinh hô.

“Thần tiên! Thần tiên đến rồi!”

Tất cả mọi người trong phòng đều cả kinh: “Thần tiên đến rồi!?”

Vội vàng đẩy cửa đi ra ngoài, chỉ thấy trên trời có một đoàn lụa mỏng màu hồng nhạt, che lấy hai gã tu sĩ, tựa như trời giáng mây, trong ánh mắt càng tụ càng nhiều vây xem thôn dân, chậm rãi rơi xuống.

Hai người này hiển nhiên là lão dân côn cùng Vụ Phi Hoa.

Địa điểm đáp xuống chính là chỗ trống chính giữa thôn, hai người sau khi rơi xuống đất, quanh người rất nhanh vây quanh mấy chục người, mang theo đủ loại ánh mắt phức tạp tụt tới, nghị luận âm ỉ.

“Bọn họ là... thần tiên của Thất Tinh môn?”

“Không giống, nghe nói thần tiên Thất Tinh môn sẽ thêu trên vật áo, nhưng bọn họ thì không có.”

“Vậy thì là ai?”

“...”

Lão dâm côn và Vụ Phi Hoa lúc này lại nhớ kỹ lời dặn dò của Vương Lục. Một diễn viên tự mình tu dưỡng, coi như không nghe thấy thanh âm chung quanh, chỉ là mỗi người cau mày, quan sát chung quanh, dường như đang tìm kiếm gì đó.

Không bao lâu, một ông lão râu tóc hoa râm run rẩy đi tới, chính là năm trưởng thôn Vương gia thôn Vương Khải.

Mấy ngày trước, Vương Lục ở trong thôn dẫn phát hỗn loạn làm hấn này làm trưởng thôn ăn ngủ không yên, trong mấy ngày tựa như già đi 20 tuổi, bước chân trước kia vững vàng cũng biến thành tập tễnh lên.

“Hai vị thần tiên giáng lâm xuống làng, Vương gia thôn chúng ta, cái kia không có từ xa đón tiếp...”

Wương Khải năm mới lập bắp nói được một nửa thì đã bị vụ hoa ngắt lời.

“Ma khí thật nặng nề!”

Năm đó Vương Khải đã hoảng sợ, thần tiên không hổ là thần tiên, liếc mắt liền nhìn ra nơi đây có ma đầu làm bậy!

Ý niệm xoay chuyển, lão giả vội vàng quỳ rạp xuống đất: “Thần tiên cứu mạng! Mấy ngày gần đây chúng ta phạm phải ma đầu, cả thôn người nguy ngập sớm muộn!”

Nhưng đầu gối lão nhân còn chưa chạm đất đã bị một lực lượng vô hình nâng lên.

Lão dâm côn Hà Thương khoát tay áo: “Lão nhân gia đứng lên, chúng ta tới lần này chính là để hàng yêu trừ ma.”

Wương Khải năm quả thực cảm động đến rơi nước mắt: “Đa tạ thần tiên đại ân đại đức! Chỉ là ma đầu kia cường đại, thần tiên cần phải cẩn thận. Vài ngày trước, thần tiên Thất Tinh môn đã bị ma đầu gây thương tích...”

Nhưng Vụ Phi Hoa lại nhíu mày: “Thất Tinh Môn? Đó không phải Ma giáo sao?”

Wương Khải năm nhất thời sững sốt: “Ma giáo?”

Lão dâm đồ Hà Kỳ mở miệng nói: “A, không sai, nơi đây vòng vo chính là ma khí của Thất Tinh môn, hắc hắc, quả nhiên là nghiệp chướng đám chó không cải biến được!”

Nói xong, lão dâm côn khoát tay, trong miệng quát một tiếng: “Tĩnh!” Nhất thời một đoàn thanh khí tràn đầy phun ra, hóa thành đám mây màu xanh giữa không trung, lại từ trên trời giáng xuống, đem thôn dân ở đây gần trăm người bao phủ lại, mà bị thanh khí nhiễm, tất cả mọi người cảm giác thân thể nhẹ nhõm một hồi, dơ bẩn hết sạch, tinh lực toàn thân sáng bừng lên!

“Tiên pháp, đây là tiên pháp!?”

Các thôn dân không thể tưởng tượng nổi mà kêu to lên, trước đó, tuy rằng đã từng thấy thần tiên Thất Tinh môn thi triển tiên pháp, nhưng pháp thuật của những thần tiên kia lại xa xa không thần kỳ như vậy!

Nghe thấy xung quanh có người hô to gọi nhỏ, lão dâm côn trong lòng cười thâm, quả nhiên là ngu dân, một cái chân ngôn sạch sẽ liền ngạc nhiên!

Trong lòng Vụ Phi Hoa tự nhiên cũng là buồn cười, nhưng mặt lại trầm như nước: “Su huynh chú khu ma của người quả nhiên có hiệu quả... Nơi này quả thật đã bị ma khí của Thất Tinh môn ô nhiễm.

“Ừm, chú khu ma vừa rồi chuyên sử dụng Ma Đầu của Thất Tinh môn, nếu hiệu quả rõ ràng như thế, hơn phân nửa sẽ không tệ.”

Hai người một bộ giọng điệu chuyên nghiệp, nói nhẹ như mây gió, lại làm cho người chung quanh nghe sồn tóc gáy.

Vương Khải cô lấy dũng khí chen vào nói: “Hai vị thần tiên, vừa rồi theo như lời của Thất Tinh môn... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lão dâm côn nghĩa lẫm liệt giải thích: “Thất Tinh môn là giáo phái ma đạo tiếng tăm lừng lẫy ở Thương Khê châu, chuyên môn dùng thủ pháp lừa gạt dân chúng từ Tam Lưu trở xuống, là công địch của môn phái chính đạo chúng ta!” Âm! Năm Vương Khải chỉ cảm thấy Thiên Lô Oanh Hạng, trong lúc nhất thời mắt nổ đom đóm, ngực đau đớn, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Môn phái ma đạo! Hạ Tam lạm! Lừa gạt! Chính đạo công địch!

Mỗi một từ đều như trọng chùy đánh vào trên đầu, làm cho ngực hẫng đau đớn muốn chết, bất quá sau một khắc, một cỗ khí tức mát lạnh đập vào mặt. Chỉ thấy nữ tu sĩ tướng mạo vũ mị kia vươn ngón tay ngọc, thả ra một đoàn sương mù phấn hồng giải đi tai ương tim gan gan hẫng.

“Lão nhân gia, đừng nên quá sốt ruột, có chuyện gì cứ từ từ mà nói.”

Vương Khải Niên ho khan vài tiếng, trong đầu vẫn còn một mớ rối loạn.

Nhưng thôn dân chung quanh lại nghe được rõ ràng, khiếp sợ vô hạn, sau đó dần dần tìm về thần trí, có thôn dân thực sự nhin không được, liền cả gan mở miệng hỏi.

“Thần tiên, vừa rồi người nói... đều là thật?”

Vụ Phi Hoa có vẻ không vui: “Chúng ta cần phải lừa người sao?”

Lão dân còn tức thì sắm vai trưởng lão hiền từ: “Việc này tuyệt đối là chính xác... Thất Tinh môn gây sóng gió ở Thương Khê châu, người bị hại nhiều vô số kể. Môn phái chính đạo chúng ta đã sớm muốn đả kích nghiêm khắc, đáng tiếc bọn họ xuất quỷ nhập thần, một mực không bắt được chỗ yếu hại. Lần này ta cùng sư muội đi đường, phát hiện nơi đây ma khí kinh người nên vội vàng chạy tới... Đáng tiếc lại không bắt được cái đuôi Thất Tinh môn.”

Sau một phen nói, tất cả thôn dân đều sợ ngây người, chỉ cảm thấy toàn bộ thế giới phảng phất trước mắt sụp đổ, cấu tạo nặng không thể.

Thất Tinh môn là kẻ lừa đảo? Là Ma đạo? Là kẻ thù của chính đạo!?

Làm sao có thể, đó rõ ràng là một môn phái thần tiên có thể trợ giúp tất cả mọi người cầu tiên thành đạo, sao có thể là gạt người chứ!?

Có một thôn dân không cam lòng hỏi: “Xin hỏi thần tiên, Thất Tinh môn nói người người đều có thể thành tiên, cũng là giả sao?”

Trong lúc nhất thời, trên quảng trường đặc biệt yên tĩnh, tất cả mọi người nín thở chờ đợi đáp án của lão thần tiên. Đương nhiên, lúc này trong lòng bọn họ cũng không rõ ràng lắm, nếu như lão thần tiên nói không thể thì nên làm thế nào cho phải. Nhưng, chung quy phải hỏi một câu!

“A, người người thành tiên, đương nhiên là thật.” Lão dâm côn mặt không đổi sắc nói: “Thất Tinh môn không nói dối về vấn đề này.”

Phù!

Trong lúc nhất thời, không biết bao nhiêu người thở phào nhẹ nhõm!

“Tuy nhiên, chỉ bằng cái môn phái ma đạo kia, đừng nói là giúp người thành tiên, hắc hắc, bị bọn họ hại vạn kiếp bất phục, quả thực nhiều vô số kể!”

Trái tim của các thôn dân vừa thả lỏng lập tức lại căng thẳng: “Vạn Kiếp bất phục?”

“Hừ, trứng còn linh bọn họ sử dụng đều là thuốc tàn thứ phẩm dị thường giá rẻ, hơn nữa cũng hoàn toàn không hiểu cách sử dụng, sẽ chỉ khiến người ta lung tung sử dụng, sau đó mới dùng giá trên trời mua thuốc mới. Ăn như vậy, hắc hắc, cho dù là tu sĩ vốn mang tiên duyên, cũng phải bị những độc dược này sinh hủy diệt!”

Vụ Phi Hoa đột nhiên bổ sung: “Kỳ thật việc này coi như tốt, cho dù ăn hỏng, chung quy cũng chỉ hủy linh căn... Nhưng Thất Tinh Môn có đôi khi vì ma công của bọn họ mà tu hành, thậm chí sẽ lấy tính mạng bách tính tầm thường làm tế phẩm, tế luyện ma bảo, đó mới gọi là thâm tuyệt nhân giới.”

Lão dâm côn gật đầu: “Ừ, tháng trước bọn họ vừa phát động một lần huyết tế Vạn Linh, hắc, trong vòng trăm dặm, mấy ngàn sinh linh bị huyết tế, thật là thâm.”

“Đúng vậy a, hết lần này tới lần khác Vạn Linh huyết tế của bọn họ cũng không hoàn chỉnh, sau khi phát động những thôn dân kia nửa chết nửa sống, toàn thân tan nát hòa tan, nhưng lại không chết được, cứng rần giãy giữa bảy ngày bảy đêm, aiz, cổ oán khí ngất trời kia ngược lại là niềm vui ngoài ý muốn rồi.”

Hai người một đi một đi, chỉ dọa thôn dân phụ cận mặt cắt không còn chút máu.

Trưởng thôn Vương Khải năm nọ tậm ba lấp bắp: “Thần tiên... Thất Tinh môn kia, lúc trước ở chỗ chúng ta đã hai năm, không biết, không biết có thể có Vạn Linh huyết tế gì đó hay không...”

Lão dân còn nghiêm mặt: “Hai năm? Bọn họ bố cục ở đây lâu như vậy!?”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Lão thôn trưởng như muốn khóc lên: “Cầu thần tiên cứu chúng ta!”

Sau một lát, trăm thôn dân xung quanh đồng loạt quỳ xuống: “Cầu thần tiên cứu mạng!”

Lão dân lại khoát tay, đồng thời đỡ thôn dân chung quanh dậy: “Yên tâm, chúng ta nêu đi ngang qua nơi này, sẽ không khoanh tay đứng nhìn hành động ác độc của Thất Tinh môn... Trưởng thôn lão nhân gia, người mang chúng ta đi một vòng trong thôn, chúng ta phải nghiêm túc kiểm tra một phen!

“Được, tiểu lão nhi sẽ dẫn đường cho hai vị thần tiên!”

Hai gã thần tiên, ở dưới hơn trăm thôn dân chậm rãi vòng tròn đi theo... Không bao lâu, liền đi tới phía ngoài nghĩa địa sau thôn, hai người liếc nhau, sau đó do vụ phi hoa làm ra biểu tình kinh hãi.

“Tử khí thật mạnh! Đây là chuyện gì vậy?!”

Lão dân còn cũng lộ vẻ hoảng sợ: “Đây, nơi này là chiến trường cổ xưa? Tử khí mạnh như vậy, ít nhất cũng phải chết một trăm vạn người a!?” Oanh! Thôn dân phía sau bị dọa ngã một mảng! Lão dân còn tiếp tục đe dọa: “Không đúng, đây không phải là tử khí tích lũy cùng một loại, mà là có trận pháp đặc thù quấy phá... Thằng nhóc này, đây là đem địa mạch linh khí phụ cận hội tụ lại..., Dùng Âm Dương trận chuyển hóa thành tử khí! Vốn loại người này tạo ra tử khí thiếu hoạt động, nhưng Thất Tinh môn lại thiết kế trận pháp, lấy sinh linh Vương gia thôn dương khí tinh phát, một khi tử khí bộc phát, hắc, trong phạm vi ngàn dặm không có một ngọn cỏ! Bất quá Thiên Tà binh chôn ở trong đất này cũng đã thành hình rồi!”

“Dùng nhiệt độ tử khí cường đại như thế nuôi dưỡng ra Thiên Tà binh... rốt cuộc sẽ có uy năng gì chứ!” Vụ Phi Hoa khẽ che cái miệng nhỏ, vạ phần khiếp sợ: “Bọn hấn chôn sâu như vậy từ khi nào vậy!?”

“Có lẽ thời gian trước bị chính đạo vây quét, ép tới bước đường cùng... Bất quá nếu Thiên Tà binh này thành công, ngày sau gây sóng gió, môn phái chính đạo chúng ta cũng cảm thấy đau đầu.”

Vụ Phi Hoa cắn răng: “Su huynh, ta và người hợp lực, hấn là có thể phá được Âm Dương Sinh Tử trận này?”

“... Nhiều nhất chỉ có bốn phần nắm chắc, nhưng đợi thêm nữa, thời khắc nào cũng có thể phát ra tử khí nguy hiểm. Ha ha, may mà hôm nay chúng ta bói toán, quẻ tượng khác thường, đặc biệt tới đây tuần tra, cuối cùng cũng tới kịp. Được, sư muội chúng ta liền động thủ!”

Trong khi nói chuyện, ánh mắt lão dâm côn lẳng lẹ, tiếng quát lớn: “Hiện hình!”

Ông!

Một màn trời màu đen đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt mọi người, giống như mây đen che khuất bầu trời! Dưới màn trời quỷ ảnh trùng trùng, vô số oan hồn lệ quỷ bị chân ngôn Thần Tiên bức ra khỏi chân thân, chạy loạn bốn phía.

Thôn dân phụ cận nào từng thấy dị tượng như vậy? Trong lúc nhất thời chỉ cho rằng tận thế sắp tới, kêu cha gọi mẹ.

Lão dâm côn cùng Vụ Phi Hoa nhìn nhau cười một tiếng —— Âm Dương Sinh Tử Trận cùng màn trời tối đen, tự nhiên là kiệt tác của hai người bọn họ. Dùng tu vi Trúc Cơ hạ phẩm cùng luyện khí thượng phẩm, thúc dục huyền thuật như vậy vốn là có chút vất vả, nhưng nếu như có thêm Vương Lục cung cấp thượng phẩm linh thạch, vậy thay đổi đề tài rồi.

Bất quá, dù như thế, lấy tu vi của bọn hấn cũng chống không được bao lâu, dựa theo kịch bản, nên đi bước tiếp theo.

“Su huynh, sinh tử trận này thật lợi hại! Thế mà lại áp chế hấn không được!”

“Áp không được cũng phải đè xuống! Bây giờ trăm quỷ hiện hình, nếu không đè xuống chính là tử khí bộc phát, chúng ta đều chết không có chỗ chôn!”

“Nhưng mà, nhưng mà... Ta thật sự không chịu nổi nữa!”

“Không chống đỡ được cũng phải no nê!”

“Ân, ta biết rồi!”

“... Sư muội, nếu như chờ thêm một hồi cường độ tử khí không giảm xuống, ngươi sẽ chạy một mình!”

“Sao có thể bỏ rơi ngươi được chứ, có chết thì cùng chết!”

Trong tiếng gào thét khàn cả giọng này, hai người càng ngày càng tập trung.

Mà thôn dân phía sau, thì càng thêm rét lạnh.

Trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, một vị thiếu nữ xinh đẹp từ trong màn đêm bị nghiền nát đi ra, đôi lông mày thanh tú khẽ nhéo, lộ ra vài phần bất mãn.

“Ôi, hai người các ngươi, làm cái gì vậy?!”

Lão dân còn cùng Vụ Phi Hoa đại nạn không chết, đầu đầy mồ hôi lạnh ngạc nhiên, sau một lát vội vàng quỳ xuống lạy.

“Tham kiến thánh nữ đại nhân!”

...

“Tham kiến thánh nữ đại nhân!”

Đổi mặt với thiếu nữ xinh đẹp đột nhiên hiện thân này, lão dâm côn cùng Vụ Phi Hoa sau khi lấy lại tinh thần liền không chút do dự quỳ xuống.

“Hừ, hai người các ngươi được lắm, lại dám ra tay phá Âm Dương Sinh Tử trận của Thất Tinh môn, tốt xấu gì thì cũng là trận pháp cấp Giáo chủ, nếu như các ngươi có thể phá được thì ta xin các ngươi làm Giáo chủ được không?”

Lão dâm côn và Vụ Phi Hoa đồng thời xin lỗi: “Thuộc hạ suy nghĩ không chu toàn, tự không lượng sức, suýt nữa gây ra đại họa, xin Thánh Nữ đại nhân trách phạt!”

“Hừ, thôi bỏ đi, dù sao cũng không xảy ra chuyện gì, hai người các ngươi nhớ kỹ giáo huấn cho tốt là được rồi. Tích Đức Hành Thiện là chuyện tốt, nhưng nếu không tự lượng sức mình tích đức hành thiện thì không tốt rồi.”

Hai người vội vàng gật đầu xưng phải, sau đó lão dâm côn liền hỏi: “Thánh Nữ đại nhân, sao ngài lại tới nơi này?”

Thiếu nữ nói: “Đương nhiên là bị người sai khiến đến a... Người nào đó nói nơi này có khả năng phát sinh tai họa, liền bảo ta tới xem tình huống, lại không nghĩ là hai tên đàn độn các ngươi!”

Vụ Phi Hoa giải thích: “Ta và sư huynh cũng xem bói một quẻ, phát hiện nơi này có dị biến kinh người, cho nên mới...”

“Hừ, lúc bói toán các ngươi không bói toán cho mình một quẻ sao? Không lo lắng thật có dị biến, chỉ bằng vào hai người các ngươi có thể ứng phó được hay không! Thôi, không nói với các ngươi nữa, ta đem toàn bộ pháp trận còn lại phá trước rồi nói sau. “

Nói xong, vẻ mặt thiếu nữ vội vã, nhắc chân liền đi, mà thân pháp nàng cực nhanh, bước một bước, người liền xuất hiện ở ngoài mấy chục thước, lại lóe lên, hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng.

Chỉ là sau một lát, từ một góc thôn bộc phát ra một trận quỷ khóc thần gào, kèm theo màn sáng màu đen phá toái, nhìn khiến người ta sồn tóc gáy.

Lúc này, thôn dân vừa mới khôi phục lại từ đại khủng bố sinh tử, cả gan hỏi: “Hai vị thần tiên, vị tiên nữ vừa rồi...”

Lão dân còn cười khô nói: “Là thánh nữ trong giáo chúng ta, địa vị tôn sùng, tiên pháp thông thiên... Hôm nay nếu không có thánh nữ đại nhân giá lâm, tất cả chúng ta đều chết không có chỗ chôn.”

Lời này vừa nói ra, ánh mắt các thôn dân nhìn về phía xa lập tức trở nên vô cùng kính sợ.

“Vậy, Thánh Nữ đại nhân giá lâm nơi này, chúng con... Chúng con cái này.” Trưởng thôn Vương Khải mấy năm luống cuống chân tay, trái tim nháy loạn tung bùng.

Lão dân còn nói: “Lão nhân gia không cần sợ hãi, thánh nữ đại nhân từ trước đến nay không coi trọng lễ nghĩa vô vị, tuy có đôi khi tính tình nóng vội, nhưng cũng là người phi thường nhiệt tình thiện lương. Các người không cần đặc biệt để ý nàng. Hơn nữa thánh nữ đại nhân rất bận rộn, đợi xử lý Âm Dương Sinh Tử Trận ở đây, chỉ mất nửa ngày sẽ rời khỏi.”

“A, vậy là muốn đi nhanh như vậy sao?” Đám người Vương Khải đều lấp bắp kinh hãi: “Vậy sao mà thú vị được!”

Trong này, một mặt thật sự là lưu luyến không rời với ân nhân cứu mạng, một mặt khác, khó có Chân Thần tiên đi ngang qua, nếu cứ như vậy thả đi, tựa hồ cũng...

Lão dân còn lại thở dài nói: “Thánh Nữ đại nhân có địa vị tôn sùng, nhưng công việc rất nhiều, cho dù thế nào cũng không thể dừng lại ở đây lâu được.”

“Vậy ít nhất cũng phải khiến cho chúng ta cảm tạ ân cứu mạng của thánh nữ đại nhân rồi.”

Lão dân còn phải khuyên can, Vụ Phi Hoa đã giả bộ mặt đen sì: “Ồ Vương gia thôn các người ăn một bữa đất đặc sản, rất có thể có nghĩa là địa phương khác chỉ có Trương gia thôn, thôn Lý gia bị Thất Tinh môn làm hại, đến lúc đó một bữa cơm các người đền nổi mấy trăm nhân mạng người ta sao?”

Bị chụp mũ lớn như vậy, mặc cho ai cũng không dám nói lời nào, nhưng vào lúc này, lại nghe một trận tiếng cười sang sảng truyền tới.

“Ha ha, làm sao lại rời đi nhanh như vậy chứ? Những chuyện khác đều do những người khác phụ trách, thánh nữ của chúng ta không phải là đội cứu hỏa. Ta đã phái nàng đến để chuẩn bị chiến đấu lâu dài.”

Trong khi nói chuyện, nhân vật chính của vở diễn này rút cuộc cũng ra sân.

Đó là một người trẻ tuổi tướng mạo bình thường, vóc người trung bình, không có chỗ nào đặc biệt, nhìn khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi, nhưng mà vẻ tang thương trong mắt lại giống như người già, hoàn toàn khác hẳn với nụ cười ung dung lúc này, khiến người khác không thể nói ra độ chính xác của người này.

Hắn là ai? Trong lúc nhất thời, điều này đã thành nghi hoặc trong lòng đại đa số người trong thôn.

Trên thực tế, vị trẻ tuổi này tự nhiên là Vương Lục biến hóa thành, hơn nữa biến hóa này cũng không tốn quá nhiều tâm tư.

Đơn giản là thay đổi một chút hình dạng xương cốt, sau đó lại dùng kỹ xảo hoá trang thay đổi chi tiết, ít nhất đơn giản hơn nhiều so với hóa thân Vương Lộ. Hơn nữa hình tượng này cũng không thường xuyên xuất hiện, không cần tinh điều tế trác tuyệt.

Hôm nay xuất hiện, đơn giản là ở trong tràng đại hí này lại nhắc lên một cái thân thể, thông qua tầng tầng đưa tiến thủ pháp, đem sứ mệnh chút bạo đến cực hạn, làm cho bọn thôn dân không đầu kia hoang mang lo sợ, tay chân luống cuống.

Như vậy mới tiện tiến hành tẩy não.

Mà Vương Lục lên sân khấu không thể nghi ngờ là thành công. Một câu nói, một khuôn mặt tươi cười, liền thành công hấp dẫn sự chú ý của mọi người, làm thôn dân một mảnh mờ mịt.

Bất quá trong trăm người, luôn có tư duy tương đối nhạy cảm, bắt được điểm quan trọng trong câu nói vừa rồi!

Ta phải nàng tới...

Sau khi ý thức được ý nghĩa của câu nói này, những người thông minh kia lập tức cảm thấy trước mắt tối sầm, thế giới quan bị trọng thương lại lần nữa bị dao động! Đã hiện ra dấu hiệu bùng nổ!

Đương nhiên, cũng có chút đầu óc ngoan cố không dao động được.

“Người là ai, dám nói chuyện như vậy với thần tiên à?!”

Mãng Hán tính tình nóng nảy này vô thức rống to, chỉ vừa mới rống xong, liền thấy hai cặp mắt lạnh như băng trừng mắt nhìn hắn. Hai lão dâm côn cùng Vụ Phi Hoa nhìn hắn chằm chằm, nhất thời làm cho hắn ngã xuống đất, một thứ chất lỏng âm áp từ giữa chân chảy ra.

Phàm nhân bị luyện khí thượng phẩm, tu sĩ Trúc cơ hạ phẩm dùng thần niệm đâm vào, sợ tè ra quần là chuyện đương nhiên.

Sau khi thi triển thủ đoạn Thần Tiên, kế tiếp hai người liền như kịch bản viết, cung kính mà quỳ một gối xuống đối với thiếu niên nhẹ nhàng đi tới kia.

“Tham kiến giáo chủ!”

Ầm!

Lão dâm côn và Vụ Phi Hoa vừa quỳ xuống đã dọa cho thôn nhân sợ không ít, tham kiến giáo chủ! Đây rõ ràng là giáo chủ giáng lâm!

Dù là thôn dân vô tri, cũng biết hai chữ giáo chủ mang ý nghĩa gì... Đối với thôn dân mà nói, đó đại khái là tồn tại còn kinh khủng hơn cả Hoàng đế, quả thực không cách nào tưởng tượng.

Nếu không thể tưởng tượng, cũng chỉ có thể sùng sờ tại chỗ. Vương Lục trong lòng cười lạnh, quả nhiên là một đám ngu dân đáng giá nộp chỉ số thông minh thuế, lúc trước ngay cả âm mưu xấu xa của Thất Tinh môn cũng có thể lừa bọn họ như si như say, bây giờ gặp phải thủ đoạn chuyên nghiệp, tự nhiên càng không có sức phản kháng.

Trong lòng khinh bỉ, nhưng Vương Lục phát huy nuôi dưỡng của diễn viên chính mình, vẫn diễn thật đến mức bức người.

“Tham kiến cái gì, làm gì có nhiều quy củ như vậy?” Vương Lục cười phất phất tay, hai người kia tự nhiên làm ra tư thế “Bị lực lượng vô hình nâng lên” về mặt cung kính đứng ở một bên.

Lão dân côn cùng vụ phi hoa bức thật biểu diễn, lại một lần nữa làm thôn dân trong lòng rung động, tăng thêm sự kính sợ đối với Vương Lục giáo chủ.

Bất quá sự tình còn chưa hết, bởi vì lúc trước Thánh Nữ nào đó ra trận, địa vị lão dân côn cùng Vụ Phi Hoa trong thôn dân đã giảm xuống không ít, cho nên không lâu sau, Thánh nữ đại nhân xử lý Âm Dương Sinh Tử Trận còn sót lại trong thôn đã kịp thời lên đài.

“Ồ, giáo chủ, sao ngươi cũng chạy tới đây? Không phải nói có chuyện quan trọng cần xử lý sao?”

“Đây chẳng phải là ta không yên lòng ngươi sao, tốt xấu gì cũng là pháp trận cấp Giáo chủ, vạn nhất ngươi bị nổ chết, ta ít nhất tới đây dâng hương cho ngươi.”

“Mịa! Thái độ này của ngươi là gì!?”

“Lại ý người, thái độ của cấp trên tinh tế tỉ mỉ đối với cấp dưới... Nói đến gần đây ngươi gặp ta cũng không quý xuống an cũng không hỏi thăm, khiến cho ta bị đả kích gấp bội, thành thật khai báo, có phải ngươi muốn soán vị hay không?”

“Đùa cái em gái ngươi!” Thiếu nữ nói thì nói, nhưng vẫn bắt đắc dĩ thi lễ với Vương Lục một cái, nhưng rất nhanh lại bổ sung thêm một cái mặt quý.

Cách nói chuyện cực giàu tình thú như vậy, đương nhiên cũng chỉ để làm cho người ta xem, mặc dù theo lý thuyết, một Giáo chủ uy nghiêm trang trọng, một cái phân chia giai cấp uy nghiêm không thể lay động, càng thích hợp để không chế một đám ngu dân không thể lay động., Có điều thứ nhất, chỉ dựa vào đám diễn viên nghiệp dư trên tay này, sợ là phải khéo quá hóa vụng, ít nhất để lão bản nương cung kính quý lạy cho mình, vậy thì chờ bị treo họa đi. Thứ hai, Vương Lục cũng không có ý định đi con đường giáo phái bình thường., Nếu thật sự phải đi, còn không bằng mượn thân phận lão dân côn, khoác áo vào Thất Tinh môn, nhưng đáng về Thất Tinh môn hẳn thật sự không để vào mắt, đã hạ quyết tâm phải kinh

doanh giáo phái, không có đồ mới ra sân thật sự có lỗi với danh hiệu kẻ mạo hiểm chuyên nghiệp. Cho nên diễn một vở kịch này, chính là muốn đập nát một bộ lừa gạt của Thất Tinh môn.

Sau đó, để cho những thôn dân si ngốc này kiến thức một chút sự lợi hại của thu thuế trí thông minh.

Mà quả nhiên, thấy vị Thần Tiên giáo chủ này cũng không có kiêu ngạo cao không thể với tới, trái tim của một số người liền trở nên linh động hẳn lên.

“Mấy vị thần tiên...” Năm Vương Khải lại một lần nữa phát huy tác dụng trường thôn nên có, vào thời khắc máu chốt cổ lấy dũng khí nói chuyện với người trong thôn.

Nhưng không đợi hắn mở miệng, Vương Lục đã ngắt lời: “Vương gia thôn chính là phong thủy bảo địa, hạ giới ta vân du, liền dùng nơi này thích hợp nhất để thành lập pháp đàn, đáng tiếc hôm nay hạ giới thời gian đã hết, không thể không trở về Tiên giới, ngày khác cần khởi pháp của Hung Đàn thì ta lại đến.

Nói xong thân hình nhoáng một cái biến mất không thấy, khiến cho lão thôn có ngàn câu nói đều nghẹn ở cổ họng.

Sau đó chỉ nghe Vụ Phi Hoa thở dài một tiếng: “Giáo chủ lại phi thăng Tiên giới sao?”

Lão dân côn nhẹ nhàng gật đầu, vẻ mặt sùng bái: “Không hồ là người trong Tiên giới, đi vô tung, thần long thấy đầu không thấy đuôi mà!”

Thánh Nữ đại nhân ở một bên nghe mà không biết nói gì nữa, hai người này diễn quá nhập tâm rồi! Còn Thần Long thấy đầu không thấy đuôi? Rõ ràng là người dùng thuật ẩn thân giấu Vương Lục đi mà! Bây giờ hắn còn đứng bên cạnh xem trò vui!

Bất quá, cũng chỉ có diễn thật, mới có thể lấy tín nhiệm của người khác.

Quả nhiên vừa nghe bốn chữ Phi Thăng Tiên giới, Vương Khải lại càng kinh hãi: “Giáo chủ đại nhân, hắn lại thật sự là thần tiên!?”

Mặc dù từ thời đại của Thất Tinh môn, người của Vương gia thôn đã được thần tiên thần tiên gọi thân thiết, trên thực tế cũng biết bọn họ chỉ là tu sĩ, vẫn chưa chân chính thành tiên. Chỉ có điều cho dù tu sĩ so với phạm nhân cũng cao hơn mười bảy mươi tám cấp bậc, liền ân cần nịnh bợ.

Nhưng nhìn điệu bộ lúc này... lại thật sự có tiên nhân!? Bất quá cần thận nghĩ lại, tựa hồ cũng không phải là chuyện gì quá mức khó tin.

Hai vị thần tiên lão dâm côn và Vụ Phi Hoa có bản lĩnh khiến người ta kinh ngạc. Sau này thực lực của thánh nữ lại mạnh hơn một bậc, cuối cùng giáo chủ đích thân tới, ngay cả thánh nữ cũng phải cúi đầu. Quan hệ tầng tầng lớp lớp đưa tới, Vương Khải chỉ cần xoay chuyển trong đầu sẽ không đưa ra được kết luận.

Nếu không phải thần tiên thật sự, làm sao có thể thuyết phục mấy vị đại tu trước mắt?

Lão dâm côn cũng cười nói: “Giáo chủ đại nhân đương nhiên là thần tiên thật sự! Đáng tiếc giáo chủ ở Tiên giới, phải cách một thời gian dài hạ giới mới có thể xuống hạ giới, mỗi lần hạ giới còn phải đắp nặn thân thể, cũng không dễ dàng, các người có thể gặp mặt hẳn một lần, không biết là phúc khí tu luyện thế nào.”

Các thôn dân vội vàng phụ họa, quỳ lạy.

Lúc này, vẫn là năm trưởng thôn Vương Khải, phát huy trí tuệ độc đáo của ông ta: “Vừa nãy, ta nghe giáo chủ đại nhân nói, thôn Vương gia là nơi phong thủy bảo địa, không biết...”

Lão dâm côn giải thích: “Nơi này thiên địa linh khí nồng đậm, là địa phương tu hành cực tốt, Thất Tinh môn cũng là nhìn trúng nơi đây linh khí, mới thiết lập Âm Dương Sinh Tử Trận, đem linh khí hóa thành tử khí, lại lấy sinh khí tương giao trong thôn... Địa phương như vậy, tại toàn bộ Cửu Châu đại lục cũng gặp không nhiều. Đáng tiếc Ma giáo Thất Tinh môn phát hiện bảo địa, lại thậm nghĩ đem phá hủy, lấy tế luyện ma bảo, ánh mắt sao mà thiên cận!”

Đối với thiên địa linh khí, ma bảo, tất nhiên Vương Khải không biết nhiều lắm, nhưng lão lại biết, một cơ duyên to lớn

đang đặt ở trước mắt!

Nghĩ đến lời Giáo chủ vừa nói, thiết lập pháp đàn, khởi pháp của Hưng Đàn... Trái tim lão nhân này liền không nhịn được mà đập thành thạch loạn xạ!

Nhớ lại thời kỳ ở Thất Tinh môn lúc trước, người trong thôn tuyên bố đại sự với tu sĩ kia trăm phương ngàn kế, thậm chí chuyên tu luyện biệt viện, cũng chỉ có thể khiến bọn họ dừng lại ở đây trong chốc lát. Đương nhiên, xem ra bây giờ hết thấy đều rất hợp tình hợp lý, người ta vốn định nỗ lực, sao có thể ở đây lâu? Nhưng nếu vị Trí giáo này thiết lập pháp đàn ở đây, vậy quả thực...

“Thần Tiên đại nhân, xin hỏi Giáo chủ đại nhân vừa mới nói thiết lập pháp đàn, đến tột cùng là chuyện gì đã xảy ra...”

“Thiết lập pháp đàn là muốn đem thiên địa linh khí phiêu dạt nơi đây ngưng tụ lại, chuyển hóa thành linh đan linh thạch, cho tu sĩ tu hành. Bất quá giáo chủ cũng chỉ thuận miệng nói, thiết lập pháp đàn rất có thể sẽ cải biến một địa linh khí hướng đi, ảnh hưởng phong thủy, ít nhất phải trải qua sự đồng ý của người địa phương mới được”.

Vương Khải năm đương nhiên đồng ý, liên tục gật đầu: “Thần tiên là ân nhân cứu mạng của cả thôn chúng ta, nhưng nếu có nhu cầu xin mời tùy ý làm phép!”

“Đã như vậy... Thánh nữ đại nhân, ngài thấy thế nào?”

Thánh Nữ đại nhân còn có thể nhìn thế nào được nữa, diễn xong hí kịch của mình thì mọi thứ về sau đều trở nên nhàm chán: “Các người nguyện ý tu luyện thì tu đi.”

Lão dân còn lập tức ngạc nhiên: Thánh nữ đại nhân, sao người không ra bài theo lẽ thường? Lời thoại trong kịch bản đâu phải nói như vậy, người nên nhiệt tình hơn, động một chút chứ?

Có điều, lão dân còn không hổ là cao tăng chuyên lừa đảo, trước mắt phản ứng cực nhanh: “Có thánh nữ đại nhân cho phép, chắc chắn có thể làm ít hưởng nhiều... Ta và Phi Hoa liền đi chuẩn bị tài liệu trước, hai ngày nữa liền tới nơi này thiết lập pháp đàn!”

...

Sau khi đoàn người Trí giáo rời khỏi thôn, trong thôn lập tức loạn thành một đoàn.

Mấy trăm người trong thôn gằn như là dóc toàn bộ sào huyết xuất phát, vây quanh trước nhà trưởng thôn, la hét không thôi.

Nửa ngày sau, Vương gia thôn đã xảy ra quá nhiều chuyện khiến cho đám thôn dân chưa từng thấy mặt đời này lâm vào hỗn loạn rất lớn. Mà ở trong hỗn loạn này, tự nhiên cần phải có người dẫn đường đến chỉ điểm mê say. Người dẫn đường này, ngoại trừ Vương Khải năm còn có thể là ai?

“Trưởng thôn, sao người nhanh như vậy liền đáp ứng bọn họ xây dựng pháp đàn? Không phải là nói sẽ ảnh hưởng thiên địa linh khí biến hóa sao? Rõ ràng là đồ của chúng ta, dựa vào cái gì liền cho bọn họ? Hơn nữa khiến cho nó biến hóa, có thể đối với chúng ta hay không...”

Một hán tử trẻ tuổi cơ trí trong thôn đưa ra nghi vấn của mình.

Wương Khải năm đó quay đầu lại mắng: “Ngu xuẩn! Thiên địa linh khí là cái gì, người nói rõ ràng vậy? Dùng ra sao? Đám ma đầu Thất Tinh môn kia đã hai năm rồi không biết ảnh hưởng bao nhiêu là thiên địa linh khí. Người cảm thấy sao? Người giảm thọ rồi? Đó là chuyện của thần tiên người ta, cần người đi quan tâm! Người tính là già mấy!”

Người trẻ tuổi bị mắng xối máu chó, nhất thời rụt trở lại thế nhưng rõ ràng vẫn còn có chút không phục.

Wương Khải thở dài, nói: “Huống chi, người ta có ơn cứu mạng chúng ta. Nếu không phải các tiên nhân của Trí giáo ra tay, thôn Vương gia chúng ta đều chết không có chỗ chôn. Các người lúc ấy không nhìn thấy, đám vong hồn đã quỷ phô thiên cái địa kia thì không cần phải dọa người! Ơn người khác cũng không thấy ngại mà đòi hỏi điều kiện với người ta sao?”

Sau một phen nói, trong thôn không ít người đỏ mặt, bắt quá trong hai năm này cũng có người bị luyện da mặt, không cho là đúng.

Đằng nào thì thần tiên người ta ra tay cũng chỉ là chém gió, cần gì phải ghi nhớ ân tình lớn như vậy?

Vương Khải tuy rằng tuổi già, nhưng trong lòng lại thanh tỉnh, ánh mắt liếc xéo cũng biết có người thâm nghĩ gì. Lão không khỏi hừ lạnh một tiếng: “Không nhớ ân tình của người ta, ít nhất cũng nhớ rõ thủ đoạn của người ta! Hiện tại các thần tiên còn dễ nói chuyện, thương lượng với người, nếu như không dễ nói chuyện... Khà khà, vậy cũng không cần ta nói nữa.”

Lão thôn trưởng hai tiếng cười lạnh, hình dạng cùng uy hiếp, khiến cho trong lòng tất cả mọi người đều an phận không ít.

Chờ tất cả mọi người đều im lặng, Vương Khải năm lại mở miệng nói: “Hai năm trước, chúng ta bị Ma giáo Thất Tinh môn lừa gạt. May mà có các tiên nhân Trí giáo ra tay cứu giúp, mới không gây ra đại họa. Còn tiên nhân Trí giáo nhìn trúng thiên địa linh khí thôn Vương gia chúng ta, Dự định xây dựng pháp đàn ở chỗ này, về tình về lý đều là chuyện tốt. Thứ nhất, chúng ta có thể báo đáp ân cứu mạng, thứ hai, pháp đàn nếu có thể thuận lợi xây xong, đối với toàn thôn chúng ta đều là cơ duyên to lớn.”

Một số thôn dân trong lòng khó hiểu: “Cơ duyên gì?”

Năm Vương Khải cười nói: “Đương nhiên là cơ duyên thành Tiên!”

Phía dưới có người do dự nói: “Đây không phải là Ma giáo nói đến lừa người sao? Bọn họ luôn miệng nói người người đều có thể thành tiên, nhưng là ở thôn chúng ta hai năm, ngoại trừ bố trí mấy cái Âm Dương Sinh Tử Trận, cũng không khiến ai thành tiên... Tiểu Hồ mặc dù bái nhập môn hạ, ta thấy cũng không có công phu gì ghê gớm.”

Lời này đúng là rất nhiều người trong thôn suy nghĩ, âm mưu của Thất Tinh môn bị vạch trần, ngay cả người người đều có thể thành tiên lý luận sụp đổ, điều này khiến vô số thôn dân cầu tiên như khát nước đều bị đả kích nặng nề.

Tại sao năm nay Vương Khải lại có hứng thú với tiên pháp đề kéo dài tuổi thọ chứ? Vốn tưởng tiên pháp có thể kéo dài tuổi thọ, hơn nữa hai năm kinh doanh, sau khi trả giá rất nhiều cũng đổi lại được một câu tuyên truyền đại hội: Có thể giúp

ngài nói hứa hẹn. Nhưng sau khi chân diện mục của Thất Tinh môn bại lộ, chuyện trước kia đương nhiên phải trả giá bằng nước chảy. Thế nhưng lão nhân suy nghĩ một chút lại có ý tưởng mới.

“Thất Tinh môn Ma giáo kia thương thiên hại lý, nhưng bọn hần theo như lời người người đều có thể thành tiên lý luận, ta xem cũng không tồi... Bằng không bọn hần như thế nào gạt chúng ta đều có thể, tại sao hết lần này tới lần khác phải biên ra cái lý do này?”

Cách nói này không khác lừa mình dối người, nhưng lại rất được lòng người. Một lời nói ra, người chung quanh dồn dập phụ họa theo.

“Không sai, tuy ma đầu ma giáo tội đáng chết vạn lần, nhưng bọn họ nói người người người đều có thể thành tiên... Ta cảm thấy không có nói sai! Bọn ma đầu kia thương thiên hại lý, đều có thể tu một thân ma pháp, chúng ta có cái gì không thể?”

Ngươi một lời ta một câu, không bao lâu các thôn dân đã kiên định niềm tin thành tiên.

Vương Khải cười tươi nói: “Có điều trên con đường thành Tiên cũng phải có người dẫn đường. Tất nhiên ma đầu của ma giáo sẽ không ra tay tương trợ. Những môn phái tu tiên tầm thường kia có lẽ không để vào mắt chúng ta, dân chúng nơi sơn dã này, nhưng ta thấy các thần tiên trong Trí giáo lại khác...”

Có người hỏi: “Vậy chúng ta cầu bọn họ dạy chúng ta tu tiên?”

Vương Khải Niên hừ lạnh nói: “Không thân cũng chẳng quen, người ta dựa vào cái gì để dạy ngươi?”

“Ách...”

“Cho nên mới nói, xây dựng pháp đàn là thiên đại cơ duyên a. Thần tiên của pháp đàn xây dựng lên, chẳng lẽ không cần trông coi? Bảo vệ không cần nhân thủ? Không cần cư trú ở đây? Phát sinh hằng ngày không cần chăm sóc? Huống chi, ta nghe nói sau khi pháp đàn kia dựng lên, linh thạch linh dược liền có thể cuộn cuộn không dứt, đến lúc đó các thần tiên chỉ

cần từ trong khe hở ngón tay lộ ra một chút, cũng đủ cho toàn thôn chúng ta hưởng thụ vô cùng. Cho nên...”

Vương Khải nói đến đây, vẻ mặt trở nên nghiêm khắc: “Thần tiên của Trí giáo thành lập pháp đàn, đó là chuyện động trời của thôn Vương gia chúng ta! Ai dám quấy rối gây cản trở chuyện này, đó là địch nhân cả thôn, không có hai lời!”

“Nhìn ngài nói kìa, ai dám quấy rối ở chuyện này chứ.”

“Đúng vậy đúng vậy, trưởng thôn ngài cũng quá tin tưởng chúng ta rồi!”

“Đến lúc đó chỉ cần có gì cần thiết, để cho chúng ta xông pha khói lửa cũng không chối từ a!”

Trong lúc mọi người đang biểu thị quyết tâm hạ lệnh, bỗng nhiên trong đám người truyền đến một tiếng thở dài.

“Đứa nhỏ Vương Lục kia... Làm sao bây giờ?”

Bầu không khí lập tức lạnh đi.

Vương Khải Niên thở dài: “Đứa nhỏ Vương Lục kia... Là chúng ta trách lầm hử. Nghe Vương Phú Quý nói, Vương Lục đã trở về núi, có lẽ chết già không qua lại.”

Sau đó liền không nói nữa, cũng không có người nào ăn nói. Mấy ngày trước, Vương Lục bị thôn dân coi là yêu nghiệt và ma đầu, hận đến nghiến răng nghiến lợi. Vương Khải năm đó là trưởng thôn, còn từng đến nhà Vương Phú Quý lớn tiếng trách mắng uy hiếp. Âm mưu lừa gạt của Thất Tinh môn hôm nay bị phá, đã từng cảm hận nhất thời làm người ta lúng túng vạn phần. Nhưng giờ phút này, mọi người có thể nói ra cái gì?

Một lát sau, Vương Khải năm lại nói: “Nhà của Vương Phú Quý, chờ lát nữa mọi người cùng nhau đến nhà xin lỗi, cũng đỡ khiến cho đứa nhỏ Vương Lục kia trở về gây ra phiền toái gì.”

“Ai, chính là không biết Linh kiếm phái trong miệng hử, rút cuộc là lộ số gì...”

Nhớ tới mấy ngày trước tại nhà Vương Phú Quý có tiếng gào thét, năm này trong lòng Vương Khải vạn phần bất an!

Cùng lúc đó, trên núi Cầu Nhĩ ở ngoài thôn Vương gia, Ban lãnh đạo Trí giáo tổ chức một lần hội nghị toàn thể.

Dựa theo kế hoạch của Vương Lục, quản lý bộ cục thuế chỉ số thông minh của Cửu Châu, dùng tên tuổi trí giáo hành tẩu ra ngoài, mà hội nghị cao tầng lại lấy danh nghĩa của cục điền Trích bắt đầu.

“Vương Lục, người nói muốn thiết lập pháp đàn ở đây, là chơi thật sao?”

Trong mấy người, người dám can đảm gọi thẳng tên, tự nhiên chỉ có Thánh nữ đại nhân.

Vương Lục cũng không ngại, gật gật đầu nói: “Đương nhiên là chơi thật, tốt xấu gì cũng là giáo phái chính quy, ngay cả pháp đàn cũng không giống lời nói?”

Thánh Nữ tò mò: “Người biết dựng pháp đàn?”

Lão dâm côn và Vụ Phi Hoa cũng khá hiếu kỳ, pháp đàn này cũng không hiếm lạ. Hơn một ngàn môn phái lớn nhỏ của Vạn Tiên minh cơ bản đều có pháp đàn nhà mình, pháp đàn có thể ngưng kết thiên địa linh khí, Hóa ra vô vàn diệu dụng, là một phương tiện thực dụng hàng đầu, cũng là một trong những căn cơ tu hành của môn phái. Nhưng mà, chỉ là một thứ đơn giản như Thất Tinh môn, còn môn phái lẫn lộn trong Cửu Lưu lại không xây dựng nổi.

Pháp Đàn là một vật, thoát nhìn đơn giản, nhưng yêu cầu về kỹ thuật và tu vi lại cao kinh người. Chương môn Thất Tinh môn mặc dù có tu vi cảnh giới Hư Đan, lại chết sống xây dựng không ra một pháp đàn hợp cách! Trước mắt toàn bộ Thất Tinh môn, vẫn dựa vào sự tích súc nhiều năm như vậy., Từ Huyền Thiên quán mua tới một chiếc thuyền rách, lợi dụng Ngũ Hành sinh linh trận trên thuyền tụ tập linh khí, xác suất chuyển hóa không cao, hơn nữa đồ vật chuyển hóa ra cũng vô cùng có hạn... Cứ thế, đã khiến rất nhiều môn phái khác cực kỳ hâm mộ không thôi. Pháp Đàn chính quy, nghĩ cũng không dám mơ!

Mà Vương Lục, tuy rằng xuất thân danh môn, nhưng chung quy tu hành mới hơn hai năm, tu vi luyện khí hạ phẩm đặt ở nơi đó, sao có thể hiểu được cách xây dựng pháp đàn?

Sau đó chỉ nghe Vương Lục cười lạnh một tiếng: “Các người cũng quá coi thường linh kiếm học bá rồi.

Trong khi nói chuyện, Vương Lục lấy từ trong túi trữ vật ra một quyển sách nguyên lý pháp đàn Toan Nghê, Lục Ly Trử Lương, sau đó lật từng trang một xem.

Thánh Nữ Phong Linh suýt nữa phun ra máu: “Người... Người đây là muốn học đó!?”

Vương Lục cười lạnh: “Học theo ư? Người đây là sĩ nhục từ học bá! Nói cho người, học bá chân chính chưa từng có khái niệm rõ ràng! Đã lâu lắm rồi ta mới học tập, bây giờ cũng chỉ là tập lại mà thôi!”

“Người... Nguyên lý của pháp đàn ít nhất cũng phải là chương trình Trúc Cơ trở lên? Người đã rất lâu rồi không thể luyện thể, học cái này thì có ích lợi gì?”

“Học bá chưa bao giờ hỏi có hữu dụng hay không, học bá chỉ hỏi tích điểm môn khóa này là bao nhiêu!”

“Mẹ kiếp, người quả thực là biến thái mà! Nhưng chỉ là lý luận một chút thì có ích lợi gì? Huống chi người học cái này cũng là rất lâu trước đây, lâm trận mài thương chỉ sợ còn không kịp?”

Vương Lục tươi cười càng thêm khinh miệt: “Lấy trí thông minh của người, tự nhiên không lý giải được hiệu suất của học bá chủ trước khi đột kích.”

“Học tập bá chủ thật tôn kính, người đây khảo thí trước đột kích, muốn đột kích đến khi nào?”

Vương Lục hừ một tiếng: “Cho ta hai phút.”

Dứt lời sách ào ào lộn loạn một hồi, sau đó khép lại: “Được rồi, không sai biệt lắm.”

“... Người đây nhất định là trang bức?”

“Vốn cũng không có gì khó, pháp đàn thứ này, chỉ cần tính toán tốt đặc điểm, căn cứ công thức lựa chọn tốt chủng loại pháp đàn, chuẩn bị tốt tài liệu cơ sở, vấn đề còn lại chính là xây dựng linh khí triệu tịch như thế nào, cấu thành linh khí tuần hoàn. Một quyển nguyên lý pháp đàn cơ sở, có chín phần

là giới thiệu linh khí triều tịch, mà phần này, ta đã sớm nhớ kỹ trong lòng.”

Thánh Nữ đại nhân nhíu mày một lát, sau đó không thể không thừa nhận, Vương Lục nói nàng nghe không hiểu.

Bởi vì không có điều kiện tu tiên, cho nên Phong Linh cho tới bây giờ chưa từng nghiên cứu sâu về lý luận tu tiên. Nàng đối với tu tiên hiểu rõ, đơn giản là trong lúc môn nhân nói chuyện phiếm nói về tri thức vụn vặt, một khi đề cập tới lý luận chính quy, nàng liền đánh mù.

Nhưng lão dâm côn và vụ phi hoa thì khác, nhất là lão dâm côn, lúc trước từng tham dự thi đấu pháp đàn, thất bại liên tiếp khiến hắn có nhận thức sâu sắc đối với chuyện này.

Thành lập linh khí triều tịch đích thật là quan trọng nhất, có thể nói tất cả những thứ khác, như tài liệu lựa chọn, phối hợp pháp trận, cùng với ngày lành của trận pháp, đều là vì mục tiêu này mà thiết lập.

Mà thành lập linh khí triều tịch cũng là khó khăn hơn nhiều, ít nhất đối với một đám tu sĩ đã lộ mà nói, khó như lên trời.

Những môn phái Vạn Tiên minh kia, chỉ cần có một Kim Đan chân nhân, là có thể dùng thủ pháp thâm sâu suy nghĩ., không chế thiên địa linh khí cao độ, tạo thành tuần hoàn Triều tịch, nhưng mà... Đường đường là tu sĩ chân nhân, làm sao có thể làm bạn cùng Thất Tinh môn? Huống chi cho dù là chân nhân Kim Đan, không có tài nguyên môn phái Vạn Tiên minh phụ trợ, cũng không dễ dàng tiến vào minh tướng như vậy.

Như vậy, lấy tu vi văn vận Luyện Khí của Vương Lục này, làm sao có thể đánh đồng cùng Kim Đan chân nhân?

“A, cụ thể thao tác cũng không cần các người quản, trong khoảng thời gian này chỉ cần các người đi chuẩn bị tài liệu liên quan, chuyện còn lại giao cho ta làm.”

Lão dâm côn gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, xây dựng nên sóng triều linh khí, thành lập pháp đàn, đối với bất kỳ một môn phái nào đều là kỹ thuật hạch tâm. Vương Lục không chịu nói cũng là bình thường, bất quá... đã chuẩn bị đầy đủ tài liệu, làm sao để chuẩn bị đầy đủ?

“Đương nhiên là đi mua đồ, người tốt xấu gì cũng là địa đầu xa ở Thương Khê châu, không đến mức ngay cả tên buôn tài liệu cũng tìm không thấy?”

Vừa nói, Vương Lục vừa lấy giấy bút từ trong túi trữ vật, xoát xoát liền liệt ra một danh sách, ném cho lão dâm côn: “Theo cái này mua, không tốn mấy đồng.”

Lão dâm côn cầm danh sách lên xem, chỉ cảm thấy một ngụm máu già xông lên cổ họng: “Thất phẩm tinh kim, tứ phẩm huyền thổ, lục phẩm lưu ly hỏa... trán tọa, ngài đây là muốn phát điên à!”

Vụ Phi Hoa ở bên cạnh nghe thấy thế hai mắt tròn tròn: “Cái này, mấy thứ đồ này tùy tiện cũng có thể mua được một trăm linh thạch, sao chúng ta có thể mua nổi?”

Lần này đến phiên Vương Lục giật mình: “Lúc trước các người chiếm một phủ thành, mấy chục vạn linh thạch đều coi như bình thường, còn mấy ngàn linh thạch này lại không đủ sao?”

Lão dâm côn lập tức bắt đầu khổ thủy: “Mấy chục vạn linh thạch là thu hoạch của môn phái, không phải thu nhập cá nhân chúng ta! Môn phái kinh doanh vốn là chi cao không thấp, chương môn cùng danh sách các trưởng lão lại liều mạng vợ vét, cuối cùng có thể phân đến tay ta thực không có bao nhiêu! Mà ta, ta cũng là muốn tu hành! Linh đan diệu dược chi tiêu cũng không nhỏ, tích không được mấy cái linh thạch!”

Vương Lục thở dài: “Tóm lại là không có tiền, được rồi, số tiền này ta kê trước.”

Sau đó túi trữ vật được mở ra, một mảnh ngọc thạch lóng lánh linh quang lập lòe làm người mù mắt.

“Đây, đây đều là cực phẩm linh thạch a!” Dù là lão dâm côn mượn danh Thất Tinh môn vợ vét nhiều năm, cũng chưa từng thấy nhiều thượng phẩm linh thạch như vậy. Loại thượng phẩm linh thạch này rất tốt, linh khí dự trữ phong phanh, một quả có thể so với mười khối linh thạch bình thường trở lên. Vương Lục tùy tiện lộ ra từ trong túi áo, so với mấy năm tích lũy của hắn trong quá khứ!

Thánh Nữ đại nhân cũng vạ phần kinh ngạc - thầy trò Vô Tướng Phong luôn luôn nổi tiếng nghèo rớt mùng toi, Vương Lục từ đâu lại có nhiều linh thạch như vậy?

Đương nhiên là do tích phân của môn phái đổ ra đây, Vương Lục làm linh kiếm phân chia, cái gì cũng nghèo, chỉ có phân không nghèo.

“Người cầm năm trăm linh thạch này đi, trong vòng hai ngày phải chuẩn bị đầy đủ vật liệu, sau đó chúng ta thiết lập pháp đàn ở Vương gia thôn, hắc, tốt xấu gì cũng là tổng bộ của cục đóng thuế trí, chúng ta kinh doanh đẹp một chút.”

...

Hai ngày sau, lão dâm côn, Hà Thương và Vụ Phi Hoa vội vã chạy về chuồng chó, sắc mặt vô cùng khó coi.

Vương Lục đưa cho năm trăm linh thạch, kỳ thật so với mua sắm cần không ít, như vậy đương nhiên, còn lại một bộ phận coi như mất công của hai người. Tuy Vương Lục không nói rõ, nhưng hai người đều nghĩ, dùng cục tọa tinh minh, trả tiền phóng khoáng như vậy, dụng ý còn không rõ ràng sao?

Nhưng khi hai người liên hệ với thương nhân gần đây, chuẩn bị mua sắm, lại bị người làm thịt một đao, thương nhân kia chỉ thoáng nhìn qua danh sách, liền ra giá: 600 linh thạch.

Cái này còn cao hơn dự toán của Vương Lục, Hà Thương làm sao có thể đáp ứng? Nhưng mà đối phương lại nhìn ra nội tình của Hà Khuyết, thích mua hay không, không mua thì thôi!

Hà Kỳ sao dám không mua? Thời gian của Vương Lục Định chính là hai ngày, nếu là vượt qua lúc, hấn quả thực không dám tưởng tượng hậu quả. Huống chi những tài liệu vụn vặt này, theo lý thuyết nhiều nhất là hơn ba trăm linh thạch, lần này sao lại tăng lên gần gấp đôi?

Nghe ngóng bốn phía một hồi mới hiểu, những tài liệu này đương nhiên làm việc ở Huyền Thiên quán rất rẻ, nhưng với thân phận Hà Khuyết, Vụ Phi Hoa của hấn, căn bản không thể nào tiến vào cánh cửa Huyền Thiên quán! Vì vậy cũng tương đương với giao dịch chợ đen, giá cả đương nhiên là không thấp hơn.

Rơi vào đường cùng, Hà Khuyết và Vụ Phi Hoa đành phải cúi đầu, sau một phen lột da, cuối cùng giá thành năm trăm đồng, hai người chẳng khác nào đi một chuyến vô ích, trước kia ý dâm dăng phí hết sức của chân chạy bộ —— bất quá đây mới là chuyện bình thường, trước mắt hai người vẫn mang tội, Vương Lục nào có hảo tâm cho bọn hấn cơ hội phát tài như vậy?

Bất quá, nghĩ tới pháp đàn sắp thành lập, hai người lại phần chân tinh thần. Bọn họ bán mạng cho Thất Tinh môn nhiều

năm, cũng chưa hưởng thụ chỗ tốt của pháp đàn, hơn nữa xem tài liệu mua sắm lần này, bài tọa đại nhân chí hướng cao xa, muốn thành lập pháp đàn phẩm cấp tương đương tốt.

Mặc dù lấy học thức của bọn họ, còn không phân biệt được chủng loại cụ thể, nhưng cho dù là Cửu phẩm pháp đàn, uy năng cũng hơn xa Ngũ Hành sinh linh trận có thể hai tay Ích Phong Toa! Kết hợp thôn Vương gia linh khí nồng đậm, không ngoài dự liệu, mỗi ngày ít nhất có thể ngưng kết ra trên trăm miếng linh thạch —— nhìn như không nhiều, một năm qua cũng có mấy vạn, hưởng chi ngưng kết linh thạch chỉ là một trong những công năng không đáng chú ý nhất của pháp đàn.

Vấn đề duy nhất là pháp đàn này thật sự có thể xây dựng được sao?

Không phải bọn lão dân côn xem thường Vương Lục, trên thực tế hai ngày trước Vương Lục lấy được Khôn Sơn kiếm về, để xác lập uy tín một bước, liền đấu một trận với Hà Khuết, tu sĩ Trúc Cơ hạ phẩm thủ đoạn xuất ra hết, cuối cùng thậm chí sát cơ lộ ra, cũng không thể công phá vòng vây Tam Xích kiếm của đối phương. Từ đó trở đi không có ý khinh thường, chỉ là... Chênh lệch giữa luyện khí hạ phẩm và Kim Đan chân nhân thực sự như mây đá.

Triều tịch linh khí, rốt cuộc hẳn phải làm như thế nào?

Một ngày này mùa thu mát mẻ, thời tiết chuyển lạnh, trong Vương gia thôn lại là cảnh tượng lửa nóng, thôn dân đơn thuần ở trong thôn giăng đèn kết hoa, mừng đón thần tiên đại giá quang lâm. Cửa thôn còn treo câu đối, tuy rằng rậm chó không kêu, nhưng trong thôn hân hoan tiếp đón thần tiên nhiệt tình đến xin chỉ đạo lại thể hiện hết không thể nghi ngờ.

Trong một mảng nhiệt tình, đồng chí của ván bài trí tuệ, không đúng, các thần tiên của Trí giáo chân đạp tường vân nhẹ nhàng mà tới.

Lần này, toàn bộ người của Trí giáo xuất động, thánh nữ Phong Linh dẫn đầu, phó giáo chủ Hà Thiên, trưởng lão Vụ Phi Hoa đi theo hai bên, đi sau cùng là một người mập mập dung mạo không có gì đặc biệt. Năm đó Vương Khải tò mò đến hỏi...

Thánh nữ nhẹ như mây gió: “Ồ, đó là lực sĩ dùng để xây pháp đàn.”

Tên béo lệt rơi đầy mặt, tốt xấu gì cũng là tu sĩ linh kiếm chính quy, kết quả địa vị ở bộ cục Trí tuệ còn không bằng vụ phi hoa nha! Cũng may bây giờ cái gọi là cấp bậc này căn bản đều là vô nghĩa, ai làm cái gì cũng là chấm dứt một câu.

Nhưng đám người Vương Khải cũng không dám lãnh đạm với lực sĩ mập mạp này, liền hỏi han ân cần một hồi. Tên mập chưa từng trải qua loại trận thế này bao giờ? Trước kia khi còn là con trai của quốc sư tuy là chen chúc phía trước nhưng không phải tư thế bị dân quê mùa vây xem như bây giờ a! Rơi vào đường cùng, tên mập đành ngậm miệng không nói được lời nào, thật sự cởi bỏ hình tượng một lực sĩ.

Ở trong sự chào đón của thôn dân, một đoàn người đi tới địa điểm chuẩn bị trước của pháp đàn không cần phải nói, địa điểm đương nhiên là Vương Lục tự mình chọn lựa.

Chính là nhà trưởng thôn —— chọn vị trí như vậy, cũng coi như là một chút hồi báo đối với mấy ngày trước Vương Khải chạy đến nhà Vương phú quý rít gào.

Vương Khải không rõ ràng lắm môn đạo trong đó, thấy mấy vị thần tiên đứng trước cửa nhà mình, trong lòng tò mò: “Xin hỏi các vị thần tiên, đây là...”

Thánh Nữ Phong Linh thân nhiên nói: “Xây pháp đàn.”

“...Ở chỗ này?”

Phong Linh gật đầu: “Đúng vậy, nơi này phong thủy tốt nhất, ở đây xây pháp đàn hiệu quả tốt nhất.”

Năm đó Vương Khải liền choáng váng: “Vậy còn nhà ta thì sao?”

Phong Linh nở nụ cười: “Đương nhiên là hàng đời rồi, không sao, ta sẽ để lực sĩ xây mới cho ngươi.”

“Nhưng mà...” Năm đó Vương Khải còn chưa kịp giẫy giụa, kết quả còn chưa mở miệng đã nghe Thánh nữ cười.

“A, không thích? Không sao, vậy không xây nữa, lão dân... Hà Hồ, chúng ta đi.”

Đoàn người xoay người rời đi, Vương Khải sốt ruột luống cuống: “Thần tiên đừng đi, thần tiên đừng đi chứ! Rút là được, dỡ là được!”

“Được, vậy thì động thủ.”

“Chờ một chút, trong nhà ta còn có đồ vật a!”

Thánh Nữ nhú mày: “Ai da, ngươi thật phiền phức, lát nữa dỡ một lúc, đáng tin một chút có được không? Chẳng lẽ bảo chúng ta chờ ngươi từ từ chuyển nhà?”

Vương Khải lại choáng váng, sửng sốt một chút thì chợt nghe thôn dân phía sau có người nói: “Trưởng thôn à, không phải ngươi đã nói rồi sao, việc xây dựng pháp đàn là chuyện động trời, ai dám làm vướng chân sau, vậy thì...”

Vương Khải thở dài mắng thầm trong lòng, nhưng trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười: “Bớt, hủy, hủy ngay!”

Vừa dứt lời, chợt nghe một tiếng âm vang trầm đục, lão dân côn quát khê một tiếng, trong tay đồng thời đốt ba cái linh phù, phóng xuất ra pháp lực khổng lồ, trong khoảnh khắc liền nghiền căn nhà của trưởng thôn thành một mặt phẳng!

Vách tường gạch đá vững chắc nhiều năm kia, lương mộc thô to, gạch ngói chính tề... Trong thời gian ngắn liền bị áp súc thành hai chường tầng thứ tám, sau đó tiến sâu vào trong lòng đất, lại cùng mặt đất bằng phẳng.

Đối với dã tu Trúc Cơ hạ phẩm, hiệu quả pháp thuật như vậy có thể nói là kinh người, lão dân côn mặt mỉm cười vỗ lá bùa hài cốt trong lòng bàn tay, nghĩ thầm may mắn thay Vương Lục cho hắn mấy trang điển tịch tu hành, bất quá mới tập luyện mấy ngày, lúc trước ở huyện Vũ Hâu bị ám thương đều khỏi hẳn, công lực đã khôi phục bảy tám phần, một ít kỹ xảo tinh tiến!

Một cái Thái Sơn áp đỉnh này, mặc dù mượn phù lục chi lực, nhưng phóng thích nhanh như thế, lực đạo tinh diệu như thế, cho dù tại thời kỳ đỉnh phong cũng không đủ lực, quả nhiên là đại nạn không chết tất có hậu phúc, mới ngăn ngui vài ngày mà đã có tiến cảnh như thế! Hắc, nịnh bợ loại đệ tử danh môn này quả nhiên là lợi ích vô cùng, đáng tiếc năm đó tại Thất Tinh môn vô luận như thế nào cũng không có cơ duyên đó...

Ngay lúc lão dâm côn lòng đầy vui mừng, bụi bặm đầy trời rơi xuống đất, bên cạnh mặt đất bằng phẳng, là một đoàn lớn thôn dân cầm roi trên đất, cùng với lão thôn trưởng thôn khóc không ra nước mắt.

Lão dâm côn cười khà khà: “Thế nào, hủ có đẹp không?”

Vương Khải Niên run rẩy đáp: “Pháp thuật tiên trưởng thông thần, rất đẹp, vô cùng xinh đẹp!”

“Uhm, có ánh mắt! Người yên tâm, đợi pháp đàn xây xong, ta sẽ cho lực sĩ giúp người xây nhà mới, còn khí phái hơn cả cái nhà rách này!”

Đương nhiên, đây cũng là chỉ thị của Vương Lục, mang ý nghĩa công việc nộp thuế phải thưởng phạt phân minh. Vương Khải năm nay ngu muội vô tri, làm ra đủ loại ngu hành, về tình và lý nên bị xử phạt. Nhưng lão thôn trưởng mấy chục năm cẩn trọng, không có công lao cũng có khổ lao, hà tất phải để ông ta không có nhà để về?

Sau khi ngón tay lão dâm chỉ khẽ động, đánh ra một đạo pháp quyết, trong túi giới tử đã sớm chuẩn bị đầy đủ tài liệu liền bay ra ngoài, dựa theo thứ tự bày ra một cái trận pháp hình tròn trên mặt đất.

Những dụng cụ điếm, bố trí này đều là Vương Lục từ lâu đã bày ra, lão dâm côn theo mệnh lệnh hoàn thành sắp đặt, liền đem pháp thuật liên tục vận chuyển bỗng dừng ngừng lại.

Cùng lúc đó, tại chính giữa pháp trận hình tròn hiện ra thân ảnh một thanh niên bình thường không có gì lạ.

Mấy người lão dâm côn lập tức quỳ gối: “Bái kiến giáo chủ!”

Vương Lục bị giải trừ thuật ẩn thân, biểu hiện đầy đủ biểu hiện tu dưỡng bản thân một diễn viên chuyên nghiệp, thần sắc lạnh nhạt phất phất tay: “Được rồi thì bái, thời gian hạ giới của ta có hạn, các người bắt đầu công việc, các người để thôn dân cách xa một chút, không cần lo lắng.”

Đám người Vương Khải thấy Vương Lục hiện thân, còn tưởng là thần tiên hạ giới, trong lòng xao động khó tả. Đáng tiếc không đợi bọn họ quỳ gối thì đã bị đám người Vụ Phi Hoa xua tan, bày ra một sân khấu rộng rãi biểu diễn rộng rãi.

Màn biểu diễn tiếp theo, đám người Hà Thương vô cùng chờ mong.

Dùng tu vi luyện khí hạ phẩm để xây dựng pháp đàn bằng linh khí triều tịch như thế nào? Mà với thủ bút này của Vương Lục, lại muốn tu kiến pháp đàn dạng gì? Từ tài liệu mà xem, rất có thể là từ bát phẩm trở lên... Lão dân côn năm đó ở Ngọc Lâm phái tu tiên, cũng chỉ là bát phẩm địa hỏa đàn, khiến cho mấy môn phái tu tiên chung quanh hâm mộ không thôi!

Trong lòng thánh nữ Phong Linh cũng có tò mò, đối với pháp đàn, mặc dù không rõ nguyên nhân, nhưng ở trên Linh Kiếm Sơn nàng cũng thấy nhiều rồi. Linh kiếm phái chiếm cứ Thương Khê châu Phong Linh khí nhất, tự nhiên sẽ không mặc cho lãng phí thời gian., Trong sơn môn tu nhiều pháp đàn, trong đó đại bộ phận xuất ra từ tay Lục trưởng lão Lục Ly, vị trưởng lão quản lý đại quyền tài chính của môn phái là thiên tài của pháp đàn, thời điểm Hư Đan đã hoàn thành pháp đàn thứ nhất, ly hỏa đàn thất phẩm... Mà nhìn bộ dạng hiện tại của Vương Lục, chí hướng tựa hồ còn cao hơn năm đó Lục Ly!

Mà với tư cách là nhân vật tiêu điểm được vạn chúng chú ý, mặt Vương Lục không thay đổi đi dạo một vòng trong pháp trận, điều chỉnh lại tài liệu của pháp đàn bốn phía một phen, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại.

Trong khoảnh khắc, thế giới lộn xộn xung quanh biến mất không còn tăm tích, tràn ngập trong đầu Vương Lục, chỉ có hải dương thiên địa linh khí.

Muốn xây dựng pháp đàn chỉ có hai con đường, hoặc là dùng Kim Đan hoặc là cấp bậc Nguyên Thần cường hãn chuẩn Kim Đan điều khiển Thiên Địa linh khí, sau đó thu lại vài lần, cưỡng ép hình thành nên sóng triều linh khí. Hoặc là... Phải tính toán kỹ càng sự vận chuyển của thiên địa linh khí. Vì thế thuận lợi dẫn dắt, dùng bốn lượng phương pháp bốn cân vượt cấp hoàn thành kỳ tích này!

Lúc trước Lục Ly trưởng lão cũng là nhờ vào cảm giác nguyên thần nhạy cảm, chuẩn xác tìm được tiết điểm linh khí vận động, mới dùng tu vi Hư Đan hạ phẩm xây thành pháp đàn. Lục Ly trưởng lão là nhất phẩm thiên linh căn, tư chất tốt ở

trong thập trường lão Thiên Kiếm đường cũng đứng hàng đầu, đối lại là Phương Hạc, Lưu Hiền, tuyệt đối không làm được.

Nhưng linh căn của Vương Lục, về độ nhạy cảm của cảm giác, lại mạnh hơn rất nhiều so với Thiên Linh căn bình thường! Cho dù hiện tại tu vi không đủ, nguyên thần yếu ớt, cũng có thể nhìn thấy linh khí vận động trong phạm vi mấy trăm mét xung quanh.

Đương nhiên, chỉ là có thể nhìn thấy còn lâu mới đủ. Kế tiếp, hẳn phải dùng lực lượng của bản thân để khu động linh khí vận chuyển, khiến chúng tụ lại, khuếch tán... Theo tiết tấu đặc biệt, hình thành một cơn thủy triều linh khí không ngừng bành trướng.

Một bước này mới thật sự là khó. Dựa theo giáo viên của Lục Ly trường lão nói, muốn thuận lợi khu sử thiên địa linh khí, ít nhất cũng phải đem nguyên thần rèn luyện ra một cảnh giới, ước chừng là Trúc Cơ trung phẩm. Cái này mới chỉ là lý luận. Năm đó Lục Ly một mực luyện đến nửa hư nửa thật, mới có mười phần nắm chắc tu thành pháp đàn.

Nguyên thần của Vương Lục bây giờ căn bản là hư đến rồi tinh rồi mù, đừng nói là không có nửa điểm thực chất, thậm chí ngay cả hư thể cũng còn chưa hoàn toàn cô đọng, năng lực ước thúc thiên địa linh khí gần như không có, nhưng... Muốn điều khiển linh khí, cũng chưa chắc phải bỏ nguyên thần chi lực ra ngoài, sự việc nguyên thần của Cửu Hư thực chất có thể làm được, Vương Lục dùng những công cụ khác để làm.

Bên trong nội phủ, Hoàng cốt rung động, hai trăm lẻ sáu cây ngọc trụ đồng loạt hít vào một hơi.

...

Trưởng đốc Tập Trí Lục Vương Lục hít vào một hơi thật sâu.

Sau một khắc, phong vân biến sắc, sóng triều mãnh liệt.

Lão dâm côn, Hà Chuyên và Vụ Phi Hoa sắc mặt kịch biến. Hai người bọn họ mặc dù tu vi không cao, lại càng không có linh căn thượng phẩm, cảm xúc đối với thiên địa linh khí còn không bằng đệ tử mới của Linh kiếm phái... Nhưng loại biến hóa kinh đào hải lãng này, làm sao không cảm giác được?

Vương Lục khẽ hút, linh khí trong phạm vi ba trăm mét đang gào thét tụ tập! Một phần này là do thuộc tính linh căn của bản thân hắn gây ra, một phần cũng dựa vào lực trận pháp, nhưng mà... Phạm vi ba trăm mét ah! Cho dù là Kim Đan chân nhân bình thường, lại có thể có lĩnh vực linh khí rộng lớn như thế sao?

Lão dâm côn dốc hết toàn lực thu nạp linh khí, đơn giản là ảnh hưởng tới không gian mấy mét quanh người!

Cùng lúc đó, thân ở chỗ phong vân tế hội Vương Lục, cũng cảm thấy áp lực sơn đại, loại phương pháp hấp thu cuồng bạo này, tại hắn luyện khí tu hành đi vào quỹ đạo sau đó rất ít dùng. Bây giờ trong nội phủ., Hắn đã cấu thành một vòng xoáy linh khí tuần hoàn, dựa vào linh căn không mạnh mẽ thông thấu, tốc độ thường ngày tụ tập linh khí đã đủ thỏa mãn nhu cầu. Mà loại thu nạp cuồng bạo này, tuy hiệu suất kinh người, nhưng thương tổn đối với thân thể cũng không nhỏ. Linh khí như sóng lớn ập tới., Đánh lên bức tường không linh, chỉ có thể rơi xuống mưa bạch kim, nhưng hai trăm lẻ sáu mảnh Kiếm Cốt trùng thiên lại phải chịu áp lực cực lớn —— Vô Tướng Kiếm Cốt này là con đường duy nhất câu thông trong ngoài, nhưng dung lượng của nó là có hạn., Đối với tu sĩ bình thường mà nói có lẽ đủ, nhưng nếu như Vương Lục toàn lực thu nạp linh khí, hai trăm lẻ sáu thanh kiếm cốt lập tức sẽ vận chuyển theo chiều hướng gánh nặng. Hiện nay lại lấy pháp trận phụ trợ, vận chuyển càng siêu phụ tải. Phía cuối kiếm cốt không ngừng chảy ra chất lỏng màu vàng, nhưng bản thân

ngọc trụ lại run rẩy không ngớt, dường như sắp không chịu nổi mà nổ tung.

Không biết qua bao lâu, một vòng linh khí hội tụ này mới kết thúc. Mưa vàng trắng được đưa vào trong cơ thể hẳn bốc hơi lên, một lần nữa hóa thành thiên địa linh khí tản ra khắp nơi. Vương Lục lập tức cảm thấy toàn thân buông lỏng.

Đương nhiên, trong mắt ngoại giới, một làn sóng linh khí khổng lồ đập vào mặt, linh khí vừa mới hội tụ lại với thể càng mãnh liệt vọt trở về! Loại biến hóa này vô cùng kịch liệt, lão dâm côn cùng Vụ Phi Hoa vô thức lui về phía sau hai bước, đồng thời cảm thấy pháp lực tuần hoàn trong cơ thể mơ hồ bị ảnh hưởng, không khỏi biến sắc: Thật bá đạo triều tịch linh khí!

Vừa thu lại, một tụ một tan, liền như nước biển lên xuống sóng, chu kỳ vận chuyển, bởi vậy có danh triều tịch, mà nếu là chu kỳ vận chuyển... Tự nhiên ý nghĩa không chỉ một lần.

Sau một lát, Vương Lục lại lần nữa dẫn động Kiếm cốt, hít một hơi thật sâu.

Lúc này đây, càng có nhiều linh khí được hội tụ lại đây vì bị ảnh hưởng của lần thu thả vừa rồi. Phạm vi thu nạp lúc này đã mở rộng được năm mươi mét! Mà đây cũng chính là trung tâm của linh khí triều tịch.

Mỗi một lần thu thả, đều có thể kéo theo càng nhiều linh khí tiến vào chu kỳ Triều tịch này, vòng đi vòng lại, linh khí cuộn động tựa như quả cầu tuyết lăn càng ngày càng nhiều.

Như vậy là đương nhiên, áp lực của bản thân Vương Lục càng lớn hơn. Nếu như nói vừa rồi chỉ là kiếm cốt rung động, như vậy lúc vòng thứ hai thu nạp, gã thậm chí có thể nghe được kiếm cốt phát ra vù vù thống khổ... Mà mưa vàng trắng bên trong Ngọc phủ, cũng giống như thác nước trút xuống.

Nhưng như vậy còn chưa đủ.

Vòng thu nạp thứ ba, phạm vi bốn trăm mét linh khí điên cuồng phun trào, tổng lượng so với vòng thứ nhất cơ hồ tăng gấp đôi! Cường độ trùng kích cũng tăng lên ba bốn thành, Vương Lục rõ ràng cảm nhận được xương cốt đau đớn không chịu nổi gánh nặng, biết mình quả thật đã bị thương.

Chỉ dựa vào linh khí thu nạp đã khiến Vô Tướng Kiếm Cốt bị thương nặng không thể phá vỡ, có thể tưởng tượng được uy lực triều tịch của linh khí này! Thế nhưng, dựa theo mong muốn của Vương Lục, vẫn còn chưa đủ!

Ít nhất còn phải thu nạp thêm ba vòng nữa mới có thể tích lũy đầy đủ năng lượng, tạo nên một cái triều tịch linh khí có thể tự động thu phóng. Mà đến ba vòng sau, mỗi một lần sợ là sẽ tan xương nát thịt!

Thế nhưng ai bảo hắn tu thành Vô Tướng Kiếm Cốt chứ? Vô Tướng Kiếm Cốt sợ nhất chính là thụ thương, chỉ cần không phải loại đả kích mang tính hủy diệt khó có thể khôi phục đó, mỗi một lần bị thương sẽ chỉ làm cho Kiếm Cốt càng thêm cứng cỏi, tuy quá trình có chút đau đớn, nhưng Vương Lục nào quan tâm?

Vì vậy, vòng thứ tư, vòng thứ năm, thứ sáu... Khi linh khí trong phạm vi năm trăm mét đều bị cơn sóng triều điên cuồng này cuốn vào, Vương Lục biết rõ thời cơ đã chín muồi.

Tiếp theo, đã tới khâu trung tâm chân chính, phải gia nhập ảnh hưởng của giao giới giữa mình trong cơn triều dâng, khiến loại triều tịch hình thành này tự vận chuyển, mới có thể hình thành triều tịch chân chính... Phải làm được điểm này, không cần lực lượng quá mạnh mẽ, lại cần tính toán và nắm chắc cực chuẩn. Mà cái này vừa vặn là điểm mạnh của học bá!

Trước khi đích thân ra tay thực hiện, Vương Lục đã tự mô phỏng thôi diễn mấy lần ở trên cầu nhĩ sơn, tin chắc tính toán của mình sẽ không sai. Đến khi vòng thứ sáu kết thúc, ảnh hưởng của linh khí triều tịch sẽ khuếch đại đến năm trăm mét trở lên, chỉ cần gia nhập vào đạo xoắn ốc, là có thể tạo thành một linh khí triều tịch có tính vĩnh cửu. Mà cái xoắn ốc này, hắn đã chuẩn bị từ sớm ở trong nội phủ rồi.

Thừa dịp vòng thứ sáu đã kết thúc, thoáng chốc yên tĩnh thoáng qua, Vương Lục cố nén đau nhức trong nội phủ, chuẩn bị xoắn ốc tinh luyện ra, tiếp được rồi. Vòng thứ bảy lúc thu nạp, lực xoắn ốc này sẽ dẫn phát hiệu quả kỳ tích. Nhưng đúng vào lúc này...

Ông!

Trong tầm mắt của Vương Lục, linh khí thiên địa vốn đã bị sáu lần triều tịch bắt đầu khởi động ước thúc, bắt đầu vận động theo quy luật, bỗng nhiên xảy ra bất quy tắc run rẩy.

Chết tiệt! Chỉ một thoáng, tâm thần Vương Lục không yên!

Dùng luyện khí hạ phẩm kiến trúc pháp đàn, cái này tuyệt không chỉ dựa vào Không Linh căn là có thể làm được, mỗi một bước đều phải trải qua Vương Lục liên tục tính toán suy diễn, dù là sai một ly, kết quả cuối cùng cũng sẽ vượt quá ngàn dặm. Mà cái rung động không theo quy tắc này, vừa vận chính là chênh lệch một li!

Không kịp suy nghĩ sai nguyên nhân, Vương Lục yên lòng, đem lục xoắn ốc đã chuẩn bị sẵn thả lại vào nội phủ, sau đó nhanh chóng phát ra hiệu lệnh đối với Vô Tướng Kiếm Cốt. Hấp cho ta! Bằng đều sai, phương pháp tốt nhất chính là đem nó bao phủ trong sóng lớn cuộn cuộn của triều tịch linh khí! Vương Lục gửi gắm vào khu vực pháp đàn này vào khu vực thứ tám, sao có thể không suy xét đến hồ sơ lúc xảy ra chuyện ngoài ý muốn? Cho nên khi thật sự phát sinh, Vương Lục mặc dù kinh ngạc, nhưng lại không hoảng loạn.

Đợt sóng linh khí thứ bảy đã phá bỏ được dấu vết rung động thành công. Khi đợt sóng tản đi, cơn sóng dâng lên tiếp theo, Vương Lục lại một lần nữa xoắn ốc kéo khỏi nội phủ, mà ngay lúc này...

Ông!

Lại là chấn động một cách khó hiểu, làm cho tiết tấu của Vương Lục hoàn toàn đảo loạn! Mà lần này, Vương Lục cũng không chỉ là tâm thần không yên.

Một lần ngoài ý muốn có thể nói là ngoài ý muốn, nhưng liên tiếp hai lần, lại tới tà môn như thế... Vậy nhất định có nguyên nhân!

Bất quá, mặc kệ người vì nguyên nhân gì, muốn cản ta kiến tạo pháp đàn, cửa cũng không có! Lần Triều tịch thứ tám, san bằng chuyện quý quái này cho ta!

Đến lúc này, mỗi một vòng triều tịch phun trào, đối với thân thể Vương Lục đều là gánh nặng thật lớn, dù là Vô Tướng

Kiểm Cốt cực kỳ cứng cõi, dưới linh khí điên cuồng cạo rửa, cũng có dấu hiệu toàn bộ khay sụp đổ.

Nhưng vào lúc này, Vương Lục cũng là đâm lao phải theo lao, từ vòng thứ sáu, linh khí triều tịch liền tiến vào một thông đạo mạnh dần, không cần ngoại lực phụ trợ, sẽ tự động thu phóng, hơn nữa lực đạo càng ngày càng mạnh! Đương nhiên, khoảng cách thủy triều linh khí hoàn mỹ chân chính còn rất xa, nếu để mặc kệ, linh khí triều tịch đang không ngừng hướng tới cực điểm, đến lúc đó sẽ âm âm tản đi... Nhưng trước đó, Vương Lục đã sớm bị linh khí điên cuồng vọt tới làm vỡ nát.

Theo tính toán, cường độ Vô Tướng Kiểm Cốt chỉ có thể chống đỡ đến lượt thứ mười, sau vòng thứ mười, gân đứt xương gãy, nội phủ sụp xuống, không có hai lời...

Mà hiện tại, linh khí triều tịch đã đến vòng thứ chín.

Hy vọng duy nhất của Vương Lục, chính là trong thời gian hai vòng tiếp theo, tìm ra nguyên nhân nhằm lẫn, xóa tên đi, nhưng công tác quả thực không dễ.

Linh khí rung động một cách dị thường cũng không phải do con người tạo ra, bởi vì mỗi một lần rung động lại chính là một khi sóng triều linh khí triều dâng lên đến một trình độ nhất định thì tự nhiên sản sinh ra. Dựa theo sở học của Vương Lục thì rất giống là ngộ chạm vào một tiết điểm địa mạch nào đó.

Chuyện này thật sự có chút kỳ quái, những ngày này Vương Lục đã sớm tra xét được bảy tám phần địa mạch của cầu tai sơn, quy luật thiên địa linh khí cũng đã tìm ra đại khái, bằng không hẳn cũng không dám tùy tiện ra tay xây cái pháp đàn này. Nếu trong cầu nhĩ sơn có cái gì ẩn giấu, mấy ngày nay không thể nhìn ra.

Đáng tiếc sự thật là như thế, muốn trách chỉ có thể trách ánh mắt mình không đủ... Ngay tại lúc Vương Lục liều mạng suy nghĩ sai lầm này, trùng kích lần thứ chín cuối cùng cũng đến.

Con đau nhức kịch liệt của thân thể khiến hắn tối sầm lại, trong thời gian mấy hơi thở đầu óc trống rỗng, nhưng cái gai linh quang kịch liệt này cũng mang đến cho hắn một mảng linh quang - nếu thật sự không cách nào tiêu trừ, vậy coi như là một bộ phận của toàn bộ hệ linh khí sao? Không phải là một

bộ phận của nó so với việc siêu cường tranh chấp mà thôi., Kế tiếp chỉ cần thay đổi cách tính ban đầu một chút là có thể dễ dàng tránh sai lệch, thành lập Triều tịch. Mà vấn đề duy nhất hiện tại là mình còn kịp điều chỉnh lại toán thức được không?

Bởi vì lần Triều tịch thứ mười đã đến.

Cực hạn lý luận của Vương Lục là sau lần Triều tịch thứ mười ba, nhưng vừa rồi cường độ của vòng thứ chín đã có thể làm cho gã hôn mê trong tích tắc ngắn ngủi. Vòng thứ mười uy lực mạnh hơn, rất có thể gã sẽ bị lần Triều tịch thứ mười một nghiền nát trong hôn mê.

Bất quá vào lúc này, bởi rồi cũng không có ý nghĩa, nguy cơ trước mắt, Vương Lục lập tức xốc lên toàn bộ tinh thần, Hoàng Cốt Vô Tướng điên cuồng chuyển động, không ngừng hạ chỉ lệnh cho các Kiếm Cốt còn lại, mỗi một xương đều có thể cử động, riêng phần mình điều chỉnh góc độ, phóng thích linh khí áp súc để ứng phó trùng kích tương lai.

Theo lý luận trên, dưới sự trùng kích mãnh liệt của vòng thứ mười một đủ khiến Kim Đan chân nhân dao động, những nỗ lực này tăng lên tới đa một phần trăm tỷ lệ sinh tồn, nhưng tố chất chuyên nghiệp của kẻ mạo hiểm liền thể hiện ở nơi này, cho dù chỉ là một trăm điểm, cũng đáng giá nỗ lực trăm phần trăm.

Mà ngay lúc Vương Lục chuẩn bị đầy đủ, nghênh đón khảo nghiệm, lại có một biến hóa ngoài dự liệu xảy ra.

Kiểm cốt, ra khỏi vỏ.

Hiện giờ Vô Tướng kiếm cốt của Vương Lục là cảnh giới thứ chín, toàn thân hai trăm lẻ sáu cái xương cốt, kỳ thật phần lớn là xương vỏ kiếm. Kiếm cốt chân chính chỉ có rải rác vài cái trên hai cánh tay, có hiệu quả tăng lên sự linh hoạt của kiếm pháp Vô Tướng, nhưng tác dụng chân chính còn xa mới có thể phát huy được. Bước tiếp theo, kiếm cốt được rút ra khỏi vỏ, hóa thành bị động làm chủ động, tăng lên một tầng phòng ngự - đó chính là cảnh giới của tầng thứ mười.

Vốn Vương Lục cho rằng trước tiên phải chuyển hai trăm lẻ sáu đoạn xương cốt thành kiếm cốt đã, sau đó mới có thể rời khỏi vỏ, điểm này cũng đã xác nhận qua với sư phụ. Nhưng

dưới nguy cơ, kiếm cốt tự sinh cảm ứng, vậy mà không cần Hoàng cốt chỉ huy, liền tự rời vỏ, thật lớn vượt quá dự liệu của Vương Lục.

Nhưng đây lại là chuyện tốt, Kiếm Cốt rời vỏ, giấu tài, hoàn toàn là hai khái niệm! Ngay khi Kiếm Cốt ra khỏi vỏ, sóng linh khí khổng lồ đập vào mặt phẳng phát như bị một thanh lợi kiếm vô hình tách ra, áp lực giảm đi!

Kiếm phân thành sóng lớn, đây là uy lực của Kiếm Cốt ra khỏi vỏ... Mặc dù cảnh giới không đủ viên mãn, nhưng hai trăm lẻ sáu cái Kiếm Cốt tu hành không đầy đủ, đối mặt với sóng linh khí cuộn cuộn từ bốn phương tám hướng mà đến, cũng không thể hoàn toàn triệt tiêu uy lực của nó, nhưng xét về tổng thể mà nói..., Áp lực của Vương Lục vẫn bị triệt tiêu đi hơn ba bốn thành! Điều này có nghĩa là ít nhất có thể chống lại được hai lần triệu tịch. Hơn nữa ngay khi Kiếm cốt đột phá, vỏ kiếm trong cơ thể gã lại cảm ứng được, kết hợp với linh khí càng thêm chặt chẽ. Vết rạn lúc trước bị đẩy ra lập tức bị tiêu trừ không ít, có lẽ tương đương với trạng thái đầy máu sau khi thăng cấp...

Nhân cơ hội hiếm có, Vương Lục nhanh chóng điều chỉnh lại kết cấu xoắn ốc trong nội phủ. Không bao lâu, một cái xoắn ốc hoàn mỹ liền xuất hiện ở trong nội phủ. Sau đó, chỉ cần tinh luyện nó ra ngoài, một lần triệu tịch linh khí hoàn mỹ liền sinh ra.

Tiếp đó... Pháp đàn lý tưởng trong lòng cũng nên thành hình.

Pháp đàn để lập giáo, Vương Lục tỉ mỉ lựa chọn một pháp đàn lục phẩm, Ngung Ngọc Đàn. Đặc điểm ở chỗ trình độ rèn luyện thiên địa linh khí cực cao, cho dù là ở thôn Vương gia, nồng độ linh khí còn chưa đủ để gọi là động thiên phúc địa chân chính, cũng có thể rèn luyện ra thượng phẩm linh thạch, cùng với những tổ tài trân quý khác.

Đương nhiên, phẩm cấp linh thạch cùng tổ tài đối với Vương Lục mà nói kỳ thật không quan trọng, Ngung Ngọc Đàn này thực sự hấp dẫn hẳn ở chỗ: Đây là pháp đàn lục phẩm duy nhất có thể dùng tu vi hẳn luyện khí hạ phẩm xây dựng nên, mấu chốt nhất là lúc triệu tịch thành lập có linh áp cực cao, mà đây

cũng là sở trường duy nhất mà Vương Lục có thể lấy ra được, đơn giản là hợp ý trời.

Đón đón đợt triều triều linh khí cuối cùng, Vương Lục tinh luyện ra xoắn ốc trong nội phủ, va chạm kịch liệt cùng thiên địa linh khí, dẫn phát ra phản ứng huyền diệu, tài liệu pháp đàn phân tán ra bốn phía chậm rãi nổi lên giữa không trung, bị linh khí cùng xoắn ốc hợp lực cuốn lấy, tự phân giải, tổ hợp, cấu thành pháp đàn cơ sở, trong chốc lát, hình thức ban đầu đã hiện ra!

Nhưng đúng vào lúc này, trong tầm nhìn của Vương Lục, một ngọn sóng kinh người phóng lên cao!

Bà mẹ nó! Lại đến! Thậm chí Vương Lục còn không kinh ngạc, ánh mắt liền bị vật gì đó dao động hấp dẫn rồi.

Vòng triều tịch cuối cùng mở rộng đến phạm vi hơn bảy trăm mét, vì vậy hắn mới thấy được căn nguyên linh khí dị biến.

Căn nguyên linh khí dị biến vậy mà là ở nhà hắn! Đương nhiên không phải là trạch viện của thôn Đông, mà là căn nhà cũ hắn sinh ra dưới đất, một hòn đá kỳ dị chôn sâu trong đất, giống hệt những tảng đá khác. Nhưng vòng linh khí cuối cùng cực kỳ mãnh liệt trùng kích, lại rung động lên, dẫn phát linh khí ngút trời chấn động, bản thể cũng phá đất mà ra! Tựa như một thanh kiếm sắc bén!

Vương Lục cười tự giễu trong lòng, hòn đá đó là hắn tự tay chôn xuống mười mấy năm trước. Lúc ấy trong lòng hắn thôn thức một hồi cảm khái, giống như mai táng suốt đời của mình... Đáng tiếc khi đó thân thể còn nhỏ, đầu óc cũng chưa trưởng thành, ký ức mơ hồ. Về sau bất tri bất giác, thế mà quên nó đi.

Đó chính là một mảnh nhỏ sao chổi vô cùng quý giá a! Mang theo năng lượng không thể tưởng tượng nổi, là một người chuyên nghiệp mạo hiểm, đang tính toán lúc linh khí triều tịch, lại xem nhẹ nhân tố quan trọng như vậy! Quả thực là thất sách!

Đáng tiếc lúc này nói gì cũng đã chậm, mảnh vỡ kia bị linh khí quét qua gào thét, từ trong đất đá mạnh mẽ lao ra, bay nhanh

về phía Vương Lục, tốc độ cực nhanh, ngay cả Tiểu Linh Nhi cũng không kịp phản ứng.

Trong nháy mắt, mảnh vỡ liền bị linh khí cuốn lấy, xông vào trung tâm thủy triều!

Ngung Ngọc Đàn vốn đã hình thức ban đầu, giờ bị dị vật xâm lấn, lập tức bắt đầu vận vẹo!

Vương Lục mím chặt môi, kiên trì chốc lát, trong lòng đưa ra quyết định, hung ác nói.

Mẹ nó, lão tử mặc kệ!

...

Vụ nổ lớn như sao mới lạ mong muốn lại không hề xuất hiện.

Khi Vương Lục nhắm mắt ngưng thần, tầng phòng ngự của Vô Tướng kiếm cốt lên đến cực hạn, đạt được chỉ là một trận yên tĩnh quý dị.

Một lát sau, một giọng nữ chần chừ vang lên: “Vương... Giáo chủ kia, người đang cử hành nghi thức đặc biệt gì vậy?”

Vương Lục mở mắt ra, cách đó không xa, thánh nữ Phong Linh vẻ mặt trêu tức và nghi hoặc, sau đó quay đầu, non xanh nước biếc, thôn Vương gia tự nhiên phong quang vẫn như cũ ưu mỹ.

Không có bạo tạc lớn, cũng không có sóng to gió lớn linh khí phun trào, ở bên cạnh hẳn, một cái viên cầu màu xám cao cỡ một người yên lặng nằm trên mặt đất.

Vương Lục tăng hắng một cái, phát tay ra hiệu cho đám lão dân côn bắt đầu hành động. Lão đầu này cũng biết điều, gật gật đầu rồi cùng Vụ Phi Hoa bày ra huyền thuật, che khuất cảnh sắc mấy chục thước quanh người Vương Lục.

Đây cũng là trước đó đã từng có án, một khi trong quá trình thành lập pháp đàn có gì ngoài ý muốn, liền dùng huyền thuật che lấp qua, miễn cho bị các thôn dân nhìn ra sơ hở.

Có huyền thuật che chắn, Vương Lục liền không để ý gì, tò mò đưa tay sờ mặt ngoài viên cầu kia, nguyên thần chỉ một thoáng run lên!

Vương Lục kinh ngạc phát hiện, quả cầu màu xám này vậy mà lại thành lập một tia liên hệ chặt chẽ với nguyên thần, đồng thời, còn có thể cảm nhận được một cỗ hấp lực ôn hòa đang cuốn động bốn phía linh khí, chậm rãi hút nó vào trong quả cầu. Một lát sau, lại tán đi linh khí... Mặc dù quy mô không lớn, nhưng đây thực sự là đặc thù của linh khí triều tịch!

Sửng sốt một lát, Vương Lục hơi há hốc mồm, hiện ra thần linh không thể tưởng tượng nổi.

“Mẹ kiếp, đây là... pháp đàn loại đặc biệt sao?”

Lẽ ra là Ngung Ngọc Pháp Đàn, vốn là trắng noãn không tỳ vết, bị mảnh vỡ sao chổi quỹ dị kia lẫn vào, vì thế liền biến thành cái thứ này?! Cái này tính là cái gì? Đại lục Cửu Châu có từng có pháp đàn hình tròn không?

Vương Lục nhớ lại một phen, trong ấn tượng của trưởng lão Lục Ly, trong Bách khoa của mấy bản pháp đàn Lục Ly đều không có ghi chép tương tự, còn các điển tịch còn lại như các loại kỳ vật chí Cửu Châu, cũng không có đề cập qua loại pháp đàn hình cầu này a... Dù là học rộng bác học nhiều kiến thức của linh kiếm bá, nhưng cũng giám định không ra pháp đàn đặc thù này rốt cuộc có cái gì kỳ diệu!

Bất quá, dựa vào tri thức cuốn sách không thể nào phán đoán, cứ khảo sát thực tế là được. Vương Lục nhắm hai mắt lại, dần dần nguyên thần rót vào bên trong viên cầu, thông qua liên hệ quan sát kết cấu bên trong, dùng học thức của gã, theo lý lẽ rất nhanh sẽ đoán được đặc tính của pháp đàn.

Nhưng sau khi nguyên thần tiến vào, lại phát hiện bên trong hình cầu này lại là một mảnh hỗn độn! Linh khí bị thu nạp vào, lập tức hóa thành một mảnh Hỗn Độn chi vật, hoàn toàn không thể nhìn được!

“Hắc, thật không hổ là pháp đàn đặc dị, cao đoan dương khí thượng đẳng!”

Kết cấu bên trong không thể tìm ra, đặc tính của pháp đàn này cũng không thể nào phân tích ra được. Vì vậy Vương Lục chỉ có thể thông qua cường độ linh khí triều tịch, cùng với chênh lệch giữa linh khí thổ nạp, đại khái đoán được phẩm cấp của nó ước chừng là sáu, bảy phẩm liệu.

Việc này so với Ngung Ngọc Đàn trong lý tưởng thì hơi kém một chút... Vương Lục thoáng có chút thất vọng, nhưng rất nhanh hẳn liền phát hiện, sự tình tựa hồ không đơn giản như vậy.

Pháp đàn hình cầu này phun ra nuốt vào linh khí, cường độ tuy rằng không lớn, nhưng mỗi lần phun ra nuốt vào... Tựa hồ so với lần trước càng nhiều hơn một chút. Vương Lục kiên nhẫn đợi mười vòng, lấy linh khí nhạy cảm cảm, kiên định phán đoán của mình.

Đặc tính của loại pháp đàn này, ngược lại đã từng thấy qua trong sách, rất đơn giản là ba chữ: loại hình phát triển!

“Có chút ý tứ...”

Trong tu tiên giới có quy củ bất thành văn, bất cứ chuyện gì, bất luận là pháp bảo, phi kiếm, pháp đàn... Chỉ cần mang theo ba chữ phát triển, giá trị của nó đều có thể trực tiếp tăng gấp đôi! Bởi vì thuộc tính này thực sự quá hiếm thấy.

Pháp đàn dạng trường thành, trong tu tiên giới cũng có rất nhiều, dựa theo kinh nghiệm suy tính, nếu là pháp đàn vừa mới xây dựng thành tựu có thuộc tính lục thất phẩm, như vậy sau khi tiềm lực trường thành đầy đủ đào móc, tăng lên một hai phẩm cấp cũng không có gì ngạc nhiên — kết quả này so với mong muốn tốt hơn rất nhiều.

Hiện tại vấn đề duy nhất chính là: Pháp Đàn hình tròn này mặc dù có thể thu nạp linh khí, nhưng kết cấu bên trong hoàn toàn là hỗn độn, căn bản không cách nào khống chế sản xuất, Vương Lục liên tiếp thử bảy tám pháp quyết, nửa điểm phản ứng cũng không có!

“Mẹ kiếp, pháp đàn loại Côn Bằng!?”

Bất quá, nếu chiêu số tuyệt trắng của Dương Xuân Bạch tuyên cáo không có hiệu quả, vậy thì chút thủ đoạn ngụy trang xuống, Vương Lục thở dài, hăng hái lấy chân, hung hăng đá một cước lên viên cầu.

Sau một khắc, viên cầu kia chấn động mạnh một cái, tiếp theo điên cuồng chuyển động. Không bao lâu, Hạng bộ há rộng miệng, từ đó phun ra một vật rơi trên mặt đất, màu sắc óng ánh, hào quang chiếu rọi khắp nơi.

Vương Lục cúi đầu nhìn nhìn: “Mẹ kiếp, đây không phải linh thạch thượng phẩm sao? Nói về năng lực chuyển hóa, điều này có nghĩa là có thể chuyển hóa ra linh vật bát phẩm trở lên, hiệu suất chuyển hóa có thể được đó!”

Mang theo một tia hưng phấn, Vương Lục đưa tay ra, rút vào một phần linh khí cho pháp đàn. Sau đó hấn đưa chân đá một cái, khiến cho quả cầu kia lần nữa ùng ục chuyển động.

Một lát sau, phụt một tiếng, từ đỉnh quả cầu lại phun ra một vật, là hòn than đá đen kịt!

“Mẹ kiếp, lại có thể phun ra than đá!? Pháp đàn này cũng quá không có tiết tháo rồi sao?!”

Sau đó, Vương Lục lại chú linh khí vào, viên cầu dù thế nào cũng không chịu động. Suy nghĩ một phen, Vương Lục ý thức được, vừa rồi phun ra hai lần, đại khái là pháp đàn sơ thành, bên trong còn có dư thừa linh khí triệu tịch, hôm nay chỉ dựa vào linh khí mà mình rót vào, không đủ để hoàn thành một lần ngưng kết chuyển hóa.

Cái này không cần lo lắng, mặc dù Vương Lục tu vi có hạn, linh khí không đủ, nhưng linh thạch còn nhiều, lấy từ trong túi giới tử ra một ít linh thạch, sau khi tinh luyện đem linh khí rót vào pháp đàn, tiến hành vài lần thử nghiệm, đại khái liền thăm dò quy luật pháp đàn hình cầu này. Pháp Đàn này sản xuất hoàn toàn tùy cơ, nhưng lượng linh khí phun ra lại cố định, ước chừng là một trăm ba mươi khối linh thạch tiêu chuẩn chứa lượng linh khí.

Với số lượng ít ỏi này, vô luận dùng sức đi đá thế nào, pháp đàn cũng sẽ không chuyển động. Mà nhiều hơn số trị số này, pháp đàn sẽ lưu trữ bộ phận còn lại, nếu nhiều hơn, thì dứt khoát phun ra nhiều lần.

Vương Lục xem ra, pháp đàn hình cầu này quả thực chính là hòm rút thưởng, một trăm ba mươi linh thạch có thể rút thưởng một lần, phần thưởng ngẫu nhiên, ba động tính cực lớn... Chờ một chút, cái này thiết lập giống như đã từng gặp qua!

Vương Lục sừng sốt trong chốc lát, rồi lập tức cắn răng một cái, đem một nhóm linh thạch cuối cùng áp đáy hòm ra, chừng mấy trăm, sau đó mạnh mẽ chú nhập linh khí đưa vào trong pháp đàn. Thủ bút này rất lớn, làm mắt bọn lão dân côn vây quanh đều lồi ra!

Lại thêm trên trăm miếng thượng phẩm linh thạch!! Hơn nữa là lấy ra làm mồi nhử cho Pháp Đàn... Bố trí ngài nhất định là tán tài đồng tử của Linh Kiếm phái! Ai không biết Pháp Đàn chỉ cho nên trọng yếu, ở chỗ có thể tiêu thiên địa linh khí làm linh thạch, ngài lại đi ngược đạo mà đi, phí phạm của trời!

Mà khi Vương Lục đem tất cả linh thạch ném vào pháp đàn, viên cầu màu xám bỗng nhiên biến lớn, phảng phất như bị linh

khí kinh người này căng nứt ra, tiếp theo điên cuồng chuyển động, rốt cuộc không ai dám đá nữa.

Trong ánh mắt chờ mong của Vương Lục, khi mở ra hàng cầu, làm ra kinh lực mạnh, một lần, hai lần, ba lần... liên tiếp mười một lần!

Vương Lục quả thực vui vẻ, tổng số linh thạch vừa rồi chỉ có một trăm hai mươi tám viên, tương đương với một ngàn hai trăm tám mươi viên linh thạch bình thường, ngay cả mười lần phun ra cũng có vẻ không đủ. Kết quả pháp đàn này thế mà lại có ưu đãi một lần!

Về phần kết quả phun ra sao...

Vương Lục bất đắc dĩ nhìn năm đồng đá vụn trên mặt đất, đương nhiên, nói là bã đá không khỏi quá mức nghiêm khắc — trên bản chất là linh thạch tàn phẩm, ngay cả linh thạch hạ phẩm cũng không tính, bất quá bao nhiêu linh khí chứa đựng, hơn nữa số lượng xa xỉ, đối với bọn lão dân côn mà nói, coi như là một bữa ăn ngon — nếu không suy xét nguyên vật liệu của đồng linh thạch tàn phẩm này, là hơn mười miếng thượng phẩm linh thạch.

Lần phun ra này, xem như là thua thiệt rất lớn, đương nhiên, dùng linh thạch làm tố tài, pháp đàn chuyển hóa tạo thành linh thạch, bản thân sẽ tạo thành tổn thất thật lớn. Ưu thế của pháp đàn là đem linh khí ổn định hóa, xác suất chuyển hóa, trừ phi thượng phẩm pháp đàn, nếu không luôn luôn làm người ta cấp bách.

Ngoại trừ năm đồng đá vụn này, còn có hai khối sắt đen kịt, Vương Lục tinh mắt, nhận ra đó là chí bảo mà võ giả thế gian tha thiết ước mơ tha thiết, huyền thiết, huyền thiết kiếm của mập mập dùng cái này chế tạo... Bất quá đặt ở tu tiên giới, cũng xem như bảo bối không nhiều lắm.

Ngoài huyền thiết, còn có một khối vân Nê, một đoàn cổ thủy, một quả Địa Hỏa Toại Thạch, đều là linh vật dưới bát phẩm. Giá trị trên dưới mấy chục quả linh thạch.

Nhìn thấy những thứ này, đám người lão dân côn đã cực kì thèm muốn! Tốt xấu gì cũng là bát phẩm linh vật, Ngũ Hành

sinh linh trận của tổng đàn Thất Tinh môn bọn họ, ngay cả linh vật cửu phẩm cũng ngưng tụ không nổi!

Nhưng Vương Lục căn bản không để vào mắt, xoay chuyển ánh mắt, liền bị vật cuối cùng một mực hấp dẫn.

Đó là một viên linh đan óng ánh long lanh, tròn trịa, mượt mà, bên trong đan linh khí lưu chuyển như sóng nước. Vương Lục thở dài, đã nhận ra nó - ngũ phẩm linh đan, Thủy Vân đan!

Quý mới biết tại sao viên cầu tầm thường này, có thể lấy thiên địa linh khí làm tố tài, trực tiếp phun ra ngũ phẩm đan dược, quá trình gia công này hoàn toàn không khoa học! Đầu tư sản xuất càng không khoa học! Một viên ngũ phẩm linh đan này, đặt ở Huyền Thiên quán ít nhất có thể bán hơn một ngàn viên linh thạch tiêu chuẩn, trực tiếp hồi vốn!

Vương Lục chịu đựng không cười ra, lắc đầu: “Mười một liên tiếp chấn động sao, chắc, khí lực coi như tạm được.”

Từ khi sản xuất ra, chiêu này hiển nhiên không phải đoàn kết, mà là vô cùng tốt, nghịch thiên! Dùng linh thạch đổi linh thạch, dù là thượng phẩm pháp đàn cũng ít nhất tổn thất hai ba thành, về phần trung phẩm pháp đàn cấp sáu, cấp sáu, cấp bảy., Tổn thất ít nhất cũng hơn phân nửa, kết quả Vương Lục mười một liên tiếp phun ngược lại kiếm lời không ít. Cái gọi là mười một liên tiếp chấn động, nhưng cũng chỉ tính toán linh đan ngũ phẩm cuối cùng, trên thực tế nếu dựa theo tiêu chuẩn của bọn lão dân côn, có thể phun ra linh vật bát phẩm, vậy đã là chấn động mạnh rồi! Vương Lục liên tiếp mười một cái!, Trên thực tế là Lục Chấn, hơn nữa còn có một lần cực phẩm chấn động! Lần này nếu không phải nghịch thiên, cái gì mà nghịch thiên? Trên miệng Vương Lục nói gì là góp ý, thuận tụy là trang bức mà thôi, đáng tiếc bên cạnh không có ai phụ họa, để cho hấn trang bức còn chưa đủ đã ghiền.

Sau khi thu hồi linh vật linh đan trên đất, Vương Lục lại không có hứng thú tiếp tục thử nước nữa, thứ nhất là phúc hệ họa chiến, nhân phẩm vĩnh hằng; thứ hai bây giờ chung quy không phải lúc rút thưởng, mình làm diễn viên còn đứng trên sân khấu, còn cần tiếp tục phát huy tu dưỡng của chính diễn viên, vở diễn này đã có quá nhiều ngoài ý muốn, đã đến lúc kết thúc.

Thế là Vương Lục mở miệng yếu ớt, âm thanh truyền khắp thôn xóm: “Pháp đàn này là ta thu thập Hỗn Độn Kiếp Lôi Tiên Thiên luyện chế thành, bao gồm lúc khai thiên tích địa, bản nguyên ảo diệu của vũ trụ vạn vật... Có thể đặt tên là trăm vạn Hỗn Độn đàn. Bây giờ pháp đàn đã thành, các người tự giải quyết cho tốt.”

Sau đó liếc mắt ra hiệu với lão dân côn, lão giả lập tức hiểu rõ, hủy bỏ huyền thuật, sau đó một cái ẩn thân thuật lại để giáo chủ Vương Lục lần nữa thăng tiên.

Thôn dân vô tri mắt thấy cảnh này, lập tức nhao nhao quỳ gối.

Vương Lục đang ẩn hình cười lạnh một tiếng: Bái, mười một vị đại thần liên tiếp chấn động, các người bái không thiết! Chỉ số thông minh của các người có hạn, hảo hảo hút nhân phẩm, có lẽ còn có thể được cứu!

...

100

Tại Vương Lục xuất thủ, đem trăm vạn Hỗn Độn đàn xây thành về sau, bọn lão dân côn thuận lý thành chương gia nhập Vương gia thôn, địa chỉ liền chọn ở chỗ cũ của Vương Lục gia — đương nhiên, cũng là Vương Lục bản nhân bày mưu tính kế.

Kỳ thật dựa theo thiết kế lúc ban đầu, vốn định trực tiếp chiếm trạch viện nhà Vương đại phú gia, trong hai năm này, Thổ Hào thứ hai trong thôn quả thực không có chuyện gì tốt, nhất là thằng nhóc siêu gấu kia Vương Tiểu Hồ cấu kết loại phi, tai họa không nhỏ, thu nhận một phòng ốc của bọn họ, quả thực là thiên kinh địa nghĩa.

Nhưng lúc sóng triều linh khí dâng lên, bị một mảnh vỡ trong gian nhà cũ quấy nhiễu, suýt nữa thất bại trong gang tấc. Vậy mà Vương Lục lại nổi lên hứng thú với gian nhà cũ kia.

Bây giờ nghĩ lại, trí nhớ lúc nhỏ không rõ ràng, có lẽ thật sự có rất nhiều manh mối quan trọng bị bỏ sót, hơn nữa không cần thận tra xét căn bản không tra ra. Lần trước khi về thôn, biệt viện này bị đại sứ đui mù nào đó tuyên bố chiếm cứ. Vương Lục Vô Kiệt tới cửa bá kiến, suýt nữa chém giết đối thủ ngay tại chỗ, nhưng trong toàn bộ quá trình này, dù có linh căn Vương Lục Thiên rất nhạy cảm, cũng không phát hiện được mảnh vỡ chôn dưới đất kia! Như vậy trời mới biết nơi này còn bao nhiêu bí mật!

Đáng tiếc, sau khi Vương Lục dẫn đội nhập trú gian nhà cũ này, chết sống lại không tìm được thêm manh mối nào nữa.

Chẳng qua, vốn cũng không có kỳ vọng quá nhiều, cũng không có gì thất vọng. Hơn nữa sau khi nhập trú, còn có nhiều việc phải làm.

Mở đàn.

Không thì truyền giáo như thế nào? Không truyền giáo, làm sao thu thuế chỉ số thông minh? Nhưng chuyện mẹ nó, lại không thể để đám người Vương Lục nói ra, tốt nhất là chờ thôn nhân đến cầu cứu.

Mà thôn dân đương nhiên cũng có dự định giống nhau, thật vất vả mới có cơ hội để thần tiên trên trời ở tạm trong thôn, làm gì có cơ hội buông tha? Vào nhà ngày đó, trưởng thôn Vương Khải năm nào cũng mang theo không ít thôn dân, vội vã chạy tới bái phỏng., Ân cần đưa tới rất nhiều đặc sản nông gia, rượu thịt đầy đủ. Hơn nữa trưởng thôn già cũng phát huy đầy đủ trí tuệ của ông, từ đầu đến cuối, nửa câu thừa thãi không nói một lời, cầu Tiên gì đó càng không đề cập tới.

Đến ngày thứ hai, lại có một đống đặc sản đất đưa tới cửa, lão dân côn cũng không cự tuyệt, thu hết toàn bộ, điều này khiến cho Vương Khải rất hưng phấn.

Đến ngày thứ ba, Vương Khải lại lần nữa tới cửa bái phỏng, rốt cuộc lão dân côn cũng mở miệng: “Trưởng thôn, rốt cuộc là có chuyện gì muốn nhờ?”

Trưởng thôn không chút do dự: “Xin tiên trưởng ban thưởng một tia tiên duyên!”

Lão dân côn trong lòng vui vẻ, lại ra vẻ chần chừ: “Cái này...”

Lão thôn trưởng lập tức quỳ gối: “Cầu tiên trưởng ban ân!”

“Ai, mấy ngày nay các ngươi nhiệt tình khoản đãi, chúng ta có chút hồi báo cũng là chuyện đương nhiên, nhưng chuyện tiên duyên lại không phải ta có thể làm chủ...”

Trong khi nói chuyện, thanh âm một thiếu niên nhàn nhạt truyền đến: “Nếu lập đàn ở đây, cho dù tiên duyên cũng không sao.”

Lão dân côn rất biết điều quỳ gối: “Bái kiến giáo chủ!”

“Không cần đa lễ, ta chưa hạ giới, chỉ là truyền âm đến, không cần hành đại lễ này... Sau ba ngày, ta ở pháp đàn, có thể lĩnh ngộ bao nhiêu, còn phụ thuộc vào tạo hóa của các ngươi.”

Nói xong, không nói gì nữa, Vương Khải kinh ngạc nhìn xung quanh: “Vừa mới là...Giáo chủ đại nhân?”

Lão dân côn đứng dậy gật đầu: “Là Giáo chủ từ Tiên giới truyền âm tới, trưởng thôn già, các ngươi thật sự là phúc duyên to lớn, Giáo chủ lại chịu ở nơi này! Ài, ngay cả những Giáo lão như chúng ta, một năm cũng phải vài lần cơ duyên!

Lần này hơn phân nửa là nhìn vào pháp đàn kia, giáo chủ tuy là người trong Thần Tiên, ở nhân gian lại làm đạo về nhân gian, theo nguyên tắc trao đổi ngang hàng, chúng ta chiếm thiên địa linh khí trong thôn các người, liền lấy tiên duyên báo đáp.”

Vương Khải mừng rỡ đến run rẩy cả người, trong lúc nhất thời không nói nên lời! Cái gì mà thiên địa linh khí, nói đến huyền diệu. Nhưng ông ta sinh sống trong thôn đã vài chục năm, cũng không cảm giác được linh khí có gì đặc biệt. Ngược lại tiên duyên này lại là thật a!

Ngay cả Vương Tiểu Hồ không ra hồn kia, trong môn phái lừa đảo như Thất Tinh môn tu hành hai năm, cũng có thể phóng hỏa, vẽ bùa, nếu là thần tiên bậc này truyền xuống tiên pháp... Tiền đồ không thể hạn lượng, tiền đồ thật sự là không thể hạn lượng!

Ba ngày sau, quảng trường nhỏ ở thôn Vương gia đã tập nập người, mấy trăm người trong thôn đều tụ tập hết lại, chờ đợi Tiên nhân truyền pháp.

Trong này, thậm chí có bóng dáng một nhà Vương Phú Quý, chuyện Vương Lục lần này hóa thân giáo chủ Trí giáo cũng không nói cho cha mẹ biết, dù sao đây là bí mật quan trọng, phụ mẫu mặc dù thân cận, nhưng chỉ là người bình thường, khó tránh khỏi tiết lộ bí mật.

Cho nên mấy ngày trước, Vương Lục liền khôi phục nguyên trạng, thừa dịp ban đêm về nhà, dặn dò cha mẹ vài câu, sau đó liền giả bộ về núi tu hành, một phen thật lưu luyến không rời.

Y nói, tên Trí giáo này đúng là danh xứng với thực. Tuy không ngang ngược khí phách như Linh kiếm phái nhà mình, nhưng hiếm khi muốn đi lại ở thế gian, là cơ hội hiếm có để dính tiên duyên của phàm nhân. Nhưng chuyện tiên duyên, không cần quá mức cầu xin... Nói chung, Vương Lục không muốn ngày sau người thân của mình khai chiến công việc phối hợp quá mức, cũng không hy vọng bọn họ quá mức độc lập.

Cũng may người trong nhà ngộ tính đều không kém, cho dù là thiếp Vương Phú Quý mới thu, cũng so với thôn nhân bình thường thì thông minh hơn chút, rất nhanh đã lĩnh ngộ dụng ý của Vương Lục, đối với sau này thì không lạnh không nóng

tiếp nhận. Vương Khải năm đó đến nhà xin lỗi, bọn họ cũng đồng ý. Sau này cùng bọn họ đi nghe ý giáo, Vương Phú Quý cũng liền gọi người nhà ra cửa. Đương nhiên, đối với cái gọi là tiên duyên, cũng không ôm chờ mong quá lớn, coi như là đi xem kịch, cùng mấy thôn dân xung quanh hai mắt tỏa sáng, chờ mong tiên duyên hình thành đôi lập rõ rệt.

Đợi đến khi thôn nhân tề tựu đông đủ, thời gian ước định cũng không còn bao lâu, trên đài cao, Hà Thương, Vụ Phi Hoa, Văn Bảo bọn người đều đã đứng tại vị trí, trận địa sẵn sàng đón quân địch. Lại qua một lúc lâu sau, Thánh Nữ đại nhân cũng khoan thai đến chậm, khi nàng đã định vị trí đứng vững, trên đài phút chốc hiện ra một bóng người, chính là Giáo chủ Vương Lục từ dưới Tiên giới (Giải trừ ẩn thân thuật).

Làm diễn viên và diễn viên cả vở kịch, Vương Lục biểu diễn ra tố dưỡng cực kỳ chuyên nghiệp, vừa ra sân liền phóng xuất ra khí trường cường đại, khiến thôn dân dưới đài cảm thấy trong lòng trầm xuống, không tự chủ được muốn cúi đầu.

Sau đó, Vương Lục chậm rãi mở miệng: “Hôm nay, ta đến nói chuyện trên trời.”

“Chuyện trên trời?”

Không riêng gì thôn dân dưới đài, ngay cả bọn lão dân côn Hà Kiệt trên đài cũng tò mò.

Vương Lục lên đài, cụ thể muốn nói gì thì nói, ngay cả nhân sĩ nội bộ giáo phái như bọn họ cũng không biết, Thánh Nữ Phong Linh thì không có hứng thú, Hà Khuyết và Vụ Phi Hoa thì không dám nghe ngóng, mà nghe bảo đánh bạo hỏi, nhận được đáp án thì lại là, xuyên thấu nhất thời sáng khoái...

Cho nên lần này nghe Vương Lục mở miệng liền muốn bàn luận chuyện trên trời, mấy người cũng hứng thú, muốn nghe xem trên trời rốt cuộc có chuyện gì.

“Trên trời có tiên, cái gọi là trên trời có chuyện, chính là Tiên giới sự tình, càng là chuyện tiên nhân.

Phía dưới đã có người gật đầu, bọn họ tụ tập ở đây, không phải chỉ muốn nghe chuyện tiên giới cùng chuyện tiên nhân, về phần Vân Hòa Nguyệt trên trời, cho dù có huyền diệu hơn nữa, thì liên quan gì tới bọn họ chứ?

Vương Lục thấy khẩu vị đám người đã nhắc đến, mỉm cười, liền bắt đầu miêu tả cảnh tượng Tiên giới làm cho lòng người bành trướng.

Tiên giới rộng lớn, rộng lớn vô ngần, Cửu Châu đại lục nếu như đầu nhập tiên giới, tựa như biển cả. Trong tiên giới rộng lớn này tự nhiên có vô số tiên nhân. Tiên nhân không phải người, thần thông quảng đại, dời núi lấp biển, mà tiên giới vạn tiên, cũng không có lợi ích tranh chấp cổ xưa giữa thế gian, chúng tiên nhân hài hòa, ở chung hỗ trợ tu hành, Tiên giới tuy rộng lớn mỹ lệ, nhưng không gợn sóng không sợ hãi.

Nghiên cứu nguyên nhân chính là ở chỗ, Tiên Giới là nơi sản vật cực đại phong phú, vô luận là loại lợi ích gì đề cầu, ở Tiên Giới đều có thể đạt được thỏa mãn. Bảo vật Phàm gian xem ra giá trị liên thành, tại Tiên Giới tựa như tảng đá nhật chỗ nào cũng được, dưới tình huống như vậy, tự nhiên khó có phân tranh, hơn nữa Tiên Nhân Cảnh không phải tầm thường, thọ nguyên mệnh mạng vô hạn, cần gì tranh chấp nhất thời?

Trong ba câu nói, Vương Lục đã phác họa ra một phen khí tượng Tiên gia tráng lệ rộng lớn, khiến cho các thôn dân như mê như say.

Trước đó, sự hiểu biết của bọn họ đối với tiên giới chỉ giới hạn trong suy nghĩ của mọi người, cùng với việc Thất Tinh môn tuyên truyền chuyện triều đại. Nếu nói Tuyên Tri sứ của Thất Tinh môn cũng đều là hạng người miệng lưỡi rực rỡ hoa sen, nhưng Tiên giới mà bọn họ miêu tả cũng đơn giản là núi vàng núi bạc, bố cục khác với Vương Lục nói, thật sự cách biệt một trời một vực.

Nhưng mà, chỉ dựa vào khí thế hùng vĩ này thì còn chưa đủ để khiến thôn nhân triệt để trầm luân, vì thế Vương Lục chuyển chủ đề, bắt đầu đón hợp khẩu vị của mọi người, nói về cuộc sống của Tiên nhân.

Tất nhiên là làm cho lòng người mê mẩn, nhiệt huyết sôi trào.

Những cự phách tu hành hàng tỷ năm ở Tiên giới tạm thời không nói tới, bất cứ một vị tiên nhân nào từ Phàm gian phi thăng lên thành Tiên Nhân, khi đặt chân vào Tiên giới sẽ có bảy mươi hai tiên nữ mỹ lệ tuyệt tục tay cầm Quỳnh Hoa Ngọc Lộ của Tiên giới phụng dưỡng bên cạnh, từ đó về sau trở thành

cầm liễn của tiên nhân. Còn tiên nhân thì ở Tiên giới., Càng sẽ có cung điện khí thế rộng rãi, lãnh địa rộng lớn vô ngần, bất kỳ quyền thế đế vương phạm gian nào, đều không thể đánh đồng với những tiên nhân nhỏ yếu nhất, tiên nhân chỉ cần động niệm, liền có thể khiến ức vạn người trong lãnh địa Tiên giới vì thay đổi...

miêu tả lần này, hiển nhiên kéo thấp đi rất nhiều, nhưng đám người dưới đài lại vô đầu bứt tai, nghe mà vui mừng khôn xiết.

Đúng vậy, đây mới là cảnh tượng Tiên giới, đây mới là đãi ngộ của tiên nhân! Cái gì mà núi vàng núi bạc, thật quá thấp kém! Sao lại hơn bảy mươi hai vị tiên nữ tới khí phái...

Không bao lâu, chuyện trên trời Vương Lục tạm thời kết thúc, mà người dưới đài đã không chờ nổi: “Xin hỏi thần tiên, muốn làm thế nào mới có thể phi thăng tiên giới?”

“Là mỗi người đều có thể tu tiên sao?”

“Thần tiên, ngài xem ta có tư chất tu tiên không?”

“Thần tiên...”

Mọi người ồn ào bàn tán, xào đến sôi sục cả trời, Vương Lục ngồi trên đài mỉm cười, cũng không ngăn lại, nhưng cũng không đáp. Một lát sau, trưởng thôn già Vương Khải năm nào cũng dùng sức giậm mạnh quả trượng một cái: “Tất cả yên lặng!”

Uy vọng của trưởng thôn vẫn còn hiệu quả, rất nhanh đã lắng lại tiếng ồn ào của thôn dân. Trưởng thôn Vương Khải năm đó cung kính khom mình hành lễ với Vương Lục, sau đó trầm giọng hỏi: “Xin hỏi thần tiên, phạm nhân chúng ta... Có khả năng thành tiên không?”

Wương Lục mỉm cười: “Có.”

Wương Khải trung niên tim đập thành thịch: Quả nhiên! Ma giáo của Thất Tinh môn kia tuy ác độc, nhưng mỗi người đều có thể thành tiên lý luận nhưng không có sai!

Dưới động tĩnh, trưởng thôn già run rẩy hỏi: “Như vậy, ta, ta cũng có thể... thành tiên?”

Ai ngờ Vương Lục lại lắc đầu: “Không thể.”

Năm Vương Khải lập tức ngạc nhiên: “Không, không được?”

Dưới đài cũng là nghị luận ầm ĩ, vừa rồi không phải phạm nhân có thể thành tiên, vì sao đến năm Vương Khải lại không thể? Bởi vì Vương Khải năm nào cũng không phải phạm nhân?

Vương Lục vì thế thở dài: “Vừa mới nói chuyện trên trời, các ngươi có biết đỉnh đầu mấy tầng trời không?”

Hạ nhân dưới đài hai mặt nhìn nhau, sao có thể đáp lời được?

“Cho đến tận bây giờ, trên nhân gian tổng cộng có cửu trọng thiên, cửu trọng thiên này không phải lúc khai thiên tích địa thì có, mà là từng cái chuyển hóa thành.”

“Chuyển hóa đến?”

“Không sai, từ phạm gian chuyển hóa đến đây, ba tầng dưới của cửu trọng thiên, ở một kỷ nguyên trước cũng từng như thế, là thế giới của nhân gian.”

“Cái gì!?”

Lần này, chẳng những thôn dân dưới đài giật mình, mà ngay cả các trưởng lão Trí giáo trên đài cũng há hốc mồm: Giáo chủ, ngài nói nhiều quá rồi!

Vương Lục nói: “Thế giới phạm gian, sau khi trải qua ngàn vạn năm biến hóa, có thể sẽ phi thăng lên Tiên giới, đó là thăng hoa lột xác toàn bộ đại thế giới, đến lúc đó người người thành tiên, từ tiên phạm chuyển hóa, vĩnh hưởng cực lạc... Bởi vậy, phạm nhân cũng có thể thành tiên. Bởi vậy, ta nói phạm nhân cũng có thể thành tiên cũng có thể thành tiên.

“Vậy, muốn ngàn vạn năm sau?”

“Cụ thể năm tháng không phải định số, thăng hoa một thế giới, cần không phải là thời gian di chuyển, mà là trong thế giới này, ngàn vạn vạn người cố gắng tu hành.”

“Ngàn vạn người cố gắng tu hành, này... là có ý gì?”

Vương Lục thở dài: “Tiên giới từ xưa đến nay tương truyền, khi một thế giới có trăm vạn phi thăng giả, liền có thể toàn thể thăng hoa, dung nhập Tiên Giới, đến lúc đó gà chó lên trời,

phạm nhân cũng có thể được lợi... Nhưng chung quy phải có trăm vạn tiên hành giả.”

“Vậy, thế giới này của chúng ta, có bao nhiêu tiên hành giả?”

“Cho đến bây giờ chưa đủ trăm người.”

“A...” Mọi người thất vọng, nản lòng thoái chí.

Vương Lục trầm mặc một lát, đợi cảm xúc chán nản dần dần lan ra, mở miệng hỏi: “Các ngươi đã từ bỏ rồi sao?”

Vương Khải Niên cười khỏ: “Không dám lừa gạt Thần Tiên. Phi thăng thành Tiên, chúng ta mỗi người đều suy nghĩ, nhưng xem ra phải ngàn vạn năm sau, ngàn vạn năm có trăm vạn người đi trước, những phạm nhân khác mới có thể thành Tiên. Đến lúc đó chúng ta đã sớm hóa thành một đồng xương vụn rồi!”

Vương Lục cười nói: “Vì sao các ngươi không chịu đi làm người đi trước?”

“Hả?”

“Trăm vạn người đi trước, chung quy đều phải có người đi làm, bằng không mặc cho năm tháng phổ biến, làm to chuyện cũng không thể thăng hoa. Nếu có sai lầm, có lẽ sẽ rơi vào ma giới, vĩnh viễn trầm luân. Các ngươi nếu một lòng thành tiên, vì sao không đi làm người đi trước?”

“Thế này, chúng ta có được không?”

“Không cố gắng không tu hành thì vĩnh viễn không được. Bất cứ một con đường thăng hoa nào của thế giới, đều là ức vạn phạm nhân từng bước một đi tới. Người quý giá nhất là sinh mệnh, sinh mệnh đối với con người chỉ có một lần, bởi vậy, bởi vậy., Cuộc sống của con người phải trải qua như vậy: Khi nhớ lại chuyện cũ, không hối hận vì mất thời gian hàng năm, cũng không vì đơn giản mà xấu hổ; như vậy, vào lúc hấn sắp chết, có thể nói, ta đem toàn bộ sinh mệnh và tinh lực đều hiến cho sự nghiệp quý giá nhất của cuộc đời —— vì thế giới thăng hoa mà phấn đấu.”

...

101

Tiếng nói vừa dứt, dưới đài một mảnh nghiêm nghị, trầm mặc kéo dài thật lâu.

Vương Lục cười chuyệ̉n động ánh mắt, nhìn thấy mấy trăm cặp mắt mờ mịt.

Theo như lời nói của Vương Lục thì trên trời cùng với phương pháp thành tiên của phàm nhân hiển nhiên khác xa so với mong muốn của bọn họ. Nhưng mà, so với lời hứa hẹn lung tung của Thất Tinh môn kia, lời giải thích của người người thành tiên, thế giới mà Vương Lục miêu tả, không thể nghi ngờ là chân thực tin cậy hơn nhiều, dù là sâu trong nội tâm thôn dân, cũng nguyện ý tin tưởng Thất Tinh môn, chỉ cần ăn chút linh dược, bị tiên trưởng điểm hóa một phen là có thể thành tiên, nhưng...

Trăm vạn người tu hành, con đường thăng tiên ở dưới chân, lí do thoái thác như vậy quả thật có thể làm nhiệt huyết sôi trào, nhưng sau khi hừng hực một trận, lại không thể không gặp phải một vấn đề thực tế. Người đến trước... mình có tư cách này sao!? Cho dù cả đời phấn đấu phấn đấu, sợ rằng cũng chỉ có thể dồn hết xương trắng dưới chân người thành công mà thôi.

Có vài người thậm chí không khỏi dăng lên chút oán hận, vì sao Tiên giới lại là đáng về Trí giáo đã nói tới, vì sao không phải đáng về Thất Tinh môn miêu tả...?

Ngay khi mọi người đang có chút cảm tình phức tạp tiêu hóa bầu trời chuyện vừa xảy ra, thì Vương Lục đúng lúc mở miệng lần nữa.

“Các ngươi không muốn trở thành tiên hành giả?”

Vương Khải sửng sốt: “Muốn, đương nhiên muốn, nhưng mà...”

“Nếu đã nghĩ như vậy, vì sao lúc này các ngươi phải oán hận, lại phải tự ti lừa mình? Các ngươi cho rằng mình có nên đi trước người khác không?”

Vương Khải Niên và mấy thôn dân khác nhìn nhau một cái, sau đó trưởng thôn cười khở đáp: “Giáo chủ đại nhân, ngài là người Tiên giới, có lẽ không biết nỗi khổ sở của phàm nhân chúng ta. Chúng ta không có tư chất và ngộ tính tốt như vậy, chỉ dựa vào chính mình tu hành, e rằng vĩnh viễn cũng không tu tới cảnh giới thăng tiên.”

Vương Lục nở nụ cười: “Cho nên không tu nữa?”

Năm Vương Khải bị hỏi đến sững sờ, đã không còn gì, còn tu cái gì nữa?

“Đúng vậy, ta sinh ra đã thành Tiên, không hiểu cực khổ của phàm trần. Nhưng ta biết đại lục Cửu Châu ngàn vạn năm qua, vô số tu sĩ trên con đường tu hành gian nan tiến lên, cũng không phải tất cả mọi người đều có thiên tài, càng không phải ai cũng có tiên duyên trời ban. Huống hồ cho dù là kỳ tài ngút trời, cuối cùng cũng không có mấy ai đi tới được điểm cuối... Như vậy, ngàn vạn năm qua, vô số tu sĩ lại đang tu luyện cái gì?”

Trong khi nói chuyện, Vương Lục chỉ tay về phía lão dân côn và Hà Chuyên: “Người này xuất thân từ nhân gian, chỉ là một gã tu sĩ không thể xưng là tiên. Nhưng người có đồng ý đổi với hắn không?”

“Đổi với hắn?”

“Không sai, đổi một thân tu vi tiên pháp của hắn.”

Vương Khải sững sờ trong chốc lát rồi chột bưng tỉnh:

“Đương nhiên là nguyện ý! Tuy tiên trưởng không phải là Chân tiên nhưng tiên pháp huyền diệu làm sao có thể đánh đồng với thân thể già nua như ta được.

Vương Lục nở nụ cười: “Vậy ta hỏi lại ngươi thêm một lần, có tu sửa hay không?”

“Tu, đương nhiên tu! Chỉ là...”

Thời điểm này, lão dân côn kịp thời ngắt lời nói: “Không sai, luận tư chất, luận ngộ tính, các ngươi chỉ là người bình thường, nhưng chuyện tu hành, coi trọng cơ duyên, mà trên đời này, có cái gì gọi là cơ duyên lớn hơn tiên nhân?”

Nói đến mức này, Lỗ Độ các thôn dân có ngốc cũng hiểu được ý nghĩa trong đó, nhất thời mừng rỡ như điên.

“Vậy xin hỏi giáo chủ, chúng ta nên tu hành như thế nào?”

Vương Lục lại lắc đầu, không chịu nói thêm.

Vương Khải năm nghi hoặc đứng sững tại chỗ, chẳng biết vì sao trần trụi tiên nhân lại dừng ở đây.

Lão dân côn tăng háng một cái, nói: “Cũng không phải giáo chủ không muốn điểm hóa, nhưng phương pháp tu hành, là bí mật từ trước tới nay Trí giáo ta không truyền ra ngoài, tùy ý tiết lộ thiên cơ. Giáo chủ là thân thể tiên nhân thì không sao, nhưng những người khác lại có thể bị thiên đạo lôi kéo, giáo chủ thương cảm cho cấp dưới, vì lẽ đó...”

Nghe thấy không truyền ra ngoài, hàng năm Vương Khải lập tức nghĩ tới Linh quan trong đầu mình, lập tức quỳ gối: “Xin Giáo chủ thu lưu! Toàn bộ thôn nhân Vương gia chúng ta nguyện ý gia nhập Trí giáo, tận dụng kỹ năng khuyến mãi!”

Lão dân côn dở khóc dở cười: “Lão nhân gia ngươi thật đúng là... Trí giáo không phải loại người dễ chơi, bộ dạng này của ngươi giống cái gì!”

Lúc này Vương Lục lại nói: “Những người này tình chân ý, cự tuyệt nó bên ngoài cũng không ổn. Chúng ta ở chỗ này thành lập pháp đàn chính là cơ duyên, vậy trừ hôm nay ra, liền trả lại cho bọn họ một cơ duyên. Những người này xem như phần tử của Trí giáo tích cực, chiếu cố thêm... Ngày mai, liền để ngươi giảng giải cho bọn họ phương pháp tu hành, ta sinh ra đã là tiên, ngược lại tu hành đối với thế gian không quen thuộc như ngươi.”

Hà Kỳ khom người: “Thuộc hạ tuân mệnh.”

Vương Lục cười cười, ánh mắt lại chuyển về phía thôn dân dưới đài, mở miệng nói: “Phi thăng thế giới to lớn, có lẽ các ngươi nhất định không có duyên nhìn thấy, nhưng ta hy vọng các ngươi hiểu rõ, mỗi một phần cố gắng mình làm ra, đều không phải là vô dụng, vô số gạch đá thông tới con đường Tiên giới, còn có một khối mà các ngươi tự tay chế tạo, đó chính là vinh quang vĩnh hằng.

—— kết thúc, thật lâu đám người mới dần dần tán đi, tuy rằng trong lòng vẫn có không ít mê mang, nhưng đại bộ phận người đều khó che giấu tinh động trong lòng, nội tâm suýt nữa vui như nở hoa.

Cùng lúc đó, các lãnh đạo của hệ Trí tuệ cũng cao hứng phấn chấn tổ chức tiệc mừng công, thân thể vừa rồi hoàn toàn đạt được hiệu quả mong đợi, cho dù Thánh Nữ đại nhân bất bẻ nhất cũng khen ngợi không ngớt.

“Ha ha, trăm vạn phi thăng giả... Cái này thật lòng ra sức a! Quả thực khí phách nghiêng a, lỗ mắt rồi! Làm sao người lại nghĩ đến quỷ quái đặt ra như vậy?”

Vị đại nhân kia khiêm tốn xua tay: “Trò vật thôi, không đáng nhắc đến.”

Thánh Nữ vẫn đắm chìm trong trò hay vừa rồi, hưng phấn không thôi: “Hơn nữa đoạn văn sau của người cũng tương đối đặc sắc, cuộc đời của người hẳn là như vậy... Khiến người ta hoàn toàn không tưởng tượng nổi, người nói câu này lại xuất thân Vô Tướng Phong, dùng tác phong làm gió làm mục nát, nổi tiếng khắp vương lục!”

“Mẹ kiếp, ta ở Vô Tướng Phong nghèo rớt mùng tơi, thậm chí mỗi ngày chạy đến chỗ người ăn gió thu, tư cách gì mà mục nát sa đọa chứ?”

“Tóm lại hôm nay người thật khiến người ta mở rộng tầm mắt, có cảm giác như người đi vào đại hội thăng tiên lúc trước vậy!”

“Được rồi, đoạn lịch sử vô nghĩa đó cũng đừng nhắc tới...”

Nói đùa xong, thánh nữ bèn thuật lại vấn đề trong lòng: “Khai cục không tệ, nhưng kế tiếp phải làm sao bây giờ?”

Vương Lục nói: “Còn phải hỏi sao? Đương nhiên là thu thuế chỉ số thông minh rồi.”

“Thu như thế nào? Trải qua biến cố Thất Tinh môn, nếu còn muốn bán cao giá linh căn, chỉ sợ không thể thực hiện được.”

Vương Lục liền nở nụ cười: “Cho nên chúng ta muốn đi ngược lại con đường chúng ta đi. Lục và tán các loại, không những

không bán giá cao, thậm chí giá trị thành thậm chí là lỗ vốn bán cho bọn họ, thu thuế, phải đi đường bên cạnh.”

“Tiện đường là chỉ?”

“Ví dụ như Thiên Linh điện, lại như Bách Hoa viên.”

Tiểu Linh Nhi lập tức tỉnh ngộ: “Người muốn bọn họ bán đứng lực lao động!?”

“Không sai, giống như thống trị quốc gia Phàm gian, lúc bóc lột thần dân cũng là thuế má và nha dịch cùng tồn tại. Đợi ngày sau chúng ta phổ cập các vật như Lục Hòa Tán, những ngu dân này cho dù không tu ra được tu vi cao thâm, ít nhiều cũng có thể nhập môn, vừa vặn có thể xây dựng một ít kiến trúc đơn giản, xây dựng cơ sở tổng bộ trí thuế cục chúng ta.”

Tiểu Linh Nhi nhăn chau xoay động, cười nói: “A đúng, đây là người nói... Công lâu xa hoa gì chứ?”

“Không sai, chính là ý tứ đó, như vậy, chẳng những chúng ta trực tiếp được lợi, đám ngu dân kia cũng có thể thông qua tu hành tăng tiến tu vi, hưởng chi sau khi kiến trúc thành công, tất cả mọi người đều được ưu đãi, chân chính có nhiều thứ! Tục ngữ nói., Giết heo cũng phải nuôi béo, công tác của Phúc Kiến chúng ta, chính là muốn cho đám ngu dân hành động đầy đủ, động tác của bọn họ càng lớn thì con heo này càng béo càng trắng, không gian thu thuế của chúng ta cũng càng lớn. Giống như Thất Tinh môn, ép người ta đi bán máu bán thận mới có thể đổi tiền tu hành, căn bản là tát ao bắt cá.”

Lời này nói ra làm cho lão dân côn cùng Vụ Phi Hoa đều có chút không tự nhiên, tuy rằng hiện tại bọn họ đã bỏ tối theo sáng, nhưng nghe Vương Lục bình luận Thất Tinh môn như thế, trong lòng vẫn có chút xấu hổ.

“Như vậy vấn đề tiếp theo chính là, đi đâu tìm được nhiều Lục Hòa Tán như vậy?”

Wương Lục nói: “Vật kia đã sớm nát ra cả phố lớn, cũng không phải được vật cao cấp gì, chỉ cần có tiền là có thể mua được.”

“Người có tiền không?”

“Cho nên mới nói, người cho rằng ta tu trăm vạn Hỗn Độn đàn kia để làm gì?”

Trên thực tế, nếu thật sự mua Lục Hòa tán, thậm chí không cần đến linh thạch tiền tệ tại tu tiên giới. Loại dược vật này đã sớm được phổ biến tại Cửu Châu, không còn là bí dược độc môn của Thịnh Kinh Tiên Môn nữa. Hôm nay, cho dù chỉ là một môn phái hạ phẩm cũng không thể mua được., Cũng có thể dễ dàng chế tạo ra lục linh căn, bởi vậy giá hàng hàng lại giảm, thậm chí có thể dùng vàng bạc Phạm gian đổi được —— nguyên nhân chính là như thế, mới có không gian cho đám lừa đảo thi triển. Bằng không một bên lấy linh thạch đổi linh căn, một bên lại chỉ có thể dùng linh căn đổi kim ngân, quá không đáng.

Bất quá, muốn nhiều hàng hóa, tốt nhất vẫn là chọn dùng linh thạch và các vật tiên hành giao dịch, dù sao có trăm vạn Hỗn Độn Đan, tương đương có tài phú cuộn cuộn không dứt. Đối với rất nhiều môn phái hạ phẩm mà nói, một pháp đàn hợp cách, tương đương với một cái mỏ linh thạch, là máu chốt kinh doanh của môn phái.

“Nói đến, viên cầu kỳ quái người tu luyện hôm nay, rốt cuộc là thứ gì? Ta chưa từng thấy pháp đàn như vậy a.”

“Ha ha, đúng như ta nói, trăm vạn là Hỗn Độn đan, công hiệu cụ thể mà...”

Đợi đến khi Vương Lục nói rõ công hiệu của pháp đàn một phen, mấy người trong phòng đều nhìn không được mà giật mình. Một cái hình dáng phát triển, cường độ triều tịch giới với pháp đàn ở giữa sáu, bảy phẩm, đã đủ để cho người ta giật mình. Mà sản xuất ra cao độ, lập tức, rất có khả năng phun ra bã đá., Có khả năng phun ra ngũ phẩm linh đan... Cái này thuộc tính liền quá nghịch thiên, thượng phẩm pháp đàn cũng chưa chắc có thể so sánh được, ít nhất người không thể trồng cây vào một cái pháp đàn, chỉ hấp thu một chút linh khí như vậy, liền phun ra ngũ phẩm linh đan, tỷ lệ chuyển hóa này hoàn toàn không khoa học...

“Chắc chắc, cái này thật sự là ngày tiến đầu giá tiền tài a, Vương Lục người có tính qua hay không. Nếu như không dựa

vào linh thạch, chỉ bằng vào Triều tịch, phải mất bao lâu mới có thể phun ra một lần?”

Vương Lục nói: “Nói tóm lại, đại khái mỗi ngày đều có thể chơi một lần mười một liên tiếp.

Lão dân côn sủng sốt một lát, bỗng nhiên đứng dậy: “Mỗi ngày đều có thể mười một lần!? Vậy chẳng phải là nói, một năm xuống, pháp đàn này có thể cấp cho chúng ta mấy chục vạn linh thạch!? Cái này tương đương với nhiều một tòa phủ thành, không, so với phủ thành còn giàu có hơn a!”

Ngày trước Thất Tinh môn chiếm cứ phủ thành, một năm thu được mấy chục vạn linh thạch, nhưng loại tiền bất chấp này cũng là tích lũy nhiều năm bị cướp đoạt, mới có loại bạo phú này.

Nghe lão dân côn cảm khái, Vương Lục chỉ buồn cười: “Đó là bởi vì nhân thủ ta mười một lần chấn động ra ngũ phẩm linh đan, người cho rằng đây là trong lúc hoạt động mười một lần chắc chắn phải chấn động à? Cũng được, ngày mai trước khi người tự tay thử một lần, nếu như không làm ra được, thì sẽ dùng tiền phòng riêng của người để bổ sung!”

Lão dân côn tâm nói ta là có hào khí của ngài, sao lại lưu lạc đến đây? Vội vàng cầu xin tha thứ.

“A, tóm lại, hiện tại có tiền rồi, nhân tâm cũng có, bước tiếp theo...”

Nụ cười của Giáo chủ Vương Lục chuyển sang lạnh lẽo: “Có lẽ những người nào đó cũng nên tìm tới cửa.”

...

102

Tại Đông Đạo phủ, trên một đỉnh núi thuộc Đại Minh quốc Thương Khê châu, hội nghị cấp cao của Thất Tinh môn lặng lẽ tiến hành.

Đối với loại môn phái Cửu Lưu thấp nhất mà Vạn Tiên minh không đạt tới ngưỡng cửa lớn nhất mà nói, đã định trước là cách thức phát triển và kinh doanh không thể tiến hành bình thường.

Đầu tiên là do nghiệp vụ chủ yếu là lừa đảo và kinh doanh tà giáo, vì vậy cảnh giới trong Vạn Tiên minh đã không thể lộ ra, ngay cả tông đàn cũng che giấu, xây dựng trong núi hoang. Bằng không trong môn phái cửu lưu, Thất Tinh môn cũng coi là phong sinh thủy khởi, không đến mức nghèo túng như vậy.

Tiếp theo, bởi vì chung quy vẫn là bên ngoài, rất nhiều môn phái nên chọn không đều, ví dụ như chưởng môn cùng các trưởng lão cao tầng còn lại, cũng thiếu con đường liên hệ. Thông thường môn phái Vạn Tiên minh cũng thiếu phương pháp., Cao tầng hoặc có tiên pháp liên kết, hoặc có màn ảo ảnh thủy kính, hoặc còn có linh phù thông tin, phi kiếm truyền thư... Còn những môn phái nhất lưu kia, thậm chí sẽ có hạn chế để đột phá vô số kết giới pháp trận, một tấm Thiên phù dùng để truyền tin tuyệt đối có thể mua lại toàn bộ Thất Tinh môn.

Mà đến Thất Tinh môn này, cũng chỉ có thể dùng thủ đoạn Phàm gian, đúng hện tổ chức hội nghị, cao tầng trao đổi.

Thất Tinh môn mặc dù đẳng cấp không cao, nhưng internet nghiệp nghiệp thực phức tạp, mấy vị trưởng lão trong môn bình thường đều có địa bàn của mình, bạn trước bạn sau, ngược lại khó gặp nhau một lần, bởi vậy mỗi lần trước tỏ vẻ môn phái đoàn kết, luôn hàn huyên một phen. Mà hôm nay, bầu không khí trong tông đàn lại có chút quái quái.

Một nam tử trung niên mặc pháp bào màu đen, dáng vẻ vội vàng xuống núi. Hắn họ Tạ tên cầm đầu, là trưởng lão Lục Tinh trẻ tuổi nhất của Thất Tinh môn, là nhân tài cao cấp mà chưởng môn vài năm trước tự tay đào được từ trong một môn

phái Vạn Tiên minh, ngày thường được chưởng môn coi trọng nhất, chỉ là lần này xử lý sự vụ gặp phải phiền toái, không cẩn thận lại quên mất canh giờ của hội nghị, vội vàng chạy tới, đã muộn mấy phần.

Khi hần tươi cười bước vào hội trường, chuẩn bị cáo tội, đột nhiên cảm giác khí tức bị kiềm hãm, trên người như có thêm trọng trách.

Ngẩng đầu lên, người trung niên ý thức được, đó là lửa giận của chưởng môn.

Vì vậy hần không nói nhiều thêm một chữ, bước nhanh tới vị trí của mình, sau đó lặng lẽ hỏi trưởng lão bên cạnh: “Sao vậy?”

Trưởng lão kia cũng truyền âm vào trong kín đáo: “Người không phát hiện nơi này thiếu mất một ai sao?”

Tạ Trì sùng sốt: “Lão Hà đâu?”

“Ha ha, bọn ta cũng muốn biết... Nghe nói đã mất liên lạc lâu rồi, lần điếu trước cũng không tới? Hai lần hội nghị không lý do vắng mặt, cho dù tên chưởng môn kia dễ nói chuyện... Người cũng biết điều này nghĩa là gì?”

Tạ Trì khó tin: “Lão Hà hần... không giống người can đảm như vậy, phản bội môn phái, hần chán sống rồi à? Tuy tu vi của hần không tệ, nhưng so với chưởng môn có thể...”

“Ai biết xảy ra chuyện gì, cho nên chưởng môn mới cảm thấy căm tức, phát sinh chuyện lớn như vậy, hết lần này tới lần khác mọi người đều bị mù.”

Tạ Đề: “Bên cạnh lão Hà không còn ai khác à?”

“Ngoại trừ nhân tình Vụ Phi Hoa kia, những người khác đều là đệ tử từ Tam Tinh trở xuống, không có tư cách liên hệ với chúng ta.”

Tạ Trì: “Chúng ta luôn có tư cách liên hệ với bọn họ!?”

“Danh sách ở huyện Võ Hâu nằm trong tay lão Hà cùng Phi Hoa, trong tay chưởng môn cũng không có bản sao, liên hệ cái rắm.”

Tạ Trì ghen hòng nhìn trôn trời: “Chuyện này... Sao chế độ quản lý của Thất Tinh môn chúng ta lại thành vô nghĩa như vậy?!”

“Khà khà, so với Vạn Hoa Lô các ngươi thì không được chính quy như vậy. Hừ, chỉ sợ sau chuyện này, mỗi người chúng ta đều phải cẩn thận một chút.”

Hai người âm thầm trò chuyện vui vẻ, bỗng nhiên nghe trên đầu kêu lên một tiếng đau đớn.

“Hừ, nói đủ rồi thì câm miệng.”

Các trưởng lão lập tức yên tĩnh lại.

Giọng nói trên bầu trời đầy tức giận: “Chuyện lần này, ta vừa mới làm rõ, cũng may ta có quen biết một thương nhân chợ đen, vừa hay biết có người mua một nhóm nguyên liệu, chạy về phía cầu Nhĩ sơn. Lúc này chạy về phía núi tai chó, hắc hắc, đích thật là muốn phản!”

Trong lúc nói chuyện, âm thanh như sấm sét khiến các trưởng lão hãi hùng khiếp vía.

Tuy rằng tu vi Chương môn cũng chỉ là Hư Đan, nhưng trước mặt đám tu sĩ Trúc Cơ cảnh lại là khoảng cách không thể vượt qua, bọn hắn không thể làm càn được.

“Cảm ơn, chuyện này do ngươi xử lý, cụ thể nên làm như thế nào, không cần ta nhiều lời sao?”

Tạ Hồi thâm rùng mình: “Tuân lệnh!”

Ba ngày sau, Tạ Trì một mình chạy tới rừng chó của Võ Hầu huyện Đông Đạo phủ.

Cho dù sự việc cách ba ngày, Tạ Trì vẫn không quên nỗi trước khi xuất phát, sát cơ từ bầu trời truyền đến khắc cốt.

Chương môn thật sự nổi giận a... Bất quá cũng khó trách, Thất Tinh môn mấy năm nay không nói xuôi gió xuôi nước, nhưng nhiều nhất chỉ bị các môn phái khác chèn ép, thật đúng là chưa từng xảy ra nhiều loạn bên trong. Lão Hà ngày thường ngoại trừ tham hoa háo sắc, thật sự nhìn không ra phách lực nâng cờ phản, cho nên lão làm phản làm tổn thương chương môn sâu nhất, chương môn thoáng cái cảm thấy bên cạnh không ai có thể tin!

Nói cho cùng, vẫn là chế độ của Thất Tinh môn quá yếu, vì bí mật phát triển, cho nên môn phái từ trên xuống dưới áp dụng đơn tuyến liên lạc, kết quả là bị cắt đứt, toàn bộ tuyến đường đều bị liệt, hơn nữa thiếu giám sát cần thiết, sao lão lại trốn như vậy, qua mấy ngày mới Thất Tinh môn phát hiện ra điểm dị thường! Cũng bởi vì chuyện chương môn khá quan tâm tới thôn Vương gia, đợi khi phát hiện không thấy người phụ trách liên quan mới cực kỳ cảnh giác!

Cái này con mẹ nó đều là chuyện gì lớn à... Cũng khó trách chương môn muốn đào từ Vạn Hoa Lô về đây, nếu không có chuyên gia thì sớm muộn gì cũng bị nó tự hại chết! Bất quá từ một góc độ khác mà nói, cũng chỉ có thế mới thể hiện giá trị của mình. Từ môn phái Vạn Tiên minh nhảy xuống hẻm nhỏ này, không phải là nhìn trúng không gian phát triển đủ lớn sao? Nếu có cơ hội chinh hợp tài nguyên, nâng đồ vật của Thất Tinh môn lên Vạn Tiên minh, vậy cũng thật sự là cá chép Long môn, tiền đồ không thể hạn lượng! Chính mình ở Vạn Hoa Lô chỉ là tu sĩ bình thường, nhưng ngày sau nếu trở thành trưởng lão thực quyền của Vạn Tiên minh, thân phận địa vị cũng không phải bình thường...

Bất quá, chinh đồn môn phái đó đều là chuyện sau này, trước mắt trọng yếu nhất, vẫn là tru nghịch tặc cho môn phái.

“Lão Hà à, rốt cuộc ngươi vì cái gì mà bị ma quỷ ám ảnh, còn muốn tạo phản nữa đây? Hơn nữa còn chọn địa phương như thế... Nếu là nơi hoang vu dã lĩnh, sợ là chương môn cũng mặc kệ ngươi, nhưng linh khí nồng đậm như chim hót, động thiên nhiên phúc địa, không phải ngươi có tư cách chiếm cứ a.”

Vừa cười lạnh, Tạ trì vừa té ra đọc môn pháp khí Kinh Cứu Hoa của mình xuất từ Tinh Công Phường của Vạn Hoa Lô, ngũ phẩm pháp khí, phối hợp Vạn Hoa Tâm Pháp Tác có thể tiếp cận thượng phẩm pháp khí bất năng. Sở dĩ hắn được chương môn coi trọng, một mình đến đây thu thập Hà Thương, Vụ Phi Hoa cùng với địch nhân khác có khả năng, chỗ dựa lớn nhất chính là pháp khí ngũ phẩm này.

Tiếp theo, mặc dù tuổi hắn nhỏ hơn Hà Khuyết nhiều, nhưng thực lực lại mạnh hơn một bậc đồng dạng hạ phẩm Trúc Cơ, nhưng xuất thân Vạn Hoa Lô lại khác rất lớn với xuất thân từ

Ngọc Lâm. Vạn Hoa Lô là môn phái bát phẩm, Ngọc Lâm phái lại chỉ là cửu phẩm, nội tình hai môn phái chênh lệch rất nhiều, dưới cảnh giới tương đương, thực lực tổng hợp có thể cao hơn một thành.

Đừng nhìn một thành không đáng chú ý, thực lực trong thực chiến kém một thành, ý nghĩa trong vòng mười chiêu có thể phân thắng bại, lại thêm vật phẩm phát động Kinh Cúc Hoa, dù đồng thời đối mặt hai người Hà Khuyết cùng Vụ Phi Hoa, Tạ Trì cũng có lòng tin trong năm chiêu kết thúc chiến đấu.

“Lão Hà, lần này có lỗi với ngươi rồi.”

Vừa dứt lời, thần sắc Tạ Trì cứng đờ, nửa bước đi tới trước đã ngừng lại giữa không trung, không dám nhúc nhích nữa.

Ngay tại chỗ cách đó hơn mười mét, Hà Thương mang theo vẻ mặt tươi cười xuất hiện trước mắt lão.

“Tạ Trì trưởng lão, ngươi muốn xin lỗi ta như thế nào?”

Tạ Trì thần sắc bất động, trong lòng thâm kinh: Lão già này sao lại xuất quỷ nhập thần như vậy? Bản thân từ xa tới đây không phải không có chút chuẩn bị nào, Kinh Cúc hoa vừa mới tế ra không tệ, nhưng Trữ Tâm Trụ vẫn luôn treo ở trên gáy!

Chẳng qua nghĩ lại, lão già này hai năm trước được chương môn ra lệnh kinh doanh huyện Vũ Hầu, núi cầu Nhĩ có thiên địa linh khí nồng đậm, hẳn bày trận pháp kỳ lạ gì ở đây cũng không ngạc nhiên, lão già kia xuất thân phái khác không được, một đạo trận pháp còn có chút danh đường... Nhưng, điểm này thì danh đường có tác dụng gì? Trừ Kinh Cúc Hoa, trên tay hẳn còn có ba lá át chủ bài do chương môn cho mượn, bất cứ một lá nào cũng có thể dễ dàng đánh tan tu sĩ Trúc Cơ hạ phẩm!

“Lão Hà, chỉ có một mình ngươi? Phi Hoa đâu?” Tạ Trì tự tin trong lòng, nhưng lúc sắp đối địch tuyệt đối không thiếu cẩn thận. Mắt thấy một mình lão già xuất hiện, như vậy Vụ Phi Hoa đương nhiên là chuẩn bị mai phục đánh lén.

Cũng thật là thú vị, một tu sĩ Luyện Khí Thượng phẩm, cho dù đánh lén thì sao? Trên người mình còn có một bộ Cửu Luyện Huyền Giáp, kiên không thể phá vỡ, nhưng mà...

“Thật phiền phức, chẳng lẽ lại nói ra chữ gì?”

Giọng nói của thiếu nữ đằng sau vang lên khiến lòng Tạ Trì cả kinh, nhưng sau một khắc, xung kích mãnh liệt sau đầu khiến trước mắt hắn tối sầm lại.

Một suy nghĩ cuối cùng trước khi hôn mê: Cứu Luyện Huyền Giáp, người lừa cha à...

Tạ Hồi lại mở mắt ra, trước mặt hắn là gương mặt cười gằn của Hà Khuyết.

Thấy Tạ Tĩnh Tuyên tỉnh lại, Hà Dục quay đầu lại: “Kịch tọ, tên này tỉnh rồi.”

“Ồ, nhanh đấy, xem ra đây là những người có tố chất tốt nhất.”

“Hà?”

“Không có gì, người cản bước lãnh đạo, người không hiểu đâu.”

Thừa dịp Hà Phương Kiệt đang nói chuyện với một người lạ, Tạ Trì vội vàng nhìn xung quanh một phen.

Chỗ hắn ở hẳn là một kho hàng bỏ hoang đã lâu, chẳng qua là do hắn quản lý sạch sẽ, còn mình thì bị vớt bên cạnh một đồng tạp vật, không có gì bất ngờ xảy ra, pháp lực toàn thân đều bị tản mát hết., Có điều căn cơ vẫn chưa phải chuyện lớn gì, chẳng qua là trên người bị từng sợi tơ nhỏ không thể thấy được trói lại, không thể động đậy chút nào... Nói đến hắn cũng là nhân vật Trúc Cơ kỳ, pháp lực câu thông trong ngoài, thân thể cường hãn hơn xa võ giả bình thường, nhưng ở dưới sợi tơ quán quanh này ngay cả giãy giụa cũng không có.

Trong thương khố, ngoại trừ Hà Phương Kiệt, còn có một người trẻ tuổi đang nói chuyện với hắn, nhìn động tác của hai người trong lúc nói chuyện, địa vị người trẻ tuổi rõ ràng cao hơn một đoạn.

Ngoài ra, còn có một thiếu nữ xinh đẹp đứng bên cạnh người thanh niên, vẻ mặt không kiên nhẫn, địa vị lại cao hơn một chút so với người trẻ tuổi. Lúc này Tạ Trì toàn thân pháp lực bị tán, cũng nhìn không ra đối phương sâu cạn, nhưng tóm lại không phải nhân vật đơn giản.

Tạ Trì kinh ngạc trong chốc lát, trong lòng liền hiểu: Quả nhiên là người của những môn phái khác tham dự, nếu không Hà Khuyết thật sự không giống như có can đảm phản bội môn phái.

Bất quá, loại địa phương tương tự như cầu nhĩ sơn vương gia thôn này, nghĩ đến cũng không phải là môn phái nào quá có lai lịch, mà phụ cận Thương Khê châu lại có môn phái nào đến phá hư Thất Tinh môn chứ?

Ngay lúc Tạ Trì suy nghĩ, cô gắng tìm kiếm manh mối, người trẻ tuổi đã chuyển đôi mắt thanh tịnh sang.

“Xin chào, ta là trưởng công giám thu thuế của Cửu Châu Trí Châu, giáo chủ trí giáo, hoan nghênh người đến đại gia đình mới của chúng ta xây dựng không lâu, kế tiếp, để chúng ta cùng nhau gom góp tốt việc quản lý tốt thuế má cửu châu mà phải làm việc thật tốt!”

...

“Vì vậy, xin mọi người vỗ tay hoan nghênh người mới đến. Vị Tà trì này đây, ban đầu đảm nhiệm chức trưởng lão ở Thất Tinh môn, xếp hạng thứ bảy trong mười tám trưởng lão của Thất Tinh môn, so với lão Hà cao hơn không ít, là nhân tài nhất đẳng, sau này tích cực cống hiến lực lượng bản thân ở hồ sơ, kính xin mọi người chiếu cố nhiều hơn.”

Trong phòng khác, Vương Lục mỉm cười vỗ vai tỏ vẻ coi trọng, Tiểu Linh Nhi trước mặt, Văn bảo, Hà Khuyết, Vụ Phi Hoa bốn người biểu tình khác nhau, mỗi người đều có tính toán riêng.

Sắc mặt bản nhân Tà Trì cứng đờ như cái xác không hồn.

Trong thương khố, hẳn nhận được sự nhiệt tình của Vương Lục để mời chào, kết quả cuối cùng thì... đương nhiên là như vậy rồi.

Thứ nhất, ba ưu thế mà Vương Lục đề xuất thật sự làm cho người ta động tâm, thứ hai a...

Không có biện pháp nào khác, tính mạng của đối phương đã nằm trong tay đối phương, chẳng lẽ lại thật sự vì Thất Tinh môn mà hy sinh trung thành? Nếu Tà Trì hẳn thật sự có Trát Thiết Cốt và Xích Thành trung thành, cũng sẽ không bị Thất Tinh chương môn đào góc của Vạn Hoa Lô thành công.

Hơn nữa, trong thương khố, người trẻ tuổi tên Vương Lục kia cho hắn ăn một viên thuốc đen kịt, nghe nói là cổ độc Nam Cương tiến vào miệng, tam thi não thần đan., Sau khi ăn nếu không nghe lời liền có thể khiến người hồn phi phách tán, trọn đời không được siêu sinh... Đương nhiên, Tà Trì tự nhiên không biết trong tay Vương Lục căn bản không có cái gì gọi là nhập khẩu cổ độc, hưởng chi vương lục luôn cần cù quản gia, sao lại thật sự đem cổ độc vào miệng đút cho mấy tên tạp binh không lên mặt? Cái gọi là Tam Thi não thần đan, bất quá là quả cầu than cốc phun ra trong lúc thập liên tiếp chân động mà thôi...

Vì vậy Tạ Trì cũng không có gì phải do dự, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, dù sao núi cũng không lo không có củi đốt.

Mà đối với sự gia nhập của Tạ Trì, thánh nữ Phong Linh chẳng qua chỉ là cảm khái cục phạt trí ô hợp càng thêm lớn mạnh, về mặt đáng ghét xuống đấm Cửu Lưu bại hoại càng ngày càng nhiều, cũng không có suy nghĩ quá nhiều gì khác, vốn nàng xuống núi chính là vì vui chơi., Mà mấy ngày nay nàng chơi tốt đẹp mười một lần, chiến tích lần lượt là mười một lần lẻ tẻ, mười một lần lẻ tẻ và mười một trận chiến... Đã thất bại nhiều lần, chiến ý dâng trào, cái cục Trí tuệ này của Vương Lục có chết hay sống nàng cũng không thêm để ý.

Đối với Văn Bảo mà nói, Tạ Trì đến mang ý nghĩa khi xây dựng trong thôn có thể có thêm một thành viên lực sĩ tương trợ, áp lực giảm nhiều, trong lòng tất nhiên hoan nghênh. Về phần những thứ khác, với trí thông minh của hắn cũng không suy nghĩ nhiều như vậy.

Về phần Vụ Phi Hoa thì trong lòng mừng thầm, Tạ Trì này xuất thân môn phái bát phẩm, tu vi không tính là quá cao, nhưng như thế nào cũng cao hơn lão già gốc Hà Dận một bậc, hơn nữa thân gia phong phan, mang theo không ít pháp khí linh vật từ trong môn phái, tướng mạo cũng là lựa chọn tốt nhất, điển hình là cao đẹp trai! Nếu có thể quyến rũ lão trên giường, cũng không uổng công đến thôn Vương gia lâu như vậy.

Chỉ có Hà Dục đầy lòng lo lắng, một là lo lắng mặt trắng này sẽ làm dao động địa vị của mình. Hôm nay lão làm phó giáo chủ Trí giáo, không nói đến quyền thế ngấp trời, nhưng đại bộ phận sự vụ đều do lão phụ trách phát triển, chỗ tốt nhiều vô số kể... Nhưng ăn ngay nói thật, điều này cũng may là Vương Lục không có người nào có thể dùng trong tay., Thánh nữ mạnh thì mạnh, nhưng căn bản không nghe chỉ huy, nghe bảo ngoan thì khôn ngoan, thực sự là quá ngu dốt làm người ta tan nát, trong cao tầng của Trí phạt cục, bản thân cũng có thể sử dụng, mà địa vị của Tạ Trì tại Thất Tinh môn liền so với mình cao hơn, vô luận là tu vi ngộ tính hay là năng lực thực sự đều mạnh hơn mình, uy hiếp thực sự quá lớn.

Thứ hai là càng thêm sâu lo: Vương Lục làm việc không kiêng nể gì như vậy, Thất Tinh môn không thể không phản ứng.

Khác với trưởng lão một xó xinh như mình, Tạ Trì ở trong môn phái được coi là một trong hạch tâm, chương môn thậm chí còn có ý bồi dưỡng hẳn làm phó giáo chủ thậm chí là người nối nghiệp! Bản thân mất tích, nhiều nhất là khiến người ta cảm khái chế độ Thất Tinh môn không đủ hoàn thiện, nhưng Tạ Trì Loạn mất tích thậm chí là biến cố, chương môn không thể không trở mặt.

Sau đó thì sao? Chương môn Thất Tinh môn suất lĩnh trưởng lão đoàn giết đến? Đánh, đại khái là đánh không lại. Dù Vương Lục có lợi hại thế nào, cũng không thể luyện khí đầu Hư Đan, coi như là cân nhắc nhân tố của thánh nữ, đối đầu với mười mấy trưởng lão Trúc Cơ, phần thắng cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Đương nhiên, Vương Lục cũng không cần phải đánh nhau với Thất Tinh môn. Vào thời khắc mấu chốt, y đã thấp sáng bảng hiệu của Linh kiếm phái. Thất Tinh môn đương nhiên chỉ có thể quý mọp xuống liêm, nhưng lại không kiên nhẫn gì lật lá bài tẩy ra như vậy, kế tiếp chỉ đơn giản là Thiên Lô diệt thế của chương hình trưởng lão mà thôi. Vẫn chỉ có con đường chết!

Nghĩ tới đây, lão dâm côn không khỏi khẩn trương, mắt thấy Vương Lục đang dạt dào hứng thú mà công việc phân phối cho Tạ Trì, không khỏi dùng sức nháy mắt với đối phương - công phu truyền âm của nguyên thần hẳn còn không dùng được, truyền âm vào quá nửa là không giấu được Tạ Trì.

Đáng tiếc Vương Lục cứ như không phát hiện, từng bước nói nhảm xong, liền vỗ vỗ tay: “Được rồi, hôm nay đến đây thôi, mọi người giải tán.”

Lão dâm côn còn muốn nói gì nữa, nhưng Vương Lục đã bắt đầu đóng cửa. Đây là lệnh đuổi khách vô cùng rõ ràng, ông ta chỉ có thể bất đắc dĩ kéo Vụ Phi Hoa lên chuẩn bị cút đi.

Nhưng lại phát hiện toàn bộ mị nhãn của Vụ Phi Hoa đều đặt cả trên người Tạ Trì, khiến ông ta tức giận đến mức bốc khói thất khiếu!

“Này, ngươi làm như vậy, không tốt lắm?”

Đám người đều tản hết, một vị thánh nữ bỗng nhiên nói thế.

Vương Lục rất hứng thú hỏi: “Sao lại không tốt?”

“Không cảm thấy mình chơi có chút không kiêng nể gì sao? Người không phải chỉ tạt vào mặt Thất Tinh môn, dứt khoát là ném phân lên mặt bọn họ, căn bản không có đường lui. Ta ngược lại không lo lắng người sẽ bại bởi một cái Thất Tinh môn, nhưng sự việc làm âm ỉ, sự lịch luyện của người cũng kết thúc sớm.”

Vương Lục gật gù đầu: “Khó có dịp Linh tử nghiêm túc động não rồi... Có phải hôm nay lại có thập nhất liên tiếp chấn động hay không?”

“...Sớm muộn gì ta cũng sẽ chấn động, người không nên xem thường người khác!”

Lúc này Vương Lục đang ngồi, quay đầu lại nhìn vào bộ ngực của Tiểu Linh Nhi, không khỏi nhếch miệng: “Có xẹp hay không cũng không phải là người ta nhìn... Ai ui, người thật sự đánh sao?!”

Từ dưới đất bò dậy, Vương Lục phủi bụi đất, nói: “Vừa rồi người nói không sai, nếu như mặc kệ không quản, đại khái ngày mai sẽ phải triển khai đại quyết chiến với Thất Tinh môn, vậy thì không được chơi, nhưng chuyện người có thể nghĩ tới, sao ta lại không nghĩ ra chứ? Yên tâm, hậu hoạn đã sớm loại bỏ, bọn họ căn bản không đến được.”

Tiểu Linh Nhi lập tức hiếu kỳ hỏi: “Không đến được sao?”

“A, một đám tự lo còn không mang nổi mình ốc, có tư cách gì tới tìm chúng ta gây sự? Bất quá chúng ta cũng phải tranh thủ thời gian, thừa dịp cơ hội chiến lược khó gặp, nhất định phải đem Trí giáo dùng tốc độ nhanh nhất truyền bá ra ngoài., Ta cũng muốn mượn cơ hội này nhanh chóng tăng cao tu vi, chờ quy mô giáo phái và tu vi của ta đều được đề thăng, cho dù Thất Tinh môn muốn gây chuyện cũng phải ước lượng sức lực của mình một chút, đến lúc đó quyền chủ động nắm giữ, sẽ không còn gì phải lo lắng nữa.”

Nghe Vương Lục nói rất vui vẻ, Phong Linh vội vàng cắt ngang: “Này này, người nói còn chưa xong đã xảy ra chuyện gì sao?”

Vương Lục nở nụ cười: “Kỳ thật cũng không có gì. Hai ngày trước, ta viết một phong thư, hiện tại đại khái đã đưa đến vị trí,

sinh ra phản ứng nên có.”

“Tin, là của ai?”

“Vạn Tiên minh làm việc ở Yên Duyên đường Thương Khê châu.”

“... Đó là cái gì?”

“Phân sở chuyên xử lý sự vụ Phàm gian, xét thấy tính đặc thù của Thương Khê châu, đơn giản mà nói chính là một đám tu sĩ đang ăn chờ chết đau trúng. Nhưng nghĩ kỹ, trong chức trách của bọn họ có một điều này: Bảo đảm trật tự Phàm gian trong khu vực quản hạt không bị ngoại lực bất hợp lý quấy nhiễu.”

“Ngoại lực bất hợp lý quấy nhiễu là...?”

“Ví dụ như hành vi tại Bạch Nguyệt quốc là điển hình, bộ phận này chủ yếu là quản tu sĩ làm xằng làm bậy ở phạm trần. Thật ra tu tiên giới quấy nhiễu phạm tục cũng không hiếm lạ, chỉ cần Vạn Tiên minh cho phép, cho dù người đường hoàng chi địa thao túng hoàng thất thay đổi liên tục., Đã tính là hợp tình hợp lý. Nhưng nếu Vạn Tiên minh không cho phép, cho dù người tùy ý chỉ điểm mấy đứa trẻ bình thường, cũng có thể bị tìm ra phiền phức. Mà không hề nghi ngờ, Thất Tinh môn không thể được Vạn Tiên minh cho phép.”

Tiểu Linh Nhi hoa trong chốc lát, mới ý thức được Vương Lục lượn vòng nhiều vòng như vậy, rốt cuộc là đang nói cái gì. Thiếu nữ trừng to mắt, không thể tưởng tượng nổi mà hỏi: “Người... Người chính là giáo chủ tà giáo, lại viết báo tin!?”

Vương Lục Nghĩ nghiêm khắc: “Báo cáo tà giáo, ai ai cũng có trách nhiệm!”

“Vậy người cứ tự bằm báo bản thân trước đi!”

“Vị nữ hiệp này, xin người tôn trọng lý tưởng vĩ đại của Trí giáo chúng ta. Bản chất của chúng ta khác biệt với tà giáo.”

“Đúng vậy, tà giáo bình thường nào có ai có thể lừa gạt như người!”

“Cảm ơn, khó có được nghe lời khen của người.”

Soàn soạt với Vương Lục quả thực là một loại khổ sai tinh lực tiêu hao, Phong Linh thống khổ xoa xoa đầu: “... Dựa theo

cách nói của người, người rảnh rồi ăn cướp chờ chết chính là vì một phong thư của người? Cũng không phải là mục tiêu ghé góm gì, chỉ là một môn phái nhỏ tạp nham.”

“Thực danh bầm báo tạ ơn, tin báo của Ngũ Tuyệt Chân Truyền cũng không thể để bọn hấn động đây, cả gian phòng này cũng đừng mong dự toán và biên chế nữa.”

“Mẹ kiếp, người thực danh!?”

“Chậc, đường đường chính chính, cần gì phải che giấu? Đọc đường thấy Bất Bình đề bút tương trợ, mời xung hô ta báo cáo thủ đoạn tiêu năng.”

“Người chính là kẻ báo cáo tội cho Thiên Dao...”

Trong một đám mây mù núi hoang nào đó ở Đại Minh Quốc ở Thương Khê Châu, Thất Tinh môn tổ chức hội nghị khẩn cấp của trưởng lão.

Trưởng lão tham dự đa số cũng đã biết được sự kiện khiến người ta ghen hống nhìn trần trời lúc gần đây. Tạ chấp cầm phản bội chạy trốn. Đối với đại đa số trưởng lão mà nói, đây là chuyện khó tin, Tạ trì là nhân tài cao cấp mà chương môn đích thân đào từ Vạn Hoa Lô tới., Mới nhập môn ngay trong danh sách trưởng lão xếp hạng trung thượng, đây còn là bởi vì tuổi hấn quá nhỏ, tu vi quá yếu, hạ phẩm Trúc Cơ thật sự khó so với mấy vị Trúc Cơ thượng phẩm lúc trước. Mà lực ảnh hưởng thực tế, lại gần bằng vài vị nguyên lão theo chương môn lâu nhất.

Đây là hy vọng của Thất Tinh môn, tương lai phát triển của môn phái sẽ rơi xuống người hấn, cũng là tài nguyên khuynh đảo nhiều nhất, làm sao... lại phản bội?

Chương môn tổ chức hội nghị khẩn cấp, hơn phân nửa là nhằm vào việc này mà tiến hành bố trí, nhưng đến khi vào hội đường, các trưởng lão đều cảm giác không khí có chút phát lạnh, hơn nữa dính chặt, ứ đọng, làm cho người ta cực kỳ không thoải mái.

Chuyện này... tựa hồ có ý nghĩa rằng, tâm tình của Chương môn rất tệ, hơn nữa lại gặp phải tình cảnh không thể làm gì được, tâm tình vô lực vô lực như thế này.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cũng may, bí ẩn rất nhanh đã được lộ ra, khi các trưởng lão đến đông đủ, trên không trung liền truyền đến thanh âm của chuông môn.

“Vạn Tiên minh... người của Trần Duyên đừng tìm tới cửa.”

...

“Trần Duyên đường?”

Khác với một vị Thánh nữ lão bản nương cao cao tại thượng, mọi người ở đây đều không xa lạ gì với cái tên này.

Vô luận có nguyện ý hay không, môn phái như Thất Tinh môn, tránh không được liên hệ với Trần Duyên đường, đám tu sĩ Vạn Tiên minh lần yếu sợ cứng, lòng tham không đáy, đối với Thiên Linh giáo của Bạch Nguyệt quốc có chỗ dựa là Thịnh Kinh Tiên môn trước kia làm như không thấy, sau lưng cầm chỗ tốt cầm về. Nhưng thỉnh thoảng lại lấy bản lĩnh thật sự của đám tán tu này ra chèn ép kêu cha gọi mẹ.

Thất Tinh môn cũng là người am hiểu đạo lý trong đó, hoặc là nói chịu rất nhiều đau đớn, mấy năm trước chiếm một tòa phủ thành của Đại Minh quốc, lúc ấy giầy say rượu âm thanh vàng chó ngựa dờ khóc dờ cười., Nhưng không bao lâu sau, các đại nhân của Trần Duyên đường đã giết tới tận cửa. Đối mặt với hai gã Đại Ngưu cao cao tại thượng và khoảng mười tu sĩ Trúc Cơ, Thất Tinh môn phi thường kiên cường có cốt khí, lựa chọn quỳ xuống, dốc hết tất cả lợi ích mới đưa người ta đuổi về được.

Sau đó đau đớn tự định giá, tích cực liên lạc với đám tu sĩ Trần Duyên đường, vận chuyển lợi ích định kỳ, lúc này mới triệt để hóa giải nguy cơ, chân chính làm vững chắc căn cơ... Nhưng không ngờ, Trần Duyên đường vốn tưởng rằng đã trấn an lại đến gây sự! Miệng ăn người mềm mại lấy tay người, mấy năm trước linh thạch linh vật đều cho chó ăn hết sao?

“Chương môn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy Chương môn?!”

Chương môn cũng đầy phiền muộn. Chuyện Trần Duyên đường gây phiền toái vẫn là chuyện trong đường có một người của một tu sĩ cấp thấp không cam lòng nói cho hắn biết, cụ thể nguyên do thì không thể nói rõ được. Mấy năm nay hắn chuẩn bị một ít, cũng chỉ có thể làm vài việc trong nội đường, đến tầng quản lý thì càng xa vời hơn. Bây giờ gặp chuyện cũng là

hai mắt tối sầm, lúc này mới muốn triệu tập trưởng lão họp, cùng thương lượng đối sách.

Nhưng mà ngay cả chương môn cũng không có chủ ý, những người khác còn có thể làm gì? Thương lượng một buổi sáng, cuối cùng cũng chỉ có thể thôi, chương môn mang theo vài tên nguyên lão tay cầm các loại thiên linh địa bảo cùng linh tính lâu như chơi, tự mình đến cửa, chỉ hy vọng có thể tiêu tiền tiêu tai họa.

Còn chuyện của thôn cầu nhĩ sơn vương gia phải làm sao bây giờ?

Làm cái mẹ ngươi, thiên kiếp bên này cũng sắp rơi xuống rồi, ai có tâm tư to gan đi quản điều dân của cầu Nhĩ sơn chứ!?

Lần này đi chính là một tháng, trong thời gian này tiêu tiền như nước chảy không cần phải nói, mấy người quản lý cao tầng Thất Tinh môn mỗi lần mời khách uống rượu, uống đến trời tối đất ngọc phủ dao động, cuối cùng mới xem như ổn định lại mọi chuyện.

Cũng may nhiều năm qua Thất Tinh Môn cũng có chút ít cửa hàng trong Trần Duyên Đường, trong một tháng tiệc rượu này mới có thể dọn ra được. Đổi lại là những môn phái khác, cho dù trong tay cầm Linh Thạch Linh tử cũng không có cách nào mời người ra uống rượu. Nhưng cho dù như thế, cũng phải mất trọn vẹn một tháng, cuối cùng vẫn mời được đến Đà chủ của chi nhánh Lạc Trần Duyên Đường ra mặt, nhận được mấy vạn Linh Thạch, mới có thể dứt khoát đưa sự tình ra ngoài.

Thu hoạch ngoài ra, chính là rốt cục làm rõ hắc thủ phía sau màn, nói đến cũng chưa phải là độc thủ gì, cũng không biết là Hùng Hải Tử nhà ai nhà ai rảnh rồi đến đầu trứng, viết cho Trần Duyên đường một phong thư xác thực báo tin., Báo cáo cho Đại Minh Châu là quốc gia tà giáo không chính đáng trong Đại Minh Châu... Loại tin tức này mỗi năm Trần Duyên Đường thu không đến một ngàn cũng có tám trăm, bình thường đều là đốt giấy lộn, nhưng bức thư này lại không thể làm như không thấy, bởi vì bức thư là đệ tử chân truyền của Vạn Tiên minh Ngũ Tuyệt.

Đáng chết hơn chính là, mấy tháng trước phát sinh trận loạn sự tại Thương Khê châu, làm Vạn Tiên minh Trần Duyên đường

bị liên lụy rất lớn. Đường chủ và phó đường chủ đều bị trách phạt, từ đó thần kinh trở nên đặc biệt mẫn cảm. Lúc trước Thiên Linh giáo tại Bạch Nguyệt quốc bị Linh Kiếm trưởng lão một kiếm tiêu diệt, sau đó Hắc Thủ Chí Phong chân nhân tới cửa vấn trách, đại bại Quy Quy., Bị phạt đọa thân thể, dùng hình thái súc sinh tra tấn mười năm... Những nội tình này, Vạn Tiên minh không trắng trợn lan truyền ra ngoài, nhưng thái độ của Thịnh Tiên môn đối với Linh Kiếm phái đã thay đổi cực lớn. Thực tế trong Thương Khê châu, cơ cấu của Vạn Tiên minh có thể coi nhẹ các môn phái khác, duy chỉ có điều không thể bỏ qua thanh âm của Linh Kiếm phái.

Thế là mới có khó khăn như vậy, cũng may chỉ là một phong thư của đệ tử báo, hơn nữa không có tiếp theo, miễn cưỡng có thể tiêu hóa hết... Chỉ có điều lúc từ Trần Duyên đường trở về, bất kể là Chương môn hay là mấy vị nguyên lão kia, đều có cảm giác như là đã thoát khỏi một tầng da.

Ngoài sự mỗi mệt, tất nhiên là giận chó đánh mèo, bị Trần Duyên đường giết sạch, Thất Tinh môn không còn cách nào khác, nhưng một tên khốn kiếp nào đó ở hang chó lỗ tai một tháng, cũng đến lúc dọn dẹp rồi!

Nhưng mà ngay lúc Chương môn chuẩn bị nghỉ ngơi và hồi phục, lúc đề binh rời núi, phiền phức mới lại tới.

“Cái gì, Huyền Thiên Quán! Có làm hay không đây? Quan hệ giữa chúng ta với bọn họ sao, bình thường ngay cả cửa vào cũng không vào được!? A? Nói chúng ta có liên quan đến việc mua bán vật tư không hợp quy...., Kể cả đại quy mô, bao gồm cả độc vật có tính sát thương?! Có thiên lý hay không đây! Thứ độc dược có quy mô lớn như môn phái nghèo khổ chúng ta làm sao có thể bán được, Huyền Thiên quán bọn họ không phải thường xuyên bán đi cỏ độc thượng phẩm sao!? Được xưng là một nước nhỏ có thể diệt sạch, điều tra chúng ta sao?!”

Rống thì rống, nhưng lai lịch của Huyền Thiên Quán cường ngạnh hơn vô số lần so với Trần Duyên Đường, tuy rằng hôm nay tìm phiền toái chỉ là một tổ chức chi nhánh nhỏ thuộc Huyền Thiên Quán, thực lực cũng đủ nghiền bằng Thất Tinh Môn một trăm lần.

Đối với tai hoạ vô vọng bực này, chưởng môn cũng không thể làm gì, đành phải triệu tập lần nữa trưởng lão hội, sau một phen thương nghị, mang theo vài tên nguyên lão, mang theo linh tửu linh thạch tới Thượng Môn quan.

Lần đi này lại gần nửa tháng, lúc trở về cảm giác lột da, trong đó một trưởng lão xui xẻo nhất bởi vì say rượu quá độ, tu vi chịu khổ hạ cấp, ngã một phẩm, vô cùng thê thảm.

Lúc này, Thất Tinh môn thậm chí không còn sức để mà sinh khí, chỉ là vô thức nhớ tới núi Cửu Nhĩ còn có một mầm hoạ.

Đang chuẩn bị mở miệng thảo luận vấn đề này thì dự cảm ủa lên trong lòng.

“Mẹ kiếp, không biết...”

Chưởng môn lắc đầu, quyết định không tin vấn đề tà dị...”
Đạo tâm Chưởng môn run lên, một cỗ bất thường vì thế mở miệng nói: “Quy Nhĩ Sơn.”

Còn chưa dứt lời, một trưởng lão tức giận chạy vào: “Báo cáo với chưởng môn, người của Vạn Tiên minh lại tới!”

“Mẹ nó, lại làm sao nữa!?”

“Nói là Thất Tinh môn chúng ta liên quan đến khai phá thô bạo, tổn hại nghiêm trọng hoàn cảnh tự nhiên của Thương Khê châu...”

“Mẹ kiếp! Rốt cuộc là lý do chó má gì mà phải nói thế chứ! Đám Vạn Tiên minh chiếm cứ linh mạch, bạo lực khai phá dẫn tới sơn băng vây khốn nên họ không để ý tới, bây giờ lại tới gây sự với chúng ta!?”

Chưởng môn tức giận đến mức hận không thể nhổ hết râu tóc cùng tóc của mình xuống để tỏ lòng phẫn nộ. Đáng tiếc Thất Tinh môn là loại môn phái bất nhập lưu, oán giận cũng không đáng giá mấy đồng tiền, ở trong đường phát hỏa một lúc, chưởng môn chỉ có thể thở dài đứng dậy ra ngoài ứng phó...

Cứ như vậy, thời gian lần nữa vội vã chạy đi.

Khi Thất Tinh môn cuối cùng đã giải quyết xong mọi vấn đề, cả tầng lớp cao tầng đều đã bị giày vò đến thở không ra hơi, phải chậm vài ngày, mới nhớ tới bên phía Cửu Nhĩ sơn còn có vấn đề rất lớn cần giải quyết!

“Mẹ nó, cũng không biết Hà Kỳ, Tạ Trì hai tên cầu tặc kia hiện tại thế nào rồi, bên phía cầu tai sơn, rốt cuộc là xảy ra vấn đề gì!”

Trên thực tế, trong ba tháng này chó má sơn, có thể nói trời long đất lở.

Vương Lục không tiếc hóa thân tố cáo bè phái cũng phải tranh thủ thời gian phát triển cho Trí giáo ba tháng, núi cầu tai... Thậm chí xung quanh Đại Minh quốc, chương ngại lớn nhất chính là Thất Tinh môn, chỉ cần Thất Tinh môn bất động, sự phát triển của Trí giáo chính là một mảnh bình yên. Mà trong ba tháng này, không có người khác quấy rối, Trí giáo quả thực phát triển dị thường mãnh liệt, tựa như một ngọn núi lửa bốc cháy không thể thu thập được.

Đầu tiên là quy mô giáo phái điên cuồng khuếch trương, có Vương Lục biểu diễn thành công ở thôn Vương gia, Tạ Trì và lão dân, Vụ Phi Hoa ba người này cũng không phải kẻ ngốc, theo dạng học vấn, ở mấy thôn trang quanh núi cầu Nhĩ khai đàn **, nhanh chóng tích lũy rất nhiều tín đồ. Mà có hiệu ứng tín đồ truyền đạt, lực ảnh hưởng của giáo phái như quả cầu tuyết càng cuộn cuộn càng lớn, đã bắt đầu đem lực ảnh hưởng phóng to đến trong huyện thành xung quanh.

Ở thời đại Thất Tinh môn, thôn xóm hẻo lánh cùng huyện thành cũng không có quá nhiều giá trị phát triển, nhưng đối với thuế vụ trung thu đa dạng Trí giáo, không có bất luận kẻ nào là không có giá trị phát triển, cho dù không có tiền, chí ít thân thể, có sức lao động, có thận mà!

Tuy nhiên, cũng chỉ có Trí giáo mới có thể đào móc được phần giá trị này. Ba tháng qua, Trí giáo thu nạp hơn vạn tín đồ, chỗ dựa lớn nhất kỳ thật không phải lý luận tiên tiến của trăm vạn người đi đầu như Vương Lục mà cũng không phải là một pháp đàn Hỗn Độn thường xuyên phun ra linh vật đất đỏ nào đó.

Ưu thế chân chính của Trí giáo là có thể khai thác ra tiềm lực của cấp bậc bình dân rộng lớn. Trong ba tháng này, trong hơn vạn tín đồ mà Trí giáo phát triển, đã có hơn năm trăm người tu hành thành công.

Tỷ lệ không nhiều lắm, nhưng phân tán ở giữa mười mấy thôn xóm, mỗi một thôn ít nhất cũng có mấy cái phạm lệ thành

công, cái này so với khẩu hiệu nào, lý luận đều có sức thuyết phục, làm các tín đồ khăng khăng một mực.

Lúc trước Thất Tinh môn chơi hết các loại chiêu trò trong dân gian, hiệu quả cũng không ngoài như thế, lại tuyệt không có khả năng có xu thế phát triển mạnh mẽ như vậy. Hơn nữa một khi âm mưu bị vạch trần, tín đồ tự nhiên cũng sẽ trôi sạch hầu như không còn.

Về phần thế lực Trí giáo phát triển kỳ tích như vậy, không gì hơn hai điểm.

Thứ nhất, lượng lớn linh thạch mập mạp vào miệng tản ra, sau đó lan ra khắp nơi, khiến người ta đều có cơ hội tu hành. Một bước này nói không khó, có Hỗn Độn Pháp Đàn, thu hoạch ổn định của nó đủ để trả khoản phí tồn —— nói cho cùng, thân thể tán cũng không phải dược vật đắt đỏ gì, chỉ cần có thể thông cung cấp cho công việc, còn lại chỉ là vấn đề nghị luận, mà vừa vặn trong tay Tạ Trì có mấy nguồn tài nguyên có thể lợi dụng.

Thứ hai là đề cơ hội tu hành hóa thành thực sự, mà đây cũng là bước khó khăn nhất. Đối với người bình thường mà nói, thân thể tán chỉ có thể nói là mở ra một khe hở cho tu hành, thực tế tu luyện vài chục năm cũng chưa chắc có thể dẫn khí nhập thể, hiệu quả gần như không có, Thất Tinh môn lừa gạt nhiều năm, cũng chưa từng đột phá trong việc này., Thậm chí ngẫu nhiên gặp được khách quý, vốn hạ huyết vận dụng đẳng cấp cao hơn tạo linh căn, cũng thường xuyên tu luyện không ra kết quả... Nhưng ở trong tay Vương Lục, cho dù là thân thể linh căn, đều toả ra sức sống không gì sánh kịp, làm một đám dân dã sơn thôn ngộ tính không ngộ tính, muốn cơ duyên không có cơ duyên, đều nhao nhao đột phá.

Bí quyết trong đó nói thì cũng đơn giản.

Càn Nguyên Nhiên Huyết Công.

...

Đối với Càn Nguyên Nhiên Huyết Công, tu tiên giới ở Thương Khê Châu có rất nhiều người sẽ không xa lạ, có thể nói là đại danh鼎鼎.

Bất quá tên là ác danh, mấy tháng trước Chí Phong chân nhân thất bại thảm hại trở về Linh Kiếm Sơn, mặc dù tốt đẹp, hai môn phái đều che giấu tường tận, nhưng về phần tiêu chuẩn của Càn Nguyên Nhiên Huyết Công lại truyền ra.

Người đầu tiên chê bai là Linh Kiếm trưởng lão, thế nhưng Chí Phong không thể chối cãi khi ở Bạch Nguyệt quốc thông qua Càn Nguyên Nhiên Huyết Công mà phát triển được rất nhiều tu sĩ cấp thấp, sau đó Vạn Tiên minh phái ra rất nhiều tu sĩ nghiên cứu đoàn đội, thông qua khẩu cung của Chí Phong cùng với nguyên liệu còn sót lại của Thiên Linh giáo, các loại tư liệu đều được tiến hành nghiên cứu toàn diện khi đó đối với công pháp sau khi cải tiến.

Kết quả là làm cho người ta thở dài, đối với việc phân tích toàn bộ Kiền Nguyên Nhiên Huyết Công, vừa đúng lúc ủng hộ suy đoán của Linh Kiếm trưởng lão: Đây là tà đạo nghiêng môn tồn tại quá nhiều chỗ thiếu hụt.

Đạo tâm Linh Kiếm trưởng lão đề xuất dao động, những người đứng xem giải thích, đối với rất nhiều người mà nói thì như mây mù che phủ, khó mà giải thích chân ý, như vậy dùng từ đơn giản để hình dung. Kiền Nguyên Nhiên Huyết Công cũng không thể chân chính giúp người tu hành, giống như một giấc xuân mộng triền miên, trong mơ sáng khoái vô biên, nhưng lại không thể thay đổi bất cứ sự thực tế nào.

Nguyên lý cơ bản của Kiền Nguyên Nhiên Huyết Công là thiêu đốt tài phú quý giá nhất của người ta: Thọ mệnh, để đổi lấy lượng lớn pháp lực linh khí, tiến tới thôi động tu vi tiên bộ. Nhưng mà, không đề cập tới tu tiên một đạo, pháp lực cũng không phải là toàn bộ, chỉ riêng loại trao đổi này mà thôi., Cũng không phải là đồng giá. Cừ cái ví dụ đơn giản, một tu sĩ lực cùng linh căn, khổ tu ba mươi năm, có thể đến luyện khí thượng phẩm, mà nếu dùng Kiền Nguyên Nhiên Huyết Công,

có lẽ ngăn ngùn mấy năm đã có thể tu đến cảnh giới ngang nhau. Nhưng tiêu hao tuổi thọ, Nhưng từ sáu mươi năm trở lên, hơi chút bất cẩn, thậm chí bởi vì thọ mệnh thiêu đốt kịch liệt mà đột nhiên chết. Chí Phong dốc hết toàn lực cải thiện công pháp, cũng chỉ tránh cho vôi vàng chết, hơi đề cao xác suất chuyển hóa, biến sáu mươi năm thành... Năm mươi chín, về mặt bản chất cũng không có thay đổi.

Cái này có vẻ vô cùng buồn cười, Kiền Nguyên Nhiên Huyết Công được coi là cơ hội để người người thành tiên của Chí Phong, nhưng về bản chất lại hoàn toàn có khả năng làm cho mọi người chết đi. Nếu một tu sĩ trăm tuổi vượt qua được khổ tu, cuối cùng có hi vọng Trúc Cơ thành công, như vậy nhờ phúc của Càn Nguyên Nhiên Huyết Công., Trước khi hấn thiêu đốt thọ nguyên, nhiều nhất chỉ có thể tu luyện đến luyện khí thượng phẩm, hơn nữa, bởi vì tu vi tiến lên vượt qua nhanh, tu vi như vậy giống như toà thành trên phù thổ, không chịu nổi một kích.

Nhất định phải nói tác dụng, Kiền Nguyên Nhiên Huyết Công sử dụng duy nhất là đột phá ở lâm trận, tỷ như vì tư chất không đủ, tu vi kẹt ở bình cảnh nào đó chậm chạp không thể đột phá, mà khi thọ nguyên sắp hết, dùng Càn Nguyên Nhiên Huyết Công đánh cược một phen, hoặc là có thể lấy được chút đột phá, kéo dài thêm một chút thọ mệnh, thuộc về thủ đoạn cuối cùng, nhưng nếu dùng pháp này phổ biến thiên hạ, làm pháp bảo gia tộc tu hành, vậy thì quá buồn cười.

Nếu là tại thời đại hỗn loạn mấy ngàn năm trước, loại công pháp ngu muội này lưu truyền thế nào cũng mặc kệ chuyện của người khác, nhưng hôm nay Vạn Tiên minh đã thành, giới tu hành tuyệt đối không thể dễ dàng dung thứ thủ pháp đầu cơ trục lợi này, đại đạo, nếu mỗi người gặp phải khó khăn đều đốt thọ nguyên vài năm, trông cậy vào cửa ải đột phá, tu tiên giới không có tiền đồ đáng nói.

Cho nên khi Vương Lục đưa ra phương án này, lập tức bị chất vấn mãnh liệt.

“Người bị đầu óc rút gân hả, loại chủ ý này cũng nghĩ ra được, không sợ bị sư phụ người bắt về đánh sao?”

“Buồn cười, nàng có lý do gì tìm ta gây phiền phức? Thu thuế chỉ số thông minh thu được cũng không phải là không chia cho nàng...”

“Người biết rõ là nàng ghét nhất Càn Nguyên Nhiên Huyết Công.”

“Có sao, ta thật ra không cảm thấy.”

Vương Lục nói đến đây, có chút buồn cười hỏi ngược lại một câu: “Linh tử, tử không nghĩ tới, ta học được Càn Nguyên Nhiên Huyết Công từ đâu?”

Tiểu Linh Nhi sững sốt: “Xảy ra từ đâu?”

“Cho dù là học bá, cũng không phải sinh ra đã biết, bất cứ tri thức nào cũng phải có một nguồn gốc, Kiền Nguyên Nhiên Huyết Công đã cải tiến này, ngay cả Lưu Hiến sư bá bác nghệ nhất của môn phái cũng không biết... Người đoán xem ta học được từ ai?”

“... sẽ không! Không có lý do gì chứ!” Nói tới đây, Tiểu Linh Nhi có đàn độn cũng ý thức được, hóa ra người truyền thụ công pháp chính là Vương Vũ!

“Nói với hần sư phụ ta ghét Kiền Nguyên Nhiên Huyết Công, không bằng nói bà ta chán ghét xem Càn Nguyên Nhiên Huyết Công trở thành đường tắt để tu tiên ngu xuẩn, điểm này ta cực kỳ đồng ý với quan điểm của bà ta: ngu nhất định phải chết. Đạo Tu Tiên không có đường tắt đáng nói. Nhưng bản thân Càn Nguyên Nhiên Huyết Công vốn là vô tội, huông chi cho dù là đồng phân, chỉ cần vận dụng được cũng có tác dụng, ta sử dụng Càn Nguyên Nhiên Huyết Công cũng không phải vì đi đường tắt.”

“... Vậy người làm vậy là để chơi vui à?”

“Có chơi hay không không quan hệ, đây là con đường phát triển trí giáo bắt buộc phải có. Cẩn thận ngẫm lại, chúng ta phát triển đều là quần người thế nào? Muốn tiền không có tiền, muốn tư chất không có tư chất, muốn ngộ tính không ngộ tính phế vật mà thôi! Loại người này, dùng lời sư phụ nói, bất thành thật thật mà ăn cứt còn tu tiên cái gì? Trên người bọn họ chỉ có thể đạt được tuổi thọ tự nhiên, như vậy, nếu nhất định phải tu tiên, không liều mạng còn liều mạng làm gì?”

Thánh Nữ không hiểu: “Cho dù liều mạng thì đã sao? Sử dụng Kiên Nguyên Nhiên Huyết Công đổi tu vi căn bản không đáng...”

“Sao không đáng? Đúng là sáu linh căn khổ tu trăm năm có hy vọng Trúc Cơ, nhưng những gia đình bình thường này ai có trăm năm có thể thờ cúng? Ở Vạn Tiên minh môn phái, đệ tử cơm áo không lo, chỉ cần chuyên tâm tu hành là được., Nhưng chúng sinh phàm gian làm không được, không cày ruộng thì sẽ chết đói, không dệt không rách quần áo, có quá nhiều việc vất vả phân tâm., Ta cũng không có thời gian chờ bọn họ tu hành thành công, rèn luyện thời gian môn phái tổng cộng chỉ cho một năm! Muốn nghiền ép lao động, đương nhiên là dùng Càn Nguyên Nhiên Huyết Công để tiêu hao tu vi của bọn họ, sớm một khắc đã có tu vi, mới có thể sớm một khắc cống hiến cho Trí giáo phát triển. Hiện tại Trí giáo đang trong thời kỳ phát triển, có thể nhanh một bước là phải nhanh hơn một bước.”

“Nhưng những người thiêu đốt thọ nguyên kia, chẳng phải là quá chịu thiệt sao?”

Vương Lục cười lạnh một tiếng: “Linh tử, ngươi ngọt như vậy từ khi nào vậy? Không thua kém tiền nhân, hậu nhân làm sao mà thừa nước chèo? Hiện tại Trí giáo phát triển nhanh chóng, còn nhờ có đám người mới dẫn khí nhập vào cơ thể này, một mặt phát huy hiệu ứng quảng cáo, một mặt làm ra việc xây dựng cơ sở a., Những pháp đàn phụ trợ của Vương gia thôn, Linh Thảo viên, Địa Linh điện... Chẳng lẽ muốn chúng ta tự mình xây dựng? Mà không có những tiện nghi hoàn hảo này, Trí giáo làm sao hấp dẫn nhân tài cao cấp gia nhập? Chu tuần lại có ba tán tu luyện khí thượng phẩm cố ý gia nhập Trí giáo... Nếu chậm rãi chờ giúp phế vật tu hành có thành tựu, đời này cũng đừng trông cậy vào trí giáo phát triển lên.”

Nói tới đây, Vương Lục cảm khái một câu: “Việc phát triển của một giáo phái, vốn liếng nguyên thủy là máu tanh mà không có người, Linh tử phải học cách thích ứng với điểm này.

“Nói cho cùng thì ngươi chính là đang vơ vét tài chính?” Tiểu Linh Nhi hiển nhiên vẫn còn có chút tức giận bất bình.

“Chậc, cái này ngươi đã coi thường ta rồi, cho tới bây giờ thuế trí thông minh thu nộp thuế hạng, ta sẽ không còn lại một phân

nào đều đầu nhập vào việc xây dựng giáo phái, không rơi vào túi của mình.”

Đối với lời giải thích của Vương Lục, Tiểu Linh Nhi cảm thấy có chút mới lạ, trí giáo phát triển nhanh chóng, nhưng phát triển lâu như vậy, rốt cuộc là thu hoạch như thế nào, đầu tư bao nhiêu, chỉ có Vương Lục tự mình biết rõ, trong lòng hẳn có một sổ sách, nhưng chưa từng công khai cho người khác xem.

“Người công chính lớn như vậy sao?” Tiểu Linh Nhi vạn phần hoài nghi.

Vương Lục nhún vai: “Không quan hệ gì với đại công, tố chất cơ bản của kẻ thám hiểm chuyên nghiệp chính là muốn nhận rõ mục tiêu, tập trung tinh thần. Ta xuống núi rèn luyện không phải là vì phát tài, thành lập giáo phái này, cũng là vì để chăm sóc tốt chỉ số thông minh thu thuế, cũng không phải vừa đủ tư nang, mục tiêu của ta vẫn luôn rất rõ ràng, chỉ có vậy thôi.”

“Chậc chậc, người đại nghĩa lắm nhiên, mặt mũi thật khiến người ta khó chịu.”

Tuy nhiên, bất kể là Tiểu Linh Nhi có nhìn thuận mắt hay không, dưới sự lãnh đạo của Vương Lục, giáo phái phát gia cầu tai sơn này phát triển nhanh chóng, đã vượt quá tưởng tượng của rất nhiều người.

Ba tháng sau, cuối cùng Thất Tinh môn cũng ra tay chuẩn bị tiến quân chó má, cho nên thứ phải đối mặt không còn là một giáo phái yếu ớt chỉ có thể dựa vào hai tiểu Trúc Cơ tạo phản chống đỡ cục diện. Mà là một tín đồ hơn vạn, phạm vi thế lực vượt qua rất nhiều huyện phủ.

Ở phương diện lực ảnh hưởng cơ bản, Trí giáo chỉ trong vòng ba tháng ngắn ngủi đã đạt tới sáu thành tiêu chuẩn của Thất Tinh môn. Hơn nữa bởi lý luận về tân Dĩnh, phát triển nhanh chóng, quả thực hấp dẫn một ít tán tu gia nhập liên minh, nên không có người có tu vi cao, nhưng luyện khí thượng phẩm đến Trúc Cơ hạ phẩm lại thu nạp được hơn mười người, trong môn phái không đủ lưu vong, đội hình xem như không tệ.

Cho nên khi tiên phong Thất Tinh môn tiến vào núi cầu tai, đã bị từng đạo kiếm quang sắc bén đánh cho tè ra quần, chặt vật

chạy trốn đến đỉnh núi hoang, vẽ mặt cầu xin báo cáo kết quả.

Thất Tinh chương môn cũng hoảng sợ, tuy rằng sớm đoán được sự tình có thể sẽ hỏng nhưng không nghĩ tới lại đến mức này! Thất Tinh môn phát triển Đại Minh quốc nhiều năm, mấy môn phái lớn gần đó đều tương đối quen thuộc, lần này xuất phát trước cố ý chào hỏi, xác nhận không phải là mấy môn phái chết người nhất gây nên, nhưng không ngờ sau khi thực sự hung trời lên mặt nước, một chút cũng không dễ đối phó so với mấy môn phái kia!

Tu sĩ Luyện Khí Thượng phẩm trở lên có hơn mười người, Trúc Cơ bốn năm người, cái này ở bên trong cảnh nội Đại Minh Quốc đã xem như một cỗ thế lực không thể khinh thường, cho dù so sánh với Thất Tinh môn còn có chênh lệch khá lớn, nhưng đối phương cũng không có lật toàn bộ con át chủ bài, đồng thời Thất Tinh môn cũng không có khả năng xuất ra toàn bộ lực lượng liều mạng với người ta.

Một khi khai chiến với nó, cho dù thắng cũng là thảm bại, vì vậy dưới tình huống bất đắc dĩ, Thất Tinh chương môn chỉ có thể đè nén lửa giận trong lòng.

“Nói chuyện thôi.”

Đúng là nên nói chuyện trước đã, đến lúc này Thất Tinh môn mới bất ngờ nhận ra đối thủ của mình là ai, rốt cuộc đối phương là ai, đến từ phương nào, có ý đồ gì thì một mực không biết!

Như vậy, bàn với ai? Đương nhiên là Tạ Đề và Hà Khuyết, hai người này không nói tiếng nào phản bội chạy trốn, cho dù Thất Tinh môn không truy cứu, trong lòng bọn họ cũng nên có chút xấu hổ, hơn nữa trong môn phái của đối phương, Thất Tinh môn cũng chỉ có liên hệ được với hai người này tương đối thuận tiện.

Hai ngày sau, chương môn Thất Tinh môn hẹn gặp tạ ơn, đương nhiên là âm thầm gặp mặt, đối với trưởng lão mấy năm trước tự tay đào tới, trong lòng vẫn có vài phần may mắn.

Nhưng sau khi gặp mặt, Tạ Trì chỉ cười khở: “Chương môn... ta thành tâm khuyên người một câu, trở về không phải đối thủ mà người có thể ứng phó được.”

“Chưởng môn, cái này không phải là đối thủ mà người có thể ứng phó.”

Sau khi gặp mặt, Tạ Trì công bằng.

Nếu là ba tháng trước, có lẽ hắn vẫn chưa kiên quyết như vậy — mặc dù lúc ấy đã biết Giáo Chủ Vương Lục có thể đến từ đại phái thượng phẩm của Vạn Tiên minh, bối cảnh thâm hậu. Nhưng tu tiên giới cũng không phải nói bối cảnh ăn hết tất cả. Đối mặt đối thủ thế lực cường đại, Thất Tinh môn cũng có đạo sinh tồn của mình, cái gọi là rắn có Xà đạo chuột có đường hầm., Chính là đạo lý này, hơn nữa tu sĩ trẻ tuổi như Vương Lục, tu vi còn thấp như vậy rõ ràng là xuống núi rèn luyện, vậy thì có quá nhiều biện pháp khiến gã âm thầm về núi.

Nhưng ba tháng sau, tận mắt thấy sự phát triển điên cuồng của Trí giáo, Tạ Trì đã không dám có bất cứ sự khinh thường nào nữa, vị đệ tử tuổi trẻ danh môn này cũng không phải là xuống núi chơi vé, mà là thật sự muốn làm, cũng thật sự có năng lực làm ra một phen sự nghiệp. Hiện giờ Trí giáo hiện giờ cũng không còn khả năng làm được., Cho dù không sử dụng bối cảnh của Vương Lục thì cũng không phải là môn phái nhỏ yếu tùy ý để người ta tùy ý nhào nặn. Cộng thêm đám tán tu của liên minh, dưới sự chỉ điểm của Vương Lục, tu vi mỗi người đều tinh tiến. Chưa kể những môn phái bị vây khốn trước bình cảnh đã lâu kia, thường thường bị Vương Lục vạch trần bằng một câu, tu vi tăng mạnh.

Mà Tạ Trì là phần tử đầu tiên gia nhập trí giáo, tự nhiên cũng không thiếu chỗ tốt. Lợi dụng tài nguyên trong tay hắn, vì giáo phái góp vào số lượng lớn lực hòa, sau đó được một bản công pháp tên là Bách Hoa Phiên, vừa vặn bù đắp tu vi hắn không đủ, cảnh giới không tiến bộ, nhưng thực lực lại thật sự tăng lên một đoạn dài.

Cái này cái này chính là cảm giác ôm trên đùi à, thoải mái, tự tại a.

Bây giờ Tạ Trì đã hoàn toàn không có hai lòng, cho dù không có Tam Thi não thần đan, hắn cũng sẽ không phản bội tu sĩ trẻ

tuổi chỉ có cảnh giới luyện khí.

Nếu không phải Thất Tinh chưởng môn tự mình tới đây, thậm chí hẳn đã quên mất mình từng là một thành viên của Thất Tinh môn. Bất quá, một khi đã nhìn thấy, giao tình ngày xưa đã tràn ngập trong lòng, Tạ Trì cũng không định trở mặt thành thật, cho nên đưa ra lời khuyên chân thành.

Chưởng môn nghiêm túc nhìn chăm chăm vào ánh mắt Tạ Giải, cố gắng từ trong đó tìm ra chút ít dối trá cùng lừa gạt... Nhưng mà hẳn vẫn phải thất vọng.

Tạ Trì nghiêm túc nói. Quả thật gia hỏa này còn niệm tình cũ, cảm thấy phi thường tôn trọng bản thân, hơn nữa còn hiểu rất rõ sự cường đại và uy nghiêm của mình khi là tu sĩ Hư Đan... Nhưng hẳn vẫn làm ra một cảnh cáo như vậy.

“Vì sao?”

Tạ Trì bất đắc dĩ lắc đầu: “Rất đáng tiếc, ta không thể nói... hôm nay mạo hiểm gặp Chưởng môn, đã là cực hạn mà ta có thể làm.”

Chưởng môn sừng sốt, gạt đầu tỏ vẻ hiểu được, nhưng ngay sau đó lại thờ dãi nói: “Hình dáng này, ta không có cách nào ăn nói với mọi người.”

Tạ Trì cười khỏ: “Ngài là chưởng môn, cần gì phải nói rõ với mọi người? Hơn nữa có gì phải trả lời? Thất Tinh môn đã thành lập từ hôm nay, chẳng lẽ chuyện gì cũng như ý, chỉ hơi thất bại là đòi ăn nói? Chẳng lẽ không có thỏa hiệp bất đắc dĩ à?”

Chưởng môn vẫn không cam lòng: “Ta thậm chí không biết đối thủ là người phương nào?”

“Biết thì làm được gì? Có một số việc, không biết còn tốt hơn. Chưởng môn, mấy năm nay phát triển tổng thể của Thất Tinh môn tương đối thuận lợi, nhưng tại tu tiên giới, Thất Tinh môn còn xa xa mới được, những đại môn phái kia tùy ý động đậy một chút, đều có thể khiến Thất Tinh môn tan thành mây khói... Muốn tìm được con đường sinh tồn chính xác a.”

Nghe đến đó, chưởng môn nhạy cảm nắm bắt được mấy điểm mấu chốt.

Bút của đại môn phái? Khó trách, bao gồm cả Vạn Tiên minh mọi người thích tìm gốc cũng có giải thích hợp lý... Chẳng qua, nếu là môn hạ Vạn Tiên minh, vì sao phải tới vùng rừng núi hoang vu này? Linh khí thôn Vương gia nồng nặc, nhưng không lọt được pháp nhãn của Vạn Tiên minh?

Đáng tiếc dù hỏi như thế nào, Tạ Trì cũng không thể nói nhiều hơn, Chương môn biết có ép hỏi cũng vô dụng, ép cho càng chặt chẽ, ngay cả tình cảm cá nhân của hai người cũng không còn tồn tại.

Trước khi đi, chương môn muốn nói gì đó, nhưng mở miệng, lại không biết nên nói gì cho phải.

Còn nhớ mấy năm trước trong Vạn Hoa Lâu, hai người uống rượu nói chuyện phiếm, cực kỳ sảng khoái. Khi đó Thất Tinh Môn vừa bị Trần Duyên Đường giày vò đến chết đi sống lại, căn cơ còn xa mới vững chắc như ngày hôm nay, mà Tạ Trì cũng chỉ là ở trong môn phái ăn no chờ chết mà thôi., Đệ tử cấp thấp sâu muộn bất đắc chí, rượu hai người tới chỗ say sưa, liền hẹn nhau bắt tay, muốn đưa Thất Tinh môn đường đường chính chính đưa vào Vạn Tiên minh, con đường tu hành ngày sau càng rộng rãi, càng có thể lĩnh hội một chút phong tình trên con đường tu tiên.

Chỉ tiếc là... bạn đồng hành ngày xưa, hôm nay đã là thân phận đối địch, mà tương lai... Con đường phía trước lại ở phương nào đây? Chính mình tu hành trăm năm, Phương Chí Hư Đan, kiếp này nếu không có cơ duyên lớn sợ là tiên lộ sẽ dừng ở đây, thật sự là không cam lòng.

Nghĩ tới đây, tâm tình của chương môn càng bức bối, xoay người muốn rời đi, lúc này trong Ngọc phủ khẽ run lên, khiến cho nguyên thần của hắn tỉnh giấc.

“Người nào?”

“À, là ta.”

Chương môn chỉ nghe âm thanh không thấy rõ, trong lòng thầm mắng: Ta là ai a?

Nhưng về phương diện khác, hắn dùng nguyên thần cảnh giới Hư Đan quét mắt nhìn bốn phía, lại không thể phát hiện phương vị người nói chuyện... Nếu không phải cầu Nhĩ sơn

này đã bị bố trí như thùng sắt, trận pháp đủ để áp chế cảm giác của nguyên thần, thì dù là tu vi của đối phương trên hẳn nhưng bất luận là loại nào, cũng không phải là tin tức tốt lành gì.

Trong lòng Chương môn khê động, mặt ngoài bất động thanh sắc, lại đem hộ thân pháp khí âm thầm tế lên, binh khí Thất Tinh Đồ quán dùng cũng nắm trong tay, tùy thời có thể kích phát ra.

“À, thật ra ta cảm thấy ngươi hoàn toàn không cần khẩn trương, bởi vì đây chỉ là thuật truyền âm của ta, bản thân ta còn cách rất xa, ngươi không phát hiện được là bình thường đâu, phát hiện ra đó là bệnh thần kinh.”

Chương môn tức giận, mẹ nó, tính toán ngàn tính, chỉ xem nhẹ khả năng cơ bản nhất này, đúng là mắt mặt quá mà.

“Ngươi muốn như thế nào?”

“Nói thẳng vào vấn đề, ta muốn mời ngươi gia nhập Trí giáo.”

“...“Chương môn sững sờ chốc lát rồi lập tức cười ha hả: “Mời ta gia nhập Trí giáo? Bộ trò cười này của ngươi cũng thú vị đấy nhỉ.”

“Tình chân ý thiết, thành tâm có thể chiêu nhật nguyệt.”

“Ta đây cũng minh bạch, nằm mơ giữa ban ngày.”

“Ồ, cự tuyệt nhanh như vậy? Cho dù dựa theo kế hoạch từ chối nhanh như vậy, ngươi cũng nên do dự một phen? Trí giáo ta phát triển nhanh chóng, tiền đồ rộng lớn, nhân dịp hiện tại ngươi gia nhập còn có thể có mấy phần nguyên thủy cổ, ngày sau cũng không có chuyện tốt cỡ này.”

Chương môn thu lại thần sắc: “Nếu chịu sử dụng cho người khác, với tu vi của ta, trong Vạn Tiên minh ngoại trừ môn phái thượng phẩm ra, còn nhà nào mà ta không được vào? Như đám Vạn Hoa Lô kia đi vào làm trưởng lão cũng không phải là không thể. Muốn mời chào thì tự xưng là Hư Đan mình có thành tựu, vài chục năm qua đã gặp qua không biết bao nhiêu lần, cái giáo phái trí não nhỏ nhỏ như ngươi còn chẳng có tên tuổi gì cả.”

Vương Lục còn định kể kỹ càng về trí giáo của mình và môn phái truyền thống khác nhau, chương môn lại ngắt lời nói: “Ta

biết người xuất thân bất phàm, trước khi tới đây đã điều tra bao nhiêu nội tình của trí giáo các người, trong mấy tháng gần gũi phát triển ra quy mô như thế ở Đại Minh quốc., Nói người là tán tu không có căn cứ, ta thật không dám tin. Nhưng người cho rằng có thể dựa vào bối cảnh môn phái muốn làm gì thì làm, thế thì sai mười phần trăm... Trên thực tế ta ngược lại rất muốn biết, nếu môn phái sau lưng người biết người phát triển giáo phái này ở Đại Minh quốc, liệu có thật sự ủng hộ người?”

Vương Lục ở ngoài mấy chục dặm nghe lời này, rất là kinh ngạc cảm khái: “Lão đầu nhi, chỉ số thông minh của người so với ta mong muốn cao hơn mười điểm a.”

Bắt đầu lập giáo ở Vương gia thôn ba tháng trước, trong thời gian này hẳn tiếp xúc không ít tán tu và môn phái, mặc dù thân phận của Vương Lục vẫn luôn nghiêm khắc bảo mật, nhưng đại bộ phận người đều nhìn ra được bối cảnh của gã thâm hậu, mà ý thức được điểm này, mọi người cho rằng đây là ưu thế không gì sánh kịp, nhưng lại không mấy ai có thể nghĩ đến. Nếu như Vương Lục thật sự là xuất thân từ thượng phẩm đại phái của Vạn Tiên minh, vậy thì khi gã ở thế gian kinh doanh tổ chức tà giáo bực này, môn phái thật sự sẽ vui vẻ gặp mặt sao?

Chuyện này cũng khó trách, với tầm nhìn của tán tu hiện giờ, còn lâu mới đủ để lý giải hình thức suy nghĩ của đại phái thượng phẩm Vạn Tiên minh. Đối với những đại môn phái kia, giá trị lợi dụng của thế gian gần như không có. Thất Tinh môn chiếm cứ phủ thành của Phàm gian., Vợ vét của cải mấy chục vạn, đủ để khiến những tán tu bài vật này phát rồ, nhưng một môn phái thượng phẩm chỉ là chi tiêu công cộng của môn phái, hàng năm ít nhất cũng phải mấy ngàn vạn linh thạch, như Thịnh Kinh tiên môn cũng là con số trên trời mấy chục vạn linh thạch, còn chưa đủ nhét kẽ răng.

Cho nên bọn họ cũng rất khó lý giải, những đại phái thượng phẩm kia căn bản không thèm để ý đến tài phú Phàm gian, mấy chục đến trăm vạn linh thạch, kém xa về mặt quan trọng của môn phái.

” Trí giáo người muốn phát triển như thế nào, Thất Tinh môn chúng ta vô tình mạo phạm, trong môn phái có người không

nhìn được mê hoặc mà đầu nhập vào môn hạ của người... Ta cũng có thể bỏ qua chuyện cũ, ngày khác nước sông không phạm nước giếng, ai cũng đừng tới trêu chọc ai.”

Chưởng môn trầm giọng nói, liền muốn rời đi, nhưng mà Vương Lục sao có thể nhanh thả hấn đi như vậy được.

“Nực cười, bây giờ người nói rất dễ nghe, sau khi trở về sợ là phải điểm binh mã đến tìm ta gây phiền phức, nói không chừng còn phải truyền tin khắp nơi, bẩm báo một tên đệ tử nào đó xuống núi phát triển tà giáo, khẩn cầu Vạn Tiên minh có liên quan đến bộ phận điều tra... Ta nói, hay là người ngoan ngoãn lưu lại.”

Chưởng môn cười một tiếng: “Nói cho cùng, vẫn phải động thủ sao?” Nói xong, ánh mắt chuyển hướng sang Tạ Kiến, người sau mặt hiện vẻ bất đắc dĩ, lui về sau mấy bước, ý bảo hấn không thể làm gì, chỉ có hai là không liên kết.

Trong lòng Chưởng môn hơi cảm thấy vui mừng, gật gật đầu: “Cũng được, vậy cho ta kiến thức một chút thủ đoạn của đệ tử này”

Vừa dứt lời, trong lòng bàn tay Thất sắc quang mang chớp động, một đạo Thất Tinh đồ bao phủ phương viên mấy trăm thước không gian bên trong, hơn mười bóng người ẩn nấp bị bức ra thân hình, truyền đến một trận tiếng kinh hô.

“Quả nhiên là mai phục được rồi.” Trong lòng Chưởng môn nửa điểm cũng không bất ngờ. Hôm nay hấn và Tạ Trì hẹn gặp nhau bên cạnh cầu Nhĩ sơn nhưng không ngờ đến mức cho rằng đối phương thực sự có thể đến đây. Cho dù bản nhân Tạ Trì có thể bình thản như vậy, chẳng lẽ giáo chủ Trí giáo cũng quang minh lỗi lạc?

Nếu thật không mai phục, ngược lại là quái sự.

Tuy nhiên dù vậy, hấn vẫn tới, bởi vì trận chiến hôm nay, từ khi Thất Tinh môn được sáng lập tới nay cũng không phải là lần đầu tiên trải qua, ngày xưa khi cấm rử ở Đông Đạo phủ, chính là giẫm lên thi cốt Bạch Mã trại phát triển lớn mạnh trước kia, về sau cùng Ngọc Khê môn vì tranh đoạt địa bàn xung đột, cũng là hấn lẻ loi một mình đăng môn bá sơn, bị đối phương mấy chục tu sĩ vây ở chính giữa...

Lần huyết chiến đó diễn ra trong ba ngày, Ngọc Khê môn từ trong tu tiên giới xoá tên - mặc dù trước kia cũng không phải danh môn đăng ký trong danh sách. Chương môn tuy trọng thương nhưng vì vậy mà một trận chiến đem bản mạng Thất Tinh đồ luyện hóa thành pháp bảo, thân uy tăng lên gấp bội.

Điểm này, ngoại trừ hai nguyên lão mà Thất Tinh môn tín nhiệm nhất, hẳn chưa từng nói cho người khác biết, bao gồm cả Tạ Trì, chỉ cho rằng Thất Tinh đồ là pháp khí thượng phẩm, không biết từ mười năm trước đã thăng hoa, hôm nay đột nhiên triển khai, quả nhiên đánh đối phương không kịp trở tay.

Sau đó... Khóe miệng chương môn hơi nhếch lên, nhưng còn chưa đợi hẳn chuyển động trận đồ, sau đầu truyền đến thanh âm làm nguyên thần hẳn rung động, Ngọc phủ dao động.

“Hắc, phiền toái chết mất, các ngươi thật đúng là kín đáo.”

...

“Các ngươi thật đúng là kín đáo.”

Vù vù

Theo sau đầu thanh âm vang lên, Thất Tinh chường môn cảm thấy toàn thân run lên, một cỗ cự lực kéo theo nhục thân phát ra tiếng ông minh, tiếp theo trước mắt hoa lên...

Cả người đã xuất hiện cách đó mấy trăm mét.

Chường môn sững sốt một lúc mới thở ra một hơi, cũng cố nguyên thần đang chấn động ở trong Ngọc phủ. Mồ hôi lạnh sau lưng đã thấm ướt đạo bào.

Vừa rồi sau lưng đột nhiên bị tập kích, dù hẳn có trăm cảnh giác, dùng Thất Tinh đồ trấn áp không gian cũng chưa từng bị phát hiện, nếu không phải bản mệnh Thất Tinh đồ này quán chú vài phần Chân Linh khí, uẩn hóa ra bảy ngôi sao thể thân chắn trước thời khắc nguy cấp, e rằng lúc này hẳn đã thất bại.

...Gặp quý rồi, đó rốt cuộc là ai?

“A nha, còn rất lợi hại sao. Quả nhiên Hư Đan chính là Hư Đan, không thể coi thường được a.”

Thuật truyền âm giữa không trung mang đến sự tán thưởng của Vương Lục. Hẳn tỉ mỉ bố cục, dùng Tạ trì làm môi nhử, lại phái hơn mười tên tán tu nguy trang, sát chiêu chân chính tất nhiên là Tiểu Linh Nhi được khen là tu sĩ khắc tinh. Lấy thể chất Chân Không của nàng, vạn pháp không thể xâm phạm, chỉ cần nàng có lòng ẩn núp, pháp thuật cao minh hơn nữa cũng không thể phát hiện, lại có một quyền phá vạn pháp lực, quả thực là lựa chọn thích khách tốt nhất.

Trong thời gian ba tháng nhanh chóng phát triển của Trí giáo, kẻ địch bị Tiểu Linh Nhi ám toán đặc thù như vậy không ít, trong đó không thiếu cao nhân Trúc Cơ Thượng phẩm. Đáng tiếc bộ sách dùng trên người Hư Đan này lại có vẻ không đủ dùng.

“Chậc, thế mà thất bại.”

Ngoài mấy trăm mét, Tiểu Linh Nhi âm thầm tính toán thất thủ đang nắm lấy eo, vẻ mặt đầy ý tứ hàm ý: “Sau đó thì làm sao bây giờ?”

Vương Lục nói: “Dựa theo đánh cuộc, ngươi nên thua ta năm trăm linh thạch.”

“... Không hỏi chuyện đánh cuộc của ngươi, ta sẽ không quyết nợ.” Nhật Quân buôn bán kinh doanh hơn vạn người tư nhân phi thường bình thản.

“À không quan trọng, dù sao ta đã cầm quần áo tùy thân của ngươi làm vật thế chấp, không đủ tiền ta có thể cầm đi đâu giá.”

“Mẹ kiếp, ngươi đây là tự tìm đường chết...”

“Yên tâm, ngươi và ta quen biết nhiều năm, ta sẽ không dùng quần áo của ngươi tự tìm chết... Được rồi, dù sao nơi đây ngươi cũng không phải tới nữa, đi Đông Sơn, bọn Đông Sơn bang lão dân còn dọn dẹp đám tạp binh đi.”

“Xi, hỗn chiến a.”

Khó chịu thì khó chịu, nhưng không đợi Vương Lục nói thêm gì, Tiểu Linh Nhi đã triển khai khinh công, ở trong rừng cây nhanh như gió, quý mị biến mất thân ảnh.

“Vậy tiếp theo, học viên chương môn, sẽ đến lượt chúng ta làm một trận, ngươi và ta đều là giáo phái chi chủ, Vương Đối Vương.”

Chương môn cười lạnh một tiếng, quang mang trên Thất Tinh Đồ càng thịnh, dưới bóng đêm càng có xu thế ngút trời.

“Cầu còn không được...”

Sau một khắc, từ trong bóng tối bụi cây, hơn mười đạo kiếm quang đánh tới bốn phương tám hướng, chương môn lấy làm kinh hãi, vội vàng bóp kiếm chỉ, lấy thân mang kiếm điểm liên tục điểm, đánh tan từng kiếm quang.

Tuy không có uy hiếp bằng thực chất nhưng lại khiến hắn đổ mồ hôi lạnh, sau đó thẹn quá hóa giận: “Đây là vương mà ngươi nói đây à?”

Vừa rồi rõ ràng là hơn mười tu sĩ cùng nhau phát động công kích, căn bản là vây đánh.

Thanh âm lười biếng của Vương Lục giữa không trung truyền tới: “Thật ngại quá, đây là triệu hoán thuật của chúng ta... Một lần triệu hoán hơn mười tu sĩ trợ chiến, có phải rất độc sức không?”

“Triệu hoán mẹ ngươi”

Chương môn tức giận, không thể tưởng được đối phương xuất thân danh môn, lại càng hèn hạ vô sỉ, ngay cả vây đánh một cách thẳng thừng như vậy mà còn nói năng hùng hồn như vậy.

Bất quá, kiếm quang vừa mới đánh tới uy lực không tầm thường, ước chừng đều có tu vi Trúc Cơ cao thấp... Nay Trí giáo có nhiều tu sĩ Trúc Cơ như vậy từ khi nào?

Nhưng mà không kịp nghĩ nhiều, vòng kiếm quang tiếp theo lại đồng loạt đánh tới.

Lúc này, chương môn lại không có chỗ ngăn cản, Thất Tinh Đồ chuyển một cái, đổi vị trí với một ngôi sao ngoài trăm mét, chỉ một thoáng xuất hiện bên cạnh một tu sĩ mai phục.

Tu sĩ kia kinh hãi gần chết, không thể tưởng được đối phương lại tiếp cận gần mình như vậy, muốn vận kiếm quang hộ thể nhưng không kịp.

“Phá “

Thất Tinh chương môn bước lên nắm đấm, miệng phun chân ngôn, Hư Đan ở trong Ngọc Phủ tỏa ra ánh sáng, ngưng kết một đoàn pháp lực cao độ tu luyện vào trên quyền, rắn chắc nện vào ngực tên tu sĩ Trí giáo kia.

Chỉ thấy một gợn sóng hơi mờ lóe lên trước ngực hắn rồi lập tức nghiền nát, tu sĩ kêu thảm một tiếng, máu tươi cuồn phún ra, như bùn nhão bình thường ngã xuống.

Thất Tinh chương môn một kích trọng thương đối thủ, trong lòng cũng kinh ngạc, vốn tưởng rằng đối phương có tu vi Trúc Cơ, chính mình tùy tay một kích chỉ có thể phá vỡ phòng ngự, lại không nghĩ có chiến quả như vậy nói đến kỹ xảo pháp thuật của tu sĩ kia, tựa hồ cùng pháp lực tu vi nghiêm trọng không hợp...

Nhưng mà không kịp suy nghĩ nhiều, sau lưng lại có hơn mười đạo kiếm quang đánh tới, chưởng môn lại động Thất Tinh Đồ, lại một lần nữa trước kiếm quang và thân thể thoát ly, thuận thể tới gần, đã thương hai gã tu sĩ.

Sau lần đắc thủ này, chưởng môn liền phát hiện vấn đề. Nguyên lai hơn mười tu sĩ mà Vương Lục an bài, tu vi chân thật chỉ là luyện khí thượng phẩm, lại không biết vì sao có thể điều động gấp mấy lần hoặc mấy chục lần lực lượng thân thể mạnh mẽ vốn có., Đạt đến tiêu chuẩn Trúc cơ, tuy rằng cách biệt rất lớn với Trúc cơ nhưng nếu núp ở phía xa mà phóng thích pháp thuật thì lại không khác gì Trúc cơ chính bài... Nếu không phải Thất tinh đồ trong tay mình có khả năng di hình thành hóa ảnh thì quả thật khó mà ứng phó được.

Chỉ là, đồng thời tăng cảnh giới hơn mười tu sĩ Luyện Khí lên một bậc, đây rốt cuộc là thủ đoạn gì?

Mà bên kia, các tu sĩ bị Thất Tinh chưởng môn dùng Thất Tinh đồ dễ như trở bàn tay, thì kinh hãi muốn chết —— chiến thuật linh khí như giếng nước này, thế mà cứ như vậy bị phá giải.

Vì ứng đối Thất Tinh môn, Vương Lục phát động thôn dân ở phụ cận tạo ra mấy cái giếng linh khí, xâm nhập địa mạch, từ đó rút ra linh khí, có thể cường hóa pháp lực tu vi thật lớn, khiến cho luyện khí thượng phẩm tu sĩ., Pháp lực trực tiếp tăng lên một cấp, có thể nói với luyện khí thượng phẩm vốn tưởng rằng người đông thế mạnh, lại sớm tập luyện vài chiêu kiếm quang thuật cao minh, lấy phương pháp liệt trận hấn có thể tạo thành phiền toái cực lớn cho Thất Tinh chưởng môn. Lại không nghĩ tới tu sĩ Hư Đan lợi hại vượt xa tưởng tượng, tiện tay đánh bọn hấn té khói, nếu không có công hiệu hộ thể địa mạch linh khí này, một kích tùy tay của Thất Tinh chưởng môn liền có thể đánh cho bọn hấn hồn phi phách tán.

“Chậc, triệu hồi thú quả nhiên không đủ... đủ rồi, các người lui ra đi.”

Vương Lục truyền lệnh, làm cho các tu sĩ như được đại xá, mà Thất Tinh chưởng môn cũng đành chỉ đuổi giết —— cũng không phải là mềm lòng nương tay, thật sự không nhất thiết phải đem pháp lực quý giá dùng trên người tạp binh.

Nhưng mà hắn vừa mới dừng tay, bốn phương tám hướng chính là một hồi kiếm quang đánh tới.

“Mịa, đây là nguyên lý gì?”

Chuyển động tinhuần đã không kịp, một nửa Thất Tinh chưởng môn dùng kiếm chỉ điểm hư không, một nửa dựa vào đạo bào pháp thuật hộ thể ngạnh kháng, có chút chật vật.

“Ha ha, Chưởng môn đại nhân, người cho rằng ta thật sự sẽ đem mệnh lệnh chỉ huy thông qua truyền âm trận, công khai ở kênh công cộng hay sao?”

Chưởng môn thiếu chút nữa tức giận chửi ầm lên, đối phương dùng truyền âm thuật nói chuyện với mình, hấp dẫn sự chú ý của mình, nhưng hắn đối với việc thủ hạ ra lệnh cho mình tự nhiên có cách khác, tuyệt đối không có khả năng để cho mình nghe được... Loại trò hề đơn giản này, thế mà mình cũng sẽ bị trúng chiêu.

A, cuối cùng vẫn là xem trọng đối thủ, vốn tưởng rằng đối phương xuất thân danh môn, sẽ có chút phong độ phẩm cách, lại không ngờ... Đây là một trận chiến vũng bùn.

Bất quá, với tư cách chưởng môn của một môn phái giã dựa dưới đáy tu tiên giới, cần gì phải e ngại vũng bùn? So với những tu sĩ cao cao tại thượng của Vạn Tiên minh, mình mới là chủ nhân vũng bùn nhão này sao?

Nghĩ tới đây, khóe miệng Thất Tinh chưởng môn lộ ra một tia cười lạnh, một chút nôn nóng trong mắt dần dần biến mất.

Sau đó, hắn đảo ngược Thất Tinh đồ, quyết định không lưu thủ thực lực nữa, muốn dùng lực lượng áp đảo từ trên người đối thủ nghiền ép xuống... Nhưng đúng vào lúc này, Thất Tinh đồ bỗng nhiên rung lên mãnh liệt mãnh liệt.

Trong lòng Chưởng môn cả kinh, đây là dấu hiệu pháp lực không đủ... Vội vàng thôi động Hư Đan trong Ngọc phủ, chia ra một bộ phận pháp lực rót vào Thất Tinh Đồ, lúc này mới bình ổn lại chân động, nhưng lại...

Ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng Chưởng môn càng trầm xuống, ánh trăng sáng tỏ trước kia lúc này lại âm đạm không ánh sáng, bốn phía phảng phất phủ lên một tầng lụa mỏng, che khuất hơn phân nửa ánh trăng và ngôi sao.

Thất Tinh đồ thần diệu vô cùng, nhưng lúc thôi động pháp lực tiêu hao cũng có chút kinh người, chỉ dựa vào chưởng môn tự mình cung cấp lực chưa đủ, trong đó hơn phân nửa đến từ Nguyệt Hoa tinh yếu, cùng với Chu Thiên Tinh Đấu lực giao hện giữa bản thân cùng Tạ trì đêm khuya gặp mặt, chính là cần nhắc đến một khi ra tay đánh nhau, Thất Tinh đồ dưới màn đêm sẽ trở thành điểm máu chốt chế thắng vô cùng sắc bén.

Nhưng không ngờ, bí mật của Thất Tinh đồ lại bị đối phương sớm phát hiện và bố trí như vậy.

Bí mật của Thất Tinh đồ tại trong môn phái, ngoại trừ chưởng môn cũng có vài tên trưởng lão thân cận nhất biết được... Nếu nói trong những người này xuất hiện phản đồ, thật sự là khó có thể tin, nhưng một màn trước mắt này, lại không có giải thích khác.

“A, Nguyệt Lượng tinh của ta bố trí như thế nào?”

Theo Vương Lục mở miệng, chỉ thấy đỉnh núi chung quanh thỉnh thoảng lóe lên ánh sáng màu bạc, ngưng thần nhìn lại, có thể nhìn thấy từng giếng nước tạo hình khác nhau, đang đem ánh trăng và ánh sao đầy trời thu liễm vào, hóa thành nước suối trong veo. Thấy một màn này, trong lòng chưởng môn càng lạnh hơn, những Nguyệt Lượng tinh kia hiển nhiên không phải vôi vàng chế tạo, nói cách khác... Không biết bao lâu trước, người bên cạnh tín nhiệm nhất liền phản bội mình?

“Đừng ra vẻ không tin bất cứ ai nữa nhé, chút bí mật nhỏ kia của ngươi, cần gì mua thông người bên cạnh, cũng có thể đoán ra được.”

“A.” Chưởng môn cười lạnh một tiếng, hoàn toàn không tin.

Vương Lục cười nói: “Ngươi đã có thể đoán được ta xuất thân từ danh môn đại phái, cũng nên biết đệ tử môn phái này cho dù tu vi còn thấp, luận về kiến thức luận học vấn cũng hơn xa tu sĩ căn nguyên giấy dựa của ngươi ở tầng dưới chốt, cho nên đừng dùng tiêu chuẩn của ngươi để phỏng đoán năng lực thám thính của ta. Từ sớm đã biết được bản mạng pháp bảo của ngươi là Thất Tinh Đồ, ta cũng đã đoán ra lai lịch của ngươi., Nếu không làm, hẳn là truyền thừa của môn phái phụ thuộc Tinh Thần tông Toái Tinh Môn, công pháp hạch tâm của ngươi hẳn là thoát thai từ Thất Diệu Tinh Thần Quyết, sau đó bởi vì

công pháp không đầy đủ, bị người thất tu bát tu biến thành Thất Tinh Quyết., Cũng coi như phải mở ra một con đường riêng, lại chèo chống người đi tới cảnh giới Hư Đan. Đáng tiếc vạn biến không rời tông môn, chỉ cần nhắm chuẩn Thất Diệu Tinh Thần Quyết thiết kế, luôn có thể tám chín phần mười.”

Chương môn không nói một lời, nhưng sắc mặt xanh mét, bởi vì lời nói của Vương Lục cũng không sai.

Gã tu sĩ Hư Đan lang bạt tại Tu Tiên giới nhiều năm, trải qua vô số sóng gió lúc này rất cuộc cũng đã có chút sợ hãi. Dù cho đối thủ là một Kim Đan Chân Nhân cũng sẽ không dao động được ý chí chiến đấu của mình như vậy, nhưng mà... Cái loại cảm giác bí mật sâu nhất kia đều bị người thuận miệng đào ra, thật sự không ổn a.

Bất quá ý chí chiến đấu của Chương môn chỉ dao động trong giây lát ngắn ngủi, một lát sau trong Ngọc phủ xuất hiện một mảnh mát mẻ, khiến cho mình có thể trọng chấn lại ý chí chiến đấu.

Quả thật, đám tu sĩ căn bản không bằng đệ tử danh môn chính phái, có thiếu sót như vậy, nhưng giãy dụa dưới tầng chót nhiều năm, chỉ có những tu sĩ có tính dẻo dai vốn sống an nhàn sung sướng không cách nào sánh được... Những chuyện đã trải qua còn tuyệt vọng hơn trước mắt không biết bao nhiêu lần, chỉ cần đứng lên, tóm lại vẫn còn đường.

“Không cần nhiều lời, thật sự có bản lĩnh cao minh như vậy, hà tất phải tính kế? Thả ra Kim Đan khí của người, ta đây liền cúi đầu nhận thua, người phóng ra được không?”

Chương môn trọng chấn đầu chí, cao giọng nói: “Chỉ có kẻ yếu mới phải dựa vào âm mưu quỷ kế, dựa vào ngôn từ công lao, người xuất thân danh môn chính phái, liền lấy được phong độ của danh môn chính phái, đường đường chính chính chính chiến một trận với ta...”

Nhưng phép khích tướng của Chương môn, chỉ cần hơi hợt một chút đã bị người ta phá giải.

“Được, chỉ cần người có thể bò đến trước mặt ta, ta sẽ cho người một cơ hội khiêu chiến ta.”

Mẹ nó, người muốn biết xấu hổ mà không biết xấu hổ à?

108

“Chỉ cần ngươi có thể bò đến trước mặt ta, ta sẽ cho ngươi một cơ hội khiêu chiến ta.”

Thất Tinh chường môn âm thầm nghiên rằng: Hay cho câu miệng lưỡi sắc bén, tên đệ tiện vô sỉ nói giống như mình cầu hấn đơn đả độc đấu vậy.

Nhưng chính vì vậy, chường môn cũng có thể phán đoán ra, tu vi đối phương hoàn toàn không cao, khẳng định là đệ tử trẻ tuổi của đại môn phái, bằng không tu sĩ Vạn Tiên mình kiêu ngạo, đương nhiên phải lấy tu vi cao hơn, pháp bảo mạnh mẽ hơn nghiên ép tới, cần gì phải quanh co lòng vòng nhiều như vậy?

Mà tiếp tục suy nghĩ, tu vi của đối phương rất có thể còn chưa tới Trúc Cơ thượng phẩm... Bằng không với cơ sở của tu sĩ Vạn Tiên mình, tu vi Trúc Cơ thượng phẩm đủ để khiêu chiến với tán tu Hư Đan bình thường rồi.

Nếu tu vi chỉ là trúc cơ, vậy thì có thể chơi rất nhiều trò, đệ tử Vạn Tiên mình đúng là thường dùng tu vi thấp hơn để khiêu chiến thành công. Thế nhưng tu hành mấy trăm năm, thất Tinh chường môn đánh bại đệ tử Vạn Tiên mình cũng không ít... Không có ba đầu sáu tay, không có gì đặc biệt.

Ngay lúc Chường môn Thất Tinh đang muốn toàn lực ứng phó thì bỗng nhiên từ phương xa truyền đến một tiếng hét thảm.

Chường môn sợ hãi cả kinh: Nghe ra là trưởng lão môn phái chuẩn bị tiếp ứng vào thời khắc mấu chốt này.

Nhất thời, Chường môn nhớ tới đoạn đối thoại trước đây không lâu.

“Dù sao ngươi cũng không có tác dụng gì, đi đến Đông Sơn bang bang lão dâm côn bọn kia thanh lý tạp binh đi.”

“Xì, tạp binh chiến hả?”

... Nguyên lai, khi đó môn phái tinh nhuệ do giáo chủ Trí giáo nói đến, chính là chỉ mình mang tới, thảo nào nơi đây chỉ dùng trận pháp tăng cường tu vi, còn có mấy tên tu sĩ Trúc Cơ, môn

hạ Trung Trí giáo, hóa ra đều chạy tới vây quét môn nhân Thất Tinh môn.

Cũng khó trách giáo chủ Trí giáo lắm lời như vậy, chỉ vì hắn nói càng nhiều càng có thể kéo dài thời gian.

Thất Tinh chương môn cũng không nghi ngờ đối phương có thể bao vây tiêu diệt được môn nhân Thất Tinh môn hay không, mặc dù theo lý thuyết, trong tay người mà mình mang đến, chỉ riêng trưởng lão Trúc Cơ kỳ đã có mười người, so với Trí giáo thì nhiều hơn, nhưng tác chiến tại sân nhà của người ta lại bất lợi... Lại nghĩ tới thiếu nữ xuất quỷ nhập thần kia, thắng bại căn bản không có gì đáng kể.

Nghĩ tới đây, Thất Tinh Chương môn không chút do dự, Thất Tinh trận đồ một lần nữa đảo ngược, bảy miếng tinh Uẩn đồng thời bốc cháy, muốn dùng pháp bảo công pháp cưỡng ép dời đi, rời khỏi chiến trường tuyệt đối bất lợi đối với bản thân.

Nhưng Vương Lục làm sao lại cho y cơ hội này chứ?

“Muốn đi? Không dễ vậy đâu...”

Âm thanh như sấm sét, chấn động đến mức đại địa dao động, tinh quang chập chờn, Thất Tinh chương môn chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, ngọn núi hai bên nhanh chóng áp sát tới, ép thành một hành lang hẹp dài, vền vền mấy người song hành, mà mây đen trên đỉnh đầu như che đậy, hoàn toàn che đậy tinh quang, đúng là một đoạn tuyệt lộ.

“... Hay cho một cái thuật Địa mạch phiên chuyển.”

Thất Tinh chương môn bị kẹt trong sơn cốc, trong lòng khiếp sợ nhưng không hoảng loạn. Nếu thật sự nói di sơn đảo hải này, cho dù là tu sĩ danh môn đại phái cũng phải có tu vi thượng phẩm Kim Đan mới miễn cưỡng có thể làm được, về phần đem sơn mạch trong phạm vi hơn mười dặm gom lại một chỗ, cho dù là lão quái Nguyên Anh bình thường cũng có chút miễn cưỡng. Chỉ bằng đệ tử trẻ tuổi Trúc Cơ thượng phẩm còn không đến đây, quả quyết không làm được.

Chân chính phát sinh cải biến cũng không phải mặt đất dưới chân, mà là ẩn núp đại địa linh mạch, Vương Lục cắm rễ trong địa mạch linh giếng lật qua lại dùng, khiến địa mạch linh khí nghịch chuyển, hình thành mảnh liệt linh khí tràng, đối với tu

sĩ thời khắc này thổ nạp thiên địa linh khí mà nói, tựa như lâm vào chân thật huyền thuật.

Nhưng thuật lật ngược địa mạch này, Thất Tinh chương môn cũng chỉ hiểu được nguyên lý, cụ thể thao tác như thế nào lại một mực không biết. Mà lúc này hãm sâu vào trong huyền cảnh chân thật, hoặc là ngừng thổ nạp linh khí, cùng ngoại giới đoạn tuyệt liên hệ, toàn bộ vận dụng pháp lực chứa đựng trong Ngọc phủ, vì thế ảo thuật tự phá, nhưng công pháp hạch tâm của hắn không đầy đủ, chỉ dựa vào sự dự trữ của pháp lực bản thân cũng không đủ để chèo chống toàn lực vận chuyển của Thất Tinh đồ. Mà phương pháp phá trận kia sao...

“Chỉ cần đánh bại người chủ trì thuật lật chuyển địa mạch, tự nhiên sẽ đi ra ngoài.”

Âm thanh khiêu khích của đối phương vang vọng trong sơn cốc. Cùng lúc đó, tại phía trước sơn cốc, một bạch y thanh niên tự tiêu phi tiêu nhìn Thất Tinh chương môn, trong ánh mắt tràn đầy ý khiêu khích.

Thất Tinh chương môn đưa nguyên thần ra dò xét, quả nhiên không kém gì mình dự đoán, tìm ra tu vi của hắn cũng chỉ là Trúc Cơ trung phẩm. Nhưng dựa vào công pháp thượng phẩm của danh môn cùng với lợi thế sân nhà có thể triệt tiêu chênh lệch tu vi cực lớn, tin tưởng đây cũng là chỗ dựa lớn nhất của đối phương đối mặt với mình.

Đáng tiếc, chênh lệch giữa Hư Đan và Trúc Cơ cũng không dễ dàng đuổi kịp như vậy. Dù đối thủ đoán được lai lịch công pháp của mình, nhưng chung quy cũng không thể đoán ra mình trong vòng trăm năm tu hành đã tích lũy được bao nhiêu con át chủ bài.

Thất Tinh chương môn cười lạnh một tiếng, tiếp đó lật tay phải lên, mãnh liệt cuốn Thất Tinh Đồ một cái, lại lắc một cái, một tấm trận đồ thành linh hóa thành trường kiếm dài ba thước nắm trong tay, bảy đạo tinh ảnh uẩn hàm song song điểm trên thân kiếm, lóng lánh hào quang quý dị.

Sau một khắc, Thất Tinh chương môn đem trường kiếm đưa về phía trước, trên thân kiếm đột nhiên sáng lên một đạo tinh Uẩn, trong hào quang, nhân kiếm Thất Tinh chương môn hợp nhất, đảo mắt vượt qua mấy trăm thước, trực tiếp xuất hiện

trước người thanh niên áo trắng kia, mà tàn ảnh lưu lại ở chỗ đó vẫn chưa biến mất, trong chốc lát phẳng phát một phân thành hai.

Thứ thứ nhất của Thất Tinh kiếm pháp

Thanh niên áo trắng không chút hoang mang, biết tiên tri bình thường, lúc trước chưởng môn đưa ra Thất Tinh kiếm, lúc này đã lùi về phía sau nửa bước.

Vừa rút lui, sơn cốc hẹp dài như bị kéo dài vô hạn, nửa bước đã xa mấy trăm mét, khiến cho kiếm thứ nhất của Thất Tinh chưởng môn đã thất bại.

Thất Tinh chưởng môn một kiếm thất bại, cổ tay rung lên, từ trên thân kiếm giũ ra một viên tinh Uẩn, tinh Uẩn kia ly khai thân kiếm trong nháy mắt vỡ nát ra, hóa thành ngàn vạn chuỗi tiểu kiếm sắc bén, như bão tố đánh về phía đối thủ.

Thất Tinh kiếm pháp thứ thứ hai

Nhưng động tác của Vương Lục cũng nhanh, tay phải nắm vào hư không, vẽ ngang một cái. Chỉ thấy hai bên vách núi nguy nga cao ngất âm âm nghiêng qua, hóa thành một tấm khiên cứng che ở người.

Mưa kiếm như thủy triều ụp vào đá ngầm, va chạm mãnh liệt cùng núi đá, trong khoảnh khắc đá vụn như mưa.

Thất Tinh chưởng môn không đợi kết quả cuối cùng xuất hiện, liền thu hồi Thất Tinh kiếm về phía sau, sau đó bước lên phía trước, kiếm tùy thân động, đâm ra như thương.

Một cột sáng chói mắt chiếm đầy hẻm núi, tầng núi dày nặng kia không hề giãy dụa bị kiếm quang xuyên thủng, kéo theo người áo trắng ẩn thân sau vách núi.

Thất Tinh kiếm pháp - thứ thứ ba ‘

Thứ thứ ba kiếm pháp đặc thủ, Thất Tinh chưởng môn cũng không buông lỏng, trường kiếm lại thu lại tìm tòi, mũi kiếm hơi duỗi về phía trước, lại là thứ thứ nhất xuất ra.

Lúc này, rốt cuộc đã áp sát đối thủ, đối thủ bị kiếm gây trọng thương không còn sức chạy trốn, miễn cưỡng duỗi tay nắm lại, sau đó chỉ lên bầu trời một cái, tiếp theo cả người tựa như ảo ảnh, biến mất ở trước mắt.

“Hừ “

Thất Tinh chưởng môn sao có thể buông tha đối thủ dễ dàng như vậy, trường kiếm trong tay rung lên bần bật, thân kiếm giống như huyền ảnh biến mất trong tầm mắt, nhưng thân kiếm rung lên một cái cuối cùng lại tạo ra ba động mãnh liệt khắp bốn phương, cuốn theo một đạo kiếm phong cuộn cuộn không gì không phá, quét sạch sơn cốc.

Thất Tinh kiếm pháp - thức thứ tư cương phong...

Giữa không trung truyền đến một tiếng kêu rên đầy đau đớn, người trẻ tuổi ẩn nấp trong ảo thuật Địa Mạch bị kiếm gió cuốn ra ngoài, ngã xuống vô lực trên mặt đất, áo trắng đã bị máu tươi thấm ướt.

Cuối cùng Thất Tinh chưởng môn cũng mỉm cười, nhưng nụ cười vừa mới treo lên liền cứng lại trên mặt.

Ngay tại trước mắt hắn, tướng mạo người trẻ tuổi kia phát sinh biến hóa, biến thành một lão đầu râu tóc hoa râm, khuôn mặt tràn đầy thống khổ kia, hoàn toàn tương xứng với một người trong ấn tượng của chưởng môn.

“Hà Kỳ, là người?” Thất Tinh chưởng môn trợn mắt há hốc mồm.

“Ôi trời, đau chết mất...”

Chính là tu sĩ lão thâm, Hà Chuyên tinh thông trận pháp như lão thâm côn, ở trong huyền thuật nghiêng Địa mạch như cá gặp nước. Bằng vào tu vi Trúc Cơ, qua bốn chiêu của chưởng môn Hư Đan mới bị thua, hơn nữa bại mà không chết, quả thực là kỳ tích.

Đối lại là tình huống bình thường, chỉ cần Hư Đan Trúc Cơ, một giây là không chết thì đã là sĩ nhục rồi.

Thất Tinh chưởng môn tức giận đến cả người phát run. Vì một tên thâm côn mà bản thân lại tế ra át chủ bài quý giá, hơn nữa liên tiếp thi triển Thất Tinh kiếm pháp còn dùng hai miếng tinh Uẩn quý báu. Mà đối thủ thì chẳng qua chỉ bị thương một tên Trúc Cơ mà thôi. Lúc này lão thậm chí còn bất chấp trăm thảo trừ căn với lão phản đồ này, nhắc trường kiếm lên, rồng giận hướng lên trời.

“Đã tới tình trạng này rồi mà còn không dám hiện thân đánh với ta một trận, chỉ biết dùng loại thủ đoạn bỉ ổi này để kéo dài thời gian thôi à, giáo chủ Trí giáo...”

Một lát sau, trong sơn cốc lần nữa vang lên thanh âm trào phúng kia.

“Vẫn là câu nói kia, chỉ cần ngươi có thể bò đến trước mặt ta, liền ban cho ngươi một cơ hội khiêu chiến ta.”

Thất Tinh chường môn chửi ầm lên: “Cút mẹ ngươi đi, ta muốn xem ngươi có thể giấu được bao lâu...”

Trong lúc nói chuyện, Thất Tinh kiếm bị hấn ném lên không trung, ba ngôi sao trên thân kiếm đồng thời sáng lên. Sau một khắc, bóng đêm trong sơn cốc như ban ngày được lấp đầy, ngàn vạn thanh, ức vạn thanh, vô số thanh Thất Tinh kiếm từ trên trời giáng xuống, tàn khốc và càn quét tất cả mọi thứ trong sơn cốc.

Thất tinh kiếm pháp cuối cùng kiểu Xi Diệt】

Một thức kiếm pháp này dùng xong, đường hầm hẹp dài biến mất không thấy gì nữa. Linh tinh bị mấy ngậm địa mạch linh khí mạnh mẽ xoay tròn, dưới toàn lực của tu sĩ Hư Đan bộc phát, tránh thoát ràng buộc, quay lại chính lưu, huyền thuật tự nhiên biến mất.

Cùng lúc đó, Thất Tinh Kiếm Pháp kiểu thức nhất diện cuồng phá hoại, thì không hề giữ lại khắc ở giữa núi rừng, rừng cây xanh tươi quanh người Thất Tinh Chường môn bị phá hủy hầu như không còn, cây cối ngổn ngang lộn xộn nằm trên mặt đất, mặt đất trải rộng vết kiếm thật sâu, khi thì có núi đá bị cắt xuống từ trên vách đá trượt xuống.

Một kích toàn lực của Hư Đan chân nhân, dù không thể dời núi lấp biển nhưng uy lực cũng đủ để trong khoảnh khắc diệt sát hàng trăm hàng ngàn phạm nhân. Một chiêu Kiếm Diệt Lệnh này không có một ngọn cỏ nào trong phạm vi mấy trăm thước, trận pháp huyền thuật dùng linh khí khu động cũng bị uy lực ngang ngược của nó phá vỡ. Ngoài ra, hơn mười tên tán tu luyện khí thượng phẩm duy trì chuyển động bên trong ảo thuật, bị dư chấn đến mức thất điên bát đảo.

Nguyên thần đảo qua, bốn phía đều là tiếng kêu rên đau đớn, Thất Tinh chưởng môn hài lòng thu hồi pháp bảo, trong lòng thoáng có chút tiếc nuối, nếu không phải công pháp hạch tâm không đầy đủ, vừa rồi một chiêu kiếm diệt, chắc còn có nguyên thần ăn mòn, khiến người ta tâm thần cùng thương, rất có thể trực tiếp chết ngay tại chỗ, không đến mức chỉ bị thương không chết như bây giờ, chẳng qua mục đích cuối cùng đã đạt được rồi.

Tại bốn phía một mảnh không khí bi thảm, chỉ có một thân ảnh đặc biệt khiến người khác chú ý, người nọ vừa rồi ở trong phạm vi kiếm diệt, lúc này lại hoàn toàn không có vẻ gì là tổn thương...

“Chúc mừng ngươi, cuối cùng cũng đã bò đến trước mặt ta.”

...

“Chúc mừng ngươi cuối cùng cũng leo đến trước mặt ta, có điều, hiện tại ngươi còn lòng dạ nào đầu một mình ta không?”

Trước mặt Thất Tinh chường môn, rốt cuộc Vương Lục cũng lộ ra hình dáng thật của mình, từ một mập mạp vóc người trung đẳng dần dần biến hóa ra tướng mạo vốn có của thiếu niên, vừa lúc chiếu cố lại tiếng phát ra từ trên cao, từ phía xa lại truyền đến tiếng kêu thảm thiết của một vị trưởng lão Thất Tinh bị trọng thương.

Thất Tinh chường môn vừa kinh ngạc tuổi trẻ của đối thủ, vừa kiên định sát tâm.

Không sai, vừa rồi nghe thấy môn hạ trưởng lão kêu thảm, hẳn vốn định lập tức đi cứu viện, thế nhưng hiện tại không cần nữa... Từ khi đối phương dùng thuật dịch Bàn Côn bằng kéo dài thời gian mình ở đây vài hơi thở, cũng đã làm mất thời gian cứu viện tốt nhất, chính mình cho dù chạy tới, sợ là chỉ có thể nhặt xác đồng bạn., Đã như vậy, không bằng nhân cơ hội đánh bại thủ lĩnh của đối phương, chỉ cần bắt giữ giáo chủ Trí giáo thần bí này, liền có thể chuyển bại thành thắng. Tu vi đối phương không cao, dùng nguyên thần cảm giác chân động của linh khí và pháp lực, ước chừng chỉ có luyện khí thượng phẩm, kém mình hai cảnh giới, cho dù danh môn đại phái như thế nào cũng không làm nên chuyện gì.

Mặc dù Thất Tinh chường môn chỉ là tu sĩ tầng dưới chót của Tu Tiên giới, nhưng cuối cùng vẫn có cảnh giới Hư Đan, lại có pháp bảo bên người. Hẳn tự tin cho dù là tuyệt thế kỳ tài của Thịnh Kinh Tiên Môn cũng không có khả năng dùng tu vi Luyện Khí Thượng phẩm để chống lại hắn. Nếu không như vậy, đối phương không cần thiết thiết phải bố trí phức tạp ở chỗ này, chỉ có thể chính diện đánh bại hắn mà thôi.

Đáng tiếc lúc này trong tay Thất Tinh kiếm chứa tinh Uẩn đã không còn mấy, uy lực mạnh nhất là Thất Tinh kiếm pháp không cách nào sử dụng được nữa, mà Nguyệt Hoa và ánh trăng trong phương viên mấy chục dặm của cầu tai sơn đều bị nó cướp đi, thậm chí không thể lấy Thất Tinh đồ tái diễn tình

Uẩn, mười phần mười bản lĩnh chỉ còn lại hai ba phần, nhưng mặc dù như thế, lấy ra ức hiếp một luyện khí tu sĩ cũng dư sức.

Vì vậy chương môn đem Thất Tinh kiếm thu vào trước ngực, hai chương từ trên xuống dưới nhấn một cái, liền đem trường kiếm san bằng, hóa thành Thất Tinh đồ trải ra. So sánh với sự sắc bén của Thất Tinh kiếm, Thất Tinh đồ cần nội liễm bảo tồn nhiều hơn, sắc bén không lộ ra, lại thêm nhiều công thủ, biến hóa đa đoan, ở trong trận đồ, chương môn tự tin trừ phi Kim Đan chân nhân hàng lâm, nếu không bất luận thế nào hẳn chỉ ít có năng lực tùy cơ ứng biến.

Vương Lục yên lặng nhìn chương môn biểu diễn, thẳng đến khi hắn triển khai hoàn toàn Thất Tinh đồ, bày ra một tư thái toàn lực quyết chiến, mới hơi kinh ngạc hỏi: “À, cho người cơ hội người còn không đi sao? Người đúng là muốn đấu một mình với ta a?”

Chương môn căn bản không thừa lời, hai ngón tay phải vờ một cái, giữa không trung liền sáng lên vô số quang mang, tựa như tinh hà sáng chói dưới màn đêm.

Tinh không chân chính, đã bị Nguyệt Lượng tinh giếng do Vương Lục bố trí che lấp, tinh không bây giờ tự nhiên là trận đồ diễn biến.

Chương môn có chút kỳ quái mà nhìn Vương Lục, hẳn lại cứ như vậy để mình bày trận? Tuy nói nơi đây không phải sân nhà của mình, nhưng có Thất Tinh đồ trong tay, nếu thật sự là buông tay bố trí, như vậy chủ khách dời vị cũng không có gì đáng kinh ngạc cả. Bây giờ hẳn đã bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Trận, sau đó chỉ cần đốt bảy viên tinh quang lên là được., Diễn hóa tinh uẩn, tiến vào Chu Thiên Tinh Đấu vận chuyển, tinh uẩn sinh sôi không thôi, vậy chân chính đứng ở thế bất bại, cho dù là Kim Đan chân nhân tùy tiện xông vào, hẳn cũng có thể chống lại mấy chiêu, về phần đối phó một tên tu sĩ luyện khí, chỉ cần một cái ánh mắt là đủ rồi.

Nhưng Vương Lục thật đúng là mặc kệ đối thủ bày trận, một mực mỉm cười nhìn, thậm chí ngẫu nhiên lên tiếng chỉ điểm chỗ không đủ trận pháp đối phương —— đương nhiên hơn phân nửa cũng đều là tin khẩu bịa đặt. Cho dù hắn là linh kiếm học bá, vẹn vẹn hơn hai năm thời gian, cũng không đủ để trở

thành chuyên gia trận pháp của hắn, chứ đừng nói đến chuyện đi đánh giá pháp bảo và trận pháp cấp Hư Đan.

Bất quá cũng bởi vì xem sách trên Linh Kiếm sơn quá nhiều, dưới tín miệng bịa đặt cũng có vài phần nguy hiểm, Thất Tinh chương môn không cẩn thận thật đúng là bị hấp dẫn tâm thần, tốc độ bày trận cũng chậm hơn mấy phần, trong lòng lập tức hoảng hốt.

Đây nếu là quyết đấu đỉnh cao, thường thường chính là điềm báo thất bại, dù là thân kinh bách chiến của thất tinh chương môn, trên trán cũng rịn ra mồ hôi lạnh.

Nhưng Vương Lục vẫn chậm rãi nhìn, còn mở lời an ủi: “Đừng gấp, từ từ sẽ đến.”

Cuối cùng, Thất Tinh chương môn cũng đã diễn hóa xong Chu Thiên Tinh Đấu, bảy viên chủ tinh cũng sáng lên quang mang đặc biệt loá mắt, tinh uẩn linh khí bắt đầu vận chuyển chu thiên, sắp hoàn thành một bước sinh sôi không ngừng cuối cùng...

Sau đó Vương Lục cười lắc đầu, ngón tay điểm ở trên trán, hoàng cốt rung động, Vô Tướng kiếm cốt như đói như khát hít một hơi thật sâu.

Sau một khắc, phương viên mấy trăm mét linh khí tuôn trào tới, hình thành một trận sóng to gió lớn.

Sắc mặt Thất Tinh chương môn kịch biến, nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra lại phát sinh loại linh khí điên cuồng này hội tụ, phảng phất như có một lão quái Kim Đan đỉnh phong hay thậm chí Nguyên Anh kỳ đang tiến hành biến hóa linh khí quá mức kịch liệt. Mặc dù bởi vì thiên địa linh khí thiên nhiên ly tán, cũng sẽ không tạo thành phá hoại quá trực tiếp, nhưng lúc này vừa vận là trận pháp Chu Thiên của hắn sắp thành hình, mấu chốt nhất là một khắc suy yếu nhất.

Dù cho Thất Tinh Đồ có muôn vàn chuẩn bị, Chương môn cũng không dự liệu được biến hóa như vậy, tay trái vội vàng bấm một chỉ quyết, bỗng nhiên dùng lực lượng Tinh Hà trấn áp linh khí, đồng thời tay phải chỉ hướng lên bầu trời, chỉ dẫn chủ tinh linh khí hoàn thành tuần hoàn sau cùng.

Đối với tiêu chuẩn của tán tu, tốc độ ứng biến của Thất Tinh chưởng môn có thể nói là ưu tú, đáng tiếc tốc độ của Vương Lục nhanh hơn gã.

“Phá “

Cũng là Chân Ngôn thuật, dùng tu vi Vương Lục để sử dụng, uy lực không bằng một phần trăm của Thất Tinh chưởng môn, nhưng mà chân ngôn này lại vừa vặn làm nổ một cái giếng linh tinh.

Oanh!

Linh tinh sụp xuống, toàn bộ địa mạch đều bị rung động nhẹ nhàng. Linh mạch giấu dưới mặt đất không biết sâu bao nhiêu dặm này phát ra tiếng rên rỉ thống khổ, tiếp theo run rẩy một cái.

Đối với địa mạch Thương Khê, lần này run rẩy giống như một cự nhân nhẹ nhàng chớp chớp mắt, nhưng phản ứng trên chiến trường lại là kịch biến kinh thiên động địa, từ chỗ linh giếng sụp xuống, một dòng suối linh khí như núi lửa bộc phát phun trào ra linh khí mãnh liệt như thế, thậm chí làm cho mặt đất thực sự phát sinh run rẩy.

Mà trận đồ mà Thất Tinh chưởng môn chuẩn bị đã lâu cuối cùng cũng bị trùng kích mạnh mẽ này cắt đứt, mặc dù khắp trời sao trời cũng chưa tán đi, nhưng mấu chốt nhất chính là lại không cách nào tạo thành tuần hoàn, khiến cho hấn khổ tâm một phen hầu như bị phế hơn phân nửa.

Vương Lục cười ha hả hỏi: “Kích thích, chơi vui không?”

Chơi cái mẹ ngươi!

Thất Tinh chưởng môn lòng đầy xấu hổ và giận dữ, như vậy thật sự có ý tứ? Cho dù trận pháp không đầy đủ, nhưng tinh sao của hấn đã thành, vô luận là tái hóa Thất Tinh Kiếm, hay là lấy Thất Tinh đồ diễn hóa pháp thuật, chỉ ít trước khi tinh U hao hết, hấn đều có thể phát huy ra một gã tu sĩ Hư Đan hạ phẩm, cực hạn có thể làm được. Một tu sĩ Luyện Khí như ngươi thật sự có thể ngăn cản được.

Cho dù đem hơn mười miệng linh tinh kích nổ toàn bộ, khiến cho địa mạch bị thương dẫn phát trời long đất lở cũng không cứu được hấn.

“Khóa tinh thần.”

Chưởng môn đưa tay hái sao, tháo xuống một dải ngân hà, hóa thành xiềng xích màu bạc quấn về đối thủ. Vương Lục nở nụ cười, trong miệng phun ra Linh Bảo Khôn Sơn kiếm, duỗi thẳng về phía trước. Sau đó, sợi xích màu bạc kia bị bức đến mức không thể tới gần được.

Thất Tinh chưởng môn trong lòng cảm thấy kỳ lạ, tu vi đôi phương chỉ là Luyện Khí kỳ, lại có bản lĩnh có thể ngăn trở khóa ngôi sao của mình sao? Không khỏi trên tay tăng thêm mấy phần lực đạo, cưỡng ép xiềng xích quấn về phía trước.

Vương Lục cũng không ngăn cản, vượt Khôn Sơn kiếm về phía sau một cái, tùy ý để xiềng xích áp sát, nhưng thực sự đến trước người ba tấc, xiềng xích tinh thần lại bị vô hình lực cản một chút.

Một đầu xiềng xích ở trong tay Thất Tinh chưởng môn, thông qua xiềng xích truyền cảm giác, chưởng môn cảm thấy lòng bàn tay đau đớn một hồi, phảng phất bị vô số lợi kiếm đâm, nếu tiếp cận, cảm giác nhói nhói lập tức tăng lên gấp bội, phảng phất bị bỏ ra.

Vương Lục vẫn một mực cầm kiếm như cũ, khí thế cả người dần dần hợp làm một với kiếm Khôn Sơn, đây là kỹ xảo rút kiếm ra khỏi vỏ. Ba tháng trước đã từng dùng áp lực cường đại đối mặt trực diện với thủy triều linh khí, phân kiếm làm sóng gió. Ba tháng sau, kỹ xảo rời vỏ của kiếm cốt càng thêm thành thạo, khi cầm kiếm Khôn Sơn, cho dù là pháp thuật của tu sĩ Hư Đan cũng có thể ngăn cản trong chớp mắt.

Mà cảm giác đau đớn ngoài dự liệu hoàn toàn chính xác làm phản ứng của Thất Tinh chưởng môn chậm một nhịp, mà đúng lúc này, Vương Lục lại nhắc Khôn Sơn kiếm lên, chậm rãi thò ra phía trước, đâm vào đầu xiềng xích.

Leng keng một tiếng giòn vang, tinh thần bị linh khí của Thổ Tương của Khôn Sơn kiếm xông lên, nhất thời tinh thần rơi xuống, không thể tiếp tục điều khiển nữa.

Lúc này Thất Tinh chưởng môn mới chính thức lắp bắp kinh hãi. Bởi vì Vương Lục kia hộ thể kiếm ý tạm thời không đề cập tới, nhưng vừa rồi dùng Thổ tương linh khí dẫn xuống

Tinh Thần liên tục. Khoảnh khắc đó, gã đã thể hiện tu vi của mình rõ ràng là Trúc Cơ thượng phẩm lại tinh diệu tuyệt luân phối hợp với tu tiên kiếm pháp, lúc này mới có thể ngăn được pháp thuật của tu sĩ Hư Đan.

Đối phương đương nhiên không phải là tu sĩ Trúc Cơ thượng phẩm, chẳng qua chỉ là dùng trận pháp tụ tập Địa mạch linh khí vào trong cơ thể, cưỡng ép tăng cao tu vi, thế nhưng từ luyện khí kỳ một hơi nhắc tới Trúc Cơ thượng phẩm... Cái này quả thực là chưa từng nghe thấy, thiên địa linh khí quá độ, đối với tu sĩ trẻ con như trẻ con đối với tu sĩ mà nói là kịch độc không có gì khác nhau., Khi vận chuyển linh khí có thể nói là cực hình đối với thân thể, nếu không có trúc cơ, pháp lực xuyên qua trong ngoài, tẩy luyện thân thể, trực tiếp vận dụng linh khí pháp lực quá nhiều sẽ trực tiếp bạo phát thân thể... Tu vi thiếu niên này mặc dù không cao, thân thể lại rèn luyện đặc biệt cường hãn, cũng không biết đến tột cùng là lộ số gì.

Bất quá, Tinh Thần khoá bất quá chỉ là một trò hề tiện tay đưa ra mà thôi. Uy năng chính thức của tu sĩ Hư Đan không chỉ dừng ở đây. Thất Tinh chưởng môn hít vào một hơi, lập tức toàn bộ Thiên Tinh hà như thác nước đổ xuống. Dưới quang mang đổ xuống của Tinh Hà che lấp, trong tay y lại xuất hiện một thanh Thất Tinh kiếm, thức thứ nhất xuất ra tùy tâm mà động, trong khoảnh khắc Thất Tinh Kiếm đã đâm tới trước ngực Vương Lục.

Không ngoài dự liệu bị Khôn Sơn kiếm của Vương Lục đỡ được, nhưng ngăn lại thì đã sao? Lực lượng của tu sĩ Hư Đan há lại là một tu sĩ luyện khí có khả năng chống lại?

“Chắc...”

Vương Lục thật sự không nhịn được mở miệng, vừa rồi cứng rắn đỡ được một kiếm, dù đã chuẩn bị đầy đủ, lấy trận pháp hội tụ lượng lớn linh khí trên người, trong nháy mắt tu vi không thua gì tu sĩ Trúc Cơ thượng phẩm, nhưng bị kiếm pháp của tu sĩ Hư Đan nhẹ nhàng điểm một cái, gã cảm giác xương cốt toàn thân đều đã nứt ra vết rạn.

Chênh lệch thực sự quá lớn, mặc dù tu vi có thể tăng lên trong thời gian ngắn, mặc dù uy năng của Khôn Sơn kiếm hơn xa Thất Tinh kiếm, mặc dù Vô Tướng kiếm tinh diệu tuyệt

luân, mặc dù năng lực phòng ngự của Vô Tướng kiếm cốt thiên hạ đệ nhất... Nhưng đôi mắt hai cảnh giới chênh lệch, tất cả đều là phù vân.

Mà trải qua một kiếm này, Thất Tinh chưởng môn cũng lộ ra hư thật đối thủ, cười lạnh một tiếng, Thất Tinh kiếm lần nữa chém xuống. Mà Vương Lục lại gắng gượng ngăn cản, lập tức bị chấn đến hộc máu tại chỗ.

Sau kiếm thứ ba, Vương Lục thổ huyết lần nữa, ngay cả tư thế cơ bản cũng không duy trì được, bắt đầu lão đảo lui về phía sau.

Tuy Chưởng môn sợ hãi thán phục đối thủ ngoan cường —— lấy cảnh giới luyện khí chân thật, cứng rắn chống đỡ ba kiếm Hư Đan, nói ra có lẽ cũng không có mấy người tin tưởng, nhưng bên kia, y cũng tuyệt sẽ không buông tha đối thủ, lập tức thừa thắng xông lên, thu hồi toàn bộ Thất Tinh đồ, uy năng tụ lại trên Thất Tinh kiếm, chém rụng đầu xuống.

Nhưng vào lúc này, âm thanh quen thuộc ở sau đầu truyền đến.

“Chậc, các ngươi thật đúng là biết nói chơi, còn chưa đánh xong.”

Một đòn nghiêm trọng, đôi mắt Thất Tinh chưởng môn tối sầm, cái gì cũng không biết.

...

“Ồ, tỉnh rồi sao? Quả nhiên là những người có tố chất tốt nhất trong nhóm.”

Thời điểm Thất Tinh chưởng môn khôi phục ý thức, thanh âm làm người ta sinh ghét kia liền vang lên bên tai.

Ngay sau đó thanh âm sồn cả gai ốc của thiếu nữ kia vang lên.

“Lắm lời, hấn là chưởng môn, tu vi cũng cao nhất có được hay không?”

Mở mắt ra, trước mặt chưởng môn chính là đôi cậu nam nữ ám toán đả thương người kia. Nhớ tới lúc mình sắp thắng lợi bị người đánh lén sau lưng, thua không minh bạch, bây giờ pháp lực tan hết, thân thể bị một bó ti tuyền trong suốt trói buộc, khuất nhục trở thành tù binh, không khỏi nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng vấn đề ở cửa ra đầu tiên lại là: “Môn nhân của ta sao rồi?”

Vương Lục hơi hột khoát tay áo: “Yên tâm, đều còn sống, không khác gì với người.”

Thất Tinh chưởng môn nửa tin nửa ngờ, cuối cùng an tâm hơn một chút, nhưng lập tức cảm thấy tức giận.

“Đây chính là đường đường chính đơn đầu?”

Vương Lục rất là buồn cười liếc hấn một cái: “Đúng là không phải, nhưng thì sao chứ, có bản lĩnh thì đi tố cáo ta đi.”

“Người?”

Thất Tinh chưởng môn thật không thể tưởng được, đối phương không ngờ vô liêm sỉ mà lại thẳng thừng hùng hồn như thế.

Vương Lục lại cười: “Sao, cảm thấy ủy khuất? Ta cũng muốn hỏi người một chút. Đường đường là cao thủ Hư Đan, không nên khóc lóc la hét một tên luyện khí hạ phẩm với ta. Tu hành bất quá là đơn đầu ba năm, là lẽ phải hùng hồn sao?”

Thất Tinh chưởng môn nhất thời sững sốt: Luyện khí hạ phẩm, tu hành không tới ba năm? Cái này, điều kiện này theo hấn

thấy là có vấn đề, tuy rằng đối thủ trẻ tuổi mà tu vi còn thấp, nhưng ít nhất cũng phải là luyện khí thượng phẩm, tu hành hơn mười năm, không ngờ đối thủ lại còn trẻ như vậy.

Mà trong lúc Thất Tinh chưởng môn kinh ngạc, Vương Lục lại nói: “Thật ra muốn đánh bại ngươi, không cần quá nhiều phương pháp, cho dù là thật sự một chọi một, muốn thắng ngươi cũng không có gì khó khăn. Ta chỉ chọn một con đường đơn giản nhất, phí tổn thấp nhất mà thôi, ngươi thua không oan, không cần phải ủy khuất.”

Thấy Thất Tinh chưởng môn không phục, Vương Lục lắc đầu, từ trong túi trữ vật lấy ra một vật ném tới trước mặt hắn: “Thứ này ngươi nên nhận ra chứ?”

Thất Tinh chưởng môn ngưng thần nhìn kỹ: “Phỏch Lịch Tử? Linh vật cửu phẩm... Hắc hắc, thật ra các tu sĩ Luyện Khí lại có ám khí rất tốt để đả thương người, nhưng mà dùng để đối phó ta mà...”

“Không sai. Thật sự là không đủ để đối phó với Hư Đan, cho nên ta thích dùng số lượng để góp lại.”

Đang khi nói chuyện, túi trữ vật đã mở rộng, mấy trăm viên Phích Lịch Tử từ trong đó lăn ra. Khiến Thất Tinh chưởng môn lúc này biến sắc, bị mấy trăm viên Phích Lịch tử đồng thời dẫn nổ, coi như là tu sĩ Hư Đan cũng không dễ chịu gì.

“Phích lịch tử chỉ là món ăn khai vị, Lôi Thần Tử, Kim Cương phù trên tay ta đều có. Ngươi đã biết xuất thân của ta như thế nào, sở dĩ sao lại biết, cho dù tu vi ta lúc này không cao, nhưng đối phó ngươi, dùng tiền cũng đủ rồi.”

Sau đó một vị thánh nữ đại nhân nào đó vô cùng không nể mặt cười ra tiếng.

Thất Tinh chưởng môn cũng không phát hiện ra dị thường, chỉ im lặng không nói, đích xác, tu tiên giới chính là như vậy không công bình, một tiểu tu luyện khí giới hạn ở tu vi, cho dù có tiên bảo cầm trong tay cũng không phát huy ra được uy năng của nó, nhưng mà... Như Phích Lịch Tử., Kim Cương phù và những vật này cũng không bị hạn chế, mặc dù trong tay tu sĩ Luyện Khí uy lực cũng chỉ có một phần bình thường, nhưng nếu dùng thành hàng trăm hàng ngàn thì thật sự là cảnh

tượng hàng vạn con kiến, cho dù hấn có tu vi Hu Đan cũng không có kết quả tốt. Bất quá nói đi cũng phải nói lại, dùng Phích Lịch tử để mạnh mẽ chống lại Kim Đan., Đó căn bản là ở nung linh thạch, mấy trăm viên Phích Lịch Tử mang ý nghĩa hơn vạn linh thạch. Lôi Thần Tử, Kim Cương phù cũng chỉ có càng quý giá, tính ra nếu thật sự phải dựa vào những thứ đạo cụ này để ép đỡ mình, không có mấy chục vạn linh thạch căn bản dùng hòng nghĩ tới, nhưng nghe khẩu khí đối phương thì hình như cũng không có gì to tát.

Hắc, không hổ là đệ tử danh môn đại phái... Một đám đều là tử hổ hào.

Vương Lục cười nói: “Đương nhiên, thật sự phải tốn mấy chục vạn linh thạch để đối phó với người, ta còn đau lòng đấy. Cho nên phương pháp đơn giản hơn là tiêu tốn ba năm vạn linh thạch, trực tiếp thuê người đánh người, cái bảng giá này cho dù là Kim Đan chân nhân cũng mời được. Người cảm thấy thế nào?”

Trong lòng Thất Tinh chưởng môn chỉ lộ ra vẻ sâu thẳm, một lát sau thở dài: “Nhưng người bố trí trận pháp khổng lồ như vậy trên núi tai chó, phí tổn cũng không nhỏ.”

“Hoàn toàn tương phản, không có bao nhiêu tiền, cũng là bởi vì không muốn tiêu tiền, cho nên mới bố trí nơi này phiền toái như vậy.” Vương Lục giải thích một chút: “Nguyệt Lượng tinh cũng tốt, Linh Tinh cũng được, đều là ta ra lệnh cho các giáo đồ ngày đêm làm ra., Hao phí không ít tài liệu, nhưng ta ở Vương gia thôn xây dựng pháp đàn, đại bộ phận đều có thể tự cung tự cấp, tính ra để đối phó với người thì tổng cộng tốn hao là... bảy ngàn hai trăm linh thạch. cân nhắc đến phần lớn tiện nghi sau chiến đấu thì có thể tiếp tục lợi dụng, hao tổn chân chính cũng chỉ hơn một ngàn linh thạch. Sao, có cảm giác giá rẻ lắm không?”

Há chỉ là giá rẻ, quả thực là không thể tưởng tượng nổi Thất Tinh chưởng môn cũng là thủ lĩnh kinh doanh môn phái, rất rõ ràng giá cả các vật như Linh Tinh, nếu để cho bọn hấn tạo ra Thất Tinh môn, chỉ chế tạo một kiện linh giếng dùng được, cũng phải cần mấy trăm linh thạch, về phần Nguyệt Lượng tinh... Bọn hấn ngay cả bản vẽ cũng không làm được.

Trong lúc nhất thời, trong lòng Chưởng môn có quá nhiều điều khó hiểu, đồng thời cũng lo lắng an nguy của các Trưởng lão khác, tâm loạn như ma.

Mà nhìn ra Thất Tinh chưởng môn mê mang, Vương Lục nói: “Có hứng thú nhìn nhìn giáo phái của ta không?”

Thất Tinh chưởng môn ngẩng đầu: “Người muốn ta gia nhập Trí giáo, làm chó săn cho người? Khuyên người đừng lãng phí thời gian.”

Vương Lục nói: “Ít nhất cho ta một cơ hội để biểu diễn, sao phải cự tuyệt nhanh như vậy? Người thậm chí còn hoàn toàn không biết gì về Trí giáo.”

Thất Tinh chưởng môn cười lạnh nói: “Người đúng là không hiểu biết nhiều về Trí giáo, nhưng sau khi tìm hiểu chung quanh, lại biết người và Thiên Linh giáo Bạch Nguyệt quốc kia không có gì khác biệt, ngày thường Vạn Tiên minh các người ra vẻ đạo mạo, về bản chất những môn phái không nhập lưu như chúng ta cũng không bằng, ít nhất chúng ta chỉ mưu tài, không hại tính mệnh...”

Vương Lục không để ý nhún nhún vai, sau đó đưa mắt ra nhìn phía sau Thất Tinh chưởng môn: “Văn Bảo, mang theo gia hỏa này, chúng ta đi dạo một vòng trong thôn.”

“Được.”

Sau đó Thất Tinh chưởng môn cảm giác thân thể nhẹ bẫng, đã bị một bàn tay to mập hữu lực nhấc lên, như là một khối thịt năm đóa hoa bị xách giữa không trung.

Trong cơn tức giận, Thất Tinh chưởng môn thử giãy giụa, hấn tốt xấu gì cũng là tu sĩ Hư Đan, dù lúc này đã bị tán đi pháp lực, lại có Lưu Vân Ti trói buộc thân thể, toàn lực giãy giụa cũng đã có lực lượng của Man Ngưu. Nhưng bàn tay kia chỉ ấn một cái lên cổ hấn, lực lượng dồi dào đã khiến hấn không còn đường lui.

Hấn xoay đầu lại, chưởng môn thấy được người sau lưng, mặc dù thân hình cao lớn cường tráng, gương mặt lại non nớt, vẫn là một thiếu niên, vẻ mặt chất phác.

Được Văn Bảo dẫn đi, Thất Tinh chưởng môn theo Vương Lục đi ra thương khổ chật hẹp.

Bên ngoài phòng chính là Vương gia thôn ở tổng bộ Trí giáo, chỉ là cảnh tượng chiếu vào hai mắt chường môn, nhưng lại vượt quá dự liệu.

Là một gã chường môn, là người tận chức tận trách, khu vực thể lực Thất Tinh môn hẳn đều từng đi qua, cầu Nhĩ sơn tự nhiên không ngoại lệ, hơn mười năm trước trải qua nơi đây, chỉ cảm thán nơi đây linh khí dồi dào, nhưng sơn thôn cũng không có chỗ đặc biệt, khác xa thôn làng xa xôi khác, nhất định phải nói, cũng chỉ là hơi có vẻ giàu có một chút, bởi vì lân cận với huyện thành Võ Hầu không xa, trong thôn có mấy phú hộ gia đình.

Nhưng lúc này Vương gia thôn, lại có biến hóa long trời lở đất, chính giữa thôn, một quả cầu màu xám cao hơn một người an tĩnh lơ lửng giữa không trung, thông thả mà chậm chạp phun ra nuốt vào thiên địa linh khí., Chính là viên cầu linh khí triều tịch mà Thất Tinh chường môn tha thiết ước mơ có thể ngưng tụ linh khí, gia tốc tuần hoàn tụ linh cơ tọa. Phẩm cấp của tòa cơ tọa không cao, nhưng thiết kế tinh diệu, công hiệu rất tốt, Thất Tinh chường môn vẫn luôn muốn an bài cho chiếc thuyền rách kia, nhưng thủy chung không tìm thấy bản vẽ.

Lấy viên cầu làm trung tâm, các nơi trong thôn đều đặt các loại hình dạng, như tụ linh cơ tọa tình huống, phẩm cấp cũng không quá cao, nhưng số lượng khổng lồ, hơn nữa phối hợp xảo diệu, thiết kế hợp lý. Thông qua viên cầu chính giữa dẫn phát linh khí triều tịch, làm cho cả Vương gia thôn đều bị bao phủ ở trong linh khí nồng đậm khác thường.

Trong hoàn cảnh tu hành như vậy, hiệu suất sao chỉ tăng gấp bội? Bản thân Vương gia thôn linh khí tương đối dư thừa, nhưng trải qua bố trí này, trong phạm vi trận pháp hiệu quả, quả thực so với những nơi tu hành của môn phái Vạn Tiên minh.

Ngoài ra, trong thôn còn chuyên môn kiến tạo linh dược điền, phòng luyện đan, phía đông thôn thì có một cái Nguyệt Lượng tinh thật lớn, mỗi khi đêm đến liền thu liễm đại lượng nguyệt hoa tinh yếu, hiện giờ trong giếng nước giếng thanh tịnh tràn đầy, mấy đuôi cá bơi trong nước vui vẻ —— con cá bơi kia tự nhiên cũng phi phàm phẩm.

Hết thầy trong thôn, đã không khác gì những môn phái tu tiên hạ phẩm của Vạn Tiên minh. Đương nhiên, những tiện nghi này phẩm cấp không cao, không thể so sánh với môn phái của Vạn Tiên minh. Tuy chim sẻ có nhỏ nhưng lại đầy đủ ngũ tạng, nhưng không dễ dàng gì.

“Thế nào, còn có thể lọt vào mắt ta?”

Thất Tinh chưởng môn dè xuống rung động trong lòng, cười lạnh một tiếng: “Đối với đệ tử các danh môn đại phái các người mà nói, dù sao cũng chỉ tốn chút ít linh thạch mà thôi.”

Vương Lục ngắt lời nói: “Tài liệu là pháp đàn rút ra, còn lại cơ bản đều là thôn dân Vương gia cố gắng xây dựng, ta chỉ phụ trách thiết kế bản vẽ.”

“Chỉ bằng những ngu dân sơn dã kia ư?”

Thất Tinh chưởng môn khó tin hỏi, những công trình tu tiên trong thôn, đương nhiên phẩm cấp không cao, cuối cùng vẫn là đồ vật của tu tiên giới, trong quá trình kiến tạo cần không chế thiên địa linh khí tương đối, bằng vào thực lực phạm nhân vô luận như thế nào cũng không tạo ra được.

Vương Lục cười nói: “Tuy phần lớn đều là ngu dân đui mù, nhưng tu luyện mấy tháng, ít nhất có thể dẫn khí nhập thể. Người thông minh thậm chí sắp đột phá đến luyện khí bát phẩm, làm chút việc thô thiển vẫn có thể.”

“Cái gì?”

Thất Tinh chưởng môn lại lần nữa bị chấn kinh, ngăn ngừa mấy tháng đã có thể dẫn khí nhập vào cơ thể... Cái này so với rất nhiều tu sĩ có cơ hội sinh sống trên linh căn tự nhiên tiên độ còn nhanh hơn, nhất là số ít có thể đột phá đến luyện khí bát phẩm... Cái này, mình năm đó có hay không tốc độ này?

Nhưng nghĩ lại, Thất Tinh chưởng môn liền cười lạnh nói: “Cần Nguyên Nhiên Huyết Công?”

Vương Lục cũng không phủ nhận, vừa đi về phía học đường trong thôn, vừa nói: “Không sai, Cần Nguyên Nhiên Huyết Công. Không có thứ này, chỉ bằng đám củi mục sáu và linh căn này, trong vòng ba năm đều không cần trồng cấy vào luyện khí thành công... Nhưng mà, thời điểm người nói chuyện cũng động não là được rồi? Chỉ bằng vào một cái Cần

Nguyên Nhiên Huyết Công, cũng có thể khiến cho một đám củi mục tiến độ như thế? Còn Nguyên Nhiên Huyết Công sử dụng thật tốt, năm đó Thiên Linh Giáo đã sớm thống nhất Thương Khê.”

Trong lúc nói chuyện, Vương Lục xoay người lại, trên mặt mang theo nụ cười trào phúng: “Nếu ta không nhìn lầm, người hẳn là cũng từng luyện Nhiên Huyết Công, hiệu quả như thế nào, tự người không rõ sao?”

...

Đúng là Thất Tinh Chưởng môn đã luyện Kiền Nguyên Nhiên Huyết Công.

Đó là một cơ hội ngẫu nhiên của mấy năm trước đây, hắn thông qua một thương nhân đã tìm được phương pháp tu luyện Kiền Nguyên Nhiên Huyết Công, đối với chưởng môn đậm chân tại cửa ải Hư Đan cửu phẩm đã hơn mười năm mà nói, không thể nghi ngờ là trời giáng tin vui.

Bị vây khốn trong công pháp hạch tâm không trọn vẹn, theo lý mà nói thì tu vi của Thất Tinh chưởng môn cao nhất chỉ tới Trúc Cơ đỉnh phong, vẫn là một lần ngẫu nhiên ăn vào Linh quả thượng phẩm. Trong thời gian ngắn pháp lực tăng vọt, mới dưới cơ duyên xảo hợp đột phá cảnh giới, ngưng kết Hư Đan, thế nhưng con đường tu hành về sau lại triệt để lâm vào hắc ám.

Tu hành như người mù sờ voi, lấy thiên tư ngộ tính của hắn thực sự khó mà tiến thêm một bước, liền nghĩ tới viên thượng phẩm linh quả kia, nếu có thể ăn thêm một quả nữa... Đáng tiếc linh quả khó cầu, lấy cơ duyên của hắn có thể được một quả chính là phúc báo kiếp trước, bây giờ sao...

Chỉ có xin giúp đỡ Càn Nguyên Nhiên Huyết Công, môn thiêu đốt thọ nguyên này, đòi lấy lượng lớn pháp lực chính là cơ hội đột phá của hắn.

Nhưng mà khi Thất Tinh chưởng môn hạ quyết tâm, một đốt mười năm, lại phát hiện tuy pháp lực không ít, nhưng vẫn còn thiếu tác dụng phá quan. Chỉ dựa vào việc tích lũy pháp lực để đẩy mạnh cảnh giới tu vi, dùng cách nói của văn nghệ để chứng đạo bằng sức mạnh, độ khó của nó vượt xa sự tưởng tượng của chưởng môn, muốn dùng Kiền Nguyên Nhiên Huyết Công đột phá, chỉ sợ phải thiêu đốt trăm năm như này thật sự không phải là cửa hàng hợp tính a...

“Kiền Nguyên Nhiên Huyết Công chưa bao giờ là thứ cho người ta lười biếng đi đường tắt mà dùng, tu sĩ Ma giáo phát minh môn công pháp này, cũng là sau khi thử hết thầy khôn khổ trên thế gian, mới trải qua lần độ sức cuối cùng khi thọ

nguyên sắp hết. Trên thực tế, đại bộ phận người đối với môn công pháp này đều có hiểu lầm nghiêm trọng, chỉ thấy thức thứ phổ biến của Nhiên Huyết Công là: tuổi thọ bằng tu vi, lại xem nhẹ hàm nghĩa chân chính của môn công pháp này.”

“Ý nghĩa chân chính?”

“Nhìn danh tự kỳ thực cũng nên nhìn ra, Càn Nguyên Nhiên Huyết Công thiêu đốt là máu chứ không phải mệnh. A, người muốn biết khác biệt trong đó là gì? Rất đơn giản, rất đơn giản., Khi người lạnh lùng tính toán số lượng thọ mệnh một năm đồng nghĩa với pháp lực, người thiêu đốt chỉ là số mệnh, khi người có thể hoàn toàn không để ý thọ nguyên, chuyên tâm vào trên tiên đạo, vì lúc có thể tiến thêm một bước mà không tiếc bất cứ giá nào., Người thiêu đốt mới là máu, nhiệt huyết. Nói cách khác chính là Kiền Nguyên Nhiên Huyết Công yêu cầu tu sĩ ít nhất phải có chấp nhất và cuồng nhiệt đối với tu tiên. ĐIỂM này, bất kể là Bạch Nguyệt quốc chỉ muốn dựa vào tu vi cao hơn để ức hiếp Thiên Linh tín đồ nam phách nữ, hay là Thất Tinh Hư Đan của người đối với tình cảnh mờ mịt trước đây, đều không làm được.”

Về lịch sử và đặc tính của Càn Nguyên Nhiên Huyết Công, Chương môn còn lâu mới có Vương Lục hiểu rõ, lúc này chỉ yên lặng lắng nghe, suy nghĩ xem vì sao Vương Lục lại nói những lời này với mình.

“Bởi vì ta cảm thấy người cần phải suy nghĩ một vấn đề như vậy, nếu ta đã biết đặc tính của Càn Nguyên Nhiên Huyết Công là như vậy, sao có thể lạm dụng công pháp này giống như Thiên Linh giáo được?”

Trong khi nói chuyện, Vương Lục đã đi tới trước học đường của Vương gia thôn, thanh âm lão dâm Hà Học bỗng dừng du dương truyền đến, là đang giảng giải phương pháp tu hành, đều là chút kiến thức cơ bản, nhưng Hà Dận giảng giải rất đúng đắn, nói rất tỉ mỉ, thể hiện ra công pháp cơ bản cực kỳ thâm hậu.

Nhưng Thất Tinh chương môn lại biết, lão già kia chỉ sợ là làm theo bài học, người thật sự có thể chuẩn bị những giảng nghĩa này, chính là người trẻ tuổi trước mặt, tu hành bất quá

chỉ ba năm giáo chủ Trí giáo... Bất quá, để mình xem những thứ này có ý nghĩa gì?

“A, nhìn một chút là biết.” Sau đó, Vương Lục đẩy cửa học đường ra, mấy chục thôn dân trong sảnh yên tĩnh ngồi đó, tượng đá bình thường yên lặng nghe lão dâm côn.

Thất Tinh chường môn sừng sốt một chút, nhưng khiếp sợ lớn hơn vẫn còn ở phía sau.

Hắn từ trong mắt những thôn dân này, thấy được cuồng nhiệt, cùng tư thế ngồi như đá tảng xung tương, tựa như dung nham cuộn cuộn thiêu đốt ở chỗ sâu đại địa bên trong... Đó là khát khao cực độ cùng khát vọng đối với Tiên đạo.

Nhìn một hồi, Vương Lục liền rời khỏi học đường, cười hỏi: “Hiểu rồi?”

Thất Tinh chường môn trầm giọng hỏi lại: “Vì sao?”

Vì sao một đám phàm nhân nhất định vô duyên với tiên đạo lại nhiệt tình tha thiết với tiên đạo như vậy? Cái này... hoàn toàn không thể hiểu nổi.

“Vì lý tưởng.”

Vương Lục nói, cũng không vội giải thích lý tưởng của thôn dân là cái gì, mà quay đầu lại hỏi một câu: “Người có lý tưởng sao?”

Thất Tinh chường môn nghe vậy sững sờ, không ngờ Vương Lục lại hỏi vấn đề như vậy, không biết nên nói thế nào cho phải.

“Người tu hành trăm năm, sáng lập Thất Tinh môn, chẳng lẽ không có mục đích của mình? Theo cách nói của người, bằng tu vi của người cho dù là môn phái của Vạn Tiên minh cũng có thể đi, vì sao lại khốn cư tại một môn hạ nhỏ bé trong Thất Tinh môn? Trong lòng người không có bất cứ suy nghĩ gì?”

Nghe Vương Lục nói đến đây, Thất Tinh chường môn trong lúc nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang, đích xác, nếu không phải vì ý nghĩ của mình, hẳn sớm nên tìm một đại môn phái tìm nơi nương tựa, ngoan ngoãn làm chó săn môn hạ vài năm của người ta, tự nhiên sẽ có xương cốt ném tới, chỉ là...

Vương Lục cũng không để lại quá nhiều thời gian cho người ta cảm thương, cười cười nói: “Đại khái là vì tự do. Thay vì làm chó ở đại môn phái, không bằng tự mình kéo ra đi riêng, vì vậy đã có Thất Tinh môn. Thành thật mà nói, phát triển coi như không tệ. Nếu như ngươi thực sự đi qua đại môn phái, bằng tư chất của ngươi, thật ra chưa chắc có thể có tu vi ngày hôm nay.

“Ha ha.” Thất Tinh chưởng môn cười hai tiếng, trong lòng cũng không thể không thừa nhận đối phương nói có lý.

“Cho nên nói, có lý tưởng là tốt, lý tưởng là tốt, ngươi có tu vi không tồi, có thể lực của riêng mình, mặc dù cùng những đại nhân vật sặc sỡ kia của tu tiên giới không thể so sánh, so với cả đời không có tiếng tăm gì thì tốt hơn rất nhiều, đúng? Nhưng mà lý tưởng của ngươi cũng chỉ thế mà thôi.”

Trong khi nói chuyện, vừa lúc bên đường có một thôn dân vội vã đi qua, Vương Lục giữ chặt hắn, đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Ngươi tu tiên vì cái gì?”

Bởi vì Vương Lục lúc này cũng không dùng chân diện mục gặp người, thôn dân kia không nhận ra, đột nhiên bị ngăn lại, vẻ mặt kinh ngạc. Nhưng khi nhìn thấy lực sĩ sau lưng Vương Lục nghe được bảo vật, liền phán đoán là cao tăng của Trí giáo, phi thường cung kính hành lễ, sau đó nghiêm túc đáp: “Vì thăng hoa cho toàn bộ thế giới.”

Tiếng nói rất khí phách khiến người khác ghen hờn nhìn trân trối.

Vương Lục cười vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Trẻ nhỏ dễ dạy.” Liền thả hắn đi.

Quay đầu lại, tuy Thất Tinh chưởng môn thán phục thôn dân kia, nhưng nghĩ kỹ lại không hiểu ra sao lại nói: “Thăng hoa thế giới?”

Vì thế Vương Lục đơn giản đem lý luận của trăm vạn người tiên sinh nói ra, Thất Tinh chưởng môn trợn mắt há hốc mồm: “Cái này, lý luận vô nghĩa như vậy ngươi cũng nghĩ ra được?” Sau đó cười lạnh nói, “Cho nên nói đến cùng, cái gọi là lý tưởng, chẳng qua là người vì truyền thụ âm mưu mà thôi.”

Vương Lục cười hỏi: “Quả thực là một âm mưu, nhưng có gì không tốt chứ? Nếu như Cửu Châu đại lục thật sự có thể xuất hiện trăm vạn phi thăng giả, chung quy không phải là chuyện xấu. Mà để một đám ngu dân ngờ ngác ngác, có thể có được một phần lý tưởng và nhiệt tình đáng tin cậy, đây quả thực là một việc tốt.”

Thất Tinh chương môn: “Hoa ngôn xảo ngữ, người chẳng qua chỉ là dùng một ngu dân nói dối để kích thích sự nhiệt tình của dân chúng, lại dùng Càn Nguyên Nhiên Huyết Công để thiêu đốt sự nhiệt tình này, cuối cùng...”

Nói tới đây, Thất Tinh chương môn bỗng nhiên ngậm ngẫn cả người.

Vương Lục lạnh lùng tiếp lời: “Cuối cùng ta vùi đầu tất cả những gì có được lên người đám ngu dân này. Thôn Vương gia chỉ dùng ba tháng đã xây dựng thành bộ dáng như vậy, nói là đầu tư trước đây của ta cũng không phải là nhỏ, cho đến nay vẫn chưa thu hồi được một viên linh thạch... Cho nên, người muốn chỉ trích ta cái gì? Quá mức đại công vô tư sao?”

Thất Tinh chương môn im lặng một lúc lâu, hỏi: “Vì sao?”

Vương Lục hỏi ngược lại: “Người đoán?”

“... Những thôn dân này ngày khác phát hiện chân tướng, sẽ hận chết người.”

Vương Lục cười ha ha nói: “Buồn cười, người tốt xấu gì cũng là Hư Đan tu sĩ, chuyện trên tu hành không đến mức vô tri như vậy? Càn Nguyên Nhiên Huyết Công loại này thiêu đốt Tiên Thiên thọ nguyên, người tu hành làm sao cảm giác không được? Càn gì ngày khác, người bây giờ đi hỏi những thôn dân kia, nhìn xem bọn họ có phải biết chân tướng hay không.”

“Vì một lý tưởng hư vô mờ mịt, bọn hấn ngay cả mạng cũng không cần?”

“Ha ha, đơn độc lý tưởng đương nhiên không thể thành sự, nhưng Vương gia thôn biến hóa là thật, thành quả tu hành của bọn họ cũng không phải là giả, tất nhiên chỉ là tại trên con đường tu tiên bước ra một bước nhỏ bé bé không đáng kể, cuối cùng đều bước lên tiên lộ, đối với đám ngu muội cả đời này mà nói, cũng đủ để bọn họ kích động.”

Vương Lục nói tới đây, lại nở nụ cười: “Nói đến cũng thú vị, hai ngày trước có một nhóm trộm cướp trèo đến gần Vương gia thôn, muốn chiếm chút tiện nghi, kết quả bị ba thôn dân luyện khí thành công cầm liêm đao, Mộc Côn đánh ngã hơn mười người, chật vật mà chạy... Quả thực là sĩ khí đưa lên cửa mà.”

Nói xong, Vương Lục xoay người: “Người đã hiểu rõ tình hình của Trí giáo, hiện tại, suy nghĩ của người có chút thay đổi hay không?”

Thất Tinh chương môn cay đắng nói: “Người... còn muốn ta gia nhập Trí giáo?”

Vương Lục nói: “Không sai, lần này vẫn là chính thức mời, mặc dù giáo phái này thời gian thành lập không dài, nhưng chỉ cần mắt không mù thì sẽ nhìn ra tiền đồ phát triển Trí giáo.”

Thất Tinh chương môn hỏi: “Vi sao lại là ta? Với xuất thân của người, hoàn toàn có thể tìm được rất nhiều người ưu tú, cho dù là Vạn Tiên minh cũng...”

Vương Lục nói: “Ta không hứng thú với tu sĩ xuất thân từ Vạn Tiên minh, hiện giờ Trí giáo cũng không cần những nhân tài cấp cao sống an nhàn sung sướng, mắt cao hơn đỉnh, cây cỏ của Thất Tinh môn rất thích hợp. Mà những cọng cỏ tinh anh như người lại càng hiếm thấy, tuy rằng tư chất ngộ tính đều chỉ bình thường, nhưng có thể tu tới cảnh giới Hư Đan, tự nghĩ ra Thất Tinh kiếm pháp... Cũng coi là một nhân vật.”

Bị một tên tiểu tu sĩ Luyện Khí bình luận địa điểm, Thất Tinh Chương môn dờ khóc dờ cười.

“Một giáo phái phát triển, một mực mượn ngoại lực không thể thực hiện được, mấy ngàn mấy vạn thậm chí là mấy chục vạn linh thạch nện xuống, sau đó bỏ số tiền lớn thuê một đám tu sĩ đến tiền cung kính, nhìn qua phong quang vô hạn, chờ linh thạch tiêu xài hầu như không còn., Giáo phái này cũng tan thành mây khói. So sánh ra, đám trưởng lão tu tiên giả Thất Tinh môn các người am hiểu về tầng chót này, càng thích hợp với trí giáo ở giai đoạn khởi đầu. Còn đối với các người, rốt cuộc là muốn tiếp tục vây khốn thuyền nát núi hoang hoang hay là bắt đầu tu hành mới ở đây, ta nghĩ thật ra không phải lựa chọn gian nan.”

Nói đến đây, lời nói của Vương Lục chuyển sang lạnh lẽo: “Có lẽ đối với chương môn như ngươi mà nói, còn tồn tại một cái đầu gà đuôi phượng lưỡng nan, bất quá đối với người khác của Thất Tinh môn mà nói thì không tồn tại vấn đề này. Hơn nữa, mấy năm nay ngươi làm một tay cũng làm đủ lâu rồi, để tay lên ngực tự hỏi, cái gọi là tự do mà ngươi tha thiết ước mơ, thật sự nắm trong tay sao?”

Thất Tinh chương môn trầm mặc thật lâu.

“Cho ta một ngày.”

“Được rồi, hôm qua cho ngươi, hiện tại có thể cho ta câu trả lời thuyết phục được chưa.”

...

Vương Lục cũng không để cho đối phương có thời gian suy nghĩ và sự lựa chọn.

Thất Tinh chương môn đích thực là một nhân tài, nhưng nói cho cùng cũng chỉ là tán tu không được như ý ở tu tiên giới, còn chưa có tư cách để hấn tam cố bồng.

Cho nên Thất Tinh chương môn rơi vào đường cùng, phi thường thức thời lựa chọn khuất phục. Lấy cảnh giới Hư Đan của hắn, phát hạ tâm ma đại thể, từ nay về sau làm tùy tùng của Vương Lục Yên, cam tâm làm chó săn.

Từ đó về sau, danh xưng của Thất Tinh chương môn đã hóa thành lịch sử, thay vào đó là phó trưởng quản quản lý cục khôn ngoan tên là Diệp Sơ Trần.

Trừ danh hiệu Chương môn ra, Diệp Khinh Trần chính là một người trung niên nhìn như bốn năm mươi tuổi, như khinh trần, sau khi được bổ nhiệm làm Phó trưởng đốc Trí giáo, Diệp Khinh Trần chỉ biết cười khổ mà không có lựa chọn nào khác, biết mình cũng không còn lựa chọn nào khác.

Nhiệm vụ đầu tiên mà Vương Lục bố trí là lôi kéo thủ hạ ngày xưa của hắn, Diệp Sơ Trần mang theo nụ cười khổ buồn bã xoay người rời đi, vừa thể hiện ý chí Ma Thần đại thể giam cầm Nguyên thân, vừa suy nghĩ, chờ lát nữa thấy lão cấp dưới của mình nên mở lời như thế nào.

Đưa mắt nhìn Diệp Sơ Trần đằng vân đi, Vương Lục đứng trong rừng cây một lát, thở dài: “Giả vờ như thể lực thật sự là việc.”

“Chắc, ai bắt người phải giả vờ giả vịt?”

Thanh âm của Tiểu Linh Nhi vang lên rất đúng sau lưng, không hề có dấu hiệu báo trước.

Đối với tu sĩ quen dùng nguyên thân cảm giác linh khí biến hóa mà nói, vị thiếu nữ này vĩnh viễn xuất quỷ nhập thần như vậy - cũng là dựa vào điểm này mới có thể dễ dàng đem Diệp Sơ Trần tu sĩ Hư Đan này đánh ngã.

“Ai, vừa rồi nhìn người trầm mặt như rồng ngạo thiên chỉ điểm giang sơn, hùng hồn dũng dạc, thực sự là không thích ứng a.”

Vương Lục cười nói: “Ta cũng không thích ứng a, lại nói tiếp đều nên có mạ Phật phản ứng... Bất quá đây chính là diễn viên tự mình tu dưỡng, muốn để cho loại nhân vật như Diệp Sơ Trần vui vẻ đầu hàng, không có chút diễn kịch không thành a.”

Tiểu Linh Nhi hừ một tiếng: “Đánh hai chập lại thành thật.”

Bất quá thiếu nữ hiền nhiên cũng không coi là thật, sừng sốt một lát, nhìn khói bếp Vương gia thôn bay lên, không khỏi cảm thán nói: “Lần này người chơi thật sự là không nhỏ, ta đoán bất kỳ một trưởng lão nào trong môn phái đều không ngờ có người đến đây để hoàn thành rèn luyện.”

Vương Lục xùy cười một tiếng: “Cho nên nói đây chính là chênh lệch giữa người chuyên đi mạo hiểm và phạm nhân. Khó khăn lắm mới hạ sơn được một lần, giống như con ruồi không đầu dạo loạn khắp nơi, sau đó ngồi chờ cái gọi là cơ duyên nện lên đầu, sau đó lại tiếp tục kinh ngạc và đạt được cái gọi là trưởng thành trong sai lầm, không cảm thấy thật sự ngu xuẩn muốn chết sao?”

Tiểu Linh Nhi quay đầu nhìn Vương Lục một cái, trên mặt thiếu niên mang theo một tia tươi cười bất cần đời, bất quá, cũng không chán ghét.

Từ lần đầu tiên gặp mặt, Vương Lục chính là người vĩnh viễn tự tin sẽ nổ tung, có người cảm thấy người này hung hăng khó nhịn, nhưng Tiểu Linh Nhi lại cảm thấy vô cùng thú vị.

Chỉ cần đi theo Vương Lục, sẽ luôn có đủ loại chuyện thú vị ngoài dự đoán của mọi người, tỷ như lúc trước ở Linh Khê trấn điên cuồng ngàn vạn bạch ngân., Lại ví dụ như từng màn diễn ra trong đại hội thăng tiên ngoài dự đoán của mọi người. Lần xuống núi rèn luyện này cũng giống như vậy, khi phần lớn đệ tử linh kiếm còn thành thật dựa theo địa đồ sư môn cung cấp tìm kiếm cơ duyên thì Vương Lục đã bắt đầu phân đấu thăng hoa cho toàn thế giới... Cái này quả thực quá vô nghĩa rồi...

Nghĩ tới đây, Tiểu Linh Nhi thật sự không nhịn được, hỏi vấn đề chôn sâu trong lòng đã lâu.

“Này, Vương Lục, muốn hỏi ngươi một vấn đề à.”

“Linh tử, mời nói.”

” Trí giáo, ngươi định chơi thật à?”

Vương Lục bĩu môi: “Trăm ngàn linh thạch rơi xuống. Ngươi nói xem ta có phải đang chơi thật không?”

“... Ngươi phải suy nghĩ thật kỹ, đây không phải là việc có thể làm ngươi trầm mê cái trò chơi này, thời gian rèn luyện của sơn môn chỉ có một năm, ngươi không thể nào làm giáo chủ Trí Giáo mãi mãi được, trừ phi ngươi...”

Vương Lục nói: “Một trong những tố chất cơ bản của kẻ chuyên nghiệp mạo hiểm, chính là phòng thủ trầm mê lúc không cần diện. Ta xuống núi rèn luyện chính là vì lịch luyện, không đến mức hoang phế chủ nghiệp, nói cho cùng, hứng thú của ta vẫn là tu tiên, mà không phải thu thuế chỉ số thông minh của ngu dân.”

“Thật không?” Tiểu Linh Nhi nửa tin nửa ngờ, mặc dù Vương Lục nói rất xinh đẹp, nhưng trong khoảng thời gian này hắn đã đầu nhập sâu vào Trí giáo, như thế nào cũng không giống như chơi đùa, bất quá nếu hắn đã nói như vậy...

“Nhắc tới gần đây Vô Tướng Tâm Pháp của ta lại có dấu hiệu đột phá, chỉ sợ trong vòng hai tháng sẽ thăng cấp lên Luyện Khí trung phẩm. Chuyện này ta đã nói với ngươi rồi sao?”

“Mẹ kiếp, nhanh như vậy đã thăng cấp lên Luyện Khí trung phẩm?” Tiểu Linh Nhi giật mình đánh giá Vương Lục: “Có chút không hợp với thân phận phế vật tu tiên của ngươi.”

“Xin ngươi đừng xem thường linh căn không linh như vậy... So với đức thắng không linh căn thì tiến độ này đã làm cho người ta rơi lệ. đức thắng phạm nhân hai mươi năm tù phạm nhân đến Chân Tiên, toàn bộ Luyện Khí kỳ mới dùng chưa đầy một năm, ta tu hành ba năm đến luyện khí trung phẩm luyện khí., Căn bản là rùa đen bò. Hơn nữa đây còn là kết quả luân phiên kích thích những lần này —— đầu tiên là lấy thân thể thành lập sóng triều linh khí, sau đó lại dùng luyện khí

chiến, thăng cấp cũng là chuyện đương nhiên. Bất quá, trái phải có chút thành tích, về núi cũng coi như có thể ăn nói rồi.”

Đôi mắt Tiểu Linh Nhi xoay động, nhạy cảm bắt lấy yếu điểm mà Vương Lục đã nói: “Chuyện Trí giáo ngươi không định nói sao?”

“Nói nhảm? Nói thế là phí lời rồi? Để cho Phương lão đầu biết chắc chắn Thiên Lô diệt thế có tốt hay không... Ừm, tuy nhiên có Linh tử ở đây, cũng không cần quá lo lắng.”

“Trời ạ, đừng hy vọng lấy ta làm khiên thịt, quan hệ giữa ta và Phương lão đầu không tệ. Nếu lão thật sự đến đây, chuyện đầu tiên ta làm chính là cung cấp ngươi ra ngoài. Thật ra ngươi không nói cũng tốt, chuyện như vậy mà nói đi thì toàn bộ môn phái đều bị ngươi lôi kéo mệt mỏi. Tuy lý luận của ngươi rất có thể lừa người, nhưng chỉ với Càn Nguyên Nhiên Huyết Công, Vạn Tiên minh tuyệt đối không có khả năng thừa nhận ngươi.”

Vương Lục đối với việc này chỉ là cười mà không nói.

Không sai, Càn Nguyên Nhiên Huyết Công là tử huyệt của Trí giáo, mặc dù vừa rồi lúc lừa gạt Diệp Khinh Trần nói đẹp, cái gì nhiệt huyết nha, cố chấp thôi, nhưng cuối cùng nó cũng không phải là một môn công pháp đường đường chính chính, cho dù nhiệt độ có nhiều nữa thì Lục Hòa Linh Căn cũng không thể tu ra quá nhiều danh đường. Xét đến cùng, Trí giáo vẫn ở giai đoạn tích lũy nguyên thủy, trên con đường tiên có lẽ có kỳ tích, nhưng cũng không thuộc về phạm nhân.

Nhưng thế thì đã sao? Cho dù Tiểu Linh Nhi lúc nào cũng tiêu sái, thật ra cũng không nhận thức được bản chất của quái vật khổng lồ Vạn Tiên minh.

Nghĩ tới đây, Vương Lục lắc đầu, tư duy thật sự có chút xa, dù sao Trí giáo bây giờ căn bản không thể lọt vào mắt của Vạn Tiên minh, đợi ngày sau quy mô đủ lớn, lại đến giải quyết vấn đề Vạn Tiên minh.

Diệp Sơ Trần phản chiến khiến dư nghiệt Thất Tinh môn không còn ý chí chống cự, thuận lý thành chương toàn quân bị diệt, hơn mười vị trưởng lão theo hắn đến đây chinh phạt Trí

giáo đều bị Vương Lục chiêu an, bỏ bóng tối trở thành môn hạ của Trí giáo.

Đây đối với Trí giáo mới vừa rồi là một tài nguyên nhân tài quá mức khổng lồ, nhưng có vị Giáo chủ Vương Lục này tọa trấn, cũng không phải lo lắng sẽ xảy ra nhiều loạn gì. Sau khi các tu sĩ Thất Tinh môn gia nhập, cũng không có bị đánh tan biên chế, mà là thành lập một bộ phận có tên là Thất Tinh, thống nhất quản lý dưới tay Diệp Sơ Trần.

Về phần công việc của bọn họ, vừa không phải đi cướp của nhà họ, cũng không phải bắt chẹt vợ vét tài sản, mà là lấy tốc độ nhanh nhất tiêu hóa di sản của Thất Tinh môn.

Trước kia chương môn Diệp Sơ Trần quy hàng, Thất Tinh môn cũng coi như là tổ chức tà giáo trong cảnh nội Đại Minh quốc, thế lực coi như khổng lồ, ngoại trừ Đông Đạo phủ ở đại bản doanh, trong ngũ đại phủ của Đại Minh quốc đều có địa bàn của mình.

Một tháng sau, địa bàn này hơn phân nửa đều bị Trí giáo thu vào trong túi, cũng coi như cứ điểm này, không ngừng ảnh hưởng của trí giáo lan ra bốn phía. Lại qua một tháng, số lượng tín đồ của Trí giáo đã đột phá mười vạn, đồng thời, nguyên bản bộ phận Đông Đạo phủ Thất Tinh môn, Vương Lục tự mình xuất thủ, lấy thuyền của Diệp Khinh Trần làm căn cơ, thành lập một tòa pháp đàn mới - Di Phong Pháp Đàn, cấp bậc di động chỉ là cấp tám, nhưng danh xưng với thực, chính là pháp đàn di động, ở trong pháp đàn cấp tám xem như là cấp cực phẩm không chê vào đâu. Khi pháp đàn xây dựng thành không biết bao nhiêu môn nhân thất tinh lệ rơi đầy mặt - từng có một tòa pháp đàn như vậy, hay vẫn là mơ ước của thất tinh, không dám nhìn thấy.

Cũng vì vậy, nhân tố không ổn định lớn nhất của Trí giáo dần dần bị loại bỏ, mặc dù mọi người vẫn còn lưu luyến với Thất Tinh môn, nhưng mấy tháng nay, Trí giáo vừa không áp bách Ngô lột xác bọn họ, cũng không ném bọn họ vào Lãnh cung, ngược lại, lại là yên tâm to gan ném rất nhiều công việc quan trọng tới để bọn họ làm, thái độ này thật khiến người ta không còn lời nào để nói.

Đồng thời, theo việc thành lập Liệt Phong Pháp Đàn di động, tốc độ phát triển Trí giáo tăng thêm một bậc. Theo lời Vương Lục, từ nay về sau giáo phái tiến vào thời đại song quặng. Hai tòa pháp đàn cuộn cuộn không ngừng cung cấp tài nguyên, đặc biệt là pháp đàn Hồn Động Pháp Đàn thường xuyên vận hành dưới Vương Lục nhiều chấn động, tuôn ra cực phẩm linh vật., Chỉ riêng giàu có, Trí giáo thậm chí có thể so được với một số môn phái cấp chín của Vạn Tiên minh, có thể nói là địa đại bác —— đương nhiên, suy xét tới việc Trí giáo có mười vạn giáo đồ, một khi được coi là người cũng không lên được mặt, cách nói của Vương Lục chính là giai đoạn đầu của thế giới thăng hoa.

Cứ như vậy, lại qua một tháng, khi trí giáo thành lập cảnh giới Đại Minh Quốc được nửa năm, có hơn phân nửa địa bàn đã in dấu vết của trí giáo, số lượng giáo đồ càng gần trăm vạn. Còn bị Trí giáo hấp dẫn, chỉ là vô duyên nhập môn giáo đồ nhiều vô số kể. Nhưng mà khuếch trương nhanh chóng như vậy, cũng không hề làm suy sụp giáo phái, ngược lại bởi vì giáo đồ tăng thêm, khiến cho tốc độ tài nguyên của giáo phái càng lúc càng nhanh.

Năm đó Thất Tinh môn chiếm cứ phủ thành, một đêm bạo phát, nhưng mà tài phú tích lũy trong thành, bất quá là kết quả ngày thường dân chúng tiện tay nhặt được. Mà một khi hàng trăm ngàn vạn người bị điều động theo trật tự, tốc độ tích lũy linh thạch cực nhanh, sẽ khiến người ghen hòng nhìn trần trời.

Khó trách tổ tiên ở trong 《 Cửu Châu địa lý Chí 》 có nhắc tới, tài nguyên linh thạch của Cửu Châu, những mạch khoáng thành hình chỉ chiếm không đến một phần ba, còn lại đại bộ phận rải rác ở các nơi trong Cửu Châu, chỉ là khó mà thu thập được., Khai thác phí tổn quá cao, khiến cho thường thường bị người ta bỏ qua. Nhưng xem ra, vị đại sư địa lý kia tựa hồ còn đánh giá thấp dự trữ linh thạch cửu châu, ở tổng kết Giáo chủ lục thành lập nửa năm, Giáo chủ Vương lấy được bản thống kê mới nhất báo cáo, đơn ngày giáo phái thu thập số lượng linh thạch vượt qua năm ngàn...

Mặc dù biết rõ loại tốc độ điên cuồng này được thành lập dưới khai thác không thể kéo dài, căn bản không thể kéo dài.

Nhưng Vương Lục lúc đọc được báo cáo vẫn thờ dài. Hiện giờ phạm vi thế lực của Trí giáo chỉ dừng lại ở Đại Minh quốc., Đã có năng lực sản xuất tài phú như vậy, so sánh với mong đợi ban đầu của mình cũng không kém. Cứ như vậy, muốn vượt qua giai đoạn tích lũy nguyên thủy cũng không mất quá lâu. Kế tiếp chỉ cần đem khoản tài phú kinh người này sử dụng chính xác, Trí giáo sẽ có một bước nhảy vọt.

Đương nhiên, trong lúc Trí giáo bay vọt như vậy, đương nhiên cũng không tránh khỏi việc tranh chấp với các môn phái khác. Nhưng thứ nhất là Vương Lục còn phải cẩn thận tránh né tất cả các môn phái của Vạn Tiên minh, đồng thời còn có Diệp Khinh Trần và các trưởng lão khác không ngừng ra mặt công quan., Cho nên cũng không thu được quá nhiều áp lực đến từ thượng tầng. Về phần những môn phái bất nhập lưu, có thể lôi kéo, không thể mượn sức tùy tiện cũng bị tiêu diệt. Có thủ hạ cảnh giới Hư Đan như Diệp Khinh Trần, cùng với thánh nữ một quyền có thể miểu sát Hư Đan, trí giáo ở phương diện võ lực thật sự chưa từng sợ hãi ai.

Bất quá, thế phát triển nhanh chóng như vậy Trí giáo, trong tháng thứ tám, rốt cục cũng gặp bình cảnh.

triều đình Đại Minh Quốc đã chú ý tới sự tồn tại của Trí giáo.

Trên thực tế, trong nội bộ Trí giáo, phản ứng của Đại Minh Quốc thật sự có chút chậm. Mặc dù trong tám tháng này, trí giáo vẫn luôn khắc chế phương hướng phát triển của mình, vừa không có đi khiêu chiến quyền uy quan phủ, cũng không tạo thành quy mô lớn – Trên thực tế, bởi vì có sự tồn tại của Trí giáo, trị an các nơi ở Đại Minh Quốc ngược lại cải thiện rất nhiều.

Nhưng bất kể thế nào, khi một giáo phái đã có thể ảnh hưởng đến cuộc sống hơn ngàn vạn người trong nước, rốt cuộc triều đình mới ý thức được sự tồn tại của nó, phản ứng này thật sự là sự chậm chạp cực kỳ.

Có điều, nếu như đối phương đã chú ý tới mình, vậy thì không thể không tỏ vẻ gì. Vương Lục rất nhanh đã phái sứ giả ngoại giao tới phủ đệ nhất Đại Minh quốc, tiếp xúc với người thống trị quốc gia này.

“Như vậy, trọng trách ngoại giao của cục phạt trí quốc và Đại Minh quốc chúng ta giao cho ngươi.”

“Vương... à không có cục diện, sai khiến này thật sự có chút khó cho ta.” Sứ giả ngoại giao tạm thời dốc sức liều mạng tổ khổ.

“Ừm, đem cơ hội này của ngươi khắp nơi đều được bổ nhiệm làm sứ giả ngoại giao, đích xác sẽ có chút khó khăn, nhưng ta tin tưởng ngươi nhất định có thể vượt qua. Nói lời thừa thãi, thiếu niên dũng cảm nhanh đi tạo kỳ tích đi.”

Sau đó, bàn ghế đại nhân lập tức một cước đá bay sứ giả tân nhiệm của ngoại giao ra ngoài, để hắn bước lên một hành trình dài đằng dặc.

Vãn bảo bước lên hành trình dài đằng đằng, chỉ cảm thấy mình lại bị lừa.

...

Kể từ tám tháng trước, Văn Bảo bị Vương Lục lừa gạt từ Linh Khê trấn tới, chính là lừa gạt cha tiếp tục lừa gạt cha. Tỷ như lúc giáo phái mới thành lập, đến phế củi như lão dân còn cũng bị chia thành danh hiệu phó trưởng đốc Trí thuế cục. Hết lần này tới lần khác, hẳn chỉ có thể làm một công nhân Trí thuế cục quang vinh., Tục danh là lục sĩ, sau đó suốt ngày phụ trách đào phòng chôn cái hố khắp nơi. Sau đó Trí giáo mở rộng quy mô, hẳn lại lác mình biến thành xây dựng nơi nào cũng dài, nhưng công việc phụ trách vẫn như vậy, đào hang, rầm rộ đất mội.

Đương nhiên, trong lòng Văn Bảo cũng rõ ràng, Vương Lục đã giao công tác hạch tâm cho hẳn, hơn nửa năm nay Trí giáo đã tích tiền vô số, nhưng tiêu tiền cũng như nước chảy, ngoại trừ một phần nhỏ dùng để mua các đồ vật như Lục Hòa Tán, Li Ngô Linh., Phần lớn đều dùng để xây dựng cơ sở. Năm đó việc xây dựng thôn Vương gia khiến Diệp Khinh Trần ở khắp nơi Thất Tinh kinh ngạc, thế nhưng phát triển đến nay, thôn xóm như thôn Vương gia, trong khu giáo giáo Trí giáo đã tiếp cận hai vị, những thôn xóm này đều là nơi có linh khí nồng đậm, thế là thuận lý thành chương địa đều xây ra pháp đàn, để Trí giáo từ song quặng lưu hóa thành loạn khoáng lưu., Việc xây dựng những thôn này, Vương Lục cũng không tự mình ra tay, đều là giáo phái dùng tài liệu to lớn ném ra, sau đó phát động giáo đồ dùng Càn Nguyên Nhiên Huyết Công đòi lấy tu vi, tăng lên sức lao động, nhanh chóng làm ra, nghe nói bảo vật là xây dựng chỗ nào cũng dài, ở trong đó đảm nhiệm vai trò mấu chốt.

Thôn xóm có được pháp đàn này là khu vực trung tâm của Trí giáo, trừ những khu vực này ra thì căn cứ theo đặc điểm các khu vực, như Dược điền, nông nghiệp, xưởng tinh luyện, luyện đan... Có nhiều loại phương tiện như vậy đếm không xuể, phẩm cấp không cao nhưng lại hữu dụng. Văn bảo là nơi xây dựng trực tiếp phụ trách, vì những công trình này ngày đêm vất vả, hơn nửa năm, cả người lại béo lên một vòng.

Đương nhiên, không phải vì lười biếng, mà là vì tu vi của Văn bảo lại tăng lên một tầm cao mới, hôm nay sắp đột phá lên luyện khí lục phẩm, tiến vào hàng ngũ trung phẩm. Tiến độ này..., So với tư chất Địa linh căn của Văn bảo, kỳ thật không tính là thần kỳ, nhưng cần nhắc đến giáo dục tương đối bảo thủ của Linh kiếm phái, môn hạ đệ tử phổ biến cảnh giới không cao, tốc độ này thực dọa người —— Nhạc Vân sư huynh năm đó dẫn đội đi Tiểu Thanh Vân lịch luyện, nhập môn bốn năm cũng chỉ là luyện khí lục phẩm.

Tiến độ như vậy, tự nhiên là cùng hơn nửa năm qua lao động liên quan, công tác xây dựng cơ sở của Trí giáo cũng không đơn thuần tốn sức ngọc, bất cứ một công tác nào đều cần điều khiển tinh diệu đối với linh khí và phát lực. Nghe nói bảo nguyên trước đây không am hiểu những việc này, kết quả hơn nửa năm làm việc xuống., Khóe mệt mỗi muốn chết, nghe bảo lại cảm thấy nguyên thần của mình vững chắc hơn rất nhiều, vận dụng lực lượng cũng càng thêm tỉ mỉ, sau đó, luyện khí kỳ tu vi cứ như vậy cửa ải thuận lý thành chương bước qua.

Tu vi tiến bộ, khiến Văn Bảo sâu sắc ý thức được lúc trước đi theo Vương Lục xuống núi là lựa chọn chính xác đến cỡ nào, vị sư huynh miệng lưỡi cay độc kia đối đãi người nhà với mình từ trước đến giờ không tệ, chẳng qua...

Khi nên lừa cha, hẳn cũng chưa bao giờ nương tay a, nhiệm vụ sứ giả ngoại giao cho ai không tốt, lại cố tình ném cho mình lời lẽ không giỏi? Chẳng lẽ đây là tiết mục cả người thần kỳ nào đó sao? Khi mình lấp ba lấp bắp ở Quang Minh phủ Đại Minh Quốc, đột nhiên nhảy ra vài người hô to một tiếng: người bị cả cổ rồi?

Nghĩ thì nghĩ, nhìn Vương Lục tự tay viết thành thư ngoại giao, Văn bảo chỉ có thể thở dài, biết mình không còn lựa chọn nào khác, cũng phải kiên trì đến cùng.

Từ tổng bộ Vương gia ở Vương gia trấn đến thủ phủ Đại Minh quốc, cho dù là tu sĩ thì cũng cần ba đến năm ngày thời gian, nghe nói bảo vật thì gọi hai trợ thủ đặc lực của căn cơ, chỉnh trang lại hành lý rồi lên đường.

Ba ngày sau, nhóm ba người đã tới Bình phủ của Đại Minh Quốc, vừa vào thành, một trợ thủ bên cạnh đã cảm khái.

“Nếu có thể xây dựng pháp đàn ở đây, hấp thu giáo đồ thì sung sướng biết bao.”

Vốn đang lòng tràn đầy khẩn trương nghe xong lời này, phá lên cười: “Tiểu Dương, ngươi cũng rất có dã tâm đó.”

Phụ tá Dương Tiêu giải thích: “Khai Bình phủ thành này phần hoa hơn Đông Đạo phủ chúng ta nhiều, chỉ riêng cửa hàng trên phố đã nhiều hơn cả Đông Đạo phủ rồi.”

Một trợ thủ khác Quách Hoành gật gật đầu bổ sung: “Nghe nói nhân khẩu bên trong thành Khai Bình phủ này hơn trăm vạn, so với Đông Đạo phủ nhanh hơn gấp mười lần, hơn nữa nơi này còn là nơi phong thủy bảo địa chân chính a, địa mạch linh khí trong phạm vi ngàn dặm đều tụ tập ở đây, ta thấy so với Tổng bộ Trí giáo chúng ta còn tốt hơn một chút, nếu có thể chuyển Hồn Độn Pháp Đàn đến được đây thì thật là sáng khoái.”

Văn Bảo nhẹ gật đầu: “Đúng là rất sáng khoái, đáng tiếc không thực tế. Mặc dù Đại Minh Quốc không phải là một quốc gia cường phẩm gì, nhưng cũng không thể tùy ý để chúng ta chiếm thủ phủ đô thành của nó.

Dương Tiêu có chút không phục: “Giáo chủ từng nói, đốm lửa ngôi sao có thể đốt cháy đồng bằng. Trí giáo chúng ta tuy mới phát triển không lâu, thực lực không quá mạnh, nhưng sớm muộn gì cũng lan khắp Cửu Châu, đô thành Đại Minh quốc này cũng không tính là gì.”

Văn bảo bị ghen một chút, nhưng cũng không tức giận, chẳng qua là trong lòng cảm thán sự tầy nã của sư huynh thật sự quá lợi hại. Dương Tiêu và Quách Hoành đều là tu sĩ Thất Tinh môn trước kia, không giống ngu dân bình thường, kết quả gia nhập Trí giáo chưa được mấy tháng, còn cuồng nhiệt hơn cả ngu dân bình thường, mỗi ngày đều hô hào muốn trở thành một trong trăm vạn người xuất chúng, công việc cực kỳ tích cực, khiến cho người làm lãnh đạo như mình mà tự ti mặc cảm.

“Được rồi, chúng ta đi tìm quang minh phủ trước, đưa thư giới thiệu rồi nói sau.”

Minh Phủ là nơi chuyên môn thiết lập dùng để xử lý những việc liên quan đến tu tiên giới của Đại Minh Quốc, chức năng như có chỗ trùng điệp với Trần Duyên Đường của Vạn Tiên minh, nhưng thật ra không phải vậy. Vạn Tiên minh và Trần Duyên Đường., Càng về phần nhiều là làm một bộ phận bạo lực, xử lý vấn đề quan phủ không thể xử lý ở Phàm gian, về phần người của tu tiên giới và nhân sĩ hạ giới lai vãng bình thường, thông thường đều là do quan phủ các quốc gia tự mình định ra quy tắc giải quyết. Mà Quang Minh phủ của Đại Minh Quốc chính là phải gánh vác chức trách như vậy.

Ba người ở trong thành đi một lát, đi tới trước Quang Minh Phủ. Cơ cấu cấu thông thế gian cùng tu tiên giới này, liền tọa lạc tại vị trí trung tâm của Khai Bình phủ thành, bên cạnh Hoàng Thành, vị trí địa lý đặc thù biểu lộ địa vị cao nhân nhất đẳng của hãn, ngay cả vệ binh ngoài cửa thần sắc cũng mang theo một tia kiêu căng, nghe nói bảo vậy tiến lên biểu thị thân phận tu sĩ, cũng đưa giới thiệu thư này, người ta đều hồ hững đáp.

Văn Bảo bản nhân chất phác quen rồi cũng không thêm để ý, sau khi viết thư liền quay người rời đi, chờ sau khi quang minh phủ chủ động liên hệ với mình. Nhưng trong lòng hai trợ thủ kia lại rất tức giận.

“Cuồng vọng cái gì, không phải chỉ là một tên tạp binh sao?”

“Đúng vậy, phàm nhân lại dám cho chúng ta biết mặt.”

Văn Bảo cười khổ một tiếng: “Mặc dù là phàm nhân nhưng chung quy vẫn chỉ là phàm nhân ở Quang Minh phủ mà thôi. Đại Minh quốc không phải nước mạnh nhất, nhưng trong cảnh nội cũng có không ít tu sĩ của Vạn Tiên minh. Người ta bình thường nghênh đón, tiếp xúc đều là nhân sĩ cấp cao, tự nhiên xem thường những kẻ quê mùa như chúng ta.”

Nói đến đây, trong đầu tên béo chợt lóe lên linh quang, trái lại đoán được nguyên do Vương Lục tự mình bỏ nhiệm sứ giả ngoại giao.

Với tình hình phát triển hiện tại của Trí giáo, còn lâu mới đủ để hoành hành ở cảnh nội Đại Minh Quốc. Ngay cả khi giáo đồ đông đảo, gia tài kinh người, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không thoát khỏi tình trạng phát triển kém cỏi. Tu vi hiện nay

của môn phái là cao nhất trong cảnh giới Hư Đan, Diệp Khinh Trần. Nói cách khác, chỉ cần có mấy Kim Đan chân nhân tới, sẽ khiến cho Trí giáo âm âm sụp đổ.

Cho nên lần này đến bái phỏng Quang Minh phủ, rõ ràng là muốn tới giả bộ cháu trai, mà giao cho ai cũng không chuyên nghiệp bằng hấn người bảo...

Nghĩ tới đây, Văn Bảo lại thở phào nhẹ nhõm. Đã là lựa chọn của sư huynh khâm điểm cháu trai, vậy chỉ cần làm tốt bốn chức vụ là được. Dù sao nội dung giao phó cụ thể, Vương Lục đều viết ở trên sách ngoại giao, đến lúc đó giao cho người phụ trách của Quang Minh Phủ giao cho, chờ người ta xử lý là được.

Cho nên Văn Bảo vừa trấn an hai trợ thủ tức giận bất bình bên cạnh, vừa ở trong Khai Bình phủ tìm khách sạn, yên tâm chờ đợi quang phủ liên lạc. Đây cũng là bi ai của tiểu môn phái, nếu là tu sĩ Vạn Tiên minh, cần gì phiền toái như vậy, trực tiếp có thể vào cửa tìm người phụ trách nói chuyện.

Trí giáo phát triển, còn đường dài đằng đẵng.

Phóng bình tâm thái độ nghe bảo, kiên nhẫn chờ đợi quang phủ trả lời, một ngày, hai ngày, ba ngày... Đến ngày thứ tư, đừng nói hai trợ thủ đã chờ tới thất khiếu bốc khói, ngay cả người bảo cũng ngồi không yên.

Ròng rã ba ngày... Không phải chỉ là một phong thư giới thiệu sao, tổng cộng cũng không có trăm chữ, chính là khai báo một chút thân phận lai lịch đám người mình, yêu cầu tiến hành trao đổi với Quang Minh Phủ, như vậy khó xử lý sao? Cũng không phải là lấy chữ Tây Di viết

Rõ ràng là xem thường người khác, không coi trọng. Tuy đã sớm chuẩn bị tốt cho việc giả trang tôn tử, nhưng thật sự bị người khác cao quý lạnh lùng một lần, khi nghe tới bảo vật, trong lòng vẫn cảm thấy uất ức.

“Văn trưởng lão, chúng ta còn phải chờ nữa không?”

Hai gã trợ thủ tất nhiên là biệt khuất gấp bội, bọn hấn là giáo phái ở Vương gia thôn, được vô số giáo đồ quý bái, kết quả đến cả tư cách giả làm cháu trai cũng không đợi được.

Văn Bảo ngẫm nghĩ một chút, kỳ thật lấy tính tình của gã cũng không ngại đợi đợi thêm nữa, nhưng vạn nhất thư giới thiệu kia thực bị người ta đưa vào các cao, Thạch Trầm đáy biển, nhiệm vụ lần này cũng coi như vàng rồi...

“Được, vậy đi hỏi thăm một chút.”

Vì vậy ba người một lần nữa phát động Quang Minh Phủ, dọc theo đường đi hai gã trợ thủ không ngừng châm ngòi thổi gió cho cấp trên, cuối cùng bị nghe nói bảo vật đặng đặng sát khí, rất nhiều người phụ trách không thấy mặt liền đập đầu chết trước cửa nhà người.

Kết quả chờ đi tới cửa quang minh phủ, lại nhìn thấy một người bộ dáng quân sự đặng lớn tiếng nghiêm nghị giáo huấn.

“Hai người các ngươi tập trung tinh thần cho ta, một hồi tiên sư tới chơi, tuyệt đối đừng để lộ cho ta, nếu không lột da các ngươi, nghe rõ chưa?”

Hai vệ binh nom nớp lo sợ đáp lại, mà Văn Bảo cách đó không xa lại đang nhìn nhau với hai phụ tá.

Dương Tiêu hỏi: “Tiên sư? Ý là chúng ta sao?”

Văn Bảo bật cười: “Sao lại như vậy được? Tốt xấu gì cũng là thủ phủ của quốc gia, muốn làm tiên sư ở đây ít nhất cũng phải là chân nhân Kim Đan.”

Quách Hoành cũng nói: “Nếu thật sự coi trọng như vậy, mấy ngày nay sao có thể bỏ mặc chúng ta ở khách sạn chứ? Ta thấy hơn phân nửa là vị tiên sư nào đó tới chơi, làm cho bọn họ ngay cả chuyện đứng đắn cũng không biết đã làm rồi.”

Quách Hoành trong lòng tức giận bất bình, thanh âm cũng lớn hơn vài phần, nghe thấy bảo vệ vàng kéo hẳn một cái, đáng tiếc quân sự đứng ngoài cửa dạy bảo vẫn nghe thấy.

Cũng may lúc này việc chính quan trọng hơn, quân sự kia quay đầu lại trừng ba người bọn họ một cái, cũng không có tâm tư truy cứu mấy người tiết tấu khó hiểu này, lại bắt đầu dẫn dò hai vệ binh chi tiết, lần này Quang Minh phủ đặc biệt coi trọng tiên sư tới chơi., Phồn văn tiết cũng đặc biệt chú ý, nhưng còn không đợi quân sự lái nhái xong, đã thấy một người vệ vũ chạy tới bên tai hẳn nhỏ giọng nói vài câu, sắc mặt quân

sự đại biến, sau khi dùng ánh mắt hung tợn cảnh cáo hai vệ binh một lần nữa, liền cung kính đứng ở bên cửa.

Không bao lâu, ở phía xa có tiếng người ồn ào, một đám người vây quanh hai người trẻ tuổi nhanh chóng đi tới. Từ cách nhìn một lúc, không ngờ tất cả đều là quan lớn của Đại Minh Quốc. Những quý tộc này mặt trời mọc không ai không đi theo phía trước, người thường tránh đi nhưng lúc này lại nhao nhao đóng vai trò, đi theo hai người kia, mồ hôi đầm đìa, hình tượng hoàn toàn không có.

Quách Hoàn có chút không phục: “Ta thấy hai người kia cũng không có gì ghê gớm lắm, cũng chỉ là luyện khí tu vi, về phần hưng sư động chúng như vậy? Hơn phân nửa là con cái của đại môn phái hoặc đại tu sĩ nào đó, cắt, tròng đánh...”

Dương Tiêu cũng gật đầu theo: “Quang phủ Đại Minh quốc này quá thiếu khí tiết, vẻ mặt khúm núm nịnh bợ của nô lệ lại khiến người ta buồn cười, so với Trí giáo chúng ta... đúng là cách biệt một trời một vực...”

“Đúng vậy, nếu để trí giáo chúng ta đến quản lý quốc gia này, thế nào cũng mạnh hơn hiện tại gấp trăm ngàn lần.”

Hai người nói chuyện một hồi, sau đó bắt đầu dâm dăng cục diện phong vương của nhau, càng nói càng hưng phấn. Nhưng một lát sau bỗng nhiên đều cảm thấy có gì đó sai sai, dựa theo tiết tấu thường ngày, nghe bảo trưởng lão nên ngừng la, sao bây giờ lại không nói một lời.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Văn Bảo một mặt mờ mịt nhìn chằm chằm hai người đang đi tới từ đằng xa kia, trong ánh mắt có vụn phần kinh ngạc, cùng với vụn phần chua xót.

Thế này... là sao?

Mà lúc này hai người kia cũng tới gần, tiếng nói chuyện vừa đúng lúc có thể nghe được.

“Nhạc sư muội, phía trước chính là Quang Minh Phủ rồi.”

“Ừm, đa tạ Chu Tàn sư huynh đã liên hệ nơi này giúp ta, nếu không ta thật không biết nên làm như thế nào cho phải.”

...

“Chu Tồn sư huynh, đa tạ người đã liên hệ với Quang Minh Phủ giúp ta, chỉ là có chút...”

Nhạc Hình Dao bị mọi người vây quanh, biểu hiện có chút bất an.

Cho dù xuất thân từ thế gia tu tiên, địa vị không kém những con cháu quý tộc tầm thường, nhưng bầu không khí hô hào trước sau vẫn sẽ làm cho nàng cảm thấy vô cùng không thích ứng.

Bất quá thái tử Chu Tồn đối với việc này lại bình tĩnh hơn nhiều: “Sư muội khách khí, chuyện này chung quy là chúng ta không đứng trước... Nhận được tín hàm chính thức của sư muội, trong vòng mười ngày cũng không có hồi phục, hiệu suất công tác của Quang Minh Phủ, đích thật là nên chỉnh đốn một chút.”

Lời vừa nói ra, các quan liêu quý tộc vây quanh bên cạnh hai người nhất thời lộ ra thần sắc lo lắng không đồng nhất, quan viên liên quan đến Quang Minh phủ tự nhiên lo lắng, mà quan viên có hi vọng thay thế những người kia thì phảng phất thấy được thiên đại kỳ ngộ bày ở trước mắt.

Nhưng Nhạc Hình Dao lại khẽ nhíu mày: “Chu Tồn sư huynh, tuy rằng ta không có tư cách nói những lời này, nhưng nếu chúng ta đã là tu sĩ, như vậy thân phận hạ giới...”

Chu Tồn cười cười: “Sư muội dạy dỗ! Đúng, ta không phải là thái tử của Đại Minh Quốc, chỉ là một tu sĩ bình thường của Linh Kiếm phái... Cho nên người xem, lần này về nhà, thậm chí ta còn chưa kịp bái kiến phụ mẫu, mà là trước tiên ta sẽ đăng ký với sư muội người ở Quang Minh Phủ.”

Nhạc Hình Dao cũng gật đầu cười: “Đối với sư huynh mà nói thì việc này quả thật có chút hoang đường, nhưng mà... dù sao cũng là tiên phạm khác nhau mà.”

Trong lúc nói chuyện, quan liêu bốn phía lại lâm vào trong hi lo bất đồng, thái tử nếu thật sự muốn từ bỏ quyền thế thế

thế hạ giới mà chuyên chú tu hành, đối với Đại Minh Quốc mà nói sẽ là đại sự kinh thiên động địa.

“Đúng rồi sư muội, lần này người đến Đại Minh quốc là muốn xử lý chuyện gì?”

“Là một giáo phái mới Hưng, hình như đặc tội không ít người, nhưng tình huống cụ thể ta cũng không rõ lắm, cho nên mới cần phải phối hợp với Quang Minh Phủ đi điều tra, giáo phái kia vô cùng kỳ quái, thể phát triển của nó cực kỳ mãnh liệt, phương thức phát triển cũng cực kỳ đặc biệt, nghe nói chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, số lượng giáo đồ đã vượt qua trăm vạn, nhưng cho tới nay thậm chí không ai biết rõ người đứng đầu giáo phái này rốt cuộc là ai.”

“Ồ? Như vậy đặc biệt như vậy? Hơn nữa ở Đại Minh quốc? Hắc, rốt cuộc người của Quang Minh phủ đang làm gì, loại chuyện này còn cần người của quốc gia khác nhờ vả đến người... Đúng rồi, sư muội, giáo phái kia tên gì nhỉ?”

“Tên rất kỳ quái, Trí giáo.”

Nhạc Hình Dao cùng Chu Tần vừa nói vừa đi vào trong Quang Minh phủ, đám quan viên còn lại thì chân chờ một chút rồi cũng dần dần tản ra, nhao nhao nghị luận về thái tử, Chu Tần đột nhiên trên đường đến thì sẽ dẫn tới hỗn loạn, cùng với đủ loại biến hóa có thể xảy ra sau đó.

Sau đó, ở cách đó không xa, nhóm ba người nhóm Trí giáo vây xem hết thấy lại lâm vào trầm mặc dài lâu.

“Văn trưởng lão, tiếp theo chúng ta nên làm gì?”

“Xem ra có người muốn cầu kết quan phủ Đại Minh quốc tới đối phó chúng ta, khả khả giáo chủ nói quả nhiên không sai, dưới sông triều thế giới mới, thế lực cũ không cam lòng tiêu vong nhất định sẽ điên cuồng phản công, thế nhưng dưới biển cả của giáo đồ, bất luận chống cự nào cũng đều phí công...”

“Văn trưởng lão... Văn trưởng lão người còn nghe thấy sao?”

Văn trưởng lão đáng thương vẫn còn lưu lại ý thức mấy phút trước, khi Chu Tần cùng Nhạc Hình Dao vào trong Quang Minh phủ, Chu Tần đã đưa tay đặt lên bả vai Nhạc Hình Dao.

“Văn trưởng lão, bây giờ chúng ta... phải về sao?”

Trên bàn cơm tại khách sạn, Quách Hoành dè dặt hỏi, còn Dương Tiêu cũng đưa ánh mắt đầy nghi vấn tới.

Đối với cấp trên này, hai trợ thủ tiếp xúc trực tiếp rất nhiều, hiểu rất rõ tính tình của hắn rất chất phác ôn hòa, nhưng phản ứng chậm chạp, thuộc dạng có thể làm việc, không thể quyết định. Hôm nay gặp biến cố ngoài dự liệu, hai trợ thủ có xử lý được không cũng không ôm lòng tin gì.

Bản thân Văn Bảo cũng hoang mang, vấn đề hiện tại thực sự quá phức tạp, vượt xa năng lực xử lý của gã. Nhạc Hình Dao sư muội vì sao lại đến Đại Minh quốc? Tại sao lại nhắm vào Trí giáo? Mấy tháng trước lúc rời khỏi sơn môn, gã từng vụng trộm chú ý hướng đi của Nhạc Hình Dao, nhớ không lầm lúc đó nàng đi về phía đông, tham dự vào một cỗ mộ, dự tính thời gian sử dụng gần một năm... Chẳng lẽ đã kết thúc rồi sao?

Về phần Chu Tần, xuất hiện ở đây cũng không có gì kỳ lạ, hắn vốn là Thái tử của Đại Minh Quốc, thừa dịp thời gian rảnh luyện còn đầy đủ để về nhà thăm người là chuyện thường tình, nhưng vì sao hắn lại đến chỗ Nhạc Hình Dao? Hai người bọn họ khi ở trong núi cũng chỉ quan hệ với sư huynh muội bình thường, ngoại trừ từng cùng nhau rèn luyện ở Tiểu Thanh Vân, cũng không có nhiều tiếp xúc với nhau, đây rốt cuộc là...

Đương nhiên, hiện tại điều quan trọng nhất cũng không phải là suy xét tư tình của những đứa con cái này, thân là trưởng lão Trí giáo, là thực quyền của cục hiểu biết, nên lấy sự vụ giáo phái làm đầu, cũng chính là nói đúng hơn.

“Ta muốn đi vào xem tình hình.”

“Hả?” Quách Hoành và Dương Tiêu cả kinh: “Vào đi?”

“Ừm, biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng, không thể để mặc cho Chu Tần và Nhạc sư muội... Không đúng, không thể để mặc cho bọn họ cấu kết với Quang Minh phủ, làm ra âm mưu bất lợi cho giáo phái, các ngươi về trước bẩm báo Giáo chủ, ta sẽ bồi tiếp với bọn họ ở đây.”

“Trưởng lão, người đây...” Quách Hoành trừng to mắt, không thể tin nổi nhìn vị trưởng lão vẻ mặt đầy quyết ý trước mắt này.

Dương Tiêu cũng muốn nói lại thôi: Văn trưởng lão, tuy rằng người đứng là một vị trưởng lão giáo phái ôn hòa hiền lành, lại chăm chỉ làm việc, nhưng có một số việc thật sự không thích hợp để người đi làm nha.

“Yên tâm, tốt xấu ta cũng là linh kiếm... trưởng lão Trí giáo.”
Văn Bảo dùng sức cắn răng: “Tuy ta không phải rất am hiểu loại chuyện này, nhưng chỉ cần trong lòng có lý tưởng vĩ đại của thế giới thăng hoa, là có thể thuận lợi như vậy, đây là tinh thần trác hậu của Trí giáo chúng ta.”

Quách Hoàn con mắt trừng càng lớn hơn: “Trưởng lão, cách nói tinh thần quảng trường gì đó giống như bị phán đoán qua, nói là sai lầm gì, ta cảm thấy...”

“Không sao, ta là lưng còng.”

“Ha?”

“Không, ta nói là... Ta có diệu kế túi gấm Giáo chủ cho ta.”

Nói xong, Văn Bảo đột nhiên đem sinh sắc cuối cùng trong khay đặt vào trong miệng, đứng thẳng người lên, thẳng tắp hướng Quang Minh phủ mà đi.

Việc diệu kế của túi gấm thực sự không phải là hư ảo.

Trong lúc hành tẩu, quả nhiên nghe bảo vật từ trong túi trữ vật lấy ra một cái túi gấm. Sau khi mở ra, chính là lúc trước Vương Lục xem nó như trân bảo giao cho hắn, được xưng là vật có thể kích phát tiềm năng cực hạn, đạt tới hiệu quả không thể tưởng tượng nổi.

Đối với năng lực sáng tạo kỳ tích của Vương Lục, nghe bảo cũng không hoài nghi, cho nên mặc dù chuyện diệu kế túi gấm này tràn ngập khí tức lừa gạt cha, nhưng người bảo vẫn coi nó là át chủ bài trọng yếu của mình.

Bất quá Vương Lục cũng đã dặn dò qua, trừ phi đặc biệt khẩn cấp, nếu không không không nên phá loạn túi gấm. Chỉ là, tình huống hiện tại, nên nói là khẩn cấp?

Sư huynh, mời huynh giúp ta.

Sau đó, Văn Bảo mang theo tâm tình thành kính, khẽ run lên mở tờ giấy ra.

Bên trên chỉ có một hàng chữ: Người là hình thức tinh Văn Bảo.

Văn Bảo thở dài, ngón trở ngón cái túm một cái, điếm ra một ngọn lửa đem giấy thiêu huỷ.

Đờ mờ, ta biết ngay từ trước tới giờ tên kia luôn lừa tông sư của giới cha mình mà đánh thức văn bảo? Thức tỉnh em gái người ấy hả, người không cho ta một miếng thịt kho rồi biến ta thành đực trắng Thái Tô luôn ấy chứ!

Bất quá tức giận thì tức giận, hiện tại cũng không còn lựa chọn nào khác, nói đến thì so với chính mình chất phác ôn hòa, có lẽ hình thức thức thức thức tỉnh lại càng có thể thành sự...

“... Tốt, ta đang thức tỉnh hình Văn bảo, ta là thức tỉnh kiểu Văn bảo, là loại thức tỉnh Văn bảo, là loại thức tỉnh Văn bảo.”

Trên đường đi, nghe bảo mặc niệm không ngớt, dần dần trong ánh mắt trở nên chân chất hàm hậu như nước ấm áp, thay vào đó là sự hung phấn khó che giấu.

Ha ha, Nhạc sư muội, ta tới tìm người...

Đứng ở trước cửa quang minh phủ, đối mặt với ánh mắt cảnh giác của đám vệ binh, trên mặt Văn bảo vẫn là nụ cười chất phác.

Trong nội tâm, một nửa là khẩn trương, một nửa là hưng phấn... Ngay bản thân hẳn cũng không nói rõ ràng hình thức thức thức tỉnh của mình rốt cuộc là cái gì, nhưng dưới sự khẩn trương cực độ, đích xác là thường có kinh người phát huy.

Mà kế tiếp hết thấy, phải xem chính mình có thể có đủ kinh người phát huy hay không.

“Xin hỏi, người là...”

Sau một thời gian dài trầm mặc, rốt cuộc một gã vệ binh không nhịn được mở miệng hỏi: “Xin hỏi ngài là...”

Mập mập trước mắt thoạt nhìn tướng mạo không kinh người, nhưng trong toàn bộ đô thành trăm vạn người, trừ người điên và ngu ngốc, sẽ không có bao nhiêu người nguyện ý lưu lại ở cửa Quang Minh phủ, ở trong người bình thường xem ra, trong quang minh phủ đều là một ít thân côn hoặc vu y điên cuồng

mà nguy hiểm... Thế cho nên thù lao làm vệ binh ở nơi này cũng cao hơn nhiều so với ở nơi khác.

Vậy thì, nếu như tên mập này không phải kẻ điên hoặc là ngu ngốc...

“A, để ta tìm người.” Tên mập hàm hậu cười.

“Tìm người? Người có thân thích hoặc bằng hữu nhậm chức trong phủ?”

Văn Bảo cười cười, không tiếp tục lãng phí thời gian nói chuyện với vệ binh nữa, mà là đưa một đám ngọn lửa trên đầu ngón tay thẳng lên trời, sau khi ánh lửa nổ tung, một đạo sáng pháp lực đặc biệt khuếch tán ra quy mô nhỏ.

Sau một lát, quang minh phủ từ bên trong mở ra, Nhạc Hình Dao vẽ mặt tò mò đi ra, sau khi nhìn thấy Văn bảo liền kinh hãi lấp bắp.

” Văn Bảo sư huynh?”

Nhìn thấy khuôn mặt thanh lệ của cô gái, Văn bảo cũng ngẩn ra, chỉ cảm thấy trong đầu dường như có phân nửa ý thức đều biến mất, mà một nửa còn lại càng thêm hưng phấn, khu sử hấn dùng tâm tính bình thản tuyệt đối không thể có của mình chào hỏi.

“Ha ha, Nhạc sư muội buổi sáng tốt lành.”

“Sư huynh buổi sáng tốt lành.” Thiếu nữ nghiêm túc đáp lại, sau đó hỏi: “Sư huynh tìm ta sao?”

“Đúng vậy a, tìm sư muội giúp một việc.”

“Sư huynh mời nói.”

Văn Bảo mỉm cười chỉ chỉ phía sau Nhạc Hình Dao: “Giúp ta vào cửa...”

Nhạc Hình Dao bật cười: “Quả thật cửa Quang Minh phủ không dễ vào.” Rồi sau đó quay đầu lại, dùng ánh mắt dò hỏi nhìn vệ binh ở cửa, lúc đó hai vệ binh đã cảm thấy hai chân như nhũn ra, cho dù chưa có ý kiến với cấp trên, nhưng ai dám không nói chữ vào lúc này chứ?

“Nghe nói sư huynh cũng vì chuyện Trí giáo mà đến sao?”

Trên đường vào phủ, Nhạc Hình Dao kiểm chế không được tò mò hỏi một câu.

Văn Bảo nghe vậy lập tức sững sờ, trong lòng hoảng hốt, thầm nghĩ làm sao ta còn chưa kịp che giấu, bí mật này liền bại lộ rồi?

Nhạc Hình Dao thấy thần sắc hẩn mờ mịt, lại cho rằng hẳn chưa từng nghe qua Trí giáo, liền kiên nhẫn giải thích: “Đó là một giáo phái mà gần đây ở Đại Minh quốc hưng thịnh, tốc độ phát triển rất nhanh, chọc không ít phiền phức, ta còn tưởng sư huynh cũng vì nó mà đến.” Rồi lắc đầu, đổi chủ đề khác, “Mấy tháng nay không gặp, sư huynh thay đổi thật lớn, tu vi lại tiến bộ rồi.”

Văn Bảo nói sang chuyện khác, trong lòng thở phào nhẹ nhõm: “May mà, cách cảnh giới lục phẩm còn một đoạn nữa.”

Nhạc Hình Dao lại càng thêm kinh ngạc: “Sư huynh sắp thăng cấp lên trung phẩm sao? Thật là lợi hại, ta vốn tưởng rằng mình thu hoạch được rất lớn ở cô mộ Lan Thụ, xem ra so với sư huynh vẫn không bằng... Ta hiện tại mới là thất phẩm trung kỳ, khoảng cách phá quan còn rất xa đây.”

Hai người đang nói, bỗng nhiên phía trước truyền đến một trận tiếng cười: “Nhạc sư muội quá mức khiêm tốn, người vì tu luyện nguyên thần mà tận lực áp chế tiến cảnh luyện khí, nhưng thực lực chân thật lại không kém tu sĩ cấp sáu là bao, trong đám đệ tử chúng ta cũng có thể tính là người nổi bật.”

Theo tiếng nói chuyện, Thái tử Chu Tàn nhanh chân bước ra, nhìn thấy Văn Bảo thì nhếch miệng cười.

“Văn Bảo sư đệ, không thể tưởng được sẽ gặp người ở chỗ này.”

Văn Bảo im lặng một lúc, sau đó vẫn cười: “Chu Tàn sư đệ, buổi sáng tốt lành.”

Vẻ mặt Chu Tàn lập tức cứng đờ: Chu Tàn... Sư đệ?

Mập mạp chết bầm này, trước kia luôn cung kính kính, Chu Tàn sư huynh trưởng, Chu Tàn sư huynh ngán giọng không ngừng la hét không ngừng. Hôm nay sao, mấy tháng không gặp, ngoại trừ tu vi kiến trưởng, đảm lượng cũng tăng thêm không ít nha.

Nghĩ như vậy, vẻ tươi cười trên mặt Chu Tần dần dần chuyển sang lạnh lẽo.

Văn bảo cũng cười lạnh: ngu ngốc, chưa từng thấy văn bảo kiểu thức tỉnh.

...

Cuộc giằng co với Chu Tần cũng không kéo dài quá lâu, lúc này Chu Tần mới nhận không được lửa giận, chuẩn bị mở miệng làm cho cục diện chuyển biến xấu đi, Nhạc sư vội kìm thời mở miệng cắt ngang lời: “Có lời gì muốn nói, hay là...”

Chu Tần sững sốt một chút, cười nói: “Đúng vậy, nơi này không phải chỗ để nói chuyện, mau vào rồi nói.”

Dứt lời xoay người liền đi, cũng không yêu cầu được nghe ý kiến của bảo vật.

Văn Bảo sững sốt một chút, cười nói: “Vào rồi nói? Được rồi, Chu sư đệ ngươi đi trước đi.”

Bước chân của Chu Tần lập tức chậm lại.

“Mấy tháng không gặp, biến hóa của Văn sư đệ thật đúng là rất lớn... Nhưng mà, cũng không phải tất cả biến hóa đều là chuyện tốt. Ta cho ngươi một lời khuyên của đồng môn, Linh kiếm phái chúng ta là một trong Vạn Tiên minh ngũ tuyệt, môn hạ đệ tử có thực lực siêu nhất đẳng trong cùng cảnh giới, bởi vậy sau khi ngươi xuống núi có lẽ sẽ có một loại ảo giác, chính mình so với trên núi cường đại hơn rất nhiều, nhưng loại cường đại này chỉ là so với những tán tu tam lưu kia mà thôi, ngươi...”

Nhưng lời còn chưa dứt, Văn Bảo đã rất không kiên nhẫn cắt ngang: “Mới vừa rồi bảo ngươi đi vào nói, ngươi không nghe thấy sao? Không muốn nói thì đi xa một chút, đừng ngăn cửa ra vào.”

Sau đó nhanh chân đi về phía trước, ý đồ đi vào trong phòng, Chu Tần có chút kinh ngạc nhìn hắn, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, muốn thử hắn một lần.

Mấy tháng không gặp, Chu Tần đương nhiên cũng nhìn ra được tu vi của hắn đã tiến bộ cực lớn, nhưng bất luận là tu sĩ nào của Linh Kiếm phái đều hiểu được tu vi cảnh giới không tương xứng với thực lực chân thật của hắn. Mấy tháng trước ngũ trưởng lão của môn phái dùng cảnh giới Kim Đan nhẹ

nhàng đánh bại lão quái Nguyên Anh của Thịnh Kinh Tiên Môn, càng làm cho rất nhiều người nhớ kỹ.

Văn Bảo tu vi tại luyện khí thất phẩm đỉnh phong, mà Chu Tần vừa vặn cũng là thất phẩm đỉnh phong trong vòng tám tháng kinh lịch của hắn so với Nhạc Hinh còn phong phú lý kỳ hơn. Hơn hai năm tích lũy tại môn phái đột nhiên bạo phát, chẳng những tu vi tăng vọt., Môn phái kiếm thuật, pháp thuật, cùng với nguyên thần tu luyện đều có tiến bộ cực lớn, thực lực so với tám tháng trước đâu chỉ tăng gấp bội? Hắn thật đúng là không tin tên mập mạp phé vật kia, có thể trong tám tháng vượt qua hắn, dù là người được phẩm cấp linh căn cũng rất tốt.

Cho nên hắn đứng yên bất động, đồng thời ngón út tay phải đung vào ngón cái một cái, một gợn sóng pháp lực khuếch tán ra quanh thân, biến da của hắn trở nên kiên cố như sắt thép, đồng thời dưới chân nối liền với mặt đất, vững như bàn thạch.

Lúc này, cho dù dùng mấy chục tráng hán cùng nhau thúc đẩy công thành chùy, cũng tự tin sẽ không di chuyển nửa bước. Hiện giờ rất nhiều người đối với ấn tượng của tu sĩ đều là ngự kiếm phi tiên, cao tới cao, trên thực tế nếu cần, tu sĩ hoàn toàn có thể đứng vững hơn so với bất kỳ kẻ nào.

“Chu Tần sư huynh, Văn Bảo sư huynh, các người...” Nhạc Hinh Dao muốn ngăn cản va chạm vô nghĩa này, đáng tiếc ngay trước khi nàng kịp ra tay, Văn Bảo liền xông về phía trước một bước, chính diện va chạm với Chu Tần.

Phịch phịch

Một tiếng trầm đục vang lên, Chu Tần mang theo ánh mắt không thể tưởng tượng được lao đảo lui về sau, một bước cuối cùng vừa vặn giẫm lên bậc cửa, chỉ nghe răng rắc một tiếng, bậc cửa dày đặc bị trực tiếp giẫm đập.

“Người... khụ “

Chu Tần vốn định mở miệng nói cái gì đó, ai ngờ trước ngực đau nhói một trận, khiến hắn ho khan không thôi, cái gì cũng không nói ra được. Va chạm mãnh liệt vừa rồi, không chỉ đung tan pháp lực của hắn, còn khiến khí tức của hắn bị lệch đi, bị thương phổi.

Thương thế không nặng, pháp lực vòng một cái liền có thể khỏi hẳn, nhưng mà đây cũng là thực sự thua một chiêu, hơn nữa không phải thua bởi những người khác, trong lúc nhất thời bại bởi Văn Bảo, Chu Tần biến sắc, lúng túng vạ phần.

Mà người được bảo vệ, thuận lợi thừa cơ cất bước nhập môn, dư quang liếc thấy ánh mắt kinh ngạc của Nhạc sư muội bên cạnh, trong lòng dâng lên đại dương vui sướng.

Ha ha chu Tần, người thật là ngốc nghếch, lại còn ép ta so cái gì không tốt với người. Ta cứ muốn so sánh sức mạnh với lão tử này, ta làm người xây dựng tám tháng, đều sắp dời ra Kim Đan rồi. Nếu tỷ thí pháp thuật, hoặc dùng hết thủ đoạn trên lôi đài, một chọi một đấu một, có lẽ ta còn chưa có phần thắng quá cao., Nhưng người muốn so đấu sức mạnh với ta, cho dù là đám trưởng lão bậc Trúc Cơ kỳ trong cục diện này cũng không thắng được ta, thì luyện khí hạ phẩm của người tuyệt đối là tự tìm đường chết a, ha ha ha, tuy Vương Lục sư huynh luôn nói cạy mặt vào mặt là khúc cầu tam tặc nhất thế gian, nhưng ông đây chỉ thích mỗi mình thôi.

Giao phong ngay cửa chính khiến khí thế của Chu Tần đột nhiên suy yếu. Sau đó ba người vào trong phòng chia nhau ngồi xuống, quyền chủ đạo hoàn toàn nằm trong tay Văn Bảo.

Không để ý tới ánh mắt định ngăn cản của Chu Tần, Văn Bảo thoải mái ngồi ở nội đường, mở miệng ra là làm ra vẻ già nua: “Ha ha, vốn tưởng rằng sư huynh đệ muội chúng ta gặp mặt lần nữa, ít nhất cũng là mấy tháng sau mới trở về núi. Không ngờ Thương Khê châu rộng lớn như vậy, lại có thể gặp gỡ ở Đại Minh quốc, thật sự là trùng hợp a.”

Chu Tần hừ lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn về phía hậu đường, cũng không nhiều lời. Nhạc Hình Dao thì thần nhiên cười: “Đúng là rất trùng hợp, thật khiến người ta không tưởng tượng nổi.”

Văn Bảo lại nói: “Khó được ba người chúng ta có thể tụ lại cùng một chỗ, không bằng nói chuyện tám tháng qua đều đã trải qua, nghe nói Nhạc sư muội người thăm dò một cái cỗ mộ, có gặp nguy hiểm gì hay không?”

Nhạc Hình Dao sững sốt một chút, rất không thích ứng với cái văn bảo tích cực sáng sủa này, nhưng nghe hẳn hỏi, vẫn thành

thật đáp: “Không có gì nguy hiểm... hữu kinh vô hiểm.”

“Sư muội nói quá khiêm tốn rồi, nếu là hữu kinh vô hiểm, nguyên thần của ngươi không thể vững chắc tới mức này, tuy tu vi chỉ là thất phẩm, nhưng nguyên thần so với tu sĩ lục phẩm bình thường cũng không kém.”

Nhạc sư muội lại lắc đầu: “Sư huynh có thể phán đoán chính xác nguyên thần của ta mạnh yếu như vậy, chính xác chứng minh lực lượng nguyên thần của ta có thể phóng ra không thể thu, còn phải cân nhắc.”

Văn Bảo nói: “Nguyên thần và luyện khí phải đồng bộ tu hành mới có thể có hiệu quả tốt nhất, sư muội cũng không thể một lòng chấp nhất tu hành nguyên thần.”

“Ừm, Tạ sư huynh nhắc nhở, ta sẽ chú ý.”

Ngắn ngủn nói chuyện vài câu, Văn Bảo sắc mặt bình tĩnh tự nhiên, kỳ thật trong lòng đã mừng đến sắp bất tỉnh. Đã hơn hai năm tại Linh Kiếm Sơn, hẳn chưa bao giờ cùng Nhạc Hình Dao nói chuyện như vậy. Hiện tại sư huynh vênh vác như vậy thật quá sướng khoái khoái rồi.

Văn Bảo loại thức tỉnh thật sự là đáng khen a...

Cùng lúc đó, Chu Tản đang bị áp chế khí diễm, lại muôn phần khó hiểu nhìn Văn Bảo. Trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ chuyển ra ngoài rèn luyện của môn phái này thật sự thần kỳ như vậy, có thể khiến một phế vật thoát thai hoán cốt? Thật sự... Thật sự là kỳ lạ...

Ba người ở trong chính đường Quang Minh phủ này không nói một lời, thời gian trôi đi rất nhanh, trong lúc đó chỉ có Nhạc Hình Dao thoáng bất an hỏi qua, tại nơi xử lý công vụ bàn bạc có hay không tệ. Mà nghe bảo vật thì thoải mái nói: “Quang Minh Phủ là nơi xử lý sự vụ của tu sĩ, ba người chúng ta đều là tu sĩ, cuộc nói chuyện của chúng ta không phải là sự vụ của tu sĩ sao? Ở đây nói chuyện đương nhiên là chuyện đương nhiên thôi.”

Mang theo hào khí hoàn toàn không thuộc về tu sĩ luyện khí, Văn Bảo ngồi trên ghế chính đường càng lúc càng vui vẻ. Kế tiếp, chỉ cần chủ đạo đề tài, dẫn sự chú ý của hai người đến

một nơi hoàn toàn không có giới hạn. Quên cái gì mà Trí giáo chết tiệt, chính là thắng lợi.

Chỉ chốc lát sau, nghe bảo nói có chút miệng, tiện tay nâng chén trà bên tay lên nhấp một ngụm: “Tuy rằng lạnh, nhưng thật sự là trà ngon”

Quay đầu lại thấy thần sắc Nhạc sư muội lúng túng, sắc mặt Chu Tần trào phúng: “Quả thật là trà ngon, uống nước miếng trà của người ta mà cũng không biết, Văn Bảo Sư... Sư huynh tu vi người tăng nhiều, độ nhục nhã cũng rất có tiến bộ a.”

Văn Bảo sững sốt, đúng lúc này, phía sau sảnh đường vang lên giọng nói lạnh lùng của một cô gái: “Thái tử điện hạ, ta đã uống trà thì nước trà cứ bản như vậy sao?”

Trong khi nói chuyện, một cô gái quân áo đẹp đẽ quý giá chậm rãi đi ra. Cô gái kia chừng hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, dáng người cao lớn, mặt mày thanh tú, nhưng trên mặt lại như phủ một tầng sương lạnh, khiến người ta nhìn mà sợ hãi.

Nữ tử bước ra từ phía sau, ánh mắt thoáng đánh giá trên người Văn Bảo một chút, Văn Bảo thức tỉnh khi đối mặt với Chu Tần vốn đã điều luyện thành thạo, lại bị nàng kia nhìn chằm chằm, trong lòng không khỏi phát lạnh, nhân cách thức thức tỉnh cũng rút lại mấy phần.

Sau đó nữ tử lại nhìn nhìn chén trà bên cạnh bảo thủ một chút, một đôi mi thanh tú hơi nhíu lên, lại không nhiều lời, chẳng qua là giao một chồng thư hàm dày cộp trong tay cho Chu Tần.

“Điện hạ, đây chính là thứ người muốn tìm, gần đây quang minh phủ nhận được các loại tín hàm...”

Còn chưa dứt lời, Thái tử Chu Tần đã nhíu mày: “Cũng không có bao nhiêu a, người phủ các người chẳng lẽ ngay cả những thứ này cũng không xử lý được? Nhất định phải để Nhạc sư muội chờ mười ngày?”

Nữ tử kia cười lạnh một tiếng: “Thái tử nghe người ta nói hết lời mới tốt, những thứ này chỉ là mục lục hòm thư, còn lại đều để trong nhà kho, ước chừng hơn hai ngàn phong, điện hạ muốn nhìn kỹ sao?”

Chu Tần lấy làm kinh hãi: “Nhiều như vậy?”

“Tất cả các công việc liên quan tới Đại Minh Quốc và tu sĩ đều tập trung ở đây, làm sao có thể không nhiều? Triều đình kiêng kỵ Quang Minh phủ, không cho phép chúng ta thiết lập phân bộ ở các nơi, lớn thì tới Vạn Tiên minh, những môn phái gà rừng nhỏ đến mức chưa từng nghe danh tự đều phải do người phủ này xử lý. Như vậy có sai lầm cũng khó tránh khỏi.”

Chu Tần nhíu mày: “Thiên hộ đại nhân, ngươi làm vậy là có ý gì...”

“Ồ? Thái tử điện hạ không hiểu? Vậy ta cũng đã nói rõ rồi, bây giờ Quang Minh phủ không đủ để điện hạ đưa ra đủ loại yêu cầu, hơn nữa nếu triều đình tùy ý chuyển biến tình thế, như vậy chức năng Quang Minh phủ sẽ sụp đổ, bị Vạn Tiên minh và Trần Duyên đường thay thế cũng không có gì hiếm lạ.”

Chu Tần có chút lúng túng: “Những chuyện này không cần nói ở đây?”

Thiên Hộ đại nhân không chút yếu thế hỏi ngược lại: “Vừa rồi ba vị có thể nói ở chỗ này, vì sao chuyện liên quan tới bản thân Quang Minh Phủ ta lại không thể nói?”

“Cái này...”

Thấy Chu Tần bị tra hỏi sắc mặt đỏ lên, nữ tử ngược lại thờ dãi: “Thái tử điện hạ, ta không có ý để cho ngươi khó chịu, chỉ là muốn thông qua những vấn đề này để ngươi minh bạch một sự thật đơn giản: Quang Minh phủ hiện tại..., Đã không có năng lực xử lý sự vụ tu sĩ trong Đại Minh Quốc, ít nhất cũng không xây dựng được Quang Minh Phủ ở nơi này. Nếu không tin, hiện tại ta có thể đưa ra ví dụ đơn giản, lần này nếu không phải ta kết thúc bế quan sớm, sợ là không phát hiện được một chuyện thú vị.”

“Có, chuyện thú vị?”

Chu Tần vô thức hỏi lại, lại phát hiện giọng nói của mình căng thẳng buồn cười.

Thiên Hộ đại nhân của Quang Minh Phủ này, khí tràng thật sự quá mạnh, mới vừa ngồi ở chủ tọa uống trà còn chưa phát tác, lúc này khí tràng mở ra, quả thực ép người ta nói không nên lời.

Thiên Hộ cười cười, tay phải duỗi ra, hai phong thư trống rỗng xuất hiện trong lòng bàn tay trắng nõn.

“Một phong thư này là của Nhạc Hình Dao đạo hữu vào mười ba ngày trước đưa tới, trong đó có nhắc đến tu vi cảnh giới của nàng, xuất thân môn phái, cùng với đến Đại Minh Quốc làm chuyện gì... Vì Trí giáo, đúng không?”

Nhạc Hình Dao gật đầu.

Thiên Hộ cười cười: “Cảm ơn người đã phối hợp, theo những đệ tử danh tiếng của chính phái thường không chịu tuân thủ những quy củ dài dòng này... Mà bên kia, ba ngày trước ở đây lại nhận được một phong thư thú vị.”

Trong khi nói chuyện, hai ngón tay hắn co lại, dựng lên một phong thư: “Chính là thư giới thiệu Trí giáo đưa ra, trong thư nói bọn họ phái tới ba sứ giả ngoại giao, người cầm đầu trong đó...”

Trong khi nói chuyện, ánh mắt nữ tử chuyển động, vừa lúc nhìn chăm chăm vào Văn Bảo đã chuyển thành khuôn mặt tái nhợt.

“Là gọi là Văn Bảo, đúng không?”

Mập mạp dùng hết khí lực toàn thân, ở khóe miệng nặn ra vẻ tươi cười, trong lòng thì chỉ còn lại một thanh âm.

Sư huynh, cứu ta.

...

“A, người lại gặp phải phiền toái gì?”

Trong khoảnh khắc nghe thấy tiếng kêu cứu mạng trong lòng, thanh âm của Vương Lục vang lên rất đúng lúc.

“Sư huynh?”

“Đừng nóng vội, là ta... Người tên ngu xuẩn này, quên mất Thông Linh Bảo Ngọc rồi hả?”

“Ah, kia kia, đó là “

“Đó là đạo cụ quý giá mà ta bỏ ra vô số linh thạch mới mua được từ Huyền Thiên quán cho các người sử dụng, trong thời khắc khẩn cấp dùng để liên lạc. Lúc trước ta tự tay cấy ghép cho người, người lại quên sao?”

“Chuyện này, quên thật ra cũng không quên, nhưng sư huynh có nói bảo ngọc này có giá trị liên thành, cho dù bán ta đi cũng vậy... Cho nên không dám dùng.”

“Mẹ kiếp, rốt cuộc người ngu đến mức nào vậy? Được rồi, thời gian có hạn, Quách Hoàn khẩn cấp đưa tin đến Dương Tiêu là ta nhận được rồi, vốn tưởng rằng sau khi thức tỉnh người có thể xử lý được, xem ra tình huống có biến, cụ thể chuyện gì xảy ra người dùng thời gian ngắn nhất nói rõ ràng cho ta biết, sau đó ta sẽ nghĩ biện pháp xử lý.”

Lời nói của Vương Lục vừa nhanh vừa vội, đôi lại là bình thường nghe được bảo vật đã sớm kinh hồn táng đảm, lúc này lại cảm thấy tâm an khó nói nên lời.

Chỉ cần sư huynh ra tay, nhất định mọi việc sẽ thuận lợi.

Đôi thoại trong đầu chỉ dùng thời gian ngắn ngủi vài hơi thở, nghe bảo liền đem tiền căn hậu quả sự tình đơn giản nói rõ ràng, Vương Lục ở bên kia trầm mặc một hơi thở, sau đó nói: “Tình huống bây giờ đúng là phiền toái. Thiên hộ quang minh phủ kia là người tài ba, chỉ dựa vào bảo ngọc truyền âm hoặc là diệu kế túi gấm là không giải quyết được... Bất quá không sao, ta tự mình đến.”

Văn Bảo lấp bắp kinh hãi: “Su huynh đích thân đến? Người hiện tại đang ở đâu?”

“Thôn Vương gia, còn có thể ở nơi nào?”

“VẬY, chỉ sợ không kịp rồi...”

“Phí lời, tự mình giáng lâm đương nhiên không kịp rồi, nhưng không cần phiền toái như vậy. lát nữa người đưa nguyên thần trốn vào thông linh bảo ngọc đi, cứ giao cho ta là được.”

Văn Bảo sửng sốt một chút, trong đầu cố gắng nhớ lại chi tiết liên quan tới Thông Linh Bảo Ngọc: Trung phẩm linh vật giá trị mấy ngàn linh thạch kia, ngoại trừ ở trong tình huống khẩn cấp có thể truyền âm nguyên thần, tác dụng lớn nhất chính là nghe được công hiệu từ trong cơ thể có nguyên thần giáng lâm vào cơ thể thông linh bảo ngọc rồi đưa vào., Vương Lục liền có thể thao túng đám khôi lỗi như điều khiển một hàng chữ của hắn, bất quá giới hạn ở cường độ nguyên thần, động tác quá phức tạp làm không được, tối đa cũng chỉ có thể nói chuyện, khoát khoát tay mà thôi.

“Su huynh... có được không?”

Vương Lục cười lạnh một tiếng: “Đối phó với bọn cận bã này, chỉ cần có thể nói chuyện là đủ rồi, được rồi, người có thể lui ra, còn lại thì nhường chuyên gia lại.”

Nói xong, nghe bảo vật, chỉ cảm thấy nguyên thần chấn động, liền bị thông linh bảo ngọc hút vào, mặc dù liên hệ cùng thân thể vẫn còn, nhưng chỉ có thể nghe, không thể nói, chỉ có thể nhìn, không thể động, quyền chủ đạo thân thể bị Vương Lục lấy đi.

Su huynh, kế tiếp phải làm sao bây giờ? Văn bảo tràn đầy khẩn trương, vốn là tín bảo thức tỉnh cơ hồ không chế được tràng diện, ai ngờ Thiên hộ Quang Minh Phủ kia vừa xuất hiện đã bức hắn vào tuyệt lộ... Quả nhiên như su huynh nói, sau lưng mỗi một người thức tỉnh đều cất giấu một thổ hào cầm đại đao chuẩn bị miểu sát, mặc dù không thể hiểu được hàm nghĩa cụ thể của nó, đại khái chính là đang nói, nơi phúc hê họa.

Mà chậm trễ mấy hơi thở như vậy, quang minh phủ trong tình thế lại có biến hóa, nữ thiên hộ kia sau khi tố cáo thân phận

Văn Bảo, vô luận là Nhạc Hình Dao hay là Chu Tần đều tuyệt đối không ngờ tới, Chu Tần trầm mặc không lên tiếng, Nhạc sư muội lại không nhìn được trước một bước: “Văn Bảo sư huynh, người... Vì sao phải cấu kết với người của trí giáo cấu kết với nhau?”

Về phần Thiên Hộ Quang Minh phủ, sau khi mở màn kịch lên, liền mang theo vẻ tươi cười lui ra phía sau vài bước không nói một lời, tiến vào xem kịch.

“Nội Bảo sư huynh, ta không biết nhiều về tình hình Trí giáo, nhưng giáo phái kia hiển nhiên không phải giáo phái nghiêm chỉnh gì, có lẽ người đã bị người ta che giấu.”

Nhạc sư muội tính cách dịu dàng, không thích nghĩ đến những chuyện xấu, càng không thích kể ra. Lúc này nói như vậy, hiển nhiên Trí giáo tuyệt đối không chỉ đơn giản như trong suy nghĩ của nàng: Một môn phái không đứng đắn, có thể để nàng lãng phí thời gian lịch luyện quý giá đến Đại Minh quốc, đã đủ nói rõ vấn đề.

Chỉ một thoáng, Văn bảo chỉ cảm thấy trong đầu đặc biệt thanh tĩnh, vừa suy nghĩ liền nghĩ tới rất nhiều... Có lẽ lúc này Vương Lục đang dùng thông linh bảo từ xa điều khiển, để có thể chia sẻ năng lực tư duy của kẻ chuyên đi mạo hiểm. Nhưng càng nghĩ nhiều, càng cảm thấy sự tình khó giải quyết, chuyện trí giáo giải thích thế nào với Nhạc sư muội đây? Thân là chỗ xây dựng cơ sở, Văn Bảo đương nhiên biết thành kiến của thế nhân đối với Càn Nguyên Diêu Huyết Công gần đây đã dần dần ít dùng, hơn nữa lúc trước khi phổ biến cũng có chút sửa đổi, nhưng trong mắt rất nhiều người, trí giáo không bị mất đi thực lực, hơn nữa tà giáo cực kỳ nguy hiểm, cực kỳ nguy hại.

Như vậy... Cần phải cùng Nhạc sư muội nghiêm túc giải thích tôn chỉ cùng lý tưởng của giáo phái một chút chứ? Thân phận trưởng lão của mình ở giáo phái phải giải thích như thế nào? Sư huynh và Linh tỷ thân phận có nên giấu diếm hay không?

Sau đó, ngay tại thời điểm nghe nói bảo vật này cảm thấy đau đầu, Vương Lục, hoặc có thể nói là nghe bảo vật mà Vương Lục điều khiển liền mở miệng.

“Nhạc sư muội, thật ra ta gia nhập Trí giáo là vì người.”

Phốc phốc

Nghe được lời này, thiếu chút nữa đã mất đi ý thức, Nhạc Hình Dao nghe xong lời này cũng sững sờ: “A?”

Sau đó, chỉ thấy Vương Lục thao túng nghe bảo vật, bày ra một bộ dáng tươi cười tự nhiên đặc biệt tự nhiên nói: “Nếu đều bị người vạch trần, ta cũng đành phải thẳng thắn. Không sai, ta đích thật là gia nhập trí giáo, hơn nữa địa vị trong giáo không thấp, là trưởng lão thực quyền.”

Nhạc Hình Dao khó có thể lý giải được, nghiêng đầu qua: “... Vì sao?”

Vương Lục trầm giọng nói: “Vì ngươi.”

“Ta?” Cô gái chớp động ánh mắt nghi hoặc cùng kinh ngạc, “Nhưng mà, cái đó và ta có quan hệ gì đâu chứ?”

“Bởi vì ta thích ngươi.”

Phốc phốc

Văn bảo rốt cục nhìn không được cảm xúc đại khởi, dứt khoát hôn mê.

Vương Lục cười nói: “Bởi vì thích ngươi, cho nên phải trở thành nam nhân xứng với ngươi mới được. Tuy phụ thân ta là quốc sư của một quốc gia, nhưng phàm là quyền thế đối với tu sĩ không có ý nghĩa gì. Ngược lại Nhạc sư muội ngươi, xuất thân thế gia tu tiên ở Vân Châu, so với ta chỉ là một kẻ Đại bản bé nhỏ không đáng kể, không cố gắng phấn đấu làm sao có thể chứ?”

Bị đối phương dùng ánh mắt vô cùng chân thành nhìn chăm chú, Nhạc Hình Dao sắc mặt ửng đỏ, không khỏi quay đầu đi, thật sự nói không ra lời.

Mà Chu Tần trầm mặc hồi lâu, lại chậm rãi mở miệng nói: “Nghe sư đệ, lời giải thích này của ngươi có chút gượng ép, nếu như nói là muốn phấn đấu, tu hành tại sơn môn không phải cái gì cũng mạnh hơn? Cần gì phải thông đồng với người tà giáo?”

Vương Lục cười ha ha: “Nếu là tu hành ở trong núi thì so với tất cả đều mạnh hơn, trưởng lão hà tất phải sắp xếp trận rèn luyện này một năm chứ? Nếu là lịch luyện, nếu là ai cũng như

Chu thái tử đều ủng hộ phía trước, dương xuân bạch tuyết trắng thì..., Có bao nhiêu điểm bất đồng với tu hành trong núi? Chẳng qua là kiến thức thêm một chút người, kiến thức nhiều chút, tựa như khách qua đường cười ngửa xem hoa. Ta nhớ rõ lúc đầu Ngũ trưởng lão trào phúng Chí Phong chân nhân, chúng ta đều ở bên cạnh nghe, lời dạy của trưởng lão người đã quên rồi sao?”

Bị Vương Lục hỏi lại, Chu Tần lập tức ghen hờn, một lát sau cười lạnh nói: “Cho dù muốn tự mình thể nghiệm quang cảnh Tu Tiên giới trên Cửu Châu đại lục này, cũng không đáng để mình rơi vào vũng bùn nhão...”

Vương Lục lại cười ha hả: “Chu Tần sư đệ chưa từng nghe nói qua việc ra nước bùn mà không dính phải sao? Xem ra tâm cảnh của ngươi vẫn chưa đủ.”

“Ta ra con mẹ ngươi á...” Chu Tần suýt nữa tức giận, người còn không biết xấu hổ nói thế?

Sau khi Chu Tần và Nhạc Hình Dao liên tiếp ngã xuống, giọng nữ trong trẻo nhưng lạnh lùng không ngoài dự liệu truyền vào bên tai: “Ồ? Theo cách nói của ngươi, ngươi là vì tu hành mới gia nhập Trí giáo phái.

Vương Lục cười lạnh trong lòng, chính là ngươi rồi. Có thể bức hình thức tinh văn bảo lên tuyệt lộ, bên trong Đại Minh quốc này đích thật là có người tài ba đấy, đáng tiếc...

Đáng tiếc ngươi gặp phải chuyên nghiệp rồi.

“Không phải vì tu hành, mà là vì người thích.” Vương Lục nói, băng quơ phủ nhận giả thiết của Thiên Hộ.

Thiên Hộ cười lạnh: “Vì tư tình của bản thân, cho nên ngươi liền...”

Nhưng mà lời còn chưa dứt, liền bị Vương Lục mở miệng cắt ngang: “Cho nên không chỉ vì Nhạc sư muội, cũng là vì ngươi.”

Đoạn lời thoại mà Thiên Hộ vốn chuẩn bị trước đó lập tức ghen lại: “Ta?”

Vương Lục thân nhiên nói: “Không sai, bởi vì ta thích ngươi mà.”

Phốc phốc

Văn bảo vừa mới tỉnh dậy đã xong đời.

Cùng lúc đó, trong đường như bị người ta phóng kiếm diệt, yên tĩnh không một tiếng động.

“Ngươi, ngươi nói” Thanh âm Thiên Hộ gian nan mà tối nghĩa, thành tựu trước kia ở ngực bị Vương Lục đột nhiên phát ra tiếng lên đó triệt để đảo loạn rồi.

Nếu là người bình thường, nàng chỉ cười lạnh một tiếng: “Nói lời ngu xuẩn” sau đó phi kiếm chém giết là được, nhưng đối phương rõ ràng lại là sư huynh đệ đồng môn của Thái tử, hơn nữa lai lịch bất phàm, khiến nàng có chút kiêng kỵ.

Vương Lục Thừa Thẳng truy kích, cười nói: “Ta thích ngươi, cho nên mới phải gia nhập Trí giáo, cố gắng phấn đấu, trở thành người đàn ông giống Nhạc sư muội, cũng làm cho ngươi một chút chuyện có thể làm được.”

“Ngươi gia nhập Trí giáo cũng là vì ta?”

“Đúng vậy.” Vương Lục trầm mặc trong chốc lát rồi nói: “Lý Mẫn, tổ tịch Thiên Nam châu Việt Kim quốc, cha chú chuyên cư ở đây, được triều đình Đại Minh quốc thưởng thức, chấp chương Quang Minh phủ. Phụ bối sau khi qua đời ngươi kế thừa chức vị, giới hạn tuổi tác tư chất, thủ đoạn thiếu thốn, khiến cho lòng người không đồng đều, lực trợ giúp của triều đình cũng không bằng trước, quyền thế giang hà dưới ngày xưa, không còn huy hoàng như xưa... Không sai?”

Lý Hi có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền ý thức được, những tư liệu này không thần bí, đối phương có thể tra ra cũng rất bình thường.

Trên thực tế, lúc này ở thôn Vương gia cách đó hơn ngàn dặm, Vương Lục thật sự là vừa mới lấy được tư liệu về Diệp Sơ Trần khẩn cấp đưa lên, vừa lật vừa đọc, sau đó vừa soạn.

“Tư chất của ngươi rất tốt, lại có công pháp cao minh do phụ bối truyền thụ, hôm nay tuổi còn trẻ mà đã Trúc Cơ thành công, so với rất nhiều đệ tử Vạn Tiên minh còn nhanh hơn, lại càng khó có hơn, so với tu sĩ bình thường thông minh hơn nhiều., Ngươi đang ở Quang Minh phủ bó tay bó chân, ngay cả Trí giáo chúng ta phát triển nhanh chóng như sơn hỏa, cũng

không thể ngăn cản, thậm chí suýt nữa không thể phát hiện. Đương nhiên, không phải người vô năng, thật sự là bộ máy dị dạng này đã mục nát... Cho nên, ta tới giúp người.”

“Người...?”

“Quang phủ hiện nay thiếu nhất là cái gì? Là nhân thủ, là một lượng lớn cơ cấu chi nhánh có thể lan tràn khắp cả nước, cùng với lượng lớn người làm việc cơ sở, giống như hệ thống quan lại của quốc gia này. Nhưng bởi vì quá nhiều nguyên nhân., Quang Minh phủ mấy năm nay bị treo trên không trung, tựa như lâu các trên không trung thiếu địa khí. Sau đó thì sao, Trí giáo chúng ta vừa vặn là tầng căn cơ, ở tầng cơ của quốc gia này có được ảnh hưởng không gì sánh kịp., Tin tức liên quan tới giáo phái các người phát hiện, chẳng qua là một chút cát ròi khỏi kẽ ngón tay... Đương nhiên, nếu có ngày thay đổi, chúng ta không có năng lực cũng không cần thiết phải làm gì., Ta muốn thật ra Trí giáo và Quang Minh phủ cần phải tạo dựng một mối quan hệ hợp tác, cần lấy những thứ cần thiết để bổ khuyết thiếu. Các người cần lực chấp hành cơ sở của Minh giáo mà chúng ta cũng cần lực lượng thượng tầng của phủ, ít nhất cũng cần có một chút danh phận. Mà hợp tác của hai tổ chức, nếu chỉ dựa vào lợi ích thúc đẩy thì không phải là không đủ ổn định, như vậy nhân tố gia nhập tình cảm không phải quá tốt sao?”

“Chuyện này...” Lý Dao nhíu chặt mày, hai tay chắp sau lưng rơi vào trầm tư, hiển nhiên đã bị lời nói này làm cho rung động.

“Hoang đường”

Lúc này Chu Tần lại lên tiếng phản đối: “Người nói đùa gì vậy, quang minh phủ của Đại Minh Quốc muốn cấu kết với tà giáo của người?”

“Tà giáo?” Vương Lục lại cười lạnh một tiếng: “Ngoài ta ra, người có từng tận mắt chứng kiến bất cứ giáo đồ nào của một vị trí giáo phái không? Hiểu biết của người đối với giáo phái này chỉ giới hạn ở việc không biết được bao nhiêu người sàng lọc, sửa đổi tư liệu văn tự, liền lớn mật tuyên bố đó là một tà giáo không đáng để hợp tác. Thậm chí người còn không để ý tình nghĩa đồng môn giữa ta và Chu Tần sư đệ, đây chính là

thành quả tu hành người xuống núi tám tháng? Buồn cười, thật sự là quá nực cười.”

“Người...”

“Từ mấy ngàn năm trước, Đức Thắng thái tổ đã từng nói, không điều tra là không có quyền lên tiếng. Không ngờ tới hôm nay người vẫn không học được gì... Muốn biết Trí giáo rốt cuộc có phải tà giáo hay không? Rất đơn giản, đi theo ta, tự mình trải nghiệm một chút sinh hoạt của Trí giáo, thâm nhập điều tra, sau đó dùng đầu óc suy nghĩ một chút, đưa ra kết luận.”

“Thế nào, Nhạc sư muội cũng vậy, đến đây, coi như là một lần trải nghiệm khó có được.”

Chu Tần sững sốt thật lâu, bật cười nói: “Hoang đường, quả thực vớ vẩn, người...”

Lời còn chưa dứt, đã nghe giọng nữ lạnh lùng bên cạnh:

“Được. Người nói hợp tác, ta thực có chút hứng thú.”

Chu Tần cảm thấy hộc mắt mình hơi không đủ dùng.

“Thiên Hộ đại nhân, người, người suy nghĩ cho kỹ đi.”

Nhưng Lý Dao căn bản không để ý tới hấn nữa.

Chu Tần chỉ chuyển biến tốt hơn, ý đồ tìm kiếm một người khác trợ giúp: “Sư muội, người...”

Ai ngờ Nhạc Hình Dao lại khẽ cười nói: “Ta cảm thấy sư huynh nói không sai, không điều tra thì không có quyền lên tiếng.”

“Ta dựa vào không phải? Hấn sẽ hại chết người...”

Nhạc Hình Dao nghiêm túc lắc đầu, dùng ánh mắt ôn hòa của mình nhìn phía đối diện: “Sẽ không đâu, hấn từng nói, hấn thích ta.”

...

Sau khi ngủ bảo thức tỉnh, cảm thấy thời đại mặt pháp tựa hồ muốn buông xuống.

Đồng thời, quay sang nói chuyện với Nhạc Hình Dao và Lý Nau... Sư huynh, quả nhiên người không hại chết ta thì không bỏ qua nha. Vấn đề tưởng rằng khẩn cấp cứu giúp ta thì sau này có thể chạy thoát được, kết quả sư huynh người vừa lên đây đã đá ta một cước xuống địa ngục rồi.

Ai, kế tiếp là bị Nhạc sư muội nấu nước, hay là bị Lý Na Nhi nấu đồ? Nhạc sư muội dụ dàng hào phóng, hơn phân nửa chỉ là từ nay về sau tuyệt giao, nhưng nữ Thiên Hộ của Quang Minh phủ kia thoát nhìn hung hãn thô bạo, hơn nữa tu vi không thấp, rất có thể sẽ cho mình đại hình hầu hạ, muốn sống không được muốn chết...

“Ngu xuẩn, tỉnh lại!”

Thanh âm của Vương Lục kịp thời để cho Văn bảo hồi hồn: “Ta đã không chế được nguy cơ tạm thời, nhưng còn lâu mới đến mức có thể buông lỏng. Thời gian thông linh bảo ngọc sắp đến rồi, người phải ổn định lại cục diện, ta đang toàn lực chạy tới, dự tính một ngày sau sẽ đến.”

“Một ngày sau? Lâu quá a a sư huynh đối mặt với Thiên hộ kia, ngay cả một khắc đồng hồ cũng không chịu nổi a.”

“Thật không, vậy Vu Thuý ta tới trễ một chút nữa là được, sẽ nhớ kỹ mang vòng hoa cho người nha.”

Văn bảo nhất thời không còn gì để nói: “Nhưng mà, tình huống hiện tại, sư huynh muốn chính thức hiện thân sao?”

“Đừng nói lời ngu ngốc, thân phận của ta nếu bại lộ, chẳng khác nào kiếm củi ba năm thiêu một giờ... Cho nên ngàn vạn lần nhớ rõ, cho dù người khác hoài nghi, cũng tuyệt đối không thể thừa nhận người ở đây có bất kỳ quan hệ gì với ta, lão tử căn bản là không có tới Đại Minh quốc, ta lên núi du lịch một chút, nghe rõ chứ?”

“A, Thương Lan quốc?”

“Không sai, con trai quốc sư của ngươi còn bí mật sắp xếp bảy mươi hai cô nương cho ta âm lạc... Tóm lại quan hệ giữa ta và Trí giáo nửa lòng tiền cũng không có cho dù có người lấy phi kiếm chỉ vào lão luyện ngươi thừa nhận, ngươi cũng không thể thừa nhận...”

“Hả?”

Văn bảo còn đang định hỏi thì thanh âm của Vương Lục trong đầu cũng đã biến mất, viên thông linh bảo ngọc kia cũng ảm đạm không ánh sáng, hoàn toàn mất đi hiệu dụng.

Sau khi lấy lại tinh thần, Văn Bảo phát hiện mình vẫn đang ngồi ở chính đường của Quang Minh phủ, Lý Hinh, Nhạc Hinh, Chu Tần mỗi người đều trầm tư điều gì đó, không ai mở miệng nói chuyện.

Một lát sau, Lý Dao đầu tiên phá vỡ bầu không khí yên lặng: “Ngày mai, vẫn ở đây, chúng ta nói chuyện hợp tác kỹ càng, mời ngươi nghiêm túc chuẩn bị tài liệu cho tốt, chuyện này không phải là chuyện nhỏ có thể qua loa được.”

Nói xong, Thiên Hộ đại nhân liền xoay người trở về hậu đường, tuyệt khẩu không nhắc lại chuyện vừa rồi ta thích đề tài của ngươi, cũng khiến Văn Bảo thở phào nhẹ nhõm.

Vì vậy trong sảnh chỉ còn lại ba người sư huynh sư muội Linh kiếm phái, trầm mặc thật lâu, Chu Tần thở dài muốn nói chuyện, không ngờ Nhạc Hinh Dao lại nói trước một bước: “Chu Tần sư huynh... ta muốn nói chuyện một mình với sư huynh, được chứ?”

Chu Tần cảm thấy trước ngực mình phảng phất nhiều hơn một tảng đá, làm cho người ta khó thở.

Đối với vị sư muội dịu dàng hiền lành của Nhạc Hinh Dao, muốn nói trong lòng không có ý nghĩ, vậy không thể nghi ngờ là gạt người... Số lượng nữ tu sĩ trên Linh Kiếm Sơn không ít, mà chất lượng cũng khá cao., Nhưng chân chính lọt vào mắt hần cũng chỉ có rải rác vài người mà thôi. Đương nhiên, muốn nói cái này có mãnh liệt cỡ nào cũng chưa hẳn. Nhưng trở mắt nhìn một vị thiếu nữ vốn cùng mình có quan hệ không tệ, cứ như vậy đầu nhập vào trong ngực một tên mập mạp chết tiệt,

thật sự là làm cho người ta khó có thể tiếp nhận, phảng phất nuốt sống một bàn ruồi bọ đâm vào thân.

Chần chờ một lúc, Nhạc Hinh Dao lại thúc giục: “Chu Tần sư huynh, ngại quá...”

Chu Tần đành miễn cưỡng cười nói: “Không có gì, ta ngồi phía sau một chút, các người nói chuyện trước.”

Lúc rời khỏi chính đường, vị tu sĩ trẻ tuổi Luyện Khí Thất phẩm, Đoán Thể kỳ có cơ sở dị thường vững chắc này lại lao đảo vài bước, suýt nữa té ngã.

“Như vậy, cũng chỉ có hai người chúng ta a, sư huynh.”

Bị Nhạc Hinh Dao dùng nụ cười ôn hòa ngọt ngào nhìn chăm chú, Văn Bảo cảm giác được nguyên thần của mình đều sắp tản đi rồi... Trước kia Nhạc sư muội tuy rằng cũng đối xử rất tốt với hắn, nhưng chưa bao giờ có loại ôn nhu như thế này.

Sư huynh, người thật sự là lãnh đạo tốt của ta, sư huynh giỏi chỉ vì ánh mắt như nước này, khiến cho ta chết ngay lập tức cũng cam nguyện a.

Nhưng ngay khoảnh khắc sau, Nhạc Hinh Dao chỉ dùng một câu đã khiến cho Văn Bảo rơi khỏi tiên quốc: “Là Vương lục sư huynh đúng không?”

“Hả?”

“Người vừa nói chuyện là Vương Lục sư huynh, đúng không?”

“Ha ha, sư muội thật sự là...” Văn bảo ngay lập tức chuẩn bị phủ nhận, dù sao cảnh cáo của Vương Lục phảng phất như vẫn quanh quẩn bên tai: Ngàn vạn lần nhớ rõ, cho dù người khác hoài nghi, cũng tuyệt đối không thể thừa nhận muội ở chỗ này có bất kỳ quan hệ gì với ta.

Nhưng Văn Bảo không thể không thừa nhận, dưới cái nhìn chăm chú của Nhạc sư muội, muốn nói dối rất dễ dàng, điều duy nhất có thể làm, cũng chỉ là ngậm miệng không nói mà thôi.

Nhạc Hinh Dao thấy bảo vật im lặng, liền biết mình đoán không sai, không khỏi cười nói: “Văn sư huynh, phong cách nói chuyện vừa rồi, thật sự không giống người chút nào.”

Văn Bảo nản lòng thoái chí, đúng vậy, chỉ là một Văn Bảo, cho dù thức tỉnh, làm sao có thể chống lại được một ngón tay của Vương Lục sư huynh? Người ta chỉ là nguyên thần hàng lâm, thao túng chính mình nói chuyện, liền giải quyết tình thế nguy hiểm thúc thủ vô sách của mình.

Mà nhảy bén phát giác được tâm tình nghe bảo, Nhạc Hình Dao vội vàng giải thích: “Văn Bảo sư huynh, ta chỉ là muốn nói, vừa rồi loại tiếng phát ngôn giàu có tính xâm lược này cũng không phải là phong cách của người, so với Vương Lục sư huynh, người phải càng thêm ôn nhu mộc mạc... Đây cũng không phải khuyết điểm, chỉ là một đặc điểm của con người, giống như chúng ta là người tóc đen mắt đen, tại Tây Di đại lục cũng có rất nhiều người tóc vàng mắt xanh, trong đó cũng không có phân cao thấp...”

Văn Bảo nghe xong, miễn cưỡng cười một tiếng, thậm nghĩ có thể được Nhạc sư muội an ủi một cách dịu dàng, cái này đã đáng giá rồi.

“Vừa rồi là lời của Vương Lục sư huynh... Tên Văn giáo kia hẳn là danh đường hẳn làm ra. A, nếu là hẳn thì không có gì đáng ngạc nhiên, Vương Lục sư huynh từ trước đến nay rất am hiểu làm loại chuyện này, lúc trước ở Thăng Tiên đại hội cũng vậy, tuy rằng ta chỉ là ngoại môn đệ tử, nhưng sau đó sư phụ đã giảng giải cho chúng ta các loại cửa ải như Đào Nguyên thôn, nghe nói chỉ có hẳn mới có thể đào móc ra yếu tố ẩn tàng của Đào Nguyên thôn, thật sự rất lợi hại.”

Văn Bảo gượng gật đầu cười.

“Đương nhiên, Văn Bảo sư huynh người cũng rất lợi hại, có thể luôn luôn đi theo bên cạnh Vương Lục sư huynh ta nói chuyện cùng hẳn rèn luyện, đại khái chẳng mấy chốc sẽ bị bỏ rơi khỏi đội ngũ.” Nhạc Hình Dao có chút uể oải lắc đầu: “Nhưng, cho dù như thế nào, Trí giáo cũng là thủ bút của Vương Lục sư huynh., Như vậy hẳn là có thể yên tâm, đại khái... là tin đồn sai. Phiền huynh nói với Vương Lục sư huynh, ta nguyện ý tin tưởng hẳn, cho nên điều tra thực tế cũng không cần thiết, cho các người thêm phiền toái. Dù sao cũng đã qua gần chín tháng, ta mấy ngày nữa chuẩn bị trở về núi, cùng lắm thì tu hành ở Linh Khê trấn, củng cố một chút thu hoạch của thám hiểm cổ mộ.”

“A....” Văn Bảo sững sốt một chút, ngay sau đó phản ứng lại:
“Su muội không thể.”

Nhạc Hinh Dao khẽ mở to hai mắt: “Không được?”

Văn Bảo hoảng hốt, biết mình đã nói sai, nhưng nếu thật sự để Nhạc sư muội trở về núi như vậy, vạn nhất tình huống có liên quan đến Trí giáo bị các trưởng lão biết được, nhất là trưởng lão chưởng hình, lão nhân gia người tuyệt đối sẽ không dễ nói chuyện như Nhạc sư muội, mà nguy hiểm hơn là, vô luận cuối cùng Vương Lục sư huynh làm sao ứng phó lửa giận của chưởng hình trưởng lão, hẳn nghe bảo là đầu sỏ để lộ tin tức, chắc chắn là chết không thể nghi ngờ.

Vậy thì, nên làm gì, làm sao bây giờ...?

Không cần hốt hoảng... Đúng, không nên hoảng sợ, ta chỉ là thức tỉnh hình thức tỉnh văn bảo, hình thức tỉnh văn bảo, thức tỉnh hình thức tỉnh.

“Su muội, ta nghĩ... thay vì rời đi sớm như vậy, không bằng đến Trí giáo xem một chút, giáo phái này phát triển thật sự rất thú vị, lịch luyện mấy tháng nay khiến người ta được lợi không nhỏ.”

Nhạc Hinh Dao vẫn chần chờ: “Nhưng mà Vương Lục sư huynh... liệu có chê ta vương chân vương tay không?”

Văn Bảo vội vàng nói: “Người xem, ngay cả ta người vụng về như vậy... “

Vừa dứt lời, nghe bảo bỗng nhiên che miệng lại, trong lòng giận dữ, hận không thể dùng sức vả vào miệng mình: Người con mẹ nó ngu ngốc, sao có thể dễ dàng nói lỡ miệng như vậy khác nào thừa nhận sự tồn tại của Vương Lục sư huynh sao?

Sư huynh rõ ràng đã từng dặn dò, cho dù đối phương đã hoài nghi, cũng tuyệt đối không thể thừa nhận.

Mà quả nhiên, trong ánh mắt Nhạc sư muội hiện lên một tia quang mang đặc ý: “Nếu Vương Lục sư huynh có thể không chê thì quá tốt rồi. Sau này xin được gửi bảo sư huynh chiếu cố nhiều một chút.”

Văn Bảo khóc không ra nước mắt: Nhạc sư muội, người là người dịu dàng dễ gần như vậy, làm thế nào cũng trở nên xấu

xí như ta đây, đồ đàn không tính là bản lĩnh.

“Chu Tàn sư huynh muốn làm gì bây giờ?”

Sau khi cùng Văn Bảo rời khỏi Quang Minh Phủ, Nhạc Hình Dao không khỏi lo lắng hỏi.

“Chu Tàn sư huynh?”

Nhạc Hình Dao gật đầu nói: “Ta nghĩ Vương Lục sư huynh hẳn là không hy vọng chuyện của Trí giáo bị môn phái biết được?”

“Ách... “

“A, Vương Lục sư huynh rất giống sư phụ hẳn ta, thường xuyên sẽ có hành ngôn ngữ ngoài dự đoán của mọi người, mà các trưởng lão trong môn phái cũng không phải đều nhìn quen mắt, cho nên... Ta đoán hẳn ta cũng không hy vọng chuyện của Trí giáo bị người phát giác., Nhưng có lẽ Chu Tàn sư huynh rất nhanh cũng sẽ đoán được có lẽ Vương Lục sư huynh và Trí giáo có quan hệ. Mà Chu Tàn sư huynh thì sao... Lại là người khá đề ý quy củ của môn phái, có thể sẽ lập tức viết cáo tình huống cho môn phái, cho nên ta mới muốn hỏi, phải làm sao bây giờ?”

Văn Bảo sừng sốt trong chốc lát, chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra: Tiên đạo tại thượng, ta chỉ xây dựng khắp nơi, am hiểu làm gạch, chuyên làm gạch và gạch, miễn cưỡng có thể kiêm chức cháu trai, loại chuyện cần động não này thật sự không thích hợp với ta a.

Nhạc Hình Dao lại cười nói: “Như vậy, phải liên lạc với Vương Lục sư huynh một chút mới được?”

Văn Bảo bất đắc dĩ vùi mặt giữa hai tay: “Ta, ta sai rồi...”

Một ngày sau, Vương Lục đứng giờ bay đến.

Tại khách điểm nghe nói chỗ ở, Vương Lục thân thiết gặp được sư muội đồng môn Nhạc Hình Dao.

“Sư muội, hoan nghênh gia nhập Trí giáo.”

Vương Lục thoải mái làm Nhạc Hình Dao chấn động, thiếu nữ có chút luống cuống tay chân, không thể tưởng được Vương

Lục sư huynh lại một mình xông thẳng vào, thân phận của hắn hẳn là bí mật cao độ.

“Sư huynh, ta...”

“Tin ta, vô luận trước đó ngươi nghe được cái gì, khi ngươi tự mình thể nghiệm qua giáo phái của ta sẽ phát hiện, trí giáo sẽ không để cho ngươi thất vọng.”

Nói xong, Vương Lục chuyển chủ đề: ” văn bảo?”

Văn Bảo hãi hùng khiếp vía: “Sư huynh?”

“Ta nhớ rõ ngươi và Na Thiên Hộ sắp hẹn? Vậy ngươi còn đứng đây chờ cái gì? Người ta tốt xấu gì cũng là lãnh đạo cấp chính phủ, ngươi tính để cho người ta chờ ngươi sao?”

“Thế nhưng mà...”

“Ai da, yên tâm, loại cấp bậc đàm phán này, một hai ngày là không nói hết, hôm nay nhiều nhất là ở Trí giáo cùng Quang Minh phủ dò xét lẫn nhau, tùy tiện nói cho nàng chuyện liên quan tới giáo phái ngươi, nhớ nhất đẹp lời nói, tán dương tuyệt đối không quan trọng. Chuyện lục đục với nhau chờ sau hãy nói.”

Văn Bảo hỏi: “Nếu như nàng hỏi đến vấn đề mà ta không hiểu, hoặc hỏi thăm cơ mật của giáo phái nên làm gì bây giờ?”

“Cái này còn cần ta dạy a, chỉ cần lộ ra ý cười sâu xa, sau đó không nói một lời là được rồi.”

“Mẹ kiếp...”

“Được rồi, tên ngốc dạy đường dừng ở đây, ngươi đi đối phó với Na Thiên Hộ, ta và Nhạc sư muội cùng đi đối phó Chu Tàn, thời gian cấp bách, lập tức xuất phát “

...

Khi nghe Văn Bảo vẻ mặt như đưa đám, dẫn theo hai gã trợ thủ đi tìm Na Thiên Hộ để hành hạ, Vương Lục và Nhạc Hình Dao cũng từ khách điểm xuất phát, đi tìm Chu Tần gây sự.

“Vương Lục sư huynh, ta...”

Trên đường đi, Nhạc Hình Dao muốn giải thích cái gì, lại bị Vương Lục đưa tay ngăn lại: “Không cần xin lỗi, có thể lôi kéo được Nhạc sư muội cường viện như vậy, ta may mắn cũng không kịp.

Nhạc Hình Dao sững sốt một chút, khuôn mặt tươi cười không khỏi hiện ra.

Không hổ là Vương Lục sư huynh, căn bản không cần mở miệng, liền biết nàng muốn nói gì, hơn nữa càng có thể sớm một bước an ủi.

So với trước khi xuống núi, hiện tại Vương Lục càng thêm trơn trượt và thành thực, lời nói vừa rồi, nếu là một năm trước, rất khó tưởng tượng gã có thể nói ra được, mà Vương Lục như vậy, không thể nghi ngờ càng dễ dàng...

“Sư huynh, lát nữa ngươi muốn nói gì với Chu Tần sư huynh? Hấn... chỉ sợ sẽ không dễ nói chuyện.”

Vương Lục nói: “Biết rồi, cho nên bên này mới muốn đích thân ta ra mặt. Bằng không cứ để ta ngồi thử là được. Tên mập mập chết bầm kia dễ dàng chống lại nữ nhân, lúc đối mặt với nam nhân thì vẫn có thể dùng.”

Nhớ tới hôm qua ở trong Quang Minh phủ, hình thức thức tỉnh của Văn bảo áp chế Chu Tần thái tử không còn nóng nảy nữa, Nhạc Hình Dao không khỏi che miệng cười khẽ: “Nghe nói sư huynh tám tháng nay tiến bộ thật là nhanh, sư huynh ngươi chỉ đạo có phương pháp đấy.”

Vương Lục cũng rất tự hào vỗ vỗ ngực: “Đội ngũ cách mạng giỏi nhất là rèn luyện người.”

“Đội ngũ nào?”

“Không có gì... À, đến rồi.”

Trong khi nói chuyện, hai người đã đi tới nơi ở của Chu Tần - lễ đương nhiên, là hoàng thành của Đại Minh quốc.

Hoàng thành một nước, phòng bị nghiêm ngặt vượt xa quang minh phủ, canh giữ ở hai bên đại môn rộng lớn khí phách kia, hai hàng hơn mười vệ binh chẳng những không phải phạm nhân, tu vi đạt tới Trúc Cơ kỳ, khôi giáp trên người cùng trường thương đều là trung phẩm pháp khí, giá trị xa xỉ.

Nhạc Hinh Dao không nhịn được thở dài: “Đại Minh quốc ở Thương Khê châu chỉ là nước trung phẩm, không ngờ hoàng thành cũng có khí phái như vậy. Không có gì bất ngờ xảy ra, e là trong hoàng thành còn có chân nhân Kim Đan tọa trấn.”

Vương Lục lại hoàn toàn không để ý: “Đơn giản là từ Huyền Thiên quán thuê tiền để giữ thể diện mà thôi, Kim Đan chân nhân có lẽ là có, chỉ sợ cũng không tiện dùng, năng lực thực tế tối đa chỉ để làm Hư Đan để tính.”

Nhạc Hinh Dao có chút khó hiểu: “Thế này là thế nào đây?”

“Đơn giản mà nói, triều đình Đại Minh Quốc cũng không có thật sự thuộc về thế lực tu tiên của mình, bồi dưỡng mấy môn phái tu tiên, cũng đều không lên được mặt, điểm này từ tình hình lúng túng của Quang Minh Phủ cũng có thể nhìn ra được. Cho nên khi triều đình Đại Minh Quốc muốn dùng lực lượng của tu sĩ, cũng chỉ có thể đi mua thuê. Hiện tại Huyền Thiên quán kinh doanh càng làm càng tốt, chỉ cần chịu bỏ tiền, cấp Kim Đan cũng có thể thuê được.”

Nhạc Hinh Dao nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “VẬY ĐỐI VỚI ĐẠI MINH QUỐC MÀ NÓI CŨNG KHÔNG TỆ, NẾU BẮT ĐẦU BỒI DƯỠNG KHÓ KHĂN BẰNG MÌNH, NGƯỜI THUÊ SẼ CÓ KẾT QUẢ RẤT TỐT ĐÓ.”

Vương Lục nhún vai: “Đối với một tiểu quốc như Thương Lan quốc, đúng là tạo không bằng mua không bằng thuê. Nhưng Đại Minh quốc tốt xấu gì cũng là một quốc gia trung phẩm, không thể không có chí khí như vậy chứ. Lấy kim đan trong hoàng thành mà nói, nếu như ngày nào đó có kim đan tà giáo đến tàn thành đồ thành, thì..., Người trồng cây vào kim đan thuê được liệu mạng cho người sao? Liệu mạng chạy trốn chỉ trong vòng dăm ba chiêu, hiệu quả thực tế cũng chỉ là Hư Đan mà thôi. Một quốc gia lớn như vậy, lê dân bách tính mấy ngàn

vạn, chỉ có một tu sĩ cấp Hu Đan đến trấn thủ. Người cảm thấy đáng tin sao?”

Nhạc Hình Dao gật đầu: “Ta hiểu rồi, Tạ sư huynh chỉ điểm.”

Hai người ở cửa hoàng thành thoải mái nói chuyện, tự nhiên rơi vào trong mắt đám vệ binh, nhao nhao ném ánh mắt cảnh giác tới. Bất quá hai người Vương Lục hiển nhiên xuất thân không giống bình thường, lại không đi vào phạm vi cấm địa hoàng thành, bọn họ cũng không tiện nhiều lời.

Nhưng sau một khắc, một tay Vương Lục đốt lên một ngọn lửa, đưa lên giữa không trung âm âm nổ tung, liền khiến bọn họ cảm thấy khó xử, dựa theo quy củ quanh hoàng thành không được tự ý dùng pháp thuật, người vi phạm.

Cũng may, không đợi bọn họ xử lý người vi phạm như thế nào, trong thành liền đi nhanh ra một người nghênh đón hai vị khách không mời mà đến này.

Trên mặt Chu Tần không ngoài dự liệu mang theo nụ cười dương dương đắc ý, bước chân càng lúc càng nhanh, phảng phất như không thể chờ đợi được nữa.

Ngày hôm qua bị biểu hiện kinh người của loại đánh thức văn bảo dọa sợ, sau khi trở lại hoàng thành Chu Tần Dạ không thể chợp mắt, cuối cùng trong lúc mất ngủ, linh quang lóe lên trong đầu, đoán được một chút manh mối. Hắn không có trực giác nhạy cảm như Nhạc Hình Dao, có thể trực tiếp thấy được sự tồn tại của thông linh bảo ngọc., Nhưng hắn biết bản chất tên mập chết bầm Văn Bảo kia chỉ là củi mục, mặc dù tiềm lực không tệ, nhưng chỉ bằng vào chính hắn lại có thể khai quật ra vài phần? Lúc ở trên núi chính là phế vật không hơn không kém, may mà có Vương Lục giúp hắn mới có tu vi đột nhiên tăng mạnh. Bây giờ xuống núi hơn tám tháng, tính cách cũng thay đổi lớn... Phía sau hiển nhiên là Vương Lục đang quấy phá.

Mà Trí giáo kia, đương nhiên cũng do Vương Lục thúc đẩy. Tới hôm qua hắn lấy được tư liệu của Trí giáo từ trong tay mật thám hoàng thất, chỉ riêng số lượng giáo đồ hơn trăm vạn đã đủ khiến người ta sờn cả tóc gáy, không nghĩ ra có người nào ở trong hơn nửa năm nay, lặng lẽ không một tiếng động phát triển với hệ thống tình báo của Đại Minh quốc mà nói thì thế

lực khổng lồ như thế. Nhưng nếu như liên hệ với Vương Lục thì..., Cũng có vẻ bình thường hơn rất nhiều. Trên thực tế, mặc dù Chu Tần không cam lòng thế nào, nhưng cũng không thể không thừa nhận dựa trên năng lực mà nói, đệ tử chân truyền như Vương Lục thật sự đã cách hẳn quá xa.

Bây giờ đối mặt với Văn Bảo, Chu Tần hẳn còn có vài phần cảm giác ưu việt, nhưng nếu là Vương Lục đến, sợ là ngay cả dũng khí nhìn thẳng đối phương cũng không có. Hẳn và Vương Lục không có thâm cừ đại hận gì, bất quá mấy năm qua cũng không hòa thuận với nhau, nếu như hai năm trước Vương Lục như học bá một nơi cũng không có thì thôi, nhưng từ sau khi Tiểu Thanh Vân rèn luyện, mỗi lần Chu Tần nhìn thấy Vương Lục đều có chút kinh hồn bạt vía.

Nhưng lần này lại khác, một khi hiểu rõ quan hệ giữa Vương Lục và Trí giáo, rất nhanh Chu Tần ý thức được nhược điểm của mình khi bắt được Vương Lục. Cho dù Linh kiếm phái đệ tử chân truyền có khoan dung quản lý thế nào đi nữa, chương trình hình trường lão cũng không thể để cho môn hạ đệ tử phát triển ra một tổ chức tà giáo có quy mô hơn trăm vạn ở trong dân gian, hiển nhiên Vương Lục đã tự mình chủ trương quản lý., Hẳn giống như vị Ngũ trưởng lão của Vô Tướng Phong kia dùng Vô Pháp Vô Thiên để làm vinh, nhưng cuối cùng hẳn cũng không phải là Ngũ trưởng lão, hơn nữa cho dù là Ngũ trưởng lão cũng thường xuyên bị môn quy đánh cho đầu rơi máu chảy, Vương Lục hẳn có vốn gì để thoát khỏi môn quy chứ?

Đương nhiên, trong tay Chu Tần còn không có chứng cứ thực chất chứng minh Vương Lục chính là giáo chủ Trí giáo, trên thực tế đám mật thám hoàng thất Đại Minh Quốc tốn rất nhiều tâm tư, cũng chỉ có thể thăm thấu đến tầng giữa Trí giáo, căn bản hoàn toàn không biết gì về vị Giáo chủ thần bí khó lường kia. Nhưng Chu Tần lại không cần chứng minh nhiều như vậy, một phong thư đưa về môn phái, tự có trưởng lão xuống núi điều tra.

Cho nên khi ra khỏi hoàng thành, nhìn thấy Vương Lục, Chu Tần trong lòng nháy nhót vạn phần, thậm chí nói tiểu tử ngươi cũng có ngày hôm nay a, lần này chủ động ra mặt tìm ta, đại khái là muốn cầu ta bảo vệ bí mật, không được báo cáo

cho trưởng lão môn phái? Ha ha, theo lý thuyết chúng ta là đồng môn một hội, vốn không nên bỏ đá xuống giếng, nhưng ai bảo ta là đệ tử dung nhan tuấn thủ môn quy chứ?

“Ha ha, Vương Lục sư huynh ta đã đoán được là ngươi. Đúng lúc ta cũng có chuyện muốn tìm ngươi.”

Vương Lục dừng bước lại, cười cười: “Sư đệ mời nói.”

Chu Tần ho khan một tiếng, làm bộ làm tịch nói: “Là như vậy, ta nghe nói trong khoảng thời gian này ở Đại Minh quốc có tổ chức tà giáo mới nổi tiếng phát triển cực nhanh, chỉ trong hơn nửa năm ngắn ngủi mà quy mô đã vượt qua trăm vạn...”

Vương Lục ngắt lời nói: “Trí giáo? Ta cũng nghe người ta nói rồi.”

“Không sai, đúng là Trí giáo.” Chu Tần cắn răng, nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Vương Lục, trong lòng thầm nhủ tiểu tử ngươi thật đúng là có thể giả bộ a.

“Như vậy, liên quan tới Trí giáo, ngươi có chuyện gì muốn nói với ta sao?” Vương Lục nghiêm túc mà tò mò nhìn Chu Tần, phảng phất thật sự cùng Trí giáo không có bất kỳ quan hệ nào.

Chu Tần cười lạnh nói: “Là như thế, Văn Bảo sư đệ không biết làm sao, lại chạy đến tà giáo làm trưởng lão, ta nghĩ quan hệ giữa huynh ấy với ngươi rất tốt, có lẽ ngươi sẽ biết những thứ gì đó.”

Lông mày Vương Lục nhướn lên, bật cười nói: “Tên mập mập chết bầm kia cũng không phải con riêng của ta, hửn nguyện ý chạy đến chỗ nào làm trưởng lão, liên quan gì đến ta? Nói không chừng là trên núi làm một tiểu binh chán ngấy rồi, sau khi xuống núi thể nghiệm một chút khoái cảm làm lãnh đạo.”

Chu Tần gắt gao nhìn chằm chằm Vương Lục: “Nói cách khác, Vương Lục sư huynh đối với chuyện này hoàn toàn không biết gì cả?”

Vương Lục giang tay ra, không nói gì.

Loại tư thái không sao cả này lại khiến Chu Tần đặc biệt bực mình, vốn định khiêu khích Vương Lục một phen, kết quả người thoát nhìn khiêu khích phảng phất là mình? Tốt, chơi không chơi nữa, một đao trực tiến.

“Ta cảm thấy sự tình có kỳ quặc, nhưng lại không tra ra nổi danh đường. Vì sự an toàn của Bảo sư đệ, lại vì danh dự của Linh Kiếm phái chúng ta, ta chuẩn bị viết cho các trưởng lão trong môn phái một phong thư báo cáo, mời trưởng lão ra mặt điều tra cho rõ ràng.”

Lời vừa nói ra, trong lòng Chu Tần phảng phất có tảng đá lớn rơi xuống đất, lá bài tẩy của hắn đã lật ra, chỉ xem Vương Lục tiếp chiêu như thế nào thôi.

Mà phản ứng của Vương Lục chỉ là cười ha hả: “Sư đệ muốn báo cáo cho trưởng lão biết sao?”

“Không sai, đang muốn mời các trưởng lão xuống núi điều tra rõ ràng, để tránh có kẻ gian lợi dụng đệ tử Linh kiếm cùng chiêu bài môn phái làm xằng làm bậy.”

Chu Tần đang dương dương đắc ý nói, dư quang khẽ chuyển, lại nhìn thấy Nhạc Hình Dao bên cạnh Vương Lục nhú mày.

... Chờ đã, có phải mình đã làm sai điều gì không?

Đáng tiếc không kịp để cho Chu Tần suy nghĩ nhiều, Vương Lục vừa cười vừa hỏi lại một lần: “Chu Tần sư đệ, người nói người muốn báo cáo cho trưởng lão?”

Đợi đã, báo cáo là có ý gì? Sai một chữ đi ngàn dặm a.

Nhưng mà không đợi Chu Tần lên tiếng, Vương Lục liền quay đầu lại, ra vẻ trách trời thương dân: “Nhạc sư muội, Chu Tần sư đệ nói hắn muốn báo cáo nho nhỏ.”

Nhạc sư muội càng nhú chặt mày.

Chu Tần tức giận đến mức cơ hồ hộc máu: Con mẹ nó đây là quan hệ có lông với báo cáo? Nghe người ta nói có được hay không?

“Vương Lục sư huynh, ta cảm thấy người hiểu lầm rồi, ta cũng không phải muốn...”

Vương Lục căn bản không để ý tới Chu Tần, chỉ nhìn Nhạc sư muội, tiếp tục tiếc rên sát không thành thép mà thở dài: “Nhạc sư muội ơi, sư đệ hắn lại muốn báo cáo trước mặt nữ hài tử.”

Chu Tần lập tức hỗn loạn: “Mẹ nó...”

“Làm chuyện xấu thì cũng thôi đi, hết lần này tới lần khác còn phải đối mặt với nữ hài tử, thật sự là... cảm thấy xấu hổ.”

Ngươi mới xấu hổ, cả nhà ngươi đều thấy xấu hổ.

“Nhạc sư muội, ta không nhớ là chúng ta có vị trưởng lão nào giáo dục đệ tử thành người thích mách lẻo, muội có nhớ không?”

Nhạc Hinh Dao khẽ lắc đầu.

“Nhạc sư muội, ngươi cảm thấy báo cáo kiêu hành vi này cần phải đề xướng sao?”

Nhạc sư muội suy nghĩ thật lâu: “Hình như là không tốt lắm.”

“Đúng, người mách lẻo này giờ rất bị khinh bỉ?”

“Cái này... Quả thực dễ khiến đồng môn chê trách.”

“Vậy nếu các sư tỷ sư muội của ngươi biết có người mách lẻo, có phải cũng sẽ xem thường hắn hay không?”

“Ừm, có lẽ vậy?”

“Không chỉ có sư tỷ sư muội, tính cách của Hoa Vân trưởng lão cởi mở phóng khoáng, hẳn là cũng không thích người báo cáo nhỏ?”

“Ừm, Hoa trưởng lão đích thật là như vậy.”

“Nếu bị Hoa Vân trưởng lão căm ghét, ở Linh Kiếm phái sẽ không dễ lẫn lộn sao?”

“Ha ha, vậy đích thật là thế.”

“Linh kiếm phái còn không sống nổi, Vạn Tiên minh tuy lớn nhưng e là cũng không có chỗ cho mình rồi... Đáng tiếc, vì sao có người nào đó cứ đi báo cáo nhỏ nhỏ vậy?”

Vương lục cùng Nhạc Hinh Dao kẻ xướng người họa vui vẻ nói chuyện, Chu Tần bên cạnh cũng sắp khóc: “Đại gia ngươi, cái này cũng quá vô lại, quả thực là cưỡng từ đoạt lý mà đối mặt với ánh mắt ôn hòa của Nhạc sư muội, hẳn lại hết lần này tới lần khác nói không nên lời “Ta chính là muốn báo cáo lời hung ác như vậy”

Vương Lục, ngươi thật không biết xấu hổ, rõ ràng kéo Nhạc sư muội qua làm cây thương, ngươi so với đốt báo cáo nhỏ còn

vô liêm sỉ hơn gấp trăm lần.

Nhưng mà tục ngữ nói người này không biết xấu hổ vô địch thiên hạ, dưới tình huống bất đắc dĩ, Chu Tần không thể không cúi đầu.

“ Sư huynh, ta đã biết, ta tuyệt đối sẽ không báo cáo cho bất kỳ ai, cho nên xin người đừng nói nữa...”

Nụ cười trên mặt Vương Lục càng thêm sáng lạn: “ Một lời đã định.”

Sau đó quay đầu nói với Nhạc Hình Dao: “ Sau khi kết thúc công việc thì rời đi.”

... Nhìn bóng lưng Vương Lục cùng Nhạc Hình Dao đi xa, đứng ở cửa hoàng thành, Chu Tần chỉ cảm thấy phong cách thối tới sau lưng tê lương.

...

“Phụp.”

Sau khi đi được một đoạn xa, Nhạc Hình Dao rút cục cũng không nhìn được mà cười thành tiếng.

“Sư huynh thật xấu xa, dùng chiêu số vô lại như vậy đối phó Chu Tần sư huynh.”

Nghe xong Vương Lục vừa rồi một miệng biểu diễn tướng mạo bình thường, Nhạc Hình Dao quả thực bội phục sát đất, đồng thời cũng lý giải được vì sao Vương Lục sư huynh cứ muốn dẫn mình đi tìm Chu Tần.

Vương Lục sư huynh thuận túy là lấy miệng mình chặn Chu Tần. Rõ ràng là một bộ hỗn độn, nhưng liền mượn sự tồn tại của mình, ngược lại đem Chu Tần ghen đến không có lời để nói, loại công phu lúng túng trắng đen này thật khiến người ta không thể không phục.

“A, còn phải đa tạ Nhạc sư muội người xuất thủ tương trợ a, bằng không muốn bắt bẻ Chu Tần dạng trung nhị thiếu niên này thật đúng là không dễ dàng.”

Nhạc Hình Dao nhìn không được cười trong chốc lát, chợt hỏi: “Nhưng như vậy không sao chứ? Sư huynh người cứ như vậy trực tiếp lộ diện mà nói, tóm lại là quá mạo hiểm.

Vương Lục thở dài: “Nếu không thì làm sao đây? Muốn áp chế Chu Tần, trừ ta ra còn có thể là ai? Thúc tỉnh kiều Văn Bảo sao? Có lẽ tên mập kia có thể làm cho Chu Tần buồn bực, nhưng muốn khiến Chu Tần không thể động đậy, cũng chỉ có mình ta tự mình ra mặt.”

“Ừm.” Nhạc Hình Dao gật đầu tỏ vẻ tán thành, “Nhưng Chu Tần sư huynh không thể cứ trầm mặc như vậy được, nhất định huynh không cam lòng bị huynh trêu đùa như vậy.”

Vương Lục cười cười: “Đúng vậy a, không qua mấy ngày nữa, chỉ cần tỉnh táo lại, tự mình có thể thuyết phục mình một lý do, khẳng định sẽ lên lút động báo cáo cho trưởng lão trong môn phái. Nhưng ta cũng chỉ cần mấy ngày này thôi.”

“?” Nhạc sư muội chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, khó hiểu nhìn Vương Lục.

Nhạc Hình Dao xem ra vấn đề của Vương Lục thật sự không phải chỉ trong vài ngày là có thể giải quyết, một tà giáo khổng lồ có giáo đồ vượt qua trăm vạn thật sự quá chói mắt, một khi trưởng lão môn phái nhận được báo cáo sẽ tự mình xuống núi kiểm tra, cái độc thủ phía sau màn này của Vương Lục đương nhiên sẽ không thể nào giấu được chuyện bại lộ, đến lúc đó môn quy sẽ nghiêm ngặt, chỉ dựa vào một Ngũ trưởng lão thì tuyệt đối không thể che chở được.

Lúc này, Nhạc Hình Dao thậm chí không kịp cân nhắc nhân vật mà mình sắm vai hôm nay, có khi nào bị liên lụy hay không chỉ đơn thuần lo lắng cho Vương Lục.

Mà Vương Lục vẫn tin tưởng mười phần: “Người mạo hiểm chuyên gia làm việc, cứ yên tâm, sư muội muội chỉ cần yên lặng theo dõi kỳ biến là được rồi.”

“Vậy sao? Được, vậy ta chờ mong sư huynh biểu diễn...”

“A, đừng mong chờ ta, tiếp theo nên mong chờ được biểu diễn của bạn học được biểu diễn. Nhân vật mà hấn sắm vai rất quan trọng nha.”

Khi Vương Lục và Nhạc Hình Dao hợp tác vui vẻ bắt Chu Tần, nghe bảo thì cùng hai gã trợ thủ ở trong Quang Minh phủ sống một ngày như một năm.

“Như vậy, trừ những việc vụn vặt này, chẳng lẽ trưởng lão còn có gì muốn nói sao?”

Trong chính đường, Thiên Hộ Lý Nhu ngồi ngay ngắn ở ghế chủ tọa, tay cầm một chén trà thơm, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, tư thái tao nhã, nhưng khó nén vẻ không kiên nhẫn cùng lạnh lùng giữa hai hàng mi.

Ngồi bên cạnh Lý Dao, Văn Bảo đã đổ mồ hôi lạnh như mưa, run rẩy lấy từ trong túi trữ vật ra sờ sờ mồ hôi, sau đó nặn ra một nụ cười sâu xa, không nói một lời.

Mà hai gã trợ thủ ngồi dưới đất, lúc trước mặc dù hoạt động tích cực, lúc này cũng đều núp ở trong ghế không dám làm loạn, khiến cho khung cảnh càng thêm lạnh như băng.

Ba người quần bách, thật sự là bởi vì thiên hộ đại nhân của Quang Minh phủ này, khí tràng quá cường đại. Mặc dù tu vi chỉ là trúc cơ kỳ, mặc dù thoát nhìn chỉ là một nữ tử trẻ tuổi dáng người cao gầy nhưng hơi có vẻ đơn bạc, nhưng lời nói cử chỉ lại hiển lộ ra khí phách không để cho râu ria, làm ba vị râu quai nón hồ thẹn không có đất.

Sau khi người bảo lau mồ hôi trên trán, nụ cười trên mặt dần dần cứng ngắc, đặc biệt là đối mặt với ánh mắt không kiên nhẫn của Na Thiên Hộ, thật sự là hận không thể chết ngay tại đây, cũng tốt sống khổ sở trong chính đường này.

Một ngày trước, sư huynh nói rất dễ nghe, nói loại đàm phán cấp bậc này một hai ngày căn bản là nói chơi không hết, chỉ cần tùy tiện nhặt một chút tin tức liên quan tới Trí giáo là được... Nhưng trên thực tế nào có đơn giản như cái gọi là tài liệu góc cạnh vậy, nói không được mấy phút nữa đối phương sẽ không nhịn được nữa, sau đó liền vòng qua đề tài vô nghĩa này, bắt đầu không ngừng ép hỏi.

“Giáo chủ các ngươi là ai? Tuy các ngươi khoác lác với giáo đồ tăng dưới, tuyên bố là Chân Tiên, nhưng tôi đa chỉ có thể là một tu sĩ Hư Đan?”

Vấn đề đầu tiên khiến Văn bảo không thể không tế ra pháp bảo: Ý cười đầy ẩn ý. Kết quả vừa làm tốt, Na Thiên Hộ đặt chén trà xuống, lạnh giọng nói: “Sao, không thể nói? Có ý tứ, thân phận không được để vào mắt à?”

Văn Bảo mỉm cười.

“Là người đề xuất muốn hợp tác với Quang Minh phủ, hiện tại ngay cả nhân vật đầu não của giáo phái cũng không chịu tiết lộ thân phận, thần thần bí bí, không khỏi quá không thành ý rồi?”

Nhanh chóng chất vấn, làm cho tâm can Văn bảo run lên, quay đầu ý đồ cầu trợ hai vị trợ thủ. Ai ngờ hai người kia lại càng không chịu nổi, ngay cả ngẩng đầu cũng không dám ngẩng lên.

Cũng may Na Thiên Hộ lắc đầu đổi đề tài: “Thân phận giáo chủ không thể nói, vậy nói về ngươi, ngươi xuất thân Linh Kiếm phái? Như vậy ngươi gia nhập Trí giáo, môn phái thái độ thế nào? Có vui không?”

Nghe bảo lòng lộp bộp một tiếng, nào dám nói chi tiết, đành tiếp tục mỉm cười.

Na Thiên Hộ nhú mày sâu hơn: “Cũng không thể nói vậy được? Được, đổi lại...”

Sau đó, đổi lại mấy cái khác đều giống nhau. Vấn đề của vị Thiên Hộ đại nhân này thật sự quá mức sắc bén, mỗi người đều đi theo cơ mật giáo phái, hơn nữa thái độ lại đơn đao tiên thẳng vào, làm cho người ta ngay cả cơ hội qua loa cũng không có. Người được bảo vật giống như tấm vậy, bộ mặt lại càng có khuynh hướng co giật.

Đồng thời, Na Thiên Hộ cảm tức không ngừng tích lũy, nữ tử đặt chén trà xuống, ngón tay không ngừng gõ gõ lên tay, trầm mặc một hồi, rồi lại đưa ra một vấn đề: “Nghe nói Trí giáo huấn các người xui khiến giáo đồ tu hành Càn Nguyên Nhiên Huyết Công, có việc này hay không?”

Văn bảo quả thực sắp khóc, nhưng vẫn phải bảo trì nụ cười, muốn bao nhiêu khó chịu có bấy nhiêu khó chịu.

Ánh mắt Na Thiên Hộ sắc bén, thân hình hơi nghiêng về phía trước, khí thế bức người: “Không muốn nói? Vậy thì coi như người đồng ý?”

Văn Bảo gấp rút muốn tè ra ngoài, trong lòng sớm đã mắng Vương Lục xối xả, ngày thường bị Vương Lục lừa đảo cũng thôi đi, nhưng lúc này đây, ở trước mặt vị nữ tử mặt mày lạnh lùng này lại bối rối trăm lần, nhưng trong lòng Văn Bảo đột nhiên dâng lên một sự khuất nhục khó nói nên lời.

Mẹ nó, vì sao ta phải chịu tội như vậy chứ, ta chỉ là một cơ hội nho nhỏ mà đã xây dựng khắp nơi, am hiểu về việc làm khó người như vậy, sao phải dẫn vật ta như vậy? Hơn nữa còn ở trước mặt cô ta.

Thiếu niên to béo trong lòng nôn nóng, thậm chí không ý thức được, trong ấn tượng của hắn, vị trí của nữ tử đã khác.

Một lát sau, Văn Bảo bỗng nhìn thấy Na Thiên Hộ ở đối diện, trong mắt hiện lên vẻ thất vọng. Cũng không phải là thất vọng vì sự hợp tác với Trí giáo, mà là... cảm thấy thất vọng đối với người này.

Văn bảo đại nghi nan giải: Vì sao? Có kỳ vọng mới thất vọng, trên người ta có gì đáng để kỳ vọng? Ta chỉ là một...

Bỗng nhiên, nghe bảo trong lòng dâng lên một cỗ xúc động, khiến cho trong đầu hấn phảng phất có đồ vật gì đó nổ tung.

Sau một khắc, dưới ánh mắt kinh ngạc của Lý Tư, nghe bảo chậm rãi ngồi thẳng người, sau đó mở miệng nói: “Chuyện Càn Nguyên Nhiên Huyết Công, đơn thuần là lời nói vô căn cứ.”

Lý Mẫn sững sốt một lát, mắt thấy vẻ hiu quạnh tan rã trên mặt bảo, thay vào đó là tượng trưng cho sự lạnh nhạt và trầm ổn của lòng tin.

Cô gái không khỏi mỉm cười: “Lời nói hoàn toàn vô căn cứ?”

“Đúng vậy, Trí giáo ta đúng là có một môn công pháp độc nhất vô nhị, có thể khiến người ta gia tốc tu hành, nhưng công pháp kia đường đường chính chính, tuyệt đối không phải ma công. Chỉ sợ là tiểu nhân có chút ghen tức trong lửa đөн бәу, hủy hoại danh dự của Trí giáo ta.”

Nụ cười trên mặt Lý Hi Mẫn càng đậm: “Được, nếu là như thế thì không thể tốt hơn, bằng không cho dù các người đưa ra điều kiện tốt đến đâu thì Quang Minh Phủ chúng ta cũng không thể hợp tác với tà giáo được.”

Văn Bảo khẽ giật mình, nhìn theo nụ cười của Thiên Hộ đại nhân, rốt cuộc cũng hiểu ra vấn đề.

Lý Mẫn cũng không cần chân tướng, chỉ cần có một lời giải thích qua loa là được, nhưng hết lần này tới lần khác ngay cả điều này hấn đều không hiểu rõ, không dung chậm trễ thời gian, khó trách đối phương lại mất đi.

Vì vậy câu hỏi tiếp theo mới trôi chảy.

“Người xuất thân từ Linh Kiếm phái, môn phái thấy thế nào?”

Văn Bảo cười nói: “Không cổ vũ cũng không phản đối, Linh Kiếm phái bồi dưỡng đệ tử phương châm đã là tự chủ cao độ, chỉ cần không vi phạm điểm mấu chốt, bất cứ chuyện gì cũng là trải qua trên con đường tu tiên vô cùng hữu ích.”

“Cho dù là cùng thế tục cơ cấu hợp tác?”

“Tiên phạm phân chia cũng không tuyệt đối, ít nhất Linh Kiếm phải chưa bao giờ bị cắt rời như vậy —— con gái Chương môn chúng ta còn ở khách điếm thế gian kinh doanh đấy.”

Lý Hi lại thật sự kinh hãi: “Còn có việc này? Thật sự là không nghĩ đến... Như vậy giáo chủ của các người là người phương nào?”

Văn Bảo nói: “Tuy không phải Chân Tiên, hơn hẳn Chân Tiên, nhưng từ sự phát triển của Trí giáo cũng có thể nhìn ra sự bất phạm của hắn sao?”

“A, người nói muốn hợp tác, như vậy cụ thể các người có thể cung cấp cái gì?”

“Quần chúng thâm hậu trụ cột, tài nguyên tu tiên phong phú, cùng với một đồng bạn hợp tác tốt vô lượng tiền đồ.”

“Như vậy các người cần gì?”

Văn Bảo sững sờ trong chốc lát, rồi cắn răng, tự chủ suy đoán: “Được Đại Minh Quốc tán thành.”

Một hỏi một đáp, thời gian nhanh chóng chạy trốn, trong bất tri bất giác, ngoài cửa sổ đã là trời chiều ngã về tây.

Đã bỏ xuống nhiều lần thêm nước, trà vẫn đậm như nước, Lý Mẫn hài lòng gật gật đầu: “Hôm nay nói chuyện vô cùng vui vẻ.”

Văn Bảo như trút được gánh nặng thở ra một hơi, ngoài miệng lại nói: “Rất đồng cảm.”

“Như vậy, để ta hỏi câu cuối cùng.”

Nghe bảo, xóc lại tinh thần: “Mời nói.”

“Hôm qua người nói người thích ta, nhưng có thật không vậy?”

“Phốc”, “Phốc” tại chỗ liền phun ra, trên vạt áo tràn đầy nước trà.

Lý Mẫn có hứng thú quan sát sự quẫn bách của Văn Bảo, sau đó cười lắc lắc đầu: “Đùa chút thôi, không cần lưu tâm... Ngày mai vẫn là thời gian cũ, xin hãy chuẩn bị kỹ càng chi tiết và tài liệu hợp tác, cá nhân ta rất vui mừng.”

Nói xong, nữ tử đứng thẳng dậy: “Tiễn khách.”

Vì vậy từ khi có vài tên hạ nhân bước vào trong nội đường mời Văn Bảo và hai gã trợ thủ ra ngoài. Vừa ra khỏi cửa, khi nghe nói bảo vật quay đầu lại nhìn bóng lưng yếu điệu của nữ tử kia, trong lòng buồn bã mất mát.

...

Mà đi ra khỏi Quang Minh Phủ, vốn định trực tiếp về khách sạn, lại thấy Vương Lục và Nhạc Hình Dao sóng vai đứng ở một góc tối.

Văn Bảo vội vàng tung ra hai trợ thủ, bước nhanh về phía trước.

Vương Lục nhìn nhìn vẻ mờ mịt còn sót lại trên mặt Văn Bảo, vẻ mặt trêu tức cười: “Mập mập, quả nhiên là mùa đông đến, mùa xuân cũng sẽ không xa.”

“Phụt.” Nhạc Hình Dao che miệng cười khẽ.

Văn bảo khó xử cúi đầu xuống, ánh mắt liếc qua tiểu ý trên mặt Nhạc Hình Dao, trong lòng cảm thấy chua xót khó nói nên lời.

“Việc đàm phán tiến hành như thế nào?”

Nhắc tới chính sự, nghe bảo cũng thu liễm một chút suy nghĩ trong lòng, nghiêm túc thuật lại quá trình một lần.

Vương Lục vỗ vỗ bả vai mập mập: “Không sai, quả nhiên không làm cho người ta thất vọng.”

Văn bảo lại uể oải lắc đầu: “Đều là xây dựng dựa trên cơ sở sư huynh tạo tốt... Thật ra đối phương đã sớm có ý hợp tác, hôm nay ta chỉ thuận nước đẩy thuyền, không có gì đáng để nhắc tới.”

“Thuận nước đẩy thuyền cũng là bản lĩnh của môn phái. Ít nhất người ta có thể để người đẩy đi a, như vậy đã không dễ dàng gì.”

Tiếp xúc với Vương Lục lâu, nghe bảo vậy cũng hiểu ý giễu cợt trong lời nói của đối phương, không khỏi quần bách: “Sư huynh nói đùa rồi... căn bản không có chuyện gì...”

“Không sao, sớm muộn gì cũng sẽ có thôi. Nếu nàng ấy đã hẹn mai tiếp tục bàn bạc, vậy đêm nay cô đêm đó sẽ chuẩn bị, ngày mai cố gắng phát huy, tăng thêm một tầng độ hảo cảm.”

Văn Bảo cả kinh: “Sư huynh định buông tay mặc kệ à?”

“Bằng không chẳng lẽ lại phải buông bỏ nhân hoàn?” Vương Lục giang tay, “Hôm nay ngươi và đối phương đã bàn không tồi, vậy tiếp tục ác liệt đi, trong quá trình đàm phán tùy tiện đổi người giống như là viết tay thay hình, gặp phải phong hiểm thật lớn.”

“Cái này, cái này so với ban đầu đã nói không giống nhau a.”

Vương Lục vỗ vỗ bả vai nghe bảo: “Vậy thì tiền cùng thời gian.”

“Cái này?”

Mắt thấy nghe bảo vật vẫn là trong lòng bất an, Vương Lục ít nhất chăm chú giải thích: “Gián đoạn hiện nay, đàm phán với Thiên Hộ kia, ngươi là lựa chọn tốt nhất, bởi vì hai người các ngươi đàm phán, bất luận nói ra kết quả gì đều có thể hòa giải được., Phía sau ngươi còn có ta, sau lưng Lý Dao còn có triều đình Đại Minh Quốc. Kế tiếp, ta và Lý Hiểu đều là tính tình của Quỷ Mãnh công, hai công tất có khúc mắc, nhưng chúng ta đến để đàm phán, không phải để đánh nhau hoặc bị người khác bẻ cong. Cho nên lúc này cần có người mập mạp như ngươi được ra mặt hòa hoãn không khí, ngươi xem ngươi hôm nay phát huy không tệ a.”

Văn Bảo dở khóc dở cười: “Thiếu chút là mất cả quyền nhục quốc.”

“Lần đầu tiên tương đối trực trặc thôi, sau này theo thói quen mà thức tỉnh, khoái cảm dần dần, hướng chỉ cho dù ngươi có mất quyền nhục quốc, với giáo chủ là ta đây, ngươi sợ cái gì. Cuối cùng cũng là nguyên nhân quan trọng nhất, Thiên hộ kia rất thích ngươi, ngươi phải hảo hảo lợi dụng ưu thế độ thiện.”

Văn Bảo bắt đắc dĩ: “Sur huynh, có mắt nào ngươi nhìn ra nàng thích ta không?”

“Bằng không ngươi cho rằng dựa vào đâu ngươi không có tang quyền nhục quốc?”

Văn bảo lập tức sững sốt.

Văn bảo dù có tranh luận thế nào, chung quy không thể đem chuyện xấu từ chối được. Vương Lục đem trọng trách đàm phán áp trên vai Văn Bảo không lưu tình chút nào, sau đó liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Mà Nhạc Hinh

Dao thì không hề nghi ngờ đi theo bên cạnh Vương Lục, vì thế nghe nói bảo chỉ đành mang theo cô đơn tịch mịch cùng đau thương đơn quân chiến đấu.

Tuy nhiên trong hai ngày kế tiếp, đàm phán với Lý Khôn cũng không khó khăn như tưởng tượng.

Tính cách của Lý Mẫn xác thực cường thế, lúc đàm phán vô số lần ép hỏi, cắt ngang, làm cho Văn bảo mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, quần bách vạn trạng, nhưng mỗi một lần nguy cơ đều là hữu kinh vô hiểm, Lý Mỗ giữ lại cho hắn đường sống đầy đủ, không làm hắn quá mức khó chịu.

Đây có lẽ là vì ý nguyện hợp tác của nàng rất mạnh, hoặc là vì nàng thật sự thâm mỹ biến thái, có thể sẽ thích thiếu niên mập mạp như Văn Bảo... Nhưng nghe nói bảo vật lại căn bản không rảnh đi suy xét chi tiết vụn vặt này. Đại biểu Trí giáo cùng Minh Phủ tiến hành hợp tác đàm phán chiếm toàn bộ tinh lực của hắn, vấn đề cần giải quyết thật sự quá nhiều, cần giải quyết mâu thuẫn nhiều không kể xiết., Cho nên hai ngày qua, khi nghe nói tới bảo vật, Lý Na Nhi và hắn suốt đêm nói tới luyện khí cấp bảy, tu sĩ đại thành luyện thể miệng lưỡi khô miệng, miệng dài ra.

Hai ngày sau, kết quả đàm phán cuối cùng khá rõ ràng, tương đối vui vẻ. Quang Minh Phủ đạt được trợ giúp mạnh mẽ nhất cho đến nay tại tầng cơ bản, Võng giáo mới vượt qua trăm vạn giáo đồ tạo thành mạng lưới, làm sở hữu của nó, Lý Kiều Điệp với tư cách là người phụ trách Quang Minh phủ, có quyền hạn tương tự như Vũ Giáo chủ Trí giáo, điểm đầu tiên chính là có thể tùy ý đọc qua tư liệu giáo phái, trừ số ít bị Vương Lục liệt vào trong tư liệu tuyệt mật, còn lại đều là hoàn toàn cởi mở. Chỉ riêng điểm này thôi, đối với Lý Mẫn mà nói giá trị của nó không cách nào đánh giá, huống chi quyền hạn của phó giáo chủ còn hơn xa, chỉ cần nàng nghĩ, hiện tại có thể hiệu lệnh của giáo đồ là Đại Hưng Mộc, hoặc là thu thập tài nguyên.

Đương nhiên, thu hoạch của Trí giáo cũng không nhỏ, điểm quan trọng nhất là Minh phủ đồng ý giúp Trí giáo chứng thực tư chất của Đại Minh Quốc cho những người có tư chất của Đại Minh Quốc.

Dùng một quyền hạn phó giáo chủ đối lấy sự tán thành của Đại Minh Quốc, nhìn tựa hồ là chịu thiệt lớn, nhưng trên thực tế đối với Trí giáo hiện tại mà nói, chính phủ xác nhận là một khâu quan trọng nhất. Có nó, Trí Giáo mới có thể yên tâm lớn mật từ thôn quê, huyện thành, phát triển về phủ thành.

Trên thực tế, cho đến trước khi hai bên đạt thành hợp tác, Trí giáo căn bản là không trừ tà giáo, phát triển trong lãnh thổ Đại Minh quốc, nhưng không có sự tán thành của Đại Minh quốc, càng không có đăng ký đăng ký của Vạn Tiên minh, đây không phải tà giáo thì là cái gì? Kỳ thực là một chút cá mè với Thất Tinh môn.

Có điều bây giờ đã có sự tán thành của Quang Minh phủ, Trí giáo đã nhanh chóng biến thành giáo phái hợp pháp, đột nhiên được tẩy trắng, cho dù là giáo đồ phát triển ở phủ thành hay thậm chí thủ đô cũng đều là lẽ phải thẳng thừng. Mà trình độ này đối với Trí giáo hiện tại mà nói, có thể nói là cực kỳ trọng yếu.

Cho dù số lượng giáo đồ vượt qua trăm vạn, hơn nữa vẫn phát triển mạnh mẽ như cũ, nhưng bình cảnh Trí giáo đã không xa, hầu như thôn xóm hẻo lánh của Đại Minh Quốc đều bị Trí giáo bao trùm., Những huyện thành hơi nhỏ một chút cũng đã sớm rơi vào tay giặc rồi —— đây đều là khu vực không đủ béo bở trong mắt rất nhiều môn phái, không đáng quan tâm. Còn những huyện thành giàu sang hay thậm chí phủ thành, Trí giáo còn chưa có tư cách nhúng chàm, không đụng tới cũng thôi., Nói lại chính là phiền phức, về phần phát triển của quốc gia hẳn lại càng không đáng tin cậy, không phải ai cũng có thể giống như Đại Minh quốc, đối với môn phái tu tiên coi như không thấy, triều đình Đại Minh quốc đối với các tu sĩ rối rắm thái độ, kỳ thật cũng là đất đai tốt đẹp nhanh chóng phát triển của Trí giáo.

Bây giờ có quang minh phủ cho phép, bình cảnh duy nhất của Trí giáo không có, ngày sau như giếng nước phát triển cũng có thể đoán được, bởi vậy khi nói chuyện hợp tác với Văn bảo hưng phần cực kỳ, trong đêm liền cùng hai tên trợ thủ uống say mèm —— với tu vi của hắn, rượu ngon ở thế gian cơ hồ vô dụng, mập mạp chét tiệt chỉ uống rượu tiên, cả đêm liền uống mấy trăm linh thạch, cực kỳ xa xỉ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Văn bảo chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, rượu ngon tràn đầy linh khí nếu là uống ít một chút, chẳng những có thể làm cho tâm thần vui vẻ, càng có thể tăng tiến tu vi., Nhưng say rượu quá mức sẽ làm tổn thương nguyên thần, Văn Bảo hiện tại chỉ cảm thấy nguyên thần vốn bước đầu cô đọng đã có dấu hiệu tan rã, e là không có tu dưỡng năm ba ngày trời khó mà hồi phục... Chẳng qua liên tục hai ngày hai đêm đàm phán vốn là thương thần, ngay cả thân thể của Na Thiên Hộ Trúc Cơ kỳ cũng mệt mỏi, hẹn ba ngày sau bàn lại chi tiết hợp tác, thời gian nghỉ ngơi còn đủ.

Đi ra phòng trọ, nghe nói bảo rất dài dài ngáp một cái, chuẩn bị tinh thần đi dạo trong thành, một là rảnh rỗi không có việc gì, thứ hai coi như là khảo sát điều tra nghiên cứu, ngày sau Trí giáo phát triển, tất nhiên sẽ thiết lập phân bộ ở thủ phủ Đại Minh quốc, chỗ cơ sở này của mình tránh không được phải bận rộn một phen, hiện tại chuẩn bị sẵn sàng cũng không phải là chuyện xấu.

Nhưng còn chưa đi ra khỏi cửa chính khách sạn, Văn Bảo đã giật thót, nguyên thần nội phủ run rẩy, dường như có đại khủng bố sắp sửa giáng lâm.

Khoảnh khắc sau, một giọng nói uy nghiêm vang lên trong đầu hắn: ” Văn bảo.”

Thanh âm này thật sự quá quen thuộc, trong ác mộng bao nhiêu lần, thanh âm này đều là biểu diễn chính thức ra sân, lúc này ngữ bảo vật cảm thấy tức ngực khó chịu: “Tam sư thúc...”

...

Văn Bảo ở Linh Kiếm phái thuộc về đệ tử nội môn, là môn hạ của nhị trưởng lão Phiêu Miểu Phong. Tam sư thúc của hắn, tự nhiên là tam trưởng lão môn phái, chưởng hình trưởng lão Phương Hạc.

Lưu Hiến Sở không hơn không kém Nghiêm Sư, hai năm tu luyện tại sơn môn bị chửi mắng không ít, nhưng lão chưởng hình trưởng lão bị giáo huấn tởm mạo của Lưu Hiến Kiệt không thể nghi ngờ đáng sợ hơn nhiều. Lúc này nghe được giọng nói của Phương Hạc, gã nghe được bảo vật thực sự là run như cây sậy.

“Về phòng khách của ngươi, ta và sư phụ ngươi đều ở.”

Văn bảo trong lòng muốn chạy trốn, nhưng cuối cùng run rẩy trở về phòng khách, mở cửa ra, trước mắt tối sầm.

Đâu chỉ là sư phụ cùng tam sư thúc, ngay cả ngũ sư thúc cũng ở đây, chẳng qua so với Lưu Hiến và Phương Hạc vẻ mặt giận dữ nghiêm túc ngòi nghiêm túc, Vương Vũ có phong thái thành thạo hơn nhiều. Vừa thấy mặt đã cười chào hỏi: “Hồ thu đó dán chặt vào.”

Lúc này chính là mùa đầu mùa đông, mùa thu sớm đã qua mấy tháng, hướng chi mấy tháng nay xây dựng khắp nơi đều làm lao tâm lao lực, thiếu chút nữa khiến hắn gầy đi một vòng, lúc này ngũ sư thúc nghe được trêu đùa, nghe được bảo vật miễn cưỡng nặn ra vài phần vui vẻ.

“Ngũ sư muội, đừng nói chuyện không liên quan.” Phương Hạc lạnh giọng cắt ngang, sau đó nghiêm khắc nhìn Văn Bảo: “Ngươi biết ta và sư phụ ngươi vì sao tới không?”

Văn Bảo sững sốt một chút, sau đó bất đắc dĩ gật đầu, trưởng lão đã đích thân đến rồi mà còn sợ mình nguy hiểm sao? Thật thà khoan hồng...

Thế là kể lại đầu đuôi câu chuyện gia nhập Trí giáo, từ lúc Võ Hào huyện bắt lão dân côn đến hai ngày trước trò chuyện thâu đêm với Na Thiên Hộ, nhưng gần như cái gì cũng nói cả.

Ngoại trừ Càn Nguyên Nhiên Nhiên Huyết Công, loại vụng về quá mức nhạy cảm, còn lại cũng không giữ lại gì.

Đây cũng là một điểm thông minh khi nghe nói bảo học, nếu như lần này môn phái xuống núi là một đời tu sĩ, nói không chừng cũng phải thức tỉnh chu toàn một phen. Nhưng chống lại trưởng lão Nghiêm Minh Phương, bất cứ chiêu trò nhỏ nào cũng đều là tự tìm đường chết. Hơn nữa bọn họ đã nguyện ý nghe chính mình nói, liền chứng minh sự tình còn có chuyển biến.

Quả nhiên, nghe nói bảo vật nói xong, Lưu Hiền cùng Phương Hạc cũng không lập tức nổi giận, chỉ yên lặng gật đầu nhẹ, sắc mặt lại càng thêm âm trầm.

Chỉ có Ngũ trưởng lão vẫn vô tư vô lự: “Tiểu Béo đệ được lắm, bây giờ cũng đường đường là Vu thượng cấp rồi, quả nhiên có rất nhiều cơ cấu đặt dưới trưởng nâng chức rất nhanh.”

Vừa dứt lời, Lưu Hiền Hiền rớt cuộc nhin không được tức giận: “Ngũ sư muội người còn đang hồ ngôn loạn ngữ về bảo vật mà người cũng nghe không sai, báo cáo của Chu Tần nói không sai, đồ đệ bảo bối kia của người quả nhiên là chọc phải tai họa ngập trời.”

Ngũ trưởng lão chớp chớp mắt: “Có sao?”

“Còn giả ngu ngốc, rớt cuộc là có chuyện gì xảy ra với trí giáo gặp quỷ kia nữa?”

Ngũ trưởng lão tiếp tục nháy mắt: “Ta cho rằng đây là một hành động tự chủ tạo nghiệp điển hình, người lao động chủ yếu dựa vào vốn liếng, tài nguyên, tin tức, kỹ thuật của mình., Kinh nghiệm cùng với những nhân tố khác tự mình sáng lập ra thực nghiệp, giải quyết vấn đề thành công. Vương Lục thông qua thành lập trí giáo, thành công ở Đại Minh quốc nhắc lên một làn sóng tu tiên, giải quyết vấn đề làm việc của hơn trăm vạn người. Ta cho rằng môn phái nên khen ngợi khen ngợi, cũng tiện thể mang cho ta hai phần bổ sung của sư phụ...”

Còn chưa nói xong, Lưu Hiền đã tức giận đến không chút hình tượng khí chất võ bần: “Thả cái rắm nhà người ra.”

Ngũ trưởng lão kinh ngạc: “Ồ chỗ này? Không tốt lắm.”

Kiểm khí của ông Lưu hiển trường lão mãnh liệt tràn ra, mắt thấy là muốn khai luyện.

Phương Hạc thở dài, đưa tay đề Lưu Hiển: “Sư huynh bớt giận, nhiệm vụ chủ yếu của chúng ta không phải chất vấn Ngũ sư muội, cuối cùng phải tìm được đương sự mới đúng.”

Sau đó hắn quay đầu lại hỏi: “Ngươi và Vương Lục sư huynh có cách liên lạc với nhau không?”

Văn Bảo đáp: “Trước kia có, nhưng thông linh bảo ngọc hai ngày trước đã dùng qua, hiện tại ta cũng không liên lạc được với hắn.”

Lưu Hiển suy nghĩ chốc lát: “Có biết hắn đi nơi nào không?”

Văn Bảo suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Thực sự không rõ lắm.”

“Bên cạnh hắn đâu?”

“Nhạc sư muội đi theo hắn.”

“Nhạc Hinh Dao?” Phương Hạc chân mày nhíu chặt lại: “Đứa bé kia làm việc luôn luôn ôn trọng, làm sao lại cùng Vương Lục đi đến cùng nhau?”

Lưu Hiển hừ lạnh một tiếng: “Bị kích động rồi sao, Nhạc Hinh Dao đứa nhỏ kia chung quy không có bao nhiêu rèn luyện, mà cái miệng Vương Lục kia, so với sư phụ của hắn ta thì Lam hơn nhiều.

Ngũ trưởng lão cười lạnh một tiếng: “Thanh Xuất Lam? Nhị sư huynh quá coi thường ta rồi.”

Lưu Hiển cũng không để ý tới: “Nếu đã biết là đi cùng Nhạc Hinh Dao, vậy đề Hoa Vân sư muội tìm đi.” Sau đó ngón tay điểm về phía trước một cái, không gian liền nổi lên từng vòng gợn sóng, chính giữa gợn sóng, khuôn mặt Hoa Vân dần dần hiện ra.

“A, sư huynh ngươi tìm ta?”

Vẻ mặt của Hoa Vân kinh ngạc.

“Giúp ta tìm Nhạc Hinh Dao.” Lưu Hiển Vân nói ngắn gọn, Hoa Vân cũng không hỏi vì sao, gật gật đầu rồi nhắm mắt lại, đã có đáp án: “Ngay khi ngươi không xa, nguyên thần đảo qua

là biết ngay thôi.” Nói xong khuôn mặt nhỏ nhắn còn lộ ra vài phần hiếu kỳ: “Các người đang chơi trò chơi với người khác à?”

Lưu Hiền đương nhiên không có tâm tư chơi trò gì, nghe Hoa Vân báo ra đáp án, lập tức giật mình, lập tức dùng nguyên thần đảo qua, quả nhiên phát hiện ra sóng pháp lực đặc biệt của Nhạc Hình Dao. Đương nhiên, ở bên cạnh Nhạc Hình Dao, có một đạo pháp lực dao động, nhưng dị thường rõ ràng cũng bị y bắt được, chính là Vương Lục.

Với sự cường hãn của nguyên thần Lưu Hiền, nếu thật sự dốc toàn lực quét qua, cả nước Đại Minh cũng không thoát khỏi thần thức của hắn, chỉ là tha hương của hắn lại tùy tiện vận dụng nguyên thần quét qua, công tích lại lớn như thế, đối với tu sĩ địa phương tương đối thất lễ. Thậm chí còn có thể ảnh hưởng tới việc tu hành của một số người, cho nên trừ phi tình huống khẩn cấp, nếu không Lưu Hiền Minh sẽ không vận dụng nguyên thần lực quá mạnh, cũng khiến cho lúc tìm người chỉ có thể nhờ cậy các trưởng lão trong môn phái có nguyên thần tương liên với các vị đệ tử. Đương nhiên, Ngũ trưởng lão cũng vì lý do này mà một đường —— đáng tiếc là ngũ trưởng lão căn bản không phối hợp. Cũng may cuối cùng vẫn tìm được, hơn nữa là Vương Lục tự mình đưa tới cửa.

Không bao lâu, Vương Lục liền vào phòng, Nhạc Hình Dao bên cạnh vô cùng nhu thuận đứng ở một bên, mọi chuyện phát sinh tiếp theo, nàng chỉ là khán giả.

Nhìn thấy Vương Lục, Phương Hạc nhất thời đứng thẳng người dậy: “Vương Lục, người đã biết sai chưa?”

Vương Lục kinh ngạc sửng sốt một hồi lâu, sau đó cúi đầu nói: “Đệ tử sai ở quá mức ưu tú, khiến cho các sư đệ sư muội khác âm thầm không ánh sáng, đánh mất động lực trên con đường tu tiên rồi tiếp tục đi tới.”

Phương Hạc nghe xong suýt nữa chém tên nghịch đồ này.

“Ngũ sư muội, nhìn xem, đây chính là đồ đệ tốt do người dạy dỗ ra đấy...”

Ngũ sư muội vui mừng gật đầu: “Đúng vậy, không kiêu ngạo không siểm nịnh, có phong phạm của ta.”

Không kiêu ngạo không siểm nịnh, Phương Hạc tức sùi bọt mép, nguyên thần kích động, suýt chút nữa bị tên này sinh sinh khí gắt gao.

Tuy nhiên, mắt thấy ngũ sư muội đã quyết định sẽ bao che Vương Lục, thì cũng không nói gì với nàng: “Ngũ sư muội, người có thể đi rồi.”

“Ồ, sớm vậy à? Còn chưa ăn cơm trưa.”

“Cút”

Ngũ sư muội đành hậm hực rời đi, trong phòng chỉ còn lại hai vị trưởng lão và ba tên đệ tử. Chương Hình trưởng lão Phương Hạc từ trên xuống dưới đánh giá Vương Lục, thật sự nhìn không được mà thở dài: “Người là một đứa nhỏ thông minh tuyệt đỉnh, tại sao phải làm ra loại chuyện này?”

Vương Lục nghiêm túc hỏi ngược lại: “Xin hỏi sư bá, rốt cuộc ta đã làm sai cái gì?”

Phương Hạc trầm mặc một lát, xác định Vương Lục cũng không phải là muốn tiếp tục nói đùa, lại thật sự là đang chất vấn mình, không khỏi có chút tức giận: “Người sáng lập tà giáo ở nhân gian, còn hỏi ta làm sai điều gì?”

Vương Lục lại vô cùng kiên định phản bác: ” Trí giáo tuyệt đối không phải tà giáo, xin sư bá minh giám...”

Phương Hạc vỗ bàn một cái: “Hoang đường hành động của người tại Đại Minh quốc, Chu Tần cũng đã viết báo cáo về sơn môn, hiện tại ta để cho chính người xem, có viết sai hay không.”

Một lá thư đột nhiên xuất hiện trên tay Vương Lục. Vương Lục không bắt ngờ lắm mà nhấc lên, quơ quơ về phía Nhạc Hình Dao. Thiếu nữ cúi đầu cười một tiếng, lòng thầm nhủ sư huynh quả nhiên dự đoán không sai.

Phong tiểu báo cáo này của Chu Tần đã hạ quyết tâm, kể lại toàn bộ quá trình phát triển tám tháng nay của Trí giáo bảy tám phân, vừa không thêm mắm thêm muối, vừa không có tự dưng tạo thành thủ đoạn hãm hại —— loại thủ đoạn nhằm chán này sẽ chỉ làm cho nội tâm trưởng lão giảm bớt, hơn nữa những hành vi của Vương Lục, cần gì phải thêm mắm thêm muối?

Vương Lục xem xong phần báo cáo này, hỏi ngược lại: “Môn phái an bài lần lịch lãm này, có cấm đệ tử khai tông lập phái không? Mặc dù tu vi ta nông cạn, nhưng khai tông lập phái cũng không bị môn quy cấm.”

Phương Hạc nhướn mày đang muốn nói, Lưu Hiền Hiền tự mình bày ra lịch luyện lần này không nhịn được cả giận nói: “Môn phái an bài rèn luyện, là để cho các người tăng tiến lịch duyệt, tăng tiến tu vi, mà không phải yêu ngôn mê hoặc chúng, chinh phạt ngang ngược mới bắt quá là luyện khí kỳ, còn xa mới có thể sốt ruột tích lũy tài phú. Thật sự là ta không nghĩ tới ngày thường người thoát nhìn có chủ kiến nhất, lại bị cảnh tượng hồng trần làm cho hoa mắt, Vô Tướng Phong cứ nghèo như vậy sao?”

Vương Lục phì cười một tiếng: “Su bá yên tâm, Vô Tướng Phong tuy nghèo, nhưng đệ tử chí chưa từng nghèo, mục đích rèn luyện cũng thủy chung chưa từng quên. Tình huống lợi nhuận của Trí giáo ta tuy rằng không tệ, nhưng đệ tử chưa từng từ trong đó rút ra phân văn, tuyệt không phải vì vợ vét tài sản mà thành lập giáo phái, thỉnh sư bá minh xét.”

Nghe Vương Lục nói vậy, Lưu Hiền chỉ hừ một tiếng: “Không vì tài, vì quyền cũng thế thôi.”

Về điểm này Vương Lục ngược lại không phủ nhận, mặc dù trong Linh Kiếm phái, gã là đệ tử chân truyền, địa vị tương đối siêu nhiên, nhưng so với giáo chủ Trí giáo, một lời có thể động tới trăm vạn người, thật sự không thể nào so sánh nổi.

“Hồng trần loạn thế, có thể tôi luyện lòng người nhất, ta phái các người xuống núi là để cho các người nước bùn không dính vào, chứ không phải hỗn tích hồng trần cứ vậy trầm luân...”

Kết quả Vương Lục còn chưa đợi trưởng lão huấn bảo xong, liền phi thường thô bạo cắt ngang: “Đệ tử chưa bao giờ trầm mê quyền thế tài phú, tám tháng qua tu hành không ngừng, tu vi rất tinh tiến.

Nói xong liền chủ động thả ra chân động pháp lực luyện khí lục phẩm, mặc dù trước mặt Nguyên Anh chân nhân như muối bỏ biển, nhưng so với hai vị đệ tử còn lại trong phòng, tốc độ tu vi như vậy đã cực kỳ ưu tú, nhưng Lưu Hiền Sở thấy vậy, lại khịt mũi coi thường.

“Vương Lục, đừng quên thân phận của ngươi, ngươi không phải là đệ tử nội môn bình thường. Ngươi là đệ tử chân truyền của môn phái mới luyện khí lục phẩm đã khiến ngươi đặc chí rồi? Ngươi có biết, cho dù không so sánh với các chân truyền còn lại, coi như là cùng nhập môn đệ tử với ngươi, tu vi của ngươi cũng không phải cao nhất.”

Vương Lục không kiêu ngạo không siểm nịnh: “Nếu ta nhớ không lầm, chính sư bá dạy bảo các đệ tử, không thể mê tín tu vi cảnh giới. Mặc dù cảnh giới đệ tử không tính là cao, nhưng thực lực cường hãn, tuyệt không phải là những sư đệ sư muội dựa vào kỳ ngộ tu vi tăng vọt có thể so sánh. Xin sư bá xem trọng...”

Lời tuyên bố vô sỉ tuyên bố đường hoàng này khiến Lưu Hiến suốt một nén nhang không nói được lời nào.

Mặc dù biết tiểu tử Vương Lục này trước khi xuống núi bị sư phụ hấn làm hại không nhẹ, nhưng lúc này lại phát hiện chính mình vẫn đánh giá thấp sự bất hảo của hắn, bất luận là thái độ đối với sư bá, cũng khiến người ta tức giận. Đặc biệt là trưởng lão chương hình Phương Hạc ở bên cạnh, hai mắt trợn trừng, trong lòng nhanh chóng tính toán Vương Lục đã phạm vào bao nhiêu môn quy.

“... Làm Giáo chủ ở thế gian đã lâu, ngươi đã bành trướng đến mức lý trí.”

Vương Lục cười một tiếng: “Có phải là mất lý trí khen ngợi hay không, kỳ thật sư bá thử một lần liền biết đệ tử cả gan, mời sư bá ban cho ta một kiếm...”

Vừa nói ra, cả phòng đều kinh hãi.

...

“Người muốn ta ban cho người kiếm gì?” Lưu Hiên nghiêm mặt, trầm giọng hỏi.

Vương Lục đáp: “Vấn Tâm Kiếm.”

Lưu Hiên hơi nhíu mày, ánh mắt nghiêm khắc tra xét trên người Vương Lục một lúc lâu, cuối cùng cũng chậm rãi gật đầu: “Người muốn dùng cái này để tự chứng minh trong sạch? Được, ta đáp ứng người.

Lưu Hiên vừa mới gật đầu, Phương Hạc liền chần chờ nói: “Sư huynh, chuyện này không khỏi không hợp quy củ.”

Lưu Hiên hừ một tiếng: “Ta biết, một tên đệ tử Luyện Khí Kỳ chạy tới chỗ trưởng lão Nguyên Anh cầu ban Vấn Tâm Kiếm, quả thật là kinh thế hãi tục, nhưng nếu là hấn yêu cầu, môn quy cũng không quy định là không thể.”

“Nhưng Vấn Tâm Kiếm cần vận dụng Tiên tâm mờ mịt, cho dù chỉ là một tơ một hào nhưng tuyệt đối không phải tu sĩ Luyện Khí có thể chịu đựng được.”

Cái gọi là Vấn Tâm Kiếm, là quy củ mà rất nhiều môn phái đều có, một khi một người không cách nào tự biện thì có thể hướng trưởng bối trong môn phái cầu ban Vấn Tâm Kiếm, trưởng lão dùng Tiên Tâm ngự kiếm, dùng kiếm vấn tâm, nếu như đệ tử có thể ngăn cản một kiếm của trưởng lão, sẽ không chứng tự mình.

Đương nhiên, một kiếm này thần hiệu như thế, đương nhiên khó mà tiếp được. Sự lợi hại của Vấn Tâm kiếm không phải ở chỗ người ngự kiếm dùng lực đạo mạnh mẽ, kiếm ý sắc bén bao nhiêu, mà Tiên tâm chi lực ẩn chứa bên trong kiếm, trực tiếp tra hỏi nguyên thần.

Hỏi người có hồ thẹn hay không?

Nếu có, một kiếm này liền trực tiếp xuyên thủng trái tim, phá nguyên thần của người, khiến cho người không chiến tự vong. Nếu không thẹn, dù lúc Vấn Tâm kiếm xuất hiện, thiên địa biến sắc., Sơn Nhạc Tề Băng, như người cũng chỉ là gió thoảng qua mặt. Nhưng một người muốn làm đến trong lòng

không thẹn mà nói thì dễ? Cho dù là người vô tội, sinh hoạt mỗi một giọt cũng có thể khiến hắt áy náy —— ví dụ như lúc tu hành hơi trộm đi, ví dụ như nghị luận một người nào đó sau lưng đồng môn khác, mặc dù không quan hệ với việc hỏi, nhưng sự áy náy tồn tại trong lòng lại không thể nào độn hình dưới Ván Tâm Kiếm, trở thành sơ hở cực lớn.

Đương nhiên, Ván Tâm Kiếm cũng sẽ lưu lại cho người khác một chút đường sống, khiến cho đệ tử có thể dùng kiếm pháp tu vi của bản thân để triệt tiêu vài phần uy lực, như vậy chỉ sợ trong lòng có chút áy náy., Miễn cưỡng cũng có thể bù đắp được. Bởi vậy cho dù Ván Tâm Kiếm không chính xác trăm phần trăm, nhưng có thức Ván Tâm Kiếm này, vẫn tránh được không ít oan khuất, vì vậy rất nhiều môn phái giữ lại Ván Tâm Kiếm. Chỉ là tìm khắp Vạn Tiên minh, chỉ sợ cũng không tìm được mấy tu sĩ luyện khí dám can đảm xin ban Ván Tâm Kiếm.

Bởi vì đối với luyện khí tu sĩ mà nói, thủ đoạn có thể triệt tiêu uy lực căn bản là không dùng ra luyện khí luyện khí, chủ yếu là luyện thiên địa linh khí, luyện chính là pháp lực bản thân, nguyên thần tu hành chủ yếu là tại trúc cơ kỳ về sau, đương nhiên., Không phải nói tu sĩ luyện khí là có thể không trọng nguyên thần, nhưng mặc dù tu vi nguyên thần của Nhạc Hình Dao đẩy nhanh tới rất nhanh, trong thực chiến trừ phi phối hợp với trận pháp, bằng không cũng không thể hiện ra quá nhiều tác dụng - Đương nhiên, Nhạc Hình Dao căn bản cũng không truy cầu năng lực thực chiến, kế hoạch tu hành của nàng là chế tạo riêng cho bản thân, tự có dụng ý.

Vương Lục lấy tu vi luyện khí trung phẩm, xin ban Ván Tâm kiếm, trong mắt Phương Hạc thì thuận túy là tự mình chuốc lấy cực khổ.

Phương Hạc hỏi: “Người cho rằng chỗ người tu luyện lực phòng ngự của Vô Tướng công mạnh, là có thể ngăn cản Ván Tâm kiếm sao?”

Vương Lục đáp: “Đệ tử không dám cuồng vọng như thế, bởi vậy, mời sư bá đem một kiếm này định tại ba ngày sau.”

“Ba ngày sau?”

“Đúng vậy, đệ tử cần phải bố trí ba ngày mới có thể đỡ được một kiếm này.”

Lưu Hiến cười lạnh một tiếng: “Muốn giả vờ, kéo dài thời gian?”

Vương Lục nói: “Không dám, đệ tử bố trí tất cả mọi thứ ở tổng bộ Trí giáo, mời sư bá yên tâm quan sát.”

“Tổng bộ Trí giáo, thôn Vương gia? Được, đi ngay.”

Trong lòng Lưu Hiến Nhất nhất thời mất kiên nhẫn, một nửa cũng là hiếu kỳ.

Hiện giờ Vương Lục biểu hiện ra sự trấn định tự nhiên, cũng không phải là giả bộ. Lưu Hiến duyệt người cả đời vô số, làm sao nhìn không ra Vương Lục thật sự đã tính trước hay là phô trương thanh thế? Chỉ là, với tu vi luyện khí của y, dựa vào cái gì để tiếp Vận Tâm Kiếm của y? Với cái giáo phái non nớt do phạm nhân và Lục Hòa tu sĩ xây dựng kia?, Có thể có bố trí lợi hại gì? Ba ngày? Đừng nói ba ngày, cho dù cho hẳn thời gian ba năm, trừ phi hẳn có thể tu ra Ngọc phủ, từ luyện khí thăng cấp lên Trúc Cơ, nếu không mặc cho hẳn bố trí thế nào, Vận Tâm Kiếm cũng chính là một rãnh trời.

Trên thực tế, đối với tu tiên giới, tuyệt đại đa số tu sĩ mà nói, cho dù có cảnh giới Hư Đan, Vận Tâm kiếm vẫn khó hiểu—— cho dù là sự trong sạch. Vương Lục lấy tu vi luyện khí, mưu toan hành Hư Đan... Hắc, hẳn cho rằng mình là kiếm tâm sáng suốt sao?

Trong tiếng cười lạnh, Lưu Hiến một tay nhắc Vương Lục lên, hóa thành một đạo kiếm quang màu vàng bay thẳng về phía Vương gia thôn.

Phương Hạc lắc đầu, cũng hóa thành kiếm quang, theo sư huynh bay đi.

Về phần Văn Bảo và Nhạc Hình Dao ở lại trong phòng, hai mặt nhìn nhau, không biết làm sao. Mập mập thậm chí bất chấp ở trước mặt Nhạc sư muội có suy nghĩ gì trăm chuyện, chỉ hỏi: “Sư muội, mấy ngày nay sư huynh rốt cuộc đã đi đâu?”

Nhạc Hình Dao cười nói: “Ngươi hỏi ta sai người rồi, hai ngày kia ta cũng không đi theo sư huynh, sau khi rời khỏi thành,

liền theo thủ hạ của hắn chạy đông chạy tây, ký không ít chữ, nhưng cụ thể là làm cái gì, thành thật mà nói ta không hiểu. Về phần bản thân sư huynh thì càng không cần phải nói.”

“Thần bí đến vậy sao?” Văn Bảo lấp bắp kinh hãi, xem ra sư huynh đã bố trí một phen, chỉ là khi đối mặt với nhị trưởng lão cùng tam trưởng lão khí thế hung hăng, gã cho dù bố trí nhiều hơn nữa, thật sự có thể khởi tử hồi sinh sao?

“Ta muốn hỏi ta, chi bằng hỏi Ngũ trưởng lão một chút, nàng hiểu Vương Lục hơn bất kỳ ai.”

Mà khi nghe nói bảo vật đến lâu một của khách sạn, tìm được Ngũ trưởng lão uống rượu ăn thịt, nữ tử chỉ cười: “Yên tâm, sẽ không có việc gì đâu.”

Nghe Ngũ trưởng lão nói như vậy, Văn bảo lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà tiếp theo...

“Cho dù Vương Lục bị lão nhân bắt làm trâu làm ngựa, nhốt một vạn năm cấm cửa, chỉ cần ta tuyên bố đối với việc này không biết chút nào thì cũng không sao cả, không liên lụy đến ta được.”

ngươi bảo vật không có việc gì, lẽ nào...”

“Đương nhiên là ta sẽ không có chuyện gì để làm cuộc sống sống chết của Vương Lục ta cái rắc gì chứ, hắn ở Đại Minh quốc tự mình sáng lập nghiệp, nhưng một viên linh thạch cũng chưa từng gửi cho ta...”

Nguyên Anh chân nhân thân kiếm hợp nhất, ngự kiếm phi hành thuật, chỉ tốn một nén nhang thời gian, liền từ thủ phủ Đại Minh quốc đi tới cầu Nhĩ sơn vương thôn hẻo lánh.

Chỉ là bay đến trên không Vương gia thôn, Lưu Hiền không khỏi khẽ giật mình.

Chiếu vào tầm mắt, không phải là những thôn nhỏ núi hoang tùy ý có thể thấy được, cũng không phải trong suy đoán, cung điện tà giáo tượng trưng kiêu ngạo đậm đặc. Lấy Vương gia thôn làm trung tâm, phạm vi mấy trăm dặm đều là linh điền, trong ruộng sinh trưởng đủ loại linh thảo linh dược, tuy phẩm cấp không cao, nhưng hiển nhiên là được tỉ mỉ chăm sóc, phát triển làm người ta thích.

Khó khăn hơn chính là linh khí nơi đây mặc dù không tính là đặc biệt nồng đậm, nhưng lại bị lợi dụng cực tốt, cơ hồ mỗi một phần đều sẽ không lãng phí, phân bố đều rõ ràng ở các nơi trong núi. Mà pháp đàn kỳ dị chính giữa Vương gia thôn, thì lại như trái tim, dẫn phát linh khí triều tịch, cung cấp linh khí cuộn cuộn không dứt cho toàn bộ thôn và linh điền bốn phía.

“Không sai.”

Nhìn một hồi trên không trung, dù Lưu Hiền đối với Vương Lục lãng phí tinh lực đi kinh doanh tà giáo hết sức không cho là đúng, cũng không thể không thừa nhận tổng bộ tà giáo này kinh doanh thật sự không tồi, tuy rằng không thể so sánh với các đại môn phái lớn, nhưng so với cửu phẩm môn phái, cũng chưa chắc kém hơn bao nhiêu.

Vương Lục cười cười, giảng giải: “Mặc dù Vương gia thôn là nơi trí giáo khởi hứng, nhưng điều kiện bản thân cũng không tính là đặc biệt tốt, bởi vậy quy mô phát triển có hạn... Tuy nhiên, trải qua một phen ta điều chỉnh như vậy, tình thế nơi đây đã thay đổi, không đến năm mươi năm, địa mạch linh khí sẽ càng ngày càng nhiều, nơi đây chính là động thiên phúc địa chân chính.”

Lưu Hiền nhìn trong chốc lát, gật gật đầu thừa nhận lời nói của Vương Lục.

Thiên địa linh khí của đại lục Cửu Châu cũng không phải vĩnh viễn không thay đổi, tổng lượng linh khí giữ vững, địa mạch linh khí cũng tương tự, cũng không phải người nhiều ta ít, người ít ta càng nhiều. Chỉ cần chăm sóc tốt, hoàn cảnh linh khí một chỗ có thể chuyển biến tốt đẹp hơn, từ một nơi bình thường không có gì lạ biến thành địa phương phong thủy bảo địa. Bây giờ Thịnh kinh tiên môn ở Trung châu hưng thịnh, ngàn vạn năm trước bất quá cũng chỉ là bình nguyên ở trên Cửu Châu đại lục mà thôi.

Đương nhiên, trên đời này không có nhiều lý tưởng như vậy, đại đa số thời gian cho dù là các tu sĩ lý lẽ siêu thoát, cũng càng quen thuộc việc khai phá tính cướp đoạt, dù sao cửu châu to lớn, cướp đoạt cả đời cũng không thể nào cạn kiệt.

Cho nên, theo Lưu Hiền thấy, Trí giáo rõ ràng chỉ là tà giáo, rõ ràng thời gian trải nghiệm rèn luyện của Vương Lục chỉ có

một năm, lại cam nguyện làm loại dự định lâu dài này... Thật sự làm cho người ta khó mà tin được hẳn thật sự là vì quyền thế hay tiền tài.

Nghĩ tới đây, Lưu Hiền hỏi: “Muốn ta tới nơi này, là để khoe khoang thành tích của người sao?” Lời tuy nói thế, lại không ngừng đánh giá Vương gia thôn, trong ánh mắt rất có ý khen ngợi.

Vương Lục cười nói: “Ngoại trừ pháp đàn dưới cơ duyên xảo hợp trong thôn kia xuống, Vương gia thôn thật đúng là không có gì đáng khoe khoang, thôn làng như vậy, Trí giáo chí ít có mười mấy cái, nơi này chung quy là Tiên Thiên điều kiện kém một chút, kết cục có hạn.”

Lưu Hiền hừ một tiếng, không để cho Vương Lục tiếp tục khoe khoang: “An tâm làm bố trí của người, cho người thời gian ba ngày. Ta cùng Tam sư đệ ở chỗ này nhìn xem, người có thể tùy ý bố trí, chỉ cần không rời khỏi phạm vi trăm dặm.”

Vương Lục cũng không nhiều lời, rất nhanh tìm được cao tầng của Trí giáo trong thôn, nhanh chóng bắt đầu bố trí của mình.

Đúng như Lưu Hiền nói, dùng tu vi Luyện Khí để đón Vấn Tâm Kiếm, coi như là tổ hợp của Vô Tướng công và Không linh căn, trên lý thuyết cũng chỉ là Thiên Phương Dạ lải nhải mà thôi.

Vấn đề mấu chốt nghịch thiên như vậy, tự nhiên chính là bố trí trong ba ngày này. Bố trí của Vương Lục không giống bình thường, đối với Vương gia thôn mà nói, quả thực là động tác lớn thay trời đổi đất.

Nếu không phải mấy ngày trước Vương Lục đã sớm thông tri cho cao tầng của Trí giáo, cũng bày ra nhân lực vật lực để bố trí, lúc này muốn thực hiện kế hoạch của Vương Lục, vô luận như thế nào cũng là không kịp.

Bất quá dù là như thế, với thực lực hiện tại của Trí giáo, muốn thỏa mãn yêu cầu của Vương Lục cũng tương đối khó khăn. Vào một ngày trước, cao tầng của giáo phái đã bị khẩn cấp gọi vào trong thôn, bắt đầu làm việc điên cuồng tiến hành chuẩn bị cho giai đoạn đầu, mà chờ khi Vương Lục tự mình trình diện, công bố kế hoạch toàn bộ, những phó giáo chủ và trưởng lão

kia nhìn quen với việc phát triển nhanh chóng, kiến thiết kỳ tích quả thực đã muốn trừng mắt nhìn ra ngoài.

Có thể nói Diệp Sơ Trần là trợ thủ đắc lực nhất của Vương Lục nhẹ giọng nỉ non: “Giáo chủ, cái này... Số lượng công trình quá lớn, kỹ thuật khó khăn thì tạm thời không nói, chỉ là tài nguyên đầu tư cũng được...”

“Khà khà khà, Diệp huynh là muốn tự thừa nhận mình là vô dụng, hoàn thành nhiệm vụ của giáo chủ hay sao?”

Lúc này người nói chuyện chính là một phó giáo chủ khác của Trí giáo. Minh Vân đạo nhân, đạo nhân này là tán tu rất có danh tiếng ở tu tiên giới Thương Khê châu, tu vi cảnh giới là Hư Đan hạ phẩm, tính cách có chút điên điên khùng khùng. Làm việc vừa chính vừa tà, rất nhiều người đều cảm thấy đau đầu. Năm tháng trước Minh Vân đạo nhân không mời mà tới, lúc ấy Diệp Sơ Trần còn tưởng là tới quán đá, lắp bắp kính hãi, kết quả lại phát hiện người này mộ danh mà đến. Vì thế xin nhập giáo càng giật mình, thậm chí là nổi danh của ai? Đương nhiên là Giáo chủ Vương Lục này tên Minh Vân đạo nhân cũng không biết tu luyện ma công gì dẫn đến nguyên thần vụn vẹo, rõ ràng là cao thủ cảnh giới Hư Đan, nhưng lại tôn sùng đối với tiểu tu luyện khí như Vương Lục, rất nhanh liền trở thành chó săn trung thành, làm yên ngựa phía sau. Mà Vương Lục cũng không khách khí chút nào., Trực tiếp đề bạt làm phó giáo chủ, phân công quản lý việc ầu đả, tu vi cảnh giới của Minh Vân đạo nhân thấp hơn một phần so với Diệp Sơ Trần, nhưng năng lực thực chiến lại cao hơn mấy bậc, là tay cầm kim bài chân chính.

Cho nên vừa nghe Minh Vân đạo nhân mở miệng, Diệp Sơ Trần đã cảm thấy đau đầu, thằng này điên điên khùng khùng, trừ Vương Lục nói gì thì không ai nghe, căn bản không thể giảng đạo lý, còn thường xuyên mở miệng nói lời ác nhân nhất đấng trong giáo phái.

Mà Diệp Sơ Trần cũng không khách khí: “Cái tên lỗ mãng nhà ngươi biết đánh đánh giết, nói chuyện không đau eo, dù sao cũng không tới phiên ngươi xuất lực...”

Vương Lục nở nụ cười: “Phó giáo chủ nói sai rồi, lần này Minh Vân cũng phải xuất lực. Ở đây chúng ta, bất luận là phân

công việc gì, chỉ cần có tu vi bên người, ai cũng không chạy thoát được.”

Diệp Sơ Trần kinh ngạc: “Minh Vân thuần túy là thêm phiền phức.”

Minh Vân trừng mắt, trong ánh mắt điên cuồng khiến Diệp Sơ Trần sờn cả tóc gáy.

Vương Lục cười nói: “Ha ha, đương nhiên phải cho Minh Vân công tác thích hợp với hắn.” Nói xong liền ném một trang giấy cho Minh Vân, Minh Vân đạo nhân vừa nhìn thoáng qua liền bị hấp dẫn chú ý, hết sức chăm chú mà nhìn, khi thì phát ra tiếng cười bén nhọn.

Đuổi được Minh Vân đạo nhân, Vương Lục liền nói với những người khác: “Công trình lần này vô cùng lớn, tài nguyên đầu tư cũng gần như đứt gân động cốt đối với giáo phái hiện nay, nhưng công việc này là tất yếu, cho dù có khổ thêm nữa cũng phải làm xong, nghe rõ chưa?”

Hiếm khi thấy giáo chủ nghiêm túc bố trí như vậy, những người có mặt ở đây cũng ý thức được sự tình không phải chuyện đùa, bọn họ không thấy được linh kiếm song trường lão bay trên không trung nhưng lại mơ hồ cảm giác được, trí giáo tựa hồ đối mặt với đại khảo nghiệm sinh tử tồn vong.

Nếu đổi lại là bọn họ, lúc họ còn là tán tu, gặp nguy cơ đã sớm tan tác, nhưng lúc này là cao tầng của cao tầng Trí giáo, trong lòng chúng tu sĩ lại dâng lên ý chí chiến đấu sục sôi.

Đảo mắt đã ba ngày trôi qua.

Có lẽ khoảng ba ngày bận rộn nhất ở cao tầng Trí giáo. Với tư cách là chủ lực xây dựng, Thất Tinh địa của phó giáo chủ Diệp Sơ Trần và thuộc hạ quản lý quả thực sắp tất tở, trong đó trưởng lão thâm côn Hà Khuyết là bi thảm nhất, sau khi liên tục tăng ca điểm, vốn định dùng song tu khôi phục pháp lực, lại phát hiện mệt mỏi qua hừng hực không chịu nổi, lão thâm côn hôn mê tại chỗ.

Ba ngày nay Diệp Sơ Trần kiêm nhiệm cơ sở, xây dựng khắp nơi, dẫn dắt các tu sĩ Thất Tinh tới Đại Hưng Thổ Mộc, điên cuồng xây dựng pháp trận ở một nơi bên cạnh thôn Vương gia, chuẩn bị cho Vấn Tâm Kiếm ba ngày sau. Bản vẽ pháp trận

xuất từ tay Vương Lục., Vị Linh Kiếm Sư bá đạo này ghen hống nhìn trôn trối cầu tứ diên cuồng cầu tứ trong lòng, lúc lấy được bản vẽ Diệp Sơ Trần suýt nữa dí cầm lên bản vẽ trên bàn chân, hơn ba trăm cái Tụ Linh Trận cứu phẩm liên kết với nhau tạo thành khung xương, hơn sáu mươi cái Hồi Nguyên Trận bát phẩm xuyên vào trong đó, cùng cầu thành chủ thể.

Ngoài ra, Ninh thân đấng, Thanh Tâm Tháp, Khả Linh điện... hơn trăm loại kiến trúc khác nhau tọa lạc bên trong trận pháp kết hợp với nhau, tuy phẩm chất không phải là cao, nhưng dưới thiết kế xảo diệu lại có thể phát huy hiệu quả khó tin.

Đồng thời, trong thời gian ba ngày này, Lưu Hiên cùng Phương Hạc yên lặng ẩn thân trên trời, yên lặng nhìn Vương Lục bố trí. Sau đó, tận mắt nhìn thấy giáo đồ cuồng nhiệt của Trí giáo, trong vòng ba ngày ngắn ngủi, xây dựng một tòa thành trong khe núi.

Đương nhiên không phải thành lớn gì, đất trồng giữa dãy núi cũng không rộng, nhưng trên trăm tòa kiến trúc, cùng với rậm rạp chằng chịt trận pháp vòng tròn, lượng công trình lại lớn hơn kiến tạo một tòa thành trì.

Có thể hoàn thành tất cả những điều này trong vòng ba ngày, Trí giáo đã vận dụng trên ba vạn người —— đây là kết quả giáo phái không tiếc mọi thứ, tập trung toàn bộ nhân thủ có thể điều động xung quanh lại, trong đó tu sĩ luyện khí có thành tựu liền vượt qua một ngàn người, Trí giáo còn thuê từ Huyền Thiên quán với giá cao hơn trăm người công nhân có tu vi Trúc Cơ thành thực, cực kỳ cường thực lực lượng., Mấu chốt nhất chính là, phó giáo chủ Diệp Sơ Trần và đội ngũ hãn thống lĩnh, từ trên xuống dưới đều đích thân bước vào hiện trường, làm công tác gian khổ nhất gian nan nhất, đồng thời không ngừng cổ vũ sĩ khí, đào móc ra hiệu suất làm việc kỳ tích bình thường.

Mà một vị Phó giáo chủ Minh Vân đạo nhân khác cũng không thoải mái, hãn dẫn theo đoàn đội thủ hạ của mình, trong vòng ba ngày đào núi đào sông, tận tình phá hư luồng diên loạn đó phóng xuất ra ngoài mà Vương Lục lại theo sát một tổ người này, lưu lại dấu chân của mình trên mỗi một vết tích phá hư.

Ba ngày sau, Vương Lục điều tán tất cả giáo đồ, một thân một mình đi vào trong núi, đứng ở trên tế đàn cao cao xây dựng cho hắn. Ở đỉnh đầu hắn, Lưu Hiền khuôn mặt lạnh nhạt bề ngoài mọi thứ Vương Lục đã có.

“Chuẩn bị xong chưa?”

Vương Lục trầm mặc trong chốc lát, mở to mắt, chậm rãi mở miệng.

Nhưng mà trước khi tiếng nói ra, quần sơn gào thét, phong vân biến sắc, vạn dặm trời quang trong nháy mắt đen như mực, ngày đêm nghịch chuyển, một đạo lôi quang màu tím xanh từ trên trời giáng xuống tựa như thiên kiếp phủ xuống.

Vương Lục vậy mà lại tiên hạ thủ vi cường.

...

123

“Thật can đảm!”

Đối mặt với cảnh tượng trời đất biến đổi này, Lưu Hiên Chỉ là không mặn không nhạt nói ba chữ, nhưng ngay cả mí mắt cũng chẳng buồn mở lên một cái.

Khoảnh khắc sau Tử Thanh Lô Xà đã âm âm lao tới, mười mét xung quanh đã âm âm tan biến, im hơi lặng tiếng.

Lúc này, phó giáo chủ Diệp Sơ Trần của Trí giáo đang đứng từ xa quan sát trận chiến này, không tự chủ được mà hít vào một hơi khí lạnh.

Đạo Tử Thanh Lô Quang mà Vương Lục tiếp dẫn xuống kia, mặc dù không phải Thiên kiếp, nhưng uy lực lại tuyệt không thể khinh thường. Mặc dù bản thân Vương Lục chỉ có tu vi Luyện Khí, nhưng vừa rồi tiếp dẫn lô quang cũng không phải chính mình Vương Lục, mà là Vương Lục thông qua tế đàn dưới chân liên thông toàn bộ thành mới, lại dùng thành mới khu động địa mạch linh khí phạm vi mấy chục dặm, cỗ năng lượng kia đột nhiên bộc phát.

Đạo Tử Thanh Lô Quang kia ẩn chứa uy năng đủ để làm Diệp Sơ Trần tan thành mây khói mười lần. Tu sĩ Hư Đan ở trước mặt lô quang kia yếu ớt như phàm nhân. Dựa theo phỏng đoán của Diệp Sơ Trần, một kích hung ác như vậy, khi Vương Lục phát động lại vô thanh vô tức, xuất kỳ bất ý. Cho dù đối thủ có tu vi Nguyên Anh, chỉ sợ cũng phải luống cuống tay chân?

Nhưng trên thực tế, Lưu Hiên thậm chí không cần vì đó nâng một ngón tay, chỉ bằng vào sự thổ nạp của y đối với thiên địa linh khí, liền đem Lô Quang Thổ sụp đổ.

Đồng dạng là thổ nạp thiên địa linh khí, cảnh giới tu sĩ Nguyên Anh vượt xa tưởng tượng của Hư Đan. Đến Nguyên Anh kỳ, tu sĩ sẽ không còn câu nệ thổ nạp linh khí bao nhiêu nữa. Bởi vì pháp lực trong Ngọc phủ tự sinh ra, cuồn cuộn không dứt, tu sĩ càng quan tâm chất lượng thổ nạp hơn nữa., nhấn mạnh là khả năng không chế linh khí rất nhỏ. Lưu Hiên mà nói, không

gian mười mét quanh người cơ hồ là một lĩnh vực tuyệt đối, gã nắm giữ. Tử Thanh Lôi Quang tuy rằng lợi hại, nhưng chung quy vẫn là Vương Lục mưu lợi mà phát, trong đó không có nguyên thần ngưng tụ, như vậy đối với Lưu Hiên mà nói chỉ là một đoàn linh khí vô chủ ly tán, một lần hô hấp có thể làm cho đất sụp đổ.

Tuy nhiên, Lưu Hiên vẫn âm thầm gặt đầu với cái tên to gan lớn mật này, thân thể ở trong nghịch cảnh thậm chí là tuyệt cảnh cũng có thể bảo trì phản kích. Đây không chỉ là vấn đề về can đảm, mà còn là máu chốt quyết định lấy yếu thắng mạnh, chuyển bại thành thắng.

Thằng nhỏ Vương Lục này, tâm tính thật là lợi hại. Hơn nữa tuy Tử Thanh Lôi Quang kia không uy hiếp được y, nhưng với tu vi Luyện Khí mà tiếp dẫn cũng có thể coi là kỳ tích —— cho dù thành lập dưới sự trợ giúp của một tòa thành mới.

Sau khi lôi quang tiêu tán, Lưu Hiên Hiên thậm chí không vội vã động thủ mà dùng ánh mắt tán thưởng liếc nhìn Vương Lục một cái.

Nhưng lần này lại đến phiên Vương Lục thờ ơ với việc này, một chiêu cũng không có hiệu quả. Gã lập tức tiếp một chiêu từ trên xuống dưới, động tác của Vương Lục lúc này lớn hơn, mười ngón tay chỉ vào mười cây tế đàn phía xa xa., Từ trên xuống dưới chuyển động, mười cây cột tế trụ này là trụ cột của toàn bộ thành mới. Dưới sự chỉ huy của Vương Lục, kéo cả tòa thành mới này phát ra tiếng âm âm trầm đục, trên trăm tòa kiến trúc trong thành bắt đầu biến hóa vị trí, trong Tự Linh trận tổ hợp thành đồ án to lớn của hội nguyên trận, tìm kiếm vị trí của mình.

Cùng lúc đó, bầu trời tiếp dẫn Tử Thanh Lôi trở nên đen kịt bỗng nhiên phát sáng, cũng không phải là màn đêm tiêu tán, mà là trong bóng đêm vô số ngôi sao thấp sáng, sáng chói như ngân hà.

Phương xa Diệp Sơ Trần một lần nữa sợ hãi thán phục, đó là tinh sao của hắn a... Ở trong tay Vương Lục, bằng vào lực lượng thành mới cùng địa mạch chi lực vậy mà diễn hóa thành đầy trời ngân hà.

Sau một khắc, Tinh Hà vẫn lạc, Vương Lục phát tay, cả hàng trăm hàng ngàn ngôi sao được uân dưỡng đồng loạt tháo xuống, tạo thành một cơn mưa sao băng làm người ta hoa mắt, đánh về phía Lưu Hiền.

Lưu Hiền khước miệng hơi vênh lên.

Một thức này tinh hà vẫn lạc, uy lực chưa hẳn so với Tử Thanh Lô lúc trước mạnh hơn bao nhiêu, càng hiển lộ công lực không thể nghi ngờ, mặc dù có pháp trận tương trợ, nhưng Luyện Khí Sĩ bình thường tuyệt không thể khống chế được tình cảnh lớn như vậy.

Đương nhiên, đệ tử Linh kiếm phái nhất định không thể đánh đồng với tu sĩ bình thường, nhưng Vương Lục sở tu Vô tướng công, công yếu thủ mạnh cũng là có tiếng, có được tình cảnh này thì không dễ... Mặc dù thoát nhìn cũng có vài phần đáng nghi.

Chỉ tiếc, tràng diện Vương Lục dốc hết tâm tư xây dựng tuy rằng rục rở phi phạm, nhưng không có ý nghĩa thực tế. Lưu Hiền vẫn không có động một ngón tay, chỉ dựa vào Nguyên Anh thổ nạp linh khí đã làm tinh hà tan rã, màn đêm cũng tan biến.

Sau chiêu này, Lưu Hiền cuối cùng cũng hành động.

“Được, ta xem đủ rồi, tiếp kiếm.”

Sau một khắc, một thanh kiếm vô hình xuyên thủng mấy chục tầng phòng ngự mà Vương Lục tỉ mỉ bố trí, nhẹ nhàng điem vào giữa trán Vương Lục.

Đúng là Vấn Tâm Kiếm của Lưu Hiền.

Bản chất của Vấn Tâm kiếm là Nguyên thần chi kiếm, lúc phát động chỉ cần nguyên thần Lưu Hiền Nhất chuyển một cái, ngay cả pháp lực dao động cũng không có, luận về việc lặng yên không một tiếng động, so với Tử Thanh Lô Vương Lục tận lực ám toán còn khó lòng phòng bị hơn. Các trưởng lão Vương Lục và Trí giáo mặc dù đều hao tổn không ít tâm tư, cuối cùng cũng chỉ suy đoán được thủ đoạn của tu sĩ Nguyên Anh mà thôi, phòng tuyến bố trí trước mặt Lưu Hiền còn không chịu nổi một kích.

Vấn Tâm Kiếm ẩn chứa một tia tiên tâm mờ ảo của Lưu Hiền, mặc dù chỉ là một tia, nhưng đối với Vương Lục mà nói lại như Trường Giang đại hà, thế tới hung hãn. Vương Lục chỉ cảm thấy nguyên thần chấn động, đã bị kiếm ý cuộn cuộn của Vấn Tâm Kiếm cắn nuốt, nguyên thần chứng kiến, năm giác quan đều là một màu đen kịt.

Đúng lúc này, một tiếng vang trầm nặng phá toái vang lên, Vương Lục từ trong một màu đen kịt thức tỉnh, chỉ thấy thập đại tế trụ của tế đàn đã vỡ một cái, đồng thời còn có một góc của toàn bộ thành mới, hơn ba mươi pháp trận cửu phẩm biến mất trên đại địa, đồng thời làm nổ tung một tiếng chuông phá diệt của nguyên thần nội phủ.

Tổn thất thảm thiết như thế, chẳng qua là làm Vương Lục từ trong thất thần tỉnh lại trong chớp mắt. Mà chính trong một cái chớp mắt ngắn ngủn này, đã đủ để Vương Lục ứng đối, ngón giữa tay phải ngón cái nhẹ nhàng đụng một cái, Vô Tướng Tâm pháp ứng cơ phát, chín cây tế trụ ù ù mà động, khiến cho cả tòa thành mới phảng phất bao phủ trong một mảnh hào quang xanh biếc.

“Được.”

Lưu Hiền trên bầu trời nhìn không được tán thưởng một tiếng, trận pháp của Vương Lục bố trí phẩm cấp không cao, nhưng mấy trăm trận pháp hoàn toàn tương liên, lại thể hiện ra trận pháp cơ bản cực kỳ vững chắc, chỉ có điểm này, trong hàng đệ tử lịch luyện lần này cũng chỉ có rất ít người có thể so sánh với nhau, nhưng trong hàng ngũ đệ tử tinh thông trận pháp, lại không có người nắm chắc thời cơ và khả năng bố cục chính xác như Vương Lục.

Chuông phá diệt đã sớm chuẩn bị tốt, chỉ cần Vương Lục thất thần liền tự hành phát động, hiển nhiên hắn đã sớm dự liệu mình không ngăn cản được kiếm ý sắc bén của Vấn Tâm Kiếm... Tên tiểu tử này cũng tự hiểu lấy mình.

Mà tầng hào quang xanh biếc phía sau kia thì đã khôi phục thần quang, hào quang bao phủ làm tinh thần người ta phấn chấn, trắng đêm không ngủ. Vương Lục dùng ánh sáng này bao bọc lấy bản thân, là để phòng ngừa bị Vấn Tâm Kiếm ép hỏi hôn mê, ứng phó cũng rất hợp lý. Càng khó phát động chỉ

cần một thủ thế, đối với một đệ tử luyện khí lục phẩm mà nói thật sự không đáng quý.

Đến bước này, sao Lưu Hiền Hiền có thể nhìn không ra ý định của Vương Lục chứ?

Ba ngày bố trí, bộc lộ hết sức huy động nhân lực kinh người của tổ chức Trí giáo, một tổ chức kỷ luật cao độ, sao có thể so sánh với tà giáo thế tục được? Cho dù là khi xây dựng ở thành mới, bởi vì có quá nhiều người đã phát động Càn Nguyên Nhiên Huyết Công, khiến toàn bộ sơn cốc tràn ngập mùi máu tanh, nhưng ý chí chiến đấu ngút trời lại hoàn toàn khác biệt với các tà giáo khác.

Sau đó Vương Lục tự mình ra trận, một đạo lôi quang, một trận tinh vũ, đương nhiên không phải là không biết tự lượng sức mình mà là muốn lay động một trưởng lão Nguyên Anh, mà là khoe khoang khả năng không chế cực kỳ nhỏ bé và năng lực nắm chắc thời cơ của hắn. Những thứ này đều là cảnh giới tu vi thể hiện không ra, nhưng trong thực chiến lại là kỹ năng phi thường mấu chốt.

Đây là đang tận tình biểu diễn rèn luyện trong tám tháng qua, mà Lưu Hiền cũng thừa nhận, chỉ nhìn từ đây, Vương Lục đã là nhân vật hạng nhất trong đám đệ tử này, ít nhất tuyệt không phải là phế vật trầm mê quyền hấp dẫn mà không tiến vào.

Đây chính là Vương Lục tự chứng minh mình trong sạch.

“Quả thật không tệ.” Lưu Hiền Không ở trên không trung nhẹ giọng thở dài. Mà lúc này lại nhớ tới một lời khiêu khích như trên chín đỉnh của vị Vương Lục ở phòng khách khách kia, trong lòng tức giận liền giảm đi rất nhiều. Là trưởng lão truyền công, luôn có vài phần thiên vị đối với đệ tử ưu tú, mà đứa nhỏ này thì có vài phần thiên vị., Cuồng vọng cũng thật sự có vấn đề cuồng vọng, chỉ có điều... Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên. Chỉ làm một đệ tử chân truyền Linh kiếm phái, một bước này còn lâu mới đủ, so sánh với hai tên chân truyền kia còn xa mới bằng được.

Huống chi, khảo nghiệm của Vân Tâm Kiếm vừa mới bắt đầu, vừa rồi kiếm ý làm Vương Lục trực tiếp hôn mê, chẳng qua là vô ngoài Vân Tâm Kiếm, hạch tâm chân chính, cũng chính là lực lượng Tiên Tâm còn giấu ở phía sau.

Bây giờ, Vương Lục đang ở bên trong tinh thần, đang trực diện đối mặt với lực lượng vấn tâm.

Trong thoáng chốc, thành mới và sơn cốc như mây mù tiêu tán, thay vào đó là một mảnh núi thây biển máu. Vương Lục đứng trên núi thì cốt không biết bao nhiêu người, bốn phía âm phong trầm trầm thức, quỷ khóc thần gào.

Vương Lục không cần nghĩ cũng biết, đây là huyền cảnh do Vấn Tâm Kiếm tạo ra, thử thách chân chính bắt đầu từ đây. Mà dưới Vấn Tâm Kiếm, khả năng mình qua ải là không cao.

Thành thật mà nói, có một vòng biểu diễn lúc trước, mình đã sớm chứng minh thực lực, cho dù bây giờ bỏ qua, bị Vấn Tâm Kiếm đánh tan tâm phòng cũng không sao cả, nhiệm vụ đó vốn là không thể hoàn thành, không thể hoàn thành lại chẳng phải tội lỗi. Lưu Hiến sư bá là người yêu nhất, quá nửa là răn dạy mình một phen thì thôi... Nhưng mưu đồ của Vương Lục há lại đơn giản như vậy?

Vấn Tâm Kiếm mà thôi, tới chính diện hội họp.

Thế là mặc cho âm phong gào thét, núi Thi dưới chân rung động, từng bộ thi hài đã chết mà sống từ trong bức tường máu và xương gãy giụa chui ra, khắp núi đồi, cũng chậm rãi tới gần đỉnh núi chỗ Vương Lục.

Tràng diện kinh khủng như vậy dọa người, trực tiếp phóng thích vào trong nguyên thần, đủ để khiến đại đa số tu sĩ tâm trí không kiên định hồn phi phách tán, nhưng Vương Lục nào có nửa điểm sợ hãi? Ngược lại khóe miệng nhếch lên cười lạnh, hai tay ôm nhau chờ các thi hài tới gần.

Qua vài hơi thở, cách thi hài gần nhất đã đi tới trước mặt Vương Lục, xương đầu còn mang theo huyết nhục đung đưa bên phải, trong miệng cũng phun ra âm tiết mơ hồ không rõ.

“Giáo... Chủ...”

“Vương... Lục...”

Vương Lục hừ một tiếng, mở miệng cười nói: “Đừng cố lộng huyền hư, ta biết các ngươi muốn nói gì, để ta làm Giáo chủ, đền mạng cho đám người chết vì Trí giáo các ngươi đúng không?”

Vừa dứt lời, nụ cười đột nhiên thu liễm, hóa thành sương lạnh đầy mặt: “Vu cái mẹ ngươi, cút thôi đi...”

Nói xong liền duỗi tay ra, đặt lên bộ thi cốt gần nhất, sau đó mạnh mẽ đẩy xuống núi. Thi cốt lăn ùng ục, nửa đường đã vỡ thành những mảnh vụn máu thịt đầy đất.

Sự hung ác của Vương Lục lập tức chọc giận thi hài. Ngàn vạn bộ thi hài cổ họng nổi lên làm cho khí tức âm trầm trong hoàn cảnh càng nặng thêm vài phần. Ảo cảnh Vân Tâm Kiếm không sợ nhất chính là bạo lực phá giải, bởi vì một khi người bị khảo nghiệm đem phương pháp giải quyết thì hơn phân nửa chính là ảo cảnh mạnh yếu khi hư nhược mà Vân Tâm Kiếm., Hoàn toàn được quyết định bởi sự mạnh yếu trong nội tâm của đối phương. Một khi hấn chột dạ, như vậy đối thủ mạnh cỡ nào trong Ảo Cảnh không chế tạo ra được? Cho dù ngươi là người mạnh mẽ Đại Thừa kỳ, Vân Tâm Kiếm cũng có thể chiếu ra hình ảnh mười bảy mười tám vị Chân Tiên bầm thây ngươi vạn đoạn.

Nhưng phía sau bạo lực của Vương Lục, lại là sự kiên định khiến người ta khó có thể lý giải được: “Bọn cặn bã, các ngươi có tư cách gì mà gào thét ở trước mặt ta?”

Một tiếng rống giận mười phần trung khí này, như cơn lôi từ trong ảo cảnh nghiền ép xuống, khiến cho tất cả thi hài đang ồn ào cũng ngừng lại một lát.

Không đợi bọn chúng có hành động gì, đôi mày kiếm của Vương Lục cau lại, đưa tay chỉ về phía trước: “Các ngươi, là người chết ở trong chiến tranh do Trí giáo mở rộng, đánh bại người chết. Các ngươi oán khí ngập trời, quy tội thống khổ tử vong cho ta., Hận không thể đem ta thiên đao vạn quả mà ta, không trốn không trốn, mừng rỡ tiếp nhận phân sát nghiệt này, tiếp nhận oán hận của các ngươi bởi vì sự thống khổ của kẻ địch chính là vui sướng của ta. Oán ngôn của địch nhân chính là Thiên Lại Tiên Âm ta đứng trên lập trường đối địch, giết chóc các ngươi, ta hỏi lòng không thẹn với lương tâm.

Nói xong, ngón tay thay đổi phương hướng: “Mà các ngươi, là chiến sĩ Trí giáo chết ở trong chiến tranh của Trí giáo, trong lòng các ngươi hối hận, ảo tưởng nếu không gia nhập Trí giáo, nếu không đứng lên tiền tuyến, không thì các ngươi đã hối

hận., Đã có thể sống tạm bợ, thế là đổ oán hận tử vong quy tội cho ta đối với các người, ta thần nhiên đối đáp, trong lòng khinh bỉ bởi vì liệt sĩ giáo phái gấp mười gấp trăm lần các người, không oán không hối không hận vì làm sinh mệnh lý tưởng của giáo phái, so sánh với bọn hần thì hơn bọn hần., Các người nhẹ như tro bụi mà chiến sĩ chân chính, nên đem oán hận lưu lại cho kẻ địch. Ứng tướng vĩnh viễn cố định ánh mắt ở phía trước sau khi chết cũng triệu tập bộ hạ cũ, từ Địa Ngục giết về nhân gian, khi các người từ bỏ oán hận đối với kẻ địch, chuyển thành hối hận, các người liền không xứng trở thành chiến sĩ, vinh quang không xứng được hưởng thụ đối với người sa đọa chết đi, ta khinh thường...”

“Còn các người, các người là tu sĩ Kiên Nguyên Nhiên Nhiên Huyết Công chết non, các người tự cho là bị lừa gạt, tự cho oan như Nguyệt Phi Tuyết, tự cho là ta táng các người trường mệnh trăm tuổi đối với các người., Ta chỉ có thể lạnh lùng khinh bỉ bởi vì ta ban cho các người cơ duyên chạm đến Tiên đạo, là ta ban cho các người những người phạm tặc các người tiến thêm một bước. Là ta, cho các người từ một con kiến yên lặng chết đi thăng hoa, trở thành Điện Cơ nhân ở Cửu Châu đại lục thăng hoa, huống chi Càn Nguyên Nhiên Huyết Công chưa bao giờ cưỡng ép mở rộng công pháp., Là một người tâm thường tâm thường, hay là anh hùng lóng lánh loá mắt, cho dù chỉ là trong nháy mắt, quyết định ở trong tay các người lựa chọn lấp lánh, sẽ không có tư cách đi hối hận vì đánh trống mà đánh trống, chỉ làm cho các người vong ân phụ nghĩa, chết không có gì đáng tiếc...”

Liên tiếp gào thét, chấn nhiếp ngàn vạn thi hài, khí thế vương lục tại thời khắc này nhắc tới đỉnh phong, dù là núi thầy biển máu giống như địa ngục này, vậy mà ngăn cản không nổi sự hoảng sợ của hần, hùng hồn biện luận ngàn vạn thi hài lại không dám tiến, mà âm phong địa ngục cũng suy yếu đi rất nhiều, sau lưng mây máu lộ ra một cổ hào quang màu vàng, phẳng phát tùy thời có thể mây phá trời mở, ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi, ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi.

“A, thú vị a.”

Cùng lúc đó, Lưu Hiền ở bên ngoài quan sát hết thấy, cười một tiếng, nhẹ gật đầu.

“Có ý tứ? Ta thấy tất cả đều mạnh mẽ đoạt lý “Phương Hạc đối với chuyện này lại không cho là đúng.

Lưu Hiến nói: “Mặc dù là cưỡng từ đoạt lý, nhưng không phải chỉ đơn thuần khoe khoang lời nói lợi hại, có thể đem đạo lý rành mạch của Vấn Tâm Kiếm kể ra, có thể thấy được sâu trong nội tâm hẳn cũng nghĩ như vậy, cho dù đối mặt với núi thây biển máu, cũng không thẹn với lương tâm a.”

Phương Hạc lại lắc đầu: “Vấn tâm như vậy thật không thẹn, chỉ có thể nói rõ nội tâm vắn vẹo của hẳn.”

Lưu Hiến lại nói: “Sự đệ lại là lấy tiêu chuẩn bình thường của người ta yêu cầu hẳn, đừng quên đũa nhỏ này chung quy cũng là người đứng đầu một giáo, tục ngữ bắt đẽ dĩ nói, nếu không có tâm cảnh vắn vẹo như vậy, làm sao kinh doanh một giáo phái? Hoặc là nói, Cửu Châu đại lục, người nào thành công, không có chút cố chấp vắn vẹo nào đây?”

Phương Hạc chỉ lắc đầu, nhưng không cãi lại Lưu Hiến Hiến.

Lưu Hiến nói thêm: “Yên tâm, người cũng không phải không biết, uy lực của Vấn Tâm Kiếm vượt xa không chỉ có thế. Đũa nhỏ Vương Lục này cũng chỉ có thể cứng rắn điềm một chút khi cửa thứ nhất, khảo nghiệm tiếp theo hẳn không chống đỡ nổi.”

Đây cũng là chuyện đương nhiên, Vấn Tâm Kiếm nếu chỉ dựa vào nội tâm cứng rắn có thể chèo chống qua, cũng sẽ không có công hiệu tự chứng minh trong sạch. Bởi vì cho dù một người lạm sát vô tội, chỉ cần tin tưởng chính mình lạm sát có lý, cửa ải này cũng có thể ứng phó qua, chỉ là chưa hẳn có sự quyết đoán của Vương Lục loại thi sơn này mà thôi.

Một người không thẹn với lương tâm, tuyệt đối không đi không hổ thẹn. Bởi vì Vấn Tâm Kiếm không phải là Thất Khiếu Linh Lung Tâm của một người, mà là đạo tâm.

Cái gọi là đạo tâm, là tu tiên lúc, đối với cảm ngộ cùng lý giải của tiên đạo, mặc dù tiên đạo có thể phân đại đạo ba ngàn, nhưng bất cứ một loại nào đều có giới hạn cùng cơ sở của nó, nếu muốn tuân theo những đạo này..., Hẳn muốn chấp nhận quy tắc của Đại Thiên thế giới này, không thể dùng suy nghĩ của mình bao trùm quy tắc của Đại Thiên thế giới, không thể

dùng Tam Quan dị dạng để lý giải đại đạo, cũng không thể nào làm kẻ không biết xấu hổ thảng thờng như vậy: Trừ phi tu hành ma công, hoặc là nguyên thần tu hành tới thanh tịnh không dính một hạt bụi mới là chuyện khác.

Vương Lục không tu hành ma công, nguyên thần cũng kém xa cảnh giới tịnh tịnh vô cầu, bởi vậy khi uy lực thật sự của Vấn Tâm Kiếm bộc phát, uy áp cường đại nhất thời không duy trì được.

Trong ảo cảnh, thi sơn huyết hải và ngàn vạn thi hài đều biến mất, chỉ còn lại bóng tối vô biên vô hạn.

Không biết qua bao lâu, khi Vương Lục ở trong bóng tối vô biên vô hạn, thậm chí ngay lúc ý thức mơ hồ, một thanh âm âm âm nổ vang: “Người có tội...”

Lúc này, thiếu chút nữa thì hồn phi phách tán của Vương Lục đã vang lên. Hàng ngàn hàng vạn hình ảnh dửng mẫn tràn vào đầu gã. Gã nhìn thấy tu sĩ rên rỉ dưới lưỡi dao mổ của Trí giáo đang khuếch trương đồ đao, thấy được tu hành Càn Nguyên Nhiên Huyết Công quá khích, vội vàng chết, còn thấy được bình dân bởi môn phái thúc đẩy, công nhân Trí giáo ngày đêm vất vả quá sớm tử vong, cùng thân thuộc khóc lóc cạnh quan tài của gã.

Đây đều là những nhân quả thật sự, bất luận người có thừa nhận hay không thừa nhận, máu tươi trong tay cũng sẽ không bị tẩy trắng. Đương nhiên Vương Lục biết cửa ải này rất gian nan, lập tức thủ vững tâm phòng thủ, toàn lực chống đỡ.

Nguyên thần tu vi của hắn không đủ, không cách nào trực diện khảo nghiệm Vấn Tâm, cho nên lúc này đã thi triển hết thủ đoạn. Chín cây tế trụ còn sót lại trong thành bỗng nhiên bay lên giữa không trung, mà tương ứng với thành mới, không chỉ là thành mới, mà là sơn mạch non xanh nước biếc chung quanh liên miên chập chùng đều dưới quang mang tế trụ run rẩy, tiếp theo từ trong địa mạch ép ra càng nhiều linh khí hơn, theo vận tác của thành mới tụ linh trận, giang hà hướng về Vương Lục Hải tuôn tới.

Lúc này linh khí mãnh liệt, so với linh khí triều tịch ngày đó tu sửa Hỗn Độn Pháp Đàn còn mãnh liệt hơn mấy lần so với tu sĩ Luyện Khí kỳ bình thường chỉ sợ là sẽ lập tức bạo thể mà chết.

Nhưng Vương Lục thân ở chính giữa tế đàn, lại vững như bàn thạch, đem toàn bộ linh khí đều nhét vào trong cơ thể. Trong khoảnh khắc trong nội phủ mưa to màu trắng xóa nhấc lên một hồi hồng thủy do linh căn không có tác dụng chuyển hóa thành, vậy mà cũng có chút không kịp phát ra pháp lực.

Đương nhiên, nhân vật chính chân chính là do hơn hai trăm cái xương tinh luyện ra kim dịch, kiếm cốt mới thành lập, Vương Lục thổ nạp linh khí là tích lũy từng chút từng chút một, hôm nay lại phảng phát mở ra hai trăm lẻ sáu miệng cống, hình thành hải dương màu vàng ở trong nội phủ.

Cùng lúc đó, nguyên thần bị bao bọc trong nội phủ đen kịt bắt đầu điên cuồng chuyển động, giống như mặt biển quấy động toàn bộ hải dương. Một lát sau nguyên thần phóng ra ánh sáng mạnh mẽ bức lui hắc ám.

“Được.”

Thời khắc này, Lưu Hiểu cùng Phương Hạc cùng lên tiếng ủng hộ.

Vì trận pháp khổng lồ mà Vương Lục dùng để hấp thụ linh khí, cũng không phải để tăng thêm bản thân, dùng để gia cố linh đan diệu dược cho kiếm cốt, mà là ở khâu cuối cùng kia, dùng kỹ xảo cường hóa nguyên thần pháp lực.

Đối với tu sĩ mà nói, pháp lực, nguyên thần, là hai thứ độc lập với nhau, nguyên thần không chế pháp lực, pháp lực tẩm bổ cho nguyên thần, nhưng hai thứ cũng không thể tùy ý chuyển hóa, trừ phi là pháp lực.

Như Vương Lục vậy, sử dụng tâm pháp cao minh. Tâm pháp tâm pháp, chính là tâm pháp chuyển hóa như Lưu Hiểu, Phương Hạc cùng các Nguyên Anh lão quái, tự nhiên đều biết kỹ xảo này. Chỉ là Vương Lục mới tu hành ba năm, tu vi không quá luyện khí lục phẩm, lại có thể dùng tâm pháp chuyển hóa... Quả thực có thể nói là kỳ tích.

“Vô Tướng tâm pháp mới của Ngũ sư muội lại có tiến bộ rồi.” Chốc lát sau, Lưu Hiểu cảm khái, “Bất quá chủ yếu vẫn là dựa nhờ Vương Lục này lợi hại, có thể làm được đến bước này, Vấn Tâm kiếm...”

Phương Hạc hừ lạnh một tiếng: “Vẫn là không ngăn được, dù sao tu vi cũng quá thấp.”

Lưu Hiến trầm ngâm một chút: “Cũng không phải hoàn toàn không có cơ hội... Ít nhất cũng có một phần vạn.”

“Trừ phi hấn nguyện ý liều mạng, nếu không ngay cả một phần vạn cũng không có. Bất quá, chỉ cần không phải kẻ ngốc, hoàn toàn không cần phải liều sống liều chết vì một cái Vấn Tâm Kiếm, đến một bước này, còn ai có thể quá mức trách cứ hấn? Trong lòng hấn hấn là biết rõ không phải sao, sẽ không kiên trì đến cùng.”

Lưu Hiến cười lắc đầu: “Sự đệ, ngươi cũng bắt đầu yêu tài rồi à?”

Phương Hạc quay đầu lại: “Loại thiên tài thất đạo bực này, hay là thôi đi, nếu có thể giống như Tiểu Lưu Ly nhà ngươi, thì cũng không tệ lắm.”

Nụ cười của Lưu Hiến Nhất hơi đáng chát: “Nếu Tiểu Lưu Ly có được chút thông minh của Vương Lục này thì ta cũng đã đủ rồi...”

Hai vị trưởng lão tán gẫu vài câu, không còn kỳ vọng gì đối với kết cục tiếp theo nữa, nhưng mà vào lúc này, đối mặt với khảo nghiệm nghiêm khắc nhất của Vấn Tâm Kiếm, đen kịt thâm trầm nhất, nguyên thần của Vương Lục vậy mà đối chọi gay gắt, không lùi nửa bước lại.

Lưu Hiến kinh ngạc vạn phần: “Hấn đây là muốn liều mạng sao?”

Phương Hạc cau mày: “Hấn đang nghĩ gì vậy?”

Nhưng mà vô luận lúc này Vương Lục đang suy nghĩ điều gì, không thể nghi ngờ là đã chọn một tuyệt lộ.

Vấn Tâm kiếm cũng không phải là một thanh kiếm đã thương người, dù cho bị đột phá tâm phòng, cũng là bại mà không tổn thương, không có gì nguy hiểm. Nhưng Vương Lục vận chuyển tâm pháp quá tải như vậy, đối với thân thể, thương tích của Nội Phủ cùng Nguyên Thần đều là trí mạng.

Mà cơ hội thành công ngăn cản Vấn Tâm Kiếm của hấn tối đa cũng chỉ là một phần vạn.

Vô luận là Lưu Hiền hay Phương Hạc, đều không ngờ tới Vương Lục xuống núi tám tháng, tính tình lại trở nên cương liệt như thế, chỉ vì chứng minh trong sạch, ngay cả tính mạng cũng không để ý?

Lúc này, không có bất kỳ ý nghĩ dư thừa nào, Lưu Hiền chỉ sửng sốt một hơi, liền đảo ngược nguyên thân. Hắc ám bao quanh nguyên thân Vương Lục lập tức tiêu tán. Nửa thức Vấn Tâm Kiếm cuối cùng bị Lưu Hiền Sinh thu hồi.

Mà đột nhiên mất đi áp lực, Vương Lục cũng là cả kinh, lập tức tán đi pháp lực linh khí, đình chỉ tâm pháp, nhưng cả người đã là thể xác cùng thương, mỗi một vụn phân.

Đứng ở trên té đàn, ngay cả Vương Lục cũng có thể duy trì tư thế bất ổn, lưng lay sắp đổ nhưng nụ cười trên mặt y vẫn rất tự tin và thông dong.

“Su bá, đệ tử... Vấn tâm không thẹn”

...

Nói chuyện với Lưu Hiến một lần nữa. Phương Hạc đã nói chuyện hơn nửa ngày rồi.

Cho dù Lưu Hiến cuối cùng đã triệt hồi Vấn Tâm Kiếm, không để cho Vương Lục liều mạng chịu chết vô ích, nhưng quá tải để vận chuyển tâm pháp Vô Tướng, vẫn tiêu hao nguyên thần, bị thương một chút.

Hai vị trưởng lão đương nhiên sẽ không ngồi nhìn, rất nhanh đã chữa khỏi thương thế cho Vương Lục, chỉ là nguyên thần tiêu hao còn cần một khoảng thời gian tĩnh dưỡng. Hơn nửa ngày sau, Vương Lục mặc dù suy yếu, lại khôi phục ý thức, lúc nhìn thấy Lưu Hiến cùng Phương Hạc, mỉm cười.

“Sư bá, đệ tử không thẹn với lương tâm.”

Lưu Hiến cười khỏ một tiếng: “Biết rõ người không thẹn với lương tâm, coi như ta qua cửa này của người.”

Kỳ thật trên ý nghĩa nghiêm khắc mà nói, Vương Lục cũng không thể thành công dùng Vấn Tâm Kiếm chứng minh cho mình, cửa cuối cùng thật ra nói gì cũng không thể qua được, là Lưu Hiến chủ động rút về cuối cùng cũng là khảo nghiệm nghiêm khắc nhất, không cho hấn trải qua đều thua... Nhưng nếu nhìn một góc độ khác, nếu Lưu Hiến Chính tự rút về, thì không thể nói là Vương Lục thua, bởi vậy vị nhị trưởng lão này tính toán hấn qua ải.

“Tạ sư bá.” Vương Lục gật đầu cảm tạ, sau đó lại hỏi: “Không biết đệ tử tu vi có thể thực hiện được lịch luyện mà sư bá an bài không?”

Nghe thấy câu chất vấn hùng hổ dọa người này, Lưu Hiến cũng không buồn bực, mà lạnh nhạt đáp: “So với đám đệ tử cùng thời kỳ, bất luận là tốc độ tiến bộ, hay là thực lực hiện nay, người đều đã thắng từ xa rồi.”

Vương Lục nghe xong, lập tức bắt được điểm yếu: cùng một thời gian với đệ tử.

Là đệ tử chân truyền hiếm có của Linh Kiếm phái, Vương Lục mặc dù hai năm trước bởi vì linh căn thuộc tính trong lòng,

nên tiến độ tu hành chậm lại một thời gian. Nhưng mục tiêu của gã thủy chung không phải như Chu Tần, nghe bảo là đệ tử nội môn như vậy.

Đối thủ của đệ tử chân truyền tất nhiên cũng là đệ tử chân truyền. Lần này đệ tử chân truyền xuống núi rèn luyện có ba người, ngoại trừ hai gã chân truyền ngoài hẳn ra mới là mục tiêu của Vương Lục. Nhưng mà các nàng đều vào núi sớm hơn, không cùng một nhóm với Vương Lục.

Lưu Hiến nói như vậy, ý tứ ngoài lời liền rõ ràng: So với hai tên chân truyền khác, người cũng không có ưu thế gì.

Điều này làm cho Vương Lục thật lòng cảm thấy kinh ngạc. Đích xác, tám tháng qua, bởi vì giáo phái kinh doanh, cho nên cũng không thể đem toàn bộ thời gian tinh lực dùng cho tăng tu vi., Nhưng đủ loại kinh nghiệm làm người đứng đầu một giáo, lại khiến hẳn có thể hiểu được tâm cảnh khó có được của đệ tử khác, có ích cực lớn đối với nguyên thần. Tám tháng qua, tu vi chỉ tăng một phẩm, đích xác không được tính là quá xuất sắc., Bởi vì thu hoạch lớn nhất là cô đọng nguyên thần bên ngoài, trong quá trình khuếch trương Trí giáo cũng nhiều lần chiến đấu, năng lực thực chiến của Vương Lục đột nhiên tăng mạnh, ngay cả Vô Tướng công không am hiểu nhất cũng có thể mượn trận pháp để thi triển hữu âm hữu sắc, luận về thực lực tổng hợp, so với trước khi xuống núi quả thực tăng vọt mấy lần.

Mà tiến bộ như vậy lại không thể thắng nổi hai tên đệ tử chân truyền khác?

Chắc chắn, áp lực cạnh tranh này lớn quá rồi... Cũng may bản thân còn có một giáo phái hơn trăm vạn giáo đồ làm thành quả rèn luyện, cộng thêm câu nói này, đoán chừng bất kỳ một đệ tử nào cũng theo không kịp.

“Vương Lục, người cũng đừng cao hứng quá sớm.” Lưu Hiến thở dài: “Mặc dù cửa ải của ta là vượt qua, nhưng cửa ải này của ta cũng không phải là trọng điểm.”

Đương nhiên Vương Lục biết, từ đầu đến cuối, Phương Hạc trưởng lão mới là nhân vật mấu chốt.

Cho nên Vương Lục vô cùng nghiêm túc nhìn Phương Hạc, chờ đợi gã lên tiếng.

Vị trưởng lão cương trực bất hiểu này nhìn Vương Lục sắc mặt vẫn đang suy yếu tái nhợt, thật sự nhìn không được lắc đầu thở dài: “Ta biết ngươi muốn nói cái gì, chuyện của Trí giáo, trong báo cáo của Chu Tần đã viết, nghe bảo nói, ta cùng Lưu Hiến sư huynh cũng tận mắt chứng kiến có chỗ nào có thể lấy được, nói là tà giáo, cũng đích xác có chút thiên vị.”

Vương Lục hơi phóng xuất ra nụ cười.

“Nhưng mà, cũng không thể bởi vậy mà nói nó quang minh chính đại, nghiêm khắc mà nói, trí giáo của ngươi vẫn thuộc phạm trù tà giáo.”

Vương Lục lập tức nói: “Nhưng chúng ta đã được Đại Minh quốc công nhận rồi.”

Phương Hạc tức giận trừng mắt nhìn hắn: “Lúc trước Thiên Linh giáo còn là quốc giáo Bạch Nguyệt quốc, chẳng lẽ không phải là tà giáo nữa sao? Chứng thực của quốc gia thế gian... Nể tình ngươi không biết xấu hổ coi nó là một chuyện...”

“Chúng ta là kiến thức về căn cơ, phục vụ tầng cơ sở, thanh âm quan trọng nhất tự nhiên đến từ tầng cơ sở, tục ngữ nói chén vàng chén bạc không bằng miếng bia a.”

“Hồ đồ, ngươi ở Phàm gian phát triển càng nhanh thì càng tẩy rửa không sạch sẽ, nói không rõ bởi vì dùng thủ đoạn của tu sĩ, nếu đùa bỡn phạm nhân thật sự quá dễ dàng, đừng nói ngươi có trăm vạn tín đồ., Lúc trước thời điểm Ma giáo hưng hăng ngang ngược, giáo chủ Ma giáo ra lệnh một tiếng, ức vạn lê dân có thể vì hắn mà vào sinh tử chẳng lẽ không phải Ma giáo mà là chính giáo? Mà chút quy mô ấy của ngươi so với Ma giáo quả thực không đáng nhắc tới, cho nên hiện tại nói là tiên phạm khác biệt, chính là tu sĩ muốn phân rõ giới hạn tu tiên môn phái, không thể đặt chân vào thế giới phạm nhân, đặc biệt là không thể trực tiếp thu nạp phạm nhân làm tín đồ, thật ra trăm vạn giáo đồ của ngươi là một tử huyệt...”

Phương Hạc trưởng lão thay đổi bộ dáng thiết diện sát tinh ngày xưa, khó có được một lần tận tình khuyên bảo: “Ta biết ngươi có một động lý do cùng lý do để nói, nhưng bất kể là

Càn Nguyên Nhiên Huyết Công, hay là trăm vạn giáo đồ của người, đều là vấn đề không thể bỏ qua được., Quả thật Linh Kiếm phái chúng ta không cấm chỉ đệ tử lập giáo phái dưới chân núi: Mặc dù với tư cách của người mà nói, giáo phái thiết lập đã có hiềm khích làm trái quy tắc. Nhưng bất luận thế nào cũng không phù hợp với giáo phái quy định, lấy lý do tà giáo để chỉ trích, là chuyện đương nhiên...”

Vương Lục cười hỏi: “Không phù hợp quy định nhà ai chứ?”

“Môn quy Linh Kiếm phái, còn có quy củ Vạn Tiên minh đều như vậy.”

Vương Lục suy nghĩ một chút, lại nói: “Nếu sư bá đồng ý che dấu giúp ta, ta cảm thấy có lẽ Vạn Tiên minh sẽ không phát hiện được? Hơn nữa tốt xấu gì thì Thương Khê châu cũng là địa bàn của Linh Kiếm phái chúng ta, coi như có chỗ trái quy tắc, muốn lừa gạt cũng dễ dàng mà. Nghiêm túc mà nói, Thịnh Kinh Tiên môn kỳ thật cũng có không ít chỗ vi phạm, cũng không thấy ai đi truy cứu nó a.”

Phương Hạc nhíu mày: “Nói hươu nói vượn những đạo lý ta vừa giảng cho người, người không nghe thấy sao?”

Vương Lục lại hỏi: “Không có một chút đường sống nào sao? Sư bá ngài cũng thấy rồi đây, bất kể nói theo ý nghĩa nào, phát triển Trí giáo đều lợi lớn hơn hại, cần gì phải để quy tắc cứng nhắc giam cầm nó lại?”

Phương Hạc lắc đầu: “Quy định như thế, không thể sửa đổi. Nếu ta không biết thì thôi, đã biết thì tuyệt đối không quan tâm đến đạo lý ngoảnh mặt làm ngơ. Ta là trưởng lão chương hình của môn phái, nếu ngay cả ta cũng không thể tuân thủ quy củ, quy củ này giống như thùng rỗng kêu to, môn phái cũng sẽ tan rã một mảnh.”

Vương Lục nghe xong, trầm mặc chốc lát: “Như vậy theo ý tứ của sư bá...”

“Giải tán giáo phái, theo ta về núi chịu môn quy trừng phạt. cần nhắc tới người cũng không phải có lòng làm ác, không mưu lợi riêng, hơn nữa rèn luyện thành công tương đối tốt, theo quy củ cần bế quan ba năm trong núi.”

Nghe đến đó, Lưu Hiền cũng thở dài, giải tán giáo phái, bế quan ba năm, trùng phạt này không nhẹ không nặng, có thể nói là không thiên bất tư... Đương nhiên theo bản nhân Vương Lục, có lẽ sẽ khó có thể chấp nhận., Nhất là cái ý muốn giải tán giáo phái kia... Thật ra trái tim của Phương Hạc sư đệ đối với Vương Lục đã vô cùng rõ ràng, sự tồn tại của Trí giáo cũng không phải toàn bộ có thể phủ định, nhưng liên quan đến môn quy, gã lại tuyệt đối sẽ không có nửa điểm hàm hồ, trừ phi Chương môn lên tiếng, sửa đổi quyết định, nếu không phán đoán của Phương Hạc vĩnh viễn là lạnh như băng vô tình.

Cố gắng hơn tám tháng này của Vương Lục quả thật đáng tiếc, nhưng trên con đường tu tiên, sự tình đáng tiếc thật sự quá nhiều, coi như là một lần trải nghiệm khó có được.

Nhưng lúc này lại nghe Vương Lục cười nói: “Được, sư bá đã không có thành kiến với Trí giáo ta, chỉ là làm theo quy củ, vậy thì dễ làm rồi.”

Phương Hạc giật mình: “Cái gì mà dễ?”

Wương Lục cười hỏi: “Xin hỏi sư bá, tuy rằng môn quy cấm kinh doanh tà giáo... Nhưng bản thân môn quy đối với tà giáo định nghĩa vô cùng mơ hồ, khuyết thiếu quy tắc liên quan, đúng hay không.

Luận về quen thuộc đối với môn quy, cho dù là học bá như Vương Lục cũng không có khả năng vượt qua trường lão chương hình, Phương Hạc trầm giọng đáp: “Đúng là như thế, nhưng đây cũng không phải là chỗ sơ hở, định nghĩa của Linh Kiếm phái tà giáo cũng giống với Vạn Tiên minh, mà định nghĩa của Vạn Tiên minh với tà giáo đã vô cùng tỉ mỉ, trí giáo của người vừa vặn chạm đến nhiều chỗ cấm khu của nó.

“Nói cách khác, Vạn Tiên minh nhận định Trí giáo là tà giáo, cho nên Linh Kiếm phái cũng nhận định tà giáo à?”

Phương Hạc nhíu mày, không hiểu Vương Lục ở chỗ này dây dưa có ý nghĩa gì, nhưng vẫn gật đầu: “Đúng là như thế.”

Vừa nói xong, liền thấy Vương Lục lộ ra nụ cười từ đáy lòng, nói: “Vậy ta yên tâm rồi, chỉ chờ câu nói này của ngài thôi.”

Nói xong, nụ cười thu liễm vài phần, trở nên có vẻ nhạt nhẽo. Thiếu niên vươn một ngón trỏ ở giữa trán, nhẹ nhàng mở

miệng.

“Vụ Phi Hoa, là ta.”

Cùng lúc đó, bên trong nguyên thân của Vương Lục, một giọng nữ kiều mị truyền đến: “Giáo chủ, à không đúng, là bố tọa đại nhân...”

Phương Hạc khẽ giật mình: “Thông Linh Bảo Ngọc?”

Đối với trưởng lão Nguyên Anh mà nói, tu sĩ cấp thấp truyền âm ở giữa nguyên thân căn bản không gặt được cảm giác của bọn họ. Bởi vậy khi Vương Lục cùng Vụ Phi Hoa nói chuyện, Phương Hạc và Lưu Hiến đều có thể nghe được, thậm chí có thể nhìn thấy ở ngoài ngàn dặm, khuôn mặt tràn đầy mị ý của Vụ Phi Hoa.

Vương Lục cười hỏi: “Mọi chuyện đã làm xong chưa?”

Vụ Phi Hoa nũng nịu nói: “Đệ tử đại nhân mà ban đầu giao việc cho ta như vậy, làm cho người ta cần trong vòng ba ngày mới hoàn thành, người ta đương nhiên là dốc toàn lực ứng phó, sau đó không phụ sự ủy thác của ngài nữa...”

“Đồ vật cho ta xem một chút.”

“Tốt lắm, chẳng qua đại nhân dự định ban thưởng cho ta như thế nào?”

“Cho người công quan này thêm hai cái thư ký sinh hoạt, bảo vệ tất cả đều có tu vi Trúc Cơ, mặt mũi tuấn tú, đỉnh lô tốt nhất, có thể ngày đêm săn sóc an ủi người, thế nào?”

“Ôi chao, đa tạ cục tọa đại nhân ban ân, có điều nếu đại nhân cục tọa bằng lòng tự mình đến đây chiếu cố an ủi ta, vậy thì không thể tốt hơn được việc được người ta hầu hạ ngài nhất định sẽ sáng khoái, dục tiên dục tử.”

“Ha ha, còn nói nhảm nữa ta lập tức triệt thoái chức vụ của người.”

Vụ Phi Hoa vội vàng thu liễm nụ cười, thành thành thật thật đem đồ vật Vương Lục muốn, thông qua Thông Linh Bảo Ngọc truyền tới hình ảnh.

Mà nhìn thấy hình ảnh đó, bản thân Vương Lục chỉ cười nhạt một tiếng, Phương Hạc cùng Lưu Hiến Đồng lại đồng thời mở

to hai mắt, kinh hô lên: “Không có khả năng.”

Có thể làm cho trưởng lão Nguyên Anh kiến thức rộng rãi thất thố như thế, tự nhiên không phải là chuyện bình thường.

Trong hình ảnh Thông Linh Bảo Ngọc truyền đến, một phù ấn màu vàng, an bình nằm trong lòng bàn tay, mặt ngoài phù ấn lưu chuyển hào quang như sóng nước... Mặc dù chỉ bằng hình ảnh, không cảm giác được phù ấn có ba động đặc thù, nhưng chữ khắc trên đó, lại rõ ràng là trắng sáng.

Trí giáo.

Vạn Tiên minh gia nhập thành viên của Minh.

...

Phù ấn màu vàng khiến hai vị trưởng lão Nguyên Anh lâm vào khiếp sợ thật lớn.

“Điều này, điều này sao có thể?” Phương Hạc mở to hai mắt nhìn, vô số lần một lần nữa xem kỹ hình ảnh thông linh bảo ngọc truyền đến, nhưng kết luận đều chỉ có một cái: Phù ấn cũng không phải là giả, ý nghĩa đại biểu trong đó, cũng đơn giản rõ ràng.

Trí giáo Vương Lục đã thông qua tư chất chứng minh, chính thức gia nhập Vạn Tiên minh, trở thành một thành viên của Vạn Tiên minh.

Làm sao có thể? Không, chỉ dùng một câu nói như vậy đã hoàn toàn không thể biểu đạt sự khiếp sợ trong lòng Phương Hạc và Lưu Hiến, thuyết pháp chính xác ít nhất cũng nên là...

Cái này con mẹ nó sao có thể như thế?

Dù là giật mình khi nghe tin chương môn bản thể Phong Ngâm Chân Nhân là thiếu nữ xinh đẹp tuổi chừng hai tám, hai vị trưởng lão cũng sẽ không có lúc này kinh hãi. Trong lúc nhất thời, Phương Hạc thậm chí không kịp suy xét, lúc này lấy phù ấn này ra, thật ra Vương Lục đã có vài phần hiềm nghi ngay trước mặt, chỉ cảm thấy hoang mang trong lòng phảng phất như một vết nứt thâm uyên, càng xé rách càng lớn, không cách nào san bằng.

Sao lại như vậy? Không thể nào? Sao lại như vậy?

Trong lúc nhất thời, trong lòng Phương Hạc có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng lại như nghẹn trong cổ họng bất kỳ người nào có lý trí cơ bản, đều nhìn ra được trí giáo phái Trí giáo là đúng hay sai tà giáo., Cũng chỉ có đệ tử Vô Tướng Phong có da mặt dày kinh người như Vương Lục mới có thể mặt không đổi sắc mà thề thốt phủ nhận. Máy ngày gần đây, tận mắt chứng minh điều này, Kiên Nguyên Nhiên Huyết Công cùng với trăm vạn giáo đồ bình dân, đây đều là những vết thương chí mạng phù hợp với đặc điểm của tà giáo.

Vì sao lúc nhị vị trưởng lão xuống núi tức giận như thế? Bởi vì vô luận là đối với Linh Kiếm phái hay là đối với bản thân Vương Lục, kinh doanh tà giáo mang đến ảnh hưởng tiêu cực dị thường, nhất là đối với bản thân Vương Lục mà nói, một khi tin tức lan truyền ra phạm vi rộng lớn thì sẽ bị truyền ra ngoài., Vương Lục bị thiên phủ chỉ điểm, tại toàn bộ Cửu Châu đại lục, nơi Vô An sống yên ổn là vấn đề tà giáo, nội bộ Vạn Tiên minh có quy cách gần với Ma giáo, căn bản không thể cãi lại người có giấy chứng nhận chính thức của Đại Minh quốc? Vấn đề lớn rồi!, Toàn bộ Đại Minh Quốc sụp đổ cũng chỉ trong tích tắc tối hậu, dùng chính thức Đại Minh Quốc xác nhận ý đồ che giấu tà giáo, giống như dùng một mảnh lá khô ứng đối nữ tử thiên quý, không biết tự lượng sức mình cũng nên có giới hạn? Về phần người nói cái gì thăng hoa thế giới, giải phóng sinh lực... Lúc đầu thai nói lại thì cốt của mình.

Cho nên, cho dù Vương Lục dưới Vạn Tâm Kiếm, biểu diễn ra thực lực kinh người không thẹn với đệ tử chân truyền, Phương Hạc vẫn không thể thả hãn qua ải. Lúc này phóng túng sẽ chỉ phá hủy hãn.

Nhưng mà giờ này khắc này, phù ấn kim quang lập lòe lại giống như một tiếng trào phúng cực lớn, làm tức giận hai vị trưởng lão lúc trước, chất vấn toàn bộ nghiền ép nát bấy.

Trí giáo là tà giáo? Nói đùa, Vạn Tiên minh xác nhận phù ấn bày ra ở đây, ai dám nói nó là tà giáo? Nếu nói việc Đại Minh quốc chứng minh còn chưa đủ tư cách, vậy thì Vạn Tiên minh xác nhận cũng đủ để Cửu Châu đại lục còn có tổ chức quyền uy hơn Vạn Tiên minh sao? Đương nhiên là không có.

Nhưng về phương diện khác, Phương Hạc và Lưu Hiền lại không cảm thấy ba ngày vừa qua chỉ là ảo giác, đặc thù của tà giáo Trí giáo tuyệt đối không phải giả dối.

Cho nên... chết tiệt sao có thể như vậy được?

Nghi hoặc, xoắn xuýt và thống khổ hồi lâu, hai vị trưởng lão vẫn không nghĩ ra đạo lý trong đó, mà Vương Lục cũng không giải thích, mỉm cười nhìn hai vị trưởng lão càng lúc càng sa vào mê hoặc. Cuối cùng Lưu Hiền chỉ đành thở dài, chủ động mở miệng: “Người làm như thế nào vậy?”

Vương Lục cười cười: “Thật ra rất đơn giản, ta tốn rất nhiều tiền tài hồi lộ trưởng lão quản lý sự vụ của môn phái trong Vạn Tiên minh.”

Hai gã trưởng lão giống như hóa đá, cả người cứng ngắc đứng ở nơi đó, nhưng đều nghe được thanh âm Nguyên Anh mình thổ huyết.

Vương Lục giang tay, cười nói: “Cho nên ta đã nói, rất nhiều người đều không thật sự hiểu rõ bản chất Vạn Tiên minh, nói đây là trật tự gì đó của Tu Tiên liên minh, là trật tự Thủ Hộ giả của Cửu Châu đại lục... Không bằng nói đơn giản mình một chút, nó là một cơ quan quan quan tốt cấp độ cao, không sai biệt lắm. Đã là cơ quan quan quan tốt, thì cơ cấu quan quan lại tồn tại một thiếu hụt là không thể tránh khỏi. Đương nhiên, là người được lợi, ta không thể không vỗ tay khen hay...”

“...” Hai vị trưởng lão cố gắng duy trì cầm không chết.

“Phương pháp cụ thể thao tác sao, cũng rất đơn giản, hai trăm vạn linh thạch ném ra, đổi một cái phù ấn gia mình căn bản nhất, đây là giao dịch thủ bút lớn nhất sau khi Trí giáo thành lập, ta cảm thấy vẫn có lời.”

Hai trăm vạn linh thạch...

Lưu Hiến cùng Phương Hạc nhìn nhau, trong lòng hiện lên một tia hiểu rõ.

Đối với đại môn phái mà nói, hai trăm vạn linh thạch như chín trâu mất một sợi lông, nhưng đối với một gã tu sĩ mà nói, đây là con số trên trời, không thấy linh kiếm ngũ trưởng lão mỗi tháng cũng chỉ có mấy trăm linh thạch thôi sao? Một năm toàn bộ thu nhập cũng chỉ hơn vạn? Đương nhiên, cũng là bởi vì nàng cống hiến cho môn phái quá thấp., Lại thường xuyên gây họa, bởi vậy cấp bậc cung phụng thua xa các trưởng lão khác, như Lưu Hiến vì môn phái mà dốc hết tâm huyết, một năm qua cung phụng nhận chức từ môn phái đã có hơn mười vạn linh thạch, mà Lục trưởng lão Lục Ly kinh doanh tốt nhất lại càng được xưng là thân gia mấy ngàn vạn...

Nhưng bọn họ là trưởng lão thực quyền một trong Ngũ Tuyệt của Vạn Tiên minh, đối với trưởng lão của một phân môn phái quản lý gia nhập liên minh, còn là trưởng lão của tầng môn

phái gia nhập liên minh, khẩu vị có lớn hơn nữa, hai trăm vạn linh thạch cũng có thể chống chết hấn., Hấn và đám tu sĩ thủ hạ của mình đều đã lấp đầy đủ rồi. Nếu để hấn hối lộ như vậy, đổi lại một cái phù ấn xác nhận, cũng không phải không thể tưởng tượng, đặc biệt là trong một chi nhánh của Vạn Tiên minh ở Thương Khê châu, chuyện này hấn làm được. Linh Kiếm phái ngày thường rất cao ngạo và khiêm nhường., Không giao tiếp với những cơ cấu này, trưởng lão còn lưu lại ấn tượng về tổng bộ Vạn Tiên minh tại Trung Châu. Bầu không khí trong phạm vi bên kia tốt hơn nhiều, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng. Bây giờ nghĩ rõ ràng, phù ấn lánh lánh kim quang này cũng không khó tin như vậy.

Vấn đề chẳng qua là...

Hai trăm vạn linh thạch đối với một môn phái trung phẩm cũng không tính là nhỏ. Trí giáo tuy rằng đang phát triển cực nhanh, nhưng cũng mới chỉ tám tháng tích lũy được, trong lúc đó lại đang cố gắng xây dựng cơ sở, làm gì có hai trăm vạn linh thạch để sống?

Vương Lục nhìn ra nghi hoặc của trưởng lão, có chút đặc ý giải thích: “Đương nhiên là vì đầu tư.”

“...Đầu tư?”

“Không sai, kết quả cùng Huyền Thiên quán đại lực câu thông — nói đến đòi tiền, Cửu Châu đại lực không có đối tượng thích hợp hơn so với Huyền Thiên quán nữa sao?”

Lưu Hiến không hiểu: “Huyền Thiên quán dựa vào cái gì cho người nhiều tiền như vậy?”

“Bởi vì năng lực hấp kim của Trí giáo đủ để khiến người phát cuồng a. Cho dù sáng tạo sơ kỳ đã đầu tư quá nhiều, kinh doanh thành tựu cực cao, dẫn đến kết thu không nhiều. Chỉ xem ra, hàng năm Trí giáo thu vào gần trăm vạn linh thạch, đã vượt qua rất nhiều môn phái hạ phẩm Vạn Tiên minh rồi. Hơn nữa tương lai không gian phát triển không thể ước lượng. Dù sao Trí giáo cũng chỉ chiếm được một quốc gia ở Đại Minh Quốc mà thôi.”

Lưu Hiến sững sốt một chút, chợt hiểu ra, hàng năm không đến trăm vạn cũng không nhiều, nhưng đối với tu sĩ và môn

phái tu tiên mà nói, mười năm, hai mươi năm cũng chỉ là một cái nháy mắt, vậy thì là hơn ngàn vạn rồi.

“Người đề cho Huyền Thiên quán gia nhập kinh doanh?”

“Làm sao có thể?” Vương Lục cười lạnh một tiếng. “Có thể chia hoa hồng, nhưng để đảm thương nhân mục nát chỉ thờ phụng tiền tài kia đến đây kinh doanh trí giáo, giáo phái này xong đời.

“Không cho Huyền Thiên quán tham gia kinh doanh, chẳng lẽ bọn họ đồng ý bỏ tiền ra thuê?”

Vương Lục nói: “Vì lẽ đó ta ký hiệp nghị đánh cược với bọn họ, trong vòng mười năm sẽ cho bọn họ cái trán cao, nếu trong vòng mười năm sẽ đạt tới mức phân hoa của Huyền Thiên quán nhất định, như vậy cả hai sẽ thanh toán. Nếu không được, ta sẽ chấp tay dâng Trí giáo, bọn họ nguyện ý giết gà lấy trứng, còn là nước phình dài nghe lời là được.”

Lưu Hiến vẫn có chút khó tin: “Dù vậy, với quy mô hiện có của trí giáo, có thể nói một lần đối phương xuất ra hai trăm vạn linh thạch cũng là chuyện khó tin...”

Vương Lục cười nói: “Công quan có công việc lâu dài, chỉ thế mà thôi.”

Nhớ tới nữ tu có mị thái bách sinh Thông Linh Bảo Ngọc kia, Lưu Hiến nhíu mày, nhưng trong lòng hiểu rõ, giao dịch cùng Huyền Thiên Quán kia hiển nhiên cũng tràn đầy dơ bẩn.

Đến lúc này, kế hoạch chính lý của Vương Lục mới hiểu rõ: Công Quan Huyền Thiên Quán lấy được giá trên trời đầu tư, sau đó vung bút đầu tư đưa vào Công Quan Vạn Tiên minh nhận thức phù ấn, thế là đảo lộn trắng đen, nghịch chuyển càn khôn, tẩy tà giáo làm chính giáo Vạn Tiên minh kim quang xán lạn.

Trình tự phi thường đơn giản, nhưng đủ loại không thể tưởng tượng nổi lại không thắng nổi, hai trưởng lão trăm mặc thật lâu vẫn khó có thể đè xuống khiếp sợ trong lòng.

Nếu như nói Vương Lục mới lấy tu vi luyện khí lục phẩm, phối hợp lực lượng pháp trận và địa mạch dưới Ván Tâm Kiếm kiên trì đến cửa ải cuối cùng, đã có thể nói là kỳ tích.

Như vậy Trí giáo tẩy trắng lại vượt qua kỳ tích, quả thực là tiên tích.

Nếu không phải bản thân Vương Lục là đệ tử chân truyền của Linh kiếm phái, với thân phận giáo chủ của giáo phái Vạn Tiên minh, trên lý thuyết có thể cùng Lưu Hiến, dù hai người Phương Hạc bình đẳng luận giao tình cũng cho dù tu vi bản thân hẳn mới luyện khí lục phẩm.

Nghĩ tới đây, Lưu Hiến nhìn không được thở dài. Vừa rồi Vương Lục có hỏi qua, lần rèn luyện này dù sao cũng đạt được thu hoạch. So với hai vị chân truyền khác, Lưu Hiến Tâm biết chỉ luận tu vi, so với hai yêu nghiệt kia chỉ sợ vẫn hơi không bằng, nhưng Trí giáo cộng lại, chỉ sợ hai người kia gộp lại cũng không bằng.

Mà tâm tư của Phương Hạc thì càng thêm rối rắm, trong lòng như có thiên ngôn vạn ngữ đang nghẹn ở cổ họng, cho đến khi Vương Lục cười hỏi hắn: “Su bá, ngài có gì muốn nói sao?”

Phương Hạc im lặng thật lâu: “Ta không còn gì để nói.”

Lý tính đạo lý, tuy thủ đoạn này của Vương Lục rất đẹp, nhưng chung quy vẫn không thấy được ánh sáng. Thực tế nhận thức của Vạn Tiên minh là thông qua khoản tiền lớn hối lộ được, bất cứ tu sĩ nào có tâm lý chính nghĩa đều không thể chấp nhận được.

Nhưng Phương Hạc không phải sứ giả chính nghĩa, là chương hình trưởng lão của Linh kiếm phái, thậm chí không cần đề ý quy củ của Vạn Tiên minh như thế nào, thứ hắn cần thủ hộ chỉ có sự uy nghiêm của môn quy. Mà môn quy Linh kiếm phái cũng không quy định không được đút lót cho người ngoài...

Ngoại trừ giới sát, gian dâm, trộm cắp nguyên tắc các loại quy định, liên quan đến sự vật bên ngoài môn phái, quy định của Linh Kiếm phái cũng không nhiều, bởi vì cái gọi là nội ngoại lỏng. Mà trên trình tự, tuy rằng trình tự của Vương Lục không trái với tiêu chuẩn của môn quy, nhưng lại không nghiêm khắc lấy yêu cầu nghiêm ngặt một chút. Vương Lục cũng nhiều nhất viết vài phần kiểm tra đọc sách, trừ một ít tích phân môn phái, căn bản không đau không ngứa.

Nghĩ tới đây, Lưu Hiền nhìn không được hỏi: “Người đã sớm bố trí, cần gì phải dùng Vấn Tâm Kiếm tự xưng là trong sạch?”

Vương Lục bất đắc dĩ nói: “Bởi vì dựa theo kế hoạch ban đầu, hẳn là phải qua mấy tháng nữa, thời cơ càng thêm thành thực mới khởi động kế hoạch này. Đáng tiếc sư bá các người tới quá nhanh, khiến cho ta không thể không khởi động kế hoạch trước. May là trước kia đã ban bố đại lượng công việc sơ kỳ., Trong công quan, trình độ phát huy cực cao, cộng thêm Trí giáo không tiếc mọi giá dùng linh thạch một đường đập mạnh, nhưng nhanh nhất cũng phải ba đến năm ngày mới có thể hoàn thành quá trình của Vạn Tiên minh, hạ kim ấn. Mà ba đến năm ngày này, chỉ có thể do ta tranh thủ.”

Lưu Hiền cười khổ: “Cho nên người mới yêu cầu phải tiếp Vấn Tâm Kiếm, cũng yêu cầu ba ngày để chuẩn bị thời gian sao?”

Vương Lục thẳng thắn nói: “Ngoài ra, lúc cần thiết cũng có thể chịu chút trọng thương, tĩnh dưỡng ba năm ngày, dù sao cũng là kéo dài thời gian mà.”

“... Cho nên người mới liều mạng vô vị như vậy?”

“Dù sao ta nghĩ sư bá nhất định sẽ thu tay lại vào thời khắc mấu chốt nha.”

Lưu Hiền cắn răng, nghĩ thầm chi bằng lúc trước để cho tên tiểu tử vô liêm sỉ này chết quách đi cho xong.

Mà lúc này Phương Hạc cũng tỉnh táo lại: “Mới vừa rồi người cùng ta đây đưa có thể dàn xếp hay không, định nghĩa của tà giáo... Là dùng lời nói đem ta chặn lại hay không?”

Vương Lục gật đầu thừa nhận: “Phù ấn của Vạn Tiên minh tuy là lá bài tẩy không tồi, nhưng cũng không an toàn, không có sư bá cho phép, ta cũng không dám tùy tiện lật lá bài tẩy này ra.”

Phương Hạc cười lạnh vài tiếng, lại càng giấu cợt mình: “Hảo tính, hảo thủ đoạn hơi dừng một chút, lại nghĩ tới một chuyện, “Khó trách ngũ sư muội từ đầu đến cuối đều không nhanh không chậm, bộ dạng chẳng hề để ý, còn một miệng cắn răng tự chủ sáng tạo, xem ra đã sớm dự liệu đến bước này.”

Vương Lục cũng không phủ nhận, vào ba ngày trước trong khách điểm gặp sư phụ, hắn đã xác định đối phương đã đoán được kế hoạch của mình. Bởi vì hai người thực sự có quá nhiều chỗ chung, đối lại là Vương Vũ, hơn phân nửa cũng là chuyện này, lấy mình điều người, không khó để phỏng đoán thủ đoạn của Vương Lục.

Vương Lục cười hỏi: “Như vậy ta nghĩ, hai vị sư bá hẳn là không có bất cứ vấn đề gì chứ?”

Phương Hạc im lặng thật lâu, lắc đầu tỏ ý không có vấn đề.

Lưu Hiền trầm giọng nói: “Ta chỉ có một câu hỏi, người muốn kinh doanh giáo phái này bao lâu?”

Trong khi nói chuyện, ánh mắt lại trở nên nghiêm khắc.

Trên lý thuyết, Vương Lục là đệ tử Linh Kiếm phái, mặc dù bây giờ đã là giáo chủ một giáo, vẫn phải chịu môn quy sở hữu. Mà y theo quy củ môn phái, sau khi lần lịch luyện này kết thúc, y nhất định phải về núi tu hành, thẳng đến cảnh giới Kim Đan mới có thể tự do rời núi, lang bạt cửu châu.

Nhưng về phương diện khác, Vương Lục nếu vào lúc này tuyên bố rời khỏi Linh Kiếm phái? Vậy trời cao biển rộng mặc cho bay lượn. Đến lúc đó trăm vạn thủ hạ, quyền thế ngấp trời tiền đồ vô lượng đối với Linh Kiếm phái mà nói, gã đã trở thành một phần đồ không vinh quang, nhưng cũng không đến mức muốn giết không thôi. Mà lấy tác phong nhất quán của môn phái, hơn phân nửa sẽ không đá xuống giếng đối với Vương Lục, bởi vậy cái giá thoát ly Linh Kiếm phái, Vương Lục hoàn toàn có thể thừa nhận được.

Cho nên Lưu Hiền không thể không hỏi, Vương Lục, rốt cuộc người muốn như thế nào?

Nghe xong vấn đề này, Vương Lục cười càng thêm xán lạn.

“Sư bá à, ta là kẻ mạo hiểm chuyên nghiệp, một trong những tố chất cơ bản nhất chính là chuyên chú, mục đích căn bản sáng lập trí giáo ta chưa bao giờ quên, cho nên vấn đề này của ngài căn bản không cần phải hỏi a.”

Bốn tháng sau, Vương Lục trở về Linh Kiếm sơn.

...

Vào lúc xuân tài liệu lạnh lẽo, hành trình rèn luyện cuối cùng của Linh Kiếm phái cũng đi tới đoạn cuối. Đến lúc này, từ trời nam biển Bắc Thiên Nam tại Thương Khê châu, các đệ tử Linh kiếm lần lượt hồi sơn.

Trong đó liền có thân ảnh Vương Lục.

Cuối cùng Vương Lục vẫn lựa chọn trở về, vứt những giáo phái mà mình sáng lập ra ra ra sau lưng, nói tàn nhẫn chút ít, chính là vứt đi như giày rách. Vương Lục rời đi tiêu sái như thế, thế cho nên Diệp Sơ Trần bị gã chỉ danh chấp chương toàn cục, một đoạn thời gian rất dài đều như mộng như ảo.

Từ bại quân lúc ban đầu, tới nay, địa vị phó giáo chủ Thường Vụ đến nay quả thực là nghiêng trời lệch đất. Mà nghĩ tới hôm nay bản thân có được quyền thế địa vị, Diệp Sơ Trần liền cảm giác sâu trong nội tâm, dã tâm đã dập tắt từ lâu lại bắt đầu hùng hục thiêu đốt.

Đương nhiên, dã tâm này không phải nhằm vào Vương Lục, cho dù Vương Lục đã rời đi, Diệp Sơ Trần cũng không dám vọng tưởng mình có thể thay thế địa vị của hắn trong giáo phái. Trên thực tế, bản thân là phó giáo chủ thường trực phó nhiệm vụ này, cũng không dám vọng tưởng., Chẳng qua là quân cờ trong tay Vương Lục mà thôi, cũng không có quá nhiều tự chủ. Vương Lục trước khi về núi đã lập ra quy hoạch chiến lược vô cùng chi tiết, đã đem phát triển Trí giáo trong hai mươi năm tới đều tính kế. Theo lời gã nói, Trí giáo xây dựng sơ kỳ, thành thành thật thật làm kinh tế kế hoạch so với hiện thực cái gì.

Diệp Sơ Trần cũng không cảm thấy mình có thể cao mình hơn so với Vương Lục, cho nên chỉ cần nghiêm khắc tuân theo kế hoạch là đủ... Cứ việc làm một tay, lưu lại dấu vết của mình ở nhậm chức là một loại thường thức, nhưng Diệp Sơ Trần lại không có cơ hội như vậy.

Bởi vì Vương Lục vẫn còn lưu lại hậu thủ: Minh Vân đạo nhân, vị phó giáo chủ từng đứng ngang hàng với mình này, mặc dù không có năng lực tiếp quản Vương Lục chấp chương

toàn cục, nhưng là chó săn trung thành nhất của Vương Lục, lại là nhân tuyến tốt nhất giám thị Diệp Sơ Trần. Diệp Sơ Trần rất rõ ràng, nếu mình không thể làm quân cờ của Vương Lục... Có thể tiếp nhận người của mình, trong giáo phái không có số ít, chí ít lão dân côn Hà Điền đã tâm bưng bưng bưng.

Ngoài ra, vấn đề duy nhất mà Diệp Sơ Trần cần để tâm chính là Huyền Thiên quán. Mấy tháng trước, để ứng phó với nguy cơ kia, Vương Lục và Huyền Thiên quán đã đánh cuộc, kéo được khoản đầu tư khổng lồ. Cho dù lúc trước đã ước định nhưng Huyền Thiên Quán không có quyền can thiệp vào việc kinh doanh Trí giáo, chỉ có thể nắm quyền sở hữu, nhưng nếu Vương Lục không có ở đây, Diệp Sơ Trần thật sự không có lòng tin ngăn cản một quái vật khổng lồ như vậy thâm thấu vào.

Lấy năng lực uy vọng của hắn, đến lúc đó cho dù bị giá không, cũng không có gì ngạc nhiên. Vì thế, Diệp Sơ Trần còn đặc biệt đến trước khi Vương Lục rời đi cầu trợ hắn. Mà Vương Lục cũng không hổ là Vương Lục, đã sớm nghĩ tới vấn đề này, để lại diều kẻ túi gấm cho Diệp Sơ Trần, nói là nếu cảm thấy quyền uy của mình dao động, có thể vạch trần kế hoạch làm việc của mình.

Diệp Sơ Trần không nhịn được hiếu kỳ, lén lút mở một dấu chấm mở mở mở đầu, lại là một phong thư, tiêu đề là: Đánh tháp gác.

Xuất phát từ sự cẩn thận, Diệp Sơ Trần cũng không xem tiếp, hơn nữa còn tận lực cầu nguyện bản thân không đến ngày bức thư này.

Rời khỏi Trí giáo, trở về Linh Kiếm sơn. Mặc dù trong mắt rất nhiều người ngoài, Vương Lục sẽ mang theo tiếc nuối, nhưng kỳ thật hắn đã hết hứng thú, đã không còn lưu luyến gì với thế gian nữa.

Đối với Trí giáo, Vương Lục cho tới bây giờ cũng chưa từng xem nó là sự nghiệp chân chính để mà làm, về bản chất là nhất thời tâm huyết dâng trào, so với hào tình phát tay triệu người cải tạo thiên địa, Vương Lục kỳ thật càng thích lúc bí mật tìm kiếm tiên đạo trên Linh Kiếm sơn có thành tựu, đó là niềm vui từ đáy lòng.

Ngoài ra, liên quan tới Trảm Trần Duyên, Vương Lục cũng vô thanh vô tức hoàn thành.

Tại Vương gia thôn gặp chuyện, Vương Lục đối với phạm nhân triệt để mất đi lòng tin cùng hứng thú, theo sự thiết lập của trí giáo, trong ý nghĩ trăm vạn người vì đó mà động. Vương Lục giành được địa vị siêu nhiên, lại lôi kéo hẳn cách xa hồng trần Phạm gian. Cho đến khi có thể trực diện thi sơn huyết hải trong huyễn cảnh của Ván Tâm Kiếm, tâm thái Vương Lục sớm đã thoát ly khỏi cảnh giới phạm nhân.

Điều lo lắng duy nhất đơn giản là cha mẹ ruột. Về điểm này, lý tính của Vương Lục gần như tàn khốc, y từ đầu đến cuối cũng không để lộ ra thân phận của mình với cha mẹ, càng không để cho bọn họ dùng linh căn nhân công tham gia tu hành —— Vương Lục rất xác định, cha mẹ y không có tư chất cùng tâm tính tu hành., So với tiên nhân, bọn họ càng ưa thích làm phạm nhân hơn. Tính tình như vậy, cho dù là thiên linh căn cũng không tu được danh đường. Vương đại phú, phu nhân, Tùy, phu nhân cùng tiểu thiếp hiện giờ là giáo đồ Trí giáo phổ thông, sôi nổi trong việc xây dựng giáo phái, có Vương Lục âm thầm chiếu cố, cuộc sống so với dĩ vãng càng đặc sắc hơn.

Khi kỳ rèn luyện sắp kết thúc, Vương Lục cuối cùng liếc phụ mẫu một cái, liền xoay người rời đi. Cuộc đời này có lẽ còn có mấy lần gặp mặt, nhưng vài chục năm sau, hai lão cuối cùng sẽ nhập thổ vi an, chính mình lại phải tại trên con đường tu hành dài dòng trải dài mấy trăm đến ngàn năm cố gắng... Bất quá cha cũng không có gì tiếc nuối, trước khi Vương Lục đi, dùng linh dược trợ giúp hẳn điều dưỡng, khiến cho tiểu thiếp mang thai con trai cho Vương đại, bảo vệ Vương gia hương hỏa không ngừng.

Thế là, Vương Lục ở giữa hồng trần không còn vương bận gì nữa.

Một năm rèn luyện kết thúc, khi các đệ tử trở về sơn môn, có cảm giác như đã cách một thế hệ.

“Sư huynh... Những chuyện đã trải qua trong năm này, thật giống như ảo mộng a.”

Đứng ở lối vào trấn Linh Khê, nghe bảo không khỏi cảm khái.

Một năm qua đi, mập mạp chết tiệt cũng có tu vi luyện khí lục phẩm, trong bốn tháng cuối cùng, hẳn không phụ sự hy vọng của mọi người đột phá cảnh giới, hơn nữa còn lấy thân phận trung tầng Trí giáo trải qua mấy lần thực chiến, nguyên thần và kiếm pháp đều có tiến bộ nhảy vọt.

Cộng thêm mấy lần biến thân thức tỉnh Văn Bảo, khí chất của hắn so với một năm trước sẽ trưởng thành hơn rất nhiều. Cho dù thực lực của hắn tiến bộ không quá nhanh trong số các đệ tử lịch luyện lần này, nhưng tổng hợp xem, nghe nói trong rèn luyện thu hoạch to lớn, lại vượt qua tuyệt đại đa số đệ tử đồng môn.

“Nếu như có thể cho ta thêm mấy tháng thời gian, có lẽ tu vi còn có thể tiến thêm một tầng.” Văn Bảo nói, có chút chưa thỏa mãn.

“Thế nào, ngươi chơi còn chưa đủ à? Ta sắp chán chết rồi...”

Đáp lại tiếng cảm khái của bảo vật là một thanh âm có vẻ mệt mỏi của một thiếu nữ.

Dưới chân núi một năm, Tiểu Linh Nhi đã chịu đủ sinh hoạt thánh nữ, lúc ban đầu lúc mấy tháng còn cảm thấy mới mẻ thú vị, thứ nhất là Trí giáo của Vương Lục mới mẻ thú vị. Nhưng đối với sự phát triển kỳ dị ngày đó của Trí giáo, nhìn thấy nhiều cũng chỉ là quen mắt, hướng chỉ đến mấy tháng cuối cùng, mấy tháng sau., Tuy nhanh chóng phát triển Trí giáo, nhưng mô hình lại không có sáng tạo. Theo cách nói của Vương Lục, đơn giản chỉ là quá trình tích lũy lượng biến hóa chờ đợi chất biến. Quá trình này phải mất vài chục năm, lúc đó Trí giáo mới thật sự trở thành giáo phái độc lập mà cường đại. Đây cũng là một trong những nguyên nhân tiêu sái của Vương Lục, Trí giáo đã không còn trò đùa gì.

Thứ hai là thân phận thánh nữ mới mẻ thú vị. Vô luận đi tới nơi nào đều được người quý bái, hư vinh trong lòng thiếu nữ đạt được cực lớn thỏa mãn. Nhưng Tiểu Linh Nhi chung quy không phải thiếu nữ hư vinh, bị người ta quý bái một đoạn thời gian liền cảm thấy mất kiên nhẫn. Thấy mặt không nói lời nào dập đầu trước., Trong lúc nói chuyện, trước tiên phải nói một chuỗi dài tỏ vẻ kính ngưỡng và vui sướng ca ngợi, nói xong lại ba bái chín lạy mới chịu rời đi... Sự kiên nhẫn có hạn của Tiểu

Linh Nhi đã sớm phai mờ hầu như không còn, mấy tháng cuối cùng nhìn thấy loại tín đồ thành kính này, liền hận không thể trực tiếp đạp chân một cái.

Làm thánh nữ Trí giáo, lời nói tuy rằng không quá mức câu nệ, nhưng chuyện dùng chân đạp tín đồ nàng thực sự làm không được, chỉ có thể cố kìm nén, uất ức sau khi sinh ra, cuối cùng quả thực mấy tháng cuối cùng quả thực muốn trình diễn tiết mục “conng nhạc Tuyên Qua Linh nhà ta mới sẽ không u buồn” như vậy.

Cũng may là cuối cùng đã trở về. Nhìn ngã tư đường quen thuộc trên trần Linh Khê, nghe người quen trên trần chào hỏi thân thiết, Tiểu Linh Nhi cảm nhận được sự ấm áp trước nay chưa từng có.

“Ài, vẫn là Linh Khê trấn tốt hơn. Được rồi, các người tự mình về núi, ta muốn về khách sạn nghỉ ngơi thật tốt, trong vòng ba ngày đừng đến làm phiền ta.”

Nói xong Tiểu Linh Nhi liền bỏ chạy như một làn khói.

Ba phút sau, như một quán trọ.

“Có ai không?”

Hai vị khách không mời mà đến đẩy cửa bước vào, thoải mái đón ánh mắt kinh ngạc của bà chủ sau cánh cửa đi tới trước quầy, thiếu niên cầm đầu xếp ra chín đồng tiền lớn: “Hai chén rượu, một đĩa...”

” điệp cái con mẹ ngươi, sao các người lại tới nữa?”

Lão bản nương hầu như bị phẫn muốn chết, vừa mới về nhà đã bị phá cửa xông vào, việc buôn bán này có còn muốn làm nữa không?

“Các người không thành thật trở về núi báo cáo, còn tới ta làm loạn gì mà không thấy bảng hiệu đóng cửa đóng cửa đừng nghề chứ?”

Vương Lục cười cười: “Không cần ngươi nhắc, ta đã lấy bảng hiệu xuống, hoan nghênh ngươi có thể khai trương buôn bán bất cứ lúc nào. Mặt khác, dù gì ngươi cũng là người dưới Linh Kiếm sơn, làm sao ngay cả thời gian một tháng nghỉ ngơi cũng quên mất?”

Lão bản nương sừng sốt một chút, vồ vồ đầu nghĩ tới thật sự là có chuyện.

Rèn luyện trên Linh kiếm sơn là một năm, một năm sau bắt kể là ở phương nào đều phải trở về sơn môn, nhưng từ khi trở về báo thì thời gian là hơn một tháng, một tháng rất ngắn chỉ dùng cho chạy đi, đại bộ phận dùng để chạy bản thảo.

Chạy bản thảo gì? Đương nhiên là báo cáo tổng kết về lịch luyện, đây chính là một trong những mục tiêu quan trọng để đánh giá thành quả của đệ tử.

Rèn luyện một năm không chỉ là tăng tu vi của đệ tử, quan trọng hơn nữa là lịch duyệt một năm nay rèn luyện thăng hoa đối với tâm tính, trí tuệ của các đệ tử. Mà tăng lên bộ phận này không cách nào quan sát được pháp lực mạnh yếu hay nguyên thần cô đọng ra ngoài.

Cho nên Vu Thu lại dùng hình thức báo cáo để kiểm nghiệm thành quả, một năm qua rốt cuộc có thu hoạch gì, có cảm giác gì, đều ghi chép lại từng cái, các trưởng lão nhìn qua tự nhiên hiểu rõ trong lòng.

Một năm trước, khi nghe nói bảo vật này còn cảm thấy buồn rầu, một năm sau vậy mà quên mất chuyện này.

“Hắc hắc, sư huynh, lần này cần phải dựa vào huynh nhiều hơn.”

Vương Lục hừ một tiếng: “Vốn cũng không có trông cậy vào huynh viết ra. Ban đầu lúc huynh làm việc xây dựng chỗ sở trường, báo cáo công tác là chỗ yếu nhất, còn không bằng chỗ tán tu có xuất thân thất tuần kia. Tốt xấu gì huynh cũng xuất thân quý tộc, thi từ ca phú không thông, không viết được văn chương, công văn bất chính, ngay cả lời nói cũng không viết được, đức hành này cũng chỉ xứng đi viết tiểu thuyết.”

Văn Bảo nương mày: “Đừng nói, ta thật sự có linh cảm, hai ngày trước lúc đi đường đã nghĩ ra cách mở đầu gọi là môn đồ Trí giáo, kể một câu chuyện có cao thủ tuyệt thế hai tầng nhân cách, khi đeo mặt nạ lên thì khiêm tốn nhu nhược, một khi tháo mặt nạ xuống thì sẽ điên cuồng càn quấy lôi thôi...”

Vương Lục hơi kinh ngạc nhìn người bảo vật một chút, trầm mặc một lúc lâu vồ vồ bờ vai của hắn: “Nói cho tốt, đừng có

thái giám.”

“Hà?”

...

Sau đó hơn nửa tháng, Vương Lục và Văn Bảo ở ngay trong quán trọ như nhà cũ (xéch mặt dày) mà ở lại, an tâm làm công việc bằng văn tự.

Mà sau khi lão bản nương nhiều lần kháng nghị vô hiệu, cũng lười so đo, mỗi ngày dùng nước lã nấu củ cải trắng cho hai tên văn nhân vô dụng này ăn, cũng coi như đã làm hết nghĩa vụ đồng đội rồi.

Mà trong hơn nửa tháng này, đệ tử Linh Kiếm phái lục tục từ khắp nơi trên Thương Khê Châu trở về núi. Mà bởi vì Linh Khê trấn là trạm chuyển động trong kinh mạch dưới núi, các đệ tử cũng không tránh khỏi đánh nhau đôi mắt.

Các đệ tử ra ngoài trở về so sánh với một năm trước tựa như thoát thai hoán cốt, đại đa số mọi người theo sư môn phát ra một quyển sách chỉ đạo tiến hành rèn luyện, đều sẽ có một đoạn trải nghiệm khó có được, cũng theo đó nhanh chóng trưởng thành. Mà trải qua một năm này nhanh chóng trưởng thành., Lòng tự tin của những đệ tử này cũng theo đó tăng lên gấp bội, lúc gặp mặt chào hỏi nhau, khó tránh khỏi sẽ triển lộ phong mang, sinh ra một chút va chạm., Tại Linh Kiếm Sơn dưới chân núi, đánh nhau to còn không đến mức như vậy, nhưng ngẫu nhiên cãi nhau đến đỏ mặt tía tai cũng khó tránh khỏi. Dù sao một năm qua cơ hồ người người có kỳ ngộ, ban đầu ở trên núi đại khái đã sớm bị xáo trộn, đúng là một thời cơ tốt để tẩy bụi, ai thấy ai cũng đều có vài phần không phục.

Linh Kiếm phái cũng không phải loại môn phái này đẳng cấp thâm nghiêm, hận không thể nói rõ vị trí mỗi người ra. Nhưng mỗi đệ tử đều có một loại mơ hồ định vị với người của mình, người nào mạnh hơn mình, người nào yếu hơn mình, đối đãi với những người này nên có thái độ gì... Hầu như đều có định số. Tuy Linh Kiếm phái cũng không đề xướng như vậy, nhưng đây cũng là quan niệm khắc trong xương cốt người Cửu Châu, không dễ nghịch chuyển.

Mà trong nửa tháng này, Vương Lục có chút hăng hái mà quan sát vô số cuộc cãi vã của đám nhóc con này.

Đương nhiên, nói là cãi lộn, đại bộ phận đơn giản chỉ là chém gió khoác lác, thả miệng trao đổi. Có người nói thắng trước mình đánh bại một yêu ma tà giáo Trúc Cơ thượng phẩm, có người nói mình chém giết một tên nội đan tinh quái... Còn có người nói mình gặp được nữ tu Hư Đan bắt đầu buông lỏng, một hồi triền miên không ngớt.

Chuyện xưa là một cuộc thi đặc sắc, Vương Lục ở bên cạnh chỉ là không nói một lời, ngược lại lập chí viết một phần tuyệt thế hiếu bảo kinh thế hải tục, nghe đến vò đầu bứt tai vui mừng khôn xiết, liên tục cảm thán quả nhiên trí tuệ tại dân gian, chính mình đang phát sầu vẽ mấy đoạn văn cuồng bá cực khổ kia, không thể tưởng được ở trong đại sảnh khách sạn uống trà là có thể nghe còn chưa xong...

Đương nhiên, ngoại trừ nghe kể chuyện xưa, thu hoạch hữu dụng cũng không ít. Những đệ tử này trải qua một năm rèn luyện, cũng trao đổi không ít tin tức với nhau, ví dụ như có sư huynh sư tỷ nào đó ở nơi nào có kỳ ngộ kinh người, khiến cho người tự nhận là vô cùng xấu hổ rồi, có sư đệ nào suýt chút nữa đã thất thủ tại di tích cổ mộ, may mà trời ban phúc, mới không đến mức chết đi...

Trong bát quái, ngoài thì tương đối, phần lớn những đệ tử này đều tự tin, xem lẫn nhau không phục, nhưng giữa bát quái lan truyền, không ngừng so sánh với nhau, cũng tạo thành một chút nhận thức chung. Đó chính là, một năm qua đi, đúng là có một số ít người thu hoạch vượt xa những người khác, đơn giản mà nói thì chính là siêu nhân, bọn họ tuy rằng tin tưởng mười phần, nhưng đối phó những người kia thì không có phần thắng gì.

Ví dụ như một vị đệ tử chân truyền đang ở trong khách sạn viết kịch bản chính là điển hình, mặc dù nhìn qua trông rất hòa khí, không có gì đặc biệt, hơn nữa đại bộ phận thời gian đều là dựa vào bản án. Nhưng cũng không biết tại sao, chỉ cần hơi tới gần, liền có thể cảm thấy một cỗ khí tức ngưng trệ, làm cho người ta không thở nổi, kìm lòng không được cúi đầu.

Cũng may một năm qua các đệ tử cũng tăng thêm không ít kiến thức, thảo luận một chút rồi kết luận: Đây là khí chất lãnh tụ trong truyền thuyết. Dưới núi một năm, nhìn thấy rất nhiều người quyền cao chức trọng trên người cũng có khí chất tương

tự, tử như đế vương tướng tương tướng., Hoặc là các chương môn của đại môn phái, vì thế mọi người liền đoán chẳng lẽ một năm qua Vương Lục là do mình tổ chức gì đó hay sao? Nhưng không ai đoán được, trước khi về núi, thủ hạ của Vương Lục đã có mấy trăm vạn giáo đồ, toàn bộ cơ sở Đại Minh Quốc hầu như đều rơi vào sự khống chế.

Có loại khí chất này thì tu vi bản thân cũng không kém là bao. Huống chi từ trước đến nay Vương Lục luôn có danh xưng chuyên gia rèn luyện, bất kể là con đường thăng tiên năm đó, hay là sau đó ở cuộc hành trình đột phá chân trời của Tiểu Thanh Vân, đều khiến mọi người tin chắc cuộc rèn luyện cả năm nay., Thu hoạch của hắn tuyệt đối không nhỏ, rất có thể sẽ đột phá cực hạn tương tượng của mọi người... Huống chi cho dù lúc vào núi trên người có nhiều tranh luận, tốt xấu gì cũng là đệ tử chân truyền hàng thật giá thật, những đệ tử nội môn nội môn như hắn, cũng không cần phải tìm phiền toái trên người hắn.

Bất quá cho dù là Vương Lục, ở trên danh sách được các đệ tử công nhận cũng không thể xếp vào hàng thứ nhất.

“Nếu nói hạng nhất, hắn là đệ tử chân truyền Lưu Ly Tiên.”

Trong hơn nửa tháng này, Vương Lục nghe được nhiều nhất là câu này.

Về phần nữ tử Tiểu Lưu Ly vô cùng đặc biệt sao có thành tựu khiến người ta thán phục như vậy...

“Vì sao? Bởi vì một mình một ngựa chém liên tục mười hai yêu trong Huyết Vân hạ. Mười hai yêu tà kia đều là nhân vật cảnh giới Trúc Cơ đỉnh phong, thậm chí là cảnh giới Hư Đan. Bị một thiếu nữ Trúc Cơ đánh cho gào khóc thảm thiết, thậm chí không có sức hoàn thủ... Nghe nói ngay cả Thịnh Kinh Tiên Môn cũng bị trận chiến này làm cho kinh hãi không ít.”

“Đúng vậy a, vài năm trước có một Quỳnh Hoa tiên tử xuất hiện ở Thịnh Kinh, được xưng là có thể dùng tu vi Trúc Cơ hạ phẩm đối đầu với tu sĩ Hư Đan, sau đó dương dương đắc ý tỏ cáo thiên hạ, như thể trở thành nhân vật thủ lĩnh thế hệ trẻ tuổi rồi. Hiện tại xem ra cũng không có gì ghê gớm lắm a.”

“Ai, Trúc Cơ Trảm Hư Đan, rốt cuộc đánh thế nào a...”

Các đệ tử vừa thảo luận vừa cảm thán, Vương Lục ở bên cạnh yên tĩnh lắng nghe lại cảm thấy buồn cười.

Chỉ là một đám Hư Đan thôi mà, có gì mà phải hô to thế. Trí giáo ta có thể tùy tiện xách mười vị trưởng lão Hư Đan đến đây, thế nhưng khi bọn hắn làm việc không có lợi, lão tử mà lại dám phản bội chạy trốn tới các giáo phái khác? Còn không phải thành thành thật thật tiếp đón sao, sau đó cảm khái mưa gió sấm sét đều là quân ân sao?

Cửu Châu đại lục thực sự quá rộng lớn, cho dù là Thương Khê châu tương đối xa xôi, đối với tu sĩ Luyện Khí thậm chí Trúc Cơ kỳ mà nói cũng là vô biên vô hạn. Phiến đại địa này đa số tu sĩ nhiều không đếm xuể, bọn họ có được thiên sai địa linh căn tư chất, trí tuệ ngộ tính, trọng tâm công pháp, nắm giữ bảo vật... Cùng cảnh giới như nhau, thực lực có thể chênh lệch gấp mười gấp trăm lần, căn bản không có giá trị tham khảo.

Cùng là Hư Đan, là Hư Đan của Linh Kiếm phái, dù chỉ là loại Hư Đan không nên thân nhất cũng có thể đơn giản đánh hơn mười Hư Đan như Diệp Sơ Trần, còn lại thì lấy một chức viên khác là Mộc Hiểu cử lệ. Hắn chính là tu sĩ Hư Đan tiêu chuẩn, thực lực không mạnh không kém, mà Quỳnh Hoa tiên tử của Thịnh Kinh Tiên môn tuyệt đối không có khả năng lấy tu vi Trúc Cơ hạ phẩm chống lại hắn.

Cảnh giới không thể đại diện cho thực lực, mà ngoài ra cũng không có thứ gì có thể sử dụng. Chỉ là đơn giản bóp thì phải cân nhắc tiêu chuẩn thực lực của tu sĩ. Vấn đề này đã được lan truyền trong tất cả thảo luận của các đệ tử trong lúc các Linh kiếm đàm luận, các đệ tử thường xuyên rơi vào trạng thái hỗn loạn, ví dụ như...

“Tháng trước ta đánh bại yêu tu Trúc Cơ thượng phẩm, người có tư cách gì can rở ở trước mặt ta?”

“Trúc cơ thượng phẩm ghê gớm lắm sao? Ta và Triệu Do sư muội liên thủ đánh bại bốn Trúc cơ thượng phẩm, so với người nhiều gấp đôi được không?”

“Trúc cơ thượng phẩm của người chưa đủ thành sắc, còn không biết xấu hổ lấy ra khoe khoang? Ta đây là yêu tu thành danh...”

“Ta bên này cũng không yếu a, cho dù tu vi cảnh giới hơi có phù phiếm, nhưng pháp khí trên người là hàng thật giá thật...”

“Yêu khí bên ta cũng không yếu a...”

“Bên phía ta chính là hai đánh bốn...”

“Nói nhảm, Linh kiếm phái Lương Nghi kiếm trận của chúng ta chỉ cần vận dụng thoả đáng, thực lực đâu chỉ tăng gấp đôi. Ngược lại những tà môn loạn đạo kia khi phối hợp thì trong lòng có quỷ thai, thực lực mười không còn một, cái thứ hai đối bốn kỳ thật chỉ có hai, năm.”

“Mười không còn một con mẹ ngươi...”

“Mẹ ngươi...”

Sau đó căn xé không dứt, song phương biện hữu nhanh chóng từ tranh luận tăng lên cho người công kích, sau đó trước khi suýt nữa đánh lớn, bị lão bản nương một tay túm cổ ném ra ngoài.

Đang lúc bọn họ chán nản đứng dậy đi về thì lại phát hiện một Vương Lục đang ngồi ở một góc đang thảo luận.

“Ta nói a.”

Vương Lục vừa mở miệng, đại sảnh khách sạn liền yên tĩnh lại. Mặc dù trong danh sách hơn người, hãn xếp hạng cũng không tính là cao nhất, nhưng lúc này nơi đây, không nghi ngờ gì phải kể tới bài lớn nhất của hắn, hơn nữa cổ lãnh tụ trên người kia cũng chấn nhiếp khiến người ta không dám ngỗ nghịch.

“Chẳng phải các ngươi cảm thấy mình rất ngu ngốc sao? Biết rõ lấy tu vi cảnh giới luận thực lực không đáng tin, còn mỗi lần đều ôm chầm lấy cảnh giới tu vi để thảo luận thực lực mạnh yếu.”

Các đệ tử bị Vương Lục chất vấn, ngơ ngác một lúc, cuối cùng cũng có người thấp giọng nói: “Không có cách nào, ngoại trừ tu vi cảnh giới, so với những điều kiện khác càng không đáng tin hơn. Hiện tại vốn đã không có tiêu chuẩn đánh giá thực lực đặc biệt hợp lý nào.”

Vương Lục hừ một tiếng: “Ngu xuẩn, không có tiêu chuẩn thì tự mình sáng tạo ra đi, có gì khó chứ?”

Các đệ tử hai mặt nhìn nhau, chỉ cảm thấy lời nói của Vương Lục có ý nghĩ khác xa, lại hoang đường không hiểu.

“Cái này, sáng tạo thế nào?”

Vương Lục thờ dài, dùng gỗ mục không thể điêu khắc cũng khinh bỉ ánh mắt nhìn qua tên đệ tử đặt câu hỏi kia, sau đó đi đến chính giữa đại sảnh tìm cái bàn, lấy giấy bút ra.

“Rất đơn giản, chúng ta thiết lập tiêu chuẩn trước.”

“Giá trị tiêu chuẩn?” Các đệ tử hiếu kỳ hỏi, một bên rất nhanh tụ tập lại.

Vương Lục gật gù đầu, giải thích: “Cũng chính là đầu tiên thiết kế một cảnh giới, các phương diện tu sĩ đều rất bình thường. Ví dụ như nói...”

Vương Lục vừa nói, vừa vẽ một người tí hon ngay trên giấy.

Các đệ tử không hiểu hỏi: “Đây là ai?”

“Đây là Tiểu Minh.”

“... Tiểu Minh?”

“Ừm, Tiểu Minh là một tu sĩ bình thường ở tu tiên giới, tu vi là Trúc Cơ cửu phẩm, linh căn là tam thuộc thất phẩm tạp linh căn, mà với tư cách là tu sĩ Trúc Cơ cửu phẩm, hẳn có được hạch tâm công pháp hạ phẩm, ba kiện trung phẩm pháp khí, cùng với hơn mười viên hạ phẩm linh đan... Đại khái như thế, tu sĩ như vậy, đại khái là cửu châu thường gặp nhất?”

Đệ tử bên cạnh nghị luận một phen, đều gật đầu nhẹ.

Hoàn toàn chính xác, mặc dù so sánh với đệ tử Linh kiếm phái so với không được, nhưng thấy đệ tử dân gian khốn khổ cũng đã khắc sâu nhận thức, mộc mạc mới là tình huống phổ biến trong tu tiên giới. Tiểu Minh thoát nhìn sa sút tinh thần, nhưng kỳ thật số người so với hắn càng sa sút hơn không ít, rất nhiều tu sĩ miễn cưỡng Trúc cơ hơn., Bởi vì phẩm cấp linh căn quá kém, thời điểm Trúc Cơ sắp hết tuổi thọ, năng lực các thủ đoạn đều ở giai đoạn suy kiệt, còn lâu mới có thể so sánh với tu sĩ trẻ tuổi trên giấy Vương Lục. Ngoài ra, pháp khí trung phẩm mặc dù không hiếm lạ, nhưng cầm trong tay ba kiện đã không tệ lắm rồi, hơn mười viên hạ phẩm linh đan càng là châu hoa trên gấm...

Vương Lục nói: “Sau đó chúng ta đem Tiểu Minh đặt làm tiêu chuẩn đáng giá. Nói cách khác, một tu sĩ Trúc Cơ cửu phẩm tiêu chuẩn nên có bộ dáng này. Sau đó thì sao, chúng ta lại thiết lập thêm một tu sĩ, ví dụ như đây là Tiểu Cương.”

Nói xong, Vương Lục lại vẽ một người tiểu nhân, thoạt nhìn có chín phần tương tự Tiểu Minh.

“Tiểu Cương cũng là tu sĩ tâm thường có thể tùy ý thấy ở các đại lục Cửu Châu, chỉ là khác với Tiểu Minh, hẳn là Trúc Cơ bát phẩm... Về phần các loại trang bị công pháp ta cũng sẽ không liệt kê kỹ càng, đạo lý nhất trí. Như vậy nếu là Tiểu Minh cùng Tiểu Cương giao thủ, trên cơ bản phần thắng Tiểu Cương trên tám phần, không có vấn đề?”

Chúng đệ tử nhao nhao gật đầu, mặc dù cùng một cảnh giới, chỉ kém nhất phẩm, thoạt nhìn chênh lệch không lớn, nhưng nếu các điều kiện khác cơ bản đều giống nhau, chênh lệch nhất phẩm này sẽ rất muốn chết, cân nhắc các loại nhân tố ngẫu nhiên, phần thắng của Tiểu Cương sẽ tăng lên tám phần mười.

Vương Lục cười cười, nâng bút sửa đổi một ít tư liệu về bức họa Tiểu Minh: “Sau đó chúng ta giả thiết, Tiểu Minh không phải sở hữu trung phẩm pháp khí, mà là thượng phẩm pháp khí, sẽ như thế nào đây?”

Các đệ tử bị hỏi đến sững sờ, lập tức thảo luận, mà kết quả thảo luận lại là...

“Như vậy phần thắng đại khái chính là năm năm phần.”

Vương Lục gật gật đầu: “Nói cách khác, Tiểu Minh có được pháp khí thượng phẩm, đã có được tư cách khiêu chiến vượt nhất phẩm, như vậy...”

Vương Lục cầm bút, ở phía sau Trúc Cơ cửu phẩm trên lan can Tiểu Minh thêm mấy nét bút, biến thành: Trúc Cơ cửu phẩm.

Viết xong, Vương Lục buông bút, cười cười: “Nguyên lý chính là cái nguyên lý này, còn lại không cần ta nhiều lời sao?”

...

Trên ý nghĩa nghiêm ngặt, phương pháp tính toán mà Vương Lục đưa ra cũng không phải đặc biệt chuẩn xác, nhưng trước khi phương án thiếu khuyết đáng tin cậy, tối thiểu na pháp này phải đột sáng trọng yếu, dễ lan rộng theo phổ biến.

Có chương pháp này xong, trừ thời điểm ban đầu thiết kế tiêu chuẩn cần hao chút ít suy tính, công việc phía sau tương đối đơn giản rất nhiều, các đệ tử tốn chút công phu, vì đối tượng mình cần thảo luận làm thể nhân vật, vì thể thảo luận trở nên quy phạm có nhiều thứ tự.

“Ôi chao, tính ra như vậy, ta đại khái là luyện khí cấp 4, cũng chính là Tiểu Minh có thể khiêu chiến Trúc Cơ cấp 4 sao?”

“Không đúng không đúng, ngươi lại tính sai rồi. Giữa luyện khí và trúc cơ, tính điểm đáng giá phải trừ năm điểm, nói cách khác chỉ có thể khiêu chiến trúc cơ cửu phẩm.”

“Mới Trúc Cơ cửu phẩm... Thật sự là thất bại.”

“Ha ha, ta cũng không biết tốt đi chỗ nào, Tam phẩm khỏe như tam phẩm, đẳng cấp khiêu chiến giống sư đệ ngươi, nhưng cơ bản công liền không vững chắc như ngươi, sư đệ ngươi chỉ là pháp khí phẩm cấp hơi kém, sau khi về núi đòi pháp bảo trở về không kém hơn ta đâu.”

“Nghe nói Triệu sư tỷ là luyện khí ngũ phẩm ứng ba tủy cảnh giới không cao, thực lực thật đúng là cường hãn, trong số người lịch luyện lần này, có thể có thực lực cũng không nhiều a.”

“Cũng không phải sao, đệ tử linh kiếm chúng ta chia đều giá trị cho con cọp, Triệu sư tỷ có thể làm được Cách Mộc cơ bản công vững chắc... Chẳng qua muốn nói công pháp cơ bản vững chắc sao. Vừa rồi Nhạc sư huynh tính toán một chút, đẳng cấp khiêu chiến của Lưu Ly sư tỷ, đại khái là Trúc Cơ Cửu phẩm cọp.”

“Mẹ kiếp.”

“Cũng chính là Tiểu Minh tương đương với Hư Đan bát phẩm, hơn nữa cũng không phải dựa vào pháp bảo linh đan cùng

ngoại vật lực, chuyện này đã muốn nghịch thiên rồi a...”

“Vậy, vậy Quỳnh Hoa của Thịnh Kinh Tiên Môn thì sao?”

“Bởi vì tư liệu không đầy đủ, không tính chính xác, nhưng đại khái cũng có trình độ Tương Tứ, quả thật là thiên tài khó có được, chúng ta là Vọng Trần thì theo không kịp.”

“Nói đến đây, thiết kế ra bộ đẳng cấp khiêu chiến này Vương Lục sư huynh... Lại thêm bao nhiêu a?”

“Ai mà biết được, quá trình rèn luyện của hắc thần bí hệ hệ, trừ tu vi cảnh giới của hắc là luyện khí lực phẩm tiếp cận ngũ phẩm, cái khác một mực không biết, nhưng nếu là chân truyền, làm sao cũng có trên úy.”

Nghe phần đông đệ tử thảo luận, trong góc đã đem báo cáo viết xong, Vương Lục mỉm cười.

Chỉ có điều trong nụ cười lại đau trướng.

Bởi vì dựa theo năng lực công thủ của hắc quá không cân bằng, cho nên căn bản không cách nào dựa theo đẳng cấp khiêu chiến để tính toán năng lực phòng ngự. Bây giờ cho dù là tu sĩ Hư Đan cử phẩm cũng khó mà xuyên thủng được kiếm bao của hắc, phòng ngự gia tăng chỉ sợ vượt qua nhưng với lực công kích thì hắc không thể mạnh hơn Tiểu Minh được, thậm chí còn không bằng...

Loại chế độ khiêu chiến cấp bậc này cũng không phải đặc biệt nghiêm cẩn chính xác, chỉ là để tính toán cùng mở rộng, thực tế trong khi sử dụng khẳng định sẽ gặp phải vấn đề như vậy, tỷ như công phòng mất cân bằng, không dễ dàng phân chia. Bất quá công phòng mất cân bằng đến mức như Vương Lục, thực sự là hiếm thấy. Cho nên nghe người khác thảo luận đề tài này, Vương Lục cũng chỉ là mỉm cười, cũng không thêm để ý.

Đối với hắc hiện tại mà nói, hoàn thành báo cáo rèn luyện mới là người đầu tiên. Thay đổi báo cáo với những người trong đại đường, tùy tiện viết thành một phần thì cả ngày chỉ lo uống trà nói chuyện phiếm, đồ đàn cũng không khác. Vương Lục đối với báo cáo của mình kỳ vọng rất cao.

Một trong những tư chất cơ bản nhất của kẻ chuyên gia mạo hiểm, đó là phải biết cách khai quật tất cả tài nguyên. Đối với

giá trị tiềm ẩn của bản báo cáo rèn luyện này, Vương Lục đã biết rõ trong lòng.

Những thứ khác không nói, chỉ cần thiết kế bố trí đẳng cấp khiêu chiến được mở rộng, chính là trong báo cáo cần có một khâu quan trọng.

Trên thực tế, đây cũng hoàn toàn chính xác là Vương Lục trong một năm rèn luyện này, nhất là trí giáo khuếch trương chiến tranh mới từ từ phát ra linh cảm.

Trong quá trình khuếch trương, Khi gặp phải đối thủ thì đầu tiên sẽ tiến hành ước lượng thực lực địch nhân, mà lúc này các trưởng lão Trí giáo thường xuyên mắc phải sai lầm của đệ tử Linh Kiếm lúc trước, ý đồ dùng cảnh giới tu vi để cân nhắc thực lực của đối thủ, cho dù trong lòng biết loại toán pháp này rất sai lệch, nhưng lại không biết nên thống nhất như thế nào.

Cũng chính vào lúc đó, Vương Lục thiết kế ra cấp chế độ khiêu chiến, sau đó tiến hành kiểm nghiệm bằng thực chiến, hiệu quả không tệ.

Sau khi tính toán xong, không nghi ngờ gì nữa, chuyện này sẽ là độc quyền đăng ký. Một khi phổ biến quy mô lớn, chỉ cần thu phí độc quyền là có thể có được một mỏ linh thạch như lòng tin với Vương Lục. Mặc dù Vạn Tiên minh đã từng thiết kế phương pháp tính toán về thực lực của tu sĩ, hơn nữa so với hệ thống khiêu chiến thì tốt hơn nhiều., Tính toán thì rườm rà phức tạp, đủ để Chử đại đa số mọi người không để ý tới nó, căn bản là phổ biến không được. Đệ tử Linh Kiếm phái vẫn tiếp thu tố chất giáo dục, phát triển toàn diện, đều chưa từng nghe qua phương pháp tính toán của Vạn Tiên minh, hướng chỉ là những người khác? Mà lúc này, một toán pháp đơn giản dễ dùng không thể nghi ngờ là vui mừng.

Mà muốn đăng kí độc quyền thì phải có tài liệu chính thức. Phần nộp cáo trạng trưởng lão môn phái đăng ký này cũng không tệ.

Ngoài ra, một phần báo cáo rèn luyện chất lượng thượng giai, còn có thể đổi lấy lượng lớn điểm tích lũy trong sơn môn, thậm chí tích lũy khiêu chiến chỉ là động dụng bút mà thôi, có thể có thu hoạch phong phú, cơ sao mà không làm?

Điểm quan trọng nhất chính là, phong ba của Trí giáo vẫn còn xa mới kết thúc, không có gì bất ngờ xảy ra. Tiếp theo còn có mấy cửa ải khó khăn nữa, mà báo cáo lịch lãm này chính là một trong những điểm mấu chốt để độ kiếp qua ải.

Mấy ngày sau đó, đám đệ tử tụ tập ở Linh Khê trấn nhao nhao tản đi, mang theo mình báo cáo trở về núi báo cáo, ngay cả tiểu thuyết đọc bảo cũng viết trọn vẹn mười mấy vạn chữ, cảm thấy mỹ mãn mà trở về núi.

Mà Vương Lục vẫn như cũ không nhanh không chậm tại khách sạn nhuận nhuyễn vẫn tự sửa đổi báo cáo. Chỉ riêng phần bình tĩnh công phu này, đã làm cho rất nhiều sư đệ sư muội cảm giác bội phục sâu sắc.

Đối với báo cáo trong tay, Vương Lục là thật tâm tận tình làm đến càng tốt, thẳng đến sáng sớm ngày cuối cùng trước thời hạn, Vương Lục mới thản nhiên rời khỏi khách sạn, đi về hướng sơn môn.

Nhưng vừa ra khỏi cửa, liền kinh ngạc nhìn thấy một gương mặt quen thuộc.

“Chu Tần lão đệ?”

Chu Tần đi trên đường phố trấn Linh Khê, cũng không ngờ lại gặp được Vương Lục ở chỗ này, mặt lộ vẻ kinh ngạc, nhưng ngay sau đó gật đầu: “... Vương Lục sư huynh, buổi sáng tốt lành.”

Vương Lục cười hỏi: “Mới quay về?”

“... Ừm.” Thần sắc rõ ràng có chút mất tự nhiên, hơn nữa thoáng lùi lại phía sau nửa bước, biểu hiện chính mình vô ý tới gần đối phương.

Vương Lục lại giống như không nhìn thấy, tiến lên vỗ vỗ bờ vai của gã.

“Đi cùng nhau?”

Chu Tần vặn vẹo khuôn mặt không có trả lời, nhưng mặc dù dùng tư thế trầm mặc này biểu thị kháng nghị, nhưng vẫn không thể để cho Vương Lục biết khó mà lui.

“Ừm, không thấy thoải mái sao?”

Chu Tần cắn răng: “Không có gì... Nếu sư huynh đã mời, vậy thì cùng đi thôi.”

Chu Tần chung quy không dám cự tuyệt Vương Lục, bởi vì trong lúc đối mặt, gã cảm giác Vương Lục tựa hồ nhìn thấu cái gì, điều này làm cho trong lòng gã khủng hoảng, đồng thời không dám có chút chủ quan nào.

Chẳng qua là cùng nhau đi... đều đã đến Linh kiếm sơn rồi, hẳn lại có thể đem mình làm sao? Nơi này cũng không phải là địa phương hung hăng ngang ngược của trí giáo hẳn.

Hai người kẻ vai sát cánh đi trên con đường nhỏ ở Linh Khê trấn, tiêu trần sáng sớm được bao phủ trong một tầng sương sớm thật mỏng, lộ ra sự an nhàn thoải mái. Chu Tần có thể đi ở trong đó lại cảm giác bầu không khí đè nén khiến người ta hít thở không thông.

“Chu Tần lão đệ a, từ bốn tháng trước từ biệt, chúng ta một mực không gặp lại, sau này ngươi đã làm gì?”

Chu Tần gượng cười nói: “Cũng không có gì, chủ yếu là về nhà thăm người thân thôi, dù sao cũng là trăm trần duyên mà, thời gian gặp lại người thân ở Phạm gian cũng chỉ là mấy tháng trước... Thân thể này của ta không có chí khí gì to lớn, không như sư huynh chí hướng cao xa.”

“Ồ, thăm người thân sao? Vậy cũng rất tốt.”

Vương Lục nhẹ gật đầu, nụ cười có vẻ mang ý vị thâm trường.

Lại im lặng chốc lát, Vương Lục hỏi: “Báo cáo thế nào rồi?”

Chu Tần trong lòng bỗng nhiên nhảy dựng, dư quang liếc qua, đã thấy Vương Lục vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt như thế, cũng không giống như ám chỉ...

“Lời này qua loa lấy lệ, không có gì để trong lòng cả.”

“A, vậy cụ thể viết cái gì? Ta nhớ trước khi xuống núi trưởng lão từng nói, tốt nhất là khâu trừu quan hệ hai giới Tiên phạm, ngươi xuất thân Hoàng thất, hẳn là có thị giác độc đáo của riêng mình?”

Chu Tần cảm thấy mồ hôi lạnh trên người chảy ròng ròng, cố gắng làm cho giọng nói của mình bình ổn không sợ hãi: “A, ta nào có góc nhìn đặc biệt gì chứ, chỉ viết lung tung thôi.”

“Thật không? Vậy sư đệ ngươi đúng là lãng phí tài nguyên quý giá, đổi lại là ta, chỉ biết viết như vậy: Đối mặt với sự thô bạo của môn phái tu tiên, Đế Vương nhân gian nên ứng đối ra sao?”

Trong đầu Chu Tần phảng phất như bị thiên lôi nổ vang, khiến cho trước mắt tối sầm lại, bước chân cũng lảo đảo một cái, cơ hồ té ngã.

Tên Vương Lục này lẽ nào có thể thấy rõ nhân tâm thì hẳn làm sao biết được, báo cáo của mình chính là...

Đúng vậy, báo cáo nội bộ của Chu Tần, mặc dù không trực tiếp như lời Vương Lục nói, nhưng báo cáo ghi lại điểm xuất phát chính là: Nếu là bị môn phái tu tiên cường thế đoạt quyền, làm đế hoàng một quốc gia phải ứng phó thế nào?

Đề tài này đương nhiên là cảm ứng phát ra, cảm giác từ đâu tới? Đương nhiên là nghe thấy tận mắt mà nhìn thấy?

Đừng quên, đại bản doanh của Vương Lục phát minh Trí giáo, chính là đại bản doanh chỗ ở của Chu Tần, Minh Quốc.

Bốn tháng trước, khi Chu Tần hồi nước, nghe mật thám Hoàng thất nhắc tới Văn giáo, lúc ấy liền lắp bắp kinh hãi, khác với hoàng đế đại thần vốn đang bất giác gặp nguy hiểm, hẳn cho dù không rõ ràng hình thức phát triển của Trí giáo có gì đặc biệt, nhưng ít nhất cũng biết, đồ vật trong tay Vương Lục, tuyệt đối kinh thiên động địa không thể khinh thường.

Cho nên sau đó hẳn ta lại bị Nhạc sư muội khinh bỉ, cũng kiên định báo cáo cho sư môn, hy vọng trưởng lão sư môn có thể kịp thời ra mặt đánh tan trí giáo, hóa giải nguy cơ thống trị của Đại Minh quốc, ai ngờ... Ngay cả nhị trưởng lão tam trưởng lão cũng không thể ngăn cản được Vương Lục, sau đó biết được Văn giáo lại lẩn mình biến hóa, trở thành tổ chức liên minh của Vạn Tiên minh, thiếu chút nữa Chu Tần thổ huyết.

Con mẹ nó, còn có thiên lý không, có Vương Pháp mà ngươi có thể đen hơn một chút nữa ư? Hai trăm vạn linh thạch mua đứt ngươi sao? Tiết tháo của ngươi giá rẻ quá rồi đây.

Nhưng mà lúc ấy cả Đại Minh quốc, phí bảo hộ một năm cung phụng cho Vạn Tiên minh cũng chỉ có mấy chục vạn linh thạch mà thôi, linh thạch dự trữ trong dân gian tuy nhiều,

nhưng năng lực khai thác xa xa không thể đuổi kịp, điều này khiến Chu Tần thực sự không thể phàn nàn gì. Về sau hẳn cũng viết báo tin cho bộ phận cấp trên Vạn Tiên minh, không ngoài ý muốn Thạch Trầm Đại Hải, trưởng lão phân quản môn phái gia nhập Minh nếu dám thu tiền, tự nhiên có lòng tin áp chế được báo cáo của tầng cơ sở.

Bốn tháng đằng sau, trí giáo một phương diện được Vạn Tiên minh công nhận, một mặt lại cấu kết với Quang Minh phủ, nhất thời thẩm thấu toàn bộ Đại Minh Quốc từ trên xuống dưới vào trong.

Tới sau này, chuyện khiến người ta muốn học máu nhất chính là, phụ hoàng của hắn không ngờ lại chạy tới hỏi hắn: “Tần nhi, con nói Kim Ngọc Lục và Công của vị Trí giáo này có luyện công hay không?”

“Phụ hoàng, ngài ngàn vạn lần không nên bị yêu ngôn tà giáo kia mê hoặc a Kim Ngọc Lục và Công gì chứ, căn bản chính là tu tiên giới tùy ý có thể thấy công pháp đã kê a.”

“Ồ, ta thấy có người luyện ra hiệu quả không tệ nha.”

“Đó là dùng Kiền Nguyên Nhiên Huyết Công đổi mạng mà ra đấy...”

Chờ đến lúc vất vả giải thích rõ ràng cho cha nghe, Chu Tần đã muốn khóc không ra nước mắt, Trí giáo đã thẩm thấu đến tầng thứ như Hoàng đế rồi? Rốt cuộc từ nay về sau người dân quốc gia này vẫn là họ Chu hay họ Vương?

Đợi đã, lời nói này hình như là đang đội nón xanh cho cha...

Lúc ấy Chu Tần đã quyết định, quyết không thể để Trí giáo tiếp tục thẩm thấu vào quốc gia khác mà nói, nếu Chu Tần không quản được, nhưng Đại Minh Quốc lại tuyệt đối không cho phép ông ta là Thái tử của Đại Minh Quốc, từng được ngàn vạn người tôn sùng, từ nhỏ áo gấm ngọc thực đều xuất từ ức vạn dân này, xuất thân từ sự thống trị của Hoàng triều Chu thị cho dù Trảm Trần Duyên cũng chém không đứt nhân quả này.

Nhưng sức một mình Chu Tần có thể làm được những gì? Đối thủ là Vương Lục, mượn mười lá gan của hắn cũng không dám

ngang nhiên phản kháng, cho nên dưới tình huống bất đắc dĩ, đành phải chuyển ánh mắt qua phần báo cáo này.

Chuyện hẳn có thể làm cũng chỉ còn lại một chuyện: Viết báo cáo, cầu trưởng lão trong môn phái ra mặt chủ trì công đạo.

Vì phần báo cáo này mà Chu Tần đã bỏ ra rất nhiều công phu, thậm chí còn không tiếc chậm trễ thời gian lịch luyện quý giá mấy tháng cuối cùng, triệu tập rất nhiều cán bút trong triều đình, cùng nhau nâng phần báo cáo này lên.

Hẳn báo cáo tôn chỉ, đương nhiên là phản đối Vu Di của Trí giáo, nhưng không thể ghi trực tiếp như vậy. Dù sao Trí giáo cũng đã được Vạn Tiên minh công nhận., Lúc trước sau khi Nhị trưởng lão Tam trưởng lão nhận được báo cáo của mình cũng đã ra mặt xử lý qua, chỉ là bị Vương Lục đẩy trở về. Mà cục diện trước mắt này hiển nhiên đã được hai vị trưởng lão ngầm đồng ý. Cho nên nếu là báo cáo quá sắc bén, cũng không khác đang tát hai vị trưởng lão.

Cũng may đám cán bút bên người Chu Tần đều là cao thủ, phương pháp tấn công không được như vậy cũng không sao, đổi góc độ khác mà nói là được.

Một đám quan liêu Đại Minh quốc nghiêm túc suy nghĩ một phen, quyết định lấy việc tăng cường thêm một bước tăng cường sự giám sát chính trị tu tiên giới đối với chính quyền phạm gian làm chủ đề báo cáo, đại khái nội dung chia làm hai cấp độ, thứ nhất: Khi phạm gian để vương đối mặt với tu sĩ, rất khó thông qua giải quyết vấn đề của lực lượng bản thân giải quyết vấn đề giải quyết vấn đề., Như vậy tất cần xin giúp đỡ tu tiên giới, nội dung thứ hai là đứng ở góc độ tu tiên giới đề thảo luận: Tu sĩ trực tiếp tham gia sự vụ thế gian đích xác không thể lấy, nhưng hai giới Tiên Phạm cũng không phải đơn độc không tương xứng với nhau, Phạm gian rung chuyển, muôn dân trăm họ gặp khó khăn., Tu tiên giới có năng lực gánh vác trách nhiệm. Bởi vậy, tu tiên giới ứng đối chấp hành chính quyền thế gian, tiến hành giám sát quản lý, tránh thiên tai, dân chúng lầm than. Đồng thời cũng phải tăng cường giám sát tu tiên giới, tránh cho một số tu sĩ hoặc là môn phái tu tiên, thông qua bên trong Vạn Tiên minh, coi nhẹ cấm lệnh đối với thế gian muốn làm gì thì làm.

Báo cáo thực ra không ra cái gì, đặt chân trước sau không đồng ý, nhưng ý đồ ghi chép lại lại vô cùng đơn giản sang năm, chính là hy vọng môn phái có thể có thành tựu trong vấn đề Trí giáo. Mặc dù không biết rốt cuộc Nhị Tam trưởng lão làm thế nào mà được Vương Lục ứng phó, nhưng phần báo cáo này không thể nghi ngờ có thể cho bọn họ một lý do xuống tay một lần nữa.

Không sai, trí giáo phái của ngươi là giáo phái hợp pháp, chúng ta sẽ không thủ tiêu, nhưng hành vi kinh doanh của Trí giáo ngươi, Linh Kiếm phái ta là một trong Ngũ Tuyệt của Vạn Tiên minh, có trách nhiệm có nghĩa vụ để giám sát chỉ đạo.

Đây là sách lược mà Chu Tần đau khổ suy nghĩ, không coi là đặc biệt cao minh, nhưng nếu có thể đem báo cáo trực tiếp đưa tới Thiên Kiếm Đường, Chu Tần tự tin sẽ luôn có chút tác dụng. Vô luận nhìn từ góc độ nào đều rất chướng mắt, các trưởng lão không thể thật sự cam lòng để mặc kệ, chỉ là thiếu khuyết cái cơ động thủ.

Chỉ là... Chu Tần dù có tính toán như thế nào cũng không thể nghĩ ra sẽ vô tình gặp được Vương Lục ở Linh Khê trấn, hơn nữa còn bị hắn vạch trần kế hoạch của mình trước một bước.

“... Ngươi muốn thế nào?”

Chuyện cho tới bây giờ, có chống lại cũng vô dụng, Chu Tần cũng không cảm thấy Vương Tâm Nhân Hậu là loại thiện nhân, càng không cảm thấy gã dễ dàng bị lừa gạt, nếu bị người ta nhìn thấu, vậy cũng chỉ có hậu quả trực diện, chờ xử lý.

Nhưng Vương Lục lại ngoài dự đoán của mọi người mà cười cười: “Ta muốn như thế nào? Ta cái gì cũng không nhớ a, là chính ngươi nghĩ nhiều thôi. Báo cáo cẩn thận, đừng lãng phí ưu thế của ngươi.”

Chu Tần lập tức bị làm cho hồ đồ, Vương Lục nói như vậy, chẳng lẽ là muốn buông tha hắn? Mặc dù hắn cũng biết, Vương Lục cũng không phải là loại người có thù tất báo, nhưng hắn cũng không tính là trạch tâm nhân hậu... Hay là nói, muốn cho mình biết khó mà lui? Tránh khỏi phiền toái?

Biết khó mà lui sao, cũng đích xác là lựa chọn. Nhưng mà nhớ tới chính mình hao hết tâm huyết báo cáo, Chu Tần dù thế nào cũng không lui xuống được.

“Sư huynh, Đại Minh Quốc chung quy là ta sinh ra...”

Còn chưa dứt lời, đã thấy trước đường phố, một đạo nhân trung niên mặc đạo bào màu vàng, cười một con lừa lông chậm rãi giẫm lên hang đá vang lên tiếng kễo kẹt.

Diện mạo đạo nhân kia bình thường không có gì lạ, Mao lừa dưới thân càng Lạc Phách không chịu nổi, chẳng những da lông rách nát, trên thân còn trải rộng vết sẹo, phẳng phất bị người thiên đao vạn quả, trong mắt một đôi lừa chiếu ra vẻ tang thương và buồn bực.

Đạo nhân kia chỉ trầm mặc, cũng không thèm nhìn Vương Lục và Chu Tần, trực tiếp lướt qua bên cạnh hai người.

Mãi đến khi thân ảnh sắp biến mất ở góc hẻm, đạo nhân rốt cục quay đầu, liếc nhìn Vương Lục một cái.

Sau đó, dùng thanh âm cực nhỏ nói: “Thấy được không, đồng dạng là Càn Nguyên Nhiên Huyết Công, người ta cao minh hơn người một trăm lần đấy.”

Con lừa phẫn nộ mà buồn bực hí lên một tiếng, cực kỳ chói tai trong trấn nhỏ yên tĩnh.

...

Tiết xuân ẩm hoa nở rộ, trên Linh Kiếm sơn lần nữa khôi phục nhân khí ngày xưa —— mặc dù nhân đình điều linh môn phái này ngày xưa cũng không có nhân khí.

Chẳng qua, trong một năm rèn luyện đã thiếu đi mười mấy tiểu tu luyện khí vui vẻ. Trên núi quả thật quanh quẽ rất nhiều, ngoại trừ đệ tử cảnh giới Trúc Cơ cùng Hư Đan ra thì còn lại đều là đệ tử ngoại môn cảnh giới Hư Đan., Người đóng giữ sơn môn quanh năm cũng không tính là nhiều. Không nói đến đám trưởng lão quanh ngày vân du, những đệ tử cảnh giới Kim Đan kia cũng không thể ngồi yên được, cứ chạy loạn khắp nơi như vậy suốt một năm trời. Hôm nay đám người mới hoan hô nhảy nhót về núi, trong núi mới có vài phần nhân khí.

Lần rèn luyện trở về, môn phái có chút nhân tính hóa bỏ vài ngày nghỉ, một mặt cung cấp cho các đệ tử điều dưỡng dưỡng sinh tức, từ trong lịch luyện hồng trần hồi phục tâm cảnh, chuẩn bị cho tu hành sau này; mặt khác là cho các trưởng lão xem xét báo cáo thời gian, liên căn cứ vào nội dung báo cáo quyết định bước tiếp theo làm sao làm việc theo.

Xem báo cáo là công tác khá phiền toái, dù là các trưởng lão thẩm tra Nguyên Anh mỗi người đều no đủ, chín màu lưu chuyển, có năng lực Hóa Thần. Chẳng những tâm niệm chuyển động nhanh như thiểm điện, hơn nữa có thể phân tâm chín dùng., Huyền diệu phi thường —— nhưng đem mấy thập phần báo cáo cẩn thận đọc kỹ một lần, đồng thời muốn lấy những văn tự này làm căn cứ, trong đầu phác họa kinh lịch một năm qua, tinh tế phân tích mất trong đó, cũng là kiện công việc cực kỳ hao tâm tổn trí.

Mấy ngày nay, trưởng lão chủ lực Lưu Hiến và Phương Hạc đã xem xét, tâm lực quả thực tiêu tụy.

Đương nhiên, hơn mười bản báo cáo còn chưa đến mức làm cho hai trưởng lão Nguyên Anh đỉnh phong phải chết. Mặc dù bọn họ có chút bận rộn nhưng cũng không đến mức quá mệt mỏi, cho nên tâm lực thật sự quá tiêu tụy lại có nguyên nhân khác.

“... Sư huynh, thứ cho ta vô năng, phần báo cáo này ta không nhìn nổi nữa, vẫn nên để cho Chương môn sư huynh định đoạt, xem tiếp, ta sợ tâm tình mình không ổn.”

“Hắc, nói cái gì mà có năng lực vô dụng, phần báo cáo kia ta nhìn cũng thấy buồn bực, chỉ tiếc đứa bé Chu Tần kia tâm huyết một phen, vốn là văn chương có thể xưng là tinh phẩm, lại là làm người mặc tiên y.”

“Chung quy vẫn rớt công phu, tinh phẩm chính là tinh phẩm, vốn cũng không trông cậy vào những đứa nhỏ này có thể viết ra đạo lý cao thâm gì. Chu Tần có thể có kiến thức này, suy nghĩ đã có chút không dễ, cuối cùng trở về...” Phương Hạc dừng một chút, có chút bất đắc dĩ nói ra: “Chung quy không thể dùng để hấn so sánh với Vương Lục.”

Nói đến đây, Phương Hạc cũng không muốn nói tiếp nữa, liền đổi chủ đề: “Sư huynh, không biết báo cáo của Lưu Ly ở nơi nào, hình như đệ không nhìn thấy...”

Lưu Hiền cũng lắc đầu: “Vẫn còn trong tay sư phụ hấn. Trước khi xuống núi, cho dù Chu sư đệ có ra ngoài vân du đem Tiểu Lưu Ly giao cho ta chỉ đạo, nhưng dù sao sư đệ cũng là đệ tử Thông Minh Phong. Công pháp trung tâm cũng là Kiếm Tâm Thông Minh của Chu sư đệ, báo cáo đương nhiên Chu sư đệ sẽ nhìn thấy trước.”

Nhắc tới lại có vài phần tiếc nuối. Một năm trước bởi vì sư đệ ra ngoài vân du, hấn thay mặt chỉ điểm Lưu Ly một tháng, đối với Lưu Ly Tử Đổng tâm và tư chất ngộ tính kinh người cực kỳ yêu thích, coi là của mình, cũng mưu đồ ngày sau lừa gạt muội muội trên bàn làm tiền đặt cược, lừa đứa bé kia tới truyền thừa y bát... Đáng tiếc chân truyền của môn phái lại cuối cùng không phải là hộp lễ vật lễ vật., Có thể tùy ý trao đổi, Lưu Hiền cũng chỉ có thể cảm khái mình không gặp được mỹ ngọc như vậy. Đương nhiên, với tư cách là trưởng lão truyền công của môn phái, kỳ thật rất khó có thể một mình dạy dỗ một đệ tử chân truyền. Ngày sau nếu muốn truyền thừa phong y bát, cũng phải rời khỏi vị trí trưởng lão trước.

Lưu Hiền cùng Phương Hạc đang nói chuyện, chỉ thấy trước cửa có một đạo kiếm quang hiện lên, kiếm quang óng ánh, chính là Tứ sư đệ Chu Minh, vị tứ trưởng lão này sắc mặt ba

phần bất đắc dĩ buồn bực, Lưu Hiền Nhất vừa thấy đã vui vẻ:
“Chẳng lẽ là Tiêu Lưu Ly chọc giận ngươi?”

Chu Minh tức giận hừ một tiếng.

Phương Hạc thì nói: “Không biết sư đệ mang theo Lưu Ly báo cáo? Ngày mai cùng bàn giao, trước đó ta và Nhị sư huynh đều muốn đọc qua một lần.

Kết quả vừa thốt ra khỏi miệng Phương Hạc liền cảm giác có điều gì đó không đúng, bởi vì sắc mặt tứ sư đệ trở nên âm trầm hơn một chút, qua thật lâu hẳn mới nhẹ giọng hỏi lại: “Sư huynh thật sự muốn xem sao?”

Nói đến mức này, đương nhiên Phương Hạc không nghĩ tới, nhưng Chu Minh đã than thở đem một bản báo cáo ném tới. Phương Hạc có chút tò mò mở ra xem, nhất thời trước mắt tối sầm.

Không nói gì, mùi phần phong cách lưu ly.

“Ngày đầu tiên rèn luyện: Hôm nay ta ăn thịt nướng, ăn rất ngon.”

“Trải luyện ngày thứ mười ba: Hôm nay ta ăn cá nướng, ăn ngon lành.”

“Lần rèn luyện thứ một trăm bảy mươi hai ngày: Hôm nay ta ăn thịt cua Xuân quyền, ăn ngon lắm.”

“Ngày thứ bảy mươi ba: Hôm nay ta thấy được một cái váy sam thật đẹp, nhưng không có tiền mua, chủ quán lại lại không chịu đưa cho ta, làm sao bây giờ?”

“Ngày thứ bảy mươi bốn: Hôm nay ta ăn thịt nướng, ăn ngon lành.”

“Ngày thứ một trăm hai mươi một: Hôm nay chưa ăn cơm, đói quá rồi...”

“Ngày thứ ba trăm sáu: Ngày hôm nay gặp được mười hai người kỳ quái, nói muốn ta làm lô đỉnh cho bọn họ. Ta vốn định hỏi bọn họ có gì tốt cho ta ăn hay không, nhưng lại nhớ ra sư phụ nói tuyệt đối không thể làm lô đỉnh cho người ta, chỉ có thể từ chối. Bọn họ lại muốn bắt ta, ta liền dựa theo sư phụ dặn dò dùng kiếm đánh bọn họ., Bọn họ thật lợi hại, nhưng ta lợi hại hơn, cuối cùng bọn họ vẫn không đánh thắng được ta. Sau

này có mấy người bị đánh cho phun Huyết đan, xem ra ăn rất ngon, nhưng sư phụ nói thứ không thể ăn bừa, chỉ có thể từ bỏ.”

“Ngày thứ ba trăm mười hai: Hôm nay ăn bánh gạo, ăn cho tốt.”

Phương Hạc mắt một lúc mới đem báo cáo khép lại, một lúc sau mới nói: “Ngược lại cũng không thiếu hài đồng.”

Chu Minh không khách khí vỗ bàn, tức giận nói: “Mười bảy mười tám tuổi rồi, vào núi tu hành đã hơn mười năm, còn thứ vị? Trước khi xuống núi còn nhắc nhở nàng phải chăm chú viết báo, cụ thể yêu cầu nàng không dưới mười lần, còn cho nàng xem Phạm Văn, sau khi về núi giao cho ta một bản nhật ký mỹ thực như vậy? Quả thực làm ta tức giận muốn chết!

Lúc này, cũng là để an ủi Chu Minh, cũng là vì một lời kể khổ, Lưu Hiến cũng mặt mày đau khổ ném qua một bản báo cáo: “Không bằng sư đệ xem bản báo cáo này để giảm bớt tâm tình.”

Chu Minh nhận lấy báo cáo, hai mắt khép hờ, đã báo cáo xong xuôi, trầm mặc thật lâu, không nói nên lời.

“Báo cáo này vẫn nên giao ra cho chương môn, ta thật sự không cách nào phán xét.” Nói xong, lại cười một tiếng: “May mà lúc trước là ngũ sư muội thu nhận hẳn, đồ đệ như vậy ngoại trừ nàng ra cũng không ai có thể dạy được.”

Ba ngày sau, trên đỉnh Tinh Thần Phong, Chương môn Phong Ngâm chân nhân cầm một bản báo cáo, cười khổ không thôi.

“Ai, Linh kiếm phái mấy cái chân truyền này, một cái thi đấu không để cho người ta bớt lo, lưu ly này a... Thật là khó trách sư đệ nóng vội, Kiếm Tâm Thông Minh mặc dù tâm tư trong vắt, nhưng đã đến nước này, ngày sau làm sao có thể độc đương một mặt?”

Lại nghe một giọng nói khinh thường vang lên bên cạnh.

“Hừ, nhà phụ nữ muốn gì độc đương một mặt? Tìm thổ hào cầu bao nuôi, ngày sau vinh hoa phú quý vĩnh hưởng vạn phúc là được rồi.”

Phong Ngân quay đầu lại: “Vậy sao ngươi không đi tìm?”

Cô gái chẳng hề để ý: “Su huynh, xin hãy bao nuôi.”

“Trước tiên người trả tiền nợ ta đã rồi tính.” Phong Ngâm hỏi hốt chặn lại, lại nói: “Mấy ngày trước người của Thịnh Tiên môn tới, người có biết không?”

“Kẻ cười con lừa kia sao? Cũng có chút bản lĩnh, hấn đến đây làm gì?”

“Còn có thể làm gì? Tự nhiên là tai họa vì đồ đệ bảo bối kia của người.”

Cô gái nhún vai: “Cắt, Vạn Tiên minh đã nhận rồi, hấn còn ý kiến gì?”

“Nói nhảm, đệ tử của người làm sao để Vạn Tiên minh nhận biết được? Nếu không phải nể mặt Linh Kiếm Phái ta, hai trăm vạn linh thạch kia của hấn cũng không đưa ra được. Bây giờ người của Linh Kiếm Phái ta đứng ở phía sau sai khiến mới không xảy ra đại động., Ngay cả Càn Nguyên Nhiên Huyết Công cũng coi như không thấy. Thế nhưng cũng đừng quên hơn một năm trước, cũng bởi vì Càn Nguyên Nhiên Huyết Công này, người làm cho Thịnh Kinh Tiên Môn cực kỳ mất mặt. Bây giờ Linh Kiếm Phái lại dùng trò cũ, người lại để cho Thịnh Kinh bên kia nghĩ như thế nào?”

Nữ tử tất nhiên lười nghĩ: “Tóm lại, hấn tới gây sự à?”

Phong Ngâm nói: “Nói là bói móc cũng không tính là gì, dù sao cho Linh Kiếm Phái chúng ta có cưỡng ép đè việc này xuống thì hấn cũng không còn gì để nói. Thành viên của Thịnh Kinh Tiên Môn ở Trung Châu cũng không dạy dỗ tốt hơn đồ đệ của người đâu., Đương nhiên không có loại công pháp có thương thiên tổn huyết mạch như Càn Nguyên Nhiên Huyết công này, có thể thu liễm ức tài lực của vạn người, giúp không ít tu sĩ Tiên môn, đây cũng là sự thật không thể chối cãi. Mà ít nhất thì Trí giáo của Vương Lục cũng phải đến xem hiện tại., Cũng không có bao nhiêu chuyện tham lam. Môn phái tu tiên vất ép Phàm gian căn bản là bí mật công khai, không cần chỉ trích. Nếu hấn lấy việc này gây hấn chẳng những khiến cho Thịnh Tiên môn cực kỳ khó coi, mà hệ thống của Vạn Tiên minh ở Thương Khê châu cũng sẽ bị liên lụy, được không bù đắp được mất.”

“Vậy ngươi còn nhắc tới vấn đề này làm gì?”

Phong Nhạc mỉm cười: “Thế gian luôn có một đạo lý: Nơi nào cũng có áp lực, nơi đó có phản kháng, môn phái tu tiên vất kiệt Phàm gian, phản kháng ở thế gian lúc nào cũng tồn tại, nhưng ngàn vạn năm qua đều không phá vỡ năng lực trật tự này... Chung quy về đám tu tiên chúng ta, am hiểu phương diện giết người hơn. Nhưng kẻ tới từ phía dưới bản ngược lại không phải chỉ đến từ bản thân Phàm gian, xem báo cáo này.”

Cô gái nhận báo cáo của sư huynh, lật từng trang một, đọc xong bèn cười nói: “Có bút thay.”

“...Là đứa nhỏ Chu Tần kia, nó là Thái tử của một nước, mời mấy văn nhân đại thần bắt dao cũng không có gì lạ, máu chốt là nội dung trong đó quả thực có chút ý tứ.”

Nữ tử ném báo cáo ra: “Có gì thú vị? Bị kẻ gian gian rên rỉ mà thôi, lão sinh thường nói, đơn giản là đổi cách nói khác, uyển chuyển một chút.”

Phong Ngân nói: “Báo cáo bản thân không có gì lạ, nhưng ngươi kết hợp với thiên này xem?”

Nói xong lại lấy một viên ngọc giản ném qua. Cô gái nhận lấy, sừng sốt: “Tài liệu của hội nghị đại hội Vạn Tiên minh? Cái này... Thiên này là đề nghị của Phàm gian đại biểu cho Tần quốc Trung Châu? Yêu cầu tăng cường sự giám sát của tu tiên giới đối với chính quyền phàm gian? Thú vị, không mưu mà hợp.”

Phong Ngân cười lạnh nói: “Không mưu mà hợp cái gì. Loại đề tài này hầu như mỗi lần đại hội đều phải nhắc tới, mỗi lần đều có minh chủ phê bình, kết quả đều vượt qua cả khẩu hiệu. Theo thông lệ mà thôi, có tiền lệ tổ chức của Thịnh Kinh Tiên môn, trong đại hội Vạn Tiên minh không ai dám bàn bạc kỹ càng về nghị án tu tiên như vậy ở thế gian, cũng chỉ có những tiểu môn phái trung phẩm hạ phẩm mới bị giết chết. Nhưng đề nghị mấy năm nay càng ngày càng nhiều, cuối cùng chuyện này càng lúc càng trở nên nghiêm trọng. Không thấy các Linh Kiếm phái chúng ta gặp loại chuyện này, tuy Thịnh Kinh Tiên môn như mặt trời ban trưa nhưng áp lực của bọn họ cũng lớn hơn chúng ta cả trăm lần.”

Cô gái trừng mắt: “Thế thì sao, tên cuời lừa đạo nhân kia đồng bệnh tương liên à?”

“Không thể nói là đồng bệnh tương liên, Khổng Đàm chủ yếu lấy thân phận cá nhân đến báo phỏng, nói bóng nói gió, giống như đến để tra hỏi.”

“Kế sách? Kế gì?”

“Người nọ che giấu muốn nói nhưng lại còn không chịu nói rõ, sao cũng không chịu nói rõ. Ban đầu ta chỉ coi hắn là tâm thần điên khùng, nhưng chờ hắn đi được vài ngày, ta cầm đến phần báo cáo này, cũng đã hiểu hắn muốn hỏi cái gì rồi, a, thiên mệnh chi tử, danh bất hư truyền a.”

Phong ca cảm thán một tiếng, lật xem bản báo cáo bị lật xem nhiều lần nhất.

Côn Bằng phục vụ boong boong vì nhân dân.

...

130

Trên đỉnh núi Tinh Thần, trong phòng trúc trầm mặc không biết đã duy trì bao lâu, Chương môn mới khẽ cười hỏi: “Su muội, đã xem xong chưa?”

Su muội hừ một tiếng, đem báo cáo ném trở lại: “Coi như muội nhất được bảo rồi.

Phong ngâm lắc đầu cười khỏ, nhưng không phủ nhận, bởi vì đích thật là nhất được bảo vật, báo cáo mấy ngày trước xuất hiện ở trong tay hắn lúc, lấy tu vi Hóa Thần của hắn, cũng sửng sốt một cái nháy mắt mới hồi phục lại.

Đúng là thần tác.

Báo cáo dùng mấy chục vạn chữ, trình bày một hệ thống lý luận không lô phức tạp, trả lời vấn đề khôn đốn Vạn Tiên minh đã lâu.

Làm thế nào xử lý tốt quan hệ giữa tiên phạm lương giới?

Đơn giản mà nói, chính là vì phục vụ cho nhân dân.

Tại sao phải phục vụ cho nhân dân? Rất đơn giản, điểm đầu tiên là sức mạnh của nhân dân vô cùng mạnh mẽ.

Loại lực lượng này không phải là năng lực phá hoại, nếu nói lực phá hoại, một đại tu sĩ Hóa Thần kỳ hủy diệt một quốc gia trăm vạn cũng không khó khăn, trăm vạn sinh linh đều không theo kịp một tu sĩ, lực lượng có thể nói là xa xôi. Nhưng mà đổi một góc độ khác xem ra..., Trong trăm vạn sinh linh, chỉ riêng tu sĩ có cơ hội đã có thể sinh ra mấy trăm người. Trong mấy trăm người này, có thể tu đến Kim Đan thì ít nhất cũng có bảy tám người., Vạn khí tốt chút liền có lão quái Nguyên Anh xuất hiện, như vậy một Nguyên Anh bảy tám Kim Đan cùng với Hư Đan Trúc Cơ so với đại tu sĩ Hóa Thần có phải đã nhỏ hơn rất nhiều rồi không? Huống chi bây giờ nhân tạo linh căn đại hành đạo, trăm vạn sinh linh này quả thực là trăm vạn người tu hành tiềm tàng.

Huống chi trăm vạn sinh linh có thể không ngừng sinh sản sinh lợi, biến thành ngàn vạn sinh linh, ngàn vạn sinh linh. Mà tu sĩ Hóa Thần cho dù ngày ngày ngựa giao phối, lại có thể

sinh hạ bao nhiêu hậu duệ? Huống chi tỉ lệ linh căn trong hậu duệ cũng sẽ không cao hơn phạm nhân quá nhiều, sinh ra cũng là phế vật.

Huống chi trăm vạn sinh linh lao động cả đời, có thể sản xuất lương thực, vải vóc, sắt thép... Có thể dời núi lấp biển, dao động địa mạch, cũng có thể thiêu huyết hóa công, tiên phạm chuyển hóa...

Điềm này Vương Lục không chút giấu diếm, không chút khiêm tốn, hẳn đem thành tựu của Trí giáo một năm nay đến đây rõ ràng là viết lên báo cáo vô ích. Một giáo phái sáng lập ra nơi sơn dã ngoại, ngăn ngui một năm thời gian liền khuếch trương đến toàn cảnh Đại Minh quốc thậm chí là phạm vi mấy quốc gia, thu nạp gần ngàn vạn giáo đồ, càng khó có thể quý hơn là phát triển sớm hơn., Khu vực cơ sở tốt đã thoát ly giai đoạn dùng Kiền Nguyên Nhiên Huyết Công lấy mạng đổi tu vi, bắt đầu dùng lao lực đổi linh thạch, dùng linh thạch đổi linh căn, số lượng mua sắm trung phẩm thậm chí thượng phẩm linh căn.

Mà có được linh căn thượng phẩm, lại có một giáo phái trụ cột vững chắc, tài nguyên cuộn cuộn duy trì, Vương Lục này tâm huyết xây dựng đình trệ cùng với môn phái Vạn Tiên minh bình thường có cái gì khác nhau?

Đồng thời, vì để tránh cho Càn Nguyên Nhiên Huyết Công bị người ta công kích sơ hở, Vương Lục lại tuyệt khen ngợi đưa ra một tổ so sánh số liệu — trong khu Trí giáo nhân đều dự tính tuyến thọ mệnh, mặc dù Càn Nguyên Nhiên Huyết Công là đại sát khí, nhưng bởi vì trật tự xã hội cải thiện, thiên địa linh khí lợi dụng xác suất tăng lên cùng với sự phổ biến rộng rãi của linh thảo, một năm thời gian, nhân dân mong mỏi thọ mệnh không giảm mà ngược lại tăng lên.

Một năm nay, bắt đầu từ tay trắng gia nhập tới Vạn Tiên minh, hiển lộ hết lực lượng của nhân dân. Luồng lực lượng này, người có dùng hay không? Cho dù Vạn Tiên minh không dùng cũng sẽ có người dùng.

Tiếp theo là phải làm sao mới có thể lợi dụng được lực lượng của nhân dân tốt?

Vạn Tiên minh đã dùng ví dụ sinh động hình tượng nói cho mọi người biết, áp chế bóc lột là không thể thực hiện được.

Vậy bây giờ nên làm gì? Cũng chỉ có thể phục vụ cho nhân dân.

Trí giáo phát triển mãnh liệt, nhân tố quan trọng nhất chính là giáo chủ Vô tư giáo đã thu liễm tài phú điền công nhất. Lúc hơn trăm vạn người khắp núi đồi sưu tầm linh thạch, Vương Lục bản nhân phân văn không lấy hết thấy hành vi kinh doanh, đều vì bồi dưỡng trăm vạn giáo đồ của Trí giáo. Cái gọi là đại công vô tư, vì nhân dân phục vụ, cùng lắm cũng chỉ thế này thôi, Trí giáo ở giai đoạn đầu phát triển mạnh mẽ, bởi vì tài nguyên không có chút nào mất đi mảy may.

Mà từ đầu đến cuối, người thu hoạch được nhiều nhất cũng là Vương Lục, mặc dù một năm qua không có trực tiếp thu nhập, nhưng trong mấy chục năm tới, khi trí giáo không ngừng đi vào quỹ đạo, hậu tích bạc phát, thu hoạch sẽ vô cùng vô tận. Làm thế nào chính thức lợi dụng lực lượng của nhân dân, Vương Lục lấy trí giáo phát triển ra một đáp án kinh điển.

Cuối cùng, nhìn một góc độ khác, bây giờ tiên phạm không thể tách rời, tu sĩ chung quy là phải thâm nhập nhân gian, vậy người không phục vụ nhân dân, chẳng lẽ muốn vì lợi ích của nhân dân? Thời trẻ đã quen dùng cách nói này thì đều là sinh ngu, cần tu sĩ dẫn đạo, đáng tiếc về sau chứng minh tu sĩ dẫn dắt bản lĩnh của nhân dân còn không bằng đế vương của Phạm gian, bản lĩnh cá nhân dân lại là một thi đấu cường đại.

Về phần trình bày bên cạnh Vương Lục, bút đẹp như hoa nở, nhưng tổng cộng cũng chỉ mới được một phần ba. Mà phần còn lại mới là mấu chốt.

Lấy lực lượng vô cùng của người dân làm mỗi dụ dụ dụ dồ, điều này cũng không khó, nhưng một người có thể chỉ đạo một cách nhìn xuyên toàn bộ tu tiên giới, không thể chỉ có lợi mà dụ dồ, bằng không chữ lợi sẽ phát triển lâu dài hơn, chắc hẳn người giết gà lấy trứng sẽ nhiều hơn một chút.

Mà giải quyết vấn đề này, chính là dựa vào lý tưởng.

Vương Lục ngưng tụ ngàn vạn tín đồ của Trí giáo, dùng một cái hàng trăm vạn tiên hành giả, thặng hoa lý tưởng vĩ đại của

toàn thế giới, sau đó chứng minh tinh thần quả thật uy lực vô cùng, đủ để thay đổi đất đai. Như vậy hôm nay phải đưa ra đề nghị với Vạn Tiên minh, Vương Lục cũng lấy ra vũ khí tinh thần.

Vẫn là trăm vạn tiên nhân, thế giới lần này thăng hoa, Vương Lục lại nghiêm túc bắt đầu che giấu chuyện này.

Cơ sở lý luận của Vương Lục là cho rằng sứ giả cùng quy luật không ngừng sản xuất của tu tiên giới cứu châu chính là không ngừng nghỉ, đề cao tu vi chính thể của tu tiên giới. Cái trước thì có một lượng lớn sách sử có thể chứng thực, cho dù là đại lục cứu châu từng trải qua một lần thời đại đại pháp trận mạc pháp., Cùng với các loại họa kiếp như tiên ma đại chiến, cuối cùng vẫn là không ngừng tiến lên, dù là tiến lên trong khúc chiết, có lẽ không thể so sánh với huy hoàng thời đại mạc pháp trước, nhưng so với thời đại hắc ám thâm trầm nhất chung quy thì tiến bộ rất nhiều, hơn nữa không ngừng tới gần thời đại mạc pháp trước huy hoàng.

Mấy ngàn năm qua, loại tiến bộ này không ngừng, ngẫu nhiên gặp khó khăn cũng không cách nào nghịch chuyển đại thế. Mà Vương Lục cho rằng, đây chính là quy luật tồn tại trong xã hội ngàn vạn tu sĩ đại lục cứu châu cùng với ức vạn dân nhân cộng đồng tạo thành, quy luật xưa nay không thay đổi.

Như vậy, khi xã hội này tiến bộ đến mức tận cùng, thì nó sẽ như thế nào đây?

Trên lý thuyết, người người phi thăng, chân tiên khắp nơi, thật sự phát minh ra linh căn do Lục Hòa tổ sư tạo, cũng không phải là cung cấp cho tất cả mọi người cơ hội phi thăng? Dù hôm nay xem ra rất giống như mờ ảo., Nhưng nếu như sau khi sức sản xuất tăng lên gấp ngàn vạn lần thì sao? Thiên địa linh khí cũng không phải là cố định không thay đổi, khi mọi người có thể cải tạo thiên địa, khiến cho linh khí tuôn ra gấp ngàn vạn lần, thượng phẩm linh vật thậm chí là tiên vật tầng tầng lớp lớp, trên thế giới này còn có bất cứ chuyện gì có thể ngăn cản trăm vạn người phi thăng?

Cho nên nói, đối với tu sĩ mà nói, phục vụ cho nhân dân không phải là tự mất thân phận, càng không phải muốn mưu đồ lợi ích của đại nhân dân... Mà là vì ngày sau có trăm vạn lần phi

thăng, chúng sinh cửu châu thăng hoa, cố gắng phấn đấu dưới cờ xí của Trí giáo là vì phi thăng, như vậy cảnh giới của tu sĩ càng cao, lực lượng càng mạnh, có lý do gì mà không cống hiến một phần lực lượng cho cái chí lớn này?

Mà vì sao lại là trăm vạn, mà không phải là ngàn vạn ức vạn. Theo sự giải thích của hần, chỉ cần một trăm vạn phi thăng giả, đại lục Cửu Châu sẽ có chất bay qua, đến lúc đó thiên địa linh khí sẽ nồng đậm đến cảnh giới tự thăng hoa, hóa linh khí thành tiên khí, như vậy Cửu Châu đại lục tự nhiên là Tiên giới, toàn bộ đại lục phi thăng. Đến lúc đó thiên địa linh khí sẽ nồng đậm đến mức tự mình thăng hoa, như vậy linh khí sẽ hóa thành tiên khí, như vậy Cửu Châu đại lục tự nhiên là Tiên giới, phi thăng lên toàn bộ đại lục.

Còn về quá trình tính toán, dù là phong ngâm hay là Vương Vũ đều không hiểu. Hai phần ba sau, Vương Lục bỏ ra lượng lớn thời gian để xây dựng mô hình, công thức xây dựng, chuyển thiên địa vạn vật hóa thành số liệu, cũng suy diễn ra từng cái đáp án khiến người người không thể tưởng tượng. Quá trình cụ thể thì có nhìn cũng không hiểu, nhưng cũng không cần phải xem hiểu. Vương Lục dùng lượng lớn kế hoạch để chứng minh chính xác trăm vạn người đi trước vốn là một công việc vô nghĩa.

Thậm chí bao gồm một bộ phận dụ dỗ trước kia cũng là vô nghĩa, thậm chí toàn bộ báo cáo mấy chục vạn chữ đều là vô nghĩa, nhưng hôm nay Vạn Tiên minh vừa vặn cần một tờ báo cáo vô nghĩa, hết lần này tới lần khác Vương Lục lại có thể làm đẹp hơn bất luận kẻ nào, khiến người đọc muốn chết, muốn thôi cũng không được.

Theo tiếng gió rít, báo cáo này quả thực chiếm hết thiên thời địa lợi nhân hòa.

Như thế nào là thiên thời? Đứng đầu là thịnh kinh tiên môn, mấy thượng phẩm đại phái của Vạn Tiên minh bây giờ đều đối mặt nan đề này: Làm sao xử lý tốt quan hệ tiên phạm lưỡng giới? Bây giờ kết cấu hai giới tiên phạm không ổn định, bất luận kẻ nào cũng nhìn ra được, nhưng ứng đối như thế nào lại không có phương pháp thành thực, trải qua thâm sâu đối với nhân gian? Kết quả là từng tu sĩ cao cao tại thượng đều bị hồng trần kéo xuống nước., Trở thành tà ma về phe cá, vì vậy

có cách nói nhiều nhất bây giờ. Tiên phạm cách biệt, cố ý cách ly tu tiên giới cùng phạm giới, phải như cổ phái từ hơn vạn năm trước., Không cần khói bụi trần gian, ba mươi, năm mươi người ẩn cư thâm sơn khổ tu... Hiện nay đã là quyết tâm không thể thực hiện được, như Linh kiếm phái dạng này tương đối ngăn cách với thế giới, đều thuộc về số ít phái đặc biệt. Bất cứ một đại môn phái nào đều muốn có căn cơ của chính mình ở thế gian, lúc này mới có thể hình thành một cái kim tự tháp kết cấu vững chắc. Nhưng bốn chữ tiên phạm cách biệt này, đều là số lượng riêng biệt. Bất kỳ một đại môn phái nào cũng phải có., Lại kéo Kim Tự Tháp vững chắc ra lạch trôi, phạm trần bị ép ở tầng dưới chót nhấp nhô, chịu đưng phía trên từng tầng một áp bách, đồng thời theo thời gian trôi qua, bắn ngược lại cũng càng cường đại.

Mâu thuẫn về kết cấu tiên phạm nhị nguyên này là một ngày, tu tiên giới, đặc biệt là đại phái như Thịnh Kinh Tiên Môn cần một lý luận gấp gáp xử lý mâu thuẫn này.

Báo cáo này là cái gì địa lợi? Bản báo cáo này xuất phát từ Linh Kiếm phái chính là địa lợi, không có chiêu bài Ngũ Tuyệt của Vạn Tiên minh, báo cáo của Vương Lục thì làm sao chỉ thiên hoa loạn chỉ đại đạo, chung quy không thể trông cậy vào người khác. Hoặc là nói, nếu không phải hấn xuất thân từ Linh Kiếm phái, chỉ cần là phát triển Trí giáo sẽ gặp phải rất nhiều khó khăn không thể vượt qua.

Linh kiếm phái chính là địa lợi của Vương Lục.

Mà nhân hòa? Vậy càng không cần phải giải thích, ở phía sau Vương Lục, có ngàn vạn giáo đồ, cùng với mấy chục lần khát vọng thăng tiên, người bình thường khát vọng được Trí giáo ưu ái không phải là người hay sao?

Thiên thời địa lợi nhân hòa đều ở đây, bản báo cáo này muốn không cháy cũng khó.

“Vậy ngươi định làm thế nào?”

Đối với vấn đề của Vương Vũ, Phong Ngân đã sớm có đáp án.

“Thiên văn chương này không thể lấy danh nghĩa của bản thân Vương Lục phát ra, ảnh hưởng của hấn không đủ, hơn nữa văn tự cũng cần phải sửa đổi một lần. Hai ngày nay ta sẽ sửa chữa

nghiêm túc một lần, thêm nữa danh tiếng của ta sẽ đầu nhập cho phủ trưởng nghiên cứu học thuật của Vạn Tiên minh, báo cáo như vậy đủ để cung cấp hơn một ngàn điểm tích lũy học thuật cùng mấy vạn điểm của học thuật, chẳng những có thể hoàn thành tiêu chuẩn của phủ đồng, mà còn thăng cấp học thuật của Linh Kiếm phái lên cấp chín cũng đã đủ rồi.”

...

Khương Chung vẫn cay độc như xưa, Phong Ngân đọc báo cáo một lượt, trong lòng đã có dự tính, lúc này, ngay cả tích phân học thuật cùng điểm học thuật như ý muốn cũng tính toán được tám chín phần, thực sự là chuẩn bị vạn toàn. Bỗng nhiên đối mặt với vị Chương môn sư huynh thành thực có thừa như vậy, ngũ trưởng lão Linh Kiếm phái chỉ cười lạnh một tiếng.

“Sư huynh, người đây là công khai nhanh nhẹn học thuật của Vương Lục sao?”

Phong Ngân sửng sốt, lập tức đỏ mặt: “Sư muội nói nhầm cái gì vậy, chuyện học thuật giới, có thể gọi là nhanh nhẹn sao?”

“Đừng ra vẻ nữa, đám tu sĩ các người tự xưng là văn nhân náo nhiệt nhất, đừng nói là chuyện đạo văn, chơi gái kỹ nữ chẳng lẽ ít sao? Bạch mao đạo nhân xuất thân thịnh kinh tiên môn, được xưng là ngàn vạn người hâm mộ dưới trướng, thời gian trước chẳng phải ở Vân Châu không trả tiền mà bị người ta bắt sao? Ta nhìn người cũng không biết đi đâu.”

Phong phanh quả thực bị phần muốn chết: “Sư muội người hiểu ta, ta tu hành nhiều năm, không dám nói có đức thánh hiền, chuyện chơi gái tuyệt đối không từng có, càng không thể kéo dài tư chất chơi gái, chuyện nam nữ đối với ta tuyệt đối trong sạch...”

Ngũ sư muội từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt khinh bỉ nhìn lại: “Ồ, Tiểu Linh Nhi có thể làm chứng, đúng không?”

Phong ngâm lập tức nói trái phải với hắn: “... Sư muội, báo cáo này của Vương Lục có giá trị to lớn, sức nặng cực lớn, bằng vào một tu sĩ Luyện Khí như hắn, đệ tử Linh kiếm là không áp chế nổi. Nếu là hắn lấy danh nghĩa của mình đưa lên hội đồng học thuật., Bị đám con chuột to xác kia cầm lấy, trong khoảnh khắc liền nuốt đất ở trong tịnh tịnh. Đến lúc đó bản báo cáo tâm huyết này nhiều nhất chỉ đổi lấy một ý nghĩ hảo huyền, hoang đường vô kinh, mười mấy học thuật tích phân, mấy trăm học thuật điểm điểm học., Đây chính là đại phát từ bi của những học thuật kia. Đợi mấy tháng sau bọn họ

tiêu hóa xong, lại lần lượt lấy danh nghĩa của mình phát văn, trích dẫn chỗ tham khảo hoàn toàn không đề cập tới, đều thành thành quả của mình, loại chuyện này chẳng lẽ mới lạ sao?”

Ngũ sư muội tiếp tục cười lạnh: “Phong ủy viên tự mình phê bình vẫn là Man Lĩnh làm đúng.”

Phong Ngâm cả giận nói: “Nếu ta cùng đám chuột nhắt kia hợp tác với nhau thì làm sao đến hiện tại số lượng Linh Kiếm phái hàng năm cũng không đủ được.”

Vừa dứt lời, sắc mặt lão giả ngạc nhiên, nụ cười trên mặt Vương Vũ dần dần trở nên giảo hoạt: “Hóa ra gần đây sư huynh là vì phiên bản trưởng lão của hội nghị học thuật mà phát sầu, thảo nào ngay cả thành quả của đồ đệ cũng phải nhanh nhẹn.”

Phong Ngâm then quá hóa giận: “Đạo văn nhanh nhẹn cái gì? Còn không phải là đám quỷ lười các ngươi cũng chẳng quan tâm chuyện này, hại ta chỉ có thể một mình viết, đầu đầu hướng chi lần này ta phát biểu bằng danh tiếng môn phái, lại không phải mưu lợi riêng...”

“Nói nhảm, ngươi là chỗ tốt của chương môn linh kiếm phái còn không phải là chỗ tốt của ngươi hay sao? Hàng năm ngươi từ học thuật ủy viên lấy ra một đồng văn chương rác rưởi, trừ ngươi ra cũng không có ai xem a.”

“Ngươi đây mới là nói nhảm, đồng rác rưởi kia đích thật là không ai xem, nhưng ta sau khi xem xong các loại văn chương thu thập ra ngoài thì ở trong sơn môn không phải rất được hoan nghênh sao? Ta vất vả cho các ngươi đem cửa thứ nhất, còn thành tội hay không?”

“Chặc chặc, đạo văn đều nhanh nhẹn chói mắt như vậy, sư huynh ngươi thật không hổ là lãnh đạo.”

Phong Ngâm tranh luận lâu như vậy, cuối cùng cũng chỉ là biện hộ cái mặt dày mày dạn, trầm ngâm một lúc lâu, bỗng nhiên cười: “Thôi được rồi, lười nói nhảm với cái thằng lười biếng này, ngươi không phải là muốn thay Tiểu Vương Lục đòi chút chỗ tốt sao? Vốn cũng không định dựa vào hắn... Lấy tu vi của hắn, cũng nên chuẩn bị tu Vô Tướng kiếm khí rồi hả?”

Vương Vũ trầm ngâm một chút: “Ít nhất là một năm. Hiện tại cảnh giới của hắn là Vô Tướng Kiếm Cốt và Vô Tướng Kiếm Pháp so với dự đoán của ta còn tốt hơn. Vô Tướng Tâm Pháp Thần tẩy luyện càng không cần phải nói, hiệu quả một năm rèn luyện vượt qua mong muốn. Hiện tại chỉ thiếu pháp lực tu vi, nhưng điều này lại cấp tiến không được rồi.”

“Ừm, chuyện về tu vi ta cũng đã nghe nhị sư đệ nói qua. Một khi Vô Tướng Công của người trợ giúp hắn phá vỡ bức tường không linh căn, đột nhiên tăng mạnh tình hợp lý, bất quá một năm nay cũng đã làm cho hắn tiêu hao gần hết, tiếp theo người nghiêm túc dạy hắn một năm nữa, đặt nền móng xong, đợi hắn luyện khí ngũ phẩm về sau, ta mở cánh cửa Man Hoang cho hắn sau này.

Vương Vũ lập tức hào hứng dạt dào: “Man Hoang chi môn? Người lại có thể bỏ qua Man Hoang chi môn?”

“Vấn đề ban đầu cũng không phải là luyện tiếc, chẳng qua là không nắm chắc mười phần, không dám ngông cuồng mở cửa lớn để đệ tử rèn luyện, bất quá người cho rằng một năm rèn luyện này, Dao nhi đi đâu rồi?”

Lần này ngay cả Vương Vũ cũng ngây ngẩn: “Này, người không hung tàn như vậy chứ?”

“Với tư chất của Dao nhi, chỉ cần không vào Tây Sơn phía tây, sẽ không đến mức có nguy hiểm gì, ba tháng trước nàng bị trọng thương mà về, lại tu thành kiếm thai... Dù sao ta đã hung tàn một lần, chỉ xem sư muội người có nữ hay không thôi.”

Vương Vũ hừ một tiếng: “Phí lời, cũng không phải ta đi, có gì mà không nữ chứ?”

Một bên khác, về núi một vòng, Vương Lục chỉ cảm thấy xương cốt cũng nhanh chóng nhẹ đi mấy phần.

Một tuần này, các trưởng lão Thiên Kiếm Đường bận rộn đọc báo cáo, sư phụ ở Tinh Thần Phong cùng Chương môn không biết làm hoạt động gì, cả ngày không thấy đâu, các sư đệ sư muội của đồng môn có nghỉ ngơi dưỡng thương, trong sơn môn một mảnh khí tức nhàn tản, trên tu hành cũng bắt đầu tích

lũy, trừ mỗi ngày thổ nạp linh khí, tăng tiến pháp lực, cũng không có gì mới lạ.

Đáng nhắc tới, cũng chỉ có mấy sư đệ sư muội đến viếng thăm, như nghe bảo vật không cần phải nói. Nhạc Hình Dao thì có tới một lần, không nói quá nhiều, chẳng qua là cảm tạ Vương Lục ở Đại Minh quốc đã khiến nàng mở rộng tầm mắt một lần.

Lúc ấy nàng ở Đại Minh quốc, đi theo phó giáo chủ Trí giáo cùng mấy trưởng lão chạy tới chạy tây bận rộn mấy ngày, ký không ít chữ, biên soạn không ít văn chương, về sau mới biết được., Hóa ra là Trí giáo xin gia nhập Vạn Tiên minh với một ít tài liệu máu chốt, bà là một trong Ngũ Tuyệt của Vạn Tiên minh, nhưng không phải người Trí giáo, làm văn kiện ký tên ở phương diện thứ ba có sức nặng tương đương. Cho nên theo lý thuyết, bà giúp Văn giáo một tay, nhưng Nhạc sư muội lại tới cảm tạ Vương Lục, có thể khiến bà tham dự một thịnh yến kỳ tích làm người ta ghen hòng như vậy.

“Cho dù lúc ấy không có ta, sư huynh cũng có thể tìm được những người khác... Nhưng có thể lưu lại bút tích của ta ở trong đó, thì cũng phải cảm tạ sư huynh chiếu cố.”

Nhạc Hình Dao nói rất nhu thuận, khiến cho Vương Lục không khỏi cảm thán đứa nhỏ này không phải là đến xin bao nuôi làm Tiểu Tam chứ? Nhưng Nhạc Hình Dao cũng chỉ nói vài câu liền cáo từ rời đi, không nói thêm câu nào nữa.

Ngoài ra, còn có người đáng nhắc tới khách ghé thăm là Vương Trung, một năm trước gã theo Chu Tần Bắc lên, sau nửa đường, lại có một phen kinh lịch, sau một năm rèn luyện khí chất trầm ổn rất nhiều, nhìn thấy Vương Lục, dường như có ngàn ngôn vạn lời cũng không mở miệng, chỉ nói một câu thật xin lỗi, dâng lên một gốc huyết hoa đằng trên quý.

Vương Lục nhận lấy Huyết Hoa Đằng, trong lòng cũng tò mò, phẩm cấp Huyết Hoa Đằng này không quá cao, linh thảo cấp một, nhưng phẩm cấp không cao không có nghĩa là giá trị không cao. Bản thân Huyết Hoa Đằng ẩn chứa linh khí cũng không nhiều, nhưng là một trong những tố tài cực phẩm luyện chế linh đan không thể thiếu, giá trị chân thật có thể so với tiên thảo, nhưng hoàn cảnh sinh trưởng quá kỳ lạ, ngay cả Thanh

Vân Phong cũng dài không sống nổi, cũng không biết từ chỗ nào hẳn tìm được.

Vương Trung bái phỏng đối với hẳn đại khái có rất nhiều ý tứ, nhưng Vương Lục sau này sẽ ném việc này ra sau. Dù sao năm đó Vương Trung cũng chỉ là thư đồng chứ không phải Tướng Đồng, giao tình hai người không có thâm hậu như vậy. Lúc Vương Trung phản bội, Vương Lục cũng không quá để trong lòng. Lúc này gã có hồi hận hay không, cũng sẽ không ảnh hưởng nhiều.

Ngoại trừ Nhạc Hình Dao và Vương Trung ra, người khách cuối cùng đáng nhắc tới chính là người đến từ Tây Di mỹ thực của gia tộc A Hoài ở núi Phiêu Miêu.

A Phàm sinh sống ở đại lục Cửu Châu cũng không phải một hai năm, người đã gặp qua, bạn bè hẳn giao qua không ít, gặp mặt hoặc là không gặp mặt, đối với thiếu nữ mà nói cũng không có gì khác nhau, nhưng mà một năm trôi qua..., Theo rõi núi của Vương Lục, A Lư hoàn toàn chính xác cảm giác có chút không thích ứng: Đồ ăn trong phòng vốn đã không bán được rõ ràng là càng thêm trì trệ, lúc này mới ý thức được, Vương Lục đối với thực đường mà nàng quản lý trọng yếu bao nhiêu. Lúc này khách hàng vô cùng trọng yếu trở về núi, nàng cố ý mang một chậu đồ ăn mới tiến đến bái phỏng, kết quả suýt nữa bị Vương Lục đánh bật tại chỗ.

Xử lý xong những việc vặt này, thời gian một tuần khoan thai qua, sau một tuần, Vương Vũ từ Tinh Thần Phong trở về, vì Vương Lục mở ra chương tu hành.

Xưa nay phong cách giáo học của Vô Tướng Phong đều rất độc đáo, sư phụ sau khi thấy đồ đệ, đánh giá một phen liền thờ dài: “Nói, ngươi muốn học cái gì?”

Vương Lục suy nghĩ một chút: “Kiếm tâm thông minh.”

Lúc đó Vương Vũ không vui: “Kiếm tâm thông minh là thứ quỷ quái gì, học nó làm gì?”

Vương Lục cười nói: “Nghe nói Thông Minh Phong Lưu Ly sư tử bằng một kiếm tâm thông minh cuồng bá kéo, tâm sinh hướng tới a.”

Lúc trước, ở trong núi tán gẫu với đồng môn, truyền thuyết về đệ tử chân truyền Lưu Ly Tiên càng hiểu rõ thêm vài phần, cũng càng hiểu rõ Kiếm Tâm Thông Minh. Cái gọi là Kiếm Tâm Thông Minh, nguyên lý của nó là lấy nguyên thần tu hành đặc thù dẫn động toàn bộ hệ thống tu hành, khiến cho nguyên thần, pháp lực, nhục thân, thậm chí pháp bảo đều đạt tới cảnh giới thông minh.

Như thế nào là thông minh? Đây lại là huyền diệu khó giải thích, khái niệm khó nói lên lời, nhưng khách quan xem ra, chính là kiếm khí sắc bén, thế không thể đỡ. Phi kiếm vừa ra, liền có thể nhắm thẳng tâm phúc đối phương, vừa tiến ra đâm đối đúng, khiến cho trước sau thông minh, đây chính là kiếm tâm thông minh.

Lưu Ly Tiên trăm mười hai yêu tại Huyết Vân hạp. Lúc ấy nàng lâm trận Trúc Cơ, mượn lực đạo cường đại nội ngoại hợp nhất. Kiếm thứ nhất mặc trên người ba Hư Đan mạnh nhất là Ly Hỏa kiếm pháp, nàng toàn lực thi triển. Mỗi một kiếm đều có thể đâm xuyên qua một gã Huyết Vân lão yêu, xuyên thủng tâm phúc. Miệng vết thương nổi lên Ly Hỏa bất diệt. Cuối cùng Huyết Vân hạp hóa thành biển lửa cuộn cuộn, mười hai lão yêu làm ác nhiều đoạn, hài cốt không còn.

Dựa theo đẳng cấp pháp tính khiêu chiến của Vương Lục thì Lưu Ly Tiên kỳ thật chỉ là Hư Đan bát phẩm, muốn đánh thắng mười hai yêu này thì bất kỳ một ai cũng không khó khăn, dù sao mười hai yêu kia chẳng những không có tăng giá, ngược lại nhân tố công pháp phẩm cấp thấp phải giảm một hai cấp. Nhưng một là một thành mười, hơn nữa cuối cùng cơ hồ không tổn hao gì mà thắng, điều này làm cho người ta nghe kinh hãi.

Mấu chốt là ở chỗ Kiếm Tâm Thông Minh của Lưu Ly Tiên quá lợi hại, kiếm thế sắc bén mạnh mẽ có thể nói là không gì không phá được, một khi bị tiếng nói trước dọa người, trong lúc bất ngờ không kịp đề phòng rất có thể toàn bộ sụp đổ, bị nàng liên tiếp chém giết, cuối cùng tạo thành chiến tích kinh người một chọi mười hai. Lưu Ly Tiên mới vừa vận tu thành tầng thứ nhất của Kiếm Tâm Thông Minh.

Vương Lục lúc đó nghĩ rằng, kiếm pháp phòng ngự đệ nhất của Vô Tướng kiếm pháp này, nếu như thêm vào kiếm tâm của

thể công vô địch này thông minh, thì chính là cuồng bá nắm Ma Vũ song tu, cùng với khuôn mẫu vai chính này của ta mới thỏa đáng xung hô như vậy. Cho nên vừa mở miệng chính là kiếm tâm thông minh.

Kết quả sư phụ trầm mặc nhìn hẳn rất lâu, chỉ nói một câu đã khiến Vương Lục bỏ đi ý đồ ngấp nghé đối với kiếm tâm.

“Vật kia luyện thêm bài trừ chỉ số thông minh.”

...

“Kiếm Tâm Thông Minh luyện nhiều rồi còn trừ trí thông minh?”

Tuy cảm giác có nhiều Vương Vũ không phải là ăn nói lung tung đơn thuần, nhưng việc này quả thực cũng có chút kỳ quái.

“VẬY... Nếu Lưu Ly sư tử đánh với người ta đến chỗ say sưa, chỉ số thông minh không đủ thì làm sao bây giờ? Bên cạnh mang theo bạch kim nào sao?”

“Hơn nữa ta thấy Tứ sư bá hình như chỉ số thông minh còn tốt, không chảy nước mũi cũng không chảy nước mắt, chẳng lẽ là kiếm tâm Thông Minh tu hành không đủ?”

Đối với những vấn đề này, Vương Vũ lại giải thích, Kiếm Tâm Thông Minh không có tổn hại đến đầu óc, mà là luyện hóa đặc thù đối với nguyên thần, sẽ ảnh hưởng tới phương thức suy nghĩ của một người. Lưu Ly Tiên không phải trời sinh não tàn, trên thực tế nếu để nàng tính, con số thiên văn sẽ giảm xuống một chút, trừ con người của nàng ra là có thể thấy được đáp án., Nhưng tu hành kiếm tâm thông minh, làm cho tâm tư hẳn quá mức trong vắt, tựa như một đại tiểu thư khuê các sâu thề sự, hơn nữa vĩnh viễn không có khả năng cải thiện. Một năm qua đi, tất cả đệ tử trong Linh kiếm đều thành thực hơn rất nhiều, chỉ có Lưu Ly Tiên vẫn còn đang vui vẻ, không lớn lắm.

Trên thực tế, đây cũng hơn phân nửa là thiên tính của Lưu Ly Tiên. Nàng có tư chất tu hành Kiếm Tâm Thông Minh có thể nói là tuyệt chưa từng có, mạnh hơn so với sư phụ nàng Chu Minh rất nhiều. Tứ trưởng lão tuy cũng tu hành Kiếm Tâm Thông Minh, nhưng những tao ngộ trước kia khiến tâm tư nàng vĩnh viễn không thể trong sạch, làm cho nàng cả đời vô vọng tu đến cảnh giới cao nhất của Kiếm Tâm Thông Minh, bất quá ít nhất cũng không nên để não tàn, cũng coi như là nhân họa đắc phúc.

“Về phần người, ta xem tâm tư người biến hóa trăm lần, kỳ thật cũng không phải là tài liệu tốt để tu hành Kiếm Tâm Thông Minh, bất quá nếu người quả thật muốn luyện, ta cũng

có thể dạy, nói không chừng đến lúc đó thật có thể công thủ kiêm chuẩn, bất quá nói không chừng cũng sẽ biến thành tâm thần điên rồ, tự ngơoi chọn?”

Vương Lục suy nghĩ trong chốc lát, trong lòng thật sự có chút mong mỏi đối với cảnh giới của tên điên này, nhưng nếu có thể biến thành một tên điên cuồng bá đạo cực kỳ thì không sao, biến thành như Lưu Ly Tiên đã đem báo cáo rèn luyện viết nhật ký mỹ thực... Vậy thì miễn đi.

Thời gian từ xưa đã có một câu châm ngôn tương truyền: Chỉ có con quẻ keo kiệt mới có thể trở thành thổ hào.

Mà Vương Lục không thể nghi ngờ là một người hết sức keo kiệt—— về vấn đề trí thông minh. Mặc dù rất nhiều người xem ra, đầu óc gia hỏa này đã vô cùng tà dị, lãng phí trí thông minh gì đó một chút cũng không sao, nhưng Vương Lục lại là một bước cũng không chịu nhượng bộ.

“Được, Kiếm Tâm Thông Minh không học, ngươi muốn học cái gì?”

Vương Lục lý giải câu trả lời: “Kiếm tâm bản cải tiến thông minh, không trừ trí thông minh.”

Vương Vũ nhìn đồ đệ thật sâu: “Đồ nhi nhanh trí như vậy, không bằng xuất sư đi.”

“Trung xuất sư?”

Bỏ qua những chuyện phiếm này, hai thầy trò rất nhanh liền chuyển vào đề tài chính.

“Một năm qua, có ý kiến gì không? Trên con đường tu hành.”

Vương Lục suy nghĩ một chút: “Vô Tướng công quả thật rất sáng khoái.”

Trong một năm qua, hắn đã kinh doanh một giáo phái phong sinh thủy khởi, mà giai đoạn khởi đầu máu chốt nhất, Vô Tướng công đã phát huy tác dụng quan trọng nhất, nhất là mấy lần chiến đấu thu nạp Thất Tinh môn, lực phòng ngự của Vương Lục Tướng Vô Tướng công đã phát huy đến mức tận cùng, mới có thể sáng tạo ra chiến công kỳ tích.

“Nhưng cũng quá bất tiện.”

Nghe Vương Lục oán giận, làm sự phụ ngược lại nở nụ cười: “Nói xem, có chỗ nào bất tiện?”

“Bị động chịu đòn thì không nhắc tới, coi như là phòng ngự mà nói, bị người ta đánh cho tướng thân cũng rất bất tiện.”

Đây cũng là kết luận Vương Lục làm người của Trí giáo, trải qua hơn trăm trận chiến lớn nhỏ.

Phòng ngự đệ nhất Vô Tướng công, bởi vậy bình thường ở trên chiến trường cho dù là bị người ta tập hợp, Vương Lục cũng có thể tự bảo vệ mình, nhưng sau đó bị người ta phát hiện ra vấn đề này, đối phương thường bỏ lại Vương Lục để đi giết thủ hạ của hắn, Vô Tướng công của Vương Lục cường đại thế nào cũng không giữ được tính mạng của người khác, mở rộng chiến tranh quả thực hao tổn không ít thủ hạ tướng.

“Ha ha, người động xuân tâm rồi.”

Wương Lục suýt nữa phun ra máu: “Cô đúng là có công rãnh sâu mà, não tương thiếu đường đi thì cô nhìn ra ta có xuân tâm gì không?”

Sự phụ có chút kinh ngạc: “Con cũng mười lăm tuổi rồi, lúc này bình thường thiếu niên hẳn là ** bạo tử mới đúng, chẳng lẽ một năm nay con ăn đan dược gì hàm lượng quá cao kim loại, đánh mất năng lực rồi?”

Wương Lục vỗ bàn: “Ta có năng lực hay không thì người có thể tự mình đến thử xem a.”

“Ha ha, ngay cả sự phụ cũng không buông tha, còn nói người không phải đầu xuân nữa.”

“... Dược, xuân tâm của ta động, người tính sao?”

Lại thấy sắc mặt sự phụ nghiêm túc: “Vậy là tốt rồi, chúng mình người còn thất tình lục dục, đối với người bên ngoài còn có tâm tư thiết lập, không tu thành một khối Mộc Ngoan Thạch. Bây giờ cứ tưởng tu tiên ngu ngốc là đi một mình trên con đường dài vắng vẻ, tu được nhân tính miễn diệt nhưng tự xưng là Thái Thượng Vong Tình, đúng là ngay cả trứng cũng không cần. So với bọn họ, ta cảm thấy trăm vạn phi thăng giả của người thú vị hơn một chút.”

Vương Lục cười cười: “Su phụ có hứng thú nhập giáo không?”

Su phụ không để ý tới hắn, mà tiếp tục giải thích: “Vô Tướng công là công pháp bảo mệnh nhất đẳng của thiên hạ, không chỉ bảo vệ mạng sống của mình mà còn có thể bảo vệ mạng người khác. Đây cũng là tự nhiên, bằng không người tự đóng giả rùa đen đánh cho thống khoái, thế tử con gái của người lại bị người ta bắt đi, làm mất mũi dâm nhục của người, người còn sống có ý nghĩa gì?”

Vương Lục cười nói: “Đỉnh mũ xanh trên đầu, sống không bằng chết... Như vậy, su phụ dựa vào cái gì dạy ta?”

Vương Vũ đưa tay chỉ vào chén trà bên cạnh bàn: “Đập nó đi.”

Khôn Sơn kiếm của Vương Lục thế tới nhanh như điện, mạnh mẽ đâm một cái vào chén trà. Nhưng mà ngay khi mũi kiếm chạm đến chén trà, lại bị một cỗ lực đạo vô hình ngăn trở. Lục phản chấn làm cánh tay phải của Vương Lục phát ra tiếng răng rắc đáng sợ, xương cốt trên cánh tay vậy mà gãy mất.

Còn su phụ, từ đầu đến cuối cũng không rời chỗ ngồi, cách chén trà kia ít nhất phải ba bốn mét.

“Đây là cái gì?”

Tay trái Vương Lục thu hồi Khôn Sơn kiếm, cũng không để ý tay phải có thương thế không nhẹ, tò mò đánh giá chén trà kia.

“Tiên Thiên Vô Tướng kiếm khí... Ừm, ta biết tên này không dễ nghe, nhưng có chút công phu muốn đặt tên, còn không bằng cải thiện môn công pháp này thêm một chút. Như người thấy, không có gì đặc biệt huyền bí, bản chất chỉ là phóng Vô Tướng kiếm khí ra ngoài, đem phòng ngự kéo dài ra ngoài thân, cùng loại với ba thức kiếm trong Vô Tướng kiếm pháp, nhưng phạm vi càng xa.”

Vương Lục cau mày suy nghĩ một lát, lại hỏi: “Trong phòng này chừng một tấc vuông, su phụ người đều có thể lo được sao?”

Su phụ gật đầu, đưa tay ra hiệu cho Vương Lục có thể tùy ý đi thử. Nhưng Vương Lục lại không dùng Khôn Sơn Kiếm thăm dò, mà trực tiếp lấy một thanh Phích Lịch Tử làm hình dạng tán nữ tán hoa. Kết quả những Phích Lịch Tử này ở giữa

không trung liền bị dẫn nổ, hỏa diễm và sóng xung kích phá hủy bị kiếm khí Vô Tướng áp bách không thể phóng thích., Một lát sau đã tắt. Từ đầu đến cuối, sư phụ bắt đầu ngồi xếp bằng bên cạnh bàn, cũng không có dấu hiệu vận công, càng không có thói quen lấy ra thúy trúc kiếm, chỉ là ngồi ngay ngắn như vậy, kiếm khí đã có thể bao trùm cả gian phòng, hình thành một lĩnh vực không gì không làm được.

“Chuyện này đúng là thú vị, được, ta chỉ bắt chước cái này thôi...”

Vương Lục vô cùng hài lòng vỗ bàn, sau đó chỉ thấy sư phụ đã đổi cái chân vững lên, thản nhiên nói: “Muốn học à, đáng tiếc người không học được.”

“Cơ sở của người quá kém, kiếm khí, ít nhất người phải có khí mới có thể phóng, hôm nay người luyện khí đến lục phẩm, khoảng cách phóng ra ngoài kiếm khí còn xa, ngay cả tu hành kiếm khí cũng không đủ tư cách. Cho nên một năm sau người phải nghiêm túc tu hành, ít nhất phải đẩy pháp lực tu vi lên, nhiều hơn nữa không yêu cầu, trước tiên thăng lên luyện khí ngũ phẩm đã rồi nói sau.

“Luyện khí ngũ phẩm sao? Được nha.”

Vì vậy Xuân đi thu lại là một năm, trong năm thứ tư vào núi của Vương Lục, hẳn cuối cùng thăng cấp lên luyện khí ngũ phẩm, mở ra giai đoạn tu hành tiếp theo.

Luyện Khí ngũ phẩm, trong chín giai đoạn tại luyện khí kỳ cũng không tính là gì, lại càng không có ý nghĩa gì đặc biệt, nếu không phải Linh Kiếm phái đặc biệt yêu cầu đệ tử cơ sở vững chắc, rất nhiều môn phái truy cầu tốc độ tu hành, căn bản chỉ trong mấy năm đã khiến cho đệ tử nhanh chóng lướt qua chín phẩm cấp này, chuyên tâm Trúc cơ.

Nhưng mà Vương Lục tu hành Vô Tướng công lại biết luyện khí ngũ phẩm mang ý nghĩa khung xương của Vô Tướng công đã thành, có thể hoàn toàn trải rộng ra.

Vô Tướng công khác với tất cả mọi người... Loại cảm thụ này rõ ràng trong một năm hẳn xuống núi rèn luyện, bởi vì trong năm đó hẳn tiếp xúc quá nhiều công pháp, kiến thức quá nhiều tu sĩ luyện khí, thông qua tình trạng của bọn họ., Vương Lục

càng có thể phát hiện sự khác biệt của mình. Sự phụ truyền thụ cho Vô Tướng công rất đặc biệt, năm giai đoạn đầu của Luyện Khí kỳ đều là đang tạo cơ sở, hơn nữa mục đích phi thường rõ ràng. Nếu như dùng tạo nhà ở để hình dung, tu sĩ bình thường, chín giai đoạn của Luyện Khí kỳ đơn giản chính là đào móng., Chuẩn bị gỗ, sau đó đóng đỉnh phòng ốc, cuối cùng tạo ra một cung điện thật lớn, cũng chính là điểm máu chốt của ngọc phủ, ngày sau trúc cơ. Mà về phần pháp thuật của tu sĩ., Nội dung tâm pháp các loại, thì giống như là xây từng gian phòng nhỏ trong cung điện. Cung điện là công pháp hạch tâm của một tu sĩ, ở trong khung hình này, tu sĩ có quyền tự chủ nhất định, có thể xây phòng ốc bên trong lớn một chút, cũng có thể tu luyện nhỏ hơn chút, đơn giản là vị trí cách đoạn tường khác nhau, khác biệt với bên trong trang hoàng.

Mà Vô Tướng công lại hoàn toàn không có độ tự do cao như vậy, ngay từ đầu, kết cấu bên trong cung điện chính là cố định chết... Cho nên trước đó sự phụ tuyên bố có thể dạy cái gì Kiếm Tâm Thông Minh thuần túy thuộc về vô nghĩa, cấu trúc Vô Tướng công căn bản không tuân thủ các công pháp khác, hệ thống phong bế tựa như ngòi ngục giam, đáng tiếc trước mắt lấy tiên pháp của Vương Lục còn kém xa trình độ có thể vượt ngục.

Đồng thời, sau khi tu luyện tới cảnh giới Ngũ phẩm, Vương Lục đã thông qua phương pháp nội thị, đã có thể nhìn ra khung cơ bản của Vô Tướng Công.

Vô Tướng Kiếm Cốt, Vô Tướng Tiên Tâm, Vô Tướng Kiếm Pháp, đây là những nội dung trọng yếu nhất trong hệ thống Vô Tướng Công, cũng chiếm cứ không gian lớn nhất. Ngoài ra, trong bộ khung này còn lưu lại vài chỗ trống lớn, cũng không biết sau này phải dựng cái gì. Về phần Vô Tướng Kiếm Khí tu hành trước mắt, lại chỉ chiếm một khối rất nhỏ.

Đã như vậy, Vương Lục suy nghĩ một hai tháng có thể luyện thành kiếm khí, lại nhận được sự phụ truyền lại, để hẳn tiến về Linh Trì phong phần hồng lâu.

Vương Lục lúc ấy quả thực thụ sủng nhược kinh a, chẳng qua là luyện khí ngũ phẩm có thành tựu mà thôi, vừa không có thiên hạ dị tượng, cũng không có ghi chép nào mới, sự phụ

đây là muốn chiêu đãi hẳn đi phần hồng lâu xem biểu diễn sao?

Nhưng chờ hẳn đi tới trước Linh Trì phong phần hồng lâu, đã thấy sư phụ thần thần bí hề hề đứng ở cửa ra vào.

“Tiểu Lục Tiểu Lục, qua đây.”

Tiểu Lục? Vương Lục chỉ cảm thấy toàn thân rét run, lập tức lùi về sau hai bước, Khôn Sơn kiếm đều rút ra: “Yêu nghiệt phương nào, giả mạo Ngũ trưởng lão?”

Ai ngờ một bước này vừa mới rút ra, chỉ thấy nụ cười của sư phụ càng sáng lạn thêm vài phần.

“Chim ngốc, biết ngay là ngươi phải lùi bước mà.”

Sau một khắc, Vương Lục chỉ cảm thấy hoa mắt, dường như ngã vào một đường hầm dài dằng dặc. Mà ở cửa vào đường hầm lại là nụ cười của tiện nhân kia.

“Chúc ngươi cuộc hành trình hoang man vui vẻ.”

...

Không có ánh sáng, không có gió, vô biên vô hạn đen kịt, từ xa đến gần, thấm vào vạn vật thiên địa, dường như đưa thể giới vào trong một cái bình mực vô biên vô hạn, chuẩn bị đến vĩnh hằng tử tịch.

Nơi này là vùng đất hoang dã, Tây Sơn, hắc triều.

Dưới chân núi hoang vắng, mỗi mười ngày một lần luân hồi lại có một cơn sóng đen kéo tới, vạn vật dưới cơn sóng đen im bất, dưới bầu trời, vạn vật trên mặt đất đều được gột rửa, sinh linh không còn tồn tại.

Mà ở dưới mặt đất, trong lòng núi, trong lòng sông nước, nguyên một đám sinh linh rụt rè ở trong sợ hãi chờ đợi sự kết thúc của cơn sóng đen.

Trong một địa huyết vô danh ở phía tây ngọn núi, một tu sĩ trẻ tuổi đang cầm kiếm đứng ở cửa động, trường kiếm mang phong cách cổ xưa được hất giơ lên, một đầu ở trong động, một đầu lại đâm vào trong thủy triều đen như mực.

Một lát sau, cánh tay cầm kiếm bắt đầu run rẩy, trường kiếm phát ra âm thanh vù vù phảng phất như có sinh linh nào đó đang gặm thét, tu sĩ liền thu kiếm lại, xoay người rời đi.

Hắc triều lan tràn theo đuôi nó đuổi vào huyết động, bất quá trong động ánh lửa thông minh, tu sĩ lập loè kiếm quang, lại đề cho hắc triều kia chần chờ một lát, liền rút khỏi cửa động.

Thế là tu sĩ buông trường kiếm xuống, ánh mắt chuyển hướng nhìn đoàn kim sắc hỏa diễm trong huyết động kia, đoàn hỏa diễm này không phải là củi cũng không phải dầu, mà là một khối ngọc thạch óng ánh, một khối ngọc thạch mượt mà to bằng nắm tay, có thể khiến hỏa diễm xua tan hắc triều này duy trì mấy canh giờ, mà ngọc thạch trong huyết động như vậy còn có hai ba khối.

“Bất quá xung quanh Minh Ngọc đều đã thu thập gần đủ, lần này sau Hắc Triều phải chuyển nhà rồi.”

Tu sĩ nói một câu, dừng lại, còn nói: “Thật ra ta cảm thấy cũng có thể thử chạy trần một lần.”

Vừa dứt lời, trường kiếm vù vù, một giọng nữ tử lạnh lùng vang lên: “Không làm thì không chết, vì sao ngươi lại không hiểu?”

“Ta tìm đường chết trong Tây Sơn cũng không phải chỉ một hai lần, tóm lại vẫn còn chưa chết nha.”

“Tay trái đã không còn, ngươi còn mặt mũi khoe khoang sao?”

“Đúng vậy, thiếu đi một tay, ở nơi man hoang lại không dễ dàng để kiếm rời tay, cho nên sau này chỉ có thể dùng ngươi.”

Tiếng kiếm kêu vù vù lập tức chói tai, chấn động khiến cho Minh Ngọc Hỏa lung lay sắp đổ, tu sĩ kia vội vàng xin lỗi:

“Thu tử, Thu tử, ta nói sai rồi, tử đừng kêu nữa.”

Thanh trường kiếm vẫn vù vù như trước, chỉ có điều thanh âm nhỏ đi rất nhiều, có chút buồn bực, giọng nói của nữ tử vẫn còn phần nộ: “Ngươi bỏ chân ra trước đi...”

Tu sĩ lúc này mới chân đạp trên kiếm rút ra, cười nói: “Ngại quá, bản năng thân thể phản ứng khá nhanh.”

“Ngươi thật đúng là ta chưa từng gặp người nào có thể vui vẻ như ngươi ở Man Hoang.”

“Tố chất cơ bản của kẻ chuyên đi mạo hiểm chính là lạc quan đấy.”

Nói xong, tu sĩ kia dựa vào vách đá an tĩnh ngồi xuống, vận công điều tức.

Không cần phải nói, đây đương nhiên là Vương Lục cùng với Linh Kiếm của Khôn Sơn của hắn - Lương Thu. Mặc dù Cửu Châu rất lớn, nhưng tu sĩ được xưng là kẻ chuyên đi mạo hiểm, chỉ sợ cũng là người độc nhất trong nhà, không có điểm gì đặc biệt.

Mà đây cũng là buổi tối, Vương Lục ở trong vùng hoang man, Tây Sơn trải qua hơn ba trăm năm.

Một năm trước, sư phụ lừa hắn ta đi lừa tới vùng đất hoang vu, không có lý do gì lại không giải thích. Có điều với sự ăn ý của thầy trò Vô Tướng, Vương Lục ngược lại cũng không cần giải thích gì.

Đơn giản là các trò chơi của phó bản rèn luyện, vừa vặn hẳn luyện khí ngũ phẩm có thành tựu, chuẩn bị bắt đầu tu hành Vô Tướng kiếm khí. Các hạng công pháp của Vô Tướng công luyện cũng hơi kỳ quái, đây đại khái chính là phương pháp tu hành kỳ quái mà sư phụ đặt ra.

Mà sau khi rút khỏi Hoang Man chi môn, quả nhiên Vương Lục đã tìm được thư sư phụ lưu lại trong túi trữ vật của mình, cũng không biết nàng nhét vào lúc nào.

Trên thư, Vương Vũ không nói nhiều, đại khái cũng lười lãng phí bút mực. Chỉ nói cho Vương Lục biết, nơi này là vùng đất hoang vu, cũng là nơi tu hành của hắn. Ở chỗ này sinh tồn cần phải chú ý mấy điểm bất quá cũng không viết kỹ, ngay cả loại tin tức cực kỳ quan trọng như Minh Ngọc Hỏa cũng không có viết, chỉ đơn giản nói một câu chuyện về hắc triều.

Tuy nhiên, đối với người chuyên mạo hiểm như Vương Lục mà nói, Vương Vũ vẫn viết nhiều hơn, về vùng đất hoang man, Vương Lục vẫn có hiểu biết nhất định.

Trước đây còn phải nói về lịch luyện một năm của Linh Kiếm phái, lần rèn luyện đó đã đánh tắt cả đệ tử dưới Trúc Cơ kỳ xuống núi. Mà lúc ấy ba gã đệ tử chân truyền còn chưa Trúc Cơ thành công trong núi, đương nhiên cũng nằm trong phạm vi hạ sơn.

Nhưng về sau người chân chính xuống núi chỉ có Vương Lục và Lưu Ly Tiên, Lưu Ly Tiên là Trúc Cơ có thành tựu trong lúc rèn luyện, trận chiến ở Huyết Vân hạp danh chấn thiên hạ, mà Vương Lục thành lập trí giáo phái, ngàn vạn giáo đồ thủ hạ!, Tuy loại chuyện này không thể phô trương ra ngoài, nhưng thực sự cũng khiến không ít người nhìn hắn với cặp mắt khác xưa. Thành quả rèn luyện của hai người này, khiến rất nhiều người cảm thán chân truyền không hổ là chân truyền... Nhưng trên thực tế, trong ba gã chân truyền ở trong núi, tiếng tăm giàu có nhất luôn luôn là chân truyền của Chương môn Chu Thi Dao, hết lần này tới lần khác nàng căn bản không tham dự rèn luyện.

Năm đó, nàng ở dưới sự an bài phá lệ tiến nhập vùng đất hoang dã, sau đó trọng thương quay về, lại tu thành kiếm thai. Kiếm thai là như thế nào đây? Kỳ thực chính là hình thức ban

đầu của Hư Đan. Một năm, từ luyện khí đỉnh phong cho đến kiếm thai thành công., Mặc dù không phát sinh sự tích kinh thiên động địa gì, nhưng tiến cảnh kinh khủng như vậy so với hai vị chân truyền trước còn hơn mấy phần. Hơn nữa về sau có người thăm dò được, Chu Thi Dao ở vùng hoang man, Tây Sơn thủy triều chém một tên Hoang Thi Vương, lúc này mới kiếm thai thành công...

Cái gì là Hoang Man Thi Vương? Vấn đề này nếu hỏi đến tu sĩ những môn phái khác thì có lẽ sẽ không có được đáp án, thế nhưng trong điển tịch của Linh Kiếm phái thì những ghi chép này lại rất rõ ràng.

Dù là Man Thi Vương yếu nhất cũng có thực lực tiếp cận tu sĩ Kim Đan. Trong cơn sóng đen, Chu Thi Dao trăm thi vương không quá khác biệt với Trảm Kim Đan. Cho dù chi tiết, trong đó có quá nhiều cơ duyên xảo hợp, thực lực của Chu Thi Dao dù cho có thành tựu Kiếm Thai cũng không thể đánh đồng với tu sĩ Kim Đan, nhưng chỉ trong thời gian ngắn, chiến tích Lưu Ly Tiên trăm mười hai yêu tại Huyết Vân hạp đã âm đạm không còn sáng.

Nghe xong những tin đồn bát quái này, tất nhiên Vương Lục sẽ ra sức điều tra nơi hoang man và hắc triều này. Nơi được gọi là hoang man, nằm ở phía tây Thương Khê châu, không thuộc về bất kỳ châu nào trong Cửu Châu, nhưng lại chiếm cứ một vùng đất rộng lớn trên mảnh đại lục này., Tương truyền hẳn từng là lãnh địa của Ma giáo trong thời đại mạt pháp trước kia, về sau thiên địa linh khí dị biến, Ma giáo cũng không may mắn còn sống sót, ngược lại trong lúc giã dựa cuối cùng, hơn mười vị lão ma đầu tiếp cận tu vi Chân Tiên điên cuồng, đảo ngược lại đất đai của một châu., Giày vò sinh linh không còn sót lại chút gì, ma khí tàn phá bừa bãi, hóa thành vùng đất hoang dã, mấy ngàn năm sau đều không thể khai phá sử dụng, đồng thời một vài Quỷ vật Yêu vật trong hoang man còn từng gây ra sóng gió cực lớn, sau khi bị dẹp yên liền bị phong ấn bên trên, ngăn cách với Cửu Châu.

Chỉ là, một mặt phong ấn lại là nắm trong tay Linh Kiếm phái. Đương nhiên, địa lý Thương Khê châu giáp giới với Hoang Man, do Linh Kiếm phái chịu trách nhiệm trấn thủ một châu cũng là thuận lý thành chương, mà Linh kiếm phái có thể đứng

trong Vạn Tiên minh Ngũ Tuyệt, công lao bên cạnh nhiều ít cũng xem như trợ giúp. Về sau người chỉ cho rằng Linh kiếm phái trấn áp khu vực hoang dã, nhưng không biết người của Linh kiếm phái đã tâm rất lớn, không ngờ bắt đầu tiến hành khai phá Hoang Man Chi Địa.

Đương nhiên, cái gọi là khai phá vẫn là chuyện những năm gần đây, hơn nữa địa vực khai phá vô cùng có hạn, trước mắt chỉ giới hạn trong một vùng Tây Sơn, nội dung cũng chỉ là thăm dò đặc tính địa lý nơi đây, còn xa mới chân chính đạt được trình độ khai phá... Bất quá, chỉ nhìn một chút Tây Sơn liền có thể xưng là bảo tàng khắp nơi.

Ví dụ như hắc triều, khi hắc triều buông xuống, thiên địa biến sắc, sinh linh không còn, nhưng bên trong hắc triều cũng không phải là không có thứ gì tồn tại, sinh linh không tồn tại, tử linh vẫn phải có, ví dụ như hoang man thi vương, tất cả đều đang tàn phá bừa bãi trong hắc triều.

Những Tử linh hoang dã này hoàn toàn khác với Tử linh ở Cửu Châu đến Tây Di Đại Lục, trong cơ thể ẩn chứa một loại lực lượng hỗn độn. Ngược lại, loại hỗn độn này có chút tương tự với trăm vạn Hỗn Độn Đàn của Vương Lục., Mà nếu có thể chém giết những Tử linh này, liền có thể đạt được chút chỗ tốt từ trong Hỗn Độn. Bởi vì đặc tính Hỗn Độn, chỗ tốt này cũng không có tính rõ ràng, hoặc linh vật đặc sản, hoặc là kỳ ngộ khác... Ít nhất là sau khi chém giết Chu Thi Dao đã luyện thành kiếm thai.

Sư phụ đưa mình vào vùng đất hoang vu này, đại khái đang mưu đồ năng lượng Hỗn Độn này, còn chuyện này liên quan gì đến kiếm khí Vô Tướng, sư phụ không nói, bản thân Vương Lục cũng đoán không ra, nhưng cũng không sao cả, một ngày nào đó sẽ biết thôi.

Vì vậy, hơn ba trăm ngày đêm trôi qua.

Ở nơi hoang man cầu sinh tồn, gian nan khác xa bình thường. Dù là Tây Sơn đã trải qua giai đoạn khai phá sơ bộ của Linh Kiếm phái, trực xuất tinh quái mạnh mẽ ra khỏi cảnh giới. Nhưng nơi đây còn sót lại tinh quái rất nhiều, Tiểu Thanh Vân nơi đây so với thí luyện của Linh Kiếm phái còn mạnh hơn vô số lần. Dù là tu vi Vương Lục lúc này cũng mạnh gấp mười

gấp trăm lần lúc Tiểu Thanh Vân thí luyện, đại đa số thời gian cũng phải tuân thủ nguyên tắc người sống, kín tiếng làm việc, ẩn núp làm chủ.

Về phần hắc triều giáng lâm, đó càng là một loại ác mộng. Lại không đề cập tới Hoang Man tử linh trong hắc triều vô số kẻ, chỉ riêng bản thân Hắc Triều chính là kịch độc trí mạng, đủ để nháy mắt giết chết tu sĩ luyện khí bình thường. Vương Lục tu Vô Tướng kiếm cốt, thể chất mạnh có thể so với tu sĩ Trúc Cơ, ở trong hắc triều cũng cảm giác hô hấp gian nan, đầu vầng mắt hoa.

Muốn sinh tồn trong cơn sóng đen này, hoặc là trốn trong lòng đất, hoặc là ẩn thân trong lòng núi, hoặc là những nơi này dưới đáy hồ nước cũng không an toàn tuyệt đối, bản thân khả năng có nhà cái, không nói đến lúc cơn sóng đen lan tràn, khe hở núi đá cũng sẽ bị thâm nhập vào. Trên thực tế, sau khi đi tới vùng man hoang, Vương Lục lần đầu tiên bị cơn sóng đen lan tràn, đã bị tử linh Hoang Man chặn ở trong sơn động.

Nếu đổi lại là một tu sĩ khác, cho dù Lưu Ly Tiên bị ngăn chặn như vậy, chỉ có đường chết. Dù sao kiếm tâm của nàng thông minh thế nào, dưới cơn sóng đen này có thể phá vây đi đâu? Mà không phá vòng vây mà không nói., Dù nàng thiện chiến cỡ nào cũng không chống nổi cả ngày kịch chiến. Hết lần này tới lần khác Vô Tướng công của Vương Lục lại để lại cho hắc một đường sinh cơ, hắc ngăn ở cửa động, Khôn Sơn kiếm vạch ra ba thước kiếm vây, một người làm quan vạn phu chớ mở. Vô Tướng kiếm pháp của hắc không thể đả thương địch thủ, nhưng kẻ địch mạnh đến cỡ nào cũng không làm gì được hắc., Đầu tiên là mấy con quỷ vật không đến đầu gối, toàn thân hư thối, về sau liền chui ra mấy con cốt giáp trắng bạch, sau lại về sau lại có quỷ hỏa, cương thi... cũng không thể đi vào cửa động nửa bước. Về phần phá núi đá? Mảnh đất này bị thủy triều đen nhuộm ngàn vạn năm, núi đá chắc chắn quả thực không thể lý giải... Cho đến sau đó tử linh từ trong dòng nước đen tuôn ra càng tụ càng nhiều càng tốt..., Tựa như núi thây biển xương. Nhưng Vương Lục chỉ cười nhạt như vậy, dùng Vô Tướng kiếm pháp lấp kín cửa động, pháp lực thể lực của hắc dường như vô cùng vô tận, so với những Tử linh không biết mệt mỏi còn cứng cõi hơn, thỉnh thoảng bị Vong

Linh đả thương, vết thương trong giầy lát liền khép lại, bản thân hẳn ngay cả một chút đau đớn cũng không có.

Cho đến cuối cùng, một tử linh như một ngọn núi nhỏ lên đài, Vương Lục vừa cười thâm đại gia hỏa này làm sao chui vào trong hang núi nhỏ này để độ sức với mình, vừa đem toàn bộ lực chú ý tập trung vào, tùy thời chuẩn bị ứng biến.

Sau đó, tay trái đã không còn nữa.

Nguyên lai ngọn núi nhỏ kia chỉ là nguy trang, chân chính ra tay chính là một đoàn quỷ vụ có thể ẩn hành trong núi đá, trong suốt vô hình, quỷ vụ hóa hình không gì không phá, vừa ra tay liền lấy một cánh tay của Vương Lục. Vương Lục cũng không khách khí, tay phải hát lên, trên trăm viên Phích Lịch tử đã cường hóa đem quỷ vụ nổ thành năm bảy mảnh.

Cùng lúc đó tử linh như ngọn núi nhỏ kia cũng bắt đầu tiến bước, nhưng trong nháy mắt cất bước chần chờ một chút, cuối cùng lựa chọn lùi bước.

Đồng thời rút đi, còn có Thi Sơn Cốt Hải tụ tập bên cạnh động, phảng phất như thủy triều, mấy hơi thở sau đã biến mất không thấy gì nữa. Không lâu sau, ánh mặt trời chiếu xuống, hắc triều tiêu tán... Vương Lục thành công chống đỡ qua một ngày này.

Về sau, Vương Lục từ trong thi hài quỷ vụ tìm được mấy khối Minh Ngọc, có trời mới biết được quỷ vụ vô hình vô sắc này vì sao sau khi chết lại rơi xuống Minh Ngọc hữu hình —— cái này đại khái cũng là lực lượng hỗn độn huyền diệu. Có Minh Ngọc, Vương Lục cuối cùng thuận lợi vượt qua mấy lần hắc triều về sau, về sau có kinh nghiệm có kinh nghiệm —— cái này đại khái cũng là lực lượng hỗn độn., Lựa chọn các loại càng thêm thuận buồm xuôi gió, sẽ không dễ dàng bị thẩm thấu vào như vậy, hơn nữa ở trong Tây Sơn lại tìm được không ít minh ngọc, hắc triều đã tạo thành uy hiếp, còn thường xuyên bị hấn giết vào trong bóng đêm, lấy các loại thủ đoạn ám toán giết chết mấy con vong linh, tuôn ra linh vật.

Hành trình sinh tồn hơn ba trăm ngày này, thực lực của Vương Lục được nâng cao thêm một bậc. Rõ ràng một năm trước mới tu luyện đến luyện khí ngũ phẩm, lúc này mắt thấy đã sắp tứ phẩm thành, hơn nữa còn tăng thể mạnh, lại còn có không gian

đột nhiên tăng mạnh. Về phần các loại tu hành như Vô Tướng Kiếm Cốt, tâm pháp, cũng là hỗ trợ lẫn nhau, không cản trở ngại.

Về phần tay trái bị chém đứt, Vương Lục chưa từng để ý qua.

Dù sao lúc vén thì một tay cũng đã đủ... Hơn nữa dùng một tay trái làm điểm tựa là bình yên vượt qua sơ triều khó khăn nhất - lần đầu tiên hắc triều, quả thực là kiếm được lời, bởi vì khi trở về tùy tiện tìm một vị trưởng lão nào đó có thể tự mình mọc lại tay chân, thậm chí lấy tu vi kiếm cốt của hắn bây giờ., Tự mình trường sinh cũng không có khó khăn gì, chỉ là mọc lại chi bị tiêu hao quá lớn, sẽ có mười ngày suy yếu, mà ở vùng hoang man, suy yếu mười ngày đó thật sự là tìm đường chết.

Sơn động dưới thủy triều đen, Minh Ngọc Hỏa dần dần yếu đi, nhưng ngoài động cũng sắp chấm dứt, Vương Lục tính toán một chút, nhiều nhất nửa canh giờ chỉ là thời kỳ cửa sổ trống, cũng lười gọi thêm một khối Minh Ngọc, nhắc kiếm chuẩn bị ngăn cửa.

Nhưng mà ngay khi hắn vừa nhắc kiếm lên, bỗng nhiên từ ngoài động xông vào một vật nhỏ, động tác mau lẹ tuyệt luân, hoàn toàn khác với tử linh trong cơn thủy triều đen, ngay cả Vương Lục cũng chưa kịp phản ứng.

Nhưng điều này cũng khó trách, lúc Minh Ngọc Hỏa thiêu đốt, tử linh chớ gần, trừ phi là hoang man thì vương mới có thể nghênh đón Minh Hỏa tiến lên, nhưng địa khu vương lục lại không xuất hiện thì vương cấp một cường đại tử linh... Cái này không sợ ánh lửa đồ vật, rốt cuộc là cái gì?

Tập trung nhìn vào, Vương Lục cả kinh, đúng là con chó đất nhỏ màu lông hỗn tạp thực sự gặp quý rồi, vùng đất hoang man này lại có chó hoang.

Sự có khác thường tức là yêu, Vương Lục không chút do dự, lập tức buông trường kiếm xuống, từ trong túi giới tử lấy ra một cái nồi sắt nhỏ, một cái bát sứ, một cái đĩa, gia vị như... Đem cái nồi đặt trên Minh Ngọc Hỏa, sau đó cầm bát sứ cười điên cuồng nói: “Tiểu gia hỏa, mau đến trong bát của ta.”

...

Ở nơi hoang man sinh sống hơn ba trăm ngày, Vương Lục đã dần dần thuận buồm xuôi gió, thậm chí còn tính sau một lần hắc triều này, hướng về phía tây, cũng chính là địa khu hắc triều càng thêm nồng đậm, tiến thêm một bước mới vào hạ hạn của mình... Cục hạn.

Muôn nói có cái gì không thỏa mãn chính là điều kiện sinh tồn chung quy là quá ác liệt, không có cơ may. Ở trên ngọn núi Tây này không có sinh linh, ngoại trừ đá thì chính là đá, ngẫu nhiên có chút kỳ quái hoa cỏ cây cối, nhưng cân nhắc đến việc những thứ này đã trải qua bao nhiêu năm triều tịch., Vương Lục cảm thấy không cần thiết phải dùng chúng nó để kiểm tra đối kháng độc dược của mình. Cho nên gần một năm gần đây căn bản là trạng thái tích cốc, trong túi Giới tử có chút lương thực uống nước, đều được xem là thịnh yến khó được... Thật sự là lúc trước bị sư phụ lừa gạt đến vùng hoang man, không hề chuẩn bị chút nào, nếu không thì ít nhất cũng phải chuẩn bị mấy chục bộ thịt gà vịt, rượu ngon tiên.

Trải qua hơn ba trăm ngày sinh tồn, Vương Lục cảm thấy coi như là A Loan ngựa đầu nhìn lên tinh không, gã cũng có thể vui vẻ ăn thoải mái. Quả thật là khát khô không có giới hạn, kết quả ngay tại thời điểm đói khát nhất này, một con chó đốm vọt đến trước mắt.

Đây hiển nhiên là một tin phúc trời ban, tuy theo quy củ là một đen hai vàng ba hoa bốn trắng, chó hoa chỉ xếp hạng ba, nhưng lúc này ai quản được nhiều như vậy chứ?

Vương Lục bày ra một bộ dạng thân thiết, thúc giục lực lượng chân chính nghênh đón, con chó đốm kia lại sợ hết hồn. Con người tròn trịa ở trên bát trên tay Vương Lục cùng cái bát trên tay gã quan sát hồi lâu, nhất là nhìn thấy đôi mắt sáng ngời của Vương Lục, nhất thời trong lòng lang tâm cầu sinh ra kiêng kỵ, lui về phía sau mấy bước.

Nhưng mà không gian trong huyết động vốn cũng không lớn, lui vài bước là phải lui ra ngoài động, vừa đúng lúc này thủy triều màu đen tàn sát bừa bãi nhất, cho dù thủy triều màu

đen phủ xuống, cả ngày đều tĩnh mịch không tiếng động, nhưng ở nơi đây câu sinh, không có mấy người không biết trước lúc bình minh là hắc ám cường thịnh nhất.

Con chó kia vốn bị tử linh cường hãn trong tầng mây đen kia ép cho không còn đường trốn, lúc này lại lui về làn sóng đen mới gọi là mạng chó, lập tức tiến thoái lưỡng nan.

Vương Lục nhắc bát, trong mắt sáng lên, thấy con chó nhỏ kia sinh lòng kiêng kị, không biết điều, không chịu nhắc chén, tự hỏi một chút, liền lấy từ trong túi trữ vật ra một cái bánh bao thịt, trực tiếp đánh tới.

Bánh bao thịt kia ở trong túi trữ vật giới tử đã lặng lẽ nằm đã hơn một năm, là Vương Lục rất lâu trước đây ở quán trọ như nhà, thuận tay dắt dê đi ra, lão bản nướng làm ra tay nghề chính tông cho nàng, cũng là lúc Vương Lục đi vào vùng đất hoang man, trên người có không ít đồ ăn ngon chân chính, một năm qua hẳn cũng không nỡ ăn, nhưng lúc này lại lấy ra bắt chó.

Con chó con kia cũng phản ứng chậm chạp, thấy Vương Lục lấy ra bánh bao thịt, ngửi thấy mùi thơm liền ngơ ngác bất động như trúng phải chân ngôn, mặc cho cái bánh bao kia đánh vào mặt chó, rơi xuống bên chân.

Chó con sừng sốt, đôi mắt chó quét một vòng quanh người Vương Lục, Vương Lục vẫn đặt bát chờ.

Con chó nhếch miệng, như đang cười lạnh, sau đó nó ngông nghênh nuốt bánh bao thịt mấy miếng, không thèm để ý đôi phương có thể hạ độc trong bánh bao, cứ như đang khoe khoang sức tiêu hóa của mình. Con chó này cũng đói bụng lắm rồi, ăn cái bánh bao kia vẫn chưa đã thèm, rên rỉ thỏa thích, nhưng lại mở mắt ra, thấy trước mặt cách đó không xa có một cái bánh bao thịt đang nằm.

Chó con cũng không nghĩ nhiều, tiến lên một hơi nuốt xuống, trong bụng cảm giác đói khát vô biên vô hạn lại có chút chuyển biến tốt đẹp... Ngẩng đầu lên, đã thấy phía trước còn nằm lần thứ ba bánh bao thịt.

Một đường ăn tới, năm miếng bánh bao thịt quý giá trong túi Vương Lục giới tử đều bị chó con ăn hết, nhưng khoản đầu tư

này cũng không lỗ vốn, bởi vì chờ khi con chó nhỏ ăn đến váng đầu kia kịp phản ứng lại thì đã nằm ở trong nồi trên Minh Ngọc Hỏa rồi —— Vương Lục ném cái bánh bao thịt cuối cùng vào trong nồi, tên nhóc không có đầu óc kia liền thuận thể nhảy vào ăn.

Đến khi nó kịp phản ứng, Vương Lục đã không chút lưu tình đóng nắp nồi lại.

“Gâu phúc, hu hu hu...”

Cái nồi lập tức chấn động kịch liệt. Hiển nhiên là vì con vật nhỏ không cam lòng cứ như vậy mà biến thành một nồi thịt thơm. Nhưng mà cái nồi nhỏ xuất ra từ Linh kiếm sơn này cũng là vật phi phàm. Không đi vào thì thôi, muốn vào thì cũng không dễ dàng.

Vương Lục một tay đè nắp nồi, vừa đưa chân ra đủ điều liệu bình, đồng thời miệng phun chân khí, thôi động Minh Ngọc Hỏa mãnh liệt thiêu đốt.

“Gâu, uỳnh “

Con chó kêu càng lúc càng hung ác, cái nồi nhỏ cũng chấn động như muốn nổ tung. Vương Lục đặt tay lên nắp nồi, lập tức cảm thấy từng đợt đau đớn như bị kim đâm.

Không thể tưởng được con chó này lợi hại như vậy, ngay cả nồi nhỏ có thể so với pháp khí ngũ phẩm cũng không thể nào dẫn vật được nó... Tuy nhiên, trái phải đều phải biến thành thịt thơm, Vương Lục lại không có ý định cho nó bất cứ cơ hội nào, lúc này liền đối chọi một cách gay gắt rồi vận chuyên pháp lực ra để chống đỡ với con chó nhỏ.

Con chó con đương nhiên không phải là chó bình thường, lúc đang giãy dụa kịch liệt trong cái nồi nhỏ thì phóng thích ra lực đạo mạnh mẽ, mỗi một lần xung kích, cán xé đều mang theo lực đạo như kim đâm, đánh tan kết cấu cái nồi nhỏ. Mà Vương Lục lại muốn kịp thời phát ra pháp lực ngăn cản công kích của đối phương lại để tránh cho bản thể của cái nồi nhỏ bị thương tổn.

Tuy hẳn là linh kiếm học bá chủ, nhưng cũng không phải toàn năng, luyện hóa rèn một đạo còn chưa đọc qua, cho nên không

thể nào tu bổ ngũ phẩm pháp khí này, chỉ có thể cố gắng bảo vệ không tổn hại nó.

Đây cũng là một lần trải nghiệm mới lạ, Vương Lục lúc trước hạ sơn lịch luyện một năm, thực chiến vô số, sinh tồn ở vùng đất hoang man trong một năm, cũng là giết ra từ trong núi thầy biển máu., Nhưng mỗi lần đều là cầm kiếm đối đáp, từ chưa từng có pháp lực trực tiếp chống lại —— tiền vốn lớn nhất của hắn là Vô Tướng kiếm pháp và Vô Tướng kiếm cốt, pháp lực tu vi là ngắn, không cần thiết nghênh ngang. Nhưng lúc này hắn có kiếm pháp Vô Tướng mạnh hơn, luôn không thể lấy kiếm pháp nung thịt, cũng chỉ có thể dùng pháp lực để tranh chấp với con chó kia.

Pháp lực phóng ra ngoài, đối với đại đa số tu sĩ Luyện Khí trung phẩm đều không làm khó dễ, nhưng Vô Tướng công của Vương Lục lại rất là vô năng. Pháp lực màu vàng do kiếm cốt rèn luyện thiên địa linh khí mà đến, phối hợp với Vô Tướng Kiếm Cốt có thể phát huy kỳ hiệu, hết lần này tới lần khác bị thúc giục ra ngoài cơ thể, liền nhanh chóng bỏ chạy, phảng phất một chi tán quân., Dùng chân khí thúc dục hỏa lực là có thể, hình thành lực lượng hữu hiệu lại là khó khăn. Lúc này hắn đưa pháp lực vào nội nhũ, nghiêm khắc theo ý nghĩa không tính toán phóng ra ngoài, nhưng vẫn khó ngăn cản thể công của chó con, mỗi một lần đem pháp lực bao trùm trên vách nội, đều bị đối phương dễ dàng đánh tan, làm bị thương vách nội phía sau.

Đây là bởi vì pháp lực vận chuyển không đủ cô đọng... Nhưng muốn cô đọng pháp lực, chỉ bằng vào giai đoạn hiện nay Vô Tướng Công thực sự bất lực, thần công bảo mệnh của con rùa đen này đặt tất cả các thuộc tính điểm lên phòng ngự bên trong, một khi pháp lực ly thể liền hoàn toàn không có năng lực ước thúc. Trừ phi ngày sau nguyên thần tiến thêm một bước cường đại, có thể nguyên thần ly thể, liền có thể lấy nguyên thần lực ở bên ngoài cơ thể cô đọng pháp lực, nhưng lại không biết năm tháng nào tháng nào.

Giảng co trong chốc lát, chó con giãy dụa càng lúc càng kịch liệt, nó vừa vào động thì chặt vật không chịu nổi, sức cùng lực kiệt, nhưng ăn năm cái bánh bao lại phảng phất thể lực phục sinh., Lại có tiền vốn giầy vò, nhưng trong lúc đối kháng

Vương Lục cũng nhanh chóng tìm ra kỹ xảo vận dụng pháp lực, đó chính là sau khi đem pháp lực ngưng tụ cao độ trong cơ thể, nhanh chóng đánh ra, bằng vào lực lượng quán tính sử dụng không đến mức tán loạn trong thời gian ngắn, như vậy chỉ cần kịp thời đoán được điểm công kích của đối phương, liền có thể ngăn cản được lần công kích này.

Đương nhiên, ngưng luyện như thế nào, thôi phát, làm sao dự đoán công kích, đây chính là học vấn phức tạp của môn phái, ngộ tính của Vương Lục cao, rất nhanh công tác phòng ngự liền trở nên giống như đúc, làm cho chó con giãy dụa cũng không thoát.

Một lát sau, Minh Ngọc Hỏa dần dần dập tắt, Vương Lục duỗi chân lại đòi một khối tới, lệnh hỏa thể càng thêm mãnh liệt.

Chó con trong nồi càng thêm gian nan, thúc giục dư lực tiến hành giãy giụa mãnh liệt nhất. Nhưng Vương Lục lại lần nữa tìm được bí quyết mới, thúc giục Pháp lực trong cơ thể dựa theo con đường của Vô Tướng kiếm pháp, lại bỗng nhiên thả ra. Mặc dù khu vực phòng ngự chỉ có một điểm, nhưng lực phòng ngự tăng lên gấp bội mà không biết là Vương Lục may mắn, hay là vận khí chó con xui xẻo, mấy lần giãy giụa đều bị phán đoán thành công cản trở về.

“Chật chịt, lặn qua lặn lại, con càng giãy dụa càng kịch liệt, thúc thúc càng vui, thúc thúc càng thích dáng vẻ rên rỉ dưới thân con.”

Mắt thấy nồi thịt này sắp thành, Vương Lục Nhạc không tự chủ được.

Nhưng mà sau một khắc...

“Tên biến thái nhà ngươi, mau thả ta ra ngoài.”

“Dựa vào ta?”

Đột nhiên vang lên bên tai, làm cho Vương Lục hoảng sợ, pháp lực cô đọng trong cơ thể theo đó bị lệch hướng, tay đặt trên nắp nồi không cẩn thận buông lỏng. Kết quả con chó con kia cũng nhay bèn, lập tức nhân cơ hội nhảy ra, mang theo một thân nhiệt khí cùng nước canh, phát ra một mùi thơm mê người.

Cái nồi nhỏ kia cũng không phải là vật phàm, có thể tự động làm sạch nồi và nguyên liệu nấu ăn bên trong, cũng tăng thêm gia vị, con chó nhỏ kia vào đốt trong chốc lát, nước bùn lầy lội trên da lông bị rửa sạch, nhưng lại bị nước sôi cùng vật liệu lớn làm cho chát vật không chịu nổi.

Dưới ánh mắt kinh hãi của Vương Lục, chó con dùng sức run rẩy, vớt nước canh đầy đất, sau đó ngẩng đầu, lòng đầy căm phẫn.

“Tên biến thái nhà ngươi lại muốn ăn ta?”

Vương Lục đã kinh ngạc không chịu nổi: “Tên chó chết nhà ngươi lại biết ăn nói?”

Chó con nghe xong thì sững sốt, nó cũng quên sự phẫn nộ lúc này, lập tức dương dương đắc ý: “Nói chuyện thì giỏi cái gì chứ, ta biết hát đây.”

“Cái này lợi hại, ta còn chưa từng nghe qua câu ca hát đây, hát một chút.”

Chó con càng đắc ý hơn: “A a a a a a a a a “A a a...”

“Không tệ không tệ, biết nói hát, nhưng con chó nhà ngươi thật hiếm thấy.”

“Hừ hừ” chó con ngẩng đầu ưỡn ngực, kiêu ngạo tự đắc, hoàn toàn quên mất trước đây không lâu vừa bị người ta ném vào trong nồi nấu như bánh chưng.

“Một con chó hiếm thấy như vậy, ăn đi nhất định sẽ có một phen mùi vị đặc biệt.” Vương Lục vừa nói, vừa đem nồi nhỏ tới, chuẩn bị cài lên đầu chó.

Chó con sợ tới mức lông chó dựng đứng lên: “Ngươi vẫn muốn ăn ta?”

“Nói nhảm, năm bánh bao thịt đều ném ra ngoài, cuối cùng cũng phải thu lại chút tiền vốn? Ngươi dựa vào lương tâm nói, ăn năm cái bánh bao của ta, có phải nên báo đáp ta hay không?”

Con chó nhỏ lập tức ngây ngẩn.

Vương Lục thấy vậy, trong lòng đã có tính toán, lại nói: “Nhìn ngươi cũng là đồ tham ăn, ngươi có biết trên đời này đồ ăn

ngon nhất là gì không?”

Chó con quyết định thật nhanh: “Đương nhiên là thịt...”

“Thịt gì cơ?”

“Ặc...” Chó hoang nghiêng đầu, nó bắt đầu nhớ lại các loại thịt mình từng ăn, thực ra cũng không có bao nhiêu loại, nửa ngày sau mới do dự nói: “Thịt bò?”

“Ngu xuẩn” Vương Lục chẳng thèm ngó tới, “Xem ra kiến thức tham ăn của ngươi cũng có hạn, không biết thịt ngon thật sự là tư vị gì. Nói cho ngươi biết, thịt ngon chân chính, miệng cảm giác mềm mại, chất thịt cực kỳ mịn màng, sau khi tỉ mỉ gia công, màu sắc sáng bóng, mùi thơm ngào ngạt, hương vị ngon, miệng mềm dẻo mà không ngấy.”

Con chó nhỏ nghe Vương Lục nói xong, nước bọt không tự chủ chảy ra: “Vậy, đó là thịt gì, ngon như vậy sao?”

“Thịt chó.”

“Gâu?”

Vương Lục chỉ con chó: “Chính là thịt trên người ngươi.”

“Hu hu hu?”

Vương Lục cười âm hiểm dị thường: “Thế nào, ngươi ăn nhiều thịt chó như vậy, lại chưa ăn thịt chó sao?”

“Hu hu hu...”

“Chưa từng ăn thịt chó. Cả đời này, coi như ngươi sống vô ích. Chỉ cần ném thử một miếng thịt thì sẽ không còn mùi vị gì khác trên thế gian. Mỹ thực ngon nhất mà ngươi từng ăn trước kia, so sánh với thịt chó cũng không bằng một phần vạn của mỹ vị. Mùi vị đó, chỉ dùng ngôn ngữ thì không cách nào hình dung, không tự mình ném thử một miếng, làm sao lý giải được.”

“Ô”

“Vừa hay chỗ ta có nội có gia vị, tay nghề của bản thân ta cũng trôi qua, như vậy... Có muốn ném thử thịt ngon chân chính không?”

“...” Con chó nhỏ sừng sốt hồi lâu, trên mặt nó giãy dụa một hồi, trong lòng nó như có thiên nhân giao chiến.

Một lát sau, con vật nhỏ giãy dụa, nhẹ nhàng giơ một chân sau lên, để vào bên miệng...

Phốc, Vương Lục đã sắp cười đến nở cả người.

Đầu óc chó này, chơi thú vị quá.

...

135

Vương Lục đến cùng cũng không ăn con chó ngốc đó.

Không có y, chó quá ngốc, Vương Lục sợ ảnh hưởng chỉ số thông minh.

Lúc trước Vương Lục dùng lời nói lừa gạt, tuyên bố thịt chó chính là mỹ vị đệ nhất thiên hạ... Kỳ thật thịt chó tuy thơm, nhưng dù thế nào cũng không tính là đệ nhất thiên hạ, thức ăn ngon tựa như nữ tử lựa chọn mỹ thực, lại như văn chương thiên hạ, rất khó thật sự quyết định đệ nhất thiên hạ đệ nhị gì đó. Thế nhưng cuối cùng con chó đàn kia lại thật sự tin tưởng, chính mình cắn mình, đau đến mức chết đi sống lại...

Cũng bởi vậy, Vương Lục kết luận chỉ số thông minh của con chó này có của Lưu Ly sư tử, tốt nhất là đừng ăn.

Về phần năm cái bánh bao thịt lúc trước... Ai, bánh bao thịt đánh chó, vốn là có đi không về mà, hơn nữa thả một năm rồi, còn ăn một quả trứng a.

Kỳ thật từ lúc miệng chó nói tiếng người, Vương Lục liền đã bỏ đi ý niệm ăn thịt trong đầu, không phải sinh linh có trí tuệ thì không thể ăn được —— thịt linh thú ăn một miếng có thể gia tăng công lực, lúc nên ăn thì Vương Lục chưa bao giờ mềm miệng. Nhưng so với ăn thịt, một con chó biết nói chuyện không thể nghi ngờ giá trị cao hơn.

Mặc kệ thoát nhìn có bao nhiêu tầm thường, con chó này từ trong thủy triều đen mà xông vào, trên người khẳng định có bí mật cực lớn, nó đã có thể nói ra, để nó nói ra, so với ăn vào còn tốt hơn nhiều.

Cho nên...

“Ngươi là ai?”

“Gâu?”

“Ngươi từ đâu tới?”

“Gâu “

“Ngươi là sinh vật bản địa?”

“Gâu “

“Họ gì của cô?”

“Gâu phúc “

“Ta dựa vào người nói tiếng người a...”

“Rất mệt a Uông...”

Thế nên Vương Lục mới biết, đối với con chó ngốc này mà nói, miệng nói tiếng người là một công tác kỹ thuật cực kỳ khó khăn. Nếu không phải đêm qua mắt thấy đã bị đốt thành một nồi thịt thơm, nó thậm chí cũng lười mở miệng. Thế cho nên Vương Lục thậm chí bắt đầu suy nghĩ xem có nên tự mình học thêm một môn ngôn ngữ chó không, để tiện giao lưu.

Mà càng tòi tệ hơn chính là, sau khi Vương Lục dùng mấy cái bánh bao dụ dỗ nó nói chuyện, mới phát hiện chó ngốc không hổ là chó ngốc, mặc dù có thể nói chuyện còn có thể hát được thần khúc, nhưng hết lần này tới lần khác lại không nhớ ra mình là ai, đến từ nơi nào, hỏi đến mức bắt đầu gào khóc lăn lộn trên mặt đất, lộ ra tư thái thống khổ không thể chịu nổi khi quay đầu lại.

Lại cảm thán chỉ số thông minh của con chó ngốc này không thể cứu được, sau đó Vương Lục lại lần nữa lấy bát gia vị ra, chuẩn bị ăn cơm, khiến cho con chó kinh ngạc không thôi:

“Người muốn con chó này làm gì vậy?”

“Mời người ăn thịt chó, cảm tạ ta.”

Con chó dù có ngốc cũng biết mạng chó và thịt chó của mình chỉ có thể giữ lại một phần, vội vàng lắc đầu: “Không ăn không ăn.”

“Vậy một mình đệ ăn là được.”

“Chờ một chút, người kiên trì muốn ăn ta? Chúng ta không phải bằng hữu sao?”

Vương Lục cũng kinh ngạc: “Ta thành bằng hữu với đồ chó người lúc nào vậy?”

Chó con càng kinh ngạc: “Ta ăn bánh bao của người, cả đời này của chúng ta là bằng hữu mà.”

“Mịa ta? Người ăn thật sự là bánh bao? Rõ ràng là người nợ ta ân tình?”

Chó con suy nghĩ một chút rồi ưỡn ngực, dáng vẻ đầy nghĩa khí: “Người nói đúng, ta ăn bánh bao của người, nhận ân tình của người, sau này sẽ là tiểu đệ trung thành của người, người bảo ta làm cái gì, ta sẽ làm cái đó!”

Vương Lục Tâm nói không hổ là chó ngốc, tuy đầu óc ngốc, nhưng độ trung thành cao, đối với nhân loại thiên nhiên thông hòa, năm cái bánh bao có thể mua chuộc lòng lang dạ sói của nó.

“Được, vậy người vào bát của ta.”

Từ đó về sau, hành trình sinh tồn hoang dã của Vương Lục lại xuất hiện thêm một đồng bọn.

Xét thấy chỉ số thông minh của con chó ngốc, chắc chắn Vương Lục sẽ không ăn mà thôi. Nếu đã không ăn được, thì cũng chỉ có thể làm sủng vật nuôi mà thôi. Con chó đàn này mặc dù có thể nói là tiếng người hát thần khúc, nhưng phần lớn thời gian lại không khác gì chó ngốc. Sau khi nhận Vương Lục làm chủ nhân, liền không có việc gì vòng quanh hẩn chạy loạn nhảy nhót, vẫy vẫy cái đuôi, lộ ra vẻ cười ngây ngô lấy lòng, âm thầm chờ mong Vương Lục còn có thể có càng nhiều bánh bao thịt đến đánh nó... Làm sủng vật không có não mà vẫn hợp cách.

Ngày tháng cứ thế trôi qua từng ngày. Hơn mười ngày cũng chỉ là một nháy mắt, một người một chó cùng trải qua một đợt thủy triều, tiêu diệt mấy con tử linh vào động, sau đó tiếp tục du dã gần Tây Sơn... Ngày ngày nói không được nhiều lời, nhưng dần dần Vương Lục cũng hiểu rõ thêm vài phần đối với con chó ngốc này.

Con chó này đúng là không phải chó bình thường, chó bình thường cũng không ngốc như nó. Không nhớ rõ sinh địa cùng tính danh của mình là thật, nó thật sự không nhớ rõ... Trên thực tế, nó chỉ nhớ rõ những chuyện phát sinh trong mấy tháng gần đây: Mình không hiểu sao lại xuất hiện ở một nơi hoang dã, khắp nơi đầy nguy cơ..., Dựa vào bản năng của dã thú, nó tránh đi những tình quái cường đại kia, tìm kiếm những con

mồi tương đối nhỏ yếu sẵn mồi. Sau khi con sóng đen ập đến, nó bắt chước những tinh quái khác lần vào trong huyết động.

Trước đây không lâu, huyết động của nó bị thủy triều màu đen thẩm thấu, không đợi Hoang Man tử linh tiến vào, nó đã phát hiện nguy cơ, nhảy bèn từ trong huyết động chạy ra ngoài, trong bóng tối liều mạng chạy trốn, nhưng lại va vào trong động Vương Lục, suýt nữa biến thành một nồi thịt thơm...

Ngoài ra, con chó này cũng lợi hại hơn chó bình thường rất nhiều, cho dù chiều dài không quá một thước nhưng là sức mạnh, nhất là cái răng nanh của nó so với hổ lang cường tráng cũng không kém – Không đúng, hổ lang bình thường gặp phải con chó này chỉ cần hai ba hiệp là đã bị cắn chết.

Tiểu gia hỏa này vừa nhỏ vừa ngốc, nhưng nếu dựa theo tiêu chuẩn phân cấp của Linh kiếm sơn mà xem, thì cũng có trình độ Nhị cấp Thượng phẩm. Hơn nữa, nó còn chưa nghĩ đến con chó ngốc có khả năng còn có năng lực đặc thù nào khác.

Tinh quái bình thường, cũng phải có một chút năng lực đặc thù làm tiền vốn sinh tồn, ví dụ như Thạch Mộc Viên gặp được ở Thanh Vân Phong ở Linh Kiếm Sơn, có làn da cứng cõi dị thường, Quỷ hầu thì am hiểu huyền thuật cùng mê hoặc. Con chó ngốc này có năng lực gì, chính nó cũng không nhớ rõ, Vương Lục nhìn hai ngày cũng chỉ nhìn ra một loại khả năng tiêu hóa rất tốt:

Hoang Man không có thứ gì để ăn, cho dù có chút thịt tinh quái xem ra có thể ăn được, nhưng ngay cả Vương Lục cũng không có hứng thú dùng chúng nó để khiêu chiến cực hạn độ đầu của mình... Nhưng chó ngốc có thể ăn rất vui vẻ...

Ngày hôm đó, Vương Lục và con chó ngốc phối hợp, săn giết một con quái vật tinh quái có hình thể khá lớn — Vương Lục lấy Vô Tướng kiếm pháp dây dưa, chó đàn cắn nát cổ họng đối phương yếu hại. Sau đó thì thể tinh quái kia nhanh chóng hủ hóa, biến thành nửa nén nửa chất lỏng đặc biệt tanh tươi.

Vương Lục cảm giác được cho dù là đồng phân này cũng khó khăn hơn so với đồng đồ vật này. Nhưng con chó ngốc lại có thể chảy nước miếng, đem thể tích thi cốt so với nó lớn hơn mấy lần nuốt không còn một mảnh.

“Ngay cả thứ này mà cũng ăn... Thân phận chân thật của người chẳng lẽ là con sâu thật sao?”

“Gâu?”

“Được rồi... Ăn của người.”

Ăn uống no đủ, chó con mừng rỡ lăn lộn trên mặt đất. Vương Lục vừa gặm mìn thầu không nhiều lắm, vừa bắt đầu hoài niệm đủ loại mỹ thực trên Linh Kiếm Sơn, trên mặt lộ ra vẻ phiền muộn.

Mắt thấy Vương Lục có chút nhàm chán, con chó nuôi kia cũng biết thú vị, nghiêng đầu về sau, mở miệng hỏi: “Người không vui sao?”

Vương Lục tức giận ném nửa cái bánh bao còn lại lên mặt chó: “Mỗi ngày ăn đồ ăn này, ai mà vui chứ?”

Chó con nghiêng đầu, vắt hết chất lỏng nghèo nàn của mình, cố gắng lý giải tâm tình của chủ nhân. Một lát sau nó mới nói: “Nếu người thật sự muốn ăn, ta lại biết một thứ tốt.”

“Ồ?”

“Trước kia ta cũng muốn ăn, nhưng đánh không lại tên kia, ăn không được... Tên kia, thật sự là thứ tốt, nếu có thể ăn được thì thật tốt quá, vật kia thật sự không tệ, ta có thể gửi ra được, khác với những thứ khác.” Lời nói của người chó con không quá lưu loát, liên miên không nhẹ, chỉ nhìn ra vẻ mặt tiếc nuối. Nhưng trong lúc nói chuyện, vẻ ngu ngốc trong mắt chó dần dần rút đi, thay vào đó là một cỗ khí tức hung lệ và tham lam.

Chó con liếm liếm miệng, ngẩng đầu lên hỏi: “Người muốn ăn món đồ đó không?”

Vương Lục sừng sốt trong chốc lát, khóe miệng vừa động, lộ ra hàm răng trắng nõn.

“Đương nhiên.”

Ba ngày sau, thủy triều đen kịt của Tây Sơn vẫn đáp xuống mặt đất.

Tinh quái trong núi tại thời điểm trước khi đêm tối phủ xuống liền ẩn thân trong hang động địa quật run rẩy, thủy triều đen nhánh không ngừng thẩm thấu vào trong, nói không chừng lúc

nào đó nó sẽ nói không chừng., Mình bị coi là động quật tránh né sẽ bị hắc triều tràn vào, vô số tử linh đem hài cốt sinh linh trong đó nuốt hết. Về phần trên mặt đất? Cho dù là tinh quái cường đại nhất Tây Sơn, cũng không dám xuất hiện trên mặt đất khi hắc thủy phủ xuống, đó không phải là khu vực sinh linh có thể đặt chân tới.

Nhưng mà ở trong vùng Cẩm Khu của sinh linh này, có một người một chó yên tĩnh đứng ở một đỉnh núi phía tây, giống như tượng đá, tùy ý để bóng tối nuốt chửng mình.

Một người một chó này, đương nhiên là thú cưng mà Vương Lục và hắc vừa thu nhận. Ba ngày trước, khi con chó đàn nói cho Vương Lục biết, có một thứ tốt có thể ăn được. Vương Lục cũng không hỏi nhiều, càng không có giao lưu gì với con chó ngốc cả. Chỉ là ba ngày sau, khi cơn lũ đen sắp giáng lâm, không trở lại động quật của mình, mà là hướng ngược lại leo lên một tiểu phong phong.

Mỹ thực theo lời con chó ngu ngốc này, hiển nhiên là tử linh trong hắc triều, hơn nữa là một loại tử linh tương đối cường đại, thực lực mạnh hay không còn chưa dám nói, nhưng ẩn chứa lực lượng hỗn độn nhất định là rất mạnh, nói cách khác, có khả năng rơi xuống cực phẩm. Con chó ngốc này là bản năng ăn hàng vô cùng nhạy cảm, ăn ngon gì, ăn cái gì không ngon, dùng mũi ngửi là có thể ngửi ra.

Lần trước vượt qua hắc triều, mấy cái tử linh nhảy vào động quật, hai mắt chó đàn tỏa sáng, ngậm đầu tiên liền cắn chết một đoàn quỷ hỏa - có trời mới biết vì sao quỷ hỏa vô hình lại bị chết dưới răng chó. Sau đó quỷ hỏa đại nổ, rơi ra đầy đất Minh Ngọc.

Về phần mấy sinh vật khác dị, con chó đàn có vẻ hào hứng dứt khoát, về sau phối hợp với Vương Lục cắn chết hẳn một cái, quả nhiên cũng không rút ra được thứ gì tốt. Vương Lục hỏi, chó ngốc cũng chỉ nói, cảm giác ngoại trừ ma trời, những thứ khác đều không cắn đầu. Thứ đồ tốt làm nó nhớ mãi không quên, ít nhất so với Quỷ Hỏa rơi xuống đất Minh Ngọc ăn ngon hơn gấp vạn lần.

Chỉ bằng trí thông minh của con chó ngốc này, có thể hiểu hàm nghĩa của một vạn hay không vẫn là ẩn số, nhưng thứ tốt

trong mắt nó, nhất định là thứ tốt.

Mà thứ tốt kia, ẩn thân trong thủy triều đen, muốn săn giết hẳn, tự nhiên phải bước vào thủy triều đen, chủ động tìm kiếm.

Đây không phải là tự tìm đường chết, cho dù vừa tới vùng đất hoang man, đối mặt thủy triều đen ăn mòn Vương Lục thậm chí mất một cánh tay, nhưng một năm qua đi, tất nhiên là xưa đâu bằng nay. Kịch độc Hắc triều làm người ta đau đầu., Cho dù không thể hoàn toàn chống cự, nhưng với phương pháp đặc thù, trong thời gian ngắn hẳn có thể bỏ qua độc tính của nó. Lúc một tay cầm kiếm, kiếm pháp Vô Tướng xuất ra đã kiên cố hơn gấp đôi so với năm ngoái, mà quan trọng hơn là kiếm pháp này., Trải qua mấy chục lần tẩy lễ của hắc triều, Vương Lục đã bắt đầu quen thuộc loại hắc ám khiến vô số sinh linh phải tuyệt vọng này. Lúc hắc triều giáng lâm, không có ánh sáng, không có tiếng động, cho dù là thi hài khổng lồ như núi cao đi lại trong hắc triều., Sẽ không phát ra một chút tiếng động nào, phảng phất như vô ảnh vô tung, khiến người ta khó lòng phòng bị. Nhưng một năm qua chiến đấu quá nhiều lần, khiến cảm giác của Vương Lục càng ngày càng sâu sắc, nhất là đặt mình trong đám hắc triều, khi ở cùng một chỗ với đám tử linh, thậm chí có thể cảm giác rõ ràng được sự tồn tại của tử linh bên cạnh.

Mà Tử linh không còn thần bí nữa, thật ra cũng không có gì đáng sợ.

Trong lúc tia sáng cuối cùng của vùng đất bị bóng tối che phủ, Vương Lục nhắm mắt lại, cảm giác rõ ràng vô số tử linh đột nhiên phủ xuống bên người, trong lòng biết thời điểm đã đến.

“Chó chết, chỉ đường.”

“Gâu “

Trong bóng tối, tiếng kêu của con chó ngốc đặc biệt bắt mắt. Đồng dạng bắt mắt, còn có tiếng Vương Lục mắng.

“Ngu xuẩn, nói tiếng người đi.”

“Bên trái”.

Một người một chó lập tức cất bước đi sang bên trái, từ đỉnh núi nhảy xuống, ngọn núi này là Vương Lục cố ý chọn lựa, ở chính giữa Tây Sơn, có thể chiếu cố bất cứ phương hướng nào.

Một khi món ăn ngon đến kia xuất hiện, từ đỉnh ngọn núi này chạy thẳng tới chính là nhanh nhất.

Mà trong quá trình hạ xuống, vô số quỷ hỏa âm hồn gào thét tới, bất quá Vô Tướng kiếm pháp của Vương Lục triển khai, Khôn Sơn kiếm cấp bậc Linh Bảo vạch ra ba thước kiếm không thể xâm phạm, ngăn cách tất cả tử linh ở bên ngoài, bất luận hữu hình vô hình.

Con chó ngốc thân ở trong vòng bảo hộ của vòng kiếm, chỉ cảm thấy một mảnh an nhàn, lúc rơi xuống đất thích ý rỗng một tiếng, sau đó động mũi: “Phía trước, ngay ở phía trước...”

Mùi vị ngon lành khiến chó ngốc nhớ mãi không quên kia, vững vàng khắc ở trong không gian ký ức không nhiều lắm của chó ngốc, thẳng bẻ điên cuồng di động tứ chi, dẫn dắt vương lục chạy về hướng món ăn ngon.

Cùng lúc đó, càng ngày càng có nhiều Tử linh tụ tập lại. Đối với vùng Hắc Triều này, có lẽ đã rất lâu rồi không gặp phải kẻ to gan lớn mật khiêu chiến như thế. Tất cả Tử linh ở bốn phía đều bị hấp dẫn tới, nhưng dù là Tử linh tụ tập như núi như biển., Nhưng vây quanh thanh kiếm ba thước kiên cố không thể phá vỡ lại không hề có hành động gì. Tử linh không ngừng va chạm, không ngừng bị Vô Tướng kiếm bắn trở về, phát ra tiếng gào thét vạn vạn không thành tiếng. Như vậy trong ngày thường có lẽ đủ khiến người ta kinh hãi, nhưng lúc này lại có vẻ như đang chê cười.

Con chó ngốc không hề kiêng kỵ cười điên cuồng: “Ha ha ha ha, bản yếu, thật sự là bản yếu mà.”

Vương Lục hừ lạnh một tiếng: “Đừng lãng phí nỗ lực của ngươi vào chuyện này, chỉ đường cho ta.”

Lúc này Vương Lục ngăn trở rất nhẹ nhàng, cũng chỉ vì tử linh chân chính cường đại trong hắc triều còn chưa xuất hiện, thời gian để một người một chó săn mỗi cũng không nhiều, mà chó ngốc bị Vương Lục gõ một cái, cũng tỉnh táo lại, một lần nữa giật cái mũi, khóa lại vị trí.

“Phía trước, ngay phía trước, mùi mà mạnh mẽ, mạnh mẽ a.”

Nói xong, chó con phun ra một ngụm nước miếng, chạy như điên, Vương Lục cũng lộ ra nụ cười lạnh, theo sát phía sau.

Sau một lát, hắn đã thấy được thứ mùi mạnh mà mạnh mẽ kia, lập tức khẽ giật mình.

“... Chó ngốc, người con mẹ nó lừa cha thật à.”

Mạnh mà mạnh? Không có gì lạ...

Ở phía trước, hơn mười con cự thú giống như ngọn núi nhỏ, đang trừng mắt nhìn chăm chăm vào ánh mắt dữ tợn.

...

Bên trong con sóng đen không có ánh sáng, nhưng mười con Tử linh khổng lồ lại có cảm giác mãnh liệt như thể một con lốc đập vào mặt. Vương Lục có được cảm giác của hắc ám, trong đầu đã hiện ra ánh mắt dữ tợn của đối phương.

Đó là thù hận khắc cốt khắc xương cách với sinh linh, dù là trong người chết cũng ít có tâm tình thù hận ác độc mãnh liệt như thế. Trên thực tế, không phải là tất cả tử linh đều có xu thế không đội trời chung với tất cả sinh linh. Hiện tại là mặt cơ bản của Cửu Châu đại lục., Miễn cưỡng xem như thái bình thịnh thế, cách nhìn của tu sĩ trong đó, chính tà chi phân không kịch liệt tươi sáng như vậy, mấy trăm năm qua tu tiên giới thậm chí viết câu chuyện không ít người quý tình chưa xong, ở mấy nơi đó cũng có gió phần phật thổi qua của nữ nhân giao cương thi - đương nhiên điều kiện tiên quyết là đối phương phải đủ đẹp.

Nhưng tử linh trong hắc triều không giống với cương thi bình thường cùng quý hồn trên Cửu Châu đại lục, chúng nó tồn tại bản chất càng vạn vạn càng thêm oán độc, mặc dù rõ ràng có được trí tuệ nhất định, lại hoàn toàn không có ý muốn hài hòa cùng sinh linh, mỗi một lần buông xuống đều là thanh tẩy sinh linh, tuyệt không có không gian hoà hợp.

Nếu không như thế, với bản lĩnh của Vương Lục, sinh sống ở Tây Sơn một năm đã sớm phát triển mấy tử linh này thành giáo đồ Trí giáo, một đạo này là để thăng hoa toàn bộ thế giới này mà cố gắng phấn đấu.

“Cầu ngọc, con mẹ nó, nguoi hãm hại cha đây.”

Bị con chó ngọc đó dẫn theo, xông vào vòng vây của mười con Tử linh khổng lồ, không cần hỏi cũng biết trong mắt nó có thứ tốt gì, đại khái ở trong Tử Linh Quyền cũng không phải bình thường, bởi vậy bên cạnh có trọng binh bảo vệ... Nhìn từ cảm giác vừa đối mặt, may mà không gặp phải Tử linh đẳng cấp như Hoang Man thi vương., Mười con đại gia hỏa, lấy thực lực Vương Lục bây giờ, một chọi ba bốn đầu cũng sẽ không chịu áp lực gì, chỉ một chọi mười mà có mùi vị muốn

chết, huống chi chung quanh mười con tử linh to lớn, những cương thi quỷ hỏa kia đã như sơn như thủy triều.

Nhưng làm kẻ chuyên nghiệp mạo hiểm lại biết càng như thế càng không thể kinh sợ, vì thế Vương Lục giờ kiểm chỉ về phía trước: “Cầu đàn, tấn công cho ta.”

“Gâu “

Chó đàn không chút do dự xông thẳng đến mười con tử linh to lớn. Lúc này khoảng cách gần như thế, nó vô cùng rõ ràng ngửi được mùi vị của món ngon tuyệt thế. Đương nhiên ngay giữa mười con tử linh to lớn kia, xuất phát từ bản năng dã thú, nó cũng ngửi thấy rõ ràng mùi vị của cái chết. Mười con cự thú, bất kỳ một con nào đều không phải là nó có thể chống lại, nếu liên thủ cùng Vương Lục ngược lại là có thể săn giết, nhưng bị mười con vây công, thế nào cũng là một con đường chết.

Nhưng cuối cùng nó vẫn xông lên, hơn nữa trong nháy mắt bộc phát ra tốc độ kinh người, bỏ lại Vương Lục ở phía sau. Cùng lúc đó, mười con Tử linh im lặng rít gào, đưa tay chụp lấy.

Mấy quầng lửa loá mắt trong bóng đêm bạo liệt, đó là ánh sáng tuyệt khó thấy trong con thủy triều màu đen, cho dù ở trong bóng tối vô biên vô hạn, có vẻ yếu ớt mà lác lác, cuối cùng vẫn là kiên cường thiêu đốt lên.

Những ánh lửa này giống như là một đường phân chia âm dương, hắc bạch phân giới tuyến. Giới hạn vạch ra, mảnh đại địa tĩnh mịch này, sát khí ẩn giấu., Chợt bị chiếu ra sắc thái, mười con tử linh to lớn cùng với bàn tay khổng lồ dữ tợn vươn ra của chúng, trở nên rõ ràng có thể thấy được, ở dưới ánh lửa chiếu rọi bị ánh sáng và bóng ảnh thay nhau bơi lên. Tiếng gầm gừ của tử linh xung quanh cũng trong nháy mắt nổ vang, đột nhiên tràn ngập bên tai, vô số nguyên rửa oán độc cùng thống khổ bị trộn thành một cục.

Đây là ngọc lửa, là nguồn sáng duy nhất được cho phép trong tầng sóng đen. Trong lúc chó ngọc xung phong, Vương Lục đã nằm trong túi trữ vật. Trong khoảng thời gian này, số lượng minh ngọc bị thu thập đều bị đốt cháy, văng tứ tán khắp nơi.

Ánh lửa xua tan thủy triều đen, lại càng kinh sợ thối lui tử linh không lồ. Những đại gia hỏa như ngọn núi nhỏ chập vật không chịu nổi thu tay về, lão đảo lui về phía sau, đó là bản năng hoang man tử linh đối với Minh Ngọc Hỏa sợ hãi mà những tử linh không lồ này lui lại, liền làm bại lộ đối tượng vốn nên phòng ngự, Minh Ngọc Hỏa của Vương Lục phi thường chú ý, vừa vịn đem tử linh to lớn kia cách ly ra.

Nhưng mà tử linh chân thân vừa lộ ra, Vương Lục lập tức dờ dẫm một tiếng, bước chân khẩn cấp dừng lại, cũng không thể lại khởi xướng công kích hào hùng vạn trượng nữa.

Trong tầm mắt, mấy đoàn Minh Ngọc Hỏa vây quanh, một tử linh toàn thân ngăm đen, da bên ngoài sáng bóng, đang dùng cánh tay ôm đầu, ở trong ánh lửa hoảng sợ gào thét luống cuống.

Tử linh kia ước chừng chỉ cao bằng một người, ngoại hình phi thường tiếp cận nhân loại, bởi vì toàn thân thể, có thể thấy rõ từng khối cơ thịt, cùng với làn da bóng loáng, đầu tuy rằng bị cánh tay ôm không rõ ràng lắm, nhưng phối với màu da ngăm đen, cùng với vật không lồ hai chân rũ xuống...

“Mẹ nó chứ, chỉ biết trong thủy triều đen chắc chắn không thiếu được loại trà đen biến thái này, mẹ nó, người là chó chết, cái gọi là mạnh mà mạnh mẽ, thì ra là mạnh mà mạnh mẽ.

Làm một kẻ chuyên đi mạo hiểm, Vương Lục vốn dĩ có được sơn nhạc sụp đổ ở phía trước mà mặt không đổi sắc, xuất chúng tâm thái, sau khi bước lên con đường tu tiên sẽ có Vô Tướng tâm pháp tương trợ, nguyên thần tẩy luyện, tâm trí kiên cường. Tuy rằng vẫn có loại cảm xúc kinh ngạc, nhưng rất khó ảnh hưởng đến động tác trong hiện thực.

Nhưng lúc này đây, tử linh da đen xác thực làm cho Vương Lục chân chờ một khắc, ngay cả bước chân công kích cũng ngừng lại.

Ngược lại là con chó chết kia, không chút áp lực tiếp tục công kích, thừa dịp đối phương bị Minh Ngọc Hỏa làm cho trở tay không kịp, cắn trúng cánh tay đối phương, ý đồ xé rách xuống, lộ ra yết hầu bảo hộ cánh tay.

Nếu là tử linh hình người, vậy thì cần cố, dứt đầu... Trên lý thuyết, tử linh cùng sinh linh cấu tạo hoàn toàn bất đồng, nhưng lần Hắc Triều Sát trước dùng bộ này giết chết không ít tử linh. Mà bị răng chó đần cắn, tiếng gào của tử linh màu đen đột nhiên đề cao lên gấp đôi, biểu hiện ra thống khổ cực lớn, bởi vì chỉ trong thời gian ngắn ngủn vài hơi thở, cơ bắp trên cánh tay bị xé rách, hòa tan một nửa.

Đột nhiên bị trọng thương, cánh tay Tử Linh quả nhiên buông ra, lộ ra nơi đầu lâu cùng thân thể nối liền —— yết hầu.

Trong lòng chó ngốc mừng như điên, chân sau đạp một cái lên người tử linh màu đen, vọt tới trước, hai hàng răng nhọn cắn về phía cổ họng đối phương, chỉ cần cắn một cái là thắng chắc, bản lãnh khác của nó có lẽ không rõ ràng, duy chỉ có cái lực tiêu hóa này mạnh đến nghịch thiên, một khi vào miệng, không gì không thể hóa... Cho dù là tồn tại đẳng cấp cao hơn nó cũng thế.

Tử linh da đen này cực mạnh, cho dù được mười con tử linh không lồ bảo hộ, nhưng thực lực bản thân nó cao hơn những đại gia hỏa kia, đổi lại là đám hắc triều, cho dù chó liên thủ, phần thắng cũng miễn cưỡng được một nửa... Nhưng mà lúc này hắc thức thức bị Minh Ngọc Hỏa làm cho thất thần, căn bản không kịp chống cự.

Nhưng mà ngay thời điểm chó ngốc sắp lập công, thanh âm của Vương Lục cũng đã đến.

“Con chó ngu ngốc này, quay lại cho ta.”

Chó ngốc sững sốt, không phải là đang suy nghĩ tại sao lúc này Vương Lục muốn tự mình rút lui, là muốn một mình nuốt trọn quả chiến hay là cái gì khác... Nó chỉ là trong lúc nhất thời phản ứng không kịp đối phương đang nói cái gì.

Chỉ số thông minh của con chó ngốc này có hạn, khi dùng toàn bộ đầu óc của nó vào chiến đấu, xử lý ngôn ngữ sẽ dị thường chậm chạp. Lúc trước săn giết mấy lần, bởi vì không tốn nhiều sức lực, chó ngốc cũng không tập trung nhiều tinh lực, kịp chỉ huy Vương Lục, nhưng lúc này ở trước món ngon tuyệt thế, xúc động quá độ làm cho nó mất đi năng lực nghe chỉ huy trong thời gian ngắn nhất.

Mà Vương Lục ở phía sau lại cảm thấy trong lòng nặng nề.

Bởi vì sau khi kinh ngạc lúc đầu, hắn đã nhận ra Hắc Bì Tử Linh, cũng vạn phần may mắn vì tạo hình liệp kỳ của đối phương, khiến hắn không dám tùy tiện tiến lên.

Bởi vì đây là một tên dã man thi tướng, hơn nữa nhìn từ vẻ ngoài toàn thân đen nhánh của nó, còn là thi tướng huyền độc nổi tiếng trong đó, tương đương với một tiểu Minh Hư Đan hạ phẩm, nói là mạnh mẽ, cũng không tính là đặc biệt cường đại, thế nhưng... Đặc biệt giáo hoạt giáo hoạt.

Cái xác này bị Minh Ngọc Hỏa dọa sợ hãi là thật, nhưng kinh hãi đến mức chạy trời chết, không hề chống cự, vậy thì quá phận rồi. Chó ngốc cắn mất nửa tay đối phương, nhìn như chiếm thế thượng phong, nhưng ẩn núp sát cơ đã sắp nổi lên mặt nước.

Cầu ngọc ngoại trừ tiêu hóa lực cường đại, chỗ không thể lấy được, tuyệt đối không gánh được một đầu Huyền Độc Thi phản kích. Mà chó điên vừa chết, Vương Lục cũng tuyệt đối không giết được một tên Hư Đan hạ phẩm Tiểu Minh, lần săn giết này coi như thất bại trong gang tấc... Đáng tiếc chỉ số thông minh của con chó ngốc kia lại thấp như thế, trong thời điểm máu chốt như vậy, nghe không hiểu chỉ huy chỉ huy.

Cũng may... trong tay còn có lá bài tẩy.

“Gâu “

Vào thời khắc máu chốt, một tiếng chó sủa vang lên. Chó ngốc cả kinh, theo bản năng liền há miệng ra, bay ngược về phía sau.

Sắc mặt Vương Lục lại âm trầm, hoàn toàn không có vẻ kiêu ngạo của tiểu năng thủ, miệng chó sủa, đây tuyệt đối có thể ghi khắc sủ nhục cả đời, sau này trở về nhất định phải làm cho chó ngốc xẻ một cái chân chó để hồi báo.

Cùng lúc đó, thi thể Huyền Độc hòa tan lớp da bên ngoài, chảy xuống nước súp kịch độc màu đen. Loại chất độc này nếu con chó ngốc cắn vào miệng có thể tiêu hóa được, nhưng rơi vào trên người chắc chắn phải chết, là thi thể Huyền Độc chuyên dùng để giải quyết sát chiêu của kẻ địch.

Vạn phần mạo hiểm tránh được sát chiêu ắt phải chết, chó đàn kinh hồn chưa định, quay đầu lại nhìn Vương Lục, lại hỏi: “Ngươi lại nói tiếng chó?”

Nhưng mới quay đầu lại, đã nghe Vương Lục gầm lên giận dữ: “Ngu ngốc, nhìn phía trước đi.”

Vương Lục thật sự không ngờ tới con chó này có thể ngốc đến mức này, thi thể Huyền Độc sắp ở ngay trước mắt, nó lại dám không kiêng nể gì quay đầu như vậy, thật sự ngại mình chết không đủ nhanh sao?

Mà thi tướng Huyền Độc kia, làm sao có thể buông tha loại cơ hội này. Dưới làn da bị hòa tan, một cái roi xương trắng bệch sau lưng đột nhiên vung mạnh ra.

Không còn kịp nữa...

Trong nháy mắt cốt tiên xuất hiện, Vương Lục đã tính ra kết quả. Sự phân thân của chó đàn nháy mắt đã định trước, nó tuyệt đối không có khả năng may mắn thoát khỏi dưới một kích này. Phản ứng và bộc phát của nó cũng không thể so sánh với Huyền Độc Thi Tướng, đối phương lại ra tay không kịp đề phòng, không có cơ hội rồi.

Lần trước Hắc Triều Liệt Sát Công, đều là mình dùng Vô Tướng kiếm pháp bảo vệ con chó ngốc, khiến nó có thể yên tâm phát ra, lần này lại vì bất ngờ tạo thành hai người thoát tiết, lộ ra sơ hở cực lớn. Chỉ tiếc mình mặc dù tốc độ tư duy đặc biệt nhanh, thân thể lại không theo kịp, Vô Tướng công vốn không theo kịp tốc độ, lúc này tuy đã hết sức đuổi theo, nhưng vẫn còn kém mấy mét.

Đây chính là bi ai của kiếm tu, thường trong một cuộc chiến đấu, khoảng cách mấy mét là sự khác biệt giữa sống và chết. Bất quá, cũng chính đến lúc này, lá bài chưa trưởng thành kia mới có ý nghĩa mở ra.

Vương Lục đạp chân, xuất kiếm, Khôn Sơn kiếm hàn quang lóe ra, ngoài mấy thước roi xương như gậy phải trọng kích, ở giữa không trung ngưng lại một cái nháy mắt, cũng không thể tiến thêm một tấc nào nữa. Mà ngay tại trước một tấc tóc của roi xương sắc bén kia, chó ngu xuẩn còn không biết mình đã vượt qua một vòng sinh tử trước mắt.

Một lát sau, bề mặt cốt tiên nứt ra chi chít vết rạn, bị trọng kích ngăn trở. Bản thân cốt tiên cũng bị thương không nhẹ, thi thể Huyền Độc kêu thảm thu hồi cốt tiên, ánh mắt hung lệ chuyển tới trên người vương lục, vừa vịn đón lấy nụ cười chân thành của đối phương.

Rõ ràng là mới hơn mấy thước, lại có thể một kiếm bức lui trọng kích cấp Thi tướng, lần đầu sử dụng đã lập được công, Tiên Thiên Vô Tướng kiếm khí này quả nhiên lợi hại ah...

...

Trong bóng tối vô biên vô hạn, mấy đoàn Minh Ngọc Hỏa cháy lên thứ ánh sáng duy nhất. Trong ánh sáng đó, xác chết Huyền Độc da đen kinh nghi bất định thu hồi lại cây roi. Trước mặt gã là một người một chó đang nhìn chăm chăm như hổ rình mồi.

Chiến cuộc giằng co kéo dài không đến một hơi thở, theo một tiếng gào thét phần nộ, chó ngốc dẫn đầu phát động công kích.

Vừa rồi nhất thời thất thần, khiến cho roi xương suýt nữa chém nó thành hai đoạn, Vương Lục đã dùng Tiên Thiên Vô Tướng kiếm kịp thời cứu... Biến hóa trong chớp mắt, chó đàn không kịp phản ứng, chỉ biết lúc này địch nhân đứng trước người, chủ nhân cầm kiếm thủ hộ, việc mình nên làm chỉ có thể làm.

Cắn chết nó.

Một lát trước, Huyền độc thi hòa tan da dẻ của mình, rơi xuống cục diện kịch độc như đã bị chó ngốc vứt ra sau đầu, nó lại một lần nữa nhào tới, hung hăng cắn cánh tay Thi Tướng. Cơ nhục vốn cứng rắn hơn sắt thép cùng xương khớp ở dưới răng nhọn cắn xé vỡ vụn, hòa tan ra, không ngừng tăng thêm vết thương của Thi Tướng.

Chỉ trong vài hơi thở, một cánh tay tráng kiện liền bị giật xuống, quá trình thuận lợi khiến người ta khó có thể tin.

Đây đương nhiên không phải thi tướng cố ý nhường người, trong thời gian vài hơi thở đó, kỳ thật hắn đã biến hóa hơn ba mươi loại thủ đoạn, ý đồ giết chết con chó điên cắn xé trên người, nhưng đều không ngoại lệ bị tu sĩ mấy bước bên ngoài, dùng Vô Tướng kiếm khí hóa giải ra.

Bất luận là độc khí vô sắc vô vị, hay là roi xương nặng nề chém xuống, yêu ma tà pháp lấy tử linh hoặc lực hỗn độn kích thích, phảng phất đụng phải một bức tường vô hình lại chắc chắn, bất luận thế nào cũng không đả thương được đối thủ...

Trong vùng biển đen kịt này, Thi Tướng đã giết chết rất nhiều sinh linh khó có thể đếm hết, cũng ngẫu nhiên bị sinh linh quá

mức cường đại đánh lui, nhưng chưa bao giờ gặp phải tình huống quý dị như thế, trời sinh giáo hoạt làm cho nó nảy sinh thoái ý, nhưng ngay lúc này trực giác con chó đần kia lại đến biến hóa của gã, cắn đứt mắt cá chân gã rồi đem gã đè ngã xuống đất.

Lúc cúi đầu xuống, thi tướng nhìn thấy một đôi mắt dã thú đỏ thẫm mà điên cuồng.

Nó giống như không muốn sống, điên cuồng xé rách thân thể Thi, hai hàng răng nhọn đã không chịu nổi cắn xé điên cuồng quá độ này, đứt đoạn mấy viên, trong miệng máu tươi chảy ròng ròng, nhưng dã thú phát điên làm sao để ý những thứ này?

Rõ ràng tất cả thương tổn đều bị chủ nhân ngăn cách, nó muốn làm chính là cắn chết từng tên một thi tướng, nhưng dã thú theo bản năng đang điên cuồng rít gào trong đầu chó ngốc, thúc giục nó không tiếc bất cứ giá nào, trong thời gian ngắn nhất giải quyết đối thủ.

Phảng phất như đang đi trên một sợi dây thừng mảnh khảnh, phía dưới dây thừng là vực sâu vạn trượng, bờ bên kia là thiên đường hào quang. Nếu có thể một bước không tệ, có thể bình yên đi đến bên kia bờ, nhưng nếu bước sai một bước, vạn kiếp bất phục.

Cuồng Cầu không biết tại sao lại có loại cảm giác này, nhưng so với suy nghĩ, nó trước nay luôn tín nhiệm trực giác hơn, dưới sự che chở của kiếm khí Tiên Thiên Vô Tướng, nó không kiêng nể gì phát điên, dưới ánh lửa bao vây, nhắc lên phong bạo máu và thịt.

Cuối cùng Huyền Độc Thi cũng chết.

Làm tử linh, vốn không nên có khái niệm tử vong, tử linh sinh sống ở trong tầng sương mù đen kịt cho dù bị người phá hủy hình thể cũng có thể lần nữa tụ hợp lại trong cơn thủy triều đen kịt... Trừ phi là bị sinh linh giết chết.

Mà vô luận là Vương Lục hay là chó đần, không thể nghi ngờ đều là sinh linh tiêu chuẩn. Khi chó đần cắn đứt cổ họng thi tướng, xé đứt đầu lâu từ trên thân thể ra, thi thể huyền độc này liền mang theo vô hạn oán độc đi về hướng diệt vong.

Miệng chó ngốc chảy đầy máu, điên cuồng công kích quá độ làm nó bị thương rất lớn, nhưng lúc này nó chợt bất giác. Sau khi đỏ thắm trong mắt tiêu tán đi một chút, nó mới đưa mắt nhìn về phía sau lưng.

Vương Lục nhẹ nhàng buông xuống Khôn Sơn kiếm, nụ cười vẫn y nguyên như cũ, nhưng từ dưới môi cho đến yết hầu, lại từ cổ họng đến vạt áo trước, máu tươi như thác nước nhuộm ra.

“Móa nó, chậm một chút nữa là mất mạng thật đấy.”

Vương Lục nói xong, thân hình lão đảo, suýt nữa không đứng vững.

Trong một đoạn thời gian rất dài, Vương Lục vẫn luôn cho rằng mình là kẻ chuyên nghiệp mạo hiểm, mặc dù không dám nói chỉ số thông minh thiên hạ đệ nhất, nhưng nghiền ép một phần lớn người đồng hành hẳn là không có vấn đề gì. Mấy năm qua, từ Thăng Tiên đại hội đến sau khi xuống núi sáng lập trí khôn giáo, đủ loại hành động vĩ đại đều chứng minh điểm này.

Bất quá một năm ở vùng đất hoang man này, Vương Lục không thể không thừa nhận mình phạm phải một sai lầm ngu ngốc tuyệt đỉnh.

Sư phụ lừa gạt mình đến Hoang Man, đơn giản là vì để cho mình tu thành Tiên Thiên Vô Tướng kiếm khí. Một năm qua Vương Lục chăm chỉ tu luyện không ngừng ở núi Tây, bất kể là tu vi hay kiếm cốt, tâm pháp, các loại công pháp tương quan đều có tiến bộ cực lớn, thế nhưng Vô Tướng kiếm khí này lại không tu ra được.

Ban đầu, Vương Lục chỉ cho rằng Hỏa Hậu chưa tới, đẳng cấp không đủ, dù sao trên lý luận về Vô Tướng kiếm khí này cũng thuộc loại công pháp tiến giai trong hệ thống Vô Tướng công, yêu cầu đối với yêu cầu về công pháp cơ bản cao hơn chút cũng không có gì đáng trách. Tốc độ tu vi của mình có nhanh hơn nữa, hôm nay cũng chỉ là tu sĩ Luyện Khí kỳ, đi vào Linh Kiếm sơn bất quá năm năm...

Nhưng mấy ngày trước lúc tranh đoạt thịt chó ngốc kia, hẳn lại phát hiện chuyện này dường như không như mình nghĩ. Sở dĩ

Vô Tướng kiếm khí không tu thành, có lẽ là vì mình tìm sai phương pháp...

Đối với kẻ chuyên nghiệp đi mạo hiểm mà nói, phương pháp vĩnh viễn so với cố gắng còn quan trọng hơn, một năm cần tu khổ luyện cũng không có gì đáng khoe khoang, bởi vì cho dù ngu xuẩn như người bảo, khổ tu một năm cũng không phải việc khó, khó chính là tìm phương pháp đúng, làm ít công nhiều, mà người chuyên mạo hiểm lại sinh trưởng theo con đường này, lần này hết lần này tới lần khác lại đi theo một con đường ngu không thể theo kịp.

Tiên Thiên Vô Tướng kiếm khí, cũng không phải dựa vào phương pháp tu hành hoặc sử dụng... Kỳ thật từ đầu đến cuối đều có thể nhìn ra manh mối. Trong một bộ công pháp chính thể của Vô Tướng công tất cả đều chỉ đơn giản lấy hai chữ Vô Tướng để tô điểm. Vì sao trước Vô Tướng kiếm khí lại nhiều hơn hai chữ Tiên Thiên? Bởi vì nhìn thì tương đối uy mãnh, có vẻ cao quý lạnh lùng cao quý không? Với phẩm cách cực đoan của sư phụ, tuyệt nhiên cao quý lạnh lùng không thể nổi.

Bây giờ nghĩ lại, đây là nhắc nhở sư phụ từ hai năm trước đã đưa ra, Tiên Thiên Tiên Thiên, Tiên Thiên là cái gì? Một tiểu tu luyện khí trên người, còn có gì xứng với hai chữ Tiên Thiên?

Đương nhiên là thọ nguyên Tiên Thiên... Ba năm trước tên này từng dạy bản thân Càn Nguyên Nhiên Huyết Công, có lẽ nghĩ tới chuyện hôm nay đối với tu sĩ Luyện Khí Thượng phẩm còn chưa tới, muốn phóng kiếm khí ra ngoài, cũng có thể duy trì lực phòng ngự cường đại mà Vô Tướng Kiếm Pháp nên có, cũng chỉ có thiêu đốt tuổi thọ., Trong thời gian ngắn bộc phát lượng lớn pháp lực mới có thể làm được, sở trường của Vô Tướng Công ở chỗ tính dẻo dai và vững chắc, lực bộc phát gần như là bằng không, cũng chỉ có Càn Nguyên Nhiên Huyết Công mới có thể bù đắp khuyết điểm này, chỉ là trước nay bản thân mình đều chuyên dụng công công công cái công pháp này, chưa bao giờ đem Vô Tướng chân truyền cao quý lạnh lùng điểm lệ liên quan đến nó...

Cho nên mới nói, cái gọi là tiên thiên vô tướng kiếm khí, thật ra chính là bản trước của Vô Tướng kiếm khí, có thêm một tiền lệ của tiên thiên nhưng không những không mạnh hơn,

ngược lại còn yếu bớt. Chẳng qua muốn tu sĩ Luyện Khí kỳ có thể phóng ra kiếm khí, đó là con đường tất phải làm.

Sau khi cuối cùng ý thức được một chút, Vương Lục chỉ dùng ba ngày đã hoàn thiện việc tu hành Tiên Thiên Vô Tướng kiếm khí, hôm nay lần đầu tiên sử dụng trong Hắc Triều quả nhiên là lập công.

Từ đầu đến cuối, đây cũng không phải là công pháp gì gian nan. Nếu sớm ý thức được cần phải phối hợp Kiền Nguyên Nhiên Huyết Công, có lẽ trong vòng một tháng Vương Lục đã tu hành thành công. Hôm nay xem ra quả thực chậm trễ một năm, chẳng qua còn phải nói lại trở về., Nếu không có một năm rèn luyện này, cũng không gặp được con chó ngốc này, săn giết không được nhiều tử linh như mực đen như vậy. Mà không có một năm tiến bộ như vậy, kiếm khí vừa rồi cũng không cách xa được bốn năm thước, không kịp cứu được chó đàn, càng không có khả năng liên tiếp phóng thích kiếm khí, phong ấn hoàn toàn một thi thể Hư Đan hạ phẩm cùng đẳng cấp khiêu chiến.

Chó đàn có thể làm càn, là xây dựng trên cơ sở Vương Lục liều mạng. Mỗi một lần Tiên Thiên Vô Tướng kiếm khí chém ra, đều mang ý nghĩa có ba đến năm ngày thọ nguyên Tiên Thiên bị thiêu đốt phân giải, mà vừa rồi mặc dù chỉ ngăn ngừa mười lần hô hấp, nhưng Vương Lục lại chém ra trên trăm Tiên Thiên Vô Tướng kiếm khí, giảm thọ một năm trở lên.

Đối với người Tiên Thiên thọ nguyên hơn trăm mà nói, một năm tuổi thọ tựa hồ không tính là gì, nhưng trong thời gian mười tức thiêu đốt những phân lượng này hầu như không còn, đối với thân thể gánh nặng dị thường trầm trọng, vừa rồi nếu lại chậm thêm mấy hơi thở, kết quả cũng không dễ nói như vậy.

Có điều, chiến cuộc đã định, cũng không cần rối rắm nhiều như vậy, Vương Lục tiến lên vài bước đi đến bên cạnh thi thể Thi Tướng: “Thứ tốt đâu?”

Chó ngốc chập một tiếng, sau đó ngửi một cái, từ ngực Thi Tướng moi ra một quả cầu thịt đỏ tươi, nhảy lên, sau đó dùng ánh mắt lưu luyến không rời nhìn quả cầu kia, ngậm nó nhảy

lên đầu vai Vương Lục, đưa quả cầu thịt đến bên miệng Vương Lục.

Dù là học thức uyên bác của linh kiếm học bá đạo, cũng nhận không ra lai lịch của quả cầu thịt này, nhưng mà... chuyến đi săn giết này, không phải là vì nó sao, khiến cho món mỹ thực tuyệt thế chó hoang thần hồn điên đảo này sao.

Cắn rách quả cầu thịt, một cỗ chất lỏng sôi trào đột nhiên dừng mãnh tiến vào yết hầu. Thậm chí Vương Lục còn không kịp cảm nhận được mùi vị đắng chát và ngọt ngào kia, liền bị nhiệt độ cao không giống bình thường kia làm bỏng cả con đường ăn cơm.

Chết tiệt, đây là nham thạch nóng chảy sao?

Từ khi tu hành Vô Tướng Kiếm Cốt đến nay, thân thể Vương Lục đã sớm luyện đến cứng cõi vô cùng, hơn nữa là kiêm tu cả trong ngoài, cho dù dầu nóng hổi hắc cũng có thể làm trà lạnh uống. Lúc này chất lỏng này lại bị bỏng trong nháy mắt, đồng thời cảm giác đau đớn nhanh chóng lan tràn đến phần dạ dày, tiếp theo khuếch tán toàn thân.

Nhưng sau đó, trong cơn đau nhức, một cỗ sinh mệnh chi lực mệnh mỏng lại tự nổ tung từ dạ dày... Vương Lục sửng sốt một chút, rốt cuộc hiểu rõ bên trong viên cầu thịt này ẩn chứa cái gì.

Đó là năng lượng bản nguyên của sinh linh chí thuần - sinh mệnh lực, hơn nữa còn là Tiên Thiên thọ nguyên.

Cửu Châu đại lục, linh vật có thể kéo dài tuổi thọ cũng không hiếm, nhưng mà linh vật có thể gia tăng Tiên Thiên thọ nguyên, có thể nói giá trị liên thành.

Trong lúc nhất thời, thậm chí Vương Lục còn không kịp phân tích, vì sao trên người tử linh Hoang Man này lại có thọ nguyên tinh thuần như thế, chỉ cảm thấy năng lượng tràn vào thể nội như trường giang đại hà cuộn cuộn không dứt, mười năm, hai mươi năm... Trong lúc vô tình, lại có hơn trăm năm phân lượng.

Tiên Thiên thọ nguyên của Vương Lục nguyên ước chừng khoảng một trăm lần, nhưng lúc này lại tăng lên gấp đôi. Đối với bản thân thọ nguyên, Vương Lục cũng không thêm để ý,

hắn bây giờ mới mười bảy tuổi, là một nhân loại thậm chí còn chưa phát triển đến thời kỳ đỉnh phong, hoàn toàn không cần suy xét vấn đề kéo dài tuổi thọ. Nhưng Tiên Thiên thọ nguyên tăng gấp đôi, lại ý nghĩa sinh mệnh tăng lên.

Thọ nguyên Tiên Thiên vượt qua hai trăm tuổi, đây vốn là đặc quyền mà chỉ có tu sĩ Trúc Cơ mới có thể có được. Bây giờ Vương Lục đã sớm thăng hoa tánh mạng cho tu sĩ Trúc Cơ.

Làm Linh kiếm học bá chủ, hắn biết rõ, điều này có nghĩa là ngày sau khi Trúc cơ, chuyện này không quan hệ. Các tu sĩ còn lại, mặc dù cùng là thiên linh căn tư chất, lúc Trúc Cơ không tồn tại bình cảnh tuyệt đối, không cần ngoại vật phụ trợ, chung quy là muốn tích lũy tu vi trùng kích cửa ải. Nhưng ngày sau Vương Lục chỉ cần tuần tự tu hành, Trúc cơ hoàn toàn là nước chảy thành sông, thậm chí trong lúc bất tri bất giác Trúc cơ thành công cũng có khả năng lớn.

Về phần chỗ tốt còn lại thì đếm không hết, Huyền độc thi tướng này, thật không hổ là đại thưởng cho hành trình hoang dã. Dựa theo quy luật hỗn độn nơi đây, dưới tình huống bình thường cũng không biết phải săn giết bao nhiêu thi tướng, mới có thể xuất ra cực phẩm như vậy khối thịt cầu trăm năm thọ nguyên này., Giá trị của nó không thua gì kiếm thai đã chém giết Thi vương của Chu Thi Dao, e rằng cũng không kém bao nhiêu, là cực phẩm đại bạo... May mà khừu giác của con chó ngốc này đủ linh mãnh, vậy mà có thể ở trong cơn sóng đen mênh mông, dùng thủ đoạn vượt qua nhân quả tìm ra thi thể Huyền Độc này.

Sau một lát, Vương Lục mở mắt ra, nhìn thấy con chó đàn đang nuốt lấy chất lỏng được lưu lại trong viên cầu da thịt, vẻ mặt vẫn chưa thỏa mãn.

Một cuộc kịch chiến đoạt được, một người một chó gần như là ba bảy phần sở sách, Vương Lục là chủ nhân cả chiến đấu cầm đầu to, chó ngốc cũng không khách khí mà đem cái đầu nhỏ nuốt vào, thích ý khôn cùng.

Nhưng lần này chó ngốc cũng nhạy bén một chút, sau khi ăn qua mỹ thực liền cảnh giác nhìn bốn phía, phát ra tiếng gầm bẩm nghi vấn.

Săn giết Thi Tướng, tất nhiên là đáng mừng, nhưng sau đó thì sao? Hai người vẫn đang ở trong cơn thủy triều đen kịt, có vô số tử linh vây quanh người, bởi vì thi thể Huyền Độc chết mà phần nô gấp bội... Còn cách cơn sóng đen rút đi còn có một ngày nữa..., Nhưng Minh Ngọc Hỏa thiêu đốt bốn phía đã lung lay sắp đổ. Ngọn lửa này nếu ở trong sơn động, có thể duy trì mấy canh giờ, nhưng ở dưới sự áp bách của thủy triều màu đen, nhiều nhất chỉ có thời gian vài chén trà sẽ tắt. Một người một chó đã tận lực tốc chiến tốc thắng, nhưng thời gian vẫn sắp dùng hết.

Hơn nữa Vương Lục Phương mới là dùng càn khôn, trong tay đã không còn minh ngọc sót lại, muốn phá vây xông ra ngoài, xem ra đã hoàn toàn không có hi vọng.

“Gâu?” Cảm nhận được Minh Ngọc Hỏa nhanh chóng suy yếu, con chó ngốc bắt đầu khẩn trương lên.

“A, không cần hoảng hốt, lúc này chỉ cần kịp thời cầu cứu người xem ngoài sân là được.”

Vương Lục nói, từ trong túi trữ vật, lấy ra át chủ bài cuối cùng trong hành trình của Hoang Man - Thiên Phù đưa tin của Linh Kiếm phái.

Bất luận là người sử dụng ở nơi nào, cho dù là trong vực sâu Ma giới, chỉ cần linh phù nhen nhóm là có thể đưa tin về núi. Ba năm trước khi môn phái lịch lãm, hắn đã dùng điếm tích lũy của môn phái để đổi lại một tấm, đúng vào lúc này mà dùng.

“Sư phụ ơi, ta xong việc rồi, tới đón người.”

Một lát sau, giọng nói của sư phụ vang lên: “Hiện tại không rảnh, người chờ hai ngày.”

“...”

...

138

Trên vùng đất hoang dã, phía Tây sơn đen thủy triều, ánh sáng của ngọn lửa ngọc dần dần ảm đạm xuống. Sắc mặt của một tu sĩ thiếu niên cũng thay đổi không ngừng.

“... Su phụ, chúng ta không chờ nổi.”

“Ai da, ngươi còn trẻ như vậy làm gì, một hai ngày thôi mà, ta cũng đâu phải mặc kệ ngươi, một năm một năm đã chịu hết rồi, một hai ngày là không chịu nổi nữa? Thôi không nói nữa, ta đi trước đây.”

“Này này, bên này ta sắp chết người rồi.”

“Vậy ngươi còn nói nhảm với ta làm gì, mau đi bảo vệ tính mạng đi a...”

Mắt thấy câu thông vô lực, Vương Lục cũng không có biện pháp: “Su phụ, người đang tiếp khách sao?”

“Phốc “

Giọng nói của người nào đó thổ huyết khiến Vương Lục Lão lấy làm an ủi.

“Nghịch đồ, ngươi dám phỉ báng ta?”

“Không phải? Với giá trị của ngươi, ta chỉ có thể nói là giả thiết hợp lý mà thôi.”

“Hơn nữa ta còn dùng câu nghi vấn để câu tiết nha, ngươi gấp cái gì, nếu không phải là tiếp khách, ngươi có chuyện gì bận rộn đến sinh tử đồ đệ cũng không để ý nữa?”

Bên đó trầm mặc rất lâu, mới không xác định mà hỏi: “Ngươi thật sắp không xong rồi? Không phải là đùa giỡn bình thường hay sao?”

Vương Lục chửi âm lên: “Lão tử đang nói chuyện với ngươi về Thiên phù đó, một tấm Thiên phù đủ bao ngươi một năm, ta cần phải đầu tư lớn như vậy để đùa bỡn ngươi?”

Su phụ cũng nóng nảy: “Hùng Hải Tử nhà ngươi lại dùng Thiên Phù? Ngươi chờ ta đi qua đây.”

Vài hơi thở sau, vô tận thủy triều đen đột nhiên nổi lên gợn sóng, đối với không gian tuyệt đối tĩnh mịch này mà nói, gợn sóng không thể nghi ngờ là dị tượng cực lớn. Mà một lát sau, thủy triều đen mở rộng, hào quang tỏa sáng., Một nữ tử áo trắng chân đạp thủy trúc từ trên trời giáng xuống, hào quang màu vàng chiếu khắp mặt đất, mực nước sông đen kịt trong mây hơi thở ngấn ngùi đã giã dựa tiêu tán, tử linh không kịp lui bước, dưới ánh mặt trời chiếu rọi phát ra tiếng rít chói tai, toàn thân bốc lên sương mù, một lát sau liền triệt để tiêu vong.

Chuyện này khiến cho vô số sinh linh của Tây Sơn kinh hồn táng đảm, hắc triều mỗi mười ngày một lần luân hồi không có giải thoát, cứ như vậy mà chết đi.

Trong lúc nhất thời, con chó ngốc há hốc mồm, con mắt tròn vo sắp trừng ra hốc mắt, gắt gao nhìn chăm chăm vào kim quang trên bầu trời., Sau một lát, nước mắt đã chảy ròng ròng, đúng là mắt chó sáng mù. Mà lúc này ngay cả Vương Lục cũng cảm thấy không còn gì để nói, Tây Sơn Hắc Triều ở trong vùng hoang man chỉ tính là biên giới, nhưng trong hắc triều cũng không thiếu cường giả cấp một Hoang Man Thi Vương, nhưng toàn bộ Hắc Triều trong một chiêu của sư phụ đã tan rã tan rã... Kim Đan đỉnh phong cứ như vậy tồn tại?

Sư phụ đại nhân nhìn ra được là nóng nảy thật, lục quang lóe lên liền đến trước người Vương Lục.

“Kẻ địch đâu?”

Vương Lục im lặng nhìn nàng.

“Không phải người nói gặp phải nguy cơ sống còn, mạng chó khó giữ được sao, kẻ địch ở nơi nào?”

Vương Lục tiếp tục trầm mặc, tình cảm trong lòng thật phức tạp.

Sư phụ nhìn quanh bốn phía, nguyên thần phóng ra ngoài, một lát sau ánh mắt quay về trên người Vương Lục, quan sát một phen rồi nhíu mày: “Quái, xem người không bị bệnh không có tai họa, hơn nữa tiên thiên chi khí tràn đầy, sao không giống như trọng thương sắp chết chứ, ồ cái tay trái của người đi đâu rồi? Xoái đứt?”

Vương Lục thở dài: “Sư phụ, người thật là một cuộc so tài lớn.”

Dù thế nào đi nữa, sau khi sư phụ đến, cánh cửa Hoang Man đã được mở ra, chuyến du lịch một năm này cuối cùng cũng coi như kết thúc.

Vương Lục mang theo chó của mình, cùng chiến lợi phẩm chiến lợi phẩm lấy từ trong Tây Sơn Hắc Thủy tuôn ra xoay quanh núi.

Trên đường đi, Vương Lục vốn định kể lại chuyện mình đã trải qua cho sư phụ một phen, nghĩ nghĩ, cảm thấy không có nhiều lời để nói với tiện nhân kia.

“Ta nhặt được một con chó.”

Con chó đàn nỏ nụ cười nịnh nọt: “Cáp xích xích hồng.”

Sư phụ lờm một cái: “À, đây là lương thực dự trữ của ngươi à?”

Ánh mắt chó đàn lập tức u oán.

Vương Lục suy nghĩ một chút: “Thứ này chỉ số thông minh quá thấp, không thể ăn.”

“Không sao, sau này tìm cơ hội đóng gói cho Lưu Ly sư tỷ đưa qua, nói không chừng có thể bù đắp.”

“... Nhân tiện, ta tu thành Tiên Thiên Vô Tướng kiếm khí.”

“Ồ, chậm hơn so với mong muốn.”

“Ừm, một năm qua ta đã chơi hơi quá trớn rồi.”

“À, không sao cả, dù sao tiến độ của ngươi vốn đã vượt xa trước kia, kéo chậm một chút cũng coi như chiếu cố tâm tình đồng môn. Nhưng nhìn ngươi tiên thiên chi khí tràn đầy như thế, đại khái luyện khí thượng phẩm chỉ là chuyện mấy ngày nay.”

Trận chiến với thi tướng Huyền Độc, Vương Lục liên tiếp phóng thích ra tiên thiên vô tướng kiếm khí hơn trăm lần, Tiên Thiên thọ nguyên thiêu đốt mang đến lượng lớn pháp lực trong khoảng thời gian ngắn phun trào, đối với toàn bộ kết cấu nội phủ cũng tạo thành trùng kích. Loại trùng kích này đối với căn cơ nông cạn của người mà nói được xem như là nội thương trí

mạng., Đối với người căn cơ bình thường mà nói, nếu dùng linh dược và công pháp hóa giải, có thể nhân họa đắc phúc, thúc đẩy tu vi đột nhiên tăng mạnh... Bất quá loại tu vi này tăng vọt chỉ có vẻ ngoài của nó., Tạo thành pháp lực tu vi và đẳng cấp công pháp hoàn toàn cõi bỏ, càng hạn chế phát triển sau này thêm một bước, chỉ có những tu sĩ căn cơ thâm hậu mới có thể chính thức hóa giải trùng kích, cũng làm cho tu vi bọn họ tăng lên.

Cơ sở của Vương Lục đã sớm đủ thâm hậu, tiêu hóa xong trùng kích lần này hoàn toàn không thành vấn đề, thậm chí nói tu vi pháp lực trong thời gian dài đến nay luôn là khuyết điểm của hắn, lần này là nhân họa thật sự được bổ sung đủ khuyết điểm, điểm phiền lòng duy nhất chính là, vốn định khiêu chiến năng lực phòng ngự của “đạo luyện khí ngũ phẩm” đạt tới cực hạn của luyện khí ngũ phẩm...

Dựa theo suy tính của sư phụ, chỉ cần tồn vài ngày điều dưỡng thương thế, sửa sang lại nội phủ, tu vi đạt tới luyện khí thượng phẩm căn bản là nước chảy thành sông.

“Nói tới nói đẩy tu vi nhanh một chút cũng là chuyện tốt, một năm này người đi Thiên Kiếm Đường mở hội, cũng đang thảo luận về giáo dục phương châm của môn phái đệ tử phải chăng cần điều chỉnh một chút.”

Vương Lục có chút tò mò: “Sao vậy?”

“Nói đơn giản hơn chính là muốn tăng nhanh tốc độ tu hành của đệ tử hơn một chút. Linh kiếm phái chúng ta mấy năm nay nhân mạnh căn cơ vững chắc, không nên liều lĩnh... Kỳ thật tốc độ tu hành của đệ tử cũng không chậm, bình thường tu hành mười năm không đến liền có thể Trúc Cơ. Từ luyện khí cửu phẩm đến luyện khí cửu phẩm quá độ vô cùng trơn nhẵn, đây là môn phái bình thường không thể tưởng tượng nổi.”

Vương Lục gật gật đầu tỏ vẻ tán thành. Thông thường mà nói, cảnh giới tu hành càng cao tiến độ càng chậm, Linh kiếm phái có thể cam đoan tiến độ trơn nhẵn, chỉ có thể nói rõ tiến độ tu hành của môn phái đối với đệ tử có thể nắm giữ được trình độ tự nhiên. Cứ như vậy tu hành, căn cơ vững chắc, không chỉ đơn giản là đẳng cấp khiêu chiến bình thường.

“Nhưng mà, mười năm Trúc Cơ, so sánh với môn phái bình thường đúng là rất nhanh, nhưng ai bảo chúng ta là Vạn Tiên minh ngũ tuyệt, dùng tiêu chuẩn Ngũ Tuyệt để xem thì hơi chậm. Quân Hoàng sơn nhanh nhất yêu cầu Trúc Cơ thành công trong vòng ba năm —— đó đều là kẻ điên không có giá trị tham khảo. Nhưng Tiêu chuẩn của Thịnh Kinh Tiên Môn là sáu năm, Vạn Pháp Tiên Môn bảy năm, Côn Luân Tiên Sơn chậm một chút là tám năm, Linh Kiếm phái chúng ta nghiêm nhiên lột đáy.”

Vương Lục cười nhạo: “Vốn cũng là lột đáy nha, so sánh với đám chó to hộ kia làm gì?”

Sư phụ nhún vai: “Trước kia đúng là không thể so sánh được, đáng tiếc bị người ta làm mất mặt. Linh kiếm phái chúng ta dù có chịu nhục nặng cũng không chịu nổi.”

Vương Lục lập tức hứng thú đến: “Ai đến làm mất mặt, nói rõ một chút xem?”

“Cũng không có gì, chỉ là lúc chưởng môn cùng mấy vị trưởng lão tham dự hội nghị Vạn Tiên minh, lại bị mấy trưởng lão khác phái âm dương quái khí một phen, nói cái gì môn hạ mình lại ra ba bốn năm liền Trúc Cơ thành công., Hơn nữa thực lực còn hơn xa tu sĩ thiên tài cùng cấp. Vốn mấy người kia xác định chủ ý là đi uống trà tiêu hao thời gian đọc sách, kết quả mỗi người đều mang theo một bụng tức trở về, vừa về liền họp thảo luận vấn đề giáo dục phương châm, cũng rất thú vị.”

Vương Lục suy nghĩ một chút, đưa ra đánh giá tự cho là bằng lòng: “Ăn no no rửng mỡ.”

“Ai bảo không phải chứ, bất quá chuyện này về sau phát triển càng lúc càng nhanh, mấy ngày trước Vạn Pháp Tiên Môn có gửi một phong thư về, nói muốn tổ chức một lần giao lưu hoạt động của đệ tử môn phái... Ta mấy ngày hôm nay đúng là bị chưởng môn bắt trai tráng, tăng ca vụ việc này. Vừa rồi còn tưởng rằng người không có việc nhàn rồi đùa giỡn ta, thiếu chút nữa tức chết ta.”

Vương Lục cũng lười để ý tới lời oán giận của sư phụ, hiếu kỳ hỏi: “Hoạt động giao lưu gì, có quen không? Hoan nghênh nha, xin bọn họ cung cấp lượng lớn cho nữ tu ưu tú đi.”

“... Người nghĩ nhiều rồi, tử trạch môn phái kia nam nữ tỉ lệ mười so một, nữ tu so linh bảo đều đáng tiền, người nếu muốn yếu thụ nam tu còn có thể thương lượng.”

“Mẹ kiếp, vậy bọn họ đến đây làm gì, có gì mà giao lưu chứ?”

Sư phụ cười lạnh: “Còn có thể là cái gì? Đương nhiên là đánh nhau rồi.”

“Làm sao đánh? Đoạt kỳ hay là tử đấu? Có muốn xông thang trời không?”

“... Không đến mức khoa trương như vậy, chỉ là tìm mấy tu sĩ trẻ tuổi đại biểu cho môn phái của mình, đến lôi đài đánh nhau như đánh gà với nhau một trận, thắng thì điều võ dương oai cao nhân một bậc đi. Tuy nhiên lần này có một điều kiện hạn chế, chính là thời gian tu hành không được vượt quá mười năm.”

Vương Lục nhíu mày: “Đây là quy củ gì? Tử trạch của Vạn Pháp Tiên Môn thích xem trò vui à?”

“Không có cách nào, mấy năm nay Vạn Tiên minh xác lập phát triển trọng điểm là tu sĩ thể hệ trẻ, đại khái chính là trong mười năm tu hành., Tu sĩ hai mươi lăm tuổi, nghe nói muốn bồi dưỡng thể hệ hoàng kim gì đó phải tăng cường toàn diện bồi dưỡng nhóm tu sĩ này. Trong những năm này cơ bản đều là tu sĩ trẻ tuổi nổi bật. Một môn phái nếu có thể có một tu sĩ thiên tài so với trưởng lão tấn cấp Hóa Thần còn đáng mừng hơn.”

Vương Lục kinh hỉ nói: “Vậy ta chẳng phải là muốn phơi bày rất nhiều cho môn phái sao?”

“Chỉ có người?” Sư phụ cực kỳ khinh bỉ miệt miệt thị hấn: “Tu hành năm năm rồi vẫn không tới mức Luyện Khí thượng phẩm cận bã, đưa giày cho thiên tài chân chính cũng không xứng để tu sĩ thiên tài Vạn Pháp Tiên môn chuẩn bị phái tới chém giết lần này, tu hành tám năm đã là Trúc Cơ trung phẩm, cao hơn người một đại cảnh giới...”

Vương Lục căn bản chẳng thêm ngó tới: “Lão tử hiện tại đang khiêu chiến loại tạp chủng cấp bậc này trong nháy mắt liền nói Hoàng Đoạn Tử cũng đơn giản như vậy.”

“... Không nói người chỉ là cấp bậc phòng ngự, người dựa vào cái gì cho đẳng cấp khiêu chiến của người ta là kịch sao?”

“... Chẳng lẽ không phải?”

“Nói nhảm cũng không phải đám cuồng nhân cấp cao ở Quân Hoàng sơn, bây giờ thượng phẩm đại phái trở lên, tu sĩ thiên tài nhà ai mà chỉ cần tu vi không muốn thực lực chân thật? Trảm Tử Dạ ta chưa thấy qua, nhưng theo lẽ thường suy đoán, đẳng cấp khiêu chiến có lẽ không có gì là ly kỳ, cho nên nói...”

Vương Lục quyết định thật nhanh: “Cho nên mới nói đại chiến môn phái lần này không liên quan đến ta sao?”

Kết quả vừa mới nói xong, chỉ thấy sư phụ đột nhiên dùng ánh mắt có chút hứng thú đánh giá mình.

“Không sao? Ngược lại, quan hệ với người cũng không nhỏ đâu.”

“Ta?”

Sư phụ nói xong, mang tới một phong thư.

“Đây là thư của riêng công hàm của Vạn Pháp Tiên Môn đưa tới, tặng cho người.”

Vương Lục tò mò đọc lá thư.

Ký tín người: Hải Vân Phàm.

...

“Vương huynh, từ Linh Kiếm Sơn đến nay đã chia ra đến năm năm, từ khi chia tay đến nay không có việc gì chứ? Vương huynh xưa nay không thích nói chuyện vô vị, cho nên cũng thứ cho ta đi thẳng vào vấn đề. Hai tháng sau, ta đem một đám sư huynh đệ theo sư môn tới Linh Kiếm Sơn bái sơn. Chuyến này cũng không phải là việc thiện, càng không phải là mong muốn của cá nhân ta. Nhưng mà xu hướng của đại thế, không thể không theo, vẫn mong Vương huynh thứ lỗi.

Chuyến đi này năm người đều là tinh anh trong môn phái, thời gian tu hành của ta ngắn nhất, nhưng bởi vì năm xưa may mắn Trúc Cơ thành công nên đã xếp thứ năm. Thực lực của ta thấp kém, chắc chắn không bằng pháp nhãn của Vương huynh, nhưng sư huynh chém con Dạ thật sự là kỳ tài ngút trời, hai tháng sau gặp nhau trên lôi đài, sợ là sẽ tạo thành kinh địch cho Vương huynh...”

Tin của Hải Vân Phạm không dài, xem ra cũng có chút khó chịu, tên này trúc cơ thật.

Với sự hiểu biết của Vương Lục đối với Tiểu Hải, gã tự nhận thực lực thấp kém không bằng pháp nhãn, không chỉ là lễ phép, chỉ sợ là suy nghĩ thật lòng. Trên thực tế, nhóm người cùng Vương Lục hành tẩu trên con đường thăng tiên kia, đại đa số khi đối mặt với Vương Lục đều có cảm giác tự ti trong lòng.

Đáng tiếc, Tiểu Hải Trúc Cơ hèn mọn, bản thân Vương Lục còn là Luyện Khí trung phẩm đầy, mặc dù đẳng cấp khiêu chiến không cao, nhưng cách nói này trước mặt cũng chỉ lưu truyền trong hàng đệ tử Linh Kiếm phái, người với số lượng người Vạn Pháp Tiên môn biết quan tâm mới lạ, nếu không có gì bất ngờ xảy ra nhất định sẽ giống như đối thoại:

“Ta có Linh Bảo Khôn Sơn kiếm trong tay.”

“Ha ha ha, ta Trúc Cơ rồi.”

“Phòng ngự của Vô Tướng công ta kinh người, có thể xưng là đệ nhất thiên hạ.”

“Ha ha ha, ta Trúc Cơ rồi.”

“Chiến tích của ta kinh người, kiếm chém qua tu sĩ Hu Đan.”

“Ha ha ha, ta Trúc Cơ rồi.”

“Ta sáng lập trí minh giáo, dưới trướng có ngàn vạn giáo đồ.”

“Ha ha ha, ta Trúc Cơ rồi...”

Phát triển tiếp theo, đại khái chỉ có thể nói: ngày sau ngựa bùn không có chút dinh dưỡng nào tương tự cả nhà người phun ra, sau đó xắn tay áo lên lôi đài thấy sinh tử.

Cho nên mới nói, mặc dù hoạt động giao lưu giữa các đệ tử môn phái lần này được Vương Lục xem là ăn no rủng mỡ nhưng nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì bởi vì mối quan hệ với Tiểu Hải, đặc biệt là phong thư trong chuyến hoạt động này, mình phải sắm vai một nhân vật – Tiểu Hải đến thật sự không phải lúc.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hạn chế giao lưu lần này là mười năm một đệ tử tu hành trong vòng mười năm, còn vương bài Vạn Pháp Tiên môn là giao thừa tu hành tám năm. Minh tu hành mới có năm năm, chênh lệch ba năm có thể nhỏ, nhưng cuối cùng không thích hợp làm vương bài đẩy ra đấu chiêu với Trảm Tử Dạ.

“Như vậy trừ ta ra, các trưởng lão định phái ai đi đối phó cái đêm trảm tử kia? Đệ nhất chân truyền Chu Thi Dao sao?”

“Chu Thi Dao tu hành mười lăm năm, đã quá giới hạn.”

Vương Lục lấy làm kinh hãi: “Mười lăm năm? Hóa ra gương mặt thật của đại sư tỷ đã là mẹ nuôi chưa?”

Sư phụ cười lạnh một tiếng: “Nàng bốn tuổi bắt đầu tu hành, bây giờ mới mười chín, so với người chỉ lớn hơn hai tuổi thôi. Hơn nữa mấy năm trước tu hành chủ yếu là cố bản bồi nguyên, bắt đầu luyện khí cũng không sớm hơn người mấy năm. nghiêm chỉnh mà nói, thậm chí có thể tính nàng tu hành chưa tới mười năm, chẳng qua không cần phải chiếm chút tiện nghi đó. Thiên Kiếm Đường thảo luận kết quả, là để Tiểu Lưu Ly ra mặt, chỉ cần đầu óc nàng không rút gân, cái trảm tử dạ kia cũng không tính là gì.”

“A, nói như vậy kỳ thật cũng không phải chuyện của ta sao?”

“Sao lại không có, chẳng phải Vạn Pháp Tiên môn có năm người tới à? Người là đệ tử chân truyền của môn phái, thế nào cũng phải thử vài người. Vận khí tốt thì sao, người cứ tới bờ biển nhỏ của mình yêu nhau đi. Nếu không may thì ba người còn lại ít nhất cũng phải hai người.”

“Này, Linh kiếm chúng ta phái người tài đông đúc, không đến mức ngay cả năm cao thủ tiếp khách tiếp chiêu cũng tìm không ra?”

“Chính là tìm không ra, người cũng biết, ngưỡng cửa tu hành lần này là trong vòng mười năm, mà trong vòng mười năm ngoại trừ những Thăng Tiên đại hội các người lựa chọn ra, Linh Kiếm phái chỉ thu bốn năm đệ tử nội môn, ngoại trừ Lưu Ly Tiên, cũng không có nhân tài đặc biệt ưu tú. Mà đám người các người trừ người ra, ngoại trừ người ra., Hiện tại cũng tìm không được mấy ai có thể đánh đấm... Tất cả đều là đám căn bã chưa tới Trúc Cơ, làm sao có thể giao thủ với người ta? Linh kiếm phái chúng ta vốn là phong cách cổ phái, không theo đuổi tốc độ, đệ tử tu hành ổn định, lại có tổ chất giáo dục, tiến độ so với Ngũ Tuyệt môn phái khác vẫn chậm hơn, lấy thời gian tu hành làm hạn chế, đối với chúng ta mà nói thật ra bất lợi.”

“Vậy tại sao phải đáp ứng điều kiện vô nghĩa này?”

“Bởi vì đây là phương pháp thông hành của Vạn Tiên minh, hơn nữa cũng là phương pháp tương đối khả thi, nếu không chẳng lẽ lấy chiêu cao làm hạn định sao? Tóm lại người ta đã ra chiêu, chúng ta liền cẩn thận tiếp. Hơn nữa nói đi cũng phải nói lại, tuy đám đệ tử Linh Kiếm phái chúng ta không có thành tựu gì, nhưng năm người Vạn Pháp Tiên môn kia, ngoại trừ trăm tử ban đêm ra cũng không có cao thủ thực sự, mọi người chia tám lạng nửa cân mà thôi.”

Trong khi nói chuyện, hai người đã về tới Vô Tướng phong. Sư phụ đặt Vương Lục và chó của hắn ở cửa ra vào, dừng một chút nói: “Trước tiên người nghỉ ngơi một ngày, ngày mai đi tìm Thất sư thúc người nổi danh tay lại. Sau đó mau chóng tăng tu vi lên Luyện Khí Thượng phẩm. Sau đó, sẽ có một buổi tiệc long trọng đang chờ người.”

” Tiết mục gì?”

Sư phụ cười lạnh một tiếng: “Đương nhiên là đệ tử mà Vạn Pháp Tiên Môn mong đợi đã lâu, người ta thịnh tình như vậy, chúng ta cũng đừng khiến bọn họ thất vọng. Muốn đánh nhau à? Được thôi, nhưng nếu là tới tận cửa đánh nhau thì khách tùy ý, theo quy củ của Linh Kiếm Môn — cũng là quy củ của ta.”

Vương Lục không khỏi cười: “Chưởng môn giao cho người nắm quyền bàn bạc của tổ chức hoạt động trao đổi?”

“Đúng vậy a, bởi vì ta thành công tổ chức một lần Thăng tiên đại hội, lần đó tự mình sáng tạo nội dung Đào Nguyên thôn được đánh giá sâu sắc nha.”

Vương Lục gật đầu: “Thì ra là thế, xem ra các trưởng lão Thiên Kiếm dường thật sự phiền nhiễu với chiêu thức này của Vạn Pháp Tiên Môn. Để người đến bố trí hoạt động, chắc chắn bữa tối chiêu đãi bọn họ là để A Hồ chuẩn bị.”

Nét mặt sư phụ lập tức trở nên phức tạp: “Người xem thường ta sao?”

“Không có a, trên Linh Kiếm Sơn không phải có câu tục ngữ sao, khách nhân đến có rượu ngon, sài lang đến có Vương Vũ a, để người cùng đoàn người A Phủ tiếp đãi khách nhân, vậy tuyệt đối là một người chết, đến một đoàn chết đi được.”

Vương Lục Chính rất hứng thú cười nhạo ân sư đại nhân của mình, lại thấy vẻ mặt của sư phụ bỗng nhiên trở nên dị thường quỷ dị, đồng thời sau lưng một thanh âm lạnh như băng vang lên.

“À, đa tạ người đã để mắt đến ta như vậy.”

Dù đã một năm không gặp nhưng giọng nói này vẫn rất quen thuộc.

Vương Lục ho khan một tiếng, xoay người, nhìn thẳng vào đôi mắt xanh biếc tĩnh mịch của thiếu nữ đằng sau.

“A Trác, chuyện xảy ra vừa rồi đều là hiểu lầm.”

Trước căn phòng nhỏ của Vô Tướng Phong, bầu không khí lạnh như băng kéo dài một lát, sau đó nữ tử áo trắng mới cười nhạo giải thích nguyên do.

Vương Lục đoán không sai, A Phàm đích thật là đầu bếp lớn hoan nghênh bữa tiệc tối của Linh Kiếm Phái, cho nên trước

đây không lâu nàng đã đi tới Vô Tướng Phong, thương nghị thực đơn với Ngũ trưởng lão vốn là chủ kế của mình.

Sau đó thì sao, Thiên Phù cầu cứu của Vương Lục bỗng nhiên nhen nhóm, ngũ trưởng lão rơi vào đường cùng đành phải phi thân cứu giúp, chờ sau khi trở về núi, liền phát sinh đối thoại vừa rồi. Kết quả là, đại đầu bếp Tây Di vốn luôn điềm đạm lúc ấy đã bị tức giận không ít, con người màu xanh biếc vẫn tĩnh lặng, nhưng ánh mắt cũng lạnh lùng.

“A Trác, vừa rồi phát sinh chỉ là hiểu lầm, dụng ý chủ yếu của ta là ở chỗ thân người công kích sư phụ của ta, người nằm cũng trúng đạn, tuyệt đối không phải ý định của ta.”

Một vị nữ tử áo trắng bị một nhân thân công kích nhất thời cảm giác được nhiều năm như vậy, cái gì cũng dạy, duy chỉ có không dạy hẳn tôn sư trọng đạo, có phải là có chút thất bại hay không?

A Hoài nhìn nhìn Vương Lục, thở dài, cũng lười so đo với hẳn nữa, trong lòng chỉ là nhịn không được có chút thất vọng.

Một năm không gặp, Vương Lục so với trước kia thì cường đại hơn rất nhiều. Hẳn là đã trải qua một phen rèn luyện gian nan. Hẳn đã gãy một cánh tay trái, trên người còn có một số vết thương khác, nhưng cũng không khó nhìn. A Bạc cũng không nhận rồi, sau khi tìm đúng phương hướng, tài nấu ăn của nàng kỳ thật đã có tiến bộ rất lớn. Mặc dù khoảng cách tiêu chuẩn bình thường vẫn còn chênh lệch, nhưng vẫn tốt hơn lúc đầu nhìn lên tinh không nhiều.

Đáng tiếc, Vương Lục chỉ dùng mấy câu đã khiến A Yểm cảm giác cố gắng một năm qua có chút khiến cho dòng nước phía đông dâng trào.

Mà Vương Lục thấy thần sắc A Diên không đúng, quyết định thật nhanh, giơ chân đá mông chó ngốc.

“Đi, bán yêu đi.”

Chó ngốc có lẽ không lý giải được hàm nghĩa của việc bán hai chữ ngây thơ này, nhưng đồng dạng cũng xuất phát từ bản năng dã thú, nó vô cùng nhạy cảm hiểu được bản năng của mình bây giờ nên làm gì.

Thế là nó lắc lắc đuôi, chạy đến trước người A Phàm, nhẹ nhàng cọ xát chân của nàng.

Thiếu nữ mím môi, thần sắc bất động, cố gắng diễn vai một nữ tử có hình tượng như băng sương. Nhưng trong ánh mắt hiện lên một tia bối rối, cùng với thân thể rất nhỏ run rẩy, không dấu được người.

Vương Lục cười lạnh trong lòng: Nữ nhân...

Nữ nhân, đối với động vật nhỏ đáng yêu thường là không có sức chống cự, tiêu chuẩn đáng yêu là gì? Có lẽ có rất nhiều cái, nhưng có cái là gần như thông dụng: đủ ngu ngốc. Từ cái con chó ngốc này không nghi ngờ gì là sinh vật đáng yêu nhất thiên hạ.

Nhìn từ trên mặt, chó ngốc cũng không tầm thường, mặc dù màu lông không thuần, hơn nữa thương thế ác chiến với Huyền Độc thi càng làm cho cả người nó dính đầy vết máu, nhưng đôi mắt tràn ngập linh khí kia lại có thể đèn bù tất cả. A miêu chỉ là đối mặt với con chó ngốc một chút, liền cảm giác tâm phòng bị tan rã thêm vài phần.

Nếu đổi lại là nàng tại Tây Di đại lục mấy năm trước, tuyệt đối không dao động được như lúc này, nhưng sau khi trải qua mấy năm hòa bình trên Linh Kiếm Sơn, thiếu nữ đã không còn lạnh như băng, người sống chớ vào. Nàng bắt đắ dĩ cúi người xuống, sờ sờ đầu chó ngốc, một trận gió ôn nhu thổi qua, nhẹ nhàng lau đi vết máu trên thân chó ngốc.

“Nó là sủng vật của ngươi?” A Yểm thử làm cho thanh âm của mình bình ổn một chút.

Vương Lục cười cười: “Ừm, nhật được ở Man Hoang.”

“Có tên không?”

“Cầu tạp chủng.”

A Quật ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén: “Hửm?”

“Ặc, ý ta là... khuyên đi cờ.”

“Tên thật quái lạ.”

“Ngươi cũng có thể gọi nó là cờ.”

“Ừm.” A Hàm nhẹ nhàng gật gật đầu, lại nhìn không được sờ sờ con chó ngốc.

“Ồ?”

A Oa bỗng nhiên kinh ngạc mở to mắt, sau đó lại càng thêm kinh ngạc nhìn Vương Lục, thấy Vương Lục có vẻ lạnh nhạt, hơi nhú mày, trong lòng tràn đầy khó hiểu.

Nhưng bất kể thế nào, lúc trước trong lòng tồn tại hỏa khí cùng oán khí cũng đã tiêu tán dưới thế công bắt đầu của chó ngốc.

Thấy tình thế hòa hoãn, bạch y nữ tử ra mặt thu dọn: “Được rồi, Vương Lục, người an tâm nghỉ ngơi người đi, ta và A Oa muốn tiếp tục hoan nghênh buổi tối tối, thời gian rất gấp.”

Trong lúc nói chuyện, thiếu nữ Tây Di đã đẩy thiếu nữ Tây Di ra khỏi phòng nhỏ, vừa đi vừa hỏi: “Người có chắc là không cần chuẩn bị kỹ nữ trong buổi tiệc không? Ta cảm thấy đám tu sĩ nhà chết kia chờ đợi cảnh tượng này đã lâu rồi không chừng.”

A Trác không giải thích gì, chỉ kiên định nói: “Không được.”

Đợi hai người đi xa, Vương Lục mới bắt chuyện với con chó ngốc —— hôm nay đã có tên gọi là cờ, đặc ý phi thường —— vào nhà. Như Vương Vũ nói, vừa mới trải qua một trận chém giết, hẳn thật sự cần nghỉ ngơi.

Bên kia, trong thực đường ngọn núi Phiêu Miểu, A Yểm im lặng thật lâu, cuối cùng không nhịn được hỏi: “Ngũ trưởng lão, các người, không chút nào giật mình sao?”

Bạch y nữ tử tò mò hỏi lại: “Chuyện gì mà giật mình?”

“Con sủng vật của Vương Lục a.”

“Một con chó đàn mà thôi...” Vương Vũ thờ ơ nhìn kỹ lại công thức món ăn, trong lòng nghĩ thầm muốn cấp cho đám tu sĩ Vạn Pháp Tiên môn chút kinh hỉ nào đó.

A Oa không thể không nhấn mạnh: “Đó không phải là chó.”

“Đương nhiên, nếu nhạt được ở Tây Sơn, khẳng định là đặc thù giống chó... Làm sao vậy?”

Thấy thần sắc A Liễu nghiêm túc, Vương Vũ buông việc trong tay xuống, chăm chú hỏi.

A Dung đáp: “Đó là sói.”

Sói và chó, cái này ở trong mắt Vương Vũ có thể có cái gì khác nhau chứ? Nhưng trọng điểm của đối phương hiển nhiên không chỉ có vậy.

“Sau đó thì sao?”

“Đó là ma lang khủng bố trong truyền thuyết của đại lục Tây Di, nơi đó đúng là thom lừng.”

“Mẹ kiếp.”

...

Nói thẳng ra, Vương Vũ cũng không biết thứ gọi là hoa ma lang kinh khủng kia đến tột cùng là thứ gì.

Bất quá điều này cũng không khiến nàng phải kinh ngạc, bởi vì ít nhất nàng cũng biết, thiếu nữ Tây Di trước mặt nàng tuyệt đối không phải là thôn cô chưa từng thấy qua sự đời. Ngược lại, trảng diện lớn mà người ta từng gặp qua, chỉ sợ so với tuyệt đại lục Cửu Châu thì tuyệt đại đa số là cường giả. Cho nên mới nói, có thể làm cho nàng kinh ngạc nói ra mấy từ kinh khủng, các loại từ như trong truyền thuyết, cường độ của con chó ngốc kia chỉ sợ đã đột phá chân trời rồi.

“Muội tử, có thể nói rõ chi tiết chuyện hương thơm này cho ta được không.”

A Dung gật gật đầu: “Được, ở phía bắc đại lục Tây Di, truyền thuyết về hương thơm có rất nhiều, ta có thể kể vài lời cho ngươi... Đáng tiếc ta chưa tận mắt nhìn thấy, càng chưa chiến với hẳn một trận, chỉ thấy qua thi cốt hương thơm của ma khí luyện chế mà thành, cho nên có thể phân biệt ra mùi đặc biệt.”

“Này này, nếu là ma lang trong truyền thuyết, có thể không gặp hay là không thấy tốt hơn?”

A Oa chỉ cười nhạt một tiếng, không giải thích, nhưng thân hình nhỏ nhắn lại tản mát ra khí thế hào hùng, cái này so với bất luận lời giải thích nào thì càng thêm mạnh mẽ.

“Được rồi, biết rõ ngươi mạnh... cái này, dựa vào kinh nghiệm của ngươi để tính thử, giá trị của ma lang này như thế nào?”

A Oa hơi khó hiểu: “Giá trị? Giá trị ra sao?”

Vương Vũ giải thích: “Chính là linh thạch a, ví dụ như một con thú trưởng thành thì ngươi có thể bán được bao nhiêu linh thạch?”

A Hoài lập tức ngây dại, sững sốt thật lâu, không thể tưởng tượng nổi mà hỏi ngược lại: “Linh thạch? Ngươi dùng linh thạch để cân nhắc giá trị của ma lang hương? Ngươi đang nói giỡn, một con cự thú thần thoại có thể phá thành diệt bang, sao có thể dùng linh thạch mua được?”

Vương Vũ lập tức hưng phấn hẳn lên: “Bảo vật vô giá à?”

“Loại hương thơm trưởng thành, mặc dù không có thân kiến, nhưng thực lực chỉ sợ so với thần thú của Cửu Châu đại lục các ngươi cũng không kém bao nhiêu. Chỉ là từ nhỏ đến lớn, trưởng thành sẽ phi thường dài, nhưng nó có thiên phú dị năng rất nhiều, nói chung cũng không có thiên địch, cho nên...”

Vương Vũ hưng phấn ngắt lời: “Không cần nhiều lời, nói một cách đơn giản thì đó là chuẩn thần thú đúng không?”

Vương Vũ vừa nói vừa bước đi nhanh trong phòng bếp, bước chân nhẹ nhàng như chim khách quý phát tình.

“Tiểu tử Vương Lục kia thật không hổ là thiên mệnh chi tử, chạy tới Tây Sơn chơi một chuyến cũng có thể nhặt được chuẩn thần thú, phần khí vận này sợ là đã đuổi kịp Tiên Tàn Thủy Hoàng và Đức Thắng thái tổ rồi... Đám “Vương Vũ” thiên sát không linh căn này nói, đôi mắt lại bắn ra cừu hận đối với dân chúng nghèo khổ đẹp trai.

“Bất quá không sao, nếu như ngay cả ta cũng không biết loại hương thơm này, Vương Lục càng không có lý do gì biết được. Nếu đã như vậy...”

A Dung tò mò hỏi: “Một khi đã như vậy...?”

Vương Vũ nghĩa chính nghĩa lắm liệt: “Sự tình minh châu nhiễm bụi, ta là người không thể nhìn nhất, A miêu người trước nghiên cứu công thức thức món ăn, không sai biệt lắm có thể không chơi quá nhiều trò linh tinh, ta còn có một số việc cần phải về Vô Tướng phong xử lý một chút, nơi này liên phiền người chiếu cố.”

A Oa ngăn người gật gật đầu, cảm thấy vị Ngũ trưởng lão này đang định làm cái gì đó không có tiết tháo.

Khi tỉnh dậy từ trong cơn mê man, Vương Lục cảm giác cực kỳ chán chường.

Lúc trước ở trong vùng hoang man hắc triều tử chiến cùng Huyền độc thi, lúc ấy không cảm thấy như thế nào, nhưng trên thực tế thương tích trên thân thể tương đối nghiêm trọng, thiêu đốt tiên thiên thọ nguyên đối với nội phủ trùng kích vẫn còn tiếp tục, ở trong hắc triều thời gian dài bồn tẩu, hô hấp, ngũ

tạng lục phủ đều bị ăn mòn, cũng may Vô tướng công luyện thành một bộ nhục thân cứng cõi, mới có thể kiên trì tiếp.

Trở lại Vô Tướng Phong, một khi chiến ý đã buông lỏng thì thương thế sẽ dần dần dâng lên, mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng trong vòng một hai ngày lại khó tránh khỏi một trận khó chịu.

Vương Lục trở về phòng ngủ hai ba canh giờ, ngoài phòng đã là chiều tà trời chiều ngã về tây, ánh tà dương màu máu in trên mặt, làm cho hắn cảm giác mùi máu tươi trong miệng nặng thêm vài phần - nội thương làm mờ đi. Miệng lưỡi khô khốc, Vương Lục miễn cưỡng đứng dậy muốn tìm chén trà uống, kết quả vừa ngồi dậy, liền thấy một chén trà thơm trước mắt, bên tai thì là lời nói ôn nhu mềm mại.

“Đứng dậy đi, uống chén trà đi?”

Vương Lục nhú mày, sừng sốt một lát, nhìn chén trà trước mặt, lại nhìn nữ tử áo trắng ôn nhu khẽ cười bên cạnh...

Hắn nâng chung trà lên, uống một hơi cạn sạch, sau đó đưa chén trà trở về trong tay nữ tử, nhân lúc nàng còn chưa chuẩn bị, trực tiếp đưa tay sờ về phía ngực đầy đặn của đối phương.

Sau đó là mục tiêu chính giữa, cảm giác tay thỏa mãn.

Vương Lục rút tay về, thấy đối phương hoàn toàn không phản ứng, thở dài một hơi: “Phù, xem ra là thật. Hắc, vô sự mà dâng ân cần, ngươi lại muốn làm gì?”

Nữ tử áo trắng sắc mặt bất động thu hồi chén trà, sau đó cười hì hì nói: “Ta chỉ là xuất phát từ tình yêu của sư phụ đối với đồ đệ, rót cho ngươi một chén trà, tiện thể quan tâm tình trạng của ngươi một chút.”

Vương Lục nói: “Rất tội tệ, bất quá đang chuyển tốt, trước mắt không cần sư phụ ngươi lãng phí thời gian tinh lực đến chiếu cố ta.”

“Không không không, đây là nhất định phải làm vậy, ngươi làm đệ tử chân truyền Vô Tướng phong ta, ngươi ta thân như mẹ con, ta...”

“Chờ một chút, dừng lại, ta tuyệt đối không thừa nhận ngươi là mẹ ta.”

“Ai nha, vậy thì thân như tử đệ, thân như huynh muội... Không được nữa, thân như vợ chồng ta cũng nhận ai để ta là sư phụ người, làm sư phụ a, lúc cần phải sắm vai các loại nhân vật tốt.”

“... Sư đạo quan của người thật sự là hết thuốc chữa.”

“Tóm lại, cô chỉ cần hiểu rõ hiện tại ta đang quan tâm cô là được.”

“Dạ.”

“Sau đó thì sao, xuất phát từ quan tâm, ta cảm thấy bây giờ người nên chuyên tâm dưỡng thương, sau đó mượn cơ hội này tăng tiến tu vi. Đây là một lần kỳ ngộ khó có được, nếu nắm bắt được...”

“Dừng lại, sư phụ, người có gì cứ nói thẳng. Với trí thông minh của ta, ta không cần phải vòng vo kiểu này.”

“Ồ, được.” Bạch y nữ tử rõ ràng có chút thất vọng, bởi vì bản thân hao hết tâm tư chuẩn bị kịch bản có vẻ không phát huy được bất cứ tác dụng gì, thời đại này lão sư nhiệt huyết đã không còn thịnh hành nữa sao?

“Ta muốn chó của người.”

Vương Lục gật gật đầu: “Không có cửa.”

“...” Bạch y nữ tử sững sốt một hồi, cười nói: “Có lẽ ta không nói rõ ràng, ý ta là con chó ngọc người nhặt được từ Tây Sơn, còn đặt cho nó cái tên đi nước cờ chó... Nói thật ta cảm thấy cái tên này dường như đã bị nghi ngờ, nhưng người đã thích thì thôi đi.”

Sau khi lời giải thích mang đầy thành ý như vậy của một râu dài như vậy, Vương Lục cũng thành ý cười tràn đầy: “Không có cửa.”

“...Này, chỉ là một con chó mà thôi.”

“Ha ha, chỉ là một con chó thôi sao? Người cho ta là con thứ hai à? Nếu như chỉ là một con chó bình thường, vậy người còn bưng trà ngược nước sò ngược cho ta được không?” Vương Lục cười lạnh một tiếng, tiếp đó quát: “Kỳ kỳ, tiến vào cho ta.”

Không có phản ứng...

“Cầu ngọc, vào đây nào.”

Vì vậy con chó ngọc từ ngoài phòng ngáp đỏ thắm đi vào, vẻ mặt tươi cười ngọc ngém như đầu óc hồ đồ.

Bất quá, hai ba canh giờ trước, nó và Vương Lục đều bị trọng thương, nhưng lúc này Vương Lục vẫn còn đang trong thời kỳ khôi phục thương thế, con chó ngọc này lại nghiêm nhiên không có việc gì, ngay cả hàm răng bị gãy cũng dài ra trở lại.

“Nói, ngươi là chó gì?”

Con chó đàn nghiêng đầu, khó hiểu nhìn chủ nhân.

“Loại giống, chủng loại, chủng tộc của ngươi... Thế nào ngươi cũng hiểu, rốt cuộc ngươi là cái thá gì?”

Con chó đàn sững người trong chốc lát, miệng cười nói tiếng người: “Này, ngươi hỏi cái này đi, ta là người thơm ngon mà.”

Cùng lúc đó, một cô gái áo trắng thở dài một tiếng, che mặt không nói gì, khóc không ra nước mắt.

Vương Lục có chút hăng hái liếc nhìn sư phụ, tiếp tục truy hỏi con chó đàn: “Trong hương vị của ngươi là thứ gì?”

Chó ngọc sững sốt: “Làm sao ta biết?”

Đậu xanh, ngươi thiệt tình không cứu được. Trong lòng Vương Lục đã hạ sách chẩn đoán bệnh cho chó ngọc, đồng thời cũng bắt đầu do dự, tên này ngọc như vậy, hoặc là giao cho sư phụ, đổi lại là năng cũng không tệ?

Nhưng một vị bạch y nữ tử lúc này không chịu nổi nhục nhã, nàng lắc đầu đứng dậy rời đi, trong lòng cũng đang tự an ủi.

Cái loại hương thơm này rõ ràng là đầu óc thối nát, hơn nữa tàn địa không nhẹ, loại tàn thứ phẩm chuẩn thần thú này, lại còn là ấu niên kỳ, giá trị kỳ thật giảm đi rất nhiều, bởi vì nói không chừng lúc nào con chó ngọc này cũng vì quá đàn độn mà chết.

Đã như vậy, để tên ngu xuẩn Vương Lục này sống nương tựa lẫn nhau với nó, ta đường đường là đệ nhất Kim Đan cửu Châu, không cùng chó ngọc làm bạn.

Vài ngày sau, Vương Lục đã lành hết thương thế, hơn nữa tu vi còn tiến nhanh, trực tiếp bước vào cửa ải luyện khí thượng

phẩm, vẫn chưa hết thỏa mãn, trên đường luyện khí thượng phẩm lại đột nhiên tăng mạnh. Dựa theo suy đoán của bản thân Vương Lục, nếu có thể tiến thêm ba đến năm ngày, nói không chừng sẽ luyện khí đỉnh phong, có thể tắm rửa Trúc cơ.

Đáng tiếc dù sao cũng không có chuyện rẻ như vậy, mấy ngày nay tu vi tăng vọt, có thể nói một lần trả hết tích lũy mấy năm trước, thậm chí gia nhập Kiền Nguyên Nhiên Huyết Công thôi thúc động, mới có thể thực hiện được. Muốn tiếp tục đột nhiên tăng mạnh, trừ phi đi cắn thuốc, hoặc là luyện hóa mấy tinh quái, tu sĩ gì đó.

Bất quá bây giờ tu vi này vừa vặn, luyện khí thượng phẩm, không sai biệt lắm là đứng đầu đồng kỳ tu sĩ. Mặc dù mấy năm nay, nội môn quả thực đã xuất hiện vài viên tinh mới, cũng có tu vi luyện khí thượng phẩm không sai biệt lắm, bất quá dùng cửu phẩm chế độ tinh tế, lại kém không ít.

Hơn nữa đẳng cấp khiêu chiến của Vương Lục (Phòng ngự) vô cùng cao, bây giờ chỉ nhìn bề ngoài còn có cấp bậc luyện khí nhị phẩm tam phẩm, nhưng nếu thật sự là thủ đoạn thi triển hết, kích phát tiên thiên vô tương kiếm khí... Tiểu Minh Hư Đan hạ phẩm, căn bản không phá được phòng ngự của hắn.

Khiêu chiến vượt cấp tới mức độ này, quả thực làm người nghe kinh hãi. Tu tiên giới ở Cửu Châu đại lục, tu sĩ bình thường có thể khiêu chiến đẳng cấp sửa chữa cho dù là thiên tài, tám thì là thiên tài kinh người, như Quỳnh Hoa của tiên môn tại Thịnh Kinh Kinh, Linh Kiếm phái lưu ly, đó đều là tuyệt thế kỳ tài không biết bao nhiêu năm mới có thể thấy, cũng chỉ sửa chữa qua loay hoay.

Cấp bậc khiêu chiến ba này của Vương Lục ném ra, chỉ sợ không thua kém so với Lưu Ly Tiên Kiếm chém Huyết Vân mười hai yêu yêu.

Bất quá những chuyện này tốt như thế nào, bản thân Vương Lục cũng không muốn hư vinh trong đó, điều gã muốn làm bây giờ cũng chỉ có một việc.

Tham gia Linh Kiếm phái chính là một loạt chuẩn bị cho việc giao lưu đội ngũ Vạn Pháp Tiên môn chuẩn bị.

Chủ mưu của hoạt động này chính là Ngũ trưởng lão của Thiên Kiếm Đường, hẳn là đệ tử chân truyền của Ngũ trưởng lão, cũng là người duy nhất ở trên Linh Kiếm Sơn có tư duy giống với Ngũ trưởng lão, công tác phụ tá trách nhiệm vụ phụ tá.

Đối với kẻ chuyên nghiệp đi mạo hiểm, tự mình hạ tràng đã quá muộn, từ trên cao nhìn xuống, dùng độ cao của người đánh cờ để chơi quân cờ mới là cảnh giới tối cao của kẻ mạo hiểm.

Các đạo hữu Vạn Pháp Tiên Môn, hoan nghênh các người.

...

Linh Kiếm sơn, Vô Tướng phong, nhà gỗ nhỏ, đón ánh nắng chiều đỏ son. Một âm mưu đang ấp ủ trong đó.

“Tục ngữ nói biết người biết ta mới có thể trăm trận không bắn, Vạn Pháp Tiên Môn đại khái là tình huống gì, sư phụ người nói nghe thử xem?”

Trước bàn cơm, trong miệng Vương Lục ngậm một cây bút lông, mặt lộ vẻ trầm tư. Mà nghe hẳn hỏi, sư phụ ngồi ở một bên cũng không ngẩng đầu đáp: “Người không phải biết rồi sao, một đám tử trạch tự cho là chỉ số thông minh cao nhân nhất.”

“Nói kỹ hơn đi?”

Sư phụ hừ một tiếng: “Không rành.”

“Muội bạn xoay sao?”

Lúc này, ngồi giữa hai người, một vị trưởng lão thân hình cao lớn bất đắc dĩ lắc lắc đầu: “Sư tử, Vương Lục, các người không nên âm ỉ.”

Vị trưởng lão này lên tiếng, hai thầy trò bọn họ tuy rõ ràng không phục nhưng cũng không lên tiếng.

Dù sao trong toàn bộ Linh Kiếm Sơn, người không mua Thất trưởng lão ảo tưởng hải diện cũng không có mấy người, huống chi lúc này trưởng lão da đen này, là hai tên sư đồ chủ động kéo đến làm cu li, dưới sự chỉ huy của hai người trước khi luống cuống cũng không có oán than mà lao lực thương đặng, người ta nói chuyện luôn có sức nặng.

Diệu Quan Hải thấy hai người không tiếp tục tranh cãi, liền cười nói với Vương Lục: “Ta biết một số chuyện Vạn Pháp Tiên môn, nói thế nào đây, đặc điểm của Vạn Pháp Tiên môn, nhìn tên cũng có thể nhìn ra. Công pháp của Vạn Tiên minh bảo tàng mà., Bất luận là công pháp hiếm thấy bao nhiêu, cơ bản Vạn Pháp Tiên Môn đều tìm được, như vậy người có suy nghĩ qua, công pháp của bọn họ là từ đâu tới không? Bọn họ và Côn Luân Tiên Sơn không giống nhau, lịch sử cũng không tính là lâu dài, không có truyền thừa gì giống nhau.”

Vương Lục suy nghĩ một chút: “Ài, không phải dựa vào truyền thừa, hơn nữa hơn phân nửa cũng không phải dựa vào tranh đoạt, ngay cả Quân Hoàng sơn bá đạo nhất cũng không thể trở thành viện bảo tàng tu tiên. Vạn Pháp Tiên môn càng không thể dựa vào cướp bóc phát tài, chắc cũng không phải dựa vào mua, bởi vì Thịnh Kinh Tiên môn giàu nhất cũng không mua được viện bảo tàng tu tiên - nói như vậy là tự chủ nghiên cứu phát tài?”

Bang Quan Hải nói: “Cũng có thể nói như vậy, tuy đại bộ phận công pháp mà Vạn Pháp Tiên môn sưu tầm là dựa vào giao dịch mà có được, nhưng thúc đẩy những thứ giao dịch này, còn là năng lực tự chủ của Vạn Pháp Tiên môn phát triển. Lúc trước không phải không có đối tượng nào không thể giao dịch, đối phương không mè khen mè khen mè., Cho dù thế nào cũng không chịu giao công pháp trung phẩm ra. Người của Vạn Pháp sao lại không trao đổi được. Trong cơn giận dữ, lão trực tiếp thu thập vài tên trưởng lão Nguyên Anh, chặn trước cửa núi đối phương một ngày một đêm., Hiện trường đã nghịch chuyển công pháp kia trở lại, khiến chương môn môn môn môn phái tức hộc máu. Từ đó trở đi, giao dịch với Vạn Pháp Tiên môn đưa ra, chỉ cần không quá bất hợp lý, hoặc bí mật liên quan tới hạch tâm quá mức hợp lý., Thông thường môn phái trong tình huống Vạn Pháp Tiên môn hứa hẹn giữ bí mật sẽ không cự tuyệt, hơn nữa thường có thể đổi được công pháp cực kỳ có lợi. Kể từ đó, Vạn Pháp Tiên Môn thu thập càng nhiều càng nhiều, cuối cùng có được danh hiệu bảo tàng công pháp Vạn Tiên minh. Nhưng xét cho cùng, danh hiệu này là do may mắn có được năng lực nghiên cứu chế tạo dọa chết người của Vạn Pháp Tiên môn đây.”

Vương Lục lúc trước chưa từng nghe qua câu chuyện này, lúc này không khỏi gật đầu nói: “Đám Vạn Pháp tiên môn kia tự cho mình là nhà chết rất cao, cũng là có đạo lý của nó.”

Bang Quan Hải nói: “Đương nhiên là có đạo lý của nó. Vạn Pháp Tiên Môn có được tu tiên giới hoàn thiện hoàn hảo nhất, tiên tiến nhất công pháp nghiên cứu cơ chế, đội ngũ nghiên cứu khổng lồ nhất cùng với tập trung nghiên cứu điên cuồng nhất. Yêu cầu quan trọng nhất đối với tu sĩ môn hạ, đó là ngộ tính cao hơn., Cho dù tu vi có chỗ không đủ, chỉ cần có thể nhìn qua, ít nhất sau khi nhập môn có thể làm một viên nghiên

cứu, chỉ cần năng lực nghiên cứu đầy đủ, như vậy dãi ngộ cũng không khác gì thiên tài tu hành. Bọn họ tin tưởng chỉ có phương pháp duy trì không ngừng nghiên cứu, mới có thể chân chính thúc đẩy sự tiến bộ của tu tiên giới... Nhưng, bọn họ cũng bởi vì loại kiên trì và tín ngưỡng này, đối với các môn phái khác đều có lòng khinh thường.”

“Cho dù là Ngũ Tuyệt của Vạn Tiên minh cũng không ngoại lệ?”

Vương Vũ tiếp lời: “Thịnh Kinh Tiên Môn là nhà giàu mới nổi, Côn Luân Tiên Sơn là đồ cổ, Quân Hoàng Sơn là tinh tinh Man tộc, Linh Kiếm Sơn thì càng không cần phải nói. Người hiểu không.

“Như vậy ngược lại, danh vọng của Vạn Pháp Tiên Môn ở tu tiên giới đâu?”

Bang Quan Hải cười khỏ một tiếng: “Nếu chỉ lo bọn họ có năng lực thôi động công pháp của tu tiên giới thì đương nhiên phải tôn sùng rồi, ngay cả ta cũng rất bội phục bọn họ. Nhưng thái độ cao ngạo của Vạn Pháp Tiên môn và thái độ cay đắng vì con người làm người trên đời, thực ra lại mang tới cho bọn họ không ít kẻ thù.”

Lúc này, tiếng cười của bạch y nữ tử truyền đến: “Người cứ nói thẳng là một đám khách không được hoan nghênh còn thích dùng sức tìm gốc chết làm gì là được, được rồi, ta đã thiết kế xong phương án lễ mừng ngày hôm đó, các người đến xem đi.”

Vương Lục thò tay ra đem hồ sơ bày biện của sư phụ ra thẩm tra một phen, chắc chắn không ngớt: “Ừm, nếu đã hiểu Vạn Pháp tiên môn ra sao, phương án này của người rất hiểu cách công kích yếu hại, nhưng tốt nhất là ở phương diện chi tiết phong phú hơn một chút.”

Bạch y nữ tử cũng không tính là thật: “Tự mình sửa lại đi, phần này giao cho người, ta mặc kệ. Sau nghi thức hoan nghênh là gặp mặt cao tầng, bộ phận này không có không gian phát huy, nhưng buổi tối có thể sắp xếp không ít tiết mục.”

Vương Lục vừa thay đổi bản kế hoạch của sư phụ, vừa thuận miệng nói: “Tiệc tối sao? Thêm một tiết mục trợ hứng nữa,

bọn họ không phải đến để cạnh tranh sao, cạnh tranh là bắt đầu từ buổi tối.”

Vương Vũ cười nhạo nói: “Được, nhưng nếu đối phương mới đến, thì bắt đầu từ đơn giản... Cũng miễn cho sư huynh nói ta quá khi dễ người.”

“Chậc, chương môn lão đầu nhi đem việc này giao cho ta, rõ ràng là muốn chúng ta bắt nạt người, không an bài cho bọn họ bữa tối thêm phân đáí đã đủ khách khí rồi.”

“A a, có đạo lý, có thể thêm chút đáí, chủ ý này là tốt rồi.”

“Này, ngươi thực muốn thêm?”

“Hắc hắc, dù sao xảy ra vấn đề thì ta nói là ngươi đưa ra chủ ý.”

“Mẹ kiếp.”

Hai thầy trò thuận miệng nói nhảm, không ngừng hoàn thiện các chương trình trao đổi hoạt động, đủ các loại ý tưởng ác độc từ hai loại trí tuệ siêu phàm va chạm phun trào ra. Thất trưởng lão ảo tưởng ở bên cạnh nghe, cảm giác sau lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhưng lại cảm thấy vui mừng bội.

Bởi vì Ngũ sư tỷ thật sự đã rất nhiều năm không hài lòng như vậy rồi, tuy rằng thần sắc nàng bất động, hơn nữa lại giống như lúc Vương Lục cãi nhau nổi trận lôi đình, nhưng kỳ thật... nàng cũng rất vui vẻ. Nhiều năm như vậy, chưa từng có ai có thể ăn ý như nàng.

Cho dù là bản thân nàng có quan hệ tốt với Thiên Kiếm Đường, cũng không cách nào chân chính lý giải được rất nhiều suy nghĩ của sư tỷ. Đại sư huynh có tình cảm phức tạp đối với ngũ sư tỷ, nhưng ngày thường đối với nàng kỳ tư diệu tưởng cũng chỉ là bao dung mà không phải lý giải.

Chỉ có Vương Lục này... Hai người quả thực giống như được một khuôn đúc ra. Nếu không phải hiểu rõ về ngũ sư tỷ, thậm chí Áo Quan Hải còn hoài nghi đứa nhỏ này có phải là con riêng của ngũ sư tỷ hay không.

Hai người này tập trung lại với nhau, thật sự là duyên phận trời ban.

Hai tháng thoáng cái đã trôi qua.

Trong lúc này, Linh kiếm phái ra các phái coi trọng hoạt động trao đổi, tổ chức một lần tập hợp huấn luyện, trên núi thời gian tu hành chưa tới mười năm toàn bộ đệ tử nội ngoại tham gia. Bốn vị trưởng lão Thiên Kiếm đường cùng với những đệ tử có tu vi Kim Đan thâm hậu, là đạo sư toàn bộ hành trình cùng đi.

Tập huấn! Thành quả phi thường rõ rệt.

Đây cũng là chuyện đương nhiên, vì hoạt động trao đổi lần này, Linh Kiếm phái thật sự bỏ ra tiền vốn lớn, chẳng những vài tên trưởng lão hi sinh hai tháng tu hành quý giá, hơn nữa môn phái còn vì các đệ tử mở ra linh mạch, chế tạo một gian linh khí nồng đậm dị thường, hơn nữa lấy một động phủ tu hành không cạn. Thất trưởng lão Áo Hải tự mình từ Thanh Vân phong thu thập lượng lớn linh dược quý hiếm, luyện chế linh đan cho các đệ tử.

Linh kiếm phái tu hành luôn luôn cầu ổn, nhưng điều này cũng không có nghĩa là người của linh kiếm phái không am hiểu đột kích. Hai tháng tập huấn huấn sau, các đệ tử nội ngoại tu vi tăng mạnh, kém nhất cũng tăng nhất phẩm, nhiều nhất là thăng tam phẩm, trực tiếp có được tu vi luyện khí thượng phẩm.

Đương nhiên, trong thời gian ngắn tiến bộ mãnh liệt như thế này, tất nhiên dẫn đến căn cơ bất ổn, bất quá loại căn cơ bất ổn này cũng chỉ là so sánh với tu sĩ linh kiếm thông thường mà thôi., Với sự tích lũy thâm hậu của các đệ tử linh kiếm, còn chưa đến mức không khống chế được pháp lực. Hơn nữa trong quá trình tập huấn, các đạo sư còn cường hóa huấn luyện các đệ tử đối với đột nhiên pháp lực tăng vọt thích ứng lực... Tóm lại mà nói, đây là một lần tập huấn hữu hiệu thiết thực làm cho thực lực những đệ tử tu hành chưa tới mười năm tổng hợp tăng mạnh, về phần có ứng phó được với Vạn Pháp Tiên Môn hay không...

Ít nhất các đệ tử Linh kiếm phái, đã là mãn nguyện, chỉ đợi đối phương phóng ngựa trở lại.

“Ha ha, thần công của ta đã thành, hiện tại đã là vô địch thiên hạ...”

“Luyện khí thượng phẩm, ta đã có tu vi luyện khí thượng phẩm, vền vện Vạn Pháp Tiên môn chắc chắn bị ta giẫm dưới chân a.”

“Này, Vạn Pháp Tiên môn ít nhất cũng là Trúc Cơ hạ phẩm, đám luyện khí thượng phẩm các ngươi tự tin ở đâu ra vậy?”

“Đây là Tinh Thần Hạt, ngươi không hiểu.”

Vô luận như thế nào, nhất thời trên Linh Kiếm Sơn đã tràn đầy chiến ý.

Mà đối với các trưởng lão mà nói, hai tháng này cũng không dễ dàng gì, đột nhiên cải biến tu hành của các đệ tử, hơn nữa còn phải chú ý tu vi tăng vọt cùng với tu hành tiếp theo., Không thể vì lần giao lưu này mà ảnh hưởng tới sự phát triển lâu dài của đệ tử... Đối với các trưởng lão mà nói, cũng là một nan đề không nhỏ. Nhất là trưởng lão Thất trưởng lão ảo toán, vừa phải trợ giúp thầy trò Vô Tướng Phong, vừa phải không ngừng luyện chế linh đan cho đệ tử sử dụng, cực khổ nhất. Hai tháng sau, ngay cả các trưởng lão cũng bắt đầu chờ mong Vạn Pháp Tiên môn đến.

Các ngươi không đến, hai tháng vất vả của bọn ta làm sao chịu nổi?

Đương nhiên, hai thầy trò Vô Tướng Phong chuẩn bị tổ chức hai tháng thì lại càng như thế, chuẩn bị mười tám tiết mục, nhân vật chính đọi các vị lên đài.

Mấy ngày sau, dưới sự chờ mong của Linh Kiếm phái, các tu sĩ Vạn Pháp Tiên Môn rốt cuộc cũng khoan thai đi tới.

Sáng sớm hôm đó, một đám mây vàng óng từ phía đông mà đến. Đám mây tựa lưng vào ánh nắng, lại được ánh mặt trời bao vây, ngạo nghễ thả ra hào quang rực rỡ thuộc về mình.

Vạn Pháp Tiên môn, Vân Ba chu.

...

Kim vân vô thanh vô tức tiếp cận Linh Kiếm sơn. Một lát sau, hộ sơn vân vụ đại trận âm âm tản ra, lộ ra một thông lộ rộng rãi cùng với chân dung trong núi. Bên kia là Linh Kiếm sơn Tứ Tượng phong, đỉnh núi, cao tầng Linh kiếm phái hầu như đều có mặt.

Mà bên trên Vân Ba chu, vài tên tu sĩ mặc áo bào trắng liếc nhau một cái, trong ánh mắt đều có mấy phần trêu tức.

“Linh kiếm phái này cũng thức thời, biểu hiện coi như cung kính a.”

“Hừ, chỉ là một cái Ngũ Tuyệt mặt tọ, có tư cách gì mà không cung kính? Chương môn cũng thật là, có cần thiết phái chúng ta đến nơi hẻo lánh này sao? Nhìn đại trận hộ sơn này, lại dùng lý niệm thiết kế mấy trăm năm trước. Chậc chậc, cảm giác linh khí nơi đây đều mang theo một mùi vị để nhũ, sẽ ảnh hưởng đến tư duy nhạy cảm a.”

“Chương môn nói là muốn đệ tử hai phái mượn cơ hội này trao đổi một phen... Hắc hắc, có gì cần phải giao lưu chứ? Nghe nói đối phương tu hành mười năm, chỉ có một Trúc Cơ thành công, những người khác nhiều nhất chính là tu vi luyện khí thượng phẩm. Đám mọi rợ này ngay cả tu hành cơ bản cũng làm không tốt, quả thực hoàn toàn không có chỗ tốt, trao đổi với bọn chúng, không bằng nói là biểu diễn trên phương diện đơn độc, phải thu phí biểu diễn mới đúng.”

“Mấy vị sư huynh, ta nghĩ... Đối phương nếu cùng là ngũ tuyệt với chúng ta, thì không nên quá khinh thường là tốt.”

“Hừ, Vân Phàm ngươi đang có ảo giác điển hình, đều là ngũ tuyệt của Vạn Tiên minh? Vậy chúng ta cùng là môn phái hạ lưu ở Cửu Châu đại lục thì sao có thể đánh đồng được? Huống chi Vạn Tiên minh và Ngũ Tuyệt chỉ là cách nói của bọn họ, ta không cảm thấy những nhà giàu mới nổi đó đủ tư cách đứng ngang hàng với Vạn Pháp Tiên môn chúng ta. Sở dĩ con người có thể là linh hồn vạn vật là vì chúng ta hiểu được hơn bất kỳ sinh vật nào khác.”

“Được rồi “

Vài tên tu sĩ trẻ tuổi mặc áo bào trắng đang vui vẻ nói, một gã tu sĩ trung niên đứng đầu Vân Ba chu giơ tay lên ngăn không cho đệ tử nói chuyện phiếm. Chỉ là trên mặt hắn cũng mang theo một nụ cười khinh thị.

“Sắp đến nơi rồi, có vài lời nói trong lòng cũng có thể, nhưng không cần phải nói ra a, chung quy là ở tại chỗ người ta, nghe nói chương môn Linh Kiếm phái Phong ngâm chân nhân là tu vi Hóa Thần, không kém gì ta, các người cũng đừng quá coi thường đối phương.”

Phía sau tu sĩ trung niên, một gã đệ tử trẻ tuổi vui mừng không thôi: “Đám mọi rợ này được không vậy, làm thủ lĩnh mới có tu vi Hóa Thần, Linh kiếm phái này thật quá đùa bỡn rồi.

Lại có một đệ tử cười nói: “Ha ha, tam sư huynh, ta thấy được môn phái này có chỗ tốt.”

“Ồ? Có lợi ích gì?”

“Nữ đệ tử đủ nhiều a, người xem xem, trên Tứ Tượng phong còn có sáu bảy nữ đệ tử, hơn nữa đều rất đẹp a...”

“Hắc hắc, tứ sư đệ nói rất đúng, Linh kiếm phái không có sở trường, ngược lại chất lượng của nữ đệ tử thật sự không tệ, hắc hắc, đến lúc đó chỉ cần biểu diễn một chút tài hoa của chúng ta cho những cô gái chưa trải qua sự đời này, lưu lại một đoạn diễm ngộ tại Thương Khê châu này cũng rất có thể chứ.”

“Hừ “

Hai nam đệ tử trẻ tuổi đang nói tới mức mặt mày hớn hở, chỉ nghe sau lưng có tiếng hừ lạnh, khiến bọn họ rợn cả tóc gáy.

“Hai, nhị sư tỷ...”

Một thiếu nữ cũng mặc áo bào trắng, sắc mặt không vui, đi tới phía trước Vân Ba Chu, hừ lạnh một tiếng: “Hai người các người nói rất tích cực, nếu thật sự để những nữ nhân kia tới, liệu các người có ai có thể mặt không đổi sắc nói chuyện với các nàng không?”

Rõ ràng tam sư đệ không phục: “Mấy lời nói này có gì khó?”

“Thật sao? Vậy người quay đầu, nói với ta vài câu a.”

Tam sư đệ dùng sức quay đầu lại, hùng hồn nói: “Đến đây, muốn nói gì thì nói.”

Nhị sư tử bắt đầu dĩ thử dài: “Ngươi mở mắt ra trước đi, nếu dùng giọng điệu mạnh mẽ như thế để nói chuyện mới có sức thuyết phục... Được rồi, ngươi đi xuống đánh thức đại sư huynh đi, sắp đến nơi rồi đây.”

“À, được.”

Trong khi nói chuyện, Vân Ba Chu màu vàng đã giáng lâm trên không Tứ Tượng Phong, bắt đầu chậm rãi hạ xuống.

Bên kia, trên Tứ tượng phong, nhiều vị trưởng lão Linh kiếm phái, đệ tử thâm niên, cùng với đệ tử tu hành trong núi mười năm đều có mặt.

Gió rít, Lưu Hiền, Phương Hạc, Chu Minh, Lục Ly, Ngạo Quan Hải, Hoa Vân... Tất cả trưởng lão Thiên Kiếm Đường hầu như đều đã đến đông đủ, lấy gió ngậm làm trung tâm chiếm thành một hàng, tư thế đứng cẩn thận tỉ mỉ.

Chuyện này không liên quan gì tới Ngũ Tuyệt của Vạn Tiên minh, chỉ xuất phát từ lễ tiết, Vạn Pháp Tiên môn có thể vô lễ, nhưng Linh Kiếm phái lại không thể vì vậy mà mất đi luật lệ.

Bất quá, có tự luật ý thức cũng chỉ là trưởng lão đứng ở phía trước. Các đệ tử hàng sau lại khó tránh khỏi trong lòng bất bình, nhỏ giọng nghị luận.

“Xi, có gì đặc biệt hơn người đâu, điệu bộ cao cao tại thượng này cứ như Chân Tiên giáng lâm vậy.”

“Hơn nữa đến thì đến, nghe nói tổng cộng cũng không có mấy người, vậy mà mở một cái thuyền mây lớn như vậy, khoe khoang lắm sao?”

“Hừ, chờ tử thí thực sự, nhất định sẽ cho bọn chúng đẹp mặt...”

“Đúng rồi, lại nói tiếp ngũ trưởng lão và Vương Lục sư huynh đi đâu rồi? Trong trường hợp này hẳn là bọn họ có tham dự, không thấy người đâu cả.”

“... Bởi vì lo lắng bọn hăn ra mặt sẽ làm Linh Kiếm phái mất mặt sao?”

Hai gã đệ tử ngoại môn đang nhỏ giọng thảo luận, đột nhiên trên vai một gã đệ tử trầm xuống, nhiều thêm một bàn tay.

“Người nói xem, ai lo lắng cho Linh Kiếm phái mất mặt?”

Ngoại môn đệ tử kia vội vàng quay đầu, nhìn thấy người sau lưng, sắc mặt thoáng cái liền trắng bệch.

“Vương Lục sư huynh, ta, vừa rồi ta chỉ là...”

Nhưng Vương Lục hoàn toàn không để ý lời nghị luận vừa rồi, chỉ cười cười: “Đúng yên, đợi lát nữa chuẩn bị xem kịch vui.”

Nói xong, liền đi qua bên cạnh đệ tử, đứng ở sau lưng trưởng lão, thuộc về đội ngũ đệ tử chân truyền—— cái gọi là đội ngũ, kỳ thật cũng chỉ có hấn và Lưu Ly Tiên hai người, đại sư tử Chu Thi Dao bởi vì thời gian tu hành vượt qua mười năm, căn bản không có ra mặt.

Mà lúc này, vân ba chu rút cục ổn định, tám luồng kim quang từ trên mây hạ xuống, ba tên trưởng lão Vạn Pháp dẫn đầu, sau đó năm tên đệ tử, tám tên tu sĩ này chân đạp kim quang, lưng dựa vào tường vân, phảng phất như Chân Tiên giáng thế, lại như Đế vương hạ giới tuần du, khí thế hùng hồn, hào quang loá mắt, chỉ là... Lúc kim quang hạ xuống, chậm rãi như ốc sên bò.

Đám tu sĩ tiếp theo đương nhiên nhìn ra đây là bài bản, hơn nữa cách bày ra trên mặt người khác. Mấy trưởng lão kia miệng mũi xem tim, sắc mặt bất động nhưng đám đệ tử phía sau lại có vẻ đứng không vững.

“Mẹ nó, thật quá kiêu ngạo.”

“Rốt cuộc người của Vạn Pháp Tiên môn tới giao lưu hay tới đây để đánh nhau?”

“Để các sư bá mở hộ sơn đại trận đem bọn họ gói sủi cỏ rồi.”

Vài tên ngoại môn đệ tử lúc giao lưu, một chân truyền gạt đầu chen miệng nói: “Đúng vậy, sau đó chỉ cần tuyên bố là tổ chức khùng bộ nào đó tập kích, Linh Kiếm phái lúc này tỏ vẻ mãnh liệt khiển trách cùng khắc khổ là được.”

Kết quả vừa dứt lời, tam trưởng lão đứng ở đầu tiên hơi quay đầu lại, lập tức bảo đệ tử ngoại môn câm như hến. Vương Lục thì chân thành cười một tiếng.

Phương Hạc thờ dài, không thêm để ý tới nữa. Lần này Vạn Pháp Tiên Môn hùng hổ dọa người tất nhiên đáng giận, nhưng... Chưởng môn sư huynh giao công việc tiếp đãi cho Ngũ sư muội và đứa nhỏ Vương Lục này, cũng coi như là kẻ ác tự có ác nhân mài. Tiết mục sau này, hẳn làm trưởng lão Thiên Kiếm Đường đã sớm thông báo, thật sự... làm cho người ta không cách nào bình luận.

Mà đám tu sĩ Vạn Pháp đang đứng giữa không trung, đương nhiên cũng không buông tha những lời bàn tán về động tác của linh kiếm tu sĩ, hai tu sĩ trẻ tuổi nhin không được cười nhạt: “Chỉ có chút lòng dạ đó thì còn tu tiên làm gì nữa.”

“Mọi rợ ở Thương Khê châu sao... A, tứ sư đệ ngươi xem, tiểu cô nương kia đáng người thật là đẹp a...”

“Quả nhiên, quả nhiên là hung khí “Tứ sư đệ nói, vội vàng lau khước miệng: “Ta, ta thấy ít nhất cũng là chén Đinh Tráo...”

“Anh hùng sở kiến thức hơi giống nhau...”

“Hai người các ngươi...”

Một vị sư tử bất đắc dĩ thờ dài, nhưng trong lòng lại nhớ tới tư liệu lúc lật xem. Thiếu nữ đáng người nóng bỏng đứng sau lưng trưởng lão Linh Kiếm phái, nghĩ chắc hẳn là đệ tử chân truyền... Chu Thi Dao, hay là Lưu Ly Tiên? Có khả năng nàng rất nhiều, nghe nói hai năm trước nàng đã chém liên tục mười hai Hư Đan và chuẩn Hư Đan, chuẩn Hư Đan, yêu tà., Mặc dù là một man tử, nhưng lại là một man tử thực lực xuất chúng, lần này linh kiếm phái ra chống lại Trảm Tử Trảm sư huynh, đại khái chính là nàng... Bất quá, muốn giao thủ với sư huynh, ít nhất phải vượt qua cửa ải của mình trước.

Đều là nữ tính tu sĩ, Diệp Phi Phi cũng không cho rằng mình sẽ thua một nữ man tử ở Thương Khê Châu. Cho dù tư chất linh căn của mình không phải tốt nhất, nhưng cầu tiên ở Vạn Pháp Tiên Môn, tiếp nhận giáo dục tiên tiến nhất Cửu Châu Đại Lục. Ưu thế này, cho dù là những tu sĩ có Thiên Linh căn cũng còn lâu mới sánh bằng. Vẹn vẹn mười hai Hư Đan cùng chuẩn Hư Đan, chính mình không làm được sao, nói không chừng còn có thể làm đẹp hơn chút ít.

Chẳng qua, coi như mình làm tốt hơn nữa, so sánh với Trảm Tử Dạ sư huynh cũng không có ý nghĩa gì. Sư huynh mới thật sự là thiên tài... Diệp Phi Phi nghĩ thầm trong lòng, không thiếu sùng kính nhìn về phía đại sư huynh, lại thấy sư huynh cũng đang nhìn chăm chăm vào Lưu Ly Tiên kia, nhíu mày, trong miệng lẩm bẩm.

“Xin chào, ta là Trảm Tử Dạ, năm nay mười chín tuổi, Trúc Cơ trung phẩm, độc thân, hy vọng làm bằng hữu với người... A, ta tên Trảm Tử Dạ, hy vọng làm bằng hữu với người... Mỹ nữ, ta là đại sư huynh thế hệ trẻ của Vạn Pháp Tiên môn Trảm Tử Dạ...”

Diệp Phi ghen hòng trần trối: Đại, đại sư huynh người?

Các trưởng lão dẫn đầu cũng là bất đắc dĩ, tỉ lệ nam nữ Vạn Pháp Tiên Môn thật sự quá không cân đối, hơn nữa quan hệ với mấy nữ tu môn phái nổi danh lại không tốt, các đệ tử không có lịch duyệt phương diện này cũng không thể làm gì được.

Nhưng đây cũng không phải chuyện lớn gì, môn hạ đệ tử Vạn Tiên đều là nhân tài thông minh, hẳn là minh bạch loại chuyện nam nữ này, hoặc là chuyện nam nữ trước mặt tiên đạo là vô lực cỡ nào, chỉ cần gánh vác một ý đồ hướng đạo, cầu học, mọi thứ trong thế giới hoa hoa đều là quá quen thuộc.

Lúc này đây, hẳn sẽ biểu diễn thật tốt sự lợi hại của Vạn Pháp Tiên môn cho đám người Thương Khê châu này xem, hơn nữa Linh Kiếm phái mới là trạm đệ nhất Tiên môn.

Rốt cục, tám đạo kim quang rơi xuống đất, nhưng mà tám người này mới đứng vững bước chân, liền nghe thanh âm của một tu sĩ đỏ trắng đối diện.

“Âm nhạc”

Vừa dứt lời, trên Tứ Tượng phong liền vang lên một trận thanh âm củ trúc đình tai nhức óc, âm nhạc này tới quá đột ngột, tám người Vạn Pháp Tiên môn đều có chút bất ngờ, sợ hết hồn, nhìn quanh một hồi lâu, còn tưởng là Linh Kiếm sơn phát động hộ sơn đại trận, muốn gói sủi cáo cáo bọn họ.

Một lát sau, mới phản ứng lại đây đại khái là nghi thức hoan nghênh của Linh Kiếm phái... Mọi người nhất thời có chút

thẹn quá hóa giận - bị tiếng nhạc của người ta làm cho giật nảy mình, chuyện này thực sự có mắt mặt của Linh Kiếm phải âm nhạc hơn phân nửa là cố ý.

Bất quá rất nhanh, tu sĩ Hồng Bạch đứng phía sau trưởng lão Linh Kiếm phải lại lần nữa mở miệng.

“Các cô nương, ra sân.”

Sau một khắc, bốn phía đỉnh núi Tứ Tượng phong, tiếng oanh oanh yến yến không dứt bên tai, trên trăm nữ tử thanh xuân tú lệ ngư quán nhập, đem tám người Vạn Pháp Tiên môn vây quanh.

Những cô gái này, có cao gầy tinh tế, có xinh xắn lạnh lợi, có đầy đủ cốt cảm xúc mê người. Lớn tuổi hơn chút, xem ra không đến ba mươi, cả người tản ra ý nhị nữ nhân thành thực, đại đa số là mười sáu mười bảy tuổi, chính là khi thiếu nữ sức sống bắn ra bốn phía, cũng có đứa chỉ mới mười ba mười bốn tuổi, trẻ con chưa dứt, nhưng cũng là thanh tú tú tú tú lệ.

Đám nữ tử mặc quần áo đặc chế, tuy rằng bại lộ không nhiều, nhưng vài vóc bó sát người, có thể phác họa hoàn mỹ đường cong vóc người, đồng thời cũng có váy ngắn tương đối khiến người ta liú lười, lộ ra một đôi đùi trắng như tuyết, cả người mê hoặc.

Những nữ nhân này bao vây tám người Vạn Pháp Tiên môn, không ngừng cười duyên.

“Hoan nghênh Vạn Pháp Tiên Môn tiên trưởng quang lâm Linh Kiếm sơn...”

“Hoan nghênh đến Linh Kiếm sơn.”

“Tiên trưởng, người đẹp trai đây.”

“Tiên trưởng tiên trưởng, giúp ta ký tên có được hay không, ký ở đây.” Một cô gái quần áo mỏng manh dùng sức ưỡn ngực.

Trong lúc nhất thời, trên Tứ Tượng Phong, ngoại trừ rải rác vài người biết chuyện, tất cả đều trợn mắt há hốc mồm, tựa như hóa đá.

Một lát sau, tám người Vạn Pháp Tiên môn như con kiến trên lòng hấp, không biết gấp thế nào cho phải, đặc biệt là mấy tu

sĩ trẻ tuổi, mặt mày đỏ bừng, ánh mắt lưu chuyển, tâm thần đại loạn.

Đệ tử nội môn nào đó lắp bắp hỏi: “Vương, Vương Lục sư huynh, đây, rốt cuộc là...”

“Hừ hừ, đây là ngày tám mốt, cũng chính là rãnh đẹp “Vương Lục cười lạnh một tiếng, lại lớn tiếng nói: “Các cô nương, lộ ra rãnh của các cô đi.”

“Được.”

Mười mấy nữ tử vây quanh ở phía trước nhất lập tức mở áo ra, lộ ra quần áo bó sát người cùng với một mảng lớn tuyết trắng.

“A phốc “

Tam sư đệ của Vạn Pháp Tiên môn không nhịn nổi, lập tức mũi phun máu, Tứ sư đệ cũng bị nước miếng sặc, ho khan không ngừng. Đường đường là tu sĩ Trúc Cơ lại bị nước miếng sặc sỡ, cũng coi là tin tức.

“Vị Soái ca này, người tên là gì vậy?”

“Ta, tên ta là Trảm Tử Dạ, ta là...”

“Oa oa, cái tên thật khốc liệt. Vừa nghe đã biết người thật lợi hại...”

“Ha ha, Trúc Cơ trung phẩm, không đáng nhắc đến.”

“Oa, Trúc Cơ trung phẩm lợi hại như vậy? Xem ra tuổi của người không lớn a...”

“Hắc hắc hắc, ta năm nay mười chín tuổi, độc thân...”

Trong lúc bận bịu, chỉ nghe một tiếng hừ lạnh: “Hừ, thủ đoạn hạ Tam Phẩm Thanh Phong, Phá Vọng...”

Một vị Vạn Pháp trưởng lão tay kết pháp quyết, một cơn gió mát thổi qua đỉnh núi, nhưng lại là gió thổi phá các lộ ảo thuật, dùng thủ đoạn của Vạn Pháp Tiên Môn, trước làn gió thô bạo này, e là không có mấy nhà ảo thuật có thể duy trì được.

Nhưng mà gió mát thổi qua, vẫn dịu dàng như trước, trưởng lão kia sững sốt thật lâu, trong lòng tự nhủ đây không thể là huyền thuật gì?

Vừa hay hai nữ tử phong mãn dán sát lên: “Tiên thuật vừa rồi của tiên trưởng là gì vậy, hô phong hoán vũ, thật là lợi hại.”

“Tiên trưởng tiên trưởng, dạy ta dạy như thế nào làm phép có được hay không, người ta cũng muốn học tập tiên thuật.”

Một bên nói, một bên dùng bộ ngực đầy đặn cọ xát cánh tay của trưởng lão kia, ngực, không bao lâu, sắc mặt trưởng lão đỏ lên, quần bách không chịu nổi: “Các người, các người đều là ảo giác, dọa ta không ngã nhìn ta, xem ta Phá Vọng Tâm kinh...”

Còn trưởng lão Vạn Pháp Tiên Môn cầm đầu ôn trọng hơn một chút, đợi khi cơn gió vượt qua sẽ biết những cô gái này không phải ảo thuật, nói cách khác...

Mẹ nó, Linh kiếm phái các người còn có giới hạn hay không, thế mà tìm chân nhân đi làm hành động ư ư này? Hừ, đáng tiếc tà môn như vậy chỉ là chút tài mọn, cũng muốn đem ra ứng phó tu sĩ Vạn Pháp Tiên môn ta sao?

“Tĩnh tâm, trừ tà, trong vắt thiên quang...”

Trưởng lão trung niên giờ cao ngón trở, đầu ngón tay phóng ra quang hoa màu vàng kim, nơi quang mang đi qua, tà niệm tiêu trừ, nhân tâm tự định, lại là thiên tông dùng pháp môn an định nhân tâm. Mặc dù chỉ là chút tài mọn, nhưng tại Hóa Thần trưởng lão dùng, đủ để trong chớp mắt giết chết ma đầu hoành hành bừa bãi, khiến ngàn vạn tội nhân hồi hận.

Đám dâm phụ các người, sám hối cho ta đi.

Nhưng mà sau Thiên quang trong vắt này, các nữ tử bên cạnh chỉ hơi sững sờ, chẳng những không quỳ xuống sám hối, ngược lại càng thêm nhiệt liệt dựa sát vào người mình: “Tiên trưởng thật đẹp trai a.

“Xin hỏi ta có thể liếm ngón tay của người không?”

“Tiên trưởng muốn sinh hài tử cho người...”

“A phốc” vị trưởng lão tu vi Hóa Thần này cũng có chút xúc động muốn học máu, không ngờ thiên quang trong vắt lại không có hiệu quả, trong lòng đám nữ tử này cũng không có suy nghĩ dâm ư? Vậy hiện tại các nàng đang ở đâu, giáo tử tương phu sao?

Ngoài ra còn có không ít người của Linh kiếm phái cảm thấy hoang mang.

Cho dù là trưởng lão trong Thiên Kiếm đường sớm biết bố trí, cũng tò mò những nữ tử này rốt cuộc từ đâu mà có.

Các nàng nhiệt tình như lửa, tình cảm chân thành, hơn nữa tính tình đơn thuần, tuyệt không phải hạng người dâm tà, hết lần này tới lần khác ngôn ngữ cử chỉ, lại cùng nữ tử lâu xanh có chút giống với lúc trước Ngũ trưởng lão và Vương Lục đưa ra phương án này, các trưởng lão còn nghi vấn nói., Nếu bị đối phương dùng pháp thuật tương phá thì nên làm thế nào cho phải. Sau đó nghe Vương Lục Tín thề thốt, trừ phi Vạn Pháp tiên môn đánh mất thế bài chính phái thì không được, lại ra tay hạ sát thủ với đám nữ tử vô tội, nếu không cũng chẳng có gì phải lo lắng. Trên thực tế, lựa chọn của Vạn Pháp tiên môn chính là phá hoại, trừ tà, không kịch liệt như vậy... Có chứng cứ ở đây, hoàn toàn có thể tìm được lựa chọn thích hợp.

Mà nghi hoặc đối với trưởng lão, lúc này Vương Lục đã đưa ra đáp án.

“Bọn họ là giáo đồ Trí giáo.”

“Ta tự mình hạ lệnh, muốn Diệp Sơ Trần từ mấy ngàn vạn giáo đồ chọn cho ta trăm ngàn vạn lựa, đều được học tập nghiêm ngặt tẩy não... Tâm tư tẩy lễ kia tuyệt đối đơn thuần, tín ngưỡng tuyệt đối kiên định, tướng mạo tuyệt đối chính xác. Hơn nữa... Người thường đều có tu vi trên người, là người trong tiên đạo, bằng thái độ cao cao tại thượng của Vạn Pháp Tiên môn, sợ là không đem phàm nhân coi là người.”

Wương Lục nói xong, ở chỗ cao không chịu nổi thở dài nói: “Đối với đám tử trạch này mà nói, cường độ kích thích này có vẻ hơi lớn a ha ha...”

Nhưng đúng lúc này, cuối cùng trong Vạn Pháp Tiên môn cũng có người gánh vác vai trò Định Hải Thần Châm. Ấy chỉ có tu vi Trúc Cơ hạ phẩm, lại như không biến mất, thở dài một tiếng: “Các ngươi đang làm gì vậy? Thương Hải Tang Điền, phen hoa lạc hết...”

Một đạo sóng gợn khuếch tán theo, vài tên trưởng lão thì không nói, nhưng trong mắt đám đệ tử trẻ tuổi, cảnh tượng

xung quanh lập tức phát sinh biến hóa.

Những mỹ nữ kiều diễm ướt át trước mắt đều tàn lụi, chỉ trong nháy mắt đã hóa thành một đám cát vàng, trông vô cùng đáng sợ.

Diệp Phi thật sự là đối với các trưởng lão cùng các sư huynh sư đệ đều cảm thấy bất đắc dĩ, cục diện nhỏ thế này, có cần phải luống cuống tay chân như vậy không?

Hoàn toàn chính xác, đối với những nữ tử nhiệt tình dạt dào này, cũng không thể thô bạo đẩy ra, hoặc là che chắn, sẽ khiến cho Vạn Pháp Tiên môn lộ ra giống như tinh tinh Man tộc của Quân Hoàng sơn, không hề phách lối, nhưng... Một ảo thuật phồn hoa mất hết, hồng phấn khô lâu rất khó sao, ai cũng không nghĩ tới?

Quả nhiên, pháp thuật phồn hoa đã hết này vừa ra, các đệ tử Vạn Pháp Tiên môn đều sững sốt, tựa hồ tỉnh táo lại từ trong cuồng nhiệt.

Nhưng nói theo một khía cạnh nào đó, Diệp Phi đã đánh giá thấp thủ đoạn ứng biến của tu sĩ Linh Kiếm, càng đánh giá thấp giới hạn của người mình.

Ngay lúc tu sĩ Vạn Pháp Tiên Môn sắp khôi phục tỉnh táo lại, một người hét lớn: “Mẹ nó, hồng phấn khô lâu lại làm sao chứ, dù sao cũng là nữ nhân sống sờ sờ...”

Mấy tên đệ tử toàn thân chấn động: “Đúng vậy, đúng vậy.”

Người nọ lại hô: “Làm khoa học đấy, muốn nhìn chân tướng từ trong sương mù, không phải dụng tâm quan sát sự vật, sau lưng bộ xương phấn hồng này chính là một đại mỹ nhân thiên kiều bá mị đó.”

“Đúng... đúng, không sai, nhìn qua là khô lâu, nhưng trên thực tế lại là mỹ nhân...”

Người nào đó tiếp tục hét lớn: “Hơn nữa khô lâu phấn hồng đã làm sao? Các người ở trên núi nghiên cứu nhiều năm như vậy, đừng nói nữ nhân, hồng phấn khô lâu cũng không thấy mấy khô lâu.”

“... Chuyện này, đúng là như thế...”

“Cho nên ta mới biết, bộ xương hồng phấn tuyệt đối không thể ngăn cản các ngươi.”

“Không sai, chỉ là hồng phấn khô lâu mà thôi” Đệ tử bị sâu sắc mê hoặc rốt cuộc nhẫn nại không nổi, đầu óc nóng lên, bỗng nhiên ôm lấy một tiểu khô lâu trước người, dùng sức hôn một cái.

Đỉnh Tứ Tượng phong yên tĩnh như chết.

Vương Lục nhún vai: “Đừng nhìn ta, ta chỉ phụ trách kích động, làm việc là người của bọn họ.”

Một đệ tử nội môn nhin không được nói: “Nhưng mà, nhưng mà... Sư huynh, sao huynh cũng tìm tiểu hài tử như vậy ra làm cái gì, hém nhỏ rồi?”

Vương Lục nhìn thoáng qua, bị đệ tử Vạn Pháp Tiên môn ôm lấy, là một tiểu nha đầu mười tuổi mới ra mặt, đang cười ha hả ở trong lòng tu sĩ kia ủa tới ủa lui.

Vương Lục từ tốn nói: “Dụng đỡ cái nhà chết mà, đương nhiên phải tìm tiểu loli.”

...

Chương thứ mười tám: Ta bị ối phát ra từ chân tâm thật lòng.

Núi Tứ Tượng rối loạn, cuối cùng vẫn lắng xuống. Lúc đầu Vạn Pháp Tiên Môn vội vàng không kịp chuẩn bị, nhưng rất nhanh sau tiếng rống giận của trưởng lão Tiên môn đã khôi phục tỉnh táo.

Tuy nhiên, chung quy vẫn là lông gà, chạt vật không chịu nổi.

Người của Vạn Pháp Tiên môn thời gian rất lâu cũng không khỏi nghỉ ngơi. Vốn định nhân lúc lần đầu gặp mặt sẽ ra oai phủ đầu đối phương, kết quả là bên mình bị người ngã ngựa đánh ngã, vũng bùn lầy dính đầy người, đáng hận hơn cả là cơn tức này tạm thời chỉ có thể nuốt xuống. Bởi vì nói tỉ mỉ, Linh Kiếm phái đã làm sai điều gì? Tìm được một đám người trẻ tuổi đơn thuần, đơn giản là như vậy., Nữ tu sĩ tâm vô tà niệm nhiệt tình hoan nghênh, chẳng lẽ là sai sao? Đại khái vô số môn phái đều sẽ hô to mời mắc lỗi trên người ta, mà trong quá trình này, mình bên này dùng gió thổi bừa, dùng thiên quang trong vắt, dùng phồn hoa tiêu tan... Đối phương có ác ý ngăn cản sao?

Nói cho cùng, vẫn là Vạn Pháp Tiên môn tự mình ứng đối thất bại... Sớm biết như vậy, nên vừa lên đài đã dùng tiên thuật che giấu các nàng, khiến đệ tử đối với những cô gái này làm như không thấy. Như vậy vừa không tôn lễ, vừa không mất mặt mũi, đáng tiếc ngay cả ba trưởng lão dẫn đầu cũng không nghĩ chuyện sẽ trở nên tồi tệ như vậy, không ngờ được mấy nữ đệ tử thiên tài lại có thể khiến môn hạ đệ tử luống cuống tay chân như vậy.

Mỗi khi nghĩ tới đây, trong lòng Viên Triều lại không khỏi thổn thức. Làm trưởng lão dẫn đầu, sai lầm này không thể nghi ngờ phải gánh chịu trách nhiệm chủ yếu... Bởi vì trong Vạn Pháp Tiên Môn cũng không phải là không có tiền bối đã từng bị thương tương tự... Đó là hai trăm năm trước, Viên Triều Niên của hắn mới vừa ngưng kết Kim Đan., Một vị sư thúc của hắn cầu tình với tiên tử trên Côn Luân tiên sơn, tâm ma xoắn xuýt cơ hồ tu vi mất hết, về sau trưởng lão sư môn mời

tới Âm Dương tông hơn mười vị chuyên gia tiến hành trị liệu cho hẳn trong mười ngày, sau mười ngày, sự thúc lau sạch vết thương trong lòng, sống cuộc sống hòa thuận với ân ái hài hòa với sự đệ.

Hay là sau khi về núi, cũng nên tiến hành trị liệu đối với bọn Trảm Tử Dạ? Hay nên phổ cập tới hạng mục trị liệu này nhỉ?

Vô luận như thế nào, trải qua tràng lễ khai sinh hoan nghênh này, khí thế Vạn Pháp Tiên Môn đối với Linh Kiếm phái từ trên cao giáng xuống đã giảm đi không ít, về sau đoàn người và trưởng lão Linh Kiếm phái, các đệ tử gặp mặt hàn huyên, ân cần thăm hỏi, cũng là tuần tự từng bước, gió êm sóng lặng.

Đội từ Tứ Tượng phong rời đi, Linh kiếm phái do Nhị trưởng lão và Cửu trưởng lão cùng đi, dẫn dắt đám tu sĩ Vạn Pháp tạm thời sắp xếp lại Hoa Hồng lâu trên Linh Trì phong. Sau đó nghỉ ngơi và hồi phục đơn giản, lại để hai vị trưởng lão cùng đi tham quan mấy nơi Linh Kiếm sơn, tận tình địa chủ, đồng thời cũng là vì tiêu trừ sự lúng túng lúc sáng sớm.

Thời gian một ngày nhanh chóng trôi qua, vào lúc chạng vạng tối, cuối cùng cũng nghênh đón buổi tiệc buổi tối đầu tiên.

Địa điểm buổi tối đặt ở ngọn núi Phiêu Miểu, trải qua sự bố trí tỉ mỉ của A Loan, quần áo trang hoàng của nhà ăn kiêm quan hai phong cách văn minh khác nhau của Cửu Châu đại lục và Tây Di, khiến cho người ta cảm thấy tai mắt, các đệ tử đi cùng Linh Kiếm phái liên tục tán thưởng, có điều các đệ tử Vạn Pháp Tiên Môn lại tỏ vẻ khinh thường.

Đương nhiên, kỳ thật bất luận bọn họ nhìn cái gì cũng đều là khinh thường.

Đám tu sĩ Vạn Pháp Tiên Môn rất nhanh đã ngồi xuống. Ba trưởng lão bồi phận cùng với các trưởng lão Thiên Kiếm Đường ngồi ở chủ vị trên bàn chính giữa Linh Kiếm Đường, Trảm Tử Dạ cùng đám đệ tử hậu bối, do năm đệ tử Linh Kiếm Sư Vương Lục, Lưu Ly Tiên cầm đầu cùng ngồi chung một bàn khác. Ngoài ra, đám người tạp dịch còn lại của Vạn Pháp Tiên Môn đi theo đều có đệ tử trẻ tuổi của Linh Kiếm phái đi cùng, cấp bậc lễ nghĩa của Linh Kiếm phái vô cùng chu đáo.

Sau khi mọi người ngồi xuống, Phong Ngân và Viên triều đại biểu hai phái lần lượt từ chối, tự nhiên đều là những câu chuyện không đau không ngứa, trưởng lão hai phái nhất thời chọc gheo trêu chọc, nụ cười không cao không thấp, nhưng tiếng cười nâng dài ngược lại cũng nhiệt liệt, dâng lên không khí hài hòa vui vẻ, vui vẻ hòa hợp nhau, một phen lưỡng phái tình hữu nghị lâu ngày.

Trên thực tế, Viên triều cùng hai trưởng lão khác ngồi ở bàn chính, từ đầu tới cuối cũng không nghĩ tới việc làm khó dễ trên bàn cơm, dù sao thân phận bọn họ bất đồng, tu sĩ Linh Kiếm phái ngồi cùng cũng có thân phận khác biệt, nếu gây ra mâu thuẫn gì, rất dễ dàng phát sinh tranh chấp giữa hai phái Vạn Tiên minh, quy cách kia quá cao, không cần thiết.

Nhân vật chính của buổi tối này, không thể nghi ngờ gì nữa cũng chính là bàn ăn của đám người Trảm Tử Dạ.

Không phụ sự mong đợi của mọi người, trong khoảnh khắc đệ tử hai phái ngồi xuống bàn này, bầu không khí bắt đầu lạnh như băng, một bên cầm đầu là Vạn Pháp Tiên môn cầm đầu Trảm Tử Dạ. Một bên thì lấy Vương Lục cầm đầu., Hai thàng bố trí Linh kiếm phái chỉ để lừa gạt cha mình. Khác với việc trưởng lão đặt bàn chính, ở nơi này, vô luận là mâu thuẫn gây ra có sắc bén cỡ nào, một câu của các đệ tử trẻ tuổi khí thịnh, không hiểu nặng nhẹ là có thể qua mặt được. Đến lúc đó chịu thiệt thòi, bên kia không có mặt mũi mà tự chuốc lấy nhục nhã. Cho nên... căn bản không cần phải cố kỵ.

Trên thực tế, đệ tử Vạn Pháp Tiên môn đã sớm ma quỳen sát chương, khó mà nhìn được đối khát.

Trải qua một ngày nghỉ ngơi và hồi phục, bọn người Trảm Tử Dạ đã sớm hồi phục từ trong sự sợ hãi của hồng phấn khô lâu, một lần nữa tìm về phần tử tri thức có trí thông minh cao ngạo. Buổi chiều tham quan Tàng kinh các cùng với diễn pháp đường của Linh kiếm phái, sự kiêu ngạo trong xương tủy bọn họ đã dâng lên. So với công pháp tàng pháp phong phú bất khả tư nghị trong sư môn, cùng với bộ máy nghiên cứu công pháp độc bộ cửu châu., Tàng Kinh các của Linh Kiếm phái, diễn Pháp đường thật sự thô ráp đáng thương. Mà nói từ năng lực học thuật, Linh Kiếm phái tất nhiên có giáo dục tổ chất, mạnh

hơn nhiều tinh tinh Man của Quân Hoàng sơn, nhưng trước mặt Vạn Pháp Tiên môn thì không đáng để vào mắt.

Tình hình lúng túng buổi sáng chỉ là nhất thời thất thủ, chỉ cần thể hiện đầy đủ Vạn Pháp Tiên môn, vẹn vẹn Linh Kiếm phái dĩ nhiên cũng phải quỳ xuống liêm.

Về phần đến bàn cơm phải thể nghiệm thực lực như thế nào... Ngược lại cũng đơn giản, thói quen của đại lục Cửu Châu, không ngoài việc uống rượu nói chuyện trên bàn cơm. Đến lúc đó chỉ cần đem học thức đầy bụng của mình hơi bày ra một phen, đám man tử để nhũ này liền ghen hợm nhìn trần trời., Tự ti mặc cảm... Đại khái chính là tiết tấu như vậy. Hơn nữa, đối với tu sĩ mà nói, trên bàn cơm ngoại trừ uống rượu nói chuyện phiếm như phạm nhân, cũng không thể thiếu giai đoạn diễn pháp., Cái này giống như hành tẩu lệnh khách, là văn hóa bàn ăn chỉ thuộc về tu sĩ. Linh kiếm phái này lấy kiếm làm tên, hơn phân nửa là sinh trưởng ở kiếm pháp, chém giết các loại huyết tinh dã man chi thuật., Cụ thể đến tầng thứ pháp thuật, tuyệt không có khả năng đánh đồng với Vạn Pháp Tiên Môn tinh nghiên đạo này, hướng chi đệ tử Vạn Pháp Tiên Môn kém cõi nhất cũng là Trúc Cơ Hạ phẩm, mà đi cùng các đệ tử Linh Kiếm, Trúc Cơ thành công lại chỉ có một người, chỉ chênh lệch về mặt pháp lực, cũng đủ để làm diễn pháp hoàn chi tiết trở thành xu thế tàn sát nghiêng về một bên.

Mang theo lòng tin, bọn họ ngồi xuống chờ đợi thời cơ làm khó dễ. Mà Linh Kiếm phái bên kia, khí thế cũng không thua kém, ngoại trừ đệ tử chân truyền Lưu Ly Tiên và Vương Lục, Nhạc Vân, Hoắc Dĩnh, Nhạc Hinh, cũng đều là tinh nhuệ trong môn phái, mặc dù tu vi cảnh giới không bằng, nhưng về mặt lòng tin không kém chút nào.

Đệ tử hai phái ngồi trên bàn cơm, nhìn qua vô cùng thân mật nhưng không khí lại nhanh chóng trở nên lạnh như băng. Đến khi Vương Lục cười phá vỡ bầu không khí trầm mặc.

“Nhạc Vân sư đệ, Hoắc Dĩnh sư muội, ta còn chưa được các người giới thiệu qua. Vị này là Đại sư huynh thế hệ trẻ của Vạn Pháp Tiên môn chém giết đêm, bên cạnh là nhị sư tỷ Diệp Phi, tam sư huynh Triệu Khương Nguyên, tứ sư huynh Lộ Khiêm Tài cùng với Hải Vân Phạm.”

Nhạc Vân và Hoắc Dĩnh gật đầu cười, nhưng không nói gì, trước khi bọn họ tới đã nghe sư phụ dặn dò, nhân vật chính của buổi tối là Vương Lục, chỉ cần nghe theo lời dặn dò của hắn là được rồi, không cần tự phát huy.

“Sau đó, chư vị sư huynh sư tỷ Vạn Pháp Tiên môn, cũng cho ta giới thiệu một chút những người bên chúng ta. Ta và Lưu Ly sư tỷ các người đã gặp qua, ngồi ở chỗ đó là Nhạc Vân sư đệ của núi Phiêu Miêu, bên cạnh là Hoắc Dĩnh sư muội, ở bên cạnh là Nhạc Hình Dao.”

Vừa dứt lời, chợt nghe ba lão già của Vạn Pháp Tiên Môn, Khương Nguyên cười lạnh nói: “Nhiều nữ tu như vậy? Linh Kiếm phái các người hết cách rồi lại chỉ biết buôn bán nữ sắc?”

Lời vừa nói ra, Hoắc Dĩnh và Nhạc Hình Dao đều biến sắc. Các nàng xuất hiện ở đây hoàn toàn không liên quan gì đến thân phận nữ giới, mà bởi vì thực lực trong hàng đệ tử cùng kỳ là mạnh nhất, tu vi cao nhất... Chỉ một câu nói của Triệu Nguyên, đã đem các nàng so với nữ tử hạ lưu hỉ khoái nhân kia rồi.

Vương Lục cũng cười lạnh một tiếng, quả nhiên đến miệng thiếu nợ đúng không? Ta không sợ lắm lời, khẩu pháo cấp Tông Sư đặc biệt chờ người ở đây, ở trước bàn chính món ăn, trước tiên lấy cái miệng này của người để mở dạ dày cũng không tệ a.

Nhưng ngoài dự liệu của Vương Lục chính là gã còn chưa kịp mở miệng, sư tỷ Lưu Ly bên cạnh đã đột nhiên vỗ bàn, vẻ mặt giật mình hô: “A, người là đứa bé gái hèn hạ bỉ ổi kia...”

A Phụt phụt.

Vương Lục lập tức nhin không được phun ra, Lưu Ly Tiên này... Thật đúng là nhanh mồm nhanh miệng, hết lần này tới lần khác nói ra những lời này âm thanh lại lớn, toàn bộ nhà ăn đều nghe thấy, đều nhao nhao quăng ánh mắt khác nhau tới, khiến cho sắc mặt Triệu Nguyên kia nghẹn đến đỏ lên tím.

“Ta xúc phạm tiểu cô nương từ khi nào thế?”

Vương Lục nghe vậy càng cười lạnh, ngu xuẩn a, nào có hỏi như vậy, chẳng phải là chờ để người ta bổ thêm đao sao?

Quả nhiên, Lưu Ly Tiên vẻ mặt ngây thơ đáp: “Chính là buổi sáng đây, ta tận mắt thấy người ôm một cô bé tới hôn, sự phụ nói đó là đang dâm loạn.”

“Nói hươu nói vượn, ta chỉ là, ta chỉ là...” Triệu Khương Nguyên gấp rút phân liệt nguyên thần, càng nói càng không nói được.

Cũng may sư tử Diệp Phi kịp thời giải vây cho hắn: “Việc này người người gặp lòng người, sự đệ đối với cô gái yêu thích thuần khiết vô cấu, cũng chỉ có ở trong mắt người xấu xa nội tâm mới có thể nhìn ra xấu xa.”

Lưu Ly Tiên nhú mày, căn bản không hiểu.

Vì vậy Vương Lục cười cười, chuẩn bị ra sân... Nhưng đúng vào lúc này lại có một người mở miệng nói chuyện.

“Vậy, mọi người có phải nên ăn đồ ăn trước thì tốt hơn.”

Vương Lục nhìn người nọ một cái, cười lắc đầu: “Tiểu Hải nói rất hay, mọi người ăn trước đi.”

Nhiều năm không gặp với Tiểu Hải, nếu hắn đã mở miệng, vậy thì bán cho hắn mặt mũi là được rồi, dù sao loại hành vi thả pháo miễn phí này chỉ là đồ ăn trước, món chính vẫn còn đang ở phía sau chờ đấy.

...

Có Tiểu Hải ra mặt hoà giải, hai bên cũng không tranh chấp nữa, bắt đầu tự mình nhấm nháp đồ ăn trên bàn.

Bàn thức ăn này là nhà bếp của Tiêu Dao Phong nấu nướng, hương vị đầy đủ, đệ tử Phiêu Miểu Phong chịu khổ của nhà ăn vô cùng cảm động, đặc biệt là sư tử Lưu Ly ngây thơ hồn nhiên là vui vẻ nhất, vừa ăn vừa khen: “Thịt này ngon quá.”

Vương Lục nghe xong, quay đầu nhìn lại một thiếu nữ Tây Di đứng ở lối vào nhà bếp, nghe vậy trong lòng đau khổ, đưa cho một ánh mắt cổ vũ. Nhưng A Oa lại không cảm kích, quay đầu đi về phòng bếp.

Ăn không bao lâu, Vương Lục liền buông đũa xuống, biết thời điểm đã không sai biệt lắm, đôi phương không có khả năng ăn mãi như vậy, việc chính của bọn họ còn chưa bắt đầu làm đấy.

Quả nhiên, Vạn Pháp Tiên môn lão tứ lộ khiêm tốn mới nhíu mày, mở miệng hỏi: “Linh kiếm phái các người bình thường chỉ ăn mấy thứ này?”

Vương Lục rất muốn nói: “Con mẹ nó chúng ta ngược lại cũng muốn ăn, cây củi mục kia cũng phải làm ra nha.”

Nhưng cửa ra lại là: “Có gì không ổn sao?”

Lộ Khiêm mới hừ lạnh một tiếng: “Không ổn? Không có mấy chỗ thỏa đáng để bàn đồ ăn này, thoạt nhìn hương vị đều đủ, hơn nữa nguyên liệu nấu ăn cao cấp, không thiếu thượng phẩm linh vật thậm chí cả tiên vật., Nhưng đầu bếp hoàn toàn không hiểu cách phối hợp dinh dưỡng mà lại không đề cập tới làm bếp sai, giá trị dinh dưỡng bị hủy hết, chỉ riêng bản thân bàn đồ ăn này phối hợp cực kỳ không hợp lý nếu để người phạm phạm phạm nhân thỏa mãn được nhuần nhuyễn thì vẫn còn dư dả, nhưng với tiêu chuẩn của tu sĩ mà nói, quả thực là một bàn rác rưởi...”

Vương Lục nhẹ nhàng đáp lại: “Không cần người tự mang thức ăn đến ăn, cảm giác thiếu dinh dưỡng gì vậy tự mình bổ sung đi, cái gì cũng phải để đầu bếp phối hợp tốt, cần người làm gì?”

Lộ Khiêm tài nhất thời ghen lời, qua một lát mới nói: “Điều này nói rõ đầu bếp của các người không chuyên nghiệp...”

“Phí lời, cũng không phải học viện đầu bếp của Thương Khê Châu, cần đầu bếp chuyên nghiệp để làm gì? Linh kiếm phái chúng ta cũng không phải loại cửa hàng thùng cơm như các người.”

Lộ Khiêm Tài cả giận nói: “Người nói Vạn Pháp Tiên Môn chúng ta là cửa hàng thùng cơm?”

“Muốn nghe? Vậy chúng ta đổi đề tài cũng được, lại thảo luận một chút về vấn đề tiêu cô nương bị ối, thế nào?”

“Người...”

Trong lúc trò chuyện, đại sư huynh của Vạn Pháp Tiên môn cuối cùng cũng ngồi không yên, hấn buông bát đũa, trầm giọng nói: “Người sai rồi, căn cứ vào kết quả nghiên cứu mới nhất của Vạn Tiên minh, việc ăn uống của tu sĩ có ảnh hưởng cực lớn tới việc tu hành. Tu sĩ ngoại trừ thổ nạp thiên địa linh khí hàng ngày, tu sĩ..., Ăn uống là một khởi nguồn quan trọng của pháp lực, không thể bỏ qua. Một tu sĩ biết ăn, mới là tu sĩ đủ tư cách, một môn phái biết ăn mới là môn phái hợp cách. Ở điểm này, Linh kiếm phái các người thật sự quá kém, căn bản là rắm chó không kêu “

Đối với việc này, Vương Lục vô cùng không cho là đúng nhún vai: “Chỉ bằng đám phế vật các người cũng xứng nói chuyện ăn uống ở trước mặt Đại Linh Kiếm Phái ta sao?”

“Buồn cười, đám man di các người mới là hạng người không có tư cách nói chuyện ăn, các người...”

Còn chưa dứt lời, Vương Lục đã vỗ mạnh tay một cái: “Được, nếu đã không phục, vậy tỷ thí một phen đi.”

Nhất thời Trảm Tử Dạ sừng sốt: “Đấu, đọ cái gì, đọ ra sao?”

“Đương nhiên là so xem ai sẽ ăn rồi, còn về phương pháp thi đấu sao, chẳng lẽ Vạn Pháp Tiên môn các người không so được?”

Trảm Tử Dạ nhú mày: “Ai sẽ so với thứ này?”

Wương Lục cười: “Là các người nói ăn uống quan trọng, cũng là các người nói ăn được môn phái mới tính là môn phái hợp

cách. Kết quả các người ngay cả cơ chế cạnh tranh liên quan cũng không có sao?”

Ai mà làm loại cơ chế cạnh tranh đau trứng thế này?

Nhưng mà chưa đợi Trảm Tử Dạ nghĩ ra lời giải thích, Vương Lục liền bổ sung: “Không có cũng không sao, vậy hãy dùng quy củ Linh kiếm phái chúng ta để so sánh đi.”

Cho dù có chết ở nhà của Trảm Tử Dạ cũng biết không ổn: “Dùng quy củ của các người?”

“Thế nào, không phải các người tự xưng tham ăn sao, tự xưng năng lực học thuật kinh người à? Vậy chúng ta phải dùng quy củ đó để đánh bại chúng ta mới được, nếu có thể từ hàng ngũ hàng ngũ hàng ngũ phía Đông tới đây, còn sợ chiến trường sao?”

Pháp thuật khích tướng của Vương Lục lập tức phát huy hiệu quả, Trảm Tử Dạ còn chưa lên tiếng, lão Tam Triệu Khương Nguyên đã cá giận nói: “Ai sợ các người nói đánh thế nào, chúng ta tiếp chiêu là được.”

Vương Lục nói: “Được, một lời đã định mời chư vị trưởng lão làm chúng.”

Sau đó, ánh mắt chuyển hướng sang một bên. Mà trên bàn chính, trưởng lão hai phái sớm dừng lại đôi đũa hàn huyên, đem ánh mắt tụ tập lại.

Chư vị trưởng lão Linh Kiếm phái đã sớm dự liệu, lúc này không hoảng hốt không vội, nhưng Viên Triều Niên lại nhíu chặt mày, trong lòng cảm thấy không ổn. Từ lúc buổi sáng vừa biểu diễn hém sân khấu, y đã biết Linh Kiếm phái đã sớm chuẩn bị vạn toàn, đào hồ to chờ mình nhảy xuống. Lúc này tư thái mười phần tự tin này, thoát nhìn không giống như là nguy trang.

Bất quá, vừa rồi Trảm Tử Dạ nói cũng không phải là nói bừa, về vấn đề ăn vào, Vạn Pháp Tiên môn đã nghiên cứu từ trước, môn hạ đệ tử đều đã trải qua huấn luyện đặc thù, điểm này thực sự đi trong hàng đầu của Vạn Tiên minh. Linh kiếm phái muốn làm văn chương trên việc ăn cũng không dễ dàng.

Trên thực tế, ở mọi phương diện linh kiếm phái làm văn chương cũng không dễ dàng, bầu không khí học thuật của Vạn

Pháp tiên môn phi thường nồng đậm, thế cho nên đại đa số lĩnh vực đều nghiên cứu độc đáo.

Suy nghĩ một chút, Viên Triều Niên mở miệng hỏi: “Xin hỏi quy củ của quý phái, làm sao so được?”

Vương Lục cười nói: “Quy tắc kỹ càng ngay ở đây, nếu ngài cảm thấy có gì bất công, như vậy việc này coi như chấm dứt.”

Nói xong, Vương Lục liền giao một chồng giấy thành tâm cho Viên triều, trưởng lão mặt đầy hồ nghi tiếp nhận, thầm nghĩ cái gì mà quy tắc có thể viết thật dày một chồng như vậy? Nhưng sau đó chỉ nhìn lướt qua rồi nhướn mày, nhin không được lớn tiếng khen: “Sáng tưởng tuyệt vời.”

Lấy tu vi Hóa Thần của hắn, Vương Lục này vất vả khổ cực viết ra mấy vạn chữ liền hiểu rõ trong lòng, sau đó bản năng là học giả làm cho hắn lập tức phát hiện ra chỗ kỳ diệu trong đó, nhin không được liền kêu lên tốt. Chỉ là vừa dứt lời, Viên Triều Niên liền ý thức được chính mình thất thố, ho khan một tiếng lại nhíu mày một tiếng., Nhìn lại quy tắc này một lần nữa chứng minh... Không phải vì quy tắc bất lợi đối với Vạn Pháp Tiên môn, ngược lại hoàn toàn ngược lại. Trong mắt Viên triều, quy tắc cực đơan phức tạp này đối với Vạn Pháp Tiên môn tương đối có lợi, cho dù Linh Kiếm phái đã huấn luyện qua rất nhiều lần, ưu thế của Vạn Pháp Tiên môn vẫn không thay đổi.

Huống chi quy tắc này rõ ràng mới vừa viết ra cách đây không lâu, mực cũng không thể nhìn thấu dân chúng Linh kiếm phái đối với chuyện này cũng không có quá nhiều chuẩn bị. Như vậy thì... rốt cuộc bọn họ lấy sức từ đâu ra vậy?

Mang theo ánh mắt nghi ngờ, Viên triều năm nay một lần nữa nhìn thẳng vào Vương Lục. Chỉ thấy vẻ mặt của Vương Lục thản nhiên, dưới sự tra xét của cường giả Hóa Thần, gã cũng thờ ơ.

Đương nhiên, cũng bởi vì Viên triều năm nay căn bản không vận dụng nguyên thần và pháp lực, nơi đây chung quy vẫn là sân nhà của Linh Kiếm phái, lấy thân phận trưởng lão của ông ta xuống tay với đệ tử chân truyền thì thật quá bỉ ổi... Nhưng, nhìn ra được Vương Lục thật lòng thản nhiên, cũng không có Mị Quý.

Vì vậy năm nay Viên triều cũng không còn lời nào để nói, giao Thành Tâm giấy cho bọn người Trảm Tử Dạ, tốc độ mấy tên đệ tử phiên lã cũng không chậm, không bao lâu đã truyền thụ xong.

Đại sư huynh Dạ Trảm Tử gật đầu: “Tỷ đấu như vậy, ta không có ý kiến.”

Triệu Khương Nguyên càng thêm tin tưởng: “Su phụ yên tâm, đệ tử nhất định sẽ không làm sư môn mất mặt.”

Lộ Khiêm mới là mối lửa trong trận chiến này, lúc này vẻ mặt cũng hưng phấn: “Quy tắc của trận đấu này thực quá thú vị, kính xin sư phụ cho phép con cùng các sư huynh tham chiến...”

Diệp Phi và Hải Vân Phàm không tỏ thái độ gì, nhất là trong lòng Hải Vân Phàm không ngừng cười khỏ.

Các sư huynh à, các huynh vẫn còn quá trẻ, đôi lại là ta, một khi nhìn thấy bộ dáng của Vương Lục như vậy, sợ là không kịp chạy trốn, sao các huynh lại cứ xông lên nhảy xuống hồ như vậy chứ?

Bất quá vừa rồi hẳn cũng đã xem quy tắc kia, không hổ là thủ bút của Vương Lục, lại không nói đến lời nói từ trên bàn cơm giao phong. Chỉ cần phần quy tắc này lấy ra, bất kỳ một đệ tử Vạn Pháp Tiên môn nào đủ tư cách cũng khó mà cự tuyệt.

Wương Lục, thật sự là gã trúng chỗ ngựa của các sư huynh rồi.

Thấy đệ tử tỏ thái độ như thế, Viên Triều do dự một lát: “Vậ thì so.”

Linh Kiếm phái chờ đợi quả thực đã lâu, Viên triều gật đầu một cái, Vương Lục liền cười vỗ vỗ tay: “Mấy vị trưởng lão bày bàn chính đã sớm đứng dậy, dời cái bàn sang một bên.

Vị trí chính giữa nhà ăn này tự nhiên là để cho thi đấu, bàn chính rút lui, một bàn ăn có diện tích lớn gấp mấy lần bầu dục liền thay vào, trên bàn cơm không có đồ ăn, lại bày ra mười hộp thẻ thẻ.

Đệ tử hai phái lần lượt ngồi xuống trước hộp bài, đệ tử Linh Kiếm phái tuy rằng không quen thuộc, nhưng bao nhiêu lần

trước đã biểu diễn hơi hiểu rõ trong lòng. Đệ tử Vạn Pháp Tiên môn thì phát huy đầy đủ ưu thế về thuật tính nhân tài, sau khi đặt quy tắc qua một lần, liền mười phần tự tin tìm vị trí ngồi xuống.

Sau đó, Viên Triều Niên xác định song phương đã chuẩn bị xong, ra lệnh một tiếng: “Bắt đầu”.

Mười tên đệ tử nhanh chóng mở hộp bài ra, lật thẻ bài ra, ước chừng mấy chục tấm, mà những đệ tử khác còn đang xem thẻ bài, suy nghĩ sách lược, ba người của Vạn Pháp Tiên môn, Khương Nguyên không chút do dự rút ra cái thứ nhất hô: “Rước thịt bò kho.”

Chỉ thấy hần giơ cao thẻ bài, vẽ một bát mì mùi thơm xộc vào mũi, góc trên thẻ viết năm mươi điểm bên trái, phía dưới thì viết Hồng Tam Hoàng Lục Lục.

Một lát sau, trước mặt Triệu Nguyên xuất hiện một bát mì thịt bò kho. Hần cầm lấy đũa, nhẹ nhàng vỗ xuống đáy chén, đồng thời Pháp lục từ từ phóng ra, dùng mũi đũa dính chặt cả bát bát bát, lại vẩy một cái, lấy ra một cái bột mì rất lớn, miệng mở ra, khung xương dưới cằm trật khớp, nuốt cái đồng kia xuống.

Cả bát mì thịt bò nướng đỏ tươi, Triệu Khương Nguyên chỉ dùng một miếng liền nuốt xuống bụng. Sau đó đỉnh đầu hần liền hiện ra năm mươi con số, cùng với màu đỏ của tam hoàng sắc lục sắc còn có màu xám, màu đen, màu nâu các con số khác đều là 0.

Đây là quy tắc cơ bản của trò chơi, tuyển thủ dùng thẻ bài điểm một bữa, ăn một món ăn, đều sẽ có nguyên tố tương ứng và nguyên tố nhập khoản tương ứng: Nguyên tố chính là giá trị dinh dưỡng mà mọi người thường nói. Mấy chục tấm thẻ bài đại biểu món ăn khác nhau, cũng đều có tích phân và nguyên tố dinh dưỡng khác nhau, phương thức tuyển thủ chiến thắng chính là thông qua những thức ăn khác nhau, cuối cùng thu hoạch được nguyên tố dinh dưỡng hợp lý nhất cũng hợp lý nhất.

Tác dụng tích lũy như vậy? Rất đơn giản, tác dụng tích lũy ở chỗ mua thẻ bài, lúc ban đầu trong tay tuyển thủ có mấy chục tấm thẻ bài đều là thức ăn cơ bản nhất, tỷ như mì thịt bò kho,

mì rau xào, mì nấm hầm gà... Chỉ có thông qua những thẻ bài khác nhau, tích lũy đủ điểm tích lũy nhất định mới có thể mua được thẻ bài mới. Mà mua thẻ bài, nhân tố cần suy nghĩ rất nhiều.

Chẳng hạn như một bát cháo thịt béo gấp trăm lần, hai cân chín cũng là trăm cân, từ tích phân mà nói thì giá trị của nó càng cao. Nhưng giá trị dinh dưỡng của cái sau lại hơn xa cái trước, vậy rốt cuộc muốn tích phân hay là nguyên tố dinh dưỡng thì phải có trí tuệ. Chỉ có tích lũy đủ thì mới có thể đổi được thẻ bài có giá dinh dưỡng cao hơn, nhưng vì tích lũy được mà đã lấp đầy bụng, lại bỏ gốc lấy chông.

Ngoài ra còn phải xem xét vấn đề khẩu vị, ví dụ như một dòng nước sôi sùng sục nấu cá, có lẽ tích phân và giá trị dinh dưỡng đều rất cao, nhưng lại tăng thêm linh thảo vô địch: Tiêu giết người vô địch, như vậy ăn hay là không ăn, thực sự phải suy nghĩ một phen...

Cuối cùng, cần phải cân nhắc hiệu quả đặc thù của món ăn, ví dụ như có món khai vị, có món ăn đặc biệt mỡ mài một miếng liền làm cho người ta buồn nôn cả buổi, còn có món dễ dàng đánh rắm...

Trong quá trình này, yêu cầu cơ bản nhất không phải tính toán năng lực và bố cục, mà là số lượng cơm, dù tính toán tỉ mỉ, phối hợp dinh dưỡng hợp lý đến đâu, nếu không đủ lượng cơm để ăn đồ ăn thì cũng không sao... Đúng là một trận so tài giữa Vương Đại Vị.

Nhưng thật ra trong hoài bão của Vạn Pháp Tiên Môn, năm người này có tu vi cao nhất trong đêm trăm tử, nhưng các đệ tử khác cũng có tuyệt kỹ của riêng mình. Triệu Khương Nguyên này đúng là có sở trường đặc biệt rất lớn trong con đường ăn uống của mình —— chính là sau khi bắt được thẻ bài siêu cấp, Triệu Nguyên căn bản không có nghĩ nhiều, liền trực tiếp gọi món ăn. Trước khi những người khác xem hết thẻ bài, liền ăn hết món ăn đầu tiên của mình, mặt thịt bò kho, lên tiếng đoạt lấy thẻ bài.

Nhưng mà sau một khắc, sắc mặt Triệu Khương Nguyên đột nhiên thay đổi, lộ ra vẻ thống khổ.

Đối với chuyện này, Vương Lục chỉ cười lạnh một tiếng.

Ngu ngốc, thức ăn trên chiến trường là A Hoài làm.

...

Trên đời làm sao có trận quyết đấu công bằng chân chính?

Quy tắc mà Vương Lục chế định nhìn như có lợi cho Vạn Pháp Tiên Môn —— dù sao nhân tài học thuật tính đang tính toán năng lực của bố cục lại cao hơn tu sĩ linh kiếm, đặc biệt là nhân vật thủ lĩnh Linh kiếm phái chỉ số thông minh như Lưu Ly Tiên...

Nhưng tác chiến ở sân nhà mình, Vương Lục làm sao có thể thiên hướng Vạn Pháp Tiên Môn được chứ? Bây giờ đến phiên Linh Kiếm phái tới để thu lấy phúc lợi chủ trường - nhà bếp chủ chiến trường A HỒ. Hồi Khuyết không phải đệ tử linh kiếm, không trải qua khảo nghiệm ở nhà ăn mờ mịt, người bình thường không có tư cách đi ném thử tay nghề của A Môn.

Mà quả nhiên, Triệu Nguyên của Vạn Pháp Tiên Môn vừa ăn xong bát mì thịt bò kho, mặt liền thay đổi, mở miệng muốn nôn mửa, lắc lư một hồi nhưng vẫn miễn cưỡng nhìn được, nhuệ khí âm thanh đoạt người kia đã mất đi hầu như không còn.

“Đây là cái quỷ gì vậy?”

Triệu Khương Nguyên khàn giọng, tức đến nổi phôi hời.

Vương Lục buông thẻ bài xuống, cười khẽ trả lời: “Thịt bò kho đồ a.”

“Thịt trâu kho mà không thể nào có mùi vị quỷ quái thế này được sao? Rõ ràng là người gian lận mà.”

Vương Lục tiếp tục cười: “Không có khả năng là hương vị đó, chúng ta gian lận sao? Ta cũng chưa nghe nói Vạn Tiên minh có quy định: thịt bò kho nhất định phải có hương vị gì, hướng chỉ bát mì người ăn vào trong bụng, nên biết phối hợp dinh dưỡng như thế nào. Làm tu sĩ, là dục vọng miệng, hay là dinh dưỡng phối hợp quan trọng hơn. Ta nhớ Vạn Pháp Tiên môn các người đã từng biểu đạt quan điểm.”

Triệu Khương Nguyên ghen hòng nhìn trần trời, quả thật vị mì thịt bò kia tuy có kỳ quái, nhưng phối hợp với chất dinh dưỡng lại không hề có vấn đề, hoặc có thể nói vấn đề thật sự

không thể tin nổi là đầu bếp làm thế nào dưới sự phối hợp của chất dinh dưỡng hợp hợp như vậy để làm ra khẩu vị của loại kỳ hoa kia.

Vương Lục còn nói: “Nếu người không phục, vậy ta cũng làm một bát.” Nói xong, lấy ra thẻ bài nung thịt bò, triệu hồi ra một bát mỳ giống như vậy, dùng đũa gắp một cây cho Triệu Khương Nguyên, sau đó học Triệu Khương Nguyên, đem mỳ chọn thành một đồng nuốt vào trong miệng, sắc mặt lại bất động.

Triệu Khương Nguyên ném thử sợi mỳ kia, sắc mặt lại trắng bệch thêm một phần, thấy Vương Lục bình tĩnh tự nhiên, biết đại khái đây chính là một trong những lực lượng của Linh kiếm phái... Quả nhiên là giới dùng âm mưu quỷ kế liền biết chuyện sẽ không được tiện nghi như vậy.

Nhưng như vậy thì có sao? Nếu cho rằng chút tài mọn này có thể ngăn cản người của Vạn Pháp Tiên môn, vậy thì quá ngây thơ rồi.

Triệu Khương Nguyên mạnh mẽ đè xuống mùi vị lạ trong miệng cùng trong bụng khó chịu, từ trong túi trữ vật lấy ra một vật nuốt vào trong miệng, nhất thời tinh thần sáng khoái tinh thần.

Vạn Pháp Tiên môn đặc chế linh đan, cường đại muối tiêu hoàn thuốc, có hiệu quả hóa giải bởi vì các loại nguyên nhân dẫn đến tiêu hóa không thoải mái, ăn không đủ no, một viên vào bụng, cho dù là Quan Âm Thổ hấn cũng có thể ăn ngon lành ngon lành.

Triệu Khương Nguyên quay đầu lại trừng Vương Lục một cái, cười lạnh một tiếng, sau đó giơ thẻ bài lên: “Lão đàn mì rau dưa”

Cùng là thẻ bài cơ sở, giá trị mỳ rau của lão đàn chia ra năm mươi, điểm dinh dưỡng là hồng lục bốn vàng. Còn Triệu Nguyên một ngum nuốt xuống, điểm dinh dưỡng so với thẻ bài cao hơn một đoạn, là Hồng Tam thập ngũ hoàng.

Đệ tử Linh kiếm vây xem đều lấp bắp kinh hãi, tiếp theo nhao nhao nghị luận, mà tu sĩ Vạn Pháp Tiên môn thì mặt lộ vẻ đắc ý, đối với một màn trước mắt cũng không kinh ngạc.

Thứ ăn của tu sĩ là gì? Thứ tương tự vậy lại có thể tiêu hóa ra nhiều chất dinh dưỡng hơn, sinh ra phế vật ít hơn. Đây mới là phế vật ăn Triệu Khương Nguyên không chỉ có ăn số lượng lớn, hơn nữa năng lực tiêu hóa cực mạnh, có thể nói tuyệt đỉnh không thể nào so sánh với Trảm Tử Dạ. Thứ duy nhất mà Linh Kiếm phái có thể ngăn cản hẳn cũng chỉ đơn giản là một tay đầu bếp nghe nói kinh sợ mà thôi. Tuy nhiên, có loại vũ khí đặc biệt giúp người ta nghe được ử rữ để tiêu hóa viên thuốc này, lạ mặt thì tính là gì?

Ăn qua mì rau củ cũ, Triệu Nguyên tiếp tục tàn khóc, ăn liền bốn bát mì, gom góp đủ ba trăm phần nguyên tố cùng với ba trăm nguyên tố điểm, lập tức đổi hai tấm thẻ mới, ngư hương nhục ti cùng đậu phụ Ma Bà., Dần dần làm cho thức ăn phong phú trở lại. Mà cùng lúc đó, đám người Trảm Tử Dạ, Lộ Khiêm Tài tốc độ cũng không chậm, mỗi người ăn ba bát mì, mà Trảm Tử Dạ càng ngoài dự đoán của mọi người đổi ra thẻ nhận chủ, súp thịt bò Tây Hồ. Tuy rằng điểm tích phân cùng điểm dinh dưỡng đều không cao., Nhưng hiển nhiên cũng có ý định của hắn. Đồng thời, Diệp Phi, Lộ Khiêm Tài, Hải Vân Phàm đều có biểu hiện kinh người. Đệ tử Vạn Pháp Tiên môn không có gì bất ngờ, đều có sức tiêu hóa vượt bậc, mỗi lần ăn vào điểm số dinh dưỡng mà hắn thu hoạch được đều tốt hơn tiêu chuẩn.

Trái lại Linh Kiếm phái thì quy củ, ăn với tốc độ ăn uống bình thường, cho dù là Nhạc Vân chính là bán mạng nhất, tốc độ ăn uống so với nữ tu Vạn Pháp Tiên môn Diệp Phi Phi còn không có ưu thế, đồng thời bởi vì không có phương pháp tiêu hóa đặc thù, tích lũy dinh dưỡng càng chậm. Trận tranh tài Đại Vị Vương này có thời hạn, mà dựa theo tiết tấu trước mắt, trước khi thời hạn chấm dứt, điểm dinh dưỡng của Vạn Pháp Tiên môn chỉ sợ nhiều gấp mấy lần so với Linh Kiếm phái.

Sau khi thi đấu tiến hành một thời gian ngắn, chênh lệch giữa song phương dần kéo giãn ra, các trưởng lão Vạn Pháp Tiên môn sắc mặt bất động, trong lòng biết nếu đối phương không có át chủ bài ngoài dự đoán của mọi người, lúc này có thể tuyên bố thắng bại, bất quá...

Ngay lúc bọn hắn đang cân nhắc, hiện ra quy tắc phải chuẩn bị át chủ bài như thế nào, bỗng nhiên nghe một thanh âm cách đó

không xa vang vọng toàn trường.

“Rất tốt, hiện tại chúng ta có thể nhìn thấy, tuyển thủ Vạn Pháp Tiên môn đã chiếm ưu thế tuyệt đối trên tràng diện, tiến độ bọn họ nhanh nhất là Triệu Khương Nguyên tuyển thủ, đã lấy được ba thẻ cấp ba, đồng thời điểm dinh dưỡng càng nhiều hơn các tuyển thủ khác một mảng lớn., Trái lại Linh Kiếm phái bên này lại không có thành tích xuất thủ, ngay cả thẻ bài cấp hai cũng không có mấy tấm, không biết làm chủ trường bên nào, hiện tại trong lòng cảm thấy thế nào, muốn nghịch chuyển thế cục mà nói, lại cần xuất ra chiêu số gì?”

Mọi người tại đây đưa mắt nhìn về hướng âm thanh, đã thấy không biết từ lúc nào một vị bạch y nữ tử đặt một cái bàn bên cạnh Thực Đường, bắt đầu giải thích sự tình.

Mấy vị trưởng lão Linh Kiếm phái không khỏi bật cười, nhưng cũng không quan tâm tới nàng. Bởi vì nhân vật chính lúc này cũng không phải là người ngoài cuộc.

“Muốn nghịch chuyển thế cục? Vậy liền nghịch chuyển cho các ngươi xem.” Vương Lục ngồi một bên bàn ăn, yên lặng hồi lâu, buông bát mì trong tay xuống, thi đấu đến bây giờ vừa vặn gã đã ăn hai mươi sáu bát mì, nếu lấy tiêu chuẩn của người bình thường đến xem số cơm quả thực nghịch thiên, nhưng ở trong bàn mười người này lại là chỗ ngồi kính nể, càng làm cho gã kinh ngạc hơn làn vụn vụn vụn đủ mọi thứ không sử dụng.

Chẳng lẽ là muốn một lần đổi thẻ bài cao cấp? Nhưng dựa theo quy tắc, trước thẻ bài cao cấp, trong tay phải có một số lượng thẻ trung cấp, cùng với điểm dinh dưỡng tương ứng mới có thể. Trong tay hắn chỉ có thẻ cấp một, dù có đủ một vạn điểm cũng chỉ có thể đổi lấy thẻ cấp hai...

Bất quá rất nhanh mọi người liền hiểu được ý định của Vương Lục.

“Dương, mười một ăn mười một, quay thưởng liên tục.”

Vương Lục giơ tay lên cao, sau một khắc, số điểm trên đỉnh đầu nhanh chóng biến hóa, co nước làm tách, đồng thời một quả cầu xoay tròn nhanh chóng xuất hiện ở trước mắt, kim quang bắn ra bốn phía.

“Rút thưởng?”

Chín tên tuyển thủ khác trên bàn com đều lấp bắp kinh hãi, nhất là năm người Vạn Pháp Tiên môn càng khó tin mà nhìn Vương Lục.

Về phần rút thưởng quy định, trong quy tắc viết rõ ràng, đây là cấp bậc duy nhất mà tuyển thủ có thể bỏ qua thẻ bài, trực tiếp thông qua tích phân để lấy thẻ cao cấp, một ba mươi một lần, phân biệt sữ thì ưu đãi đến mức thích hợp. Nhưng tỷ lệ trúng thưởng rút thưởng phi thường không hợp lý., Thẻ bài cao cấp có giá trị, tỉ lệ trúng thưởng chỉ có một phần nghìn, lấy phí tổn mà nói, chính là vượt qua mười vạn phần mới có được một tám, giá trị còn xa hơn giá trị thực tế của thẻ bài. Bởi vậy trong mắt nhân tài học thuật, loại rút thưởng này căn bản là lừa mình dưới sự tuyệt vọng, đem tích phân quý giá lãng phí ở rút thưởng, thật sự không thể nói lý.

Còn mấy tên trưởng lão Vạn Pháp thì sắc mặt nghiêm túc tập trung vào quả cầu đang rút thưởng kia, đảm bảo cho Linh kiếm phái không thể múa may từ đó được... Sau đó, ngay trong tầm mắt lo lắng của mọi người, quả cầu bắt đầu phun ra tám thẻ.

thẻ bài cấp một, kiếm đạo hũ, thẻ cấp một...

Triệu Khương Nguyên đang ăn thịt tươi, suýt nữa bật cười. Quả nhiên, đều là thẻ thưởng tiêu chuẩn khác thường.

Mặc dù cấp bậc chia làm một, nhưng đồ ăn nghịch thiên này căn bản là không lấy được bao nhiêu tích phân không nói, điểm dinh dưỡng cũng lấy điểm số màu đen làm chủ: Cũng chính là loại độc tố ăn nhiều trúng độc không nói, lại còn ảnh hưởng lớn đến tích lũy của điểm dinh dưỡng khác, đó là thẻ rác đáng đời có thể ném được liền.

Nhưng mà đến tám thứ tư, Triệu Nguyên liền không cười nổi.

Thẻ cấp ba.

Vừa vặn là thẻ bài hãn mới đổi được, tích phân và dinh dưỡng đều rất cân đối, là thẻ ưu chất trong thẻ cấp ba. Vì thế hãn phí hết một phen công phu vào thẻ bài cấp hai, kết quả bị Vương Lục trực tiếp rút ra.

Mà như vậy còn không phải là kết thúc sao, đợi tấm thẻ thứ năm xuất ra, Triệu Nguyên càng vỗ bàn đứng lên: “Không có khả năng”

Thẻ cấp sáu.

Tiếp theo là thẻ thứ sáu, thẻ cấp năm, tấm thứ bảy, thẻ cấp năm. Tấm thứ tám, thẻ cấp bốn. Tấm thẻ cấp chín, tấm thứ mười lăm dị đoan, thẻ thứ mười một khác nhau, thẻ thứ mười hai, thẻ cấp sáu thứ mười hai.

Trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người, Vương Lục bình tĩnh thu hồi thẻ bài, thẻ khác thường trực tiếp tiêu hủy thu về mấy chục điểm tích lũy, thuận tiện ghép với thẻ cấp sáu, thăng cấp trở thành thẻ cường hóa cấp sáu.

Một chén thịt nhỏ màu trắng thịt bằm, trong đó lại ẩn chứa khí tức Tiên Linh cực kỳ phong phú, có thể cung cấp phân sáu trăm phần, điểm dinh dưỡng lấy mười điểm, giá cả so với một bát thịt bò kho cấp một hơn gấp mười lần.

Tất cả tuyển thủ Vạn Pháp Tiên Môn nhìn mà choáng váng, Lộ Khiêm Tài trực tiếp chọc thẳng mỳ vào lỗ mũi, ho khan liên tục.

Mà một tên giải thích lại càng trở nên cao độ hưng phấn: “Thẻ lục cấp sáu thẻ trong truyền thuyết không thể tưởng được cuộc thi vừa mới tiến vào trung kỳ đã có tuyển thủ lấy được thẻ lục cấp, đem cục diện bất lợi lúc trước hoàn toàn xoay chuyển, là sư thừa tốt nhất trong Linh kiếm phái., Đệ tử chân truyền đời trước quang minh nhất là Vương Lục Lục Vạn Pháp tiên môn dựa vào học thuật và kỹ thuật để kiếm cơm. Mà đệ tử đại linh kiếm phái ta dựa vào mặt mũi để kiếm cơm, ta thấy chỉ dựa vào một cái tát này, môn phái nên dự đoán cụ thể cho Vô Tướng phong đang ở chỗ hấn, chính là phải...”

Sau đó không đợi y nói xong, giải thích viên đã bị nhóm trưởng lão Linh kiếm trực xuất.

Nhưng thời gian ngắn ngủi này không thể ảnh hưởng tới sự tĩnh lặng như chết trên đài cao, đệ tử Vạn Pháp Tiên môn đã không thể chịu đựng nổi nữa, nhìn chăm chăm vào cái thẻ cường hóa lục cấp như mộng trong tay Vương Lục.

“Đây chính là tinh thần trận đấu của Linh Kiếm phái các người?” Lâm Đại sư huynh, Trảm Tử Dạ là người đầu tiên làm khó dễ, nhưng còn chưa đợi hắn nói xong, sư phụ Viên Triều Niên đã thở dài: “Tử Dạ, đừng nói nữa, đây không phải là ăn gian.”

Trảm Tử Dạ tròn tròn mắt: “Không phải ăn gian?”

“Có một số người, trời sinh cường vận, người hâm mộ không nổi.”

“Dựa vào vận khí sao?”

Viên triều tuổi nhẹ gật đầu, nhưng không giải thích quá nhiều, đối với Trảm Tử Dạ mà nói, tiếp xúc cái khái niệm vận khí này còn quá sớm... Nhưng Vương Lục cường vận đến trình độ này, thật sự là nằm ngoài dự liệu.

Trưởng lão lên tiếng, thi đấu có thể tiếp tục tiến hành, nhưng không khí rõ ràng là không đúng. Đệ tử Vạn Pháp Tiên môn không còn bình tĩnh nắm trong tay thắng lợi lúc trước, bởi vì có một người cường vận dựa vào mấy tấm thẻ cấp năm và thẻ cấp sáu, trong thời gian ngắn đã nhanh chóng tăng cường điểm dinh dưỡng. Cứ đà này mà tính toán, vượt trội cũng không còn xa nữa.

“Móa nó, ta cũng không tin tà. Lộ Khiêm Tài không kiềm chế được mà giơ tay lên: “Cộc, chít chít”

“Sư đệ, không nên vọng động...”

Đáng tiếc không còn kịp nữa, tích phân Lộ Khiêm Tài lập tức bị khấu trừ, sau đó mười một tấm thẻ bài phun ra.

Lộ Khiêm Tài liếc qua, sắc mặt trắng bệch: thẻ bài trước mặt đều là những thẻ khác nhau.

Sau một khắc, trên tuyết lại phủ sương, Lộ Khiêm mới chỉ cảm thấy trong bụng một trận phiên giang đảo hải, nhin không được liền muốn phun ra, cũng may kịp thời dùng pháp lực áp chế phản ứng nhục thân, miễn cưỡng nuốt trở lại, nhưng ăn uống đại giảm, muốn ăn thêm một ngụm cũng không muốn ăn nữa.

Trảm Tử Dạ nghi hoặc nhìn hắn: “Sư đệ?”

Lộ Khiêm mới miễn cưỡng quay đầu lại: “Sư huynh, hiệu lực làm tan dạ dày, giống như bị triệt tiêu mất rồi. Ta, ta trái lại

buồn nôn quá.”

Trảm Tử Dạ giật nảy mình, chuyện này, tên đầu bếp này rốt cuộc là thần thánh phương nào, thậm chí ngay cả nhai thuốc giải dạ dày cũng không cản được nàng?

Sau đó hắn quay đầu lại, tuy sắc mặt không vui nhưng những đệ tử kia vẫn duy trì tốc độ ăn uống, ánh mắt càng thêm bội phục.

Đám mọi rợ này... Nhưng thật ra lại rất kiên cường.

...

Sau khi Vương Lục rút thưởng thi đấu nổ tung mười một lần, tình hình trận đấu liền có nghịch chuyển toàn diện.

Vạn Pháp Tiên Môn bị toàn diện áp chế, tuy điểm dinh dưỡng cùng những Linh Kiếm phái khác đẳng cấp bằng thẻ bài còn có ưu thế, nhưng ưu thế lại dần dần thu nhỏ.

Cũng không phải người của Linh Kiếm phái biến nhanh, mà là người của Vạn Pháp Tiên môn từ từ chậm lại.

Đầu tiên là bởi vì lần rút thưởng mười một lần của Vương Lục, cuối cùng là ám chỉ cực xấu mang đến cho tuyển thủ này, mỗi khi trong tay bọn hắn tích lũy nhất định, sau đó mắt thấy thẻ bài màu vàng trong hộp bài của Vương Lục, liền nhin không được muốn thử vận khí.

Sư phụ nói Vương Lục trời sinh là cường vận, nhưng trong số những người ở đây, có ai không may mắn? Bây giờ năm người tới đây mỗi người đều là có cơ hội tu sĩ, được trời ban cơ duyên mà một khi đã may mắn sinh ra, kết quả tất nhiên là...

Thẻ khác thường, thẻ khác thường hay là thẻ khác thường.

Tùng bó lớn tích phân bị vỡ vết sạch sẽ, Lộ Khiêm Tài cũng không phải là người cuối cùng. Ngay cả Triệu Khương Nguyên tiến độ nhanh nhất cũng không nhin được thử một lần, kết quả lại lãng phí hơn mười món ăn mà gã đã ăn.

Thấy vậy, Vương Lục chỉ mỉm cười, cũng không để ý tới. Thực tế hắn làm mười một lần liên tiếp rung động toàn trường, cũng không phải là vì bản thân có thể vượt qua xa cuối cùng thủ thắng, mà là muốn làm chậm bước chân của đối thủ, để cho bọn họ chần chừ, để cho bọn họ lòng mang hi vọng nhảy vào trong hố rút thưởng, nói cách khác, hắn là không hơn không kém Thác nhi.

Cái gọi là thiên sinh cường vận, đích xác là không giả, nhưng cho dù cường vận cũng không có khả năng dưới tỷ lệ một phần nghìn, tiện tay làm ra mười một lần chấn động. Trong này có chút kỹ xảo, đương nhiên không phải ăn gian, mà là dùng thủ đoạn đặc thù, lập tức tăng mạnh vận khí của mình.

Một chiêu độc môn tuyệt chiêu này của mình, cũng không có hiệu quả thành thực cũng không phải là tốt, trong thực chiến rất khó hiệu quả, nhưng ở trong cuộc chiến Đại Vị Vương kỳ đem ra rút thưởng cũng là dư sức. Chỉ tiếc chiêu này không được tái sử dụng, muốn một lần liên tiếp mười một lần tuyệt đối không có khả năng, cũng không cần thiết.

Tiếp theo làm chậm bước chân của Vạn Pháp Tiên Môn chính là tay nghề nấu nướng tinh xảo của A Hàm, ngay cả bánh bao tươi mát cũng không thể áp chế khẩu vị đặc biệt mãnh liệt mà độc đáo của thuốc ăn, đủ để xua tan dục vọng của đại đa số. Mà bánh bao nhân ăn trực tiếp không phải là ăn liên tục là có thể liên tục có tác dụng.

Cũng may Vạn Pháp Tiên môn năm người này cơ sở vững chắc, dựa vào lực khống chế thân thể cường đại của tu sĩ Trúc Cơ, cuối cùng có thể duy trì động tác ăn uống không bị cắt ngang, nhưng tra tấn trong đó thì không cần nói nhiều...

Mà một bên khác, mắt thấy tốc độ của đám người Vạn Pháp Tiên Môn đã chậm lại, sĩ khí của tuyển thủ Linh Kiếm Phái bắt đầu tăng tốc, tiếp tục đuổi theo.

Nhưng ngay lúc tình thế dần dần bất lợi, Định Hải Thần Châm của Vạn Pháp Tiên Môn cuối cùng cũng mở miệng.

“Su huynh, sư tử, ta cảm thấy đây là một trận đấu, vậy coi như là trận đấu. So với khoe khoang tài nghệ hoặc là ý chí lực, chiến thắng vẫn quan trọng hơn một chút.”

Tiểu sư đệ của Vạn Pháp Tiên Môn thản nhiên nói, ánh mắt quét một vòng quanh người bốn vị đồng môn, thấy bọn họ đã thật sự nghe mình nói chuyện, lại mỉm cười: “Su huynh sư tử, các ngươi đều biết, ta gần đây không có bản lĩnh gì lớn, cho nên... vừa rồi đã tự cắt đứt ý nghĩ.”

Đám người Trảm Tử Dạ sừng sốt một chút rồi lập tức lộ vẻ giật mình. Không sai, còn có một chiêu này đối với tu sĩ Trúc Cơ mà nói, lực khống chế nhục thân vượt xa Tiên Thiên võ sư, mà một trong ngũ giác che đậy... Cũng không khó khăn mà một khi vị giác mất đi hiệu lực, mặc dù cũng sẽ mang đến một số phiền toái. Nhưng ít nhất loại đồ ăn này sẽ không trở thành trở ngại gì nữa.

Đây là trận đấu, không phải khoe khoang ý chí lực, hoặc là thắng lợi cao nhất với đối phương... Cho dù đối với người của Vạn Pháp Tiên môn mà nói, ý nghĩ ban đầu của hắn là dùng áp đảo tính, thắng lợi toàn diện để kết thúc trận đấu, nhưng đã không cách nào làm được, thắng lợi bình thường cũng giống nhau.

Trong đêm bế tử, đám người Triệu Khương Nguyên đồng ý khê gặt đầu với Hải Vân Phàm, sau đó nhao nhao đoạn tuyệt vị giác, tốc độ ăn uống tăng nhiều.

Vương Lục nhìn thoáng qua Tiểu Hải, cười cười, không nói gì. Đội ngũ Vạn Pháp Tiên Môn này có năm người, người có tu vi cao nhất là Trảm Tử Dạ, nhưng điều đáng để quan tâm chân chính vẫn là Tiểu Hải. Có điều, cũng chỉ đáng để ý mà thôi, chân chính quyết định át chủ bài thắng bại không phải những người này.

Mà bên kia, có Hải Vân Phàm nhắc nhở, tiến độ của Vạn Pháp Tiên môn lại nhanh hơn, hy vọng thắng lợi một lần nữa trở về trước mắt. Triệu Nguyên ăn uống lớn nhất là hổ chiếm cá voi, trong tay hắn xếp thành một đống cao như ngọn núi, khiến người ta nhìn mà sợ hãi.

Thẻ chất tu sĩ Trúc Cơ không phải tầm thường, nhưng nếu không có công pháp đặc thù thì tuyệt đối không có khả năng ăn uống đến mức này. Dù sao chỉ là tiêu hóa cặn bã trong cơ thể nên căn bản không cách nào xử lý được, cũng không thể vừa ăn vừa xếp hàng? Huống chi phần thức ăn trên bàn cơm đều là do linh vật chế tạo thành? Huống chi phần lớn món ăn trên bàn ăn đều là do linh vật chế biến thành., Phẩm cấp đồ ăn không phải tầm thường có thể so sánh, tiêu hóa cũng vô cùng phiền phức. Triệu Khương Nguyên lúc này đem sở trường của mình triển lãm ra hết sức sắc bén, rất nhanh liền đem tuyên thủ khác, nhất là đám người Linh kiếm phái bỏ rất xa, cho dù là khoảng cách với Vương Lục cũng không ngừng rút ngắn.

Thẻ cao cấp trong tay Vương Lục đích xác là lợi hại, nhưng tuyên thủ của Vạn Pháp Tiên Môn cũng đang không ngừng đề cao đẳng cấp thẻ bài, thẻ cấp năm thẻ cấp sáu ở giai đoạn đầu quả thực không thể nhìn thẳng, đến trung kỳ liền không cao không thể chạm, trong tay Triệu Nguyên liền góp nhặt mấy

tám thẻ bài cấp bốn, lúc nào cũng có thể đổi ra thẻ bài cấp năm.

Chỉ cần có thể vượt qua Vương Lục, cục diện này sẽ không có hồi hộp... Trừ phi hắn còn có thể tiếp tục nghịch thiên, rút ra lượng lớn thẻ lục cấp mới có thể củng cố ưu thế. Nhưng cho dù thật sự rút ra như vậy, với tiến độ của Triệu Khương Nguyên, cũng có thể tại hai ba lần thi đấu mà cập nhật ra thẻ lục cấp của mình, sau đó lợi dụng thời gian một phần ba cuối cùng, đoạt lại ưu thế một lần nữa.

Đối với việc này, Vương Lục vẫn không nhanh không chậm, mắt thấy ưu thế mình vụt và kiếm được nhanh chóng rút nước mà thờ ơ... Trên thực tế, gã căn bản cũng không nhanh được.

Trận so đấu Vương Đại Giác này, nếu đơn thuần dựa vào thực lực cá nhân mà nói, hẳn kỳ thật yếu nhất, so với Nhạc Hình Dao cũng không có ưu thế gì. Đích xác, đơn thuần lấy cường độ thân thể mà nói, có Vô Tướng Kiếm Cốt tại đây., Cho dù so với đêm trăm tử, Lưu Ly Tiên cũng không cảm thấy mình thua kém, nhưng cường độ thân thể và lượng cơm cũng không có liên quan trực tiếp a... Trên thực tế, chỉ cần dùng một cái thám thính đơn giản cũng không khó có được đáp án: Ở nơi nghèo khó như Vô Tướng Phong, sao có thể sinh ra công pháp Đại Vị Vương? Vương Vũ Ba muốn mình và đồ đệ có thể hút tinh hoa nhật nguyệt, ăn canh gió mà không cần ăn uống.

Cho nên, từ đầu tới giờ Vương Lục cũng không có ý định dựa vào chính mình để thắng trận đấu. Hắn làm ra mọi thứ chẳng qua chỉ là thu hút sự chú ý của đối phương, khiến lá bài tẩy chính thức được ẩn giấu. Bây giờ Vạn Pháp Tiên Môn, kể cả Tiểu Hải đều tập trung chú ý lên người mình, lại lơ là bên phía Linh Kiếm phái, còn có tiến độ của một người cũng đang không ngừng tăng trưởng, hơn nữa càng lúc càng nhanh.

Rốt cục, khi trận đấu tiến hành đến hai phần ba, Triệu Khương Nguyên đổi lấy thẻ cấp sáu. Lúc hắn lộ ra nụ cười thắng lợi với Vương Lục, Vương Lục lại đưa tay chỉ bên cạnh. Triệu Khương Nguyên nghi hoặc quay đầu, sau đó con mắt nhìn trừng trừng một cái thật lớn.

Không biết từ lúc nào, điểm số dinh dưỡng của Lưu Ly Tiên đã tăng đến mức gần như sánh vai cùng hắn, hơn nữa tốc độ

tăng trưởng còn đang tăng lực chú ý lên trên người Vương Lục, chỉ cho rằng dù đánh bại Vương Lục nhưng không ngờ Vương bài chân chính của Linh kiếm phái lại có người khác.

Trong lúc nhất thời, năm người Vạn Pháp Tiên môn đều sững sốt, chỉ thấy Lưu Ly Tiên đang thẳng thắn không ngần đầu lên dọn dẹp đồ ăn trước mặt, động tác đâu ra đấy, phong phạm thực nữ, nhưng tốc độ lại không chậm chút nào., Bởi vì thật ra nàng căn bản không có ý nghĩ nhai nuốt, giống như bọn người Triệu Nguyên là trực tiếp nuốt sống, chỉ là không có bốn ba mạnh mẽ như vậy, không đến mức làm trật khớp cái cằm... Nhưng nàng cũng có cách của mình, đôi đũa bạc bay lượn trên dưới tay nàng, nhẹ nhàng điểm một miếng lớn đồ ăn trên tay., Liền điểm ra mấy chục khối vuông chính tề, miệng nhỏ há ra, giống như cá voi hút nước, nuốt khối vuông vào trong bụng, so với đám người Triệu Khương Nguyên cũng không chậm hơn mấy phần. Mà khác với đám người Vạn Pháp Tiên môn, nàng căn bản không dừng lại trong ăn uống, hoàn toàn không cần đợi đồ ăn tiêu hóa, cả người tựa như cái động không đáy.

Cần biết rằng trận đấu lúc này đã tiến vào đoạn giữa, đại bộ phận thức ăn đều là cấp ba trở lên, cũng không dễ tiêu hóa như vậy, người bình thường chỉ cần ăn một ngậm sẽ dính máu mũi bão táp, cho dù mọi người ở đây đều là đệ tử tinh anh năm tuyệt đỉnh, ăn mấy chục bần cũng là gánh nặng rất lớn. Vạn Pháp Tiên môn có công pháp đặc thù phụ trợ tiêu hóa., So với đệ tử Linh Kiếm phái thì tình huống đã tốt hơn rất nhiều... Ít nhất thì đệ tử nội môn tinh anh như Nhạc Vân cũng không thể ăn được hai mâm đồ ăn mà không nghỉ ngơi. Ngược lại Lưu Ly Tiên này ăn với tốc độ không tính là nhanh nhưng tốc độ ăn uống lại không ngừng nghỉ, lúc đẳng cấp thể bài dần dần được nâng cao thì tốc độ của nàng có vẻ càng lúc càng nhanh.

Trong lòng Vương Lục cười thầm, đây chính là sự lợi hại của thể chất kiếm tâm thông minh trong suốt. Lục bộc phát mạnh mẽ có thể miêu sát tu sĩ Hư Đan chỉ dựa vào thể chất đặc thù sáng long lạnh trong suốt chuyển hóa cùng năng lượng trong suốt này, chỉ sợ chỉ có một con chó ngọc mới có thể sánh ngang với nó. Người ta xuống núi lịch lãm một năm viết ra một bản nhật ký mỹ thực, bản lãnh này không phải ai cũng có.

“Được rồi, tiếp theo, nhiệm vụ của các ngươi là đánh rơi Lưu Ly sư tử khả ái của chúng ta. Ta ăn no rồi, không chơi với các ngươi nữa.”

Dứt lời, Vương Lục đứng phắt dậy, từ bỏ trò chơi này.

Người của Vạn Pháp Tiên môn lại một lần nữa kinh ngạc đến ngây người, nhất là Triệu Nguyên quả thực bị phần muốn chết: “Ông nội ngươi, không chơi như vậy được không, có chút tinh thần trận đấu không? Mặt dày của ngươi đã bị cuồng bá thời trước đây tóm gọn, đám nam tử không có mặt này chúng ta vất vả lắm mới vất vả đuổi được cấp bậc lên, ngươi còn trực tiếp bỏ gánh chọn mà nói không chơi?”

Mà trong lòng Vương Lục đương nhiên cũng tiếc nuối, chuyên nghiệp kẻ mạo hiểm cũng có đạo đức nghề nghiệp, nhưng ăn không hết chính là không ăn được, hơn nữa... Ngươi cho rằng ăn nhiều như vậy sẽ rất dễ dàng sao? Đám Đại Thừa Tử Vương Trúc Cơ các ngươi ăn bao nhiêu tiêu hóa bấy nhiêu, Bích Ngọc tiểu gia ta luyện khí cùng các ngươi chơi lâu như vậy cũng sắp chống chết rồi đó biết không?

Có điều, những lý do này cũng không cần phải giải thích, có thể khiến đối phương bị phần muốn chết, Vô Tâm ăn uống sẽ càng tốt hơn, thực lực của Lưu Ly Tiên nàng hiểu rất rõ, kỳ thật cũng không có ưu thế gì quá lớn so với kẻ tham ăn của Vạn Pháp Tiên môn. Hẳn tính toán nhiều như vậy, đùa nghịch nhiều âm mưu như vậy, không đơn giản là tăng tỷ lệ thắng lên tới năm thành trở lên, từng chút một.

Tiếp đó, Lưu Ly tiên tử có thể đại sát tứ phương hay không, người của Vạn Pháp tiên môn còn có con bài chưa lật hay không, Vương Lục cũng lười quản.

Ăn nhiều như vậy, hẳn phải khiến bản thân nhẹ nhõm một chút...

Một lát sau, Vương Lục Thần thoải mái trở lại sân thi đấu, phát hiện mình kẹt trong thời gian rất chính xác, lại có một chén trà công phu, trận đấu liền kết thúc. Mà cục diện hiện tại... Hầu hết mọi người đều đã bỏ qua trận đấu này., Ngồi ở trên chỗ ngồi thờ hỏn hỏn không thôi, ngay cả Trảm Tử Dạ cũng bắt đắ dĩ lắ đầ, phương pháp phối hợp dinh dưỡng của hẳn vô cùng kinh người, tính toán tinh diệu làm người ta vỡ

bàn tán thưởng, số điểm có hạn đạt tới hiệu quả gấp đôi. Song, đối mặt với đối thủ nhiều hơn mấy lần so với hấn., Trảm tử da cũng chỉ có thể bất đắc dĩ. Về phần lượng cơm kém, lại tương đối miễn cưỡng người của mình, trong bụng càng có đau đớn quay cuồng, nhưng không thể tiêu sái rời khỏi sàn đấu như Vương Lục, thật sự là lúng túng vạn phần.

Nhân vật chính của sân thi đấu chỉ còn lại hai người, Lưu Ly Tiên, Triệu Nguyên. Lưu Ly Tiên tỷ là động không đậy, vẫn ăn uống đầu vào đậy, những món ăn ẩn chứa năng lượng kinh người kia nàng ăn từng món một, căn bản mặt không đổi sắc, cũng không quan tâm đến sự biến hóa tích phân và dinh dưỡng. Trên thực tế, cả cuộc tranh tài chỉ có một mình nàng là đang hưởng thụ vui sướng thật sự của ăn uống.

Bên kia, Triệu Nguyên sắc mặt lại đỏ lên tím, một bộ dạng tùy thời có thể bạo thể mà chết, trong miệng, trong cổ họng, trong bụng nhồi đầy thức ăn, cả người dường như trong khoảng thời gian qua với Vương Lục Ly, hấn thật sự đang liêu mạng ăn, mà kết quả liêu mạng chính là, điểm dinh dưỡng của hấn vẫn chiếm ưu thế, mặc dù chỉ là một chút xíu bé nhỏ không đáng kể.

Bây giờ trận đấu sắp kết thúc, chỉ cần hấn nuốt hết đồ ăn trong miệng xuống, dựa theo tốc độ ăn uống của Lưu Ly Tiên, là có thể xác định thắng cục, nhưng mà... miếng cuối cùng này, nuốt xuống lại nói dễ vậy sao? Thế nhưng nếu không nuốt xuống, có thể khẳng định Lưu Ly Tiên Tướng lấy được phần thắng cuối cùng.

Mấy vị trưởng lão Vạn Pháp Tiên môn đều lộ vẻ lo lắng, vì tương lai khác với Lưu Ly Tiên, sau này có kẻ thiên phú tham ăn hàng hóa Triệu Khương Nguyên. Lượng cơm có cực hạn, bây giờ căn bản vượt qua cực hạn, độc sức liêu mạng ăn, thật ra lại phải chịu nguy hiểm cực lớn. Thế nhưng lúc này bảo hấn từ bỏ, đã kích tín niệm của hấn nặng nề, lại khiến trưởng lão có chút chần chừ.

Có lẽ liêu một phen là có thể thắng thật?

Trong tình cảnh này, cục diện giằng co quý dị như vậy, người hai bên đều nín thở, sợ ảnh hưởng đến hai người tiến vào giai đoạn cuối của bàn cơm - Tốt, trên thực tế Lưu Ly Tiên đang

nhiên không bị bất cứ ảnh hưởng gì, chỉ sợ Triệu Khương Nguyên xảy ra vấn đề gì.

Nhìn thấy một màn này, Vương Lục lắc đầu, thở dài một tiếng: “Cần gì chứ?”

Sau đó đi tới trước bàn ăn, lại là Lưu Ly Tiên, sau đó...

Đưa tay nhẹ nhàng cởi bỏ nút thắt trên vạt áo của thiếu nữ.

Lập tức, một mảnh tuyết trắng tràn đầy nở rộ ra.

“A phốc “

Sau một khắc, đối diện bàn ăn là một trận máu mũi, lẫn cả đồ ăn chồng chất trong bụng Triệu Nguyên Nguyên phóng lên trời cao.

Thắng bại đã phân.

...

“Được, tiếp theo bảo Trảm Tử Dạ biểu diễn công hiệu cho mọi người xem công hiệu của cánh cửa chúng sinh này. Về phần huyền thuật, chuyện xưa có liên quan đến huyền thuật không... Nơi này có chút hiện lên kịch bản, có thể tùy ý các người lựa chọn.

Trước cửa chúng sinh, Viên Triều vẻ mặt không thay đổi giao hơn mười miếng ngọc giản cho Linh Kiếm trưởng lão, Lưu Hiến cùng các sư đệ sư muội thoáng nhìn nhau, thuận tay rút một miếng.

Viên triều nói: “Cổ độc lan tràn... kịch bản rất thú vị, một đêm, chuẩn bị xong rồi.”

“Vâng, sư phụ...”

Trong lúc nói chuyện, cánh cửa chúng sinh mở rộng, Trảm Tử Dạ bị một cỗ hấp lực nuốt vào trong đó, sau đó đại môn âm âm đóng lại.

Viên Triều Niên thi triển pháp thuật, đưa ảo cảnh trong môn ảnh ra cho người bên cạnh quan sát.

Nội dung ảo cảnh rất đơn giản: Một đám yêu nhân Ma giáo vì thu thập linh hồn cùng huyết nhục, ở một vương quốc nào đó thả cổ độc trí mạng, loại cổ độc tà ác phi thường, người trúng độc sẽ biến thành cái xác không hồn, đồng thời thù hận đối với sinh linh có khắc cốt, đồng thời người trúng độc sẽ trở thành giường ấm cho cổ độc sinh sôi, trong cơ thể mang theo lượng lớn cổ độc, thường nhân một khi bị người trúng độc tập kích gây thương tích, sẽ bị trúng độc, biến thành xác chết.

Mà Trảm Tử Dạ thì xuất hiện trong một phường thị phần hoa bị sâu thẳm cổ độc gây hại, đó là đô thị lớn nhất ngoại trừ thủ đô của Hắc Quốc, thôn trấn ngoại ô đã có dấu hiệu lây nhiễm rất nhiều, trước mắt cửa thành đóng chặt, nhưng vẫn không thể cam đoan an toàn trong thành. Trong góc tầm mắt vệ binh không kịp, cổ độc tựa hồ đã bắt đầu lan tràn.

Trảm Tử Dạ cũng không phải là Bạch Đỉnh từ trên trời giáng xuống, mà trực tiếp trở thành người đứng đầu một thành, đôi

mặt với cục diện nguy hiểm này.

Sau khi tiến vào ảo cảnh, Trảm Tử Dạ không do dự nữa, lập tức ra khỏi thành, thu thập cổ độc ở thôn trấn ngoại ô—— hần là tu sĩ Trúc Cơ, thực lực kinh người, căn bản không thêm đề ý đến sự lây nhiễm của cổ độc.

Sau khi thu thập xong mẫu châu, hần trở về nội thành, triệu tập tất cả tài nguyên, bắt đầu nghiên cứu chế tạo giải dược.

Là tu sĩ xuất sắc nhất thế hệ trẻ của Vạn Pháp Tiên môn, đồng thời hần cũng là học giả thiên tài nhất. Trận ảo cảnh này cũng không khó khăn quá cao, mặc dù cổ độc lan tràn rất lợi hại, nhưng vẫn còn trong phạm vi năng lực của hần.

Đương nhiên, muốn phá giải nhiệm vụ cần có thời gian nhất định, trong lúc này hần ban phát mấy cái pháp lệnh giới nghiêm trong thành, quy củ trung thường, tuy không có hiệu biết gì nhưng cũng không có sai sót. Mà nửa tháng sau, khi cổ độc tản ra với quy mô lớn không thể tránh khỏi, thế cho nên bất cứ pháp lệnh nào cũng không thể ngăn cản được thành thị đang suy sụp, giải dược trảm tử dạ cũng đã được nghiên cứu xong.

Tòa thành này đã không thể cứu thuốc, cho nên hần rời đi không chút lưu tình, cũng đem giải dược đưa đến thủ đô, sau đó lợi dụng tài nguyên của vương quốc vương quốc vương đô, bắt đầu dài dằng dặc, thống khổ, nhưng nhất định sẽ đi tới thắng lợi chiến tranh. Trong lúc đó, Ma giáo nhiều lần tiến hóa cổ độc, nhưng đều bị trảm tử dạ hóa giải từng cái một, cuối cùng lúc quyết chiến, vạn pháp Trảm tử dạ vạn pháp cùng xuất hiện, tự tay đem chủ Ma giáo đánh rơi, triệt để đặt thắng cục.

Bên trong ảo cảnh, thời gian nhanh chóng trôi qua, khi người trúng độc cuối cùng của vương quốc bị giải dược chữa trị, ảo cảnh tự động kết thúc, Trảm Tử Dạ mỗi mệt từ trong chúng sinh đi ra, đối với sự phụ nhoèn miệng cười.

“Thành công rồi.”

Viên triều trung niên nhẹ gật đầu, tràn đầy vui mừng.

Ảo cảnh này nói khó không khó, thế nhưng muốn thuận lợi thông quan cũng không dễ dàng như vậy, giáo chủ Ma giáo là tu sĩ Kim Đan, mạnh tướng dưới trướng như mây., Muốn dựa

vào tu vi nghịch thiên trong ảo ảnh căn bản là muốn chết nhưng không có tu vi, chỉ dựa vào hoa ngôn xảo ngữ cũng đừng mơ sinh tồn trong thế giới nguy cơ khắp nơi này. Trảm tử dạ có năng lực phá giải cao minh học thuật của cổ độc, lại có đại quân thống soái đối kháng tu vi cao minh của ma giáo, toàn bộ kịch bản hoàn thành lợi hại, không thẹn với danh hiệu đại sư huynh Vạn Pháp Tiên môn.

Viên Triều Niên quay đầu lại, sắc mặt âm trầm nhìn Vương Lục: “Tới ngươi.”

Wương Lục cười cười: “Tiếp theo chính là thời khắc chúng kiến kỳ tích.”

Sau đó cánh cửa chúng sinh mở rộng, Vương Lục sải bước tiến vào.

Vẫn là nguy cơ của cổ độc, vẫn là nguy cơ, thành thị phồn hoa với sắc mặt già nua thâm trầm, Vương Lục với tư cách là người đứng đầu một thành hàng lâm ở trong phủ đệ, mà bên cạnh y chính là đoàn phụ tá của thành chủ, cùng với một quản lý thành thị quan liêu.

“Đại nhân, tình huống càng ngày càng tệ...” Một nam tử trung niên gây yếu, mặt không biểu tình báo cáo tiến triển mới nhất cho thành chủ, tình huống đúng là càng ngày càng hỏng bét. Nhưng y cũng không lo lắng, thân là quan liêu quý tộc, y không cần thiết tử thủ thành trì với đám dân đen. Một khi tình thế chuyển biến xấu, y có thể ngồi xe ngựa nhẹ nhàng nhanh chóng chạy trốn. Trên thực tế, đại đa số mọi người ở đây cũng có suy nghĩ tương tự, trong mắt y, thành chủ đại nhân cũng không khác biệt.

Nhưng Vương Lục, chỉ đơn giản nghe báo cáo liền nở nụ cười: “Tình huống cũng không tệ lắm, trước mắt số người cảm nhiễm, tính cả thôn trấn ngoại ô, tỉ lệ nhiều nhất cũng không đến một thành.”

Một phụ tá bổ sung: “Nhưng tốc độ lan tràn rất nhanh.”

“Cho nên? Các ngươi muốn khuyên ta nên kết thúc thì sẽ sớm chuẩn bị? Các ngươi quả thực là thiên chân vô tà khí, cứ như vậy để lại cục diện rồi rầm ròi đi, đi đâu? Các ngươi cho rằng xảy ra chuyện lớn như vậy, quốc gia này còn có chỗ cho

các người dung thân sao? Các người muốn nói bối cảnh của mình có thể chống đỡ được một kiếp này? Không sai, mấy chục năm sau ở các tầng dưỡng lão, bị hạ tầng nguyên rửa, chỉ cần có thể lãnh đạm hạ tầng, đúng là có thể kéo dài hơi tàn, đáng tiếc các người muốn làm chó, ta không muốn. Ngược lại, xem ra đây quả thực là cơ hội trời ban, ôn dịch cổ độc này nếu có thể xử trí thích đáng, người trong trường này, ngày sau vinh hoa phú quý, há lại bị giới hạn trong khu vực một thành này?”

Một quan liêu nhíu mày: “Nhưng việc này rất kỳ quặc, cổ độc lợi hại, phá giải cổ độc, không phải chúng ta đủ khả năng làm được.”

“Liên quan gì? Chỉ cần làm việc đủ khả năng là tốt rồi. Lão Lý, người chia quản lý y sư vệ sinh trong thành, ta muốn người ở trong mấy ngày kế tiếp làm được mấy điếm...”

Kế tiếp, Vương Lục giống như một thành chủ lão luyện, phân phối nhiệm vụ cho mỗi một gã quan liêu ở đây. Sau khi nhận được lệnh, mọi người ở đây nhao nhao cảm thấy trước mắt sáng ngời. Công tác của Vương Lục an bài biểu hiện ra cỗ tay tương đối cao minh, không ít phương án thợ thủ công tâm đắc vận., Khiến tai mắt người ta đổi mới, chỉ là, chỉ cần như vậy, thật sự có thể chiến thắng cổ độc sao? Dù sao trong thành hiện giờ bầu không khí như vậy, mỗi người đều ăn bữa hôm nay, quả thực chia năm xẻ bảy, chính sách dù có tốt đến đâu cũng khó mà nhanh chóng tiến hành.

Mọi người chần chờ một lát, Vương Lục lại nói: “Được rồi, tiếp theo, người mang chức quan theo ta xuống dưới một chuyến.”

“Đi một chuyến?”

“Đúng vậy a, đi đến nơi thiên tai nghiêm trọng để an ủi diễn thuyết, đến lúc này rồi mà. Làm một tay còn núp trong phủ thành chủ, người bảo người dưới nghĩ như thế nào?”

“Nhưng mà đại nhân, nơi tai nạn nghiêm trọng là...”

“Không muốn thì thôi, chấp nhận đi, trước tiên cùng ta tìm một chỗ gần đây luyện tay cái đã.”

Vương Lục bỏ lại những lời này, liền trực tiếp chỉ điếm vệ binh rời khỏi phủ thành chủ.

Một chuyến này đột nhiên, từ phủ thành chủ đi ra, quả thực một đường gà bay chó chạy, một đám quan liêu cùng hạ nhân không biết làm sao kinh hoàng đi theo phía sau Vương Lục.

Cuối cùng, Vương Lục đi đến một khu dân chạy nạn trong thành, mùi mấy gian phòng bỏ hoang, mấy trăm người mặt không còn chút máu hoặc ngồi hoặc ngò, những người này đều trốn ra từ ngoại thành bị cỏ độc xâm nhiễm, trái qua đau khổ giống như ác mộng quấy nhiễu tâm thần, khiến bọn họ không nhìn thấy hi vọng.

Đám người Vương Lục đến, làm cho bọn họ thất kinh, dân đen tầng dưới chót chưa từng thấy đông đảo quan lại như vậy cùng nhau tới sao? Có người sững sờ tại chỗ không biết phải làm sao, có người quỳ gối ngay tại chỗ, càng có người bị dọa đến khóc rống lên.

Vương Lục không quan tâm đến những thứ này, trực tiếp tìm được một tiểu hài tử khô gầy, đứng ngăn người, ôm chặt lấy cổ, tình cảm thấm thiết, khóc rống: “Thực xin lỗi, ta đã tới chậm rồi!”

Sau đó chính là một phen biểu diễn kịch tình, Vương Lục giao tay nhắc chân thể hiện hết phong phạm của Ảnh Đế, trong miệng phun ra mỗi một chữ, mỗi một biểu hiện trên mặt, mỗi một động tác trên người đều có., Tất cả đều làm cho người không tự chủ được bị hấp dẫn, nỗi lòng cũng dần phập phồng theo. Nội dung diễn thuyết của Vương Lục rất đơn giản, bao gồm cả quốc gia sẽ không buông tha bất kỳ con dân nào, kể cả trên dưới phủ thành chủ đều sẽ cùng tồn tại với nhân dân, kể cả cỏ độc cũng chỉ là nguy nan nhất thời mà thôi, trong khoảng thời gian ngắn mọi người phải duy trì trật tự và vệ sinh như thế nào...

Từng sự kiện đều trùng trùng điệp điệp gõ vào trong lòng nạn dân, làm lửa trong lòng bọn họ cháy lên hi vọng. Không lâu sau, tiếng hoan hô, tiếng cảm tạ truyền lại tựa như thủy triều vậy. Vương Lục diễn thuyết tựa như một ảo pháp kỳ diệu, gợi lên cảm xúc mãnh liệt của những người vô sinh thức kia. Mà khi tất cả mọi người lòng đầy kích động và sùng kính ngược nhìn Vương Lục, Vương Lục mới hài lòng rời đi.

Trên đường đi, vẻ mặt hần nhanh chóng trở nên lạnh lùng hờ hững: “Thấy không, dân chúng thật ra rất đơn giản, bây giờ cho dù ta để cho bọn họ lấy ra vài người làm tế phẩm sống., Chỉ sợ cũng chọn được... Tiếp theo làm như vậy sẽ khiến bọn họ ngu ngốc, làm việc sẽ dễ dàng hơn. Hơn nữa, những thôn trấn ngoại ô kia cũng phải đi theo., Đó mới là trọng điểm của công tác, cho bọn hần biết cổ độc cũng không đáng sợ, bởi vì triều đình là hậu thuẫn vững chắc của bọn hần. Bởi vì chúng ta muốn bắt đầu lại tự tin đồng sinh cộng tử của bọn hần một lần nữa., Không thể chưa đánh đã tan trước, trước mắt số người lây nhiễm còn chưa đến một phần mười, chỉ cần cách ly cổ độc, kỳ thật căn bản không phá giải được gì thì đã sao? Chúng ta căn bản không cần cưỡng cầu phá giải. Chỉ cần kịp thời ngăn chặn cổ độc lan tràn, yêu nhân Ma giáo sẽ có người khác đi thu thập những yêu nhân kia thật sự suy yếu, nếu không bọn họ sao lại lén la lén lút phóng cổ độc trong thôn trấn như vậy?”

Quan liêu đi cùng nhau như có sở ngộ, số ít tâm tư đơn thuần lại càng được cổ vũ gấp bội, tư thái Vương Lục tự tin mười phần, giống như một ngọn đèn, khiến người bên cạnh cũng nhiễm ánh sáng, một lần nữa dấy lên lòng tin.

Có lẽ lời của Vương Lục thật không sai, tai ương cổ độc lần này cũng không phải gặp vận rủi khó giải, ngược lại, nếu xử trí thỏa đáng quả thực là thiên đại kỳ ngộ, ngày sau vinh hoa phú quý chỉ sợ là người đều một lần ngồi ở phú thành chủ này, hơn phân nửa đều có chút liều mạng, chỉ cần tiền lời cùng tỷ lệ mạo hiểm đủ lớn, bọn họ cũng không nhát gan hèn nhát như vậy.

Lúc này, sĩ khí đã hoàn toàn khác nhau, tuy rằng trong ngoài thành nguy cơ vẫn như trước, nhưng Vương Lục dùng một hội nghị làm việc, một trận diễn thuyết kích động, đã thành công tạo dựng lòng tin ở trong quần thể quan liêu.

Lúc này, bên ngoài cánh cửa chúng sinh, người xem vậy xem sắc mặt khác nhau. Trương lão Linh Kiếm phái thần sắc lạnh nhạt, cũng không suy nghĩ nhiều, nhưng người của Vạn Pháp Tiên môn suýt nữa bị kinh sợ mà rớt cằm.

Wương Lục này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Từ khi chúng sinh luyện chế ra, trước sau kịch bản cổ độc nguy cơ trước sau bị sử dụng tới mấy chục lần, còn không có bất cứ ai có thể hạ bút thành văn như vậy khiến sĩ khí tăng lên, lúc trước có đệ tử Vạn Pháp dùng Nhiếp Hồn thuật để thao túng lòng người., Nhưng cư dân trong thành ngàn vạn, lại có ai có thể dựa vào sức một mình không chế lòng người trong tay? Hơn nữa lời nói cuối cùng kia của Vương Lục cũng không sai, kịch bản đã được định sẵn, yêu nhân ma giáo cũng không cường thế như vậy., Chỉ cần thành công giải quyết nguy cơ cổ độc, trước khi nó lan tràn sẽ áp chế xuống, ma giáo sẽ không thể hung hăng ngang ngược. Bởi vì thực lực chính phái cũng không yếu., Nếu Ma giáo không thể đạt được đủ lợi ích trong nguy cơ cổ độc, thì căn bản không cứng rắn đối kháng với thực lực phần nộ của cả một quốc gia, mà lần hội nghị này của Vương Lục, một hồi diễn thuyết, gần như đã đặt được thắng cục do cuộc rèn luyện ảo cảnh này, quá trình đường đường chính chính, không có chút âm mưu nào, quả thực khiến người ta phải thán phục.

Về phần Trảm Tử Dạ vừa mới hoàn thành rèn luyện, sắc mặt càng âm trầm, hẳn tự cho là rèn luyện bản thân hoàn thành thật đẹp —— lấy thời gian ngắn nhất nghiên cứu ra giải dược, trong thời gian ngắn nhất nghiên cứu nén uy lực cổ độc bộc phát, khiến cho ma giáo không phải là không người có thể chế ngự... Thế nhưng so với bản lĩnh lật tay làm mây của Vương Lục thì tính là gì?

Về phần Viên triều, thì không khỏi nhớ tới lời nói điêu ngoa lúc trước của Vương Lục: “Không phải chỉ là một món đồ chơi thôi sao?”

Chúng sinh chi môn với tư cách tiên bảo, có phải hay không là luân phiên món đồ chơi không tới Vương Lục đánh giá, nhưng hẳn đích thực đem Tiên bảo này coi như đồ chơi để chơi, hơn nữa chơi phong sinh thủy khởi quả thực là trần trụi thị uy.

Mọi người của Vạn Pháp Tiên môn đương nhiên không biết, hai năm trước Vương Lục một tay sáng lập một giáo phái ngàn vạn người như thế nào. Hôm nay thân là giáo chủ giáo phái Vạn Tiên minh, kinh nghiệm làm tay chỉ sợ còn dồi dào nguy cơ cổ độc của chương môn nhiều môn tu tiên môn hơn nữa. Tình hình này căn bản chỉ như đồ ăn vặt.

Viên triều năm nay lắc đầu, trầm nghĩ: “Tiếp theo, hấn chỉ cần chờ thế cục từ từ suy diễn, nắm chắc đại thế, liền tự nhiên đi về phía thắng lợi. Ma giáo cho dù lại đầu nhập cổ độc, chống lại thành chủ có cổ tay cao minh như vậy cũng không thể xoay chuyển trời đất... Một ván này, Vạn Pháp Tiên môn ta sợ là chiếm không được tiện nghi gì.”

Nhưng mà vào lúc này, trong ảo cảnh, Vương Lục bắt đầu triển khai thần thức.

...

Vương Lục rời đi rồi.

Làm tất cả mọi người, vô luận là ngây ngốc vô tri, dân chúng bị các quan viên trong thành biểu diễn một hồi kích thích nhiệt huyết sôi trào, cùng với đám quan liêu không ngừng thu hoạch lòng tin từ trong số liệu tốt, đều cho là đại thế đã định, Vương Lục thế mà lại đi.

Hắn đơn thương độc mã chạy ra khỏi thành, bỏ lại tất cả vệ binh và thuộc hạ sau lưng. Sáng sớm hôm sau khi thân binh phát hiện trong phòng không có ai, Vương Lục đã rời khỏi thành trì hơn trăm dặm.

Lúc này, ngay cả khán giả ngoài cửa chúng sinh cũng nhìn không rõ, hắn là muốn đi đâu? Không bao lâu, đáp án được đọc ra, lần nữa làm sợ hãi cảm của không ít người.

Vương Lục thế mà đi thẳng đến tổng đàn Ma giáo thay đổi dung mạo, đóng giả làm đạo nhân Du Phương, trực tiếp đi tới trước mặt vệ binh bên ngoài tổng đàn, tự giới thiệu.

“Ta là đạo nhân Cự Dương, lần này đặc biệt tới bái phỏng phó giáo chủ các ngươi.”

“Cự Dương đạo nhân?”

Vệ binh kia vô cùng kinh ngạc, quan sát Vương Lục từ trên xuống dưới, sau đó nhe răng cười, trong tay bốc khói đen: “Làm sao mà không biết chết sống ở đây...”

Lời còn chưa dứt, một điểm hàn quang đã điểm lên trán, khi Vương Lục giết người, Khôn Sơn kiếm cũng không tính là cường thế, nhưng cũng không phải là một tên vệ binh nhỏ bé có thể chống cự được.

Tiểu binh cứng rắn nói: “Coi như ngươi giết ta, ta cũng...”

“Ta không giết ngươi, ngươi trở về nói cho Phó giáo chủ của các ngươi biết, Cự Dương đạo nhân cầu kiến, đương nhiên hắn biết. Mọi người đều là người văn minh, không cần phải vừa gặp đã đánh giết.”

Tiểu binh kia chật vật chạy về.

Không bao lâu, mười mấy tên ma giáo yêu tu từ bốn phương tám hướng chạy tới, vây Vương Lục ở chính giữa, nhưng là không ai dám động thủ. Lại một lát sau, trong tổng đàn bên trong xuất hiện một vị lão giả lưng còng, liếc Vương Lục một cái ra hiệu cho hắn đuổi theo.

Wương Lục cười cười, không hề sợ hãi theo lão đầu nhi kia vào tổng đàn Ma giáo, phảng phất trước mặt cũng không phải là đám rồng hang hổ.

Nói đến, Vương Lục lúc này mới giẫm đúng thời điểm, lúc này giáo chủ Ma giáo mang theo hai phó giáo chủ cùng với rất nhiều tâm phúc ra ngoài, chỉ có một phó giáo chủ trấn thủ tổng đàn. Đúng là thời điểm trống rỗng nhất, nhưng Vương Lục đến đây hoàn toàn không lộ ra địch ý., Hơn nữa thân phận của Cự Dương đạo nhân tựa hồ cũng nhận được sự tán thành của phó giáo chủ, dưới tình huống vô tình khơi mào tranh chấp, Ma giáo không lập tức động thủ. Mà dưới sự dẫn dắt của lão giả lưng còng, rất nhanh đã nhìn thấy mục tiêu chuyển đi này trong một gian mật thất, một vị cự hán dáng người cường tráng, cũng là phó giáo chủ Ma giáo xếp hạng cuối cùng.

“Đạo nhân Cự Dương? Người khinh thần giáo ta không có người sao, Vương Lục thành chủ...”

Bị đạo phá thân phận, Vương Lục lại không thêm để ý chút nào, ngược lại căn ngược lại một cái: “Dịch Dung ta cho các người mặt mũi, bằng không lấy chân thân đến đây quá mức và mặt, không thể tưởng được người lại không biết điều.”

“Hừ” Cự hán ngoài vẻ tức giận, trong lòng vẫn có vài phần may mắn.

Đối với thành chủ chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã áp chế được cỗ độc khuyếch tán ở Vân Phong thành này, trên dưới Ma giáo có thể nói hận thấu xương. Hành động của hắn tại Vân Phong thành chẳng những giúp giải nguy cơ cho Vân Phong thành, càng có kinh nghiệm tiên tiến phổ cập trong nước Hắc Quốc, khiến cho việc đầu hàng Ma giáo ở mấy thành thị khác cũng thu được hiệu quả quá mức nhỏ bé., Nếu không phải hôm nay cỗ độc vẫn không giải được, nói chung số lượng hành thi vẫn còn gia tăng, đại kế Ma giáo sợ là tất cả đã thất bại. Mà người khởi xướng hiện giờ tự chui đầu vào lưới,

quả thực là công huân đưa tới tận cửa. Vị phó giáo chủ này không khỏi cảm thấy mình có nên vận chuyển hay không?

Chỉ cần nhận lấy đầu hấn, trong ba phó giáo chủ Ma giáo này, vị trí của mình có thể di chuyển về phía trước.

“Vô luận như thế nào, nếu đã đến rồi, vậy thì đừng đi nữa.”

Trong khi Phó giáo chủ nói chuyện, lộ ra nụ cười dữ tợn.

Nhưng Vương Lục chỉ dùng một câu đã khiến cho thần sắc phó giáo chủ kịch biến, ngừng động tác.

“Ta đã lấy được giải dược rồi, các ngươi không hát nữa.”

“Cái gì?”

Thấy sắc mặt Vương Lục thản nhiên, trong lòng phó giáo chủ kinh nghi bất định, cô độc là Ma giáo tích lũy mấy chục năm, một triệu búng nổ mới khai phá ra, sao có thể dễ dàng phá giải như vậy? Nhưng đối phương thề son sắt, lại không giống khoa trương thanh thế... Nói nhảm, làm gì có đạo lý mạo hiểm tính mạng chạy đến nơi đây phô trương thanh thế? Hấn có bệnh sao?

Vương Lục nói: “Biết ngươi không tin, cho nên nghiệm chứng cho ngươi xem... Cái này, ngươi nhận ra?”

Vương Lục lay động một bình nước đậm màu đen trong tay, phó giáo chủ tự nhiên nhận ra đó là cô độc áp súc cao độ, đủ để trong nháy mắt mấy trăm người hóa thành cái xác không hồn. Nghĩ tới đây, phó giáo chủ biến sắc, nếu gia hỏa này đánh nát bình nhỏ, trận pháp nơi đây có thể áp chế hay không? Nếu cô độc nhanh chóng khuếch tán ở tổng đàn mà nói?, Nhưng cũng phiền... nhưng đó là đồng quy vu tận, loại cô độc nồng đậm như vậy, cho dù là giải dược Ma giáo đặc chế cũng không cứu được mạng. Huống chi giải dược là tài nguyên bí mật cao độ của Ma giáo, bất cứ chỗ nào cũng đều có ghi chép, gần đây không có tin tức giải dược mất tích, hấn không có lý do gì phải lấy được.

Nhưng mà sau một khắc, tất cả hành động của Vương Lục, so với trực tiếp đánh vỡ bình khuếch tán cô độc, càng làm cho phó giáo chủ kinh ngạc hơn.

Hắn lại trực tiếp mở nắp bình ra, sau đó đem chất lỏng màu đen nồng đậm nuốt vào trong miệng.

Sau một lần tiêu sái nuốt nước, cổ độc không còn một giọt.

“Người...” Phó giáo chủ sững sốt thật lâu, hoàn toàn không nói ra lời, sau đó yên lặng khởi động trận pháp, chuẩn bị nghênh chiến một cái xác không biết sống chết, thực lực kinh người.

Dù cho dùng tu vi Kim Đan của Giáo chủ, cho dù thực hiện phục dụng giải dược, nuốt sống một lọ cổ độc nồng đậm như vậy cũng chỉ có đường chết...

Ngay trong ánh mắt nghi hoặc không thôi của phó giáo chủ, nụ cười trên mặt Vương Lục vẫn không thay đổi, thậm chí còn mở miệng nói chuyện: “Cái mùi vị này làm ta nhớ tới tay nghề của một người bằng hữu của ta.”

Người trẻ tuổi trước mắt này thần sắc tự tại, nửa phần thống khổ cũng không có, càng không bị cổ độc ăn mòn... Nội tâm phó giáo chủ đáng chất, nhưng cũng không thể không tin những lời giải thích của hắn. Đúng vậy, không có ai chứng minh được nhiều hơn điều này. Đối phương lấy được giải dược, hơn nữa, là giải dược so với Ma giáo cao minh hơn.

Cùng lúc đó, ngoài cửa chúng sinh, một đám tu sĩ Vạn Pháp Tiên môn đều nhú mày.

Vương Lục từ lúc nào mà có được giải dược chứ? Bọn họ căn bản chưa từng thấy qua, huống chi Vương Lục lúc nào cũng có thời gian nghiên cứu khoa học giải dược chứ? Cổ độc bên trong ảo cảnh này, mỗi lần khởi động ảo cảnh đều có chỗ bất đồng, cho dù là hắn vừa rồi tận mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình trăm tử đêm nghiên cứu giải dược, cũng không tiết kiệm được bao nhiêu thời gian nghiên cứu. Trừ phi hắn tại trên phương diện cổ độc đan dược có trình độ cực cao, liếc mắt liền có thể tự suy diễn ra phối phương, nhưng mà...

Bọn tu sĩ học thuật này tự nhiên đoán không được, Vương Lục căn bản chính là dùng bạo lực phá giải pháp, dựa vào Vô Tướng Công luyện thành vạn độc bất xâm chi có thể ngạnh tiếp đại vắc cổ độc Tây Sơn Hắc Triều năm đó, luận âm độc

hơn xa cổ độc lực này, cũng không thể làm gì Vương Lục, lúc này sinh nuốt cổ độc hoàn toàn chính xác không có vấn đề.

Nhưng chiêu này lại dọa khiếp mọi người trong ngoài huyện cảnh.

Phó giáo chủ tốn rất nhiều thời gian mới dẹp bỏ được kích động trong lòng, cực kỳ khó khăn mở miệng, một lần cuối cùng xác nhận: “Người thật sự lấy được giải dược sao?”

Vương Lục cười nói: “Nếu không thì người cho rằng sao? Cổ độc nhà các người sản xuất, uy lực như thế nào trong lòng các người lại không biết?”

“...” Phó giáo chủ lại im lặng một lần nữa: “Vậy rốt cuộc người tới nơi này muốn làm cái gì?”

“Không cần phải giả ngu, ta mang theo vương bài mười phân khí phách như vậy đến Tổng đàn ma giáo người muốn làm gì, người sẽ đoán không ra?”

“Người là muốn khuyên hàng hả? Kỳ vọng hảo huyền “Phó giáo chủ chém đỉnh chặt sắt” muốn dùng loại ngôn xảo ngữ như vậy để lừa gạt ta, người không khỏi cũng quá coi thường ta...”

“Ngu xuẩn!” Vương Lục không lưu tình chút nào ngắt lời đối phương, đối mặt với lửa giận của phó giáo chủ, ánh mắt lạnh xuống: “Hoa ngôn xảo ngữ? Lần này cổ độc nguy cơ, Ma giáo các người bại cục đã định., Có phải Hoa Ngôn xảo ngữ hay không người không biết? Cổ độc của các người tuy lợi hại, nhưng chỉ cần đề phòng và chống đỡ, sẽ không thật sự tạo thành cục diện không thể không chế, huống chi ta còn có giải dược trong tay. Sự rung chuyển của Hắc Quốc sẽ nhanh chóng kết thúc, đến lúc đó đối mặt với sự trả thù của cả nước chúng ta, các người có thể chống đỡ được bao lâu?”

Phó giáo chủ rất muốn nói mấy câu mạnh miệng, nhưng lời đã đến khóe miệng lại không nói được nên lời, hẳn không phải kẻ ngốc, rất khó tự mình lừa mình.

Vì vậy quay lại vấn đề cũ: “Người muốn thế nào?”

Ánh mắt lạnh như băng trào phúng của Vương Lục khiến phó giáo chủ cảm thấy tâm lạnh, càng cảm thấy mỗi mọt. Lão giả

lung còng trong mặt thất trầm mặc không nói, đó là tâm phúc của mình, có vài lời cũng không cần kiêng kị.

“Chuyện chiêu an, ngươi không nên tìm ta, ta không có quyền làm chủ.”

Vương Lục cười lạnh: “Cho nên nếu tìm chính ngươi, cũng không phải là vì chiêu an, giống như đám yêu nhân Ma giáo các ngươi, ta cũng không chiêu mộ nổi.”

“Vậy ngươi tới làm gì?” Phó giáo chủ có chút tức giận.

Vương Lục trầm mặc chốc lát, ánh mắt lại càng thêm miệt thị: “Thật ra chỉ cần ngươi thay đổi suy nghĩ, không khó nghĩ ra lý do của ta, lần này nguy cơ cổ độc hóa giải, ta là công thần lớn nhất, bất luận là trước đó dự phòng và ứng đối, hay là hiện tại nghiên cứu giải được, có thể nói là ta cứu vãn trên dưới Hắc quốc mấy trăm vạn người, đúng không?”

Phó giáo chủ hừ lạnh một tiếng, không trả lời.

Vương Lục tiếp tục nói: “Ta sẽ trở thành anh hùng, như mặt trời ban trưa, anh hùng, các thi nhân ca tụng ta, đám ngu dân cúng bái ta, cô gái trẻ tuổi coi ta là thần tượng và tình nhân trong mộng, mà người đàn ông có đồ kỹ thế nào, cũng phải cúi đầu dưới hào quang của ta...”

“Ngươi đang khoe khoang mình?”

“Không, ta chỉ là muốn hỏi, nếu như ngươi là vương quốc của Hắc quốc, đối mặt với anh hùng như vậy thì cảm thấy thế nào?”

Phó giáo chủ Ma giáo chỉ hơi sững sốt một chút, liền đoán được mục đích chuyến đi này của Vương Lục, trong lúc nhất thời, chỉ cảm thấy vô cùng hoang đường.

Được lắm, sớm biết hôm nay sẽ lập công lớn, lúc trước hà tất phải rêu rao làm việc lớn như vậy, đóng vai diễn cứu thế chủ gì chứ? Bây giờ anh hùng đã đủ rồi, sao lại tới đây kể khổ với đối thủ, ngươi không cảm thấy nực cười sao?

Mà nhìn ra suy nghĩ trong lòng phó giáo chủ, Vương Lục cười lạnh nói: “Ta không phải tới để cầu đồng cảm an ủi, trên thực tế các ngươi cũng không có tư cách thông cảm cho ta, cho dù quốc vương kiêng kị nữa ta cũng không dám làm gì ta, ta là

anh hùng của quốc gia này ngược lại là các ngươi, căn bản là lo lắng bất an!”

Phó giáo chủ hừ một tiếng: “Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?”

“Rất đơn giản, sau ba ngày nữa, ta sẽ mời quốc vương bệ hạ đến Vân Phong thành ta, đến lúc đó, các ngươi có một cơ hội động thủ. Tư liệu ta sẽ cho ngươi biết, ngươi hẳn là biết phải làm sao để giáo chủ động tâm, động thủ.”

Phó giáo chủ cũng không bất ngờ, nhưng ông ta lại cảm thấy buồn cười: “Sau đó thì sao? Chúng ta trừ quốc vương cho ngươi rồi để ngươi động thủ nhổ tận gốc chúng ta, sau đó ngươi giẫm lên di cốt tất cả mọi người đang cơ đang cơ?”

Vương Lục quả thực phải cười to ra: “Xem ra đầu óc của ngươi thật sự là một đồng lạc đà, bị nhổ tận gốc, chính là mấy vị phó giáo chủ và giáo chủ Ma giáo trung thành nhất của hắn. Về phần ngươi, sau trận tai biến này sẽ chính hợp Ma giáo, trở thành giáo chủ tân Ma giáo...”

“Cùng với chó của ngươi.” Phó giáo chủ lạnh lùng nói: “Mặc dù ta không thông minh như vậy, nhưng cũng không ngốc.”

“Đã không ngốc, thì nên biết, làm con chó săn, chung quy thì vẫn tốt hơn làm một người chết. Ngươi nắm giữ bí mật lớn nhất của ta, ta và ngươi đồng sinh cộng tử, đây là cơ hội duy nhất ngươi có thể nắm chắc.”

“Hoặc là ta có thể vĩnh viễn để ngươi ở lại đây, mất đi ngươi, chưa chắc chúng ta đã không có cơ hội.”

Vương Lục cười gằn: “Nếu ta dám đến, ngươi cho rằng ta sẽ lo lắng cho thủ đoạn của ngươi sao? Ta muốn đi, cho dù giáo chủ của các ngươi có tới cũng không giữ được ta.

Trong khi nói chuyện, hắn lùi lại một bước, cả gian mật thất chân động theo, trận pháp phó giáo chủ bố trí ở đây bị lực lượng mạnh mẽ phá hủy phân nửa.

“Ngươi...” Phó giáo chủ nhìn chằm chằm vào đối phương như gặp quỷ, nhìn qua tu vi của thành chủ Vân Phong này chỉ là luyện khí thượng phẩm, nhưng bản lĩnh phá trận này lại cao hơn bản thân Trúc Cơ thượng phẩm mấy phần?

Nhưng không biết, Vương Lục căn bản không kiên nhẫn phân tích trận pháp gì cả, càng không nghiên cứu phá trận chi đạo. Hắn chỉ cắm Tiên Thiên Vô Tướng kiếm khí vào vòng tuần hoàn của yêu lực trận pháp dưới chân, sau đó... trận pháp tự động sụp đổ.

Mắt thấy tất cả thủ đoạn đều không có hiệu quả, phó giáo chủ cân nhắc một chút, rốt cuộc cũng đưa ra quyết định: “Được, ta đáp ứng ngươi.”

“Lựa chọn sáng suốt.” Vương Lục nhẹ gật đầu. “Nhớ kỹ, hôm nay người tới là Cự Dương đạo nhân, cùng với người ngày xưa là bạn cũ... giữ mồm miệng người dưới.”

Ba ngày sau, quốc vương Hắc Quốc đến Vân Phong thành, nhiệt tình biểu dương công hiến kiệt xuất của thành chủ Vương Lục, cũng ở trong thành phát biểu diễn thuyết tình cảm mãnh liệt. Sau đó, hắn không để ý đến Vương Lục khuyên can, tiến đến ngoại thành nhìn nạn dân, càng làm vô số nạn dân lệ nóng nức nở.

Tự nhiên, người quen biết chỉ cười lạnh đối với chuyện này, trong lúc dịch bệnh cỏ độc bộc phát kịch liệt nhất, bệ hạ ở trong Vương thành lạnh run. Bây giờ trật tự Vân Phong thành đã định, hắn lại đến tiền tuyến mua chuộc nhân tâm từ xưa tới nay, quân vương cũng tốt, đại thần cũng vậy, phong cách hành sự đều như vậy, cũng không có gì ngoài ý muốn. Đợi đến khi quốc vương chơi thỏa mãn, mua chuộc lòng người tự mình rời đi.

Nhưng mà sau đó, chuyện ngoài ý muốn lại xảy ra.

Trên đường trở về đô thành, quốc vương gặp phải phục kích, giáo chủ Ma giáo dẫn theo rất nhiều thủ hạ đột nhiên giết tới, ở chỗ sơn cốc cùng vệ đội quốc vương giết đến trời tối.

Nếu không phải Vân Phong thành chủ Vương Lục thống lĩnh đại quân kịp thời cứu giá, thì đây sẽ là một cuộc đồ sát không có gì lo lắng. Sau trận chiến này, Ma giáo chủ và đại tướng thủ hạ của gã đều chết hết, mà tiên sư hộ quốc cùng với thân vệ trưởng của Hắc Quốc cũng bất hạnh gặp nạn. Tướng quân của ngài bị trọng thương, sau khi trở về đô thành ba ngày giá băng, độc tử tuổi chỉ chừng ba tuổi kế thừa vương vị, mà Vương Lục thì làm Nhiếp Chính Vương, thống lĩnh đại quyền.

Vương quyền của Hắc quốc biến hóa, như thỏ lên xuống, khiến người ta không kịp trở tay. Lại ít người biết, trước khi vương quốc băng hà, từng cùng vương lục mật đàm với nhau.

Cầu kết với ma giáo ám sát vương quốc, Vương Lục không có chứng cứ lưu lại, nhưng người sắp chết cũng không cần chứng cứ. Đối mặt với nghi vấn của quốc vương, Vương Lục vô cùng thản nhiên, đưa ra một điều kiện người sắp chết không thể cự tuyệt.

“Ta cả đời này sẽ không lấy vợ, không sinh con, không lưu hậu duệ, chỉ cầu đời vương quyền. Đây là tâm ma đại thế, người không cần lo lắng ta không giữ lời hứa.

Đối mặt một thành chủ như mặt trời ban trưa, quốc vương không có lựa chọn nào khác.

Đến lúc này, ảo cảnh tựa hồ đã đến hồi kết thúc. Bên ngoài cửa chúng sinh, các trưởng lão nhìn mà than thở. Trong quá khứ lịch luyện, không phải là không có ai đi tới trên vương tọa, nhưng lại ít người có thể trong khoảng thời gian ngắn làm giang sơn Hắc Quốc đổi chủ, hơn nữa lại thuận lý thành chương như thế.

“Như vậy, dựa theo quy tắc đã định, chỉ cần cổ độc cuối cùng trong Ảo Cảnh này tiêu vong, liền có thể tuyên cáo Vương Lục thắng lợi.” Viên triều thở dài, cũng không biết nên nói cái gì mới tốt, vốn định dùng Tiên bảo này chấn nhiếp Linh Kiếm phái một chút, kết quả lại là mình bị chấn nhiếp.

Nhưng một lát sau, nhìn sự phát triển trong huyện cảnh, Viên Triều Niên há hốc miệng, phát hiện mình vẫn còn đánh giá thấp Vương Lục.

Trong Ảo Cảnh, Vương Lục đã thành công lập thành lập quyền uy trong phạm vi Hắc Quốc, tân Vương mới ba tuổi đã như con rối trong tay hắn tùy ý chơi đùa, mà Ma giáo bị thương nặng nguyên khí cũng chỉ có thể cầu thả lại lén lút sống sót, còn nguy cơ cổ độc của cả nước đã từng suy tụt chút nữa ảnh hưởng đến?

Hiện tại, người bệnh cổ độc duy nhất còn sót lại trong toàn quốc, bị Vương Lục dùng trận pháp đặc thù trói buộc, nuôi

trong viện bảo tàng ở Hắc quốc đô thành, lấy ngon tên là gì, khiến người ta vĩnh viễn không quên nguy cơ kia.

Thi thi kia mỗi ngày đều có thịt tươi ăn không hết, lại có không ít người tinh thông pháp thuật duy trì nhục thân cho nó, kị chủ làm cỗ độc hẳn là sống an nhàn tự tại.

Nhưng khán giả ngoài cửa chúng sinh lại không thể an nhàn được nữa, tiểu tử Vương Lục này chết đi kéo theo ảo cảnh không chấm dứt, rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?

Lúc này, trong Hắc Quốc Cung, Nhiếp Chính Vương kết thúc một ngày triều hội, trên đường về phòng ngủ, đột nhiên hỏi một câu thân binh.

“Tiểu Lý, nếu ta nói là bây giờ những gì ngươi biết đều là mộng cảnh hư vô mờ mịt, ngươi sẽ có cảm tưởng gì?”

Thân binh trung thực cùng chất phác bị hỏi ngây ngẩn cả người, suy nghĩ rất lâu: “Không biết...”

Vương Lục nở nụ cười: “Không sao, sẽ biết.”

...

Cánh cửa chúng sinh với tư cách là tiên bảo, bên ngoài cánh cổng, tốc độ thời gian trôi qua cũng không tương xứng. Lúc trước Trảm Tử Dạ hoàn thành rèn luyện, trong mắt hắn mấy tháng qua, nhưng biểu hiện bên ngoài cũng chỉ ngắn ngủi một canh giờ mà thôi.

Đương nhiên, sau khi Viên Triều Triều đem hình ảnh huyền thuật ra, hình ảnh cơ hồ gia tốc gấp ngàn lần, cũng chỉ có nguyên thần đủ cường đại, mới có thể từ đó đọc lấy tin tức hữu hiệu, cũng may này không làm khó được mấy vị trưởng lão ở đây.

Nhưng mà lần rèn luyện này, Vương Lục thời gian trải dài đặc biệt, gã cố ý giữ lại cổ độ, không hạn chế thời gian kéo dài ảo cảnh, làm Nhiếp Chính Vương, ở Hắc Quốc bày ra một cái bố cục đã lâu.

Bên trong Hắc Quốc cảnh, bỗng nhiên xuất hiện một đám quái nhân tự xưng là người xuyên không.

Bọn họ mặc trang phục kỳ dị, ngôn ngữ khác lạ, đồng thời mỗi người đều sở hữu một thần thông riêng biệt, sau đó lại có một điểm giống nhau.

Bọn họ nói, nơi này là thế giới trong mộng, bọn họ là người rèn luyện bên ngoài.

Là người đến đây rèn luyện, bọn họ tựa hồ hoàn toàn không xem người của thế giới này là người xem, thường thường trong miệng hô to sát phạt quyết đoán, liên hóa thân cướp bóc, giết người đoạt bảo, hành vi so với Ma giáo ngày xưa còn ác độc hơn. Hơn nữa cơ hồ không ngoại lệ mở rộng hậu cung, thấy nữ liền đẩy.

Những người này xuất hiện, ban đầu chỉ bị xem như thái giám man lực cuồng hoan, nhưng rất nhanh bọn họ đã bắt đầu gây ra đủ loại phiền toái, vô luận tư duy bọn họ có bao nhiêu bất thường, thực lực lại không chút hàm hồ, hơn nữa mỗi người đều có được vận khí mạnh mẽ làm người ta ghen hờn nhìn trần trời, nhảy núi có thể lấy thần công, ăn dưa đất có thể tăng

vọt công lực, thậm chí đến bờ sông tắm rửa cũng có thể gặp được thiên kim quý tộc tắm rửa, sau đó lưu luyện một đoạn nhạc hợp tác bản.

Đối với loại người này, Nhiếp Chính Vương đại nhân không nương tay chút nào, trực tiếp triệu tập võ lực tinh nhuệ trong nước, tới một giết một, đến hai giết một đôi, kẻ xuyên không thể cường vận nghịch thiên, cuối cùng đánh không lại một tên Nhiếp Chính Vương tan rã tai ương diệt quốc này, một người tiếp một người bị tiêu diệt. Nhưng những kẻ xuyên việt kia tựa hồ cũng không quan tâm sinh tử, thân lâm tuyệt cảnh, nhiều nhất lộ vẻ tiếc nuối: “Ài, đáng tiếc lần này lịch luyện còn chưa đủ sáng khoái đây.

Càng tồi tệ hơn chính là, thủ đoạn lôi đình Nhiếp Chính Vương cũng không có hiệu quả trừ bỏ người xuyên không, những người kỳ quái tầng tầng lớp lớp, rất nhanh đã không thể giải thích bằng lý do tâm thần điên được nữa, mọi người bắt đầu cảm thấy vô cùng nghi hoặc đối với lai lịch của bọn họ, mà rất nhanh, mộng cảnh và lý luận thực tế của bọn họ bắt đầu dần dần có sức ảnh hưởng, nhất là lý luận này nhìn như hoang đường ly kỳ, nhưng lại có thể tự mình điều khiển.

Trong mắt người tự xưng là xuyên việt, Hắc Quốc chỉ là một vương quốc trong mộng, thế giới hiện thực rộng lớn hơn ngàn vạn lần. Đó là một địa phương vô cùng thần kỳ mà cường đại, từng khiến Hắc quốc trên dưới lòng đều sợ hãi giáo chủ Ma giáo, ở thế giới hiện thực chẳng qua chỉ là một tên lính quen tầm thường không đáng chú ý., Mà những kẻ xuyên không này, tới nơi này cũng chỉ là tìm chút chuyện vui, về phần đủ loại thảm kịch cùng hành vi hoang đường bọn hắn ử thành hay sao? Ha, ai lại quan tâm trong mộng thế giới trời long đất lở, về phần tự thân bọn hắn tử vong? Bất quá là từ trong giấc mơ bừng tỉnh, chỉ là như vậy mà thôi.

Lý luận này lan tràn, rất nhanh đã dẫn đến khủng hoảng cực lớn, đối với việc này, chỉ dựa vào sức mạnh triều đình tiến hành phong giết đã không còn gì để làm, vì thế Nhiếp Chính Vương lập tức tổ chức một nhóm học giả nổi danh trong nước, luận chứng một vấn đề nghiêm túc: Làm thế nào chứng minh thế giới mình đang ở là chân thật:

Loại vấn đề học học giáo lý hình dạng này, đương nhiên không thật sự có phương pháp luận chứng gì, cho dù có người đưa ra quan điểm “ta đã tự nghĩ ra” của ta, ý đồ kiên định lòng tin của mọi người đối với hiện thực, nhưng... Nhiếp Chính Vương chỉ cần một câu nói thôi đã làm cho quan điểm này không đứng vững nổi.

“Có ai quy định, động tác tư duy này nhất định phải có vật dẫn hay sao?”

“Có tư duy, nhưng chưa hẳn phải có người suy nghĩ chịu tải. Nếu chúng ta thân ở trong mộng cảnh, mỗi một ý niệm trong đầu chúng ta có lẽ đều chỉ là nằm mơ.”

Nếu như không có luận chứng có thể đè ép hết thảy xuất hiện, vậy cũng chỉ có thể để cho các học giả tiếp tục nghiên cứu thảo luận, cho đến khi kết luận xuất hiện. Mà trong một cuộc thảo luận liên quan đến cả nước, càng ngày càng có nhiều người lâm vào bất an.

Trên lý thuyết, tính chân thật của thế giới hẳn là không chứng tự minh, ngược lại phương thức chứng minh giả rất đơn giản: chỉ cần xuất hiện hiện tượng không hòa hợp hoặc sự vật gì với pháp tắc của thế giới này là được.

Sau đó, làm sao chứng minh phương pháp không chứng minh lý luận kia còn chưa tìm được, sự vật không hòa hợp lại liên tiếp không ngừng, mỗi một người xuyên không xuất hiện, như một cái búa tạ đập vào trong lòng thế nhân, làm cho người ta không lại càng thêm hoài nghi, thế giới này có chân thực hay không?

Đương nhiên, những người tham gia cuộc thảo luận này đương nhiên không biết, cái gọi là kẻ xuyên việt, chẳng qua là trò hay mà Vương Lục sai ma giáo giáo giáo diễn ra. Nhưng diễn đến sau đó, ngay cả Ma giáo cũng bắt đầu hoài nghi tính chân thật của thế giới này.

Trong lúc này, càng có vô số tà giáo như măng mọc sau mưa, bọn họ và người xuyên qua đây chặt vật vi gian, không ngừng phác họa cho thế nhân một bức thế giới hoàn cảnh thế giới hoàn mỹ hư ảo có.

“Ở thế giới hiện thực, lãnh tụ của quốc gia là do nhân dân chọn lựa ra, cho dù là quốc vương, đối mặt với nhân dân cũng phải khiêm tốn cẩn thận, các quan liêu lại càng muốn nịnh bợ nhân dân, bởi vì nhân dân lúc nào cũng có thể ngênh ngang hất cút đi.”

“Ở thế giới hiện thực, mọi người xem bệnh tới trường đều không tốn tiền, tất cả đều là triều đình chi tiền. Hơn nữa mỗi người lớn đều được triều đình cung cấp phòng ở miễn phí.”

“Ở thế giới hiện thực...”

Đương nhiên, những người này cũng gặp phải những người phản đối mạnh mẽ.

“Muốn đi thế giới hiện thực vậy, sao ngươi không tự sát, sau khi tự sát thì mơ đi.”

“Một đám mượn cơ hội này mà lảng nhãng hạ lưu.”

“Xin đừng phụ lòng thế giới này...”

Trận kịch này, dưới sự thúc đẩy mạnh mẽ của một đôi độc thủ phía sau, bắt đầu trở nên càng thêm khó có thể thu thập, bất luận người có nguyện ý hay không, đều không cách nào lảng tránh một vấn đề.

Thế giới này có thật hay không?

Vấn đề này không chỉ giới hạn bởi tranh luận của học giả cao tầng, trên thì quyền thần hiển quý, dưới thì người buôn bán hay buôn bán, sinh hoạt hàng ngày đều không thể thiếu được lời bàn tán về vấn đề này. Đương nhiên, không ai có thể xác định được đáp án chính xác của người đứng phía sau màn nào đó muốn chính là loại tư duy này.

Chỉ cần mọi người bắt đầu suy nghĩ, bắt đầu thôi, vậy là đủ rồi, bởi vì... thế giới này, bản thân không cấm được nữa rồi.

Lúc này, bên ngoài cánh cửa chúng sinh, sắc mặt Viên Triều Thanh đã âm trầm biến thành màu đen, hẳn còn chưa từng gặp qua tình huống như vậy.

Chúng sinh chi môn sinh ra tướng chúng sinh, trong ảo cảnh ngàn vạn người có tư duy của mình, chỗ thần diệu hơn năng lực phân hoá nguyên thần của Hóa Thần chân nhân, đây là uy năng khủng khiếp của tiên bảo.

Trên thực tế, nguyên lý cơ bản của cánh cửa chúng sinh, chính là luyện chế ra một vật thay thế vượt qua cấp nguyên thần cấp Hóa Thần, khiến cho ý niệm trong đó phân hóa thành ngàn vạn người, trở thành ngàn vạn người trong ảo cảnh, sau đó diễn biến thiên địa vạn vật, sản sinh ra một thế giới ảo cảnh biến ảo khó lường, cuối cùng để cho đệ tử dần thân vào trong đó, tiếp nhận rèn luyện.

Nhưng loại diễn hóa này cũng không thể thay thế thế thế được thế giới hiện thực, chúng sinh chi môn phân hoá ra ngàn vạn ý niệm, cũng quyết không thể so sánh với nhân loại chân chính, dù sao cho dù là tiên bảo, cũng không có khả năng mở ra một tiểu thiên thế giới tận hảo tận mỹ. Trên thực tế, chỉ có thế giới bên người lịch luyện, mới bị chúng sinh toàn lực thôi diễn, còn lại một bộ phận như cái xác không hồn, thuận theo tự nhiên.

Nhưng hiện tại Vương Lục lại đánh thức tất cả mọi người trong phạm vi ảo cảnh tỉnh lại, đi suy nghĩ một vấn đề trí mạng đối với chúng sinh.

Ngắn ngủi vài hơi thở, là người thao túng tiên bảo, Viên triều thời đã rõ ràng cảm giác được chúng sinh chi môn bắt đầu không chịu nổi gánh nặng, lung lay sắp đổ.

“Đủ rồi, dừng ở đây đi.”

Trưởng lão lập tức chân chờ, sau đó liền quyết đoán, lão trực tiếp đẩy cánh cửa chúng sinh ra, cưỡng ép cắt ngang ảo cảnh.

Nhất thời, trong ảo cảnh, người Hắc Quốc tranh chấp không trôi qua cuối cùng cũng nhận được đáp án mà bọn họ mong đợi. Không sai, thế giới này là giả tạo.

Sau đó bọn họ theo giấc mộng tỉnh lại, bị pháp tắc tàn khốc nghiền thành bột mịn.

Cánh cửa chúng sinh phát ra một tiếng rên rỉ nặng nề, từ khi sinh ra đến nay, còn chưa bao giờ bị đối đãi thô bạo như thế, lúc đại môn chậm rãi mở ra, khung cửa đã ầm ầm lộ ra vết rạn. Viên triều năm thấy vậy càng nghiêng răng nghiêng lợi, tiên bảo được mình coi là vinh quang vô thượng này, cũng bởi vì lần này bị cắt đứt, đã xuất hiện tổn hại, tuy rằng không nghiêm trọng, nhưng thực khiến người ta đau lòng không nhịn nổi.

Sau khi cánh cửa chúng sinh mở rộng, Vương Lục hời hợt từ trong đi ra, vẻ mặt vẫn chưa thỏa mãn: “Còn chưa đủ.”

“Tốt cho mẹ ngươi...” Viên trưởng lão trong lòng rống giận, quả thực hận không thể đem thằng nhãi con này đập chết tươi.

Vì thế giới kia có phải chân thực tạo thành tiên bảo hao tổn hay không cũng không phải vấn đề lớn, vấn đề thật sự nghiêm trọng là sau khi xảy ra chuyện này, Vạn Pháp Tiên môn chỉ sợ sẽ không bao giờ bao giờ đặt cánh cửa rèn luyện chúng sinh vào cảnh giới trọng bảo nữa.

Nhưng nghĩ lại, cơn giận năm Viên triều liền tiêu tán, thay vào đó là tâm tình u ám u ám.

Đúng như lời Vương Lục nói, cánh cửa chúng sinh... Quả thật chỉ là một món đồ chơi xa hoa, mà Vương Lục là một tu sĩ luyện khí bé nhỏ không đáng kể, đều có năng lực đem món đồ chơi này đùa nghịch hư, đồ vật như vậy..., Làm sao có thể đảm đương trọng trách bồi dưỡng nhân tài cho môn phái? Lúc trước tại tiên môn trải qua hơn mười lần khảo nghiệm, tự cho là hoàn mỹ không tỳ vết, nhưng không nghĩ... Chỉ là chưa gặp đủ tà môn rèn luyện giả mà thôi. Nếu thật là dùng chúng sinh bồi dưỡng đệ tử, sau đó tự cho là chiếm tiện nghi, chờ đệ tử xuống núi về sau sợ là bị thiệt thòi lớn.

Thấy sắc mặt Viên triều âm trầm bất định, Vương Lục cười ha ha nói: “Ai nha, trưởng lão ngươi cũng không cần quá uể oải, tuy chỉ là đồ chơi, nhưng lợi dụng thoả đáng, cũng có thể phát huy công dụng của nó, tỷ như ta nghĩ tới mấy cái...”

Nghe được lời an ủi này của Viên triều càng thêm chói tai. Vị trưởng lão Hóa Thần này hừ lạnh cắt ngang màn biểu diễn của Vương Lục: “Đủ rồi, ta thừa nhận ngươi thật có chút bản lĩnh. Lần này coi như chúng ta múa rìu qua mắt thợ, sau này có cơ hội sẽ trở lại thỉnh giáo.”

Nói xong liền phát phát tay thu cánh cửa chúng sinh vào, sau đó phối hợp trở về khoang thuyền Vân Ba, bỏ mặc đám trưởng lão Linh Kiếm phái ngay tại chỗ.

Bất quá đám người Linh kiếm phái cũng không thêm để ý, vừa cười ha ha vừa tự đi xuống Vân Ba chu.

Đọc theo đường đi, vài tên trưởng lão vừa nói vừa cười, nghị luận chuyện tình vừa phát sinh.

Lưu Hiến nói: “À, lần này người của Vạn Pháp Tiên môn có khổ mà nói không ra.”

Hoa Vân thì vô cùng hả hê nói: “Gieo vào mình khoe khoang cái gì không tốt, thứ đồ khoe khoang này còn ở trước mặt tiểu Lục nhi. Chuyện cũ năm năm trước ở Đào Nguyên thôn, ta vẫn còn nhớ như mới.”

Lục Ly phụ họa nói: “Cũng không phải, bố trí khi đó của Ngũ sư tử mặc dù không thể so sánh với chúng sinh, nhưng đạo lý lại tương thông, đưa Vương Lục bỏ vào loại thí luyện này... Cũng may Viên triều năm nay phản ứng rất nhanh, nếu không sợ là không bảo vệ nổi chúng sinh.”

Phương Hạc trầm giọng nói: “Nhưng luận kỹ thuật, Vạn Pháp Tiên Môn có thể chế tạo ra tiên bảo như vậy, đúng là rất ghê gớm. Phương diện này khiến chúng ta trở mặt ra sau.”

Lục Ly vẻ mặt đau khổ: “Sư huynh giáo huấn! Đúng! Ta sẽ tiếp tục cố gắng.”

Phương Hạc lắc đầu: “Không phải Lục sư đệ ta muốn trách tội người, chuyên nghiệp của Vạn Pháp Tiên Môn ở đây, chúng ta không thể so được, cũng không cần phải so sánh.”

Lưu Hiến đồng ý nói: “Không sai, ta nhớ tổ tiên từng nói, sự khác biệt giữa người và vượn là ở chỗ công cụ thiện dụng, mà tu sĩ và người phàm khác nhau ở chỗ thiện dụng bản thân. Lục lượng của phàm nhân có cực hạn, không thể không cầu trợ giúp ngoại vật, nhưng tu sĩ lại khác, chuyên chú kỹ kỹ thâm xảo chung quy không phải là tu hành chính đạo.”

Lục Ly hỏi: “Nói đến chính đạo, vài ngày sau, giải đấu chính đạo của hai phái sẽ bắt đầu, quy tắc thi đấu sẽ làm thế nào?”

Lưu Hiến nói: “Còn có thể như thế nào? Điều giao cho ngũ sư muội đi, nhưng loại công việc không kỹ thuật này cũng không có quá nhiều trò đùa, lúc trước nàng đã giao quy tắc cho ta xem rồi, rất đơn giản, chính là luận võ trên lôi đài.”

Lục Ly cười nói: “À, như vậy không giống nàng a.”

“Hừ, ý tứ của nàng đại khái là, cho dù dựa theo loại phương pháp vô kỹ thuật này để chơi đùa, người nào đó cũng có thể gỡ trò bịp bợm.”

Nói xong, Lưu Hiến quay đầu nhìn thoáng qua Vương Lục đang nói chuyện phiếm với đám đệ tử Nhạc Vân, Nhạc Hình Dao.

Trong ánh mắt có tán thưởng cũng có bất đắc dĩ, nhưng cuối cùng vẫn là khen ngợi càng thêm vài phần.

...

Sau sự kiện của chúng sinh, các trưởng lão và đệ tử Vạn Pháp Tiên môn đều không từ trên Vân Ba chu đi xuống.

Bọn họ không xa, từ hàng Đông Bàn châu tới đây được người khác nhờ vả vả vào mặt Linh kiếm phái, mới đầu cũng là mãn chí do dự., Kết quả cực kỳ tự tin. Trong nghi thức hoan nghênh lại xuất hiện một chuyện xấu xí, ngựa mất trước chân, trở thành thiếu niên thiếu niên thất bại. Đêm đó, trên một trận đấu vốn nên nắm chắc thắng lợi, có thể nói là mở cửa tới đến không thấy được năm ngón tay. Đến lúc xuất ra chúng sinh chi môn., Đã là trưởng lão Tiên môn cố gắng xoay chuyển cục diện bất lợi, kết quả chẳng những không có xoay chuyển thành công, ngược lại khiến sĩ khí sa sút. Đợi Vương Lục quang mang vạn trọng biểu diễn trong ảo cảnh của chúng sinh, ngay cả đại sư huynh của Vạn Pháp Tiên môn Trảm Tử Dạ cũng cảm thấy không có lòng tin đối mặt với loại kỳ quái này, những người khác càng không cần phải nói.

Đêm hôm đó, Vạn Pháp Tiên Môn đã ngủ trong Vân Ba Chu, bởi vì bọn họ thật sự không biết nên dùng gương mặt gì để bước lên Linh Kiếm Sơn nữa, cho nên đành phải an tâm ngủ trong Vân Ba Chu.

Nhưng mà, đêm dài đằng đẵng vẫn không có người ngủ, mấy vị trưởng lão trò chuyện thâu đêm, mà năm tên đệ tử thì ở trong khoang bên ngoài phòng ngủ ai nấy than thở, sĩ khí hạ thấp đến cực điểm.

“Ta vẫn không nghĩ ra, rốt cuộc hấn ta đã gánh được cỗ độc như thế nào?” Triệu Khương Nguyên tức giận bất bình: “Nghĩ thế nào cũng là gian lận?”

Lộ Khiêm uể oải phản bác: “Dùng chúng sinh chi môn của chúng ta, còn có sư phụ cùng sư thúc ở bên cạnh theo dõi, người giải thích một chút thủ pháp gian lận của hấn xem.”

Lý do khiến Triệu Khương Nguyên nghẹn lời, nhưng sắc mặt vẫn không cam lòng. Một lát sau, hấn lại thiên tài đưa ra giả thiết này.

“Tên Vương Lục kia lợi hại như thế, thật sự chỉ là đệ tử luyện khí thượng phẩm sao? Ta dựa vào rất có thể là trưởng lão Linh Kiếm phái tìm đến.”

Lần này ngay cả Diệp Phi Phi cũng không chịu nổi nữa: “Triệu Khương Nguyên, đầu óc người hồng mắt rồi, lý do hoang đường như vậy mà cũng nghĩ ra được?”

“Thế nhưng mà...”

Lúc này, Đại sư huynh chậm rãi mở miệng: “Được rồi, Vương Lục kia đích thật lợi hại, không có gì để nói cả.”

Triệu Khương Nguyên nghiêng đầu qua: “Hừ, một tiểu tử luyện khí thượng phẩm, chuyên chú bàng môn tà đạo thì có thể lợi hại bao nhiêu? Cũng chỉ là có chút trường hợp kỳ kỳ âm xảo mà thôi.”

Lời này nói xong, lại không ai phản đối. Bất kể là trăm tử đêm, Diệp Phi, hay là lộ khiêm tài, sâu trong nội tâm kỳ thật đều rất ưa thích lời giải thích của Triệu Khương Nguyên.

Hoàn toàn chính xác, dù Vương Lục hào quang vạn trượng thế nào cũng không che giấu được thiếu hụt tu vi cảnh giới của hắn... Mặc dù luôn luôn nổi danh với năng lực học thuật của đệ tử Vạn Pháp Tiên môn, dùng tu vi cảnh giới để đè ép người khác, bản thân chính là một loại sĩ nhục, nhưng lúc này cũng bất chấp nhiều như vậy, có thể tối là đen.

“Sư huynh, sư tỷ, ta cảm thấy có lẽ chúng ta nên đổi một góc độ khác để suy tư vấn đề.”

Trong lúc trầm mặc, Hải Vân Phàm bỗng nhiên phá vỡ bầu không khí yên tĩnh, hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Là tiểu sư đệ nhập môn muộn nhất của Vạn Pháp Tiên môn, biểu hiện của Hải Vân Phàm trong lúc tu hành không quá xuất sắc, nhưng có thể được các trưởng lão trong môn phái chọn lựa vào đoàn đội trao đổi, đương nhiên hắn cũng có bản lĩnh để những đội khác tin phục.

“Ta nhớ lúc ở Tiên môn, các trưởng lão thường xuyên dạy chúng ta, muốn dùng tâm lý cởi mở để đối đãi vấn đề, ta nghĩ không chỉ là đối với học thuật, đối với người cũng giống như vậy. Vương Lục, kẻ địch đương nhiên là rất đáng ghét, nhưng vì sao chúng ta nhất định phải coi gã là kẻ địch? Kỳ thật theo

lý thuyết, lần này chúng ta thăm dò Linh Kiếm phái, hẳn là nên thân thiện trao đổi, tăng tiến tình hữu nghị a.”

Triệu Nguyên lâm bẩm nói: “Nhưng chẳng phải các trưởng lão đã dặn dò rồi sao, có cơ hội thì cho bọn chúng biết đường làm việc, chúng ta cũng theo yêu cầu của trưởng lão mà làm, đảm mọi rợ này...”

Hải Vân Phàm cười nói: “Bây giờ xem ra, chúng ta đã không có cơ hội rồi, thua liền ba trận, cho dù ở trong giao lưu học thuật chiếm thượng phong thì có thể làm gì được chứ? Ba trận một, chúng ta vẫn thua chứ.”

Triệu Khương Nguyên nhú mày nói: “Su đệ, người làm vậy là làm ra uy phong cho người khác.”

“Su huynh hiểu lầm rồi, ta chỉ là muốn nói, nếu chúng ta đã rất khó cho bọn hắn biết, vì sao lại không từ bỏ mục tiêu không thực tế này? Trưởng lão phân phó chúng ta, cũng chỉ là vì Thịnh Kinh Tiên Môn chào hỏi, chúng ta cần phải vì một tên nhà giàu mới nổi mà liên lụy mình sâu như vậy sao?”

Triệu Khương Nguyên sắc mặt chuyển tình: “Để người nói như vậy, trong lòng ta nhất thời thoải mái một chút. Chúng ta thật sự không cần phải bán mạng cho một tên nhà giàu mới nổi.

Hải Vân Phàm cười cười: “Hơn nữa, chúng ta với tư cách là khách quan của một học giả, Vương Lục này rất lợi hại, hẳn có lẽ tu vi không cao, nhưng sở trường bản thân vô cùng chói mắt. Cùng với chấp nhất mù quáng là địch, không bằng lấy bỏ khuyết thiếu, bù đắp cho nhau có thừa, tin rằng hắn cũng sẽ cảm thấy hứng thú với chỗ độc đáo của Vạn Pháp Tiên môn chúng ta.”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy những lời Hải Vân Phàm nói có lý.

“Thay đổi góc độ xem xét, nếu Vương Lục không phải đệ tử Linh Kiếm phái, mà là sư huynh đệ Vạn Pháp Tiên môn chúng ta, chẳng lẽ các người không nguyện ý làm bằng hữu với hắn sao?” Dừng một chút, Tiểu Hải bổ sung: “Nghe nói hắn kinh doanh thế lực của mình, rất có tiền.”

“Hừ, cũng là nhà giàu mới nổi sao.” Vài tên nhân tài học thuật nhao nhao đáp lại với vẻ khinh thường, tuy nhiên Tiểu Hải lại nhìn ra được, những người này kỳ thật đã hơi động tâm. Dù sao sự cảm dỗ làm bằng hữu với Hào Thổ, cho dù là học giả cũng khó có thể kháng cự.

Đương nhiên, chỉ có như vậy thôi vẫn chưa đủ, Hải Vân Phàm cân nhắc một chút, tung ra át chủ bài.

“Hơn nữa, tạo mối quan hệ tốt với Vương Lục, có thể trợ giúp hẳn thông qua, thành lập liên hệ với những người khác của Linh Kiếm phái a, so với đệ tử chân truyền Lưu Ly Tiên.”

Hải Vân Phàm nói xong, hài lòng nhìn thấy sự chú ý của đại sư huynh.

“Ví dụ như, đệ tử ngoại môn đệ đệ gần kia, Nhạc Hình Dao.”

Tốt lắm, Lộ Khiêm mới bị hấp dẫn.

“Hay là đệ tử nội môn nhỏ nhắn xinh xắn Hoắc Dĩnh.”

Quá tuyệt vời, ngay cả sư huynh Triệu Nguyên Cương cũng quay đầu lại nhìn.

Hải Vân Phàm cười cười: “Cho nên, ta cảm thấy không bằng sáng sớm mai chúng ta sẽ đi tìm Vương Lục nói chuyện?”

“Có đạo lý “

“Nói không sai.”

“Quả thật phải bàn, đúng là có chuyện cần bàn...”

Sau khi mấy tên sư huynh trở về phòng nghỉ ngơi, Hải Vân Phàm đang muốn quay người rời đi, chợt nghe được một tiếng nữ tử thở dài.

“Sư đệ, thật là khổ cực cho ngươi.”

Thân hình Hải Vân Phàm lập tức trì trệ: “Sư tỷ?”

“Từ lúc chúng ta tới đây, ngươi vẫn luôn nỗ lực hóa giải mâu thuẫn, khiến song phương hóa thù thành bạn, lần này cuối cùng cũng được như nguyện.”

Hải Vân Phàm cười khổ một tiếng: “Nếu không phải ba vị sư huynh nản lòng thoái chí, thì e rằng bọn chúng không thể nghe

lọt tai những lời ta vừa nói. Nhưng sư tử nói không sai, ta vẫn cảm thấy vì một tiếng chào hỏi của Thịnh Kinh Tiên Môn mà đi đắc tội với Linh Kiếm phái thật sự là không sáng suốt chút nào.”

Diệp Phi hỏi: “Ngươi rất kiêng kỵ Vương Lục?”

Hải Vân Phàm trầm mặc một chút, thản nhiên nói: “Sư tử cũng biết đấy, năm đó ta tham gia đại hội thăng tiên của Linh Kiếm phái, sau đó được đề cử mới may mắn bái nhập làm môn hạ Vạn Pháp Tiên môn. Lúc trước trên Thăng Tiên lộ, ta đã được chứng kiến sự lợi hại của Vương Lục. Thành thật mà nói, hắn là một trong những nhân vật ta không muốn đối địch với hắn nhất. Mà Linh Kiếm phái, cũng cường đại vượt xa so với nhìn qua.”

Diệp Phi khẽ cười: “Vương Lục quả thật rất lợi hại... Ta cũng không hi vọng gặp phải kẻ địch như vậy. Về phần sáng sớm mai, chúng ta phải dựa vào ngươi để mở rộng cục diện.”

Hải Vân Phàm nói: “Sư tử yên tâm, mặc dù đã mấy năm không gặp nhưng hắn là ta còn có thể cùng Vương Lục nói chuyện không còn sớm nữa, sư tử ngươi cũng nên nghỉ ngơi đi.”

Diệp Phi gật gù đầu, trước khi đi còn nói thêm: “Đa tạ lần này ngươi đã thuyết phục được Dạ, nếu không với tính tình của hắn một khi chui đầu vào thì ở địa bàn Linh kiếm phái có thể sẽ gặp phải phiền toái lớn.”

“Sư tử khách khí, chuyện của đại sư huynh cũng chính là chuyện của ta mà.” Hải Vân Phàm mỉm cười, vẫy tay từ biệt Diệp Phi. Trong lúc quay người, nụ cười lại lộ ra vài phần đắng chát.

Sáng sớm hôm sau, một nhóm năm người dựa theo kế hoạch đã định sẵn đêm qua, từ Vân Ba chu đến Linh Kiếm sơn Vô Tướng phong thăm hỏi Vương Lục.

Bước lên mặt đất cứng rắn của Tứ Tượng phong, Triệu Nguyên cười ha ha một tiếng: “Thật ra cũng không có cảm giác gì, may mà hôm qua còn thấy khó chịu lâu như vậy.”

Trảm Tử Dạ cũng cười nói: “Chỉ cần tâm thái ôn hòa, coi hoạt động giao lưu lần này như một hoạt động giao lưu chân chính,

thật ra mọi chuyện đều không có gì phải rối rắm cả.”

Nụ cười thông suốt kia thật sự khiến người ta khó có thể tưởng tượng nổi đêm qua, hẳn còn rối rắm vạn phần vì sự kiện của chúng sinh.

Với tư cách là người có kiến thức, đương nhiên Hải Vân Phàm biết đại sư huynh đang suy nghĩ điều gì, trên thực tế đại sư huynh cũng không phải người giấu đợc chuyện, vừa đi về phía Vô Tướng Phong., Một bên đã bưng bưng hứng thú mở miệng nói: “Nói đến kiếm tâm Lưu Ly Tiên kia tu luyện sáng suốt, ngay cả trong Vạn Pháp điển của chúng ta cũng không thu nhận đơn giản, hơn phân nửa là công pháp cấp Tiên. Linh kiếm phái đợc xưng là có truyền thừa của thượng cổ tiên nhân, tựa hồ cũng có vài phần khả năng... Nếu có cơ hội, ta thật muốn luận bàn vài chiêu với nàng.”

Hải Vân Phàm cười nói: “Cơ hội tất nhiên là có, nghe nói vài ngày sẽ tổ chức đệ tử hai phái giao thủ, đến lúc đó làm vương bài của chúng ta, chắc chắn sư huynh người sẽ chống lại chân truyền của Linh Kiếm phái Lưu Ly Tiên, chỉ hy vọng người đừng xuống tay quá ác là đợc.”

Trảm Tử Dạ lắc đầu liên tục: “Sao lại như vậy đợc, chúng ta là tới giao lưu thân thiện chứ không phải đến làm khó người khác. Đừng nói gặp Lưu Ly Tiên, cho dù gặp đợc Vương Lục ta cũng sẽ hạ thủ lưu tình, không để hẳn khó xử.”

Khi đoàn người đang nói chuyện, đã đến bên trên địa giới của Vô Tướng Phong, gian nhà gỗ đơn sơ đã gần ngay trước mắt, từ trong đó truyền ra một tràng tiếng cười của nam nữ. Mấy người sững sờ, rất nhanh đã nghe ra chủ nhân của những thanh âm này lần lượt là Vương Lục, Lưu Ly Tiên, Nhạc Hình Dao, Hoắc Dĩnh... bốn người này.

Nghe đợc bốn người này cười nháo thành một đoàn, Trảm Tử Dạ đi đầu nhất thời dừng bước, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Hải Vân Phàm theo sau, vội vàng nói: “Bọn họ là sư huynh muội đồng môn, quan hệ thân cận là rất bình thường...”

Trảm Tử Dạ miễn cưỡng mỉm cười: “Cũng đúng, bọn họ là sư huynh muội đồng môn, ta nghĩ nhiều rồi...”

Nói đến một nửa, hẳn liền không nói được nữa, bởi vì nội dung cuộc nói chuyện trong phòng thực sự quá khoa trương.

“Ha ha ha, các người lại thua, ba địch một còn bại liên tục mười ba bàn, còn có thể nói gì?”

“Nào có sư huynh người như vậy, biết rõ chúng ta là người mới, không chút nào nhường chúng ta. Hơn nữa chúng ta rút thẻ nào đều là thẻ nhất tinh nhị tinh, đến trong tay người thì ngũ tinh lục tinh loạn hưởng “

“Hừ hừ, rút thẻ là tất cả mọi người đã kiểm tra, vận khí không tốt cũng đừng đem trách nhiệm đẩy lên đạo cụ. Tóm lại, nguyện thua, còn không mau thoát...”

“Thế nhưng mà...”

“Mỗi người một cái, chúng ta đã nói rồi, đừng lè mè, nhanh cời nhanh, tranh thủ thời cơ cho ta.”

“Đáng ghét, trước tiên người cứ lăn vào trong đó đi, không được nhìn trộm...”

Bên ngoài phòng, Hải Vân Phàm sửa lại cổ họng, cố gắng giả dục: “Sư huynh, ta cảm thấy rất có thể huynh hiểu lầm.”

Nhưng mà ba vị sư huynh đã hoàn toàn không nghe thấy hẳn nói gì.

...

Ở trước nhà gỗ, nghe tiếng vui đùa không kiêng nể gì trong phòng, các đồng bọn nhỏ Vạn Pháp Tiên môn đã sợ ngây người.

Thật lâu sau, Trảm Tử Dạ quay đầu lại: “Su đệ, nếu ngươi đã là bạn cũ với Vương Lục, vậy phiền ngươi chuyển lời cho hắn. Ba ngày sau, bảo hắn rửa cổ chờ ta...”

Triệu Khương Nguyên hừ lạnh một tiếng: “Tính cả ta nữa.”

Lộ Khiêm Tài: “Ta cũng vậy.”

Sắc mặt ba người tái nhợt lần lượt rời đi, Diệp Phi chân chừ một chút liền đuổi theo. Một mình Hải Vân Phàm sững sờ tại chỗ thật lâu, rồi mới thở dài một tiếng, tiến lên gõ cửa.

Một lát sau, cửa phòng bị lực lượng vô hình kéo ra phía sau, lập tức một cỗ mùi rượu nồng nặc tuôn ra, mà Vương Lục và vài nữ tử đang ngồi vây quanh trên bàn nhỏ, vẻ mặt đều trở nên phấn chấn, trong tay mỗi người đều cầm một đồng thẻ bài, cũng không biết đang chơi trò chơi gì.

Có lẽ mấy người thật sự hết đến ngây ngốc, nhìn thấy Hải Vân Phàm tiến đến, quay đầu nhìn thoáng qua rồi cũng không thèm để ý tới, Vương Lục thậm chí còn vẫy tay nói: “Tiểu Hải, đến cùng vui, cùng vui”

Cùng vui cái con mẹ ngươi!

Hải Vân Phàm tức muốn nổ phổi, tiến lên nắm lấy tay Vương Lục lôi hắn ra khỏi đám nữ nhân, thở nhẹ một hơi rồi đi vào trong phòng.

Vừa ra khỏi cửa, Hải Vân Phàm liền phóng thích một cái Thanh Tâm Ngưng Thần Thuật cho Vương Lục, kết quả phát hiện căn bản không có hiệu quả gì. Nàng sững sốt đang chuẩn bị thả lại lần nữa thì nghe Vương Lục thở dài: “Tiểu Hải, chúng ta không gặp nhau nhiều năm như vậy, ta có thể hiểu tâm trạng kích động của ngươi, nhưng ta vẫn phải nói rằng ta thích nữ nhân, ngươi vẫn từ bỏ đi.”

Hải Vân Phàm im lặng trong chốc lát: “Vương huynh, rốt cuộc người đang ở đâu?”

Vương Lục hỏi ngược lại: “Vì sao?”

Hải Vân Phàm chỉ vào cảnh tượng của Côn Bằng trong nhà gỗ: “... Nói thật, ta cảm thấy tam quan của mình đã bị hủy rồi.”

Vương Lục im lặng trong chốc lát, hỏi: “Chỉ vì ta không làm nên? Cho nên người cảm thấy mình bị phụ lòng?”

Hải Vân Phàm lập tức giậm chân: “Không liên quan gì đến Đồng Nha chứ? Ta nói là không ngờ người lại sa vào nữ sắc như vậy...”

“Ai nói ta sa vào nữ sắc? Ta chỉ là chơi bài thoát y mà thôi.”

Hải Vân Phàm trở mắt cứng họng: “Mẹ kiếp, cái này mà tệ hơn sao? Đã là phạm trù của biến thái.”

Vương Lục nghi hoặc: “Mời nói rõ lý do hỏng bét.”

Đối với vấn đề không chứng tự mình này, Hải Vân Phàm lập tức cảm thấy nghẹn họng: “Cái này còn cần phải nói rõ? Hơn nữa, các nàng lại thật sự... cỏi?”

“Đương nhiên không dễ dàng như vậy rồi, cho nên ta mới lấy danh nghĩa chúc mừng phá bại Vạn Pháp Tiên môn tụ tập các nàng lại, sau đó không tiếc bỏ số tiền lớn mua rượu tiên cất tiên dược khiến các nàng say sưa, cuối cùng thuận lý thành chương chơi bài cỏi áo: Ta và các nàng nói đây là tập tục đặc thù của hàng xóm Đông Bằng châu, hơn nữa các nàng lại tin.”

Hải Vân Phàm khó có thể tin: “Sau đó các nàng cứ yên tâm mà lớn mật làm trò trước mặt người...”

Vương Lục mắng: “Mịa, sao có thể chứ. Người cho rằng đây là Âm Dương tông à? Đương nhiên không phải trước mặt ta, đứng ra là sư phụ ta... Nàng làm nữ nhân chỉ có tác dụng duy nhất này thôi.”

“...Sư phụ người, Ngũ trưởng lão?” Hải Vân Phàm nhớ lại, hình như vừa rồi nhìn thấy một cô gái áo trắng trong phòng.

“Đúng vậy, đánh bài là ta, thu lấy phúc lợi là nàng. Hơn nữa trò chơi này sẽ không đề cập đến quần áo thiếp thân, chỉ cần

cước đến áo ngoài, khăn lụa đến trình độ này, hơn nữa còn có sự phụ cung cấp quần áo thay thế, nói là thẻ bài thoát y, không bằng nói là thẻ bài đổi quần áo, cho nên mấy tên ngu ngốc kia cũng không hoài nghi quá nhiều.”

Sau khi bị sự chấn động sâu sắc của thầy trò Vô Tướng Phong làm cho chấn động, Hải Vân Phàm chờ dẫn hỏi: “Các người cần quần áo của các nàng để làm gì?”

Vương Lục hưng phấn nói: “Đương nhiên là lấy ra bán.”

“Lấy ra bán? Bán cho ai?”

“Đương nhiên là mấy sư huynh Tử trạch kia của người a, ta thấy bọn hắn vừa vào núi đã thấy đói khát khó chịu, loại quần áo nguyên vẹn này chắc chắn là bọn hắn thích nhất a, một cái khăn tay của Lưu Ly Tiên, từ trong tay các sư huynh của người đổi một môn công pháp thượng phẩm hẳn là rất hợp lý rồi? Còn nếu đổi thành áo ngoài thì..., Quần dài các thứ thì như thế nào? Tiến thêm một bước, bằng vào ta và tay nghề của sư phụ, hoàn toàn có thể lợi dụng tài nguyên nguy tạo áo lót nguyên vị. Ta cảm thấy thao tác tốt lại càng có thể lừa gạt bọn họ ký tên bản khế ước Tiểu Hải, không bằng người ta hợp tác, đem đám ngu xuẩn kia lừa tới làm nô lệ.”

Hải Vân Phàm như phát điên: “Không nên bày mưu tính kế loại âm mưu này ngay trước mặt ta, bọn chúng là sư huynh của ta!”

Vương Lục cười ha hả nhìn Hải Vân Phàm, một lát sau mới nói ra một câu khiến cho tóc gáy Hải Vân Phàm dựng đứng.

“Tiểu Hải, người như thế nào mà đầu óc không suy chuyển vậy, tay nắm chặt khế ước bán mình của đám người Trảm Tử Dạ, người có thể chuyển tay bán cho Diệp Phi Phi a, chí ít nàng cũng có hứng thú với khế ước bán mình cho nàng ta trong đêm? Người đem khế ước bán mình cho nàng ta, độ hảo cảm nói không chừng thoáng cái là có thể tăng lên đến trình độ có thể suy ra rồi.”

“Vương huynh, huynh...”

Vương Lục tươi cười càng thêm nhiệt tình: “Đùa thôi, ta biết người là chính trực, cho nên chuyện này ta tự làm là được.”

Hải Vân Phàm không biết phải làm sao: “Vương huynh, việc này hay là từ bỏ, Trảm Tử, Dạ sư huynh... đã không có khả năng làm giao dịch gì với người rồi.”

Sau đó liền nói ra sự tình vừa rồi, khiến cho Vương Lục nhất thời trợn mắt há hốc mồm.

“Đậu xanh, quả nhiên uống quá cao sẽ ảnh hưởng tới cảm giác đó. Ta hoàn toàn không phát hiện các người tới gần, giờ thì thật đáng tiếc, hiếm khi ta thắng mấy món áo ngoài của các nàng ở đây, cách chỗ trung tâm chỗ yếu hại cũng không xa nữa a.”

Vương Lục thong thả bước qua lại, suy tư đôi sách: “Tiểu Hải, người xem giảm giá thế nào?”

Hải Vân Phàm bất đắc dĩ thở dài: “Vương huynh, có lẽ Vạn Pháp Tiên môn chúng ta có điểm chất phác trong mắt người, có lẽ năng lực học thuật của chúng ta người cũng không để vào mắt, nhưng ít ra chúng ta cũng có cốt khí đây.”

“A, vậy người xem ba mươi phần trăm thế nào?”

“... Vương huynh, ta rất nghiêm túc, đại sư huynh đã nói xong, ba ngày sau muốn cùng người thi đấu một trận, người hãy chuẩn bị sẵn sàng.”

Vương Lục nở nụ cười: “Ví cái gì? Thẻ rút y phục sao?”

Hải Vân Phàm nói: “Lần này đám người đại sư huynh nghiêm túc như vậy, chỉ sợ không phải tùy tiện là có thể qua cửa được, vốn dĩ lần này chúng ta cũng có suy nghĩ tương đối hơn, cho nên... Vương huynh, người vẫn nên nghiêm túc một chút, ta biết rõ người luôn luôn lợi hại, nhưng đại sư huynh cũng không dễ chọc. Có lẽ hắn xử sự không có thủ đoạn của người, nhưng có thể lấy được danh hiệu thủ tịch trong Vạn Tiên minh, tất nhiên là có bản lĩnh của hắn.”

Nói đến đây, Hải Vân Phàm vốn định cáo từ rời đi, lại nghe Vương Lục tò mò hỏi: “Thủ tịch? Hắn là thủ tịch môn phái? Mới tu vi Trúc Cơ.”

Hải Vân Phàm giải thích: “Rất bình thường, thủ tịch của môn phái không phải chỉ xem tu vi, quan trọng nhất là tiềm lực, đại sư huynh tu hành tám năm đã có tu vi Trúc Cơ trung phẩm, trong vòng ba mươi năm Kim Đan có hi vọng., Trong Vạn

Tiên minh, tiền cảnh như vậy có thể nói là số một, càng không cần nói năng lực học thuật của hắn đã vượt qua cảnh giới tu vi. Bình chọn hắn làm thủ tịch, các sư huynh Hư Đan thượng phẩm trong môn phái cũng không có dị nghị gì. Chuyện này cũng không dễ dàng gì, dù sao thủ tịch cũng có rất nhiều chỗ tốt.”

Vương Lục gật gật đầu, lại hỏi: “Thủ tịch của môn phái này có chỗ tốt gì?”

“Vậy thì nhiều, một khi trở thành thủ tịch của môn phái, có nghĩa là trở thành đối tượng toàn lực bồi dưỡng của môn phái, chẳng những có thể tùy ý học tập công pháp môn phái., Gần như không hạn chế đi xin tài nguyên của môn phái, hơn nữa môn quy giới luật đối với thủ tịch cũng không quá thích hợp - Đương nhiên, thủ tịch cũng có quy tắc mà thủ tịch cần phải tuân thủ. Nhưng nói tóm lại, quả thực giống như chương môn hay người nổi nghiệp. Các đại môn phái quy tắc này đều giống nhau như nhau., Chẳng lẽ Linh Kiếm phái các ngươi không có? Nói đến, thủ tịch Linh Kiếm phái các ngươi là ai? Lần trước lúc trưởng lão các ngươi giới thiệu tình hình cho chúng ta, không nói tới lựa chọn thủ tịch đệ tử của các ngươi, chúng ta đều còn tò mò, vốn tưởng là Lưu Ly Tiên, xem ra không phải?”

Vương Lục trầm mặc chốc lát: “Kỳ thật ta vẫn luôn cho là ta”

Sau khi tiễn Tiểu Hải, cùng với vài sư muội say khướt, trong phòng chỉ còn lại hai thầy trò. Vừa rồi khi Vương Lục và Hải Vân Phàm nói chuyện với nhau, sư phụ lão nhân gia đã quét sạch mùi mấy bình linh tửu, say bí tỉ. Thấy vậy, Vương Lục không khách khí dội một thùng nước lạnh qua, lại bị kiếm quang của thúy trúc ngăn cách tiêu tan.

“Tên nghịch đồ nhà ngươi...” Vương Vũ uể oải ngồi dậy, dụi dụi mắt: “Tìm ta có chuyện gì?”

Vương Lục liền nói đơn giản chuyện quyết đấu ba ngày sau, sau đó hỏi: “Sư phụ thấy thế nào?”

Vương Vũ ngáp một cái: “Cũng đúng lúc, ba ngày sau hai phái thi đấu, ngươi làm đại biểu môn phái lên đài đánh hắn toi bời hoa lá.

Vương Lục mắng: “Đánh em gái ngươi là Lạc Hoa Lưu Lưu Thủy luyện khí thượng phẩm và Trúc Cơ trung phẩm hạ, nhanh đem công lực cả đời ngươi truyền cho ta đi a.

Vương Vũ cười nói: “Ngươi không sợ bạo thể mà chết à, thân thể nhỏ bé này còn trông cậy vào công lực cả đời của ta sao? Hơn nữa cái đức hạnh này của ngươi, tu vi không đủ thì không dám đánh sao? Ta thấy chưa chắc... Như vậy, mấy ngày nay ta dạy ngươi luyện một thức kiếm pháp, nếu luyện thành, phần thắng của vượt cấp khiêu chiến sẽ tăng lên rất nhiều, cũng coi như ta làm tròn nghĩa vụ của sư phụ rồi.”

Vương Vũ nói có vẻ tùy ý, nhưng Vương Lục nghe xong liền gật đầu không xoắn xuýt việc này nữa, ngược lại nói: “Tiếp theo... Sư phụ, nói cho ta nghe thủ tịch môn phái Linh kiếm phái?”

Vương Vũ nghe vậy khẽ giật mình, rồi cười nói: “Ngươi muốn cạnh tranh thủ tịch của môn phái? Đáng tiếc Linh kiếm phái chúng ta không có thói quen thiết lập thủ tịch.”

Vương Lục hỏi: “Vì sao lại không có? Không phải rất tốt sao?”

Vương Vũ nhún vai nói: “Bởi vì không cần thiết a, hơn nữa cũng không có nhân tuyển thích hợp, không xem chân truyền môn phái cũng không có mấy ai sao? Tuy rằng đệ tử nội môn cũng có không ít ưu tú, nhưng có thể gánh nổi danh tiếng thủ tịch, một người cũng không có a. Chu Thi Dao cũng vậy, Lưu Ly Tiên cũng vậy, lợi hại là đủ lợi hại, nhưng khuyết điểm cũng rất nghiêm trọng, cũng không thích hợp khơi mào danh dự của môn phái.”

Vương Lục đưa tay chỉ mình, vẻ mặt khó hiểu: “Vậy không phải thuận lý thành chương chọn ta làm thủ tịch sao?”

Vương Vũ: “Ha ha ha, ngươi đúng là hài hước.”

“Mẹ nó, con gà nhép cũng là do ngươi dạy ra được? Như vậy, nhân cơ hội lần này hai phái tổ chức thi đấu, đẩy ra chế độ thủ tịch của môn phái, ưu đãi càng cao, sau đó ta và ngươi phối hợp, tranh vị trí thủ tịch này vào tay ta, tự nhiên sau này sẽ không quên được chỗ tốt của ngươi.”

Vương Vũ hừ một tiếng: “Cách nghĩ của ngươi quả thật không tệ, đáng tiếc ngươi có thể nghĩ ra được, ta lại không nghĩ ra

sao? Đã sớm bị các trưởng lão khác bỏ rơi rồi.”

Vương Lục nói: “Bởi vì ác danh của ngươi quá vang dội, cho nên đề nghị tự động phủ quyết?”

“Về độ ác danh, ngươi tốt hơn ta bao nhiêu? Tóm lại, với tố chất của Côn Bằng, xác thực có vài người xem trọng ngươi trở thành thủ tịch trong tương lai của môn phái, nhưng thứ nhất tu vi của ngươi xác thực kém hơn một chút, thứ hai, bọn hắn cũng không yên tâm cho Vô Tướng Phong ta quá nhiều đặc quyền., Ba lại, cũng là quan trọng nhất, Linh kiếm phái chúng ta luôn luôn xem trọng chế độ thủ tịch của môn phái này, cảm thấy lấy không khí môn phái chúng ta, thời gian dài đối với một người làm ra đặc thù thiên tai lớn hơn lời lãi, đã kích đối với sĩ khí môn phái nhiều hơn cổ vũ, cho nên việc này liền buông xuống.”

Vương Lục trầm ngâm chốc lát nói: “Nếu nguyên nhân chủ yếu là lo lắng vấn đề về phương diện sĩ khí, đem phương án cải tiến một chút, gia tăng tính công bằng cùng tính phổ biến không phải là được? Thủ tịch của môn phái không thiết lập nhân tuyển cố định cùng kỳ hạn, lấy đặc thù tích lũy thời gian trao đổi, cùng loại lúc gặp đãi ngộ khách hàng trọng yếu, như vậy không phải liền kết sao?”

Vương Vũ nói: “Sáng ý mặc dù tốt, nhưng từ miệng ngươi nói ra đã ít đi vài phần sức thuyết phục a. Ngươi là linh kiếm phân thể, rõ ràng là muốn chiếm đoạt vị trí thủ tịch nha.”

“Cho nên đổi một hệ thống tích phân đi, nếu như thủ tịch đệ tử này dùng nhiều để đánh nhau với người bên ngoài, vậy thì bố trí một bộ hệ thống quân công chia ra, thông qua đánh nhau với đệ tử ngoại phái để thu được tích lũy, tích phân đủ là có thể đổi đặc quyền thủ tịch đệ tử có một khoảng thời gian., Vừa lúc lần thi đấu này, có thể thiết trí treo giải thưởng giá trên trời, ví dụ như danh hiệu vinh dự tốt nhất trao tặng chiến tích của Linh kiếm phái dành cho thủ tịch chung thân. Sau đó, chỉ cần ta nghĩ biện pháp lấy được hạng nhất, là có thể giành được danh hiệu thủ tịch chung thân.”

Vương Vũ trầm ngâm nói: “Nếu làm như vậy, ngược lại là có mấy phần... Tốt, mấy ngày nay ta và ngươi gấp rút tu hành, ta sẽ cùng Chương môn xin việc này, một khi thông qua, ngươi

sẽ toàn lực tranh thủ thời gian giành chiến tích ưu tú trong cuộc thi môn phái.”

...

“Sự tình của thủ tịch môn phái đã đàm phán thỏa đáng với Chương môn.

Buổi sáng hôm đó, trên Vô Tướng Phong, hai thầy trò vừa đi vừa tán gẫu ở nơi hoang dã trong núi.

“Phương án của ngươi, Thiên Kiếm Đường cơ bản đã thâm nghị thông qua, lấy tích phân đãi ngộ, cấu tứ này đại đa số trưởng lão đều tán thành. Hơn nữa mấy năm nay tình thế tu tiên giới Cửu Châu biến hóa, Linh Kiếm Phái chúng ta cũng không có khả năng tiếp tục kiên cố tự phong, trao đổi với các môn phái khác tất sẽ tăng nhiều, chế độ chính của môn phái vẫn là tất yếu.”

Vương Vũ nói xong, lấy từ trong túi trữ vật ra một chồng tài liệu, ném cho Vương Lục.

“Vấn đề tiếp theo là làm thế nào để tranh thủ vị trí thủ tịch này tới tay, phương án thi đấu hai phái cơ bản đã định ra được, phân hai bộ phận, đoàn thể cùng một người. Đoàn thể chiến chính là tổ đoàn ấu đả lẫn nhau không cần nhiều lời. Bất quá một bộ phận người ngược lại cùng phương thức thông thường có chỗ bất đồng.”

Vương Lục vừa nghe, vừa tự mở ra tài liệu của hai phái thi đấu, nhìn một chút liền mỉm cười nói: “Vậy thì thú vị rồi, hai phái phái phái ra năm người, phân tổ đào thải, tranh đoạt quán quân cuối cùng? Đây là cách gì?”

“Mạnh nhắc hai phái cạnh tranh hài hòa, đoàn kết tương trợ cùng so pháp. Hai phái tranh đoạt một quán quân, nghe có vẻ hài hòa hơn so với đối kháng đơn thuần mà.”

Vương Lục nói: “Chỉ là mưu đồ tiết sự mà thôi, ồ, trong hai phái phái phái phái ra năm người, một người thay thế, tám người còn lại chia ra đối kháng, ba vòng sau quyết ra quán quân, thanh lọc lưu loát, tiết kiệm chi phí. Bất quá phân tổ này đối kháng đều là một ván định thắng bại, nhân tố ngẫu nhiên cũng không nhỏ, chịu tiếp nhận phương án này, người Vạn Pháp Tiên môn tin tưởng mười phần.”

“Đương nhiên bọn họ có tự tin.” Nói tới đây, Vương Vũ rút cuộc quay đầu lại, dừng bước lại. “Trên thực tế, căn cứ chương môn ngu ngốc suy tính, tỷ lệ thắng lợi của đối phương ở trận chung kết đã hơn phân nửa. Rất có thể người của chúng ta sẽ không vào trận chung kết ngay cả mấy ngày trước, dù là mấy ngày trước có dùng chiêu của ngươi, thì Linh kiếm phái cũng sẽ chiếm được không ít tiện nghi., Lần này đệ tử hai phái giao lưu, thực lực của chúng ta chung quy vẫn không bằng người ta. Trong năm người, ba người Nhạc Vân, Chu Tần, Nhạc Hinh Dao đều có đủ, mấu chốt chính là ngươi và Lưu Ly Tiên, Tiểu Lưu Ly mấy ngày nay tự có trưởng lão khác tới dạy dỗ, về phần ngươi...”

Vương Lục cười cười: “Yên tâm, một chiêu kia ta đại khái đã có bài bản rồi, tuy rằng dùng tới còn có chút sơ hở, nhưng hai ngày này tăng thêm luyện tập, miễn cưỡng có thể dùng cho thực chiến. Thuận tiện, đếm trong ba người kia, đem Chu Tần đi đi, chỉ có vẻ ngoài, còn không bằng mập mập chết tiệt.”

Vương vũ sừng sốt, không ngờ Vương lục sẽ tiến cử thiếu niên mập mập kia với mình: ” Văn bảo? Tu vi cũng tốt, công pháp cũng thế, hoàn toàn không có thành tựu?”

Vương Lục nở nụ cười: “Tốt xấu gì cũng là sở trường thực quyền của cục phạt trí năm đó a, dù phế vật cũng là Vu đạo ta mang ra, so với Chu Tần còn mạnh hơn nhiều.

“Lý do này của cô không thuyết phục được... Hơn nữa danh sách này không phải là thứ mà ta có thể quyết định.”

Vương Lục nói: “Không sao, để cho Văn Bảo đánh với Chu Tần một trận, trong lòng vị trưởng lão nào ngờ vực, liền để cho hắn ở bên ngoài quan sát, xem kết quả tự nhiên không còn lời nào để nói.”

Vương Vũ Nhạc vui vẻ: “Ngươi có lòng tin với tên mập kia đến vậy sao? Có thể lắm, ngày mai ta sẽ sắp xếp hai người bọn họ đánh một trận, để Lưu Hiến cùng Phương Hạc làm chứng.”

Xế chiều hôm đó, ký túc xá đệ tử Phiêu Miêu Phong.

“Vì vậy, mời ngươi đến diễn võ trường buổi sáng ngày mai và Chu Tần một mình đấu, chứng minh thực lực của ngươi được xây dựng khắp nơi.”

“Phốc “

Kinh ngạc nghe tin dữ, tên mập nào đó ngay tại chỗ phun ra một ngụm máu lớn lên ngực.

“Sư huynh, người không thể lừa ta như vậy...” Văn bảo khóc không ra nước mắt: “Ta xây dựng khắp nơi đều là cơ sở, nhưng chỉ chịu trách nhiệm hậu cần công việc, rất ít đến chiến trường tiền tuyến, không thể đánh nha.”

Vương Lục cười lạnh: “Biết người không thể đánh, nhưng dù không đánh cũng là Vu Điền cục trí tuệ của ta, không đến mức ngay cả một kẻ vô dụng như Chu Tần cũng đấu không lại. Lại không cho người đi đơn đấu Lưu Ly tiên, người sợ cái gì?”

“Sư huynh, cục tọa người đánh giá quá cao thuộc tính công pháp của ta quá mức cực đoan, không thích hợp tác chiến một mình. Mà thuộc tính Chu Tần sư huynh toàn diện, vẫn là đệ tử kiệt xuất trong cùng thời kỳ...”

Vương Lục cười ha ha: “Ta còn có việc, không nghe người nói nữa, người có thể từ từ phân tích vì sao mình đánh không lại Chu Tần. Nhưng sáng sớm ngày mai, ta muốn người xuất hiện đúng giờ trên lôi đài.”

Sau đó Vương Lục tiêu sái xoay người rời đi, quăng lại tiếng kêu khóc của mập mạp.

Buổi sáng ngày hôm sau, trong sân diễn võ ngọn Phiêu Miểu, tiếng người sôi trào, các đệ tử hắc bạch và lam bạch vây quanh bên cạnh sân diễn võ, vô cùng nhiệt tình vây quanh xem cuộc thi đấu.

Mà ở trên diễn võ trường, cuộc chiến giữa Chu Tần và Văn bảo đã trở nên gay cấn tột độ, hai bên người tới ta đi, không ai nhường ai.

Trước đó, rất ít người có thể nghĩ tới, cái tên mập mạp luôn luôn thật thà nhút nhát kia vậy mà có thể đánh ngang ngửa với những nhân vật phong vân trong nội môn.

Tu hành năm năm, tăng thêm lúc trước đặc huấn Tàng Chu Tần hôm nay đã có tu vi luyện khí thượng phẩm, hơn nữa thực lực toàn diện, không hề thiếu khuyết điểm, trong cùng kỳ đệ tử là cường giả số một số hai, về phần người bảo vật..., Chẳng những pháp lực tu vi không bằng Chu Tần, hơn nữa đơn thuần

cường điệu công kích thô bạo đấu pháp, cũng làm hẳn chỉ có thể phối hợp cùng người khác mới có thể phát huy được thực lực, đơn đả độc đấu rất dễ dàng rơi vào thế bị động. Hai năm qua diễn võ luận bàn luận của đệ tử hai năm qua, không gì không chứng minh điểm này. Mà hai năm qua Văn Bảo và Chu Tần đã giao thủ cùng nhau hơn hai mươi lần, nghe nói bảo chưa từng thắng một lần.

Nhưng mà lần này, đối mặt với đối thủ chưa từng chiến thắng, biểu hiện của Văn bảo lại làm cho người ta ghen hờn nhìn trân trối. Đối mặt Chu Tần hùng hổ dọa người, ý đồ tốc chiến tốc thắng, hẳn thay đổi sự chần chừ cùng khiếp đảm ngày xưa, vung cự kiếm như ván cửa chính diện nghênh tiếp.

Trong mắt rất nhiều người, đây quả thực là tự rước lấy diệt vong, mặc dù bộ Huyền Thiết kiếm pháp lấy thế công cường đại trừ danh thăng cấp, trên phương diện lực công kích không thể địch nổi, nhưng loại xung phong dũng vô mưu này, toàn thân kê hở nhiều không đếm xuể, Chu Tần chỉ cần tùy ý bắt lấy một hai kê hở là có thể xác định thắng cục, mà với bản lĩnh của gã, sao có thể không bắt được?

Nhưng thật ra diễn biến thực tế của chiến cuộc lại nằm ngoài dự liệu của mọi người, Văn bảo quyền kia làm cho người ta kinh ngạc về kiếm pháp, uy lực của cự kiếm tăng vọt gấp mấy lần so với lúc trước, kiếm khí tung hoành bắn ra bốn phía, tựa như một cơn bão hình người. Mặc dù có sơ hở nhưng không thể nào làm được. Chu Tần bắt kiếm quyết., Ba lần liên tiếp thúc dục kiếm khí nhưng đều bị Huyền thiết kiếm khí mạnh mẽ bắn ra. Chu Tần kinh hãi thất sắc, vội vàng dùng thần hành thuật kéo giãn khoảng cách, sau khi quan sát một hồi, liền đem pháp lực hóa thành chân ngôn, phân biệt chậm chạp phóng thích đối với Văn bảo, loạn tâm, thác loạn... chờ các loại pháp thuật.

Chu Tần rất thuần thực với pháp thuật, trong hàng ngũ đệ tử đồng kỳ là số một số hai, những pháp thuật này liên tiếp thúc dục có thể khiến cho đối thủ như sa đằm lầy, hữu lực vô dụng. Mà khi người thấy bảo vật lại vừa vặn không am hiểu ứng đối những pháp thuật này, có một chiêu thức ăn một chiêu, hai mươi mấy chiêu đối chiến, hơn phân nửa đều bị Chu Tần dùng

những chân ngôn thuật này áp chế không thể động đậy, lẳng nhục bị thua.

Nhưng mà lần này, uy lực chân ngôn của Chu Tần rõ ràng mạnh hơn trước, theo lý nên áp chế vẫn bảo đến vầng đầu hoa mắt, ngũ giác rối loạn, không thể động đậy, nhưng nghe bảo vật lại không phát giác chút nào, thể công không giảm chút nào.

Chu Tần sửng sốt một chút, mới phát hiện lúc này toàn thân phân khí của Văn bảo kích phát... vậy mà lại dùng Cương Khí hộ thể Cương Khí hộ thân này đánh tan toàn bộ Chân Ngôn thuật của Chu Tần, không có chút hiệu quả nào. Làm cho hắn chỉ có thể tiếp tục lui về sau tìm kiếm cơ hội lần nữa.

Nói chung, đại tông sư võ học ở Phàm gian có thể chém giết tu sĩ Luyện Khí, hộ thể Cương Khí chính là một trong những vũ khí mạnh mẽ nhất, trừ phi pháp lực vượt qua cửa ải Trúc Cơ, nếu không đối với tầng áo giáp vô hình này, pháp thuật của tu sĩ Luyện Khí rất khó có hiệu quả. Chỉ là, cương khí hộ thể rất khó tu luyện, ngay cả bản thân Chu Tần cũng bất lực, không nghĩ tới một tên mập đàn độn lại có thể sử dụng thần kỹ bậc này.

” Văn Bảo sư huynh thật là lợi hại ah... Chẳng lẽ lúc trước sư huynh ấy đều ẩn giấu thực lực sao?”

Bên ngoài sân diễn võ, đệ tử ngoại môn mặc váy dài xanh trắng đầy hoa văn, kinh ngạc nhìn giữa sân, tựa như một loại thụ bảo phụ thể sát thần vậy.

Cho dù đối mặt với Chu Tần linh mãnh mau lẹ, khi nghe nói bảo vật vẫn không có cơ hội thủ thắng, nhưng có cương khí hộ thể, lại có Huyền thiết kiếm khí, Chu Tần cũng không làm gì được hắn.

“Ẩn giấu thực lực? Bằng chỉ số thông minh của hắn, có thể giấu được sao? Trước mắt chỉ là ăn thuốc kích thích, phát huy nhiều hơn bình thường mà thôi.”

Văn đệm tò mò hỏi lại: “Cử động nhanh quá nhỉ?”

Vương Lục đưa tay chỉ thiếu nữ bên cạnh: “Hỏi một chút nàng liền biết... Đúng, Nhạc sư muội?”

Nhạc Hinh Dao hơi quẫn bách, sắc mặt ửng đỏ: “Su huynh người đang nói nhăng nói cuội gì đó, ta làm sao biết được?”

Vương Lục nói: “Trước kia lúc thi đấu với người ta nghe bảo, bởi vì không có lòng tin với mình, cho nên cho tới bây giờ không để Nhạc sư muội quan sát, đúng hay không?”

Sắc mặt Nhạc Hinh Dao càng thêm đỏ lên: “Vương Lục sư huynh, người nói như vậy nữa thì ta liền bỏ đi rồi”

“Đừng mà, người vừa đi chẳng phải bảo vật sẽ hiện nguyên hình à?”

Nhạc Hinh Dao dậm chân, thực sự không muốn nghe hắn nói những lời này, hơn nữa...

“Hơn nữa nghe nói Bảo sư huynh có chống cự nữa cũng không có ý nghĩa gì, tuy rằng nhìn tình cảnh không phân cao thấp, nhưng tiêu hao của hắn còn nhiều hơn so với Chu Tần sư huynh, cho dù hắn có thể lực kinh người... Cũng không chống đỡ được đến cuối cùng.”

Vương Lục gật đầu nói: “Đúng vậy, cứ tiếp tục như vậy, mập mập chết chắc chắn thua không thể nghi ngờ. Cho nên không thể làm gì khác hơn cho hắn kích thích mãnh liệt hơn, để hắn xuất ra bản lĩnh thật sự.”

Lần này, ngay cả bản thân Nhạc Hinh Dao cũng trở nên tò mò, kích thích mãnh liệt hơn? Vậy sẽ là... gì đây?

Vương Lục vừa lắc đầu vừa nói: “Không có cách nào, vốn cũng không muốn phiền đến người kia ra trận, nhưng nếu tên mập chết bầm không chịu ra tay, thì cũng không còn cách nào khác.”

Nói xong, hắn xoay người vỗ vỗ tay.

“Thiên Hộ đại nhân, cho mời.”

Sau đó, nương theo một tiếng cười nhạt lạnh lùng, một nữ tử trẻ tuổi quần áo sang trọng đi tới bên cạnh diễn võ trường, đứng ở một nơi không coi ai ra gì, nhìn biểu diễn trong sân.

Các đệ tử linh kiếm tất nhiên nghị luận ầm ĩ, nhưng không ai nhận ra cô gái xa lạ này. Chỉ có Vương Lục ra mặt chào hỏi: “Ồ, Thiên Hộ đại nhân.”

Người tới chính là người của Quang Minh Quốc, Lý Hi.

Nhìn thấy Vương Lục, Lý Tư mỉm cười, ánh mắt liền trở về trường đấu: “Đánh rất đặc sắc nha.”

Vừa dứt lời, văn bảo như sét thần trong trận đột nhiên cứng đờ.

Thanh âm của cô gái khiến hắn như bị sét đánh, trong đầu không cách nào suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác. Mà cùng lúc đó, Chu Tần nhìn thấy cơ hội như thế nào bỏ qua? Lập tức xông lên trước, một thanh trường kiếm lấp lánh ánh lửa trong tay đâm thẳng vào chỗ yếu hại.

“Suờ đệ, người nhận thua...”

“Đừng cản.”

Cự kiếm như ván cửa vũ động ra cuồng mãnh kiếm khí trước nay chưa từng có, như dờn núi lấp biển, đem Chu Tần nuốt tới hầu như không còn.

Mọi người trở mắt ngoác mồm, Vương Lục quay đầu cười: “Nhìn đi, thật muốn... Không đúng, là sức mạnh của tình yêu.”

...

Chu Tần bị thua khiến vô số người chấn động. Vị nữ tử một tay đảo ngược chiến cuộc kia còn lộ vẻ thần bí khó lường, đáng tiếc bọn hắn còn chưa kịp làm rõ mọi chuyện thì nàng đã nhanh chóng rời đi.

Với tư cách là phó giáo chủ Trí giáo, hiện giờ Lý Dao và Diệp Sơ Trần đều là ba vị bá chủ của Khôn giáo, Minh Vân đạo nhân đặt ngang hàng, quyền thế ngập trời, nhưng cũng bận rộn công việc. Sau khi được Vương Lục gọi về, không bao lâu nàng phải nhanh chóng trở lại bên trong Trí giáo xử lý sự vụ... Trái lại khiến cho người nào đó cảm thấy mát mát không thôi.

Hơn hai năm trước, trong trận rèn luyện kia, sau khi tới hậu kỳ, Văn Bảo với tư cách là nhân vật nắm thực quyền của Trí giáo, hợp tác với thiên hộ của Quang Minh phủ vô cùng mật thiết, mà trong lần hợp tác đó, đích xác có một số việc đã xảy ra thay đổi. Chỉ là câu chuyện trong đó, lại không đủ để người ngoài giảng đạo.

Cũng may trận quyết đấu của Chu Tần và Văn Bảo chỉ là một việc xen kẽ nhỏ nhỏ dưới bối cảnh của hai phái thi đấu lớn, bất kể là người của Linh Kiếm phái hay Vạn Pháp Tiên Môn đều biết rõ trong năm người của Linh Kiếm phái, chỉ có hai gã chân truyền là được tính là vô cùng rõ ràng, ba người khác chẳng qua chỉ làm nền mà thôi.

Then chốt thật sự là Lưu Ly Tiên và Vương Lục. Còn đối với hai đệ tử chân truyền này, mấy hôm nay Vạn Pháp Tiên Môn đã dốc toàn lực phân tích, tìm đối sách.

Cho dù Vạn Pháp Tiên môn luôn nổi tiếng về thái độ cao ngạo, nhưng cao ngạo của bọn họ vẫn được xây dựng trên lý tính cơ sở. Đối với kẻ địch nhỏ yếu, có thể coi nhẹ tiết kiệm tinh lực, nhưng một khi đã thừa nhận thực lực của đối thủ, chắc chắn sẽ toàn lực ứng phó.

Chỉ có thắng lợi mới là vốn liếng chân chính duy trì cao ngạo, mới là chứng cứ quan trọng nhất của “Nguy thức là “lực lượng”, nếu thua, sự kiêu ngạo của Vạn Pháp Tiên môn sẽ chẳng đáng một đồng.

“Tư liệu về Lưu Ly Tiên cơ bản đã phân tích xong, trước mắt xem ra đây là một đối thủ có ưu thế và hoàn toàn cực đoan.”

Trên Vân Ba chu, trao đổi chuyện Đại sư huynh trăm tử đêm trong đội ngũ, nghiêm túc giải thích cho bốn vị sư đệ sư muội.

Đối với phân tích công tác chân truyền Linh kiếm, Viên triều và các trưởng lão khác cũng không nhúng tay vào, hết thầy đều giao cho các đệ tử tự xử lý, mà năm tên đệ tử này cũng không làm bọn họ thất vọng, thu thập tư liệu, tổng hợp lại, hiệu suất phi thường cao, hơn nữa kết quả thu được cũng làm bọn họ có chút hài lòng.

“Đặc tính của kiếm tâm thông minh, trước mắt xem ra chủ yếu có hai mục, một là trong vắt thông suốt, cũng là pháp lực truyền qua, năng lực chuyển hóa tốt, từ trận đấu Đại Vị Vương kia có thể nhìn ra, chỉ cần có đầy đủ tiếp tế, nàng có thể nhanh chóng chuyển hóa thành pháp lực của bản thân, năng lực kéo dài chiến đấu vô cùng ưu tú.”

Mấy tên sư đệ phía dưới nói: “Nói cách khác là muốn tốc chiến tốc thắng?”

Trảm Tử Dạ nói: ” nóng lòng cầu thành tự tìm đường chết, kiếm tâm thông minh sáng tạo ra thể chất trong vắt, khiến năng lực bộc phát của nàng cường đại dị thường. Trước mắt xem ra, sở trường của nàng là mười chín thanh Ly Hỏa kiếm, cho dù là ta cũng không có biện pháp chính diện ngăn cản.”

Diệp Phi hỏi: “Huyền Băng thuần và Kim Cương hộ thể cũng không được sao?”

“Kết quả tính toán là, cho dù chồng lên năm tầng khiên, gia trì Kim Cương pháp cũng không ngăn được một kiếm toàn lực của nàng. Về phần lực bộc phát, Lưu Ly Tiên không gì sánh kịp.”

Dù rằng đã sớm biết đối thủ mạnh mẽ, nhất là với tư cách kiếm tu, lực bộc phát vượt xa tu sĩ bình thường, nhưng khi nghe được sư huynh đánh giá không gì sánh kịp này, đám người Diệp Phi vẫn cảm thấy có chút khó tin.

“Như vậy dùng ảo thuật để mê hoặc đối phương, như thế nào? Chỉ cần tránh chính diện giao phong, lực bộc phát của nàng dù mạnh hơn cũng không sao cả.”

Trảm Tử Dạ cười lạnh nói: “Đây là phiên toái thứ hai của Kiếm Tâm thông minh, không nhiễm hạt bụi, khiến cho huyền thuật bình thường hoàn toàn không thể phát huy tác dụng, thậm chí chậm chạp, hiệu quả tiêu cực cũng giảm bớt. Nói cách khác, đây chính là một cỗ máy giết chóc có tác dụng không thể dừng lại.”

Nghe đến đó, mấy người đều có chút rét run.

“VẬY...SƯ HUYNH ƠI, NẾU GẶP ĐƯỢC NÀNG, NÊN LÀM GÌ BÂY GIỜ?”

Trảm Tử Dạ trầm mặc trong chốc lát, nói: “Không có bất kỳ kỹ xảo nào, chỉ có thể dựa vào thực lực đánh bại nàng chính diện, muốn ra vẻ mà nói, mười hai con tạp ngư ở Huyết Vân hạp chính là ví dụ tốt nhất - trận chiến đó bọn họ vốn còn có chút cơ hội., Nhưng lại không muốn đổ máu hy sinh, định chậm rãi đọ sức với đối thủ, kết quả là bị Lưu Ly Tiên đánh ra khí thế, thế công càng lúc càng mạnh, cuối cùng chém kiếm mười hai yêu mà bản thân không tổn hao gì. Cho nên nhất định phải nói lời nhất định., Bản thân ta sẽ lựa chọn đánh một hiệp đầu tiên phân ra thắng bại, Kiếm Tâm Thông Minh tuy rằng cường đại, nhưng cũng có nhược điểm của nó, năng lực phòng ngự của nàng chưa đủ, lúc xuất chiêu vẫn có sơ hở, nếu có thể bắt được, thì có khả năng thắng lợi.”

Hải Vân Phàm hỏi: “VẬY THÌ SƯ HUYNH CHO RẰNG KHẢ NĂNG THẮNG CỦA MÌNH LÀ BAO NHIÊU?”

“XEM TÌNH HÌNH TRƯỚC MẮT, KHOẢNG BẢY MƯƠI PHẦN TRĂM.”

“CHỈ CÓ BẢY THÀNH?” SẮC MẶT HẢI VÂN PHẠM TRẦM XUỐNG, BỞI VÌ CỨ THEO TÍNH TOÁN NHƯ VẬY, NHỮNG NGƯỜI KHÁC GẶP LƯU LY TIÊN, CHỈ SỢ CHIẾN THẮNG BA MƯƠI PHẦN TRĂM CŨNG KHÔNG CÓ.

Diệp Phi lại nói: “TỐT XẤU GÌ THÌ CŨNG LÀ VƯƠNG BÀI CỦA ĐỐI PHƯƠNG, CÓ BẢN LĨNH NÀY CŨNG RẤT BÌNH THƯỜNG. NẾU NGAY CẢ TẠP BINH NHƯ CHÚNG TA CÒN KHÔNG ĐÁNH LẠI, THẬT KHÔNG THÚ VỊ.”

“NÀY NÀY, NHỊ SƯ TỬ, NGƯỜI ĐANG NÓI AI LÀ BINH LÍNH TẠP NHAM HẢ.”

Trảm Tử Dạ nói: “ĐỪNG ÒN ÀO, KẾ TIẾP LÀ PHÂN TÍCH VỀ VƯƠNG LỤC.”

Nói đến Vương Lục, lực chú ý của mọi người đều tập trung lại đây, hiển nhiên trong lòng bọn họ, mặc dù thực lực trên mặt

lưu ly tiên lục cường đại hơn nhiều so với Vương Lục, nhưng chính thức đáng để ý nhất vẫn là Vương Lục.

Dù sao Lưu Ly Tiên mạnh hơn, đối đầu với Đại sư huynh nàng cũng phải có bảy phần thắng, nhưng Vương Lục... Mặc dù tu vi thấp nhất, không ai dám nói mình có thể thắng hắn, đặc biệt là màn biểu diễn ở trong chúng sinh, quả thực có thể lưu lại cho người ta ám ảnh tâm lý.

“Mấy ngày nay ta thu thập tư liệu của Vương Lục một chút... Nói đơn giản kết luận, đây là một đối thủ trên lý luận không hề có chút uy hiếp trên lời đài.”

“Ha?”

“Khó tin được sao? Nhưng từ tư liệu hiện tại mà xem... Tu vi pháp lực của hắn chỉ là luyện khí nhị phẩm, tu hành công pháp là sư phụ hắn tự nghĩ ra Vô Tướng công, năng lực phòng ngự kinh người dị thường, trên lý thuyết cho dù ta toàn lực xuất thủ, cũng khó có thể đánh bại hắn trong thời gian ngắn. Nhưng cũng tương ứng với hắn., Đó là năng lực công kích không đáng kể. Đã không có pháp thuật uy lực kinh người, kiếm thuật cũng thiếu lực bộc phát, thậm chí không cách nào kích phát kiếm khí ly thể. Năng lực công kích của hắn, dựa theo tiêu chuẩn bình quân của Linh kiếm phái mà nói., Thậm chí so với luyện khí trung phẩm đệ tử còn không bằng. Cùng giao chiến, chỉ cần đứng ở trên lời đài cũng đã đứng ở thế bất bại, thậm chí không có cái kia người bảo mà uy hiếp, dù sao lúc đối phương toàn lực xuất thủ, vẫn rất có thể tạo cho chúng ta một ít phiền toái.”

Diệp Phi khó tin: “Tốt xấu gì thì hắn cũng là đệ tử chân truyền của Linh kiếm, sao lại...”

Trảm Tử Dạ nói: “Đại khái là tại bàng môn tà đạo tổn quá nhiều tâm tư, cho nên ngược lại làm trễ nải việc tu hành nghiêm chỉnh. Nghe nói linh căn tư chất của hắn cao hơn Lưu Ly Tiên một bậc, tu hành năm năm nhưng ngay cả Trúc Cơ cũng không làm được., Cho dù tiến độ bình quân của Linh Kiếm phái có chậm hơn nữa cũng khó mà nói được. Hừ, đám tinh tinh của Man tộc và bạo phát hộ thích nhất là cười nhạo Vạn Pháp Tiên môn chúng ta, người của Vạn Pháp Tiên môn chỉ hiểu nghiên cứu học thuật, kỳ kỳ dâm xảo, lại làm chậm trễ

chính đạo tu hành. Vương Lục này so với chúng ta còn quá đáng hơn.”

“Su huynh, lần này thứ cho ta không đồng ý huynh.” Hải Vân Phàm nhẹ giọng ngắt lời. “Cho dù là bàng môn tà đạo, chúng ta đã thua ba lần trước mặt tà đạo lệch môn của hắn, so với bị giáng thấp hơn đối thủ, càng phải xem trọng tác dụng của đám bàng môn tà đạo này... Tôn trọng sự thật, Vạn Pháp Tiên môn chúng ta không phải luôn luôn đề xướng tư duy học thuật như vậy sao.”

Trảm Tử Dạ sững sốt một chút, rồi thản nhiên gật đầu: “Su đệ nói không sai, ta là vô ý thức khinh thường đối thủ.”

Hải Vân Phàm lại nói: “Theo ta thấy, loại phong cách cường hóa phòng ngự cực đoan này của Vương Lục hoàn toàn là sáng tạo ra điều kiện cho hắn. Nếu như không thể đánh bại hắn trong thời gian ngắn, vậy nghĩa là không cách nào ngăn cản hắn lợi dụng thời gian này để ra vẻ. Tin tưởng tất cả chúng ta đều có thể hiểu được, một khi để hắn nắm giữ tiết tấu, thì sẽ rất dễ tạo ra kỳ tích.”

Trảm Tử Dạ trầm ngâm một lát: “Ta hiểu rồi, đôi phó Vương Lục, quyết không thể bởi vì lực phòng ngự của hắn kinh người, định đánh lâu dài, nhất định phải trong thời gian ngắn nhất đánh bại hắn, không cho hắn cơ hội giả vờ.”

Hải Vân Phàm nói: “Ít nhất cách ta có thể nghĩ ra cũng chỉ có một”

Trảm Tử Dạ nói: “Như vậy mọi người nhớ kỹ điểm này, ngàn vạn lần không được chủ quan. Tiếp theo, chúng ta phân tích tình huống ba người còn lại, đầu tiên là Nhạc Vân, tuy cảnh giới không cao, nhưng tổng hợp tố chất toàn diện, cơ bản công phu phi thường vững chắc. Nhưng hắn là Thổ Tương Linh Căn, còn có thiếu sót, ý kiến cá nhân ta là...”

Ngay lúc Vạn Pháp Tiên Môn bố trí tỉ mỉ, người của Linh Kiếm phái tự nhiên cũng sẽ không nhàn rỗi.

Đệ tử nội ngoại Đẳng Vân đường, Nhạc Vân, Nhạc Hình Dao, thậm chí còn không tham gia thi đấu đã tụ tập ở ngọn núi Phiêu Miêu, do trưởng lão truyền công Lưu Hiến giảng giải cho mọi người.

“Trảm Tử Dạ, Trúc Cơ trung phẩm, Nhất phẩm Lôi linh căn, công pháp hạch tâm Ngũ Lôi Chân Kinh...”

“Diệp Phi, hạ phẩm Trúc Cơ, nhị phẩm Vụ linh căn, công pháp hạch tâm...”

Tư liệu về năm tên đệ tử Vạn Pháp Tiên môn đều có đặc điểm riêng, khi đối chiến đều là yếu quyết do các trưởng lão Thiên Kiếm đường tiến hành thôi diễn, sau đó chỉnh lý lại rồi quy nạp ra, do Lưu Hiến là đệ tử giảng giải tỉ mỉ. Khác với Vạn Pháp Tiên môn, đệ tử Linh Kiếm phái không theo tiến độ tu luyện tiền kỳ, bởi vậy gọi là đại khí muộn thành, trước mắt đại đa số mọi người đều không mò tới cửa ải Trúc Cơ, cố gắng để bọn họ có thể đơn độc làm một chuyện cũng không thực tế.

“Nói rõ, Lưu Ly sư tỷ và Vương Lục sư huynh đi đâu vậy?” Trong bàn của Đẳng Vân đường, Văn Tường nhỏ giọng hỏi: “Bọn họ đáng ra phải chủ lực mới đúng chứ.”

“Bọn họ?” Bị hỏi tới đây, Nhạc Hình Dao có chút bất đắc dĩ thở dài: “Lưu Ly tiên sư tỷ do Tứ sư thúc đặc biệt huấn luyện, nghe nói phương án đặc huấn có một phần tương đương với phương án đặc biệt do Vương Lục sư huynh tham dự chế định, là trò đồ mẹo.”

Văn đệm nhẹ gật đầu: “Ặc... Vậy Vương Lục sư huynh thì sao?”

“Hắn... Hắn nói hắn chiến đấu, tự hắn giải quyết.”

Văn đệm giật mình tròn tròn mắt: “Câu này thật đẹp đấy...”

“A.” Nhạc Hình Dao lắc đầu, trầm nghĩ, lời thoại càng đẹp trai hơn nàng còn chưa nghe thấy.

Nửa ngày trước, Nhạc Hình Dao đáp lại yêu cầu của sư phụ, đến Vô Tướng Phong tìm Vương Lục để nghe giảng, Vương Lục đáp lại như vậy.

“Chiến thuật của đám dung nhân Thiên Kiếm đường nghe rõ đây.”

...

Hai bên đều đang trong trạng thái chuẩn bị chiến đấu, thời gian ba ngày chợt lóe rồi biến mất.

Sáng sớm hôm nay, hi quang sáng sớm còn chưa xuyên qua mây mù đại trận trên Linh Kiếm Sơn, hắc ám trước bình minh vẫn bao phủ ở Linh Kiếm Thập Nhị Phong, Vân Lộc Thiên Đài trên núi mờ mịt cũng đã người ra người vào.

Đối với đệ tử linh kiếm trước giờ vẫn làm việc đúng hạn mà nói, kinh nghiệm dậy sớm như vậy cũng không nhiều, chẳng qua vì muốn tận mắt thấy đệ tử hai phái giao thủ, sớm dậy một chút cũng đáng—— dù sao lấy tu vi của bọn họ, thật ra mấy ngày mấy đêm không ngủ cũng không có gì đáng nói.

Phương án thi đấu của hai phái, vào buổi tối trước khi đó đã công bố, thi đấu kéo dài liên tục mười ngày, bảy ngày trước đã tiến hành ba đợt thi đấu đơn độc, cuối cùng quyết ra quán quân. Sau hai ngày nghỉ ngơi và hồi phục, tiến hành đoàn chiến. Quy tắc đơn độc chiến rất đơn giản, hai phái phái ra năm người, trong đó bốn người đang tuyển chọn một người thay thế, phân tổ đôi kháng loại. Mà danh sách phân tổ lại giống như mọi người dự đoán.

Mặc dù hai phái tuyên bố danh sách này là ngẫu nhiên lấy ra, nhưng đối với những tu sĩ tu vi đạt tới Nguyên Anh, Hóa Thần cảnh mà nói, trên thế giới này há có thể tồn tại tùy cơ sao? Tất cả đều hợp tình hợp lý như vậy.

Vòng thứ nhất, Nhạc Vân giao đấu giữa đêm khuya, Lưu Ly Tiên đối trận khiêm tài, Vương Lục đối trận với Triệu Khương Nguyên, nghe nói bảo vật đấu với Diệp Phi, Nhạc Hình Dao và Hải Vân Phàm thay thế.

Đối mặt với trận pháp hoàn mỹ tránh được quyết đấu mạnh mẽ, nhưng cần nhắc đến trận đánh đợt thứ hai, không khó phát hiện hình như Linh Kiếm phái là dùng Vương Lục mà không phải Lưu Ly Tiên, là át chủ bài cuối cùng.

“Chậc, quả nhiên vương bài thật sự vẫn là Vương Lục, sư đệ nói không sai. Mặc dù tu vi của hắn không cao, nhưng lấy tu

vi để so sánh thực lực của hắn thì không có chút ý nghĩa nào. Có điều cho dù Vô Tướng công của hắn có mạnh mẽ hơn nữa, dưới Tuyệt Thần Lô cũng vậy...”

Trên Vân Lộc Thiên đài, toàn bộ suy nghĩ của Trảm Tử Dạ đã bị sự tình của Vương Lục hấp dẫn, thậm chí không có chú ý tới. Tại dưới đài, đám đệ tử Linh kiếm hò hét trợ uy, đối thủ của mình đã đi lên trên đài.

Nhìn đối thủ đang xuất thân trước mặt, trong lòng Nhạc Vân bất đắc dĩ cười khổ. Không còn cách nào khác, đây chính là mạng sống của rồng bộ pháo hôi a. Chút tu vi ấy của gã cũng coi như không tệ trong hàng ngũ đệ tử nội môn đồng kỳ, nhưng căn bản không thể lọt vào mắt xanh của đệ tử thủ tịch Vạn Pháp Tiên môn người ta.

Bất quá... Đây cũng là chuyện đương nhiên, chính mình vào núi tu hành đã gần tám năm, tu vi bất quá luyện khí thượng phẩm, cung điện nguy nga trong nội phủ vừa mới nổi lên một góc, khoảng cách đến Ngọc phủ đại thành., Cảnh giới trong ngoài quán thông còn có một hai năm nữa. Mà người trẻ tuổi trước mặt, chỉ cần thời gian tám năm, đã đi rất xa trên con đường Trúc Cơ, bất luận là tu vi pháp lực, cảnh giới công pháp... Thậm chí các loại tạp học, Trảm Tử Dạ đều vượt lên trên chính mình rất xa.

Ở trong Đẳng Vân đường một ngày trước, sư phụ Lưu Hiên liền có phán đoán, nếu giao thủ với Trảm Tử Dạ, phần thắng của mình ngay cả một phần còn chưa tới, mà đây đã là kết quả chư vị trưởng lão Thiên Kiếm đường kiệt sức lo lắng.

Đương nhiên, nếu thật sự là khinh thường mọi giá phải thắng, còn có rất nhiều phương pháp. Linh kiếm phái không có nhiều điển tịch như Vạn Pháp Tiên môn, nhưng cấm pháp cấp tiên luôn có vài bộ, lấy Tiên Thiên thọ nguyên làm ví dụ., Với tu vi tương lai, trả giá bằng tu vi, dùng Tâm Ma đại thề phải trả cái giá trong thời gian ngắn để bùng nổ lực lượng. Phương pháp như vậy có rất nhiều. Nhưng đã đến nước này, Linh kiếm phái đã bất chiến tự bại —— người ta ngay cả át chủ bài cũng không lấy ra, bên này cái quần lót cũng sáng lên, không thua là gì?

Nhưng cho dù biết tất thua, Nhạc Vân vẫn có ý chí chiến đấu sôi trào, đối thủ là thủ tịch của Vạn Pháp Tiên môn, là thiên tài số một số hai trong tu tiên giới, mình thua mới là bình thường... Cho nên, chỉ cần lấy toàn bộ thực lực của mình ra, cứ thoải mái chiến đấu là được.

“Này này, Nhạc Vân sư đệ, tâm tính ngươi ra sao?”

Ngay lúc ý chí chiến đấu của Nhạc Vân sục sôi, phía dưới chân trời Vân Lộ truyền đến một thanh âm quen thuộc.

“Vương Lục sư huynh?”

“Chậc, vẻ mặt đồng dục đó của ngươi thật quá tự đắc, còn chưa mở màn đã nhận thua, hơn nữa nhận thua thoải mái như vậy sao, sư đệ chịu thua rồi hả?”

Bị Vương Lục chất vấn liên tiếp, Nhạc Vân chỉ có thể buông tay cười khổ: “Nhưng quả thật là thực lực không bằng người ta.”

Vương Lục cười lạnh: “Thực lực không bằng người thì nhận thua, mấy năm nay ta đã thua liên tiếp một trăm lần. Thực lực không bằng người, vậy dùng đầu óc bù đắp đi, thôi được rồi. Biết ngươi không am hiểu cái này, ta đã chuẩn bị sẵn túi gấm, chờ đúng thời cơ thì dùng, chưa chắc có thể giành thắng lợi, nhưng tóm lại vẫn còn có chút tác dụng.”

Nói xong ném lại một túi giới tử, Nhạc Vân đang định mở ra thì bị ngăn lại: “Lúc máu chốt lại dùng, đừng vội mà lấy.”

“Dạ.”

Nhận lấy túi gấm, trong lòng Nhạc Vân thoáng yên tâm một chút. Mà ngay lúc này, Trảm Tử Dạ rút cuộc phục hồi tinh thần, nhìn thẳng vào đối thủ của mình.

Nhạc Vân, luyện khí nhị phẩm, thổ tương linh căn... tổng hợp đánh giá, không đáng để lo. Nhưng mà, sư tử vật thổ cũng phải dùng toàn lực., Cũng không cần phải lưu cho hãn cơ hội gì. Căn cứ suy diễn trước chiến đấu, đối phương có chín phân mười khả năng trở lên, xuất phát từ tính cẩn thận lựa chọn thủ đoạn phòng ngự mạnh nhất để kéo dài thời gian, từ công pháp cảnh giới đến xem, hãn là Ngung Thổ Thuần tầng mười., Mà Ngung Thổ Thuần mười tầng đối với Ngũ Hành Sinh khắc cũng không miễn cảm, nhưng liên tục thúc đẩy tồn tại ba điểm

có thể sử dụng đứt quãng. Tiếp đó, kết hợp với cảnh giới pháp lực, linh căn tư chất của nó, thời gian đỉnh phong của Ngung Thổ Thuần không quá một nén nhang, mà trong thời gian ngắn cũng không thể liên tục ra lệnh pháp lực phát ra đại lạc, như vậy thông qua biến tấu công kích liên có thể dễ dàng xé rách phòng ngự... Bất quá những thứ này cũng đã không có bao nhiêu quan hệ với mình rồi.

Khi có quá nhiều thủ đoạn có thể lợi dụng, cái gọi là nhược điểm không quan trọng. Người của Vạn Pháp tiên môn xưa nay am hiểu bốn chia nghìn cân, nhưng lúc cần, một tay giao mười lần cũng không phải không làm được.

Nghĩ tới đây, ngũ lôi lực trong lôi trì trong cơ thể Ngọc phủ bắt đầu rung động âm âm. Biểu hiện bên ngoài, tất cả mọi người thấy thân thể Trảm Tử Dạ bắt đầu phóng ra hồ quang điện chói mắt, cả người phiêu phù bay lên, lôi quang cuộn cuộn trong lòng bàn tay, ẩn chứa lực phá diệt khiến người ta kinh hãi.

Trên sân thượng, hai phái xuất hiện một trưởng lão làm trọng tài, Vạn Pháp Tiên môn tất nhiên là mang lão Viên trưởng đội trưởng ra mặt năm ngoái, còn Linh Kiếm phái thì chọn Lưu Hiến.

Nhìn thấy võ công trảm tử dạ hóa thành lôi đình, Lưu Hiến Cương hơi nhíu mày: “Đây là chiến thể lôi đình sao? E là đã có tám tầng hỏa hầu, không ngờ đệ tử quý phái chỉ mới Trúc Cơ trung phẩm đã có thể luyện được chiến thể lôi đình đến mức này.”

Viên triều năm nay mỉm cười gật đầu, nhưng trong lòng thì thâm kinh ngạc. Hôm nay đúng là Trảm Tử Dạ đã luyện thành lôi đình chiến thể tầng thứ tám, nhưng hôm nay chỉ biểu hiện ra công phu tầng thứ sáu a, hơn nữa những năm gần đây môn phái đã cải tiến môn công pháp này, biểu hiện rất khác phiên bản cũ. Không thể tưởng được tu vi trưởng lão linh kiếm này không quá cao, nhãn lực lại như vậy.

“Nhạc Vân của quý phái cũng không tệ, cơ bản có công vô cùng vững chắc, nhìn ra được là do hạ lực thật lớn.”

Lưu Hiến nói: “Ha ha, Lôi Đình chiến thể của Trảm Tử Dạ vừa ra, Linh Kiếm phái chúng ta Đoán Thể kỳ giống như là trẻ

con chơi đùa... Được rồi, không nói nhiều nữa, có thể bế nghề bọn họ rồi.”

“Ừm, xin Lưu huynh hạ lệnh.”

Sau một khắc, theo mệnh lệnh của trọng tài, lôi quang chói mắt trên Vân Lộc thiên đài đột nhiên tỏa ra, tựa như một vàng mặt trời rực lửa trên thiên đài, không ít đệ tử vây xem xung quanh lập tức cảm thấy hoa mắt.

Mà âm thanh sấm sét đình tai nhức óc, làm cho tâm thần người run rẩy theo sát phía sau, sóng mây trên vân đài quay cuồng, nỗ lực hóa giải lực chấn động, đợi đến khi thanh âm cùng ánh sáng này tàn sát bừa bãi dần lắng xuống, trên thiên đài, thắng bại cơ hồ đã phân ra.

Hai người vẫn đứng trên Thiên đài, không hề thay đổi vị trí, nhưng sấm sét trên tay phải của Trảm Tử Dạ đã tắt, bên kia, khoe miệng Nhạc Vân vẫn còn máu ho nhẹ không ngừng.

Mới vừa rồi giao phong chỉ có một hiệp, nhưng Chương Tâm lôi của Trảm Tử Dạ lại dễ dàng xuyên thủng Ngung Thổ Thuần mà Nhạc Vân đã lấy làm kiêu ngạo. Cho dù uy lực Chương Tâm lôi bị hộ thuẫn triệt tiêu, cũng không tạo thành thương tổn gì đáng nói, nhưng hộ thuẫn của Nhạc Vân lại tương thông với Nội Phủ, bị một kích phá tan, nội phủ chấn động, nội thương đã thành.

Nhạc Vân một bên kiệt lực vận chuyển pháp lực chữa trị nội phủ, một bên cảm khái trong lòng: Đây mới chỉ là một hiệp mà thôi... Hơn nữa nếu không phải mình cẩn thận, thôi động Ngung Thổ Thuần đến cực hạn, vừa rồi hiệp thứ nhất còn không chống đỡ nổi.

Đối thủ cũng xuất thân từ Ngũ Tuyệt môn phái, sau khi loại bỏ tất cả đặc quyền của đệ tử danh môn, Nhạc Vân cuối cùng cũng nhận thức được, tu sĩ Trúc Cơ kỳ chân chính sẽ mạnh bao nhiêu, thực lực cường đại áp đảo tất cả... Quả thực làm người ta tuyệt vọng.

Cho dù trong tay Nhạc Vân hiện giờ còn có đủ loại chiêu thức, nhưng nhìn sấm sét sáng lên từ tay phải của đối phương, hẳn liền biết những giấy dựa kia chẳng có ý nghĩa gì... Không còn

cách nào khác, bây giờ xem ra, chỉ còn cách ký thác hy vọng vào túi gấm sư huynh đưa tới rồi.

Không dùng cũng không có cơ hội. Nghĩ như vậy, Nhạc Vân mở túi trữ vật ra, bên trong chỉ có một cái khăn lụa mỏng.

Lấy khăn lụa ra, Nhạc Vân vẫn còn đang ngạc nhiên, đã thấy thần sắc Trảm Tử Dạ phía đối diện càng thêm kinh ngạc, mà nguyên thần lại tách ra, suýt nữa ngay cả chiến thể lõi đình cũng không duy trì được ổn định.

“Mùi này, mùi vị quen thuộc này chẳng lẽ là...”

Nhạc Vân tất nhiên là không hiểu, đã thấy trong túi trữ vật còn có một tờ giấy, trên đó viết: Chiếu theo chữ này...

“Ặc, đây là... Đây là khăn lụa lau mồ hôi của Lưu Ly tiên sư tử, nếu muốn thì ngoan ngoãn nhận thua đi.”

Sau khi đọc xong, Nhạc Vân run tay, suýt nữa ném khăn lụa xuống đất.

Cùng lúc đó, phía dưới Thiên Đài hoàn toàn yên tĩnh, một lát sau, một thiếu nữ hoạt bát thanh âm quanh quẩn: “A, thật đúng là hai ngày trước ta thua bằng cái khăn lụa” sau đó liền bị lực lượng không biết tên chặn miệng lại, rút cuộc nói không ra lời.

Lại qua một lúc lâu sau, Trảm Tử Dạ trên đài gian nan nói: “Người nói cái gì?”

Nhạc Vân Hoa hạ quyết tâm rất lớn, rồi mới thuyết phục mình nhớ lại một lượt: “Muốn cái khăn lụa này thì ngoan ngoãn nhận thua đi.”

“Người nói đùa đấy à?”

Sắc mặt Nhạc Vân đầy phức tạp: “Điều này... Ta cũng hy vọng đó là một trò đùa, nhưng...”

Mà lúc này, dưới đài bỗng nhiên có người nói: “Trảm huynh, người suy nghĩ kỹ đi, cho dù người vượt ải đến cuối cùng thì đã sao? Người đã là thủ tịch của môn phái, không có được nhiều chỗ tốt hơn nữa, nhưng mà khăn lụa này, qua cái thôn này, tuyệt đối sẽ không có cửa hàng này.”

Ánh mắt Trảm Tử Dạ ngưng tụ: “Ai?”

Thanh âm dưới đài hư vô mờ mịt, hiển nhiên đã bị thủ đoạn đặc thù che lấp. Nơi đây là sân bãi chính của Linh Kiếm phái, Trảm Tử Dạ cũng không phân biệt được thân người này.

“Loại hoạt động giao lưu này, ngoài hư vinh ra còn có cái gì nữa? vinh dự của Vạn Pháp Tiên môn, cần gì những hư danh này chèo chống? Thực lực của người sao lại rõ như ban đầu, cho dù thua cũng không tổn hại uy danh, ngược lại còn thể hiện thành ý của người không phải sao?”

Trảm Tử Dạ sửng sốt: “Chuyện này...”

“Ta tin rằng bất kỳ một vị nữ tính nào cũng sẽ không cự tuyệt một vị cường đại như thế, lãng mạn, lại có thành ý nam tính, cho nên quyết định như thế nào, chém huynh người cứ cân nhắc cẩn thận.”

Trảm Tử Dạ chăm chú nhìn khăn lụa trong tay Nhạc Vân, bắt đầu đưa ra lựa chọn khó khăn.

Mà nghênh đón ánh mắt sáng quắc của Trảm Tử Dạ, cảm thụ được bầu không khí yên tĩnh giống như chết ở bốn phía, nghĩ đến sau này Lưu Hiển, Phương Hạc các trưởng lão lôi đình nổi giận, Nhạc Vân quả thực khóc không ra nước mắt.

Sư huynh, lần này người hại chết ta rồi.

Nhưng bên kia, nếu Trảm Tử Dạ thật sự chịu thua, dường như...

Mà ngay lúc này, dưới đài lại có một người hô: “Sư huynh, đừng đánh trúng kế của hắn.”

Trảm Tử ban đêm quay đầu lại, sắc mặt có chút ửng đỏ: “Vân Phàm sư đệ? Người, người nói đùa cái gì vậy, ta sao có thể trúng loại quỷ kế thấp kém này được chứ?”

Nói thì nói như vậy, nhưng ánh mắt vẫn tụ tập trên khăn lụa vuông, có chút không nở.

Hải Vân Phàm bắt đầu dĩ lắc đầu, không thể không lấy ra một cái đạo cụ khiến cho đại sư huynh ghen hờn nhìn trần trụi.

Một bên dùng khăn lụa, mặc dù kiểu dáng khác biệt so với trong tay Nhạc Vân, nhưng hương vị không khác nhau nhiều lắm.

“Ngươi, ngươi từ đâu...”

Hải Vân Phàm cười lạnh một tiếng: “Vừa rồi ta muốn đi quản việc ta muốn, Lưu Ly sư tử thoải mái hào phóng, dùng hai cái khăn lụa này có thể đổi lấy từ tay ta... Sư huynh, ngoan, nghe lời, chờ huynh thắng, ta sẽ tặng khăn lụa này cho huynh.”

Dưới đài lại là một trận tĩnh mịch, một lát sau, thanh âm hư vô mờ mịt kia vang lên vẻ tang thương.

“Đồ đàn Lưu Ly Tiên, phá hỏng đại sự của ta...”

...

“Đủ rồi, ta nhận thua. Ào “

Cuối cùng vẫn là Nhạc Vân không chịu nổi áp lực, lựa chọn lùi bước.

Lúc đi xuống Thiên Đài, trong lòng Nhạc Vân phức tạp đã cực kỳ, may mắn có diệu kế của Vương Lục, chiến đấu khẳng khái bi ca như trong dự tính của mình không có, nhưng lại không thể bại như chiến sĩ.

Bất quá... Nói thật, trong một hiệp giao phong, Nhạc Vân đã thấy rõ chênh lệch giữa hai bên, Trảm Tử Dạ căn bản không xuất toàn lực... Không, hẳn phải nói là dùng toàn lực, chỉ là dùng toàn lực không chế thể cực chứ không phải để đánh bại đối thủ, vậy vừa vặn phá vỡ Chương Tâm lôi của Ngưng Thổ Thuần, kết quả hẳn tính toán tinh diệu, cũng không phải không thể tiến thêm một bước.

Tiếp tục đánh, cũng chỉ là một mặt tàn sát, có lẽ cục diện sẽ kết thúc khiến người ta dở khóc dở cười này, trái lại đối với mình càng tốt hơn một chút.

Lúc đi đến dưới đài, Nhạc Vân mới mơ hồ đoán được, có lẽ đây chính là chiếu cố của Vương Lục sư huynh đối với mình, bất quá... Có chút khó tiếp nhận a.

Dù như thế nào, hiệp thứ nhất của hai phái cứ như vậy mà chấm dứt, mà trước trận thi đấu tiếp theo, trưởng lão hai phái còn phải được đánh giá riêng, mà đây cũng là một bộ phận tinh hoa nhất trong trận thi đấu.

Hai phái được chọn ra sân thi đấu, đều là tinh anh trong cùng thể hệ, nếu đặt ở tu tiên giới cửu châu thì càng là tinh anh trong tinh anh, có thể nói là quyết đấu đỉnh cao, nhưng chiến đấu giữa bọn họ ở Nguyên Anh., Trong mắt tu sĩ cấp Hóa Thần tự nhiên vẫn là kẽ hở vô số, như vậy, song phương trong chiến đấu đều phạm vào những sai lầm kia, phải tránh đi thế nào, chỗ thiếu hụt trên công pháp tu hành phải cải tiến như thế nào... Tất cả đều sẽ do các trưởng lão tỉ mỉ chỉ ra, mà những

trưởng lão này thuận miệng chỉ điểm, đối với tu sĩ môn phái bình thường mà nói cũng là lời mơ ước của Kim Ngọc Lương.

Chẳng qua lúc này đây, đối phương mới khiến cho tình hình chiến đấu lúng túng vạn phần như lúc này, trưởng lão hai phái đều duy trì trầm mặc một thời gian rất dài.

“Khụ.” Là chủ nhân một phương, Lưu Hiến Không thể không mở miệng đánh vỡ sự xấu hổ này: “Vừa rồi, đệ tử thủ tịch Vạn Pháp Tiên môn Trảm Tử Dạ và Nhạc Vân phái ta đã mang đến một cuộc chiến đặc sắc. Trảm Tử Dạ không hổ là thủ tịch của Tiên môn., Chẳng những pháp lực tu vi tinh xảo, trung phẩm tiên pháp Ngũ Lô Chân Kinh cũng có hỏa hầu tương đương, uy lực chiến thể lôi đình càng rõ như ban ngày, hy vọng đệ tử hai phái đều có thể lấy trảm tử dạ làm gương, cố gắng đề cao tu vi của mình...”

So sánh với những người đứng xem trong lòng mong đợi, Lưu Hiến trưởng lão lên tiếng rõ ràng có chút khó khăn. Rất nhiều người xem ra, sau khi trận đấu của các đệ tử kết thúc, bình luận của các trưởng lão chính là kéo dài chiến đấu. Tỷ như Lưu Hiến Chính lúc này đã có thể vạch ra chỗ ưu khuyết của Ngũ Lô Chân Kinh., Cũng như đưa mình vào thị giác Nhạc Vân, giả thiết chính mình là Nhạc Vân, đối mặt Trảm Tử Dạ phải như thế nào mới có thể giành thắng lợi. Mặc dù tu vi bản thân Nhạc Vân kém xa Trảm Tử Dạ, nhưng nếu thật sự có thể có kinh nghiệm và nhãn lực của một vị trưởng lão Nguyên Anh đỉnh phong thì thủ thắng cũng không phải là chuyện quá khó khăn.

Cùng lúc đó, Viên triều tuổi còn phải đứng ở trên thị giác trảm tử dạ, đến hóa giải thủ đoạn của Lưu Hiến. Hai bên môi thương lưỡi kiếm, tựa như thực chiến bình thường không ai nhường ai.

Bất quá lúc này Lưu Hiến đâu còn có mặt mũi nào mà tiếp tục trận chiến kia, đành phải nói mấy từ ca ngợi trống rỗng thú vị này, mau chóng kết thúc tiết bình luận khiến người ta lúng túng này.

Nhưng đến lúc Viên triều mở miệng, lại nằm ngoài dự đoán của mọi người.

“Chiến đấu vừa rồi đúng là rất đặc sắc, nhất là thủ đoạn ngoài dự đoán của Linh Kiếm phái, thể hiện cho chúng ta một đạo lý đơn giản mà khắc sâu: thắng bại, không chỉ quyết định bởi Pháp lực tu vi và công pháp cảnh giới., Đừng tưởng rằng về mặt thực lực chiếm ưu thế là có thể nắm chắc thắng lợi. Vừa rồi song phương trong trận, Trảm Tử Dạ chiếm ưu thế áp đảo về mặt thực lực, nhưng nếu không có Hải Vân Phàm ra tay hỗ trợ, chỉ sợ hẳn đã thua. Thua ở trên một cái khăn lụa...”

Phía dưới, mặt Trảm Tử đỏ tía tai: “Đợi đã, ta sẽ không thua...”

Viên Triều Niên hừ lạnh một tiếng: “Trước khi mạnh miệng, ngươi tháo khăn lụa trên tay ra được chứ?”

“Ách, chết cũng không lấy ra.” Đối mặt với sự tôn, thủ tịch đệ tử biểu diễn ra sự quyết đoán kinh người.

“...” Viên triều năm trùng mắt nhìn nghịch đồ, quyết định đợi lát nữa mới đi giáo huấn Chử Bằng, sau đó tiếp tục bình luận, “Rất nhiều người chỉ sợ sẽ cảm thấy Trảm Tử Dạ có phải là thiếu năng trí tuệ không? Có phải tâm tính tu vi suy sụp rồi không? Nhưng trên thực tế, ngộ tính và sự thông tuệ của hắn đã vượt qua đại bộ phận mọi người ở đây., Mà tu vi tâm tính của hắn cũng không thể nghi ngờ, mười sáu trọng Xích Lôi Tiên Tâm, luận tiến độ so với lô đình chiến thể của hắn còn cao hơn không ít. Nhưng tu tâm cũng không có nghĩa là không thể đánh tới mức tâm tính, ngược lại, tu tiên giới hơn một nửa tu tâm pháp, sẽ làm tính tình tu sĩ càng thêm hùng hực cường thế., Thiếu hụt cũng phóng đại, đó gọi là Thái Thượng Vong Tình, đó đã là thức quá khứ rồi. Mà không cần phải lo lắng như vậy, khuyết điểm về tâm tính của Trảm Tử Dạ vô cùng rõ ràng, mà đối thủ lại xảo diệu và hợp lý lợi dụng thiếu hụt này, rất nhiều người có lẽ cảm thấy như vậy., Có phải hay không quá mức hèn hạ? Nhưng, biết rõ thực lực không bằng người, thậm chí ngay cả một phần thắng đều không có, còn muốn cậy mạnh chính diện, đó mới là ngu không thể theo kịp quy tắc, nên lớn mật lợi dụng chỗ thiếu hụt của đối thủ, lấy yếu thắng mạnh hy vọng các ngươi có thể nghiêm túc lĩnh hội đạo lý này.

Nói xong, phía dưới đã là tiếng vỗ tay của Lô Động, phần lớn đều là đệ tử đến từ Linh Kiếm phái.

Bởi vì mọi người thật sự không ngờ trưởng lão Vạn Pháp Tiên môn lấy cao ngạo không ai bì nổi lại rộng rãi như vậy. Rõ ràng lời này là để khuyên bảo cho một tên tiểu nhân hèn hạ. Loại lòng dạ rộng rãi này thật sự có thể tôn kính.

Đợi đến khi vòng thi đấu này kết thúc bình luận, hai bên chuẩn bị vòng tiếp theo, Viên Triều Niên cùng vài tên trưởng lão đi tới khu vực của đệ tử.

Quả nhiên, có người cảm thấy không phục với những lời vừa rồi của hắn.

“Sư phụ, vì sao phải giải vây cho bọn tiểu nhân hèn hạ kia? Bọn họ rõ ràng chính là vi quy “Triệu Khương Nguyên bực bội nhất, lớn tiếng chất vấn.

Viên triều Niên cười lạnh một tiếng: “Phạm quy? Phạm vào Điều Ước gì? Quy tắc thi đấu chắc người cũng có thể học thuộc, nói cho ta nghe một chút đi.”

Triệu Khương Nguyên lập tức nghẹn lời: “Nhưng mà... Quả thật làm người ta không phục mà.”

“Không phục? Xem ra lời vừa rồi là ta nói vô ích rồi. Vấn đề tưởng rằng trải nghiệm của đại sư huynh các người có thể làm cho các người tỉnh táo một chút, xem ra so với dự đoán của ta còn ngoan cố không hóa không sai, người ta đích thật là đề tiện vô sỉ, nhưng nếu không phải Hải Vân Phàm cũng hèn hạ vô sỉ như vậy thì sao đối phó lại được., Đại sư huynh mà các người sùng bái thực sự nếu thua lần xuống núi xuất hành này, trước khi đi chương môn đã cố ý dặn dò ta, nếu Linh Kiếm phái này thực sự là danh bất đồng, như vậy thì có thể giẫm đạp được rồi., Nhưng nếu không phải như vậy, coi như đây là một lần rèn luyện khó có được — bất luận trải qua thất bại ra sao, mấy người các người ngoại trừ Vân Phàm còn thông một chút nhân tình thế sự, những người còn lại đều tuổi còn trẻ liền lên núi tu hành, tầm mắt còn kém quá xa. Chương môn bảo ta dẫn đội, kỳ thật một phần lớn chính là vì có cơ hội để ta nói ra những lời vừa rồi “

Bị sư phụ gào thét một hồi, chư vị đệ tử lập tức á khẩu không trả lời được.

“Bất quá, đối phương dùng loại mưu kế hạ lưu này, có thể thấy được đã dốc hết sức rồi... Nói cho cùng, thực lực mặc dù không phải toàn bộ, nhưng là trong tất cả nhân tố xếp ở vị trí đầu tiên, mà thực lực của các người lẽ ra áp đảo đối thủ cho nên, ba trận tiếp theo đấu, đừng để cho ta thất vọng.”

Đám người Diệp Phi, Triệu Khương Nguyên đồng thanh vâng dạ.

Gần nửa canh giờ sau, trận thi đấu thứ hai bắt đầu. Mà lúc này bốn phía vẫn đài, sự nhiệt tình của người xem so với lúc trước càng thêm mãnh liệt.

Bởi vì Lưu Ly Tiên ra sân.

Là vương bài trong lần thi đấu này, thực lực mạnh nhất Linh kiếm phái, cùng với đệ tử chân truyền nổi danh đã lâu, khí tức Lưu Ly Tiên là cường thế áp đảo, dù là một vị chân truyền Vương Lục khác cũng còn xa mới so sánh được. Nàng cầm trong tay một thanh trường kiếm nhẹ nhàng bay lên đài, tiếng hoan hô bốn phía phảng phất có thể xuyên thủng tầng mây.

“Lưu Ly sư tỷ, chúng ta yêu người...”

“Ồi chao hắc” Lưu Ly Tiên nhẹ nhàng quay đầu cười, váy dài bảy màu theo đó vũ động, tựa như ráng màu.

“Lưu Ly sư tỷ, cố lên, cho bọn chúng đẹp mặt”

“Ừm” Thiếu nữ dùng sức gạt đầu, nắm tay làm hình dạng đả khí.

“Lưu Ly sư tỷ, chúng ta phải xem kiếm tâm thông minh”

“A” thiếu nữ ra dấu không có vấn đề gì, cười tươi như hoa.

Mà ở một chỗ khác của đài mây, khiêm tốn là đối thủ, lại hơi hiện ra một tia cười lạnh.

Thật sự là trong mắt không người a, Lưu Ly sư tỷ không sai, thực lực của người rất mạnh, ngay cả sư huynh cũng chỉ có bảy phần thắng, như vậy đối thành ta, chỉ sợ ngay cả ba phần mười ta cũng không có.

Nhưng xác suất một phần ba thắng, nói đến cũng không thấp, chỉ cần mưu tính thoả đáng, thủ thắng tuyệt không có gì đáng ngạc nhiên.

Mọi người đều là Trúc Cơ hạ phẩm, pháp lực tu vi cũng không chênh lệch, Lưu Ly Tiên dựa vào lợi thế có thể so với Thượng Cổ truyền thừa Kiếm Tâm thông minh của thượng phẩm tiên pháp. Nhưng loại đặc điểm này lại cực đoan công pháp, chỉ cần sớm có chuẩn bị... Cũng không phải là hoàn toàn không thể ngăn cản.

Để ứng phó với người, ta phải bỏ ra trọn vẹn cả ngày trời, nếu đổi lại là tam sư huynh, thậm chí nhị sư tỷ, có lẽ cũng không có biện pháp chuẩn bị đến tình trạng này, cho nên nói chọn ta làm đối thủ, cũng coi như người xui xẻo.

Không bao lâu sau, trưởng lão hai phái leo lên Vân đài, xác nhận không có vấn đề gì mới tuyên bố trận đấu bắt đầu.

Ngay lúc đó, Lưu Ly Tiên khẽ cười, trong ý nghĩ của thiếu nữ đã vượt qua hơn phân nửa đám mây, váy dài bảy màu kéo thành một cầu vòng rực rỡ, tựa như lợi kiếm đâm về phía đối thủ.

Lộ Khiêm Tài Ngọc phủ rung mạnh, chỉ cảm thấy một cỗ kinh đào hải lãng đập vào mặt, thời điểm trường kiếm trong tay thiếu nữ đâm thẳng vào, trong tầm mắt chỉ có một điểm bé nhỏ không đáng kể, nhưng lấy nguyên thần cảm ứng, lại cảm thấy một mảnh liệt điểm Phần Thiên nấu biển, cùng với kiếm ý sắc bén khai thiên tích địa.

Vốn chính là Ly Hỏa kiếm pháp liệt tiên phẩm, dưới sự hỗ trợ của Kiếm Tâm Thông Minh uy lực vượt quá sức tưởng tượng, kiếm ý cùng chân hỏa giao hòa hoàn mỹ, một kích này xem ra không cách nào ngăn cản, xem ra dù sư huynh ở đây cũng tuyệt đối không đỡ nổi.

Nhưng mà đường nhả mới không trốn không trốn, lãnh đạm xử lý, cũng không biết là ứng phó không kịp, hay là sớm đã tính trước.

Sau một khắc, Ly Hỏa kiếm và thân thể, trong ánh mắt mọi người, xung quanh Lộ Khiêm Tài dẫn cháy mấy chục tấm linh phù, khiến cho thân hình hư hóa, lại ẩn chứa ánh lửa. Sau đó kiếm quang thấu thể mà ra, Lộ Khiêm mới hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Cùng lúc đó, hai tay Lộ Khiêm mới cầm trong tay một tấm linh phù âm khí lạnh lạnh, dáng tươi cười dữ tợn.

Chờ chính thời khắc này bế quan một ngày một đêm, chuyên môn nhằm vào Ly Hỏa kiếm bày ra cục diện này, lấy bản mạng tinh huyết biến thành mấy chục tấm linh phù, có hư thể, ngự kiếm, thiêu thân các loại linh phù, mỗi một tấm đều là hướng đến ly hỏa kiếm cùng kiếm tâm thông minh vẽ, hơn mười linh phù đồng thời tác dụng, có thể hoàn mỹ ngăn cản kiếm ý cùng chân hỏa của đối phương.

Đây là đặc quyền chỉ có Phù sư mới có thể có được, thông qua tính toán và chuẩn bị trong thời gian dài để đổi lấy lực lượng kinh người trong chốc lát.

Cho dù dưới kiếm ý kinh người của Lưu Ly Tiên, hiệu quả vô địch của Lộ Khiêm Tài chỉ trong thời gian ngắn ngủi, nhưng điều này đã đủ để hắn giành chiến thắng. Đúng như lời sư huynh trăm tử dạ nói, thế công của Lưu Ly tiên tuy mạnh, nhưng phòng ngự không được, xuất kiếm đã thương địch thủ cũng là lúc nàng sơ hở mở ra, muốn thủ thắng đã nắm được cơ hội duy nhất này.

Liên dùng hai tấm Âm Quỷ Phù này chân trụ người, nổ tung một cái.

Nhưng mà sau một khắc, Lộ Khiêm mới giật mình.

Một thanh trường kiếm màu xanh lam trong suốt, như thiên ngoại phi tiên, bỗng nhiên đâm tới, vô tận sóng lớn theo đó quét tới.

Thân là đệ tử Vạn Pháp Tiên môn bác học, khiến hắn nhận ra đây là mười sáu trọng cảnh giới Nhược Thủy kiếm... Cũng là linh phù không thể chống đỡ.

Mẹ nó, vì sao không ai nói, Lưu Ly Tiên là dùng song kiếm...?

...

Trận thi đấu thứ hai giữa Linh Kiếm phái và đệ tử Vạn Pháp Tiên môn chỉ trong nháy mắt đã phân ra thắng bại —— mặc dù trong cái chớp mắt này cũng có chút biến hóa.

Trong tiếng hoan hô như núi kêu biển gầm, Lưu Ly Tiên cười hì hì đi xuống khỏi Vân Lộc thiên đài, vẻ mặt thắng lợi vui sướng.

“Lưu Ly sư tỷ, người thật lợi hại a...”

“Hề hề!” Lưu Ly Tiên ngượng ngùng sờ gò má.

“Lưu Ly sư tỷ, chúng ta vĩnh viễn ủng hộ người...”

“A a “

Mãi cho đến khi trong khu nghỉ ngơi, tiếng hoan hô mới bị trận pháp ngăn cách. Vì cho các tuyển thủ một hoàn cảnh yên tĩnh.

“Sư tỷ, người xuất tuyệt chiêu cũng không khỏi sớm quá?”

Một đệ tử ngoại môn nhập môn hơn hai mươi năm, đã đạt tới cảnh giới Hư Đan, mỉm cười bung một chén trà nóng, nước trà là thứ rượu đặc biệt của Tiêu Dao phong, có thể giúp khôi phục pháp lực, tinh thần phấn chấn.

Lưu Ly Tiên nhận chén trà, còn nhập môn sớm hơn cả mình, tu vi cảnh giới cao hơn, không thể không nói mình là đồng môn của sư tỷ: “Bởi vì chỉ có dùng tuyệt chiêu mới có thể thắng.”

Đệ tử ngoại môn kia gật đầu một cái rồi không nghi ngờ nữa. Cho dù Lưu Ly Tiên nói rất nhẹ nhàng nhưng nếu là phán đoán của nàng, vậy nhất định là chính xác.

Kiểm Tâm Thông Minh chung quy là quá mức hi hữu hiếm thấy, bản thân là thượng phẩm tiên pháp, đối với tu hành giả yêu cầu cũng phi thường cực đoan, dù là Vạn Pháp Tiên Môn, lý giải cũng không toàn diện. Trừ cường đại lực bộc phát, thể chất hạt bụi không nhiễm, kiểm tâm thông minh còn có thể cho tu sĩ một trực giác vô cùng linh mãnh, có thể trong bản năng liền có phán đoán chính xác.

Lưu Ly Tiên cho rằng Ly Hỏa kiếm không đủ để thủ thắng, vì vậy hắn lập tức xuất ra Nhược Thủy kiếm có lá bài tẩy che giấu, tiếp theo thuận lợi mà chiến thắng đối thủ. Nếu như phản ứng chậm hơn vài phần, rất có thể sẽ bị Âm Quỷ phù của đối phương gây thương tích, thắng bại kỳ thật chỉ kém một chút, nhưng chỉ cần Kiếm Tâm Thông Minh vẫn còn, cho dù tái diễn thêm một trăm lần chiến đấu, Lộ Khiêm cũng không có khả năng nắm bắt được chút chênh lệch đó, lật bàn thắng.

Đây là đệ tử chân truyền của Linh Kiếm phái, cũng là thiên tài tuyệt thế khiến trưởng lão Thiên Kiếm đường cực kỳ kiêu ngạo. Có nàng ở đây, đám người Vạn Pháp Tiên môn có kiêu ngạo thế nào cũng không thể dao động tự tin của Linh Kiếm phái được.

Cùng lúc đó, bên kia tầng mây, trong khu nghỉ ngơi của Vạn Pháp Tiên Môn lại là một mảnh nghiêm nghị.

Lộ Khiêm Tài bị thua cũng không khiến người khác kinh ngạc, kinh ngạc là hắn rõ ràng đã làm được tốt nhất, nhưng vẫn không có nửa điểm cơ hội... Lưu Ly Tiên so với dự đoán còn mạnh hơn. Một Ly Hỏa Kiếm tầng mười sáu đã khiến người ta đau đầu, hôm nay lại đột nhiên té ra một thanh Nhược Thủy Kiếm, song kiếm hợp bích, rốt cuộc muốn ngăn cản như thế nào?

Ít nhất mấy người ở đây, không ai có lòng tin có thể ngăn cản được, ngay cả Đại sư huynh Trảm Tử Dạ cũng mang vẻ mặt âm trầm.

Sau một lúc lâu, Lộ Khiêm mới chậm rãi mở miệng: “Ta cảm thấy cũng không cần quá mức bi quan, tuy rằng đối thủ đột nhiên có thêm một vương bài, nhưng lệnh bài vương này vừa vặn bị chiến thể lôi đình khắc chế, cho nên không có vấn đề gì.”

Triệu Khương Nguyên cười khổ: “Nói rất đơn giản, không chỉ là vấn đề của Nhược Thủy kiếm, quan trọng là Kiếm Tâm Thông Minh hình như có đặc tính mới mà chúng ta không biết.”

Vài đệ tử Vạn Pháp Tiên môn đều có nhãn lực không tầm thường, nhìn ra vấn đề thật sự.

“Ồ, Vân Phàm sư đệ đâu?” Lộ Khiêm bỗng nhiên ngẩng đầu hỏi.

“Hình như đi tìm bằng hữu cũ rồi.” Diệp Phi Phi lơ đãng đáp, tâm thần nữ tử đều tập trung vào trận chiến tiếp theo của đại sư huynh và Lưu Ly Tiên, hoàn toàn không để ý đến hướng đi của tiểu sư đệ.

“Tìm bằng hữu cũ?” Đám người Lộ Khiêm Tài không hiểu nổi.

Đúng là Hải Vân Phàm đi tìm bằng hữu cũ rồi, ở bên ngoài Vân Lộc Thiên Đài, hấn ngồi sát bên cạnh Vương Lục, chuyện trò vui vẻ.

“Vương huynh, tâm tình không tệ à? Xem ra đã tính trước trận đấu tiếp theo rồi?”

“Tiểu Hải, có chuyện gì cứ nói thẳng.”

Hải Vân Phàm cười cười: “Vương huynh thật là rộng rãi, lúc đầu còn muốn tạ lỗi với huynh về chuyện vừa rồi.”

Vương Lục hoàn toàn không để ý nói: “Từ đầu cũng không trông cậy có thể dựa vào một phương khăn lụa lật bàn, là muốn tạo ra chút phiền toái, quan sát một chút sức chiến đấu của vương bài các người, không ngờ còn tệ hơn cả ta mong đợi... Nhưng Nhạc Vân thua cũng tốt, nếu không lại để cho người ta nghi ngờ hàm lượng của trận thi đấu này. Cho nên, có chuyện nói thẳng.”

Hải Vân Phàm hỏi: “Nếu là người thì làm sao đối phó với Lưu Ly tiên sư tử?”

Vương Lục liếc mắt nhìn gã: “Hỏi cái này làm gì?”

Hải Vân Phàm nói: “Cứ coi như là ta hiếu kỳ nhé. Tin rằng Vương huynh chắc chắn cũng từng suy nghĩ tới vấn đề này, bởi vì... nếu quá trình tỷ thí thuận lợi, Vương huynh rất có thể sẽ gặp mặt Lưu Ly Tiên trong trận chung kết.”

Vương Lục nói: “Không sai, đây là cục diện có khả năng xuất hiện nhất. Ta cũng không cần nhiều lời, Triệu Khương Nguyên cũng tốt, Diệp Phi cũng không thể ngăn được ta. Mà Trảm Tử Dạ cũng không có nhiều khả năng thắng được Lưu Ly Tiên. Ta và nàng tranh giành quán quân là có khả năng nhất.”

Hải Vân Phàm không hề bình luận chuyện này, chỉ hỏi: “Như vậy theo ý Vương huynh?”

“Đối phó Lưu Ly Tiên, đương nhiên phải dùng não rồi, thực lực của cô ta mạnh như vậy, cứ phải đối cứng với cô ta mới là tự tìm đường chết. Đầu óc cô ta ngốc như vậy, đương nhiên phải dùng âm mưu quỷ kế để thủ thắng rồi.”

“... Âm mưu quỷ kế?”

Vương Lục cười nói: “Ví dụ như người dùng hai viên kẹo đôi lấy âm mưu quỷ kế như khăn lụa. Ta có thể dùng khăn lụa dụ dỗ Trảm Tử Dạ nhận thua, có lẽ cũng có thể dùng hai củ kẹo dẫn Lưu Ly Tiên nhận thua đó.”

Hải Vân Phàm bật cười: “Lưu Ly sư tỷ không dễ đối phó như vậy sao?”

“Đương nhiên không dễ dàng như vậy rồi, tốt xấu gì nàng cũng có sư phụ, nào tàn nhiều năm như vậy, chẳng lẽ sư phụ nàng không chuẩn bị bất cứ thứ gì sao? Chắc chắn trước khi thi đấu phải chuẩn bị đủ các loại câu trả lời, đề phòng trên đấu trường nàng bị lừa gạt. Tiện thể đề cập tới, lần này trước khi giao đấu ta vừa tham dự thiết kế khóa giáo trình huấn luyện đặc biệt của nàng.”

Hải Vân Phàm hỏi: “Đã thiết kế chu đáo chặt chẽ như thế thì còn dùng âm mưu quỷ kế như thế nào nữa?”

Vương Lục nói: “Cho nên cần phải từng chút từng chút một đi thăm dò sơ hở của nàng ta. Ví dụ như vừa nãy có nói, có thể dùng kẹo dẫn dụ nàng nhận thua, nhưng có lẽ trước cuộc chiến có trường lão dặn dò nàng ta, tuyệt đối không thể vì kẹo mà buông bỏ thắng bại., Cho nên nàng không hề cử động. Như vậy kế tiếp còn có thể dùng các loại vật như đùi gà, móng gà, thịt chó kho bắt đầu tiến hành thăm dò... Nhược điểm duy nhất của nàng chính là đầu óc không linh quang, cho nên thứ có thể lợi dụng cũng chỉ có một điểm này. Đáng tiếc Tứ sư huynh kia của người ngu không thể, lãng phí cơ hội thăm dò vô ích.”

“Ồ?”

“Nếu như hần không ôm tâm lý may mắn, một hiệp đầu tiên nhất định phải phân thắng bại. Trên lý thuyết hần là có thể

chống đỡ được một đoạn thời gian, lúc này có thể tận tình thăm dò hư thực của đối thủ, tìm kiếm sơ hở trên trí thông minh của nàng, sau đó cho dù mình không cách nào thủ thắng, cũng có thể làm hậu nhân, cũng chính là cơ hội để đại sư huynh tạo ra.”

Hải Vân Phàm nghe vậy sững sờ, sau đó cười khỏ: “Đáng tiếc không nghe Vương huynh nói từ Kim Ngọc Lương.”

“Phí lời, sớm rồi ta còn không nói cho người biết, tốt xấu gì ta và sư phụ nàng ra khỏi đồng môn, không thể giúp các người đối phó với nàng a.” Nói tới đây, Vương Lục chột xoay chuyển ánh mắt: “Ngược lại là người, với tư cách bỏ sung cho Vạn Pháp Tiên Môn, không có cơ hội lên sân khấu để tỏa sáng, không cảm thấy đáng tiếc sao? Nếu cần, ta có thể nghĩ cách giúp người.”

Dựa theo quy tắc, thay nhau lên đài, chỉ khi nào tu sĩ thắng một bên vô lực tiến hành vòng thi đấu tiếp theo. Vương Lục nói như vậy, rõ ràng là muốn phá hỏng vòng thắng thêm vòng nữa.

Hải Vân Phàm lập tức cự tuyệt: “Thôi bỏ đi, ngay cả Vương huynh cũng không thêm câu kết với người ngoài hãm hại đồng đội, đương nhiên ta càng khinh thường chuyện này rồi.

Wương Lục ý vị thâm trường nhìn Hải Vân Phàm một cái, nói: “Không hổ là nhân phẩm cao khiết Hải Vân Phàm, nói đến, ta cảm thấy tính tình này của người rất phù hợp với nhị sư tỷ người.”

Hải Vân Phàm nghe vậy run lên, đứng dậy nói: “Sư phụ đang tìm ta, xin thứ cho ta đi trước.”

“Ha ha, không tiễn.”

Trở lại khu nghỉ ngơi của Vạn Pháp Tiên môn, Hải Vân Phàm chỉ cảm thấy sau lưng phát lạnh, mồ hôi lạnh đã thấm ướt trường bào Tiên môn.

Hắn dường dường là tu sĩ Trúc Cơ, lực lượng thân thể vượt qua tông sư võ học đứng đầu Phàm gian, nhưng câu nói cuối cùng của Vương Lục lại khiến toàn thân giật nảy mình, mồ hôi lạnh như mưa.

Không hổ là vị thiếu niên kỳ tích cơ hồ cưới một ngựa tuyệt trần trên con đường thẳng tiên, vài năm không thấy, so với lúc trước hẳn càng lợi hại hơn, lúc trước gặp mặt mấy lần còn không cảm thấy, lần này một mình hội đàm luận mới phát hiện, trên người vị tu sĩ trẻ tuổi chưa đến mười tám này đã có uy thế kinh người, phối hợp với thể công tâm lý làm cho người ta khó lòng phòng bị kia, làm cho người thống khổ vạn phần.

Chuyện mà Hải Vân Phàm suy nghĩ cũng không khó để đoán, nhưng chính vì vậy mà ý đồ dùng chuyện này để dụ dỗ hẳn mắc câu, quả thực là nằm mơ giữa ban ngày: Hẳn không phải là cái loại thiếu gân đứt đầu như Trảm Tử Dạ. Nhưng nếu người mở miệng là Vương Lục... thì Hải Vân Phàm thật sự không thể không động tâm.

Bởi vì Vương Lục đã mở miệng, rất có thể thực sự có biện pháp để cho hẳn mộng đẹp trở thành sự thật. Thậm chí nói dưới sự khư khư cố chấp của Vương Lục, Hải Vân Phàm muốn cự tuyệt cũng không thể nói muốn tác hợp cho các người. Vậy các người ngoại trừ kết hôn sinh con, thì không có lựa chọn nào khác trong tư duy của Hải Vân Phàm phản ứng nhanh như vậy. Lúc đó lời nói của Vương Lục còn chưa dứt, trong đầu hẳn đã vẽ ra một cảnh tượng tốt đẹp tương lai, tim đập thành thịch.

Đồng thời, tim đập thành thịch, cũng may hẳn tu hành ở Vạn Pháp Tiên môn nhiều năm, không đến mức bị người khác nắm giữ một câu mà không được, lập tức đứng dậy rời đi, kết thúc cuộc trò chuyện nguy hiểm.

Thở hổn hển mấy hơi trong khu nghỉ ngơi, Hải Vân Phàm lại tập trung tinh thần, vừa hay nhìn thấy Tam sư huynh Triệu Nguyên đã xoa tay, nóng lòng muốn thử.

Trận thi đấu tiếp theo đến phiên tam sư huynh cùng Vương Lục lên sân. Lúc này cách lưu ly tiên chiến thắng khiêm lộ đã qua một đoạn thời gian, nhưng bầu không khí nhiệt liệt của Vân lạc thiên đài vẫn không giảm chút nào., Chứng kiến thủ đoạn mưu lược phá xảo của Lưu Ly Tiên, mọi người tự nhiên chờ mong Vương Lục nổi tiếng bằng thủ đoạn khéo léo, phải ứng phó thế nào với thực lực tuyệt đối vượt xa đệ tử Vạn Pháp Tiên môn của mình. Đủ loại suy đoán đối với trận chiến này, cũng thành đề tài tiêu điểm của khán giả.

Chẳng qua, ngay cả người của Linh Kiếm phái đối với trận chiến này cũng không thập phần xem trọng, chính phần các phương đều cho một câu, nhưng lại không thuyết phục được ai. Hải Vân Phàm tùy ý nghe vài câu, trong lòng liền hơi trầm xuống.

Bởi vì... Ngay cả những đệ tử Linh kiếm phái này, vậy mà cũng không cách nào cân nhắc chính xác thực lực của Vương Lục, gia hỏa này ở Linh kiếm sơn cũng coi như thần bí hèn. Mà loại chủ nghĩa thần bí này, đối với trước khi quen biết phân tích đầy đủ tư liệu, Vạn Pháp tiên môn định ra chiến thuật mà nói, thật sự là không có lợi ích gì.

“Su huynh, chắc chắn sẽ nắm chắc phần thắng?”

Nhìn thấy tiểu sư đệ đi tới, Triệu Nguyên hơi sững sờ, lập tức đáp: “Đương nhiên... Không có khả năng.”

Nói xong, Triệu Nguyên cảm thấy hơi bất đắc dĩ: “Nhưng tư liệu để phân tích vẫn quá ít, Vô Tướng Công kia quá thần bí, so với tư liệu của Kiếm Tâm Thông Minh còn ít hơn, chỉ biết là công pháp do trưởng lão Vô Tướng Phong sáng chế ra, năng lực phòng ngự và sinh tồn rất mạnh, nhưng cụ thể như thế nào lại không biết. Nếu ba năm trước không phải có Vô Tướng trưởng lão chiến đấu một trận với Chí Phong của Thịnh Tiên Môn ở Thịnh Kinh Tiên Môn thì ngay cả chiến trường thực tế cũng không tìm được mấy trường hợp.”

Hải Vân Phàm hỏi: “Ồ, môn phái không phân tích Vô Tướng công à?”

“Tài liệu quá ít ỏi, căn bản không thể phân tích. Nhưng không phân tích được thì không phân tích được, một cục thịt béo ú bị đánh chết, ta còn sợ hấn không thành.”

Hải Vân Phàm cười cười: “Su huynh nói đúng. Ừ, sắp bắt đầu trận đấu rồi, cầu chúc su huynh người sớm...”

Lời nói được một nửa, chợt từ bên kia truyền đến một trận tiếng kinh hô, trong đó còn kèm theo rất nhiều tiếng hét chói tai của nữ tu sĩ Linh kiếm phái, thanh âm to lớn, ngay cả cách âm trận pháp cũng không thể chặn lại toàn bộ.

“A a a, đó là cái gì a?”

“Thật là đáng yêu nha...”

“Nhìn kia, nó đang nhìn ta, nó đang nhìn ta...”

Đám người Vạn Pháp Tiên Môn nhìn nhau, vội vàng đưa mắt nhìn lại.

Chỉ thấy ở một chỗ khác trên Vân Lộ thiên đài, Vương Lục đã chuẩn bị sẵn sàng, chậm rãi bước lên đài.

Mà ở bên chân hắn có một con chó nhỏ lông lá pha tạp, có vẻ bướng bỉnh đáng yêu, đang thích thú hưởng thụ vạn chủng chú mục, vui vẻ chạy tới chạy lui.

“Mẹ nó, cái kia là cái gì?”

...

“Vương Lục, đây là vật gì vậy?”

Trên áng mây, vị trưởng lão Linh Kiếm sư phụ phụ trách trọng tài nhíu mày hỏi.

Vương Lục cúi đầu nhìn con vật nhỏ để nịnh nọt, ngẩng đầu thản nhiên đáp: “Chó.”

“Nói nhảm, ta hỏi ngươi mang chó lên là có ý gì?”

Vương Lục nói: “Đương nhiên là tham gia thi đấu, không phải là đưa đến cho ngài thưởng thức món ăn dân dã à.”

Chó ngốc nghe thấy hai chữ dân dã, toàn thân run lên: “Gâu?”

Lưu Hiền hỏi: “Ngươi muốn dẫn chó đi đua?”

Vương Lục hỏi ngược lại: “Quy tắc không cấm mang theo linh sủng sao? Con chó này tuy rằng hơi ngốc, nhưng chung quy là linh sủng từng trao đổi khế ước với ta, hơn nữa phẩm cấp tuyệt đối không cao, kính xin yên tâm.”

“Ừm.” Lưu Hiền Luân quay đầu lại hỏi ý kiến của một gã trọng tài khác.

Viên triều năm nay cũng là có chút ngoài ý muốn, hẳn chưa từng nghe nói Linh kiếm phái còn am hiểu Ngự thú truyền thừa, bởi vậy Vương Lục dẫn chó lên sân khấu biểu hiện ra rất quý dị. Tuy nhiên, giữa nhân cầu lại có nguyên thần tương liên, thân phận linh sủng tuyệt đối không nhảm, mà thi đấu bình thường cũng đích xác sẽ không cấm tuyển thủ mang theo linh sủng —— Đương nhiên, phẩm cấp có hạn chế nghiêm khắc —— bằng không đối với các loại môn phái Ngự Thú tông quá không công bằng.

“Tốt, nếu vị đệ tử này có ý bày ra ngự thú kỳ thuật cho chúng ta Linh kiếm phái, chúng ta cũng rửa mắt chờ mong.”

Lưu Hiền cười khỏ trong lòng, ta thân là truyền công trưởng lão, làm sao không biết Linh Kiếm phái còn có Ngự Thú thuật? Bất quá vẫn là gật gật đầu: “Như vậy, thời gian thi đấu sắp đến rồi, mời tuyển thủ hai phe lên đài.”

Đội song phương sau khi vào đúng chỗ, hai vị trưởng lão bắt đầu kiểm tra tình hình tu sĩ.

Kể cả sử dụng bí pháp ngoại bộ tăng cường tu vi, không được mang theo đạo cụ cùng linh đan phẩm cấp vượt qua quy định, không được cưỡng chế giải trừ linh bảo cấp cao... Đương nhiên, trận thi đấu này đối với hai phái mà nói, cũng chỉ là đi theo hình thức mà thôi, dù sao một đám lão quái Hóa Thần, Nguyên Anh ở đây, không có đệ tử nào không có mắt muốn gian lận cả.

Lưu Hiến nhìn lướt qua Triệu Khương Nguyên một cách đơn giản, gật gật đầu ra hiệu hợp lý, mà Viên Triều Niên cũng đồng dạng lấy nguyên thần cảm ứng, lại nhìn thấy một vật trong túi giới tử của Vương Lục, khiến cho gã hơi cảm thấy kinh ngạc... Tuy nhiên, cũng không phải là vật vi phạm quy củ, cũng chỉ gật đầu thả đi.

Vì vậy, trong tiếng hoan hô của khán giả, hai vị tu sĩ đứng đối diện nhau trên Vân Lộc thiên đài, đã chuẩn bị những chuẩn bị cuối cùng, chỉ thấy trong tay Triệu Khương Nguyên cầm một thanh như ý, một mặt gương đồng, trong miệng yên lặng niệm tụng chú ngữ, từ trong thất khiếu sinh ra một cỗ sương trắng bao phủ quanh thân, lộ ra âm khí lạnh lạnh, làm cho người ta không rét mà run.

Dưới đài một tu sĩ linh kiếm lớn tuổi nói: “Quả nhiên là vu thuật, bất quá vu đạo Thiên Nam châu đại hưng, vẫn là chuyện thời đại mạt pháp trước kia, bây giờ vu thuật cũng nên gần như tuyệt tích mới đúng... Không hổ là Vạn Pháp Tiên Môn, ngay cả loại công pháp thiên môn này cũng tìm được.”

Người khác cười nói: “Không bằng nói, ngay cả người có tư chất thích hợp để tu hành vu thuật cũng có thể tìm được. Đây mới thật không dễ dàng gì Vương Lục có thể ứng phó được, vu thuật này quý dị khó lường, khó lòng phòng bị, không biết Vô Tướng công có thể chống đỡ được hay không.”

“A, truyền thuyết Ngũ trưởng lão là Phòng ngự đại sư, công pháp nàng truyền lại có lẽ không tệ... Tuy nhiên, cảnh giới tu vi của Vương Lục là ngạnh thương.”

Người phía dưới nghị luận âm ỉ, Vương Lục lại coi như không thấy vu thuật Thiên Nam kia, trong tay mang theo một khối

thịt nạm màu béo mềm dạt dào hứng thú trêu đùa con chó, tư thái như thế, gần như khiêu khích.

Vì vậy các trưởng lão cũng không đợi lâu: “Bắt đầu”.

Hầu như cùng một thời gian, Triệu Nguyên liền biến mất tại chỗ, thân hình như gió như điện, trong khoảnh khắc vẽ ra từng đạo tàn tượng, vôi vàng xông về phía trước, mà gương đồng cùng như ý rõ ràng có đẳng cấp pháp bảo đều bị gã tiện tay vứt bỏ, thay vào đó là một thanh trường kiếm sắc bén kinh người.

“Kiếm tu?”

Trong khoảnh khắc, vô số người dưới đài kinh hô lên. Triệu Khương Nguyên này bắt đầu từ lúc giao lưu môn phái này, cũng thường xuyên làm ra bộ dáng thần thần lái nhải, trong lúc nói chuyện cũng hiển lộ ra nghiên cứu vu thuật có sâu đậm, đại bộ phận người suy đoán công pháp hạch tâm hắn tu là vu đạo pháp thuật, lại không ngờ, tất cả cái này đều chỉ là vì che dấu bản lĩnh thật sự của hắn.

Hắn là một kiếm tu am hiểu cận thân chém giết, dùng lực phá xảo, một kiếm phá vạn pháp kiếm tu thiện trường.

Nếu cho rằng gã ta sẽ chậm rãi dùng vu thuật và đối thủ xoay quanh, ăn mòn đối thủ một chút, vậy thì sai mười phần mười. Bởi vì Triệu Khương Nguyên căn bản không định đánh lâu với Vương Lục, như trước khi chiến đấu phân tích, thủ thắng chính là phải ở hiệp đầu tiên.

Mà Triệu Khương Nguyên là kiếm tu, am hiểu nhất chính là chiến thuật chém đầu. Kiếm thuật mà hắn tu luyện là tiên phẩm Sâm La Kiếm, chỉ trong khoảnh khắc đã nắm được toàn bộ chi tiết của đối thủ, không chỗ nào không tìm được sơ hở, một kích xuyên thủng vốn là kỹ năng phá địch hạng nhất, hướng chi pháp lực của hắn hơn xa đối thủ, về mặt lực lượng cũng có thể áp đảo Vương Lục.

Thân như điện, tâm như nước phẳng lặng... Triệu Nguyên Trường Kiếm trong nháy mắt, ngũ giác, nguyên thần đã một mực khóa chặt đối thủ, cho dù là động tác nhỏ bé nhất cũng không thể nào đào thoát, trong khoảnh khắc, đã thấy được quá nhiều sơ hở.

Một kiếm này, chắc chắn sẽ xuyên thủng người.

Cùng lúc đó, Vương Lục lại chỉ ném mạnh năm đóa thịt trong tay về phía trước, ý đồ muốn che khuất tầm nhìn của Triệu Nguyên.

Triệu Khương căn bản không hề bị lay động, tâm thần của gã đã khóa chặt toàn bộ trên người Vương Lục, hoàn toàn không có tạp niệm, lại càng không để ý đến khối Ngũ Hoa Nhục che khuất tầm mắt kia. Linh kiếm đâm ra, dưới sự trùng kích của kiếm ý, bất kỳ vật gì trong nháy mắt đều hóa thành tro bụi - Từng đạo với Vương Lục đang ở phía sau tạp vật.

Nhưng mà sau một khắc, dị biến nổi lên, Triệu Nguyên bỗng nhiên cảm thấy cổ tay đau nhức kịch liệt, pháp lực tuần hoàn đột nhiên bị cắt đứt, Sâm La Kiếm súc thể đúng là khó có thể tiếp tục làm theo.

Lúc kinh ngạc không kịp, Khôn Sơn Kiếm của Vương Lục lại đến, điểm ra một kiếm, kiếm ý huyền ảo của Vô Tướng kiếm pháp vừa đúng lúc bức lui Sâm La Kiếm, Triệu Nguyên lao đảo lui về sau, ngực một trận phiền ác.

Phục hồi lại tinh thần, chỉ thấy chỗ cổ tay máu me đầm đìa, hai hàng dấu răng khắc sâu lên đó.

“Mượn vật hóa hình?”

Ánh mắt Triệu Nguyên lạnh lùng, hẳn đã nhìn ra chiêu trò của Vương Lục. Hóa ra ngay từ đầu, Ngũ Hoa nhục và tạp mao cầu đã bị Vương Lục dùng thủ đoạn mượn vật để hóa hình, đảo lộn vị trí. Chó là thịt, thịt mới là chó hẳn ném ra thịt nhiều hoa. Nhìn như đang che đậy tầm mắt, nhưng thật ra là thả chó cắn người., Mà Triệu Khương Nguyên lúc vận Sâm La Kiếm, tâm thần hoàn toàn đặt lên người Vương Lục, căn bản không phát hiện ra chiêu thức của đối thủ, mà con chó kia cũng là linh thú dị chủng, nhìn qua phẩm cấp không cao, nhưng răng nhọn miệng sắc, thể mà một ngum cắn rách bao lấy cổ tay Kiếm Ý, càng tổn thương đến thân thể dịch cân tủy sau khi Trúc Cơ thành... Con chó lông đen này, phẩm cấp thật sự không siêu tiêu sao?

Nhưng vấn đề quan trọng nhất là đối phương có tính toán trước khi xuất kiếm, hiển nhiên đã sớm dự liệu được thủ đoạn của mình, dùng chỗ nhàn nhã chờ đợi lao động. Nhưng thân

phận kiếm tu của bản thân, ngay cả trong Vạn Pháp Tiên Môn cũng không phải ai cũng biết, hử làm sao có thể nhìn thấu?

Chuyện này đến đây có trưởng lão Viên triều trông coi, một đám đệ tử sẽ không được Linh Kiếm trưởng lão dùng nguyên thần để khám phá hư thực. Triệu Khương là người có thân phận kiếm tu và công pháp ẩn nấp vô cùng tốt, tuyệt đối không lộ ra sơ hở, đến cùng là...

Vương Lục tất nhiên sẽ không nói cho hử biết, mặc dù hử ẩn tàng cực tốt, ngay cả trưởng lão Linh Kiếm phái cũng đích xác không xem danh đường, nhưng một tên đầu bếp nào đó liếc mắt một cái liền nhìn thấu hư thật, lúc ấy còn rất hời hợt nhìn Vương Lục cười nói: “Nhìn đi, bên kia có kiếm tu đó.”

Cho nên lá át chủ bài lớn nhất của Triệu Nguyên, ngay từ đầu đã mất đi hiệu lực, về phần một kích thập phần tự tin của Lôi Đình, càng không có khả năng lập công. Nhưng một kích không trúng, Triệu Khương Nguyên cũng không nhụt chí, ngược lại tiến lên nửa bước, Sâm La Kiếm Ý theo đó lan tràn ra, trói Vương Lục lại càng thêm tử vong.

“Ha ha, Sâm La Kiếm ghê gớm lắm à? Tới gần chút nữa thì tới gần hơn đi, bởi vì ngươi cho rằng mình càng gần thì những gì mà ngươi nhìn thấy càng ít.”

Vương Lục nói xong, chậm rãi múa lên thanh kiếm khôn, thúc dục Vô Tướng kiếm ý, vẽ thành vòng vây ba thước không gì phá nổi.

Mà trong mắt Triệu Khương Nguyên, cũng nhìn thấy một tòa thành lũy chắc chắn chậm rãi thành hình, cuối cùng dần dần hoàn mỹ, đem tất cả sơ hở đều che dấu... Nếu không tận mắt nhìn thấy, thật sự rất khó tưởng tượng một tiểu tu sĩ Luyện Khí Thượng phẩm lại có lực phòng ngự cường đại như thế.

Trong lòng Triệu Nguyên càng thêm nặng nề, kiếm thứ nhất sẽ được đối phương dùng xảo kế phá giải. Từ biểu hiện lúc này của hử, căn bản không chịu bất cứ thương tổn nào ngược lại, mình vì toàn lực một kiếm bị trung đạo cắt đứt, pháp lực phản phệ nên bị thụ thương không nhẹ., Đã duy trì không nổi xuất lực của đỉnh phong. Hiện giờ phòng ngự của Vương Lục đã thành, lại có một linh sủng nông sâu khó lường khác, mặc dù mình vẫn có lòng tin công phá được phòng ngự của gã, nhưng

không phải là trong nhất thời nửa khắc công phu, kế hoạch tốc chiến tốc thắng đã tuyên cáo thất bại.

Một khi kéo dài chiến đấu sẽ phù hợp với tình huống xấu nhất mà sư huynh từng nói trước cuộc chiến, sẽ lưu lại cho đối thủ rất nhiều cơ hội để lợi dụng...

“Cho nên, ta đành phải coi như vừa rồi chưa có chuyện gì xảy ra, lại thêm một lần nữa chém đầu kiếm.”

Triệu Khương cười cười giễu cợt, kiếm giao tay trái, sau lưng tay phải, bao ở trong sương trắng vừa mới phun ra vừa rồi chữa trị thương thế.

Đồng thời, tâm thần lại một lần nữa tập trung vào đối thủ, một kiếm tâm của Sâm La Kiếm bắt đầu chuyển động nhanh chóng, tìm kiếm sơ hở trong vòng vây như tường đồng vách sắt kia.

Tìm không thấy? Không sao, đánh ra là được, mặc dù có nhiều nhân tố bất lợi hơn nữa, nhưng Vạn Tiên môn hạ há có kiếm tu khiếm chiến?

Kiếm thứ hai theo đó hàm chứa phần nộ mà đến, một kiếm này thế đi càng xảo quyết, càng thêm hung lệ, mà sau khi Triệu Nguyên đề phòng, chiến thuật thả chó cắn cũng không có khả năng tái hiện, chó ngốc sốt ruột quay vòng trên mặt đất, nhưng cũng tìm không thấy cơ hội cắm vào trong Sâm La Kiếm Ý.

Một tiếng trầm đục vang lên, Vô Tướng kiếm và Sâm La kiếm không chút hoa lệ chính diện va chạm, nhất thời, áng mây trên Vân Lộc thiên đài nhấc lên gợn sóng kinh người, sau một kiếm, Vương Lục vẫn tươi cười như trước, chỉ là cổ tay cầm kiếm lại rung động không ngừng, Triệu Nguyên thì cau mày, khó có thể tin nhìn Sâm La kiếm bị chấn động trở về.

Dùng tu vi hạ phẩm của Trúc Cơ, một kiếm toàn lực thúc đẩy vậy mà lại bị cản trở về?

Đúng vậy, Sâm La Kiếm không phải sở trường về sức mạnh thuần túy, nhưng tốt xấu gì nó cũng là kiếm pháp Tiên phẩm, lực phá hoại không phải bình thường., Đối diện một cái luyện khí thượng phẩm nho nhỏ, thế mà lại có thể chặn lại? Đây cũng không phải tán tu danh môn chính phái vượt cấp nghiên áp ngũ tuyệt tinh nhuệ, chênh lệch cảnh giới chính là lạch trôi,

mà cái vực sâu không thể vượt qua lại bị kiếm Khôn Sơn dày nặng mọc mọc mọc kia một kiếm san bằng... Lực phòng ngự của Vô Tướng công rốt cuộc mạnh bao nhiêu?

Không kịp nghĩ nhiều, Triệu Nguyên bước chân xê dịch, kiếm thứ ba như nước chảy mây trôi, thuận thế bỏ tới, Vương Lục nâng kiếm nghênh đón, không rơi xuống hạ phong.

Chỉ nghe trên vân đài liên tục rung động, trong khoảnh khắc hai kiếm liên đánh vào nhau mấy chục lần, kiếm thế của Sâm La dần dần dày đặc như tấm lưới, bao phủ Vương Lục vào trong đó, bốn phương tám hướng đột kích. Nhưng vòng kiếm của Vương Lục lại không cho chút nào, vững vàng bảo vệ không gian ba thước.

Sau một lát, âm thanh kích thương kéo dài trăm ngàn lần tiếp theo dần dần ngừng lại, Triệu Khương Nguyên sắc mặt cổ quái lui về phía sau một bước.

Sau đó, chỉ thấy Vương Lục đột nhiên ho ra một ngụm máu, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, trong người đã có nội thương.

Dưới đài, đệ tử linh kiếm trùng to mắt, không thể tưởng tượng nổi. Mấy người Vạn Pháp Tiên môn thở dài một hơi, yên lòng nói: loại kiếm như mai rùa này, chỉ cần phá được điểm đầu tiên là sẽ có những sơ hở... Có thể chống đỡ dưới kiếm này lâu như vậy, có thể nói là tu sĩ Luyện Khí Thượng phẩm Vương Lục đã có thể nói là nghịch thiên, nhưng cuối cùng cũng coi như thất bại.

Nhưng vào lúc này, sắc mặt Triệu Nguyên trên đài khỏ sở, cũng là một ngụm máu phun ra, trong máu lại rõ ràng mang theo nội tạng mảnh vỡ.

“Đây là kiếm gì?” Triệu Khương Nguyên thanh âm khàn khàn, lúc mở miệng mùi máu tanh lại khó hiểu trong lòng.

Wương Lục cũng có chút khó khăn cười cười: “Đao Giáp.”

...

“Nghe kỹ đây, Vô Tướng công mà chúng ta tu luyện, là pháp môn tu thân nhất đẳng của thiên hạ, chú ý nhất là không tranh với đời...”

“Thiếu mẹ nó, không có lực công kích thì cứ nói thẳng là không có lực công kích. Ngược lại, trái phải ta đều muốn chê cười người đấy.

“... Thế gian không có công pháp hoàn mỹ thật sự, Vô Tướng công phòng ngự một đạo đã làm được đến cực hạn, năng lực công kích khiếm khuyết cũng không có gì đáng trách. Tuy nhiên, đối mặt với một số tình huống đặc biệt, cứ cầu thả mà sống lại cũng không thể lấy được, cho nên phương thức công kích kỳ thực vẫn có.”

“Ừm, ta biết rồi, nói miệng thôi, dùng lời lẽ ác độc nhất thế gian chửi bới đối thủ, lại dùng mai rùa phòng ngự làm cho hắn không thể làm gì được, như vậy có thể làm cho đối thủ sống không bằng chết, chính là tổ hợp sắc bén nhất thiên hạ.”

“... Nếu người thật lòng không muốn học thì thôi, ta về ngủ.”

“Su phụ đâu có nói gì, người thành tâm thành ý cầu xin ta như vậy, ta đành chịu khó học một lần vậy.”

Mấy ngày trước, trên Vô Tướng phong đã xảy ra đối thoại như vậy, sau đó Vương Vũ chính thức truyền thụ cho nàng kiếm pháp được đồ đệ coi là át chủ bài.

“Vô Tướng công thiếu năng lực bộc phát và pháp lực, cho nên muốn đả thương địch thủ, chỉ có đạo dùng bên kia, còn thi triển bên kia... Như vậy thì không có khả năng, người ta cũng không ngốc, không có khả năng trơ mắt nhìn pháp thuật thuộc về mình bị người chuyên qua một kích phản kích. Nhưng mà lấy phương pháp cộng hưởng cộng hưởng, đả thương địch tám trăm, tự tổn một ngàn, điều này cũng không khó làm được.”

Giải thích nguyên lý xong, Vương Vũ lại đích thân biểu thị chiêu kiếm cộng hưởng này. Khi đối thủ công kích đến thân thể, dùng Vô Tướng kiếm cốt làm hạch tâm, lực lượng của nó cùng cộng minh với lực lượng đánh úp tới đối thủ., Lại dùng

Vô Tướng kiếm pháp đem cô chân động này truyền về. Mặc dù bởi vì chủ động cộng hưởng, sẽ tăng thêm thương tổn bản thân, nhưng cùng lúc đó cũng có thể đem lực đạo thương tổn hoàn toàn phản hồi, đích thật là tám trăm tổn thương địch thủ, tự tổn hại một ngàn. Cũng là kiếm pháp nhìn như hoang đường ngang ngược, lại có thể xưng là thần kỹ.

Bởi vì cường điệu phòng ngự cùng cầu sinh đối với tu giả Vô Tướng công như Huyết Ngưu mà nói, không sợ nhất chính là loại hoán huyết này. Hoặc là nói, ước gì có thể mất nhiều máu hơn một chút mới đúng. Trong mắt Vương Lục, đây chính là khiến thịt lấy được áo giáp lưỡi dao, từ nay về sau bầu trời bao la, mặc cho ta tiêu dao.

“Sư phụ sư phụ, kiếm pháp trâu bò bức người như vậy, người tên là gì?”

Sư phụ nhíu mày suy nghĩ một lát: “Kiếm pháp vô danh.”

“Ai nha, đặt tên vô năng là đặc sắc Linh kiếm phái chúng ta, người đừng nên một bộ dạng nhìn ta, giống như... Người xem, Linh kiếm sơn có mười hai ngọn núi, kỳ thật là ngôi sao, vô tướng, thông minh các loại, đều từng là chương môn ở Linh kiếm chủ phong, mà Linh kiếm phái lúc đó cũng không gọi là Linh kiếm phái.”

“Vậy gọi là gì?”

“Chương môn ở phong nào thì gọi là gì đây, cho nên năm đó mới gọi là Tinh Thần Kiếm Phái, Thông Minh Kiếm Phái, kiếm phái mờ mịt... Sau đó đến thế hệ của chúng ta, cảm thấy thay đổi tên gọi của môn phái không phải là việc nhỏ, mà một lần nữa đặt tên lại thật sự phiền toái, vì giòn tan liền đổi tên thành Linh Kiếm phái, có linh có kiếm, phụ lại phục cầu cái gì... Người xem, đây là truyền thống đây.”

Vương Lục Tâm nghĩ thầm, xem ra cái tên ba người mười phần của Vô Tướng công này cũng có nguyên do - Bởi vì Văn mù này được phân đến Vô Tướng phong, cho nên công pháp của nàng liền biến thành Vô Tướng công... Được, phản kích kiếm có tên hay không cũng không sao cả. Điều quan trọng nhất chính là, hiệu quả thực sự của chiến công ra sao.

Hiện tại xem đến xem, thực chiến quả nhiên hiệu quả cực tốt.

Thời gian chiêu thần kiếm này của Vương Lục tập có hạn, ngắn ngủn ba ngày, chẳng qua chỉ là con đường mới nhìn thấy. Cho nên Triệu Khương Nguyên thức thứ nhất là lôi đình vạn quân chi kiếm, Vương Lục không dám lấy vô danh kiếm đón đỡ, đợi đến lúc hấn trúng phải trung kế bị thương, xuất lực không đủ lại nóng lòng cầu thành, Vương Lục mới dần dần triển khai vô danh kiếm, từng chút một phản thương.

Nói tóm lại, thương tích Vương Lục còn nặng hơn so với Triệu Nguyên, nhưng căn cơ của gã là Vô Tướng Kiếm Cốt, lại vượt xa so với Triệu Khương Nguyên. Trải qua một phen trao đổi, Triệu Nguyên đã không chịu nổi nên dừng Sâm La Kiếm lại.

“... Các hạ kiếm pháp cao minh, ta mặc cảm.”

Cố gắng đè ép Ngọc phủ sắp sụp đổ, kiềm chế nhiệt huyết dâng lên cổ họng. Sắc mặt Triệu Khương Nguyên lúc xanh lúc trắng, miễn cưỡng mở miệng nhưng lại nhận thua.

Liều mạng nữa thì căn bản sẽ bị thương, nếu thật sự ngọc phủ sụp xuống, cho dù phương pháp trị liệu ngàn vạn trong Vạn Pháp tiên môn cũng là phiền phức. Triệu Khương Nguyên tuy là kiếm tu, lại không phải kẻ điên.

Đối với việc này, Vương Lục vô cùng hào phóng đáp lại bằng nụ cười: “Khách khí róc non non mưa”

Máu đỏ phun ra quả thực rối tinh rối mù... Mà sau đó Vương Lục càng giòn tan ngã vào trong vũng máu, rên rỉ không ngừng.

“Ai u lão tử không chịu được rồi, phí canh thuốc ba mươi lăm vạn linh thạch chỉ sợ không trị khỏi, môn phái nếu như không có phí công tiêu thụ, chúng ta sẽ đi làm người chiếm lĩnh chín mươi chín phần trăm Linh Trì phong, tiện thể mang theo hộ vệ tiểu thư xinh đẹp ở đâu?”

Triệu Nguyên vừa mới mạnh mẽ chống đỡ đi xuống đài, duy trì phong độ người bại không nhịn được nữa, lại phun ra một ngụm máu đen, cứ vậy ngã xuống bất tỉnh nhân sự.

Trận thi đấu thứ ba được vạn chúng chú mục, kết thúc bằng kết quả thắng lợi của Linh kiếm phái.

Kết quả này thực nằm ngoài dự đoán của không ít người. Mặc dù trước trận chiến có không ít người đoán được Vương Lục

có thể thắng nhưng không ai đoán được Vương Lục lại dùng bản lĩnh chân chính cứng đối cứng trận chiến này, nhất là đấu pháp thâm liệt lấy thương đổi thương càng khiến người ta tặc lưỡi. Mà hắn là một tu sĩ luyện khí thượng phẩm, thể chất vượt xa kiếm tu vượt qua được cửa ải Trúc Cơ quan này, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Mà trưởng lão hai phái sau khi đánh giá, cũng cảm khái không thôi đối với trận đấu này.

“Vương Lục thể hiện đặc sắc cho chúng ta một trận thi đấu lấy yếu thắng mạnh, vô luận là chuẩn bị trước chiến đấu, ứng biến thời chiến cùng với chấp niệm cầu sinh, hắn đều thể hiện ra tiêu chuẩn cực cao. Đương nhiên, Triệu Khương Dao biểu hiện cũng rất đặc sắc, lần này thua, ít nhiều thiếu vận khí.”

Mà Viên triều năm thì bình luận không chút khách khí: “Triệu Nguyên thua trên lựa chọn chiến thuật, hắn quá sợ đối phương giả vờ, trước khi khai chiến liền mất đi lý trí tâm tính, nóng lòng cầu thành, nếu không, phát huy ưu thế du đấu tốc độ, vốn có thể thắng lợi”

Đối với việc này, Trảm Tử và Hải Vân Phàm một tay định ra chiến thuật càng cảm thấy áy náy không thôi. Bọn họ đã cân nhắc các phương diện, nhưng chỉ có mỗi Vương Lục mới dám dùng tư thái đường đường chính ứng chiến với Vạn Pháp Tiên môn mà mình am hiểu phân tích trước chiến trường là một sai lầm cực lớn, có thể nói là sỉ nhục.

Có điều, ngay cả người bại trận như Triệu Nguyên cũng không cách nào chỉ trích Đại sư huynh và tiểu sư đệ, dù sao... đối thủ là Vương Lục a, không tự mình đứng đối mặt với gã trên đài, rất khó lý giải được áp lực làm người ta sợ hãi kia.

Vĩnh viễn không biết bước kế tiếp của hắn, vĩnh viễn không đoán được át chủ bài của hắn... Rõ ràng tu vi không cao, lại như một ngọn núi cao không cách nào vượt qua, làm cho người ta áp lực, bực bội, lý trí mất hết cách đây không lâu, hắn dùng Sâm La kiếm võng vây công Vương Lục, bị lấy vô danh kiếm phản kích, thương thế nhanh chóng tích lũy... Trong lúc đó Triệu Nguyên há không có tri giác? Thực sự là cầu thắng lợi, không lo được nhiều như vậy.

“Lần này thua tâm phục khẩu phục, có điều, sư tử, nhất định phải báo thù cho ta a.”

Nhị sư tử chăm sóc ở bên, Diệp Phi nhẹ gật đầu nói: “Yên tâm, nhìn trận chiến vừa rồi, ta đã biết nên đối phó với hấn như thế nào rồi.”

Triệu Khương Nguyên nhắc nhở: “Đừng đại ý sư tử, năng lực phòng ngự của hấn thật sự rất mạnh, hơn nữa...”

“Yên tâm, ta sẽ không liều mạng với hấn.” Diệp Phi cười cười, trong vẻ tươi cười tràn đầy tự tin đã bỏ đi lo lắng của Triệu Khương Nguyên.

Cho dù bị Trảm Tử Dạ đại sư huynh che lấp hào quang, nhưng cuối cùng cô vẫn là kỳ tài tu tiên của Vạn Pháp Tiên môn hiếm thấy, hơn nữa khách quan suy xét một chút, phong cách chiến đấu của cô hấn là hoàn mỹ khắc chế Vương Lục mới đúng.

Thậm chí nói, lúc tác chiến với đối thủ như Vương Lục, phân thắng của sư tử còn cao hơn đại sư huynh tự mình lên sân khấu.

“Sư tử, cố lên.”

Một bên khác, sau khi chiến đấu chấm dứt, Vương Lục lại lâm vào trong mộng cảnh quỷ dị.

Trong ấn tượng của hấn, chỉ nhớ mình bị trọng thương sau đó bị rớt xuống, vì khôi phục nhanh hơn mà hôn mê. Trước khi ý thức biến mất, hấn còn đang cảm khái sự sắc bén của vô danh kiếm, sau đó liền rơi vào trong huyễn cảnh như sương mù.

Âm thanh cùng với ánh sáng vỡ nát thành từng mảnh nhỏ hiện ra trong đầu hấn, trong đầu hấn lúc này như ẩn lúc hiện bị mê vụ che lấp, chỉ có thể lờ mờ nhìn ra như đang ở một vùng hoang vu, đồng thời còn có một mùi máu tanh nồng nặc kích thích ngũ giác. Bên tai hấn truyền đến tiếng gầm thét của một số người nhưng lại không cách nào giải thích được.

Tiếp đó là cơn đau phô thiên cái địa, vừa đau đón lại vừa đau lòng. Loại tra tấn khiến người ta sống không bằng chết này còn thống khổ hơn thống khổ ngàn vạn lần so với thống khổ mà Vương Lục tự tổn trên Vân đài lúc trước. Thế nên biết rõ mình đang ở trong ảo cảnh, Vương Lục vẫn có chút không cảm cự được.

Đau đớn vô cùng, áp súc con người như lò xo, bốn phía giống như có thêm một tầng vỏ bọc vững chắc, kín không kẽ hở. Nhưng dưới áp bách, tự có sức phản kháng sôi trào, trong ảo cảnh, vương lục tựa hồ nhìn thấy dung nham cùng lôi đình, nhưng thủy chung bị trói buộc ở bên trong vỏ cứng, không được bộc phát.

Rốt cục, nguồn lực lượng này tích súc đến cực hạn, mặc dù không thể đột phá xác cứng, nhưng lại chấn động lên toàn bộ vỏ xác và thế giới bên trong.

Một chấn này, Vương Lục liền tỉnh lại.

“Ồ, còn sống à.”

Giọng nói của sư phụ.

“Ngủ rất tự tại nha, bất quá ngủ tiếp hay là trở về ngủ, bên này đã thu quán.”

Vương Lục khẽ nhíu mày, hỏi: “Sư phụ, vừa rồi hình như ta thấy được một ít đồ vật.”

“Chậc, ta đi hết rồi? Không phải chứ?”

“Ặc, ý ta là...”

Đáng tiếc không đợi Vương Lục nói ra tình hình trong ảo cảnh, đã bị sư phụ cắt ngang.

“Trung Trung Cầu của ngươi thua mất tên mập rồi.”

Lúc này Vương Lục mới cả kinh, đứng dậy hỏi: “Không phải chứ? Rõ ràng ta cho hắn túi gấm mà.”

Sư phụ cầm một chậu kỳ hoa giống như hoa hướng dương:

“Tự xem đi.”

Cái chậu kỳ hoa kia bị pháp lực rót vào, triển khai phiến lá, trong nhụy hoa chiếu ra, chính là lúc Vương Lục ngủ mê man, kỷ lục trận chiến thứ tư trên Thiên đài Vân Lộ.

Vương Lục vừa trào phúng: “Cùng quý ngay cả tiền mua ngọc giản Ảnh Ảnh cũng không có sao?” Vừa nghiêm túc xem hình ảnh.

Đôi trận hai bên, là Diệp Phi, nhân vật số hai của Vạn Pháp Tiên Môn, cùng với mập tử Văn Bảo của Linh Kiếm phái.

Đây là chiến trường, có thể nói là một trận chiến chênh lệch thực lực giữa song phương là cách nhau xa nhất, từ trước tới nay không có nhiều suy nghĩ. Cho dù sau khi chiến thắng Chu Tần, nghe bảo bảo chứng minh thực lực mình không kém, nhưng trước mặt nhân vật số hai của Vạn Pháp Tiên môn vẫn không cách nào so sánh phần thắng. Đặc điểm của Diệp Phi Phi rất nhẹ nhàng., Kiên trì, cẩn thận, cộng thêm tu vi pháp lực trúc cơ kỳ, khắc chế hoàn mỹ văn bảo heo đột dừng, lúc lên sân, Văn bảo mình cũng không dám nghĩ đến thắng lợi, cũng chỉ có Vương Lục mới gửi gắm chờ mong vào tên mập chét bầm này...

Thế nhưng sau khi thi đấu bắt đầu, Văn Bảo cũng nhanh chóng mang đến kinh hỉ cho mọi người. Đối mặt với thân pháp linh hoạt nhanh nhẹn của Diệp Phi Phi, huyền thuật hư thật khó giải thích, nghe nói bảo lựa chọn là heo đột, heo đột, liên tục heo đột, hung hiểm bức người, thế như điên cuồng.

Đột kích điên cuồng như cày trên đất, làm cho Diệp Phi có chút chật vật. Bởi vì đối thủ trong trận chiến tiếp theo là Vương Lục, nàng cũng không muốn bại lộ quá nhiều lá bài tẩy, không thể xuất ra bản lãnh thật sự để đánh... Vốn tưởng rằng nhân vật có thể không có não công kích mạnh mẽ như vậy rất dễ đánh: Thế công của Văn Bảo tuy mạnh nhưng sơ hở lại lớn đến kinh người, chỉ dựa vào cương khí hộ thể., Trước mặt tu sĩ Trúc Cơ cũng không đủ để nhìn. Nhưng mà lúc này quanh người được bảo bảo bao phủ bởi một tầng huyết sắc thể lương, kháng tính tăng vọt, Diệp Phi Phi liên tiếp dùng pháp thuật thăm dò, nhưng lại hoàn toàn không có hiệu quả gì. Ngược lại kiếm phong của Văn Bảo càng ngày càng mãnh liệt, có khi một kiếm chém ra, kiếm phong tàn sát bừa bãi mấy chục thước, khiến cho đám tu sĩ dưới đài trợn mắt há hốc mồm.

Tên gia hỏa này thực sự là luyện khí kỳ sao?

Diệp Phi cũng kinh ngạc không thôi, vốn định lấy tốc độ thấp nhất để tránh việc sớm bại lộ át chủ bài, nhưng cứ đấu như vậy e là át chủ bài, vì vậy vô cùng quyết đoán thi triển đòn sát thủ.

Ngự không.

Phi hành là ước mơ của vô số người phàm. Mọi người đều hướng tới các tu sĩ ngự kiếm phi tiên, nhưng đối với tu sĩ, chính thức phổ cập phi hành cũng chỉ là sau thời kỳ Hư Đan.

Pháp thuật phi hành đơn giản nhất, tu sĩ Luyện Khí kỳ có thể phóng thích, nhưng bay giữa không trung, chậm chạp mà vụng về, căn bản là bia sống bay lên trời. Không có giá trị thực chiến. Chỉ có tu vi pháp lực đạt đến cảnh giới Hư Đan, có thể linh động tự nhiên bay trong không trung, hơn nữa còn có năng lực phi hành trên không trung, mới có thể dùng chiêu này trong thực chiến.

Nhưng mà Diệp Phi lại dùng tu vi Trúc Cơ hạ phẩm bay lên trời, nhẹ nhàng bay múa trên không trung, trong thời gian ngắn lưu lại hơn mười đạo tàn tượng, nhanh đến mức khiến người ta hoa cả mắt.

Còn chưa đợi mọi người cảm khái Diệp Phi là vương bài số hai, Văn bảo đã mãnh liệt huy động cự kiếm, nhắc lên một đạo kiếm khí bạo liệt tàn sát bừa bãi, đem tàn tượng Diệp Phi lưu lại đánh tan toàn bộ, bản thể lại dựa vào một tấm khiên vũ phong mới có thể may mắn thoát khỏi.

Gió ngừng, sân bãi tĩnh mịch.

“Điều đó không có khả năng...”

Không biết bao nhiêu người tận mắt thấy kỳ cảnh này, trong lòng rỗng giậm. Vô luận người bảo giỏi công kích như thế nào, nhưng lấy tu vi luyện khí thượng phẩm, tuyệt đối không có khả năng múa ra kiếm phong kinh người như thế.

“Nói đi, làm sao ngươi làm được?”

“Túi gấm.”

“Trong túi gấm là cái gì?”

“Vị của nữ nhân cao quý lạnh lùng nào đó lưu lại.”

“...” Ngay cả Vô Tướng phong chủ luôn nổi tiếng là tiết lộ tang lễ, lúc này cũng cảm thấy bội phục sâu sắc: “Đáng tiếc, thành cũng túi gấm, bại cũng túi gấm a.”

Nữ tử áo trắng lắc đầu, ra hiệu Vương Lục tiếp tục xem.

Trận đấu sau này cũng không lâu, chỉ có mấy hơi thở.

Khi nghe nói bảo vật tự cho là có thể nghịch thiên thủ thắng, lại một lần nữa mở túi gấm ra, ý đồ từ trong đó thu lấy lực lượng...

Một dòng suối máu từ trong mũi phóng lên trời, nghe thấy bảo lung lay mấy lần, rầm rầm ngã xuống.

Vương Lục cũng sững sốt thật lâu.

“Tên xử nam vô dụng này...”

...

159

Văn bảo bị thua, khiến người ta thôn thức.

Khi không có ai coi trọng thì dũng cảm ra trận, đánh ra khí phách ngoài ý muốn, nhưng lại bất ngờ phun máu đánh bại... một con ngựa đen thần kỳ.

Đương nhiên, ảo diệu trong đó, ngoại trừ trường lão số lượng ít kinh người, đại đa số người nhìn không ra. Văn bảo rút cuộc thu được lực lượng như thế nào từ trong túi gấm, cũng đã trở thành bất quá vui tai. Có người thuyết phục dùng cảm được, có người nói chỉ là cố lộng huyền hư —— kỳ thật mập mập chết tiệt kia vốn đã rất cường đại, cũng có người nói túi gấm kia là pháp bảo do Linh Kiếm phái mới khai phá ra, có khả năng cất giữ pháp lực...

Đương nhiên, đối với tuyển thủ của hai phái mà nói, biểu hiện kinh diễm của Văn bảo dù thế nào cũng chỉ là chuyện của quá khứ, vô luận trên người hắn cất giấu bao nhiêu thần kỳ, làm người bại cuộc đều đánh mất sức hấp dẫn.

Điều đáng lưu ý là bốn tu sĩ chiến thắng kia đã đi thẳng tới vòng thi đấu tiếp theo.

Trải qua bốn trận chiến đấu đầu tiên, hai bên hoặc nhiều hoặc ít đều bại lộ lá bài tẩy cùng với nhược điểm của mình, chiến thể lôi đình Trảm Tử Dạ, Thủy Hỏa Song Kiếm của Lưu Ly Tiên, thanh Vô Danh Kiếm của Vương Lục bị phản thương, Ngự Không Pháp của Diệp Phi Phi...

Vòng thi đấu thứ hai được định tại ngày thứ hai, các tuyển thủ có một ngày thời gian khôi phục pháp lực, chữa trị thương thế, cũng căn cứ tình báo mới tiến hành thôi diễn, bố trí chiến thuật. Trong đó, ngoại trừ Vương Lục ra, còn lại ngoại trừ Vương Lục., Ba gã Thắng giả còn lại hầu như đều trong tình huống không có tổn hại mà đi thẳng vào vòng tiếp theo, cũng không cần khôi phục cái gì. Mà tình huống của Vương Lục thì tương đối làm cho người ta lo lắng, trên thị trường lấy máu trả máu, mặc dù xinh đẹp đánh đổ một gã đối thủ cường đại, chính mình bị thương cũng là không nhẹ, rất nhiều người

phỏng đoán Bồ Nhạc Hình Dao của Linh kiếm phái rất có khả năng muốn mặc giáp trận.

Nhưng mà, đối với người trong cuộc thì đây là lời nói vô căn cứ.

“Nực cười, để Tiểu Nhạc đến thay ta sao? Đây chẳng phải là đẩy tiểu cô nương vào hổ lửa hay sao? Chỉ với công phu mèo ba chân kia của nàng, không bị Diệp Phi đánh bay lên trời mới có quý đây.”

“... Sư huynh, tuy rằng ta rất cảm kích huynh vì nghĩ cho ta, nhưng huynh nói như vậy cũng quá...”

“Thật ngại quá, ta quá thẳng thắn, nhưng vẫn nên bỏ qua chuyện thi đấu thay ta đi. Lần này đối thủ vốn đã mạnh, ngoại trừ ta và Lưu Ly Tiên, những người khác không dựa vào túi gấm căn bản không có phần thắng. Mà túi gấm thì sao, cũng không có túi gấm thích hợp với người.”

Vương Lục nằm trong phòng ngủ của mình ở Vô Tướng Phong, đối mặt với Nhạc Hình Dao đến thăm, mở miệng an ủi.

“Thương thế ấy không đáng kể chút nào, ta đã trải qua ở nơi hoang man nặng nề này không biết bao nhiêu lần, căn bản sẽ không ảnh hưởng đến gân cốt, ăn chút thuốc nhỏ, ngủ một giấc, buổi sáng ngày mai thương thế sẽ hồi phục.”

Nhạc Hình Dao vẫn có chút lo lắng: “Nhưng thời gian chuẩn bị trước trận chiến quý giá này sẽ lãng phí mất.”

Vương Lục nở nụ cười: “Đối phó với Diệp Phi Phi, cần gì chiến bị? Nếu Trảm Tử Dạ và Lưu Ly Tiên là đối thủ thì quả thật phải chuẩn bị một phen, Diệp Phi còn chưa đủ tư cách.”

“Sư huynh, người quá khinh bỉ rồi?”

Trước giường bệnh, chiến sĩ nguyên vị hàm hậu nghiêm nghị nghe nói: “Diệp Phi... Thật ra rất lợi hại.”

Bởi vì ngồi bên cạnh Nhạc Hình Dao, mập mập rõ ràng có chút không được tự nhiên, nhất là lo lắng bị nàng biết được chân tướng bên trong túi gấm, ngồi ở đó mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, bất quá hẳn vẫn kiên trì đem tâm đắc lúc mình tác chiến, một năm một mười địa hướng Vương Lục giải thích.

“Cho dù Diệp Phi Phi đã lật ra át chủ bài, nhưng thực lực của nàng không chỉ có như vậy...”

“Ta biết, pháp thuật của nàng chắc chắn rất mạnh, tuy rằng mấy vòng đã được người dùng cương khí thăm dò, miễn dịch hết rồi thế nhưng đó cũng chỉ là vì nàng còn chưa ra tuyệt chiêu. Tốt xấu gì cũng là người thuộc thế hệ trẻ tuổi Vạn Pháp Tiên môn, lực công kích không thể yếu như vậy được.”

Văn Bảo nói: “Đúng vậy, có tốc độ, có công kích, đối với sư huynh ngươi mà nói hẳn là rất khó giải quyết.”

“Khó giải quyết?” Vương Lục tỏ vẻ không thể tin nổi: “Có lý do gì mà khó giải quyết?”

“Bởi vì... sư huynh không phải là chỉ có đối mặt với đối thủ cận chiến mới có năng lực phản kích sao?”

Mặc dù ngược ngừng nói rõ, nhưng ngay cả người bảo cũng nhìn ra được, năng lực phản kích của Vương Lục đối với khoảng cách xa là không có hiệu quả. Triệu Nguyên thua còn nóng lòng cầu thắng, nếu lúc trước gã kéo ra khoảng cách, lấy pháp thuật không ngừng oanh kích, Vương Lục căn bản chỉ là bao cát mà thôi.

Mà Diệp Phi, không nghi ngờ gì nữa là cao thủ oanh kích từ xa, căn bản sẽ không đi đánh với người.

Wương Lục cười lạnh: “Phàm nhân trí tuệ nếu đã biết rõ kéo dài khoảng cách không có phần thắng, ta đương nhiên phải nghĩ biện pháp bắt nàng lại.”

Văn Bảo sửng sốt: “Bắt thế nào được? Pháp thuật khẳng định là không thể thực hiện được, đối thủ là Vạn Pháp Tiên Môn hay là phải nhờ cờ? Nhưng cờ cũng không biết bay.”

Wương Lục nói: “Chỉ số thông minh chưa đủ thì đừng nghĩ đến vấn đề phức tạp này, ta tự có cách giải quyết của mình... Nếu các người thật sự muốn bày mưu tính kế giúp ta, không bằng phân tích một vài đối thủ là Lưu Ly Tiên.”

“Ha?”

Trước giường bệnh, mấy sư huynh đệ tới thăm giật mình, Vương Lục sư huynh cũng thật sự đã tâm bưng bưng, còn chưa đánh thắng được nửa trận chung kết, đã bắt đầu chuẩn bị

cho trận chung kết rồi, hơn nữa hẳn làm sao chắc chắn người chiến thắng nhất định là Lưu Ly Tiên?

“Nói nhảm, đương nhiên là bởi vì ta sẽ giúp, tốt xấu gì cũng là đồng môn, cho dù có quan hệ cạnh tranh, nhưng thời điểm nhất trí đối ngoại chẳng lẽ ta sẽ không ra tay?”

Lời này quả thực thay đổi tam quan của rất nhiều người, nhất là vài tên đệ tử ngoại môn không hiểu nhiều về Vương Lục càng kinh ngạc há hốc mồm kinh ngạc.

Trong số đó, tiểu sư muội có tiếng theo Nhạc Hình Dao đến, nhẹ giọng hỏi Văn Đệm sư tỷ: “Sư tỷ, chẳng phải nói Vô Tướng Phong không có người tốt à?”

Văn Đệm rất lúng túng: “Cái này... Mọi người thật ra có rất nhiều hiểu lầm đối với Vô Tướng Phong.”

Bên kia, Vương Lục đã nói rõ vấn đề của Lưu Ly Tiên.

“Xem tình hình trước mắt, cứng đối cứng thì không ai đánh thắng được Lưu Ly Tiên, cho dù là kiếm pháp phản thương của ta cũng không chịu nổi kiếm tâm thông minh của nàng, cho nên muốn thủ thắng khẳng định phải đi chút cơ duyên, các người tiếp xúc với Lưu Ly Tiên hẳn là nhiều hơn ta. Theo ta nói chi tiết cuộc sống của nàng, ta xem có chỗ nào lợi dụng hay không... Ví dụ như nàng ta ăn cơm ở đâu, khẩu vị quen thuộc là gì?”

Tiểu sư muội Mục Dĩ Vân Loan vừa rồi còn nhỏ giọng nói chuyện với Văn Tú, không nhịn được hỏi: “Vương Lục sư huynh, hỏi cái này, chẳng lẽ huynh muốn hạ độc cho Lưu Ly sư tỷ?”

“Phí lời, không thì còn đi ăn khuya cho nàng ta?”

Vân Loan sư muội quả thực không thể tin vào tai của mình, người nào có thể đem âm mưu quỷ kế nói một cách đường hoàng, lý lẽ hùng hồn như vậy?

Vương Lục lại nói: “Trừ cái đó ra, nàng thích đọc sách là cái gì, thích nghe âm nhạc là phong cách gì... Đúng rồi, có trái qua yêu đương hay không?”

Vương Lục liên tiếp hỏi mấy vấn đề, đáng tiếc vừa rồi trả lời quá mức thẳng thắn, trong lúc nhất thời vậy mà không ai

hưởng ứng.

“Cái này cũng không biết, cái này cũng không biết. Các người dò xét bệnh tình thật sự là không có thành ý mà.” Vương Lục cảm khái một câu. “Nhưng không sao, có thể đưa tiền.”

Sau đó không bao lâu, người trong phòng đi khắp nơi.

Còn đối với người của Vạn Pháp Tiên môn, đây là một đêm không ngủ.

Trải qua một đợt chiến đấu, Trảm Tử Dạ và Diệp Phi Phi đều tiêu hao một chút, nhưng lúc này điều quan trọng hơn vẫn là phân tích đối thủ tiếp theo.

Căn cứ sắp xếp của trưởng lão hai phái, ngày thứ hai đầu tiên sẽ tiến hành cuộc chiến giữa Vương Lục và Diệp Phi Phi, Trảm Tử Dạ cùng Lưu Ly Tiên sau đó lên sân. Nhìn thấy Thủy Hỏa Song Kiếm của Lưu Ly Tiên, Trảm Tử Dạ liền trở lại Vân Ba chu bế quan, khổ suy nghĩ đối sách đề cao tỷ lệ thắng của mình. Còn Diệp Phi Phi cùng vài sư đệ sư muội đi cùng nhau thương thảo đối sách trong Linh Trì phong phán hồng lâu.

Tình huống khác với Trảm Tử Dạ, đối thủ của Diệp Phi Phi, thực lực chân chính không phải ở chỗ thực lực bản thân mà là âm mưu quỷ kế tầng tầng lớp lớp kia. Thậm chí sau khi Triệu Khương Nguyên bị thua, non nửa sẽ quy tội với năng lực nắm chắc lòng người của đối thủ - Khi tất cả mọi người đều cho rằng Vương Lục sẽ xuất âm chiêu thủ thắng, hẳn lại đột nhiên đường đường chính chính, đây cũng coi như là âm chiêu...

Đối với đối thủ như vậy, bế quan thôi diễn cũng không có ý nghĩa gì, còn không bằng mượn sức mọi người, suy nghĩ một chút xem âm mưu quỷ kế như thế nào để phòng bị đối thủ.

“Tiểu Hải, người và Vương Lục ở chung nhiều nhất, người có biện pháp gì không?”

“Sư tỷ quá xem trọng ta rồi, đối đầu với Thượng Vương Lục, ta cũng chỉ là bó tay không có cách nào.” Hải Vân Phàm lúc ấy nở nụ cười khổ, nhớ tới đoạn đối thoại với Vương Lục trước đó không lâu, lúc này càng là khiếp đảm, bất quá... những gì nên nói, thì luôn muốn nói.

“Thật ra đối phó với Vương Lục cũng không khó như nghĩ, nói cho cùng, thi đấu trên lôi đài, thực lực đứng thứ nhất.

Trong bốn trận đấu lúc trước, hắn đã ra tay ba lần liên tiếp, vẫn còn dấu vết để lại.”

Mấy tên đệ tử còn lại mặc dù bị Diệp Phi Phi gọi vào trong phòng, nhưng thật ra cũng không có chủ ý nào khác nên lúc này cũng nhao nhao đứng ra nghe mọi người.

“Ba lần xuất thủ, hắn đều nhằm vào nhược điểm của lòng người, đại sư huynh quá mức trác trặc trong chuyện nam nữ, tam sư huynh quá mức kiêng kỵ ngoại chiêu của hắn, mất đi sự nóng nảy mà nghe bảo vật., Chắc hắn là bị Vương Lục dùng tâm thuật kích phát tiềm lực. Kỳ thật thay đổi góc độ suy nghĩ, chuyện này cũng không khó phân tích, có bọn sư phụ ở đây, chiêu số Vương Lục có thể sử dụng cũng không nhiều, hắn có thể hạ độc sao? Hắn có thể nuốt cấm dược sao? Hắn có thể giở trò ở đây sao? Cho nên việc hắn có thể làm cũng chỉ có công tâm mà thôi.”

Sự thám thính của Hải Vân Phàm vô cùng đơn giản, nhưng bọn người Diệp Phi nghe xong cảm giác sáng tỏ thông suốt.

“Bảo người nói như vậy, thật ra Vương Lục cũng không có gì đáng sợ.”

“Ít nhất trong trận thi đấu giữa hai phái này, hắn cũng không có quá nhiều cơ hội để thi triển, cho nên... Sư tỷ, kỳ thật chỉ cần nắm chắc tiết tấu của chính người, không xuất chiêu thì người thắng chắc.” Hải Vân Phàm nói, cô lập cười: “Tuy Triệu sư huynh thua, nhưng ít nhất ép ra át chủ bài của hắn, kiếm pháp đồng quy vu tận kia, điều kiện hạn chế rất nghiêm ngặt?”

Triệu Nguyên ảo não nói: “Bây giờ nghĩ lại cũng không đúng, lực chân động kia là từ chỗ hai kiếm giao nhau truyền đến, có thể thấy được phải tác chiến sát người mới có thể sử dụng. Nếu ta kéo dài khoảng cách một chút, thả phi kiếm đã thương địch thủ, ít nhất cũng rơi vào thế bất bại a.”

Hải Vân Phàm nói: “Sư tỷ, người am hiểu nhất là du đấu cự ly xa đây, nếu khoảng cách đủ dài thì ngay cả đại sư huynh cũng không đuổi kịp người.

Diệp Phi bật cười: “Làm sao ta có thể so được với Đại sư huynh, Diệt Tuyệt Thần Lô của hắn vừa ra, ta vốn không có chỗ nào để chống lại... Nhưng nếu theo như lời người nói,

Vương Lục căn bản không có năng lực chống cự cự cự cự ly xa, vậy thì không còn gì đáng sợ nữa.”

Hải Vân Phàm nói: “Nhưng vẫn phải cẩn thận một chút, tiếp theo chúng ta thử thôi diễn Vô Tướng công xem sao. Triệu sư huynh đã giao thủ với hắn, có lẽ thu hoạch được không ít tư liệu quý giá.”

Triệu Nguyên gật đầu nói: “Không sai, mặc dù không dám nói tinh túy của nó, nhưng đích xác đã tìm ra được một chút bí quyết, đầu tiên là...”

... Trong tiếng thảo luận tích cực của mọi người, tiết tấu chuẩn bị chiến đấu càng thêm khẩn trương.

...

160

Vạn chúng chú ý nửa trận chung kết, vào sáng sớm ngày hôm sau, bắt đầu đúng giờ.

Đầu tiên là tiến hành trận chiến giữa Vương Lục và Diệp Phi Phi đã bị hai phái xung là nhân vật số hai quyết đấu.

Diệp Phi đứng hàng thứ hai trong năm người Vạn Pháp Tiên môn, chẳng qua đối với vị trí dưới Lưu Ly Tiên của Vương Lục lại rất có phê bình kín đáo.

“Buồn cười, cùng là chân truyền, không phải vì tu vi của ta thấp hơn nàng sao, nhập môn muộn hơn nàng, tuổi nhỏ hơn nàng, tiếng tăm kém xa nàng sao, dựa vào cái gì mà chấp nhận nàng là thủ tịch?”

“... Ta cảm thấy, không phải ngươi liệt kê rõ ràng nguyên nhân sao?”

Mặc dù vậy, hiển nhiên chỉ có bản thân Vương Lục mới có tư cách thủ tịch, cho dù là Chu Thi Dao vì tu hành vượt quá mười năm mà không thể dự thi, trong truyền thuyết, gã còn hơn Lưu Ly Tiên một bậc, cũng không có tư cách cướp thủ tịch trên tay gã.

“Không còn cách nào khác, nếu mọi người đã không đồng ý, vậy thì đánh cho mọi người tán thành. Chúc mừng đệ muội rồi, muội sẽ trở thành đá kê chân quan trọng trên con đường này của ta.”

Đứng ở một nơi khác trên đám mây, trong lòng Diệp Phi Phi muôn phần nghi hoặc. Vậy chuyện đệ muội xung hô là chuyện gì xảy ra? Là một câu nói khiêu khích nào đó sao?

Đồng thời dưới đài, Hải Vân Phàm suýt nữa nhảy trái tim ra khỏi lồng ngực: Lão đại, đừng đùa ta như vậy chứ.

“Vương Lục, ta đã nhìn thấu hư thật của ngươi rồi.” Diệp Phi Phi tin tưởng mười phần, nghiêm nghị nhìn thẳng đối thủ: “Ngươi không có cơ hội rồi.”

Vương Lục nhìn Diệp Phi Phi, chăm chú nhìn đôi mắt tràn đầy tự tin kia, sau đó bật cười nói: “Thế mà ngươi nhìn thấu được

đấy, quả nhiên vẫn phô trương thanh thế.”

Diệp Phi cười lạnh: “Có phải chỉ cần giả vờ phô trương thanh thế là ai phô trương thanh thế thì chiến đấu bắt đầu sẽ biết thôi.”

“Ồ.” Vương Lục thờ ơ đáp một tiếng, sau đó huýt sáo một tiếng.

“Gâu “

Cờ chó lông tạp nham vui mừng nhảy lên Vân đài, nhảy nhót tung bồng bên chân Vương Lục.

“Hừ, vẫn là một bộ cũ sao.” Dưới đài, Triệu Nguyên có chút phần hận nhìn con chó nát kia, cổ tay còn mơ hồ đau đớn.

Hàm răng chó sắc bén, hơn nữa trong miệng rất có thần diệu, hôm qua bị cắn một cái vào cổ tay, chẳng những đau nhức kịch liệt khoan khoái, khiến pháp lực của hắn ngưng trệ, hơn nữa vết thương cả quá trình chiến đấu cũng không thể khôi phục, thậm chí trải qua sự phụ trị liệu, khôi phục cũng vô cùng chậm... Nhưng nuôi chó cắn người, cũng chỉ có thể dựa vào bất ngờ mà thôi.

Con chó kia ngoại trừ miệng lưỡi sắc bén, không còn sở trường gì khác, chẳng những bản thân yếu ớt, hơn nữa tốc độ cũng không nhanh, càng không có dị năng ẩn thân biến hình, một khi có sự đề phòng căn bản không thể tạo thành uy hiếp. Mà mượn vật hóa hình, cũng chỉ có thể sử dụng kỳ chiêu một lần.

Lúc này Vương Lục đem con chó ngốc này xuất ra, có thể thấy được là độc hết vốn liếng.

Nghĩ tới đây, trong lòng Triệu Khương Nguyên cũng thoáng thoải mái hơn một chút. Tuy rằng mình thua, nhưng có thể làm cho sự tử thắng thoải mái, cũng coi như thua có giá trị... Tốt nhất là buổi chiều đại sư huynh lại chiến thắng Lưu Ly Tiên, cùng sự tử đánh trận chung kết, hung hăng đánh một trận mặt mũi Linh kiếm phái cho bọn họ biết, trên chút tài mọn không có mặt mũi, mà một môn phái hưng vượng, cũng là phải dựa vào thực lực, mà không phải là âm mưu, chứ không phải là âm mưu.

“Sư tử, cố gắng lên” Triệu Khương Nguyên kéo Lộ Khiêm Tài, Hải Vân Phàm tích cực cổ vũ cho Diệp Phi Phi - đáng tiếc đại sư huynh còn đang bế quan, ứng phó chiến đấu buổi chiều, bằng không có thể lôi kéo hẳn cùng hô lên, sư tử khẳng định cảm động đến cực điểm, sau đó sức chiến đấu tăng vọt.

Nhưng mà không bao lâu sau, Triệu Nguyên chợt phát hiện ánh mắt sư tử có chút không đúng... Có vẻ di chuyển không ổn.

Cho dù trận đấu còn chưa bắt đầu, nhưng nhiệt thân trước khi chiến đấu phi thường trọng yếu. Phải phóng thích một ít pháp thuật, điều chỉnh nguyên thần và tứ chi, để nhanh chóng tiến vào trạng thái chiến đấu. Lúc này sư tử nên nghiêm túc khóa chặt nhất cử nhất động của Vương Lục, chứ không phải... xem chốc lát Vương Lục, lại nhìn con chó lông dài.

“Quái lạ, sao sư tử có vẻ tâm thần không yên? Vận công đi sai đường rồi? Không đến mức thế chứ.”

“Đúng vậy a, sư tử luôn luôn giữ được bình tĩnh nhất, điểm này ngay cả đại sư huynh cũng không thể so sánh, làm sao hiện tại cảm giác có chút chột dạ vậy?”

Triệu Khương Nguyên cùng Lộ Khiêm Tài càng nhìn càng thấy kỳ quái, nhưng cũng không nhìn ra môn đạo, chỉ có thể rung đùi đắc ý, tiếp tục hô hào cổ vũ. Mà lúc này trưởng lão trọng tài hai bên đã kiểm tra xong tình huống của Vương Lục và Diệp Phi Phi, xác nhận không có vấn đề gì, chỉ đợi tuyên bố thi đấu bắt đầu.

“Hồng rồi.” Trong đầu Hải Vân Phàm linh quang lóe lên, ý thức được bên trong có nguy cơ rất lớn.

Đáng tiếc không kịp nhắc nhở, chiến đấu đã chính thức vang lên tiếng trên của đài mây, ngăn cách với dưới đài.

Đây cũng là rút ra bài học giáo huấn vòng thi đấu thứ nhất - lúc ấy Trảm Tử Dạ đấu với Nhạc Vân, mắt thấy đã sắp thủ thắng, lại bị tiếng ngoài trận của Vương Lục làm cho gọn sóng, suýt nữa bị thua. Từ đó về sau, Linh kiếm phái không cần đối thủ nhắc nhở, liền kịp thời làm ra điểm bổ khuyết.

Vân lạc thiên đài hiện tại, mặc dù người xem vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng tình hình trong trường, nhưng lại không cách nào

gây ra bất kỳ ảnh hưởng, ngay cả tiếng cổ gắng cũng không truyền vào được. Đây chính là nơi tỷ thí võ trường tuyệt đối công bằng cô lập.

Cuộc chiến bắt đầu, Diệp Phi Phi không chút do dự lập tức thi triển Ngự Không Thuật bay lên trời cao, thẳng tới trời xanh. Bay thế này đã dẫn đến một hồi kinh hô, bởi vì động tác của Diệp Phi còn nhanh nhẹn hơn hôm qua rất nhiều.

Đánh với Văn Bảo một trận, quả nhiên nàng không lấy ra bản lĩnh thật sự... Chỉ là đối mặt với Vương Lục, nàng đã bất chấp che giấu bất luận con át chủ bài nào.

Một đạo hỏa trụ xỏ xuyên qua trời đất, với tư cách là thủ pháp tiên công của Diệp Phi, chính thức được kéo màn che chiến đấu. Dùng tu vi Trúc Cơ hạ phẩm thúc đẩy Thiên Hỏa, Diệp Phi vừa mở màn đã chứng minh thực lực của vương bài số hai của mình.

Còn Vương Lục, thì dùng Khôn Sơn Kiếm vẽ ra một kiếm tiêu tán hỏa trụ, chứng minh lực phòng ngự nghịch thiên của mình. Thế nhưng sau một kích này, Diệp Phi ngược lại an tâm hơn, bởi vì đạo thiên hỏa kia chỉ vền vền bị đánh tan, hỏa lực cũng không thể bị phản kích trở về.

Năng lực phản kích của Vương Lục quả nhiên chỉ giới hạn trong cận chiến. Đã như vậy, chỉ cần giữ được khoảng cách, hẳn chỉ là một bao cát dày đặc, hoàn toàn không có uy hiếp... Kế tiếp chỉ cần chú ý kỹ tâm kế công kích của hắn, bất luận thế nào cũng không tới gần, chí ít cũng phải đứng ở thế bất bại.

Hơn nữa, năng lực phòng ngự của Vương Lục tuy mạnh, nhưng dựa theo suy luận của mấy vị sư đệ, cũng không phải hoàn toàn không có kẽ hở. Kỳ thật lực phòng ngự siêu cường của gã cũng không phải là hoàn mỹ, một phần lớn thương tổn là bị thân thể hấp thu hết, nhìn qua như vậy lực phòng ngự đã vượt xa so với bình thường, nhưng nơi này tồn tại một kẽ hở thật lớn.

Một khi đối thủ công kích vượt quá giới hạn phòng ngự của hắn, hệ thống phòng ngự nhìn như hoàn mỹ này lập tức sẽ sụp đổ. Những tu sĩ khác bị phá phòng ngự chỉ bị thụ thương,

Vương Lục rất có thể sẽ trọng thương gần chết, thua ngay tại chỗ.

Còn Diệp Phi thì lại rất am hiểu loại công chiến cứng rắn này. Tuy nàng là nữ tử nhưng pháp lực hùng hồn, năng lực kéo dài chiến đấu cũng không thua kém gì Trảm Tử Dạ. Nàng không cảm thấy Vương Lục Luyện Khí thượng phẩm có thể kiên trì được lâu hơn nàng.

Tuy nhiên Vương Lục cũng không có ý định thành thành thật thật tấn công với Diệp Phi Phi. Sau khi chặn đứng đạo thiên hỏa thứ nhất, Vương Lục liền làm một chuyện khiến cho Diệp Phi ghen hống nhìn trần trời.

Hắn vươn tay ra, xách con chó ngốc dưới chân lên, sau đó ném mạnh về phía trước, chó ngốc giương nanh múa vuốt, diện mục dữ tợn, một cái răng nanh lấp lóe hàn quang. Đáng tiếc, chuẩn đầu Vương Lục còn thấp quá, khiến chó đàn và Diệp Phi sượt qua nhau.

Sau đó chỉ nghe một tiếng vang trầm, chó đàn ném trở lại Vân đài, bị chấn đến mức thất điên bát đảo, khóe miệng tràn ra một tia máu tươi, cả buổi không bò dậy được.

Vương Lục lắc đầu, chậm rãi đi qua, không thương tiếc chút nào lại đem con chó ngốc xách lên, đúng là định ném mạnh lần nữa.

Lúc này, cặp mắt đẹp của Diệp Phi Phi mở to, không thể tưởng tượng nổi mà hỏi: “Người, người đang ở chỗ nào?”

Vương Lục cười nói: “Phản kích a.”

“Dựa vào chiêu này?”

“Không thì còn có thể làm sao? Niệm chú thi pháp sao? Bây giờ thủ đoạn duy nhất ta có thể xuất ra để công kích cũng chỉ có thả chó cắn người, hết lần này tới lần khác người bay cao như vậy, ngoại trừ con chó được ném mạnh, ta cũng không còn lựa chọn nào khác.”

Diệp Phi giận đến cả người phát run: “Người, quả thực người không có nhân tính...”

Vương Lục cười ha ha: “Không sao, ta còn có thú tính “Nói xong lại là một lần chó bay trên trời.”

Đáng tiếc lần này chính xác vẫn chưa đủ, lại lần nữa đi ngang qua chỗ Diệp Phi. Nhưng Diệp Phi lại ngoài dự đoán của mọi người, nàng chỉ tay một cái, trên thân con chó đần ngưng ra một đám sương mù, bọc lấy nó rồi nhẹ nhàng rơi xuống đất, không đến nỗi bị ngã mà bị thương.

Vương Lục ô một tiếng: “Thật tốt bụng sao?” Trong ánh mắt tràn đầy trêu tức.

Trong lòng Diệp Phi cả kinh, biết mình đã lộ sơ hở, vội vàng dùng pháp bảo hồng ngọc san hô quen sử dụng thúc giục pháp lực. Thế nhưng tích tắc sau, cảnh tượng trước mắt lại làm cho khí tức nàng lệch một đường, pháp thuật lập tức bị phá, pháp lực tản ra bốn phía làm chấn động Ngọc phủ.

Vương Lục vậ mà đá mạnh một cước vào linh sủng của mình, hơn nữa còn nhận ngay chỗ mẫn cảm mũi miệng, một cước liền đá cho máu tươi chảy ròng ròng.

“Ngươi?”

Vương Lục lại không để ý tới Diệp Phi Phi, lạnh giọng mắng con chó nhà mình: “Ngu xuẩn, cho ngươi hai lần cơ hội đều cần không trúng người, cần ngươi làm gì chứ?”

Chó ngốc nghẹn ngào, thê thảm vô biên.

“Kêu, biết ngay có bản lĩnh thì đem nữ nhân kia cắn xuống cho ta a.” Vương Lục vừa nói, vừa lại liềm mạng một cước.

Chó đần hét thảm một tiếng, không ngừng hộc máu.

“Hắc hắc, vừa rồi nữ nhân kia cho ngươi sương mù chậm rãi hàng xuống, vẻ đồng tình tràn ngập trong lời nói, đáng tiếc lâm trận đôi chiến đấu có nhiều loại sào nã thiện cảm như vậy, ngươi đã sớm có liên hệ với nàng, đúng không? Người nào cũng nói trung thành cầu trung, ngươi đồ đê tử lại là đồ ăn cây táo rào cây sung.”

Nói xong, một cước trúng yết hầu, tiếng kêu thảm thiết của con chó ngốc im bật dừng lại, một lát sau phun ra không ít khô máu.

Dưới đài đã hoàn toàn tĩnh lặng.

Trên không trung, Diệp Phi chỉ cảm thấy trước mắt đỏ bừng lên, toàn thân không không chế nổi mà run rẩy: “Ngươi, con

tiện nhân ác độc nhà ngươi đi chết đi cho ta.

Ngay sau đó, dưới đài, Hải Vân Phàm sốt sáng: “Su tử, không nên mắc mưu...”

Đáng tiếc lúc này Vân Lộc Thiên đài đã hoàn toàn ngăn cách với đấu trường bên ngoài. Diệp Phi cực kỳ giận dữ công tâm, ngón trở tay phải hơi lệch, chuyển động pháp quyết, trong nháy mắt xuất hiện ở sau lưng Vương Lục.

Gió mạnh thuận động. Đây là lá bài tẩy dùng để bảo mệnh của Diệp Phi. Lúc này nàng dùng cái này để tấn công đối phương bất ngờ, một tay Diệp Phi Phi nắm chặt rặng san hô hồng ngọc, đạo đạo thiên hỏa sôi trào, tay kia lại thò ra phía dưới, chuẩn bị đi cứu linh sủng đang trọng thương sắp chết.

Tuy rằng Diệp Phi chuyển tình thế gấp gấp nhưng cũng có chuẩn bị mà đến, tay phải có San Hô Thiên Hỏa dẫn lửa mà không phát, đề phòng phản kích kiếm pháp gây tổn thương, dưới tay trái lại dùng chỉ pháp ngưng ra một dấu tay phá kế ước, chỉ cần một điem là có thể phá giải được quan hệ kế ước giữa Vương Lục và Vương Lục. Không còn kế ước trói buộc, Linh sủng sẽ được tự do, không còn bị ác chủ này ức hiếp nữa.

Ngay khi tay trái sắp chạm đến linh sủng, Diệp Phi Phi rõ ràng thấy được hai tiếng cười lạnh.

Wương Lục, chó hoang, một người một sủng nụ cười lại giống nhau như thế.

Sau một khắc, tay trái đau nhức kịch liệt, đã bị đầu cầu tạp mao kia hung tợn cắn trúng. Lúc này rốt cuộc Diệp Phi cũng cảm nhận được cái cảm giác khắc cốt móc tim đen như lời sư đệ nói, làm cho đau đớn trước mắt tối sầm đến tận cùng là mù vị gì.

Trong chốc lát, ngay cả pháp tâm Linh Vụ vốn rất có thành tựu trong Ngọc phủ cũng không chịu nổi trùng kích, miệng nhai một tiếng liền xuất hiện vết rạn. Diệp Phi Phi toàn thân pháp lực run lên, suýt nữa không khống chế được. Nhưng mà Vương Lục làm sao lại ngồi nhìn đối thủ đang thống khổ khôi phục, một lần nữa điều tức ngưng khí?

Khôn Sơn kiếm, không nhanh không chậm, đứng ngay tại rặng san hô.

“Nguy rồi.”

Trong hồng ngọc san hô, pháp lực dẫn động mà không phát ra, lại là tình trạng tùy thời có thể bùng nổ. Bị Khôn Sơn kiếm kích một cái, tăng thêm lúc này pháp lực Diệp Phi không khống chế được, lập tức thiên hỏa tiết địa, đốt trời nấu biển.

Mà lưỡi đao của Vương Lục cũng lặng lẽ mở ra.

...

161

“Su tử, tử không sao chứ?”

Lúc tỉnh lại đã thấy vẻ mặt lo lắng của sư đệ Hải Vân Phàm.

Diệp Phi thiếu chút mệt mỏi khẽ gật đầu, sau đó đứng thẳng người dậy.

Nàng bị thương không nặng lắm, ngọn lửa Phần Thiên tập kích đang thiêu hủy đầu nàng, trước đó đã bị trưởng lão trọng tài dùng thần thông vô thượng miễn cưỡng đè nén lại. Nàng chỉ bị nội thương trong Ngọc phủ, sau khi nghỉ ngơi khu điều tức một lát liền khôi phục thanh tỉnh. Sau đó nàng bất chấp lời khuyên của sư đệ và các trưởng lão, sải bước đi về phía khu nghỉ ngơi của Linh Kiếm phái.

Quả nhiên, Vương Lục cũng có mặt, hấn vừa ho ra máu, vừa dùng thịt năm đóm trên chó.

Nhìn thấy khí thế hung hăng của Diệp Phi Phi đến, các đệ tử chung quanh vô cùng ăn ý tránh ra một con đường, đem Vương Lục bán ra ngoài.

“Ồ, đây không phải là phần chó... À không đúng, nhân sĩ yêu chó Diệp Phi Phi sao, có gì đáng quý chứ?” Vẻ mặt Vương Lục đầy trêu tức khiến Diệp Phi tức giận.

“Ngươi đã tính toán kỹ chưa?” Trong lòng tức giận nhưng giọng nói lạnh lùng.

“Cũng không phải, hôm qua ta dẫn theo chó lên đài gây nên các loại tiếng thét chói tai, trong đó cũng có một phần của ngươi. Ta nghe được rõ ràng, lúc ấy cho dù có ổn định đối phó với ngươi như thế nào.” Vương Lục đặc biệt thận trọng, sau đó ôm lấy con chó ngốc, quơ quơ với Diệp Phi Phi.

“Thích không? Mặc dù hơi ngốc.”

Diệp Phi còn nói thêm: “Đoạn hành hạ chó kia... cũng là giả?”

“Nói nhảm, tên ngu ngốc này da dày thịt béo, chút lực công kích nhỏ nhoi này của ta có hành hạ cũng không đau a, chẳng qua là cho nó ăn mấy cân đậu hũ máu.”

“Máu... Vô sĩ...”

“Dù sao cũng tốt hơn là không có não.” Vương Lục không thèm để ý đến lời chỉ trích của đối phương. “Đường đường là tu sĩ Trúc Cơ, đến cả đầu hũ máu cũng nhận không ra, người còn không biết xấu hổ nói mình am hiểu dùng tinh táo cần thận tác chiến sao?”

Diệp Phi nghe vậy vừa thẹn vừa giận, hận không thể lập tức cùng Vương Lục phân ra thắng bại một lần nữa.

Nhưng cuối cùng vẫn kìm nén cơn tức giận, tỉnh táo lại.

“Vương Lục, người chưa từng chính thức học qua Ngự Thú Thuật.”

Vương Lục dùng chân đạp con chó đần, nói: “Đương nhiên chưa học qua, tùy tiện trao đổi một kẻ ước mà thôi.”

“Không có Ngự Thú Thuật, nhân sủng chia lìa, không gia tăng lẫn nhau, người cần nó tác dụng gì?”

Vương Lục cười nói: “Vấn đề này, do con chó nhà người đánh bại tương lai hỏi, có phải có chút buồn cười hay không?”

“Hừ, linh sủng như thế rơi vào trong tay người quả thực là phí phạm của trời.” Diệp Phi Phi nói: “Người và nó không thích hợp.”

“Này, người thật hận không thể giơ đao đoạt ái, cảm thấy lượng thông tin hơi lớn à?”

Diệp Phi không để ý tới lời giễu cợt của Vương Lục, chỉ lạnh lùng đưa ra yêu cầu của mình: “Ta muốn đổi lấy linh sủng này của người, người ra giá đi.”

“Tám trăm ức linh thạch.”

“Người?” Diệp Phi Phi nghe mà ra cái giá trên trời, biết đối phương không có chút thành ý nào: “Hệ thống công pháp và Ngự Thú Thuật của người hoàn toàn không dung hợp, Linh Kiếm Phái các người cũng không có Ngự Thú Thuật truyền thừa, người cần nó để làm gì? Hơn nữa người căn bản cũng không thích Linh sủng.”

Vương Lục nói: “Sau đó thì sao? Người muốn nói người có Ngự Thú Thuật, cho nên thích hợp nuôi thú hơn à?”

Diệp Phi nói: “Không sai, hiện tại ta đang thiếu một linh sủng có thể tương thông tâm ý với ta, am hiểu cận chiến.”

“A, vậy thì chuẩn bị thật nhanh tám trăm ức linh thạch đi. Chuẩn bị tới lúc nào rồi thì có thể giao dịch.”

“Mong người có thành ý...”

“Dựa vào cái gì phải có thành ý? Người khi nào gặp qua đám phú soái phóng túng đó, sẽ rất có thành ý đem nữ nhân mình ngán nghịch này chủ động tặng cho bọn a ti cưới?”

Diệp Phi nhíu chặt mày: “Người đang nói nhăng nói cuội gì đó?”

“A, vậy để ta nói ngắn gọn một chút là được: Không có tiền thì đi tắm rửa đưa bé ngủ.”

Vừa nói, Vương Lục đá một cái vào đầu chó đàn. Con chó đàn lập tức nhe răng nhếch miệng, lộ ra vẻ hung ác.

Diệp Phi cảm thấy mát mát, biết trước mắt mình căn bản không có cơ hội, không cần phải nhiều lời nữa mà quay người rời đi.

Chẳng qua là sắp đến sát chỗ nghỉ ngơi, lại thực sự nhìn không được: “Vương Lục, đừng tưởng rằng người dựa vào âm mưu quỷ kế mà có thể liên tục đi xuống dưới, trận chung kết, sư huynh sẽ cho người một bài học.”

“Ha ha ha, ở trên khán giả giáo huấn Chử Bằng cho ta sao? Vậy thì mỗi mắt chờ xem rồi.”

Buổi chiều, trên Vân Lộ thiên đài lại có người người người tấp nập.

Trong mắt rất nhiều người, trận chiến bán kết chiến giữa Lưu Ly Tiên và Trảm Tử Dạ mới thực sự là quyết đấu đỉnh cao. Tuy trận đấu của Vương Lục không ngừng triển khai, nhưng nhìn từ góc độ của tu sĩ, lại không tránh khỏi quá mức kiếm tẩu thiên phong, không phải là chính đạo.

Chân chính có thể đại diện cho hai môn phái Ngũ Tuyệt, đệ tử trẻ tuổi đứng đầu còn phải xem Lưu Ly Tiên và Trảm Tử Dạ. Đối với trận chiến đỉnh cao này, hai phái đã sớm chuẩn bị chặt chĩnh gõ trống từ hôm qua, hai bên trong môn phái không

hẹn mà cùng bề quan, không nói tới những người khác trong môn phái cũng làm việc rất nhiều.

Ví dụ như dư luận tạo thế, tin tức truyền khắp nơi. Trước khi thi đấu, tin tức liên quan tới hai vị tuyển thủ ùn ùn kéo đến, cũng không biết rốt cuộc là từ con đường nào truyền ra, có người nói chiến thể Lôi Đình trăm tử dạ chỉ là để che giấu., Sát chiêu chân chính của y và vương bài vẫn còn ẩn giấu. Có người nói tu vi trăm tử dạ tuy cao, nhưng tâm tính lại quá thiếu hụt, rất dễ bị người ta lợi dụng. Cũng có người nói Trảm Tử Dạ vừa thấy Lưu Ly Tiên đã là không thể dốc toàn lực ứng phó. Đương nhiên tin tức về Lưu Ly Tiên cũng càng nhiều., Ví dụ như Lưu Ly Tiên tâm tư đơn thuần, rất có thể bị âm mưu quỷ kế lừa gạt, giờ trò này có thể lấy một quyển Vạn Lợi. Lại ví dụ như Lưu Ly Tiên đã bị Trảm Tử Dạ thi triển Lôi Đình Chiến Thể làm chấn động anh tư hùng, trái tim cô đơn âm thầm, chỉ cần Trảm Tử Dạ thổ lộ kịp thời là có thể làm được...

Đương nhiên, những tin tức kia lại vô cùng khả nghi, cần nhắc tới một người có công tâm thuật không chỗ nào không có. Người của Vạn Pháp Tiên Môn nghiêm khắc tra xét tin tức, không để cho Trảm Tử Dạ biết, nếu không trong một đêm bề quan Vạn Pháp không động tới tiên tâm, rất có thể sẽ sụp đổ. Đến lúc đó, toàn bộ đại sư huynh Vạn Pháp Tiên môn bị mọi người trên lôi đài bêu đầu cáo trắng, sau đó bị mọi người từ chối khiến tâm thần đại loạn. Đây chính là tội lỗi của môn phái tây lễ.

“Nhắc lại, lần này chúng ta rời núi thật đúng là chặt vật. Khó trách trong môn phái cũng có trưởng lão nói, Cửu Châu rộng lớn, nhân ngoại hữu nhân, cho dù là tiểu môn phái không chút thu hút, cũng có thể ngoại hổ tàng long. Linh Kiếm phái này hoàn toàn không giống như Thịnh Kinh tiên môn nói không chịu nổi một kích a.”

Khu nghỉ ngơi, đường xá khiêm tốn mới không khỏi cảm khái.

Triệu Nguyên hậm hực nói: ” Thịnh Kinh Tiên Môn sao lại tốt như vậy, nói thật với chúng ta? Chỉ là Linh Kiếm phái đích xác lợi hại hơn so với tưởng tượng. Loại kỳ hoa như Vương Lục thì không nói, Lưu Ly Tiên thật sự lợi hại, hơn nữa Nhạc Vân, nghe bảo... Mặc dù tu vi cảnh giới không cao, nhưng cơ bản

công lại tương đối vững chắc. Hắc, không hổ là môn phái Man tử.”

Đối với cảm giác ưu việt khắc sâu trong xương tủy của các sư huynh, Hải Vân Phàm chỉ có thể cười khổ đáp lại, bản thân hắn cũng thấy lạ, tu hành ở Vạn Pháp Tiên môn vài năm, sư môn đối với hắn và các sư huynh đệ khác không khác gì nhau, vì sao mình lại không niễm thái độ cao ngạo của Vạn Pháp Nhân?

Không, có lẽ khi đặt ở môn phái khác, mình cũng sẽ giống như các sư huynh, duy trì một tư thái cao cao tại thượng. Bất quá tại Linh Kiếm sơn, tại địa phương có người nào đó tồn tại, chính mình đại khái khó có thể cao ngạo nổi.

Hải Vân Phàm thở dài, hắn biết nếu cứ thế mãi, đợi tới ngày tu vi cao hơn, e là sẽ nảy sinh tâm ma, cho nên...

Mặc dù rất không muốn đối địch với Vương huynh, nhưng mà, năm đó ai bảo Linh Kiếm phái không thu lưu chính mình chứ?

Nghĩ như vậy, Hải Vân Phàm quyết định làm chút gì đó.

“Sư huynh, cái này cho huynh.”

Đại sư huynh mở mắt, tò mò nhìn Hải Vân Phàm và tờ giấy trắng trên tay hắn, trên giấy có khí tức Tiên Linh yếu ớt và sâu sắc, cùng với một dãy số, mấy ký tự.

“Đây là cái gì?”

Hải Vân Phàm cười cười: “Không có gì, vừa rồi thấy phía dưới Vân đài có người đánh cược, cho nên nhất thời ngứa tay, hạ điểm chú ý cho sư huynh.”

Trảm Tử Dạ híп mắt: “Nhất thời ngứa tay, dám đánh giá nặng như vậy? Năm mươi vạn linh thạch, không phải số lượng nhỏ.”

“Cược tất thắng, chú trọng tiếp theo cũng không sao cả.”

Trảm Tử Dạ há hốc mồm, lại không biết nói cái gì cho phải, một lát sau mới thở dài một tiếng: “Sư đệ à...”

Hải Vân Phàm như hiểu ra sự cảm động của sư huynh, mỉm cười: “Sư huynh không cần nói thêm gì, ta tin tưởng người nhất định có thể thắng.”

“Không, ta chỉ muốn nói, nếu đã biết rõ có loại đánh cược này, vì sao không mời ta cùng đặt cược?”

Hải Vân Phàm sững sờ, lập tức nhìn thấy vẻ trêu tức trong mắt sư huynh, không khỏi bật cười: “Thì ra sư huynh đã nắm chắc phần thắng từ lâu. Tốt lắm, chút nữa ta sẽ đặt cược với đám người Thượng sư tỷ.”

Trảm Tử Dạ gật nhẹ đầu, không hề nhiều lời, một lần nữa nhắm mắt lại, từ từ tế luyện Tiên tâm trấn áp ngũ lôi trong Ngọc phủ.

Đúng như lời sư phụ nói, phương pháp tu tâm của tu tiên giới không thể khiến nhân tâm như hồ nước, không chút xao động. Nhưng tu sĩ cao minh cũng có thể lợi dụng tiên tâm, đạt tới hiệu quả như nhau.

Hôm nay, trong lòng Trảm Tử Dạ chỉ còn duy nhất một ý niệm, vì thắng lợi, tất cả tâm tư tạp niệm khác đều có thể vứt bỏ không để ý tới... Mà đây cũng chính là cách dùng chính xác của Ngũ Lôi Tiên Tâm.

Hải Vân Phàm nhìn thấy sư huynh đã hoàn toàn tiến vào trạng thái này, liền yên lòng, trong lòng cũng thầm nghĩ mình vẫn còn coi thường sư huynh, thật ra hẳn không cần phải làm gì mình...

Đúng vào lúc này, bỗng nhiên nghe được một trận kinh hô cách đó không xa, đám người vây quanh nơi buôn bán của Hắc Trang, giống như thấy chuyện gì đó khó tin.

Hải Vân Phàm cảm thấy nặng nề, có dự cảm bất thường nên vội vàng đứng dậy đi tới.

“Tám trăm vạn linh thạch giải quyết đêm nay? Những người này thật có khí phách...”

Vài tên đệ tử Linh kiếm có chút kinh ngạc, cũng có chút kính sợ nhìn vài tên tu sĩ mặc hoa phục đăng ký trước đài. Những tu sĩ kia trầm mặc ít nói, thần sắc lạnh nhạt, vừa ra tay đã là đại thủ bút kinh thiên động địa.

Hải Vân Phàm thầm kinh ngạc, sau đó lập tức hiểu: Tu sĩ của dị phái đã đến quan sát cuộc chiến.

Đệ tử của Vạn Pháp Tiên môn và Linh Kiếm phái đấu pháp có lẽ cũng không đáng quan tâm. Nhưng nếu là đệ tử đứng đầu trong đám vân bối hai phái tranh chấp, cũng đủ để Vạn Tiên minh chú ý đến tiêu điểm này.

Cho dù Linh Kiếm phái có thói quen kín tiếng làm việc, nhưng lần này Vạn Pháp Tiên môn lại lấy cao điệu làm chủ. Trước khi tiến vào Thương Khê châu, thuyền mây gió pháp phối kéo dài qua mấy châu, chỉ sợ người khác không biết bọn họ tới quán đá của Linh Kiếm phái. Nhưng vừa vào núi Linh Kiếm đã lập tức yên lặng khiến cho rất nhiều người hiếu kỳ: Chẳng lẽ đám người này và mặt quá mức hung ác, bị Linh Kiếm phái gói sủi cáo?

Đợi tới khi hai phái chính thức bắt đầu cuộc đấu pháp giữa đệ tử, các phái tới từ các phái của Vạn Tiên minh sẽ có rất nhiều xin mời xem chiến, những môn phái trung hạ phẩm không dám hy vọng xa vời có thể nhập ngũ tuyệt, nhưng môn phái thượng phẩm cùng với tu sĩ ngũ tuyệt khác, có thể không kìm nén được hiếu kỳ.

Hải Vân Phàm quan sát một chút, đoán rằng đây là tu sĩ Vạn Tượng tông, cũng chỉ có tu sĩ nhất phẩm đại phái mới có thể ra tay hào phóng như vậy, hơn nữa còn bán đi Vạn Pháp Tiên môn - quan hệ giữa Vạn Pháp Tiên môn và Vạn Tượng tông. Quả nhiên không lâu sau đã thấy cách đó không xa có trưởng lão Linh Kiếm phái tiếp đón nói ra thân phận của đối phương.

Thật sự là trưởng lão Vạn Tượng tông phái tới xem cuộc chiến. Đối mặt với trưởng lão Linh Kiếm phái, bọn họ lễ tiết chu đáo, thái độ không lạnh không nóng, ép tám trăm vạn linh thạch lên người Trảm Tử Dạ, cũng đủ biểu lộ lập trường của hắn.

Mà sau Vạn Tượng tông, lại có mấy đại biểu thượng phẩm đại phái xuất hiện, lúc đi ngang qua đài đăng ký cũng đều đặt cược, chỉ là trong đó đại bộ phận đều đặt cược đêm trăm tử, không bao lâu, tiền tài trăm tử dạ đã đạt tới mấy ngàn vạn, càng có vài món trung phẩm linh bảo, giá trị thượng phẩm càng cao. Mà Lưu Ly tiên bên cạnh chẳng qua chỉ là số lẻ đối phương mà thôi.

Đối với chuyện này, vài tên đệ tử Vạn Pháp Tiên môn đương nhiên rất vui vẻ, vô luận là những tu sĩ đến đây xem cuộc chiến, thật sự coi trọng trăm tử dạ, hay đơn thuần là lấy lòng Vạn Pháp Tiên môn, tóm lại là tạo ra một hoàn cảnh bàn luận tương đối có lợi trong chiến trường.

Đối với việc này, các trưởng lão Linh kiếm phái coi như không thấy, các đệ tử tuy rằng tức giận bất bình, nhưng cũng không thể làm gì — đấu phú với các trưởng lão thượng phẩm đại phái, cũng quá làm khó bọn họ.

Lại một lát sau, đã có vài trưởng lão trung phẩm cùng hạ phẩm môn phái đi tới, bọn họ cũng là được Linh kiếm phái cho phép đến đây quan chiến. Bất quá nguyên nhân Linh kiếm phái cho đi là vì biểu thị Vạn Tiên minh ngũ tuyệt cũng không thoát ly quần chúng cơ.

Đoàn người này tràn đầy tò mò cùng hưng phấn, đi tới trước đài đăng ký, một gã chương môn nhìn không được cười nói: “Xem ra tràng tử đấu này căn bản là vừa hay thôi.”

“À, Vạn Pháp Tiên môn thiên tài Trảm Tử Dạ, tên là Lôi Quán Nhĩ, ngược lại Lưu Ly Tiên kia danh khí không vang dội.”

“Ngũ Tuyệt Chi Nhị Tam, cùng ngũ tuyệt chi sau, đương nhiên thực lực chênh lệch nhiều, huống chi Trảm Tử Dạ là thủ tịch, Lưu Ly Tiên lại không phải.”

“Bất quá hai người này tỷ lệ đặt cược lại không sai biệt lắm.”

“Ta đoán đây là người của Linh Kiếm phái tự mở cửa cho mình? Cho nên đương nhiên là sẽ mở cửa cho người mình, theo ta thấy thì đó chính là gương mặt sung phù lên, đúng là tặng không tiền mà, không biết mấy vị đạo hữu có hứng thú tới vớt thêm một ít hay không?”

“Ha ha, chúng ta cũng không lớn nghiệp lớn so với gia tộc Thu chương môn nhà ngươi, chẳng qua lấy mấy chục vạn linh thạch ra góp vui, cũng không có vấn đề gì.”

Mấy người nghị luận ầm ĩ, hi hi ha ha cũng gom góp được mấy trăm vạn linh thạch, cùng vài món pháp bảo linh đan, đều chuẩn bị đặt lên người Trảm Tử Dạ.

Mà ngay lúc này, một đệ tử mặc trường bào đỏ trắng, hời hợt đi tới, trong tay bung mấy tờ giấy tiên linh chi khí nồng đậm,

đặt lên trên đài đăng ký.

“Ta đặt Lưu Ly Tiên, năm ngàn vạn linh thạch.”

...

Lúc năm ngàn vạn linh thạch chữ xuất hiện, phụ cận đài đăng ký hoàn toàn tĩnh mịch, dường như thời gian trôi qua đã ngừng.

Một lát sau, một vị chưởng môn trung phẩm môn phái, lấp bắp hỏi: “Ngươi, ngươi mới vừa nói bao nhiêu?”

Tu sĩ đỏ trắng kia quay đầu nhìn hẩn một cái: “Năm ngàn vạn linh thạch, làm sao vậy?”

“Ngươi, ngươi chỉ là đệ tử Linh Kiếm phái? Sao lại có nhiều linh thạch như vậy?” Tên trưởng lão kia vừa nói vừa dần dần bình tĩnh trở lại, “Năm ngàn vạn linh thạch, chẳng lẽ Linh Kiếm phái các ngươi đem kho chứa của mình ra đặt cược? Cái này cũng không phúc hậu lắm, tự mình ngồi trang bản thân đặt cược, cái này...”

“Chậc, ai nói với ngươi là linh kiếm phái chúng ta mở bàn? Nếu là linh kiếm phái mở bàn, các đại phái trưởng lão đặt cược kia đầu óc có vấn đề sao?”

Lời này vừa nói ra, ngay cả Hải Vân Phàm cũng có chút giật mình: nguyên lai không phải là linh kiếm phái làm? Vậy là...

“Có thể làm cho tất cả mọi người đều an tâm đặt cược, không lo lắng sẽ có vấn đề, chỉ có một nhà.” Hồng Bạch tu sĩ vẻ mặt đối với sự khinh bỉ của câu nói này: “Ngay cả Huyền Thiên Quán cũng không nhận ra sao?”

Mấy tên tu sĩ nghe vậy, vội vàng nhìn lại nhân viên công tác đăng ký phía sau đài, sắc mặt hai người kia cứng ngắt lạnh lùng, không quan tâm đến xung quanh, chỉ yên lặng kiểm tra tiền đặt cược của người đặt cược, sau đó ghi chép lại bảng hiệu sau lưng.

Vốn tưởng rằng là đệ tử Linh Kiếm phái, nguyên lai là... Lại là người của Huyền Thiên quán.

“Chờ một chút, vẫn là không đúng, ngươi là một tên văn bồi đệ tử, tu vi... Ta thấy còn chưa tới Trúc Cơ kỳ, lấy đâu ra nhiều linh thạch như vậy?”

Một gã hạ phẩm môn môn phái chưởng môn quả thực nghiên răng nghiên lợi.

Năm ngàn vạn linh thạch, đối với Vạn Tiên minh, Ngũ Tuyệt cũng không phải là không có tiền tiêu vật. Đối với chưởng môn một môn phái hạ phẩm như hắn mà nói thì hầu như là con số trên trời, cho dù tu vi của hắn cũng là Nguyên Anh kỳ nhưng thân gia lại không thể đánh đồng với Nguyên Anh của môn phái thượng phẩm. Năm ngàn vạn linh thạch đủ mua cả người hắn mười lần.

Tu sĩ đỏ trắng kia cười nhạo một tiếng: “Ta không phải người công vụ của Vạn Tiên minh, có nghĩa vụ nói rõ nguồn tài sản của ngươi? Cùng quý liền sắm vai quý nghèo, ngoan ngoãn toát ra nước hâm mộ ghen ghét là được, bớt vài câu, cũng bớt mất mặt chút đi.”

“Ngươi...”

Trong khi nói chuyện, công tác công tác Huyền Thiên quán đã hoàn thành kiểm tra thực hư, một người trong đó càng lộ ra vẻ tươi cười phá thiên hoang: “Năm ngàn vạn linh thạch, xác nhận không sai, đây là bằng chứng ngài chứng, xin cất kỹ.”

Vương Lục tiếp nhận một mảnh ngọc giản tạo hình tinh xảo, thu vào trong túi trữ vật, sau đó không để ý tới mấy con cá nhép đến từ cơ sở kia nữa mà quay trở lại khu nghỉ ngơi của Linh Kiếm phái.

Một gã chưởng môn trong đó vẫn không tin, hỏi một tên nhân viên công tác trong đó: “Vừa rồi người nọ... Thực có năm ngàn vạn linh thạch? Ta thấy hắn chẳng qua chỉ đưa lên mấy trang giấy, rốt cuộc đây là thứ gì, giá trị năm ngàn vạn?”

“Thật đáng tiếc, căn cứ theo quy định của Huyền Thiên quán, ngươi không có quyền biết được bất cứ tin tức tư nhân nào của khách quý Huyền Thiên quán, bất quá về tờ giấy kia, ta có thể nói cho ngươi biết, đó là tài sản được công nhận của Huyền Thiên quán lấy làm chứng, cũng là hoạt động gần đây đang mạnh mẽ triển khai rộng rãi. Nếu quý phái có hứng thú trả tiền thế chấp, có thể đi đến gần Huyền Thiên quán làm việc, sắp tới còn có hoạt động ưu đãi.”

“Ách, gán cái gì?” Chương môn ba người nghẹn họng nhìn trần trời, một lát sau liền cảm thấy tâm tro ý lạnh, vô luận là cái gì, ít nhất là Huyền Thiên quán cũng chấp nhận giá trị năm ngàn vạn linh thạch của trọng bảo mà người trẻ tuổi kia, rõ ràng chỉ là tiêu tu sĩ luyện khí thượng phẩm... Những thế giới thượng phẩm này, khoảng cách thật sự quá xa xôi.

Mà đệ tử Linh kiếm vậy xem chung quanh cũng tràn đầy kinh ngạc.

“Năm ngàn vạn linh thạch... Vương Lục sư huynh thật có năm ngàn vạn linh thạch? Không phải nói trên Vô Tướng Phong ngoại trừ cùng quý cũng là vô lại sao? Làm sao lại trở nên giàu có thế này?”

“Đúng vậy, nếu thật sự là có tiền, sao mỗi ngày còn chạy đến phòng ăn ngon Phiêu Miêu?”

Thậm chí ngay cả một nữ tử áo trắng núp trong bóng tối cũng cả kinh trợn mắt há hốc mồm, hồ lô rượu trong tay lăn ùng ục trên mặt đất. Linh tử chảy ào ào ra.

“Cái này, tiểu tử hỗn độn này, có khoản tiền lớn như thế, thế mà không biết giao cho vi sư bảo quản? Quả thực đại nghịch bất đạo.”

Trên thực tế, năm ngàn vạn linh thạch này của Vương Lục, không những không phải là tiền công có thể tự do lưu thông, hơn nữa không cần khấu trừ, hẳn đã lấy đại bộ phận tài sản của Trí giáo, thậm chí tài nguyên nhân lực, sau đó hốt hoảng thế chấp. Năm ngàn vạn tiền đặt cược là không giả, nhưng so sánh với những trưởng lão Nguyên Anh, trưởng lão cấp bậc Đại phái, Hóa Thần, trực tiếp xuất ra tiền tệ cùng pháp bảo, thân gia trên còn cách biệt một trời một vực.

Bất quá cân nhắc tới thời gian tu hành ngắn ngủi của hắn, có thể tích lũy được thân gia kinh khủng này đã không thể tưởng tượng nổi. Tại sao Hải Vân Phàm đang đứng xem lại càng lắc đầu cười khổ, mấy năm nay hắn cũng từng dùng Huyền Thiên quán làm mấy món đầu tư thành công, có chút thân gia, luận về giàu có, ngay cả Đại sư huynh cũng không bằng mình... Thế nhưng so với Vương huynh năm ngàn vạn này, nhất thời nhỏ bé không đáng nhắc tới.

Hơn nữa để cho Hải Vân Phàm cảm thấy áp lực rất lớn, đó chính là niềm tin sau lưng của Vương Lục khi đánh cuộc năm ngàn vạn này cũng không phải là Linh kiếm phái mở hàng ngôi xếp bằng, năm ngàn vạn nếu là thua thì thật sự là trôi dạt trên mặt nước, một khối linh thạch cũng không trở lại —— cho dù hẳn là khách quý Huyền Thiên quán gì đi nữa....

Dù Vương Lục có nghịch thiên thể nào, chung quy cũng không có khả năng đem năm ngàn vạn linh thạch đều không coi ra gì. Hắn đã dám đánh cuộc, tự nhiên có lòng tin tất thắng... Mà ánh mắt của Vương Lục, luôn luôn là cực chuẩn.

Khi Hải Vân Phàm trở lại khu nghỉ ngơi, quả nhiên sắc mặt của mấy vị sư huynh sư tỷ đều có chút khác thường. Hải Vân Phàm thâm cười khổ, quả nhiên chuyện như thế này không thể giấu giếm được. Bên ngoài khu nghỉ ngơi, chuyện năm ngàn vạn linh thạch đã được xào lên sùng sục rồi.

Mà mấy người biết được Vương Lục và Thiên Vạn Hào đánh cuộc tất thắng, tâm tình cũng bắt đầu căng thẳng, ngay cả các trưởng lão dẫn đội cũng nhao nhao nhú mày, trong lòng có chút suy nghĩ.

Trong lúc giãy dụa, Đại sư huynh đang nhắm mắt tu tâm dường như cũng bắt đầu dao động.

Năm ngàn vạn của Vương Lục, thật sự là quá áp lực.

Hải Vân Phàm thở dài, không thể không khen ngợi chiêu này của Vương Lục, vẫn là thuật công tâm, vẫn đơn giản trực tiếp như cũ, thậm chí có vẻ thô bạo, nhưng vẫn có hiệu quả. Trận giao đấu này từ lúc bắt đầu cho đến giờ, Vương Lục vẫn luôn dùng chiêu này, cũng vẫn luôn đạt được. Đây không hổ là kẻ chuyên đi mạo hiểm.

Chẳng qua, cũng dừng ở đây thôi.

Hải Vân Phàm mang theo tự tin trầm ổn nhẹ giọng nói: “Mấy vị trưởng lão, sư huynh sư tỷ, ta cảm thấy không có gì phải lo lắng.”

Trảm Tử Dạ đang nhắm mắt điều tức, hẳn nhẹ nhàng mở mắt ra, những người còn lại thì trực tiếp nhìn chăm chú vào hắn.

Hải Vân Phàm nghiêm túc nói: “Thắng bại của đấu pháp chỉ nằm ở thực lực hai bên trên sân. Cho dù bên ngoài Linh kiếm

phải có dùng nhiều thủ đoạn hơn nữa, đưa ra mấy trăm triệu linh thạch đặt cược thì phải làm sao đây? Có thể khiến đại sư huynh yếu đi., Hay là để Lưu Ly Tiên biến cường? Huống chi ngay cả Huyền Thiên quán cũng cho rằng khả năng chiến thắng của đại sư huynh cao hơn Vương Lục không phải là làm loạn mọi người, dao động lòng người. Trước khi thi đấu hẳn triển ra thủ bút bực này cũng là để chúng ta sinh lòng nghi ngờ... Công tâm thuật, hẳn từ đầu đến cuối chỉ có một chiêu này mà thôi, không có gì phải sợ.”

“Nói rất hay...”

Sau một tiếng reo tán thưởng, Trảm Tử Dạ không còn mê man, đứng thẳng người lên, một gợn sóng pháp lực vô hình khuếch tán ra, khiến đám người Hải Vân Phàm cảm thấy thân thể tê rần, rõ ràng đây là chiến thể lôi đình thôi vận đến mức tận cùng., Cho dù trên người Trảm Tử Dạ không tỏa ra chút điện hồ lôi quang nào, nhưng công phu Lôi đình chiến thể tầng thứ tám đã triển khai vô thanh vô tức. Ngày hôm nay bế quan, tuy không thể khiến tu vi bạo tăng, nhưng tăng thêm một tầng nữa, lại khiến Trảm Tử Dạ khống chế toàn bộ pháp lực đã có, vận dụng lực lượng sấm sét cuồng bạo như gió xuân hóa mưa.

“Thật lợi hại... Có lực khống chế như vậy, trong kỳ hạn Trúc Cơ căn bản là vô địch thiên hạ.” Triệu Khương Nguyên vừa hâm mộ vừa kích động.

Lộ Khiêm Tài cũng nói: “Ta từng giao thủ với Lưu Ly Tiên, biết rõ bản lĩnh của nàng, chắc chắn nàng không phải đối thủ của đại sư huynh.”

“Không sai, Kiếm Tâm của Lưu Ly Thông Minh tuy rằng lợi hại, nhưng đại sư huynh sao lại thua kém nàng?” Trong đôi mắt đẹp của Diệp Phi Phi toát ra một tia si mê.

Hải Vân Phàm và Trảm Tử, hai người nhìn nhau thật sâu: “Đại sư huynh, chúng ta rất chờ mong thắng lợi của ngươi.”

“Yên tâm.”

Hải Vân Phàm quay đầu lại, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

Cho dù là công tâm thuật, nhưng năm ngàn vạn linh thạch kia của Vương Lục là vàng thật bạc trắng a, cũng không phải dùng để hù dọa người khác. Đại sư huynh tuy rằng lợi hại, nhưng

chỗ thần kỳ của Vương Lục, hẳn cũng đã lĩnh giáo tận sâu, nhất định phải so sánh hai đầu với trời...

Ngay lúc Hải Vân Phàm tâm tư nặng nề, Trảm Tử đã lên đài, yên lặng chờ đợi đối thủ lên đài. Không bao lâu sau Lưu Ly Tiên cũng chậm rãi lên đài.

Thiếu nữ vẫn mặc quần áo rực rỡ, trong tay nhẹ nhàng nắm một thanh trường kiếm toàn thân đỏ rực linh hoạt, trên khuôn mặt xinh đẹp vẫn mang theo nụ cười mang tiêu chí, ngây thơ hồn nhiên, tựa như xuân quang.

Nhưng mà, khoảnh khắc nàng đứng trên đài mây, toàn thân Trảm Tử Dạ chấn động, chỉ cảm thấy một cỗ kiếm ý kinh người ập đến trước mặt, dường như muốn xuyên thủng Tiên tâm mà mình dùng Ngũ Lô Chân Kinh tế luyện, suýt nữa đã không thể trấn áp được nguyên thần của nàng.

Đây là kiếm tâm thông minh?

Khó trách là thần kỹ được môn phái ghi chép lại là công pháp cấp Tiên, mình rõ ràng ở cảnh giới pháp lực, tu vi nguyên thần đều có ưu thế nhưng suýt nữa không thể khống chế nổi kiếm ý của nàng, loại năng lực đâm xuyên này đã vượt xa phạm trù Trúc Cơ kỳ.

Đây là đối thủ có thực lực ngang nhau.

Hơn nữa, có loại kiếm ý thuần túy này tẩy luyện, Trảm Tử Dạ cũng không cảm thấy khuyết điểm về mặt tâm tính sẽ ảnh hưởng tới sức chiến đấu của nàng, tuy rằng còn chưa thực sự giao thủ, nhưng trong ánh mắt trong suốt kia, Trảm Tử Dạ nhìn thấy chính là chiến ý thuần túy, tựa như một tấm gương phản chiếu ánh mắt của mình.

Tình huống của Lưu Ly Tiên giống mình, một ngày bế quan, trong lòng không phân tâm, một khi khai chiến, bất cứ tạp âm nào bên ngoài đều không có khả năng ảnh hưởng đến nàng, có thể quyết định thắng bại, chỉ có thực lực. Bất quá trước kiếm ý sắc bén không gì không phá được kia, cần bày ra thực lực gì, mới có thể thủ thắng?

Trong lúc suy nghĩ, trưởng lão tài phán đã tuyên bố bắt đầu chiến đấu.

Gần như cùng lúc đó, Ly Hỏa kiếm của Lưu Ly Tiên cũng xuyên qua đôi thủ.

Bất quá cũng trong lúc đó, mấy chục tấm linh phù quanh người Trảm Tử Dạ bị dẫn cháy, hư thể, ngự kiếm, thiêu thân... Nhiều loại hiệu quả cùng ngày đó khiêm tốn ứng đối không chút sai biệt hoàn mỹ chống lại kiếm ý và chân hỏa Ly Hỏa kiếm.

Khoảnh khắc sau, Nhược Thủy kiếm của Lưu Ly Tiên lại như ngày xưa lặng yên bay tới, như thiên ngoại phi tiên.

Nhưng một kiếm này không cách nào phục chế thắng lợi của trận chiến trước đó. Nhược Thủy kiếm xuất ra lại bị một thanh trường kiếm âm trầm ngăn cản trong chớp mắt, vền vền chỉ xuyên thủng một đạo tàn tượng. Trảm Tử Dạ thân hình như gió, so với kiếm thể của đối thủ còn nhanh hơn, bay lên trời cao.

Sâm La Kiếm của Triệu Khương Nguyên, gió rít của Diệp Phi thuần di, hoàn mỹ lại hiện ra.

Hai kiếm cùng xuất mà không trúng, kiếm thể của Lưu Ly Tiên không khỏi dừng lại một chút. Một mảng sương mù màu xám tíc thì trùn tới tận đầu.

Thiên Nam vu thuật, đoạt hóa sinh tử.

Thần công Lưu Ly Tiên thân mang kiếm tâm thông minh, thể chất không nhiễm hạt bụi, nhưng dưới vu thuật nguyên rửa hung danh hiển hách này, cũng trở nên trì hoãn đôi chút.

Vì vậy, chưởng tâm lôi điện thể tầng thứ tám chính diện đánh tới.

Thân pháp khinh linh của Lưu Ly Tiên không còn, đành phải giờ kiếm đón đỡ, đánh ra một đoàn ánh sáng lôi hỏa. Thân hình ả ta hơi lắc lư, đã bị nội thương.

...

163

Trên Vân Lộc Thiên đài chiến đấu khiến rất nhiều người vây xem cảm thấy hô hấp khó khăn.

Chiến cuộc biến hóa cực nhanh khiến người ta không kịp nhìn chăm chăm, mà kinh người hơn chỉ trong nháy mắt. Trảm tử dạ đã liên tiếp sử dụng ra tuyệt kỹ sở trường của mấy vị sư đệ sư muội, Linh phù thuật của Lộ Khiêm tài, Sâm La kiếm, ngự không thuật của Triệu Nguyên Khương Phi cùng với chiến thể lôi đình sở trường của mình, vận dụng tự nhiên, như hạ bút thành văn.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, vài tên trưởng lão đến từ các môn phái khác, chương môn càng nắm chặt nắm đấm.

Đây mới là lá bài tẩy thật sự của đại sư huynh Vạn Pháp Tiên Môn.

Vạn Pháp thông suốt đây là công pháp tiên cấp trong truyền thuyết. Tu hành giả có thể thông hiểu thế gian vạn pháp, các môn tuyệt kỹ như hạ bút thành văn, là thủ đoạn chân chính của tiên nhân. Ngay cả Vạn Pháp Tiên môn là Vạn Tiên minh, cũng là phượng mao lân giác, không ngờ Trảm Tử Dạ mới chỉ có tu vi Trúc Cơ, vậy mà đã bước đầu tu luyện thành công pháp thông suốt toàn bộ Vạn Pháp.

Kỳ tài nghịch thiên như vậy, cả tu tiên giới trên ngàn năm qua cũng khó gặp được mấy người. So sánh ra, môn hạ mình được kỳ vọng rất lớn, nhất thời lộ vẻ ngu dốt không chịu nổi. Vốn cho rằng môn phái khổ tâm kinh doanh, có lẽ đã tiếp cận Vạn tiên minh ngũ tuyệt, nhưng hôm nay thấy, quả thực làm người ta nản lòng thoái chí.

Có kỳ tài bực này dẫn dắt, địa vị Ngũ Tuyệt của Vạn Tiên minh, rốt cuộc ai có thể dao động?

Mà dưới quang mang vạn tượng thông suốt của Vạn Pháp, Kiếm Tâm Thông Minh của Lưu Ly Tiên lập tức ảm đạm vô quang, mặc dù mới chỉ có một vòng giao thủ, nhưng... Đối mặt với một cảnh giới pháp lực, cường độ nguyên thần đều ở

trên đó, lại nắm giữ toàn bộ đối thủ, trừ phi Chân Tiên phụ thể, nếu không không không có khả năng có phần thắng. Nhất là Trảm Tử Dạ lại phân tích cực kỳ rõ ràng song kiếm đặc ý của đối thủ, đối với Ly Hỏa Kiếm cùng Nhược Thủy Kiếm đều có biện pháp khắc chế.

Lưu Ly Tiên quả thật rất lợi hại, đáng tiếc lại gặp một đối thủ lợi hại hơn.

“Khó trách tỷ lệ đặt cược của Huyền Thiên quán lại nghiêng về trảm tử ban đêm, có tuyệt kỹ Vạn Pháp này, trong số những người cùng thế hệ, e là chỉ có vài người mới ngang hàng được... Có lẽ ngay cả Quỳnh Hoa của Thịnh Kinh Tiên Môn cũng kém hơn một chút.”

“Cũng chưa chắc, ai dám nói Thịnh Kinh sẽ lật tung hết tất cả con bài chưa lật ra? Trước khi tận mắt nhìn thấy, chúng ta cũng không nghĩ tới trảm tử dạ hội tu thành Vạn Pháp đều thông suốt từ mười bảy năm trước, kỳ tài ở tu tiên giới xuất hiện tầng tầng lớp lớp, không thể dùng ánh mắt nhìn lâu được.”

Mấy tên đại tu sĩ đến từ thượng phẩm đại phái ngược lại trấn định tự nhiên, mười bảy năm qua, nhân tài tu tiên giới xuất hiện lớp lớp, trong tay mỗi người bọn họ cũng nắm giữ một phần tài nguyên nhất định. Hơn nữa, thiên tài... cũng chỉ có thiên tài trưởng thành mới đáng sợ, tu sĩ Trúc cơ kỳ, tài hoa xuất chúng như thế nào, cũng không đến mức trong mắt Nguyên Anh hóa thần.

“Bất luận thế nào, một ván này sợ là thắng bại đã định, một tên tiểu tử hào bạc chỉ sợ sẽ lỗ chết.”

Nhưng mà, chính lúc mọi người phán đoán thắng bại trận chiến này, lại nghe trên vân đài vang lên một trận tiếng cười nhẹ nhàng.

Lưu Ly Tiên hơi lay động thân hình, khóe miệng còn tràn ra tơ máu, nhưng trên mặt lại tràn đầy nụ cười vui sướng.

Đó là kỳ phùng địch thủ, sẽ vui sướng khi gặp người tài.

Ngay lúc mọi người đang hiếu kỳ, trong tình huống song kiếm phong tỏa, Lưu Ly Tiên muốn đối đầu hoàn toàn với Vạn

Pháp, thiếu nữ lại giang hai tay, ống tay áo bay ra một cái, ba thanh... mười hai thanh phi kiếm lơ lửng quanh người.

Bị vô số cặp mắt kinh hãi nhìn chăm chú, nụ cười của Lưu Ly Tiên càng vui vẻ, như muốn đưa ra một vấn đề đơn giản.

Ai nói, Lưu Ly Tiên dùng song kiếm?

Mười hai thanh phi kiếm đều mang theo khí tức tiên linh thuộc tính bất đồng, theo ý niệm của thiếu nữ, chúng hóa thành mười hai đạo hồng quang phóng lên trời.

Ai nói Lưu Ly Tiên chỉ có thể cận thân ngự kiếm?

Mười hai đạo phi hồng, bất luận đạo nào uy lực đều có thể so với Hồng Ngọc Thiên Hỏa của Diệp Phi Phi, mười hai hợp nhất, uy lực càng xa xa vượt lên trên, thậm chí còn khiến một ít Kim Đan trưởng lão môn phái hạ phẩm cũng sợ hãi. Lực lượng bộc phát của kiếm tâm trong khoảnh khắc được vận đến cực hạn.

Nhưng Trảm Tử Dạ không dao động chút nào, lôi đình chiến thể tầng thứ tám khiến nó trong nháy mắt hóa thành một đoàn lôi quang, một cây roi lôi điện dài nhỏ cứng bồng dung vung ra, ý đồ trói mười hai đạo hồng quang.

Kiểm Tâm Thông Minh sắc bén cỡ nào? Ánh sáng trên mười hai thanh phi kiếm lóe lên liền đánh tan trường tiên lôi đình chiến thể kéo dài ra, nhưng lực lôi đình tản mạn cũng đánh loạn kiếm thể.

Lực lôi đình vốn có năng lực không chế phi kiếm được chế tạo từ tinh hoa kim loại, Trảm Tử Dạ lợi dụng toàn bộ điểm này, tranh thủ chút thời gian bé nhỏ không đáng kể cho mình.

Tuy thời gian ngắn, nhưng tốc độ chiến đấu lôi đình thần tốc trong nháy mắt và gió giạt lại khiến cho hắn có thể nhân cơ hội này thoát ly phạm vi uy hiếp của phi kiếm.

Người là không thể đấu với tốc độ của phi kiếm, cho dù chiến thể lôi đình cùng Tật Phong Thuần động chông chát, cũng không thể so với phi kiếm nhanh hơn, nhưng chỉ cần thừa dịp mười hai thanh phi kiếm dừng lại, thoáng kéo ra khoảng cách, hắn có rất nhiều thủ đoạn để đối phó với loại công kích thẳng tắp này.

Chỉ cần tranh thủ được một chút thời gian, hấn căn bản không cần dây dưa với mười hai thanh phi kiếm này... Đối phương thả hết toàn bộ phi kiếm ra, lại quên mất phi kiếm có nhược điểm là gì. Bản thân chủ nhân. Chỉ cần lấy Diệt Tuyệt Thần Lô đánh tan bản thể Lưu Ly Tiên, kiếm tâm thông minh mười hai kiếm này có tác dụng gì?

Trong Ngọc phủ lập lòe lôi quang, một tiên tâm trấn áp ngũ lôi điên cuồng chuyển động.

Trong lúc toàn lực ứng chiến, Trảm Tử Dạ từ trước đến nay là vô duyên với bình tĩnh, muốn trấn áp ngũ lôi, Thái Thượng Vong Tình chi pháp tuyệt đối sẽ không hữu dụng, chỉ có tính tình càng mãnh liệt mới có thể khống chế lôi đình, nhưng lại cực đoan kịch liệt., chưa từng khiến y hoàn toàn phát điên, ngược lại, tính toán của y càng lúc càng nhanh, chính xác. Đủ loại tri thức mà Vạn Pháp Tiên Môn sở học, thành quả dẫn dắt y dùng lực lượng ít nhất giành được, dùng lực lượng lớn nhất đối lấy thắng lợi tuyệt đối.

Bất quá, ngay lúc hấn đã thôi diễn ra loại biến hóa thứ ba trăm, đồng thời chuẩn bị kích phát tạt phong thuận động, hồng quang tán loạn trên không trung chợt tụ hợp làm một, quang mang chín thanh phi kiếm tụ lại thành một cầu vòng, Lưu Ly Tiên mặc váy dài bảy màu đón ánh mắt kinh ngạc của Trảm Tử Dạ, hai tay đều cầm một thanh phi kiếm, đón đầu chém một kiếm.

Trong tầm mắt, phi kiếm chặt đứt khuôn mặt tươi cười kia, kiếm khí không thể địch nổi ập tới trước mặt, không cách nào tránh cũng không thể ngăn cản.

Hình mẫu phức tạp trong đầu âm âm sụp đổ, cho dù thế nào, Trảm Tử Dạ cũng không ngờ tu vi kiếm đạo của Lưu Ly Tiên đã đạt tới cảnh giới nhân kiếm hợp nhất, mà kết quả tính toán quá tinh, một khi tính toán sai lầm, vậy...

Đón đỡ kiếm ý thông minh thúc dục kiếm khí, Trảm Tử Dạ không chút yếu thế, mấy chục đạo chuẩn bị đã lâu, như linh phù của lá bài tẩy phút chốc bùng cháy, hóa thành lực lượng khổng lồ trong chốc lát tràn vào Ngọc phủ, chiến thể lôi đình lập tức bộc phát ra hào quang trước nay chưa từng có.

“Cùng chết theo “

Trên vân lộc thiên đài, bạo phá hoành tảo toàn trường kinh người.

Tầng mây kịch liệt lẫn lộn, như bị man lực quấy phá, lại bị ánh sáng và âm thanh che lấp, pháp lực gào thét trong tầng mây dày nặng để lại vết tích thâm liệt, chỗ trung tâm thậm chí bị trực tiếp xuyên thủng ra vô số lỗ thủng.

Dưới đài, mọi người bị trận chiến khủng bố này chấn động không nói nên lời, Lưu Ly Tiên và Trảm Tử giao chiến từ lúc khai chiến đến khi kết thúc, thậm chí chỉ qua mấy hơi thở, trao đổi mấy hiệp, nhưng trong đó biểu diễn ra lực lượng, kỹ xảo, trí tuệ, lại vượt xa tưởng tượng.

Mọi người vốn tưởng rằng Vạn Pháp thông suốt đã là niềm vui ngoài ý muốn như hôm nay, thế nhưng Lưu Ly Tiên liên tiếp gọi ra mười hai thanh phi kiếm, thậm chí dùng tới thần kỹ nhân kiếm hợp nhất, ngay cả kỹ thuật cả Vạn Pháp toàn bộ thông suốt tiên cấp cũng buồn bã thất sắc... Vị thiếu nữ ngây thơ này, thậm chí được rất nhiều người gọi là tu sĩ ngu dốt, rốt cuộc cường đại tới mức nào?

Chỉ là Linh kiếm phái ngũ tuyệt chi tận, làm sao có thể bồi dưỡng ra tu sĩ lợi hại như thế? Mặc dù trước mắt nàng chỉ là tiêu tu sĩ Trúc cơ hạ phẩm, trên con đường tu tiên cũng chỉ vừa mới cất bước, nhưng các tu sĩ ở đây để tay lên ngực tự hỏi, nếu hạn chế tu vi bản thân tại Trúc cơ... Không, cho dù là Hư Đan kỳ, còn có mấy phần thắng?

Cái này quả thực là quái vật không hơn không kém.

Khi dư âm của vân lộc thiên đài chậm rãi ổn định, tâm tư của khán giả cũng từ chỗ cao treo lên, chậm rãi hạ xuống.

Thật sự là một trận đấu đặc sắc tuyệt luân, chẳng qua xem kết quả, lại thật khiến người ta suy nghĩ.

Khoảnh khắc cuối cùng, Trảm Tử đem chồng chất Tuyệt Tuyệt Thần Lô và Linh Phù Thuật, lực phá hoại đã vững chắc đạt đến cấp bậc Kim Đan, chính hấn tất nhiên không cách nào may mắn thoát khỏi, Lưu Ly Tiên cách khá gần cũng chỉ có con đường chết —— đương nhiên, có Nguyên Anh và trọng tài cấp Hóa Thần trông coi, sẽ không thực sự mất mạng, nhưng phán định tương ứng lại không sai.

Đồng quy vu tận, đây là một trận chiến hòa hợp.

Trong lúc cảm thán vì kết quả này, đồng thời cũng có rất nhiều người nghĩ đến một việc.

Ván cược Huyền Thiên quán ở dưới đài, không biết tính thế nào? Cho dù cũng mở hàng ngang, nhưng người chính thức đặt cược cũng không nhiều, dù sao trên loại lôi đài không cần lo lắng sinh tử này, các tu sĩ ngược lại đấu đá khá kịch liệt, càng không dễ xuất hiện hòa cuộc.

Như vậy, một vị phú hào nào đó cược năm ngàn vạn, không biết cảm thấy thế nào?

“Ngu xuẩn.”

Đối mặt với ánh mắt dần dần tụ tập lại, Vương Lục Xuy Chi cười nhạo, sau đó chỉ tay lên trên đài: “Thắng bại đã phân.”

Trên thiên đài, theo tầng mây dần ổn định, một luồng sáng vàng kim óng ánh hiện ra, chính giữa quang sáng là Trảm Tử Dạ nằm yên tĩnh giữa không trung, không còn biết gì nữa. Tầng kim quang này là do trưởng lão thẩm phán hạ pháp thuật, một khi phát sinh nguy hiểm tính mạng, lập tức kích phát, chống đỡ đối với những tu sĩ nhỏ bé này có thể nói là phòng ngự tuyệt đối, bảo trụ tính mạng. Bất quá ánh sáng vàng lóe lên, cũng đồng nghĩa với việc chiến đấu thất bại.

Mà trong tầm mắt chỉ có kim quang Trảm Tử Dạ một người, Lưu Ly Tiên lại không biết tung tích.

“A, ở đó...”

Bên rìa đài mây, Lưu Ly Tiên mặc váy dài bảy màu cười hắc hắc, thu liễm kiếm ý thiếu nữ trên đài mây có vẻ không bắt mắt. Nhưng so với đêm khuya hôn mê bất tỉnh, Lưu Ly Tiên vẫn vui vẻ nhảy nhót, hào quang vạn trượng.

“Cái này, điều này sao có thể?”

Dưới Diệt Tuyệt Thần Lôi kinh khủng như vậy, Lưu Ly Tiên làm sao tự vệ được? Kiếm Tâm Thông Minh luôn luôn lấy phòng ngự mà nổi danh.

Đương nhiên, ở trong này, các đại tu sĩ có tu vi cao thâm đã nhìn ra môn đạo, nhưng không nói một lời. Mà các đệ tử tu vi không đủ, như thế nào cũng không nghĩ ra đạo lý trong đó.

“Cho nên mới nói các ngươi ngu xuẩn, giảm thêm pháp thuật cũng không làm? Chín kiếm hợp nhất, lại chia làm hai kiếm, cộng thêm chín thì bao nhiêu? Số lượng phi kiếm mà nàng gọi ra là bao nhiêu? Trong đầu óc này còn không biết xấu hổ hơ to, còn có thể khiến toán học cúts khỏi Đấng Vân đường?”

Nói xong, Vương Lục đứng lên, trực tiếp rời khỏi khu nghỉ ngơi.

Sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

...

164

“Ồ, sao vẻ mặt ngươi lại như vậy? Ngươi ăn Quan Âm Thổ nhiều?”

Dưới Linh Kiếm sơn Linh Khê trấn, lão bản nướng của quán trọ cũng luôn luôn nhiệt tình hiếu khách như vậy.

Mà khách nhân sắc mặt nghiêm nghị, cũng tri thư đạt lễ đáp: “Ngốc chết đi.”

Lão bản nướng nhất thời kinh ngạc khó giải thích: “Vị khách nhân này, ngươi vừa rồi đang nói tiếng người sao? Tại sao ta nghe không hiểu gì cả.”

Khách nhân lại lười để ý tới những lời quý nói này của nàng, trực tiếp đi tới trước quầy, xếp ra chín văn tiền lớn: “Hai bát rượu lớn, một chõng đậu hủ hương... cộng thêm một chậu thịt kho, một bát canh cay, một sọt nhỏ, còn có...”

“Này, ngươi mới cho chín văn tiền tốt chứ?”

Náo động thì âm ỉ, không bao lâu, trên bàn cơm đã bày đầy các loại thức ăn, tuy phần lớn chỉ là món ăn gia đình, nhưng do bà chủ quán trọ khéo léo nấu ăn, lại có một phen mùi vị khác.

“Nói mau, sao vẻ mặt nghiêm túc như thể bị người ta cưỡng hiếp?”

“Chậc.” Vương Lục uống một ngụm rượu, nói: “Đấu bán trận chung kết xong rồi.”

“Ồ, thua rồi sao?”

Vương Lục cười nhạo: “Vấn đề ngu xuẩn, bằng trí thông minh và thủ đoạn của ta, sao có thể thua được?”

“... Tuy rằng luôn cảm thấy lý do thủ thắng của ngươi có vấn đề, bất quá tạm thời để qua một bên trước, ngươi đã thắng, vậy sầu gì?”

“Trận chung kết có chút phiền phức.” Vương Lục thản nhiên. “Tuy đã sớm đoán Lưu Ly tiên sẽ thắng nhưng không ngờ nàng lại mạnh như mở hack vậy.”

Lão bản nương chẳng hề để ý cười nói: “Người ta đương nhiên là mạnh rồi, nhập môn sớm hơn ngươi, tu hành còn dài hơn ngươi, lại không có linh căn dây dưa, lại bị môn phái coi là đệ tử chân truyền độc sức bồi dưỡng, không mạnh mới lạ. Dù sao ngươi lão đảo cả đường chạy vào trận chung kết rồi, không có ai có thể nói ngươi là gì.”

“Sự tình trọng đại, ta đã không còn đường lui.”

Lão bản nương tò mò: “Chuyện quan trọng?”

“Ngươi cũng biết, lần tỷ đấu này, đối ngoại là tranh đấu giữa Linh Kiếm phái và Vạn Pháp Tiên môn, nội bộ mà nói, chính là tranh đấu cấp bậc đệ tử. Dựa theo quy tắc lúc trước, chỉ cần đạt được thắng lợi cuối cùng, là có thể hưởng được quyền hạn tối thiểu đệ tử thủ tịch trong mười năm. Nói cách khác, cũng chỉ có thể hưởng thụ đãi ngộ của vinh dự thủ tịch, khác biệt không ít với hàng thật.”

“Sau đó thì sao?”

“Quyền hạn của đệ tử thủ tịch đối với ta rất quan trọng.”

Vương Lục nói: “Dựa theo giải thích của thủ tịch đệ tử được Thiên Kiếm Đường tán thành, thủ tịch của môn phái, sẽ có nhiều đặc quyền hơn đệ tử chân truyền, điều quan trọng nhất trong đó chính là cho sư phụ bãi miễn quyền. Nói một cách đơn giản, thủ tịch của môn phái được chương môn quản lý trực tiếp, không chịu ước hẹn của sư thừa.”

Lão bản nương thông minh lanh lợi, lập tức hiểu ra: “Vương Vũ có quản được nàng hay không?”

“Chỉ có nghĩa vụ của sư phụ, không có quyền lực của sư phụ, thứ nên dạy vẫn phải dạy, nhưng lại không thể lấy thân phận của sư phụ khoa tay múa chân đối với ta, có phải rất sáng khoái không?”

Lão bản nương hỏi: “Dù sao bình thường ngươi cũng không đối đãi với nàng như sư phụ, cái quyền miễn lễ này có gì khác nhau sao?”

“Đương nhiên là có. Bình thường ta đối với Vương Vũ không cung kính là bởi vì bản thân nàng ta cũng không thèm để ý có cung kính hay không. Nếu như nhất định làm việc theo môn

quy mà nói thì chắc chắn sẽ bị Phương Hạc xử lý nghiêm khắc.”

“Ặc...” Bà chủ càng thêm nghi hoặc: “Vương Vũ có làm gì người không? Ta thấy nàng đối xử với người cũng không tệ lắm.”

“Quả thật không tệ, cho nên mặc dù biểu hiện không rõ ràng, nhưng ta thật sự đối đãi với nàng như sư phụ. Tuy nhiên, loại quan hệ thầy trò hài hòa này, trước mắt gặp phải dao động thật lớn, dưới sự dụ hoặc của tiền tài, Vương Vũ có xu thế phát rồ với tâm bệnh.”

“Chuyện hấp dẫn tiền bạc?”

Vương Lục nói: “Vừa mới kiếm được một khoản phi nghĩa, kiếm được hơn bốn ngàn vạn linh thạch, cho nên...”

“Mẹ kiếp, hơn bốn ngàn vạn linh thạch?” Bà chủ cả kinh vỗ bàn đứng bật dậy: “Đại Thổ Hào ơi, chúng ta làm bằng hữu được không?”

“Xem, sức mạnh của tiền tài sẽ khiến nữ nhân điên cuồng, ngay cả Linh tử cũng không thể tránh khỏi tục sự, sư phụ của ta còn phải nói sao?” Vương Lục thở dài, gấp một miếng thức ăn, uống một ngụm rượu. “Người có thể đoán nàng đối với ta tàn nhẫn cỡ nào.”

Lão bản nương suy nghĩ trong chốc lát: “Nàng nghiêm hình tra tấn đánh người?”

“Người cảm thấy ta sẽ sợ nghiêm hình tra tấn sao?”

“Vậy... Nàng uy hiếp người không dạy cho người tâm pháp kế tiếp của Vô Tướng công sao?”

“Cùng lắm thì ta tự nghĩ ra thôi, chỉ số thông minh của nàng cũng có thể tự nghĩ ra Vô Tướng công, tất nhiên ta cũng có thể, dạy bảo nàng đơn giản là tiết kiệm một chút việc.”

“Ách, ta không nghĩ ra, Vô Tướng Phong các người luôn luôn bị ta đánh giá không tới.”

Vương Lục cười khổ một tiếng: “Ta cũng không đánh giá được... Nàng hướng dẫn ta...”

“Phốc “

Rượu ngon mà lão bản nương vừa vào miệng phun ra toàn bộ.

“Nàng cầu hôn người?”

“Đúng vậy, vì phân chia nhà của cải của ta, Vương Lục cực kỳ bất đắc dĩ. “Tuy rằng thái độ của ta rõ ràng cự tuyệt nàng, bất quá rất nhanh nàng sẽ vận dụng đặc quyền của sư phụ để xử lý hôn nhân. Hơn nữa lấy nhân cách của nàng, ta lo lắng nàng sẽ thừa dịp ta bế quan nghỉ ngơi mà cưỡng ép làm bản.”

“Mẹ kiếp, cưỡng ép vậy bản...” Lão bản nương cảm giác tam quan của mình lại một lần nữa đổi mới, không khỏi nâng chén tỏ vẻ thán phục: ” thầy trò Vô Tướng Phong các người... Thật sự là tuyệt phối.”

“Tóm lại, vì bảo vệ sự trong sạch của mình, ta không thể làm gì khác hơn là đưa ra một lựa chọn khó khăn.”

“A, ở cung sao?”

“Phốc” lần này đến phiên Vương Lục phun” Linh tử, giới hạn của tử cũng thâm trầm hơn không ít nha...”

“Gần mực thì đen mà, tóm lại rốt cuộc người đang làm cái gì a?”

Vương Lục nói: “Ta đem tiền mới thắng được cộng thêm tiền vốn, tất cả đều đặt ở thắng bại lần tiếp theo. Đương nhiên, dựa theo quy củ thì chỉ có thể đánh cược chính mình thắng, tạm thời cắt đứt suy nghĩ của nàng.”

“..... rửa số lượng lớn như vậy, người mở bàn xoay không sợ có vấn đề?”

“Chút tiền đặt cược ấy ta cũng không dám nhận, Huyền Thiên quán cũng không cần mở nữa.” Vương Lục nói: “Đối với trận đánh trận kế tiếp, hứng thú của Huyền Thiên quán vẫn rất cao. Sau khi được chứng kiến kiếm tâm của Lưu Ly Tiên thông minh, số người nguyện ý áp chế nàng thủ thắng cũng không ít.”

“A, tóm lại, hiện tại không phải người thắng không được.”

“Đúng vậy a, nếu là thua, chẳng những không còn mặt mũi tại Linh kiếm phái, sẽ bị người chỉ điểm nói là sự sỉ nhục chân truyền, hơn nữa trong nháy mắt liền từ thổ hào biến thành nghèo quý, sống không bằng chết a.”

Lão bản nương tràn đầy đồng cảm gật đầu: “Ta rất hiểu. Từ hơn năm năm trước, sau khi vào ngàn vạn bạch ngân... Ai, cuộc sống mấy năm nay thực sự không tốt.”

Vương Lục nói: “Ngoài ra, ta còn hứa chỉ cần có thể thắng, kiếm được phân Vương Vũ một nửa. Hiện tại nàng cùng ta chung lợi ích, ta chỉ cần một lòng cầu thắng, không cần lo lắng buổi tối bị người ăn bần trong sạch.”

“Cảm giác quan hệ thầy trò thật bi ai.”

“A, ăn xong bữa cơm này, ta phải đi làm 《Địa Ngục đặc huấn》 rồi, còn cách trận chung kết hai ngày nữa, thắng bại do hành động, ta sớm đến chào hỏi, nếu trong tay Linh tử có át chủ bài siêu cấp gì đó, mau lật ra cho ta, vẫn còn kịp đấy.”

“Mẹ kiếp, ta nào có lá bài tẩy gì chứ?”

“Ví dụ như trái dưa quý báu nhiều năm rồi, thủ hộ một hồi lâu chỉ đợi người hữu duyên mật bảo, hoặc là nhiều năm khổ tu, chuyên môn dùng để truyền thụ tuyệt thế thần công của người khác... Loại này có hay không?”

“Ăn cơm của người”

Sau khi thất vọng rời khỏi quán trọ Như gia, Vương Lục trở lại Vô Tướng Phong.

Không còn nhiều thời gian để cung cấp nữa. Sau khi tận mắt nhìn thấy Kiếm Tâm Thông Minh của Lưu Ly Tiên, Vương Lục rất rõ ràng với bản thân hiện tại, căn bản không có chút cơ hội thắng nào.

Mặc dù dựa vào đủ loại thủ đoạn, lần lượt chiến thắng Triệu Khương Nguyên và Diệp Phi có thực lực không tầm thường, nhưng Lưu Ly Tiên lại là đối thủ có đẳng cấp hoàn toàn khác nhau... Chẳng những có được lực bộc phát không gì sánh kịp, mà còn có cả một kiếm tâm Thông Minh không nhiễm một hạt bụi.

Trong mắt rất nhiều người, Lưu Ly Tiên là kẻ ngu ngậy thơ, tâm tư đơn thuần, không am hiểu thế sự, đầu như ít đi một sợi gân, luôn có thể làm ra cử động ngu xuẩn khiến người ta dở khóc dở cười, hơn nữa căn bản không thể làm chính diện.

Điểm này, trong lúc hai phái chuẩn bị hoạt động trao đổi, Vương Lục đã từng thử nghiệm.

Lúc đó hắn đặt một quyển sách Tuyệt Thế Thần Kiếm Phổ vào con đường bắt buộc phải trải qua của Lưu Ly Tiên, trong trang sách bố trí cạm bẫy, có thể phun ra mê dược mãnh liệt —— dược tính là căn cứ thể chất Lưu Ly Tiên tỉ mỉ tính toán, cho dù nàng có thể chắt thanh tịnh cũng không thể miễn dịch.

Đối với đại đa số người trí lực bình thường mà nói, loại cạm bẫy rõ ràng như vậy, đụng cũng không đụng vào, kết quả Lưu Ly Tiên nhìn thấy quyển sách này, vui vẻ vui vẻ nhảy nhót: “Thần kiếm tuyệt thế, ta muốn xem xem...”

Sau đó mở trang sách ra, một cỗ sương mù màu hồng phun thẳng tới gương mặt nàng. Thiếu nữ định lắc đầu mấy cái thì ngã xuống đất.

Sau khi tỉnh lại, Lưu Ly Tiên bị sư phụ Chu Minh mắng cho máu chó xối đầu.

“Nhớ kỹ, cái loại gọi là kiếm phổ ở giữa đường căn bản là cạm bẫy, về sau tuyệt đối không được đụng vào.”

Lưu Ly Tiên nghiêm túc gật đầu, tỏ vẻ mình đã nhớ kỹ.

Vì vậy Vương Lục lại viết một quyển kiếm phổ tuyệt thế tên là Lam không có cạm bẫy, ném lên đường. Lưu Ly Tiên nhìn thấy, trầm ngâm nói: “Sư phụ nói, kiếm phổ có cạm bẫy tuyệt đối không thể đụng vào, nhưng mà quyển này đã không có bẫy, vậy thì không thành vấn đề rồi.”

Sau đó cô gái dứt khoát mở trang sách ra.

Thông qua lần kiểm tra đó, Vương Lục hiểu đầy đủ trí lực của Lưu Ly Tiên, nếu vận dụng tổng hợp thủ đoạn, hắn có rất nhiều biện pháp để chiến thắng đối thủ. Nhưng sau khi tận mắt thấy Lưu Ly Tiên đánh nhau với Trảm Tử Dạ, hắn liền biết trên lời đài tiểu xảo căn bản không có chút ý nghĩa nào.

Ngày đó nàng gọi ra phi kiếm mười hai, dùng mười một thanh phi kiếm trong đó bức Trảm Tử Dạ đến tuyệt cảnh, bắt đắc dĩ phải lấy Diệt Tuyệt Thần Lôi để tranh đoạt đồng quy vu tận, mà thanh phi kiếm còn lại kia sớm được nàng chỉ dẫn bay đến nơi an toàn. Ngay khoảnh khắc Trảm Tử Dạ tự bạo, nàng dùng

phương pháp nhân kiếm hợp nhất, hóa thân thành công khu vực an toàn thành công, tránh được tự bạo trùng kích.

Chiến thuật tuy rằng đơn giản, nhưng trong nháy mắt đã bố trí xong, há có khả năng là hạng người nào tàn?

Lưu Ly Tiên cũng không ngạc, ít nhất trong thời điểm chiến đấu, nàng còn khôn khéo hơn tuyệt đại đa số mọi người. Một viên Thông Minh Kiếm Tâm bài trừ tất cả tạp niệm, chém ngược lại hết thảy, chỉ thẳng thắng lợi, tâm tính hoàn mỹ không tỳ vết.

Công tâm thuật sở trường nhất của Vương Lục, đặt ở dưới đài có thể đem Lưu Ly Tiên coi như con chó săn trên đùa, thế nhưng một khi Lưu Ly Tiên tiến vào trạng thái chiến đấu, công tâm thuật sẽ không có ý nghĩa gì.

Kết hôn trận cuối cùng, chỉ có bằng bản lĩnh thực sự thủ thắng, không đường tắt có thể đi.

“Cho nên, chuẩn bị để Địa Ngục đặc huấn chưa, ái đồ của ta?”

Trên Vô Tướng Phong, một bạch y nữ tử cười lạnh. Bên cạnh nàng là Thất trưởng lão cao lớn Ngạo Quan Hải, Vương Lục gật đầu ra hiệu.

...

“Kiếm Tâm Thông Minh cũng không phải công pháp vô địch, khuyết điểm của nó và ưu điểm nổi bật. Tuy lực công kích của Giao Bằng mạnh, nhưng lực phòng ngự không đủ, cho nên suy nghĩ cơ bản của đám nhãi con Vạn Pháp Tiên môn không sai, nhưng bọn chúng lại đánh giá sai sự thông suốt của Kiếm Tâm, thiên biến vạn hóa, nóng lòng cầu thành cầu thành., Không ngờ mới một hiệp đầu đã phân thắng bại, kết quả đều bị nha đầu Tiểu Lưu Ly kia đánh cho trở tay không kịp. Thật ra tiểu nha đầu không có nhiều tâm tư phức tạp như vậy, chẳng qua trực giác nói cho nàng biết thủ thắng thế nào là nàng làm thế nào, còn củi mục của Vạn Pháp Tiên môn ngay cả trực giác của tiểu nha đầu cũng không địch nổi.”

Trên Vô Tướng Phong, Ngũ trưởng lão mặc một bộ áo trắng như cũ, lộ ra vẻ nghiêm túc khó gặp.

“Kỳ thực nhìn theo góc độ khác, bọn họ cách thắng lợi cũng không xa, mấu chốt quyết định thắng bại là ở chỗ có thể cầm cự được một kiếm toàn lực của Tiểu Lưu Ly hay không. Nếu Lộ Khiêm tài có thể đỡ được Nhược Thủy kiếm, hai tâm Âm Quỷ phù đủ để trấn áp đối thủ. Mà Trảm Tử Dạ nếu có thể đỡ được mười hai thanh phi kiếm hợp kích, sau đó dùng Diệt Tuyệt Thần Lô để đả thương địch thủ mà không phải tự bạo., Cũng có thể thủ thắng. Đáng tiếc bọn hãn tự nghĩ không chịu nổi kiếm tâm thông minh của Lưu Ly Tiên, trăm phương ngàn kế muốn trốn muốn thoát, sau đó muốn mưu cầu gì, sau đó... Hắc hắc, Tiểu Vương Lục, có nhiều tiền tiên chết trước mặt như vậy, ngươi hẳn phải biết phải làm sao chứ?”

Vương Lục nói: “Bỏ tâm lý cầu may, chính diện đỡ lấy áp lực của Kiếm Tâm Thông Minh, bất quá bây giờ xem ra, chính diện cứng đối cứng căn bản là tự tìm đường chết, không tiêu mười hai phi kiếm của người ta đều xuất ra, một kiếm Ly Hỏa liền có thể phá vây của ta, Vô Tướng công này thật sự là không đủ sức mà.”

“Mẹ kiếp, rõ ràng là tu vi của mình không đủ, đừng vu oan công pháp tu hành. Ta kém Chu Minh sư huynh hơn một cảnh giới, cũng không sợ hãn. Vấn đề lớn nhất bây giờ là căn cơ của

ngươi quá mỏng, cảnh giới pháp lực quá thấp, nếu tu vi xấp xỉ Lưu Ly Tiên sẽ không phiền phức như vậy.”

Vương Lục nói: “Như vậy việc cấp bách trước mắt chính là tăng cao tu vi, cho nên mới tìm Thất sư thúc đến đây?”

Ngạo Quan Hải lắc đầu nói: “Đan dược tăng tu vi, ta đích xác có không ít, bất quá muốn ở ngắn ngủn hai ngày đã khiến cho tu vi đột nhiên tăng mạnh... Điều này thật sự không dễ dàng gì, đan dược có mạnh hơn nữa, dược tính phát huy cũng cần quá trình một chút. Hơn nữa lấy lực lượng đan dược cưỡng ép tăng lên tu vi, sợ sẽ làm cho cơ sở bất ổn.”

Vương Lục lại chẳng hề để ý chuyện này: “B Đột kích một chút tu vi liền có đủ loại bất ổn, thuộc về trời sinh cân bằng, ngài cứ yên tâm lớn mật hạ thuốc, tốt nhất có thể khiến cho ta nhanh chóng thành kim đan.”

Sư phụ cười lạnh: “Tốc thành kim đan? Cũng được, Thiên Ma Giải Thể đan, sau khi dùng một nén nhang là có tu vi kim đan, dược hiệu bạo thể mà chết, hồn phi phách tán, muốn tới một viên không? Nghe đây, ngươi chỉ có hai ngày, lực lượng đan dược không thể thiếu, nhưng ngươi không thể trồng cây vào một hai viên linh đan diệu dược liền đứng trên cùng một bình đài, làm chân truyền, số linh đan mà nàng từng ăn không ít.”

“Cho nên?”

“Cho nên, chỉ có thể đi một con đường tà đạo, bất quá nếu là đường tà, tất nhiên sẽ có tác dụng phụ, ngươi phải suy nghĩ cho rõ ràng.” Sư phụ Vương Vũ vẻ mặt nghiêm túc khác thường, làm cho Vương Lục cảm thấy có chút không quen.

“Nói nghe thử xem.”

“Tâm Ma đại thể.” Sư phụ lạnh lùng báo đáp: “Cho ta mượn tâm ma thể, làm trao đổi, trả giá đắt để đổi lấy thực lực tăng lên.”

“Tâm Ma đại thể còn có thể dùng như vậy sao?” Vương Lục kinh ngạc vạn phần, đây không phải là tà giáo tế tỵ, cho dù có tâm giao dịch, cũng phải có đối tượng giao dịch. Trả giá lớn đổi lấy thực lực, ai sẽ cung cấp thực lực?

“Lời thề như thế nào đây?”

“Rất đơn giản, người thề, từ nay về sau, tuyệt đối sẽ không chủ động dùng công pháp Tiên đạo đả thương người.”

Vương Lục lập tức nhú mày: “Không dùng công pháp đả thương người?”

“Ừ, nói về điểm cực đoan thì dù là kẻ thù giết cha thì cũng không thể dùng tiên pháp để gây bất cứ thương tổn nào nếu không tâm ma nhập thể, nguyên thần sẽ tan vỡ.”

Vương Lục như có điều suy nghĩ, với ngộ tính tuyệt hảo của hắn với tu tiên, lập tức hiểu được yếu điểm trong đó: “Ừm, dùng loại lời thề cực đoan này gia tăng bản thân, để cho mình không thể không chăm chú phòng thủ, tiến lên mà tăng lên năng lực phòng ngự? Mặc dù nguyên lý thao tác cụ thể ta còn chưa thể lý giải, nhưng tóm lại xem ra giao dịch không tệ, Vô Tướng công vốn không có lực công kích gì đáng kể...”

“Ai bảo vốn không có?” Su phụ lạnh nhạt ngắt lời: “Nói phải động não chứ.”

Vương Lục khẽ giật mình, lập tức tỉnh ngộ: “Thì ra người cũng đã phát thề bởi vì lời thề Tâm Ma thúc giục, người không có thủ đoạn công kích, cho nên về sau Vô Tướng công mới không ngừng chuyên chú phòng ngự, bởi vì công pháp khai phá công pháp căn bản không có ý nghĩa.”

“Ừm, cũng không phải là Vô Tướng công không thể đả thương người, trên thực tế sau khi được Vô Tướng kiếm cốt trợ giúp người đánh vỡ gông cùm xiềng xích linh căn, theo lý thuyết người đã có thể tu hành công pháp có lực công kích mạnh hơn, mà khi người Trúc Cơ thành công., Giữa công pháp cũng có thể mượn mà tự nhiên... Vô Tướng công coi như là bình đài có tính bao dung tốt đẹp. Với tư chất ngộ tính của người, những công pháp tiên phẩm uy lực kinh người trong môn phái cũng chưa chắc không thể tu hành, đến lúc đó, như mũi kiếm lưu ly tiên có thể đánh đâu thắng đó, cũng không phải vọng tưởng.”

Vương Lục cười một tiếng: “Su phụ không cần thiết lấy những lời này ra dò xét ta... Cái khác không nói, cho dù hiện tại ta cải tu Kiếm Tâm Thông Minh, có thể để cho hai ngày sau ta thủ thắng sao?”

“Ừm, ngươi có giác ngộ này là tốt rồi. Với sự thông tuệ của ngươi, hẳn là có thể biết rõ ràng, một khi lời thề thành lập, ngươi rút cuộc sẽ hy sinh bao nhiêu thứ. Ngươi và ta không giống nhau, ngươi có đường lựa chọn, không cần phải để bản thân rơi vào thế bị động.”

Mà với sự thông tuệ của Vương Lục, lập tức liền ý thức được, phía sau Vô Tướng công của sư phụ quả nhiên có ẩn tình tương đối.

“Năm đó ngươi không được chọn? Nói đến, lúc ta thi triển Vô Danh Kiếm, đích xác là...”

“Được rồi, bát quái của ta sau này có thời gian chậm rãi trò chuyện, hiện tại nói cho ta biết sự lựa chọn của ngươi trước.”

Vương Lục trầm ngâm một chút: “Một khi lời thề thành lập, không được chủ động đả thương người. Nhưng lưỡi kiếm có thể sử dụng một chút sao?”

“Trên lý thuyết thì không thể dùng kiếm vô danh, Tâm Ma đại thề không thể chơi trò chơi chữ. Nhưng với tâm tính của ngươi, chắc không đến nỗi bị thề khống chế chết. Nhưng Vô Danh kiếm cũng chỉ là thủ đoạn duy nhất của ngươi.” Sư phụ cười một tiếng: “Đương nhiên, nếu nói cách suy nghĩ cũng sẽ có, ít nhất ngươi có thể mắng chửi người khác, ngữ khí bạo lực không bị hạn chế.”

“Ha ha, nếu như còn có đường sống, vậy thì không có gì do dự nữa rồi, dạy ta thề.”

“Tốt... Sư đệ, lấy Ngung Thần Tán ra, tạm thời để nguyên thần tiêu tử này ngưng ra hư thể, phát ra lời thề Tâm Ma.”

Tâm ma đại thề, trên lý thuyết hẳn là kỹ xảo mà tu sĩ cảnh giới Hư Đan thậm chí là cảnh giới cao hơn mới có thể vận dụng, bất quá đối với Ngũ Tuyệt môn phái mà nói, theo lý thuyết ngoại pháp lệ phương pháp chung quy có thể tìm được.

Ngung Thần Tán mặc dù danh khí không nổi, công hiệu của nó lại đủ để đứng hàng thượng phẩm linh đan, một liều Ngung Thần Tán nuốt vào, Vương Lục lập tức cảm thấy trong đầu sáng ngời, nguyên thần nhanh chóng cô đọng., Kết thành hư thể, tiếp theo không ngừng chuyển thực, cho đến khi cảnh giới nửa hư nửa thực mới dừng lại... Dựa theo tiêu chuẩn Linh

kiếm phái, đây đã là cường độ nguyên thần của tu sĩ Hư Đan. Tuy rằng dược hiệu duy trì không đến một hơi thở, nhưng lấy ra phát đại thể tâm ma lại dư dả có thừa.

Tâm Ma đại thể cũng không khó phát ra, lúc trước sư phụ giảng giải trọng quyết, Vương Lục cũng tự động diễn luyện mấy lần, lúc này dễ dàng vận chuyển lực lượng nguyên thần cường hãn gấp trăm lần, ngưng kết thành lời thề. Tuy lấy tâm ma làm tên, nhưng lúc thề, nguyên thần trong nội phủ không gợn sóng không sợ, chỉ có một vòng gợn sóng vô sắc vô hình từ chính giữa ngọc phủ khuếch tán ra., Đảo qua vạn vật nội Phủ, tiếp theo tan biến tại biên giới, trong thời gian này không có tâm ma quấy nhiễu, cũng không có dị tượng khác... Bất quá Vương Lục rất rõ ràng, sau khi lời thề thành lập, nếu quả thật dám vi phạm một hai, đến lúc đó sấm vang chớp giạt, tiếng gào bách quỷ cũng xem như nhẹ, trên cơ bản hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Lời thề thành, Vương lục từ từ mở mắt. Lúc nguyên thần mở ra, cảm giác vạn vật nắm giữ đã tiêu tán, nhưng hiệu quả của lời thề lại lưu lại, khắc ấn vào nội phủ, thân thể, nguyên thần... Các nơi. Theo sự chuyển động thân thể của Vương Lục, xương cốt khắp nơi phát ra những tiếng răng rắc giòn vang, cả thân thể đã có biến hóa tương đương.

“Sau hai ngày tiêu hóa tâm ma đại thể mang đến chỗ tốt cho người, đồng thời cũng phải thay đổi chiến thuật của người một chút, từ nay về sau, bất kỳ động tác chủ động công kích nào cũng phải cấm tuyệt đối... Nói như vậy, nếu là tu sĩ Hư Đan đứng ra nghiêm lệnh, nguyên thần cũng đủ để tự kiềm chế hành vi của mình, mà mượn lực lượng đan dược thì có nguy hiểm ngoài ý muốn, nhưng đối với người mà nói có lẽ không thành vấn đề?”

Wương Lục gật gật đầu: “Yên tâm, tổ chất của chuyên gia mạo hiểm bày ra ở đây.”

“Được, vậy chúng ta bắt đầu vòng tiếp theo, thực chiến.”

Vừa dứt lời, Bích Hải Sinh Kiếm của Thất sư thúc liền trực tiếp chém tới.

Thời gian có hạn, biết rõ ngạo quan hải của Vô Tướng phong căn bản không lãng phí thời gian, mà Vương Lục tựa hồ cũng

sớm có chuẩn bị, Khôn Sơn kiếm thuận tay mà ra, vừa vặn chặn được công kích của sư thúc.

“Ồ?” Hai kiếm giao nhau trong nháy mắt, Vương Lục cả kinh, sư thúc đương nhiên sẽ không toàn lực xuất thủ, nhưng uy lực một kiếm này cũng là cấp bậc Hư Đan ổn định, đổi lại là bình thường hẳn nhất định phải chịu chút nội thương mới có thể vượt qua, hiện tại lại cảm thấy toàn thân chấn động, tiếp theo cũng không phải là cố hết sức.

Không ngờ chỉ trong thời gian ngắn như vậy, Tâm Ma đại thế đã bắt đầu phát huy kỳ hiệu.

“Đừng vội vui mừng, chiêu kiếm này chỉ có năm thành của Lưu Ly Tiên, hai ngày tới người còn có việc mà.” Thất trưởng lão thở dài, trường kiếm trong tay lại xuất ra, uy lực nâng cao thêm một bước.”

“Ha ha, đến hay lắm!”

Vương Lục không yếu thế chút nào, không những lấy Khôn Sơn kiếm đón đỡ thành công, càng hung hãn rung động kiếm cốt, thúc giục vận chuyển vô danh kiếm phản còn tổn thương.

Đấu pháp hung lệ như thế khiến Thất trưởng lão cũng lắp bắp kinh hãi, Vương Lục hài tử này vừa mới phát đại thế, có lẽ đặc biệt cẩn thận với loại kỹ năng phản hồi còn thương tổn này mới phải... Nếu không có tâm tính này, hai ngày sau quyết chiến cũng không cần phải đánh nữa, nhận thua sớm là tốt nhất. Sự lợi hại của Lưu Ly Tiên, người chưa tự mình giao thủ hẳn rất khó lý giải.

Hai ngày thời gian, cho dù Vương Lục dùng tâm tính liều mạng tiến hành huấn luyện thì phần thắng vẫn không nhiều hơn ba thành, đây là ước tính lạc quan vô hạn của Thất trưởng lão.

Dù sao thời gian tu hành của Vương Lục và Lưu Ly Tiên chênh lệch mấy năm, mà đối với tuyệt thế kỳ tài như bọn họ mà nói, thời gian mấy năm đã đủ để kéo dài một khoảng cách khó có thể vượt qua...

“Hừ “

Không bao lâu, Vương Lục đã bị Bích Hải triều sinh kiếm chấn ra nội thương, nhưng đây cũng chỉ là bắt đầu...

“Móa nó, chơi máu với Hắc thúc thúc, thật là không may mắn chút nào.”

...

“Đại sư huynh, chén nước cụng chén. Buổi sáng leng keng...”

Tại thời điểm Vương Lục giãy dụa trong địa ngục đặc huấn, trong Linh Trì phong phần hồng lâu, đoàn đội trao đổi tiên môn Vạn Pháp lại là một mảng bầu không khí bi thảm.

Thất bại nửa trận chung kết đêm, vượt quá dự kiến của tất cả mọi người. Kỳ tài hiếm thấy được trên dưới tiên môn coi là hi vọng sống còn của mấy trăm năm nay lại thua mất, thua dưới tay một kỳ tài tu hành tương đương, xuất thân so với thiếu nữ ngốc nghếch của mình còn không bằng. Nếu không tận mắt nhìn thấy, bất kể là ai nói đến cũng khó mà tin người khác.

Trận đấu pháp này thất bại, mang tới đả kích sĩ khí hầu như hủy diệt tính của các đệ tử Vạn Pháp tiên môn, một đoàn người thậm chí không nhớ rõ rốt cuộc như thế nào từ chân trời trên chân mây trở lại phần hồng lâu, chỉ nhớ sau khi khôi phục tinh táo, năm vị sư huynh đệ sắc mặt đều đã xanh mét, không còn lời nào để nói.

Cuối cùng vẫn là Hải Vân Phàm tâm thái tốt nhất, thờ dài, ngay cả mấy chục vạn linh thạch mình tổn thất thảm thiết cũng ném ra sau đầu, đảm đương người cổ vũ trong đội ngũ.

Hắn không vội vàng đi nghị luận trận chiến đấu đặc sắc nhưng thảm liệt kia, chỉ là rót cho mỗi sư huynh sư tỷ một chén nước nóng, lại mang tới mấy bàn điểm tâm, nói chút không quan trọng, từng chút một hòa hoãn bầu không khí... Bất quá thành công thiếu mát tốt, mọi người chịu đả kích tựa hồ quá lớn, phương pháp không đơn giản có hiệu quả.

Mà ngay khi Hải Vân Phàm đang suy nghĩ xem có nên xin giúp đỡ Đại sư huynh hay không thì chợt nghe Đại sư huynh mở miệng.

“Lần này là ta phụ lòng mọi người.”

Giọng nói của Trảm Tử dạ nặng nề nhưng vẫn mang theo lực lượng cảm xúc xâm nhập vào trong lòng người. Đám người Diệp Phi đang mờ mịt trong mắt cũng bị giật mình tỉnh lại.

“Ta thua tâm phục khẩu phục, thực lực đối thủ mạnh hơn ta, thi đấu bị thua, ta không còn gì để nói. Mấy năm trước ở Tiên môn dương dương tự đắc, chỉ cho rằng thiên hạ tuy lớn, nhưng lại không có mấy người được xưng tụng là đối thủ... Thực sự là ếch ngồi đáy giếng.”

Trảm Tử Dạ vừa nói, vừa lắc đầu với ý định mở miệng an ủi sư đệ sư muội: “Sau khi chiến đấu, trong lòng ta đã suy diễn đi nghĩ lại hơn trăm lần, cho dù Lưu Ly Tiên không lấy lá bài tẩy mới, chỉ bằng bản lĩnh đã có của nàng đánh với ta, trong một trăm trận, ta nhiều nhất cũng thắng được mười trận, thực lực song phương tồn tại chênh lệch thật sự... Thực không biết nàng luyện thế nào.”

Thật ra những lời này cần gì Trảm Tử Dạ nói? Chỉ cần là người tận mắt thấy trận chiến đó, đều có thể nhìn ra thực lực của Lưu Ly Tiên cao hơn đối thủ một bậc. Nàng dùng kiếm tâm thông minh, thiên biến vạn hóa bao phủ hoàn mỹ trên lực phòng ngự, hơn nữa lúc chiến đấu tâm tư trong vắt., Không bị bất cứ sự quấy nhiễu nào, căn bản không thể buông lỏng. Trảm tử Dạ bị thua mặc dù chỉ kém một chiêu, nhưng khoảng cách một chiêu này, lại thực sự không phải là nhân tố ngẫu nhiên gì đó vận khí.

Nhưng mà ý thức được điều này, ngược lại khiến người ta càng thêm nhụt chí, mọi người đều ôm tâm thái nghiền ép mà đến, bây giờ lại ở trên đài chịu khổ nghiền ép., Đại sư huynh càng hung hăng từ bỏ, trong lúc nhất thời, ngay cả cao ngạo Vạn Pháp Tiên Môn khắc trong xương tủy cũng bị dao động. Vốn tưởng rằng thế hệ đệ tử hiện tại đã đủ đứng sừng sững trên đỉnh Tu Tiên giới Cửu Châu, bây giờ lại thấy trên đỉnh cao còn có người... Cứ như thấy một bầu trời chưa từng nghĩ tới, khiến người ta sợ hãi.

Nhưng đúng vào lúc này, Trảm Tử Dạ lại lộ ra nụ cười an tâm của lệnh đệ sư muội.

Đó là trong tiên môn, mỗi khi gặp phải khó khăn, hấn ta là đại sư huynh cũng đều thể hiện nụ cười, tươi cười đứng ra.

“Vạn Pháp Tiên môn cũng không phải cuồng vọng tự đại, môn phái đã man coi trời bằng vung. Chúng ta học tập, mà nguyên tắc học thuật là gì?”

Các sư đệ theo bản năng đáp lại: “Phát hiện thứ gì không biết, biết rõ thì không biết, ta dự đoán là không biết.”

“Không sai, cho nên đối với thực lực mạnh hơn chúng ta, có lẽ nên ôm tâm thái thăm dò chủ động học tập, đề cao bản thân.”

“Ách... “

“Cho nên lần này ta đi tìm Lưu Ly Tiên trao đổi tu tiên, các sư đệ sư muội cứ nghỉ ngơi thật tốt.”

Trảm Tử Dạ trầm giọng nói, thân hóa lôi quang đi về phía Thông Minh Phong, để lại một đám đệ tử ghen hòng nhìn trôn trối.

Trảm Tử Dạ không chế lôi quang bay thẳng về hướng Thông Minh Phong, nhưng mới đi được nửa đường, sắc mặt Trảm Tử Dạ đã biến đổi.

Phía trước, sư phụ Viên Triều Niên pháp lực dao động nhàn nhạt truyền tới, ngăn cản đường đi của ông ấy, đây là sư phụ đang lạng lẽ nhắc nhở chính mình, đường này không đi được.

Trảm Tử Dạ tràn đầy ảo não: Sư phụ thế mà lại ở Thông Minh phong? Hơn nữa hãm ngăn mình ở cái gì, đây là cơ hội tốt để học tập giao lưu a, làm sư phụ sao có thể ngăn trở đệ tử thành tâm học tập đây?

Bên kia, trên Thông Minh Phong, Viên Triều Niên lắc đầu cười: “Khiến các vị trưởng lão chê cười rồi, ta đây không phải đồ đệ không nên thân.”

Trước mặt hắn là nhị trưởng lão của Linh Kiếm phái Lưu Hiên, tứ trưởng lão Chu Minh và cửu trưởng lão Hoa Vân.

Sau hai trận bán kết chiến, Vạn Pháp Tiên môn thất bại đã định, ngạo khí ban đầu lập tức tan thành mây khói, chuyện được Thịnh Kinh nhờ, tự nhiên cũng coi như chưa có chuyện gì xảy ra, hoạt động trao đổi giữa hai phái cuối cùng cũng đi vào quỹ đạo.

Năm nay Viên Triều đến Thông Minh phong, cũng là đại biểu môn phái làm ra tư thái thân thiện —— mặc dù trong lòng hắn cũng có lửa, nhưng trong ba tên trưởng lão, cũng chỉ có hắn mới đủ không chế tình trạng này, đối lại hai người khác, nhất định phải đánh nhau với người trên Thông Minh phong. Mà

chủ đề trao đổi của Viên triều năm nay, chính là giáo dục môn phái đệ tử.

Một khi nói chuyện, Viên triều liền phát hiện lúc trước mình quả thực là đã khinh thường Linh kiếm phái, có lẽ trưởng lão này có tu vi giống như mình, nhưng phương diện giáo dục đệ tử có sở trường riêng, khiến người ta được lợi không nhỏ, hơn nữa... Không thể không thừa nhận, tư thái của người ta so với chính mình còn tốt hơn.

Lưu Hiến nói: “Viên trưởng lão quá khiêm tốn rồi, trăm tử đệ niên hài tử kia tu hành tám năm, liền lĩnh ngộ toàn bộ vạn pháp, luyện công pháp Tiên phẩm Ngũ Lô Chân Kinh đến tình trạng như vậy, tư chất ngộ tính đương thời ít người có thể sánh bằng.”

“Môn phái quả thực cũng gửi gắm kỳ vọng vào hấn, từ chuyện mười bảy năm trước, kỳ tài tu tiên ở Cửu Châu tầng tầng lớp lớp, nhưng tương lai chân chính dẫn dắt ngũ tuyệt cũng không có mấy ai. Vạn Pháp Tiên Môn chúng ta có thể được một trăm tử ban đêm đã cảm thấy rất may mắn, không ngờ thu hoạch của Linh Kiếm phái các người lại cao hơn chúng ta.”

Viên triều nói, có chút hâm mộ: “Linh kiếm phái bây giờ là kết thúc của ngũ đại tông phái đỉnh cấp, nhưng có kỳ tài như Lưu Ly Tiên, một năm sau hấn là có thể tiến lên một hai hạng.”

Đối với câu nói cuối cùng của Viên triều, mấy vị trưởng lão linh kiếm cũng không bình phẩm, bất quá Chu Minh lại nói: “Đứa nhỏ Lưu Ly tiên kia, tư chất ngộ tính tuy tốt, lại không phải là người có thể gánh vác trọng trách, nếu thật sự đặt tiền đồ môn phái ở trên người nàng, Linh kiếm phái sau trăm năm sợ là phải xong.”

“Sự phụ, Linh kiếm phái sắp xong rồi sao?” Trong lúc nói chuyện, Lưu Ly Tiên mặc váy dài bông bành đi tới, trong đôi mắt to tròn chớp động sắc thái ngậy thơ. “Vậy sau này ăn cơm phải làm sao bây giờ?”

Chu Minh tức giận mắng: “Đồ đàn thôi tha, chỉ biết ăn về luyện hóa phi kiếm hóa thân cho ta một canh giờ... Trước khi chúng ta nói xong không được trở về.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của thiếu nữ lập tức cúi xuống: “A, đã biết.”

ứng phó Lưu Ly Tiên xong, Chu Minh cười khỏ nói: “Khiến Viên trưởng lão chê cười rồi.”

Viên triều lại vẻ mặt cực kỳ hâm mộ nhìn bóng lưng Lưu Ly Tiên đi xa: “Tâm tính tinh thuần, toàn thân như lưu ly, tư chất như vậy, khó trách có thể kế thừa truyền thừa thượng cổ... Bất quá ta thấy công pháp kiếm tâm thông minh này, so với truyền thừa thượng cổ cũng có khác biệt rất lớn, nghe đồn mấy chỗ yếu nhược của kiếm tâm thông minh đều được đền bù bằng xảo diệu.”

Chu Minh cười mà không nói.

Viên triều lại nói: “Bất quá ta cũng hiểu được lời Chu trưởng lão, tâm tính như thế, trên con đường tu tiên cố nhiên có thể hát vang tiến chức quan, nhưng làm lãnh tụ một phái lại không tận lực làm việc... Như vậy, quý phái là tính nghiêm túc bồi dưỡng Vương Lục?”

Nhắc tới Vương Lục, sắc mặt mấy vị trưởng lão ở đây đều có chút mất tự nhiên.

Viên triều năm nay nói: “So với Lưu Ly Tiên, Vương Lục đúng là cơ trí bách biến, nhưng thủ đoạn thì không phải chính đạo, hơn nữa tu vi cũng kém không ít. Tuy hai lần trước may mắn đắc thắng, nhưng bình tĩnh mà nói, loại công pháp chỉ đơn thuần nhân mạnh phòng ngự và cầu sinh này không phải là chính đạo?”

Sắc mặt mấy vị trưởng lão càng thêm cổ quái.

Viên triều lại càng nói càng hiếu kỳ: “Nghe nói Vương Lục sư thừa kế Vô Tướng phong, mà Vô Tướng phong chủ mới chỉ có tu vi Kim Đan, ta nghĩ nếu trên người Vương Lục có sở trường như thế, cho dù tư chất tu tiên không phải tốt nhất, cũng không cần thiết giao hấn cho một sư phụ bất thành khí? Huống chi Vương Lục tài hoa xuất chúng, về sau có thể đảm đương trọng trách lớn lao.”

“Thôi đi, nguoi mới không nên thân đây!” Cử trưởng lão Hoa Vân nghe thấy Viên Triều chửi bới sư tử, lập tức nổi nóng:

“Tốt xấu gì nguoi cũng là Ngũ Tuyệt trưởng lão, sao vẫn phải

dùng tu vi cảnh giới để nhìn người khác? Kim Đan thì sao? Vẫn đánh cho người răng rơi đầy đất như thường đấy.”

Viên triều năm nay trong lòng tức giận, nhưng nhìn thấy Hoa Vân mặc dù tràn ngập tức giận, nhưng vẫn không mất đi sắc nước hương trời, tức giận lập tức tiêu tan.

A, có lẽ trên người bạch y nữ tử kia thực có cái gì đó đặc biệt ta không nhìn ra? Bất quá chỉ một mực cầu phòng thủ cầu sinh tồn, cái này cũng không khỏi quá uất ức, cho dù tại Vạn Pháp tiên môn, thuần túy là công pháp rịt đầu phòng thủ cũng gần như không được hoan nghênh. Có lẽ Ngũ trưởng lão có biện pháp gì đó, có thể dùng tu vi kim đan ngăn cản pháp thuật trưởng lão Hóa Thần của mình, nhưng muốn đánh mình răng rơi đầy đất, vậy chẳng phải là nói giỡn chơi sao.

Huống chi Cửu Châu này tuy lớn, có ai dám nói phòng ngự của mình là vạn lần không sơ hở? Một ngày nào đó sẽ bị người ta tìm ra sơ hở, đến nỗi ngay cả đường sông hòa giải cũng không có, vậy thì có khổ nỗi gì? Chỉ tiếc đứa nhỏ Vương Lục kia, linh căn tư chất tạm thời như thế nào, chỉ bằng vào ngộ tính của y, cũng đủ để làm cho Viên triều sinh lòng yêu tài, bây giờ lại đi lên một con đường tà đạo.

Nếu không phải hắn đã đạt được thân phận chân truyền, thật sự rất muốn đào tới Vạn Pháp Tiên môn. Chuyện khác không nói, trong tiên môn, đệ tử cũng trưởng lão cũng được, con người trên phương diện thể tục có vẻ thiếu sức lực, quả thực cần một nhân vật cơ trí bách biến. Hiện giờ chương môn khá coi trọng Hải Vân Phàm, nhưng so với Vương Lục, Hải Vân Phàm dường như cũng thiếu vài phần...

Bất quá kỳ quái là, nghe nói trước đây không lâu Vương Lục vừa mới đặt cược với người của Huyền Thiên quán, đặt cược toàn bộ thân gia lên người mình, y đã tự tin có thể thắng rồi sao? Người của Huyền Thiên quán cũng không phải là ăn chay, muốn giả vờ đánh bạc, cho dù là đệ tử Ngũ Tuyệt cũng không gánh vác nỗi hậu quả, rốt cuộc y đang suy nghĩ gì vậy?

Trong lòng nghi hoặc, Viên Triều Niên cũng nhân cơ hội hỏi ra.

Hoa Vân đáp: “Chúng ta cũng không biết mà, tuy nhiên tiểu tử Vương Lục kia chắc chắn sẽ không để cho mình chịu thiệt,

hắn là đồ đệ sư tử dạy dỗ mà.”

Viên Triều nhin không được lại hỏi: “Hắn chỉ là luyện khí thượng phẩm, chẳng lẽ có thể mạnh hơn Lưu Ly Tiên?”

Hoa Vân nói: “Trên lý thuyết khẳng định không bằng, bất quá dù sao hắn là Vương Lục mà, chống lại hắn, Tiểu Lưu Ly căn bản không đáng để ngắm... Ồ, Tứ sư huynh đừng để ý nhé.”

Chu Minh cười khô: “Thành thật mà nói, ta cũng không tin tưởng vào Lưu Ly. Cái khác thì không nói, nhưng nếu Ngũ sư muội dạy cho Vương Lục một chiêu, tên ngu ngốc Lưu Ly kia thật sự là khó hiểu.”

Hoa Vân ngạc nhiên nói: “Không thể? Không phải cần nguyên thần có cảnh giới nửa hư nửa thực sao? Vương Lục còn kém xa lắm sao? Hơn nữa sư tử cũng từng nói qua một chiêu kia không phải bản thân nàng thì không dùng được, những người khác căn bản cũng không thể thử qua, nếu là Vương Lục có lẽ là ngoại lệ nha, tính tình của hắn không khác sư tử là mấy, khiến người ta đoán chừng rất khó có được.”

Viên triều năm nay nghe vậy càng hồ đồ: Nguyên thần nửa hư nửa thực? Đó là vì cái gì, phát tâm ma đại thể sao? Nhưng phát tâm ma đại thể có ích lợi gì? Cho dù tâm ma đại thể có giá trị giao dịch đồng dạng, nhưng chỉ có lực ước thúc càng mạnh, vật hy sinh càng nhiều càng quý giá., Bồi thường được bồi thường mới càng nhiều. Hơn nữa loại bồi thường này hiệu quả vĩnh cửu, vì vậy hiệu quả trong thời gian ngắn lại có hạn. Muốn trong hai ngày này bù đắp chênh lệch thực lực giữa hai bên. Cường độ lời thề này lớn bao nhiêu? Chỉ sợ cũng sẽ ảnh hưởng đến hành động bình thường, hơn nữa Tâm Ma đại thể không thể chơi vãn tự, nhất định phải thề rằng người nào đó đã chấp nhận hy sinh của mình thì mới có thể nhận được bồi thường. Ví dụ như có người thề cả đời không mở miệng nói chuyện nữa., Vẫn mở miệng nói chuyện, sau đó trong lòng tự giải thích, ta không phải nói chuyện, chỉ là phát ra một ít âm tiết., Về phần tổ hợp những âm tiết này như thế nào, đó là nghe người ta chuyện không liên quan gì đến ta... Chúc mừng mừng, sau một khắc người này sẽ tâm ma quán thân, nổ đầu mà chết. Tâm ma đại thể là không thể lừa mình dối người.

Cũng may Viên triều xuất thân là môn phái học thức uyên bác như Vạn Pháp Tiên môn, mới có thể trong nháy mắt nghĩ tới những điều này, nếu đổi lại là tu sĩ bình thường sẽ tuyệt đối không nghĩ tới tâm ma đại thế đi lên. Chẳng qua, dù là Viên Triều Niên, cũng tuyệt không liệu được tâm ma đại thế còn có rất nhiều cách dùng.

“Thôi bỏ đi, nghĩ nhiều như vậy thì có ích lợi gì? Chờ mong hai ngày, thuận tiện... Cũng nên chuẩn bị một chút cho trận chiến này. Một cá nhân thua đến triệt để, chiến đấu đoàn chiến còn có cơ hội lật ngược tình thế.”

Nhoáng một cái đã qua hai ngày.

Trong thời gian này, đã xảy ra rất nhiều chuyện, ví dụ như càng ngày càng nhiều tu sĩ ngoại phái tiến vào Linh Kiếm Sơn, chuẩn bị quan sát trận chiến đỉnh phong sắp tới. Tỷ như dưới đề nghị của một vị trưởng lão, phái Linh Kiếm phái, bắt đầu thu phí cho những người đang xem cuộc chiến., Bị chỉ trích vô sỉ. Ví dụ như làm việc cho người hữu tâm, người đánh cuộc đánh cuộc kia tức giận muốn chết, tiền đánh cược trở thành con số trên trời. Ví dụ như người chủ trì vụ cược của Huyền Thiên quán, cũng thuận lý thành chương mà chuyển sang người phụ trách khu vực Thương Khê châu - một vị đại tu sĩ đủ để tu vi Hóa Thần đỉnh phong đảm bảo không có ai động tay chân trong ván cược này.

Ví dụ như, trong thời gian hai ngày, Lưu Ly Tiên và Vương Lục đều không lộ diện, từng người bế quan, ngay cả sư huynh đệ quan hệ tương đối tốt với bọn họ cũng không thấy mặt.

Chẳng hạn như sự nhiệt tình của mọi người đối với tiền đồ cuộc thi nhao nhao bàn tán sôi nổi, mỗi người đều cho là mình đúng.

Sau khi chứng kiến tận nửa vòng chung kết đỉnh phong thật sự, đại bộ phận mọi người đều coi trọng trận quyết đấu đỉnh phong, tu vi, công pháp, thậm chí đấu tâm hoàn mỹ không chút tỳ vết trên đài. Lưu Ly Tiên giống như một truyền kỳ, khiến người ta không thể tưởng tượng được nàng có thể bị thua.

Về phần Vương Lục, hai lần chiến đấu trước đích xác rất đặc sắc, nhưng cũng bại lộ thực lực chân thật của hắn. Không có

công tâm thuật phụ trợ, hẳn bất quá chỉ là tiểu tu sĩ luyện khí thượng phẩm, lực phòng ngự xuất chúng, còn có kỹ năng phản thương, nhưng dưới kiếm tâm của Lưu Ly Tiên thông minh không đáng nhắc tới.

Ngay cả người ủng hộ của Vương Lục cũng cho rằng, nếu không xuất âm chiêu, đường đường chính chính tác chiến, Vương Lục tuyệt đối không phải là đối thủ. Mà ở trong trận đánh cuộc, nghĩ ra âm chiêu lại nói dễ?

Nhưng hai lần chiến đấu trước, lần nào không phải là trong tình huống mọi người không xem trọng, dùng thủ đoạn vượt bàn thắng lợi ngoài dự đoán của mọi người? Vương Lục kỳ tích, tên tuổi này đã lặng yên lưu truyền ra.

Trong mắt vạn chúng chú mục, trận đánh kết thúc bắt đầu mở màn.

Vẫn là Vân Lộc Thiên đài, vẫn là tiếng người huyền ảo, Lưu Ly Tiên được coi trọng nhất sớm trình diện, quần áo hoa lệ không che dấu được kiếm ý sắc bén do thiếu nữ uẩn dưỡng đã lâu, lúc này trạng thái đang rất tốt.

Bên kia, trên vị trí nghỉ ngơi của Vương Lục lại không có một bóng người. Mắt thấy trận đấu sắp bắt đầu, bản thân Vương Lục lại chậm chạp không hiện thân. Phong Ngân chân nhân chủ trì trận chung kết hừ một tiếng: “Đừng lè mè nữa.”

Cùng lúc đó, xa ở Vô Tướng phong, bên tai bạch y nữ tử vang lên tiếng sư huynh thúc giục, vì vậy bất đắc dĩ cười một tiếng: “Vương Lục, người ta đã đến cửa rồi.”

“Được.” Vương Lục nhàn nhạt trả lời một tiếng, linh phù trong tay dẫn cháy, thoáng chốc thân ảnh biến mất.

Một lát sau, trên Vô Tướng Phong truyền đến một tiếng thở dài mệt mỏi.

“Sư tỷ, người thật đúng là đã thu được một đồ đệ khó lường, không đến hai ngày, rõ ràng đã luyện thành cho hắn.”

Trên mặt bạch y nữ tử cũng hiện ra một tia mắt mát mẻ.

“Ta... Ta tu tiên hơn trăm năm, đây là lần đầu tiên thấy tiểu tử này còn vô sỉ hơn ta, không hổ là thiên mệnh chi tử, thật sự là tiên đồ vô lượng tiền đồ.”

Nói xong, lại cười khở một tiếng: “Su đề, giúp ta quét dọn chiến trường một chút.”

Ngay tại đỉnh Vô Tướng Phong hai người đứng, mặt đất vốn bằng phẳng đã trải rộng hổ, như bị lực lượng cuồng bạo tàn sát bừa bãi.

Vân lộc Thiên đài, cách lúc bắt đầu thi đấu chỉ còn chưa đủ một chén trà, ở trong không ít người dần dần không kiên nhẫn đợi trong khi chờ đợi, Vương Lục San mới đến chậm.

Bởi vì không có khả năng phi tiên ngự kiếm, Vương Lục sử dụng truyền tông linh phù trong sơn môn đột nhiên ra trận, lập tức dẫn tới không ít ánh mắt kinh ngạc.

Khác với hai lần chiến đấu lúc trước, Vương Lục mặc trên người một kiện trường y đen kịt, bên trong không biết ẩn giấu cái gì, mà bản nhân sắc mặt thản nhiên, khóe miệng mỉm cười, sau đó sải bước đi lên Vân đài.

Trên tầng mây, Lưu Ly Tiên chờ đợi đã lâu, người thiếu nữ sắc kiếm, kiếm ý kinh người đập vào mặt.

Vương Lục trực diện với kiếm ý nhưng lại như tắm trong gió xuân, bộ pháp không loạn, đi thẳng đến vị trí của mình, nhòen miệng cười.

Thấy song phương đứng vững, Phong Ngân chân nhân trầm giọng ra vẻ xác nhận lần cuối: “Có chuẩn bị xong xuôi hay không?”

Lưu Ly Tiên giơ tay lên cao: “Ồ.”

Vương Lục gật gật đầu: “Phí hao bên ngoài hoàn tất... Lúc nào cũng có thể chiến.”

“Như vậy, trận đấu bắt đầu...”

Vừa dứt lời, dưới chân Vương Lục khễ động, thân hình như gió, Khôn Sơn kiếm trong tay xuất ra nhắm thẳng vào Lưu Ly Tiên, lại là người phát chế trước.

...

Vạn Pháp Tiên môn và môn phái Linh Kiếm phái thi đấu, cuối cùng trở thành màn biểu diễn đơn phương của Linh Kiếm phái. Nhưng trận đánh cuối cùng cũng không làm người ta thất vọng, vừa mở màn đã tạo ra một trận kinh hô.

Vương Lục thế mà lại ra tay trước?

Hai trận trước, đặc điểm của Vương Lục đã hiện ra rõ ràng. Gã có năng lực phòng ngự và phản kích kinh người, nhưng cũng có hạn chế rất lớn, không những thiếu năng lực công kích, hơn nữa trong phòng ngự, vận dụng thân thể và pháp lực cũng không kém chút nào, nhất là đối mặt Lưu Ly Tiên càng phải cẩn thận hơn với loại công kích nhìn như dững mẫn này, rất dễ lộ ra sơ hở, đến lúc đó kiếm tâm đối phương thông minh đánh ra, có thể triệt để làm tan rã vòng kiếm ba thước mà hấn lấy làm tự hào.

Nhưng ngoài dự liệu của tất cả mọi người, Lưu Ly Tiên lại không nhúc nhích tí nào, kiếm trong tay chưa từng thoáng nâng lên, pháp lực thể nội cũng không vận chuyển, ngồi nhìn Khôn Sơn Kiếm Vương Lục đâm thẳng vào hai mắt, ánh mắt không loạn chút nào.

Đây là đang coi rẻ lực công kích của đối thủ? Nhưng cho dù công kích của Vương Lục không mạnh, Khôn Sơn Kiếm trong tay lại sắc bén dị thường, chín tầng phong ấn đã bị mở ra ba tầng, chỉ bằng phong cách sắc bén đã đủ để trảm phá thân thể tu sĩ Trúc Cơ, mặc cho Khôn Sơn Kiếm đâm, đúng là tự tìm đường chết.

Nhưng mà sau một khắc, động tác của Vương Lục bỗng nhiên dừng lại, Khôn Sơn kiếm cách đối phương chỉ có một chút thì ngừng lại.

Vương Lục hừ một tiếng, thu hồi trường kiếm, lại bước về phía trước, tay trái đánh thẳng vào yết hầu Lưu Ly Tiên. Thiếu nữ hơi ngửa đầu, kiếm trong tay nhìn không được về phía trước, nhưng lúc sắp đụng phải Vương Lục thì ngừng lại.

“Trực giác thật sắc bén, không hổ là Kiếm Tâm Thông Minh.”

Ánh mắt Vương Lục nhìn thẳng vào hai mắt Lưu Ly Tiên, trong đôi mắt trong suốt của thiếu nữ đang ánh lên thân ảnh của hắn, không có một chút tạp chất nào.

Cứ lập đi lập lại như vậy, nhất thời làm cho rất nhiều người xem dưới sân không hiểu, thậm chí một ít trưởng lão ngoại phái tu vi đạt tới cảnh giới Nguyên Anh cũng tò mò, con đường của hai tiểu bối này, làm sao làm cho người xem không hiểu đây?

Nhưng mà mấy vị trưởng lão của Linh kiếm phái thấy vậy, sắc mặt đều thay đổi.

Lưu Hiến phản ứng lại đầu tiên: “Cách đấu của Vương Lục, chẳng lẽ là...”

“Hừ, không hồ là đồ đệ của ngũ sư muội, quả nhiên cũng đi theo con đường này...” Phương Hạc nghiêm nhiên nhớ tới chuyện gì không vui, khuôn mặt vốn luôn nghiêm túc nghiêm túc lại càng thêm âm trầm.

“Ha ha, vẫn đúng là chiêu này a, Chu Minh sư huynh người lo lắng quả nhiên là có đạo lý.” Hoa Vân vô tâm, cười ha ha không ngừng.

Chu Minh lại lắc đầu cười khổ, trong lòng lại bội phục sư đồ trên Vô Tướng Phong này sát đất.

“Mới hai ngày, vậy mà thực sự để cho hắn luyện ra được, nhớ năm đó ngũ sư muội cũng không nhanh như vậy nha.”

Hoa Vân cười càng vui vẻ hơn: “Đồng môn hơn trăm năm, cuối cùng nhìn thấy không biết xấu hổ hơn ngũ sư tỷ rồi.”

Phương Hạc khịt mũi coi thường: “Bàng môn tà đạo...”

Vừa dứt lời, Khôn Sơn kiếm của Vương Lục lại xuất kích, chém về phía cổ tay Lưu Ly Tiên. Hai hàng mày liễu của thiếu nữ cau lại, rốt cuộc không nhìn được phải đánh trả. Ly Hỏa kiếm và Khôn Sơn kiếm đột nhiên tấn công, nhưng không có chân động mãnh liệt mà vạn chúng chờ mong. Hai thanh trường kiếm nhẹ nhàng bay về phía sau, chấm dứt trong vòng giao thủ này.

Mà nếu cẩn thận quan sát có thể phát hiện lúc này cổ tay của hai người đều đang run nhẹ nhẹ.

Dưới đài Hoa Vân không nhin được tán thưởng: “Nhưng hiệu quả lại vô cùng thần kỳ.”

Mấy tên trưởng lão đều không lên tiếng, hiển nhiên đều nhớ tới một ít chuyện cũ bi thương.

Đối với Linh Kiếm trưởng lão mà nói, Vương Vũ một bộ chiến pháp đặc biệt cũng không xa lạ gì, mặc dù nòng dùng tâm ma đại thế ước thúc bản thân không được chủ động đả thương người. Nhưng khi thực chiến nòng đưa trường kiếm cho người khác chóp mũi, chỉ cần không bị thương liền không coi là phá thế, ngược lại người khác dưới sự kinh hãi toàn lực phản kích, ngược lại bị nòng lấy lý do phòng vệ chính đáng trực tiếp chấn tử chấn thương.

Dùng lời của bản thân mà nói, chính là đem tháp tên tu đến nhà người ta, sau đó lại chuyên tâm làm tháp phòng... Đại khái cũng xem như là đấu pháp vô sĩ hàng đầu ở Cửu Châu.

Bộ đấu pháp này người thường căn bản không thể bắt chước, đặc chất của Tâm Ma đại thế là trao đổi tương đương giá trị, hy sinh càng nhiều cường hóa mới càng nhiều. Dựa theo nhân tính thông thường, nếu đã hiểu rõ bộ đấu pháp này., Cảm giác mình cũng không bị thiệt thòi gì, nhưng một khi đã có nhận thức này, hiệu quả cường hóa tất nhiên có hạn. Nhưng Vô Tướng phong thầy trò lại có cảm giác nhục nhã khác thường nhân, bọn họ thủy chung tin tưởng mình đã hy sinh tiền đồ rất tốt, thậm chí bọn họ tin tưởng nếu chuyển tu kiếm tâm thông minh, mình có thể đạt tới cảnh giới Chu Minh và Lưu Ly Tiên... Quả thực cực kỳ vô sĩ...

Ngoài ra, lúc ra tay phải không chế nghiêm ngặt chừng mực, không thể thực sự đả thương địch thủ, thậm chí không được có ý đả thương người, một khi bị đối phương chống cự thì phải bộc phát toàn lực để đánh chết đối thủ, đối với pháp lực, yêu cầu tâm tính nghiêm ngặt, cũng phải rất nhiều người mới có thể làm được.

Công pháp hiếm thấy, đấu pháp kỳ lạ, thầy trò kỳ quái nhưng chiêu này hiệu quả đúng là kinh người.

Hoa Vân lại nói: “Lúc trước bị sư tỷ dùng một chiêu dụ dỗ này, ra tay phản kích lại không phải số ít những kẻ chỉ có Tiểu Lưu Ly không dễ lừa như vậy. Tiểu nha đầu này tuy bình

thường hơi ngốc, nhưng sau khi lên sân đấu Thông Minh Kiếm Tâm không phải là nói đùa... Ồ, không đúng lắm.” Hoa Vân nghĩ tới điều gì, kinh ngạc trợn to hai mắt: “Với thực lực Tiểu Lưu Ly cần phải cẩn thận như vậy sao?”

Nếu đổi thành người khác, gặp phải chiến thuật tháp phòng này của Vương Lục, đương nhiên là tay chân luống cuống, nhưng Lưu Ly Tiên thì khác, cảnh giới của nàng đã vững vàng áp chế mấy phẩm cấp của Vương Lục, một kiếm có thể định thắng nha.

“Nàng đang lo lắng cái gì?” Hoa Vân có chút khó tin: “Chẳng lẽ trong mắt Tiểu Lưu Ly, việc Vương Lục phản kích nàng không chịu nổi sao? Không đến mức vậy đâu, hay là mấy năm nay sư tỷ lại cường hóa qua lời thề Tâm Ma?”

Lưu Hiền cũng nghi hoặc: “Không có khả năng, lúc trước bộ khế từ kia là mấy người chúng ta hợp lực cân nhắc hồi lâu mới định ra, mỗi một âm tiết đều có ý nghĩa không thể thay thế... Làm sao có thể cường hóa dựa theo tiêu chuẩn Vương Lục như vậy, hiện tại tuyệt đối không có khả năng phản ngược công kích của Lưu Ly, ngay cả kế tiếp đều rất cố hết sức, trừ phi hấn Trúc Cơ cũng không sai biệt lắm...”

Lực phòng ngự dùng Tâm Ma Đại thề cường hóa quả thực kinh người, nhưng Kiếm Tâm Thông Minh của Lưu Ly Tiên sao lại kém cỏi chứ? Mười hai phi kiếm ngay cả Trảm Tử Dạ - Trúc Cơ trung phẩm cũng không dám đón đỡ, Vương Lục chẳng lẽ tiếp được, bắn ngược trở về?

Đáng tiếc giữa đài cao còn có trận pháp ngăn cách —— vì để tránh cho đệ tử lên đài bị trưởng lão các môn phái phía dưới nhìn thấy rõ ràng, bại lộ bí mật công pháp môn phái, cho nên Vân Lộc Thiên Đài che đậy khá nhiều tin tức, thế cho nên ngay cả trưởng lão Linh Kiếm phái cũng không nhìn thấy toàn cảnh, chẳng biết vì sao Lưu Ly Tiên lại kiêng kị Vương Lục đến mức này.

Trong lúc nghi hoặc, tình thế trên đấu trường lại có biến hóa.

“Sư tỷ, xin ban thưởng chiêu.”

Trước ngực Vương Lục Hoàn, mở miệng Xi Chiến, Lưu Ly Tiên chăm chú nhìn hấn hồi lâu, trong lòng một viên trong vắt

kiếm tâm cũng không biết xoay chuyển bao nhiêu năm, một lát sau cuối cùng nhịn không được ra tay, nhưng lại cực kỳ cẩn thận, mười hai thanh phi kiếm chỉ dùng Ly Hỏa cùng Nhược Thủy Song Kiếm, nhẹ nhàng đâm về phía Vương Lục.

Leng keng một tiếng, Vương Lục đơn giản đẩy Ly Hỏa kiếm ra, Khôn Sơn kiếm vung mạnh xuống phía dưới, chặn lại Nhược Thủy kiếm. Nó đã từng khiến đệ tử Vạn Pháp Tiên môn cảm thấy đau đầu, nhất định phải dùng toàn lực mới có thể đỡ được hai thanh thủy hỏa song kiếm, lặng yên không một tiếng động đã bị Vương Lục Hóa giải khai.

Dưới đài lập tức xôn xao một mảnh, trong khu nghỉ ngơi của Vạn Pháp Tiên Môn, Lộ Khiêm mới trực tiếp lấy ra: “Cái này, nhường đường quá rõ ràng rồi? Người Huyền Thiên Quán không nói chuyện sao?”

Nghĩ tới mình vừa mới xuất ra mấy vạn linh thạch áp đảo Lưu Ly Tiên Thắng, trong lòng hẳn không khỏi khẩn trương.

Sắc mặt Trảm Tử Dạ lại âm trầm vài phần: “Không đúng, không phải nương tay. Lưu Ly Tiên như đang kiêng kị gì đó, không dám dốc toàn lực xuất thủ...”

“Kiên nhẫn a, lực công kích của nàng ta mạnh như vậy, trực tiếp dùng một kiếm miểu sát đối thủ chẳng phải tốt hơn sao. Cẩn thận như vậy làm gì, lúc trước khi nàng ta đánh bại chúng ta có thể...”

“Đủ rồi, yên tĩnh!” Trảm Tử Dạ ra lệnh một tiếng, mạnh mẽ đè xuống khiêm tài xao động bất an, nhưng lúc này hẳn cũng không hiểu, rốt cuộc Vương Lục có cái gì khiến cho Lưu Ly Tiên kiêng kỵ.

Bộ Vô Danh Kiếm phản kích kia hoàn toàn chính xác lợi hại, nhưng muốn bắn ngược Lưu Ly Tiên, đó là người si nói rất cuộc Mộng Lưu Ly Tiên lo lắng cái gì?

Trên thực tế, Lưu Ly Tiên căn bản cái gì cũng không lo lắng, khi tiến vào trạng thái chiến đấu, nàng hoàn toàn mất đi tuyệt đại bộ phận tình cảm, nhất cử nhất động đều dựa vào kiếm tâm dẫn dắt. Mà hiện tại, khóa kiếm tâm trong suốt kia nói cho nàng, còn chưa tới lúc toàn lực xuất thủ.

Về phần lý do, Lưu Ly Tiên không biết cũng không quan tâm, tất cả chỉ cần làm theo trực giác, sẽ không có gì bất lợi.

Nhưng tốc độ Lưu Ly Tiên vừa chậm lại, Vương Lục tương đối khó chịu. Cho dù kiếm thể của thiếu nữ nhẹ nhàng liên miên, nhưng dù sao đó cũng là kiếm tâm thông minh. Mỗi một lần đón đỡ sau lưng, Vương Lục đều cảm thấy nội phủ rung chuyển, nguyên thân rung động... Cảnh giới chênh lệch, cuối cùng chênh lệch vẫn là chênh lệch.

Quả nhiên, sau ba, năm chiêu, Lưu Ly Tiên một kích Lưu Phong Kiếm đột nhiên gia tốc, tại Vương Lục không kịp thời, xuất kỳ bất ý đâm ra, Vương Lục cố gắng đón đỡ nhưng thân hình dao động, pháp lực kích động, thành linh lộ ra sơ hở.

Sau một khắc, bảy thanh phi kiếm sau lưng Lưu Ly Tiên hợp lại làm một, nhưng thiếu nữ lại đang giơ cánh tay lên, trong nháy mắt hiệu lệnh Tập Hòa do dự một chút.

Thông Minh Kiếm Tâm bỗng nhiên phát ra cảnh cáo mơ hồ, biểu thị phía trước có hung hiểm rất lớn, mà Lưu Ly Tiên luôn tín nhiệm trực giác không chút do dự buông tay xuống, chuẩn bị đem phi kiếm tách rời, một lần nữa lấy kiếm thể liên miên đánh lâu chiến đấu.

Mà ngay lúc này, Khôn Sơn kiếm của Vương Lục bị khuấy động, lại giống như khiêu khích nghiêng lệch đâm tới. Lưu Ly Tiên tuy không biết chuyện Tâm Ma Đại thế, trực giác cũng biết kiếm này không có uy hiếp, liền chuẩn bị không rảnh để ý tới.

Sau tích tắc, Lưu Ly Tiên thấy hoa mắt, kiếm tâm Ngọc Phủ âm âm nổ rộ, thiếu nữ không tự chủ được giơ cánh tay lên, bảy thanh phi kiếm vẫn còn đang tách rời đột nhiên tụ hợp, đâm thẳng ra.

“Ha ha, đến hay lắm...”

Kiếm thể tán loạn của Vương Lục chợt động lại, toàn thân phóng xuất ra khí tức kinh người. Mấy vị trưởng lão dưới đài bỗng nhiên đứng dậy, đầy mắt sợ hãi thán phục.

“Lâm trận Trúc Cơ?”

Bất chấp sợ hãi thán phục Vương Lục lúc này đột nhiên bày ra tu vi Trúc Cơ, chỉ thấy Lưu Ly Tiên đối với biến hóa đột nhiên

xuất hiện không thềm để ý chút nào, phi kiếm thế đi không ổn, đúng là muốn cứng đối cứng cùng Vô Tướng kiếm quyết cao thấp. Sự nhẹ nhàng trong mắt thiếu nữ hoàn toàn không thấy, vẻ mờ mịt còn lại chỉ còn lại một mảnh.

Sau một khắc, Khôn Sơn kiếm của Vương Lục hướng lên trên vẫy một cái, cùng Kiếm Tâm Thông Minh chính diện va chạm.

Chấn động chờ mong đã lâu cuối cùng cũng đến, sóng mây trên vân đài quay cuồng, biểu thị năng lượng khổng lồ ẩn chứa trong lúc hai kiếm giao kích vừa rồi.

Một lát sau, sau khi phân biệt kết quả, Vương Lục ho khan mấy tiếng, khóe miệng dính máu, mười hai thanh phi kiếm của Lưu Ly Tiên thì âm âm vỡ vụn ba thanh.

Vương Lục lau miệng, nghẹn họng nhìn trân trối vô số người, cười nói: “Còn có ba lần nữa, lại đến.”

...

Trận quyết chiến trên Vân Lộc Thiên đài đã kéo dài một đoạn thời gian.

Lấy tiêu chuẩn bình thường mà nói, trận chiến này đã kéo dài rất lâu, bởi vì lôi đài đấu pháp giữa các đệ tử tinh anh này, có trưởng lão trông coi, tuyền thủ chỉ cần một trận thắng, bình thường sẽ không nương tay, lúc chiến đấu lật át chủ bài, thỏ lên xuống, thắng bại sẽ cực nhanh.

Trên thực tế, lúc trước tiên hành hai vòng thi đấu, không phải trong ba, năm chiêu đã phân ra thắng bại, tiết tấu trận đấu nhanh chóng xuất sắc, thường thường trong một hơi thở đã có mấy đợt biến hóa, khiến cho người ứng không kịp.

Trước khi quyết chiến, không ít người đem nửa trận chung kết Trảm Tử Dạ đấu với Lưu Ly Tiên Trận coi như tiêu chuẩn đỉnh phong của cuộc thi đấu lần này. Một trận chiến vạn pháp thông suốt giao phong với kiếm tâm thông minh, chỉ trong vài hiệp ngắn ngủi đã khiến người xem hít thở không thông.

Mà hôm nay quyết chiến, thế cục trên tràng lại khiến người xem vì đó mà rối rắm.

“... Lão phu mấy năm gần đây quan sát thế hệ trẻ tuổi đấu pháp cũng không ít, nhưng đây là lần đầu tiên cảm giác mình không hiểu.”

Một lão giả tiên phong đạo cốt, tóc bạc mặt hồng hào nhẹ sợi râu, hai hàng lông mày bạc dài quấn quýt cùng một chỗ.

Vị trưởng lão này có tu vi cao thâm đến từ Vạn Tượng tông, nguyên thân cường đại, từ lúc khai chiến đã khóa chặt tất cả biến hóa trên Vân Lộc thiên đài, nhưng tin tức trả lại khiến hắn đoán không ra.

Vì sao Vương Lục tự tin mời phân lại chủ động xuất kích, Lưu Ly Tiên rốt cuộc đang kiêng kỵ cái gì? Nếu không phải sắc mặt người phụ trách Huyền Thiên quán lạnh như băng kia thủy chung không nói một lời, hẳn thật sự hoài nghi trận tỷ đấu này có phải là giả hay không đánh hay không.

Mà ngay khi trong lòng hấn đang vô cùng khó hiểu thì đọt giao phong đầu tiên giữa Vương Lục và Lưu Ly Tiên bộc phát, trong phút chốc lượng tin tức làm vị Vạn Tượng trưởng lão này khiếp sợ.

Rất nhiều biến hóa vẫn khiến người ta khó hiểu, nhưng có một điểm không thể nghi ngờ: Vương Lục lại lâm trận Trúc Cơ sao?

Đối với một vị đại tu sĩ cảnh giới Hóa Thần, coi như một trăm tu sĩ Trúc Cơ nắm chung một chỗ cũng không thể chịu nổi một cơn thịnh nộ từ nguyên thần của hấn. Nhưng hấn là trưởng lão truyền công của Vạn Tượng tông, biết rõ Trúc Cơ cũng không dễ, luyện khí đến Trúc Cơ, Đó là một cửa ải lớn đủ để làm cho phần lớn tu sĩ Cửu Châu buồn bã không thể tiến vào. Mà cho dù những đệ tử ưu tú kia, từ luyện khí đến Trúc Cơ, cũng phải bế quan mấy tháng, sức thể dư thừa, lại phối hợp Trúc Cơ Đan cùng dược vật phụ trợ mới có thể thuận lợi phá quan.

Đệ tử thủ tịch Vạn Tượng tông, khi mới Trúc Cơ đã không dùng đan dược, không bế tử quan, đã tọa trong phòng luyện công một ngày một đêm đã đúc thành Ngọc phủ, Trúc Cơ thành công, được sư môn xem như kỳ tài trăm năm khó gặp, dốc sức bồi dưỡng. Nghe đồn Quỳnh Hoa tiên tử của Thịnh Kinh tiên môn đã tu thành Ngọc Phủ, còn là truyền kỳ của Vạn Tiên minh.

Mà bây giờ, cảnh tượng so với truyền kỳ càng thần kỳ hơn, đã xảy ra ở trước mắt.

Lại có người lâm trận Trúc Cơ, hơn nữa còn thật sự là Trúc Cơ trong lời đồn Lưu Ly Tiên lâm trận ở Huyết Vân hạp. Nhưng tràng chiến đấu đó kéo dài mấy ngày mấy đêm, ai biết nòng đã hao phí bao nhiêu lâu mới Trúc Cơ thành công? Vương Lục vẫn không hề đình trệ, mà tự nhiên bước lên cửa ải Trúc Cơ kỳ.

Cùng khiếp sợ với Vạn Tượng trưởng lão còn có người trong các môn phái khác, năm tên đệ tử Vạn Pháp Tiên môn há hốc miệng, cảm giác nguyên thần có chút vận chuyển bất động. Đại sư huynh Dạ đang cắn chặt môi, trong lòng kinh sợ.

Là thủ tịch trong Ngũ Tuyệt của Vạn Tiên minh, lúc ở Trúc Cơ, hấn đã dùng thời gian uống một chén trà, trong truyền thuyết có cảm giác chênh lệch với Quỳnh Hoa tiên tử, đều là

tiêu chuẩn đứng đầu Vạn Tiên minh, nhưng so với vị Vương Lục Trúc Cơ thành công trong trò chuyện này... thì tính là cái gì?

Chỉ có các trưởng lão Linh kiếm phái đối với việc này không chút giật mình.

Bởi vì Vương Lục chung quy là tu sĩ không linh căn, mặc dù thuộc tính linh căn hiện tại của Cửu Châu đã có chút nhứt đầu, nhưng ít nhất tại đột phá bình cảnh, linh căn có được bất kỳ ưu thế nào so với linh căn khác cũng không cách nào so sánh được. Đó là chân chính không chút lực cản, trơn trượt qua độ, hôm nay Trúc Cơ hoàn thành, ngày mai phải đi làm... Không, là vừa xây dựng nền tảng, vừa làm việc.

Đương nhiên, từ luyện khí thượng phẩm, đột nhiên độ tới biên giới Trúc cơ, đây cũng là kỳ tích không lớn không nhỏ, bất quá mượn nhờ lực lượng đan dược, tăng thêm tâm ma đại thế trợ lực, sẽ không khó lý giải.

Chân chính khiến bọn họ kinh ngạc là thời khắc cuối cùng Lưu Ly Tiên mờ mịt.

Đối diện với lâm trận là Trúc Cơ, pháp lực, nguyên thần của Vương Lục đang ở đỉnh phong va chạm trực diện. Đối thủ bị thương nhẹ lại tổn thất ba thanh phi kiếm. Lực bộc phát của Kiếm Tâm Thông Minh tuy không thay đổi, nhưng ý nhẹ nhàng bách biến hoàn toàn không còn sót lại chút gì. Chắc chắn Lưu Ly Tiên không phải lựa chọn như bình thường.

Mà ngay lúc mọi người còn đang nghi hoặc, va chạm lần thứ hai giữa Vương Lục và Lưu Ly Tiên lại tới.

Sau một vòng giao phong, ánh mắt Lưu Ly Tiên mờ mịt biến mất, một lần nữa toả ra khí chất trong vắt nhẹ nhàng. Thiếu nữ điều chỉnh vị trí chín thanh phi kiếm, ngón tay chỉ về phía trước, phi kiếm đột nhiên phân tán ra., Hình thành thế bao vây, tiếp theo liên tiếp xuất kích, thế đi cực kỳ xảo diệu. Vương Lục cười lạnh một tiếng, Khôn Sơn Kiếm thay đổi sự trầm ổn ngày xưa, trở nên nhẹ nhàng như gió, trên thân kiếm mơ hồ có thể thấy được bóng dáng một nữ tử thanh nhã mộng lung, đúng là Kiếm Linh Lương Thu đã kích phát toàn bộ uy năng.

Dưới vòng kiếm ba thước, kiếm Khôn Sơn như ảo ảnh, lấy một địch chín lại không chút nhượng bộ, từng khiến tu sĩ Vạn Pháp tiên môn cảm thấy đau đầu kiếm tâm sáng sủa, hoàn toàn không thể xuyên thủng vòng kiếm của vương đại. Nhưng phi kiếm đỉnh đỉnh đang một phen đánh vào, thần sắc Vương Lục dần dần ngưng trọng hẳn lên.

“Tâm Ma Đại thể cường hóa, cộng thêm pháp lực trúc cơ lúc lâm trận tràn ra... Vương Lục lúc này hoàn toàn chính xác có năng lực phòng ngự hoàn mỹ, nhưng Lưu Ly Tiên không cùng hẳn cận thân giao chiến, phản kích của Vương Lục sẽ không thể nào phát lực. Cứ như vậy, Lưu Ly Tiên vẫn có phần thắng cao hơn.”

Đang lúc Hoa Vân dò hỏi phán đoán của mình, chỉ thấy Vương Lục cười lạnh một tiếng, vung kiếm gạt ba thanh phi kiếm ra, tiếp theo đột nhiên bước về phía trước một bước.

Lưu Ly Tiên không thềm để ý, tung bay về phía sau, váy dài bảy màu vẽ thành một cầu vòng nhẹ nhàng —— luận thân pháp, mười tên Vương Lục cũng không bằng Lưu Ly Tiên Kiếm Tâm Thông Minh.

Nhưng mà sau một khắc, thân hình thiếu nữ ngưng trệ, trong ánh mắt lần nữa xuất hiện vẻ mờ mịt, chín thanh phi kiếm bị nàng tụ hợp làm một, vậy mà lần nữa phát động bá đạo mãnh liệt kia, lại có thể nói là công kích vô mưu.

Oanh!

Sóng mây cuộn cuộn, vòng thứ hai đụng nhau, Lưu Ly Tiên lại toái ba khẩu phi kiếm, Vương Lục thì phun ra một ngụm máu tươi, thương thế không nhẹ nhưng không quan hệ đến đại cục.

Thấy sáu thanh phi kiếm còn sót lại giữa không trung, đại đa số mọi người đều ý thức được, Lưu Ly Tiên ăn thiệt thòi không nhỏ, nhưng... đây rốt cuộc là đồ bỏ...

Trong lúc nghi hoặc, khuôn mặt thiếu nữ lần thứ ba hiện lên vẻ mờ mịt, sáu thanh phi kiếm còn sót lại tụ hợp lại, toàn lực oanh kích.

Oanh!

Phi kiếm còn lại ba thanh cuối cùng, vết thương của Vương Lục gia tăng, sĩ khí dâng cao.

Chỉ cần một đòn cuối cùng, Lưu Ly Tiên Phi Kiếm bị hủy sạch, nàng có ngàn vạn thủ đoạn cũng không dùng được.

Đúng vào lúc này, một vị Thông Minh Phong chủ bỗng nhiên đứng dậy: “Thằng nhóc gian xảo thật.”

Nói xong, Chu Minh chỉ tay một cái: “Xem y phục của hắn.”

Qua sự chỉ điểm của Chu Minh, Lưu Hiên, Phương Hạc trưởng lão lập tức nhìn ra danh đường, nguyên lai vừa rồi khi Vương Lục giao thủ cùng Lưu Ly Tiên, ngẫu nhiên rung rung ống tay áo, trên ống tay áo màu đen kia, đen sì như mực sẽ thoáng hóa giải, lộ ra văn tự chi chít. Lưu Ly Tiên đứng là thấy được phiến văn tự kia, trên mặt mới hiện vẻ mờ mịt, nhẹ nhàng không còn.

Văn tự trên đó đa số là: “Ngu ngốc, chỉ biết ăn”

“Ăn, ăn, ăn không chết người...”

“Ta luyện thêm ba giờ nữa, luyện không xong thì không được ăn cơm.”

“... Các loại văn tự làm cho người ta hoàn toàn không hiểu gì cả. Nhưng các trưởng lão của Linh kiếm phái sau khi nhìn thấy, lại cười vang trong chốc lát.

“Quả nhiên là tiểu tử gian xảo.”

Kiếm tâm Lưu Ly Tiên trong vắt, một khi tiến vào trạng thái chiến đấu liền không để ý tới ngoại vật, không bị quấy nhiễu... Nhưng Vương Lục lại cực kỳ gian xảo bắt chước ngữ khí và bút tích của sư phụ Chu Minh, viết thành một bộ quần áo quấy nhiễu. Lưu Ly Tiên có thể coi như bất cứ chuyện gì khác, nhưng cũng không thể để sư phụ vào mắt.

Ngược lại, thể chất trong vắt của Lưu Ly Tiên lại khiến cho đám tạp âm này phóng đại lên gấp bội. Mới vừa rồi trong đầu nàng phảng phất có vô số sư phụ đang cùng nhau rống giậm trách cứ, suýt nữa làm cho nàng hồn phi phách tán.

Nếu không có chiến ý trấn áp cường đại hơn, nguyên thần của Lưu Ly Tiên đã sụp đổ từ lâu... chiêu này của Vương Lục tuy gian xảo nhưng cũng đánh vào điểm yếu.

Hoa Vân lắc đầu nói: “Có thể nghĩ đến một chiêu này, làm đến một bước này, Vương Lục đã nghiên cứu thấu đáo Tiểu Lưu

Ly, sư huynh, thiết thời này không oan uổng.”

“Còn không phải vì nha đầu Lưu Ly kia Kiếm Tâm Thông Minh cảnh giới chưa đủ, nếu không...”

“Lời này cũng không thú vị a, Vô Tướng công của Vương Lục cũng chưa tu đến cảnh giới cao thâm, hơn nữa pháp lực tu vi còn kém mấy phẩm đây.”

“Hừ.” Chu Minh hậm hực ngồi xuống, thần sắc vẫn âm trầm, nhưng cũng không quá lo lắng.

“Tiểu tử Vương Lục kia quá coi thường kiếm tâm sáng suốt, thật sự cho rằng đánh nát phi kiếm của lưu ly là có thể thủ thắng sao?”

Hoa Vân hỏi: “Ồ, sao lại nói vậy?”

“Hừ, phi kiếm hóa thân, đó là công pháp mà Lưu Ly vừa mới bắt đầu tu luyện, còn lâu mới được coi là thuần thục. Bản lĩnh thật sự của nàng vẫn là cận thân tranh đấu, đợi nàng dùng hết phi kiếm, không thể không cận thân giao chiến, Vương Lục Tuyệt không có phần thắng - cho dù hắn có tâm ma đại thể cũng không được.”

Điều này cũng không khó lý giải, nếu như trạng thái Vương Lục đang ở trạng thái đỉnh phong, có lẽ đã được Tâm Ma đại thể cường hóa Vô Tướng Kiếm, cộng thêm pháp lực lúc lâm trận Trúc Cơ tràn ra, có thể chính diện giao phong chính diện với kiếm tâm của Lưu Ly Tiên, nhưng lúc này chung quy hắn vẫn bị thương không nhẹ, Vô Tướng Kiếm không có khả năng duy trì uy lực đỉnh phong.

Cho nên Lưu Ly Tiên lúc đầu lựa chọn dùng phi kiếm du đấu là chính xác, mặc dù bị Vương Lục tính toán gian kế, phần thắng vẫn cao hơn... Nói cho cùng, trên thực lực cứng rắn vẫn là Lưu Ly Tiên càng mạnh hơn, điều này không ai có thể phủ nhận.

Hoa Vân nói: “Bất quá, dù sao cũng là thi đấu đặc sắc, Vương Lục đã làm tốt hơn bất kỳ người nào mong muốn.”

Mấy vị sư huynh cùng nhau hừ lạnh, nhưng không ai có thể phản bác.

Đổi địa mà, không ai có thể làm được bước này của Vương Lục. Tiêu tử này tuy cũng hèn hạ vô sỉ như sư phụ hắn ta, nhưng mà... đích thật là lợi hại, không phục không được.

“Chỉ tiếc là hình như hắn tự tin tới mức mù quáng, tự đặt cược cho mình thật lớn, cũng không biết sau này phải làm sao?”

Nói xong, quả nhiên tình thế trên đấu trường lại xảy ra biến hóa.

Phi kiếm trong tay Lưu Ly Tiên vẫn còn ba thanh, cho dù thân sắc mờ mịt, tâm tính nhẹ nhàng đã không còn, cũng theo bản năng nắm chặt trường kiếm, từ bỏ ý định phi kiếm đả thương địch thủ. Sau đó, thân hình thiếu nữ như gió, song kiếm trong tay đồng thời cháy lên ánh lửa, đi nhanh như hai ngôi sao băng chói mắt.

Ly Hỏa kiếm, cảnh giới tầng thứ hai mươi, song kiếm hợp trảm.

Ánh mắt Vương Lục đột nhiên biến đổi, tay trái nhẹ nhàng vuốt ve trên Khôn Sơn kiếm, lật lá bài tẩy cuối cùng.

Tầng thứ tư của Khôn Sơn kiếm bị phá vỡ, trong thời gian ngắn Kiếm Linh Lương Thu ngưng kết ra hư thể bên ngoài thân kiếm, đứng bên cạnh Vương Lục, hai bàn tay nắm chặt chuôi kiếm cùng với Vương Lục. Sau đó, hai người một kiếm nâng Khôn Sơn lên, nghênh đón thẳng tắp Lưu Ly Tiên.

Oanh!

Sau tiếng bạo phá đinh tai nhức óc, một vòng lửa lấy tầng mây làm hỏa diễm điên cuồng chuyển động, khuếch tán ra, tầng một thiên đài ở tầng cao nhất trong khoảnh khắc đã bị thiêu hủy hầu như không còn, trên thiên đài bị trận pháp ước thúc như luyện ngục lửa.

Một kiếm này, uy lực đủ để đốt thành.

Còn trong địa ngục, Lưu Ly Tiên không ngừng ho khan, miệng không ngừng chảy máu tươi, bị nội thương nghiêm trọng, nhưng hai tay vẫn nắm chặt trường kiếm, khí thế của kiếm tu không giảm chút nào.

Một bên khác, chính giữa hỏa diễm, một đạo kim quang sáng chói mắt.

Đó là lúc một bên chiến bại, trường lão vì bảo vệ tính mạng, phát ra ánh sáng pháp thuật, kim quang, phân chia thắng bại, trận chiến này... Lưu Ly Tiên thắng.

Dưới đài âm âm bộc phát ra tiếng ủng hộ, trong vài khu vực lại hoàn toàn tĩnh mịch không tiếng động, các đệ tử Linh Kiếm phái cùng Vạn Pháp Tiên môn sững sờ nhìn kết quả trên đài, đều cảm thấy có chút khó tin.

Tên Vương Lục kia... Thế mà thật sự thua rồi?

Được, cho dù suy nghĩ từ bất cứ góc độ lý tính nào, đây đều là kết quả hợp tình hợp lý, thậm chí vài đệ tử Vạn Pháp Tiên môn còn đập nôi bán sắt đặt tiền cược cho Lưu Ly Tiên Thắng, nhưng khi kết quả ra vẫn khó mà tin nổi.

Vương Lục với kỳ tích kia, không thể sáng tạo kỳ tích nữa sao?

“Nói đi... Nhớ tới tên tiêu tử Vương Lục kia, trước trận chiến đã áp tải hơn chín ngàn vạn linh thạch lên người mình rồi chứ?”

“Chặc chặc chặc, nếu không thì đừng nói quý trọng sinh mệnh, tránh xa đánh bạc.”

Mà giờ khắc này, trên sân thượng, kim quang bao phủ bên trong, Vương Lục với vẻ mặt sầu thảm.

“Mẹ nó, thế mà vẫn thua.”

Còn đối diện hẳn, Lưu Ly Tiên cười hì hì, thu hồi trường kiếm, chiến ý của thiếu nữ đã được thu liễm, kiếm ý sắc bén được về tươi cười ngây thơ chất phác thay thế.

“Đánh rất khá, thật không nghĩ tới người lợi hại như vậy, các sư bá đều nói Vô Tướng Phong nhất hệ chơi âm mưu quỷ kế, tu vi bản thân sẽ không cao tới đâu...”

Vương Lục cười khổ: ” an ủi của người thật là chói tai.” Vừa nói, vừa lại lắc đầu: “Được rồi, chúc mừng người thủ thắng trước.”

Nói xong, hướng Lưu Ly Tiên vươn tay tỏ ý hữu hảo, Lưu Ly Tiên mặc dù ngây thơ, cũng không phải không biết lễ tiết, cười ha ha đi tới, nắm tay Vương Lục.

Sau một khắc, một cỗ sương mù phấn hồng từ lòng bàn tay Vương Lục phun ra, Lưu Ly Tiên lung lay, ngã nhào xuống đất.

Vương Lục đưa tay ôm lấy thiếu nữ, chậm rãi đặt nàng trên mặt đất, sau đó nhẹ nhàng nhấn một cái lên một cơ quan trên đầu vai mình.

Kim quang quanh người liền tắt.

Dưới đài, một mảnh tĩnh mịch.

Vương Lục đứng trên đài trong chốc lát, ho ra mấy ngụm máu — thương thế của gã đã phi thường nặng nề, lúc nào cũng có thể ngã xuống — nhưng vẫn không thấy có người nói chuyện, đành phải tự mình mở miệng.

“Tuy rằng xin lỗi, nhưng nếu ta muốn nói, ta đã thắng.”

...

Năm thứ tư phát sinh ở cửu Châu, trận chiến trên đài Vân Lộc trên Linh Kiếm Sơn đã định trước sẽ được ghi vào sử sách.

Cho dù tu vi hai bên giao chiến không cao, nhưng chỉ là Trúc Cơ hạ phẩm - một trong số đó là Lâm Trận Trúc Cơ, tu vi cảnh giới cũng rất cao.

Nhưng trận chiến này, lại làm cho hiện trường vô số người bàng quan, thậm chí sau đó tu sĩ biết được trận chiến này toàn diện, công bố ra một đạo lý.

Tiết trời của một tu sĩ có hạn, đến tột cùng tu sĩ có thể thâm trầm đến trình độ nào.

Khi trọng tài khải phong ngâm chân nhân chủ trì quyết đấu tuyên bố Vương Lục thắng lợi, cũng giải thích kim quang lúc trước là Vương Lục tự mình phóng ra, người xem dưới đài cơ hồ bạo động lên.

Gặp qua vô sĩ, chưa từng thấy một trận quyết đấu đỉnh cao lực lượng vô sĩ và trí tuệ như vậy. Một trận chiến vốn nên là tinh thần tu tiên tuyên dương, cung cấp năng lượng chính thức, hoàn toàn bị âm mưu quỷ kế cuối cùng của Vương Lục làm bản cảm giác đám người xem ăn quả đến nửa con sâu ăn được, không cách nào ghê tởm hơn.

Hết lần này tới lần khác, thắng bại của trận quyết đấu này, căn bản không có chút nghi nghĩa nào, tuy rằng Vương Lục làm việc không có quy củ gì, nhưng không hề trái với quy tắc —— trong quy tắc không có nói tuyển thủ không thể tự mình phát ra kim quang, ngụy tạo kết quả thắng bại. Mà Lưu Ly Tiên nhìn thấy kim quang liền buông lỏng cảnh giác, cũng là chính nàng phạm lỗi, không oán trách người khác.

Trên thực tế, sau hai mươi tầng Ly Hỏa Kiếm, pháp lực của Lưu Ly Tiên cũng hầu như khô kiệt, không duy trì được kiếm tâm vận chuyển —— đương nhiên, so với Vương Lục trọng thương sắp chết, nàng vẫn chiếm ưu thế về sức chiến đấu, đáng tiếc... Thời khắc sống còn, quyết định thắng bại không phải là sức chiến đấu.

Kết quả quyết đấu, vị Hóa Thần đỉnh phong của Huyền Thiên quán kia cũng tán thành, cười khở nói, lần này Huyền Thiên quán muốn bồi thường đến thăm thương.

Đương nhiên đây là nói dối, ngoại trừ rải rác vài người, đại đa số người đặt cược vẫn đặt trên người Lưu Ly Tiên.

Không có ai nghĩ Vương Lục thật sự có thể thắng, nhưng cuối cùng y vẫn thắng.

Mà đối với kết quả như vậy, Linh kiếm phái ban đầu chuẩn bị tiệc mừng công, chỉ có thể hủy bỏ toàn bộ, nguyên bản còn định cùng các tu sĩ đến đây xem cuộc chiến liên lạc một phen, hôm nay cũng không có gì để liên lạc. Quyết chiến kết thúc, mang theo cảm giác buồn nôn mỗi nhà một lần trở về là được rồi.

Mà không ít người chính nghĩa, trước khi rời đi, đã thể hiện ra địch ý rõ ràng với Vương Lục trước khi rời đi.

“Tiểu tử, ngày khác nếu ngươi xuống núi, ngàn vạn lần đừng để cho ta gặp phải, nếu không nhất định sẽ giáo huấn ngươi.”

“Không sai, ta từng thấy vô si đày, chưa từng thấy ngươi vô si như vậy...”

“Hừ, nếu không phải ta thân là khách, nhất định phải hung hăng đánh ngươi một trận, trút giận trong lòng...”

Đối với việc này, các trưởng lão Linh Kiếm phái cũng chỉ có thể cười khở mà đối đáp. Các đệ tử đồng môn tuy có ý đồng khí liên chi, nhưng cũng không thể giúp sư huynh chân truyền nói chuyện - Thành thật mà nói, trong lòng bọn họ đại đa số cũng phức tạp vô cùng.

Mà bản thân Vương Lục, một bên tiếp nhận các trưởng lão môn phái trị liệu, một bên đối mặt với hiện trạng kích động của quần chúng, làm ra thái độ quyết đoán: “Tốt tốt tốt, đến đánh ta a...”

Các tu sĩ chính nghĩa sợ ngây người.

“Ngươi, ngươi định từ bỏ trị liệu?”

“Ngươi đang khiêu khích chúng ta?”

Vương Lục gật gật đầu: “Không sai, có bản lĩnh thì đến đánh ta đi.”

“Được, đây là người tự tìm đường chết...”

Vì vậy các loại phi kiếm, pháp ấn, linh phù, kỳ phiên, các loại đồ vật phô thiên cái địa, chịu trách nhiệm trị liệu Thất trưởng lão lập tức hoảng sợ.

Mắt thấy bảo hải phi kiếm sắp bị thôn phệ, Vương Lục duỗi tay phải ra: “Chậm đã...”

“Sao, người lại muốn cầu xin tha thứ à?”

“Hừ, hiện tại cầu xin tha thứ, chỉ sợ chậm một chút...”

Vương Lục nói: “Muốn đánh ta cũng có thể, trước tiên giao tiền đã.”

“Cái gì?”

Vương Lục lý lẽ hùng hồn: “Không lý nào lại lãng phí thời gian tinh lực để thỏa mãn cảm giác chính nghĩa của các người? Muốn đánh ta, cũng được, trước giao một vạn linh thạch, sau đó lên lôi đài ta đánh với người một trận thật sáng khoái.”

“Một, một vạn linh thạch?”

Vương Lục cười lạnh: “Đây là giá quy định, một ngày ta tinh lực có hạn, không có khả năng không hạn chế chơi cùng các người, một ngày chỉ đánh mười trận, dựa theo các người ra giá cao thấp trình tự đánh nhau, cho các người thời gian đấu giá một chén trà, danh ngạch có hạn, muốn đánh cũng nhanh lên.”

“Mẹ kiếp, người còn muốn biết xấu hổ không?”

Vương Lục vỗ bàn một cái: “Nghèo rء không có tiền thì nói thẳng đi.”

“Mẹ kiếp, lão tử ra mười vạn linh thạch, xem ta đánh người ra phân nào.”

Vương Lục lại vỗ bàn một cái: “Kim Đan chân nhân như người mà cũng không biết xấu hổ sao? Là ai không biết xấu hổ sao? Phải nói trước, tu vi chỉ giới hạn dưới Hư Đan, không dính Hư Đan. Nếu có cảnh giới cao thâm ngửa tay, sau khi trả gấp đôi sẽ tự áp chế tu vi cùng nguyên thần, nhận ra giá, không nhận cũng được. Ta ở đây tiếp nhận đặt trước, sau khi

nộp tiền cọc, đọi tu vi ta có thể tiếp nhận khiêu chiến với người bất cứ lúc nào...”

“Mẹ kiếp, người tính kế giỏi lắm sao?”

Vương Lục cười lạnh: “Trước khi đến đây không hỏi thăm rõ tên tuổi của ta sao? Ánh sáng Linh kiếm học bá chủ há có thể là thứ mà trong chờ lát mọi người có thể sánh bằng? Tốt lắm, thời gian cũng không sai biệt lắm, cạnh tranh giá kết thúc chưa?”

“Ta là người đầu tiên, ta bỏ ra năm mươi vạn linh thạch, mặc dù ta là cảnh giới Hu Đan, nhưng sau khi lên đài lại áp chế được hạ phẩm Trúc Cơ, không chiếm tiện nghi của người, chỉ muốn nói cho người biết, Tu Tiên giới ở Cửu Châu đại lục này vẫn có chính nghĩa.”

Một gã kiếm tu Thiên Kiếm Tông đến từ môn phái nhất phẩm cao giọng hô lên, vẻ mặt quang minh chính đại, thắng được một tràng vỗ tay khen ngợi.

“La Tam đạo hữu nói thật hay, tu sĩ chính đạo đời ta chính là có khí phách bực này, La Tam ta ủng hộ người.”

“Không sai, La Tam đạo hữu, hôm nay trong túi ta còn ngượng ngừng, không so được với tu sĩ có tiền như các người, nhưng lời nói lúc này đã nói vào tim ta, năm mươi vạn linh thạch kia, ta trợ giúp người năm ngàn, hơi chút sức mọn, nhưng cũng phải chính khí dương oai phong chính đạo ta...”

La Tam Nghĩa nghiêm giọng chấp tay nói: “Cảm tạ các vị đạo hữu đã ủng hộ, ta ra giá trên trời cùng đánh một trận, không phải để nổi tiếng sao, chính là muốn phát dương chính khí Thiên Kiếm tông ta từ xưa tới nay đã tuân thủ đạo lý chính đạo từ xưa tới nay, từ thời đại đại chiến Tiên Ma đã là một trong những trụ cột của liên minh chính đạo, tu vi Kiếm Thập Lục của Chương môn đã đến Hợp Thể cảnh giới, thần kiếm hiếm có địch thủ. Ngoại môn phái này cũng là môn hạ đệ tử chiêu cố, nghiêm túc bồi dưỡng, chúng ta có...”

“Mẹ kiếp, làm quảng cáo phải thu phí, lại tặng thêm tiền.”

Vương Lục phanh phanh vỗ đài đăng ký dưới chân Vân Lộc thiên đài, thúc giục La Tam mau chóng lên đài tác chiến.

La Tam mặt lộ vẻ tiếc nuối, nhưng cũng không nói nhiều, cầm kiếm lên đài, chân đạp một đạo kiếm quang trôi nổi giữa không trung, trường kiếm trong tay từ trên cao nhìn xuống chỉ vào Vương Lục: “Đi ra, để ta dạy ngươi đạo lý làm người cùng tu tiên.”

Vương Lục cười lạnh một tiếng, đi lên đài mây.

Sau một lát.

“La Tam đạo hữu?”

“La Tam đạo hữu, ngươi thế nào rồi, tỉnh lại a.”

“Vương Lục, rốt cuộc ngươi dùng âm mưu quỷ kế gì đã thương La Tam đạo hữu vậy?”

Trên đài, Vương Lục nhẹ nhàng lau chùi thanh kiếm Khôn Sơn, mặt lộ nụ cười khinh thường, lẩm bẩm: “Một máu tới tay, người tiếp theo...”

“Móa nó, Vô Không Trúc sơn trang ta ra giá cho Thiên Ca bốn mươi lăm vạn linh thạch. Báo thù cho La Tam đạo hữu ta cũng là tu vi Hư Đan, cũng áp chế được Trúc Cơ hạ phẩm không chiếm tiện nghi của ngươi. Cũng muốn nhìn xem ngươi có âm mưu quỷ kế gì.”

Lại một lát sau.

“Hương huynh? “

“Hương huynh, ngươi làm sao vậy, tỉnh lại đi?”

“Vương Lục, rốt cuộc ngươi dùng âm mưu quỷ kế gì, đã thương Hương huynh vậy?”

Vương Lục ở trên đài nhẹ nhàng lau chùi thanh kiếm Khôn Sơn, mặt lộ nụ cười khinh thường, lẩm bẩm: “Song sát, tiếp theo.”

“Xuống tay mẹ ngươi, lão tử là tu sĩ Quý Âm Sơn Cốc Vũ, cảnh giới Kim Đan, ngươi có dám đánh với ta một trận?”

Vương Lục xì mũi coi thường: “Ngươi có dám giao tiền ra trước không?”

“Móa nó, không phải chỉ là gấp đôi sao? Bốn mươi vạn linh thạch bày ở đây, ngươi ở trên đài chờ ta theo yêu cầu của

ngươi, ta áp chế tu vi đến Trúc Cơ thượng phẩm, cũng muốn xem ngươi làm thế nào cản ta.”

Một lát sau.

“Cốc Vũ huynh?”

“Cốc Vũ huynh, ngươi sao vậy, tỉnh lại đi?”

“Vương Lục, rốt cuộc ngươi dùng âm mưu quỷ kế gì đã thương Cốc Vũ huynh vậy?”

Vương Lục ở trên đài nhẹ nhàng lau chùi thanh kiếm Khôn Sơn, mặt lộ nụ cười khinh thường, lẩm bẩm: “Đại sát đặc sát, tiếp theo.”

Sau mười vòng, Vương Lục thu hồi Khôn Sơn kiếm, chậm rãi đi xuống đài.

Bốn phía hoàn toàn tĩnh mịch, mấy trăm người không tự chủ được tránh ra một con đường.

Vương Lục cười cười: “Linh kiếm phái ta nhiệt tình hiếu khách, các vị có thể nấn ná trong núi mấy ngày, quy củ của ta không thay đổi. Mỗi ngày mười trận, người trả giá cao chiến, chúc các vị may mắn...”

Nhìn theo Vương Lục rời đi, mấy trăm người thật lâu vẫn không có người mở miệng.

Vừa rời đánh liền mười trận, đến sau đó hạ nhân đứng là kinh hồn táng đảm.

Lúc trước quan sát cuộc chiến giữa Vương Lục và Lưu Ly Tiên, chỉ thấy Vương Lục bị Lưu Ly Tiên áp chế, không thể không dùng âm mưu quỷ kế ứng chiến, nghĩ thâm tiểu tử này có thể có mấy phần bản lĩnh thật sự? Nếu như mình tu tiên ở năm đó, kiến thức rộng rãi, lại thêm trí lực siêu quần, nhất định có thể phá âm mưu quỷ kế của hắn.

Nhưng đợi chính mình lên đài giao thủ, mới phát hiện người bình thường căn bản ngay cả tư cách kiến thức âm mưu quỷ kế cũng không có, người ta dùng bản lĩnh thật sự cũng đủ để đánh cho bọn họ không còn lời nào để nói.

Trọn vẹn mười người, trong đó có thiên tài được danh môn chính phái coi là hi vọng tương lai, cũng có áp chế tu vi, có ý

đồ lấy kinh nghiệm phong phú cùng kiến thức để thủ thắng...
Tất cả đều không ngoại lệ, toàn bộ ngã xuống dưới kiếm của
Vương Lục.

Tuy rằng trong mười người này không phải cao thủ thiên tài
đến từ tông phái thượng phẩm, nhưng cũng không phải kẻ yếu.
Mà điều kiện giới hạn của Vương Lục chỉ là Hư Đan trở
xuống, điều này có nghĩa là đôi thủ có thể có ưu thế tiếp cận
với cảnh giới hoàn chỉnh của gã, nhưng vẫn còn chưa đủ., Xa
xa không đủ. Cho dù là Kim Đan chân nhân, trong cảnh giới
Trúc Cơ cũng không cách nào xuyên thấu qua kiếm vây của
Vương Lục, đồng dạng cũng không cách nào ngăn cản được
chiêu kiếm phản kích của hắn. Còn về đại tu sĩ từ Nguyên Anh
trở lên? Có lẽ bọn hắn có thể lấy tu vi Trúc Cơ đánh bại
Vương Lục, nhưng người ta cũng cần thể diện, Nguyên Anh
khi dễ Trúc Cơ, thật sự có ý tứ?

Sau khi thất bại liên tiếp mười lần, không còn mấy người nhớ
tới sự hèn hạ vô sỉ của Vương Lục, rất nhiều người lại nhớ tới
tuổi thọ của vị kia trên Côn Luân tiên sơn xa xưa nhất, được
xưng hai mắt có thể nhìn thấu một câu nói của tiên ông tương
lai thời cổ kim.

“Từ nay về sau, Tu Tiên giới trên Cửu Châu Đại Lục chính là
thiên hạ của người trẻ tuổi.”

Tiên Ông nói lời này lúc, vừa vặn là Quỳnh Hoa Tiên Tử của
Thịnh Kinh Tiên Môn ở trong chốc lát minh tư Trúc Cơ, oanh
động Cửu Châu, mọi người chỉ cho đó là vì lấy lòng Côn Luân
Tiên Sơn đối với Thịnh Kinh, hiện giờ xem ra, lời này không
có ngụ ý khác.

Quỳnh Hoa tiên tử, Trảm Tử Dạ, Lưu Ly Tiên, Vương Lục...
Những thiên tài tuyệt thế Vạn Tiên minh này phần lớn là quật
khởi trong hơn mười năm qua, sau đó vượt xa đồng đạo tu tiên
còn lại, bây giờ còn chưa trưởng thành đã triển lộ tài năng,
ngày sau một khi tu vi có thành tựu, sợ là không ai có thể ngăn
cản được.

“Trường Giang hậu sóng xô sóng trước a.”

Trong lúc nhất thời, không biết bao nhiêu tiền bối tu tiên đều
nhớ tới câu nói này.

Kết thúc quyết đấu đỉnh phong giữa Lưu Ly Tiên và Vương Lục, lại cùng trải qua trận chiến với Vương đài mười trận thắng liên tiếp siêu thần, các khán giả đến từ Thiên Nam Hải Bắc nhao nhao cáo từ rời núi —— trên thực tế bọn họ muốn lưu lại cũng không có cửa để đi dạo. Linh kiếm phái lại không phải công viên, khiến cho người ta muốn đi dạo liền đi dạo.

Sau khi lượng lớn người xem rời khỏi, đợt giao lưu giữa Vạn Pháp tiên môn và Linh Kiếm phái cũng lặng lẽ tiến vào kết thúc.

Cho dù dựa theo quy trình, kế tiếp còn có một cuộc giao chiến giữa năm phái, nhưng tu sĩ hai phái lại không khỏi mất đi hứng thú, đối với trận quyết đấu này, mọi người coi như là dư vị của hậu triều.

Ngay cả các đệ tử tham gia thi đấu cũng không quá để chuyện này trong lòng, trong Vạn Pháp Tiên Môn ngược lại có chút ma quyền sát chương, một hồi rửa ơn trước, nhưng chuẩn bị chiến đấu cũng không tính là tích cực.

Hai ngày sau tham gia đoàn chiến, tại đúng giờ bắt đầu, trong trận thi đấu này, thật ra rất có lý tưởng về loại bầu không khí hòa thuận đệ nhất, tranh tài đệ nhị, đệ tử hai phái toàn lực ứng phó, nhưng không có bao nhiêu sát khí khí khí. Vạn Pháp Tiên Môn trong trận chiến này quả nhiên đã tạo ra khí thế đáng có, năm đệ tử phối hợp ăn ý, pháp thuật tầng tầng lớp lớp, khiến các tu sĩ quan chiến ở dưới đài hoa cả mắt, thán phục.

Linh kiếm phái phối hợp có vẻ thua kém một chút, khai chiến không lâu, Văn Bảo và Nhạc Vân đã tràn đầy tiếc nuối không cam lòng bị tuyệt diệt thần lôi đêm trăm, trong lúc đó Vương Lục mặc dù có tâm cứu viện, nhưng cho dù hấn có tâm ma đại thế cường hóa Vô Tướng công, muốn ở trước mặt trăm tử ban đêm cùng đám người Diệp Phỉ trình diễn một bảo vệ bốn người, cũng lực bất tòng tâm.

Chiến đấu đã đến thời kỳ trung kỳ, ngay cả Nhạc Hình Dao cũng bắt đầu dĩ phải lui về phía sau. Linh kiếm phái chỉ còn

hai người Lưu Ly Tiên và Vương Lục, còn Vạn Pháp Tiên môn lại có đủ năm người, không một ai bại lui.

Tới đây, mọi người vốn tưởng Vạn Pháp Tiên môn sẽ thuận lợi giành được thắng lợi, cứu vãn chút thể diện, nhưng kết quả lại khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Vì còn hai người nữa, Vạn Pháp Tiên môn có nói gì cũng không làm được.

Wương Lục thì không cần nói, ngay cả Kiếm Tâm Thông Minh của Lưu Ly Tiên cũng không làm gì được vòng vây ba thước của kiếm của hắn. Trảm Tử Dạ và Diệt Phi đều thử dùng công pháp mạnh nhất oanh kích qua, căn bản không chút sứt mẻ. Mà Lưu Ly Tiên mặc dù không am hiểu phòng ngự, mười hai thanh phi kiếm phân tán ra, cũng không dễ đối phó như vậy. Huống chi Vương Lục mặc dù một thanh bảo vệ không kịp, dùng kiếm khí Vô Tướng để bảo vệ Lưu Ly Tiên nhưng lại không chút áp lực.

Dây dưa một hồi, ưu thế mà Vương Lục và Lưu Ly tiên am hiểu đánh lâu dài liền thể hiện ra. Bên Vạn Pháp Tiên môn, quan trọng nhất là người phòng ngự, khiêm tốn nhất mới hao hết linh phù, không cách nào che chở đồng đội sống sót dưới kiếm tâm thông minh, vì vậy mấy sư huynh đệ bị Lưu Ly Tiên giết chết từng chút một., Cuối cùng, Trảm Tử Dạ có ý đồ tái hành lại chiêu cũ, dùng Diệt Tuyệt Thần Lôi đồng quy vu tận. Kết quả bị Vương Lục nhiệt tình xông lên ôm chặt lấy, lực lôi đình tàn phá bừa bãi tất cả đều bị bật trở lại, suýt nữa làm Ngọc phủ sụp đổ, nguyên thần sụp đổ.

Trận chiến giữa một người và hai trận đều gánh nặng, Vạn Pháp Tiên Môn đã không còn gì để nói, mấy sư huynh đệ quyết định chịu nhục, trở về núi bế quan, năm gai ném mật, ngày sau lại báo thù rửa hận.

Trước khi đi, tổ chức đệ tử Linh Kiếm phái đi tới Tứ Tượng phong tiền, hai bên từ ngữ khác biệt lẫn nhau, tình cảnh thực sự chân thành cảm động.

“Ba năm sau... Không, một năm sau, ta nhất định phải tới nhà báỉ phỏng lần nữa.” Sắc mặt Trảm Tử Dạ nghiêm túc, vẻ mặt bất khuất, cố gắng che giấu sự khản trương cùng rung động

trong lòng: “Luu Ly tiên, đến lúc đó ta nhất định sẽ không thua ngươi...”

Thiếu nữ nghiêng đầu, vẻ mặt khó hiểu: “Thế nhưng một năm sau ngươi vẫn thua ta.”

Trảm Tử Dạ không ngờ hồn nhiên mách bảo sẽ nhận được câu trả lời như vậy, cổ chột cứng lại: “Vậy thì chưa hẳn...”

Vương Lục đứng một bên, sau đó tiễn khách, không khỏi thờ dài, thật sự cảm thấy đáng thương thay cho chỉ số thông minh của đám Vạn Pháp Tiên môn bị củi mục nhà chết này.

“Luu Ly sư tỷ, tôn tử kia nói lần sau tới muốn mời ngươi ăn thịt nướng.”

Ánh mắt của thiếu nữ nhất thời trong suốt sáng ngời, nụ cười sáng rực như hoa: “Được, chào đón ngươi bất cứ lúc nào có thể trở lại...”

Nói xong, còn duỗi ra một bàn tay ngọc nhỏ dài nắm chặt bàn tay Trảm Tử Dạ, lắc lư trên dưới: “Một lời đã định, lần sau nhất định phải mời ta ăn thịt...”

Trảm Tử Dạ lập tức cảm thấy tấm lòng thành thật của mình bị hai loại tình cảm hoàn toàn tương phản vụn vẹo khuấy động, một loại cảm giác hạnh phúc “Dễ dàng mềm mại tinh tế” mang đến, một loại thống khổ mà cả đời này ta xem như vô cùng khổ sở, rất nhanh trái tim Xích Tử Đồng đã vỡ thành từng mảnh nhỏ, giống như gặp phải đả kích nghiêm trọng không thua gì Kiếm Tâm Thông Minh.

Ngoài ra, Hải Vân Phàm cũng cảm khái: “Vương huynh, ngươi lại cho ta bài học.”

“Tiểu Hải, ta đã gặp ngươi lúc nào? Đừng có nói lung tung.”

“... Ha ha.” Hải Vân Phàm cố gắng bật cười: “Nói thật nhé, từ năm năm trước khi rời khỏi Linh Kiếm sơn, ta vẫn luôn suy nghĩ nếu không phải tới Vạn Pháp Tiên môn mà là trở thành huynh đệ đồng môn với Vương huynh, sẽ như thế nào?”

Vương Lục nhíu mày, lui về phía sau nửa bước: “Tiểu Hải, nói thật, bộ dạng này của đệ hiện tại làm ta có chút không được tự nhiên.”

Hải Vân Phàm quyết định không để ý tới Vương Lục nữa, tiếp tục nói: “Vì thế ta đã từng rối rắm rất lâu, nhưng bây giờ lại cảm thấy thoải mái, quả nhiên làm đối thủ của người khá thú vị... Đương nhiên, làm kẻ địch thì miễn đi.”

Đối thủ và địch nhân, đây thật sự là khái niệm hoàn toàn khác biệt.

“Lần sau trở lại, ta sẽ cố gắng không thua gì người.” Hải Vân Phàm nói xong, lại lắc đầu: “Đương nhiên, bại tướng dưới tay nói ra loại lời thoại này, khiến người ta cười không ra gì, nhưng mà nên tuyên ngôn thì vẫn phải nói, Vương huynh, chờ lần gặp mặt tiếp theo.”

Vương Lục nhìn Tiểu Hải một chút: “Được đấy.”

“A, suýt chút nữa quên, lần này tới đây, tặng cho người một món quà.” Hải Vân Phàm giao một tờ giấy thành tâm cho Vương Lục: “Có lẽ có ích với người.”

Vương Lục nhận lấy, phát hiện là ấn tín hoàng thất của Vân Thái đế quốc, không khỏi cười một tiếng.

Tiểu Hải quả nhiên là Tiểu Hải, lúc tri kỷ nên đặc biệt tri kỷ, có ấn kí hoàng thất bá của Vân Châu, nghiệp vụ vượt châu của Trí giáo sẽ nâng cao một bậc. Bây giờ Vương Lục không cần tài nguyên nào khác, đặc biệt là linh thạch lại càng dư thừa, duy chỉ có loại ấn tín hoàng thất này là không thể mua được bằng tiền mà cũng mua không được.

Sau khi tiễn người của Vạn Pháp Tiên môn, Linh kiếm phái lại trở nên vắng lặng. Chỉ trong thời gian nửa tháng ngắn ngủi mà đã trải qua không ít chuyện. Khi sóng mây đón ánh nắng vàng rực rỡ dần đi xa, rất nhiều người đã cảm thấy mỗi một từ đáy lòng.

Bất quá, mỗi một thì mỗi, nhưng công việc thì phải làm cho xong.

Ví dụ như kết quả ván cược của một tên dân cờ bạc điên cuồng. Vương Lục ở trong ván quyết đấu với Lưu Ly Tiên, đặt gần trăm triệu, là ván cược lớn nhất trong mấy chục năm đến ở Thương Khê Châu, cuối cùng thắng được linh thạch vượt qua một ức, có thể nói chiến không tính. Tiền tài khổng lồ như thế, cho dù là Huyền Thiên Quán trong lúc nhất thời cũng không

lấy ra nổi tiền vàng, cuối cùng là người phụ trách của Thương Khê Châu, tự mình tặng trên trăm miếng Huyền Thiên Tinh cấp một, làm cho vô số môn nhân mở to mắt, tâm thần chấn động.

Vương Lục dựa theo ước định trước đó, đem năm mươi viên phân cho sư phụ, nữ tử mừng rỡ tại chỗ tuyên bố sẽ hạ giá, lập tức thành thân, làm cho người phụ trách Huyền Thiên Quán kia đều lúng túng vạn phần. Cũng may dã tâm của nữ tử bị chuông môn cùng trống lão chuông hình một trận kiếm quang đánh trở về, lúc này mới giảng hoà.

Người nghèo tuần phú, ngũ trường lão hoàn toàn không có sự bình tĩnh tự nhiên của tu tiên chân nhân, nàng cất kỹ năm mươi viên huyền thiên tinh, vui vẻ ngự kiếm xuống núi, nói muốn cẩn thận hưởng thụ cuộc sống. Hơn mười ngày sau, bạch y nữ tử trở về núi, khiến người ta kinh ngạc lại một lần nữa sống cuộc sống an nhàn nghèo.

Vương Lục tất nhiên là vạn phần hiếu kỳ với chuyện này, ngăn ngừa mười mấy ngày đã khám phá hồng trần. Nữ nhân này tu dưỡng lợi hại như vậy sao? Nhưng mà mở miệng hỏi một câu, lại nhận được đáp án như ngũ lôi oanh đỉnh.

“Tiền tiêu hết rồi, đành phải trở về.”

Tiền tiêu hết rồi?

Vương Lục quả thực ngũ thể đầu rạp xuống đất, mới mười mấy ngày đã tiêu hết mấy ngàn vạn linh thạch?

Nhưng không đợi hấn sợ hãi thán phục, đã nghe sư phụ điệu dàng khiến người ta sờn tóc gáy mà hỏi: “Tiêu Lục nhi, hôn sự của chúng ta xử lý khi nào a...”

Vương Lục chửi ầm lên: “Chờ đến lúc người nhật được tiết tiết tháo.”

Kỳ thật lúc này, trong tay Vương Lục cũng không có tiền, những ngày sư phụ xuống núi tiêu dao tự tại, tiền tài hấn lục tục chuyển dời đến chỗ Trí giáo, dùng cho tăng tốc phát triển. Giáo phái đang nhanh chóng trưởng thành này đang ở trạng thái tư lương đói khát, bất luận bao nhiêu tiền cũng tiêu hóa hết. Vương Lục tin tưởng, khi Trí giáo kết quả, đầu tư lúc này sẽ thu hoạch gấp mấy lần.

Vô luận như thế nào, sư đồ Vô Tướng Phong ở trong ngăn ngục mười mấy ngày đã đem hơn ức linh thạch tiêu xài hết cổ sự, trở thành truyền kỳ quang huy trên Linh Kiếm Sơn.

Tiếp đó là vấn đề thủ tịch của môn phái.

Xuất phát từ mục đích kích lệ đệ tử, dưới đề nghị của Vương Lục, Thiên Kiếm đường Linh Kiếm phái thiết lập chế độ thủ tịch cho môn phái. Mà quán quân của môn phái thi đấu một mình thi đấu lần này, sẽ có được quyền hạn thủ tịch đệ tử của mười năm kỳ.

Cho dù trận quyết chiến cuối cùng còn có tranh luận rất lớn, nhưng thắng lợi của Vương Lục là không thể nghi ngờ, vì vậy trong tiếng nghị luận, Chương môn Phong Ngâm Chân Nhân đại diện cho toàn thể trưởng lão Thiên Kiếm đường, trao tặng danh hiệu đệ tử thủ tịch cho Vương Lục.

Nghi thức mai mối là ở Tinh Thần Phong, chương môn trúc thất ở bên ngoài lặng lẽ cử hành, ở đây chỉ có rải rác vài người. Vốn Linh kiếm phái định ở Tứ Tượng phong triệu tập toàn bộ người đến tuyên bố nhân tuyển thủ tịch, dùng cái này kích lệ sĩ khí, bất quá ai bảo Vương lục thủ tịch này đến kỳ hoa như thế, nguyên định nghi thức thịnh đại chỉ có thể tùy ý.

Đối với Vương Lục mà nói, quyền hạn đặc thù của thủ tịch đệ tử có ý nghĩa vượt xa nghi thức long trọng, mà xưa nay gã cũng chưa từng quan tâm người khác thấy gã như thế nào. Sau khi nhận kim bài tượng trưng cho đệ tử thủ tịch của Phong Thính Chân Nhân, Vương Lục chuẩn bị xuống núi.

Lại nghe gió thổi cười nói: “Ha ha, không tâm sự với sư phụ mới nhậm chức này của ta à?”

Thủ tịch của môn phái chỉ bị chương môn hạn chế, trên lý thuyết cùng một số đệ tử Chương môn, Phong ngâm chân nhân nói như vậy, Vương Lục cũng chỉ có thể dừng bước lại, cười đáp lại: “Ngài có chuyện gì cứ nói.”

Bên ngoài phòng trúc, lão giả cùng Vương Lục ngồi song song, lão trầm mặc một hồi lâu rồi chậm rãi mở miệng: “Từ khi người gia nhập Linh Kiếm phái đến nay, đã được năm năm năm rồi, nhưng mà từng cảnh tượng ở trên con đường thăng tiên người từng qua quan trạm tướng vẫn còn mới nhớ được.

Khi đó trời xui đất khiến, thiếu chút nữa đã tạo thành sai lầm lớn đem người từ ngoài cửa, hôm nay nghĩ đến vẫn còn sợ hãi không thôi.”

Vương Lục cười: “Nghiêm trọng như vậy sao? Linh kiếm phái người làm việc thiện, Lưu Ly tiên sư tử, còn có Chu Thi Dao sư tử năm năm qua không gặp không có ai là không dưới ta. Các môn phái còn lại có thể được an toàn thiên hạ, kỳ thật Linh Kiếm phái thiếu một người như ta cũng không có gì to tát.”, Vương Lục nghiêm túc nói: “Ngược lại, nếu không phải ở chỗ này tu hành Vô Tướng công, ta quả thật không thể có thành tựu ngày hôm nay, điểm này ta còn phân rõ ràng.”

Trong ánh mắt Phong Ngâm chân nhân lộ ra vẻ vô cùng vui mừng: “Người có thể nghĩ như vậy thật là không dễ. Bất quá cũng không cần tự coi nhẹ mình, mặc dù Tiểu Lưu Ly cùng Dao Nhi đều là thiên tài nhất đẳng của đại lục Cửu Châu, nhưng tương lai Linh Kiếm phái vẫn sẽ nằm trên người người.”

Vương Lục trầm mặc một lát, nói: “Chưởng môn, chẳng lẽ gần đây Linh Kiếm phái đầu tư thất bại, cần cấp bách đầu tư sao?”

Phong Ngâm cười mắng: “Tiểu tử người, Linh Kiếm phái có nghèo túng thế nào cũng không đến mức tham lam chút tiền phòng riêng này của người. Huống chi người thật sự cho rằng chỉ mấy trăm miếng Huyền Thiên Tinh đã có thể chống đỡ được vận động của Ngũ Tuyệt tông phái ở Vạn Tiên minh sao?”

Vương Lục nói: “Ta chỉ là tỏ thái độ, ngài tiếp tục.”

Phong Ngâm nói: “Cửu Châu đại lục này, cứ cách mấy trăm ngàn năm sẽ có một anh kiệt xuất hiện lớp lớp, thời đại huy hoàng gió nổi mây vần. Hiện tại, theo các người thế hệ trẻ tuổi trưởng thành., Thời đại huy hoàng rung chuyển sợ là không xa. Tiểu Lưu Ly và Dao Nhi là tu sĩ đứng đầu, nhưng khuyết điểm của các nàng cũng rất nghiêm trọng, không chống đỡ nổi bầu trời Linh kiếm phái, cho nên... Hôm nay ta đem vinh dự của đệ tử thủ tịch tặng cho người, hy vọng ngày sau người có thể không thẹn với danh xưng này, trở thành thủ tịch Linh kiếm danh xứng đáng.”

Vương Lục im lặng một lúc, hướng về phía người Chương môn cười nói: “Yên tâm, ta rất thích ngọn núi này, thích người trong môn phái và môn phái này.

Gió rít bỗng nhiên lại hỏi: “Như vậy, đối với sư phụ ngươi thì sao?”

Vương Lục ngây người, có chút khó xử nói: “Chuyện này, nếu có một ngày nàng cùng mẫu thân ta rơi xuống sông, ta có thể cân nhắc đến việc cứu mẫu thân, sau đó lấy gạch đập mẫu thân.”

Lần này đến phiên Chương môn chân nhân rơi vào trầm mặc, một lúc lâu sau, lão nhân một tiếng cảm khái.

“Một đời này của cô ấy nhìn như tiêu sái nhưng thật ra lại tịch mịch, chàng... cứ tự giải quyết cho tốt đi.”

...

Năm tháng tu tiên dài ngắn không ngắn, từ sau khi hai phái thi đấu, thời gian năm năm tựa hồ trong chớp mắt đã biến mất.

Năm năm qua, Linh kiếm phái lại trở về tiết tấu tự đắc như ngày xưa, các đệ tử từng bước tu hành, học tập, sinh hoạt, các trưởng lão thỉnh thoảng lại ra ngoài vân du, khi thì bế quan trong núi, hoặc là truyền công giải thích nghi hoặc cho đệ tử...

Năm năm qua, các đệ tử được ký thác kỳ vọng bắt đầu trưởng thành, Nhạc Vân, Nhạc Hình Dao, Văn Bảo, Chu Tần... lần lượt Trúc Cơ thành công, mà hai phái trước đại hội trao đổi đột kích tu hành, tác dụng phụ cũng trong năm năm đã bị triệt tiêu hầu như không còn, các đệ tử trên con đường tu tiên vững chắc bước vào một bước.

Về phần Vương Lục? Đó chính là tồn tại ở một cấp độ khác.

Với tư cách là thủ tịch của Linh kiếm phái, trải qua năm năm tu hành này của Vương Lục đủ để khiến đại đa số Linh kiếm đệ tử của Lam cảm thấy cực kỳ hâm mộ. Môn phái bỏ vào hãn tài nguyên gấp mấy lần đệ tử bình thường, quả thật là phù hợp với vị trí thủ tịch của môn phái, với lực lượng của môn phái tiến hành bồi dưỡng.

Lúc trước Vương Lục bắt chấp tất cả để đoạt lấy dải ngân của vị trí thủ tịch, ngoại trừ phải áp chế sư phụ không đáng tin ra, thì mục đích của gã chính là muốn nhanh chóng đi trên con đường tu hành hơn.

Đương nhiên, cũng không phải cảm giác nguy cơ gì, cho dù năm năm trước nói chuyện một phen với Chương môn chân nhân trên đỉnh Tinh Thần Phong, mơ hồ để lộ ra biến cố có thể rất lớn trong tương lai, nhưng đối với tu sĩ Hóa Thần mà nói, khái niệm “không xa” này rất có thể chỉ là một hai trăm năm thậm chí là lâu hơn, còn lâu mới đến lúc lo lắng.

Vương Lục rất vội vàng đối với tu hành, đại bộ phận đều là xuất phát từ yêu thích tu hành, thích tu hành, thích Vô Tướng công, thích từ từ hoàn thiện Ngọc phủ, rèn luyện nguyên thần., Quá trình Kiếm Cốt cốt hóa, cảm giác hưởng thụ càng ngày

càng mạnh hơn so với ngày trước. Không linh căn của hắn và Vô Tướng Công tôi luyện còn lâu mới hoàn mỹ, trong quá trình tu hành luôn gặp phải trở ngại như vậy, trong đó có người có thể lấy khéo đi đường tắt, cũng có người chỉ có thể dùng tinh lực và tài nguyên thời gian để giải quyết... Lúc này, trông cậy vào Vô Tướng Phong nghèo túng, tự nhiên không đáng tin cậy, mà đặc quyền của đệ tử thủ tịch sẽ phát huy tác dụng cực lớn.

Một kẻ mạo hiểm đủ tư cách tất nhiên sẽ là một cuồng nhân luyện võ cấp, năm năm điên cuồng luyện cấp đã giúp hắn thuận lợi tiến nhập cảnh giới Trúc Cơ trung phẩm. Mà đến tận đây, Vương Lục tu hành đã mười năm, trong mười năm đã đạt tới Trúc Cơ trung phẩm, trong quần thể thiên tài của Vạn Tiên minh cũng coi như tiến bộ tương đối nhanh. Huống chi hắn còn có một đại thê tâm ma cường hóa hệ thống Vô Tướng công, thực lực tổng hợp đã trở thành tiêu chuẩn hàng đầu trong thế hệ trẻ.

Nhưng nếu nói có thể một mình một ngựa tuyệt trần vắt hết tất cả các thế hệ sau lưng, thì chưa chắc, năm năm qua tất cả mọi người đều đang tiến bộ, tỷ như các đệ tử Vạn Pháp Tiên môn đang nằm gai nếm mật. Trong đó đại sư huynh Trảm Tử Dạ trở về Tiên môn một năm sau liền tiến vào Trúc Cơ thượng phẩm, tiến độ nhanh không thể tưởng tượng nổi. Sau khi tu vi thăng cấp, hắn như lời hứa sẽ trở lại Linh Kiếm sơn, tới Linh Kiếm sơn lĩnh giáo.

Sau đó, quả nhiên lại bại trong tay Lưu Ly Tiên.

Vì trong một năm qua Lưu Ly Tiên cũng đạt được tiến bộ kinh người, chênh lệch với Trảm Tử Dạ lại lớn hơn một chút, gần như khiến Trảm Tử Dạ tuyệt vọng.

Một năm qua, hắn đã xâm nhập nơi rèn luyện của môn phái, trải qua trăm cực khổ mới tiến bộ đến mức này nhưng không ngờ vẫn không theo kịp bước chân của đối phương. Trảm Tử Dạ âm thầm rời đi, khiến chư vị trưởng lão Linh Kiếm phái thôn thức cảm khái.

Đêm trảm tử, lưu ly tiên, vương lục... nhóm thiên tài tuyệt thế khiến rất nhiều tu sĩ cảm khái sảng lớn đằng sau trường giang đầy sóng trước, mỗi bên đều có cơ duyên riêng, nhưng không

ngoại lệ đều cố chấp trong vấn đề tu hành, trăm tử ban đêm có lẽ đã làm rất nhiều trong một năm qua., Nhưng sao Lưu Ly Tiên lại lười biếng được? Trong một năm qua Lưu Ly Tiên đã dốc toàn lực tác chiến trăm trận, trọng thương mấy chục lần, trong đó vài lần thậm chí Ngọc phủ xao động, nguyên thần sụp đổ, suýt nữa gây thành đại họa liễu mạng, sao có thể không tiến bộ?

Còn người giao chiến với Lưu Ly Tiên đã kéo dài hơn trăm lần, khiến hắn đột nhiên tiến bộ... liệu còn người nào khác nữa không?

Năm năm qua, Vương Lục liễu mạng tu hành còn một nguyên nhân khác là Lưu Ly Tiên. Từ trận quyết chiến trên Vân Lộc thiên đài, Lưu Ly Tiên đã quán lấy gã.

Đối với thiếu nữ tính tình đơn thuần mà nói, thất bại trên Vân Lộc thiên đài cũng sẽ không làm cho nàng mang oán hận, ngược lại, kiếm pháp thần kỳ của Vương Lục kia hấp dẫn nàng thật sâu, khiến nàng tâm thần đều say. Từ sau khi kiếm tâm của nàng thông minh thành công, còn chưa có tu vi ngang hắn, lại có thể chính diện ngăn lại tu sĩ phi kiếm của nàng.

Mà phương thức biểu đạt hảo cảm của Lưu Ly Tiên, chính là cách lúc nào cũng cầm kiếm tới chiến đấu, mỗi lần chiến đấu đều tối tăm mặt mũi, dù trọng thương quay về, nàng cũng vui vẻ không biết mệt.

Đối với việc này, Vương Lục ngược lại ai đến cũng không cự tuyệt, Vô Tướng công cũng tốt, Kiếm Tâm Thông Minh cũng tốt, đều là công pháp có thể lấy chiến dưỡng chiến. Mỗi một lần thực chiến đều được trợ giúp thật lớn, hơn nữa càng tử chiến thì càng đối mặt với đối thủ có phong cách khác nhau thì trợ giúp càng lớn, đơn thuần bé quan tử tu, hiệu quả cũng không quá rõ ràng.

Mà bất luận là kiếm tâm thông minh hay là Vô Tướng công đều không thiếu tính biến hóa, đối thủ tương tự, lại có thể mang đến trải nghiệm chiến đấu hoàn toàn khác nhau, hai người giao chiến trong năm năm gần ngàn trận, hầu như trường đấu khác nhau.

Đánh nhiều trận như vậy, tự nhiên không có khả năng là toàn thắng toàn thắng, Vương Lục tính toán sơ qua, thắng bại của Lưu Ly Tiên khoảng chừng năm năm, lúc đầu thua nhiều thắng ít, sau đó trong ba năm mới dần dần trở về, bất quá cũng không có ưu thế quá lớn.

Đương nhiên, sử dụng hết thủ đoạn năm năm trước, cũng không cách nào đường đường chính chính chiến thắng Lưu Ly Tiên, năm năm sau có thể bất phân thắng bại cùng Lưu Ly Tiên, thậm chí hơi hơn một bậc., Hiện tại đã là tiến bộ cực kỳ hiếm thấy rồi... Nếu dựa theo bộ gia tăng gia tăng gia tăng pháp tính như Vương Lục Phổ thì thực lực tổng hợp của hắn có chừng Trúc Cơ Lục phẩm, còn Trúc Cơ Nhị phẩm, Nhị phẩm, Tiểu Minh tương đương với Hư Đan đỉnh phong. Nếu đơn độc tính toán công kích cùng lực phòng ngự của hai người, tôi đa có thể đạt tới từ năm trở lên, tiến vào cấp bậc Kim Đan.

Năm năm qua, Vương Lục và Lưu Ly Tiên ngoại trừ lợi ích tu vi ra, còn có gần ngàn trận chiến đấu giao tình. Năm năm trước hai chân truyền chỉ là gậy đầu, năm năm sau lại trở thành bạn tốt - theo lời Vương Lục, Lưu Ly Tiên là bằng hữu tốt nhất.

Một ngày này, Vương Lục ăn xong điểm tâm, vừa thu thập xong bát đĩa, liền nghe thiếu nữ bên ngoài hoạt bát rộng rãi, thanh âm mười phần nguyên khí truyền tới.

“Vương lục vương, ta tới tìm ngươi chơi đây.”

Sau đó trước mắt hiện lên một dải mây bảy màu, Lưu Ly Tiên đã cười ha hả đứng ở trước mặt, lúm đồng tiền như hoa.

Vương Lục nhìn thiếu nữ một chút, gật gật đầu nói: “Ngồi xuống.”

Lưu Ly Tiên lập tức ngồi xuống bàn, tư thế ngồi thẳng.

“Đưa tay.”

Thiếu nữ vươn ngọc thủ thon dài.

“Ngoan lắm.” Sau đó Vương Lục sờ sờ cái đầu nhỏ của nàng, từ trong túi áo mang đến mấy miếng kẹo đưa vào trong tay nàng ta: “Ăn đi.”

“Hắc hắc.” Lưu Ly Tiên cười ngây thơ, sau đó đưa kẹo vào miệng, hàm hồ nói: “Đánh không?”

“Mẹ kiếp, còn đánh nữa, không phải hôm qua vừa đánh à?”

Lưu Ly Tiên ngoài ý muốn nói một câu triết lý đầy triết lý:

“Ngày hôm qua ăn cơm, hôm nay cũng phải ăn thôi.”

“Thiếu nữ, cô không nên đòi hỏi quá nhiều.” Vương Lục tức giận gậy trán cô bé: “Mấy ngày gần đây chắc không được đánh, ta phải chuẩn bị đi xa.”

Lưu Ly Tiên gật gật đầu, đương nhiên nói: “Đương nhiên là ra ngoài đánh, sư phụ đã nói, tuyệt đối không thể đánh nhau trong phòng, nếu không ta không thể ăn cơm chiều rồi.”

“... Ra khỏi nhà cũng không phải là một khái niệm.” Vương Lục năm năm giao nhau, có sự kiên nhẫn cực cao đối với chỉ số thông minh của Lưu Ly Tiên, kiên nhẫn giải thích: “Ta muốn xuống Vân Châu một chuyến, đại khái phải mất mười ngày nửa tháng, trong thời gian đó không cách nào đánh nhau với người được rồi.”

Lưu Ly Tiên giật mình nói: “Người định xuống núi à? Ta biết tự làm mình cô đơn cơ mà...”

“Vậy thì tự tìm một quả dưa vàng đi.” Vương Lục bắt đắc dĩ lắc đầu: “Ta cũng không có ý định đi, đáng tiếc lệnh của sư phụ khó mà trái.”

Lưu Ly Tiên hỏi: “Ta nhớ người đã từng nói, bây giờ người là thủ tịch đệ tử, dưới một người trên vạn người, lời sư phụ ngu ngốc như người nói chỉ là gió thoảng bên tai đối với người, không hề có lực ước.”

“Vấn đề lần này nàng nói động tới chương môn, ta cũng hết cách.” Vương Lục nhún vai. “Tiện nhân kia nói gì ta là thủ tịch môn phái, ở trong núi quá lâu, lãng phí thủ tịch đệ tử vinh hạnh vô ích này. Bây giờ tu tiên mười năm có thành tựu, đã đến lúc xuống núi vân du dương uy, đề chấn lực ảnh hưởng môn phái... Quả thực hoang đường, thật phải đề cao lực ảnh hưởng của môn phái, nàng đi tới cửa Thịnh Kinh Tiên môn trần trụi một vòng, không mạnh hơn bất cứ thứ gì sao? Rõ ràng là đả kích trả thù?”

Lưu Ly Tiên tò mò hỏi: “Trao kích trả đũa? Vì sao?”

Vương Lục nhíu mày: "... Bởi vì báo với chương môn nàng tài sản trộm cắp môn phái? Từ chối làm tiền đảm bảo người cho nàng vay? Tìm A Hoài làm cơm tối cho nàng? Lý do quá nhiều, không dễ chọn. Tóm lại, bởi vì quan hệ của nàng, mấy ngày này ta không có cách nào ở trong núi chơi với người."

"A." Thiếu nữ mặt ủ mày chau cúi đầu xuống, thật tội nghiệp.

"Nhưng mà." Vương Lục nghĩ lại: "Ta có thể mang người cùng xuống núi."

"Cùng xuống núi, thật sự có thể không?" Ánh mắt Lưu Ly Tiên sáng bừng lên: "Dưới núi có rất nhiều thứ chơi vui, đáng tiếc sư phụ luôn ngăn cản không để ta đi."

Vương Lục Tâm nói nhảm, với trí thông minh của người, ai cũng sẽ không yên tâm một mình người xuống núi chạy loạn... Tám năm trước, phái đệ tử xuống núi lịch lãm, ăn ở chỗ Lưu Ly Tiên, gây họa xông vào Huyết Vân hạp, còn Trúc Cơ cận trận chém Huyết Vân mười hai yêu. Lần này kinh lịch nghe uy phong khí phách, Thông Minh phong chủ tác sư phụ của nàng suýt nữa bị dọa tẩu hỏa nhập ma.

Bất quá, nếu có mình đi theo, có lẽ không vấn đề gì. Lưu Ly Tiên năm năm qua bị mình dạy dỗ giống như đánh cờ, mà tứ sư bá cũng đặc biệt khai sáng, tùy ý đồ đệ bảo bồi đưa hẳn vào cửa làm sủng vật để đùa giỡn không thôi, trong năm năm này, số lần có Vương Lục bảo vệ, Lưu Ly Tiên gây họa đúng là ít hơn rất nhiều.

Mà lần này Vương Lục nhận lệnh xuống núi, nếu lẻ loi một mình cũng thật sự chán nản, cùng hẳn giao hảo với đồng môn, tu vi đám người Nhạc Hình Dao Văn Bảo đã bị kéo giãn ra chênh lệch, chỉ có Lưu Ly Tiên, chẳng những thực lực tương đương, hơn nữa công thủ bù đắp cho nhau, càng có năm năm tạo ra phối hợp ăn ý, có thể nói là tổ hợp hoàn mỹ.

Sau khi Vương Lục xin chỉ thị từ Chu Minh, Chu Minh vô cùng sáng khoái gật đầu: "Được, thật ra ta đã sớm muốn sắp xếp nàng xuống núi lịch lãm, nếu có người đồng hành, ta yên tâm. Đứa nhỏ này tâm tư tinh thuần, không biết nhân gian hiểm ác, đang cần một kẻ hiểm ác đến dạy bảo nàng, người đồng ý giúp việc này, ta nên cảm ơn người."

“... Cảm ơn sư bá tán dương, vậy ta sẽ không khách khí nhận lấy khổ lực này.”

Từ Thông Minh phong rời đi, Vương Lục quay về Vô Tướng phong kêu lên Lưu Ly Tiên, dắt theo chó con tạp mao, bước lên đường tới Vân Châu.

...

“Luu Ly Tiên, ta hỏi ngươi, lần này chúng ta xuống núi là vì chuyện gì?”

“Ăn uống chơi bời.”

“Lại đoán đi?”

“Ăn hết Cửu Châu?”

“Tiếp tục đoán?”

“... Những gì ta đoán vừa rồi đều không đúng?”

“Lời nói nhảm đương nhiên là không đúng rồi.”

Đổi mặt với Vương Lục gào thét, Luu Ly Tiên vừa vô tội vừa ủy khuất nháy mắt: “Sao lại như vậy? Rõ ràng là nói ăn uống chơi bời mà.

Vương Lục không chút khách khí đưa tay xoa đầu cô gái, không chút bận tâm kỳ thật Luu Ly Tiên nhập môn sớm hơn so với hắn, trên bản chất là sư tỷ của hắn.

“Trước khi xuống núi ta kỳ thật đã nói qua một lần, hiện tại lặp lại lần thứ hai, ngươi nghe kỹ, lần này chúng ta xuống núi, có ba việc chính phải làm. Thứ nhất là truyền tin cho sư phụ ta, nàng có Cơ Hữu ở Vân Thai sơn Vân Châu làm hại một phương, ta muốn đem một phong thư giao cho nàng. Thứ hai là ghi chép những gì dọc đường chứng kiến., Tăng cường lịch duyệt, mở rộng tầm mắt, rèn luyện nguyên thân và tâm tiên. Thứ ba, là nghĩ cách kiếm một bộ đánh nhau, thu thập danh vọng, mau chóng mở ra danh hiệu môn phái. Sau đó dọc đường có thể ăn uống chơi bời, trôi qua tiêu sái tự tại một chút. Kết quả ngươi chỉ nhớ được câu cuối cùng?”

Luu Ly Tiên hậm hực nói: “Lúc trước nói quá phức tạp, ta vốn không hiểu.”

“...Được rồi, ngươi nhớ kỹ một chuyện là được, ta để ngươi làm cái gì, ngươi cứ làm cái đó đi.”

“Dạ.”

Thấy Lưu Ly Tiên không còn ồn ào nữa, Vương Lục vừa cảm khái lưu ly tiên năm năm trôi qua vẫn là Lưu Ly tiên tử, vừa lấy từ trong túi trữ vật ra một túi thịt bò đã ướp lạnh ném cho cô gái, coi như ban thưởng ngoan ngoãn nghe lời.

Lưu Ly Tiên cười hì hì, mở giấy bao ra không ngừng ăn, khiến một con chó lông đại cực kỳ hâm mộ.

Cùng là bằng hữu tốt nhất của người ta, đây là đãi ngộ khác biệt thật sự khiến người ta đau lòng nha...

Lưu Ly Tiên thì càng đặc ý hơn, điều võ dương oai liêm lấp hạt muối dính trên ngón tay, đầu ngón tay như búp bê lập tức nhuộm lên một tầng óng ánh, biểu cảm hưởng thụ mỹ vị khiến chó ngốc không khỏi chảy nước miếng ròn ròn.

Nhưng sau khi Lưu Ly Tiên ăn hết nửa gói, liền cất hạt thịt bò đi, không thèm tham ăn nữa. Thấy vậy, Vương Lục tò mò hỏi: “Sao lại không ăn?”

Lưu Ly Tiên trả lời rất nghiêm túc: “Bây giờ ăn rồi, sau này không còn gì để ăn nữa.”

Vương Lục Nhạc: “Đây là đạo lý gì, vì sao về sau không được ăn?”

“Sư phụ nói rồi, đệ tử dưới núi xuống núi rèn luyện, phải chăm chỉ trải nghiệm đau khổ của hồng trần, không thể tham đồ xa xỉ hưởng thụ... Dù sao lần trước ta xuống núi, luôn ăn không đủ no, linh thạch cùng bạc sư phụ cho không bao lâu đã tiêu hết rồi.”

“Sư bá cho ngươi bao nhiêu linh thạch và bạc?”

Cũng may Lưu Ly Tiên không ngốc đến mức phải bấm đốt ngón tay, rất nhanh liền trả lời: “Năm ngàn lượng bạc, ba trăm khối linh thạch.”

Người khách quan nói, Chu Minh ra tay cũng không keo kiệt, với tu vi Luyện Khí đỉnh phong của Lưu Ly Tiên lúc đó cũng không được chi tiêu nhiều như vậy, năm ngàn bạc và ba trăm linh thạch đủ cho nàng duy trì cuộc sống mấy năm., Nhưng lần đầu tiên Lưu Ly Tiên xuống núi căn bản không biết tiết chế, càng không rõ giá trị, ở Ngự Yên tửu lâu phồn hoa ăn hết sơn hào hải vị, tốn mấy ngày công phu đã dùng hết triền miên,

đành phải cố nén nước miếng ảm đạm rời khỏi trận đấu. Thời gian gần một năm sau, quả thực đã trải qua không ít vất vả.

Nghe Lưu Ly Tiên Tích đau khổ suy nghĩ ngọt ngào, lại đối với một bao thịt bò cũng trân trọng, Vương Lục nhìn ra lần trước đũa nhỏ này xuống núi ăn đau khổ thật, đối với lịch luyện dưới núi đã lưu lại bóng ma tâm lý, không khỏi ha ha cười, vỗ vỗ đầu cô gái nhỏ: “Lần này theo ta xuống núi, vậy thì không cần bận khoản nhiều như vậy, sư bá giao phó người cho ta, cũng không phải để người ở chỗ ta chịu đói.”

Lưu Ly Tiên lại không hiểu, lần này xuống núi, sư phụ cho nàng quần quýt còn không bằng lần trước, mà Vương Lục Vô Tướng Phong luôn nổi tiếng vì nghèo khổ.

Trong lòng cô gái đang hồ đồ, bỗng nhiên thấy một đạo ngân quang nhanh như chớp bay tới, mục tiêu chính là nàng và Vương Lục. Lúc này bọn họ vừa mới đi ra khỏi địa giới Linh kiếm sơn không lâu, không biết là ai sẽ tìm tới cửa.

Lưu Ly Tiên xoay chuyển ánh mắt, liền quét qua ngân quang mờ lung mà mờ lung kia, đó là một vật ghi nhớ trong chương trình học của kỳ vật Đằng Vân đường. Lăng Vân Chu là một loại phương pháp phi thiên mà các tu sĩ ngày nay hay sử dụng, tốc độ cực nhanh., Hơn nữa quá trình phi hành khá thoải mái, khá được hoan nghênh. Chỉ là bây giờ phi thuyền màu bạc này, so với bản học xa hoa hơn gấp trăm lần, tầng tinh luyện vân ngân kia, ngay cả Lưu Ly Tiên cũng biết nó trân quý, mà tốc độ phi hành cũng nhanh hơn ghi chép của khóa học, càng ổn định.

Cô gái lòng cảm ứng, phát hiện phi thuyền kia không có dịch ý, liền thu hồi ánh mắt không thèm để ý —— phi thuyền dù tốt hơn, dù sao cũng không thể mở cửa vào.

Nhưng mà sau một lát, phi chu từ trên trời giáng xuống, đã dừng ở trước mặt hai người. Toàn thân thuyền ngân quang, một gã tu sĩ áo trắng chậm rãi đi ra, đến trước Vương Lục cung kính hành lễ: “Tham kiến cục diện đại nhân “

Vương Lục cười cười: “Lão Diệp, đã lâu không gặp, tu vi tinh tiến không ít nha.”

Người từ trên phi thuyền đi xuống, chính là phó giáo chủ Diệp Sơ Trần, phó tướng trưởng Trí tuệ cục Diệp Sơ Trần. Từ khi Vương Lục lấy trí giáo thôn tính Thất Tinh môn đến nay, đã gần tám năm rồi, lúc trước Thất Tinh chương môn đã hoàn toàn thích ứng với thân phận phó giáo chủ. Bây giờ nghĩ lại, Diệp Sơ Trần đối với chuyện lúc trước bị Vương Lục đánh bại, Chuyện thu xếp, trong lòng lại cảm kích vô tận. Nếu không có Vương Lục, hẳn chỉ là một tán tu bất nhập lưu. Bây giờ thì sao, mặc dù Trí giáo vẫn là giáo phái sơ cấp tại Vạn Tiên minh, thân phận địa vị của hắn chung quy vẫn phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất. Mà thân là tu sĩ, hẳn cũng được rất nhiều chỗ tốt.

Thứ nhất, bình cảnh nhiều năm trôi buộc hẳn lúc trước đã biến mất. Thứ hai, với tư cách phó giáo chủ Trí giáo, đặc quyền nhiều không đếm xuể, Nhiều tài nguyên bị nện xuống, tu vi không đột nhiên tăng mạnh cũng khó. Vài năm trôi qua, mặc dù tu vi chỉ lên tới nhất phẩm, nhưng đối với người có tư chất bình thường như hắn mà nói, ở cảnh giới Hư Đan mà nói thì còn có thể tiến thêm nhất phẩm, Ý nghĩa của nó đâu chỉ là tiến thêm một bước xa hơn nữa? Hơn nữa thực lực tổng hợp của hắn càng tăng gấp đôi. Lúc ban đầu, Diệp Sơ Trần làm chương môn Thất Tinh chỉ là cận bã Hư Đan Cửu phẩm – Tam phẩm, bây giờ đã là Hư Đan Bát phẩm, thực tế tương đương với tám năm liên tục tăng Tứ phẩm, đột nhiên tăng mạnh. Nếu không phải xử lý sự vụ phái mất bao nhiêu tinh lực, thành tựu còn có thể càng cao hơn.

Tất cả những điều này, đương nhiên là nhờ có Vương Lục, cho nên Diệp Sơ Trần đã sớm trung thành và tận tâm với Vương Lục từ lâu: Cho dù những năm gần đây Vương Lục chuyên tâm tu hành trong Linh Kiếm sơn, đối với sự vụ giáo phái càng thêm buông tay.

“Đại nhân cục tọa, lần này nhận được chỉ thị của ngài, ta liền lập tức chạy tới. Hơn nữa theo ngài phân phó, mang theo Lăng Vân chu bản đặt hàng này, Lăng Vân Thiên.”

Nói xong, Diệp Sơ Trần niệm chú ngữ, phi chu dài ba trượng liền mở ra một chiếc, lộ ra không gian trong thuyền. Từ cửa vào nhìn lại, bên trong là một mảnh rộng lớn, rộng hơn nhìn rất nhiều.

Lưu Ly Tiên lập tức trợn tròn mắt, nghĩ thầm đây hoàn toàn khác với trong sách viết, trong sách nói Lăng Vân chu đơn giản dễ dùng, giá cả cao, nhưng khi phi hành không gian hẹp, tu sĩ thường rất không thoải mái, nhưng xem ra, hoàn toàn không đúng.

Vương Lục thấy Lưu Ly tiên nghi hoặc khó hiểu, cười giải thích: “Đây là ta sai thủ hạ Lăng Vân Chu của Huyền Thiên Công đường đi Huyền Thiên quán chuyên môn định ra thổ hào vân chu, trong thuyền mở động phủ khác, tất cả khí cụ cần có đều có. Đến đây, vào trước rồi nói.”

Vào phi chu này, trong lòng thiếu nữ càng rung động. Thì ra không gian bên trong thuyền không chỉ có đại sảnh nhìn thấy cửa vào, mà còn có cầu thang thông lên xuống dưới, bên trong giấu không biết bao nhiêu gian phòng.

Trong lúc thiếu nữ vô cùng kinh ngạc, Diệp Sơ Trần lần nữa niệm chú ngữ, đóng cửa vào lại, phi chu bay lên trời, bên trong bình tĩnh không lắc lư chút nào.

Phát động phi thuyền, Diệp Sơ Trần nói với Vương Lục: “Đáng tiếc lần này tượng sư Thiên Công đường từ Tam phẩm trở lên đều không có ở đây, cho nên động phủ trong thuyền này chỉ có thể làm đến mức này. Ngài nói hy vọng có được sơn thủy thảo mộc, ca kỹ khôi lỗi không cách nào thực hiện được. Thuộc hạ vô năng, mong đại nhân thủ tọa tha thứ.

Vương Lục trực tiếp ngồi xuống một cái ghế dựa trong đại sảnh, vẫy vẫy tay: “Không sao, ngắn ngủn hơn mười ngày mà có thể làm đến mức này cũng coi như không tệ rồi. Dù sao chúng ta cũng không phải khách hàng chí tôn, tiêu phí vẫn chưa được quét loại, đợt sau này có cơ hội lại tạo ra một cái hài lòng, trước tiên cứ tạm ổn thỏa đã.

Nói xong, Vương Lục nhìn Lưu Ly Tiên đang thám hiểm khắp nơi trong thuyền, cười nói: “Lão Diệp, lấy rượu và thức ăn ra đã chuẩn bị kỹ càng.

Không bao lâu, một bàn đồ ăn và rượu xa hoa bày lên, Lưu Ly Tiên đang chạy loạn ở lầu trên lập tức bị hấp dẫn một mực, không thể tưởng tượng nổi nhìn trong sảnh bày đồ ăn.

Thiên Hương Vũ Lộ, Chu Ngọc năm đó, rau xanh ngọc bích, huyền băng sữa chua... Đây, lúc trước ở trong Ngự Yến tửu lâu, Lưu Ly Tiên còn chưa từng thấy món ăn nào xa hoa đến vậy, đây, đây có thật không đây?

Dù kiếm tâm thông minh trong sạch tâm tính, cũng không thể từ trong chấn động này thoát ra, chỉ trong khoảnh khắc sững sờ, Lưu Ly Tiên đã nhin không được bắt đầu không ngừng nuốt nước miếng.

Vương Lục cười ha ha nói: “Còn chờ cái gì, đây chính là cho người ăn đó...”

“Thật, thật sao?”

Vương Lục đã trực tiếp nhắc một miếng dê béo quăng cho chó ngốc, bị nó một ngụm nuốt vào.

“Không ăn không chịu a.”

“Ta muốn ăn ta muốn ăn...”

Một bàn đủ cho hơn mười người ăn uống no nê, không bao lâu đã có Vương Lục cùng hai bằng hữu tốt nhất của hắn quét dọn sạch sẽ. Lưu Ly Tiên trong vắt thông thấu thể chất, vốn rất khó có cảm giác no bụng, nhưng lúc này sau bàn rượu và thức ăn cũng không chịu được thỏa mãn.

“Lão Diệp, cơm no rượu say, có thể đến tiết mục.”

Đã thấy trong đại sảnh lại vang lên thanh âm cây trúc lượn lờ, Vương Lục nằm ngửa trong ghế nằm, hơi lắc lư rất không thích ý.

Lưu Ly Tiên không nhin được hiếu kỳ trong lòng: “Vương Lục, phi thuyền này... là người mua à?”

“Không sai.”

“Cái này tốn bao nhiêu tiền a?” Mặc dù Lưu Ly Tiên ngây thơ hồn nhiên, cũng biết phi chu xa hoa như vậy nhất định là giá trên trời, chỉ ít bàn đồ ăn kia đã phải hơn vạn bạch ngân, hoặc mấy trăm linh thạch.

Vương Lục cười cười: “Giá ưu đãi, tám mươi vạn linh thạch.”

“Tám, tám mươi vạn?” Lưu Ly Tiên khó tin mà lặp lại con số: “Được, có nhiều tiền quá.”

Vương Lục cười ha ha: “Thu phí tiêu dùng để mua xe công vụ, đương nhiên có tiền.”

“Tiêu phí công quỹ?”

“Không sai, ta không nói với người biết sao, ta có sự nghiệp của riêng mình dưới chân núi, ta lập một giáo phái.” Vương Lục gật gật đầu, nghiêm túc nói: “Tuy Trí giáo là do một mình ta sáng tạo ra, nhưng người kinh doanh đủ tư cách sẽ phải tính sổ công quỹ rõ ràng, phí của Công gia cũng không thể xài đến sổ sách tư nhân.”

“Hả?” Lưu Ly Tiên chỉ cảm thấy lý lẽ thẳng thừng của Vương Lục lần này nói rõ có chút vấn đề, nhưng lại không chỉ ra được.

Sửng sốt một lát, Lưu Ly Tiên lại dũ tợn nói: “Nhưng mà, sư phụ nói, xuống núi lịch lãm cần kiệm kiệm tiết ước...”

Vương Lục vung tay lên cắt ngang lời nàng: “Nực cười, ta đường đường là Trí giáo, mỗi tiếng nói mỗi cử động đều đại diện cho mặt mũi vạn người, nếu như ta làm cái gì cần kiệm tiết ước, sẽ chỉ khiến người ta coi thường Trí giáo.”

Nói xong, Vương Lục Tiêu Tiêu nằm bệt xuống đất: “Tiểu Lưu Ly, học hỏi cho tốt, cái này gọi là đãi ngộ của lãnh đạo...”

...

Lăng Vân chu bay về hướng Tây Bắc, hướng Vân Châu bay đi. Phi chu này bay lượn trên không trung, ngày đi mấy vạn dặm, cho dù đại lục Cửu Châu rộng lớn, cũng chỉ cần một hai ngày là có thể bay ra khỏi địa giới Thương Khê châu, tiến vào Vân Châu tiếp giáp. Đối với việc này, Lưu Ly Tiên tràn đầy kinh ngạc và khó xử, bởi vì trước khi xuống núi sư phụ từng nghiêm túc khuyên bảo., Lần rèn luyện này tiến về Vân Châu, ven đường nhất định phải xem nhiều, lần vào đời trước rèn luyện hoàn toàn biến thành mỹ thực du lịch, lần này không thể tiếp tục hồ đồ nữa. Với hành trình của hai người bọn họ, lên tới Vân Châu ít nhất cũng phải mất mười ngày, dọc đường phải quan sát thật kỹ, cẩn thận suy nghĩ...

Nhưng nhìn tầng mây trắng xóa bên ngoài phi chu, bầu trời trong xanh, tâm tư đơn thuần của Lưu Ly Tiên không khỏi nghi hoặc. Bây giờ cứ bay như vậy, không đến hai ngày là tới Vân Châu rồi, những thứ ven đường có còn nhớ không? Chẳng qua... nếu sư phụ đã yêu cầu, vậy thì cũng chỉ có thể nhớ mà thôi.

Lưu Ly Tiên tuy rằng ngây thơ hồn nhiên không am hiểu thế sự, nhưng trí nhớ vô cùng tốt, ngơ ngác đứng ở rìa đại sảnh, nhìn đám mây như thác nước bay ngược ra sau ngoài cửa sổ, trong lòng đã đem cảnh tượng trước mắt nhớ lại toàn bộ, thậm chí tự động bổ não ra hình tượng các đám mây đang sôi trào., Ví như có thịt nướng hình bầu dục, có thịt nướng hình vuông, có cái giống thịt nướng, còn có cái... thiếu nữ chăm chú ghi nhớ, chuẩn bị trở về đem ký ức của mình kết quả nghiêm túc nói cho sư phụ nghe, tin tưởng lão nhân gia người nhất định sẽ cao hứng.

Về phần Vương Lục và Diệp Sơ Trần, lúc này vây quanh đại sảnh chung quanh một bàn trà, do Diệp Sơ Trần báo cáo công tác mấy năm nay.

Vương Lục ở trong núi tu hành mấy năm, tổng kết công việc Trí giáo cách mỗi mười ngày đều thông qua thuận phong thư đưa đến Vô Tướng Phong, bởi vậy tình huống đại khái vẫn là

hiểu rõ, nhưng một ít chi tiết công việc trọng yếu, cần Diệp Sơ Trần bổ sung khâu phần.

Nhìn chung, Trí giáo đã tiến vào một quỹ đạo đi lên, mặc dù không có Vương Lục cầm tay nâng đỡ, cũng có được trụ cột tự phát triển. Bây giờ giáo đồ Trí giáo, công khai thống kê số lượng đã vượt qua vạn người, mà Đại Minh quốc là căn cơ Trí giáo., Lại càng là kinh doanh như thùng sắt, ba đại bá chủ Diệp Sơ Trần, Lý Dao, Minh Vân đạo nhân như vậy, danh vọng ở Đại Minh quốc so với Tể tướng cũng không kém bao nhiêu, năng lực hoạt động của giáo phái có thể nói là nghịch thiên.

Mà tập hợp lực lượng vạn người, cộng thêm khoản đầu tư khổng lồ năm năm trước của Vương Lục, Trí giáo đã đạt được thành tựu rất lớn trên phương diện xây dựng cơ sở, sản lượng to lớn của linh vật, linh thực hạ phẩm, ngay cả Huyền Thiên Quán cũng vì thế mà chú ý, năm trước đã ký hiệp ước, thành lập quan hệ hợp tác lâu dài. Chỉ cần xây dựng dựa trên phương diện cơ sở này, lợi ích mà Trí giáo nhận được hàng năm cũng đã khiến người hiểu rõ nội tình trở nên ghen hòng.

Nếu như chỉ đơn thuần vì vơ vét của cải, lúc này Trí giáo đã có thể tiến vào thời kỳ thu hoạch, năm đó Vương Lục đầu tư kinh người, nhiều nhất là mười mấy năm là có thể hồi vốn, mà nếu tiên hành thao tác đơn giản một chút, thu hoạch càng thêm kinh người.

Bất quá dã tâm của Vương Lục không chỉ ở đây, bởi vì linh thạch một vật, đến cao tầng liền dần dần mất đi giá trị. Mấy vạn linh thạch có lẽ có thể mua được một Kim Đan chân nhân làm tay chân, nhưng cho dù là một trăm vạn linh thạch cũng rất khó mời Nguyên Anh chân nhân ra mặt, ở Huyền Thiên quán đưa ra thân phận khách quý, có thể dùng mấy chục vạn linh thạch mua Bát phẩm linh bảo, nhưng mà phẩm cấp cao hơn một chút thì có tiền cũng không mua được.

Mà phương pháp giải quyết của Vương Lục lại rất đơn giản: Sản nghiệp thăng cấp, ngày sau tự cung cấp. Cần thực hiện kế hoạch vĩ đại này, vấn đề lớn nhất là nhân tài không đủ. Hôm nay giáo đồ Trí giáo vạn người, nhưng mấy phó giáo chủ chỉ có tu vi Hư Đan, hơn nữa trong Hư Đan cũng không tính là mạnh. Mặc dù dùng tiền thuê mấy đả thủ cấp bậc Kim Đan,

nhưng tổng thể xem ra khoảng cách so với một giáo phái trưởng thành vẫn còn kém xa.

Làm sao bây giờ? Rất đơn giản, đập tiền. Trí giáo hiện tại cái gì cũng thiếu, chính là không thiếu tiền, mặc dù đối với những danh sĩ chân tài thực học mà nói, chỉ dựa vào linh thạch rất khó hấp dẫn được, nhưng danh sĩ không đến, vài tu sĩ ở danh môn đại phái không sống được, cũng vượt qua tán tu như Diệp Sơ Trần.

Vương Lục yêu cầu Trí giáo đưa ra số tiền lớn để dẫn người tài, cũng cung cấp phúc lợi cực kỳ xa hoa. Chiến lược này được thi hành đến nay đã hơn nửa năm, quả thực hấp dẫn không ít danh môn chính phái tuy không để vào mắt, nhưng đối với Trí giáo lại là người vô cùng trân quý mới tới đây., Phát huy tác dụng thật lớn. Mà Vương Lục làm một người thông minh dạy dỗ, cũng thuận lý thành chương hưởng thụ đãi ngộ lãnh đạo nên có. Trên thực tế loại chuyện này lãnh đạo không dẫn đầu, ngược lại khiến người đứng ngoài hoài nghi thực lực của người, mà Vương Lục chính là dùng Lăng Vân tinh này để chiêu lãm thiên hạ: Trí giáo đại khí thô, lực lượng mười phần mời anh tài, hoan nghênh gia nhập minh phái.

Sau khi bàn giao công tác với Diệp Sơ Trần xong, thời gian mới qua hơn nửa ngày, nhưng mà vị phó giáo chủ cảnh giới Hư Đan này đã cảm thấy thể xác và tinh thần mệt mỏi.

Ở trước mặt Vương Lục báo cáo công tác, nghe chỉ thị, áp lực quả thực có chút lớn. Mặc dù người trẻ tuổi trước mắt còn kém mình một cảnh giới, nhưng Diệp Sơ Trần hiểu rõ thực lực hai bên chênh lệch. Tám năm trước khi Vương Lục vẫn luyện khí kỳ, đã có thể dùng Vô Tướng kiếm chống lại Thất Tinh kiếm kiêu ngạo của mình, mà tám năm qua đi., Bây giờ chính mình sợ rằng ngay cả tư cách để hấn ra tay cũng đều không có... Chỉ bằng vào con chó con tạp mao kia, chính mình liền không phải là đối thủ. Hơn nữa Vương Lục mặc dù lúc nói chuyện ngữ khí bình thản, nhưng nói ra nhất định trúng, Diệp Sơ Trần mấy năm qua bị hấn dễ dàng chọn ra, tuy rằng không phê bình, lại làm cho hấn mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Cũng may thời gian gian gian gian nan cuối cùng cũng trôi qua, Diệp Sơ Trần thở phào nhẹ nhõm, cười nói vì Vương Lục giới thiệu về tình cảm phong thổ Vân Châu.

Vân Châu nằm ở phía Tây Bắc của Thương Khê Châu, với tư cách là một bộ phận trọng yếu của đại lục Cửu Châu, diện tích rộng lớn, sản vật phong phú vân vân tất nhiên không cần phải nói, đặc điểm lớn nhất của nó chính là: loạn.

Khác với Thương Khê Châu có Ngũ Tuyệt trấn áp ở Vạn Tiên minh, địa giới Vân Châu từ đầu đến cuối chưa từng xuất hiện giáo phái có lực uy hiếp đặc biệt cường đại, ngay cả Vạn Tượng Tông, môn phái đẳng cấp như Lưu Vân Tông cũng không có. Một Châu bị mấy chục mấy trăm môn phái như Bạch Long Quan, ba, bốn phẩm phái của Từ Vân Sơn chia đều, nói dễ nghe là trăm hoa đua nở, khó nghe một chút chính là xu thế quân phiệt chiếm cứ.

Có điều tình thế như vậy có lợi cũng có hại, chỗ tốt là tình thế hỗn loạn, có lợi cho giáo phái như Trí giáo đục nước béo cò, còn chỗ xấu thì chỉ cần không cẩn thận một chút là lật thuyền, với thực lực của Trí giáo còn không thể so sánh với những tông phái tam tứ phẩm kia.

Vì vậy mấy ngày trước Vương Lục truyền tin cho Diệp Sơ Trần, bảo hắn chuẩn bị tốt Lăng Vân chu, một đường tiến về Vân Châu, khiến cho Diệp Sơ Trần rất là tò mò, rốt cuộc lần này bệ hạ tới Vân Châu muốn làm gì?

“Cũng không có gì, chỉ là giúp sư phụ gửi một bức thư mà thôi.” Vương Lục hời hợt nói.

Diệp Sơ Trần lại có chút kinh ngạc và tức giận: “Đưa tin tạp vụ như vậy cho người Thuận Phong không phải là được rồi sao, hà tất phải làm phiền đến đại tọa?”

Wương Lục mỉm cười: “Nhập gia tùy tục, dưới chân núi ta là trí giáo, đứng đầu giáo chủ. Ở trên núi ta chỉ là đệ tử thủ tịch, không có tư cách bày ra phổ gì. Huống chi ngoại trừ đưa tin ra, ta cũng có việc của mình phải làm... Lão Diệp, Vân Đài sơn khu khu vực xung quanh, gần đây có chuyện gì vui không?”

Diệp Sơ Trần học tập rất đầy đủ, suy nghĩ một hồi rồi nói: “Vân Đài sơn nằm trong Vân Thái đế cảnh, trên đó có thế lực của các môn phái tu tiên thượng phẩm như Bạch Long Quan, Từ Vân Sơn, các môn phái tu tiên thượng phẩm, dưới có hoàng quyền của Vân Thái đế quốc trấn áp, tương đối an ổn,

tuy nhiên gần đây có môn phái ở phụ cận Vân Đài sơn thành lập phân đà, thái độ ngang ngược, gây ra mâu thuẫn không nhỏ.”

Nghe đến đó, trong lòng Vương Lục hơi động, đoán rằng chuyện sư phụ nhờ vả, rất có thể chuyện này có liên quan đến mình, vì vậy hắn xúc lại tinh thần: “Ồ? Nói kỹ một chút.”

Diệp Sơ Trần sừng sốt, không khỏi cười khò. Tin tức về Vân Đài sơn, y cũng chỉ biết đại khái là ở đâu mà có? Nhưng có chuyện muốn nói, Diệp Sơ Trần vẫn thuật lại mọi chuyện một lần.

khởi mào sự việc chính là tông phái tam phẩm Ngự Thú Tông. Hơn một năm trước, nhiều trưởng lão Ngự Thú Tông mang theo hơn trăm tên đệ tử từ không xa Thiên Nam châu đi tới Vân Châu, ở gần Vân Đài sơn thành lập phân đà. Đối với việc này, Vân Thái đế quốc cũng không ngăn cản., Ngược lại, Hoàng thất và triều đình đối với việc này còn vui mừng gặp mặt, có thể có thêm một tông phái tu tiên ngoại địa không mạnh không kém vào ở, có lợi cho việc bọn họ chơi đùa quyền lợi giữa các tông phái tu tiên.

Về phần tông phái bản địa bên trong Vân Thái Đế Cảnh, cũng không có phản đối. Thứ nhất là ba năm trước đây tu vi tông chủ Ngự Thú Tông tinh tiến, đã đến Nguyên Anh đỉnh phong, Ngự Thú Tông ở trong tông phái tam phẩm đã được coi là mạnh mẽ, so với các tông phái như Bạch Long Quan tứ phẩm thì mạnh hơn không ít. Thứ hai, phụ cận Vân Đài Sơn không có tài nguyên gì đáng giá, chiếm cứ là chiếm, còn có thể thuận thế thuận thế bán một cái nhân tình, làm sao vui vẻ được?

Nhưng mà mới một năm trôi qua, không khí hài hòa đã không còn duy trì được nữa, Ngự Thú Tông và quan phủ phát sinh mâu thuẫn, vài tên tu sĩ đánh trọng thương bình dân phụ cận, sau khi quan phủ phái con tin hỏi han, lại đả thương quan binh., Loại chuyện vũ nhục quan viên này kỳ thật cũng không lớn, dù sao các tu sĩ cao cao tại thượng, vô pháp vô thiên. Nhưng khi tu sĩ của Bạch Long quan nhận lấy câu trả lời thuyết pháp từ khi tới Ngự Thú tông, lại gặp phải nhục nhã chửi rủa, sau đó thăng cấp vì xung đột vũ lực, mâu thuẫn bắt đầu bắt đầu kích xạ.

“May mà sau này Vạn Tiên minh bị điều động dừng lại, tình thế không thăng cấp thêm một bước nào nữa. Phân đà chủ Ngự Thú tông ra mặt xin lỗi, Bạch Long quan và Vân Thái đế quốc thì miễn cưỡng tiếp nhận... Nhưng vấn đề căn nguyên chưa giải quyết, ta thấy loại bình tĩnh này cũng không duy trì được bao lâu.”

“Vấn đề căn nguyên?”

Diệp Sơ Trần lắc đầu, vẻ mặt phản cảm nói: “Ngự Thú tông tới đây thành lập chi nhánh, là một phái tương đối cấp tiến cực đoan trong tông môn, Tam Quan khác với người thường, hết lần này tới lần khác lại tự cho là đúng, làm việc cực đoan, chưa bao giờ có tiếng phản đối.”

“Cụ thể là chỉ?”

Diệp Sơ Trần nói: “Đại nhân, ngài cũng biết, tu sĩ Ngự Thú tông thường xuyên làm bạn với linh cầm linh thú, cũng kết tình cảm sâu đậm, cho nên...”

Trong đầu Vương Lục vừa chuyển động, liền đoán được toàn bộ nguyên do của sự việc, không khỏi cười lạnh một tiếng.

“Thú vị, lần này đối thủ là động viên nhỏ sao?”

Nói tới đây, Vương Lục quay đầu lại, nhìn con chó dưới đất, lại nhìn Lưu Ly Tiên bên cửa sổ nhìn đám mây.

“Mẹ nó, các người vậy mà gặp được người thân...”

...

Sự kiện phát sinh ở Vân Đài Sơn Ngự Thú Tông cũng không nằm ngoài dự đoán của mọi người. Hàng ngàn hàng vạn môn phái của Vạn Tiên minh, tuyệt đại đa số không tránh khỏi phải giao tiếp với phạm nhân. Như ở Côn Luân Tiên Sơn có Dương Xuân Bạch Tuyết, không dính chút khói bụi trần gian nào, mà chỉ cần giao tiếp với nhau là được., Không tránh không được mâu thuẫn, cũng không có gì lạ. Ngoài ra, văn hóa của môn phái trong Vạn Tiên minh cũng không ít, Ngự Thú tông ưa thích làm bạn với linh thú mà nói cũng tương đối ôn hòa, dù sao toàn bộ mâu thuẫn cũng cực hạn bởi đả thương vài người, tổn hại đến thể diện của hoàng thất Vân Thái đế và Bạch Long quan.

Nếu gặp phải những tông phái cực đoan chân chính kia, trực tiếp khiến cho trên người của mấy tên đệ tử cấp thấp bị trói tinh hoa dung nham, phù văn bạo liệt, hô to cái quái gì mà làm ra chuyện tự sát tập kích, đó mới gọi là cực kỳ đặc sắc.

Chuyện này duy nhất có thể khiến cho Vương Lục cảm thấy hứng thú, cũng chỉ có cái bảng hiệu Ngự Thú Tông này. Là một tông phái tam phẩm, mặc dù ở đẳng cấp thượng phẩm thì xem như xếp chót, nhưng chung quy vẫn là các môn phái thượng phẩm, Bạch Long Quan, Từ Vân Sơn đều là các tông phái bên trong Vân Thái đế cảnh kéo dài hơn ngàn năm, cũng chỉ là tứ phẩm, ở trong trung phẩm, trên đẳng cấp tồn tại chênh lệch trên.

Chênh lệch trong đó, đối với Vương Lục mà nói có chút trọng yếu, bởi vì dùng danh vọng tông phái thượng phẩm, hiệu suất cũng tuyệt đối không phải trung phẩm có thể so sánh.

Mà căn cứ theo quy định mới xuất phát từ Linh kiếm phái một năm trước, trước mắt, ngoại trừ danh hiệu đệ tử thủ tịch này ra, môn hạ đệ tử nếu làm ra chuyện gì để chấn danh vọng môn phái, chiếu theo nhân tố lớn nhỏ thu được tích lũy, cũng thông qua tiêu hao tích phân để đạt được danh hiệu nhiều loại môn phái được Thiên kiếm đường trao tặng.

Dù sao số lượng đệ tử thủ tịch có hạn, không có lợi cho việc kích phát sự tích cực của toàn bộ môn phái, nhưng danh xưng không bị hạn chế, có thể phóng ra trăm hoa đua nở.

Mà môn phái được xưng không chỉ là một loại vinh dự, còn được ban thưởng thực chất, Thiên Kiếm Đường sẽ dựa theo đặc điểm tạo ra trang bị tương ứng với cấp bậc của nó, mà Thiên Kiếm Đường đưa phẩm chất sao có thể là phạm phẩm? Pháp bảo thượng phẩm cũng không có gì hiếm lạ, ngay cả năng lượng của linh bảo cũng được chế tạo trên người.

Đối với Trí giáo thân gia ức vạn người ra tay, có lẽ Linh Bảo cũng không quá hiếm lạ, nhưng số Linh Bảo mà bản thân chế tạo cũng không phải là hiếm lạ bình thường, tám mươi vạn Linh Thạch có lẽ có thể mua được một kiện Bát phẩm Linh Bảo, nhưng muốn một thanh phù hợp như Khôn Sơn kiếm, cho dù Vương Lục đầu tư tám trăm vạn cũng khó., Danh vọng vang vọng, mở ra danh hiệu để đổi lấy pháp bảo, đây mới thật sự là chuyện quan trọng. Mà dựa theo chế độ tích phân của môn phái, nếu Vương Lục có thể san bằng cái chỗ phân đà Ngự Thú tông này, thì danh vọng so với hai tổng bộ Bạch Long quan liên tiếp dâng lên, Từ Vân Sơn còn nhiều hơn.

Đương nhiên, với bốn sự hiện tại của Vương Lục, đi tìm một nhánh đà do Kim Đan chân nhân sáng tạo, đó là tự tìm đường chết. Hơn nữa danh tiếng của Ngự Thú Tông dù không tốt, cũng không tính là ác, ù ù cạc cạc chạy đi tìm phiến toái, đạo lý cũng nói không thông.

Trong lòng Vương Lục tính toán một chút, tạm thời ghi nhớ việc này, cũng không vội hành động.

Đang suy nghĩ, Diệp Sơ Trần ân cần hỏi thăm: “Lần này thủ tọa đại nhân tới Vân Đài sơn đưa tin, chẳng lẽ các linh kiếm thượng tiên có giao tình với người Ngự Thú tông?”

Vương Lục nhíu nhíu mày: “Không biết, chúng ta với ai cũng không có giao tình gì, đơn cơ đẳng.”

“...” Diệp Sơ Trần do dự, định khen ngợi Thanh Nhược Tuyết, hay là cùng với vị đại nhân đặt cược cùng nhau giễu cợt sơn môn... xích độ trong đó quả thực khó mà nắm chắc.

Suy nghĩ một chút, phó giáo chủ quyết định nói sang chuyện khác: “Vây không biết đại nhân muốn đưa tin cho người phương nào? Tuy rằng Trí giáo vẫn chưa mở ra cục diện ở Vân Thái đế quốc, nhưng tìm hiểu một chút tin tức vẫn rất thuận tiện.”

Vương Lục nhìn lá thư trong tay một chút, nói: “Người nọ ta cũng chưa thấy qua, chỉ nghe sư phụ khai báo hai câu, có điều, nghe tên hẳn là một tên đầu trọc.”

“Thiền tông?” Diệp Sơ Trần lấy làm lạ: “Trong cảnh nội Vân Thái đế quốc, tu sĩ thiền tông không nhiều, phụ cận Vân Đài sơn thậm chí không có môn phái Thiền tông, chẳng lẽ là tán tu? Nhưng cũng không sao, người nói với ta một chút về pháp danh vị đại sư kia, có lẽ ta biết.”

“Câu Như.”

“...” Diệp Sơ Trần ngây ra thật lâu, nhẹ giọng hỏi: “Cái gì?”

“Câu Nhược thiền sư, nghe nói qua chưa?”

“... Thuộc hạ kiến thức nông cạn, thực sự chưa từng nghe nói qua, có điều ta có thể phát động giáo đồ Trí giáo, hoặc là nhờ vào cơ cấu của Vạn Tiên minh bên trong cảnh nội Vân Thái Đế Quốc...”

Còn chưa dứt lời, đã bị Vương Lục lạnh lùng nhìn, ánh mắt phảng phất ngây ngốc liếc qua: “Lần này đến phụ cận Vân Đài sơn tìm một thành thị dừng lại, chuyện sau này không cần người quản nữa, nghe ngóng tin tức cũng không cần.”

Diệp Sơ Trần ngẩn ra, lập tức thầm mắng mình hồ đồ, Vương Lục rõ ràng rất có thể muốn đi tìm Ngự Thú Tông Tam phẩm gây sự, nếu như Trí giáo nhất định phải sắm vai nhân vật gì trong đó, một khi bị người ta phát hiện, hậu quả hẳn gánh không nổi.

Một ngày sau, Lăng Vân chu hạ xuống bên trong Vân Thái đế quốc, bên trong Kiến Đức thành ở phía nam của Vân Đài sơn mạch.

Khải Đức thành là phủ thành của một phủ Vân Thái đế quốc, quy mô khổng lồ, nhân khẩu trăm vạn, ngựa xe như nước trong thành đều phồn hoa, hơn nữa khiến Diệp Sơ Trần kinh thán là thành này tràn ngập khí tức tu sĩ., Trừ những cư trú dân

bình thường có tạo hình bình thường, nhưng tài liệu chế tác đều có chút coi trọng, còn có không ít nơi ở của tu sĩ, ví dụ như đình viện lơ lửng ở không trung thì có không dưới mười chỗ, mà cư dân trong thành đối với nơi này xem như bình thường, hiển nhiên đã sớm thích ứng.

Mà đây mới chỉ là phủ thành của Vân Thái đế quốc, nếu đổi thành thủ đô thì không biết đã là cảnh tượng phồn hoa cỡ nào rồi.

Diệp Sơ Trần không khỏi thở dài: “Ài, thật không hổ là Vân Châu, chỉ có một phủ thành đã có cảnh tượng như vậy, thủ đô Đại Minh Quốc cũng không bằng. Khó trách mọi người nói bên trong Cửu Châu yếu nhất ở Thương Khê Châu, đúng là có chênh lệch lớn.”

Vương Lục nói: “Có chênh lệch thì đuổi đi, quang cảm cảm có tác dụng cái rắm, hay là ngươi muốn tìm chỗ trốn chạy?”

Diệp Sơ Trần biết mình liên tiếp nói sai, trong lòng lãnh đạo đã trừ đi không ít điểm, vừa thầm mắng mình ngu xuẩn, vừa vô cùng thức thời cáo lui, không quấy rầy Vương Lục nữa.

Sau khi Diệp Sơ Trần đi khỏi, Vương Lục dùng thần chú của Lăng Vân Chu thu vào túi trữ vật, sau đó cũng không bận rộn vào thành mà chăm chú quan sát thành trì rộng lớn ngoài thành một phen, luôn cảm thấy tòa thành này có gì đó không đúng, thế là giơ tay vỗ vỗ Lưu Ly Tiên: “Tiểu Lưu Ly, nói cách nhìn đi.”

Lưu Ly Tiên nhíu mũi, ánh mắt trong suốt hiện ra hình dáng thành trì.

Có lẽ Lưu Ly Tiên vĩnh viễn cũng không làm được sự thông minh lanh lợi của người khác, nhưng cũng bởi vì tính tình của nàng hết sức đơn thuần, ngược lại còn có thể nhạy cảm nhận ra được bản chất của sự vật. Năm năm trước quyết đấu trên Vân đài, Lưu Ly Tiên thậm chí sớm nhận ra Vương Lục có tâm ma đại thế, cùng với khả năng lâm trận Trúc Cơ, thấy rõ sức quan sát vô cùng xuất sắc.

“Giống như mắc bệnh.” Một lát sau, Lưu Ly Tiên đơn giản đưa ra kết luận, sau đó lấy ra hạt thịt bò vui vẻ ăn.

“Này bệnh?” Vương Lục suy nghĩ một phen, trong lòng có suy đoán: “Được, vào thành nhìn xem trước, loại thị chợ phồn hoa này hẳn là có món ăn ngon đặc sắc?”

Lưu Ly Tiên hoan hô: “Hay quá.”

Chóp lông bắt đầu sủa to không ngừng, lòng tràn đầy vui vẻ.

Một người hai sủng sau khi vào thành, không biểu hiện ra thân phận tu sĩ, giống như lữ khách ở địa phương bên ngoài trong thành có thể thấy được, ở trong thành tràn ngập tò mò du đãng bốn phía.

Trên đường đi, Vương Lục mua linh thực cho Lưu Ly Tiên và con chó ngốc. Thói quen ăn uống ở Vân Châu và Thương Khê châu đích xác rất khác biệt. Trong thành, các món ăn ngon đều có đặc sắc. Nhưng sau khi đi được ba đến năm con phố, Vương Lục lại phát hiện ra một quy luật ngoài ý muốn: thịt cực ít.

Ở trong một cửa hàng thịt ngượng ngùng trong treo nhưng lạnh lùng, Vương Lục vừa lấy mấy cái ruột khô, mấy miếng thịt hun khói, vừa thanh toán tiền thuận miệng hỏi một câu: “Ông chủ, có thịt chó kho không?”

Vừa dứt lời, chỉ thấy sắc mặt ông chủ cửa hàng thịt cường tráng như thiết tháp kịch biến, vô thức muốn đưa tay đẩy Vương Lục ra khỏi cửa tiệm. Tuy nhiên lúc này Vương Lục đã lấy đi ruột khô, còn đang bỏ tiền, cứ như vậy đuổi ra ngoài, việc làm ăn coi như xong rồi.

Vì vậy ông chủ vội vàng bước ra vài bước, đóng cửa tiệm lại, sau đó tức giận oán giận nói: “Hai vị khách nhân này thật đúng là... tự mình tìm phiền toái thì thôi đi, đừng liên lụy ta thấy người mang theo một con chó, ta còn tưởng người... Không ngờ lại không hiểu chuyện như vậy...”

Vương Lục Kỳ: “Ông chủ nói gì vậy? Mua đồng đồ vật này của người, ngược lại bị người oán giận? Vậy cũng thôi đi, đồng bụng đói vừa rồi ta cũng không cần, liền đi rồi.”

Ông chủ kéo Vương Lục lại: “Người lại không biết lòng tốt của ta, người nói bừa nơi khác đi, nhưng trong thành Khải Đức này tốt nhất đừng nhắc tới thịt chó làm gì.” Ngừng một lát, lại bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ: “Đừng nói thịt chó... thịt chó gì cũng

ăn ít làm mê, ta thấy chỉ sợ không tới vài năm nữa cả thành này sẽ bị người ta ăn chay mất thôi.”

Vương Lục hỏi: “Đây là đạo lý gì? Ta đã nghe nói thành Khai Đức có thức ăn nổi tiếng gần xa thế nào đều biến thành đồ chay thế này?”

Ông chủ tiệm thịt ở cửa ra vào thăm dò, xác nhận bốn phía không có ai, mới ngồi xuống oán giận nói: “Còn không phải là đám tu sĩ kia, người người ngoại lai này không biết. Hơn một năm trước, trên Vân Đài sơn phía bắc của Khai Đức thành có một đám tu sĩ tự xưng là Ngự Thú tông. Sau đó nói cái gì thịt này không thể ăn, thịt kia không thể ăn, quy củ so với Vương pháp còn lớn hơn. Mặc dù không thể rõ ràng tìm người gây phiền toái, nhưng ngằm ngàng chân người, cũng làm cho người ta chịu không nổi a.

Vương Lục Nhạc: “Ngự Thú Tông? Bọn chúng chăn nuôi linh thú, chẳng lẽ là dựa vào màn thầu hay sao? Không phải đám linh thú hung hãn đó ăn thịt sao?”

“Hắc hắc, ai nói không phải chứ, đáng tiếc trong mắt người ta, đám lê dân bách tính chúng ta còn không sánh bằng phi cầm tẩu thú bọn hãn nuôi dưỡng...” Ông chủ nói qua, càng cảm thấy uất ức. “Cửa hàng này của ta, hai năm trước vẫn là cửa hàng tốt nhất trong mảnh làm ăn này. Hiện tại người xem, còn có mấy người đến cửa?”

Vương Lục gật gật đầu: “Vậy phải đa tạ ông chủ nhắc nhở rồi, bất quá, kỳ thật cũng không phải đại sự gì?”

Ông chủ nói: “Phải, cũng không phải nói cái gì thịt cũng không cho ăn, hơn nữa cho dù không ăn thịt cũng không chết được người, cho nên mọi người oán giận thì oán giận, cuộc sống cũng trôi qua. Chỉ tiếc lão tử cả đời tay nghề đều ở đây, lại không biết sau này phải ăn cơm như thế nào?”

“Chẳng qua là trở lại từ đầu mà thôi.” Vương Lục nghe đến đó, tin tức đã thu thập đủ, liền không hề bắt chuyện với ông chủ, trực tiếp ra khỏi cửa.

Trong thành Khai Khai Thành, ảnh hưởng của Ngự Thú Tông vẫn có hạn, nếu không chỉ bằng vào những chỉ trích của lão bản kia đối với Ngự Thú Tông chính là lấy cái chết.

Đã như vậy, ở trong thành chỉ cần không chủ động gây sự, thì sẽ không có phiền phức gì.

Theo lý thuyết...

...

Từ cửa hàng thịt đi ra, Vương Lục mang theo hai bằng hữu tốt nhất đi về phía trung tâm thành thị. Sau khi xác nhận hoàn cảnh cơ bản của tòa thành này, Vương Lục cơ bản yên lòng, Ngự Thú Tông không chế thành Khải Đức có hạn, nghĩ đến phân đà này cũng không coi trọng nơi này đến cỡ nào, chủ lực đều ở gần Vân Đài sơn. Ở đây thúc đẩy chủ nghĩa đồ chay, hơn phân nửa chỉ là mấy chữ tiểu bối Luyện Khí, Trúc Cơ kỳ.

Vấn đề phiền phức duy nhất nằm ở chỗ, mặc cho đám hậu bối chữ nhỏ này ở trong thành khiến cho phong vũ khắp thành, có thể thấy thế lực bản địa thậm chí Vạn Tiên minh ảnh hưởng càng thêm suy yếu... Cũng không biết có phải ngay cả tổ chức phục vụ liên quan đều đóng cửa hay không.

Quy mô thành thị như Khải Đức, bình thường đều có Vạn Tiên minh hoặc đại phái địa phương ở chỗ này thiết lập công việc, tiếp đãi tu sĩ vân du từ bốn phương mà đến. Lúc Vương Lục ở ngoài thành nhìn thấy có hơn mười tòa đình viện trên không trung cùng với đại lượng phương viên tu tiên., Có thể thấy được tu sĩ ở chỗ này tồn tại phi thường phổ biến, là lẽ đương nhiên, như vậy hẳn là không thiếu chỗ làm việc. Bất quá hôm nay có người Ngự Thú Tông đến quấy rối, cũng chưa chắc thuận lợi như vậy.

Một đường đi nửa canh giờ, cộng thêm vài lần hỏi đường ở giữa, cuối cùng Vương Lục cũng tìm được chỗ làm việc của Vạn Tiên minh ở Khải Đức thành, lại là một gian tiểu lâu phong cách cổ xưa tinh tế, cửa ra vào treo một tấm biển lớn: Kiểm Vân Đài của Vân Châu bộ lạc Vân Đức thành... Được, hiển nhiên người phụ trách Vân Châu bộ tộc này là chịu ảnh hưởng của lời nói vận động âm thầm sâu đậm, ngay cả bảng hiệu cũng viết đơn giản gần gũi như vậy.

Người của Khải Đức thành hiển nhiên đã sớm biết tòa tiểu lâu này, mặc dù ở trong trung tâm, nhưng trước sau cũng không có nhiều người, ngoài cửa cũng không bố trí vệ binh gì. Vương Lục Đại Phương Tiến vào cửa, chỉ thấy trong một thính đường rộng rãi, một cô nương chừng hai mươi ba, hai mươi bốn đang ngồi ở phía sau quầy., Thần sắc có chút lười biếng hờ hững,

nhìn thấy đám người Vương Lục tiến vào, liền lộ ra vẻ tươi cười không đủ nhiệt độ nghiêm trọng: “Hai vị đạo hữu, hoan nghênh đến thành Khải Đức, mời nhị vị dựa theo quy định ở chỗ này tiến hành đăng ký vụ án, sau đó liền có thể nhận lấy nơi ta biên soạn sổ sách để tiện nghi và hưởng thụ dịch vụ tiện lợi tương ứng...”

Về cơ bản đây là các quy tắc thông hành của Vạn Tiên minh, Vương Lục lấy chứng nhận của mình và Lưu Ly Tiên ra, chờ xem xét.

“A, Nhạc Lục, Nhạc Tiên, người Thiên Thủy hồ nhạc gia ở Vân Châu?” Cô nương phụ trách học lấy tin tức trong giấy chứng nhận, thấy được con dấu độc đáo của Nhạc gia Thiên Thủy hồ, không khỏi gật gật đầu.

Thiên Thủy Hồ thế gia tu tiên kia, thực lực mặc dù không mạnh, nhưng truyền thừa cũng có chút năm, miễn cưỡng xem như danh môn —— ít nhất là danh môn cấp địa khu. Hai gã tu sĩ trước mắt này thoát nhìn tu vi bình thường, nhưng nếu xuất thân danh môn, ít nhất biết quy củ tri lễ, sẽ không gây ra phiền toái gì.

Lại không nghĩ tới hai tấm chứng nhận vàng rực trong tay, căn bản là Vương Lục nhờ Nhạc Hình Dao làm giả... Việc này lên Bắc Thượng Vân Châu, ít nhất giai đoạn khai cục, Vương Lục định lấy khiêm tốn làm chủ, mấy người cười Lãng Vân Chu đến, sau khi tiến vào địa giới Vân Châu liền khởi động trận pháp trong thuyền ngự trang, che giấu tầng vân ngân đồ, nhìn qua giống như một chiếc phi chu hai tay bình thường, ngược lại cũng phù hợp thân phận tu sĩ Nhạc gia.

“Như vậy, đây là hai quyển sách du lịch, xin ngài nhận cho kỹ. Bên trên ghi rõ tình hình cơ bản và những điều cơ bản của Khải Đức thành và khu vực xung quanh, ngoài ra...”

Wang Lục không đợi cô nương tiếp đãi kia nói hết lời, liền trực tiếp đưa ra ba khối linh thạch: “Lại muốn một quyển sổ tay thâm niên.”

Cô gái trông thấy linh thạch, hai mắt tỏa sáng, vội vàng lật một quyển sách nặng nề ra khỏi quầy: Tin tức ghi chép trên đó càng hoàn chỉnh, cũng càng quan trọng hơn, bởi vậy đương nhiên không phải miễn phí. Chẳng qua một quyển cũng chỉ hai

khối linh thạch, một quyển đương nhiên tính là thu nhập vượt mức rồi.

Vương Lục cầm lấy quyển sổ rất thâm niên rồi cất đi, sau đó lại đưa ra một khối linh thạch: “Ta muốn tìm người.”

Cô gái ngẩn ra, lập tức vẻ mặt lộ vẻ khó xử: “Cái này, không đổi gạt ngài, nếu một hai năm trước đừng nói là tìm người, chỉ cần ngài ra giá là có thể, chúng ta cũng có thể mua người. Nhưng bây giờ Vạn Tiên minh đang chuẩn bị rút lui vài khoản nghiệp vụ cơ bản tại Khải Đức thành, thật ra đã không còn ai tiếp tục làm nữa, cho dù ngài trả tiền dự chi, chúng ta cũng khó mà có thành quả.”

Nói thì nói vậy, nhưng cô nương lại lặng lẽ cầm viên linh thạch kia đi.

Vương Lục gật gật đầu nói: “Ta thấy công việc tại Khải Đức thành quả thật có chút rách nát.”

“Nhưng mà, mặc dù có rất nhiều việc nghiệp không làm được, nhưng ta ở đây cũng đã mấy năm, nếu là tin tức đơn giản, ta cũng có thể giúp người tra nha.” Cô nương nói, ánh mắt lấp lánh.

Vương Lục cười cười, lại dâng lên năm khối linh thạch: “Ta muốn tìm một người tên Câu Nhược thiên sư.”

“Câu Nhược thiên sư?” Cô nương lập tức nhíu mày. “Cái này... Không nghe nói phụ cận có tu sĩ thiên tông nổi danh gì đây.”

Cầm trong tay năm khối linh thạch, tiểu cô nương nắm chặt tay không muốn buông tay, nhưng thực sự không nhớ nổi cái gì câu như thiên sư, trong lòng dần dần lo lắng. Tuy rằng Nhạc gia tiểu soái nhi này ra tay xa xỉ, nhưng người ta cũng không phải kẻ ngu ngốc, mình kiếm chút tiểu ngoại nhanh không tệ, chộc giận người ta... Hôm nay chỗ làm việc cũng không có mấy người có thể giúp mình.

Trong lúc lo lắng, tiểu cô nương chợt thấy dưới chân Vương Lục là một con chó lông tạp đang gặm xương cốt, ánh mắt không khỏi sáng lên.

“Người mà người muốn tìm ta không biết, nhưng ta có thể tặng cho người một tin tức.” Cô gái có chút đặc ý nói: “Trong

Khải Đức thành này, thậm chí xung quanh Vân Đài sơn mạch, tốt nhất đừng có công khai thả linh sủng của người ra như vậy, nhất là linh khuyển.”

Vương Lục hỏi: “Đây là nguyên lý gì?”

Cô nương cẩn thận dò người về phía trước, nhẹ giọng nói: “Bởi vì Ngự Thú Tông, Ngự Thú Tông người biết không? Gần đây đang sưu tập các loại linh sủng, nhất là linh khuyển. Gặp thì thu, thậm chí trùng hợp giành chiến thắng.”

Vương Lục cười dùng chân đá cái chân chó ngốc: “Thu thập linh khuyển? Loại tạp mao phẩm này bọn họ phần lớn không để vào mắt.”

Cô gái lắc đầu một cái: “Khó nói khó nói, nghe nói chỉ cần có linh tính, có thể trở thành linh sủng thì bọn họ thu, dường như đang làm chuyện gì lớn.

Vương Lục hỏi: “Định làm Bách cầu yến sao?”

Tiểu cô nương giật nảy cả mình: “Người đừng nói lung tung “
Nhưng cuối cùng cảnh cáo đã trở về muộn, chỉ nghe bên ngoài lâu lâu hai tiếng đồng loạt hừ lạnh, hai bạch y nữ tử ở bên ngoài lâu lâu lạnh lùng nhìn nhau.

Tiểu cô nương của Vạn Tiên mình giật mình, vội vàng nói: “Hôm nay có đóng cửa sớm, ta muốn đóng cửa.”

Vương Lục cũng không thêm đề ý, vồ vồ Lưu Ly Tiên đang ăn vặt, đá một cước chó con lông lá: “Đi thôi.”

Ra khỏi cửa, hai nữ tử áo trắng vừa vặn chặn đường, ánh mắt có chút bất thiện.

Vương Lục cũng đánh giá ngược lại các nàng, không cần nói, hơn phân nửa là đạo hữu Ngự Thú Tông. Hai người bề ngoài xem ra hai mươi sáu hai bảy, tu vi tại khoảng Trúc Cơ trung phẩm, lấy phỏng đoán như vậy, tư chất căn cốt cho dù ở Ngự Thú Tông cũng chỉ là bình thường không có gì lạ —— dù sao thoát nhìn khoảng hai mươi sáu, bảy, trên thực tế hơn ba mươi, ngay cả tu sĩ Trúc Nhan Thuật cũng không cứu được các nàng, tư chất thể nào cũng không thể gọi là tốt.

Nhất là bên người có Lưu Ly Tiên, tu tiên hơn mười năm, tuổi sinh lý trong thực tế đã hai mươi lăm hai sáu, thoát nhìn cùng

mười lăm mười sáu tuổi giống nhau như đúc, hơn nữa sợ rằng cả đời này sẽ không bao giờ có biến hóa lớn nữa. Điều này so sánh thật sự quá cường liệt.

Hai phụ nữ trung niên này nhìn chằm chằm Vương Lục trong chốc lát, một người trong đó mặt to chút cảnh cáo nói: “Về sau nói chuyện cẩn thận một chút, nhìn người cũng là người có linh sủng, hà tất phải chê cười những kẻ hạ lưu kia...”

Sau đó không để ý tới nữa, bởi vì lúc ở ngoài cửa, các nàng cũng đã nghe ra lai lịch của Vương Lục và Lưu Ly Tiên. Thiên Thủy Hồ Nhạc gia không tính là mạnh, nhưng chung quy cũng là thế gia tu tiên, không cần thiết bởi vì một câu đùa của người ta mà náo loạn lên.

Nhưng khi chuẩn bị xoay người đi, một người phụ nữ khác lại kéo ống tay áo của nàng, phụ nữ mặt to kia hơi sững sờ, ánh mắt nhìn theo ngón tay của sư muội, lập tức giật mình.

Lúc này Vương Lục lại không có tâm tình nói nhảm với hai phụ nữ trung niên, xoay người muốn đi, nhưng vừa mới cất bước, liền nghe người phụ nữ mặt to sau lưng mở miệng.

“Đạo hữu xin dừng bước.”

“Đậu xanh?” Vương Lục quả thực kinh ngạc không thôi, cái này Quang Thiên Hóa Nhật, trời đất sáng sủa, hai xú phụ tuổi trung niên lại muốn mưu đồ làm loạn chính mình.

Rốt cuộc các ngươi là Ngự Thú Tông hay là Âm Dương Tông, cần đói khát như vậy không?

Nhưng mà sau một khắc, phụ nữ mặt to khay liền đưa tay chỉ vào chó vạt dưới chân Vương Lục: “Xin hỏi đạo hữu, tiểu tử này hẳn là sủng vật của ngươi? Không biết có thể bỏ những thứ yêu thích hay không?”

Vương Lục nhíu mày: “Xất... yêu?”

Sau đó đá con chó ngốc một cái: “Này, người ta bảo ta làm phẫu thuật tuyệt dục cho ngươi mà, ngươi thấy thế nào?”

Chó ngốc: “Gâu?” Dưới sự kinh hãi, xương cốt nước tương cứng trực tiếp cắn nát.

Người phụ nữ mặt to nhún mày: “Ta nói là, vật này có duyên với Ngự Thú tông ta, chúng ta tính tiền mua nó.”

Vương Lục nở nụ cười: “Các người trả bao nhiêu tiền?”

Mặt to do dự một chút, bởi vì nhìn ra đối phương cũng không phải là bần cùng tu sĩ, ra giá quá thấp căn bản không thực tế.

“Ta ra giá, một ngàn linh thạch.” Người phụ nữ mặt to nói, người phụ nữ chỉ cảm thấy thịt cả người đau đớn, đó chính là tích góp tích góp mấy năm của nàng a.

Vương Lục quay về nở nụ cười “Nghèo dặt”, xoay người muốn đi.

“Chờ một chút, hai nghìn” lại là vị sư muội kia mở miệng tăng giá.

Là tu sĩ Ngự Thú Tông, tu vi các nàng không tính là cao, nhưng phân biệt nhãn lực linh thú lại không tệ. Chó con tạp mao bên chân Vương Lục Lục nhìn không có gì thần kỳ, nhưng trong cơ thể lại ẩn chứa lực lượng kinh người, tuy rằng không cách nào phân biệt được chủng loại, nhưng ít nhất có thể khẳng định tuyệt đối không phải phạm phẩm.

Linh thú như thế, giao cho người của Nhạc gia nuôi thực sự phí phạm của trời, nếu có thể mang vật này đến hiến cho trưởng lão trong môn, hưởng dụng không hết chỗ tốt. Bây giờ hai ngàn linh thạch này, ít nhất cũng có thể có gấp mười hai mươi lần thu hoạch.

Đáng tiếc, Vương Lục căn bản không cần hai ngàn linh thạch này, lão bước nhanh rời đi, không chút lưu luyến.

Hai sư tử muội hai mặt nhìn nhau, đang suy nghĩ trên người mình còn có vật gì đáng giá hay không, thì đã thấy Vương Lục dừng bước, quay người hỏi một câu.

“Tiền à, ta không thiếu, nhưng ta muốn tìm một người.”

Sư tử muội vui mừng, vội vàng nói: “Yên tâm, xung quanh Vân Đài sơn mạch này, sớm đã là địa bàn của Ngự Thú tông chúng ta, coi như là con sâu bọ chúng ta cũng tìm ra được.”

“Ta muốn tìm Câu Nhược thiên sư.”

“Câu Nhược thiên sư?” Người phụ nữ mặt to hiện vẻ khó xử, hiển nhiên chưa từng nghe nói có trọc đầu như vậy. Mà ánh mắt sư muội chuyển động, lại cười nói: “Hình như ta có chút ấn tượng.”

Vương Lục nhướn mày: “Ồ?”

“Ừm, ta từng nghe sư phụ nhắc tới, là cao thủ.”

Sư muội nói xong, chăm chú quan sát phản ứng của đối phương, đáng tiếc thần sắc Vương Lục lãnh đạm, nhìn không ra biến hóa gì.

“Nơi đây không phải chỗ nói chuyện, không bằng tìm một chỗ uống chén trà?”

Nói xong, còn cố gắng bày ra tư thế mê hoặc – Sư muội này so với sư tỷ của nàng quả thực đẹp hơn không ít.

Đồng thời, trong ánh mắt cũng không áp chế được có chút hung quang lóe ra - trong Khải Đức Thành này, khu vực Ngự Thú Tông có thể muốn làm gì thì làm vẫn có mấy khối.

Vương Lục sững sốt một chút.

Sau đó hắn vô cùng quyết đoán giơ tay ôm bả vai Lưu Ly Tiên.

“Thật ngại quá, ta có người mình thích rồi.”

...

Phản ứng đột nhiên xuất hiện trước mặt Vương Lục, nữ tu sĩ Ngự Thú Tông lập tức sợ ngây người.

Nữ nhân mặt tròn bồng chỉ vào Vương Lục và Lưu Ly Tiên: “Ngươi, ngươi nói... ngươi có người mình thích, nhưng các ngươi không phải, một gia tộc sao?”

Vương Lục gật gật đầu: “Đúng vậy a, đây là muội muội ta, ta là muội muội không thể cứu, mỗi ngày đều phải gói nội y muội mới ngủ được. Các ngươi hài lòng chưa?”

Nói xong, xoay người rời đi, không để ý tới hai tên ngu xuẩn ý đồ tay không bắt sói nữa, rõ ràng là kẻ không có đầu óc.

Mà hai người kia sớm đã bị lời tuyên ngôn của Vương Lục làm cho chần động, không nói một lời sững sờ tại chỗ, lúc lấy lại tinh thần, hai người kia một chốc đã sớm đi xa rồi.

“Vương lục vương, vừa rồi ngươi nói ta là muội muội của ngươi, nhưng rõ ràng ta lớn tuổi hơn ngươi mà.”

Trên đường đi, Lưu Ly Tiên đột nhiên mở miệng hỏi vấn đề nghi hoặc đã lâu.

Vương Lục sờ sờ đầu nàng: “Nhưng chỉ số thông minh của đệ thấp hơn ta, cho nên mới là muội muội.”

“A, hóa ra là vậy.” Lưu Ly Tiên gật đầu, định ghi chép lại quá trình thám thính này, một lát sau cô lại hỏi: “Ngươi vừa nói không chế muội là có ý gì?”

“Muội không chế chính là người không chế muội muội, ngươi xem Tứ sư bá cũng bảo ngươi sau khi xuống núi phải nghe lời ta, đúng không?”

“Ồ, hóa ra là thế.” Lưu Ly Tiên tiếp tục gật đầu: “Thế còn gói nội y của muội muội đang ngủ?”

Vương Lục trầm mặc trong chốc lát: “Vấn đề này liên quan đến phương pháp tu hành cao thâm, đối với ngươi bây giờ mà nói còn quá gian nan, về sau có cơ hội ta sẽ nói cho ngươi nghe.”

“Ừm, được.”

ứng phó Lưu Ly Tiên xong, Vương Lục quyết định không ở lại Khải Đức thành quá lâu. Tuy vừa rồi lừa gạt hai nữ tu Ngự Thú tông kia, nhưng hiển nhiên đối phương sẽ không bỏ qua như vậy.

Dù sao, vương lục và Lưu Ly Tiên hôm nay trung bày tu vi là luyện khí thượng phẩm —— đi ra bên ngoài, đặc biệt là Vân châu nơi tương đối hỗn loạn này, quá xuất sắc cũng là một loại phiền phức —— vừa vặn sẽ làm cho đối phương bí quá hoá liều.

Thân phận Nhạc gia ở Vân Châu cảnh cũng không quá có lực uy hiếp, ít nhất sẽ không cứng hơn so với lệnh bài Ngự Thú Tông, tổng hợp đến xem, đối phương bí quá hoá liều có thể có bảy tám phần.

Nếu nói sợ, Vương Lục đương nhiên không sợ, đừng nói đối phương chỉ là Trúc Cơ trung kỳ, cho dù là Hư Đan trung kỳ đến, Vương Lục đứng lên cũng có thể thu thập đối thủ trong vòng năm ba hiệp. Bất quá trước khi xuống núi, chương môn sư bá còn cố ý tìm đến mình, dặn dò một chuyện.

“Vương Lục, ngươi tu hành ở Linh Kiếm sơn đã mười năm rồi. Trong mười năm này, ngươi khiến tất cả mọi người trong núi phải kính hãi. Cho dù ở trong Vạn Tiên minh có ngũ tuyệt, biểu hiện của ngươi cũng là ưu tú nhất. Bất kể là công pháp tu hành, vẫn là phương diện khác. Nhưng ngươi làm việc hùng hổ dọa người, phong mang quá thịnh., Ta không muốn nói chuyện này nhất định là xấu, nhưng ngươi còn trẻ, không cần cứ như vậy khóa chặt phong cách của mình. Lần này xuống núi, hi vọng ngươi đáp ứng ta một chuyện, bất luận gặp phải vấn đề gì, lui nhường một lần, đương nhiên cũng chỉ một lần. Sau khi thoái lui nếu đối phương vẫn hùng hổ dọa người, ngươi lại dùng cách của mình giải quyết vấn đề.”

Vương Lục lúc ấy suy nghĩ một chút, hỏi ngược lại: “Có thể coi đây là nhiệm vụ khiêu chiến do sư môn bố trí không?”

Chương môn chân nhân cười nói: “Được, cứ coi như một lần đề cao yêu cầu đối với lịch luyện của ngươi, nếu ngươi có thể thuận lợi hoàn thành khiêu chiến, tự nhiên sẽ có ban thưởng tương ứng.”

Dựa theo ước định lúc trước, Vương Lục lựa chọn nhượng bộ một lần trước cửa vào chỗ làm việc —— đương nhiên, đại khái cũng chỉ ở trong mắt hấn mới có thể coi là nhượng bộ.

Bây giờ Vương Lục lựa chọn ra khỏi thành, một mặt là vì thành Khải Đức tuy lớn, nhưng muốn tìm hiểu tin tức như thiên sư, quá nửa là không thể trông cậy vào —— Vạn Tiên minh không biết, Ngự Thú tông cũng không biết, thân phận Câu Nhược thiên sư này thần bí hơn nhiều so với mình dự đoán, có lẽ chỉ có thể tự mình tiến về Vân Đài sơn, mới có thể tìm ra manh mối.

Mặt khác, tuy rằng theo quy định, lần đầu tiên xung đột có thể phải lựa chọn nhượng bộ, nhưng lúc đó cũng không nói không thể câu cá kéo Lưu Ly Tiên và tạp mao cầu ra khỏi thành, nếu là hai phụ nữ kia thức thời, như vậy mọi chuyện đều tốt, nếu không thức thời...

Vương Lục nhìn Lưu Ly tiên và con chó ngốc bên cạnh một chút.

Tập luyện chiến pháp trên núi nhiều ngày, cũng coi như có không gian thi triển.

Nữ tu sĩ Ngự Thú Tông cũng không làm cho Vương Lục thất vọng.

Ra khỏi thành không lâu, ở trong một rừng cây, Vương Lục đã bị hai người chặn lại.

Đương nhiên, điều này cũng không có gì lạ, bởi vì trên người con chó ngốc còn lưu lại thuật truy tung của hai người bọn họ.

Ngự Thú Tông ở phương diện pháp thuật tương quan với linh thú, phóng tầm mắt nhìn khắp Vạn Tiên Minh cũng là tiêu chuẩn nhất lưu, ngay cả tu sĩ Vạn Pháp Tiên Môn cũng thường xuyên cùng Ngự Thú Tông liên quan mở rộng hợp tác. Hai phụ nữ kia tu vi bình thường, nhưng thủ pháp hạ thuật khá cao minh, nếu không phải gặp tu sĩ trình độ như Vương Lục và Lưu Ly Tiên, thật đúng là không dễ dàng bị phát hiện.

“Đạo hữu xin dừng bước.”

Lời nói tương tự, lần thứ hai nói đến đã không còn vẻ thu liễm và khách khí như trước, hai nữ tu sĩ sắc mặt nghiêm nghị, phảng phất sợ người khác nhìn không ra các nàng là cảnh

đường đánh cướp, thậm chí sư tử mặt to còn trực tiếp đem pháp khí của nàng tế ra – một cái roi lấp lánh kim quang.

Bất quá mở miệng trước lại là vị sư muội xinh đẹp kia, nàng miễn cưỡng treo dáng tươi cười, ý đồ tiên lễ hậu binh.

“Vị đạo hữu này, lúc trước ở trong thành ngươi đi quá nhanh, nhiều lời ta còn chưa kịp nói xong. Linh khuyển bên cạnh ngươi có duyên với Ngự Thú Tông, bất luận thế nào hy vọng ngươi có thể bỏ thứ yêu thích.”

Vương Lục cười: “Có duyên? Có duyên gì nói nghe thử xem.”

Sư muội kia hiển nhiên đã làm một bài tập, nghiêm túc nói: “Tên tuổi Ngự Thú tông ta, đạo hữu chắc hẳn đã nghe qua, luận về huấn luyện linh thú, ở trong Cửu Châu là số một. Quý gia tộc tuy cũng có sở trường, nhưng cũng không am hiểu công pháp ngự thú.”

“Sau đó thì sao?”

“Linh khuyển này của ngươi trời sinh linh dị, nếu có thể được bồi dưỡng đứng đắn, tiền đồ vô hạn. Thứ cho ta thất lễ nhưng lại giống ngươi nuôi nó như vậy, sợ rằng sẽ sinh sinh phế nó, phung phí của trời.”

“Sau đó thì sao?”

Sư muội cau mày nói: “Sau đó? Sau đó nếu ngươi thật lòng muốn tốt cho nó, tự nhiên nên cho nó tiền đồ tốt hơn, chứ không phải dùng các loại lý do tình cảm nhiều năm để trói nó...”

Vương Lục suýt nữa phun ra máu: Con đàn bà này tìm đâu ra lời thoại như vậy? Cho dù ta thật sự là muội không chế, cũng tuyệt đối không có khả năng thích khẩu vị Nhân thú này a.

Tuy nhiên phun cơm thừa thừa, Vương Lục cũng không quên trả lời mỉa mai: “Theo ngươi nói, nam nhân nếu thật tình yêu một nữ nhân, phải nghĩ biện pháp cho nàng ta uống xuân dược liệt tính, sau đó thừa dịp ban đêm ném lên trên giường cao phú soái, nếu có thể một phát trung tâm mạng thai hài tử, ngày sau sẽ không thể thiếu vinh hoa phú quý. Đồng thời nam nhân nên giấu ở ngoài cửa sổ, nghe được nữ nhân thích được cao đẹp khiến cho dục tiên dục tử dục tử, chính mình trước ăn xúc tu, là có tình tiết này sao?”

Nói xong, Vương Lục buông hai tai của Lưu Ly Tiên ra, chờ hai nữ phụ trung niên đáp lại.

Một lát sau, vị sư muội hung hăng nói: “Chủ nhân hạ lưu hèn giống như người, không xứng có linh sủng.”

Đồng thời, pháp khí trong tay cũng dần sáng lên, tình thế càng hung hiểm hơn.

Vương Lục cười nhạt nói: “Nếu đã muốn làm kỹ nữ, thì ít nhất cũng nên lập miếu thờ cho ta. Cảnh đường cướp chó còn nói đường hoàng, thật không hổ xuất thân tiểu động bảo.”

Hai nữ tu sĩ không trả lời, lời đã đến nước này, ngoại trừ động thủ còn có thể làm gì khác? Mà hai người cẩn thận nhìn đối thủ, phát hiện đối phương chỉ là đem lực chú ý tập trung vào pháp khí trong tay mình, không khỏi an tâm.

Có lẽ là người mới của Nhạc gia vừa mới ra ngoài lịch lãm, kinh nghiệm thiếu nghiêm trọng, động thủ với người Ngự Thú tông, sao có thể đặt trọng điểm lên người tu sĩ?

Nhưng đang định cười lạnh ra tay bắt đối phương lại, chợt nghe cô bé tên là Nhạc Tiên cười nói: “Con chó nhỏ thật đáng yêu...”

Trong khi nói chuyện, hắn tiến lên hai bước, phụ thân dò tay, ánh sáng trở nên vụn vụn, một con chó con lông trắng không cam lòng bị Lưu Ly Tiên giơ tay ấn lên đầu, sau đó không thể động đậy nữa.

Hai nữ tu sĩ sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Con Bạch mao cầu ẩn thân kia là Linh sủng đặc ý nhất của đại sư tử Thẩm Đông. Năng lực ẩn nấp hình dáng tu sĩ cảnh giới Hư Đan thường xuyên không phát hiện ra, chính là lợi khí đánh lên lợi hại, không ngờ còn chưa khai chiến đã bị tiểu cô nương nhìn như ngây thơ hồn nhiên của đối phương tóm lấy.

Lúc này nhìn lại dáng tươi cười hồn nhiên của Nhạc Tiên, trong lòng hai nữ tu sĩ Ngự Thú Tông đều phát lạnh: Người này rất cuộc ngu thật hay là giả ngu đây...

Vương Lục đối với việc này không hề kinh ngạc, không đề cập đến con chó ẩn hình kia ngay cả hắn cũng có thể nhìn xuyên, lấy lực lượng nghịch thiên của Lưu Ly Tiên, cho dù là ở bên

trong Linh kiếm sơn, không có thủ đoạn cấp kim đan cũng đừng mơ tưởng qua mặt được mắt nàng. Mà hai nữ tu sĩ Ngự Thú Tông này lại ngang ngược chặn đường cướp bóc, nhưng thực lực bản thân thật sự quá thấp.

“Tiên Nhi.” Vương Lục cố nén toàn thân tê dại, nghĩ ra cái danh xưng này.

“Hừ?” Lưu Ly Tiên lại hồn nhiên không để ý, vui vẻ đùa giỡn tiểu bạch cầu trong tay, thấy đối phương sợ toàn thân run rẩy, ý đồ cho nó ăn vật. Trong tình thế cấp bách này, ngược lại biểu hiện ra mấy phần thú vị và âm áp.

Sau đó Vương Lục nói một câu liền đem bầu không khí này phá hỏng hầu như không còn.

“Con trên tay con, chính là bữa tối hôm nay rồi.”

Lưu Ly Tiên sửng sốt, vô thức làm ra động tác nuốt nước miếng. Còn con chó nhỏ ẩn hình được nàng vuốt ve, rốt cuộc chịu không nổi tuyệt vọng, ngất đi.

“Sư muội, động thủ.”

Thảm Đông gằm lên giận dữ, roi da trong tay khua thành một đám mây màu vàng. Dù cho nàng có bản lĩnh hơn phân nửa ở trên người linh thú, nhưng thân là tu sĩ Trúc Cơ thượng phẩm, công lực của bản thân cũng tuyệt đối không kém.

Đáng tiếc phải xem đấu với ai.

“Tiên nhi, ra tay đi.”

Cho dù mệnh lệnh đến chậm hơn đối thủ, nhưng Lưu Ly Tiên phản ứng thật sự quá nhanh, Vương Lục còn chưa nói hết lời, phi kiếm của thiếu nữ đã trực tiếp xuyên thủng kim vân của Thảm Đông Lai, phá vỡ bản mạng pháp khí của nàng, khiến cho phụ nữ nhất thời phun ra một ngụm máu tươi. Sau đó kiếm quang vừa chuyển, nhẹ nhàng khéo léo kề bên cổ sư muội, chỉ đụng nhẹ một cái, đã đem pháp thuật phòng ngự toàn thân của nàng đánh tan gần như không còn.

Thậm chí sư muội còn chưa kịp gọi linh thú của mình ra cứu giá, liền không nói được nửa chữ.

Sau khi một kiếm đánh bại hai vị nữ tu sĩ, Lưu Ly Tiên thu hồi phi kiếm, một tay xách con chó trắng nhỏ đang hôn mê lên,

quan sát một phen, có chút khó xử quay đầu lại hỏi: “Tối nay thật sự muốn ăn tiểu gia hỏa này sao?”

Vương Lục còn Mua kịp nói chuyện, liền nghe Lưu Ly tiên khản cầu nói: “Không cần ăn nó có được không, ca.”

Ca...

Vương Lục chỉ cảm thấy trong đầu ông một tiếng.

Người đứng là đồ ngu, ngay lúc này lại dám phóng thích sát khí với người khác?

...

Sau khi lưu ly tiên ngu xuẩn thả đại chiêu với người mình, quả nhiên Vương Lục không thể ngăn cản. Chỉ sững sờ chốc lát, mà trong chốc lát này, ánh mắt hai nữ tu sĩ Ngự Thú tông ngưng tụ.

“Đi “

Tiếp theo hai đạo kim quang hiện lên, linh phù bảo mệnh với tư cách đệ tử cấp thấp Ngự Thú Tông đã bị chân ngôn kích phát, tự phù cuốn hai người thành một đoàn, phi độn đi.

Lưu Ly Tiên nhìn kim quang đang bay tới, tuy rằng lập tức ra tay hoàn toàn có thể chặn lại, nhưng thiếu nữ cũng không để ý tới, mà tiếp tục dùng đôi mắt to như thác nước chăm chú nhìn Vương Lục, biểu đạt ý nguyện cầu khẩn.

Vương Lục không chút khách khí đưa tay vỗ đầu của nàng.

“Ồ ngu”

Bởi vì đã quen phê bình như vậy, Lưu Ly Tiên đã không muốn đi cảm thấy oan ức nữa, chỉ rất thành khẩn hỏi: “Xin lỗi, ta lại sai gì à?”

Vương Lục thở dài: “Hai việc, thứ nhất, ngươi là kiếm tu có thể đếm được trên đầu ngón tay trong số người cùng thế hệ ở Linh Kiếm phái tu tiên ở Cửu Châu, phải có khí phách của riêng mình, khí phách bá vương, tóm lại không nên làm loạn. Thứ hai, ta thoạt nhìn giống như là người ăn cái gì đó sao?”

Nói xong, Vương Lục chỉ chỉ con chó con Tiểu Bạch bị hai nữ tu sĩ Ngự Thú Tông kia bỏ lại: “Thứ này là tù binh của chúng ta, bữa tối ta mời ngươi ăn cái khác.”

Lưu Ly Tiên thở phào nhẹ nhõm: “Ta biết ngay ca là tốt nhất mà.”

Vương Lục lập tức cảm thấy một hồi rét lạnh mà Vô Tướng Kiếm Cốt cũng không thể kháng cự: “Đừng gọi ta là ca.”

“Thế nhưng, không phải ngươi nói ta là muội muội của ngươi sao?”

“Muội muội của ta không thể đáng yêu như vậy được, sau này người cứ gọi ta là sư huynh, dù sao ta cũng là thủ tịch của môn phái, vốn cũng sẽ xếp người nửa cấp.”

“Ừm, được...” Tuy hoàn toàn không thể hiểu nổi, nhưng Lưu Ly Tiên có ưu điểm cực tốt là chưa bao giờ hỏi vì sao.

Giải quyết xong Lưu Ly Tiên, Vương Lục dùng nước lạnh dội tỉnh con chó lông trắng ẩn hình tù binh. Sau khi chó nhỏ thức tỉnh thì giật mình một cái, lập tức ẩn hình định trốn đi. Kết quả vừa mới ẩn nấp nửa người, liền thấy một đôi mắt đỏ bừng, trừng mắt nhìn phía trước.

Đó là một con tạp mao linh khuyển hình thể kém mình, thoát nhìn ngây ngốc, trong miệng còn ngậm một khối xương vụn. Nhưng mà thân thể đối phương không lớn, lại phảng phất che giấu một cái địa ngục, uy thế khủng bố trong vô hình phát ra khiến cho nguyên thần tiểu cầu lông trắng cũng phải ngưng kết, phát động bản năng pháp thuật cũng bị đánh gãy mất hiệu lực.

Chóp lông nhìn nó một cái, khinh thường thờ ắt một cái, miệng tiếp tục nhấm nuốt xương chông, phảng phất như đang nói: Nếu người dám chạy, đồng xương vụn này sẽ là kết cục của người.

Tiểu bạch cầu ghen ngào một tiếng, ngẩng đầu nhìn Vương Lục cùng Lưu Ly Tiên, trong ánh mắt toát ra ý xin tha.

Vương Lục thấy đôi phương đã thành thật, liền gật đầu nói: “Biết nói tiếng người không?”

Con chó con có chút sợ hãi lắc đầu.

“Không sao, chờ xí, người tới phiên dịch đi.” Vương Lục đá một cước ngu xuẩn. Con chó đàn không cam lòng lắc lắc thân thể, phun ra xương cốt: “Mẹ người phiên phức thật.”

Sau đó liền hướng về phía tiểu bạch cầu sủa điên cuồng một hồi, tiểu bạch cầu run rẩy một hồi lâu, rồi thương cảm chờ phất ra, áp ủ một hồi, nói với Vương Lục: “Đứa cháu trai này tên là Tiểu Bạch, là Linh sủng của nữ tu sĩ kia, nó nguyện ý đầu hàng, nhưng bởi vì trao đổi kế ước với chủ nhân, chuyện có liên quan đến môn phái không thể nói.”

Vương Lục Nhạc: “Thằng nhóc này đúng là không có tiết tháo, đầu hàng nhanh như vậy sao, Tiên Nhi, ra tay đi.”

Lưu Ly Tiên đưa tay sờ lên đầu Tiểu Bạch, vật nhỏ lập tức cảm thấy một cỗ kiếm ý sắc bén dọc theo đỉnh đầu thẳng tới nguyên thần, nhưng xảo diệu tránh được tất cả chỗ yếu hại, trực tiếp điếm vào trên một sợi dây kéo vô hình.

Sau một khắc, Tiểu Bạch chỉ cảm thấy nguyên thần được thả lỏng, một lực lượng nào đó trói buộc nó nhiều năm rồi biến mất như vậy... Nó và chủ nhân khế ước, thế mà cứ như vậy được giải trừ.

Lưu Ly Tiên Kiếm tâm thông minh, dưới kiếm có thể chém thế gian vạn vật, lực lượng khế ước Ngự Thú Tông này tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Mà không có khế ước trói buộc, Tiểu Bạch rất nhanh liền không hề tiết tháo chút nào bán đứng hoàn toàn tình huống của chủ nhân. Vương Lục không có chút hứng thú nào với thân thể của hai phụ nữ trung niên kia, nhưng các nàng không tiếc hóa thân thành thổ phỉ, cũng muốn chặn đường cướp chó, lại rất có ý tứ.

Trên thực tế, Vương Lục ngay từ đầu đã suy nghĩ, Ngự Thú Tông ở trong Khải Đức thành trời oán người oán cũng không kỳ lạ, nhưng hai phụ nữ trung niên công nhiên chặn đường cướp bóc, phía sau này khẳng định có ích lợi gì đó. Ngự Thú Tông dù nói thế nào cũng là chính đạo môn phái, đệ tử tông phái công nhiên đánh cướp tu sĩ thế gia tu tiên, gánh vác chuyện này quả thật có chút to lớn, không có lợi ích thúc giục, nghĩ như thế nào cũng không được.

Mà trong miệng Tiểu Bạch, Vương Lục biết được, gần đây Ngự Thú Tông đang tiến hành một hành động quy mô cực lớn, toàn bộ phân đà trên dưới gần ngàn người đều đầu nhập vào trong đó, mà các đệ tử phụ nữ mặt to được phân phối một nhiệm vụ kỳ quái: sưu tập các loại linh khuyến mang về trong núi., Mà nhiệm vụ này còn có chút khẩn cấp. Vì thế trưởng lão phân công quản lý phụ nữ mặt to thậm chí nói trắng ra: Chỉ cần là chó ngoan, vô luận thế nào mang về núi cho ta, tất có ban thưởng hậu hĩnh, xảo thủ cướp đoạt không tiếc, xảy ra chuyện ta đảm đương trách nhiệm vụ này cho các ngươi.

Bức một danh môn chính phái phát ra tuyên ngôn cướp bóc, có thể thấy được Ngự Thú Tông thật sự thiếu linh khuyển gấp đến mức chó cùng rứt giậu, nhưng điều này càng khiến người ta kỳ quái. Môn phái lớn nhỏ của Vạn Tiên minh này có lẽ không ai am hiểu thuần dưỡng linh thú hơn Ngự Thú Tông. Mà Ngự Thú Tông vẫn luôn là người bán hàng lớn nhất trên thị trường linh thú, thế mà lại thiếu linh khuyển?

Đáng tiếc hỏi tiếp, Tiểu Bạch liền bất lực. Dù sao nó cũng chỉ là một con chó, còn chưa hiểu rõ nội dung thâm nhập quá sâu. Bất quá những tin tức này đối với Vương Lục mà nói đã đủ rồi.

“Nếu Ngự Thú Tông nhu cầu đối với Linh Khuyển đã đến trình độ đói khát... Sau này đại khái không cần chúng ta làm cái gì, danh vọng sẽ tự tìm tới cửa.”

Cùng lúc đó, trên Vân Đài sơn, Thẩm Đông đến cùng hai người sư muội hai cỗ chiến đấu, cúi đầu sụp mắt xuống, dưới sự tức giận của sư phụ cố nén duy trì không ngã.

“Nói cách khác, các ngươi chẳng những không thể mang hạt giống kỳ trân kia trở về, ngược lại ngay cả linh khuyển của mình cũng vứt bỏ?”

Một nam tử dáng người cường tráng khôi ngô, thân trên cao, cơ bắp cuồn cuộn lạnh lùng chát vắn.

Thẩm Đông run rẩy đáp: “Đệ tử vô năng, làm mất mặt tông môn, nguyện chịu trường lão xử phạt.”

Tráng hán kia cười lạnh một tiếng: “Trường phạt? Cho dù đem hai người các ngươi băm thây vạn đoạn thì thế nào? Nói rất dễ nghe, nếu thật dựa theo môn quy xử trí, hai người các ngươi còn không phải khóc lóc cầu xin ta tha cho các ngươi một mạng sao.”

Sư tỷ muội trong lòng trầm xuống, không hện mà cùng suy nghĩ xem có nên quỳ xuống đất cầu xin tha thứ hay không.

“Mà thôi, lần này thực lực đối thủ mạnh các ngươi quá nhiều... Ngay cả khế ước ngự thú của tông môn ta cũng bị bọn chúng nói chém là chém, các ngươi không phải đối thủ cũng không kỳ quái. Chỉ là, Thiên Thủy Hồ Nhạc gia có đệ tử mạnh như vậy từ khi nào vậy?”

Trưởng lão làm bầm lều bầu, lông mày dần dần nhăn thành một đoàn.

Sư phụ lớn gan nói: “Sư phụ, hai người kia mặc dù lợi hại, nhưng chung quy vẫn là tu vi thấp, không đáng lo. Hơn nữa bọn hã chém khế ước, tự cho là quý kế thực hiện được, kỳ thật lại lộ ra sơ hở. Tiêu Bạch xuất thân Ngự Thú tông, chúng ta muốn truy xét vị trí của nó cũng không khó, Thuận Đăng tìm kiếm dưới cây kia, con linh khuyển kỳ dị kia nhất định có thể tìm được...”

Trưởng lão cơ bắp lườm một cái: “Ngươi đi tìm đi?”

Sư muội lập tức ghen lời: “Ta, đệ tử tu vi thấp kém, chỉ sợ...”

“E rằng không phải là đối thủ, cho nên muốn vi sư ra tay? Hừ, loại con cháu thế gia này phiền toái nhất, khi còn nhỏ đi ra ngoài. Tuy rằng trong Thiên Thủy hồ nhạc gia chỉ là một vật phân biên giới, nhưng có thể bồi dưỡng ra đệ tử như vậy, như thế nào cũng không đơn giản. Hiện giờ chuyện phân đà của chúng ta rất cần, không cần phải phức tạp, chỉ là kỳ quái, bọn họ đến Vân Đài sơn làm cái gì?”

Sư muội đánh bạo nói: “Ta nhớ người kia nói muốn tìm một người tên Câu Nhược Thiên sư.”

“Câu Nhược thiên sư?” Trưởng lão nhíu mày, lặp lại mấy lần cái tên này, chợt biến sắc: “Câu Nhược thiên sư? Con mẹ nó, rõ ràng là cầu nhục thiên sư kia tạp chủng trả lại cho ta khẩu âm? Hai người các ngươi kể rõ cho ta một lần đặc thù của hai người kia...”

Mà nghe hai nữ đệ tử nói xong, trưởng lão vẫn không có đầu mối, nhưng suy đi nghĩ lại, cuối cùng vẻ tức giận chiến thắng một cách cẩn thận trước: “Được rồi, trước bắt hai người kia lại rồi nói sau, nếu có thể treo tên cầu tạp chủng kia tự nhiên tốt nhất, nếu nhận làm người, cùng lắm thì ta đến hồ Thiên Thủy về xin lỗi, Nhạc gia bọn họ cũng không nói được gì.”

Trong lòng hai nữ đệ tử lập tức yên ổn lại, mà ánh mắt sư muội xoay chuyển, lại hỏi: “Sư phụ, con tạp mao linh khuyển kỳ quái kia...”

“Ha ha, Thiên Thủy Hồ bọn họ chưa bao giờ am hiểu Ngự Thú Thuật, đem kia trân kỳ linh thú giao cho bọn họ là phí phạm

của trời. Bọn họ nếu là thật lòng yêu thích linh khuyển kia, nên biết ngoan ngoãn buông tay.”

Ngự ý chính là, lần này sau khi bắt được hai người, linh khuyển gì đó tự nhiên sẽ không nhả ra.

Nữ tu sĩ mặt tròn thấy sư phụ đồng ý xuất thủ, lập tức nhưn mày, bản mạng pháp khí của nàng bị một kiếm của Lưu Ly Tiên phá hủy, khá đau lòng, suy nghĩ liền đề nghị: “Sư phụ, ta thấy phi kiếm của Nhạc Tiên kia cũng không phải vật phạm, có muốn...”

Trưởng lão cả giận nói: “Ngự Thủ tông chúng ta cũng không phải là tông phái cường đạo, muốn linh khuyển kia coi như xuất sư có tiếng, người đem pháp bảo người ta thu cho mình dùng, giải thích như thế nào?”

Thẩm Đông đến lúc này nghẹn họng nhìn trần trời.

Nhưng sư muội cơ trí kia lại nói: “Hai người kia mang trên người linh khuyển cùng pháp bảo thượng đẳng, nghĩ đến là đệ tử thiên tài Nhạc gia dốc sức bồi dưỡng, ngày thường cuồng vọng quen rồi, xuất thủ không biết nặng nhẹ, pháp bảo nếu tổn hại cũng rất bình thường.”

Thẩm Đông nghe xong chỉ cảm thấy đây không phải là nói bậy sao? Nhưng quay đầu lại thấy sư phụ nhẹ nhàng cười, không nói được gì, lập tức hiểu ra đạo lý trong đó. Sau đó liền cảm thán đây chính là chênh lệch tu vi, khó trách sư muội so với mình tư chất tu vi thấp hơn một chút, tu vi cảnh giới cơ bản lại giống nhau, hơn nữa càng khiến sư phụ ưa thích.

“Được rồi. Để ta kiến thức hai thiên tài Nhạc gia kia rồi cuộc là có bao nhiêu phần tài năng...”

Ngôn Bộc đứng dậy, nhưng đúng vào lúc này, trăng hán này biến sắc, đã nghe thấy Đại trưởng lão phân đà truyền đến.

“Cái gì? Mục tiêu hiện thân? Được, ta đi qua ngay đây.”

Quay đầu, nói với hai gã đệ tử: “Sư huynh tìm ta, từ chối được. Còn các người mà thôi, để ta cho ngân bồi đi một chuyến.”

Nói xong, dưới chân trưởng lão phát lực, giống như đạn pháo bay thẳng lên trời, hướng phía xa xa bay đi.

Mà hai vị nữ tu sĩ thì trợn mắt há hốc mồm nhìn ra ngoài phòng, bên ngoài có một con tinh tinh to lớn cường tráng hơn cả sư phụ chậm rãi đi đến, mỗi một bước đều làm cho căn phòng run nhè nhẹ. Tinh tinh đi tới trước mặt hai vị nữ tu sĩ, trong ánh mắt từ trên cao nhìn xuống mang theo một tia khinh thường cùng bực bội.

Hai nữ tu sĩ nom nớp lo sợ vấn an.

“Bái kiến Ngân Bôi sư thúc.”

“Uhm, ta vừa nãy nghe sư huynh nói, các người dẫn đường đi, ta đi bắt hai tên bôi tự nhỏ kia, còn có con linh khuyển kia nữa.”

...

Ngự Thú Tông lấy không chế linh thú nổi tiếng tại Cửu Châu, tu sĩ tông phái cơ hồ mỗi người một con thậm chí là vài con linh thú, nhưng phương pháp không chế tùy theo người mà khác. Như Thẩm Đông đến như vậy, đem linh khuyến coi như công cụ dùng, còn thuộc loại cấp bậc khá thấp. Đến cấp bậc trưởng lão cường tráng, tu vi có cảnh giới kim đan, phương thức ngự thú cũng sẽ phát sinh biến hóa tương ứng.

Đầu tiên, theo tu vi của chủ nhân tăng lên, phẩm cấp không chế linh thú cũng phải tăng lên, dù sao chủ nhân đã luyện thành kim đan, linh thú không chế không thể ngay cả nội đan cũng ngưng kết không được, như vậy căn bản không cần sử dụng. Mà một khi phẩm cấp linh thú tăng lên, một khi phẩm cấp sẽ tăng lên., Bình thường linh trí của nó cũng tăng trưởng, trở nên thông hiểu nhân tính, nhanh trí bách biến. Đến nước này, nếu tiếp tục coi linh thú như công cụ để sử dụng, mặc dù theo khế ước cũng không phải là không thể, nhưng linh thú kháng cự theo bản năng sẽ làm suy yếu tác dụng của nó.

Cho nên thường xuyên theo đẳng cấp linh thú tăng lên, chủ nhân cũng sẽ tăng lên địa vị, như con tinh tinh trước mắt Thẩm Đông, tương xứng huynh đệ với chủ nhân nó, thậm chí trong Ngự Thú tông cũng có danh sách tu sĩ, xem như tu sĩ chính thức được biên chế, ngoại trừ không cách nào đảm nhiệm chức vụ cao tầng trong môn phái, quyền hạn còn lại hầu như khác biệt với tu sĩ nhân loại.

Các loại lý niệm được Ngự Thú Tông tôn sùng, hoặc là có rất nhiều chỗ cực đoan, ở trong Cửu Châu cũng có rất nhiều thanh âm phản đối, thậm chí là cười nhạo, bất quá nội bộ tông phái lại một mực cố gắng nỗ lực tiến đưa bọn họ tuyên truyền, cũng là vì vậy mới nhận được sự tán thành và tôn trọng của Vạn Tiên minh.

Mà sư phụ của Trầm Đông đến hai người chính là một trong những tu sĩ tôn sùng nhân thú bình đẳng trong môn phái —— đương nhiên, người bình đẳng thú triều chỉ giới hạn trong tu tiên giả, phạm nhân kia đương nhiên không tính là người. Hãn và bản mạng linh sủng huynh đệ tương xứng, can đảm tương

chiếu. Bây giờ bản thân hẳn được sư huynh truyền gọi, không rảnh thoát thân, liền giao nhiệm vụ bắt giữ hai người Nhạc gia giao cho Ngân Bối.

Mà con tinh tinh tinh thân to lớn này có thể có được thân phận địa vị ngày hôm nay, thực lực tự nhiên không thể khinh thường, nếu lấy tinh quái mà nói, ít nhất cũng là tinh quái cấp bốn, năm, nội đan đã sớm thành công., Lại tu hành công pháp thượng thừa Ngự Thú Tông ban cho, thực lực tổng hợp có thể so với tu sĩ Hư Đan thượng phẩm. Hơn nữa linh thú này trời sinh có cự lực, mặc dù thân thông của nó không nhiều lắm, nhưng một khi tiếp cận, tu sĩ Hư Đan đỉnh phong cũng sẽ cảm thấy đau đầu.

Đương nhiên, nếu gặp phải tu sĩ thiện chiến, tự nhiên có rất nhiều biện pháp đem tinh tinh có man lực cậy mạnh này đùa bỡn trong lòng bàn tay. Nhưng lần này đối thủ chỉ là hai tiểu tu sĩ có tu vi nhiều nhất là cảnh giới Trúc Cơ, còn có thể bày ra thủ đoạn gì?

Cho nên đối với Thâm Đông đến hai người, mặc dù sự phụ lâm thời có việc không cách nào xuất hành, nhưng nhìn thấy Ngân Bối sư thúc xuất mã, trong lòng đều cảm thấy yên ổn, trong lòng tự nhủ hai thứ không biết sống chết kia của Nhạc gia thật sự quá xui xẻo.

Bên kia, Vương Lục và Lưu Ly Tiên khởi động lại Lăng Vân Chu, không nhanh không chậm bay về phía Đông của Khải Đức thành.

Trong động phủ phi chu, Vương Lục rất có hứng thú dựng lên vỉ nướng nướng, nướng cho Lưu Ly Tiên một con heo rừng, vui mừng tới mức tiểu cô nương mặt mày hớn hở, còn hát lên. Tiếng ca ngọt ngào, không thiếu người vui vẻ, lại có chỗ có hương vị thanh tịnh, khiến người như đặt trong mây, tinh thần sáng khoái.

Sau khi ăn xong, Vương Lục vừa thu dọn các bộ xương còn lại - ném cho tù binh Tiểu Bạch gặm nhấm, vừa tính toán bước tiếp theo của kế hoạch.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên nghe Lưu Ly Tiên hỏi: “Sư huynh, hình như chúng ta đi nhầm đường rồi, Vân Đài sơn không phải là phía bắc của Khải Đức thành à? Đây là đi về phía đông.”

Vương Lục gật gật đầu: “Không tề không tề, thế mà tìm được Bắc rồi. Bất quá ngươi vẫn còn ngốc, ai nói chúng ta phải đi Vân Đài sơn?”

Lưu Ly Tiên mở to hai mắt, chỉ cảm thấy trong đầu hỗn loạn: “Không phải sư huynh nói muốn đi Vân Đài sơn đưa tin sao, sao...”

“Đó là mục tiêu đại phương hướng, nhưng hiện tại mà nói, Vân Đài sơn lớn như vậy, ngươi tìm được Câu Nhược Thiên sư sao? Hơn nữa vừa mới cùng Ngự Thú Tông động thủ, chạy đại bản doanh người ta đi cầu luân bạo sao? Bây giờ chuyện về Câu Nhược thiên sư, Vạn Tiên mình không đáng tin cậy, Ngự Thú tông không đáng tin cậy, cho nên tự nhiên nên tìm chủ nhân cũ Bạch Long quan nơi này làm gì.

“... Không hiểu lắm.” Lưu Ly Tiên thẳng thắn nói: “Nhưng chỉ cần nghe lời sư huynh là được rồi, ngươi nói xem bảo ta làm cái gì ta liền làm cái đó, đây là... muội không chế, có đúng hay không?”

“Ừm, trẻ con dễ dạy.” Vương Lục nói, ánh mắt không khỏi lướt qua nơi ngực đầy đặn của Lưu Ly Tiên.

Những này đích xác có thể giao a không đúng, đây quả thực là thành cái không chế của muội biến thái, hay là trước tiên suy nghĩ một chút xem đến lúc đó thấy đám củi mục Bạch Long quan muốn mở miệng như thế nào.

Nhưng không đợi Vương Lục khởi động lại suy nghĩ, đã thấy con chó trắng nhỏ đang gặm xương bỗng nhiên run rẩy, tiếp theo lộ ra thần sắc sợ hãi, sủa lên, ánh mắt vội vàng, phảng phất như đang cảnh cáo điều gì.

Vương Lục cười cười, không để cho cờ của Tiểu Bạch phiên dịch. Bởi vì động tác của Tiểu Bạch đã đủ để hắn phán đoán ra: Ngự Thú Tông truy binh đã chờ mong từ lâu.

“Roi.”

Không cần nhìn nhiều, thậm chí không cần xác định vị trí đối phương, Vương Lục liền phát động pháp quyết, giáng Lăng Vân Chu xuống. Tuy rằng hắn cũng không ngại truy binh Ngự Thú Tông, bất quá vạn nhất đánh không cần thận làm

hồng Lăng Vân Chu bản xa hoa này, vậy thì hối tiếc không kịp rồi.

Lăng Vân chu rơi xuống đất, Vương Lục cùng Lưu Ly Tiên, khuyên đi cò từ trong phi thuyền ra. Không bao lâu, một bóng đen như thiên ngoại thiên thạch từ không trung đâm thẳng xuống đất.

Phịch phịch

Cự thú cao hơn ba thước, mặc khôi giáp trăm chiến, tay cầm cự côn màu bạc, ánh mắt hung lệ nhìn kỹ đối thủ trước mặt. Một đôi mắt linh thú đã nhìn ra tu vi của đối thủ tại Trúc Cơ trung phẩm, sau đó phát ra một tiếng gào thét như dã thú, chát vắn.

“Chính là các người đã thương môn nhân Ngự Thú tông ta? Giao Linh khuyên ra đây, liền tha cho các người một mạng.”

Vương Lục phì cười, căn bản không để ý tới sự uy hiếp của cự thú. Lưu Ly Tiên lại vỗ tay cười nói: “Hầu Tử thật đáng yêu nha.”

Khi đột lung bạc sừng sốt một lát, lập tức cảm thấy tức giận, vì thế hừ lạnh một tiếng, cầm binh khí trong tay giậm mạnh xuống đất, đất rung núi chuyển, một luồng năng lượng mạnh mẽ và táo bạo từ dưới đất truyên tới, chuẩn bị làm nổ tung dưới chân Vương Lục.

Một khi nguồn lực lượng này bộc phát ra, lập tức có thể chấn cho hai tên tu sĩ Trúc Cơ trung phẩm kia chấn động đến mức Ngọc phủ vỡ tan, nguyên thần rung chuyển. Nhưng mà đã thấy Vương Lục tiến lên một bước, vũng vàng đập xuống, vừa vặn chặn đứng lực đạo chấn động từ cái lung bạc kia. Lực công kích của tên kia bị một cước này giẫm trúng, run rẩy một chút liền tan vỡ. Toàn bộ không thể phát huy được toàn bộ tác dụng của lực lượng Hư Đan.

Trong lúc gã lung bạc kinh ngạc thì đối thủ cũng phản kích lại.

“Tiên nhi, bắt nó lại.”

“Ồ” Lưu Ly Tiên cực kỳ nghe lời gọi ra phi kiếm quen dùng của nàng, hai thanh Ly Hỏa Kiếm lóe ra xích hồng quang mang bị nàng nắm trong tay, sau một khắc thiếu nữ nhanh

chóng đâm tới, lóe lên liền xuất hiện trước người Ngân Bối, song kiếm tề trảm.

Tấn công nhanh như vậy, làm cho lưng bạc chấn động, cũng may cuối cùng tu vi nó thâm thúy, tại một ngàn cân treo ngang binh khí trong tay, chặn trước song kiếm, ý đồ ngăn đối phương công kích, lại tùy thời phản kích.

Nhưng mà sau một khắc, trên binh khí truyền đến nhiệt độ cao hừng hực, cùng với kiếm ý sắc bén không gì không phá được, âm âm phá vỡ phòng ngự của hắn, làm cho lưng bạc đau đến mức mỗi một sợi lông tóc đều dựng đứng lên lực lượng trời sinh của linh thú, khiến cho nó miễn cưỡng chống đỡ được trảm kích của đối thủ., Nhưng sau đòn này, hai cánh tay thô to cũng mơ hồ run rẩy, cảm giác đau đớn không ngừng kích thích nguyên thần, khiến hắn thống khổ vạn phần. Nơi ánh mắt chạm tới, chỉ thấy trên binh khí hắn yêu mến xuất hiện hai vết chém rất sâu, dùng tinh kim tinh thuần luyện chế trăm loại kim loại thành pháp bảo, suýt nữa bị một đòn của đối phương cắt đứt.

Lúc này mới có thể ngăn cản đối phương công kích một lần mà thôi.

Bộ lưng bạc này quả thực không thể tưởng tượng được, một tu sĩ Trúc Cơ trung phẩm làm sao có thể có được lực công kích cường đại như vậy. Linh thú có thể so với Hư Đan thượng phẩm này cũng gần như không thể chịu đựng nổi.

Nhưng mà một tiếng thán phục còn chưa chấm dứt, càng làm cho người ta kinh hãi phát sinh ngay trước mắt. Thiếu nữ kia sau một phiên luân phiên trảm, lại không ngừng lại, quay người chém tới, uy thế so với đệ nhất kiếm còn mạnh hơn mấy phần.

Trong phút chốc, Ngân Bối liền phán đoán mình tuyệt đối không có khả năng ngăn được kiếm thứ hai này. Đối phương tuyệt đối lực lượng không bằng mình, nhưng trong một kiếm này lại ẩn hàm man lực đặc thù áp đảo nó xa xa. Ngân sách mặc dù không cách nào phân biệt được kiếm tâm thông minh, nhưng cuối cùng nó vẫn là linh thú trong Ngự Thú Tông kinh bách chiến, lập tức đưa ra lựa chọn chính xác.

Nó đem binh khí hướng lên phía trước, đối với hỏa kiếm sắp đến không quan tâm, bày ra tư thế đồng quy vu tận.

Ngân Bối vẫn là linh thú cường đại tu hành trăm năm, một cơn này đâm ra, thời cơ, phương vị, lực đạo không gì không đúng, mặc dù không thể ngăn cản trường kiếm của Lưu Ly Tiên, lại có thể kéo một cái đệm lưng trước khi chết.

Tuy kiếm tâm của Lưu Ly Tiên thông minh trăm ngàn lần biến hóa, thế nhưng đối mặt với đồng quy vu tận với tu sĩ cấp Hư Đan, ngoại trừ lùi lại cũng không còn lựa chọn nào khác.

Bất quá Lưu Ly Tiên lại không hề có ý lùi bước, lấy thân thể mềm mại của mình đón lấy pháp bảo lưng bạc, song kiếm trong tay nhấc lên một mảnh liệt diễm, chém thẳng xuống.

Bởi vì nàng biết, phản kích của ngân lưng tự nhiên sẽ có người thay nàng ngăn trở... Trong năm năm qua, khi nàng cùng Vương Lục kè vai chiến đấu, chưa bao giờ vì chuyện phòng ngự mà lo lắng, lần này đương nhiên cũng sẽ không ngoại lệ.

Quả nhiên, một đạo kiếm ảnh quen thuộc xuất hiện ở trước mắt. Vương Lục chân đạp một thanh phi kiếm Lưu Ly Tiên, Khôn Sơn Kiếm trong tay nhanh như thiểm điện, phát sau mà trước đến địa điểm trên cơn bồng trong tay Ngân Bối, hoàn toàn đỡ được lực phản kích của Ngân Bối, cũng phản hồi trở lại.

Bên kia, Ly Hỏa kiếm của Lưu Ly Tiên đồng thời chém xuống.

Đồng thời tiếp được kiếm tâm của Lưu Ly Tiên rất sáng, cùng với sự phản kích toàn lực của bản thân, Ngân Bối Đại Tinh Tinh đã bị thương nặng, hộc máu tại chỗ, nếu không phải chiến giáp trên người đã bị tháo bớt hơn phân nửa thương tổn, cộng thêm sinh mệnh cứng rắn của nó..., Lần này đã đủ để đập chết. Nhưng dù vậy, nó cũng đã mất đi sức chiến đấu, chẳng qua là dùng bàn tay khổng lồ nắm chặt cơn bồng, lấy hung tính khắc ở xương tủy, cố gắng chống đỡ bản thân không ngã xuống, trong đôi mắt đỏ đậm lại ẩn chứa bất khuất cùng phần nộ.

Đối mặt cảnh tượng tráng lệ phút cuối cùng trước mắt này, Vương Lục không hề cộng hưởng chút nào, chỉ hứng thú đánh

giá đối thủ một phen, sau đó một kiếm chặt đứt ngón tay đang nắm trên cây côn kia.

Lung bạc trong tiếng kêu thảm thiết ngã nhào xuống đất, thanh âm thê thảm vô cùng. Nhưng mà Vương Lục chỉ đạp một cước lên đầu nó, dùng sức giẫm nó lún xuống đất.

“Giả bộ, tiếp tục giả bộ, rõ ràng là đám súc sinh muốn tới chặn đường cướp xe, còn giả bộ yếu thế? Nếu ngươi đã không cần thể diện này, ta sẽ thay ngươi chôn cất.”

...

Khi đột chưa bao giờ là sinh vật kiên cường dẻo dai, so với những thợ săn trời sinh như sài lang hổ báo thì cho dù nó có thể chất khỏe mạnh, nhưng lại mẫn cảm và sợ hãi đối với đau đớn và tử vong, khiến cho trong thực chiến thường không phát huy ra được bản lĩnh lớn nhất.

Ngân Bôi là tinh tinh thành tinh, tuy tu hành có thành tựu, nhưng bản năng khuyết điểm của sinh vật vẫn là kế thừa, tu vi nó không kém, nhưng dũng khí và tu vi, tính cách cũng không tương xứng, phi thường sợ chết. Mà bị chủ nhân nhìn trúng, cũng là nó so với các linh thú khác thông minh hơn một chút, không cần quá cường lực vũ lực có thể một mình đảm đương một mặt.

Mà tám lưng bạc phản ứng hoàn toàn chính xác không thẹn với sự kỳ vọng của chủ nhân, trong nháy mắt sau khi bị thua một chiêu, nó đã đoán ra hai tu sĩ trẻ tuổi trước mặt rất có thể là đệ tử thiên tài của một đại môn phái nào đó., Thiên Thủy Hồ tu tiên thế gia tuyệt đối không có khả năng bồi dưỡng ra được một Trúc Cơ tu sĩ cường đại như vậy. Hai người này chắc là mượn thân phận Thiên Thủy Hồ gia tộc ra ngoài lịch luyện hành tẩu, vì vậy Ngân Bôi lập tức bày ra một bộ dạng uy vũ bất khuất —— đối với những cái kia thiếu kinh nghiệm, đối với hồng trần thế phàm thế còn có không thực tế tu sĩ trẻ tuổi tưởng tượng ra được., Bộ này Liệt Sĩ hình tượng dễ dàng thông cảm nhất, cũng dễ dàng thoát khỏi trời sinh. Ngân Bôi mặc dù xuất thân linh thú, nhưng đã dần dần biết rõ nhân tính.

Đáng tiếc, đối thủ nó gặp lần này rõ ràng không dễ lừa gạt như vậy. Đối với thủ đoạn câu sinh trong cái chết của Ngân Bôi, Vương Lục đáp lại: Một kiếm chặt đứt ngón tay của nó, lại dùng sức giẫm lên đầu nó. Đơn giản hai động tác liền đem toàn bộ ý niệm trong lưng đánh tan, thay vào đó chỉ có thể hóa giải sự sợ hãi nặng nề không thể giải.

Sau đó, thanh âm lạnh lùng của Vương Lục truyền vào trong tai nó.

“Hiện tại bắt đầu, ta hỏi, người đáp, đáp không ra, chết, giả vờ, vẫn là chết.”

Ngân Bối liên tục gật đầu, không dám chần chờ, lại càng không dám đưa ra điều kiện gì, xem như nó đã nhìn ra, cùng chính mình chặn đường cướp xa, đối thủ rõ ràng càng tàn nhẫn, càng vô pháp vô thiên, lạnh như băng sát ý, cũng không giả. Chỉ cần hơi ứng đối vô ý, đối phương tuyệt đối dám hạ sát thủ.

“Đầu tiên, bắt đầu từ đơn giản, tính danh, giới tính, tuổi, chức vụ.”

“... Ngân Bối, đực, tinh tinh, một trăm ba mươi sáu tuổi.”

Vương Lục lạnh giọng hỏi: “Được, vấn đề tiếp theo, nghe nói Ngự Thú Tông ở Vân Đài sơn phụ cận thu thập trân kỳ linh khuyến, lý do thì sao?”

Ngân Bối cả kinh, không thể tưởng được đối phương không hỏi gì khác, lại hỏi tới vấn đề này, đây là bí mật của môn phái, nếu thực sự tiết lộ ra ngoài từ miệng nó, vậy...

Nhưng lưng bạc mới hơi chần chờ một chút, Khôn Sơn Kiếm của Vương Lục cả kinh không chút khách khí, cắm vào trong cánh tay trắng kiện lưng bạc. Trong tiếng rống thảm của cự thú, máu tuôn như suối.

“Người có thể từ từ suy nghĩ tìm tòi, nhưng mà nghĩ càng lâu, máu chảy càng nhiều.”

Ngữ khí của Vương Lục lãnh đạm mà thu hồi trường kiếm, mũi kiếm lại chỉ về phía sau gáy bạc.

Lưng bạc run rẩy mở miệng muốn nói chuyện, lại nghe Lưu Ly Tiên đột nhiên cau mày chất vấn Vương Lục: “Su huynh, ta nhớ rõ trong môn quy có viết, không thể ngang ngược với sinh linh nhỏ yếu nha.”

Ngân Bối đơn giản như nghe thiên âm, mặc dù trên người trọng thương hơn phân nửa bái thiếu nữ này ban tặng, nhưng nó vẫn nhịn không được muốn đưa ra ba mươi hai cái khen.

Nói rất hay, đệ tử chính phái há có thể làm nhục đối với hạng người yếu đuối? Cho dù giết, cũng không thể ngược đãi giết chết a!

Nhưng đối mặt với sự chất vấn nghiêm túc của Lưu Ly, Vương Lục cũng không giải thích quá nhiều.

Cho dù kết quả này vốn là Ngự Thú Tông gieo gió gặt bão, dưới ánh mặt trời ban trưa sẽ ngăn cản, trắng trợn muốn cướp đoạt linh khuyển, ra tay trước, hơn nữa ra tay không tiếc hại người thậm chí giết người, đối với hành vi cường đạo này, dùng bạo chế đã tính là rất tiện nghi.

Nhưng kết hợp với năng lực nhận biết của Lưu Ly Tiên cần gì phức tạp như vậy? Vương Lục chỉ cười một tiếng: “Ta đây không phải đang hành hạ, mà là nấu nướng ra đó.”

” nấu nướng thế nào?” Đôi mắt đẹp của Lưu Ly Tiên tròn trũng, lần nữa cảm thấy gương mặt của mình có chút không đủ.

Vương Lục cười nói: “Tinh tinh đâm đầu vào, chưa từng ăn sao?”

“Hả...” Lưu Ly Tiên nhú mày khó xử.

“Lát nữa còn có thể bắt sống đây, bây giờ đều là những bước cần thiết để nấu nướng, tuyệt đối không phải làm nhục, cho nên người cứ yên tâm mà chờ ăn.”

Lưu Ly Tiên Liễu giãn mày, cười hì hì nói: “Ta biết sư huynh tốt nhất mà, tuyệt đối sẽ không vi phạm môn quy.”

Ngân lưng quả thực nghẹn họng nhìn trần trời: Không đúng, cái này có đúng là có phải mấy lời giải thích vô nghĩa này cũng có thể vượt ải hay không? Rốt cuộc là môn quy của môn phái nào mà lại không có uy nghiêm như vậy?

Đáng tiếc không kịp nghĩ nhiều, mũi kiếm Khôn Sơn đâm vào thân thể, đau đớn mãnh liệt đoạt đi năng lực suy nghĩ của ngân lưng, làm Linh thú không am hiểu chịu đựng đau đớn, Ngân Bôi thật sự không chịu nổi.

Cho nên cuối cùng nó vẫn tiết lộ bí mật của môn phái ra ngoài: “Bởi vì chúng ta đang luyện chế một Ngự thú vòng, cần dùng đến linh thú cấp vạn khuyển, chỉ dựa vào phân đà linh khuyển còn xa xa không đủ, cho nên muốn sưu tập tất cả Linh khuyển ở gần Vân Đài sơn. Tuy thực lực Linh khuyển bên cạnh người không mạnh, nhưng phẩm loại rất đặc biệt, giá trị rất cao đối

với luyện chế Linh bảo, cho nên bất luận thế nào chúng ta cũng phải lấy được.”

Vương Lục gật gật đầu, thu hồi không ít Khôn Sơn kiếm.

“Luyện chế Ngự Thú Quyển, dùng đến linh thú vạn khuyến?”

Vương Lục mím môi, nhớ lại sở học của mình ở Đẳng Vân Đường trong hai năm qua. Luyện khí đạo trong kế hoạch học tập của hắn là phải sau khi đến cảnh giới Hư Đan mới trọng cường hóa, bởi vậy cũng không có học tập quá sâu. Bất quá căn cứ vào thường thức căn bản để suy đoán, Ngân Bồi có lẽ không giả.

Ngự Thú Tông không chế linh thú, trọng yếu nhất chính là Ngự Thú Quyển, một khi bị đeo vào, nguyên thần pháp lực của linh thú sẽ không tự chủ được, chỉ có thể mặc cho người bài bố. Ngự Thú Tông đối phó một số ít linh thú pháp bảo bình thường khó có thể thuần hóa bình thường.

Bất quá Ngự Thú Quyển đương nhiên cũng không phải vạn năng, càng là trời sinh thần dị, linh thú thực lực càng hãn lại càng khó hàng phục, ví dụ như ngự thú Quyển dùng cấp pháp khí cũng rất khó chế trụ ngân lung.

Nhưng Ngự Thú Tông lần này là muốn luyện chế linh bảo a, rốt cuộc là loại linh thú gì, đáng giá dùng linh bảo đi lừa? Huống chi nói chi là muốn dùng linh tính của linh khuyến để luyện chế, loại ngự thú giới này nhằm vào một loại đặc thù nào đó, hiệu lực so với thông dụng hơn nhiều. Tóm lại, Ngự Thú Tông chẳng lẽ muốn bắt Hao Thiên Khuyến sao?

Mà khi Vương Lục vớt vấn đề này cho Ngân Bồi, trong lòng Đại Tinh Tinh thầm mắng, mình mới là tận lực tránh khỏi vấn đề này, chỉ nói đến ngự thú sự tình, không ngờ đối phương lại nhanh chóng hỏi tới.

Nhưng mà nói tiếp nữa, sẽ thật sự làm tổn hại lợi ích môn phái, do dự một lúc lâu, làm sao cũng không dám mở miệng.

Ai ngờ lưng bạc chân chờ, ngược lại khiến cho Vương Lục sáng mắt lên: “Ồ, do dự không dám nói? Xem ra đây là vấn đề hạch tâm rồi, kết hợp đã có điều kiện để phỏng đoán. Ta đoán là các người phát hiện một loại linh khuyến quý hiếm, có lẽ thực lực không mạnh có phẩm cấp không cao., Nhưng đặc biệt

am hiểu ẩn nấp chạy trốn. Phân đà không có nhiều Kim Đan chân nhân như các ngươi, thế nào cũng không làm gì được nó, cho nên mới động ý niệm luyện chế Ngự Thú Quyển. Muốn dùng Ngự Thú Quyển cấp Linh Bảo trấn áp linh thú loài chó trong phương viên trăm dặm, dùng cái này hạn chế lực lượng hành động của nó.”

Trong ánh mắt kinh hãi gần chết của lưng bạc, Vương Lục tiếp tục phỏng đoán: “Đề cho các ngươi Ngự Thú Tông hưng sư động chúng như thế, không tiếc hóa thân thành cường đạo thổ phi... Đại khái là muốn tốc chiến tốc thắng, trì hoãn không được thời gian. Vì sao phải tốc chiến tốc thắng., Là lo lắng người nào từ bên trong gây khó dễ? Vì sao phải lo lắng người khác gây khó dễ, bởi vì Linh Khuyển kia cũng có giá trị cực cao với các môn phái khác, thậm chí không tiếc hết thủy đôi nghịch với Ngự Thú Tông? Như vậy không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn là linh thú ấu thể siêu cao cấp? Hoặc là tiên thú cũng nói không chừng?”

Trong cảm xúc lạnh lẽo của khi đột lưng bạc, Vương Lục lặng lẽ cười: “Tuy rằng suy đoán của ta chưa hẳn chuẩn xác, nhưng ta muốn cho dù là Bạch Long quan hay là từ sơn, thậm chí cả mấy chục môn phái tu tiên lớn nhỏ trong cảnh giới Vân Thái Đế Cảnh, đối với suy đoán của ta đều rất có hứng thú. Một ấu thể tiên thú mà., Cho dù là Ngũ Tuyệt của Vạn Tiên minh cũng sẽ không thờ ơ vì nguyên nhân, chẳng bằng ngươi đoán xem, nếu ta rêu rao tin tức này ra ngoài, sẽ có thân triển khai như thế nào?”

Khoảnh khắc sau, một âm thanh trầm trọng vang lên từ chân trời: “Nếu ngươi thật sự làm cho xong chuyện này, ta cam đoan ngươi không sống nổi tới hôm nay.”

Nghe được thanh âm này, sắc mặt khi đột lưng bạc cứng đờ, không thể kiềm chế được liền mừng rỡ điên cuồng.

Đồng thời, ẩn thân nơi xa, nơm nớp lo sợ chứng kiến toàn bộ quá trình, Thẩm Đông đến hai người cũng nhin không được hoan hô lên: “Su phụ.”

Chính là thông qua khế ước linh thú cảm giác được lưng bạc gặp phải nguy cơ, sau đó là trưởng lão Kim Đan Ngự Thú Tông dùng tốc độ cao nhất chạy tới.

“Buông ngân lung ra, bó tay chịu trói, ta sẽ tha cho các người không chết...”

Trong lúc nói chuyện, trưởng lão nhân vẫn còn cách xa mấy chục dặm, nhưng thanh âm đã trước một bước truyền tới, cũng cuốn theo pháp lực tinh thuần của Kim Đan chân nhân. Trong khi sóng âm quay cuồng, lực đạo chân động trực tiếp xâm nhập vào trong Ngọc phủ đối thủ, ý đồ chân động nguyên thần.

Chân ngôn Hỏa Lô của trưởng lão Kim Đan đến từ môn phái thượng phẩm, cho dù ở ngoài mấy chục dặm cũng có thể đả thương người. Mà chế nhân đối với Kim Đan chân nhân, Vương Lục chỉ hơi hợt vung Vũ Khôn sơn kiếm, kiếm khí vô hình kéo lê thành vòng vây, đưa Lưu Ly Tiên và tạp mao cầu vào trong vòng kiếm, tiếng sóng kia liền ở bên rìa kiếm quang vỡ vụn tan rã.

Vương Lục khởi động phòng ngự, tinh tế vị trí trên mũi kiếm truyền đến lực phản chấn, đã đoán được đối thủ là Kim Đan chân nhân hàng thật giá thật. Cho dù chỉ là Kim Đan hạ phẩm, Kim Đan cũng không tính là quá tốt. Chẳng qua đối với hai người bọn họ Trúc Cơ mà nói, vẫn có thể nói là đối thủ kinh khủng.

Lúc này, lưng bạc bị đập trên mặt đất cúi thấp đầu, che giấu hung quang trong mắt. Vương Lục có thể ngăn cản hỏa lô chân ngôn quả thật lợi hại, bất quá chờ chủ nhân tới gần thêm một chút, dựa vào bí thuật Ngự Thú tông, gã có thể trong nháy mắt thoát khỏi, nhân thú hợp thể, làm cho thực lực chủ nhân lại tăng lên, dễ dàng bắt được hai tiểu trùng Trúc Cơ kỳ này, đến lúc đó mặc cho nhào nặn bóp bóp.

Về phần Vương Lục, y nguyên không chút hoang mang, triệt tiêu chân ngôn Hỏa Lô, Khôn Sơn Kiếm chỉ về hướng âm thanh ở xa xa: “Người đến chính là con khỉ mời đến đùa sao?”

Đồng thời tay trái ra hiệu với Lưu Ly Tiên, trên mặt thiếu nữ lộ vẻ kinh ngạc, nhưng động tác lại nhanh như thiểm điện.

Ly Hỏa kiếm rời tay bay ra, từ thiên linh cái ngân bội chém thẳng xuống, lập tức lấy mạng hắn. Còn nụ cười quỷ dị của tinh tinh kia vẫn còn đọng trên mặt.

“To gan các ngươi đây là tự tìm đường chết.” Theo sát là sấm sét của trưởng lão Kim Đan tức giận, cơn giận ngút trời đã nhuộm đỏ toàn bộ bầu trời.

Vương Lục lại ở trong lòng cười lạnh, coi ta là đồ ngốc sao? Ai không biết tu sĩ Ngự Thú Tông, nhân thú khi liên thủ có chiến lực mạnh nhất, không thừa dịp các ngươi tách ra thú triều giải quyết một bên trước, chờ các ngươi hợp sức lại lâm vào khổ chiến.

Cho nên bây giờ ta cho ngươi một đoạn tay, tiếp theo...

Ngươi cứ cô độc chơi chim ngu xuẩn đi!

...

Khi tin tức tử vong lung bạc từ trên tuyến nguyên thần khế ước truyền đến, trùng phạt tương ứng cũng phản hồi được chủ nhân của nó.

Trong phút chốc, Xích Hào trưởng lão phảng phất đặt mình trong biển lửa Phần Thành, nguyên thần kịch liệt run rẩy, phảng phất muốn hòa tan tại chỗ... Đây chính là trùng phạt của khế ước. Hắn lấy tư thái hưởng thụ lợi ích linh sủng của chủ nhân, tương đương cũng gánh vác trách nhiệm bảo vệ linh sủng.

Nhất thời kiêu ngạo, lại để cho hắn thống khổ mất đi phụ tá đắc lực, oán niệm lúc ngân bồi chết đi dọc theo khế ước hồi âm, làm hắn thống khổ không muốn sống.

Phảng phất chỉ có một khoảnh khắc bé nhỏ không đáng kể, lại phảng phất qua năm tháng dài đằng đẵng, toàn thân Xích Hào run rẩy, vượt qua khế ước trùng phạt, trên mặt ngoại trừ thống khổ thì chính là dữ tợn.

Hai tên tạp chủng kia nhất định phải chết, hơn nữa còn là lấy cách thức thống khổ nhất, tàn nhẫn nhất sau khi chết nghiền xương thành tro bụi. Nguyên thần rút ra, đặt vào lò luyện vĩnh viễn chịu nỗi khổ, dám sát hại Ngân Bồi sau lưng bọn chúng, bất kể là bồi cảnh thế nào, cũng không thể ngăn cản mình báo thù.

Xích Hào trưởng lão cắn chặt hàm răng, lửa giận sớm đã sôi trào. Nhưng mặt khác, dưới hỏa diễm tế luyện, một viên Hỏa tướng pháp tâm lại đặc biệt tinh táo, khiến thần trí hắn không mất, ngược lại càng thanh tỉnh phân tích tình thế.

Lần này, đích xác là do phe mình nhìn lầm, ban đầu chỉ cho rằng là đệ tử tinh nhuệ của Thiên Thủy Hồ Nhạc gia bồi dưỡng, cho nên chẳng hề để ý làm cho ngân lung không đặc biệt thiện chiến ra ngựa. Ai ngờ lần phán đoán sai lầm này lại là mạng cho ngân bồi.

Chỉ là kiến thức được thủ đoạn Vương Lục dùng kiếm khí chém kiếm, chống cự Hỏa Lôi Chân Ngôn cùng Lưu Ly Tiên

Kiểm tùy tâm mà đi, phi kiếm không có nhuệ khí không thể phá vỡ, liền biết hai người này tuyệt đối không phải người Thiên Thủy Nhạc gia nào có thể bồi dưỡng ra được., Rất có thể là đệ tử chân truyền của các đại phái nhất phẩm, cái gọi là Thiên Thủy Hồ Nhạc gia... Hoặc là thế gia này vận cứt chó, đệ tử bị môn phái lớn nhìn trúng thu vào trong môn phái, hoặc là chiêu bài này là ngụy trang, hai người này chỉ là dùng để che giấu thân phận.

Tại Vân Châu hành tẩu loại địa phương này, đệ tử thiên tài của đại môn phái loại chức danh này đồng thời mang lại tiện lợi, cũng kèm theo tương đương mạo hiểm. Bởi vì ai cũng biết, đệ tử thiên tài giá trị liên thành, không đơn thuần là trọng bảo môn phái trên người bọn họ mang theo, chỉ bằng linh căn cực phẩm của những đệ tử thiên tài này, cũng đủ để Chử Bằng bọn họ tự thành người đi đại bổ đan dược —— rất nhiều tà ma đồ, thích nhất là thu dưỡng những đệ tử thiên tài này.

Nếu đã nhận ra lai lịch đối thủ bất phàm, Xích Hâu cũng thu hồi ý tứ khinh thường trong lòng, đồng thời cũng biết trận chiến này không thể nóng lòng cầu thành công.

Loại đệ tử đại môn phái này, trên người tất nhiên có đạo cụ bảo mệnh sư môn ban tặng, hoặc là cùng loại với phù tự, có thể là lam nhân phi tốc bỏ chạy, hoặc là cùng loại với kim chung tráo, có thể bố trí tuyệt đối phòng ngự, hoặc là dứt khoát có nguyên thần trường lão sư môn hóa thân đi theo.

Nhưng bất luận là loại nào, chưa đến mức vạn bất đắc dĩ mới dùng át chủ bài, một khi lấy ra có lẽ sẽ vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt, nhưng lần xuống núi rèn luyện này cũng coi như đi tới điểm cuối cùng. Mà điều Xích Hâu muốn làm, chính là khiến đối thủ không kịp té ra những lá bài tẩy này.

Về phần phương pháp, tốt nhất là dùng chiến thuật âm nước nấu ếch, kéo đối thủ vào đánh lâu dài, cố ý lộ ra sơ hở khiến bọn họ cho rằng thắng lợi đã nắm chắc trong tay, sau đó...

Nghĩ tới đây Xích Hâu thu liễm pháp lực bản thân. Dù sau khi mất đi lưng bạc, thực lực của hắn đã giảm xuống rất nhiều, nhưng cảnh giới Kim Đan vẫn còn, đối phó với hai tu sĩ Trúc Cơ có thể có khó khăn đến nhường nào? Dù sao hắn cũng không tận mắt nhìn thấy chuyện ngân bối bại trận, trong lòng

chỉ tính toán, nếu không thu liễm một chút chỉ sợ trong ba, năm chiêu đã có thể đẩy đối thủ vào hoàn cảnh tuyệt vọng rồi.

Sau đó hai đạo kiếm quang màu đỏ chói mắt, lại hoàn toàn cắt đứt suy nghĩ của hắn.

Xích Hài vận phần kinh ngạc nhìn Lưu Ly Tiên đang bay nhanh tới gần trước mắt, khó tin thiếu nữ Trúc Cơ kỳ lại dám hung hăng xuất kích như thế, càng không thể tin thiếu nữ Trúc Cơ kỳ lại có thể phát ra kiếm ý sắc bén như thế.

Kiểm phong chưa kịp đến, nhưng kiếm ý Thông Minh thế không thể đỡ kia đã trực tiếp quán xuyên pháp lực hộ thể Xích Hài, chạm đến nguyên thần. Xích Hài hơn xa tu vi cảnh giới, cường độ nguyên thần của đối thủ, trong chốc lát cũng cảm thấy đau đớn không nhìn được đau đớn.

Xích Hài lập tức té ra một cái đầu lâu đã thú dính đầy chiến văn huyết sắc, trong đôi mắt xương sọ toả ra quang mang rực rỡ chiếu lên trên thân Xích Hài, hiện ra từng đường huyết văn, khí tức dữ tợn hung hãn từ trong đầu lâu của hung thú thời thượng cổ này, dọc theo chiến văn tràn vào trong cơ thể Xích Hài, lập tức khiến xương cốt nó kéo dài ra, cơ bắp bành trướng, hóa thân thành một quái vật nửa người nửa thú, gầm thét vô giết tới.

“A, là thú hóa của Ngự Thú Tông? Tiên Nhi, toàn lực phát ra.”

Mắt thấy biến hóa, Vương Lục đưa ra mệnh lệnh, Lưu Ly Tiên không chút do dự thả ra toàn bộ mười thanh phi kiếm cắt trong ống tay áo, tụ hợp quanh song kiếm, lực công kích tăng thêm một bậc, đôi mắt ngậy thơ kia cũng trở nên lạnh lùng như băng, Thông Minh Kiếm Tâm bắt đầu toàn lực vận chuyển.

Về phần bản thân Vương Lục, một tay ôm chặt vòng eo nhỏ nhắn của Lưu Ly Tiên, một tay cầm kiếm, thân kiếm nặng nề cuốn theo kiếm thế, giống như một tấm khiên không thể phá vỡ.

Trong nháy mắt sau, va chạm phát sinh, song kiếm Lưu Ly Tiên toàn lực đâm vào ngực Xích Hài, làn da màu đồng đỏ dưới mồ hôi thấm ra toả ra ánh sáng kim loại, một tiếng đâm bén nhọn kích động, hai thanh Ly Hỏa kiếm ở ngực vạch ra

một chuỗi đốm lửa, lưu lại hai vết cháy, nhưng không thể chân chính phá vỡ làn da bị thương tới cơ thịt.

Lực phòng ngự của Kim Đan chân nhân hiển lộ không thể nghi ngờ, Kiếm Tâm Thông Minh của Lưu Ly Tiên tất cả đều thuận lợi, thậm chí không cách nào xuyên thủng tầng phòng ngự ngoài cùng của thân thể, kiếm ý của nguyên thần cũng bị chiến ý sôi trào kia triệt tiêu hầu như không còn.

Cùng lúc đó, Lưu Ly Tiên chỉ cảm thấy thiên địa tối sầm lại, một bóng đen kinh khủng từ trên trời giáng xuống, chính là xương đầu cự thú mở rộng gấp trăm ngàn lần, hai hàng răng sắc bén ngay trên đầu, sau đó đột nhiên cắn xuống.

Lưu Ly Tiên không buồn nhìn tới tử vong sắp tới, cổ tay run lên, buồng Ly Hỏa kiếm ra, tiếp đó nắm lấy Canh Kim kiếm, xoay tay đâm lại, động tác như nước chảy mây trôi, nhưng uy thế của song kiếm lại có thể so với lôi đình sơ hở, nhanh không thể tưởng tượng nổi.

Hai tiếng nổ không phân biệt trước sau, Canh Kim kiếm của Lưu Ly Tiên mãnh kích đối thủ, hai hàng răng nhọn trên đầu lâu cự thú cũng khép lại mãnh liệt. Trước ngực Xích Hào rớt cục rỉ ra một viên huyết châu, nhưng xương đầu cự thú hẳn dùng phản kích lại bị hai cánh tay mạnh mẽ ổn định chống đỡ. Bất luận thế nào không thể cắn lại.

Vương Lục dùng hết toàn lực giúp Lưu Ly Tiên tạo ra một mảnh không gian, tuy rằng không lớn, nhưng cũng đủ để thiếu nữ quay người lại, mượn lực tụ lực, thay thế hai thanh phi kiếm lấp lóe lôi quang, lại lần nữa xuất kích, uy thế lại tăng lên một tầng nữa.

Xích Hào rớt cuộc thay đổi sắc mặt, Lưu Ly Tiên liên tiếp xuất kiếm không ngừng, hoàn toàn không cách ly hồi khí, uy lực một kiếm hơn hẳn một kiếm, dường như vô cùng vô tận, cảnh giới của mình so với nàng cao hơn một nửa đại cảnh giới., Thế nhưng nếu tiếp tục như thế nữa, chỉ sợ tối đa chỉ có thể tiếp được hai kiếm là sẽ tổn thương đến thủ đoạn vốn định dùng hơi ấm nấu ếch, làm đối thủ tê liệt một chút, lại tùy thời cơ nổi lên, khiến cho người ta không kịp phản kháng gấp trăm lần, nhưng ai mà ngờ được chỉ hai ba chiêu, vậy mà mình lại mơ hồ có dấu hiệu bị thua?

Mà bên kia, có lẽ cái đầu lâu của hung thú thời thượng cổ đã sớm không còn uy thế của mấy vạn năm trước, nhưng lực cắn nuốt đủ để cắt vàng đoạn ngọc, há lại là tiểu tu sĩ Trúc Cơ có thể lấy thân thể cứng rắn ngăn cản? Hết lần này tới lần khác Vương Lục hai tay khẽ chống, không gian bảy thước không thể phá vỡ.

Sau lần va chạm thứ ba, khoe miệng Vương Lục chảy máu, Phong Lô kiếm của Lưu Ly Tiên lại khiến trên mặt Xích Hài hiện lên một tia màu đỏ mất tự nhiên.

“Sư huynh, kim đan bát phẩm, ta chỉ cần ra thêm ba kiếm là có thể đánh bại kẻ địch.”

Lúc quay người lần thứ ba, trong ánh mắt thanh tịnh mà băng lãnh của Lưu Ly Tiên toát ra phán đoán của nàng, Vương Lục gật gật đầu, hít một hơi đem Ngọc phủ chấn động không ngớt áp chế xuống.

Xích Hài quả nhiên không ở trạng thái bình thường. Mình sai khiến Lưu Ly Tiên một kiếm chém giết Ngân Bối quả nhiên là đúng, chẳng những đoạn tuyệt cơ hội hợp thể của Xích Hài, còn phá hủy khế ước Ngự Thú của hắn, khiến thực lực hắn bị phản phệ đại giảm. Không có cảnh giới Kim Đan lại không phát huy ra được bản lĩnh mười phần. Nếu không mặc dù bản lĩnh thật sự của hắn hợp nhất trong lúc Nhân Thú, một mình chiến lực đại giảm, nhưng xuất thân tông phái tam phẩm, cũng không đến mức tổng hợp thực lực suy giảm.

“Hảo tiểu tử, bức người quá đáng”

Xích Hài đường đường Kim Đan chân nhân, há có thể ngồi chờ chết? Hung quang trong mắt càng tăng, gầm lên giận dữ: “Bạch Nha, đi ra...”

Vương Lục cũng gầm lên giận dữ: “Khuyến đi cờ.”

Sớm đoán được át chủ bài của Xích Hài không chỉ là một chiêu thú hóa, Vương Lục thủy chung không để cho chó đàn ra tay. Lúc này nghe Xích Hài gầm lên giận dữ, cũng lập tức lật lá bài tẩy của mình ra.

Con chó đàn gầm lên một tiếng, mũi run lên rồi lao vọt về một hướng.

át chủ bài bị người ta nhắm vào như thế, Xích Hâu trên mặt lại chỉ có tàn nhẫn cười lạnh. Sau một khắc, thân thể hắn lại tăng lên ba phần, trên hai gò má cũng hiện ra một đạo huyết sắc chiến văn, khí thế toàn thân cường hóa gấp đôi phảng phất từ nơi nào đó có lực lượng cuộn cuộn không ngừng dũng mãnh tiến vào trong cơ thể hắn.

“Móa nó, hình thức tiên nhân?” Vương Lục với tư cách là linh kiếm bá học, liếc mắt đã nhìn ra thủ đoạn của Xích Hâu, trưởng lão Kim Đan này thành sắc quả nhiên không phải tạp bài kim đan có thể so sánh. Ngoại trừ lưng bạc, gã còn có những linh sủng khác, chỉ là không mang theo bên người. Lúc chiến đấu gã giấu ở xa, một khi gọi tên, lập tức lấy bí thuật Ngự Thú Tông, vừa phun ra nuốt vào thiên địa linh khí, vừa chuyển hóa thành tinh thuần pháp lực đưa cho Xích Hâu, khiến cho lực lượng của gã không ngừng tăng vọt, chiến lực tăng vọt.

Phương pháp thôn thổ, vận chuyển linh khí này trong mắt Vương Lục không phải là hình thức tiên nhân sao?

Đôi thủ dưới hình thức tiên nhân mạnh cỡ nào, không cần Lưu Ly Tiên xuất kiếm đi thử, Vương Lục đã đoán được. Hắn lập tức giơ tay vỗ lên vai Lưu Ly Tiên, quát: “Rút lui...”

Lần thứ tư cô gái xoay người lại được một nửa, nghe vậy thì động tác chậm lại, còn Xích Hâu thấy vậy thì cười như điên.

Muốn chạy, không kịp nữa rồi...

Chẳng biết từ lúc nào, xương sọ của hung thú thời thượng cổ đã phóng đại lên gấp trăm ngàn lần, hình thành một cái lồng giam to lớn che đậy bầu trời, trói chặt ba người lại. Có cái đầu lâu trói buộc này, Xích Hâu căn bản không sợ đối thủ có thể trốn thoát, cho dù Lưu Ly Tiên toàn lực ra tay trăm kích, không có ba năm kiếm cũng đừng hòng chém vỡ đầu, huống chi bản thân Xích Hâu sao có thể để mặc đối thủ phá sọ thoát ra?

Nhưng mà sau một khắc, trong ánh mắt kinh ngạc của Xích Hâu, lần thứ tư Lưu Ly Tiên quay người lại đột nhiên gia tốc, hai thanh trường kiếm ánh lửa hừng hực trong tay đâm thẳng tới, mang theo một cỗ kiếm ý mãnh liệt trước nay chưa từng có, thế không thể đỡ.

Mẹ nó, trúng kế.

Ý niệm mới nổi lên, Ly Hỏa kiếm đã trùng trùng đâm vào chỗ yếu hại nơi cổ họng Xích Hầu, hỏa tướng pháp lực trên thân kiếm, kiếm ý sắc bén vô cùng từ mũi kiếm trút xuống. Uy lực một kiếm này đã vững vàng đứng ở trên cấp Kim Đan.

Nhưng sau một kiếm đó, Xích Hầu lùi lại mấy bước, sắc mặt biến hóa, yết hầu cháy đen... Nhưng rất nhanh, mầm thịt mới sinh liền từ miệng vết thương lòi ra, biểu hiện Xích Hầu cũng không bị tổn thương quá nghiêm trọng.

Xích Hầu có hình thức tiên nhân, năng lực phòng ngự đã vượt xa lúc trước. Kiếm tâm Lưu Ly Tiên thông minh có mạnh đến đâu cũng không thoát khỏi ước thúc của Trúc Cơ thượng phẩm. Đến Hư Đan còn không ngưng kết được, đối mặt Kim Đan chân nhân cuối cùng vẫn không còn chút sức lực nào.

Xích Hầu ho ra mấy ngụm máu, nội thị Ngọc phủ đã tổn hại mấy góc, trong lòng cũng thâm kinh hãi: Thượng phẩm Trúc Cơ lực công kích cường hãn như vậy, cũng không biết đại lục Cửu Châu rốt cuộc có thể tìm ra mấy người? Hơn phân nửa là đối phương che giấu tu vi, nếu không tuyệt đối không có khả năng sắc bén đến thế. Bất quá, cũng chỉ đến đây thôi.

Đối thủ muôn thắng, trước hết phải cởi bỏ hình thức tiên nhân của mình, công thủ được cường hóa lại lần nữa giảm xuống. Mà muốn cởi bỏ hình thức tiên nhân, phải đánh tan linh sủng bạch nha của mình... Linh khuyển Vương Lục phái đi có lẽ có huyết thống cực kỳ ưu tú, nhưng trước mắt thực lực cũng không mạnh, xa xa không phải đối thủ Bạch Nha.

Lúc này, Bạch Nha có lẽ đã bắt được chó lông của Vương Lục, chỉ đợi mình đánh bại đối thủ trước mặt, trận chiến này liền có thể tuyên cáo Kim Đan chân nhân hình thức đại thắng toàn thắng mà tiên nhân hình thức, đối mặt với hai tiểu tu sĩ Trúc Cơ trung phẩm, thượng phẩm, ưu thế áp đảo. Lúc này lại nhìn Vương Lục và Lưu Ly Tiên, Xích Hầu tựa như đang quan sát chiến lợi phẩm của mình... Đặc biệt là Lưu Ly Tiên, làm cho người ta không tự chủ được phải nhìn.

Nhưng đúng vào lúc này, xa xa bỗng nhiên truyền đến tiếng chó sủa thê lương, trong âm thanh tràn đầy sợ hãi và kinh hoàng. Xích Hầu biến sắc, nghe ra đó là tiếng răng trắng.

Gặp quý rồi, đầu chó lông kia rốt cuộc có lai lịch thế nào, ngay cả răng trắng cũng không bắt được nó? Phải biết rằng Bạch Nha đơn luận thực lực có thể mạnh hơn một bậc so với Ngân Bôi. Nếu không phải mình không thích chó, Bản mệnh linh sủng vốn nên là răng trắng.

Sau một khắc, từ không trung truyền đến một tràng cười đắc ý. Sắc mặt Xích Hâu càng thêm khó coi, bởi vì đã biết được đáp án.

“Ha ha, hay cho một con Đại Hắc Cầu béo gầy thích hợp, đêm nay ta phải ăn thật thoải mái a.”

cầu nhục thiên sư, đồ cầu tạp chủng này của ngươi.

Lửa giận bùng lên, Xích Hâu đã phun ra một ngụm máu.

Bạch Nha đã chết trận.

...

“Toàn lực vận chuyển”.

Gần như là ngay khi Xích Hào thổ huyết, Vương Lục liền có phán đoán.

Lưu Ly Tiên hít một hơi thật sâu, bất chấp chính mình vừa rồi liên tiếp bộc phát, pháp lực đã khô kiệt. Nàng chỉ nghiêm ngặt dựa theo chỉ thị của Vương Lục, đề thăng một phần khí lực cuối cùng, xoay người xuất kiếm.

Sau đó, thiếu nữ nhìn thấy ánh mắt đầy khuất nhục và không cam lòng của Xích Hào.

Đường đường là Kim Đan chân nhân, vậy mà lại bị ép tới mức sơn cùng thủy tận... Xích Hào cắn chặt hàm răng, kích phát một tấm linh phù trên người.

Ký tự đi.

Trước khi khai chiến, Xích Hào vẫn còn tính toán. Nếu là đối thủ sử dụng cùng loại đạo cụ đi chữ phù, mình làm sao chặn đường, lại không muốn sau một phen kịch đấu, thì người sử dụng ký tự đường đường Kim Đan chính mình, ở trước mặt hai gã tu sĩ Trúc Cơ chạy trời chết, phần khuất nhục này chỉ sợ suốt đời cũng khó mà rửa sạch.

Bất quá dù có khuất nhục thế nào đi nữa, sống vẫn tốt hơn chết đi nhiều. Liên tiếp tổn thất hai linh sủng, lực lượng Xích Hào đã tụt xuống đến mức thấp nhất. Từ khi Kim Đan đại thành, hắn chưa bao giờ suy yếu đến mức như vậy. Vị Kim Đan không gì không làm được ở chính giữa Ngọc phủ ẩm đạm vô quang, mơ hồ có khuynh hướng tan rã hư hóa - đó là tu vi tổn hao nhiều, lùi lại để báo hiệu cảnh giới Hư Đan trước.

Trong tình huống như vậy, đầu tiên không cần suy nghĩ phải điều dưỡng như thế nào mới có thể khôi phục chỉ một đòn cuối cùng của Lưu Ly Tiên, hắn kiên quyết không tiếp được, cho nên hắn quyết định thật nhanh kích phát Ký Tự Phù.

Nhưng mà sau một khắc, trong ánh mắt kinh sợ giận dữ của Xích Hào, chỉ thấy hai thanh trường kiếm của Lưu Ly Tiên hóa thành một đoàn hư ảnh, như thật như ảo, lại chém về phía

trước Xích Hầu một tấc, cắt đứt một con đường vô hình nối giữa eo.

Đó là đường nối giữa Xích Hầu và xương sọ hung thú thượng cổ Lưu Ly Tiên Kiếm chém vạn vật, vậy mà thừa dịp đối phương không để ý, một kiếm chặt đứt liên hệ giữa Xích Hầu và xương sọ.

Loại gián đoạn liên hệ này, vốn cũng không trở thành vấn đề, làm chủ nhân vật, Xích Hầu chỉ cần một hơi thở đã có thể trùng kiến liên hệ, nhưng hiện tại Xích Hầu ngay cả một giây cũng không có, đi ký tự kích phát, thân ảnh cao lớn kia chỉ một thoáng hóa quang, bay lên bầu trời, chớp mắt đã biến mất ở phía chân trời.

Xích Hầu vừa đi, xương sọ khổng lồ đã mất đi pháp lực, mảnh liệt rút về nguyên trạng, từ không trung rơi xuống đất, một hồi âm thanh ùng ục vang lên.

Vương Lục thuận tay nhặt lên đầu lâu, đây là phần chiến lợi phẩm có giá trị đầu tiên kể từ khi xuống núi rèn luyện. Tuy phẩm cấp không cao, chỉ là pháp bảo thượng phẩm, nhưng kỹ niệm giá trị không giống nhau. Đây là chiến lợi phẩm mà Vương Lục và Lưu Ly Tiên dùng tu vi trực cơ kịch chiến với Kim Đan chân nhân.

Nhưng Vương Lục cũng không quan tâm đến chuyện chơi đùa, kéo Lưu Ly Tiên về phía chó ngốc. Biến cố vừa rồi, hẳn mặc dù không tận mắt nhìn thấy, nhưng đoán được, đích thị là có người qua đường tốt bụng rút đao tương trợ, trực tiếp chém răng trắng, lúc này mới khiến Xích Hầu ôm hận mà đi. Hiện tại sao, tự nhiên là muốn trước tiên đi xem thử có ý tốt gì với con đường kia.

Người nọ lúc trước cao giọng hô to đem đại hắc cầu hàm làm cơm tối, có thể thấy được đối với thịt chó có một tiếng chuông độc. Còn con chó ngốc đánh cờ mặc dù ngốc, thể trạng cũng không lớn, nhưng chất thịt thì...

Xuyên qua mây lùm cây rừng, đến bên cạnh một dòng suối nhỏ, Vương Lục nhìn thấy người qua đường tốt bụng.

Ngoài dự đoán của mọi người, đập vào mắt là một vị nữ tử trẻ tuổi ước chừng hai lăm hai sáu tuổi, dáng người cao gầy,

khuôn mặt như vẽ, một bộ áo tím hoa lệ làm nổi bật lên khí chất cao quý xuất trần của nàng, nhưng nụ cười lại có vẻ bình dị dễ gần hơn nhiều. Pháp lực dao động trên người hoàn toàn nội liễm, nhìn không ra tu vi nông sâu.

Không thể tưởng được trên đường gặp mặt bất bình là một vị hiệp sĩ nữ tử, Vương Lục hơi ngần ra, nhất là khi nhìn thấy nàng kia một tay mang theo một con hắc cầu có hình thể khá lớn, đánh giá trên dưới, vẻ mặt tươi cười, cảm giác làm trái lại càng nặng thêm mấy phần.

Bất quá, nghĩ đến đôi phương vừa mới giúp, Vương Lục vẫn dựa theo nghi thức lễ nghi học được trong Đàng Vân đường, nghiêm túc chấp tay hành lễ: “Tại hạ Thiên Thủy Hồ Nhạc Lục, đây là sư muội Nhạc Tiên ta, cảm tạ nữ hiệp vừa rồi xuất thủ tương trợ.”

Cô gái kia cười khoát tay áo: “Đừng khách khí, ta chủ yếu là giải quyết vấn đề bữa tối mà thôi, hơn nữa không có ta hỗ trợ, linh sủng kia của ngươi cũng sẽ không thua.”

Vừa nói, một bên lấy ra một thanh đao, mổ bụng, mổ bụng con linh khuyển màu đen kia, bắt đầu xử lý ngay hiện trường suối nước, động tác thành thạo mau lẹ.

“Hắc hắc, phẩm chất con chó đen này quả nhiên không tệ... Ngươi ta gặp chính là có duyên, nếu không ngại, như vậy cùng nếm thử tay nghề của ta đi? Những cái khác có lẽ không dám nói, riêng kỹ thuật chế tạo thịt chó, tìm khắp Vân Châu cũng không có mấy người có thể đánh đồng với ta.”

Nữ tử hào sảng phóng khoáng, nhiệt tình hiếu khách, Vương Lục đánh giá thật lâu, cũng không phát hiện trên mặt đối phương một chút nào giả bộ, không khỏi cười một tiếng: “Vây quá đỗi ngộ rồi.”

“Được, đủ sảng khoái hắc hắc. Ta phát hiện trên Vân Đài sơn này có không ít người, vừa nghe nói ăn thịt chó đã hận không thể phanh thây xé xác người khác. Thật là, cũng không phải ăn thịt mẹ nó, quả thực là có ý tứ...”

Vương Lục nói: “Đùa thôi mà, không cần để ý?” Vừa nói, vừa nhìn bốn phía, tìm kiếm con chó lông đại kia của mình. Trong

lòng tự nhủ người có phúc chó ngốc, sẽ không đến mức bị nữ hiệp đại nhân làm khó chịu?

“Tìm con chó của người sao? Ở bên đó đang trốn tránh không dám gặp ta, vừa rồi thấy nó muốn nuốt sống con chó đen khó gặp này, để tránh phung phí của trời, ta liền dọa nó... Ài, yên tâm đi, ta có tham ăn thế nào cũng không thể nấu được hậu duệ của người đâu.”

Vương Lục cả kinh, nữ nhân này lại biết hương thơm của người?

Nữ tử ngẩng đầu cười nói: “Răn ăn nhiều quá, cùng động vật giống như vậy cũng có chút nghiên cứu, bất quá, có thể dưỡng hương mà xem như súng vật, người và tiểu muội muội bên kia hẳn không phải xuất thân Thiên Thủy hồ?”

Bị người ta vạch trần lời nói dối, Vương Lục nhún nhún vai: “Đi lại giang hồ, khiêm tốn làm chủ đi. Được rồi, để ta tự giới thiệu một lần nữa. Ta là Vương Lục, đây là Lưu Ly Tiên, đến từ Linh Kiếm sơn Thương Khê châu.”

“A, ta là Tiểu Thất, các người gọi ta là Thất nương...” Vừa nói được một nửa, nữ tử liền kinh ngạc đứng dậy: “Các người là đệ tử Linh Kiếm phái? Thật đúng là hữu duyên. Các người có biết người tên Vương Vũ này không vậy, lão bằng hữu chúng ta cũng đã nhiều năm chưa gặp rồi.”

Lần này đến lượt Vương Lục giật mình, tu sĩ Linh Kiếm phái ở bên ngoài có bạn bè, chuyện này không có gì lạ. Thế nhưng tiện nhân Vương Vũ kia cũng có bằng hữu, thật không thể tưởng tượng nổi nàng ngoài kết thù xong thì còn làm gì nữa?

Nghĩ đến đây, Vương Lục lại nảy sinh ý niệm trong đầu, chẳng lẽ...

Mặc dù suy đoán này theo lẽ thường thật sự là cực kỳ hoang đường, nhưng nghĩ đến là bằng hữu của sư phụ, Vương Lục cũng thoải mái hơn vài phần.

“Xin hỏi, người có biết Câu Nhược thiên sư không?”

Tiểu Thất chớp chớp mắt: “Câu Nhược thiên sư? Ta chính là a.”

Vương Lục thờ dài, nhìn trong tay nữ tử đã chia khối thịt chó tốt, chỉ đợi vào nồi thịt chó tươi mới, đoán được câu như thiền sư, đại khái là cầu nhục thiền sư. Bất quá, đoán chính một mỹ nữ, làm sao lại có danh hào thiền sư?

“Thất Nương, ngươi là tu sĩ thiền tông?”

Tiểu Thất nghiêng đầu suy nghĩ một hồi: “Hẳn là không?”

“Thiền pháp của ngươi tinh thâm, đọc thuộc Thiên kinh?”

Tiểu Thất khoát khoát tay: “Ai hứng thú xem cái đó.”

Vương Lục thờ dài, thật không hổ là hạng người tửu nhục xuyên qua ruột: “Vậy vì sao ngươi lại lấy danh hiệu thiền sư?”

Tiểu Thất chớp mắt: “Bởi vì ta thật sự rất thèm.”

“Phốc “

Hóa ra là thèm thầy? Ngươi quả thực muốn hô cha ta về nhà có được không?

Tiểu Thất không quan trọng nói: “Bất quá nếu nói đến, ta và Thiền tông cũng thật có chút quan hệ, cho nên có người thích gọi ta là cầu Nhục thiền sư, ta cũng tạm chấp nhận.” Nói xong, nhìn Vương Lục một chút. “Ngươi là đồ đệ của Vương Vũ.”

Vương Lục trầm nghĩ đối phương nếu đã là bằng hữu của sư phụ, nhìn ra lai lịch của mình cũng không kỳ lạ. Pháp lực dao động của Vô Tướng công phi thường đặc thù, mặc dù Vương Lục sở tu có chỗ khác với phiên bản của Vương Vũ, nhưng cách biệt cũng tương đồng mà thôi.

“Đúng vậy.” Vương Lục đáp.

“Đúng là được rồi, lần trước chia tay với nàng, nàng mượn ta hai mươi vạn linh thạch. Ngươi là đồ đệ của nàng, có phải nên trả nợ thay sư phụ không?”

Vương Lục không chút do dự: “Không có cửa.”

“...” Tiểu Thất trầm mặc một chút, “Ngươi không cần nhắc hết lòng hiếu thảo cho sư phụ sao? Nhìn ngươi tu vi này, Vương Vũ tu hành mấy năm trời trên người ngươi hẳn là có không ít khí lực, về tình và lý đều nên báo đáp một phen, hay là ngươi kế thừa truyền thống bản cùng quang vinh Vô Tướng phong, hữu tâm vô lực?”

Vương Lục nghiêm túc trả lời: “Tiền nha, ta thực sự có, mặc dù không dám xưng đại phú đại quý, nhưng thay nòng trả nợ còn không có gì áp lực. Bất quá chính là vì nòng cân nhắc, khoản nợ này không thể trả.”

Tiểu Thất quả thực tức giận: “Sur đồ Vô Tướng Phong các người khắc ra trong khuôn phép, người nói xem vì sao không thể trả?”

“Bởi vì cái đầu này vừa mở ra, tiếp theo sẽ không dừng lại, ta tin tưởng nợ nọ của sư phụ hẳn là một loại thói quen, chủ nợ khắp thiên hạ, nghe được ta nguyện ý trả nợ thay nòng, chỉ sợ lập tức sẽ ủa tới.”

Tiểu Thất buồn cười: “Người sợ là không còn nữa à?”

“Ta là sợ sau khi trả hết, sư phụ cho rằng là trên trời rơi xuống bánh, quay đầu lại đi vay nợ. Nòng hiện nay một thân tiền nát, lời hứa sớm giảm giới hạn, tin rằng cũng không có ai nguyện ý mượn tiền trả nợ cho nòng, nhưng nếu trả nợ, đẳng cấp uy tín khôi phục bình thường, ta cảm thấy không khó tưởng nòng sẽ làm ra cái gì, đó chính là động không đáy a.”

Tiểu Thất lập tức im lặng: “... Được, ta thừa nhận người nói rất có lý, sau này có thời gian ta lại gặp mặt nòng đòi nợ thêm lần nữa.”

Vương Lục vì muốn phân tâm càng thêm một bước, chuyển đề tài ra ngoài: “Đây là thư sư phụ nhờ ta mang cho người.”

Tiểu Thất nhận lấy lá thư, tiện tay mở ra, ánh mắt vừa động đọc xong, trên khuôn mặt thanh tú hiện ra nụ cười thâm thúy.

Vương Lục không cần đoán cũng biết, trong thư, chắc chắn sư phụ không viết cái gì tốt.

“Sư phụ người nói, người mang theo chó lông đen là kỳ thú trong Mỹ hoa ở đại lục Tây Di. Nếu ta có thể lừa gạt người bán đi, thu được năm phần năm, loại ấu thể chuẩn Tiên Thú này, bán mấy trăm ngàn vạn linh thạch cũng không có gì lạ... Giới thiệu thiên đại cơ duyên này cho ta, coi như là nòng đang trả nợ.”

Sau đó Tiểu Thất mắt húng mở tờ giấy ra: “Sớm biết như vậy đã không đọc thư ngay trước mặt người rồi.”

Vương Lục trầm mặc trong chốc lát nói: “Ngày sau ngươi đến Linh Kiếm sơn ở trước mặt đòi nợ, cần thuốc mê, nếu đánh bại côn ta có thể dốc sức ủng hộ, sau khi đắc thủ liên hệ thanh lâu cũng được, buôn người cũng được, ta cũng có thể làm thay.

“Ha ha, thật không hổ là hai thầy trò.” Tiêu Thất có chút tán thành nhìn Vương Lục: “Nói đến chuyện này, đúng lúc ta đây có một chuyện muốn nhờ ngươi.”

...

182

“Có một chuyện muốn nhờ người, bên phía Vân Đài sơn kia, đám hỗn tạp Ngự Thú tông lập một phân đà, thoát nhìn rất là chướng mắt, chúng ta cùng nhau nghĩ biện pháp xúc phạm nó.

Lúc nói chuyện, Tiểu Thất thần sắc trở nên vô cùng lạnh nhạt.

Tuy rằng sớm đoán được sự ham ăn của thịt chó đương nhiên sẽ không hợp với Ngự Thú Tông tôn sùng sự bình đẳng của người khác, nhưng Vương Lục lại không nghĩ tới mâu thuẫn giữa hai bên lại gay gắt đến mức này.

Tiểu Thất tiên bối nhìn qua mi thanh mục tú, tính tình hiền lành dễ gần, kết quả vừa mở miệng chính là muốn diệt toàn bộ người ta, quả nhiên là phụ nữ độc nhất.

“Này này, ta chỉ là muốn trừ nó ra nhánh đà, chưa nói muốn diệt cả nhà nó a, người không cần tự mình suy diễn quá lợi hại.”

Vương Lục nhún vai: “Xin nói cho ta nghe một chút về quá trình tiên bối kết thù với bọn họ không?”

Tiểu Thất chân chờ một lát, nhẹ giọng nói: “Kỳ thật cũng không có gì to tát. Ngự Thú Tông ở trên núi Vân Đài thu thập mấy ngàn con linh khuyển luyện chế Ngự Thú Thú quân, sau đó ta đi ngang qua ăn hơn phân nửa đám linh khuyển đó, vì thế liền kết thù. Mấy vị trưởng lão của bọn hắn không ngừng đuổi giết ta, sau mấy lần giao thủ, thù hận lại càng kết càng lớn.

Vương Lục không khỏi cảm thán: “Người con mẹ nó đáng đời...”

Yêu thích ăn thịt chó thì cũng thôi đi, đây là sở thích cá nhân, tự do cá nhân. Ở trong địa bàn Ngự Thú tông không kiêng nể gì ăn thịt chó, vốn có hiềm khích vừa đánh vào mặt., Cũng không lẽ phép, nhưng cân nhắc đến xung quanh Vân Đài sơn này vốn ăn thịt thành gió, là Ngự Thú Tông cưỡng ép nghịch chuyển ý dân, cho nên cũng thôi, nhưng gia hỏa này lại ăn linh khuyển người ta thiên tân vạn khổ thu thập được có khác gì trực tiếp tới cửa làm bản vợ người ta? Ngự Thú Tông vốn

cũng không phải loại lương thiện, làm sao có thể nhin? Không kết thù mới có quý...

Lúc này lại nhìn vị tiên bối ngoại hình sáng khoái hiền lành này, Vương Lục không khỏi cảm khái tướng mạo không thể bề ngoài, có thể trở thành bạn tốt với sư phụ, tuyệt đối không có chuyện nhân cách không vắn vẹo.

Về phần hỗ trợ san bằng chi nhánh? Thành thật mà nói, lần này Bắc Thượng Vân Đài Sơn, Vương Lục quả thật là tính toán chút giá trị từ trên người Ngự Thú Tông, nhưng hẳn cũng không muốn ngay cả tội ác cũng cùng nhau quét sạch.

Ngự Thú Tông dù sao vẫn là chính đạo môn phái, năm đó tại đại chiến tiên ma lập xuống mồ hôi công lao, mặc dù môn phái rất nhiều quan niệm có vẻ cực đoan không thể gỡ bỏ, môn nhân tố chất cũng tốt xấu không đồng đều, tỷ như Xích Hào trưởng lão đối với việc chó đi lại mưu lợi cướp đoạt, nghiêm chỉnh mà nói, cũng đã hành hành đi tà đạo... Nhưng người có thể chán ghét nó, vụng trộm ngáng chân, cuối cùng cũng không thể trắng trợn đánh tới cửa.

Tiểu Thất thấy Vương Lục nhíu mày, chỉ cười cười: “Nhu vậy đi, người theo ta đi một chuyến, tận mắt nhìn thấy tình hình của Ngự Thú Tông phân đà, nếu không muốn ra tay ta tuyệt đối không miễn cưỡng.”

Vương Lục nghe vậy, chân mày nhíu chặt hơn, ý của Thất Nương là sau lưng còn có ẩn tình? Thôi được, vậy tùy nàng kiến thức một chút là được.

Từ Tiểu Thất dẫn đường, đoàn người liền hướng phía Vân Đài Sơn bay đi.

Tiểu Thất là bạn tốt của Vương Vũ. Một người có can đảm khiêu chiến cao thủ phân đà Ngự Thú Tông, tu vi pháp lực tất nhiên không kém. Căn cứ vào tầm mắt của Vương Lục, ít nhất cũng có cấp bậc Kim Đan, một mình nàng không cách nào mang theo hai người một chó lên đường được, tốc độ so với Lăng Vân chu của Vương Lục cũng không chậm hơn bao nhiêu.

Khi tiếp cận Vân Đài sơn, Tiểu Thất liền chủ động hạ xuống, cũng không cách nào che giấu mùi vị thân hình của mấy

người, sau đó dùng nguyên thần truyền âm: “Tiếp theo đi theo ta, không được để vang lên tiếng động.”

Tiểu Thất ẩn nấp pháp thuật phi thường lợi hại, một nhóm ba người ở trong núi rừng nhanh chóng đi bộ, rất nhanh liền tiến nhập địa giới Ngự Thú Tông phân đà, lại hoàn toàn không phát động báo động trận pháp báo động Ngự Thú Tông. Vân Đài Sơn bị Ngự Thú Tông kinh doanh khoảng một năm, mặc dù không thể tính là từng bước sát khí., Nhưng cơ quan trận pháp trong đó cũng không phải ít. Nhưng Tiểu Thất quen thuộc, trong lúc đó hành tẩu như giẫm trên đất bằng, ngẫu nhiên gặp phải đệ tử tuần sơn Ngự Thú tông, đoàn người bọn họ liền từ bên cạnh chậm rãi đi qua, đối phương lại không phát giác chút nào khác thường.

Theo lý thuyết, Ngự Thú Tông có rất nhiều linh thú, ngũ giác linh thú cường đại hơn xa so với tu sĩ bình thường, nội bộ phân đà hẳn là phòng vệ sâm nghiêm nhất, bất quá mãi cho đến khi đám người Vương Lục đến một chỗ trong lòng núi Vân Thai Sơn, cũng không có bị người nào phát hiện.

Mà ở trong khe núi, Vương Lục nhìn thấy một màn kinh người.

Ước chừng mấy ngàn con linh khuyển tụ tập trong khe núi, không gian không lớn lắm chen chúc không chịu nổi, trên cổ những linh khuyển này đều buộc vào vòng tay đặc chế. Cái vòng ngự thú tông vốn nên là pháp khí tẩm bổ nhục thân và nguyên thần, nhưng nhìn kỹ lại., Rõ ràng có thể nhìn thấy sinh mệnh nhỏ bé lưu động, từ trong cơ thể Linh khuyển dững mãnh lao vào trong vòng cổ, tiếp theo trận pháp trong khe núi hội tụ đưa đến nơi xa, cái vòng này căn bản là đang cướp đoạt sinh linh chi khí trong khe núi lúc này., Hơn phân nửa Linh Khuyển đều uể oải không phấn chấn. Đồng dạng, thuộc tính thiên địa linh khí nơi đây cũng làm người ta không vui. Lấy tư chất linh căn của Vương Lục Không, có thể nhìn thấy rõ ràng một màu khô vàng, tựa như ngọn lửa sinh mệnh sắp tắt trước khi tuyệt vọng.

Mấy ngàn linh khuyển này, không thiếu người bị bệnh thương, nhưng Ngự Thú Tông lại hoàn toàn không có trị liệu, mặc cho tự sinh tự diệt. Mà cho dù là linh khuyển thể trạng kiện kiện, sinh tồn ở trong khe núi tử khí trầm lắng này, lại không ngừng

bị hấp thu sinh mệnh lực, cũng là đi vào tử lộ, những thương hoạn kia càng không cần phải nói.

Tiểu Thất quay đầu lại hỏi: “Cảm giác thế nào?”

“Ta cảm thấy hình như ta có thể hiểu được cách làm của người.”

Tiểu Thất nói: “Ngự Thú Tông vì bắt ấu thể bắt tiên thú, tụ tập ngàn vạn linh khuyển luyện chế Linh Bảo Ngự Thú Quyển, điều này không thành vấn đề, trong quá trình luyện chế có thể tạo thành thương tổn nhất định đối với linh khuyển, cái này cũng không quan trọng. Bất quá loại bóc lột giống như giác cốt hấp tủy này., Thật sự là hiếm thấy, vị trưởng lão phân đà luyện chế Ngự Thú Quyển này thủ pháp kiếm đi lệch lạc, tinh luyện chính là tâm tình tiêu cực trong vạn linh, bởi vậy liền bức bách ngàn vạn linh khuyển này đến hoàn cảnh ác liệt, không ngừng sinh ra thống khổ, tuyệt vọng..., Lại dùng thủ đoạn và trận pháp đặc thù tinh luyện ra, trở thành tổ tài linh bảo. Cũng may cung cấp tổ tài chính là chó mà không chó, bằng không chỉ bằng vào một màn này, Vạn Tiên minh liền không thể coi như không thấy, đội ngũ chấp pháp đã sớm giết tới cửa.”

Vương Lục chậm rãi gật đầu, lâm vào trong trầm tư.

Lưu Ly Tiên thực sự nhìn không nổi, trong mắt lóe lên thủy quang: “Tại sao lại tàn nhẫn như vậy? Chẳng phải Ngự Thú Tông rất thích Hộ Linh Thú sao?”

Tiểu Thất cười cười: “Người Ngự Thú Tông yêu quý linh thú? Đây chính là chuyện cười lớn nhất. Suy nghĩ cẩn thận danh xưng tông phái của bọn họ, đây chính là Ngự Thú Tông mà không phải yêu thú tông, nếu là thật lòng yêu thích, làm sao có thể áp đảo ở trên linh thú? Làm sao có thể cho linh thú cái vòng?”

Lưu Ly Tiên vẫn khó có thể hiểu nổi: “Bọn họ tuyên dương muốn...”

Tiểu Thất cười lạnh cắt ngang: “Ăn chay chủ nghĩa? Càng nực cười, linh thú phẩm phân đông, trong đó một phần trời sinh thịt ăn, căn bản không thể tiêu hóa đồ chay. Khi Ngự Thú Tông nuôi dưỡng nhóm linh thú này phải nuôi nấng như thế

nào? Còn không phải để nuôi thịt tươi hay sao? Bọn chúng chỉ cầm phàm nhân ăn thịt mà thôi., Ở trong mắt bọn họ, ngay cả súc sinh cũng không bằng. Càng huống chi trưởng lão phân đà này hơn phân nửa là mèo đảng, đối với linh khuyển vốn là cầm thù... Tóm lại, nhớ kỹ, Ngự Thú Tông mấy vạn tu sĩ, trong đó không thiếu đại tu sĩ thật tình có lòng yêu thương lòng dạ thú., Nhưng mấy năm nay tông phái này khuếch trương quá nhanh, trong môn phái ngư long hỗn tạp, cũng không thiếu những tạp chủng trên Vân Đài Sơn này, bằng không người cho rằng tại sao bọn họ không tiếp tục ở lại tông bộ Thiên Nam Châu, cứ nhất định phải đến Vân Châu tìm sinh tồn?”

Lưu Ly Tiên vẫn hoang mang khó hiểu, hiển nhiên không thể rõ ràng.

Thế là Vương Lục vỗ vỗ đầu của nàng: “Nhớ kỹ ba điểm kết luận, thứ nhất, người Ngự Thú tông nói dối. Thứ hai, cho nên những người Ngự Thú tông này không phải là người tốt. Thứ ba, chúng ta khi còn ở chỗ bọn họ không cần phải có áy náy và chần chừ.”

Lưu Ly Tiên suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Ừ, nói vậy là ta hiểu rồi.”

Tiểu Thất bên cạnh thấy vậy kinh ngạc hỏi: “Đứa nhỏ này...”

Vương Lục đưa tay vòng quanh đầu, Tiểu Thất lập tức lộ vẻ hiểu ra, trong ánh mắt nhìn về phía Lưu Ly Tiên có thêm mấy phần thông cảm.

“Tóm lại, tình huống giống như người nhìn thấy, mà lần trước ta đi ngang qua nơi này, nhìn thấy so cái này còn thảm liệt hơn mấy phần.

Vương Lục hỏi: “Cho nên đệ liền ăn cả chó rồi?”

Tiểu Thất thản nhiên nhún vai: “Nếu không thì thế nào? Bị trời vào Ngự Thú Quyển, trải qua nguyên thần của sinh linh Tự Nguyên Trận tinh luyện, căn bản chỉ có con đường chết, chỉ để lại nguyên thần cùng nhục thân tàn phá không đầy đủ, bị Ngự Thú Tông ép buộc sinh ra tâm tình tiêu cực để luyện chế Ngự Thú Quyển. Ta suy nghĩ dù sao sớm muộn gì cũng phải chết, không bằng chết trong bụng ta, ngày sau còn có thể đầu thai.”

Vương Lục gật gù đầu tỏ vẻ hiểu được, con cầu nhục thiên sư hiển nhiên không phải là người yêu chó, đánh gục mấy ngàn linh khuyển này, cho chúng nó một cái giải thoát, có thể coi là hiền lành. Còn xử lý thi thể thế nào, hiển nhiên nàng còn chưa thiện lương đến mức nguyện ý nhập thổ làm an, như vậy vào bụng làm an cũng coi như tạm được.

“Chỉ đáng thương cho mấy ngàn con chó chết trên bụng người, vô tội biết đường nào.”

Tiểu Thất cả giận nói: “Này này, Linh Kiếm phái các người dạy như thế nào vậy? Chết trên bụng và trong bụng là hai khái niệm đấy được không?”

“Thật ngại quá, bất quá nếu tình huống là như vậy, ta cũng không có vấn đề gì. Phân đà táng tận thiên lương này, đích thật là sớm bình an.”

Đối với Vương Lục mà nói, nếu như mục tiêu của cả hai đều nhất trí, mà về phương diện tính cách thì Thất Nương tiền bối cũng không có thiếu sót nào khó có thể tha thứ được, như vậy hai bên có thể hợp tác vui vẻ.

“Được, ta biết ngay tên Vương Vũ kia thu đồ đệ chắc chắn cũng là người sáng khoái.”

Vương Lục thì giữ lại ý kiến đối với chuyện này.

Tiểu Thất được Vương Lục ủng hộ, tâm tình cực nhanh, xoay chuyển ánh mắt nhìn thấy mấy ngàn linh khuyển nước sôi lửa bỏng trong khe núi lau miệng: “Vì chúc mừng chúng ta hợp tác đạt thành, không bằng chúng ta đến đây ăn một bữa ngon trước đã.”

Sau đó mắt thấy nó sẽ xuất hiện phá trận, cướp lấy nhục thân của những con linh khuyển kia.

Vương Lục lấy làm kinh hãi: “... Người chắc chắn chứ? Ở chỗ này sao? Trực tiếp thẳng thắn như vậy sao?”

Mà đối với ánh mắt phức tạp của Tiểu Thất quăng tới, Vương Lục lập tức giải thích: “Ta nói là, lần trước Ngự Thú Tông chịu thiệt lớn như vậy, không có khả năng không hề đề phòng, mặc cho Mai Khai Nhị Độ. Chúng ta một đường tìm hành đến đây, quá trình mặc dù thuận lợi, nhưng cũng có thể là kết quả đối phương thả dây câu cá lớn.”

Nói xong, để tăng thêm sức thuyết phục, Vương Lục còn kéo Lưu Ly Tiên đến: “Tiên Nhi, ta cảm thấy bây giờ chúng ta nên rút lui, nói trực giác của ngươi cho ta biết.”

Lưu Ly Tiên nghiêm túc nói: “Ta đồng ý với quan điểm của sư huynh, tiếp tục có thể sẽ gặp nguy hiểm.”

Ánh mắt Tiêu Thất càng thêm phức tạp: “Ngươi cảm thấy một tên ngu ngốc phán đoán có sức thuyết phục gì không?”

“Ta, ta không phải đồ ngốc.” Lưu Ly Tiên nhẹ giọng kháng nghị: “Sư phụ từng dẫn ta tới kiểm tra.”

Vương Lục tức giận đê đầu của nàng xuống: “Ngươi câm miệng.”

Đáng tiếc muộn, Tiêu Thất không thể ngăn cản miệng lưỡi dụ hoặc, không để ý tới lời khuyên của Vương Lục cùng Lưu Ly Tiên nữa, tay phải khẽ nhếch lên, năm ngón tay bấm pháp ấn xuất thủ ấn, một đạo pháp thuật huyền diệu nhanh chóng ngưng kết, kéo theo thiên địa linh khí toàn bộ khe núi sinh ra biến hóa.

Nhưng đúng vào lúc này, dị biến phát sinh. Thiên địa linh khí bình hòa đột nhiên kích động. Dãy núi xung quanh chột cao lên, hình thành một cái lao tù tự nhiên, đem mấy người vây ở trong đó, vách núi đá bốn phía che chắn ánh mặt trời, chiếu xuống bóng ma nặng nề. Một giọng nữ bén nhọn, có vẻ non nớt lại vang vọng trong lồng giam.

“Chờ các ngươi đã lâu, quả nhiên các ngươi đã đến rồi...”

...

Tiểu Thất ra tay ý đồ phá trận cướp đoạt linh khuyển, nhưng mà pháp thuật của nàng vừa mới ngưng tụ thành hình thức ban đầu, mãnh liệt thiên địa linh khí biến hóa liên sinh sinh ngăn chặn pháp thuật.

“Cầu thịt thiên sư, ngươi quả nhiên to gan lớn mật, lại dám đến Vân Đài sơn ta, không biết đây là đường chết sao.”

Trong khi nói chuyện, một thân ảnh mảnh khảnh xuất hiện trong tầm mắt mấy người trên không trung. Người này hiển nhiên là trưởng lão phân đà Ngự Thú Tông Vân Đài, trải qua trận pháp truyền tống đến đây, vừa ra trận liền phóng xuất ra khí thế kinh người, sóng pháp lực khổng lồ như sóng cả mãnh liệt dâng trào, lại giống như thủy triều huyền ảo ẩn chứa tiết tấu huyền ảo. Chỉ một chiêu này, đã triển lộ ra tu vi Kim Đan đỉnh phong.

“Hắc, xem chuyện tốt của ngươi, chọc ra cấp bậc lão quái vấn đề rồi.” Vương Lục bắt đắc dĩ thở dài, tay phải đã thò vào túi trữ vật, bên trong có một tấm Linh Kiếm Thiên Phù, có thể ở thời khắc mấu chốt không cần để ý bất luận giam cầm gì, trực tiếp truyền tống về núi, công hiệu đơn giản, trực tiếp, thô bạo, trong mắt Vương Lục thì giống như tồn tại một thứ nghịch thiên, đó chính là con át chủ bài mà gã ta lưu lại cho chính là một kẻ chuyên nghiệp mạo hiểm.

Bất quá dùng át chủ bài này, chiêu bài chuyên môn mạo hiểm cũng chỉ đập một nửa, vạn bất đắc dĩ, hẳn sẽ không cần nhắc. Nhưng đối mặt đối thủ Kim Đan đỉnh phong, không cần phải chết, không thể cần nhắc.

Nếu không phải bên người dù sao còn có chó thịt thiên sư sâu cạn khó lường, hẳn trước tiên kích phát Thiên Phù, mang theo Lưu Ly Tiên về núi tị nạn, căn bản không thể để người Kim Đan đỉnh phong xuất thủ trước.

“Xì, sợ cái gì, chỉ là một Kim Đan đỉnh phong mà thôi.”

Tiểu Thất tiên bối rất khinh thường bĩu môi.

Vương Lục cảm thấy đại định: Quả nhiên, dù sao cũng là bằng hữu của sư phụ, thực lực mạnh mẽ, chỉ là một Kim Đan đỉnh phong, đối với Trúc Cơ trung phẩm mà nói là đỉnh cao khó có thể vượt qua, nhưng đối với tiên bối cao nhân mà nói, đó chính là tùy tiện chém thủ vệ của thôn mới.

Lúc này lại nhìn vào thân ảnh mảnh khảnh trên không trung kia, Vương Lục không khỏi khẽ ồ lên một tiếng: ” miêu nương?”

Hóa ra vị trưởng lão Ngự Thú tông hiện thân trấn áp cục diện kia lại là thiếu nữ tai mèo, xem ra chỉ mười hai mười ba tuổi, so với Lưu Ly Tiên còn non nớt mấy phần, hai cái lỗ tai lông xù trên đầu hết sức linh động, trên gương mặt thì mọc lên mấy sợi râu, theo miệng cô gái lúc nói chuyện không ngừng lay động theo, còn có hai móng tay sắc bén, đều biểu hiện ra đặc thù không bình thường.

Hơn phân nửa, cũng đích xác không phải nhân loại tu sĩ, mà là linh miêu thành tinh... Loại tình huống này ở Ngự Thú Tông cũng không hiếm thấy, linh thú tu luyện thành công, liền có thể làm biên tu sĩ trong tông môn, hưởng thụ quyền lợi hết thảy, chỉ là tấn thăng cao cấp quản lý tầng lớp sẽ gặp khó khăn. Bất quá trưởng lão ở phân đà ở Vân Châu, cũng không phải là quản lý cao cấp gì.

Đồng thời nhìn thiếu nữ tai mèo này, Vương Lục cũng càng thêm lý giải khó khăn của mấy ngàn linh khuyển trong khe núi này. Chó mèo không hợp với quy luật của thiên địa, để linh miêu đảm nhiệm trưởng lão phân đà, linh khuyển quanh Vân Đài sơn tự nhiên phải trải qua một phen khổ cực. Nếu đổi lại là sài lang hồ báo, cần lượng lớn thịt tươi sống duy trì dinh dưỡng, toàn bộ sinh linh trên Vân Đài sơn đều sẽ chịu áp lực cực lớn.

Xuất hiện thiếu nữ tai mèo trên không trung, lại không thể tưởng được dưới khí thế Kim Đan áp bách của mình, lại có người can đảm thất thần, ánh mắt bỏ qua đám thiên sư chó má đã không khác người chết, chuyển hướng nhìn về phía Vương Lục cùng Lưu Ly.

“Mấy người các ngươi, hiện tại đã bị Ngũ Nhạc Đoạn Mạch đại trận Ngự Thú Tông ta vây khốn, mặc cho các ngươi có

thiên đại thủ đoạn cũng đừng hòng đào tẩu. cầu nhục thiên sư là tử lộ, nhưng ta ngự thú tông từ bi làm lòng, hai người các người từ bi, nếu là lập tức thúc thủ chịu trôi, dâng linh khuyển lên, ta có thể tha cho các người một mạng.”

Thiếu nữ tai mèo cố gắng làm cho thanh thế của mình lộ ra uy nghiêm khiếp người, chẳng qua thanh âm trẻ con kia lại để cho nàng nói chuyện ngược lại có vẻ buồn cười. Đương nhiên, dưới ba động pháp lực cấp Kim Đan đỉnh phong, có thể cười ra tiếng cũng không có mấy người.

Chỉ có điều Vương Lục là một kẻ chuyên đi mạo hiểm, phản cảm nhất với những từ ngữ uy hiếp không cần kỹ thuật này, trong lòng chán ngấy, liền trả lời mỉa mai: “Miêu Nương này của cô, nếu đổi lại là nữ bộc, bưng trà rót nước cho chúng ta, chúng ta cũng có thể tha cho cô một mạng, bằng không sư thúc ta nhất định phải bắt cô về để chưng nước hấp, làm món ăn cho cô vừa uống rượu.

“Càn rỡ “

Thiếu nữ tai mèo phát ra tiếng gầm thét bén nhọn chói tai, tiếng gầm như thủy triều, thúc giục trời đất rung chuyển, trên không trung phảng phất như gió đao vô hình, đá núi bốn phía rơi xuống ào ào, cây cối nhao nhao chặn ngang đứt. Mà đây chỉ là dư âm, uy năng rít gào chủ yếu đều tập trung ở trên người Tiểu Thất.

Cho dù người khiêu khích là Vương Lục, nhưng tu sĩ Trúc Cơ trung phẩm làm sao để vào mắt? Nàng tu hành ba trăm năm, dùng thân thể linh thú hóa thành con người, dùng bí pháp Ngự Thú Tông tẩy đi một thân yêu khí, chuyển thành pháp lực chính đạo. Bây giờ Kim Đan đỉnh phong, Nguyên Anh sắp tới, tu sĩ Trúc Cơ kỳ đối với nàng mà nói chỉ như con sâu cái kiến, cũng chỉ có cầu thịt thiên sư khó lường kia mới có vài phần uy hiếp.

Một tiếng rít này là Kim Đan chân nhân toàn lực ra tay, Vương Lục đứng bên cạnh Tiểu Thất, chỉ chịu dư chấn mà thôi. Hắn cũng cảm thấy Vô Tướng kiếm có dấu hiệu tan vỡ, pháp lực toàn thân đều theo tiếng mà khuấy động, có một số không nghe lệnh, thậm chí Vô Tướng kiếm cốt cũng bị đánh rách. Cũng may năng lực phòng ngự của Vô Tướng công thật sự

ngịch thiên, nguyên thần ngưng kết hư thể kia được thân thể và pháp lực song song bảo vệ, miễn cưỡng không tổn thương, còn có thể duy trì vận chuyển Vô Tướng công.

Về phần thất nương tiên bối ở trên chiến trường chính...

“Hừ “

Nương theo một tiếng hừ lạnh, vị hoa phục nữ tử này liền lùi lại ba bước, hai tay liên tiếp đánh dấu, mấy chục đạo pháp thuật ở trước người ngưng kết lại phá diệt, phảng phất nổ rộ hoa hỏa lộng lẫy.

Đang lúc Vương Lục tò mò, đây là lúc chơi trò gì, liền thấy thất nương tiên bối rốt cục biến sắc, sau đó... phun ra một ngụm máu thật lớn.

Cái này, đây là Huyết Ảnh thân công, phun máu đả thương địch thủ sao? Nhưng mà nhìn lại sắc mặt của nàng tái nhợt, hiển nhiên bị thương không nhẹ, Vương Lục không thể không thừa nhận một hiện thực bi thảm.

Cầu Nhục thiên sư, con mẹ nó người lừa cha à, mới vừa rồi còn nói khoác mà không biết ngưng ả, chỉ là Kim Đan đỉnh phong không đáng để lo, đảo mắt người liền miệng phun Thiên Quỷ, thân bị thương nặng? Người không phải bạn tốt của sư phụ sao, thực lực kém như vậy làm bằng hữu a, người không phải là ngày thường ôm chặt đùi Vương Vũ hét to:

“Cao thủ làm bạn với ta sao?”

Sau đó, đối diện với Vương Lục tràn đầy khinh bỉ, phẫn nộ, ánh mắt kinh ngạc, Thất nương cố gắng mở miệng tự xưng: “Chỉ là một Kim Đan đỉnh phong, nếu bản thể ta ở đây, há để nàng kiêu ngạo, đáng tiếc hiện tại ta chỉ là một hóa thân, công lực không bằng...”

Ta mặc kệ người là bản thể hay hóa thân, công lực không kịp thành thành thật quý xuống, đừng giả bộ cao thủ hãm hại người khác.

Bất quá trong lòng mắng thì mắng, mắt thấy tình thế sắp tệ, Vương Lục vừa ra hiệu Lưu Ly Tiên tới gần, đưa tay ôm lấy mình, vừa gắng gượng rít lên chậm rãi đi bộ, tới gần bên cạnh Tiểu Thất, chuẩn bị phát động Thiên Phù mang theo nàng một đạo tị nạn.

“Không sao, đánh không lại, nhưng nếu muốn chạy nàng còn không ngăn được.”

Trong khi nói chuyện, trên tay Tiểu Thất sáng lên một đạo kim quang, một cây thiền trượng thô to hữu lực xuất hiện ở trong tay, Tiểu Thất dùng sức đem thiền trượng hướng trên mặt đất dừng lại một chút, miệng quát: “Chúng sinh bình đẳng...”

Lập tức dãy núi rung động, bị Ngũ Nhạc Đoạn Mạch pháp mạnh mẽ kéo lên vách ngăn núi cao, trước mặt chúng sinh bình đẳng pháp thuật, bị cưỡng ép đè xuống, lòng giam vốn vững chắc không thể phá lập tức tan rã.

Thiếu nữ tai mèo giật nảy cả mình, không ngờ trận pháp lại vững như thành đồng vách sắt lại có thể dễ dàng bị hủy như vậy. Nhưng rất nhanh nàng đã ý thức được vấn đề xảy ra, thiền trượng trong tay cầu nhục thiền sư đã bị phá hủy dễ dàng như vậy.

Tinh hoa nội liễm, pháp lực tự sinh, uy năng linh động, tựa như sinh linh. Đây là linh bảo, linh bảo trung phẩm không thể nghi ngờ.

Đối với môn phái bình thường mà nói, một món hạ phẩm linh bảo cũng đủ để các tu sĩ Lưu Kim Đan đánh đến vỡ đầu chảy máu. Ngự Thú Tông là đại phái thượng phẩm, tình huống tự nhiên tốt hơn rất nhiều, bình thường tu sĩ thượng phẩm kim đan, hơn phân nửa đều có linh bảo trên người. Bất quá thiếu nữ tai mèo này chung quy là trưởng thành linh thú, lúc hóa hình tiêu hao quá nhiều, trong tay chỉ có hai kiện bản mạng pháp bảo, cách linh bảo còn rất xa xôi, càng không nói đến trung phẩm linh bảo.

Khó trách lần trước cướp đoạt linh khuyến xong có thể trốn được thoải mái tự tại, nguyên lai là có bảo bối tốt như vậy.

Thiếu nữ tai mèo trở nên thèm thuồng, hai chiếc răng nanh từ khóe môi nhếch lên, con ngươi cũng co rút lại, lộ ra bản tính của người đi săn.

Đáng tiếc vẫn chậm mất mấy phần, thiền trượng của Tiểu Thất vừa ra, Ngũ Nhạc Đoạn Mạch bị phá, sau một khắc nàng liền quát lớn một tiếng: “Xin mở rộng cánh cửa thuận tiện.”

Vì vậy một cánh cửa nửa hư thực xuyên thẳng qua mũi nhọn của thiên trượng tự mở rộng ra, Tiểu Thất tay phải cầm trượng, tay trái giữ lấy Vương Lục, bước về phía trước một bước. Mặc dù chỉ là một bước, nhưng vừa vặn vượt qua cánh cửa thuận tiện, sau một khắc, đã ở bên ngoài Vân Đài sơn.

Từ bên trong khôn cảnh của Vân Đài Sơn thoát ra, Tiểu Thất chân sau còn chưa hạ, liền dùng ánh mắt đảo qua phía sau, chỉ thấy Vương Lục một tay cầm Khôn Sơn kiếm, một tay ôm Lưu Ly Tiên, trên đùi còn treo một con chó lông đại lạnh lợi... Đám người này quả nhiên đều chạy mất.

Trong lòng Tiểu Thất yên tâm, trực tiếp nằm xuống đất, thở dốc không ngừng. Vừa rồi nàng đón lấy tiếng rít của thiếu nữ tai mèo, nội thương không nhẹ. Bất quá công pháp nàng sở tu cũng có chút huyền diệu, rất nhanh liền lắng lại pháp lực hỗn loạn trong cơ thể. Mà trên thiên trượng tay phải cũng phát ra quang mang nhàn nhạt, trợ giúp nàng chữa trị thương thể.

“Hắc hắc, thế nào, kích thích mạo hiểm?”

“Thủ đoạn thay đổi đề tài của ngươi thật sự là thấp kém.”

Vương Lục không chút lưu tình vạch trần nói: “Ha ha, trước một khắc còn nói khoác không biết ngưng, tư thái cao ngạo không để người vào mắt, sau một khắc liền bị đánh cho trọng thương, chật vật chạy trốn, làm tốt gương phản diện a.”

Tiểu Thất đỏ mặt: “Ài, nhất thời thất thủ, chỉ là nhất thời thất thủ mà thôi, trí giả ngàn tính cũng có một chút sơ hở, huống chi nếu bản thể ta ở đây, một đầu ngón tay liền miểu sát nàng, cho nên nhất thời cũng có thể thông cảm.”

“Vấn đề là bản thể ngươi không có ở đây à... Nói đến cái gọi là hóa thân của ngươi, bản thể của ngươi có ý gì? Bản thể của ngươi là chỉ cây thiên trượng kia sao?”

Khó được Vương Lục chủ động chuyển chủ đề, Tiểu Thất lập tức giải thích: “Đương nhiên không phải, cái gọi là bản thể... Di linh kiếm phái các ngươi không dạy qua sao? Trong vài phương pháp để Nguyên Anh tấn cấp Hoá Thần, liền có một loại phương pháp là luyện chế hóa thân, phân chia nguyên thần, đợi sau khi hóa thân tấn cấp Nguyên Anh, lại dung hợp hóa thân làm một, một lần phá tan cửa ải...”

Vương Lục nói: “Giáo chỉ là giáo, chỉ là thực sự không có cách nào liên hệ cùng cao thủ Nguyên Anh đỉnh phong là người với bộ dạng như thế.”

“ ... ”

...

Nguyên Anh tấn cấp Hóa Thần có vài phương pháp, phương pháp hóa thân mà Tiểu Thất sử dụng để lịch luyện là một trong số đó. Đương nhiên, xem như là cửa bên hông. Tuy rằng Giao Bằng Vương Lục đã hiểu rõ, nhưng nhất thời cũng không nghĩ tới nơi đó.

“Chẳng qua, nếu như bản thể của ngươi là đại cao thủ Nguyên Anh đỉnh phong, thì chỉ cần gọi bản thể tới, chẳng phải Vân Đài sơn này phân đà không phải chỉ trong vài phút là có thể san bằng sao?”

Tiểu Thất nói: “Chính vì không tiện gọi bản thể, cho nên mới cần ngươi hỗ trợ. Bây giờ ta xem như thân ở trong Hóa Thần chi kiếp, bản thể chia ra làm nhiều, ở giữa không tồn và không tồn tại. Kiếp nạn này không thể dùng, cho nên...”

Vương Lục thở dài: “Cho nên nói đơn giản, bây giờ ngươi chỉ là gà nhép Kim Đan trung phẩm?”

“... Một Trúc Cơ trung phẩm như ngươi lại không biết xấu hổ phê bình ta yếu?”

“Ít nhất ta sẽ không khiêu khích đối thủ không thể khiêu khích.”

“Kẻ vừa rồi chỉ vào mặt người ta mắng chính là ta sao?”

“Nếu không phải ngươi truyền tin sai lầm cho ta, ta đã sớm chạy trốn rồi.”

“...Được rồi, không cãi nhau với tiểu bối vô tri các ngươi nữa, tóm lại, nếu mục tiêu của chúng ta đều giống nhau, như vậy... tiếp theo nên làm gì bây giờ?”

Tiểu Thất nói xong, liền dùng ánh mắt dò hỏi nhìn về phía Vương Lục.

Vương Lục quả thực thụ sủng nhược kinh: “Này, tiền bối cao nhân chẳng lẽ đều cần ta chỉ đường?”

“Ngươi là đệ tử của tên Vương Vũ kia, chắc chắn có cách hơn ta a. Cho nên ngươi nghĩ lại chuyện mình bận tâm không phải

tốt hơn sao? Hơn nữa con người ta không có gì kiêu ngạo cả, người hoàn toàn không có gánh nặng tâm lý đâu.”

“... Không, gánh nặng của ta tuyệt đối không phải vì sự kiêu ngạo của người.” Chuyện đến nước này, Vương Lục càng thêm không tin vào cao nhân tiên bối cầm thiên trượng trong tay, vẻ mặt đầy mong đợi. Bất quá nói trở lại, làm sao mà không đáng tin cậy chứ., Chung quy vẫn là Kim Đan chân nhân có được tầm mắt Nguyên Anh đỉnh phong, lại cầm linh bảo trong tay, thực lực chân chính mạnh mẽ hơn nhiều so với tổ hợp của mình và Lưu Ly Tiên. Vừa rồi nếu không phải Cố Kỳ Vân Thai sơn là chủ trường Ngự Thú tông, nàng trực tiếp vung thiên trượng và thiếu nữ tai mèo kia khai luyện, thắng bại cũng chưa thể biết được.

Hơn nữa, mặc dù gặp phải chút trở ngại nhỏ trên núi Vân Đài, nhưng Vương Lục cũng không có ý định dừng tay. Ngược lại, nhìn thấy một màn trong khe núi kia, ý niệm san bằng phân đả chỗ này lại càng thêm mãnh liệt.

Kỳ thực, hành vi của Ngự Thú Tông, cho dù đã vào tà đạo, nhưng ở trên Cửu Châu đại lục cũng không tính là kỳ lạ., Các đại danh môn chính phái, ít nhiều gì cũng có hành vi tương tự như vậy. Ví dụ như Thịnh Kinh Tiên Môn được tôn là người đứng đầu Vạn Tiên minh chẳng phải nên mới gây dựng một Chí Phong chân nhân ở Thương Khê Châu hay sao? Có khi Ngự Thú Tông làm việc ở Thiên Nam Châu còn kịch liệt hơn gấp trăm lần, tu sĩ khác thậm chí bởi vì phạm nhân ăn cấm nhục - Cũng chính là các loại thịt linh thú tương ứng linh sủng ái của bọn họ - liền ra tay giết người -, Thậm chí liên tiếp chín tộc, căn bản là không khấu trừ tà ma chi đạo, nhưng, thì làm sao đây? Tu sĩ giết người tạ lỗi, sau đó bé mấy năm tử quan, mọi chuyện coi như xong, ai cũng cảm thấy không có vấn đề.

Thậm chí công giáo mà bản nhân Vương Lục sáng tạo ra, dù rằng hiện tại đã đi vào quỹ đạo, đã lộ ra vẻ chính quy hơn rất nhiều, nhưng với giai đoạn tích lũy của tư chất nguyên thủy, dùng Nhiên Huyết Công thôi phát công lực chung quy vẫn là sự thật không thể gạt bỏ.

Loại chuyện như vậy tại tu tiên giới là chuyện bình thường, nhưng ngược lại mà nói, bởi vì loại chuyện này bị người khác tìm phiền toái cũng là chuyện bình thường. Chí Phong chân

nhân gặp phải Vương Vũ, vì vậy nhiều năm khổ tâm một hồi. Vương Lục Trí giáo vận khí tốt một chút, lúc đầu cũng không gặp được tiền bối cao nhân nào ra mặt gây chuyện. Nếu thật sự gặp phải, Vương Lục cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp quần nhau với tiền bối kia. Bây giờ, việc nhân sự trên Vân Đài sơn này, Vương Lục rất muốn quản thúc.

Hắn không phải cao nhân tiền bối, bất quá cũng chưa chắc phải có thủ đoạn của cao nhân tiền bối, mới có thể quản chuyện này.

“Nói đến, Ngự Thú Tông thu thập linh khuyển, luyện chế linh bảo là vì bắt ấu thể tiên thú, vậy lai lịch của tiên thú kia như thế nào?”

Tiểu Thất nói: “Không rõ, trước mắt cũng không ai rõ ràng, thậm chí Ngự Thú Tông cũng chỉ có thể phán đoán phẩm cấp của nó, ước chừng tương đương với tu sĩ Hư Đan đỉnh phong mà không thể phân biệt ra được phẩm loại tiên thú trên thế gian đa số đều độc nhất vô nhị như vậy. Sao, ngươi có hứng thú không?”

“Đương nhiên, đây không phải rõ ràng sao?” Vương Lục cười cười, quay đầu nhìn về phía Vân Đài sơn xa xa: “Ngự Thú Tông kinh doanh một năm ở đây, ở trong núi thay đổi địa mạch, thành lập Linh Trì và trận pháp, đại khái sẽ tốn hao bao nhiêu?”

Tiểu Thất tính toán: “Không tính nhân công, ước chừng có một hai trăm vạn linh thạch là đủ rồi.”

“Không sai, Vân Đài sơn này kinh doanh thời gian không lâu, cũng không tập trung nhiều, cho nên cho dù san bằng đi nữa, kỳ thật cũng không thể gọi là bị thương gân động cốt... Thế nhưng một ấu thể tiên thú, giá trị bao nhiêu?”

Tiểu Thất ngẩn ra, lập tức cười nói: “Đó chính là bảo vật vô giá.”

Tiên thú chân chính, cảnh giới cao nhất gần như vượt ra khỏi giới hạn tu tiên giới ở Cửu Châu, tương đương với Chân Tiên thượng giới. Cảnh giới này so với Minh chủ Vạn Tiên minh, Hà Đồ đạo nhân còn mạnh hơn một bậc. Năm đó một con Cửu Vĩ Thiên Hồ giáng lâm Linh Kiếm Sơn., Muốn Vạn Tiên minh

lấy Ngũ Tuyệt Phong Ấn Pháp ẩn giấu dưới đáy hòm ra mới miễn cưỡng trấn áp được, giá trị tự nhiên không khó tưởng tượng. Nếu như nói loại chuẩn Tiên Thú như hương thơm này, giá trị ấu thể ít nhất còn có thể mở ra hàng trăm ngàn vạn linh thạch, tiên thú chính bài đã không cách nào dùng linh thạch để đo đong đếm giá trị rồi.

Đương nhiên, phân loại về hương thơm, ít nhiều cũng có sự kỳ thị của Cửu Châu đại lục đối với Tây Di đại lục, chưa chắc thực lực của các người đã không đủ tiêu chuẩn tiên thú, nhưng dù sao không có chiến lệ thực tế, sức thuyết phục không đủ.

Vương Lục đem vấn đề tiên thú nói ra, tự nhiên là muốn làm giả, hôm nay Vân Đài sơn Ngự Thú Tông dốc hết toàn lực bắt tiên thú ấu thể —— có lẽ trên thực tế linh khuyển kia còn chưa đủ tiêu chuẩn tiên thú, chỉ là chuẩn tiên thú thậm chí còn không bằng, nhưng Ngự Thú Tông đã coi trọng như vậy, vậy giống như là làm bia ngắm thật tốt, không đánh không công không đánh không đánh.

“Như vậy cụ thể phải làm gì?” Tiểu Thất từ bỏ suy nghĩ, chỉ chờ Vương Lục hạ lệnh, nói.

Vương Lục cũng không khách khí: “Có hai loại cách làm. Cách thứ nhất rất đơn giản, chỉ cần rêu ra ngoài bắt ấu thể thú thú của Ngự Thú Tông, tự nhiên sẽ có rất nhiều phiền toái tìm tới cửa. Chúng ta chỉ cần thờ ơ lạnh nhạt, sau đó tìm cơ hội chiếm chút tiện nghi, đục nước béo cò. Không cần tốn sức.”

Tiểu Thất vỗ tay: “Ồ, phương pháp này không tồi.”

“Nhưng mà cũng có vấn đề, ấu thể Tiên Thú dùng mảnh lời quá vang dội, mà Ngự Thú Tông là tông phái thượng phẩm, thực lực cường đại, bằng hiệu cứng nhắc, đối với chuyện này nhất định phải có được. Một khi công khai chuyện này, từ Thiên Nam châu bay tới mấy hóa thân Nguyên Anh trấn áp, chúng ta muốn đục nước béo cò so với hiện tại càng khó hơn.”

“Nói như vậy cũng có lý, dù sao cũng là tiên thú ấu thể mà.”

Vương Lục nói: “Cho nên phương pháp thứ hai chính là lặng lẽ động thủ, làm cho đám củi mục của Ngự Thú Tông không kịp phản ứng, tạo thành sự thật. Sau đó không nói gì, ít nhất thì có thể lấy chiêu bài của Linh Kiếm phái ta ra sử dụng.”

Tiểu Thất hỏi: “Nếu đã quyết định sự thật thì sao lại nói thế?”

“Bởi vì Ngự Thú Tông chưa bắt được ấu thể tiên thú kia, cho nên trước mắt nó vẫn là vật vô chủ. Theo lý thuyết mà nói thì chính là đến trước được trước. Vân Châu vốn là nơi hỗn loạn, Ngự Thú Tông ở Vân Đài sơn cũng chưa xây dựng được danh vọng vững chắc không thể phá vỡ, ít nhất Vạn Tiên Minh còn chưa từ đây triệt hồi khỏi khu vực này., Cho nên tài nguyên trên mảnh đất này, trừ phi có trong tay, nếu không không có sự tồn tại của vật chủ mà nói. Đương nhiên, lý luận này đối với môn phái bình thường là không thể thực hiện được, kết quả đoạt thức ăn của Hồ khẩu khẳng định là bị Ngự Thú Tông Thượng Môn đập phá, nhưng bọn họ dám đến Linh Kiếm Phái gây sự sao?”

Ánh mắt Tiểu Thất sáng ngời, vô cùng tán thưởng: “Không nhìn ra người nghiên cứu quy tắc thật sự thấu đáo đó.”

“Hừ hừ, tố chất của kẻ chuyên mạo hiểm mà.” Vương Lục cũng không khách khí chút nào, “Cho nên đối với mấy người chúng ta mà nói, hành động kỳ thật vô cùng đơn giản, chỉ cần Ngự Thú Tông sớm một bước tìm được ấu thể Tiên Thú kia, sau đó ta phát động Thiên Phù về núi tị nạn, bọn hắn có thiên đại uy khuất cũng chỉ có thể khóc, không có chỗ nói lý đi.”

Tiểu Thất càng thêm hưng phấn: “Nói rất hay, nhưng làm sao tìm được ấu thể tiên thú kia? Theo ta được biết, mặc dù thực lực của nó không mạnh, nhưng có thần thông đặc biệt, khiến cho chuyên gia Ngự Thú tông đều không làm gì được nó, lúc này không thể không cầu trợ giúp cho Linh Bảo Ngự Thú Quyền. Nếu dễ dàng tìm như vậy, cũng không đến mức để người Ngự Thú Tông bày ra cái trận pháp Linh Tự Nguyên Trận vô cùng thâm hiểm này.”

“Cái này sao, phải nhìn nó rồi.” Vương Lục nói, dùng chân đá một cái con chó ngốc, “Tốt xấu gì cũng là chuẩn tiên thú, tìm tiểu đồng bọn hắn là có bản lĩnh?”

Tiểu Thất sững sờ: “Cùng nhau cộng minh?”

“Ừm, trên sách ta đã thấy qua, là linh thú càng cao cấp thì càng dễ nảy sinh cộng hưởng với nhau, ví dụ như có bảo vật thượng cổ truyền thừa xuất thế, linh bảo xung quanh sẽ có thể cảm ứng được. Con chó ngốc này mặc dù đầu óc ngốc, nhưng

tốt xấu gì cũng là cấp bậc chuẩn tiên thú, hẳn là có công năng cộng hưởng?”

“Ặc...” Tiểu Thất không chắc lắm, nhìn con chó ngốc đang gãi đầu: “Người có chắc là thằng này được không?”

“Không sao, không tìm được thì không cho nó com ăn, chắc chắn có thể.”

“Gâu?”

Cảm giác được nguy hiểm sắp tới, con chó ngốc khẩn trương trước nay chưa từng có, đôi mắt chó tròn thật tròn, mũi cũng phập phồng kịch liệt, ngửi không ngừng.

Lần làm bộ làm tịch này, giống như hội nghị, chỉ là làm bộ làm tịch, ai cũng không coi là thật, ngay cả Tiểu Thất cũng biết thuộc tính chó, cũng chỉ buồn cười nói: “Súc sinh này cũng rất cơ trí.”

Nhưng mà sau một khắc, nụ cười của Tiểu Thất liền ngưng lại.

Cờ kỳ nói tiếng người: “Đừng nói, hình như ta có cảm giác.”

Tiểu Thất quả thực kinh ngạc khó hiểu: “Nó biết nói chuyện?”

Vương Lục cũng ngạc nhiên khó hiểu: “Thật là mới mẻ biết bao? Cũng không phải thịt chó”

Kỳ kỳ không để ý tới hai người kia, vừa hít mũi, vừa nghiêm túc nói: “Trên Vân Đài sơn này, khắp nơi đều có một mùi vị kỳ quái, trước đó còn không cảm thấy, trải qua lời nói của các người... đại khái là hương vị của đồng loại.”

Vương Lục hỏi: “Có thể làm phán đoán tiến thêm một bước không?”

“Rất khó a, mùi của nó rất tản, phạm vi năm trăm dặm Vân Đài sơn này đều có mùi của nó, căn bản khóa không được vị trí.”

“Không sao, trong dự kiến.” Vương Lục gật gật đầu. “Nếu có thể dễ dàng tìm được như vậy, người Ngự Thú tông đã sớm đắc thủ rồi. Lần này chúng ta có thời gian dư dả, phạm vi Vân Đài sơn năm trăm dặm không lớn mấy, tự mình đi một hồi, luôn có thể phát hiện chút manh mối.”

Cờ đánh cờ lại khịt khịt mũi nói: “Có mùi như ánh trăng.”

Vương Lục sừng sốt, tiện tay lấy từ trong túi trữ vật ra một khối nguyệt phương, ném cho chó ngốc: “Ngươi cũng ngửi được? Đây là hương vị mặt trăng mà ngươi nói sao?”

Kỳ thủ cũng sừng sốt, ngay sau đó cắn một miếng Nguyệt bánh, hàm hồ nói: “Đại khái.”

Một lát sau, chó hoang phun ra, nôn bánh Nguyệt: “Bánh nhân thịt”

...

Tại vương lục hạ quyết tâm muốn tự mình đạp khắp ngàn dặm Vân Thai sơn, sớm một bước tìm được ấu thể tiên thú trong truyền thuyết. Lúc này Vân Đài sơn tọa lạc trên núi Vong phong, một đám trường lão Ngự Thú tông phân đà đang kinh lịch một hồi lôi kiếp khó quên.

Vân Đài sơn tọa Vong phong, là đỉnh cao nhất trong phạm vi ngàn dặm, từ trên cao nhìn ra bốn phía, mà ở đỉnh núi, vốn có một đạo quan tu sĩ Bạch Long quan xây dựng, bất quá việc này đã bị Ngự Thú tông phá hủy, cũng đổi thành một tòa điện phủ màu xám xây chồng lên núi đá, nhìn so với kiến trúc lúc trước còn thô kệch hung hãn hơn.

Nhưng mà cung điện này được xây dựng từ bí pháp, được gia cố qua điện phủ, lại trong từng tiếng gầm gừ run rẩy, tách ra từng vết rạn to nhỏ nhỏ, tro bụi và đá vụn tuôn rơi xuống, phảng phất lúc nào cũng có thể sụp đổ.

“Hai phé vật vô năng các ngươi...”

Mà ở trong điện, một vị thiếu nữ tai mèo mang vẻ mặt thất bại quỳ gối, bên cạnh là một vị tráng hán dáng người cường tráng, nửa thân người, trên làn da có dấu vết chiến đấu. Hai người bị tiếng gầm gừ kích động của điện phủ oanh kích chính điện, lung lay sắp đổ, bên trong thất khiếu đều có tơ máu tràn ra. Tu vi của thiếu nữ tai mèo so với Xích Hài cao hơn rất nhiều, nhưng áp lực mà nàng chịu đựng cũng nặng gấp trăm ngàn lần, đã không chịu nổi nữa.

Mà ngồi ở vị trí thủ tịch, phát ra tiếng sấm cuộn cuộn, là một tu sĩ cường hãn dáng người cường tráng hơn so với Xích Hài, cái cổ thô to đeo một cái đầu hổ.

Đây chính là Đại trưởng lão, Nguyên Anh chân nhân, Hồ Vương Lôi Thần.

Vị Đại trưởng lão đầu hổ thân người này cũng không xuất thân linh thú, bản thân huyết thống máu người tu sĩ tinh thuần, chỉ là lên Nguyên Anh, khi tái tạo thân thể vĩnh viễn thú hóa, mặc dù không có ngoại hình của nhân loại, nhưng lại có được thân

thông của linh thú, hôm nay tiếng hổ lôi âm này, chính là một trong số đó.

Dùng tu vi cấp Nguyên Anh thúc giục lôi âm, dù là tu sĩ Kim Đan đỉnh phong cũng không thể chịu đựng nổi. Uy lực của nó so với tiếng rít của thiếu nữ tai mèo trong khe núi đầu chỉ cường đại gấp mười lần? Nếu không có Hồ Vương này vô ý giết người, lúc này mười một vị trưởng lão trong điện sẽ không để lại một người sống.

Mà những người ở đây, cũng biết mặc dù Hồ Vương nổi giận, nhưng cũng không có sát ý, đều nhắc tới tu vi kiệt lực chống cự, đợi Hồ Vương nguôi đi cơn giận, lại đến thảo luận chính sự.

Không bao lâu, lôi âm dần tắt, tất cả mọi người đều cảm thấy nhẹ nhàng thở ra. Bất quá Hồ Vương hừ lạnh một tiếng, lại để cho mọi người bắt đầu suy nghĩ.

“Chúng ta từ Thiên Nam châu đến đây đã hơn một năm, chừ vi ở đây đều là Kim Đan chân nhân, một năm cũng không tính là dài, nhưng chúng ta cũng đã đầu nhập không ít. Bao gồm cả ta nữa, trong số đó có một nửa số người tu hành cũng gặp phải cửa ải., Cần phải nhanh chóng bế quan tu hành, nhưng vì đại kế của môn phái, hơn một năm nay, không có ai thả lỏng dù chỉ là một khắc. Chúng ta tay không khởi nghiệp, tông phái cũng không ủng hộ cái gì, một viên gạch một ngói trong núi này đều là do chúng ta tự xây dựng, hao tổn rất nhiều.”

Tại cái ghế cao phía dưới hắn, các trưởng lão ngồi thành hai hàng đều âm thầm gật đầu, đầu chỉ hơn một năm này. Thời điểm ở Thiên Nam châu, tính cả thời gian dài kế hoạch thì đầu tư của mọi người đã rất khó đánh giá rồi.

“Chúng ta làm hết thấy những chuyện này cũng không uổng phí, một đoàn người chúng ta đường xa mà đến, một năm thời gian liền ở nơi đây dựng căn cơ, phạm vi Vân Đài sơn năm trăm dặm, bao gồm Nguyên chủ nhân Bạch Long quan, cùng hơn mười thế lực tu tiên lớn nhỏ khác cũng bị chúng ta đuổi ra ngoài, mảnh núi này bây giờ có thể nói ngay trong lòng bàn tay chúng ta.”

Nghe đến đó, sắc mặt hai hàng trưởng lão đều trầm xuống.

“Nhưng mà, suốt nửa năm sau, ngay cả một tác vuông trong lòng bàn tay chúng ta cũng không cách nào khổng chế được, súc sinh kia liền trốn trong Vân Đài sơn, ngay cả bóng dáng của nó cũng không tìm thấy sứ giả tông phái của ba tháng trước đến đây, các người đoán xem nó đã nói những gì?”

Các trưởng lão không cần suy đoán, chỉ cần nhìn sắc mặt âm trầm của Hồ Vương là biết đám người ở Thiên Nam châu tuyệt đối không có gì hay ho.

“Ta không muốn thuật lại những lời đó, ngày đó sứ giả kia nói năng không kém, tự tay ta vặn rút cầm hấn.

Các trưởng lão đại kinh thất sắc. Sứ giả của ba tháng trước chính là đám trưởng lão đồ thám ở trên Vân Đài sơn này, vốn đang ở trong tông phái bị lạnh nhạt, bây giờ chẳng phải là...

“Từ năm năm trước, từ lúc biết được Vân Đài Sơn Nguyệt Linh, tất cả những việc chúng ta làm đều vì con đường này mà đi tới bây giờ, chúng ta đã sớm không còn đường lui. Bất luận gặp phải khó khăn gì, đều là hạng người ở Thiên Nam Châu tới cản trở, là Nguyệt Linh lại có thần thông mới, hay là lại có cầu thịt chó thiền sư dạng tạp chủng chặn đường, việc duy nhất chúng ta phải làm, chính là nghiền nát những vấn đề này, vì thế chúng ta không từ thủ đoạn, không tiếc bất cứ giá nào.”

Hồ vương nói xong thì nắm chặt nắm đấm, bóp nát không khí, phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc.

“Linh yên, chuyện của chó thịt thiền sư, luôn là người phụ trách, lần này cũng là sai lầm của người khiến nàng chạy mất. Bây giờ lúc cần dùng người, cho người cơ hội chuộc tội lập công, để người tự tay bắt tên tạp chủng kia về.”

Thiếu nữ tai mèo vội vàng gật đầu tạ ơn, nhưng trong ánh mắt linh động cũng lộ ra một tia nghi kị.

Luyện tu vi, cầu thịt thiền sư trung phẩm kim đan, tự nhiên không thể so sánh với kim đan đỉnh phong của nàng, nhưng công pháp đối phương cao minh, nội tình thâm hậu, thực lực tổng hợp so với mình cũng không kém nhiều., Ngày đó nếu không phải thân ở trong trận pháp Ngự Thú Tông, thiếu nữ tai mèo kỳ thật cũng không mười phần tin tưởng có thể đánh bại đối thủ. Càng không cần nói tới trong tay cầu nhục thiền sư

còn có một kiện trung phẩm linh bảo, đủ để nghịch chuyển thể mạnh hay yếu. Bây giờ Hồ Vương để nàng mang tội lập công, đi bắt chó, thiên sư trở về, thật sự tìm tới cửa, không bị nàng dùng thiên trượng đánh ra óc mới là lạ.

Hồ Vương liếc nàng một cái, hừ lạnh nói: “Làm sao, cảm thấy khó khăn à?”

“Không, thuộc hạ không dám” Thiếu nữ tai mèo mồ hôi lạnh như sương, thân thể run rẩy.

“Hừ, tên cầu tạp chủng kia tu vi không cao, trong tay lại có một bảo bối không tệ. Người một thân một mình, đúng là không phải đối thủ của nàng ta. Nhưng ta cũng sẽ không để người chịu chết không công, cho người mượn một mình.”

Thiếu nữ tai mèo trong lòng cả kinh, lập tức vui vẻ, bốn đại linh thú thủ hạ của Hồ Vương này, bất kỳ một cái nào tu vi so với mình đều không kém bao nhiêu, hơn nữa mỗi người có thần thông, là một người hợp tác mạnh mẽ khó gặp, nếu thật sự có bốn con linh thú tương trợ, giải quyết cầu thị thiên sư cùng hai con tạp ngư cũng là chuyện dễ dàng mà thôi.

“Được rồi, vào đi.”

Theo tiếng hô của Hồ vương, một người từ phía sau đại điện đi tới, người nọ trên người mang theo mùi của Thiên Nam châu, hiển nhiên là viện thủ mà Hồ Vương vừa gọi từ tổng bộ tới, nhưng thân hình người đó vừa hiện, thiếu nữ tai mèo linh yên liền như bị sét đánh, nghẹn họng nhìn trân trối.

“Sao lại là hắn được?”

Nhìn một tu sĩ trung niên đi tới bên cạnh Hồ Vương cung kính hành lễ, nét mặt tươi cười nhu hòa, thân thể Linh Yên không tự chủ được bắt đầu run rẩy, làn da toàn thân đều truyền đến cảm giác đau đớn, ngực đau nhói, không tự chủ được nhớ lại chuyện cũ tàn khốc.

Hôm nay linh yên đã thành công hóa hình, tuy rằng thân thể có một phần nhỏ đặc thù của linh thú vẫn lưu lại, nhưng chung quy vẫn là Ngư Thú Tông biên soạn tu sĩ, hưởng thụ hết thảy đãi ngộ của nhân loại tu sĩ. Nhưng trước đó, nàng chung quy chỉ là một đầu linh thú bình thường dưới Ngư Thú Tông, là bị

các tu sĩ từ trong núi hoang bắt tới, trải qua dạy dỗ nghiêm khắc mới học được quy tắc thế giới nhân loại.

Mà lúc đó phụ trách dạy dỗ nàng chính là tu sĩ da nâu đen trước mặt này.

Thuần Hồng Thú Sư, Hạ.

“Linh yên? Thật sự là đã lâu không gặp a.”

Đôi mắt với khuôn mặt tươi cười tràn đầy hữu hảo kia, cả người linh yên lại run rẩy lui về phía sau mấy bước. Đi qua, mỗi khi A Hạ lộ ra nụ cười như vậy, liền mang ý nghĩa thống khổ bắt đầu.

Hồ Vương thấy dị trạng, nhíu nhíu mày: “Ta nghe nói lúc ở Thiên Nam châu, hai người các ngươi có duyên thầy trò, nên biết rõ nhau, phối hợp ăn ý, hiệu suất liên thủ trước kia cũng không tệ, cho nên mới gọi hấn đến. Linh yên, ngươi có vấn đề gì không?”

Linh yên mở to hai mắt, rất muốn mở miệng thế nhưng bị cặp mắt tràn ngập không kiên nhẫn của Hồ vương trừng lớn, nhiều hơn nữa cũng không thể nói nên lời.

Có lẽ Hồ Vương biết một ít chuyện đã qua, nhưng hấn không thèm để ý, như hấn nói, hai người có duyên sư đồ, phối hợp ăn ý, làm việc vừa rồi hiệu suất quả không tệ... Nếu như không lo lắng cơn thống khổ linh yên đã trải qua, đích thật là hợp tác hoàn mỹ.

Về phần thống khổ của bản thân Linh Yên, Hồ Vương có cần quan tâm không?

“Ta, không thành vấn đề.” Linh Yên siết chặt nắm tay, không ngừng tự nhủ trong lòng: Ta đã không còn là ta của trước kia nữa, hiện tại ta là Kim Đan đỉnh phong, không cần sợ hãi A Hạ chỉ là Kim Đan trung phẩm, A Hạ tu hành hơn hai trăm năm, thủy chung không thể tiến thêm một bước... Hấn kém xa ta.

Nhưng đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên phía sau truyền đến giọng nói của Hạ: “Ừm, mới hơn ba mươi năm không gặp, đã là cường giả Kim Đan đỉnh phong rồi, căn cốt thật khiến người ta hâm mộ.”

Trong khi nói chuyện, mấy ngón tay lạnh như băng lặng yên đặt lên phía sau gáy Linh Yên, một cỗ năng lượng âm hàn lập tức toả ra, dường như muốn đông kết cả tòa Ngọc Phủ lại.

Linh yên đại kinh thất sắc, vừa định đề khởi pháp lực phản kháng thì cỗ lực lượng kia lại biến mất không còn tăm tích. Mà bản thân A Hạ vẫn đứng bên cạnh hồ vương chưa từng di chuyển nửa bước.

Từng giọt mồ hôi lạnh từ trên đầu thiếu nữ chảy xuống, tâm loạn như ma.

Bất quá lúc này đã không ai chú ý dị trạng của nàng nữa, Hồ Vương bố trí sự tình cầu nhục thiên sư xuống, tiếp theo bắt đầu an bài mọi người tiếp tục bố trí trận pháp trên Vân Đài sơn, luyện chế linh bảo, bắt lấy tiên thú Nguyệt Linh kia. Đám người nín hơi ngưng thần, không dám bỏ sót chút nào.

Bây giờ đã gần tháng bảy, khoảng cách thời khắc máu chốt càng ngày càng gần, nhiệm vụ Hồ Vương cũng được an bài ngày càng chặt chẽ, đã không còn ai nhàn rỗi đi chú ý tình huống của người khác.

Rất lâu sau, Hồ vương đã bố trí xong toàn bộ nhiệm vụ. Tất cả trưởng lão ở đây đều đồng loạt rời đi, nhưng lại có một người ở lại trong điện, sắc mặt trắng bệch.

Đó là Xích Hài đã mất đi lưng bạc, lại mất đi răng trắng, hai đại linh thú chết trận, pháp bảo bản mệnh bị đoạt, tu vi đại giảm, gần như không duy trì nổi cảnh giới Kim Đan... Vị trưởng lão trẻ tuổi này trong mắt rất nhiều người đã mất đi giá trị. Mà lúc bố trí nhiệm vụ, một phần Xích Hài trước kia cũng bị Hồ Vương phân chia cho các trưởng lão khác.

Vô vi thì vô vị, Hồ Vương ám chỉ có vẻ đã rõ ràng, nhưng Xích Hài thật sự không muốn để yên như vậy.

“Đại trưởng lão, ta...”

Hồ Vương căn bản không để ý tới gã, cũng không thèm liếc gã một cái, quay người rời khỏi thủ tọa đại điện.

Xích Hài mất hết can đảm, chỉ cảm thấy từng đợt buồn bực trước ngực. Trong Ngọc phủ, Kim Đan ánh vàng rực rỡ phủ kín một tầng sương mù, lại có xu thế nứt toác ra.

Nhưng đúng lúc này, một luồng lực lượng âm nhu ùa vào sau lưng hắn, ồ ồ định rung chuyển Ngọc Phủ. Xích Hài kinh ngạc quay đầu lại, lại thấy một gương mặt có vẻ xa lạ.

A Hạ?

Đối với vị thuận đà thú sư đến từ Thiên Nam này, Xích Hài cũng không biết nhiều lắm, chỉ biết tu vi của hắn cũng chỉ là Kim Đan trung phẩm, hơn năm mươi năm gần đây cũng không có tiến triển gì lớn, trên con đường tu hành đã là một phé nhân. Nhưng hắn ngự thú có đạo, tại Thiên Nam châu nhận được một ít thưởng thức của Đại trưởng lão, mà Đại Hồ Vương của Vân Đài sơn, không biết dùng biện pháp gì điều khiển tới đây, hợp tác với linh yên.

Nói chung, kẻ xa xôi với mình—— dù sao, cho dù đối phương là phé nhân trên con đường tu hành, cũng bị phé ở kim đan trung phẩm, mạnh hơn mình nhiều, người như vậy tìm mình có gì cao quý?

A Hạ cười cười, khuôn mặt màu nâu đen kia mang theo một tia âm lãnh khiến Xích Hài phải sợ hãi.

“Có một chuyện muốn nhờ người hỗ trợ, vừa vặn Đại trưởng lão không có bổ trí nhiệm vụ cho người, ta muốn nhân lúc người rảnh rỗi... Không ngại đi Thiên Thủy hồ một chuyến.”

...

Phương viên năm trăm dặm dãy Vân Đài sơn mạch nói lớn không lớn, nhưng thế núi liên miên phức tạp, nhất là biến hóa địa mạch linh khí mãnh liệt, ở trong dãy núi giao nhau kích thích động, khiến cho hoàn cảnh trong núi càng thêm nhiều biến. Lúc nọ cười từ trên trời bay qua, có lẽ cảm thấy Vân Đài sơn không coi là rộng lớn, nhưng đi lại vững vàng, mười ngày nửa tháng cũng chỉ có thể đi khắp một góc trong núi.

Vương Lục ở Vân Đài sơn đã đi được một vòng, ngay cả vài ngọn núi xung quanh cũng không đi hết, một mặt là Địa chủ Ngự Thú Tông nơi đây tăng cường đề phòng. Đệ tử tuấn sơn cùng linh thú khá xa bình thường, đã mang đến không ít trở ngại cho kế hoạch của Vương Lục., Mặt khác, chó ngọc dẫn đường cũng lâm vào phiền toái, thường xuyên lượn vòng tại chỗ, mang theo Vương Lục lãng phí ròng rã nửa ngày, mới về mặt vô tội nức nở nói, lạc đường.

Vương Lục hành tẩu ở Vân Đài sơn, là vì mượn nhờ sức cộng minh của chó săn, ngự thú tông một bước tìm kiếm tiên thú có chứa hương vị ánh trăng kia. Đáng tiếc mới chỉ một tuần sau, mới phát hiện con chó ngọc này thực sự không chịu sử dụng.

Đương nhiên, chó ngọc đối với chuyện này cũng có giải thích.

“Cộng minh gì đó, hẳn là có tác dụng. Đêm trăng sao thưa thớt, ta có thể cảm giác được trong núi có dấu vết tồn tại của nó, thậm chí có thể khóa chặt vị trí đại khái của nó, nhưng mà đối phương rõ ràng không muốn gặp chúng ta, cố ý trốn... Vốn đồng cảm thì cảm ứng cùng nhau sẽ yếu, nó lại tận lực nguy trang che giấu, ta cũng không có biện pháp.”

Với trí lực của con chó ngọc, tổ chức một phen giải thích rõ ràng như vậy, có thể thấy nó thật sự muốn điên rồi. Cho nên mặc dù Vương Lục bất đắc dĩ, nhưng cũng chỉ có thể ném đồng thịt vụn trong túi trữ vật cho nó, để cho nó ăn một cách thoải mái.

Một vòng leo núi chính là kết quả như vậy, Vương Lục không khỏi nhíu mày, trong lòng tính toán tiếp tục bước kế tiếp như thế nào.

Về phần hai người đồng hành khác, lại không có chút áp lực nào, Lưu Ly Tiên ngây thơ chất phác, chỉ là tham luyến mỹ cảnh trong núi. Dù sao trên đường đi Vương Lục ăn uống ngon lành chiêu đãi, nàng không phiền não, chơi rất vui sướng, về phần tiên thú, Ngự Thú tông, hiển nhiên không lọt vào trong lòng nàng.

Còn vị đồng hành khác lại khiến người ta có hứng thú, mấy ngày nay, tiểu thất tiên bồi trò chuyện với Lưu Ly Tiên thật vui vẻ, pháp hiệu của nàng là chó ăn thịt thềm, hiển nhiên là có thể ngộ được thức ăn ngon., Mà đặc điểm của Lưu Ly Tiên cũng không cần nói nhiều, mấy ngày nay hai người đi xuống, hận không thể kết nghĩa kim lan. Lúc bàn luận về các nơi thức ăn ngon, ngay cả học theo Bá Vương Lục cũng không chen vào được – mặc dù hắn đọc nhiều sách, nhưng chính miệng nhắm nháp mỹ thực không có bao nhiêu, căn bản không tham dự được trong cuộc nói chuyện của hai nhân sĩ chuyên nghiệp.

Nhưng Tiểu Thất hoạt động cũng chỉ giới hạn ở đây, ngoại trừ ăn uống chơi đùa, còn những chính sự khác không nói một mực, lúc không nói chuyện với Lưu Ly Tiên, cũng chỉ yên lặng đi theo sau Vương Lục, theo gã dẫn dắt một con đường vòng quanh, lộ ra vẻ thờ ơ.

Cho nên Vương Lục liền hỏi: “Thất Nương, ngươi không vội sao?”

“Gấp cái gì?” Tiểu Thất hỏi ngược lại, “Dù sao ta cũng không có hứng thú với con tiên thú kia.”

Vương Lục hỏi: “Thù của ngươi và sát phụ Ngự Thú Tông không đội trời chung đâu?”

Tiểu Thất lờm nói: “Ngươi mới là kẻ thù giết cha trước kia, ta đích xác thấy Ngự Thú Tông rất không vừa mắt, bất quá mấy ngày qua, ta đối với Ngự Thú Tông cũng mất hứng, chỗ phân đà này, có thể hủy liền hủy, không thể hủy cũng không sao. Ta và sư đồ các ngươi không giống nhau, làm việc không nhất định phải có kết quả, người còn sống, quan trọng nhất chính là vui vẻ... Không bằng ta xuống bát mỳ cho ngươi ăn?”

Vương Lục tức giận nói: “Cho dù ngươi tiếp tục ăn ta cũng sẽ không vui... Ài, thủ hạ không có người, mọi chuyện đều cần ta đích thân làm.”

Tiểu Thất ngược lại buồn cười: “Ai ép ngươi làm việc? Ngươi cùng Ngự Thú Tông lại không có thù hận giết cha đoạt vợ, cho dù bởi vì cảnh tượng trong sơn cốc hôm đó, cùng với một vài trưởng lão làm xằng làm bậy để cho các ngươi kết thù oán, nhưng cũng không phải là không bỏ được, cần gì chấp nhất như vậy?”

Vương Lục ngược lại nghiêm túc trả lời vấn đề này: “Nếu đã quyết định muốn làm, vậy hết sức làm tốt, chuyên đi mạo hiểm sẽ không có thói quen bỏ dở giữa chừng.”

“A, lời giải thích này ngược lại cũng đúng.” Tiểu Thất rất đơn giản tiếp nhận cách nói của Vương Lục, lại gật gật đầu: “Không hổ là thầy trò hai người, phong cách làm việc giống nhau như đúc. Chẳng qua điều này cũng kỳ quái, sư phụ ngươi thân mang bất đắc dĩ, làm việc không thể không liều, đã có thói quen liều mạng. Tư chất của ngươi, kỳ ngộ vô viễn thắng sư phụ ngươi, cần phải liều như vậy sao?”

Hai người vốn là rảnh rỗi nên thuận miệng nói chuyện phiếm, nhưng nghe Tiểu Thất nói đến đây, Vương Lục lập tức cảm thấy hứng thú.

“Sư phụ ta thân mang bất đắc dĩ? Xin lắng tai nghe.”

Tiểu Thất kinh ngạc: “Ngươi là đồ đệ của cô ta, chẳng lẽ chuyện của cô ta không nói với ngươi?” Ngay lập tức lại thoải mái nói: “Cũng đúng, với tính tình của cô ta, những chuyện kia chắc chắn sẽ không nói với ngươi.”

Vương Lục lập tức tiếp lời: “Cho nên vạch trần lịch sử đen thì phải dựa vào Thất nương ngươi rồi.”

Mắt thấy Vương Lục lập lòe ánh mắt, thật sự động tâm, Tiểu Thất không khỏi buồn cười: “Ngày thường không có việc gì là bôi đen sư phụ ngươi, bây giờ lại bày ra một khuôn mặt tên lửa... Kỳ thật cũng không có gì to tát, sự tình cụ thể ta biết cũng không nhiều, dù sao ta với nàng cũng chỉ là bạn rượu, đơn giản là quen biết sớm hơn, cho nên ta biết nhiều hơn. Kỳ thật ngươi ở bên cạnh nàng tu hành nhiều năm như vậy, đã sớm nhìn ra manh mối rồi.”

Một phen nói được mây mù bao phủ, Vương Lục có điều lĩnh hội gật gật đầu.

“Kỳ thực, từ người tu hành công pháp liền có thể nhìn ra vấn đề. Người xem người bên cạnh Lưu Ly Tiên, nàng tu hành chính là thượng cổ truyền thừa Kiếm Tâm thông minh, chú ý thiên nhân hợp nhất, thế là nàng ngồi xếp bằng, cả người phẳng phát hòa hợp một thể với hoàn cảnh, người xem nàng đi đường., Mỗi một bước đều không giống nhau, nhưng đều cần có hoàn cảnh phù hợp. Thiên địa linh khí từ trước người nàng lướt qua, từ sau lưng xuyên ra, lưu động hoàn toàn không bị ảnh hưởng. Nhưng mà thời điểm nàng thật tâm muốn động, linh khí trong phạm vi ngàn mét đều tùy tâm mà động... Đương nhiên, đây còn lâu mới là cảnh giới thượng thừa của Kiếm Tâm Thông Minh, nhưng tính chất đã thể hiện ra. Còn về phần người, linh khí trong phạm vi ngàn mét đều tùy ý mà động., Lúc đi, khoảng cách mỗi một bước đều không sai chút nào, ngoại trừ Minh tức muốn nấp, cả người như đóng băng, thiên địa linh khí không thể thông thấu, pháp lực trong cơ thể cũng sẽ không chảy ra... Người cảm thấy như vậy ý nghĩa thế nào?”

Tiểu Thất mặc dù không hiểu nói ra đáp án, nhưng nhắc nhở tới nơi này, làm sao còn có điều không rõ chứ?

“Kiếm Tâm Thông Minh là truyền thừa thượng cổ, thời đại thượng cổ, thiên địa linh khí nồng đậm, khắp nơi đều là cơ duyên, lúc đó tu sĩ cũng hăng hái, chỉ cần không phải tư chất quá kém là được., Trên con đường tu hành đều là hát vang tiến bộ, dù sao hoàn cảnh thực sự quá tốt, cho nên lúc đó sinh ra công pháp, cũng thường nhấn mạnh giao hòa cùng hoàn cảnh, lợi dụng nhiều hơn hoàn cảnh. Về phần Vô Tướng công này... Rõ ràng là công pháp cùng núi tận để đản sinh, lúc sư phụ phát minh ra thứ đồ chơi này, khẳng định là áp lực rất lớn.”

Nếu không như thế, sao mười năm trước, lần đầu truyền công đã trịnh trọng nói, đệ nhất yếu vụ tu tiên là quá cứng rắn.

“Bất quá, cụ thể là chuyện gì, ta cũng không đoán được.”

Kết quả là Tiểu Thất nhún vai: “Đoán không ra? Có nhiều manh mối rõ ràng như vậy, làm sao người đoán không ra. Hai mươi năm trước khi kết bạn với sư phụ người cùng nhau rèn luyện, ngay cả người thẳng thắn chất phác như ta cũng nhìn ra được rất nhiều môn đạo, người không nhận ra hay sao? Tuy Linh Kiếm phái các người ở trong Vạn Tiên minh có năm vị

vẫn luôn yếu ớt, nhưng ít nhất hai trăm năm trước, nhân khẩu cũng không tính là suy tàn., Đến hơn một trăm năm trước, càng được xưng là trong môn phái xuất hiện một đời Hoàng Kim, hơn trăm đệ tử tu tiên thiên phú dị bẩm quần tinh lập lánh, nhất thời phong quang độc nhất vô nhị, đoạn lịch sử kia trong Linh Kiếm sơn các người có lẽ không đề cập tới, nhưng bây giờ lão nhân gia tại tu tiên giới Cửu Châu, hơn phân nửa đều biết một điểm.”

Vương Lục lại chưa từng nghe nói nhiều về chuyện này. Gã tu hành mười năm, xuống núi rèn luyện cũng không lâu, trình độ tiếp xúc cũng không cao, cho nên thật sự chưa từng nghe qua khái niệm của thế hệ hoàng kim.

Tuy nhiên lúc này cũng có thể đoán được đại khái rồi.

Thế hệ hoàng kim kia bây giờ chỉ còn lại mười người của Thiên Kiếm Đường, hiển nhiên Linh Kiếm Phái đã từng trải qua đả kích vô cùng thảm liệt, dẫn đến mười không còn một đệ tử thiên tài, đáng sợ hơn chính là... Chỉ sợ ngay cả các sư trưởng thời đại kia cũng đều bồi thường rồi.

Các môn phái khác, bất kể là Vạn Tiên minh Ngũ Tuyệt, hay là môn phái nhất phẩm Vạn Tượng tông, ngoại trừ chương môn đang bày ra bên ngoài thì trong môn phái chắc chắn sẽ có một vài người bế quan tiêm tu, bồi phận so với trưởng lão Thái Thượng còn cao hơn. Còn về phần Thái Thượng trưởng lão và số lượng cường độ, cũng thường là biểu hiện nội tình của một môn phái trực tiếp.

Linh kiếm phái cũng không có một Thái thượng trưởng lão nào, phong ngâm lại hướng lên trên, tất cả đều ở trong từ đường cúng tế. Một người sống cũng không có, tạo thành một cái bị đứt gãy dị thường bắt mắt.

Hôm nay xem ra, chỉ sợ cũng là kết quả của trận đại tai biến kia.

Mà sư phụ Vương Vũ lại là người phát minh ra Vô Tướng công vì cầu sinh tồn mà đại nạn. Câu nói đầu tiên của người khi xưa là tu tiên, cũng không phải đùa nghịch lưu manh như ban ngày, mà là lời từ đáy lòng.

Có lẽ bộ công pháp chỉ mong phòng ngự sinh tồn kia, tại rất nhiều người xem ra là buồn cười, nhưng trăm năm trước hoàng kim thể hệ hầu như chết hết, Vương Vũ linh căn thuộc tính bình thường lại còn sống. Thiên tài chết đi chỉ là thi thể, còn sống Vương Vũ lại có thể gây họa cho nhân gian, ai cao ai thấp, vừa nhìn là biết.

Như vậy, Tiểu Thất nhắc tới, sư phụ làm việc thích liều mạng, hiển nhiên cũng không phải vì bà chăm chỉ chăm chỉ tu luyện, thuần túy là vì không liều thì chỉ có con đường chết.

Nghĩ như vậy, sư phụ cũng thật lòng là người đáng thương... Nhưng người đáng thương tất có chỗ đáng hận, mười trưởng lão Thiên Kiếm Đường, chín người còn lại đều là phẩm chất ngay ngắn, chỉ có một mình nàng không ngừng chạy như bay trên đường đời mới, có thể thấy được người này cũng có thiên tính đấy.

Nghĩ đến đây, lại nghe thấy tiếng cảm thán của Tiểu Thất: “Linh Kiếm phái, thể hệ đệ tử của các ngươi thật sự là rất hạnh phúc.”

Vương Lục nhíu nhíu mày, đang chuẩn bị mở miệng, bỗng nhiên thấy thần sắc tiểu bầy địch ngưng tụ.

Không bao lâu sau, sau lưng truyền đến một giọng nói âm nhu, lạnh như băng, khiến người ta đặc biệt không vui.

“Cuối cùng cũng gặp được các ngươi.”

Xoay người, Vương Lục thấy một bộ áo bào xám, cùng với bên trong áo bào tro có một khuôn mặt màu nâu đen, người nọ xem ra chỉ mới ba bốn mươi tuổi, ánh mắt lại phẳng phất như trải qua sự tang thương... Lấy nhãn lực của Vương Lục lúc này, mặc dù không thể phán đoán chính xác tu vi của hắn, nhưng cũng biết hắn tuyệt không thể trẻ như vậy, tu hành ít nhất cũng hơn trăm năm.

Người nọ trên mặt mang ý cười, lại nhìn không ra một tia hữu hảo. Mà ở sau lưng người kia, đứng đấy một nữ hài xinh xắn Linh Lung, nữ hài mặc một thân áo choàng rộng thùng thình, đầu tóc cũng che đầy nhưng mũ nhọn lại bị hai cái tai nhọn trên đầu nữ hài đẩy lên. Mà dáng người nàng, nhìn cũng đặc biệt quen mắt.

Chính là kim đan đỉnh phong, thiếu nữ tai mèo từng gặp một tuần trước.

Bị người Ngự Thú Tông tìm tới, Vương Lục nhú nhú mày, Khôn Sơn Kiếm tự nhiên mà vậy xuất hiện ở trong tay. Tu vi của hắn không cao, trước mặt cao thủ Kim Đan cấp căn bản không có sức tự vệ, nhưng lúc Vô Tướng Kiếm vậy thật sự chống đỡ được thì cho dù là cao thủ Kim Đan cũng phải phí chút công sức.

Chút thời gian ấy, hắn là đủ cho Tiểu Thất mở rộng cánh cửa bỏ chạy rồi.

Nhưng tu sĩ nâu đen lại mở miệng trước: “Chúng ta không có ác ý.”

...

Chúng ta cũng không có ác ý?

Đúng vậy a, hôm nay chủ đề tu tiên giới Cửu Châu là hòa bình và phát triển, sẽ trắng trợn hô to lấy lòng chúng ta là Man tử đến hủy diệt và chinh phục càng ngày càng ít, công phu bên ngoài càng làm càng tốt.

Cho dù rõ ràng là đại quân đập vó sắt đập qua, dân chúng sinh linh đồ thần không nói chuyện, tướng quân khiêng cờ cũng sẽ giơ cao hai tay đầm máu hô to: “Chúng ta mang đến cho các ngươi dân bản địa và tự do...”

Đúng vậy, tay trái là dân chúng, tay phải tự do, đánh người đứt gân gãy xương.

Cho nên khi nghe tu sĩ nâu đen kia mở miệng nói không có ác ý, Vương Lục liền nở nụ cười.

“Chỉ có người chết là không có ác ý. Các ngươi giơ kiếm tự vẫn, ta sẽ tin các ngươi.”

Tu sĩ nâu đen kia không để ý tới câu nói đùa này, cười không đổi, tự nói: “Ta là A Hạ, các ngươi từng gặp vị này rồi, Miêu Nữ Linh Yên.”

A Hạ nói xong, nụ cười dần dần thu liễm lại, bày ra một tư thái nghiêm túc nói chuyện, chỉ là đôi mắt đen nhánh kia vẫn khiến người ta nhìn không thấu.

“Một tuần trước, chúng ta đạt được chỉ thị của Đại trưởng lão Vân Đài sơn, tới giải quyết phiền phức mà ba người các ngươi mang tới.

Vương Lục hỏi: “Sau đó các ngươi cũng không có ác ý mà đến sao?”

A Hạ nói: “Đúng vậy, bởi vì ta cảm thấy, so với đuổi tận giết tuyệt, rất nhiều chuyện hoàn toàn có thể giải quyết trong hòa bình.”

“Giải quyết trong hòa bình?”

“Đúng vậy a, tỉ như, ta ở đây đại biểu Ngự Thú Tông Vân Đài Sơn phân đà, khẩn cầu ba vị có thể bất kể hiềm khích lúc trước, hóa chiến thành tơ lụa.”

Vương Lục nghe được lời ấy, liên tục gật đầu: “Ừm, cường gian không được thì đến dụ gian, người tính toán như vậy cũng không tệ.”

A Hạ lại cười: “Không sai, ta nghiêm túc tính toán một phen, nếu như nhất định phải đối mặt với đao binh của ba người các người, không biết phải phiền toái bao nhiêu, một kim đan trung phẩm cầm trong tay linh bảo, có thể tùy ý ra vào bên trong Ngự Thú Tông Thiên La Địa Võng, đối thủ như vậy..., Có lẽ có thể đánh bại, có thể đánh lui, nhưng muốn giải quyết triệt để, chỉ sợ Đại trưởng lão chúng ta xuất thủ cũng chưa chắc có thể. Huống chi chúng ta hôm nay mưu tính đại sự còn chê nhân thủ không đủ, lại đến phân nhân thủ đối phó ba người các người, chỉ sợ cuối cùng hai đầu khó xử, làm sao khổ chứ?”

Nghe đến đó, Tiểu Thất sừng sốt nói: “Người cũng có chút ý tứ, có chút khác biệt với những gia hỏa mười phần thú tính kia.”

A Hạ hơi chấp tay: “Không dôi gạt nhị vị, tu vi của ta nông cạn, mà tư chất bị đốt, kiếp này đã vô vọng tiến thêm một bước, cho nên tự nhiên không bằng nhuệ khí của đồng môn khác, nhưng cũng chính vì thế, có một số vấn đề bọn họ không giải quyết được, ngược lại ta có thể giải quyết. Kỳ thật trong mắt ta, song phương không có thâm cừ đại hận, sự tình hoàn toàn không cần phải náo loạn như vậy.”

Tiểu Thất hỏi: “Không có thâm cừ đại hận?”

A Hạ nói: “Chỉ là mấy ngàn con chó mà thôi, cũng đáng để thâm cừ đại hận? Nhưng lúc trước xử lý chuyện này thì các trưởng lão phản ứng quá khích, nếu ngài chịu bỏ qua chuyện cũ, chúng ta chắc chắn sẽ thành thành thật xin lỗi lúc trước vì sự vô lễ.”

Nói xong, ánh mắt của hắn chuyển hướng nhìn Vương Lục: “Đồng dạng, ta cũng muốn vì hành vi vô lễ của Xích Hài trưởng lão mà xin lỗi ngài.”

Vương Lục cười lạnh: “Lời xin lỗi hữu dụng, còn muốn mình tệ để làm gì?”

A Hạ lại liên tục gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy, nói lời thừa thãi, làm sao để lấy lòng người, cho nên để tỏ lòng thành ý... ngài xem.”

Trong lúc nói chuyện, A Hạ lấy từ trong trường bào rộng thùng thình của hắn ra một vật, thần sắc Vương Lục Kiên không khỏi trì trệ: Đó là một cánh tay đầy cơ bắp, xương cốt thô ráp, hắn ghi nhớ rất kỹ, đúng là tay phải của Xích Hâu.

“Hắn thân là trưởng lão Ngự Thú Tông, dưới quyền không nghiêm, hai gã thủ hạ đệ tử mưu đồ làm loạn đối với linh thú các hạ. Về sau hắn bị ma quỷ ám ảnh, muốn bản mệnh linh thú ra tay cướp đoạt, cuối cùng thậm chí tự mình có kết cục... liên theo môn quy Ngự Thú Tông, cũng phải trừng phạt nghiêm khắc. Hôm nay ta lấy một tay làm xin lỗi, không biết có thể được các hạ thông cảm hay không?”

Chưa nói đến sức nặng của cánh tay này, chỉ cần hắn là một Kim Đan Chân Nhân, đối với Vương Lục trung phẩm Trúc Cơ này nói ba lượt đã là hiếm thấy rồi. Cho dù trong đôi mắt quý dị của A Hạ ẩn giấu thần thái làm người ta không thể đoán được, nhưng tư thái này thật sự là không thể bắt bẻ được.

Vương Lục cười ha ha nói: “Các ngươi cũng biết cách lợi dụng phế vật.”

Hôm đó hắn và Lưu Ly Tiên, khuyến đi cờ liên thủ đánh lui Xích Hâu, giết chết hai con linh thú, chặt đứt pháp bảo bản mệnh của hắn. Bản lĩnh Xích Hâu mười phần đã bị phế đi sáu phần, cảnh giới Kim Đan tuy vẫn còn, nhưng dùng chế độ đẳng cấp của Vương Lục để phân chia, đó chính là Kim Đan cửu phẩm, thực lực không biết phải mất bao nhiêu. Mà bị thương nặng như vậy, bằng tâm tính tư của Xích Hâu, muốn ngóc đầu trở lại nói chuyện sao? Quả thật chỉ là phế nhân.

Mà một cánh tay phế nhân, có thể có giá trị bao nhiêu?

Nhưng mà Vương Lục không hề cố kỵ mà điềm vấn đề này ra, cũng có chút ý vị trực tiếp và mặt.

Nhưng A Hạ vẫn không tức giận, tiếp tục gật đầu: “Đúng vậy, chỉ bằng cái này thôi, còn chưa đủ để chứng minh thành ý của

phía ta, cho nên...Linh yên, tới đây.”

Toàn thân thiếu nữ tai mèo trong áo choàng sau lưng run lên, chậm rãi đi tới, loại bỏ mũ trùm.

Vẫn là thiếu nữ non nớt không thiếu khí anh hùng hóa hình linh thú kia, nhưng so với mấy ngày trước, sắc mặt trắng bệch, linh khí mất hết, hơn nữa... trên mặt còn đeo một cái bịt mắt màu đen, che mắt phải lại.

Sau đó, thiếu nữ đưa tay phải ra, trong lòng bàn tay một viên đá mắt mèo lập lòe sáng lên.

“Ngươi?”

Tiểu Thất kinh ngạc vạn trạng, thậm chí mơ hồ có sự tức giận. Vương Lục ở bên cũng mở to hai mắt nhìn, hiển nhiên một màn này cũng không nằm trong dự liệu của hắn.

A Hạ vẫn đang cười: “Lấy linh vật thượng phẩm này bồi thường, hẳn là có thể chứng minh thành ý của phía ta rồi đấy.

Vương Lục trầm mặc, Tiểu Thất trầm mặc, Lưu Ly Tiên khó tin mà nhìn về phía Miêu Nhân thạch trong tay nàng, muốn mở miệng nhưng lại hoàn toàn không biết nói gì cho phải.

Đối với việc này, dù là người có hà khắc hơn nữa thì cũng không thể nói gì hơn.

Nếu như nói tay phải của Xích Hài vẫn chỉ là phế vật lợi dụng, thì viên Miêu Nhân Thạch này lại là một chân nhân Kim Đan đỉnh phong, cứng rắn tồn tại linh vật do nhục thân biến thành.

Hơn nữa, lấy bí pháp trừ nhãn cầu, hóa thành bảo thạch, mất phải mất đi cơ hồ không có khả năng tái sinh, trừ phi lên Nguyên Anh, đạt được một lần cơ hội cải tạo thân thể. Nhưng kim đan đỉnh phong đến Nguyên Anh, cửa ải đó cũng không dễ vượt qua, linh yên là linh thú hóa hình, tấn cấp so với tu sĩ nhân loại càng khó hơn mấy phần, bây giờ thân thể thiếu, độ khó tăng lên, cơ hồ có thể nói là tấn cấp vô vọng.

Tồn thất như vậy, cho dù trong môn phái nhất phẩm cũng không thể bỏ qua, Kim Đan chân nhân của Ngự Thú tông không phải là ít, nhưng mỗi một người đều có giá trị, nhẹ nhàng băng quơ tàn khuyết một vị, thật sự là...

Vương Lục trầm mặc trong chốc lát, ánh mắt tập trung trên người A Hạ.

Tư thái của đối phương không thể bắt bẻ, nhưng chính bởi vậy, ngược lại làm cho người ta cảm thấy khó chịu, bởi vì điều kiện như vậy quả thực có lực lượng không thể kháng cự. A Hạ bày ra tư thế rất thấp, nhưng sau lưng lại có phân chia giống như một ngọn núi.

Tại sao? Rất đơn giản, nếu như lúc này A Hạ xuất ra kim ngân tài bảo, thậm chí là thượng phẩm linh bảo, Vương Lục cũng có thể suy đoán một câu: lão tử cao phong bất cần. Nhưng trông mắt của đối phương cũng mọc ra, người còn không thêm? Vậy người còn muốn thế nào, muốn Ngự Thú Tông chết sạch người mới vừa lòng?

Vào lúc ấy, ngang ngược vô lý cũng không còn là có sai ở Ngự Thú Tông, mà là Vương Lục không buông tha.

Không thể không thừa nhận, thủ đoạn này tuy thâm độc, tuyệt không phải chính đạo, nhưng đích xác làm người ta khó xử. Vương Lục trầm mặc, nhìn vẻ mặt tươi cười ý vị sâu xa của A Hạ, trong lòng đã dần dần sinh ra sự tức giận.

Con người Vương Lục này, đại đa số thời gian chỉ có ăn mềm hay không cứng, nếu thành thật, trừ phi thật sự có mâu thuẫn không thể điều tiết, nếu không Vương Lục làm việc đều lưu lại đường sống. Nhưng bây giờ điệu bộ của A Hạ như thật cứng rắn, lại làm cho Vương Lục trong lòng bốc hỏa.

Thú vị, chơi thủ đoạn với ta? Người chắc chắn chứ?

Nhưng Vương Lục còn chưa kịp hành động, lại nghe Tiểu Thất sau lưng thương xót cất tiếng than: “Nếu thật sự có thành ý, hà tất người phúc ta cảm khái, chính người cũng có mắt, vì sao không tự móc mắt mình”

Trong khi nói chuyện, Tiểu Thất cầm thiên trượng trong tay, tiến lên vài bước, trên thiên trượng thô to kia phát ra hào quang màu vàng kim nhu hòa, dưới hào quang, Vương Lục chỉ cảm thấy một trận ấm áp từ đáy lòng trào ra, không khỏi kinh ngạc: “Thất nương người...”

Sau một khắc, hần không nói nên lời, ngay tại lúc Tiểu Thất bước tới, thân ảnh nữ tử trở nên cao lớn vô hạn, tử y trên

người theo thiên trượng phóng ra thiên quang nhu hòa, giơ tay nhắc chân, cánh hoa bay múa, thiên âm lượn lờ, bên cạnh nữ tử như có trăm vị La Hán cùng tụng kinh, thanh thế to lớn, uy thế nhàn nhạt làm cho người không cách nào kháng cự.

“Thật sự là đáng thương cho hài tử.”

Tiểu Thất vô cùng thương xót nhìn thiếu nữ tai mèo, sau đó vươn thiên trượng, tốc độ thật nhanh, không thể kháng cự trong lòng bàn tay nàng một chút nào.

Viên Miêu Nhãn Thạch bị tinh hoa oánh kia lập tức chuyển động, từ góc cạnh rõ ràng dần bành trướng lên, bên trong cũng sinh ra thủy ý, một lát sau đã là một đoàn nước mênh mông.

Đến tận đây, ngay cả A Hạ thân bí kia, trên mặt cũng vạn phần kinh ngạc. Mắt phải của linh yên bị tháo bỏ bằng bí thuật, tinh hóa, đã từ sinh linh vật biến thành tử vật, mà thiên quang của Tiểu Thất này điểm một cái, lại là người chết sống thịt xương trắng, đem vật chết hóa sinh, có thể nói là vô cùng thần kỳ tài nghệ.

“Đi.”

Tiểu Thất thở dài một tiếng, thiên trượng khẽ run lên. Nhãn cầu trong lòng bàn tay Linh Yên liền hóa thành một đạo tạt quang, bay vào trong màn hào quang. Thiếu nữ kinh ngạc kêu lên một tiếng, liền bỏ bịt mắt xuống. Một con mắt linh động chuyển động ùng ục, trong trẻo như lúc ban đầu.

“... Thật sự là thủ đoạn tốt.” Vương Lục quả thực nhìn mà than thở, đem đá cuội hóa thành mắt mèo, độ khó trong đó hẳn làm sao nhìn không ra? Huống hồ Tiểu Thất chỉ là một phân thân, pháp lực cảnh giới bất quá là kim đan trung phẩm, thiên trượng trong tay mặc dù là linh bảo, cũng xa xa không đủ để tạo ra kỳ tích như vậy.

Thần kỳ không phải thiên trượng mà là Tiểu Thất, lấy cảnh giới Kim Đan hóa tử thành sinh, mang ý nghĩa nàng linh ngộ luân hồi chi đạo, mà đó là đại tu của rất nhiều thiên tông cũng không thể lĩnh ngộ.

Quả nhiên người có thể làm bằng hữu với sư phụ tuyệt đối không phải người bình thường, mà Tiểu Thất đã lộ ra chiêu

thức này, ngoại trừ biểu hiện ra thực lực kinh người, đồng thời cũng đã hóa giải thủ đoạn của A Hạ.

Ánh mắt của người, ta trả lại như cũ, muốn hòa giải thì hãy đưa ra một cái giá mới. Mà Tiểu Thất Phương vừa mới cũng đã nói rồi, nếu thật sự có thành ý thì nên móc mắt của mình ra.

Tiểu Thất cầm thiền trượng trong tay, bên cạnh thiền quang vẫn còn, thiền âm không ngừng, nhưng nhân ý phổ độ chúng sinh đã biến mất không còn tăm tích, nữ tử lạnh lùng nhìn chăm chú A Hạ, tựa hồ đang chờ hấn móc con mắt của mình ra.

cầu nhục thiền sư có thủ đoạn thiền sư, lại không có lòng từ bi của thiền sư. Tâm tình nàng không tốt, lúc có thể ăn sạch mấy ngàn linh khuyến ở Vân Đài sơn, đồng dạng cũng không ngại móc rớt tròng mắt âm hiểm của một kẻ nham hiểm.

A Hạ thở dài: “Điều này thật khiến người ta khó xử, xem ra hôm nay báỉ phỏng không đúng lúc, chúng ta lần sau gặp lại.”

“Muốn chạy sao?”

Vương Lục nhướng mày, cầm Khôn Sơn kiếm tiến lên một bước, hoàn toàn không để ý tới khoảng cách giữa Trúc Cơ trung phẩm và Kim Đan trung phẩm.

Trên mặt A Hạ hiện lên vẻ ngung trọng, hấn đương nhiên không phải để ý đến Vương Lục kia bình thản không có gì lạ lắm giương kiếm đâm, cho dù không có tâm ma đại thế ước thúc, lực công kích của Vương Lục cũng vô cùng thâm. Nhưng lúc này Vương Lục cũng không phải là một mình, khi hấn giờ kiếm mà lên, thiếu nữ ngậy thơ hồn nhiên phía sau mặc dù không rõ nguyên do, nhưng so với Vương Lục còn nhanh hơn một bước hành động.

Cũng là một chiêu kiếm đâm tới, công kích của Lưu Ly Tiên khiến người ta không thể bỏ qua, mặc dù Trúc Cơ thượng phẩm và Kim Đan trung phẩm cự ly tựa như thiên cùg địa, nhưng Kiếm Tâm Thông Minh lại xuyên qua cây cầu thiên địa, một kiếm đâm ra, A Hạ chỉ cảm thấy pháp lực quanh thân đều mơ hồ dao động theo, nếu muốn đón đỡ, mặc dù không phải không đỡ được, nhưng cân nhắc đối phương còn có thiên pháp cao thâm mạt trắc, A Hạ liền quyết định chạy trốn.

A Hạ cùng linh yên là hai người kết bạn mà đến, tự nhiên sẽ không một mình rời đi, A Hạ lui về phía sau, trên người đã sáng lên phù quang độn thuật, hắn đưa tay đi bắt linh yên, nhưng linh yên lại chậm chạp vỗ, không có lập tức đuổi theo.

Mà kiếm của Lưu Ly Tiên, vào lúc này đột nhiên xoay chuyển, vạch trước người linh yên một cái, A Hạ nhíu mày, liên hệ với linh yên bị một kiếm chặt đứt. Sau một khắc, trên người hắn lấp lánh ánh sáng, thân hình mặc dù pháp thuật đã rời đi, trong thời gian ngắn liền dờn ra ngoài mấy chục dặm.

Mà một thiếu nữ tai mèo thì được giữ lại.

Gần như cùng chiến thuật đối phó Xích Hào giống nhau như đúc, chỉ là lần trước lưu lại là một cái xương sọ chỉ có giá trị kỷ niệm, lần này lại để lại một cái Kim Đan đỉnh phong...
sủng vật?

Nhìn linh yên vẻ mặt co rút, vô luận là ai cũng rất khó đem nàng cùng trưởng lão khí thế kinh người mấy ngày trước liên hệ cùng một chỗ.

...

Ba người Tiểu Thất, Vương Lục, Lưu Ly Tiên liên thủ để lại phụ tá đắc lực của Hạ, làm cho tu sĩ trung niên âm lãnh thất bay về, giành được thắng lợi có thể nói là huy hoàng.

Tổng kết đơn giản, đại khái chỉ có một câu nói như vậy.

Sau đó, ba người im lặng không nói gì với chiến lợi phẩm huy hoàng thắng lợi của mình.

Linh yên bị ba người vây quanh, chòm râu trên gương mặt không ngừng run rẩy, không che dấu được sự khẩn trương cùng sợ hãi cao độ trong lòng. Tu vi của nàng là cao nhất, Kim Đan đỉnh phong thậm chí vượt xa Tiểu Thất, càng đem Vương Lục và Lưu Ly Tiên không biết vút ra chỗ nào. Theo lý thuyết, nàng một mình có thể thoải mái đánh bại ba người liên thủ. Nhưng nàng rất rõ ràng, nếu thật sự động thủ, ba người đối diện chỉ cần hai chiêu đã có thể lấy tính mệnh của nàng.

Nơi đây mặc dù vẫn là trong địa phận Vân Đài sơn, nhưng lại không có đủ loại trận pháp nàng quen thuộc, mà không có trận pháp chiết xuất ra linh khí Địa Mạch, thậm chí cả lực lượng cả tòa Vân Đài sơn tương trợ, nàng cảm thấy chỉ bằng ưu thế pháp lực tu vi thượng phẩm đã có thể khiến nàng vượt qua cầu Nhục thiên sư, chứ đừng nói đến hai tên tu sĩ Trúc Cơ kia, so với nhìn qua còn cường đại hơn nhiều.

Mà mấu chốt chính là, đối mặt với nữ tử làm mắt phải phải đối lại ánh sáng kia, trong lòng Linh Yên phức tạp khó nói nên lời. Có lẽ vừa rồi lúc A Hạ đưa tay mời nàng rời đi, trong nháy mắt đình trệ đó cũng là từ đó mà ra. Nhưng đối mặt với tình huống trước mắt, Hà Khứ Hà Tông, thiếu nữ lại một mảnh mờ mịt.

“Vậy tiếp theo nên làm gì bây giờ?” Tiểu Thất cũng không có ý nghĩ, cho nên không chút khách khí mà luôn nghĩ đến quá nhiều Vương Lục.

Vương Lục ôm cánh tay, đánh giá thiếu nữ tai mèo thoạt nhìn chỉ mười hai mười ba tuổi trước mặt.

“Hay là chúng ta đến làm một số chuyện biến thái cho nàng ta xem?”

Nếu là người khác nói, Tiểu Thất hơn phân nửa chỉ coi là khẩu pháo, nhưng đổi lại là Vương Lục thì...

Tiểu Thất cầm thiển trượng trong tay, nửa cảnh cáo: “Này, người tốt xấu gì cũng là người có uy tín.”

Vương Lục lại nói: “Cho nên chuyện biến thái phải lặng lẽ làm.”

“Nàng là trưởng lão phân đà Ngự Thú Tông, mặc dù thoát nhìn thật sự yếu chút, nhưng so với cái tên Xích Hầu cơ bắp phế củi lúc trước thì mạnh hơn, nói không chừng từ trên người nàng có thể tìm được một ít đầu mối trọng yếu, cho nên ta đề nghị chúng ta dùng thủ đoạn biến thái để nghiêm hình tra hỏi nàng.”

Tiểu Thất hỏi: “Thăm vấn gì đó, ta có thể hiểu được, nhưng vì sao người nhất định phải nhấn mạnh biến thái chứ?”

Vương Lục lý lẽ hùng hồn: “Đối với một tiểu cô nương thoát nhìn chỉ mười hai mười ba tuổi, bất luận làm cái gì cũng sẽ có vẻ biến thái, cho nên không bằng quang minh chính đại một chút như biến thái.”

“... Thực không hổ là đồ đệ của sư phụ người, đúng là quang minh chính đại biến thái.”

Cũng may, cũng không thật sự chờ Vương Lục dùng ra công phu biến thái gì, thiếu nữ tai mèo liền năm năm một mười chiêu, quá trình thuận lợi rồi tinh rồi mù.

Đối với việc này, giải thích của linh yên cũng có sức thuyết phục đặc biệt.

“Ta đã không trở về được nữa, cũng không muốn trở về.”

Kiến thức thủ đoạn A Hạ sống bằng con mắt, đối với biến cố của linh yên ngược lại không khó lý giải. Dù sao, mèo chưa bao giờ nổi danh trung thành.

Sau khi biến tiết linh yên có chút hương vị tự cự bỏ, rất nhiều chuyện Vương Lục còn chưa hỏi, chính nàng đã dặn dò ra, đại nghiệp Hồ Vương cùng các trưởng lão ở địa đồ này, cũng chính là tin tức Tiên Thú Nguyệt Linh.

“Tình báo tiên thú, sớm nhất là kết quả do chúng ta ở tại Thiên Nam Châu, ngẫu nhiên tiến hành bói toán đạt được. Ngự Thú Tông chúng ta mặc dù không am hiểu bói toán, nhưng lại đặc biệt mẫn cảm với tin tức liên quan đến linh thú. Cho nên những năm gần đây trên Cửu Châu Đại Lục, trong những sự kiện có quan hệ với linh thú, trên cơ bản đều có thân ảnh Ngự Thú Tông.”

Điểm này hoàn toàn phù hợp với nhận thức của đám người Vương Lục, vì thế gật đầu tỏ vẻ chấp nhận.

“Bất quá là một vật, dù là Cửu Châu to lớn cũng là trăm năm mới thấy, bởi vậy trong tông môn cũng tồn tại tranh luận rất lớn về chuyện này, thứ nhất là địa điểm tiên thú thường lui tới ở Vân Châu., Cũng không phải là phạm vi thế lực Ngự Thú Tông, thứ hai chung quy chỉ là kết quả xem bói một lần, cũng không đủ để lấy tín nhiệm người khác. Cho nên cuối cùng chỉ có trưởng lão tông môn hành sự cấp tiến như hổ vương Lôi Thần, dẫn đầu hấn từ Thiên Nam châu mà đến., Vì thế cũng phải trả một cái giá cực lớn, chúng ta cơ bản không có khả năng theo đường cũ trở về Thiên Nam Châu. Chẳng qua sau khi chúng ta tiến vào Vân Đài Sơn, liền phát hiện đánh cuộc lần này chỉ sợ là đã áp giải đúng rồi, trên Vân Đài Sơn đích xác có dấu vết tiên thú ẩn hiện, hơn nữa còn là ấu thể tiên thú đầy đủ trân quý.”

“Chờ một chút.” Tiểu Thất cắt ngang: “Rốt cuộc con tiên thú kia có lai lịch thế nào?”

“Trước khi bắt được nó, chúng ta cũng không thể nào nói chuẩn xác được. Có điều căn cứ tình huống hiện tại đã nắm giữ trong tay để suy đoán, ấu thể tiên thú kia hẳn là thiên sinh dị chủng, là linh vật tạo hóa của vạn vật trên Vân Đài sơn, được nguyệt hoa điểm hóa mà sinh, cho nên chúng ta gọi nó là Nguyệt Linh.”

Vương Lục nhớ lại sở học của Đẳng Vân đường ngày xưa, xác minh lẫn nhau cùng với Linh yên, cũng không có chỗ mâu thuẫn.

Tiên thú trên đại lục Cửu Châu, hơn phân nửa đều không phải kết quả sinh linh sinh sôi nảy nở bình thường, mà là sinh ra từ thiên địa tạo hóa. Bởi vì có đặc thù nào đó của linh thú, liền bị

mọi người phân chia thành một loại tiên thú. Ví dụ như thời đại mạt pháp trước kia, liền có tiên thú từ trong tảng đá nhảy ra, trời sinh thần thông, cường hãn tuyệt luân, bởi vì xem ra như linh hầu, lại được mọi người xưng là mỹ hầu vương.

Mà Tiên Thú trên Vân Đài sơn này, mặc dù còn chưa có ai tận mắt nhìn thấy hình dáng tướng mạo của nó, nhưng Ngự Thú Tông truy tung nó đã lâu, đoán được hẳn là Linh Khuyển một loại, cho nên mới thu thập Vạn Khuyển Chi Linh, chế tạo Ngự Thú Quyển chuyên khắc chế khuyển, ý đồ áp bức Tiên Thú ra.

Đương nhiên, trừ điều đó ra, Ngự Thú Tông ở Vân Đài Sơn đuổi theo tiên thú kia trọn vẹn hơn một năm, nắm giữ đại lượng tư liệu, những tư liệu này không đủ để giúp bọn họ đuổi tới tay Nguyệt Linh, nhưng đặt ở trong tay đám người Vương Lục, có lẽ có ý không nghĩ tới diệu dụng.

“Đây là bản đồ Nguyệt Linh mà ta nhớ lại, mấy vị trưởng lão liên thủ suy diễn ra hành tung của Nguyệt Linh.”

Linh yên nói, bàn tay nhỏ bé trắng nõn vạch trước người một cái, vẽ ra một tấm bản đồ Vân Đài sơn hơi mờ, trong đó lấy đường cong màu đỏ đánh dấu ra hành tung Nguyệt Linh.

“Mặc dù là tiên thú, mặc dù là linh hồn của vạn vật, nhưng nếu là sinh linh, phải tuân thủ pháp tắc của sinh linh. Từ khi linh thức thanh minh đến nay, thời gian tuyệt đối không vượt quá mười năm, bởi vậy cho dù là tiên thú tư chất, thực lực cũng vô cùng có hạn, hơn nữa một năm qua nó mệt mỏi thoát khỏi truy đuổi, đuổi bắt, không rảnh tu hành, cho nên thực lực phi thường có hạn, cho đến nay cũng không thể hóa hình, dùng tiêu chuẩn của loài người tu hành, chính là dưới kim đan.”

Linh yên nói xong, dần khôi phục khí thế Kim Đan đỉnh phong. Nhắc tới Nguyệt Linh thì như đang đàm luận chuyện chim trong lồng, cũng không để ý nếu lấy xuất thân phẩm cấp mà nói, Nguyệt Linh còn cao hơn nhiều so với linh miêu của nàng.

“Bởi vì thực lực không đủ, cho nên lúc hành động bị hạn chế rất nhiều. Dù cho bản thân có thần thông có thể nhiều lần chạy trốn khỏi sự đuổi bắt của chúng ta, nhưng sau một năm, vẫn bị chúng ta tìm được không ít quy luật. Vân Đài sơn này năm

trăm dặm, có vài nơi có khả năng xuất hiện sẽ cao hơn một chút.”

Vương Lục vừa nghiêm túc nhìn bản đồ, vừa hỏi: “Tiếp điểm của linh khí địa mạch?”

Sau đó không đợi linh yên xác nhận, hắn tiếp tục suy đoán: “Ừm, chắc là như vậy, nó là Vạn Vật linh của Vân Đài sơn, trước khi hóa hình không thể rời khỏi Vân Đài sơn., Tựa như trẻ con không thể thoát ly ràng buộc. Nó có thể lấy cảnh giới Hư Đan, đem hơn mười Kim Đan phân đà Ngự Thú Tông các người, một cái Nguyên Anh đùa bỡn xoay quanh, hiển nhiên cũng bởi vì cả tòa Vân Đài sơn đều đang giúp nó. Nhưng loại trợ giúp này cũng có dấu tích để lần theo, xét đến cùng căn nguyên., Chính là Địa mạch tiết điểm. Điểm này các người cũng rõ ràng, nhưng Vân Đài sơn là nơi có thể dụng đục tiên thú, Địa mạch biến hóa huyền ảo quỷ dị, tuyệt đối không phải đám dã tử thuận lương như các người có thể nắm chắc. Bởi vậy cho dù biết rõ hành tung tiên thú có liên quan tới Địa mạch, nhưng các người vẫn không bắt được nó. Chỉ có thể vẽ ra mấy vị trí đại khái để thử vận khí.”

Vương Lục nói xong, ngẩng đầu nhìn thoáng qua sợi linh yên miêu nữ sợ hãi không thôi: “Không sai?”

Linh yên dè xuống sự sợ hãi trong lòng: Suy luận vừa rồi đích xác không sai chút nào, mà đây chính là do nhiều vị trưởng lão của Ngự Thú Tông phân đà liên tiếp tìm tòi tư liệu mấy ngày mới có được đáp án. Không thể tưởng được cái tên tu sĩ trẻ tuổi này lại có thể quen thuộc với sự tình của tiên thú cùng Địa mạch như vậy, hạ bút thành văn.

Đương nhiên, linh yên sợ hãi thán phục, đặt vào trong mắt Vương Lục chính là, cầm thú ngu xuẩn không lý giải được cảnh giới học bá.

“Như vậy, đã có kết quả sẵn rồi...” Vương Lục nói, tính toán trên bản đồ một phen, xác nhận được mấy điểm: “Vậy thì nhân thời gian còn kịp, chúng ta phải đi thử vận may rồi.”

khuyến đi cờ lại là chuẩn tiên thú, cộng hưởng cảm ứng với Nguyệt Linh. Lúc trước bị đối phương tận lực tránh né, cho nên trước sau gì cũng không thể gặp mặt, nhưng nếu như nắm giữ quỹ tích hành động của Nguyệt Linh, là có thể ôm cây đợi

thỏ, canh giữ trên đường đối phương, đến lúc đó cộng minh cảm ứng, muốn không gặp cũng khó.

Dựa theo địa điểm Vương Lục đã định, đoàn người rất nhanh liền điều chỉnh phương hướng, ào non lợi suối đi.

Phương viên năm trăm dặm Vân Đài sơn cũng không tính là rộng lớn, nhưng hành tẩu trên địa bàn Ngự Thú Tông kinh doanh một năm, tốc độ tự nhiên không nhanh được.

Tiểu Thất cảm thiên trượng xông lên trước, lấy pháp thuật độc môn làm đoàn người che giấu hành tung, Vương Lục theo sát phía sau, câu chuyện cùng nàng câu được câu không.

Tiểu Thất thuận miệng hỏi một câu: “Nói như vậy, ngươi thật sự tin câu nói của Miêu Nữ sao? Ta nghĩ rằng ngươi luôn luôn không dễ tin tưởng người của hắn.”

Vương Lục quay đầu lại nhìn miêu nữ đang trò chuyện vui vẻ với Lưu Ly Tiên, hỏi ngược lại một câu: “Nếu nàng nói dối, có phải trả giá quá thảm thiết hay không?”

“Ừm, nếu mọi chuyện có biến, ta cam đoan nàng nhất định sẽ chết ở phía trước.” Tiểu Thất nhẹ nhàng gạt đầu, bình thản mà miêu tả một sự thật đơn giản.

Vương Lục nói: “Cho nên mới nói, tốt xấu gì cũng là tu sĩ Kim Đan đỉnh phong, lấy tính mệnh làm mồi nhử, thật sự là quá xa xỉ.”

Tiểu Thất cũng tán thành nói: “Lúc trước nàng nói không muốn trở về, không về được... Cũng không có nói dối, ta nghe được.”

“Đơn giản như vậy liền thay đổi trận doanh, phải nói là không hổ là thuộc tính gian thần sao? Mà có thể làm cho thuộc tính gian thần của linh yên bại lộ không sót một chút nào, cái tên A Hạ kia cũng thật sự có thủ đoạn a.”

Tiểu Thất lại trầm mặt xuống: “Người kia thật không đơn giản.”

“Nhìn ra được, một con thú sư thuần túy Kim Đan trung phẩm, đùa bỡn với nữ tử mèo tu vi Kim Đan đỉnh phong, sao có thể là người đơn giản được?”

“... Ta tin cái rãnh này chỉ là người nhất thời nói sai, đúng không?”

“Không, ta cố ý.” Vương Lục nói xong, dừng bước, nhìn xung quanh một lượt rồi nói: “Không sai biệt lắm gần đến nơi rồi.”

Tiểu Thất có chút hiếu kỳ: “Đến nơi rồi?”

Vừa dứt lời, Tiểu Thất cảm thấy mặt đất dưới chân bắt đầu rung lên nhẹ nhẹ, sau một lát run rẩy liên bành trướng kịch liệt, trở nên núi non lay động. Thân núi bốn phía trùng điệp núi non bắt đầu nhanh chóng cao lên, hình thành vách núi dốc đứng khiến người ta sợ hãi. Không bao lâu, mây người đã bị một tầng lồng giam giống như ngọn núi bao bọc lại.

Ngũ Nhạc Đoạn Mạch chi thuật, lần thứ hai gặp mặt.

Vương Lục thậm chí lười đi xem A Hạ đứng ở trên đỉnh núi, chỉ nói với Tiểu Thất: “Hiện tại, có thể mang ba họ mèo chết ở phía trước rồi.”

...

Lúc Ngũ Nhạc Đoạn Mạch Thuật của Ngự Thú Tông tái hiện trước mặt Tiểu Thất, sắc mặt nữ tử nghiêm nghị, trong lòng nặng nề.

A Hạ kia thiết tình không đơn giản, chọn một thời điểm tốt. Lần trước khi Miêu Nữ Linh Yên chủ trì trận pháp, Tiểu Thất lấy chúng sinh bình đẳng và thuận tiện chi môn nhẹ nhàng thoát khỏi, nhưng bây giờ nàng rất khó tái hiện kỳ tích.

Bởi vì cách đây một ngày, nàng vừa mới sáng tạo ra một kỳ tích không lớn không nhỏ, lấy Luân Hồi chi đạo, hành động Nhục Bạch Cốt chi pháp của người chết, làm cho mất phải Miêu Nữ trùng hoán quang minh, nếu lấy tu vi Nguyên Anh đỉnh phong làm thì có thể nói là tiện tay mà thôi, nhưng hiện giờ chỉ là hóa thân Kim Đan, cũng đã có chút thương cân động cốt. Lúc này pháp lực bản thân nàng cũng tốt, pháp lực khôi phục của thiên trượng cũng tốt, đều không đạt trạng thái tốt nhất.

Nhưng chuyện đáng đề ý không phải là những thứ đó.

Tiểu Thất rất rõ tình trạng của mình, nhưng nàng biết tình trạng của mình không được tốt, nhưng vẫn theo chỉ dẫn của Miêu nữ, đi lại trên núi Vân Đài, bởi vì nàng luôn nghĩ rằng mèo nữ sẽ không hại nàng.

Hoàn toàn chính xác, mèo xưa nay không lấy lòng trung thành nổi tiếng, nhưng đối mặt với một chủ nhân lãng nhục bất nạt, đối mặt với một tông môn không cách nào trở về, nó có rất nhiều lựa chọn sao? Điều này không liên quan gì tới trung thành, cũng có liên quan tới giá trị để lấy hay bỏ. Càng không cần phải nói, một khi xảy ra vấn đề gì, nó sẽ đứng mũi chịu sào vì Tiểu Thất hứa hẹn phải để cô chết trước tiên, cũng không phải là không có năng lực thực hiện lời hứa.

Nhưng dù là như vậy, vẫn xuất hiện một màn trước mắt này. Có lẽ nữ miêu không phải kẻ chủ đạo của cạm bẫy này, nhưng nói nàng đối với việc này không biết chút nào, ai sẽ tin chứ? Khi Miêu nữ không nói một lời để mặc cho đoàn người đi vào bẫy rập, nàng đã là địch nhân.

Đối xử với địch nhân, tự nhiên là muốn nàng có thể chết nhanh bao nhiêu thì chết bấy nhiêu.

Tiểu Thất không đợi Vương Lục thúc giục, thiên trượng đã mãnh liệt vũ động về phía sau, vung ra thiên quang không còn nhu hòa từ bi ý nữa, mà tràn ngập kim thạch sắc bén cứng rắn, một trượng vung ra, có uy lực khai sơn liệt thạch. Mà pháp thuật trói buộc trên người Miêu Nữ đã sớm bị Tiểu Thất kích phát ra, tránh cũng không thể tránh, chỉ có thể sững sờ đứng tại chỗ, bị một trượng của Kim Cương Cương Nộ đánh vào trên đầu.

Phịch phịch

Cái đầu nhỏ tinh xảo tú khí kia lập tức vỡ ra tại chỗ, tóe ra mảng lớn hồng bạch đồ vật, thi thể thiếu nữ theo cự lực ném ra, một hơi rơi xuống ngoài mấy trăm thước, đâm thật sâu vào trong vách núi đá ngũ nhạc đoạn mạch, phá vỡ cửa hang bị chấn động xuống nam thạch phong kín, tựa như mộ phần tự nhiên.

Tiểu Thất một trượng đánh gục Miêu nữ, tâm tình lại sa sút cực kỳ. Nàng lấy danh nghĩa cầu nhục thiên sư, tính mệnh thủ hạ đã sớm hàng ngàn hàng vạn, nhưng điều này cũng không có nghĩa là nàng không thích giết chóc thành tính, ngược lại, nàng khắc chế và phản cảm đối với giết chóc, so với rất nhiều tu sĩ tự xưng là nhân nghĩa còn mãnh liệt hơn nhiều.

Nàng cố nén sự chán ghét trong nội tâm mà xuất thủ, thế trượng mặc dù lãng lệ, nhưng cũng xoắn xuýt. Mà chính vì chút bối rối này, khiến cho nàng trong vô tình bỏ qua một việc.

“Thất Nương, lúc này thất thần, nàng đúng là tài cao gan lớn nha.”

Vương Lục đúng lúc mở miệng, làm cho Tiểu Thất từ trong tình cảm phức tạp tỉnh táo lại, sau đó liền phát hiện mình lại trúng kế khác: Vừa rồi nàng dùng đầu trượng đánh nổ đầu Miêu Nữ, tự nhiên cũng dính không ít vết máu, nàng nhất thời hoảng hốt cũng không suy nghĩ nhiều, nhưng hiện tại xem ra... trên thiên trượng đã bịt kín một tầng ánh sáng ô uế ảm đạm, miêu nữ kia lại là dùng máu của mình để ở thời khắc cuối cùng hạ xuống một cái nguyên rủa.

Linh Bảo Mông Trần tuy không đến mức tổn hại như vậy, nhưng trong lúc nhất thời cũng không có khả năng phát huy tác dụng gì. Đến lúc này, chúng sinh bình đẳng và thuận tiện chi môn, vũ khí sắc bén phá Ngũ Nhạc Đoạn Mạch thuật này đã hoàn toàn mất đi hiệu lực. Mà không có linh bảo của Tiểu Thất, chỉ dựa vào Vương Lục và Lưu Ly Tiên, sao có thể để một Kim Đan chân nhân thủ hạ đào thoát được?

Nhưng Tiểu Thất cũng không vội, bởi vì thoát nhìn Vương Lục vẫn bình tĩnh, mà chỉ cần hắn không hoảng hốt, bản thân cũng không có gì phải hoảng hốt.

Có điều kế tiếp liền nghe Vương Lục thở dài: “Thất Nương, lúc trước khi nàng cùng sư phụ ta hành tẩu ở Cửu Châu, có phải thường xuyên bị nàng ta phun nước bọt không?”

Tiểu Thất trầm mặc trong chốc lát, quyết định không trả lời.

“Nói thẳng ra, ngươi cũng thật là ngu ngốc, vừa rồi ngươi đã muốn một trượng nổ đầu tìm hiểu, cần gì phải lưu lại một chút đường sống giả thiện chứ? Dem thi thể miêu nữ kia oanh bay, trực tiếp mai táng giữa vách núi đá đỏ xuống đất vi an, ngươi cảm thấy nàng sẽ bò dậy nói lời cảm ơn ngươi sao? Nàng sẽ chỉ bò dậy cười nhạo ngươi nào tàn.”

Nói đến đây, Vương Lục chỉ tay một cái, chỉ thấy chỗ vết rách trên vách núi, một đồng loạn thạch bỗng nhiên nhúc nhích, từ trong đó duỗi ra một bàn tay nhỏ dính đầy vết máu. Sau một lát, Miêu Nữ Linh Yên một thân chặt vật gãy dựa đi ra, khói bụi và máu me đầy mặt, quả nhiên còn mang theo nụ cười, đã có đại nạn không chết, lại có trào phúng như lời của Vương Lục.

“Cái này...” Tiểu Thất nhíu mày, nhớ lại cảm giác khi đánh một trượng nổ đầu vừa rồi, mặc dù lúc nàng ra tay dùng linh lực, nhưng tuyệt đối không có hạ thủ lưu tình, đầu Miêu Nữ nổ tung cũng tuyệt đối không phải giả bộ, như vậy...

“Còn không rõ? Một mào chín mạng a, tu sĩ linh miêu hóa hình, nào có dễ dàng giết như vậy? Người ta sẽ phục sinh, mặc dù lấy bản lãnh của nàng, một lần phục sinh tu vi sợ rằng phải mất mấy phẩm cấp... Nhưng nếu là ngươi vừa rồi đánh nàng tại chỗ đánh chết, nàng sống lại cũng đơn giản là chết nhiều một lần, hiện tại ngươi là thật tự do.”

Song phương cách xa nhau mấy trăm mét, đối với tu sĩ cấp Kim Đan cũng không tính là xa, nhưng trong phạm vi Ngũ Nhạc Đoạn Mạch thuật đã tựa như rãnh trời, cho nên Tiểu Thất không lãng phí pháp lực đi thử truy kích, chỉ yên lặng nhìn linh yên không chút hoang mang hoạt động tứ chi, sau đó nhẹ nhàng bay lên trời, bay thẳng đến bên cạnh A Hạ.

“Làm xinh đẹp lắm.”

A Hạ dường như sẽ không bao giờ quên nụ cười âm trầm đó.

“Ta quyết định cho ngươi một ít phần thưởng.”

Nghe được hai chữ ban thưởng, toàn thân Linh Yên run lên, giống như nhớ lại tình cảnh kinh khủng. Vốn trước đây chết một lần, sắc mặt y tái nhợt càng thêm khó coi.

Bất quá sau một khắc, A Hạ chỉ khom lưng, ở trên đôi tai mèo linh động kia hôn nhau một cái, rồi sau đó, xoa xoa đầu Miêu Nữ.

Động tác nhìn như ôn nhu thân thiết này, làm cho sự sợ hãi của Miêu Nữ giảm đi, nếu phần thưởng chỉ vền vện như vậy, vậy còn...

Đáng tiếc, ngay sau đó A Hạ liền nói: “Được rồi, còn lại đợi xong việc ta sẽ tiếp tế cho ngươi.”

Sự sợ hãi của Miêu nữ lại một lần nữa dâng lên trong lòng, tâm tình phập phồng, càng khổ sở muốn thổ huyết.

Thấy tất cả mọi việc, Tiểu Thất không nhịn được có chút buồn nôn: “Tên kia quả thực là biến thái.” Nói xong, càng cảm thấy khó có thể tiếp nhận, “Lúc trước rõ ràng nàng đã nói không muốn trở về, khi đó rõ ràng ta nghe được không phải nói dối, vì sao... nàng lại muốn trở lại bên cạnh tên biến thái kia?”

Vương Lục cười lạnh nói: “Nàng không muốn trở về, nhưng cũng không nói muốn ở bên cạnh chúng ta, hai kẻ hại người tương quyền, nàng đây không phải làm ra lựa chọn của mình sao?”

Tiểu Thất im lặng không nói gì.

“Ngươi đã sớm đoán được sẽ như thế này?”

“Sớm đoán được, đã sớm giết con mèo ba họ kia rồi.” Vương Lục trầm giọng nói, “Chỉ là ta vẫn không tin nàng, thủy chung tồn một phần đề phòng, bây giờ tình huống đều phát triển đến mức này, đơn giản là chứng minh ta lo lắng cũng không sai, bắn sau lưng coi như chuẩn xác.”

“Nói cách khác, ngươi cũng không có cách nào sao?”

Nhưng, không đợi Vương Lục lên tiếng, giữa không trung, A Hạ đã không chịu nổi tịch mịch.

“Lại gặp mặt rồi.”

Vương Lục cười hỏi: “Vẫn không có ác ý?”

A Hạ vô cùng nghiêm túc gật gật đầu: “Vẫn không mang theo ác ý, vẫn là thỉnh cầu kia, hy vọng chúng ta có thể từ bỏ hiềm khích lúc trước, hóa thành giáo thành tư lự.”

Tiểu Thất nhin không được hỏi: “Thiết kế một vở kịch như vậy là vì lão nghịch trọng đạn à?”

A Hạ cười nói: “Lúc này mới thể hiện thành ý của ta, đã đến bước này rồi, ta vẫn không có ý định đối đầu với đao binh các ngươi. Chỉ cần các ngươi chịu hứa hẹn không quấy nhiễu Ngự Thú Tông chúng ta bắt Tiên thú, Ngũ Nhạc Đoạn Mạch lập tức hủy bỏ, ta cùng Linh Yên sẽ cung kính tiễn mấy vị ra khỏi Vân Đài sơn, hơn nữa còn có hảo lễ tặng. Như vậy, hẳn là càng thêm thành ý so với lần trước.”

Tiểu Thất hỏi: “Ta thật sự nhìn không ra ngươi làm như vậy có chỗ tốt gì.”

A Hạ nói: “Chỗ tốt của ta chính là, so với mấy vị đao binh tương hướng, nếu có thể đem vấn đề an bình giải quyết, trả giá lớn nhất là ít nhất. Tin tưởng các ngươi đã nghe Ngự Thú Tông ở Vân Đài sơn có mười hai trưởng lão kim đan ở mười hai người., Một mình Đại trưởng lão Nguyên Anh, thực lực tổng hợp mạnh gấp mười lần các ngươi, nhưng lực lượng gấp mười lần này không có khả năng dùng hết trên thân ba người các ngươi, so với Tiên Thú Nguyệt Linh lui tới vô tung kia... Nhìn ta thất lễ, ba vị khách không mời mà đến., Chỉ có thể coi là một khúc nhạc nhỏ nhỏ. Chúng ta đã quyết định không hy vọng cũng không thể tập trung quá nhiều tinh lực trên người các ngươi, đã như vậy, so đầu lưỡng bại câu thương, không

bằng dĩ hòa vi quý. Giải thích như vậy, không biết có thể tiếp nhận hay không?”

Tiểu Thất im lặng trong chốc lát rồi hỏi: “Tên Lôi Thần kia sẽ tiếp nhận phương pháp của ngươi sao?”

“Ha ha, tính cách Đại trưởng lão nóng nảy, đúng là lão sẽ không xử sự nhu như ta đâu. Theo như chỉ thị của lão, có lẽ chúng ta sẽ dốc hết toàn lực bắt được ba người các ngươi rồi đưa tới trước mặt lão ta, nếu không thành thì cứ giết chết tại chỗ, hơn nữa không tiếc bất cứ giá nào.”

Tiểu Thất hỏi: “Sau đó, ngươi dám cả gan vi phạm hần?”

“Ừ, so với chấp hành mệnh lệnh một cách bất chấp thực tế, cuối cùng tổn thất thảm trọng thậm chí còn liên lụy đến đại sự. Đổi lại là một phương thức chấp hành khác, lại có thể đạt được hiệu quả tốt hơn, ta tin rằng Đại trưởng lão cũng sẽ chấp nhận sự ngộ nghịch nho nhỏ này của ta.”

“Thật là biết cách làm người mà.” Tiểu Thất không khỏi cảm thán, nếu đổi lại là mình một thân một mình, chắc sẽ tiếp nhận điều kiện của nó, so với lưỡng bại câu thương, vỡ đầu chảy máu, điệu bộ của A Hạ mặc dù khiến người ta cảm thấy buồn nôn, nhưng lý tính xem có thể là cách giải quyết tốt hơn.

Về phần hai bên tín nhiệm vấn đề, ngược lại không tính là gì.

Vấn đề duy nhất là, phương án loại này Vương Lục có tiếp nhận không?

So với mình lịch luyện trăm năm ở cửu Châu hồng trần, tu hành chưa quá mười năm, từ trước đến nay luôn là một tiểu tử thuận buồm xuôi gió, sẽ tiếp nhận một người đứng ở chỗ cao, từ trên cao nhìn xuống phương án đối thoại hay sao?

“Đương nhiên là không có khả năng.”

Câu trả lời của Vương Lục quả nhiên không ngoài dự đoán. Nhưng lời giải thích của hắn lại làm cho Tiểu Thất kinh hãi.

“Cũng nhờ Thất nương nàng nguyện ý nói nhảm với hần nhiều như vậy, ta nghe tới bây giờ mới tin chắc chuyện này đã xúc tiến quyết định của ta.”

“Cái gì?”

“Thú sư thuần cương kia, là một phé vật.”

“Mà ta, chưa bao giờ tiếp nhận đề nghị của phé vật.”

...

“Tên thú sư thuần thực kia là một phé vật.”

Vương Lục cũng không cố ý nhấn mạnh, nhưng cũng không tận lực che giấu, thanh âm của ông ta không lớn, nhưng mỗi người ở đây đều nghe được rõ ràng.

Giữa không trung, nụ cười của A Hạ hoàn toàn không thay đổi, nhưng mà linh yên bên cạnh hắn lại rõ ràng chứng kiến hai tay đang cõng sau lưng của hắn, run nhè nhẹ, phảng phất như muốn nắm chặt nắm đấm, hiển nhiên trong lòng cũng không bình tĩnh.

“Phé vật, từ đâu mà nói?” Tiểu Thất nhìn ra được Vương Lục có lời muốn nói, liền vô cùng phối hợp tiếp nhận.

“Thân ở tông phái thượng phẩm Ngự Thú Tông, tu hành vượt qua hai trăm năm cũng chỉ là Kim Đan trung phẩm, không phải phé vật thì là gì?”

Tiểu Thất bật cười: “Thì ra là nói tu vi cảnh giới không cao, người không thể so sánh với yêu nghiệt như tất cả mọi người ở đây được, kim đan trung phẩm đưa tới chín châu đại lục cũng coi như là trụ cột vững chắc ở tu tiên giới, hơn nữa cảnh giới tu vi cũng không đại biểu cho tất cả...”

Vương Lục ngắt lời: “Thông thường chỉ có thực lực mạnh đến nỗi có thể giẫm tu vi cảnh giới dưới chân, coi khiêu chiến vượt cấp như cường giả tự nhiên ăn cơm uống nước, mới có tư cách coi rẻ tu vi cảnh giới. Nhưng tên thuần thực thú sư kia đừng nói khiêu chiến vượt cấp, cho dù là đối thủ cùng cấp, hắn ứng phó cũng không có ưu thế gì, dùng học thuật giải thích một chút, bất quá chỉ là cặn bã kim đan ngũ phẩm.”

“Người ta là thú sư thuần tịnh, là trí tướng mà, chưa chắc đã cần bản thân cường đại hơn...”

“Không sai, cho nên nói trắng ra hắn cũng chỉ là cáo mượn hồ uy. Dựa vào linh thú để bày ra uy phong, hình tượng cường đại của hắn đã hoàn toàn khắc vào việc làm nhục linh thú. Người xem, nếu như không phải hắn đùa bỡn Kim Đan đỉnh phong

trong linh yên, chỉ bằng một thân một mình, có ai cảm thấy hấn rất cường đại chứ?”

“Cái này sao...”

“Bao gồm hấn bây giờ đang ở trên cao, dùng Ngũ Nhạc Đoạn Mạch thuật đem chúng ta vây khốn, cũng không phải dựa vào bản lĩnh của chính hấn. Hy sinh nhân cầu để cho Thất nương dùng tử hóa sinh chính là Linh Yên, lấy tính mạng làm mồi nhử, không tiếc bạo đầu mà vong đem chúng ta dụ nhập vào nơi đây chính là linh yên., Trong tinh huyết của mình mà buông bỏ nguyên rửa, ô nhiễm linh bảo vẫn là linh yên. Toàn bộ quá trình hấn làm gì? Thậm chí phát động Ngũ Nhạc Đoạn Mạch thuật, lại dùng vũ lực để uy hiếp, chỉ sợ cũng là linh thú thủ hạ khác của hấn mà không phải bản thân hấn.”

Tiểu Thất cười nói: “Có thể điều động nhiều linh thú như vậy, có thể khiến linh yên kim đan đỉnh phong nhập tử cho nó, cũng coi như là bản lĩnh.”

“Bản lĩnh? Ai có bản sự? Hấn chỉ là một Kim Đan trung phẩm, dựa vào cái gì để mèo nữ kim đan đỉnh phong bán mạng cho hấn, bằng vào mị lực cá nhân của hấn, độc đáo đến cổ tay sao?”

“A, có lẽ là Miêu nữ kia có nhược điểm gì đó rơi vào trong tay hấn?”

“Người cảm thấy hấn dựa vào cái gì có thể nắm được nhược điểm của Miêu Nữ, bằng mị lực cá nhân của hấn, độc tới cổ tay?”

“Cái này sao...”

Vương Lục cười lạnh: “Bởi vì Ngự Thú Tông. Hấn là Tịnh Thú Sư chuyên nghiệp trong Ngự Thú Tông, tự nhiên sẽ có linh thú cuộn cuộn không dứt đưa đến trước mặt hấn, để cho hấn thi triển thủ đoạn nắm nhược điểm, ở trong cơ thể linh thú khắc ấn nổi thống khổ vĩnh viễn khó quên, cho dù ngày sau linh thú hóa hình, tu tiên thành, vẫn không thể thoát khỏi sự khống chế của hấn. Nói cho cùng, bất quá là một con man trùng ký sinh ở trong cơ thể con quái vật Ngự Thú Tông khổng lồ mà thôi.”

Xoạt xoạt xoạt.

Giữa không trung, linh yên nghe được tiếng xương cốt vỡ nát, đó là hai tay A Hạ đang đeo ở sau lưng, bị lực lượng khổng lồ mạnh mẽ bóp nát xương ngón tay.

Nhưng mà Vương Lục vẫn không chịu bỏ qua, thao thao bất tuyệt nói: “Nếu hắc có thể tự giác như là sâu mọt, ta cũng không nói gì, nhưng đáng buồn chính là, người càng nhỏ bé thường thường càng dễ dàng tự bành trướng, tham mộ hư vinh. Hắc không cam lòng làm một phé nhân kim đan trung phẩm, liền thông qua thuần thực thú sư lợi hiệp linh thú, thu được khoái cảm cao nhân nhất đẳng., Dần dà, lừa mình dối người hơn nhiều, thật đúng là cho rằng mình là đồ vật ghê gớm gì đó của Thất Nương, người hành tẩu ở Cửu Châu nhiều năm như vậy, hắc là gặp qua rất nhiều đệ tử trong môn phái tồn tại như vậy: Bọn họ hoặc là thiên phú có hạn, hoặc là tâm tính khiếm khuyết, tu vi Tiên Đạo xa xa không bằng những người cùng thế hệ cần cù lại có thiên phú, nhưng mà không những không có chí tiến thủ., Ngược lại tự phé, lãng phí thời gian tinh lực vào việc nháo loạn, bọn họ trộm gà bắt chó, bắt nạt kẻ yếu, sau đó lấy đẹp gọi là thể hiện bản thân, nổi bật ra tính. Trong lúc đồng môn cần tu luyện khổ luyện, bọn họ hoặc là dây dưa đánh nhau vô vị, hoặc là lưu luyện tới chôn xa hoa đèn dầu., Khi xấu hổ trong ví, thậm chí sẽ đi ăn trộm phi chu của người ta, sau đó đi trộm không biết xấu hổ, trộm phi thuyền so với trộm nước chung quy vẫn tốt hơn so với trộm cấp quốc gia... Mà hành động của Thuần Khuyết Thú Sư Hạ này, có gì khác nhau? Hắc mấy lần ngoài dự liệu của mọi người tuyên bố cái gì tuyệt không có ác ý, lấy với quý, về bản chất bất quá là tầm thường, giống như những người lúc trước nói, đối với loại người này, chúng ta thường gọi là cặn bã.”

Thiên trường luận này vừa ra, ngay cả Tiểu Thất cũng khiếp sợ, nguyên thân truyền âm nói: “Người quả thực thần rồi, thế mà thông qua người ta mấy câu nói, liền phân tích thấu triệt như vậy, quả thực không thể nghi ngờ, hắc thật sự chỉ là người nội tâm nhỏ bé, tầm thường hay sao?”

Vương Lục nói: “Ta quản có phải hay không, dù sao ta đã nói như vậy.”

“Yên tâm, chí ít có một điểm ta không nhìn lầm, tên kia cực kỳ kiêu ngạo, hắc đối với phương pháp làm việc của mình có

chút tự đắc, mà càng kiêu ngạo, thì càng giống nghịch lân. Cho nên chỉ cần xác định một điểm này hạ thấp, hẳn tuyệt đối không duy trì được phong độ hiện tại, mà chỉ cần trong lòng hấn loạn, sẽ khó tránh khỏi lộ ra sơ hở.

Tiểu Thất ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên thân thể Hạ đã cứng ngắt vô cùng, mặc dù trên mặt hiện ra nụ cười nhưng so với khóc còn khó coi hơn.

“Thật là khiến người ta không ngờ tới.” Tiểu Thất cảm khái từ tận đáy lòng: “Tiện nhân Vương Vũ kia không ngờ lại nhận đồ đệ yêu thương như người.”

Vương Lục nói: “Ta từ đâu ra mặt buôn bán tình cảm, chẳng qua là gặp nhiều nhân vật phản diện chuyên nghiệp, chỉ cần thăm dò đường lối, liếc mắt liền có thể nhìn ra kết cục.”

Trong lúc hai người nói chuyện, quả nhiên A Hạ nhin không được cử động.

“Nói hay lắm, chỉ bằng vào việc ức hiếp linh thú để xây dựng cảm giác ưu việt, quả thực khó phục chúng.” A Hạ lúc mở miệng, ngữ khí trở nên bình thản trầm ổn, bộ dáng cũng không lộ ra vẻ then quá hóa giận.

“Cho nên, để tránh bị người ta đánh giá là cặn bã, ta cũng chỉ có thể thông qua tu sĩ ức hiếp cùng làm nhân loại, tới thành lập một phen cảm giác ưu việt, thật sự là đáng tiếc, vốn cho rằng có thể ở chung hòa bình với các người, xem ra ta đã đánh giá cao các người rồi.” A Hạ nói, khoát tay áo, sau đó liền nghe được bốn phía sơn cốc truyền đến từng đợt dã thú gầm gừ.

“Ta là thú sư thuần túy, ta tự hào với nghề nghiệp và kỹ xảo của mình, nếu như người muốn chứng minh ta lựa chọn con đường không đáng giá một đồng, thì mời người dùng hành động thực tế đến giẫm ta.”

Đang khi nói chuyện, bên cạnh A Hạ, các linh thú tướng mạo khác nhau lục tục có vị trí. Phẩm cấp của những linh thú này cũng không tính là cao, mạnh nhất cũng chỉ là thực lực Hư Đan đỉnh phong, phần lớn đều là Hư Đan trung hạ phẩm, nhưng số lượng rất nhiều, hơn nữa ở trong địa bàn của Vân Đài sơn ngự thú tông, tự nhiên không thiếu trận pháp tương trợ.

“Không ổn a, trận thế này, như là trận pháp vạn thú.” Tiểu Thất hít mắt, phân biệt ra thủ đoạn của A Hạ.

Lấy số lượng linh thú trận dung hợp tạo thành Vạn Thú Chi Trận, công hiệu lớn nhất là làm cho các linh thú nhất hóa mười, mười hóa trăm, khiến cho số lượng khổng lồ trở nên mênh mông như biển, kết hợp với trận pháp vây khốn Ngũ Nhạc Đoạn Mạch kết hợp càng thêm lợi ích, mặc cho người có bản lãnh cực lớn, cũng rất dễ dàng bị vô tận thú ảnh vây khốn ở trong trận.

Rốt cuộc A Hạ có phải là loại bốc phét làm họ sùng ái hay không, hiện giờ xem ra tựa hồ vừa nhìn là hiểu.

“Nếu thật sự đánh, phần thắng không cao.” Tiểu Thất tính toán một chút, liền tính toán ra bên mình lành ít dữ nhiều. Nhưng mà Vương Lục lại không nhanh không chậm, “Không sao, đánh trước đi.”

... Được, ngay cả tu sĩ Trúc Cơ trung phẩm mà cũng dám đồng dạng ngâm nga như vậy, tiền bối Kim Đan trung phẩm còn có thể nói gì được nữa? Vậy thì đánh trước.

Linh Bảo Thiên Trượng của Tiểu Thất bị tinh huyết của Miêu Nữ làm ô nhiễm, không chịu sử dụng, bất quá pháp bảo của nàng phòng bị cũng không ít, lại từ trong tay áo lấy ra một cây gậy xanh biếc, trên côn mang theo mùi máu tanh nồng đậm, hiển nhiên tạo ra không ít sát nghiệt. Pháp bảo này vừa ra, rất nhiều linh khuyển tụ tập giữa không trung liền theo bản năng rút lui.

“... Không hổ là cầu thị thiên sư, trang bị này thật sự là chuyên nghiệp.” Vương Lục là linh kiếm học bá chủ, liếc mắt liền nhận ra đó là đánh gậy chuyên khắc chó.

Nhưng ngoại trừ linh khuyển, số lượng linh thú khác càng nhiều, theo A Hạ vung tay lên, lập tức thân hình biến ảo, một thành mười, mười trăm, tiếp theo vạn thú lao nhanh như gió, như sao sa từ trên trời giáng xuống.

“Làm tốt phòng thủ, chậm rãi hao tổn để xem hấn còn át chủ bài nào không.”

Vương Lục nói xong, Khôn Sơn kiếm run lên, nhờ vào sự thành danh của kiếm trận phòng ngự đã chống đỡ, bảo vệ Lưu

Ly Tiên và khuyến đi cờ ở trong vòng kiếm.

Sau một khắc, có linh thú hung hãn không ngừng trùng kích lại đây. Một con đầu tiên là lấy linh thú Miêu khoa làm chủ, mấy con dị báo râu như sấm sét đánh xuống đất, rít gào đánh về phía Vương lục. Tất cả thực lực tổng hợp tương đương với Hư Đan trung hạ phẩm, lực trùng kích lại càng có mãnh thú cấp cao trong Hư Đan., Tuy nhiên va vào Vô Tướng kiếm khí của Vương Lục, tiếng gầm liền im bật đi, người nào người nấy đều đứt gân gãy xương, trọng thương ngay tại chỗ, còn Vương Lục lại không hề rung động chút nào, bất động như núi.

Phía sau Lô Báo còn có vài đầu Độc Giác cự thú Thanh Cương đang lao nhanh đến, những mãnh thú đủ để phá núi phá đá mang theo uy phong từ trên trời giáng xuống. Coi như là những tu sĩ Hư Đan đỉnh phong trong Ngự Thú Tông cũng sẽ không đón đỡ, nhưng Vương Lục y nguyên bất động thanh sắc, Vô Tướng kiếm pháp yên lặng vận chuyển, dùng chính diện Khôn Sơn kiếm nghênh đón.

Thậm chí hẳn còn không xin Tiểu Thất giúp đỡ trong gang tấc.

Mãnh thú to như tòa tiêu lâu, như sao băng từ trên trời giáng xuống đầu. Nó như đụng phải một bức tường vô hình cứng rắn, nửa người đã bị ép thành bùn nhão. Vương Lục ngoại trừ mặt đất dưới chân nặng hơn một mét, cả người không đổi nửa điểm tư thế, không chút thay đổi.

Năng lực phòng ngự này quả thực nghịch thiên.

Nhưng trận pháp vạn thú mà A Hạ cho là kiêu ngạo sao có thể dễ dàng đáp trả trước mặt một kiếm sĩ Trúc Cơ trung phẩm. Vừa rồi va chạm hai lần chẳng qua chỉ là món khai vị. Thú triều vô cùng vô tận theo sát tới, lực trùng kích càng ngày càng mạnh, hơn nữa bất kể tính tử thương, đám linh thú thà rằng tan xương nát thịt cũng sẽ đụng phải một lần ở trên vòng vây của Vương Lục. Không bao lâu, liền máu chảy thành sông, thi cốt chảy thành sông.

Nếu như tính theo số lượng, linh thú chết trước người Vương Lục đã sớm vượt qua số lượng thực tế của chúng. Tuy A Hạ triệu hoán tới linh thú nhiều, nhưng cũng chỉ có ba bốn mươi, dù sao linh thú có thực lực Hư Đan đối với phân đà Ngự Thú

tông cũng không phải là một bó lớn, nhưng lúc này chết ở dưới Vương Lục kiếm đã sớm hơn năm mươi.

“Vạn thú chi trận này quả nhiên có chút môn đạo.”

Vương Lục nhàn nhạt mở miệng, Vô Tướng kiếm vây quanh vẫn không thể phá vỡ, nhưng mùi máu tươi trong miệng lúc nói chuyện lại cho thấy hắn cũng không có thoải mái như vậy.

Chung quy vẫn chỉ là Trúc Cơ trung phẩm, đối mặt với một cái trận pháp cấp Kim Đan có thể kiên trì đến lúc này đủ để nghiền nát không ít người Tam Quan. Giữa không trung, mặc dù A Hạ mang theo nụ cười của người thắng nhưng trong ánh mắt vẫn không che giấu được sự khiếp sợ.

Vạn thú lao như điên, mục tiêu chủ yếu của hắn thật ra là cầu thiên sư kia. Lúc hắn thiết kế bẫy rập là thiết kế cường độ Nguyên Anh cho đối phương trở thành Hồ vương cấp một, nhưng lúc này lại không thể hạ được một tu sĩ Trúc Cơ nào? Chẳng qua thời gian vạn thú chạy như điên càng dài., Uy lực của nó cũng càng mạnh, nếu như không thể dùng phương pháp từng bước phá trận, chỉ dựa vào sức mạnh mà chống lại... đó là con đường chết. Biện pháp mê mông này, bản chất là ngọn linh sơn trời đất này, dùng linh khí đậm đặc ngưng tụ thành pháp thuật cỡ lớn tương hợp, giết như vậy vĩnh viễn không hết.

Bất quá, cân nhắc đến lai lịch thần bí của đối phương, chỉ sợ đêm dài lắm mộng nhiều người của A Hạ trầm mặc trong chốc lát, thủ thế biến đổi, quyết định tốc chiến tốc thắng.

Rào rào rào...

Theo một trận tiếng rít hung hãn, bầu trời trên lòng giam Ngũ Nhạc phong vân biến ảo, ba đầu tinh kim làm mai, Huyền Quy chân đạp mây đen phá tan tầng mây, mang theo ánh lửa nện xuống giữa đầu. Kim, Lôi, Địa bốn hòa hợp một, lực trùng kích mơ hồ đã đột phá Hư Đan đỉnh phong, đứng trên bậc thang Kim Đan.

Tiểu thất thần biến sắc, lập tức hạ lệnh đánh chó màu xanh biếc quét ngang, đánh cho mấy chục con linh thú bên cạnh gãy xương, tiếp theo trong đôi mắt lóe ra hào quang vàng rực của nó, liền muốn lấy lực lượng Kim Đan chân nhân ngăn lại đòn

đánh động trời này. Nhưng ngay lúc này, sau lưng một trận âm phong thổi qua, tiểu thất vội vàng xoay người đón đỡ, miễn cưỡng ngăn được lần đánh lén xuất quỷ nhập thần này.

Là miêu nữ linh yên, cho dù vừa mới chết rồi phục sinh, nhưng miêu nữ vẫn có thực lực cấp kim đan, A Hạ đương nhiên sẽ không bỏ qua không dùng. Tiểu Thất có quá nhiều biện pháp để đánh bại mèo nữ, nhưng bị nàng cuốn lấy, lại không rảnh bận tâm đến Vương Lục.

Lưu Ly Tiên tiến lên nửa bước, muốn dùng Kiếm Tâm Thông Minh ngăn cản một lần cho Vương Lục nhưng lại bị hấn thò tay ngăn lại. Một khắc sau, ánh mắt Vương Lục trở nên lạnh lạnh, bờ môi mím chặt, nguyên thần, pháp lực, nhục thân dưới sự điên cuồng vận chuyển của Vô Tướng Tiên tâm thì đã dung hợp chưa từng có, trong thời gian ngắn bộc phát ra lực lượng vượt xa Trúc Cơ trung phẩm.

Mà Vô Tướng kiếm của hắn cũng bị khuấy động chưa từng có, khí tức như núi cao từ xưa đến nay không thay đổi kia trở nên mờ mịt linh động, trọng kiếm của Khôn Sơn theo kiếm ý mà động, mơ hồ phát ra âm thanh như gió và nước.

Phanh, phanh, bang, phanh...

Sau ba lần va chạm, ba khối thiên thạch huyền quy màu vàng đen vẽ ra một đường cong quả quyết, chia ra bay về các phương hướng khác nhau, tiếp theo va chạm cùng núi đá, tan xương nát thịt. Bản thân Vương Lục thì điên cuồng xoay tròn như con quay, tiêu hóa lực trùng kích.

Vô Tướng kiếm pháp không phải chỉ có thể trực tiếp, linh hoạt, kiếm pháp có thể nhẹ nhàng tuyệt diệu, lúc này chính là Vô Tướng kiếm của Vương Lục dùng nhu khắc mới phát huy đến mức tận cùng.

Có điều tự chuyển mà đình chỉ, gương mặt hắn vẫn chớp động nét đỏ bất tự nhiên. Dùng Trúc Cơ chặn kim đan, kỳ tích sau lưng có thể nào không phải trả giá? Sau ba lần va chạm, lòng Vô Tướng Tiên gần như vỡ tan, pháp lực và thân thể nguyên thần của cả hai tản ra, không còn lực ngưng tụ, thực lực rơi xuống ngàn trượng.

“Vương Lục, đi “

Tiểu Thất kinh ngạc vì Vương Lục còn hơn cả Vô Tướng công của hắn ta, mặt khác thúc giục hắn ta không được cậy mạnh nữa.

Quân tử báo thù mười năm không muộn, huống chi với bản lĩnh của Vương Lục, không cần mười năm có thể ngưng kết Hư Đan, đến lúc đó khiêu chiến Kim Đan trung phẩm, A Hạ cũng không làm khó, cần gì phải ở lại hôm nay, cứng rắn chống đỡ đối thủ chiếm cứ thiên thời địa lợi nhân hòa, tranh giành chi khí một thời? Còn đi không được, có Linh Kiếm Thiên Phù, vẹn vẹn Ngũ Nhạc Đoạn Mạch được coi là thập nhân.

“Đi? Vào lúc này chính là hạ Hoàn chính giữa, đối phương bày trận thế, chính là vì bức ta vận dụng Thiên Phù chạy xa. Bởi vì lần này đi, muốn trở về như thế nào cũng phải mất vài ngày, đến lúc đó hành động bắt Tiên Thú Nguyệt Linh cũng đã kéo màn che, huống chi phạm là muốn mất mặt, cũng không có biện pháp lập tức vòng trở về đây dựa không ngọt.

Vương Lục vừa cố gắng điều tức vừa giải thích cho Tiểu Thất.

“Ông ta biết không thể nào thật sự đánh chết chúng ta, cho nên chỉ cần ép chúng ta rút thì sẽ thắng. Nhưng ngay cả thắng lợi thua như vậy, ta cũng sẽ không cho ông ta.”

Tiểu Thất không phản bác được, nàng quá hiểu tâm lý chết không nhận thua của các đệ tử thiên tài ở tu tiên giới, không trải qua trắc trở sẽ không biết thối lui một bước lên trời cao biển rộng. Vương Lục Chung vẫn là đi quá thuận lợi, không vòng qua được.

Nhất định phải ngã vài lần mới có thể học được đạo lý sinh tồn giống sư phụ hắn... Thôi vậy, bây giờ mặc hắn tùy hứng một lần, cùng lắm thì bất chấp phân thân này mà không cần, giữ lại tính mạng cho hắn.

“Không cho ta thắng lợi sao?” Giữa không trung, A Hạ đã nắm chắc thắng lợi trong tay, không nhịn được lắc đầu cười nói: “Trừ công phu ra miệng ta tự thừa nhận không bằng, người còn có khả năng thắng ta sao?”

Trong khi nói chuyện, vì tăng cường khí thế, A Hạ lại mở ra át chủ bài.

Một con ma lang toàn thân đỏ rực như máu xuất hiện bên cạnh hắn, ma lang đã trải qua hóa hình chi kiếp, tu vi đạt tới cảnh giới kim đan thượng phẩm, lúc này thân người thân thú hóa thành, dung nhập vào trong vạn thú trận. Thực lực tổng hợp so với mèo nữ kim đan đỉnh phong còn mạnh hơn. Đối với đám người Vương Lục sớm đã vô lực tiến hành, đây chính là lợi thế đủ để đè bẹp tất cả.

Nhìn thấy ma lang hiện thân, trong lòng Tiểu Thất trầm xuống, vội vàng quay lại nhìn về phía Vương Lục, nếu như hắn không biết sống chết, chỉ sợ ngay cả cơ hội phát động thiên phù cũng không có, nàng nhất định phải xuất thủ ngăn lại.

Lại thấy Vương Lục cười phá lên, nụ cười chân thành tự nhiên.

“Cuối cùng cũng chờ ngươi lật được lá bài tẩy cuối cùng này ra, chờ ngươi lá bài này lâu lắm rồi.”

Sau đó, nụ cười liền thu lại.

“Có lẽ trong tay ngươi không còn lá bài tẩy nào khác? Đã như vậy, đến phiên ta lật bài rồi.”

Trong túi trữ vật, một đạo hào quang màu bạc hiện lên. Trong sự kinh ngạc của mọi người, một chiếc phi chu màu bạc lưu loát xuất hiện trong sơn cốc.

Sau một khắc, phi thuyền màu bạc kia như tia chớp vọt tới đầu Hắc Kim Huyền Quy vừa mới mọc lại từ trong Vạn Thú Trận, Huyền Quy kia mới vừa xuất hiện, thậm chí không ngờ xảy ra chuyện gì, bị đụng trúng chia năm xẻ bảy.

Lần này phá diệt phi thường triệt để, A Hạ chỉ cảm thấy trong lòng chấn động, trong Vạn Thú Trận, thân ảnh Huyền Quy thế mà vĩnh viễn biến mất.

Wang Lục cười lạnh: “Thân thể máu thịt làm sao có thể ngăn cản được chiến xa? A Hạ, nói với các thú cưng mà ngươi yêu mến là sẽ nói cho ngươi biết.”

...

Thân thể huyết nhục làm sao ngăn cản được chiến xa?

Khi phi thuyền màu bạc mang theo nửa thân huyết nhục trở lại trước mặt Vương Lục, chậm rãi đáp xuống đất. Mặt ngoài ngân quang chiếu ra mấy gương mặt kính ngọc.

Trong khốn cảnh, Vương Lục lật ra át chủ bài, điều này cũng không có gì đáng kinh ngạc: Lưu Ly Tiên ở đây năm đó còn bị Vương Lục liên tục trưng thêm át chủ bài cướp đi thủ tịch. Nhưng lúc này hắn lấy ra át chủ bài như vậy, thật sự nằm ngoài dự kiến của rất nhiều người.

“Đây không phải là... Công vụ dùng xe sao?”

Bởi vì tiến vào trạng thái chiến đấu, thần trí của Lưu Ly Tiên đặc biệt thanh tỉnh, cho nên đưa ra một vấn đề vô cùng tinh táo.

Đây không phải công vụ dùng xe sao?

Vương Lục lại khịt mũi coi thường câu chuyện này: “Người đem ta và đám quan liêu đầu óc mập mạp kia nói chuyện linh tinh rồi. Đãi ngộ nên hưởng thụ không thể chối từ, nếu không sẽ làm thủ hạ khó xử. Nhưng cùng là đãi ngộ lãnh đạo, chỉ đơn thuần là theo đuổi xa hoa vô vị, còn là hưởng thụ cuộc sống, đồng thời tạo ra bố trí tính hiệu quả thực tế, đây chính là chênh lệch trên cảnh giới. Được rồi, nhanh lên trên, dưới sự ước thúc của Tâm Ma đại thể, phi thuyền này không thể do đích thân ta điều khiển.

Thừa dịp vừa rồi Tiểu Thất lấy gậy đánh chó quét ngang khoảng trống mà ngàn quân có được, Vương Lục gọi mấy người tiến vào phi chu.

Mà lúc này, bên trong phi chu không còn là không gian sinh hoạt rộng rãi mà xa hoa như trước kia nữa, mà là phòng cơ quan đầy áp cơ quan bánh răng, không gian xung quanh dày đặc, một hàng đường sáng truyền tống từ mây bạc thượng đẳng xếp chỉnh tề trên vách tường bốn phía, trong đó lưu động làm người ta lóa mắt —— đó là tiên linh khí bị dịch hóa lỏng, cũng là năng lượng để khu động phi thuyền cao cấp nhất.

Vương Lục nhanh chóng đi bộ, bày ra giới thiệu và bố trí cho mấy người.

“Đây là hình thái chiến đấu của Lăng Vân chu, thời gian không nhiều lắm, ta cũng không giới thiệu kỹ càng. Hiện tại Thất Nương người đi tầng hai của năng lượng có thể, lấy tu vi Kim Đan liên tục phát ra pháp lực ở trung tâm., Nếu như pháp lực không đủ thì trực tiếp dùng linh thạch, không cần tiết kiệm cho ta. Tiên nhi, người và ta đi phòng chỉ huy, thông qua kiếm tâm thông minh cùng phi chu, khống chế toàn cục. Ừm, ta biết người chưa từng có thứ đồ chơi này, bất quá chỉ cần xem phi thuyền như một thanh phi kiếm cỡ lớn là được. Chỉ cần nghiêm túc nghe theo sự chỉ huy của ta, trận chiến này tất thắng không thể nghi ngờ.”

“A “...”

Nếu như Lưu Ly Tiên có cái gì sở trường, phục tùng mệnh lệnh nghe theo chỉ huy nhất định có thể đứng trong đó.

Không bao lâu, mấy người phân biệt vào chỗ, Tiểu Thất đứng ở chính giữa phòng năng lượng, hai tay tự mình cầm một tổ vân ngân quản tuyến, thôi động ngọc phủ kim đan quay tròn chuyển động, đem pháp lực tinh thuần từ trong hai tay phát ra ngoài., Vì phi thuyền có năng lượng. Lưu Ly Tiên thì dưới sự chỉ đạo của Vương Lục, hai tay đặt trên một cái vòng tròn màu bạc, mặt xoay lưu động quang hoa một trận như sóng nước, Lưu Ly Tiên chỉ cảm thấy trong lòng chấn động, nguyên thần liền cùng phi thuyền kết nối với nhau, toàn bộ phi thuyền giống như được kéo dài bởi thân thể, có thể tùy ý sử dụng.

Đối với người bình thường, có lẽ còn cần một khoảng thời gian để thích ứng phương thức điều khiển này. Nhưng theo lời Vương Lục, Lưu Ly Tiên lưu loát làm cho đường cong này trở thành một loại phi chu, toàn thân dài nhỏ coi như là một loại phi kiếm. Kiếm tâm thanh tịnh của Ngọc phủ nhoáng một cái, liền hoàn toàn thích ứng với chiếc phi thuyền này. Cốt thần và trung tâm phi thuyền phát ra cộng minh, phi thuyền màu bạc lập tức tỏa ra ánh sáng càng chói mắt.

“Được, bắt đầu hành động.”

Vương Lục đứng sau lưng Lưu Ly tiên, vỗ vai nàng một cái để cổ vũ.

Phi thuyền màu bạc tiến vào trạng thái tốt nhất, bắt đầu hành động.

Mà giữa không trung, A Hạ cũng nhân thời gian ngắn ngủn mấy lần hô hấp vừa rồi, làm ra ứng phó của mình. Hắn đưa tay ngăn cản ma lang đỏ rực nóng lòng muốn xuất chiến, sau đó vận chuyển trận đồ trong tay, làm một ít điều chỉnh vị trí thú triều trong sơn cốc.

Phi thuyền màu bạc kia lấy bản thể đụng nát máu tanh của Huyền Quy thực sự là rung động lòng người, A Hạ biết rõ đôi phương vừa mới lật át chủ bài đã rất mạnh, tốt nhất không nên dùng sức mạnh để chống lại... Như vậy liền thử kéo dài thời gian, loại pháp khí giống như chiến xa này cơ bản đều tồn tại một vấn đề liên tục tác chiến, chỉ cần kéo dài thời gian, thắng lợi vẫn nằm trong tay.

“Xích Tam, Thanh Ngũ, Huyền Tứ...” Dựa theo trận đồ tính toán, A Hạ rất nhanh đã điều chỉnh xong, chỉ thấy trong sơn cốc của Ngũ Nhạc Đoạn Mạch, quần thú sôi trào, từ trong núi rừng, trong nước sông, trên bầu trời, đủ loại linh thú như thủy triều tuôn ra, thoát nhìn giống như được ăn cả ngã về không, dốc toàn bộ lực lượng.

Bất quá trên thực tế đây chỉ là giả tượng, lúc này phẩm cấp linh thú ra sân rất thấp, đại đa số ngay cả nội đan cũng không ngưng kết, cũng chính là Trúc Cơ thậm chí thấp hơn tạp ngư, tác dụng của bọn họ là yểm hộ linh thú cường đại chân chính, thừa dịp loạn phát động đánh lén. Phi thuyền màu bạc kia dù lợi hại như thế nào, chẳng lẽ thực sự có thể cứng rắn chống đỡ trận pháp Ngũ Nhạc Đoạn Mạch cùng Vạn Thú, chém giết bầy ra sao?

Trong lúc thấp thỏm, đợt giao phong thứ nhất đã bắt đầu.

Trong sơn cốc xẹt qua một tia chớp màu bạc, được Kim Đan cấp Tiểu Thất cung cấp có thể, tốc độ của nó thành linh nhanh hơn vài phần, có Lưu Ly Tiên dùng kiếm tâm thông minh sử dụng, càng đạt được cường hóa thật lớn, một lần tập kích, đảo mắt một cái, phi chu liền vượt qua mấy ngàn thước.

Nếu không phải A Hạ kịp thời điều chỉnh trận đồ, lần tập kích này sẽ xuyên qua núi đá, trọng thương Ngũ Nhạc Đoạn Mạch đại trận.

Bất quá, A Hạ kịp điều chỉnh địa thế, lại không kịp chỉ huy thú triều, phi chu đi qua mấy ngàn thước, ven đường không biết bao nhiêu linh thú bị đụng đến tan xương nát thịt, theo gió núi thổi qua, trong sơn cốc giống như mưa máu rơi xuống.

“Mẹ nó, đây rốt cuộc là cái gì?”

Với tư cách là tu sĩ tông phái thượng phẩm, A Hạ đã gặp qua không ít phi chu, nhưng lại thô bạo không nói đạo lý như vậy, mấy tên đầu đá lung tung đúng là hiếm thấy.

Vừa cẩn rắng tính toán tồn thất vừa rồi, A Hạ vừa hạ quyết tâm, gia tăng thu hoạch linh khí địa mạch tại Vân Thai Sơn Mạch, ngũ nhạc đoạn mạch đại trận cùng vạn thú trận đồng thời đạt được cường hóa, càng nhiều linh thú tràn ra.

“Đây là muôn dùng số lượng tuyệt đối nghiền ép hết thầy a.” Trong phòng tài nguyên, Tiêu Thất cảm khái một tiếng: “Có chiếc phi chu này của người, đích thật là thuận tiện hơn rất nhiều, nhưng nếu thật sự cùng hấn hao tổn... Chúng ta không có khả năng hao hết địa mạch linh khí của người ta.”

Vương Lục sử dụng một đường ống bằng đồng trong phòng chỉ huy, nói với Tiêu Thất tầng hai: “Không tính dây dưa với hấn, thời gian của ta quý giá hơn hấn vạn lần. Vừa rồi chỉ thử xe thôi, bây giờ bắt đầu, chúng ta chuẩn bị chính thức phá trận.

“Phá trận?”

Vương Lục nói: “Mặc dù trình độ bày trận của ta không cao, nhưng làm linh kiếm học bá chủ, tri thức lý luận phá trận cũng có, hai đại trận của hấn đều có pháp năng để phá, bất quá ngũ nhạc đoạn mạch phá cũng không có lợi, không bằng hủy Vạn thú đại trận của hấn. Trận pháp này có thể dùng linh khí hóa hình linh thú., Hư thực bất phân, nhưng bởi vì người bày trận cùng tọa trận thực lực không đủ, trong trận tồn tại không ít kẽ hở. Vừa rồi lúc ta lấy Vô Tướng kiếm nghênh địch, có thể cảm giác được bên trong thú triều có một ít tồn tại đặc biệt, chỉ cần đánh chết nó, liền có thể tạo thành thương tổn khó mà khôi phục. Con Huyền Quy vừa rồi đập chết là một trong số đó.”

Tiêu Thất nói: “Đơn giản mà nói, chính là đánh chết linh thú đặc biệt rồi sao? Sẽ dễ dàng như vậy sao?”

Vương Lục cười nói: “Đương nhiên là dễ giết.”

Sau đó là dừng lại, “Phát hiện kẻ địch ở đằng sau, đi lên phía trước...”

“Vâng.”

Thiếu nữ quát lớn một tiếng, mặc dù lúc này Vương Lục không hề khái niệm gì về Vân Vân, nhưng sự ăn ý của hai người lại làm cho nàng hiểu chuẩn xác dụng ý của Vương Lục, điều chỉnh phương hướng phi chu, nhắm thẳng vào một đầu lôi báo đang kinh ngạc tập hợp giữa không trung mà phóng thẳng đi.

Lôi báo kia vốn sở trường về tốc độ, thấy phi thuyền gào thét lao tới, vội vàng triển khai thần thông, định hóa lôi phi độn. Nhưng không ngờ tốc độ phi thuyền lại nhanh hơn nhiều so với nó tưởng, trong mắt ngân quang kỳ thật chỉ là tàn ảnh. Lúc nó định thúc giục nội đan, lại phát hiện nội đan ở ngực đã không liên hệ được.

Sau một khắc, nó mới nhìn thấy một phần từ cổ trở xuống của mình đã tan thành từng mảnh nhỏ hóa thành mưa máu và thịt.

Cùng lúc đó, trong thú triều, mấy chục con lôi báo yên lặng biến mất, như ảo ảnh mộng ảo.

“Gặp quý “

Nắm đấm của A Hạ nắm chặt, điên cuồng điều chỉnh trận đồ, quyết tâm không để đối phương muốn làm gì thì làm nữa.

Bên trong thú triều, trung tâm thú triều bắt đầu che giấu dấu vết hoạt động, quyết định tạm lánh mũi nhọn.

Nhưng mà...

“Ba đằng nam, tiến lên.”

Phịch phịch

Một con mãnh cầm thủy tinh toàn thân óng ánh bị ngân quang xẹt qua, va vào chia năm xẻ bảy.

“Sáu đằng, tiến lên...”

Một con Thương Viên vừa mới dung nhập nửa người vào nham thạch, nửa người trên bị nghiền nát, chỉ để lại một mặt cát bằng phẳng, tiếp theo huyết tuyến tuôn trào.

“Tám giờ, tiến lên.”

Ngân quang xông vào trong dòng sông, xuyên thấu qua một con cua lớn giấu dưới đáy sông, bầy cua vàng tỏa ra bốn phía.

“Gặp quỷ rồi, rốt cuộc đây là xảy ra chuyện gì?” Rốt cuộc A Hạ cũng không thể giữ được vẻ thong dong này nữa, trận đồ bị hấn nắm chặt, hoàn toàn không thể hiểu nổi vì sao đối phương có thể tìm được chỗ yếu hại chính xác như vậy.

Lúc trước hấn còn cười nhạo đám người Vương Lục chỉ biết dùng sức mạnh, hoàn toàn không hiểu kỹ xảo phá trận, nhưng bây giờ đối phương lại dùng hiệu suất cao nhất, từng bước phá giải Vạn Thú Chi Trận. Cứ như vậy, không bao lâu nữa sẽ kéo trận pháp sụp đổ.

“... Trên phi chu của tên kia, hình như có đồng loại.”

Lúc này, con ma lang đỏ đậm đột nhiên mở miệng nói tiếng người, nhắc nhở A Hạ. Hạ nhất thời tỉnh táo lại, nhớ tới con tạp ma cầu kia.

“Thì ra là thế, là ta lo lắng không chu toàn...” A Hạ khôi phục lại bình tĩnh, lập tức điều chỉnh trận đồ, vì vậy trong núi rừng, một đám dị thú lông dài bắt đầu gào thét cổ động không ngừng, vị trí nòng nặc thân thể từ trong lỗ chân lông tản ra, trong sơn cốc rất nhanh tràn ngập sương mù nồng đậm.

“Ta dựa vào cái quái gì? Bị sét đánh...”

Trong thuyền, chó ngóc chửi tục một tiếng, tiếp theo từ trong phòng quan sát chặt vật chạy trốn ra ngoài.

Vương Lục lắc đầu bật cười: “Không được vô lễ với Tình Xuyên... Không sao cả, bọn họ cho rằng ta chỉ có chó đi cờ một tay quan sát, cũng quá coi thường ta rồi.”

Trong khi nói chuyện, hấn đưa tay về phía trước tìm tòi, đặt ở trên ngân bàn khổng lồ chế phi thuyền, nguyên thần cùng phi thuyền tương liên, ánh mắt đột nhiên trở nên lập thể. Trong sơn cốc, thiên địa linh khí khuấy động loạn lưu, trong mắt vương lục dần dần hiện ra quy luật của mình.

Thông qua mấy lần đánh chết vừa rồi, cùng với hiểu biết đối với toàn bộ trận pháp, Vương Lục đã sờ đến mạch lạc của Vạn Thú đại trận. Sau đó, chỉ cần dựa vào linh khí linh căn kỳ nhay

cảm kia của hắn, liền đủ để chuẩn xác bắt được chỗ yếu hại, liên tục phá trận.

“Bảy tầng sau, đó là lộn rừng dây leo quán thân.” Vương Lục nói, liền giao lưu với nguyên thần lưu ly, truyền vị trí tập trung mục tiêu qua. Lưu Ly Tiên lập tức lĩnh hội, sai khiến phi chu bay thẳng tới.

Nhưng lần này quỹ tích phi thuyền tiến lên lại bị từ đó cắt ngang.

Một con ma lang toàn thân đỏ thẫm chắn trước phi chu, lúc này phi chu đã trở tay không kịp.

Thế là va chạm kịch liệt, ma lang bay ngược ra hơn mười mét, thân hình quay cuồng chật vật, nhưng trong ánh mắt lại mang theo nụ cười tàn nhẫn mà đặc ý.

Bởi vì cái phi chu màu bạc cuối cùng cũng bị cản lại, hơn nữa trên cái sừng nhọn hoắt kia đã xuất hiện vết rạn, hơn nữa toàn thân đã biến thành màu đen.

Tầng vân ngân bên ngoài Lăng Vân chu đã được tinh luyện qua, độ kiên cố nổi danh, lại thêm tốc độ phi hành cao siêu, dù Huyền Quy với khả năng phòng ngự nổi danh cũng ngăn cản không nổi. Ma Lang chân có cảnh giới Kim Đan, kinh nghiệm hóa hình chi kiếp., Thân thể cường hãn vượt xa linh thú cùng cấp, bị chiếc phi thuyền kia đụng vào cũng cảm thấy ngũ tạng bị lệch vị trí. Ngọc phủ rung chuyển, nếu như liên tiếp đụng mấy lần, không thể không bị đứt gân gãy xương... Nhưng, nó biết phi chu tuyệt đối không có khả năng lại va chạm lần thứ hai.

Trong nháy mắt, máu của mình đã nhuộm lên mặt phi chu, đó là độc tính ăn mòn độc huyết cực nặng, tinh luyện mây bạc tuy kiên cố, nhưng năng lực kháng độc ăn mòn thực sự rất bình thường, lúc này đụng giắc đồ có hình, bên trong đã sớm mục nát, căn bản không thể sử dụng. Đừng nói loại va chạm thô bạo này, cho dù phi hành với tốc độ cao, cũng có thể làm cho nó tróc ra.

Dù sao cũng chỉ là vật chết, đối phó với thú triều còn thiếu khuyết linh biến thì cũng thôi đi, nhưng nếu là nó thì lại khác.

Ma Lang vừa nghĩ đến chỗ đắc ý, đã thấy phi chu kia quả nhiên là đang lui về phía sau, không hề dùng cứng đối cứng với mình, nhưng trong quá trình lui lại, chỉ thấy chính diện phi chu, một tòa tháp pháo chậm rãi bay lên...

Sau một khắc, trong lúc ma lang đang kinh ngạc, tháp pháo phụt ra ánh lửa, một quả lôi hỏa cầu thật lớn gào thét lao tới, nện thẳng lên mặt của nó.

Trong tiếng kêu thảm thiết, nửa bên mặt của ma lang đều bị đốt trụi, khí thế lập tức bị thất bại.

Đồng thời, trong phi thuyền màu bạc vang lên thanh âm của Vương Lục.

“Chúng ta cho kẻ địch một kích hung hăng...”

...

Đây là một cơn ác mộng.

Đối với việc tu hành hai trăm mười ba năm của Hạ Hạ mà nói, đã rất lâu rồi gã chưa từng gặp phải ác mộng.

Lúc đầu khi bước lên con đường tu hành, hắn cực khổ không có, hắn không có khí vận của những thiên chi kiêu tử, không có khả năng bị tông phái thượng phẩm thậm chí ngũ tuyệt của Vạn Tiên minh thu vào trong môn phái, chỉ là ngẫu nhiên một cơ hội bá nhập một tông môn hạ phẩm. Trong tông môn, hắn làn da nâu đen trời sinh., Cùng với ngũ quan đặc thù có vẻ đặc thù đối với người bình thường, bị rất nhiều đồng môn cười nhạo có huyết thống Côn Luân nô, một lần bị bài xích rất lớn, mà sư phụ của hắn cũng không chịu chút trách nhiệm nào, chẳng những không để ý tới quần cảnh hắn gặp phải, ngay cả truyền thừa Tiên đạo bình thường cũng không tận tâm tận lực.

Cho đến lúc hắn ngẫu nhiên bộc lộ tài hoa, biểu hiện ra tư chất ngộ tính hơn người một bậc mới được chú ý môn nhìn trúng, dụng tâm bồi dưỡng. Mà hắn cũng không phụ kỳ vọng, luyện khí, Trúc cơ đến năm tám mươi tuổi ngưng kết Hư Đan, có lẽ so với những tu sĩ thiên tài kia thì tốc độ này không tính là bao, nhưng ở trong tông phái hạ phẩm, đã là kỳ tích không nhỏ rồi. Dù sao trừ bỏ thời gian liễm, hắn chân chính tu hành bất quá sáu mươi năm mà thôi.

Mà thế giới của A Hạ cũng không rộng lớn như vậy, Kim Đan, Nguyên Anh các loại cảnh giới hắn không dám hy vọng xa vời, cũng không cần hy vọng xa vời. Trong lúc nhất thời Hư Đan thành công, gió xuân đặc ý, chỉ đợi mấy chục năm sau, khi hắn triệt để củng cố cảnh giới Hư Đan, sư phụ cũng tọa hóa xong, liền tiếp nhận vị trí Chưởng môn, lại tiêu dao một trăm năm nữa.

Nhưng một cơn ác mộng phủ xuống, hoàn toàn gián đoạn hạnh phúc của hắn. Một tà tu ngẫu nhiên đi ngang qua sơn môn, bởi vì một trận đấu khẩu với môn nhân, lại thành linh giết tới tận cửa, muốn diệt cả nhà hắn.

Tà tu kia là một lão quái Nguyên Anh kỳ, đối với môn phái của A Hạ mà nói tựa như thiên tai. Toàn bộ phái bọn họ có hơn trăm tu sĩ phản kháng, nhưng trong vòng một đêm đã bị tàn sát hầu như không còn, kinh doanh hơn hai trăm năm vùng đất non xanh nước biếc hóa thành máu và lửa, nếu không phải tu sĩ chính đạo của Vạn Tiên minh đến chậm, bản thân A Hạ cũng phải ở trong trận chiến đó hồn phi phách tán.

Cứu tính mạng hắn, chính là trưởng lão Ngự Thú tông, sau khi thương thế lành lặn A Hạ không còn nơi nào để đi liền bái nhập Ngự Thú tông. Tu vi của hắn cũng coi như không yếu, cộng thêm nóng lòng báo thù, tu hành liều mạng đặc biệt, cũng được trưởng lão Ngự Thú tông yêu thích, truyền thụ Thượng thừa tâm pháp.

Nhưng A Hạ vẫn sống trong bóng tối báo thù, mỗi khi chìm vào giấc ngủ hoặc minh tưởng, tình cảnh môn phái diệt môn liền nổi lên trong lòng. Mỗi tối khi hắn tu thành kim đan, nguyên thần tẩy luyện, đạo tâm đại thành, lúc này mới thoát khỏi ác mộng quấn quanh. Đồng thời, tiền cảnh này tuy không nhanh, nhưng cũng đáng được xưng hô.

Nhưng sâu trong nội tâm, sợ hãi vẫn không hề biến mất.

Môn phái đầu tiên y bái nhập, cho dù trong Vạn Tiên minh chỉ là mật lưu, nhưng môn phái tu tiên ở địa phương cũng rất có uy vọng, quyền uy của chương môn có thể sánh ngang với quân vương một nước... Nhưng nếu thật gặp phải tai họa, chỉ trong một đêm đã bị phá hủy, chuyện này đã kích y rất nặng.

Tại Ngự Thú Tông, hắn đạt được thành tựu mà ngày xưa không dám hy vọng xa vời, nhưng trong lòng thủy chung không cách nào yên ổn lại. Hắn chỉ có thể tu hành không ngừng tu hành, chờ mong một ngày nào đó hắn có thể may mắn đi đến con đường Tiên Đạo đỉnh phong, có lẽ có thể tìm được cảm giác an toàn.

Sau đó, con đường Tiên Đạo bị gián đoạn ngay trước mắt hắn, tư chất của hắn chung quy vẫn không phải thượng giai, kim đan hạ phẩm chính là cực hạn tu hành của hắn, dù cố gắng thế nào cũng không cách nào tiến thêm một bước.

Hạ phẩm Kim Đan thật sự là vị trí rất xấu hổ. Trong Ngự Thú Tông vừa vặn ở giữa trung tầng và hạ tầng. Y tu hành đã gần

trăm năm, làm ra tiêu hao cực lớn mới đạt được thành tích bậc này., Tự nhiên không tránh khỏi gặp phải một ít châm chọc khiêu khích, tăng thêm bề ngoài có vẻ khác thường, tâm tính lại bởi vì quá khừ nên lộ ra vẻ âm trầm, tình cảnh lại càng không chịu nổi. Hết thấy phảng phất lại nhớ tới hấn ban đầu tu tiên, chỉ là lần này không còn chương môn tuệ nhãn nhìn người khác tới giúp hấn nữa.

Cũng tại thời điểm này, hấn bởi vì con đường tu hành một người đã hết, bắt đầu ở trong môn đảm nhiệm thuần đà thú sư, trong Ngự Thú tông, kinh qua chuyên gia người dạy linh thú, huyết thống bình thường đều sẽ không kém, A Hạ lúc ban đầu kinh nghiệm chính là một đầu ở ngăn ngùn mấy năm đã tăng lên phẩm cấp, hóa hình thành Cự Viên thành công.

Lúc ấy hấn thấy một con súc sinh, trên con đường tu hành so với mình còn thông thuận hơn, loại tâm tình này phức tạp khó nói bằng lời, cho nên hấn không tự kìm hãm được có chút thủ đoạn, sau khi con Linh Viên kia hóa hình thành con người, rõ ràng thực lực tổng hợp đã vượt qua A Hạ, nhưng nỗi sợ hãi đối với Thuần Khuyết Thú Sư trong xương tủy lại không thể xóa đi, đối với A Hạ nói gì nghe vậy.

A Hạ cũng không khách khí, mang theo Linh viên kia một đạo xâm nhập hiểm địa, thử hái lấy một viên linh thảo thành hình. Hấn để Linh viên liềm mạng quán lấy tinh quái linh thảo thủ hộ, bản nhân cơ hội đem linh thảo nhét vào trong túi. Sau chuyện này Linh viên trọng thương sắp chết, hấn lại đem linh thảo luyện chế thành đan, sau khi phục dụng tu vi tiến thêm một tầng, đến cảnh giới trung phẩm Kim Đan.

Vì vậy điều này làm cho hấn nhất thời minh bạch một đạo lý. Tu vi của một người mạnh yếu, có lẽ không phải quyết định bởi tu vi của hấn mà là năng lực chi phối người khác. Cũng như đế vương ở thế gian, tay cầm thiên quân vạn mã, có lẽ bản thân hấn yếu đuối hơn bất cứ một sĩ tốt nào, lại có thể phát tay diệt quốc, ai dám nói hấn không mạnh?

Vậy thì tu tiên giới cũng giống như vậy, chỉ cần có thể chi phối những cường giả này, tự nhiên chứng minh hấn ta mạnh hơn cường giả, cái gọi là thực lực cũng mạnh hơn cường giả., Không phải là năng lực hoàn thành mục đích sao? Bản thân mạnh mẽ là thực lực, chi phối thực lực cường đại của người

khác đồng dạng cũng là thực lực thuần hóa thú sư, vừa đúng cho hấn thi triển sần khấu tốt nhất. Hấn cũng không cảm thấy có cái gì không ổn, đối với người có thiên phú có hạn mà nói..., Muốn tiến thêm một bước phải không chừa bất cứ thủ đoạn nào. Đồng thời hấn cũng không phải tùy ý tiêu xài linh thú tông phái, mỗi lần linh thú hi sinh, luôn có thể đổi lấy càng nhiều lợi ích —— dù sao đây cũng là kỹ thuật sống sót chuyên nghiệp, không thể qua loa. Vì vậy trưởng lão tông phái cũng nhắm một mắt mở một con mắt.

Dù sao, thú hấn hi sinh chỉ là linh thú chứ không phải người, cho nên chưa chắc không thể tiếp nhận.

Đương nhiên, lực lượng phản đối cũng không yếu, A Hạ cũng là bởi vậy mới từ Thiên Nam châu chạy tới Vân Châu, nếu có thể ở thế trung lập bắt giữ tiên thú hành động, tranh luận trong tông phái cũng sẽ yếu đi rất nhiều. Con đường hấn đi, cũng sẽ chứng minh là một con đường thật sự có thể thực hiện được.

Đáng tiếc, hấn gặp phải một đối thủ ngoài ý liệu.

Khi Vương Lục đem giá trị cả đời hấn ta và bị hạ thấp hoàn toàn không có gì là thật, nội tâm của hấn ta quả thật đã nổi giận, nhưng cũng chỉ giới hạn trong tức giận. Quan niệm hình thành trong suốt mấy chục năm nay của hấn ta, sao lại bị lời nói của một mình phá hủy hầu như không còn?

Muốn chứng minh ta sai, vậy đánh bại ta rồi nói tiếp, tu tiên giới này, chỉ có thực lực mới là đạo lý. Mà ở dưới Vạn Thú Chi Trận, mấy người các ngươi lại chứng minh cái gì? Ban ngày nằm mơ giữa ban ngày.

Sau đó, ác mộng giáng lâm.

Ác mộng chân chính cũng không phải chỉ đơn giản là đưa một người vào cảnh giới vô bờ tuyệt vọng, khiến người ta không ngừng giãy dụa, mà là không ngừng cho người hy vọng, sau đó lại phá diệt hi vọng, làm cho người ta bỗng nhiên quay đầu, mới phát hiện tất cả những thứ mình làm đều uổng công vô ích.

Những gì A Hạ đã trải qua, đúng là một hồi ác mộng.

Khi phi chu màu bạc hiện thân, hấn chỉ giận mình bởi vì át chủ bài mới lạ của đối thủ, chứ không được coi trọng theo bản

năng.

Chỉ là một chiếc Lăng Vân chu, ở trong Ngũ Nhạc Đoạn Mạch cùng vạn thú triều chính là Diễm Hoa vừa hiện, kết cấu yếu ớt kia căn bản không chịu nổi linh thú xông tới, mà tốc độ của nó cũng không nhanh đến mức thoát khỏi vây đuổi bắt của phi thú. Có thể nói đây thực sự không phải lựa chọn sáng suốt.

Sau đó, hắn liền thấy một màn Ngân Sắc Phi Chu đựng thân thể huyết nhục thành vật hỗn hợp máu thịt.

Mặc dù là ngoại hình của Lăng Vân chu, nhưng bất kể là vận ngân được bao trùm bên ngoài, hay là hệ thống năng lượng bộc phát kinh người, đều chứng minh nó tuyệt đối không phải là Lăng Vân chu bình thường. Vì vậy, A Hạ lập tức thay đổi trận đồ, dùng hết khả năng để quần nhau.

Lúc đầu hắn triệu hồi ra Thú Hải mênh mêng, lại phát hiện Linh Thú Hải cấp thấp căn bản không có cách nào che lấp được mục tiêu, Lăng Vân Chu chuẩn xác loại bỏ từng con từng con Linh Thú ra khỏi trận.

Sau đó, hắn trải qua hồng lang nhắc nhở, dùng thể vị trường mao thú phá hủy khứu giác trinh sát của đối thủ. Đích xác khiến Lăng Vân Chu dùng lại chốc lát.

Ngay khi hắn cho rằng thủ đoạn có hiệu quả, Lăng Vân Chu lần nữa khởi động, quỹ tích màu bạc kia cơ hồ làm hắn bóp nát trận đồ.

Thời khắc nguy cấp, sói đỏ kịp thời ra tay, cho dù biết rõ đối phương tế ra phi thuyền hơn phân nửa chính là nhằm vào sói đỏ, nó vẫn dứt khoát ra tay, bởi vì trước khi chiến đấu nó đã nhận được hứa hẹn của A Hạ, chỉ cần ở trong chiến đấu trung lập hạ công lao, là có thể giải trừ trói buộc trên người nó, đạt được tự do chân chính.

Vì tự do, sói đỏ có thể liều mạng.

Nó cũng đã từng nhìn thấy hi vọng thắng lợi, đối mặt với phi thuyền màu bạc, chứng minh chiếc phi thuyền này tuyệt đối không phải không có gì không làm được, ít nhất khi đối mặt với đối thủ Kim Đan sẽ lộ ra vẻ mệt mỏi. Hồng Lang xem như cao thủ nhất lưu trong cảnh giới Kim Đan này, so với Miêu Nữ

Linh Yên còn mạnh hơn, có lẽ dưới Vạn Thú Chi Trận yểm hộ...

Sau đó, ngay lúc A Hạ nhắc tới hy vọng, sự tuyệt vọng càng nặng nề buông xuống.

Phi thuyền màu bạc thay đổi hình thái, chính diện dựng lên một tòa tháp pháo, từ trong đó phun ra năng lượng hủy diệt lôi điện cùng hỏa diễm, thiêu đốt hồng lang chật vật không chịu nổi. Cùng lúc đó, phi chu kia linh động không giảm, ở trong sơn cốc nhanh như chớp giạt, không ngừng tìm kiếm nhược điểm của vạn thú đại trận, từng chút một phá hư, mặc cho ai cũng ngăn không được quỹ tích nghiền áp tất cả.

Sừng của phi xa đích thật là hồng mắt rồi, nhưng linh thú có phẩm cấp tương đối thấp vẫn là dễ dàng, mà phẩm cấp hơi cao lại chắc chắn thân thể, tự có tháp pháo chiếu ứng.

họng pháo từ chính giữa phi chu bay lên tựa như một thanh kiếm sắc bén vô tình, một lần lại một lần xé rách trong Vạn Thú đại trận, hỏa lực của nó không tính đặc biệt uy mãnh, nhưng đối với linh thú Hư Đan hạ phẩm trở xuống vẫn là tai ương ngập đầu, hơn nữa lôi hỏa phun ra không ngừng nghỉ, phẳng phát vĩnh viễn sẽ không mệt mỏi. Hồng Lang mấy lần định tới gần, ngăn phi thuyền lại, đều bị pháo tháp liên tiếp phun ra, đánh cho mình đầy thương tích.

Thế là A Hạ không tiếc mọi thứ, tập hợp linh thú phòng ngự còn sót lại trong trận, thông qua trận đồ Ngũ Nhạc Đoạn Mạch, ngăn cản bọn họ trên đường đi của phi chu, muốn chân chính ngăn cản tia chớp màu bạc kia.

Hơn mười đầu cự thú lấy đại địa làm áo giáp, cùng với ma lang hành nhanh như gió cấu thành phòng tuyến, đem vài đầu linh thú yếu hại che ở phía sau. Phi chu bất luận là lấy bản thân xông tới, hay là lôi hỏa pháo tháp, đều tuyệt đối không cách nào dễ dàng xé rách phòng tuyến như vậy.

Khi phòng tuyến tạo thành, trong lòng A Hạ thoáng thở phào nhẹ nhõm, hẳn vốn tưởng rằng phi chu sẽ dùng ưu thế linh động quấy nhiễu trận hình, vì thế hẳn không tiếc thiêu đốt nguyên thần để tế luyện trận đồ, khiến linh thú hành động nhanh hơn vài phần, cuối cùng cũng kịp thời hoàn thành việc xây dựng phòng tuyến.

Sau đó, trong ánh mắt kinh hãi muốn chết của hắn, tháp pháo trên phi thuyền phun ra một khẩu phi kiếm.

Một khẩu Thủy Tương Phi Kiếm cấp pháp bảo, phi kiếm nhanh chóng di chuyển, lưu lại từng gợn nước trên không trung, tiếp theo đâm vào trên người Cự Nham thú, phi kiếm thanh thú bị nghiền nát, cự thú to như ngọn núi nhỏ như tuyết tan dưới mặt trời... Phòng tuyến lập tức xuất hiện sơ hở cực lớn...

Cùng lúc đó, trong phi thuyền màu bạc vang lên tiếng trào phúng.

“Chúng ta làm tiêu diệt địch nhân, tìm kiếm mục tiêu kế tiếp...”

Đối với các linh thú sợ hãi mà khiếp sợ, Vương Lục nói.

“Chắc chắn, đám Cùng Quý chưa từng thấy kim tệ?”

Sau đó, pháp bảo như mưa rơi xuống, lúc này đây, không chỉ có cự nham thú, mà ngay cả ma lang cũng bị đá kích trong phạm vi công kích, mà nhục thể của nó tuy rằng cường hãn, dưới mưa pháp bảo cũng chỉ có con đường chết.

Nó không sợ chết, nhưng không chịu chết, nó lập tức buông bỏ phòng tuyến, bỏ lại mười con cự nham thú yểm hộ phía sau cùng vài con hạch tâm linh thú của Vạn Thú trận, lựa chọn trước bảo trụ tính mạng của mình. Nó là ma lang, là chiến sĩ trời sinh, cũng là kẻ đi săn tự nhiên, nó muốn chạy, ít có người đuổi kịp, thời điểm nó muốn trốn cũng ít có người phát hiện được...

Nhưng phi thuyền màu bạc lại hoàn toàn không có ý định buông tha nó.

“Đắc tội phương trượng còn muốn đi, nào có dễ dàng như vậy.”

Không có khừu giác đi cờ, pháp lực bản thân sói đỏ cũng bị hoàn mỹ che lấp, chỉ dựa vào thúy khí thuật không linh căn hoàn toàn không cách nào bắt giữ. Nhưng Vương Lục còn một thủ đoạn cuối cùng.

“Lưu Ly Tiên, theo trực giác của ngươi, nổ tung.”

“Ừm”

Vì vậy, một khẩu Hỏa Tương phi kiếm thượng phẩm pháp bảo đâm thẳng vào Vân Tiêu.

Kiểm tâm thông minh trực giác cảm ứng, ma lang sớm đã được Lưu Ly Tiên nhớ kỹ đặc thù không cách nào trốn thoát, nó một lòng đào vong, mắt thấy đã chạy ra khỏi sơn cốc, A Hạ cách hẳn không xa, căn bản không ngờ mình lại bị người ta khóa vị trí, hốt hoảng, phi kiếm từ sau đuôi chui vào, từ trong miệng xuyên ra, cơ hồ toàn bộ sinh mệnh lực của nó.

Một màn cuối cùng trong tâm mắt chính là gương mặt gần như vụn vụn của A Hạ.

Trong sơn cốc, biến thú tiêu tán, Ngũ Nhạc trở về.

Toàn thân phi chu màu bạc bốc lên hơi nóng, từ trong đó truyền ra âm thanh của Vương Lục.

“Sảng khoái?”

...

Vấn đề của Vương Lục không được giải đáp.

Bởi vì khi hấn mệnh lệnh Lưu Ly Tiên dừng phi thuyền, tận tình hưởng thụ dư vận sau khi thắng lợi, A Hạ là phương pháp thất bại đã chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Trên thực tế, khi ma lang xích hồng bị một kiếm xuyên tim trước mặt, hấn đầy tâm kế đều hóa thành hoảng sợ, trừ chạy trốn chết, trong lòng rốt cuộc cũng không nhắc lên nổi một tia tạp niệm nào. Hấn lập tức phát động Tụ Phù, bỏ lại sơn cốc một mảnh hỗn độn trộn mất dạng.

“Thật là thông minh a.”

Bên trong phi thuyền, Vương Lục vừa cho Lưu Ly Tiên uống hết thuốc, vừa cảm khái.

“Tên cháu trai này còn không đi, chúng ta phải xuống dốc sức liều mạng.”

Lưu Ly Tiên dùng ngân bàn không chế toàn cục, hiểu rõ ý nghĩa của lời nói này. Đánh tới cuối cùng, thật ra Lăng Vân Chu cũng đã sơn cùng thủy tận. Sau khi đánh tan ma lang, bên ngoài phi thuyền dâng lên hơi nước, thật ra là kết quả tinh luyện vân ngân bị bốc hơi rất nhiều.

Chiếc phi chu màu bạc này đúng là đã trải qua chế độ đặc thù, được hưởng thụ xa hoa bên ngoài, còn có công năng kiêm chức chiến xa, thậm chí với tư cách là chiến xa chuyên nghiệp mà nói, cũng tương đối hoàn mỹ. Nhưng đẳng cấp của nó cũng không tính là quá cao., Cùng lắm cũng chỉ thuộc cấp kim đan, bởi vì khi Vương Lục định chế chiến xa, dù sao cũng phải cân nhắc đến việc mình có thể không chế được hay không. Kim đan thượng phẩm, thậm chí là Nguyên Anh chiến xa tuy có uy lực nghịch thiên, nhưng giá cả cũng rất nghịch thiên, cho dù là tài phú của Trí giáo, thừa nhận cũng là áp lực rất lớn. Hơn nữa cho dù mua được cũng không ai động dấy được.

Lần này may mà có một tiểu thất cấp Kim Đan toàn lực vận chuyển trong phòng năng lượng, bằng không chỉ dựa vào hai người Vương Lục và Lưu Ly Tiên, cho dù bị đánh thành công

cũng đừng hòng kích hoạt hình thái chiến đấu của Lăng Vân Chu.

Đương nhiên, vì ứng đối tình huống khẩn cấp, trong phòng có thể cất giữ vài viên nội đan thượng phẩm, có thể coi là trung tâm cung cấp cho cả chiếc phi chu. Bất quá vật chết như thế nào so được với người sống, lúc nào sẽ phát huy đại lượng, lúc đó muốn thả lỏng, đến lúc đó đều phải điều khiển người điều khiển ở phòng chỉ huy tiến hành điều chỉnh, dưới sự phân tâm, tự nhiên khó có thể toàn lực khống chế, đem cơ năng của phi thuyền phát huy hoàn toàn.

Trong lúc cảm khái, Tiểu Thất vừa vịn từ tầng hai đi xuống, cả người phảng phất như được vớt từ trong nước ra, ướt nhẹp, toàn thân tản mát ra một mùi thơm nồng đậm.

Tu vi Kim Đan đến, nhục thân được rèn luyện đạt tới cảnh giới cực cao, cho dù từ trong cơ thể bài xuất ra mồ hôi cũng có mùi thơm kì dị. Huống chi thực lực của Tiểu Thất ở trong kim đan cũng cực kỳ cao minh, mồ hôi của nàng chỉ là phế vật đối với hắn mà nói, thế nhưng đối với phạm nhân mà nói lại là một loại bổ phận tốt nhất.

“Thực sự muốn mệt chết ta mà...”

Nhìn thấy Tiểu Thất, Vương Lục lập tức kéo tay Lưu Ly Tiên hoan nghênh, vừa rời một mình Tiểu Thất ở trong phòng năng lượng chịu được mệt nhọc, mặc cho nắm bắt, pháp lực vận chuyển vượt xa tổng lượng tu sĩ trong kim đan bình thường có thể có được, có thể nói là công lao to lớn.

“Được rồi, đừng có vỗ tay vào ta, công thần chân chính không phải ta.” Tiểu Thất nói, trong lòng có chút ưu tư thở dài:

“Đúng là khiến ta mở rộng tầm mắt!”

“Thất Nương đang nói cái gì vậy.”

Tiểu Thất cũng không khách sáo với hắn, hỏi thẳng vấn đề quan trọng: “Lúc này tiêu hết bao nhiêu tiền?”

Vương Lục cười nói: “Con nghe xong sẽ rất đau lòng.”

“... Hiện tại ta đã bắt đầu đau lòng, ngươi hãy để cho ta thống khoái một chút.”

Vương Lục nói: “Lúc này tác chiến một ngàn ba trăm hơi thở, ngoại trừ do Thất Nương cung cấp pháp lực duy trì, còn cần từ trong kho linh thạch không ngừng bổ sung năng lượng, bình quân mỗi một hơi thời gian đều phải tiêu hao mười viên linh thạch, cái này cũng may là có người, bằng không sẽ phải rút lấy nội đan nội quái giá trị mấy vạn. Một quả khẳng định không đủ, ba bốn viên là bảo đảm. Ngoài ra, lúc tác chiến còn phải không ngừng tiêu hao tinh luyện vân ngân để giữ gìn ngoại xác, tổng cộng tiêu hao mười lăm cân tinh luyện vân ngân, giá trị một vạn năm ngàn linh thạch, tháp pháo kích phát lôi hỏa lúc điện kích phát. Mỗi lần đều phải tiêu hao một viên Lôi Hỏa Đan, chỉ ba mươi Linh Thạch, tổng cộng phóng ra sáu trăm sợi tóc, khoảng một vạn tám ngàn Linh Thạch. Phi kiếm sau cùng giá cả không đồng nhất, chia đều năm nghìn, phát ra tổng cộng mười vạn Linh Thạch. Nếu như tính cả phí bảo dưỡng tổng thể, vậy...”

“Được rồi, ta đã rất rõ ràng.” Tiểu Thất vẻ mặt ghen tị ghen tị, ngăn lại hành vi khoe khoang của Vương Lục. “Kiến thức của ta ở tu tiên giới cũng không ít, người có tiền như người cũng không gặp nhiều. Mười mấy vạn linh thạch nói ném là ném, chỉ sợ các trưởng lão Ngự Thú tông cũng không có tiền.”

Vương Lục cười ha ha: “Tại sao phải đem ta so với bọn họ? Đại ca của công ty lớn cùng lão bản của than đá nhỏ, người nào có tiền mà không công khai mà.”

Mặc dù nghe không hiểu công ty, khoa trương các loại từ ngữ, trong giọng nói của Vương Lục vẫn tự tin đối với tài phú toát ra.

Thất Nương vừa cảm khái, vừa hỏi một câu: “Nói thật, người thật sự không cân nhắc việc thay sư phụ người trả tiền sao?”

Vương Lục cũng không nói hai lời, trực tiếp lấy từ túi trữ vật ra một viên Huyền Thiên Tinh.

“Giao tình kẻ vai chiến đấu với chúng ta, đừng nói là trả tiền thay sư phụ... Thất Nương, đây là thứ nàng nên được...”

Kết quả Tiểu Thất ngược lại ngược ngừng nhận lấy, quanh co một hồi liền lảng sang chuyện khác.

“Tiếp theo phải làm sao bây giờ? Phi thuyền này không kiên trì được bao lâu nữa.”

“Không sao, sau này chắc cũng không cần dùng nữa.”

“Vì sao?”

Vương Lục nói: “Bởi vì hơn phân nửa sẽ không có cơ hội tái đấu. Đầu tiên, mục tiêu hành động của chúng ta cũng không phải là tranh đấu vô vị với người Ngự Thú Tông, mà là tranh đoạt Tiên Thú Nguyệt Linh. Mà điểm này, chúng ta đã tiến triển rất lớn. Vị trí hiện giờ của chúng ta đang ở hiện tại., Đây chính là nơi thường xuyên xuất hiện tiên thú. Mặc dù A Hạ đã bố trí mai phục ở đây nhưng bản thân vị trí không có vấn đề gì, kế tiếp chỉ cần cho chó ngốc chuyên tâm tìm kiếm là được, sớm tìm được tiên thú ở Ngự Thú Tông là được rồi, hoàn toàn không cần liều mạng với bọn chúng, người chết ta sống.”

Mà để xác minh được lời nói của Vương Lục, khuyến đi nước cờ Uông Đăng kêu hai tiếng làm trợ giúp.

Bất quá Tiểu Thất lại có vấn đề: “Vừa rồi đánh đến thiên hôn địa ám, người Ngự Thú tông có thể bỏ mặc chúng ta ở chỗ này hay không?”

“Cho nên ta trả A Hạ về a, lúc này lúc trọng thương ma lang, kỳ thực có cơ hội giữ hấn ở lại, nhưng một con chó nhà có tang lại hữu dụng hơn chó chết. Hạ hao phí rất lớn tiền để bố trí cạm bẫy này., Hôm nay nếu cứ chật vật thối lui như vậy, trở về chờ đợi xử lý, đó là một con đường chết. Loại tu sĩ tà đạo như hấn, trong Ngự Thú Tông khẳng định có rất nhiều người phản đối., Lần thất bại này chính là nhược điểm của việc đưa tới cửa. Hy vọng duy nhất của hấn chính là mang tội lập công, trước khi những người khác truy cứu tội trạng của hấn, lập được công lao đủ để san bằng tất cả. Cho nên lúc này, hấn sẽ trợ giúp chúng ta ngăn cản các trưởng lão khác tham gia, sau đó đào bới tiềm lực bản thân đến cực hạn, ngóc đầu trở lại”.

Tiểu Thất nhíu mày: “Nó không ngốc như vậy đâu? Lúc cầm nhiều tài nguyên như vậy, nó cũng không đấu lại người, bây giờ tài nguyên tiêu hao gần hết, linh thú trung thành và tận tâm, tử thương, cơ hội của nó càng thêm xa vời.”

“Nhưng hấn cũng không thể không lựa chọn a, bằng không thì chỉ có trợ mắt nhìn mình bị môn quy trừng phạt đến chết sao? Hơn nữa, vừa rồi trước mặt hấn tan hết tầng mây bạc của Lăng Vân Chu, hơi lộ ra yếu thế, làm hấn lại thêm một tia hi vọng trong tuyệt vọng, tiếp tục dụ hấn bí quá hoá liều a.”

“Người... hồi nãy chiến đấu kịch liệt như vậy mà người còn muốn tới những thứ này?”

“Ngay cả song tuyến cũng không chơi được, còn tưởng kẻ chuyên đi mạo hiểm? A, không sai mà nói, tên phế vật kia hiện tại hấn là đang điên cuồng... Hi vọng hấn có thể kiên cường, mau chóng đứng lên.”

“Con mẹ nó, con mẹ nó!”

Trên núi Vân Đài, trong một sơn cốc chật hẹp, A Hạ giống như điên cuồng chửi bới tất cả, hoa chân múa tay, trong thất khiếu mơ hồ có tơ máu chảy ra. Mà theo sự gào thét điên cuồng của hấn, pháp lực cấp kim đan tràn ra bốn phía, hóa thành gió bão như lưỡi đao quét sạch bốn phương.

Vách đá hai bên sơn cốc bị cỗ pháp lực phong bạo này xé rách, không ngừng rơi xuống đá vụn, bùn đất dưới chân thì bị quét sạch, hóa thành bão cát mãnh liệt.

Gió lốc lắng xuống, sơn cốc chật hẹp bị mở rộng thêm mấy mét, trong cốc đầy đá vụn và cát bụi.

Một tu sĩ cấp Kim Đan, có thể dễ dàng phá núi phá đá, phá thành diệt bang. Nếu người ở thế gian tận mắt thấy tình cảnh này, chắc chắn A Hạ sẽ lập lễ bái lạy với tất cả... Nhưng khi ánh mắt đảo qua bốn phía, nỗi buồn bực trong lòng A Hạ chẳng những không bị giảm bớt, ngược lại càng trở nên u ám.

Toàn lực bộc phát, cũng chỉ có thể gọt đi một chút đất đá nhỏ như vậy. Kim Đan như mình thật đúng là vô danh a... Tuy nhìn qua là cảnh giới Kim Đan trung phẩm, nhưng trong Ngự Thú Tông, bất kỳ kim đan hạ phẩm nào cũng mạnh hơn mình vài phần.

Ít nhất người trẻ tuổi tự xưng Nhạc Lục kia có một chút không nói sai. Tu hành, mình đúng là phế vật.

Bất quá phế vật cũng có phế vật con đường, cũng không thể bởi vì tư chất không đủ, không tu hành. Mà chính mình sau vô

số lần lịch lãm, rút cuộc lựa chọn con đường hiện tại... Mặc dù trong mắt rất nhiều người là một con đường tà đạo, nhưng thắng lợi một lần lại một lần khiến hấn tin tưởng mười phần.

Đường của mình tuyệt đối không sai, đối với tư chất thấp kém của mình mà nói, muốn trở nên mạnh hơn, đây là phương pháp hữu hiệu nhất. Mình là thú sư thuần tịnh, chỉ cần đào móc ra lực lượng áp bức linh thú thủ hạ là đủ rồi, mà mình am hiểu nhất chính là một chiêu này.

Chỉ là một lần thất bại, căn bản không thể nói rõ cái gì, trên con đường tu hành, có ai có thể vĩnh viễn thuận buồm xuôi gió đây? Những cao thủ có tu vi kinh người kia, ai không phải từ trong sự thất bại lần lượt trưởng thành? Bại dưới một chiến xa, phóng ra phi kiếm đối thủ thổ hào, không có gì đáng xấu hổ.

A Hạ tiêu tốn thật lâu, vắt hết tất cả lý do có thể nghĩ tới ở trong đầu mình rỗng giậm, mới miễn cưỡng dẹp yên sự dao động sau khi bị thua.

Thật sự là nguy hiểm, trước đây không lâu hấn đã dùng những kỹ thuật để ẩn nấp tránh nạn, trong lòng sợ hãi lấp đầy, đạo tâm trong Ngọc phủ cực kỳ sợ hãi lung lay như sắp đổ. Lúc này hấn thua thực sự quá thảm.

Lúc này tâm cảnh bình phục, cuối cùng cũng không đến mức tẩu hỏa nhập ma, nhưng sự tình vẫn chưa thật sự giải quyết, sau khi bình tĩnh lại, cần phải đối mặt với tình cảnh thảm đạm trước mắt.

Ở trước mặt mấy người đại trưởng lão, lời thề son sắt, lại triệu tập lượng lớn tài nguyên ở phân đà, hấn mới bày ra cam bẫy tất phải chết. Hôm nay mang theo kết quả như vậy trở về... Hồ vương rất có thể đã giết chết hấn. Nghĩ tới đây, tâm cảnh vừa mới bình phục lại bắt đầu không ổn định, cho nên a Hạ thở dài một hơi...

“Linh Yên, lăn đến đây cho ta.”

Thân ảnh Miêu nữ không một tiếng động xuất hiện bên cạnh hấn. Sắc mặt thiếu nữ trắng bệch, có vẻ sợ hãi vạn phần.

“Tên phế vật nguoi vừa mới thành sự không có việc đã chạy đi đâu thế?”

A Hạ vung tay chính là một cái bạt tai, lực lượng cấp Kim Đan phóng ra không giữ lại chút nào, Miêu Nữ hét thảm một tiếng, bị đánh vào trong vách đá, nửa bên mặt máu thịt be bét.

...

Đã không nhớ rõ đây là lần thứ mấy bị hấn ẩu đả.

Bị vùi trong đá núi, Miêu Nữ đầu vầng mắt hoa, trong đầu mơ hồ nhớ lại rất lâu trước kia.

Khi đó, nàng còn chưa hóa hình thành công, chẳng qua chỉ là một con linh miêu mới bước vào thế giới hồng trần. Cho dù trong núi đã hơn hai trăm năm, tu vi cũng không yếu. Nội đan đã sớm cô đọng, nhưng làm linh thú, kỳ thật nàng mới chỉ nhập môn.

Linh yên là do mấy vị tiên bồi linh thú trong núi tiến cử, dựa vào cơ duyên xảo hợp, may mắn gia nhập Ngự Thú Tông. Lúc đầu, thiếu nữ tràn đầy vui sướng cùng hưng phấn, bởi vì tiên bồi nói cho nàng biết loại sinh vật không phải người như nàng mà thôi., Muốn tu hành, tốt nhất không ngoài môn phái do tu sĩ Ngự Thú Tông tổ kiến. Rất nhiều công pháp thần kỳ mà linh thú mơ ước, trong môn phái không có gì ngạc nhiên, hơn nữa chỉ cần nỗ lực tu hành, còn có người chuyên tiến hành chỉ đạo, làm tu vi của con người đột nhiên tăng mạnh.

Nàng từng là thợ săn thông minh nhạy bén nhất trong núi, được tạo hóa thiên địa mở ra linh tính, tu hành nhưng phải hơn hai trăm năm mới có cảnh giới tương tự như Kim Đan của nhân loại. Mà cùng cảnh giới, nhân loại bình thường một trăm năm đã dư dả... Khiến người ta có thể không hâm mộ?

Sau đó, dưới sự chờ mong của linh yên, quả nhiên nàng được sự trợ giúp của môn phái, một tu sĩ nhân loại tươi cười ôn hòa dễ nhìn đã trở thành đạo sư của nàng.

Đương nhiên, tên chính thức là Tịnh Thú Sư, mặc dù từ trên mặt chữ tựa hồ có chút không đúng, nhưng mèo nữ đơn thuần cũng không suy nghĩ quá nhiều.

Bản thân là linh thú, người ta là đạo sư, gọi là Thuần Hống thú sư cũng không có gì không đúng. Trước khi gặp phải A Hạ, lúc mới gia nhập tông môn, cũng có vài tu sĩ đã giảng giải cho nàng đủ loại kiến thức thông thường của thế giới loài người, cùng với môn quy Ngự Thú Tông. Thái độ thân thiện dễ gần,

khíên nàng không ngừng cảm khái, thế giới của nhân loại cũng không có nhiều người nói hiềm ác như vậy a.

Thẳng đến khi Linh Yên thực sự bắt đầu chương trình huấn luyện thuần Thiền Thú của Hạ Hạ.

Địa Ngục giáng lâm.

Ngày đầu tiên, không biết A Hạ tìm được ở đâu ra mấy con tinh quái đã tính chưa tan biến, bất kỳ một con linh yên nào thực lực cũng không khác nhau mấy, nó thuộc về linh yên ở trong núi, trừ phi rất đói nếu không tuyệt đối không đụng vào đối thủ. Mà mệnh lệnh của A Hạ là không tiếc bất cứ giá nào, đánh bại mấy con tinh quái này.

Một chọi một còn không dễ thủ thắng, huống chi là lấy một địch nhiều? Linh yên lập tức tỏ vẻ chất vấn, nhưng A Hạ vẫn thờ ơ.

“Đây là quy củ Ngự Thú Tông, nếu ngươi không phục, có thể đi.”

Linh yên tiêu phí không biết bao nhiêu công phu mới gia nhập tông môn, sao có thể cứ rời đi như vậy? Mặc dù yêu cầu của A Hạ có chút vô lý, nàng vẫn kiên trì chịu đựng.

Thế là mình đầy thương tích, thảm bại trở về.

Nàng nghe tiên bối nói, trong Ngự Thú Tông cũng không có hảo bằng tu sĩ Linh Thú Tông, vì biểu lộ uy nghiêm, hoặc là để tiện quản lý, có thể sẽ cho Linh Thú một cái hạ mã uy, nếu gặp phải, liền nhịn trước.

Nhưng, nghĩ đến lúc mới vừa rời tác chiến, nàng bị tinh quái đánh bị thương, máu chảy đầy đất... Trong mắt A Hạ là thuần cương thú sư lại hiện ra vẻ hung phấn. Lệnh Linh Yên này theo bản năng cảm thấy bất an.

Sau đó, thời điểm thương thế sắp lành lại, A Hạ lại tới nữa, lần này lại chính thức dạy dỗ không ít thứ có ích. Linh yên hấp thu những tri thức này, lại một lần nữa giao thủ cùng mấy con tinh quái kia, tràng diện đã bất phân thắng bại.

Sau đó, linh yên đối với sự cảnh giác của Hạ thả lỏng vài phần, cho rằng hắn chỉ là một con thú sư có sở thích cở quái, nhưng dù sao cũng có thực tài thực học.

Về sau phát triển, tựa hồ cũng dần dần xác minh ấn tượng của nàng, A Hạ huấn luyện tuy nghiêm khắc, nhưng hiệu quả rõ rệt, sự tiến bộ của nàng có thể nói là tiến bộ ngày đi ngàn dặm, vừa mới nhập môn, thực lực nàng nhiều nhất tương đương với tu sĩ Hư Đan trung phẩm. Nhưng mà tu hành vài năm, dưới tay A Hạ đã tăng lên một phẩm cấp lớn, đạt tới thượng phẩm Hư Đan. Mà cửa ải ngưng kết kim đan, linh thú hóa hình cũng gần ngay trước mắt.

Lúc này, thiên tính linh yên đơn thuần, đối với mệnh lệnh của A Hạ cơ hồ không chút nghi ngờ, cho dù để nàng hướng trong dung nham núi lửa nhảy, nàng cũng sẽ cho rằng đây là đặc huấn không có thâm ý kháng cự.

Cho nên, khi A Hạ cho nàng uống một viên dược hoàn đặc biệt, nàng thậm chí không thèm nhìn một cái liền nuốt xuống.

A Hạ nói cho nàng, đó là linh dược có thể giúp nàng trong lúc hóa hình chi kiếp thuận lợi qua ải.

Linh yên gật đầu, liền vui vẻ tiếp nhận, trong mắt nàng, dù sao cũng không có vấn đề gì, A Hạ chỉ là một quái nhân chứ không phải người xấu, hơn nữa mình lại là một đại tông phái trong Ngự Thú Tông, không biết có bao nhiêu người nhìn thấy.

Sau khi dùng qua viên thuốc, linh yên hôn mê suốt ba ngày, lúc tỉnh lại hết thấy đều thay đổi.

Nguyên thân của nàng bị khắc lên vết tích vĩnh viễn không thể xóa nhòa, đó không phải là linh dược độ kiếp mà là khế ước nô lệ hình dạng như thuốc, một khi uống vào sẽ không còn hy vọng được tự do.

Theo như truyền thuyết, đây là một loại khế ước ti tiện nhất, tu sĩ nhân loại đã từng dùng nó lừa gạt linh thú làm nô lệ, cho đến khi việc này càng ngày càng gây ra nhiều sự phẫn nộ của linh thú, cũng vì thế mà không tiếc phát động bạo loạn nhiều lần. Đồng thời, Ngự Thú Tông cùng các môn phái cũng dần dần phát triển ra hình thức cùng một nhân thú hoàn toàn mới, loại thuốc trời làm người oán này liền dần dần mai danh ẩn tích.

Không ngờ thời gian qua nhiều ngày, mình lại trúng chiêu...

Sự tình về sau này không thể nghĩ lại, ở bên cạnh A Hạ, linh yên tự thân thể hội hội địa ngục, mấy năm nay nàng cơ hồ mỗi ngày đều có xúc động tự sát, cho đến một ngày, A Hạ nói với nàng.

“Muốn giải thoát sao? Vậy cố gắng, ta cho ngươi uống thuốc mặc dù công hiệu phi phạm, nhưng cũng không phải là không thể giải khai, chỉ cần ngươi có thể tấn cấp Hóa Thần, nguyên thần trùng sinh, loại giam cầm này dễ dàng có thể giải khai. Thậm chí khi Nguyên Anh của ngươi đại thành., Cũng có thể mượn rất nhiều công hiệu áp chế được hoàn. Cho nên, cố gắng tu hành, sau khi ngươi tu hành thành công, liền có thể được tự do, đến lúc đó cho dù ngươi đem ta băm thây vạn đoạn trả thù, ta cũng không hề có sức chống cự.”

Nhắc nhở kỳ quái này, làm cho linh yên hoàn toàn mê mang, rốt cuộc tên Thuần Hồng thú sư ác độc âm hiểm này vì thỏa mãn dục vọng cá nhân, hay chỉ dùng một loại thủ đoạn ly kỳ để kích phát hành động lực của nàng?

Linh yên chỉ có thể tin tưởng cái sau, dùng cái này để khiến bản thân dần mất đi, đạt được động lực tiếp tục sinh tồn. Mà về sau nàng tiến bộ quả thực rất nhanh, ngắn ngủi hơn mười năm đã thành công hóa hình, cũng tăng nhanh trên con đường kim đan. Sau đó bởi vì môn phái cần phải sử dụng tới., Nàng bị điều ra khỏi bên cạnh A Hạ, đã có được thân phận chính thức, cùng với đủ loại quyền lợi cơ hồ giống như nhân loại, tất cả phẳng phát trời quang mây tạnh. Mà trong bầu không khí hạnh phúc, nàng vượt qua năm tháng tương đối dài.

Mãi đến hôm nay...

Lúc A Hạ tát tới mặt, trong thoáng chốc linh yên lại trở về mấy chục năm trước, thời gian mặc cho người ta chà đạp. Nàng chết lặng từ trong cái hố trên vách núi bò ra, cung kính quỳ gối trước mặt A Hạ, trước sau như một.

Đây là trong mấy chục năm trước, lấy máu và đau kết ra, có lợi nhất với tư thái của mình, tựa như con rối mặc người đánh đập, ngược lại sẽ giảm bớt thương tổn của mình.

“Phế vật, phá hư đại sự của ta...”

Nhưng lúc này sự phẫn nộ của A Hạ đang dâng cao, nghĩ đến tình cảnh hiện tại của mình, một cái tát chỉ có thể tiêu trừ tức giận, A Hạ nâng lên một cước đá vào ngực Miêu Nữ, linh yên hét thảm thiết, máu tươi điên cuồng phun ra không ngừng.

“Lúc trước ta muốn ngươi không tiếc mọi giá để cuốn lấy chó thịt thiên sư, kết quả ngươi bị làm sao? Lúc Lăng Vân Chu kia vừa mới xuất hiện, vì sao ngươi không ngăn cản bọn chúng? Sau này ta toàn lực ứng phó với phi chu, vì sao ngươi không phối hợp hành động cùng với sói đỏ, mà một mình trốn trong sơn cốc không nhúc nhích?”

Đối với lời chỉ trích của A Hạ, linh yên không phản bác được, vừa rồi trong chiến đấu nàng xác thực không có xuất ra toàn lực. Nhưng đó chỉ là bởi vì nàng không muốn chết.

Lúc trước hai lần liên tiếp thi triển Khổ Nhục kế, thương tích của nàng bị tổn thất thật sự, tu vi từ Kim Đan đỉnh phong chảy xuống, nhục thân cũng lung lay sắp đổ, quần chiến cùng câu nhục thiên sư mấy chiêu, Ngọc phủ đã xuất hiện dấu hiệu sụp đổ. Đánh tiếp nữa, nàng không hề nghi ngờ sẽ chết ở trong sơn cốc.

Mà nàng không muốn chết, cho nên bất luận A Hạ nói gì với nàng đều ngoảnh mặt làm ngơ.

Đối với việc này, sao bây giờ A Hạ lại không biết? Vừa rồi khi chiến đấu hấn chỉ ra vài lần như vậy đều trở nên như đá chìm đáy biển, đó là do bản năng của linh thú trước ranh giới sinh tử mới có thể kháng cự. Nhưng, lý do như vậy căn bản không thuyết phục được nó.

“Ngươi phải rõ ràng thân phận của mình là nô lệ, sinh tử cũng không phải nằm trong tay ngươi, chủ nhân thân thể, nguyên thần, pháp lực, tính mạng, tất cả mọi thứ kể cả là ta muốn ngươi sống, ngươi phải chết, ngươi phải chết!”

Thần sắc linh yên co giật, đối với chủ nhân điên cuồng kia, không biết nên khóc hay nên cười.

“Biểu cảm này của ngươi là cái gì, ngươi đang chê cười ta sao?” Con mắt A Hạ trở nên đỏ như máu, “Xem ra quả nhiên là giáo huấn của ngươi chưa đủ, mới vài chục năm trôi qua, dĩ nhiên trở nên càn rỡ như vậy.”

Giơ tay lên, đầu ngón tay phóng xuất ra pháp thuật cấp Kim Đan, liền muốn cho nàng một bài học khắc sâu, nhưng động tác của A Hạ giữa đường liền ngừng lại.

Đánh tiếp, chỉ sợ Miêu nữ chỉ có con đường chết, nhưng cho dù giết nàng như vậy cũng không có lợi ích gì cho mình, hơn nữa nhìn vẻ mặt nàng thoải mái, đánh chết nàng cũng thật sự quá tiện nghi cho nàng.

“Đúng rồi, lúc trước người ở bên cạnh mấy người kia một thời gian ngắn, nói rõ tình huống của bọn họ cho ta.”

Miêu nữ trong lòng vừa động, chợt nhớ tới cô gái tên là Nhạc Tiên kia, nhớ tới gương mặt ngây thơ ngây thơ, thiện lương thuần khiết kia. Nàng cùng đám người Vương Lục ở chung không lâu, nhưng ấn tượng đối với cô gái kia đặc biệt khắc sâu ấn tượng sâu sắc.

Lúc đó nàng làm tù binh, Vương Lục và cậu nhục thiên sư mặc dù không ngược đãi nàng, nhưng cũng không đối xử tử tế. Chỉ có Lưu Ly Tiên, dọc theo đường đi vui đùa chơi đùa, trêu đùa không ngừng, chốc lát cho cá con ăn, một lát lại thưởng thức rượu ngon cho nàng. Mặc dù hành vi rất bất cung kính, nhưng một mảnh thiện ý Xích Thành, lại làm cho nàng không khỏi cảm thấy ấm áp.

Nhiều năm tu hành như vậy, người tốt với nàng có không ít, nhưng đều không có ý đồ gì khác, có cái chính là tham luyện sắc đẹp của nàng, có cái chính là nhìn trúng tu vi của nàng, chỉ là ái ốc ô, xuất phát từ tình cảm con mèo mà đối xử tử tế với nàng...

Yêu thích linh yên, thân thiện đối đãi linh yên, cơ hồ một cái cũng không.

Nếu có thể, nàng thật sự không muốn đối địch với Lưu Ly Tiên. Trong sơn cốc, nàng sở dĩ xuất hiện ở Lăng Vân chu, lập tức lách mình rút lui. Nguyên nhân trong đó chính là lúc ấy Lưu Ly Tiên đã chuyển hướng nhìn nàng, nếu nàng còn không đi, hai người khó tránh khỏi binh đao đôi mắt.

Linh yên không ngại đối địch với bất kỳ kẻ nào, duy chỉ có điều không muốn làm tổn thương nữ tử quen biết trong thời gian không lâu kia khiến nàng cảm thấy ấm áp.

A Hạ âm trầm cười nói: “Ha ha, xem ra đoạn thời gian ngươi ở bên cạnh bọn họ cũng không tệ lắm, vậy càng tốt hơn, kế tiếp, ta muốn ngươi trở về.”

“Trở về?”

“Không sai, ngươi cứ nói bản thân không chịu nổi nhục, phản bội chạy trốn. Sau đó nghĩ biện pháp chiếm được sự tín nhiệm của bọn họ, đem thứ này để cho bọn họ ăn đi.”

A Hạ lấy ra một cái bình sứ nhỏ màu tím, đưa vào trong tay linh yên.

“Ta tin tưởng ngươi, ngươi nhất định có thể làm được.”

Linh yên run rẩy nắm chặt lấy bình sứ, không dám để cho Hạ Hạ nhìn thấy biểu cảm của nàng chút nào.

Đây là lần đầu tiên nàng đứng bên cạnh A Hạ, nở một nụ cười thật lòng.

...

“Trên thực tế, ta vẫn luôn có một vấn đề muốn thấy không rõ.”

Trong sơn cốc, dưới bóng đêm, ba người một chốc vây quanh lửa trại, trên lửa có gác một con lợn rừng to mọng. Theo dấu mỡ no đủ dần dần tiến sâu vào trong, một mùi thịt Linh nhân lớn bằng ngón tay cái cũng tản ra.

Tiểu Thất không chút khách khí xé một cái chân sau, vừa gặm vừa hỏi: “Người mang theo chúng ta hao hết thiên tân vạn khổ tìm tới nơi này, bỏ ra mười mấy vạn linh thạch cùng người Ngự Thú tông đánh nhau to, sau đó ở đây ôm cây đợi thỏ, nhưng, cho dù chúng ta thật sự gặp con tiên thú kia, người chuẩn bị làm gì?”

“Đúng vậy đúng vậy, ta cũng muốn hỏi.”

Lưu Ly Tiên một bên giơ tay đặt vấn đề, một bên cũng không khách khí xé xuống một cái chân trước. Chẳng qua thiếu nữ lại không giống Tiểu Thất, thỏ phi ăn uống như nước miếng, mà là cẩn thận từng li từng tí dùng kiếm khí trên ngón tay cắt ra vô số khối nhỏ, đặt ở trên khay sứ trên đầu gối, sau đó dùng trúc đâm vào trong miệng, lộ ra nụ cười hài lòng.

Đây chính là gia giáo ở Linh Kiếm sơn Thông Minh phong, mặc dù Tứ trưởng lão Chu Minh vẫn cảm khái giáo dục của mình thất bại, nhưng nhiều năm qua hẳn đã cố gắng lưu lại dấu ấn trên người Lưu Ly tiên, cuối cùng vẫn có chút tác dụng. Thiếu nữ mặc dù không hiểu vì sao thực nữ, khái niệm khuê tú đại gia, nhưng hằng ngày ngôn hành, quy củ đã ăn sâu vào tận xương tủy.

Chẳng qua là lẽ đương nhiên, cũng có chỗ mà Chu Minh không ứng phó được. Lưu Ly Tiên vừa ăn thịt nướng, vừa quên chuyện ăn không nói ngủ, nghĩ thầm ta cũng không phải lúc ăn cơm nói chuyện, mà là lúc nói chuyện ăn chút gì đó... Sau đó mơ hồ không rõ hỏi: “Đúng vậy a sư huynh, huynh chuẩn bị làm gì với tiên thú kia? Lửa đến ăn sao?”

Tiểu Thất cười nhạo: “Nặng nướng mà ăn? Nghĩ hay một Nguyên Anh của Ngự Thú Tông, một đám Kim Đan liên thủ

cũng không bắt được nó. Coi như người có thể sớm một bước tìm được mục tiêu của Ngự Thú Tông, bằng bản lãnh của người, có thể nắm được sao?”

Vương Lục cười ha ha nói: “Dùng man lực đi bắt, đó là cách làm của người trong hạ, ta và người dã man Ngự Thú Tông hoàn toàn khác nhau.”

Tiểu Thất tỏ vẻ hứng thú: “Nói rõ một chút đi?”

“Nói ngắn gọn, chính là dùng đạo lý dụ hoặc. Đầu tiên, chúng ta đến, đối với nó có đại ân. Bởi vì theo như tiến triển hiện tại, nếu như không có chúng ta chặn ngang một cước., Đợi Ngự Thú Tông ngự thú hoàn thành, nó hơn phân nửa là chạy không thoát. Mà Ngự Thú Tông đối với linh thú là phương thức xử trí gì, nó ở Vân Đài Sơn lâu như vậy hẳn là đã hiểu rất rõ. Nếu có thể tiếp nhận nó đã sớm quy thuận, hôm nay trốn thoát vui vẻ như vậy, hiển nhiên là chán ghét Ngự Thú Tông đã là cực kỳ chán ghét rồi., Chúng ta giúp nó tránh khỏi Ngự Thú Tông, tự nhiên là có ân tình bên trong. Thứ hai, nó chung quy không thể ở lại Vân Đài Sơn cả đời, danh tiếng của tiên thú quá lớn, nó là ấu thể, sau khi bất hạnh bại lộ hành tung, nó sẽ không may bị bại lộ hành tung., Căn bản không có sức tự vệ, sớm muộn gì cũng sẽ bị đám đại tu sĩ các môn phái khác thu phục, như vậy thay vì đi theo Ngự Thú tông, không bằng đi theo Linh Kiếm phái chúng ta ăn bao ở một ngày, nguy hiểm năm vàng một vàng có trích, quả thực là lương tâm của nghiệp giới...”

Tiểu Thất im lặng một lúc: “Ta cảm thấy nó không ngốc như vậy đâu.”

Vương Lục giang tay: “Không sao cả, không mắc câu thì không mắc câu. Dù sao mục tiêu của ta vẫn luôn rõ ràng, chỉ cần có thể phá hỏng chuyện tốt của Ngự Thú Tông, ta liền hài lòng.”

“... Thực sự là khổ đại cừ thâm, hại người hại mình a.”

Vương Lục khoát khoát tay: “Thất Nương, nàng không hiểu rồi, hại người hại mình là vì không biết vận hành. Chuyện này vận hành tốt rồi, cho dù cuối cùng ta không chiếm được tiên thú, vẫn có thể lấy được chỗ tốt.”

“Làm thế nào?”

“Rất đơn giản, tìm truyền thuyết báo báo để làm, ví dụ như linh kiếm Cao Đồ Vương Lục Tài dũng mãnh vô song, bi thiên thương nhân, đại lực phát dương tinh thần chủ nghĩa nhân đạo, ổn định áp lực, phá hư hành vi bất trái phép của Ngự Thú Tông, cứu viện tiên thú vô tội. Hay là giáo chủ Trí giáo hô hào lý niệm tu tiên giới kiên trì bình đẳng của chúng sinh, kiên quyết chống lại các tông phái Ngự Thú tông, nhằm vào đủ loại chính sách không bình đẳng của linh thú...”

Tiểu Thất chẳng thèm ngó tới: “Người nói bậy, không bị người ta mắng chết mới là lạ. Rõ ràng là người chạy đến Ngự Thú tông phá hư chuyện tốt của người ta, còn có lý nữa hả?”

Vương Lục nở nụ cười: “Không sợ bị người ta mắng, chỉ sợ sẽ không có ai mắng a, kỳ thật đối với người không phải là người đứng xem mà nói, không phải ai cũng không quan trọng. Huống chi Ngự Thú Tông dễ dàng bắt được một con Tiên Thú non, loại chuyện làm người ta hâm mộ ghen ghét này., Thật sự thích nghe tin vui như vậy sao? Mọi người đang xem náo nhiệt, mong muốn được thư giãn, vì vậy ta cũng không cần giảng đạo lý với người khác, chỉ cần có thể kích thích tâm tình., Làm cho mọi người chú ý hết sức cẩn thận, người của ta sẽ cuộn cuộn không dứt, vì cơ hội lấy lợi ích sau này. Mà cách vận hành rất đơn giản, so với Ngự Thú tông tụ tập cường giả còn đơn giản hơn so với Ngự Thú tông., Ta đơn độc này tự nhiên chính là quần thể yếu thế, mà quần thể yếu thế, ở trong sự kiện khoe khoang cho tới bây giờ đều là chiếm ưu thế. Đến lúc đó ta chỉ cần lớn tiếng la lên hai tiếng: Vương Lục ta tu vi tuy không cao, nhưng cứng đầu còn có mấy cái xương chắc chắn sẽ có rất nhiều người vây xem nhiệt huyết sôi trào, cao giọng gọi tốt. Sau đó ta có thể kiếm cơ chiêu mộ góp tư, hoặc là thành lập một phần tiền tài, ích lợi liền xa xa không ngừng nói ta có thể đạt được danh tiếng môn phái nào đó.”

Nghe thấy Vương Lục thao thao bất tuyệt như vậy, Đại Triển Hoành đồ, Tiểu Thất nghe vậy trợn mắt há hốc mồm, thiếu chút nữa đem nửa miếng thịt mỡ trong miệng ngậm rơi xuống đất.

“Người, người thật đúng là nhân tài a...”

Vương Lục không chút khiêm tốn: “Đó là đương nhiên, ta là người chuyên đi mạo hiểm tổng cộng, chỉ cần có thể thuận lợi

nhìn thấy Tiên Thú Nguyệt Linh, kế tiếp bất kể phát triển thế nào, ta đều có lòng tin thu hoạch.”

Nói xong, Vương Lục liền cẩn thận chuẩn bị ăn một chút gì đó, vừa rồi hần thao thao bất tuyệt, Tiểu Thất cùng Lưu Ly Tiên cũng không nhàn rỗi, hai vị cao nhân này trong nháy mắt đã ăn hơn phân nửa ngọn núi nhỏ giống như heo rừng, bộ vị ngon lành nhất cơ hồ bị các nàng cướp sạch sành sanh cả.

Lúc Vương Lục chuẩn bị đưa tay nắm lấy chút thịt trong sớ lưng, bỗng nhiên kỳ bàn bên chân ngẩng đầu lên, vẻ mặt cảnh giác, yết hầu phát ra thanh âm ùng ục ùng ục.

Vương Lục vỗ vỗ đầu nó: “Nói tiếng người”

“À, ta nghe được mùi vị của Miêu Nữ.”

Dứt lời không lâu, thân ảnh Miêu Nữ Linh Yên từ trong bóng đêm chậm rãi hiện ra.

Miêu nữ là thợ săn trời sinh, trong đêm tối càng có được ưu thế trời cao, hành tẩu không phát ra tiếng động, hành tung ẩn nấp, nhận biết rất nhạy cảm, hành động mau lẹ... Nhưng lúc này linh yên cũng không có che dấu chính mình, thoải mái xuất hiện trước mặt đám người Vương Lục, khuôn mặt nhỏ nhắn đón lấy ánh lửa, có vẻ không chút gợn sóng.

Nhìn thấy linh yên, Tiểu Thất lộ vẻ kinh ngạc, thả chân heo trong tay xuống, lặng yên sờ về phía cái gậy đánh chó ở bên người. Miêu Nữ tuy rằng thương thế rất nặng nhưng chung quy vẫn là cấp bậc Kim Đan, không thể không đề phòng. Lưu Ly Tiên thì vẻ mặt kinh hãi, trực tiếp ném cái khay thịt đang sôi, định nhào tới: “Linh yên, ngươi đến rồi à?”

Vương Lục kéo tên ngu ngốc này lại, sau đó như cười như không nói với Miêu nữ: “Ngươi là đến tìm đường chết sao?”

Miêu nữ há hốc mồm, lại không biết nên nói thế nào cho phải.

“Ừm, trước tiên suy nghĩ thật kỹ, tạo ra một câu chuyện ra sao rồi tính. Đừng nói với ta, ngươi không thể chịu nổi việc chủ nhân bắt nạt, phản bội trốn tới. Ta cảm thấy đó quả thực là đang sỉ nhục chỉ số thông minh của ta.”

Miêu nữ trầm mặc thật lâu: “Ta... Ta thật sự không chịu nổi nhục, cho nên...”

Vương Lục quả thực nhảy dựng lên: “Nguyên lai là người cố ý chạy tới vũ nhục chỉ số thông minh của ta đây à?”

“Không, ta...” Miêu Nữ khó chịu quay đầu lại: “Ta không nói dối.”

Vương Lục còn đang trách cứ, lại nghe Tiểu Thất nhíu mày nói: “Quả thật nàng ta không nói dối.”

“Này, Thất nương người...”

Tiểu Thất khoát khoát tay, ra hiệu Vương Lục để nàng nói xong: “Suy nghĩ cẩn thận xem, cho dù người không tin ta, chung quy cũng nên tin tưởng ta... trực giác của Tiên Nhi? Nhìn thấy con mèo nhỏ kia, phản ứng đầu tiên của Tiên Nhi là thân cận chứ không phải cảnh giác, mà ta cũng không nhìn thấy địch ý trên người nàng.”

Vương Lục sừng sốt một chút, gật gật đầu: “Nói như vậy cũng có lý, cho nàng cơ hội. Con mèo nhỏ bên kia, ta cho người thời gian một bữa cơm, người đến thử thuyết phục ta đi.”

Nói xong, Vương Lục liền buông cái khay trong tay xuống. Mã Kim Dao ngồi trên tảng đá, ánh mắt nhìn thẳng vào đối thủ. Toàn thân tản mát ra khí thế kinh người, mơ hồ kéo dài qua hai cảnh giới, đè ép Miêu Nữ cấp Kim Đan.

“Không cần vội, từ từ suy nghĩ, trước tiên có thể giới thiệu, nói về sở thích của người, cùng tại sao lại gia nhập chúng ta, còn có quy hoạch nhân sinh của người sau này. Ta đang nghe.”

Miêu nữ bị vấn đề liên tiếp của Vương Lục hỏi đến trợn mắt há hốc mồm, tốn thời gian rất lâu, mới thanh tư suy nghĩ, chậm rãi mở miệng.

“Ta, ta thực sự là bị chủ nhân... A Hạ ra lệnh, muốn dụ dỗ tín nhiệm của các người, sau đó ra tay ám toán các người.”

Vương Lục cũng không kinh ngạc, gật gật đầu: “Tiếp tục.”

“Kỳ thật, tình hình của ta, các người đều nhìn ra được. Tuy rằng thân phận của ta bây giờ là trưởng lão chi nhánh Vân Đài sơn, có tu vi Kim Đan, nhưng mà...”

Vương Lục nói: “Nhưng trước đây khi chủ nhân cũ của người điều dưỡng, đã động tay động chân trên người người, khiến cho người vẫn không thể thoát khỏi vận mệnh bị nô dịch.”

Sắc mặt Miêu Nữ buồn bã gật gật đầu, thừa nhận giả thiết của Vương Lục.

“Lần này, cũng là A Hạ muốn ta tới, muốn tạo thành phiền toái cho các ngươi.” Nói xong, nàng quơ quơ bình sứ nhỏ màu tím trong tay, sau đó mở nắp bình ra, một khí tức tử vong và khô héo từ trong bình tỏa ra. ” Hấn muốn ta nghĩ cách cho các ngươi ăn thứ này.”

Vương Lục bắt chéo chân lên, đưa tay chống cằm, rất hứng thú nghe miêu nữ kể lại chuyện xưa của nàng.

Ánh mắt Miêu Nữ lấp lóe: “Ta không muốn làm việc theo mệnh lệnh của hấn, nhưng ta không thể vi phạm mệnh lệnh của hấn, cho nên... ta cứ thế mà đến.”

Vương Lục như có điều suy nghĩ: “Nói cách khác, ngươi quả nhiên là đến tìm cái chết? Vậy ngươi trực tiếp nuốt độc dược trong bình xuống chẳng phải được giải thoát sao, hà tất phải bản tay chúng ta?”

Miêu nữ nói: “Ta... vẫn còn một chút chờ mong.”

“Mong chúng ta ngoan ngoãn nuốt độc dược vào sao?” Vương Lục bật cười.

“Không, ta chỉ mong chờ, nàng có thể giúp ta.” Miêu Nữ nói xong, duỗi tay chỉ về phía Lưu Ly Tiên.

Lưu Ly Tiên kinh ngạc nói: “Ta? Đúng là ta rất muốn giúp ngươi, nhưng muốn ta uống thuốc độc, cũng có chút...” Nói xong, lộ vẻ phiền não.

Vương Lục thờ dãi: “Thấy chưa, gia hỏa này mặc dù không có đáp ứng ngươi, nhưng nàng thật sự đang suy nghĩ phục độc cứu người, thiện lương như vậy, ngươi không biết xấu hổ lại để cho nàng hi sinh vì ngươi sao?”

“Không không không, các ngươi hiểu lầm rồi.” Miêu nữ vội vàng giải thích: “Ta muốn mượn kiếm pháp của nàng dùng một chút, lúc trước nàng từng nói với ta kiếm của nàng có thể chém thế gian vạn vật, tuy rằng ta chưa từng nghe nói có kiếm pháp như vậy, nhưng nếu là thật, vậy... có lẽ có thể chặt đứt công xiềng trên nguyên thân của ta, chính thức được giải thoát.”

Vương Lục nghe lời này, chỉ cười hắc hắc, sau đó xoay người dùng sức gõ đầu Lưu Ly Tiên.

Suu suu suu suu suu

Thiếu nữ ôm đầu, nước mắt sắp chảy ra: “Su huynh, vì sao huynh lại đánh ta?”

“Thay mặt Tứ sư bá trừng phạt kẻ yếu kém thôi. Quan hệ của ngươi với con mèo nhỏ kia tốt như thế nào cũng được, chuyện liên quan tới công pháp của ngươi, sao có thể thuận miệng nói lung tung chứ?”

“Hu... Thật xin lỗi, ta quên mất rồi.”

Vương Lục lại xoa xoa đầu nàng, sau đó ngẩng đầu nói với Miêu Nữ: “Ngươi đã biết, vậy cũng không cần giấu ngươi nữa. Kiếm Tâm Thông Minh dùng đến mức tận cùng, đích xác có khả năng dùng kiếm chém vạn vật. Nhưng lấy tu vi của nàng, muốn thúc giục kiếm ý có thể chặt đứt gân xiềng của ngươi, còn cần khoảng hai mươi năm nữa, cho nên hai mươi năm sau ngươi trở lại đây.”

“Không, ta có biện pháp.” Miêu Nữ vội vàng nói, “Không cần trực tiếp đi khắc nô lệ trên nguyên thần, khắc ấn kia đã sớm thâm căn cố đế, trừ phi bản thân ta có thể bóc nó ra, nếu không kiếm trăm khắc ấn chính là chém nguyên thần ta, chết không thể nghi ngờ. Nhưng chỉ cần có thể chặt đứt liên hệ giữa ta và A Hạ, hiệu quả cũng giống nhau cầu xin ngươi, giúp ta nguyện ý làm bất cứ chuyện gì.”

Nói xong, Miêu Nữ thậm chí quỳ rạp xuống đất, cúi đầu xuống thật thấp.

“... Ngươi đây là muốn cho ta sinh hài tử sao?”

...

Kế hoạch này của Miêu Nữ, hiển nhiên không phải một sớm một chiều, cho đến nay, rốt cuộc nghênh đón cơ hội bộc phát.

Công hiệu của dược hoàn mà A Hạ cho nàng uống phi thường, ban đầu khi được phát minh ra có thể nói là ác mộng của linh thú, nó có thể khắc dấu ấn lên nguyên thần linh thú không cách nào xóa đi, chỉ có tấn cấp lên Hóa Thần, khởi động lại nguyên thần mới có cơ hội tự do. Nhưng thiên hạ tu sĩ tuy nhiều, có thể đi tới bước kia của hóa thần lại có mấy người?

Trừ cái đó ra, muôn mụ ngoại lực để hóa giải dược hiệu quả, phương pháp kỳ thật cũng không ít, nhưng cũng đều dừng lại trên lý thuyết. Thoạt nhìn tựa hồ có rất nhiều loại lựa chọn, đến phiên mình phát hiện đã không còn đường để đi.

Nhưng bây giờ, miêu nữ vừa vặn nhìn thấy một con đường, đó là một con đường hiểm trở giữa nguy nga núi cao.

Kiểm Tâm Thông Minh.

Vận khí miêu nữ không tệ, trong lúc làm tù binh, nàng giao hảo cùng Lưu Ly Tiên, nàng tâm tư đơn thuần, trong lúc vô ý đem rất nhiều chuyện không được truyền ra ngoài, trong đó bao gồm rất nhiều đặc tính của Kiểm Tâm Thông Minh.

Lúc đầu nghe Lưu Ly Tiên nhắc tới kiểm trăm vạn vật, Miêu Nữ còn có chút không cho là đúng, nói đến tu hành, nàng tại toàn bộ tu tiên giới Cửu Châu cũng coi như không kém, tu vi Kim Đan đỉnh phong cho dù ở trong Thịnh Kinh Tiên Môn cũng có thể đảm nhiệm một chức vụ nhất định. Nhưng nàng chưa bao giờ nghe nói qua kiểm trăm vạn vật gì, huống chi còn là kiểm chỉ là Trúc Cơ thượng phẩm.

Bất quá, chờ Lưu Ly Tiên nhiệt tình biểu diễn kiểm pháp cho hẳn, Miêu Nữ suýt nữa kinh hãi rớt cằm.

Lưu Ly Tiên tìm một chỗ lồi nước, giơ một ngón tay, lực đạo vô hình tách nước ra, sau đó... thật lâu thật lâu vẫn không hồi phục.

Mặc dù chỉ là một chiêu đơn giản, nhưng công phu ẩn chứa trong đó cũng không đơn giản. Lưu Ly Tiên Kiểm Khí ra tay,

cũng không có tiếp tục phát ra pháp lực, nhưng kiếm ý lưu lại trên vũng nước lại tiếp tục phân cắt mặt nước, thật lâu sau mới tiêu tán. Kiếm ý tinh thuần, quả thực đã vượt qua lý giải của nàng đối với kiếm đạo, mặc dù nàng là tu sĩ Kim Đan đỉnh phong, cũng đã từng nghiên cứu kiếm đạo một thời gian, tuyệt đối không có khả năng duy trì kiếm ý ly thể lâu như vậy.

Mà nhìn thấy một màn này, Miêu nữ đối với kiếm tâm của Lưu Ly Tiên thông minh, cũng tin tưởng không nghi ngờ, sau đó tự nhiên nghĩ tới nô lệ trên nguyên thần của mình khắc ấn. Có lẽ với tu vi của Lưu Ly Tiên lúc này, còn không cách nào bóc ra được hình ấn khắc của Lưu Ly Tiên., Sau khi trăm xong, nhưng rõ ràng kiếm tâm thông minh chính là công pháp cấp Tiên, tầng thứ trên bản nguyên quá cao, kiếm ý do Kiếm Tâm Thông Minh tu luyện ra dù mỏng manh, nhưng tinh thuần không tầm thường, có được đủ loại diệu dụng khiến người ta khó có thể tưởng tượng, điều này làm cho Miêu Nữ có cơ hội.

Đương nhiên, trước khi đích thân kiếm nghiệm, không ai có thể đảm bảo một chiêu này tuyệt đối hữu dụng, có lẽ sau này vẫn hy vọng có thể thất vọng, nhưng Miêu Nữ vẫn quyết định đánh cược một lần.

Vì thế, nàng thật sự có thể làm bất cứ chuyện gì.

“Ồ, thành ý của ngươi cũng tốt, nhưng thành thật mà nói, ta cũng không có dùng đến địa phương của ngươi a.” Vương Lục có chút buồn cười nhìn quý lạ mèo: “Đổi lại là ngươi thời kỳ đỉnh phong, cũng có chút tác dụng, hiện tại thương thế của ngươi rất nặng, thực lực mười không còn một, cần ngươi làm gì? Lấy làm âm giương sao? Nhưng ngươi cũng không xinh đẹp như vậy đâu.”

Miêu nữ sững sốt, lập tức trào ra tuyệt vọng.

Chính xác, thân thể tàn phế này, cho dù bất kể mọi thứ, trong mắt người ta giá trị bao nhiêu đây?

Có lẽ tu vi của hần không cao, nhưng Miêu nữ làm sao nhìn không ra lai lịch bất phàm của hần chứ? Chỉ cần là Lăng Vân Chu có thể kiêm chức trên chiến xa, đã tuyệt đối không phải tu sĩ bình thường có thể hưởng dụng được. Mà công pháp hần tu hành, thực lực vượt xa tu vi cảnh giới, đều thể hiện sự bất phàm của hần.

Thiên Thủy Hồ Nhạc gia? Cho dù Miêu nữ ngốc đến mấy cũng sẽ không tin. Vương Lục hiển nhiên là đệ tử nhà giàu. Mà đối với hào môn mà nói, một con mèo nữ cấp Kim Đan quả thực không đủ tư cách lọt vào mắt bọn họ.

Nhưng bản thân lại không còn cách nào khác a...

“Sư huynh, sư huynh, chúng ta giúp nàng được không?”

Trong tuyệt vọng, bên tai Miêu Nữ truyền đến tiếng trời.

Vương Lục thở dài: “Người đây là muốn làm động viên nhẹ sao... ngành này thật sự không có tiền đồ, người không thể bởi vì chỉ số thông minh thấp mà cam chịu.”

Lưu Ly Tiên nghe không hiểu Vương Lục đang nói cái gì, nhưng nàng quá rõ ràng nên đối phó với Vương Lục bây giờ.

“Sư huynh, xin huynh, có ổn không.”

Vương Lục cảm thấy một cỗ hàn ý đến từ Cửu U Thâm Uyên xông lên trong lòng, xương cốt toàn thân, thậm chí nguyên thần đều sắp bị đông cứng.

“Không được để làm nũng...”

“Có tốt hay không nha...”

“Trời ạ, tùy người, lão tử đi rửa tai rồi.”

Vương Lục đứng dậy rời đi, không để ý tới một Lưu Ly Tiên đang cười ngây ngô nữa.

Vương Lục đi rồi, Lưu Ly Tiên bày ra thủ thế thắng lợi: “Ta thắng...”

Miêu nữ chỉ là cười khỏ, nhưng trong lòng lại vô cùng hâm mộ quan hệ của hai sư huynh muội này. Nàng tu hành ba trăm năm, còn chưa bao giờ gặp người quý trọng và bảo vệ nàng như vậy... Vừa rồi Vương Lục mặc dù thoát nhìn rất chán ghét Lưu Ly Tiên., Giáo huấn bài học cũng không nương tay, nhưng đối với sư muội ngây thơ này, hẳn cũng là ái hộ cực điểm. Miêu nữ vẫn nhớ ở cuộc chiến ở sơn cốc, Vô Tướng kiếm của hắn bao vây Lưu Ly Tiên lao vào trong, không khiến nàng gặp chút nguy hiểm nào.

“Như vậy, cụ thể nên làm gì, người nói cho ta biết.” Lưu Ly Tiên nói, pháp lực vận chuyển trong Ngọc phủ, một viên

Thanh Minh Kiếm Tâm cũng lấp lánh tỏa sáng.

Miêu nữ hít vào một hơi thật sâu, đồng thời vận chuyển pháp lực. Một viên Kim Đan đầy vết nứt trải đầy vết nứt trong Ngọc phủ chậm rãi chuyển động, phát ra ánh sáng loá mắt, chiếu Ngọc phủ càng thêm rộng rãi.

Mà trong ánh sáng vạn trượng, một bóng người màu tím nhạt, bỗng chốc xuất hiện ở chính giữa Ngọc phủ. Bốn phía kim đan, bao vây lấy một viên kim đan tròn trịa.

Đó là nguyên thần cô đọng cao độ của Miêu nữ, tu vi nguyên thần từ Trúc Cơ kỳ trở đi trải rộng khắp Ngọc phủ và thân thể. Sau đó từ từ ngưng luyện, thu nhỏ lại cho đến khi thu vào bên trong Ngọc phủ, liền có tiêu chuẩn cấp Kim Đan, sau đó lại ngưng luyện nguyên thần thêm một bước nữa. Cho đến khi dung hợp với kim đan, có thể dẫn phát hiệu quả kỳ diệu không thể tưởng tượng nổi, khiến kim đan đạt được đặc tính sinh linh, huyền hóa Nguyên Anh.

Dùng tu vi mèo nữ kim đan đỉnh phong cô đọng nguyên thần, khoảng cách tới cửa ải Nguyên Anh cũng không tính quá xa xôi. Lúc này nguyên thần hiển hóa, thậm chí có thể thấy rõ nguyên thần màu tím nhạt hiện ra hình dáng Miêu Nữ.

“Thấy gì không?” Miêu Nữ nhàn nhạt mở miệng, nàng biết với kiếm tâm của Lưu Ly Tiên, nhất định có thể nhìn thấy được.

Quả nhiên, Lưu Ly Tiên hơi nghiêng đầu: “Hình như có khắc ấn kỳ quái, trải rộng nguyên thần, ngươi muốn ta bỏ cái khắc ấn này đi à? Ngươi chờ chút, ta chuẩn bị chút.”

Trong khi nói chuyện, trong ống tay áo bay ra một thanh thủy tinh kiếm óng ánh, cổ tay thiếu nữ chuyển một cái, phi kiếm kia quay tròn vòng tròn, liền thu nhỏ lại bằng thêu hoa châm. Lưu Ly Tiên nghiêm túc chăm chú nắm lấy phi kiếm, tiến lên mấy bước, sau đó đưa tay đâm một cái.

Miêu nữ chỉ cảm thấy nguyên thần chấn động, tiếp theo là đau đớn mãnh liệt khiến tâm thần người ta mất đi. Thống khổ mạnh như thế, đến kim đan chuyển động cũng suy tụt chút nữa thoát khỏi quỹ đạo.

Miêu nữ giật nảy mình: “Ngươi muốn làm gì? Đừng vội động thủ a.”

Lưu Ly Tiên thu hồi phi kiếm, lấy làm lạ: “Chẳng phải ngươi muốn ta giúp ngươi trừ khử cấm chế à?”

“Ngươi... Có thể làm được không?” Miêu nữ quả thực khó có thể tin.

Lưu Ly Tiên ngửa đầu suy tư, thở dài, thất vọng nói: “Cũng đúng, chắc là không làm được.”

“...” Vậy sao ngươi còn động thủ?

Lưu Ly Tiên an ủi: “Không sao, chờ ta ngưng kết Hư Đan hẳn là có đủ lực khống chế tinh diệp rồi.

Miêu Nữ lệ rơi đầy mặt, trong lòng tự nhủ Tiên Nhi muội muội mặc dù đáng yêu, nhưng chỉ số thông minh này thực sự quá dọa người, vừa rồi thiếu chút nữa đã bị nàng dùng phi kiếm chém cho nguyên thân sụp đổ rồi.

“Thế này đi, ta không cần ngươi trực tiếp nhổ đi khắc ấn trên nguyên thân, chỉ cần ngươi lưu lại một luồng kiếm ý ở trên nguyên thân, chém hết thủy ngoại giới cho ta.”

Lưu Ly Tiên kinh ngạc nói: “Ồ trên nguyên thân của ngươi lưu lại một luồng kiếm ý? Vậy được không? Sư phụ từng nói hình như rất không lễ phép.”

“Không quan hệ, đây là giúp ta... Nghe, một hồi ta cần ngươi dùng phương thức như vậy ngưng kết kiếm ý.

Miêu nữ nghiêm túc dặn dò Lưu Ly Tiên, ánh mắt không nhúc nhích nhìn đối phương chằm chằm, chỉ thấy Lưu Ly Tiên Liễu Mi nhíu chặt, một lát sau dần dần giãn ra: “Ta hiểu rồi, cũng không khó gì.”

Tâm Miêu nữ lập tức nghĩ tới, nếu như Lưu Ly Tiên lộ vẻ khó xử, nàng có thể yên tâm hơn một chút vì giờ phút này, lúc trước nàng cũng đã chuẩn bị không ít, thông qua đủ loại ngoại vật phụ trợ, có thể giúp kiếm ý Lưu Ly Tiên phát huy tác dụng. Nhưng nàng đáp ứng thoáng khoái như vậy, ngược lại làm cho Miêu Nữ hoài nghi, nàng rốt cuộc có hiểu ra mình muốn cái gì không?

“Không phải như vậy sao, rất đơn giản a...”

Lưu Ly Tiên nói xong, ngón tay điểm vào mi tâm của Miêu Nữ một cái.

Sau một khắc, trước mắt Miêu Nữ tối sầm, phảng phất như nhìn thấy một thanh kiếm xé trời đâm vào Ngọc phủ, nhắm thẳng nguyên thần.

Đó là kiếm ý của Lưu Ly Tiên... không giống với vẻ hời hợt khi ra tay. Trong tâm mắt của Miêu Nữ, một thanh trường kiếm lập loè ánh sáng bảy màu rực rỡ, tựa như một ngọn núi cao, nguy nga đường hoàng sừng sững trong Ngọc phủ. Đạo kiếm ý hình bán hư bán thực bán thực., Lại bao phủ hoàn toàn Ngọc phủ trong đó. Càng khó chính là, kiếm ý nhìn như lồng giam nhưng hoàn toàn không trở ngại lúc Miêu Nữ thổ nạp, thiên địa linh khí ra vào. Nhưng ngoại trừ thiên địa linh khí, tất cả ngoại vật đều bị kiếm ý chém trừ, hình thành bình chương hoàn mỹ.

Đương nhiên, cường độ kiếm ý có hạn, có lẽ tùy tiện một đạo pháp thuật là có thể đem đạo kiếm ý này phá hủy. Nhưng nô lệ khắc ấn liên hệ cùng A Hạ, lại chỉ là tồn tại một luồng ý niệm trong minh minh, cường độ cũng không tính là cao, chỉ là phương thức tồn tại quá mức huyền ảo, khó có thể dùng pháp thuật bình thường trăm trừ.

Mà có đạo kiếm ý Lưu Ly Tiên lưu lại, đạo liên hệ kia từ đó mà cắt đứt, nữ miêu mặc dù thân phận nô lệ không thay đổi, lại không cần tiếp nhận mệnh lệnh bất luận kẻ nào, kỳ thật không có khác biệt gì với việc lấy lại tự do.

Đây là phương án nàng mưu đồ nhiều năm, Miêu Nữ nhắm mắt lại, tử mĩ cảm thụ bốn phía nguyên thần, chỉ cảm thấy lực áp chế trong minh minh đã không còn sót lại chút gì.

Tiếp theo, nàng hít một hơi thật sâu, sau đó dùng hết khí lực toàn thân hô to một tiếng.

“Ta tự do.”

Thanh âm bén nhọn quanh quẩn giữa sơn cốc, rất nhanh bị bóng đêm thâm trầm thôn phệ, nhưng lời tuyên ngôn ra khỏi miệng, từ trong ra ngoài sáng khoái lại không biến mất.

Đó là sự nhẹ nhõm thoải mái mà miêu nữ mấy chục năm qua chưa từng được nhẹ nhàng thoải mái, phảng phất đã gỡ được

gông xiềng nhiều năm ràng buộc... Nếu là nô lệ khắc ấn vẫn còn hiệu lực như cũ, nàng vừa rồi căn bản không thể thoải mái phát ra tuyên ngôn tự do thoải mái.

Có thể đường đường chính chính tuyên cáo tự do, đó là minh chứng chứng khế ước nô lệ bị phá. Cho dù khắc ấn trên nguyên thân vẫn rõ ràng như cũ, nhưng miêu nữ biết, mình thật sự đã tự do.

Nhìn vẻ mặt tươi cười của Lưu Ly Tiên, Miêu Nữ há hốc mồm, nhưng lại phát hiện những từ cảm kích vốn đã dự tính trước, thậm chí còn không nói nên lời.

Ân tình nặng nề như vậy, lời nói sao có khả năng biểu đạt lòng biết ơn chứ?

Ánh mắt dần dần bị một cỗ nhiệt độ ấm áp mơ hồ, nhưng mà đúng vào lúc này, thanh âm Vương Lục không đúng lúc chen vào.

“Ồ, giải quyết xong rồi? Vậy chúng ta nói chuyện thù lao một chút đi, theo ý người thì tiếp theo người sẽ cho ta sinh trâu sinh ngựa, đúng không?”

...Đối với muội muội à...

...

“Chật chịt, quả nhiên là Ân Tướng báo thù cá nhân a, uổng công ta phí sức giúp người tranh thủ tự do, người làm như vậy để báo đáp ta sao?”

Miêu nữ tức giận đến râu run rẩy: “Người muốn mặt không cần? Từ đầu tới cuối người cần bản không làm gì là Nhạc Tiên giúp ta loại bỏ gông xiềng, không liên quan gì đến người cả có được không?”

“Buồn cười ta là sư huynh của tiên nhi kiêm trắc trở, nói cách khác chính là lãnh đạo của nàng, công lao của thuộc hạ chính là công lao của lãnh đạo, người nói xem có liên quan gì đến ta hay không?”

“Người?”

“Người cái gì? Đối với lãnh đạo là thái độ gì?”

Vương Lục không chút khách khí rút lấy chòm râu của Miêu nữ, đau đến nhe răng nhếch miệng.

“Tóm lại, hiện tại người muốn cho chúng ta sinh trâu sinh ngựa. Bất quá cần nhắc đến xuất thân người so với thành phần tương đối kém —— Linh thú —— tu vi cũng bình thường —— cái này mắt thấy đã là kim đan nhất phẩm – 15. Tu hành công pháp cũng chỉ là trung thượng phẩm, chỉ số thông minh cũng không có ưu thế gì...”

Miêu nữ: “Này, người có xong chưa?”

“Tóm lại, với tư chất của người, còn không có tư cách ở bên cạnh ta, cho nên liền cho nàng sinh trâu sinh ngựa, chỉ số thông minh hai người tương đối gần, cách ly sinh trưởng có lẽ cũng không nghiêm trọng như vậy...”

Vương Lục nói, đưa tay chỉ vào Lưu Ly Tiên còn đang cười ngây ngô không ngừng.

Miêu nữ gạt mạnh đầu: “Ừm” trong đôi mắt mèo, không kiềm chế được lóe ra ánh sáng vui sướng.

“Tốt, nếu như an bài nhân sự đã xác định, kế tiếp nói chính sự đi.”

Vương Lục dần dần thu liễm thần thái ung dung, đưa tay chỉ trắng sáng trên trời: “Đem chuyện người chưa kể lần trước nói hết nói ra đi.”

Ánh mắt Miêu Nữ ngưng tụ, trong lòng thâm than: Quả nhiên thằng cha này đã nhìn ra...

Lần trước làm tù binh, nàng quả thực đã tiết lộ không ít tin tức bên trong Ngự Thú Tông, nhưng rõ ràng ẩn giấu một số điểm mấu chốt.

Tuy nhiên, lần trước nàng tiết lộ bí mật, có thể nói là thi hành sách lược của Hạ, hết thảy trách nhiệm đều nằm trên người A Hạ, nhưng hiện tại, nếu như nàng thật sự đem bí mật nội bộ Ngự Thú Tông nói ra, vậy ý nghĩa cùng Ngự Thú Tông triệt để quyết liệt.

Như vậy lựa chọn của Miêu Nữ sẽ là gì?

“Không thành vấn đề, ta đích xác có vài chuyện trọng yếu muốn nói với các người.”

Miêu nữ căn bản không có bất cứ sự chần chừ nào.

Hoàn toàn chính xác, Ngự Thú Tông truyền thụ công pháp thượng thừa cho nàng, cũng là được Ngự Thú Tông bồi dưỡng, nàng mới có thể lấy ngắn ngủi mấy chục năm thời gian, từ Hư Đan một đường nhảy lên Kim Đan đỉnh phong, càng có hy vọng tấn cấp Nguyên Anh. Đồ vật Ngự Thú Tông cho nàng thật sự rất nhiều.

Nhưng về phương diện khác, hành trình sinh mệnh ba trăm năm của nàng, thời gian thống khổ nhất cũng đều tập trung ở Ngự Thú Tông.

Chính xác, người đẩy nàng xuống vực sâu chính là A Hạ, nhưng mà người bồi dưỡng ra A Hạ lại là ai? Tọa đãi nàng trong khổ cực dày vò mà thờ ơ thì ai? Lặng lẽ cho rằng A Hạ tùy ý áp bức linh thú là ai? Ai là ai?

Miêu nữ không muốn truy tìm vấn đề thể chế gì đó, trong Ngự Thú Tông, đích xác có rất nhiều tu sĩ mang lòng từ bi, nhưng thật tiếc là nàng không gặp được, cho nên đối với Ngự Thú Tông, nàng xác thực là tổn thương thấu tâm, không muốn cùng nó có bất cứ quan hệ gì.

“Về Tiên Thú Nguyệt Linh, bí mật trọng yếu nhất chưa từng để cho ta tiếp xúc qua, nhưng làm trưởng lão Kim Đan đỉnh phong, muốn nói ta không biết chút nào, cũng không được.” Miêu Nữ nói xong, đưa tay vuốt vuốt chòm râu của mình, trầm giọng nói: “Ví dụ như Ngự Thú Tông chúng ta tiến vào Vân Đài Sơn đã hơn một năm, nhưng thật ra cũng không có ai tận mắt chứng kiến Nguyệt Linh xuất hiện.”

“Không có ai chính mắt nhìn thấy sao?”

“Chỉ chúng mình dấu vết tồn tại của nó cần bao nhiêu, thậm chí có người từ xa đã nhìn qua bóng lưng mơ hồ, nhưng không có bất luận kẻ nào chính diện gặp phải nó. Hơn nữa phương thức xuất hiện cũng phi thường kỳ lạ, xuất quỷ nhập thần, đôi khi gần như đồng thời xuất hiện ở mấy trăm dặm., Mặc dù nói đại đa số tiên thú có thần thông thiên, nhưng nó còn chưa chính thức hóa hình đã có thần thông như vậy. Thật đúng là chưa từng nghe nói tới, huống chi Ngự Thú Tông chúng ta đội ngũ cũng không kém. Đại trưởng lão cấp Nguyên Anh, chẳng lẽ ngay cả một mặt tiên thú cũng không được sao?”

Vương Lục cũng không vội giễu cợt đối phương mà hỏi ngược lại: “Vậy suy đoán của ngươi thì sao?”

Miêu nữ nói: “Có lẽ do xuất thân linh thú, cảm xúc của ta đối với thiên địa vạn vật trên Vân Đài sơn càng sâu thêm một chút. Ở chỗ này lâu, loáng thoáng có thể cảm giác được phiến thiên địa này như đang thai nghén cái gì.”

Miêu nữ nói, ngừng một chút, cho Vương Lục thời gian để tiêu hóa tin tức vừa hấp thu. Nhưng ngay lúc nàng chuẩn bị mở miệng tiếp tục nói ra suy đoán của mình, Vương Lục liền vượt lên trước một bước nói: “Nói cách khác, ngươi hoài nghi Nguyệt Linh cũng không chính thức thành hình?”

Miêu nữ đã mấy lần tán phục sức lý giải của đối phương, chết lặng gật gật đầu nói: “Ừm, tiên thú trên Vân Đài sơn, là thiên địa linh của vạn vật điểm hóa nguyệt hoa. Mà tổng kết lại ghi chép lúc trước nó xuất hiện, đơn giản là tập trung ở nơi lực lượng nguyệt hoa cường đại, cho nên ta nghĩ., Có phải nó vẫn chưa chính thức thành hình hay không, trước mắt vẫn là Vạn Vật Chi Linh của Vân Đài sơn, cho nên mới xuất quỷ nhập thần. Chỉ cần là bên trong địa giới của Vân Đài sơn, nó

có thể xuất hiện ở bất cứ vị trí nào, bởi vì làm một thể, nó vẫn chưa hoàn toàn độc lập.”

Vương Lục nói: “Sau đó kết luận của ngươi đâu?”

Miêu nữ nói: “Kết luận của ta là, qua mấy ngày nữa, ngày mười lăm tháng bảy, đại khái chính là thời khắc nó chính thức thành hình, cũng là ngày tiên thú hóa hình.”

Vương Lục khẽ giật mình, lập tức liền nhớ tới sở học trong Đẳng Vân đường: Mười lăm tháng bảy, Trung Nguyên Quỷ Tiết, Đế Lưu Tương.

Mỗi sáu mươi năm một lần thiên địa dị biến, nguyệt hoa tinh muốn giống như giang hà từ trên trời hạ xuống, như vạn đạo kim ti, ngày đó là ngày lễ hấp thu nguyệt hoa đặc đạo lớn nhất của các tinh quái. Tiên thú trên Vân Đài sơn nếu được nguyệt hoa điểm hóa, sao có thể bỏ qua ngày lễ này?

Chỉ nghe Miêu Nữ nói thêm: “Đương nhiên, vấn đề này ta có thể nghĩ đến, các Trưởng lão khác cũng có thể nghĩ đến. Đại Trưởng lão dẫn người luyện chế Linh Bảo, không sai biệt lắm cũng chỉ mấy ngày nay đại công cáo thành, hơn phân nửa là phải giành vào ngày mười lăm tháng bảy trước.”

Vương Lục hỏi: “Có một vấn đề, Vân Đài sơn nói lớn không lớn, có thể Ngự Thú tông lực lượng, cũng không có khả năng phong tỏa chặt chẽ mỗi một tác đất. Mà Nguyệt Linh kia trời sinh thần thông, có tâm ẩn nấp, hẳn là rất khó bị người phát hiện, đến lúc đó nếu nó núp ở một nơi bí mật, yên lặng hút Đế Lưu Tương, sau đó được hóa hình, bố cục Ngự Thú tông hơn một năm nay đều nước chảy, vấn đề này, các ngươi nghĩ như thế nào?”

Miêu nữ nói: “Hẳn là dựa vào Ngự Thú Quyển, ngự thú cấp Linh Bảo, cộng thêm cố ý nhắm vào linh thú dạng chó luyện chế, chỉ cần luyện chế thành công vào mười lăm tháng bảy trước, đến lúc đó có thể đem uy năng của linh bảo trải rộng khắp Vân Đài sơn, nó bất luận xuất hiện ở nơi nào, kết cục đều giống nhau.”

“Thì ra là thế, không hổ là Linh Bảo, khó trách cảm giác đề phòng ngự thú tông dọc đường không quá nghiêm ngặt, còn

tưởng rằng ít nhất phải đề phòng tử thủ khu vực mẫn cảm mấy tháng nay nhiều lần chứ.”

Miêu nữ lắc đầu nói: “Không riêng gì nguyên nhân kia, trên thực tế mấy tháng gần đây Nguyệt Linh cũng không xuất hiện nữa, giống như đã nhận ra cái gì, cho nên chúng ta cũng không lãng phí thời gian đi theo dõi hành động của nó.

“Không xuất hiện nữa ư? Điều này rất không hợp đạo lý, càng đến thời điểm hóa hình, càng nên hấp thu càng nhiều Nguyệt Hoa tinh để dự trữ, ứng phó với hóa hình chi kiếp, cho dù là tiên thú, đạo lý này cũng không thay đổi a.”

Mặt Miêu nữ lộ vẻ mê mang: “Chuyện này, cái này ta cũng không rõ.”

Vương Lục trầm mặc trong chốc lát, nói: “Kể hết địa đồ lúc trước của ngươi ra xem một chút.”

Miêu nữ duỗi tay điểm một cái, một bộ Vân Đài sơn bản đồ liền nổi lên, trong đó ghi chép đánh dấu Nguyệt Linh qua lại, phần lớn là tại đỉnh núi hoặc là không cốc.

Vương Lục nhìn một hồi, bỗng nhiên đưa tay chỉ vào trên bản đồ một chỗ hỏi: “Nơi này thì sao? Có xuất hiện hay không?”

Miêu nữ nhìn xuống: “Thanh Hồ ư? Không rõ ràng lắm... Nơi đó đã là biên giới của Vân Đài sơn, hơn nữa bốn phía thế núi phập phồng, không có ngọn núi cao nhìn xuống, rừng cây cũng phi thường dày đặc, khó có thể tụ lại ánh trăng hữu hiệu, cho nên cũng không quá quan tâm đến nơi đó.”

Vương Lục thở dài: “Vậy thì chú ý một chút, việc này không nên chậm trễ, bây giờ lên đường.”

Miêu Nữ kinh ngạc: “Không phải phải ở chỗ này ôm cây đợi thỏ sao?”

“Đúng vậy, cho nên ngươi từ từ thủ tại đây, nhớ sinh trâu sinh ngựa đấy.”

“Này “

Động tác của Vương Lục cực nhanh, thậm chí ngay cả dấu vết động lửa cũng chưa thu dọn xong, liền trực tiếp lên đường tiến về Thanh Hồ, dáng vẻ vội vã.

Đám người Tiểu Thất đi theo phía sau, tuy rằng trong lòng hoang mang khó hiểu, nhưng không có ai mở miệng hỏi. Mặc dù ở trong đoàn người, tu vi cảnh giới của mấy Vương Lục thấp nhất, nhưng quyền uy của hắn đã không thể nghi ngờ.

Không bao lâu, dưới sự yểm hộ của pháp thuật Tiểu Thất, một đoàn người xuyên qua vài đạo phòng tuyến của Ngự Thú Tông, từ bên trong Vân Đài sơn rời đi, đi tới bên bờ hồ xanh.

Mà lúc nhìn thấy Thanh Hồ, tất cả mọi người đều minh bạch dụng ý của Vương Lục.

Trên mặt hồ, một vầng trăng phản chiếu trong đó, ánh trăng sáng ngời tụ tập trên mặt hồ, ánh trăng tinh yếu, phẳng phất như hồ hấp có thể thấm thấu vào trong cơ thể.

“Hiểu rồi, hiểu rồi?”

Vương Lục giễu cợt cười cười: “Khó trách hơn một năm các người đều không thể thành sự, chỉ số thông minh là mạnh mẽ.”

Miêu nữ không phản bác được, Thanh Hồ này trước kia cũng không phải chưa từng tới qua, nhưng lúc đó mật độ nguyệt hoa cũng không tính là cao, cho nên cũng không khiến người khác coi trọng, nhưng bây giờ xem ra, tại thời điểm Ngự Thú Tông lo là, con Nguyệt Linh kia đã lặng yên hoàn thành bố trí của mình, thu thập nơi này thành một chỗ nguyệt hoa thượng giai.

Nguyệt hoa tinh cần nồng nặc như vậy, tuyệt đối không phải tự nhiên sinh thành.

“Ồ, mặc dù bây giờ chưa thấy chân thân Nguyệt Linh, nhưng mà, tin tưởng khoảng thời gian này nó đang ở gần hồ xanh dự trữ.” Vương Lục nói, trực tiếp nằm xuống bụi cỏ ven hồ. “Tiếp theo, cứ kiên nhẫn chờ nó xuất hiện là được rồi.”

Nhưng mà Vương Lục vừa mới nằm xuống, một bóng xám liền chạy ra bên hồ, nhảy lên thật cao, tiếp theo một tiếng phù phù rơi vào trong hồ, nện mặt hồ phẳng lặng ra vụn điểm vảy bạc.

Vương Lục vụn phần kinh ngạc nhìn cờ chó nhép đổ xuống hồ tự sát, trong lòng tự nhủ chẳng lẽ con chó ngốc này đang suy nghĩ bốn tính số ba vị, thế nên hoàn toàn không nghĩ ra được?

Nhưng mà sau một lát, một màn khiến hấn trọn mắt há hốc mồm xuất hiện.

Mặt hồ nổi lên gợn sóng càng mãnh liệt hơn. Tại trung tâm hồ, một bóng dáng yếu điệu của một cô gái chậm rãi bay lên từ trong nước.

Đón ánh trăng, có thể thấy rõ khuôn mặt mỹ lệ hoàn mỹ không tỳ vết của nữ tử cùng với mái tóc dài màu bạc sáng bóng như ánh trăng. Bộ váy dài trắng tinh xảo bao lấy thân hình cao gầy của nàng. Mũi chân nữ tử nhẹ nhàng điểm lên mặt hồ, như Lãng Ba tiên tử hàng lâm xuống nhân gian.

Mà ở bên chân của cô gái còn có một con linh khuyển toàn thân trắng noãn. Con linh khuyển kia có mị lực không thể tưởng tượng nổi, thân hình hoàn mỹ không tỳ vết, cho dù đám người Vương Lục không cùng tộc cũng bị nó hấp dẫn vô cùng.

Trong lúc nhất thời, bị vẻ đẹp của cô gái cùng linh khuyển làm cho khiếp sợ, không ai có thể mở miệng nói chuyện. Dù cho Tiểu Thất có kiến thức rộng rãi, cũng chỉ nghẹn họng nhìn trân trối, cả người như hóa đá... Chỉ có nước miếng từ khóe miệng chảy ra, mới hiển hiện bản thân nàng còn có mấy phần ý thức.

Người khôi phục lý trí trước tiên là Vương Lục.

Bình tĩnh của những kẻ chuyên tham gia mạo hiểm vĩnh viễn đang phát huy công hiệu.

Hấn từ trong bụi cỏ đứng lên, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, đi tới bạch y tiên tử ở giữa hồ nhàn nhạt mở miệng.

“Tiên tử a, ta rơi xuống hồ này cũng không phải là đầu Linh khuyển hoàn mỹ không tỳ vết này, mà là một đầu chó lông dài vừa ngốc vừa xuẩn này.”

Nói xong, Vương Lục dừng một chút, quan sát phản ứng của đối phương, thấy tiên tử trong hồ mỉm cười gật đầu liền dò hỏi.

“Nể tình ta trả lời thành thật vừa rồi, xin hỏi bây giờ người có thể đưa linh khuyển bên chân người cho ta không?”

...

198

“Nể tình vừa rồi ta thành thật xin hỏi, ngươi có thể đưa linh khuyển dưới chân ngươi cho ta không?”

Khi Vương Lục thăm dò đưa ra vấn đề của mình, vẻ mặt tiên nữ ở giữa hồ rõ ràng cứng ngắc lại trong nháy mắt.

Bất quá sau một khắc, trong hồ nước, một bóng dáng màu xám thoát ra, phá vỡ yên tĩnh trên mặt hồ.

“Gâu “

Chỉ thấy Vương Lục yêu phiên kỳ, vẻ mặt hung phấn nhào về phía con chó bạch linh dưới chân tiên tử, đáng tiếc con chó kia vẻ mặt chán ghét nghiêng người né sang, kỳ phiên vồ hụt một lần nữa rơi vào trong hồ nước.

Vương Lục trừng mắt: “Cút về cùng ta nào.”

Dù sao cũng là khế ước trao đổi, kỳ kỳ mặc dù vẻ mặt không cam lòng, chung quy không cách nào ngỗ nghịch mệnh lệnh của nghịch vương lục, một bước ba lần quay đầu lại bơi vào bờ trong hồ, đứng ngồi bất an bên cạnh Vương Lục, hơn nữa chủ động mở miệng nói tiếng người.

“Này này, ngươi có thấy không, hai nàng quả thực xinh đẹp không thể nhìn được...”

Cờ đánh cờ thè lưỡi, mặt chó tỏ vẻ cực kỳ bỉ ổi: “Một mình ngươi, một ta, thế nào?”

Vương Lục thờ dãi: “Quả nhiên là nên làm phẫu thuật cắt ái cho ngài một lần rồi.”

“Gâu?” Toàn thân kỳ kỳ run rẩy.

Một người một chó đang nói chuyện, tiên tử trong lòng hồ khẽ cười một tiếng, yếu ớt mở miệng: “Ta đợi các ngươi đã lâu rồi...”

Vương Lục sửng sốt: “Chờ chúng ta thật lâu? Lời này số lượng hơi nhiều, các hạ là vị nào?”

Tiên tử nói: “Ta là... Vân Đài sơn.”

Vương Lục: “... Sơn Thần Nương Nương?”

“Không dám vọng tự xưng thần, ta chỉ là Vân Đài sơn có chút linh thức may mắn mở ra, sinh ra đã vô danh, vậy dùng tên Vân Thai.”

Vương Lục tò mò hỏi: “Nếu như ngươi là Sơn Linh trong ngọn núi này, vậy con chó bên chân ngươi thì sao?”

Vân Đài tiên tử nói: “Mục tiêu mà các ngươi truy tìm, Nguyệt Linh.”

Vương Lục không khỏi nhíu mày: “Nói nó là Nguyệt Linh, là bởi vì nó được nguyệt hoa điểm hóa, về bản chất vẫn là Sơn Linh do Vân Đài Sơn dựng dựng ra. Chẳng lẽ Vân Đài sơn có thể đồng thời thai nghén, dung nạp hai Sơn Linh? Đây cũng là hiện tượng hiếm thấy, đáng để ghi chép một chút. Nhìn dáng vẻ của ngươi xem., Hẳn là lớn tuổi hơn Nguyệt Linh, là tỷ tỷ nhi? Nhưng thoạt nhìn hình như cũng không phải rất mạnh nha, a, trong sách cũng đã nói rồi, không phải sinh linh càng cổ xưa thì nhất định càng mạnh, có một số sinh linh đối với việc tu hành và trở nên mạnh mẽ cũng không có chút hứng thú nào, có lẽ ngươi cũng vậy.”

Vân Đài tiên tử lại lắc đầu: “Ta chỉ là tư chất không tốt, Vân Đài sơn là địa phương được trời cao chiếu cố, đáng tiếc cơ duyên ta mở ra linh thức cũng không tốt.”

Vương Lục nói: “Được, không quan hệ trước tiên không quan tâm, nếu như lai lịch rõ ràng, xin tiên tử nói rõ một chút, trước mắt rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Nó và ta đồng nguyên sinh ra, nhưng may mắn vào ngày sáu mươi năm trước Đế Lưu Tương được ánh trăng điểm hóa, có được cơ duyên ngưng tổ thân thể Tiên Thú, sau sáu mươi năm, ta thủ hộ cho nó ngày ngày hấp thu nguyệt hoa tinh yếu, cho đến lúc này.” Tiên tử nói., Nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu linh khuyển, mắt đầy quyền uy: “Nếu mọi chuyện thuận lợi, Nguyệt Linh vốn nên sau ba ngày, công đức trong thời gian Đế Lưu Tương viên mãn, nhưng ngươi cũng thấy đấy, Vân Đài sơn có khách không mời mà tới... Cho nên ta cần các ngươi giúp đỡ.”

Vương Lục hỏi: “Ngươi là bản địa sơn linh, Vân Đài sơn là phúc duyên chi địa, linh khí nồng đậm, mới có thể hình thành sơn linh như ngươi, mà ngươi lại ngồi trong phạm vi năm trăm dặm linh khí địa mạch, cho dù không thể chính diện chống lại đám man tử Ngự Thú tông, nhưng phù hộ muội muội của ngươi thuận lợi độ kiếp, hẳn là không khó? Tỷ như ở trong hồ xanh này làm cho nàng hút mật tương Đế lưu của mình., Thuận lợi hóa hình, thân không biết quý không hay, cho dù bọn họ luyện thành linh bảo, uy năng bao trùm toàn bộ Vân Đài sơn, nhưng có Sơn Linh thành hình như ngươi, cũng có thể dùng linh khí vẽ ra góc chết, che giấu tung tích Nguyệt Linh, cần chúng ta hỗ trợ không?”

Vân Đài tiên tử lắc đầu: “Đúng như ngươi nói, ngự thú tông luyện chế linh bảo cũng không phải vấn đề chân chính, ta còn có thể ứng phó được. Vấn đề là, ba ngày sau Đế Lưu Tương, nếu nó không thể nắm bắt cơ hội, hấp thu đủ nguyệt hoa tinh muốn vượt qua hóa hình chi kiếp, chúng ta chờ đợi thêm sáu mươi năm nữa. Lại sáu mươi năm nữa, đủ ngự thú tông chân chính căn cố, khi đó, chỉ sợ ngay cả ta cũng...”

Vương Lục nghe xong không khỏi nhíu mày: “Ý của ngươi là, người Ngự Thú tông có biện pháp ảnh hưởng Đế Lưu Tương? Nói đùa sao? Loại cấp độ này thiên địa dị biến, cho dù là tu sĩ Hóa Thần cũng khó có thể dao động, chỉ bằng mấy tên mọi rợ bọn hắn?”

Vân Đài tiên tử nói: “Chỉ bằng mấy người bọn họ, xác thực không đủ tư cách, cho nên một năm qua, bọn họ thu thập linh thú, chuẩn bị ra Vạn Linh Tỏa Sát trận.”

“Vạn Linh Tỏa Sát?” Vương Lục kinh ngạc nói, “Không phải là Vạn Linh Tụ Nguyên sao? Chờ một chút, hai loại trận pháp này có vẻ hoàn toàn giống nhau...”

Vương Lục chăm chú nhớ lại kiến thức trận pháp mà mấy vị trưởng lão Đằng Vân đường truyền thụ cho, sau đó bấm ngón tay tính toán, càng thêm kinh ngạc: “Thì ra là thế, rút ra vạn khuyến chi linh, luyện chế ngự thú cấp Linh Bảo chỉ là mặt ngoài nguy trang, mục đích chính của bọn họ là có đầy đủ lợi dụng hậu phương của vạn con linh khuyến này., Sau khi huyết tế hoàn toàn dẫn phát oán khí của sinh linh, oán linh dùng âm khí tham lam để khóa lại ánh trăng, đem ánh trăng trên Vân

Đài sơn tụ tập lại một chỗ. Đến lúc đó Nguyệt Linh không chiếm được Nguyệt Hoa tằm bở, không thể nào hóa hình, trong tương lai sáu mươi năm không thể rời khỏi Vân Đài sơn, tự thật sự trở thành vật trong lòng bàn tay của Ngự Thú Tông con mẹ nó tính toán hay a...”

Sau khi suy luận lộ ra kế hoạch Ngự Thú Tông, Vương Lục không khỏi cảm thán: “Bọn mọi rợ này thật thông minh ngoài dự liệu.”

Mà Miêu Nữ thân là người quản lý tầng lớp trước của Ngự Thú Tông, cũng bưng tỉnh đại ngộ: “Thì ra là thế, kế hoạch thật sự là như thế này sao?”

Vương Lục đồng tình nhìn nàng một chút. Tên ngu ngốc này có tu vi Kim Đan đỉnh phong, kết quả kế hoạch Ngự Thú tông nàng căn bản không biết có lẽ nàng từ trước đến nay chưa từng tiến vào tầng lớp quyết sách a...

“Bất quá, hiện tại mặc dù đã biết kế hoạch của bọn họ, hình như cũng không có biện pháp gì. Muốn phá Vạn Linh Tỏa Sát Đại Trận, phải tiến vào trong trận phá hư tiết điểm máu chốt, có vẻ không khác gì đi tìm đường chết”.

Lời này của Vương Lục cũng không phải là khiêm tốn. Trước đó chỉ là đối phó với một tên A Hạ, hẳn đã phải dốc hết toàn lực. Mà ở phân đà Ngự Thú tông, trưởng lão cấp Kim Đan có chừng mười người, lại càng không cần phải nói còn có Hồ vương Nguyên Anh kỳ.

Dùng Trúc Cơ chống lại Kim Đan đã đủ để khiếp sợ kỳ tích cửu châu, chống lại Nguyên Anh? Vậy nhất định là pháp tắc hồng mắt rồi.

“Đúng vậy, với thực lực của các ngươi còn lâu mới đủ để chống lại tu sĩ Ngự Thú Tông.” Vân Đài tiên tử lạnh nhạt nói: “Cho nên, ta sẽ giúp các ngươi nâng cao thực lực.”

Trong khi nói chuyện, trong hồ xanh nổi lên một mảnh u quang, từ chỗ sâu dưới đáy hồ, quang mang màu bạc xuyên thấu qua sóng nước, chiếu vào trong mắt Vương Lục.

“Đây là...”

Vân Đài tiên tử nói: “Đây là Nguyệt Hoa tinh ta thu hoạch hơn một ngàn năm qua.”

Vương Lục sợ hãi than: “Nguyệt hoa hơn ngàn năm? Người có đồ tốt như vậy, thế mà lại không cho Nguyệt Linh sử dụng?”

“Đối với Nguyệt Linh, Nguyệt Hoa trong hồ là thứ ử rữ, đã bắt lục tu hành, bây giờ càng không có Đế Lưu Tương liền không cách nào hóa hình. Nhưng ta tin đối với các người mà nói, vẫn là bảo tàng hiếm có.”

“Ừm, đủ để khiến người ta vỡ óc rồi.” Vương Lục thì thào nói.

Nguyệt Hoa trong hồ bị nước hồ ngăn trở, không triển lộ ra hào quang thật sự, nhưng nghĩ đến rượu nặng ngàn năm cũng không phải chuyện đùa. Tu tiên giới từ thời đại hết pháp luật, tổng cộng mới mấy ngàn năm? Có lẽ đối với Nguyệt Linh mà nói, nguyệt hoa trong hồ mất đi vài phần linh khí kỳ ảo, cũng chính là không đủ mới lạ, nhưng nhân loại tu sĩ trước nay chưa từng ăn một ao Nguyệt Hoa này, là bảo vật vô giá.

Vì sao cho dù là khôi thủ tiên đạo như Thịnh Kinh Tiên Môn cũng phải cố vũ đê tử không ngừng ra ngoài lịch lãm? Vì sao những đê tử bị trường lão môn phái tập trung toàn bộ lực lượng bồi dưỡng tỉ mỉ cũng phải xuống núi tìm kiếm tiên duyên?

Bởi vì có vài thứ chỉ có đại thiên thế giới dưới chân núi mới có thể sở hữu. Thịnh Kinh Tiên Môn ngồi trong một châu, e rằng cũng không tìm được nguyệt hoa tinh yếu ngàn năm. Cơ duyên như vậy chỉ có dưới chân núi mới có.

Đáng thương cho tên ngu xuẩn Ngự Thú Tông, hơn một năm đã đem tầm mắt tụ lại trên người Nguyệt Linh, lại không phát hiện tại đáy hồ Thanh Hồ này, có được bảo tàng giá trị không kém bao nhiêu. Lúc này Miêu Nữ nhìn vào trong hồ hào quang, miệng há như muốn trật khớp.

“Bất quá, chỉ dựa vào nguyệt hoa, rất khó trong thời gian ngắn tăng cao tu vi? Không đề cập tới nguyệt hoa tinh nếu chỉ là dưỡng thần chí bảo, đối với pháp lục tu vi không tính là tuyệt hảo. Ngắn ngủi mấy ngày thời gian, như thế nào cũng không kịp để chúng ta tiến hóa đến có thể chống lại tu sĩ Ngự Thú Tông, tả hữu vân đài thế cục a.”

Vân Đài tiên tử nói: “Không sao, mời người đi vào trong hồ nước này, tự sẽ biết.”

“Chỉ có mình ta thôi sao?”

“Mời người bên cạnh người cũng đi cùng.” Ánh mắt Vân Đài tiên tử chuyển hướng sang Lưu Ly Tiên.

“Ta, ta sao?” Thiếu nữ có chút kinh ngạc, tiếp theo vui vẻ nói: “Cảm ơn tiên tử.”

Sau đó, Lưu Ly Tiên sôi nổi nhảy đến bên người Vương Lục, dắt tay của hắn: “Sur huynh, cùng nhau nha...”

Về phần Tiểu Thất, rất tự mình biết rõ nơi dừng chân không tiến, lại không nói nàng chỉ là một phân thân, nguyệt hoa đối với nàng cơ hồ vô dụng, cho dù bản thể đến, cũng sẽ không cùng hai tiểu bối đi đoạt cơ duyên. Mà Miêu nữ, càng không dám hy vọng xa vời chính mình có cơ duyên như vậy.

Vương Lục cùng Lưu Ly tiên tử nắm tay, dưới ánh nhìn chăm chú của Vân Đài tiên tử và Nguyệt Linh chậm rãi đi vào trong hồ, hai chân lậm vào bùn đất xốp, chậm rãi tiến lên.

Nước hồ trong suốt rất nhanh tràn qua đỉnh đầu hai người, đập vào mắt là ánh sáng âm u màu bạc từ đáy hồ. Một lát sau, quang mang màu bạc đột nhiên sáng lên toàn bộ hồ nước, bao phủ hai người vào trong một mảnh màu bạc thuần khiết.

Nguyệt Hoa được Vân Thai tiên tử ý niệm điều khiển, lấy nước hồ làm dẫn, điên cuồng rót vào trong cơ thể Vương Lục và Lưu Ly Tiên. Lưu Ly Tiên phản ứng nhanh nhất, chỉ trong chốc lát đã bị sóng triều nguyệt hoa đánh tan mất đi ý thức. Vô Tướng công của Vương Lục căn cơ thâm hậu, nhất thời chỉ cảm thấy sóng biển màu bạc từ bốn phương tám hướng ập tới, Nguyệt Hoa tinh yếu ớt vốn nhu hòa lại như thực chất, cứng rắn vô cùng.

Đây là trọng lượng ngàn năm Trâm ủ sao? Nguyệt Hoa quả thực như biến thành hóa thạch mà đáng chú ý hơn là, trùng kích mãnh liệt như vậy, là muốn mạng người sao? Cũng may hắn và Lưu Ly Tiên có trụ cột vững chắc, đổi lại là tu sĩ Trúc Cơ bình thường, chỉ một lần trùng kích, Ngọc phủ sẽ sụp đổ, hồn phi phách tán.

Vương Lục chưa bao giờ hoài nghi thân phận của Vân Đài tiên tử, có rất nhiều chứng cứ chứng minh nàng thật sự là Sơn Linh của Vân Đài Sơn. Cho đến lúc này, trên mặt hồ, Vân Đài tiên

tử vẫn không lộ ra nửa phần ác ý, như vậy... hẳn là có dụng ý khác.

Không bao lâu, Vân Đài tiên tử công khai đáp án, theo mũi chân nàng điềm nhẹ trên mặt hồ, vạn đạo gợn sóng đột nhiên khuấy động, từng vòng từng vòng khuếch tán ra, va chạm với ánh trăng trong hồ.

Thân ở trong hồ nước, đồng thời cảm thụ được ánh trăng và gợn sóng va chạm, Vương Lục bỗng nhiên cảm thấy thời gian như chậm lại, sóng triều nguyệt hoa vọt tới bốn phía đột nhiên như bất động, khí tức cuồng bạo không thể phá vỡ kia, dưới sự thay đổi của thời gian cũng có vẻ nhu hòa linh hoạt.

Vương Lục tỉnh ngộ, tiên tử vân đài ở trong núi ngàn năm, không chỉ khóa lại nguyệt hoa, cũng khoá lại thời gian năm tháng.

Trong núi không có giáp, hàn hết năm. Sơn Linh ngàn năm này, đang thi triển thần thông không thể tưởng tượng nổi, lấy nguyệt hoa tế, vạn vẹo thời gian, khiến Vương Lục và Lưu Ly Tiên ở trong hồ nước, sống một ngày như một năm.

Thì ra là thế, đây chính là huyền bí mà nàng có thể tăng cao tu vi của mình trong thời gian ngắn.

Đúng là thủ đoạn như thần.

...

Trước đó, Vương Lục còn chưa từng nghe nói có thời gian vãn vẹo này, một ngày như năm diệu thuật.

Cái này cũng có chỗ mâu thuẫn với sở học của hắn trong Đẳng Vân đường. Trên thực tế, thám thính đơn giản một cái là không được: Vân Thai tiên tử là sinh linh cũng không tính là mạnh, thực lực của nàng nhiều nhất tương đương với một Nguyên Anh trưởng lão. Như vậy nàng có thể làm được ít nhất trên trăm người trong Vạn Tiên minh có thể làm được. Nhưng cho tới nay mới thôi, Vương Lục vẫn chưa nghe nói qua có bất kỳ môn phái nào bồi dưỡng đệ tử, có thể vãn vẹo thời không, đẩy nhanh tiến độ.

Thực sự có chuyện tốt như vậy, ai còn cần khổ luyện, trực tiếp ném tên đệ tử này vào trong phòng thời gian, nhanh chóng thành công như trước mặt thì không được? Trên thực tế căn bản là không làm được. Đừng nói trưởng lão Nguyên Anh không làm được, thậm chí Hóa Thần thậm chí Hợp Thể kỳ cũng không có khả năng vãn vẹo thời không quy mô lớn.

Nhưng thân là nhân tài học thuật, Vương Lục rất rõ nguyên tắc tôn trọng sự thật, vô luận đạo lý có bao nhiêu điều không hiểu, sự thật nhìn thấy mới là vị trí thứ nhất.

Mà sự thật chính là, Vương Lục có thể cảm nhận rõ ràng thời không vãn vẹo, theo từng đạo gợn sóng ở trong hồ khuếch tán, sóng ánh trăng cuồn cuộn hòa hoãn rất nhiều, trở nên mềm mại không linh, có thể dễ dàng bị thân thể hấp thu, hóa thành thượng phẩm bổ dưỡng nguyên thần.

Vương Lục có thể cảm nhận rõ ràng, theo ánh trăng rót vào, nguyên thần của mình đang nhanh chóng cô đọng, từ cảnh giới chín hư một thực dần dần hướng nửa hư nửa thực tiến hóa, cả tòa Ngọc phủ như bao phủ dưới một hư ảnh vàng rực rỡ.

Tiến trình này, là kế hoạch Vương Lục Nguyên dùng thời gian mấy năm mới hoàn thành... Cái này cũng nhờ có hắn thiên tư cực tốt, Ngọc phủ cũng tốt, nguyên thần cũng thế, đều có thể lấy tốc độ nhanh nhất khôi phục lại từ mỗi một sau khi tu luyện. Nhưng dù nói thế nào, một gã tu sĩ cũng không thể một

hơi liền đem nguyên thần ngưng thực từ Cửu Hu thành bán thực bán thực, vậy giống như cân một người trong một ngày để giảm béo hoặc tăng thêm hai trăm cân, không có khả năng làm được.

Thế nhưng theo thời không vắn vẹo, một ngày biến thành một năm, thậm chí hai năm, nhiều biến hóa kịch liệt như vậy cũng chẳng có gì lạ.

Mà ngoại trừ việc tiến hóa nguyên thần, Nguyệt Hoa Tinh cần rót vào cũng cung cấp trợ lực cho thân thể Vương Lục. Với tu vi hiện giờ của hắn, tu vi Trúc Cơ trung phẩm, Vô Tướng Kiếm Cốt cũng vừa vắn đến thời điểm cần rèn luyện tính mềm dẻo, tục ngữ nói mới không thể lâu, chính là đạo lý như vậy. Mà Nguyệt Hoa Tinh lại quan trọng hơn., Vừa đúng là thuốc mát cốt tốt nhất, theo quang hoa màu bạc rót vào thể nội, hai trăm lẻ sáu cây Vô Tướng kiếm cốt cũng dần dần nhiễm lên một tầng ánh sáng màu bạc, trôi nổi phía trên hoàng cốt Ngọc phủ, cũng dần dần an nhàn xuống, phát ra ánh sáng nhu hòa.

Còn đang thiếu pháp lực...

Đang nghĩ ngợi, trong lòng hồ địa mạch phun trào, một cỗ linh khí dồi dào phun ra... Đó là địa mạch linh khí trên Vân Đài sơn. Vương Lục không khỏi bật cười, chuẩn bị này thật đúng là chu toàn, mình chẳng cần làm gì cả, chỉ cần an tâm hưởng thụ kỳ ngộ khó có được này, là có thể một đường tiến tu vi... Dựa theo xu thế trước mắt, từ Trúc Cơ trung phẩm một đường lên đến Hư Đan cũng không phải là không thể.

Trước khi xuống núi, hắn vừa vắn nhận được yếu quyết tu hành trong các đường công pháp kéo dài đến cảnh giới Hư Đan từ chỗ sư phụ. Sau đó hắn chỉ cần làm từng bước một, yên lặng hưởng thụ lấy cơ duyên., Thực lực tự nhiên tăng mạnh. Tín tưởng Lưu Ly Tiên bên cạnh cũng vậy. Mà khi hai người đồng thời bước vào cánh cửa Hư Đan, có lẽ vẫn không chiếm được ưu thế với Hồ Vương cấp Nguyên Anh, nhưng trong Vân Đài sơn, cũng có năng lực hành động tự do, đảo loạn thế cục.

Nhưng xưa nay Vương Lục không phải người an phận như vậy.

Nhân lúc mũi chân Vân Đài tiên tử khẽ điểm trên mặt hồ, gợn sóng khuếch tán, hắn phóng nguyên thần ra ngoài, chủ động

thăm dò Vân Đài.

Trên thế giới này không có tình hữu duyên vô cớ, mặc dù theo lập trường nói, tiên tử Vân Đài quả thật là cần có người có thể giúp nàng xua đuổi Ngự Thú Tông, nhưng chưa chắc nhất thiết phải tìm Vương Lục a, Nguyệt Hoa ngàn năm, còn có thần công sống như năm này, đủ để hấp dẫn bất cứ tu sĩ nào ra tay. Vì sao Vân Thai tiên tử lại một mực tán thành mình?

Nếu như chỉ là hứa hẹn tặng vài món linh bảo, hoặc là từ trong hồ xanh lấy ra một phần nguyệt hoa, Vương Lục ngược lại dễ dàng tiếp nhận hơn, nhưng loại hào phóng đến quá độ này tặng lại, ngược lại không hợp lý. Đương nhiên, trước mắt chiếm tiện nghi cực lớn, Vương Lục cũng không muốn quá phận chất vấn cái gì, hẳn chỉ tò mò mà thôi.

“Vì sao?”

Khi nguyên thần chạm nhau, Vương Lục trực tiếp đặt câu hỏi.

Vân Đài tiên tử không trực tiếp trả lời, mà thả nguyên thần của mình ra: “Mời xem.”

Vương Lục cả kinh, sau đó liền gật gật đầu, buông nguyên thần ra, tiến vào thế giới của đài mây.

So với lời nói trắng trợn, tình cảnh bên trong nguyên thần có thể hiện ra sẽ có sức thuyết phục hơn một chút.

Sau đó, Vương Lục liền đạt được thị giác của tiên tử Vân Đài... phi thường đặc biệt, không giống như Vương Lục tưởng tượng lúc ban đầu cao cao tại thượng, nhìn xa toàn cục, cũng sẽ không cực hạn bởi từng cọng cây ngọn cỏ. Trong lúc hoảng hốt, có thể nhìn thấy ngàn vạn cảnh tượng như sinh ra côn trùng, đồng thời ngàn vạn cảnh tượng lại có thể dung hợp làm một, trở thành ấn tượng hoàn chỉnh không giống với nhân loại khi nhìn vào góc nhìn.

Phảng phất như là một khối mềm mại trắng nõn.

Quả cầu trắng này tự nhiên là Vân Đài sơn, đối với Sơn Linh mà nói, thông qua quả cầu trắng là có thể không chế toàn cục, bất quá Vương Lục nhìn một lát, cũng không có thể ngộ quá nhiều. Vì vậy đem quả cầu trắng tản ra., Thông qua ngàn vạn con mắt kép xem xét chi tiết, cảnh tượng trong núi và ký ức của Vương Lục lại có phần khác biệt. Không riêng gì trong núi

đã không còn mùi hôi đặc biệt của Ngự Thú Tông, mà ngay cả một ít ngọn núi cũng có biến hóa rất nhỏ, thiên địa linh khí lại tràn ngập hương vị tươi mát tự nhiên.

Đây là Vân Đài sơn thật lâu trước kia sao? Ừm, ít nhất là một ngàn năm trước, tại tám trăm năm trước Vân Đài sơn từng phát sinh một trận động đất lớn, về sau mới hình thành ngọn núi cao nhất này. Nhưng bây giờ trong tầm nhìn, cũng không có ngọn chủ phong tồn tại.

Trước khi Ngự Thú Tông đến, người thống trị Vân Đài Sơn là tu sĩ Bạch Long quan, bọn hắn ở chỗ này phát triển hơn ngàn năm. Vương Lục có thể rõ ràng nhìn thấy tu sĩ mỗi người chiếm cứ động phủ của mình, hấp thu thiên địa tinh hoa tăng tiến tu vi. Đồng thời, đệ tử cấp thấp ở trong núi săn bắt hái xuống, thỏa mãn sinh tồn mong muốn.

Vì vậy Vương Lục không khỏi hiếu kỳ, đối với vân đài mà nói, hành vi của những người từ bên ngoài đến này, có đáng hận hay không? Bọn họ vì thỏa mãn dục vọng ăn uống, liền đồ sát sinh linh, vì tu vi bản thân, hận không thể rút linh mạch, hẳn là có thể tính là ác khách không hơn không kém - Đương nhiên, so với Ngự Thú Tông còn tốt hơn nhiều.

Nhưng mà, ở bên trong nguyên thần của Vân Đài tiên tử, Vương Lục cũng không nhìn thấy cừu hận hoặc là không vui...

“Tại sao không nhanh?”

Giọng nói của Vân đài trực tiếp vang vọng trong nguyên thần của Vương Lục.

“Đối với ta mà nói, bọn chúng giống y chang chim bay cá nhảy trong núi không khác gì nhau. Hồ ăn cỏ, cỏ ăn hổ, mà cỏ dại trong núi cũng sẽ không ngừng hấp thu sinh khí từ trong đất, đây vốn là thiên địa chí lý.”

Wang Lục cười: “Ngươi nhìn thông rồi đấy, miệng lưỡi không nói đến, bọn họ cuộn cuộn không dứt rút ra hết linh khí Địa Mạch, ngươi cũng không sao cả?”

“Ngươi xem đi.”

Thị giác vừa chuyển, từ mặt đất chuyển xuống dưới đất, Vương Lục thấy được một tấm lưới vô cùng mênh mông, tạo

thành mỗi một sợi lưới trên mạng lưới, đều to lớn không thể tưởng tượng nổi, ở trong tuyến đường, lượng lớn linh khí đang nhanh chóng vận chuyển.

“Đây là địa mạch Vân Đài sơn?”

“Ừ, sâu tầng địa mạch, có còn nữa hay không thì ta không nhìn thấy, nhưng mà... các người dùng lúc bình thường, chỉ là phần này.”

Trong tầm mắt, một tuyến đường bắt đầu nhanh chóng mở rộng, cảnh tượng càng nhỏ hơn hiện ra, thì ra trên mỗi tuyến đường đều ký sinh đường khó mà đếm hết, trong nhánh đường lại phân nhánh, tu sĩ bình thường cướp lấy chỉ là một nhánh, đối với cả ngọn núi mà nói thật ra không hề ngứa ngáy.

“Huống chi, thiên địa tâm bổ vạn vật vốn là đạo lý tự nhiên, trong núi này ngoại trừ tu sĩ, còn có tinh quái linh thú khác, ai không phải dựa vào thiên linh địa mạch nuôi dưỡng? Nếu ta hận mỗi cái, Vân Đài sơn chỉ sợ cũng thành một mảnh tử địa.”

Vương Lục hơi xúc động: “Đây là cảnh giới Sơn Linh sao? Cái gọi là thiên địa bất nhân, coi vạn vật như cỏ rác, đại khái đều giống nhau.”

“Sơn linh nho nhỏ, sao dám so sánh với thiên địa.”

Vương Lục nói: “So với thiên địa, Vân Đài sơn đích xác là biển cả một lần, nhưng mà các sinh linh đặt mình trong núi sao không phải là nhỏ bé? Đại khái đối với người, Nguyệt Hoa ngàn năm này cũng không phải là bảo vật trân quý gì.

Vân Đài tiên tử khẽ cười nói: “Đối với ta mà nói, đúng là ngàn năm qua chỉ là tiện tay tích lũy.”

“Thật sự là cảnh giới rất giỏi.” Vương Lục thật lòng tán thưởng.

Vân Đài sơn này cũng không nổi tiếng ở Cửu Châu, thế nhưng từ địa mạch tầng sâu kia, cùng với Vân Đài tiên tử vân đạm phong khinh xem qua, kỳ thật thật thật là một động thiên phúc địa giá trị khó có thể đo lường, cũng khó trách sẽ dẫn sinh ra sơn linh khí chất xuất trần như vậy.

“Kỳ thực, ta cũng không hề nghĩ sẽ ghê gớm như người. Ta là sơn linh, cũng là sinh linh, cũng sẽ có hi vọng ái ó, càng sẽ có

sinh linh sợ hãi sinh tử.”

Vương Lục hiếu kỳ nói: “Sợ hãi? Dưới chân Vân Đài sơn này cất giấu tầng sâu địa mạch, là động thiên phúc địa tiêu chuẩn. Người là sơn linh nơi đây, hẳn là không dễ chết như vậy?”

“Sơn Linh cùng núi là khác nhau, ví dụ như... sự tồn tại của Vân Đài sơn không biết là mấy vạn năm, nhưng ta thức tỉnh không quá một nghìn năm. Như vậy trước đó, Vân Đài sơn không có Sơn Linh sao?”

Vương Lục có chút hăng hái hỏi: “Xin lắng tai nghe.”

“Có, thế nhưng ba ngàn năm trước nơi đây đã xảy ra một lần dị biến, dãy núi cắt đứt, ao nước bốc hơi, sinh linh đồ thán. Mà lúc đó Sơn linh cũng đã ngã xuống., Sau đó hơn một ngàn năm nghỉ ngơi lấy lại sức, mới có ta hiện tại. Vân Đài sơn có lẽ vĩnh viễn sẽ tồn tại, cho dù một viên thiên thạch khổng lồ nện xuống, khiến phương viên năm trăm dặm đều hóa thành hố sâu, ít nhất cũng có cái hố. Nhưng Sơn Linh thì yếu ớt hơn nhiều. Chúng ta, thật ra rất dễ dàng bị ngoại vật thương tổn.”

Nghe giọng nói thản nhiên của Vân Đài tiên tử, Vương Lục ngạc nhiên im lặng, trong lòng cảm khái vạn phần.

Qua thật lâu, Vương Lục thở dài nói: “Sơn Linh còn có một mặt này, lúc trước chưa học ở bất kỳ khóa nào, thụ giáo.”

Vân Đài tiên tử nói: “Chính vì chúng ta yếu ớt cho nên khi bao dung vạn vật, chúng ta cũng sẽ nhạy cảm phát hiện ra nguy cơ, cũng chủ động ra tay. Lần này các tu sĩ đến từ Ngự Thú Tông, đã khiến ta cảm thấy vạn phần bất an.”

Vương Lục nói: “Có thể hiểu, đây là một đám du côn lưu manh không hơn không kém.”

“Ta có thể tha thứ cho bọn họ hấp thụ địa mạch linh khí ở Vân Đài sơn, có thể dễ dàng tha thứ cho sinh linh sinh sôi nảy nở ở nơi này, thậm chí có thể khoan dung hành vi vạn linh khóa sát vạn linh. Nhưng bọn họ không nên mưu đồ làm loạn đối với Nguyệt Linh đồ.”

Vương Lục cười nói: “Cũng có thể lý giải, tỷ muội tình thâm nha. Người đã là sinh linh, có thất tình lục dục sinh linh, như vậy...”

“Người Ngự Thú Tông phải rời khỏi nơi này, âm mưu của bọn hấn nhất định phải bị phá hu. Nhưng chỉ dựa vào lực lượng của ta cũng không đủ, cho nên ta tìm được người.”

“Tại sao lại là ta? Người ngồi chung trong đồng tài nguyên phong phú như vậy, tìm ai không tốt lại càng phải tới tìm ta?”

“Bởi vì người không tranh.”

Vương Lục sừng sốt một chút, bật cười nói: “Ta không tranh? Lý do này thật sự mới lạ, ngoài dự liệu của ta, có thể giải thích căn kẽ một chút được không?”

Vân Đài tiên tử nhàn nhạt giải thích: “Thiên phú tu hành của người trong đồng loại của người, hấn là rất tốt?”

“Ừm.” Vương Lục cũng không khiêm tốn.

“Cho nên, người không cần liều mạng giống những người khác như vậy, là có thể đạt được nhiều kết quả hơn.”

Vương Lục khẽ nhíu mày: “Nói như vậy kỳ thật là... Cũng được, tình huống mấy năm nay quả thực tốt hơn rất nhiều.”

“Hơn nữa, người cũng không trêu chọc phải đối thủ mạnh đến không thể ứng phó.”

Vương Lục nói: “Ừm, ta trường tụ thiện vũ, nhân duyên cực tốt.”

“Cho nên người rất kiêu ngạo, cho dù người có suy nghĩ thật, cũng không thích giống như bọn chúng giãy giụa đến vỡ đầu chảy máu, thậm chí vút bỏ tất cả.” Trong lúc nói chuyện, Vân Đài tiên tử chỉ tay một cái, cảnh tượng trước mắt Vương Lục lại biến đổi., Ước chừng ba bốn trăm năm trước, Bạch Long quan xem một tu sĩ tư chất kém cỏi, mấy lần trùng kích kim đan quan ải không thể thành công, ở đỉnh núi trắng giữa mặt lên trời thét dài, mắt chảy máu chảy dài lê. Mà trong sự mất mát thật lớn, một đạo tâm theo đó trầm luân, ma khí trên người sinh ra.

Tên tu sĩ kia sau đó phát sinh chuyện gì, cũng không rõ ràng, nhưng cũng không khó tưởng tượng.

“Đương nhiên, có lẽ trên con đường tu hành, một ngày nào đó sẽ có một cánh cửa, ép người không thể không bỏ, nhưng ít nhất không phải bây giờ.” Vân Đài tiên tử nói, “Cho nên, ta

cũng không cần lo lắng người sẽ mưu đồ gì... So với những người khác, ngược lại người càng khiến ta yên tâm.”

“Khiến người ta thật sự yên tâm, ta quả thực là thụ sủng nhược kinh.” Vương Lục thật có chút kinh ngạc: “Kỳ thật người tu tiên giới đức cao vọng trọng vẫn phải có.”

Vân Đài thân nhiên nói: “Ta không hiểu đạo đức và đức của nhân loại các người, cho nên ta cũng không tin nhiệm tiêu chuẩn đạo đức của nhân loại, ta chỉ tin tưởng chính mình sẽ chính mắt nhìn thấy. Ta tin tưởng sau khi người nhận được quà tặng ta, sẽ giúp ta hoàn thành tâm nguyện, nhưng đổi lại là những người khác, ta lo lắng bọn họ sẽ đòi càng nhiều hơn., Dù sao như người nói, ta có tài nguyên dồi dào, nhưng bản thân ta cũng không cường đại. Hơn nữa, thiên phú của người đã tốt hơn người thường rất nhiều, như vậy cũng là yêu cầu của nguyệt hoa tinh, người tiến bộ sẽ càng nhiều, càng có lợi cho ta.”

Mặc dù nghi hoặc trong lòng vẫn chưa hoàn toàn giải khai, nhưng Vương Lục cũng miễn cưỡng tiếp nhận lời giải thích này.

“Như vậy, để ta hỏi lại một câu.” Vương Lục lại hỏi, “Thủ đoạn vận vẹo thời không của người rốt cuộc là thần thông từ đâu mà có?”

So với ánh trăng ngàn năm dững mãi giúp hấn tăng tu vi, gọn sọng thời không của Vân Đài tiên tử mới là máu chốt, Đại Thiên thể giới không thiếu thứ, nếu có thể nắm được một chiêu này trong tay... Đại khái có thể triệu hồi ra phân thân Âu Lạp Lạp Lạp, sau đó đánh nát thể giới.

Nhưng Vân Đài tiên tử cũng không trực tiếp trả lời, chỉ yên lặng bày ra ký ức của nàng cho Vương Lục xem. Vương Lục cũng không nóng lòng, an tĩnh quan sát.

Trong thời không vận vẹo, cảnh tượng này kéo dài thật lâu, thương hải tang điền, vân đài sơn trước mắt đã qua ngàn năm.

Vương Lục rất rõ ràng, đây là Vân Đài tiên tử tại biểu diễn cuộc đời bình thân của nàng. Trong lúc đó tuy có gọn sọng, nhưng là đặt ở khoảng cách ngàn năm, hết thấy đều có vẻ nhỏ bé không đáng nhắc tới. Đoạn thể nghiệm này, làm cho trong

lòng Vương Lục có cảm xúc, nhưng là cũng không thể giải đáp nghi vấn của hắn, vì cái gì?

Đúng lúc Vương Lục bắt đầu mất kiên nhẫn, chuẩn bị mở miệng hỏi thăm thì đột nhiên, nguyên thần nhìn thấy khiến hắn lấy làm kinh hãi. Chỉ thấy trên mặt hồ, thân ảnh Vân Đài tiên tử đang dần dần mờ đi, từ thực chuyển hư, từ hư vô, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân từng chút một dung nhập vào hư không, chỉ để lại một điểm bóng dáng nhàn nhạt.

Cái này... đang làm cái gì vậy?

Trong lúc nhất thời, ý niệm trong đầu Vương Lục chuyển động không ngừng, bên trong Đẳng Vân đường, từng quyền điển tịch nặng nề hiện ra trong đầu hắn... Không bao lâu, linh quang hiện lên, Vương Lục càng thêm kinh ngạc.

“Ngươi?”

Đây không phải thần thông vạn vật thời không gì cả mà là thần thông Vân Đài tiên tử đang thiêu đốt sinh mệnh của nàng, nàng sinh ra đã ngàn năm, bây giờ đã hóa năm tháng ngàn năm này thành ngọn sóng tản vào Thanh Hồ.

Đây là thần thông mà bất kỳ ai cũng không thể nào bắt chước được, Vương Lục cảm nhận được lực lượng tẩy luyện thời không, nhìn nữ tử trước mắt dần dần biến mất, tư vị trong lòng thật sự khó nói nên lời, mà xoắn xuýt thành một đoàn, chỉ có một nghi vấn.

Vì sao?

Ngươi không phải là sinh linh sao? Đã là sinh linh thì nên biết tử vong cũng không phải là thể nghiệm tuyệt vời gì, cho nên việc tránh tử vong cũng sợ hãi không kịp. Trên thực tế, không phải chính bởi vì có vui sướng và sợ hãi của sinh linh nên mới tìm tới ta, muốn ta trực xuất Ngự Thú tông giúp ngươi sao?

Nhưng bây giờ ngươi lại tự giảm thọ mệnh như vậy, chẳng phải là bỏ qua sao?

Ngươi là Sơn Linh, là động thiên phúc địa Vân Đài sơn, sinh mệnh của ngươi so với tất cả mọi người Ngự Thú tông càng thêm quý giá, ngươi hẳn là biết rất rõ điểm này. Ngươi, rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?

Vân Đài Tiên Tử vẫn không trả lời, chỉ yên lặng biểu diễn hành trình ngàn năm của mình. Lúc này, hành trình sắp tới điểm cuối, chỉ còn lại khoảng chừng sáu bảy mươi năm.

Bỗng thời gian đình trệ, cảnh tượng trước mắt dừng lại ở một đêm trăng tròn. Trên bầu trời hạ xuống vạn đạo kim ti, thiên địa linh khí sinh động trước nay chưa từng có, vạn vật trong núi Vân Đài sơn đều có cảm giác, từ nơi nghỉ ngơi đi ra, tận tình hút lấy quà tặng từ trên trời xuống.

Tiên tử Vân Đài sáu mươi năm trước đang yên lặng đứng trên đỉnh núi, tắm rửa trong Đệ Lưu Tương.

Sau đó, phảng phất tia chớp cắt ngang bầu trời đêm, một đạo khí tức sinh linh hoàn toàn mới xuất hiện trong bụng nàng.

Trong lòng Vương Lục sáng tỏ thông suốt.

Vì sao trong Vân Đài sơn lại đồng thời tồn tại hai Sơn Linh? Vì sao Vân Đài tiên tử cao cao tại thượng lại chủ động ra tay trục xuất Ngự Thú tông? Vì sao nàng không tiếc bất cứ giá nào, thậm chí phải trả giá thậm chí không thể dùng góc độ lý tính để giải thích?

Bởi vì Nguyệt Linh Tiên Thú là hài tử của Vân Đài tiên tử.

“Ngươi...” Vương Lục thở dài một tiếng, đang muốn cảm thán cái gì đó.

Nhưng vào lúc này, thân ảnh Vân Đài tiên tử đã hoàn toàn biến mất.

Để lại cho Vương Lục chỉ có một câu nói.

“Thiót nàng liền nhờ ngươi.”

...

200

Lúc từ trong hồ nước dâng lên, sắc trời đã sáng tỏ.

Trên mặt hồ, không có Vân Đài tiên tử, cũng không có Nguyệt Linh, chỉ có phản chiếu núi xanh liên miên, cùng ánh sáng vàng kim.

Ánh mặt trời sáng sớm đưa tới một trận cảm giác ấm áp nhàn nhạt, mùi thơm ngát trên núi thổi qua, phảng phất bàn tay mềm mại của nữ tử, lau đi nước hồ trên thân người trong hồ, hơi lạnh.

“Một giấc mộng thật dài nha.”

Lưu Ly Tiên vô ưu vô lự vui sướng bơi lên bờ, sau đó vẫy tay gọi Vương Lục vẫn ở giữa hồ: “ Sư huynh sư huynh, lên đây đi.”

Vương Lục cười cười, sau đó khí tức trên thân biến đổi, cả người không quan tâm đến trọng lực, không ngừng bay lên trên mặt hồ. Cho đến khi cả người thoát ly khỏi hồ nước, mũi chân điểm nhẹ trên mặt hồ một cái, một gợn sóng khuếch tán ra.

Nhục thân không lọt, pháp lực trong suốt. Cái này... đích xác đã là dấu hiệu Hư Đan.

Vốn tưởng rằng cảnh giới cần mấy năm mới có thể đạt tới, sau một giấc mộng liền có thể xuôi tay. Nụ cười trên mặt Lưu Ly Tiên nơi xa hơn phân nửa là đến từ nơi này, vừa rồi khi nàng bơi trong hồ, kỳ thật thân thể hoàn toàn không tiếp xúc được với hồ nước, sau khi lên bờ cả người đều là thoải mái.

Bất quá, tu vi có được tiến cảnh cực lớn, Vương Lục dù thế nào cũng không hài lòng nổi.

Vân Đài tiên tử đã không còn, Nguyệt Linh cũng tránh không thấy, mộng cảnh gợn sóng lúc trước phảng phất chưa từng xảy ra, nhưng dấu vết trong đáy lòng thì cuối cùng không thể phai mờ...

“Sư huynh sư huynh, lên đây đi.”

Lưu Ly Tiên lần nữa thúc giục, Vương Lục buông xuống cảm khái trong lòng, mũi chân điểm một cái, lưu lại trên mặt hồ từng vòng từng vòng gợn sóng, thân hình nhẹ nhàng bay thẳng lên trời, cười gió rơi xuống đất.

Xưa nay Vô Tướng công chưa bao giờ dùng thân pháp sở trường, nhưng bây giờ có năng lực tạm thời của Lăng Ba.

“Chúc mừng người gặt hái được tiên duyên.”

Bên bờ hồ, đang dựng lên vỉ nướng, chế biến một con chó rừng thịt chó thiền sư cũng cười chào Vương Lục.

Thân là tiên bối có tu vi Nguyên Anh đỉnh phong, đương nhiên nàng nhận ra được lúc trước đã xảy ra chuyện gì. Gợn sóng thời gian khuếch tán trong hồ xanh, tiên tử Vân Đài trên mặt hồ từng chút một tiêu tán, cho nên nàng cũng có thể hiểu được sự ngưng trọng trên mặt Vương Lục.

Chẳng qua đây là tiên duyên, trên con đường tu tiên còn rất nhiều chuyện, sinh ly tử biệt, thật sự là chuyện vô cùng bình thường, tin rằng bản thân Vương Lục cũng có giác ngộ, cho nên cũng không cần phải khuyên hấn.

Quả nhiên, khi Vương Lục bước vài bước đến bên cạnh vỉ nướng, vẻ căng thẳng trên mặt liền tiêu tán, một lần nữa mỉm cười như thường ngày.

“Đã qua bao lâu?”

“Hai ngày.” Tiểu Thất nói: “Quả nhiên đúng như người tính, Ngự Thú Tông hoàn toàn không có hành động mở cửa cho chúng ta.”

Vương Lục vừa đưa tay xé một cái chân trên vỉ nướng, vừa giải thích: “Rất bình thường, A Hạ đồng chí sẽ rất cố gắng đấy.”

Lúc trước Vương Lục đã phán đoán, sau trận chiến ở sơn cốc, A Hạ sẽ dốc hết toàn lực che dấu thất bại của hắn, cũng mưu cầu cơ hội góc đầu trở lại, trong khoảng thời gian ngắn chỉ cần không hành động thiếu suy nghĩ, thì sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào. Phán đoán này quả nhiên không sai.

“Nhưng tình thương của người quả nhiên rất cao.”

Vương Lục xì mũi coi thường: “Nói ta tình thương cao? Chi bằng người khen ngợi Lưu Ly Tiên thông minh cơ trí.”

Lưu Ly Tiên đang gặm chân heo nghe vậy ngẩng đầu: “Thật sao?”

“Dĩ nhiên không phải, người là đồ đàn.” Vương Lục không lưu tình chút nào đả kích sư muội, sau đó nói với Tiểu Thất: “Chỉ cần đơn giản đổi vị trí suy nghĩ một chút, nếu người là Hồ Vương, thủ hạ có một A Hạ cực đoan ích lợi như vậy, không từ thủ đoạn trường lão không từ thủ đoạn, người có thể trông cậy vào hẳn sau khi làm việc không có lợi, thành thành thật thật nói hết tất cả với người sao?”

“... Quả thật là không thể.”

“Cho nên dễ dàng phán đoán được... Nhưng cách tháng bảy mươi lăm chỉ có ba ngày, cho dù hẳn có kéo dài thế nào, cũng đã đến lúc bộc phát, mà hẳn dùng thủ đoạn ta cũng đại khái đoán ra được, không cần vội.”

“Không cần gấp gáp?”

Chẳng biết lúc nào đã đi đến bên cạnh đồng lửa, Miêu Nữ nhẹ giọng nói: “Trước đó ta tra xét qua, Ngự Thú Quyền của bọn hắn sắp luyện chế thành công, Vạn Linh Tỏa Sát Đại Trận cũng sắp phát động, thời gian của chúng ta đã...”

“Không sao, Ngự Thú Quyền không thành vấn đề. Để bọn họ luyện, Vạn Linh Tỏa Sát Đại Trận cũng không thành vấn đề, cứ để bọn họ bố trí.”

Khoảnh khắc này ngay cả Tiểu Thất cũng kinh ngạc: “Tùy bọn họ hành động?”

“Không phải vậy cũng không có thủ đoạn ngăn cản bọn họ a, Ngự Thú Quyền cũng tốt, Vạn Linh Tỏa Sát Đại Trận cũng được, đều là Ngự Thú Tông dốc hết toàn lực, làm việc không được sơ sót, bất kể phá hư cái gì, đều mang ý nghĩa đồng thời đối địch với mười Kim Đan, một Nguyên Anh. Lấy thực lực trước mắt, còn kém một chút.”

Vương Lục nói xong, cười hắc hắc, ngụ ý là: Cũng chỉ thiếu một điểm nữa thôi.

Tiểu Thất nhắc nhở: “Ngươi và Lưu Ly Tiên đúng là thiên tài, thực lực chân chính cao hơn xa cảnh giới bề ngoài. Nhưng Ngự Thú Tông cũng không phải môn phái hạ lưu, đặc biệt là Đại trưởng lão Nguyên Anh kia, thực lực không phải chuyện đùa.”

“Biết, Lưỡi Bát phẩm Nguyên Anh nha, thực lực coi như tạm được. Chẳng qua nếu không phải binh tằm tướng tép dưới tay hắn quá nhiều. Mấy người chúng ta hợp lực, lại có ta chỉ huy, cũng không phải không đấu lại hắn.”

Tiểu Thất kinh ngạc: “Này, ngươi có biết mình đang nói cái gì không? Đó chính là quái vật cấp Nguyên Anh đó, cho dù không nghĩ đến linh thú, nhưng chỉ riêng bản thể của nó thì...”

Vương Lục cười lạnh một tiếng: “Nguyên Anh không sai, quái vật thì chưa chắc. So với đám quái vật nhúc nhích trên Linh Kiếm sơn kia, hắn chỉ có thể tính là lâu la, bây giờ ta là Hư Đan cửu phẩm thất phẩm Hư Đan thất phẩm, hai người hợp lực, cho dù con mèo ngu xuẩn kia tại thời kỳ đỉnh phong cũng chỉ có bị chúng ta đánh cho đầy đất tìm trí thông minh. Hồ Vương, kỳ thật cũng không ghê gớm như vậy.”

Tiểu Thất sững sốt trong chốc lát rồi hỏi: “Trên tay ngươi còn lá bài tẩy đúng không?”

“Ừm, vừa mới thiết kế ra, chỉ có cảnh giới Hư Đan mới có thể dùng được, cho nên lúc trước cũng không có kinh nghiệm thực tế gì cả, chẳng qua ta tin tưởng uy lực nhất định sẽ làm cho người khó quên.”

“... Tốt, ngươi đã tràn đầy tự tin như vậy, ta sẽ không nói gì nữa.” Tiểu Thất cũng yên tâm ăn thịt, ngậm miệng không nói, trên thực tế từ khi gặp gỡ Vương Lục, nàng đã tuân thủ vững chắc bản phận của tiên bối, quyết định đối với Vương Lục chưa bao giờ lăm miệng, càng sẽ không có ý đồ gây ảnh hưởng, dao động hắn, chỉ có thể cống hiến sức mạnh của mình vào lúc cần thiết.

“Tóm lại mà nói, lần này ta tính toán đến cứng rắn, không có nhiều âm mưu quỷ kế như vậy, đường đường chính chính nghênh chiến.” Vương Lục nói, lại cười một chút, “Tuy nhiên bản thân loại chiến thuật này cũng có chút hương vị mưu kế, đám phế vật Ngự Thú Tông kia hẳn là tuyệt đối không thể

tưởng được ta sẽ chính diện nghênh địch, xuất kỳ bất ý, đây là điều kiện đầu tiên của bất kỳ chiến thuật nào có hiệu quả.”

“Hơn nữa, ngày mười lăm tháng bảy chính thức ra sân, đối với chúng ta là có lợi nhất. Người Ngự Thú Tông, một phần phải duy trì Vạn Linh Tòa Sát Trận, một phần dùng để phòng ngừa sự xuất hiện của chúng ta, một phần phải đề phòng các thế lực như Bạch Long Quan quấy nhiễu, một phần để bắt Nguyệt Linh. Mỗi ty chịu trách nhiệm, đồng nghĩa với năng lực cơ động, chỉ cần công một điểm, liền có thể làm cho bọn hấn sứt đầu mẻ trán.”

Tiểu Thất không nói gì, nhưng trong lòng vẫn suy nghĩ, đồng dạng, ngày đó đối với người Ngự Thú Tông cũng là có lợi nhất, toàn bộ bố trí của bọn họ hoàn thành, một người có thể dùng mười người...

Nhưng Vương Lục làm sao mà nghĩ ra vấn đề này chứ? Hơn phân nửa đã có kết án?

Nói cái gì mà đường đường chính nghênh địch, thật sự rất khó tưởng tượng tu sĩ trên Vô Tướng Phong sẽ quang minh chính đại như vậy.

Mà Vương Lục quả nhiên bày ra một bộ dạng âm mưu quỷ kế, vừa ăn thịt nướng, vừa thỉnh thoảng phát ra tiếng cười âm hiểm.

Cho đến khi ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung lại đây, Vương Lục mới khoát tay áo: “Hai ngày này, trước hết cứ an tâm ăn thịt, hai ngày sau, mười lăm tháng bảy, chúng ta chơi một trận lớn.”

Hai ngày thoáng cái đã trôi qua.

Dãy núi phương xa chở lấy ánh lửa tàn dương, bóng đêm chưa đến, thiên địa linh khí đã mơ hồ có cảm ứng, bắt đầu trở nên cổ vũ bất an.

Vương Lục, Lưu Ly Tiên, Tiểu Thất, Khuyển tẩu kỳ, Miêu Nữ... Đều đã chuẩn bị vẹn toàn, đem trạng thái điều chỉnh đến đỉnh phong, ngay cả Miêu Nữ cũng dưới sự trợ giúp của Tiểu Thất mà khôi phục sáu bảy phần bản lĩnh. Với đội hình như vậy, nếu át chủ bài của Vương Lục xác thực hữu hiệu, đích thật có thể bài xích với Hồ Vương cấp Nguyên Anh kia.

Tuy nhiên, chỉ giới hạn một đấu một mình HỔ vương mà thôi, nếu như hấn liên thủ cùng linh thú của mình thì chỉ dựa vào đội hình trước mắt thì cũng chẳng đáng nhắc tới.

“Tiếp theo...” Vương Lục đứng đầu đội ngũ, cũng đã nắm chắc thắng lợi trong tay, nở nụ cười vô cùng tự tin: “Vậy thì để chúng ta hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến này.”

Sau đó, ánh mắt hấn chuyển hướng qua Thanh Hồ.

“Nguyệt Linh học, ngươi có nghe thấy không?”

Trên mặt hồ, một con linh khuyển toàn thân trắng tinh chậm rãi hiện ra thân hình, yên lặng nằm sấp trên nước, hai con mắt trong suốt nhìn về phía Vương Lục.

Vương Lục nói: “Ngươi phải đi theo chúng ta, chúng ta sẽ đưa ngươi vào một nơi rất nguy hiểm, nhưng chỉ có ở đó, ngươi mới có thể hóa thành người, thoát khỏi gông cùm xiềng xích.”

Nguyệt Linh yên lặng nhìn hấn, không vui không buồn, nhưng vẻ mặt lạnh lùng này, cũng là một loại tỏ thái độ.

“Ngươi muốn nói, hóa hình hay không cũng không quan trọng? Đừng làm cản, tiên tử Vân Đài không tiếc ngã xuống cũng phải hoàn thành tâm nguyện của ngươi, chính là để ngươi hóa hình thành người, cho dù ngươi là thiên địa chi linh còn chưa trưởng thành., Linh tính vẫn chưa hoàn chỉnh, ít nhất cũng nên thông cảm cho nàng một chút? Huống chi, nếu cả đời ngươi duy trì hình thái này, chẳng phải sẽ làm cho người ta chê cười tiên tử Vân Thai, nói một đại mỹ nữ như vậy lại sinh ra một con chó mà ngươi đối đãi với nàng sáu mươi năm lương dưỡng sao?”

Tiểu Thất: “Này, lời thoại an ủi này của ngươi hình như hơi lệch rồi hả?”

Vương Lục lại không để ý tới, tiếp tục nói: “Sơn linh trên núi Vân Đài, bản vô danh, nàng hơn một ngàn năm cũng chỉ dùng Vân đài làm tên, lại cho ngươi lấy tên Thi Du, ngươi cho rằng là vì sao? Ngươi may mắn được Nguyệt Hoa điểm hóa ở sáu mươi năm trước. Đó là cơ duyên mà toàn bộ đại lục Cửu Châu cũng không có bao nhiêu sinh linh có thể đạt được. Vân Đài sơn mặc dù là phúc địa, cũng không chứa nổi một con tiên thú, sớm muộn gì ngươi cũng phải rời đi.”

Nguyệt Linh nghiêng đầu một cái, phảng phất như đang cố chấp phản đối.

Vương Lục lại khuyên: “Hiện tại ngươi đang làm trò không được tự nhiên, Vân Đài tiên tử cũng không thể phục sinh, càng không thể thay đổi vận mệnh ngươi bị người ta nô dịch. Vô duyên cố lãng phí hi sinh của Vân Đài tiên tử, ngươi...”

Nguyệt Linh vẫn thờ ơ như không có việc gì.

Vương Lục suy nghĩ một chút: “Bởi vì còn chưa hóa thành người, cho nên ngươi không nghe hiểu tiếng nói của ta, đúng không?”

“...?”

Vương Lục lại suy nghĩ một chút, lấy một khúc xương từ túi trữ vật ra: “Đến đây.”

Nguyệt Linh đứng dậy, đập sóng tới.

...

201

Đón đỡ vằng thái dương mười lăm tháng bảy, đám người Vương Lục che giấu pháp thuật của Tiểu Thất, ở trong Vân Đài sơn dễ dàng vượt qua mấy trạm gác, dần dần tới gần sân khấu tối nay.

Vương Lục đi ở sau lưng Tiểu Thất, mỗi một bước đều được ngăn cách nghiêm ngặt, trọng tâm thân thể cũng không thay đổi chút nào, hoàn toàn không nhìn thấy địa hình dưới chân. Ngoài ra, pháp lực nội liễm, tự thành tuần hoàn trong Ngọc phủ, không có bất kỳ giao lưu gì với ngoại giới, dường như đã ngăn cách với thế gian.

Đây là năng lực mới sau khi tiến vào cảnh giới Hư Đan, theo từng bước ngưng kết đan dược trong Ngọc phủ, lực lượng pháp lực nhiều ít không còn trọng yếu nữa. Lúc chiến đấu chỉ dựa vào Hư Đan trong Ngọc phủ chuyển động cung cấp đủ để ứng phó tuyệt đại đa số tình huống, cũng là tự cung cấp, không giả vật gì khác. Mà nhìn một góc độ khác, dù là cảnh vật bên ngoài ác liệt thế nào, đều có dư lực sinh tồn.

Còn sau lưng Vương Lục là Lưu Ly Tiên. Khí chất của thiếu nữ hoàn toàn trái ngược với Vương Lục, khí tức hoàn mỹ hòa làm một thể với tự nhiên, nhưng lại có sự khác biệt với tình huống khi còn Trúc Cơ thượng phẩm. Từng cọng cây ngọn cỏ quanh người nàng., Phảng phất so với tình huống bình thường thì lợi hại hơn một chút... Đó là kiếm ý ngoại tán, chỉ là tu vi Hư Đan hạ phẩm, Lưu Ly Tiên còn không thể hoàn mỹ không chế hoàn toàn viên Hư Đan mới ngưng kết trong Ngọc phủ. Nhưng nhìn một góc độ khác, khi Lưu Ly Tiên quyết định xuất kiếm, viên Hư Đan lực lượng quá cường đại này có thể bộc phát ra uy lực cỡ nào?

Miêu nữ đi ở vị trí thứ tư, ánh mắt nhìn chăm chăm Lưu Ly Tiên phía trước, cực kỳ hâm mộ, cũng có chút sợ hãi. Đó là nàng thân là linh thú, bản năng sợ hãi đối với sự vật nguy hiểm. Mặc dù cảnh giới của nàng dẫn trước Lưu Ly Tiên không biết bao nhiêu phẩm, nhưng nếu thật sự giao thủ... Nàng không có lòng tin có thể thắng được.

Đang lúc suy nghĩ lung tung, bỗng nhiên nghe Tiểu Thất dừng bước lại nói.

“... Quả nhiên đúng như dự liệu của ngươi, nội ngoại lỏng, Ngự Thú Tông đem lực lượng hoàn toàn tập trung trên mấy điểm máu chốt, những chỗ khác cơ hồ là thả rồi.”

Nguyên lai đoàn người vừa mới vượt qua một dòng suối nhỏ. Mấy ngày trước, nơi đây còn có một đội tuần tra do đệ tử Hư Đan cầm đầu, lúc này chỉ để lại vài con linh thú có cảm giác nhạy bén canh chừng, lực lượng giảm bớt đi nhiều.

Vương Lục nói: “Rất bình thường, đến thời điểm máu chốt này, còn không thể không đem lực lượng quý giá phân tán khắp Vân Đài sơn, không hề có tính nhắm vào, chỉ có thể nói rõ giai đoạn trước của bọn họ quá không đầy đủ. Vào mười lăm tháng bảy, cho dù người Ngự Thú tông đã man không giáo dưỡng như thế nào, cũng sẽ đạt thành ăn ý với các môn phái xung quanh, bóp chết đại bộ phận nhân tố chưa biết.”

Tiểu Thất hỏi: “Vậy chúng ta thì sao?”

“Vậy là phải hỏi A Hạ rồi.” Vương Lục tươi cười trong mắt hiện ra vài phần trào phúng: “Mấy ngày trước, chúng ta ở Thanh Hồ liền uống rượu ăn thịt, Thất Nương ngươi có thể đoán được ngày A Hạ sẽ như thế nào?”

Tiểu Thất ngẩng đầu suy nghĩ một chút: “Hơn phân nửa không dễ chịu gì, hẳn ở trong sơn cốc tổn binh hao tướng, hơn nữa còn đem Cộng tác linh yên của mình cũng bỏ vào, lỗ vốn không có về, muốn góc đầu trở lại, lại chậm chạp tìm không thấy bóng dáng chúng ta, ngay cả cơ hội lật vốn cũng không có, ngấm lại cũng làm người ta khó chịu.”

Vương Lục nói: “Như vậy nếu ngươi là A Hạ, ngươi sẽ làm thế nào?”

“Ta? Thật sự chẳng còn cách nào cả, chỉ có thể thừa nhận sai lầm với Đại trưởng lão mà thôi.”

Vương Lục cười nói: “Sau đó chờ hồ vương nổi giận bóp chết sao? Kỳ thật cách làm chính xác là, sai là sai.”

“Sai là sai?”

“Ví dụ như ta có thể tuyên bố như vậy: Mấy người quấy rối kia đều đã bị Vạn Thú đại trận giết chết trong sơn cốc, nhưng thực lực ẩn tàng của bọn chúng phi thường kinh người, dẫn đến lưỡng bại cự thương.”

Tiểu Thất sừng sốt: “Nói chúng ta chết rồi? Không có bằng chứng, ai tin hẳn? Ít nhất phải lấy được vài món chiến lợi phẩm mới có sức thuyết phục?”

Vương Lục nói: “Không có bằng chứng? Nhưng nếu nói ngược lại, muốn chết vẫn hẳn, liền muốn xuất ra chứng tỏ chúng ta vẫn còn sống để chứng minh, có người lấy ra được sao? A Hạ hoàn toàn chính xác, sở dĩ không có chiến lợi phẩm, thậm chí không có thi thể, là bởi vì chúng ta đến từ tông môn bí ẩn, trên người hạ cấm chế tông môn, một khi chết trận, thi thể cùng pháp bảo sẽ tự động tiêu hủy. Điều này cho dù không có chứng cứ, nhưng chỉ cần chúng ta không hiện thân, những người khác cũng không cách nào chứng minh.”

“Cái này, có phải quá gượng ép rồi không?”

“Cho nên mấy ngày nay cuộc sống của A Hạ khẳng định sẽ không tốt. Mặc dù không rõ giao tình giữa Hạ và Hồ Vương ra sao, nhưng lúc đầu nếu Hồ Vương đã mời huynh ấy từ Thiên Nam Châu tới đây, nếu không có gì cần thiết, tuyệt đối sẽ không trách móc huynh ấy quá nặng nề, bởi vì đến cuối cùng thì huynh ấy sẽ chịu trách nhiệm với Hồ Vương., Hiện tại quan trọng nhất là bắt tiên thú, ở trên cảnh gây không đáng để tiêu phí quá nhiều tâm tư, chỉ vì vậy A Hạ đối phó chúng ta, là lo lắng chúng ta sẽ nhiều loạn kế hoạch, nhưng theo thời gian trôi qua., Dựa theo lẽ thường, cơ hội để chúng ta ra tay là càng ngày càng ít. Mà cho tới bây giờ chúng ta vẫn chưa xuất hiện, như vậy cơ bản có thể xác định, nhân tố không xác định này của chúng ta đã bị san bằng. Như vậy mặc dù A Hạ làm việc phải trả giá cao một chút, nhưng nhiệm vụ vẫn đã hoàn thành.”

“Nhưng kiểu nói dối này chung quy vẫn sẽ bị vạch trần.”

“Cũng có thể vạch trần không được, ít nhất vẫn hơn là chết dưới tay Hồ Vương.”

Tiểu Thất nghe đến đó, không khỏi lắc đầu: “Vì lợi ích riêng của bản thân, không tiếc đem chiến lược quan trọng của Ngự

Thú Tông bại lộ trong nguy hiểm, người như vậy chính là đồng đội heo như người nói sao?”

Vương Lục cười ha ha: “Đứng ở góc độ của ta mà xem, đây là một khúc ca ngợi trung thành a” Nói xong, nụ cười liền tắt: “Cho nên, đối với loại người cực đoan ích kỷ này, vô luận bản lĩnh cao minh cỡ nào cũng tuyệt đối không thể sử dụng.”

Tiểu Thất hỏi: “Ừ, như vậy người chuẩn bị xuất thủ trước lúc trời tối?”

“Không, trước khi trời tối vẫn ra tay sớm. Bóng tối gian nan nhất trước bình minh, mọi người đều hiểu đạo lý này. Hiện tại Ngự Thú tông là trong ngoài lỏng, phải chờ đến trong ngoài đều nói lỏng mới có thể động thủ.”

“Trong ngoài đều buông lỏng, đó là...”

“Chúng ta phải đợi công đức của bọn họ viên mãn Ngự Thú Quyền, phải đợi Vạn Linh Tỏa Sát Đại trận khóa chặt Đế Lưu Tương, phải đợi Ngự Thú Tông từ trên xuống dưới đều cho là đại công cáo thành... Lại để mộng ảo của bọn họ diệt nữa. Thất Nương, pháp thuật của người là một mấu chốt khác, ít nhất có thể phù hộ chúng ta tiếp cận biên giới Vạn Linh Tỏa Sát.”

Tiểu Thất giậm thiên trượng xuống, vỗ bộ ngực cam đoan: “Yên tâm, giao cho ta.”

“Ừm, vậy nghỉ ngơi hồi phục ở đây một thời điểm cuối cùng, đợi đến lúc mặt trăng mọc lên, chính là lúc diễn một vở kịch mới bắt đầu.”

Theo thời gian trôi qua, huyết sắc trên bầu trời từng chút từng chút âm đạm xuống, màn đêm thâm trầm dần chìm xuống. Từ sau lưng bóng lưng sơn mạch, một vầng trăng sáng bay lên.

Mười lăm tháng bảy, mặt trăng trên Vân Đài sơn nhuộm vàng nhạt, hình dáng như mâm tròn chớp động ánh sáng như gợn nước, như một quả trứng sen vừa mới được mở ra.

Trên ngọn núi cao nhất Vân Đài, hơn ba trăm người Ngự Thú Tông phân ra bốn phía ngọn núi, nín thở ngưng thần, đợi trứng Hà Đản màu vàng kim trên trời vỡ ra, tiến vào giai đoạn tiếp theo. Chờ lúc dị tượng Đế Lưu xuất hiện, con tiên thú có chút hiểu được đạo giấu kín kia nhin không được chui đầu vô lưới.

Vì một ngày này, trưởng quân của bọn họ đã mấy năm, từ Thiên Nam châu xa vạn dặm mà đến, làm quá nhiều cố gắng cùng hi sinh, tuyệt đối không cho phép thất bại.

Chiến trường được thiết kế ở Vọng Nguyệt Cốc dưới Quan Vân Phong, vốn là một mảnh bình nguyên, trước đây không lâu bị Ngũ Nhạc Đoạn Mạch Thuật sinh đè ép, chế tạo thành lòng giam phong bế, hơn nữa không giống với linh yên, trước đó A Hạ dùng linh khí hư thực, Vọng Nguyệt Cốc là thật sự vây quanh dãy núi mà thành, liên pháp thuật gián đoạn, lòng giam cũng sẽ không biến mất.

Trộn vụn hơn một trăm đệ tử Trúc Cơ, cảnh giới Hư Đan, phân bố khắp nơi trong sơn cốc, dùng pháp lực của bản thân dung hợp linh khí Địa Mạch duy trì vận hành trận pháp quy mô kinh người trong Vọng Nguyệt cốc. Vân Thai sơn ngày thường tĩnh lặng, lúc này lại càng yên tĩnh như chết. Các đệ tử thân ở trong núi, phần lớn đều có chút không được tự nhiên.

“Mẹ nó, lúc nào cũng cảm giác cổ mát lạnh, nội tức cũng không ổn.”

Một gã đệ tử Trúc Cơ dựa theo trận đồ chỉ ra, đứng trên một ngọn cây tùng, thân hình khôi ngô đứng trên một cành cây nhỏ xíu, vừa không vận dụng pháp thuật, vừa không lộ ra chút áp lực nào, biểu hiện ra tu vi tương đối cao minh. Chẳng qua vị đệ tử Trúc Cơ có tu vi cao thâm này, trên trán đã toát ra không ít mồ hôi lạnh, có vẻ đứng ngồi không yên.

Cách đó không xa, đứng trên một vũng nước, sư huynh lớn tuổi hơn nói: “Nơi này là trong Vạn Linh Tỏa Sát trận, âm khí, oán khí đều gấp trăm lần lúc bình thường, nếu không có trận đồ đè xuống, chính là một bãi tha ma, vạn người hổ, người tu đã tâm pháp, trời sinh cảm ứng mạnh, sẽ không thoải mái cũng rất bình thường. Bất quá không cần phải lo lắng, có các trưởng lão ngăn chặn trận đồ, lực âm quỷ không lật nổi sóng.”

“Hắc, ta biết, bằng không đã sớm thay ca với người khác, đến bên ngoài trận đồ làm việc, tuy rằng cảm tiền thương ít một chút, nhưng lại thoải mái hơn nhiều. Sư huynh, hành động lần này, hẳn là không có vấn đề gì chứ?”

Sư huynh cười nói: “Có thể có vấn đề gì? Các trưởng lão bố trí bày này, đã sớm tính toán hết thấy khả năng biến hóa, không

có bất luận kẻ nào có thể dao động chúng ta kết quả.”

Nói xong, sư huynh ngẩng đầu lên, chỉ thấy trong mâm tròn màu vàng trên đỉnh đầu, sóng nước dập dờn, phân giải ngay tức khắc.

Cùng lúc đó, ở trên đỉnh Quan Vân Phong, Hồ Vương Lôì Thần khẽ ngẩng đầu lên, đem Đé Lưu Tương, thiên địa linh khí biến hóa đã xúc động đã tính sâu trong nội tâm hần, làm hần rục rịch. Bất quá, nguyên anh trong Ngọc phủ, vẫn duy trì trấn định.

Hần là phân đà chi chủ, tại thời điểm quan trọng như vậy, nhất định phải giữ được bình tĩnh... Hồ vương vừa áp chế xúc động, vừa đem kế hoạch tái hiện trong đầu một lần. Sau đó, hần mới mở miệng nói với người bên cạnh.

“A Hạ, ngươi xác định bọn họ sẽ ra tay?”

Đang khi nói chuyện, cái đầu hồ uy phong lẫm liệt quay qua, ánh mắt chạm đến người bên cạnh, rõ ràng là A Hạ.

Vị trưởng lão kém cõi nhất Kim Đan này, vốn nên vì thất bại lần trước mà bị trách phạt nặng nề, lúc này lại lạnh nhạt mà đứng, hoàn toàn không để ý lúc trước bị thất bại.

“Cũng không chắc chắn mười phần.” Hạ thần nhiên trả lời, “Nhưng lần trước hành động, bọn họ đại thắng trở về, không lý nào lại cứ mai danh ẩn tích như vậy, đặc biệt là người cầm đầu... rất tham lam, không đạt được mục đích quyết không bỏ qua, quyết không biết phải thôi, cho nên hần chắc chắn sẽ ra tay lần nữa, dù rằng nguy hiểm vô cùng lớn.”

Dừng một chút, A Hạ lại nói: “Có lẽ trong mắt hần, trong này còn có một cơ hội lớn. Bởi vì ta có thể sẽ vì lợi ích riêng của mình, giấu diếm tin tức hành động lần trước thất bại, do đó để cho người lơ là, cho hần cơ hội thừa nước đục thả câu.”

Hồ Vương nghe vậy hơi sững sờ, lập tức cười ha hả: “Ha ha, không tồi, theo tính cách của ngươi, chuyện đó đúng là có thể làm ra được rồi.”

A Hạ khẽ cười khỏ: “Trong mắt ngươi, ta lại không chịu nổi như vậy sao?”

Hồ Vương hừ một tiếng: “Chẳng lẽ không phải?”

A Hạ bất đắc dĩ nói: “Người nói không sai, ta đúng là một kẻ ích kỷ tự lợi, nếu không phải vì người, ta đúng là sẽ giấu diếm tin tức này, nhưng mà...”

Hồ Vương ngắt lời nói: “Không liên quan gì đến việc người ích kỷ, người không vì bản thân mà diệt địa, có gì quan trọng đâu? Ở bên cạnh ta, người muốn chỗ tốt gì cứ việc lấy, nếu ta không cho người được, người chịu tội cũng là chuyện đương nhiên.”

A Hạ thở dài thườn thọt: “Lôi Thần à, người nói thật với ta mà.”

“Ha ha ha, Lôi Thần ta làm người luôn luôn như vậy” Hồ Vương cuống tiếu, bỗng nhiên ôm A Hạ tới. “Tiếp theo, chúng ta chậm rãi chờ bọn họ hiện thân. Dám đả thương người, nhất định phải để cho bọn họ trả giá bằng máu không thể không trả.

...

“Nhắc tới... Không cảm thấy hành động của ngươi quá mạo hiểm sao?”

Đứng ở dưới chân núi ngoài Vọng Nguyệt Cốc, Tiểu Thất thật sự không nhìn được sự nghi hoặc trong lòng hỏi.

Mắt thấy trăng tròn màu vàng đã bay lên không, mà mấy người cũng ở dưới pháp thuật che dấu, như kỳ tích lên tới Vọng Nguyệt Cốc —— cũng chính là biên giới Vạn Linh Tỏa Sát Đại Trận, hành động hết sức căng thẳng. Là đội trưởng Vương Lục, thần sắc bình tĩnh tự nhiên, phảng phất nắm chắc thắng lợi trong tay, nhưng sự bất an trong lòng Tiểu Thất lại càng ngày càng mạnh.

Mà nghe Tiểu Thất hỏi như vậy, Vương Lục thu hồi ánh mắt của Vọng Nguyệt, cười hỏi: “Chưa nói tới mạo hiểm? Cũng không phải muốn đi trộm vợ của Hà Đồ đạo nhân, không khó khăn như vậy?”

Tiểu Thất nói: “Lúc trước khi ngươi phân tích sai lầm đối thủ chiếm một phần rất quan trọng, quả thực giống như là đang đánh cược đối phương nhất định sẽ phạm sai lầm. Mặc dù ngươi phân tích rất có đạo lý, A Hạ kia đích xác có thể làm ra loại chuyện đó, nhưng hy vọng thắng lợi đều ký thác vào sai lầm của đối phương, có phải cũng là quá...”

Wương Lục hỏi: “Ai nói ta ỷ vào đối thủ phạm sai lầm? Ta cho tới bây giờ chưa từng nói A Hạ sẽ làm như vậy, chỉ là dọc theo góc độ hợp lý có thám thính, nhưng có rất nhiều nhân tố không biết, cho dù hẳn không giống ta dự đoán, cũng không có gì lạ, cũng không sao cả.”

Tiểu Thất ngạc nhiên: “Không sao cả? Nếu đối phương đã có đề phòng thì cũng không sao cả?”

Wương Lục nhàn nhạt cười nói: “Đúng vậy, không sao cả. Đã sớm nói với Thất nương rồi, lần này, ta muốn dùng thực lực chính diện nghiền ép, không có nhiều âm mưu quỷ kế rẻ tiền như vậy.”

Tiểu Thất kinh ngạc nhìn Vương Lục, ý đồ từ trên mặt hắn đọc được ý nghĩ chân thật.

Thực lực tuyệt đối áp đảo? Người xác định không phải là bị trấn áp chứ? Chỉ là một Hồ Vương, bên này chúng ta nhiều nhất chỉ có năm phần thắng thôi...

Vương Lục thấy Tiểu Thất vẫn hoài nghi như cũ, vì vậy giải thích thêm: “Về bản chất, ta là người quang minh lỗi lạc...”

Kết quả còn chưa dứt lời đã nghe thấy một tiếng cười.

“Phốc “

Chính là Lưu Ly Tiên không nhịn được bật cười thành tiếng.

Vương Lục cả giận nói: “Cười cái gì?”

Lưu Ly Tiên lập tức thu liễm nụ cười, không hiểu ra sao nói: “Su phụ nói, lúc người khác kể chuyện cười, tốt nhất là cười để tỏ lòng tôn trọng.”

“... Ai nói người đang kể chuyện cười?”

Lưu Ly Tiên vỗ đùi nói: “Su phụ nói rồi, nghiêm trang kể chuyện hoang đường, đây là chuyện cười cơ bản. Vừa rồi su huynh không phải làm như vậy sao? Rõ ràng huynh cực kỳ nham hiểm.”

Vương Lục lập tức tức giận: “Này này, ta âm hiểm khi nào? Ta từng thử rồi sao?”

Vương Lục vốn tưởng Lưu Ly Tiên là đang so đo chuyện mấy năm trước tranh chấp với nhau trên Vân Lộ thiên đài, sự tình hẳn lấy âm mưu quỷ kế thủ thắng, ai ngờ...

Lưu Ly Tiên chớp đôi mắt to xinh đẹp, ngây thơ chất phác hỏi: “Thế nào là trần?”

“...” Vương Lục nhất thời có loại cảm xúc tự đào hố chôn mình, sừng sốt một lát, hắn chậm rãi mở miệng giải thích: “Ý tứ chính là, tuy tuổi lớn, nhưng thực lực vẫn vững chắc, gọi là già mà kiên cố, gọi là dụ dỗ.”

“Phốc” là Tiểu Thất nhịn không được.

Lưu Ly Tiên lại ngây thơ gật đầu: “Ta hiểu rồi, theo lời su huynh giải thích, chương môn sư bá là ai?”

“Ừm, sau khi về núi nhớ khen hấn nha.”

“Biết rồi.” Lưu Ly Tiên gật đầu đồng ý, sau đó nói thêm:

“Cảm ơn sư huynh chỉ điểm.”

“Đừng khách khí.” Vương Lục ứng phó qua Lưu Ly Tiên, lại nói với Tiểu Thất: “Tóm lại, tin tưởng ta.”

Tiểu Thất cười có chút giật mình: “Được, ta tin người...”

Trong khi nói chuyện, mấy người không hẹn mà cùng ngậm miệng lại, sau đó đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên trời.

Trứng vàng trên trời cuối cùng cũng tan vỡ.

“Đế Lưu Tương đến rồi.”

Trong Vọng Nguyệt Cốc, không biết bao nhiêu người đồng thanh hô nhỏ.

Đến giờ Thìn, vầng trăng tròn màu vàng hòa tan ra, giống như trứng bị nghiền nát, bị bóng đêm thâm trầm xé rách, hóa thành ngàn vạn sợi tơ vàng, phô thiên cái địa lan tràn ra.

Tốc độ lan tràn tương đối nhanh, mấy lần hô hấp, nửa bầu trời đêm như sắp bị ánh trăng hòa tan bao phủ.

Sau đó, ánh trăng hạ xuống, vạn đạo kim ti trên trời như mưa xuân tí tách rơi xuống nhân gian.

Một số môn nhân Ngự Thú tông đứng ở chỗ cao nhất Vọng Nguyệt Cốc, lập tức cảm thấy dị dạng.

Mặc dù ánh trăng màu vàng còn chưa chính thức hạ xuống, nhưng thiên địa linh khí đã vì vậy mà kịch liệt kích động lên, một ít tu sĩ linh khí cảm giác nhạy cảm, càng cảm thấy bên tai phảng phất như cuồng phong sóng lớn gào thét, bầu trời càng là không ngừng nổ vang sấm rền, chấn động làm tâm thần rung động.

Đây mới thật sự là thiên địa dị biến suốt sáu mươi năm một lần Đế Lưu tương, cũng không phải đều đều đặn mà phân tán tại mỗi một góc ngách của đại lục Cửu Châu... Ở Thiên Nam châu, bọn hấn đã từng trải qua Đế Lưu Tương, nhưng khi đó thiên địa linh khí kích động, không bằng một phần mười hôm nay.

Khó trách có thể có một chút uy năng Hóa Tiên Thú, Vân Đài sơn này, thật sự là một động thiên phúc địa.

Trên thực tế, lúc này Vân Đài sơn đang ở trong trạng thái yên tĩnh trước nay chưa từng có, thiên địa linh khí hỗn loạn không chút nào hiện ra, kim ti trên trời vô thanh vô tức hạ xuống, hết thảy biến hóa đều ở trong im ắng.

Mắt thấy ánh trăng sắp sửa phủ xuống Vân Đài sơn, Đại trưởng lão trên Quan Vân Phong rên lên một tiếng, phá vỡ yên tĩnh: “Vạn Linh Tỏa Sát trận, mở...”

Ra lệnh một tiếng, hơn trăm tu sĩ trong ngoài Vọng Nguyệt Cốc cùng kêu lên đáp ứng: “Tuân mệnh.”

Tiếp theo niệm tụng pháp quyết, hơn trăm người đều có chức trách riêng. Khẩu quyết mỗi người mỗi người lại khác nhau, hơn trăm người cùng lên tiếng niệm tụng, tiếng gầm hội tụ tựa như thủy triều, trong Vọng Nguyệt cốc nhắc lên từng đợt thanh âm huyền ảo sôi trào. Cùng lúc đó, bốn vị trưởng lão Kim Đan lấy tứ tượng pháp trấn áp âm khí, bắt đầu bộc phát ra.

Đêm hôm trước trong Đê Lưu Tương, ngàn vạn linh khuyến được nuôi trong cốc rốt cuộc đã bị vắt mất một chút giá trị cuối cùng. Đồ tể nổi tiếng nhất ở phân đà ra tay, lấy thủ đoạn tàn nhẫn nhất hành hạ đến chết gần như không còn. Hơn vạn oan hồn mang theo oán khí ngập trời ngưng kết trên nhân thể, nhưng lại bị Vạn Linh đại trận một mực trấn áp. Lúc này phóng thích, toàn bộ Quan Vân Phong, Vọng Nguyệt Cốc cũng rung động theo.

Sát khí âm lệ từ Vọng Nguyệt Cốc phóng lên cao, giống như núi lửa bộc phát thẳng lên trời không thể đỡ. Đám tu sĩ Ngự Thú Tông ở trong sơn cốc duy trì trận pháp mơ hồ thấy được ngàn vạn lệ quỷ đang cùng kêu lên.

Không giống với Du Hồn Dã Quỷ bình thường, âm sát chi khí bị Ngự Thú Tông tận lực tạo ra, ngưng kết ra Lệ Quỷ cực kỳ cường đại. Nếu không có đại trận Tỏa Sát này một mực trấn áp, năng lượng ngàn vạn Lệ Quỷ này bộc phát ra, đủ để hủy diệt một tòa thành trì nhân loại.

Bất quá, đối với Ngự Thú Tông lúc này, những nhân vật hợp tác lệ quý này cũng chỉ là khổ công. Lấy trận pháp kích phát, âm khí phóng lên tận trời, sau đó như là lốc xoáy, dẫn dắt nguyệt hoa đầy trời tới đây.

Quý hồn sinh ra giữa âm khí, quý hồn cũng hấp dẫn âm khí không ngừng hội tụ, hai thứ hỗ trợ lẫn nhau. Đế Lưu Tương là nguyệt hoa tinh yếu của thượng đẳng, diệu dụng vô cùng, tuyệt đối không phải là vật làm xằng làm bậy, nhưng bản chất vẫn là năng lượng thuộc về âm, có thể bị quý hồn hấp dẫn.

Mà Ngự Thú Tông chế tạo Vạn Linh Tỏa Sát Đại Trận, cướp đoạt toàn bộ Đế Lưu Tương trong phạm vi cả tòa Vân Đài sơn, tập trung tại chỗ Vọng Nguyệt Cốc, một chút cũng không lộ ra. Do đó, trừ phi Vân Đài Nguyệt Linh cam nguyện từ bỏ tiên duyên một lần sáu mươi năm một lần này, nếu không muốn Đế Lưu Tương, cũng chỉ có thể hiện thân ở trong Vọng Nguyệt Cốc.

“Bất quá, phạm vi tác dụng của Tỏa Sát trận có quá miễn cưỡng hay không?”

Trong Vọng Nguyệt cốc, một tu sĩ bất an hỏi: “Dẫn dắt phạm vi của Đế Lưu Tương, giới hạn tại Vân Đài sơn, tiên thú đó có thể ở bên ngoài Vân Đài sơn hóa hình hay không đây?”

“Không có khả năng, tiên thú kia còn chưa hoàn toàn trưởng thành, không thể rời khỏi Vân Đài sơn địa, cho dù miễn cưỡng tạm ly khai, cũng không cách nào hóa hình, điểm này trước đó đã do các trưởng lão xác định, nếu không hao phí nhiều trăm trở bố trí trận pháp này còn có ý nghĩa gì? Thay vì lo lắng vô vị, không bằng hảo hảo cơ hội này tẩy luyện nguyên thân, Đế Lưu Tương tinh thuần như vậy là bảo vật vô giá a.”

“Sư huynh giáo huấn! Đúng, ta...”

Cuộc đối thoại của sư huynh đệ còn chưa kết thúc, đột nhiên một cỗ dao động kỳ dị từ phương xa truyền đến.

Hai người còn đang cân nhắc rốt cuộc đây là lúc nào, liền nghe trên Quan Vân Phong vang lên tiếng rống giận của Đại Trường Hồ Vương.

“Tốt, quả nhiên có biến hóa...”

Quả nhiên có biến hóa?

Sư huynh nghe vậy cả kinh, tinh tế cảm thụ chấn động, nhất thời sắc mặt biến đổi: “Đó là khí tức của tiên thú – Nguyệt Linh xuất hiện...”

Lúc này, tất cả sinh linh trong phạm vi năm trăm dặm quanh Vân Đài sơn đều đã nhận ra cỗ chấn động đặc biệt này, sâu trong nội tâm có chút sợ hãi và run rẩy. Đó là sinh linh cấp thấp, vô thức sợ hãi sinh linh cấp cao.

Mà có thể quân lâm Vân Đài sơn, trấn áp vạn vật, tự nhiên là Tiên Thú Nguyệt Linh trong truyền thuyết.

Nguyệt Linh xuất hiện, nhưng không phải Vọng Nguyệt Cốc như dự đoán, mà là...

Trên Quan Vân Phong, mấy trưởng lão Kim Đan vây quanh Đại Trường Hồ Vương. Một người trong đó bấm ngón tay tính toán, trầm giọng nói: “Ồ Thanh Hồ...”

Tên còn lại kinh ngạc nói: “Ồ Thanh Hồ? Đó là biên giới của Vân Đài sơn, nó hiện thân ở đó, làm sao tiếp dẫn Đế Lưu Tương, tiến tới hóa hình?”

Phảng phất là đáp lại vấn đề này, chỉ thấy phương xa phương xa hồ nước xanh, một cột sáng trắng bạc phóng lên tận trời, cuối cột sáng dung nhập vào bầu trời màu vàng nhạt, sau đó, Đế Lưu Tương vốn bị Vạn Linh Tỏa Sát Đại Trận một mực dẫn dắt, bắt đầu phân tán bộ phận, dọc theo cột sáng màu bạc thẳng tắp rơi xuống.

“Cái gì?” Trong Vọng Nguyệt Cốc, một gã trưởng lão Kim Đan tọa trấn Vạn Linh đại trận bỗng nhiên đứng lên, khó tin mà nhìn cột sáng phương xa.

“Làm sao có thể, lại thật sự dẫn dắt được Đế Lưu Tương.”

Vạn Linh đại trận tuy rằng phân chia phạm vi không dư dả chút nào, nhưng hiệu lực tác dụng cũng không giảm đi, trong phạm vi đó, lực lượng dẫn dắt cơ hồ còn cái gì nữa, có thể so sánh với lệ quý cường đại hơn vạn?

“Là Nguyệt Hoa à.”

Trên Quan Vân Phong, trưởng lão tính toán lúc vừa rồi lạnh lùng vạch trần chân tướng.

“Trong hồ xanh ẩn dấu lượng lớn nguyệt hoa tinh, đại khái là số lượng tinh hoa nơi đây tích lũy lúc trước. Mặc dù đối với Nguyệt Linh mà nói, những nguyệt hoa lắng đọng kia đã quá mức cổ xưa, khuyết thiếu tiên khí của sinh linh, cho nên không cách nào hóa hình. Nhưng dù sao năng lượng cùng thuộc tính nguyệt hoa, có thể giao hòa lẫn nhau, đối với Đế Lưu Tương là có lực hút tự nhiên. Ô, thực không nghĩ tới còn có một chiêu này, ngoài ý liệu.”

Đại trưởng lão lạnh giọng cười nói: “Thì đã sao? Khi nào ngự thú tông làm việc, cần phải tính toán tất cả mới có thể thành công? Có thể tính ra được cho dù, không tính được thì dùng thực lực tuyệt đối nghiền ép qua, thực lực của chúng ta gấp trăm lần đối thủ, cho nên tình thế thiên biến vạn hóa vẫn trong tay Ngự thú tông, đùa nghịch chút thông minh, chỉ biết tự đào hố chôn mình...”

Nói xong, Hồ vương vung cánh tay trắng kiêu lên, trên cổ tay, một cái cổ tay không bắt mắt sáng lên hào quang, từ đó dâng lên một hư ảnh cao lớn.

Hư ảnh kia thân người mặt chó, toàn thân lông đen, tổng cộng có bốn cánh tay, mỗi tay cầm một cây roi da, bó đuốc, bàn ủi, lang nha bổng, bất kỳ một cái đạo cụ nào trên đó đều trải rộng vết máu đỏ sẫm. Hư ảnh kia vừa hiện thân liền phát ra tiếng gào thét hung phấn, sau đó một cánh tay vung lên, roi da trong tay đột nhiên kéo dài, ném về phía hồ nước xanh phương xa.

“Bắt được người rồi...”

Hư ảnh rít lên một tiếng, roi da đã quán đến mục tiêu, đồng thời cũng cảm nhận được mục tiêu gãy giữa mảnh liệt.

“Vô dụng vô dụng.”

Hư ảnh vừa cuồng tiếu, vừa thu hồi roi da, chỉ thấy trên bầu trời xa xa có một bóng người trắng tinh, không thể làm gì bị roi da kéo bay tới, tuy rằng kiệt lực gãy dựa, lại hoàn toàn tránh thoát khỏi sự trói buộc của roi da.

Hồ vương vung cánh tay lên, sợi dây cổ cổ tay kia phát ra ánh sáng càng rực rỡ hơn: “Súc sinh chính là súc sinh, cho dù có chút thủ đoạn gian xảo, nhưng có Ngự Thú Quyển này ở đây, sẽ không có chỗ cho người gãy dựa.”

Không sai, chính là Linh Bảo Ngự Thú Quyển, hư ảnh kia chính là khí linh của Ngự Thú Quyển, linh bảo này lấy vạn linh huyết tế mà thành, đối với linh thú loại chó có sức áp chế gần như tuyệt đối, đừng nói chỉ là một con tiên thú chưa hóa hình, cho dù tiên thú kia thật sự hoá hình thành công, lúc bị Ngự Thú Quyển phong bế cũng tuyệt đối tránh không thoát.

“A...” Hồ vương cảm nhận được khí tức Tiên Thú truyền từ trên cổ tay tới, rất nhanh đoán được mục tiêu chính xác, thế cục giống như mong muốn, phi thường thuận lợi.

“Nhưng cứ như vậy, phán đoán của A Hạ lại thất bại, mấy người kia cũng không ra tay... Là phán đoán không có cơ hội nên có thể bỏ trốn mất dạng sao? Cũng được, những người kia chỉ thêm nhiều hoa trên gấm, máu chốt vẫn là bắt được tiên thú.”

Mắt thấy thân ảnh trắng noãn giữa không trung không ngừng ép tới, trên mặt Hồ Vương cũng mỉm cười.

Việc đã đến nước này, không có gì bất ngờ nữa, mục tiêu đã rơi vào trong không chế của Ngự Thú Quyển, cho dù mấy người kia ngóc đầu trở lại cũng không làm nên chuyện gì.

Ừm, vấn đề duy nhất là linh khuyến không ngừng giãy dựa trên không trung kia có vẻ không được hồn nhiên lắm nhỉ?

...

Khi khí linh của Ngự Thú Quyển lôi kéo roi da, trói Tiên Thú đến dưới chân Hồ Vương, rất nhiều trưởng lão vây quanh ở bốn phía thậm chí không dám tin chuyện sẽ đơn giản như vậy mà thành.

Vốn tưởng rằng sẽ có một phen long tranh hổ đấu, vốn tưởng rằng con tiên thú này thuở nhỏ sẽ tạo thành phiên toái rất lớn cho đám người mình, nhưng, sự tình cuối cùng cứ như vậy mà thành. Đồi phương ngoại trừ ở hồ xanh bùng nổ nguyệt hoa, nho nhỏ dọa người ta nhảy dựng, cũng không có biểu hiện gì xuất sắc.

Nhưng nếu nhìn theo một góc độ khác, kết quả như vậy mới là chuyện bình thường. Bất kể là thần thông trời sinh của ấu thể tiên thú lợi hại ra sao, chung quy vẫn không thoát khỏi phạm trù linh thú, mà chỉ cần là loại thú, tự nhiên sẽ bị Ngự Thú tông khắc chế, dù là tiên thú cũng không ngoại lệ...

Đương nhiên, nếu quả thật có một đầu Tiên thú hoàn toàn trưởng thành giáng lâm, chỉ sợ toàn bộ Ngự Thú Tông cũng chỉ có một con đường chết, nhưng một cái liên hóa hình đều không thành công Tiên thú, cho dù mạnh hơn nữa cũng chỉ có hạn.

Đặc biệt là, con linh khuyển bị roi da trói chặt lại, vẫn giãy dụa không ngớt, nhìn qua... hình như có chút đàn độn? Cũng đúng, nếu thật sự thông minh, thì không nên hiện thân, dùng nguyệt hoa trong hồ nước tiếp dẫn Đế Lưu Tương, nhìn như là diệu chiêu, nhưng kỳ thật là tự tìm đường chết a.

“Tiếp theo, xin Đại trưởng lão nhanh chóng lưu lại dấu vết trên người nó.”

Một trưởng lão Kim Đan kịp thời gián ngôn.

Hồ Vương nhẹ gạt đầu, tâm niệm vừa động, khí linh của Ngự Thú Quyển liền lấy cây đuốc nướng bàn ủi, đốt đỏ bùng đầu, sau đó chậm rãi vươn về phía tiên thú trên mặt đất.

Chỉ cần lưu lại dấu ấn nô lệ trên người nó, nó sẽ vĩnh viễn vô vọng thoát ra, cho dù ngày sau dần dần trưởng thành, tu vi tiếp

cận đỉnh phong, có thể tự giải trừ dấu ấn... Nhưng khi đó đương nhiên sẽ có dấu ấn cấp cao hơn đang chờ nó...

Vận mệnh của nó, chính là cống hiến của nó ở Ngự Thú Tông giá trị, đến chết mới thôi. Đương nhiên, đối với nó mà nói cũng là chuyện tốt, bởi vì ở Ngự Thú Tông, nó sẽ được tiếp thu huấn luyện nghiêm ngặt nhất, phát huy tiềm lực bản thân đến cực hạn, tuy rằng mất đi tự do, nhưng dù sao cũng tốt hơn nhiều so với cả đời cô độc ở Vân Đài Sơn này.

Dưới cái nhìn chăm chú của các trưởng lão, khí linh ngự thú chuồng đem bàn ủi nung đỏ đặt lên người tiên thú, sau đó...

Leng keng leng keng...

Một gợn sóng màu vàng thấp sáng, đẩy bàn ủi trong tay khí linh ra. Khí linh không thể tin nổi quát: “Khế ước? Đây là khế ước đã thành hình tiên thú này đã trao đổi khế ước với người khác, không phải vật vô chủ không có dấu hiệu nô lệ của ta.”

“Cái gì?”

Chư vị trưởng lão trợn mắt há hốc mồm: Đã trao đổi khế ước sao? Làm sao có thể chứ? Nguyệt Linh Tiên Thú này, hẳn là mới hoàn toàn thành hình không lâu, giống như trẻ con mới sinh ra, ở trước khi nó sinh ra không thể nào trao đổi khế ước, mà sau khi nó sinh ra... Có thời gian đó چرا sỏ sao?

Mà khi các trưởng lão khác cảm thấy khó tin thì Hồ Vương nóng nảy nhất lại tỉnh táo lại.

Bởi vì hẳn nhớ lại những lời A Hạ đã nói lúc trước... Xem ra, mấy tu sĩ trẻ tuổi không biết đến từ danh môn đại phái nào, rút cuộc nhìn không được phải động thủ.

Hắn có thể sớm tiếp xúc với Nguyệt Linh, đồng thời lưu lại khế ước với nàng, chiêu này thật sự lợi hại. Đáng tiếc dưới tình huống trước đó không cải biến, những nỗ lực này đã định trước là phí công vô ích.

Nếu Nguyệt Linh không hóa hình thì không thể rời đi, mà muốn hóa hình thì nhất định phải qua cửa Ngự Thú Tông, mà cửa ải này bọn họ không thể nào qua được.

Vậy tiếp theo sẽ phát triển như thế nào? Chỉ là lưu lại một khế ước như vậy, có tác dụng gì chứ? Chẳng lẽ là cần về núi tìm sư

môn trưởng lão ra mặt, nói Nguyệt Linh kia là bọn họ tới trước được trước à? Nói đùa, cho dù là người của Thịnh Kinh Tiên môn, cũng không có bá đạo như vậy...?

Nghĩ tới đây, Hồ Vương nhướn mày, trong lòng biết không thể dè dặt lắm mộng, liền hạ lệnh với khí linh: “Mau chóng giải trừ khế ước trên người nó, phủ lên dấu ấn của chúng ta.”

Nhưng khí linh kia lại nói: “Rất khó, phần khế ước này... là một loại tu sĩ tương đối cao cấp, làm ra khế ước, kỹ thuật khế ước là cấp đại sư.”

“Hừ, mặc kệ là cấp bậc gì, nếu là khế ước ngự thú, phóng tới trước mặt chúng ta chính là Ban Công Dương, hai người các người hiệp trợ khí linh, mau chóng phá giải khế ước này.”

Trong khi nói chuyện, Hồ Vương đứng thẳng người dậy.

Không ngoài dự kiến, đòn sát thủ chân chính của đối phương hẳn đã xuất hiện.

“Ừm, ngay lúc này, lên.”

Bên ngoài Vọng Nguyệt Cốc, Vương Lục chờ đợi đã lâu rồi cuộc phát ra mệnh lệnh động thủ.

Tiêu Thất kinh ngạc: “Bây giờ? Rõ ràng đối phương đang đợi chúng ta chui đầu vào lưới?”

Muôn nói tới cơ hội động thủ, vừa rồi đối phương dùng Ngự Thú Quyển khóa chặt tiên thú lại, kéo nó lên Quan Vân Phong mới là thời cơ tốt nhất để động thủ. Khi đó tất cả mọi người đều cho rằng thắng lợi đã nắm chắc, lực chú ý bị tiên thú đoạt đi...Hiện tại đã phát hiện không đúng, bắt đầu cảnh giác a.

“Không sao, tin ta.”

Vương Lục thân nhiên nói, sau đó cất bước đi vào Vọng Nguyệt Cốc.

Nhờ phúc của Ngũ Nhạc Đoạn Mạch Thuật, ngay khi bước vào phạm vi pháp thuật, đám người Vương Lục đã bị truyền tống đến ngay giữa sơn cốc, đỡ phải đau khổ phải ngã xuống.

Đương nhiên, tung tích đoàn người cũng không có cách nào ẩn giấu nữa.

Nếu như sự tình chiếu theo mong muốn phát triển thuận lợi nhất của Vương Lục, A Hạ dùng lời nói dối thành công lừa gạt Hồ Vương. Như vậy lúc này xuất hiện của Vương Lục, hoàn toàn ngoài dự liệu của Ngự Thú Tông, đến lúc đó kinh ngạc một cái, cũng đủ để làm cho Hồ Vương lục hoàn thành rất nhiều chuyện. Bất quá, sự tình phát triển lại ngoài dự đoán của mọi người...

“Quả nhiên là đến, chờ các ngươi đã lâu, sợ các ngươi không đến.”

Hồ Vương cười lạnh một tiếng, mà tiếng cười chưa dứt, trên Quan Vân Phong chỉ để lại một đạo tàn tượng, vị trưởng lão đáng người cường tráng này trong nháy mắt liền từ trên Quan Vân Phong bay vút xuống, một đôi hồ chảo xé rách không khí, cứng rắn đục ra một thông đạo Chân Không, bay dọc cuộn lên từng đạo tử lôi bí hỏa, như thiên kiếp hàng lâm Vọng Nguyệt Cốc, trước hồ chảo của hắn, vương lục vừa mới được truyền tống vào tựa hồ còn mang theo vẻ mặt mờ mịt.

Người có ý đồ bất ngờ lại bị đánh bất ngờ, Hồ Vương cười lạnh trong lòng, lực đạo trên tay thu hơn phân nửa, không có ý định hạ sát thủ.

Dựa theo lời nói của A Hạ, tu sĩ trẻ tuổi này xuất thân từ danh môn đại phái, giết hắn đương nhiên có thể được thống khoái nhất thời, nhưng hậu hoạn lại nhiều. Đương nhiên, mình cũng không quan tâm hậu hoạn gì, vấn đề là, trên người tu sĩ danh môn đại phái, tất sẽ có pháp bảo khiến người ta thềm nhỏ dải, một chảo của mình xé nát hắn, những pháp bảo bản mạng trời buộc sẽ hủy diệt không công.

Hồ Vương hạ thủ lưu tình, nhưng lấy tu vi Nguyên Anh Kỳ của hắn, dù lưu lại hơn phân nửa lực lượng thì phần còn lại cũng đủ đánh tan phòng ngự của tu sĩ cấp Kim Đan.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, ngay khi móng vuốt Hồ vương sắp bóp tới yết hầu Vương Lục, một đạo kiếm quang mang phong cách cổ xưa chợt nghênh đón.

Phịch phịch

Mũi kiếm vừa đúng chổng vào lòng bàn tay của Hồ Vương, hai cổ pháp lực hoàn toàn tương phản bộc phát ra, thế rơi của

Hổ Vương như thiên lôi dừng lại, bắn ngược về phía sau mấy chục thước. Mà Vương Lục lại đột nhiên chìm xuống phía dưới, lún vào trong lòng đất hơn một mét.

Nhưng ngoài ra, kiếm thế của Vương Lục không loạn, nhân kiếm hợp lại tựa như núi cao không ngã.

Bị chặn? Giữa không trung, Hổ Vương quả thực không dám tin vào hai mắt mình. Một kích của cấp Nguyên Anh lại bị một Trúc Cơ như hấn...A không đúng, tiêu tu sĩ cấp Hư Đan chặn được sao?

Đương nhiên, trong này có rất nhiều lý do để giải thích, Hổ Vương hạ thủ lưu tình. Mà phản kích của Vương Lục ngoài ý liệu của Vương Lục cũng làm cho một kích vượt hồ kia không thể bộc phát uy lực nên có. Dù như thế, chênh lệch giữa Hư Đan cùng Nguyên Anh cũng không dễ dàng bị san bằng như vậy.

Đến cảnh giới Nguyên Anh, dù rằng pháp lực sử dụng không nhiều lắm, nhưng pháp lực từ trong nguyên anh Ngọc phủ phun ra, đều ẩn chứa linh tính của bản thân tu sĩ, phẩm chất tuyệt đối khác biệt. Cùng là pháp thuật., Tu sĩ Nguyên Anh có thể tăng uy lực linh khí lên gấp bội. Giống như hai quân giao chiến, quân đội một phương là sĩ tốt thành thạo kinh nghiệm chiến trận, bên kia lại là sơ chiến trường, ngay cả cờ hiệu của tướng quân cũng không thể nhìn rõ tân binh, sức chiến đấu chênh lệch không cần nói cũng biết.

Vừa rồi Hổ Vương chỉ dùng hai thành lực, nhưng theo lý luận bình thường thì dù là tu sĩ cấp Kim Đan cũng phải dùng pháp lực gấp hai đến ba lần để chống lại pháp lực. Xét thấy tổng lượng pháp lực Nguyên Anh vượt qua Kim Đan, gần như tu sĩ Kim Đan trung phẩm toàn lực chống lại mới có thể miễn cưỡng ngăn cản được.

Vương lục ngay cả Hư Đan trung phẩm cũng không có, hấn rút cuộc làm sao có thể chống lại? Hổ Vương cau mày, trong một hơi thở, đạo tâm Ngọc Phủ điên cuồng vận chuyển, tái diễn lại tất cả những chuyện phát sinh trong chớp mắt khi giao thủ vừa rồi.

Mới vừa rồi, y thò móng vuốt hồ ra, trong năm ngón tay quán quanh pháp lực linh động mà Nguyên Anh hai màu mang theo,

giống như ngàn vạn con mãnh hổ hung tàn, có thể dễ dàng xé nát đối thủ mấy lần... Mà Vương Lục, chỉ là đơn giản nghênh đón một kiếm, nhưng trường kiếm mang theo pháp lực thành linh có độc đạo linh tính, hơn nữa phẩm chất phi thường tinh thuần, so với pháp lực được kim đan tẩy luyện không kém bao nhiêu.

Gia hỏa này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Tuy nhiên, vấn đề này vẫn nên đợi sau khi bắt được hấn rồi từ từ tra hỏi, một kích vừa rồi bị ngăn cản là chuyện ngoài ý muốn, đợi hấn nghiêm túc một chút, liền...

Đúng lúc này, Vương Lục giữu cợt cười một tiếng: “Xem phía sau người kia.”

Hổ Vương giận dữ: “Người cho rằng ta là hài đồng ba tuổi sao?”

Nói xong, giữa vuốt hổ điện quang lượn lờ, lúc trước pháp lực gấp mười lần hội tụ lại, gió nổi mây phun. Nhưng đúng vào lúc này.

“Ô a “

Quan Vân Phong hét thảm một tiếng, làm cho Hổ Vương sợ hãi mà kinh, đó là thanh âm khí linh của Ngự Thú Quyền.

Quay đầu nhìn lại, hấn thấy một đôi hổ nhãn xuyên thấu qua tầng mây trên sườn Quan Vân Phong, từ đó nhìn thấy rõ trên đỉnh núi... bóng đen cực lớn làm người ta sờn cả tóc gáy kia.

“Ngao ô”

Đó là tiếng sói tru kinh khủng đủ để xua tan ánh trăng, đầu tiên thú Nguyệt Linh bị trói ở trên mặt đất không thể động đậy, chẳng biết lúc nào đã biến thành một cự thú to lớn hơn mười lần thước, hai con mắt màu đỏ máu bắn ra ánh mắt khát máu dị thường dữ tợn. Mà trong miệng hai hàng răng nhọn, càng không ngừng chảy xuống máu tươi.

Ngự thú chuồng ảm đạm vô quang nằm trên mặt đất, khí linh thân người từ ngực xuống đều bị con sói khổng lồ kia nuốt vào, chỉ còn lại nửa thân mình lăn lộn kêu rên trên mặt đất. Mà hai trường lão kim đan tọa trấn ở bên cạnh trước đó đồng loạt phun máu, bị thương không nhẹ.

“Cái này?”

Hổ Vương trong lòng chấn động mạnh.

Con sói to này từ đâu mà có? Chẳng lẽ là tiên thú biến thành? Rõ ràng là bị ngự thú nhốt chặt, đừng nói nó lúc này chưa hóa hình lột xác thành công, có linh bảo trấn áp, có hai trưởng lão kim đan lược trận, nó tuyệt đối không có khả năng đột nhiên bộc phát giãy giụa, sau đó cắn ngược lại linh khí bị thương nặng.

Trong lúc kinh ngạc, thanh âm Vương Lục lại từ phía sau âm u vang lên.

“Các ngươi dẫn dắt linh bảo Ngự Thú Quyển đúng là chuyên khắc chế linh thú loại chó. Tuy nhiên, mặc dù ta chó gốc gọi nó, nhưng nó cũng không phải là chó a.”

...

Đi nước cờ đương nhiên không phải chó.

Ma thú cấp Thần Thoại đến từ Tây Di Đại Lục, trong truyền thuyết có thể thôn phệ được Diệt Thế Ma Lang Hoa của Thần Tự, sao có thể là chó được? Trên thực tế đại đa số tiên thú huyết thống đều là tự thành nhất thống, cho dù tướng mạo có tương tự với các linh thú khác, nhưng bên trong lại có khác biệt rất lớn.

Huống chi, cho dù hương vị kia thực sự là chó, cũng là chó của đại lục Tây Di...

Cho nên, khi các trưởng lão Ngự Thú Tông tự cho là nắm giữ thuộc tính linh khuyển của Nguyệt Linh, tể ra Ngự Thú Quyền chuyên khắc chế linh khuyển, ý đồ dùng roi da huấn luyện cầu sư để trói buộc ma lang trong đó, liền định trước kết cục bi thảm.

Từ đầu tới cuối, mùi hương cũng chưa từng chân chính bị Ngự Thú Quyền ngăn chặn, mặc dù uy năng cấp Linh Bảo vẫn tạo thành cho nó ảnh hưởng nhất định, nhưng tại đối thủ hoàn toàn không phòng bị lúc bỗng nhiên bạo khởi đả thương địch thủ, lại không dễ dàng gì.

Khí Linh của Ngự Thú Quyền, thực lực bản thân không kém, lấy hình thái ấu thể lúc này mà nói còn khó mà chính diện chống lại. Nhưng nếu là khí linh không chút phòng bị, vậy thì coi như chuyện khác... Khí Linh không có thực thể, vốn là rất khó thương tổn, nhưng đối với hương vị thôn phệ tinh túy của nó mà nói..., Hình thái hư thể lại là hình thái không phòng bị nhất, một ngụm nuốt xuống, nửa người Khí Linh liền vĩnh viễn biến mất, không thể sống lại được nữa, đồng thời nguyên thần tương liên với khí linh hai tên trưởng lão Kim Đan cũng bị cản trở, nguyên thần tổn hại, Kim Đan ảm đạm.

Mà ma lang đại thịnh hưng diễm thì cảm thấy một cỗ lực lượng sung mãn khó nói lên lời tràn đầy trong cơ thể, một ngụm đánh lén này thật sự là tầm bỗ cực lớn, làm cho thân hình nó trong nháy mắt bành trướng gấp mấy lần, hưng diễm ngập trời.

Kế tiếp, chỉ cần thôn phệ hoàn toàn khí linh kia, nó sẽ đạt được sự trưởng thành to lớn khó có thể đánh giá được. Nhưng ngay lúc ma lang chuẩn bị cúi đầu nuốt Ngự Thú Quyên, một tiếng nổ tựa như sấm rền từ dưới Quan Vân Phong vọt thẳng lên.

“Nghịch súc.”

Mà thân ảnh khổng lồ kia còn nhanh hơn âm thanh, ma lang hoàn toàn không kịp phản ứng, liền thấy trước mắt có thêm một bóng đen, bóng đen kia hóa thân thành cự nhân cao mấy chục thước, một trảo nắm lấy cổ nó, lực đạo trên trảo thật mạnh, ma lang vừa rồi còn tung hoành ngang dọc không ai bì nổi bị bóp chặt, tứ chi ra sức giãy dụa nhưng không làm nên chuyện gì, một lát sau sói tru lên thảm thiết không chịu nổi.

Quả nhiên là Nhất Sơn còn cao hơn một núi.

Không ai ngờ tới động tác của Hồ vương lại quả quyết như thế.

Khi hắn nhìn thấy dị biến trên Quan Vân Phong, vậy mà nửa điểm do dự cũng không có, liền buông xuống đám người Vương Lục, quay người lên núi.

Vào lúc ấy, rõ ràng chỉ cần đánh tiếp một chiêu nữa là có thể đánh đối thủ trọng thương, nhưng hết lần này tới lần khác hắn phải xuất ra một chiêu cũng không muốn lãng phí thời gian.

“Thực sự là sáng suốt.”

Trong Vọng Nguyệt Cốc, Vương Lục chậm rãi thu hồi Khôn Sơn Kiếm, mà ở phía sau hắn, Lưu Ly Tiên đã tiến vào trạng thái kiếm tâm thông minh, thiên trượng của Tiểu Thất cũng khởi động một mảng thiên quang... Ba vị hệ thống phòng ngự nhất thể đã thành hình, Hồ Vương tính toán toàn lực xuất thủ, trong một hai chiêu cũng khó có thể phá vỡ phòng ngự, nhưng làm chậm trễ một hai chiêu thời gian, hương vị trên núi liền có thể thông dong nuốt ngự thú vòng, sau đó bỏ trốn mất dạng.

Phản ứng của đối phương nhanh hơn dự đoán, cũng càng chính xác hơn, Hồ Vương kích động nóng nảy trong tư liệu cũng không dễ đối phó như vậy. Nhìn bóng người khổng lồ trên Quan Vân Phong, Vương Lục cười hắc hắc.

“Có chút bản lĩnh, đáng tiếc trước thực lực tuyệt đối lại vô nghĩa.”

Tiểu Thất thật sự nhin không được nói: “Thực lực tuyệt đối là thứ mà thực dụng quá nhiều lần”

“Vậy đối thành trí tuệ của phạm nhân thì thế nào?”

Cùng lúc đó, trên Quan Vân Phong, Hồ Vương Lôì Thần nhìn thấy toàn bộ hỗn độn quanh người, hai mắt tròn tròn, hận không thể trực tiếp bóp nát con sói con này thành thịt vụn, thế nhưng khí tức tiên thú truyền tới từ tay hắn lại khiến hắn không thể xuống tay.

Bây giờ xem ra, con ma lang này không phải là Nguyệt Linh của Vân Đài sơn, nhưng phạm chất tiên thú lại cao tới mười phần, ít nhất cũng là chuẩn tiên thú, giá trị liên thành. Cho dù đánh lén khí linh tạo thành tổn hại linh bảo, hai trưởng lão kim đan bị thương, nhưng so với giá trị của tiên thú thì không coi vào đâu.

Khí Linh bị nuốt mất nửa người, chỉ cần trở về không gian Linh Bảo tắm bổ mười ngày nửa tháng thì đã khôi phục rồi. Hai tên Kim Đan kia càng không đáng nhắc tới, coi như có chết cũng không có gì đáng ngại. Hiện tại quan trọng nhất là bắt giữ triệt để ma lang trong tay, quyết không thể để nó chạy trốn.

Tay Lôì Thần xiết chặt, pháp lực Linh động cấp Nguyên Anh bắt đầu rót vào trong cơ thể Ma Lang, không chỉ bố trí cấm chế liên tục trong cơ thể nó mà còn dần dần hội tụ đến khế ước Nguyên Thần, ý đồ làm tan rã khế ước hiện nay, dùng khế ước Ngự Thú Tông thay thế trên đó.

May mắn nhờ có tu vi Nguyên Anh khiến tính cách hấn nóng này, có thể trong nháy mắt tỉnh táo nghĩ đến rất nhiều chuyện... Ma Lang này phạm cấp cao ngang ngửa tiên thú, mà chủ bộc khế ước nguyên thần cũng xuất phát từ tay đại sư., Hiện nhiên đây là linh thú thuộc về một thượng phẩm tông phái nào đó, tùy ý cướp đoạt sẽ có phiền toái rất lớn. Nhưng chỉ cần bao trùm khế ước Ngự Thú Tông, cho dù cuối cùng biết được tiên thú là sở hữu của Thịnh Kinh Tiên Môn, Ngự Thú Tông cũng dám khiêu chiến chính diện với nó. Chung quy

là thượng phẩm tông phái, hai chữ đạo lý vẫn có chút hữu dụng.

Chỉ là khế ước này phá giải thật sự có chút hao phí tâm thần, Hồ Vương cũng không am hiểu loại võ công tinh diệu này, mà hai vị trưởng lão am hiểu kia, vẫn khoan chân ngồi xuống, chữa trị vết thương nguyên thân vừa rồi, nửa điềm bận rộn cũng không giúp được.

Bất quá, tu vi cấp nguyên anh bày ra chỗ này, từng chút từng chút mài, luôn có thể đem khế ước khắc ấn kia tiêu hao hầu như không còn, đơn giản là tốn thêm chút thời gian thôi. Hơn nữa vừa vặn có thể làm cho mấy người trong Vọng Nguyệt Cốc kia, tự cho là có thể thừa cơ hội.

Quay đầu nhìn về phía mấy người trong Nguyệt Cốc đang rục rịch, Hồ Vương nhìn không được lắc đầu: “Tự cho là thông minh đi.”

Sự xuất hiện ngoài ý muốn của ma lang, đích xác mang đến chút phiền toái cho Ngự Thú Tông, tạo thành hạ nhân kế hoạch bên ngoài. Nhưng Hồ Vương bố trí ở Quan Vân Phong, Vọng Nguyệt Cốc, chính là lưu lại gấp đôi đường sống, cho dù là chính mình lúc này cũng bị ràng buộc, không rảnh phân thân, những nhân thủ còn lại của Ngự Thú Tông cũng đủ trấn áp mấy tiểu bối không biết trời cao đất rộng kia.

Trước thực lực tuyệt đối, khoe khoang âm mưu quỷ kế là tự chịu diệt vong.

“Động thủ!”

Theo tiếng ra lệnh của Hồ vương, toàn bộ con át chủ bài Ngự Thú Tông được bố trí ở Vọng Nguyệt Cốc lật tung ra. Hồ Vương căn bản không có hứng thú giao đấu với đối phương, hiệp đầu đã hoàn toàn nghiền nát đối thủ.

Năm vị trưởng lão Kim Đan, hơn mười con linh thú tu vi Kim Đan, cùng với sủng ái của Lô Thần, tu vi đạt tới Kim Đan đỉnh phong... Thực lực tổng hợp vượt xa đối thủ quá mười lần. Đừng nói đối phương chỉ là một Kim Đan trung phẩm mang theo hai Hư Đan hạ phẩm, cho dù là Nguyên Anh chân nhân ở đây cũng chỉ có thể miễn cưỡng chạy trốn, tuyệt không có tiền vốn chống lại.

Mà nếu như có thêm đại trận Vạn Linh Tỏa Sát thì dù là Nguyễn Anh chân nhân cũng khó mà chạy thoát.

Trong Vọng Nguyệt Cốc, gió lạnh gào thét, lệ quý hoành hành, vòng xoáy âm khí ở dưới xu thế của Vạn Linh Đại Trận cấu thành một đạo bình phong vòi rồng, ngăn cản bất luận kẻ nào ra vào.

“Ôi chao, đội hình này thật sự là xa hoa a.” Đồi mặt gần như tuyết cảnh, Vương Lục cười đến càng thêm vui vẻ. Ánh mắt của gã đảo qua bốn phía, ngoại trừ những trưởng lão Kim Đan kia và linh thú cấp Kim Đan, trên trăm đệ tử tinh nhuệ Ngự Thú Tông cũng rục rịch.

“Đáng tiếc một khi vô năng mệ chết tam quân, các người muốn trách thì trách chủ soái vô năng.”

Sau một khắc, sắc mặt Vương Lục nghiêm lại: “Thất nung, siêu độ...”

Bảy điểm nhỏ gập đầu, thiên trượng chấn động, một vị thiên sư áo trắng bước ra từ thiên trượng, đứng sừng vai với Tiểu Thất. Sắc mặt bạch y thiên sư nghiêm nghị, ánh mắt ôn hòa mà thành kính, sau khi ra sân liền mang đến một trận gió ẩm dịu, xua tan quỷ khí âm trầm xung quanh.

Đó là khí linh của thiên trượng Linh Bảo.

Sau khi triệu hoán ra khí linh, Tiểu Thất lập tức cùng hấn niệm tụng một đạo kinh văn, thanh âm nữ tử hoàn toàn không còn vẻ ngả ngón như xưa, trở nên trang nghiêm, mỗi một âm tiết đều như chuông cổ uy nghiêm vang lên ong ong.

Bản cửu Châu đại lục này tùy ý có thể thấy được sáu đạo kinh văn nhập môn Hưởng Sinh Kinh, bị Tiểu Thất cùng hợp tác Khí Linh của nàng đồng thời niệm tụng ra, lại có thần thông không thể tưởng tượng nổi, kinh văn vừa xuất ra, vô số lệ quý xung quanh đồng thanh kêu gào, phảng phất gặp phải thống khổ cực đại khó có thể thừa nhận. Nhưng mà tiếng rít này cùng một chỗ, âm phong đại thịnh, nhất thời áp chế quang mang của phật kinh cực hạn trong phạm vi mười thước bên người Tiểu Thất.

Trưởng lão Kim Đan chủ trì Vạn Linh đại trận lớn tiếng cười nói: “Thật là buồn cười, vèn vèn lực lượng một người lại

muốn siêu độ ngàn vạn oan hồn trong sơn cốc. Người cho rằng mình là Địa Tạng Vương Bồ Tát sao?”

Tiểu Thất sắc mặt bất động, chỉ yên lặng niệm tụng kinh văn, dưới sự áp chế của Vạn Linh đại trận duy trì thiền quang bất diệt.

Sau đó, Vương Lục tiến lên một bước, vừa vịn đập tại chỗ thiền quang cùng âm phong giao tiếp.

“Nên biết, ngọn lửa ngôi sao có thể đốt cháy đồng cỏ...”

Tiếng nói như thực chất rơi vào trong cốc. Sau một khắc, trong ngoài Vọng Nguyệt cốc có hơn trăm người, đồng thời cảm thấy mặt đất chấn động, phảng phất có thiên quân vạn mã đang lao nhanh tại đây, lại giống như trường giang đại hà đang gào thét, khí thế cuộn cuộn, không địch lại.

“Cái này, đây là địa mạch cộng hưởng?” Trưởng lão chủ trì đại trận nhất thời trong lòng hoảng hốt, lực lượng phản hồi trong trận là cường đại như thế, lần thứ nhất chấn động suýt nữa khiến hắn trở tay mất đi không chế đối với đại trận. Phảng phất cả tòa Vọng Nguyệt Cốc đều đang phản kháng hắn.

Vương Lục chỉ cần một lần dậm chân, lại có thể khiến cho địa mạch cộng chấn sao? Nói đùa gì vậy, thật sự có bản sự kia, kém nhất cũng là Nguyên Anh chân nhân, cần gì phải đùa bỡn như vậy, trực tiếp nâng kiếm chém đổ hết tất cả mọi người là được rồi sao?

Nhưng sự thật phát sinh ngay trước mắt, muốn không thừa nhận cũng không thể. Trưởng lão kia toàn lực vận chuyển trận pháp, ý đồ áp chế sự chuyển động của địa mạch, nhưng ngay lúc này, lão lại ngạc nhiên phát hiện, địa mạch trên Vân Đài sơn tựa hồ rộng lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của lão...

Hơn nữa ngoài trừ địa mạch, trong ngoài Vọng Nguyệt Cốc, vạn vật sinh linh đều bị một bước này lực lượng kéo, bắt đầu yên lặng ứng với kinh văn Vãng Sinh của Tiểu Thất.

Mà đám tu sĩ Ngự Thú Tông, bên tai phảng phất vang lên thiên ngôn vạn ngữ, từng cọng cây ngọn cỏ quanh người đều như có linh tính, dưới sự dẫn dắt của Tiểu Thất và Khí Linh cùng cất tiếng tụng kinh văn, thanh âm non nớt như hải đồng,

có hùng tráng tráng hán, có mềm mại như nữ tử, còn có thương tang thương như lão nhân tuổi xế chiều.

Ngàn vạn âm thanh này, mỗi cái đều có khác nhau, mỗi cái đều có mong muốn, nhưng không ngoại lệ lấy một mảnh Xích Thành khuynh thác kháng cự đối với cái chết, khát vọng sống.

“Sinh linh cầu nguyện?” Kim Đan trưởng lão càng thêm kinh hãi, trong truyền thuyết chỉ có người Đại Đức đại năng, mới có thể lấy một lòng chí nguyện được vạn linh hưởng ứng, tên cầu thị thiên sư này tuy công lực không kém, nhưng cách cảnh giới Đại Đức còn kém rất xa, đây rốt cuộc là... Chẳng lẽ là Vương Lục gây nên?

Đáng tiếc suy nghĩ sâu hơn một bước, đã không còn kịp nữa, dưới sự hưởng ứng của sinh linh Vọng Nguyệt Cốc, Thiên quang của Tiểu Thất dần dần tan rã chướng ngại âm phong của đại trận Tỏa Sát, lấy bản thân nàng làm hạch tâm, mở ra một mảnh Tịnh Thổ vắng sinh. Âm phong thổi qua, oán hồn tiêu tán, chỉ để lại một luồng thanh phong. Âm hồn lệ quỷ do đại trận Tỏa Sát hội tụ với tốc độ kinh người giảm bớt, đại trận lung lay sắp đổ.

“Tại sao có thể như vậy?”

Trong Vọng Nguyệt Cốc, mấy vị trưởng lão Kim Đan liếc mắt nhìn nhau, lập tức trở về vị trí của mình, bắt đầu liên thủ xuất lực, duy trì trận pháp. Mà hơn mười con linh thú gào thét lao tới, ý đồ cắt đứt kinh văn siêu độ của Tiểu Thất.

Những con linh thú này đều có thực lực tu sĩ kim đan bằng vàng, lúc này toàn lực tấn công, uy thế càng kinh người. Nhưng chỉ trong nháy mắt, hơn mười tiếng nổ đùng liên tiếp vang lên, đám linh thú đều đau đớn kêu rên thảm thiết, bị một cỗ lực lượng tuyệt đối bắn ngược trở về.

Vương Lục chống lên Vô Tướng kiếm, chậm rãi phun ra một ngụm trọc khí nồng đậm mùi máu tươi.

Mà ở sau lưng, Lưu Ly Tiên kẻ sát sống lưng của hắn, hai tay vịn cánh tay của hắn. Hai người gần như hợp lại làm hai.

Vừa rồi Vô Tướng kiếm xuất ra, Lưu Ly Tiên đồng thời vận kiếm tâm thông minh, hòa kiếm ý trong vạt cùng Vô Tướng kiếm pháp của Vương Lục làm một thể, trước khi những linh

thú kia tấn công, phóng ra ngàn vạn kiếm ý sắc bén, lấy thế công bức bách đối phương lui bước vài phần trong thời khắc cuối cùng, lực trùng kích giảm bớt đi nhiều.

Đương nhiên, mặc dù hung hãn không sợ chết nhưng vẫn có thể chống cự lại kiếm ý Thông Minh của kiếm tâm trùng kích tới, lực đạo cũng sẽ giảm đi không ít, thế là cho dù hơn mười con linh thú liên thủ cũng không thể đánh tan được Vô Tướng kiếm.

Vô Tướng công của Vương Lục chưa bao giờ sợ quân chiến. Hơn mười con linh thú hợp lực cũng không có tính uy hiếp mạnh hơn quá nhiều so với một con linh thú. Lúc này lực phòng ngự của gã đã đạt tới Hư Đan cứu phẩm chuyển dời tới chính là Kim Đan đỉnh phong, mà có Lưu Ly Tiên tương trợ thì càng tiến thêm một bước, hầu như đã tới gần cấp độ Nguyên Anh.

Trừ phi hẳn toàn lực đánh ra Chân Nguyên Anh kỳ, bằng không khi Vô Tướng kiếm chống đỡ, bất cứ kẻ nào cũng đừng hòng vượt qua Lôi Trì dù chỉ một bước.

Hơn mười con linh thú lại liên tục trùng kích, Vương Lục có chút đỡ trái hở phải, càng không rảnh dùng thanh kiếm vô danh bắn ngược lại tổn thương. Nhưng thời gian cứ từng giờ từng phút trôi qua, Tiểu Thất lại cố gắng đón đỡ năm vị trưởng lão Kim Đan đang áp chế không ngừng bành trướng, sắp sửa đột phá đại trận Tòa Sát.

“Một đám phế vật “

Trên Quan Vân Phong, Hồ Vương rít cuộc không kiềm chế được, phát ra tiếng gào thét kinh tâm động phách.

Nguyên Anh chân nhân hẳn lực độc đáo cỡ nào? Thoáng nhìn qua, liền nhìn ra thế cục trong Vọng Nguyệt Cốc đã thoát ly khống chế, không cần phải có người cao tầng hơn ra mặt.

Mà hẳn còn có thể là ai ở tầng cao hơn nữa?

Mặc dù ma lang còn chưa xử lý xong, tầng ký hiệu khế ước kia chỉ có thể đột phá ngoại vi, lúc này còn không rảnh phân thân. Nhưng đối với tu sĩ Nguyên Anh, cục diện này cũng không khó ứng đối.

Phân thân không được vậy thì phân thân.

Một bóng đen màu đỏ tím từ trong thân thể cự nhân Hồ Vương phá thể mà ra, bay đến phía trên Vọng Nguyệt Cốc. Bóng đen kia thoát nhìn tựa như bản thân Hồ Vương rút nhỏ một vòng, mặt ngoài bị màu tím và màu đỏ bao trùm, bên trong thì lưu chuyển quang hoa.

Không ít người kinh hô lên: “Nguyên Anh xuất khiêu.”

Tu vi tới nguyên anh, tựa như có sinh mệnh thứ hai, không chỉ tu sĩ gặp phải nguy cơ sinh tử, có thể bỏ qua nhục thân, nguyên anh phi độn, sau đó đoạt xá trọng sinh. Khi cần, cũng có thể chủ động đem nguyên anh tách ra, sử dụng như hóa thân ngoại.

Nguyên Anh đơn độc thiếu thân thể bảo vệ sẽ có vẻ đặc biệt yếu ớt, nhưng Nguyên Anh của tu sĩ hầu như có được toàn bộ pháp lực của Hồ vương, thần thông, Thần Thông, Vương chia lìa Nguyên Anh, giá lâm lên trên không Vọng Nguyệt Cốc. Vừa xuất hiện đã dùng lực lượng trấn áp xuống.

Tu sĩ Nguyên Anh toàn lực ra tay, cấp độ hoàn toàn khác nhau, vãng sinh Tịnh Thổ của Tiểu Thất ngay lập tức bị quét về, thiên quang bị quang mang màu đỏ tím áp súc trở về, chỉ để lại một đoàn phạm vi mười mét. Xung quanh Vô Tướng kiếm của Vương Lục cũng kịch liệt run rẩy, bản thân ta từ bên trong miệng mũi tràn ra hắc huyết cho dù được Lưu Ly Tiên trợ giúp, hai người hợp lực vẫn không thể chống lại uy áp của Nguyên Anh.

Gần tới Nguyên Anh, chênh lệch thực sự với Nguyên Anh giống như vực sâu không thể vượt qua. Huống chi Nguyên Anh Hồ Vương xuất khiêu, là trực tiếp đứng ở trận nhãn của Vạn Linh Tỏa Sát trận, uy năng càng tăng thêm vài phần.

“Dưới thực lực tuyệt đối, chút tài mọn của ngươi không có ý nghĩa.”

Nguyên Anh Hồ Vương phát ra tiếng trào phúng lạnh lùng trên không trung.

“Cố gắng nghiền ép tiềm lực của ngươi, để ta có thể chơi được lâu một chút.”

Hồ vương vừa nói vừa gia tăng pháp lực Nguyên Anh phát ra. Trong Vọng Nguyệt Cốc như thể trời cao chìm xuống. Kiếm

của Vương Lục bị trọng áp ép phải co rút vào phía trong, lung lay sắp đổ.

Còn ở chính giữa vòng vây của Vô Tướng kiếm, Tiểu Thất đã ngừng tụng niệm Kinh Hồn Sinh, cũng thu hồi khí linh thiên trượng. Đối mặt với nguy cơ cấp độ này, với tư cách phân thân, nàng đã bất lực.

Nữ tử ngựa đầu nhìn lên trời, cảm khái nói: “Tuyệt đối là thực lực... Hồ vương Lôì Thần, danh bất hư truyền...”

Với tư cách là Đại trưởng lão phân đà Ngự Thú Tông, trong ấn tượng của rất nhiều người, Hồ Vương chỉ có tiêu chuẩn Nguyên Anh bình thường, chỉ có liên thủ với Linh Thú Dục Hồ mới có thực lực như vậy. Nhưng hôm nay xem ra, tu sĩ Nguyên Anh tích lũy thâm hậu này thật sự ẩn tàng không ít thực lực, chỉ cần Nguyên Anh cũng đủ để chống lại Nguyên Anh Bát phẩm bình thường.

Cho nên khi hắn mở miệng khen thực lực tuyệt đối, thật khiến người ta cười không nổi.

Đương nhiên, bất kỳ lúc nào Vương Lục cũng có thể cười.

“Danh bất hư truyền? Không bao lâu nữa sẽ vĩnh viễn bất diệt, tuyệt đối có thực lực? Ha ha, cho người biết thế nào gọi là thực lực tuyệt đối.”

Vừa dứt lời, phương xa vang lên tiếng kèn ngân nga.

Cách đỉnh núi cách Vọng Nguyệt Cốc hơn mười dặm, mây khói của Miêu Nữ Linh Yên buông kèn lệnh mà Vương Lục tự mình giao cho nàng xuống, tiếng kèn nặng nề vừa rồi cơ hồ chấn điếc tai mèo của nàng.

Tình hình Vọng Nguyệt Cốc, nàng có thể cảm giác rõ ràng, nhất là Hồ Vương Lôì Thần tràn ngập sóng pháp lực khát máu giết chóc càng làm tóc gáy nàng dựng đứng. Miêu Nữ biết rõ đám người Vương Lục lúc này gặp phải nguy cơ, chỉ là nàng nghĩ mãi mà không rõ, vì sao lúc trước Vương Lục nói cho nàng, một khi phát hiện Hồ Vương Nguyên Anh xuất khiếu, liền muốn thổi lên kèn lệnh này.

Sau một lát, khí tức quanh người phát sinh biến hóa, Miêu Nữ cả kinh, lập tức kinh nhìn dưới bóng đêm, trong núi rừng, ngàn vạn điểm u quang sáng lên.

Từng viên cầu lóe ra các loại quang mang, từ trong rừng cây, trong núi đá, trong nước suối hăng hái nhảy ra, đầu tiên là chậm rãi, tiếp theo bị lực lượng vô hình dẫn dắt, từng chút một gia tốc, rất nhanh liền hóa thành từng viên lưu tinh, bay lên bầu trời...

Nhìn dị tượng xung quanh, miêu nữ nhảy bén phát giác được, đó là linh hồn của vạn vật trên núi. Vạn vật có linh, lúc này chính là sự hiện hóa của vạn vật chi linh.

Toàn bộ Vân Đài sơn mạch bị tiếng kèn ngân nga đánh thức. Vạn vật chi linh trong núi hội tụ lưu động, bay về một chỗ.

Đó là phương hướng của Vọng Nguyệt Cốc.

“Cái gọi là thực lực tuyệt đối, theo ta thấy thì đó là một pháp đề giảm bớt.”

Dưới trọng áp, Vương Lục tiến thêm một bước co kiểm lại, vây quanh ba thước kiếm bây giờ chưa tới ba tấc, sắp sụp đổ rồi, gã lại lạnh nhạt xử lý, còn không nhanh không chậm mở miệng giảng giải nhận thức tuyệt đối về thực lực của gã.

“Đầu tiên, đem lực lượng một năm một mười bày ra, mấy cái Nguyên Anh, mấy Kim Đan, mấy cái Hư Đan... Lại bày ra lực lượng bên ta, sau đó liền bắt đầu làm giảm pháp lực., Mỗi một bước cờ của ta, mỗi nhân vật có thể trừ đi bao nhiêu thực lực đối phương, đều tính toán ra từng cái. Ví dụ như đi cờ, ít nhất có thể trừ đi hai kim đan của đối phương. Mà vãng sinh Tịnh Thổ của Tiểu Thất, ít nhất cũng có thể trừ đi ba đến bốn kim đan; ta và Lưu Ly Tiên liên thủ vận kiếm, đủ để khấu trừ toàn bộ tạp binh của đối phương..., Đem đề bài nan giải này làm đến cuối cùng, một bên số lượng sẽ lớn hơn, một phương nào đó có thực lực tuyệt đối. Mà đối với ta mà nói, khâu nan đề này làm đến bước cuối cùng, chỉ cần giảm đối thủ đến mức không thể không Nguyên Anh xuất khiếu, đó chính là thắng.”

Vương Lục không nhanh không chậm nói. Dù trong miệng mũi, máu tươi càng nhiều trào ra, nhưng tư thế của gã lại càng thêm thông dong không vội.

“Mà theo tính toán của ta, dù cho mỗi một bước chiến đấu này đều không thuận lợi, khuyên đi lại bị người nhận ra chân thân, vãng sinh Tịnh Thổ của Tiểu Thất khó có thể chống lại Vạn

Linh Tỏa Sát, Ngự Thú Tông còn có át chủ bài ẩn tàng khác... Chỉ cần còn duy trì ở trong một khu vực cơ bản hợp lý, ta đều có thể nghĩ biện pháp giảm suy nghĩ đến một bước kia của ta.”

Trong Vọng Nguyệt Cốc, thanh âm nhàn nhạt của Vương Lục Bình có vẻ đặc biệt chói tai, nhưng mọi người ở đây tuy nhiều, nhưng không ai có thể ngăn cản hẳn nói tiếp.

Bởi vì tất cả mọi người đều thấy được, vạn vật chi linh trong phạm vi năm trăm dặm Vân Đài sơn bay lên, cùng với vạn vật chi linh hội tụ thành thủy triều cuộn cuộn.

Nguồn lực lượng này cường đại như thế, cho dù linh hồn vạn vật phân tán tồn tại quá nhiều chỗ thiếu hụt, thô ráp, tiêu tán, không thành hệ thống, khuyết thiếu tổ chức... Nhưng đủ nhiều, đủ mạnh, những nơi sóng triều đi qua, bất luận lực lượng gì cũng không cách nào ngăn cản.

Nguyên Anh Hồ Vương điên cuồng vặn vẹo, ý đồ từ không trung chạy trốn ra, nhưng vừa rồi nó tập trung chính mình vào trận nhãn của Vạn Linh đại trận, dĩ nhiên đạt được sự cường hóa nhất thời, càng có bình chương âm phong bảo vệ bản thể Nguyên Anh, nhưng lúc này lại như bị trói buộc.

Huống chi lúc linh hồn vạn vật hội tụ, thiên địa linh khí kích động, nếu không có đại trận bảo hộ, Nguyên Anh yếu ớt lập tức bị thổi cho mưa gió phiêu linh Hồ Vương căn bản là tiên thời lưỡng nan.

Hồ Vương chỉ cảm thấy thời gian như dừng lại, mỗi một giây đều trở nên vô cùng dài, chỉ có thanh âm Vương Lục lạnh lùng kia, không nhanh không chậm truyền tới.

“Kỳ quái là vì sao ta có thể sử dụng linh khí của vạn vật trên Vân Đài sơn? Ba ngày trước, linh thạch nơi đây giao con gái của nàng cho ta. Ta làm giám doanh của Sơn Linh kế nhiệm, không chỉ có quyền lực sai khiến Sơn Linh, hơn nữa trước khi linh trí của nó thành thực, còn là Nhiếp Chính Vương ở Vân Đài sơn. Vương quyền không phải không gì không làm được., Nhưng ở Vân Đài sơn phát động một lần chiến tranh toàn dân, chung quy vẫn làm được, cũng may ta tấn cấp Hư Đan, mới có thể lâm trận luyện chế ra kèn lệnh có nguyên thần ta lạc ấn. Hồ Vương à, tu vi của ngươi cao thâm, chừng cảnh giới Nguyên Anh., Mãnh tướng dưới tay nhiều như mây, mạnh hơn mây

người chúng ta quá nhiều, thế nhưng so sánh với thiên địa vạn vật Vân Đài sơn này thì tính là cái gì? Nếu Nguyên Anh người không phân ly thân thể, có lẽ ta còn không có biện pháp nào quá tốt để đối phó người. Nhưng hôm nay người đã bước vào Tử Môn, trước mặt thực lực tuyệt đối chỉ có một con đường chết.”

“Một chiêu này kỳ thực cũng không có gì to tát, lấy linh hồn vạn vật xông lên, có thể nói đã thương địch một ngàn tự tôn vạn, Vân Đài tiên tử nàng quá mức ôn nhu thiện lương, vô luận như thế nào cũng không đành lòng con dân của mình được hy sinh như vậy., Vì vậy lúc trước chỉ có thể dung túng các người ở đây làm việc ác. Nhưng ta lại khác, ta không ôn nhu cũng không thiện lương, thờ phụng đau đớn không bằng đau ngắn, hôm nay Ninh chấp nhận khiến Vân Đài sơn tự chặt đứt một ngón tay, cũng phải tổng hết đám địch bệnh các người ra ngoài.”

“Hổ vương a, đám mây này gió ban đêm lạnh lẽo, Nguyên Anh người chạy trời chết, sợ là không chịu nổi. Xin hãy ngoan ngoãn mà ngủ.”

Trong khi nói chuyện, ngàn vạn điểm sáng hội tụ một chỗ, Nguyên Anh màu đỏ tím lập tức bị sóng biển này bao phủ, rút cuộc lộ không ra nửa điểm hào quang.

...

205

Dưới thực lực tuyệt đối, tất cả mưu kế, bố cục đều có vẻ không có ý nghĩa gì.

Ngự Thú Tông vì ngày mười lăm tháng bảy, bố trí trọn vẹn một năm, mà những tu sĩ làm bạn cùng linh thú này, phần lớn tính cách thô sơ sảng khoái, cũng không am hiểu âm mưu bố cục, nhưng bọn họ ở Quan Vân Phong, cố gắng Vọng Nguyệt Cốc, cũng là hữu kiến cùng thấy.

Đáng tiếc hết thấy những thứ này, sau khi linh hồn vạn vật thức tỉnh, đều có vẻ vô cùng nhỏ bé. Tu tiên giới thường xuyên lưu truyền một câu nói là người thắng trời, nhưng chỉ có người đã chân chính kiến thức qua thiên uy mới có thể hiểu đây là nhục cười cỡ nào.

Khi ngàn vạn, ngàn vạn điểm sáng hội tụ thành hải dương, phảng phất trời giập giáng lâm, biến ánh sáng mênh mông nuốt hết thấy mọi thứ trên Vọng Nguyệt cốc, trong lòng mọi người đều trống rỗng, phảng phất bị cọ rửa qua, không cách nào suy nghĩ bất cứ chuyện gì.

Trùng kích trực tiếp vào Vạn Vật Chi Linh cũng không tính là thương tổn quá lớn đối với thực thể. Nếu thật Hồ Vương hợp nhất thời, hoàn toàn có thể dựa vào nhục thân cường hãn tự bảo vệ mình. Thế nhưng Nguyên Anh của hắn xuất khiếu chẳng khác nào tự mình đi lên con đường chết.

Xung kích chỉ trong nháy mắt, lại phảng phất như trôi qua thật lâu thật lâu, mà sau khi va chạm nháy mắt, ức vạn điểm sáng liền hòa tan trong hào quang màu vàng của Đế Lưu Tương.

Nguyên Anh màu đỏ tím của Hồ Vương biến mất không còn tăm tích, đại trận Vạn Linh Tỏa Sát bố trí ở Vọng Nguyệt Cốc sụp đổ, oan hồn vạn linh chó cũng dưới trùng kích và tẩy rửa lại tái nhập luân hồi.

Đã không có Hồ Vương, đã không có Vạn Linh Tỏa Sát trận, Đế Lưu Tương liền ở Vân Đài sơn các nơi dào dạt, cũng không có người có thể trói buộc, ngăn cản.

Bất quá, Nguyệt Linh cũng không xuất hiện ở nơi khác. Linh khuyển trắng tinh khiết yên lặng đứng ở bên người Vương Lục, được Vô Tướng kiếm che chở, tiếp nhận ánh trăng tinh thuần chí thuần này tẩy lễ.

Trên dưới Ngự Thú Tông có mấy trăm người, nhưng không có người nào dám đến ngăn cản. Cho dù là trưởng lão Kim Đan, cùng với thực lực kinh người của các linh thú vẫn còn sức tái chiến, nhưng không có chiến ý tái chiến.

Nhìn thấy Vương Lục đang mỉm cười đứng trong sơn cốc, tu sĩ Ngự Thú tông chỉ cảm thấy trong nội tâm phát lạnh thấu xương.

Cho dù nhìn qua giống như trọng thương mới khỏi, tơ máu khoe miệng còn chưa lau sạch, nhưng kiến thức linh hồn vạn vật kinh thiên động địa, ai có thể bảo đảm hẳn không có nhiều lá bài tẩy hơn? Mà lúc Hồ Vương biến mất, còn ai có thể quyết đoán đứng ra, nâng chiến kỳ lên?

Thời gian cứ thế chậm rãi trôi qua.

Các tu sĩ Ngự Thú Tông tụ tập ngay Quan Vân Phong, sau đó tro mắt nhìn đám người Vương Lục đang tĩnh dưỡng khôi phục trong Vọng Nguyệt Cốc, tro mắt nhìn tiên thú Nguyệt Linh khiến bọn họ thêm nhỏ dãi đã lâu dưới sự tẩy lễ của Đế Lưu Tương lột xác từng chút từng chút một, thậm chí tro mắt nhìn cự lang thoát ly trời buộc, một ngum ngậm Linh Bảo ngự thú vòng, một làn khói xông vào Vọng Nguyệt Cốc, kiếm của Vương Lục che chở... Tình thế từng bước một hướng vực sâu.

Ban đêm mười lăm tháng bảy, dài dằng dặc như bất kỳ người nào dự đoán.

Không biết qua bao lâu, ánh trăng màu vàng trên bầu trời phẳng phát hơi nhạt một ít, các tu sĩ Ngự Thú Tông tinh thần chấn động, cho rằng loại thống khổ tra tấn này đã đến hồi kết, nhưng một lát sau liền phát hiện, cũng không phải là kim quang trên trời ảm đạm, mà là quang mang trong Vọng Nguyệt Cốc trở nên càng thêm mãnh liệt.

Nguyệt Linh Tiên thú đã hấp thu đầy đủ Đế Lưu, đã chân chính tiến vào giai đoạn hóa hình.

Quá trình cụ thể tiên thú hóa hình, đối với rất nhiều người mà nói đều là đối tượng quan sát cực có giá trị, đáng tiếc hút đầy Nguyệt Linh Đế Lưu Tương, lại đem thân thể của mình che giấu ở trong hào quang dày nặng, như là hóa kén.

Đám người Vương Lục yên lặng canh giữ bên cạnh Nguyệt Linh.

“Chắc là, dừng lại ở đây rồi?”

Trong lúc nhất thời, ngay cả Vương Lục cũng cảm thấy mệt mỏi rồi.

Đúng là mọi chuyện đã chấm dứt ở đây rồi - Đối với đa số mọi người mà nói.

Nhưng, trong mắt một số ít người, sự tình chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.

Địa điểm phát sinh sự tình, ngay Quan Vân Phong, chỉ là không ở Quan Vân Phong, mà bên trong ngọn núi, một chỗ đen kịt tĩnh mịch.

“Hô a, hô hô...”

Trong mật thất u ám truyền đến tiếng thở dốc yếu ớt nhưng gấp gáp, mang theo âm thanh sợ hãi cùng với nỗi sợ hãi thật lớn của Trương Hoàng, dường như là vừa thoát khỏi tình cảnh sống chết mà tính mạng lại.

Bất quá, thanh âm rất nhanh ổn định lại, một lát sau, trong mật thất sáng lên một đạo ánh sáng. Ánh sáng chiếu ra một bóng người vóc người cường tráng, người nọ toàn thân bắp thịt cuộn, trên cổ đeo một cái đầu hổ, bàn tay thô to trong lòng có một đạo lôi hỏa chi quang.

Đúng là Hổ vương Lôi Thần vốn nên liều mạng tiêu diệt đạo.

Vừa rồi Vương Lục có Vương quyền đại diện cho sơn linh Vân Thai sơn phát động vạn vật chi linh, không tiếc đại trận Vạn Linh Tỏa Sát, tầng tầng lớp lớp pháp thuật phòng ngự của Lôi Thần trong khoảnh khắc liền sụp đổ, pháp thuật thần thông Nguyên Anh mang theo dưới làn sóng cũng có vẻ hèn mọn vô lực, nhưng tu sĩ Nguyên Anh chung quy vẫn là tu sĩ Nguyên Anh kỳ., Thủ đoạn huyền ảo vượt xa tu sĩ bình thường, hơn nữa Hổ Vương Lôi tính tình nóng nảy thô bạo, nhưng lại có

ting tế, trước bảy mươi lăm đại sự đã sớm một bước lạng lẽ lưu lại phía sau, ở trong mật thất Quan Vân Phong bố trí một cái trận pháp tiếp dẫn Nguyên Anh nho nhỏ, ở thời khắc sinh tử có thể cứu mạng.

Đương nhiên, trong cơn sóng cung giận dữ của vạn vật, chỉ dựa vào một trận pháp nho nhỏ còn xa mới có thể bảo toàn tính mạng, cho nên Hồ Vương không chút do dự đem hai đầu linh thú bôn mạng của mình, Dục Hồ trung thành tận tâm, cùng với toàn bộ tế hiến được che dấu hơn mười năm của Ảnh Hồ, dùng nó để tranh thủ cho mình có cơ hội thở hắt ra.

Dù là như thế, bản thân hẳn trả giá vẫn đau đớn như cũ. Nguyên Anh bị thương nặng, thân thể lại dung hợp với Nguyên Anh có thể trọng thương, cũng tiêu hao không ít huyết nhục tinh hoa. Lúc này Hồ Vương chỉ cảm thấy suy yếu trước nay chưa từng có, cho dù cảnh giới Nguyên Anh vẫn còn, tiểu nhân màu đỏ tím vẫn ở trong ngọc phủ bị nghiền nát phun ra nuốt vào sinh khí nhưng chông đỡ hết thấy đã trở nên yếu ớt vô cùng.

Có điều, giữ được non xanh, luôn có cơ hội ngóc đầu trở lại, Hồ Vương Lôi Thần hẳn trải qua vô số sóng gió cả đời, trước mắt tuy rằng khổ sở, nhưng chung quy vẫn là quá khứ.

Kế tiếp, hẳn muốn ở trong mật thất này an tâm tĩnh dưỡng mấy ngày, đợi khôi phục vài phần nguyên khí, lại ra khỏi Quan Vân Phong thu thập tàn cuộc, mà lúc đó, số trường lão từ bản bộ Thiên Nam Châu đến tiếp viện có lẽ cũng đã đến.

Tuy rằng lúc đầu gây náo nhiệt không thoải mái với rất nhiều trường lão bản bộ, nhưng cuối cùng mình cũng là đại trưởng lão Ngự Thú Tông, tông môn sẽ không nhìn một tu sĩ cấp Nguyên Anh vẫn lạc. Đến lúc đó chỉ cần mình có thể cúi đầu, trăm năm sau vẫn còn có hy vọng sáng tạo ra một mảng cơ nghiệp.

Nhưng mà ngay lúc hẳn đang suy tư, bên ngoài mật thất truyền đến một hồi tiếng bước chân.

Hồ Vương giật thót tim: Mật thất này là át chủ bài bảo mệnh của hẳn, thủ đoạn chân chính chưa từng kể cho bất kỳ ai, mà nơi này nằm chính giữa Quan Vân Phong, lúc này là ai sẽ chạy tới đây?

Quang mang lói hỏa trong lòng bàn tay càng sáng thêm mấy phần, chiếu ra thân ảnh người.

Hổ vương lập tức trở nên lợi hại hơn, cơ bắp toàn thân cũng căng cứng.

“A Hạ, là người?”

Người tới vừa rồi chính là vị Kim Đan trưởng lão vừa mới hòa ái với Hổ vương trước đây không lâu, trên mặt lão vẫn treo bảng hiệu, hơn nữa trong nụ cười rất chân thành, dường như vừa mới nhận được sự vui sướng và thoải mái.

“Là ta, không hoan nghênh sao?”

Nếu là bình thường, có thể thấy được dáng vẻ của A Hạ như vậy, tất nhiên Hổ Vương rất hoan nghênh, nhưng giờ phút này, Hổ Vương lại không vui nổi.

“Làm sao người biết nơi này, xưa nay ta chưa từng nói cho người biết.”

A Hạ nhún vai: “Không sai, cho dù người đối với người thân cận nhất bên cạnh cũng chưa từng nhắc tới, nhưng là người thân cận nhất với người có một số việc không cần chính miệng người nói ra? Người an trí trận pháp cứu mạng ở Quan Vân Phong, có thể giấu diếm được người khác, nhưng không gạt được ta.”

“Hắc hắc, người quả nhiên là rất thông minh.” Hổ Vương cười lạnh lùng: “Nhưng mà, nếu người đủ thông minh thì nên biết một số việc, không biết tốt hơn so với biết. Nếu bây giờ người xoay người trở về, ta có thể coi như chưa từng xảy ra chuyện gì.”

A Hạ cười nói: “Con người người từ trước đến nay đều có sơ hở, cũng không ngu dốt ngu dốt hơn người khác, lúc này sao lại lừa mình dối người? Nếu ta đã tới, muốn làm gì, người sẽ đoán không ra?”

“... Chuyện đó đối với người mà nói không có bất kỳ lợi lộc gì.”

A Hạ lắc lắc đầu: “Không có chỗ tốt? Vậy người không biết ta là ai đâu.”

Nói xong, hắn bước tới trước Hồ vương, cánh tay dài nhỏ lướt vào, đặt ngay giữa trán của Hồ vương.

Sau một khắc, Hồ Vương chỉ cảm thấy một cỗ hấp lực kinh người từ giữa trán truyền đến, đầu của mình bị cỗ lực lượng này hút đến ong ong rung động, óc óc như muốn sôi trào, mà càng làm cho hắn kinh hãi là Nguyên Anh tàn phá trong Ngọc Phủ tựa hồ cũng bị ăn mòn, bắt đầu tan rã ra, bị kéo đi ra ngoài Ngọc Phủ.

“Người nghĩ cái gì?”

“Hắc hắc, ta nghĩ cái gì, người thật sự đoán không ra? Tư chất tu hành của ta không tốt, căn cốt cùng cơ duyên đều bình thường không có gì lạ, tông môn ban cho ta công pháp như thế nào cũng tu không nổi danh, vì thế còn bị người nhạo báng là phế vật vô năng. Chẳng qua sợ rằng không ai nghĩ tới, có công phu tông môn tu hú chiếm tổ chim khách, ta còn luyện được không tệ, hơn nữa vì hôm nay mà chuẩn bị cho ta hơn mười năm.”

Hồ Vương lạnh lùng nói: “Người muốn đoạt Nguyên Anh cùng nhục thân của ta?”

“Đúng vậy, từ nay về sau, ta chính là Hồ Vương Lôi Thần, có tư chất tu tiên cao cấp, danh vọng môn phái hiển hách, tiền đồ vô lượng...”

Đang khi nói chuyện, nụ cười trên mặt A Hạ càng thêm tươi sáng, mà sức hút trên bàn tay cũng trở nên mạnh mẽ. Mắt thấy có thể lôi nguyên anh Hồ Vương từ trong Ngọc phủ ra ngoài.

Hồ Vương trầm mặc một lát, giọng nói có vẻ âm đạm nặng nề: “Vô dụng thôi.”

“Vô dụng? Không thử xem có hữu dụng hay không? Không tệ, với cảnh giới Kim Đan của ta, muốn thừa kế y bát Nguyên Anh này có chút khó khăn, nhưng...”

“Không, ta không phải chỉ chuyện này.” Hồ Vương nói xong, giọng nói càng bình thản. “Cho dù người cướp đi tất cả của ta, người cũng không thể làm gì được ta. Chuyện tu tiên, con đường của mỗi người đều là độc nhất vô nhị, mà cho dù có ba ngàn đại đạo, nhưng chung quy vẫn là mình, người chỉ cần

chuyên chú vào ngoại vật, chỉ cần đi con đường tắt này, chắc chắn sẽ hại chính mình.

“A.” A Hạ cười lạnh một tiếng.

Hổ Vương còn nói thêm: “Ta có thể lý giải ngươi...”

“Im miệng” nói đến lý giải, A Hạ chợt kích động, “Hiểu? Quả thực hoang đường ta khổ sở tu hành hơn trăm năm, ở chỗ bình cảnh đầu khổ thăm dò mà không đi được con đường phía trước, chỉ có kiếm đi lệch, thậm chí không chừa thủ đoạn nào. Loại loại cảm giác không đường để đi này, thiên tài như ngươi, bao giờ cảm thụ qua? Những người tông môn kia chê cười ta bán mộng, liêm liếm cái phần khuất nhục lúc đầu ngón chân ngươi, ngươi lại cảm thụ qua? Ngươi có tư cách gì cảm lợc nói nhằm giải thích...”

Nói xong, lực hút lại tăng, Hổ Vương rút cục ngăn cản không nổi, nguyên anh màu đỏ tím bị kéo ra, rơi vào trong chường của A Hạ.

Trong mắt A Hạ tràn đầy tham lam, cẩn thận thưởng thức nguyên anh bị thương tích đầy kinh nghiệm này.

“Thật là thứ tốt, nếu đổi lại là phương pháp tu hành bình thường, e rằng vĩnh viễn ta cũng không có hy vọng tu ra nguyên anh như vậy. Khó trách ngươi cả ngày ba hoa vào tai ta để mặc cho tìm cách lấy, nhưng cũng không nỡ bỏ vật này.”

Hổ Vương nghe vậy sững sờ, một lát sau rút cục cười như điên: “A Hạ a, ngươi đã nói đến như thế này, ta cũng không nhiều lời. Ngươi muốn cái gì, thì dựa vào ta mà bắt ta để gặp kiếp nạn này, khó có thể tưởng rằng ngươi che gió tránh mưa, như vậy tu vi của ta, thân thể, công pháp của ta, thậm chí là tất cả mọi thứ của ta, đều để ở chỗ này, ngươi tùy tiện lấy đi, chỉ mong một ngày nào đó ngươi đừng hối hận sự cuồng vọng hôm nay...”

“Hối hận? Ta làm sao có thể hối hận? Đây là cơ duyên duy nhất của ta, nắm chắc không nổi mới hối hận không kịp, nhìn hết thấy những gì đã làm cho ta mấy năm nay, ta cho ngươi lưu lại một con đường sống là được.”

Nói xong, A Hạ cười to mấy tiếng, bàn tay khép lại, nguyên anh của Hổ Vương chợt dập tắt, mà A Hạ trong mắt lại phóng

ra hào quang màu đỏ tím.

Một lát sau, ánh mắt của A Hạ mờ đi, cả người cũng đã mất đi sinh khí, vẫn không nhúc nhích, mà thân thể của Hồ vương lại khẽ run lên rồi mở mắt ra, trong mắt hiện ra u quang.

“Lực lượng thật cường đại... Đây chính là thế giới của tu sĩ Nguyên Anh sao? Rõ ràng bản thân bị trọng thương sắp chết, nhưng so với lúc khỏe mạnh thì còn cường đại hơn.”

Hồ vương lạnh lùng nói, giọng nói có chút quái dị, hiển nhiên vẫn chưa thích ứng được với lực lượng nắm giữ mới.

Mà ở trước mặt hắn, A Hạ cũng di chuyển một chút, lúc mở miệng, thanh âm thể hiện hết già nua suy yếu: “Chúc mừng, rốt cục như nguyện trả...”

“Hắc hắc, như nguyện đền? Đây cũng không tính là được như ý nguyện, còn có một số việc nếu không làm thì không thể gọi là viên mãn được.”

Trong lúc nói chuyện, gã cao to khôi ngô đập mạnh nam tử đáng người cao gầy xuống đất, kéo tuột quần của hắn ra.

“Ngươi?”

“Hắc hắc, Lôi Thân ơi là Lôi Thân, ngươi chọc người cả đời, đây vẫn là lần đầu tiên bị người ta chọc, hôm nay cũng làm cho ngươi đồng cảm một chút, đã qua hơn mười năm, tao ngộ của ta... Nói nghe một chút, thật là dễ chịu a?”

Trong tiếng cười điên cuồng, thân thể cường tráng bắt đầu rung động.

“Nguyên lai đây là cảm thụ của Hồ Vương, thì ra là thế, thì ra ha ha ha, quả nhiên là sướng khoái, quả nhiên là sướng khoái
“Theo tần suất động tác tăng nhanh, thanh âm Hồ Vương càng ngày càng hưng phấn đặc ý. Nhưng sau một lát, tiếng cười của hắn im bật dừng lại.

Bởi vì thân thể dưới chân kia vậy mà cứng ngắc bất động. Chờ khi hắn đưa tay ra, đã cắn lưỡi tự sát.

“Hừ, uổng công ta cho rằng ngươi là nam tử, lại không thể chịu nổi đả kích như thế, thật sự là buồn cười.”

Nam nhân cường tráng mất hứng đứng dậy, một cước đá văng thi thể, không hề lưu luyến chút nào.

“Tiếp theo, để ta thu thập tàn cục cho ngươi, hừ, cũng không biết tiên thú kia hóa hình chưa?”

Sau khi thân ảnh tráng hán rời khỏi mật thất, thi thể cuộn mình thành một đống, lại như mỉm cười.

...

206

Thời điểm A Hạ lấy thân phận Hồ Vương một lần nữa xuất hiện trên Quan Vân Phong, kỳ thật thời gian mới trôi qua không đến nửa ngày.

Sáu mươi năm mới thấy thiên địa dị tượng Đê Lưu tương vừa mới chấm dứt, vạn đạo kim quang dần dần tiêu tán, sáng sớm ánh sáng mặt trời treo ở đường chân trời. Trên Quan Vân Phong, mấy trăm đệ tử Ngự Thú Tông, mười vị trưởng lão Kim Đan tề tụ một đường, đối với thế cục trước mắt Mạc Tâm không quan tâm, tranh cãi không thôi.

“Công Dương trưởng lão, rốt cuộc chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Vài tên đệ tử vây quanh một vị trưởng lão, vội vàng cùng bàn hoàng trần ngập trong lời nói.

Vị Công Dương trưởng lão này, ngày thường rất được Đại Trưởng Lão Hồ Vương tin cậy, trừ loại đặc thù này của A Hạ, cơ hồ được coi là hai tay điều khiển ở nơi này. Bây giờ phân đà Ngự Thú Tông gặp phải ngăn trở trọng đại, đỉnh trụ không còn, tự nhiên sẽ có người nhờ hấn giúp đỡ.

Đáng tiếc Công Dương trưởng lão cũng óc còn không mang nổi mình óc, lúc hấn chủ trì Ngự Thú Quyền, bị mùi thơm đánh lén trọng thương, Kim Đan suýt nữa vỡ thành hai mảnh, thời gian là điều tức dưỡng khí còn không kịp, sao lại chú ý đi lên ôn định quân tâm, làm cho các đệ tử mê mang chỉ rõ con đường phía trước?

Mà mấy vị trưởng lão không bị thương cố nhiên nguyên khí mười phần, nhưng ý kiến hai bên không đồng nhất, chỉ là cãi vã với nhau, ai cũng không tìm ra biện pháp thực sự hữu hiệu.

“Muốn ta nói, tập hợp lực lượng của mọi người lại cùng hấn tử chiến một lần nữa, ta không tin hấn còn có thể phát động vạn vật chi linh trước đó bị Đại trưởng lão dùng Nguyên Anh trấn áp, bị thương không nhẹ, lại không có thời gian chữa thương, còn có chiến lược gì đáng nói?”

“Hừ, ngươi có bản lĩnh thì tự đi mà lên đi. Nếu cảm thấy hấn không có chiến lược gì, vậy đường đường là trưởng lão Kim Đan Thượng phẩm lại đang đợi cái gì nữa? Đối thủ mới chỉ là cảnh giới Hư Đan, ngươi hấn là có thể bắt hấn vài lần.”

“Họ Lưu kia, có phải ngươi sợ rồi không?”

“Ta chỉ là có đầu óc hơn so với đối phương đã dám trước mặt chúng ta khiến tiên thú hóa hình, hiển nhiên là át chủ bài đầy đủ phân lượng, làm sao có thể chỉ nhìn tu vi bề ngoài của hấn chứ? Ngay cả Đại trưởng lão cũng bị hấn giết, ngươi cảm thấy mình cao minh hơn Đại trưởng lão sao?”

“Cút mẹ Lương Ngọc ngươi đi, ngày thường Đại trưởng lão đối xử với ngươi không tệ, ngươi chết rồi thì không nghĩ tới việc báo thù cho hấn, lại có một tâm tư kiếm có rút trứng của ngươi lại, mẹ nó ngươi cũng xứng xưng mình là nam nhân sao?”

“Chính vì Đại trưởng lão chết nên chúng ta càng phải cẩn thận hơn, vì bảo tồn Ngự Thú tông mà có sức sống, hai người các ngươi đừng nên tranh đấu nội bộ làm gì, nếu Đại trưởng lão...”

Một trưởng lão Kim Đan nói được nửa câu liền im bật, bởi vì trong tầm mắt của lão xuất hiện một bóng người khó mà tin nổi.

“A, các ngươi nói, ai chết?”

Trong nháy mắt, âm thanh ồn ào trong nội đường liền lắng xuống, mấy trăm cặp mắt kinh nghi bất định cùng quay về một chỗ, tập trung trên thân người khôi ngô cường tráng kia, tập trung trên đầu con hổ râu quai nón kia.

“Đại trưởng lão?”

“Hổ vương đại nhân?”

“Lôi Thần sư huynh?”

Chỉ một thoáng, vô số tiếng kinh hô giao hòa cùng một chỗ, mọi người khó tin nhìn thấy người vốn phải chết kia xuất hiện ở trước mắt, dù rằng nhìn ra lúc này hấn suy yếu cùng thương tổn, nhưng sóng pháp lực độc nhất vô nhị kia, lại nhen nhóm lòng tin trong lòng mọi người.

“Ngươi quả nhiên còn sống, ta biết ngay ngươi tuyệt đối không dễ chết như vậy.”

Một trưởng lão cảm khái vạn ngàn, lệ rơi đầy mặt.

Mấy trăm người tranh cãi không ngừng trong nội đường, từng người từng người hô to vang dội, thậm chí chấn động đến mức cát đá tuôn rơi... Cũng không phải có quá nhiều chiến ý sôi trào, chỉ là dùng phương thức này che dấu khủng hoảng trong lòng.

Đám trưởng lão Công Dương, Lương Ngọc không chịu nổi cục diện, các đệ tử mờ mịt luống cuống. Một vị Kim Đan còn lại đều có ý định riêng, thậm chí còn có người đánh chủ ý đầu hàng về hướng tên Hư Đan trẻ tuổi kia.

Nếu không có Định Hải Thần Châm trấn áp cục diện, mấy trăm người Ngự Thú Tông sẽ sụp đổ.

“Hừ, đám phế vật các ngươi...”

Tiếng quát mắng đã lâu không thấy, so với ngày xưa tỏ ra ít hơn mấy phần khí phách, nhưng mọi người nghe lại như tiếng trời, chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên âm áp, không còn loại bàng hoàng bất an kia nữa.

Đây chính là tác dụng của Đại trưởng lão hổ vương Lô Thần, chỉ bằng vào một câu nói của lão mà đã có thể chấm dứt cuộc tranh chấp này, ổn định lại lòng quân.

“Đại trưởng lão, xin hỏi kế tiếp nên làm như thế nào?”

Công Dương trưởng lão cố gắng kiềm chế một hơi, hỏi ra nghi vấn đồng lòng của mọi người.

“Hừ, cái này còn phải hỏi ta? Quy củ Ngự Thú Tông các ngươi cũng quên rồi sao? Bị người đánh tới cửa, phá hỏng thân phận khổ tâm hơn một năm của chúng ta, đoạt đi tiên thú Nguyệt Linh, đã thương nhiều tên đệ tử và linh thú, ngay cả ta cũng bị bọn chúng ám toán, chẳng lẽ còn có thể bỏ qua dễ dàng như vậy hay sao?”

Hổ Vương nói xong, tiếng cười lạnh vang lên, trong tiếng cười tràn ngập sát ý: “Dùng răng hoàn răng, hoàn trả gấp bội...”

Mọi người vừa kinh hãi vừa vui mừng.

Quả nhiên là Hồ vương kia. Đại trưởng lão kia tính cách thô bạo, nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể che gió chắn mưa cho người khác.

Tuy nhiên vui mừng, cũng không thể buông lỏng cảnh giác, Lương Ngọc trưởng lão luôn cẩn thận nhắc nhở: “Hồ Vương đại nhân, mấy người kia ở Vọng Nguyệt cốc không kiêng nể gì đứng cả đêm, tuy cũng có thể là cố ý bày ra nghi trận, nhưng hơn phân nửa còn có lá bài tẩy đặc biệt lợi hại, nhất định phải cẩn thận làm việc.”

“Làm việc cẩn thận? Thật sự là buồn cười. Trước khi Nguyên Anh ta xuất khiếu chẳng lẽ lại lỗ mãng vô mưu? Cái gọi là hành sự cẩn thận chỉ là vì các người kiếm có cho mình nhát gan...”

Nói xong, Hồ Vương không để ý tới sự chần chờ của trưởng lão và các đệ tử nữa, xoay người đi về hướng nhìn Nguyệt Cốc.

Mọi người nhìn bóng lưng Hồ Vương dần dần đi xa, tuy rằng lúc bị quả trách hèn mọn, khó tránh khỏi làm người khó chịu, nhưng chiến ý vốn đã sớm dập tắt, lại đã được đốt trở về, chỉ cần có Đại Trưởng Lão Hồ Vương ở đây, nhất định có thể đánh không thắng không thua.

Không ai nhìn thấy rõ, lúc này trên mặt Đại trưởng lão đang nở nụ cười khó kiềm chế.

Quả nhiên không ai nhìn ra được... Các trưởng lão cùng các đệ tử trong hành lang, có người thậm chí đã ở chung với Hồ vương mấy chục năm, nhưng lại không thể phát hiện nội dung bên trong thân thể kia đã hoàn toàn thay đổi.

Đương nhiên, nhìn từ góc độ khác, A Hạ hoàn toàn bỏ đi kim đan cùng nhục thân của mình, sau khi cướp đi thân thể và nguyên anh của hồ vương, quả thật không khác biệt quá lớn so với bản tôn. Vì ngày hôm nay, A Hạ đã chuẩn bị công việc vượt qua mười năm, tính cách của hồ vương sớm đã in thật sâu vào đầu óc, cho dù là một bộ phận nhỏ nhất cũng không buông tha. Khi hắn quyết định đóng vai trò của hồ vương thật sự giống bản tôn.

Không đúng, so với cái gì cũng thuận buồm xuôi gió, bản tôn không biết nhân tình hiểm ác, A Hạ am hiểu sâu sắc đạo sinh tồn tự tin có thể làm tốt hơn... Ví dụ như cục diện trước mắt này, đối lại là hồ vương chính bài, đại khái là phải nén giận, hoặc là đầu nóng lên đồng quy vu tận với đối thủ.

Nhưng hẳn lại khác, trong tay hẳn vừa vặn nắm hai lá bài tẩy đủ để định càn khôn.

Sau khi nhận lấy nhân vật Hồ Vương, liền lấy hai lá bài tẩy này, tạo ra một hồi thắng lợi huy hoàng.

Sau một khắc, hẳn mạnh mẽ rút pháp lực từ trong nguyên anh Ngọc phủ ra, hóa thành đôi cánh đằng vân giá vũ, bay về phía Vọng Nguyệt Cốc.

Trong Vọng Nguyệt Cốc, Tiên Thú Nguyệt Linh hóa hình đã đến thời khắc cuối cùng, kén ánh sáng màu vàng lúc sáng lúc tối, đồng thời theo ánh sáng luân chuyển mà bành trướng co rút lại, phảng phất tim đang đập thành thạch.

Một luồng khí tức sinh mệnh hoàn toàn mới đang tích tụ bên trong quang kén, mặc dù chưa hoàn thành bước mấu chốt phá kén thoát ra, nhưng trong đó ẩn chứa năng lượng mệnh môn vẫn khiến người ta kinh hãi.

Không hồ là tiên thú, theo truyền thuyết, chỉ cần ăn bữa chò chết đến thời kỳ trưởng thành sẽ có tồn tại nghịch thiên có thể so với thực lực Chân Tiên. Nếu so sánh, ngay cả hai thiên tài tuyệt thế như Vương Lục cùng Lưu Ly Tiên cũng có vẻ hơi ảm đạm.

Chỉ đợi phá kén mà ra.

Vương Lục đã sớm chuẩn bị xong Thiên Phù, một khi Nguyệt Linh Hóa Hình, hẳn lập tức phát động Thiên Phù mang theo Nguyệt Linh Hồi Sơn, so sánh với Tiên Thú, giá trị của Thiên Phù này căn bản không đáng nhắc tới. Về phần Nguyệt Linh, ta có nguyện ý hay không... Hẳn là chuộc nạn, có thể hoàn toàn không cần nhắc.

Đương nhiên, trước khi phát động thiên phù, công phu làm vẫn phải làm tốt. Khôn Sơn kiếm của hẳn vẫn chỉ chéo về phía trước, pháp lực phát ra cũng chưa từng gián đoạn, Vô Tướng

kiếm này chống đỡ trọn vẹn hơn nửa đêm, hiển lộ ra Vô Tướng công bền bỉ.

Lưu Ly Tiên bên cạnh hắn cũng không lùi biếng, kiếm tâm trong vắt thể chất, khiến cho nàng ở trong Đế Lưu Tương cũng chiếm được lợi ích rất lớn, vừa mới tấn cấp Hư Đan, còn có chút bất ổn Nguyên Thần lần nữa được tẩy luyện, thần diệu càng tăng. Lưu Ly Tiên dùng kiếm tâm thông minh dung nhập Vô Tướng Kiếm vậy, pháp lực và kiếm ý cũng duy trì hơn nửa đêm, nửa điểm cũng không thấy mỏi mệt.

Ngoài ra, thịt chó thềm thầy Tiểu Thất, giặc đi cờ, mèo nữ linh yên... Cũng đều vây quanh quang kén, riêng phần mình làm đề phòng.

Đoàn người bày ra tư thế tùy thời đánh một trận, ngược lại đảm bảo an toàn hơn nửa đêm.

Chỉ là, cuộc sống bình yên cũng chấm dứt ở đây rồi.

Trên bầu trời Vọng Nguyệt Cốc xuất hiện một bóng người đông nghịt. Dưới sự dẫn dắt của Hồ Vương, đám tu sĩ phân đà Ngự Thú Tông dốc toàn lực mà ra, bày ra tư thế tử chiến, chiến ý trào dâng.

Khi nhìn thấy trưởng lão đầu hổ kia, tất cả mọi người đều lắp bắp kinh hãi, ngay cả Vương Lục cũng tò mò hỏi: “Người tin Xuân ca?”

Không phải không ngờ tới đối phương có thể không chết, nhưng vừa mới chết vẫn còn sống, đã vội vã chạy tới chịu chết như vậy, điều này khiến người ta không thể không hoài nghi vấn đề trong đó.

Hồ Vương may mắn chạy trốn, nhưng bản thân bị trọng thương, hoàn toàn không có sức chiến đấu. Điểm này bất luận kẻ nào cũng nhìn ra, lúc này hắn đứng ở đầu đội ngũ, có vài phần phong thái giáo hoạt.

Tuy nhiên, không đợi Vương Lục nói thêm gì, giọng nói của Hồ Vương đã vang vọng khắp sơn cốc.

“Không ngờ ta lại trở về? Trò bịp bợm của các ngươi dừng ở đây đi.”

Nghe xong lời này, Vương Lục ngược lại là không muốn nói cái gì.

Muốn quyết một trận tử chiến? Được a, vậy đến chiến đi... Hơn nửa đêm đã qua, mặc dù thương thế của hắn đã tự hồi phục, pháp lực, tinh lực, nguyên thần... trạng thái đều ở đỉnh phong, nhưng hắn cảm thấy mỗi một trước nay chưa từng có.

Trận chiến đấu này từ đầu đến cuối, từ đầu đến cuối, đều là hắn dự định, chấp hành tại chấp hành, tại gánh vác trách nhiệm, một mình gánh vác tất cả trọng trách., Áp lực vượt xa sức tưởng tượng của người bình thường, mà trận chiến đấu này đã kéo dài quá lâu, đã đến lúc vẽ bùa nghỉ ngơi. Số lượng tu sĩ Nguyên Anh có thể uy hiếp nhiều nhất bị phế bỏ, hôm nay ngoại trừ đứng đầu tiên làm lãnh tụ tinh thần, sau khi đánh nhau cũng chỉ có thể đóng vai trò lôi kéo đội ngũ. Kẻ có thể chiến thực tế, đơn giản là mấy trưởng lão Kim Đan và linh thú kia.

Thế nhưng chỉ cần mình và Tiểu Lưu Ly có thể hợp tác kháng khí, đối thủ cấp Kim Đan cũng không có gì ghê gớm, đánh không lại, chống đỡ không nổi còn không chịu nổi sao? Chỉ cần chống đỡ đến khi Nguyệt Linh Hóa Hình xong, Thiên Phù lóe lên liền rời đi, các người có thể làm gì được ta chứ?

Tuy nhiên, ngay lúc Vương Lục chuẩn bị nâng kiếm nghênh đón trận chiến cuối cùng này, trong lòng bỗng hiện lên dấu hiệu không rõ trong lòng.

Lúc ngẩng đầu lên, ánh mắt vừa lúc chạm vào Hồ Vương, nhưng trong đôi đồng tử màu đỏ tím kia, lại hiện lên thần thái hoàn toàn khác biệt lúc trước.

Đây không phải Hồ vương thật sự.

Trực giác của Vương Lục nói như thế.

Tuy nhiên, mặc kệ hắn là ai, dù sao cũng đều một mọi như nhau... Vương Lục nói như thế.

Sau một khắc, hắn trong ánh mắt của đối phương đọc lên một tia biểu diễn âm mưu đã thực hiện được. Cuối cùng người cũng mắc lừa ta, Vương Lục phảng phất nghe được đối phương trào phúng.

Theo bản năng, hắt quay đầu lại, thấy Lưu Ly Tiên bên cạnh, phía sau Lưu Ly Tiên, Miêu Nữ Linh Yên vô thanh vô tức tiến lại gần, mang theo một nửa mờ mịt, một nửa khủng hoảng... Một thanh chủ thủ tạo hình khác thường đâm thật sâu vào hậu tâm Lưu Ly Tiên.

...

Dù là kẻ mạo hiểm chuyên nghiệp đến mấy cũng sẽ có lúc đập dờn. Trên thế giới này, không có Thần nào có thể biết rõ toàn năng, chỉ có cần trọng vì nghiệp nghiệp, là những người tu hành chuyên cầu tinh.

Trong thoáng chốc, trong đầu Vương Lục hiện ra hai câu nói như vậy.

Đã không nhớ rõ là nhìn nhận từ đâu, nhưng trong một thời gian rất dài, Vương Lục đều coi nó là tiêu chuẩn hành vi của mình.

Hắn thường xuyên dùng kiếm đi nghiêng, thường xuyên dùng hành động hiểm chiêu, thường dùng phương thức triển khai thần tìm hiểu tam quan của người khác. Nhưng bản thân hắn mà nói, đối với bất cứ sự tình nào đều rất nghiêm túc, tuyệt đối không thể nắm chắc được trận chiến này.

Kể cả cuộc chiến Vọng Nguyệt Cốc lần này, ngoại trừ lấy phương thức giảm đi pháp đề xác nhận thực lực tuyệt đối của mình, cho dù là lúc Hồ Vương rời khỏi, đại thế đã định, Vương Lục vẫn duy trì đầy đủ cảnh giác. Loại tinh thần hết sức chăm chú này, đó mới là mấu chốt mọi việc đều thuận lợi của hắn.

Bất quá, trí giả ngàn lo tất có một cái sơ hở, trước một đêm sắp được toàn thắng, sợi dây cung đang căng thẳng thoáng nói lỏng, lộ ra một sơ hở nhỏ bé không đáng kể, nhưng lại là điểm trí mạng.

Hắn nên sớm nghĩ đến.

Nếu như nói trong trận chiến Vọng Nguyệt Cốc này có ai đáng để hắn đặc biệt chú ý thì hồ vương Lôi Thần cấp Nguyên Anh có hạng nhất. Theo sát phía sau, cũng không phải là nhân vật số hai Công Dương trưởng lão, cũng không phải Hồ Vương coi vai phải là linh thú, mà là A Hạ.

Vương Lục chưa bao giờ đánh giá thấp lực phá hoại của tu sĩ biến thái kia, trên con đường tu hành, A Hạ đúng là phế vật, bản lĩnh chơi âm mưu quỷ kế cũng không bằng một kẻ chuyên

nghiệp mạo hiểm như Vương Lục, nhưng ở trong một cái bố cục tỉ mỉ kín kẽ, hẳn lại có thể là một biến số khó có thể đoán trước.

Bởi vì nó đủ biến thái, đủ biến thái, đủ tàn nhẫn.

Trên thực tế, khi Vương Lục hô hào vạn vật chi linh đánh tan Hồ Vương, nhất cử lập tức xác định thắng cục, còn từng hao tổn không ít tâm tư đi phỏng đoán động tĩnh của A Hạ. Hẳn cũng không cho rằng A Hạ từ đầu đến cuối là sẽ trầm mặc, loại tràng diện lớn này, hẳn nhất định là nóng lòng muốn tham gia một cuộc... Nhưng mãi không đợi được A Hạ ra trận.

Có lẽ đây cũng đích thật là Vương Lục thiếu chút vận khí, nếu như A Hạ có thể sớm hoàn thành đoạt xá, trấn áp thương thế, từ trong lòng núi Quan Vân Phong đi ra thu thập cục diện, có lẽ còn kịp thời so với sự cảnh giác của Vương Lục.

Khi đó, chỉ cần Vương Lục phát giác ra dị thường, trực giác đến thân phận của A Hạ, như vậy trước tiên nên nghĩ đến, khi A Hạ ra sân, Miêu Nữ sẽ lập tức trở thành nhân tố không ổn định lớn nhất.

Vương Lục cũng không hoài nghi thành ý của Miêu nữ đầu thành, cũng không hoài nghi kiếm ý của Lưu Ly Tiên ngăn cách khắc ấn, nhưng hẳn đồng dạng không nghi ngờ lực linh yên của A Hạ đối với thủ hạ nô lệ dưới tay hẳn đã bị điều giáo mấy chục năm, nào có dễ dàng thoát khỏi khống chế của A Hạ như vậy? Có lẽ nô lệ khắc ấn, có thể dùng kiếm tâm thông minh ngăn cách, nhưng ở sâu trong nội tâm Miêu nữ bóng ma tích lũy mấy chục năm, nào có dễ dàng trăm trù như vậy?

Đối với sự phục tùng của A Hạ, đã trở thành một loại bản năng, khi bản năng bộc phát, phòng tuyến do kiếm tâm thông minh tạo thành, chỉ sợ đem đầu tiên từ bên trong tan rã, không phải A Hạ dùng thủ đoạn gì khống chế Miêu Nữ, mà là Miêu nữ tìm lòng không được rơi vào sự khống chế của đối phương.

Nếu không trực tiếp gặp mặt thì làm sao không nói, một khi hai người chính diện gặp nhau, Miêu Nữ nhất định sẽ có khả năng bùng nổ... Cũng bởi vì như vậy, Vương Lục trước khi quyết chiến ở Vọng Nguyệt cốc đã phái nàng đến nơi xa xa thổi kèn lệnh. Mãi đến khi đại cục đã định, mới để nàng mang

theo kèn lệnh trở về đội ngũ — dù sao thực lực cấp Kim Đan đáng giá dùng, bố cục như vậy đã đủ cẩn thận, nhưng không ngờ cuối cùng vẫn để xảy ra sơ suất.

Khi tay chân Miêu nữ luống cuống đâm dao găm vào trong cơ thể Lưu Ly Tiên, Vương Lục đã biết rõ tình huống xấu nhất trong dự đoán đã có thể biến thành hiện thực, trong đầu bởi vì quá mệt mỏi mà tích lũy như cây gỗ trong khoảnh khắc liền bị quét sạch sành sanh.

Mặc dù không kịp ngăn cản hết thủy phát sinh, nhưng Vương Lục vẫn làm ra đôi sách với tốc độ nhanh nhất.

Hắn hoàn toàn không để ý tới Miêu Nữ Linh Yên, cũng không quản Lưu Ly Tiên đột nhiên trọng thương, mà giậm chân hướng về phía trước, nhắm vào A Hạ trên bầu trời.

Miêu Nữ Linh Yên cũng không phải cố ý đả thương người, sau một kích, chính mình liền lâm vào trong hỗn loạn — bắt quá cũng chính vì thế, ngay cả Lưu Ly Tiên cũng không nhận ra biến hóa bất thành linh này, mà sau khi khuyển đi cờ trong nhất thời kinh ngạc thì đã khôi phục lại tinh thần, một tát liền cắn chết hai tay Miêu Nữ, trong lúc đó Miêu Nữ hoàn toàn không phản ứng.

Trước khi Vọng Nguyệt Cốc quyết chiến, Vương Lục đã từng nói qua việc chó đi nước cờ, một khi miêu nữ xảy ra vấn đề, lập tức cướp đi năng lực hành động của nàng, lưu lại một cái mạng là được, còn lại không cần khách khí.

Về phần Lưu Ly Tiên bị thương... đích xác rất nặng nề, nhưng cũng không lập tức mất mạng. Thứ nhất Miêu Nữ bản năng lưỡng lự làm nàng khó mà toàn lực bộc phát, mà Lưu Ly Tiên thì đang trong trạng thái chiến đấu., Không phải không phòng bị, chỉ là biến thành khuỷu tay là không kịp trở tay - nàng giỏi công không giỏi về phòng thủ. Thứ hai Thiên công Tiểu Thất tu luyện am hiểu nhất là cứu mạng chống thương, có nàng bên cạnh cũng không cần vương lục lại xen vào việc của người khác. Thứ ba nhìn từ góc độ A Hạ, Lưu Ly Tiên còn sống có lợi hơn nhiều so với Lưu Ly Tiên đã chết.

Trước khi nhìn thấy thanh chủ thủ xanh biếc u thanh bích trong tay Miêu Nữ, Vương Lục đã phỏng đoán qua, đôi phương có lẽ sẽ không trực tiếp mưu cầu đánh chết Lưu Ly

Tiên, mà rất có thể sẽ dùng độc, loại kịch độc Phê Tâm Hủ Cốt này lại không lập tức trí mạng, sau khi đổ lưu ly tiên độc vào, liền có thể lợi dụng giải dược trong tay mình ra giá trên trời.

Đối với việc này, chỉ có một ứng phó chính xác, cũng chính là chuyện Vương Lục hiện tại đang làm.

Hắn đem pháp lực trong Ngọc phủ rút ra, hóa thành khinh thân pháp thuật, cất bước, người như sao băng hướng bầu trời bay đi, bay thẳng đến A Hạ.

Bắt giặc trước bắt vua, chỉ cần bắt giữ được A Hạ, bất cứ chuyện gì cũng không khó giải quyết. Huống chi hôm nay Lưu Ly Tiên trọng thương, kiêng kị nhất chính là đêm dài lắm mộng. Lúc bình thường một đám tạp binh Ngự Thú Tông căn bản không lọt mắt Vương Lục., Nhưng bây giờ Miêu Nữ phản bội, khuyên đi cờ áp chế Miêu Nữ, Tiểu Thất chữa thương cho Lưu Ly Tiên, hầu như không có chiến lược gì, hẳn cho dù lấy Vô Tướng Kiếm bao vây chống đỡ phòng ngự, ở trước mặt đông đảo cấp Kim Đan như vậy cũng khó tránh khỏi lộ ra sơ hở, huống chi còn có một người không thể coi thường A Hạ.

Cho nên cách làm chính xác chính là phản khách vi chủ, trước chế người, đem biên số lớn nhất của đôi phương thu lại. Không biết A Hạ xuất phát từ tâm lý gì, thoải mái đứng ở hàng đầu của đội ngũ, tạo điều kiện cực tốt cho Vương Lục. Nếu không hẳn trốn ở vòng quanh trường lão Kim Đan, Vương Lục chuyên về Vô Tướng công chưa hẳn có thể dễ dàng đi đến trước mặt hắn.

... Đương nhiên, cho dù trên báo cáo những lý do này đều có thể thành lập, nhưng chính thức sử dụng Vương Lục ứng đối, chỉ có một việc: phần nộ.

Khi lưu ly tiên kinh ngạc, mờ mịt ngã xuống bên cạnh hắn, vương lục luôn thích đặt rất nhiều chuyện trong đầu, chỉ một thoáng đầu óc trống rỗng.

Đến khi hắn phục hồi tinh thần lại, thân thể không tự chủ được bước về phía trước một bước, trong cơ thể cũng tích súc đầy đủ lực lượng một bước lên trời.

Trong tâm mắt là một mảnh huyết hồng, tựa như đặt mình vào biển lửa, ngực cũng bị ngọn lửa vô danh thiêu đốt, đau đớn

không thôi, trong đầu phảng phất có một cỗ lực lượng bành trướng xông tới bốn phía, như muốn nổ bể ra đã rất nhiều năm, chưa từng trải qua phần nô thuần túy như vậy.

Cho dù bản thân hẳn bị thương, cũng không có quá nhiều cảm xúc dao động, nhưng Lưu Ly Tiên thì khác. Nàng là Nghịch Lân của Vương Lục lần này Bắc Thượng Vân Châu, thật ra là nhiệm vụ của bản thân Vương Lục. Lưu Ly Tiên đi theo, đi theo làm tùy tùng, tuyệt đối không có chiết khấu. Loại tín nhiệm không bảo lưu này, đồng thời cũng mang ý nghĩa trách nhiệm cực lớn.

Vương Lục là sư huynh, có trách nhiệm bảo hộ tốt sư muội, hẳn chuyên về phòng ngự, cũng có năng lực gánh vác trách nhiệm của mình, Lưu Ly Tiên chính là vì tín nhiệm Vương Lục, cho nên dù tiến vào trạng thái chiến đấu, lúc kiếm tâm thông minh mở ra, cũng không có lãng phí tinh lực vào việc tự vệ, bởi vì nàng tin tưởng vô luận gặp phải nguy hiểm gì, sư huynh đều có thể giúp nàng đỡ.

Đáng tiếc, Vương Lục sai, mặc dù chỉ là một chút phản ứng bé nhỏ không đáng kể, cuối cùng vẫn là ủ thành ác quả, phụ lòng tín nhiệm của sư muội, sự thật này, mới là động lực thúc đẩy lớn nhất của hành động của Vương Lục.

Vô Tướng công không có bản lĩnh chữa bệnh chữa thương, trong lúc chiến đấu Vương Lục cũng không có bản năng chữa thương, cho nên khi cảm xúc phần nô tràn ngập trong lòng, phản ứng đầu tiên của hắn chính là đi giết người.

Chỉ trong nháy mắt, Vương Lục đã bay thẳng lên trời, đi tới trước mặt Hạ, tốc độ cực nhanh khiến rất nhiều trưởng lão Kim Đan đều cảm thấy kinh ngạc muôn phần.

Chỉ có A Hạ vẫn không nhanh không chậm lơ lửng giữa không trung, phảng phất như không nhìn thấy vương lục trước mặt, không nhìn thấy lửa giận hùng hực đang thiêu đốt trong mắt hắn.

“Giả vờ giả vịt, người không thương tổn được ta đâu.”

A Hạ lắc đầu cười, trong lòng đắc ý muốn tràn ra ngoài, Vương Lục thế xông lên nhìn như hung mãnh, rơi vào trong mắt hắn không khác gì chó cùng rứt giậu, bởi vì...

“Người nào có bản lĩnh đả thương người a, Vương Lục đại nhân của ta?”

Vù vù

Thế xông tới của Vương Lục quả nhiên là dừng lại, ngay trước khi va chạm chính diện với A Hạ liền dừng lại, cách nhau bất quá ba thước.

Bên người A Hạ, hơn mười vị tu sĩ Ngự Thú Tông vây quanh Vương Lục, nhưng cũng không nóng lòng ra tay.

A Hạ thấy thế cục đã định, cười càng đắc ý hơn: “Rất kỳ quái vì sao ta có thể nhận ra người không phải là Nhạc Lục, mà là Vương Lục? Rất kỳ quái là tại sao ta biết người chỉ giỏi về phòng thủ mà không thể đả thương người?”

Dừng một chút, A Hạ cẩn thận quan sát phản ứng của Vương Lục, đáng tiếc lại không nhìn thấy bất cứ biến hóa nào trên mặt hắn.

Nhưng không sao, A Hạ vẫn cố nén vui mừng như điên, tự mình vạch trần đáp án: “Thật ra ta cũng rất muốn hỏi ngược lại người, đệ tử chân truyền tới từ Ngũ Tuyệt của Vạn Tiên minh, mấy năm trước người xông vào thanh danh lớn như vậy, một tay công pháp phòng ngự chấn nhiếp tứ phương. Hôm nay, chỉ cần kiến thức uyên bác một ít, chứng kiến tu vi không cao, tu sĩ tuổi còn trẻ mà có sở trường phòng ngự, đều khó tránh khỏi liên tưởng tới người.”

Trên thực tế đương nhiên không có nói dễ dàng như vậy, Cửu Châu to lớn, thiên tài tu sĩ cùng kỳ tích tầng tầng lớp lớp, ngoại trừ những chuyên gia chuyên gia buôn bán tin tức làm sinh ra, người bình thường rất khó nắm giữ được chi tiết nhiều như vậy, tuổi trẻ, kinh nghiệm phòng ngự, có thể vượt cấp khiêu chiến... Loại người này tùy tiện cũng có thể bắt ra ngàn vạn. A Hạ cũng không dựa theo kết luận này kết luận thân phận của đối phương.

Bất quá nói như vậy, có thể đả kích sĩ khí, khiến đối phương cảm thấy tất cả đều rơi vào sự khống chế của mình, chiến ý tái nhợt, kế tiếp mặc cho người nào nặn.

Hơn nữa sự thật cũng là như thế, Vương Lục có tâm ma đại thế quy định, căn bản không thể lấy tiên pháp đả thương

người, mặc dù cũng có một chút thủ đoạn thay đổi thông đồng, nhưng bên mình cũng phải động thủ trước, ông ta mới có thể phản kích thương tổn.

Bên mình sẽ động thủ trước sao? Đương nhiên là không, cho nên...

Nhưng mà sau một khắc, một nắm đấm trùng trùng điệp điệp khắc ở trên mặt hắn, đem tất cả suy nghĩ đánh cho một mảnh tinh quang.

Nắm đấm không nặng, nhưng lực đạo đốt cháy Phần Thiên nấu biến trên quyền lại khiến hắn cháy sạch trong vòng năm dặm, lập tức hộc máu tại chỗ.

Đây là quyền gì? Liệt Hỏa Quyền? Chước Tâm Quyền? Hay là... Không đúng, hắn làm sao có khả năng thương tổn được ta, hắn có tâm ma chế ước, làm sao có thể đả thương được ta?

Tâm ma đâu, vì sao không đi giết hắn? Hắn đã vi phạm lời thề, chắc chắn phải chết? Vì sao không để hắn chết?

Sau một khắc, thanh âm nhàn nhạt của Vương Lục truyền vào trong tai hắn.

“Đây là người làm tổn thương ta, hôm nay ta hoàn trả gấp bội.”

Trọng quyền thứ hai đánh lên mặt, A Hạ như rơi vào biển lửa, thương thế của thân thể này vốn đã mạnh mẽ tự kiềm chế suốt nửa tự bạo phát ra toàn bộ. Mà trong lúc trọng thương, trong đầu A Hạ hiện lên một đạo linh quang, một ý niệm không thể tưởng tượng nổi xuất hiện.

Việc này, bản ngược thương tổn, lẽ nào thương tâm cũng bị thương tổn?

...

Đau lòng có thể tính là một phần thương tổn hay không, A Hạ đã không kịp nghĩ nữa.

Chỉ xét riêng thương lượng, tuy hai quyền Vương Lục này nặng nề, nhưng không trí mạng, trí mạng là do bị đè nặng, kế thừa thương thể nghiêm trọng từ Hồ Vương bài chính.

Mặc dù A Hạ đoạt xá thành công, nhưng căn cơ cấp Kim Đan cũng không thể chân chính lợi dụng tốt lực lượng cấp Nguyên Anh, dựa theo suy đoán của hắn, tiềm tu không ngoài mười năm thậm chí không thể phát huy ra một nửa thực lực chính bài —— đương nhiên, so với bộ thân thể ban đầu của hắn vẫn mạnh hơn rất nhiều. Chỉ tiếc, ít nhất vào lúc này, hắn thân chịu trọng thương, cảnh giới Nguyên Anh trống không, lại ngay cả một Vương Lục chỉ hiểu được mỗi một năm đấm cũng không làm gì được.

Bị hai quyền đánh ở trên mặt, thương thể của A Hạ bùng nổ, trong vòng năm mắt đều cháy, cái đầu hồ cực lớn gần như chảy ra nước mắt, lão đảo lui về phía sau không ngừng.

Các Trưởng lão Ngự Thú Tông bên cạnh cũng chấn động, vội vàng chuẩn bị ra tay cứu người, các loại linh quang pháp lực liên tiếp chớp động, cơ hồ che khuất ánh nắng ban mai, bao phủ bầu trời Vọng Nguyệt Cốc lại.

A Hạ quá sợ hãi, suýt nữa chửi ầm lên, vội vàng hoa chân múa tay ngăn lại hành vi ngu xuẩn của đám người này.

Vương Lục là chuyên gia dùng phản chấn thương. Đám người toàn lực xuất thủ, là muốn hại chết chính mình sao? Bây giờ Vương Lục đánh ra chỉ là tâm tình trong lòng của gã, nhưng nếu hơn mười đạo pháp thuật kia hạ xuống, lại bị gã dùng phương pháp cộng hưởng truyền qua, thì chính mình chỉ còn một con đường chết.

Ngay từ đầu, A Hạ không trông mong có thể cứng đối cứng đánh bại đối thủ, đối với đệ tử chân truyền tới từ Vạn Tiên minh mà nói, khiêu chiến vượt cấp là chuyện cơm bữa. Đối phó Vương Lục, vẫn phải dùng thủ đoạn khác.

“Người không muốn giải dược của Lưu Ly Tiên à?”

Đây mới là chủ bài của A Hạ, chủ thủ độc trong tay Miêu Nữ Linh Yên, là trước đó hắn đặc biệt đưa cho nàng, giải dược tất nhiên cũng chỉ có bản thân A Hạ mới có, chỉ cần lấy giải dược áp chế đối phương, không sợ hắn không theo. Trên thực tế, Vương Lục lúc này càng tức giận, càng tỏ vẻ hắn để ý Lưu Ly Tiên, mà hắn càng để ý, tự nhiên càng dễ khuất phục.

Đáng tiếc, A Hạ thật sự không hiểu rõ về Vương Lục.

“Không muốn.”

Phịch phịch

Trong lúc A Hạ vô cùng kinh ngạc, cú đâm thứ ba đánh tới, A Hạ lần này đã có phòng bị, lập tức thay đổi pháp lực bay ngược về phía sau, nhưng không ngờ trúng hai quyền lúc trước, liệt diễm trong Ngọc phủ hùng hực, pháp lực vận chuyển lại không thể theo tâm ý muốn hắn kế thừa nguyên anh cùng thân thể Hồ Vương, mà mây từ long phong từ hồ, ngự phong thuật cơ hồ như bản năng, lúc này lại phong thế lạng lạng, hoàn toàn không thể giúp hắn né tránh.

Trong lúc vội vàng, A Hạ nỗ lực lệch đầu đi, nắm đấm của vương lục nhẹ nhàng lau qua, nhất thời đầu hồ hung mãnh sung lên thật cao. Đồng thời A Hạ chỉ cảm thấy trong Ngọc phủ, khối tử hắc tâm của mình dung hợp đạo tâm hồ vương lại bị nhen lửa lên, trong khoảnh khắc liền cháy đến rồi tinh rồi mù, nguyên anh màu đỏ tím mơ hồ có dấu hiệu hòa tan.

Dưới đau đớn cực lớn, A Hạ gần như tê liệt, pháp lực và thân thể đều bắt đầu mất khống chế, chỉ có thể cố gắng áp chế không cho bạo phát ra, hắn không cách nào hành động, chỉ có thể mở miệng: “Dừng tay, người thực không cần mệnh của Lưu Ly Tiên? Người cho rằng là cầu nhục thiên sư cứu được nàng? Loại độc dược này chỉ có ta có thể giải, trong một khắc nếu không phục giải dược, hắn phải chết không thể nghi ngờ.”

“Ngu xuẩn.”

Thanh âm lạnh như băng mà trào phúng mười phần. Sau ba quyền, phần nộ trong lòng hắn thoáng lắng xuống. Hơn nữa, quyền Phần Tâm kia cũng không cách nào chém ra lần nữa.

Khác với sự tưởng tượng của Hạ, thương tâm là một loại thương cảm không thể coi thường làm tổn thương. Vương Lục lúc này lấy năng lực cộng hưởng của kiếm vô danh, đem lửa của Ngọc phủ đẩy về phía đối phương, thật ra là đánh một quả cầu sát cạnh rất vi diệu.

Mà Tâm Ma đại thể là không cho phép lướt qua quả bóng bên cạnh, đối tượng mà Vương Lục ước thúc, cùng người giám sát ước thúc đều là chính hắn, tất cả thủ đoạn lừa gạt đều không có khả năng giấu giếm bản tâm của mình. Huống chi làm bản thân ước thúc, bản thân tâm ma đại thể vốn là một trò chơi linh hoạt, ban thưởng của lời thề vừa vặn đến từ ước thúc lừa gạt chính mình, cho dù không phát động tâm ma trừng phạt, cũng sẽ mất đi phần thưởng của lời thề này.

Cho dù chỉ là một sát biên cầu, cũng sẽ đối với tâm ma đại thể này cấu thành cực lớn dao động. Mà trong quy hoạch nhân sinh của Vương Lục, sự tồn tại của tâm ma đại thể là cực kỳ thiết yếu, cho nên việc này nếu muốn có hai trọn vẹn, cũng chỉ có một biện pháp: sự thật坦然 nhiên tiếp nhận quả cầu bên cạnh, cùng là坦然 nhiên tiếp nhận trừng phạt tâm ma. Tâm ma đoạt mệnh, vậy thiêu đốt sinh mệnh hiến tế cho tâm ma, cho đến khi hắn hài lòng mới thôi.

Đương nhiên, sinh mệnh trân quý mà yếu ớt, trực tiếp đốt cháy sinh mệnh lực là tự tìm đường chết, cho nên Vương Lục lựa chọn một con đường bù đắp.

“... Tiên Thiên nguyên khí thật sự là đồ tốt a.”

Trong lòng Vương Lục âm thầm cảm khái một tiếng, nếu không phải có sự phụ dạy hắn tiểu kỹ xảo này, thật đúng là không có biện pháp chống lại tâm ma đại thể chủ động đả thương địch thủ. Tuy nhiên, cũng khó trách lúc trước sự phụ trân trọng dặn dò: Lấy tiên thiên nguyên khí đánh bóng biên cầu là có thể, nhưng tuyệt đối không thể trực tiếp phá lời thề, nếu không chỉ có con đường chết.

Đúng là tử lộ, vừa rồi đánh liền ba quyền, lực ước thúc của mỗi một quyền đều bị Tâm Ma cướp mất tâm ma suốt mười năm, khiến người ta phải sợ hãi. Chỉ ba lần xoa vuốt cầu, là phải trả giá ba mươi năm tuổi thọ. Nếu trực tiếp phá thề, vung vẩy Khôn Sơn kiếm du long, Ly Hỏa và Nhược Thủy hòa vào

nhau, chỉ sợ dưới một kích này, Vương Lục có được mấy trăm năm dương thọ sẽ tiêu xài không còn.

Nhưng theo ý kiến của Vương Lục, trả giá ba mươi năm cũng rất có lợi.

Đương nhiên, không phải chỉ trọng thương A Hạ - loại sinh vật tạp nạp này vì hẳn tiêu phí ba cái nháy mắt đều là lãng phí. Mà là trả giá bằng ba mươi năm tuổi thọ, đem tâm hỏa trong Ngọc phủ dập tắt, để lại một dấu vết suốt đời khó quên.

Vừa rồi Lưu Ly Tiên trọng thương, Vô Tướng tiên tâm trong Vương Lục Ngọc Phủ điên cuồng vận chuyển, ngọn lửa màu đỏ máu từ đó chảy ra, thiêu hủy vạn vật trong Ngọc phủ, đó là tâm ma chi hỏa chính tông., Bởi vì Vương Lục tâm ma đại thế, một khi gặp phải tâm tình dao động rất lớn, liền có thể dẫn xuất ra loại lửa ma tính có thể so với thiên hỏa này. Mà sau khi trải qua ba quyền của Vương Lục bình định biển lửa, Ngọc phủ rất nhanh liền khôi phục lại bình tĩnh, nhưng ở bề ngoài Vô Tướng Tiên tâm lại để lại một đạo ô ngân khó có thể tiêu trừ.

Đương nhiên, nhất định phải tiêu trừ, tất có biện pháp, nhưng Vương Lục lại muốn giữ nó lại, coi như trả giá ba mươi năm tuổi thọ, vĩnh viễn nhớ kỹ kẻ giáo huấn chuyên nghiệp mạo hiểm này, quả thực rất lợi hại, nhưng khoảng cách từ đầu đến chân đều biết còn rất xa, hơi không cẩn thận, ngay cả người bên cạnh đáng để để ý cũng không bảo vệ được... Có quen biết như vậy, không phải quá tốt hay sao?

Còn về kích độc trong tay Lưu Ly Tiên... đó là một vấn đề khác.

Sau ba quyền, tâm tình Vương Lục liền bình tĩnh lại, cảm nhận được biến hóa của Vương Lục, A Hạ phảng phất như bị chìm chết rom rạ, tự cho là tìm được cơ hội sống sót, vội vàng mở miệng nói.

“Người cho rằng mình xuất thân từ Ngũ Tuyệt môn phái của Vạn Tiên minh là có thể hoành hành ở Cửu châu sao? Những đệ tử tinh anh các người, trên người đều có linh dược giữ mạng mà trưởng bối ban cho, có thể giải vạn độc, nhưng Phệ Tâm Hủ Cốt Độc của ta không phải là hàng ngũ vạn độc thường thấy, muốn phá giải không dễ dàng như vậy, hơn nữa

thể chất Kiếm Tâm Thông Minh của đại danh đỉnh đỉnh đã không trúng độc, một khi trúng độc lập tức phát độc toàn thân, không có ta ra tay, Lưu Ly Tiên nàng chắc chắn phải chết.”

Mà phảng phất như vì hô ứng tiếng rít gào của Hạ, Tiểu Thất hơi vội vàng lúc này truyền đến.

“Vương Lục, độc của Lưu Ly đã được giải.”

“Ha?”

A Hạ nghe vậy sững sốt hồi lâu, lập tức nổi giận nói: “Muốn lừa ta? Không dễ như vậy, chỉ bằng một tu sĩ Kim Đan như ngươi cũng muốn giải Phệ Tâm Hủ Cốt Độc, ngươi...”

Trong khi nói chuyện, mắt hồ nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy cầu thịt thiên sư và một đầu trọc khác đứng sừng vai, thả ra thiên quang nhu hòa vây Lưu Ly tiên tử lại, thiếu nữ quả nhiên bị trọng thương, sắc mặt tái nhợt, nhưng khí đen nhánh Phệ Tâm Hủ Cốt độc nên có lại hoàn toàn không có biểu hiện ra, độc này, hình như đích thật đã giải được...

“Không thể nào?”

Con mắt A Hạ gần như muốn lồi ra ngoài, con dao găm của Miêu Nữ Linh Yên chính là bảo vật thượng cổ hẳn trải qua một lần tiên duyên cực kỳ hiếm có mới lấy được, có tới mấy ngàn năm lịch sử, binh khí thượng cổ binh nhận., Hiệu lực của độc vật so với lúc đỉnh phong đã giảm xuống rất nhiều, nhưng mạnh ở độc tính quý dị, hoàn toàn khác biệt hôm nay Cửu Châu thường thấy, cho dù các tông phái Vạn Độc Tông muốn giải độc cũng có chút phiền phức... Nàng một thiên sư không có danh tiếng gì, sao có thể giải được?

Trong quá trình A Hạ thôi diễn, con đường sống duy nhất của Vương Lục chính là kích phát Linh Kiếm Thiên Phù, lập tức mang tất cả mọi người trở về Linh Kiếm Sơn, để trưởng lão trong môn phái ra mặt trấn áp độc tố, nhưng sau khi Thiên Phù phát động, Vương Lục, Lưu Ly Tiên cùng khuyến đi đương nhiên có thể đi, Tiên Thú Nguyệt Linh và cầu Nhục thiên sư có thể đi không được, bọn họ không lưu lại ấn ký trên Thiên Phù, không ở trong danh sách Truyền Tông. Đến lúc đó cho dù bắt được Vương Lục, cũng có thể bắt được Nguyệt Linh lưu lại.

Nhưng hiện tại một vương bài lớn nhất lại mất tác dụng, sự khiếp sợ của A Hạ có thể tưởng tượng ra được.

“Muốn biết nguyên lý? Rất đơn giản, không phải người đánh giá thấp độc lực giải của Tiểu Thất, mà là người đánh giá sai độc đầu Lưu Ly Tiên.”

Vương Lục nói, bởi vì tâm tình thả lỏng, giải thích thêm hai câu.

“Không đem mục tiêu đặt ra cho ta là hành động sáng suốt, chuôi chủy thủ tuy là linh vật nhưng là tử vật, độc tố tuy mãnh liệt nhưng không có sinh lực, cho dù đâm đến ta, bản thân độc kháng cũng có thể giải được đại bộ phận độc tính. Mà tâm Lưu Ly Tiên Kiếm trong vật thể chất, trên lý thuyết độc kháng gần như bằng không, một khi độc phát, cho dù trường lão sư môn ra tay cũng rất phiền toái. Nhưng, trên thân nàng mặc dù có nhiều nhược điểm, chỉ độc duy nhất có thể chống đỡ.”

Lúc nói chuyện, Vương Lục thậm chí nhin không được cười một cái: “Tên ngu kia thiên tính tham miệng, nhìn thấy mới lạ, quan tâm có nguy hiểm hay không đều muốn đưa vào miệng, hơn nữa hoàn toàn không nhớ được., Những nơi hòa bình trên núi đều nhiều lần thiết đồ ăn trúng độc, trên người thường xuyên có giải độc đan của các trường lão để tránh chết. Mấy năm trường lão xuống núi rèn luyện một năm, đem báo cáo rèn luyện nghiệm viết thành nhật ký mỹ thực, giận đến trường lão bạo trần như sần, nhưng phía sau nhật ký..., Là nàng đã nếm trải sự chua xót của hơn vạn loại độc tố trong hơn mười quốc gia ở Thương Khê Châu, nàng cho rằng trong nhật ký có một câu: Hôm nay ăn những hạt đậu ngọt, bánh chưng, cảm giác thật khó chịu... Sau lưng ẩn tàng bao nhiêu nguy cơ và thống khổ? Sống sót qua rèn luyện như vậy, nàng cho rằng độc kháng sẽ cao bao nhiêu?”

Dừng một chút, Vương Lục vẽ mặt trào phúng nhìn về phía mặt như tro tàn của A Hạ.

“Cho nên đừng độc ám toán Lưu Ly Tiên, người đúng là tự tìm đường chết.”

Còn chưa dứt lời, chợt nghe Tiểu Thất lo lắng tức giận thúc giục: “Đừng lãng phí thời gian nữa, độc tố của nó tuy đã bị tiêu trừ, nhưng độc tính phát tác ngay lúc này gây ra thương

tồn là không thể triệt tiêu, tình trạng của nó vẫn rất nguy hiểm, ta chỉ có thể miễn cưỡng áp chế không chuyển biến xấu, còn hoàn toàn không thể thoát khỏi nguy hiểm tính mạng, người nhanh chóng xử lý vấn đề trở về giúp ta...”

“Ừm, biết rồi.”

Nói xong, Vương Lục thu hồi nắm đấm, té ra Khôn Sơn kiếm, ánh mắt chuyển lạnh, một mục khóa chặt lấy A Hạ.

“Nói chuyện phiếm xong rồi, đã đến lúc tiễn người lên đường.”

...

Chương thứ ba mươi chín: Xích Hầu trúng thưởng lớn.

“Nói nhảm đến đây thôi, tiễn người lên đường thôi.”

Khi Vương Lục nhắc tới Khôn Sơn kiếm, chuôi trường kiếm dày nặng chất phác, tản mát ra khí tức âm lãnh như Cửu U Thâm Uyên, khiến thân thể A Hạ gấn trong gang tấc không khỏi giật mình.

Đó là sự tức giận của Kiếm Linh Lương Thu. A Hạ dùng thủ đoạn hèn hạ ám toán hai người Miêu Linh Yên và Lưu Ly Tiên, mà luôn giao hảo với Lưu Ly Tiên, đồng thời cũng đồng tình với Lương Thu đang gặp phải chuyện của Miêu Nữ nên đã tức giận sôi trào. Với tu vi của Vương Lục Hư Đan, phong ấn trên linh bảo chỉ còn hai tầng cuối cùng là chưa cởi bỏ được. Lương Thu có thể phóng thích được cực lớn, thậm chí không cần hiện ra thân hình, chỉ dựa vào nộ ý đã khiến A Hạ sờn hết cả gai ốc.

Trên lý luận, nếu có đủ pháp lực duy trì, phẩm cấp đầy đủ linh bảo có thể đơn độc tác chiến, hơn nữa chiến lực không thấp. Cho nên nhìn thấy Khôn Sơn kiếm của Vương Lục nóng lòng muốn thử, A Hạ trong lòng càng khủng hoảng.

Lẽ nào tên gia hỏa này định xuất ra linh bảo, quy tắc ước thúc tâm ma đại thế? Kế tiếp chỉ cần hấn ngăn trở những trưởng lão khác, giao cho Linh Bảo Khôn Sơn kiếm đơn đả độc đấu với ta là được... Đồi lại là chính bài hộ vương, có lẽ còn không sợ một cái hạ phẩm linh bảo uy hiếp, nhưng hấn sợ a...

Đừng nói lúc này trọng thương trong người căn bản không có động tác, coi như thương thế khỏi hấn, chỉ bằng bản lãnh của hấn cũng xa xa không phát huy ra được một hai phần mười sự lợi hại của thân thể này, gặp phải một thanh Khôn Sơn Kiếm toàn lực tác chiến, hấn hấn phải chết không thể nghi ngờ.

Nghĩ tới đây, A Hạ càng sợ hãi, lá át chủ bài lớn nhất mất hiệu lực, cơ hồ đã định trước lần này hấn mãn nguyện trở về, lại phải chật vật không có mặt mũi trở về —— thậm chí có thể sống sót trở về hay không là hai chuyện khác nhau. Chẳng qua

may mắn là, hấn thiên tính cẩn thận, trước khi ra tay tuyệt đối sẽ nhiều lá bài tẩy hơn.

Bây giờ, phải lấy lá bài tẩy có thời gian mai phục lâu nhất, có tác dụng phụ lớn nhất ra.

“Vương Lục, ngươi không thể giết ta.”

“Bởi vì tay của ta bị bản sao? Không sao, ta không sợ dơ bản.” Vương Lục từ tốn nói, khí thế trên người càng thêm cường thịnh.

Mặc dù biết hấn có tâm ma đại thế ước thúc, nhưng A Hạ vẫn có cảm giác, đối phương tựa hồ lúc nào cũng có thể nâng kiếm xông lên, lấy thủ đoạn thô bạo nhất trực tiếp đem chính mình giết đến chết không toàn thây.

Vì vậy hấn vội vàng nói: “Thiên Thủy hồ nhạc gia ta có người của ta...”

át chủ bài này quả nhiên ngoài ý muốn, Vương Lục khẽ ồ lên một tiếng, khí thế thoáng thu liễm lại một chút: “Thiên Thủy hồ?”

A Hạ thấy át chủ bài có hiệu quả, nhất thời cảm giác may mắn tìm được đường sống trong chỗ chết, bất quá sự tình còn chưa định ra, Vương Lục lúc nào cũng có thể trở mặt không nhận người... Cho nên A Hạ cũng không dám phớt lờ, trong đầu nhanh chóng tổ chức từ ngữ để đạt được hiệu quả tốt nhất.

“Ngươi tới Vân Châu rèn luyện, đối ngoại ngụ trang thân phận là Thiên Thủy Hồ Nhạc gia tu sĩ... Là bởi vì trong Linh Kiếm Phái ngươi có một sư muội, xuất thân Thiên Thủy Hồ Nhạc gia, đúng không?”

Vương Lục gật gật đầu: “Đúng vậy, mượn lợi của nàng ta, ta cùng Lưu Ly Tiên lấy được hai thân phận... Cho nên, khi ngươi biết được việc này liền phái người đi Thiên Thủy Hồ? Ừm, Nhạc gia mặc dù cũng có chút thanh danh, nhưng trong hai đời gần đây ngoại trừ Nhạc Hình Dao., Những người khác không thành khí, ngay cả gia chủ gia tộc mới chỉ miễn cưỡng đạt tới Kim Đan Thượng phẩm chân nhân, hơn nữa tuy có cảnh giới nhưng lại không giỏi tranh đấu, là gia tộc thành danh về luyện khí, thực lực cũng không hùng hậu. Nếu Ngự Thú tông các ngươi liêu mạng dùng vũ lực uy hiếp, Nhạc gia căn

bản không có năng lực ngăn cản. Sau đó, người muốn dùng Nhạc gia để uy hiếp ta?”

A Hạ nói: “Không dám uy hiếp, chỉ hi vọng người cần suy nghĩ kỹ càng, không cần nháo đến lưỡng bại câu thương.”

Vương Lục cười nhạt: “Lưỡng bại câu thương? Đầu óc người có vấn đề sao? Cho dù người Nhạc gia chết sạch thì có liên quan gì đến ta?”

A Hạ nghiêm túc nói: “Đừng giả vờ, theo ta biết, người không phải người như vậy. Tuy rằng trận đánh cực kinh thiên của các môn phái vào mấy năm trước khiến cho thanh danh có chút mâu thuẫn, nhưng trong tư liệu của bất cứ ai cũng không thể hiện ra người là một tu sĩ lãnh huyết tàn nhẫn đối với người khác. Ngược lại, đại đa số tình báo đều suy đoán người có tâm lý bao che khuyết điểm.”

“Ha ha ha, nói hay lắm.” Vương Lục cười ha ha, “Tuy rằng trên lý thuyết Ngự Thú Tông các người làm cái gì đối với Nhạc gia, đều nên để các người tự gánh vác trách nhiệm, nhưng ta cũng sẽ không vì vậy mà hoàn toàn không đếm xỉa đến.. Dù sao lúc Quản sự muội muốn thân phận, cũng có nghĩa là một khi ta trêu chọc phải đối thủ gì đó, sẽ liên lụy đến gia tộc của nàng. Bất quá ta ngược lại muốn hỏi người, người tiêu giá cao mua được tư liệu từ thương nhân tình báo, có đề cập qua hay không, ta là một tên ngu ngốc?”

A Hạ sửng sốt, đây có là vấn đề gì đâu?

Thành thật trả lời... đương nhiên không có khả năng, ngược lại, bất kỳ một phần tư liệu nào trong đều sẽ ghi lại trí lực của Vương Lục.

Có lẽ luận bằng trí kế, còn không có chứng cứ chứng minh hẳn so với những thiên tài nổi danh trong tu tiên giới cửu châu càng thông minh hơn, càng tinh thông tính toán, nhưng ít nhất hẳn tuyệt đối không phải kẻ ngốc. Mà từ kinh nghiệm của mình, xem ra... A Hạ cũng tự xưng là thông minh, nhưng từ sau khi đánh nhau với Vương Lục, mỗi một lần giao phong đều là toàn bộ bại trận của Vương Lục hôm nay, chẳng lẽ là nói như vậy...

“Bị một số tiểu nhân hèn hạ coi trọng chuyện này, ta đã sớm đoán được khả năng này có thể phát sinh, cho nên đã sớm chuẩn bị phòng bị, người tự cho là gian kế thành công, kỳ thực bất quá là vô duyên vô hạn một lần.” Vương Lục nói, rõ ràng thân hình thua xa Hồ Vương khôi ngô, lại lộ ra ánh mắt khinh thường từ trên cao nhìn xuống. “Thật sự là sinh vật đáng thương.”

“Người định lừa gạt ta đúng không?” Đầu A Hạ nóng lên, tâm trạng đột nhiên mất khống chế: “Người tưởng ta ngu chắc? Sớm đoán sẽ phát sinh, sớm đưa ra phòng bị sao? Người thật biết trước như vậy, sao lại không ngờ Miêu Nữ Linh Yên là nội ứng mà ta phái đi, còn yên tâm thu nòng vào dưới trướng, tiến tới làm bị thương nặng sự muội bảo bối của người...”

Nghe được tiếng rít gào của A Hạ, nụ cười của Vương Lục thu lại, lông mày dần nhíu chặt.

Nói không sai, đích thật là phán đoán của mình sai, mới có thể khiến Lưu Ly Tiên gặp nạn, cho dù không xuất hiện kết quả kém cỏi nhất, nhưng đó cũng không phải công lao của Vương Lục. Nếu không phải bản thân Lưu Ly Tiên nhiều năm lấy thân thử độc, tình huống lúc này thật sự phiền phức. Cho dù bị một tên ba quắt queo chỉ vào mũi máng có chút giá trị giảm, bất quá, coi như là một giáo huấn khắc sâu rồi.

Thấy Vương Lục không nói lời nào, A Hạ lại tự cho là mình nói đúng, bắt đầu cười như điên: “Quả nhiên ta đoán không sai người đang lừa ta...”

Thật ra nếu là bình thường, mặc dù A Hạ có nhiều chỗ thiếu sót, nhưng cũng không phải loại dễ xúc động quá mức như vậy. Chẳng qua là mới vừa rồi bị Vương Lục hai lần Phẫn Tâm Quyền đánh trúng, đạo tâm duy trì lí tính cách bị hao tổn, tâm thần lửa cháy đồng cỏ, tâm tình cũng không cách nào khống chế.

Hắn vừa cười, vừa lấy ra một cái kính thủy tinh: “Ta đã để Xích Hài dẫn các linh thú đi Thiên Thủy Hồ từ lâu rồi, tuy bản thân hắn bị trọng thương không chịu nổi một chiêu, nhưng hắn mang lệnh bài của ta, có thể ra lệnh cho một con linh thú hóa hình đã lâu sử dụng cho hắn một lần, tu vi của linh thú đó đã tiếp cận trình độ Nguyên Anh của hắn chuẩn xác., Một

người có thể san bằng hơn trăm người Thiên Thủy Hồ Nhạc gia, hơn một ngày trước ta nhận được tin tức Xích Hài, đã dùng lệnh bài đổi được linh thú đồng ý, hiện tại sao, đại khái đã không chế trên dưới Nhạc gia, bọn họ sống hay chết, xem phản ứng của người rồi.

Trong khi nói chuyện, hắn miễn cưỡng vận chuyển một tia pháp lực đến trong gương, kích hoạt cơ quan trong đó, từ trong gương chiếu ra quang ảnh.

Đây là pháp khí mà gã dùng để duy trì liên hệ với Xích Hài. Hôm nay chỉ cần gã nhìn thấy toàn bộ tình cảnh của Nhạc gia, tin tưởng gã sẽ đưa ra lựa chọn lý trí... Hơn nữa, nếu làm tốt, có lẽ không chỉ riêng việc bảo vệ tính mạng mình, mà ngay cả tiên thú Nguyệt Linh cũng có thể mưu cầu một chút.

Ha ha, đây chính là chuyện mà hổ vương quang minh chính đại cũng không làm được, trong tay mình lại có hy vọng lật ngược... Điều này có thể nói rõ bản thân mạnh hơn chính bài?

Nghĩ như vậy, thời gian từng giờ từng phút trôi qua, sau một lát, A Hạ chợt phát hiện, kính thủy tinh trong tay mặc dù chiếu ra quang ảnh, nhưng ánh sáng vẫn luôn vẩn vơ mơ hồ, từ đầu đến cuối không thấy rõ hình dáng. Điều này bởi vì song phương cầm gương cũng không đem pháp lực nghiêm ngặt đồng bộ tạo thành vẩn vơ, bình không hiếm - lúc này hắn vận dụng chính là pháp lực của Hổ Vương, khác biệt với tính chất ban đầu, có biến hóa cũng là bình thường.

Nhưng chỉ cần Xích Hài tiện tay điều chỉnh một chút là có thể khiến hai bên đồng bộ, hắn...

“Xích Hài, người ở chỗ nào? Còn không mau điều chỉnh pháp lực.” A Hạ phần nộ thúc giục, hắn lúc này trọng thương chưa hồi phục, cũng không có tinh lực điều chỉnh pháp lực gì.

Đợi thêm một lát nữa, ánh sáng trong gương vẫn bất ổn, A Hạ chỉ cảm thấy trong lòng một lần nữa lại ngưng tụ ra một mảng mù mịt... Tựa hồ có chuyện trọng yếu gì đó, sắp hỏng rồi.

“Thật ra, ta cũng không phải là thiên tài tính toán không bỏ sót, chuyện ta có thể làm đơn giản mọi chuyện. Trước khi xuống ta đoán có thể sẽ mang tới phiền toái cho Nhạc gia, nhưng không thể đoán trước sẽ gặp phải phiền toái gì, đối thủ

là ai., Càng không có khả năng buồn lo vô cớ đầu tư lượng lớn tài nguyên để tăng cường phòng bị —— có nhiều tài nguyên như vậy, ta giữ bên người tự mình dùng được không? Cho nên, ta liền mượn hoa hiến phật, thuận nước đẩy thuyền một chút, lần này trừ ta và Lưu Ly Tiên xuống núi, trong môn cũng có các đệ tử khác đạt được cơ hội xuống núi rèn luyện., Nhạc Hình Dao sư muội vừa lúc tính về nhà thăm người thân, vì thế ta liền nói cho nàng, có thể thừa cơ mời sư huynh sư tỷ khác về nhà làm khách, Nhạc gia là luyện khí đại gia, vừa lúc mượn cơ hội này tặng chút pháp khí, kết thiện duyên. Mà lúc ấy cùng nàng cùng về nhà làm khách...”

Vương Lục nói, cố ý khơi mào, dùng một chút mồi công bố đáp án.

“Song với nàng ta là đại sư tỷ Linh Kiếm sơn chúng ta, Chu Thi Dao.”

Chu Thi... Dao?

A Hạ sừng sốt trong chốc lát, mới nhớ ra đó là đệ tử chân truyền của Linh Kiếm phái, trong truyền thuyết thực lực tuyệt thế thiên tài còn trên cả Vương Lục và Lưu Ly Tiên. Bất quá, dù thiên tài như thế nào, tu vi hiện nay tối đa cũng chỉ là Hư Đan hạ phẩm, đối mặt với linh thú cấp bậc gần Nguyên Anh, không có bất cứ cơ hội nào.

Đây chính là bản thân hắn làm thuần chủng thú sư tại Thiên Nam nhiều năm, là một trong các tác phẩm đặc ý nhất, so với Miêu Nữ Linh Yên, thực lực mạnh hơn không biết bao nhiêu lần, căn bản không cùng một đẳng cấp. Điều đáng hận duy nhất chính là lạc ấn trên thân linh thú kia không phải vì cơ duyên xảo hợp mà đặc biệt ổn định, cho nên hắn chỉ có thể thỉnh thoảng xin giúp đỡ, nhờ hắn ra tay giúp đỡ, mà không thể tận tình nô dịch như đối đãi với linh yên.

Có hắn ở đây, còn có rất nhiều linh thú cấp thấp tạo thành Vạn Thú đại trận, chỉ một mình Thiên Thủy Hồ Nhạc gia và một con Chu Thi Dao cấp Hư Đan, lại...

Đang lúc suy nghĩ, quang ảnh thủy tinh kính bỗng nhiên biến hóa, trong lòng A Hạ vui vẻ: tên đàn Xích Hài kia cuối cùng cũng phản ứng lại rồi?

Hắn là đặc thủ rồi, không riêng Nhạc gia, còn có Nhạc Hình Dao về nhà thăm người thân cùng với Chu Thi Dao đều đã nắm trong tay, đây chính là chiến quả huy hoàng, chỉ cần...

Trong tiếng tim đập rầm rầm, quang ảnh cuối cùng cũng ngưng kết thành hình, thanh âm cũng từ trong kính truyền ra.

Là Xích Hâu, nhưng lúc này máu me đầy mặt, bản thân bị trọng thương, giọng nói cũng suy yếu vô lực.

“Thất bại người kia, thật mạnh, trước đó người chưa từng nói với ta sẽ có người như vậy, chỉ một kiếm, con linh thú hóa hình kia đã bị chém chết, ngay cả nguyên thần cũng không chạy thoát, bây giờ chúng ta...”

Rầm rầm

Xích Hâu thanh âm im bật, nguyên lai A Hạ trong lúc vô ý đã đem gương bóp vỡ.

Thân thể không khống chế được run rẩy biểu lộ trong lòng hắn vô hạn tuyệt vọng và khủng hoảng. Lúc này đây, thật sự đã xong.

...

Xích Hầu phái Xích Thủy Nhạc gia tới Thiên Thủy Hồ Nhạc gia, không nghi ngờ gì là nước cờ hiểm, thậm chí là cờ chết. Lúc đầu chỉ là vì thông qua con đường của hồ Thiên Thủy, xác minh thân phận của Vương Lục và Lưu Ly tiên, mà bước này tiến triển cũng rất nhanh, Xích Hầu lẩn vào trong Thiên Thủy Hồ Nhạc gia, rất nhanh đã tìm ra chân tướng, thật bất ngờ.

Khi A Hạ biết được Vương Lục xuất thân từ một trong Ngũ Tuyệt Linh Kiếm phái của Vạn Tiên minh, sự sợ hãi trong lòng đã từng đè ép ham muốn.

Vạn Tiên minh có ngũ tuyệt, tuyệt đối không chỉ đơn giản là so với tông phái thượng phẩm mạnh hơn một cấp. Ví dụ như ra ngoài Linh kiếm phái này, tứ đại tông phái siêu phẩm còn lại, bất luận hậu nhân dùng cách nào để bồi sơn phấn, nói cho cùng đều là do núi thây biển máu chồng chất lên nhau.

Hơn sáu ngàn năm trước, vào thời đại một trận mạt pháp đã làm tan rã gần như địa vị thống trị của Côn Luân Tiên Sơn. Hai ngàn năm trước, một trận đại chiến tiên ma đã tạo thành địa vị chí cao của Thịnh Kinh Tiên Môn, Vạn Pháp Tiên Môn và Quân Hoàng Sơn cũng thừa cơ dựng lên, chiếm cứ một phương. Núi Linh Kiếm quật khởi tương đối khiêm tốn., Thành lập xúc giác bốn ngàn năm thủy chung đều giới hạn tại Thương Khê châu, cũng không khuếch trương ra bên ngoài, rốt cuộc dựa vào cái gì có thể nổi danh cùng tứ đại môn phái khác, ở trong Vạn Tiên minh cũng rất có tranh cãi, nhưng chỉ nhìn từ điểm này, Linh Kiếm sơn cũng tuyệt đối không thể coi thường: thành lập bốn ngàn năm qua, Linh Kiếm phái tại đối ngoại chiến tranh còn chưa bao giờ thua qua.

Ít nhất, không có bất kỳ một môn phái nào dám thách thừng nói, mình chiếm được Linh kiếm phái trong quy mô chiến tranh quy mô lớn ở cấp môn phái trong tông, không có lấy một ai.

Cho nên A Hạ tuyệt đối không muốn trêu chọc đến Linh Kiếm phái, cho dù Linh Kiếm phái ở bên ngoài Thương Khê châu, nhưng sức ảnh hưởng nổi tiếng là yếu ớt, thậm chí còn không

bằng một ít môn phái trung phẩm, nhưng dù sao nó cũng là ngũ tuyệt trong Vạn Tiên minh.

Nếu như chỉ là giáo huấn Vương Lục một trận xám mặt, thậm chí đầu chảy máu, trên Linh Kiếm Sơn cũng không có phản ứng quá lớn, đối với những tông phái siêu phẩm này mà nói, đệ tử thiên tài bị ngăn trở dưới chân núi chẳng những không tổn hao danh vọng, ngược lại là một chuyện tốt. Có thể làm cho các đệ tử mắt cao hơn đầu này đứng lên, từng bước trưởng thành, bỏ chút mặt mũi lại là cái gì? Cũng chỉ có Quân Hoàng Sơn bảo vệ tương đối ngăn gọn một chút.

Nhưng nếu như A Hạ dùng thủ đoạn hèn hạ, uy hiếp người nhà của đệ tử tông phái, vậy đó chính là một tính chất khác rồi, Linh Kiếm phái tuyệt sẽ không dễ dàng tha thứ hành vi bỉ ổi như vậy, cụ thể trả thù như thế nào, Linh Kiếm phái còn chưa có tiền lệ. Nhưng nếu như so sánh cùng là cách làm của Ngũ Tuyệt Thịnh Kinh Tiên Môn... Trong vòng hai trăm năm tới Ngự Thú Tông đừng nghĩ đến việc được liệt vào danh sách thượng phẩm tông phái.

A Hạ đương nhiên không muốn trêu chọc đối thủ kinh khủng như vậy, nhưng tính mạng lúc này còn rất quan trọng, hẳn có lựa chọn sao? Một lá át chủ bài lớn nhất đã mất đi hiệu lực, như vậy cho dù biết rõ uống rượu giải khát, hẳn cũng chỉ có thể làm trước rồi lại nói, chỉ là, hẳn như thế nào cũng không nghĩ tới, sự tình biến hóa lại nhanh như vậy...

Để an toàn, cho dù một ngày trước Xích Hào đã hạ lệnh cho hẳn chú ý tới sơn trang của Nhạc gia, nhưng hẳn thật sự hạ lệnh động thủ. Kỳ thật là sau khi Vương Lục phá giải át chủ bài đầu tiên của hẳn, cũng chỉ nói mấy câu trước kia mà thôi.

Cho nên, thay vì nói là Vương Lục đang lừa hẳn, không bằng nói hẳn đang trá Vương Lục, Xích Hào cùng với Linh thú hóa hình đích xác đã đến Thiên Thủy Nhạc gia, nhưng cũng không có ra tay mở ra chiến tranh. Đương nhiên, trong suy tính của A Hạ, một Linh thú cực hạn kim đan, cộng thêm Xích Hào bố trí Vạn Thú đại trận, không chế thế cục chỉ trong vài câu, không ngờ tới, sau vài câu thời gian, thế cục lại phát sinh biến hóa kịch tính như vậy.

“Đại sư tử không hổ là đại sư tử, uy vũ nhộn nhạo mãi. Ta còn tưởng rằng ta và Tiểu Lưu Ly đã trải qua một lần kỳ ngộ, chưa nói tới chuyện vượt qua mình, ít nhất cũng có thể sánh vai cùng, xem ra phải luyện rồi.”

Vương Lục tặc lưỡi liên tục, nhưng mỗi một từ đều khiến tâm tình của A Hạ tiến thêm một bước rơi xuống đáy vực.

Có điều cũng vào lúc này, bên tai Vương Lục vang lên nguyên thần của Tiểu Thất truyền âm: “Người đủ rồi thì nói nhảm với tên rác rưởi đó làm cái gì? Không biết nói nhảm dễ dàng bị lật ngược thế nào sao? Tình huống của ta nơi này cũng không lạc quan, người còn không mau trở về đi?”

Trên mặt Vương Lục vẫn mang theo nụ cười trào phúng cùng khinh thường, nhưng trong lúc nói chuyện với nguyên thần của Tiểu Thất, thanh âm lại tràn đầy bất đắc dĩ.

“Trở về? Trở về như thế nào? Bên cạnh ta tính cả linh thú Ngự Thú tông, có khoảng hai mươi cao thủ cấp Kim Đan, ta lại đang ở giữa không trung không dính đất. Tự nhiên Vô Tướng công lại chưa tu luyện được cảnh giới Hư Lâm Phong, người cho rằng ta có thể giết được bảy ra bảy ra sao?”

Tiểu Thất cũng sững sốt: “Người... Nói cách khác, kỳ thực là vừa rồi người xúc động nhất thời, xông vào trận địa địch, sau đó bị nhốt ở đó không về được? Ồ, bao gồm cả người nâng kiếm làm bộ muốn chém chết A Hạ cũng phải làm bộ rồi? Thật ra người căn bản không có cách nào động thủ? Vậy phải làm sao, có cần ta hỗ trợ không?”

“Người mở tay trên mặt đất sao? Được rồi, tự ta có thể giải quyết, dù không động thủ cũng không sao, sẽ không tốn quá lâu, Lưu Ly bên kia phiên người chống đỡ trước, ta rất nhanh sẽ trở về.”

Nói xong, Vương Lục liền cắt đứt cuộc đối thoại với Tiểu Thất, đem sự chú ý một lần nữa quay về trên người A Hạ.

Tất cả con át chủ bài đều đã mất đi hiệu lực, A Hạ đã thật sự bị bức vào tuyệt lộ, trong đầu là một mảnh mờ mịt, trong một cái đầu hở lộ ra sự tuyệt vọng vô hạn, nhưng đúng vào lúc này, lại nghe Vương Lục thản nhiên mở miệng.

“Muốn giữ mạng thì cho người một cơ hội.”

“Cái gì?”

“Quý xuống xin lỗi, giao giải dược của ngươi ra, ta sẽ tha cho ngươi một mạng. Đương nhiên, đừng hiểu lầm ta thật sự rất cần giải dược, đơn giản là bảo sư muội mau mau kết thúc thống khổ đi, nếu ngươi không giao ra, ta cũng không quan tâm.”

Trong mắt A Hạ hiện ra sự giãy dụa, một lát sau, hắn từ trong túi trữ vật lấy ra một bình thuốc nhỏ màu lam, Vương Lục tiếp nhận bình đan dược, trực tiếp ném ra phía sau, nhìn Tiểu Thất đang ở trong Nguyệt Cốc.

“Dược, ta sẽ nhận giải dược, tiếp theo, chỉ cần ngươi quý xuống xin lỗi, ta sẽ bỏ qua chuyện cũ.”

A Hạ khàn khàn nói: “Ngươi dám thề sao? dụng ma đại thệ, nói ngươi đã bỏ qua chuyện cũ...”

Vương Lục cười nói: “Tâm ma đại thệ? Không sao cả, ngươi thực cho rằng mạng của mình rất đáng tiền sao? Trong mắt ta, loại sinh tử hỗn tạp như ngươi thật sự là không quan trọng, cho nên, ngươi quý xuống, quý xuống ngoan ngoãn, để tâm tình ta tốt một chút, giữ lại ngươi một mạng căn bản không đáng gọi là.”

Kế tiếp, Vương Lục thật sự hô hoán ra tâm ma, cũng lấy câu nói tiêu chuẩn nhất ở trước mặt tâm ma lập lời thề, hơn nữa phạm vi ước thúc lời thề còn rộng hơn so với A Hạ dự đoán.

“Ta thề, chỉ cần hắn quý xuống trước mặt ta cầu xin tha thứ, ta và các bằng hữu của ta tuyệt đối sẽ không hại hắn mảy may, như trái lời thề này, nguyện chịu tâm ma dây dưa mà chết.”

A Hạ nghe thấy Vương Lục nhẹ nhàng bâng quơ phát lời thề như thế, trực giác trong đó tất nhiên có bẫy, nhưng một mặt trọng thương trong người, đạo tâm tổn hại, năng lực suy nghĩ của hắn đã rơi xuống đáy vực, mặt khác là cầu sinh tồn hắn cũng không có lựa chọn nào khác... Cho nên, sau khi giãy dụa hồi lâu, cuối cùng hắn vẫn chậm rãi hạ người xuống. Thân ở giữa không trung, đầu gối tự nhiên không chạm được mặt đất, nhưng động tác quý xuống lại giống hệt nhau.

“Ha ha, có chí khí.” Vương Lục lại nhìn cũng không thèm nhìn thêm một cái, cười khinh miệt, xoay người liền đi.

A Hạ quỳ gối giữa không trung, ánh mắt theo vương lục chậm rãi di động, lại chợt phát hiện có chút không ổn.

Chỉ để hấn đi như thế? Một mình hấn xông vào trận địa địch, rõ ràng bị nhiều cao thủ bao vây như vậy, thế mà... sao lại bỏ đi như vậy? Mình có phải đã nhầm chỗ gì không?

Nhưng mà còn không đợi hấn suy nghĩ chậm chạp đầu óc xâm nhập sâu hơn, liền nghe Vương Lục cười hắc hắc, mở miệng nói: “Các trưởng lão Ngự Thú Tông, các người còn không ra tay, chờ cái gì chứ? Tên giả mạo này giả mạo lừa bịp, khinh nhờn tôn nghiêm của Đại trưởng lão Lôi Thần, suýt nữa rước lấy tai họa cực lớn cho Ngự Thú Tông các người, dựa theo môn quy của các người, giết chết tại chỗ cũng là hợp tình hợp lý.”

A Hạ chỉ cảm thấy trong đầu oanh một tiếng nổ vang, ý định của Vương Lục sáng tỏ thông suốt, hấn có đàn độn đến đâu cũng nhìn ra rõ ràng.

Tên gia hỏa này, quả nhiên là tên hèn hạ xảo trá.

“Tuy rằng Lôi Thần và Đại trưởng lão của các người đối địch ở lập trường, nhưng ta vẫn công nhận hấn là một người đàn ông có thực lực đáng kính, có quyết đoán, có đảm đương đương, nếu không phải ta có núi linh nơi đây tương trợ, chỉ bằng vào tu vi của bản thân thì có thể mười năm nữa cũng chưa chắc là đối thủ của hấn. Đối lại là những trường hợp khác, ta rất nguyện ý kết giao bằng hữu này với hấn.”

Vương Lục nói xong, quay đầu nhìn về phía trưởng lão Ngự Thú tông.

Lấy Công Dương trưởng lão cầm đầu, trên mặt đều hiện ra thần sắc phức tạp dị thường, hiển nhiên nội tâm bị lời nói của Vương Lục làm dao động thật sâu.

“Mà đại trưởng lão Lôi Thần mà ta thừa nhận, tuyệt đối sẽ không dùng thủ đoạn hèn hạ này. Ha ha, uy hiếp một con mèo đáng thương làm thích khách cho người, hạ sát thủ với một tiểu cô nương trẻ tuổi, còn dùng thượng cổ kỳ độc. Cho dù lúc trước ma tộc làm việc cũng không ti tiện đến vậy, hơn nữa người chẳng làm được gì, lại còn dùng người nhà của người

khác uy hiếp, cứ hạ lưu như vậy, đi ra không sợ thiên kiếp sao?”

Nói đến đây, chư vị trưởng lão Ngự Thú Tông nhao nhao lộ ra vẻ hồ thẹn, hiển nhiên cũng là rất xem trọng. Vô luận Ngự Thú Tông làm việc có bao nhiêu chỗ làm người lên án, nhưng cũng không phải là tông phái âm hiểm hạ xuống, A Hạ hành sự, hoàn toàn không được tán đồng.

“Nếu như là Hồ vương thật sự, coi như có làm ra đủ loại nguyên nhân bất nghĩa cũng nhất định sẽ kiên trì đến cuối cùng. Dù có chết cũng không tiếc. Ít nhất, y tuyệt đối sẽ không vì sống tạm bợ mà quỳ xuống trước mặt người khác.”

Vương Lục nói xong, bắt đắ dĩ giang tay cười: “Cho nên nói kẻ giả mạo chính là kẻ giả mạo, ngay từ đầu lúc ra trận còn diễn vai thật, chớ gặp phải nguy hiểm tính mạng liền lộ ra nguyên hình, A Hạ à, ngươi cũng chỉ có chút bản lĩnh này.”

“A Hạ?” Nghe được cái tên này, vài tên trưởng lão khiếp sợ không thôi.

Vương Lục lại hỏi ngược lại: “Giả bộ cái gì? Diễn đến mức này rồi, các người thật không nhìn ra thân phận của gã? Được rồi, điều nên làm ta cũng làm xong rồi. Tiếp theo, các người tự thanh lý môn hộ đi.”

Nói xong câu cuối cùng, Vương Lục không lưu luyến nữa, thân hình phiêu nhiên mà đi xuống dưới, bóng lưng ở trong ánh mắt của A Hạ nhanh chóng thu nhỏ lại.

A Hạ chỉ cảm thấy trong đầu ông ông tác hưởng, vào thời khắc sống còn, hẳn thực sự không cam lòng cứ như vậy kết thúc, rống lớn: “Công Dương Việt, Lương Ngọc, các người đang đợi cái gì, cứ như vậy thả hẳn chạy? Mau bắt hẳn lại cho ta a...!”

Nếu như có thể bắt được Vương Lục, tất cả đều còn có cơ hội xoay chuyển. Bản thân hẳn thân là Đại trưởng lão chi nhánh, cho dù trọng thương gần chết, nhưng chỉ cần có thể nắm giữ quyền lực chi nhánh, vậy thì...

“Đủ rồi, tên vô liêm sĩ nhà ngươi.”

Trả lời của Hạ, lại là một thanh trường kiếm răng thú đâm vào sau lưng, trước ngực xuyên ra.

Lương Ngọc trưởng lão hai mắt đỏ thẫm, tức sùi bọt mép.

“Đại trưởng lão cả đời đều thẳng thắn, không ngờ sau khi chết lại bị một tên lừa gạt như ngươi làm vậy bản danh dự, ngươi dùng thân thể Đại trưởng lão làm ra hành vi vô sỉ như vậy, trăm chết mới chuộc được...”

“Ta.” Hạ Hạ giãy dụa muốn nói mình mới là Đại trưởng lão, nhưng thương thế bộc phát âm âm trong cơ thể khiến y không thể nói ra được một chữ, ánh mắt cũng rất nhanh rơi vào màu đen kịt.

Vì sao?

Ta rốt cuộc đã làm sai cái gì? Ta rõ ràng so với Hồ Vương nghiêm chỉnh bài danh còn ưu tú hơn, tại sao lại biến thành như vậy... Vì cái gì dám dung nhân các ngươi lại không phục tùng ta? Nếu như ngay từ đầu các ngươi có thể khiến ta như cánh tay sai khiến, kết cục tuyệt đối sẽ khác a!

“Ngu xuẩn”

Trong bóng tối, A Hạ bỗng nghe thấy một tiếng găm giận dữ. Thanh âm quen thuộc khiến hắn sợ hãi cả kinh.

Trong bóng tối, thân hình khôi ngô dần dần thả ra ánh sáng nhạt, người nọ mặt hồ thân người, đúng là Hồ Vương Lôi Thần.

“Ngươi, ngươi làm sao... Ngươi không phải đã chết sao? Tại sao lại xuất hiện ở đây, lẽ nào ta cũng đã chết? Không thể nào, sao ta lại chết được?”

“Hừ, quả thật ngươi không chết, tuy rằng cũng không kém hơn bao nhiêu... Bộ thân thể và Nguyên Anh này đều là vật của ta, tại sao ta không thể xuất hiện?” Hồ Vương hừ lạnh một tiếng: “Thế nào, dùng thân thể của ta, đóng vai trò của ta, chơi vui vẻ hả?”

A Hạ sững sốt, lập tức cắn răng nói: “Không sai, đúng là ta đã thất bại, cho nên ngươi liền cười trên nỗi đau của người khác?”

Hồ Vương lại khịt mũi coi thường chuyện này: “Chỉ bằng ngươi mà cũng xứng để cho ta hả hê? Nếu như tên Vương Lục kia thất bại, ta ngược lại sẽ cười ngươi a...”

Nói xong, Hồ Vương lại kim lòng không được mà thở dài.

“Nói đến cũng là ta hại ngươi, những năm này nhìn ngươi đáng thương, biết rõ tính tình ngươi trở nên càng ngày càng cực đoan, thủ đoạn làm việc cũng ti tiện không chịu nổi, lại nghe theo đảm nhiệm, thậm chí sung cho ngươi che gió tránh mưa, mặc ngươi càng ngày càng không biết trời cao đất rộng, tự cho mình có hai phần sai mới có thể làm mọi việc đều thuận lợi, đi sai đường càng xa, rốt cuộc không cách nào quay đầu. Hừ, loại người chết trên tay ngươi, ta cũng coi như gieo gió gặt bão.”

A Hạ sừng sốt: “Ngươi, ngươi nói cái ô che gió tránh mưa cái gì?”

Hỗ Vương lạnh lùng nói: “Nếu không phải ta che chở ngươi, ngươi cho rằng chỉ bằng những hành động của ngươi trong tông môn những năm này, chừng hình trường lão hội buông tha ngươi sao? Ngươi thật cho rằng công phu của ngươi là thuần Thiên thú không tặc, được cao tăng tán thưởng rồi sao? Nếu không phải lão tử bảo vệ ngươi, ngươi đã sớm bị nhốt trong lồng giam Hắc Thú một ngàn năm rồi.”

“Ta...”

“Ha ha, bây giờ nghĩ lại mới thấy, để ngươi ở trong lồng thú đen vài năm mới tốt, khi đó chừng môn còn khuyên ta, chiều chuộng ngươi quá mức chỉ hại người hại mình. Lúc ấy ta chỉ cho rằng hấn đánh rắm, bây giờ xem ra ta thật sự là mỡ heo che mắt rồi.”

A Hạ chỉ cảm thấy trong lòng khiếp sợ không ngừng.

“Đây, việc này sao ta chưa bao giờ biết?”

Hỗ Vương liếc mắt nhìn hấn: “Cần phải để ngươi biết sao?”

“Tại sao phải làm cho ta nhiều như vậy? Ngươi... việc ngươi bị đẩy từ Thiên Nam sang Vân châu, lẽ nào cũng vậy?”

Hỗ Vương nói: “Hắc, tại sao phải làm nhiều như vậy? Điều này còn cần phải hỏi sao? Chỉ tiếc a, mấy chục năm như vậy, ta thật không biết trong lòng ngươi lại không tình nguyện như vậy...”

“Ta...”

“Ta nhớ lúc ban đầu ta đã thanh minh trước, nếu là không thích, ta tuyệt không miễn cưỡng, kết quả là chính người chủ động bỏ tới. Hắc hắc hắc, mấy năm nay, người thật đúng là nhân nhục trọng a.”

Nghe trong lời nói của hồ vương trào phúng, trong lòng A Hạ trăm mối cảm xúc ngổn ngang, ngũ vị tạp trần, thậm chí lặng yên sinh ra một tia áy náy. Bất quá cuối cùng hắn vẫn cường ngạnh nói.

“Chỉ có thể trách người mù.”

Hồ Vương cười ha ha: “Nói hay lắm, quả thật ta bị mù mắt, mất đầu, cho nên phải chết trên tay người... Nhưng tốt xấu gì thì trước khi chết ta cũng thông minh hơn một chút. A Hạ à, sau khi người đoạt xá ta, trong lòng ta tuy hận thù., Nhưng lời nói của người sắp chết cũng thật hay, ta nghĩ mấy chục năm nay dù sao cũng là sống vui vẻ, liền muốn cho người lời khuyên cuối cùng, không ngờ còn chưa chờ ta mở miệng, người đã không thể chờ được nữa nhào tới trên người ta, cho nên cuối cùng lão tử cần lưỡi tự sát, đem lời khuyên kia nuốt xuống.”

“... Xin khuyên cái gì?”

“Lão tử muốn nhắc nhở người, chộc ai cũng được, ngàn vạn lần đừng chộc đến tiểu tử Vương Lục kia. Ha ha ha ha ha, coi như lúc ấy nói với người, người cũng coi như là đánh rắm, cho nên đáng đời người cũng chết ở chỗ này.”

A Hạ cắn răng nói: “Ta mới không phải chết.”

“Vậy không phải do người quyết định.”

Hồ Vương thu lại nụ cười, quang mang trên người đột nhiên trở nên mãnh liệt, chiếu sáng cảnh tượng chung quanh.

Cũng không phải Ngọc phủ hoặc là nguyên thần như A Hạ dự đoán, cũng không phải Quan Vân phong cùng Vọng Nguyệt cốc... Mà là một nơi sương mù mông lung, một cửa đá khổng lồ đứng sừng sững ở trước mắt, bóng người nguy nga tản ra khí tức làm người ta sợ hãi.

“Nơi này là...”

Hổ Vương lạnh giọng nói: “Hoan nghênh đến Quỷ Môn quan.”

“Quý...?”

“Được rồi, cùng nhau đi vào.”

“Ta, ta mới không muốn chết, ngươi tự đi chết đi A Hạ giã dựa, nhưng đến khi hấn vung nắm đấm lên, mới phát hiện thân hình cường tráng của Hổ Vương đã biến mất không thấy đâu nữa, thay vào đó, là thân thể gầy yếu bị chính hấn nghiền rủa.

Thân thể như vậy, ở trước mặt hổ vương không hề có sức kháng cự, Hổ Vương xách a hạ lên, một đường cười điên cuồng bước vào trong cửa đá.

“Từ nay về sau, chúng ta có vô số thời gian có thể ân ái, lão tử thề nhất định sẽ làm cho ngươi yêu ta, ha ha ha ha.”

...

“Tình huống Lưu Ly thế nào rồi?”

Sau khi thông dong thu hồi từ trong vòng vây, hai chân Vương Lục rơi xuống đất, thân sắc lạnh nhạt trên mặt lập tức bị một tia nôn nóng không kiềm chế được thay thế.

Tiểu Thất trợn mắt nhìn hắn: “Cuối cùng cũng nhớ tới chính sự? Thật là, đầu óc nóng lên một cái là mặc kệ không quan tâm, người cho rằng mình xông thẳng vào trận địa của địch thì rất uy vũ sao? Ngu không thể ngờ được người còn một mực khoác lác về tố chất của kẻ chuyên nghiệp mạo hiểm... lãng phí thời gian với một tên tạp chủng, quả thực là ngây thơ...”

Vương Lục thúc giục: “Bớt nói nhảm, nói chính sự đi, rốt cuộc tình hình thế nào.”

“... Người còn mặt mũi thúc giục ta nữa hả?” Tiểu Thất bắt đầu dĩ lặc đầu, “Tình hình chẳng ra làm sao cả, độc của Tiểu Lưu Ly chống không tề, lại có thêm giải dược, độc tố nhanh chóng bị đẩy ra ngoài, nhưng dao găm đâm vào chỗ yếu hại, hơn nữa lúc đầu chất độc bộc phát một vòng, thương tổn gây ra là rất rõ ràng...”

Nói xong, Tiểu Thất cúi người xuống, lật ngược thân thể Lưu Ly Tiên đang hôn mê lại, duỗi tay xé rách quần áo sau lưng, lộ ra cơ thể trắng nõn như tuyết. Một vết thương đen nhánh, xấu xí nằm trên lưng, dọc theo miệng vết thương, từng đường hắc tuyến lan tràn khắp người...

Nhìn thấy vết thương, Vương Lục cũng không khỏi nhíu mày. Ở trong Đàng Vân đường học được tri thức đến xem, lấy kiến thức cơ bản của đệ tử Linh kiếm phái, tu vi vừa qua Hư Đan, nhục thân sẽ rèn luyện cao độ, sinh mệnh lực cường đại vượt xa bình thường.

Cho dù Lưu Ly Tiên nổi danh tự ý tấn công không giỏi về phòng thủ, thân thể cường hãn cũng nhanh chóng áp sát Kim Đan chân nhân của môn phái... Trên lý thuyết, cho dù bị người ta đâm một đao phá trái tim cũng sẽ không chết. Thực tế

có cao thủ thiên công như Tiểu Thất ở bên chữa trị, cho dù đầu roi mất, chỉ cần nói lại là có thể sống sót.

Thế nhưng bây giờ Lưu Ly Tiên bị thiên quang bao phủ, thương thế lại chậm chạp không thấy chuyển biến tốt... Chỉ có thể nói rõ, thương thế của nàng đã nghiêm trọng tới mức không cách nào tự phát phát đi vào tuần hoàn chính thức.

Giống như một người bị thương nhẹ, mặc kệ mặc kệ thân thể cũng có thể tự lành, nhưng nếu thương thế quá nặng, tốc độ sinh mệnh mất đi nhanh hơn nhiều so với sản năng của bản thân, thậm chí cao hơn quá tốc độ trị liệu, đó là không có thuốc nào cứu được. Bây giờ tình huống Lưu Ly Tiên giống loại này, vết thương mặc dù không lớn, nhưng phá hoại bên trong lại phi thường nghiêm trọng, đến trình độ hoàn toàn không thể khép lại.

“Thanh chủ tử này không hổ là kỳ vật thượng cổ, ngoại trừ độc tố bám vào bên ngoài, kết cấu lưỡi dao chủ tử cũng phi thường ác độc, chú ý lưỡi đao, phía trên có phân nhánh phi thường nhỏ, hơn nữa cấu thành phá hư kết cấu của nhau, lúc nhập thể có thể nhanh chóng giết chết sinh cơ, như là nguyên rủa ác độc.”

Nói tới đây, Tiểu Thất tức giận nghiến răng nói: “Tên tạp chủng đó đúng là tinh diệu, một đao chém xuống, coi như lấy được giải dược, ta cũng nhất định phải ứng phó toàn lực mới có thể giữ được tính mạng của Lưu Ly, hơi chút buông lỏng cũng không được... Thật là ác độc...”

Vương Lục khoát tay áo: “Không cần thiết so đo với người chết, tập trung tinh thần vào vấn đề hiện tại.”

Trong khi nói chuyện, cau mày, trong đầu thì kiệt lực nhớ lại sở học bên trong Đăng Vân đường, sách vở tu hành mười năm qua đọc mỗi một quyển sách liên quan tới chữa thương, đều hiện ra trong đầu Vương Lục...

Sau một lúc lâu, Vương Lục nói: “Vấn đề Lưu Ly ở chỗ thương thế quá nặng, sinh mệnh lực xói mòn quá nhiều, mà pháp thuật chữa thương của thiên tông, bản chất là kích phát sinh mệnh lực của một người, nếu là sinh mệnh lực bản thân không đủ, công pháp thiên tông cũng là gà mờ không gạo, đã như vậy...”

“Trực tiếp bổ sung tiên thiên nguyên khí được không?” Vương Lục nói, “Mặc dù nói tiên thiên nguyên khí của người khác nhau khó có thể cùng hưởng, nhưng thiên tông có phổ độ thuật, chúng sinh bình đẳng, hẳn là có pháp thuật tương quan?”

Tiểu Thất cau mày nói: “Cũng được... Nhưng bây giờ ta chỉ là phân thân, có nhục thân của Kim Đan, duy chỉ không có tiên thiên nguyên khí.”

“Ừm, ta biết, hơn nữa chuyện này sao có thể không biết xấu hổ để người công hiến tiên thiên nguyên khí, ta đi bắt mấy tên tạp chủng Ngự Thú tông đến hiến mệnh.”

Vương Lục nói xong liền muốn đứng dậy mở ra chiến sự lần nữa, nhưng rất nhanh liền bị Tiểu Thất chặn lại.

“Chờ một chút, Lưu Ly Tiên Kiếm Tâm có thể chất sáng sủa trong sạch, tiên thiên nguyên khí của người bình thường đối với nàng mà nói ngược lại là trọc khí, nhập thể có hại vô ích.”

Vương Lục hỏi: “Vậy thì tiên thiên nguyên khí gì mới có thể đánh dấu được? Da ái mộ nhị điểm thấp hơn năm mươi sao? Hay là nói muốn làm một Tịnh Hóa khí?”

Tiểu Thất liếc mắt nhìn Vương Lục, có chút bất đắc dĩ nói: “Ngoại trừ tu vi đủ cao, công pháp đủ tinh thuần... Còn muốn đồng nam đồng nữ.”

“Đồng...” Vương Lục lập tức ngây ngẩn cả người, sau đó ngẩng đầu nhìn đám tu sĩ Ngự Thú Tông đang ồn ào trên Quan Vân Phong, lập tức quay đầu lại, vẻ mặt phức tạp thờ dài: “Tâm trạng của ta hiện tại vô cùng vi diệu.”

Tiểu Thất cười khò: “Ta có thể lý giải, dẫn tiên thiên nguyên khí của người khác vào trong cơ thể Lưu Ly, chẳng những yêu cầu chất lượng tiên thiên nguyên khí cao hơn, mà yêu cầu đối với số lượng cũng rất kinh người, bởi vì hao tổn ở giữa sẽ vô cùng kinh người...”

Vương Lục ngắt lời nói: “Không sao, cứu người quan trọng hơn, trả giá bao nhiêu ta cũng chịu được.”

Tiểu Thất nhìn hắn một cái, nhẹ giọng nói: “Một trăm năm nữa cũng không sao cả sao?”

Vương Lục sừng sốt: “Một trăm năm? Có cần khoa trương như vậy không?” Nhưng lập tức không chút do dự nói: “Một trăm năm thì cứ việc cầm đi.”

Trong khi nói chuyện, thò tay đặt lên vết thương sau lưng Lưu Ly Tiên, xúc tu lại là một mảnh cứng ngắt cùng lạnh như băng, khiến Vương Lục không khỏi nhúm mày. Đã từng có lúc, thân thể thiếu nữ vẫn mềm mại như ngọc, lúc này lại tràn đầy khí tức tử vong...

Đám tạp chủng Ngự Thú Tông, chuyện này tuyệt đối không dừng ở đây.

Nhưng Vương Lục đã chuẩn bị chiết thọ trăm năm, Tiểu Thất lại không có cách nào xuống tay.

“Người luôn luôn khôn khéo, hẳn phải biết bị bẻ gãy trăm năm dương thọ có ý nghĩa gì? Tu vi người bây giờ đạt tới Hư Đan cảnh, dương thọ bất quá ba trăm năm, dù Vô Tướng công có năng lực kéo dài tuổi thọ, tổng cộng cũng năm trăm năm. Một khi giảm đi một phần năm, tuyệt không chỉ một trăm năm, mà đối với tu hành của người cũng sẽ tạo thành ảnh hưởng nghiêm trọng, rất có thể sau này sẽ gặp phải bình cảnh thật lớn.”

Vương Lục chẳng thèm ngó tới nói: “Bình cảnh thì đột phá đi, đường đường là Không linh căn mà còn sợ bình cảnh sao?”

“Một hơi thọ nguyên trăm năm, có lẽ... Sẽ làm giảm bớt ảnh hưởng của phẩm chất linh căn, tạo thành không thể văn hồi, như vậy cũng không sao?”

“Không sao cả, cứu Lưu Ly là người đầu tiên, dù sao ta là người chuyên đi mạo hiểm thì ta sợ ai? Huống chi linh căn của ta còn chưa đủ, phẩm chất hạ thấp thì hạ xuống thôi, cùng lắm thì đi phạm nhân tu tiên, chưa chắc đã buồn chết.”

“Người...” Tiểu Thất thấy ý chí Vương Lục vô cùng kiên định, trong lòng cảm khái thầy trò Vô Tướng Phong quả nhiên là từ khuôn mặt khắc ra.

Lúc bình thường, tiện tới mức hận không thể đánh chết bọn họ, nhưng vào thời điểm mấu chốt, lại đáng tin hơn bất cứ ai. Tiểu tử này tuổi còn trẻ mà đã có phong phạm của sư phụ hẳn.

Có lẽ, trăm năm dương thọ này đối với hắn mà nói, ngược lại là một cơ hội đột phá?

Nhưng đang định động thủ, chợt nghe thấy một giọng nói nữ tử nhàn nhạt.

“Dùng của ta đi.”

Tiểu Thất kinh ngạc đảo mắt qua, chỉ thấy Miêu Nữ Linh Yên bị đánh cờ trọng thương sau khi hôn mê bất tỉnh không biết từ lúc nào đã mở mắt ra, đang suy yếu nhưng kiên định nói.

“Đây hết thảy đều là ta tạo thành, tự nhiên nên để ta bù đắp sai lầm. Nếu như tiên thiên nguyên khí có thể cứu nàng, vô luận bao nhiêu ta cũng nguyện ý bỏ ra.”

Tiểu Thất sắc mặt phức tạp: “Người...”

Miêu nữ nói: “Mặc dù ta bị mấy chục năm tra tấn dưới tay A Hạ, nhưng dựa theo tiêu chuẩn của nhân loại các người, ta... Coi như là xử nữ.”

Vương Lục cười ha ha: “Đây là trà xanh gì vậy, rõ ràng là bị ca ca chà đạp mấy chục năm rồi còn bêu cô dâu, toàn thân trên dưới của huynh cũng chỉ có lỗ mũi và lỗ tai mà thôi. Huynh...”

“A Hạ là héo rũ.”

“...” Nụ cười trên mặt Vương Lục thuận thế đọng lại, có chút xấu hổ sờ mũi: “Người cứ tiếp tục đi, ta không cắt đứt.”

“Dùng hết sức của ta, tiên thiên nguyên khí của ta nhất định có thể thỏa mãn yêu cầu của ta, hơn nữa, cũng mong người cho ta một cơ hội chuộc tội.” Nói xong, giọng nói của Miêu Nữ càng trở nên thê lương, tràn đầy tự trách và hối hận. “Tự tay làm tổn thương người ta thích nhất, hiện tại ta hận không thể chết được.”

Tiểu Thất nói: “Lúc ấy người thân bất do kỷ, cũng không phải lỗi của người, hơn nữa người có phần tâm này, tin tưởng Lưu Ly cũng sẽ tha thứ cho người... Còn về phần Tiên Thiên nguyên khí, phẩm chất của người chênh lệch rất xa với Vương Lục, nếu hắn mà muốn một trăm năm, người có thể sẽ được nhiều hơn. Cho dù người là linh thú hóa hình, thọ mệnh trời

sinh dài hơn nhân loại, nhưng cũng không thể nào chịu đựng nổi.”

Đáng tiếc an ủi Tiểu Thất hoàn toàn không có hiệu quả, thân hình Miêu Nữ bỗng nhiên khẽ động, như thêm điện lao tới bên người Lưu Ly Tiên, hai cánh tay bị khuyển đánh cò cắn đứt đồng thời chảy ra máu. Sau đó nàng đặt tay chân đứt ở sau lưng Lưu Ly Tiên, khiến cho máu tươi của mình trực tiếp chảy ở miệng vết thương của Lưu Ly Tiên. Máu tươi kia sau một lát như bốc cháy lên, lóe ra hào quang màu trắng.

“Ngươi?” Tiểu Thất lấp bắp kinh hãi, Miêu nữ vậy mà mạnh mẽ thiêu đốt tiên thiên nguyên khí, căn bản không cho người khác có cơ hội ngăn cản, như vậy ngoại trừ nhanh chóng tiếp dẫn tiên thiên nguyên khí ở bên ngoài của nàng đi qua, không còn cách nào khác, cũng không thể để cho nàng tùy ý hy sinh vô ích.

Roi vào đường cùng, Tiểu Thất vội vàng vận chuyển thiên công, dùng phương pháp phổ độ rót tiên thiên nguyên khí của linh yên vào trong cơ thể Lưu Ly Tiên. Mà theo nguyên khí tiến vào, màu xám tro chỗ miệng vết thương lưu ly tiên nhanh chóng biến mất, thân thể trước kia cứng ngắc cũng dần dần khôi phục sức sống.

Sinh mệnh lực của Lưu Ly Tiên đang khôi phục với tốc độ kinh người, nhưng ngược lại lại, Miêu Nữ lại suy yếu với tốc độ kinh người.

Tiên Thiên nguyên khí của tu sĩ cực kỳ quý giá, dù là Miêu Nữ đã có cảnh giới Kim Đan đỉnh phong cũng không có khả năng tùy ý sử dụng Tiên Thiên nguyên khí. Theo nguyên khí nhanh chóng xói mòn, thân thể của nàng cũng thu nhỏ lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được, đặc thù trên người cũng dần dần biến mất., Còn đặc thù của mèo thì dần dần tăng cường. Chỉ chốc lát sau, cả người nó gần như bị rút lại một nửa, chòm râu trên gương mặt càng dài hơn, một đôi tai mèo càng dễ làm người khác chú ý hơn, cái đuôi đầy lông lá mọc ra.

Đây là nghịch hóa hình của linh thú... Tại thời điểm sinh mệnh suy kiệt cực độ, linh thú hóa hình có thể sẽ theo bản năng mà xu thế, khôi phục hình thái dã thú ban đầu, lấy tính kéo dài sinh mệnh. Chỉ là quá trình này một khi xuất hiện,

nghĩa là khổ tu trăm năm trước của nó có khả năng đã hóa thành dòng nước chảy, một khi hoàn toàn lui về hình thái dã thú, thì cả đời này cũng không còn hi vọng hóa hình nữa.

Ý sấm hồi của Miêu nữ là kiên quyết như thế, thật sự là không tiếc cả tính mạng, nhất thời Tiểu Thất trong lòng vạn phần không đành lòng, nhưng nàng có thể làm gì được đây?

Chẳng lẽ thật sự muốn Vương Lục hy sinh trăm năm dương thọ sao? Điều này làm cho nàng mở miệng nói như thế nào?

Nhưng đúng lúc này, Vương Lục lắc đầu, chủ động vươn tay: “Đủ rồi, bộ dạng này của muội, để muội ấy tỉnh lại thì làm sao xử lý được?”

Đang khi nói chuyện, Vương Lục đưa tay nhẹ nhàng đặt lên vai Miêu nữ, một đạo quang mang kim sắc đồng dạng sáng lên. Toàn thân Miêu nữ chấn động, Tiên Thiên nguyên khí vận chuyển bị ép dừng lại.

Vương Lục trực tiếp đem nguyên khí của mình đưa vào trong cơ thể Miêu Nữ, giống như đại dương mệnh môn tưới tắt ngọn lửa nàng.

Mà không đợi Miêu Nữ đốt nguyên khí lần nữa, Tiểu Thất trực tiếp vung thiên trượng đánh nàng hôn mê bất tỉnh trên mặt đất. Vương Lục tiến lên một bước đón lấy vị trí của Miêu Nữ.

“A, loại chuyện này vẫn là ta tốt hơn, để một con mèo ngu xuẩn cứu thế, ta làm sư huynh mặt mũi nào phải bày ra chứ?”

Vừa nói, trên trán hắn đã lấm tấm mồ hôi, bên ngoài phóng ra tiên thiên nguyên khí, đối với Vương Lục mà nói cũng tuyệt không nhẹ nhàng...

Bất quá vào lúc này, một sinh linh bị người bỏ qua đã lâu, mở miệng yếu ớt.

“Mọi chuyện nơi đây do ta mà ra, liền để ta kết thúc.”

Ở Vương Lục, Tiểu Thất trong lúc kinh ngạc, quang kén tiên thú cách đó không xa toả ra ánh sáng chói lọi.

...

Tồn tại của Tiên Thú Nguyệt Linh, hoàn toàn chính xác bị người ta bỏ qua đã lâu.

Sau khi Vương Lục triệu hoán linh hồn của vạn vật vân đài sơn phá tan phong tỏa của Hổ vương, Đế Lưu tương trải khắp trong thiên địa Vân Đài sơn, mà Tiên thú Nguyệt Linh cũng nhân cơ hội này mở ra quá trình hóa hình, hấp thu nguyệt hoa, xây dựng một cái kén ánh sáng đem chính mình cuộn mình ở trong đó, tiến hành lột xác từng chút một.

Đối với linh thú bình thường mà nói, hóa hình là phải trải qua thiên kiếp, tu hành vốn là hành sự nghịch thiên, huống chi là do thú đến người lột xác. Đương nhiên, theo thời đại mạt pháp, cường độ thiên kiếp cũng không cao, chỉ cần chuẩn bị đầy đủ, bình thường không có độ. Miêu Nữ Linh Yên thiên tư xem như thượng giai, lúc trước hóa hình, hay là ngành kháng ba đạo Canh Kim Thần Lôi, liền thành công đột phá bình cảnh.

Mà đến cấp độ Tiên Thú, liền thiên kiếp đều giảm bớt đi, có lẽ đối với Thiên Đạo mà nói, Tiên Thú hóa hình mới là chỗ thiên lý, căn bản không cần trở ngại.

Cho nên quá trình hóa hình của Vân Đài Sơn Nguyệt Linh vô cùng bình ổn an tĩnh lặng, thế cho nên vào lúc tình thế khẩn cấp, đám người Vương Lục thậm chí vô thức quên mất bên cạnh còn có một con tiên thú. Cho đến lúc này, tiên thú Nguyệt Linh chủ động phát ra thanh âm của mình.

“Mọi chuyện nơi đây do ta mà ra, liền để ta kết thúc.”

Theo thanh âm mờ ảo trong Vọng Nguyệt Cốc vang lên, quang kén đại phóng ánh sáng, hai mắt Vương Lục đã trải qua rèn luyện đặc thù, cũng bị làm cho rung động hoa cả mắt, bất quá mơ hồ có thể nhìn thấy bóng dáng một nữ tử tuyệt mỹ chậm rãi đi tới gần Lưu Ly Tiên, đưa tay khẽ đụng miệng vết thương của nàng một cái.

Cơ hồ trong khoảnh khắc, tử khí trong cơ thể Lưu Ly Tiên bị toàn bộ trục xuất ra ngoài, sinh mệnh lực sung mãn như ánh nắng chiếu khắp nơi trong cơ thể nàng rót vào từng góc, Lưu

Ly Tiên Tuyên một tiếng, thương thế hồi phục như cũ, cũng không thức tỉnh.

Lưu Ly Tiên thoát khỏi nguy hiểm, hào quang của Nguyệt Linh cũng nhanh chóng thu liễm, lộ ra khuôn mặt thật của mình. Vương Lục ghen hống nhìn Nguyệt Linh đang hóa hình trước mặt, dù hẳn kiến thức rộng rãi, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói thế nào cho phải.

Sau khi Nguyệt Linh Hóa Hình, giống như dự liệu của Vương Lục, là một vị thiếu nữ tướng mạo tuyệt mỹ, siêu phàm thoát tục, thoát nhìn khoảng mười sáu mười bảy tuổi, khuôn mặt có tám chín phần tương tự Vân Đài tiên tử, chỉ là so với Vân Thai còn mạnh mẽ hơn mấy phần sinh cơ, trong hai mắt cũng mang theo hiếu kỳ cùng linh động.

Sau khi thu lại ánh sáng, cô gái mỉm cười làm cho người say mê, nói với Vương Lục: “Cảm ơn huynh.”

Vương Lục khó có được sự thông dong không thôi, ho khan một tiếng, hắng giọng một cái, nói: “Không khách khí, ta đã cùng tiên tử Vân Đài ước định, những chuyện này đều là bản phận. Chỉ là... Ngươi không cần nhắc việc mặc y phục?”

Nguyệt Linh vừa mới kết thúc hóa hình, đương nhiên là duy trì tư thái ban đầu, không có một mảnh vải. Phòng ngực đầy đặn, eo thon cùng nhau phác họa ra một đường cong hoàn mỹ, dáng người thon dài yếu điệu. Đương nhiên, vị trí trần cảm làm người ta si mê nhất trên người nữ tử cũng là nhìn không sót.

Vương Lục là kẻ chuyên đi mạo hiểm, sẽ không bởi vì thân thể nữ tử mà sót ruột. Nhưng gã cũng không thể không thừa nhận, cái dáng người hoàn mỹ không tỳ vết của Nguyệt Linh, tuyệt đối không phải đơn giản là “chỉ là cái thân thể nữ tử”, cảm giác kinh tâm động phách, dù là Vô Tướng tiên gã có thành tựu cũng không khỏi tim đập thành thịch.

Nguyệt Linh sửng sốt một chút, ngây ngốc bước đi nhẹ nhàng, dạo một vòng trước mắt Vương Lục: “Như vậy không dễ nhìn sao? Vì sao thoát nhìn ngươi rất khó xử nhỉ?”

Vương Lục: “Ta nhớ là Vân Đài tiên tử áo trắng áo trắng như tuyết, sao đến chỗ ngươi lại biến thành áo trắng của Hoàng đế rồi?”

Nguyệt Linh cười nói: “Mẫu thân nói, quần áo trên người nàng tượng trưng cho sự trời buộc của thế tục hồng trần, nàng hy vọng sau này ta có thể sống tự do tự tại, cho nên ta nghĩ hơn phân nửa là không nên mặc quần áo? Chẳng qua nếu người cảm thấy không thích hợp, xem ra nhận thức của ta cũng hiện thực còn có khác biệt không nhỏ, như vậy...”

Thiếu nữ khoát tay, chỗ mẫn cảm trên người liền sáng lên bạch quang, che khuất ánh mắt của người bên ngoài...

“Không ngờ người còn là đảng Thánh Quang...” Vương Lục không khỏi bật cười, thấy thiếu nữ ý chí kiên quyết, cũng không khuyên nỡ, dù sao người ta nguyện ý phát phúc lợi, mình cần gì phải ngăn cản? Nhanh phát huy sở trường đặc biệt đã học qua là không quên được, có thể nhớ được bao nhiêu.

Ban đầu tiên thú hóa hình, không am hiểu thế sự, không thấu nhân tình, thuần khiết như tờ giấy trắng. Nhưng thấy nàng nói lời lẽ cử chỉ, cũng không phải loại loại từ bỏ trị liệu như Lưu Ly Tiên và khuyên khuyên, lúc nàng ở hình thái tiên thú, hay là lấy thú tính làm chủ, nhưng sau khi hóa hình người, thần trí khai minh, lý tính tăng trưởng, đợi qua ba năm ngày, quen thuộc quy tắc, tự nhiên sẽ sinh ra tâm tình liêm sỉ, đến lúc đó sẽ không có loại hoàn cảnh tốt như bây giờ.

Chẳng qua, hành trình lên Vân Đài sơn lần này cuối cùng cũng kết thúc, Nguyệt Linh hóa hình, địch nhân chết hết, những chuyện có thể làm đều đã làm. Kế tiếp chỉ cần nói Nguyệt Linh vào trong núi, chuyển rèn luyện dưới chân núi này liền đại công cáo thành, để tránh đêm dài lắm mộng, trực tiếp vận dụng Thiên Phù là được.

Cho dù giá trị Linh Kiếm Thiên Phù xa xỉ, nhưng so với tiên thú thì không bằng một sợi lông của chín con trâu, Vương Lục không tiếc rẻ chút nào. Hắn lấy Thiên Phù từ trong túi trữ vật ra, chỉ thấy một tấm thẻ Thiên Phù óng ánh sáng long lanh., Trên linh phù như sơn ngọc, trên đó viết chi tiết hơn một ngàn chữ, mỗi một chữ đều ẩn chứa lực lượng huyền diệu. Mà nửa đoạn dưới linh phù thì trống rỗng, đó là chỗ lưu lại ấn ký của người sử dụng, một khi lưu lại ấn ký trên Thiên phù, phát động chỉ cần giữ ở quanh Thiên phù trăm mét., Cũng sẽ bị pháp lực lôi kéo vào trong truyền tông trận, một đạo truyền tông đến vị trí chỉ định. Hôm nay linh kiếm thiên phù chỉ để lại dấu vết

của Vương Lục, Lưu Ly Tiên cùng khuyển tâu, hiện tại liền muốn miêu nữ, Tiểu Thất cùng Nguyệt Linh ở trên đó lưu danh, một tấm thiên phù có thể truyền tống mười người, nhưng vị trí còn rất trống.

Nhìn thấy loại linh kiếm Thiên Phù có thể nói là thần khí cứu mạng này, Tiểu Thất không khỏi cảm khái: “Năm đó lúc cùng sư phụ ngươi vân du, nàng nhắc tới cái này đã lâu, nếu nói là có linh kiếm Thiên Phù bảo mệnh, nàng sẽ dám đi các đại tuyệt địa ở Cửu Châu tìm kiếm. Đáng tiếc vẫn không thấy nàng tập hợp đủ điểm số môn phái.”

Vương Lục Chỉ khịt mũi coi thường: “Vây nghèo phải đi ngày nào cũng bán thận rồi, nếu không phải chưởng môn nhìn nàng đáng thương, mỗi tháng cung phụng cho trưởng lão nàng, nàng đã sớm giờ bảng hiệu chín mươi chín phần trăm đến Huyền Thiên quán ngăn cửa rồi.”

Tiểu Thất vừa để lại ấn ký độc môn trên Thiên Phù, vừa cười nói: “Ngươi cũng đừng chửi bới nàng như vậy chứ, tuy rằng nhân cách của nàng có chút... Nhưng thực ra nàng rất có khả năng kiếm tiền nha.”

Vương Lục kinh ngạc không thôi: “Rất có thể kiếm tiền? Chẳng lẽ Vạn Tiên minh còn có người ra giá cao mua lại tiết tháo?”

“Không nha, nàng kỳ thật rất có đầu óc thương nghiệp, làm buôn bán mấy lần đều kiếm được làm nóng mắt, nhưng đồng thời có thể kiếm tiền, nàng càng có thể tiêu tiền, nàng khác với người, tiêu hao tu hành vô cùng kinh khủng, cho nên...”

Tiểu Thất vừa cười giải thích, vừa ôm con mèo nữ vì thiêu đốt tiên thiên nguyên khí mà thần chí hoảng hốt, túm một sợi râu của nàng, ở trong tiếng miêu nữ đau đớn hòa tan chòm râu thành một đạo pháp lực tinh thuần, để lại hai chữ linh yên trên Thiên phù.

Cuối cùng chỉ còn lại một mình Nguyệt Linh, thiếu nữ đánh giá Thiên Phù: “Tuy không rõ là cái gì, nhưng thoát nhìn bộ dáng thật là lợi hại. Nó dùng để làm gì?”

“Dẫn người rời khỏi đây, trở về Linh Kiếm sơn của ta.”

“Rời khỏi đây?” Thiếu nữ ngẩng đầu, nhẹ giọng hỏi: “Nơi này là nhà của ta.”

“Nhưng trong nhà ác khách tàn sát bừa bãi, mà núi Đại Linh Kiếm ta phong cảnh tú lệ, hoa thơm chim hót, linh khí nồng nặc, thịt cá lớn.”

Tiểu Thất: “Này, ngươi đòi trận căn bản không được chu đáo?”

Cô gái lại bị khơi dậy hứng thú: “Là nơi rất thú vị?”

“Tự nhiên là thú vị, hơn nữa Vân Đài tiên tử cũng không hy vọng cuộc đời của ngươi bị vây khốn ở trong Vân Đài sơn, thiên hạ to lớn, ngươi có thể du tẩu hết tứ phương.”

Thiếu nữ gạt đầu thật mạnh: “Ừm, con hiểu rồi, mẫu thân nói con có thể tin người, con đi với người. Như vậy muốn con lưu lại ấn ký trên Thiên phù không, làm sao lưu lại được?”

Vương Lục nói: “Tên thật thêm một chút nguyên khí tiên thiên là được, ừm, tên thật của ta nhất định phải có được cái tên bản tâm hưởng ứng, ta nhớ là Vân Đài tiên tử để lại cho ngươi tên là Thi Du, còn thiếu một cái họ, không bằng theo ta họ Vương được không?”

Nguyệt Linh lắc đầu nói: “Không cần, ta muốn họ Bạch.”

“Tùy ngươi.” Vương Lục không vấn đề đưa qua Thiên Phù, chờ đối phương ngưng kết ấn ký.

Thiếu nữ đặt tên là Bạch Thi Thiên lắc nhẹ ngón tay, bắt đầu ngưng kết ấn ký của mình. Tiên thú này hóa hình, quả nhiên là thần thông trời sinh. Nói chung người chưa bao giờ ngưng kết ấn ký bản mệnh, ít nhất phải tốn một đoạn thời gian mới có thể hóa bản danh vào trong Tiên Thiên nguyên khí, hai bên kết hợp với nhau kết hợp với ấn ký. Nhưng Bạch Thi Tỳ Hưu sau khi khoát tay ấn ký liền thành hình, nhìn giống như một vàng trắng trắng nõn.

Nhưng mà ngay khi Bạch Thi Tuyên sắp sửa dung nhập ấn ký vào Thiên Phù, bỗng nhiên Tiểu Thất biến sắc, vũ động thiên trượng hướng không trung nhất cử.

Sau một khắc, thiên trượng phát ra tiếng vang ông ông, thiên quang như cái, che đầy nửa bầu trời trong cốc Vọng Nguyệt.

Nhưng thiên quang trong khoảnh khắc bị một cột sáng sắc bén xuyên thủng, vỡ nát. Tiêu Thất rên lên một tiếng, lão đảo lui về phía sau mấy bước, thất khiếu đều tràn ra tơ máu. Cột sáng kia bị thiên công của Tiêu Thất cản trở một chút, lại như sóng lại, nửa đường lại gia tăng tốc độ đâm về phía Vương Lục, Vương Lục dựa vào phản ứng theo bản năng đem tay phải cầm Thiên Phù co rút lại về phía sau, chỉ cảm thấy tay phải đau đớn một hồi, đã bị tước mất mấy ngón tay, may mắn Thiên Phù chưa tổn hại.

Nhưng nguy cơ buông xuống đã là vô cùng xác thực. Phần kết của vở kịch này lại gọn lên sóng, tuy với tâm tính tốt của Vương Lục, nhưng cũng cảm thấy có chút nôn nóng.

Nhất là đạo pháp thuật vừa rồi, thế tới hung ác bá đạo, uy lực vô cùng lớn, hơn nữa pháp lực linh động như có sinh mệnh, đây là đặc thù điển hình của tu sĩ Nguyên Anh, tu vi còn mạnh hơn cả Hồ Vương.

“Đừng nghĩ đi.”

Theo một tiếng gào thét rung động sơn cốc, một mảnh mây đen từ xa bay tới, che khuất bầu trời mà đến, mặc dù cách nhau rất xa, nhưng trên đám mây lộ ra một cỗ khí thế uy nghiêm trấn áp chúng sinh, lại ép người ta không thở nổi. Vương Lục miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn lên, cố gắng từ trong mây đen nhìn thấu được chân tướng., Trong tầm mắt lại chiếu ra ngàn vạn dị tượng, trong mây đen phảng phất có vạn thú chạy chồm, có sấm chớp, có mưa to gió lớn... Vương Lục vội vàng lắc lắc đầu, lòng Vô Tướng Tiên lơ lửng trên bầu trời Ngọc phủ, cùng nguyên thần, Hư Đan, Vô Tướng Hoàng cốt cộng phát lực, thoát khỏi dị tượng ăn mòn.

“Hảo gia hỏa, Nguyên Anh đỉnh phong a...”

Giơ tay nhắc chân đã có thiên địa dị tượng, nguyên thần ngoại phóng có thể quấy nhiễu nhân tâm, không khỏi biểu lộ tu vi cảnh giới của người tới đã đạt tới Nguyên Anh đỉnh phong, trong lòng ta tức là có thiên tâm, vì thế có mây đen che phủ mặt trời, thiên địa dị tượng. Đồng thời nguyên thần phóng lên cao, mơ hồ có xu thế hóa thành nhiều, khiến cho người ta nhẹ nhàng tiếp xúc sẽ bị quấy nhiễu.

Cảnh giới như vậy, trong toàn bộ Vạn Tiên minh cũng coi là cao thủ hiếm có, nếu chỉ xét tới cảnh giới, chư vị trưởng lão Thiên Kiếm đường trên Linh Kiếm sơn bất quá cũng chỉ trình độ này mà thôi.

Nhưng người tới tất nhiên không phải là trưởng lão Linh Kiếm sơn, một lát sau mây đen tiêu tán, lộ ra một trưởng lão nghiêm túc và uy nghiêm. Người nọ mặc một bộ đồ đen, quanh thân có sấm sét và lửa bập bùng, hai cánh tay trắng kiết ôm trước ngực, trên cánh tay chỉ chút vẩy đen, trông dữ tợn gấp bội.

Tiểu Thất hít vào một ngụm lương khí: “Chương Hình trưởng lão Ngự Thú Tông?”

...

“Chương Hình trưởng lão?”

Nghe được Tiểu Thất sợ hãi thán phục, trong lòng Vương Lục cũng cảm thấy nặng nề.

Chương hình trưởng lão có chức vị này, trong môn phái bình thường thế nào cũng đều đứng trong ngũ đại trưởng lão đứng đầu, thực lực địa vị đều vượt xa tiểu chư hầu ở địa phương như Hồ vương Lô Thần. Nói đơn giản một chút, đó là lãnh đạo từ trung ương tới lãnh đạo.

Nếu như nói đối mặt với Hồ Vương, Vương Lục còn có thể thông qua đủ loại thủ đoạn tranh giành lấy một đường sinh cơ, nhưng đối mặt với một Đại trưởng lão Nguyên Anh đỉnh phong, gã có tự tin cũng khó mà nói được một phần thắng.

Bất quá, hết thảy cũng không quá khó lý giải, lấy giá trị ấu thể tiên thú mà nói, kinh động đại trưởng lão bản bộ Ngự Thú tông Thiên Nam không có gì ngạc nhiên. Trước đó Vương Lục chỉ suy đoán lấy tính tình Hồ Vương Lô Thần, lợi ích lớn như thế tuyệt sẽ không dễ dàng để bản bộ nhúng chàm, có gã ở đây trái lại là một loại bảo hộ.

Nhưng hiện tại Hồ Vương đã chết, vừa vặn cho các đại trưởng lão bản bộ nhúng tay vào cái cơ này. Vương Lục đã cố gắng hết sức không lãng phí thời gian, sau khi tỉnh dậy Nguyệt Linh hấn lập tức chuẩn bị ra ngoài Thiên Phù chạy trốn, một đường nói chuyện phiếm, nhưng động tác trên tay cũng không có chậm trễ, nhưng không ngờ vẫn là chậm.

Quả nhiên lợi ích càng lớn, nguy hiểm cũng càng lớn.

Trước nguy cơ mãnh liệt như thế, Vương Lục một bên kiệt lực suy nghĩ đối sách, một bên hỏi: “Thất nương, khẩn cấp xin giúp đỡ...”

Lại nghe Tiểu Thất Thần cười khổ phức tạp nói: “Chỉ sợ ta không phải đối tượng cầu cứu thích hợp, bây giờ ta chỉ là phân thân, cho dù ngươi nhờ ta, ta cũng không thể làm gì. Đừng quên, hấn là chương hình trưởng lão Ngự Thú tông a.

Vương Lục lập tức tỉnh ngộ, tu sĩ Ngự Thú Tông có rất nhiều linh thú làm bạn. Chương Hình trưởng lão này thoạt nhìn lẻ loi một mình, nhưng sao lại không mang theo linh thú?

Tiểu Thất chẳng qua chỉ là Kim Đan trung phẩm, cho dù liều mạng đi nữa cũng chỉ có thể chăm chú đối thủ. Nếu đối phương là Nhân Thú phân tranh, nàng coi trọng mắt bên kia, không có khả năng tranh thủ giúp cho Vương Lục lưu lại ấn ký cho Bạch Thi, rồi phát động Thiên Phù.

“Móa nó, tử tuần tuần a...”

Vương Lục cau mày, mặc dù y trí kế trăm quả cũng cảm thấy khó giải quyết. Thời gian từng giờ từng phút trôi qua, nhưng y biết rõ dưới áp chế của Nguyên Anh đỉnh phong kia, cho dù thời gian trôi qua lâu hơn nữa, y cũng khó mà tìm được cơ hội để ấn ký trên Nguyệt Linh ấn.

“Sớm biết như thế, nên để thi ấn ký trên đầu tiên.” Tiểu Thất có chút ảo não, nàng chỉ là một phân thân, cho dù chết cũng chỉ là ở trên con đường tu hành thoáng gặp trở ngại không quan hệ đến đại cục, lúc đó cần gì phải lưu lại ấn ký đầu tiên?

Nghe xong lời này, Vương Lục nói: “Sao có thể để cho Thất nương hy sinh như thế được. Hơn nữa đối phương đã sớm giá lâm Vân Đài sơn, đặc biệt đợi đến lúc này.”

Vừa dứt lời, chợt nghe trưởng lão áo đen trên bầu trời gật đầu nói: “Không sai, mấy người các ngươi muốn đi đều được, để tiên thú lại cho ta.”

Đúng rồi, chính là chờ khi tất cả mọi người đều lưu lại ấn ký, chỉ còn lại mỗi Nguyệt Linh thì hất lại ra tay... Như vậy, cũng may là hắn đã giữ Bạch Thi Tiêu cuối cùng, nếu không người đi không được thì sẽ càng nhiều.

Vương Lục hí mắt lại, trong đầu cấp tốc suy nghĩ, đồng thời mở miệng nói: “Ta...”

“Câm miệng, ở đây không có ngươi cò kè mặc cả, khoe khoang sự thông minh của mình, ta nể mặt Linh kiếm phái sau lưng ngươi mới thả ngươi đi. Nếu không, ngươi ở trong địa giới Ngự Thú Tông phân đà của ta không kiêng nể gì phá hư, muốn ngươi thiên đao vạn quả cũng không đủ.”

Trưởng lão áo đen hoàn toàn không để Vương Lục vào mắt, cho dù hắn là tuyệt thế thiên tài Linh Kiếm phái thanh danh vang dội mấy năm trước, nhưng giờ khắc này, hắn chỉ là hạng người tầm thường trong tu vi Hư Đan, thiên phú tư chất của mình thua xa Vương Lục, nhưng mình chỉ cần một ý niệm đã có thể giết chết hắn.

Về phần Linh Kiếm phái? Vạn Tiên minh có ngũ tuyệt đối không thể khinh thường, có thể Ngự Thú tông cũng không phải mặc người nhào nặn, huống chi chuyện Vân Đài sơn, thà tới đâu cũng là Ngự Thú tông chiếm đạo lý. Vân Đài sơn chính là địa bàn của Ngự Thú tông, đám người Vương Lục rõ ràng là Thượng môn nháo sự, chính mình giết hắn ngay tại chỗ cũng có đạo lý.

Đương nhiên, thuộc hạ của Vân Đài sơn còn chưa hoàn toàn được Vạn Tiên minh thừa nhận, nhưng những năm gần đây đã bị khống chế thực tế từ lâu. Quy củ bất thành văn của Vạn Tiên minh là như thế, trưởng lão áo đen hoàn toàn không cảm thấy mình có gì đáng sợ. Cho dù sau này Linh Kiếm phái nhất định phải tới gây sự, chương môn sư huynh Ngự Thú tông cũng sẽ ra mặt.

Chuyến này hắn từ Thiên Nam châu tới, đúng là vì nhận được truyền ý của Chương môn.

Nếu Hồ Vương Lôì Thần vẫn còn, có lẽ hắn không tiện xen vào. Dù sao Lôì Thần tuy tu vi không cao lắm, nhưng danh vọng của người trong tông môn cũng không tệ lắm. Hắn trả giá rất lớn để phân chia nhà đến Vân Châu, chính là vì con tiên thú này. Hắn không buông tay, môn phái cũng không tiện trực tiếp đoạt lấy. Hôm nay Lôì Thần chết trận, hắn vừa vặn ra mặt thu thập cục diện.

Đám người Vương Lục có thể đi, tiên thú nguyệt linh nhất định phải lưu lại.

Wương Lục thấy thái độ của đối phương hoàn toàn không có cơ hội để thi triển, trong lòng càng trầm xuống, đối phương rõ ràng muốn bỏ qua tất cả quy tắc dùng nắm đấm nói chuyện, chỉ với cá nhân gã mà nói, căn bản là vô kế khả thi.

“Ta đếm tới ba lần. Hoặc là các ngươi rút đi, hoặc là chết ở chỗ này.”

Trưởng lão áo đen nói xong, vẫy đen trên hai cánh tay chột chuyển động, hóa thành hai con giao long đen kịt, trườn trong lôi hỏa quanh thân, khi thì nhìn đám người Vương Lục lộ ra ánh mắt hung ác.

“Khá lắm, hai con giao long làm sủng vật, thật không hổ là lãnh đạo trung cấp của Ngự Thú Tông...” Vương Lục cắn răng, thật sự không còn cơ hội nào nữa.

Băng lãnh tính toán mấy tiếng vang vọng sơn cốc, chương hình trưởng lão Ngự Thú tông phóng xuất ra càng nhiều pháp lực, lôi hỏa quanh người tảo bạo gấp mấy lần, mà đạt được lôi hỏa tẩm bổ, hình thể hai con giao long cũng mãnh liệt bành trướng lên, diện mục dữ tợn hơn, thỉnh thoảng phun ra lôi điện, đánh ở trên núi đá bốn phía Vọng Nguyệt cốc, dẫn cháy lên từng mảnh từng mảnh núi lửa.

“Nghiệt súc thật đáng ghét.” Nhìn thấy bốn phía Vọng Nguyệt cốc nổi lửa, Bạch Thi không khỏi nhíu mày, nhẹ giọng biểu đạt sự chán ghét của mình.

Nàng là Vân Đài tiên tử, Vân Đài sơn linh hiện tại, cử động thị uy thị uy của giao long mang đến thương tổn cho ngọn núi này tựa như thương tổn trên người nàng, nhưng lúc này so với ngọn lửa, còn có chuyện quan trọng hơn phải quan tâm.

“Vương Lục, ta không đi được, phải không?”

Bạch Thi nhìn mây đen trên trời, nhàn nhạt mở miệng hỏi.

Vương Lục thở dài: “Người thật sự làm cho ta một vấn đề khó khăn.”

Trong khi nói chuyện, trong lòng hắn cũng bắt đầu tính toán, nếu hắn không tiếc tất cả thiêu đốt tiên thiên nguyên khí, tể ra Tiên Thiên Vô Tướng Kim Cương kiếm chưa hoàn toàn trưởng thành, liệu có thể bước lên một hai chiêu trước mặt Nguyên Anh đỉnh phong không? Hoặc là, thức tinh Lưu Ly Tiên, hợp bích với song kiếm của nàng...

Dựa vào tính cách của một kẻ chuyên đi mạo hiểm, có lẽ câu hỏi của Thi Huyền không có gì khó hiểu, quả thật nàng không thể đi được. Nhưng đáp án như vậy, Vương Lục hoàn toàn không thể chấp nhận được.

Đang lúc suy nghĩ, lại thấy Bạch Thi quay đầu cười: “Vương Lục, cảm ơn ngươi.”

Vương Lục hỏi: “Cảm ơn ta làm gì?”

Bạch Thi liền mở tròng hai mắt, giải thích: “Bởi vì ngươi khiến ta cảm nhận được cảm giác tự do, mẫu thân nói đó là tài phú quý giá nhất. Nàng là Vân Đài sơn linh, ngọn núi này dành cho nàng sinh mệnh, nhưng đồng dạng cũng cho nàng gông xiềng. Ta so với nàng may mắn hơn nhiều., Có thể không bị ngọn núi ràng buộc, nhưng so với nàng bất hạnh, bởi vì sẽ bị hồng trần tham lam, rất có thể vừa mới thành thực liền bị người bắt đi. Nhưng là bởi vì ngươi, chỉ ít từ hóa hình đến bây giờ, ta nghĩ ta là tự do.”

Trong sự trầm mặc, báo cáo lạnh như băng trên bầu trời lại vang lên lần nữa.

“Hai “

Hai con giao long màu đen tham lam phun ra nuốt vào thiên địa linh khí của Vân Đài sơn. Theo sự thúc giục của lôi hỏa của trưởng lão áo đen, thân hình chúng bành trướng lên một bước, trong nháy mắt liền biến thành một ngọn núi nhỏ khổng lồ... Loại giao long cơ hồ muốn độ thiên kiếp này, ở trong rất nhiều câu chuyện thần thoại đều là ma thú uy năng đủ để diệt thế. Tu sĩ tầm thường cho dù có tu vi Kim Đan đỉnh phong ở trước mặt nó cũng chỉ đi được ba chiêu.

Hai con giao long cùng chuyển động, mây đen trên bầu trời quay cuồng, sấm sét như sấm sét, dường như bầu trời sụp xuống, tận thế sắp tới. Mấy người bên trong Vọng Nguyệt Cốc giống như một chiếc lục bình trôi nổi giữa sóng to gió lớn, hoàn toàn không có năng lực chống cự.

Nhưng Bạch Thi lại không thấy gì trên bầu trời, nụ cười của thiếu nữ vẫn tươi cười như cũ: “Tuy thời gian không dài, nhưng ta nghĩ ta vĩnh viễn sẽ nhớ mãi hương vị tự do.”

Vào lúc này, vị trưởng lão áo đen kia lạnh lùng nói: “Nhớ kỹ? Đợi ta treo ngục thú lên cổ, ngươi sẽ không nhớ được cái gì cả.”

Bạch Thi Dung mắt điếc tai ngơ, chỉ cười hỏi Vương Lục: “Ngươi sẽ đến đón ta, đúng không?”

Vương Lục chỉ cảm thấy yết hầu có chút tắc nghẽn, thật sự không biết nên nói gì.

Đúng vậy, hẳn là tu sĩ Thiên Linh Căn, tu tiên có thiên tư khoáng cổ tuyệt kim, cuối cùng sẽ có một ngày cường đại hơn so với bất kỳ kẻ nào. Đến lúc đó toàn bộ Ngự Thú tông cộng lại cũng không thể giam hãm một quyền một cước, bất quá vậy thì có tác dụng gì chứ? Thương Hải Tang Điền, nhân sinh có mấy người “Cuối cùng có một ngày”?

Kiểu gì cũng sẽ có một ngày... đây là câu nói không đáng giá nhất.

Bạch Thi hóa hình không lâu, nhưng nàng băng tuyết thông minh, đã hiểu rất rõ tình cảnh của mình. Những lời hôm nay nói với Vương Lục, kỳ thật là đang an ủi hắn.

an ủi hắn, người làm tốt lắm, hơn nữa sau này còn có cơ hội vẫn hồi, cho nên không nên đau lòng, càng không nên đưa ra lựa chọn mất lý trí.

Vương Lục nhắm mắt lại, trong lòng cảm khái.

Tiểu Bạch a, chung quy vẫn còn non một chút, người an ủi như vậy, làm sao để người ta có thể đi được?

Mà ngay lúc Vương Lục cùng Bạch Thi hoàn toàn không còn gì để nói, trưởng lão không kiên nhẫn rút cuộc cũng đáp xuống một chữ cuối cùng.

“Ba “

Báo số kết thúc, hai con giao long như thiên lôi giáng thế, cuốn theo mây đen dày nặng cùng lôi đình lửa giận trên trời trút xuống.

Chẳng qua, trưởng lão áo đen cuối cùng vẫn có chút cố kỵ, giao long giáng thế, tuy có uy thế diệt thế, nhưng đi thế cũng không tính là nhanh, để cho đám người Vương Lục thời gian ngắn ngủi, để hắn tại thời khắc cuối cùng suy nghĩ rõ ràng, rút cuộc muốn chết ở chỗ này, vẫn là nên phát động thiên phù sáng suốt. Đương nhiên, nếu là Vương Lục không biết tốt xấu, muốn lợi dụng thời gian ngắn ngủi này chơi cái gì... Tốc độ phản ứng của tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong, so với Hư Đan mạnh hơn rất nhiều.

Trưởng lão áo đen không để lại thời gian rất ngắn, nhưng đối với Vương Lục mà nói, trăm năm nay phảng phất như thương hải tang điền, dưới hoàn cảnh áp bách cùng chấn động cực độ của tâm tình, hẳn cảm thấy nguyên thần., Hoàng cốt, Hư Đan, Tiên Tâm... Dung hợp độ cao trước nay chưa từng có, mượn Tiên Thiên nguyên khí thiêu đốt đã phát sinh phản ứng vi diệu. Giờ khắc này phảng phất dừng lại, trong đầu Vương Lục chuyển qua ngàn vạn ý niệm trong đầu., Mỗi một ý niệm trong đầu đều trong suốt mà rõ ràng, xúc giác của hắn đối với thiên địa linh khí nhạy cảm gấp trăm ngàn lần, trong phạm vi trăm thước, mỗi một đạo linh khí dao động đều rõ như lòng bàn tay, nhìn phảng phất thiên địa linh khí bất động, Vương Lục thậm chí mơ hồ có loại cảm giác, mình có thể dự đoán phương hướng vận động những linh khí này.

Cùng lúc đó, lôi đình của hai con giao long giáng xuống, ở trong mắt của Vương Lục cũng không còn là sát chiêu chết chắc, trong mây đen dày nặng mơ hồ tồn tại một sơ hở, một đường sinh cơ, có lẽ xác suất trên đó có thể nói ra., Khả năng nghịch thiên chỉ có một phần ngàn, một phần vạn, nhưng rất cuộc đã có hi vọng. Vì vậy Vương Lục không chút do dự động tác, phun ra nuốt vào pháp lực, dùng tiết tấu vi diệu dẫn dắt linh khí quanh người cộng minh, mà tiên thiên nguyên khí cũng hùng hực thiêu đốt, chuẩn bị chinh hợp toàn bộ năng lượng toàn thân, liều mình một đòn.

Chỉ cần có thể ngăn trở một kích, thì chỉ cần có thể ngăn cản được bài thơ trắng treo này thì cũng không phải là ngốc. Nàng tự nhiên hiểu được phải nắm lấy cơ hội lưu lại ấn ký, sau đó kích hoạt Thiên Phù lệnh cho tất cả mọi người chạy thoát, chỉ cần một chút thời gian nữa là được.

Mà khi Vương Lục bộc phát ra kiếm khí mạnh mẽ trước nay chưa từng có, Lưu Ly Tiên ngủ say bỗng nhiên tự hưởng ứng. Kiếm khí Không Minh bị nàng đánh tan ra, hóa thành một mảnh sương mù, kết hợp với pháp lực của Vương Lục, làm rung động lần cuối cùng cho sự bộc phát của Vương Lục.

Thời gian vô cùng dài, Vương Lục thấy rõ sắc mặt trưởng lão áo đen trên đám mây đột biến, một câu không biết sống chết sau đó lạnh lùng hạ sát thủ, thấy rõ ràng hai con giao long sau khi nhận lệnh liền bộc phát ra tính điên cuồng khát máu,

không còn giữ lại nữa mà đánh thẳng xuống dưới., Nhìn thấy rõ ràng ngàn vạn đạo linh khí bên người bị mây đen đè nén rên rỉ, vỡ tan, rõ ràng trong Ngọc phủ của mình có nửa hư nửa thật Hư Đan phóng ra kim mang hùng hực. Kiếm khí Tiên Thiên Vô Tướng được rèn luyện đã nhuộm vàng, độ dày gấp bội so với trước kia không thể phá hủy.

Trong đầu Vương Lục dường như lóe lên một tia sáng. Tuy rằng kết quả còn chưa có gì phân biệt, tuy rằng mây đen trên trời vẫn có vẻ thế không thể đỡ, nhưng hắn đã có đầy đủ lòng tin, nhất định có thể thắng được mình, nhất định có thể ngăn được một kiếm này.

Một lát sau, khi hai luồng sức mạnh sắp va chạm vào nhau.

Chân trời vạn trượng kim quang xé rách mây đen, một đạo kiếm quang xanh biếc như sao băng trên trời, so với thiểm điện càng nhanh hơn tự chân trời bay tới, trong thế giới gần như đình trệ tung hoành ngang dọc.

Kiếm quang xanh biếc so với bất kỳ người nào có thể tưởng tượng nhanh hơn nhiều, trong nháy mắt đã tới chính giữa chiến trường, kiếm quang hướng lên, cùng một đôi Giao Long chậm đầu dao sắc bén hung ác.

Tiếng nổ vang xé rách bầu trời cùng mặt đất âm âm quét ngang, đem tất cả mọi người chấn động đến mức trời đất quay cuồng, trong đầu một mảnh ong ong. Hai con giao long hung ác không hề giãy dụa hóa thành bột mịn màu đen, bị cuồng phong cuốn đi biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, trưởng lão áo đen trên trời hét thảm một tiếng, nghiêng nghiêng rơi xuống.

“Loại không biết sống chết, dám cướp tiên thú Vô Tướng Phong ta?”

Áo trắng của Ngũ trưởng lão rực rỡ như mặt trời, tựa như là thiên thần giáng thế trong Vọng Nguyệt cốc vậy.

...

Cho tới nay, hình tượng sư phụ trong lòng Vương Lục đều không dính dáng gì tới cao thủ cả.

Cho dù theo lý tính xem, Vương Vũ là người sáng lập Vô Tướng công, là người tu tiên Kim Đan đỉnh phong. Vương Vũ có công nặng cả trăm tầng của Vô Tướng thiên rồi cuộc lợi hại đến đâu, bản thân Vương Lục cũng không hiểu rõ nhất. Nhưng từ khi bá sư tới nay, Vương Vũ lại bày ra hình tượng của y trước mặt đồ đệ thật sự không chịu nổi.

Phần lớn thời gian ở Vô Tướng phong, nàng đều là không có việc gì làm, say như chết, hình tượng nữ nhân keo kiệt, thỉnh thoảng lại bị Lưu Hiền, Phương Hạc và các trưởng lão đuổi giết chặt vật chạy trốn, như chó nhà có tang.

Lần duy nhất trong mười năm này thấy nàng nghiêm túc động thủ, là cùng với Chí Phong chân nhân của Thịnh Kinh Tiên Môn, chẳng qua là trận chiến đó nàng hời hợt, quả thực không xuất ra mấy phần bản lĩnh thật sự. Huống chi cảnh giới Chí Phong tuy cao nhưng không thiện chiến, loại lâu la dẫm nát này cũng không thể chứng minh được bản lĩnh của nàng.

Sau đó, cho đến ngày nay, cuối cùng Vương Lục cũng mở rộng tầm mắt.

Trưởng lão áo đen kia kêu thảm thiết, từ trên trời rơi xuống tuyệt đối không phải là chân thật. Tu vi Nguyên Anh đỉnh phong, hai con linh sủng Giao Long hung ác hiếu chiến, cùng với bộ áo da màu đen nhánh của linh bảo trên người, tất cả đều thể hiện sự cường đại của lão là cường hình trưởng lão cường tông phái thượng phẩm. Đây là hàng thật giá thật của Nguyên Anh đỉnh phong., Phóng tầm mắt nhìn khắp tu tiên giới cửu châu này cũng là một cao thủ không hơn không kém, chỉ trong giây lát đã bị Vương Vũ dùng một thanh thúy trúc kiếm đánh nổ hai con linh sủng. Ngay bản thân hắn cũng bị pháp lực cản trở, suýt chút nữa đã chấn vỡ Nguyên Anh. Hình tượng thâm trầm vô cùng, thậm chí còn tăng thêm gấp bội thần uy của Vương Vũ.

Mẫn Thụ Lập hình tượng cao thủ là nhanh nhất? Rất đơn giản, đem cao thủ khác đánh thành cút chó, người chính là cao thủ. Mà Vương Vũ lúc này, không thể nghi ngờ là không trừ cao thủ.

Một kích của Vô Tướng Kim Cương Kiếm đã thất bại khi Vương Lục tập hợp năng lượng toàn thân, tuy kịp thời thu hồi một phần pháp lực nhưng cũng cảm thấy toàn thân bủn rủn vô lực. Thực tế tình thế sinh tử đã được phá giải, trong lòng cảm thấy mỗi mạt như thủy triều.

Cả người Vương Lục đều đã mệt mỏi, nhưng khó có thể nhịn không được mà dưng lên vui sướng. Gã ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy sư phụ mặc một bộ váy trắng, một thanh kiếm trúc ở trên không Vọng Nguyệt Cốc bề ngễ chúng sinh, không ai bì nổi, ánh sáng kim đan như mặt trời chiếu rọi khắp nơi, làm người khó có thể nhìn thẳng.

Một lát sau, Vương Lục định dùng thị lực mạnh mẽ nhìn thẳng kim quang thờ dài: “Sư phụ cũng là thánh quang đảng mà.”

Bất quá, chút ít cảm khái của hắn, rất nhanh bị một thanh âm băng lãnh áp đảo.

“Thiệu Bác, hai mươi mấy năm không gặp, người cũng thật có bản lĩnh.”

Trên không Vọng Nguyệt Cốc, tiếng cười trào phúng lạnh như băng của Vương Vũ, giống như gió lạnh gào thét, đóng băng nhân tâm.

Trưởng lão áo đen từ chân trời rơi xuống, lúc này hai tay ôm lấy một khối vách đá, đang miễn cưỡng chống đỡ, nghe lời ấy, sắc mặt trầm xuống, khóe miệng lại có một đạo tơ máu tràn ra.

“Vương Vũ...”

Vương Vũ cười lạnh nói: ” đe dọa đệ tử của ta, đánh bị Cơ bằng hữu của ta... Những thứ đó thì không sao cả.”

Vương Lục ở phía dưới tỏ thái độ: “Ta cảm thấy vẫn có cái gọi là.”

Vương Vũ: “Nhưng người lại đưa chủ ý lên đầu tiên thú của Vô Tướng Phong ta, vậy chết muôn lần cũng không chuộc.”

Nhưng lời vừa nói ra, khí thế Thiệu Bác vốn bị áp chế đột nhiên đề thăng vị trường lão Nguyên Anh nổi danh hung hãn, một mặt dùng Nguyên Anh Ngọc phủ tiêu hóa thương thế, một mặt không tiếc tiêu hao bản mạng tinh nguyên tăng lên khí thế, lạnh giọng đáp: “Tiên thú Vô Tướng Phong người? Thật đáng cười.”

Trong khi nói chuyện, hắc buông vách đá, sau lưng áo da màu đen sinh ra hai cánh thịt đen kịt, nâng hắc chậm rãi bay lên không trung, cùng Vương Vũ sánh vai.

“Vân Đài sơn là địa bàn của Ngự Thú Tông ta, Tiên Thú Nguyệt Linh là sinh linh trên Vân Đài Sơn, tự nhiên là thuộc về Ngự Thú Tông ta, người Linh Kiếm Phái các người mơ tưởng lấy được hào đoạt.”

Vương Vũ không hề nhượng bộ: “Đúng là chuyện nực cười, sinh ra ở Vân Đài sơn nên là vật của Ngự Thú tông người à? Vậy bây giờ ta đang ở Vân Đài sơn, lẽ nào người cũng muốn bắt ta làm nô lệ?”

Vương Lục nhỏ giọng nói: “Hắc chưa nói tới tính nô...”

Vương Vũ hừ lạnh một tiếng: “Thu mỹ nữ, không coi nô là gì à?”

Thiệu Bác không để ý tới rối loạn hai sư đồ này, chỉ nói: “Ngự Thú Tông vì con tiên thú này, bố cục vượt qua thời gian năm năm, trước sau vận dụng nhân lực vật lực vô số...”

Vương Vũ cười ha ha: “Sau đó tiên thú này mười lần cự tuyệt Thiệu Bác a, người cũng đừng có chọc cười người khác, tiêu tốn nhân lực vật lực nhiều cũng là đạo lý hay sao? Tu tiên giới chưa từng có quy củ này a, nếu theo cách nói của người, ngày nào đó người định nói với ta chín trăm chín mươi chín kiện linh bảo, chẳng lẽ ta sẽ đồng ý với người sao?”

Vương Lục thở dài: “Ta cảm thấy người sẽ đồng ý.”

Thiệu Bác nói ra: “Có ý tứ, Ngự Thú Tông ta vất vả nhiều năm bố trí, không có tư cách làm chủ nhân tiên thú, đệ tử Linh Kiếm phái các người chẳng qua là ở chỗ này đại náo một phen, liền hợp tình hợp lý muốn cướp đi tiên thú. Vương Vũ à, người tu tiên cũng hơn trăm năm, người nói đi, trên đời này đâu có chuyện tiện nghi bực này...”

Vương Vũ cười nói: “Trên đời này đúng là chưa bao giờ thiếu loại người ỷ vào tiền có thể của mình mà định hoành đao đoạt ái như vậy. Câu chuyện có tình nhân cuối cùng cũng chỉ là chuyện xưa mà thôi. Ta cũng không cảm thấy súc sinh Ngự Thú tông các ngươi sẽ biết cái đẹp của con người, nhưng thế thì đã sao?”

Trong lúc nói chuyện, nụ cười của Vương Vũ thu lại, kiếm quang của thanh kiếm trúc trong tay trở nên sắc bén.

“Hôm nay ta chính là muốn mang tiên thú đi, có bản lĩnh thì đến ngăn ta lại a.”

Lời nói đã đến nước này, Thiệu Bác cũng mất đi hứng thú tiếp tục đàm đạo, con tức giận trong lòng y cuộn cuộn, lôi hỏa quanh người lại lần nữa ngưng tụ.

“Tiện nhân cho mặt mũi không biết xấu hổ, ngươi thật sự cho mình có bản lĩnh mạnh mẽ bao nhiêu? Vừa rồi bị ngươi đánh lén bất ngờ mới bị thương nhẹ, hôm nay ta ngược lại muốn nhìn một Kim Đan văn vẹn, có tư cách gì lớn tiếng trước mặt ta chứ.”

Nguyên Anh đỉnh phong không hổ là Nguyên Anh đỉnh phong, rõ ràng bản thân bị trọng thương, nhưng chỉ một lát công phu, thương thế Thiệu Bác đã hồi phục, một lần nữa thi triển ra thủ đoạn kinh người. Vừa rồi hai con giao long bị Vương Vũ dùng lực lượng chân động của Vô Tướng kiếm hóa thành bột mịn, ở trong lôi hỏa tẩm lửa bên người Thiệu Bác phun ra nuốt vào linh khí, hấp thu lôi hỏa, một lát sau liền một lần nữa lớn lên bằng một ngọn núi nhỏ trước kia.

Mà lúc này trong ánh mắt hai con hung thú đều có mùi phần cảnh giác, chúng xoay quanh trên không trung, nhìn chằm chằm vào Vương Vũ, không dám buông lỏng.

Bản thân Thiệu Bác cũng có biến hóa, áo da màu đen hóa thành khôi giáp kim loại lóng lánh đem toàn thân gĩa bao phủ lại. Hình dạng khôi giáp thoát nhìn vô cùng giàu có tính xâm lược, các khớp xương mọc đầy gai sừng cùng góc cạnh, cùng với việc gĩa nói là bảo hộ khôi giáp của chủ nhân càng giống như một kiện hung khí bao trùm toàn bộ.

Một người hai súng do lời hỏa tương liên, ba người một thể, thần thông biến hóa vô tận, thực lực cường hãn hơn xa lúc tách rời lúc trước rất nhiều. Thiệu Bác cũng không khinh thường đối thủ, nhưng lúc này gã lấy ra toàn bộ lực lượng tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong, tự tin thế gian sẽ không có tu sĩ Kim Đan nào có thể chống lại mình được.

Hai mươi mấy năm trước, quả thật hắn đã ăn không ít thiệt thòi từ tay Vương Vũ, nhưng hai mươi mấy năm qua tu vi của hắn không ngừng tăng lên. Đối phương thủy chung chỉ dừng lại ở Kim Đan đỉnh phong, từ lâu nàng đã không có vốn liếng cuồng ngạo rồi.

Đối với việc này, Vương Vũ bĩu môi: “Cho mặt mũi mà không biết xấu hổ, ngoan ngoãn rút về, lấy việc bị người ta đánh lên làm có tốt thật tốt, không kịp chờ đợi muốn chết. Được, vậy ta sẽ thành toàn cho ngươi.”

Wương Vũ nói xong, bàn tay khê đảo, lập tức ngàn vạn cây cỏ trong ngoài Nguyệt Cốc bắt đầu lay động, tiếp đó ngàn vạn điểm ánh sáng màu xanh lục từ bốn phương tám hướng tụ tập lại, bị tay Vương Vũ ngọc điểm hóa, hóa thành hàng trăm hàng ngàn thanh phi kiếm xanh biếc.

Những thanh phi kiếm này được phân bố dày đặc bên cạnh Vương Vũ, cùng tạo thành một kiếm trận phòng ngự kiên cố không thể phá vỡ. Tuy người chủ trì chỉ có tu vi Kim Đan, nhưng trước mặt đám mây đen và lời hỏa cấp Nguyên Anh lại không có vẻ yếu kém chút nào.

Wương Vũ khí thế hung hãn: “Thiệu Bác, hai mươi năm trước ngươi quỳ trước mặt ta mà khóc lóc van xin, ta tha cho ngươi một mạng. Hôm nay ta thu hồi món nợ cũ hai mươi năm về trước.”

Thiệu Bác giận dữ: “Không mồm lưỡi lưỡi.”

Mây đen hội tụ, một người hai con rồng ẩn núp trong mây đen không thấy bóng dáng, mà mây đen thì nhanh chóng khuếch tán ra, phảng phất muốn thôn phệ Vọng Nguyệt Cốc hầu như không còn. Mà bên trong mây đen, mấy đạo sát cơ lãng lệ ác liệt một mực tập trung vào Vương Vũ.

Sát ý cấp Nguyên Anh đỉnh phong đủ để đánh sập tâm phòng của tu sĩ Kim Đan bình thường, nhưng Vương vũ thân ở trong kiếm trận, vẫn lù lù bất động.

“Sur phụ, cố lên!”

Phía dưới sơn cốc, Vương Lục thấy cơ hội tiến đến, vừa hô to cổ vũ, vừa nhanh chóng tế lên Thiên Phù, đồng thời hô Bạch Thi lưu lại ấn ký.

Nói giỡn, có ai quy định nhất định phải cần sư phụ đánh thắng Thiệu Bác, hoàn toàn trấn áp cục diện mới có thể rời đi? Mặc dù như vậy đích xác có thể tiết kiệm được một đạo Thiên Phù, nhưng Vương Lục đã sớm chịu đủ đau khổ của đêm dài lảm mồm, lãng phí một tấm Thiên Phù cũng không có gì đáng tiếc.

Khó được Nguyên Anh đỉnh phong kia hoàn toàn chuyển sự chú ý từ trên người hắn đi ra, không đi còn đợi đến khi nào?

Nhưng mà trong nháy mắt khi Vương Lục lấy Thiên Phù ra, bên cạnh một bóng đen lặng yên lao ra, như một con dao găm ám sát trong bóng tối, đâm thẳng về phía Thiên Phù trong tay Vương Lục.

Bóng đen kia rõ ràng là khôi giáp toàn thân Thiệu Bác. Y dùng Hắc Vân bao trùm chiến trường, mặt ngoài là tử chiến với Vương Vũ, nhưng đầu óc gã lại không tàn tạ, chẳng lẽ còn không phân rõ chủ yếu? Lúc này quan trọng nhất chính là ngăn lại Tiên Thú Nguyệt Linh, mà không phải cùng Vương Vũ đánh thắng, hưởng chi Vô Tướng Kiếm của Vương Vũ nổi danh là Vô Tướng kiếm của y. Đừng nhìn bản thân nàng chỉ có tu vi Kim Đan., Nhưng ngay cả Nguyên Anh chân nhân ba thước vây quanh cũng khó có thể công phá, càng làm cho người ta sợ hãi chính là, phía sau kiếm vòng ba thước, còn có một thước kiếm vây, ba tác kiếm thậm chí là một tác kiếm vây quanh, một tầng so với một tầng không thể phá vỡ, lực phòng ngự của Vô Tướng kiếm pháp quả thực cường đại không thể tưởng tượng nổi.

Hắn tự tin thực lực cường đại, Nguyên Anh bình thường không thể so sánh được. Nhưng nếu nói có thể một hơi công phá được nhiều tầng kiếm vây của đối thủ thì lòng tin cũng không sung túc lắm.

Nhưng hắn có đủ tự tin có thể đánh lén đồ đệ Vương Vũ của mình không kịp trở tay, có lợi hại đến mức nào thì khi hắn bày kiếm trận, tể ra vòng kiếm ba thước là thất bại. Cho dù Vô Tướng kiếm pháp phòng ngự vô địch nhưng chỉ có thể bảo vệ mình còn ý nghĩa gì nữa?

Hiện giờ ta đứng trước mặt người đả thương đồ đệ của người, bắt đi tiên thú Nguyệt Linh, người thì làm được gì đây?

Chuyện Tâm Ma đại thề, người khác không biết, ta còn không biết sao? Vừa rồi là chịu thiệt trở tay không kịp, hiện giờ ta chuẩn bị vạn toàn, tuyệt không cho người cơ hội lợi dụng.

Hắn hạ lệnh dùng nguyên thân, để Giao Long trong mây đen có làm thế nào cũng phải cuốn lấy Vương Vũ, đồng thời đưa tay lên trên Thiên Phù.

Tiên Phá Thiên Phù, hậu thương Vương Lục, lại bắt đi tiên thú Nguyệt Linh, cuối cùng... Trong tay hắn cũng có Ngự Thú Thiên Phù trở về bản bộ a.

Nhưng mà khi bàn tay chạm đến Thiên Phù, trong nháy mắt một cỗ lực đạo cứng rắn trùng kích từ đầu ngón tay tràn vào, bộc phát ra thể nội.

Lực đạo với việc hắn thử kích phá Thiên Phù cơ hồ giống nhau như đúc, lại mạnh hơn gấp đôi so với lực lượng bản thân hắn, bất ngờ không kịp đề phòng, toàn bộ cánh tay bị nổ nát bấy. Thiệu Bác bị lực trùng kích này chấn lui về phía sau lão đảo, mặt lộ vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Là ai... Là ai có thể ngăn trở một kích tất yếu? Lực phản kích vừa rồi rõ ràng là Vô Tướng Kiếm, chẳng lẽ là Vương Lục? Không có khả năng, một Hư Đan như hắn, ngay cả phản ứng cũng không kịp, làm sao có thể ngăn được một kích toàn lực của Nguyên Anh chân nhân?

Trong lòng hỗn loạn, đúng vào lúc này, thanh âm của Vương Vũ từ trên cao truyền xuống.

“Thiệu Bác a, tư vị vòng ba trăm mét này của ta như thế nào a?”

Ba, ba trăm mét vậy kiếm?

Thiệu Bác cảm thấy trước mắt tối sầm, suýt nữa hộc máu. Con người này... từ khi nào đã mở rộng phạm vi Vô Tướng Kiếm đến ba trăm mét rồi? Không đúng, vấn đề lớn hơn là Vương Vũ có tâm ma đại thế chế ước, Tiên Thiên Vô Tướng kiếm khí này cho dù có mở rộng đến ba vạn mét, cũng chỉ có khả năng phòng ngự, dựa vào cái gì có thể chấn thương chính mình?

Vấn đề tương tự cũng dừng lại trong lòng Vương Lục, vừa rồi Thiệu Bác đánh lén làm hắn ta sợ toát mồ hôi lạnh, mà sau khi sư phụ dùng kiếm khí vô hình giải vây, hắn ta vừa thở phào nhẹ nhõm, vừa tò mò về thủ đoạn mới cứu người vừa thương địch, là cái gì?

Bản thân hắn biết rõ ưu khuyết của Vô Tướng công là thế nào. Có lời thề tâm ma đại thế nhưng cự ly xa cũng không có tác dụng gây thương tổn, chẳng lẽ...

“Vương Lục à, chút đạo lý ấy ngươi còn không rõ sao?”

Dừng một chút, Vương Vũ giải thích: “Linh Kiếm Thiên Phù có giá trị liên thành không? Ngươi phá Thiên Phù của ta thì như cắt huyết nhục ta, ta phòng vệ chính đáng, lý lẽ hùng hồn...”

Mẹ nó, đúng lúc này ngay cả Vương Lục cũng cảm thấy ghen hống nhìn trần trời.

Thiệu Bác càng nhịn không được mà phun ra một ngụm máu tươi, đi mẹ ngươi, còn thiên lý nữa hay không đây?

...

Khương lão vẫn cay độc.

Nhìn thấy Vô Tướng hộ tài kiếm khí mà sư phụ đại nhân không nói đạo lý, Vương Lục ghen hống nhìn trôn trối, không khỏi lâm vào trầm tư.

Nếu như nói phạm vi kiếm khí rộng lớn khó tin còn có thể dùng thời gian tu hành dài, công lực thâm hậu để giải thích, nhưng cự ly xa chấn thương Thiệu Bác, chính là một khái niệm khác.

Tâm Ma đại thể không cho phép du hí văn tự, càng không thể chấp nhận việc tự thôi miên bản thân. Vương Lục vì một cơn hận đã xả hết hận trong lòng, trả ba mươi năm dương thọ, nhưng vừa rồi kiếm khí của sư phụ thông dong không bức bách, nhưng nhìn không ra nửa điểm hương vị giảm thọ.

Điều này đương nhiên là bất hợp lý, nhưng sự thực đã phát sinh, như vậy so với việc oán giận hợp lý, không bằng giải thích hợp lý hơn. Mà giải thích như vậy, loáng thoáng cũng có mấy cái có tư cách tu hành Vô Tướng công tương tự., Tu sĩ đi theo đại thể tâm ma này, Vương Lục cũng từng nghiêm túc tự hỏi qua, phải làm sao lợi dụng đầy đủ điều kiện hiện có, dưới sự hạn chế của tâm ma đại thể đề cao thực lực... Tin tưởng sư phụ sẽ thả ra cái kiếm khí nghịch thiên này trước mặt mình, sau lưng cũng có chút ý tứ.

Xem ra đây chính là con đường người phải đi tiếp theo.

Muôn thực hiện hiệu quả cách xa kẻ địch, phương thức đơn giản nhất là phân hoá thành thân thể —— tách một bộ phận tứ chi ra ngoài, tỷ như móng tay, tóc, thậm chí máu thịt, bao trùm bộ phận thân thể cần bảo hộ này lên mục tiêu, khi đối phương đụng phải thân thể tách rời ra khỏi sấm sét vạn quân, lập tức bắn ngược thương tổn.

Lấy cảnh giới Kim Đan đỉnh phong, cự ly xa không chế thân thể hoàn toàn có thể thực hiện, mà tu sĩ Linh Kiếm phái chú trọng công cơ bản như tu tiên môn phái, thậm chí có thể đem nhục thân sương hóa, phương viên mấy trăm thước đều là

nhục thân của ta, ngươi dám di động một chút, ta lấy danh nghĩa phòng vệ chính đáng giết ngươi.

Nhưng sư phụ vừa mới làm, tựa hồ so với cái này còn muốn cao mình hơn một tầng, nàng cũng không tách nhục thân ra, mà ngược lại, đem Linh Kiếm Thiên Phù nhét vào một phạm vi, trong phạm vi đều thuộc khu phòng vệ chính đáng của nàng.

“Ừm, đây là “ta, khái niệm này kéo dài, cũng chính là đất liền dưới thiên hạ, cũng là một khâu tu hành ngươi sớm muộn gì cũng phải trải qua.”

Trong đầu, thanh âm của sư phụ vang lên đúng lúc.

“Trên con đường tu tiên chưa từng có chuyện gì thân thiện cả, dù có cởi mở ra sao cuối cùng cũng sẽ gặp phải người hoặc thứ mình quý trọng. Nếu kẻ địch không thể thương tổn được ngươi, hẳn sẽ thương tổn bọn họ. Nếu ngươi không bảo vệ được bọn họ, chỉ cần nhấm nháp cảm giác sống không bằng chết, điểm này ta tin tưởng ngươi cũng đã hiểu được.”

Vương Lục không còn lời nào để nói, bất đắc dĩ cười cười.

Vừa rồi Lưu Ly Tiên trọng thương trên người, Vương Lục liền cảm thấy lửa giận sôi trào, nếu lúc đó nàng thật sự vì vậy mà vẫn lạc.

“Rất để ý tới Tiểu Lưu Ly? Vậy cũng dễ... Bây giờ chiêu phổ thiên này của ta chẳng lẽ ngươi còn không học được vương thổ, trình độ cô đọng nguyên thần không đủ, nhưng có thiên hướng, có thể cung cấp phòng ngự mạnh nhất cho Tiểu Lưu Ly bất cứ lúc nào.”

“Còn có chiêu số này? Hẳn là nên dạy sớm một chút a.”

Kết quả sư phụ có hứng thú hỏi: “Ngươi có chắc không? Ta nói lệch hướng thì đúng là song tu.”

“Chỉ cần ngươi và Lưu Ly Tiên Âm Dương giao hòa, linh nhục hợp một không phân biệt, pháp lực Vô Tướng công có thể truyền tới trên người nàng, thậm chí chia sẻ thương tổn cho nàng. Khi người khác gây thương tổn với nàng, ngươi có thể thẳng thừng phòng ngự phản kích.”

“Kỳ thật trong công pháp phân nhánh của Vô Tướng Công, ta hài lòng nhất phát minh chính là bộ Vô Tướng hợp công này, đáng tiếc cho tới nay đều không tìm được đối tượng thích hợp. Tiểu Thất tính cách của nàng hướng về phía mặt thẹn thùng, nói cái gì cũng không có ý định luyện theo ta, cho nên ta chỉ có thể dùng thân thể người rút ra số liệu.”

Vương Lục nói: “... Ta chuẩn bị rút lui, người từ từ phát huy.”

Nói xong liền chủ động cắt đứt liên lạc.

Ngũ trưởng lão vừa tức giận vừa buồn cười: “Gấp cái gì, ta còn chưa nói hết, người muốn rút lui, người ta cũng phải nhường a.

Bên kia.

Vô Tướng hộ tài kiếm khí của ngũ trưởng lão Linh kiếm phái hoàn toàn phá nát chương hình trưởng lão Thiệu Bác là một kích bất buộc phải lấy được.

Một kích thất bại, cảm nhận được Vô Tướng kiếm khí không thể lay động, Thiệu Bác lập tức đè nén thương thế chạy về phía sau. Thực lực Nguyên Anh đỉnh phong dù sao cũng không phải chuyện đùa, chỉ vài bước chân đã bị nổ nát cánh tay rồi trùng sinh trở lại. Thương tổn trong Ngọc Phủ cũng đã được chữa trị hoàn toàn, nhưng y vẫn không thể nào tìm lại được.

Luận thực lực, hẳn tự tin vô luận thế nào sẽ không thua một kim đan, nhưng mấy lần ra tay đều bị phương thức ngoài ý muốn phản kích trở về. Thiệu Bác liền ý thức được nếu tái chiến tuyệt không phải là hành động sáng suốt, huống chi cho dù có thể lưỡng bại câu thương với Vương Vũ thì có tác dụng gì? Không giữ được tiên thú lại thì đã thất bại.

Trong sự yểm hộ của mây đen, Thiệu Bác yên lặng tính toán tình hình trước mắt, tu vi Nguyên Anh đỉnh phong, thúc đẩy nguyên thần cũng trở nên phi thường cường đại, trong khoảnh khắc có thể tính toán trôi chảy hàng trăm hàng ngàn lần, nhưng gã đã cố gắng hết sức, nhưng cũng không nghĩ ra biện pháp phá giải cục diện. Đối phương chỉ cần tranh thủ được thời gian một lát là có thể bỏ trốn mất dạng, bản thân mình có bản lĩnh cực lớn cũng không có khả năng ngăn chặn được.

Sự xuất hiện của Vương Vũ thực sự làm người ta đau đầu. Vì kế hoạch hôm nay, trừ phi có thêm tu sĩ cùng cấp bậc với mình ra tay, còn mình toàn lực ngăn chặn Vương Vũ. Còn người kia thì lại áp chế Vương Lục, lúc này mới có khả năng giữ đối phương lại. Nhưng mà trong lúc vội vã,, Đi đâu mà tìm được tên Nguyên Anh đỉnh phong thứ hai đây? Bản thân đường đường là chương hình trưởng lão Ngự Thú Tông, cách không xa vạn dặm đã rất hiếm có rồi. Trong tông phái không ít người nói là bị giết gà dùng dao mổ trâu... Dù sao, vốn tưởng rằng đối phó phải đối phó chỉ là mấy tên tiểu bối Hư Đan, Kim Đan cảnh, lại không ngờ đột nhiên xuất hiện tên quái vật này.

Thực lực của mình tuy mạnh, nhưng thật sự am hiểu là phối hợp với hai con ác giao, chém giết trong chiến tranh thiên quân vạn mã, lấy một địch nhiều, năng lực công kiên lại hơi kém.

Bây giờ cầu viện sợ rằng cũng không còn kịp nữa rồi. Từ Thiên Nam châu đến Vân châu, cách xa vạn dặm, Hồ vương Lôì Thần xuất phát từ bản thân cho nên vẫn chưa thành lập trận pháp truyền tống ở chi nhánh. Chỉ dựa vào tu vi của tu sĩ, cho dù là Chương môn sư huynh cũng không có khả năng đến gần ngay lập tức.

Trong lúc trong lòng Thiệu Bác đang nôn nóng, Vương Lục không chút do dự kéo Bạch Thi lại, định lưu lại ấn ký trên Thiên Phù. Mắt Thiệu Bác đã vỡ vụn, hận không thể lập tức băm thây y thành vạn mảnh. Nhưng đạo tâm Ngọc phủ lại một mực áp chế xúc động, nói cho y biết lúc này cho dù có cứng rắn xông lên cũng không thể phá được Vô Tướng kiếm khí của Vương Vũ, chỉ có thể tự rước lấy nhục nhã mà thôi.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói ôn hòa bỗng nhiên xen vào.

“Ha ha, Ngự Thú Tông ta nhiệt tình hiếu khách, các vị đã đến rồi, hà tất vội vã như vậy?”

Người nói chuyện phảng phất như gần kề bên tai, giọng nói ôn hòa như gió xuân thổi vào mặt, nhưng nghe thấy giọng nói vang lên, đáy lòng Tiểu Thất lại dâng lên một cỗ hàn khí:

“Trưởng lão truyền công?”

Vương Lục trong lòng cười lạnh, không cần biết người là trưởng lão gì, ta trước rút lui rồi nói tiếp, dù sao lấy bản lĩnh của sư phụ, cũng không đến mức bị đám tạp chủng Ngự Thú Tông lưu lại.

Lúc này trên Thiên Phù đã đè xuống dấu móng vuốt Bạch Thi, Vương Lục đang chờ kích hoạt, từ trong Thiên Phù truyền đến một tia ba động như có như không lại làm hắn đột nhiên dừng tay, đem Thiên Phù sắp kích phát đè nén trở về.

Sau một khắc, hắn ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy trên Quan Vân Phong, chẳng biết từ lúc nào đã có thêm một tu sĩ trẻ tuổi râu tóc bạc trắng, tu sĩ kia tướng mạo ôn hòa dễ gần, một đôi mắt dài nhỏ càng cười đến nheo thành một đường, nhưng bờ môi mím chặt lại làm cho người ta cảm giác cay nghiệt âm lãnh.

Đồng thời, trong lòng bàn tay phải của tu sĩ này đang cầm một chậu đá, chăm chú nhìn lại, ngọn giả sơn nhỏ sừng sững, giống như lợi kiếm đâm thẳng lên bầu trời, chỗ sườn núi mây mù lượn lờ... Không phải Linh Kiếm sơn thì là cái gì?

Linh kiếm mười hai phong, là sau khi vào núi, mới có Càn Khôn vận chuyển bí thuật đem không gian trong núi mở rộng ra, từ bên ngoài nhìn lại, Linh Kiếm sơn chính là một toà cô phong như thế này, núi hình như kiếm. Tu sĩ kia tay nâng một toà Linh kiếm sơn hơi co lại, cười ý mỉm quan sát Vương Lục, Vương Lục tự giễu lắc đầu, sau đó thu hồi Linh kiếm thiên phù.

Đã không cần sử dụng thiên phù, địa điểm truyền tống của linh kiếm thiên phù là Linh kiếm sơn, nhưng tu sĩ kia lấy thần thông trong tay áo càn khôn, trong lòng bàn tay nghĩ ra một ngọn núi giả, sinh ra hiệu quả cực kỳ mãnh liệt quấy nhiễu. Mặc dù xác suất thành công cao nhất chỉ có một phần ba, nhưng chỉ cần quấy nhiễu thành công, tương đương với hao phí mất thiên phù quý giá trong tay Vương Lục, mà Vương Lục cũng không có ý định đi đánh cược hai phần ba xác suất.

Linh Kiếm Thiên Phù bị phá giải như thế, một mặt là tu sĩ kia thần thông kinh người, lại lấy pháp lực bản thân mô phỏng ra vài phần thần vận của Linh Kiếm Sơn, một mặt khác là vì Vương Lục Tướng Thiên Phù lộ ra bên ngoài quá lâu, tu sĩ kia

hiển nhiên không đến muộn so với Thiệu Bác, sớm đã đuổi tới Quan Vân Phong, một mực ẩn núp tại chỗ tối, cẩn thận quan sát thiên phù trong tay Vương Lục, sau khi bắt được đặc thù của Thiên Phù, mới làm ra hành động tương tự.

Có thể nói hiệu quả chạy trốn của Thiên Phù là tuyệt đối, nhưng đó là trong tình huống xuất kỳ bất ý, nếu để đối thủ tập trung vào Thiên Phù trong thời gian dài, lại có tính toán bố trí, Linh Kiếm Thiên Phù bị phá giải cũng không hiếm lạ, dù sao Thiên Phù dù thần diệu cũng chỉ là vật chết, tuy có linh tính nhưng biến hóa có hạn. Vương Lục mặc dù không phải cố ý, nhưng mấy lần tế ra Thiên Phù mà không cách nào kích phát, lộ ra quá nhiều sơ hở, hôm nay bị người phá giải cũng không còn lời nào để nói.

Dù sao trời sập xuống còn có sư phụ khiêng, chỉ là hai đại trưởng lão Ngự Thú Tông, bà... có chống đỡ được không?

Quả nhiên, sư phụ hoàn toàn sẽ không làm cho người thất vọng, dư quang thoáng nhìn quan vân phong, liền không chút khách khí trào phúng ra khỏi miệng.

“Ồ, lão rùa đen Lý Hàn ngươi cũng lộ đầu rồi à?”

Tên tu sĩ gọi Lý Hàn kia mỉm cười: “Đồ đệ bị người giết, người làm sư phụ như ta sao có thể không quan tâm ở Thiên Nam này chứ? Đứa nhỏ Lôi Thần kia tuy rằng tùy hứng, không nghe lời nhưng thiên tư cũng không tốt lắm, chung quy vẫn xuất thân từ môn hạ của ta, hấn chết rồi, ta đương nhiên phải ra mặt cho hấn... Hành động của ngươi cũng giống như những gì ngươi làm lúc bấy giờ.”

Trong khi nói chuyện, hấn từ đỉnh Quan Vân Phong chậm rãi đi xuống, bước chân giẫm trên hư không, mỗi một bước đều ngưng ra đám mây trắng noãn, một lát sau từ đỉnh núi giẫm ra một cái thang mây, đi tới trước mặt Vương Vũ.

“Ngũ trưởng lão Linh Kiếm phái? Nghe đại danh đã lâu, hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền. Chỉ là cảnh giới Kim Đan đỉnh phong lại có thể làm cho sư đệ Thiệu Bác thúc thủ vô sách, nếu không tận mắt nhìn thấy, ta thật sự khó có thể tưởng tượng có người có thể phát huy hiệu dụng một viên Kim Đan đến mức này.”

Lý Hàn nói xong, cười cười nói: “Nhưng mà, nếu là hai Nguyên Anh đỉnh phong thì sao? Người chỉ là một Kim Đan thì có thể làm được chuyện gì?”

Trong khi nói chuyện, khí thế bản thân hắn cũng lộ ra sắc bén, một luồng khí tức âm hàn đông kết vạn vật khuếch tán ra, so với sự thâm trầm u ám của Thiệu Bác thì pháp lực của Lý Hàn càng thêm tinh thuần, chỉ là pháp lực hơi phóng ra ngoài, đã làm cho Vọng Nguyệt Cốc như vào ngày đông, sinh linh trong ngoài sơn cốc cũng bắt đầu run rẩy bầy, ngay cả mây đen trên trời cũng thoáng ngưng kết, biểu hiện tu vi vượt qua Thiệu Bác mấy bậc.

Cũng là Nguyên Anh đỉnh phong, nhưng thực lực của hai bên cách nhau rất xa, đây cũng là hiện tượng thường thấy trước mỗi cửa ải bình cảnh trên con đường tu tiên. Mặc dù Thiệu Bác rất căm ghét trưởng lão truyền công thích giả bộ non nớt này, nhưng nếu y đã đến, thế cục nơi đây cũng coi như bình định lại. Vương Vũ có mạnh hơn nữa, chẳng lẽ có thể mạnh hơn hai Đại trưởng lão Ngự Thú Tông liên thủ? Cho dù bản thân nàng có đủ khả năng tự bảo vệ mình, chẳng lẽ còn cứu được đồ đệ và áu thể Tiên Thú của nàng?

Nhưng đối với chuyện này, Vương Vũ chỉ cười cười khinh thường.

“Hai tên Nguyên Anh đỉnh phong không tệ, ai nói cho người biết bên ta chỉ có một Kim Đan mà thôi?”

Lý Hàn lắc đầu: “Nếu bản tôn có ở đây, ta không nói hai lời lập tức thu hồi ngay, nhưng lúc này bản nguyên pháp lực của phân thân gần như đã khô kiệt, căn bản không chịu nổi tái chiến, nếu như người đẩy nàng ra ngoài, chỉ sợ cũng không có tác dụng gì.”

“Nực cười, ai bảo viên thứ hai kim đan của ta là Tiểu Thất? Hôm nay cho người mở mang tầm mắt...”

Theo tiếng cười khinh miệt của Vương Vũ rơi xuống, từ trên người cô ta, một luồng pháp lực chấn động như trời long đất lở mãnh liệt khuếch tán ra. Kim quang nhàn nhạt quanh người nữ tử hùng hực chói mắt như mặt trời, mà bên trong hào quang, rõ ràng có hai kim đan hòa lẫn vào nhau.

Song kim đan...

“Đối phó với hai người các người, một mình ta là đủ rồi.”

Trong khi nói chuyện, bên trong Vọng Nguyệt Cốc đã tràn đầy kim quang, vẻ lạnh lẽo thâm hàn và mây đen đều bị xua tan ra bên ngoài. Vương Vũ song kim bên người phóng xuất ra uy thế kinh người, áp đảo tất cả Kim Đan. Hai Đại trưởng lão Nguyên Anh đỉnh phong trước mặt kim quang cũng liên tục bại lui, khó mà chống đỡ nổi.

Đệ nhất Kim Đan cửu châu, tuyệt đối không phải nói bừa.

Đối mặt với tràng diện kinh hãi muốn chết này, Thiệu Bác tâm thần như có tang, Lý Hàn ngược lại trấn định, hơi cân nhắc một chút liền đưa ra quyết định.

“Ta cảm thấy, vấn đề giữa chúng ta hẳn là nên giải quyết hòa bình.”

...

Đệ nhất Kim Đan cứu châu?

Linh Kiếm phái thật sự là quá khiêm tốn rồi... Lý Hàn trong lòng có chút cảm khái nói, đây nào phải Kim Đan đệ nhất Cửu Châu, đây rõ ràng là Kim Đan đệ nhất Cửu Châu và đệ nhị Kim Đan.

Lúc Vương Vũ thành linh thể hiện ra song kim đan, Lý Hàn đã biết chuyện hôm nay rất khó dùng võ lực giải quyết.

Nếu như nói hai Nguyên Anh đỉnh phong đấu với một Kim Đan đệ nhất Cửu Châu, còn có thể có bảy tám phần thắng trở lên, như vậy hôm nay đối phó với Song Kim Đan này, phần thắng chỉ sợ không đến bốn thành... Đạo tâm Lý Hàn Ngọc phủ, bản năng dã thú báo động đưa ra chỉ thị phi thường rõ ràng: Không nên khinh suất chiến đấu.

Có lẽ nếu thật sự đánh nhau, Lý Hàn và Thiệu Bác có thể lấy nguyên anh chỉ có một chút thần thông để cứu vãn cục diện, áp chế đối thủ, nhưng cũng chỉ có thể mà thôi, huống chi ai biết đối thủ còn có bao nhiêu lá bài tẩy? Song kim đan xuất hiện, đối với bọn người Lý Hàn mà nói không chỉ có thực lực đối thủ tăng lên gấp đôi trở lên, càng ý nghĩa lúc trước có nhiều thông tin về linh kiếm ngũ trường lão này.

Đối với Ngũ trường lão này, trước mắt một bộ phận ý kiến của Vạn Tiên minh là không chịu nổi, không đáng nhắc tới, cái gọi là kim đan đệ nhất Cửu Châu càng giống một loại trào phúng — sư huynh đệ cùng thế hệ của nàng đều là Nguyên Anh đỉnh phong, chỉ có nàng tại kim đan kỳ xưng vương xưng bá. Mà hai mươi năm trước sư đệ Thiệu Bác giao thủ cùng nàng, cũng nói rõ nàng mặc dù chiến lực vượt xa kim đan bình thường, nhưng đối mặt tu sĩ Nguyên Anh trở lên sẽ rất không đủ lực.

Hôm nay xem ra, quả nhiên là nghe được giả, đệ nhất Kim Đan Cửu Châu, trọng điểm không phải là Kim Đan, mà là đệ nhất... Lúc trước đưa nàng danh hiệu này cũng không phải vì nể mặt Linh kiếm phái Ngũ Tuyệt mà lấy lòng nàng, càng không phải trào phúng cảnh giới nàng không thể đột phá, mà

chỉ dừng lại ở Kim Đan, nói, cho dù là Kim Đan, nàng cũng là đệ nhất.

Là tu sĩ đã từng trải qua Kim Đan đỉnh phong đến Hóa Sinh, Lý Hàn hiểu rõ dưới cái cấu trúc lý luận tu tiên của song kim đan dường như là Thiên Phương Dạ lải, mà nàng có thể đánh vỡ thường thức truyền thừa vạn năm của tu tiên giới, so với bản thân song kim đan càng khủng bố hơn.

Người như vậy, thực sự không nên đối địch. Huống chi Vương Vũ còn bày ra song kim đan, chẳng khác nào lật lá bài tẩy, nếu không nể mặt, một khi phe mình đối chọi gay gắt, vậy thì rất khó có đường sống để xoay chuyển.

Đến lúc đó, không chỉ có mấy đại tu sĩ tranh chấp mà còn thuận lý thành chương phát triển thành chiến tranh giữa Ngự Thú Tông và Linh Kiếm phái. Ngự Thú Tông mặc dù là thượng phẩm tông phái, tu vi cường môn người lại càng sâu không lường được, nhưng nếu thật sự cùng ngũ tuyệt đao binh đối đầu, không lưu tình... Ít nhất Lý Hàn không gánh nổi trách nhiệm này.

Trên thực tế, hôm nay đại bộ phận môn phái Vạn Tiên minh tranh chấp, đều sẽ không đi tới bước cuối cùng, lệ cũ thông hành chính là hai bên toả sáng cơ bắp lẫn nhau, lòng tin không đủ tự mình tránh lui. Mà hiện tại xem ra, sau khi Vương Vũ cùng song kim đan hiện thế, khí thế cùng lòng tin bản thân của nàng đều đề lên đỉnh phong, mà đám người Lý Hàn thì bị lòng tin cực lớn dao động.

Vì vậy mọi chuyện vẫn được giải quyết trong hòa bình.

Là đại trưởng lão đứng ba vị trí đầu của Ngự Thú Tông, Lý Hàn đã rất lâu không chủ động tránh lui, nhưng khó khăn lùi bước này hoàn toàn không để đối thủ lãnh tình.

“Có thể giải quyết mọi chuyện hòa bình được không?” Vương Vũ lắc đầu cười khê: “Kim Đan của ta đều móc ra cả rồi, ngươi muốn ta giải quyết hòa bình?”

Lý Hàn nghiêm mặt: “Nếu không ngươi thật sự muốn khơi mào chiến tranh giữa hai phái? Đến lúc đó cẩn thận Vạn Tiên minh thực hiện phản ứng toàn diện đối với Linh Kiếm phái của ngươi, nơi này là địa bàn Ngự Thú tông ta, đệ tử của ngươi

cướp bóc tiên thú tông phái ở chỗ này, thả ở đâu cũng nói không thông...”

Lý Hàn ngữ khí tuy cường ngạnh, nhưng người quen thuộc môn đạo đều biết, ngữ khí mạnh sau lưng thường là lực lượng yếu ớt.

Nhưng quan điểm mà Lý Hàn đưa ra cũng không thể ngoảnh mặt làm ngơ, nếu như lúc trước Vương Lục và Hồ Vương tranh đấu chỉ còn dừng lại ở ân oán cá nhân, như vậy một khi tăng lên tới cấp độ Đại trưởng lão này, xuất thủ thường sẽ mang ý nghĩa tông phái chiến tranh. Mà hiện tại trong thể chế của tông phái, chiến tranh tông phái không có khả năng lách qua Vạn Tiên minh, mà dưới khung cảnh Vạn Tiên minh, thì ít nhiều gì cũng phải giảng đạo lý một chút.

Cho dù là Thịnh Kinh Tiên Môn, trong lúc thực hiện quyền lực tiên đạo, cũng phải chú ý tới xuất sư nổi danh, ví dụ như trong sơn môn của người phát hiện có Thánh khí ma đạo, hoặc tông môn của người quản lý cho dân khu vực dưới quyền không nói tới mây khói... Không có đạo lý nào cướp đoạt bảo vật của người ta., Đánh giết tu sĩ nhà người, lập tức sẽ bị quần tụ tập mà tấn công, đến lúc đó cho dù là Thịnh Kinh Tiên Môn cũng không chống đỡ nổi. Cho nên hôm nay Lý Hàn thấy cơ hội sáng lên, lập tức lui lại cầu xin, ý đồ trên đạo lý áp đảo đối phương.

Tiên thú hơn phân nửa là không giữ được nữa rồi, vậy thì cứ tận lực để cho Linh Kiếm phái phải trả giá một chút, mà yếu tố Lý Hàn bắt được cũng giống như Thiệu Bác, chính là địa bàn của Ngự Thú Tông ở Vân Đài Sơn, Linh Kiếm Phái của người chẳng khác nào vào nhà cướp bóc.

Mà Vương Vũ cũng không khách khí, quay đầu lại: “Vương Lục, lên”

Vương Lục cười khở một tiếng, cất bước tiến lên, cất cao giọng nói: “Địa hữu chủ mà người không chủ, Ngự Thú Tông người chiếm cứ Vân Đài sơn, là nơi này chủ nhân, núi đá sông, thậm chí thiên địa linh khí cũng có thể để cho người sử dụng. Nhưng vạn vật sinh linh trong Vân Đài sơn lại không phải nô lệ nhà các ngươi, chúng nó có quyền lựa chọn chỗ ở của mình.”

Lý Hàn thấy Vương Vũ không tự mình ra mặt phái một Hu Đan đi ra, lông mày không khỏi nhíu lại: “Ồ đây có phần cho người nói chuyện?”

Vương Vũ cười lạnh một tiếng: “Không muốn nói chuyện đúng không? Vậy thì động thủ đi, Đại Kim Đan của ta đã đói khát khó nhịn rồi.”

“Người...” Lý Hàn trong lòng tức giận sôi trào, đối phương đề cho một cái vãn bối đệ tử cùng mình là Đại trưởng lão hùng biện thao thao bất tuyệt, rõ ràng là không thừa nhận mình có tư cách nói chuyện chính diện với nàng.

Lý Hàn tu hành hai trăm năm, chưa từng bị chậm chạp như thế, cho dù ngày xưa đi Thịnh Kinh Tiên Môn bày ra, những Đại trưởng lão Hóa Thần kỳ kia đối với mình cũng là khách khí khí, một kim đan như nàng vậy mà... Khó trách thực lực nàng cường hãn như thế, tại tu tiên giới thanh danh lại rồi tinh rồi mù.

Chẳng qua nghĩ lại, nếu đã xác định muốn vãn đấu không cần võ đấu, biểu hiện đối phương càng hung hăng, kỳ thật càng có lợi với mình, mỗi một câu nói của song phương đối với nhau đều là chứng cứ đưa tới cơ cấu trọng tài của Vạn Tiên minh.

Nếu thao tác thoả đáng, có lẽ Vạn Tiên minh sẽ ra lệnh cho Linh Kiếm phái giao trả tiên thú, đương nhiên quyết định này sẽ bị Linh Kiếm phái phủ quyết, nhưng dư âm trong đó lại rất lớn.

Nghĩ tới đây, Lý Hàn dè xuống lửa giận, đáp lại Vương Lục lên tiếng: “Ngự Thú Tông chưa bao giờ coi sinh linh như nô lệ, cũng phản đối bất kỳ hành vi nô dịch nhằm vào sinh linh nào, cho nên kính xin tu sĩ Linh Kiếm Phái mau chóng đem tiên thú nô dịch đưa về núi Quy Vân Đài.”

Vương Lục cười nói: “Quy về Vân Đài sơn? Nhưng bản thân Thi Tiêu lại không có ý định này, nàng đã sớm đồng ý sẽ theo ta trở về Linh Kiếm sơn.”

Lý Hàn nghiêm mặt nói: “Tuy rằng Vân Đài Nguyệt Linh sáu mươi năm trước được nguyệt hoa điểm hóa, nhưng thần trí chính thức thức thức cũng chỉ là ngày Đệ Lưu Tích, bây giờ tựa như một tờ giấy trắng, người ngoài có thể dễ dàng dụ dỗ

nàng, có lẽ một cái xương có thể khiến nàng và người thân cận... Quyết đoán như vậy sao có thể tính được? Cho dù là nhân loại, thời kỳ hài đồng cũng không có quyền lực tự chủ, cần sự phụ tá trông coi.”

Vương Lục lông mày nhíu lại, nghĩ thâm gia hỏa này không hổ là truyền công trưởng lão, biện pháp mới không tệ, nói vào điểm cực kỳ sắc bén, cũng không gượng ép.

Bất quá, bản thân làm giáo phái giáo đồ dưới trướng ức vạn, chẳng lẽ còn sợ tranh luận cùng người ta sao?

“Nếu đã nói đến tá hộ vệ, vậy ta không ngại nói rõ, ngay tại ba ngày trước, hộ tá của Đế Lưu Dung, Thi Báo, tiền nhiệm Vân Đài Sơn Linh đã giao nàng cho ta.”

Thần sắc Lý Hàn hơi đổi, lập tức hỏi: “Vậy xin hỏi Vân Đài Sơn Linh tiền nhiệm ở đâu?”

Vương Lục nhớ tới tiên tử Phiêu Miêu ở U Hồ giữa đêm khuya, thần sắc không khỏi âm đạm: “... Đã vẫn lạc.”

“Vậy hẳn là chết không có đôi chúng rồi.” Lý Hàn dần dần thoải mái trở lại, chủ đề rõ ràng càng ngày càng có lợi đối với mình. “Đương nhiên, xét thấy Sơn Linh tiền nhiệm đã vẫn lạc, chúng ta cũng không tiện nói Tiên Thú tự nhiên nên thuộc về chúng ta, cho nên thả nó tự do cho chúng ta, sinh sống ở Vân Đài sơn này mười năm, đợi mười năm sau, tâm trí nàng thành thực, lại đưa ra quyết định. Đến lúc đó nếu nàng vẫn một lòng hướng về Linh Kiếm Sơn, Ngự Thú Tông chúng ta sẽ chỉ chấp tay tặng cho nàng.

Vương Vũ cười lạnh một tiếng: “Mười năm? Cho các người thời gian mười năm tẩy não tiên thú sao? Loại phương án vô nghĩa này người dám nói ra miệng sao...”

Lý Hàn nghiêm mặt nói: “Ngự Thú Tông chúng ta từ trước đến nay tôn trọng linh thú, nếu bàn về đủ loại đãi ngộ cho linh thú, Ngự Thú Tông chúng ta so với bất kỳ môn phái nào khác đều có ưu thế, ví dụ như trong Đại trưởng lão của môn phái cũng có không ít linh thú xuất thân, mà đối với nghiên cứu cùng bồi dưỡng linh thú., Chúng ta cũng là người đứng đầu Vạn Tiên minh công ngón tay, bàn về hoàn cảnh trưởng thành của linh thú, Ngự Thú tông không thua gì bất cứ tông phái

nào. Điểm này ở trong Vạn Tiên minh sớm đã là chuyện mà mọi người đều biết cho nên chuyện tầy nã hoàn toàn là suy đoán chính của ngươi, không có căn cứ gì đáng nói...”

Lúc này nữ miêu trong sơn cốc không nhịn được nói: “Ngự Thú Tông tôn trọng linh thú? Vậy ngươi có biết A Hạ mấy chục năm này của hắn...”

Còn chưa dứt lời đã bị Lý Hàn ngắt lời: “Ngự Thú Tông gia đại nghiệp đại, ngẫu nhiên có kẻ làm ra chuyện nhục môn phong cũng khó tránh khỏi. Hôm nay Vạn Tiên Minh lại có nhà nào dám nói môn hạ mình đều là Thánh Nhân, cả đời chưa từng phạm phải sai lầm? Lại nói tiếp thanh danh ngũ trưởng lão Linh Kiếm phái của ngươi cũng không tốt đẹp gì.”

Vương Bi Thiên thương nhân ngẩng đầu thở dài: “Thế nhân hiểu lầm ta quá.”

Lý Hàn cười vài tiếng, lại nói: “Nếu như các ngươi lo lắng, đến lúc đó có thể kiểm tra xem chúng ta có hay không phép dùng tới pháp thuật tầy nã của tiên thú, trong mười năm này cũng hoan nghênh các ngươi tùy thời đến bái phỏng, cung cấp đủ loại điều kiện cho tiên thú, cuối cùng bản thân ta sẽ đưa ra tiên thú để phán đoán bên nào thích hợp hơn cho nàng, mọi người nguyện chịu thua.”

Vương Vũ nói: “Ngự Thú Tông các ngươi là chủ nhân nơi này, gần thủy lâu đài, tựa hồ có gì đó không công bằng.”

Lý Hàn nói: “Đúng vậy a, Ngự Thú tông chúng ta là chủ nhân nơi đây, gần thủy lâu, về phần công bằng... Ai bảo Linh Kiếm phái các ngươi không thiết lập phân đà ở Vân Đài sơn? Nếu mấy năm trước đây các ngươi thiết lập phân đà ở đây, chẳng lẽ Ngự Thú tông dám tranh địa bàn với Vạn Tiên minh sao? Chuyện Tiên thú vốn là do chúng ta quy hoạch bố cục trước, là Linh Kiếm phái các ngươi chen ngang một cước, cũng không có ý tứ chỉ trích gần thủy lâu chúng ta có công bằng hay không?”

Thấy mấy vòng nói chuyện, Lý Hàn mơ hồ đã chiếm thế chủ động, Vương Vũ vừa cười thâm, vừa liếc mắt cho đồ đệ một cái.

Công tác của Thác Nhi này ta đã làm xong, một kích tiếp theo sẽ quyết thắng, phải xem ngươi rồi.

Vương Lục cũng âm thầm cười, đáp lại cho sư phụ một ánh mắt không có vấn đề.

Kế tiếp, hắn hỏi một câu: “Lý trưởng lão, theo như lời ngươi nói, tiên thú hóa hình sơ, tâm trí giống như giấy trắng vậy, cho nàng một khúc xương nàng đều đi theo ngươi. Vậy ngươi có biết, vì sao nàng tình nguyện bỏ qua nhà quen thuộc sáu mươi năm sinh trưởng này, cũng muốn cùng ta về Linh Kiếm sơn không?”

Lý Hàn cười: “Không có gì ngoại trừ những lời khéo léo. Nếu ngươi thật sự có lòng tin có thể hấp dẫn được nàng, thì nên cùng ta định ra ước hẹn mười năm, trong mười năm xem bên nào có thể cho nàng điều kiện tốt nhất và hoàn cảnh trưởng thành, cuối cùng do bản thân nàng quyết định...”

Vương Lục lắc đầu, làm ra vẻ mặt không chịu nổi hay mưu kế: “Hoàn cảnh trong đầu, điều kiện, cân nhắc, đây chính là nguyên nhân lớn nhất khiến các ngươi không được Thi Tiêu tiếp nhận vạn vật có linh. Giữa các sinh linh có thể hấp dẫn chính là thành ý chứ không phải lấy lợi ích, dùng lợi nhiều nhất chỉ có thể báo đáp, chỉ có đầu hàng thành tâm mới có thể đáp được “

Trong khi nói chuyện, Vương Lục đi đến bên cạnh Bạch Thi Dung, nở nụ cười ôn hòa với thiếu nữ mờ mịt, sau đó đưa tay ôm nàng vào trong ngực, tiếp theo cao giọng nói.

“Ta và Bạch Thi Tuyên thật tình yêu nhau, đã sớm ước định chung thân.”

...

Ta và Bạch Thi Huyền thực tâm yêu nhau, sớm đã ước định chung thân.

Sớm đã tự định chung thân, ước định chung thân. Chung thân rồi, đời này....

Thạch Phá Thiên Kinh tuyên ngôn, khiến Lý Hàn rõ ràng cảm thấy trước mắt tối sầm lại.

Mẹ ngươi, hóa ra còn có một chiêu đối thoại mấy đợt trước hóa ra chỉ là bày bố, chỉ chờ câu này bộc phát.

Lý Hàn đề kích động trong lòng xuống, gắt gao nhìn chằm chằm Vương Lục, chỉ thấy người trẻ tuổi đang ôn nhu mật ý nhìn Nguyệt Linh Bạch Thi, sau đó quay đầu đối mặt với mình, chính khí lẫm liệt, không chút sợ hãi, phảng phất như là Khổ Mệnh uyên ương đối diện với áp lực cực lớn của xã hội.

Lý Hàn tức giận đến mức trong lòng tức giận mắng chửi không ngớt: Con mẹ nó ngươi còn muốn mặt mũi mà không muốn? Rõ ràng là ngươi chạy đến địa bàn của chúng ta quấy rối, hiện tại lại bày ra bộ mặt chịu cực nhọc oan ức? Thật không hổ là tu sĩ Vô Tướng Phong, vô sỉ đến mức độ vô địch thậm chí vô địch, khó trách rõ ràng có tu vi cường đại như thế, nhưng danh tiếng lại không chịu nổi.

Lý Hàn đương nhiên không tin cái gì mà thật tâm yêu nhau, nhưng có thể như thế nào đây? Để cho đối phương đưa ra hành động riêng tư để chứng minh chung thân sao? Hẳn không chút nghi ngờ, lấy da mặt đối phương thì chắc chắn chuyện gì cũng có thể làm ra được.

Hay cho một câu thật tình tương ái, tự đính với Lý Hàn trong lòng hận đến mức chấn động cả Ngọc phủ. Nguyên Anh tỏa ra ánh sáng kỳ lạ, hàn khí âm lãnh không tự chủ được thẩm thấu ra từ trong cơ thể, nhuộm quanh người hẳn một tầng sương lạnh... Nhưng hẳn ta lại không nói thêm một chữ nào nữa.

Bởi vì đã không còn gì để nói, mặc dù một chiêu tự định cả đời này của Vương Lục có thể nói là vô sỉ hạ lưu không biết xấu hổ, nhưng thật sự là một nước cờ hay, có thể nói là một

bút thần diệu. Điều kiện khách quan, công pháp của Ngự Thú Tông trong hoàn cảnh này, trước mặt chân ái căn bản không chịu nổi một kích, như gió thu quét lá rụng, thất bại thảm hại.

Mà trên thực tế cũng đúng là như thế, xem ra Ngự Thú Tông đã bố cục nhiều năm, đầu nhập vào lượng lớn nhân lực vật lực tạo ra Thiên La Địa Võng, không sợ tiên thú không theo, nhưng tiên thú hết lần này tới lần khác chính là không nghe theo. Mà Vương Lục chỉ mất có mấy ngày ngắn ngủi mà thôi., Mà lệnh tiên thú cam tâm tình nguyện đi theo hắn —— đừng quản đối với loại tiên thú như giấy trắng, cam tâm tình nguyện bao nhiêu không đáng tiền, nhưng cam tâm tình nguyện chính là cam tâm tình nguyện, đây chính là một lá bài tẩy rất có phân lượng. Những gì Lý Hàn có thể làm, chính là lấy tiên thú còn nhỏ tuổi, không am hiểu thế sự làm lý do, làm nhạt đi ý nguyện chủ quan của nàng.

Kết quả Vương Lục tế ra sát chiêu, cam tâm tình nguyện thăng hoa thành lưỡng tình tương duyệt, làm quyền nguyện chủ quan tăng lên tới vô cùng lớn.

Ngự Thú Tông nếu là cưỡng ép dây dưa, liền trở thành đoạt ái của cực kỳ không vẻ vang. Vô luận khách quan bởi vậy mà bọn họ chịu thiệt bao nhiêu, nhưng là, ai bảo các người không có duyên phận chứ.

Lý Hàn tuy tính tình âm trầm, nhưng cũng đọc qua không ít sách vở, tiểu thuyết, biết rõ hiện nay chuyện tình yêu mà Vạn Tiên minh lưu hành, chính là con đường như vậy, tiểu tử nghèo không biết một đồng nào là chương môn đại tông phái thiên kim thùi xanh, sau đó trải qua ngàn khó vạn hiểm đề thăng tu vi, tích lũy tài nguyên, đánh bại tiên nữ chỉ công làm hôn nhị đại, ôm mỹ nhân về.

Huống chi Vương Lục cũng không phải là một thằng nhóc không biết tên, đệ tử chân truyền của Vạn Tiên minh là Ngũ Tuyệt, so với Tiên thú Bạch Thi nguyện quả thực là tuyệt phối. Hơn nữa người và linh thú luyện nhau, đương nhiên có chút ly kinh phản đạo. Nhưng hôm nay Vạn Tiên minh ngày càng đổi mới, chính là thời đại mới nổi bật không ngừng, Vương Lục hoàn toàn đi trước thời đại này.

Nếu như Vương Lục dứt khoát tuyên dương việc này ra ngoài, mọi người chẳng những sẽ không hoài nghi hành động trên Vân Đài sơn của gã có hợp quy củ hay không, ngược lại còn khen gã chí tình chí nghĩa... Hoang đường? Đúng là hoang đường, nhưng đây chính là hiện thực, đây là sự thật khổng lồ.

Lý Hàn cố nén xúc động muốn xuất thủ, cứng nhắc không gì sánh được từ trong cổ họng thốt ra mấy chữ: “Thật không, thật là, chúc mừng.”

Cánh tay Vương Lục ôm trên eo Bạch Thi lại càng siết chặt: “Khách khí.”

Bạch Thi ngơ ngác ngẩng đầu nhìn bên cạnh Vương Lục, vừa rồi lời nói của Vương Lục và Lý Hàn giao phong, nàng nghe hết toàn bộ, có quá nhiều vấn đề nàng không hiểu, nhưng dù sao nàng thông minh, đại khái đã thăm dò mạch lạc.

Ngự Thú Tông không muốn để mình đi, mà Vương Lục lại một lòng muốn mang mình đi.

Chủ quan mà nói, nàng đương nhiên hi vọng có thể ở lại Vân Đài sơn, từng cọng cây ngọn cỏ trong núi đều ẩn chứa nỗi nhớ nhưng sáu mươi năm qua của nàng. Nhưng về phương diện khác, mẫu thân từng phi thường nghiêm túc khuyên bảo nàng phải nghe Vương Lục nói, hơn nữa trên người Vương Lục cũng có mùi vị nàng thích... Rất cuộc là đi đâu thì theo này, thật khó có thể quyết đoán. Đến khi Vương Lục nói thật tâm yêu nàng, ước định suốt đời, trong đầu Bạch Thi Tuyền phảng phất như sấm mùa xuân nở rộ, một mảnh hoảng hốt.

“Thật sự chân tâm thật tình yêu? Hóa ra, hóa ra ta thật tâm yêu nhau sao? Hơn nữa đã ước định chung thân rồi, vì sao trước giờ ta không biết gì cả?”

Bạch Thi sợ hãi khó hiểu, trong lòng phảng phất dờn sông lấp biển, bị lượng tin tức khổng lồ trùng kích lung lay sắp đổ, nhưng về phương diện khác lại nhớ tới mẫu thân vân đài tiên tử đã từng dặn dò nàng: Sau khi hóa hình, nếu có cái gì khó hiểu nghi hoặc, liền nghe theo ý kiến của Vương Lục.

Vân Đài tiên tử đối với Vương Lục tín nhiệm là không hề giữ lại... Mà Bạch Thi Thiên đối với Vân Đài tiên tử tín nhiệm cũng hoàn toàn không giữ lại chút nào, kết quả hai bên truyền

miệng, chính là thiếu nữ ở trong cực độ kinh ngạc, dứt khoát lựa chọn tin tưởng Vương Lục.

Nếu như, hắn cũng nói như vậy, đại khái ta thật sự đã cùng hắn tự định chung thân rồi, vậy, sau khi mẫu thân nói, hoá hình, sẽ giống như nữ nhân bình thường, gà gà theo gà gà chó, ta, sau này ta là người của hắn sao? Cảm giác tiến triển thật nhanh nha, bất quá...

Suy nghĩ nát vụn càng ngày càng nhiều, Bạch Thi một bên nghĩ, một bên đổ ửng lên gương mặt, rơi vào trong mắt người ngoài, quả thực an vị vững vàng với cách nói chung thân tự định của Vương Lục.

Lý Hàn càng chửi ầm lên trong lòng: cái trắng tốt đến mức heo cũng phải khom lưng...

Mà mắt thấy thế cục đã định, Vương Vũ đúng lúc ra mặt nói: “Được rồi, chúng ta phải về bố trí cho người mới động phòng. Các người còn không đi, là dự định tùy phần tử sao?”

Bị bạt tai một cách trần trụi như vậy, trong mắt Lý Hàn hiện lên một tia âm lệ: “Hắn đắc ý nhất thời, chưa hẳn đã đắc ý cả đời, làm người tốt nhất vẫn chừa lại chút đường sống.”

Vương Vũ tùy ý phát tay: “Phải phải phải, chó khinh thiếu niên nghèo, quy củ này ta hiểu, chỉ là người tu hành hơn hai trăm năm, đã sớm không phải phạm trù của thiếu niên rồi sao?”

“Người?”

“Chớ bắt nạt trẻ nhỏ, đừng có bắt nạt trẻ trung, già trẻ nghèo, cuối cùng lại nói câu người chết vì đất thành an, cuộc đời của người không phải chính là như thế sao?”

Vương Vũ không chút khách khí mà phóng ra trào phúng, đồng thời uy năng của song kim đan không hề giữ lại mà khuếch tán ra ngoài, kim quang vạn trượng.

Máu huyết hơi cạn của Thiệu Bác Bác xông lên mặt, hai con giao long màu đen xoay quanh cánh tay rít gào, đang chuẩn bị cứng đối cứng thì đến người chết ta sống, nhưng Lý Hàn lại biết rõ đây chính là cái giá phải trả khi thua cuộc.

Đổi lại là Vương Lục bị chính mình làm phản, ngoài miệng cũng sẽ không khách khí, khẳng định muốn hấn mặt mày xám xịt.

Từ sau khi Vạn Tiên minh chính hợp tu tiên giới Cửu Châu, quy tắc tàn khốc mà trần trụi liền được giảm bớt cực lớn, các tu sĩ không cần lo lắng lúc xuất môn tâm bảo, một lời không hợp liền giết người, những kẻ khởi đầu khá muộn, tu vi không cao, cũng không cần lo lắng bị đại tu sĩ dùng lý do “giun đé” nào đó tùy tay hành hạ. Nhưng thúc đẩy quy tắc vận hành của Vạn Tiên minh kỳ thật cũng không thay đổi.

Mạnh được yếu thua không có gì khác, chỉ là so với thời đại tanh máu và máu tanh ngày xưa thì có thêm vài phần văn minh che giấu. Nhiều khi đạo lý và lễ phép vẫn trước nắm đấm trắng trẻo vô lực như cũ.

“Sự đệ, chúng ta đi thôi.”

Thiệu Bác trừng to mắt, nhìn Lý Hàn không thể tưởng tượng nổi, rất muốn chất vấn hấn là một trong ba hạng đầu của môn phái, đối mặt với tiếng cười nhạo nhần khí của đại trưởng lão ác độc như thế, danh dự của môn phái ở đâu? Nhưng thấy lúc Lý Hàn nói chuyện không thoát được hàn khí, khóe miệng rỉ máu, liền ý thức được hấn đang cố nén phần nộ cực lớn.

Quay đầu nhìn lại hai viên kim đan làm cho người ta sợ hãi, trong lòng Thiệu Bác chợt dâng lên cảm giác vô lực nồng đậm, dường như khi đối mặt với Vương Vũ, bản thân bỗng nhỏ bé đi mấy phần...

Đây là ma chương thường gặp trên con đường tu tiên sao? Ngày sau khi Nguyên Anh hóa thân, phần ma chương này sẽ trở thành trở ngại trọng yếu. Nhưng giờ khắc này, Thiệu Bác chỉ có thể nuốt được quả đắng.

“Được, sư huynh chúng ta đi.”

Nói xong, hấn và Lý Hàn không hẹn mà cùng ngự quang bay đi, bóng lưng rất nhanh biến mất trong biển mây mênh mông.

Hai đại trưởng lão đồng thời rời đi, đám tu sĩ Ngự Thú Tông trên Quan Vân Phong tất nhiên là xông xáo một mảnh, chẳng qua lúc này tốc độ của bọn hấn đã mỏng manh vô lực, không người nào chú ý phản ứng của bọn hấn nữa. Ánh mặt trời

trong suốt rải xuống, nhưng thế nào cũng không thể xua tán nồng đậm trên Quan Vân Phong.

“Ha ha, sáng khoái.”

Bức lui hai đại trưởng lão Ngự Thú Tông, Ngũ trưởng lão Linh Kiếm phái cất tiếng cười to, cỡi bầu rượu bên hông xuống, uống sáng khoái mấy cân tiên khí đầy ắp.

“Tiếp tục đi.” buông bầu rượu xuống, Vương Vũ nhìn thấy Vương Lục và Bạch Thi Du vẫn ôm nhau, không khỏi buồn cười: “Này, người còn muốn ôm tới chừng nào nữa? Chẳng lẽ các người muốn chung thân rồi à?”

Đã thấy sắc mặt Vương Lục nghiêm nghị, trên trán thật ra đã túa ra mồ hôi lạnh, ánh mắt thay đổi, lại nhìn thấy vẻ mặt Bạch Thi uyển chuyển mềm mại như nữ nhân nhỏ nhắn đang rúc vào trong ngực Vương Lục...

Phốc phốc

Một ngậm tiên tửu giá trị ngàn vàng không nhìn được phun ra.

Wương Lục không biết làm sao, truyền âm nói: “Người cũng thấy đấy, cảnh tượng này ta thả thế nào được? Huống chi là tự định chung thân mây, đôi với ta mà nói đơn giản chỉ là đại sát khí dùng lời nói giao phong, nhưng chung quy sẽ có tiết kiệm của nàng... Sau khi lợi dụng xong người ta liền coi như cái gì phát sinh, cũng quá vô tình rồi?”

Wương Vũ suýt nữa đem ngậm rượu thứ hai phun ra.

“Người đây là tự cho mình là đúng a.”

“Phí lời, lúc đó ta còn có thể làm gì? Lý Hàn kia cũng không phải hạng dễ đối phó đâu.” Vương Lục vừa nói, vừa cảm nhận được mấy cỗ ác ý như có như không từ phía sau lưng... Cũng không biết là đến từ Lưu Ly Tiên, khuyển tẩu kỳ, hay là Miêu Nữ Linh Yên? Lại càng cảm thán chuyện này quả thực tổn hại một ngàn địch một trăm tám trăm.

“Ha ha, vui quá đi.” Vương Vũ cười trên nỗi đau của người khác, lại hỏi: “Nghe nói huynh vừa mua một chiếc phi chu rất tốt phải không?”

“Được rồi, ai bảo ta là sư phụ người chứ, vấn đề này ta ra mặt giúp người giải quyết.”

Vương Lục nhanh chóng nói: “Su phụ quả nhiên đủ nghĩa khí, chẳng qua vấn đề này người định giải quyết ra sao?”

“Vậy chẳng phải đơn giản sao? Phát huy mị lực cá nhân ta không thể ngăn cản, để Bạch Thi gây thơ chuyện tình yêu biệt ta yêu chàng tới, chẳng phải người được tự do tự tại à?”

...

Kẻ làm sư phụ, sẽ luôn luôn phải phân ưu giải nạn cho đồ đệ. Khi Vương Lục gặp chuyện khó khăn, có thể lập tức động thân đứng ra, phục vụ ý thức của Vương Vũ tất nhiên đáng được xưng hô, nhưng đồng thời biểu hiện ra tự lượng sức mình, thậm chí thối không biết xấu hổ, khiến cho người ta không khỏi khen ngợi.

Đôi mắt với sư phụ cao cao ưỡn ngực, bày ra mười phần tự tin, Vương Lục trầm mặc một hồi lâu, thậm chí vô thức buông lỏng cánh tay đang ôm Bạch Thi ra.

“Sư phụ à, nói trắng ra người vốn xuất thân tiên thú ngấp nghé thi phật à?” Sau khi hơi chút suy tư, Vương Lục nhất ngôn nói toạc ra chân tướng: “Ta nhớ lúc người ra sân một câu là, tiên thú Vô Tướng Phong ta đã thành tất cả của Vô Tướng Phong từ khi nào vậy?”

Vương Vũ mặt không đổi sắc: “Nhìn người nói vậy, ta là nhân sư, sao lại ngấp nghé đồ đệ đồ đệ? Cho dù người tiêu xài hết vốn liếng để mua phi chu xa hoa, ta cũng sẽ không đỏ mắt đâu.”

“Sư phụ người đã không đánh tự chiêu.”

“Đó không phải là trọng điểm ta suy nghĩ cho người được không, người là đệ tử Vô Tướng Phong, Bạch Thiện là muội tử của người, vậy nói nàng là người Vô Tướng Phong thì có cái gì không đúng? Huống chi, người cũng là đệ tử chân truyền Vô Tướng Phong, giống như mặt trời mới lên, mọi thứ trên Vô Tướng Phong cuối cùng cũng thuộc về người...”

Vương Lục cười gằn: “Đám lừa tiểu nữ sinh kia nói sớm muộn gì cũng đỡ nàng thượng vị, cũng lắm mồm như vậy.”

“Người ta mười năm tình cảm thầy trò, lại không đổi được tín nhiệm cơ bản, thật sự là làm ta đau lòng.”

“Ha ha, nếu tin người ta mới phải vô cùng đau đầu với trí thông minh của mình.”

Hai thầy trò ồn ào không ngớt, coi như không quan tâm đến người khác. Có điều đám người Tiểu Thất và Lưu Ly Tiên chỉ

thấy thú vị, không ai nói chen vào. Bọn họ chỉ yên lặng xem náo nhiệt, sau đó nhỏ giọng trò chuyện với nhau vài câu. Nhưng mà Bạch Thi Tuyên đứng bên cạnh Vương Lục đã lâu không thể di chuyển ánh mắt nhìn Vương Vũ, lại như si ngốc.

Một lát sau, Vương Vũ nhận ra ánh mắt của Bạch Thi Tuyên, không khỏi vui vẻ, nhìn Vương Lục khoe khoang: “Nhìn xem, khi người mĩa mai vì sự, mắt Thi Tường sáng như đuốc, đã thấy được sự mị lực của nhân cách đặc biệt của ta, đối với ta âm thầm thương tâm.”

Wương Lục cười lạnh: “Ta thấy chỉ là cố gắng tìm kiếm tiết tấu trên người người thôi, bởi vậy lâm vào mê mang.”

Wương Vũ cười nhạt: “Tang gia chó kêu rên thật là khó nghe, nhưng người yên tâm, ta và Thi Tiêu hôn lễ sẽ nhớ phát thiệp mời cho người, người cũng phải nhớ kỹ tiền mặt tốt.”

Wương Lục cười gằn: “Yên tâm, ta sẽ xếp ra chín vạn tiền lớn để cho người quỳ mọp ở hiện trường.”

Wương Vũ cười lạnh: “Khi đó ta còn cười tiên thú, còn quan tâm tới chín vạn tiền của người? Đừng tưởng rằng ta vĩnh viễn nghèo rớt nhé.”

Nói xong, nàng không dây dưa đến việc tranh đấu với Vương Lục nữa, đi đến trước mặt Bạch Thi Tuyên, nở nụ cười nhu hòa trước nay chưa từng có: “Thi Y tiểu muội muội, có muốn cùng đại tỷ tỷ đi xem cá chép không?”

Bởi vì hẳn biết đối phương chỉ là một tiểu cô nương linh trí sơ khai, thuần khiết như tờ giấy trắng, Vương Vũ thuận miệng chào hỏi. Nhưng mà sau một khắc, phản ứng của Bạch Thi sợ rằng lại vượt ra ngoài dự liệu của nàng.

Trên gương mặt thiếu nữ xẹt qua hai hàng nước mắt.

Wương Vũ kinh ngạc: “Người, người đây là vui đến phát khóc sao?”

Bạch Thi rơi lệ như suối, chỉ im lặng không nói.

Wương Lục kinh ngạc nói: “Su phụ, người nhìn người một chút, tiết lộ chuyện tang làm cho người ta căm ghét, dọa cho người ta phải khóc.”

Đối với nước mắt của Bạch Thi, người khác có giải thích khác nhau, nhưng sau một khắc thiếu nữ lại tự mình vạch ra đáp án.

Nàng nhẹ nhàng vươn tay ra, chạm vào khuôn mặt Vương Vũ.

“Không đau sao?”

Vương Vũ vốn không hiểu, không biết đau thế nào? Nhưng trên khuôn mặt truyền đến cảm giác mát mẻ, lại bỗng nhiên nhiều thêm một phần lực thẩm thấu nhằm thẳng vào lòng người, dọc theo làn da trực tiếp thẩm thấu vào sâu trong nội tâm, xúc động đến hắc ám mà nhiều năm qua chưa ai chạm vào...

Vương Vũ trong lòng đột nhiên nổi sóng, thân thể nữ tử chân động, tiếp theo không thể tin nổi mà nhìn nước mắt chảy xuống, mặt hiện lên vẻ thương xót trắng trẻo, muốn mở miệng, nhưng không hiểu sao nghẹn ngào, nói không ra lời.

Cảm xúc vi diệu giữa hai người yên lặng truyền đến kích động. Vương Vũ và Bạch Thi Lung tựa như hóa đá, bốn mắt nhìn nhau, Bạch Thi Lung không ngừng rơi lệ. Vương Vũ cũng dần lâm nhiễm, thân thể bắt đầu run lên nhẹ.

“Được rồi được rồi, hai người các ngươi muốn ta là Khanh, ta cũng đừng có trước mặt chính thống như ta đây, Cơ bằng hữu được không?”

Tiểu Thất đứng lúc thò tay vào, đưa tay lên đầu hai người nhẹ nhàng vỗ, lập tức gián đoạn cảm xúc truyền tới. Vương Vũ khôi phục nhanh nhất, dùng sức nháy nháy mắt, rồi lặng lẽ cười: “Thật ngại quá, không có duyên.” Sau đó liền lui về sau mấy bước im lặng không nói gì, hiển nhiên tâm tư khó bình tĩnh, không thoả mái biểu hiện ra ngoài như vậy.

Mà Bạch Thi thì sửng sốt thật lâu, mới một tiếng, mờ mịt lắc lắc đầu: “Ta bị sao vậy?”

Vương Vũ cùng Tiểu Thất đồng thời liếc nhìn nàng, sau đó hai người nhìn nhau, không hẹn mà cùng cảm khái thần thông cường đại của tiên thú.

Tiểu Thất ở trong nguyên thần truyền âm nói: “Cảm giác bị nhắm thẳng vào lòng người như thế nào a bạn của ta?”

Vương Vũ cảm khái: “Là nữ nhân, đúng là chưa từng cảm thụ được sự mạnh mẽ và mạnh mẽ như thế.”

Tiểu Thất sợ hãi than: “Người khôi phục chỗ tốt thật là nhanh, mới nói hai câu đã lộ nguyên hình.”

Vương Vũ nói: “Hừ, vốn cũng không có gì lớn. Đã nhiều năm như vậy, thỉnh thoảng bị người ta tìm tới cảm khái một chút là được, chẳng lẽ còn phải xoắn xuýt rất lâu sao? Bất quá, thần thông của tiểu nha đầu này thật sự là vượt xa dự liệu, Vô Tướng tiên tâm của ta thế nào, người nên biết, mấy năm nay lại trải qua mấy lần cường hóa, nhưng không thể ngăn cản được một chút chạm nhẹ nhàng nào của nàng. Tiên thú không hổ là tiên thú, thần thông không giống nhân gian.”

“Bằng không cũng không đáng để Ngự Thú Tông hao tâm tổn trí vì nàng. Tuy nàng đã vượt qua kiếp nạn hóa hình, nhưng vẫn còn là ấu thể. Ít nhất cũng phải mấy ngàn năm, tu sĩ mấy ngàn năm qua đi đã sớm thành đất rồi., Ngự Thú Tông có thể lưu truyền tới nay cũng là không biết bao nhiêu điều... May là như vậy, đối với Bạch Thi Thiên vẫn là cầu còn khát, có thể thấy được giá trị của nó. Hơn nữa xem ra, ước định của Ngự Thú Tông đối với nàng ta vẫn còn đánh giá hơi thấp một chút, dù sao trước đó Cửu Châu Đại Lục thật lâu chưa từng xuất hiện Tiên Thú hàng thật giá thật.”

Vương Vũ lại lắc đầu: “Lâu lắm rồi mới gặp được? Cũng chưa chắc. Chỉ riêng tiểu tử Vương Lục kia cũng đã có... Khí vận của gia hỏa này quá mạnh mẽ, khiến người ta nhìn mà than thở a.”

Tiểu Thất cũng tán đồng nói: “Đúng vậy a, năng lực Vương Lục liên lụy nhân quả mạnh chưa từng thấy, ta quả thực có thể dùng mắt thường nhìn thấy vòng xoáy nhân quả, nghĩ đến năm đó Tiên Tàn Thủy Hoàng, Đức Thắng Thái Tổ cũng bất quá như thế.”

Vương Vũ cười nói: “Người quá đề cao hấn rồi, chỉ đơn giản là ý mạnh bản lĩnh sống còn mà thôi. Loại người này a, cho dù vì vậy mà liên tục kỳ ngộ, tu vi vi vi vi phạm thường lý đột nhiên tăng mạnh, nhưng xác suất nửa đường chết non cũng lớn, mọc tú như gió rừng tất phá đi, thiên tài mấy năm nay ngã xuống kỳ thực...”

Nói đến đây, tựa hồ lại nổi lên tâm tình khác thường, không khỏi ngậm miệng không nói.

Tiểu Thất cũng vòng vo đề tài này, ngược lại nói: “Cho nên người mới cố tình nhờ ta chăm sóc nó, hơn nữa sau này lo lắng không yên, còn tự mình chạy tới đây.”

Vương Vũ cười cười, không nói gì cả.

“Bất quá ngược lại ta có chút hiếu kỳ, người giả mạo đưa tin để dẫn đến Vân Châu, là đã sớm đoán được sẽ có kinh lịch lần này sao?”

“Ta đâu có nhìn xa trông rộng như vậy? Nếu thật sự có bản lĩnh này, đã sớm khắp thế giới đi tìm tiên duyên.” Vương Vũ nói, có chút tức giận lắc đầu: “Chẳng qua là một lão ngô nghê tự cho là cao minh nào đó khoe khoang huyền hư mà thôi.

“Ồ? Vậy thì hẳn thật sự là có lòng tốt. Dem cơ duyên lớn như vậy nhường cho Vương Lục, nghe nói bản thân hẳn cũng có một đệ tử chân truyền a.”

Vương Vũ nói: “Vân Đài sơn bên này là miệng cọp nhỏ răng, muốn giao tiếp với tông phái thượng phẩm, Vương Lục làm nhiều chuyện như vậy cuối cùng vẫn phải do ta ra mặt thu thập tàn cuộc, đổi lại là Chu Thi Dao, một kiếm phá vạn pháp., Sớm đã bị người đánh chết. Bất quá lão già kia cũng không bạc đãi đồ đệ của hắn, Tiên Duyên để lại cho Chu Thi Dao cũng không kém hơn Vương Lục. Một tháng sau, Thiên Nam Châu có cổ kiếm cấp thượng phẩm Linh Bảo xuất thế, Chu Thi Dao đã đặt xong rồi.”

Tiểu Thất không khỏi kinh ngạc: “Thiên Nam châu, Linh Bảo thượng phẩm? Để cho một văn bối đệ tử đi tranh?”

“Xuất thế là khu mộ Thái Cổ Kiếm, cơ duyên so với tu vi còn quan trọng hơn, mà luận về kiếm duyên, cả tòa Linh Kiếm sơn cũng không ai hơn được Chu Thi Dao. Chỉ cần nàng ta đừng tự tìm đường chết, đoạt bảo trở về là chuyện đương nhiên, huống chi trước đây không lâu nàng ta vừa chém một đầu linh thú có tu vi Nguyên Anh kỳ tới gần. Kiếm thế chính là lúc được đề cập tới đỉnh phong, cho dù một số tiền bối tu sĩ, nếu nàng ta sơ ý cũng sẽ chịu thiệt lớn.”

Nói qua đề tài của Chu Thi Dao, Vương Vũ lại nói: “Chuyện nơi này xong, ta chuẩn bị dẫn người về núi, có cần theo ta đi chơi Linh Kiếm sơn hai ngày không?”

Tiểu Thất lại lắc đầu: “Thôi bỏ đi, ta từng rèn luyện ở trên Vân Đài này, lần này ta đã bồi tiếp đưa nhỏ Vương Lục này trải qua một phen, có thể cảm ngộ được một chút, khoảng cách tới kiếp nạn Hóa Thần lại gần một bước, ta phải thật cẩn thận chuẩn bị.”

“Ừm, nhớ gọi ta vào lúc thiên kiếp đến.”

“Ha ha, miễn đi, gọi người tới đây để hóa thân không có kiếp nạn, e là ta phải trở thành kẻ bị phé nhất trong đám tu sĩ Hóa Thần, nếu như người có tâm, có thể giúp ta dâng nén hương cầu nguyện một chút là được rồi.”

“Hắc hắc, cầu nguyện cho Hóa Thần người thất bại, nản lòng thoái chí, ta mới có thể thừa cơ mà vào, vĩnh viễn đặt người vào trong chén.”

“Cút.”

“Vậy liền đi luôn, lúc không có việc gì nhớ tới ta nhớ cha mẹ...”

“Mau cút “

Sau khi tạm biệt Tiểu Thất, đoàn người Vô Tướng Phong đã lên Vương Lục rời khỏi Vân Đài sơn.

Ngồi ở trong phi thuyền, nhìn cảnh vật như thác nước ngoài cửa sổ chạy ngược về Vân Đài sơn, trong lòng Vương Lục có chút cảm khái.

Hành trình Vân Châu lần này, thời gian không dài, trước sau cộng lại cũng không có một tháng, nhưng trong đó lại chuyện xưa phong phú, nhiều màu sắc... Không, quả thực là ba ngàn khúc chiết, lúc này trong đầu mới chậm rãi nhớ lại, khiến cho người ta không khỏi cảm thấy mệt mỏi dâng lên, cả người cũng không còn khí lực.

Bất quá, nhìn Bạch Thi Lung cười nói vui vẻ với Lưu Ly Tiên, Miêu Nữ Linh Yên ở bên... Dù khổ cực thế nào cũng đáng giá.

Không bao lâu, Lăng Vân chu xuyên vào tầng mây, núi non sông nước cỏ bị giấu sau một mảnh mờ mịt, Vương Lục thu hồi ánh mắt, trong lòng khẽ thở dài.

Vân Đài à, người nhờ vả, tạm coi như không có phụ lòng, tuy rằng Thi Tiêu vừa mới hóa hình sẽ xa xứ, nhưng dù sao so với bị người ta nô dịch thì tốt hơn nhiều, hơn nữa Linh Kiếm Sơn cũng là một động tiên, Bạch Thi hẳn là có thể sống vui vẻ.

Vì vậy, mong người yên tâm.

Vương Lục cúi đầu, nắm chặt một cục đá màu trắng mượt mà trong tay, đó là viên đá cuội không chút thu hút nào ở bên hồ xanh, chính là vật phẩm kỷ niệm trọng yếu trong chuyến rèn luyện này của Vương Lục.

...

Từ Vân Châu trở về Linh Kiếm Sơn, một đường bình an.

Mà cuộc sống sau khi về núi cũng là hòa bình an nhàn, không có dị biến xuất hiện nữa. Lúc trước Vương Lục đã âm thầm tuyên ngôn độc nhất thân đối với Bạch Thi, rõ ràng sau lưng đã cảm thấy mấy cỗ hàn ý không hiểu, bất quá sau đó cũng không còn tiếp tục, hết thấy phảng phất là ảo giác.

Sau khi trở về núi, đội ngũ rèn luyện tự nhiên là giải tán, Lưu Ly Tiên trở về Thông Minh phong, báo cáo lịch luyện với sư phụ Chu Minh để biết được. Bạch Thi Báo và Miêu Nữ Yên thì dưới sự dẫn dắt của Vương Vũ bá kiến Chương môn Linh Kiếm môn, sau đó vô cùng thuận lợi nhận được kiếm ấn của Linh Kiếm phái, từ đó về sau chính là người trong Linh kiếm đường đường chính, hơn nữa tất cả đãi ngộ so sánh với Kim Đan chân nhân, hoàn toàn không có bất kỳ đãi ngộ kỳ thị nào.

Một số môn phái sẽ không đặt bình đẳng chúng sinh vào miệng, bởi vì bình đẳng thật sự chưa bao giờ cần phải nói.

Đi nước cờ vẫn mùi phần ngọc ngách, vô ưu vô lự, lần này cùng Vương Lục lịch luyện, ánh sáng không nhiều lắm, nhưng cẩn thận lý lý sự kiện phát triển, không khó phát hiện hết thấy kỳ thật là vì nó mà ra, trong này rốt cuộc có mấy phần thiên ý, mấy phần nhân ý, liền rất khó nói.

Về phần Vương Lục, lão đã lâu không hưởng thụ một lần tắm thuốc mà sư phụ tự tay phối chế, cùng với Tụng Cung Hoạt Huyết Thuật mà sư phụ tự tay thi triển, toàn thân giống như thoát thai hoá cốt.

Đương nhiên, không đời cũng không được, lúc trước bởi vì áp lực của Thiệu Bác, Vương Lục đập nồi dìm thuyền té ra tiên thiên vô tướng kim cương kiếm chưa thành thực, một kiếm kia tuy lệnh cho nó tiến thêm một bước trên kiếm đạo, nhưng trả giá cũng khá nặng nề, sức nặng đối với nhục thân vượt xa khỏi cực hạn.

Sau một kiếm kia, Vương Lục lập tức thu liễm pháp lực, trấn áp nhục thân, nhưng gây tổn thương kỳ thật đã tạo thành, lúc

ấy cảm thấy mỗi mọt chỉ là vẻ ngoài, ẩn giấu ở phía dưới là mầm họa thật sâu... Cũng may có sư phụ ở đây, một lần thuốc tắm một lần đẩy cung, đã loại bỏ hơn phân nửa tai họa ngầm trên thân thể Vương Lục, mà một phần còn lại dựa vào năng lực thiên nhiên khép lại của Vô Tướng Kiếm Cốt, không bao lâu nữa là có thể hồi phục hoàn toàn.

Vấn đề đáng quan tâm không phải là những thứ này.

“Nếu như để cho chính ngươi đánh giá, lần rèn luyện này ngươi có thể cho bản thân bao nhiêu phần?”

Kết thúc thôi diễn, Vương Vũ vừa dùng khăn mặt lau tay vừa hỏi Vương Lục đang nằm trên giường.

Wương Lục lúc này chính là huyết mạch thư giãn, lúc muốn tiên dục tử, trong thanh âm nói chuyện mang theo một cỗ lười biếng hưởng thụ: “Đương nhiên là một trăm phần...”

Wương Vũ phì cười nói: “Vừa rồi thật sự nên cho ngươi chà chà da mặt, một trăm phần? Thiệt thòi cho ngươi nói ra miệng.”

Wương Lục chậm rãi bỏ sung: “Chia đôi hai trăm nha... Rèn luyện cuối cùng ngay cả bản thân sư phụ ngài cũng kinh động ra rồi, ta làm sao mà không biết xấu hổ mà cho mình đầy phận chứ?”

Wương Vũ nói: “Biết là tốt rồi. Nếu không phải ta cứu ngươi, ngươi đã sớm bị các Đại trưởng lão Ngự Thú Tông chơi chết rồi.

Nói đến tình huống nguy hiểm lúc đó, Vương Lục rất cảm khái: “Bá răng trong miệng cọp không dễ dàng a.”

Sư phụ lại cảm khái nói: “Rút răng trong miệng hổ quả thật không dễ dàng, nhưng kỳ thật lấy bản lĩnh của ngươi làm cũng không khó khăn gì, hết lần này tới lần khác ngươi ỷ mình chuyên nghiệp mạo hiểm lại không giải thích được, chẳng những phải bẻ răng cho hổ, còn phải đem nó nỏ tung, đây là điển hình không làm chết thì sẽ không chết.”

“Ngươi tự ngẫm lại một chút, nếu như lúc vừa mới đến Vân Châu khiếm tốn một chút, chủ động lảng tránh mâu thuẫn trực tiếp với Ngự Thú Tông, phát triển sau này có phải sẽ thuận lợi hơn rất nhiều hay không?”

Vương Lục thở dài, không có nhiều lời. Thứ nhất là mệt mỏi lười biếng, không có lực để phản bác, thứ hai là sự phụ nhằm thẳng vào điểm yếu, cũng không nói sai.

Nếu là từ ban đầu đã không tính toán đến sự mạo phạm của hai tên đệ tử Ngự Thú Tông kia, mà thủy chung vẫn ẩn thân trong bóng tối, những phát triển sau này cũng sẽ không bị gián đoạn. Với thủ đoạn của Vương Lục, dưới tình huống của địch mình ta ám bày mưu tính kế, hoàn toàn có thể ở dưới tình huống không kinh động bất luận kẻ nào mà mang đi tiên thú, kết quả khi thao tác thực tế lại là một cửa ải cứng rắn xông xuống, trên chiến thuật tinh diệu tuyệt luân, nhưng chiến thuật lại có chút hương vị tự tìm đường chết.

“Đương nhiên, người cũng có thể nói là vì muốn kiếm được danh tiếng, nhưng thật ra thì phần lớn vẫn chỉ là nhờ vào mặt mũi mà thôi. Thủ tịch đệ tử, giáo chủ Trí giáo, thủ tịch Linh Kiếm sơn..., Cái danh hiệu nào cũng không cho phép người khiêm tốn, vì thế người biết rõ tu vi bản thân không đủ, lại còn muốn nghịch thiên làm việc, khiêu vũ trên mũi đao, cũng may kết quả cuối cùng không tệ., Thực khiến người vượt qua hơn phân nửa con đường nghịch thiên, nếu không phải người có Bạch Thi Tiêu khuynh tâm, cho dù ta ra mặt cũng không thể thuận lý thành chương đón nàng trở về... Cho nên tạm thời vẫn cho người đủ đẳng cấp. Nói tóm lại, lần rèn luyện này tuy thời gian không dài, nhưng đáng giá người tổng kết rất nhiều, hai ngày nay thừa dịp người dưỡng thương không thể tu hành, viết một bản báo cáo cho ta.”

Vương Lục suyt nữa thì trực tiếp nhảy từ trên giường lên:
“Viết báo gì?”

“Về tình huống rèn luyện ở Vân Thai sơn ở Vân Châu, báo cáo chủ yếu từ lịch luyện bối cảnh, đội ngũ cấu thành, lịch luyện qua, tâm đắc ghi lại mấy phương diện. Nếu muốn phản ứng thành tích cũng phải kiểm tra vấn đề, bao gồm vấn đề tu hành tiên đạo và tác phong tu hành của người đều phải viết, phải tiến hành phân tích rõ ràng, cũng lấy ra biện pháp giải quyết thực sự có thể được.”

“Mẹ kiếp, có phải còn phải đi tắm rửa trị bệnh không? Ta xuống núi cũng không bao lâu, từ lúc nào trên núi bắt đầu thổi loại gió bất chính này vậy?”

Sư phụ đại nhân mặt không biểu tình nói: “Ngoại trừ viết báo cáo chuyện này ra, tin tưởng qua mấy ngày nữa Ngự Thủ tông sẽ đưa kháng nghị đến tổng bộ Vạn Tiên minh. Tuy chung quy chúng ta không có quá nhiều phiền toái, nhưng ngậm nước miếng này không thể tránh khỏi, đến lúc đó phụ trách đưa công tác vào tay Ngự Thủ tông giao cho ngươi.”

“Dựa vào ta?”

“Lại có, ngươi lần này bởi vì một hồi tiên duyên trực tiếp tăng lên cảnh giới Hư Đan, như vậy giai đoạn tu luyện kế tiếp của một loạt công pháp bao gồm cả Vô Tướng Kiếm Cốt, Vô Tướng Kiếm cũng phải chuẩn bị sẵn sàng. Ta đã lập kế hoạch tu hành cho ngươi, chờ ngươi bận rộn xong thì bắt đầu thực thi vẫn tự, cường độ không lớn, mỗi ngày tu hành mười hai canh giờ là được.”

“Dựa vào ta?”

“Được rồi, sự tình tạm thời chỉ có nhiều đây thôi, nếu có chuyện gì nữa ta sẽ thông báo cho ngươi biết.”

Nói xong, sư phụ không để ý đến Vương Lục kinh ngạc, cất bước đi ra cửa phòng.

Đi ra khỏi nhà gỗ, quay đầu nhìn thoáng qua vương lục đang nằm lười biếng trong phòng, nữ tử có chút tự đắc cười cười.

Hắc hắc, cảm tạ ơn nhu săn sóc của ta, ngươi làm đồ đệ ngu xuẩn không khiến người ta bết lo... Nếu như không dùng mấy biện pháp này để ngươi làm việc chớ, ngươi cứ mãi suy nghĩ lung tung, khẳng định lại làm ra chuyện gì đó, ngươi ở Vân Châu là gieo họa cho Ngự Thủ Tông, hôm nay trở lại Vô Tướng Phong, đừng gây họa hại cho ta.

Đồng thời, cảm xúc thiếu niên trong lòng Vương Lục cũng làm cho nữ tử có chút khinh thường.

Rõ ràng đã bước lên con đường tu tiên đã mười năm, thậm chí trong lúc đó còn phát triển ra một giáo phái quy mô hùng vĩ, địa vị tôn sùng, lại còn vì tình cảm con gái dài mà quấy nhiễu. Rõ ràng, ngươi là thủ tịch đệ tử của tông phái kiếm đạo đệ nhất Vạn Tiên minh, rõ ràng ngươi có một vũ khí lợi hại vô thượng có thể chém bỏ mọi phiền não.

Đại bảo kiếm.

Khó được Ngũ trưởng lão Vô Tướng Phong có thể ôn nhu quan tâm suy nghĩ một hồi, đáng tiếc sự tình không am hiểu chung quy không am hiểu. Nàng định lấy việc tặng ca để điều giải nỗi lòng của Vương Lục, lại không ngờ bước đầu tiên thiết kế là sai.

Bởi vì chuyện ghi chép nội dung về trứng là tuyệt đối không thể khiến người ta phê bình cô đơn tịch mịch. Cho dù bản thân Ngũ trưởng lão nhìn qua, hao phí tâm thần ghi chép lại loại báo cáo này, nhất định sẽ làm cho người ta tâm phập phồng bực bội, vò đầu bứt tai, căn bản không có khả năng chuyên tâm suy nghĩ., Từ từ phát ra tác dụng phân tâm. Nhưng lúc này trạng thái tinh thần của Vương Lục, vừa vịn ở vào cảnh giới “lại đau lòng” ta cũng có thể cho người xem. Nếu sư phụ đã yêu cầu, mà thương thế của hắn chưa lành, cũng đành rồi không có việc gì, về phần giòn đã chăm chú tập trung tinh lực, tay cầm tờ báo cáo bị đau quả trứng này.

Mà văn chương của trứng đau nhức thân thể, mặc dù rất nhiều người nhìn vào đầu, văn tự không hoa lệ cũng không thực dụng, có thể nói lãng phí bút mực điển phạm, nhưng trên thực tế một thiên văn chương ưu tú cũng đau lòng., Yêu cầu đầu óc người soạn thảo muốn cao minh rõ ràng hơn, từng chữ từng câu rơi xuống đều phải chính xác và ngắn gọn, mặc dù không điêu khắc tinh tế như Tự Văn, nhưng đối với nội dung yêu cầu lại chỉ có cao hơn, nhất là trong lúc viết viết viết báo cáo, phải có nhận thức rất rõ ràng đối với cả chuyện này.

Cho nên, trong nháy mắt khi Vương Lục nhắc bút lên, liền lâm vào hồi ức sâu sắc, không thể tự kiểm chế.

Những ngày ở Vân Châu, mỗi một cảnh tượng mà hắn trải qua đều vô cùng rõ ràng trong đầu, những sở trường đặc biệt mà linh kiếm học xem qua là không quên được được phát huy vô cùng nhuần nhuyễn... Bao gồm cả ý khí phi dương khi mới vào Vân Châu, bao gồm sự trêu tức trêu tức của những tu sĩ yêu chó khi gặp Ngự Thú Tông, kể cả kích động khi giao chiến với Xích Hài, bao gồm cả đạo đạo gọn sóng khiến người ta vĩnh viễn khó quên trong hồ xanh kia.

Đối với tình cảm kỳ diệu khó nói lên lời dâng lên trong lòng, bản thân Vương Lục chỉ có thốn thức không thôi. Nhưng chung quy y so với sư phụ dự liệu muốn kiên cường một chút,

phiền muộn trong chốc lát, liền hồi phục lý tính người chuyên đi mạo hiểm nên có.

Có một số việc không cần phải cố gắng bỏ qua lãng quên, nhưng cũng không cần phải rối rắm, so với lúc năm năm trước ở Vương gia thôn cáo biệt cha mẹ thì kiên quyết hơn, bây giờ phát huy đại bảo kiếm để chém bỏ phiền não, cũng không cần nhiều ý chí lực hơn. Huống chi việc này chỉ là cảm khái nhất thời, có lẽ còn chưa tới mức thất tình.

Bất quá đã nhắc bút lên, phần báo cáo này vẫn phải chăm chú viết xuống, chỉ là mang theo tâm tình đặc thù, phần báo cáo này phong cách đặc biệt khác biệt. Báo cáo lần này, cơ sở là lấy phản tư làm chủ, trong quá trình lịch luyện hắn đã thiết kế bố trí., Triệu lệ chiến đấu huy hoàng vượt cấp đánh bại cường địch, bị hai ba câu nói liền bỏ qua, lại đang phân tích sai lầm công phu cực lớn. Vương Lục nghiêm túc suy nghĩ một chút hành động trong lúc rèn luyện của mình, đem tất cả chỗ không đủ hoàn mỹ, có chỗ cải tiến triển triển khai ra.

Cái danh sách kia tinh tế, đủ để khiến người ta sờn hết gai ốc, thậm chí Vương Lục còn hành tẩu trong Vân Đài sơn, ngẫu nhiên phân thân không chuyên tâm tu hành trong nháy mắt đều đánh dấu ra, đơn giản đã đến mức hà khắc. Bất quá như vậy, Vương Lục đối với lần lịch luyện này lại có một nhận thức hoàn toàn mới, cảm thụ trong đó, chỉ có thể hiểu, khó có thể diễn tả bằng lời.

Hai ngày sau, Vương Lục khởi hấn, hạ bút xuống trước giường, đặt mực nước đầy bút, hắn nhìn qua báo cáo lịch luyện âm ướt mấy vạn chữ, thở dài, ngón tay khẽ miết, dẫn ra tam vị chân hỏa đem đốt cháy, trong ánh lửa, sự sắc bén thuộc về kẻ mạo hiểm chuyên nghiệp dần dần trở về.

Chẳng qua, khi hắn đứng thẳng người, phát tay nghênh đón một cuộc sống mới...

Nhà gỗ bị phịch một cước đá văng ra, sư phụ hỏn hỏn lao vào: “Tiểu tử thôi, thất tình chỉ muốn thôi sao?”

...

Một hồi phiến não của thiếu niên Vương Lục Lục, cuối cùng vẫn không phát triển ra đại họa gì, Linh Kiếm Thủ tịch huy động đại bảo kiếm chém tư phiến não, rất nhanh lại khôi phục vẻ sắc bén của một kẻ chuyên nghiệp mạo hiểm.

Bất quá, người thân cận không khó phát hiện, tâm tình của Vương Lục bản nhân thật ra ít nhiều cũng chịu chút ảnh hưởng. Mấy ngày trước khi thương thế khỏi hẳn, cả người tan mát ra tính tiến công mãnh liệt, giống như công tượng phát tình kỳ, tùy thời có thể làm ra hành vi trả thù xã hội.

Cũng may mấy ngày hôm nay Ngự Thú tông vừa vận đưa sách chống đối đưa đến Vạn Tiên minh được sao tới Linh Kiếm phái. Chương môn Phong Ngâm chân nhân tiện tay chỉ dẫn cho Vô Tướng Phong xem. Còn Vô Tướng phong chủ dĩ nhiên là chuyên tay cho Vương Lục xử trí, cung cấp cho hắn bia đánh số tốt nhất.

Ngự Thú Tông kháng nghị, so với dự đoán ban đầu của Vương Vũ cơ bản giống nhau. Đơn giản là phê bình chủ nghĩa hành bá quyền của Linh Kiếm Phái, không phải chiếm đoạt ấu thể Tiên Thú, đánh chết tu sĩ Ngự Thú Tông để đả thương tu sĩ Ngự Thú Tông., Ảnh hưởng ác liệt cần phải nghiêm trị mây mây... Cho dù đứng ở góc độ Ngự Thú tông thấy, chuyện chính xác là như vậy, nhưng kỳ thật rơi vào mắt Vạn Tiên minh, phần kháng nghị này thực sự không có gì phân lượng, tông phái tranh chấp mỗi giờ mỗi khắc đều phát sinh, phát triển tiếp theo đơn giản là một trận tranh chấp nước miếng mà thôi.

Dựa theo lệ thường, Linh kiếm phái là một phương có được chỗ tốt thực chất, hơn phân nửa sẽ phát biểu mấy thiên công cáo trấn an cảm xúc Ngự Thú Tông, sau đó liền kháng nghị vấn đề tương đối kịch liệt trong sách được giải thích và minh bạch, song phương lại dây dưa mấy hiệp, cũng dần dần ngừng lại.

Nhưng lúc ấy Vương Lục đang trong giai đoạn tiến công mãnh liệt, cầm được bản thảo luận sau khi xem qua, cười lạnh ba

tiếng, cất cao giọng nói: “Thông thiên rắm chó” sau đó liền chôn đầu án lặc, dương dương tự đắc viết một chương văn chương phản bác.

Khác với lệ cũ của Vạn Tiên minh, thiên văn này của Vương Lục tựa như một tòa kiếm sơn sắc bén, toàn thiên tràn ngập tính công kích, chẳng những không có nửa điểm ý tứ hòa hoãn mâu thuẫn, ngược lại đem vấn đề càng ngày càng nghiêm trọng.

Ví dụ như Ngự Thú Tông kháng nghị cực kỳ mãnh liệt, liên quan tới chuyện thầy trò Vô Tướng Phong ở trên địa bàn Ngự Thú Tông lại không phải làm xằng làm bậy điểm này, Vương Lục Nhất Khai lập trường liền chứng minh lập trường: Ai thừa nhận đó là địa bàn nhà các ngươi chứ? Dựa theo quy định của Vạn Tiên minh, quyền hạn quản hạt Ngự Thú Tông đối với Vân Đài sơn cũng không rõ ràng., Thủ tục liên quan cũng không hoàn mỹ, Minh Vân Thai Sơn là địa bàn Ngự Thú tông, danh bất chính ngôn thuận, so với Vân Đài sơn linh tán thành Vương Lục, ngược lại các tu sĩ Ngự Thú tông càng giống khách không mời mà đến.

Hơn nữa càng làm cho người ta nghe kinh hãi chính là, Vương Lục không biết trong những bộ sách sử tro bụi dày nặng đó, lật ra một dòng ghi chép: Ngàn năm trước từng có tiên bối Linh kiếm phái ở Vân đài sơn mượn địa mạch linh lực bế quan tu hành. Vì vậy Vu Thuý một là không làm, hai là viết: Vân Thai sơn từ xưa đến nay chính là một bộ phận Linh kiếm phái ta không thể tách rời...

Ví dụ như Ngự Thú Tông đang kháng nghị trong sách, mặc dù không lo lắng vấn đề địa bàn, nhưng công tác bắt giữ ấu tể tiên thú trên Vân Đài Sơn là do Ngự Thú Tông mưu tính nhiều năm, đưa vào lượng lớn sức người, sức người chiến lược., Hoàn toàn thuộc về sự vụ nội bộ của Ngự Thú Tông, mà dựa theo đầu tư mà xem xét, Ngự Thú Tông cũng nên hưởng quyền ưu tiên đối với Tiên thú Vân Đài, dám người Vương Lục chen ngang một cước, là đánh cắp thành quả công tác Ngự Thú Tông, thô bạo với việc quản lý nội chính của Ngự Thú Tông, xâm phạm quyền chủ quyền Ngự Thú Tông.

Đối với việc này, Vương Lục hùng hồn chỉ trích Ngự Thú Tông ở Vân Đài Sơn áp dụng một loạt hành vi tàn nhẫn cực kỳ

không chịu trách nhiệm về Linh Thú, bao gồm Vạn Linh Tự Nguyên Trận, Vạn Linh Tỏa Sát Trận., Táng tận thiên lương, ngỗ nghịch nhân tính, hoàn toàn trái với lý niệm người Ngự Thú Tông tuyên bố nhân thú bình đẳng, có thể nói Vạn Tiên minh chính đạo nhục nhã đến mức đả người Vương Lục nhúng tay? Đương nhiên là lộ kiến bất bình rút đao tương trợ đến mức có hay không xâm phạm chủ quyền các môn phái khác.

Mọi người đều biết, nhân quyền cao hơn chủ quyền là do Vạn Tiên minh cùng chấp nhận giá trị của đả người Vương Lục giá trị Phổ Thế chỉ là đang tích cực gieo trồng hào quang nhân tính, gieo trồng hoa phổ thế. Linh linh tiên nhiệm Vân Đài Sơn đối với Vương Lục Phương tâm thâm đồng ý., Hiện tại, Linh Bạch Thi Du của Vân Đài Sơn đã tự ý quyết định chung thân, đủ để chứng minh nghĩa cử của đả người Vương Lục là lòng dân hướng tới, mà đại thế dân chủ cuộn cuộn theo chiều đông dân. Ngự Thú Tông nếu ngoan cố không hóa châu châu đá xe, chắc chắn sẽ trở thành lão nhân đụng đồ sứ chết dưới bánh xe lịch sử...

Một thiên văn chương tràn ngập tính công kích như vậy, Vương Lục một mạch liền thành, thuận tay đập lên con dấu của sư phụ, sau đó chuyển lên người phụ trách của Linh Trì phong, chuẩn bị mang tới Vạn Tiên minh trả lời. Kết quả mấy vị sư huynh ở Linh Trì phong đang xem xét mở ra xem xét., Nhất thời bị dọa nhảy dựng lên cao, vội vàng đem bản thảo đưa đến Thiên Kiếm Đường các trưởng lão thẩm tra, lúc ấy trưởng lão Lục Ly phân quản ngoại giao xem xong cũng thay đổi sắc mặt, trực tiếp phê duyệt cho chương môn xem.

Phong Ngâm chân nhân luôn luôn thiên vị Vô Tướng Phong, cũng tương đối dung túng, nhưng sau khi xem văn chương của Vương Lục, cũng hít vào một ngụm khí lạnh: “Đứa nhỏ Vương Lục này chẳng lẽ là thất tình?”

Kinh ngạc thì kinh ngạc, Phong Ngâm chân nhân trầm ngâm một lát, gọi vài tên đệ tử Linh Trì phong tới, thoáng bóng văn tự trơn bóng một phen, sau đó vậy mà thực sự phát tiết ra ngoài, trong lúc nhất thời làm dậy lên ngàn tầng sóng to gió lớn ở Vạn Tiên minh, sách kháng nghị của Ngự Thú tông càng là liên miên không dứt.

Bất quá, cho dù tiếng ồn ào của Vạn Tiên minh nhiệt liệt dị thường, nhưng nhiệt độ thực tế lại giảm xuống rõ ràng, Ngự Thú tông ngoại trừ kháng nghị thư ra thì Ngự Thú tông ngoại trừ kháng nghị., Cũng không có tiến lên một bước - Trên thực tế bọn họ cũng không tìm ra biện pháp hữu hiệu. Linh Kiếm phái rết ở Thương Khê châu, rất ít giao lưu với ngoại giới, một khi đóng cửa lại không nghe thấy sự kháng nghị của ngoại giới, cho dù là Ngũ Tuyệt môn phái khác cũng có chút cảm giác như thỏ kéo rùa. Mà đây cũng là tông phái bình thường đối mặt với Vạn Tiên minh, Ngũ Tuyệt bất đắc dĩ bất đắc dĩ., Khi đối phương nói rõ thái độ không muốn nói nhiều với người, người nói bao nhiêu cũng vô dụng. Huống chi thiên văn chương Vương Lục kia mặc dù ngôn từ kịch liệt, nhưng mấy quan điểm nòng cốt đứng rất vững, Ngự Thú Tông biện luận tuy nhiều, kỳ thật rất là vô lực.

Đương nhiên, làm một chuyện hơi nóng, dư âm vẫn chấn động rất lâu, khiến đám người nhàn rỗi trong Vạn Tiên minh hưng phấn thời gian rất lâu, nhưng tất cả những chuyện này không liên quan gì đến Tội Khôi thủ lĩnh Vương Lục, sau khi dùng một bài viết để phát tiết lệ khí trong lòng, hấn liền khôi phục tiết tấu cuộc sống bình thường, giống như con cháu quý tộc bỏ qua việc mang thai thiếu nữ, quăng hết nước miếng ra sau đầu.

Sau đó trực tiếp tìm tới Chương môn Phong Ngâm chân nhân, yêu cầu thanh âm kết toán điểm số.

Nếu như Vương Lục không phải là Vương Lục mở miệng, thì ngay cả bản thân Phong Ngâm chân nhân cũng sắp quên mất hành vi lúc trước của Vương Lục lúc ở Bắc Thượng Vân Châu. Có một mục đích trọng yếu chính là kiếm lấy danh hiệu môn phái, sau đó lại thu hoạch Linh Bảo. Danh vọng của hệ thống vốn là do Linh Kiếm phái thiết kế ra, dùng chính sách để khích lệ đệ tử tích cực tranh quang cho môn phái. Nhưng lúc này đối với hành vi của Vương Lục ở Vân Châu, hệ thống danh tiếng có vẻ rất nhỏ bé.

Ngay cả tiên thú cũng mang về rồi, người còn quan tâm đến tiếng hay sao?

Bất quá nếu Vương Lục yêu cầu thanh toán, vậy cho dù một chút cũng không sao. Chương môn chân nhân bấm ngón tay tính toán, không khỏi mỉm cười.

Nếu dùng thanh danh để tính, Vương Lục ở Vân Châu vất vả khổ cực khổ một hồi, kiếm được điểm số quả thật không ít, nhưng kỳ thật còn thua xa một thiên văn chương sau khi hắn đồng dạng tuyên bố, người sau khiến Linh Kiếm phái trong lúc nhất thời ở vào thế giới đầu sóng ngọn gió của Vạn Tiên minh, mà Vương Lục hắn lại càng xây dựng lên danh vọng ở toàn bộ Vạn Tiên minh, điểm số có thể tính toán có thể nói là số lượng biển.

Chương môn chân nhân cười nói: “Kế hợp lại tất cả hành động của ngươi, phương thức thu hoạch danh vọng, căn cứ theo phương pháp ban bố của môn phái, ta quyết định trao tặng ngươi xưng hiệu “Chủ thừa đầu sĩ dân bản địa”,”

“... Xin lỗi, ta không muốn cái danh xưng này nữa.”

Xung hào loại, Vương Lục đã xem mây trôi, mà lượng lớn linh bảo được tạo ra, cũng không phải nhất thời nửa khắc là có thể hoàn thành, hơn nữa tâm tình dĩ nhiên, chuyện này hoàn toàn bị hắn vứt ra sau đầu.

Vân châu rèn luyện, giúp cho Vương Lục chỉ trong mấy ngày ngắn ngủn tăng trưởng tu vi mấy năm, từ Trúc Cơ kỳ trực tiếp bước vào cảnh giới Hư Đan. Ngoài vui mừng ra còn có thể chúc mừng, nhưng cũng mang đến cho Vương Lục một chút áp lực.

Tu vi pháp lực nhanh chóng tăng trưởng, khiến cho tiến độ tu hành của các loại công pháp như kiếm đạo, thân thể, tiên tâm của hắn có vẻ hơi chậm lại, cho dù không tạo thành khó khăn gì, nhưng cũng cần phải mau chóng bổ sung tiến độ.

Sau khi tiến vào cảnh giới Hư Đan, tu sĩ sẽ có thần thông mở rộng thật lớn. Vô Tướng công là công pháp vô cùng giản dị, nhưng có thể chơi được rất nhiều trò linh tinh. Đặc biệt là sau khi Vương Lục thấy được tiên thiên vô tướng hộ kiếm khí khiến người ta ghen hòng nhìn trần trời kia đã cảm thấy con đường tu hành còn phải đi một đoạn dài.

Dựa theo phương án tu hành sư phụ định ra, quy luật sinh hoạt của Vương Lục mà phong phú —— đương nhiên không đến mức một ngày mười hai canh giờ không nghỉ. Ngoài tu hành ra, sinh hoạt của hắn rất nhiều màu sắc.

Tỷ như vì cải thiện bữa ăn, ngày đầu tiên sau khi thương thế lành liền xuống núi bái phỏng lão bản nương ở Linh Khê trấn, hai bên nhiệt tình chào hỏi nhau.

“Ồ, lão bản mẫu buổi sáng tốt lành.”

“Ồ, buổi sáng biến thái.”

“Nghe nói ngươi lần này xuống núi cùng một con chó riêng ước định chung thân? Ha ha, không thể tưởng được ngươi ngày thường ăn thịt chó, bản chất lại là biến thái cùng chó yêu.”

“Hơn nữa nghe nói trong lòng ngươi còn có chân tình khác, mà mấy ngày nay ở trên núi làm âm ỉ thất tình? Ha ha, thiếu niên thật sự là phiền não nhiều, nào, ăn món rau rau xào này bình tĩnh một chút.”

Vì vậy sau khi thương thế khỏi, Vương Lục lập tức nhận được một nhiệm vụ chủ tuyến truy tìm Bát Quái Chân Hung. Không thể tưởng được gã mới bé quan hai ngày ở Vô Tướng Phong, bên ngoài lại lưu truyền ra lời đồn ác độc như thế.

“Ai nói với ta những chuyện này?”

Lão bản nương vẻ mặt lạnh lùng, vừa lau khay vừa không ngừng nói: “Đương nhiên là Vương Vũ rồi, hai ngày trước ta tìm nàng trả nợ, nàng không trả nổi tiền, nói muốn lấy một Bát Quái vô cùng nóng nảy tới gán nợ, sau đó... Ta mới biết hóa ra thầy trò các ngươi quả nhiên là biến thái không có giới hạn...”

“Này này, cái loại nhảm nhí như Vương Vũ ngươi cũng tin à?”

Lão bản nương hừ một tiếng: “Đương nhiên ta không tin lời vô ích của nàng, nhưng ta cũng không phải chưa từng thấy chân thân Bạch Thi. Hừ hừ, khi nhắc tới ngươi, tiểu cô nương vẻ mặt sung sướng dạt dào, ta cũng không phải người ngu, không nhìn ra trong các ngươi có ẩn tình gì hay sao?”

“Mẹ kiếp, bây giờ là tháng bảy, trời sinh vật khô, tiên thú phát tình, liên quan quái gì đến bà chứ?”

“Đúng vậy, ai biết ngươi dùng thần thông gì, khiến tiên thú động tình.”

... Tóm lại, vì tiêu trừ hiểu lầm của lão bản nương, cuộc sống của Vương Lục lập tức trở nên vô cùng phong phú.

...

221

Một lần rèn luyện ở Vân Châu, thời gian không dài, lại mang đến cho Vương Lục một thu hoạch vô cùng phong phú.

Tu vi tăng vọt tới Hư Đan kỳ; vốn là Vô Tướng Kim Cương kiếm giai đoạn tiếp theo khó cầu, bởi vì một lần sinh mệnh bộc phát mà vô tình mò tới môn đạo; liên tiếp đánh bại Ngân Bối, Xích Hâu, Miêu Nữ, A Hạ thậm chí Hồ Vương Lôi Thần, cộng thêm một thiên văn chương hùng hồn đồng đạc sau khi về núi, giá trị danh vọng được quét tới tiêu chuẩn không kịp của một đệ tử cùng thế hệ... Đương nhiên, thu hoạch lớn nhất vẫn là tiên thú hóa hình bạch thi.

Chỉ là Vương Lục cũng không nghĩ tới việc Bạch Thi đến đây cũng đem đến cho hắn đủ loại phiền toái. Chỉ riêng việc bên phía lão bản nương đã tự chứng minh trong sạch, đã hao phí tương đối tinh lực. Về phần những lời đồn đại nhảm nhí trong Linh Kiếm Sơn, Vương Lục nhìn qua một cách dễ hiểu rồi biến mất.

Để làm sáng tỏ công tác tôn sùc là một nguyên nhân trọng yếu, là người trong cuộc Bạch Thi Uyển thiếu vị, sau khi nàng vào núi, được chương môn tự mình trao cho kiếm ấn, hưởng thụ quyền lợi cấp Kim Đan chân nhân, nhưng sau đó không lâu nàng đã bị phong chủ Thanh Vân phong ngạo nghề nhìn biển bế quan.

Trên thực tế, cũng may mắn có Bạch Thi, lúc thiếu nữ lòng đầy tò mò ở trong núi loạn chuyên, lại bị Ngạo Quan Hải ngẫu nhiên đi ngang qua nhìn thấy... Vị trưởng lão này luôn luôn thân cận tự nhiên, thông hiểu linh tính vạn vật liếc mắt liền nhìn ra trên người Bạch Thi Uyển cất giấu tai họa ngầm thật lớn.

Nàng là Vân Thai Sơn Linh được nguyệt hoa điểm hóa, sau một trận Đé Lưu tương mới có được sinh mệnh độc lập, đồng thời hóa hình thành thiếu nữ tuyệt sắc thanh tú tuyệt luân... Nhưng trên thực tế, dựa theo tiêu chuẩn của sinh vật bình thường mà nói, Bạch Thi Dung kỳ thật mới là đứa bé vừa mới sinh ra, lúc trước trong núi sáu mươi năm lấy hình thái Linh

Khuyển màu trắng ngẫu nhiên xuất hiện, giống như đứa trẻ ở trong bụng mẫu thân ngẫu nhiên lẫn lộn, biểu hiện ra sự tồn tại của mình.

Bạch Thi là tân sinh, mới vừa sinh ra đã bị mang ra khỏi quê nhà, mặc dù nàng là tiên thú thể chất, hoàn cảnh thích ứng lực rất mạnh, cho dù không có Vân Đài sơn tâm bồ, vốn cũng không phải là trở ngại gì lớn, nhưng hết lần này tới lần khác Linh Kiếm sơn linh khí nồng đậm hơn xa Vân Đài sơn, mà là môn phái tu tiên, thiên địa linh khí biến hóa cùng kích động lại kịch liệt, cái này dẫn đến Bạch Thi rất yếu ớt khó thích ứng.

Thiếu nữ ở trên núi, trên mặt luôn luôn mang theo vẻ say mê ửng hồng, thoạt nhìn tựa hồ thiếu nữ hoài xuân, đẹp không sao tả xiết, thật ra là trong cơ thể sinh ra phản ứng bài xích tương đối nghiêm trọng... Bạch Thi Dung mặc dù trời sinh linh tính nhưng..., Có thể xuyên thủng nhân tâm, nhưng hết lần này tới lần khác lại không nhìn thấy nguy cơ trên người mình, cũng may Ngạo Quan Hải kịp thời phát hiện, trước khi tình huống chuyển biến xấu, đã đem Bạch Thi mang theo Thanh Vân Phong, mở ra một mảnh động thiên phúc địa thanh tĩnh nhàn nhạt cho nó điều dưỡng, lúc này mới tiêu trừ nguy cơ.

Thời gian Bạch Thi điều dưỡng sẽ không rất dài, nhưng cũng phải mười ngày nửa tháng, hết lần này tới lần khác Ngạo Quan Hải trưởng lão ở trong núi là thần long thấy đầu không thấy đuôi, làm chuyện gì bình thường cũng sẽ không nói với người khác, cho nên các tu sĩ trên Linh Kiếm Sơn chột phát hiện Bạch Thi không thấy bóng dáng, liền lần lượt chỉ trích Vương Lục Kim ốc tàng kiều, làm cho hoàn cảnh đang hỗn loạn càng thêm chuyển biến xấu.

Mà ở trong hỗn độn, có thể mang đến cho Vương Lục sự yên tĩnh của tâm linh, chỉ có Lưu Ly Tiên. Cho dù chuyển rèn luyện ở Vân Châu cũng đã khiến nàng trải qua rất nhiều, nhưng thiếu nữ vĩnh viễn là dòng suối trong veo như màu hồng trần.

Khác với dự liệu của rất nhiều người, đối với Vương Lục và Bạch Thi vui vẻ chân thành tương ái, tự định chung thân, Lưu Ly Tiên đúng là không thêm để ý chút nào, hỏi lại, thiếu nữ thì thẳng thắn nói: “Mọi người thật tình yêu nhau không phải tốt

sao? Ta cũng rất yêu Tiểu Bạch, cũng hi vọng Tiểu Bạch yêu ta.”

“Sau đó, ước định chung thân là có ý gì?”

Vương Lục yêu thương vuốt ve đầu thiếu nữ, suy nghĩ một lát, giải thích: “Chính là ý tứ quan hệ đặc biệt thân mật.”

Lưu Ly Tiên vui vẻ ra mặt, sôi nổi hỏi: “Vậy chúng ta cũng tự định chung thân có được không?”

Vương Lục vừa cảm khái Lưu Ly Tiên không hổ là Lưu Ly Tiên, vừa không đành lòng phụ kỳ vọng của thiếu nữ, nghĩ thầm dù sao ta cũng là mua người xa hoa phi chu, cần gì phải để ý nhiều như vậy?

“... Được.”

“Hắc hắc, ta biết ngay sư huynh là người tốt nhất mà.”

Tự định chung thân với Lưu Ly Tiên như vậy, đương nhiên sẽ không xuất hiện tình cảnh liệt hỏa đốt lửa gì đó. Trong mắt Vương Lục, cho dù thiếu nữ dáng người đầy đặn xinh đẹp, khuôn mặt cũng dần dần có thêm nét phong tình của nữ giới, nhưng chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt tươi cười hồn nhiên của nàng, Vương Lục liền cảm thấy đối với loại người này sẽ có dự niệm, đó mới là biến thái thật sự...

Sau khi vui vẻ tự định thân, hai người rất nhanh đã khôi phục được tiết tấu cuộc sống lãng mạn mà ấm áp trước khi xuống núi.

Đình đương đình đang...

Tiếng kim loại giao nhau thanh thúy vang lên khắp nơi, cả diễn võ trường ở Thông Minh Phong nối tiếp nhau không dứt, cho dù có mấy chục cột đá bên cạnh đánh tan âm thanh, hút hết mười ngọn núi nổ vang trong sân, dư âm vẫn như sấm mùa xuân nở rộ, chấn động đại địa.

Trong diễn võ trường, Lưu Ly Tiên ngự kiếm phi tiên, hơn mười thanh phi kiếm vờn quanh bên người, theo thân hình thiếu nữ nhảy múa, phảng phất một đạo cầu vòng rực rỡ. Mà Vương Lục chân đạp đại địa, Khôn Sơn kiếm dày nặng như núi, xây lên bức tường kiên cường vĩnh viễn không bao giờ tan vỡ.

Một lát sau, mười hai thanh phi kiếm trên trời tụ hợp làm một, như thiên phạt xuyên thẳng xuống đất, va chạm chính diện với Khôn Sơn kiếm của Vương Lục.

Biên giới diễn võ trường đột nhiên lóe lên từng mảnh quang mang u lam, chông cựa và thu liễm năng lượng trong trận, toàn bộ vận chuyển lên, kiệt lực hấp thu va chạm kinh người, pháp lực và kiếm ý tán ra tứ tán.

Rất lâu sau, tro bụi đang xao động chậm rãi rơi xuống, kiếm tâm Thông Minh và Vô Tướng kiếm đã xuất hiện kết quả.

Lưu Ly Tiên ngậy thơ vô cùng cười hắc hắc, một tay dùng sức lau dưới mũi, tay kia bày ra thủ thế thắng lợi: “Ta thắng.”

Vừa dứt lời, một cái răng cửa rơi xuống khiến cho nụ cười của thiếu nữ có vẻ đặc biệt buồn cười.

Mà một bên khác, Vương Lục quả thực vừa tức giận vừa buồn cười: “Thắng cái rắm, phi kiếm không công, kết quả là người trực tiếp dùng mặt đánh tới? Để xem khuôn mặt buồn cười kia của người, giống như thế nào...”

Lưu Ly Tiên lại thắng thừng nói: “Là sư huynh nói, chỉ cần ta có thể lưu lại chút dấu vết trên người người coi như thắng, người xem trước ngực người...”

Vương Lục không cần nhìn cũng biết, trường bào đỏ trắng giao nhau của mình, vạt áo trắng nõn đã bị máu mũi Lưu Ly Tiên nhuộm đỏ, dựa theo ước định trước khi khai chiến, đích xác xem như mình thua.

Năng lực nắm chắc chiến cơ của nha đầu Kiếm Tâm Thông Minh này đúng là thiên hạ vô song. Từ sau lần rèn luyện ở Vân Đài sơn, tu vi của hai người thật ra đã chênh lệch đôi chút, lại thêm Vô Tướng Kim Cương kiếm của Vương Lục có tâm đắc hơn một chút., Dựa theo đấu pháp bình thường, Lưu Ly Tiên căn bản không có cách nào phá vỡ vòng vây kiếm. Trước khi khai chiến ước định chỉ cần lưu lại dấu vết trên người Vương Lục là thắng, nhưng dù vậy Vương Lục tính ra phần thắng của mình cũng phải trên tám phần.

Kết quả sau khi khai chiến, Lưu Ly Tiên dựa vào Kiếm Tâm Thông Minh cùng Ngự Kiếm Thuật hoàn toàn không có hiệu quả. Thậm chí ngay cả chéo áo Vương Lục cũng không cắt ra

được. Nhưng ngay lúc Vương Lục tự nghĩ thắng lợi trong tay, nàng bỗng nhiên phát động toàn bộ pháp lực được ăn cả ngã về không. Mười hai thanh phi kiếm hợp kích mặc dù không thể đả thương địch thủ, nhưng lại đẩy Khôn Sơn Kiếm qua một bên. Sau một khắc, khuôn mặt thiếu nữ nở nụ cười như thiên thạch đập tới...

Quả nhiên là vô cùng thâm hiểm.

“Được rồi được rồi, là ta thua, dựa theo ước định, bao người một tháng kẹo.”

“À à, sư huynh tốt nhất.”

“... Người trước tiên ăn uống no say rồi mới hoan hô tiếp.”

Tình cảnh trên, đối với Vương Lục cùng Lưu Ly Tiên đều không hiểm lạ gì, không sai biệt lắm là mỗi ngày đều cần huấn luyện thực chiến theo thông lệ.

Lần rèn luyện này, hai người tại Thanh Hồ đồng thời tấn cấp Hư Đan, tu vi tăng vọt, đều cần lấy thực chiến tiến hành củng cố, mà đối thủ thực chiến tốt nhất, không gì bằng lẫn nhau.

Trên thực tế, thói quen đấu kiếm từ trước đến nay đã lâu. Năm năm trước khi trận thi đấu môn phái kia diễn ra, Vương Lục đã xuất thiên đại lãnh môn đánh bại Lưu Ly Tiên. Lúc ấy, tranh cãi âm ỉ phản công, thế nhưng Lưu Ly Tiên là người trong cuộc lại chẳng thêm để ý tới thủ đoạn của Vương Lục có quang minh chính đại hay không., Chỉ cảm thấy đối phương có thể lấy tu vi thấp hơn mình, chiến thắng bản thân thật sự là rất giỏi, đồng thời cũng có hứng thú nồng đậm với lực phòng ngự kinh người của Vô Tướng kiếm. Đợi sau khi môn phái thi đấu không lâu, liền chủ động tới cửa khiêu chiến.

Từ đó, tình hữu nghị giữa hai người bắt đầu, nương theo lần lượt đấu kiếm mà dần dần thâm hậu. Năm năm sau, hai người trở thành bằng hữu tốt nhất với nhau, đồng thời cũng là đối thủ tốt nhất. Có chấp với Tiên đạo., Cùng với một bộ phận trong tính cách tương đối đơn thuần, khiến cho một khi bọn họ đi diễn võ trường, cầm kiếm đối lập, kiếm quang lạnh như băng sẽ đông cứng hết thầy ôn tình. Mà một khi thắng bại phân ra, sát ý lúc trước tựa như tuyết đọng tan rã, được không khí ấm áp yêu thích thay thế.

Trên thực tế, trong mắt rất nhiều người, đây đều là chuyện không thể tưởng tượng nổi, hai người năm năm qua đã giao thủ với nhau hơn ngàn lần, đều từng trọng thương lẫn nhau, ngẫu nhiên thậm chí còn kinh động trường lão Thiên Kiếm đường đến cứu mạng... Nếu như nói là bằng hữu, sao có thể hạ độc thủ như vậy? Mà xuống tay độc ác như vậy, làm sao còn có thể làm bằng hữu nữa?

Hết lần này tới lần khác, hai đóa kỳ hoa này chính là có thể làm được.

Sau vòng đấu kiếm này, Vương Lục nguyện đánh cuộc thua, một bên dùng pháp thuật tẩy sạch vết máu mũi thê thảm trên vạt áo, một bên không chút do dự ném cho Lưu Ly Tiên một gói kẹo cao cấp giá trị đắt tiền.

Đó là đặc sản của tinh phẩm các dưới cờ của Huyền Thiên quán, mỗi một hạt kẹo đều ẩn chứa linh vật đặc thù, do thợ Tiên đạo cấp Đại sư tỉ mỉ chế thành, so với thượng phẩm linh thạch tương đương còn đắt tiền hơn. Túi mà Vương Lục ném đi đủ để khiến sư phụ hắn cũng điên cuồng theo.

Lưu Ly Tiên mừng rỡ, nhào vào trong lòng Vương Lục rất là kiều diễm, sau đó mới thích nhắm nháp kẹo. Chỉ là, mới ăn không được hai quả, thiếu nữ liền lộ vẻ u sầu: “Ài, tu vi sư huynh ngươi tăng lên càng lúc càng nhanh, về sau chỉ sợ càng ngày càng khó có cơ hội thắng ngươi.”

Lúc này dùng mặt chùy thắng lợi xem như một trận thắng lạ, nhưng chiêu số tương tự đối chuyên nghiệp đối với kẻ mạo hiểm không thể có hiệu quả lần thứ hai, Lưu Ly Tiên không khỏi phát sầu. Một lát sau, thiếu nữ buồn bã thở dài nói: “Nếu ta có thể lợi hại như Chu Thi Dao sư tỷ thì tốt rồi.”

Người nói vô tâm, người nghe có ý, Vương Lục nghe được lời này không khỏi ngẩn ra.

Lưu Ly Tiên này rất có ý tứ, tuy nhìn qua ngu ngơ đần độn, nhưng cô ta cũng không thật ngu dốt, vì vậy nhiều lời như lo lắng nói ra, thật ra rất có thâm ý.

Ví dụ như câu nói hiện tại, nếu Lưu Ly Tiên có Chu Thi Dao lợi hại như vậy... có thể đánh thắng mình sao?

Mà vừa lúc này, một tin tức không lớn không nhỏ truyền vào tai Vương Lục.

Chu Thi Dao là đệ nhất chân truyền đệ nhất chân truyền Linh kiếm phái đi Thiên Nam lịch luyện trở về núi.

...

Truyền thuyết về Chu Thi Dao, là chủ đề mà nhiệt độ trên Linh Kiếm Sơn nhiều năm duy trì không giảm.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, trừ một tiên nhiệm bị Thiên Kiếm Đường cố tình lạnh lùng xử lý ra, từ mười năm trước Chu Thi Dao chính là đệ nhất chân truyền, đại sư tử Linh Kiếm phái, tất cả đệ tử.

Mười năm trước Chu Thi Dao chỉ là một tiểu cô nương nhỏ chưa hết khí, mặc dù sinh sống trong núi đã nhiều năm, nhưng chỉ vừa mới chính thức bắt đầu tu hành không lâu, tu vi nông cạn, càng không có năng lực như Vương Lục, cỡ gà mờ thì có thể hào quang vạn trượng. Nhưng từ đó về sau, vị đại sư tử này ngay trong mắt người khác đã có được uy nghiêm không thể mạo phạm.

Uy nghiêm đến từ ba mặt, cái thứ nhất là tính cách của nàng, không giống với sự mãnh liệt của Vương Lục, sự thiên chân hoạt bát của Lưu Ly Tiên... Tính tình Chu Thi Dao vô cùng lạnh lùng, giống như đóa hoa cao lãnh độc lập, ngoại trừ sự lễ phép quan trọng cần thiết, nàng cự tuyệt không có một chút liên hệ nào với người khác.

Thứ hai, bởi vì toàn bộ tâm thần của nàng đều đang tu hành, chấp nhất với kiếm đạo đủ để khiến cho bất luận kẻ nào cũng phải mặc cảm.

Linh kiếm phái là Vạn Tiên minh, môn hạ đệ tử tham lam tu hành, rất ít người lười nhác. Như Vương Lục, Lưu Ly Tiên, tu hành cũng không ít nguy hiểm tới tính mạng, nhưng so với Chu Thi Dao, cuối cùng bọn họ vẫn phân tâm hơn nhiều.

Vương Lục và Lưu Ly Tiên thì không cần phải nói, sau khi đấu kiếm, thường thường phải tới Tiêu Dao phong ăn uống vai, nếu Lưu Ly Tiên Đấu Kiếm thất bại, thì phải đi hiệp trợ A Phàm mờ mịt khai phá món ăn mới... Cuộc sống bên ngoài tu hành phong phú nhiều màu.

Những tu sĩ khác lại càng như vậy, bên ngoài tu hành, bầu không khí Linh Kiếm phái tương đối sinh động. Giống như

trong tiểu thuyết, cả ngày bế quan, một lần bế quan trăm năm, đi đứng ngồi không lúc nào không ở trong tu hành, cả Cửu Châu đại lục cũng ít thấy.

Song Chu Thi Dao lại chính thức trừ kiếm ra càng không có vật gì. Đã hai mươi năm qua khi tiến vào Linh Kiếm Sơn, cơ hồ toàn bộ thời gian nàng đều bế quan luyện kiếm tại Tinh Thần Phong, mãi đến mấy năm gần đây mới dần dần bình dị gần gũi hơn một chút. Rõ ràng là đại sư tử Linh Kiếm phái, nhưng trong môn phái hơn mười năm trước, lại có một bộ phận người chưa từng tận mắt nhìn thấy dung mạo của nàng cũng coi như là một chuyện lạ.

Nhưng bất luận có gặp qua Chu Thi Dao hay không, liên quan tới truyền thuyết nàng lại như sấm bên tai, dù rất ít người chính thức gặp nàng ra tay, nhưng trong môn phái lại một mực có đồn đại như vậy:

Dù cho phóng tầm mắt nhìn khắp Cửu Châu đại lục, nhưng trong tu sĩ cùng thế hệ, cũng không ai có thể ngăn cản Tinh Thần Kiếm của Chu Thi Dao.

Mà Chu Thi Dao chính là người thứ ba được mọi người kính sợ, cũng là lý do quan trọng nhất:

Năm năm trước, Linh Kiếm phái và Vạn Pháp Tiên môn đã thi triển một trận thi đấu giữa các môn phái, cho dù trong lần tỷ thí đó có thắng lợi hoàn toàn của Linh Kiếm phái, nhưng thực lực Ngũ Tuyệt môn của Vạn Pháp Tiên môn vẫn được trưng bày đầy đủ. Nếu không phải biểu hiện của Vương Lục và Lưu Ly Tiên quá mức nghịch thiên, thật ra không ai ngăn cản được hào quang của đám người Trảm Tử Dạ.

Dù như thế, sau đó rất nhiều lão nhân trong Linh Kiếm phái lại cảm khái: Đáng tiếc đại sư tử Chu Thi Dao không thể tham chiến, nếu không căn bản không tới lượt Vạn Pháp Tiên Môn có cơ hội diễu võ dương oai. Càng không tới lượt Vương Lục tuôn ra.

Sự cường đại của Chu Thi Dao đối với rất nhiều đệ tử Linh kiếm mà nói đã như là chân lý khắc ấn trong lòng.

Cho dù cũng là Lưu Ly Tiên được rất nhiều đệ tử linh kiếm kính sợ cũng yêu thích, nhưng đối với thần kiếm của Chu Thi

Dao cũng tôn sùng, lúc bị người ta hỏi, luôn luôn thẳng thắn đáp: “Bản lĩnh của ta kém xa đại sư tử.”

Kỳ thật thời gian nhập môn của Lưu Ly Tiên và Chu Thi Dao mặc dù kém mấy năm, nhưng thời gian chính thức tu hành cũng không kém bao nhiêu, có thể khiến thiên tài như Lưu Ly Tiên cũng phải mặc cảm không bằng, sự cường hãn của Chu Dao cũng đã được chứng minh.

Có người nói, đại sư tử giống như một tấm bia đá nguy nga sừng sững không ngã.

Bất quá, mọi người đồng dạng đang nói, phía trước Phong Bi, đã lặng lẽ đi tới một người tay cầm xẻng đào bia. Một vị thủ tịch đệ tử danh tiếng đang mạnh, sớm muộn gì cũng phải phân cao thấp cùng đại sư tử.

Một vị thủ tịch đệ tử Vương Lục đang nổi bật, đối với loại lời đồn này cho tới bây giờ gã cũng không thêm để ý.

Hắn và Chu Thi Dao căn bản không oán không thù, cần gì phải đối đầu gay gắt? Vào núi mười năm, số lần Vương Lục và Chu Thi Dao gặp mặt không quá ba lần, mỗi lần đều nhìn từ xa, không thể nói nên lời, trong tình huống như vậy, muốn kết oán cũng không thể nói ra được.

Nhất định phải nói, đơn giản là sau khi Vương Lục lấy được danh hiệu thủ tịch năm năm trước, trong núi liền có một số lời lẽ chua xót, thủ tịch công kích hắn này tên là Bất Chính ngôn bất chính ngôn bất thuận, nhưng xưa nay Vương Lục cũng không để trong lòng —— người có bản lĩnh thì cũng lên đài đoạt danh hiệu thủ tịch đi chứ?

Nếu có người có ý định dùng danh tiếng thần kiếm của Chu Thi Dao để thử kích tướng, Vương Lục chỉ dùng một câu trả lời: “Người để cho bản thân Chu Thi Dao đến trước mặt ta nói lời này chứ gì.”

Về phần Lưu Ly Tiên? Những năm gần đây đều sắp thành sủng vật ngự dụng của vương lục, căn bản không có cách nào làm kích tướng.

Đầu óc của Vương Lục vẫn luôn rất thanh tỉnh, gã biết ưu thế cạnh tranh lớn nhất của mình không phải là Vô Tướng kiếm

cứng rắn, mà là năng lực tổng hợp lợi dụng các điều kiện, nói ngắn gọn là tổng hợp tổ chất.

Năm năm trước hấn nỗ lực chiến thắng Lưu Ly Tiên, dựa vào tu vi sao?

Ở Vân Đài sơn gây sóng gió, là dựa vào tu vi sao?

Cho nên, cho dù tu vi không bằng người khác, hấn cũng không để ý. Bây giờ hấn bởi vì tiên duyên ở hồ xanh, tu vi áp đảo Lưu Ly Tiên, nếu ngày sau Lưu Ly Tiên vượt quá quá khứ, hấn cũng sẽ không vì vậy mà cảm thấy áp lực. Còn về phần tu vi không bằng Chu Thi Dao, lại càng không đáng nhắc tới.

Một mặt, hấn thật sự không để ý tu vi chênh lệch, một mặt khác là vì hấn có lòng tin, dù tu vi không bằng người, trong thực chiến hấn cũng có thể tìm được cơ hội chiến thắng Chu Thi Dao, giống như năm năm trước hấn chiến thắng Lưu Ly Tiên.

Cho đến hôm nay nghe Lưu Ly Tiên thuận miệng nói một câu, Vương Lục mới ngớ người: Hóa ra trong mắt Tiểu Lưu Ly, cho dù ta xuất hết thủ đoạn cũng không phải đối thủ của Chu Thi Dao? Đại sư tử uy vũ như vậy sao?

Wang Lu mang theo phần hiếu kỳ kéo Lưu Ly Tiên lên, một đạo gia nhập vào đám người vây xem đại sư tử trở về núi.

Lần này Chu Thi Dao từ Thiên Nam châu trở về, dẫn tới sự chú ý rất lớn.

Đây là lần đầu tiên Chu Thi Dao chính thức lịch luyện, bảy năm trước toàn thể lịch luyện, nàng được chương môn chỉ thị không tham gia, hôm nay là lần đầu tiên nàng chính thức bước ra khỏi sơn môn tham dự vào đại sự của tu tiên giới.

Nội dung rèn luyện đã sớm truyền khắp nơi, chương môn chân nhân muốn nàng tới một khu mộ Thái Cổ tại Thiên Nam, tranh đoạt một thanh cổ kiếm thượng phẩm linh bảo sắp xuất thế.

Mà đồng thời tham gia tranh đoạt, còn có hơn hai ba ngàn tu sĩ lớn nhỏ hơn tông phái, trong đó không thiếu tu sĩ thượng phẩm, mà Vạn Tiên minh cũng đi ba người: Linh kiếm, Côn Luân, Vạn Pháp - đương nhiên, ba môn phái này đều là đệ tử thế hệ.

Dù là như thế, áp lực cạnh tranh to lớn cũng khiến các tu sĩ trong núi âm thầm lau mồ hôi cho Chu Thi Dao. Cường giả tụ tập như thế, trong trường hợp phong vân tề hội, không có bất luận kẻ nào dám nói mình có mười phần nắm chắc.

Nếu đổi lại là Vương Lục tham gia rèn luyện, có lẽ mọi người tự tin hơn hai phần, dù sao sở trường nhất của Vương Lục chính là đục nước béo cò, nhiều người ngược lại có lợi cho hắn. Mà Chu Thi Dao tuy kiếm pháp thông thần, nhưng hơn hai mươi năm nòng ngấn cách với thế gian, ở một mức độ nào đó sợ rằng so với Lưu Ly Tiên còn không am hiểu thế sự hơn., Cả đời nàng luyện kiếm, gặp vấn đề cũng chỉ có lấy kiếm làm giải đáp, lấy mỹ danh là Nhất Kiếm Phá Vạn Pháp. Nhưng cường giả của trung Thái Cổ tập hợp, nghe nói thậm chí xuất hiện đại tu sĩ Hóa Thần kỳ, Tinh Thần Thần Kiếm của Chu Thi Dao dù lợi hại như thế nào, bản thân bất quá cảnh giới Hư Đan, làm sao chém được tu sĩ Hóa Thần?

Mang theo hiếu kỳ và lo lắng như vậy, trong khoảng thời gian gần đây các đệ tử Linh Kiếm phái vẫn luôn suy đoán đến việc rèn luyện, tin tức Chu Thi Dao về núi được truyền ra, lập tức vô số đạo kiếm quang bay tới Tứ Tượng phong ở khắp mọi góc ngách —— đó là nơi Linh Kiếm phái chuyển hướng ra ngoại giới.

Lúc Vương Lục cùng Lưu Ly tiên chạy tới, trên quảng trường Tứ Tượng phong người đông đúc, mấy trăm tu sĩ chen chúc nhau, ồn ào náo nhiệt, có người tò mò nghe ngóng tình hình, có người thì hô to đại sư tử chúng ta yêu người, tình cảnh cực kỳ hỗn loạn. Nếu chỉ nhìn một màn này, sợ rằng ai cũng sẽ không tin tưởng Linh kiếm phái là một trong Ngũ Tuyệt Nhân Đỉnh tàn lưu nhất.

Mặc dù có một đám người đang quấy rầy, nhưng Vương Lục vẫn lập tức nhìn thấy Chu Thi Dao.

Bởi vì trên quảng trường người tuy nhiều, nhưng mấy trăm người cộng lại, cảm giác tồn tại cũng xa xa không bằng nữ tử hồ hững ngự kiếm giữa không trung.

Đây là lần đầu tiên Vương Lục tỉ mỉ quan sát Chu Thi Dao.

Nữ tử đúng như lời đồn, nòng cao ngạo lạnh lùng, cả người giống như một thanh bảo kiếm hàn quang bắn ra bốn phía làm

cho người ta khó có thể thân cận. Nàng vốn là một người thon dài dáng người thon thả, khuôn mặt thanh tú thoát tục, nhưng lại bị ánh mắt sắc bén như mũi kiếm tô điểm, làm cho người không thể sinh ra ý thân cận, cho dù chỉ là bị dư quang đảo qua, cũng làm cho người ta cảm thấy giống như bị kim châm đâm...

Không hổ là đại sư tỷ uy nghiêm, tuy rằng chưa từng chân chính giao thủ, nhưng có thể làm cho Vô Tướng Kiếm Ý tự tại mượt mà giống như chính mình có cảm giác như kim đâm, Tinh Thần Kiếm Ý của Chu Thi Dao đã vượt quá sự tưởng tượng.

Sau đó, khi nhìn thấy Chu Thi Dao chân nhân, Vương Lục liền đoán được thành quả rèn luyện của nàng - cũng không khó đoán, bởi vì trên thắt lưng Chu Thi Dao đang buộc một thanh trường kiếm cổ xưa, kiếm ý thâm trầm. Cổ kiếm cấp thượng phẩm linh bảo ở trong tay nàng, kết quả rèn luyện còn cần nhiều lời sao?

Người nhìn thấy chiến lợi phẩm kia, không chỉ có Vương Lục, cho nên rất nhanh tiếng hoan hô liên tiếp nổi lên. Mặc dù sắc mặt của Chu Thi Dao trước sau lạnh lùng như băng, nhưng cũng không ngăn trở sự nhiệt tình của các tu sĩ trên quảng trường bùng nổ.

Một lát sau, một vị bạch phát lão giả bỗng xuất hiện bên cạnh Chu Thi Dao, khiến cho tiếng hoan hô trên quảng trường bước lên một bậc thang.

Đó là Linh Kiếm Chương môn, Phong Ngâm Chân Nhân.

Kết quả Chu Thi Dao thắng mà về, dường như đã sớm được Phong Ngâm chân nhân đoán trước, nhìn thấy cổ kiếm bên hông Chu Thi Dao, phong ngâm vui mừng nhưng cũng không ngoài dự đoán, hấn gật đầu lia lịa, mở miệng cười nói: “Làm tốt lắm...”

Phản ứng của Chu Thi Dao lại rất lãnh đạm, nàng gật đầu nhẹ, xem như đáp lại lời khen ngợi của sư phụ, sau đó khẽ nhíu mày, ánh mắt thoáng nhìn bốn phía.

Ý của nó là, nhiều người nhìn như vậy, ta thật sự không quen.

Phong Ngân chân nhân lại như hạ quyết tâm làm cho đồ đệ của mình phải hết sức nỗ lực. Hắn ta lắc đầu cười nói: “Lần này ngươi đi Thiên Nam châu rèn luyện, mọi người đều rất quan tâm tới ngươi.”

Chu Thi Dao khẽ nghiêng đầu, ý tứ là: Cái đó và ta có quan hệ gì đâu?

“Ngươi là đại sư tử Linh Kiếm phái, cũng là biểu hiện của tu sĩ cùng thế hệ, nhưng cho tới nay ngươi đều là thần thần bí bí, vì thế mà ta - sư phụ cũng bị lên án. Lần này ngươi ở Tứ Tượng phong hơi dừng lại, cũng là hy vọng có thể mượn cơ hội này, ngươi có thể biểu diễn thu hoạch cho mọi người xem một phen kinh nghiệm, cũng coi như thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mọi người một chút.”

Đã thấy lông mày Chu Thi Dao nhíu chặt hơn, trong ánh mắt càng toát ra vẻ khó xử: Ta, ta không biết nên làm như thế nào nha.

Bất quá một lát sau, thấy sư phụ không có ý mở miệng, cũng không cho bất kỳ thông báo gì, Chu Thi Dao chỉ có bất đắc dĩ cúi đầu, tự hỏi.

Một lát sau, nữ tử mới khẽ nói, thanh âm lại không sắc bén lạnh lùng như kiếm ý của nàng, mà là run nhẹ nhẹ, biểu hiện ra chút luống cuống. Nàng thực sự không có kinh nghiệm mở miệng nói chuyện trước mặt mọi người.

“Ta... ta không biết nói chuyện...”

Sau một khắc, ý tứ lạ lẫm trong lời nói đều thu lại.

“Cho nên, ta sẽ dùng kiếm biểu diễn.”

...

“Con người ta không biết nói chuyện lắm.”

Khi Chu Thi Dao giống như một tiểu cô nương e thẹn mở miệng nói ra câu nói này, Vương Lục vẫn còn mỉm cười trong lòng, câu tiếp theo chẳng lẽ là: “Đắc tội gì, con mẹ nó, người đánh ta a?”

Nhưng mà sau một khắc Chu Thi Dao rút bội kiếm bên hông ra, thần sắc mờ mịt trở nên lúng túng, lạnh lùng nghiêm nghị hơn hàn băng từ trong đôi mắt nàng tỏa ra.

“Cho nên, ta sẽ dùng kiếm biểu diễn.”

Vừa dứt lời, thiên địa biến sắc.

Thế giới trong mắt Vương Lục chỉ một thoáng hóa thành hai màu đen trắng, sơn thủy phương xa bị bao phủ ở sau một mảnh Lưu Ly tráo mơ hồ, rốt cuộc nhìn không rõ nữa, mà bên trong Lưu Ly tráo cũng nổi lên một đoàn sương mù, ngay cả Lưu Ly Tiên gợn trong gang tấc bên người cũng giống như mất đi sinh khí, biến thành vật chết, trong thiên địa chỉ có Chu Thi Dao cùng cổ kiếm trong tay nàng còn đang tỏa ra màu sắc rực rỡ.

Chu Thi Dao cầm kiếm đứng đó, kiếm và người dần hợp hai làm một, tỏa ra kiếm quang lợi hại vô cùng, mà tất cả bốn phía dưới hào quang nổi bật ảm đạm xuống. Vương Lục chỉ cảm thấy hô hấp dần dần gian nan, phảng phất bị lực lượng vô hình siết chặt trái tim.

Mà ngay lúc Vương Lục chân động Hư Đan Ngọc phủ, ý đồ bài xích cổ cảm giác khó nói lên lời này ra bên ngoài cơ thể. Đạo kiếm quang lợi hại trước mắt đột nhiên trở nên mãnh liệt gấp mười lần.

Vương Lục vô thức nheo mắt, ánh mắt lại vì bị cháy mà sắc bén gấp bội, trực tiếp đón lấy kiếm quang mãnh liệt, thấy rõ hình dáng thật của quang mang... Đó là vô số mảnh vụn quang mang, cùng giao hòa cùng một chỗ, tỏa ra kiếm quang mãnh liệt như mặt trời. Mà loại kiếm quang này rõ ràng là...

Tinh Thần Kiếm Khí bí truyền của Tinh Thần Phong? Mà nhìn thế kiếm quang, rõ ràng là nhằm vào chính mình?

Vương Lục trong lòng kinh hãi, không nghĩ tới Chu Thi Dao trước mắt bao người lại có thể lạnh lùng hạ sát thủ với mình. Tinh thần kiếm khí này uy lực cường đại, đủ để phá núi đoạn nhạc, nghịch chuyển giang hà, bây giờ lại không che lấp chút nào hướng chính mình gào thét đánh tới.

Hầu như theo bản năng, Vương Lục gọi ra Khôn Sơn Kiếm, miễn cưỡng dựa vào kiếm lộ của Vô Tướng kiếm pháp đâm về phía trước một cái, kiếm vây ba thước cũng theo đó mà triển khai, chống đỡ không nổi.

Nhưng mà sau một khắc, Vương Lục chỉ cảm thấy nơi trán mát lạnh, một mảnh vụn giống như ngôi sao lạnh bất tri bất giác rơi lên đầu.

Cái gì? Vòng kiếm ba thước vậy mà bị phá? Vương Lục dưới sự kinh hãi, theo bản năng lui về phía sau nửa bước.

Rầm rầm

Phảng phất như đâm phải một mảnh lưu ly, Vương Lục rõ ràng nghe được tiếng vỡ vụn rõ ràng, tiếp theo ngàn vạn đạo vết rạn giăng khắp nơi trong tầm mắt, thế giới đen trắng cứ như vậy sụp đổ.

Thay vào đó, vẫn là Tứ Tượng phong sắc thái sặc sỡ. Đám mây trôi nổi nơi chân trời vẫn lười biếng bay, gió nhẹ trong núi vẫn mang theo một tia hương thơm trong lành, chẳng qua là bốn phía lại đặc biệt yên tĩnh.

Mấy trăm tên đệ tử vốn cãi nhau âm ỉ lúc này đều đã im lặng. Vương Lục Định chăm chú nhìn lại, tất cả mọi người đều duy trì tư thế lui về phía sau, hơn nữa còn có ủy khuất trên mặt đất, sắc mặt cứng ngắc vô cùng, trên mặt càng có mảng lớn mồ hôi... nghĩ đến, chính mình vừa rồi bị Tinh Thần kiếm khí phá sọ mà vào ảo giác, cũng không phải là có duy nhất.

Mạnh mẽ đè xuống rung động trong lòng, Vương Lục đã hiểu rõ nguyên lý một chiêu này của Chu Thi Dao.

Đây là biểu diễn của Chu Thi Dao, nàng không biết nói chuyện, cho nên phương thức biểu đạt chỉ có tác dụng với kiếm. Thu hoạch chuyên này nàng thu được ở Thiên Nam

Châu, một kiếm vừa rồi có lẽ do kiếm ý của bản thân nàng phát ra, cũng có lẽ là ảo giác sau khi trải qua thượng phẩm linh bảo tăng phúc, nhưng tóm lại là dưới một kiếm này của nàng, mấy trăm tên tu sĩ linh kiếm không ai có thể ngạnh kháng được, ngay cả Vương Lục cũng không ngoại lệ. Thần uy lẫm liệt của Linh Kiếm đại sư ty hiện lộ ra không thể nghi ngờ.

Giờ khắc này trong đầu Vương Lục hình như có muôn vàn ý niệm chuyển động, nhưng lại mờ mịt một mảnh. Vừa rồi có lẽ là ảo giác, nhưng kinh lịch hết thấy lại chân thực như thế, trong đầu, Chu Thi Dao dùng Tinh Thần kiếm khí đánh úp lại., Tràn diện mình không thể ngăn cản dù chỉ một khắc, lâu đến mức khó mà tiêu trừ. Vương Lục tin rằng, nếu như thật sự động thủ với Chu Thi Dao, kết quả sẽ không khác gì trong ảo cảnh. Vô Tướng kiếm chí cương chí cường trong thiên hạ, cũng không ngăn được kiếm khí tinh thần khó lường kia.

Lúc này nhớ lại, vừa rồi chỉ trong một khắc giao phong ngắn ngủi, từng cái nháy mắt đều đặc biệt rõ ràng, mình làm sao chống đỡ kiếm, mà đạo tinh thần kiếm khí kia như thế nào phá vỡ phòng ngự... Đã khắc thật sâu vào trong đầu...

Luận về lực công kích, kiếm khí tinh thần của Chu Thi Dao mặc dù cường đại, nhưng thua xa Lưu Ly Tiên toàn lực vận chuyển kiếm tâm thông minh, lực phá hoại hợp nhất mười hai thanh phi kiếm nghịch thiên, nhưng trong phương thức kiếm khí vận chuyển lại mang theo một tia huyền ảo khó nắm bắt, Vô Tướng kiếm của nàng không có kẽ hở, lại bị sơ hở của nàng tiến thẳng vào, đâm thẳng vào kẽ hở không tồn tại, phá sọ chui ra.

Điều này hiển nhiên không hợp lý, nhưng so với oán giận hợp lý, không bằng tìm một lời giải thích quá khứ, Vương Lục nhíu mày, suy nghĩ nguyên nhân trong đó, trong bất tri bất giác, thời gian cấp tốc chạy trốn.

Không biết qua bao lâu, Vương Lục mới giật mình bừng tỉnh, đã thấy đám người bốn phía dần dần tản đi, bản thân Chu Thi Dao càng đi vô tung vô ảnh, chỉ có một bộ phận tu sĩ vẫn đắm chìm trong suy tư.

Một buổi lễ vây xem ồn ào vội vàng hạ màn, mặc dù trong lòng vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra như vậy, nhưng Vương

Lục cũng biết bây giờ không phải lúc này. Hấn vồ vồ Lưu Ly Tiên bên cạnh, chuẩn bị đón nàng đi.

Lại nghe Lưu Ly Tiên hừ nhẹ một tiếng, thân thể nghiêng về phía trước muốn ngã nhào, Vương Lục vội vàng đỡ lấy. Thiếu nữ sắc mặt trắng bệch, khoe miệng tràn ra tơ máu, không ngờ lại bị nội thương.

Vương Lục nhớ lại một chút, mới nhớ ra, vừa rồi dưới một kiếm của Chu Thi Dao, mấy trăm tên đệ tử trên quảng trường tránh lui, ngay cả mình cũng lui về phía sau nửa bước, những người khác cũng có người liên tục lùi lại hơn mười bước... Chỉ có Lưu Ly Tiên, không có lui lại, ngược lại cứng rắn đẩy áp lực về phía trước từng bước một.

Đúng thật là sinh dũng mãnh, đáng tiếc kết cục chính là nơi tâm thần những người khác bị nhiếp lấy, chỉ có người là thật sự bị pháp lực tác động gây phản phệ, thật sự là khổ đến tai... Vương Lục vừa cảm khái Lưu Ly Tiên vĩnh viễn là Lưu Ly Tiên Nhân., Một bên cũng đau lòng cho tiểu nha đầu bị thương, bất chấp sự huyền bí của Tinh Thần Kiếm Khí, lập tức cho nàng nhét vào trong một viên dược hoàn chữa thương đất tiền, sau đó dẫn Lưu Ly Tiên về tới Thông Minh phong gặp Tứ sư bá Chu Minh.

Nhìn thấy Lưu Ly Tiên bị thương, Chu Minh lại không trách cứ Vương Lục, chỉ nhíu mày thở dài: “Đứa nhỏ này vẫn rất háo thắng.”

Vương Lục hiếu kỳ: “Sao lại nói như vậy?”

Chu Minh giải thích: “Vừa rồi Dao nhi thúc giục kiếm ý, người đã hiểu nguyên lý trong đó chưa?”

Vương Lục nói: “Mặc dù không rõ chi tiết, nhưng hẳn là một loại huyền thuật.”

Chu Minh sửa lại, nói: “Là Tinh Thần Đại Diễn thuật.”

“Tinh Thần Đại Diễn Thuật còn có công hiệu này?” Vương Lục lấy làm lạ hỏi: “Chẳng lẽ chuyện ta vừa thấy chính là diễn biến ra Tinh Thần Đại Diễn Thuật?”

Chu Minh nói: “Không sai, bản chất của Tinh Thần Đại Diễn Thuật chính là nhìn thấu sự biến hóa nhân quả, đưa đủ loại khả năng trong tương lai vào cảm giác. Mà Dao nhi dùng Vô

Thượng Kiếm Ý thúc giục Tinh Thần Đại Diễn Thuật, sau đó phản xạ kết quả đến trong lòng mỗi người các người, vì thế các người xem ra, giống như đang giao chiến với Dao nhi vậy.”

Vương Lục chặc nói: “Sau đó ngay cả một kiếm cũng không đỡ nổi đã thua... Đại sư tử không hổ là Đại sư tử, vừa về núi đã vội vã ra oai phủ đầu với tất cả mọi người a.”

Chu Minh cười cười nói: “Người hiểu lầm cô ta rồi, cô ta vốn không có tâm tư phức tạp như vậy. Sư huynh bảo cô ta biểu diễn thu hoạch rèn luyện lần này cho các người, còn cô ấy chỉ làm việc theo lệnh mà thôi. Chiêu thức Cực Diễn Kiếm Ngữ này là thu hoạch của cô ấy ở trong khu mộ Thiên Nam, trước chuyến rèn luyện này., Nàng còn làm không tới mức này. Hơn nữa, nàng không cảm thấy bị nàng dùng kiếm ngữ kéo vào ảo cảnh Đại Diễn thuật, tự mình lĩnh giáo Tinh Thần Kiếm của nàng rất có ích đối với tu vi của mình sao?”

“Hắc hắc, còn tốt.” Vương Lục cười cười, hàm hồ đáp ứng. Đúng vậy, sau khi bị một kiếm của Chu Thi Dao đánh vỡ vòng kiếm, ngoài khiếp sợ, Vương Lục mơ hồ phát giác được trong Vô Tướng kiếm pháp tựa hồ có không ít chi tiết đã hoàn thiện. Nếu không phải một kiếm này, chỉ sợ hắn còn không phát hiện được.

“Dao nhi là đại sư tử Linh Kiếm phái, có nghĩa vụ chỉ điểm đồng môn tu hành, mà nàng không giỏi ngôn từ, liền lấy kiếm ngữ báo, có thể triển lãm tu vi của nàng, cũng có thể làm đồng môn có thu hoạch, vốn là nhất cử đa phần.” Chu Minh nói, có chút bất đắc dĩ nhìn Lưu Ly Tiên cuộn mình nằm trên giường tĩnh dưỡng. “Đáng tiếc đứa nhỏ Lưu Ly này vẫn không buông tha được.”

Chu Minh nói, thở dài nói: “Người ở chung với nàng lâu nhất, hẳn là nhìn ra được đứa nhỏ này ngây thơ ngây thơ không hề có tâm cơ, nhưng cũng không phải là không có ý nghĩ, ăn bừa chờ chết. Nàng đối với kiếm đạo vô cùng thành kính, đối với mỗi đối thủ tu hành kiếm đạo cũng rất chấp nhất, những năm này người đấu kiếm với nàng hơn ngàn trận, hẳn là đã hiểu rất rõ.”

Vương Lục im lặng.

Chu Minh sư bá nói không sai, Lưu Ly Tiên ngày thường ngày thơ ngốc nghếch, một khi cầm kiếm trong tay, sẽ biến thành người khác. Sự thành kính của nàng đối với kiếm đạo còn trên cả mình, những năm gần đây đấu kiếm hơn ngàn trận, Lưu Ly Tiên bại nhiều thắng ít, nhưng từ đôi mắt trong suốt của nàng, Vương Lục từ đầu đến cuối đều có thể thấy được khát vọng đối thắng.

Mà khi đối mặt với kiếm khí tinh thần của Chu Thi Dao, Lưu Ly Tiên thà rằng thụ thương cũng phải liều một đường thắng kia, hiển nhiên ngày thường nàng nói thẳng tu vi của mình không bằng Chu Thi Dao, nhưng sâu trong nội tâm cũng không phải vì vậy mà nhận thua, nếu có cơ hội, nàng luôn phải vì thắng lợi mà liều mạng, đáng tiếc cuối cùng không thể toại nguyện.

Nhìn Lưu Ly Tiên cuộn mình thành một đoàn, lông mày thiếu nữ cau lại, tựa hồ trong lúc hôn mê vẫn cảm thấy không cam lòng. Vương Lục sinh lòng cảm khái, nhẹ nhàng sờ sờ gò má của nàng.

“Người yếu vì sao phải chiến đấu?”

Bất quá, nhớ tới mình cũng bại trong một kiếm, tựa hồ cũng không có tư cách cười nhạo người khác.

Một lát sau, Vương Lục đứng dậy cáo từ, đi ra phía ngoài. Vừa ra cửa phòng, liền cảm thấy ngoài viện truyền đến một cỗ ba động khác thường, không khí xung quanh cũng theo đó trở nên lạnh thấu xương vài phần.

Sau đó, một thanh âm hơi vô thố vang lên.

“Tứ, tứ sư thúc, ta tuân theo chỉ thị của sư phụ, xem xét Lưu Ly sư muội một chút.”

Tiếng nói lấp ba lấp bắp, tràn đầy ý đáng ghét, phảng phất khó khăn đọc thuộc lòng lời thoại chưa quen thuộc. Một lát sau, đại sư tử Linh Kiếm phái không chào hỏi người khác, liền cất bước vào viện tử, trong tay cầm một giỏ hoa quả, chính diện gặp gỡ Vương Lục đang đi ra ngoài cửa.

Vương Lục lập tức dừng bước, đang suy nghĩ nên chào hỏi đại sư tử như thế nào, thì thấy đối phương không ngừng bước, đi thẳng vào phòng, từ đầu đến cuối ánh mắt thậm chí không hề

nhìn về phía Vương Lục dù chỉ một chút nào, hoàn toàn làm như không thấy gì cả.

“Khá lắm, đại sư tử Linh Kiếm phái thật đúng là kiêu ngạo.”

Trong lòng Vương Lục hơi động, một ít lời nói thuận thế đến bên miệng, nhưng lập tức nhớ tới chính mình là bại tướng dưới tay, thả miệng pháo có tác dụng gì? Vì vậy liền dè xuống.

Hắc, vừa rồi còn cảm khái chuyện Vân Đài sơn rèn luyện không còn mục tiêu ngăn ngại nữa, vậy chẳng phải lập tức sẽ có mục tiêu đưa tới cửa sao? Đại sư tử Linh Kiếm phái... Danh hiệu này thật là sáng khoái, so với thủ tịch bá khí uy vũ hơn rất nhiều.

Người hãy chờ đó, sớm muộn có một ngày ta phải ký kết khế ước với Tiên Thú, trở thành đại sư tử của Linh Kiếm phái.

Ồ, chờ một chút hình như có chút không đúng...

...

“Sư phụ, khẩn cấp giúp đỡ.”

Từ Thông Minh Phong trở về Vô Tướng Phong, Vương Lục lập tức tìm được sân ngoài viện trợ.

Mà sư phụ không hổ là sư phụ, phi thường trượng nghĩa nói: “Ha ha, thiếu niên, nhìn ấn đường ngươi ảm đạm, mặt hiện u sầu, chắc là thất tình chua xót dâng lên trong lòng, cần nữ nhân thành thực quyền rũ tới xoa giảm nỗi đau cho ngươi.

Vương Lục trầm mặc thật lâu, nghiêm túc nói: “Kỳ thực, ta về sau nghiêm túc suy nghĩ lại. Vân Đài tiên tử phong hoa tuyệt đại, không thể giữ nàng lại, là một điều tiếc nuối lớn nhất trong tu hành mười năm qua của ta, thật sự là vì vậy mà mang lòng. Nhưng nói là thất tình, nhiều nhất cũng chỉ là vì sự vô tư hi sinh mà cảm động. Hơn nữa, cho dù thật sự có tổn thương gì, nhìn thấy ngươi cái khuôn mặt vô sỉ này, cũng không khỏi thương tâm.”

Sư phụ chẳng hề để ý cười ha hả: “Ngươi có quyền lực miệng cứng... Nói, rốt cuộc là chuyện gì, ngày thường có thể khiến ngươi cầu xin ta một lần thật không dễ dàng.”

Vương Lục nói: “Có thể khiến ngươi phải tới chỗ công dụng cũng không nhiều, đương nhiên là về chuyện tu hành: ta muốn biết biết thế nào mới có thể đánh thắng Chu Thi Dao.”

Sư phụ lập tức ngây ngẩn: “Chu Thi Dao? Sao ngươi lại đi cùng nàng?”

Vương Lục suy nghĩ một chút, cảm thấy vấn đề này còn khó trả lời, nếu trực tiếp nói cho nàng biết là bởi vì tại Thông Minh phong bị người ta coi là trong suốt mà buồn bực, không khỏi quá nhỏ bụng. Nếu nói là trên Tứ Tượng phong bị một kiếm bức lui mà không cam lòng, đồng dạng không đủ rộng lượng, cho nên...

Vương Lục lạnh lùng nói: “Bởi vì một núi không thể chứa hai hổ...”

Sư phụ mắng to: “Đánh rắm một núi không thể có hai hổ, phong phanh kia, bọn Lưu Hiến tính là gì, mèo bệnh sao? Từ

lúc nào đến lượt người được đệ tử người xưng vương xưng bá rồi?”

“... Ta là mặt trời lúc này mà.”

“Chu Thi Dao kia chính là sương mù che trời.”

“Lần này đệ đúng là chọn sai đối thủ rồi.” Sư phụ nhún vai: “Nếu muốn đánh trực diện, đệ làm sao đánh thắng được.”

Đáp án này quả thực khiến Vương Lục kinh hãi.

Sau khi chứng kiến Tinh Thần Thần Kiếm kinh quý thân của Chu Thi Dao, Vương Lục hiểu rất rõ chênh lệch giữa mình và nàng... Nhưng cẩn thận nghiên cứu một chút cũng chưa chắc đã phán đoán ra, Vô Tướng kiếm pháp tuy rằng bị phá, nhưng cũng chỉ là nhất thời trở tay không kịp, phàm là hơi có đề phòng thì luôn có thể đánh một trận. Chu Thi Dao và hãn tu vi cảnh giới xấp xỉ nhau., Không lý nào lại mạnh hơn hãn quá nhiều, cho nên dự đoán tối đa chỉ cần cù khổ luyện một phen, lại học thêm ba chiêu hai thức, liền có thể đánh cược hoàn cảnh xấu, một năm không được, ba năm năm tiếp theo cũng có hiệu quả.

Nhưng không ngờ kết luận của sư phụ lại quả quyết như vậy.

Thấy Vương Lục vẻ mặt kinh ngạc, sư phụ đoán ra được suy nghĩ trong lòng của hãn, suy nghĩ chốc lát, như là tổ chức từ ngữ, sau đó nhận nhặt giải thích: “Phương pháp của Thiên Mệnh chi tử, hãn là người đã nghe nói qua.”

Vương Lục gật gật đầu, mặc dù đây đã là cơ mật của môn phái, nhưng hãn là đệ tử chân truyền, sống ở trong núi mười năm, ít nhiều cũng biết một ít. Cái gọi là thiên mệnh chi tử, thông thường là điềm báo trước đại thời đại tiến đến, khí vận chi ung gửi gắm ở Cửu Châu đại lục, những người này được thiên mệnh trên thân, thường thường có thể tạo nên một phen sự nghiệp kinh người.

Đức Thắng thái tổ, Tiên Tàn Thủy Hoàng đều là ví dụ như vậy.

Còn Vương Lục, chính là người mà mười năm trước chương môn đã thấy trong lời tiên đoán của mình - tuy rằng trong quá trình cũng nương theo một lần hiểu lầm.

Trước mắt, theo như biết, Linh Kiếm phái mười năm trước thắng tiên đại hội chính là vì thu nạp thiên mệnh chi tử, mà chính mình sau khi vào núi, dùng thời gian mấy năm dần dần nở rộ quang mang, đã dần dần khiến cho thiên mệnh chi tử thành danh. Cho nên chính mình ngày thường làm việc dù cho ngẫu nhiên có đặc cách, các trưởng lão cũng sẽ không so đo quá nhiều —— ngoại trừ chương hình trưởng lão Phương Hạc nghiêm khắc nhất thì đây chính là chỗ tốt của thiên mệnh chi tử.

Như vậy sư phụ nhắc tới đề tài này, là có ý gì?

“Đại môn phái làm việc, không có gì để cựa cựa, cho nên Linh kiếm phái vì ứng đối trào dâng của thời đại kế tiếp mà cũng chuẩn bị nhiều chuyện đơn giản. Thiên mệnh chi tử không chỉ có một mình ngươi, đừng nói Cửu Châu đại lục, cho dù ở trong Linh kiếm phái cũng có vật thay thế cho ngươi.”

Vương Lục hơi kinh hãi: “Chính là đại sư tử sao?”

“Tiểu Lưu Ly đương nhiên cũng có thể coi là vậy, nhưng phân lượng của cô bé này hơi nhẹ một chút. Trước khi người vào núi, người được mọi người báo đáp lớn nhất chính là Chu Thi Dao. Mặc dù trên người cô ấy không có đặc điểm dự đoán, nhưng cô ấy thật sự quá cường đại, thế nên trải qua suy tính lúc đó, cho dù thật sự có thiên mệnh chi tử, cũng chưa chắc có thể thắng được cô ấy. Thực tế cho tới bây giờ, trong lòng chương môn và cô ấy, sức nặng của cô vẫn ngang nhau.”

“Giữ ngang nhau...”

Sư phụ nói: “Ừm, khách quan mà nói, lượng ngươi nặng hơn một chút, dù sao ký thác một môn phái, chỉ dựa vào vũ lực bản thân là không đủ. Lưu Ly Tiên cũng được, Chu Thi Dao cũng được, làm tu sĩ đều đứng đầu, nhưng khiếm khuyết về tính cách của các nàng nhất định không thể nào làm lãnh tụ môn phái dẫn dắt người khác, mà ngươi ít nhất đã dùng trí giáo chứng minh bản thân. Nhưng nhìn ngược lại, nếu không phải ngươi có chút thất tài, căn bản không đủ tư cách đánh đồng với Chu Thi Dao.

“..... tàn nhẫn như vậy sao?”

Sư phụ chém đinh chặt sắt: “Chỉ có thể tàn nhẫn như vậy...”

“Bất quá, người cần gì mũi khoan sừng trâu? Lực không bằng người, người có thể ở trên chỉ số thông minh so với cảm giác ưu việt. Chu Thi Dao không ngu xuẩn như tiểu lưu ly, nhưng ở trước mặt người cũng tuyệt đối không tính là thông minh. Huống chi Chu Thi Dao nói cường tất nhiên là cường hãn, nhưng nói yếu cũng rất yếu ớt., Nàng ta có nhược điểm trí mạng, hết lần này tới lần khác trí tuệ chiến đấu của nàng ta còn không bằng Lưu Ly có kiếm tâm thông minh, cho nên đối với người, muốn bắt nàng ta căn bản chỉ là tiện tay mà thôi.”

Dừng một chút, Vương Vũ đẩy vấn đề sang một bên: “Đơn giản mà nói, nếu như đem người và Chu Thi Dao phóng lên lôi đài, người có thể sống ta chết., Tám chín phần mười là nàng thắng, nhưng nếu đặt ở hoàn cảnh cực đoan phức tạp, xác suất thắng của nàng sẽ cao hơn nhiều. Cho nên hai cơ hội rèn luyện trước, chương môn đem nàng phái đi Vân Đài sơn, còn nàng đi Thiên Nam châu. Người xem, đem vấn đề này có dễ dàng tiếp thu không?”

Vương Lục hừ lạnh một tiếng: “Loại tiền tài vụ không kiếm được liền điều chỉnh phương pháp ký nợ, tác phong có cái lông dùng, liều không lại chính là liều không lại, tìm lý do chỉ có thể tỏ ra càng bản yếu.”

Sư phụ không chút thành ý vỗ tay: “Nói hay lắm, không hổ là đồ đệ của ta, tiết tháo quả thực túy tràn đầy, vậy xin người phát dương phong cách, dùng miếng xương cứng của người đi liều mạng với Tinh Thần Thần Kiếm của Chu Thi Dao, chúc người may mắn.

Từ trên người sư phụ không có bất cứ sự trợ giúp nào, Vương Lục biết chắc là bởi vì sư phụ thật sự không có cách nào giúp hãn.

Sự cường đại của Chu Thi Dao chính là tuyệt đối mà khó có thể dao động...Sau một ngày, Vương Lục nhắm mắt lại, cố gắng nhớ lại thanh Kinh Thiên Thần Kiếm đã biến cả thế giới thành trắng đen kia, vẫn không nhìn ra chút cơ hội nào.

Kiếm khí tinh thần cũng không cường thế, nhưng đủ tinh diệu, diệu đến mức trong lúc vô trung sinh hữu tướng kiếm xuyên thẳng qua từ kẽ hở của Vô Tướng kiếm, Vương Lục thử suy diễn vài lần, vô luận biến hóa thế kiếm thế nào, kiếm khí tinh thần đều sẽ không sai lệch, chuẩn xác mà đâm vào trán của

hắn... Vô Tướng kiếm tuyệt không phải là kiếm pháp thô lậu thô lậu chỉ dựa vào man lực, nhưng ở dưới kiếm khí tinh thần linh diệu kia chiếu rọi lại có vẻ vụng về mà sơ hở chông chát.

Quả thực là quá tà môn, từ nhỏ Vương Lục đã có kiếm pháp Vô Tướng đến nay cũng coi như thân kinh bách chiến. Bất kể là tán tu tăng dưới chót như Diệp Sơ Trần hay là đệ tử tinh anh năm tuyệt như Triệu Khương Nguyên, hoặc là hồ vương Nguyên Anh chân nhân tích lũy thâm hậu. Gã đều đã chiến qua, còn chưa có bất kỳ ai có thể dùng kỹ xảo thuần túy đánh tan Vô Tướng kiếm pháp. Trước kia Chu Thi Dao, thậm chí Vương Lục chưa từng nghĩ đến loại khả năng này.

Trong đó tất nhiên có ảo diệu gì, cân nhắc đến tai ương chí mạng trên người sư phụ nàng, Vương Lục vừa đi qua đi lại bên ngoài căn nhà gỗ, vừa dần dần hình thành một ý nghĩ.

Chẳng lẽ, bí quyết cường đại của Chu Thi Dao là...

Đúng vào lúc này, một đạo kiếm quang màu vàng trên bầu trời cấp tốc bay tới, kiếm thế mặc dù không nhanh nhưng cũng không có duệ ý, Vương Lục bị kiếm quang cắt đứt suy nghĩ, tập trung nhìn vào, là một thanh phi kiếm chuyên môn dùng để truyền tín hàm.

Có thư của mình? Vào lúc này? Vương Lục tò mò đưa tay dẫn phi kiếm xuống, lấy ra tín hàm. Sau khi mở ra, Tiểu Tiểu lấp lấp kinh hãi.

Trên phong thư đột nhiên lóe lên ấn ký môn phái Vạn Pháp Tiên Môn. Còn người đưa thư không ngoài dự liệu là Hải Vân Phàm.

Đã lâu không gặp, nhưng mấy năm nay vẫn luôn viết thư không ngừng cho bạn tốt của Hải Vân Phàm.

Qua lại thư của Hải Vân Phàm đã nhiều lần, nhưng ít khi thấy hắn dùng phương thức đưa tin xa xỉ như vậy, thông thường đều là thông qua Thuận Phong Hành Bình Tín, cứ cách ba bốn ngày, mà phi kiếm màu vàng này có thể cam đoan đưa tới chỗ cần đến trong nửa ngày thì giá cả lại không rẻ.

Đợi đến khi mở ra bức thư, Vương Lục lại càng giật mình, bởi vì đó không phải là thư phổ thông thường dùng, mà là tín kiện bằng ảnh cực kỳ trân quý, là đạo cụ trân quý có thể tiến hành

trao đổi lập tức. Một thức thư, hai thức, ở bất kỳ một tờ giấy nào cũng có thể viết ở bất kỳ một tờ giấy nào., Bên kia đều hiện ra chữ viết tương tự, có thể dùng để đối thoại lập tức, chỗ tốt là loại đối thoại cao bí ẩn này, sẽ không bị người bên ngoài nghe lén, hơn nữa bình thường cũng không chịu hạn chế không gian, bất luận song phương ở phương nào cũng có thể dùng cái này nói chuyện với nhau, có chút chỗ giống nhau về Linh Kiếm Thiên Phù.

Hải Vân Phàm đưa bức thư như vậy, hiển nhiên là có chuyện quan trọng thương lượng, Vương Lục ở trên phi kiếm màu vàng nhẹ nhàng điếm một cái, lưu lại ấn ký pháp lực của mình, chứng minh đã nhận được thư, hắn vừa cầm bức thư trở lại phòng.

Sau khi ngồi xuống trước bàn đọc sách, trên lá thư liền xuất hiện chữ viết Hải Vân Phàm.

“Vương huynh, từ biệt nhiều năm, thật sự rất nhớ...”

Vương Lục lập tức nâng bút viết: “Ít nói nhảm, nói chính sự.”

“Ừm, ta muốn hỏi một chút về đệ tử chân truyền của quý phái Chu Thi Dao, Vương huynh có hiểu rõ hay không?”

Vương Lục lúc ấy liền dờ ra, cố nén những chữ ngồn ngang trong lòng mà nói: “Hỏi nàng làm cái gì?”

“Một tháng rưỡi trước, Kiếm Trùng Thái Cổ tại Thiên Nam Châu mở ra, Anh kiệt cửu châu tranh đoạt di vật Thái Cổ, bỏ ỏi phái Đại sư huynh Trảm Tử Dạ Đái đội, tổng cộng có bảy người gia nhập... Vốn tưởng rằng thắng lợi đã nắm chắc trong tay, nhưng cuối cùng lại bại hoàn dưới tay một mình Chu Thi Dao của quý phái. Suy đi nghĩ lại, càng nghĩ càng cảm thấy khó hiểu, cho nên mới đặc biệt tới hỏi: Chu Thi Dao mạnh đến nghịch thiên, trước đó Linh Kiếm phái các người có biết không?”

Vương Lục im lặng không nói gì.

Một lát sau, chữ viết của Tiểu Hải lại bắt đầu xuất hiện.

“Có một thắc mắc khác: Vương huynh là thủ tịch đệ tử của Linh Kiếm phái, nhưng mà... có Chu Thi Dao ở đây, làm sao người lên làm thủ tịch được?”

Mẹ nó, người ta rất khổ không thể gạt bỏ được.

Dù Vương Lục là người chuyên mạo hiểm, tố chất tâm lý đã phi thường kiên cường, lúc này cũng có kích động muốn xé thư, hấn cắn răng, nhắc bút lên đáp án như thế.

“Đương nhiên là cho ta mượn trí tuệ và mỹ mạo của ta.”

...

Chu Thi Dao cường đại như thế, dựa vào cái gì mà phải để Vương Lục đảm nhiệm thủ tịch?

Hải Vân Phàm đâm thẳng vào mụn ghẻ... Vấn đề đau nhức khiến Vương Lục không thể không nói thẳng chân tướng.

“Đương nhiên là cho ta mượn trí tuệ và mỹ mạo của ta.”

Sau khi hạ bút, theo hình vẽ rơi xuống một bên khác trầm mặc thật lâu, theo bức thư vương vài cái, phảng phất như bị đại lực vuốt ve, sau đó mới giãn ra, phía trên một lần nữa hiện ra nét bút vẽ hải vân phàm công.

“Trở lại chuyện chính?”

“Không ai ngăn ngại nói trở lại chuyện chính a, cho tới bây giờ ta còn chưa cô vũ người nói về thủ tịch gì đó a.”

“Vương huynh thật sự là oán niệm sâu nặng, ha ha, bất quá vẫn là nói chính sự, chỉ là trước chính sự còn cần một ít bối cảnh lót lưng, chuyện là như vậy...”

Hải Vân Phàm không tiếc tiền để tiến hành giữ bí mật với Vương Lục, đương nhiên không phải để làm trò cười cho vị trí thủ tịch này. Kế tiếp, Hải Vân Phàm sẽ tiến hành nửa tháng trước., Nhóm bảy người bọn họ đi tới thăm dò mộ kiếm ở Thiên Nam Châu kể lại đơn giản một lần. Mà Vương Lục đối với việc này cũng rất có hứng thú, tin tức trúng Thái Cổ Kiếm trúng xuất thế ở Thiên Nam đã truyền khắp Cửu Châu, anh kiệt trong thiên hạ tụ tập, Chu Thi Dao bộc lộ tài năng, trải qua chuyện này khẳng định có thể mang đến cho Vương Lục không ít tham khảo hữu ích.

“Lúc ấy những tu sĩ chạy tới di tích mộ kiếm tại Thiên Nam có khoảng hơn hai ngàn người, ngoại trừ một số môn phái nhỏ tạp nham tới tham gia thử vận may, những tu sĩ đáng để ý cũng có mấy trăm người. Ngoại trừ những đệ tử tinh nhuệ trẻ tuổi của các đại môn phái., Một số lão già cũng không cam lòng chạy tới. Khu mộ kiếm này đối với tu sĩ Hợp Thể kỳ có lẽ không có sức hấp dẫn gì, nhưng lúc đó Hóa Thần Chân Quân

có ba người, Nguyên Anh cùng Kim Đan kỳ chân nhân thì mười phần trăm, rất đồ sộ.”

“Nhưng đối với Vạn Pháp Tiên môn chúng ta, thật ra đám lão già cũng chẳng đáng sợ, bọn họ quá già yếu cũng quá muộn rồi, nếu là thời điểm săn giết sinh tồn, có lẽ chúng ta không phải đối thủ, nhưng thăm dò loại di tích cổ này bọn họ không có bất cứ ưu thế nào. Chân chính để ý, là tinh nhuệ thế hệ trẻ của các phái. Nói vậy Vương huynh cũng biết., Từ sau trận di biến hơn hai mươi năm trước, anh tài của đại lục xuất hiện lớp lớp, ngoại trừ năm tuyệt ra, một vài môn phái khác cũng thường có được đệ tử hạch tâm có thực lực siêu quần. Những người này có khí vận trong người, thực lực, thông tuệ đều thuộc hạng nhất đương thời., Thường thường có thể sáng tạo kỳ tích, giẫm một số tu sĩ tiên bối dưới chân. Còn lúc đó trước khi ở Kiếm Trung tại Thiên Nam, tu sĩ như vậy cũng có ba bốn mươi người, nhưng thành thật mà nói, trong mắt chúng ta, đại đa số anh tài chỉ thường thôi, người thật sự đáng để chú ý vẫn là đệ tử cùng xuất thân Ngũ Tuyệt.”

“Lúc đó chúng ta nhận được tin tức, lần này đến khu mộ kiếm ở Thiên Nam, ngoại trừ vạn pháp ra còn có Linh kiếm, đệ tử tinh nhuệ của hai phái Côn Luân. Sư huynh đệ chúng ta nắm chặt tay, vốn tưởng rằng có thể phân cao thấp cùng Vương huynh, Lưu Ly sư tỷ., Không ngờ trước sau vẫn không thấy bóng dáng Linh Kiếm phái, ngược lại là đánh một trận với đám người Chu Mộc sư tỷ của Côn Luân tiên sơn. Núi Côn Luân không hổ là tổ địa Tiên đạo, thực lực Chu sư tỷ siêu quần, tuyệt đối không dưới Lưu Ly sư tỷ. Bất quá Tử Dạ đại sư huynh đấu ba trận kịch đấu với hắn, hai thắng một thua, vẫn là giành được thượng phong.”

Vương Lục thấy vậy nhin không được: “Có cần mặt không? Chu Mộc Mộc thua Trảm Tử Dạ, ngươi còn không biết xấu hổ ước lượng năng cùng cấp với Lưu Ly Tiên? Đã quên mấy năm trước chém con hoành tráng đặc chí đến bãi sơn ước chiến, bị Lưu Ly Tiên đánh thành đầu chó rồi? Ta đại biểu thiên hạ ngu xuẩn phi nhờ Vạn Pháp Tiên môn của ngươi.”

“Ha ha, Vương huynh có chỗ không biết. Lúc ấy Tý Dạ sư huynh bẻ tử quan tu vi đột phá đến cảnh giới Hư Đan, vốn cho rằng đã nắm chắc thắng lợi, nhưng không ngờ kiếm tâm vẫn

không dịch lại Lưu Ly sư tử sáng tỏ. Lúc ấy sau khi trở về núi tâm đã thành tro tàn., Cả ngày giá cả nhắc tới mình phải cô lão suốt đời, không ngờ trong lòng nản chí lại nhìn thấu tình quan, đạt tới vạn pháp bất động tiên tâm, thực lực tăng vọt. Theo phân tích chuyên môn của Vạn Pháp Tiên môn suy tính, dù là Lưu Ly sư tử lúc này cũng có tu vi Hư Đan hạ phẩm, cũng khó có thể chống lại Vạn Pháp Dạ sư huynh không động tới tiên tâm.”

Vương Lục quả thực kinh ngạc không thôi: “Nào có chuyện thất tình như vậy, còn có chỗ tốt bực này, tại sao ta lại không biết?”

“Hả?”

“Không có gì, người tiếp tục đi.”

“Thật ra Vương huynh cũng không cần phải để ý, những người chúng ta đều có tiên lộ riêng, trên đường tu hành cũng có tiết tấu khác nhau, lúc này nhanh lên một chút, có khi lại nhanh lên một chút, chẳng qua lúc này mới đến lượt đệ tử Vạn Pháp Tiên môn chúng ta tu vi nhanh hơn một chút mà thôi... Tóm lại, chúng ta đã đấu với người của Côn Lôn Tiên Sơn vài trận, nhỏ bé chiếm chút tiện nghi, nhưng sau khi Kiếm Trung mở ra, sẽ không còn ai có tâm tư nội đấu nữa.”

“Phàm là có thể từ trong họa kiếp mạng pháp lưu lại đến mộ Thái Cổ Kiếm ngày hôm nay, không ai không có thân thông cực lớn, cho dù là khôi thủ giang hồ của Tiên đạo hiện nay cũng tuyệt đối không dám ngạnh kháng. Cho nên kiếm trung vừa mở, nhiều mâu thuẫn hơn cũng tạm thời bỏ qua, trước toàn lực tiến quân vào mộ kiếm. Cửa thứ nhất của mộ kiếm là không gian Tu Di của giới tử Tu Di., Cửa lớn Kiếm trung vừa mở ra, một nhóm chúng ta hơn hai ngàn người, chớp mắt đã chỉ còn lại hơn ba trăm người, những con cá tạp nhập tham gia náo nhiệt kia căn bản không bị truyền tống vào, đã bị ngăn cách ở bên ngoài. Sau đó nghe nói bọn họ đào ba thước đất cũng không tìm được bất cứ manh mối nào về khu mộ kiếm kiếm, nhưng những khu mộ kiếm chiếm diện tích rất rộng ban đầu lại như biến mất.”

Vương Lục trầm ngâm nói: “Biến mất? Bản thể mộ kiếm vốn không ở Thiên Nam châu?”

“Sau đó chúng ta phân tích như vậy, Thiên Nam châu chỉ là lối vào trung kiếm, bản thể là một không gian vượt quá tưởng tượng của chúng ta. Không gian có điều không cho phép vào, nếu cảm thấy khó mà sống sót có thể tự dùng pháp thuật chạy trốn., Nhưng một khi ra ngoài thì không thể vào thêm nữa. Chẳng qua lúc đó vừa mới cửa thứ nhất, ai nấy tâm chí đều cao, không ai định từ bỏ. Mà cửa thứ nhất của Kiếm Trung cũng không khó, sau khi được truyền tống vào, trong lòng chúng ta lập tức hiểu ra., Hấn ý thức được, chỉ cần tìm được ba miếng cỏ màu vàng trên thảo nguyên rộng lớn sẽ bị truyền tống đến cửa ải cuối cùng. Sau đó có người tình cờ tìm được cây cỏ màu vàng, phát hiện chỉ cần vừa chạm vào sẽ bị hòa tan nhập vào cơ thể, không cách nào bảo tồn, cho nên cũng không có không gian tranh đoạt lẫn nhau, mà khu mộ kiếm cũng hoàn toàn không cổ vũ chúng ta ở chỗ này tranh đấu., Trên thảo nguyên có loại sinh vật kỳ quái như sương mù, phát hiện tranh đấu liền nhào lên đem người khơi mào tranh đấu bao trùm, mặc cho giãy giụa thế nào cũng không thoát khỏi, qua một lát liền biến mất, hơn nữa cũng không phải bị truyền tống ra ngoài Kiếm Trung, mà là ẩn tích, hơn phân nửa là đã chết.”

Vương Lục cảm khái: “Giết người trong vô hình, mù mịt thật sự là đáng sợ.”

“Cho nên cửa thứ nhất quan trọng là làm sao tìm kiếm kim thảo, thảo nguyên mênh mông vô bờ, kim thảo lại như mò kim đáy biển, nhóm chúng ta tìm kiếm ròng rã một ngày trên thảo nguyên, cũng chỉ có rải rác mấy người tìm được một mai kim thảo., Tất cả đều là tu sĩ trẻ tuổi. Những Hóa Thần Chân Quân kia có thần thông rất lớn, không thi triển được trong Kiếm Trung, ngược lại còn mơ hồ bị bài xích. Một người trong số đó rõ ràng nhìn thấy một cây Kim Thảo, lúc tới hái Kim Thảo lại tự động thoái sắc...”

Vương Lục đánh giá: “Đại khái là sợ lão nhân đấu sừ.”

“... Tóm lại, chúng ta phân tích cửa ải này chính là khảo nghiệm khí vận tiên duyên của tu sĩ, mà ưu thế của tu sĩ trẻ tuổi chính là ở đây. Vận khí của chúng ta tốt hơn rất nhiều so với những lão già kia, hơn nữa còn phải xem những bản lĩnh khác. Trên thảo nguyên không thể tranh đấu được., Sức chiến đấu mạnh mẽ tới đâu cũng không thi triển được, song pháp

thuật dự trữ trong ngày bình thường sẽ không bị cấm chế. Chúng ta rất nhanh đã ý thức được, nếu không phải khí vận nghịch thiên, muốn gom đủ ba cây kim thảo nhất định phải động não. Mà phương diện này, không thể nghi ngờ là Vạn Pháp Tiên Môn chúng ta chiếm ưu thế nhất. Dưới sự dẫn dắt của đại sư huynh, bảy người chúng ta đồng tâm phát động Đại Diễn Thuật., Từ địa điểm lấy vài miếng kim thảo, phân tích địa hình, thổ nhưỡng, không khí... nhân tố, dùng cái này xác định vị trí tồn tại của kim thảo, mặc dù không thể làm được phi thường chính xác, nhưng có thể thu nhỏ phạm vi tìm kiếm cực lớn. Những Chu sư tử khác như Côn Luân tiên sơn cũng đang suy tính., Nhưng tính toán của bọn họ rõ ràng không bằng chúng ta tiên tiến, cho nên chúng ta dùng ba ngày liền góp đủ một nhóm bảy người rời khỏi đạo tràng, mà nhóm sáu người bọn họ lại thiếu sót một người. Mà nghe nói các lão già trên cấp Nguyên Anh, căn bản không có một ai có thể tìm đủ ba cây kim thảo - Nguyên thần của bọn họ cường đại, tính toán mạnh mẽ, nhưng sau khi toán pháp lực cũng quá kém, hơn nữa ứng biến lực cũng không hiểu rõ, phải tùy thời điều chỉnh phương pháp tính toán.”

“Bất quá sau khi tiến vào cửa thứ hai, chúng ta liền ý thức được thiết kế cửa thứ nhất có trình độ rất lớn để bảo vệ, không có đủ khả năng tính toán và ứng biến, không đủ vận khí, tiến vào cửa thứ hai căn bản là muốn chết. Cửa thứ hai là trong một không gian đen nhánh, bất luận vận chuyển pháp thuật gì cũng không thể nhìn thấy vật., Mà sát khí khắp bốn phía, có một loại tinh quái phi thường ác độc, một khi tới gần bên người nó trong vòng mười trượng sẽ nhào tới, ăn mòn người thành một bãi nước mủ, hơn nữa nó đối với nguyên thần cảm ứng vô cùng mãnh cảm, một khi bị xúc tu nguyên thần đụng phải., Sẽ không chết không thôi truy đuổi, chúng ta muốn ở trong không gian như vậy tìm ra chìa khoá thông xuống cửa ải tiếp theo, có thể dựa vào thính giác, xúc giác, khứu giác... Cùng với năng lực tính toán. Vị trí cùng phương thức di động tinh quái là có quy luật, nếu có thể tính toán tốt, có thể xuyên qua lưới vây của chúng nó, nhưng điều này cũng cần năng lực tính toán cực kỳ cao minh, cùng vận khí. Bởi vì mảnh không gian này khắp nơi đều là ảo giác, bởi vì khắp nơi đều là ảo giác., Sau khi quấy rầy thu thập tin tức của chúng ta rất lớn, cửa ải này chỉ dựa vào người của Vạn Pháp Tiên môn chúng ta thì căn bản

không cách nào đi qua. Mấy lần thử nghiệm suýt nữa thì cả Diệp Phi sư tử cũng bị kéo vào. Sau đó là cùng chờ đám người Chu Mộc sư tử chạy tới, chúng ta buông bỏ hiềm khích lúc trước mới miễn cưỡng triển khai hợp tác, mới miễn cưỡng vượt qua ải.”

“Mà đến cửa thứ ba thì càng thêm gian nan, cũng may hai phái chúng ta liên thủ, thực lực cũng đã xưa đâu bằng nay, mới vấp ngã xông qua. Mà sau ba cửa ải, rốt cuộc cũng đến trọng điểm chuyển rèn luyện này, khu bảo tàng của trung kiếm... Kết quả, thật là làm cho người ta trăm triệu lần không nghĩ tới a.”

Hầu như Vương Lục có thể nghe thấy tiếng thở dài bất đắc dĩ của Hải Vân Phàm.

“Ta vốn tưởng cửa ải cuối cùng khó khăn là ở chỗ phân phối lợi ích với Côn Luân tiên sơn, bất quá chung quy nói thực lực là Vạn Pháp mạnh hơn một chút, cho nên vẫn tràn đầy lòng tin, không ngờ khi chúng ta mở ra đại môn bảo tàng, lại nhìn thấy... Chu Thi Dao sư tử quý phái, đang cầm linh bảo cổ kiếm, hoàn thành đạo tế luyện cuối cùng.”

“... Ta có thể hiểu tâm tình của ngươi.”

Chữ viết bi khổ của Hải Vân Phàm nổi lên: “Hai mươi năm thanh mai trúc mã, trải qua chiến hỏa chia ly, phụ mẫu làm khó dễ muôn vàn đau khổ đi cùng nhau, bái thiên địa bái cha mẹ vào động phòng mới phát hiện tân nương bị nam nhân xa lạ ấn ngã xuống giường, tâm tình như vậy ngươi thật có thể hiểu được sao?”

“Tiểu Hải, Vạn Pháp Bất Động Tiên Tâm của ngươi có lẽ cũng đại thành ha ha ha...”

“Tiên tâm sắp nát đến nơi rồi, hơn nữa tiên tâm nhà ta mới không đội nón xanh mang ra.”

“Ha ha, tóm lại sau đó thì sao?”

“Sau đó chúng ta đương nhiên không cam lòng, liên thủ chế ngự nàng đoạt cổ kiếm, nhưng không ngờ... Hắc hắc, hơn mười người tinh nhuệ hai phái chúng ta, lại bị một kiếm đánh tan, quân lính tan rã, tuy lúc ấy mọi người sức cùng lực kiệt, bản lãnh còn sót lại không dưới ba năm phần, nhưng... Thật sự là làm cho người ta không còn lời nào để nói.”

“...” Nhìn đến đây, Vương Lục cũng hít vào một ngụm khí lạnh.

Một kiếm đánh bại hơn mười người ngũ tuyệt tinh nhuệ? Con mẹ nó thật sự muốn nghịch thiên đại sư tử, người có cần phải uy vũ như vậy không?

“Tiểu Hải như vậy, người cố ý viết thư cho ta, là muốn cùng ta khiển trách một đạo hành vi đoạt bảo vô sỉ vô sỉ của Chu Thi Dao?”

Hải Vân Phàm viết: “Việc thăm dò Kiếm Trùng đều dựa vào bản lĩnh của mình, chúng ta không tranh được với nàng, tuy không ưa nhưng cũng chấp nhận thua cuộc. Đệ tử Ngũ Tuyệt vẫn có chút khí lượng. Cái ta muốn nói là vấn đề tiếp theo.”

“Lúc ấy Chu Thi Dao đánh bại mọi người chúng ta rồi phiêu nhiên rời đi, chúng ta đang ở tại chỗ nghỉ ngơi một lát chuẩn bị quay trở về, lại phát hiện... Thái Cổ Kiếm Trùng không chỉ có ba tầng, phía dưới còn có động thiên trên thực tế., Quy mô của toàn bộ khu mộ Thái Cổ kiếm so với tưởng tượng ban đầu của chúng ta còn khổng lồ hơn nhiều, chỉ là một góc núi băng mà chúng ta lúc đó nhìn thấy cũng đủ khiến người ta kinh hãi, Chu Thi Dao lấy đi linh bảo cổ kiếm thượng phẩm chỉ sợ chỉ là đồ chơi bé nhỏ không đáng kể trong khu mộ kiếm, mọi người vẫn còn ẩn nấp sâu bên trong...”

“Loại di tích Thái Cổ đẳng cấp này, tu tiên giới bao nhiêu năm cũng khó gặp một cái. Trước mắt Vạn Pháp và Côn Lôn đều nghiêm khắc giữ bí mật, về phần Linh Kiếm phái... Chu Thi Dao có thể thăm dò đến tầng thứ ba, sự tình không gạt được các người, huống chi mộ Thái Cổ thần diệu, bất cứ một nhà nào trong chúng ta cũng không nuốt nổi nó, chỉ có thể liên thủ với nó., Thế nên ta viết trước đó, mời người gia nhập thăm dò sâu hơn về Kiếm Trùng. Ta biết trưởng lão quý phái rất nhanh sẽ đưa ra quyết định, nhưng cho dù có tham dự vào hay không thì đó vẫn là hành vi tổ chức Linh kiếm phái các người. Dưới điều kiện tiên quyết không vi phạm nguyên tắc lớn, ta lấy thân phận cá nhân mời người. Vương huynh, chúng ta đến liên thủ.”

Vương Lục trầm ngâm một lát, viết đến: “Tiểu Hải, người là người tốt.”

Sau khi dùng giấy tùy ảnh tìm hiểu được toàn cảnh biển nhỏ mạo hiểm ghi lại, Vương Lục liền không khó hiểu vì sao gã lại liên tục viết thư cho mình.

Việc thiết trí ba cửa ải trước của mộ Thái Cổ khiến hắn có cảm giác quen thuộc khó hiểu, tin rằng Tiểu Hải cũng đã cảm nhận được tư vị của nó nên mới lập tức nhớ tới mình.

“Còn nhớ rõ mười năm trước ở Đào Nguyên thôn có một đợt nhiệm vụ kinh thiên động địa, quả thực là chưa từng có từ trước đến nay. Chắc Vương huynh đối với thiết kế bực này và phá giải chi đạo có thiên phú tài phú đặc biệt. Mà trong khu mộ Thái Cổ Kiếm, tu vi pháp lực của tu sĩ thậm chí là năng lực chiến đấu, khả năng phá giải thiết kế của cửa ải mới là quan trọng nhất. Nếu có thể được Vương huynh tương trợ, tin tưởng nhất định sẽ vô cùng thuận lợi.”

Tiểu Hải thật sự là một người biết nói chuyện, có một số lời rất quan trọng, nhưng nó lại cố ý lảng tránh không nói, bởi vì căn bản không cần phải nói, Vương Lục khẳng định muốn có được.

Hợp tác là chuyện cả hai đều có lợi, năng lực cửa ải của Vương Lục Công mạnh mẽ như thế, khi hợp tác tu sĩ Vạn Pháp tất nhiên sẽ có được lợi ích rất lớn, nhưng Vương Lục thì sao? Chỗ tốt của Vương Lục ở đâu?

Tiểu Hải không nói ra, bởi vì nó biết Vương Lục chắc chắn muốn đoán được. Năm năm trước Vạn Pháp Tiên Môn bái phỏng núi Linh Kiếm đúng là có mùi vị chật vật mà về, nhưng chỗ cường đại của Vạn Pháp Tiên Môn sẽ không vì vậy mà ảm đạm không ánh sáng. Tính toán năng lực một cách đơn giản, thiên hạ này không có bất kỳ tu sĩ nào có thể đánh đồng với người của Vạn Pháp Tiên môn., Lúc trước giao lưu với hai môn phái, Vương Lục cũng được mở rộng tầm mắt, liên tục tán thưởng bọn họ là tu tiên giới Hoàng Cương Nhân, mà ở trong khu mộ Thái Cổ Kiếm Cương tình thể thiên biến vạn hóa, loại năng lực tính toán cường hãn này là nhất định phải có.

Thiên hạ không có linh cơ khế động là có thể thuận lợi cho những kẻ mạo hiểm chuyên nghiệp. Vương Lục ở Đào Nguyên thôn chỉ cần một đợt sóng, cũng là thành lập trên số lượng lớn tính toán cơ sở, hợp tác với Vạn Pháp Tiên môn, có thể tiết kiệm tinh lực cực lớn cho hắn. Hơn nữa dựa theo lời của Hải Vân Phàm, Trảm Tử Dạ hôm nay lĩnh ngộ Vạn Pháp không động tới tiên tâm, thực lực tăng vọt đến trình độ có thể đánh một trận với Lưu Ly Tiên, có thể coi như là đồng đội hợp cách.

Đương nhiên, bất kể Hải Vân Phàm nâng Vương Lục lên cao đến mức nào, miêu tả thời gian hợp tác của hai bên hoa rơi xuống đất, cũng không thể gạt bỏ một sự thật đơn giản: thăm dò khu mộ Thái Cổ có nguy hiểm cực cao.

Dựa theo lời miêu tả lúc trước, mỗi cửa ải Thái Cổ Kiếm trùng đều tăng lên nguy hiểm, lúc này Kiếm Trùng thậm chí đang bảo hộ người xâm nhập, đến cửa thứ hai liền bắt đầu tràn trụi gạt bỏ, độ khó cửa thứ ba càng tăng lên, như vậy thì lập chí thăm dò sâu hơn, mặc dù lợi ích rất lớn, nhưng cũng phải đối mặt với nguy hiểm càng lớn.

Wương Lục có cần phải gánh vác loại mạo hiểm này không? Lấy tư chất cùng xuất thân của hắn, hoàn toàn không cần nóng lòng cầu thành, thành thành thật thật tu hành, tiền đồ vẫn là một mảnh bình yên, hắn lại không có thù giết cha đoạt vợ, cần gì?

Như vậy khi Hải Vân Phàm nhắc lại Chu Thi Dao, thật ra là đang cung cấp đáp án cho vấn đề này: đương nhiên là cần thiết.

Bởi vì một núi không thể có hai hổ, Vương Lục Đường đường người là đệ tử thủ tịch Linh kiếm, so với Chu Thi Dao thì sao? Có nàng ở đây, thành tựu của thủ tịch đệ tử này của người có thể còn lại mấy phần? Như vậy nếu muốn giữ gìn tôn nghiêm của mình, người phải làm như thế nào?

Bất luận trên người Vương Lục có bao nhiêu tranh luận, nhưng lấy hiểu biết của Hải Vân Phàm đối với Vương Lục, từ phương diện lớn nhìn qua gã thật sự là một người quang minh lỗi lạc. Đối mặt với tình huống này, gã chắc chắn sẽ không chèn ép đối thủ, mà để cho mình trở nên càng mạnh mẽ hơn.

kiêng kị nhất trên con đường tu tiên là cầu thành, muốn tốc độ lại không đạt được, nhưng nếu thật sự muốn tu vi tăng nhanh như vậy thì vẫn có biện pháp - tìm kiếm tiên duyên. Tiên duyên là gì? Mộng tưởng núi xanh hồ Vân Đài có sóng gợn, chính là tiên duyên cực tốt. Còn trong Kiếm Trùng Thái Cổ đương nhiên cũng ẩn chứa tiên duyên. Vương Lục muốn áp đảo Chu Thi Dao, tu hành từng bước như vậy tuyệt đối không đủ.

“Việc này rất tốt, bắt quá ngươi định đoạt sao?” Trong lòng Vương Lục biết rõ, nhưng nên xác nhận vấn đề này thì nhất định phải xác nhận trên mặt sách.

“Yên tâm, nếu không có trưởng lão cho phép, ta sao dám tự mình chủ trương? Đây là ẩn tín.”

Trên thư tùy ảnh xuất hiện một đồ án phức tạp, Vương Lục nhìn một chút, tạm thời tán thành.

“Như vậy sau khi văn thư chính thức của Vạn Pháp đến, Thiên Kiếm Đường chúng ta đã đưa ra quyết định cuối cùng, nếu như không có vấn đề gì thì có thể bắt đầu hợp tác, chúc hai bên hợp tác vui vẻ.”

Wang Lu viết xong chữ cuối cùng, chữ viết trên lá thư liền toàn bộ biến mất, pháp lực sung mãn trên giấy cũng theo đó khô cạn, biến thành một lá thư bình thường.

Thư từ trước đến nay thư của Hải Vân Phàm chỉ có thể đạt được con đường hợp tác sơ bộ, nội dung kỹ lưỡng còn phải chọn cơ hội bàn lại, đại sự bậc này dù sao cũng không thể coi thường được. Mà Vương Lục sau khi buông thư viết theo hình, trong lòng dần dần nổi lên sóng.

Vốn tưởng rằng từ Vân Đài sơn trở về có thể hảo hảo ổn định một hai năm, chẳng qua đại khái là không thể nghỉ ngơi lâu như vậy. Bất kể là áp lực đến từ Chu Thi Dao, hay là lãn triều thời đại theo như lời sư phụ, đều khiến trong lòng Vương Lục kích động hẳn lên.

Trùng Thái Cổ Kiếm sao? Hy vọng sẽ không khiến ta thất vọng.

Ở phía đông hàng châu, trên một bãi đá được gió mát bao quanh, Hải Vân Phàm nhẹ nhàng hạ bút, đưa tay rút pháp lực

trên bức thư, phá hủy đạo cụ đất tiền này. Sau đó, phía sau vang lên tiếng tra hỏi.

“Vương Lục trả lời thế nào rồi?”

Hải Vân Phàm cười nói: “Được rồi, hẳn đồng ý rồi.”

Quay đầu nhìn lại, đại sư huynh của Vạn Pháp Tiên môn đang nhẹ nhàng đứng trong một hồ nước trong đêm, mũi chân đặt trong ao nhắc lên từng gợn sóng.

Nghe câu trả lời của Hải Vân Phàm, Trảm Tử Dạ hơi kinh ngạc: “Sảng khoái quá.”

Hải Vân Phàm nhún nhún vai: “Xem ra Chu Thi Dao gây cho hẳn áp lực cũng không nhỏ.”

Nhắc tới Chu Thi Dao, đâu chỉ có Vương Lục áp lực như núi, thân hình Trảm Tử Dạ cũng trầm xuống một chút, hồ nước trong xanh rung lên bần bật.

“Móa nó, rốt cuộc quái vật biến thái kia đã làm gì vậy?” Nhớ tới lúc ở trong mộ phân Thái Cổ kiếm bị nàng một kiếm phá vạn pháp, trảm tử dạ thú không khỏi dâng lên một luồng hàn ý, “Lần trước môn phái giao lưu với nhau nếu như có nàng ở đây, chúng ta còn chơi đùa một chút a.”

Nhớ tới cảnh tượng thảm bại trong chớp mắt kia, Hải Vân Phàm không cười nổi mà chỉ thở dài: “Hy vọng lần thăm dò Kiếm Trung Thái Cổ này có thu hoạch thật tốt. Song ta nghĩ với kiếm cảm của Chu Thi Dao chắc chắn sẽ phá nàng đi thăm dò, cho dù chúng ta có thêm Vương Lục cũng chưa chắc...”

“Làm gì có đạo lý trước khi chiến đấu đã sợ hãi? Được rồi, nếu như Vương Lục đã đáp ứng, chúng ta lập tức trở về bẩm báo Chưởng môn a.”

Nói xong, Trảm Tử Dạ đưa tay dẫn một tia sét, bao bọc cả mình và Hải Vân Phàm lại. Lôi quang lập loè, đã rời khỏi thác nước gió mềm nơi Hải Vân Phàm tu hành.

Vạn Pháp Tiên môn cũng không phải là một ngọn núi đơn độc như núi Linh Kiếm mà là chiếm cứ khu vực cực kỳ rộng lớn, núi non sông ngòi, rừng cây đầy đủ, bên trong có nhiều khu vực, Trảm Tử Dạ mang theo Hải Vân Phàm vượt qua một con

sông lớn chạy chồm, lướt qua hồ nước mịt mù, dừng lại ở một bình nguyên, tiếp theo bay thẳng lên trên, phá tan tầng mây. Trên tầng mây, một bảo luân cực lớn che khuất bầu trời, như chúa tể bập bênh trên mặt đất.

Chính giữa bảo luân, một vị tu sĩ trẻ tuổi khoanh chân ngồi, một cây trúc cổ xưa trong tay hấp thu tinh thần sắc đêm, cho rằng mực đậm, ở trong hư không không ngừng đọc nhanh, mà ngồi bút mỗi một lần vũ động, đều dẫn động lực lượng thần diệu, lưu lại dấu vết tương ứng trên bảo luân sau lưng tu sĩ.

Trảm Tử Dạ và Hải Vân Phàm xuyên qua tầng mây, sau đó thu lại lôi quang, đi dọc theo một lối vào bên rìa Bảo Luân, rồi cung kính cất bước trên một con đường chống đỡ hình dáng Bảo Luân, cảm giác dưới chân không phải vàng cũng không phải gỗ, mỗi lần đặt chân đều dẫn phát một trận ánh sáng, chiếu ra một mảnh chữ viết.

Một đường đi, phía sau hai người đã lưu lại một dấu vết ánh sáng dài, nhưng tu sĩ xa tận chân trời lại một mực không thấy tới gần, khiến người ta khó tránh khỏi hoài nghi bảo luân cực lớn này có vô biên vô hạn hay không.

Bất quá hai người đều đã quen thuộc với quá trình này, cũng không vội vàng xao động, chỉ là kiên trì tiến lên, không bao lâu cảnh tượng trước mắt biến đổi, tu sĩ xa tại chân trời chợt xuất hiện ở trước mắt, mà lúc này bọn họ hạ xuống một bước cuối cùng, vẫn tự dưới chân vừa lúc hợp thành một thiên văn chương.

Trảm Tử Dạ và Hải Vân Phàm không hẹn mà cùng khom mình hành lễ: “Bái kiến chương môn...”

Tu sĩ trẻ tuổi ngồi ngay ngắn trên bảo luân, chính là chương môn của Vạn Pháp Tiên môn, Thiên Luân Chân Quân.

Thiên Luân Chân Quân tu tiên hơn một ngàn bảy trăm năm, bây giờ tu vi đã đạt tới Hợp Thể đỉnh phong, cách Đại Thừa kỳ cũng chỉ có mấy bước, là tuyệt thế cường giả đứng đầu Vạn Tiên minh, vô số tiền bối Tiên đạo được vô số người tôn kính. Chỉ là ít có người biết, chân thân Thiên Luân Chân Quân nhìn qua vẫn như người trẻ tuổi hơn hai mươi, ba mươi tuổi, ẩn chứa sinh cơ kinh người, không có vẻ mực nát chút nào.

Như lời bản thân Thiên Luân Chân Quân nói, tri thức vĩnh viễn sẽ không mục nát.

Nhìn thấy Trảm Tử và Hải Vân Phàm, Thiên Luân Chân Quân không ngừng vẽ tranh, đầu vẫn không động đậy, chỉ thản nhiên nói: “Ta biết rồi, nếu hấn đã có ý hợp tác, vậy thì không còn gì tốt hơn. Các người đi tìm Thương Ngô sư đệ chuẩn bị văn thư chính thức, đợi khi tất cả đều thỏa đáng mới có thể lên đường.”

Trảm Tử Dạ và Hải Vân Phàm đồng thanh vâng dạ.

“Về vấn đề Tử Dạ, ý kiến của ta là đối đãi chân thành. Vạn Pháp tiên môn nên có ngạo cốt, ngu muội thì không có tư cách đồng hành cùng chúng ta. Nhưng năm năm trước các người đã tự thân nhận được Linh kiếm phái, vậy thì lấy thành tâm đối đãi đi, người học nhiệm lòng dạ khoan thai, không cần tính toán quá nhiều.”

“Vấn đề thứ hai là, lần thăm dò này sẽ không có tiền bối của các người ra tay giúp đỡ. Ta mặc kệ các môn phái khác làm thế nào, Vạn Pháp Tiên Môn sẽ không có tu sĩ cấp Chân Nhân ra tay. Không phải do sơ suất mà là không cần thiết, thông qua ba cửa ải trước có thể thấy, khu mộ kiếm này tám chín phần mười là trúng truyền thừa thời Thái Cổ, ứng thiên địa khí vận biến hóa ra thế tục., Trước khi đại thời đại đến, người nâng đỡ và giữ lại truyền thừa của mình, tuyệt đối không phải để lại cho hạng người tham lam. Đơn giản mà nói, muốn lấy được bảo tàng chính thức bên trong Kiếm Trùng, đại khái có bốn điểm, tuổi còn trẻ, cơ sở phải tù, có thể tổ chất mạnh mẽ., Nói cụ thể hơn là: bốn mươi tuổi trở xuống, Hư Đan trở lên, linh căn thượng phẩm lại chưa củng hóa nguyên thần... Cùng với, hiểu được lý niệm của chủ nhân Kiếm Trùng, cũng được chủ nhân Kiếm Trùng tán thành. Một điểm cuối cùng khó nắm bắt, nhưng điều kiện rất đúng đắn, trong môn phái hiện nay chỉ có tu sĩ dưới cấp Chân Nhân là có thể thỏa mãn điều kiện., Vì vậy không cần lãng phí nhân lực. Còn các người tuy tu hành không lâu, tu vi không cao, nhưng cũng nên tới thời khắc một mình đảm đương một mình, nếu không có tiền bối hỗ trợ thì không thể thành sự, không xứng làm đệ tử Vạn Pháp Tiên môn ta, gặp khó khăn, động não nhiều hơn, nhớ kỹ tri thức chính là lực lượng...”

Sắc mặt Trảm Tử Dạ vô cùng nghiêm túc: “Vâng...”

“Vấn đề thứ ba, liên quan tới nghi kỵ của Vân Phàm, ta trả lời không sao, dù cho thất bại cũng không sao, ngược lại, bảo vệ tốt chính mình so với bất luận chuyện gì đều trọng yếu. Cửu Châu to lớn vô cùng., Tiên duyên khắp nơi, huông chi là trước khi thay trời đất, các người có tiền vốn thất bại, hơn nữa trải qua một hai lần thất bại lại là chuyện tốt đối với các người, chẳng phải Tử Dạ chính vì vậy mà tu thành Vạn Pháp Bất Động Tiên Tâm à? Ta biết trong tiên môn có không ít người cảm thấy suy nghĩ của ta quá bảo thủ, thậm chí quá nhu nhược, đích xác là có lỗi., Là chưởng môn Vạn Pháp Tiên môn, ta không có nhuệ khí của người Vạn Pháp, so với các thiên tài quang mang vạn trượng trong tiên môn, ta chỉ là một văn nhân xuất thân thư viện, nhưng ngàn năm qua đi, người quang mang vạn trượng đã chết, ta vẫn còn sống.”

Nói tới đây, Thiên Luân Chân Quân dừng bút mỉm cười:
“Đương nhiên là muốn phát sáng, sống lâu trăm tuổi, quyền lựa chọn nằm trong tay các người.”

...

Thương Khê châu, núi Linh Kiếm, trên đỉnh núi Tinh Thần, Chưởng môn Linh Kiếm môn Phong Ngân Chân Nhân và đệ tử Chu Thi Dao ngồi đối diện nhau trong phòng, hai chén trà đặt giữa hai người, hơi nước trong chén chậm rãi bốc lên, một bầu không khí điềm đạm an nhàn xuất hiện trong phòng trúc - nếu không lo lắng đứng trong phòng trúc sẽ khiến các trưởng lão Thiên Kiếm đường cảm thấy nôn nóng.

Qua một lúc lâu, Phong Ngân bị sư đệ sư muội trùng đến có chút không được tự nhiên mới mở miệng phá vỡ trầm mặc: “Trải qua kinh nghiệm ở Thiên Nam châu, người hãy giảng kỹ cho chúng ta nghe.”

“Ừm.”

Chu Thi Dao trước nay vốn không am hiểu nói chuyện, bình tĩnh tự nhiên đáp ứng. Mà sau đó nữ tử bỗng nhiên đứng dậy, xuất kiếm, động tác như nước chảy mây trôi, trong phòng trúc nhất thời sáng lên một mảng tinh thần chi quang, vô số đạo kiếm khí sắc bén đâm về phía chưởng môn, kiếm ý sắc bén như muốn đem nó thiên đao vạn quả.

Chẳng qua Hóa Thần tu sĩ sao có thể dễ dàng làm bị thương? Tinh thần kiếm khí đùng vào trên người chưởng môn, tóe ra tia lửa loá mắt, ngay cả quần áo cùng làn da của chưởng môn cũng không thể thương tổn, thần sắc của chưởng môn bất động, nâng chung trà lên, khẽ kết hời.

“Ừm, thì ra là thế, quả thật là kết quả ngoài ý muốn.”

Nói xong, gió thổi liền lâm vào trầm tư, mà Chu Thi Dao vừa ra tay, thở dài một cái, lại bình tĩnh tự nhiên ngồi xuống, nâng chén trà lên nhẹ nhàng thưởng thức.

Trong phòng trúc lại khôi phục bình tĩnh, thật lâu sau...

“Mẹ kiếp, hai người các người nói tiếng người a...”

Ngũ trưởng lão đứng ở một bên rốt cuộc không nhịn được nữa, tiến lên mấy bước đập mạnh bàn gỗ: ”khoe khoang hai chữ ngoại ngữ có được không?”

Phong Ngâm chân nhân ngẩn ra, lập tức có lỗi nói: “Quên mất là người nghe không hiểu kiếm ngữ.”

Đối với Phong Ngâm và Chu Thi Dao, phương thức trao đổi tiện lợi nhất, thật ra là dùng kiếm, trong lòng ngàn vạn lời không cần nói ra miệng, một kiếm chém ra đều quán chú tâm ý vào trong đó, có thể nói là thuận tiện mau lẹ, hơn nữa cũng phù hợp với thân phận kiếm tu.

Chẳng qua có thể dùng kiếm ý trao đổi tâm ý, lại nhất định phải có kiếm cảm đủ nhạy cảm, cũng chính là thiên phú kiếm đạo phải có cảnh giới tuyệt đỉnh. Mà trong số trưởng lão Thiên Kiếm đường, cũng không phải tất cả mọi người có thể thỏa mãn điều kiện này.

“Như vậy, ta sẽ kể sơ qua những chuyện Dao Nhi đã trải qua và những phân tích của bản thân ta.” Phong Ngâm chân nhân buông chén trà xuống, trầm ngâm trong chốc lát. “Quá trình rèn luyện của Dao Nhi vô cùng đơn giản, khi những người khác dọc theo cửa chính tiến vào Kiếm Trùng, liều mạng xông vào sâu trong, Dao Nhi tìm một con đường nhỏ đi thẳng vào kho báu, lấy cổ kiếm ra, sau đó nghênh ngang rời đi.”

“... Đây là cái gì mà triển khai thân thông a?” Ngũ trưởng lão quả thực kinh ngạc khó giải thích: “Trải qua chiến hỏa chia lìa, phụ mẫu làm khó dễ chờ thiên tân vạn khổ, rốt cục cùng thanh mai trúc mã hai mươi năm bái đường thành thân, đi vào động phòng mới phát hiện nàng đã mang hài tử của người khác sao?”

“Nếu như người nhất định phải dùng loại giải thích tam tục này, vậy thì chính là như vậy...” Phong Kính dở khóc dở cười, lập tức lắc đầu nói: “Cho nên Hao Tân thiên tân vạn khổ xâm nhập Vạn Pháp của Tàng Bảo thất, liên quân hai phái Côn Luân hỗn hên ý đồ ra tay chặn lại Dao Nhi., Đáng tiếc Dao Nhi mới luyện thành cổ kiếm, đúng là kiếm thế đỉnh phong, nhân số bọn họ tuy nhiều, nhưng xông qua tam quan đã sức cùng lực kiệt, hơn nữa tâm hỏa tràn đầy mất đi trấn định tâm cảnh, dưới kiếm của Dao Nhi đã có trăm chỗ hở.”

“Tróc không được lại bị đánh đập, thật sự là thảm không nhân đạo.” Ngũ trưởng lão cười trên nỗi đau của người khác.

Hoa Vân nhỏ tuổi nhất thì hỏi: “Có phiền toái gì không? Dù sao bọn họ cũng chịu thiệt không ít.”

Phong Ngâm nói: “Kiếm trủng thăm dò đều dựa vào cơ duyên, Dao nhi không dùng thủ đoạn đê tiện gì cả, chỉ có thể nói mỗi người đều có cơ duyên riêng. Trủng kiếm ở Thiên Nam châu là trủng truyền thừa thời thái cổ, lần này xuất thế đã xảy ra., Là cảm ứng khí vận thiên địa biến hóa, từ trong hư không thức tỉnh tìm người kế thừa thích hợp. Mà phương thức truyền thừa trủng truyền thừa này thường có hai loại, cùng loại với môn phái tu tiên chúng ta thu nhận đệ tử. Loại thứ nhất, chính là phải thỏa mãn tiêu chuẩn cứng nhắc., Niên kỷ, tố chất, lý niệm tu hành... Cũng chính là muốn thông qua khảo nghiệm của rất nhiều cửa ải. Chỉ cần có thể vượt qua cửa ải, là có thể lấy đi bảo vật tương ứng. Mà loại thứ hai chính là..., Chính là hữu duyên với bảo vật trong trủng, đạt được sự tán thành trực tiếp của bảo vật là có thể bỏ đi tất cả khảo nghiệm để lấy đi bảo vật. Thực ra loại thứ nhất là phải bổ sung loại thứ hai, nếu trủng truyền thừa không tìm được loại nào đặc biệt thích hợp, đối tượng có thể trực tiếp tiến hành truyền thừa sẽ mở ra khảo nghiệm thông thường, để người tham dự vượt qua cửa ải này.”

Phương Hạc nói: “Cũng chính là sự khác biệt giữa Thăng tiên đại hội và truyền thừa y bát của các trưởng lão sao?”

Vương Vũ cười nói: “Cũng chính là từ yêu đương không tìm được chỗ thích hợp, liền ngoan ngoãn đi tương thân?”

“Tóm lại, sở dĩ Dao nhi có thể tiến quân thần tốc, tránh né tất cả khảo nghiệm mà lấy đi cổ kiếm, mấu chốt là Cổ Kiếm Linh cho rằng Dao nhi là người hữu duyên, cho nên mở cửa sau của Kiếm Trủng. Bằng không dù Tinh Thần Kiếm Điện của Dao nhi có tu luyện tốt đến đâu, cũng không thể vi phạm quy tắc của mộ truyền thừa.”

Lưu Hiến có chút vui mừng, gật đầu với Chu Thi Dao: “Thì ra là thế, thật sự là chúc mừng Dao Nhi nhận được tiên duyên này.

Lục Ly nhíu mày: “Sur huynh, trong này lại có một vấn đề, nếu Dao nhi có duyên với cổ kiếm, vậy vì sao khu mộ truyền thừa lại mở ra trình tự thí luyện bình thường, để những tu sĩ khác vào mộ?”

Mấy vị trưởng lão còn lại đều sùng sốt.

Mà phong ngâm cũng trầm xuống sắc mặt, nghiêm túc nói: “Đây chính là vấn đề mà ta muốn nói, quy mô của mộ truyền thừa lớn hơn dự đoán rất nhiều, đây là một tòa di tích Thái Cổ quy mô chưa từng có, rất có thể là do chân tiên ở thời đại mạt pháp lưu lại, cổ kiếm Dao nhi lấy được chỉ là bảo vật ngoại tầng, căn bản không đáng nhắc tới những bảo vật hạch tâm ở sâu bên trong. Cho nên dù Dao nhi lấy cổ kiếm đi, cũng sẽ không ảnh hưởng tới hoạt động của trùng truyền thừa.”

Vài tên trưởng lão Thiên Kiếm Đường đều cảm thấy khiếp sợ vô cùng.

Lưu Hiến Ngữ run rẩy, khó tin nói: “Di sản Chân Tiên? Đã ở niên đại này còn có di sản Chân Tiên? Chẳng lẽ thời đại mạt pháp không cho chúng tiêu vong toàn bộ? Đây là đại phát hiện trên học thuật đấy à?”

Ngũ trưởng lão mắng: “Học thuật cái khi gì, đây là tiền đó...”

Hiếm khi thấy Lục Ly gật đầu tán đồng với quan điểm của Ngũ sư tử: “Không sai, nếu thượng phẩm linh bảo đều chỉ là bảo vật ngoại vi, nhiều nữa là di sản Chân Tiên không sai... Bên trong chắc chắn có tiên khí, rất có thể là vũ khí Chân Tiên, nói là giá trị liên thành cũng không đủ - hơn nữa là Thịnh Kinh Tiên thành. Một tòa trùng truyền thừa như vậy, giá trị có thể so với một trong Ngũ Tuyệt của Vạn Tiên minh, nhưng sư huynh à, tin tức có thật không?”

Phong Ngâm nói: “Lúc Dao Nhi giao lưu với Cổ Kiếm Linh, ít nhất tồn tại tầng sâu hơn đã được chứng minh. Đáng tiếc Kiếm Linh ngủ say gần vạn năm, ký ức đã mất đi quá nhiều, hơn nữa từ khi sinh ra không lâu nàng đã bị phong ấn lại, biết rất ít, bằng không chỉ với cổ kiếm trong tay Dao Nhi, Linh Kiếm Phái chúng ta đã có được ưu thế khó có thể so sánh.”

Vương vũ cười lạnh nói: “Bất quá những người khác chưa hẳn biết rõ điểm này a, chỉ sợ lúc này Côn Luân cùng Vạn Pháp đang ghen tị nghiên răng nghiên lợi đây.”

Tiếng gió rít lại không tán đồng: “Sùng truyền thừa quy mô như vậy, cho dù Thịnh Kinh Tiên Môn cũng không nuốt một mình được, mấy nhà hợp tác là tình thế tất nhiên. Hơn nữa một

khi trong Kiếm Trùng có thu hoạch, ưu thế tin tức của chúng ta cũng bị san bằng, vì vậy không cần ôm địch ý mạnh mẽ như vậy. Ta đoán không bao lâu nữa, văn thư của Vạn Pháp Tiên Môn và Côn Luân Tiên Sơn sẽ đưa tới, đến lúc đó phải cần chúng ta nghiêm túc đối đãi.”

Mấy tên trưởng lão trong lòng đều có ý nghĩ riêng, nhưng loại đại sự này tự nhiên là Chương môn đưa ra quyết định.

“Sư huynh, huynh chuẩn bị làm thế nào bây giờ?”

Phong Ngâm nói: “Có hai phương án, thứ nhất là dốc toàn bộ lực lượng của toàn phái khai phá Kiếm Trùng. Quy tắc của Kiếm Trùng là muốn tìm kiếm tu sĩ trẻ tuổi, tu sĩ có thể dựng nặn ra được kế thừa di sản, thiên địa linh khí ở thời Thái Cổ nồng đậm, tiêu chuẩn cứng rắn hơn hiện tại rất nhiều., Linh kiếm phái chỉ sợ chỉ có mấy người Dao Nhi, Vương Lục, Lưu Ly mới có tư cách tham dự, như vậy ba chân truyền bọn họ tự nhiên phải ra tay, mặt khác nếu có nhân tuyển thích hợp cũng có thể tham dự. Đồng thời những lão gia hỏa như chúng ta cũng không thể nhàn rỗi., Tuy khu mộ kiếm sẽ không cho chúng ta vào, nhưng chúng ta có thể ở bên ngoài Kiếm Trùng, tiến hành ủng hộ bọn người Dao Nhi từ nhiều phương diện, lúc vạn bất đắc dĩ thậm chí có thể ra tay cứng rắn phá hủy Kiếm Trùng. Ưu điểm của phương án này là tương đối nguy hiểm tương đối nhỏ, bất luận quy tắc của Kiếm Trùng ra sao., Dù sao tử vật đã chết từ vạn năm trước, tu sĩ có cấp bậc trưởng lão ba phái liên thủ, nguy hiểm chung quy vẫn hơn là mặc cho các đệ tử như Dao nhi tự mình thăm dò nhỏ. Nhưng vấn đề là một khi trưởng lão ra tay, việc này không thể tránh khỏi chấn kinh thiên hạ, cũng không có khả năng bí mật, đến lúc đó một khi kinh động đến Tiên môn, hắc hắc, tin tưởng hai phái kia cũng không muốn nhìn thấy sự độc đại của Thịnh Kinh, cho nên sự tình phát triển có thể là phương án thứ hai...”

Gió rít dừng lại một chút, ánh mắt đảo qua bốn phía, trầm giọng nói: “Đệ tử chân truyền đầy tín nhiệm chúng ta, bọn hắn sẽ đơn độc hành động, những lão gia hỏa chúng ta tuyệt đối không tham dự., Đồng thời cũng không cho phép bất cứ lão gia hỏa nào khác nhúng tay, chỉ cần ba phái chúng ta đồng thời kiên trì tu hành là của vạn bối đệ tử, cho dù Thịnh Kinh Tiên Môn nhúng tay vào cũng không được. Như vậy bất luận thu

hoạch được bao nhiêu, đều do ba phái chia đều, tin tưởng Côn Luân và Vạn Pháp cũng có khuynh hướng đưa phương án này.”

Hoa Vân có chút không yên lòng: “Chỉ mấy người bọn họ có mạo hiểm quá hay không? Dù sao cũng là khu mộ truyền thừa vạn năm trước, còn trải qua thời đại mạt pháp, cho dù dụng ý tiên nhân là lựa chọn người thừa kế, sẽ không hạ tử thủ. Nhưng vạn nhất trận pháp bên trong có biến hóa, tu vi của bọn họ dù sao cũng quá thấp.”

Phong Ngâm nói: “Cho nên, cũng có thể có phương án thứ ba: Chúng ta sẽ coi như chuyện này chưa từng xảy ra.”

Hoa Vân lập tức ghen lời.

Trong số các vị trưởng lão ở đây, chỉ có Hoa Vân chưa từng trải qua thảm biến trăm năm trước, bởi vậy nàng là người có tâm địa mềm yếu nhất, cho dù các trưởng lão khác có suy nghĩ gì cũng đều không nghĩ tới buông tha cơ hội này. Cho dù sau lưng có cơ hội cũng là nguy cơ ngập trời.

Nếu là đệ tử khác thì không sao, nhưng nếu là đệ tử chân truyền, lưng phải gánh truyền thừa cùng tương lai của Linh Kiếm phái, thậm chí lưng còn cõng sứ mệnh trụ cột trong thời đại lớn, đã định trước không thể trưởng thành trong mưa phùn gió mát.

Khu mộ Thái Cổ đúng thật là nguy cơ khắp nơi, nhưng so với lịch trình trưởng thành của các trưởng lão Thiên Kiếm đường, chút trắc trở đó tính là gì? Huống chi trong mộ kiếm còn có kỳ ngộ khắp nơi, huống chi...

Linh kiếm phái có sát khí lớn cỡ Vương Lục.

...

Trên thực tế, ngoại trừ Hoa Vân ra, các trưởng lão Thiên Kiếm Đường biết được trủng Thái Cổ Kiếm là di sản của Chân Tiên, phần mộ truyền thừa trên cơ bản đã xác lập phương hướng lớn.

Phong ngâm với tư cách là người chưởng môn, có quyền tự quyết định, chỉ là bình thường hấn hầu như không sử dụng, từ trước đến nay là thương lượng thỏa đáng với các sư đệ sư muội rồi mới quyết định, chỉ là khi phong ngâm đã có suy nghĩ, các trưởng lão còn lại đều rất ít khi biểu đạt dị nghị.

Không phải sợ uy quyền —— cảm tình sâu đậm giữa thập trưởng lão Thiên Kiếm Đường, vượt xa khả năng tưởng tượng của tu sĩ môn phái bình thường, quyền thế lợi ích đối với bọn họ mà nói là vô nghĩa. Các trưởng lão khác ủng hộ Phong Ngâm là bởi vì hấn là Đại trưởng lão, Chưởng môn nhân, ánh mắt và trí tuệ che chở sơn môn hơn trăm năm qua.

Trầm mặc chốc lát, địa vị gần với trưởng lão truyền công của chưởng môn, thấy không có vấn đề gì, liền tiến thêm một bước định ra kế hoạch: “Như vậy thì kế hoạch thứ hai đi, để bọn Dao nhi mượn cơ hội này hảo hảo rèn luyện một chút., Cũng muốn xem xem đệ tử tinh anh của Côn Lôn và Vạn Pháp ra sao. Nghe nói thủ tịch đệ tử của Vạn Pháp Tiên môn trăm tử Dạ thành công lĩnh ngộ Vạn Pháp Bất Động Tiên Tâm, thực lực đã vượt qua Lưu Ly Tiên. Chu Mộc Mộc của Côn Luân có khác biệt so với hấn, đều là kinh địch không thể coi thường đám đệ tử đời sau.”

Chu Minh cũng cảm khái: “Vốn tưởng rằng Tiểu Lưu Ly sẽ phụng bồi Vương Lục đi Vân Châu trải qua một cuộc tiên duyên, tiến độ tu vi có thể dẫn trước trong cùng thế hệ, không ngờ chỉ miễn cưỡng vượt qua tiến độ của người khác. Thế hệ này thật sự là không tầm thường.

Lưu Hiến nói: “Khí vận trên người, hấn mộ không thôi, còn Linh Kiếm phái ồ ạt phát, ưu thế cần phải tới cảnh giới Chân Nhân mới có thể hiện ra... Tóm lại, lần này ba phái liên thủ thăm dò Kiếm Trủng, chắc hấn đều sẽ dốc toàn lực ứng phó.,

Đôi bên vừa hợp tác vừa có cạnh tranh, so với Côn Luân và Vạn Pháp, mặc dù Dao Nhi và Vương Lục của Linh Kiếm phái đều có sở trường riêng. Nhưng dù sao thế đơn lực bộc phát, trước mắt ở giai đoạn tu hành này, đệ tử chúng ta có thể lấy ra được cũng chỉ có ba đệ tử chân truyền và rải rác mấy người., Nhưng Côn Luân và Vạn Pháp tổ chức mười đội không thành vấn đề. Cho nên mấy ngày nay, mấy lão già chúng ta cũng đừng nhàn rồi, có thủ đoạn gì thì dùng cả bảo bối đi, bất kể ở núi nào cũng là đệ tử chân truyền của linh kiếm, không có gì để giấu.”

Vương Vũ đối với chuyện này cố gắng ủng hộ: “Nói cứng lắm, ủng hộ Vương Lục gần đây chính là đang tu hành không phân thắng bại. Cần phải mỗi ngày cung ứng mười vạn linh thạch mới có thể có tiền cảnh. Khẩn cầu các vị sư huynh đệ tử mọi tận lực ủng hộ...”

Chương môn nhân nhẹ giọng mở miệng: “Công pháp tà môn như vậy, nói cho hẳn biết không cần luyện là được.”

“... Này, không phải muốn toàn lực ủng hộ sao?”

“Đúng vậy.” Phong Ngâm lạnh lùng nói, “Cho nên chúng ta cũng đang suy nghĩ có nên đòi cho hẳn sư phụ đáng tin cậy một chút hay không, dù sao hẳn đã có thành tựu Vô Tướng công, không có người cũng có thể tiếp tục luyện.”

“Mẹ kiếp, các người không thể cứ đơn giản như vậy đầu hàng cuối cùng...”

Sau khi loại trừ ngũ trưởng lão quấy nhiễu, các trưởng lão Thiên Kiếm Đường còn lại định ra phạm trừ xuất lực, có pháp bảo công hiến độc môn, có công hiến ra linh đan diệu dược., Có người nguyện ý truyền công cho đệ tử, khiến tu vi của hẳn tạm thời tăng lên. Cuối cùng ngay cả Vương Vũ cũng tỏ thái độ nghiêm túc, đến lâm trận mài gươm, dạy Vương Lục một bộ công pháp mới. Mặc dù đây là chỗ tốt dành cho đệ tử nhà mình, nhưng các trưởng lão còn lại đều không dị nghị — trên thực tế nhiệm vụ lớn nhất mà Linh kiếm phái cấp cho Vương Vũ, chính là dạy dỗ tốt Vương Lục.

Thương nghị kết thúc, Lưu Hiên nói thêm: “Hôm trước công tác chuẩn bị đã định, kế tiếp phải tính toán sơ bộ phương thức hành động, tuy rằng cụ thể chi tiết phải đợi sau khi câu thông

với Côn Luân và Vạn Pháp mới có thể xác định, nhưng chúng ta bên này phải có ý tưởng cơ bản, ý của ta là..., Vẫn nên để Vương Lục dẫn đội, cho dù thực lực có cao hơn hẳn, Tiểu Lưu Ly được huấn luyện trong thời gian ngắn cũng có tiến bộ rất lớn, nhưng trong quá trình thăm dò Kiếm Trùng, công lược của Vương Lục không thể nghi ngờ là quan trọng nhất.”

Phương Hạc nghi ngờ: “Nói thì nói không sai, sau khi trải nghiệm ở Vân Đài sơn, ta cũng tán thành khả năng dẫn đầu của hắn, nhưng hôm nay chỉ có Tiểu Lưu Ly tâm phục khẩu phục đối với hắn, giữa hắn và Dao Nhi cũng chưa lập đủ tín nhiệm.”

Mấy tên trưởng lão rồi rít quay đầu nhìn về phía Chu Thi Dao, thần sắc nữ tử đăm đăm, vẫn ngồi ngay ngắn cạnh bàn gỗ phòng trúc, tay vuốt kiếm, mắt hiện tinh thần.

Các trưởng lão đều cảm thấy đau đầu, tính tình Chu Thi Dao quá lạnh lùng, thậm chí là cao ngạo, trừ kiếm đạo ra, nàng không quan tâm cái gì cả, muốn được nàng tán thành, trừ phi chứng minh thực lực và tài hoa của mình... Mà toàn bộ Linh Kiếm sơn, cũng chỉ có Chương môn phong ngâm, có thể lấy tuyệt thế thần kiếm áp chế nàng.

Đôi lại là những người khác như Lưu Hiên, Phương Hạc, cho dù cũng là trưởng lão quyền uy kinh người, tu vi lại vượt xa trí thông minh của Chu Thi Dao hiện nay, nhưng cũng không có khả năng tùy tiện sai sử Chu Thi Dao đi làm công việc nàng chán ghét.

Về phần Vương Lục... Lúc trước Chu Thi Dao về núi, dùng Cực Diễn Kiếm ngữ chấn nhiếp đệ tử Linh kiếm, Vương Lục cũng khó ngăn cản sự sắc bén của gã, lui về sau nửa bước, điều này không có khả năng làm cho Chu Thi Dao tin phục.

Trầm mặc chốc lát, Vương Vũ cười nhạt một tiếng: “Đám ngu ngốc các ngươi đúng là đầu óc cứng nhắc mục nát. Không nghe lời còn không đơn giản sao? Chu Thi Dao dù lạnh lùng thế nào, cũng là nữ nhân, nữ nhân không nghe lời, vậy thì khó mà nàng nghe lời mới thôi. Nữ nhân cứng rắn thế nào đi nữa, đối với nam nhân trong đan điền nàng cũng đặc biệt nhu nhược hơn một chút.”

Trong trúc thất, tử vong yên tĩnh, nhiệt độ càng đột nhiên hạ xuống, dâng lên một tầng sương lạnh.

Vương Vũ lại mờ mịt không cảm giác gì, phối hợp nói: “Mấy ngày qua ta đã thiết kế cho Vương Lục một bộ Vô Tướng Kim Cương Xử, bảo đảm hẳn luyện xong sẽ uy mãnh cương mãnh gấp bội, cứng rắn phát huy đặc tính Vô Tướng công đến mức tận cùng, khiến Chu Thi Dao dễ bảo, từ nay về sau nói một không hai “

“... Người.” Chương môn nhẹ nhàng mở miệng, âm thanh run rẩy, không, là cả người hẳn đang run rẩy nhè nhẹ.

Vương Vũ cười nói: “Yên tâm đi sư huynh, đợi sau khi công pháp hoàn thiện, ta sẽ thuận tiện dạy huynh tập luyện, bảo đảm cây già huynh nở hoa, mặt trời chiều đỏ a...”

“Người ngậm miệng lại cho ta mấy lời ô uế này, quả thực không thể tưởng tượng nổi từ hôm nay trở đi, trong ba năm tới người sẽ không có cung phụng nữa.”

Vương Vũ như bị sét đánh giữa trời quang, ghen hống nhìn trần trời: “Tại sao?” Sau đó vội vàng quay đầu xin giúp đỡ, “Các huynh đệ giúp ta một chút a.”

Thường ngày Hoa Vân có quan hệ với nàng vô cùng tốt, cũng có chút không nhìn được: “Sư tỷ, gần đây người lại thiếu tiền rồi, mỗi lần người thiếu tiền là lại mất tiết tháo...”

Lục Ly cũng thở dài một tiếng: “Sư tỷ, trong tay ta còn có chút linh thạch, vậy tặng người đi, người vẫn là... hơi rụt rè một chút thì tốt hơn.”

Tranh chấp âm ỉ, bỗng nhiên Chu Thi Dao vươn người lên, nữ tử đứng cùng một chỗ, các trưởng lão khác thì ngậm miệng, chuyển sự chú ý lên người nàng ta.

Chu Thi Dao đứng dậy, mày liễu cau lại, môi anh đào mấp máy, phảng phất như có chuyện ghen xương ở cổ họng. Nàng ta không giỏi ăn nói, trong lòng tuy có suy nghĩ nhưng khó mà nói ra được.

Thế là nàng liền kể ra chư vị kiếm chủ, được Thượng phẩm Linh Bảo trùng Thái Cổ, tùy tay vung vẩy, hóa ra một đoàn Tinh Thần Kiếm Khí toả ra tứ phương.

Người ở đây đều cảm nhận được ý chí kiên định từ kiếm ý lạnh thấu xương của Chu Thi Dao, trong lúc nhất thời im lặng không nói gì.

Chu Thi Dao tâm ý đã quyết, một kiếm xuất thủ liền phiêu nhiên ly tịch, lưu lại trong phòng trúc vắng lặng.

“A, Dao nhi vừa rồi nói như thế nào?”

Vương Vũ không hiểu gì cả đành phải nhờ người khác giúp đỡ.

Mấy tên trưởng lão đều lộ vẻ khó xử, cuối cùng vẫn là Phương Hạc hừ lạnh một tiếng: “Nàng nói, nàng tuyệt đối sẽ không tổ đội với Vương Lục, càng sẽ không nghe theo chỉ thị của hắn, khu mộ Thái Cổ, nàng muốn một mình độc hành.”

Vương Vũ ghen hòng nhìn trân trối: “Tuổi còn trẻ mà đã lập chí làm gái, tội gì phải thế?”

Người có biết xấu hổ không?

Trầm mặc thật lâu, chưởng môn nhân rốt cục lên tiếng.

“Như vậy kỳ thật cũng tốt. Dao nhi tâm cao khí ngạo, nhất định phải đem nàng hợp đến dưới tay Vương Lục, hai người chẳng những khó ăn ý phối hợp, ngược lại sẽ tự dung hao tổn. Hơn nữa, Dao nhi gia nhập môn hạ của ta, nghiêm ngặt tính ra đã gần hai mươi năm, Vương Lục vào núi cũng đã hơn mười năm., Ta cảm thấy cũng không ngại xem thử một chút, thiên mệnh chi tử mà trong Tinh Thần Đại Diễn thuật nói tới, cùng với ta tự mình chọn lựa Kiếm Thần tái thế, rốt cuộc bên nào tương đối mạnh? Đệ tử Linh Kiếm phái chung sống hòa thuận với nhau là tốt, nhưng cũng phải tăng cường cạnh tranh nội bộ, nhất là Vương Lục, hắn có thiên phú., Có tài hoa, tu vi tiến cảnh cũng tương đối khá, nhưng so với Dao nhi, động lực tu hành vẫn không đủ, không ngại tăng thêm áp lực cho hắn. Còn Dao Nhi, có cỗ kiếm hộ thân, một người độc hành cũng có thể tự bảo vệ mình.”

Nói xong, Chưởng môn hình như vô tình hay cố ý mà lờm su muội một cái, quả nhiên thấy thần sắc nàng thoải mái, bộ dáng vui mừng vô tâm.

Tên khốn nhà người, giả mặt đen lại còn giả nghiệm...

Vạn Pháp Tiên môn, văn thư trên tiên sơn Côn Lôn kéo tới Linh Kiếm sơn sau một ngày.

Giống như dự đoán của Phong Ngân, hai phái đều đưa ra đề nghị giữ bí mật, để cho đệ tử hành động một mình, hiển nhiên là không muốn tiết lộ việc này ra ngoài, đêm dài lắm mộng.

Đối với ba phái, Thiên Nam châu quá hẻo lánh, ngoài tầm tay. Đương nhiên, với thực lực Ngũ Tuyệt của Vạn Tiên minh, nhất định phải vượt châu tác chiến. Những tông phái địa phương như Ngự Thú tông ở Thiên Nam châu không thể ngăn cản. Vấn đề ở chỗ... có một Thịnh Kinh Tiên môn có chiến lược toàn đại lục, tình thế trở nên vi diệu.

Thịnh Kinh Tiên Môn đứng đầu Ngũ Tuyệt, tổng hợp thực lực có thể tùy ý làm đến ba phái còn lại. Tuy quái vật khổng lồ này có chỗ mập mập, nhưng nếu nó muốn lấy thể đề người, chỉ có đám Man tử trên núi quân đội mới có thể ngăn đầu đón đỡ.

Cho nên, biện pháp tốt nhất chính là vượt qua Thịnh Kinh, điều này yêu cầu phải giữ bí mật hành động ở mức độ cao nhất. Tin tức của Linh Kiếm phái giới hạn trong hai trưởng lão Thiên Kiếm Đường và Chu Thi Dao, Vương Lục là hai tên chân truyền biết được, ngay cả Lưu Ly Tiên cũng tạm thời giấu được. Côn Luân và Vạn Pháp là chỉ có Chương môn và mấy vị Trưởng lão, cùng với những đệ tử tinh nhuệ khác biết rõ tình hình. Sự tình chưa hẳn có thể giữ bí mật đến một khắc cuối cùng, nhưng có thể thêm một phần là một phần.

Về phần phương thức hợp tác của ba phái, sau khi trải qua một hai vòng tiến hành thương lượng với nhau rất hiệu quả, đệ tử ba phái phải lấy tâm ma đại thệ ước thúc không được làm hại lẫn nhau, còn lại thì không cần bàn đến. Về phần sau khi tiến vào Kiếm Trùng thì tổ đội lại không có yêu cầu chính xác, dù sao lúc này chỗ sâu trong Kiếm Trùng vốn chưa biết tình huống ra sao, xác định rõ ràng cũng không có ý nghĩa gì.

Vì biểu hiện thành ý, ba phái phái tự mình xuất ra một nhóm linh vật giá trị xa xỉ, phần lớn là dùng để phá giải cơ quan trong Kiếm Trùng, hoặc là bảo tồn tính mạng, trao đổi cùng hưởng lợi lẫn nhau., Trong đó Vạn Pháp Tiên Môn cống hiến ra một công thức tính toán vô cùng độc đáo, có thể dùng để nhanh chóng sử dụng phương pháp ứng biến trong bản tính

trận pháp. Còn Côn Luân Tiên Sơn thì công hiến ra một bộ sách cổ, ghi lại đủ loại cảm ngộ tâm đắc lúc người trước thăm dò di tích Chân Tiên, đều là giá trị liên thành. Vì thế, Linh Kiếm phái còn có chút đau đầu, muốn lấy ra thứ giá trị tương đương như thế nào.

Mà ngay lúc trưởng lão ba phái khai phá cực kỳ chuẩn bị cho Kiếm Trùng, Vương Lục cũng không nhàn rỗi.

Lần hành trình đến Kiếm Trùng này, khó khăn lớn nhất là vượt qua khảo nghiệm trùng trùng cơ quan Chân Tiên lưu lại, mà trong Linh Kiếm Sơn, có một vị cao nhân cho dù cơ quan phức tạp cỡ nào cũng có thể phá giải...

“Lão bản nương, ta muốn bán một phần bên ngoài...”

...

Vương Lục luôn luôn tự xưng là kẻ chuyên mạo hiểm, mà một trong những nghiệp vụ chủ yếu của kẻ chuyên nghiệp phá giải các cơ quan. Cuộc thử luyện của mộ Thái Cổ Kiếm cũng nằm trong phạm vi ảnh hưởng của hắn.

Chỉ cần nghe đại dương nhỏ thuật lại những gì mình đã trải qua trong Kiếm Trung, Vương Lục liền cảm thấy Vạn Pháp và Côn Luân kia quả thực có vô số đội ngũ, mình dù một thân một mình cũng có thể làm tốt hơn so với một đội người... Nhưng về phương diện khác, kẻ chuyên nghiệp mạo hiểm cũng không phải là không gì không làm được, chỉ đơn độc chính mình, e rằng khó mà tiếp tục được cửa ải thứ ba, vẫn phải có người giúp đỡ mới có thể tiếp tục tiến lên.

So với một người nhẹ nhàng đi đến Tàng Bảo thất treo Thần Chu Thi Dao, Vương Lục cũng thừa nhận năng lực công lược ít nhất cũng không phải là tốt nhất, hơn nữa trừ đi Chu Thi Dao không nói năng lực công lược, chỉ bàn về năng lực công lược, chính mình cũng không dám nói là đệ nhất Linh kiếm sơn.

Lão bản nương như bà chủ quán trọ trên Linh Khê trấn mới thật sự là chuyên gia. Thiên đại cơ quan trận pháp, khi chạm vào bàn tay ngọc nhỏ nhắn của bà ta cũng sẽ tan rã vô hình, hơn nữa thoát nhìn bà ta rất xinh xắn lạnh lợi, nắm quyền như búa, lực lớn như trâu, chỉ cần một đường đẩy ngang đều sẽ không có cửa ải nào không qua được.

Cho nên nhắc tới việc tiến hành khai phá tầng sâu đối với mộ Thái Cổ Kiếm, Vương Lục là người đầu tiên nhớ tới bà chủ.

“Lão bản nương, muốn bán một phần bên ngoài...”

Đẩy cửa khách sạn ra, chỉ thấy lão bản nương phía sau quầy đang có chút tâm thần không yên, gõ bàn tính vào sổ sách trống rỗng, tính toán quá trình đại khái là số lẻ chẳng bằng số lẻ... Thấy Vương Lục tiến đến, lão bản nương buông tính toán xuống, mí mắt nhếch lên nói: “Người không nhanh đi chuẩn bị rèn luyện Thiên Nam Châu, đến chỗ ta lãng phí thời gian gì chứ... Muốn bán ra ngoài cái gì?”

Vương Lục trầm giọng nói: “Cần một đôi móng heo trắng cắt có thể phá vạn pháp.”

Bà chủ chép lên vò rượu rồi đập xuống.

“Đừng nóng nảy như vậy, ta rất có thành ý đến cầu viện đây.”

Lão bản nương liếc mắt nhìn hắn: “Ta từng nói với ngươi rồi, năng lực của ta chỉ ở trong Linh Kiếm sơn hiệu lực mạnh nhất, xa xa nhất là không thể đi qua Thương Khê châu, chuyện ở Thiên Nam xa xôi, ta bất lực.”

Vương Lục giải thích: “Bản thể mộ Kiếm cũng không ở Thiên Nam, châu Thiên Nam chỉ là ngẫu nhiên phát hiện cửa vào, tồn tại ở chỗ mộ kiếm không gian giao nhau với Cửu Châu.”

Lão bản nương nói: “Bản thể không ở Thiên Nam nhưng cũng không ở Thương Khê châu a, một khi ta vượt qua giới hạn, không cách nào phát huy được năng lực nhỏ, nếu như thứ kia chạy ra thì ngươi có chịu trách nhiệm được không?”

Vương Lục nói: “Cho nên không dám hy vọng xa vời rằng Linh tử sẽ tự mình đi cùng, nhưng tử có biện pháp gì hay không, có thể mang theo năng lực của tử, a tử như quần áo trên người tử có thể kế thừa hiệu quả năng lực của tử hay không...”

“Biến thái, chết đi cho ta!”

“Chờ một chút, Linh tử là căn cứ vào nghiên cứu học thuật...”

Cười giỡn thì cười thôi, Vương Lục thấy thái độ của bạn học Phong Linh như thế, liền biết mộng đẹp của mình tan biến, Thiên Chiết Nam Kiếm Trùng khai phá cũng không có đường tắt để đi.

Đương nhiên, hắn sớm nghĩ đến, nếu Phong Linh sử dụng tốt như vậy, cho dù chương môn nhân dùng thủ đoạn quỷ liêm cũng sẽ phát động lực lượng của nàng... Chính mình chỉ là cân nhắc đến ác liệt của quan hệ bọn họ, có lẽ là Phong Linh cố ý khoan tay đứng nhìn, bất quá hôm nay xem ra cũng không phải như thế.

Bất quá, trái phải cũng chỉ là đến thử vận khí, quần áo bên người của Linh tử... Không đúng, liền mang theo đạo cụ phá quan không lấy được, lấy đến một phần móng heo trắng nõn đánh răng cũng không tệ. Nhưng ngay lúc Vương Lục buông

tha,, Lão bản nương lại hơi chần chờ nói: “Lần thăm dò mộ Thái Cổ Kiếm này, phong hiểm không hề tầm thường, ta thấy giữa các trưởng lão Thiên Kiếm Đường cũng có rất nhiều tranh cãi, người cũng đừng quá khen. Chỗ ta có một bảo bối, là Phong lão đầu khóc lóc lẩn lộn muốn đưa cho ta bảo vệ tính mạng trong thời khắc máu chót, ta nghĩ có lẽ có thể dùng được.”

Nói xong, lão bản nương lấy từ trong ngực ra một ngọc bài màu cam, trực tiếp nhét vào tay Vương Lục.

“Lúc nào cần thì bóp nát là được rồi, trừ phi gặp phải thời khắc sinh tử, đừng tùy tiện sử dụng, nếu không có phát huy tác dụng thì tốt, lúc về nhớ trả ta.”

Vương Lục chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay ấm áp một hồi, ngọc bài mang theo nhiệt độ thiếu nữ liền không chút nghi ngờ rơi vào trong tay, không đợi hấn mở miệng nói chuyện, lão bản nương liền xoay người đi vào nhà bếp.

Người ta đã đưa tiền tín hiệu rõ ràng như thế, Vương Lục mặc dù có chút khó hiểu, nhưng vẫn rời khỏi quán trọ Như gia. Chẳng qua là nắm lấy ngọc bài lão bản nương đưa ra, một vấn đề không khỏi hiện lên trong đầu.

Phong Linh bởi vì thể chất, ít khi chạm trực tiếp vào linh vật gì đó, bởi vì rất có thể trong lúc đụng vào nhẹ nhàng sẽ phá hủy bảo bối, lúc trước Thăng tiên đại hội, nàng nếu như vô ý tặng cho mình bảo vệ hộp cơm, thì đã lột một tầng khăn tay. Hôm nay lại trực tiếp lấy ngọc bài xuống, chẳng lẽ không sợ tổn hại linh vật?

Vương Lục tò mò quan sát một phen, linh khí bên trong ngọc bài thu liễm lại, dùng thủ pháp độc đáo phong ấn lại. Trừ phi thật sự bóp nát, có lẽ không cách nào xác định hiệu dụng cụ thể.

Cáo biệt như ở một quán trọ, trạm thứ hai là thực đường Phiêu Miểu.

“Ồ? Vương Lục là người à, nghe nói người muốn đến một địa phương rất nguy hiểm để tiến hành rèn luyện? Không sai một kiếm thủ đạt tiêu chuẩn liền phải ở trong hiểm cảnh không

ngừng khiêu chiến bản thân, ma luyện mũi kiếm. Người chờ một lát, ta sẽ có đồ vật tặng cho người.”

Nói xong, A Diên liền bước nhanh lấy ra một cái bọc lớn.

“Đây là lương thực hành quân ta chuyên môn chuẩn bị cho các người.”

“Dùng đặc sản, dinh dưỡng của Thanh Vân phong có giá trị rất cao...”

“...” Vương Lục trầm mặc trong chốc lát, tạm thời thu lại, nghĩ thầm lúc cần hạ độc chí ít có nguyên vật liệu.

Mà đưa ra tâm ý của mình, trong lòng A Yểm cũng vui sướng: “Như vậy, còn có chuyện gì khác sao?”

Vương Lục nói: “Ta muốn đấu kiếm với người một lần nữa.”

“Ồ? Người và ta đúng là đã lâu rồi không so kiếm. Trong khoảng thời gian này người trưởng thành không ít, cũng để ta kiến thức thêm một chút thủ đoạn mới của người đi.”

Trong khi nói chuyện, đôi mắt màu xanh lục âm u tỏa ra hào quang anh khí bức người.

Một phen luận bàn kiếm pháp cuối cùng với A Khải, không ngoài dự liệu lại bị thua một lần nữa. Cũng không ngoài dự liệu lại có thể ngộ, vị đầu bếp Phiêu Miểu phong này có thể nói là số một số hai thần kỳ trên Linh Kiếm sơn, nhìn qua không có nửa điểm tiên pháp tu vi., Chỉ là phạm nhân kiếm thuật không tệ, nhưng lấy thực lực cảnh giới Hư Đan của Vương Lục hôm nay, vẫn không thể thủ thắng đấu kiếm. Kiếm thuật của A miêu như đỉnh núi nguy nga vĩnh viễn không có điểm cuối, gặp mạnh càng mạnh, khiến người ta vĩnh viễn không đoán ra cực hạn của nàng ở nơi nào.

Bất quá Vương Lục cùng gã đấu kiếm cũng không phải vì thủ thắng, mà là vì mài giữa mũi kiếm. Trước khi xuất chinh đấu đấu đấu kiếm với A miêu một hồi, giống như dùng đá mài dao thượng giai mài giữa bản thân, đem toàn bộ chi tiết chưa đạt được thành thực trong kiếm pháp mài giữa qua một lần, khiến cho Vô Tướng kiếm càng thêm trơn tru, tùy thời đến trận mài kiếm, hiệu quả cuối cùng cũng có vài phần.

Một ngày sau, các trưởng lão Thiên Kiếm Đường bắt đầu triệu tập đệ tử chân truyền tập hợp ở đỉnh núi Tinh Thần. Vương Lục cáo biệt A Oa, ở trong truyền thuyết chúc phúc của người sau mà giẫm lên truyền tông trận đi tới đỉnh Tinh Thần.

Tinh Thần Phong, trước phòng trúc của chương môn, Lưu Ly Tiên đã đến trước, đang dựa vào mấy cây trúc xanh biếc, cầm một bọc quả hạch lắc đầu thưởng thức. Bất quá sau khi nhìn thấy Vương Lục liền ném quả hạch, cười vui nhảy tới, ôm thật chặt Vương Lục, cười ngây ngô nói: “Su phụ bảo ta ngoan ngoan nghe lời người.”

“Ồ? Vậy thì nắm tay.”

“A “...”

“Ngồi xuống.”

“A “...”

“Đứng lên đi.”

“A a “

Thế là Vương Lục sờ lên đầu Lưu Ly Tiên, đang chuẩn bị tán thưởng hai câu, đột nhiên phát hiện cách đó không xa có mấy đôi mắt sắc bén như đao kiếm đang một mực khóa chặt chính mình.

Nhị trưởng lão Lưu Hiền, Phương Hạc, tam trưởng lão Phương Hạc, tứ trưởng lão Chu Minh... Thiên Kiếm Đường trưởng lão cơ hồ tề tụ tại đây, lạnh lùng nhìn chăm chú vào hành vi trêu đùa sủng vật của mình.

Vương Lục tăng hắng một cái, cố gắng giải thích: “Vừa rồi chính là tiểu phẩm mà chúng ta chuẩn bị biểu diễn cho mọi người xem, tên là... Tây Môn Khánh kia Triều Xảo Triều Triều Triều Triều Sử Duy Trụ, thỉnh chỉ chính thức.”

“Hừ” Chu Minh hừ lạnh một tiếng, các trưởng lão còn lại cũng phần lớn tư thái lạnh lùng. Chỉ có sư phụ nhà mình giơ ngón tay cái lên, còn âm thầm truyền âm nguyên thần: “Tiểu tử thói thì hay lắm, Thông Minh Phong có tiên thật là cây Diêu Tiên thụ này, người có thể ổn định lại cho ta!”

Chẳng có gì to tát ông nội nhà người...

“Vương Lục a.”

Lúc lúng túng, chường môn mở miệng yếu ớt.

“Vâng.”

“Hành trình đến khu mộ Thái Cổ Kiếm lần này do người dẫn đội, người trời sinh thông minh, vào núi mười năm qua cũng đã trải qua không ít chuyện, lời thừa thãi ta vốn không cần phải nói, nhưng ta vẫn phải nhấn mạnh một lần. Người là thủ tịch của môn phái, đây cũng là nghĩa vụ quyền lực.”

Vương Lục nghiêm mặt nói: “Ta biết, nhất định sẽ chăm sóc tốt tốt cho Lưu Ly sư muội và Thi Dao sư tỷ tuyệt đối không phụ lòng tín nhiệm của người khác đối với ta.”

Phong Ngân lắc đầu: “Có quyết tâm như vậy là tốt, nhưng vẫn có một chút hiểu lầm, Dao nhi không cùng một đội với người, nàng đơn độc hành động.”

Vương Lục lấy làm kinh hãi, ánh mắt chuyên hướng trong trúc thất, nữ tử vóc người cao lớn an tĩnh đứng ở trong bóng râm phòng trúc, di thể độc lập, nhưng tư thái cao ngạo không ai bằng lòng lại thể hiện hết vẻ không thể nghi ngờ.

“Có ý tứ, xem thường bọn ta đây dựa bất lợi sao?” Vương Lục cười cười, “Vậy hãy đợi xem, nhìn xem thần linh này của nàng và kẻ chuyên nghiệp mạo hiểm như ta, rốt cuộc ai cao ai thấp.”

Phong Ngân lại nói: “Chẳng qua ngoại trừ lưu ly, người còn phải chiếu cố đội viên khác... Thi Tiêu, tới đi.

Theo thanh âm êm ái của một nữ tử vang lên, không khí trên đỉnh Tinh Thần nhất thời thoải mái vài phần, một thân ảnh trắng nõn từ trong rừng Trúc chậm rãi đi ra. Bạch Thi Dung mang theo nụ cười nhàn nhạt đi tới trước phòng trúc, theo thứ tự gặt đầu thi lễ với trưởng lão Thiên Kiếm Đường, sau đó nở rộ với Vương Lục.

“Vương Lục... Sư huynh, đã lâu không gặp.”

Vương Lục tâm tư bưng tỉnh: “Quả thật là đã lâu không gặp, chớp mắt một cái giống như là lớn rồi.”

Hơn một tháng trước, Bạch Thi bị Thất Tí trưởng lão mang về Thanh Vân phong bế quan tu hành, hôm nay gặp mặt lần nữa, Bạch Thi y nguyên duy trì khuôn mặt thiếu nữ ngây ngô trẻ

con ban đầu, thần sắc lại trầm ổn tự nhiên hơn nhiều, không phải một cái xương cốt đều có thể lừa gạt tiên thú đơn thuần nàng tới.

Trong lòng Vương Lục cảm khái, Bạch Thi Hi cùng Lưu Ly Tiên chung quy khác nhau, thu hoạch hơn một tháng này hiển nhiên không chỉ là nội thương điều dưỡng xong, còn học được rất nhiều kiến thức thông thường ở Quan Hải sư thúc, hôm nay Bạch Thi Tuyên vẫn ngây thơ hồn nhiên, lại có vẻ thành thực hơn nhiều, chỉ có chỗ sâu trong ánh mắt còn ẩn giấu một tia quynh luyến chỉ có đối với mình mới mở ra...

“Thi Y là tiên thú hóa hình, trời sinh thần thông, có nàng tương trợ, tin rằng có thể như hổ thêm cánh.”

Nói xong, chương môn lật tay, trên đỉnh Tinh Thần lập tức nổi lên tinh quang.

“Người đã đến đông đủ, không cần lãng phí thời gian, mấy người các người cũng lên đường đi thôi.”

Dựa theo ước định giữa Linh Kiếm phái và Côn Luân và Vạn Pháp, vì giữ bí mật, đợi đến giờ tối, ba phái sẽ tự mở ra truyền tống trận, thẳng tới bảo tàng trong Kiếm Trùng, hội họp ở bên trong mộ Kiếm.

Trong đó, đệ tử hai phái Vạn Pháp và Côn Luân sau khi kết thúc quá trình rèn luyện lần trước đã lưu lại dấu hiệu có thể truyền tống trong kho báu. Tuy Chu Thi Dao không nhớ đã để lại dấu hiệu nhưng Huyền Minh cổ kiếm trong tay nàng lại có thể trực tiếp cộng minh cùng Kiếm Trùng. Kể từ đó, có thể tránh được tai mắt của các tông phái khác.

Dưới chỉ thị của chương môn, bốn người Chu Thi Dao, Vương Lục, Lưu Ly Tiên, Bạch Thi Huyền... đại biểu Linh Kiếm phái bước vào trong Tinh Thần Quang Hải, cảm thụ được tinh thần của không gian, chuẩn bị nghênh đón khảo nghiệm hoàn toàn mới.

Gió gầm không chế trận pháp, lấy tu vi Hóa Thần xé rách không gian, pháp lực xuyên phá hư không, thẳng đến vị trí mộ kiếm không gian không tên.

Mà trên đỉnh Tinh Thần Phong, Trưởng lão truyền công nhìn không được đưa ra lời dặn dò cuối cùng: “Lần này Linh kiếm

chúng ta phải ra ít người nhất, nhưng các người nhất định phải thể hiện ra phong cách Linh kiếm phái, không kiêu ngạo không siểm nịnh... Đương nhiên, ba phái vẫn lấy hợp tác làm chủ, ý thức đối kháng không nên quá cưỡng ép làm hỏng đại sự, tóm lại..."

Âm thanh thao thao còn chưa đình chỉ, Phong Ngâm chân nhân một tiếng sắc lệnh, cảnh vật trước mắt bọn người Vương Lục đột nhiên bắt đầu vặn vẹo, trong nháy mắt đã là một mảnh u ám.

Dựa theo kế hoạch, sau khi phát động truyền tống, điếm chân đặt chân vào kho báu của mộ Thái Cổ Kiếm, ở nơi đó đám người Vương Lục hội hợp với người của Côn Luân và Vạn Pháp, tìm được một bí mật của khu mộ kiếm sâu hơn.

Chỉ là... Vương Lục nhíu mày, trong lòng khó hiểu.

Có ai nói trước Côn Luân và Vạn Pháp có nhiều như vậy không?

Nhìn đội ngũ khổng lồ trước mắt ước chừng hơn ba mươi người, cùng với ba động pháp lực khác lạ của Côn Luân và Vạn Pháp, trong lòng Vương Lục hơi trầm xuống, chuyển đi khu mộ kiếm vừa mới bắt đầu, tình huống giống như đã phát triển về hướng không thể không chế.

...

Tàng bảo thất của trủng kiếm không gian tương đối rộng rãi, nhưng lúc này hơn ba mươi người chen chúc gần bốn mươi người, liền có chút chật hẹp chật hẹp, bầu không khí cũng có chút vi diệu. Đám người Vương Lục từ trong truyền tống trận xuất hiện, lập tức khiến cho mọi người chú ý, như là trong nồi dầu nóng đổ đầy nước lạnh.

“Người nào?”

“Lại nữa? Mau bảo bọn chúng cút đi, đám cá nhép này...”

Cuộc đời âm ỉ, khiến Vương Lục phải nhíu mày, loạn như vậy, nhưng không tương xứng với bất kỳ kế hoạch nào.

Chẳng qua, kế hoạch ngoài kế hoạch có cách xử lý, chỉ cần lấy bất biến ứng vạn biến... Cũng không có gì đáng sợ.

Trầm tâm tĩnh khí, ánh mắt Vương Lục đảo qua bốn phía, ở trong một đoàn khuôn mặt xa lạ, cũng tìm được mấy khuôn mặt quen thuộc. Đối phương đương nhiên cũng phát hiện Vương Lục, chần chờ một lát liền đi tới.

“Vương huynh.”

Trên mặt Vương Lục hơi lộ ra nét cười: “Tiểu Hải... Còn có Tử Dạ huynh bên kia, đã lâu không gặp.”

Người tới chính là một đám đệ tử Vạn Pháp Tiên môn, Đại sư huynh Trảm Tử Dạ dẫn đội. Đám người Diệp Phi, Triệu Khương Nguyên năm đó môn phái trao đổi cũng có mặt ở đây, phía sau còn có hai người tuổi tác, tu vi có vẻ xấp xỉ nhau, hiển nhiên cũng là đệ tử tinh nhuệ của Vạn Pháp Tiên môn, tổng cộng bảy người.

“Làm sao vậy?”

Hải Vân Phàm cười khỏ: “Người tính không bằng trời tính.”

Đệ tử Vạn Pháp Tiên môn có thể khiến người ta tôn sùng tính toán nhất nói ra câu này, xem ra thật đúng là đã xảy ra biến cố lớn... Hơn nữa, biến cố này khiến người ta rất khó xử lý. Kết hợp với tình huống hiện trường, Vương Lục suy nghĩ một chút rồi nói: “Thịnh Kinh?”

Tuy không rõ vì sao lại nghiêm khắc giữ bí mật hành động, bị Thịnh Kinh Tiên Môn chen ngang, nhưng có thể khiến ba phái tính toán thất bại, có thể khiến Phong Ngâm Chân Nhân không thể thôi diễn được, khiến đệ tử Ngũ Tuyệt môn là Vạn Pháp Tiên môn như Vạn Pháp Tiên môn cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ... Nghĩ thế nào cũng chỉ có Thịnh Kinh Tiên môn mới phù hợp điều kiện.

“Đúng vậy, chính là Thịnh Kinh Tiên Môn...”

Một thanh âm hùng hồn hữu lực đột nhiên xen vào, sau đó một nam tu sĩ thân hình cao lớn từ trong đám người tách ra đi đến trước mặt Vương Lục, đem hấn bao phủ ở trong cái bóng của chính mình.

Vương Lục dáng người xem như trung đẳng, nhưng trước mặt người này lại như là hải tử chưa hoàn toàn phát dục, ánh mắt nếu là nhìn thẳng, chỉ có thể nhìn thấy ngực đối phương.

Sau đó Vương Lục lại một mực không ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào ngực đối phương mà nói: “Đạo hữu Thịnh Kinh? Quý khách quang lâm không ghênh đón từ xa, xin thứ lỗi.”

Tuy rằng tu sĩ của Thịnh Kinh Tiên Môn có thân hình cao lớn, nhưng không phải là mãng phu không mưu đồ, làm sao không nghe ra ý của Vương Lục Ngôn là khách không mời mà đến? Nhưng hấn cũng không để ý tới ám ngôn trên lời nói này, hừ lạnh một tiếng: “Các người là người của Linh Kiếm phái? Không có gì nói nhảm với các người, ở đâu tới thì quay về nơi đó, bớt đi việc loạn thêm.”

Vương Lục hơi hột nói: “Tu hú chiếm tổ chim khách, đây là đạo xử thế của tiên môn các người ư?”

“Tu hú chiếm tổ chim khách? Buồn cười, vật vô chủ, từ lúc nào đã thành đồ của nhà người rồi?”

Vương Lục nghe được lời ấy, lập tức nở nụ cười, sau đó ngẩng đầu lên: “Nếu người đã thừa nhận là vật vô chủ, vậy thì ít nhất không tính tất cả mọi người trong Thịnh Kinh Tiên Môn. Mọi người gác lại tranh luận, cùng nhau khai phá là được, mà thăm dò tầng sâu Kiếm Trung đều dựa vào cơ duyên... Như vậy cũng không tệ.”

“Thật là một tu sĩ miệng lưỡi trơn tru” cười lạnh mấy tiếng, nhưng không nói gì thêm, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống lại có thêm một tia tán thưởng.

Khác với Chu Mộc Mộc Mộc, Vạn Pháp Tiên môn, Trảm Tử Dạ, hai phái kia, tu sĩ trẻ tuổi tới từ Thương Khê châu, lời nói cay độc, cũng hết sức chân thực.

Người sớm nhất gặp được tiên sơn Côn Luân, hai phái suýt nữa động thủ. Chu Mộc Mộc dẫn đầu Côn Luân hoàn toàn không nghĩ tới ở nơi đây gặp được tu sĩ Thịnh Kinh, dưới sự kinh ngạc không chút do dự phun máu người, nói xấu Thịnh Kinh dùng thủ đoạn hèn hạ đánh cắp cơ mật ba phái, sau đó một lời không hợp liền mâu thuẫn trở nên gay gắt.

Sau đó người của Vạn Pháp Tiên môn xuất hiện cũng kinh ngạc vạn trạng, tuy nhiên Trảm Tử Dạ lại tỉnh táo hơn một chút so với Chu Mộc Mộc, đoán được vài phần nội tình, cũng không trực tiếp chỉ trích thủ đoạn người của Thịnh Kinh, mà luôn nhắc tới trung Thái Cổ Kiếm Trùng là ba phái khác của Côn Luân, Vạn Pháp Linh Kiếm, Thịnh Kinh cũng không có quyền can thiệp...

Con mẹ nó còn đánh rắm.

Thủ đoạn hèn hạ đánh cắp cơ mật ba phái? Thịnh Kinh Tiên Môn muốn biết cái gì, còn dùng đánh cắp tin tức nhà người? Thật sự là mắt chuột mắt sáng, éch ngồi đáy giếng.

Thế lực của Thịnh Kinh Tiên Môn lan khắp Cửu Châu, tuyệt đối không chỉ vì lợi ích nhất thời trước mắt. Chiến lược Cửu Châu thực hành hơn ngàn năm, thật ra Thịnh Kinh Tiên Môn cũng không thực sự làm ra chuyện cướp bóc, chỉ khắc sâu ấn ký ở các nơi trong Thịnh Kinh...

Sau đó, Chương môn Hà Đồ đạo nhân dốc sức trăm năm chế tạo Tiên bảo Cửu Châu Đồ trong Tiên Thành Thịnh Kinh, liên thông địa lý Cửu Châu, từ đây chương khổng thiên hạ đại sự.

Vì vậy, xuất thế tại trung Thái Cổ Kiếm ở Thiên Nam Châu, Thịnh Kinh sao có thể không biết?

Đương nhiên, ngay cả Tiên bảo Cửu Châu Đồ cũng không thể tính toán hết thay biến hóa trên thế gian, chỉ có thể cảm nhận đại sự, chi tiết mơ hồ không rõ. Mà khu vực thế lực thịnh kinh

hơi kém, phản ứng của Cửu Châu Đồ cũng tương đối không hẳn cảm., Cộng thêm Cửu Châu to lớn, dị biến lúc nào cũng không phát sinh, Thịnh Kinh dù cường đại cũng khó mà chú ý tới toàn bộ, như tin tức Tiên thú xuất thế trên Vân Đài Sơn Vân Châu, trên Cửu Châu Đồ liền mơ hồ không rõ, cũng không gây nên đủ coi trọng, về sau Tiên Đồ cảnh báo lúc đó., Bạch Thi đã hoàn thành hóa hình, Ngũ trưởng lão Linh Kiếm sơn tự mình đi Vân Đài sơn, Thịnh Kinh Tiên môn đành coi như thôi. Còn khu mộ Kiếm Tiên ở Thiên Nam, lúc đầu Thịnh Kinh cũng vậy, nghĩ lầm rằng trong khu mộ kiếm này ẩn giấu nhiều nhất là một hai kiện linh bảo thượng phẩm, không đáng để hao phí vật lực nhiều người, mà lúc đó đã có ba tuyệt môn phái có ba tuyệt cảnh tranh đoạt, Thịnh Kinh Tiên môn không cần phải liều mạng chen chân vào.

Nhưng sau khi đệ tử Linh Kiếm phái lấy đi bảo vật, Thịnh Kinh đã phát hiện dị thường. Trong bản đồ Cửu Châu, thanh khí tượng trưng dị bảo xuất thế ở Thiên Nam châu chẳng những không tản đi, ngược lại mơ hồ có xu thế mạnh hơn, chỉ loáng thoáng đã tới, lúc ẩn lúc hiện, lúc ẩn lúc hiện. Chương môn tính toán Vô Thượng Diển Thuật, xác định chỗ sâu trong Kiếm Trùng chỉ sợ còn có bí mật. Nhưng làm trủng truyền thừa, không thể cậy mạnh phá, liền lập tức hạ đội ngũ đệ tử tinh nhuệ của Tiên môn đi thăm dò.

Thật ra Thịnh Kinh phản ứng hơi chậm hơn một chút so với ba phái khác, nhưng vị trí khôi thủ Tiên Đạo bất phạm cũng hiển lộ không thể nghi ngờ. Nó mới bắt đầu mặc dù chậm, nhưng hình thức quản lý nội bộ lại khiến nó ngay lập tức hoàn thành động viên của tổ chức., Từ Trung Châu Tiên Thành cùng các nơi tập hợp một đội ngũ hai mươi lăm người công lược, trực tiếp giết tới cổng vào Kiếm Trùng. Bọn họ không có tiêu ký truyền tông của đám người Côn Luân, Vạn Pháp lưu lại, là bắt đầu vượt ải từ đầu, ba cửa ải đầu chỉ dùng thời gian rất ngắn đã phá được nửa ngày, hiệu suất vô cùng kinh người.

Đương nhiên, điều này trong mắt những người ở Thịnh Kinh rất bình thường, mặc dù hai mươi lăm người này là tập hợp vội vàng, nhưng đều là tinh nhuệ của tiên môn, tuyệt đối không phải hạng xoàng., Dẫn đầu là người đứng thứ bảy trong mười chín đệ tử tiên môn gồm Lục Vương Giang Lưu, Hư Đan đỉnh phong, Huyền Kim chiến thể đạt tới cảnh giới mười sáu trọng

thiên, tổng hợp thực lực không thua gì năm tuyệt thủ tịch khác. Mà phó thủ của hắn lại là song sinh thứ mười bảy mười tám xếp hàng bên trong thập thất chân truyền Vọng Nguyệt Loan Vũ, Vọng Nguyệt Loan Vân Vũ., Hai người cầm hòm Âm Dương Bách Bảo, lúc liên thủ thực lực so với Giang Lưu còn mạnh hơn một bậc. Mà hai mươi tu sĩ còn lại cũng đều là tinh nhuệ tuyệt đối của bồi phận đệ tử, thấp nhất cũng có tu vi Hư Đan trung phẩm, tăng thêm công pháp thượng thừa, toàn thân pháp bảo, thực lực tổng hợp so với thượng phẩm tông phái Kim Đan chân nhân cũng không kém bao nhiêu.

Một đội ngũ mạnh mẽ như vậy, cần gì phải đi đánh cướp tin tức của Côn Luân và Vạn Pháp, chỉ dựa vào bản lĩnh của bản thân thì đã có thể đi trong Kiếm Trùng rồi.

Khách không mời mà tới, tu hú chiếm tổ chim khách? Thật nực cười, khi đội ngũ bọn họ tiến vào Tàng Bảo thất, sắp mở cửa vào cửa ải thứ tư, đám người Chu Mộc phái Côn Luân mới vừa tới Vạn Pháp Tiên môn, Trảm Tử Dạ lại hoàn toàn không thấy bóng dáng, khách không mời mà tới phải là đệ tử ba phái như Côn Luân mới đúng.

Sau khi ý thức được vấn đề này, Vương Lục căn bản không dây dưa đến quyền khai phá và quyền sở hữu của Kiếm Trùng, trực tiếp đưa ra tranh luận, đẩy lui tình thế xấu. Mà theo đạo lý thì cách đề nghị này khó mà phản bác nhất.

Bởi vì mặc dù lần này Thịnh Kinh Tiên Môn tới sớm nhất, nhưng truy nguồn gốc, so với ba phái khác dù sao đã thất thủ trước, như vậy quyền khai phá khu mộ kiếm này rốt cuộc thuộc về nơi nào cũng không rõ ràng.

Mà vấn đề không rõ thì phải xử lý như thế nào? Rất đơn giản, một loại là Vương Lục gác tranh cãi lại, trước tiên an tâm phát ra bảo vật mộ kiếm, một loại khác thì...

“Nực cười, ai tranh cãi với người?” Trong đội ngũ của Thịnh Kinh Tiên Môn, một tu sĩ dáng người cao gầy cười nhạo: “Chỉ bằng các người cũng mơ tưởng tranh đoạt bảo vật khu mộ Kiếm Tiên với Thịnh Kinh Tiên Môn?”

Nhưng mà không đợi Vương Lục nói chuyện, trong đội ngũ Côn Luân có một thiếu nữ mười phần anh khí hán liền nhường

mày, nổi giận nói: “Vọng tưởng? Sư trưởng tông môn ngươi không dạy ngươi tới trước đến sau sao?”

“Tới trước đến trước? Lúc ta tới Chu Mộc Mộc ngươi còn đang trên đường, thế mà ngươi còn không biết xấu hổ nhắc tới thứ tự trước sau. Côn Luân các ngươi luôn luôn tự xưng là tổ tiên đạo, thế nào mà ngay cả đạo lý thị phi cũng không phân biệt rõ ràng?”

“Lần trước khi chúng ta tới đây, các ngươi Thịnh Kinh các ngươi còn không biết chỗ này cơ mà.”

Thấy hai bên lại muốn nói chuyện dài dòng, đám tu sĩ Thịnh Kinh Tiên môn cũng không nói nhiều, hơn hai mươi người đồng loạt bước lên một bước, khí thế kinh người áp bách xuống, sáu người Côn Luân nhất thời sắc mặt có chút khó coi.

Bất kể miệng lưỡi kiên cố tới mức nào, cũng không thể phủ nhận chuyện tông môn có thực lực mạnh nhất trong Thịnh Kinh Tiên Môn này, đoàn đội hai mươi lăm người, tùy tiện một người cũng không kém.

Tu sĩ trên tiên sơn Côn Luân thua mất một bậc, Chu Mộc Mộc vội vàng nhìn về phía Vạn Pháp tiên môn, tuy hai phái cũng không thân cận nhiều, nhưng chung quy vẫn có tình cảm liên thủ lẫn trước, trăm tử dạ vạn pháp toàn bộ thông tin thực lực kinh người, có thể trở thành viện trợ cực mạnh.

Nhưng ánh mắt vừa chuyển, Chu Mộc Mộc không khỏi trợn mắt há hốc mồm, lần trước gặp mặt còn hơi có tư thế oai hùng, chỉ là đêm khuya có vẻ thư sinh ngốc nghếch lúc này như một thiếu niên mới nở, vẻ mặt ngượng ngùng thỉnh thoảng ngắm trộm một thiếu nữ Vũ Dư Linh Kiếm phái...

Mẹ ngươi, ngươi đến đây đến cùng là để làm gì?

Trăm Tử Dạ không đáng tin cậy, Chu Mộc Mộc đành phải gửi gắm hy vọng vào Linh Kiếm phái. Lúc trước nàng tiếp xúc với tu sĩ Linh Kiếm phái không nhiều lắm, nhưng đã nghe tới tên Vương Lục đại danh của thủ tịch Linh Kiếm từ lâu. Hơn nữa chuyến đi tới Kiếm Trung lần trước, nàng tiếp nhận một kiếm của Chu Thi Dao, một kiếm kia suýt nữa đã phá nát tiên thân Thái Ất Linh Lung mà nàng đã học. Đến nay nghĩ vẫn cứ như ác mộng.

Nếu Linh kiếm phái chịu ra mặt, ba phái hợp lực cũng chưa chắc không thể đấu với Thịnh Kinh một trận.

“A, để ta nói vài lời.” Thời điểm gương cung bặt kiếm, Vương Lục mở miệng nói: “Khung Thái Cổ Kiếm này là do Chân Tiên thời Thái Cổ lưu lại từ thời đại Thái Cổ lưu lại, tiêu chuẩn hơn xa đương đại, hơn nữa còn trải qua hao kiếp thời mạt pháp, trong đó rất có thể có rất nhiều cơ quan linh biến dị hoặc là biến dị mất linh., Hung hiểm càng thêm vài phần. Đoàn đội quý phái tuy rằng thực lực cường đại, nhưng nếu nói có thể như giẫm trên đất bằng ở chỗ này, chỉ sợ cũng không thực tế. Cùng là đối với chúng ta linh kiếm, Côn Luân và Vạn Pháp mà nói cũng giống nhau, như vậy so với tiêu phí trong trồng rỗng, không bằng mọi người liên thủ khai phá. Số lượng mộ kiếm này lớn chưa từng có, trong lúc đó bảo vật vô số, hà tất phải ăn mảnh đất duy nhất.”

Giang Lưu gật gật đầu nói: ” Thịnh Kinh Tiên môn không nhất định phải ăn mảnh, nếu trong quá trình thăm dò Kiếm Trùng có được viện trợ cường đại đương nhiên là chuyện tốt. Nhưng chúng ta lại lo lắng đến lúc đó những thứ lấy được không phải là viện thủ, mà là con dao găm sau lưng.”

Lực lượng này Vương Giang Lưu người cao lớn, công pháp cương mãnh vô song, tâm tư lại trầm tĩnh nhẫn nại, có chút không phù hợp với tướng mạo.

Vương Lục cười nói: “Vậy thì bày tâm ma đại thế lên đi.”

Nhưng lần này lại phái người của Côn Luân tới phá đài, Chu Mộc Mộc thấy Vương Lục liên thủ với Thịnh Kinh, có phần tức giận nói: “Linh Kiếm phái các ngươi cứ như vậy không có khí phách, nhìn thấy Thịnh Kinh Tiên Môn là không đứng vững nổi, chẳng lẽ lại muốn nịnh bợ vô sỉ?”

Giang Lưu cười ha ha: “Thấy chưa? Ngay cả nội bộ ba phái các ngươi đều lục đục như vậy, sao ta có thể yên tâm tiếp nhận các ngươi làm đồng đội được? Hơn nữa Vương huynh đệ vừa rồi nói không sai, trủng Thái Cổ Kiếm này hung hiểm dị thường, ngay cả Thịnh Kinh Tiên môn chúng ta cũng phải cẩn thận từng li từng tí, còn ba phái các ngươi... Ta không nói ô hợp nữa, tốt hơn là tỉnh táo một chút., Về nhà sớm bớt việc, Cửu Châu to lớn, tiên duyên vô số, Thịnh Kinh Tiên Môn

chúng ta cũng không phải muốn ăn hết tất cả chỗ tốt, những chỗ chúng ta không thể với tới, các ngươi cứ thoải mái phát huy đi.”

Vương Lục nhướn mày: “Đây rõ ràng là chỉ cho người khác cơm thừa canh cặn sao?”

“Nếu các ngươi thật có bản lĩnh, Thịnh Kinh cũng hoan nghênh các ngươi đến cạnh tranh, đáng tiếc cho dù ba phái các ngươi cộng lại, cũng không đủ xem...”

Vương Lục Tâm nói chớ chính là câu này, nhưng không đợi gã mở miệng, liền nghe sau lưng một thanh âm gập ghềnh, lạnh như băng.

“Ồn ào, ồn chết đi được.”

Sau một khắc, ánh sáng ngôi sao chói mắt rải đầy mỗi một góc Tầng Bảo thất.

Ngàn vạn điểm hàn tinh như rót vào hầm băng, nhưng một khi đưa tay chạm vào tinh quang, lại có thể cảm thấy trong đó bộc phát ra nhiệt lượng kinh người.

Băng hỏa đan xen, mộ kiếm được truyền thừa từ thời đại Thái Cổ dưới ánh sao chiếu rọi lại mơ hồ có vẻ dao động, một lát sau, một vách tường xám xịt vang lên tiếng sụp đổ rầm rầm.

Tầng Bảo thất bị phá vỡ.

Thông đạo cửa Kiếm Trung tầng thứ tư cũng từ phía sau vách tường lộ ra.

Trong sự khiếp sợ không gì sánh được, Chu Thi Dao hoàn toàn không để ý tới tranh chấp giữa Thịnh Kinh Tiên Môn và ba phái còn lại, thân hình như gió mát thổi về phía cửa vào cửa ra vào cửa thứ tư.

“Ngươi chờ một chút...”

Một tu sĩ Thịnh Kinh ở gần vách tường kia phản ứng lại, đang định đưa tay ngăn cản, chỉ thấy năm ngón tay của hắn mở ra, không gian sụp đổ, ngũ hành rối loạn, biểu hiện ra uy lực khủng bố.

“Đừng cản đường.”

Phịch phịch

Thậm chí mọi người còn không thấy rõ chuyện gì xảy ra, tu sĩ đưa tay ngăn cản kia đã bị lực đạo cực lớn đùng phải phản chấn trở về, như rom rạ bay đến giữa không trung.

Lực Vương Giang Lưu mở to mắt, khó có thể tin vào những gì mình nhìn thấy trước mắt.

Người bị đánh bay kia... Chính là một trong những phó đội trưởng của Thịnh Kinh Tiên Môn, Vọng Nguyệt Loan Vân nhìn như bình thường không có gì lạ, nhưng hai tay lại có càn khôn Âm Dương, biến hóa vô cùng khó có thể làm gì tu sĩ Hư Đan đỉnh phong.

Sau một lát kinh ngạc, Giang Lưu sải bước đuổi theo, trong miệng rống giận: “Muốn chạy?”

Các tu sĩ Thịnh Kinh Tiên Môn khác lập tức đuổi theo, hai mươi lăm người liên tiếp tràn vào trong lỗ hổng trên vách tường.

Về phần tu sĩ ba phái còn lại...

“Chậc, đúng là thế sự khó đoán. Thôi được rồi, còn đứng ngây ra đó làm gì, đuổi kịp rồi.”

Theo tiếng chào hỏi của Vương Lục, tu sĩ ba phái lập tức theo sát yên lặng tiến vào.

Mất thấy cục diện bế tắc trước kia khó có thể phá giải, cứ như vậy bị bạo lực phá giải, tư vị trong lòng mọi người không giống nhau, đặc biệt là Vương Lục cảm xúc sâu sắc nhất trong đó.

“Quả nhiên, thiên ngôn vạn ngữ không bằng đâm thẳng người a...”

...

Tinh thần kiếm thật đáng sợ.... thật là đáng sợ.

Chạy loạn trong hành lang màu xám sau vách tường, khí thế như hồng thủy của vương lưu, Huyền kim chiến thể thiên chuy bách luyện phóng xuất ra năng lượng kinh người, như khai sơn liệt thạch không thể ngăn cản, nhưng lúc bên tẩu, trong lòng Giang Lưu lại không kiềm chế được dâng lên từng trận hàn ý.

Vừa rồi khi kiếm quang tinh thần kinh thể hải tục sáng lên, hết thấy chung quanh như ngưng trệ, thế giới cũng lâm vào đen trắng, chỉ có một đạo thân ảnh cao gầy gầy nở rộ sắc thái của mình, di thể độc lập, lại cao cao tại thượng, đối với tất cả mọi thứ xung quanh đều khinh thường.

Chiêu kiếm kia đâm vào vách tường, mà khu mộ Thái Cổ có thủ đoạn cấp bậc Chân Tiên tạo thành lại bị bắn thủng lỗ chỗ dưới uy lực của chiêu kiếm này. Hai mươi lăm người của Thịnh Kinh Tiên Môn mở được cánh cửa thứ tư không thể tùy tiện mở ra, bị một kiếm của cô phá vỡ.

Nếu một kiếm kia đâm về phía mình thì sẽ như thế nào? Huyền kim chiến thể có thể ngăn cản tinh thần kiếm khí hay không? Giang Lưu không có bất cứ lòng tin nào.

Vọng Nguyệt Loan Vân dùng âm dương Ngũ Hành Thần thảo chặn lại, trong sự bảo vệ của đoàn đội Liên Nhạc chi trận, có thể nói là do hai mươi tư người chia sẻ thương tổn, dù là tu sĩ Nguyên Anh cũng khó có thể một kích đả thương, nhưng ở trước mặt Tinh Thần kiếm khí biến ảo khó lường lại không thể ngăn cản mấy may.

Giang Lưu nhìn thấy rõ ràng, bị đánh tan không phải là hai mươi lăm người liên thủ phòng ngự, mà là Nhạc Chi Trận. Chu Thi Dao dùng kiếm pháp vô cùng thần kỳ phá vỡ chiến trận, sau đó đánh tan Nguyệt Loan Vân, trong lúc đó thân hình chưa từng dừng lại chút nào... Thủ đoạn bậc này, vô cùng kì diệu, đừng nói nàng chỉ mới cảnh giới Hư Đan, cho dù là Kim Đan chân nhân, cũng ít có người có thể làm được như vậy.

Cho nên đây cũng là nguyên nhân Giang Lưu bắt chập ba phái còn lại, lập tức dẫn mọi người xông vào cửa thứ tư.

Cho dù có thể ngăn cản được ba phái còn lại thì sao? Đưa Chu Thi Dao đi vào, ai biết nàng có thể đi tới một bước nào? Nghe nói trước đó nàng đã trực tiếp tiến vào tầng thứ ba Tầng Bảo thất, hiển nhiên trên người mang tiên duyên lớn lao, rất có thể chính là người thừa kế thừa truyền thừa, để ai đi vào cũng không tha cho nàng.

Về phần phân binh tác chiến lại càng ngu không thể ngờ tới, đội ngũ của Thịnh Kinh Tiên Môn quả thật mạnh nhất, nhưng ba phái còn lại cũng tuyệt đối không kém, thực lực liên thủ kỳ thật cùng hai mươi lăm người của Thịnh Kinh chênh lệch với nhau, một khi chia ra, hậu quả rất khó đoán. Lúc này, có lẽ đúng như lời thủ tịch của Linh Kiếm phái Vương Lục, liên thủ mới là lựa chọn chính xác.

“Su huynh, bây giờ phải làm sao?”

Sau lưng, Vọng Nguyệt Loan Vân bước nhanh theo, hẳn bị một kiếm của Chu Thi Dao đã thương, mặc dù được đồng môn trị liệu, nhưng lúc này sắc mặt vẫn có chút tái nhợt.

Giang Lưu nói: “Trước tiên đuổi theo đi, về phần tu sĩ ba phái kia... Trước không cần quản, nếu không thể ngăn cản bọn hắn trước cửa quan, thì không cần lãng phí thời gian.”

“Ừ, ta hiểu rồi.” Vọng Nguyệt Loan Vân gật đầu, lại hỏi: “Su huynh, ta không cảm nhận được khí tức của nàng, huynh vẫn tập trung vào đó sao?”

Bị hỏi đến việc này, Giang Lưu trầm mặc một lát, dùng nguyên thần truyền âm nói: “Hoàn toàn không có... Từ khi bước vào thông đạo, liền hoàn toàn mất đi manh mối. Ta hoài nghi là vấn đề bản thân Kiếm Trùng. Nơi đây thoạt nhìn là một đường thẳng, nhưng rất có thể có huyền cơ khác, người nhất định phải chú ý tới các sư đệ sư muội, không được để cho mọi người mất dấu.”

“Yên tâm, Loan Vũ đang chủ trì trận pháp Liên Nhạc, sẽ không dễ dàng bỏ đi đâu.” Loan Vân nhú mày: “Nhưng điều kỳ quái là, Chu Thi Dao kia vừa tiến vào đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, tựa hồ được trùng kiếm truyền

tổng đến nơi khác, nhưng những người khác vẫn đi theo sau chúng ta, như giò trong xương.”

“... Đây cũng là chuyện tốt, chúng tỏ bọn họ cũng không có cách nào đuổi kịp Chu Thi Dao. Mấy người Linh kiếm phái rất có ý tứ, xem ra cũng không đoàn kết như vậy.”

Giang Lưu nói đến một nửa, lắc đầu, không suy nghĩ nữa.

“Được rồi, bây giờ không phải lúc suy nghĩ những thứ này, ta cảm giác thông đạo lập tức sắp đến điểm cuối, để mọi người chuẩn bị sẵn sàng.”

Cùng lúc đó, Vương Lục đang theo đoàn đội Thịnh Kinh tiến vào cửa thứ tư, cũng lâm vào trong hoang mang.

“Tiểu Bạch, còn ngửi thấy mùi của đại sư tử không?”

“Không có, nàng đã không còn ở cửa ải này nữa.”

Bạch Thi sóng vai đi cùng Vương Lục nhú mũi một cái, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu.

Xuất thân tiên thú Bạch Thi, tự nhiên có được thiên phú khứu giác nhạy bén bao trùm bất luận nhân loại nào, lại thêm nguyệt hoa điểm hóa thể chất thuần âm, khiến cho phương diện cảm giác của nàng thậm chí vượt qua tu sĩ cấp nguyên anh. Nếu nàng nói không có, như vậy nhất định là không có.

“Ha ha, đúng là có ngàn bản lĩnh chi phí không bằng bù đắp lại a.” Vương Lục cảm khái nói: “Đại sư tử không hô là Đại sư tử.”

“Sư huynh, đại sư tử tìm được bảo vật rồi à?” Lưu Ly Tiên tò mò hỏi: “Vậy chúng ta có thể về được không? Nơi này khiến ta có cảm giác rất không thoải mái.”

“Không khí Trần Hủ vạn năm trước đương nhiên sẽ không thoải mái. Nhưng còn chưa tới mức dừng tay, đại sư tử có tiên duyên với nàng, nhưng tiên duyên của chúng ta cũng không đoạn tuyệt, nếu không Kiếm Trùng không cần thiết kể con đường không có điểm dừng ở cảnh giới này, tiếp tục duy trì cửa ải thí luyện. Khu mộ kiếm này là di tích Chân Tiên, không ai có thể độc chiếm, cô ấy lấy của cô ấy, chúng ta thăm dò chúng ta.”

Lưu Ly Tiên có chút thất vọng, nhưng nếu Vương Lục đã nói như vậy, nàng cũng không có ý kiến gì.

“Sư huynh, ta ngửi được một mùi vị khác thường, thông đạo hẳn là sắp đến điểm cuối rồi.”

Mà một lát sau, đội ngũ Thịnh Kinh Tiên môn đi đầu đột nhiên gia tốc, hiển nhiên cũng nhận ra biến hóa.

Sau thời gian ước chừng một chén trà, thông đạo trở nên sáng sủa hơn, ánh nắng ban mai chiếu rọi khắp nơi.

Từ trong thông đạo âm u chật hẹp đi ra, đập vào mắt là một mảnh dãy núi hùng vĩ bao la hùng vĩ, lối vào thông đạo đặt trên đỉnh một đỉnh núi nguy nga, đỉnh núi là một mảnh đất trống bằng phẳng, diện tích dị thường bao la, tựa như đồng bằng.

“Thần thông biến hóa của không gian này thật là tuyệt vời, không hổ là thủ đoạn của tiên nhân.”

Nhìn không gian bao la không thấy giới hạn, Đại sư huynh Trảm Tử Dạ của Vạn Pháp Tiên Môn cảm khái từ đáy lòng. Với tư cách tu sĩ theo hình thức học thuật, hẳn biết rõ muốn mở động thiên trong Kiếm Trung phải hao phí pháp lực kinh người cỡ nào, cho dù tông phái cũng bình thường mở động phủ trong sơn môn, nhưng trong không gian lại rộng lớn như vậy, đây chỉ là khu mộ truyền thừa để lựa chọn người thừa kế mà thôi.

Nhưng mà đối với những người khác thì vấn đề đáng quan tâm lúc này hiển nhiên không phải là thủ đoạn của Tiên nhân thời Thái Cổ.

Cửa thứ tư làm sao tiếp tục? Trong dãy núi này cất giấu manh mối gì? Trong quá trình công lược, phải xử lý quan hệ với môn phái khác như thế nào?

Bởi vì một kiếm kinh tâm động phách của Chu Thi Dao, thế cục giằng co trước kia đã bị phá vỡ, bốn phái nhân mã đồng thời tiến vào cửa thứ tư của mộ Thái Cổ Kiếm, cũng coi như là có thái độ liên thủ, nhưng cho dù ai cũng biết, hợp tác một cách chân thành, tuyệt đối là nói chơi giữa ban ngày...

Thời điểm mỗi người đều có tâm tư riêng, bỗng nhiên một trận thanh âm kỳ quái từ trong đầu mỗi người vang lên.

“ ¥ ¥ ”

“Cái gì?”

Phần lớn tu sĩ bốn phái hai mặt nhìn nhau, trên mặt lộ ra rạo rức, nhưng cũng có ít người suy tư.

“Đây là một loại cổ ngữ trước hạo kiếp mạt pháp, thời đại thái cổ từng lưu hành.”

Cướp đoạt đáp án, chính là Vạn Pháp Tiên môn Hải Vân Phàm.

Tu sĩ Vạn Pháp Tiên môn am hiểu học thuật, môn phái tinh nhuệ tới Kiếm Trung lần này cũng có sở trường riêng, trong đó Hải Vân Phàm vừa vận nghiên cứu ngôn ngữ cổ đại.

“Ta nghe được nội dung, đánh bại Thủ Hộ giả, tiến vào cửa ải tiếp theo.”

Một lát sau, Chu Mộc Mộc trên núi Côn Lôn gật đầu nói: “Nội dung ta nghe được cũng giống như vậy.”

Là môn phái truyền thừa cổ xưa nhất của Vạn Tiên minh, Côn Luân Tiên Sơn cũng nghiên cứu rất sâu đối với sự vật cổ đại, môn hạ đệ tử phần lớn là chuyên gia kiến thức cổ đại.

“Ừm, nội dung xác thực là như vậy, đại khái không sai.”

Thịnh Kinh Tiên môn lần này đến đây chính là đoàn đội tinh anh, trong đó cũng có người biết ngôn ngữ cổ đại.

Mà ngay lúc ba phái còn lại trao đổi tâm đắc, Vương Lục cũng đang kiệt lực nhớ lại sở học.

“Căn cứ theo những ghi chép liên quan đến đàm luận kỳ lạ ở Dương Cửu Châu, đây là trước thời đại mạt pháp lưu truyền thông tin về đại bộ phận địa khu vực phía nam đại lục Cửu Châu, tuy nhiên căn cứ vào đặc tính phát âm để phán đoán, hẳn là truyền lưu ở một vạn một ngàn năm trước, khu vực Bách Lê Châu kiên cố mài vàng sơn —— chính là biến ngôn ngữ thổ ngữ hôm nay của Nam Châu.”

“Mà trong một quyển 《Bách Lê Phi Thăng viết》, ghi chép xuất thân Chân Tiên của Bách Lê Châu, chặn đứng cuối pháp hạo kiếp hàng lâm, có Chân Tiên nghe đồn tổng cộng có ba người, Bách Mục Chân Quân, Viêm Hà Chân Quân, Tử

Nguyên Chân Quân. Trong đó Bách Mục Chân Quân đơn độc một mình, không giống như là sẽ lưu lại di sản truyền thừa cho hậu nhân. Về phần có phải hay không hai vị Chân Quân còn lại, có thể kiểm chứng thêm một bước, bất quá có thể cung cấp cho người ta tư liệu phỏng đoán.”

Một bên suy tư, một bên quan sát ba phái khác không mặn không nhạt giao lưu. Trong lòng Vương Lục buồn cười, mình tuy là linh kiếm học bá đạo ngoại hiệu., Cũng không dám tự xưng là học thức đứng đầu đến cỡ nào, thực tế bây giờ trong lúc ngũ tuyệt tinh nhuệ tụ tập, ai cũng không dám nói bừa mình có thể thắng được những người khác. Tạo nghệ ngôn ngữ cổ đại của đệ tử ba phái bên kia đều không dưới mình, bây giờ lại giả bộ như cái hiểu cái không giao lưu với nhau, thật sự quá buồn cười.

Đều là lão thương cả, làm bộ làm tịch cái gì chứ.

Chẳng qua là cảm thấy bầu không khí nơi đây khác thường, cộng thêm bố cục tồn tại của tứ phái đã thành, liền có ý định tiếp tục hợp tác, sau đó dùng học thuật trao đổi làm vật dẫn, bắt đầu cuộc đối thoại giữa đoàn đội.

Bất quá như vậy cũng tốt, so với vừa lên đã binh binh bốp bốp thì tốt hơn nhiều. Dù cho cấp bậc của trủng Kiếm Thái Cổ Chân Tiên có chuyên nghiệp tới mấy cũng khó mà so sánh được —— trừ phi là một viên viên chung thân như đại sư tỷ. Lúc công lược có vài đồng pháo hôi bên người tuyệt đối hữu dụng.

Mà lúc này ba phái kia vừa vặn làm xong vở kịch, bắt đầu chính thức tiến hành trao đổi với chủ đề có giá trị, chỉ nghe lực lượng Vương Giang Lưu hỏi: “Như vậy, rốt cuộc thanh âm này là của ai?”

Chu Mộc Mộc nói: “Sủng truyền thừa thời Thái Cổ, chắc chắn sẽ lưu lại người bảo vệ tương tự Khí Linh, dẫn dắt hậu nhân hoàn thành truyền thừa, chỉ là... Có lẽ niên đại quá lâu rồi, người thủ hộ này đã mất đi linh tính, vừa rồi ta thử vài loại thủ đoạn để gọi nó, nhận được câu trả lời đều là cùng một câu.”

Hải Vân Phàm nói: “Cũng chính là không phải nhân vật có trí năng. Nhưng nhắc nhở của hấn không sai, chúng ta chỉ có đánh ngã Thủ Hộ giả mới có thể tiến vào cửa tiếp theo.”

Giang Lưu tán đồng nói: “Giang địa này mặc dù rộng lớn, nhưng hoàn toàn không có sinh khí, càng không có manh mối cửa ải tiếp theo. Chỉ là, người thủ hộ mà nó nói đến rốt cuộc là ai?”

Chu Mộc Mộc cũng nói: “Hoàn toàn không có chút manh mối nào, hơn nữa rất kỳ quái là tuy vùng núi này rất rộng lớn nhưng không có chút khí tức của sinh vật nào, ngay cả thảm thực vật cũng rất thưa thớt, nếu nói tới Thủ Hộ giả... thì hoàn toàn không thể thấy được.”

“Sao có thể không nhìn thấy?”

Vương Lục đứng lúc chen lời vào, thành công hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Giang Lưu nghiêm túc hỏi: “Người có phát hiện gì không?”

Vương Lục đưa tay chỉ về phía trước, chỉ thấy giữa từng mảnh núi non trùng điệp, một ngọn núi nguy nga cao ngất đặc biệt làm cho người ta chú ý. Nhìn từ xa, ngọn núi thẳng đến tầng mây, thân núi khổng lồ bao phủ cả tòa hồ nước trong bóng râm, dù là cách xa xôi cũng có thể cảm nhận được cảm giác áp lực kinh người.

“Vậy không phải đúng rồi sao?”

Theo sự chỉ dẫn của Vương Lục, đám người Chu Mộc cẩn thận quan sát ngọn núi kia, mặc dù không thể phát hiện ra bất kỳ linh tính nào trong số đó, nhưng mà... Chính xác, hình dạng ngọn núi mơ hồ hiện ra hình người.

Lực lượng Giang Lưu hít vào một luồng lương khí: “...Không phải chứ?”

Vương Lục cười lạnh: “Sợ cái gì, chỉ là cận bã cấp vạn trượng...”

...

“... Rốt cuộc mộ kiếm này có thành ý không?”

Chu Mộc Mộc thờ dài nhìn ngọn núi nguy nga phía xa, trong lòng chỉ cảm thấy hoang đường không thể tưởng tượng nổi.

Đây là Thủ Hộ giả? Mâu này của hắn là Thủ Hộ giả? Chúng ta tiến vào cửa tiếp theo điều kiện chính là đánh bại một tòa núi cao vạn trượng? Đùa gì vậy?

Tuy rằng rất nhiều người khi nói về thần thông của tu sĩ đều dùng những từ ngữ di sơn đảo hải, trên thực tế hôm nay những đại tu sĩ cấp Chân Quân trong Vạn Tiên minh kia cũng có khả năng dời núi lấp biển, nhưng tu sĩ ở đây ngay cả cấp chân nhân cũng không có một ai, dời núi, bành bao bột sứt đầu sao? Huống chi thủ hộ giả cũng không phải vật chết, có được thân thể to cao như núi, thần thông đương nhiên cao hơn núi cao rồi.

Trong truyền thuyết, cũng chỉ có thời đại thái cổ càng sớm, các Tổ Vu thời đại hồng hoang mới có loại thân hình che khuất bầu trời này, mà bất cứ một vị Tổ Vu nào đạt được kiếp này, chỉ sợ đều có thực lực quét ngang cửu châu.

Đương nhiên, nếu thật sự là Tổ Vu đường, cũng không đến nỗi lưu lạc đến mức làm chó giữ nhà cho một Thượng Cổ Chân Tiên—— còn không phải là chó giữ nhà cửa cửa cuối cùng. Nhưng cường độ của người Bảo vệ này cũng không khỏi quá mức mong đợi.

Lúc này ngay cả người ở Thịnh Kinh kiêu căng cao nhất cũng cảm thấy may mắn vì không ấn áp chính sách ép xuống ba lần định độ chiếm mộ kiếm.

Người của Vạn Pháp Tiên môn càng nghĩ mãi vẫn không hiểu: “Vì sao chủ nhân nơi này lại để lại thử thách như vậy? Không thấy làm khó dễ à?”

Vương Lục nói: “Đại khái bởi vì một vạn năm trước thủ hộ giả còn không có như vậy.”

Mọi người nghe vậy sững sờ, lập tức ý thức được, Vạn Trượng Cao Sơn này rất có thể là vạn năm trôi qua kết quả, giống như

một cây mầm nhỏ trưởng thành che trời cổ mộc. Người thủ hộ năm đó đối với người thừa kế sau này có lẽ chỉ là một cường địch, bây giờ u...

Chu Mộc Mộc cau mày nói: “Nhưng tại sao không cảm giác được một chút linh khí?”

Vương Lục giang tay: “Bởi vì chết rồi.”

“Chết, chết rồi?”

“Một vạn năm qua đi, trừ thực vật người nào còn có thể không chết? Huống chi tốc độ thời gian trôi qua nơi đây chỉ sợ không giống bên ngoài. Một vạn năm bên ngoài, ở chỗ này có lẽ sẽ được tăng gấp đôi, thậm chí nhiều hơn.”

Chu Mộc Mộc lại hỏi: “Thủ hộ giả đều đã chết, chúng ta nên làm gì bây giờ? Tiên thi sao?”

Vương Lục nói: “Ta cũng không rõ, có lẽ vấn đề này cũng không có đáp án quá tốt. Dù sao khu mộ kiếm này cũng đã ngủ say quá lâu, lại trải qua mật pháp hao kiếp, rất nhiều chuyện đã không thể theo quy củ mà nhìn, cho dù thật sự gặp phải một con đường chết, chúng ta cũng không còn lời nào để nói.”

Sau đó, trên đỉnh núi duy trì trăm mặc rất dài, ba người còn lại đương nhiên sẽ không hoàn toàn tín nhiệm Vương Lục, tu sĩ Thịnh Kinh Tiên Môn lại chia làm năm nhóm nhỏ chia nhau thăm dò khu núi bao la này.

Một lát sau, người của Vạn Pháp Tiên Môn và Côn Luân Tiên Sơn cũng tự mình mở hạp, chỉ có điều sau khi mọi người đã hẹn nhau nửa ngày thì hội hạp ở đây, Vương Lục lắc đầu cũng không xuống núi, mà ở tại chỗ nhóm lửa bắt đầu nấu cơm cho Lưu Ly Tiên và Bạch Thi Tiêu.

Lưu Ly Tiên là người dễ nuôi nhất, chỉ cần ăn uống no đủ, bất cứ lúc nào cũng vui vẻ thoải mái. Nhưng Bạch Thi ngây thơ lại ủ rũ: “Sur huynh, khí tức nơi này vô cùng cổ quái, ta hoàn toàn không cảm nhận được linh tính của vạn vật.”

Vương Lục nói: “Nơi này chỉ là không gian bên trong Kiếm Trùng, ngủ say vạn năm, tuyệt thiên mạch tuyệt địa, lấy đâu ra linh hồn vạn vật?”

Bạch Thi Dung khó xử nói: “Sự tình phức tạp hơn nhiều so với lời ta nói, biểu đạt của ta có thể không quá thỏa đáng, trên thực tế...”

Nhưng không đợi nàng tiếp tục nữa, Vương Lục đã đưa tay che lại môi nàng, lắc đầu ra hiệu nàng không cần nói nữa.

Bạch Thi giật mình một chút, ý thức được Vương Lục đại khái là có suy nghĩ sâu xa hơn, mà không phải suy nghĩ không chu đáo, lập tức tuyệt tuyệt sự lo lắng trong lòng, nụ cười lại lần nữa lộ ra khuôn mặt, trong lúc nhất thời đẹp không tả xiết.

Một lúc lâu sau, ba người còn lại mang theo thần sắc phức tạp trở về.

Thời gian nửa ngày, người nên xem đều đã nhìn, nên thử cũng đều thử, những người tiến vào Thịnh Kinh lớn nhất, còn thử dùng tiên pháp mạnh nhất phá hoại để oanh kích thân núi, kết quả trên thân núi cứng rắn sắt thép đánh ra một cái hố to sâu tới trăm mét, uy lực kinh người, nhưng căn bản là không có chút ý nghĩa nào.

Tiên thi cũng không tính là đánh bại Thủ Hộ Giả.

Giang Lưu lòng tràn đầy xúi quẩy, sải bước đi đến trước mặt Vương Lục: “Người có biện pháp thì nói đi.”

Wang Lục nói: “Nói thật, không có cách nào đáng tin cậy cả, nhưng có một đường ngang ngõ tắt. Nếu tình huống ba phái các ngươi đều không có biện pháp, không ngại lấy ra cứu một chút.”

“Làm thế nào?”

“Trước phục sinh, sau giết chết hẳn.”

“Bởi vì giới hạn điều kiện đã định là đánh bại rồi, không giãy dụa đại khái cũng không tính là đánh bại, cho nên trước tiên liền tạo điều kiện cho nó giãy dụa vậy.”

Giang Lưu cả giận nói: “Người quả thực là muốn tìm đường sống trong cõi chết mà? Đừng nói là một quái vật khổng lồ như vậy, coi như là thổ chết đi, người có bản lĩnh thì đuổi theo thân hồn của ta xem thử?”

Người chết không thể sống lại, cái này mặc dù không phải là định lý tuyệt đối trong tu tiên giới, nhưng độ khó khi tử vong

chuyển sinh cực cao, cũng tuyệt không phải một đám đệ tử Hu Đan trước mắt có thể đơn giản thực hiện, huống chi đối tượng muốn phục sinh lại là một tòa cao vạn trượng.

Vương Lục lại nói: “Người đây là bị thường thức ước thúc tư duy, kỳ thật nhìn lại, chính bởi vì đại gia hỏa này đẳng cấp so với thổ rùng cao hơn nhiều, ngược lại dễ dàng thực hiện chuyển sinh tử, đặc biệt thịt khác đã tiến hóa đến trình độ đỉnh thiên lập địa, rất có thể chỉ cần một cái mật ong thuận nước đẩy thuyền.”

Giang Lưu nghe vậy sững sờ, trong đầu mơ hồ có linh quang hiện lên, lại nắm không được kỹ càng.

Dù sao hẳn cũng có sở trường về Huyền Kim chiến thể, phương diện công pháp cũng không rõ ràng cho lắm. Nhưng những người khác nghe xong lời Vương Lục nói lại rất được dẫn dắt, nhất là Diệp Phi của Vạn Pháp Tiên Môn, mặt mày vui vẻ nói: “Nói không sai thật, kẻ này càng cao cấp hơn., Động thiên phúc địa càng dễ xuất hiện sinh mệnh đặc thù hơn so với nơi hoang vu dã lĩnh nhiều, linh vật thượng phẩm càng dễ dàng hóa thành tinh, mà Bồ Thiên Thạch lại dễ dàng đạt được thiên địa tạo hóa hơn nhiều so với ngoan thạch bình thường. Nếu dựa theo đạo lý này, cho dù đại gia hỏa này chết đi, nhưng chung quy vẫn để lại một khối thịt tốt như vậy, có lẽ thật sự có hy vọng đem cái chết sống lại.”

Giang Lưu vẫn không thể tán thành: “Vẫn là dị tượng khai thiên, sinh linh hình thể khổng lồ như thế, cho dù có thể tử chuyển sinh, cần pháp lực to lớn, chúng ta cũng tuyệt đối không chịu nổi.”

Vương Lục nói: “Cho nên đây chính là phương án cứu chữa ngựa chết làm ngựa sống, nếu người có biện pháp tốt hơn ta tuyệt đối không nói hai lời, nhưng người có sao? Mặc dù ý nghĩ này mở ra, nhưng dù sao cũng là một phương hướng có thể cố gắng. Hơn nữa mọi người tại đây ít nhất đều có tu vi Hu Đan, trên người linh đan diệu dược cũng không cần nói, về vận pháp lực cung cấp, hẳn là không thành vấn đề chứ?”

Giang Lưu chần chờ một chút, cũng không nóng lòng tỏ thái độ.

Nhưng rất nhanh sau đó, các tu sĩ Vạn Pháp Tiên Môn đã có được sự tán thành.

Trảm Tử Dạ nói: “Ta đồng ý với phương án của Vương huynh, tuy rằng nghe có chút hoang đường nhưng ít ra cũng có giá trị để thử nghiệm.”

Một lát sau, Chu Mộc Mộc cũng gật đầu nói: “Dù sao cũng không có biện pháp tốt hơn, không ngại thử một chút xem.”

Giang Lưu thấy đã có ba phái cho thấy thái độ của mình, cũng thuận nước đẩy thuyền: “Đã như vậy, cứ dựa theo suy nghĩ của người thử xem, Vạn Pháp tiên môn, các người không phải am hiểu nhất các loại pháp thuật và bố trận sao? Các người đến thiết kế một bộ phương án thực thi đi, người của mấy phái khác phối hợp với các người là được.”

Đám người Trảm Tử Dạ cũng không so đo thái độ vênh mặt Giang Lưu vênh mặt hást hàm sai khiến này, vài sư huynh đệ tụ tập cùng một chỗ, dần dần đắm chìm trong bầu không khí học thuật, bừng bừng hứng thú thảo luận với nhau một phen, do Trảm Tử Dạ tổng kết nói: “Tiên pháp thích hợp thật sự có., Nếu như nhìn ngọn núi kia thành bình thường sinh linh, có thể thử mở ra Tạo Hóa Luân Mạch, lấy pháp lực tinh thuần chuyển hóa làm tạo hóa chi khí sinh linh truyền vào, nếu thân thể của nó đẳng cấp đủ cao, hẳn là sẽ sinh ra phản ứng, ngưng tụ ra linh tính.”

Diệp Phi bổ sung: “Chúng ta tính toán một chút, tuy cần pháp lực quá lớn nhưng nếu người của bốn phái có thể liên hợp lại thì hoàn toàn có thể cung ứng được.”

Hải Vân Phàm nói: “Đương nhiên phải chú ý chừng mực, chúng ta hồi sinh nó là để đánh bại nó. Nếu có thể thì phải nắm chắc một mức độ phục sinh ít nhất. Nó chỉ cho nó trạng thái sống sót mà không cho nó có năng lực hoạt động thực tế.”

Chu Mộc Dương nhướn mày nói: “Không sai, nếu sau khi phục sinh lại, lại phát hiện vô lực đánh bại nó, đây chính là chuyện cười. Được, nếu các người đã có biện pháp, tiên sơn Côn Luân chúng ta toàn lực đuổi theo là được.”

Vương Lục cũng tỏ thái độ: “Phương án này là do Linh kiếm phái đề cập tới, việc này tự nhiên cũng không thể chối cãi.”

Cuối cùng Giang Lưu vỗ bàn: “Cứ quyết định như vậy đi, mọi người nắm chặt vào trong.”

Thịnh Kinh Tiên Môn tuy có chút vênh váo hất hàm sai khiến, mang theo khí tức quan liêu, nhưng khí tức hành động của bọn họ lại thực kính người. Sau khi xác định phương án, bảy phần công tác thực tế trở lên là do một nhà Thịnh Kinh Tiên môn hoàn thành, bao gồm dựa theo trận đồ hoàn thành bày trận, ở tiết điểm máu chốt quán chú pháp lực tinh thuần thuộc tính khác nhau, khắc ấn linh phù lên vách núi cao vạn trượng...

Mặc dù trong mắt rất nhiều người, những tu sĩ của Thịnh Kinh cũng chỉ là một đám nhà giàu mới nổi, hung hăng càn quấy tuyệt luân, thế nhưng lại có thể nổi giận đến hạng nhất cửu châu, đương nhiên là có lý của nó rồi.

Bọn họ không có đặc sắc đặc sắc rõ ràng như bốn tông phái siêu phẩm khác, nhưng thắng toàn diện, chính thể tu hành của đệ tử mà nói không có thiếu sót, vô luận là hệ thống công pháp, nhục nhục táng thân chùy luyện., Pháp bảo tùy thân thậm chí là linh đan linh dược, Thịnh Kinh Tiên Môn đều duy trì tiêu chuẩn cực cao, thực lực tổng hợp thực sự vượt xa bốn môn phái khác. Thực tế ở phương diện tổ chức huy động viên càng thêm cường đại, cũng chỉ có Quân Hoàng Sơn mới có thể ngang hàng địch, nhưng thực lực tổng hợp lại kém xa.

Bất quá, dù là các đệ tử các phái cũng xuất ra bản lĩnh thật sự, chuẩn bị công việc cũng bỏ ra trọn vẹn ba ngày mới kết thúc.

Ở trên một ngọn núi cao vạn trượng khắc họa không dưới mười vạn linh phù, cũng do đây từng pháp lực hoá thành thực thể quần quanh cùng một chỗ, cuối cùng hội tụ lại dưới chân núi, đông kết thành mặt nước giống như mặt gương, lượng công trình to lớn, đủ để làm cho những tu sĩ cấp chân nhân trong môn phái bình thường cũng phải ngưỡng mộ. Nhưng dưới tay đám đệ tử tinh nhuệ Ngũ Tuyệt này, ba ngày đại công cáo thành.

Tạo Hóa Luân Mạch, là dùng trận pháp mô phỏng mạch lạc của sinh linh, hoàn thành tuần hoàn của năng lượng sinh mệnh, dùng Tiên pháp thần diệu phát linh tính này. Mà muốn cung cấp cho một tòa núi cao vạn trượng mở ra linh trí cần

lượng pháp lực lớn như vậy, mà đây cũng là điểm khó khăn lớn nhất trong phương án.

Nhưng khi mọi người thực hiện xong, lại phát hiện so với dự đoán của mình còn thoải mái hơn vài phần —— Bạch Thi Chi của Linh Kiếm phái pháp lực mạnh vượt quá tưởng tượng của tất cả mọi người, một mình nàng tương đương với hơn phân nửa thần thông tiên thú của Thịnh Kinh Tiên Môn, quả thực làm người ta sợ hãi thán phục.

Bất quá, khi vạn trượng cao sơn phong run nhè nhẹ dưới xúc tu luân mạch, dẫn tới đất rung núi chuyển, cũng không có ai quan tâm đến sự cường đại của Bạch Thi Uyển mà sợ hãi thán phục.

Giang Lưu giận dữ hét: “Thủ hộ giả đã sống lại, tất cả mọi người chuẩn bị chiến đấu.”

...

Đây là một trận chiến nhất định không cách nào hóa được bình thường.

Cho dù tu sĩ ở đây đã là nhóm tinh nhuệ nhất trong Ngũ Tuyệt của Vạn Tiên minh, thực lực của Kỳ Mẫn vượt xa cảnh giới mặt ngoài, bất cứ đội ngũ nào cũng có lực lượng phá thành diệt, cho dù Thủ Hộ giả đã là sinh cơ diệt sạch, mới vừa bị các tu sĩ dùng luân mạch cực cao phục sinh, đang ở thời điểm suy yếu nhất, nhưng đối với đệ tử bốn phái vẫn có vẻ quá mức cường đại.

Muốn cứng đối cứng đánh tan con quái vật khổng lồ này, ít nhất cũng phải có thân thông cấp Hóa Thần, điều này vượt xa hạn mức đệ tử bốn phái. Thế nhưng đánh bại một mục tiêu lại cần cứng đối cứng sao?

Một chiến sĩ cứng cõi cường đại, có lẽ dùng trọng chùy cùng trường kiếm đều không thể đánh bại nó, nhưng một cái bánh chưng thịch... hoặc một cái nắm đấm, là có thể làm cho sinh mệnh của hắn đi đến điểm cuối. Sinh mệnh, vô luận cao thấp quý tiện, đều là cường đại cùng yếu ớt cùng tồn tại, chỉ cần tìm đúng phương pháp phá hư từ nội bộ, có thể nhẹ nhàng đẩy, có thể làm cho đại môn sụp đổ.

Cho nên trước đó đã bố trí trọn vẹn ba ngày, mười vạn linh phù trải rộng khắp các nơi trên thân núi, không chỉ vì sinh mệnh luân mạch, quan trọng hơn là sau khi thủ hộ tự ngũ say thức tỉnh, mười vạn linh phù này có thể nghịch chuyển luân mạch, khiến pháp lực xuyên qua phòng ngự ngọn núi, trực tiếp tiêu diệt sinh cơ bên trong cơ thể, đạt tới hiệu quả phá hoại nội bộ.

Đương nhiên, thực hiện phá hoại nội bộ cũng không dễ dàng, sinh mệnh ban tặng là một chuyện, cướp đoạt chính là một chuyện khác, Thủ hộ giả dù sao cũng là sinh mệnh cao đẳng, trong nháy mắt khi sinh cơ nở rộ sẽ tiến vào một vòng tuần hoàn hoàn hảo, không ngừng khép lại bản thân, đồng thời bài xích tồn tại có hại ra bên ngoài cơ thể.

Dùng cách nói của Vương Lục thì đây chính là đấu tranh giữa một lần miễn dịch với hệ thống của Thủ Hộ giả.

“Tất cả mọi người chuẩn bị chiến đấu.”

Tiếng hô của Giang Lưu như sấm mùa xuân giận dữ, mang theo lực xuyên thấu mãnh liệt không thể nghi ngờ, ở trong vụ nổ long trời lở đất vẫn chóp lên rất rõ ràng.

Nhưng thật ra căn bản không cần hẳn nói, mỗi tu sĩ của Thịnh Kinh Tiên Môn đều tìm được vị trí của mình trước tiên, chỉ có điều không phải xông thẳng lên trời, chính diện chống lại người Bảo vệ mà là dời chiến trường đến một vị trí khác., Bọn họ đặt chân trên mặt hồ hồ, trán đe đe lên pháp trận tinh mật được chiếu xạ trên mặt băng vượt qua mười vạn linh phù cùng cấu thành. Dưới chân mỗi người binh quân đều có hơn bốn ngàn linh phù chiếu xạ, cần bọn họ dùng pháp lực tinh tế không gì sánh được, đối với mỗi một đạo linh phù đều làm ra không chế chuẩn xác, như tay cầm kỹ nghệ siêu phàm, đang nhàn thục gảy dây đàn.

Trong lúc nhất thời, ngàn vạn đạo tinh mang lóe sáng trên hồ băng, phẳng phất như ngân hà phản chiếu, mà vô số đạo thực lực ngưng kết dây thừng từ mặt băng đến núi cao, đem mười vạn linh phù biến hóa trung thành truyền lên núi cao.

Đó là linh vật nhân công mới khai phát ra Vạn Pháp Tiên Môn. Linh quang loại ba dẫn đường dây thừng, gọi sợi dây thừng bằng ánh sáng, dùng pháp thuật linh quang truyền tới tín hiệu., Sau đó dùng luật pháp đặc thù tiến hành giải mã, có được hiệu suất truyền tổng cực cao cùng khả năng kháng cự xích, ở trong thiên địa sụp đổ đại dao động có thể duy trì tín hiệu truyền qua không lằm, đem vạn linh phù trên núi cao vạn trượng có thể tụ lại một chỗ, lúc này mới có thể làm cho một người trấn áp bốn ngàn linh phù trở thành khả năng.

Nếu không như vậy, mấy chục người ở đây, làm sao có thể để mười vạn linh phù đồng thời hưởng ứng?

Mà trong lúc các tu sĩ Thịnh Kinh bận đưa linh quang vào tín hiệu, dẫn đạo mười vạn linh phù tinh xảo phát ra đủ loại dị năng, người của Vạn Pháp Tiên Môn lại khẩn trương tiến hành khái niệm và hóa giải mười vạn tín hiệu. Loại không chế pháp lực vừa cần sự tinh tế nhạy bén này vừa cần tính toán nhanh

chóng, chỉ có người của Vạn Pháp Tiên Môn mới có thể đảm nhiệm.

Về phần các tu sĩ Côn Luân tiên sơn, ở giữa không trung hợp thành một đạo Thiên Đạo Luân Hồi Trận, phát huy ưu thế nội tình thâm hậu của bọn họ, cuộn cuộn không dứt hạ xuống pháp lực và linh khí tinh khiết, khiến cho tu sĩ ở đây không khỏi pháp lực cạn kiệt.

Ba người Linh Kiếm phái thì cơ động lực lượng, một khi phát sinh bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn, hiện trường cũng chỉ có bọn họ có thể rảnh tay ứng đối. Nhiệm vụ này nói khó không khó - Bởi vì theo kế hoạch, người bảo vệ vừa mới phục sinh ở nghịch chuyển luân mạch ăn mòn hẳn là không chút sức lực, có thể nói là dễ dàng —— một khi kế hoạch có bất cứ sai lầm nào, Sơn Lĩnh Cự Nhân này đánh một chưởng vào, coi như là tu sĩ Kim Đan đỉnh phong cũng phải biến thành thịt nát.

Phân công nhiệm vụ đã vô cùng cẩn thận, nhưng tình huống trước đó đã vượt qua không chế.

Trong nháy mắt các tu sĩ Thịnh Kinh phát động trận pháp, một cỗ lực phản kháng mạnh mẽ không thể chống cự liền dọc theo ánh sáng truyền tới, Thủ hộ giả mặc dù vừa mới sống lại còn không có thân trí chỉ có bản năng, giãy giụa theo bản năng cũng làm cho người khó mà tiêu tan.

Cùng lúc đó, trong Thịnh Kinh Tiên Môn có một nửa số tu sĩ từ thất khiếu chảy máu ra.

Ngồi giữa trần Ương, Giang Lưu đứng mũi chịu thương nặng nhất, lỗ chân lông toàn thân đều chảy ra huyết châu, tiếp theo bị nhiệt độ cực cao cơ thể làm bốc hơi thành sương mù, sinh mệnh lực nhanh chóng trôi qua, nhưng hẳn không dao động chút nào, ngược lại thân thể càng thêm kiên định.

“Giữ lại cho ta...”

Nhưng không cần Giang Lưu nói cái gì, các tu sĩ Thịnh Kinh không hèn mà cùng đốt cháy tiên thiên nguyên khí.

Thịnh Kinh Tiên Môn phát triển theo chiến lược tuyệt đối cường thế ở Cửu Châu, khiến cho nó nhiều lần trở thành tông phái không được hoan nghênh nhất Vạn Tiên minh, nhưng ngược lại với tư thái phóng đảng ngược lại, khi cần bọn chúng

đảm đương đương, Thịnh Kinh Tiên Môn thường xuyên chỉ trích không có ngoại lệ. Hoặc là vì đối với thực lực bản thân tuyệt đối tự tin đối., Hay chỉ khoe khoang uy phong, tổng thể thì cho dù có bất mãn với nó nhiều hơn nữa cũng không cách nào phủ nhận là lão đại của Vạn Tiên minh, tổng thể tiên môn trong Thịnh Kinh Tiên môn biểu hiện tuyệt đối hợp cách.

Nhưng, chỉ dựa vào các tu sĩ Thịnh Kinh liêu mạng, hiển nhiên không đủ để dao động thế cục, hơn mười con kiến hôi ra sức đánh cược một lần, làm sao có thể làm gì được cự tượng giẫm đạp?

“Hắc, nhanh như vậy đã có việc làm, bắt đầu đi.”

Mất thấy tình huống ngoài mong muốn, Vương Lục cũng không chút do dự, mang theo Lưu Ly Tiên cùng Bạch Thi bay thẳng lên giữa không trung, sau đó Bạch Thi vỗ tay trước, lấy thần thông duy nhất của Tiên Thú Nguyệt Linh, cộng hưởng cùng thiên địa vạn vật nơi đây.

Dường như tuyên bố chủ quyền trên một mảnh đất hoang vu, Sơn Linh đương nhiệm của Vân Đài Sơn dễ dàng đem các xúc tu nguyên thần của mình rải rác trong dãy núi rộng lớn, sau đó trong cảm giác của Bạch Thi Dung, một cái bóng đen khổng lồ che khuất bầu trời, làm cho người ta nhìn thấy mà khiếp sợ.

Đó chính là thủ hộ giả cực kỳ suy yếu sau khi sống lại, nguyên thần của nó giống như một kẻ thầy khô mấy vạn năm, mang theo tử khí nồng đậm, nhưng dù như thế, vẫn là cường địch mà tất cả mọi người không thể nào kháng cự, lấy nguyên thần tấn công, sẽ chết càng nhanh hơn.

Cho nên, Bạch Thi lấy tiên thú thần thông, câu thông bản thân hóa thành nguyên thần cây cầu đến Thủ Hộ Giả, cũng không phải là để kích thương, đánh bại nó, mà là vì động tác tiếp theo của Vương Lục mà để lại cơ sở.

Nàng nhẹ nhàng đặt nguyên thần của mình lên trên thân thể của người Bảo vệ, bởi vì không có địch ý, sự tồn tại của nó quá mức nhỏ bé, cũng không hề tạo nên phản ứng của đối phương.

Vương Lục lạnh lùng nói: “Lưu Ly, chuẩn bị Thông Minh Trùng Thần Kiếm.”

Lưu Ly Tiên đã sớm tiến vào trạng thái chiến đấu, hai con ngươi linh động như băng, sau khi nghe được mệnh lệnh của Vương Lục thì tay phải bấm kiếm quyết, chống vào giữa hai hàng lông mày, thúc giục nguyên thần chuẩn bị tạo ra kiếm ý kinh người. Lúc này, tu vi nguyên thần của nàng đã vượt qua cảnh giới nửa hư nửa thật, hơn nữa Kiếm Tâm thông minh cực độ cường hóa, sau khi kiếm ý Thông Minh Trùng Thần Linh hình thành, dường như đã hóa hình không còn chất. Những tu sĩ có nhận biết sâu sắc xung quanh đều cảm thấy từng đợt đau đớn rất nhỏ.

“Ra tay “

Nguyên thần kiếm ý ứng thanh mà phát, dọc theo cầu kiều do Bạch Thi an bài hướng chỗ yếu hại của người Bảo vệ, uy năng một kiếm này, vền vền chỉ cần dư ba bốn phía đã làm chur tu sĩ Vạn Pháp Tiên môn gần nhất cảm thấy đau đầu muốn nứt ra, mà hướng thẳng đến thần kiếm ý, càng đủ để đánh tan nguyên thần bất kỳ người nào ở đây.

Được lắm.

Đám người Giang Lưu, Vọng Nguyệt Loan Vũ, Trảm Tử Dạ đều cảm thấy ớn lạnh trong lòng. Hóa ra Lưu Ly Tiên còn có sát chiêu tinh thuần chí thuần như vậy, so với Ngũ Hành pháp kiếm của nàng, Ly Hỏa Nhược Thủy, cũng càng thêm sắc bén, càng khó đề phòng, về sau nếu gặp phải...

Tuy nhiên vấn đề này chỉ diễn ra trong chớp mắt, gánh nặng trên người bọn họ không được hai lòng, áp lực đến từ Thủ Hộ giả không hề giảm đi chút nào, kiếm ý kinh thiên động địa của Lưu Ly Tiên lại như đá chìm đáy biển.

Rốt cuộc nguyên thần của Thủ Hộ giả này mạnh tới mức nào?

Nhưng Vương Lục vẫn trấn định tự nhiên, nguyên thần của hắn liên thông với Bạch Thi Tuyền, Lưu Ly Tiên, vừa rồi xông vào thần kiếm, nhưng... vẫn có hiệu quả.

Người bảo vệ thức tỉnh.

Thủ hộ giả trước kia tuy rằng sống lại, nhưng nguyên thần hoàn toàn mê muội, vẫn chìm trong mê man, tất cả hành động đều dựa vào bản năng, mà thanh thần kiếm ngập trời

kinh thiên động địa của Lưu Ly Tiên lại có hiệu quả vang lên như tiếng chuông, khiến nó bừng tỉnh.

Mà như vậy cũng đủ rồi, thứ Vương Lục muốn chính là nó tỉnh lại, bởi vì chỉ có một Thủ Hộ giả thức tỉnh thì mới có thể xuất hiện kẻ hở.

“Lưu Ly, vận chuyển Thông Minh kiếm ngữ, giúp ta truyền tin tức trở xuống.”

Kiểm ngữ cũng không phải tuyệt kỹ độc môn của đại sư tử Chu Thi Dao, thiên phú kiếm đạo cũng đứng đầu Lưu Ly Tiên cũng có năng lực kiếm ngữ, hơn nữa kiếm ngữ của nàng so với Chu Thi Dao dễ lý giải hơn nhiều, không cần đối phương cũng có thiên phú kiếm đạo đã có thể hiểu được.

Mà đòn sát thủ mà Vương Lục chuẩn bị hiện giờ chính là kiếm ngữ của Lưu Ly Tiên, dùng thần thông của Bạch Thi Toàn xây cầu, dùng kiếm ý ngút trời thức tỉnh người Bảo vệ, để cho nó có thể nghe thấy bên mình nói chuyện.

Chỉ cần có cơ hội giao lưu, thì không gian thi triển sẽ quá lớn.

“Lưu Ly, để ta nói đã, ngươi hãy dùng kiếm ngữ thuật thuật lại, trong quá trình ta muốn ngươi đồng thời thúc giục thanh quyết, tĩnh tâm ổn định tâm thần, tuyệt đối không cần suy nghĩ lời nói của ta có ý nghĩa gì, chỉ cần truyền thẳng vào Thủ Hộ Giả là đủ rồi.”

“Ừm”

Cho dù trong lòng có ngàn vạn nghi hoặc, hoàn toàn không thể lý giải mệnh lệnh của Vương Lục rốt cuộc có dụng ý gì, nhưng Lưu Ly Tiên nhiều hơn một chữ cũng không hỏi, không chút do dự gật đầu, vận khởi Thanh Tâm quyết, nhất thời tâm điền vốn thanh tịnh như bị sương tuyết bao trùm, một mảnh quạnh quẽ, hiện lên thái độ không minh mẫn trước nay chưa từng có.

Sau đó, Vương Lục Nguyên Thần truyền âm, Lưu Ly Tiên không cần nghĩ ngợi, dựa vào lý giải bình thường theo bản năng, chuyển nó thành kiếm ngữ Thông Minh, sau đó cánh tay nhỏ bé lắc lư, tinh phát kiếm ý, truyền cho Thủ Hộ Giả nội dung kế tiếp từng chữ một.

“Ca tử ngươi thật xui xẻo, ngươi chính là loại xui xẻo như ngươi, từ trong xui xẻo mà ra đến ngươi, ngươi thật xui xẻo!”

Ác độc khó nói nên lời, theo hình thức kiếm ngữ trong đường hầm nguyên thần truyền qua, Thủ hộ giả sau một lát ngưng kết, phóng ra lửa giận hủy thiên diệt địa.

Đó là tiếng rống giận trực tiếp đến từ nguyên thần, tâm hỏa chí cao vô thượng, mà ngay khi lòng lửa cháy lan khắp đồng cỏ, Bạch Thi Dung phi thường nhanh nhẹn đem nguyên thần giấu giữa đám núi đại địa này, tránh khỏi vạ lây. Cho nên Lưu Ly Tiên trước mắt đang giận dữ thủ hộ...

“A, muốn trước mặt ta đả thương người?”

Một đạo kim quang sáng chói kiếm ảnh, phảng phất vĩnh hằng núi đá bất động, đem Thủ Hộ giả bằng bạc tâm hỏa không chút dao động ngăn cách ở bên ngoài, như một viên đá cản đường, bảo vệ Lưu Ly Tiên phía sau.

Cũng là Nguyên thần chi kiếm, gần đây Vương Lục luyện thành, Vô Tướng Bất Động Tâm kiếm.

Tiếp nhận sự che chở hoàn mỹ của Vương Lục, Lưu Ly Tiên không hề phát giác gì đối với tất cả mọi thứ xung quanh, vừa thúc giục Thanh Tâm Quyết, vừa truyền âm cho Vương Lục, tiếp tục thao thao bất tuyệt.

“Ngươi là xui xẻo, mẫu thân ngươi là tên khốn, phụ thân ngươi là ngươi xui xẻo, chủ nhân của ngươi cũng là...”

Nguyên thần chi hỏa bị ngăn cách bên ngoài, thanh âm ác độc kia tiếp tục không ngừng, lửa giận Thủ Hộ giả sôi trào, toàn bộ tâm thần đều tập trung ở trên người Vương Lục và Lưu Ly Tiên, phân thân chỉ trong chốc lát này đã phá vỡ sự cân bằng theo bản năng ban đầu, lập tức ảnh hưởng đến trạng thái thân thể.

“Có kẻ hở “

Giang Lưu đứng ở tuyến đầu cùng với trạng thái giám sát tùy thời, suy diễn số liệu trăm tử ban đêm không hện mà cùng rít gào lên.

Sau một khắc, hào quang trên hồ băng đột nhiên mãnh liệt gấp mấy lần, tất cả mọi người không tiếc bất cứ giá nào, nắm bắt được sơ hở khó có được này, thôi động mười vạn linh phù triển khai thế công mãnh liệt trước nay chưa từng có.

Vương Lục tu hành mười năm tới nay, vẫn là lần đầu tiên gặp được cường địch chân chính thích hợp với chuyên gia mạo hiểm.

Thứ nhất, thực lực đủ mạnh, nếu như là độ sức công bằng trên sân đấu, một trăm Vương Lục cũng không đỡ nổi người thủ hộ tiện tay vỗ một cái. Thứ hai, nhược điểm đủ rõ ràng, có mười vạn linh phù nghịch vận luân mạch, pháp lực xuyên thẳng vào trong cơ thể., Người Bảo vệ tương đương với chỗ yếu hại mở rộng cửa. Thứ ba, đủ vụng về, bởi vì vừa mới hồi sinh, nguyên thần của Thủ Hộ giả mông muội, thần trí hỗn độn, căn bản không cách nào suy xét giống như những sinh linh bình thường, sức mạnh kinh thiên động địa không phát huy ra được vạn nhất, hơn nữa... rất dễ dàng bị một số mưu lược đơn sơ buồn cười.

Đổi lại là bất cứ đối thủ bình thường nào, đều không thể bởi vì tục tục mà lâm vào điên cuồng không thể ức chế, nhưng hết lần này tới lần khác thủ hộ nghe kiếm ngữ, ngay cả nguy cơ cực lớn trên thân mười vạn linh phù xâm lấn cũng không để ý, nhắc lên tâm hỏa ngập trời, một lòng một dạ đi đối phó Lưu Ly Tiên.

Mà Vương Lục khởi động Vô Tướng Bất Động Tâm Kiếm, một mực ngăn trở ở giữa đường, bất động như núi. Mà Thủ hộ giả lại không biết chuyển mục tiêu, vẫn khóa chặt Lưu Ly Tiên, không ngừng thúc dục Tâm Hỏa đẩy về phía trước, uy lực này đương nhiên khả quan, nhưng chung quy không phải nhằm vào Vương Lục mà đi, bởi vậy Vương Lục ngăn cản đặc biệt thoải mái tự tại.

Dùng thuật ngữ chuyên nghiệp mà nói, đây là diệu dụng của chữ Số.

Sêu kích, kẹt, lôi kéo thù hận, đây là toàn bộ công việc của ba người Linh Kiếm phái, làm lực lượng cơ động, Vương Lục không cần đấu đến người chết ta sống với Thủ Hộ Giả, chỉ cần tạo ra điều kiện cho đồng đội còn lại.

Mà các đồng đội cũng không khiến hấn thất vọng. Thịnh kinh, Côn Luân, Vạn Pháp, ba phái nhân mã cùng nhau xuất lực, dưới sự quán chú pháp lực cường đại của mười vạn linh phù, từng cái được kích phát, lần lượt phá hoại trong cơ thể người Bảo vệ.

Thân thể người bảo vệ không ngừng run rẩy, mặt ngoài thân núi vỡ ra từng vết rạn, không bao lâu giống như bị bao trùm bởi một tầng mạng nhện diện tích rộng lớn, đá vụn và bùn cát như thác nước chảy xuống, quanh người người bảo vệ phảng phất phủ lên một tầng sương mù màu vàng xám... Đương nhiên, bộ phận phá hoại bên ngoài cơ thể ngọn núi còn mảnh liệt hơn gấp trăm lần.

Nhưng người bảo vệ lại như không thấy, bởi vì trong nhận thức của nó, cừu hận lớn nhất không phải là đau đớn của thân thể, mà là con côn trùng nhỏ kia dùng kiếm ngữ sắc bén truyền đến nguyên rửa ác độc, đáng tiếc thần trí ngây thơ không thể khiến nó suy nghĩ quá nhiều, vì thế nó chỉ lo thúc giục tâm hỏa, ý đồ đốt cháy kiếm ngữ và con côn trùng nhỏ kia, hoàn toàn không để ý đến thân thể đang nhanh chóng sụp đổ.

Quá trình giằng co kéo dài thật lâu.

Cho dù lực phá hoại của mười vạn Linh Phù vô cùng mạnh mẽ, nhưng sinh mệnh lực của Thủ Hộ giả cũng đều kinh người... Sự thực chứng minh đệ tử bốn phái này đều đánh giá thấp cường độ của người Bảo vệ.

Người của Linh Kiếm phái đã phát huy được tác dụng mong muốn, Vương Lục lấy thủ đoạn chuyên môn mạo hiểm của gã đã hấp dẫn sự chú ý của người Bảo vệ, những người còn lại chỉ cần chuyên tâm vận chuyển thân thể nghịch luân luân, phá hư sinh cơ của người Bảo vệ là được, theo lý thuyết thì có thể nhanh chóng giết chết được hấn, nhưng không ai ngờ tới cả., Rõ ràng người bảo vệ kia chỉ vừa mới sống lại, đang hấp hối, rõ ràng mọi người đã bố trí suốt ba ngày, mười vạn linh phù đã khiến lực phá hoại của hàng ngàn hàng vạn tu sĩ phóng đại lên, nhưng cuối cùng đám người Giang Lưu gần như kiệt sức, đèn cạn dầu thì Thủ Hộ giả mới âm ỉ ngã xuống.

Theo sự phá hoại bên trong không ngừng tích lũy, sinh mệnh lực của Thủ Hộ giả rốt cuộc đi tới điểm cuối, từ đỉnh núi phun

ra lượng lớn dung nham cùng bụi bặm, thẳng lên tận mây xanh, sau đó núi cao vạm vỡ nhanh chóng phủ lên một tầng màu u ám, thân núi bỗng nhiên ngừng lại, bị áp súc cao độ.

Đến đây, trận chiến này mới kết thúc.

Tất cả mọi người đều cảm thấy hoảng sợ.

Dựa theo kế hoạch lúc đầu mà xem xét, toàn bộ bố trí đều có dư lượng dồi dào, tỉ lệ sai lầm phi thường cao, nhưng thực tế thì tỉ lệ săn giết sai lệch cơ hồ bằng không, thậm chí linh kiếm phái siêu thường phát huy, mới miễn cưỡng bắt được đối thủ. Trong đó, bất cứ một khâu nào dù chỉ một chút sai sót đều là kết quả bị diệt đội.

“Đối thủ thật đáng sợ.”

Cảm thụ được trận pháp Băng Hồ truyền đến, tín hiệu sinh cơ của Thủ Hộ Giả đã tuyệt, Giang Lưu rốt cục nhẹ nhàng thở ra, sau đó lau đi huyết dịch màu đen giữa mũi miệng, từ đáy lòng cảm khái lên.

Sinh mệnh của người Bảo vệ này quả thực mạnh tới mức không thể tưởng tượng nổi, chỉ sợ Quân Hoàng Sơn - người nổi tiếng về thân thể mạnh mẽ nhất Vạn Tiên minh, cũng rất ít người có thể sánh ngang với hắn... Quá may mắn, mọi người không cần đối địch với một Thủ Hộ giả đang ở thời kỳ hưng thịnh.

Bất quá dù như thế, tu sĩ bốn phái cũng phải chân thành hợp tác, mới có thể miễn cưỡng vượt qua cửa ải này. Giang Lưu vừa rời chiến đấu vừa rời, cũng không thể không thừa nhận, nếu chỉ dựa vào lực lượng một nhà Thịnh Kinh, không có khả năng chiến thắng người bảo vệ này, mà lúc này mới chỉ là cửa thứ tư của mộ kiếm...

Bốn phái hợp tác, lúc đầu chỉ là chuyện cười, nhưng nếu khu mộ kiếm đã khó khăn vượt xa mong muốn, cho dù cùng ba nhà khác liên thủ cũng là lựa chọn không tồi. Trong lúc chiến đấu, cho dù chủ lực chính diện là Thịnh Kinh, nhưng tác dụng của bất cứ phái nào cũng hết sức quan trọng.

Nghĩ tới đây, Giang Lưu liền thay đổi phong thái vênh vác trước kia, nói ra: “Tiếp theo mọi người cần nghỉ ngơi một chút, mau chóng hồi phục pháp lực, nếu có vị đạo hữu nào ở

đây vừa rồi thân thể bị cộng hưởng làm tổn thương, chúng ta nơi này có thánh dược chữa thương tốt nhất, thỉnh tùy ý lấy dùng.”

Tuy trong giọng nói vẫn có chút cao nhân, nhưng khó được Thịnh Kinh biểu hiện ra tư thái khẳng khái, tu sĩ Côn Luân và Vạn Pháp cũng không có lý do cự tuyệt. Sau khi hàn huyền một hồi, hai bên liền lôi kéo giao tình, bầu không khí dần trở nên nhiệt tình.

Chỉ có người của Linh Kiếm phái vẫn giữ nguyên hành động đặc biệt, lạnh lùng ngồi một bên, hoàn toàn không tham dự vào việc hàn huyền. Trận ác chiến vừa rồi, công của ba người Vương Lục là lớn nhất, nhưng dưới sự che chở của Vô Tướng kiếm, kỳ thật ba người không tổn hao gì, so với đám người ở Thịnh Kinh thâm hiểm thì cao quý lạnh lùng, bọn họ nhân số ít nhất, nhưng đầu người lại mạnh hơn cả Thịnh Kinh.

Ánh mắt Giang Lưu đảo qua, trong lòng không khỏi cười lạnh, người của Linh Kiếm phái đích xác có chút môn đạo, nhưng ngay cả người của Thịnh Kinh cũng có thể lúc cần có tư cách hạ giá xuống, các người lại có hành động độc lập như vậy, trong hành động liên hợp bốn phái cũng chỉ có kết quả cô lập. Đương nhiên, trong hành động, có lẽ không đến nỗi để mọi người có tâm hãm hại, nhưng cuối cùng lúc phân phối chiến lợi phẩm, bị cô lập một phương tuyệt đối là chịu thiệt lớn.

Bất quá, cái này cũng là hiểu lầm, mấy người Vương Lục là có chuyện trọng yếu đang thương lượng.

“Lưu Ly, người nói người có phát hiện, cụ thể là chỉ cái gì?”

Lưu Ly Tiên nghiêm túc nói: “Trước khoảnh khắc sinh cơ của Thủ Hộ giả đoạn tuyệt, ta cảm giác được nó tựa hồ phóng thích ra hai loại hoàn toàn bất đồng với ta, nhưng cảm xúc lại mãnh liệt, tựa hồ là tiếc nuối, nhưng lại có vẻ thoải mái, giống như là, giống như là...”

Lưu Ly Tiên khó xử nhíu mày, muốn hình dung sinh động hơn nhưng lại phát hiện năng lực biểu đạt của mình không theo kịp.

Vương Lục trầm mặc một lát, thử giải thích: “Vạn năm ngũ say rốt cục thức tỉnh, lại không thể trải nghiệm thêm nhân

sinh, dĩ nhiên lại bị đánh vào hắc ám, đương nhiên có tiếc nuối. Về phần cõi mở... Nó sớm đã chết rồi, chỉ là một mực không rõ ràng. Bây giờ để nó chết thấu triệt một chút, nói không chừng có thể tái nhập luân hồi, cũng coi như không tệ, cho nên mới thoải mái hơn.”

Đối với lời giải thích này, Lưu Ly Tiên có chút khó có thể lý giải, càng khó có thể tiếp nhận, nhưng không biết nên nói gì.

Trầm mặc, Bạch Thi phát biểu ý kiến của mình: “Su huynh, ta cảm thấy... hình như chúng ta không nên giết nó.”

Vương Lục hỏi: “Lý do thì sao?”

Bạch Thi Huyền nói: “Bởi vì nó không làm bất cứ chuyện xấu nào.”

“Gà rừng rùng núi không làm bất cứ chuyện xấu nào mà vẫn trở thành vật trong bụng con người, đây là quy luật tự nhiên, không thể nói rõ điều gì... Tuy nhiên, nói tóm lại, người cho rằng ta đã làm sai?”

Bạch Thi giật mình nói: “Cũng không phải... Chỉ là ta luôn cảm thấy người bảo vệ này thật sự rất đáng thương, nó... có lẽ đều là Sơn Linh giống nhau. Xin lỗi vì ta có chút loạn.”

Vương Lục cũng sờ đầu nàng: “Chớ suy nghĩ quá nhiều, mặc dù người trời sinh thông minh, không ngốc đến không thể cứu thuốc giống Tiểu Lưu Ly, nhưng những suy nghĩ này đối với người mà nói vẫn còn chệch sớm.”

Lưu Ly kháng nghị: “Ta không ngu...”

Vương Lục nhìn Lưu Ly một cái: “Thật không? Vậy ta đưa cho người một câu hỏi, nghĩ ra coi như người thông minh.

“A a “

“Chứng minh, con số nào lớn hơn con số đó cũng có thể biểu hiện sự hòa hợp của hai người, được rồi, chậm rãi muốn đi.”

“Được.”

Sau đó, Vương Lục không để ý nghiên ngẫm suy nghĩ về Lưu Ly Tiên, cũng lâm vào suy tư, lúc này mới cửa thứ tư, độ khó có khuynh hướng chập chờn... là cách chơi có vấn đề hay sao, hay là...

Nhưng mà, ngay khi Vương Lục mơ hồ cảm nhận được gì đó, bỗng nhiên một hồi tiếng âm âm như núi đá lăn xuống.

Dưới chân truyền đến chấn động mãnh liệt, làm cho tất cả mọi người không hẹn mà cùng đình chỉ trò chuyện, ánh mắt cùng chuyển hướng về núi cao cách đó không xa.

Thân là thi hài của Thủ Hộ giả, dung nham phun trào, sau khi thân núi héo rũ thì ngọn núi cao này liền hiện ra màu u ám, mọi người vốn tưởng rằng đã chấm dứt, nhưng không ngờ lúc này lại xảy ra biến hóa, núi cao bỗng nhiên đứng đờ, ngay cả phạm vi mây chực dậm cũng sinh ra chấn động kịch liệt, mà những vết rạn nứt trải rộng bên ngoài thân núi từ trước đến giờ đều bị lực lượng không rõ này điều khiển, không ngừng mở rộng ra.

Sau đó, mặt đất bỗng nhiên thay đổi, dưới chân núi như có một cái hố. Cả ngọn núi cao với tốc độ làm người ta nghẹn họng nhìn trần trời rơi xuống phía dưới, ngay cả tro bụi núi lửa phun trào trên bầu trời cũng quay ngược về. Chỉ sau một lát, trước mắt mọi người chỉ còn lại một vùng bình nguyên, cùng với bầu trời sáng sủa. Tòa núi cao nguy nga này giống như chưa bao giờ tồn tại.

Giang Lưu kinh nghi bất định nhìn bốn phía, suy đoán: “Đây là, báo hiệu cửa ải tiếp theo sắp mở ra?”

Chu Mộc hơi chán nản nói: “Mọi thứ đều vô dụng, vì vậy... chết không toàn thân à?”

Trảm Tử Dạ hưng phấn suy đoán: “Đây là cơ chế tuần hoàn nội bộ Kiếm Trung thu về sao? Không ngờ tu sĩ vạn năm trước lại có lý niệm tiên tiến như vậy, đây là điều rất quan trọng phát hiện, ghi chép liên quan tới việc tu sửa rất cần thiết.”

Trong lúc mọi người nói chuyện, bỗng nhiên trên bình nguyên biến mất kia xuất hiện tám cánh cửa đá.

Trên mỗi một cửa đá đều khắc một văn tự cổ xưa, tuy rằng trải qua vạn năm, văn tự có không ít biến hóa, nhưng ở đây không thiếu người học đầy đủ, liếc mắt một cái liền nhận ra bọn chúng.

Hiếu, thương, trung, tín, lễ, nghĩa, liêm, hổ thẹn....

...

Hiếu Tiêu trung tín lễ nghĩa liêm sỉ?

Khi nhìn thấy tám chữ này, mọi người ở đây đều sững sờ. Cho dù là người học thức tương đối yếu, cũng biết tám chữ này là tiên thánh bát đức vạn năm trở lên của Cửu Châu đại lục, là Thánh hiền đã đưa ra tám loại mỹ đức. Nhưng lúc này nơi đây xuất hiện tiên thánh bát đức... Chẳng lẽ chủ nhân của mộ kiếm này chính là người đề xuất bát đức đại hiền giả?

Không thể nào? Không nghe nói vị đại hiền giả kia là kiếm tu...

Sau đó, tám cánh cửa này tính là gì? Phải tìm ra đạo quan trọng nhất trong tám cánh cửa mới có thể bước vào cửa tiếp theo ư? Nhưng bát đức cũng không phân cao thấp... Vẫn là lựa chọn một, chỉ cần mình cảm thấy môn phái này khá tự tin thì sao?

Mà lúc đông đảo tu sĩ nghi ngờ thì thanh âm lạnh lùng cứng rắn, khuyết thiếu biến hóa kia lại một lần nữa vang lên trong lòng mọi người.

“Kiếm y bát không truyền tà môn lệch đạo, người kế thừa nên có mỹ đức tốt. Nhưng bởi vì bệnh chung mà biến đổi, do thể mà thái bình thịnh thế, thể nhân ôn lương cung tiết, loạn thế chiến hỏa, lại có dịch tử ăn. Ta không biết trăm ngàn năm sau, thế sự ra sao, đạo đức như thế nào, nhưng ta lại biết Mẫn Đức là tương đối thích hợp, cho nên ta liền lấy thánh hiền bát đức làm chuẩn, thiết lập tám đợt khảo nghiệm, nhiều người thắng, người thắng sẽ qua ải.”

Nhiều người thắng là thắng, người thắng có thể qua ải?

Đoạn tin tức này có lượng khá lớn, mà trong đó, trọng yếu nhất chính là hai câu cuối cùng... Tám cánh cửa, tám cái mỹ đức, chiếm cứ càng nhiều người càng có thể qua ải, trong lúc nhất thời mọi người đều lâm vào trầm tư, không trầm mặc.

Một lát sau, Hải Vân Phàm của Vạn Pháp Tiên môn lắc đầu, tán thưởng nói: “Tiền bối thật lợi hại, lại thiết kế thi đấu loại bỏ, đúng là cao thủ nắm chắc lòng người.”

Vương Lục cười cười: “Đúng vậy, thật đúng là nắm chắc chỗ yếu hại của đạo tá đức —— có đạo đức mới có thể tiến vào khu mộ Thái Cổ này, lại đi đến cửa ải này, vô luận là trước kia hay là hiện tại, tất nhiên đều là tinh anh thời đó, lấy bọn họ làm đạo đoán đức chuẩn Thẳng, chung quy sẽ không chênh lệch quá xa. Sau đó, thành lập cơ chế cạnh tranh, từ trong những người này chọn ra phẩm đức tương đối cao hơn, đích xác càng dễ chọn ra hình mẫu Đạo Mâu Đức chân chính.”

Hải Vân Phàm nói: “Đúng vậy, có lẽ trong thời đại rung chuyển nào đó, lễ nghi hỏng mất, lòng người hiểm ác, thế gian không xuất hiện Thánh Nhân, nhưng chỉ cần có thể so với những người xung quanh có thêm một chút đức đức là đủ... Đây thật sự là vấn đề xã hội vô cùng tốt, đáng để nghiên cứu một phen.”

Tu sĩ Vạn Pháp Tiên Môn đồng loạt gật đầu. Trong đó đám người Diệp Phi Phi, Triệu Khương Nguyên càng nóng lòng muốn thử, hận không thể ngay bây giờ đi tìm đọc điển tịch, thành lập mô hình.

Thịnh Kinh Lưu không chịu nổi nữa, hừ lạnh một tiếng ngắt lời: “Bây giờ là lúc bội phục à? Người thắng qua ải, ý bên ngoài chính là kẻ bại trận, mà cửa ải này có bao nhiêu người thắng? Một người? Hai người? Ở đây chúng ta có bao nhiêu người, ba mươi người? Bốn mươi người?”

Chu Mộc Mộc cũng nói: “Cửa ải này thật sự là khó hiểu, vì ghét sao phải thiết kế cơ chế cạnh tranh này như vậy? Nhất định phải là một người nào đó bị loại mới được?”

Lời vừa nói ra, không khí lập tức trở nên cứng đờ.

Chu Mộc tính tình thẳng thắn, vô tình vạch trần một đề tài mẫn cảm.

Đội ngũ bốn bên chung quy không phải một lòng, vừa rồi chiến đấu với Thủ Hộ giả thật vất vả mới thành lập quan hệ hợp tác, nhưng bia đá Kiếm Trung này một người thắng nhiều, liền để cho quan hệ hợp tác tràn ngập nguy cơ.

Có thắng là thắng, sau cửa ải này tất nhiên sẽ có người bị loại, hơn nữa rất có thể đại bộ phận là bị loại, như vậy còn hợp tác làm gì?

Một lát sau, Giang Lưu trong lòng quyết đoán, lạnh giọng nói: “Hừ, cũng tốt, dù sao cuối cùng cũng có người bị loại.”

Trảm Tử Dạ lại nói: “Cái này thì chưa chắc, ở đây có tám cánh cửa, chúng ta có bốn người, làm phép diệt trừ đơn giản, mỗi phái chỉ cần đạt được hai hạng mỹ đức là có thể cùng nhau vượt qua ải?”

Giang Lưu chế nhạo nói: “Người Vạn Pháp Tiên môn các ngươi luôn luôn tự coi là thông minh, sao nói năng cũng không động não được? Nếu chia đều đều đều có thể qua ải, chẳng phải bây giờ chúng ta rất bình quân sao? Mỗi bên đều là một chút đức hạnh, vì sao không thấy cánh cửa cửa cửa ải tiếp theo mở ra?”

Trảm Tử Dạ lập tức ghen lời.

Giang Lưu nghiêm mặt, trầm giọng nói: “Con đường truyền thừa của khu mộ kiếm này không phải là trẻ con dụi dụi dễ gần nhà, từ khi qua cửa thứ hai của mộ kiếm, sát cơ khắp nơi, vừa rồi đánh với Thủ Hộ giả một trận suýt nữa thì toàn quân bị diệt, chẳng lẽ các ngươi còn không nhìn ra tình cảnh của chúng ta? Muốn tiếp tục đi tới khu vực này?, Nhất định phải có lúc vượt mọi chông gai, giác ngộ Tiên Thánh tám đức một khi đầu vỡ máu thậm chí chết một đường này, chắc chắn muốn chúng ta đi tranh, đi đấu, như đi Man Cương dưỡng cổ, giẫm lên thi thể người khác để lấy được thắng lợi...”

Lý luận lần này quả thật có sức thuyết phục, nhưng cũng có không ít người có dị nghị. Diệp Phi nhin không được muốn mở miệng tranh luận với hắn.

Nhưng không đợi bọn họ nhiều lời, Vương Lục nhạt giọng nói: “Còn chưa đẩy cửa vào, chỉ thả pháo miệng ở cửa thì có ích lợi gì? Chủ nhân khu mộ Kiếm này rất cuộc muốn chơi thế nào, ai nói chúng ta cũng không tính. Hơn nữa, cũng bởi vì một câu của chủ nhân khu vực Kiếm Trung, trên bia đá có một hàng chữ, bốn phái chúng ta sẽ giết người chết ta sống ngay ở cửa, người không cảm thấy quá ngốc sao? Ít nhất nên đi vào thăm thú trước rồi nói sau.”

Giang Lưu nhìn Vương Lục một chút, gật gật đầu nói: “Không sai, hiện giờ chúng ta chỉ biết một kẻ chiếm đa số, nhưng quy tắc cụ thể lại hoàn toàn mơ hồ, đang nên đi vào xem trước rồi

hăng nói. Phía sau tám cánh cửa này là khảo nghiệm tám điều, không bằng trước tiên chúng ta xem xét cái thứ nhất?”

Nói xong, Giang Lưu đưa tay chỉ hướng hiếu môn.

Vương Lục nói: “Bách Thiện hiếu vi trước, không biết vị hiếu tử hiền tôn nào nguyện ý theo ta vào cửa xem một chút?”

Cục diện nhất thời căng thẳng một phen, mọi người tự nhiên ai cũng không muốn làm hiếu tử hiền tôn gì đó, cũng không ai tiếp lời hẳn. Giang Lưu hừ lạnh một tiếng: “Chúng ta đổi tình huống sau cửa không hề hay biết, không cần phải toàn quân xuất thủ, ta đề nghị mỗi phái đều ra một phần ba người, còn lại nhân thủ ở đây.”

Vương Lục là người đầu tiên đáp lại: “Không có dị nghị.”

Thấy Vương Lục tỏ thái độ, người của Vạn Pháp Tiên môn suy nghĩ một lát, cũng biểu thị đồng ý, tuy Chu Mộc thấy nghi ngờ nhưng chỉ có thể đuổi theo.

“Tốt, vậy mời các người phái người đi.” Giang Lưu nói, quay đầu nói với phụ thủ Vọng Nguyệt huynh muội của mình, “Loan Vũ, Loan Vân, các người dẫn đội, đi vào xem tình huống, nếu có biến hóa, giữ mạng làm đầu.”

Hai huynh muội cùng cất giọng nói, sau đó liền chọn sáu gã tu sĩ, tạo thành một đội. Dựa theo một phần ba tỉ lệ mà nói, đội ngũ Thịnh Kinh vừa vặn đủ tám người.

Còn trên Côn Luân tiên sơn, Chu Mộc Mộc cùng một vị tu sĩ tướng mạo đã gần trung niên tạo thành một đội, Vạn Pháp Tiên môn là Hải Vân Phàm và Diệp Phi.

Về phần Linh Kiếm phái, dựa theo tỉ lệ mà nói thì chỉ có một người. Nhưng Vương Lục lại trực tiếp chỉ chỉ Lưu Ly Tiên, biểu thị muốn hai người đồng hành. Giang Lưu chỉ nhìn thoáng qua Bạch Thi Tiêu lưu lại thủ hộ, cũng không nói thêm gì.

Linh Kiếm phái dù sao cũng là thế đơn lực, thêm một người, cũng không ảnh hưởng được thế cục lớn. Thịnh Kinh Tiên Môn vô luận là nội môn hay ngoại môn, đều có thủ đoạn cường ngạnh trấn áp hết thảy. Hơn nữa nếu nhìn một góc độ khác, Vương Lục nguyện ý để Bạch Thi Tốt một mình ở lại chỗ này, đối với Thịnh Kinh cũng là chuyện tốt.

Bạch Thi Lung tuy rằng thần thông kinh người, nhưng nàng cũng không phải loại am hiểu chiến đấu, có thể nói hơn xa so với hồn bá pháp lực của bất kỳ người nào ở đây, thực chiến lên, Giang Lưu tự tin trong vòng ba chiêu đánh bại nàng chế phục. Ở chỗ này làm một con tin ân tính cũng là chuyện tốt.

“Tốt, nếu nhân viên đã định, vậy thì chuẩn bị mở cửa đi.”

Đêm dài lắm mộng, Giang Lưu lập tức thức giấc.

Mọi người cũng không trì hoãn lâu, trực tiếp hướng cửa hiếu mà đi, ven đường, ánh mắt của Hải Vân Phàm và Vương Lục chạm nhẹ, sau đó không hẹn mà cùng nở nụ cười.

Mấy ngày trước, mình ước hai người đã ký, cuối cùng cũng đến lúc phát huy tác dụng.

Kỳ thật Giang Lưu vừa rồi nói không sai, thí luyện truyền thừa tại Kiếm Trung, mỗi một cửa đều có vẻ lạnh như băng vô tình, có lẽ thật sự phải như dưỡng cở, người tham dự đấu một trận người chết ta sống, mới có thể phân ra thắng bại cuối cùng.

Bất quá, những lời này trong lòng chính người rõ là tốt rồi, cần gì phải nói ra? Thịnh Kinh một nhà độc đại, thật muốn đấu với bất kỳ nhà nào khác cũng không phải là đối thủ, như vậy tình thế bức bách, tất nhiên sẽ thúc giục ba nhà khác liên thủ.

Những chỗ Thịnh Kinh Tiên Môn dựa vào, đơn giản chỉ là dưới sự điều khiển của hoàn cảnh lớn, mặt khác tam gia cũng muốn lục đục với nhau, cũng không thể chân thành hợp tác —— mà trên thực tế, từ những vụ án mà tuyệt đại bộ phận yếu nhân liên hợp để đối kháng với cường giả trong lịch sử, có thể thấy được., Đại đa số đều chấm dứt bởi thắng lợi của cường giả, không có lão, những người thà có lợi ích cuồn cuộn trước mắt mới là chủ lưu của lịch sử. Có lẽ có người đứng xem cảm khái, những người kia sao có thể ngu xuẩn như vậy? Mà trên thực tế, ngu xuẩn như vậy thôi.

Bất quá, lần này Giang Lưu lại tính toán sai, ít nhất Linh Kiếm và Vạn Pháp hai phái cơ sở hợp tác vô cùng vững chắc, cũng không có lục đục nội hao với nhau, bởi vì Hải Vân Phàm đã sớm hạ quyết tâm, cửa ải này từ đầu đến cuối đều nghe theo chỉ thị của Vương Lục, tuyệt không hai lòng.

Tầm quan trọng của mình ước mấy ngày trước được thể hiện hoàn mỹ, trong đó một điều quan trọng nhất chính là, lợi ích cuối cùng là được phân chia theo công hiến. Nói cách khác, cho dù là một chuyến đi tới, chỉ có một người đi tới cuối cùng, lấy được toàn bộ chỗ tốt, nhưng căn cứ theo mình ước quy định, hấn phải tiến hành phân phối những đồng đội khác ở phía trước. Nếu như là bảo vật khó phân phối, thì sẽ do môn phái bồi thường.

Vì vậy Hải Vân Phàm không ngại rút cuộc ai đi tới cuối cùng, Vạn Pháp Tiên môn có thể qua được ải này đương nhiên là tốt. Nếu không thể, hấn sẽ dốc toàn lực phối hợp với Vương Lục để tranh thủ thắng lợi, sau đó ngồi chờ phân thắng bại cũng là lựa chọn không tồi. Mà đối với tình huống trước mắt, đối với Vạn Pháp Tiên môn mà nói lựa chọn tốt nhất chính là tín nhiệm phán đoán của Vương Lục.

Vô luận hấn có bao nhiêu tranh cãi, chuyện xé bỏ hiệp ước, Vương Lục chưa bao giờ làm qua, ngược lại, hấn cực trọng hứa hẹn, đối với người của mình từ trước đến nay chiếu cố có thừa. Trên thực tế, trong mắt Hải Vân Phàm, Vương Lục trong bát đức ít nhất chiếm được hai chữ tín nghĩa trong đó, chỉ là dựa theo tình huống thí luyện khu mộ kiếm này, thắng được mỹ đức chỉ sợ cũng không dễ dàng...

Không bao lâu, đoàn người đi tới trước cửa, cửa đá ù ù mở ra, sau đó lộ ra một thông đạo sâu hun hút không đáy.

“Để ta đi trước đã.”

Vương Lục nhắc lên Khôn Sơn kiếm, kiếm quang Vô Tướng lạng lẽ nở rộ, bước vào trong môn phái trước.

Thịnh Kinh Tiên Môn Vọng Nguyệt Loan Vũ, Loan Vân hơi chần chờ, cũng không ngăn cản. Dù sao thế giới sau lưng thế giới rút cuộc ra sao cũng không ai biết, là một cuộc khảo nghiệm bản tâm Ma Huyền Cảnh, hay là một cái gì khác... Nếu Vương Lục đã nguyện ý làm tiên phong, Vô Tướng kiếm của hấn nổi tiếng là am hiểu phòng thủ, do hấn thám thính đường cũng không tệ.

Sau Vương Lục tất nhiên là Lưu Ly Tiên, bên trong Thịnh Kinh Tiên Môn, là then chốt của người của Côn Luân và Vạn

Pháp. Đoàn người sau khi tiến vào cửa đá, phiến đá tầng bầy chậm rãi đóng lại, che lại thông đạo đen kịt.

Cũng cắt đứt liên hệ trong ngoài.

Nhưng tất cả mọi người đều không bất ngờ với chuyện này, trong thông đạo, Vương Lục lên đường trước, nhưng mà đi một lúc, không có người bảo vệ cản đường, cũng không có cạm bẫy cơ quan âm hiểm lợi hại nào.

Phía trước thông đạo dần dần sáng sủa, cho đến cuối cùng, một tòa thạch thất nhỏ hẹp chính là điểm cuối cùng.

Thạch thất không lớn, tình huống bên trong vừa mắt liền hiểu rõ. Vương Lục liếc nhìn qua, lúc ấy chỉ là một tiếng ngáy.

...

Đậu xanh?

Nghe được Vương Lục kinh hô, đội ngũ phía sau lập tức khẩn trương lên.

Vô Tướng kiếm của Vương Lục nổi danh thiên thủ, ở hạng đầu về lực phòng ngự và sinh mệnh lực, cho dù là người cao ngạo tự đại nhất Thịnh Kinh cũng không dám nói có thể áp đảo Vương Lục, hơn nữa hắn vốn có tính nôn nóng, danh tiếng của người chuyên đi mạo hiểm cũng đã lưu truyền từ lâu, để hắn làm tiên phong, là ổn thỏa nhất.

Mà nếu một màn gì đó có thể khiến cho Vương Lục kinh ngạc thốt lên... Chỉ sợ sẽ là một tràng diện tương đối tuyệt vời.

Không cần ai nói nhiều, tu sĩ Thịnh Kinh môn theo sát sau lưng Vương Lục lập tức tiến vào trạng thái chiến đấu. Huynh muội Vọng Nguyệt đồng thời ra tay, lấy ra một rương bảo lung linh bảy màu, ngũ quang thập sắc. Các tu sĩ còn lại tự mình tế ra pháp bảo. Đội tám người này, không ngoại lệ đều nắm giữ linh bảo hạ phẩm.

“Vương huynh, có chuyện gì vậy?”

Hải Vân Phàm ở cuối đội ngũ lập tức lên tiếng hỏi.

Vương Lục phát phát tay, lớn tiếng nói: “Không cần kinh hoảng, không phải tình huống muốn chết gì.”

Nói xong, đợi mọi người giảm bớt trạng thái chiến đấu, mới bổ sung: “Nhưng mà, rất có thể là có một hình thức khác muốn chết...”

Nói xong, Vương Lục tránh ra khỏi thông đạo, để cho những người khác đi lên trước, nhìn thấy tình cảnh trong thạch thất.

Vọng Nguyệt Loan Vũ và đệ đệ nhìn nhau, đi trước một bước tới, nữ tử mặc một thân vũ y bảy màu, thân hình nhẹ nhàng tự nhiên như linh cầm, nhưng sau khi đi vào thạch thất, vị nữ tử nhẹ nhàng này chỉ nhìn lướt vào bên trong, một lát sau liền trừng to mắt, khó có thể tin che miệng kinh hô: “Đây, đây là cái gì vậy?”

Mọi người lần lượt xâm nhập vào, nhìn thấy cảnh tượng trong thạch thất, đều kinh ngạc.

Dù rằng ở đây gặp được một người thủ hộ cấp Chân Quân, mọi người cũng sẽ không có bất kỳ bất ngờ nào, hoặc là bỗng nhiên rơi vào trong một giấc mộng, cũng rất bình thường, thế nhưng trong thạch thất cái gì cũng không có, chỉ có một cái bàn đá, trên mặt bàn có hai cái thẻ kim loại lóng lánh màu sắc thần bí.

Trên hai thẻ tròn chia ra viết hai chữ cổ “Cha mẹ”, “Tử Nữ”, thoạt nhìn hàm ý không rõ ràng, phía trên thẻ kim loại, trên tường đá khắc một chuỗi ký tự kỳ lạ hình dạng, phiên dịch như sau:

Quy tắc:

Một, trình tự thí luyện như sau:

(Một) Thí luyện giả Ký tự chọn lựa một tấm lệnh bài phụ mẫu, cũng chỉ định một người đeo một tấm lệnh bài nữ.

(Hai) Người nắm giữ bài phụ mẫu, phải tiến hành “Nuôi dạy” với người chỉ định bài con gái, đem người nắm giữ vật phẩm có giá trị cao nhất tặng cho đối phương.

[Ba] Người nào được tặng cho quyền sở hữu con cái bài nữ, cần dùng vật phẩm gấp đôi hoặc có giá trị trở lên để tặng cho cha mẹ, quá trình có thể xem là tận hiếu.

[Bốn] Hoàn thành tận hiếu thí luyện giả, đạt được tư cách qua ải.

Hai quẻ, yêu cầu có liên quan:

(Nhất) cha mẹ cùng con cái một đối ứng, không thể nhiều hoặc nhiều hoặc nhiều đối một.

[Hai] một khi lựa chọn lệnh bài này đã hoàn toàn bị ràng buộc, không thể thay đổi.

Một người ba lần lượt chỉ có thể cầm được một tấm lệnh bài thân kín mít.

Canh tác bốn mùa và tận hiếu chỉ giới hạn có một lần, một phương nào đó từ chối thực hiện dưỡng dục hoặc tận hiếu coi như từ bỏ thí luyện.

Quá trình dưỡng dục và tận hiếu không thể nghịch chuyển, vật phẩm được tặng không được đui về.

(Lục) trái với nguyên tắc thí luyện, coi là làm trái quy tắc, hủy bỏ tư cách qua ải.

Quy tắc không dài, nhưng sau khi xem hết quy tắc, trong lòng mọi người đều là một tiếng ngáy.

Làm sao vậy?

Chu Mộc Mộc là người không thể lý giải được: “Cái này, đây là hiếu đạo cái gì?”

Vương Lục cũng cảm khái: “Vị chủ nhân mộ kiếm này nhất định sinh sống ở một thời đại vạn vẹo giá trị, loại quy tắc vô nghĩa này do đạo cô thể hiện hay không thì không nói, quy tắc này vừa ra đã trực tiếp chém đứt một nửa người rồi.”

Có một tên khác đầu óc suy nghĩ chậm chạp, vô thức hỏi: “Chặt một nửa người?”

Vương Lục nói: “Nhìn cho rõ, chỉ có tận hiếu mới có thể vượt qua ải. Chỉ có tử nữ mới có thể tận hiếu, tử nữ cùng phụ mẫu từng người một, rõ ràng những người chọn thẻ bài phụ mẫu là phải bị đào thải.”

“Hả?”

Mấy người tay vôi vàng đang định cầm thẻ tròn nhất thời dừng động tác lại, cảm thấy đúng: Đúng vậy, lựa chọn thẻ cha mẹ, làm cha mẹ, còn cần gì hiếu thảo chứ?

Mà bất luận lúc trước mọi người có nghĩ đến chuyện này hay không, sau khi nghe Vương Lục nói rõ quy tắc, đều tự có ý nghĩ của mình, bắt đầu trầm mặc.

Mà khi mọi người đang trầm mặc, Vương Lục còn nói thêm: “Bất quá, bị đào thải cũng không hoàn toàn là chuyện xấu, căn cứ quy định, người lựa chọn thẻ bài phụ mẫu, nhận được con cái tặng gấp hai lần mình đưa ra, cái này không thể nghi ngờ có thể kiếm một khoản lớn, hoàn toàn có thể coi như là bồi thường bị đào thải.”

Thấy mọi người như có điều suy nghĩ, Vương Lục lại cười xấu xa nói: “Nếu có kẻ trái tim hiểm ác, cũng có thể đem tấm bài phụ mẫu này coi như cướp đoạt bổng lộc. Ví dụ như ta đã coi

trọng Âm Dương bách bảo hòm của Thịnh Kinh đạo hữu, mà ta chỉ cần kiếm trong Linh Bảo Khôn Sơn kiếm cấp thấp, Thịnh Kinh đạo hữu liền phải trả lại gấp đôi giá trị, mà ta có thể đổi được linh bảo trung phẩm kia, có phải rất là lời to hay không?”

“Người đừng mơ tưởng...” tiếng quát đầy giận dữ của tử đệ Vọng Nguyệt đồng thanh.

“Ha ha, đương nhiên là nói rồi, ta rất thích Khôn Sơn kiếm nhà ta, cũng không định từ bỏ quá quan.” Nói xong, Vương Lục tiếp tục đánh giá tu sĩ của Thịnh Kinh Tiên Môn: “Sau đó thì sao?”, Đồi một góc độ khác nhìn xem, đây cũng là đường tắt mà đám thổ hào bỏ tiền mua thông quan đó, người xem, cửa ải này nhất định phải có một nửa số người cút đi, nhưng ai cũng không muốn làm một nửa cút đi kia có đúng hay không? Mặc dù là con cái hay không?, Lúc hiểu muốn chảy máu, nhưng ở đây cũng không có ai là quỷ nghèo đúng không? Tất cả mọi người muốn tranh, cùng ra các thủ đoạn, ai dám nói mình nhất định có thể cười đến cuối cùng? Nhưng mà, nếu như có người nào nguyện ý trả giá đắt, nói không chừng có thể tránh được rất nhiều tranh đấu vô vị, an ổn ổn ổn định vượt qua cửa ải này.”

Tu sĩ Thịnh Kinh Tiên Môn nhìn nhau, lựa chọn trầm mặc.

Mặc dù cách nói của Vương Lục nhìn thế nào cũng đều là không có ý tốt, nhưng cẩn thận nghĩ lại cũng không sai. khảo nghiệm của hiểu môn hôm nay, tạm thời chưa nói có liên quan gì đến hiểu đạo chân chính. Nhìn từ góc độ của quá quan, quả thật rất tàn khốc.

Không có bất kỳ chỗ khác để cãi cọ, quy tắc có hạn, người tham dự thí luyện trực tiếp sẽ bị loại một nửa, lúc này xem ra, Thịnh Kinh Tiên Môn vì để cho an toàn, phái ra đấu trường, lúc này ngược lại tự mua dây buộc mình.

Bốn phái chung là mười từng người, số vượt ải qua quan tiếp cao nhất là để lên tiện bảy. Cho dù bọn họ có năng lực áp chế ba phái còn lại, nhưng Vương Lục không có lựa chọn nào khác để nắm giữ lệnh bài cha mẹ buông tha, nhưng danh ngạch vẫn chưa đủ.

Hình Nguyệt tử đệ dùng nguyên thần trao đổi với nhau, Loan Vân nói: “Tử, tử thấy thế nào? Đệ cảm thấy cách nói của Vương Lục chỉ ít là bên ngoài cũng không có vấn đề gì. Kế tiếp chúng ta sẽ nghĩ biện pháp khiến cho ba người còn lại bỏ cuộc, về phần vấn đề của chúng ta, để Đẳng sư đệ hi sinh một chút đi.”

Loan Vũ lại không dám đem sự việc hời hợt nói đơn giản như vậy: “Chuyện của chính chúng ta thì dễ nói, phân chia như thế nào cũng không khó, ta sợ sau lưng lời nói của Vương Lục Phương còn có âm mưu, quy tắc của Hiếu Phụng Môn thật sự quá quý dị, làm cho người ta nhìn không rõ, mặc dù nhìn từ mặt ngoài, chỉ cần tìm ra một nửa người hy sinh., Chỉ có thể khiến một nửa số người kia qua ải... Nhưng mà, ba người kia cũng không phải hạng người dễ đối phó, sao có thể cam tâm tình nguyện phụ mẫu nắm lấy lệnh bài, từ bỏ thí luyện. Dưới quy tắc này, ý tứ uy hiếp vũ lực này cũng không lớn, bọn họ sau khi có được lệnh bài phụ mẫu, nếu không chỉ định người của chúng ta, chúng ta cũng không còn cách nào khác.”

Loan Vân nói: “Vậy thì dù lỗ lợi a, chỉ cần cho thấy thái độ Thịnh Kinh chúng ta quyết không buông tha, hơn nữa bồi thường đủ mức, bọn họ không có lý do cứng rắn đến cùng, cũng không phải dám quân hoàng sơn không biết tốt xấu, không phân biệt đúng sai. Chỉ cần chịu nói về lợi ích, ta nghĩ chúng ta luôn có thể đưa ra đủ để thuyết phục giá trị của bọn họ.”

Loan Vũ vẫn có chút chần chừ, Loan Vân liền thúc giục: “Tử, Giang Lưu sư huynh tín nhiệm chúng ta rất nhiều, mới cho chúng ta dẫn đội vào. Hơn nữa xem tình thế khảo nghiệm của Hiếu Môn, rất có thể Hiếu Môn sẽ không mở ra lần thứ hai, nói cách khác... người ngoài cửa, đã định trước không lấy được một trong Bát Đức này rồi.”

Nghe đến đó, Loan Vũ cũng chậm rãi gật đầu: “Đúng vậy, đội ngũ của Thịnh Kinh Tiên môn chúng ta có đội hình cường đại, lúc này lại trở thành thế yếu, bởi vì nhất thời cẩn thận nên Giang Lưu sư huynh cùng với mấy sư đệ sư muội có thực lực đứng đầu khác tiến lên liền thất đức. Ngược lại nhìn lại Côn Luân và Côn Luân., Hai phái Linh kiếm tuy rằng nhân số ít, nhưng nhân viên hạch tâm lại không bỏ lỡ cơ hội... Khảo

nghiêm Bát Đức, đến sau này, thắng bại rất có thể sẽ trong một hai đức, mất đi tiên cơ thật sự là nguy hiểm.”

Loan Vân nói: “Hiện giờ chúng ta không có cách nào để Giang Lưu sư huynh đi vào, nhưng ít nhất chúng ta có thể khiến đám người Chu Mộc, Vương Lục chiếm không được tiên cơ, mọi người vẫn đang trên cùng một đường chạy...”

“... Được, vậy cứ làm đi.”

Mà khi nhìn Nguyệt tử đệ đang thương lượng đối sách, người của ba phái khác cũng không nhàn rỗi.

Hải Vân Phàm đại biểu cho Vạn Pháp Tiên môn, là người đầu tiên tỏ thái độ, nguyên thần truyền âm: “Vương huynh, xin được dẫn dắt đi.”

Vương Lục vừa tức giận vừa buồn cười mắng: “Tiểu Hải, có chút tôn nghiêm được không? Diệp sư tử của đệ vẫn đang đứng bên cạnh nhìn đấy. Đệ thấp kém như vậy, khi nào mới ôm mỹ nhân về được đây?”

Đối với loại trò đùa này, Hải Vân Phàm bây giờ cũng có sức kháng cự rất cao, lão lạnh nhạt cười nói: “Ồ loại cửa ải quan trọng này, mặt mũi phải chết mới có thể thật mất mặt. Đối với chuyện không am hiểu, thỉnh cầu chuyên gia chỉ đạo chẳng phải rất bình thường sao?, Từ năm năm trước bái sơn chi hội, Vương huynh trong lòng mấy người sư huynh muội chúng ta vẫn còn có chút phân lượng. Là người chỉ đạo, Phi Phi sư tử cũng không dị nghị, trên thực tế, ngay cả Côn Luân phái cũng đang ủy thác ta trao đổi với người.”

Vương Lục cười ha hả: “Xem ra người của Thịnh Kinh Kinh cho các người áp lực thật không nhỏ.”

“Ừm, hơn nữa vừa rồi ta đã đưa chuyện hai phái chúng ta kết minh, ám chỉ cho Chu Mộc Mộc, nàng có chút động tâm.”

Vương Lục nói: “Ừm, có lòng hợp tác đương nhiên là tốt, nhưng xấu xí nói ở phía trước, muốn ta hỗ trợ là được. Nhưng thứ nhất, ta không phải quyền rũ như Chu Thi Dao đại sư tử, không thể cam đoan vạn vô nhất thất thắng lợi, cho nên có sai sót, thất bại cũng đừng đến khóc kêu. Thứ hai, người nhất định phải tín nhiệm ta trăm phần trăm, nếu không, kính xin người tự mình nghĩ cách.”

Hải Vân Phàm nói: “Yên tâm đi, ta có giác ngộ này.”

“Tốt, như vậy kế tiếp người chỉ cần nhớ kỹ một điểm là được: dốc hết toàn lực đi tranh thủ bài con gái.”

Hải Vân Phàm sững sờ: “Thật sự muốn tranh giành lệnh bài con cái?”

“... Đây không phải nói nhảm, không tranh nữ bài làm sao tận hiếu được?”

Hải Vân Phàm giải thích: “Chủ yếu là theo nhận thức của ta về Vương huynh, người vừa rồi nói chuyện đường hoàng như vậy, dụng tâm thật sự rất có thể phải đổi hướng lý giải mới đúng. Nhưng nếu Vương huynh đã nói như vậy, chúng ta phải cố gắng hết sức để tranh thủ mới được, chỉ là trên quy tắc mà nói, không phải lệnh bài con gái do cha mẹ chỉ định sao?”

“Đầu óc chuyển biến nhiều chút được không, không thể trực tiếp tranh thủ lệnh bài con gái, vậy thì tranh thủ để người khác lấy bài phụ mẫu, sau đó chỉ định người làm thế bài con gái a.”

Nói xong, Vương Lục khẽ cười lạnh: “Giống như Thịnh Kinh Tiên Môn chuẩn bị làm.”

Hải Vân Phàm thở dài: “Không ngờ những khảo nghiệm sau cửa hiếu lại diễn biến thành cục diện như thế này. Rốt cuộc vị chủ nhân của Kiếm Trung này đã sinh sống trong thời đại đại hủy diệt như thế nào?”

“Đúng vậy, bài phụ mẫu trực tiếp bị loại, bài con gái mới có thể qua ải, tên là Tần Hiếu, quả thật là lừa cha mà.”

...

Đội Vương Lục kết thúc cuộc đối thoại với Hải Vân Phàm, bầu không khí trầm mặc trong thạch thất rất nhanh bị phá vỡ.

Vọng Nguyệt Loan Vũ của Thịnh Kinh Tiên Môn tiến lên nửa bước, theo thân hình di động, mào liễu của nữ tử khẽ nhếch lên, ngũ quan thanh tú giãn ra, khí chất nhẹ nhàng lập tức hóa thành sắc bén.

“Vương Lục.” Nữ tử lạnh giọng mở miệng, giọng nói mang theo một tia lạnh như băng không thể nghi ngờ. “Vừa rồi người nói, nếu có một số người nào đó nguyện ý trả giá đắt, thì có thể tránh được rất nhiều tranh đấu vô vị, an an ổn ổn vượt qua cửa ải này, đúng hay không? Vậy hôm nay Thịnh Kinh Tiên Môn ta đã sẵn sàng trả giá đầy đủ, không biết người có muốn tránh khỏi tranh đấu vô ích hay không?”

Vương Lục sừng sốt: “Phương thức giao thiệp của Thịnh Kinh Tiên Môn các người thật đúng là đơn giản thô bạo.”

Vọng Nguyệt Loan Vũ nói: “Đúng vậy, cửa thứ nhất của Bát Đúc, Thịnh Kinh Tiên Môn nhất định phải có, bốn phái có tất cả mười bốn người, chỉ có bảy người có thể đi qua cửa ải này. Bên trong chúng ta đã thương lượng thỏa đáng, do Đằng Phi sư đệ hi sinh một chút để cầm lấy lệnh bài phụ mẫu, nhưng bảy tám lệnh bài phụ mẫu còn lại sẽ làm phiền đến Côn Luân, Vạn Pháp, Linh Kiếm ba phái.”

Lời vừa nói ra, bầu không khí trong thạch thất nhất thời trở nên giương cung bạt kiếm. Vọng Nguyệt Loan Vũ này bình thường xem ra rất nhẹ nhàng thanh nhã, không thể tưởng được vừa mở miệng liền khí phách bốn phía như vậy, so với lực Vương sư huynh của nàng cũng không kém bao nhiêu.

Bát Đúc chỉ có bảy danh ngạch vượt ải đầu tiên, Thịnh Kinh Tiên Môn cũng không định xuất hiện để cho ba phái khác khó khăn đến thế nào.

Đương nhiên, tuy Thịnh Kinh Tiên Môn bá đạo nhưng cũng không phải là cường đạo, sau khi nói xong một câu, Vọng Nguyệt Loan Vũ dừng lại bổ sung: “Đương nhiên, Thịnh Kinh

sẽ không để các vị chịu thiệt, đương nhiên phải bồi thường đầy đủ.”

Chu Mộc Mộc cả giận nói: “Bồi thường? Khẩu khí lớn thật đấy, ta ngược lại muốn nghe xem Thịnh Kinh Tiên môn các người có thể trả giá lớn đến đâu mà dám mở miệng bảo chúng ta từ bỏ truyền thừa trong Kiếm Trung...”

Vọng Nguyệt Loan Vũ nói: “Nực cười, khu mộ kiếm này từ khi nào đã trở thành vật trong túi của Côn Luân tiên sơn các người? Nói cứ như các người không buông tha, người khác sẽ không lấy được vậy. Bất luận người có thừa nhận hay không thừa nhận, trong hành trình đi mộ kiếm lần này, bốn phái chúng ta vốn đã có phần thắng lớn nhất trong Thịnh Kinh Tiên môn. Chúng ta chỉ đơn giản là quá trình hy vọng có thể càng thêm ổn thỏa và an bình một chút., Trao đổi lợi ích thì so với sống người chết ta sống thoải mái hơn một chút. Đương nhiên nếu các người từ chối không được, nhất định phải trở mặt, Thịnh Kinh Tiên Môn tuyệt đối không e ngại ai. Như vậy Chu Mộc đạo hữu, người có giác ngộ khai chiến không? Người có cảm ngộ khiêu chiến Thịnh Kinh Tiên Môn ta không?”

Trong khi nói chuyện, khí thế của Vọng Nguyệt Loan Vũ càng thêm sắc bén, Nghê Thường Vũ Y phát ra quang hoa chói mắt mà sắc bén, từng sợi lông vũ chỗ váy nhẹ nhàng run rẩy tựa như lưỡi đao, trong lúc nhất thời, Tiên Hạc hóa thân thành Kim Điêu, khí tức sát phạt đập vào mặt.

Lông mày Chu Mộc Mộc dựng thẳng, không cam lòng yếu thế chút nào. Nàng xuất thân tiên sơn Côn Luân, chính là tổ tiên cửu châu, chưa từng bị khiêu khích như vậy?

“Khai chiến liền khai chiến, sợ người sao? Chỉ là một chân truyền xếp hạng mười bảy cũng dám can rỡ, đổi lại là Quỳnh Hoa nhà người đến còn tạm được mà.”

Vừa dứt lời, chợt nghe Nguyệt Loan Vân giễu cợt nói: “Ha ha, chỉ bằng người cũng xứng chỉ tên Quỳnh Hoa sư tỷ? Khó trách Côn Luân tiên sơn là tổ tiên đạo tôn quý, lại ngày càng suy sụp, môn nhân quả thực không biết trời cao đất rộng.”

Chu Mộc Mộc tức giận rạo rục lên, lập tức té ra bản mệnh Linh Bảo Hồn Nguyên Kim Cương Quyển, lấy Tiên Thiên

Tinh Nguyên Hư Đan tế luyện ra ánh sáng linh bảo, liền muốn đi hy vọng Nguyệt tử đệ.

Vọng Nguyệt Loan Vũ sẽ không ngồi chờ chết, tử đệ liên thủ tế ra Âm Dương Bách Bảo hòm, âm khí và dương khí lượn lờ bốn phía thân rương, chỉ đợi nắp rương mở ra, khiến cho vô số người nghe được cảm xúc khủng bố tai họa từ trong rương mãnh liệt tuôn ra.

Mắt thấy tướng khai chiến, Vương Lục bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó tiến lên hai bước, tế ra kiếm quang vô tướng, ngăn giữa hai phe.

Dưới kiếm Khôn Sơn, vòng kiếm tăng vọt đến hơn một trượng, trong thạch thất nhỏ hẹp, vừa vặn ngăn cản hoàn toàn Chu Mộc Mộc cùng huynh muội Vọng Nguyệt. Hai phe trừng mắt nhìn nhau, lại phát hiện bất luận mình âm thầm thôi vận thế nào, ở trong vòng vây của vương lục ngăn cản Vô Tướng kiếm, pháp lực không thể tiến lên chút nào.

Trong lòng hai phe đều âm thầm hoảng sợ: Vương Lục này mấy năm gần đây đúng là lấy phòng ngự của đồng cảnh giới mà danh tiếng vang dội, nhưng người ở đây ai mà không phải là cao thủ đứng đầu trong cùng cảnh giới? Ngũ Tuyệt Tinh nhuệ há là bình thường, khiêu chiến vượt cấp căn bản là chuyện thường ngày, lấy chiến ví dụ mà nói., Hầu như mỗi người đều có tiền vốn được mệnh danh là vô địch trong cùng cảnh giới. Cho nên mặc dù không coi thường Vương Lục, nhưng cũng không cho rằng phòng ngự của hắn thật sự có thể vô địch cùng cảnh giới. Huống chi cảnh giới của mọi người không giống nhau, Vương Lục là Hư Đan hạ phẩm còn Vọng Nguyệt huynh muội và Chu Mộc Mộc Mộc lại là Hư Đan thượng phẩm.

Chẳng qua, ba Hư Đan thượng phẩm trước mặt Vô Tướng kiếm vẫn có vẻ hơi mệt mỏi.

Mà một khi hai phe cảm thấy không còn sức lực, bầu không khí giương cung bạt kiếm lập tức yếu đi mấy phần. Vương Lục sau khi một kiếm lập uy, thừa cơ mở miệng mắng: “Đấu đấu thì đã biết đầu óc các người đấu vào nước rồi, lúc này mà cũng dám đấu đá “

Nói xong, Vương Lục chỉ tay vào thạch bích: “Chữ phía trên ta đã phiên dịch cho các ngươi rồi, có ai còn không nhận ra? Dòng thứ năm này là viết thế nào? Không tuân theo nguyên tắc làm trái, các ngươi cảm thấy tiêu trừ tư cách qua ải sẽ xuất ra não tương, xem như là phù hợp nguyên tắc thí luyện? Khu mộ kiếm mở tám môn thí luyện này, là để các ngươi giống như con khỉ làm càn?”

Lời vừa nói ra, đội ngũ hai phe vốn còn cảm thấy uất ức lập tức cả kinh, trong lòng lạnh lẽo chỉ trong chốc lát đã xua tan hỏa khí, tỉnh táo lại.

Chu Mộc Mộc thu hồi vòng kim cương, tử đệ Vọng Nguyệt cũng thu hồi hòm bách bảo.

Vương Lục cười lạnh nói: “Muốn đấu cũng được, hai phái các ngươi mau đánh, đánh cho đầu óc bầm dập, sau đó toàn bộ bị Kiếm Trung đuổi ra khỏi hiếu môn. Ta và sư muội ta vừa vận nhật được một món hời, để sư muội nó bảo vệ ta qua ải, không có áp lực gì.

Nói đến nước này, tự nhiên không người nào có tâm đánh nữa. Hai phe mỗi phe mang theo biểu tình tức giận bất bình xoay người trở về đội ngũ, chỉ là quay đầu đi, nhìn Nguyệt tử đệ lại lộ ra một tia nôn nóng.

Sự tình phát triển và mong muốn lại có khác biệt, Vương Lục này... Thật sự sẽ làm tăng thêm.

Ngay từ đầu, hy vọng tử đệ Hình Nguyệt không thực sự động thủ với đám người Chu Mộc Mộc, cũng không phải não tàn, ai lại nguyện ý đánh người chết ta sống ở đây? Cho dù thực lực tổng hợp ở Thịnh Kinh vững vàng áp đảo đối thủ một bậc, thủ thắng cũng phải trả giá cực lớn, Thịnh Kinh chỉ cần tỏ rõ thái độ của mình: Vì tranh đoạt tư cách vượt ải của đám người Chu Mộc Mộc, bọn họ không tiếc một trận chiến.

Lấy thế đe người, so với lấy lực ép người càng phù hợp với lợi ích kinh doanh. Mà Vọng Nguyệt tử đệ tự nghĩ lấy thực lực hai người phối hợp Bách Bảo hòm, đủ để áp chế bất cứ một phương nào ở đây, do đó chiếm thượng phong. Nhưng không ngờ hai khí Âm Dương của Linh Bảo vừa rồi lại bị kiếm quang Vô Tướng một mực áp chế chết, cuối cùng áp đảo khí

thế trên người mọi người không phải Thịnh Kinh cũng không phải Côn Luân, ngược lại là Linh Kiếm phái.

Kiểm pháp phòng ngự của Vương Lục còn sắc bén hơn bất kỳ lời đồn đại nào. Đối thủ như vậy chưa hẳn đáng sợ, nhưng đáng hận nhất là bọn hắn chưa chắc làm được gì khác, coi như một kẻ vắt cổ chày ra bã thì đúng là siêu nhất lưu.

Chẳng qua, đây mới chỉ là bắt đầu, chúng ta chờ xem...

Bị một kiếm của Vương Lục đánh gãy cuộc chiến, mâu thuẫn lại trở về trên bàn đàm phán, mười bốn người, bảy cái danh ngạch qua ải, rốt cuộc phân phối như thế nào, bốn phái quay chung quanh đề tài đàm phán này.

Vọng Nguyệt Loan Vũ đại biểu cho Thịnh Kinh Tiên Môn, nên nhân đức cướp đoạt vị trí chủ trì hội nghị, mở miệng nói: “Tiếp theo xin đại biểu bốn phái tự mình đề xuất phương án, chúng ta thương lượng giải quyết, Vương Lục, xem sắc mặt người dường như đã tính trước, không bằng người tới trước.”

Vương Lục cũng không chối từ: “Rất đơn giản, bảy người, linh kiếm của chúng ta cần hai người, năm người còn lại tùy ý phân phối.”

Vọng Nguyệt Loan Vũ cả giận nói: “Hồ đồ “

Vương Lục nói: “Hồ nháo cũng là phương án phù hợp quy định điều ra, phù hợp tiêu chuẩn dân phiệt chủ mua chuộc, huynh hân hân như vậy, chẳng lẽ là ôm thủ hạ kế hoạch độc lập như thiên sao?”

Vọng Nguyệt Loan Vũ nói: “Nếu Linh Kiếm phái đã không có thành ý đàm phán, vậy người cũng không cần phải lên tiếng nữa. Hay là chúng ta nghe ý kiến của hai phái còn lại đi.”

Nói xong, chính là muốn đẩy Vương Lục ra bàn đàm phán, nhưng Vương Lục cũng không thêm đề ý.

Loại đàm phán vô nghĩa này, tốn rất nhiều thời gian công sức mà vẫn chưa có kết quả tốt, hẳn căn bản không muốn tham dự, vì lẽ đó vừa lên thì mở một chiêu lớn đội sân, lưu lại ba nhà khác tiếp tục lãng phí thời gian trên bàn đàm phán.

Sự phát triển tiếp theo quả nhiên không ngoài dự đoán, ba nhà mỗi đề nghị, đều sẽ bị những người khác bác bỏ, cho dù Côn

Luân và Vạn Pháp cũng không có mười phần ăn ý, thường xuyên vạch trần nhau. Trong lúc này, Hải Vân Phàm luôn nhìn về phía Vương Lục, hi vọng tranh thủ một người viện thủ, đã thấy đối phương hoàn toàn không có hứng thú tham dự.

Đương nhiên là không có gì, cho dù có thể liên kết lực lượng của linh kiếm và hai phái Vạn Pháp, thật ra cũng không bằng hai nhà Thịnh Kinh, trên thực tế chỉ cần Thịnh Kinh phủ quyết, bất luận đề nghị gì cũng đều không thông qua được, đương nhiên Thịnh Kinh cũng luôn bị hai nhà khác liên thủ phủ quyết, không cách nào thông qua... Loại đàm phán hoang đường này cố tình kéo dài thật lâu, người ba nhà đều cạn kiệt sức lực, lúc này lại nhìn về phía Vương Lục đang tiêu điều tự tại bên cạnh, càng hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng sự tình chung quy không thể kéo dài vào thời hạn vô hạn, tất nhiên phải có một phương pháp giải quyết. Vương Lục thấy trên bàn đàm phán đã có người liên tục rút thăm thì trong lòng thầm nhủ chắc cũng đến lúc động thủ rồi.

Không muốn đánh, cho nên nói không được, vậy thì không đánh, hơn nữa khí tức đàm phán thường là đánh thật, đánh đau, đánh tới mức đầu rơi máu chảy, hoàn toàn khác với hành động ban đầu của hai nhà dùng uy hiếp làm chủ đạo.

Hừ, như vậy cũng tốt, đánh tan mấy nhà rồi hẳn mới thừa cơ ngồi làm ngư ông đắc lợi nha. Dù sao người kéo thù hận trên bàn đàm phán là ba người kia, không liên quan nhiều đến hẳn, có đánh cũng không tới phiên hẳn đi trước.

Nhưng ngay lúc tình cảnh đó đã dần dần lâm vào cục diện căng thẳng, giương cung bạt kiếm, đột nhiên Lưu Ly Tiên nghe thấy nhảy dựng lên, phát ra tiếng kêu vui mừng.

“Quá tốt rồi.”

Trong lúc nhất thời, ba phe trên bàn đàm phán đều quên đi thù hận, đồng loạt nhìn về phía nàng.

Vương Lục cũng tò mò: “Cái gì tốt quá?”

Vẻ mặt Lưu Ly Tiên đầy vui sướng, nhảy nhót vui vẻ ở trước mặt Vương Lục: “Ha ha ha, trước khi vào cửa, không phải người nói cho ta một câu hỏi sao, ta vẫn luôn suy nghĩ về nó...”

Vương Lục quả thực ngũ thể đầu rạp xuống đất: “Khoé bát, người vừa rồi một mực suy nghĩ cái đề kia sao?”

“Đúng vậy a, để chứng minh người ta không phải đồ ngọc, ta nghĩ ra rồi.”

Vương Lục sững sốt, lập tức kinh ngạc suýt nữa đem con mắt trừng ra ngoài: “Người nghĩ ra rồi? Ngẫu số lớn hơn có thể biểu hiện là hai tổ số hòa hợp?”

Lưu Ly Tiên ưỡn bộ ngực đầy đặn, tự tin nói: “Không sai...”

Vương Lục chỉ cảm thấy trước mắt như trời đất quay cuồng, dường như toàn bộ thế giới đều thật sự không nhiễm bụi đất. Lúc này lại nhìn thiếu nữ xinh đẹp đáng yêu, vẻ mặt đặc ý, cảm giác nàng nào là linh kiếm sơn gì đó có cứng chiều, căn bản là nhất đại tông sư tốt có lẽ đã hơn mười vạn năm. Cái gì mà Phong Ngân chân nhân, linh kiếm mười hai phong đều biến mất trong dòng sông lịch sử, nhưng Lưu Ly Tiên nhất định có thể bởi vì nàng là một tiểu toán học tài hoa kinh thiên động địa, vĩnh viễn khắc ghi.

Hậu nhân nhắc tới đoạn cổ sự này, cũng sẽ nói như vậy: Trước đây có tòa Linh Kiếm sơn, trên núi có một vị Lưu Ly Tiên...

Sặc đậu, chuyện xưa này không đúng a...

Vương Lục cố nén kích động muốn nổ đầu, trong lòng thầm nói, nhất định phải có chứng minh thực tế nên run rẩy hỏi: “... Quá trình chứng minh đâu?”

Lưu Ly Tiên kiêu ngạo nói: “Vừa rồi ta thử từ một đường tới 10 tỷ, mỗi người đều có thể phân giải thành hai vị trí nha.”

“Mẹ kiếp, người dùng hết cử pháp chứng minh? Hơn nữa vừa rồi tổng cộng không tới nửa canh giờ, người đã tận cùng đến 10 tỷ rồi sao?”

“Ha ha, ta rất lợi hại đúng không?”

“... Quả thực lợi hại, mặc dù là một ý nghĩa khác lợi hại. Bất quá, như vậy cũng không tính là chứng minh nha.”

Lưu Ly Tiên nghe vậy sững sờ, vội vàng hỏi: “Vì sao không tính? Ta đã thử tới mười tỷ rồi mà...”

“Cái này, trên mười tỷ còn có 100 tỷ, 10 tỷ thậm chí là hơn trăm triệu, vèn vèn 10 tỷ thực sự không đáng để xem...”

Lưu Ly Tiên tội nghiệp tranh luận: “Nhưng mà, ta đã rất cố gắng tính toán mà...” Nói xong, lại có chút buồn bực, khuôn mặt túng quần lên: “Su huynh, người cảm thấy ta tính không đúng, vậy người nói một cái ví dụ ngược lại, người thông minh hơn ta nhiều như vậy, 10 tỷ, 10 tỷ chắc cũng chỉ trong chớp mắt là tính xong đúng không? Vậy rốt cuộc số nào không, người nghe ta nói đây.”

“Khốn kiếp, phản tướng nhất quân?” Vương Lục không thể không cảm khái số học quả nhiên khiến người ta thông minh. Lưu Ly Tiên tính toán một lát, vậy mà học được cách phản chứng pháp.

Nhưng dù sao đây cũng không phải phương pháp học toán chứng minh chính quy. Vương Lục vươn tay, muốn đi sờ sờ đầu Lưu Ly Tiên, lại thấy thiếu nữ hất đầu, tức giận nói: “Su huynh ghét nhất...”

“...” Vương Lục rút tay về, sừng sốt một chút, lập tức bật cười.

Lúc này, so sánh với việc con gái tính toán tinh thần khoa học, tính toán đúng lý, đó nhất định là đầu óc vào nước, phương pháp ứng đối chính xác hẳn là...

“Ha ha, thật xin lỗi, là ta sai rồi, Lưu Ly người đã chứng minh rất khá, nào, đây là ban thưởng cho người.”

Vương Lục từ trong túi trữ vật lấy ra một viên kẹo long lanh trong suốt, linh khí nồng đậm.

Lưu Ly Tiên lập tức nín khóc mỉm cười, vui vẻ hưởng thụ kẹo.

Vương Lục trấn an sư muội, nhưng trong lòng khẽ động.

Phản chứng pháp? Đây là một cách không tệ, giải quyết cục diện bế tắc trước mắt rất thích hợp.

“Ta nói, nếu các người đã tranh giành như thế nào cũng không có kết quả, không bằng đổi cách đơn giản: Chọn ra bảy đôi cha mẹ con nữ tổng cộng mười bốn tám bài, do ba phái Thịnh Kinh tới tẩy bài, một phương khác đến chọn lá bài trong đó,

còn lại trương thì lưu lại cho người tẩy bài, như vậy được không?”

...

Sau khi Vương Lục đưa ra phương án không lâu, liền chiếm được sự ủng hộ của ba phái còn lại.

Cũng không phải Vương Lục đưa ra phương án mới lạ gì, trong số những người ở đây, có rất nhiều người đã nghe qua lời kể về câu chuyện bán bánh hồ ly kia. Mà trong hiện thực, cách chơi cũng đã gặp không ít lần. Sở dĩ lúc trước không ai nói ra sở dĩ không ai nói ra được., Một mặt là bầu không khí tương đối gay gắt trên bàn đàm phán quá nồng, ai cũng không chịu lui nửa bước, mặt khác, phương pháp này quan trọng nhất là hai bên chia bánh cao độ bình đẳng, nhưng hai phái Côn Luân và Vạn Pháp thì lại khác., Phân lượng cũng không đủ để chống lại Thịnh Kinh. Chỉ có thêm Linh Kiếm phái mới có thể miễn cưỡng chống đỡ, nhưng Vương Lục lại không tỏ thái độ, Hải Vân Phạm và Chu Mộc Mộc cũng không thể thay hẳn lên tiếng, Thịnh Kinh Tiên Môn lại càng ước gì độc chiếm toàn bộ lợi ích, khiến cho ba nhà khác trong nội đấu không có thành tựu, cũng không muốn phân chia ngang đều thế cục với ba phái.

Hôm nay nếu Vương Lục đã tỏ thái độ, lại đưa ra một phương án thực sự có thể thực hiện, ba người còn lại cũng không tiếp tục kiên trì nữa.

Vọng Nguyệt Loan Vũ nói: “Nếu người đã đưa ra phương án, như vậy chúng ta sẽ xác định ai là người đi xào bái, ai tới chọn bái, không thành vấn đề chứ?”

Vương Lục nói: “Mời tùy ý.”

Vọng Nguyệt Loan Vũ cười: ” sáng khoái như vậy sao? Chúng ta đây cũng hào phóng một chút, các người tự chọn lấy đi.”

Vương Lục kinh ngạc: “Phương pháp lớn như vậy? Được, vậy chúng ta không khách khí nữa, đợi kết quả thương nghị thì thông báo cho người.”

Đối với sự khăng khải rộng rãi của Thịnh Kinh Tiên Môn, Vương Lục đáp lại không chút khách khí, nếu có vấn đề gì, vậy hãy để sau hãy nói.

Mà nếu như bố cục đã định, ba phái người lập tức thương nghị đối sách.

“Vương huynh, tốt nhất là cho chúng ta tẩy bài, để bọn họ chọn.” Hải Vân Phàm dùng nguyên thần truyền âm nói: “Tẩy bài là khảo nghiệm huyền thuật, chọn phái thì là khảo nghiệm phá bốc... Đáng tiếc, Dạ sư huynh am hiểu nhất là lối pháp phá bốc đồng không tiến vào, nhưng Phi Phi sư tỷ và ta đều đã từng tìm hiểu qua huyền thuật, hai người liên thủ, có thể thi triển hai loại thẻ bài pháp thuật cấp bách huyền, nghịch chuyển...”

Còn chưa dứt lời, Chu Mộc Mộc đã ngắt lời: “Nếu chỉ là cấp bách bách huyền thì đừng lấy ra. Cho dù là đường trái trong Thịnh Kinh Tiên Môn cũng không bằng người, tinh anh dưới trướng cũng không thể nhìn ra ngay cả Bách huyền.”

Bị người ta làm mất mặt như vậy, Hải Vân Phàm cũng không quá tức giận mà hỏi ngược lại: “Vậy phái Côn Lôn có cao kiến gì không?”

Chu Mộc Mộc nói: “Để bọn hắn rửa bài, chúng ta chọn bài, mặc dù ta không có sở trường trên Huyền thuật và phá hoại, nhưng sư đệ ta vừa vặn có được Hàng Ma Chân Nhân, pháp thuật có thể phá Thiên Huyền cấp, trừ phi chân nhân Thịnh Kinh Tiên Môn thả ra một đội người có trình độ Huyền Thuật Tông Sư, nếu không trong quá trình tẩy bài, người Thịnh Kinh muốn chơi chiêu nào cũng vô dụng.”

Hải Vân Phàm kinh ngạc nhìn về phía Chu Mộc, tu sĩ trung niên vẫn luôn trầm mặc ít nói kia không ngờ lại có chân nhân hàng ma? Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Hàng Ma Chân Nhân là thần thông trời sinh của tu sĩ, đứng hàng thứ mười ba thần thông Địa cấp, cực kỳ hiếm thấy. Hơn nữa tu hành chính xác hậu thiên, có công hiệu trấn áp tà ma, loại bỏ ảo thuật có thể có tác dụng cực mạnh, cho dù tu sĩ chỉ cảnh giới Hư Đan cũng có thể loại bỏ pháp thuật Thiên Huyền phẩm - nói chung, trong Kim Đan chân nhân cũng ít có người có thể nắm giữ được ảo thuật Thiên Huyền... Đúng là thần thông thích hợp nhất trong trường hợp này.

“Ừ, nếu Côn Lôn đã phá hàng ma chân nhân, vậy thì bài do chúng ta lựa chọn là tốt nhất. Nhưng nếu so sánh, rửa bài càng

giống phòng thủ hơn, mà chọn bài thì là tiến công, với phong cách của người ở Thịnh Kinh, hẳn là càng am hiểu về tiến công.”

Vương Lục nói: “Không sao, người ta đã hào phóng muốn chúng ta lựa chọn, cũng không sợ chúng ta giả vờ nữa.

“Này, lập trường lời này của người hình như là tạo phản.”

“Tính chất đều giống nhau... Dù sao bất luận là ảo thuật hay là phá hoại, cũng không liên quan nhiều đến ta, có thể tranh thủ được thì ta đã tận lực giúp các người rồi. Tiếp theo, hãy cho ta kiến thức một chút sự lợi hại của Côn Luân và Vạn Pháp đi.

Cuối cùng phương án chính là do Thịnh Kinh Tiên Môn xào bài, ba phái liên minh chọn bài, Thịnh Kinh cũng không dị nghị.

Người phụ trách tẩy bài là một tu sĩ trẻ tuổi dáng người cao gầy, khuôn mặt trắng nõn, căn cứ theo lời giới thiệu của Vọng Nguyệt Loan Vũ, họ Đăng tên Phi, dọc đường đi đều là trầm mặc ít nói, cũng không gây cho người ta ấn tượng sâu sắc gì, lúc này được tỷ đệ Vọng Nguyệt đẩy ra xào bài, mới hấp dẫn ánh mắt mọi người.

“Chỉ có tu vi Hư Đan trung phẩm, hơn nữa cũng không phải là linh căn tự nhiên, còn có dấu vết ngoại vật kích phát, cũng không phải hoàn toàn do mình tu luyện ra... Người như vậy lại cũng được Thịnh Kinh thu vào môn phái?”

Chu Mộc Mộc có chút khó tin, lắc đầu nói: “Cho dù linh căn nhân tạo là do Thịnh Kinh Tiên Môn phát minh ra, nhưng theo ta được biết đệ tử nội môn thu nhận nghiêm ngặt, cơ hồ từ trước tới nay không dung nạp tu sĩ vô cơ, chuyện này tính là sao vậy?”

Vương Lục cười nhạt nói: “Rõ ràng là có, vị này hoặc là quan hệ hoặc là trường sinh, mà có thể bị tỷ đệ Vọng Nguyệt đẩy ra để tẩy bài, hiển nhiên khả năng người sau chiếm đa số. Đợi lát nữa đại khái có trò hay để xem. Chu sư tỷ, Trương Lê huynh đệ nhà người có nắm chắc không?”

Không đợi Chu Mộc Mộc trả lời, vị Trương Lê cao lớn tướng mạo trung niên hừ lạnh một tiếng: “Không phiền người hao tâm tổn trí.”

Trong khi nói chuyện, đã triển khai hàng ma chân nhãn, hai con người thâm thúy đột nhiên biến đổi, con người đen nhánh nhanh chóng khuếch tán đến cả viên nhãn cầu, xem ra là một mảnh đen nhánh mà thâm trầm vô hạn trong bóng đêm, hết thấy tà ma ngoại đạo đều không thể nào độn hình.

Hải Vân Phàm bên cạnh âm thầm gật đầu: “Đây là chân nhãn của hàng ma hệ ám hệ... Đây là lần đầu tiên ta thấy trường hợp sống.”

Vương Lục cười nói: “Vậy chờ sau khi hành trình Kiếm Trung lần này kết thúc, ta giúp người biến hấn thành tiêu bản thể nào?”

Trương Lê quay đầu trừng mắt, trong con người đen kịt phảng phất cất giấu thủy triều ngập trời, Vương Lục trong lòng rung mình, chỉ cảm thấy chính mình phảng phất thân hãm trong bóng tối vô tận, mà một thân linh u ám cao cao tại thượng, đang đen kịt che lấp nhìn mình.

Thì ra là thế, đây là hàng ma thần thông của hệ sau, dùng hắc ám áp chế hắc ám lớn hơn nữa, cũng coi như là ý tưởng không tồi, hơn nữa còn kiêm luôn tính tiến công, quả nhiên là trời sinh thần thông hiếm thấy.

Bất quá, tuy rằng thần thông hàng ma kỳ lạ quý hiếm, nhưng khi đối phó Vương Lục vẫn còn sợ mình còn non nớt. Vương Lục nhẹ nhàng chuyển động Vô Tướng Tiên Tâm, liền loại bỏ cảm giác khác thường ra. Mà vị tu sĩ kia cũng là vừa thả ra liền thu, cũng không tiếp tục dây dưa.

Dù sao thì Côn Luân và Linh kiếm lúc này chính là một mối quan hệ đồng minh bí ẩn.

Sau đó, dưới ánh mắt chăm chú của Hàng Ma Chân Nhãn, tu sĩ của Thịnh Kinh Tiên Môn dường như không cảm giác được, bình tĩnh lựa chọn ra mười bốn tấm bài đối lập từ hai đồng trên thạch bàn, trong lúc đó hấn dùng pháp lực trói buộc không khí, giữa bàn tay và kim loại hình thành thết ngăn cách, tránh cho chạm phải. Sau đó đưa mười bốn tấm bài ra trước mặt mọi người.

Trương Lê gật gật đầu: “Không sai, mời xào bài.”

Nói xong, hai mắt tối đen càng thêm thâm thúy, Chân Nhân Hàng Ma được hấn vận dụng đến cực hạn, phải xem rõ từng động tác của đối phương, không để cho hấn có cơ hội nào.

Dưới thân thông hàng ma, bất luận thủ đoạn gì dưới mặt đài đều chỉ là trò cười.

Đối với việc này, Đằng Phi cười nhạt một tiếng, chia mười bốn lá bài thành hai chồng, sau đó đan xen nhau xào bài, tuy rằng động tác ngón tay linh hoạt tự nhiên, nhưng cũng không có bất luận kỹ xảo hoa mỹ nào.

Hoặc là nói, quá trình tẩy bài Đằng Phi rất đơn giản làm cho người ta khó có thể tin được, Trương Lê nhíu mày thật sâu, cũng không dám tin đối phương lại chân thành như vậy, nhưng chân nhân hàng ma lại một mực không nhìn ra chút dị thường nào.

Trong thạch thất trầm mặc một mảnh, chỉ có thẻ tròn kim loại lúc đánh bài va chạm phát ra tiếng vang giòn, mỗi một tiếng vang đều làm cho trong lòng không ít người ở đây càng thêm khẩn trương.

Một lát sau, tẩy bài kết thúc, Đằng Phi thu hai đồng bài vào cùng một chỗ, chồng thành một chồng, nắm trong tay.

Sau đó, Đằng Phi bắt đầu phát bài ở trên bàn đá, có mặt trái hướng xuống phía dưới, mà từ mặt sau nhìn lại, những viên bài này giống nhau như đúc, cũng không phân biệt. Bất quá, ở đây lại có ai là chỉ có thể dựa vào hình dạng để phán đoán viên bài chứ?

Trương Lê dùng nguyên thần truyền âm nói: “Kỳ quái, vừa rồi trong quá trình tẩy bài, một chồng bài này, mỗi một tấm bài ta đều thấy rõ mồn một, hấn rốt cuộc đang giở trò quỷ gì?”

Chu Mộc Mộc, Hải Vân Phàm, Diệp Phi Phi đều không có phát hiện gì khác thường. Chỉ có Lưu Ly Tiên khẽ ồ lên một tiếng, đợi mọi người chú ý xong lại nói tiếp: “Những thẻ tròn này nhìn như kiểu bánh nướng mà sư phụ mang về.”

Nếu không phải ngại mặt mũi của Vương Lục, mấy người đều hận không thể chửi ầm lên: nướng bánh nướng cái em gái người...

Mà lúc này, mười bốn tấm bài Đăng Phi cầm trong tay, đã phát tới tấm thứ mười ba.

Không hề có chút bất ngờ nào, mỗi một lá bài đến tột cùng là cái gì, đám người Trương Lê nhìn thấy rõ ràng. Lát nữa, khi chọn bài, có thể dễ dàng chọn ra bảy lá bài nữ, lấy được tư cách vượt ải.

“Tiếp theo chính là tấm cuối cùng.”

Đăng Phi cũng dừng lại một chút, ngẩng đầu nhìn tu sĩ ba phái, mỉm cười, đặt lá bài thứ mười bốn lên trên bàn.

Thấy lá bài này rơi xuống đất, Trương Lê không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nhưng sau một khắc, dư quang thoáng thấy một vật lại khiến cho y như rơi xuống vực sâu, toàn thân băng hàn.

Mấy tên tu sĩ còn lại phản ứng cũng không kém, rất nhanh cũng đều thấy được vật làm cho người ta sớn tóc gáy kia.

Mười bộ mười bốn lá bài đã đều ở trên bàn, nhưng đăng bay trong tay, lại còn có viên bài không nhiều lắm, vẫn là mười bốn lá.

Trong lúc mọi người đang kinh hãi, đăng phi mang theo nụ cười, đem giấy thứ mười lăm, cái thứ mười sáu... Từng cái từng cái đến trên bàn đá, cuối cùng trên mặt bàn lại có trên trăm cái bảng tròn, chất đầy màng.

“A, đáng tiếc không có chỗ.”

Đăng Phi U mở miệng nói, sau đó buông tay ra, thẻ tròn kim loại vung xuống như mưa, chòng chát trên mặt đất thành núi.

Số lượng, hàng ngàn hàng vạn.

“Tiếp theo, mời đạo hữu ba phái đến chọn bài, theo ước định, các người chọn bảy cái trước, còn lại thuộc về chúng ta.”

Trong thạch thất, một mảnh khiếp sợ trầm mặc.

Thủ đoạn Đăng Phi, nhìn qua cũng không tính là kỹ hoa, bài phát không hết mà thôi, đừng nói tu sĩ, phàm trần cũng có ảo thuật như vậy. Vấn đề là, dưới sự chăm chú của Hàng Ma Chân Nhân, thần không biết quỷ không hay biến ảo ra mười bốn tấm bài ngàn vạn, cái này...

“Đây là pháp thuật vượt qua cấp Thiên Huyền?”

Trương Lê không thể tin nổi ngẩng đầu, một lần nữa đánh giá tu sĩ Thịnh Kinh bình thường không có gì lạ kia, không ngờ có thể dùng cảnh giới Hư Đan thi triển siêu thiên huyền thuật, đây là đại tông sư ảo thuật hàng thật giá thật? Hơn nữa nghe ý tứ của tử đệ Nguyệt vừa rồi, gia hỏa này trong Thịnh Kinh Tiên Môn chỉ là một kẻ bị vứt bỏ —— bởi vì lúc trước nhắc tới danh ngạch không đủ, Vọng Nguyệt Loan Vân là muốn sư đệ Đăng Phi hi sinh một chút.

Vọng Nguyệt Loan Vũ cười lạnh nói: “Quan kinh tiên môn nhân tài đông đúc, nếu có ai cảm thấy mình có thể có tài môn hai ba tay, có tư cách khoe khoang trước mặt môn nhân ở Thịnh Kinh, đó thật đúng là ếch ngồi đáy giếng, làm trò cười cho phóng khoáng.

Lời này nói ra cũng chẳng khách khí, nhưng người ta cũng có vốn không khách khí. Trương Lê chỉ cảm thấy trên mặt nóng rát, sự tin tưởng cùng sự tự phụ lúc trước khi tể ra Hàng Ma Chân Nhân đều biến thành mất mát nặng nề.

Trước mặt có vạn lá bài, cho dù nhìn thế nào, hẳn cũng nhìn không ra lá bài nào là thật hay giả...

Trong sự trầm mặc, Hải Vân Phàm hỏi: “Chu sư tử, các ngươi còn có biện pháp nào không?”

Chu Mộc lắc đầu cố hết sức.

Hải Vân Phàm quay đầu nhìn về phía Vương Lục, Vương Lục nhún vai: “Đã nói rồi mà, huyền thuật và phá hoại đều không phải sở trường của ta, thật tình ta không nhìn ra được.”

Hải Vân Phàm càng cảm thấy mờ mịt, ngay cả Vương Lục cũng cảm thấy bất lực, lẽ nào cửa ải này thật sự...

Nhưng đúng vào lúc này, Vương Lục lại nói: “Nói đến, tứ sư bá vừa rồi của tiểu lưu ly mang về bánh nướng, đích xác làm cho người ta ấn tượng rất sâu.”

Hải Vân Phàm dở khóc dở cười, đã là lúc nào rồi mà ngươi còn kéo nướng bánh? Nhưng lập tức lại nhớ ra, Vương Lục làm sao có thể là loại người như Lưu Ly Tiên được chứ? Hẳn nói lời này, chắc chắn là có dụng ý!

“Lúc ấy Tứ sư bá vừa mới từ Tây Di đại lục vân du trở về, mang về một cái bánh lúa mạch lớn, nói là thánh vật do Thánh

hiền Tây Di chế tạo, năm đó Thánh Nhân dùng năm cái bánh và hai con cá đã cho ăn no hơn năm ngàn người... Cái bánh kia không có thần thông khác, duy chỉ có một điểm: Vô luận chia thế nào, đều là chia không hết.”

Vương Lục nói xong, lại thở dài: “Hình như cái bánh cuối cùng bị Lưu Ly tiên ăn hết rồi?”

Lưu Ly Tiên kháng nghị: “Không phải sư phụ nói trong thời gian ngắn không thể chia tiếp mà thôi.”

“Ha ha.”

...

Nghe xong đoạn đối thoại của Vương Lục cùng Lưu Ly Tiên, tất cả mọi người không hẹn mà cùng nhìn chăm chú vào Lưu Ly Tiên, vị thiếu nữ xinh đẹp đáng yêu này có bao nhiêu ăn hàng cũng không nói...

Nhưng vừa rồi nàng ta lại nhìn ra trong tay Đằng Phi có một viên bài giống như một cái bánh thánh phương Tây Di vậy, chẳng lẽ thần thông của nàng ta còn hơn cả Hàng Ma Chân Nhân?

... Không, vấn đề này quả thực là ngu xuẩn, Kiếm Tâm Thông Minh, đây chính là thần thông tuyệt đối tìm khắp cả Cửu Châu, gần như không ai ngờ được, Kiếm Tâm Thông Minh ở phương diện phá hoại, cũng có công hiệu mạnh như vậy.

Trương Lê Mãn lòng đầy phức tạp tình cảm hỏi: “Xin hỏi, người có thể từ trong những lệnh bài này nhìn ra cái nào là giả không?”

Lưu Ly Tiên quay đầu nhìn thoáng qua đồng bài, sau đó cười nói: “Đều là thật.”

“Đều, đều là thật?”

Vương Lục đứng lúc giải thích: “Rất bình thường, vị Tây Di Thánh Nhân kia cho dù có phân ra hàng ngàn hàng vạn cũng là sự thật, chưa từng nghe nói ai ăn bánh ảo giác mà chết đói... Ảo ảnh đã vượt qua Thiên Huyền cấp, thật giả khó phân biệt, đây là chuyện rất bình thường mà.”

Trương Lê liên tục thăm mắng mình hồ đồ, đạo lý đơn giản như vậy cũng không hiểu nổi, thật sự là vừa rồi tâm thần rung động quá mức, khó có thể bình tĩnh suy nghĩ.

“Vương huynh, nếu người có biện pháp thì cứ dùng đi, đừng làm người khác thích nữa.” Hải Vân Phàm thúc giục.

Vương Lục nói: “Lưu Ly, đến người ra tay.”

Lưu Ly Tiên gạt đầu, không hỏi nhiều cũng không nói, tập trung tinh thần nhìn lướt qua số lượng lớn thẻ tròn trên mặt đất, sau đó hời hợt lấy từ trong đó ra một tấm lệnh bài nữ.

Đặng Phi không thể tin nổi mà nhìn Lưu Ly Tiên —— cái kia trên tay nàng, chính là một trong những quyển sách mẹ hắn thi triển phương pháp phân cách vô hạn, cũng chính là hình tròn chân thật.

Nàng chỉ gio tay nhắc chân đã có thể phá giải vô hạn ảo thuật nghịch chuyên thật giả?

Nhưng mà sau một khắc, tình cảnh càng thêm khiếp sợ xuất hiện. Khi thẻ tròn rơi vào tay Lưu Ly Tiên, bỗng nhiên đồng thẻ tròn trên mặt đất ào ào vang vọng một hồi, ước chừng một phần mười thẻ tròn biến mất trong hư không, đồng bài rõ ràng hạ xuống từng tầng từng tầng.

Lần này, Đặng Phi hít vào một luồng khí lạnh, trong lòng hoảng sợ: Đây không phải là phá giải, mà là phá giải có thể nói là cảnh giới tối cao bốc phét, hơn nữa nhìn Lưu Ly Tiên, rõ ràng là dựa vào trời sinh thần thông, mà không phải hậu thiên tính toán... Đúng rồi, vừa rồi nói nàng ăn bánh yến mạch lớn của Thánh Nhân Tây Di đến không thể chia tiếp, hiển nhiên cũng không phải ăn quá năm ngàn tráng hán, mà là theo bản năng phát động năng lực phá hoại, khiến cho cái bánh kia mất đi thần thông.

Thế giới này thật sự là nhân ngoại hữu nhân.

Luận về ngũ tuyệt đệ tử, tư chất tu hành của hắn khiếm khuyết, hoàn toàn là dựa vào huyền thuật mới có thể giành được địa vị đệ tử nội môn tại Thịnh Kinh tiên môn, nhưng cũng chính vì vậy mới có thể chứng minh tạo nghệ huyền thuật của hắn cực cao. Mà huyền thuật kiêu ngạo lại bị người ta phá giải hời hợt như vậy, chấn động của hắn không thua gì Hàng Ma Chân Nhân của Trương Lê bị trấn áp.

Mà chính là thời gian hắn ngây người, Lưu Ly Tiên liên tiếp lấy ra toàn bộ bảy tám thẻ tròn, chỉ là ngoài ý liệu, trong đó chỉ có năm tám bài nữ, hai tám là bài phụ mẫu.

Đối với việc này, ngay cả bản thân Lưu Ly Tiên cũng kinh ngạc: “Ồ, vừa rồi rõ ràng không phải như vậy.”

Trương Lê trầm mặc chốc lát, giải thích: “Hiệu quả của huyền thuật kia không chỉ là chế tạo lượng lớn nguy trang, mà còn có thể để cho mẫu thân trong hơn vạn tám thẻ không ngừng di

chuyển vị trí, cần phi thường nắm chắc thời điểm mới có thể bắt được bản bài mẹ chính xác., Lưu Ly đạo hữu trời sinh thần thông, dựa theo bản năng trực giác liền chọn trúng bảy tấm mẫu bản, trong đó còn có năm tấm bài nữ, đã là phi thường hiếm có... Bây giờ sáu người chúng ta chiếm năm tấm tử nữ bài, ta tự nguyện buông tha một tấm.”

Vương Lục nói: “Cảm ngộ tốt, có điều, nếu tự nguyện từ bỏ một tấm, chỉ sợ còn không đủ.”

“Không đủ?”

Đang nói, đã thấy bên phía Thịnh Kinh Tiên Môn, đấng phi trên mặt hiện ra một nụ cười như đạt được mục đích.

“Các ngươi thật là lợi hại, ngay cả huyền thuật ta coi là vương bài cũng bị dễ dàng phá trừ, nhưng cuối cùng trả lại ít đi một tầng.”

Trong lúc nói chuyện, hần đột nhiên lật bàn tay, chỉ nghe Lưu Ly Tiên hét lên kinh hãi: “Ồ, lại thay đổi rồi?”

Trong tay nàng có bảy tấm thẻ tròn, năm người con cái, hai người cha mẹ lúc này hoàn toàn đảo điên, biến thành năm người cha mẹ. Hai người con gái trong tay Thịnh Kinh Tiên Môn là năm người con gái, hai người con trai và hai người con gái.

“Tuy rằng Vương bài bị phá giải, cũng may át chủ bài vẫn còn, tầng huyền thuật cuối cùng này đã không đơn thuần chỉ là tiên pháp, còn kết hợp với một số ảo thuật nhỏ nhỏ của Phạm gian, xem ra Lưu Ly đạo hữu có thần thông có thể khám phá tiên pháp huyền thuật, nhưng lại còn thiếu khuyết nhìn thấu đôi mắt hiểm ác của nhân gian.”

Nói xong, Đấng Phi lắc đầu, thu lại huyền thuật, năm bảy tấm thẻ tròn trong tay: “Vốn tưởng rằng có thể giành được toàn thắng, không ngờ vẫn bị các ngươi đoạt mất hai tấm, các ngươi cũng thật là lợi hại.” Sau đó, hần giao toàn bộ bài tròn cho Vọng Nguyệt Loan Vũ, “Xin lỗi sư tỷ, không thể hoàn thành mục tiêu mong muốn.”

“Không sao, ngươi làm tốt lắm.” Vọng Nguyệt Loan Vũ thu hồi thẻ bài, sau đó quay sang hỏi Vương Lục: “Đối với kết quả này, các ngươi có gì muốn nói không?”

Trong khi nói chuyện ánh mắt nghiêm nghị, xem kỹ thái độ của ba phái, chờ đợi bọn họ đáp lại. Bởi vì tuy rằng trên phương diện này là Thịnh Kinh chiếm thượng phong, nhưng muốn hoàn thành quá quan tiếp theo muốn hoàn thành., Lại cần ba phái khác phối hợp. Trên thực tế, hai phe vừa rồi đánh cuộc, cũng không phải bản thân thẻ tròn, mà là quyền phân phối bài tròn. Bằng không cho dù lấy được bài nữ, nếu không có bài phụ mẫu phối hợp cũng không làm nên chuyện gì., Hơn nữa Thịnh Kinh Tiên Môn có tám người, cũng không thể chấp nhận bố cục hai bên mỗi bên chiếm bảy lá bài. Cho nên trước khi đặt cược, cần phải lập một ít quy tắc thật sự không cần nói cũng biết. Nói cách khác, sau khi lấy được tử nữ bài, ngoại trừ người được phân phối làm người quản lý, còn có quyền lực chỉ định người khác đảm nhiệm chức vụ phụ phương, bên kia cần điều kiện phối hợp vô điều kiện. Bằng không, vụ đặt cược này hoàn toàn không có cách nào thành lập.

Đám người Chu Mộc Mộc, Hải Vân Phàm tất nhiên là không cam lòng, nhưng Thịnh Kinh Tiên Môn thắng được ảo thuật cũng coi như quang minh chính đại, cấp bậc phân cách vô hạn, cùng với con bài chưa lật kết hợp với ảo thuật khéo léo mà làm ra có thể nói là hoàn mỹ không chê vào đâu được, ba phái bọn họ không cách nào phân biệt được con bài nữ chính thức, chỉ còn một chiêu kém cỏi, không thể cãi lại.

Về phần Vương Lục, sau khi im lặng trong chốc lát, thân nhiên cười nói: “Nguyện thua đi, bảy tám thẻ tròn kia, thì tùy ý phân phối cho Thịnh Kinh Tiên Môn đi, bên ta nhất định sẽ toàn lực phối hợp.”

Mặc dù nhìn ra được có vài phần miễn cưỡng, nhưng lại khiến Vọng Nguyệt Loan Vũ có một loại cảm giác vô lực một quyền đánh lên bông, điều nàng muốn nhìn thấy, không phải là thắng bại, mà chính là Vương Lục bình thường.

Cô gái im lặng một lúc rồi mở miệng nói: “Có bằng lòng đánh cược chịu thua không? Hừ, trong tay người chung quy là có hai cái danh ngạch vượt ải, tự nhiên dám nói chịu thua thoải mái, chỉ không biết các đạo hữu Côn Luân và Vạn Pháp có thể hào phóng như vậy hay không...”

Lời này có chút ý tứ châm ngòi ly gián, nhưng cũng không phải do hai phái Côn Luân và Vạn Pháp không lo lắng. Với

tính tình của Vương Lục, rất khó tưởng tượng gã sẽ hào phóng nhường lại hai vị trí còn lại, nhưng liên minh ba phái, cũng không có lý nào lại để cho Linh kiếm một nhà độc chiếm toàn bộ...

Đối với việc này, Vương Lục vẫn lạnh nhạt: “Chúng ta chia thế nào cũng không cần nhọc lòng, Thịnh Kinh các người vẫn nên xử lý tốt chuyện của mình đi.”

Vọng Nguyệt Loan Vũ cười nói: “Được, vậy làm phiền.”

Lúc này lại nhìn khuôn mặt lãnh đạm của Vương Lục, Vọng Nguyệt Loan Vũ rốt cục từ trong đó thấy được vài phần rung động khó có thể đè nén.

bề ngoài bình tĩnh, hẳn là ẩn tàng tương đối nhiều không cam lòng? Nghe nói từ trước đến nay tu tiên hẳn cơ hồ chưa từng bị nhục, một đường hát vang tiến nhanh, bây giờ cuối cùng cũng làm cho hắn chịu nhiều đau khổ, loại người quen thói quen thuận phong, chịu không nổi ngăn trở nhất, rất dễ dàng tâm tình dao động. Đáng tiếc Giang Lưu sư huynh không có ở đây, nếu không với năng lực tính tình của hắn, nhất định có thể làm cho Vương Lục chịu thiệt một chút càng lớn.

Hắc, thật đáng tiếc, khó được có thể ở trên chiến trường hẳn mãi chí nhất thắng hẳn nửa chiêu... Quá trình quả thực không dễ dàng. Nếu không phải Đằng Phi lên sân, đệ đệ Loan Vân Linh Cơ khê động, muốn hắn nhiều hơn một con át chủ bài, một ván này thật đúng là muốn cho ba phái kia chiếm thượng phong.

Bất quá, chung quy vẫn là thắng.

Mang theo một tia thoải mái, một hai phần tiếc nuối, Vọng Nguyệt Loan Vũ quyết định tốc chiến tốc thắng, miễn cho đêm dài lắm mộng.

Tám người, bảy tám bài vốn không đủ chia, nhưng mà cần xác định cũng chỉ là năm tám bài nữ mà thôi, mà trong này cũng không cần ba phái khác phối hợp quá nhiều.

“Năm tám Tứ Phái Nữ Bài, ta và Loan Vân mỗi bên cầm một cái, Đằng Phi, biểu hiện của ngươi không tệ, coi như ngươi một cái, sau đó Tiểu Phàm cùng Triệu Kiếm mỗi cái một tấm. Chúng ta tự có hai tám lệnh bài phụ mẫu, A Ngọc ngươi cùng

ta góp một đôi, Trương Dương người cùng Loan Vân góp lại một đôi. Ba cái danh ngạch còn lại, mời ba người kia đến giúp đỡ một chút.”

Vương Lục nói: “Xem ra Thịnh Kinh là muốn tự sản tự tiêu rồi? Vậy thì tốt, tám bài phụ mẫu này là của các người, tùy ý phân phối là được.” Nói xong, liền đưa một tấm thẻ bài phụ mẫu dư thừa của mình qua, “Hai vị trí còn lại, vậy làm phiên Phi Phi sư tử cùng Trương Lê huynh đệ, Côn Luân và Vạn Pháp mỗi người một người, không có dị nghị gì chứ?”

Không ý kiến đương nhiên là có, ví dụ như Chu Mộc Mộc rất muốn chất vấn, chẳng lẽ Linh Kiếm phái người thật sự muốn độc chiếm hai danh ngạch qua ải? Hải Vân Phàm cũng muốn nói, nếu nhất định phải có người, thà để hắn thay thế Diệp Phi Phi.

Tuy nhiên, Vương Lục hoàn toàn dùng giọng điệu không chút tin tưởng nói chuyện, khí thế của gã kinh người, những người khác lại không rảnh ngắt lời.

Vọng Nguyệt Loan Vũ cười thầm trong lòng: Đã tức đến nỗi phôi rồi? Quả nhiên là người trẻ tuổi, không chịu nổi trở ngại. Nhưng việc cấp bách trước mắt không phải lấy cười Vương Lục mà là mau chóng hoàn thành trình tự tận hiếu, tránh đem dài lắm mộng, cũng may mấy danh ngạch máu chốt đều có người trong nhà phối hợp, cơ bản không có phiên toái.

Còn về hai người không thể không xin giúp đỡ ba phái, cũng chỉ có thể coi như là trả giá đắt, bất quá những bảo vật này, Thịnh Kinh Tiên Môn có rất nhiều, sau khi trở về tìm sư môn báo cáo là được.

Trong sự trầm mặc tự đắc của mọi người ở Thịnh Kinh, trình tự đã được thực hiện xong, tất cả đều đã đầu vào đấy. Chuyện ngoài ý muốn duy nhất chính là khi trả giá hơi vượt quá dự kiến của Diệp Phi Phi và Trương Lê Cao —— thì Trương Lê lại lấy ra một món trung phẩm linh bảo đan lô khiến cho đám người ở Thịnh Kinh luống cuống tay chân một hồi, gộp tất cả lại mới gom góp được đủ bảo vật cần thiết.

Bất quá, bất luận ở giữa xảy ra bao nhiêu biến hóa, cuối cùng vẫn thắng.

Sau khi tên tu sĩ Thịnh Kinh cuối cùng hoàn thành trình tự tận hiếu, một thanh âm lạnh như băng từ trong thạch thất vang lên.

“Có xác nhận trình tự hoàn thành hay không?”

Vọng Nguyệt Loan Vũ gật đầu một cái theo bản năng, sự tình phát triển đến bước này quả thật không có khả năng nghịch chuyển rồi, nàng là hai tay điều khiển đội ngũ Thịnh Kinh, dẫn đầu đội ngũ chiến thắng liên quân ba phái còn lại, nhất là khi chiến thắng Vương Lục, quá trình thật sự không dễ dàng, lúc này chỉ có thể cảm thấy mệt mỏi đầy người.

Nhưng mà, không đợi nàng có nhiều tư vị hưởng thụ thắng lợi, dư quang chứng kiến tổ người bại, Vương Lục chột lộ ra nụ cười quý kẻ thực hiện được.

Trong lòng Loan Vũ trầm xuống, như rơi vào hầm băng, đó là tình cảnh mà nàng không muốn thấy nhất.

Nàng biết chắc chắn mình đã làm sai điều gì đó, nhưng trong lúc vội vã, vô luận hỏi tương thế nào, vẫn không phát hiện được chỗ sơ hở.

Một lát sau, âm thanh lạnh như băng trong thạch thất kia lần nữa vang lên, mang theo ngữ khí chân thật vô tình, nói ra việc khiến người của Thịnh kinh ghen hờn nhìn trôn trời, kết luận khó có thể tin được.

” Xác nhận thí luyện giả, Vọng Nguyệt Loan Vũ, Vọng Nguyệt Loan Vân, Đằng Phi, Ngô Tiểu Phàm, Mạnh Kiếm hủy bỏ tư cách qua ải.”

“Vì sao?”

Vọng Nguyệt Loan Vũ tức giận tố chất vẫn nhưng thạch thất lại không có bất kỳ phản ứng nào, dường như đã vứt bỏ hoàn toàn mấy quân cờ đã mất đi tác dụng này.

Mà người giải đáp nghi vấn này của nàng chính là Vương Lục.

“Vì sao? Bởi vì quy tắc thứ sáu, quy định, vi phạm nguyên tắc thí luyện, coi là trái quy tắc, hủy bỏ tư cách qua ải. Thí luyện ở Hiếu môn, nguyên tắc tự nhiên là hiếu đạo hai chữ, bất hiếu có ba chữ, vô hậu vi lớn a.

Bất hiếu có ba, không có hậu không lớn?

Không chỉ là Vọng Nguyệt Loan Vũ hay là những tu sĩ Thịnh Kinh khác, tất cả mọi người ở đây đều bị câu nói này làm cho khiếp sợ đến nỗi á khẩu không thốt lên được.

Bất hiếu có ba cái, không có hậu là lớn nhất... Đây là cách nói nào đây? Làm sao có thể dùng tới phiên thí luyện này đây?

Vương Lục nói: “Quay đầu lại nhìn quy tắc một lần nữa, kỳ thật phát hiện khắp nơi đều ẩn giấu ám hiệu, đang cảnh cáo cách chơi của các ngươi tuyệt đối không phải là đi lên rồi đào thải phân nửa người ngu xuẩn như vậy, nguyên tắc của Hiếu môn ở chỗ hiếu đạo., Nhưng đơn giản hai phần pháp thuật căn bản là lừa cha, hoàn toàn không phù hợp với nguyên tắc hiếu đạo, làm sao có thể là phương pháp thông quan chính xác? Nhìn cho rõ ràng, trong quy tắc mấu chốt nhất chính là hai cái này: cha mẹ cùng con một đối ứng, không thể nhiều hoặc nhiều hoặc nhiều đối một; một người có thể chỉ có được một tâm thân bài thân phận.”

Vọng Nguyệt Loan Vũ quay đầu lại nhìn về phía vách đá, chỉ cảm thấy trong đó quả thật có ẩn giấu kỳ quặc thế nhưng trong lúc nhất thời tâm thần lại hoảng hốt, không thể nào tập trung tinh lực suy nghĩ được.

Ngược lại sau một hồi suy nghĩ, Hải Vân Phàm liền bừng tỉnh hiểu ra: “Quy định quy định của quy tắc này là do người giữ bài của cha mẹ chỉ dùng từ như vậy mà thôi, đến từ ngữ thứ hai lại hóa thành mấu và hai ứng phó, hoàn toàn từ bỏ khái niệm người giữ bài., Kỳ thực ngay khi người cầm thẻ bài ám chỉ thân phận và lệnh bài cũng không trùng hợp hoàn toàn. Sau đó một khoản tiền càng rõ ràng: một người chỉ có thể giữ một lệnh bài thân phận, nhưng không phải là một loại, lệnh bài thân phận. Hai cái này xem ra không thể nghi ngờ là đang ám chỉ một điểm, thân phận một người cũng không phải duy nhất “

Vương Lục nói: “Không sai, về phần các điều khoản khác, hoặc nhiều hoặc ít đều có dụng ý lừa gạt, nếu không phải sớm biết kết quả, hoàn toàn chính xác rất khó suy đoán ra. Nhưng kỳ thật điều này cần gì phí sức suy đoán chứ? Cuộc sống là lẽ thường, có cha mẹ nào mà không từ con cái trưởng thành chứ? Con cái nào cuối cùng không cản trở thành cha mẹ? Cha mẹ

con cái vốn là một thể hai mặt, thật giống như kim loại viên bài này cũng có hai mặt chính phản.”

Nói xong, hắn tiện tay cầm lấy một tấm bài phụ mẫu đeo ở trước ngực, cột lại với nó, sau một khắc, hắn xoay tròn nó.

Mặt sau rõ ràng đã in hai chữ ” nữ tử”.

“Nhìn kìa, đã nhận được phản hồi từ thế giới chân thật rồi. Tiếp theo, chỉ cần ta cung kính cha mẹ, dưới ái nữ, liền có thể trở thành một khâu trên dây chuyền gia tộc, hoàn mỹ... Mà trên lý thuyết, mười bốn người, nhiều nhất chỉ cần hi sinh đầu đuôi hai người là đủ.” Vương Lục cười cười, “Nhìn xem, kỳ thật cửa ải này thậm chí không cần tố chất của kẻ chuyên đi mạo hiểm, chỉ cần có thường thức cơ bản là có thể chơi được, hết lần này tới lần khác các người tự cho là thông minh, chơi thành bộ dáng như vậy, thật sự là đáng buồn a.”

Vọng Nguyệt Loan Vũ nghe xong lời này thì gần như hộc máu.

Không sai, hiện tại người phân tích nguồn gốc là Đạo, tất cả đều là chuyện đương nhiên, nhưng khi mọi người vừa mới vào thạch thất, là ai nói một cách không biết ngượng nói muốn chém đứt một nửa người? Là ai khổ sở tận tâm liều mạng tranh đua đồng đội với nữ bài con, đem tâm tư của tất cả mọi người đều dẫn đến tranh đoạt trên tấm lệnh bài con gái, mà không để ý tới điều máu chột nhất? Là ai diễn xuất những diễn xuất kinh người như Ảnh Đế vậy, lại bình tĩnh ẩn chứa sự rung động, lại còn mang theo ánh mắt không cam lòng?

Vương Lục cười nói: “Không sai, là của ta, nhưng đây không phải là chuyện đương nhiên nha, mọi người đang chơi trò chơi chiến đấu, không phải là chơi trò lừa gạt, lừa gạt lừa gạt lẫn nhau mới là thái độ bình thường. Mà mình biết rõ lập trường đối lập lẫn nhau, còn tin tưởng sâu sắc đối với lời bịa chuyện và biểu diễn của ta, cứ trách ta, không bằng trách chỉ số thông minh của mình đi. Vọng Nguyệt muội muội, muội ngây thơ như vậy, người nhà muội biết không? Lớn như vậy, chỉ sợ còn chưa từng yêu đương với nhau nha?”

Dừng một chút, Vương Lục lại nói: “Tóm lại, mặc dù có lỗi, nhưng nếu ta muốn nói là ta thắng.”

Nếu như vượt tất quy tắc thí luyện của Hiếu Môn từ đầu đến cuối, không khó phát hiện ra phương pháp này thực sự quá quan rất đơn giản, rất đơn giản.

Lấy ra khâu mấu chốt trong quá quan: tận hiếu. Nếu như chỉ cần cần nhắc điều kiện cùng quy tắc, cũng có nghĩa là tử nữ sẽ tặng lại hai lần nuôi dưỡng cho cha mẹ làm tận hiếu. Tin tưởng rằng phản ứng đầu tiên của rất nhiều người, đều là đem quan hệ của thí luyện giả xâu chuỗi thành một chuỗi, cha mẹ đối ứng con cái, con cái đối ứng con cái, con cái tương ứng con cái nữ nhi., Như là tuần hoàn. Mà trên thực tế, đây cũng là giải pháp chính xác của cửa ải này, nhiều nhất chỉ có một người cầm đầu không cách nào tận hiếu, suy xét tới quy định ẩn tàng có ba không hậu quả, cũng chỉ có thể đem người ở cuối đội ngũ cùng loại bỏ, hy sinh hai người, mười hai người còn lại toàn bộ qua ải.

Làm sao vừa tới đã phải hy sinh một nửa số người như vậy? Hơn nữa tận hiếu biến thành lừa gạt cha, rốt cuộc thí luyện của Hiếu Môn là đang khảo nghiệm cái gì đây?

Nhưng điều này cũng không thể trách đầu óc đám người kinh doanh chuyên hướng đợc, bởi vì bản thân người thiết kế gian phòng này có mười phần ác ý, bên ngoài quy tắc hạch tâm đã thiết kế ra rất nhiều lối thoát: Ví dụ như lệnh bài thân phận, đây hoàn toàn là một loại đạo lý, trên bàn đá đem lệnh bài phụ mẫu và lệnh bài con gái phân ra thành một đồng lớn, khiến cho người ta vô thức liền cách ly hai bên, không thể tưởng đợc một thể hai mặt của nó.

Mà trên thực tế, nếu như không phải có lệnh bài thân phận tồn tại, mà chỉ cần suy nghĩ khái niệm con cái, tin tưởng bất luận kẻ nào đều muốn lấy đợc, phụ mẫu tất nhiên là con cái của người khác, con cái cũng phần lớn là là cha mẹ của người khác.

Ngoài ra, cha mẹ con gái một cặp đối ứng, mỗi người chỉ có thể cầm một lá bài... Các loại quy tắc như thế, đều là đang cố

ý ám chỉ thí luyện giả, cửa ải này nhất định phải đạp lên trên hài cốt của một nửa người mới có thể qua ải.

Hơn nữa Vương Lục còn phát huy đầy đủ tố chất của một kẻ chuyên nghiệp mạo hiểm, ngay từ đầu đã lớn tiếng dọa người, dùng các loại thủ đoạn lừa gạt, lừa dối, cũng khó trách các tu sĩ Thịnh Kinh Tiên môn không nghĩ ra chân tướng cửa ải này.

Tuy nhiên, cũng không thể trách cứ Vương Lục âm hiểm nham hiểm, bởi vì mọi người đều cùng lúc tiến vào thạch thất, xem quy tắc. Vậy thì vì sao ngay từ đầu Vương Lục đã nhận thức chính xác phương pháp giải quyết, không hề bị nhầm lẫn mà quấy nhiễu? Ngược lại còn đẩy đổ thêm dầu vào lửa, hãm hại Thịnh Kinh một vố?

Đây là phương thức suy nghĩ khác nhau. Khi Vương Lục lấy ra vòng hạch tâm của cửa ải này, lại phát hiện phương thức thích hợp nhất để hoàn thành một lần thí luyện này chính là xâu chuỗi tất cả mọi người thành một chuỗi. Kế tiếp, việc gã phải làm là nghĩ biện pháp thuyết phục chính mình, làm cho mình tin tưởng hết thấy các chứng ngại khác, đều có thể dùng phương pháp thích hợp để loại bỏ.

Ví dụ như bên trong lệnh bài thân phận, một lệnh bài thân phận và lệnh bài thân phận vi diệu khác nhau, tỷ như hai cha mẹ và con cái đang đối ứng với nhau, cũng không phải là một đôi của lệnh bài phụ mẫu và lệnh bài con gái...

Như vậy, nếu có thể thuyết phục, tự nhiên là dựa theo biện pháp giải thích vấn đề. Hơn nữa từ tinh thần học thuật để suy xét, điều kiện giả thiết càng ít lý luận, càng đáng để ý lại, như vậy chuỗi liên pháp chỉ cần giả thiết kim bài xác thực tồn tại một thể hai mặt, nhưng phân pháp lại là giả thiết khảo nghiệm của Hiếu môn là để lừa cha.

So sánh hai mối, đương nhiên là xâu chuỗi pháp càng đáng tin hơn.

Theo suy nghĩ, kỳ thật cũng không tính là ly kỳ gì, nếu như không có Vương Lục quấy nhiễu, để cho tất cả mọi người một thân một mình tiến hành suy nghĩ, Thịnh Kinh Tiên Môn ít nhất có hơn phân nửa người có thể nhanh chóng nghĩ ra đáp án chính xác, chỉ tiếc, đúng như lời Vương Lục nói, đây là một

trò chơi đối kháng, từ đầu đến cuối bọn họ đều không có không gian để thuận lợi tự hỏi.

“Như vậy bước kế tiếp, dựa theo trình tự này hoàn thành nuôi nấng và tận hiếu đi.”

Vương Lục nói, làm ra sắp xếp của mình, đơn giản liệt kê:
Chu Mộc Mộc (Cha mẹ) —— Lưu Ly Tiên (con gái) - Vương Lục (Cha mẹ) —— Hải Vân Phàm (con cái) - Diệp Phi Phi (Cha) —— Thịnh Kinh Lộ Nhân Giáp (tử nữ).

Kể từ đó, chỉ có Chu Mộc Mộc và Trương Lê phái Côn Luân bị loại bỏ, bất quá người Côn Luân cũng sáng khoái nói:
“Không sao, đào thải thì đào thải, có thể kéo theo tám người Thịnh Kinh làm đệm lưng, trong lòng ta rất sáng khoái.”

Đối với việc này, Vương Lục cũng coi như có qua có lại, dặn dò phương thức của Lưu Ly Tiên, sau đó tặng cho Chu Mộc Mộc một cái đại lễ: Mười ba mai huyền thiên tinh thạch.

Chu Mộc Mộc là thủ tịch đệ tử của Vạn Tiên minh, đương nhiên sẽ không thiếu tiền, nhưng mười ba viên Huyền Thiên Tinh thượng phẩm vẫn là con số không thể coi thường, đối với Chu Mộc này cũng vui vẻ tiếp nhận. Cho dù so với Huyền Thiên Tinh, nàng muốn có Vương Lục ở mấy cửa ải sau.

Trên thực tế, lần này Vạn Pháp Tiên Môn hoàn toàn chiếm tiện nghi của Vương Lục, nếu không có Vương Lục gỡ quỹ kế lừa gạt Thịnh Kinh Tiên Môn, toàn quân bị diệt, dưới áp lực của người ở Thịnh Kinh, hai người Vạn Pháp rất khó thuận lợi qua ải.

Đợi nhiệm vụ tận hiếu hoàn thành, thanh âm băng lãnh lại vang lên, cũng không phải vô tình đào thải, mà là “Chúc mừng Lưu Ly Tiên, Vương Lục... Thông qua cửa ải này...”

Trong ánh mắt ghen tị ghen tị của đám người Thịnh Kinh, thế tròn kim loại trước ngực mấy người hóa thành từng quả cầu ánh sáng, dung nhập vào trong cơ thể đám người Vương Lục.

Vương Lục chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng ám áp lan khắp toàn thân, nguyên thần không tự chủ được mà chấn động, mỗi một lần sóng địa chấn đều nhắc lên hưng phấn cùng sóng triều vui sướng.

Giống như hấp thụ Huyền Linh Dược với độ tinh thuần cực cao. Nhưng một lát sau Vương Lục liền cảm thấy, ở trong khoái cảm vô biên này còn kèm theo một tia năng lượng tinh thuần không hiểu, so với thiên địa linh khí bình thường tinh thuần cao cấp hơn nhiều., Mặc dù lượng không lớn, sau khi tiến vào cơ thể lại khơi dậy phản ứng kỳ diệu. Vương Lục chỉ cảm thấy tất cả kiến trúc và cỏ cây trong Ngọc phủ đều dưới sự thúc giục của cỗ khí tức này mà tăng lên, hướng về phía tầng lớp cao hơn, một viên Hư Đan chính giữa Ngọc phủ cũng hấp thụ năng lượng., Từ từ ngưng kết ra thực thể nhiều hơn... Không biết qua bao lâu, khoái cảm như thủy triều dần biến mất, rung chuyển trong Ngọc Phủ cũng dần bình ổn lại. Sau đó, tu vi của Vương Lục lại tăng thêm nửa phẩm cấp.

Nhìn thì không nhiều lắm, nhưng quy đổi cũng tương đương với khổ công của Vương Lục năm trở lên. Mà nếu Bát Đức đầy đủ, chẳng phải có thể lập tức đề cao bốn phẩm cấp sao?

... Đây chính là chỗ tốt của mỹ đức sao? Đề cho người làm việc thiện báo đáp, thật sự là phương pháp giúp người ta theo đuổi mỹ đức, ít nhất nhìn cũng như vậy.

Nghĩ đến chỗ sâu hơn, Vương Lục không khỏi cười cười, quay ánh mắt lại, chỉ thấy trên mặt những người qua ải khác cũng đều mang theo vẻ đỏ ửng, hiển nhiên cảm nhận được tư vị và chỗ tốt của mỹ đức. Sau đó, Vương Lục liền chuẩn bị dẫn Lưu Ly Tiên rời sân, nhưng mà mới quay người, liền nghe thấy thanh âm cắn răng nghiêng lợi của Vọng Nguyệt Loan Vũ: “Vương Lục, lần này là người thắng, nhưng Giang Lưu sư huynh nhất định sẽ không bỏ qua cho người...”

“Lời này người vẫn nên đề bản nhân Giang Lưu đến nói chuyện với ta đi, người còn chưa có tư cách khiêu khích ta.”

Vương Lục kỳ thật ngay từ đầu đã không chính thức đặt tỷ đệ Vọng Nguyệt cùng mình ở vị trí tương đương, mình là thủ tịch của Linh Kiếm phái, như vậy cùng là Ngũ Tuyệt, Thịnh Kinh Tiên Môn cũng chỉ có thủ tịch, hoặc là cùng thủ tịch địa vị tương đương mới có tư cách chính diện nói chuyện với mình, cho dù là Giang Lưu dẫn đội lần này, kỳ thật cũng kém hơn một chút, càng không cần phải nói vọng Nguyệt tỷ đệ.

Về phần đắc tội với Thịnh Kinh Tiên Môn thì sao? Đắc tội thì sao? Trước cửa ải này, có lẽ còn có chút cố kỵ, nhưng sau cửa ải này, ba phái lực lượng ngưng tụ đạt được gia tăng thật lớn, Linh Kiếm phái đã có được vị trí chủ đạo, thực lực đoàn đội hoàn toàn có thể chống lại Thịnh Kinh.

Kế tiếp trò chơi chỉ biết thú vị.

Sau khi ra khỏi cửa ải, tu sĩ thu lưu của bốn phái lần lượt tiến lên hỏi han ân cần, sau đó không đợi được mà dò hỏi hết thảy mọi chuyện phát sinh trong môn phái.

Đối với quy tắc thí luyện cổ quái kỳ quái kia, tất cả mọi người đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, đối với thí luyện của Bát Đức cũng có suy đoán mới, nhưng vô luận như thế nào, đi đến một bước này, cho dù phía trước là núi đao biển lửa, cũng chỉ có một đường đi tới. Cũng chính là, cho dù quy tắc có bao nhiêu hoang đường, ít nhất cũng vượt ải trước.

Sau đó, sau khi biết được Vương Lục gần như dùng sức một mình làm chủ lần thí luyện này, thành công tiêu diệt toàn bộ tám người ở Thịnh Kinh, phản ứng của mấy phái thì mỗi người mỗi khác.

Bạch Thi thân nhiên nói một tiếng chúc mừng, thờ ơ với thí luyện của Hiếu môn. Trảm Tử Dạ vui vẻ chấp tay, đây là đại biểu Vạn Pháp luôn cao ngạo, tỏ vẻ kính trọng hiếm thấy. Tình cảm của các tu sĩ Côn Luân hơi phức tạp, dù sao hai người Chu Mộc Mộc và Trương Lê đều không thể qua ải, nhưng xét tới việc Vương Lục đánh bại Thịnh Kinh Tiên Môn... Hắn vẫn được coi là một đồng đội đáng kính.

Nhưng theo như Thịnh Kinh Tiên Môn, vậy thì chỉ hận không thể rút gân róc xương, chém hẳn thành tám khối.

Những năm gần đây, Thịnh Kinh Tiên Môn chưa từng chịu đủ sự thất bại và vũ nhục như thế? Cho dù tiên môn có nghiệp lớn, không tránh được việc va chạm ở các nơi Cửu Châu, Thịnh Kinh đối với chuyện này cũng tương đối rộng lượng, trừ phi là vấn đề máu chót., Bằng không một số chuyện nhỏ nhất, cho dù bị người ta chiếm tiện nghi cũng có cái gì đáng nói. Nhưng bây giờ hai mươi lăm người này là đồng đội đại biểu cho đệ tử tinh nhuệ của Thịnh Kinh Tiên Môn, thế mà bị người

đùa bỡn trong lòng bàn tay, ác ý lừa gạt, điều này làm cho người ta có thể nhìn được sao?

“Su huynh, là chúng ta vô năng, nguyện chịu phạt môn quy.”

“Hừ” sợ hãi tử đệ Vọng Nguyệt, Giang Lưu chỉ hừ lạnh một tiếng, “Sau khi quay về Trung Châu, tự mình lĩnh phạt, hiện tại trước hết thành thành thật xử lý tốt chuyện trước mắt cho ta.”

“Vâng.”

Giang Lưu thất bại với tử đệ Vọng Nguyệt, cũng không có quá nhiều trách móc, xét cho cùng, để hai phó thủ đối mặt với thanh danh Vương Lục ở bên ngoài., Đích xác là mình tính sai, lúc ấy nên tự mình đứng ra. Bất quá, ai có thể nghĩ đến, Hiếu môn sau thí luyện sẽ có bộ dáng như vậy? Dựa theo phỏng đoán của Giang Lưu., Nếu như so đấu chính là thí pháp thuật và năng lực chiến đấu, tử đệ Vọng Nguyệt dù thế nào cũng sẽ không thua Vương Lục, nhưng ai ngờ lại là một trò chơi chỉ thuần túy là so đấu tâm kế mà lúc ấy Thịnh Kinh chỉ đưa ra lựa chọn tương đối hợp quy phạm, đặt vào trong quyền sở tổng kết của Thịnh Kinh Tiên Môn rồi gửi xuống cho chư vị đệ tử, đích xác là không rõ con đường phía trước, tận lực tránh cho người dẫn đầu tự mình mạo hiểm đi dò đường.

Bất quá, chuyện như vậy chỉ vền vẹn một lần, bắt đầu từ cửa thứ hai, Giang Lưu sẽ tự mình ra mặt khiêu chiến thất quan kế tiếp, sẽ không để cho Vương Lục có cơ hội lưu lại.

Đương nhiên, dộc lòng liều mạng, hấn tự nghĩ mình không phải là đối thủ của Vương Lục, nhưng tu hành nhiều năm, đối phó những đối thủ tâm kế hơn người, hấn cũng có kinh nghiệm phong phú—— nếu không cũng không tới phiên hấn đảm nhiệm đội trưởng.

Cứ chờ chúng ta ở cửa thứ hai xem sao.

Ánh mắt Giang Lưu một mực tập trung trên người Vương Lục cách đó không xa.

“Chậc, cảm giác như bị người si biến thái theo dõi.”

Vương Lục bỗng nhiên nhíu nhíu mày, cảm thán một câu, sau đó ngẩng đầu nhìn trời. Mặt trời trong xanh trên dãy núi đã dần dần bao phủ một tầng mù mịt.

“Vương huynh tài hoa xuất chúng, khó tránh khỏi trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.” Hải Vân Phàm cười một cái, rồi lập tức thu liễm, trầm giọng nói: “Vương huynh, ta luôn cảm giác khảo nghiệm của Bát Đức có chút kỳ quái, mặc dù Hiếu Môn quả thực có ý niệm tận hiếu, nhưng mà...”

Vương Lục khoát tay áo: “Trước tiên không cần nghĩ đến những thứ này, cho dù chỉ là dùng mảnh lời, thử thách cuối cùng vẫn là đặt ở cửa ải không thể vượt qua trước mặt. Đơn giản là nhắc cho người khác biết, thứ cần để qua cửa chưa chắc đã là đức.”

Kế tiếp, Vương Lục lẩm bẩm trong nguyên thần.

“Hơn nữa, ta luôn cảm thấy, thắng lợi của hiếu môn không phải là do ta nhìn thấy nhiều hơn so với người khác, mà bởi vì Thịnh Kinh so với chúng ta còn nhiều hơn...”

...

Phía sau Hiếu Môn, chính là Lam Môn.

Côn Bằng, mang ý nghĩa huynh đệ yêu mến, giúp đỡ lẫn nhau, nếu như quảng nghĩa kéo dài một chút, còn có thể mở rộng thêm bằng hữu để hỗ trợ lẫn nhau.

Có kinh nghiệm của hiếu môn, mọi người đối với lam môn đều có sự cảnh giác, nói là huynh đệ yêu mến, nhưng trên cơ bản không có bất cứ quan hệ gì với tình yêu chân chính. Cũng như hiếu môn khảo nghiệm, tuy ẩn hàm quy định không thể vi phạm nguyên tắc tận hiếu, nhưng người thông qua thật ra căn bản cũng không thể thể hiện ra hiếu đạo chân chính - hướng một người mà mình không thân không phải thân tặng bảo vật cho mình coi như tận hiếu? Nào có chuyện hoang đường như vậy?

Khảo nghiệm của Bát Đức chỉ là một cửa ải tinh xảo mà thôi, thử thách càng nhiều là năng lực ứng biến và trí tuệ của người tham dự, chứ không phải tám loại đức hạnh đơn thuần. Bát quá cái này cũng phù hợp với nhận thức của mọi người, tiên thánh bát đức là mỹ đức của phạm giới chứ không phải là đức của tu sĩ. Ví dụ như hiếu đạo, tu sĩ bước lên tiên đồ, tu sĩ bước lên tiên đồ., Nhân duyên cắt đứt hồng trần ở Phạm gian, hầu như không cách nào nói tới chuyện tận hiếu. Dù sao so với sinh mệnh dài đằng dặc của tu sĩ, cha mẹ khỏe mạnh mấy chục năm thật sự không đáng kể, hơn nữa trên con đường tu hành cũng không có khả năng thường xuyên làm bạn bên cạnh cha mẹ. Nếu theo quy định bát hiếu có ba lần không, tu tiên giới hầu như không có mấy hiếu tử.

Nhất định phải nói, cũng đơn giản là tận hiếu với sư phụ, nhưng vậy thì cách làm của cha mẹ và con cái quá xa xôi.

Cứ như vậy mở rộng ra, mấy loại đức cao còn lại đối với tu sĩ có ý nghĩa khác nhau... Chẳng qua lúc này nghĩ nhiều cũng vô ích, không vào trong môn phái sẽ không hiểu thiết kế của trung chủ Kiếm Trùng.

Sau khi trải qua lần thử đầu của Hiếu Môn, mọi người phát hiện một cánh cửa chỉ có thể mở một lần. Cho dù có hai phần

ba người chưa tham gia khảo nghiệm nhưng Hiếu Môn vẫn sẽ không mở ra lần nữa. Vì vậy khảo nghiệm nhập môn lần thứ hai chính là toàn quân xuất động.

May mắn chính là, tám cánh cửa này chỉ có thể mở ra theo thứ tự. Trước khi khảo nghiệm cửa ải thứ hai kết thúc, cánh cửa thứ ba sẽ không mở ra. Nói cách khác, độ phức tạp của trò chơi này sẽ tăng lên. Bởi vì theo thói quen của Vương Lục thì cửa thứ ba sẽ không mở., Rất có thể sau khi chiếm được ưu thế tạm thời, họ sẽ lập tức để cho Bạch Thi và Lưu Ly Tiên đi tới cánh cửa phía sau mở ra, sau đó nhanh chóng từ bỏ thử thách, phế bỏ đạo môn đó. Cuối cùng Vương Lục lấy thành tích một đến hai đức, chiến thắng đối thủ của những phân đức khác.

“Yên tâm đi, khu mộ Thái Cổ sẽ không cho phép tình huống đó phát sinh, điều nó cần chính là quan sát các tu sĩ tranh đấu và so đấu, chứ không phải đơn thuần tuyển tu sĩ vượt qua tám cửa khảo nghiệm, dù sao đi nữa quy tắc kỳ lạ cũng là chết, chỉ có người tranh đấu với người mới là sống.”

Lời nói của Vương Lục khiến rất nhiều người cảm thấy trong lòng nặng nề.

Tiếp theo bảy cửa, sợ rằng sẽ càng ngày càng khó...

Trên thực tế, suy đoán của mọi người quả thật không sai.

Sau khi tiến vào Lam môn, chuyện đã xảy ra khiến rất nhiều người bất ngờ.

Ban đầu, Kính Môn cùng hiếu môn tình cảnh tương tự, cũng là một thông đạo hắc ám hẹp dài, mấy chục người đi trong thông đạo, chỉ là lần này là do đoàn đội Thịnh Kinh Tiên Môn làm tiên phong, miễn cho như hiếu môn, bị Vương Lục chiếm được tiên cơ, một lần hành động dẫn chủ cả trò chơi.

Bất quá, Lam Môn cùng hiếu môn lại có chỗ bất đồng, cuối thông đạo không còn là thạch thất nhỏ hẹp nữa. Sau thời gian hành tẩu ước chừng một chén trà nhỏ, trước mắt mọi người xuất hiện một quảng trường rộng lớn mà sáng sủa.

Trên quảng trường, một tấm bia đá treo ngược, trên tấm bia đá vẫn có khắc những chữ cổ kỳ lạ, phiên dịch qua:

Quy tắc:

Một, huynh đệ ở trên tường, bên ngoài ngăn cản sự khinh thường.

(Một) Hai người một tổ, kết làm huynh đệ (huynh đệ).

(Hai) Mỗi người nắm giữ một trăm tám trù mã, dùng để ngoại ngự nhục, gộp vào trong tường, tỉ lệ tự do phân phối.

[Ba) Mỗi một tổ hai người dùng để ngoại ô ngự nó khinh thường tổng số lượng trù mã hơn một trăm (một trăm), có thể thành công ngoại ngự nhục, thu hoạch được số bạc ban thưởng gấp đôi, không quá một trăm, coi là ngoại ngự nhục thất bại, mất đi tư cách qua ải.

[Bốn) Mỗi một tổ hai người sau khi thành công ngăn cản sự khinh thường bên ngoài, căn cứ trù mã trong tường phân ra thắng bại bao nhiêu, nhiều con bài thắng được nhiều, thu hoạch toàn bộ bên ngoài chống đỡ ban thưởng khinh thường. Nếu giữ ngang, thì chia đều phần thưởng.

[Năm) có được hơn hai trăm trù mã vượt ải.

Hai, yêu cầu liên quan tới yêu cầu...

(Một) Bảng đánh bạc giả lập, không thể dùng bất cứ hình thức nào tiến hành phục chế, tổn hại, tăng cường các loại hành vi vi vi phạm quy tắc.

Người tham gia (2) lấy tự do ý chí tiến hành phân phối trù mã, không thể lấy bất kỳ phương thức nào đưa ra quyết định thay cho người khác.

[Ba) có được vượt quá hai trăm thẻ bạc, có thể đạt được ban thưởng từ trong bảng trao đổi trong quá quan.

(Tứ) chia ra thời hạn quyết sách thời hạn, trong thời hạn chưa đưa ra quyết sách mà coi là bỏ cuộc.

Sau khi xem xong hàng loạt quy tắc này, tất cả mọi người đều im lặng.

Quy tắc cũng không khó hiểu, xem ra cũng không quanh co gì nhiều, đơn giản hơn quy tắc tràn đầy dẫn dắt đầu tiên của cửa hiếu kia nhiều.

Có điều, trải qua lượt thứ nhất của Vương Lục, thật sự không có ai dám coi thường mấy dòng chữ này, ai biết trong lời trần

thuật nhìn như bình thường không có gì kỳ lạ, có phải ẩn giấu sát cơ hay không? Dù sao hiểu bất hiểu có ba chữ không có hậu là lớn nhất, thật sự làm cho người ta ấn tượng quá sâu sắc...

Không cần nói nhiều, Thịnh Kinh, Côn Luân, Vạn Pháp đều bắt đầu nghiêm túc nghiên cứu quy tắc của Côn Bằng môn, trong mấy hàng chữ bị người ta nhăm nháp ra vô số hàm nghĩa ẩn dấu. Không lâu sau, trong mắt mọi người liền nổi lên hào quang, hiển nhiên mỗi người đều có suy nghĩ riêng.

Vương Lục cũng chăm chú xem quy tắc hai lần, ở trong lòng vừa qua, không khỏi lắc lắc đầu: “Cái này cùng huynh đệ thích có gì quan hệ với nhau chứ? Rõ ràng là khôn cảnh của kẻ tù tội, hơn nữa là ác ý tràn đầy khôn cảnh của kẻ tù tội”

Dựa theo quy tắc có thể thấy được, suy luận như vậy rất dễ dàng: muốn thuận lợi vượt ải chỉ có hai khả năng, thứ nhất là hai huynh đệ hai người đồng thời dùng tất cả 100 quân bạc để ngăn cản sự khinh thường của hắn, khi kết thúc tính toán mỗi người lấy được 0.

Loại thứ hai chính là dùng một bộ phận trù mã bên ngoài ngăn cản, một bộ phận khác ở trong tường, chỉ cần cam đoan phòng vệ dùng trong trận đấu nhiều hơn so với đối thủ, là có thể chiến thắng toàn bộ tiền thưởng qua ải một mình đối thủ... Tuy rằng danh sách trao đổi kia hiện tại còn chưa thấy, thế nhưng rất có thể sẽ có bảo tàng giá trị kinh người.

Đương nhiên, bảo vật hay không cũng không quan trọng, quan trọng là dưới quy tắc như vậy, bất cứ một người tính tình nào, trừ phi tín nhiệm cao độ đối phương đến tình trạng không lý trí, nếu không nhất định phải thắng được trò chơi yết hầu trong tường, giẫm ở thi thể đối thủ đã từng đóng.

Nhưng, địa phương thú vị nhất của trò chơi này là ở chỗ này.

Muốn lấy phương thức ân cần rèn luyện trong tường thành để khảo nghiệm, hẳn nên phân chia trù mã như thế nào đây? Đầu tiên ít nhất phải cam đoan bên ngoài ngự nó không thể thất bại, như vậy cần một trăm con bài, ít nhất mọi người đều phải phân chia. Bởi vì mỗi người đều không ngốc, một khi bên ngoài ngự sự khinh thường dùng nhiều trù mã hơn, trù mã trong tường sẽ ít hơn đối phương.

Nếu chia đều thì mỗi người năm mươi viên, nhưng kết quả là cả hai đều không ai thắng. Kết thúc thì chỉ có thể lấy được một trăm viên, hai bên cùng bị loại.

Thế là phương pháp nhìn như chậu rửa trong tường liền khó mà nối tiếp, muốn lấy phương thức cuộn mình trong tường thắng được trận đấu, tựa hồ là chỉ có đường chết a? Như vậy chỉ có thể trở lại phương pháp thứ nhất, chính là hai người đồng thời lấy ra hơn trăm tấm trù mã bên ngoài ức hiếp, như vậy song song quá quan, đều đại hoan hỉ.

Thế nhưng, nếu như đối phương cũng nghĩ như vậy thì sao? Nếu như đối phương cũng cảm thấy chỉ có thể xuất ra 100 trái để ngoài áp bức mới có thể vượt ải, đến lúc đó chỉ cần ta xuất ra một tấm trù mã để ở trong tường, là có thể thắng được (10)98 tấm trù mã.

Vì vậy vấn đề càng thêm phức tạp hóa, dẫn tới phương thức lý tính này khó mà giải quyết, cuối cùng là biết rõ lựa chọn của mình là đồng quy vu tận, nhưng vẫn không nhìn được mà lựa chọn như vậy.

Hơn nữa, nơi này còn có mấy vấn đề mấu chốt, chỉ dựa vào đọc quy tắc thì không hiểu được.

Ví dụ như: huynh đệ chia ra phân tử ra sao? Tự nguyện kết hợp hay là do Kiểm Trung chọn lựa? Không có gì bất ngờ xảy ra là hai bên tự nguyện kết hợp? Đó cũng quá tiện nghi cho mọi người. Mà tùy cơ phân tử, ưu thế của Thịnh Kinh Tiên Môn là áp đảo: Bọn họ nhiều người quá.

Dựa theo quy tắc cửa ải này, ưu thế nhân số quan trọng hơn bất kỳ cái gì, Vương Lục cho dù nghịch thiên đến đâu, cùng lắm là cam đoan một mình mình vượt ải, tuyệt đối không ngăn được hành động của người Thịnh kinh. Hơn nữa y phỏng đoán, cửa ải này rất có thể bản thân y sẽ không qua được.

Nghĩ tới đây, trong lòng Vương Lục khẽ động, lặng lẽ kéo Lưu Ly Tiên và Bạch Thi Tuyên qua, bàn giao một phen trọng yếu quyết.

Một lát sau, thanh âm lạnh như băng trong thạch thất của hiêu môn vang lên.

“Khảo nghiệm bắt đầu”.

Sau một khắc, dưới chân mọi người sáng lên quang mang màu tím, tiếp theo liền bị truyền tống pháp thuật không thể kháng cự trong Kiếm Trung, phân biệt truyền tống đến từng gian hàng rào nhỏ độc lập.

Trong hàng rào đặt hai cái bàn đá, trên bàn có hai tờ giấy, một cây bút, giấy đều có linh tính, cũng không phải là vật phạm, nhưng lúc này chỉ dùng để ghi chép phương án phân phối trừ mã của người tham dự.

Trên một tờ giấy viết bên ngoài, một tờ giấy viết bên trong, chỉ cần cầm bút viết con số trên giấy, liền hoàn thành thẻ đánh bạc phân phối.

Nhưng điều quan trọng lúc này không phải phương án phân chia, mà là...

“Vương Lục, từ khi chia tay đến giờ không có việc gì chứ?”

Nương theo tiếng nói chuyện quen thuộc bên tai, trong lòng Vương Lục cảm khái quả nhiên, quay đầu đi, nhìn thấy tiểu muội muội Nguyệt Loan Vũ ở phía sau, khuôn mặt nữ tử Trần Định, tay cầm bút lông, mực điểm nhẹ rơi xuống giấy.

“Ồ, người động tác rất lưu loát đấy.”

Vọng Nguyệt Loan Vũ nhẹ giọng nói: “Vương Lục, muốn vượt ải sao? Chỉ cần người chịu đáp ứng ta một chuyện, ta lập tức viết bên ngoài hơn một trăm giúp người dễ dàng đạt được toàn thắng, chỉ cần người chịu đáp ứng ta một việc.

Vương Lục cười nói: “Mong Nguyệt tiểu muội muội, ta có thể hỏi người một vấn đề không?”

Đối với câu hỏi của Vương Lục, Vọng Nguyệt Loan Vũ có chút bất ngờ: “Người muốn hỏi cái gì?”

“Ta muốn hỏi, rõ ràng người đã ném qua một lần thiệt thòi lớn, vì sao vẫn không thể lý giải thông minh chính xác của mình?”

“Người?”

“Người là phó thủ của đoàn đội Thịnh Kinh lần này, chức trách là lãnh đội Giang Lưu, mà không phải chuyên phán độc hành tự làm mình thông minh. Giao dịch với ta, giúp ta đạt được toàn thắng? Chúng ta vừa mới kết hạ sát phụ chi thù,

ngươi liền lấy thân báo đáp ta, ngươi đoán ta có mắc mưu hay không?”

Vọng Nguyệt Loan Vũ trầm mặc trong chốc lát: “Ta đích thật muốn giao dịch với ngươi.”

“Thật đáng tiếc, ta rất thích người khác, cho nên ta không có hứng thú giao dịch với ngươi.”

Nói xong, Vương Lục xoay người cầm bút, trong ánh mắt khó tin của Vọng Nguyệt Loan Vũ, viết xuống phương án phân phối của mình.

Không có bất kỳ che chắn cùng giấu diếm gì, ở trước mặt nhìn Nguyệt Loan Vũ, trầm tĩnh ở trên giấy tượng trưng ở trong bức tường viết xuống...

100

“Được rồi, ta viết xong rồi, đến phiên ngươi.”

Vương Lục buông bút xuống, ánh mắt lạnh nhạt nhìn Nguyệt Loan Vũ.

...

Vương Lục, bịch một tiếng vào tường, là một trăm miếng trù mã.

Khi kết quả này xuất hiện thì Vọng Nguyệt Loan Vũ không cách nào duy trì bình tĩnh tự nhiên nữa, trợn mắt há hốc mồm: “Ngươi, ngươi đang làm cái gì vậy? Ngươi không muốn thắng sao!?”

Vương Lục trầm giọng nói: “Ta đối với trò chơi không thắng được cũng chưa có quyền luyện, cho nên ngươi chớ nên lãng phí thời gian cho thỏa đáng.

Đối với trò chơi không thắng được mà chưa có quyền luyện? Cái này tính là lý do gì!?”

Vọng Nguyệt Loan Vũ chỉ cảm thấy trong đầu loạn thành một cục. Vương Lục nói, cùng mọi người phân tích không giống nhau, tất cả mọi người đều cảm thấy tính tình tranh cường háo thắng nhất, mà trên thực tế thái độ của gã đích thật là cường thế rồi tinh rồi mù, rõ ràng thực lực cứng rắn là yếu nhất bốn phái, lại dám dẫn đầu hai phái khác cứng đối cứng với người Thịnh Kinh, loại người này sao có thể dễ dàng từ bỏ chuyện gì?

Cũng chính vì nguyên nhân này, lúc phát hiện đối tượng phân tổ là Vương Lục, Vọng Nguyệt Loan Vũ mới ném sư huynh ra sau đầu, ý đồ cùng Vương Lục làm một khoản giao dịch, nhưng không ngờ giao dịch chưa bắt đầu đã kết thúc.

“A, không rõ? Thật ra đạo lý rất đơn giản, thắng được trận đấu này ta mới tranh thủ, không có bao nhiêu phần thắng, ta cũng sẽ không uổng phí nửa điếm khí lực.” Ngừng một lát, trong đầu Vọng Nguyệt Loan Vũ vẫn là một mảnh hỗn loạn, Vương Lục lý thẳng khí hùng tráng nói: “Nói đơn giản, ta chính là miêu sát chó trong truyền thuyết.”

“Phéc, miêu sát lui cầu!?”

“Quy tắc cửa ải này có lợi hại áp đảo đối với các ngươi, chỉ cần những binh lính tạp nhạp các ngươi xông tới vẽ nội bộ đối với một trăm dặm, cho dù là ai cũng không có đủ sức để quay

về, cho nên đối mặt với những kẻ xúc phạm các người, một ván này ta sẽ quyết đoán rút lui, người tự lãn lộn cho sáng khoái đi.”

Vương Lục nói, nhìn Nguyệt Loan Vũ khoát tay áo, sau một khắc dưới chân loé lên quang mang, liền bị truyền tống ra khỏi hàng rào.

Lưu lại Vọng Nguyệt Loan Vũ, vẫn không thể tin được hết thảy những gì mình vừa nghe được.

Đến hàng rào, đại bộ phận mọi người đều chưa kết thúc trò chơi này, chỉ có mấy người Thịnh Kinh tiên môn về mặt đặc ý xuất hiện trong quảng trường, thảo luận tình huống vừa rồi.

Những người vượt ải, tự nhiên là phân tổ đến người nhà của mình, sau đó thương lượng với phương thức khác nhau để vượt qua cửa ải, có người cùng lựa chọn đấu với ngoài trăm, song song thắng qua ải, có người hy sinh một người để đổi bảo vật bằng ba mươi chín quân bạc. Thịnh Kinh Tiên môn nhân số nhiều nhất, cửa ải này quả thực là chế tạo riêng cho bọn họ!

Một lát sau, vài tên tu sĩ Vạn Pháp Tiên môn và Côn Luân Tiên Sơn cũng bị truyền tống ra, xem ra tuy thắng, nhưng tình huống cũng không thuận lợi như Thịnh Kinh.

Cho dù ba phái Linh kiếm, Vạn Pháp, Côn Luân đã mơ hồ kết thành đồng minh, nhưng dù sao cũng không có khả năng ăn ý như Thịnh Kinh, gặp phải môn phái của mình còn dễ nói, gặp được môn phái khác, quan hệ đồng minh yếu ớt thì không thể dựa vào được nữa. Những người này tuy rằng giành chiến thắng, nhưng trả giá lại không nhỏ.

Một lát sau, về mặt phần nộ của Chu Mộc Mộc Mộc của Côn Luân bị truyền tống ra, cùng với nàng một kẻ xuất hiện, còn có một tu sĩ Thịnh Kinh chưa tỉnh hồn, chỉ nghe Chu Mộc Mộc gầm lên giận dữ: “Đê tiện vô sỉ!” Sau đó tể ra Kim Cương vòng định ném tới đập.

Bên phía Thịnh Kinh đương nhiên không cam lòng yếu thế, tuy bọn họ không phải đối thủ của Chu Mộc, nhưng ưu thế lớn nhất của Thịnh Kinh Tiên Môn là nhiều người, bốn năm người đồng loạt ra tay, đủ loại hào quang linh bảo tứ tán, khiến Kim Cương Quyển không thể tiến thêm một bước.

“Đấu cái gì?!”

Vương Lục mắng một tiếng, tiến lên hai bước dùng Vô Tướng kiếm cản lại pháp bảo hai bên.

Các tu sĩ Thịnh Kinh biến sắc, cảm thụ được lực đạo phản chấn của pháp bảo, cuối cùng tự mình cảm nhận được lời nói của Nguyệt tỷ đệ: cảm giác phòng ngự không thể phá vỡ.

Chu Mộc Mộc cũng cảm thấy khí tức bị kiềm hãm, lửa giận tràn ngập bị kiếm quang Vô Tướng ngăn chặn, ngực đau đớn, khó chịu muốn ói. Tuy nàng biết rõ Vương Lục ngăn cản này, ít nhiều là giúp nàng một tay: Dù sao nếu đấu thật, loại tu sĩ không tính là chuyên về chiến đấu như nàng rất khó chiếm được tiện nghi. Nhưng tâm tình u ám, lại khó mà dịu lại, tức giận nói: “Người thắng như người thật ra sẽ nói lời châm chọc!”

Sau khi trải qua khảo nghiệm của Hiếu môn, gần như Chu Mộc Mộc không chút nghi ngờ đối với Vương Lục quá quan. Trong mắt nàng, có lẽ không có khó khăn gì có thể ở được hẳn.

Đương nhiên, hơi bình tĩnh một chút, Chu Mộc Mộc cũng rất tò mò, nếu đối lại Vương Lục đối mặt với chiến thuật hung hăng không biết xấu hổ của Thịnh Kinh, phải phá giải ra sao? Nhìn hẳn thoải mái tự tại như vậy, là không được phân phối làm đối thủ của Thịnh Kinh, hay là lại có cao chiêu ngoài dự đoán của mọi người?

Nhưng mà sau một khắc, Vương Lục nhún nhún vai: “Chu sư tỷ đánh giá ta quá cao rồi, ta chỉ là nhanh chóng thôi lui, chưa nói tới kẻ thắng.

Chu Mộc sững sốt một chút, lập tức ý thức được rốt cuộc Vương Lục đang nói cái gì.

“Người, người cũng thua!?”

Đang nói, trên quảng trường lại lóe lên quang mang, Vọng Nguyệt Loan Vũ mang theo thần sắc phức tạp xuất hiện trên quảng trường. Vương Lục thuận thế chỉ tay: “Gặp được nàng.”

Chu Mộc Mộc khinh thường lườm một cái: “Mong Nguyệt Loan Vũ? Nữ nhân tự cho là thông minh, đại khái là giả bộ

muốn giao dịch với ngươi, kết quả bị ngươi quyết đoán từ chối?”

Vương Lục trong lòng cảm khái, Chu sư tử tuy tính tình thẳng thắn, cuối cùng vẫn là nữ nhân, nhưng khi nhìn nữ nhân thường sẽ nhạy cảm ngoài dự đoán của mọi người... Sau đó nói: “Cũng may, kỳ thật ta cảm thấy, nếu như ta thực sự thỏa mãn yêu cầu của nàng, nàng có thể phối hợp với ta qua ả.”

Chu Mộc Kỳ nói: “Vậy tại sao ngươi lại từ bỏ?”

Vương Lục nói: “Bởi vì so với bỏ ra đại giới tuyệt đối để thông quan, ta càng thích nhìn thấy vẻ mặt cầu xin bất mãn của nàng.

“Phụt...” Chu Mộc Mộc cô làm ra vẻ không thèm ngó ngang gì đến Hoàng Đoàn Tử, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được bật cười thành tiếng. Còn bên khác nghe nói như vậy, sắc mặt của Vọng Nguyệt Loan Vũ vô cùng khó coi - xem ra có chút cảm giác bất mãn.

“Nhưng đâu sao cũng là thua một lần, ngươi có suy nghĩ gì không?” Chu Mộc Mộc tò mò nói: “Ví dụ như, loại người hèn hạ sỉ nhục thịnh kinh như ta mà lại tức giận bất bình, tốt xấu gì cũng là liên quân, lừa gạt người mình mà chẳng kiêng nể gì... Ta nói ngươi thật sự bình tĩnh hay là để duy trì hình tượng?”

Vương Lục cười nói: “Nếu nói vô sỉ không biết xấu hổ, ta đóng cửa cũng không khá hơn là bao.”

“...” Nghĩ đến chiến tích huy hoàng của Vương Lục, Chu Mộc Mộc cũng không thể nói gì, chỉ qua một lát, lại cảm thấy tức giận khó tả: “Nhưng một lần này phương pháp của thịnh kinh người cũng quá tiện, trực tiếp xông lên đánh một trăm bức tường anh em, căn bản là đồng quy vu tận, quy tắc vậy mà cũng không ngăn cản, hoàn toàn không giải được mà!”

Vương Lục nói: “Quy tắc không giống lần trước, chú ý nhất định phải phù hợp nguyên tắc thí luyện. Về phần khó giải sao? Lại càng không cần phải nói, phương pháp phá giải cũng có.”

Đang nói, trên quảng trường lại hiện lên hai luồng sáng, vẻ mặt Lưu Ly Tiên mỉm cười xuất hiện trước mắt mọi người, một lát sau Bạch Thi Miêu cũng khẽ cười, trong hào quang hiện ra thân hình.

Không đợi Vương Lục chào hỏi Chu Mộc Mộc, Lưu Ly Tiên đã vui vẻ chạy tới: “Su huynh đoán đúng thật! Ta thắng rồi!”

Thắng rồi! Chu Mộc giật nảy mình, vội vàng hỏi: “Người cũng gặp được người của Thịnh Kinh rồi à?”

Lưu Ly Tiên gật đầu nói: “Ừ, suy nghĩ giống su huynh, vừa đi vào đã thấy đạo hữu của Thịnh Kinh Tiên Môn, không nói hai lời đã nâng bút viết chữ vào giấy đối nội.”

Nghe Lưu Ly Tiên miêu tả, Chu Mộc Mộc mơ hồ cảm nhận được phương pháp phá giải của Vương Lục, mà vừa đúng lúc này, phía Thịnh Kinh Tiên Môn lóe lên hào quang, hai đệ tử hôn mê được truyền tống ra ngoài.

Lưu Ly Tiên nói: “Sau đó ta xuất kiếm đánh hấn hôn mê bất tỉnh, đợi tới thời điểm định định, hấn dùng lý do bỏ quyền. Còn ta dựa theo phân phó của su huynh viết một trăm tờ giấy ra bên ngoài, coi như vượt ải.”

Chu Mộc Mộc gật gù đầu, theo quy tắc thấy, nếu không có một người nào khác quấy nhiễu, cho dù chỉ có một người cũng có thể vượt ải, hiển nhiên Lưu Ly Tiên và Bạch Thi Du chính là đi con đường này... Nói mặc, không có bất kỳ chỗ phức tạp nào., Tuy nhiên, trước khi khảo nghiệm bắt đầu, cũng đã hạ quyết tâm trước tiên phải ra tay làm cường, còn hung tàn hơn chiến thuật xông vào mặt người của Thịnh Kinh, chuyện này... Không hồ là Vương Lục sao? Tuy nhiên, hấn đã có biện pháp từ sớm, tại sao mình không nghe theo chứ?

“Bởi vì làm không được, lực công kích thảm như vậy, gặp phải lại là Vọng Nguyệt Loan Vũ, ngoại trừ lùi lại trong nháy mắt thì không còn cách nào khác. Trên thực tế, Thịnh Kinh Tiên môn có mười lăm người, chỉ có gặp phải Giang Lưu, ta mới có thể vượt ải.”

Chu Mộc Mộc hiếu kỳ nói: “Giang Lưu? Không phải hấn mạnh nhất sao?”

Vương Lục nói: “Hấn là người duy nhất biết rõ sự lợi hại của kiếm pháp Vô Tướng của ta, còn dám đối đầu với ta. Đối lại là những người khác cùng lắm chỉ có thể đùa giỡn một chút như ngôn ngữ của Vọng Nguyệt tiểu muội muội, vây quanh Vô Tướng kiếm của ta là tuyệt đối không dám... Cho nên Giang

Lưu mới có thể làm lãnh tụ. Vọng Nguyệt Loan Vũ cho dù có trưởng thành thế nào cũng chỉ có thể làm phó đệ.”

“Nói hay lắm!”

Vương Lục vừa dứt lời, chỉ thấy trên quảng trường hào quang một hồi, bên trong truyền đến thanh âm mười phần khí phách của Giang Lưu.

Xuất hiện cùng Giang Lưu còn có một đệ tử Vạn Pháp Tiên Môn, chỉ là đã hôn mê bất tỉnh.

Hiển nhiên, Giang Lưu trong lúc bố trí chiến thuật xông tới mặt, cũng nghĩ tới đối sách loại chiến thuật này. Tên đệ tử Vạn Pháp kia tuy có chút nôn nóng, nhưng gặp phải lực vương không nói lý, chỉ có nước quỳ.

Giang Lưu sải bước đến gần, cao giọng nói.

“Lần này không cùng một tổ với ngươi thật sự là tiếc nuối lớn nhất. Vô Tướng kiếm được tôn là phòng ngự đệ nhất thiên hạ, ta rất muốn được mở mang kiến thức.”

Vương Lục gật gật đầu: “Được, nghe nói lực Vương Chân Thân của Giang Lưu sư huynh là truyền thừa thượng cổ, thân thể thành Thánh lấy sức mạnh chứng đạo công pháp Tiên cấp, đã đến cảnh giới thứ ba mươi chín., Giờ tay nhắc chân có uy lực dời sông lấp biển, mấy năm gần đây lấy nhất lực phá vạn pháp nổi tiếng một phương. Mà ta lấy Vô Tướng kiếm hội vô số kỳ môn công pháp anh tuấn trong thiên hạ, lại độc nhất chưa từng cùng lực vương chân thân thi triển một đạo công pháp đẩy tới cực hạn, thật sự là một việc đáng tiếc.”

Giang Lưu nghe lời ấy, thần sắc hơi hòa hoãn mấy phần. Bởi vì lời nói của Vương Lục mặc dù không phải thổi phồng, nhưng một tia cũng không kém chính là sự thật, cho nên ngược lại khiến Giang Lưu cảm thấy tự đắc.

Vương Lục nói: “Như vậy, hay là chúng ta cứ đánh nhau một trận?”

Đúng lúc Giang Lưu chuẩn bị gật đầu, lại nghe Vương Lục tiếp tục nói: “Phương pháp thua liền dẫn thủ hạ từ mộ phần Thái Cổ ra ngoài, thế nào?”

Giang Lưu thần sắc biến đổi: “Dị ý thiên khai!”

Dứt lời liền quay đầu không để ý tới nữa, dù thái độ này biến hóa nhanh chóng, khiến sư đệ sư muội bốn môn cũng vì thế mà ghen hòng nhìn trần trời.

Chu Mộc xì một tiếng nói: “Nhìn thì hào sảng nhưng trở mặt nhanh như lật sách! Vừa rồi còn nói muốn đánh với ngươi một trận, chớp mắt đã rút lui!”

Vương Lục nhàn nhạt cười nói: “Đây chính là chỗ khó xử của thân là lãnh tụ, trước khi chưa nắm chắc tất thắng, hẳn không thể đánh cược quá lớn. Cho nên trái phải đều không thể ứng chiến, thay vì bị ta khiêu khích lặp đi lặp lại, còn không bằng quyết đoán. Cái tên này so với tỷ đệ Vọng Nguyệt lợi hại hơn nhiều... Tốt lắm, vô luận như thế nào, cửa ải này cũng không chơi gì, có thể rời đi rồi.”

Mặc dù lúc này đội ngũ trong quảng trường còn chưa đủ, đám người Diệp Phi Dạ, Trảm Tử của Vạn Pháp Tiên Môn vẫn còn chưa xuất hiện. Nhưng hiển nhiên Vương Lục đã mất đi hứng thú tiếp tục chơi đùa, quay người đi về phía hành lang.

Bên cạnh, Bạch Thi do dự một chút, nhẹ giọng hỏi: “Sư huynh, xem ra huynh... có chút vui vẻ?”

Vương Lục đáp: “Đúng vậy, bởi vì ta rốt cuộc tìm được cách chơi này chơi chính xác rồi.”

...

Lúc rời khỏi Lam Môn, Vương Lục thuận miệng nói một câu, tìm được cách chơi chính xác của trò chơi này.

Lúc ấy người bên cạnh hắn nghe được câu này không ít, mấy vị sư đệ của Côn Luân tiên sơn Chu Mộc và mấy vị sư đệ của nàng, đêm giao thừa Vạn Pháp tiên môn vừa đi ra khỏi hàng rào, Hải Vân Phàm - tiện thể nhắc tới, tất cả bọn họ đều thuận lợi qua ải, tuy rằng trả giá xa xỉ —— nhưng vô luận ai cũng không nghe ra ý nghĩa sau câu nói này.

Thậm chí Hải Vân Phàm cũng cảm thấy những lời này thật giống như lời trêu chọc của Vương Lục nhất thời. Hoặc là nói mạnh miệng. Bất luận về sau hắn biểu hiện xảo diệu cỡ nào khi đối mặt với Giang Lưu, dù sao cũng không thể thay đổi được sự thật mà cửa Lam môn không thể vượt qua.

Cho dù xem từ góc độ khảo nghiệm Bát Đức, cửa ải thứ hai chỉ đơn giản là cùng đám người Giang Lưu trở về điểm chung, nhưng đối với kẻ tham gia mạo hiểm chuyên nghiệp theo đuổi sự hoàn mỹ như công lược, có lẽ đã mở ra một cái đầu không tốt lắm rồi?

Cho nên, mặc dù Vương Lục biểu hiện rất nhẹ nhàng, nhưng bên cạnh hắn đã có người bắt đầu suy nghĩ thâm.

Về phần Lưu Ly Tiên, thiếu nữ ngây thơ chất phác làm sao quan tâm nhiều như vậy?

Chỉ có Bạch Thi Huyền là vô cùng nhạy cảm nắm bắt được chi tiết này, chần chờ một lát, nàng hỏi nguyên thân: “Sư huynh, huynh nói cách chơi chính xác, nói cách khác, cách chơi bây giờ của mọi người cũng không chính xác?”

Wương Lục cười cười: “Ngươi cảm thấy thế nào?”

Bạch Thi liền nói: “Ta không thông minh như sư huynh, chẳng qua là cảm thấy, rõ ràng lúc đầu nói muốn khảo nghiệm tám loại mỹ đức của tu sĩ, nhưng trên thực tế hoàn toàn không phải như vậy. Tuy ta đối với các loại quy tắc cùng quản lý của thế giới nhân loại cũng không hiểu nhiều, nhưng ta nghĩ, vừa rồi

mọi người biểu hiện ra, bất luận thế nào cũng không có quan hệ gì với mỹ đức chứ?”

Vương Lục nói: “Từ lúc ta thấy hiểu môn khảo nghiệm quy tắc, biết tám môn khảo nghiệm cùng mỹ đức không có bất cứ quan hệ gì, nhưng vấn đề mấu chốt kỳ thực không phải như vậy. Bởi vì bất luận nó rốt cuộc là đang khảo nghiệm cái gì, là người xông cửa ải, chúng ta chỉ cần làm theo quy tắc là được... Ít nhất ngay lúc cửa thứ nhất,, Về cơ bản ta vẫn cứ nghĩ theo hướng này, cũng căn cứ theo quy tắc của Túy môn, cẩn thận cân nhắc phương pháp phá giải, một lần đạt được thành quả —— tám người của Thịnh Kinh bị ta lừa thăm. Nhưng đến Lam môn, kết quả ngược cũng thấy, người bị hại là ta.”

Bạch Thi sợ hãi than: “Vận khí của chúng ta thật sự không tốt lắm, quy tắc đối với chúng ta quá bất lợi... Nếu không phải trước đó sư huynh đã bố trí phương pháp ứng đối, ta và Lưu Ly sư muội không ai có cách nào vượt ải.”

“Không liên quan gì đến vận khí, đây là cách chơi của chúng ta không đúng, hoặc là nói ngay từ đầu đã hiểu sai phương hướng... Trong chuyện này ta còn chưa hoàn toàn hiểu rõ, hiện tại không tiện nói quá nhiều, bất quá tiếp theo ngược cứ an tâm xem biểu diễn của ta đi. Vương Lục sư huynh của ngược tuyệt sẽ không để cho ngược thất vọng.”

Lại nghe Vương Lục trả lời mùi phần tin tưởng, Bạch Thi mềm mại cười nói: “Vâng.”

Phía sau Lam Môn, bốn phái lại tụ tập lần nữa trước Bát Môn.

Sĩ khí của Thịnh Kinh Tiên Môn rõ ràng dâng cao, nếu nói cửa thứ nhất là Linh Kiếm phái đại hoạch toàn thắng, đến cửa thứ hai, người thắng lớn nhất sẽ biến thành Thịnh Kinh Tiên Môn. Mà biểu hiện của Linh Kiếm Phái nhìn như không tầm thường, rơi vào trong mắt những người khác, mơ hồ đã bị Thịnh Kinh đè xuống.

Bởi vì mặc dù Lưu Ly Tiên và Bạch Thi Du qua ải, nhưng nhân vật trọng yếu nhất là Vương Lục lại không vượt ải. Hơn nữa tu sĩ ba phái kia, cho dù là vượt ải, cũng chỉ miễn cưỡng lau được tầm bản – tình huống Côn Luân và Vạn Pháp không có gì khác biệt. Nhưng Thịnh Kinh Tiên môn lại vì ưu thế

nhân số, xuất hiện mấy người đánh cược ba mươi chín cái, đổi được người thắng lớn ở hàng đầu.

Trùng Thái Cổ không hổ là di tích cấp Chân Tiên, khảo nghiệm tám môn này bất quá là một khâu giữa dài khảo nghiệm, Lam môn chỉ là một trong tám môn phái, lại tặng một đại lễ trung phẩm linh bảo và linh đan thượng phẩm xa hoa, khiến vài tên tu sĩ Thịnh Kinh Tiên môn vui mừng vô cùng. Đồng thời, sau khi thành công qua ải, cảnh giới pháp lực tăng lên nửa cấp cũng khiến người ta cảm thấy kinh hãi.

Mà càng quan trọng hơn là theo lực lượng của Giang Lưu, Thịnh Kinh Tiên Môn giống như một lần nữa trở nên không thể chiến thắng, vô luận là đấu trí hay đấu sức, Giang Lưu đều có thể ngang hàng với Vương Lục, khảo nghiệm Lam Môn càng là dùng chiến thuật xông lên mặt kéo Vương Lục xuống ngựa. Đồng thời, phía sau Giang Lưu là từng đội từng đội tu sĩ có thực lực cường đại, sau lưng Vương Lục lại là liên minh ba phái dung mạo Hợp Thần Ly.

Chỉ cần tiếp tục đi tiếp, Thịnh Kinh Tiên Môn nhất định có thể giành được thắng lợi tuyệt đối.

Đối với việc này, Vương Lục chỉ cười lạnh:

Cửa thứ ba là cửa trung.

Tình hình trong thạch môn không khác gì hai cánh cửa trước, đều là một thông đạo đen kịt dài dằng dặc, phía sau thông đạo lại có động thiên khác. Trong trung môn là một thạch thất tương đối rộng rãi, trung lập một tấm bia đá, phía trên có khắc quy tắc cửa ải này.

Đã có kinh nghiệm hai môn phái trước, lúc đầu mọi người không trông cậy gì vào khảo nghiệm lần này để có thể cùng trung thành với mỹ đức, nhưng đọc cẩn thận, ngoài dự đoán của mọi người, có lẽ đây là lần đầu tiên thực sự khảo nghiệm mỹ đức của một người.

Quy tắc:

Một, trung thành, là một loại tín ngưỡng, một loại toàn tâm đầu tư, một loại khao khát chí tử bất du. Trung thành có thể chịu đựng bất cứ khảo nghiệm nào.

Hai, nghi vấn, là một loại thái độ, một loại khảo vấn toàn phương vị, một loại tỉ mỉ truy cứu. Chất vấn có thể tan rã đối trá, tinh lọc trung thành.

Ba, có liên quan tới trình tự.

(Minh Minh một lần nguyện trung thành đối tượng.

Mỗi người đều nói rõ chỉ giới hạn một lần, đối tượng không thể thay đổi.

(Hai) đưa ra nghi vấn đối với lòng trung thành của người khác.

Đối với cùng một đối tượng nghi vấn chỉ giới hạn một lần.

(Ba) lòng trung thành một khi bị chất vấn thành công, tức là chứng minh giả, tức là mất đi tư cách vượt qua kiểm tra.

(Bốn) duy trì trung thành không bị chứng minh, thành công chất vấn hai người tham dự, thỏa mãn hai điều kiện, coi là qua ải.

(Năm) chưa tiến hành báo cáo, hoặc minh minh bị chứng giả, không ảnh hưởng tư cách chất vấn nghi vấn.

Nhìn thấy quy tắc này, rất nhiều người trong lòng đều khẽ động.

Cuối cùng cũng phải nghênh đón thử thách đẹp đẽ thật sự của mình ư?

So với hành vi treo đầu dê bán thịt chó của cửa hiệu môn và cửa nha, quy tắc trung thành cuối cùng cũng hiện ra vài phần bình thường. Nhất là bắt đầu giải thích lòng trung thành, xem ra lần khảo nghiệm này đã định ra điều kiện tương đối chính thống.

Nhưng nếu là nhóm người trên lầu này, lập tức lại biểu hiện ra vài phần quỷ dị: chất vấn?

Quả thật, Chân Kim không sợ lửa, người có thể biểu lộ sự trung thành nhiều lần chất vấn nhất vẫn có thể đứng vững không ngã, nhưng mà đã có kinh nghiệm hai cửa ải trước, nghi vấn quy định bất luận thế nào cũng có vài phần hương vị châm ngòi, phát động quần chúng đấu đá, kết quả cuối cùng thường thường là xấu ác chiến thắng mỹ đức, hai cửa trước không ai bằng.

Đặc biệt là nghĩ tới nơi này có kẻ chuyên đi mạo hiểm, trong lòng mọi người càng thêm cảnh giác.

Đang lúc suy nghĩ, thanh âm lạnh như băng xuất hiện ở hai cửa ải trước kia lại lần nữa vang lên, dùng ngôn ngữ thời đại Thái Cổ để nói.

“Xin nói rõ đối tượng nguyện trung thành.”

Trong trầm mặc, một tu sĩ Thịnh Kinh giảnh nói: “Ta nói trước, ta trung thành với Thịnh Kinh Tiên Môn.”

Nói xong, trên người hắn liền hiện lên một tầng kim quang tráo nhãn nhật.

Đám người Vương Lục đảo mắt nhìn lại, chỉ thấy một tu sĩ tướng mạo bình thường không có gì lạ, lúc trước cũng chưa từng lưu lại bất cứ ấn tượng gì với người ta, lúc này lên tiếng đoạt người trước, nhìn thế nào cũng có vài phần... pháo hôi ý tứ.

Giang Lưu không lên tiếng, tỷ đệ Vọng Nguyệt của hắn không lên tiếng, một tiểu nhân vật không chút danh tiếng nào lên tiếng đoạt người trước, tu sĩ của Thịnh Kinh đều không hiểu quy củ như vậy sao? Hiển nhiên là đã ước định rồi, dùng tiểu nhân vật này để thăm dò quy tắc cụ thể của trò chơi lần này.

Mà sau khi hắn hoàn thành minh minh, Vương Lục cũng tiến lên một bước, bắt đầu tự mình chất vấn.

Mà hắn vừa mở miệng, tu sĩ Thịnh Kinh Tiên Môn đã cảm thấy trong lòng run lên.

Thật không hổ là kẻ mạo hiểm chuyên nghiệp, thật sự là vững chắc chuẩn xác hung ác.

“Nếu như tranh đấu quyền lực của tiên môn, nội bộ phân liệt, ngươi muốn thần phục bên nào?”

Tu sĩ kia sững sốt một hồi, lập tức nghiêm túc nói: “Liệt Kinh Tiên Môn tuyệt đối sẽ không phân liệt nội bộ...”

Vương Lục cười: “Tuyệt đối sẽ không? Linh sơn huyết hải một, chín Châu một ba bảy năm là chuyện gì xảy ra? Văn Sơn năm ba sáu năm bị vây khốn là sao? Ngươi cũng đừng nói Huyết Ma lão tổ năm đó, Đoạn Sơn đạo nhân không phải xuất thân thịnh kinh các ngươi. Càng không cần nói mỗi lần quyền

lực truyền thừa chức vị Chương môn đầu đá, sáng tỏ không thấy máu., Trong góc tối sinh sống, bảy trăm ba mươi năm trước chết bất đắc kỳ tử, Thọ Sơn Chân Quân có thật sự là công pháp tẩu hỏa nhập ma không? Lúc Hà Đồ Chân Quân kế vị, Vạn Linh Chân Quân chủ động rời khỏi chương môn tranh đoạt, thật sự mặc cảm sao? Thịnh Kinh Tiên Môn đại nghiệp đại, cường giả như mây., Trong đó kỳ tài ngút trời, tu sĩ hùng tài khó đếm xuể, nội bộ sao có thể nuốt chửng như nước được? Người là đệ tử nội môn của Thịnh Kinh., Đối nội bộ các môn phái này chẳng lẽ còn không quen thuộc bằng ta? Nếu trong lòng đã biết rõ, cần gì phải nghiêm túc nói cái gì thẳng thắn, tuyệt đối sẽ không nói để nghe trong nội bộ, trong lòng còn không phải là muốn tùy cơ hành sự, đứng ở vị trí đối phương, mưu cầu tư lợi...”

Tu sĩ kia bị Vương Lục tra hỏi một hồi, nghẹn họng trừng mắt, mồ hôi lạnh như mưa.

“Ta, ta không phải...”

“Trung thành là tập trung toàn bộ tinh thần, người không thể đối mặt trực tiếp với tình huống thật sự của Thịnh Kinh Tiên môn, làm sao có thể nói là trung thành với môn phái? Người cứ đi xuống đi.”

Lời còn chưa dứt, đã nghe thấy tiếng rầm rầm giòn vang, kim quang tráo bao phủ quanh người hấn ầm ầm vỡ nát.

Vương Lục phát phát tay: “Nghĩ vấn thành công, vị kế tiếp.”

Về kết quả này, đám người Thịnh Kinh cũng không bất ngờ, trên thực tế nếu như Vương Lục không nói lời nào thì bọn họ mới thấy kỳ quái. Tuy nhiên, dù sao cũng chỉ là pháo hôi, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Tu sĩ Thịnh Kinh thứ hai đi lên trước: “Ta thanh minh, là một tu sĩ, ta nguyện trung thành tu tiên đạo.”

Vương Lục lập tức nghi ngờ: “Nếu lợi ích tu hành của người và môn phái của Thịnh Kinh Tiên Môn phát sinh mâu thuẫn thì sao?”

Người nọ cũng thông minh: “Thịnh Kinh Tiên Môn cực kỳ tôn trọng mục tiêu của từng môn nhân đối với tiên đạo.”

Vương Lục cười lạnh: “Thực sự tôn trọng, sao có thể phái người ra làm pháo hôi?”

Người nọ phản bác nói: “Có một số việc chung quy cần người làm, môn phái sẽ cho ta đủ bồi thường.”

Vương Lục tiếp tục cười lạnh: “Đạo mà ngươi tu là bán thịt cầu vật sao? Sao ngươi không đung tới sứ? Sao không đi bán thận? Sao không đi xin bao nuôi? Ngay cả môn phái bồi thường cũng lấy ra khoe khoang, ngươi tu là nô lệ đạo sao?”

“Ta...”

“Nhiều lời vô ích, tiếp theo.”

Không bao lâu sau, bốn người của Thịnh Kinh Tiên Môn liên tiếp bị Vương Lục chất vấn thành công, kim quang phá vỡ.

Trong lúc nhất thời, cả sân tĩnh lặng không một tiếng động.

Không hề khiếp sợ, bất kể là Thịnh Kinh Tiên Môn hay là những môn phái khác đều không hề bất ngờ với tình hình này. Trên thực tế tác dụng lớn nhất của bốn pháo hôi dò đường này chính là đào móc thâm ý phía sau cửa ải này.

Bốn người phía trước đều có thanh minh với đủ loại hình thức, nhưng đều bị Vương Lục dễ dàng tìm ra sơ hở. Cũng không phải là bọn họ cố ý nhận thua, mà là đối với tu sĩ mà nói, trung thành vốn là khái niệm rất khó nắm bắt.

Đối với môn phái nguyện trung thành rất khó, trung thành với tiên đạo... Cũng tiếp cận tới một loại lý tưởng, khó mà chuyển hóa hiện thực.

Ngược lại, nghi ngờ người khác ngược lại là rất dễ dàng, Vương Lục còn không có bắt đầu thanh minh mà đã phún lui bốn người... Như vậy vấn đề tiếp theo: Rốt cuộc cửa ải này sẽ vượt qua như thế nào?

...

Thịnh Kinh Tiên Môn bị Vương Lục chém liên tiếp bốn người, mặc dù trong dự liệu, nhưng trong bốn vòng này thể hiện ra quy tắc khảo nghiệm, vẫn làm cho người ta âm thầm kinh hãi.

Tuy bốn người của Thịnh Kinh Tiên Môn chỉ là pháo hôi, nhưng không phải ai cũng chịu chết. Khi bọn họ lên tiếng cũng là tra hỏi bản tâm, xác nhận trung thành tuyệt đối không phải để lừa gạt mới xuất hiện.

Nhưng mà Vương Lục không cần pháp thuật mê hoặc lòng người, cũng không dùng thực lực cường đại bức bách, càng không dùng lợi ích dụ hoặc. Chỉ lấy lợi ích ngôn từ, liền đem bốn người trung thành tan rã.

Là Vương Lục nói chuyện quá tốt, đã đột phá chân trời sao? Hiên nhiên không phải như thế, vấn đề kỳ thật cũng không phải là xuất phát từ Vương Lục.

Cũng nghi vấn tương tự, cũng bồi hồi trong lòng tu sĩ các phái khác. Hải Vân Phàm nhíu mày nhỏ giọng nói với Vương Lục: “Tiêu chuẩn khảo nghiệm của trung môn này thật nghiêm ngặt, nhìn qua lại giống như tuyệt đối trung thành, điều này... Trên lý thuyết có khả năng không?”

Trung thành, tuyệt đối trung thành, đây là khái niệm hoàn toàn khác biệt. Lấy câu chuyện nhỏ bên dưới làm ví dụ.

Tu sĩ môn phái nào đó, Trần Tiểu Cường tu hành công pháp đến thời điểm trọng yếu, đang chuẩn bị bế quan thì bỗng nhiên bị môn phái truyền đi, muốn hấn đi xa vạn dặm chấp hành nhiệm vụ.

Lúc này bỏ xuống lợi ích cá nhân, tôn trọng lợi ích của môn phái, có tính là trung thành không?

Đương nhiên kể, nếu không trung thành, có thể thoái thác thân thể chảm thiết cho đám mây đen.

Sau đó tiếp tục chuyện xưa, tu sĩ Trần Tiểu Cường kia đi xa vạn dặm, mạo hiểm tính mạng chấp hành nhiệm vụ cho môn phái, nhưng không ngờ bị kẻ thù ám toán, bắt cả nhà vợ già trẻ. Hấn cha mẹ hấn cả đời chân ái, đang ở quê hương an độ

tuổi già, cùng với đứa nhỏ vừa mới xuất thế, gào khóc chờ đồ ăn đều bị kẻ thù khống chế.

Kẻ thù muốn hấn bán đứng lợi ích môn phái, bằng không thì đem trăm loại cực hình hành áp trên người nhà hấn.

Trần Tiểu Cường cắn chặt răng, trơ mắt nhìn con mình bị đập thành thịt nát. Cha mẹ bị đẩy vào nồi dầu, lòng đau như đao, nhưng từ đầu đến cuối chưa từng bán đứng môn phái.

Được rồi, cừu gia cũng cảm thấy kinh ngạc vì ý chí của Trần Tiểu Cường, vì thế dùng thủ đoạn bỉ ổi hơn: Nếu không nghe, liền triệu tập các lộ yêu ma đến làm bản thể tử của hấn.

Vị tu sĩ trung thành này rốt cục có chút không nhịn nổi, hấn kết hợp với thể tử quá nhiều trắc trở, tình cảm trung trinh không đổi, thà rằng bản thân chịu cực hình vạn lần, cũng không muốn thể tử bị tổn thương mảy may.

Nội tâm hấn kích động, lắc lư bất định, thời gian từng giây từng phút trôi qua, trơ mắt nhìn thể tử rơi vào trong đồng yêu ma, quần áo trên người vỡ nát, thân thể trắng như tuyết lộ ra...

Hấn cắn chặt hàm răng, hận không thể lập tức chết đi, còn tốt hơn là tận mắt nhìn thấy câu nói kia, nhưng cừu gia của hấn há có thể dễ dàng buông tha hấn như vậy? Cường ép hấn phải trơ mắt nhìn xem hết thấy, Trần Tiểu Cường dùng ý chí khó có thể tưởng tượng được, nhẫn nại chịu đựng.

Rốt cuộc không biết bao lâu sau, mỹ nhân đã bầu bạn với mình nhiều năm biến mất. Trước mặt hấn là một tảng thịt đã không còn hình người.

Nhưng từ đầu đến cuối, y đều không thổ lộ một câu cơ mật của môn phái nào.

Vấn đề tiếp theo là, Trần Tiểu Cường có tính là trung thành không?

Đa số mọi người đối mặt vấn đề như vậy, e là phải lập tức phun ngược lại: Trung thành tới vạn vẹo rồi chứ?

Nhưng dựa theo tiêu chuẩn trung môn, thật đáng tiếc cho Trần Tiểu Cường không thể xem là trung thành được. Bởi vì, khi thấy người nhà chết thảm, thể tử phải chịu nhục, trong lòng gã khê dao động.

Cho dù cuối cùng cũng không làm điều gì bất lợi với lựa chọn của môn phái, nhưng dao động cũng không được, bởi vì, nếu dao động, nói rõ hẳn chỉ gặp phải khảo nghiệm còn chưa đủ tàn khốc, nếu ở Thiên Bình tăng thêm kiếp mã, hẳn chung quy sẽ bán đứng môn phái.

Đây là lòng trung thành tuyệt đối.

Hơn bốn mươi người ở đây, không ai là người bất trung, có thể được môn phái coi trọng, coi là tinh nhuệ phái tới mộ Thái Cổ Kiếm, tất nhiên có chỗ đáng tin cậy. Nhưng yêu cầu trung thành tuyệt đối với Trung Trung môn còn kém xa. Thực ra, vấn đề mà mọi người đang suy xét là, tuyệt đối trung thành, có thể thực hiện không?

Đối với vấn đề này, Vương Lục lại không chút do dự đưa ra đáp án.

“Đương nhiên là có khả năng.”

Hơn mười đôi tai đồng thời vểnh lên.

Vương Lục cười nói: “Người luyện thành thịt khô lồi không phải là được sao? Không có đầu óc sinh vật trung thành nhất, cho tới nay mới thôi, trừ đi kỹ nghệ luyện chế không tinh với số ít ngoài ý muốn của hẳn, có con rối thịt chủ động phản bội chủ nhân sao? Không có chứ?”

Đậu xanh, mấy chục người không hẹn mà cùng gằm lên trong lòng, con mẹ nó, đây không phải là nói nhảm sao?

Vương Lục nghiêm mặt lại: “Nói nhảm? Không sai đem người luyện chế thành thịt khô lồi chỉ là nói nhảm, nhưng diễn một chút nữa thì sao?”

Hải Vân Phàm như hiểu ra gì đó gật đầu: “Lại diễn dịch tiếp đi?”

Vương Lục nói: “Tỷ như, luyện chế một con rối thịt, sau đó thanh minh chính mình nguyện trung thành với hẳn, tuyệt đối không ngỗ nghịch bất kỳ yêu cầu nào của hẳn.”

“Chuyện này...” Hải Vân Phàm sững sốt, sau đó bật cười: “Đúng là cách gian xảo, rõ ràng là con rối thịt thuần phục người, người lại cố tình phản kháng lại. Nhưng chuyện này trong sử sách cũng có ghi chép tương tự, khiến thiên tử dùng

chiêu này trông rất trung thành, nhưng người dùng chiêu này năm xưa lại được tôn sùng là gian tướng thiên cổ.”

Vương Lục giơ ngón tay cái lên: “Không hổ là xuất thân từ đế vương, lịch sử liên quan rất thành thạo.”

Hải Vân Phàm cười nói: “Cực cười, bây giờ ta đang bước lên tiên đồ, vinh hoa phú quý của thế gian đã vô duyên với ta... Vương huynh, chiêu phản khách thành chủ này của ngươi, hiệp trợ thiên tử dùng thiết kế của chư hầu mặc dù xảo diệu, nhưng chung quy không phải là chính đồ...”

Vương Lục nói: “Đúng vậy, đã luyện người thành con rối thịt rồi, còn phải thanh minh thuận phục cũng không khỏi quá buồn cười, nhưng nếu như lại diễn dịch thêm một chút nữa thì sao?”

Lần này ngay cả Hải Vân Phàm cũng không đoán được: “Diễn dịch tiếp đi?”

“Không sai, luyện chế nhục khôi lỗi có thể thanh minh nguyện trung thành là bởi trên người luyện chế giả cùng nhục khôi lỗi có nhân quả không ngừng, nếu như đem nhân quả chặt đứt thì sao? Ví dụ như, người đã sớm nguyện trung thành từ lâu.”

Hải Vân Phàm cả kinh: “Hương hậu nguyện nguyện trung thành với kẻ qua đời?”

“Đúng vậy a, sẽ không hương tới một người nào đưa ra yêu cầu nguyện trung thành, có phải không cần phải lo lắng sẽ ngộ nghịch đối phương?”

“Như vậy cũng có chút đạo lý, nhưng trong đó tựa hồ còn có tai họa ngầm.”

“Đương nhiên, chỉ cần một người chỉ cần từng sống ở thế gian này, luôn lưu lại dấu vết của hấn, giống như lời chúng ta thường nói vĩnh viễn sống trong lòng. Mà có hành vi trái ngược với hình tượng giả tạo này, đều có thể coi là bất trung. Nhưng nếu dựa trên cơ sở này tiến thêm một bước nữa thì sao?”

“... Xin Vương huynh cứ nói thẳng đi, ta thật sự không đoán ra được suy nghĩ của ngươi.”

Các tu sĩ còn lại của Thịnh Kinh Tiên Tiêu Côn Luân tiên sơn cũng là biểu lộ tương tự, vô luận là luyện chế nhục khôi lỗi nguyệt trung thành, hay là hướng về người chết nguyệt trung thành, thoát nhìn đều là chiêu số rất có giá trị thực tế, không ngờ tất cả ở Vương Lục đều không đủ, mà gã còn có thể tiến thêm một bước nữa... Thật sự làm cho người ta có chút không theo kịp.

Vương Lục nói: “Vậy cứ lấy ta làm ví dụ đi, sau đây, ta đồng ý”

Vừa nói ra, cả phòng đều kinh hãi.

Vương Lục vậy mà lại tự mình xuất thủ? Chẳng lẽ thật sự hắn có thể nắm chắc tất thắng? Ở trên chiến thuật con rôi càng tiến thêm một tầng, đến tột cùng là chỉ cái gì?

Trong tầm mắt mọi người nhìn chăm chú, Vương Lục cười nhạt nói: “Ta thanh minh, hướng mạ lầy nguyệt trung thành...”

Sau một khắc, kim quang hiện lên, thanh minh đã có hiệu lực.

■■?

Trong lúc nhất thời, ngay cả Giang Lưu trấn định nhất lúc trước, cũng hơi kinh ngạc, Tưởng là cái gì?

” miễn dịch chỉ là một danh hiệu, bản chất là một loại tồn tại thần bí, nó không thể để bất luận kẻ nào quan sát được, tục danh thật sự của nó cũng vô pháp bị người ta dùng cách thức nào nói ra, mà ta, rõ ràng hướng nó nguyệt trung thành.”

Vương Lục nói, ánh mắt gần như khiêu khích nhìn bốn phía: “Tiếp theo, hoan nghênh mọi người đến chất vấn lòng trung thành của ta.”

... im lặng lâu dài.

Không phải là không muốn mở miệng, khi nhìn thấy kim quang trên người Vương Lục sáng lên, người Thịnh Kinh quả thực như lang như hổ, hận không thể cùng lên tiếng, đánh cho thân vàng của Vương Lục thành thịt vụn. Bởi vì chỉ cần ở cửa ải trung môn này một lần nữa bài xích Vương Lục đang vượt qua kiểm tra, ưu thế của Thịnh Ngự Tiên Môn liền không thể ngăn cản.

Nhưng là, muốn mở miệng như thế nào đây? Vương Lục thanh minh nghe không thể tưởng tượng, nhưng nghĩ kỹ lại tựa như không có kẽ hở để kích phá.

Không thể để bất luận kẻ nào dùng bất cứ phương thức gì quan sát được, nói cách khác sẽ không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng nào đối với hiện thực, bằng không bất cứ ảnh hưởng nào tạo thành đều có thể gián tiếp quan sát sự tồn tại của nó.

So với con rối thịt và người đã qua đời này quả thật tiến thêm một bước, không ảnh hưởng gì đến hiện thực, đương nhiên sẽ không bị chút xíu vi phạm, trung thành với nó, quả thực là không phá được kim thân.

Một lúc lâu sau, một tu sĩ Thịnh Kinh thử mở miệng hỏi: “Bốp phúc mà người nói rớt cuộc là cái gì? Người muốn thuận phục nó như thế nào?”

Vương Lục quả quyết đáp: “Không thể trả lời.”

“Không, không thể trả lời?”

“Quy tắc có nói sau khi bị chất vấn nhất định phải trả lời sao? Không phải chứ, đã như vậy, ta dĩ nhiên là không thể trả lời.”

Thế này, như vậy cũng được sao?

Mọi người quả thực muốn trợn tròn mắt lên. Vương Lục này không hổ được xưng là trong cùng cảnh giới phòng thủ thiên hạ đệ nhất, chẳng những Vô Tướng kiếm lợi hại, công phu nhắm nhí này cũng tròn trịa không gì sánh được, làm người hoàn toàn không thể động tay nổi.

Trong lúc nhất thời, ngay cả lực lượng Vương Giang Lưu cũng không nghĩ tới phải làm như thế nào phá giải lý luận của Vương Lục. Hẳn đối với trí kế của mình coi như tin tưởng, nhưng ở trước mặt Vương Lục cũng không thể không thừa nhận tướng mạo hèn mọn.

Tuy nhiên, Vương Lục cũng quá tự tin đi, kết cục sớm như vậy chẳng khác nào cho những người khác ưu thế hậu phát, ưu thế thế nào là ưu thế sau đó? Nói cụ thể hơn...

“Huyền kiếm, người tới đi.” Giang Lưu quay đầu, liếc mắt ra hiệu với một tên sư đệ đồng môn.

Tu sĩ kia gật gật đầu, sau đó cất cao giọng nói: “Ta nói rõ, cái gọi là cô xưa nguyệt trung thành, chỉ là một danh hiệu, bản chất là một sự tồn tại thần bí, nó không thể để bất cứ kẻ nào quan sát được, tục danh thật sự của nó cũng không bị người khác nói ra bằng bất kỳ phương thức nào, mà ta cũng không tiết lộ với nó.”

Một chữ trong lời thoại với Vương Lục đều không kém. Đối với câu chuyện này, Vương Lục không nhịn được cười nói: “Dùng đạo của người kia còn thi triển người bên kia? Không ngờ người đường đường là Thịnh Kinh Tiên Môn cũng làm sinh ý Sơn trại.”

Giang Lưu cười nhạt nói: “Kỳ thật ta đoán được ít nhiều, đối với lý luận của chính ngươi, ngươi có phương pháp phá giải. Nhưng cùng một phương pháp, chúng ta cũng có thể dùng ở trên người ngươi, phía dưới hoan nghênh đến chết vẫn.”

Wang Lu trầm mặc không nói, sau một lúc lâu: “Không hồ là cao thủ xếp hạng mười ở Thịnh Kinh, quả nhiên có chút tài năng.”

Giang Lưu quay đầu đi: “Loan Vũ Loan Vân, hai người các ngươi cũng thanh minh đi.”

Tiếp theo đó, Thịnh Kinh người liên tiếp đưa ra mệnh lệnh, không bao lâu trong thạch thất một mảnh kim quang sáng chói, bất quá cũng không phải là tất cả mọi người đều có một loại thanh minh giống Vương Lục, bởi vì điều kiện quá quan còn yêu cầu hai lần chất vấn thành công, nếu tất cả mọi người làm ra phần thanh minh không chèn vào đâu này., Hai bên không cách nào nghi ngờ, tương đương tất cả mọi người không thể thành công kiểm soát. Ưu thế nhiều người ở Thịnh Kinh lại lần nữa hiển hiện, bên trong rất nhanh phân phối, một bộ phận đem làm tế phẩm hy sinh, tùy ý làm ra minh bạch, mục đích chính là bị người chất vấn thành công.

Đương nhiên, trong chuyện này phải chú trọng một số kỹ xảo, bởi vì vấn đề tương tự cũng tồn tại trên đầu hai phái Côn Luân và Vạn Pháp, vạn nhất tế phẩm Thịnh Kinh bị bọn họ nghi ngờ thành công, nhu cầu của bản thân Thịnh Kinh sẽ khó có thể đạt được thỏa mãn, cho nên minh minh và nghi ngờ của tế phẩm cơ hồ là đồng bộ hoàn thành, không cho người khác cơ hội

chọc thủng kim châm, một lát sau kim quang trong thạch thất liền mờ đi rất nhiều, hai phần ba người bị đánh tan lòng trung thành.

Cộng thêm Hình Nguyệt tử đệ, tổng cộng có sáu gã tu sĩ Thịnh Kinh chống đỡ kim quang, hoàn thành hai lần chất vấn, nếu như không có gì ngoài ý muốn, sẽ chính thức vượt ải. Giang Lưu xuất phát từ cẩn thận cũng không nóng nảy, chỉ là hoàn thành hai lần chất vấn trước.

Nhưng sau đó không lâu, khi nhìn thấy Lưu Ly Tiên và Bạch Thi Thiên cũng có thanh minh giống nhau, Giang Lưu nhíu nhíu mày, cũng liền hoàn thành minh bạch của mình.

Sau khi hoàn thành tất cả những điều này, phần lớn tu sĩ Thịnh Kinh đều cảm thấy đại thế đã định, thở phào nhẹ nhõm, cửa ải này so với hai cửa trước lộ ra không gọn sóng không gọn sóng, mặc dù không như mong muốn, kéo Vương Lục xuống ngựa, nhưng ít nhất cũng không bị bọn họ kéo dài khoảng cách...

Nhưng mà sau một khắc, liền nghe Vương Lục mở miệng nói: “Không thể bị bất kỳ phương thức nào quan sát, đối với hiện thực không có bất kỳ ảnh hưởng gì tương đương với không tồn tại, đối với những thứ như vậy thuyết phục thuần phục, căn bản là đối người đối người.”

Nói xong, màn hào quang quanh người hắn âm âm vờ vụn.

“Mấy người khác các người cũng vậy. Tiêu sơn trại của ta, đừng lãng phí thời gian giải thích nữa. Cả đám cùng vờ với ta đi.”

Rầm rầm tiếng vang giòn không ngừng, trong nháy mắt, trong thạch thất kim quang tan hết, một mảnh ảm đạm, mà ở trong ánh mắt vạn phần kinh ngạc của mọi người, Vương Lục rốt cục vui vẻ cười lên.

“Đặc điểm lớn nhất của tám môn thí luyện này, chính là bị bại so qua ải còn dễ dàng hơn nhiều, cho nên ta quyết định bắt đầu từ cửa ải này, toàn bộ tinh lực đều dùng để cho các người bị thua. Bây giờ về mặt đức số, Lưu Ly sư muội cùng Thi Du sư muội vẫn lấy ưu thế một đức dẫn đầu, mà dựa theo quy củ người thắng người khác, thêm một người cũng là thắng...”

“Tiếp theo, ta dùng thân phận chuyên gia của người mạo hiểm đưa ra lời cảnh báo. Bắt đầu từ cửa ải này, tiếp theo ngũ môn khảo nghiệm sẽ không có bất kỳ người nào vượt qua cửa ải này nữa.”

“Bao gồm cả bản thân ta...”

...

Bắt đầu từ trung môn, khảo nghiệm ngũ môn tiếp theo, sẽ không có bất kỳ người nào qua được cửa nữa.

Vương Lục ở trong màn mưa ánh sáng kim quang bị nghiền nát, khí thể mười phần thanh minh, rất nhiều người đột nhiên xuất hiện bị thần trí làm cho khiếp sợ, thần trí hoảng hốt.

Rốt cuộc đây là chuyện gì?

Thậm chí ngay cả minh hữu của Vương Lục cũng không kịp kinh ngạc. Trăm tử đêm, hai vị thủ lĩnh của môn phái Chu Mộc Mộc nhìn quang điểm vỡ vụn quanh người, trở mắt cứng lưỡi.

A, người hãm hại Thịnh Kinh thì thôi, tội gì ngay cả người mình cũng không buông tha? Nhưng nhìn thấy chính Vương Lục, cùng với hai người Bạch Thi Lưu Ly tiên cũng bị kim quang phá toái bao vây lấy, biến thành người thất bại cửa thứ ba, tựa hồ cũng rất khó khiến trách hấn cái gì.

Chỉ có Giang Lưu, tựa hồ đã sớm sở liệu hết thảy, thần sắc vẫn lạnh nhạt, chỉ là có chút thất vọng lắc đầu.

“Quả nhiên không ngoài dự đoán, lý luận này trong tay chính người có phương pháp phá giải. Chỉ là ta không nghĩ tới người thật sự sẽ làm như vậy.”

Vương Lục nhún vai: “Đây là phán đoán rất đơn giản về lý tính, có gì không nghĩ tới chứ? Ba người Linh Kiếm phái trước mắt này, ta là sư huynh của hai người bọn họ, có quyền lực cũng có nghĩa vụ. Lúc trước ta sai các nàng làm như vậy xem như thực hiện quyền lợi, như vậy giúp sư muội đạt được truyền thừa của trủng Thái Cổ, coi như ta làm hết nghĩa vụ mạo hiểm chuyên nghiệp cho sư huynh ngoại trừ làm hạch tâm, cũng có thể làm phụ trợ tuyệt hảo.”

Giang Lưu lại lắc đầu: “Hừ, bất luận người có bao nhiêu lý do gì, nói như thế nào thiên hoa loạn trụ, cách làm của người cuối cùng vẫn là hành vi rút đầu.”

“A, vậy người tính là gì? Tức giận sao?”

Giang Lưu nói: “Ta cho rằng, ít nhất người sẽ giống như nam nhân chính diện quyết đấu với ta.”

“Thật có lỗi, chính bởi vì ta là nam nhân, nên mới không có hứng thú đối mặt với hạng hán thô lỗ như ngươi.”

Thấy Vương Lục bất luận thế nào cũng không chịu chính diện đáp lại, Giang Lưu sau khi thất vọng, cũng không lãng phí khí lực nữa: “Không khoe khoang miệng lưỡi cũng không ý nghĩa, ngươi đã nói rõ tất cả mọi người trong cửa ải tiếp theo, vậy chúng ta đợi đi, xem ngươi có thực hiện lời tiên đoán của ngươi hay không.”

Lúc đi qua cửa chính, tâm tư mọi người đều khác nhau.

Trong đó, đám người Thịnh Kinh Tiên Môn đi đầu tiên bắt đầu trở nên nôn nóng bất an.

Kỳ thật cửa thứ ba toàn quân bị diệt cũng không tính là gì, vấn đề ở chỗ, Vương Lục thanh minh, xem ra thật sự có năng lực thực hiện.

Đầu tiên, hán tổng kết tám thí luyện cũng không sai, đây là một trò chơi dễ dàng hơn so với thành công rất nhiều, có lẽ qua ải rất khó, nhưng làm liên lụy người khác thất bại rất dễ dàng., Khảo nghiệm của cửa Lam môn thứ hai là cực tốt, Thịnh Kinh Tiên môn chỉ cần phát huy ưu thế nhân số, một chiến thuật đánh mặt đơn giản khiến Vương Lục cũng bất đắc dĩ gây kích trầm sa. Nhưng ngược lại, nếu như người khác dùng chiêu này với bọn họ thì sao? Chưa chắc mỗi một cánh cửa đều có lợi cho môn phái Côn Bằng nhiều người như vậy, tỷ như cửa thứ ba trung môn phái., Ưu thế về nhân số giảm đi nhiều so với cửa thứ hai. Dưới tình huống như vậy, nếu như người khác có tâm làm hỏng chuyện, Thịnh Kinh Tiên Môn đích xác có chút khó lòng phòng bị, hơn nữa Vương Lục nổi danh là thành sự không đủ bại sự có thừa.

Tiếp theo, cũng là điểm quan trọng nhất, Linh kiếm phái ở trên hàng thật giá thật không hơn không kém, nếu như tiếp tục phát triển theo như lời Vương Lục nói, ưu thế này đích thật đủ để trở thành mấu chốt để chế thắng.

Phải làm sao đây?

Các tu sĩ Thịnh Kinh không hện mà cùng nhìn về phía Giang Lưu sư huynh, với tư cách là người lãnh đạo của đội ngũ, hẳn muốn dẫn dắt mọi người đi ra khỏi tình thế khốn khó như thế nào? Hẳn thật sự có biện pháp hóa giải sự cản trở của Vương Lục trong năm cửa ải tiếp theo sao? Là tu sĩ của Thịnh Kinh Tiên Môn, bọn họ đối với Lục Vương sư huynh tự nhiên rất có lòng tin, nhưng dưới loại quy tắc công kích lợi thế này, đối mặt với một đối thủ thủ thủ thủ nhiều vô cùng, tình thế thật sự là...

“Không cần phiền toái như vậy.”

Đi ra được bước đầu tiên của trung môn, Giang Lưu liền mở miệng đáp lại nghi vấn của các sư đệ sư muội.

Sau một khắc, một đạo môn lôi bỗng nhiên nở rộ trước mắt mọi người, lôi quang màu tím xanh đánh về phía trước cửa chính, nơi đó, Vương Lục cư thủ Linh kiếm phái, Lưu Ly Tiên cùng Bạch Thi chia làm bạn, Côn Luân, Vạn Pháp phái người theo sát phía sau, mới vừa đi ra cửa, đối với dị biến đột nhiên xuất hiện không chút nào phòng bị.

Đạo lôi quang này mãnh liệt không lùi, nhưng sát chiêu chân chính sau lôi quang, phát động lôi quang tự nhiên là lực vương giang lưu, Giang Lưu lấy lực chứng đạo lôi pháp không phải sở trường, cho nên lôi quang chỉ là phối hợp bé nhỏ không đáng kể, là lực lượng của giang lưu phát động vương thân, lấy lực lượng đối nghịch đánh tan cân bằng ngũ hành nơi đây, thiên địa linh khí không khống chế tự động dẫn động lôi đình tự động dẫn động lôi đình.

Như vậy, chỉ dư âm đã kinh người như thế, một đòn độc sức của Lục Vương lại có uy lực bực nào? Dưới uy lực như vậy, thêm nữa ứng phó không kịp, ai có thể ngăn cản?

“Chậc, quả nhiên tới rồi.”

Có lẽ không kịp trở tay, ở đây không có bất kỳ ai có thể tiếp được một kích của Giang Lưu. Thế nhưng cho dù tất cả mọi người trở tay không kịp, ít nhất thì Vương Lục cũng không.

Kiểm quang Vô Tướng như tiên tri, thậm chí trước khi lôi quang nở rộ đã yếu ớt thấp sáng, tầng cuối cùng phong ấn của Khôn Sơn kiếm đã được giải quyết, tránh thoát tầng trời buộc

cuối cùng mượn lực đột phá, thành linh hiện ra thực thể. Nữ tử Thu Thủy U Hàn, cùng Vương Lục hợp lại với cổ kiếm, duỗi thẳng thân kiếm về phía trước, xuyên qua lôi quang che mắt, va chạm vào một nắm đấm của Giang Lưu.

Lần này, không có dư chấn cùng phá hoại, tất cả trùng kích cùng hủy diệt đều ở dưới va chạm quyền và kiếm khí bỗng dừng biến mất, ngay cả sấm sét do linh khí kích động sinh ra cũng bị lực lượng vô hình nuốt hết.

“Kiếm pháp hay lắm, có thể dùng cảnh giới Hư Đan hạ phẩm cản một quyền của ta, người chính là người đầu tiên.”

Sau nửa ngày, Giang Lưu nhàn nhạt mở miệng, cũng thu hồi nắm đấm.

Vương Lục cũng rút thanh kiếm Khôn Sơn về, Kiếm Linh Lương Thu nhàn nhạt nhìn gã một cái, sau đó dấn thân vào trong cổ kiếm.

Sau đó, Vương Lục mở miệng khen một câu: “Lục Vương chân thân tốt lắm, có thể không đến cảnh giới Kim Đan suýt nữa đánh cho ta không chống đỡ nổi, không hổ là truyền thừa thượng cổ, công pháp Tiên cấp, lực công kích đại khái có khoảng Đẳng Chi trở lên.”

Sau đó, Giang Lưu cười nhạt một tiếng: “Oanh là cái gì? Bất quá, nếu một tay của ta là Nêu, hai tay đại khái chính là...”

Trong khi nói chuyện, Giang Lưu nắm chặt song quyền, hai tiếng sấm đồng thời nổ vang, theo lực đạo tức giận nắm chặt nắm đấm xé nát ngũ hành cân bằng, lôi quang màu xanh tím lại nổi lên lần nữa.

Nguyên lai vừa rồi toàn lực một kiếm không phân cao thấp với Vương Lục, vậy mà còn không phải toàn bộ lực lượng Giang Lưu.

Dù sao cũng là đệ tử chân truyền nằm trong mười thứ hạng đầu của Thịnh Kinh Tiên Môn, thời gian tu hành dài hơn Vương Lục nhiều, cảnh giới cũng đến Hư Đan đỉnh phong. Nếu tấn công mạnh mẽ còn không thể đánh vỡ phòng ngự của Hư Đan hạ phẩm, Thịnh Kinh Tiên Môn sẽ không xứng làm người đứng đầu Vạn Tiên minh nữa.

Thấy tình thế khẩn trương, người của Côn Luân đều tiến lên nửa bước, cố gắng chống đỡ cho Vương Lục. Đặc biệt là đám người của Côn Luân tiên sơn Chu Mộc Mộc, thậm chí còn tích cực hơn cả người của Vạn Pháp Tiên môn.

Nhưng Giang Lưu đã ra tay, sao lại không đoán được biến hóa này? Không cần hắn nói, tử đệ Vọng Nguyệt liền mang theo hơn hai mươi tu sĩ Thịnh Kinh tiến lên, khí thế lập tức áp đảo liên minh ba phái.

Luận thực lực, hai mươi lăm đội ngũ Thịnh Kinh này, kỳ thật so với ba phái kia còn mạnh hơn một chút, một khi bọn họ hạ quyết tâm thì sẽ không tiếc bất cứ giá nào, đều dùng vũ lực giải quyết tất cả. Kỳ thật liên minh ba phái cũng không có biện pháp nào tốt cả.

Đương nhiên, người ở Thịnh Kinh không phải người điên ở trên núi quân Hoàng sơn, nếu không cần thiết, không ai muốn trở mặt với tu sĩ cùng là Ngũ Tuyệt. Cho nên sau khi khí thế chiếm thế thượng phong, Giang Lưu nhàn nhạt mở miệng: “Việc này không liên quan gì đến Côn Luân và Vạn Pháp. Việc này làm ra không liên quan đến hai phái Vạn Pháp. Người sáng tỏ là Linh Kiếm phái, để bọn họ tự gánh lấy ác quả này.”

Nói xong, hắn đối với Chu Mộc Mộc kích động nói: “Dựa theo lời nói của Vương Lục, lợi ích của tiên sơn Côn Luân ngươi cũng bị hao tổn —— cho đến hiện tại, Côn Luân chỉ có một hai người có được một đức, trong đó không có thủ tịch như ngươi, ngươi cần gì phải chống lưng cho Vương Lục?”

Chu Mộc lý lẽ thẳng khí hùng: “Ta thích...”

“Ngươi là thủ tịch của môn phái, mỗi lời nói hành động đều đại diện cho Côn Luân tiên sơn, ngươi thích, môn phái của ngươi có ý không?”

Chu Mộc Mộc lập tức á khẩu không trả lời được, quay đầu nhìn về phía sư đệ sư muội, cũng không ngoài ý muốn nghe được câu trả lời của bọn họ.

“Sư tử, chúng ta ủng hộ ngươi, ngươi làm thế nào chúng ta đều đi theo “

Nhưng càng ủng hộ như vậy, gánh nặng càng lớn, môi Chu Mộc Mộc hé ra, rớt cuộc không thể mang theo một đám sư đệ sư muội như vậy, vì bản thân mình mà ác đi đâu sống với Thịnh Kinh Tiên môn.

Dù sao nàng cũng là đại sư tử phái Côn Luân.

Chẳng qua, còn không đợi nàng nói gì, Vương Lục đã mở miệng trước: “Chu sư tử, chuyện này không liên quan gì đến Côn Luân, không nhọc các người ra tay. Các Vạn Pháp đạo hữu bên kia cũng tương tự, cảm ơn các người đã khăng khải không so đo với ta quấy rối, chẳng qua kế tiếp xin mời sang một bên yên lặng đứng ngoài quan sát, xem linh kiếm của ta giúp thịnh vượng tiên môn ở kinh thành...”

“Thật can đảm!”

Giang Lưu trợn trừng hai mắt, giận quá hóa cười: “Vậy để ta xem rớt cuộc Linh Kiếm phái các người có thủ đoạn gì, thiên uy có thể ngăn cản thịnh kinh tiên môn của ta...”

Vương Lục cười nhạt một tiếng: “Lưu Ly.”

Lưu Ly Tiên đã sớm tiến vào trạng thái chiến đấu, đang đi ra cửa trung, đối mặt với nắm đấm nặng nề của Giang Lưu, phản ứng của nàng so với Vương Lục sớm chỉ chậm hơn một chút, Kiếm Tâm Thông Minh phản chiếu vạn vật, tùy thời đều có chuẩn bị xuất thủ.

Mà khi Vương Lục chuẩn bị vận dụng lực lượng của Lưu Ly Tiên, kiếm tâm của nàng thông minh thậm chí còn phản ứng nhanh hơn so với mệnh lệnh mà Vương Lục phát ra. Kiếm khí Canh Kim sắc bén cương mãnh, bá đạo mười phần tùy tay mà ra, thanh thế to lớn.

Nhưng mà, kiếm khí chỉ tới lại không phải Giang Lưu xuất ra lực Vương chân thân, mà là...

Mà là cửa thứ tư, cửa thư nhà thứ tư.

Lưu Ly Tiên ra tay thật sự quá nhanh, một lần này lên xuống loảng xoảng ai cũng không kịp phản ứng. Mãi đến khi kiếm khí va chạm trên cửa đá, Giang Lưu mới vừa vặn nghe được một mệnh lệnh từ Vương Lục.

Hay cho một tiểu nhân gian xảo.

Giang Lưu tức giận càng tăng, lực Vương Chân thân cảm thụ trong nội tâm khuấy động, cũng theo đó bành trướng mấy phần, sau đó song quyền cùng ra muốn đánh Vương Lục ra, đi ngăn cản phi kiếm của Lưu Ly Tiên.

Nhưng mà lần này, Khôn Sơn Kiếm của Vương Lục thành linh rút ngắn thêm vài phần, hóa thành đoản kiếm, kiếm khí ly thể trước kia cũng đều thu liễm, cấu thành vòng tròn một thước, ngăn trước trọng quyền.

Giang Lưu chỉ cảm thấy tựa hồ đụng phải một bức tường kín không thể phá vỡ, lực Vương Chân Thân lại không thể phá vỡ.

Cùng lúc đó, kiếm khí va chạm mãnh liệt với cửa đá, vụn đá bay tán loạn, cửa đá lại sừng sững không ngã. Giang Lưu một quyền vô công, nhìn trong lòng cười lạnh., Cung Thái Cổ đâu phải bình thường? Thịnh Kinh Tiên môn đã thử qua, cửa đá này không dễ phá như vậy... Nhưng, một khắc sau, chỉ thấy kiếm khí thể Lưu Ly Tiên không giảm chút nào, Canh Kim kiếm khí dò xét thuộc tính của cửa đá rồi thu hồi vào trong cơ thể., Sau đó một phi kiếm xanh biếc từ ống tay áo bay ra, thân kiếm mềm mại, mũi kiếm lại mang theo pháp quyết không thua gì Canh Kim. Đó là Át Mộc Phi Kiếm của Lưu Ly Tiên. Khi phi kiếm ra tay, Bạch Thi đột nhiên đặt tay lên vai Lưu Ly Tiên, hào quang xanh biếc trên phi kiếm lập tức tăng vọt vài chục lần, hơn nữa kiếm khí tiếp dẫn đại địa, còn dẫn động lực lượng địa mạch cường hóa kiếm khí.

Bạch Thi không giỏi tranh đấu, nhưng luận pháp lực cảnh giới, thân thể Tiên Thú của nàng hùng hậu hơn bất kỳ kẻ nào ở đây nhiều. Nếu phối hợp với lợi kiếm đủ để phát huy pháp lực, lực công kích sẽ vượt xa cảnh giới Hư Đan. Có lẽ dùng cứng đối cứng với hơn hai mươi người ở Thịnh Kinh chiến trận còn hơi có vẻ chưa đủ, nhưng...

Oanh!

Trong khoảnh khắc quang hoa xanh biếc nuốt hết cửa đá, tín môn trong tám cửa bị nghiền thành bột mịn, không còn sót lại chút nào.

“Thật can đảm!”

Giang Lưu gầm lên giận dữ, thân hình lại bành trướng, nhưng Vương Lục lại nói trước: “Đến khi công lực của ngươi không ngừng tăng lên, có thể đánh tan một thước kiếm của ta... Thậm chí tất cả mọi người đều ùa lên, ta có lòng tin ngăn cản nửa khắc, mà có một khắc này, chúng ta tuyệt đối có dư lực nện ngã bốn cánh cửa còn lại, ngươi có tin không?”

Giang Lưu lặng lẽ cười lạnh.

“Đương nhiên không tin...”

...

Vô Tướng công là công pháp phòng ngự đệ nhất thiên hạ.

Trước khi rời núi, Giang Lưu cũng đã nghe thấy lời đồn này, nhưng lúc ấy cũng không ai quá tin tưởng. Bởi vì tương tự lời đồn tại Cửu Châu xuất hiện tầng tầng lớp lớp, không thể kiểm chứng, thật giả càng khó phân biệt. Giang Lưu lúc nghe nói đệ nhất công pháp phòng ngự của Vô Tướng công, còn thuận tiện nghe nói ba bốn mươi loại công pháp được xưng là đệ nhất thiên hạ.

Thiên hạ đệ nhất ở đâu ra? Với tư cách đệ tử chân truyền của Thịnh Kinh Tiên Môn, tin tức Giang Lưu nắm giữ hơn xa so với tu sĩ bình thường. Hiện tại trong Vạn Tiên minh, ngoại trừ năm đại siêu phẩm, cùng một ít thượng cổ thượng phẩm tông phái có được truyền thừa đến nay vẫn thích hợp với công pháp Tiên cấp., Có thể rõ ràng vượt qua bên ngoài, còn lại công pháp kỳ thật đại bộ phận khác biệt cũng không tính là lớn, ở các trường hợp khác nhau có biểu hiện khác nhau, rơi vào trong tay nhiều người khác nhau cũng có phát huy khác nhau, chỉ vậy thôi... Thiên hạ đệ nhất, trên đời này ai dám khoác lác như vậy?

Dù cho Chương môn Thịnh Kinh Tiên Môn Hà Đồ Chân Quân, rõ ràng tu vi cảnh giới đã không ai có thể sánh bằng, nhưng cũng không dám nói mình chính là thiên hạ đệ nhất, lại không dám nói công pháp mình tu là thiên hạ đệ nhất.

Cho nên Giang Lưu vẫn tin tưởng rằng, không có công pháp nào là đệ nhất thiên hạ.

Cho đến khi hấn đích thân lĩnh giáo Vô Tướng kiếm của Vương Lục.

Lần đầu tiên giao phong, lục vương chân thân lôi đình trọng quyền cân sức Vô Tướng kiếm, trong lòng Giang Lưu còn thầm nghĩ Vô Tướng kiếm này cũng là hư danh. Đích xác luận tu vi hấn là Hư Đan đỉnh phong Vương Lục chỉ là Hư Đan hạ phẩm, vượt qua gần một cảnh giới mà cân sức, dù sao cũng là Vương Lục hơn một bậc.

Nhưng thứ nhất Giang Lưu không toàn lực ra tay, thứ hai lực vương chân thân là công pháp càng đánh càng mạnh, phải đến sau này mới có thể phát huy thực lực đỉnh phong, hơn nữa công thủ nhất thể, cũng không phải là công bất thủ toàn bộ. Bàn về lực bộc phát, thủ tịch Quỳnh Hoa tiên tử tại Thịnh kinh Tử Yên hồng có thể bộc phát lực lượng gấp mười lần, đó mới là công pháp có tư cách cạnh tranh danh hiệu đệ nhất thiên hạ.

Nhưng đến lần thứ hai giao thủ, Vương Lục thu liễm kiếm khí, kiếm thế thu về, lấy kiếm vòng một thước đến gần hai quyền của hắn đồng loạt xuất ra, phòng thủ đúng là vững như thành đồng, hơn nữa nhìn thần sắc của hắn vẫn còn dư lực.

Dĩ nhiên đây không phải là thực lực Giang Lưu đỉnh phong, nhưng hiện tại hắn phi thường hoài nghi, dù mình phóng xuất ra lực lượng mạnh nhất, có thể công phá vòng kiếm của đối phương hay không?

Hoàn toàn không có lòng tin... giống như đối mặt với Bách Hoa Chương Bích của Quỳnh Hoa sư tỷ vậy.

Mà cảnh giới của Vương Lục cũng chỉ là Hư Đan hạ phẩm... Phòng ngự của thanh Vô Tướng kiếm này rốt cuộc mạnh tới mức nào?

Càng đáng sợ hơn là vừa rời quyền kiếm giao kích, lực chân thân chưa từng có từ trước đến nay, nhưng cảm giác trên Khôn Sơn kiếm truyền đến lại làm Giang Lưu cảm giác như bộc phát lên hàng ngàn hàng vạn dòng nước nhỏ trong thoáng chốc, mỗi một dòng tế lưu đều có nhiệm vụ chính xác mà đều phát huy tác dụng riêng của mình, đem lực lượng chân thân của Lục Vương chia làm ngàn vạn bộ phận tiến hành tan rã... Trong nháy mắt biến hóa ngăn ngừn làm người ta không kịp chuẩn bị kỹ càng.

Bởi vậy có thể thấy được, Vô Tướng công không phải dùng lực phá xảo mà là sự kết hợp hoàn mỹ của lực lượng và kỹ xảo. Mà loại kiếm pháp thiên tàng vạn chông này đối mặt với một người ngàn vạn người, theo lý thuyết cũng không có khác biệt quá lớn.

Cho nên, tất cả đúng như lời của Vương Lục, cho dù tất cả mọi người của Thịnh Kinh đồng loạt xông lên, hắn liều mạng bị thương nặng vẫn có thể chịu được trong thời gian ngắn.

Đây không phải suy đoán mà là sự thật.

Vương Lục dùng bốn môn phái còn lại uy hiếp, dùng Vô Tướng kiếm của mình làm vật bảo đảm, thật sự là một vương bài có lực sát thương cực mạnh. Nhưng đối với người ở Thịnh Kinh mà nói, sau khi bị khiêu khích năm lần bảy lượt và mặt, bọn họ nhất định sẽ cho đối thủ biết, không tiếc bất cứ giá nào cũng sẽ không tiếc bất cứ khái niệm gì.

Cho nên khi Vương Lục khiêu khích như muốn hỏi có tin hay không, Giang Lưu cười lạnh trả lời: “Không tin.”

Bởi vì lúc này Giang Lưu đã căn bản mặc kệ bốn cửa còn lại như thế nào, hắn chỉ cầu đem cái mối họa lớn nhất Vương Lục này trước tiên loại bỏ. Hành trình đi mộ kiếm Thái Cổ này, đoàn đội của Thịnh Kinh gần như có thực lực nghiền ép hết thảy, duy chỉ có Vương Lục này đã nhiều lần khiến người ta bó tay, có hắn ở đây, mọi chuyện đều không thể thuận lợi, như vậy không chém hắn thì chém ai?

Hai mươi lăm người đồng loạt ra tay, thanh thế ngập trời, Giang Lưu tự tin cho dù là tu sĩ Kim Đan trong Ngũ Tuyệt môn phái ở đây cũng không dám lỗ mãng, đổi lại là các môn phái khác, ngay cả Nguyên Anh chân nhân cũng không có khả năng chống lại hợp kích như vậy.

Dưới sự hợp kích như thế, chỉ bằng một Hư Đan hạ phẩm như người cũng có thể ngăn cản nhất thời nửa khắc?

Nhưng kế tiếp, Vương Lục lại thật sự không tránh không né, dựa vào Khôn Sơn kiếm to bằng con dao trong tay, chống đỡ một thước kiếm không thể phá vỡ kia, hơn hai mươi pháp thuật cùng linh bảo tinh nhuệ điên cuồng oanh tạc, gã lại lấy từng cái Khôn Sơn Kiếm tiếp dẫn ngăn cản, không chút để ý đến Khôn Sơn Kiếm trước mặt Giang Lưu hóa ra vô số đạo huyền ảnh, tựa như chỉ hướng bốn phương tám hướng, không thể phá vỡ kiếm sơn, không thể phá vỡ.

Đồng thời, dưới sự yểm hộ của đồng môn pháp thuật, Giang Lưu dùng lực vương chân thân mạnh mẽ xông tới, hai quyền nặng xé rách ngũ hành cân bằng, chiêu lôi dẫn điện, trong chớp mắt đã oanh kích mấy trăm lần.

Nhưng dưới mấy trăm quyền nặng này, Giang Lưu chẳng những không cảm thấy kiếm sơn dao động và tan rã, ngược lại mỗi một lần từ trên kiếm Khôn Sơn truyền đến lực phản chấn càng lúc càng mạnh, hơn nữa lực phản chấn này thuộc loại khác nhau, hoàn toàn khác nhau. Cùng lúc đó, những tu sĩ còn lại của Thịnh Kinh Tiên Môn lại thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu thảm thiết, tiếp theo học máu lui về phía sau, Ngọc Phủ rung chuyển không chịu nổi tái chiến.

Mỗi một lần lực lượng súc thể sung mãn xuất kích ra sau, cùng lúc thân hình Vương Lục rung động, đều có một gã đồng môn kêu thảm thiết ngã xuống ở đây, trong nháy mắt công phu Thịnh Kinh liên tiếp ngã xuống gần mười người, ngay cả hi vọng Nguyệt tử đê cũng bị trùng kích cực lớn, Âm Dương bách bảo hòm kịch liệt chấn động, Âm Dương nhị khí xoắn xuýt lẫn nhau. Về phần Vương Lục, mặc dù thất khiếu chảy máu, hiển nhiên bản thân gã cực không dễ chịu, nhưng vây kiếm của gã vẫn vững như núi cao.

Thế công của toàn bộ đội ngũ Thịnh Kinh Tiên Môn lại bị hấn thật sự chặn được.

Giang Lưu trong vạn phần khiếp sợ, đoán được một khả năng khó có thể tin.

Chẳng lẽ, Vương Lục đang mượn lực đả lực? Tiên pháp, phi kiếm, linh bảo của hơn hai mươi người... Vậy mà toàn bộ đều bị y thu nạp qua, trở thành vũ khí phản kích của y, gây ông đập lưng ông, khó trách sức phản chấn mỗi một lần đều hoàn toàn khác nhau., Lại hơi quen thuộc, hóa ra đó chính là thần thông của các sư đệ sư muội, còn lực lượng phá vạn pháp của bản thân là lực Vương Chân Thân, cùng với các sư đệ sư muội không hề giữ lại, vừa vặn là lợi khí hấn dùng một địch nhiều, đánh trọng thương đối thủ.

Chỉ có suy đoán này thì mới có thể giải thích tình cảnh khó mà tin nổi vừa rồi, thế nhưng... có thể xảy ra ư?

Tuy đã sớm nghe nói Vô Tướng kiếm có công năng phản kích địch ta cũng bị thương, nhưng hơn hai mươi người công kích toàn lực, cho dù sinh mệnh lực mạnh hơn gấp mười cũng nên bị đánh chết, chẳng lẽ đây cũng là thần thông Vô Tướng công?

... Đúng là vô cùng thần kỳ.

Chỉ một thoáng, trong đầu Giang Lưu hiện lên lời tán thưởng như vậy, dù lập trường đối lập với nhau, người làm tu sĩ cũng không thể không bái phục vì thần công như thế.

Thần kiếm như thế quả thật có tư cách được gọi là thiên hạ đệ nhất.

Nhưng ngay sau đó, nắm đấm Giang Lưu siết chặt hơn, chiến ý trên mặt càng thêm kiên định: Quản người có phải thiên hạ đệ nhất hay không, hôm nay sát ý ta xuất lòng, liền tuyệt không có khả năng chám dứt yên bình đánh chết người, lão tử chính là thiên hạ đệ nhất.

Hơn nữa, trong giây lát sau khi công kích mấy trăm lần, Giang Lưu cũng phát hiện nhược điểm duy nhất của thiên hạ phòng ngự thần công.

Bất luận Vương Lục dùng thần thông gì, có thể phản kích dưới sự vây công của hơn hai mươi gã tinh nhuệ, nhưng chung quy hẳn vẫn chỉ là Hư Đan hạ phẩm. Tạo nghệ của Vô Tướng kiếm còn kém xa, chưa đạt đến trình độ vô địch thiên hạ, lúc đối kháng lại vô số công kích có lẽ có hiệu quả kỳ diệu, nhưng nếu chỉ công kích một lần mà vượt quá giới hạn, vậy thì vây của Vô Tướng kiếm nhất định sẽ sụp đổ.

Trên thực tế, theo lực lượng chân thân của Lục Vương không ngừng súc thế, lực công kích nhanh chóng tăng lên, Giang Lưu đã có thể cảm nhận rõ ràng sự dao động của Vô Tướng kiếm, bức tường chắn lúc ban đầu nhìn thấy khó có thể đánh tan kia đã sinh ra khe hở, sụp đổ ngay trước mắt.

“Đừng có mơ mộng...”

Nhưng mà ngay lúc Giang Lưu vừa mới nhìn thấy ánh rạng đông thẳng lợi, chỉ nghe Vương Lục gầm lên một tiếng, tiếp theo chân dịch một bước, xoay người một cái, Khôn Sơn kiếm mang theo một đường cong mãnh liệt chém về phía nắm đấm nặng nề của Giang Lưu.

Quyền kiếm giao kích, Giang Lưu cảm thấy một lực phản chấn cường đại trước nay chưa từng có chạy dọc theo cánh tay truyền tới, va chạm với lực đạo thứ hai mà lực đạo của lực đạo vừa mới tuôn ra, âm âm bộc phát.

Một kiếm này của Vương Lục, vị trí nắm chắc có thể xưng là tuyệt diệu, lực phản chấn vừa lúc ở trong cơ thể Giang Lưu bộc phát, sau một tiếng vang thật lớn, cả đầu tay phải Giang Lưu hóa thành bột mịn, cả người cũng bị vụ nổ hất bay ra ngoài.

Bất quá Giang Lưu không hổ là thân kinh bách chiến, cánh tay phải tuy đứt, nhưng là Bích Hồ đoạn đuôi, đem thương tổn nén hoàn toàn ở trong cánh tay mà không lan đến cái khác. Giang Lưu xoay người một cái rơi xuống đất, lực áp súc của thực thân lực Vương Vương còn chưa bị gián đoạn bởi kích thích ngược lại bị thương, lực công kích của hắn trở nên mãnh liệt hơn mấy phần.

Ngay lúc Giang Lưu chuẩn bị tiến lên, tình hình trước mắt lại khiến hắn kinh ngạc vạn phần.

Sau thanh phản kích kiếm sắc bén tuyệt diệu kia, bản thân Vương Lục cũng bị chấn động mãnh liệt trước nay chưa từng có, nội thương tích lũy lúc trước bộc phát ra, một ngụm máu đen đột nhiên phun ra, xen lẫn đại lượng mảnh nội tạng vỡ nát., Vô Tướng Kim Thân cũng không duy trì được, pháp lực tứ tán, tựa như tán công. Kiếm vây một thước không thể dao động rốt cục chống đỡ không nổi, Vương Lục quỳ một gối dưới đất, lấy Khôn Sơn kiếm nỗ lực chèo chống mới không ngã xuống, thoạt nhìn thật sự là thê thảm khó tả.

Thế nhưng, sau khi Vương Lục cúi người, cũng lộ ra một bóng người uyển chuyển phía sau.

Bạch Thi liền đứng ở phía sau Vương Lục, một bàn tay thả ra một vàng sáng màu trắng sữa bao phủ Vương Lục vào bên trong. Cùng lúc đó, sinh mệnh lực của Vương Lục khôi phục lại với tốc độ kinh người, cơ hồ trong nháy mắt, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy kia đã có thêm vài phần hồng nhuận.

Trong thời gian một hai hơi thở ngắn ngủi kinh ngạc của Giang Lưu, Vương Lục lung lay lại đứng thẳng lên, Khôn Sơn kiếm lắc lư hai cái liền khôi phục ổn định, vết thương gần như sắp chết kia phẳng phát như không cánh mà bay.

Đôi mắt với vẻ mặt không thể tưởng tượng của Giang Lưu, Vương Lục cười nhạt, trong nụ cười có vài phần mỉa mai cũng có vài phần tự hào: “Người nhìn cái gì? Chưa từng nghe qua

câu nói già nua đó sao, sau mỗi một cái khiên thịt uy mãnh vô cùng, đều có một cái sữa của nó ói ra. Ta thân là một cái khiên thịt vinh quang, có chuyên trách mục vụ nuôi dưỡng kinh ngạc sao?”

...

Chương 2 mươi chín: rõ ràng manh mối, các người chưa từng nghi ngờ?

Vì vậy tất cả câu đố đều bị phá giải.

Vì sao Vương Lục có thể lấy cảnh giới Hư Đan hạ phẩm, cứng rắn ngăn cản đoàn đội tinh nhuệ của Thịnh Kinh Tiên Môn vây công hơn hai mươi người.

Vì sao Vương Lục có thể dùng phương pháp lấy thương đổi thương đánh chết hơn mười người Thịnh Kinh, nhưng vẫn giữ lại sức mạnh tái chiến.

Vì sao mỗi lần Giang Lưu cảm thấy Vô Tướng kiếm có chỗ dao động, Vương Lục đều có thể khôi phục lại bằng tốc độ làm người ta sợ hãi thán phục.

Đồng thời, vì sao Vương Lục lại lấy lễ nghĩa liêm sỉ bốn cánh cửa này làm con tin, khiêu khích Thịnh Kinh Tiên môn.

Với chỉ số thông minh của Vương Lục, chẳng lẽ không biết sau khi khiêu khích, hắn sẽ gặp phải sự đả kích toàn lực của tiên môn Thịnh Kinh? Chẳng lẽ không biết nội dung của mấy cửa ải phía sau căn bản khó có thể đoán trước, coi như hắn có lòng đồng quy vu tận với tất cả mọi người, nhưng cũng có thể thua dưới quy tắc?

Hắn đương nhiên biết, cho nên khi làm ra khiêu khích, ngay cả lời thoại hắn cũng thiết kế tinh diệu dị thường.

“Đến khi công lực của người không ngừng tăng lên, có thể đánh tan một thước kiếm của ta... Thậm chí tất cả mọi người đều ùa lên, ta có lòng tin ngăn cản được nửa khắc. Mà có lúc này, chúng ta tuyệt đối có dư lực nện ngã bốn Đạo môn còn lại, người có tin không?”

Nếu không phải những lời này, chưa chắc Thịnh Kinh Tiên Môn để ý sẽ lập tức động thủ với hắn, mà cho dù động thủ, lựa chọn lý trí nhất cũng là hai mươi lăm người kết trận, ngưng tụ pháp lực thành một thể, hình thành tổng lượng pháp lực vượt qua cấp Kim Đan. Đến lúc đó nhất cử nhất động đều có uy lực lớn lao, Vô Tướng Kiếm của Vương Lục dù có lợi hại cũng

vạn lần ngăn cản không nổi, một kích liền bị đánh tan thậm chí chết trận, Bạch Thi Huyền chữa trị mạnh hơn nữa cũng không làm nên chuyện gì.

Nhưng dùng lời nói dẫn dắt, dẫn dắt Thịnh Kinh Tiên Môn không kịp kết trận, liền lập tức quần công, tình huống hoàn toàn khác biệt. Một người không lộ lực lượng một trăm làm một có gì khác biệt với một trăm người lùn?

Vương Lục bị hai mươi lăm người liên thủ đánh thành bột phấn, hay là dùng sức một người độc chiến hai mươi lăm người cùng đánh bị thương, đây là khác biệt.

Đương nhiên, nói về nhân vật chính, thật ra phần lớn đều phải quy công cho Bạch Thi nguyện sau lưng Vương Lục. Chỉ bằng sức một người, dựa vào thần thông sinh sản tạo hóa đã mạnh mẽ kéo Vương Lục từ trên đường tử vong trở về mấy chục lần. Làm tiên thú, thiếu sót tranh đấu không tốt với năng lực trị liệu cường đại như thế trước mặt, tựa hồ cũng không tính là thiếu sót gì.

Mà Giang Lưu nhìn vô hạn khiếp sợ, Vương Lục cũng không e ngại lời này chút nào.

“Đừng nhìn, nếu chỉ dựa vào một mình ta vừa rồi đã sớm bị các người đánh chết mấy chục lần, càng không cần nói đến chuyện dùng kiếm hành, cần khôn vô danh chuyển thương nhiều người như các người. Thực chất các người đã thua một tiên thú có cấp bậc Kim Đan, không mất mặt. Trùng Thái Cổ Kiếm Trùng bài xích hết thầy tu sĩ Kim Đan, Tiểu Bạch có thể đi vào cũng may là nàng có thân thể tiên thú.”

“Bây giờ nói những thứ này có ích lợi gì? Hi vọng ta từ bỏ sao? Đừng cười chết người nữa.” Giang Lưu vừa lắc đầu, vừa tiếp tục tăng lên uy năng của lực Vương Chân Thân. Hắn cụt mất một tay, nhưng thương thế ngược lại càng kích thích hung tính, lúc này toàn thân đều bốc lên ánh sáng đỏ như máu, thoát nhìn rất là thô lương.

Mà Vương Lục nhú nhú mày, đang định nói thêm gì nữa, chợt nghe thanh âm Lưu Ly Tiên từ phía sau truyền đến.

“Sư huynh, có vấn đề.”

Trong lòng Vương Lục trầm xuống, gã mạo hiểm cùng Bạch Thi Tuyền phối hợp, cứng rắn ngăn cản một đoàn đội Thịnh Kinh Tiên môn, mục đích chủ yếu vẫn là yểm hộ Lưu Ly Tiên đánh nát tám môn, mà không phải gây khó dễ với người Thịnh Kinh, có vấn đề gì cũng không sao cả, nhưng Lưu Ly Tiên có vấn đề, đó chính là vấn đề lớn.

Căn cứ tính toán trước khi ra khỏi cửa, hết thấy phát triển sau này đều nằm trong khống chế, Lưu Ly Tiên được Bạch Thi Du chi trợ khống chế lực lượng Địa Mạch, tăng thêm kiếm tâm thông minh vận hành cực hiệu quả ngũ hành sinh khắc, cần có đầy đủ lực lượng liên tiếp đánh nát năm môn phái. Chỉ cần Vương Lục có thể ngăn chặn người ở Thịnh Kinh, Lưu Ly Tiên không gặp phải vấn đề gì.

Có thể khiến Lưu Ly Tiên gặp vấn đề tuyệt đối không phải thịnh kinh nhân, người của Thịnh Kinh đã bị mình đánh bạc tính mạng cản được, càng không phải là Côn Luân và Vạn Pháp, như vậy cũng chính là...

Trong đầu Vương Lục, tư duy nhanh chóng chuyển động, lập tức thấp sáng.

Chẳng lẽ là...

Vương Lục lập tức quay đầu lại, cùng lúc đó, một màn khiến mọi người nghẹn họng nhìn trần trời xuất hiện.

Vừa rồi khi Vương Lục và Thịnh Kinh liêu chết phân đấu, Lưu Ly Tiên mượn lực lượng Địa Mạch để phá bốn cánh cửa, nhưng đến một cách nhục nhã cuối cùng, lại phát hiện cánh cửa này kiên cố hơn nhiều so với bốn cánh cửa trước đó. Á liên tiếp dò xét ba kiếm nhưng vẫn không phá được cánh cửa, Kiếm Tâm Thông Minh lập tức khiến ả ý thức được mọi chuyện không thể thực hiện, liền phát ra cảnh cáo với sư huynh.

Sau một khắc, vô số cát mịn thoát ẩn thoát hiện từ mặt đất bay lên, bị lực lượng vô hình bao vây lấy, trên không trung nhanh chóng nhúc nhích thành hình, hiện ra hình dạng cánh cửa.

Sa mịn dung hợp thành bốn cánh cửa, mà bởi vì cấu thành vật chất cũng không phải là thực thể, bốn cánh cửa cũng nửa hư

nửa thực, mà lúc tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, bốn đạo hư ảnh này đã bay về một hướng.

Một đạo cuối cùng, vô sĩ.

Có được bốn đạo hư ảnh này dung hợp, cánh cửa đại phóng quang mang, cửa đá bỗng nhiên mở ra, lực hút cường đại không thể kháng cự từ đó truyền ra, tất cả mọi người tại đây đều không đứng vững, sau một khắc, trời đất quay cuồng.

Biến cố xảy ra cực nhanh, so với trận đối công của Thịnh Kinh Tiên Môn và Vương Lục vừa rồi còn mạnh hơn, Lưu Ly Tiên cảnh báo xong, Vương Lục mới quay đầu lại, trước mắt đã là một vòng xoáy đen kịt.

Một mảnh lò mờ, bất quá rất nhanh đã có người thấp sáng quang mang tiên pháp, khiến mọi người thấy rõ tình hình bốn phía.

Lại là một gian thạch thất, thạch thất rộng lớn mà mộc mạc, thoạt nhìn có chút giống với phong cách ba cửa ải trước, liên tưởng đến tình hình lúc này không khó đoán ra nguyên trạng sự tình: Bọn họ bị cánh cửa hút vào, nơi đây đúng là một cánh cửa xấu hổ.

Lúc này, âm thanh lạnh như băng từng xuất hiện ở mấy cửa ải trước đúng lúc vang lên.

Trải qua phiên dịch, lời thoại như sau: “Bởi vì biến hóa ngoài ý muốn, thí luyện Bát Đức có điều chỉnh tạm thời, vì không thể tiến hành tín nghĩa - Liêm Tứ Đức sẽ liên lụy đến bản quan. Nếu có thể giành được thắng lợi của cửa ải này, tương đương với việc giành được thắng lợi trong bốn cửa ải đầu, đồng thời giành được năm loại ưu đức.”

Sau một lát yên tĩnh, đám người lập tức bùng nổ xôn xao: “Đồng thời thu được năm loại mỹ đức?”

Một câu nói ngắn ngủi bao hàm số lượng tin tức quá lớn, khiến tất cả mọi người bất ngờ không kịp, dựa theo cách nói này, một quan đến năm quan, như vậy ưu thế ba cửa trước cũng tốt xấu hầu như không còn sót lại chút gì, kết cấu bị dao động cực lớn đối với chuyện này, mọi người phản ứng khác nhau, ngay cả Vương Lục từ trước đến nay vốn bình tĩnh, cũng lộ ra biểu lộ không thể tưởng tượng nổi.

“Ngũ môn hợp nhất? Còn có một chiêu này? Đạo cao một thước ma cao một trượng, quả nhiên là người già có ưu tú tới đâu cũng không chơi được trọng tài...”

Sau khi nói xong, Vương Lục thậm chí có chút nghiêng răng nghiêng lợi, giữa hai hàng lông mày lộ vẻ bực bội.

Mà ở bên cạnh Vương Lục, đám người Hải Vân Phàm, Chu Mộc Mộc không khỏi mang vẻ mặt đồng tình.

Vương Lục đã tính toán đầy đủ ưu tú, đáng tiếc người tính không bằng trời tính. Biến chiêu mộ Thái Cổ Kiếm này đã dẫn phát biến hóa kịch tính, khiến cho tất cả mưu kế của gã đều thất bại rồi... Cũng thật sự khó trách gã lại bất an như thế.

Về phần người Thịnh Kinh, càng có chút hả hê, mặt mày hơn hờ. Vừa rồi bọn họ hơn hai mươi người bị Vương Lục và Bạch Thi Thi Trùng liên thủ đánh bại, trong đó đại bộ phận nguyên nhân là do chiến thuật sai lầm, nhưng chung quy không tránh khỏi mặt xám mày tro, mặt đỏ tía tai, lúc này thấy tình thế nghịch chuyển, Vương Lục ăn quả đắng, tự nhiên không nhìn được muốn cười.

Nhưng mà sau một khắc, đã thấy Vương Lục bỗng nhiên giống như nghĩ tới điều gì, ngửa đầu lên, đưa tay chỉ lên trên một cái, tiếp theo cười ha ha.

“Ha ha ha ha ha, ngũ môn hợp nhất, vậy mà chỉ là ngũ môn hợp nhất người rớt cục lộ ra sơ hở ta trước đó lo lắng đề phòng lâu như vậy, làm bất cứ chuyện gì đều phải cân nhắc liên tục, cẩn thận từng li từng tí, sợ người có bản sự nghịch thiên thanh trường gì, nhưng kết quả người chỉ có một chiêu này của ngũ môn hợp nhất người nhìn như thông minh, bất quá là tự bộc lộ ngắn ngủi, rốt cuộc ta bắt được.”

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều cảm thấy khó hiểu, Vương Lục đây là vì cái gì, chẳng lẽ là điên rồi sao?

Lẽ nào tố chất tâm lý của kẻ chuyên nghiệp mạo hiểm lại kém như vậy, một lần thất bại liền không cách nào tiếp nhận? Không, hẳn không phải đơn giản như vậy, nhưng là vì cái gì chứ?

Mà sau một lát hưng phấn ngắn ngủi, Vương Lục rất nhanh lại khôi phục tỉnh táo.

Nếu đã xác định suy đoán của mình, không cần giấu diếm nhiều chuyện như vậy, hơn nữa nếu không nói ra, tình thế tất nhiên sẽ không thể khống chế được.

Vương Lục lạnh lùng đảo mắt qua bốn phía, chỉ thấy tất cả mọi người vì một cửa thắng năm đức mà lâm vào hung phấn, cho dù Chu Mộc trước kia đã có ý định bỏ ý định, cũng lần nữa dấy lên ý chí chiến đấu, muốn liều một phen.

Lần này, không nói rõ ràng, hiển nhiên là không qua được cửa ải.

Cho nên sau khi Vương Lục suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng mở miệng: “Các vị, làm phiền nghe ta nói một lời.”

Lúc này, hắn đã có vốn liếng hấp dẫn sự chú ý của mọi người, ngay cả các tu sĩ của Thịnh Kinh Tiên Môn cũng phải quay đầu lại, nghiêm túc nghe hắn định nói gì đó.

“Cửa ải này, ta hi vọng mọi người có thể chủ động từ bỏ.”

“Phốc “

Không ít người nhất thời không nhịn được, cười nhạo thành tiếng.

Còn tưởng muốn nói gì, kết quả lại là người si nói mộng là đã kích của ngũ môn hợp nhất với hắn quá lớn, thần trí đã thất thường?

Lúc này, trên đấu trường chỉ có rất ít người còn tin tưởng lý trí của Vương Lục.

Giang Lưu vừa khôi phục thương thế cánh tay, vừa lạnh giọng hỏi: “Lý do thì sao?”

Vương Lục nói: “Vì khảo nghiệm Bát Đức này, căn bản chính là một cái bẫy.”

Giang Lưu trầm mặc một chút, cũng không lộ ra vẻ mặt bất ngờ: “Chứng cứ đâu?”

“Chứng cứ?” Vương Lục thở dài. “Thật ra chứng cứ đầy mắt, đáng tiếc các ngươi hết lần này tới lần khác không nhìn thấy. Nếu như hôm nay đã nói toạc ra rồi... ta hỏi người một vấn đề.”

Giang Lưu cười nói: “Người muốn hỏi, ta có cảm thấy khảo nghiệm của Bát Đức này kỳ thật không liên quan gì đến mỹ đức thật sự hay không? Ta đã sớm nhìn ra, nhưng vậy thì đã sao? Chỉ cần có thể qua ải, phần thưởng chẳng lẽ là giả? Bất kể tiền nhân...”

Còn chưa dứt lời, đã bị Vương Lục lạnh lùng cắt ngang: “Bởi vì ban thưởng là thật, cho nên tất cả những thứ khác đều là thật sao? Người và trẻ con giả vờ bắt chim nhỏ có gì khác nhau? Một cốc là có thể đem người nhốt trong nghiên mực rồi.”

Sau đó, Giang Lưu càng ngày càng đen mặt, Vương Lục hỏi có vấn đề.

“Ta hỏi người, người có từng nghĩ tới thanh âm lạnh như băng xuất hiện ở bốn cửa ải trước đó không, rốt cuộc là con mẹ nó là ai vậy?”

...

Thanh âm lạnh như băng kia là ai?

Nghe tới câu hỏi này, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Cái này cũng tính là vấn đề? Đương nhiên là người phụ trợ cửa ải khảo nghiệm mở rộng cửa kiếm, người tham dự tiến hành khảo nghiệm theo trình tự, còn có thể là ai? Điều này cũng có thể trở thành vấn đề?

Nhưng mà rất nhanh sau đó, khi mọi người chăm chú lần theo hướng này tìm hiểu thì vấn đề liền xuất hiện.

Người tham dự nói rõ quy tắc, cũng đúng lúc nhắc nhở, thôi động trình tự khảo nghiệm tiếp tục... Những việc này cũng chỉ là tác dụng của thanh âm phát huy mà không phải là thân phận của nó.

Nói cách khác, âm thanh nhắc nhở người tham gia kia rốt cuộc là ai?

Theo lý thuyết, khả năng thực sự quá nhiều loại, ví dụ như nó có thể là sinh vật có trí tuệ chuẩn xác nào đó luyện chế, thậm chí chỉ là một pháp thuật lưu âm đơn giản... Nhưng, ngẫm lại vừa rồi nó nói cái gì đi.

“Bởi vì biến hóa ngoài ý muốn, thí luyện Bát Đức có điều chinh tạm thời, vì vậy không cách nào tiến hành tín nghĩa - Liêm Tứ Đức sẽ dồn hết vào bản quan. Nếu có thể giành được thắng lợi của cửa ải này tương đương với việc giành được thắng lợi trong bốn cửa ải trước đó, đồng thời giành được năm loại mỹ đức.”

Bất luận thanh âm này cố gắng che giấu ra sao, hôm nay quay đầu lại cũng không khỏi cảm thấy kỳ quái: Lưu Ly Tiên nổi giận phá bốn cửa, đối với khu mộ Thái Cổ không thể nghi ngờ là một chuyện ngoài ý muốn. Chủ nhân trùng kiếm cũng không thể đoán trước sẽ có người thô bạo như vậy. Mà cho dù thật sự đoán trước được, cũng không thể., Phản ứng của ngũ môn hợp nhất cũng quá kỳ... Vô luận như thế nào, sau lưng loại kỳ này đều mang ý nghĩa bên trong mộ kiếm này có một sinh mệnh có thể khống chế toàn cục trí tuệ.

“Nhưng thì sao chứ? Kết luận của người và kết luận của người có liên hệ gì chắc chắn sao?”

Một trong những phụ tá của Thịnh Kinh Tiên Môn, Vọng Nguyệt Loan Vân không nhịn được hỏi: “Bên trong trủng Thái Cổ Kiếm cấp Chân Tiên có trí tuệ sinh mệnh không phải rất bình thường sao? Có thể tùy ý nhìn thấy những sinh vật trí tuệ như mấy cửa ải trước, có gì đáng ngạc nhiên chứ?”

“Có gì lạ?” Vương Lục nở nụ cười: “Nếu như có sinh mệnh trí tuệ, như vậy cần gì phải thiết kế loại thử thách vô nghĩa này?”

Thấy mọi người vẫn có không ít người không bình tĩnh lại, Vương Lục lại nghiêm túc giải thích: “Quy tắc khảo nghiệm Bát Đức rườm rà lại nghiêm mật, thiết kế mặc dù không người chủ trì cũng có thể vận hành bình thường, mà trong lý niệm cơ quan thiết kế, sẽ không gia nhập sinh mệnh trí tuệ cao độ làm bổ sung, bởi vì tính chủ tâm của quy tắc chu đáo chặt chẽ cùng sinh vật trí tuệ là có xung đột.”

Nói xong lời này, người của các môn phái khác vẫn còn ổn, đám người Vạn Pháp Tiên Môn lại rơi vào trầm tư, thiết kế theo đạo cơ quan, những người này đều có không ít nghiên cứu, nhất là chuyện lần này đến khu mộ Thái Cổ, trước khi đến đã từng làm bài tập.

“Nói cách khác, đối với khảo nghiệm của sinh mệnh trí tuệ này rất có thể là dị vật xâm lấn, không phải là mặt hàng nguyên bộ.”

“Sau đó thì sao?”

Vương Lục hỏi ngược lại: “Sau đó? Một khảo nghiệm Bát Đức bị dị vật xâm lấn, mang ý nghĩa rất có thể mất đi ý chí, tiếp nhận ý chí xâm nhập người khác.”

Giang Lưu cũng trầm ngâm nói: “Nếu tính kế đặt ý định vào tay phân tích... Đứng ở góc độ chủ nhân Kiếm Trủng, hẳn thiết kế kiểm tra hậu nhân, ứng phó là chọn lựa thiên phú dị bẩm, hoặc là người có duyên với truyền thừa của hắn, nhưng tám môn thí luyện này...”

Vương Lục nói: “Nếu như không có sinh vật trí tuệ kỳ quái này tồn tại, còn có thể hiểu là khu mộ kiếm trải qua thời gian dài đằng đẵng, trình tự ban đầu xuất hiện tổn hại, dẫn đến quy

tắc phát sinh dị biến, biến thành bộ dáng dị dạng mà bất luận kẻ nào cũng không có dự liệu. Án như vậy ở tu tiên giới cửu châu cũng không phải là hiếm thấy., Nhưng nếu đã phát hiện ra sinh vật trí tuệ tồn tại, thì có nghĩa là tất cả những thứ này đều có thể điều chỉnh, càng là cố ý điều chỉnh. Sinh vật trí tuệ kia là cố ý dẫn dắt chúng ta trình diễn một vở kịch xấu xí để hãm hại lẫn nhau, bên trong phân liệt.”

“Nhưng làm vậy đối với hắn lại có ích lợi gì?”

“Thật ra chúng ta cũng không cần nhất định phải biết rõ ràng có ích lợi gì. Chỉ cần biết chúng ta làm vậy có lợi cho hắn, mà rất có thể không có đối với chúng ta, cũng không khó để khiến chúng ta suy đoán lý tính.”

Giang Lưu hỏi: “Cho nên người hoài nghi cửa ải này, chúng ta rất có thể không những không chiếm được bảo vật trong mộ kiếm, ngược lại ngay cả bản thân cũng bồi thường? Bao gồm mỗi cửa ải ban thưởng tu vi cấp thấp lúc trước, cũng chỉ là dụ chúng ta tiếp tục du ngoạn, càng lún càng sâu mỗi như?”

“Nói cách khác, người có lý do tốt hơn để giải thích tất cả những gì chúng ta đã trải qua? Cái trò thử thách mỹ đức đã được cải tạo thành trò chơi làm bại lộ nhân tính xấu xí, cho dù ta đã dùng phương pháp cực đoan để kết thúc trò chơi, cũng đã gặp được ngoại chiêu ngũ môn hợp nhất. Sau đợt khảo nghiệm tám môn này, dường như ẩn giấu một bóng dáng nóng lòng, dùng hết tất cả thủ đoạn đều muốn chúng ta tiếp tục chơi tiếp.”

Nói tới chỗ này, Giang Lưu đột nhiên hỏi: “Người đã sớm phát hiện không đúng? Tại sao không nói sớm?”

“Ban đầu phát hiện không đúng là xuất hiện quy tắc hiếu môn, lúc ấy ta cũng cảm thấy kỳ quái, tính đối kháng của khảo nghiệm này có phải là quá mạnh rồi không? Cho dù là tiên nhân muốn thông qua phương thức cạnh tranh trong nội bộ người khảo nghiệm để xác nhận ưu khuyết trong đó., Nhưng lý gián như thế, không khỏi cũng quá mức kích động. Nhưng thứ nhất, ta cũng không có mười phần nắm chắc, thứ hai, ta lúc ấy cũng không xác định người giấu ở phía sau, đối với việc không chế cơ quan trong Kiếm Trung có bao nhiêu năng lực. Nếu là tùy ý thổ lộ chân tướng., Bị thiên lôi đánh chết nên làm gì bây giờ? Để lại các sư muội thủ tiết sao? Cho nên ý nghĩ

của ta cùng với người lúc đầu giống nhau, quân hấn bình thường không bình thường, trước thắng rồi hãy nói. Nhất là sau cửa thứ nhất, nửa cấp tu vi ban thường kia càng là đánh bạc tương đối nặng.”

Đối với việc này, Giang Lưu chỉ hừ lạnh một tiếng.

Vương Lục nói: “Nhưng cửa thứ hai rất nhanh đã khiến ta ý thức được vấn đề không đơn giản như vậy. Quy tắc này có tính nhắm vào quá mạnh, trả thù quá nhanh, dường như là cố ý muốn ta thua. Mà cửa ả thứ ba lại bị kéo trở về. Cho nên ta đoán, có lẽ tám cửa khảo nghiệm này là muốn chúng ta tiếp tục giằng co, cần phải tại mỗi cửa đều xuất ra toàn thân giải mã, đem sự xấu hổ của nhân tính đến mức tận cùng.”

Giang Lưu trầm ngâm một lát: “Không thể loại trừ khả năng này.”

“Đã phát hiện vấn đề, mặc dù còn thiếu rất nhiều chứng cứ mấu chốt, nhưng nơi này có thể tuân theo một cái pháp tắc cơ bản: kẻ địch ủng hộ chúng ta liền phản đối, kẻ địch phản đối chúng ta ủng hộ. Nó trăm phương ngàn kế muốn chúng ta chơi đến cùng, vậy ta trăm phương ngàn kế để cái trò chơi này sớm chấm dứt.”

Giang Lưu nghe đến đó, chợt cười một tiếng: “Cho nên người liền nói ra, muốn ngăn cản tất cả mọi người vượt ả?”

“Điều ngăn cản tất cả mọi người vượt ả đương nhiên là không được, vì quy tắc không cho phép ưu thế một phương kéo dài quá lâu, nhưng lúc đó ta nghĩ các người hấn là còn chưa nghĩ tới chuyện này. Cho nên ta nói ra lần này, bất luận các người tin hay không tin, cũng chỉ có một lựa chọn duy nhất.”

Nụ cười của Giang Lưu chuyển sang lạnh lẽo, bề ngoài bình tĩnh lại nổi sóng lần nữa: “Tình thế không thể không dùng vũ lực giải quyết vấn đề này.”

Vương Lục cười nói: “Nhưng cứng đối cứng đánh, ta không thể là đối thủ của người Thịnh Kinh, cho nên không còn cách nào khác, đành phải đem tám môn đến làm con tin. Còn Vương sư huynh của người từ trước đến nay không đàm phán với khùng bố, như vậy nếu kịch chiến phát sinh xé phiếu xảy ra cũng không có gì lạ.”

Giang Luru hừ nói: “Tính toán hay lắm chỉ cần đánh nát cửa đá, nếu ngươi suy đoán là thật, ngươi sẽ là anh hùng cứu tất cả mọi người. Nếu suy đoán sai, sư muội ngươi Luru Ly Tiên cũng có thể dựa vào cơ hội này lấy được tám thắng lợi.”

“Quả thật là một kế hay.” Vương Lục không khách khí thừa nhận. “Cho đến vừa rồi, ta dựa vào mâu thuẫn của các ngươi làm yểm hộ, hợp lý hợp lý động thủ mở cửa... Kết quả nó không tiếc lộ ra sơ hở cũng chỉ dùng thủ đoạn Ngũ Môn Hợp Nhất, ta lập tức phán đoán ra năng lực khống chế của nó rất có hạn, cho nên có thể lớn mật chia sẻ chuyện này với các ngươi.”

Giang Luru cười nhạo nói: “Đồng thời cũng bởi vì hãm sâu nhục môn, ngoài dự liệu của ngươi, cắt ngang kế hoạch kế tiếp của ngươi?”

Vương Lục cũng không kiêng kị gì, nói: “Cho nên mới có đạo cao một thước ma cao một trượng cảm khái. Dù là kẻ mạo hiểm chuyên nghiệp cũng không thể nào không biết tiên tri khống chế mọi thứ. Điều có thể làm chỉ là tận hết khả năng tranh thủ cho mình điều kiện càng có lợi cho mình, không tranh thủ được, liền loại bỏ lần nữa trở lại.”

Giang Luru nói: “Ngươi thao thao bất tuyệt, hoàn toàn có thể cung cấp một giả thiết không tồi, nơi này rất có thể cất giấu một thân ảnh không có hảo ý, nhưng hết thảy đều không có chứng cứ ủng hộ.”

“Chúng cứ bề ngoài có rất nhiều vấn đề, ví dụ như một vấn đề đơn giản nhất, lúc chúng ta xoắn xuýt vào tám môn thí luyện của Thủ Hộ giả thời viễn cổ và cái trướng này, xin hỏi đại sư tỷ Chu Thi Dao đã đi đâu?”

Giang Luru sững sốt, có chút không thể tin được hỏi: “Ngươi hoài nghi là...”

“Không, nếu là nàng, chắc chắn sẽ không để phiền phức như vậy, một người một kiếm, ít nhất nơi đây nàng có thể tung hoành vô địch. Vấn đề của ta là dọc đường tới đây chúng ta vẫn không thấy bóng dáng của nàng, đồng nghĩa rất có thể chúng ta và nàng rất có khả năng chưa đi chung đường. Như vậy, căn cứ vào kinh nghiệm ba cửa ải đầu, ngươi cảm thấy

khi chúng ta không đi chung đường với Chu Thi Dao, khả năng có người mắc sai lầm cao hơn một chút?”

“Nếu là lỗi rẽ, người cảm thấy chờ chúng ta, là kho báu của mộ Thái Cổ Kiếm, hay là cạm bẫy?”

“Sau đó, trở lại thiết kế dụng ý của Bát Môn thí luyện, nếu như tổ tiên khảo nghiệm chính là Chân Bát Đức, có thể lý giải được là muốn chọn lựa một vị truyền nhân có phẩm đức quá cứng cho hắn, nhưng thiết kế một cái chỉ khiến thí luyện giả nội chiến, phản ứng của ả nhân tính xấu xí, hắn nghĩ cái gì?”

Vấn đề Giang Lưu bị tầng tầng Vương Lục xuất hiện cũng dần dần hao hết sự kiên nhẫn: “Có lẽ là muốn để cho chúng ta tự giết lẫn nhau? Bởi vì nó không chế cửa ả ban đầu có hạn, không thể thay đổi khung xương Bát Đức, cho nên ngay tại trong khung xương sửa đổi quy tắc, không ngừng gây nên mâu thuẫn của chúng ta.”

“Suy đoán không tệ, như vậy vấn đề tiếp theo là: Chúng ta tự giết lẫn nhau, có ích lợi gì cho nó?”

Giang Lưu cũng nghĩ không ra: “Có ích lợi gì?”

“Ta không phải là nó, làm sao biết được chỗ tốt thế nào, nhưng ta biết tự giết lẫn nhau chỉ ít không có chỗ tốt gì đối với chúng ta, cho nên ta mới nói hy vọng mọi người từ bỏ cửa ả này, không cần để cho âm mưu của một người không có hảo ý đạt được.”

Nói xong câu đó, Vương Lục trầm mặc không nói, kể cả đám người Chu Mộc, Hải Vân Phàm, Trảm Tử Dạ cũng mặc kệ.

Mọi người tại đây, chỉ có thái độ Giang Lưu là trọng yếu nhất, chỉ cần hắn tán thành, sự tình mới có thể từ bỏ ý đồ, từ bỏ ý đồ.

“Ta hiểu rồi.” Thật lâu sau, Giang Lưu gật gật đầu: “Về việc này, phỏng đoán của người mặc dù thiếu hụt chứng cứ quyết định, nhưng quả thật rất có sức thuyết phục, cho nên các loại ma sát thật nhỏ liên quan tới chúng ta, cứ như vậy xóa bỏ đi. Nếu ngày sau hắn có chứng cứ chứng minh tất cả, Thịnh Kinh Tiên Môn lại càng thiếu người một cái nhân tình.”

Đương nhiên, ý ngoài lời là, nếu có chứng cứ tất cả chuyện hôm nay của người chỉ là vô nghĩa, vậy giữa hai phái không

chỉ có một chút va chạm nhỏ.

Nhưng ngay sau đó, Giang Lưu lại nói ngay: “Nhưng mà, người bảo tất cả mọi người từ bỏ thử thách, bản thân người thì sao? Người muốn cùng nhau từ bỏ khảo nghiệm, sau đó cùng những người khác rời khỏi Kiếm Trùng sao?”

...

“Vương Lục, người để những người khác từ bỏ khảo nghiệm, vậy bản thân người thì sao?”

Đối với vấn đề của Giang Lưu, Vương Lục đặc biệt thân nhiên: “Chờ các người đều buông tha, ta đem người thắng làm trò chơi xâm nhập xuống tầng dưới.”

“Con mẹ nó, người thật sự là không biết xấu hổ hả?” Vọng Nguyệt Loan Vân lập tức giận dữ, chửi âm lên.

Nhưng không đợi Vương Lục giải thích, Giang Lưu ngược lại nói ra lý do cho Vương Lục.

“Người muốn một mình đi đối mặt với hắc thủ phía sau màn?”

Vương Lục cười nói: “Trong số những người ở đây, tu vi của ta xem như tương đối thấp, nhưng năng lực ứng phó với cục diện phức tạp không biết nào vượt qua tất cả các người. Cho nên mang theo đám ô hợp đông đông người không đồng lòng, còn không bằng ta một mình lên đường. Cũng giảm bớt một chút nguy hiểm không cần thiết cho những người khác.”

“Ha ha, người thật ra vĩnh viễn có thể thắng khí hùng “Giang Lưu nhìn không có vẻ tức giận, nhưng hiển nhiên cũng không dễ bị người ta thuyết phục như vậy: “Đáng tiếc, đồng dạng là dựa theo lý luận của người: Loại này đối người khác có lợi, chuyện không có đối với mình, chỉ cần phản đối là được.”

“Đương nhiên, bên phía Thịnh Kinh cũng không hy vọng bị ngư ông ngư ông phía sau tám môn phái này thu lợi, cho nên đề nghị của ta là cứ chiếu theo quy tắc tiến hành du lịch. Chẳng qua cửa ải này phải dựa theo nguyên tắc tinh thần và chiến đấu bình thường mà tiến hành. Đồng thời đối với kết quả trận đấu, bất luận là ai chúng ta cũng sẽ an tâm tiếp nhận.”

Vương Lục thở dài: “Tóm lại, các người không chịu thành thành thật thật sao?”

Giang Lưu cười nói: “Trên thực tế, hắc thủ phía sau người ta không tiếc bại lộ thân phận cũng muốn vây chúng ta ở trong thối xấu hổ, chúng ta muốn buông tha lại nói dễ vậy sao? Hay

là, người thực không có lòng tin tất thắng trong quy tắc trò chơi?”

“Khà cười, các người đã u mê không tỉnh, vậy thì cứ lẫn lại đây đi.”

Đối với lựa chọn của người ở Thịnh Kinh, Vương Lục đã sớm đoán trước, trên thực tế Giang Lưu nói cũng không sai, hắc thủ phía sau màn kia dùng thủ đoạn ngũ môn hợp nhất., Cuồng ép hút tất cả mọi người vào trong cửa, rõ ràng là không chơi tiếp sẽ không thả người. Muốn thi đấu cực kỳ bỏ dờ nói dễ vậy sao? Rất khó trông cậy vào mấy môn phái khác đặc biệt là thịnh kinh người nguyện ý phối hợp, Vạn Pháp và Côn Luân mong muốn đối với Kiếm Trung không tính quá cao, bất luận tiền thoái đều có không gian, xem như tương đối dễ thương lượng. Nhưng Thịnh Kinh Tiên Môn chuyển đi này thật sự là một quyết tâm, rất khó tưởng tượng bọn họ nguyện ý để Vương Lục đi vào cửa sau mà không đi tranh thủ.

Đối với tên Giang Lưu này, Vương Lục là rất có vài phần thưởng thức, nhưng làm đối thủ, Giang Lưu cùng đội ngũ Thịnh Kinh của hắn thật sự là loại ghét nhất. Vô luận là địch làm bạn, ngoại trừ phiền toái hay là phiền phức.

Chuyện cho tới bây giờ, cũng chỉ có thể chơi với bọn họ.

Đúng lúc này, Hải Vân Phàm nói: “Quy tắc xuất hiện trên vách đá...”

Mọi người lập tức nhìn qua một chỗ, trên vách đá, một nhóm chữ viết phong cách cổ xưa chậm rãi hiện ra, phức tạp nghiêm cẩn hơn mấy cửa ải trước. Quy tắc cửa ải này đúng là vô cùng đơn giản.

Quy tắc: Nếu vô sỉ, thì có khác gì cầm thú?

Mỗi người thiết lập độ sỉ nhục, cảm giác xấu hổ sẽ tăng độ xấu hổ, đến 100 điểm tức là thất bại, cuối cùng người sống sót thắng lợi.

Thẻ lớn đến xem, có lẽ là hắc thủ phía sau màn kia quyết định không tiếp tục ẩn giấu bản thân nữa, trong quy tắc hàm hồ không rõ, cần phán đoán chủ quan tương đương nhiều... Nhưng so điểm này, càng đáng giá chơi chính là bản thân quy

tắc này, độ xấu hổ thì thất bại một trăm, kiên trì đến cuối cùng chính là thắng lợi?

Nói cách khác, chính là nghĩ biện pháp để người khác cảm thấy xấu hổ? Thế nào là xấu hổ? Việc làm bất nghĩa mới có xấu hổ, cửa ải này chính là nghĩ cách để người tham dự bị ép làm ra hành vi trái luân lý đạo đức. Hắc, chơi pháp thật sự đơn giản thô bạo, âm mưu âm mưu độc ác sau màn kia đã trở nên trần trụi.

Vừa rồi đối thoại với Giang Lưu, hắc cũng không nói ra tất cả những gì mình nghĩ ra. Từ lúc cửa thứ nhất, Vương Lục đã có suy đoán sâu xa đối với khảo nghiệm của Bát Đức. Lúc này nhìn thấy quy tắc của sĩ nhục, càng thêm xác minh phán đoán của hắc.

Hắc thủ phía sau là do dự định làm cho tu sĩ bốn phái này xấu hổ trăm lần, hiển lộ hết nhân tính chi ác. Trên thực tế mục đích nó thiết kế quan tạp đều là cái này. Quan thứ nhất Quan Vương Lục vì sao cho rằng, Thịnh Kinh Tiên Môn bị thua nhiều người như bọn họ? Bởi vì rất nhiều người bởi vì thất bại mà ảo não, so với số ít người ảo não càng có lợi hơn. Về phần vì sao cửa thứ hai lại để cho Thịnh Kinh Nhân thắng một lần.

Bô cục? Một mặt vì duy trì cân bằng, để bọn họ cam tâm tình nguyện tiếp tục chơi, nếu một mực thua, còn ai có thể thành thành thật thật chơi tiếp? Một mặt khác, liên minh ba phái bị người Thịnh Kinh dùng thủ đoạn vô sỉ đánh bại, lúc đó cảm xúc tiêu cực trong lòng, chỉ sợ còn mãnh liệt hơn nhiều so với lúc thất bại của người ở cửa thứ nhất của Thịnh Kinh.

Về phần cửa ải trước mắt này, dụng ý vẫn không ngoại lệ, đại khái là muốn các tu sĩ công kích lẫn nhau, vạch trần lẫn nhau, vạch trần thân thể không muốn lộ ra với nhau, để sinh ra cảm xúc tiêu cực mãnh liệt.

Những cảm xúc tiêu cực này rốt cuộc có chỗ tốt gì đối với hắc thủ phía sau màn, trước mắt còn khó mà phán đoán chính xác, nhưng căn cứ vào logic đơn giản phán đoán, Vương Lục cần phải tận khả năng giảm bớt loại chuyện phát sinh này, bất quá, sự tình hiển nhiên sẽ không thuận lợi như gã mong đợi...

Quả nhiên, ngay lúc Vương Lục suy nghĩ ngẩn ngui, thời điểm trăm mặt không nói, tu sĩ đã có chút gấp gáp không dần nổi

bắt đầu thử nghiệm của mình.

Mà phương pháp thử nghiệm chính là cái loại mà hắc thủ phía sau màn thích nhất.

“Hải Vân Phàm, người xuất thân từ đế vương ở nhân gian, từ nhỏ đã mặc áo gấm ăn ngon, hưởng hết vinh hoa phú quý của nhân gian, nhưng vì muốn chặt đứt trần duyên mà người đối với tiên đạo hướng tới, người như thế nào đối với những thứ ân ái kia người chờ mong?”

Một tu sĩ Thịnh Kinh Tiên Môn cao giọng nói, nhắm vào Hải Vân Phàm, mãnh liệt nổ tung.

Đối với việc này, Hải Vân Phàm khẽ lắc đầu, chuyện đế vương sao có thể nói rõ ràng được chứ? Rời khỏi đế vương gia có quá nhiều bất đắc dĩ, mà hoàng thất Vân Thái Đế quốc có thể có thêm một đệ tử ngũ tuyệt, củng cố hoàng quyền cũng tương đối tốt.

Nhưng cho dù thế nào, bước lên con đường tu tiên, chặt đứt trần duyên, quả thật khiến rất nhiều người từ nhỏ đã bầu bạn bên cạnh đau lòng, đặc biệt là mẫu thân Hải Vân Phàm, cho dù đã tu tâm thành tinh nhuệ Vạn Pháp, nhưng thỉnh thoảng nhớ ra vẫn không tránh khỏi áy náy.

Ngay khi Hải Vân Phàm đang trầm mặc, trên đầu hắc bồng nhiên xuất hiện một con số màu đỏ:

Hải Vân Phàm sửng sốt: Đây chính là sự xấu hổ? Một khi cảm thấy xấu hổ thì sẽ tích lũy được con số này, tích lũy đến lúc một trăm thì đã tuyên bố rút lui?

Tên tu sĩ Thịnh Kinh thí nghiệm thành công, lập tức mừng rỡ, liền muốn nhắm ngay điểm yếu này để truy kích, nhưng Hải Vân Phàm há lại là người bị động chịu đòn? Liếc người nọ một cái, liền thản nhiên nói: “Mạnh Triệu kiếm sư huynh, hai mươi năm trước đã bị người vứt bỏ thể tử nguyên phối ở Mạnh gia truân, bây giờ thế nào rồi?”

Tu sĩ tên Mạnh Triệu Kiếm nghe vậy sắc mặt trắng bệch, hắc trước khi tu tiên, chỉ là một thôn dân bình thường của Mạnh Gia Truân. Sau này được tiên trưởng ưu ái vân du, hơn hai mươi năm thu nhập vào trong Thịnh Kinh môn. Sau khi hắc nhập môn, tu hành rất nhanh tiến bộ., Cảm Tiên đồ tươi đẹp,

liền ghét bỏ thê tử nguyên phối khi nhân gian cười không xứng với mình, tìm một lý do vút bỏ nàng ở quê hương. Chuyện đó ngoại trừ sư phụ hẳn không mấy người biết, lúc này bị Hải Vân Phàm vạch trần., Tâm thần chấn động, nghẹn họng nhìn trần trời, mà nhìn ánh mắt hồ nghi của các sư huynh đệ xung quanh, Mạnh Triệu Kiếm chỉ cảm thấy gương mặt nóng lên từng đợt, trong lòng càng giống như có thêm một thanh chủy thủ sắc bén, không ngừng cắt chém tâm phòng.

Đồng thời, trên đỉnh đầu hẳn hiện ra một con số đỏ tươi như máu: Bảy rậm hơn nữa còn đang không ngừng tăng lên.

Hải Vân Phàm chỉ dùng một câu đã khiến Mạnh Triệu Triệu Kiếm sụp đổ, lập tức khiến không ít người cảnh giác.

Tên gia hỏa này thật sự là có chuẩn bị mà, không giống với đám Vạn Pháp đệ tử Dạ, Trảm Tử, Diệp Phi Phi, Triệu Khương Nguyên truyền thống. Bọn họ tiến vào Kiếm Trùng làm bài tập trước khi tiến vào Thái Cổ Kiếm Trùng làm., Đa số vấn đề cần quan tâm ở phương diện kỹ thuật, ví dụ như thiết kế cơ quan của Kiếm Trùng, phương pháp sử dụng công pháp tương ứng. Nhưng Hải Vân Phàm lại càng quan tâm đến chuyện của người khác, trước khi xuất chinh, hẳn đã sử dụng năm tông phái siêu cấp., Thậm chí hơn mười đệ tử tinh nhuệ của tông phái thượng phẩm đọc qua tư liệu một lần, Vạn Pháp Tiên Môn được tôn là thư viện của tu tiên giới, tàng thư không chỉ liên quan đến công pháp tu tiên mà các tư liệu còn lại cũng là chuyện cực kỳ tỉ mỉ. Mà lúc đó Hải Vân Phàm thậm chí không ngờ đoàn đội sau này sẽ bị Thịnh Kinh chen ngang một chân, nhưng cũng khiến tư liệu của người Thịnh Kinh đọc được bảy tám phần.

Phần chu toàn này khiến biểu hiện của hắn lúc này đã lóe sáng.

Nhưng Thịnh Kinh Tiên Môn há lại dễ dàng như vậy? Sau khi Mạnh Triệu Triệu Kiếm bị đánh bại, lập tức lại có người đuổi theo, lớn tiếng trách cứ chỗ thiếu hụt ở các phương diện khác của Hải Vân Phàm, ngôn từ sắc bén., Rất nhanh đã làm cho sự mất mặt của Hải Vân Phàm tăng vọt lên ti. Mà đám người Trảm Tử, Diệp Phi Phi trong đêm khuya không thể ngồi yên được cũng đều lâm vào trạng thái mất ngủ. Một lát sau, thanh âm mười phần nguyên khí trên tiên sơn Côn Luân của

Chu Mộc cũng được gia nhập vào chiến trường, tình cảnh vô cùng hỗn loạn.

Đương nhiên, lạc quan một chút đến xem, mắng chiến so với huyết chiến vẫn tốt hơn nhiều. Vương Lục lúc trước đối thoại một phen với Giang Lưu, mặc dù không thể triệt để giải quyết vấn đề, nhưng tóm lại để mấy người không đến mức tùy tiện ra tay đánh nhau. Nhưng như vậy một trận chiến vạch trần sự xấu xa của lịch sử đen để sinh ra cảm xúc tiêu cực, cũng tương đối khả quan.

Đối với việc này, Vương Lục chỉ lặng lẽ bàng quan, hoàn toàn không có ý nguyện kết thúc, dù sao những người khác cũng sẽ không có ai dám chủ động đến gây sự với Vương Lục. Chỉ là sau khi nhìn một hồi, Vương Lục lại lắc đầu.

“Chơi pháp hoàn toàn không đúng, đây căn bản là tiết tấu âm mưu hắc thủ phía sau màn thực hiện được a.”

Đôi lúc, từ thù hận mà nói, mắng chiến có thể kết thù dễ dàng hơn huyết chiến, miệng nợ nhiều còn dễ rước lấy rắc rối hơn nhiều.

“Không còn cách nào khác, xem ra kết cục của ta phải bãi tha ma rồi.”

Vương Lục nói xong, lại nghĩ tới một chuyện, lập tức quay đầu nhìn về phía Bạch Thi và Lưu Ly Tiên, gã nói dọn dẹp hội trường, tự nhiên là không phân biệt địch ta, tất cả mọi người cùng kết cục, dù sao thắng dựa theo quy tắc cũng chỉ có một người, nếu có thể tự mình thủ thắng, cũng không cần để cho các sư muội mạo hiểm. Nhưng gã tự tin có thể giết chết những người khác, lại không tin tưởng giải quyết được hai người này.

Người nếu không biết xấu hổ, như thế nào là cảm thú. Nhưng trong hai người này, rõ ràng có một người xuất thân cảm thú, về phần một người khác...

Vương Lục sờ đầu Lưu Ly tiên: “Lưu Ly à, tấm lòng xấu hổ là không thể ăn.”

“Tuy nghe không hiểu, nhưng ta cứ cảm thấy sư huynh nói là một chuyện rất thất lễ.”

Vương Lục cười cười: “Có thể mượn túi trữ vật của ngươi không?”

Lưu Ly Tiên không hề do dự: “Được.”

Cầm túi trữ vật, Vương Lục nhẹ giọng nói với Lưu Ly Tiên: “Lưu Ly à, trước đây không lâu trên đường chúng ta từ Vân Đài sơn hồi linh kiếm, ở trong Lăng Vân chu, ngươi và Tiểu Bạch ngủ chung một gian phòng. Đêm hôm đó ngươi ngủ mơ màng, giống như ngủ mà không phải ngủ, gọi Tiểu Bạch là mẫu thân đúng không?”

“A” Lưu Ly Tiên kinh ngạc kêu lên, đó là một trong vài chuyện đáng xấu hổ mà cả đời nàng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, vốn tưởng rằng chỉ có nàng biết ta, không ngờ được...

Lưu Ly Tiên đáng thương đương nhiên không thể tưởng tượng được, Lăng Vân Chu là vật Vương Lục đặc biệt đặt làm, bên trong thuyên tất nhiên trải rộng đạo cụ giám sát.

Sau một khắc, chỉ thấy hai gò má Lưu Ly Tiên ửng đỏ, con số đỏ tươi trên đầu không ngừng tăng vọt, rất nhanh đến nhanh sau đó một trận quang mang hiện lên, thiếu nữ đã bị truyền tống ra bên ngoài Nhục Môn.

Bên cạnh Lưu Ly Tiên, Tiểu Bạch cũng lúng túng vạn phần, nhớ tới đêm hôm đó Lưu Ly Tiên như một động vật nhỏ dính đầy bên người nàng. Thật sự là... Lúc này, trên đầu nàng cũng xuất hiện con số màu đỏ.

Thế là Vương Lục lại tiếp tục nghiêm nghị: “Lưu Ly hô sai mồm rồi, lúng túng không thôi. Nhưng Tiểu Bạch, hình như ngươi lúng túng cũng rất hưởng thụ, đêm đó ngươi tức trí vui vẻ nửa đêm đúng không?”

“Ta...” Tiểu Bạch nhàn nhạt mở miệng, trong giọng nói có chút lo lắng, đáng tiếc con số trên đầu lại không thể gạt được người, rất nhanh cũng đã đột phá đến 100 mét không cho nó giải thích quá nhiều, liền trực xuất ra sân.

Lưu Ly Tiên cũng vậy, Bạch Thi cũng vậy, đều là người tâm tư thấu triệt, không phải rõ ràng, tình cảm chân thành, vì vậy một chuyện nhỏ cũng có thể khiến hấn biết xấu hổ.

Thế nhưng những người còn lại sẽ không đơn giản như vậy, không ra sát chiêu thì không được rồi.

Cùng lúc đó, nhìn thấy Lưu Ly Tiên và Bạch Thi Tiêu liền tiếp lui ra, hơn nữa còn là bị Vương Lục tự tay đánh lui, tất cả mọi người đều cảm thấy trong lòng giật mình.

Thế này là sao?

“Ta bỗng có một loại dự cảm bất thường, Tử Dạ sư huynh, chuẩn bị sẵn sàng đi.” Hải Vân Phàm nhíu chặt mày, đồng thời vận khởi công pháp Tĩnh khí của Ninh Tâm, để tránh bị Vương Lục lấy thủ đoạn bất ngờ tích đầy hỏa thẹn.

Bọn người Thịnh Kinh không cần nhiều lời, mỗi người tự chuẩn bị sẵn sàng.

Bất luận Vương Lục có tuôn ra lịch sử đen ngòm bao nhiêu, bọn họ đều có lòng tin có thể gánh vác được. Đích xác nơi này không có ai có thể vấn tâm không thẹn, nói mình tu tiên mấy chục năm liền không có vết bẩn, nhưng con đường tu tiên chính là muốn vượt mọi chông gai, trăm phá hết thầy khôn nan trước kia, nếu như là bị quá khứ ràng buộc, còn nói gì đến tu tiên?

Thấy mọi người bày trận sẵn sàng đón địch, nghiêm nhiên đã trở thành bố cục hơn mười người nhằm vào một người, Vương Lục không khỏi bật cười: “Các ngươi đúng là để mắt đến ta đã như vậy, cho các ngươi xem chút đồ tốt đi.”

Nói xong, hắn liền nghiêm túc thư giãn gân cốt, Vô Tướng Kiếm cốt giã ra vang lên kèn kẹt, giống như lần lượt từng lần từng lần búa tạ đánh vào trong lòng mọi người.

Tất cả mọi người đều biết, Vương Lục muốn phóng đại chiêu, nhưng đến tốt cùng là dạng đại chiêu gì, có thể làm cho tất cả mọi người ở đây đều hỏa thẹn?

Sẽ có sao? Có thể có sao?

Trong lúc mọi người đang kinh nghi bất định, rốt cuộc Vương Lục cũng làm xong việc, thoải mái, sau đó mở túi trữ vật ra, lấy từ trong ra.

Lưu Ly Tiên thích nhất là một váy lưu ly bảy màu, đưa tay run lên, liền bọc trên người. Sau một khắc, quần áo chớp sáng, cùng nụ cười xán lạn của Vương Lục, lấp lóe mắt người.

“Tinh Thần Tiên nữ vương đoàn, chuẩn bị bắt đầu a.”

Diễm vũ mị hoặc chúng sinh thần kỳ của nữ vương Tinh Thần Tiên, ánh sáng của váy lưu ly bảy màu ở trong thạch thất tận tình lấp lánh, làm cho lòng người hoa cả mắt.

Trong lúc vũ điệu, trong thạch thất không ngừng truyền ra từng đợt tiếng máu phun, cũng không biết đến tột cùng là từ khiếu huyết nào phun ra.

Chỉ biết là, khi ánh chớp chấm dứt, trong gian nhà đá đã không một bóng người, ngoại trừ trên mặt đất là từng vết máu, cũng không có dấu vết chứng minh những người khác đã từng tồn tại, trong gian nhà đá chỉ có từng bước nhảy rất tiết tấu nhẹ nhàng, đập lên mặt đất, âm thanh vang vọng không ngừng.

Một lát sau, bước chân dừng lại, điệu múa của Tinh Thần tiên nữ mãi mãi, Vương Lục thở dài, cởi váy dài bảy màu của Lưu Ly Tiên ra, nhìn chung quanh, cười một tiếng: “Quả nhiên người đứng đến cuối cùng tuyệt đối không thẹn với lương tâm, không cần vì bất cứ chuyện gì thẹn thùng, mà là quan niệm xấu hổ khác với người thường.”

Cười xong, cũng không cười nữa, ngược lại, vẻ mặt Vương Lục lạnh lùng dị thường.

“Được rồi, ta đã thắng, để ta gặp mặt diện mục thật của ngươi một chút, hắc thủ huynh phía sau màn...”

Vừa dứt lời, sàn nhà thạch thất liền ầm vang sụp đổ, một cái hố sâu không thấy đáy thăm thẳm sâu nuốt trọn lấy Vương Lục.

Trong bóng tối vô biên vô hạn, Vương Lục đã rơi xuống không biết bao lâu, dựa theo pháp tắc vật lý mà nói, chỉ sợ đã sớm trải dài trăm dặm, nhưng vẫn chưa thấy đáy.

Trùng Thái Cổ Kiếm vốn nằm ở không gian không danh tiếng, theo lý thuyết nếu là ngã ra khỏi không gian, tiến vào vô tận loạn lưu, ngược lại rất có thể xuất hiện cảnh tượng trước mắt. Nhưng Vương Lục biết rõ mình không bị rớt khỏi Kiếm Trùng, vẫn còn ở đó, có điều không gian của mộ kiếm này chỉ

sợ là vượt quá sức tưởng tượng, mà bí mật sau khi khảo nghiệm tám môn cũng cực kỳ khủng bố.

Lại qua không biết bao lâu, rốt cuộc vương lục cũng rơi xuống đất, giống như sao trời rơi xuống, đưa tới xung kích mãnh liệt như trời long đất lở, trùng kích đến mức tích lũy lâu như vậy, cũng may hãn có Vô Tướng kiếm cốt, cũng vận dụng Vô Tướng công đến cực hạn mới chống lại được. Đổi lại là lực vương chân thân phải học máu.

Nhưng điều mà Vương Lục quan tâm hơn vẫn là vị trí của mình.

Bốn phía là một mảnh hắc ám, tầng tầng âm u sương mù như thủy triều đem chính mình bao vây lại, trong hắc vụ phảng phất ẩn tàng vô tận sát cơ âm lãnh, làm cho tâm thần người lơ lửng. Mà chỉ cần hơi tiếp xúc với hắc vụ này..., Cảm thấy từng đợt tuyệt vọng kêu rên không ngớt vang vọng trong đầu, đủ loại khổ sở cùng thê thảm ở nhân gian hóa thành vô số ảo tưởng che đậy nguyên thần, một lát sau bắt đầu nhúc nhúc, phảng phất như bị trong đầu sinh ra khắc lên các loại lạc ấn âm u.

Hắc vụ này lại ác độc như thế? Vương Lục liền vội vàng lui về phía sau mấy bước, rời khỏi hắc vụ, sau đó quay đầu nhìn chung quanh, chỉ thấy vị trí Lục Địa của mình là một tòa đảo hoang bên trong hắc triều, diện tích không lớn, hơn nữa phảng phất như là bị mình hạ xuống thế xông xuống., Trong cơn sóng đen mênh mông sinh ra trùng kích, nhưng xông tới kia cũng khiến địa thế dao động, có nguy cơ sụp đổ. Theo mặt đất sụp xuống, đất đá chảy xuống, thủy triều đen bốn phía không ngừng lan tràn, chỗ đứng dưới chân cũng nguy hiểm trong sớm tối.

Bất quá cách đó không xa có một đạo ánh sáng lóe lên, một cái thuyền như hình dáng mơ hồ trong bóng đêm. Vương Lục hơi suy nghĩ, lập tức cất bước tiến lên phía trước.

Quả nhiên là một chiếc thuyền, thân thuyền trôi lơ lửng ở phía trên sương mù đen đàng đàng, từ trên xuống dưới giống như cười mây đập gió chậm rãi di động, trên mạn thuyền có khắc mấy chữ, vẫn lưu truyền cổ thể chữ Khổ Hải nhất thuyền từ vạn năm trước.

Một thuyền Khô Hải? Nói cách khác, sương mù đen bốn phía chính là biển khô sao? Ừm, vừa rồi chỉ nhẹ nhàng tiếp xúc đã có cảm giác đau đớn, giống như tự mình trải qua trăm cực khổ của nhân gian... Cũng không biết phải bao nhiêu khổ cực của sinh linh mới có thể hội tụ thành một vùng biển như vậy, mà chỗ sâu trong biển cả lại ẩn giấu ma đầu như thế nào. Chiếc thuyền Khô Hải này có được xảo diệu như thế, dường như ma đầu trong biển khô cố ý phái tới đây đón khách.

A, chắc là đúng rồi.

Sau khi độc thủ ẩn thân sau khảo nghiệm tám Đức đã không thể kìm nén được nữa. Bản thân mình vừa rồi khiêu vũ tinh thần tiên nữ, trong nháy mắt giết chết chúng sinh, đương nhiên cũng có sát chiêu lợi hại của bản thân, nhưng cũng có độc thủ đứng sau màn tương trợ.

Kỳ thực khảo nghiệm vô sỉ bản thân cũng rất đáng giá chơi, độ mất mặt từ 100 cho dù thất bại, nhưng sự sỉ diện này là do ai định đoạt đây? Còn không phải chủ quan đứng sau màn phán đoán có lẽ sau khi được thấy Tinh Thần Tiên Vương hậu kỳ, có mấy người chỉ là hơi dao động một chút —— ví dụ như một số sinh hoạt ngày thường rất vụn vặt biến thái —— nhưng vẫn sẽ bị phán độ xấu hổ, bị loại ra khỏi cuộc chiến.

Kỳ thật hắc thủ phía sau căn bản là muốn trực tiếp gặp mặt mình, đơn giản là muốn một lý do mà thôi. Mà mình... tựa hồ không còn lựa chọn nào khác.

Khách quan lý trí nhìn, hành trình Kiếm Trùng lần này đã có sai lệch cực lớn với dự tính lúc trước. Ngoại trừ người của Thịnh Kinh đi ngang qua, trải nghiệm trong Kiếm Trùng cũng vô cùng ly kỳ, lúc này lựa chọn lý trí nhất là lui khỏi như vậy, bẩm báo sự việc lên sơn môn, sau đó các trưởng lão trong môn phái ra mặt giải quyết. Trên thực tế, mình đẩy Lưu Ly và Tiểu Bạch ra, cũng là để cho các nàng mau chóng trở về sơn môn, đi tìm các trưởng lão cầu viện.

Nhưng chính mình lại không thể đi, mặc dù đã đến cửa ải này, đẳng cấp đã không còn thích hợp trước mắt, nhưng hẳn vẫn phải tiếp tục đi tới...

Thứ nhất, tình thế còn chưa hoàn toàn không chế mất không chế, Linh Kiếm Thiên Phù trong tay tùy thời có thể kích phát,

thứ hai, cũng là điểm trọng yếu nhất: Kỳ thật lúc mới tiến vào cửa khảo nghiệm Bát Đức, danh sách hắc năm giữ trên tay liền biến thành màu cam quý dị.

Trước khi rời khỏi Linh kiếm sơn, danh sách tiểu đội được chương môn giao cho hắc làm tượng trưng cho tiểu đội lãnh tụ. Bên trên lần lượt viết tên của bốn người Linh kiếm phái, chỉ cần mở sổ tay ra là có thể phán đoán tình huống của từng người, tỷ như Lưu Ly Tiên và Bạch Thi Huyền chính là màu xanh lục khỏe mạnh, bản thân mình thì hơi mỗi một chút màu vàng nhạt. Còn Chu Thi Dao lại là màu cam quý dị.

Màu cam nghĩa là tạm thời không có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cũng đã gặp phải cửa ải cực lớn, không thể tự do hành động, hơn phân nửa là bị nhốt ở một nơi nào đó trong khu mộ Thái Cổ. Mà cái quý dị của trung Thái Cổ này, bất kỳ lúc nào màu sắc của Chu Thi Dao cũng biến thành màu đỏ có nguy hiểm đến tính mạng, thậm chí màu đen của cái chết cũng không có gì lạ.

Sau đó, thấy được cảnh này, mình làm sao bây giờ? Bản thân tuân thủ nghiêm ngặt bốn phạm của đệ tử, ngồi nhìn mặc kệ chờ sư môn cứu viện hay sao? Thật ra thì đơn giản, nhưng mọi chuyện không phải cách làm như vậy. Trên thực tế dựa theo tính toán, lúc này Lưu Ly Tiên và Bạch Thi Huyền đã lấy được liên lạc với trưởng lão của môn phái, nếu đơn giản như vậy mà có thể tiến vào khu mộ cứu viện, với thực lực của các trưởng lão đã sớm tiến vào.

Cho nên, nếu lực lượng sư môn nhất thời không trông cậy được, vậy tự lực cánh sinh đi.

Rất khó nói lựa chọn hiện tại có phải là chuyên nghiệp về người mạo hiểm hay không, nhưng với tư cách là đệ tử Vô Tướng Phong, Vương Lục có biểu hiện ở bất kỳ phương diện nào cũng không sao cả, nhưng đối với đồng môn thấy chết không cứu... Ít nhất thì Vương Vũ chưa bao giờ dạy hắc như vậy.

Quan điểm của Vương vũ luôn luôn là quan điểm, nếu đều là Linh kiếm nhất mạch, vậy sẽ phải tuân thủ không để nước béo chảy vào ruộng người ngoài, cho dù muốn lừa, cũng chỉ có thể là người Linh kiếm phái tự hại chính mình, quyết không cho

phép ngoại nhân khi nhục đến trên đầu mình, mà một khi người mình gặp phải nguy hiểm, có thể giúp thì nhất định phải giúp. Mà Chu Thi Dao lúc này đang rơi vào nguy hiểm, muốn nói có ai có thể giúp được nàng, ngoại trừ mình ra còn muốn ai nữa không?

Nghĩ tới đây, Vương Lục không khỏi cười khỏ, đây là năng lực càng lớn, trách nhiệm càng lớn, không cần quan tâm đại sự tử Chu Dao có nhận ra mình hay không, nhưng đã là thủ tịch của môn phái thủ tịch, ngày thường lại có thêm nhiều đặc quyền thủ tịch, như vậy lúc thực hiện nghĩa vụ, liền nghĩa không chối từ, cho dù con đường phía trước đầy bụi gai, hung hiểm gấp trăm lần so với lúc trước.

Về phần cứu viện à, sớm đã xác định được rồi, sau khi quyền sở của đội trưởng lật tới cứu viện một trang thì quyền sách này hiện lên vài chữ, đó là những chữ được ghi lại sau khi truyền vào môn Tinh Thần Đại Diễn thuật của Chương môn, đại khái chính là cơ hội cứu viện ở sâu trong Kiếm Trùng... Cho nên Vương Lục mới dùng mọi thủ đoạn để vượt cửa ải.

Về phần trước mắt ư... Vương Lục suy nghĩ một chút, cất bước nhảy lên Khổ Hải độ Ách Chu, độ Ách Chu hơi trầm xuống, lập tức khởi hành, đầu thuyền tách hắc vụ ra, chậm rãi đi về phía trước.

Trên thực tế, một bước này ít nhiều cũng có chút mạo hiểm, không ai rõ rốt cuộc Khổ Hải độ Ách Chu này có lai lịch gì, ngồi trên đó, có thể cảm nhận được pháp lực lưu chuyển trong đó, dùng tài liệu nghiên cứu., Kết cấu tinh diệu, mặc dù rất nhiều lý niệm thiết kế có vẻ hơi quá, nhưng vẫn là linh vật khó gặp. Thần thông trong đó, lấy kiến thức của Vương Lục cũng khó có thể phân tích ra trong thời gian ngắn, chỉ biết có cái Ách Chu này che chở, biển khổ ác độc kia liền không thể tới gần.

Về phần rốt cuộc Độ Ách Chu này dùng để làm gì? Có thể là phương tiện vận chuyển vận chuyển tất yếu để đi thông tới ma đầu, nhưng cũng có thể là mấu chốt để thoát thân sau khi ma đầu bị nhốt trong Kiếm Trùng. Ma đầu dẫn dụ vương lục tiến sâu vào chính là muốn hấn điều khiển Khổ Hải nhất chu đưa tới trước mặt hấn.

Tất cả đều có khả năng, nhưng tạm thời Vương Lục không có ý định suy xét quá nhiều.

Đi một bước tính một bước, đi tới bước này trước rồi nói sau, nếu không chỉ phán đoán mò trước nhìn sau, chính là buồn lo vô có.

Khỏ Hải độ Ách Chu càng nhanh, ở trong sương mù đen mịt mờ dần dần theo gió vượt sóng, có xu thế phiêu nhiên dục tiên. Mặc dù bốn phía một mảnh đen kịt, cũng không có tham chiếu vật, Vương Lục vẫn có thể cảm nhận được sương mù màu đen ở hai bên tầm mắt nhanh chóng lui về phía sau, chính mình đang cấp tốc đi tới phía trước.

Không bao lâu, một chỗ phía trước ánh sáng chiếu vào trong tầm mắt, Vương Lục ngưng thần nhìn kỹ, không khỏi cả kinh.

Chỗ ánh sáng sáng mở ra một mảnh đất trống, hào quang sáng ngời, mặc cho thủy triều màu đen quay cuồng cũng không thể tiến thêm. Mà ở trong ánh sáng, một lão giả râu tóc bạc trắng đang chậm rãi bước đi, tiện tay múa kiếm.

Theo độ Ách Chu không ngừng tới gần, tư thái múa kiếm của lão giả cũng càng thêm rõ ràng. Vương Lục nhìn một hồi, tâm thần không khỏi đoạt theo. Thì ra kiếm pháp của lão giả nhìn như không chút để tâm, nhưng mỗi một chiêu mỗi thức đều ẩn chứa kiếm đạo chí lý cực sâu. Nếu như không đạt được tu vi có lẽ không phát hiện ra, có thể lý giải của Vương Lục đối với kiếm lúc này, đã có thể nhìn ra sự tinh diệu của kiếm pháp của lão giả, quả thật là mỗi một kiếm đều lay động tâm hồn.

Kiếm pháp như vậy, quả nhiên là trước đây chưa từng thấy, mà có bộ kiếm pháp này, Vương Lục càng thêm chắc chắn phán đoán của mình.

Người trước mắt chính là độc thủ ẩn nấp sau màn khảo nghiệm Bát Đức, đồng thời có khả năng cũng là một trong những chủ nhân của Kiếm Trung này.

Về phần xưng hô, chắc là... Kiếm Ma?

Bởi vì Vương Lục nhìn trường bào trên người lão giả, vạt áo trước thêu chữ cổ: Kiếm, sau lưng thì là một vị đại ma.

Kiếm Ma Vũ Kiếm, cũng không phải cố ý khoe khoang, trong ánh sáng hắt huy động trường kiếm trong tay, trong chốc lát

kiếm quang tung hoành như điện, không biết đã thi triển bao nhiêu chiêu thức, mỗi chiêu đều vô cùng tự nhiên, giống như nước chảy mây trôi, phảng phất như bản năng hành tẩu nằm dưới đất, nhìn bộ dạng của hắn, bộ kiếm pháp này tựa hồ từ lúc khai thiên tích địa đã bắt đầu luyện lên, cho đến địa lão thiên hoang cũng không nên dừng lại.

Sau đó, lúc Ách Chu tới gần, Kiếm Ma bỗng nhiên ngừng tay, ánh mắt chỉ thẳng về phía Vương Lục.

Thanh âm khàn khàn vang lên.

“Ngươi bị bệnh?”

Lúc ấy Vương Lục giật mình, là lời dạo đầu, điều này không khỏi quá mức lập độc hành, suy nghĩ một chút, hắn thử đáp lại.

“Nếu như đẹp trai mà bị bệnh thì...”

...

Đối với độc thủ phía sau màn của Kiếm Trung, trước khi gặp gỡ Vương Lục đã có vô số suy đoán.

Có một số lời hắt và Giang Lưu khi nói chuyện, nhưng điều này không có nghĩa là hắt không có ý nghĩ.

Tỷ như ý nghĩa chân chính của khảo nghiệm Bát Đức này, tại Vương Lục xem ra rất có thể chính là một hồi tế lễ đẫm máu. Lấy một ít ngọt dẫn dụ bốn phái nội đấu, đợi máu chảy thành sông, cái chết của tu sĩ bốn phái sẽ trở thành tế phẩm tuyệt hảo. Mà cho dù là bốn phái đều tương đối bình tĩnh lý trí, cũng sẽ không dễ dàng ra tay. Nhưng chỉ cần thiết kế cửa ải tỉ mỉ, là có thể dẫn phát ra tâm tình tiêu cực trong lòng các tu sĩ, đối với rất nhiều ma đầu mà nói, tâm ma của các tu sĩ cũng là thuốc bổ cực tốt. Những lần thí nghiệm trong lịch sử hơn vạn năm ở Cửu Châu đại lục cũng đã gặp không ít, mà có khả năng thiết kế thế cục như vậy, hơn phân nửa đều là đại ma đầu.

Bất quá, chính bởi như vậy, ngược lại ma đầu nơi đây ở trong một loại trạng thái quần bách, bằng không trực tiếp ra mặt dùng tà pháp trấn áp bọn văn bối tu sĩ này, đem mọi người đặt trong huyết lô luyện hóa, chẳng phải là so với cái gì đều bổ sung? hao hết tâm tư thiết kế tám cửa ải, đối mặt Vương Lục nổi giận lật bàn cờ cũng chỉ lấy năm cửa hợp nhất đáp lại, nói rõ lực khống chế của hắt đối với cục diện tương đối có hạn.

Đây cũng là một trong những lý do mà Vương Lục có can đảm xâm nhập thám hiểm.

Bất quá, cho dù lực khống chế có hạn, ma đầu vẫn là ma đầu, có thể khống chế cơ quan trong mộ Thái Cổ Kiếm, thân phận cùng thần thông đều không đơn giản. Lúc Vương Lục tới gần sắc mặt lạnh nhạt, trong lòng đã đề cập đến cực hạn, vô luận đối phương bỗng nhiên vung kiếm tấn công hay là thủy triều đen xung quanh, hoặc độ Ách Chu hóa thân thành dị thú Hồng Hoang, hắt đều có đủ chuẩn bị.

Duy nhất không ngờ, đối phương mở miệng lại nói một câu như vậy.

“Người bị bệnh?”

Xét thấy những lời này đến cũng không có lý luận, vốn dựa vào nguyên tắc hàng đầu, Vương Lục chỉ vừa nhớ lại những lời cổ ngữ ngày xưa, vừa trả lời vừa nói: “Nếu tướng soái có bệnh thì...”

Kiểm Ma kia hừ lạnh một tiếng: “Thế sao người lại cường thế cường tráng như vậy?”

Vương Lục vừa trầm mặc nhìn kiếm ma, vừa sờ sờ cằm: “Cổ nhân thâm mỹ quan thật đúng là hiếm thấy.”

Kiểm ma nói: “Cho dù thế nào thì vẻ mặt của những kẻ nào tàn đều đáng ghét.”

Vương Lục lập tức ngạc nhiên: “Âm mưu thiết kế của người bị ta dùng đại trí tuệ vô thượng vạch trần, lại có mặt mũi phê bình ta nào tàn?”

Kiểm Ma nói: “Âm mưu quỷ kế chỉ là tiểu đạo, người đừng để tâm đến chút tiểu kỹ năng điêu trùng, đại đạo tu tiên lại ngu không thể sánh bằng, đây không phải nào tàn cái gì là nào tàn? Nếu như người không phải nào tàn, làm sao có thể có tư chất linh căn trống rỗng tuyệt thế như vậy, lại tu hành chính mình thành như vậy?”

Nhắc tới đề tài này, Vương Lục lập tức cảm giác như nghẹn xương tại cổ họng.

Vấn đề Vô Không linh căn khó có thể tu hành nằm ở thời đại mạt pháp, đối với lão ma Kiếm Trung như lão ma đầu này mà nói, Vô Không linh căn vẫn mang ý nghĩa Thủy Hoàng Tiên Đế, là nhân vật phi phạm như Đức Thắng thái tổ, cho nên nhìn thấy Vương Lục chênh lệch cũng là điều khó tránh.

Đương nhiên, muốn giải thích, lý do cũng có rất nhiều, ví dụ như hoàn cảnh lớn không cho lực a, lòng người không cổ xưa các loại, Vô Tướng kiếm cũng có vẻ thần diệu của nó...

Nhưng chung quy vẫn có vẻ yếu thế, nghĩ tới nghĩ lui, Vương Lục cũng chỉ có thể nói: “Ta thích.”

“Người thích sao? Loại chuyện này mà người cũng vui, không phải nào tàn thì là cái gì?”

Kiểm Ma lắc đầu: “Vốn tưởng rằng có thể tìm được một người tài hoa hơn người, thiên phú dị bẩm giúp ta thoát khốn, không ngờ cuối cùng lại chọn người hàng như vậy, lúc nào cũng không hợp với ta, thật khiến người ta thốn thức.”

Nói xong, liền quay đầu tiếp tục múa kiếm, lại bỏ mặc vương lục trên độ Ách chu kia.

Biến hóa như vậy, dù là Vương Lục cũng bất ngờ, đứng trên độ Ách Chu một hồi, phát hiện Kiếm Ma thật sự không có ý định để ý tới gã, lập tức nhú mày.

Vương Lục cũng không tin ông ta thật sự không vội, nếu không vội vàng, cần gì phí tâm tư thiết kế Bát Đức khảo nghiệm? Nhưng bày ra điệu bộ này, mang ý nghĩa rất có thể ông ta cũng nhìn thấu được hư thật của mình.

Không riêng gì Kiếm Ma, Vương Lục cũng gấp, Chu Thi Dao sống chết không rõ, kéo dài càng lâu, rất có thể tình thế sẽ càng tệ. Hơn nữa đối với bản thân Vương Lục mà nói, nơi đây cũng không nên ở lâu, dù sao không phải sân nhà của mình, chỉ dựa vào một tấm Linh Kiếm Thiên Phù cũng không an toàn, vấn đề mấu chốt hơn là trí mạng, tin tức song phương nắm giữ hoàn toàn không tương ứng.

Cho nên, muốn phá cục thì phải xuất ngoại chiêu. Trong lòng Vương Lục tính toán một hồi, vẫn nên quyết định hành binh mạo hiểm, phá vỡ cục diện bế tắc trước rồi nói sau.

Hắn té ra Khôn Sơn kiếm, một tay cầm kiếm xông về phía kiếm ma.

Kiểm ma lại chẳng buồn quay đầu lại, múa kiếm, nhưng khi Vương Lục tới gần, trường kiếm trong tay lại quỷ dị hiện ra trước mắt hắn, mũi kiếm chỉ thẳng vào người, sắc bén bức người.

Đám Vương Lục chính là loại nhuệ ý bức người này, Vô Tướng kiếm thiện thủ bất thiện công, nếu Kiếm ma không chủ động xuất chiêu, hắn cũng khó mà tiếp được. Mà một khi Kiếm Ma ra tay, Khôn Sơn kiếm của hắn lập tức đuổi theo., Hai kiếm giao kích, Vương Lục chợt cảm thấy một cỗ lực đạo quỷ dị từ trên thân kiếm truyền đến, hơi có một tia lực lượng cực mạnh dinh dính, không những khó có thể dùng Vô Danh

Kiểm bắn ngược thương tổn, mà càng dẫn tới chính mình suýt nữa cầm kiếm không nổi., Hơn nữa bám vào trên Khôn Sơn Kiếm, như rắn độc không ngừng chạy tới, ý đồ xâm lấn cơ thể. Bất quá, một tia lực lượng kia sau khi dẫn dắt Khôn Sơn Kiếm của Vương Lục, cũng khó có thể thâm thấu sâu vào trong cơ thể Vương Lục, bị hai trăm lẻ sáu mảnh kiếm cốt tạo thành phòng ngự bài xích ở bên ngoài.

Sau một kiếm, cuối cùng Kiếm ma cũng nhú mào, sau đó dừng kiếm vũ: “Thú vị đấy.”

Có ý tứ là tốt.

Nhưng câu tiếp theo, hương vị thay đổi.

“Công pháp ngu xuẩn như vậy, là lần đầu tiên lão phu nhìn thấy.”

“Một mực cường hóa phòng ngự, thậm chí vận dụng tâm ma đại thể đem chính mình đánh thành bộ dáng rùa đen, quả thực ngu không thể bằng. Tu sĩ tu tiên, khi vượt mọi chông gai dừng mãnh tiến lên, người sinh ra đã làm bia cho người ta, còn tu tiên cái gì? Người dạy người công pháp có bao nhiêu thù hận với người? Lại đối với độc thủ dưới Không linh căn?”

“Buồn cười buồn cười, vốn tưởng rằng có thể được trợ giúp từ khảo nghiệm bát môn, lại không ngờ tìm được lại là trò cười.

Nói xong, Kiếm Ma không để ý tới Vương Lục nữa mà tiếp tục luyện kiếm. Mà Vương Lục nghe vậy trong lòng chấn động, tạp niệm bộc phát. Lời nói của Kiếm Ma giống như lợi kiếm, mỗi một kiếm đều chém vào chỗ yếu hại, khiến gã khó mà lạnh nhạt được.

Thù hận về Không linh căn là một trong những kiếp nuôi lớn nhất của hắn từ trước tới nay, có tư chất khoáng cổ tuyệt kim nhưng lại bị trói buộc trong khung xương của Vô Tướng công. Mặc dù sau mười năm tu tiên, hắn cũng nghiêm nhiên trở thành nhân vật đứng đầu trong thế hệ trẻ tuổi, nhưng đối chiếu với nhân vật tuyệt đỉnh trong hai mươi năm hoành tảo thiên hạ thì sao?

Cho dù trước thời đại mạt pháp, hoàn cảnh tu tiên ở Cửu Châu đã không thể so sánh được, nhưng bất luận kẻ nào cũng không

thể tránh khỏi suy nghĩ, vì sao ta không thể có thành tựu của tiên nhân?

Đương nhiên, Tiên Tần Thủy Hoàng cũng tốt, đức thắng thái tổ cũng vậy, kỳ thật cũng là nhờ có tiên giới truyền pháp, mới có thể tu tiên thành công. Lấy mặt pháp thời đại trước thiên địa linh khí nồng đậm, hoàn cảnh tốt đẹp, cũng không thể dựa vào tự thân lực lượng bước lên con đường tu tiên, hoàn cảnh Vương Lục ác liệt gấp trăm lần, có thể có ngày hôm nay thành tựu đã khó có thể quý, thậm chí nói là kỳ tích bình thường, nhưng mà...

Thế nhưng, vị trước mắt này không phải sống ở thời đại mặt pháp sao? Nơi đây là mộ kiếm cấp Chân Tiên, mà vị lão giả Kiếm Ma này rất có thể chính là một đám tàn phách của chủ nhân Kiếm Trùng, tuy lực lượng không mạnh nhưng rất có thể nắm giữ công pháp của Tiên giới. Bằng không thì sao lần đó lại cười nhạo như vậy? Nói cách khác...

Nghĩ tới đây, Vương Lục cũng có chút bình tĩnh không thể, quả thật mấy năm nay Linh Kiếm phái có ân bồi dưỡng, y cũng chưa từng oán hận Vô Tướng công, nhưng nếu có thể có tiên pháp của Đức Thắng thái tổ tu luyện... Cần gì phải chấp nhất với Vô Tướng công nữa?

Vấn đề duy nhất là, xem ra Kiếm ma này rất không có thiện cảm với mình, muốn lấy được công pháp Tiên giới trên người hẳn e rằng khó như lên trời. Nhưng nếu nhìn theo góc độ khác, lúc này Kiếm ma cuối cùng vẫn bị nhốt trong Kiếm Trùng, thân thể tù nhân, tình cảnh tuyệt đối không thể tiêu sái như vậy, bằng không hẳn cần phải bóp méo khảo nghiệm Bát Đức, đưa mình tới đây làm gì?

Trước mắt hơn phân nửa là hẳn nhất thời khó thở, đợi tình tảo lại sẽ không khó phát hiện, bên người hẳn có thể trở thành trợ lực chung quy chỉ có một mình Vương Lục. Nếu ngại thân thù Vương Lục không đủ cao minh, vậy chẳng phải nên truyền cho hẳn công pháp Tiên giới, để trợ giúp gã thoát khốn sao?

Cho nên, chỉ cần bày ra thái độ tốt, nghiêm túc hợp tác với hẳn, việc này sợ rằng sẽ là lần tiên duyên lớn nhất từ khi còn sống tới nay của Vương Lục.

Chỉ cần nghĩ lại những ghi chép trên sử sách, Thái Tổ Đức Thảng hai mươi năm hoành tảo thiên hạ oai hùng, dù là ai cũng sẽ tâm trí hướng tới.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Vương Lục không khỏi hơi nhếch lên, nhưng mà chỉ sau một lát, nụ cười trên mặt liền nhanh chóng chuyển sang lạnh.

Nếu đúng như suy nghĩ vừa rồi, chẳng khác nào chính giữa hạ ý vị Kiếm Ma này không hổ là ma đầu sống tạm từ thời thái cổ đến nay, bản lĩnh nắm bắt lòng người đã lô hỏa thuần thanh. Ba ba câu nói có thể khiến tâm trí người ta dao động, mơ hồ, mờ mịt, bất tri bất giác đã rơi vào cạm bẫy.

Vương Lục thừa nhận, mấy câu nói của Kiếm Ma vừa rồi quả thật đã làm cho hắn động tâm, nhưng động tâm quy tâm, cũng không mất đi lý trí cơ bản.

Tình huống hiện tại chưa tới phiên hắn mở miệng cầu người. Công pháp Tiên Giới đúng là cực kỳ hấp dẫn, nhưng đệ nhất, Kiếm Ma chưa hẳn thật sự có, trước mắt cũng có khả năng là ra vẻ, đệ nhị., Cho dù không lấy được công pháp của Tiên giới thì như thế nào? Vương Lục gã vẫn là thủ tịch đệ tử của Linh Kiếm phái, đứng thứ ba trong thế hệ trẻ của đại lục Cửu Châu, chuyến đi này hẳn đến đây là vì cái gì? Là vì công pháp Tiên giới sao? Đại sư tỷ Chu Thi Dao tình huống còn chưa rõ, chính mình cũng chỉ vì vài câu nói của một lão ma đầu có thân phận khả nghi mà bất chấp mà chạy tới quỳ mọp xuống liếm? Mà quan trọng nhất là hiện giờ, rốt cuộc nên cầu xin ai đây?

Bình tĩnh tìm lại bản thân, Vương Lục không hề bị thủ đoạn của Kiếm Ma làm khó, sau khi hít sâu một hơi, trực tiếp đưa tay vào túi trữ vật, nắm lấy Linh Kiếm Thiên Phù.

“Ta đã chướng mắt như thế, như vậy liền cáo từ.”

Nói xong, Vương Lục rút Pháp lực vào trong Thiên Phù, liền muốn kích phát nó, động tác đúng là tinh lọc, cực kỳ quyết đoán.

Cảm nhận được pháp lực biến hóa, cùng với ý chí kiên định của Vương Lục, rốt cuộc Kiếm ma không duy trì được sự bình tĩnh của hắn, ngừng kiếm vũ trong tay.

“Chờ một chút.”

Hầu như cùng lúc đó, Vương Lục đóng Linh Kiếm Thiên Phù lại, nụ cười trên mặt giống như là mới vừa rồi không xảy ra chuyện gì cả.

“Có gì chỉ giáo? Kiếm Ma đại nhân?”

...

“Chờ một chút.”

Khi Vương Lục định phát động Linh Kiếm Thiên Phù, lập tức trở về sơn môn, rốt cục Kiếm ma cũng không duy trì được tư thái bình tĩnh, lạnh giọng mở miệng nói: “Chờ một chút.”

Trong lòng Vương Lục thở dài: Huynh cuối cùng không căng thẳng nữa rồi sao?

“Có gì chỉ giáo, Kiếm Ma đại nhân?”

Kiếm Ma Mộ Quang liếc về túi giới tử trong tay Vương Lục: “Linh phù trong túi của ngươi, chắc là do môn phái ban tặng, trong thời khắc nguy cấp truyền tống linh phù cứu giúp về núi? Ngươi ở đây tùy tiện vận dụng, không sợ khiến cho không gian chân động bị xé thành bụi phấn sao?”

Vương Lục nói ra: “Nếu là vật môn phái ban cho đệ tử giữ mạng, tự nhiên có biện pháp bảo vệ tính mạng. Trên lý thuyết bất kể thân ở hiểm cảnh bực nào, cho dù là vực sâu Ma giới, hoặc là Tây Di đại lục đều không thể ngăn cản công hiệu truyền tống của Cách Linh Phù.

“Ồ? Có hiệu quả thần kỳ như vậy à?” Kiếm ma ngạc nhiên.

Vương Lục giải thích: “Sau thời đại mạt pháp, mặc dù thực lực tu sĩ không bằng lúc trước, nhưng rất nhiều kỹ thuật chung quy vẫn tiến bộ hơn vạn năm trước.”

“Điều này thật khiến cho người ta mở rộng tầm mắt, có thể cho lão phu nhìn qua hay không?”

Vương Lục đối với việc này chỉ là mỉm cười. Từ khi trưởng lão Ngự Thú Tông điều khiển Vân Đài Sơn được một phen, Vương Lục có đàn hơn nữa cũng nên nhớ rõ một số thứ không thể tùy tiện đưa cho người khác được.

“Được rồi, nếu ngươi đã có đề phòng thì thôi bỏ qua. Ngươi có lòng tin với linh phù của mình như vậy, cứ việc thử đi, bất quá ta cũng nhắc nhở ngươi một câu, đừng quá coi thường uy lực của trủng kiếm, nếu dễ dàng thoát khôn như vậy, ngươi nghĩ ta vì sao phải lưu lại đến bây giờ?”

Vương Lục trầm mặc trong chốc lát, mặt giãn ra cười nói:
“Nếu như có thể dùng linh phù, lần sau ta sẽ nhớ mang theo người.”

Sau đó, Vương Lục liền thật sự kích phát pháp lực, điểm sáng Linh kiếm Thiên Phù trong túi trữ vật.

Tình thế trước mắt hoàn toàn vượt qua khống chế, mỗi một lần đối thoại với Kiếm Ma đều khiến hắn như lâm vào vực sâu, nhìn như bình thản nói chuyện, nhưng thật ra sau đó sóng ngầm bắt đầu khởi động. Việc nghĩ cách cứu viện Đại sư tử tất nhiên trọng yếu, nhưng cũng không đáng để đánh cược với mình, đi đến bước này đã coi như là hết lòng quan tâm, đến lúc đó thì cút đi.

Vấn đề duy nhất là mình có thể đi được rồi sao?

Oanh!

Trong nháy mắt Linh Kiếm Thiên Phù sáng lên, biển khổ mịt mờ nhấc lên sóng gió ngập trời, sương mù màu đen quay cuồng dữ tợn, bị man lực vô hình xé rách nhiều lần, trong khoảnh khắc Ách Chu ở trong thủy triều đen đã trải rộng vết rạn nứt, sắp sụp đổ. Điểm sáng chỗ Kiếm Ma cũng bị đè ép thật lớn, co lại kịch liệt giảm xuống.

Mà cùng lúc đó, trong lòng Vương Lục trầm xuống, biết chuyện sẽ hỏng mất.

Linh Kiếm Thiên Phù quả thực thần diệu vô cùng, nhưng năng lượng của nó dù sao cũng có hạn. Đánh vỡ hàng rào không gian, xây dựng thông đạo truyền tống tiêu hao không phải chuyện đùa, cho nên lúc chế tác Thiên Phù cần phải sử dụng trong thực tế. Lúc thực hiện hiệu lực chân chính, người sử dụng chỉ có thể lặng lẽ biến mất tại chỗ, tuyệt đối không có biến hóa dư thừa. Nếu tiêu hao năng lượng vào việc dẫn phát sóng khổ hải, vậy tức là truyền tống thất bại.

Quả nhiên, sau một lát, sóng lớn trong khổ hải dần dần lắng lại, trong tay Vương Lục nắm vài miếng quang điểm còn sót lại của Thiên Phù, bản thân vẫn đang ở trước mặt Kiếm Ma, không xuất hiện trên Linh Kiếm Sơn.

Vương Lục yên lặng nhắm mắt lại, thở dài.

Lúc này, nói cái gì cũng vô dụng, oán trách trọng bảo sư môn không cho lực lượng? Hối hận là mình không nên tùy tiện xâm nhập? Dựa theo nguyên lý mất đi hiệu lực của Thiên phù thì có tác dụng gì chứ? Thời điểm quyết sách lúc trước, cần phải cân nhắc hết tất cả biến hóa lúc đó...

Vì vậy bây giờ là lúc khởi động bản án.

Thiên phù mất đi hiệu lực, cho dù làm người ta khiếp sợ, nhưng cũng không tính là đặc biệt ngoài ý muốn, mong đợi kém cỏi của người ta còn tệ hơn so với điều này, kế tiếp... cũng không phải là không chơi.

Mà ngay lúc Vương Lục chuẩn bị chinh trống, cuối cùng Kiếm ma cũng mở miệng.

“Người quá coi thường khu mộ Thái Cổ này rồi, Linh Kiếm Thiên Phù của người đích xác có chỗ độc đáo, khiến cho biển khổ sôi trào, thời đó ta, phù sư minh bạch nhất cũng không vẽ ra được linh phù như vậy, thế nhưng dù có cao minh hơn nữa cũng là thủ đoạn của phạm gian, trong phần mộ Chân Tiên cũng sẽ không có hiệu lực.”

Nói đến đây, Kiếm Ma dừng một chút, lại nói: “Muốn từ trong cấm chế nơi đây đào thoát, trừ phi người có thủ đoạn của Chân Tiên, nếu không chỉ có thể lấy được sự tán thành của chủ nhân.”

“Chủ nhân?”

Nghe đến đó, Vương Lục cuối cùng ý thức được một vấn đề.

Mộ Thái cổ kiếm, mộ phần mộ danh nghĩa là kiếm nghĩa, nhưng mà đi được tới mức này lại không khó phát hiện. Chỗ chôn ở đây không đơn giản như một thanh bảo kiếm...

“Chủ nhân nơi đây tên Chung Thăng Minh.”

Nghe lời ấy, tâm thần Vương Lục chấn động: Chung Thăng Minh? Tên hay lắm, Lê Phi Thăng truyền thụ Bách Lê Kiếm Thần đặc biệt ghi chép trong 《Phi Thăng》, không phải Chân Tiên, thăng Chân Tiên?

Trong lời đồn, Bách Lê Kiếm Thần Chung thăng Minh là kiếm tu cường đại mười sáu ngàn năm trước tung hoành Cửu Châu, sở tu Hỗn Độn Phá Thiên Thần Kiếm đánh khắp thiên hạ vô

địch thủ., Là nhân vật uy danh hiển hách ở thời đại cường giả tầng lớp lớp kia. Vương Lục nhớ rất rõ, trong truyền thuyết Bách Lê Phi Thăng ghi lại: Chung Thắng Minh cả đời chưa từng bại trận, nhưng mà hắn chưa từng giao thủ với vài tên tu sĩ cường đại nổi danh nhất đương thời, thật sự đạt được thanh danh của hắn chính là Phá Thiên Kiếp.

Hơn hai vạn năm trước, Bách Lê châu có một ma đầu có ý đồ lấy trộm thiên cơ, dẫn phát thiên địa tức giận, thiên kiếp không ngừng, sinh linh trăm lê đồ thán, địa mạch héo rũ., Trọn vẹn hơn ngàn năm không thể khôi phục nguyên khí. Sau đó thiên kiếp tiêu tán, nhưng cửu thiên thương khung tại Bách Lê châu vẫn đặc biệt âm trầm, đường tu hành của tu sĩ nơi đây so với hẳn càng thêm nhấp nhô, mỗi cửa ải đều có thiên địa khó khăn, mà sau khi trải qua gian nan tu luyện đến Đại Thừa kỳ, đối mặt với kiếp nạn phi thăng mạnh hơn rất nhiều so với phi thăng ở nơi khác., Tu sĩ bình thường chính là nhất Cửu Thiên Kiếp, nhị Cửu Thiên Kiếp, chỉ có nơi này là Tam Cửu Thiên Kiếp cất bước, tu sĩ hầu như không cách nào phi thăng, khiến cho Bách Lê Châu gần như trở thành cấm địa tu tiên. Lúc đó Chung Thắng minh hóa Bách Lê Địa Mạch để mình sử dụng, dùng thần kiếm cái thể dẫn động Tứ Cửu Thiên Kiếp., Kiếm khí phá trời, đánh tan u ám vạn năm, tỏa ra ánh sáng cho tu sĩ hậu thế. Mà sau khi trải qua gần vạn năm bị áp lực, Bách Lê châu rất nhanh tỏa ra sức sống siêu phàm, sau đó trong mấy ngàn năm liên tiếp có ba vị chân quân phi thăng, bên trong cửu châu chỉ đứng sau trung châu.

Nhưng mà sau khi phá thiên chi kiếp, Chung Thắng Minh bản thân bị trọng thương trí mạng, không lâu liền thân vẫn đạo tiêu. Sau đó bình luận người này, không chỗ nào không cảm thấy tiếc nuối. Lấy hắn phá thiên chi kiếp biểu hiện ra cường đại, không phải Chân Tiên, thắng như Chân Tiên, nếu có thể thành công độ kiếp, chỉ sợ ở trong Tiên giới thanh danh hiển hách cũng là một vị thanh danh hiển hách.

Trong truyền thuyết Bách Lê Phi Thăng, Chung Thắng vẫn lạc vô thanh vô tức, hắn cả đời cô độc, khi còn sống oanh oanh liệt liệt, lúc chết vô thanh vô tức cũng là bình thường, không ngờ trước khi chết hắn còn tu một ngôi mộ như vậy.

“Phần mộ này được xây dựng trước trận chiến cuối cùng, vốn là hắc chôn cất y bát, tìm kiếm tác dụng của truyền nhân. Nhưng sau khi phá thiên chi kiếp, Chung Thắng bị Tứ Cửu thiên kiếp làm trọng thương, ngọc phủ sụp xuống, nguyên thần tán loạn., Hắc tự cảm mình cứu tử nhất sinh, bèn một mình tới đây cầu mong một đường sinh cơ. Hắc phong cảm mình ở chỗ sâu nhất trong phần mộ, liên kết với tầng sâu địa mạch, sau đó nguyên thần hóa thành ngàn vạn tàn hồn, dùng khu thiên kiếp. Mỗi một luồng tàn hồn đều nối liền với địa mạch, hấp thu thiên địa tạo hóa., Nếu là trời cao chiếu cố, có hi vọng có thể khôi phục như lúc ban đầu. Công sinh tạo hóa này, có lẽ có thể thành, có lẽ là không thể, mặc dù có thể thành cũng không biết bao lâu, lúc ấy Chung Thắng mới chỉ là nhân sinh để đánh cược một lần cuối cùng., Nhưng có lẽ thật sự là hắc không nên tuyệt tình, cũng có lẽ hắc đã giúp vạn tu sĩ Bách Lê Châu đã thông con đường thăng tiên vô lượng công đức có phúc báo. Tóm lại, hơn một vạn năm sau, ngàn vạn tàn hồn kia rốt cục bị kích thích sinh cơ, bắt đầu thôn phệ ngưng tụ lẫn nhau, dần dần khôi phục nguyên trạng.”

Nói tới đây, Kiếm ma dừng lại trong chốc lát, có chút hăng hái nhìn Vương Lục, khẽ cười nói: “Tuy nhiên, ngay cả bản thân Chung Thắng Minh cũng không ngờ tới, trong quá trình này, nghênh đón một nhóm khách không mời mà đến, đem sự tình không không chế được dẫn tới.”

Thấy Vương Lục nghe vậy nhíu chặt lông mày, ý cười trên mặt Kiếm Ma càng đậm: “Phương pháp tạo hóa sinh sôi nảy nở, tìm đường sống trong chỗ chết, có một chỗ thiếu hụt rất muốn chết, ngàn vạn tàn hồn hấp thu ngoại lực ngưng tụ làm một, trong lúc đó không thể tránh khỏi sẽ có tạp chất dính vào., Tạp chất này cũng có liên quan tới công pháp mà Chung Thắng tu luyện. Cả đời gã tu kiếm dừng tất cả tiến lên, bất cứ tà ma nào đều bị trấn áp trong ngoài hoặc chém giết, không được tới gần, nhưng đợi sau khi gã chết, đủ loại ma đầu đều tìm tới cửa. Để tránh lúc sống lại biến thành tà ma., Chung Thắng Minh trước khi chết lại bố trí, hắc chôn kiếm phân trận Âm Dương trong mộ phần này, phân ngàn vạn tàn hồn chia thành hai phái chính tà, sau đó lại chế tạo thủ hộ giả trấn áp tà ma. Đợi tạo hóa đi đến bước cuối cùng, chính thuận tiện có thể khu sử thủ hộ giả luyện hóa tà ma, lấy hồn phách tinh hoa hợp

hai làm một., Đã chết rồi sống lại. Tuy rằng bố trí không được hoàn mỹ như lúc trước, sau vạn năm trôi qua, cơ quan càng thêm cứng ngắc mục nát, nhưng đại thể vẫn đang phát huy tác dụng. Đáng tiếc đáng tiếc, sắp đại công cáo thành, bên trong mộ phần này lại có người ngoài, tùy tiện đánh nát người bảo vệ trấn áp tà ma, thả ra một ma đầu vốn chắc chắn phải chết.

Nghe đến đó, Vương Lục chợt nhớ tới một chuyện.

Lúc trước ở tám cửa thí luyện, Vương Lục bởi vì thanh âm lạnh như băng kỳ quái kia mà nổi lên nghi ngờ, suy đoán trong Kiếm Trùng có kẻ đứng sau màn, nhưng cẩn thận nghĩ lại, âm thanh kia xuất hiện sớm nhất, là ở cửa thứ hai, nơi mà Thủ Hộ giả tiến công chính là...

Thật sự là tự gây nghiệt, không thể sống.

Hít một hơi thật sâu, Vương Lục Mãn nở nụ cười tự giễu. Chuyện đi đến mộ Thái Cổ Kiếm lần này thật đúng là ngu xuẩn. Từ lúc bắt đầu, bốn phái ngựa đã bị người ta đùa bỡn trên tay vị Kiếm Ma này chỉ dùng một câu nói., Tất cả mọi người đều đi sai hướng, mặc cho người là chân truyền của Thịnh Kinh Tiên Môn hay thủ tịch của Côn Luân Tiên Sơn, hoặc là kẻ mạo hiểm chuyên nghiệp, tất cả đều bị che mắt, như con rối bị người ta tùy ý điều khiển.

Bất quá, so với chân tướng mà khiếp sợ, trọng yếu hơn là suy nghĩ một vấn đề: Kiếm ma lần này không chút nào che giấu vạch trần chân tướng, có ích lợi gì?

“Ta muốn người giúp ta một chuyện, đồng thời cũng là giúp người một chuyện. Như ta đã nói, chỗ người và ta là khu vực sâu nhất trong Kiếm Trùng, đã bị phong tỏa hoàn toàn, muốn thoát ra được, chỉ có thể được chủ nhân cũ cho phép. Còn ta tuy đã biến thành tàn hồn Chung Thắng, nhưng trạng thái hiện tại cũng không hoàn chỉnh, không thể xem như ta cho nên không mở được phong ấn quyền hạn, muốn lấy được quyền hạn thì chỉ có một cách.”

Trong lúc nói chuyện, Kiếm Ma phất tay, một tấm kính thủy tinh xuất hiện trước người.

Trong gương, chiếu ra một bóng dáng lão giả râu tóc bạc trắng, tướng mạo mặc một bộ đồ khác hẳn với Kiếm Ma, chỉ

có chữ sau lưng trường bào là từ Ma biến thành Thần.

Hiển nhiên, đây chính là một tàn hồn khác của Chung Thắng Minh, tượng trưng cho kiếm thần Chung Thắng.

Mà ở bên cạnh kiếm thần, Vương Lục thấy được bóng dáng đã lâu không gặp.

Đại sư tử, Chu Thi...

...

Lúc nhìn thấy đại sư tử, Vương Lục không cảm thấy kinh ngạc chút nào.

Không bằng nói, dưới sự thể hiện của quyền sách dẫn đội, đại sư tử vẫn chưa chết, đây là nơi duy nhất nàng có thể xuất hiện.

Ngoại trừ nơi này, nàng còn ở đâu được nữa? Ngoại trừ khu mộ Kiếm Thần duy nhất có thể ra vào, đại sư tử còn có thể xuất hiện ở nơi nào nữa?

Thấy Vương Lục nhìn Chu Thi Dao không chớp mắt, Kiếm Ma cũng cảm khái nói: “Nàng là sư tử của người? Khác với tên phé vật người, cho dù ở thời kỳ của ta, cũng là thời điểm kỳ lạ nhất khi gặp nàng, lúc ban đầu ta và Kiếm Thần đều kinh ngạc như thiên nhân., Chỉ hận không thể lập tức truyền y bát cho hắn. Đáng tiếc so với người kế thừa chính thống, kiếm ma này của ta bị người thừa kế trấn áp, đừng nói tranh đoạt truyền nhân với hắn, ngay cả năng lực hành động tự do cũng không có. Hơn nữa lúc ấy thủ hộ giả lâm vào ngủ say khó mà tỉnh lại, Kiếm Thần đang phát sầu thì phải làm thế nào mới có thể giết được ta, kết quả ngay lập tức liền đưa trợ thủ tốt nhất tới cho hắn.”

Nói tới đây, Kiếm Ma bổ sung: “Ta và Kiếm Thần đồng nguyên làm ra, mà dưới tác dụng của trận pháp phân kiếm Âm Dương ở mộ phần này, hai bên không thể chạm vào nhau, nhất định phải mượn ngoại lực mới có thể đả thương đối thủ. Chu Thi Dao bị Kiếm Thần lôi kéo, ta vốn không ôm hi vọng, không ngờ nàng ta đi vào không lâu, lại có một đám người theo vào. Lúc đó Kiếm Thần bận xử lý chuyện Chu Thi Dao, vừa vặn buông lỏng cảnh giác, cái này cho ta một cơ hội.”

Kiếm Ma nói: “Với sức mạnh của ta lúc đó, chuyện có thể làm cũng không nhiều, cho dù không có Kiếm Thần cản tay, dưới tình huống không trừ khử Thủ Hộ Giả, nhiều nhất ta cũng chỉ có thể nói ra một câu, còn may, câu nói kia chung quy là có hiệu quả.”

Đối với việc này, Vương Lục cười hắc hắc hai tiếng, biểu đạt tinh thần chủ nghĩa cách lạc quan của kẻ mạo hiểm chuyên

nghiệp.

“Chuyện sau này, không cần ta nói thêm gì nữa, ta ở chỗ khảo nghiệm Bát Đức sửa đổi thiết kế, hấp thu tâm tình tiêu cực của các người, khiến cho bản thân được lớn mạnh... Nếu không phải tiêu tử người từ giữa gây khó dễ, ta coi như có thể dẫn dụ những người kia tự giết lẫn nhau, chỗ tốt đạt được còn không chỉ là những thứ này.”

Vương Lục lại cười hai tiếng làm phụ họa.

“Thôi được, chuyện không liên quan cũng không cần nhiều lời, trở lại chuyện chính. Chuyện ta muốn người làm rất đơn giản.” Kiếm Ma chỉ về phía Kiếm Thần: “Giết hẳn, giúp ta kế thừa toàn bộ lực lượng Chung Thắng, ta có thể mở ra cho người tòa mộ phần này. Đến lúc đó đừng nói thoát khốn mà ra, tất cả di vật trong mộ phần cũng thuộc về người.”

Bởi vì bên trong Kiếm Trùng chia ra Âm Dương, Kiếm Thần Kiếm Ma không thể chạm vào, cho nên đánh chết nhau chỉ có thể dựa vào ngoại vật. Trong mắt Vương Lục, hẳn đi theo con đường tùy tùng, hai phe Thần Ma đóng vai trò anh hùng. Kiếm Thần đi trước một bước, cướp lấy Vương bài đại thủ như Chu Thi Dao, Kiếm Ma chỉ có thể mở ra lối đi khác, bây giờ đã ký thác hy vọng lên người Vương Lục, nhưng...

“Bất quá, tại sao ta phải giúp người? Liên thủ với sư tỷ giết người, thành toàn Kiếm Thần không phải tốt hơn sao?” Vương Lục nhún vai, vút ra vấn đề của mình.

Vấn đề này rất miễn cảm, nhưng mà không hỏi thì không được, bởi vì vấn đề rõ ràng như vậy cũng không hỏi, căn bản là nói cho người khác biết trong lòng ta đã có quyết định, không cần hỏi nữa... Vậy chẳng khác nào là xé rách da mặt rồi.

Quả nhiên, đối với vấn đề của Vương Lục, Kiếm Ma cũng không để bụng, ngược lại, nếu Vương Lục đã chịu hỏi, vậy cũng đồng nghĩa với việc có không gian để đối thoại.

“Rất đơn giản, bởi vì giúp đỡ càng có lợi hơn. Kiếm Thần quả thực mạnh hơn so với ta, nhưng hẳn đã tìm được truyền nhân của chính mình. Chung Thắng tu luyện kiếm đạo, đệ tử chân truyền chỉ có thể có một người., Nếu như Kiếm Thần đã lựa chọn Chu Thi Dao, thì không thể tuyển người nữa, cho dù

ngươi giúp hắn giết ta, cũng không chiếm được bất cứ chỗ tốt nào. Chỉ bằng cái công pháp hỗn loạn này của ngươi..., Ngày sau chỉ sẽ bị đại sư tử ngươi bỏ càng ngày càng xa —— tư chất của nàng vốn đã ngang bằng với Không Linh Căn, Chân Tiên truyền pháp, tiền đồ càng không thể hạn lượng. Nếu ngươi muốn duy trì uy nghiêm đệ tử thủ tịch của mình, cũng chỉ có chọn ta bên này. Hơn nữa, chính bởi vì ta yếu hơn so với Kiếm Thần, cho nên ta có thể hứa hẹn cho ngươi chỗ tốt cũng sẽ càng nhiều hơn.”

“Ví dụ xem sao?”

“Ví dụ như, ngươi một mực muốn hỏi, lại chần chờ không có hỏi ra miệng, có thể thích ứng công pháp Tiên cấp tiên căn không linh căn.

Àm âm âm

Vương Lục tinh tường nghe được tiếng tim mình đập.

“Ta biết, trong vạn năm này, hoàn cảnh bên ngoài đã có biến hóa cực lớn, rất nhiều công pháp đã mất đi hiệu lực, nhưng Hỗn Động Phá Thiên Thần Kiếm mà ta tu lại là chủ tu hỗn động, không giả ngoại vật, bất kính thiên địa, liên cửu thiên thương khung đều có thể đánh tan, cũng không bị ngoại giới biến hóa quấy nhiễu.”

Vương Lục im lặng trong chốc lát: “Không bị quấy nhiễu thì tốt, nhưng ngươi có chắc rằng Hỗn Động Phá Thiên Thần Kiếm có thể hàng phục được Không linh căn không?”

“Ha ha, hàng chữ này dùng rất hay...” Kiếm ma cười ha hả: “Công pháp của ngươi tuy tu hành rồi tinh rồi mù, lý giải của ngươi đối với tu tiên ngược lại không kém. Ngươi nói không sai, công pháp cùng linh căn, chính là một vật giáng một vật. Linh căn là cái gì? Chỉ có công pháp đủ ưu tú, nó mới là gốc rễ., Liên thông thiên địa cùng người, chống đỡ công pháp tu hành của tu sĩ nếu không hàng phục được nó, nó chính là một con Du Long, tùy tâm sở dục, không thể làm người sử dụng. Không linh căn của ngươi đại khái là linh căn cường đại nhất Cửu Châu, tự nhiên muốn công pháp cường đại nhất mới có thể hàng phục. Nhưng Vô Tướng công bây giờ ngươi tu luyện khó có thể đảm nhiệm.”

Nói xong, Kiếm Ma trầm giọng nói: “Linh căn không linh căn đôn là vật của Tiên giới, chỉ có phương pháp của Tiên giới mới có thể hàng phục. Mà sau khi ta đánh tan thiên kiếp, đúng là không thể phi thăng cho dù vẫn lạc, nhưng ta tin tưởng Hỗn Độn Phá Thiên Thân Kiếm mà ta tu luyện không thua kém gì công pháp Tiên giới. Nếu người tu hành theo thứ này, cộng thêm ngộ tính bản thân được cải tiến, bằng vào lợi ích linh căn, đủ để tái hiện uy phong của Tàn Thủy Tiên Hoàng và Thái Tổ ngày xưa.

Vương Lục cười hắc hắc một tiếng, không nói gì.

Kiếm ma này... Không hổ là nhân vật hàng đầu từng tung hoành Cửu Châu, bất luận là tu vi, trí toán, hay là miệng đều là cấp độ đỉnh cao. Thủ đoạn kích động lòng người có thể nói là lô hỏa thuần thanh, ngay cả chính mình cũng khó mà giữ vững bình tĩnh. Nếu là chuyện khác thì không nói, nhưng vấn đề trên phương diện tu hành, Vương Lục không thể không để ý.

Bất quá, chính bởi vì trong lòng để ý, mới phải cẩn thận gấp bội. Đối phương nói dễ nghe, nhưng việc này há có thể tin hết? Người nói chuyện là lão ma vạn năm, quý kẻ của hắn đa đoan đã không cần nhiều lời. Hơn nữa nếu nhìn một góc độ khác, Vô Tướng công cũng tuyệt không đơn giản như vậy, vô luận đối với Vương Vũ có bao nhiêu thành kiến, ngộ tính biểu hiện trên phương diện tu tiên của nàng đều có thể xưng là tinh tài tuyệt diệu. Vô Tướng công lợi hại cũng là được công nhận...

Thấy Vương Lục Tâm chần chờ, Kiếm Ma bỗng nhiên cười nói: “Công pháp ưu khuyết, một nửa là người, người sáng lập Vô tướng công này không thể nghi ngờ có kỳ tài kinh thiên, tin tưởng bản thân ở Cửu Châu cũng có một chỗ cắm dùi. Nhưng bộ công pháp này lại không thích hợp với người, người tu hành Vô Tướng công làm ít mà hiệu quả nhiều, tự nhiên không hàng được Không linh căn, mười thành bản lĩnh ngay cả bảy tám phần cũng không phát huy được.”

Không đợi Vương Lục phản bác, Kiếm ma lại ném ra quả tạ nặng hơn.

“Người không thích Vô Tướng công, thậm chí còn không cảm thấy nhiệt tình với việc tu hành, sao lại cố chấp như vậy?”

“Ha ha.”

Vương Lục vẫn không nói lời nào, đối thủ tung ra ngôn luận kinh người như thế, đơn giản là muốn gây ra tranh chấp, đến ném ra quan điểm bước tiếp theo. Chỉ bằng vào quan điểm này quả thực không chịu nổi một kích.

Không thích tu hành? Không thích Vô Tướng công? Nếu là không thích, chính mình mười năm khổ tu chẳng lẽ là giả? Cho dù không so với những khổ tu tu sĩ lấy ngược mình làm nhiệm vụ, nhưng mười năm qua hấn cố gắng cũng không thua kém ai gần năm năm nay cùng lưu ly tiên ở Phiêu phong diễn võ trường, vô số lần trọng thương lẫn nhau, chẳng lẽ là giả? Đầu tư như vậy chẳng lẽ không chứng minh được sự nhiệt tình của hấn đối với tu tiên?

Nhưng Kiếm ma lại cười lạnh nói: “Nếu thật sự thích tu hành, vì sao ngươi hoàn toàn không có chủ trương của mình, chỉ là mù quáng giáo huấn từ người khác? Tính tình của ngươi xâm lược mạnh mẽ, tự mình chủ trương làm sư phụ, bất cứ chuyện gì cũng thích mở ra con đường riêng, vì sao tự mình độc tại tu hành lại đi theo? Ngươi có thể nói là xuất phát từ tín nhiệm đối với sư môn?, Nhưng cái này cùng ngươi tự mạnh không ngừng cũng không mâu thuẫn, tiền nhân truyền lại chỉ là cơ sở, vạn trượng cao lâu lại do ngươi tự tay chế tạo không tệ ngươi đích thật là mở ra không ít chiến thuật mới lạ trong Vô Tướng công, nhưng những biện pháp trị ngọn không trị gốc này, trừ gây rối mọi người thu sủng ái còn có tác dụng gì? Ngươi lại thiên vị Tả đạo, lại không gần đại đạo., Thái độ như vậy, cũng có thể nói là yêu thích tu hành? Hừ, thật ra sâu trong nội tâm ngươi cực kỳ chán ghét bộ công pháp này, cho nên vô thức tránh né. Buồn cười là ngươi tự cho là thông minh, lại giả ngu ngơ vô tri “

Im lặng dài dòng, trong lúc này Vương Lục hoàn toàn không cách nào mở miệng. Theo thời gian trôi qua, mồ hôi lạnh sau lưng đã trở nên lạnh lẽo.

Kiếm Ma thật lợi hại, Bách Lê Kiếm Thần thật lợi hại.

Đây là một dương mưu đường đường chính chính, Kiếm ma căn bản không cần bất cứ âm mưu quỷ kế gì, cũng không lo lắng dụng tâm của mình bị người nhìn thấu. Chỉ bằng vào một buổi nói vừa rồi, đã đủ để đem đối thủ tâm phòng giáp không còn manh giáp.

Khi nói chuyện, năng lực của hai bên đều ở trên một phương diện nhất định, quyết định hai bên đối thoại mạnh yếu thế, thì tuyệt đối không phải là lừa liềm hoa sen, công phu môm mép đối trắng đen, có lý chính là có lý, không lý gì chính là không có lý, một phương đạo lý lớn thì mạnh, chỉ có vậy mà thôi. Mà hiện nay, rõ ràng đạo lý của kiếm ma còn lớn hơn cả Vương Lục.

Mỗi câu nói đều rơi vào chính xác trên chỗ yếu hại, đối phương không thể không nhìn.

Mấy năm nay bản thân Vương Lục chưa bao giờ suy nghĩ lại? Chẳng lẽ gã không hy vọng giống như Đức Thắng thái tử tung hoành nhân gian? Chẳng lẽ không hy vọng như Chu Thi Dao xuất kiếm bất khả chiến bại?

Không phải là không muốn...

Cho nên, cho dù Vương Lục biết rõ mỗi một câu nói của Kiếm Ma đều không thể tin tưởng hết được, nhưng trên thực tế nếu thả ra tướng tượng, trong khoảnh khắc Vương Lục có thể nghĩ ra mấy chục loại tin tức liên quan tới việc Kiếm Ma là âm mưu hãm hại mình như thế nào, nhưng nói đến mức này, dưới tình huống không có bất kỳ chứng cứ thật sự chấp nhất trong tướng tượng, thoát ra là một con thỏ sợ hãi, bộ dáng thật sự quá khó coi.

Chuyện cho tới bây giờ, làm việc nên làm chính là luôn duy trì cảnh giác, sau đó đi một bước tính một bước, đi trước một bước lại nói.

Mà ngay lúc Vương Lục đang trầm mặc, Kiếm Ma lần nữa tăng thêm một quả cân: “Nếu người không tin, ta có thể truyền cho người khẩu quyết nhập môn, người đi phân tích rồi mới quyết định.”

“Thế nào, có luyện hay không?”

Trong đầu Vương Lục chuyển qua trăm ngàn suy nghĩ, cuối cùng vẫn cắn răng một cái: “Luyện, vì sao không luyện?”

...

Hỗn Độn Phá Thiên Thần Kiếm, Bách Lê Kiếm Thần kết hợp với kiếm pháp tuyệt thế do truyền thừa thượng cổ sáng chế, tự thành nhất thống.

Mặc dù tên là thần kiếm, kỳ thật lại là nguyên bộ công pháp, tu pháp, luyện thể, luyện tâm... Thậm chí luyện khí, vẽ bùa, luyện đan, nuôi dưỡng đều có đọc qua, tất cả đều hoàn hảo, không hề thiếu khuyết. Dù cho chỉ là Kiếm ma truyền thụ Vương Lục cho vào môn quyết thể nghiệm, cũng biểu hiện ra trình độ cực cao cao, không thẹn với danh hiệu Chân Tiên thời thượng cổ.

Vương Lục mất nửa ngày, bước đầu phân tích khẩu quyết mà Kiếm Ma truyền lại, mặc dù chỉ là cấp bậc nhập môn, vẫn làm cho người thán phục không thôi.

Đồng dạng cũng cảm thấy thán phục, cũng có Kiếm ma bản thân, mặc dù công pháp mà Vương Lục tu luyện hẳn không để vào mắt, nhưng phương pháp phân tích Hỗn Độn Phá Thiên Thần Kiếm hẳn chưa từng nghe thấy, làm hẳn cảm thấy kinh ngạc. Thời đại mạt pháp sau này, thiên địa linh khí dị biến, những đại năng thần thông kia ít đi rất nhiều, nhưng bàng môn tả đạo lại nghênh đón sự phát triển thật lớn. Giống như nhân tạo linh căn là một trường hợp cực tốt.

“Người đã có ngộ tính, cũng có cách, đại khái không bao lâu nữa có thể nắm giữ tinh tú trong đó. Ừm, những năm gần đây tuy rằng năm tháng trôi qua, nhưng cuối cùng vẫn không phải là gỗ mục.” Kiếm Ma thấy Vương Lục lĩnh ngộ cực nhanh, khen ngợi một hai câu, nhưng lập tức nói: “Đáng tiếc, người không có thời gian nắm giữ tinh tú.”

Vương Lục ngẩng đầu: “Sao vậy?”

“Bọn họ đến rồi.”

Đương nhiên bọn họ không phải là người khác.

Trong cơn sóng đen, một luồng sáng lóng lánh loá mắt. Chỗ sáng, kiếm thế Chu Thi Dao huy hoàng, như mặt trời chói chang mặt trời, chính là thượng phẩm linh bảo Đại Nhật Kim

Hoàng Kiếm Nữ Kiếm Triều, chân đạp sóng lớn, theo gió vượt sóng mà đến.

Mà ở sau lưng Chu Thi Dao, Kiếm Thần đứng chấp tay, pháp lực hỗn độn kích động quanh thân, cùng Chu Thi Dao chặt chẽ tương liên, vì Chu Giả cường hóa ra đủ loại thần thông thượng cổ.

Hai người thể tới hung hăng, sát ý sôi trào, quan trọng hơn là Chu Thi Dao cầm đầu, dưới sự phụ trợ của Kiếm Thần thành linh biểu hiện ra trường kiếm khí thể tiếp cận cấp Kim Đan chỉ thẳng xuống. Vương Lục đứng trước mặt chỉ cảm thấy trước mắt như núi cao thúc giục, kiếm thể cuộn cuộn không gì địch nổi. Vương Lục thấy vậy giật nảy mình: “Cái này so với điên rồ rồ”

Kiếm ma lạnh lùng nói: “Hừ, ta và Kiếm Thần tuy không thể chính diện giao thủ, nhưng có thể nâng đỡ người đại lý của bản thân. Chu Thi Dao được Kiếm Thần toàn lực giúp đỡ, lúc này có khí thể cấp Kim Đan không có gì lạ. Không cần lo lắng, lúc giao thủ ta cũng sẽ dốc toàn lực giúp ngươi.”

Vương Lục cười hắc hắc một tiếng, lặng lẽ té ra Khôn Sơn kiếm, tiến lên hai bước, bước chân chuyển động, khí thể toàn thân cũng nhấc lên, mặc dù dưới sự áp bách của Chu Thi Dao có vẻ lung lay sắp đổ, nhưng không gian trong vòng ba thước kiếm vẫn nằm trong sự khống chế của Vương Lục, tựa như đá ngầm dưới sóng lớn.

Mà lúc này, một luồng pháp lực màu xám ở phía sau Vương Lục lan tràn ra, tổng lượng mặc dù không nhiều, nhưng trong đó lại ẩn chứa thần thông huyền diệu làm cho người nhìn không thấu. Vương Lục bước đầu phân tích sơ bộ công pháp phá Thiên Thần kiếm tất nhiên nhận ra, đó chính là tuyệt học Bách Lê Kiếm Thần ngày xưa tung hoành Cửu Châu, Phá Thiên kiếm khí.

Kiếm khí chi nguyên này lấy từ trong Hỗn Độn, vừa có khả năng khai thiên tích địa, cũng có công lao sinh hóa, lúc này Kiếm ma phóng xuất ra Phá Thiên kiếm khí tự nhiên là lấy công hiệu của Phá Thiên kiếm khí, cường hóa thực lực cho Vương Lục, chống lại thầy trò Kiếm Thần.

“Buông Ngọc Phủ ra, thu nạp kiếm khí của ta, người ta hiện giờ tồn hại cùng hoại, chỉ có đồng tâm hiệp lực.”

“Nhất tồn câu tồn, đồng tâm hiệp lực? Nói hay lắm.” Vương Lục nhẹ gật đầu, theo lời mở rộng Ngọc phủ, đồng thời tiến lên một bước, cách Phá Lãng Chi Kiếm của Chu Thi Dao chỉ có mấy bước.

Khí thể hai phe như ánh sáng, không ai nhường ai, hắc vụ bị đè ép sôi trào hướng bên cạnh tản ra, Khôn Sơn Kiếm trong tay Vương Lục cũng run nhẹ. Cổ kiếm ngàn năm này ở dưới bầu không khí quyết đấu đỉnh phong, cũng không biết là hưng phấn hay là sợ hãi.

Nhưng mà sau một khắc, Vương Lục lại rung nhẹ cổ tay, khiến cho Khôn Sơn kiếm vẽ ra một đường cong thật nhỏ bé bé không đáng kể, động tác này trước khi lâm chiến có vẻ như còn có chút thời gian, nhưng trong đó lại ẩn chứa một đường kiếm ngữ. Đương nhiên, không phải dùng kiếm ngữ mà là kiếm ngữ bí truyền chỉ có tu sĩ Linh kiếm mới biết được, Vương Lục tin tưởng với năng lực của đại sư tử nhất định có thể nắm bắt được.

“Ta và người hợp lực, Trảm Kiếm Ma...”

Không sai, chính là Trảm Kiếm Ma, tồn hại cùng nhục? Ai sẽ cùng người tồn hại cùng đại sư tử của ta mới là đồng nguyên sư phụ.

Đây chính là chỗ lợi hại của Vương Lục, bất luận lúc nào cũng có một đầu óc tỉnh táo. Lúc trước Kiếm ma dùng ngôn từ làm rung động, lấy sự dụ hoặc của Phá Thiên thần kiếm, quả thật đã khiến cho Vương Lục động tâm, nhưng động tâm quy động tâm tư, sau khi bình tĩnh suy nghĩ, y vẫn có thể phán đoán được lý trí.

Nơi này không phải diễn võ trường điều ngũ hoa hương trên Linh kiếm sơn, so với công pháp cấp Tiên, tính mệnh mới là vị trí số một. Kiếm Ma Truyền Công nghe thì thật sự rất tốt, nhưng bởi vì một điểm này mà quên mất thân phận ma đầu của đối phương, quả thực ngu không bằng.

Về phần Phá Thiên Thần Kiếm? Ha ha, nếu người dạy bảo ta không cần lặp lại công pháp của tiên nhân, như vậy nếu ta bỏ

qua công pháp Vô Tướng công đồng thời rơi vào trật tự của Phá Thiên Thần Kiếm, chẳng phải là tự sát tai sao? Dù sao khẩu quyết nhập môn đã nghe qua rồi, một phần tiếp theo cùng lắm thì ta tiêu tốn mấy chục năm thời gian, chẳng lẽ Chung Thắng sáng suốt có thể sáng tạo ra thần kiếm, Vương Lục ta liền không sáng tạo ra được?

Cho nên, tác dụng của người cũng không quá lớn, lúc cần người chết, liền mời người đi chết đi.

Quyết định của Vương Lục không thể nói là không lợi hại, nhưng sau khi nhận được kiếm ngữ, kiếm thế của Chu Thi Dao không thay đổi, y nguyên chỉ thẳng về phía Vương Lục. Sư tử nhất thời cả kinh: “Sư tử, người cũng điên thật quá nhỉ?”

Cho dù không thu được kiếm ngữ của Vương Lục, đối với Chu Thi Dao mà nói, lựa chọn chính xác cũng nên là trăm kiếm ma trước, mà không phải trăm vương lục trước. Dù sao thì Vương Lục cũng là tùy tùng, kiếm ma mới là anh hùng.

Nhưng sau một khắc, rốt cục Vương Lục phát giác không đúng, hai mắt Chu Thi Dao trong suốt như nước, lạnh lẽo như băng, trong ánh mắt không có một tơ một hào giả, kiếm quang huy hoàng càng là quang mang chính đại, giống như muốn xuyên thủng Vương Lục đến nát bấy.

Người nhắm vào ta thật đó hả? Người bật hack kiểu này rồi, lục thân không chịu nhận à?

Vô luận lý giải khó hiểu, Vương Lục làm tu sĩ, hay là ứng đối đầu tiên, trên Khôn Sơn Kiếm lập tức sáng lên kiếm quang, đó là tiên thiên vô tướng kiếm khí, nhưng mà so với kiếm khí ngày xưa, lại nhiều hơn mấy phần duệ ý.

Kiếm ma ồ một tiếng, mắt lộ vẻ tán thành.

Vừa hoàn thành phân tích nhập môn Quyết, lập tức có thể hấp thu tinh túy trong đó, hóa nhập vào hệ thống công pháp sẵn có cùng tiến hành ứng dụng, tư chất ngộ tính bực này, không hổ là không linh căn.

Đáng tiếc, vẫn không đủ.

Sau một khắc, hai kiếm giao nhau, Vương Lục chỉ cảm thấy một cỗ lực đạo quỷ dị khó có thể chống cự đang dọc theo Khôn Sơn kiếm kích động mà đến, hoàn toàn đánh gãy bộ điều

của mình, điều này vốn nên hoàn mỹ không tỳ vết, vòng kiếm kiên cố như canh vàng bỗng nhiên xuyên qua.

Kiểm khí tiên thiên vô tướng mang theo trên thân kiếm có chứa vài phần Hỗn Độn Phá Thiên Kiếm Ý bị tán loạn toàn bộ, sau khi chịu thần uy vô thượng của Đại Nhật Kim Hoàng Kiếm của Chu Thi Dao, Khôn Sơn Kiếm bỗng nhiên hiện ra vết nứt, Kiếm Linh Lương Thu rên rỉ một tiếng, thân bị trọng thương.

Nhưng kiếm thế của Chu Thi Dao vẫn chưa dừng lại, kiếm quang huy hoàng của nàng không hề lệch đi chút nào, sau khi đánh tan vòng vây của Vô Tướng kiếm, đâm thẳng vào giữa trán Vương Lục, sát ý cường đại, dường như không đội trời chung.

Mà ở trước mắt sống chết, Vương Lục tuyệt không yếu thế chút nào, dù là kiếm khí Vô Tướng ban đầu rèn luyện đã tan vỡ toàn bộ, kiếm Khôn Sơn cũng không thể sử dụng tiếp... Nhưng hắn còn có bộ thân thể thiên chuy bách luyện này.

Tốc độ cao mà người khác khó có thể tưởng tượng nổi. Vương Lục bỗng nhiên cong cánh tay trái, hai ngón tay khép lại như kiếm, nghiêng nghiêng nghiêng đâm vào tiên kiếm trên Chu Thi Dao, chính là Vô Tướng Kiếm Chỉ.

Đây là tuyệt kỹ bảo mệnh chân chính, bỏ qua vũ khí, lấy thịt làm lá chắn. Dựa theo Vô Tướng kiếm bao quanh, kích cỡ càng co lại, quy luật lực phòng ngự càng mạnh, lúc này dùng hai ngón tay vận dụng Vô Tướng kiếm, vây kiếm ba tác là vững như thành đồng vách sắt thật sự.

Nhưng mà sau khi kiếm chỉ và đại nhật kim hoàng kiếm đụng vào nhau, cơ hồ là tuyệt động tan rã, hai ngón tay vô thanh vô tức bạo thành một đoàn huyết vụ, thiên chuy bách luyện Vô Tướng kiếm cốt vậy mà không chịu nổi một kích.

Mà về phương diện khác, một kiếm này của Chu Thi Dao cũng rất cuộc bị ngăn lại.

Đây mới là một hiệp...

Vừa rồi, Vương Lục đã tung hết thủ đoạn ra, trút toàn bộ Hỗn Độn Phá Thiên kiếm khí trong Ngọc phủ ra dọc theo ngón tay kiếm, cũng lấy Tam Thốn Vô Tướng Kim Cương kiếm làm

cốt, rốt cuộc mới miễn cưỡng ngăn được một kiếm như chào hỏi của đối phương, nhưng tiếp theo thì sao?

Hắn muốn kiếm thứ hai để ngăn Chu Thi Dao?

Nhưng mà kế tiếp, sự tình ngoài dự đoán lại phát sinh, Chu Thi Dao sau một kiếm lại không động thủ nữa, ánh mắt hiện ra vài phần mờ mịt, Đại Nhật Kim Hoàng Kiếm cũng buông xuống, nửa điểm chiến ý cũng không còn.

“Đi “

Thấy trạng thái của Chu Thi Dao không đúng, Kiếm Thần lập tức lên tiếng nhắc nhở, đồng thời, sử dụng hỗn độn kiếm khí điều khiển Chu Thi Dao bay về phía sau, trong lúc nàng còn đang hoảng hốt, thì nàng đã nhanh chóng rời xa đối thủ, kiếm quang màu vàng kim kia rất nhanh liền biến mất trong cơn sóng đen mờ mịt.

“Phù, được cứu rồi.”

Bên kia, Vương Lục buông tay trái trọng thương xuống, lắc đầu thở dài không thôi.

Giao phong chính diện, thua Chu Thi Dao cũng không hiểm lạ gì, nhưng hai kiếm giao nhau vừa rồi, Vương Lục lại có một loại cảm giác kỳ quái.

“Quái lạ, rõ ràng nói về sức mạnh thì không mạnh như vậy, nhưng Vô Tướng kiếm lại không chịu nổi một kích. Lúc xuất kiếm lại càng khó chịu, dường như mỗi loại biến hóa của Vô Tướng kiếm tiếp theo đều đã bị đối phương khắc chế từ lâu...”

Lúc này Vương Lục mới có chút hối hận lúc ở trên núi, không quan tâm đến vị đại sư tử như thần long thấy đầu không thấy đuôi này —— dù sao lúc ấy vừa mới ăn chút thiết thòi, lập tức chạy khắp núi nghe ngóng tin tức của đối phương, tính nhắm vào quá mạnh, có vẻ hẹp hòi.

Bất quá, công tác tình báo cần thiết vẫn đầy nhanh không ít, như Vương Lục đã từng nhớ sư phụ từng nói, đại sư tử nàng có một đôi mắt đẹp cả thế gian khó tìm.

Cùng lúc đó, ở một chỗ khác trong biển khổ mênh mông, Chu Thi Dao và Kiếm Thần thật vất vả mới dừng bước, đối mặt không nói gì.

Kiểm thần nhìn Chu Thi Dao vẫn mang vẻ mặt mờ mịt, bỗng nhiên thở dài, không biết nói thế nào cho phải, tư chất ngộ tính của đứa bé này có thể nói là tuyệt cổ khoáng đạt, nhưng hết lần này tới lần khác...

“Thật là kỳ quái.” Chu Thi Dao thu hồi Đại Nhật Kim Hoàng Hoàng Kiếm, hai bàn tay thon dài được rất nhiều người khen là thích hợp cầm kiếm nhất đặt trên mắt, nhẹ nhàng xoa bóp: “Tên Kiếm Ma Hồn Độn kia rõ ràng chỉ là một đoàn ma khí, tại sao lại cảm thấy có chút quen mắt?”

Một lát sau, Chu Thi Dao buông tay, thở dài.

“Đáng ghét thật, lúc đi thị nhãn đã vỡ rồi...”

...

Chu Thi Dao có đôi mắt đẹp cả thế gian khó tìm.

Hiện giờ Vương Lục chỉ nhớ sư phụ từng tràn đầy cảm khái nói một câu như vậy, bởi vì lúc ấy chỉ là nói chuyện phiếm sau khi ăn cơm, liên quan không sâu, cụ thể con mắt kia tốt như thế nào, sư phụ cũng không nói nhiều.

Bất quá, hiện tại nghĩ đến, cần gì nhiều lời? Đơn giản phân tích một chút, kết luận không khó được.

Chỉ cần nghĩ lại xem vị sư phụ của nàng là ai không phải đã thành rồi sao? Phong Niệm chân nhân của Linh Kiếm Chương môn chẳng phải là dùng cách mở mắt mù hay sao?

Theo lý thuyết, chuyện liên quan đến công pháp tu luyện của chương môn, hẳn là một cấp tuyệt mật, nhưng Vương Lục có một sư phụ vô cùng tốt, ở chỗ sư phụ, bất luận là tin tức bí mật gì, chỉ cần một bình linh tửu là có thể đổi được. Đôi mắt Phong Ngâm chân nhân tự nhiên cũng bao gồm bên trong.

Nghe nói, Phong Ngâm Chân Nhân đang tu hành một loại công pháp thần kỳ, dùng phương pháp đặc thù rèn luyện hai mắt, kết hợp Tinh Thần Đại Diễn Thuật, có thể trực tiếp nhìn thấu sương mù thời không, dự đoán tương lai biến hóa. Đến lúc đó hai gã tu sĩ tranh chấp, phong ngâm chỉ cần một cái mở mắt ra., Chỉ có thể nhìn thấu toàn bộ mưu tính của hắn, thu hết tất cả sách lược có thể dùng. Đương nhiên, loại công pháp này ngoại trừ yêu cầu cực kỳ hà khắc đối với tu sĩ ra, tác dụng phụ cũng mạnh đến thái quá, dù tu vi của Phong Ngâm chân nhân thâm hậu cũng khó có thể khống chế đôi mắt này, nếu không có Côn Lôn kính trợ giúp, cũng thoát ra được một cái trợn mắt mù.

Lúc đó sư phụ đối với việc chương môn tu hành môn công pháp này, đánh giá chính là hai chữ đùa giỡn, bởi vì công pháp này nhìn như cường đại, thời điểm thực chiến cũng không dễ dùng, trừ bỏ tác dụng phụ các loại không đảm tiêu, chỉ cần nhìn thấu sách lược đối thủ kỳ thật cũng không thể trực tiếp chuyển hóa thành thắng thế, bởi vì người nhìn xuyên, chưa hẳn nắm chắc được.

Chẳng qua hiện tại xem ra, sự phụ cảm khái đôi mắt đẹp của Chu Thi Dao cả thế gian khó tìm, chính là nhằm vào vấn đề này.

Phong Ngâm Chân Nhân lấy Tinh Thần Kiếm Điển Luyện Nhân, đi chính là con đường hậu thiên thần thông, thứ nhất là công pháp này cũng không hoàn thiện, cần chính hấn không ngừng khai sáng tâm, thứ hai là hậu thiên thần thông đi theo con đường nghịch thiên, một đường nhấp nhô không cần nhiều lời.

Nhưng nếu là thần thông Tiên Thiên thì sao? Như thân thể kiếm tâm thông minh không thể tưởng tượng nổi của Lưu Ly Tiên, uy lực kinh người, nhưng cũng không có vấn đề trí tuệ không liên quan gì tới thần thông Tiên Thiên. Nếu Chu Thi Dao có được thần thông Tiên Thiên, thì sẽ như thế nào?

Đại khái đây chính là bí mật vô địch trong thần kiếm của nàng.

Nói toạc ra thật ra rất đơn giản. Chu Thi Dao trời sinh thần nhãn, có thể nhìn thấu tất cả biến hóa của công pháp, cũng tìm ra lúc mấu chốt dùng toàn lực áp lên, Vương Lục mới dùng Vô Tướng kiếm pháp đi ngăn cản đại nhật kim hoàng kiếm của nàng. Kiếm pháp vốn mượt mà tự nhiên không chút sơ hở., Nhưng loại kiếm pháp vô thượng này, là thành lập trên phản ứng lực tùy thời, Vô Tướng kiếm là một loại kiếm pháp cương nhu tề, tinh tế cực kỳ nghiên cứu biến hóa, trong chớp mắt cần đưa ra phán đoán hữu hiệu. Vương Lục vốn rất am hiểu biến hóa lâm trận, nhưng nếu tất cả biến hóa đều bị người khác không biết được tiên tri nhìn trúng trong mắt, ưu thế nhất thời biến thành hoàn cảnh xấu.

Cho nên nàng mới cảm thấy khi song kiếm giao nhau, kiếm thế lưu loát bị người ta cắt đứt, Vô Tướng kiếm kiên cố như canh vàng cũng trong khoảnh khắc bị phá...

Mặc dù biết nguyên lý kiếm pháp của Chu Thi Dao thông thần, nhưng trong thực chiến vẫn thúc thủ vô sách, Chu Thi Dao không phải Lưu Ly Tiên, mặc dù cũng không dùng trí định đoạt, nhưng hiểu rõ vạn vật thần nhãn đủ để mọi thủ đoạn mưu lợi đều không thể nào trốn thoát.

Nếu thần nhãn của Chu Thi Dao không đại thành, có lẽ còn có cách để nghĩ, dù sao từ chỗ Phong Ngâm chân nhân cũng

không khó nhìn ra Thần Nhãn chỉ có giới hạn. Mà đại sư tử có thần thông trời sinh cường đại như thế, vài năm trước Linh Kiếm phái vẫn không dám thả nàng ra khỏi núi, có thể thấy được sau lưng những năm này đại sư tử bộc lộ tài năng, hiển nhiên thần công đại thành, đã là vô địch thiên hạ rồi...

Nếu dễ dàng bị người ta tìm được sơ hở như vậy, Linh Kiếm phái mới sẽ không thả nàng ra khỏi núi. Chu Thi Dao chung quy không phải loại người có thể để nàng tự sinh tự diệt như Vương Lục.

Cho nên, phải làm sao bây giờ...

Ngay lúc Vương Lục đang rơi vào trầm tư, kiếm ma lạnh lùng nói: “Đang suy nghĩ làm sao đánh bại đối thủ? Vấn đề đơn giản như vậy cần minh tư khở tưởng, đại khái là người lại đang suy nghĩ phương pháp mưu lợi, không có tư chất tuyệt thế, nhưng cả ngày đem tâm tư dùng ở bàng môn tả đạo, khó trách người chuyên này vô thành “

Phải là, ta một chuyện không thành, cho nên không bằng ngài thay đổi người đại lý? Đại sư tử Linh Kiếm phái Chu Thi Dao bên kia tư chất tuyệt hảo, chính là nơi thích hợp nhất để cuộc già vung vẩy nói góc tường, nếu đào góc thành công, chẳng những có thể ra tay hết sức, còn có thể tặng cho kẻ thù kí sinh một cái mũ xanh, nhất cử lưỡng tiện a...

Đối với lời trách cứ của Kiếm Ma, Vương Lục cũng lơ đãng, đồng dạng nói đến lần thứ hai, lực chấn nhiếp nhiều nhất chỉ có một phần mười.

Có thể chấn nhiếp được hẳn là đạo lý sau lời nói, mà đạo lý đã vạch trần, ngôn từ sẽ không đáng một đồng. Vương Lục vừa rồi ngay cả tâm giết người cũng có, đối với lời của Kiếm Ma thì sao để ý? Vấn đề về công pháp hẳn đã có tính toán, nói nhiều cũng vô ích.

Vấn đề đáng để hẳn quan tâm là vừa rồi hẳn định liên kết với đại sư tử để chém Kiếm Ma, vốn đã dự tính ổn thỏa, nhưng không ngờ bước đầu tiên đã bị sư tử bỏ một kiếm nát bấy. Rốt cuộc Chu Thi Dao đang phát điên vì cái gì?

Mặc dù quan hệ giữa hai người không tính là hòa thuận, nhưng cũng không thù không oán a. Nếu thật sự nói thù hận, lúc

trước Chu Thi Dao Cực Diễn kiếm ngữ đánh lui Vương Lục, đây cũng là nguyên do tốt để kết thù. Nhưng Vương Lục khoan hồng độ lượng, không chút tính toán, kết quả lại là Chu Thi Dao ra tay độc ác trước?

Mặc dù từng xảy ra vài lần xung đột, nhưng Vương Lục cũng không cảm thấy đại sư tử là loại người bụng dạ hẹp hòi, thị phi, dưới thanh kiếm không lưu tình này, nhất định có lý do đồng phòng tổ cáo, chỉ là, sẽ là cái gì?

Bất quá, vấn đề trước mắt cần suy nghĩ nhất không phải là vì sao đại sư tử động thủ, mà là tại thời điểm tình thế biến hóa kỳ lạ này nàng có năng lực tự bảo vệ mình. Lần trước Chu Thi Dao một kiếm phá vỡ phòng ngự lại dừng tay dừng tay, Vương Lục cũng không muốn đánh cược tiếp theo nàng có quyền chủ động tu dưỡng tốt như vậy nên không thể tùy ý rơi vào tay người khác.

Nhưng mà nghĩ lại, thực lực chênh lệch lại khiến người ta cảm thấy khó giải quyết, Chu Thi Dao thực sự quá mạnh, thậm chí sư phụ đánh giá nàng không thể chiến thắng, ngầm lại đã khiến người ta đau đầu.

“Hừ, dừng lại trong khung xương hiện có, người vĩnh viễn không có khả năng là đối thủ của nàng.”

Trong lúc Vương Lục đang do dự, kiếm ma lại bắt đầu nói chuyện như bình thường với hắn.

“Ý tưởng của ngươi vẫn không đủ rộng rãi. Không sai, sư tử người có Tiên Thiên thần thông đỉnh cao, lại có công pháp thích ứng phụ trợ, có thể nói tuyệt đối vô địch thủ trong cảnh giới tương đồng. Thế nhưng nếu nhìn một góc độ khác, nếu cảnh giới cao hơn nàng thì thế nào? Kiếm pháp của nàng lợi hại đến đâu, chẳng lẽ nàng có thể lấy cảnh giới Hư Đan chiến thắng tu sĩ Nguyên Anh?”

Vương Lục suy nghĩ một chút. Nếu như là Nguyên Anh hơi nhiều thì ví dụ như Chí Phong chân nhân năm đó cùng với các Trưởng lão Ngự Thú Tông không được sủng ái... Thật đúng là khó mà nói được.

Kiếm Ma nói: “Từ trước đến nay không linh căn được coi là linh căn đệ nhất thiên hạ, thế nhưng nó không có thần thông

Tiên Thiên đặc biệt cường đại, lại có yêu cầu hà khắc với công pháp, như vậy nó dựa vào cái gì để làm đệ nhất thiên hạ?”

Nói xong, không đợi Vương Lục trả lời, Kiếm Ma đã đưa ra đáp án: “Bởi vì tu sĩ có linh căn rất nhanh, hơn nữa từ trước đến nay chưa bao giờ gặp bình cảnh dù là Tiên Tàn Thủy Hoàng hay là thái tổ Đức Thắng, đều không có ghi chép vô địch thiên hạ trong cùng cảnh giới. Nhưng bọn họ căn bản khinh thường không muốn liềm cái danh vô địch thiên hạ cùng cảnh giới. Trong cùng cảnh giới nếu đánh không lại, tu hành mấy tháng, cao người ba bốn cảnh giới mới đến đánh, chẳng lẽ còn đánh không lại? Đức Thắng thái tổ theo Mông Tiên giới truyền pháp., Mở ra con đường tu hành, cuối cùng phi thăng chỉ ngắn ngủi hai mươi năm, so với tu sĩ phi thăng bình thường nhanh hơn gấp trăm lần tốc độ khủng bố này, bất luận kẻ nào cũng không phải là đối thủ. Khi những tu sĩ cùng thời điểm so sánh với ai mạnh hơn một bậc, tu sĩ không linh căn trong nháy mắt có thể đem bọn họ đến ngay cả bóng dáng cũng không nhìn thấy. “

Kiếm Ma nói, có chút tiếc hận nói: “Đáng tiếc vạn năm qua đi, thiên địa linh khí dị biến rất nhiều, chi thế Cửu Châu cũng không phải vạn năm trước, chỉ sợ cũng không có ai tái hiện huy hoàng của thái tổ Dracula... Nhưng cho dù không sánh bằng Thái Tổ Đức Thắng, thân là tu sĩ Không Linh Căn cũng không nên bị cửa ải khó khăn nhỏ nhỏ như vậy vây khốn... Công pháp Nhập Môn của Hỗn Động Phá Thiên Thần Kiếm người đã từng nghiên cứu, kế tiếp phải làm thế nào, trong lòng người biết rõ.”

Vương Lục đương nhiên biết rõ.

Chẳng qua là tiếp tục chào hàng Hỗn Động Phá Thiên Thần Kiếm của hắn. Lúc trước hắn truyền thụ chỉ là khẩu quyết nhập môn, mặc dù huyền diệu phi phàm, giống như vì Vương Lục mở ra một cánh cửa lớn hoàn toàn mới, nhưng nội dung sau cửa vẫn là một đoàn sương mù. Vương Lục tin tưởng có thể tự sáng tạo từ dưới khung xương hiện tại, nhưng thỉnh thoảng không phải ta với hắn., Muốn trong thời gian ngắn nhất tu ra thành quả, biện pháp tốt nhất đương nhiên là do bản thân Kiếm Ma truyền thụ phần sau công pháp. Nhưng chính bởi vì

bước đầu phân tích Phá Thiên Thần Kiếm, cho nên trong lòng Vương Lục mới có một nỗi lo.

Tư tưởng cơ bản của Phá Thiên Thần Kiếm hoàn toàn tương phản với Vô Tướng Công, quan niệm cơ bản của Vô Tướng Công là cực độ bảo thủ, ý tưởng thiết kế của nó chính là thông qua Vô Tướng Kiếm Cốt và công pháp tương quan của nó, xây dựng một tầng hàng rào không thể phá vỡ, cưỡng ép đè ép thiên địa linh khí vào trong cơ thể, mà Phá Thiên Thần Kiếm lại hoàn toàn trái ngược, lý niệm công pháp là tự do cực độ, cho dù là Cửu Thiên Thương Khung cũng không để trong mắt, kiếm khí vừa ra liền như mây xé trời.

Hai loại lý niệm xung đột, kết quả là, nếu thực sự muốn thâm nhập vào tu hành Phá Thiên Thần Kiếm, trước hết phải buông tha thành quả tu hành Vô Tướng Công, nói cách khác chính là tự phế công pháp. Đương nhiên, cũng không đến mức trong đêm một đêm trở về trạng thái Bạch Đỉnh, trên thực tế dựa theo suy tính của Vương Lục, Phá Thiên Thần Kiếm kiên dung hợp với Vô Tướng Công coi như không tệ...

Đang nghĩ tới đây, kiếm ma nói: “Nếu lo lắng vấn đề hiệu suất chuyển công pháp thì không cần nữa.

Nói xong, Kiếm ma đưa tay chỉ hắc hải vô biên bên ngoài ánh sáng.

“Đây là Khô Hải.”

Vương Lục sửng sốt: “Người không phải là muốn ta dùng mấy thứ đồ này để tu hành đấy chứ?”

Kiếm Ma nói: “Có gì mà không dám? Đây là tích lũy ngàn năm qua của Chung Thắng tu hành phồn hoa tang thương, nếu vận dụng được pháp thuật thì sẽ là trợ lực quan trọng đột nhiên tăng mạnh.”

Thấy Vương Lục trầm ngâm bất định, Kiếm ma lại nói: “Chú trọng tích lũy công pháp cơ bản là đúng, nhưng người nhất định không thể đánh đồng mình với người bình thường, đặc điểm của Không linh căn chính là nhanh, chỉ cần người có thể không chế được phương hướng lớn, bất luận tốc độ tăng nhanh bao nhiêu cũng không cần phải lo lắng không chịu nổi. Mà với ngộ tính của người trong tu hành, cũng không đến mức biến

thành biết nguyên nhân rõ ràng. Phải biết thế gian này tu tiên giả trên thế gian dù có tăng tốc thế nào cũng không cần phải lo lắng., Phạm là người có thành tựu đều có kỳ ngộ của riêng mình, khiến cho tu vi nhanh chóng tăng lên, vượt xa trình độ bình thường. Đức Thắng Thái Tổ thiên phú tuyệt thế vô song, lại có tiên giới truyền pháp, nhưng hắn có thể phi thăng hai mươi năm, cũng là nhờ phúc của mấy lần kỳ ngộ., Uy danh hắn trở thành đệ nhất nhân của đại lục Cửu Châu, dựa vào số lượng di sản không biết bao nhiêu vị tiên bối Chân Tiên, trong đó có mấy lần tu vi dưới bão táp, suýt chút nữa khiến căn cơ dao động, nhưng chung quy vẫn thuận lợi đạt tới một bước phi thăng kia. Đây chính là không linh căn chuyện cho tới bây giờ, e rằng đại lục Cửu Châu cũng không có nhiều di sản Chân Tiên chưa từng khai quật như vậy nữa., Chung Thắng Minh để lại hết thảy những điều này đối với người mà nói đã khó có thể đáng quý. Những thứ hắc triều thừa nhận đủ loại tình cảm tiêu cực trong ngàn năm qua Chung Thắng Minh, đồng thời cũng chịu được cảm ngộ ngàn năm của hắn, đối với ta và Kiếm Thần những thứ này vô nghĩa, nhưng đối với người, một cái tu hành không quá mười năm mà nói, là bảo vật vô giá. Người có thể thử hấp thu một ít, lấy công pháp Phá Thiên Thần Kiếm nghiền nó thành hỗn độn, sau đó lại hóa cho bản thân sử dụng.”

Vương Lục không nói gì, chỉ yên lặng vươn tay ra, xuyên qua cái bọc sáng bóng, tháo xuống một đóa hắc vụ.

Trong khoảnh khắc, biển máu vô biên vô hạn cuộn cuộn tràn vào Ngọc phủ, nuốt chửng toàn bộ y.

...

“Tốt lắm, đoạn Cửu Dương Phần Thiên Kiếm này ngươi đã nắm giữ tám chín phần hỏa hầu, Kiếm Linh Căn quả nhiên danh bất hư truyền, ngộ tính của ngươi trên kiếm đạo là cuộc đời ta hiếm thấy, cho dù ở thời kỳ toàn thịnh ta cũng không bằng ngươi. Mời sử dụng bản trạm đi.”

Trên một hòn đảo hoang giữa cơn sóng đen vô biên, ánh sáng vàng kim nhàn nhạt bao phủ một nửa quả cầu rất dễ làm người khác chú ý. Bên trong quả cầu, kiếm thần cầm một thanh trường kiếm bình thường chậm rãi vũ động. Mà ở bên cạnh y, đại sư tử Chu Thi Dao của Linh Kiếm phái cũng cất bước theo, động tác không khác gì kiếm thần, chỉ là đại nhật kim hoàng kiếm trong tay tỏa ra hào quang không thua gì mặt trời chói chang.

Trong lúc kiếm ma và Vương Lục gấp rút tu hành, tổ hợp của kiếm thần và Chu Thi Dao tự nhiên cũng không nhàn rỗi.

Cho dù từ thực lực, một tổ này chiếm ưu thế tuyệt đối, chiến lực của Chu Thi Dao vững vàng áp chế Vương Lục, mà kiếm thần kế thừa Chung Thắng Minh chính thống, theo lý nên có thần thông cao hơn kiếm ma. Nhưng kiếm thần cũng không buông lỏng chút nào, nắm chặt mỗi một khắc truyền thụ công pháp sở học của mình cho Chu Thi Dao.

Còn sở học bây giờ của hắn là thần kiếm cấp Tiên có tên là Cửu Dương Phần Thiên Kiếm.

“Bách Lê Kiếm Thần khi còn sống am hiểu nhất chính là Hỗn Độn Phá Thiên Thần Kiếm, đi chính là đại khai đại hợp, con đường phá thiên vô hạn, mặc dù uy lực cường đại, nhưng kiếm lộ lại không phù hợp với ngươi. Hơn nữa Tinh Thần Kiếm Điển mà ngươi tu luyện ở Linh Kiếm phái cũng đồng dạng là thượng cổ truyền thừa công pháp Tiên cấp., Uy lực cũng không dưới Hỗn Độn Phá Thiên Thần Kiếm, không cần phải thay đổi dây cung. Nhưng ngoại trừ công pháp nòng cốt, kiếm tu cao minh tất nhiên phải thân kiếm nhiều môn tuyệt học, mới có thể thu lấy sở trường chúng nhân. Kiếm linh căn trời sinh của ngươi lại có Tinh Thần Nhãn Thần Nhãn., Mỗi một môn

kiếm pháp, đạt được lợi ích đều vượt xa những người khác. Đáng tiếc hiện tại Cửu Châu, công pháp cấp tiên còn thừa không nhiều, chỉ sợ Tinh Thần Kiếm Điển Linh Kiếm phái các người cũng ngẫu nhiên đoạt được, không còn bộ thứ hai, không còn có bộ thứ hai., Tức là tuy kiếm pháp của người không được tinh thông, nhưng bây giờ ta truyền cho người mấy bộ kiếm pháp cấp Tiên, cấp Chuẩn Tiên, nếu người học được, hiểu thấu, cho dù cảnh giới tu vi không cách nào tiến triển ngày một ngàn dặm, nhưng chiến lực thực tế lại đột nhiên tăng mạnh.”

Nói xong, Kiếm Thần mỉm cười: “Đối với kiếm tu mà nói, cái gọi là cảnh giới căn bản không có ý nghĩa gì, cầm tiên kiếm trong tay, đối thủ chỉ có hai loại, một loại đã đánh được, một loại là không đánh được, chỉ thế mà thôi.”

Đối với điều này, Chu Thi Dao tràn đầy đồng cảm.

Con đường tu hành của nàng, ngay từ đầu đã không giống với những người khác, Linh Kiếm phái có vài tên chân truyền, ngoại trừ người kia vì đặc thù mà bị tận lực điệu thấp xử lý, nàng là người vào núi sớm nhất, cũng là người có sắc thái truyền kỳ nhất, nàng cũng không nhớ rõ chuyện đã được sư phụ mang về trên núi. Mãi đến mười tuổi, mới nghe sư phụ kể về chuyện của mình.

Đó là hai mươi năm trước, khi Phong Ngân chân nhân ra ngoài dạo chơi, ngẫu nhiên nhìn thấy một chỗ yêu nhân tà giáo lạm sát người vô tội trong thôn, tế luyện Ma bảo, thủ đoạn dị thường ác độc, lại tách người sống thành từng đám ma binh., Chặt thành thịt nát, mà lúc gió rít thổi tới, hơn một ngàn hộ nhân trong thôn trấn đều đã gặp phải độc thủ. Sau đó gió gầm thét trượng kiếm trừ ma, chém giết hơn trăm tên yêu tu lúc ấy hồn phi phách tán. Hai lão ma luyện huyết anh dưới kiếm của Hóa Thần chân nhân, ngay cả cơ hội binh giải thoát cũng không có. Nhưng sau khi tiêu diệt hết yêu ma., Phong ngâm dùng tiên pháp hóa giải oan hồn huyết ngục địa phương, lại ngoài ý muốn phát hiện, trong thôn lại còn có người sống đi theo chỉ dẫn của sinh linh. Hãn kinh ngạc phát hiện, có một cô bé bốn tuổi vẫn còn sống trong vòng vây của mấy thanh Ma binh kia, vẫn yên tĩnh đứng đó.

Phong Ngân chân nhân không hiểu chút nào đối với tên còn sống ngoài ý muốn này, vả lại không đề cập tới việc Ma binh tàn sát bừa bãi trong thôn tại sao lại bỏ qua cho nàng... Lúc ấy hấn cảm giác nơi đây không có sinh linh, liền sử dụng Tinh Trần kiếm khí quét sạch toàn trường, đem mấy trăm Ma binh tàn sát bừa bãi trong thôn hóa thành tro tàn, mà Tinh Trần kiếm khí không phân biệt địch ta, làm sao mà nàng còn may mắn sống sót được? Nhưng mà khi Phong Ngân nhìn kỹ lại, lại càng khiếp sợ không nói nên lời.

Cô bé kia, vào lúc yêu ma huyết tẩy thôn trang, đạt được thiên địa tạo hóa, kích hoạt kiếm linh căn mà kiếm linh căn trong truyền thuyết đại đạo thiên địa rót vào thân thể, che chở nó không bị kiếm gây thương tích, lúc này mới có thể bảo vệ tính mạng.

Dù là Phong Ngân chân nhân lấy tinh thần đại diện thuật nổi tiếng cứu châu, cũng không rõ rốt cuộc phải bao nhiêu trùng hợp mới có thể thành tựu kỳ tích như vậy. Đứa trẻ này, thế nhưng vào thời khắc mấu chốt nhất, kích hoạt kiếm linh căn ngàn năm chưa từng có của đại lục cứu châu - Có một số linh căn có phẩm cấp tuyệt hảo, cần có hậu thiên cơ duyên mới có thể kích hoạt. Mà linh căn mở ra, linh căn mới có thể kích hoạt., Đại đạo quán chú, kỳ thật thời gian vô cùng ngắn ngủi, nhưng chính trong khoảng thời gian ngắn ngủi này đã giúp nàng giữ được tính mạng, bảo vệ tương lai không thể hạn lượng, từ nơi sâu xa phảng phất như thật sự có một bàn tay đang thao túng Vận Mệnh chi tuyến, tạo ra kỳ tích khó có thể tin được.

Sau đó Phong Ngân chân nhân lập tức mang cô gái này về Linh Kiếm sơn, dùng quy cách cao nhất để bồi dưỡng, nhưng phương pháp bồi dưỡng lại khác rất nhiều so với những tu sĩ khác trong núi. Hấn cũng không để nàng đi tu luyện công pháp Tiên đạo, mà là lấy bí pháp bồi nguyên cho nàng, cũng không tiếc trả giá lớn để luyện chế Tiên Thiên Linh Đan, kích thích nàng mở ra Tiên Thiên thân thông, Tinh Thần Chi Nhãn.

Đợi sau khi căn cơ nàng vững chắc, nàng mới chính thức bắt đầu tu hành Tinh Thần Kiếm Điện, trong thời gian này tâm không phân tâm, ngăn cách với thế gian. Mà Phong Ngân chân nhân cũng chưa từng nói mấy vấn đề về cảnh giới gì đó với

nàng, nếu không phải thỉnh thoảng Chu Thi Dao giao lưu cùng đồng môn hoặc sư trưởng., Thậm chí nàng còn không rõ chuyện cảnh giới của tu sĩ phân chia ra sao, có lẽ lúc đó sư phụ đã nói như vậy: Kiếm tu thuần túy sinh ra, mà kiếm là hung khí, cho nên con đường tu hành của kiếm tu chính là một con đường chiến đấu., Mà trên chiến trường sẽ không có ai so đo cảnh giới, công pháp, trên chiến trường chỉ có hai loại người, một là người thắng, một là thất bại. Cho nên nàng cũng chỉ cần đem đối thủ chia làm hai loại hình, đánh qua, đánh không lại.

Mà thời gian Chu Thi Dao tu hành gần hai mươi năm, cũng đúng là trên một con đường đầy gai, mấy năm trước mặc dù chưa từng để nàng xuống núi rèn luyện, nhưng tu hành trên núi cũng không đơn giản, sư phụ thường xuyên mang đến một số đối thủ cường đại để nàng luyện kiếm., Mà kết quả mỗi một lần luyện tập đều là sau khi một vị sư thúc lên núi ngẫu nhiên nhìn thấy, chấn động, hai người trao đổi mới biết được, nguyên lai sư phụ bắt cho mình đối thủ, bất kỳ một cảnh giới nào đều vượt xa mình.

Nhưng mà, thì thế nào? Đối với kiếm tu mà nói, đối thủ chỉ có hai loại, đánh không lại. Mà không phải tu vi cảnh giới cao, tu vi cảnh giới thấp.

Chẳng qua, trên con đường tu hành cũng không phải thuận buồm xuôi gió, điểm khó khăn nhất chính là con mắt của tiên thiên thần thông vì nàng mở ra... Môn thần thông vô thượng này trong lịch sử cũng rất nổi danh, là một ít môn tiên thiên ẩn núp, hậu thiên thần thông kích thích, chỉ có kiếm linh căn có mức độ hiếm có hơn cả thiên linh căn bình thường mới có thể kích phát, nhưng thời gian và phương thức kích phát lại khó có thể đoán trước., Uy năng của thần thông tiên thiên vô hạn, không chế cũng khó, mà Tinh Thần Chi Nhãn rõ ràng là một môn thần thông khó không chế nhất từ trước tới nay. Trong sử sách, nổi danh nhất trong tu sĩ kích hoạt Tinh Thần Chi Nhãn là chương môn của Thượng cổ Tinh Thần Tông, bằng vào một đôi Tinh Thần Thần Nhãn, hấn quét ngang Cửu Châu chưa từng bại một lần, đáng tiếc trước khi hấn tọa hóa lại tự xưng là cả đời cũng không thể hàng phục được môn thần thông này., Cho đến lúc tọa hóa đều bị tác dụng phụ quấy nhiễu, đó vẫn là thiên địa linh khí nồng đậm, các tu sĩ sau khi trở thành chương môn mộng ảo gần như không gì không làm được, người kích

phát Tinh Thần Thần Thần Nhân cũng có một chút, nhưng không ngoại lệ nào chân chính hàng phục môn thần thông này, tiếc nuối chủ yếu là vì sự kích phát của Tinh Thần Nhân hoàn toàn không thể khống chế. Rất nhiều người là vào lúc phạm nhân mở ra thần nhãn., Nhưng một mực không ai biết, sau đó cuối cùng bị các tu sĩ phát hiện, cũng bỏ lỡ thời gian bồi dưỡng được môn hạ bồi dưỡng tốt nhất. Cũng có điều tuy bị phát hiện kịp thời, nhưng phương pháp bồi dưỡng không đúng, từ đầu đến cuối không thể trấn áp tác dụng phụ của thần thông, tu vi càng sâu, tác dụng phụ ngược lại càng mạnh...

Mà Chu Thi Dao quả thực được trời cao chiếu cố, khi nàng mở ra Kiếm Linh căn, Phong Ngân chân nhân đã kết luận nàng có hi vọng kích phát mắt ngôi sao, vì thế giong tan dùng Tiên Thiên Linh Đan là nhân công dụ dỗ kích phát thần thông. Mà ở trên đỉnh núi Tinh Thần của Linh Kiếm Sơn., Còn có một môn Tinh Thần Kiếm Điển do Thượng Cổ Tinh Thần Tông truyền thừa, trong đó ghi chép lại kinh nghiệm quý giá của nhiều người có được nhiều vị Tinh Thần Thần Nhân trong vạn năm qua. Phong ngâm lấy đây làm cơ sở, định ra sách lược trọn vẹn, chỉ cầu bồi dưỡng hoàn thiện thần thông Tiên Thiên của Chu Thi Dao.

Vì thế, Phong Ngân chân nhân thậm chí không tiếc tự mình tu hành, sau này phương pháp thần thông tu hành tinh thần nhãn, thông qua kinh nghiệm thân thể để hoàn thiện phương án bồi dưỡng Chu Thi Dao. Mà sau khi nỗ lực vô tư, hắn cũng đã tìm được một con đường.

Tiếc nuối của tiên nhân chủ yếu là uy năng của thần nhãn và tác dụng phụ luôn hỗ trợ lẫn nhau, rất khó tách rời được, áp chế tác dụng phụ để cường hóa uy lực. Thử nghiệm trước đây vạn năm cũng không thể thành công, Phong Ngân sau khi nghiêm túc cân nhắc liền quyết định làm ra con đường riêng.

Thời đại mạt pháp về sau, luận tu vi cá nhân, người ngày nay không bằng cổ nhân, nhưng ở rất nhiều lĩnh vực tinh xảo khéo léo lại có tiến triển đột phá, mà con đường phong ngâm lựa chọn chính là xây dựng dưới bối cảnh như vậy, đơn giản mà nói, chính là một đôi mắt tinh xảo đoạt thiên công.

Tác dụng phụ của Tinh Thần chi nhãn là hiểu rõ tương lai, không thể tránh khỏi thấy được vô số khả năng trong tương

lai, khiến cho trong tầm nhìn hoàn toàn mơ hồ, loại mơ hồ này không cách nào thông qua bất luận năng lực cảm giác nào để loại bỏ. Dưới tác dụng của mắt tinh thần, ngũ giác đồng thời bị ảnh hưởng, bất luận là nhìn thấy hay nghe thấy đều là một đoàn trọng ảnh, muốn tìm được tin tức hữu dụng thật sự rất khó khăn.

Tiền nhân bất luận cố gắng thế nào đều không thể áp chế tác dụng phụ cường đại này, nhưng trong tay Phong Ngân Kính lại thông qua một bộ Côn Lôn Kính kỳ diệu đạt được hóa giải. Côn Lôn Kính là thượng cổ tiên bảo, đồng dạng có năng lực hiểu rõ tương lai, vì vậy sau khi Phong Ngân Kính cải tạo, đeo ở trước mắt, thông qua thời đại mạt pháp về sau mới phát minh thiên chân pháp, một lần hành động tiêu trừ số lượng lớn hư ảnh vô dụng, đạt được đột phá huy hoàng vạn năm chưa từng có.

Nếu không xuất phát từ vấn đề bảo hộ đệ tử, không truyền phương pháp này cho mọi người, chỉ bằng một chiêu sáng lập này, Phong Ngân chân nhân đã chiếm được vị trí quan trọng trong chấp bản học thuật của Vạn Tiên minh.

Đương nhiên, với tu vi của Chu Thi Dao, muốn tế luyện tiên bảo như Côn Lôn kính thì không biết phải tới năm nào tháng nào nữa, nhưng nàng là tiên thiên thần thông, con đường và phong ngâm khác nhau. Từ lúc còn rất nhỏ nàng đã bắt đầu đeo thị lực khác nhau, những con mắt này không ngoại lệ đều xuất ra từ tay Phong Ngân chân nhân, đều là phỏng chế phẩm của Côn Lôn kính, phẩm cấp cũng không cao, vừa vặn tương xứng với tu vi hồi đó của Chu Thi Dao.

Mà dưới sự trợ giúp của tầm mắt, Chu Thi Dao rốt cục có thể điều khiển thần nhãn thuận lợi, cũng có uy phong vô địch của thần kiếm. Tuy nhiên sau lưng vô địch vẫn có một tiếc nuối nho nhỏ.

Đó chính là lúc Chu Thi Dao dựa vào ngoại vật, đeo kính mắt vào, thần kiếm của nàng vô địch, nhưng nếu không còn hình bóng trong tầm mắt nàng khi mười tuổi, thì đây là lần đầu tiên nàng đeo kính mắt cho nàng. Sự phụ bắt được một con bạch viên linh dị phi phạm làm đối thủ., Thân hình bạch viên kia có quái lực, thân hình như gió, nếu dựa theo tiêu chuẩn cứng rắn, một đầu bạch viên có thể dễ dàng đánh ngã mấy chục con Chu

Thi Dao mới vừa đạt tới Đoán Thể kỳ. Nhưng phong ngâm lại giống như đối với Chu Thi Dao có mười phần tin tưởng, đem Bạch Viên và Chu Thi Dao đặt lên núi, liền tự tin tràn đầy vắn du trong lòng đất. Mà kết quả thực chiến cũng làm người ta thất kinh.

Ngày đầu tiên, con vượn trắng kia bị gió thổi tới bắt một ngọn núi tinh thần, chính là lúc chưa tỉnh hồn. Tuy trên núi chỉ có nó và Chu Thi Dao nhìn qua vô hại, nhưng nó thủy chung không dám hành động thiếu suy nghĩ. Mãi đến khi màn đêm buông xuống, ngửi được mùi cơm trong phòng trúc nó liền không kiềm chế được mà đi vào, kết quả thiếu nữ cầm một cây gậy trúc trong tay, đánh cho bạch viên tè ra quần, khí lực mười phần ngay cả một phần cũng không phát huy được.

Ngày thứ hai bạch viên đã có chuẩn bị mà đến, đồng dạng cầm một cây gậy trúc, bồng pháp đúng là tinh diệu vô cùng. Thiếu nữ bình tĩnh không sợ hãi, vẫn là một cây gậy trúc xanh tươi nghênh địch, lúc đó nàng thậm chí còn chưa chính thức tập luyện kiếm pháp, lại đem Bạch Viên Bồng phá hết, đánh cho da tróc thịt bong.

Ngày thứ ba, bạch viên cầm trong tay hai cây gậy trúc một dài một ngắn, thế công hung mãnh, thiếu nữ ứng đối càng thêm thông dong tự nhiên, bạch viên bị một gậy đâm trúng phần bụng, suýt nữa đánh ra phân.

Ngày thứ tư, bạch viên kỳ lộ, hóa thân thành bạch lộ viên kỳ sĩ, khí thế hung hăng. Thiếu nữ gậy trúc điểm nhẹ, bữa tối là thịt nai hầm đỏ.

Ngày thứ năm, con vượn trắng không chịu được nhục nhã nhân lúc đêm tối trộm đi tầm mắt của thiếu nữ.

Ba tháng sau, Chu Thi Dao từ trên giường bệnh chậm rãi đứng dậy. Lúc này nàng đã chữa khỏi xương cốt hai chân, nối lại xương cổ tay đã đứt gãy, vết sẹo trên mặt cũng biến mất, bịt mắt phải cũng lấy xuống. Đồng thời, một giáo huấn suốt đời luôn khắc ghi trong lòng nàng.

...

Rất nhiều người hiểu lầm về sự tồn tại của kiếm tu.

Bọn họ cho rằng kiếm tu lấy kiếm nhập đạo, chẳng khác nào là dựa vào ngoại vật để tu thành Đại Đạo. Kỳ thật một thứ trong kiếm, đối với kiếm tu chân chính thì đây không phải là công cụ hoặc là cơ thể bình thường, đã đạt tới cảnh giới Nhân Kiếm Hợp Nhất., Kiếm trong tay tuyệt không phải ngoại vật, tự nhiên không thể nói ngoại vật nhập đạo. Trên thực tế, kiếm tu chỉ sợ là một đám tu sĩ nhiều nhất trong thiên hạ không phải là ngoại vật giả, chỉ cần kiếm ở trong tay, cho dù toàn thân không có một cái pháp bảo cũng không quan trọng.

Tương tự, đối với Chu Thi Dao mà nói, ý lại ngoại vật quá độ khó có thể dễ dàng tha thứ, có mắt không, thực lực của nàng phán như trời đất, nếu ngày sau người khác cố ý nhằm vào điểm này, chẳng phải chỉ có con đường chết sao?

May mà Phong Ngâm chân nhân đã có sắp xếp từ trước, theo tu vi của Chu Thi Dao không ngừng tiến bộ, tầm mắt cũng biến hóa theo, tuy tính năng ngày càng mạnh, nhưng thể tích càng ngày càng nhỏ, cũng càng bí mật. Sau khi Chu Thi Dao dưỡng thành kiếm thai, lại đạt tới Hư Đan, thì đeo cặp mắt ẩn hình vào. Chỉ nhìn từ bên ngoài, ai cũng đoán không ra nàng có tai họa ngầm như vậy. Hơn nữa ánh mắt thu phát tự nhiên, không cần lúc nào cũng có thể thu hồi, tránh nguy hiểm.

Dựa theo phong ngâm suy luận, nếu đã đến cảnh giới Kim Đan, trong cảnh giới ngưng tổ Đại Đạo và Kim Đan của Ngọc phủ, Chu Thi Dao hoàn toàn có thể dựa vào cơ duyên này, hóa pháp bảo ngoại vật vào trong kim đan, đến lúc đó tầm mắt của hư tượng sẽ trở thành một đạo thần thông của nàng. Cho dù không phải vật bên ngoài, dù là ai cũng không cách nào tổn hại hoặc cướp đoạt, tai họa ngầm duy nhất cũng hoàn toàn tiêu trừ.

Chỉ tiếc hiện tại Chu Thi Dao không còn là Kim Đan, tầm mắt vẫn là thiếu hụt quan trọng của nàng. Khi nàng tiến vào chỗ sâu trong khu mộ Thái Cổ, ánh mắt nàng vì trùng hợp mà vỡ nát, khiến cho ánh mắt nàng trở nên mờ lung bất định.

Tuy nhiên lúc này Chu Thi Dao không còn là thiếu nữ non nớt lúc nàng gặp Bạch Viên hơn mười năm trước nữa, dù cho trông mắt bị nghiền nát, thực lực của nàng vẫn là cường đại mà người khác khó có thể sánh bằng.

Về phần nguyên nhân? Rất đơn giản, Chu Thi Dao có được Tinh Thần nhãn đã trên mười năm, mười năm qua ngoại trừ một số thời điểm cần thiết, đại bộ phận thời gian, Chu Thi Dao thật ra không cần phải đeo mắt.

Thời đại Thượng Cổ, Chương môn Tinh Thần Tông cũng không thể hóa giải tiên bảo tai hoạ ngầm, hoàn toàn dựa vào năng lực bản thân đi đối kháng với tác dụng phụ của Tiên Thiên Thần Thông, sau đó từ đầu đến cuối vẫn không trừ bỏ được tai hoạ ngầm., Nhưng hẳn vẫn có thể quét ngang Cửu Châu. Đạo lý này đồng dạng. Hơn nữa, mặc dù sát chiêu lớn nhất của Chu Thi Dao là Tinh Thần Nhãn, nhưng điều này không có nghĩa là không có thần nhãn nàng ta đều không có chỗ đứng, nàng trời sinh kiếm linh căn., Tu hành là kiếm điển tinh thần cấp Tiên phối hợp cực cao, trong tay là linh bảo thượng phẩm Đại Nhật Kim Hoàng Kiếm, lấy thuộc tính cứng rắn mà nói, cho dù là Lưu Ly Tiên cũng chưa chắc mạnh hơn nàng. Nếu không có kiếm linh của Đại Nhật Kim Hoàng Kiếm đang ngủ say, nàng phối hợp với kiếm linh, thực lực còn có thể nâng cao một bước.

Mà Chu Thi Dao gần như vô địch, đối thủ của nàng dường như hoàn toàn không đáng lo.

“Đợi ngươi tiêu hóa xong Cửu Dương Phần Thiên Kiếm, chúng ta lại đi một lần, lần này cần phải tiêu diệt đối thủ, không cho bọn hắn cơ hội thở dốc. Kiếm Ma tuy không kế thừa chính thống nhưng cùng ta đồng nguyên, hơn nữa thủ đoạn bách vô cấm kỵ, rất có thể có công phu bàng môn tà đạo, đêm dài lắm mộng.”

Chu Thi Dao cũng không có ý kiến gì với chuyện này, dựa theo lời nói của Kiếm Thần, muốn thoát ra từ trũng Thái Cổ, cũng chỉ có cách tiêu diệt đối thủ có ma khí toàn thân. Mà một trận chiến vừa rồi, ma khí kinh người kia thậm chí trong ánh mắt mờ mịt lung của nàng cũng có thể nhìn ra, hoàn toàn phù hợp tiêu chuẩn trăm yêu trừ ma mà sư phụ thường xuyên nói với nàng.

Nhưng chẳng biết tại sao, khi nàng sắp đánh ra vết thương trí mạng, bản năng cảnh giác lại khiến nàng không thể không dừng tay.

Trong lúc không có kính mắt trợ giúp, tác chiến của Chu Thi Dao chỉ dựa vào bản năng, nàng cùng thân nhân của ngôi sao kết hợp được mười năm, thân thể này đã lưu lại dấu ấn cực sâu, cho dù chỉ dựa vào một chút trực giác mộng lung cũng có thể giúp nàng bình an vô sự.

Nhưng lần này, trực giác của nàng lại nói cho nàng biết không nên ra tay.

Vì sao? Điều này hoàn toàn không có lý do gì. Chu Thi Dao thật sự dùng phương pháp sư môn truyền thụ cho mình đã vài lần kiểm tra, xác nhận cũng không phải là vấn đề công pháp. Đồng thời, có Kiếm Thần ở bên cạnh trông coi, cũng không bị pháp thuật ác độc gì quấy nhiễu...

Rốt cuộc là vì sao?

Vấn đề này từ đầu đến cuối Chu Thi Dao không tìm được đáp án, nhưng nàng không cần nữa. Nàng là kiếm tu, không phải học sĩ, gặp vấn đề phải dùng kiếm chém ra, tay cầm trường kiếm, thẳng tiến không lùi.

“Ta, được rồi.”

Đợi đến lần cuối cùng Chu Thi Dao xác nhận trạng thái không sai, nàng ta mới mở miệng nói ra.

Mà thấy Chu Thi Dao chỉ trong mười mấy canh giờ đã tu thành Cửu Dương Phần Thiên Kiếm, cả người như đặt mình trong lửa nóng, khí thế cũng theo đó tăng lên tới đỉnh phong, Kiếm Thần vui mừng gật đầu: “Được, chúng ta lại đi một lần, không nên hạ thủ lưu tình...”

Mà ở một chỗ khác trong bể khô, Kiếm Ma đang thở dài một tiếng.

“Tới đúng lúc lắm rồi.”

“Đúng là vừa vặn, sớm hơn mấy canh giờ nữa, cũng chỉ có thể làm phiền lão nhân gia ngài một phen.”

“Hừ, chính là vì chênh lệch thời gian này, lần trước bọn hã không công mà lui, bất luận là nguyên nhân gì, cần thận một

chút, bọn hắn có khả năng nhất chính là lựa chọn tổn hao một khoảng thời gian để cường hóa thực lực., Kiếm linh căn của Chu Thi Dao được trời cao chiếu cố, thích hợp nhất cho việc học tập các loại kiếm pháp mà Chung Thắng lúc còn sống, mỗi khi học thêm một bộ, thực lực liền tăng lên một cấp, chắc chắn chiến đấu tiếp theo cũng tăng thêm vài phần... Chỉ tiếc là hắn không biết, chỗ tốt mà Không linh căn của người tìm được ở đây.”

Trong khi nói chuyện, ánh mắt Kiếm Ma quét về bốn phía, trong lòng khẽ run lên.

Chỉ thấy biển hắc vụ trước kia vô biên vô hạn, trong phạm vi hơn mười dặm thình lình đã biến mất hơn phân nửa, đã có dấu hiệu khô kiệt, mà không cần phải nói, đây đương nhiên là kiệt tác của Vương Lục.

Mặc dù phương án lấy hắc triều trợ giúp tu hành là Kiếm Ma đưa ra, nhưng bản thân Kiếm Ma cũng không ngờ không linh căn lại lợi hại như vậy, ngăn ngừa mười mấy canh giờ đã thu nạp lượng hắc vụ lớn như thế, hơn nữa đều luyện hóa, biến thành thần thông của mình.

Cho dù là một Kim Đan chân nhân thời thượng cổ, bị lượng lớn khói đen trùng kích, sợ là cũng phải điên cuồng. Nhưng Vương Lục dễ dàng thu nạp, trấn áp, luyện hóa tất cả khói đen, cũng không nhìn thấy nửa điểm tác dụng phụ, tiềm lực quả thực sâu không thấy đáy.

“Đáng tiếc nơi đây bị pháp thuật cấp Tiên phong bế, không cách nào câu thông với thiên địa đại đạo, nếu không người hoàn toàn có thể dựa vào những hắc vụ chi hải này trực tiếp trùng kích cảnh giới Kim Đan.”

Vương Lục lại không để ý nhún vai: “Kim đan không phải Kim Đan thì có cái gì gọi là như thế? Với trình độ hùng hồn của pháp lực, ta đã gấp mười lần lúc trước, cho dù là Kim Đan chân nhân bình thường cũng không bằng ta lúc này. Tuy rằng còn khiếm khuyết một ít thần thông cảnh giới Kim Đan, nhưng vừa rồi hấp thu tiêu hóa những sương mù đen kia, ta cũng đã luyện thành thần thông của mình, vừa tiến một bước thì vừa vọt lên hàng ngũ. Bây giờ ta coi như là kim đan rồi, xin gọi ta là Vương Lục chân nhân.”

“Hừ, cho dù có thực lực Kim Đan, cũng không thể sơ suất.”

Vương Lục cười cười: “Yên tâm, sự lợi hại của sư tỷ ta đã trải qua quá nhiều lần rồi.” Nói xong, nụ cười dần dần thu lại:

“Cho nên lần này, như ngài nói, ta đã dùng thực lực tuyệt đối từ trên người tỷ ấy nghiên qua.”

Kiểm Ma lạnh lùng cười một tiếng: “Hừ, thú vị, cuối cùng cũng coi như có chút dáng vẻ, thôi được, để ta kiến thức xem thần thông mà ngươi mới luyện thành có mấy phần uy lực.”

Vừa dứt lời, xa xa một vệt kim quang chiếu sáng sương mù đen, vẫn là Chu Thi Dao, vẫn là Đại Nhật Kim Hoàng Kiếm mở đường, kiếm quang chỉ, sương đen ùn ùn tránh lui, nữ tử trong sương mù đen bao bọc cấp tốc đi, so với cưỡi thuyền da đen còn nhanh hơn mấy phần.

“Chặc chặc, không hổ là Linh Kiếm đại sư tỷ, đi đến đâu mà quang mang vạn trượng vậy.”

Lúc này đây, Vương Lục khoanh tay đứng, trong lúc nói cười thì bình tĩnh tự nhiên, giống như thật sự có nắm chắc tất thắng. Mà ở phía sau hắn, Kiếm Ma lại không thể nắm chắc thắng lợi như Vương Lục.

Vừa rồi toàn bộ quá trình Vương Lục luyện hóa sương đen thành thần thông, hắn đều thấy trong mắt. Bởi vì thời gian có hạn, Vương Lục cũng chưa kịp thay đổi dây cung, buông xuống rất nhiều Vô Tướng công trời buộc, thậm chí ngay cả Tâm Ma đại thê cũng không giải trừ. Mà kết hợp với suy nghĩ của Phá Thiên Thần Kiếm, ở trên cơ sở ban đầu làm ra cải tiến cực lớn.

Dùng ví dụ đơn giản để ví dụ, tương đương với xây một tòa đình viện trên nền đất của Vô Tướng Công Hỗn Độn Phá Thiên Thần Kiếm, nhìn qua quả thực có chút dở ương ương, nhưng hiệu quả... Lại có hiệu quả đến kỳ lạ, chỉ là trước khi trải qua kiểm nghiệm thực chiến, nói cái gì cũng là hư. Vương Lục lợi hại, Chu Thi Dao cũng không đơn giản ah, nếu không Kiếm Thần cần gì phải lựa chọn Chu Thi Dao làm đồng bạn chứ?

Một lát sau, tổ hợp Chu Thi Dao và Kiếm Thần lần nữa đi tới trước mặt Vương Lục.

Mà lần này, Vương Lục cũng không có bị động tiếp chiêu, khi đối phương tới gần hắn trăm trượng, gã liền chủ động ra tay.

Theo hắn đưa tay phải ra, Chu Thi Dao và Kiếm Thần trong phạm vi trăm trượng bỗng nhiên cảm thấy bốn phía không gian kích động.

“Trận pháp đã bố trí trước à? Vô thanh vô tức, cũng có chút bản lĩnh.” Kiếm Thần cau mày, bọn họ chủ động tấn công, đương nhiên đã chuẩn bị sẵn sàng để người ta thoải mái chờ đợi lao động, đối thủ mạnh yếu hơn mình, chắc chắn phải thông qua bố trí trận pháp để tìm lại cân bằng, bởi vậy Kiếm Thần đã sớm nghĩ đến khả năng đánh một trận cứng rắn. Chỉ là không ngờ trận pháp của đối thủ lại bí mật như vậy, khiến người ta hoàn toàn không phát hiện ra.

Nhưng ngay sau đó, Kiếm Thần giật mình: “Không đúng, đây không phải trận pháp, đây là... bản mệnh thần thông? Bản mạng thần thông cảnh giới Hư Đan?”

Không kịp nghĩ nhiều, kiếm thần muốn dùng Phá Thiên kiếm khí ảnh hưởng tới Chu Thi Dao, lệnh nàng tạm lánh mũi nhọn. Nhưng không ngờ sau khi cảm nhận được sự thay đổi của không gian, lông mày Chu Thi Dao khẽ nhúc nhích, trái lại càng thêm cấp tốc hướng về phía trước phóng tới.

Cùng lúc đó, thế giới ánh sáng và bóng loáng trước kia cứ thế sụp đổ, thay vào đó là một vùng đồi núi nhuộm màu máu hoang vu. Trên mặt đất Vu Hạc dựng đứng vô số binh khí tàn phá - không ngoại lệ là kiếm, giống như từng ngôi mộ thê lương.

Thế giới này cực kỳ nhỏ hẹp, không gian cũng chỉ có phạm vi trăm trượng, nhưng mà biên giới lại do vô số tàn kiếm to lớn đúc thành lồng giam, nhìn không thể phá vỡ.

Mà Vương Lục thì ở trung tâm thế giới, mở bàn tay ra, hướng về hai vị khách không mời mà khom người nghênh đón.

“Hoan nghênh đến với thế giới của ta.”

...

Không gian bốn phía đột nhiên thay đổi, Kiếm Thần lập tức ý thức được đây là đối thủ kích phát bản mệnh thần thông.

Cái gọi là thần thông, kỳ thật chính là một loại dị năng tương đối cao giai, mà bản mạng thần thông, chính là tu sĩ lấy ** lực đem dị năng chạm khắc ở bên trong Ngọc phủ, cùng bản thân tồn tại dày đặc không thể phân chia, giống như một người tự mình ghép thêm một tay, một con mắt. Bản mệnh thần thông thiên biến vạn hóa, có quá nhiều khả năng, có quá nhiều khả năng có quá nhiều., Nói chung chỉ có cảnh giới Kim Đan trở lên mới có thể khắc ra một môn thần thông trong Ngọc phủ, Vương Lục dùng cảnh giới Hư Đan kích phát bản mệnh thần thông, thật sự làm người ta khó có thể tin, nhưng cũng chỉ có bản mệnh thần thông mới có thể vô thanh vô tức thay trời đổi đất, khiến cho Kiếm Thần đều bất ngờ.

Không hơn không kém bản mạng thần thông, hơn nữa còn là bản mệnh thần thông trong các con đường, là loại không gian quý dị đa biến nhất. Theo cảnh tượng xung quanh đột nhiên biến hóa, kiếm thần lập tức phán đoán ra.

Đối phương không thành tựu kim đan, bản mạng thần thông này có lẽ không liên quan đến ứng dụng của Đại Đạo pháp tắc, nhưng ở trong không gian nhân tạo quý dị này, nhất định có thể phát huy tác dụng của đối phương, bất lợi cho việc phát huy sự tồn tại của bản thân, nếu cẩn thận, tốt nhất là không bị bản danh thần thông này bao vào, cho dù không cẩn thận bị bao vào, cũng nên phá vỡ hàng rào, rút khỏi phạm vi thần thông.

Với năng lực của Chu Thi Dao, rất khó tưởng tượng ra thứ gì có thể giam cầm nàng, sau khi rút ra lại chậm rãi, hoặc là phóng kiếm khí ra ngoài công kích ở ngoài trăm trượng, hoặc là đợi thần thông có hiệu lực biến mất... Nhưng nàng hết lần này tới lần khác không có lựa chọn như vậy, mà là dùng phương thức trực tiếp nhất, cũng là phương thức hào phóng nhất ứng phó.

Xông thẳng vào mặt.

Bất kể đối thủ đùa bỡn bao nhiêu chiêu trò cũng không sao cả. Nàng là kiếm tu, trường kiếm trong tay, kiếm tu thẳng tiến không lùi.

Đối với việc này, Vương Lục đã sớm đoán trước.

“Hoan nghênh đến với thế giới của ta.”

Khi Vương Lục dứt lời, trong phiên thế giới trăm trượng này lập tức có biến hóa nghiêng trời lệch đất, ngàn vạn thanh kiếm sắc bén chui từ dưới đất lên, lấy thân thể tàn phá của mình nghênh đón thẳng tắp đối thủ, trong lúc nhất thời lợi kiếm như mưa, phong bế thế xông đến của Chu Thi Dao lại.

Bởi vì đã sớm đoán trước, cho nên thời cơ mưa kiếm này quá tốt, Chu Thi Dao xông tới đã đủ nhanh, vẫn bị những phi kiếm đột nhiên xuất hiện này bao vây.

Phi kiếm rất nhiều, hơn nữa mỗi một khẩu đều ẩn chứa lực lượng rất mạnh, hoàn toàn không vì số lượng mà lộ vẻ phân tán, ngược lại, bởi vì số lượng đông đảo, khiến cho người ta tránh không thể tránh, kiếm quang lóe ra, sát khí lạnh lạnh.

Được rồi.

Kiếm ma đứng sau lưng Vương Lục thầm khen ngợi một tiếng.

Tiểu tử Vương Lục này đã đạt được con đường bảo vệ toàn bộ Vô Tướng Công từ lúc mới bắt đầu tu hành. Mà năm năm trước, sau khi phát đại thê Tâm Ma, căn bản hẳn cũng không có chủ động phát động công kích bất kỳ lần nào.

Năm năm chưa từng tấn công, không ngờ hôm nay vừa ra tay đã bộc lộ tài năng, hẳn căn cốt lực lượng thân thể trong khối đen đã được phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, mưa phi kiếm này chính là một loại khí thể nghiền ép, lấy lực lượng ưu thế áp chế đối thủ, so với cuồng kiếm tu đi theo con đường công toàn không kém chút nào. Tiểu tử này, quả nhiên là kẻ tiến công trời sinh.

Bất quá về phương diện khác, hẳn cũng là người mưu lợi trời sinh... Lúc này tâm ma đại thê vẫn còn tồn tại, theo lý thuyết không thể chủ động lấy công pháp Tiên đạo đả thương người, nhưng hẳn lại dựa vào bản mệnh thần thông này, tìm ra sơ hở.

Bổn mạng thần thông, bổn mạng thần thông, không gian trăm triệu lúc này tựa như thân thể Vương Lục, mà Chu Thi Dao cùng Kiếm Thần thì là dị vật xâm nhập trong cơ thể.

Nếu là ở trong cơ thể, rất nhiều chuyện liền có ngoại lệ, Vương Lục chủ động khởi xướng tiến công bọn họ, giống như kháng thể độc tố dũng mãnh bài xích xâm lấn, thiên kinh địa nghĩa, chuyện đương nhiên.

Một chiêu này, linh cảm vẫn là một trận chiến ở Vân Đài sơn, sư phụ dùng trăm triệu kiếm vây bắt Chấp pháp trưởng lão Ngự Thú Tông. Lúc ấy Vương Lục đã nghĩ, nếu Vô Tướng Kiếm có thể dùng phương thức phòng ngự phản kích tạo thành sát thương, vậy nếu mở rộng phạm vi phản kích vô hạn thì sao? Đương nhiên, pháp lực mở rộng vô hạn quanh kiếm bao quanh cần, ngay cả bản thân sư phụ cũng không làm được, nhưng ít nhất cũng có thể khai thác ý tưởng một chút.

Sau đó, khi hắn quyết định lấy Phá Thiên thần kiếm ra bắt đầu tu luyện bản mạng thần thông, linh cảm ban đầu lập tức lóe lên trong đầu, sau đó nhanh chóng nở hoa kết trái.

Bị ngàn vạn phi kiếm vây quanh, Chu Thi Dao tựa hồ gặp khôn cảnh thật lớn, những phi kiếm này thế đại lực trầm, hơn nữa số lượng cuồn cuộn không dứt, không ngừng không nghỉ, nếu bị những phi kiếm này quần lấy., Chỉ sợ cho dù tu sĩ chân nhân được xưng là kim đan của ngọc phủ pháp lực sinh sôi không ngừng cũng phải chết. Dù sao tác chiến trong bổn mạng thần thông của người ta vốn đã giảm đi, hướng chi đối thủ không biết như thế nào, chỉ ngăn ngừa mười mấy canh giờ không thấy, lực lượng dường như tăng lên gấp mười lần, đã áp đảo chính mình từ xa xa.

Chỉ là, nghi hoặc trong lòng Chu Thi Dao cũng chỉ dừng lại ở giai đoạn hiểu kỳ đơn giản. Bởi vì mưa kiếm đầy trời này, căn bản không lọt vào mắt nàng được.

Tay trắng của nữ tử vung trường kiếm, hào quang của Đại Nhật Kim Hoàng Hoàng Kiếm đột nhiên biến đổi, từ một vầng mặt trời chói lòa hóa thành ngàn vạn ánh sao, mặc dù là từng điểm vụn, nhưng hào quang so với trước kia càng thêm mãnh liệt, tựa như ngân hà trút xuống, óng ánh chói mắt.

Đó là tuyệt kỹ độc môn của đại sư tử Linh Kiếm Sơn, Tinh Trần kiếm khí, kiếm khí đa dạng như sao trời, nhìn như rất nhỏ nhưng mỗi một phần kiếm khí đều như tinh hà bất biến từ tuyên cổ, có bên trong vĩnh hằng kịch liệt, là sát chiêu lợi hại nhất trong Tinh Thần Kiếm Điện.

Nhưng một chiêu này có lợi hại đến đâu, chung quy cũng không phải không gì không làm được, phẩm chất Tinh Thần Kiếm Khí mặc dù cao, nhưng từng thanh từng thanh tàn kiếm trong bốn mạng thần thông của đối thủ cũng không phải vật tầm thường, mà là trải qua bốn mạng thần thông chuyển hóa, cao độ cô đọng Phá Thiên Kiếm Khí hai thứ triệt tiêu, có thể so với hai thứ trao đổi đã tính là không tệ. Nhưng ở trong thế giới Vương Lục, lực lượng của mưa kiếm chỉ sợ là gấp năm sáu lần Tinh Trần Kiếm Khí...

Kiếm khí Tinh Trần và tàn kiếm va chạm vào nhau, trong khoảnh khắc ngàn vạn tiếng nổ vang, năng lượng va chạm với Toan Nghê diệt liên tiếp. Mà trong sự hỗn loạn cực đoan, một bóng người kim quang rực rỡ xông tới không giảm, vượt qua mưa kiếm xông ra ngoài.

“Cừ thật...”

Chúng kiến toàn bộ quá trình Kiếm ma càng thêm kinh ngạc, Chu Thi Dao sử dụng một thức Tinh Trần kiếm khí, dưới tình huống lực lượng chỉ bằng một phần năm sáu đối thủ mà vẫn có thể cứng rắn giết ra một con đường máu, trong đó khó khăn lắm mới mở ra được., So với bề ngoài thì còn cao hơn mấy lần. Bởi vì đối thủ của nàng không phải là hạng xoàng, mà là Vương Lục có thể dưới tình huống như vậy mà không nhìn thấy lực lượng chênh lệch năm sáu lần của Thiên Kiếm Khí, có nghĩa là nàng vừa rồi có ngàn vạn sợi Tinh Thần Kiếm Khí, mỗi một sợi vận dụng đều khéo léo đến đỉnh phong.

Thậm chí có nghĩa là, cho dù là Bách Lê Kiếm Thần Chung ngày xưa xuyên phá cửu thiên thương khung, Thăng Thăng ở chung một chỗ khác, cũng không thể làm tốt hơn như vậy.

Tinh Thần Thần Nhãn, không hổ là một trong những thần thông mạnh nhất.

Đáng tiếc không kịp nghĩ nhiều, kiếm quang của Đại Nhật Kim Hoàng Kiếm của Chu Thi Dao đã đâm tới trước người,

Vương Lục cũng không khách khí, xoay tay lại cầm một chuỗi kiếm từ trong hư không chậm rãi hiện ra, sau đó rút kiếm, quét ngang.

Một đạo cự ảnh che khuất bầu trời từ bên cạnh quét tới, Vương Lục trường kiếm ra tay, thân kiếm ở giữa càn quét nhanh chóng bành trướng, như là ngọn núi nhỏ tuyết luân, thân kiếm cực lớn phong kín tất cả đường đi của Chu Thi Dao.

Chu Thi Dao gần trong gang tấc cuối cùng cũng lấp bấp kinh hãi, lực lượng mà Vương Lục dùng để quét ngang một kiếm này, thành linh mạnh hơn gấp đôi ngàn vạn kiếm vũ, trung tâm của nó là Linh Bảo Khôn Sơn kiếm, còn lại hoàn toàn là do kiếm khí xé gió ngưng luyện cao độ biến thành, một kiếm vừa nhanh lại vừa đột nhiên, hoàn toàn không để lại cho đối thủ một kẽ hở nào, muốn phá vỡ kiếm này, chỉ có thể đối mặt oanh.

Nhưng chính diện tranh đấu, Chu Thi Dao phải làm thế nào để chống lại cự kiếm cơ hồ gấp mười lần mình đây?

“Hừ.”

Theo tiếng hừ lạnh của nữ tử, đáp án được công bố.

Cự kiếm của Vương Lục cùng Đại Nhật Kim Hoàng Kiếm chạm vào nhau, có một tia phảng phất có thể xem nhẹ, lại phảng phất vô cùng dài lâu giằng co, sau đó... Cự kiếm như bọt nước mơ, âm âm vỡ vụn.

Thế kiếm Chu Thi Dao không thay đổi, mà trước người nàng lại không có vật ngăn cản, Đại Nhật Kim Hoàng Kiếm đâm thẳng vào ngực Vương Lục, hầu như thẳng đến chuỗi kiếm.

“Cái này?”

Phía sau, Kiếm ma không thể tin nổi mà nhìn Vương Lục bị trường kiếm xuyên qua.

Như vậy mà vẫn không đỡ nổi? Sức mạnh gấp mười lần, cộng thêm kỹ xảo trình độ nước trở lên, đây đã không phải là chênh lệch nhân lực có thể bù đắp được, vì sao nàng vẫn....

Thời đại Chung Thắng quét ngang cửu châu cũng không có Tinh Thần nhãn xuất thế, đối với thần thông vô thượng này

hắn chỉ nghe tiếng chứ không ngờ tới thực tế, chỉ có sắc bén hơn trong truyền thuyết mà thôi.

“Bởi vì vốn cũng không phải là nhân lực.”

Trong lòng Kiếm Ma, thanh âm của Vương Lục lạnh lùng vang lên.

Đối với sự việc phát sinh vừa rồi, chỉ có hắn là không chút nào giật mình, cùng Chu Thi Dao mấy lần giao thủ, hắn đã chân chính thăm dò mạch lạc thần thông của đại sư tử.

Trên thực tế, thật lâu trước đây, một vấn đề làm hắn lo lắng vạn phần. Nghe đồn Tinh Thần Thần Nhãn có thể nhìn thấu tương lai, chỉ là quá nhiều tương lai trùng điệp ở trước mắt, làm cho người khó có thể phân biệt. Sau đó trải qua cải tạo của chương môn sư bá, rốt cục lọc mất đại bộ phận hư ảnh, lưu lại duy nhất hình ảnh.

Vấn đề như vậy chính là, nếu như nói hư ảnh trùng điệp tượng trưng cho vô số khả năng trong tương lai, như vậy loại lưu lại sau khi được lọc ra và lưu lại là loại nào?

Còn cần phải hỏi? Đương nhiên là loại dành chiến thắng.

Nghe có vẻ rất đơn giản, nhưng nhìn sang một góc độ khác, điều này mang ý nghĩa khi chiến đấu Chu Thi Dao có thể thấy rõ quỹ tích thắng lợi, chỉ cần nghiêm ngặt làm như lời tiên đoán, nàng có thể hướng về thắng lợi. Cho dù tương lai thắng lợi này, ẩn giấu trong ngàn vạn thất bại...

Nói cách khác, giống như rút thưởng, một vạn tờ giải phiếu chỉ có một tấm trúng thưởng, nhưng mỗi lần Chu Thi Dao đều có thể rút ra. Lúc chiến đấu, lực lượng địch nhân gấp nàng gấp mười, nàng thắng chỉ có thể thành lập trên một phần vạn kỳ tích, nhưng Tinh Thần Thần Nhãn lại có thể làm cho nàng mỗi một lần đều thắng được kỳ tích.

Thần thông như vậy đương nhiên không phải sức người là sánh được. Lúc Chu Thi Dao cầm trường kiếm trong tay, cũng tương đương với nắm chắc thanh kiếm ước hẹn thắng lợi.

Nhưng Vương Lục cũng không hoảng loạn, ngược lại, lúc này gã lại nhẹ nhàng thở ra.

Vì sao?

Rất đơn giản, bởi vì trường kiếm của Chu Thi Dao đã xuyên qua lồng ngực của hắn ta.

Không phải trên trán.

Bị Đại Nhật Kim Hoàng Kiếm xuyên qua, Vương Lục không có tử trận tại chỗ, đương nhiên không phải Chu Thi Dao hạ thủ lưu tình, mà là nàng không đủ sức.

Dù cho có Tinh Thần Nhân tương trợ, dù chỉ có một phần vạn phần thắng là nàng nắm chắc, nhưng nếu như thực lực địch ta chênh lệch, khiến cho nàng ngay cả một phần thắng cũng không có?

Một kiếm xuyên ngực đã là kết quả tốt nhất mà Chu Thi Dao có thể tranh thủ được. Mưa kiếm lúc trước cùng với cự kiếm sau đó quét ngang, tuy bị nàng dùng thần kiếm đánh tan nhưng không phải là không có trả giá.

Thế giới tàn kiếm này, mỗi một vùng không gian đều tràn đầy ác ý đối với kiếm, mỗi một thanh Phá Thiên kiếm khí ngưng kết thành tàn kiếm, đều ẩn chứa thuộc tính Phá Kiếm. Đại Nhật Kim Hoàng Kiếm chạm vào những thanh kiếm gãy này, tất nhiên sẽ không vì vậy mà tổn hại, nhưng sự sắc bén bên trong kiếm ý lại tiêu hao ít nhiều, thế cho nên một kiếm cuối cùng của Chu Thi Dao rốt cuộc khó có thể trôi chảy trong nước chảy thoải mái, mũi kiếm và mong muốn cũng tăng thêm vài phần.

Thực ra kết quả này cũng coi như không tệ, bị thượng phẩm linh bảo đánh xuyên thương, dù là Kim Đan chân nhân cũng phải lập tức vẫn lạc, nhục thân băng ly, nguyên thần tán loạn.

Nhưng Vương Lục vẫn còn sống, hơn nữa cũng rất sống tốt, gã đích xác là kẻ tiến công ưu tú trời sinh. Nhưng tu tiên mười năm, gã đầu tiên là một kẻ vô cùng chuyên nghiệp tu hành và phòng ngự bảo vệ tính mạng gã. Lúc này tu vi đột nhiên tăng mạnh, thân thể cường hãn dĩ nhiên cũng mạnh hơn lúc trước.

Cái gọi là lấy thực lực đối nghịch để nghiền ép thực ra là rơi vào đây.

Đại sư tử, thật sự tử là thần kiếm vô địch, nhưng cho dù ta để tử xuyên qua ngực, tử cũng không giết được ta dưới cự diện như vậy, tử còn có thể làm gì được nữa?

Mà Chu Thi Dao đương nhiên cũng đã nhận ra biến hóa của tình thế, trước mắt nàng vẫn còn vô số hư ảnh, nhưng cái mà nàng muốn nhất lại hoàn toàn không thấy nữa. Nàng thử rút Đại Nhật Kim Hoàng Kiếm về, lại phát hiện thân kiếm đã bị đối thủ khóa chặt trong cơ thể.

Đối thủ thà chịu đau khổ bị tiên kiếm cắt đứt, cũng không chịu buông ra chút nào.

“Cuối cùng ngươi cũng bị ta bắt được.”

Vương Lục Diễm cười dữ tợn vươn tay ra, vô cùng dùng sức nắm chặt cổ tay nhỏ nhắn của Chu Thi Dao trước người. Ở trong thân sắc kinh ngạc của Chu Thi Dao, một quyền đánh vào trên mặt nàng.

...

259

Đánh mặt chỉ là bắt đầu.

Trên thực tế, nắm đấm đánh vào mũi và mũi của Chu Thi Dao có ý nghĩa tượng trưng hơn nhiều.

Chu Thi Dao và Lưu Ly Tiên không giống nhau, cũng không phải kiểu công không thủ. Lúc kiếm khí tinh thần hộ thể, làn da của nàng tựa như được khám nạm vô số viên kim cương nhỏ lấp lánh, cứng rắn không gì sánh được.

Nắm đấm nặng của Vương Lục đã dùng chân lực, nhưng vẫn không thể tạo thành thương tổn gì, Chu Thi Dao chỉ cảm thấy đầu óc ông ông rung động, mũi máu như suối, nhưng cũng không đáng ngại... May mắn lúc đối phương trọng quyền sát người, nàng cố gắng thấy được phương thức né tránh hoàn mỹ nhất.

Nhưng, dự cảm bất thường vẫn chiếm giữ trong lòng, nàng biết rõ chiến đấu vẫn chưa kết thúc, tình cảnh của mình vô cùng vi diệu.

Từ Hắc Vụ Chi Hải, nàng dùng bản mạng thần thông của đối thủ trong trạng thái đỉnh phong, Tinh Trần kiếm khí cùng với công kích sau khi phá tan cự kiếm đều dựa vào đó mà phát huy, bằng vào nhuệ khí chạy đường xa nhất cử kiến công, cũng không hoàn toàn là xây dựng trên Tinh Thần Nhãn.

Nhưng cuối cùng vẫn bị cản lại, không phải bị một thanh tiên kiếm của đối thủ, mà là bị một thân thể có lực phòng ngự và sinh mệnh cường đại không thể tưởng tượng ngăn cản được, mặc dù có chút chặt vật, có chút miễn cưỡng, nhưng bản thân ra tay toàn lực vẫn không thể thủ thắng, điều này mang ý nghĩa thực lực của đối thủ đã vượt qua phạm trù mà nàng có thể ứng phó. Sau một kiếm, kiếm thế của nàng suy kiệt, đánh tiếp không thể nghi ngờ.

Cũng may nàng ít nhất có năng lực tự bảo vệ mình, nếu toàn lực phòng thủ, nàng có lòng tin có thể toàn thân trở ra. Chỉ là trong lòng nàng luôn tồn tại cảm giác khác thường, phảng phất tùy thời có thể có chuyện không tốt xảy ra.

“Rốt cuộc cũng bắt được ngươi rồi, đi ra cho ta.”

Theo một tiếng gầm giận dữ của người nọ, Chu Thi Dao rốt cuộc phát hiện ngọn nguồn của cảm giác khác thường kia.

Đúng, là hắn nghĩ sai một chuyện rất quan trọng. Điểm then chốt của trận chiến này không phải là chém giết tên tùy tùng bị Kiếm ma mê hoặc sa đọa mà là giết chết Kiếm Ma, lấy việc trợ giúp Kiếm Thần hợp hai làm một, trở thành Bách Lê Kiếm Thánh hoàn chỉnh.

Đồng dạng, mục tiêu của đối thủ cũng không phải là bản thân, mà là... Kiếm Thần bám vào trong người mình...

Quả nhiên, khi trọng quyền kia không có gì đặc biệt mạnh mẽ đánh lên mặt lần nữa, Chu Thi Dao đã có thể cảm nhận được một cỗ lực lượng khác thường xâm lấn theo, ngay sau đó, bị lực lượng này kích phát, Kiếm Thần gầm lên giận dữ: “To gan.”

Cùng lúc đó, Kiếm Thần từ trong cơ thể Chu Thi Dao lao ra, Phá Thiên kiếm khí nhắm thẳng Vương Lục, chỗ sắc bén của nó, so với Đại Nhật Kim Hoàng Hoàng Kiếm của Chu Thi Dao cũng không kém hơn mấy phần, càng là kiếm thể kỳ quý, khiến người ta khó lòng phòng bị.

Là Bách Lê Kiếm Thần, mặc dù vừa mới phục sinh, lực lượng cực kỳ yếu ớt, nhưng vận dụng lực lượng nhỏ bé vẫn không phải tân đỉnh giới tu hành có thể so sánh, một kiếm này có lẽ không có thần thông tất thắng như Chu Thi Dao ước, vẫn không phải Vương Lục có thể đơn giản ngăn cản. Huống chi lúc này ngực Vương Lục bị xuyên qua, tuy rằng tính mạng không việc gì lại không xuất ra toàn bộ thực lực.

Thế nhưng, khi Kiếm Thần xuất thủ, chẳng lẽ Kiếm Ma sẽ khoanh tay đứng nhìn ư?

“Hừ, chờ một lúc lâu, cuối cùng ngươi cũng chịu hiện thân rồi”

Theo thân hình Kiếm Ma xuất hiện bên cạnh Vương Lục, Kiếm Thần lại lộ ra vẻ tươi cười: “Làm phiền ngươi chờ lâu, đáng tiếc ta lại không muốn phụng bồi.”

Nói xong, Kiếm Thần gào thét một tiếng, chỉ thấy toàn thân loé lên quang mang, sau một khắc, hắn và Chu Thi Dao biến

mắt không còn thấy bóng dáng tăm hơi, ngay cả Đại Nhật Kim Hoàng Kiếm cắm ở ngực Vương Lục cũng theo đó biến mất không thấy.

“Vậy mà lại chạy thoát...”

Sắc mặt Kiếm Ma nghiêm nghị, trầm giọng nói: “Có thể lấy pháp lực bản thân phá vỡ bản mạng thần thông giam cầm của ngươi, trực tiếp truyền tống rời khỏi... Thật không hổ là kế thừa chính thống Chung Thắng Minh, lực lượng trên ta, nếu không có trận pháp chia kiếm phân âm dương làm ta không thể trực tiếp đối địch với hắn, lúc này chỉ sợ đã sớm vì hắn mà giết chết.”

Nói xong, dừng một chút, Kiếm Ma lại nói: “Thật đáng tiếc, ngươi vất vả một phen, lại không thể cười đến cuối cùng.”

Vương Lục lại không để ý tới chuyện này: “Đối phương giao cho một cái thoả hiện mới miễn cưỡng bảo vệ tính mạng, nói đến cũng không quá nhiều mà không hài lòng, loại pháp thuật liều chết chạy trốn này khẳng định không thể không có hạn chế sử dụng. Mà chúng ta có thể thắng lần đầu tiên này là có thể thắng một trăm lần, ở trong hoàn cảnh được trời cao ưu ái này, ưu thế của ta sẽ chỉ càng lúc càng lớn như quả cầu tuyết, bọn họ không có cơ hội.”

“Ừm, ý chí chiến đấu của ngươi không giảm, như vậy tốt lắm... Thương thế có nặng lắm không?”

“Hắc hắc, phiền ngài phí tâm, mặc dù mất máu nhiều một chút, nhưng vẫn khôi phục lại được.”

“Ừm, vậy là tốt rồi, chú ý điều dưỡng, không cần thiết nóng lòng nhất thời, bọn họ đột nhiên bại trận sẽ không lập tức ngóc đầu trở lại, chúng ta vẫn còn thời gian.”

Hai người một hỏi một đáp, trong bình thần hiện ra vẻ quan tâm nhàn nhạt, chỉ là trong giọng nói hai người, lại đều có chút nói không rõ mùi vị, khiến cho đối thoại có vẻ quỷ dị.

Cùng lúc đó, ở một chỗ khác trong Hắc Vụ Chi Hải, theo một trận quang mang hỗn loạn hiện lên, thân hình Kiếm Thần cùng Chu Thi Dao hiện ra.

Thần sắc của Kiếm Thần hơi có chút mỏi mệt, vừa rồi lấy pháp thuật của mình phá vỡ bản mạng thần thông, tiêu hao quá

thực không nhỏ. Nếu là đặt ở thời kỳ đỉnh phong của hắn, một trăm bản mạng thần thông của Vương Lục cũng tiện tay nát bấy, nhưng bây giờ hắn lại xa xa không có uy năng của thời kỳ đỉnh phong.

Về phần Chu Thi Dao, sắc mặt vẫn nhàn nhạt như cũ, không lấy vật mừng không lấy mình bị thương, giống như vừa rồi thất bại chưa từng phát sinh qua.

Lúc này nàng cầm trong tay Đại Nhật Kim Hoàng Kiếm, ánh mắt nhìn kiếm quang, tâm thần hoàn toàn đắm chìm trong đó, một lát sau khóe miệng nhếch lên cười, có chút không hề nhớ tới mùi vị của Thục.

Kiểm Thần thấy vậy không khỏi thở dài, thật sự là một kiếm sĩ, bất cứ lúc nào cũng có thể đắm chìm trong kiếm đạo, nhưng hiện tại quả thực không đúng lúc.

“Thủ đoạn của Kiếm Ma nằm ngoài dự đoán của mọi người, không ngờ hắn lại tìm được một tùy tùng mạnh mẽ đến vậy, hắc hắc, chỉ trong vòng mười canh giờ ngăn ngừa tu vi đã tăng vọt gấp mười lần. Trừ phi là không linh căn trong truyền thuyết, nếu không nhất định là dùng ma đạo công pháp đủ để giảm thọ, cái tùy tùng kia chỉ sợ mạng không còn bao lâu nữa... Nhưng trước đó, cuộc sống của chúng ta chỉ sợ sẽ không dễ chịu.”

Thấy Chu Thi Dao hoàn toàn không có phản ứng gì với chuyện này, kiếm thần nhíu mày, quát: “Bây giờ không phải lúc để du lịch thoải mái nữa rồi.”

Chu Thi Dao bị cắt ngang suy nghĩ, có chút mờ mịt lắc đầu, sau đó nói: “Không sao.”

“Không sao? Người cho rằng trải qua một lần chiến đấu trước, đối thủ còn có thể thành thành thật thật tại chỗ chờ chúng ta chủ động xuất kích? Đợi tên tùy tùng kia dưỡng thương cho tốt, bọn hắn nhất định sẽ chủ động ra tay...”

“Không sao.” Chu Thi Dao nói xong, dường như cũng biết câu nói này không đủ sức, trù trừ một chút rồi bổ sung: “Lần sau ta sẽ không thua.”

Lần tiếp theo sẽ không thua chứ? Kiếm Thần lắc lắc đầu.

Đúng vậy, tốc độ phát triển của Chu Thi Dao rất nhanh, nhưng đối thủ cũng không chậm. Vừa rồi bị thua nhìn như chênh lệch một chút, nhưng với tầm mắt của hắn làm sao nhìn ra được, chênh lệch chỉ giống như lạch trời. Đối thủ dùng thực lực đối mặt nghiền ép tới, căn bản là khó mà giải quyết.

Chẳng qua, cục diện như vậy ngược lại có lợi nhất, bởi vì bước tiếp theo...

Đang lúc suy nghĩ, chỉ nghe Chu Thi Dao vui vẻ nói: “Ta tìm được biện pháp, tu tầm mắt của ta rồi.”

“Cái gì?”

Chu Thi Dao nói: “Vừa rồi, bản mạng thần thông của tên ma đầu kia, cho ta gợi ý, ta có thể, giống như hắn, dùng pháp lực ngưng kết pháp bảo, tạm thời thay thế chính phẩm.”

Thần sắc Kiếm Thần ngạc nhiên, tựa hồ đối với ý tưởng này có chút khó tin.

Chu Thi Dao cũng không giải thích nhiều, nàng vốn vụng về về về ngôn từ, huống chi có một số việc làm cho người ta nhìn, so với bất luận ngôn từ gì đều hữu lực hơn nhiều.

Cho nên nàng vừa nhớ lại linh cảm vừa rồi trong đầu, một bên bắt đầu vận chuyển pháp lực, ngưng kết ra một mảnh vật óng ánh trên đầu ngón tay.

Đem pháp lực huyền diệu khó giải thích thành thực thể, cái này cần vận dụng pháp lực vô cùng cao minh, Chu Thi Dao lần đầu thử, cũng cảm thấy vận phân khó khăn, một lát sau trên trán xuất hiện mồ hôi, nhưng trên đầu ngón tay phiến kính nhỏ bé, cũng đang không ngừng mài mượt mà, hiện ra bộ dáng và chính phẩm càng lúc càng tiếp cận nhau.

Qua thời gian uống cạn một chén trà, Chu Thi Dao thở dài: “Được rồi.”

Nói xong, nàng tươi cười, vuốt ve mảnh gương trên đầu ngón tay, sau đó nhẹ nhàng đeo ở mắt trái của mình.

Việc luyện chế tấm kính này không dễ chút nào, nhưng đối với Chu Thi Dao mà nói, chỉ cần một chiếc kính mỏng liền đủ rồi.

Huyền tượng trước mắt bị tấm kính che phủ hơn phân nửa, cảm thụ được tầm mắt quen thuộc kia, nụ cười trên mặt Chu

Thi Dao không thay đổi, một cỗ khí thế khó hiểu trên người dần dần bốc lên.

“Hiện tại, ta tuyệt đối sẽ không thua.”

Mặc dù lúc không có tấm kính, Chu Thi Dao vẫn bảo đảm sức chiến đấu mạnh mẽ, nhưng sau khi một lần nữa mang lên tấm kính, nàng tựa như biến thành một người khác, khí thế toàn thân so với lúc trước cường đại hơn nhiều.

“Ừm, chúc mừng ngươi.”

Sau lưng, giọng nói của Kiếm Thần có vẻ đăm đăm, nhưng Chu Thi Dao cũng không phát hiện ra, nàng nhạy cảm thể hiện trong chiến đấu, ngoài ra, tốc độ trì trệ của nàng và Lưu Ly Tiên đều có một lần liều mạng.

Chính bởi vì chậm chạp, cho nên Chu Thi Dao nói chuyện hoàn toàn không có bất kỳ lo lắng, ngay miệng rất nhanh, dưới sự hưng phấn thuận miệng nói ra: “Vậy thì ta có thể biết, tùy tùng của tên ma đầu kia rốt cuộc là ai, trước đó ta vẫn cảm giác có chút quen mắt, nhưng nhìn không rõ lắm.”

“Ồ? Mở rộng tầm mắt, có thể nhìn thấy rõ ràng?”

Giọng nói của Kiếm Thần vang lên sau lưng.

Chu Thi Dao gật đầu: “Nhất định có thể, lần giao thủ này khiến ta càng thêm kiên định suy đoán, ta hẳn là đã gặp người nọ rồi, có lẽ hẳn đã gặp qua công pháp hạch tâm quá quen thuộc. Nếu là có khả năng, ta nên khuyên hẳn quay đầu lại là bờ, không nên vẽ đường cho ma đầu, lại càng không nên tự giết lẫn nhau. Lúc trước ta đã mấy lần xuất kiếm cũng không lưu tình... Nếu sư phụ còn ở đây, có lẽ sẽ trách móc ta, như vậy ta có nên xin lỗi không?”

Lời này nói ra, cũng không biết nắn ná trong lòng nàng bao lâu, cho nên lời nói ra khỏi miệng lại không có nửa điểm trắc trở.

Đối với việc này, Kiếm Thần bỗng nhiên thở dài.

“Thật sự là rất đáng tiếc, thiên phú của ngươi rất cao, chấp nhất với kiếm đạo, cả đời này ta cũng chỉ thấy được, nếu như có thể, ta cũng thật sự muốn thu ngươi làm truyền nhân y bát, ngươi có thần nhãn tinh thần, có thể nhìn thấu tương lai, nhất

định có thể đạt được thành tựu cao hơn ta, nhưng mà, vì sao người lại muốn tự tìm đường chết chứ?”

“Hừm?”

Nghe đến đó, Chu Thi Dao dù có chậm chạp như thế nào cũng cảm giác được có điểm lạ, quay đầu nhìn lại thì thấy trước mắt không có thân ảnh Kiếm Thần.

Chỉ có một đám sương đỏ che khuất bầu trời.

Cùng lúc đó, trên biển sương đen, Vương Lục đang chữa thương, rảnh rỗi không có việc gì, liền hỏi Kiếm Ma một vấn đề.

“Người nói người và Kiếm Thần đều là do tàn hồn ngàn vạn của Chung Thắng ngày xưa biến thành, bây giờ mặc dù phát triển lớn mạnh, bản chất vẫn là tàn hồn, nói cách khác, không có thân thể sao?”

...

Kiểm Thần cũng tốt, Kiểm Ma cũng được, hiện giờ bản chất đều là một đám tàn hồn của Chung Thắng, chỉ là thực lực của Bách Lê Kiểm Thần quá mạnh, cho dù chỉ là tàn hồn, nhìn như cũng giống nguyên thân của các tu sĩ hoàn chỉnh khác.

Đương nhiên, tàn hồn dù có mạnh thì cũng chỉ là tàn hồn, sau lưng mạnh mẽ cũng có một vài tai họa ngầm, về phần thân thể? Lại càng là một loại hy vọng xa vời.

Tuy nhiên đối với vấn đề của Vương Lục, Kiểm Ma chỉ là nhân nhạ đáp lại: “Đối với tu sĩ vượt qua cảnh giới Hợp Thể mà nói, có hay không cũng không quan trọng. Chỉ cần ta có thể làm tàn hồn hợp nhất, nguyên thân, pháp lực, thân thể hoàn toàn có thể dung hợp chuyển hóa cho nhau.”

Vương Lục cười nói: “Vậy là tốt rồi, ta còn sợ người sau khi ra ngoài bị ánh mặt trời chiếu vào, hoặc là cương phong âm sát gì đó vừa xông lên liền hồn phi phách tán đây. Mặc dù người xuất thân là ma đầu, nhưng ở chung với nhau, ta cảm thấy người vẫn có chút ý tứ, tùy tiện chết đi thì đáng tiếc.”

“Hừ, trước tiên lo cho chính người đi.”

Đối với sự bất kính của Vương Lục, Kiểm Ma cũng không tính toán, có lẽ bởi vì bản mạng thần thông của Vương Lục khiến tâm tư ái tài của gã càng thêm nồng hậu. Cũng có lẽ Vương Lục là tay chân đắc lực của gã, tồn tại ý nghĩa không phải bình thường.

Nhưng lời nói kế tiếp của Vương Lục, làm cho hắn không thể không để ý.

“Nói đến tương lai thì thế nào?”

Kiểm Ma kinh ngạc: “Người có bệnh à?”

“Không, ta chỉ tò mò.” Vương Lục cười cười: “Dựa vào tình thế hiện tại của chúng ta tốt đẹp như vậy, ta nghĩ chúng ta đã có tư cách đi nghĩ cho tương lai. Ví dụ như, chờ chúng ta đánh bại Kiểm Thần, sau khi người thành công soán vị thành công Chung Thắng, người tính làm gì?”

Kiểm ma không trả lời mà dùng ánh mắt rất quý dị nhìn chằm chằm Vương Lục.

“Đây không phải vấn đề mà ngươi biết hỏi.” Kiếm Ma thân nhiên nói: “Rốt cuộc ngươi đang chần chừ cái gì? Sợ ta ăn thịt ngươi sao?”

Nếu đối phương đã đi thẳng vào vấn đề, Vương Lục suy nghĩ một chút liền nói thẳng: “Chuyện cá chết chóc nấu cũng không có gì hiếm lạ, bất quá điều ta lo lắng không phải là cái này, nếu muốn gây bất lợi cho ta, ngươi có quá nhiều cơ hội xuống tay, lo lắng cũng vô dụng. Nhưng ta thật sự rất tò mò sau này ngươi dự định làm gì?”

“Ồ?”

Kiểm ma không trả lời mà mỉm cười, chỉ có vẻ không thân thiết.

Vương Lục nói: “Sau khi ra ngoài, ngươi tính làm gì? Khi còn sống ngươi là tu sĩ đứng đầu Cửu Châu. Một tu sĩ có thể lấy được thành tựu như ngươi gần như là lấy hết. Máy thứ như Tứ Cửu Thiên Kiếp đều bị ngươi phá. Lần này trùng sinh, có tính toán gì không? Độ Kiếp thăng tiên? Hay là thống trị cửu châu?”

Lại nghe Kiếm Ma cười nhạt một tiếng, nhưng hẳn còn chưa kịp mở miệng, Vương Lục đã lạnh lùng nói: “Nếu muốn độ kiếp thăng tiên hoặc nhất thống cửu châu, sao lúc trước ngươi lại khổ sở tuyên Bách Lê châu làm nơi phi thăng? Sao phải đi khiêu chiến Tứ Cửu thiên kiếp kia? Bách Lê Kiếm Thần cả đời khoái ý, thật sự rất khó tưởng tượng khi hắn chết sẽ là kẻ lòng mang hận cũ mà ngươi đã không tiếc nuôi, thì tội gì phải khổ sở vì tâm tư vạn năm chết mà sống lại?”

Vương Lục vừa dứt lời, ánh mắt Kiếm Ma đột nhiên trở nên vô cùng sắc bén.

Thật sự là vấn đề tốt...

Đối với người bình thường mà nói, muốn sống phải là bản năng của tất cả sinh vật. Chung Thắng hiểu rõ chuyện Phi Thăng chi kiếp bị trọng thương, như vậy trong lúc chết cầu sinh, cho dù qua vạn năm cũng là chuyện đương nhiên, có gì nghi ngờ? Về phần phục sinh, đương nhiên phải đi vào cánh

cửa kiếp trước chưa từng có, độ kiếp phi thăng, đó là lý tưởng cuối cùng của bất kỳ tu sĩ nào.

Có lẽ sẽ có người nói, thế gian này có rất nhiều tu sĩ, chúng sinh muôn màu, có mấy người ngày ngày đeo phi thăng lên miệng? Đại đa số cũng không phải cả đời tâm thường, thậm chí ngay cả cảnh giới Kim Đan chân nhân cũng không đạt được liền hóa thành một nắm bụi đất, mà trong lúc này, hưởng thụ tiên pháp tiện lợi, nhiều hơn với truy cầu cảnh giới cao hơn.

Nhưng điều này hiển nhiên không thể như trước, chúng sinh chết lặng vì phi thăng, chỉ là ý thức được mình cả đời không có hi vọng thăng tiên, nếu thật sự có cái cơ duyên kia, ai lại bỏ qua? Nghe đồn bảo địa thượng giới như mộng như ảo, hết thảy đều vượt xa phạm gian cửu châu, chỉ cần có thể đột phá thiên kiếp phi thăng Tiên giới, liền có tiên phúc hưởng không hết... Thường ngôn vĩnh hưởng tiên phúc, cũng là có nguyên do.

Nhưng lấy kinh tài tuyệt đỉnh của Chung Thắng Minh, chỉ cần nguyện ý, phi thăng Tiên Giới quả thực là tám chín phần mười — cho dù trong dòng sông lịch sử dài đằng dặc, số lượng Chân Tiên phi thăng cũng không nhiều, nhưng Chung Thắng Minh trong năm tháng dài đằng dặc cũng là nhân vật đứng đầu, ba vị Chân Tiên Bách Lê Châu phi thăng sau cũng vô pháp che dấu hào quang của vị Bách Lê Kiếm Thần này.

Nhưng khi Chung Thắng Minh đang phi thăng tám chín phần mười, khiêu chiến với bốn Cửu Thiên Kiếp như tạt sắt, hiển nhiên có ý nghĩa trong lòng hắn, có vài thứ trọng điểm so với việc thăng tiên thay đổi, việc thăng tiên đổi với hắn mà nói cũng không quan trọng như vậy. Nhân vật như vậy, nếu nói hắn vì có thể vượt qua ngưỡng cửa thăng tiên, mà trước khi chết hao hết khổ tâm theo đuổi việc sống lại, có phải có chút mâu thuẫn hay không?

Bách Lê Kiếm Thần, chắc là anh hùng hảo hán chết không tiếc.

Đạo lý trong đó, nói thì đơn giản, nhưng người bình thường chỉ sợ ai cũng sẽ không nghĩ theo hướng này, cũng chỉ có Vương Lục... Một người đồng dạng đối với tu hành, thăng

tiên thiếu sự thành kính, mới có thể tự nhiên liên tưởng như thế.

Đáng tiếc, vấn đề này tuy tốt, nhưng lại không phải lúc để nói. Kiếm ma trước sau vẫn trầm mặc, ánh mắt càng lúc càng sắc bén, cho dù chỉ là một đám tàn hồn cũng mang đến cho người ta cảm giác áp bức cường đại. Nhưng Vương Lục lại bình tĩnh không chút sợ hãi. Những năm này, khi y ở trên Linh Kiếm Sơn đối đầu với sư phụ, áp lực mà hẳn phải gánh vác không ít so với bây giờ, mà đại bộ phận tình huống đều là y đang cười đến cuối cùng.

Mà khi hai người đang trầm mặc giằng co, Vương Lục bỗng nhiên khẽ ồ lên một tiếng, đưa tay vào vạt áo, mò vào một quyển sách ở trong túi.

Đó chính là sổ tay dẫn đầu của Linh kiếm phái, lúc này nó nóng rực, không có mở ra trước mặt của Kiếm ma mà chỉ đưa tay vào bên trong tờ giấy, trong lòng liền hiểu rõ.

Tình huống có biến hóa, chuyển biến xấu.

Trang kia của đại sư tử Chu Thi Dao bỗng nhiên từ màu cam chuyển thành màu đỏ, hơn nữa màu đỏ phát ra màu tím, màu đỏ biến thành màu đen.

Điều này có nghĩa là tình cảnh của sư tử đã từ quần cảnh biến thành hiểm cảnh, thậm chí là tử cảnh một khi màu sắc hoàn toàn biến thành màu đen, Vương Lục có thể trực tiếp xé xuống tờ giấy này cho nàng.

Nhưng điều này hoàn toàn không có đạo lý, đang yên đang lành, sao tình huống đột nhiên lại chuyển biến xấu? Vừa rồi một hồi kịch đấu, bọn Chu Thi Dao tuy rằng thua, nhưng cũng không tổn thương gân cốt, nhiều nhất là lưu lại mấy lần máu mũi... Nếu nói bởi vì mất máu quá nhiều dẫn đến chuyển biến xấu, cũng không khỏi quá buồn cười.

Hay là nói, thua trên một trận chiến, hai người bọn họ cầu thắng lợi, bắt đầu tu hành công pháp tà môn gì? Sư tử lần trước chịu thiệt cận chiến, vì thế cải luyện xa xỉ, vì có thể nhanh chóng tăng thực lực, cắt cái gì không nên cắt?

Đáng tiếc, những suy đoán này chỉ cần hơi xâm nhập vào thám thính liền có vẻ hoang đường, không hiểu... Vì vậy, một suy

đoán càng thêm hoang đường nổi lên trong lòng.

Cùng lúc đó, thần sắc Kiếm Ma cũng biến đổi, lập tức nhìn thoáng qua Vương Lục: “Xem ra ngươi cũng biết rồi.

Vương Lục gật gù đầu, đang muốn nói chuyện, phương xa xuất hiện một trận sóng pháp lực kịch liệt khuấy động mà tới. Hắn quay đầu nhìn lại, cảnh tượng khiến người ta nghẹn họng nhìn trân trối.

Phương xa, biển sương mù đen kịt chợt gió nổi mây phun, trong bóng tối vô số điểm tinh quang lập loè, trong chốc lát đã đem nửa phiên hắc hải chiếu sáng như ban ngày xé rách hắc ám, vô số tia chớp ở trong giao giới quang và âm ảnh tích lũy, tăng thêm không gian kịch liệt kích động.

Mà ở trung tâm dị biến, một nữ tử thân hình yếu điệu cầm tiên kiếm trong tay, kiếm quang lập loè, dẫn động tinh tú khắp trời trong hắc vụ điên cuồng chuyển động.

Không phải Chu Thi Dao thì là ai?

Thấy tình cảnh này, Vương Lục bất luận thế nào cũng bình tĩnh không thể, há hốc mồm, con ngươi cấp tốc co rút lại.

“Ta muốn trách cứ, ta muốn tố cáo người này đã không có giới hạn.”

“Cẩn thận “

Ngay lúc Vương Lục khiếp sợ bởi dị biến này, Kiếm ma lại vận toàn bộ tinh thần. Sau một tiếng quát chói tai, đột nhiên nhấc tay lên bắt lấy Vương Lục, mạnh mẽ né sang một bên.

Sau một khắc, Chu Thi Dao ở phía xa lộ ra một nụ cười dữ tợn, vung đại nhật kim hoàng kiếm xuống phía dưới.

Lập tức, Chu Thiên Tinh Đẩu rơi xuống, ngân hà trút xuống, bao phủ đầy trời hắc vụ cùng tia chớp vọt tới, trong lúc nhất thời phảng phất thiên địa băng thúc, mặt pháp giáng lâm.

Uy thế bực này đã không còn là Hư Đan, kim đan các loại cảnh giới có thể đong đếm, trong mảnh thế giới phong bế này, mang theo lượng lớn khói đen tấn công tới. Một kích này chính là cơn giận của thiên địa, chính là Tứ Cửu Thiên Kiếp.

Mặc cho người có bản mệnh thần thông hay là cái gì đều không thể chống lại, mà thiên địa sụp đổ cũng làm cho người ta không thể tránh khỏi, nhưng mà Kiếm ma lại phản ứng với tốc độ nhanh nhất, mang theo Vương Lục tránh sang một bên, mặc dù không thể tránh ra khỏi thế công, nhưng lại leo lên một chiếc thuyền.

Khỏ Hải độ Ách Chu.

Cũng là lúc này, Vương Lục mới biết được Khỏ Hải độ Ách Chu quả nhiên danh bất hư truyền, ngoại trừ có thể ở trong biển khỏ mệnh mông thuận gió vượt sóng tiến lên, khi vận rủi giáng lâm, nó chính là phù hộ người vượt qua cửa ải khó khăn che chở cho người.

Trong nháy mắt Kiếm Ma cùng Vương Lục leo lên độ Ách Chu, tinh thần và tia chớp rớt cục rơi xuống mặt đất, dẫn phát vô biên vô hạn hủy diệt triều.

Nhưng bên trong sóng triều đã không còn bóng dáng của Độ Ách chu.

“Thời gian có hạn, rảnh rồi thì đừng nói nữa.”

Trong một không gian nhỏ hẹp, Vương Lục và Kiếm Ma đứng đối diện nhau, sắc mặt đều vô cùng nghiêm túc, mà trong trầm mặc, Kiếm Ma mở miệng trước một bước, dẫn dắt chủ đề nói chuyện.

“Tình huống rất đơn giản, Chu Thi Dao bị Kiếm Thần phụ thể...”

Còn chưa dứt lời đã bị giọng nói của Vương Lục lạnh lùng cắt ngang: “Phụ thể? Ta thấy là đoạt xá mới đúng chứ.”

Kiếm Ma nhắm mắt lại: “Bất luận là gì, thực lực của đối phương đã vượt xa ta và người.”

Vương Lục cười lạnh: “Muốn chống lại, phải làm chuyện tương tự, để người đoạt xá ta? Sau đó phát huy đầy đủ ý thức cùng kỹ xảo cấp Đại Thừa chân quân của người để chống lại Kiếm Thần đồng dạng?”

Kiếm Ma hỏi ngược lại: “Hoặc người có cách tốt hơn?”

Vương Lục suy nghĩ một chút: “Tựa hồ là không có.”

“Vậy ngươi...” Kiếm Ma vừa mới mở miệng, chỉ thấy một luồng kiếm quang đâm thẳng tới, nhưng hắn lại không chút hoang mang, nghiêng người, giơ tay, trường kiếm tùy thân quét ngang, ngăn luồng kiếm quang kia lại, đồng thời ngũ khí không thay đổi: “Không cần lãng phí thời gian nội chiến.”

Vương Lục không nói lời nào, Khôn Sơn kiếm tùy tay lộn một cái, bản mệnh thân thông tùy theo mà phát động, trong phương viên trăm trượng tàn kiếm như rừng, bầu trời màu máu giăng đầy mây đen.

Mà trong vòng vây của tàn kiếm, kiếm ma chỉ thở dài.

“Nếu ngươi muốn giết ta, quả thật không khó, nhưng đối với ngươi mà nói tuyệt đối không có bất kỳ chỗ tốt nào.”

Nhưng Vương Lục chỉ thúc giục ngàn vạn tàn kiếm lơ lửng giữa không trung, sát ý càng lúc càng nồng đậm.

“Ta thấy chỉ có giết ngươi mới là lựa chọn chính xác nhất, ta không nói, chẳng qua không phải ta nghĩ tới, lúc trước khi giao thủ lần thứ nhất với bọn Kiếm Thần, ngươi truyền âm cho ta phá vỡ Thiên Kiếm Khí, nhìn như là giúp ta một trợ giúp., Kỳ thực là lý giải lộn xộn? Ta vẫn luôn kỳ quái, ta và sư tỷ không oán không thù, đầu óc nàng tiến vào nước lạnh hạ sát thủ với ta? Sau đó mới nghĩ đến, có lẽ là ánh mắt của sư tỷ không tốt, thấy ta một thân ma khí liền không nhận ra... Mà một thân ma khí này của ta từ đâu tới?”

Đối với việc này, Kiếm Ma không che giấu chút nào: “Không sai, ma khí là ta truyền cho ngươi, nhưng nếu không như thế, chỉ sợ khi đó ngươi đã sớm hợp lực với sư tỷ của ngươi, xoay người lại một kiếm chém ta ra, ngươi luôn thích giảng đạo lý, vậy ngươi nói cho ta biết, việc này chẳng lẽ là ta đuối lý?”

Vương Lục cũng không chậm trễ: “Là ta đuối lý. Sau khi chém đầu ngươi, ta sẽ đem kiểm tra thư cho ngươi.”

Nói xong, ngàn vạn phi kiếm nhất tề rơi xuống đất.

...

261

“Vô dụng thôi.”

Theo thanh âm thản nhiên của Kiếm Ma, bụi đất đầy trời chậm rãi rơi xuống đất.

Trước người Vương Lục, là một rừng rậm do hài cốt kiếm tạo thành. Ngàn vạn tàn kiếm tụ tập một chỗ, tản ra khí tức hủy diệt, làm cho người ta nhìn mà sợ hãi.

Nhưng vào lúc này, một cái thân ảnh cao lớn gầy yếu nhẹ nhàng giẫm lên rừng kiếm, một thân trường bào thuần sắc không nhiễm trần thế.

“Bây giờ không phải lúc nội chiến.”

Kiếm ma nhàn nhạt mở miệng, nhìn Vương Lục cau mày, lại nói: “Tương tự, người cũng không có tiền vốn nội chiến. Không linh căn của người quả thật lợi hại, nhưng trước khi đại đạo của người ngưng kết, còn chưa có tổn thương đến tư cách của ta, cho dù là một luồng tàn hồn, cũng là tàn hồn Đại Thừa kỳ.”

Vương Lục không nói gì.

“Hơn nữa, cho dù người giết ta, cũng không có ích gì. Ừm, có lẽ người thật có thể bởi vậy mà thoát khốn ra. Nhưng đối với người, chỉ một mình thoát khốn ra, chỉ sợ ngay cả cách phân biệt cũng không có? Người không muốn mạng của sư tỷ hay sao?”

Vương Lục vẫn trầm mặc không nói.

Kiếm Ma nói: “Người nói đoạt xá, cũng không sai, Kiếm Thần hành động, đúng là chiếm cứ thân thể Ngọc phủ của Chu Thi Dao, nhưng sự việc cũng không phải là không có cơ hội xoay chuyển, tình trạng của hắn cũng giống như ta, chỉ là một sợi tàn hồn... Cho nên, sư tỷ người mới không vì vậy mà hồn phi phách tán, trước mắt còn có đường sống kéo dài hơi tàn.”

Ngừng một chút, Kiếm Ma trầm giọng nói: “Nhưng nếu như người thật sự có bản lĩnh giết ta, tàn hồn trở về, lệnh cho Kiếm Thần công đức viên mãn, như vậy... bây giờ bộ khu khái xác

kia, cũng không còn chỗ ký sinh của hồn phách sư tử người nữa.

Nghe đến đó, mặc dù Vương Lục không nói lời nào, lại thu Khôn Sơn Kiếm vào.

“Ta biết trong lòng người nghi ngờ rất nhiều, nhưng bây giờ không phải lúc giải thích tất cả. Độ Ách Chu có thể tranh thủ thời gian có hạn, đã không thể lãng phí nữa. Nghe kỹ, đối phương lựa chọn đoạt xá Chu Thi Dao, vừa nguy cơ cũng là kỳ ngộ, hấn chợt cường đại đồng thời cũng gặp phải tai họa ngầm cực lớn, nếu không, hấn cũng không cần chờ đến hiện tại. Cho nên muốn nghịch chuyển thế cục, quyết không thể lãng phí cơ hội này.”

Vương Lục nói: “Nói cho cùng, là muốn đoạt xá sao?”

“Vấn đề nói đó, người có biện pháp xử lý tốt hơn, người cứ tới đi.”

Vương Lục mỉm cười một tiếng, nhưng trong lòng thì im lặng.

Không hổ là nhân vật quét ngang Cửu Châu vạn năm trước, cho dù tàn hồn cũng lợi hại như thế, lão gia hỏa thật sự nhìn thấu tính tình của mình, quả thực không sợ hãi.

Vừa rồi dùng thần thông bản mệnh phát động mưa kiếm công thể mà không công lui. Kỳ thật cũng không khiến Vương Lục cảm thấy nhụt chí. Trong không gian của bản mệnh thần thông, y còn có quá nhiều thủ đoạn, Đại Thừa kỳ thì như thế nào? Một luồng tàn hồn, tất nhiên là sẽ có sơ hở.

Chân chính khiến cho Vương Lục không thể không để ý, chính là câu nói sau Kiếm Ma: cho dù giết Kiếm Ma, cũng không cứu được sư tử, thậm chí sư tử ngược lại sẽ vì vậy mà mất mạng.

Cũng chính vì vậy, Vương Lục mới chân chính do dự.

Đương nhiên, theo lý thuyết thì tính mạng của bất kỳ người nào khác đều không thể cao hơn mạng sống của mình, dưới sự lựa chọn khó khăn này, Vương Lục cho dù là đại nghĩa diệt thân cũng không có gì đáng trách, nhưng hấn lại là loại người như vậy sao?

Từ trong tám thí luyện tới đây, không phải là vì cứu viện sư tử sao? Tiên sâu vào nơi đây lúc, chẳng lẽ không nghĩ đến gặp phải nguy hiểm sao?

Nhưng chung quy hẳn lại đến đây, như vậy nếu đã đến, thì không nên phí công nhọc sức, để sự quyết định lúc trước không đáng giá một đồng.

Nhưng một phương diện khác, chẳng lẽ vì nhất thời quyết ý, ngay cả tính mạng của mình cũng bỏ vào?

“Vương Lục, thời gian không nhiều lắm, không cần quả quyết ưu ái.”

Nghe Kiếm Ma thúc giục, Vương Lục ngẩng đầu, nhìn thật sâu gã một cái, sau đó nở nụ cười.

“Ta đã có quyết định.”

Kiếm Ma: “Ồ?”

“Ta quyết định...” Vương Lục hít vào một hơi thật sâu, nhìn vào ánh mắt thâm thúy của Kiếm Ma: “Ta muốn đơn đả độc.”

Sau thời gian dài trầm mặc, Kiếm Ma hỏi: “Ngươi có bệnh à?”

Vương Lục nói: “Ta có phần thắng.”

Nói xong, hẳn từ trong lòng lấy ra sỏ tay cầm đầu của Chu Thi Dao xé xuống tờ giấy đang nắm trong tay.

“Hơn nữa, ta không chỉ có một mình.”

Hắc vụ chi hải, gió nổi mây vần.

Ở trung tâm phong vân biến ảo là một vị nữ tử tướng mạo thanh nhã, thần sắc nôn nóng bất an, bàn tay cầm kiếm run nhẹ, cho thấy sự kiên nhẫn của nàng đang dần bị bào mòn đi.

Nàng... Hay là nói hẳn đang chờ độ Ách Chu từ trong không gian giới tử xuất hiện. Sau đó, chính là lôi đình công kích vạn quân, quyết không thể cho đối phương bất cứ cơ hội nào.

Trước mắt xem tình thế, hẳn đã chiếm ưu thế áp đảo, tuy rằng lật lá bài tẩy cuối cùng ra, lộ vẻ vội vàng chật vật, càng chật đứt đường lui của mình, nhưng sau khi lá bài tẩy mở ra, hẳn lại chiếm tiên cơ... Người kia muốn mạng sống, biện pháp duy nhất chính là giống mình lựa chọn đoạt xá... Tuy vậy kết cục

của hai bên đều là thê thảm, nhưng ít nhất mình là người thắng, còn có hi vọng.

Tiếp theo, chờ người nọ xuất hiện trong Độ Ách Chu, lại làm trên lý luận quyết chiến, phần thắng của mình rõ ràng chiếm ưu thế, bất luận là bản thể hay là nhục thân, tổ hợp bên mình mới là mạnh nhất.

Đang nghĩ ngợi, lông mày hấn khẽ động, nhạy bén phát giác được không gian biến hóa, phảng phất có đồ vật gì đó từ trong lồng giam thoát ra ngoài.

Hấn lập tức đề phòng, Đại Nhật Kim Hoàng Hoàng Kiếm trong tay nổi lên kiếm quang, thời khắc chuẩn bị nghênh chiến.

Sau đó, hấn liền thấy được thân ảnh mà mình chờ mong đã lâu, Vương Lục cầm Khôn Sơn kiếm, từ trong hư không chậm rãi đi tới, trong bộ pháp mang theo sự tự tin mãnh liệt, khí thế phi phàm, mà ở phía sau hấn, sắc mặt Kiếm Ma nghiêm nghị...

Đợi đã, Kiếm Ma? Sao lại có Kiếm Ma?

Hấn khó tin nhìn thân ảnh độc nhất vô nhị giống mình kia, trong lòng kinh ngạc khó nói nên lời.

Tại sao hấn lại ở đây? Hấn đã đoạt xá Vương Lục, cùng hấn hợp hai làm một, hiện tại như vậy, chẳng lẽ là không thể đoạt xá thành công?

Không sai, cũng có vài phần khả năng, Vương Lục kia tuy rằng tiềm lực kinh người, nhưng khó không chế hơn, thậm chí căn bản không thể không chế. Chính vì nguyên nhân này, lại thêm một ít nhân tố khác., Bản thân hấn không lựa chọn hấn làm người thừa kế, nhưng không ngờ... Chu Thi Dao nhìn như dễ đối phó nhất nhưng vẫn xảy ra vấn đề. Hấn rõ ràng đã âm thầm làm phép hủy đi mất năng, kết quả năng lại tự mình lĩnh ngộ phương pháp tự chế làm mình phải ra tay trước khi sự tình bại lộ, đáng tiếc một hạt giống thượng giai.

Nhưng tiếc hận nhanh chóng bị niềm vui điên cuồng dâng lên trong lòng thay thế: Nếu Kiếm ma không lựa chọn đoạt xá, vậy không còn gì tốt hơn, mình hoàn toàn có thể thắng được người thắng ăn chung, mà không phải lưỡng bại câu thương.

Mặc dù trong lòng cũng nghi hoặc, đối phương tại sao phải tự tìm đường chết, nhưng tình thế phát triển đến mức này, chính mình chẳng lẽ bởi vì điểm nghi vấn này mà lùi bước không tiến?

Khi hấn lựa chọn đoạt xá, đã không còn đường lui.

Thế là hấn dứt khoát ra tay, toàn bộ thiên hạ ngân hà tùy tâm mà động, khí tức khủng bố hủy thiên diệt địa theo đó tràn ngập.

Dù chỉ là tàn hồn, cuối cùng vẫn là tàn hồn Đại Thừa kỳ, một khi có nhục thân làm chỗ dựa, uy năng của hấn vẫn vô cùng cường đại.

Nhưng cùng lúc đó, Vương Lục cũng làm ra đối ứng của mình.

Hấn nhìn cô gái với khuôn mặt thanh nhã cách đó không xa, nhẹ giọng nói: “Su tử, ngươi không phải vô dụng như vậy chứ?”

Su tử?

Kiểm Thần cười lạnh trong lòng, su tử của ngươi đã sớm bị trấn áp đến không thể động đậy, kéo dài hơi tàn, nếu không phải lúc này hồn phách ta không đủ, có một số chỗ hẻo lánh khó có thể chạm đến... Đã sớm muốn hồn phi phách tán của nàng, lúc này ngươi kêu gọi nàng có tác dụng gì, muốn lợi dụng nàng để gây nên nội đấu trong cơ thể ta, ngươi đến ngồi làm ngư ông đắc lợi? Kỳ vọng Khai Thiên Khai.

Nhưng ngay lúc này, hấn bỗng nhiên cảm thấy một cỗ ba động khác thường trong cơ thể nở rộ ra, phảng phất như một đồng tro tàn nào đó, bắt đầu cháy lên.

Kiểm thần lần này thật sự lấp bắp kinh hãi, không thể tưởng được Chu Thi Dao lại ngoan cường như thế, bị mình áp chế cơ hồ hồn phi phách tán, lúc này vẫn còn dư lực tranh đấu với mình.

Bất quá, cũng chỉ là vậy thú vẫn còn đấu mà thôi, thân thể, Ngọc Phủ của Chu Thi Dao đều đã bị hấn chiếm cứ, chỉ có trong không gian ký thác của nguyên thần còn lưu lại một chút đường sống, nàng có thể phát huy ảnh hưởng đã cực kỳ hữu

hạn, muốn trong chiến đấu cầm tay mình, căn bản không có khả năng làm được.

Ví dụ như hiện tại, tuy rằng nàng toàn lực kích động hồn phách, ý đồ lấy một lần liên hệ cùng thân thể, nhưng trên thực tế thân thể vẫn vững vàng giữ Đại Nhật Hoàng Kiếm, chậm rãi rơi xuống phía dưới.

Một kiếm rơi xuống đất, lại một lần Thiên Địa Băng Đình thúc giục, mà lần này tuyệt sẽ không có bề khổ độ Ách Chu tới cứu hần.

Trong tầm nhìn của Kiếm Thần, đã thấy rõ đối thủ dưới sức mạnh tuyệt đối nghiền ép, tuyệt vọng chống cự, nhưng lại vô ích vất vả hóa thành tro bụi. Đương nhiên, bên trong hội phi yên diệt này không bao gồm cả Vương Lục, tính mạng thăng nhãi này giữ lại còn có chỗ hữu dụng, nhưng bất luận thế nào cũng không thể lưu lại Kiếm Ma.

Theo tinh tú khắp trời âm âm rơi xuống, kiếm thần thậm chí thấy rõ nét mặt đối thủ cũ của mình trước khi chết, vài phần thoải mái, vài phần bất an, bờ môi hé ra, lại không biết từ trong đó phun ra nguyên rửa ác độc nhất, hay là cảm khái thờ dài.

Bất quá tất cả cái này đều không quan hệ với chính mình, chuyện của kẻ thất bại đã định trước là tiêu diệt, chỉ có người thắng mới có thể khảng khái hát vang.

Thế nhưng, cứ như vậy thắng sao? Có phải cũng quá đơn giản hay không? Trong lúc nhất thời, Kiếm Thần thật sự có chút khó có thể tin, nhưng đúng vào lúc này, một cảm giác lạnh lẽo từ trên trán truyền đến.

Nơi mi tâm nổi lên cảm giác mát lạnh chỉ trong chốc lát đã lan khắp toàn thân, làm cho Kiếm Thần không khỏi run lên, trong lúc run rẩy, bọt biển trước mắt vỡ vụn âm âm sụp đổ.

Không gian bị kiếm khí mạnh mẽ không gì sánh kịp xé rách, mảnh vỡ của kiếm ma bị mình chém thành mảnh vụn, vương lục còn sót lại của ngôi sao rơi xuống... Tất cả đều biến mất không thấy. Mà đại nhật kim hoàng kiếm trong tay mình, chẳng biết tại sao còn cao cao ngẩng đầu lên, mang theo hồn

độn phá thiên kiếm khí áp ủ bên trong lưỡi kiếm hai bên, còn chưa kịp kích phát ra.

Nhưng Khôn Sơn kiếm của đối thủ cũng đã đâm tới trên trán mình.

Có chuyện gì vậy?

“Hóa thực không chia sao? Thằng nhóc đáng thương.”

Vương Lục mỉm cười chói tai như thế, đáng tiếc kiếm thần đã không kịp phản kích, mũi kiếm Khôn Sơn kiếm liền vọt tới một cỡ lực lượng làm hắn vô cùng chán ghét.

Tuyệt kỹ độc môn của Hỗn Độn Tâm Ma Diệt Thần Kiếm Ma Kiếm Ma Kiếm Khí, chuyên diệt nguyên thần, cho dù là tay của Kinh Vương Lục thi triển ra, uy lực bản nguyên đã giảm đi đáng kể, nhưng vẫn không thể khinh thường, kiếm thần không kịp đề phòng nhất thời bị một kiếm này chấn cho hồn phách run rẩy, nguyên thần nứt ra.

Mà ngay lúc Kiếm Thần giãy dựa nỗ lực phản kích, cảnh tượng trước mắt lại có biến hóa, hắn rõ ràng nhìn thấy Vương Lục bị kiếm của mình đánh cho chia năm xẻ bảy, Kiếm Ma trong trạng thái phụ thể phía sau hắn càng bị chết thảm không thể tả, mỗi một chi tiết đều thu hết vào đáy mắt nhưng rất nhanh, những cảnh tượng này lại biến thành ảo ảnh mộng ảo, Vương Lục đã dán một tấm linh phù lên người mình.

Phong Thần Ấn

Lần này, tất cả thần thông của Kiếm Thần đều bị phong kín, thậm chí ngay cả sự tức giận của nguyên thần đều bị áp chế xuống, Phong Thần ấn bên người phóng thích một tia phân thẳng sau cùng của hắn cũng tan thành mây khói. Đoạt xá Chu Thi Dao đương nhiên có thể phát huy ra thực lực cường đại, nhưng không hề phòng bị, liên tiếp trúng đòn hai lần, hắn cũng vô lực hồi thiên.

Mà hai lần liên tiếp không giải thích được, trong lòng Kiếm Thần hiện lên một đạo linh quang, phá tan sự lo lắng.

“Chu Thi Dao, là người? Là người vọng động tiên thiên thần thông, cần cùi chỏ cho ta?”

Trong nguyên thần, mặc dù thanh âm Chu Thi Dao suy yếu, nhưng vô cùng kiên định vang lên.

“Đây không phải thần thông của ngươi, ngươi đừng mơ lấy đi.”

Sau đó, giọng nói của Vương Lục cũng chen vào - Sau khi phong ấn nguyên thần của Kiếm Thần, nguyên thần của gã gần như không cần đề phòng.

“Sư tử xinh đẹp, sau đó học sinh Kiếm Thần, mời ngươi vẫn là ngoan ngoãn lên đường đi, tốt xấu gì cũng là tu tiên tiên bối, đừng làm mình quá khó coi.”

“Ha ha, ngươi cho rằng mình thắng? Đề chôn cùng ta đi.”

Trong lúc cười điên cuồng, nguyên thần của Kiếm Thần bị khóa chặt kia bỗng nhiên nứt ra vết rạn, Vương Lục lập tức mở ra tờ thứ hai, tấm Phong Thần ấn thứ ba đánh ra ngoài, cấu trúc ra hàng rào vững chắc không thể phá vỡ, đề phòng hấn ngọc đá cùng tan.

Nhưng sau khi nguyên thần của Kiếm Thần bị nghiền nát, cũng không bùng nổ mãnh liệt như dự đoán, ngược lại chính giữa mảnh vỡ lại xuất hiện một cái hố đen, sau đó, lực hút không thể kháng cự, hút tất cả mọi thứ xung quanh vào trong.

...

Một màu đen kịt.

Trong tầm mắt không có ánh sáng... Đương nhiên, muốn nói hai chữ tầm mắt, kỳ thật hơi gượng ép, bởi vì hiện tại Vương Lục căn bản không có khí quan con mắt này.

Lúc này hắn đang đứng ở trạng thái nguyên thần xuất khiếu, vừa rồi lấy tổ hợp Diệt Thần Kiếm và Phong Thần Ấn trọng thương Kiếm Thần, lúc Kiếm Thần thua cuộc lựa chọn ngọc thạch câu phân, sau đó, một cái lỗ đen nguyên thần bỗng nhiên hiện hình, trực tiếp kéo nguyên thần của hắn từ thân thể ra ngoài.

Nguyên lý lôi kéo người ở hắc động này là cái gì, tạm thời không thể biết được, bởi vì theo lý thuyết, thân thể được rèn từ chùy Vô Tướng công có thể nói là tường đồng vách sắt, sao có thể dễ dàng bị người ta kéo mất nguyên thần? Nếu Kiếm Thần có thể tùy ý xé rách nguyên thần của người khác, cần gì phải xuống tay chờ đến bây giờ?

Nhưng xem tình trạng trước mắt, Vương Lục hoàn toàn mất đi cảm ứng nhục thân, cảm giác đối với bốn phía phảng phất như ngũ giác bị hòa tan thành một đoàn, phi thường huyền diệu cũng phi thường quen thuộc, chính là thị giác nội thị Ngọc Phủ, lại có tên thần thức—— lấy nguyên thần quen biết.

Bất quá lúc này không phải là nội thị tu hành, vị trí nguyên thần cũng không thể kết luận, Vương Lục liền không chế nguyên thần, gỡ bỏ thần thức, phân giải thành cảm giác như thân thể ngũ giác. Sau một lát, Vương Lục từ trong đen kịt thấy được mình.

Vẫn là chế độ chân truyền kia - mặc trường bào đỏ trắng chừng mười năm, hình tượng này là nhận thức trực giác trực giác nhất của Vương Lục đối với mình nhất, bởi vậy hình thái nguyên thần chính là như thế. Mà sau khi hóa giải thần thức, Vương Lục rất nhanh liền thấy trong bóng tối xuất hiện một chút ánh sáng.

Đi về phía ánh sáng một hồi, tầm nhìn dần trở nên trống trải, sau đó không lâu, ở chính giữa ánh sáng, thân ảnh của Chu Thi Dao có thể nhìn thấy rõ ràng.

Nhìn thấy thân ảnh thon dài yếu ớt kia, Vương Lục lập tức thở phào nhẹ nhõm. Gã không tiếc mạo hiểm, từ tám môn thí luyện xâm nhập sâu vào nơi này, cũng không phải vì vị đại sư tử uy phong đường đường này sao.

Mặc dù đã phát sinh mâu thuẫn như vậy, hơn nữa tình thế trước mắt cũng còn xa mới có thể lạc quan, nhưng Vương Lục vẫn cười chào hỏi: “Sư tử, đã lâu không gặp.”

Chu Thi Dao nghe tiếng quay đầu lại, hiển nhiên nàng cũng rất thích ứng với việc dùng thần thức hóa giải, phương thức trao đổi nguyên thần hóa thành thân thể. Nghe thấy Vương Lục chào hỏi, nàng có chút nghi ngờ hỏi: “Người là ai...? Gọi ta là sư tử, là vị sư đệ nào của Linh Kiếm Sơn sao?”

Wương Lục lập tức cả kinh: Tôn tặc, chọc người không biết sao?

Nhưng rất nhanh Chu Thi Dao lại giải thích: “Thần sắc của ta thông suốt mà không có đại thành, cho nên năng lực cảm giác có chỗ thiếu hụt, kính xin sư đệ thi triển kiếm pháp sở trường của mình giúp ta phân biệt.”

Wương Lục lại cả kinh: Tôn tặc, nói thông thuận như vậy sao? Nghĩ lại, ý thức được đại khái chỉ có nguyên thần trao đổi như bây giờ, Chu Thi Dao mới có thể biểu đạt thoải mái.

Về phương diện khác, thi triển kiếm pháp sở trường để phân biệt... Chẳng lẽ người nhận người đều là bằng kiếm pháp sao?

Wương Lục nghĩ vậy, chuyển động Nguyên Thần kiếm quang Vô Tướng đại phóng, hai mắt Chu Thi Dao lập tức tỏa sáng: “A, là Vô Tướng kiếm của Vô Tướng kiếm ngũ sư thúc, người là Vương Lục sao?”

“... Thiếu nữ thật đúng là hảo nhân lực, khuôn mặt khiến cho thiếu nữ Mộng Di ta đây người không nhận ra, kiếm quang này mới vừa mờ mịt người đã nhận ra đây là loại người cực kỳ đặc thù trên người, người lại tìm một người lạnh nhạt đi.

Chu Thi Dao lại thẳng thừng: “Những đặc thù khác với ta làm gì? Ta chỉ quan tâm kiếm pháp là đủ rồi.” Dừng một chút, lại

nói, “Quả nhiên là người, trước đó mơ hồ cảm giác có chút quen thuộc, nhưng thực sự không nhớ rõ... Trước đó xuất kiếm không lưu tình, thực sự xin lỗi.”

Vương Lục lại không sao cả, cùng tàn chướng nhân sĩ so đo nhiều như vậy có tám chín phần: “Không quan hệ, ta hiểu.

Đối với việc Vương Lục dễ nói chuyện như thế, Chu Thi Dao có chút ngoài ý muốn, vốn nàng đã chuẩn bị lời xin lỗi đã lâu trong lòng lập tức nói không nổi nữa, há to miệng, lại không biết nói cái gì, đành phải chớp đôi mắt to nhìn như sáng rọi, lộ ra vẻ vô tội.

Giữa hai người duy trì một đoạn trầm mặc lúng túng, sau đó Chu Thi Dao mở miệng nói: “Su đệ, người cũng là đến tranh đoạt truyền thừa Kiếm Thần sao?”

Vương Lục tức giận nói: “Trên quyền sở cầm đầu ta tới cứu người vẫn luôn là màu đỏ cam, hiển nhiên là bị chế trụ, ta là người dẫn đầu đương nhiên là tới tìm người. Sau đó nghe nói người bá một cái Thượng Cổ Kiếm Thần làm cha, nhưng trên sách vẫn là màu cam, ta biết người tình huống không ổn, hơn phân nửa là bị người ta trêu chọc, đáng tiếc nhất thời không có cơ hội nói rõ ràng với người.”

Chu Thi Dao sững sốt một hồi lâu rồi mới nói: “Ồ.” Lại một lúc lâu sau, “Cảm ơn.”

“Đừng khách khí, dù sao cũng không cứu ra được, còn đặt mình vào.”

Vương Lục nói, nhìn hắc ám mênh mông bốn phía một chút, nhưng so với bề khổ lúc trước thì thâm trầm hơn nhiều, khổ hải vô biên, nhưng ít nhất bên người còn có hắc vụ bốc lên biến ảo, làm cho người ta ý thức được nơi này cũng không phải là một mảnh tĩnh mịch, nhưng địa phương lúc này, ngoại trừ chỗ duy nhất có Vương Lục cùng Chu Thi Dao đứng, ngoài một điểm ánh sáng, còn lại đều trống trải.

Chắc là bị thần thông thượng cổ gì đó tự bạo của kiếm thần, muốn đánh vỡ... cũng không biết nên làm như thế nào.

Trong trầm mặc một lúc lâu, lại nghe Chu Thi Dao nói: “Su đệ, người...”

Vương Lục khoát tay: “Ta không sao, đồng cam cộng khổ là nghĩa vụ lĩnh đội, bất kể ngươi nghĩ sao, dù sao lúc trước các sư phụ sư bá ở Ly Sơn nhờ ta chiêu cố mọi người, ta nhất định phải gánh nặng. Huống chi tình huống bây giờ cũng không tệ lắm, hai người bị nhốt chung quy vẫn hơn một người bị nhốt chờ chết, ít nhất chúng ta còn có thể nghĩ cách.”

“Ta chỉ muốn nói, ngươi thật yếu a.”

Vương Lục sững sốt tròn vẹn một chén trà nhỏ, trong lòng quả thực như đời sông lấp biển. Đại sư tỷ, mẹ kiếp, ngươi muốn ăn thua sao? Lão tử vất vả khổ sở chạy tới cứu ngươi, ngươi lại dám mắng chửi ta như vậy, quả thực là dứt khoát vứt bỏ Hậu Thổ Hào làm vợ chồng lưu manh, thuê người đánh gãy chân người của vợ là Phan Kim Liên a.

Chu Thi Dao nói: “Ta chỉ nói là sư phụ đã từng nói với ta. Ngươi là thủ tịch của môn phái Linh Kiếm Sơn, các phương diện đều trên ta. Ngày sau rất có thể ngươi sẽ kế thừa vị trí trưởng môn môn phái. Nhưng hai lần giao thủ lúc trước, thực lực của ngươi thật sự có chút yếu, ít nhất cũng không mạnh hơn ta.”

Nói xong, còn có chút căm giận bất bình, phảng phất đối với sư phụ đánh giá có chút không đúng.

Vương Lục trầm giọng xuống: “Chưởng môn đã từng nói như vậy sao?”

Làm thủ tịch của môn phái, ngày sau phải kế thừa chức vị trưởng môn sao? Phong Ngâm Chân Nhân đã tính như vậy sao? Tuy rằng cho tới nay, các trưởng lão Thiên Kiếm Đường mơ hồ đều có ám chỉ như vậy, nhưng Phong Ngâm Chân Nhân vậy mà từng tỏ thái độ rõ ràng như thế, điều này thật ngoài ý muốn.

Không sai, trong Linh Kiếm phái bây giờ, chức vụ duy nhất có khả năng đảm đương chức vị trưởng môn duy nhất chỉ có Vương Lục, Lưu Ly Tiên cùng Chu Thi Dao là đủ, về phương diện khác thực lực lại thua xa. Về phần đám người Văn Bảo, Nhạc Hình Dao, cũng đều là tu sĩ tố chất thượng giai, nhưng so với Vương Lục thật sự kém hơn một mảng lớn.

Nhưng đây chính là chức vị chương môn Ngũ Tuyệt của Vạn Tiên minh nha... Thôi được rồi, cứ chờ xem đã, bên ngoài Phong Ngâm chân nhân nhìn qua già nua không chịu nổi, thật ra hắn tu hành mới hơn hai trăm năm, với cảnh giới Hóa Thần của hắn mà nói quả thực chỉ là suy đồ tuổi tác thuộc về tội phạm, sống còn rất dài, chương môn không chịu trách nhiệm căn bản là cần thiết.

Nhưng mà, thái độ này của đại sư tử là có ý gì? Đối với chương môn tương lai của mình hơi bất mãn sao?

“Như vậy, sư tử người cho rằng mình thích hợp làm chương môn hơn sao?”

Chu Thi Dao lại nói: “Ta không cần đâu, sư phụ cảm thấy người thích hợp, chắc là không sai, ta không nhìn người, chỉ biết nhìn kiếm. Cho nên, có lẽ người rất thích hợp làm Linh Kiếm Chương môn, nhưng kiếm pháp của người cũng không cao.”

Vương Lục quả thực vui vẻ: “Bại tướng dưới tay người, người có biết xấu hổ không?”

Chu Thi Dao lập tức ưỡn ngực: “Ta không có thua về mặt kiếm pháp thì vẫn mạnh hơn ta, lúc trước thất thủ là vì ánh mắt của ta bị tổn hại, đúng là có chút chậm chạp. Khi đó trạng thái của ta cũng không tốt.” Nói xong, linh quang chợt lóe, “Cũng giống như có một ngày người bị trọng thương, ta đánh bại người, chẳng lẽ là vì ta mạnh hơn người?”

Vương Lục hỏi ngược lại: “Dựa vào tầm mắt mới có thể phát huy thực lực không gọi là thực lực, ngày nào đó ta nghĩ không ăn được một viên Thiên Ma Giải Thể Đan, công lực tăng vọt gấp mười lần đè ép người như một con kiến, chẳng lẽ có thể nói ta mạnh gấp mười người?”

Chu Thi Dao lại nói: “Ánh mắt Chu Thi Dao không phải là ngoại vật, mà là phụ trợ quan trọng nhất với công pháp của ta, chờ ta thành tựu kim đan, đại đạo ngưng tụ, có thể hóa tổng thể ngoại vật, nhãn cầu là một phần ta không thể tách rời.”

Phốc phốc

Một phần không thể chia cắt ư? Vương Lục quả thực muốn phun ra, trong lòng tự nhủ đại sư tử này mặc dù thường xuyên

nhìn thấy gân cốt trong đầu, nhưng cũng ngẫu nhiên có ngữ điệu kinh người. Không biết nếu là ngày nào đó nàng tìm được một bản Thượng Cổ Kiếm Điển, lại là muốn luyện công pháp này trước lúc nào, nàng có hay không xoắn xuýt cái gì không thể chia cắt.

“Dùng miệng nói không có sức thuyết phục, người đã ngoan cố cho rằng mình càng mạnh hơn, vậy chờ chúng ta thoát khỏi ra, liền ở trên đỉnh võ trường ngọn núi mật mờ đầu một lần, thua gọi cha có được không?”

“Một lời đã định.” Chu Thi Dao kích động bắn ra quang mang trong mắt, đối với nàng mà nói, có thể đấu kiếm với cao thủ kiếm đạo càng hấp dẫn hơn so với bất cứ chuyện gì. Nàng tuy vừa rồi mở miệng nói xấu kiếm đạo tu vi của Vương Lục, nhưng nàng cũng chỉ cảm thấy kiếm pháp của Vương Lục hơi yếu hơn mình một chút mà thôi, thắng bại trong thực chiến rất khó đoán trước, đúng là đối thủ tuyệt hảo của đấu kiếm.

“Nhưng vấn đề hiện tại là làm sao đi ra ngoài, mà đầu tiên... Nơi này là đâu?”

Roi vào khôn cảnh, Vương Lục cũng không hoảng loạn, mà bắt đầu phân tích lý tính, cố gắng tìm kiếm phương án giải quyết. Một mảnh đen kịt nhìn như không có cách giải quyết, nhưng Vương Lục chắc chắn sẽ có cách.

“Cần gì phải phiền phức như vậy, không có đường ra thì lập tức chém ra một con đường a.”

Chu Thi Dao nói xong, kiếm quang tinh thần từ trong nguyên thần nở rộ ra.

Vương Lục lười để ý đến loại ngu ngốc chỉ có kiếm trong đầu này: “Đệ cứ bận trước, ta động não rồi.”

Mà nhìn Chu Thi Dao đang không ngừng dùng kiếm khí định chém phá hắc ám ở phía xa, Vương Lục đang cảm khái sự chấp nhất của vị Kiếm Sĩ này, đồng thời chợt nhớ tới một chuyện.

Lúc này hắn và Chu Thi Dao đều trong trạng thái nguyên thần, nhưng lấy tu vi của bọn họ, nguyên thần không có khả năng trực tiếp bại lộ bên ngoài. Trước khi lên cấp Nguyên Anh, theo lý thuyết nguyên thần đều cực kỳ yếu ớt, là Tử Phủ của tu sĩ

đang bảo vệ nguyên thần, chẳng đến khi nguyên thần khỏe mạnh lên mới có thể hành động độc lập.

Vậy thì hiện tại, vị trí của nguyên thần hai người, chẳng lẽ là...

Liên tưởng tới tình huống Chu Thi Dao bị người đoạt xá lúc trước, trong đầu Vương Lục lóe sáng lên như một tia chớp xẹt qua.

Đâu xanh, không thể nào?

Cái này rộng lớn vô biên vô hạn hắc ám, thật ra là phủ tím của Chu Thi Dao bị một tàn hồn cấp chuẩn Chân Tiên nhập trú, cưỡng ép chống đỡ tạo thành?

Vương Lục dùng ánh mắt vô cùng khiếp sợ nhìn đại sư tử phía xa vẫn chột hiều ra mà không biết gì cả.

Đại sư tử, tử thật là... dung tha thứ nha.

...

Bây giờ tu sĩ nhắc tới thời thượng cổ, trong lòng phần lớn đều ngóng trông, tuy người nay không bằng lời nói của cổ đại đều là sĩ nhục, nhưng thời đại mạt pháp trước đây, thiên địa linh khí nồng nặc, đại năng xuất hiện lớp lớp cũng là không tranh giành. Hiện nay cảnh giới tu vi đệ nhất Cửu Châu, là Thịnh Kinh Tiên Môn Hà Đồ Chân Quân., Cũng bất quá là Hợp Thể Kỳ đỉnh phong, cách Đại Thừa kỳ còn kém nửa bước, mà chính là chênh lệch nửa bước này, mấy ngàn năm qua chỉ có vụn vụn mấy người đã từng vượt qua, hơn nữa đều là tiêu hao tiềm năng, thăng cấp Đại Thừa về sau liền không còn hi vọng tồn tiến. Về phần Độ Kiếp thăng tiên, thật sự chỉ là câu chuyện trong truyền thuyết.

So với thời đại mạt pháp trước đây, thật sự không thể so sánh nổi.

Nhưng là đối với người có kiến thức mà nói, ngày nay không bằng cổ chỉ là nói sơ qua, thời đại mạt pháp tuy là hạ kiếp, nhưng mấy ngàn năm qua các tu sĩ cố gắng cũng không phải là không có thành quả, so với thời đại Thượng Cổ, tu sĩ bây giờ mặc dù cảnh giới tụt hậu một chút, nhưng trong cùng cảnh giới lại nhiều hơn rất nhiều.

Dùng phương thức tương đối đơn giản thô bạo để hình dung chính là, hiện tại trụ cột tu sĩ phân chia thấp, nhưng tăng thêm giá trị tương đối cao, tổng hợp xem ra chưa hẳn thua kém quá nhiều. Tỷ như vài chục năm trước ở Thương Khê châu tàn sát bừa bãi Cửu Vĩ Thiên Hồ, theo lý thuyết thì có lẽ có cảnh giới Chân Tiên, còn không phải là bị trấn áp phong ấn trong cơ thể lão bản sao? Đối lại là trước kia, một chương môn mới chỉ là môn phái hóa thân tu vi, người ta dùng một cái đuôi đã có thể diệt môn rồi.

Cho nên, mặc dù cảnh giới của Chung Thắng lúc còn sống rất đáng sợ, đột phá Tứ Cửu Thiên Kiếp là Chân Tiên, nhưng sau khi cân nhắc: Một, gã chỉ là một sợi tàn hồn; hai, là giá trị siêu cao của tu sĩ hiện đại...

Cho dù đối phương là Đại Thừa đỉnh phong thì như thế nào?

Nhìn điện phủ đen kịt mênh mông bát ngát, Vương Lục thử dùng lý do này thuyết phục mình vượt qua cửa ải khó khăn.

Đại Thừa đỉnh phong cũng không phải là không thể chiến thắng, trên thực tế chính bởi vì lúc trước lấy Diệt Thần Kiếm và Phong Thần Ấn đánh vào tuyệt cảnh, mới khiến cho hắn không thể không dùng tuyệt chiêu nguyên thần tự bạo.

Thế nhưng, mặc dù thất bại cũng chỉ vì khi đó Kiếm Thần quá mức suy yếu, mà sau lưng của mình lại không thua gì Kiếm Thần. Tu sĩ Đại Thừa kỳ, cũng không phải đơn giản là “Cảnh giới cao” như vậy.

Chỉ khi tận mắt chứng kiến vùng hắc ám vô tận này mới có thể cảm nhận cảnh giới Đại Thừa xa xôi, người ta chỉ là một đám tàn hồn, lưu lại trong Tử Phủ một thời gian ngắn, liền lưu lại biến hóa nghiêng trời lệch đất. Không gian này rộng lớn, không gian rộng lớn., Là Tử Phủ vì thích ứng với nguyên thần Đại Thừa mà phát triển, đối với người chỉ là cảnh giới Hư Đan mà nói, quả thực là xa vời vô biên. Cho dù thần thông cùng mạnh yếu của nguyên thần không thể chỉ đơn thuần lấy lớn nhỏ để cân nhắc, nhưng đối mặt với ngàn vạn chênh lệch thậm chí trên ức lần, có ai có thể công chính mà nói là vùng đất của vua đào gì được chứ?

Đại Thừa chi uy lấy loại phương thức trực quan nhất này bày ra, dưới tình huống như vậy, nhiều hơn cũng có vẻ tái nhợt.

Chỗ tốt duy nhất chính là, tình huống sau đó, đối sách cũng trôi lên mặt nước. Lúc này bọn họ cũng không phải bị người nhốt trong tuyệt địa nào đó, mà là ở trong Tử Phủ Chu Thi Dao, chỉ là vì Tử Phủ xây dựng thêm, nguyên thần có vẻ quá mức nhỏ bé.

Mà vấn đề nơi này là, dưới tình huống bình thường, Tử Phủ và nguyên thần hẳn là cao tương xứng, nguyên thần đối với pháp lực, khống chế thân thể chính là xây dựng trên loại tương xứng này, dùng ngôn ngữ lý luận lý luận hóa hình dung chính là: Chỉ có nguyên thần và tử phủ tương hợp mới có thể truyền tín hiệu không trở ngại.

Nhưng bây giờ nghiêm nhiên tình trạng hai bức tường chia lìa, nguyên thần của Chu Thi Dao bị cách không liên hệ được với ngoại giới, vì vậy giống như bị cầm tù. Biện pháp giải quyết

cũng đơn giản, chỉ cần có thể liên hệ với Tử Phủ, thu nạp nó về là được. Chu Thi Dao là tu sĩ Kiếm Linh căn, căn cốt tư chất là tuyệt hảo trên thế gian, tính thích ứng của Tử Phủ cũng đủ tốt, nhưng điều kiện tiên quyết là: nếu nguyên thần có thể liên hệ với Tử Phủ.

Dựa theo tình hình trước mắt, chờ đến khi nguyên thần Chu Thi Dao bành trướng đến mức tràn đầy trống trải Tử Phủ, thật không biết phải đến năm tháng nào, thậm chí có thể vĩnh viễn không làm được.

Nguyên thần tu hành không phải độc lập, nhất định phải tương hỗ với pháp lực, rèn luyện thân thể, nhưng chỗ sâu trong Kiếm trung của bọn họ hoàn toàn ngăn cách với đại đạo, theo lý mà nói thậm chí không thể thành tựu kim đan, làm sao có thể thúc hóa nguyên thần đến tiêu chuẩn Đại Thừa kỳ?

Ngoài ra, cũng chỉ có kiếm đi thiên phong, không cầu cảnh giới Nguyên Thần tiến bộ, mà là vì bành trướng, liên hệ với Tử Phủ trước rồi nói sau. Nhưng làm như vậy cũng tồn tại cản trở: Lấy trình độ nguyên thần Hư Đan kỳ, bành trướng gấp ngàn vạn lần, sau đó lại bành trướng., Nhất định là kết quả hỗn phi phách tán. Vương Lục tu hành Vô Tướng Công, nguyên thần tương đối bình thường tu sĩ phải cô đọng nhiều hơn, nhưng thời gian ngắn bành trướng mấy chục lần cũng chỉ là cực hạn, nhiều hơn nữa cũng phải chịu tổn thất... Mà theo tình huống trước mắt, nếu không bành trướng gấp vạn lần, căn bản không có khả năng toàn diện chạm đến Tử Phủ.

Hơn vạn lần... Vô luận tính toán ra sao, ít nhất cũng phải là cảnh giới Kim Đan sau này. Con đường này xem như lại bị phong tuyệt.

Trên thực tế, Kiếm Thần tự bạo nguyên thần, hình thành hắc động đem hai người mình vây ở nơi đây, đương nhiên không phải là vì để cho bọn hắn có thể nhẹ nhõm tìm đường ra ngoài... Dựa theo tình huống hiện tại thôi diễn tiếp, chờ đợi Vương Lục và Chu Thi Dao, sẽ khô kiệt cùng tử vong trong thời gian dài đằng đằng sau.

Đương nhiên, trong chuyện này cũng tồn tại vấn đề, cho dù là Kiếm Thần hoàn toàn xem nhẹ sự tồn tại của một người khác, nhưng Vương Lục cũng không thể trông cậy vào vị Kiếm Ma

kia ra tay tương trợ, trước mắt chỉ có thể suy nghĩ trước xem nên tự lực cánh sinh, mà tuy rằng con đường bên mình đã bị cắt đứt. Nhưng trước đó lại nói là hai người bị nhốt tốt hơn là một người, cũng may lúc một người không chiêu thì có thể nhờ một người khác giúp đỡ.

Sau khi nói xong suy đoán lúc nãy với Chu Thi Dao, Chu Thi Dao chớp chớp mắt: “Sau đó thì sao?”

Vương Lục nói: “Mời sư tử bành trướng.”

Đây đương nhiên là lời nói đùa, với sự cô đọng nguyên thần của Vương Lục, còn chưa thể bành trướng gấp ngàn vạn lần, đại sư tử tuy rằng trình độ kiếm đạo kinh người, nhưng phương diện nguyên thần không thể nào lợi hại hơn mình được.

Vương Lục chỉ hy vọng Chu Thi Dao đứng ở góc độ kiếm tu đỉnh cao có thể đưa ra ý kiến, thúc đẩy mình kích phát linh cảm.

Ai ngờ, sau khi nghe xong lời Vương Lục, Chu Thi Dao chỉ gật gật đầu: “Được.”

Sau đó, nàng bắt đầu bành trướng, tuy chậm chạp nhưng dường như không thể nào dừng lại được, từ từ căng phồng lên.

Vương Lục sừng sốt trong chốc lát, vội vàng mở miệng khuyên can: “Này, người không cần nghĩ không thông. Người muốn bởi vì một câu nói của ta mà hồn phi phách tán như vậy thì ta sẽ cảm thấy lúc trước vì đánh bại người mà cố gắng giảm giá trị rất lớn.”

Nhưng dường như Chu Thi Dao không nghe thấy Vương Lục nói gì.

“Khó trách cảm thấy nơi đây có một loại khí tức quen thuộc, hóa ra là Tử Phủ của ta... Đã như vậy, chỉ cần để cho ánh sáng của ta trải rộng ra là được rồi.”

Nói xong, Chu Thi Dao thông thả bành trướng, lại hít một hơi thật sâu.

“Phải có đủ.”

Sau một khắc, hào quang vạn trượng.

Vừa là tinh quang màu bạc sáng chói lạnh lùng, lại là ánh nắng vàng hừng hực như lửa... Âm Dương tương hợp, biến hóa ngàn vạn, chính là tuyệt thế bí điển Linh Kiếm phái Tinh Thần Phong, kiếm quang tinh thần.

Trong chốc lát, cảm thụ được kiếm quang tinh thần bao bọc quanh thân, Vương Lục bất đắc dĩ lắc đầu.

Mình thật sự đã đánh giá thấp thần thông của vị đại sư tử này.

Cũng hiểu lắm một khái niệm đơn giản, nguyên thần bành trướng, trên lý thuyết quả thật càng ngày càng ngưng luyện, mới có thể trong quá trình bành trướng không mất đi hình dạng, nhưng mức độ cô đọng quá cao ngược lại sẽ ảnh hưởng tới bành trướng.

Nhưng đối với sư tử mà nói, tình huống lại hoàn toàn tương phản, chỗ nàng tu luyện Tinh Thần Kiếm Điển, là kiếm pháp biến hóa nhất đẳng đầy rẫy trên thế gian, thần uy một kiếm phá vạn pháp của nàng cũng đã xem hết tất cả phồn hoa phản phác quy chân. Mà đối với nhiều công pháp biến hóa như vậy, muốn nguyên thần bành trướng, kỳ thật không dễ gì hơn.

Đương nhiên, không phải thể tích nghiêm ngặt mà là đang tiến hành chuyển hóa trạng thái nguyên thần, chuyển hóa thành ánh sáng.

Chỗ sáng đang ở, đó chính là nguyên thần của đại sư tử.

Chắc chắn, thật sự là không phục không chịu được.

Mà trong nháy mắt hào quang thoáng hiện, Vương Lục liền từ trong Tử Phủ bị cưỡng chế bắn ra, Chu Thi Dao đã chiếm cứ mỗi tấc không gian trong Tử Phủ, không còn chỗ đặt chân của Vương Lục.

Sau khi bắn ra, Vương Lục chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, trong nháy mắt đã trở về trong cơ thể ban đầu.

Trước mắt hần cũng không phải là thân ảnh vô cùng sáng chói của đại sư tử nữa, mà là một gương mặt già nua lạnh lùng.

“Ngươi tỉnh rồi? Rất tốt, nhanh hơn dự đoán của ta.”

Nói xong, Kiếm Ma đứng dậy, nói với Vương Lục: “Đứng lên đi, sau đó cùng ta tâm sự một chút.”

Vương Lục im lặng gật đầu, đồng thời đứng dậy đưa mắt nhìn chung quanh.

Vẫn là chỗ lúc trước chiến thắng Kiếm Thần, bốn phía biển khô thông thả đong đưa. Mà đại sư tử vừa mới bị đoạt xá lại yên tĩnh nằm bên chân mình, thần sắc bình tĩnh, khác hẳn với một kiếm trong thiên hạ có dáng vẻ oai hùng.

Đối với chuyện này Vương Lục cũng không bất ngờ, thay đổi hình thái, ngàn vạn lần bành trướng nguyên thân, mặc dù là độc môn thần thông dưới Tinh Thần Kiếm Điển, nhưng lấy cảnh giới Hu Đan có ý đồ với tiêu chuẩn Đại Thừa, đại sư tử ở sau lưng hào quang vạn trượng, tất nhiên phải gánh vác rất lớn.

Người vẫn còn là tốt rồi, nhìn sắc mặt nàng hồng nhuận, hô hấp như thường, hơn phân nửa chỉ là hư thoát.

“Tình huống của nàng ta vẫn tốt.” Nhìn ra suy nghĩ trong lòng Vương Lục, Kiếm ma thân nhiên nói: “Lấy thần thông của Tinh Thần Kiếm Điển chuyển hóa nguyên thân, thiết thòi nàng ta nghĩ ra được, làm được. Sau lần này, nếu có thể tiếp tục kiên trì, trong một thời gian ngắn tới uy năng nguyên thân của nàng sẽ tăng lên gấp bội.”

“Bình tĩnh được?” Vương Lục nhạy cảm bắt được điểm quan trọng: “Còn chưa gắng gượng được thì sao?”

“Chỉ có chết mà thôi.” Kiếm ma nói: “Nhưng chuyện của nàng ta cứ để đó, hay là nói chuyện của chúng ta đi.”

Vương Lục sững sốt một chút, lập tức chấp tay nói: “Như vậy, xét thấy Kiếm Thần đã chết, phải chăng nên chúc mừng người công đức viên mãn, cá mẫn xoay người?”

Trên thực tế khi thức tỉnh, Vương Lục cũng đã nhìn ra kiếm ma trước mắt khác với lúc trước rất lớn.

Cho dù vẫn là tàn hồn biến thành, nhưng sau khi Kiếm Thần chết đi, khí thế của hắn biến hóa cực lớn, nhưng cũng không phải đột nhiên biến hóa mãnh liệt gấp vạn lần, hào quang vạn trượng, mà là có chút huyền diệu khó nói nên lời... Nhất định phải nói, hiện tại kiếm ma này mới phù hợp với hình tượng của Vương Lục, một Thượng Cổ Chân Tiên.

Kiểm Ma trước kia, mặc dù cũng có cảm giác áp bách mãnh liệt, hơn nữa vạch trần rất nhiều chân tướng sự tình, càng làm cho người ta cảm thấy ngọt ngào, nhưng cũng chỉ như vậy.

Kiểm Ma trước mặt đã vượt qua cảm giác áp bách, khiến người ta không thể cảm nhận được, không thể suy xét.

Cái gọi là thiên uy khó dò, chính là tình huống như vậy đã hình dung. Nguyên thần của tu sĩ Đại Thừa kỳ đúng là cường đại.

“Cá mặ xoay người?” Kiểm Ma nghe vậy lắc đầu: “Ta chỉ là lấy vật đáp lại.”

...

264

Là thứ trả lời được ư?

Kiểm Ma giản giản đơn một câu, lại lộ ra tin tức không đơn giản chút nào.

Cái gì là vật nên có? Rõ ràng Kiếm Ma là Bách Lê Kiếm Thần phục sinh trong nguyên thân, một kẻ bị ma vật ô nhiễm nảy sinh, xứng đáng được kết cục không phải bị chính nghĩa nghiền nát, tan xương nát thịt sao?

Làm sao lại tới đây?

Nhưng mà khi Kiếm ma lạnh nhạt nói ra những lời này, Vương Lục lại cảm giác, chính mình tựa hồ cũng không phải rất bất ngờ.

Bởi vì trước đó, chính mình mơ hồ có thể phát hiện.

Hắn chẳng qua là cảm thấy, so với kiếm thần đứng bên cạnh so sánh với vị kiếm ma soán vị này, kiếm thần bên cạnh Chu Thi Dao tựa hồ không cấp sức cho lắm.

Từ đầu đến cuối, vị Kiếm Thần kia rốt cuộc đã làm gì?

Đơn giản là kẻ trước đã giành được đại sư tử Chu Thi Dao và người kế thừa, sau đó dường như tất cả đều bại bết, thật khiến cho người ta khó có thể liên hệ được nàng với kiếm thần tung hoành Cửu Châu vạn năm trước.

Kiểm ma trái lại, đã có thêm vài phân phong thái của lão ma tuyệt thế. Hắn ẩn thân phía sau màn, dùng một câu nói trêu chọc bốn người ngựa nhảy múa trong lòng bàn tay, liên tiếp đả thông cửa ải. Đầu tiên là đánh tan người bảo vệ trấn áp Kiếm ma, sau đó lại phóng thích một lượng lớn cảm xúc tiêu cực trước thí luyện cho hắn sử dụng, sau đó còn chạy xuống làm tay chân cho hắn.

Cuối cùng, lại lấy yếu thắng mạnh, đánh bại tổ hợp của Kiếm Thần và Chu Thi Dao, trong lúc này mỗi một bước xem ra đều giống như kỳ tích, độ khó cao xa xa không phải là kiếm thần có thể so sánh.

So với người kế thừa chính thống, cảnh giới của vị này cao hơn so với kẻ lừa gạt, hơn nữa cần thận nghĩ lại, hành vi của vị Kiếm Thần kia cũng rất khó có thể tự nói đúng với mình, ví dụ như tại sao ông ta lại cố ý giấu diếm quan hệ của mình và đại sư tử? Thậm chí, khi giao thủ lần đầu, đại sư tử không thể nhận ra mình, ngoại trừ dùng Kiếm Ma quán chú vào trong cơ thể quấy phá, chẳng lẽ trong đó không có công lao của Kiếm Thần?

Tầm mắt đại sư tử vỡ như thế nào a...

Sau đó, vì sao hắn lại đột nhiên lựa chọn đoạt xá? Hơn nữa, hành vi đoạt xá này, chẳng lẽ không kém Ma Đầu là bao?

Bây giờ xem ra, tựa hồ Kiếm Ma đã đưa ra một đáp án thật tốt.

Kiếm ma quay đầu lại nhìn Vương Lục: “Người đoán không sai, cái gọi là Kiếm Thần chẳng qua chỉ là kẻ soán vị.”

Vương Lục cảm thán một tiếng, cái này hoàn toàn khác với lời nói lúc trước của gã a...

“Lời nói lúc trước không phải là nói dối.” Kiếm ma nói: “Đúng là hắn ta mới kế thừa chính thống khi còn sống Chung Thắng, mà ta chỉ là vật ma hóa.”

Dùng một chút, Kiếm ma có chút nghiền ngẫm nhìn Vương Lục nói: “Nhưng chuyện này cũng không thay đổi sự thật hắn soán ngôi người, như vậy, người có thể đoán ra chân tướng sự việc sao?”

Vương Lục suy nghĩ một chút, đưa ra một đáp án: “Hắn soán nghịch là ở vạn năm trước sao?”

“Rất tốt.” Kiếm ma gật đầu: “Nói tiếp đi.”

Thái độ của Kiếm ma đã chứng minh suy đoán của Vương Lục, chỉ là ý nghĩ này đối với Vương Lục mà nói thật sự có chút khó tin, cho nên tốc độ nói chuyện cũng chậm lại.

“Thật giống như vương triều thay đổi, hoàng đế trước kia bị lật đổ, phản quân leo lên hoàng vị, tế tự thiên địa, khống chế long mạch, đối với lê dân bách tính mà nói, tương đương với vương triều thay đổi chính thống, nhưng đối với hoàng đế trước kia mà nói, phản nghịch vĩnh viễn là phản nghịch. Vậy

ngươi chính là hoàng đế ban đầu, kiếm thần chính là phản quân soán vị sao?”

Nói đến đây, dường như mọi chuyện đã thuận theo, nhưng Vương Lục lại cảm thấy chỗ nói không thông này càng nhiều hơn.

“Ngươi sẽ bị loại hàng hóa này lật đổ sao? Điều này nói không thông, hơn nữa khi còn sống ngươi có thể đủ sức chống lại Tứ Cửu Thiên Kiếm, chung quy không đến mức hành động vĩ đại hoàn thành dưới tình huống nhân cách phân liệt. Thậm chí nói, Hỗn Động Phá Thiên kiếm khí của ngươi chú ý nhất từ trước đến nay chưa từng có, sẽ không bị tâm ma ăn mòn biến thành nhân cách phân liệt mới đúng, điều này nói không thông.”

Kiểm ma thấy Vương Lục Tế Ti đến đây cũng khó mà tiếp tục, liền tự mở miệng nói ra: “Kiếm Thần sinh ra là một việc ngoài ý muốn.”

“Đợi đã, lượng tin tức trong những lời này có vẻ hơi quá lớn rồi.”

Kiểm Ma lại nói: “Kiếm Ma ngươi suy nghĩ không ra chân tướng cũng không kỳ quái, bởi vì ngươi biết nhận thức của Chung Thắng là sai, tình báo sai lầm tự nhiên thám thính không ra kết quả chính xác... Bách Lê Kiếm Thần vốn là tồn tại hư vô, nếu ngươi cẩn thận nhớ lại, khi phát hiện ta chưa bao giờ chủ động nhắc tới từ này.”

Con hư hư ảo? Làm sao lại nói ra điều này?

“Nhận thức của ngươi đối với Bách Lê Kiếm Thần Chung sáng tỏ, đến từ sử sách ghi chép —— đây là chuyện đương nhiên, ngươi không phải sống từ vạn năm trước, tự nhiên chỉ có thể từ trong sách hiểu rõ. Nhưng nếu ngươi may mắn sinh ra trước vạn năm, đã được nghe nói qua một cái tên khác, Bách Lê Kiếm Ma.”

“Bách Lê, Kiếm Ma?”

“Chung Thắng cả đời tung hoành bất bại, khoái ý ân cừ, nhưng hẳn chưa bao giờ tự cho mình là chính đạo, thấy kẻ thuận mắt liền cướp, nhìn thấy kẻ không vừa mắt liền giết. Tiên đạo hẳn tu luyện ngay cả cửu thiên thương khung cũng không thể ước thúc, càng không nói đến đạo đức luân lý thể

gian, mà một người coi thường luân lý đạo đức, tự nhiên là ma. Bách Lê Kiếm Ma, hung danh hiền hách, lúc Chung Thắng còn sống, không biết bao nhiêu người bởi vì tên của hắn mà run rẩy không ngớt.”

Vương Lục quả thực ghen hòng nhìn trần trời, cái này khác một trời một vực với quyển sách ghi chép Bách Lê phi thăng truyền lại kia, thậm chí ngay cả nam thù bắc một phương.

Tuy nói cách mấy vạn năm sử sách tất nhiên sẽ có sơ hở, nhưng loại nguyên tắc sai lầm này thực sự hiếm thấy một tuyệt thế ma đầu hung danh to lớn ở Lục Cửu Châu, trong sử sách lại không có ghi chép, điều này...

“Chung Thắng muốn làm gì thì làm cả đời, nhưng thân thể của hắn cơ hồ toàn bộ tập trung vào trên kiếm đạo, đối với thể tục hết thấy đều không có hứng thú quá lớn, cho nên vô luận là việc thiện hay là việc ác làm cũng không nhiều, ít nhất cũng không đủ tư cách lưu lại trên sử sách.”

Vương Lục gật đầu, tỏ vẻ hiểu. Một quyển bách lê phi thăng truyền lại, ghi lại sự tích phi thăng cùng với sự tích tu sĩ gần phi thăng vạn năm, một quyển sách thật dày, đều rất hữu hạn trên đầu mỗi vị tu sĩ, hơn nữa tiêu phí mực viết công pháp tu luyện, về phần sự tích cuộc đời, tự nhiên cũng chỉ tuyển chọn lấy một hai kiện có tính đại biểu.

Về phần Chung Thắng Minh... Kỳ thật những sự tích hăng ngày đối với hắn hầu như không có bút tích, ngoại trừ tồn không ít ghi chép về đủ loại uy năng không thể tưởng tượng của Hỗn Độn Phá Thiên Thần Kiếm ra, nhiều nhất chính là hành động vĩ đại khi còn sống Chung Thắng đã khai thiên tích địa ở Bách Lê Châu, xuyên thủng thiên kiếp. Về phần hành động tu hành hơn ngàn năm của hắn, vô luận chính tà, so sánh với một trận chiến kinh thiên động địa khi còn sống, cũng không đáng nhắc tới...

Đợi đã, cũng chỉ có thể nói là...

Nghĩ tới đây, Vương Lục rốt cục có linh cảm: “Cái gọi là Bách Lê Kiếm Thần, chẳng lẽ là nghe nhầm đồn bậy?”

Kiếm Ma thân nhiên mỉm cười: “So với đại công đức trên con đường mở ra phi thăng, Chung Thắng và Sinh Bình đều không

có ý nghĩa gì. Luận công đức, tinh thần có nhiều hơn Ma cũng không có gì lạ.”

Vương Lục nói: “Thì ra là thế, nhưng đó chỉ là hiểu lầm của thế nhân, bản thân Chung Thắng Minh hẳn là sẽ không vì ngoại vật ảnh hưởng, bất luận thế nhân hủy danh dự, đều không liên quan gì đến hắn, chung quy không thể để người ta nói công lao của hắn lớn lao, hẳn bỗng nhiên biến thành đạo đức Thánh Nhân.”

“Chẳng lẽ không nghe Thiên phủ chỉ, không bệnh mà chết? Phàm nhân trên thế gian đều có lực lượng đầy, có lẽ là phạm nhân trong hồng trần. Lực lượng này vẫn còn rất yếu ớt, Nhưng tu sĩ bước lên tiên lộ lại bất đồng. Một quân vương bạo ngược có thể tùy ý ức vạn dân nguyên rủa mà ổn định ngai vàng, nhưng không có bất cứ tu sĩ nào có thể cầm được ngàn vạn tu sĩ cùng lên tiếng trách cứ. Tương tự, các tu sĩ đều cho rằng một người tạo phúc cho bách lễ chúng sinh là kiếm thần, bản thân hắn rốt cuộc thần hay ma cũng không quan trọng.”

Nụ cười của Kiếm Ma có chút trào phúng: “Chung Thắng đánh tan thiên kiếp nhưng lại bị thiên kiếp cản trở sâu sắc, nguyên thần tán loạn, kiếm không nhuệ khí, nguyên lực của chúng sinh dính vào người hắn, hắn không thể không thất thần. Trong lúc lựa chọn kháng thiên kiếp, Chung Thắng ngoài việc thoát chết, nhưng lại không muốn chết mà không minh bạch như vậy.”

Vương Lục gật gật đầu, sâu sắc lý giải: “Ít nhất lúc chết thân thể trong sạch.”

“Nhưng lúc ấy hắn đã trọng thương sắp chết, không thể chém trừ nguyên lực, ngược lại không ngừng bị nguyên lực ăn mòn, trong nguyên thần dần dần nhiều thêm thứ không thuộc về mình...”

Nói đến đây, sự tình tựa hồ chân tướng sự tình đại bạch, Vương Lục tiếp lời: “Cho nên hắn tán hết nguyên thần, lại thiết lập phương pháp chia kiếm phân âm dương, lấy vạn năm thời gian, trải qua sinh tử chuyển hóa, đem nguyên thần tinh lọc long lanh, tái tạo ra hai thể Thần Ma, lấy bản nguyên làm gốc sao?”

Lý do này tựa hồ thông thuận hơn rất nhiều, mặc dù trong lúc mơ hồ Vương Lục vẫn cảm thấy có chương ngại tồn tại nào đó, nhưng bí ẩn tồn tại ban đầu đã giải khai hơn phân nửa.

Vấn đề duy nhất chính là...

“Người phục sinh người, cần gì phải liên lụy ngoại nhân vào đây? Ít nhất Kiếm Thần cũng không cần dẫn vào ngoại viện, trong thời gian vạn năm này, y đã chiếm cứ vị trí chính thống, một mực áp chế người, cần gì dẫn tới nhân tố không xác định gây phiền toái cho mình?”

Kiếm Ma nói: “Từ vạn năm trước, Chung Thắng đã đoán được sau khi phát sinh biến hóa, trước khi chết nguyên thần của hắn đã bị nguyên lực ăn mòn hơn phân nửa, chủ khách đã sớm đổi vị, cứ như vậy phát triển, vạn năm sau đương nhiên là Kiếm Thần càng mạnh hơn. Cho nên mới có quy định không thể trực tiếp tiếp tiếp tiếp tiếp xúc với hai Thần Ma, cho dù muốn giết chết đối phương cũng phải mượn tay ngoại nhân, bởi vì đây là cơ hội duy nhất của ta.”

“Tin rằng người cũng thấy, Kiếm Thần ngoại trừ nguyên thần lực cường đại ra thì cũng không có chỗ nào đặc biệt, nếu trực tiếp đối kháng ta đương nhiên không phải là đối thủ, nhưng một khi dẫn vào nhiều biến cố, phần thắng của hắn sẽ giảm thẳng tắp.”

Vương Lục nói: “Không sai, cảm giác nhất cử nhất động của hắn đều vô cùng vụng về.”

“Bởi vì nó chỉ là một đứa trẻ.” Kiếm Ma lạnh lùng nói: “Hắn là trước khi Chung Thắng Minh, được nguyên lực tiêm nhiễm mới sinh ra, thời gian có ý thức không quá một tháng, tự nhiên kém cỏi.”

“... Nói cách khác, chúng ta cùng một đứa bé liều sống liều chết?”

“Tuy là trẻ con, nhưng dù sao cũng là đứa trẻ kế thừa ký ức sáng suốt của Chung Thắng và hơn phân nửa nguyên thần. Mặc dù làm người trên đời này có vẻ vụng về, nhưng cũng không phải là ngu xuẩn, nếu chỉ có thời gian, càng khó đối phó.”

“Như vậy... Như vậy, có thể trả lời ta một vấn đề được không, nếu hẳn không phải ngu xuẩn, đoạt xá Chu Thi Dao nên giải thích thế nào đây? Thậm chí vừa mở ra liền cố ý làm hỏng tầm mắt của nàng, che mờ tầm nhìn của nàng, vậy là có lý do gì?”

“Ừm, cuối cùng cũng tới vấn đề chính rồi.”

Kiểm Ma gật đầu nhẹ, sau đó đứng thẳng người lên.

“Bởi vì đoạt xá vốn là chuyện nhất định, còn nếu không phải trước tiên mở mang mắt nhìn nàng thì sẽ nhanh chóng bị nàng nhìn ra, như vậy sẽ không cách nào khống chế được nàng.”

“Sau đó, tin rằng ngươi cũng đoán được, không đơn thuần chỉ riêng Kiếm Thần cần đoạt xá, ta cũng giống như vậy, bây giờ trải qua sự tranh đấu của Thần Ma, nguyên thần của ta đã gần như hoàn chỉnh, kế tiếp, chính là tìm một bộ nhục thân đủ để chịu tải nguyên thần, mà ngươi, chính là mục tiêu ta tuyển chọn.”

Vương Lục trầm mặc một hồi lâu: “Ngươi không phải nói, sau khi cảnh giới Hợp Thể, nguyên thần và thân thể có thể chuyển hóa lẫn nhau sao? Cũng không cần đoạt xá sao?”

“Đúng thật là không cần, nhưng không cần để trống linh căn khoáng cổ tuyệt kim, mà vật chuyển hóa của nguyên thần chuyển hóa thủy chuẩn cường nhân chẳng phải là không lãng phí sao?”

Kiểm ma trong lúc nói chuyện, ma khí toàn thân tràn ra bốn phía, sát ý không còn thu liễm.

Kiểm Ma Chung thẳng lợi, vốn là người muốn làm gì thì làm, thấy thuận mắt liền cướp, nhìn không vừa mắt liền giết.

...

265

“... Người thật đúng là dạng trở mặt không nhận người a, lúc trước người ôn nhu dễ gần, quả thực là trưởng giả hòa ái.”

“Tự coi ta là trưởng giả hòa ái là chính người có đủ ngu xuẩn, tranh đấu giữa Thần Ma chưa phân thắng bại, trước khi nguyên thân không được thống nhất, tùy tiện đoạt xá là tự chặt đứt cánh chim, đầu óc kiếm thần không tỉnh táo nửa khắc mới có thể đoạt xá Chu Thi Dao, hấn đường đường Đại Thừa kỳ bị người ba lượng kiếm tiêu diệt, đơn thuần là tự tìm... Ta cũng sẽ không hồ đồ như vậy.”

Đôi mắt kiếm ma lạnh lạnh hàn ý, Vương Lục Nhất Phương cảm thấy toàn thân bị áp bách tựa như đông lại, mặt khác cũng cười khổ quả nhiên không ngoài sở liệu.

Tại sao không đoạt xá sớm? Bởi vì đoạt xá sớm không có đủ chỗ tốt, đạo lý này chẳng phải là rất đơn giản sao?

Từ lúc đôi mắt, hấn đã sinh lòng cảnh giác đối với kiếm ma này, trong thời gian qua nhiều lần suýt không kiếm chế được xúc động, trực tiếp rút kiếm đối mặt với hấn.

Hấn đã sớm đoán được Kiếm Ma này không phải là loại lương thiện, phát triển đến cuối cùng tất nhiên sẽ có một màn trở mặt như hôm nay, cho nên lúc trước phàm có cơ hội hấn đều thử đi bắt nó.

Đáng tiếc cuối cùng vẫn đi tới bước này.

Nếu như có thể, kỳ thật Vương Lục vẫn là ưa thích đối thủ như Kiếm Thần. Mặc dù cường đại, nhưng cũng không thông minh, chỉ có tên đàn Chu Thi Dao kia mới dễ dàng bị người ta ám toán đắc thủ.

Mà đối lại là Kiếm Ma, hoàn toàn khiến người ta vô kế khả thi.

Loại toàn bộ phương vị áp chế này làm cho người ta cảm thấy hít thở không thông, đồng thời cũng cảm thấy rất mệt mỏi. Vương Lục biết rõ đây không phải là mình làm không xong, thật sự là đối thủ quá cường thế, dù sao sức người có khi lại

nghèo, muốn một tu sĩ Hư Đan đi chống lại Đại Thừa đỉnh phong thật sự là một chuyện hoang đường mà.

Bất quá, cho dù nhân lực có lúc mà nghèo, nhưng người cùng chí bất nghèo! Cho dù biết rõ phía trước cử tử nhất sinh, cũng phải liều mạng một lần rồi nói sau.

Năm xưa Chung Thắng dùng Bách Lê địa mạch làm cơ sở, khi đầu thiên kiếp chẳng lẽ năm chắc được bao nhiêu phần sao? Chẳng phải là đang ôm niềm tin liều chết để đoạt lấy một đường sinh cơ sao?

Hắn có thể làm được, chính mình lại không thể?

Huống chi, lúc này Kiếm ma mới vừa hoàn thành chỉnh hợp thức nguyên thần, có thể nói đang ở thời điểm suy yếu nhất, tuy có cảnh giới Đại Thừa kỳ, chênh lệch về chất không cách nào vượt qua, nhưng lấy lực lượng mà nói, kỳ thật hắn cũng không mạnh mẽ hơn kiếm thần tự bạo kia quá nhiều, mình có thể lấy Diệt Thần Kiếm và Phong Thần Ấn đưa kiếm thần vào tuyệt cảnh, đối mặt với Kiếm Ma, cũng không phải là hoàn toàn không có khả năng chống cự!

Nghĩ tới đây, Vương Lục cảm thấy cũng không có gì để nói, Kiếm ma bồi tiếp mình nói chuyện lâu như vậy, hiển nhiên cũng không trông cậy vào chính mình có thể buông xuống Khôn Sơn Kiếm, bó tay chịu chết. Chỉ là xem ở trên mặt mũi của hai người chung quy đã hợp tác, để cho mình không bị chết không minh bạch.

Kiếm ma tuy làm việc tùy tâm sở dục, nhưng cũng không phải loại tiểu nhân hèn hạ không có giới hạn. Đương nhiên, lúc này nhân cách của Kiếm ma ra sao, cũng không phải vấn đề cần quan tâm. Đề tiện cũng được, quang minh chính đại cũng được, nếu đã nói rõ muốn mạng của mình, vậy cũng chỉ có thể đánh trước rồi nói sau.

Nhìn ánh mắt vẫn kiên định của Vương Lục phía dưới trọng áp, Kiếm Ma tán dương gật gật đầu: “Ừm, người lâm tuyệt cảnh lại không mất ý chí chiến đấu, không hồ là nhân tài hàng đầu của Cửu Châu, ta ở trên người ngươi, tựa hồ có thể nhìn thấy khí vận cường đại dẫn dắt đại lục tương lai gió nổi mây vần vũ.”

Dùng một chút, Kiếm Ma lại nói tiếp: “Còn ở trong tay ta, mọi thứ của ngươi sẽ phát huy tác dụng lớn hơn nữa.”

“Dùng đến cái mẹ nhà ngươi đi!”

Vương Lục quát một tiếng chói tai, quyết định phát chế nhân trước! Thần thông bản mệnh bỗng nhiên triển khai! Ngàn vạn thanh tàn kiếm dày đặc như rừng, chỉ một thoáng xuất hiện quanh hai người, biển khổ mê mông bị bầu trời cùng mặt đất màu máu thay thế, chính là thế giới trăm trượng chỉ Vương Lục mới có!

“Ừm, quả nhiên tài hoa kinh người, cách lần trước không bao lâu? Bản mệnh thần thông này lại càng hoàn thiện hơn.

Kiếm ma mặt không biểu tình nhìn uy năng còn hơn thế giới thần thông trước kia, lạnh nhạt biểu thị khen ngợi, nhưng rõ ràng, tuyệt kỹ của Vương Lục căn bản không để vào mắt hắn.

Hết thấy đối với Đại Thừa Chân Quân, hết thấy tu sĩ Hư Đan đều chỉ là trò hề bé nhỏ không đáng kể, căn bản không có khả năng để vào mắt.

“Đáng tiếc, bản mạng thần thông này của ngươi là từ trong Hỗn Động Phá Thiên Thần Kiếm của ta diễn hóa ra, thi triển trước mặt nguyên chủ nhân ta, không cảm thấy Ban môn lộng búa, làm trò cười cho người trong nghề sao?”

Trong lúc nói chuyện, Kiếm Ma cười nhạo một tiếng. Cùng lúc đó, Vương Lục chỉ cảm thấy nguyên thần, Ngọc phủ, thân thể đồng thời chấn động, thế giới chung quanh như lưu ly nát vụn, vỡ vụn thành ngàn vạn mảnh.

Huyết sắc Thương Khung cùng với ngàn vạn tàn kiếm, trong nụ cười của Kiếm Ma liền tan thành tro bụi. Mà bản mạng thần thông bị phá, Vương Lục chỉ cảm thấy dưới tác dụng cản trả, đầu óc choáng váng, ngực khó chịu, thất khiếu đều chảy máu.

“Tất cả Hỗn Động Phá Thiên Thần Kiếm ta đều rõ như lòng bàn tay, ngươi ở đây tốn hao tâm tư tinh lực càng nhiều, phần thắng càng nhỏ. Ngay cả là tiên giới hạ phàm trong truyền thuyết, cũng không có khả năng trong thời gian ngắn, với Hỗn Động Phá Thiên Thần Kiếm nhất đạo, có được trình độ thâm hậu hơn ta.”

Vương Lục đương nhiên biết tất cả những điều này, ngay từ đầu hẳn đã không hoàn toàn yên tâm tiếp nhận truyền thừa của Kiếm Ma, trong bản mệnh thần thông cố nhiên đã tham khảo tinh túy của Phá Thiên Thần Kiếm, nhưng khung xương vẫn là bộ dáng của Vô Tướng công... Chỉ là không nghĩ tới vẫn bị Kiếm Ma lợi dụng.

Nếu là Đại Thừa chân quân thời đỉnh phong, nguyên thân chỉ cần hơi chuyển là có thể nghiền tiểu tu sĩ Hư Đan thành bột mịn. Hôm nay Kiếm ma cũng không khôi phục được quá nhiều uy năng, nhưng chỉ dựa vào kỹ xảo, nó đã có thể đơn giản đè Vương Lục xuống hạ phong.

Trên thực tế, trong nháy mắt bản mệnh thần thông bị phá, Vương Lục thậm chí không cách nào phân biệt đối phương đến tột cùng là lấy lực phá xảo hay là lấy lực phá lực.

“Lại nào!”

Một kích thất bại cũng không khiến Vương Lục nhụt chí, ngược lại, càng khiến cho ý chí chiến đấu của Vương Lục thêm kiên định. Nếu Hỗn Độn Phá Thiên Thần Kiếm không thể sử dụng, vậy thì dùng đường cũ, Vô Tướng kiếm vẫn có thể đánh một trận! Trên thực tế, Hỗn Độn Phá Thiên Thần Kiếm là tốt, nhưng trên bản chất Vương Lục vẫn cảm thấy sử dụng Vô Tướng kiếm càng thuận tay hơn nhiều. Có lẽ thật sự đáp ứng câu từ ngữ già nua kia, thê tử đối kém không thể tả.

So với Bách Lê thần kiếm sắc bén nghịch thiên, cuối cùng vẫn là Vô Tướng kiếm có thể áp dụng đến cuối cùng, hơn nữa...

Hỗn Độn Phá Thiên Thần Kiếm đã là nhược điểm, cũng có thể lợi dụng của đột phá, chỉ cần phân tích kỹ càng, cũng dùng Vô Tướng Kiếm làm điểm yếu. Vương Lục tin tưởng vòng vây kiếm của mình sẽ không dễ bị người khác đột phá như vậy.

“Vô Tướng kiếm đúng là cao minh, nhưng rất đáng tiếc.”

Kiếm ma thân nhiên nói, giơ tay lên, lật cổ tay. Vương Lục lập tức cảm thấy như có một ngọn núi đặt ở trên người. Tứ chi bách hải không xuất lực, thân hình bỗng nhiên rơi xuống phía dưới, vây kiếm gì cũng không dùng được.

“Đáng tiếc trong cơ thể ngươi sớm đã bị Hỗn Độn Kiếm Khí phá thiên xâm nhiễm, thân bất do kỷ.”

Vương Lục tận lực chuyển động nguyên thần, thử một lần nữa cướp đoạt quyền khống chế thân thể, lại phát hiện bên ngoài Tử Phủ dần dần lâm vào bóng tối, Vô Tướng kiếm cốt và Ngọc phủ đều bị phòng đen bao phủ.

“Truyền cho người Hỗn Động Phá Thiên Kiếm Khí, chính là để phá phòng ngự của Vô Tướng Kiếm Cốt nhà ngươi, hơn nữa còn phá vỡ được lỗ hồng, cho dù ngươi có bản lĩnh lớn cỡ nào cũng không thể sử dụng được.”

“Hắc hắc.” Mặc dù thân thể đã dần dần thoát ly khống chế, nhưng Vương Lục vẫn không từ bỏ. Hư Đan trong Ngọc Phủ điên cuồng chuyển động, hưởng ứng tiếng rống giận của nguyên thần trong Tử Phủ.

Nhưng mà bóng tối vẫn không thể ngăn cản, từ từ hạ xuống, chỉ có Ngọc phủ vẫn duy trì ánh sáng trong một tác vuông này. Thậm chí Vương Lục còn nhìn thấy bên ngoài Ngọc phủ đã khởi động một Ma phủ thuộc về Kiếm Ma.

Dựa vào chút sức lực duy nhất, Vương Lục vẫn không từ bỏ cuộc nói chuyện, bởi vì đối phương chịu lắng phí miệng lưỡi nói chuyện với hắn, nói: “Thực sự là mưu tính đã lâu, ngay từ đầu ngươi đã bố trí tất cả, mưu đồ bộ thân thể tươi mới thanh xuân mỹ lệ này của ta?”

Kiếm Ma nói: “Không tệ, không linh căn khoáng cổ tuyệt kim kinh hiện ra trước mắt, ta tự sẽ không bỏ qua, nhưng muốn thuận lợi đoạt xá lại tồn tại một chương ngại máu chột.”

“Hừ, ta không biết sự phụ ngươi rốt cuộc là thần thánh phương nào, nhưng tạo nghệ Vô Tướng Kim Thân của ngươi tuy nông cạn, lại mơ hồ ẩn chứa đại đạo vô thượng, đã có cảnh giới kim thân vô thượng, ta trong trạng thái tàn hồn khó có thể cưỡng ép xâm chiếm, đành phải lấy Hỗn Động Phá Thiên Thần Kiếm làm môi nhử, dụ ngươi tự hủy bức tường thành này, còn tốt, ngươi thật sự là nghe lời.”

Trong lúc nói chuyện, Kiếm Ma vừa cảm thán: “Vốn tưởng rằng kiếp nạn mạt pháp, tu sĩ Cửu Châu đã khó có cơ duyên hiểu thấu đại đạo, không ngờ vùng đất này vẫn là dựng dục kỳ tài khiến người ta kinh dị. Vô Tướng công này cố nhiên có tác dụng phụ rất lớn, nhưng tự thống nhất, khóa chặt đại đạo vô thượng, tuyệt không thua gì bất cứ công pháp tiên cấp

nào, nếu không phải tiên giới truyền pháp, tự mình lĩnh ngộ, thật khó có thể tưởng tượng có người thiên tài tuyệt diệu như thế.

Trong lòng Vương Lục chấn động, ngay cả nguyên thần đang giãy giụa cũng cứng đờ trong chốc lát.

“Bất quá những lời nói lúc trước cũng không phải lừa gạt ngươi, Vô Tướng công tuy mạnh, nhưng cũng không thích hợp với ngươi. Sư phụ ngươi sáng tạo ra môn công pháp này, hẳn là trong tình huống cực đoan khắc nghiệt... Chắc chắn, e là di dân Cửu Minh cũng không thể thâm đạ như vậy, sẽ sáng tạo ra công pháp như vậy. Môn công pháp này không tương hợp với ngươi, mà Hỗn Độn Phá Thiên kiếm khí, đích xác thích hợp cho ngươi phát huy, đáng tiếc, họa phúc gắn bó, ngươi đã định trước tai kiếp này.”

Theo thanh âm của Kiếm Ma không ngừng trầm xuống, Vương Lục chỉ cảm thấy bóng tối trong cơ thể đã triệt để lan tràn ra, từng đờ đặng đen kịt dựng sừng sững ở trên đại địa, dâng lên ngập trời ma hỏa, bộ thân thể trước kia vô cùng quen thuộc này đã bắt đầu cấp tốc đánh lên dấu ấn của Kiếm Ma.

Vương Lục nỗ lực duy trì quang mang trong Ngọc phủ, nhưng hắc vụ vẫn không ngừng thâm thấu vào.

“Từ bỏ đi, ta nói với ngươi nhiều như vậy, cũng không phải là cho ngươi cơ hội lật bàn, mà là ban thưởng ngươi giúp ta trừ bỏ Kiếm Thần, để cho ngươi chết rõ ràng. giãy dụa vô vị cũng không thể hiện võ dũng, chỉ khiến phiền toái của ngươi tăng thêm.”

Mà ngay lúc Kiếm Ma thản nhiên nói chuyện, trong bóng tối bỗng nhiên sáng lên một đạo ánh sáng.

“Ma đầu, ngươi đừng hòng đạt được!”

Một tiếng quát lớn tựa như tia chớp xẹt qua màn đêm u tối, bên trong hàng vạn hàng ngàn đờ đặng của ma diễm, một vị bạch y nữ tử tựa như thiên tiên giáng thế, kiếm quang đầy trời sau lưng phảng phất như ngân hà sáng chói.

“Sư phụ!?”

Trong lúc Vương Lục kinh ngạc, nội tâm lập tức dấy lên một ngọn lửa, mặc dù đối thủ của mình đã đạt được nguyên thần

Đại Thừa hoàn chỉnh, nhưng nếu là sư phụ...

Nhưng mà ngưng thần nhìn kỹ lại, không khỏi ngạc nhiên. Bạch y nữ tử không phải là Ngũ trưởng lão của Linh Kiếm Sơn, mà là...

Kiểm linh Khôn Sơn, Lương Thu!

Có trời mới hiểu được kiểm linh luôn trầm mặc ít nói kia vì sao lại xuất hiện ở trong cơ thể mình, cũng nghị nghị điểm kiểm quang. Nhưng Vương Lục biết rõ, Lương Thu tuyệt đối không phải đối thủ của kiểm ma, nàng rõ ràng là đang tự sát.

Kiểm Linh đột nhiên xuất hiện này, kiểm ma kinh ngạc muôn phần: “Lại có Kiểm Linh trung thành hộ chủ như thế sao? Tiểu cô nương, ngươi tu hành đã hơn ngàn năm, cũng từng theo chủ nhân một, không ngờ cũng có lòng ngu trung?”

Lương Thu lạnh lùng đáp: “Ta tu hành ngàn năm không tệ, nhưng chưa từng bỏ chủ chạy!”

“Ngươi tu hành không dễ, Kiểm Tâm sắp thành, cần gì tự hủy tiền đồ? Thôi được, đợi sau khi ta đoạt xá, linh kiểm này của ngươi cuối cùng cũng là vật trong lòng bàn tay ta!”

Trong lúc nói chuyện, ma hỏa màu đen có xu thế lan ra khắp đồng cỏ, tiếp theo tụ lại, tựa như một con Hắc Long xông về phía Lương Thu.

Lương Thu dùng tu vi bản thân thôi động kiểm quang, lực kháng Hắc Long, nửa bước không lùi, tu hành Khôn Sơn Kiểm Linh ngàn năm tỏa sáng rực rỡ!

Kiểm ma cau mày lại, bắt đầu triệu tập càng nhiều lực lượng vây quét Lương Thu, nhưng mà Lương Thu áo trắng như tuyết, ở giữa không trung không ngừng dập tắt một ngôi sao, kiểm quang thủy chung không ngừng, mặc dù lực lượng vây công hơn xa nàng, nhưng kiểm quang của nàng lại càng thêm sắc bén, mà ở vị trí giữa trán nữ tử mơ hồ mở ra một con linh nhãn.

“Hừ, lấy chiến dưỡng chiến, thúc đẩy kiểm tâm? Nha đầu không biết sống chết, tu hành ngàn năm, ta diệt ngươi dễ như trở bàn tay!”

Chỉ một thoáng, quần ma loạn vũ, quang mang Kiếm Linh Lương Thu trong khoảnh khắc bị ma hỏa màu đen nuốt hết.

Kiếm ma diệt Lương Thu xác thực dễ như trở bàn tay, nếu không có vài phần yêu tài đối với nữ tử ngu trung này, sớm đã làm Lương Thu tan thành mây khói rồi. Chẳng qua mắt thấy Lương Thu còn muôn trong thực chiến thúc dục thành kiếm tâm, không khỏi đem dài lắm mộng, cũng chỉ đau nhức thủ đoạn. Mà sau khi trấn áp Lương Thu, kế tiếp tự nhiên là Vương Lục, mèo vờn chuột chơi trò chơi này cũng đủ lâu rồi, đã đến lúc kết thúc.

Nghĩ tới đây, kiếm ma bỗng cảm thấy mất hứng.

Mà ngay lúc này, một đạo quang mang dị dạng, từ chính giữa thế giới mây đen dày đặc thấp sáng.

Đó là Ngọc phủ của Vương Lục.

...

“Lương Thu, làm tốt lắm.”

Trong thế giới đen kịt, giọng nói của Vương Lục lạnh như băng quanh quẩn.

Khoảnh khắc sau, toàn bộ thế giới đen kịt như lưu ly va chạm vào nhau, âm âm vỡ nát.

Nhưng không đợi mảnh vỡ hoàn toàn sụp đổ, hắc hỏa đầy trời đột nhiên đọng lại, phản phát tương ứng dính lại vô số mảnh vỡ, không đến mức triệt để giải thể. Nguyên thần của Kiếm Ma trong khoảnh khắc phòng lên gấp vạn lần, như hồng hoang cự nhân che phủ bầu trời, chiếm cứ toàn bộ thế giới.

Mặc dù vừa mới khôi phục, nhưng nguyên thần Đại Thừa kỳ vẫn có thần thông không thể tưởng tượng nổi, thế giới này hầu như vỡ nát thành ức ức mảnh, lại bị hấn trong khoảnh khắc ngưng kết toàn bộ.

Nhưng bên trong mảnh thế giới đen kịt này, lại có một bộ phận không thể ngăn cản, dần dần rời xa: Đó là trung tâm ngọc phủ còn sót lại của thế giới chính giữa.

Kiếm Ma đứng trong bóng tối, khó có thể lý giải mà nhìn Vương Lục với hình thái nguyên thần hiện thân trong Ngọc phủ.

“Người...”

Ánh mắt của Vương Lục lãnh đạm như băng: “Muốn sao? Vậy thì cho người đi.”

Kiếm ma trầm mặc chốc lát, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén, ngàn vạn con hắc long từ thế giới bị nghiền nát gào thét lao tới Ngọc phủ vương lục, ý đồ ô nhiễm một tấc ánh sáng cuối cùng.

Oanh!

Tiếng chấn động khiến lòng người kinh động phách, Hỏa Long màu đen ở trước Ngọc Phủ nhao nhao tán loạn, hàng rào cuối cùng của ánh sáng này không thể phá vỡ.

“Đây là lá bài tẩy của ngươi?” Kiếm Ma hỏi.

Vương Lục nói: “Có chuyện ngươi nói không sai, sự thật thật sự là người rất không tầm thường, cho nên... Hoặc là nàng thật sự có ngộ tính tuyệt hảo trên công pháp sáng lập, hoặc là nàng trải qua quá nhiều chuyện., Đối với bất cứ chuyện gì cũng có thể nói rõ trước, cho nên lúc trước khi dạy ta tu hành Vô tướng công đã nhắc nhở. Sử dụng đạo dây cung có thể, đem Vô Tướng công vứt đi như rác cũng có thể, nhưng chỉ có một bộ phận trọng yếu nhất quyết không thể ném, vô luận phát sinh tình huống gì cũng không được.

Nói xong, Vương Lục nở nụ cười: “Cho nên, lúc tu hành Hỗn Độn Phá Thiên Thần Kiếm, ở bất kỳ địa phương nào khác đều từng tiếp xúc qua với kiếm khí, duy chỉ có nơi này thủy chung độc hành vận hành, bảo vệ ta một tia sáng cuối cùng.”

Kiếm Ma trầm giọng nói: “Ngươi đã cẩn thận như vậy, đúng là ngoài dự liệu của ta. Phương pháp vận hành tầng dưới cùng của Vô Tướng công này cũng có thể giấu giếm qua mặt, khiến ta nhìn nhầm. Nhưng cho dù có thể bảo vệ được một tác ảnh sáng cuối cùng thì đã sao?”

Vương Lục suy nghĩ một chút: “Ngươi có thể chiếm hữu thân thể của ta, nhưng không thể làm bản tâm linh của ta?”

“Nụ cười.” Kiếm ma thân nhiên nói, sau đó tiếp tục thúc dục ma hỏa bám vào mảnh vỡ của thế giới, ý đồ sửa chữa những mảnh vỡ đó lại một lần nữa. Sau đó, giọng nói của hắn vẫn bình thản: “Bên ngoài Ngọc phủ này là toàn bộ pháp lực mà ngươi tu hành mười năm, pháp lực của ngươi, Vô Tướng Kim Thân, thậm chí tất cả mọi thứ của ngươi đều ký thác ở đây.

Vương Lục nở nụ cười: “Cho ngươi, đừng khách khí.”

Kiếm Ma im lặng không nói gì, đưa hắn? Đơn giản thôi.

Không có chỗ trung tâm nhất chỗ hắn quang minh, tất cả còn lại chỉ là tử vật, người sống cùng khối thịt phân biệt là cái gì? Chính là vương lục duy nhất chiếm cứ tòa ngọc phủ kia. Mà kiếm ma cần một cỗ nhục thân tươi sống, một cái khoáng cổ tuyệt kim đỉnh cấp linh căn, chứ không phải một đồng thịt vô dụng. Huống chi, lúc này nguyên thần hắn nhập trú, đã có liên

hệ mật thiết với thế giới này, thế giới tan vỡ, kết quả của hãn cũng sẽ không tốt.

Nhưng mà đối với Vương Lục mà nói, chỉ vền vẹn chiếm hữu Ngọc phủ, vứt bỏ toàn bộ còn lại, đồng nghĩa với việc Vương Lục nhiều nhất chỉ lưu lại một cái mạng, mười năm tu hành hết thủy hóa lưu thủy. Từ nay về sau, hãn chỉ là một người bình thường chưa từng tu hành.

“Nào có thể thảm như vậy? Nguyên thân vẫn còn, Ngọc phủ vẫn còn, Vô Tướng Tiên Tâm cũng ở... Ít nhất những kinh nghiệm và ký ức này vẫn còn, dù tu vi mất hết, cùng lắm lại tốn mười năm tu luyện trở về, mười năm mà thôi, lâu lắm sao?”

” đối người gạt mình, người tu tiên thẳng tiến không lùi, cũng không có cơ hội lại từ đầu, người tự hủy tu vi, chỉ sợ ngay cả linh căn của người cũng không giữ được, khí vận thiên địa càng không có khả năng ngưng tụ trên người một kẻ thất bại.”

“Vậy thì đã sao? So với việc bị người ta đoạt xá vẫn tốt hơn nhiều, đạo lý này người cũng không hiểu sao?”

Đạo lý đúng là đơn giản, nhưng nếu hiểu rõ đạo lý là có thể đưa ra lựa chọn, trên đời sẽ không có nhiều hành vi ngu xuẩn làm cho người ta mất hết can đảm.

Biết rõ tham ăn tiếp sẽ mất nước nhưng vẫn không quản được tay mình. Biết hút độc tố mà chôn vùi cả đời nhưng lại không đề nén được lửa muốn cháy trong lòng. Biết mà...

Quá nhiều người biết rõ cố phạm, khiến cho đạo lý chung quy vẫn chỉ là đạo lý. Quả thực bỏ qua tu vi so với bị người đoạt xá so ra còn mạnh hơn, nhưng nếu thật sự tự tay đem hết thủy tu hành mười năm chôn vùi, ai có thể không chút do dự quyết đoán?

Kiểm ma chỉ là có chút bất đắc dĩ, sớm biết như thế, vừa rồi lúc trấn áp Lương Thu, cũng không nên điều động quá nhiều lực lượng, chung quy nên lưu lại một ít dùng để đề phòng Vương Lục, nếu là có thể thủy chung duy trì áp lực tương đối cao, hãn chưa hãn có cơ hội làm đến một bước này. Bất quá lấy khí phách Lương Thu không tiếc đồng quy vu tận kia, nói

không chừng có chút sai lầm đã bị nàng lật ngược tình thế thành công.

Về phần Vương Lục bên này... Hắn muốn tự tìm chết, vậy cũng do hắn, khoáng cổ tuyệt kim Không Linh Căn này bị hắn hủy bởi sinh ra đã đáng tiếc, nhưng cách đó không xa có một Kiếm Linh căn, so sánh ra cũng chưa chắc kém hơn, tuy Kiếm Ma cũng không nguyện ý đoạt xá một nữ tu, nhưng nếu đã không còn lựa chọn nào khác, vậy thì...

Nghĩ như vậy, Kiếm Ma liền chuẩn bị bứt ra, nhưng mà thân hình mới chuyển động, chợt thấy chỗ biên giới đen kịt này, đứng vững một tấm bia ngọc màu cam.

Kiếm Ma thâm kinh hãi, rõ ràng mảnh thế giới này đã rơi vào trong sự khống chế của hắn, chỉ có nơi trung tâm là được Vô Tướng công che chở, chưa từng thăm thấu, phần còn lại nắm giữ, nhưng mà bia ngọc ở biên giới này xuất hiện vô thanh vô tức, hắn lại không phát hiện chỗ đứng của bia ngọc chút nào, ma khí tiêu tán, không thể tới gần, một khi hắn dò xét nguyên thần, càng cảm thấy đau nhức như bị xé rách.

Rốt cuộc ngọc bia này có lai lịch như thế nào?

Vừa nghĩ, Kiếm Ma vừa thử vượt qua tấm bia ngọc không rõ lai lịch này, thế giới này sắp sụp đổ, không cần thiết đồng sinh cộng tử với tên tiểu tử không biết sống chết này.

Nhưng khi tới gần biên giới, một cây roi màu cam quét ngang tới, nhanh tới mức làm người ta không kịp phản ứng, nửa người Kiếm Ma bị quét qua, chỉ một thoáng như tuyết đọng tan rã, làm cho nửa người rớt xuống.

“Đây là cái quỷ gì vậy?”

Kiếm Ma lúc này mới thực sự kinh hãi, mặc dù bây giờ hắn đang ở trạng thái suy yếu, nhưng dù sao cũng là nguyên thần cấp Đại Thừa đỉnh phong, vậy mà không thể chịu nổi cái roi màu cam kia nhẹ nhàng quét qua? Hơn nữa ngọc bia màu cam này phong tỏa toàn bộ không gian, Kiếm Ma lại tìm không thấy đường ra.

Cũng đúng, Vương Lục Chung vẫn là thủ tịch đệ tử của Ngũ Tuyệt môn phái, đạo cụ bảo vệ tính mạng trên người không có khả năng chỉ có một tấm Thiên Phù Linh Kiếm, chỉ là... Thật

sự không thể tưởng tượng được, không nghĩ tới hẳn lại sử dụng đạo cụ trân quý này vào lúc trước nhiều lần nguy cơ như vậy cũng không mở được át chủ bài này, thật đúng là giữ được bình tĩnh mà.

Nhưng nói trở lại, nếu không phải hẳn giấu đủ kỹ, chính mình làm sao lại trúng chiêu? Tấm bia ngọc màu cam này có khả năng ngăn cách hai giới, theo lý thuyết hẳn là dùng để tự vệ chứ không phải khôn địch, nhưng nếu Vương Lục sớm dùng tấm bia ngọc này, vậy chính là lãng phí bảo vật vô ích rồi.

Bởi vì Kiếm ma không thể liều mạng với hẳn, tất nhiên sẽ chờ hiệu lực của các đạo cụ tan biến rồi lại xuất hiện lần nữa. Mà toàn bộ khu mộ kiếm này phong tuyệt tầng sâu, cho dù Vương Lục có thể giữ được bình an nhất thời, chỉ cần không thể thoát khôn ra, cuối cùng sẽ rơi vào tay Kiếm Ma.

... Tên gia hỏa này, ngay từ đầu đã tính toán đến một bước này? Không, hiển nhiên là không có khả năng, Vương Lục mặc dù thông minh, nhưng cũng không phải biết trước, chỉ có thể nói, gã đích xác là người tiến công trời sinh, một cái đạo cụ phòng ngự bảo mệnh, đều làm cho gã dùng đến hiệu quả đồng quy vu tận.

Nghĩ tới đây, Kiếm ma trầm xuống nói với Vương Lục: "... Ta có thể tha cho ngươi một mạng, ngươi không cần làm tuyệt tình sự tình."

Vương Lục ngược lại cười rộ lên: "Chung Thắng Minh, chuyện này không giống như ngươi a. Ngươi cả đời tung hoành bất bại, chưa từng chịu thua bao giờ sợ chết? Ngươi ngay cả Tứ Cửu Thiên kiếp cũng không sợ, còn sợ trời đất của ta ngoan ngoãn sao? Ngươi nói tiếp, ta ngược lại lại còn xem thường ngươi rồi."

Trong tiếng cười, thế giới đen kịt một bước giải khai, mà kiếm ma không thu nạp nổi.

"Ta hỏi ngươi lần cuối cùng, ngươi muốn chết hay muốn sống?"

"Đương nhiên là ngươi chết ta sống"

"..." Đối với Vương Lục, Kiếm Ma cuối cùng cũng hoàn toàn trầm mặc, lúc này, lời nói đã không còn ý nghĩa nữa.

Hắn yên lặng nhìn trong ánh sáng, trên mặt mang theo nụ cười, ánh mắt vô cùng bình tĩnh của Vương Lục. Tuy tiếng cười của gã có vẻ hơi điên khùng, nhưng trên mặt hoàn toàn nhìn không ra nửa điểm tâm tình hoảng sợ, khẩn trương của người sắp chết, có vẻ trấn định vô cùng.

Tiểu tử này, đúng là vào thời khắc cuối cùng đã cho mình một kinh hi.

Giữ lại hạch tâm công pháp, dấu diễm thiên hạ tu hành Hỗn Độn Phá Thiên Thần Kiếm như tu hành Hỗn Độn Quá Hải, cùng với tấm bia ngọc màu cam Định Càn Khôn này... trò chơi lừa gạt này của ngươi, vậy mà bị hắn tại thời khắc cuối cùng trực tiếp kéo về một thành.

Cục diện này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn. Vượt qua tính toán của một tu sĩ Đại Thừa.

Ngạc nhiên một hồi lâu, Kiếm Ma bất đắc dĩ lắc đầu: “Ván này coi như ngươi qua ải, tuy vẫn thấy ngươi khó chịu, nhưng cuối cùng vẫn là muốn đánh cược chịu thua.” Ngừng một lát, sắc mặt của Kiếm Ma trầm xuống: “Đủ rồi.”

Theo tiếng nói của Kiếm Ma, một thế giới đen kịt bỗng nhiên như mây phá trời, hỏa diễm đen kịt bao phủ bầu trời như tuyết tan rã, lộ ra bầu trời trong xanh.

Trên mặt đất, ngàn vạn tòa đồ đằng ma khí lạnh lạnh yên lặng chìm xuống, ẩn sâu trong đó.

“Đủ rồi.” Kiếm ma lặp lại một lần, “Dừng ở đây đi.”

Đến đây thì Vương Lục căn bản không thềm để ý tới nữa. Nếu đã quyết đoán như vậy, y đương nhiên sẽ không vì một câu nói của người khác, hoặc là ngoại bộ có biến hóa gì là kiếm củi ba năm thiêu một giờ, giao thủ với loại thượng cô ma này, cho dù tận mắt thấy y tan thành mây khói cũng không an toàn, cho nên sử dụng toàn bộ thủ đoạn của mình, tuyệt đối không sai.

“Ha ha ha.” Thấy Vương Lục cố chấp muốn chết, một lòng đồng quy vu tận, Kiếm Ma vui vẻ cười ha hả: “Tên tiểu tử nhà ngươi, ta muốn giết ngươi thì ngươi không chết, không muốn giết ngươi ngược lại tự mình cầu chết không ngừng, ta thật ra rất muốn thành toàn. Đáng tiếc quy tắc không phải nói như vậy.”

Nói xong, hắn thu lại nụ cười, toàn bộ thế giới trong thoáng chốc ngưng kết, tựa như thời gian dừng lại, ức vạn mảnh vỡ bị cưỡng ép hợp lại, cũng lần nữa đạt được liên hệ với Ngọc phủ của Vương Lục, mặc cho Vương Lục có cố gắng thế nào cũng không ngừng chém giết. Đồng thời, tấm bia đá màu cam trên đường biên giới cũng bị một cỗ lực lượng vô hình khó hiểu đè ép xuống, mang theo một tia rên rỉ run rẩy, chậm rãi hạ xuống phía chân trời phía dưới.

“Vẫn câu nói đó, đã đủ rồi.”

Kiểm ma lạnh lùng nói, mà bên trong Ngọc phủ, Vương Lục cũng tạm dừng động tác của mình lại.

Tất cả thủ đoạn đều đã dùng, ngay cả át chủ bài cuối cùng - ngọc bài ái tâm của lão bản nương cũng bị hắn lấy ra, nhưng xem ra vẫn hơi kém một chút.

Đối thủ thực sự quá mạnh, Đại Thừa đỉnh phong, sức chống cự cửu thiên kiếp... Chỉ sợ bản thể Cửu Vĩ Thiên Hồ tàn sát bừa bãi Thương Khê Châu ở đây cũng chưa chắc có thể chống lại Chung Thắng Minh. Dù Kiếm Ma chỉ là một tia nguyên thần, nhưng lão bản nương tặng hắn cũng chỉ là một khối ngọc bài...

Mà ngay lúc này, Kiếm Ma nói: “Không cần ủ rũ, ván này là người thắng, trước mắt, là ý chí thượng tầng liên quan tới ta, không liên quan gì tới ta.”

Wương Lục có chút kinh ngạc, có chút không hiểu, ý chí thượng tầng?

Kiểm Ma hừ lạnh một tiếng: “Chắc người không phát hiện ra tới giờ đâu, người và ta đều chỉ là con cò bé nhỏ không đáng kể trong khu mộ kiếm này.”

...

Ý chí thượng tâng?

Khi Kiếm ma nói đến từ này, Vương Lục liền trầm mặc.

Thật sự là một lời giải thích ngoài ý liệu.

Lời nói của Kiếm Ma tất nhiên không thể tin hết, nhưng việc đã đến nước này, ngoại trừ chăm chú nghe tiếp cũng không có lựa chọn nào tốt hơn. Vì vậy, ý chí chiến đấu của Vương Lục dần dần bị dập tắt, yên lặng tiếp nhận thể giới thức tỉnh.

Trước mắt mây phá thiên khai, một mảnh quang minh, dấu vết Kiếm Ma lúc trước lưu lại đã biến mất toàn bộ, về phần tạm thời ẩn núp vẫn vĩnh cửu, tạm thời không biết. Mà ở trong một khe núi, Kiếm Linh Lương Thu an tĩnh nằm ở trên một mảnh nước hồ trong suốt, thoạt nhìn chỉ là tiêu hao quá độ, cũng không bị thương tổn quá nghiêm trọng.

Trong lòng Vương Lục thở dài một hơi, cảm giác tìm được đường sống trong chỗ chết này, cũng không tốt như trong tưởng tượng, lần nổi giận này mang đến cũng không phải là khoái cảm. Lúc này đây tuyệt địa phản kích mặc dù kéo về một thành, nhưng so với phản kích tuyệt địa, gã vẫn thích nghiền ép.

Buông bỏ một chút gọn sóng trong lòng, Vương Lục quyết định trước tiên nghe một chút lời giải thích của kiếm ma.

“Sao lại nói vậy?” Sau khi trầm ngâm một lát, Kiếm Ma lắc đầu tự giễu: “Bởi vì không ngờ ngươi có thể vượt qua kỳ trắc thí, thậm chí ta còn chưa kịp chuẩn bị giải thích, như vậy đã muốn đến chỗ nào thì nói chỗ đó đi.”

Nói xong, Kiếm Ma thu liễm thần sắc, trầm giọng nói: “Trên thực tế, lúc trước ngươi từng đưa ra một vấn đề tuyệt hảo, đáng tiếc chưa kịp xâm nhập đã bị Kiếm Thần cắt đứt, lúc ấy ngươi hỏi ta hao tâm tổn trí tìm đường sống mà chết đâu. Trên thực tế, ta lấy Bách Lê Địa Mạch đi đấu tứ thiên kiếp có dụng ý gì., Vốn đã có ý chí liều chết, lúc ấy ta bỏ ra thời gian hai mươi năm chuẩn bị, chuẩn bị mọi chuyện trước mặt, thậm chí lúc nâng kiếm chiến thiên kiếp cảm thấy, nếu trận chiến đó

không chết, quả thực có lỗi với hai mươi năm bôn ba vất vả. Chết mà sống lại, vốn là chuyện ngoài kế hoạch.”

Vương Lục nói: “Người không phải nói là bởi vì trước khi chết bị nguyên lực thể gian làm bản, khiến người chết không nhắm mắt sao?”

Kiểm Ma nói: “Không tệ, trước khi chết bị nguyên lực thể gian lây nhiễm, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của ta, nhưng chính vì ngoài ý liệu, hai mươi năm trước ta đã chuẩn bị mọi thứ, nhưng chỉ có mình ta chưa từng bố trí, lúc đó, ta căn bản là thúc thủ vô sách.”

“Trên thực tế đạo lý này cũng không khó nhìn ra, trong kiếm trung này lại chia kiếm phân âm dương, lại sinh sôi nảy nở tạo hóa, nào phải một người sắp chết có thể bố trí ra?”

Nghe đến đó, rốt cuộc Vương Lục cũng hiểu: “Cho nên người xin những người khác giúp đỡ? Hiếm có, với tính tình của người, khi chiến đấu với thiên kiếp đều đơn thương độc mã, chết đến nơi lại chịu cúi đầu với người khác?”

Kiểm ma lạnh lùng nói: “Nực cười, Chung Thắng ta hiểu cả đời này chưa từng hướng tới người khác cúi đầu? Là bọn họ chủ động tìm ta, đưa ra cho ta một giao dịch.”

“Ồ? Có tư cách trao đổi điều kiện với người, không phải người bình thường chứ?”

“Hừ, nếu một đám vô năng nhân lúc cháy nhà hôi của, ta cho dù trọng thương sắp chết cũng có thể khiến bọn hăn hồn phi phách tán. Trên thực tế, người đề xuất giao dịch cho ta, là một đám Địa Tiên.”

“Địa Tiên? Đó là cái gì?”

Kiểm ma cười nhạt nói: “Một đám người không biết điều làm bậy mà thôi, tình huống cụ thể sau này người sẽ biết, ta nói tiếp trước. Bọn hăn lúc đó tìm tới ta, hứa hẹn giúp ta giải quyết vấn đề nguyên lực ăn mòn, mà trả giá, ta thì sẽ giúp bọn hăn một việc.”

“Có trông coi phần mộ không?”

“Cũng tạm được, bọn hăn muốn ta chọn cho bọn hăn một người thừa kế.”

“Người thừa kế? kế thừa cái gì? Cần đáp ứng điều kiện gì?”

Kiểm Ma nói: “Điều kiện cụ thể ta đã sớm không nhớ rõ, trên thực tế bọn họ cũng không nói tỉ mỉ, dù sao với tư cách là người trông cửa, ta phải trải qua một lần chuyển hóa sinh tử, nguyên thần ngưng tụ một lần, trí nhớ không thể tránh khỏi sẽ có khuyết điểm, cho nên lúc đó chỉ xác lập một điều kiện cơ bản, thỏa mãn, là có thể trở thành người kế thừa. Mà ta chỉ cần chọn ra người này là có thể đạt được tự do triệt để.”

Nói tới đây, Kiểm Ma lại tiếp tục giải thích: “Vì phòng ngừa ta không tuân thủ hứa hẹn, cho nên khu mộ kiếm này đã đặt ra khế ước, trước khi tìm được người kế thừa thích hợp thì tầng này tuyệt đối bị phong bế, chỉ có thể vào chứ không thể ra.”

Vương Lục gật gù đầu: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì sao?” Kiểm Ma cười lạnh: “Sau đó tất cả đều sụp đổ, theo kế hoạch của bọn chúng, chắc hẳn trong mấy chục năm, nhiều nhất mấy trăm năm sau sẽ thức tỉnh., Còn bên trong Kiếm Trung cũng lưu lại đủ nguyên liệu cho ta tiêu diệt Kiếm Thần, nguyên thần một lần nữa quy về thống nhất, sau đó chỉ cần ta cố gắng hết sức tìm kiếm cho bọn họ một người kế thừa thỏa mãn điều kiện là sẽ vui vẻ. Nhưng trên thực tế ta thức dậy đã hơn vạn năm sau, những nguyên liệu ta dùng cũng tan thành mây khói, nếu không có nhóm khách không mời này của các người, hắc hắc...”

Vương Lục hỏi: “Nếu sự tồn tại của chúng ta có giá trị cao như thế, chuyện đoạt xá lại nói như thế nào?”

Kiểm Ma nói: “Đây không phải là chuyện đương nhiên sao? Khi người thức tỉnh lại, phát hiện kế hoạch ban đầu hết thảy đều trở nên rối loạn, chẳng lẽ người có thể hy vọng xa vời kế hoạch nó sẽ vận chuyển như thường? Ta thay hẳn tìm người kế thừa, vạn nhất Kiếm Trung vẫn không thả người thì phải làm sao? Cho nên, gửi gắm hy vọng vào một đám Địa Tiên vô năng bố trí, không bằng ta tự mình ra trận, chẳng qua lấy trạng thái nguyên thần, muốn đột phá cấm chế cấp Địa Tiên cũng không dễ...”

Vương Lục trầm mặc chốc lát: “Mà ta và sư tỷ vừa lúc cung cấp cơ hội cho người.”

“Không sai, mặc dù tu vi cảnh giới còn thấp, nhưng một cái Không Linh Căn, một cái Kiếm Linh căn, đều là tư chất cao nhất, mặc dù giới này ngăn cách đại đạo, nhưng trong nguyên thần ta đã sớm thừa nhận đạo của mình, một khi dung hợp nhục thể của các người, không đến ba năm là có thể phá vây thoát ra. Địa Tiên cảnh mặc dù cao minh, ta cũng không để vào mắt.”

Vương Lục hỏi: “Vậy bây giờ thì sao?”

“Bây giờ?” Kiếm Ma cười cười: “Tình hình không phải rất rõ ràng sao, người vận khí không tệ, vừa vận thỏa mãn điều kiện trở thành người kế thừa, mà căn cứ vào cấm chế nơi đây, ta không thể ra tay với người kế thừa... Cho nên coi như vận khí của người tốt.”

Vương Lục hỏi: “Người kế thừa tiêu chuẩn là gì?”

“Rất đơn giản, ta nhìn thuận mắt là được.” Kiếm ma không hề nói một câu.

“...” Vương Lục trầm mặc thật lâu, vậy mà không tìm thấy điểm tựa —— bởi vì điểm mấu chốt thật sự quá nhiều.

Đầu tiên, nhìn thuận mắt là được sao? Đây là tiêu chuẩn gì? Đám Địa Tiên ký kết khế ước với hắn lúc trước là đầu óc có vấn đề sao?

Tiếp theo, nhìn thuận mắt tính là hợp cách, nói cách khác trong một đoạn thời gian rất dài trước kia, người đều rơi vào trạng thái ta không vừa mắt sao? Vậy đúng là người có thể bày ra một bộ dáng đại hiệp sơn cốc truyền công thụ nghiệp cho ta —— Đương nhiên, hôm nay xem ra truyền thụ cho Phá Thiên Thần Kiếm cũng thật sự là không tốt lành gì.

Mà quan trọng nhất chính là, hiện tại đột nhiên ta hợp cách, có nghĩa là người đột nhiên nhìn ta thuận mắt? Mà muốn nói đơn giản là người bị ta ép vào tuyệt lộ đồng quy vu tận, chắc, khảo nghiệm sinh tử trước mắt có thể dễ dao động tâm lý một người như vậy? Điều này cũng không khỏi quá mức tham sống sợ chết đi?

Sau đó, ta hiện tại hợp cách, có nghĩa là bây giờ người nhìn ta thuận mắt, nhưng là người một hồi cười lạnh lúc lắc đầu, thoát

nhìn giống như cùng ta không đội trời chung, nào có nửa phần thuận mắt?

Hay là bản chất của Bách Lê Kiếm Ma là kiêu ngạo?

Mà nhìn thấy Vương Lục trầm mặc, Kiếm Ma cũng đoán được gã đang suy nghĩ gì.

“Đối với ta, Vô Không linh căn của ngươi, Vô Tướng công của ngươi, những ý đồ bàng môn tà đạo của ngươi tuy thú vị, nhưng cũng chỉ giới hạn trong thú vị. Ta tu hành ngàn năm, đã thấy quá nhiều thứ.”

Nói tới đây, Kiếm Ma dừng lại một chút: “Nhưng, người có thể bức ta vào tuyệt lộ, ngàn năm qua chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Chung Thắng ta cả đời không bị trói buộc, nhưng đối với cường giả, ta có sự tôn trọng của mình. Ngươi có thể làm đến bước này, là miễn cưỡng có thể lọt vào mắt của ta... Vô luận ta có muốn hay không, quy tắc chính là quy tắc, không phải là quy tắc do người khác thiết lập giúp ta, mà là quy tắc tu kiếm ngàn năm nghiêm ngặt.”

“Còn sợ chết?” Kiếm Ma cười cười, không giải thích nhiều hơn.

“Trở lại vấn đề chính đi. Nếu ngươi đã trở thành người kế thừa thì có quyền hiểu rõ chân tướng của khu mộ kiếm này. Cũng chính là thứ ngươi sắp sửa thừa kế.”

Vương Lục gật gật đầu, trong lòng rất chờ mong.

Dựa theo kiếm ma từng nói, trước khi chết hẳn tìm tới cửa là một đám Địa Tiên, tuy rằng hẳn chưa từng nghe qua từ Địa Tiên này, nhưng mong vẫn sinh nghĩa, có thể mang theo chữ Tiên, chung quy không đến mức là cá đại yếu đuối, ước chừng dưới Chân Tiên cảnh? Huống chi Kiếm Ma cũng thừa nhận, đó là một đám cường giả khiến hẳn nghiêm túc đối đãi, lại có thể thiết lập trận pháp cùng cấm chế âm dương lợi hại, thực lực không thể nghi ngờ.

Mà thứ mà một đám người như vậy để lại, giá trị sẽ ra sao? Dù sao ngay cả Chung Thắng Minh cũng chỉ là môn nhân trông coi di sản mà thôi.

“Ta cũng chưa từng nhìn thấy nội dung di sản cụ thể, thế nhưng nhìn cái này, ngươi sẽ biết tất cả mọi chuyện... Tuy

nhiên trước đó, ta phải xác nhận cho ngươi một lần.”

Vẻ mặt Kiếm ma trở nên nghiêm túc dị thường, ánh mắt lạnh lạnh thậm chí khiến Vương Lục hoài nghi bất cứ lúc nào hẳn cũng có thể trở mặt không nhận người, lạnh lùng hạ sát thủ.

Đương nhiên, Kiếm Ma cũng không làm như vậy, mà đưa ra một vấn đề đơn giản: “Ngươi có chắc mình biết tất cả những điều này không? Bây giờ ngươi còn có cơ hội từ bỏ... Ta sẽ không vì vậy mà đột nhiên thấy ngươi không vừa mắt.”

Vương Lục trầm ngâm, Kiếm Ma lại nói: “Với năng lực của ngươi, không nên không nhìn ra vấn đề này: Địa Tiên rốt cuộc là cái gì? Bọn họ có năng lực làm ta tán đồng, vì sao ngươi lại không biết bọn họ tồn tại? Mà di sản bọn họ để lại rất nhiều, chẳng lẽ chỉ là hảo tâm tài bồi hậu nhân?”

Nói xong, Kiếm Ma trầm ngâm trong chốc lát, bổ sung: “Có một số lời ta không thể nói trực tiếp, nhưng ta hi vọng ngươi suy nghĩ thật kỹ, ví dụ như một vấn đề: Năm đó ma đầu Bách Lê Châu hoành hành ngang ngược, trộm cắp nơi chân trời, cho nên bị Cửu Thiên Thương Khung trấn áp, con đường phi thăng của tu sĩ gần như đoạn tuyệt, thế nhân ngôn thiên uy không thể phạm, nhưng mà, trên đời làm sao lại có trời xanh đất rộng lớn thế này?”

“Ngươi đang nói đến...?”

Trong lòng Vương Lục cả kinh, nhưng không đợi gã hỏi xong vấn đề, Kiếm Ma đã lách qua chủ đề này.

“Cho nên, ngươi xác định muốn biết tất cả những chuyện này sao?”

Vương Lục hoàn toàn không do dự: “Đương nhiên.”

“Được.” Kiếm Ma lại nở nụ cười, trong nụ cười không thể nói rõ là vui mừng hay là mỉa mai. Hắn phát phát tay, đưa ra một hình chiếu rực rỡ trong thế giới của Vương Lục.

Đó là một bức bản đồ, mà lại là địa đồ lập thể vô cùng hoàn mỹ, thoạt nhìn như là một tòa kiến trúc dưới mặt đất chia làm nhiều tầng... Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, có lẽ chính là khu mộ Thái Cổ Kiếm này rồi.

“Đây là khu mộ kiếm của chúng ta.” Kiếm ma xác định suy đoán của Vương Lục, sau đó lại vẫy vẫy tay.

Sau một khắc, trăm lần ánh sáng nở rộ ra, trước mắt Vương Lục xuất hiện một tấm lưới.

Một tấm lưới quy mô hùng vĩ mà đồ sộ, cơ hồ là phô thiên cái địa che kín tầm nhìn. Mà bản đồ mộ kiếm vừa rồi nhìn thấy, vừa vặn giẫm trên một điểm trên mạng.

Mà tiết điểm cùng loại với trũng kiếm quả thực nhiều như sao trời, nhiều không đếm xuể.

“Những thứ này chính là di sản kế thừa của người.” Kiếm Ma lạnh nhạt nói, đồng thời rất hứng thú đánh giá phản ứng của Vương Lục: “Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là người có thể tìm được chìa khóa mở cửa.”

...

Trùng Thái Cổ bị Ngũ Tuyệt trân trọng mà quý của Vạn Tiên minh chỉ là một điếm bé nhỏ trên mạng lưới, còn trên mạng lưới ngàn vạn tiết điếm như sao trời khiến người ta hoa cả mắt.

Đây là di sản của Địa Tiên?

Trong lúc nhất thời, Vương Lục bị chấn động rất lớn, đối mặt với tâm bản đồ tinh hà sáng chói lập thể này, bản thân vô cùng nhỏ bé. Một đường vượt qua vô số khó khăn trùng điệp điệp, trải qua muôn vàn hiểm cảnh, nguyên lai chỉ là một điếm trong tinh đồ khổng lồ này, so với các phân mộ nhỏ bé căn bản nhiều vô số kể.

Như vậy... Có lẽ đối với thế giới này mà nói, sự tồn tại của ta cũng giống như không có ý nghĩa gì? Nhìn như đứng ở đầu sóng ngọn gió, cái gì thủ tịch Ngũ Tuyệt của Vạn Tiên minh, cái gì tinh nhuệ đỉnh cao nhất thế hệ trẻ tuổi... Có lẽ ở trong một thế giới rộng lớn không ai biết, tồn tại như ta đây cũng là nhiều vô số kể, ta có cái không ảnh hưởng tới thế giới này, chỉ là một phạm nhân dính đầy bụi đất mà thôi.

Đương nhiên, không ai cam nguyện lục đục cả đời như thế, ngoại trừ đem sinh mệnh có hạn dâng hiến cho trăm vạn phi thăng giả các loại như bên ngoài, bây giờ có thể làm được, đại khái chỉ có thể cố gắng tìm kiếm tồn tại không giống bình thường trong thế giới này., Chứng minh thế giới này còn có chút sáng khoái đáng nói, ví dụ như sau khi trở lại Linh Kiếm Sơn, mượn con đường môn phái quảng cáo thiên hạ: Nếu trong các ngươi có kẻ xuyên không, sống lại, thì mang theo lão gia gia bên người tới tìm ta, sau đó đổi kiểu tóc mỗi ngày, mong chờ Lưu Ly tiên tử ngồi ở đằng sau Đẳng Vân đường đi học có thể tới gần mình...

Không đúng, hình như lộn rồi.

Tóm lại, Vương Lục tốn chút thời gian mới ổn định lại rung động trong lòng, dù mười năm tu tiên như gã đã xem như kiến thức rộng rãi, nhưng điều nhìn thấy trước mắt cũng thật sự vượt qua ranh giới chịu đựng.

Đây là một vị thần chân chính triển khai rồi nhỉ?

Bất quá kinh ngạc, Vương Lục vẫn rất nhanh khôi phục năng lực suy nghĩ của chuyên gia, chấn kinh thì khiếp sợ, nếu sự tình hiện tại, kế tiếp nên phân tích nguyên lý phía sau sự tình.

Bài trừ khả năng Chung Thắng nói hươu nói vượn, tạm thời tiếp nhận lời giải thích của hắn.

Như vậy, đám Địa Tiên được Chung Thắng đóng vai xem như không biết điều, rốt cuộc là có lai lịch gì? Nếu như nói trên ngàn vạn tiết điểm trên mạng lưới này, từng cái đều có quy mô giống với khu mộ phần của khu mộ Thái Cổ hiện tại, một quần thể mộ kinh khủng như vậy, thật khó tưởng tượng sẽ là tác phẩm của nhân gian.

Chỉ riêng bàn về tài nguyên thôi mà, hiện giờ trong khu mộ Thái Cổ Kiếm này đã khai quật ra vô số bảo vật, nghe đồn nơi đây còn có tiên bảo, vậy ngàn vạn tiết điểm chẳng phải có nghĩa là có hàng ngàn hàng vạn tiên bảo sao?

Cho dù Vạn Tiên minh là tiên môn giàu có nhất Thịnh Kinh Thứ, lục soát khắp môn phái cũng không tìm được một trăm món tiên bảo, đây còn là vì Thịnh Kinh Nhân khai phá một lượng lớn di sản cổ đại, mà trong những di sản này người thật sự có thể phát huy công dụng không tới một phần ba, còn lại đều chỉ là triển lãm chỉ tổ chức., Tạm thời không lấy kim nhân làm ví dụ, cho dù ở thời đại Tiên Đạo hưng thịnh như mộng ảo, cũng không có ai có thể cất chứa ngàn vạn Tiên bảo, căn cứ vào ghi chép trong Tinh Thần Kiếm Điển, năm đó Tinh Thần Tông kém nhất cũng chỉ có một hai trăm vạn Tiên Bảo không ai sánh bằng., Trong đó chân chính có thể đếm được cũng chỉ có số ít hơn, đại bộ phận chỉ là không có danh tiếng tiên bảo. Ngàn vạn tiên bảo, tuyệt đối không phải chín châu đại lục có thể chịu tải, Địa Tiên Địa Tiên, chẳng lẽ là Chân Tiên ở hạ giới?

Nếu không phải Chân Tiên, làm sao có thể có được tài nguyên quy mô không lồ như vậy?

“Hừ rồi sao?”

Thấy Vương Lục lâu rồi im lặng không nói gì, Kiếm ma sao có thể không đoán được suy nghĩ trong lòng hắn chứ?

“Lúc trước bọn họ tìm tới ta, đem những thứ này hiện ra trước mắt ta thì ta cũng khiếp sợ như vậy. Có điều khi người lý giải được nguyên lý trong đó, đại khái sẽ có ý nghĩ khác.”

Kiểm Ma nói xong, hẳn ta tốn chút thời gian tổ chức từ ngữ, sau đó nói: “Nghiêm túc mà nói, cả ngàn vạn di sản Địa Tiên này cũng không phải thứ thật sự tồn tại, khả năng trưng bày trên tấm bản đồ này chỉ là một khả năng tồn tại.”

“Khả năng là gì?”

Kiểm ma nói: “Bất cứ kẻ nào, cho dù là Chân Tiên trên trời cũng không có khả năng có được tài nguyên khổng lồ như vậy, ngàn vạn tiên bảo, cho dù vơ vét hết tài nguyên trên đại lục Cửu Châu cũng không thể rèn đúc ra, chỉ riêng Kim Mộc Tinh đã đủ để địa mạch Cửu Châu khô kiệt, càng không cần nói tới tài nguyên khác cần thiết cho ngàn vạn tiên bảo. Nói một cách đơn giản, vật chất là có hạn.”

Đạo lý này rất dễ lý giải, Cửu Châu đại lục chỉ lớn như vậy, đồ vật chỉ có vậy, rõ ràng rõ ràng vô công bày ở trước mắt, đương nhiên không có khả năng vĩnh viễn không khô kiệt mặc cho người quản.

“Nhưng trên thế giới này, thứ vĩnh viễn không thể khô kiệt mặc người cuộn lấy vẫn phải có.”

Kiểm ma nói, giống như suy tính nhìn Vương Lục, chờ đợi hẳn trả lời.

“Đại Đạo đúng không?”

“Không sai.” Kiểm ma gật đầu, “Giữa thiên địa, chỉ có đại đạo minh không thể nắm bắt này vĩnh viễn không khô kiệt, mặc cho người vẽ, khi người thành tựu kim đan, bước đầu ngưng tụ đại đạo, pháp lực trong Ngọc phủ có thể cuộn cuộn không ngừng, không cần hấp thu từ bên ngoài, đến cảnh giới Nguyên Anh càng có công pháp tạo hóa, máu chót trong đó chính là thiên địa đại đạo. Cảm ngộ đại đạo, dán phù hợp đại đạo, sẽ có năng lực vô trung sinh có.”

Vương Lục hỏi: “Nhưng cho dù dán đại đạo vào như thế nào, cũng không có khả năng không có trung sinh biến ra ngàn vạn tiên bảo nha.”

“Không sai, ngàn vạn tiên bảo mặc kệ ai cũng không thay đổi được, bởi vì sức người có lúc lại nghèo nàn, đại đạo vô tận, sức người có hạn. Nhưng nếu như thiên địa đại đạo này tự mình biến hóa tiên bảo thì sao?”

Vương Lục hỏi: “Thiên địa bất nhân, coi vạn vật như cỏ rác, sao lại thân thiết chế tạo tiên bảo cho tu sĩ như vậy? Trời đất lại không phải của nhà ta.”

“Chẳng lẽ không nghe mấy lời chào của Thiên Đạo?”

“Đây thì tính là giải thích gì?”

“Cái này không phải giải thích, mà là một đại đạo vô thượng mà rất nhiều người đều không thể hiểu rõ.” Kiếm ma thần nhiên cười: “Trên thực tế, nếu như nỗ lực mà các tu sĩ phải trả giá để cân nhắc, không khó phát hiện ra trên đời này không có bất cứ chuyện gì là không có thật sự tồn tại, tu sĩ lấy được pháp lực cuồn cuộn không dứt, là phải trải qua khổ tu dài đằng đẳng. Cần cù thiên đạo, đôi cách khác chính là, cho dù là Vô Trung Sinh có, cũng chỉ là một loại phương thức Thiên Đạo hồi âm tu sĩ,

Vương Lục gật gật đầu: “Chỉ cần cố gắng liền có ý hồi báo sao?”

“Chỉ cần nỗ lực thì có hồi báo đương nhiên là không thể, bằng không trên đời này sẽ không có nhiều hạng người vô năng như vậy. Thiên địa đại đạo vừa khảng khái vừa cay nghiệt, đối với một số người, nó tàn khốc vô tình, nhưng đối với một số người lại gần như không trung sinh có, mà ngàn vạn phần mộ này chính là thứ sau.”

Vương Lục nghe đến đó, thật sự nhịn không được cau mày nói: “Nói đi nói lại vòng qua, ngươi không chê dông dài? Nói đơn giản, chính là ngàn vạn phần mộ này là một cơ chế hồi phục từ các Địa Tiên dùng đại thần thông chế tạo ra. Những tiên bảo kia cũng không phải đã có tồn tại, mà là làm theo trình tự thiết kế của các Địa Tiên, có thể lấy được tiên bảo trả lại từ thiên địa đại đạo.” Dừng một chút, Vương Lục lại nói, “Cũng chính là làm ngư ông đắc ý thôi.”

Kiếm Ma thở dài: “Quả nhiên là loại tốt ngộ tính, ngươi nói không sai, đúng là như vậy. Mà trên thực tế, những phần mộ

này thậm chí không phải thực thể, nó chỉ là cơ chế hồi âm do các Địa Tiên kết hợp với thiên địa đại đạo thiết kế ra. Khi điều kiện thỏa mãn., Hắc sẽ mở ra lối vào của phần mộ, sau đó theo tu sĩ đi vào bên trong, phần mộ mới không ngừng được thiết kế hoàn thiện. Ý tưởng tổng thể của hắc hoàn toàn giống với khu mộ kiếm này, tu sĩ cần thông qua khảo nghiệm thật mạnh., Độ qua tầng tầng cửa ải khó khăn, cuối cùng dựa vào nỗ lực nỗ lực của tu sĩ mà đạt được phần thưởng, đương nhiên ban thưởng này cũng không cố định, chỉ là có một phạm vi cơ thể lớn, dù sao cũng không đến mức thiên tân vạn khổ trải qua gian nan nhất đi tới chỗ sâu nhất, nhưng chỉ có một kiện pháp khí đặt ở đó.”

Vương Lục tổng kết nói: “Ồ, cũng chính là phó bản ngẫu nhiên.”

“Ta không rõ phó bản ngẫu nhiên của ngươi là cái gì, nhưng xem ra ngươi đã hiểu được khái niệm nghĩa địa của những mộ phần này. Vậy thì cứ tiến vào vấn đề tiếp theo đi, những di sản Địa Tiên này đương nhiên có thể quan sát, nhưng điều kiện tiên quyết là ngươi có thể tìm được chìa khóa để mở cửa.”

Vương Lục nói: “Thân phận người kế thừa còn chưa đủ sao? Nếu còn muốn tìm chìa khóa gì, cần gì phải nhờ ngươi đến thăm?”

Kiếm ma nói: “Trên lý thuyết xác thực không cần phiền phức như vậy, chìa khóa mở cửa vào mộ phần nằm trong tay ta, thế nhưng hơn vạn năm qua, rất nhiều chuyện không thể theo lý thuyết mà xem.” Ngừng một lát, Kiếm Ma cười nói: “Đơn giản thôi, bỏ chìa khóa đi.”

“Mất rồi?”

“Đúng vậy, mất rồi.” Kiếm ma lặp lại lần nữa, “Trước khi nguyên thần của ta tan đi, các Địa Tiên Nhân đặt chìa khóa trong tâm mắt ta, nhưng sau khi ta tỉnh lại sau vạn năm ngủ say, chìa khóa đã không thấy đâu nữa.”

“Trên thực tế, không chỉ biến mất cái chìa khóa. So với vạn năm trước, khu mộ Thái Cổ Kiếm này có rất nhiều điểm khác biệt, thiếu hụt rất nhiều chỗ, thậm chí ngay cả trung tâm của đại trận Âm Dương cũng thiếu sót một chút.

Vương Lục hỏi: “Lý do thì sao?”

“Nhiều lắm, ví dụ như kiếp nạn mặt pháp phát sinh sáu ngàn năm trước, toàn bộ Cửu Châu đều bị bao phủ bên trong, mộ Thái Cổ Kiếm này tuy rằng tồn tại độc lập, cũng có thể sẽ bị tác động đến. Nhưng khả năng lớn nhất là nơi này từng bị người ta bỏ qua.” Kiếm ma lạnh lùng nói ra phán đoán của mình., “Dựa theo thiết kế ban đầu của đám Địa Tiên, ta ngủ say nhiều nhất cũng chỉ có mấy trăm năm, cho nên nơi đây có rất nhiều thiết kế, kỳ thực cũng chỉ mấy trăm năm mà thôi. Nhưng trên thực tế cách thời điểm Kiếm Trùng xuất thế ước chừng hơn một vạn năm. Trong lúc ngủ say ở Kiếm Trùng, pháp thuật ẩn nấp đã mất đi hiệu lực, bị một số tặc trộm mộ phát hiện rồi len vào trong đó cũng rất có khả năng.”

Vương Lục trầm mặc trong chốc lát: “Cho nên nhiệm vụ của ta bây giờ chính là tìm cái chìa khóa không biết ném đi lúc nào, ném ở nơi nào? Người cảm thấy chuyện này đáng tin sao?”

“Nhưng người không có lựa chọn nào khác.” Kiếm Ma nói: “Nếu muốn kế thừa di sản của Địa Tiên, người nhất định phải tìm được chìa khóa đã mất kia, đương nhiên cũng không đến mức hoàn toàn không có manh mối.”

Kiếm ma vươn ba ngón tay: “Ba đầu mối, thứ nhất, chìa khóa cũng không bị phá hủy, nó vẫn còn tồn tại, trên thực tế bản thân chìa khóa không thể bị hoàn toàn phá hủy, một khi chìa khóa cũ bị hủy, di sản Địa Tiên sẽ tự động tạo thành chìa khóa mới, xuất hiện trước mặt ta. Mà nếu ta không nhìn thấy chìa khóa, hoặc là cơ chế do các Địa Tiên thiết kế hoàn toàn mất đi hiệu lực, hoặc là chìa khóa bị người khác lấy đi.”

“Thứ hai, chìa khóa cũng không phải là vật phàm, xét về phẩm cấp thì ít nhất cũng phải là Tiên bảo, có thần thông khai thiên tích địa, mà bảo vật như vậy theo lý thuyết thì sẽ không phải là thứ vô danh.”

“Thứ ba, nếu như tại khu vực đã biết thực sự không tìm được manh mối, không ngại đem ánh mắt để xa hơn một chút. Một vạn sáu ngàn năm thời gian, đủ để phát sinh bất luận biến hóa gì rồi.”

Nói xong ba đầu mối này, Kiếm ma một bên nhìn Vương Lục đang lâm vào trầm tư, một bên khẽ thở dài: “Những gì nên nói cũng đã nói xong, tiếp theo, đã đến thời điểm ly biệt.”

...

Lúc chia ly?

Đối với việc kiếm ma đột nhiên cáo biệt, Vương Lục hơi sững sờ, lập tức thoải mái.

Đây không phải là chuyện đương nhiên, đúng như lúc trước mình từng ý thức được vấn đề kia: Kiếm Ma Chung Thắng chết rồi sống lại, có tính chất phi thường rõ ràng, một là tinh lọc nguyên thần, chém đứt bộ phận nguyên lực ăn mòn, bảo đảm hãn chết trong sạch. Hai là làm theo lời hứa của hãn đối với các Địa Tiên, tìm cho bọn họ một người kế thừa hợp cách.

Còn bây giờ hai mục tiêu đều đã hoàn thành, muốn nói, hãn còn sống cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Một sơn cốc đại hiệp hợp cách sau khi truyền công xong hãn là chết trăm lần rồi, bây giờ Chung Thắng Minh muốn làm gì cũng giống nhau.

Nghĩ tới đây, trong lòng Vương Lục phức tạp, đấu trí đấu dũng với lão ma đầu này đoạn đường này, muốn nói là cùng chung chí hướng, tự nhiên không cần nói tới, nhưng nếu nói hận không thể đem hãn bầm thây vạn đoạn, hình như cũng không đến mức đó. Xét thấy lão gia hỏa trước khi chết lưu cho mình một di sản không rõ ràng, lại suy nghĩ việc người ta chết cũng thật hay. Vương Lục trầm mặc một lát, chậm rãi mở miệng, thành tâm thật nói: “Ta sẽ nhớ ngươi.”

Kiếm Ma: “Ngươi thật buồn nôn.”

“Ta dựa vào nàng biết trước khi ta có thể tận tình ghét bỏ nói ra lời hòa ái như vậy thật không dễ dàng sao.”

Kiếm ma lạnh lùng nói: “Ta chưa tán thưởng ngươi, ngươi với ta cũng không có hảo cảm, hai người là địch không phải bạn, cần gì làm bộ làm tịch làm tịch vứt bỏ hết hiềm khích trước đây? Nói đến nếu không phải ngươi dùng sức giãy dựa như vậy, ngoan ngoãn bị ta đoạt xá, ta còn không đến mức cứ như vậy tiêu tán nguyên thần.”

“... Nha ranh ngươi nhanh đi chết đi.”

“Yên tâm, ta có dự cảm chúng ta nhất định sẽ gặp lại.”

“Ta cũng không muốn nhìn thấy tên suy tử ngươi nữa.”

“Thật sao? Ta thật ra cảm thấy không bao lâu ngươi sẽ bắt đầu nhớ ta, tuy loại cảm giác này khiến ta càng ghê tởm hơn.”

“Chậc, buồn nôn như vậy, vậy lưu sớm bình an đi.”

Trong lúc hai người nói chuyện, thân ảnh Kiếm Ma đã dần dần nhạt đi, trở nên càng thêm trong suốt, hiển nhiên lực lượng duy trì ngưng tụ nguyên thần đã bắt đầu tiêu tán.

Việc đã đến nước này, cho dù trong lòng còn có rất nhiều nghi vấn, Vương Lục lại không muốn nói thêm một chữ, chỉ yên lặng nhìn Kiếm Ma biến mất.

Coi như là mình vô cùng kính trọng vị kiếm tu hàng đầu từng uy chấn cửu châu này đi, bất kể hai người có tranh đấu như thế nào, cũng không thể phủ nhận kiếm ma tuyệt đối là một đối thủ đáng kính trọng.

Không biết qua bao lâu, trong tâm mắt đã không còn thân ảnh Kiếm Ma, Vương Lục mới có chút thất vọng mà thở dài, trong lòng cảm giác có chút trống rỗng.

“Ách, câu ngạn ngữ kia nói thế nào vậy? Nhân loại sẽ khắc sâu ký ức sâu sắc đối với mỗi người từng tiến vào thân thể hấn sao?”

Lắc lắc đầu, Vương Lục nói câu buông ra này, bắt đầu khôi phục tinh thần, thu thập sơn hà cũ kỹ, vận chuyển công pháp chữa trị tràng ác chiến vừa rồi tạo thành đủ loại thê thảm.

Tuy rằng bây giờ mảnh thể giới trong cơ thể hấn nhìn như Thanh Hải Yên thiên hạ thái bình, vết tích kiếm ma tàn sát bừa bãi không còn thấy bóng dáng tăm hơi, nhưng sau khi một lần nữa nối liền Ngọc phủ với thân thể, Vương Lục liền có thể cảm nhận được rõ ràng các loại ám thương đang ẩn giấu, ý đồ đoạt xá lúc trước của Kiếm Ma tuyệt đối không phải là giả, sau khi hấn lấy được quyền khống chế thân thể lập tức tiến hành cải tạo, khiến cho bộ thân thể này càng thêm thích ứng Hỗn Độn Phá Thiên Thần Kiếm.

Hôm nay Kiếm Ma không ở đây, những Vô Tướng công cải tạo và Vương Lục kia có vẻ không hợp nhau, hơn phân nửa

hai trăm lẻ sáu Kiếm Cốt Vô Tướng chống đỡ thiên địa đã xuất hiện tồn tại, không ít Kiếm Cốt còn bị vút bỏ một bên như rác rưởi... Tình cảnh này, chỉ sợ trong thời gian ngắn cũng không thể khỏi hẳn như lúc ban đầu.

Bất quá chỗ tốt của Vô Tướng công chính là ở tính thích ứng cực mạnh, dù thiếu tay thiếu chân cũng có thể tạm thời duy trì vận chuyển. Vương Lục tốn chút thời gian làm bước đầu cơ thể, thở dài một hơi, bắt đầu suy nghĩ một vấn đề.

Cũng là vấn đề trọng yếu.

Làm sao đi ra ngoài đây?

Mở hai mắt ra, nhìn không gian trống rỗng bốn phía, Vương Lục bất đắc dĩ nhún vai.

Dựa theo địa đồ lập thể mới triển lãm qua Kiếm phổ bày, nơi này là tầng dưới cùng của khu mộ Thái Cổ, hoàn toàn ngăn cách với ngoại giới, trừ phi thỏa mãn điều kiện mới có thể mở ra thông đạo.

Nhưng vấn đề là, điều kiện hiện tại hẳn là đã thỏa mãn, nhưng thông đạo thì sao? Chẳng phải nói chỉ cần tìm được người thừa kế là có thể rời đi sao, bây giờ người thừa kế sừng sừng đứng ở đây, thông đạo đâu?

Ý là chỉ có lấy được chìa khóa mới có thể thuận lợi rời đi sao? Hay là lúc Địa Tiên thiết kế chế tạo khu mộ Thái Cổ Kiếm, thông đạo là do Kiếm Ma tạo thành? Có lẽ theo bọn họ thấy, sau khi người thừa kế chọn xong Kiếm Ma sẽ xuất hiện cùng với người đó, vì ai bố trí cũng không quan trọng... Bọn họ đại khái không nghĩ tới, một vạn năm thời gian, thương hải tang điền, có quá nhiều chuyện phát sinh biến hóa.

Khó trách trước khi chết Kiếm Ma đã ôm đầy ác ý với lời tiên đoán, không bao lâu sau chính mình sẽ hoại niệem hẳn, thì ra chờ đợi hẳn ở đây.

Hôm nay Kiếm Ma đã chết, muốn một lần nữa khởi tử hoàn sinh chỉ sợ là không có khả năng, muốn đi ra ngoài mà nói...

Wương Lục quan sát bốn phía một chút, trong lòng ngược lại có một chút suy đoán.

Dựa theo cách nói của Kiếm Ma, trước kia hắn chuẩn bị đoạt xá Vương Lục, dựa vào bản lĩnh của mình đánh vỡ phong ấn Địa Tiên, thoát vây ra. Như vậy nếu Kiếm Ma có thể làm được, có lẽ chính mình cũng có thể?

Có thể tu luyện Kiếm Ma mới là lạ, có nguyên thần Đại Thừa kỳ, sau khi đoạt xá rất nhanh có thể khôi phục cảnh giới. Nhưng mình còn chưa vượt qua Kim Đan Kiếp, tu luyện ở nơi ngăn cách đại đạo một vạn năm như thế này cũng không có đùa giỡn a.

Hay là nói...

Trong đầu Vương Lục chợt lóe lên linh quang, ánh mắt lập tức nhìn xuống phía dưới.

Bên cạnh, Chu Thi Dao vẫn mê man bất tỉnh, di chứng bị di chứng do nguyên thần Đại Thừa kỳ cưỡng chế đoạt xá vẫn còn đó.

Nói đến, Vương Lục vận khí không tệ, Kiếm Ma nguyên thần khi đoạt xá chỉ xâm nhập vào tầng tầng nhục thân, đã bị chiêu số Vương Lục Ngọc nát đá tan ngăn trở, ngay cả Ngọc phủ cũng không thể thâm thấu, đừng nói là Tử Phủ, nếu không bị hắn chống một cái, chỉ sợ Tử Phủ của mình còn lỏng hơn Chu Thi Dao vài phần, mà mình lại không có chỗ trống, thần trí...

Được rồi, không nói nhiều nữa. Hôm nay muốn nói phương pháp thoát khốn, có lẽ còn phải đợi đến lượt vị đại sư tử này.

Đương nhiên, cũng không phải Tinh Thần Kiếm Điển của Chu Thi Dao nghịch thiên như vậy, có thể dùng cảnh giới Hư Đan đột phá phong tỏa Địa Tiên, mà là...

Chất không đủ, số lượng nhiều, hai Hư Đan đương nhiên không thể nào so sánh với Chung Thắng, Đại Thừa đỉnh phong cỡ này. Nhưng nếu là một ngàn, một vạn Hư Đan, có phải là rất nhiều hay không? Còn về phần đi đâu tìm một ngàn một vạn Hư Đan... Vậy còn không đơn giản, trong không gian rộng vô tận này, không phải vừa vặn có một nam một nữ sao? Chỉ cần phát dương tinh thần Công Di Sơn, khiến cho con cháu cháu vô cùng kém, tin tưởng sự phong tỏa của Địa Tiên cũng không làm khó được bọn họ.

Nghĩ như vậy, Vương Lục càng nghiêm túc đánh giá sư tử.

Mặc dù mấy lần ở chung với sư tử cũng không tính là quá thoải mái, nhưng khách quan mà nói, Chu Thi Dao còn tính là một mỹ nhân hiếm thấy, nhất là khi nàng mê man đi, thu liễm ánh mắt sắc bén mà lãnh đạm kia, càng hiện ra vài phần khí chất mềm mại mịn hoặc của nữ tử, hay là... có điều giòn tan không chảy ra người ngoài?

Dù sao lúc này nhàn rồi cũng là nhàn rồi, Vương Lục Vu tìm hiểu phương hướng dạy dỗ con gái tương lai, còn xuất ra giấy bút ghi chép kỹ càng. Khi viết đến chương của Quý phụ, bỗng nhiên nghe thấy Chu Thi Dao khẽ rên rì.

“Nước, thủy “

Vương Lục lập tức dừng bút, nhìn thấy Chu Thi Dao tựa hồ đang trải qua ác mộng gì đó, đôi mi thanh tú nhíu chặt, sắc mặt tái nhợt, trên hai gò má đã đổ đầy mồ hôi, lộ ra thống khổ vạn phần.

“Nước”

Mặc dù không rõ tình huống, nhưng Chu Thi Dao vô thức kêu gọi lập đi gọi lại như vậy, có lẽ là thiếu nước. Nhưng Vương Lục nghe xong lại không khỏi sửng sò: “Đại sư tử, một mảnh hoang vu này, người bảo ta đi đâu tìm nước đây? Người dám uống nước biển khổ sao?”

Làm một kẻ mạo hiểm chuyên nghiệp, ra bên ngoài tự nhiên là bổ sung đầy đủ, trong túi trữ vật luôn luôn chuẩn bị đầy đủ nước uống và lương thực, nhưng túi trữ vật trước mắt lại không mở ra được, bởi vì Vương Lục từng bị Kiếm Ma đoạt xá, hơn nữa lại không phù hợp với ấn ký tên thật sự trên túi giới tử, làm sao cũng không mở ra được, đương nhiên đây chỉ là một vấn đề nhỏ không đáng kể, không bao lâu nữa có thể giải quyết, nhưng...

“Nước, thủy “

Mẹ nó, thúc nóng như vậy sao? Như vậy...

Vương Lục nghĩ tới nghĩ lui, nhất định phải tìm nước, cũng không phải là không có, tìm không thấy nước thuần khiết, đồng tử còn không có sao?

Vừa nghĩ tới đây, đột nhiên bên hông chấn động, thì ra túi trữ vật đã mở ra.

Cũng không rõ là mất mát hay là gì, Vương Lục thở dài một hơi, từ trong túi trữ vật lấy ra một túi nước sung mãn tinh xảo cầm ở trên tay, sau đó nhìn Chu Thi Dao rên rỉ không thôi trên mặt đất, có chút không biết phải làm sao.

Kế tiếp nên làm gì? Cho uống nước sao? Như thế nào? Nếu không, tại nàng há miệng rên rỉ, mở ra túi nước đổ vào?

A, tuy khuôn miệng anh đào Chu Thi Dao nhỏ nhắn, mục tiêu hơi nhỏ, nhưng năm đó có một ông lão có thể đổ dầu vào trong tiền đồng, ta thân là tu tiên giả chẳng lẽ còn không bằng một lão gia gia sao?

Nghĩ tới đây, Vương Lục liền đứng thẳng người bắt đầu chăm chú nhắm chuẩn, đợi nhắm đúng thỏa đáng, liền mở nắp ra, lập tức cột nước trong suốt chảy xuống, không có chỗ nào sai sót, chính là cái miệng nhỏ nhắn của Chu Thi Dao.

Vừa đúng lúc này, Chu Thi Dao thốt khổ lắc đầu.

Sau đó nước tưới lên mặt nàng một cái, dịch châu dọc theo cái cổ bóng loáng chảy xuống, vạt áo ướt một mảnh.

“Mẹ kiếp, đánh chết người...” Vương Lục hỏn hển, trong lòng tự nhủ khi lão đầu bán dầu đổ dầu, hồ lô trên đất cũng không có quấy rối hẳn.

Không có biện pháp, nếu đại sư tử không phối hợp như thế, Vương Lục cũng chỉ có thể vất vả thêm vài phần, cúi người xuống, một cánh tay bế nàng lên trên, bàn tay đỡ đầu nàng từ phía sau, một tay khác cầm túi nước chậm rãi cho nàng uống nước.

Nhưng mà vừa mới đưa nước trong vào cổ họng nàng, Chu Thi Dao liền giãy dựa kịch liệt.

“Không, không được... dìm ta, không cần đâu...”

Mẹ nó, mẹ nó, trước đó người thủy thủy, hóa ra không phải thiếu nước, mà là làm cảnh tượng điêu khắc nước lũ bị dìm lên sao?

Mà đúng lúc Vương Lục cảm giác mình phảng phất bị ngũ lôi oanh đỉnh, một thanh âm nữ tử vô cùng quen thuộc, mang theo tiếng cười khiến cho người ta cảm tình không gì sánh được, vang vọng trên bầu trời.

“Tra phòng điều tra phòng xong, hai tên cầu nam nữ các người ôm ôm ta khanh khanh ở chỗ này, có phải là không hợp pháp hay không đang buôn bán da thịt a, vì sao Dao nhi giãy dụa lợi hại như thế? Trên người còn bị ngâm qua xuân quang đại tiết? Sùng mình, vương lục lớn mật, dám ban ngày mạo hiểm đại sự tử người, người làm vậy là nghịch thiên a.”

Trong khi nói chuyện, một bóng trắng thanh lệ từ trên trời giáng xuống.

Nhìn đất liền như hóa đá, lại nhìn nhìn Chu Thi Dao vẫn đắm chìm trong ác mộng như cũ, giãy dụa không ngớt, nàng hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt nghiêm nghị, chính trực mà nói: “Mang theo ta một tên?”

...

“Su phụ?”

Không biết tốn bao lâu, Vương Lục mới khôi phục lại từ trong khiếp sợ. Hắn để sư tử trong lòng xuống, sau đó dùng sức lắc lắc đầu, vẫn cảm giác có chút khó tin.

Trên thực tế, trải qua vô số lần Thần triển khai lúc trước, thần kinh Vương Lục sớm đã được mài giũa một cách thô to dị thường, ở trong mộ phần Thái Cổ này bất luận phát sinh bất cứ chuyện gì cũng không có gì lạ.

Nhưng hắn ta vẫn không ngờ tới, vào lúc này lại có thể gặp sư phụ thân ái.

Bạch y nữ tử hừ lạnh một tiếng: “Phí lời, thần võ anh minh như vậy chẳng khác nào thiên thần hạ phạm, không phải sư phụ mà người yêu thương à?”

Vương Lục thở dài: “Nghe người điếm đạ vô sỉ mở màn như vậy, ta an tâm rồi, hắn không phải là những người khác giả trang.”

Nói xong, sắc mặt Vương Lục trầm xuống: “Tình hình thế nào?”

Đối với sự xuất hiện của sư phụ, Vương Lục đương nhiên vạn phần khiếp sợ, nhưng kỳ thật hắn đã sớm dự liệu có thể sẽ có trưởng lão sư môn đến cứu viện. Dù sao trước khi tiến vào tầng cuối cùng này, Lưu Ly và Tiểu Bạch đã sớm rút lui, các nàng tất nhiên sẽ trả lời sư môn. Tương tự như vậy, ba phái Thịnh Kinh, Vạn Pháp, Côn Luân sau khi bị đào thải, tất nhiên là ngay từ đầu đã liên hệ với trưởng lão sư môn, hỏi thăm hậu sách.

Mà sau khi biết được sự tình tiến triển, chỉ sợ trưởng lão mấy phái này đều không thờ ơ, nhất là chư vị trưởng lão trên Linh Kiếm Sơn, hẳn là rất rõ ràng chính mình và Chu Thi Dao gặp phải cửa ải khó khăn này.

Bản sớ tay dẫn đội, chẳng những trên tay mình mà còn giữ lại một bản bản phó bản ở Thiên Kiếm Đường, trạng thái của mình và sư tử đều cực kỳ nguy hiểm, cân nhắc đến một vị thủ

tịch là đại sự tử của hai người, không thể nghi ngờ chính là cột trụ vững chắc của Linh kiếm phái trong vòng mấy trăm ngàn năm sau, sự môn đương nhiên sẽ không thể không cứu.

Bỏ mặc đệ tử trải qua một chuyện gian nan, bỏ mặc đệ tử chết là chuyện khác. Vì thế cho dù trưởng lão Thiên Kiếm đường đồng loạt xuất động cũng không có gì lạ. Nhưng Vương Lục lại không nghĩ ra người xuất hiện đầu tiên lại là sư phụ.

Nếu ở đây chỉ có một mình hắn bị vây khốn thì không sao, ai là hài tử của ai chịu trách nhiệm chứ, nhưng Đại sư tử cũng ở chỗ này, chẳng lẽ Chương môn lại thờ ơ?

Cho nên Vương Lục rất hoài nghi tình huống bên ngoài rốt cuộc là như thế nào.

“Tình huống rất loạn.” Vương Vũ lời ít ý nhiều, “Tứ đại phái đều bị kinh động, trưởng lão đoàn trước mắt âm ỉ không thể giao tiếp.”

Đơn giản một câu, nhân vật thời gian địa điểm đều có, hình dáng tình huống bên ngoài cũng tùy theo phác họa ra. Bốn đại phái đều bị kinh động không thể nghi là tin xấu, nhưng cuối cùng tốt hơn so với tình huống xấu nhất mà mình mong muốn., Ít nhất là các trưởng lão của tứ đại phái đều tranh cãi âm ỉ đến mức không thể tách rời. Về phần vì sao Vương Vũ một mình chạy tới, dường như cũng có lời giải thích: Phong Trần chân nhân cùng với các trưởng lão khác hiển nhiên là đang tranh cãi với nhau ở các phái khác, nhất là các trưởng lão ở Thịnh Kinh, thân phận của hắn quá miễn cảm, không thể một mình đi vào.

“Không, bọn họ ở bên ngoài cãi nhau vì không ai có thể vào được.” Vương Vũ hời hợt nói: “Tầng cấm chế cuối cùng trong khu mộ Thái Cổ có bố trí cấm chế đặc thù, ngoại trừ những người đã lựa chọn đặc biệt ra thì sẽ ngăn cản bất cứ kẻ nào khác tiến vào. Trong cấm chế ẩn chứa Tứ Cửu Thiên Kiếm, tuy rằng rất yếu ớt., Lại là Thiên Nộ hàng thật giá thật, trưởng lão bốn phái trừ phi có thể dùng thủ pháp tuyệt diệu phá vỡ cấm chế, nếu không cũng chỉ có cách lấy mạng đi cứu Tứ Cửu Thiên Kiếm. Ta tới đây bọn họ còn đang vì phá cấm chế tranh chấp không ngớt, Vạn Pháp Tiên Môn một mình đấu với ba nhà còn lại, xem ra ôn chiếm thượng phong, đáng tiếc cho dù

dựa theo cách làm của bọn họ, nhanh nhất cũng phải ba tháng nữa mới có thể phá vỡ cấm chế.”

“Hả, sau đó thì sao?” Vương Lục vừa hỏi vừa khó tin nhìn sư phụ. Sự tồn tại của Tứ Cửu Thiên Kiếp cũng không kỳ quái lắm, lúc trước khi Chung Thắng trọng thương, trong nguyên thần rất có thể đã trộn lẫn năng lượng của Tứ Cửu Thiên Kiếp, sau đó bị Địa Tiên rút ra ngoài., Coi như cấm chế để dùng. Thế nhưng đối với cấm chế Địa Tiên, ngay cả Vạn Pháp Tiên môn cũng bó tay toàn tập, sư phụ vào đây bằng cách nào? Chẳng lẽ vì tiết tháo của cô bé này đặc biệt không đáng giá, mức độ thấp nhất của cô bé đã thấp hơn con người rất nhiều, cho nên trong mắt hệ thống ở Kiếm Trung nhận ra cô bé căn bản không đáng là người, chỉ có thể coi là lá khô đá vụn, cho nên đã thả đi một cách đặc biệt?

“Sau đó ta sẽ nhân lúc bọn họ cãi nhau không thôi, đi trước một bước.”

“Vậy Tứ Cửu Thiên Kiếp thì sao?” Vương Lục biết rõ còn có hỏi, chỉ vì chuyện đó thật sự khó có thể tin.

Wương Vũ nói như không có chuyện gì xảy ra: “Cũng không phải là Tứ Cửu Thiên Kiếp bản đầy đủ, trực tiếp xông vào là được mà?”

“Trực tiếp xông vào?”

Wương Vũ nhíu mày, hỏi ngược lại: “Có cái gì khó có thể lý giải sao? Chính là khoái đao trăm loạn ma mà, giống như người đuổi theo một cô bé, vô luận như thế nào không bắt được. Như vậy mê hương là chuyện đương nhiên phải chọn lựa sao?”

“... Ta cảm thấy giá trị quan của chúng ta tồn tại rất khác biệt.”

“Bớt nói nhảm, rõ ràng ngươi vừa mới còn đang cường bạo Dao Nhi.”

“Đó chỉ là hiểu lầm.”

“Ồ? Đây là hiểu lầm? Ngươi cảm thấy chờ sau khi Dao Nhi tỉnh lại ta sẽ nói chuyện này với nàng ta, nàng ta có tin không?”

Vương Lục cúi đầu nhìn đại sư tử vẫn hôn mê bất tỉnh một chút, cảm thấy trong đề tài này có lẽ sư phụ rất khó chiến thắng dưới giới hạn của nhân loại, vì vậy đành phải nói sang chuyện khác.

“Nói cách khác, ngươi phải đối mặt với Tứ Cửu Thiên Kiếp, liều lĩnh mạo hiểm tính mạng chạy tới cứu ta?”

Nói như vậy, tựa hồ hình tượng của sư phụ lập tức trở nên cao lớn hẳn. Bất luận trên tiết tháo của nàng có thiếu hụt nghiêm trọng cỡ nào, không thể phủ nhận nàng dù sao cũng là một sư phụ tốt khó có được.

Vương Vũ lại có chút ngượng ngùng: “Ai da, ta đâu có vĩ đại như ngươi nói, chỉ là một phiên bản không hoàn chỉnh Tứ Cửu Thiên Kiếp mà thôi, có cái gì to tát đâu? Căn bản không nguy hiểm đến tính mạng chứ.”

Sư phụ nói đơn giản quá, Vương Lục không khỏi hoảng sợ trong lòng, chỉ là một Tứ Cửu Thiên kiếp bản không hoàn chỉnh? Đó chính là cấm chế mà ngay cả Kiếm Ma Chung Thắng Minh cũng không có mười phần tin tưởng có thể phá vỡ, kết quả ngươi một đường đi tới, coi như bình thường? Sư phụ ngươi mẹ nó chỉ là kim đan, ngươi đang đùa ta phải không?

Vương Vũ lại không nghĩ tới đề tài này diễn ra quá nhiều, nhún vai hỏi: “Tóm lại, bên này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Đối với sư phụ, Vương Lục cũng không có gì phải giấu diếm, liền đem sự tình mạch lạc nói rõ ra một lần.

Đối với trận long tranh hổ đấu giữa Vương Lục và Kiếm Ma, mặc dù sư phụ không nói gì, nhưng lại khẽ gật đầu tán thành, mà nghe được chuyện về Địa Tiên về sau lại thay đổi sắc mặt.

“Chậc, ngàn vạn phần mộ? Đúng là bạo tay.”

Ngoài dự kiến của Vương Lục chính là, khi nghe đến di sản Địa Tiên, sư phụ cũng không lộ ra vẻ mặt tham không đáy, ngược lại trên mặt còn hiện ra vài phần chán ghét, căn bản không để ngàn vạn tiên bảo kia trong lòng.

Đương nhiên Vương Lục sẽ không để lộ chi tiết này. Trong lòng của gã khẽ động, đoán chừng rất có thể sư phụ biết sự tồn tại của Địa Tiên, hơn nữa rất có thể còn qua lại với bọn họ...

Nhưng mà, mười năm qua thầy trò bọn gã đều chưa từng nhắc tới đề tài này. Hiển nhiên sư phụ cũng không có ý định nói ra.

“Như vậy, làm người kế thừa chính thống, người tính làm thế nào?” Sư phụ lắc lắc đầu, hỏi.

Vương Lục nói: “Còn chưa nghĩ tới, nhưng chung quy không có khả năng độc chiếm.”

Vương Vũ cười cười: “Không sai, đây không phải di sản cho hai người độc chiếm.”

Ngàn vạn tiên bảo, cũng không phải là thành thật nằm ngủ một chỗ để người ta hái, mà là phải nỗ lực cực lớn mới có thể lấy được bảo vật trong phó bản rơi xuống. Nếu như mỗi bản sao đều gian nan như mộ Thái Cổ Kiếm, Vương Lục thật sự không cảm thấy mình có kiên nhẫn xông vào ngàn vạn quan...

Hơn nữa loại tiên bảo này, cũng không phải càng nhiều càng tốt, nói chung một gã tu sĩ nhiều nhất chỉ có hai đến ba kiện bản mệnh pháp bảo là đủ, nhiều hơn nữa thuận tủy là liên lụy. Đương nhiên, Cửu Châu to lớn không thiếu, cũng đích xác có chút thổ hào tu sĩ mang vô số pháp bảo, bất quá trong thực chiến cũng không thấy so với tu sĩ bình dân mạnh hơn bao nhiêu.

Cho nên từng có tu sĩ cao minh nói đùa, pháp bảo với tu sĩ mà nói, chẳng khác nào đạo lữ, mở rộng hậu cung, đạo lữ ngàn vạn, nghe rất cường đại, trên thực tế sẽ khiến người chết hết.

Bởi vậy, địa tiên lưu lại ngàn vạn tiên bảo, Vương Lục cũng không có ý định độc chiếm, bởi vì so với độc chiếm, còn có phương thức lợi dụng tốt hơn.

“Kiếm ma kia trước khi chết đã lưu lại cho ta thứ quý giá thật sự.”

Vương Lục nói, đưa tay ra chiếu một hình ảnh lác ẩn trong nguyên thần ra.

Đó là một tấm mạng lưới không lồ, sáng chói như ngân hà, đồng thời cũng là bản đồ lập thể ngàn vạn Địa Tiên trung.

“Đây mới là di sản chân chính có giá trị liên thành. Ngàn vạn tiên bảo chỉ là giả, nhưng nếu bán tấm bản đồ này với giá cao này cho Thịnh Kinh Tiên môn, chỗ tốt sẽ rất rõ rệt.”

Vương Vũ nói: “Đúng vậy, đám Tử Thổ hào kia không làm thịt không coi ai ra gì. Nhưng điều kiện tiên quyết là tìm được chiếc chìa khóa trong truyền thuyết kia.”

Vương Lục gật gật đầu: “Sư phụ, ngài có đầu mối gì không?”

“Ta đang nghĩ có nhi.” Vương Vũ bắt đắ dĩ nói: “Dựa theo cách nói của người, chìa khóa kia ít nhất cũng là bảo vật cấp tiên bảo, nếu ta có manh mối đã sớm đi cướp lấy tiên bảo rồi.”

Dừng một chút, Vương Vũ lại nói: “Bất quá mặc dù ta không có manh mối, nhưng ta biết có người khẳng định sẽ có... Nhưng chuyện này chúng ta về núi nói tiếp, hiện tại chường môn sư huynh bọn họ khẳng định cũng đã sốt ruột rồi.”

Vừa nói, Vương Vũ vừa kéo tay đồ đệ, vừa ôm Chu Thi Dao bên cạnh, bay lên trời, hướng về bầu trời đen kịt mà bay đi.

Trên trời lôi quang lóng lánh, khói đen cuộn cuộn, càng đến gần, Vương Lục Việt càng cảm thấy một lực lượng chấn nhiếp nhân tâm, ép tới hần ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Đó chính là uy năng của Tứ Cửu Thiên Kiếp a... Mặc dù chỉ là vật lưu lại còn sót lại do các Địa Tiên lấy lại từ trong nguyên thần của Kiếm Ma, nhưng chung quy vẫn là cơn giận của trời xanh, tuyệt đối không phải người bình thường có thể khiêu chiến. Kỳ thật trình độ Vô Tướng công của Vương Lục rất sâu, ngay cả Kiếm Ma cũng vô tình theo đạo của hần. Nhưng lúc này đối mặt với Tứ Cửu Thiên Kiếp, Vương Lục lại cảm thấy vô lực và sợ hãi thật sâu.

Sau đó một vòng bảo hộ vô hình trong suốt bao vây lấy hần, lập tức áp lực trong lòng không cánh mà bay.

Vương Lục cười cười, biết rõ đó là sư phụ khởi động Vô Tướng kiếm, trên thực tế nàng mang theo Vương Lục và Chu Thi nghênh ngang tiến lên, không phải là biểu diễn thần uy nàng chống lại thiên kiếp sao?

Lúc trước Vương Lục nói đến quá trình Kiếm Ma truyền thụ Hỗn Động Phá Thiên Thần Kiếm, sư phụ vẫn luôn cười híp mắt không nói một lời, hoàn toàn không phản bác đối với đủ loại lời châm biếm của Chung Thắng Minh về Vô Tướng Công. Nhưng Vương Lục rất rõ ràng, sư phụ cũng không phải là không để ý đến., Tuy nàng không coi là hẹp hòi, nhưng muốn

nói lòng dạ rộng rãi... Cũng giới hạn tầng thứ tám, tinh thần tuyệt đối không phải là người khoan hậu. Nàng không so đo, chỉ vì Chung Thăng Minh không có ở đây, miệng lưỡi trơn tru có ý nghĩa gì đâu?

Nhưng cô có thể nói chuyện thật sự.

Người cảm thấy Vô Tướng công còn chưa đủ tốt à? Thế thì ta cho người kiến thức một chút lợi hại thật sự của Vô Tướng công thôi.

Mà mắt thấy thương khung sắp tới, Tứ Cửu thiên kiếp gần ngay trước mắt, Vương Lục hít một hơi thật sâu, đè xuống bất an trong lòng, tiếp theo, chính là thời điểm chứng kiến kỳ tích.

Sau một khắc, kiếm quang xanh biếc xuyên thẳng qua mây xanh, mây đen dày trời cuốn theo thiểm điện gào thét nhào tới, lại bị ngăn cách bên ngoài kiếm quang, nửa bước cũng không thể đi vào.

Tứ Cửu Thiên Kiếp ẩn chứa vô tận biến hóa của Thiên Đạo, Vương Lục chỉ cảm thấy quanh người lúc thì hào quang vạn trượng, lúc thì lờ mờ không ánh sáng, vô số biến hóa huyền diệu ở trước mắt lúc nở lúc tắt, trong lúc nhất thời lại có chút trời đất quay cuồng, đầu óc choáng váng, đầu óc choáng váng.

Nhưng bất luận thiên kiếp phát động bao nhiêu biến hóa, nhắc lên bao nhiêu luân phiên thế công, dưới kiếm quang xanh biếc nhất nhất tiêu vân tán. Hai tay sư phụ mỗi người mang theo một người, chỉ dựa vào nguyên thần ngự kiếm, vòng kiếm kia lại hoàn mỹ không tỳ vết, ngay cả tứ cửu thiên kiếp cũng không thể dao động mảy may.

Một lát sau, Vân Phá Thiên Khai.

Nhìn quang minh đã lâu không gặp trước mắt, Vương Lục không khỏi cảm khái.

Sư phụ, người đúng là nổ trời rồi.

...

Vương Lục đi theo sư phụ phá tan Tứ Cửu Thiên Kiếp, gặp được ánh sáng đã lâu không gặp, cũng nhìn thấy trưởng lão sư môn.

Tùng gương mặt quen thuộc, mang theo thần sắc vô cùng kinh ngạc xuất hiện giữa không trung, hiển nhiên không ai ngờ tới hai thầy trò trên Vô Tướng Phong lại xuất hiện vào lúc này.

Đồng dạng, Vương Lục cũng không ngờ tới sẽ gặp được nhiều người như vậy.

Các trưởng lão đến đây cũng không làm người ta bất ngờ, nhưng ngoài dự liệu là, mấy vị trưởng lão thường xuyên lộ diện ở Thiên Kiếm Đường thế mà đều trình diện, bao gồm cả chương môn, Lưu Hiến, Phương Hạc, Lục Ly, Hoa Vân... Thậm chí cả Ngạo Quan Hải cũng đến tròng Thiên Kiếm Đường quả thực là một chuyến dời nhà, trận địa xa hoa hoàn toàn vi phạm lễ thường.

Có ai ra cửa làm việc, sẽ xuất động toàn bộ trưởng lão môn phái? Bây giờ tu sĩ trên Linh Kiếm sơn có thể đánh nhau đều chạy đến, sơn môn trống rỗng bị người ta gói sủi cảo làm sao bây giờ? Mặc dù Linh Kiếm phái đứng hàng thứ năm trong Vạn Tiên minh, địa vị siêu nhiên, bên trong Thương Khê châu cũng không có thiên địch, nhưng loại hành vi mở rộng cửa không gian này, nhìn thế nào là phong phạm si nữ phong phạm, không xâm phạm một phen cũng không nói nổi đi?

Đương nhiên, muốn nói Linh Kiếm sơn thì không có chút phòng bị nào cũng chưa chắc. Tu sĩ có thể đánh thì tuy đều đã rời núi, nhưng người bình thường có thể đánh được còn có vài vị, vô luận là lão bản nương ở dưới chân núi nghèo đến đỏ cả hai mắt, hay là vị đầu bếp đã tiêu hao kỹ năng ở trên kiếm thuật kia., Đều là nhân vật đủ trấn áp cục diện. Nhưng lần xuất động Thiên Kiếm Đường này vẫn đủ để biểu hiện sự coi trọng của Linh Kiếm phái Vương Lục và Chu Thi Dao, đổi lại là bất kỳ một môn phái nào khác đều khó có thể sánh được. Vương Lục ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng không khỏi cảm

động, Linh kiếm phái người điều linh, nhưng lực ngưng tụ của môn phái thật sự không còn lời nào để nói.

Khi nhìn thấy các trưởng lão linh kiếm, Vương Lục cũng đồng thời thấy được các trưởng lão ba phái còn lại, tình huống đúng như lời sư phụ nói, trước mắt chính là một nhà Vạn Pháp Tiên môn dùng hòng độc đấu ba nhà còn lại, dù sao nghiên cứu về mặt cấm chế và phá cấm, không có bất kỳ ai có thể sánh ngang với Vạn Pháp Tiên môn... Nhưng mặt khác..., Tranh đoạt có thừa nhưng ba phái Thịnh Kinh, Vạn Pháp, Côn Luân mơ hồ liên thủ đối kháng Linh kiếm. Tuy ba nhà tranh chấp không ngớt, nhưng mấy vị trưởng lão lại gom thành một đồng, lạnh nhạt để mấy người Linh Kiếm phái ở bên ngoài.

Nguyên nhân rất đơn giản, Thiên Kiếm Đường không giống như bình thường xuất động toàn bộ lực lượng, khiến cho Linh kiếm phái nơi đây có được ưu thế vũ lực áp đảo. Mặc dù mấy vị trưởng lão này cao nhất cũng chỉ là Hóa Thần đỉnh phong, còn lại phần lớn là Nguyên Anh., Nhưng trong số những người ở đây ai cũng không phải kẻ ngu, họ sẽ không ngu đến mức dùng tu vi cảnh giới để cân nhắc sức chiến đấu thực tế của các trưởng lão Linh Kiếm sư. Tức thì Thiên Kiếm đường đã có bảy người có vũ lực cao nhất của Linh Kiếm phái, gần như tương đương với chiến lực đoàn đội của các trưởng lão hai phái còn lại, vậy thì ba phái vì muốn cân bằng, một liên minh rời rạc liền nước chảy thành sông.

Về phần mâu thuẫn giữa đệ tử Thịnh Kinh và đệ tử ba phái còn lại, sớm đã không còn quan trọng. Khi Vương Lục loại bỏ tất cả những người khác, cùng Chu Thi Dao đồng thời tiến vào tầng sâu nhất của Kiếm Trùng, các đệ tử đã kết thúc cạnh tranh, ba phái có bất mãn bao nhiêu cũng chỉ có thể đánh cuộc chịu thua. Nhưng khi Vương Lục và Chu Thi Dao bị nhốt trong Kiếm Trùng, trưởng lão Linh Kiếm phái trực tiếp đánh vỡ tầng ngoài Kiếm Trùng., Việc dùng thứ này để ngăn cách phong ấn Kim Đan trở lên để đến đây cứu viện chẳng khác nào phá vỡ sự ăn ý vốn có của tu sĩ cấp trưởng lão, vì vậy cuộc cạnh tranh mới lại được kéo dài. Kết quả trước đó là bị phá hỏng, mọi người đều dựa vào thủ đoạn của mình.

Trước mắt trưởng lão mấy phái đều cố gắng hết sức cho bảo hộ Kiếm Trùng này chia thêm một chén canh, lúc trước còn

quét mấy tầng trước, mỗi tầng đều có thu hoạch không tẻ, chỉ có Linh Kiếm phái đối với bảo vật ven đường thờ ơ, hiển nhiên toàn bộ sự chú ý đều ở tại tầng cuối cùng. Mà ai cũng biết, di sản quý giá nhất của Kiếm Trung này được giấu ở chỗ sâu nhất, lúc trước thu hoạch chỉ là món ăn khai vị, bữa tiệc chính thức muốn lưu lại sau này.

Đương nhiên, bữa ăn ngon này sẽ rất dài, theo tính toán của Vạn Pháp Tiên Môn, cho dù tứ phái hợp lực cũng khó phá vỡ cấm chế cấp Tiên trong vòng mấy tháng. Trong thời gian đó có quá nhiều biến hóa có thể xảy ra, nhất định phải đặc biệt cẩn thận...

Ngay lúc trưởng lão của các phái đề phòng, chuẩn bị đánh một trận lâu dài, bỗng nhiên dưới chân truyền đến một trận chấn động kịch liệt, một cỗ khí tức tê liệt lan ra. Đồng thời, đang nghiêm túc suy tính tầng cấm chế cuối cùng này, Vạn Pháp trưởng lão kinh hô: “Thiên kiếp lực bắt đầu sôi trào...”

Đối với các Trưởng lão ở đây, Tứ Cửu Thiên Kiếp vô cùng yếu ớt, dưới sự khuếch tán của khuếch tán chưa hẳn có thể lấy mạng bọn họ, nhưng bất kể là ai cũng không muốn không hiểu vì sao bị Kiếp Lô bỏ cho gần chết. Nghe nói Thiên Kiếp có dấu hiệu mất đi không chế, mọi người nhao nhao bay lên giữa không trung, cũng tự mình thi triển thuật pháp phòng ngự vạn toàn.

Sau một khắc, các trưởng lão toàn thân đề phòng, liền thấy được hai thầy trò từ dưới đất lên, một sư tử hôn mê bất tỉnh bị coi thành hành lý. Kết quả dưới tâm lý cực lớn, trong lúc rối rít nghẹn họng nhìn trân trối, hoàn toàn không biết phải làm sao.

Nếu lúc này bị người đánh lén, đám trưởng lão này hơn phân nửa sẽ trúng chiêu, cũng may tu vi của bọn họ bất phàm, rất nhanh liền khôi phục lý trí.

“Tại sao lại là các ngươi?”

Thủ lĩnh đội trưởng Thịnh Kinh Tiên Môn, Thiên Nguyệt Chân Quân nhíu mày, đồng thời bàn tay đặt lên chuôi đao bản mệnh Linh Bảo bên hông, Thiên Nguyệt Yêu Đao.

Là vị Chân Quân Hợp Thể Kỳ có tu vi cao nhất, hẳn đã sớm bất mãn với thế lực đông thế mạnh của Linh Kiếm phái. Bởi vì

bất kể là nội bộ Tiên Môn ở Thịnh Kinh, hay là đại biểu trưởng lão Tiên Môn xử lý sự vụ bên ngoài, Thiên Nguyệt Chân Quân từ trước đến nay luôn cường thế đến cùng., Làm gì có ai dám cúi đầu với người ngoài? Mà hấn ta dùng thân phận yêu tu bị người Thịnh kinh lấy đi làm trưởng lão, cũng là vì hấn ta cường thế giàu tính xâm lược. Lần này xuất hành vội vàng, không kịp phối hợp ăn ý với ba phó thủ, ba trưởng lão Thịnh Kinh Chỉ có danh hiệu trưởng lão nhưng đều là giá áo túi com. Trên đường tới đây..., Hấn và chương môn Linh Kiếm phái phát sinh xung đột, yêu đao đối với linh kiếm, rõ ràng có ưu thế áp đảo cảnh giới, lại không chiếm được tiện nghi. Thêm nữa linh kiếm phái người đông thế mạnh, vì thế hấn mới không thể không cảnh giác thu liễm.

Nhưng Thiên Nguyệt Chân Quân vẫn chưa từ bỏ, nếu có thể nắm được cơ hội, hấn cũng không ngại trở mặt với Linh Kiếm phái. Dù sao hấn cũng chỉ là trưởng lão Thịnh Kinh, không giống như người phụ thuộc chức vị chương môn, không thể tự do. Mà Thiên Nguyệt Chân Quân cũng chính là trưởng lão nội tạng ở Thịnh Kinh Tiên Môn, chỉ cần có cơ hội thích hợp, hấn hoàn toàn có thể làm chuyện này quá khoa trương, mà xem ra bây giờ cơ hội làm việc vừa vặn đưa tới cửa rồi.

Lúc trước bốn phái bị cấm chế Địa Tiên ngăn cản, ai cũng không vượt qua được. Sau đó Vạn Pháp Tiên môn phát động, mấy phái hạ hiệp ước, trước hợp lực phá vỡ cấm chế., Còn về di sản Chân Tiên giấu ở chỗ sâu nhất thì phân phối lực lượng nhiều ít khi phá cấm. Trong lúc hợp tác, bốn phái tự giao lưu kỹ thuật, không được có ý giấu diếm, nhất là khi tiến triển đột phá trên kỹ thuật phá cấm, càng không thể giấu diếm ba phái còn lại tự sâu sắc làm của riêng.

Bởi vì đây là cơ sở hợp tác, trưởng lão bốn phái, bất cứ một phương nào cũng khó có thể một mình phá vỡ cấm chế, điều này cần phải có kỹ thuật giao lưu, mà trong quá trình trao đổi đều có thể xảy ra. Ví dụ như kỹ thuật, kỹ thuật của Linh kiếm phái ở tầng lớp lớp trung thực yếu ớt., Nhưng rất có thể đã trải qua giao lưu kỹ thuật với ba phái còn lại, kích phát linh cảm, đã tìm được thủ pháp phá cấm chính xác. Đây là tình huống rất có thể sẽ xảy ra, nếu không ước thúc, thì sẽ không ai yên tâm giao lưu kỹ thuật, hợp tác cũng sẽ không còn tồn tại nữa.

Nhưng mà hiện tại vấn đề về kỹ thuật vẫn chưa có đột phá, Linh kiếm phái lại có người xâm nhập trước một bước rồi mang theo đệ tử trở về... Điều này nói rõ cái gì?

Nói rõ đám Thương Khê Thổ Thiên mục nát không biết xấu hổ này cuối cùng cũng bắt đầu tìm đường chết.

Nếu không phải như thế, hẳn thật đúng là khó tìm được cơ hội động thủ. Dù sao cũng không còn mấy người còn lại đi lấy hạt dẻ cho hắn, bằng vào chính bản thân hắn cũng không có khả năng chống đỡ được nhiều người như Thiên Kiếm đường như vậy. Nhưng hiện tại Linh Kiếm phái đột nhiên xuất hiện biến hóa, đúng lúc cho mọi người lý do hợp lý để trừng trị. Mà chỉ cần đánh tiếp về phía ba phái còn lại, thì thực lực của bọn họ phải mạnh nhất ở Thịnh Kinh này.

Nhưng ngay lúc Thiên Nguyệt Chân Quân chuẩn bị động thủ, trưởng lão Vạn Pháp Tiên Môn không thể ngờ tới hỏi: “Các ngươi làm thế nào? Rõ ràng cấm chế không phá vỡ...”

Khác với Thiên Nguyệt đực nước béo cò, trưởng lão Vạn Pháp Tiên môn quan tâm kỹ thuật hơn nhiều là quan tâm tới di sản Chân Tiên tàng dưới đáy hầm mỏ Thâm Tàng Kiếm, theo ông ta thấy, cấm chế chưa bị phá, điều này nói rõ người linh kiếm không phá hủy hiệp ước, tối đa cũng xem như đánh bóng xoa, nhưng so với chuyện ký kết tinh, ông ta quan tâm hơn là Vương Vũ dựa vào cái gì để có thể xuất nhập tự nhiên, vì vậy vừa mở miệng đã nói kỹ thuật, tuyệt đối không đề cập tới hiệp ước lúc trước.

Lúc này Thiên Nguyệt Chân Quân thầm mắng bọn kỹ thuật trạch này là chuyện xấu.

Hắn cũng không phải mù quáng, làm sao không nhìn ra phương thức Vương Vũ xông vào cấm chế có vấn đề? Tuy rằng hắn không tin một kim đan có thể gánh vác được Tứ Cửu thiên kiếp, nhưng hắn cũng biết người Linh kiếm phái sẽ không ngu xuẩn đến tự đào mộ, chủ động xé bỏ hiệp ước, trong này khẳng định có đạo lý gì đó. Nhưng hắn cũng không định nói đạo lý gì với người Linh kiếm phái.

Động thủ chỉ cần một cái cơ là đủ rồi.

“Cùng bọn tiểu nhân bội tín bội nghĩa hèn hạ này có cái gì để nói?” Thiên Nguyệt Chân Quân gầm lên giận dữ, bản mạng yêu đao trong tay ném mạnh ra, ánh đao lấp lóe, ẩn chứa thần thông Hợp Thể cảnh của hắn, mơ hồ trong đó lại có uy năng làm cho người ta ngột ngạt hít thở không thông.

Cho dù Vương Vũ được mệnh danh là đệ nhất kim đan cửu châu, nhưng trên kim đan là Nguyên Anh. Trên Nguyên Anh có Hóa Thần, trên đó lại thêm Hóa Thần mới là Hợp Thể. Một kích toàn lực của Hợp Thể kỳ, cho dù một trăm Kim Đan cũng đều vỡ nát. Đến lúc đó cho dù có người không muốn khai chiến cũng không có khả năng.

Cho nên Thiên Nguyệt ra tay đặc biệt nhanh, căn bản không cho người ta thời gian phản ứng, mà Thiên Nguyệt Chân Quân kể từ khi công pháp đại thành, yêu đao một khi ra tay, cũng chưa bao giờ thất bại.

Leng keng leng keng...

Thiên Nguyệt gào lên giận dữ, trong lòng suy đoán Vương Vũ nhất định sẽ trọng thương, nhưng lại nghe một tiếng kim loại va chạm vào nhau, bản mạng yêu đao bị một cỗ cự lực tràn trề phản chấn mà quay về. Sau một khắc, chỉ thấy Phong Ngân chân nhân đưa tay triệu hồi phi kiếm, sắc mặt lạnh như băng.

Thiên Nguyệt yêu đao dù nhanh, cũng không nhanh bằng việc bắt lấy Tinh Thần Thần Nhãn, trước khi Thiên Nguyệt ra tay phong ngâm liền sớm một bước ra tay chặn lại, quả nhiên đã chặn được một đao đánh lén của hắn. Nhưng sau một kiếm này, phong ngâm lại có chút khó xử, nếu như cứ như vậy phản kích vậy thì chính tại hạ hoài, nhưng nếu dừng đấu... Chỉ sợ Thiên Nguyệt sẽ không từ bỏ dễ dàng như vậy.

Trong lúc do dự, quả nhiên thấy Thiên Nguyệt nhe răng cười, yêu đao định xuất thủ lần nữa.

Nhưng đúng vào lúc này, một biến hóa ngoài dự liệu cắt đứt Thiên Nguyệt.

“Vương Lục, ngươi còn không biết xấu hổ đi ra sao.”

Bên Thịnh Kinh, một tu sĩ đệ tử nào đó nhìn thấy Vương Lục, có thể nói hết sức đỏ mắt, cũng không quan tâm đến lúc này

các trưởng lão đang ở đây mà cần phải cẩn thận hành động, trong đầu bốc lên hỏa khí, đó là tiếng gào thét cả đời.

Một lần va chạm này, đao của Thiên Nguyệt cũng không hạ xuống được, chủ đề chuyển sang trên người Vương Lục, hẳn cũng không thể lấy tôn nghiêm của Đại trưởng lão bắt nạt một tiểu nhân vật thế hệ của một đệ tử chứ? Thiên Nguyệt hung hăng trừng mắt nhìn tên đệ tử kia, lại thấy nói chuyện là tinh nhuệ nội môn, nhìn Nguyệt Loan Vũ.

Lúc Vương Nguyệt Loan Vũ nhìn thấy Vương Lục, mặt mũi tràn đầy phần nộ nghiêng răng nghiêng lợi, mà Vương Lục nhìn thấy khuôn mặt của nữ nhân quen thuộc này cũng có chút dở khóc dở cười, nữ nhân này từ khi nếm phải thiệt thòi của chính mình, quả thực khắc cốt铭心 suốt đời khó quên, sống như cho bản thân mình sinh con vậy.

Mẹ nó, ta không nhớ đã tìm ra bạn tốt ngu xuẩn như vậy.

Nhưng mà sau một khắc, lại thấy Nguyệt Loan Vũ thu liễm lửa giận, trên mặt mang theo một tia ác ý tràn đầy tươi cười.

“Vương Lục, người từng nghe nói tới người tên là Tinh Thần nữ vương chưa?”

Lời vừa nói ra, trong tràng lập tức vang lên một mảnh thanh âm phun nước, Tinh Thần Tiên Nữ, đó chỉ sợ là Hắc Sử mà người nào đó cả đời khó có thể rửa sạch. Lần này nhắc tới, lập tức khiến rất nhiều người tỉnh táo tinh thần, chuẩn bị xem Vương Lục muốn giải thích thế nào.

Cho dù Vương Lục có coi thường tiết tháo như thế nào, trước mắt bao người, y hoặc là chống chế, hoặc là thừa nhận mình đã làm chuyện xấu khó có thể mở miệng, nhưng tóm lại là lâm vào quần cảnh, bất quá đây gọi là tự gây nghiệt không thể sống. Lúc trước nếu không phải y dùng tinh thần tiên nữ xử lý, làm sao đến mức này?

Mà trong ánh mắt không có ý tốt của mọi người, Vương Lục thản nhiên trở thành tiêu điểm, sau đó cười cười.

“Diệt vương của Tinh Thần Tiên sao? Đó là sư phụ ta đó.” Nói xong, hẳn duỗi ngón tay chỉ vào vị sư phụ đang xem kịch vui.

Trong một mảnh tĩnh mịch, Vương Lục hùng biện hộ cuộn cuộn.

“Ai cũng biết, Linh Kiếm phái chiếu cố môn hạ đệ tử cùng ái hộ là người đứng đầu Vạn Tiên minh, lần này thăm dò khắp nơi trong khu mộ Thái Cổ Kiếm, bụi gai khắp nơi., Sư môn sao có thể để mặc chúng ta tự thăm dò? Cho nên trước khi ra ngoài sư phụ đã hóa thành một phân thân đi theo ta, bảo vệ bên cạnh. Bởi vì cấm chế nơi này không cho phép Kim Đan trở lên tiến vào., Bởi vậy đạo phân thân này không có pháp lực quá cao, chỉ là dùng để chỉ điểm khi cần dùng sách lược. Trên thực tế trên đường ta nghiền áp trí thông minh của các người, cũng may có sư phụ ở bên cạnh ta chỉ đạo. Về phần Tinh Thần Tiên Nhi nữ vương, đương nhiên cũng là sư phụ xinh đẹp yêu kiều của ta xuất mã, không phải là ta phạm bệnh nữ thích sao?”

“Đương nhiên, có lẽ có người muốn hỏi, tu sĩ cảnh giới Kim Đan cũng có thể chém ra hóa thân sao? Vấn đề này sau khi suy nghĩ cẩn thận đều sẽ nhận được giải đáp: Đừng quên sư phụ ta là song kim đan tu sĩ thiên hạ khó gặp, cho nên chém ra hóa thân không dễ dàng gì. Không tin các người cũng có thể tu thành kim đan thứ hai, xem xem có phải cũng có thể chém ra hóa thân hay không.”

“Cuối cùng, đối với những người kiên trì cho rằng Tinh Thần tiên nữ liên quan đến ta, nói thí dụ như Vọng Nguyệt sư muội, ta muốn nói, chúc người tại con đường lớn đầy tiền đồ của nữ mục nát này càng đi càng xa đi.”

...

Sâu trong khu mộ Thái Cổ, giọng nói tự tin của Vương Lục vang vọng khắp bốn phương. Đối mặt với sự chăm chú của nhiều vị Hóa Thần Nguyên Anh thậm chí là Chân Quân Hợp Thể, gã không chút hoang mang, liên tục không dứt.

Nhưng không phải tất cả mọi người đều an nhàn như Vương Lục.

“Đã đủ rồi “

Thiên Nguyệt gầm lên giận dữ, cắt đứt lời nói của Vương Lục.

Mắt thấy Vương Lục diễn thuyết một phen, quả thực muốn được cả sảnh đường ủng hộ: Tuy rất nhiều người đều biết lời nói của hắn thuần túy là vô nghĩa, nhưng nói được vẻ đặc sắc như vậy, thật sự là không vỗ tay cũng bản khoãn — Thiên Nguyệt biết, nếu không ngăn cản, thì sẽ bị hắn đẩy không có giới hạn, mà mình cũng không có cơ hội đục nước béo cò nữa.

“Chúng ta đối với cô gái giả trang người không có hứng thú, hay là nói về thu hoạch của người ở dưới đi.”

Thiên Nguyệt đi thẳng vào vấn đề, khuôn mặt thanh thúy lộ ra vẻ cường đạo, dù sao hắn ở Vạn Tiên minh cũng coi như ác danh bên ngoài, lúc này đóng vai ác nhân là thích hợp nhất. Người của Côn Luân Vạn Pháp không muốn chọn thì hắn chọn, dù sao cũng là người trong lòng mọi người, không lo không được hưởng ứng.

Nếu như Côn Luân Vạn Pháp không có ấn tượng với di sản Chân Tiên phía dưới, cần gì phải chạy xa tới giúp Linh Kiếm phái cứu người? Bọn họ có chủ nghĩa của nhân đạo như vậy sao?

Trên thực tế mọi người đối với việc Vương Vũ đột phá cấm chế như thế nào cũng không có hứng thú nhiều lắm: Đương nhiên ngoài người của Vạn Pháp ra thì vấn đề mọi người quan tâm chỉ có một vấn đề, những biến hóa này có ảnh hưởng gì tới việc phân chia di sản Chân Tiên.

Quả nhiên, một lời nói ra, mặc dù không ít người đều nhíu mày, nhưng không ai phản đối. Ánh mắt vẫn tập trung trên

người Vương Lục nhưng không phải vì quan tâm đến Tinh Thần tiên nữ mà quan tâm đến thu hoạch của hắn ở cấp dưới.

Theo lý thuyết, ở hạ tầng, Vương Lục có nhiều thu hoạch hơn nữa, tựa hồ cũng không có quan hệ gì với mấy phái còn lại, nhưng sự tình trong thiên hạ thường không có nhiều đạo lý để nói. Huống chi khi Linh Kiếm phái phán định Vương Lục và Chu Thi Dao khó có thể tự thân thoát khỏi, đưa các trưởng lão Thiên Kiếm Đường đi cứu người, thì ý nghĩa là từ bỏ chiến quả, phân phối di sản muốn tranh đoạt một lần nữa., Trong quá trình này, phân chia Linh Kiếm phái khẳng định nhiều hơn so với các phái khác, nhưng muốn độc chiếm lại không thể, hơn nữa nhìn Thiên Nguyệt Chân Quân lần này, hiển nhiên là muốn ở trong đó chia ra từng chén canh, bất quá đây cũng là quy củ Vạn Tiên minh thông hành đã lâu.

Đối với việc này, mặc dù Linh Kiếm phái khó chịu, cũng không đến mức xé rách da mặt nhìn quy củ Vạn Tiên minh như không, tiếp theo đơn giản là tranh chấp cắt da với ba phái còn lại, phân chia lợi ích.

Nhưng không ai ở đây muốn lấy được, di sản nơi sâu nhất này nằm ngoài dự liệu của mọi người.

“Muốn nhìn thu hoạch?” Vương Lục gật gật đầu, vươn tay ra chiếu một hình ảnh trong nguyên thần ra, hiện ra trước mặt mọi người. “Nhìn đi, đây chính là.”

Trước mắt, là một mảnh mạng lưới óng ánh như tinh hà, ngàn vạn tiết điểm bị đạo tuyến nối liền với nhau, thông thả mà di động, trong quỹ tích phẳng phát có quy luật huyền minh không thể nắm bắt.

Vương Lục hào phóng biểu diễn, rất ngoài dự kiến của mọi người. Ngay cả mấy vị trưởng lão Linh kiếm phái cũng ném ánh mắt kinh ngạc tới. Vị thủ tịch Linh kiếm này tuy rằng không tính là hẹp hòi, nhưng chiếu theo tính tình của hắn thì tuyệt đối sẽ không dễ nói chuyện như vậy. Chưa kể về mặt ngang ngược của Thiên Nguyệt chân quân, là thứ dễ dàng làm cho Vương Lục khó chịu đến cùng.

Bất quá, tuy rằng hào phóng bày ra một tấm lưới như vậy, nhưng tác dụng cụ thể lại là cái gì? Lẽ nào đây chính là di sản cấp Chân Tiên trong truyền thuyết?

“Đây là bản đồ.” Vương Lục giải thích nói: “Một tấm bản đồ kho báu thông vào chỗ sâu hơn, các ngươi xem, đây chính là vị trí của chúng ta.”

Theo biến hóa của Vương Lục, mạng lưới kia được phóng đại nhanh chóng, nhưng tiêu điểm lại tập trung ở một điểm trong đó.

“Điểm này chính là khu mộ Thái Cổ Kiếm của chúng ta. Trên thực tế đây cũng không phải là Kiếm Trùng, nhưng tạm thời cứ gọi thế này.” Vương Lục nói, phát hiện trường lão mấy phái quả nhiên đã nhao nhao thay đổi sắc mặt.

Rất đơn giản, nếu như một toà mộ phần có quy mô hùng vĩ như vậy, cũng chỉ có thể ở trên tinh đồ sấm vai trò một cái điểm, như vậy ngàn vạn điểm sáng kia chẳng phải là nói... Ngàn vạn tiên bảo?

Đạo lý này mọi người đều có thể nghĩ đến, đồng dạng, tất cả mọi người cũng đều có thể nghĩ đến chỗ mâu thuẫn trong đó, nếu như nói Vương Lục xuất ra hai ba kiện tiên bảo, thậm chí hai ba mươi kiện bảo vật, mọi người giật mình nhiều hơn phân nửa sẽ lựa chọn tin tưởng, nhưng ngàn vạn tiên bảo thực sự là quá mức sức tưởng tượng.

“Ngươi đang trêu đùa bọn ta?” Thiên Nguyệt Chân Quân lạnh lùng nói, dù sao hắn cũng không từ bỏ võ lực giải quyết vấn đề, yêu đao trong tay quá đói khát.

Vương Lục đáp lại: “Có phải đang đùa giỡn hay không, mọi người rõ như ban ngày.” Nói xong, hắn tiếp tục phóng đại tinh đồ, mở rộng một điểm vô hạn đại biểu cho Kiếm Trùng thành một bản đồ lập thể rộng chừng mấy chục trượng.

“Đây là toàn cảnh mộ kiếm này, ghi chép từng chi tiết trong đó, mọi người có thể tương đối hiểu biết với mình, xem xem có phù hợp hay không.”

Mấy tên trường lão sau khi phân biệt rõ ràng đều gật đầu.

Thiên Nguyệt cười lạnh nói: “Su phụ ngươi không biết dùng biện pháp gì giấu chúng ta lên vào, đương nhiên sẽ nói những gì ven đường cho ngươi biết, lúc này lại xác minh không sai, có gì ngạc nhiên? Có thể nói rõ vấn đề gì?”

“Thiên Nguyệt Chân Quân, người sai rồi.” Một trưởng lão Vạn Pháp nói: “Bên trong bức tranh này rõ ràng có không ít chỗ mà trước kia chúng ta chưa từng phát hiện, đợi lát nữa nếu xác nhận không sai, thật sự có thể chứng minh lai lịch của bức tranh này.”

Thiên Nguyệt trừng mắt nhìn vị trưởng lão kia: “Bốn phái chúng ta trước sau đến đây, Linh Kiếm phái là người đầu tiên. Hơn nữa, người có thể đảm bảo mỗi một động tác của Linh Kiếm phái đều nằm trong tay người. Bọn họ thừa dịp người khác không kịp khai quật ra một số bí mật của Kiếm Trung, có gì đáng ngạc nhiên đâu? Huống chi cho dù tấm bản đồ này là chính xác, cũng không có nghĩa là bộ phận khác cũng rất chính xác. Ngàn vạn tiên bảo, uổng cho hãn có can đảm đi tưởng mở trời.”

Lời giải thích này có chút ý nghĩa phá lý, lập tức khiến trưởng lão Vạn Pháp nhíu mày, chuẩn bị cẩn thận phân biệt vị Hợp Thể Chân Quân này một phen.

Bất quá Thiên Nguyệt Chân Quân nào có hứng thú chia sẻ đạo lý với người khác? Hãn tuy đã quen cưỡng từ đoạt lý, nhưng cũng không phải kẻ ngu xuẩn lỗ mãng vô tri, nếu không Thịnh Kinh Tiên Môn sớm đem yêu tu suốt ngày gây họa này trấn áp vạn năm. Hãn đương nhiên biết địa đồ Vương Lục rất chân thật, nhưng hãn lại không muốn dùng cái này để đột phá, sợ hãi bức người, kỳ thật là vì muốn Vương Lục xuất ra càng nhiều tin tức để chứng minh.

Người nói bản đồ là thật, chung quy cũng phải có chứng cứ chứ? Mà chứng cứ này chính là máu chốt. Vương Lục bằng lòng thân nhiên lấy ra bản đồ, đương nhiên là trong tay nắm giữ thứ quan trọng hơn bản đồ, thứ Thiên Nguyệt muốn, cũng chính là thứ máu chốt hơn, bằng không mặc cho Vương Lục nói cái gì thì là cái đó., Chẳng phải là người ta ném ra một khối xương, Thiên Nguyệt cảm ơn mang ơn mà chạy đi gặm? Tham được không yêm, được một tác lại muốn tiến một thước, hai hạng phẩm chất này mặc dù làm người lên án đã lâu, nhưng là một yêu tu sinh ra trong hoàn cảnh tranh đoạt trời, Thiên Nguyệt Chân Quân có thể có thành tựu như ngày hôm nay, công lao của hai cái này cực lớn.

“Nếu người có thể đặt thành phẩm ngàn vạn tiên bảo ngay trước mắt chúng ta, cho dù Linh Kiếm phái các người độc chiếm chín mươi chín phần trăm, mấy phái còn lại chúng ta chia số ít vài món, ta cũng không dị nghị chút nào.” Ánh mắt Thiên Nguyệt Chân Quân lấp loé, “Nhưng muốn dùng một bộ bản đồ kho báu hư thật khó phân biệt để lừa gạt, cũng không dễ dàng như vậy.”

Mà lúc này một vị trưởng lão râu dài của phái Côn Lôn cũng chậm rãi mở miệng nói: “Nếu các đạo hữu Linh Kiếm phái có thêm thu hoạch, đừng ngại nói rõ. Chúng ta cũng không phải cường đạo, sẽ không ngang ngược không nói lý mà chiếm đoạt chiến lợi phẩm của các người, nhưng ít nhất cũng phải biết tổng cộng có bao nhiêu thứ. Đây là quy tắc thông hành của Vạn Tiên minh.”

Vương Vũ nghe vậy cười nhạo: “Quy tắc? Linh kiếm phái tốt xấu gì cũng coi như là môn phái siêu phẩm của Vạn Tiên minh, người lấy quy tắc của Vạn Tiên minh dọa người, không cảm thấy mềm yếu vô lực sao? Huống chi hôm nay ta không giữ quy củ, các người thì làm được gì? Xử lý kinh tế?, Hay là xuất quân thảo phạt?” Dừng một chút, sắc mặt nữ tử càng thêm âm trầm lạnh lẽo: “Một đám người cho mặt mũi mà không biết xấu hổ, có bản lĩnh thì trực diện tới trước mặt ta xem đám gà yếu các người có bản lĩnh gì so với Tứ Cửu Thiên Kiếp.”

Lời này, thậm chí so với Thiên Nguyệt Chân Quân càng có vẻ ngang ngược vô lý hơn, quả thực khí phách quá mức, một phen lời nói ra, rất nhiều người ở đây đều thay đổi sắc mặt. Đây coi như là Linh Kiếm Phái xé rách da mặt tuyên ngôn sao? Bọn họ đến cùng đã cảm thứ gì ở phía dưới, lại để cho bọn họ không sợ hãi? Bản đồ bảo tàng ngàn vạn tiên bảo kia, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Nhưng mọi người chú ý đến phản ứng của cuồng phong hơn. Vương Vũ nói chuyện khó nghe đến mức nào, chung quy cũng không thể đại diện cho Linh kiếm phái. Hơn nữa, không có chỗ nào mà nữ nhân này không đáng tin cậy thì mọi người đều biết.

Ai ngờ gió ngậm lại thở dài, ngược lại nói với Vương Lục: “Chỉ sợ nguyên do này không đơn giản như những người khác

ngĩ. Ngàn vạn tiên bảo, cho dù mạch Đại Lục khô cạn cũng không gánh nổi. Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, Vương Lục người cứ nói đừng ngại.”

Vương Lục cười nói: “Chuyện ta trải qua ở tầng dưới rất phức tạp ly kỳ, di sản của ngàn vạn tiên bảo này cũng có khúc chiết phức tạp, chuyện chính là như vậy...”

Sau đó, Vương Lục liền nói êm tai về nguyên lý ngàn vạn tiên bảo này, đương nhiên, vấn đề liên quan tới Kiếm Ma Chung Thắng, Hỗn Động Phá Thiên Thần Kiếm thậm chí là Địa Tiên, tự nhiên là tránh mà không nói. Bất quá chỉ xét nguyên lý của ngàn vạn phần mộ kia, cũng đủ để hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Thủ đoạn Địa Tiên hoàn toàn cao minh vượt quá tưởng tượng, vạn vẹo Thiên Địa Đại Đạo, chế tạo ra một bảo khố vĩnh viễn không khô cạn, thiên biến vạn hóa, việc này nếu không tận mắt nhìn thấy, thật là làm cho người khó có thể tin.

Nhưng mà lúc này nếu không xác thực không thể nghi ngờ, ai có thể tạo ra sự linh hoạt như thế?

Trong sự trầm mặc và khiếp sợ, rất nhanh đã có người ý thức được một vấn đề khác. Nếu như lời Vương Lục nói không giả, ngàn vạn tiên bảo này cần tu sĩ không ngừng xâm nhập phân mộ, trải qua khảo nghiệm mới có thể lấy được, như vậy kỳ thật Linh kiếm phái căn bản không có khả năng độc chiếm phân di sản này, càng không cần thiết.

Cho dù đem ngàn vạn phần mộ đều xếp vào lãnh địa của mình, nhưng Linh kiếm phái có khả năng đào được bao nhiêu? Linh kiếm phái người ít ỏi phái người có tiếng tăm, mà trên tòa tinh đồ này nhiều bảo tàng như vậy, cho dù cho linh kiếm phái mấy ngàn năm cũng đào bới không hết.

Mà không cần phải độc chiếm, như vậy...

Nghĩ tới đây, rất nhiều trưởng lão lại lần nữa thay đổi sắc mặt, nhưng không phải bởi vì giật mình, mà là bởi vì xấu hổ.

Không thể độc chiếm mà nói, đương nhiên là phải chia sẻ, ngàn vạn tiên bảo này, hiển nhiên là Linh Kiếm phái đã sớm hạ quyết tâm cùng mấy phái còn lại chia sẻ, kết quả người ta

còn chưa nói hết, bên mình đã khẩn cấp muốn đi cướp đoạt... Cũng chỉ trách Vương Vũ phần nộ như thế.

Loại cảm giác này, đại khái chính là...

Vương Lục lạnh lùng nói: “Ngày trước khi bá đường thành thân, cảm giác một ngày bị tân lang che mặt cưỡng gian đi.”

Vương Vũ tặc lưỡi liên tục: “Tỷ thí của ngươi thật sâu sắc đến tận xương.”

“Hừ hừ, làm nam nhân không xâm nhập sao được.”

Lúc này cho dù Thiên Nguyệt Chân Quân cũng ngạc nhiên không nói gì, đặt ở trên yêu đao dang tay mấy lần, nhưng vẫn chán nản buông lỏng. Hắn tuy ngang ngược, lại không phải vô mưu, đến nước này, hắn làm sao tìm được có tuyền chiến? Đành phải im lặng không nói.

Một lát sau, trưởng lão Côn Lôn phái mở miệng nói: “Ta nghĩ lúc trước đúng là đã có không ít hiểu lầm, nhưng Vạn Tiên minh có năm loại đồng khí liên chi, không có gì hiểu lầm là không giải được.”

Vương Lục cười lạnh nói: “Chặc chặc, sau đó đưa đến một đồng tử trơn bóng thuốc trơn.”

Vương Vũ cười nhạt: “Chặc chặc, tưởng trơn trượt thì không tính là cưỡng gian sao.”

Vương Lục cười lạnh: “Chặc chặc, cánh cửa kia đã bị phá hỏng, vui vẻ không thể quay về.”

Vương Vũ còn muốn tiếp tục cười lạnh, thì bất đắc dĩ bị gió gào thét cắt ngang: “Hai người các ngươi đủ rồi đấy.”

...

Dù sao bốn phái cũng không thật sự trở mặt.

Cho dù Vô Tướng sư đồ châm chọc khiêu khích khiến hơn mười trưởng lão khác của ba phái hoàn toàn không xuống đài được, nhưng cũng coi như giữ vững được tràng diện miêng pháo chứ không phải là thảm liệt hơn trước.

Linh Kiếm phái cũng không có ý định trở mặt, bởi vì chuyện tiếp theo cần làm là đại sự, cần các môn phái khác, đặc biệt là sự ủng hộ của tiên môn Thịnh Kinh.

Giống như tất cả mọi người ý thức được, kho báu khổng lồ này căn bản không phải bất cứ một nhà nào cũng có thể độc chiếm, thậm chí không phải bốn môn phái ở đây có thể độc chiếm. Dựa theo tinh đồ biểu diễn., Có thể xuất hiện hàng ngàn hàng vạn tiên bảo, mà theo lý thuyết mà nói, nơi đây nếu là Địa Tiên nghịch chuyển thiên địa đại đạo hình thành, kỳ thực Tiên bảo căn bản là lấy không hết., Cái gọi là ngàn vạn, cũng không phải là tổng lượng tiên bảo, mà là số lượng có thể khai thác đồng thời. Nói cách khác nếu có ngàn vạn mạo hiểm tinh nhuệ có thể so sánh với vương lục, chia nhau tiến vào Địa Tiên phân, vậy sẽ có khả năng một lần khai thác ra ngàn vạn tiên bảo. Đương nhiên, tìm khắp Vạn Tiên minh, lại có thể tìm được mấy Vương Lục?

Loại động thiên phúc địa này, tuyệt đối không phải bất kỳ một nhà nào có thể độc chiếm, hơn nữa độc chiếm cũng không có bao nhiêu ý nghĩa, người có thể cầm tới chỗ tốt cũng không thay đổi. Ngược lại làm cho tu sĩ thiên hạ mất đi một cơ duyên tuyệt đại, hoàn toàn là tổn hại người hại mình. Một khi tin tức lộ ra ngược lại sẽ rước lấy oán hận của người trong thiên hạ.

Vì vậy chuyện giải quyết vẫn còn chia sẻ, không chỉ chia sẻ với ba phái Thịnh Kinh Vạn Pháp và Côn Luân, mà còn phải chia sẻ tin tức này với hơn bảy ngàn ba trăm tông phái lớn nhỏ của Vạn Tiên minh.

Linh kiếm phái dự định công bố tin tức này cho thiên hạ.

Đương nhiên, đây cũng không phải xuất phát từ việc công khai hay việc gì tốt mà là mưu cầu lợi ích lớn hơn.

Một cái chỉ cần nỗ lực thì có thể đạt được mộ phần tiên cấp, không khác gì động tiên phúc địa, đủ để khiến người trong thiên hạ chạy theo làm chủ, mà một khi người trong thiên hạ chạy theo đó, cơ hội phát tài tuyệt hảo là theo đó mà tới., Xưa nay giàu có nhất là người được phân chia tài phú chứ không phải người sáng tạo. Thay vì mạo hiểm tính mạng vào ngàn vạn phần mộ cần cù đào bới, không bằng trực tiếp gọi tu sĩ thiên hạ tiến vào phần mộ đào móc bảo vật, sau đó được trích phần trăm, coi như là tọa độ hưởng thụ.

Tỉ lệ trích phần sẽ không quá nhiều, thập phần thu hoạch trung tâm chỉ cần trừ một thành, tích lũy tháng ngày sẽ là trái cây dị thường phong phú, đương nhiên một thành rút thành cũng phải có lời giải thích, bằng không thì là cướp trắng trợn, lúc đâu có lẽ mọi người còn có thể tiếp nhận, không bao lâu nữa sẽ nghi ngờ, chúng ta vất vả khổ cực, mạo hiểm tính mạng lấy ra bảo vật, các người dựa vào cái gì để chia một phần?

Nhưng vấn đề này cũng không khó giải quyết, Vương Lục phóng tinh đồ ra chính là lý do tuyệt hảo.

Chúng ta có bản đồ, các người có muốn không? Muốn hứa hẹn lấy ra một phần mười lợi nhuận, không muốn? Chắc chắn, thật sự là dũng khí đáng khen, ở khắp nơi nguy cơ, bất cứ lúc nào cũng có thể chết, thêm một phần tình báo là có thêm một phần sinh cơ, các người thật sự không muốn chứ?

Về phần nói sau khi mua một phần bản đồ, hành vi truyền bá đạo bản, thứ nhất có tổn thương thiên, đọc thì ngược lại, truyền bá bản trộm thì dễ gặp phải thiên kiếp., Bình thường không ai dám thử. Thứ hai, cấu tạo Địa Tiên phần này không được cố định, ngoại trừ khu mộ Thái Cổ kiếm lúc đầu, còn lại tất cả các phần mộ đều phải theo tình huống của tu sĩ tiến vào, mới có thể căn cứ vào đó để hoàn thành cấu trúc. Cửa ải khảo nghiệm, thủ hộ tinh quái và phần thưởng cuối cùng đều được hình thành ngẫu nhiên mà thành., Như vậy nội dung bản đồ tự nhiên cũng không phải cố định, về bản chất càng tiếp cận một bộ toán thức tinh diệu, chỉ cần đem tình huống tu sĩ tiến vào phần mộ chui vào, có thể đại thể suy đoán ra tình huống trong phần mộ có thể gặp được. Ngàn vạn phần mộ Địa Tiên tạo ra

có ngàn vạn tính thức khác nhau, Vương Lục lần lượt chỉ bán một tấm, như vậy phục chế đơn thuần sẽ vô nghĩa.

Tuy nhiên đây chỉ là vấn đề công nghệ mà thôi, muốn chân chính thống nhất tài nguyên của tu tiên giới cửu châu, thành lập một cơ chế thu thuế như vậy, chỉ dựa vào một môn phái thì tuyệt đối không đủ, nhất là linh kiếm phái người thừa thớt., Còn bất lực bất tòng tâm, vì vậy nó nhất định phải lôi kéo người đứng đầu tiên đạo của Thịnh Kinh Tiên môn. Đương nhiên, hai môn phái ngũ tuyệt như Côn Luân và Vạn Pháp cũng không thể hạ xuống, bằng không thực tế nếu thao tác hai đại bá chủ này khắp nơi cản chân cũng không thể chơi đùa.

Đương nhiên, những điều trên cũng chỉ là ý tưởng cơ bản mà thôi, muốn thành lập nên một bộ quy tắc của trò chơi như vậy thì còn cần rất nhiều công việc nữa.

“Tóm lại, trước tiên thành lập một tổ chức chuyên môn đi.”

Trong trầm mặc, Phong Ngân có thân phận cao nhất ở đây mở miệng nói.

“Lấy bốn phái chúng ta làm chủ, mang theo Quân Hoàng Sơn, cùng với các thượng phẩm đại phái như Vạn Tượng Tông, cùng nhau xây dựng một hội nghị chuyên môn, toàn quyền xử lý tất cả công việc của toà Tiên Trung dưới mặt đất này. Hội đồng không chịu quản hạt bất kỳ tổ chức nào, vận hành một cách độc lập, nhân số bên trong năm mươi người, thiết lập năm ghế chủ trì liên tiếp năm cái ghế, cùng với một chủ trì dự thi, nhiệm kỳ và phương thức tuyển chọn chờ định định, nhưng chủ trì đợt đầu tiên sẽ do ta đảm nhiệm, sau này sẽ luân phiên.

Nói ra lời này, trưởng lão ba phái còn lại hai mặt nhìn nhau, cũng không vội trả lời.

Loại đại sự chiến lược này, bọn họ cũng không có biện pháp đại diện môn phái đưa ra quyết sách, đành phải mỗi người tự thi triển, lập tức liên hệ với chương môn nhân của mình.

Một lát sau, Chương môn các phái khác đều trả lời, cũng không có ý kiến gì với đề nghị của Phong Ngân chân nhân. Dù sao đề nghị của Phong Ngân chân nhân cũng coi như công bằng, tuy rằng trực tiếp nhận chức vị chủ trì đứng đầu, nhưng

dù sao cả bộ quy tắc của trò chơi này cũng khá đặc biệt., Phần quan trọng nhất là tất cả của Linh kiếm phái, bọn họ chiếm thêm chút lợi ích cũng là chuyện đương nhiên, tin tưởng trong năm mươi tên ủy viên ngày sau, Linh kiếm phái tuy rằng nhân khẩu ít nhất, nhưng tỉ lệ chiến thắng tuyệt sẽ không thấp hơn bất kỳ phái nào khác.

Đương nhiên, phương án thiết lập cụ thể của hội đồng còn cần thảo luận khác, nhưng suy nghĩ này đã được tán thành bốn phần của Vạn Tiên minh, cơ bản xem như thông qua.

Mà vấn đề tiếp theo là: chìa khóa đâu?

Bất luận mọi người hưng phấn bừng bừng nghĩ về tương lai như thế nào, câu họa một tương lai tươi đẹp, nhưng tất cả tiền đề là ít nhất mọi người có thể đi vào được ngàn vạn phần mộ kia. Hôm nay chìa khóa mở cửa bất hạnh mất đi, nếu không thể tìm về, mọi người nói nhiều hơn nữa cũng chỉ là nói nhảm.

Đây cũng là nguyên nhân trọng yếu mà Linh Kiếm Phái muốn liên hợp các phái, thời gian cách hơn một vạn năm, muốn tìm được một cái chìa khóa không biết hình dạng, quả thực là mò kim đáy biển, ngay cả Tinh Thần Đại Diễn Thuật của Phong Kính Chân Nhân cũng không tìm ra manh mối. Vậy cũng chỉ có thể phát động quần chúng, tung lưới bắt giữ, căn cứ theo cách nói của Kiếm Ma., Chìa khóa kia bản thể có đẳng cấp tiên bảo, ở trên đại lục hẳn không phải là hời hợt gì, hơn nữa uy năng thần thông của nó có quan hệ với khai thiên tích địa, rất có thể là tiên bảo loại thời không, đặc điểm coi như rõ ràng. Nhưng dù vậy, cũng chỉ có vài phái liên thủ, phát động quần tiên trong thiên hạ, mới có hi vọng trong thời gian ngắn tìm được chìa khóa.

Đồng dạng, chuyện tìm kiếm chìa khóa cũng là cạnh tranh cùng hợp tác, quần hùng hợp sức không giả., Nhưng bên lấy được chìa khóa cuối cùng, không nghi ngờ sẽ chiếm càng nhiều phần thưởng. Mà đây cũng là nguyên nhân Phong Niệm Chân Nhân vừa rồi không mở miệng đòi quá nhiều quyền hạn của Chấp Hành Các. Nếu là Linh Kiếm phái lúc này đã lấy được chìa khóa, sao có thể thỏa mãn một chức vụ duy nhất có hạn trong thời kỳ đó? Năm cái Thường Triền ít nhất phải chiếm ba cái mới hợp lý, nhưng đã không có chìa khóa thì..., Vậy chờ tìm được chìa khóa rồi nói sau. Đương nhiên,

mọi người đều biết, trong quá trình tìm kiếm chìa khóa, Linh kiếm phái khẳng định có ưu thế về manh mối nhất định, bất quá ưu thế cũng không rõ ràng. Nếu không thì bọn họ giấu kín tình báo chìa khóa đi chẳng phải tốt hơn sao?

Thương nghị đại sự đã định, tiếp theo bốn phái người ngựa thì mỗi người một đồ vật, nhao nhao an bài môn hạ tu sĩ đi mò kim đáy biển. Linh kiếm phái cũng thu thập tàn cuộc, để các trưởng lão dẫn đồ đệ về núi tĩnh dưỡng.

Lần rèn luyện này ở khu mộ Thái Cổ, chắc chắn phái Linh kiếm là bên thắng lớn nhất. Ngoại trừ di sản Địa Tiên chưa được khai phá ra, vài tên đệ tử chân truyền cũng chiếm được lợi ích cực lớn.

Vương lục cùng Chu Thi Dao tự nhiên không cần phải nói, mặc dù mỗi người đều bị thương không nhẹ, nhưng thương thế khỏi hẳn liền có thể nghênh đón tu vi tăng nhanh như gió.

Mà Lưu Ly Tiên lại lấy được một thanh phi kiếm thượng phẩm Linh Bảo dùng được, thu hoạch cũng không thua gì Vương Lục và Chu Thi Dao. Mặc dù phi kiếm trong tay nàng không ít, nhưng kỳ thật phẩm cấp không cao, chỉ là pháp bảo. Bởi vì đến cấp độ Linh Bảo, bình thường sẽ có linh tính của bản thân., Nhưng mà Lưu Ly Tiên Kiếm Tâm Thông Minh yêu cầu đặc tính phi kiếm cực kỳ hà khắc, ít có Linh Bảo nào có thể thỏa mãn được. Linh Kiếm phái mặc dù tìm kiếm trăm cách nhưng thủy chung vẫn không tìm ra được kết quả, vì vậy dứt khoát dùng pháp bảo cấp một thay thế.

Nhưng mà lúc này Lưu Ly Tiên lại tự lực cánh sinh. Sau khi Vương Lục thâm nhập tầng cuối cùng, nàng nhàn rỗi đến mức tùy ý đi dạo trong mộ Thái Cổ Kiếm. Nếu như Vương Lục vẫn còn, tất nhiên sẽ quát lớn nàng tự tìm đường chết., Nhưng có lẽ thật sự là phúc duyên thâm hậu của cô, trong một căn phòng đá vắng vẻ lại tìm được một thanh kiếm gãy tựa như bị người ta vứt bỏ đã lâu, đợi cô nhặt kiếm lên, trên thân kiếm tỏa ra hào quang chói mắt, lộ ra bản chất của linh bảo thượng phẩm, hơn nữa còn tương hợp cao độ với Lưu Ly Tiên.

Sau khi được trưởng lão sư môn giám định, hẳn mới phát hiện kiếm ma ngày xưa thành danh vốn là Kiếm Phá Thương Khung, vốn là tiên bảo có phẩm chất, nhưng trong quá trình

chống lại kiếm linh vẫn lạc trong Tứ Cửu Thiên Kiếp, kiếm thể tôn hại nghiêm trọng., Được chủ nhân dẫn vào trong Kiếm Trung nhờ Địa mạch chi lực chậm rãi điều dưỡng. Vạn năm sau, kiếm thể chữa trị cơ bản, Kiếm Linh tuy không thể sống lại nhưng không ảnh hưởng tới phẩm cấp phi kiếm, hơn nữa vừa đúng yêu cầu của Lưu Ly Tiên đối với phi kiếm trông rỗng.

Thanh tiên kiếm này tuy rằng lúc này phẩm chất còn chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng chỉ cần Lưu Ly tiên cần tế luyện thêm, sớm muộn gì cũng có thể tái hiện huy hoàng của ngày xưa, giá trị thực tế cao hơn cái miệng mà Chu Thi Dao đoạt lúc trước, thật sự là bảo vật vô giá. Đối với việc này, ngay cả Vương Lục cũng hơi thèm thùng, mặc dù khẳng định sẽ không đi ham muốn tiện nghi của Lưu Ly tiên, nhưng lại nhìn không được muốn mượn tới chơi một phen.

Đương nhiên Lưu Ly Tiên đồng ý: “Được, A Trạm cho người mượn chơi là được rồi!”

“Chờ đã, a điệt là cái gì?”

Lưu Ly Tiên nói: “Chính là thanh phi kiếm này, sư phụ nói kiếm linh ban đầu đã không còn, tương đương với một thanh phi kiếm hoàn toàn mới, nếu chủ nhân như ta cho nó một cái tên mới.”

“... Cho nên gọi là A điệt!?” Vương Lục không lời nào để nói, lắc lắc đầu, nhận lấy A Mẫn kiếm mà Lưu Ly Tiên đưa cho chưa từng có.

Hắn mượn Lưu Ly Tiên, chủ yếu là để lĩnh ngộ thần túy của Hỗn Độn Phá Thiên Thần Kiếm từ trong khẩu Kiếm Ma này. Bây giờ kiếm linh không ở đây, thu hoạch chỉ sợ cũng có hạn, nhưng có còn hơn không...

Nhưng bàn tay mới chạm đến chuôi kiếm, liền cảm thấy một trận choáng váng nặng nề, phảng phất bị trọng chùy gõ qua, bất kỳ ý niệm nào trong đầu đều vận chuyển không được, hoàn toàn không có khả năng tự hồi.

Vương Lục vội vàng ném kiếm về cho Lưu Ly Tiên, hỏi: “Kiếm này là sao vậy...”

Lưu Ly Tiên nói: “ Sư phụ nói, thanh kiếm này một khi tế luyện sẽ tâm linh tương thông với ta, nhân kiếm hợp nhất, tuy không hiểu rõ ý nghĩa, nhưng chắc là chuyện tốt?”

Không, ý của sư phụ ngươi thực ra rất đơn giản.

Cây kiếm này, trừ ngươi ra, những người khác lấy chỉ số thông minh sẽ giảm...

...

Cuộc sống sau khi lên núi cũng không có nhàn nhã như dự đoán.

Mặc dù là lúc trọng thương mới khỏi, thời điểm cần điều trị an dưỡng nhất, đồng thời Hỗn Độn Phá Thiên Thần Kiếm cùng Vô Tướng Công kết hợp cũng cần ổn định tiến độ, theo lý thuyết Vương Lục hẳn là nên bế quan một lần, nhưng môn phái cần công việc của Vương Lục tham dự cũng thật sự quá nhiều, không thể chối từ. Sau khi về núi nghỉ ngơi ngắn ngủi một hai ngày, Vương Lục liền đầu nhập trong công việc khẩn trương.

Thiết lập đề nghị xử lý di sản Địa Tiên chuyên môn của phủ trưởng, mặc dù là Phong Ngân chân nhân nói ra, nhưng kỳ thật khung xương ban đầu đến từ ý tưởng của Vương Lục. Hơn nữa Vương Lục còn nắm giữ yếu tố quan trọng nhất: Tinh Đồ, cho nên Vương Lục ta không thể đổ trách nhiệm, nhất định phải tham dự vào trong đó.

Có thể nói, sở dĩ Linh Kiếm phái có thể khiến cho Thịnh Kinh Tiên Môn cũng tán thành địa vị của hắn trong hội trưởng, mấu chốt nhất là bộ quần tinh đồ này. Kiếm ma ban đầu chiếu ra hình ảnh bản đồ trong nguyên thần Vương Lục, thật ra là để lại một hạt giống cực kỳ huyền diệu., Càng nghiên cứu càng phát hiện ra ảo diệu trong đó tuyệt đối không phải hình chiếu đơn giản. Ngày sau tìm được chìa khóa mở ra Địa Tiên Phần, chỉ cần tấm tinh đồ này, Linh Kiếm phái có thể có được hiệu suất cao hơn các môn phái khác.

Mà phần chỗ tốt này, Linh Kiếm phái cũng không tính là hoàn toàn độc chiếm, hôm nay khi hội đồng thành lập, vừa vận dụng phần tài nguyên này để lôi kéo đồng minh. Mà liên quan trọng đến công tác liên hệ ngoại quan như thế, Vương Lục làm người trong cuộc sao có thể không đếm xỉa đến? Sau khi về núi trọn vẹn một tháng, hắn đều theo chương môn phong ngâm đông chạy tây, đi liên lạc các phái, trừ Vạn Tiên minh năm tuyệt, các đại phái thượng phẩm như Vạn Tượng Tông cũng liên tiếp lui tới, liên hệ mật thiết.

Hai tháng sau, sau vô số lần hội nghị bàn bạc, cấu trúc chính thể của hội đồng mới được lập thật chính xác. Hội đồng tên là Cửu Châu quân tiên nầy mầm quản lý các phủ, gọi một cách đơn giản là phát quản lý. Hơn năm mươi ủy viên trong hội nghị., Vạn Tiên minh chiếm ba phần năm, tổng cộng ba mươi vị trí, mà Linh Kiếm phái một nhà chiếm mười người, ngoại trừ chín vị trưởng lão thường gặp mặt ở Thiên Kiếm đường., Ngay cả Vương Lục cũng bị tính toán. Theo lý thuyết thì hội đồng loại này ít nhất cũng phải là tu sĩ cấp Nguyên Anh mới có thể tham dự. Linh kiếm ngũ trưởng lão có thể đứng hàng trong đó, nhưng vẫn nể mặt Kim Đan đệ nhất Cửu Châu nàng ta, cho nên Vương Lục cũng có thể xếp thứ hạng trên Kim Đan, đúng là kỳ tích. Điều này cũng nói rõ sức ảnh hưởng mà Linh kiếm phái đặt trong Phổ nghị viên rất quan trọng.

Chỉ bằng vào hai tháng trước, trong khu mộ Thái Cổ, ý niệm hợp tác bước đầu đã đạt thành, đương nhiên không thể làm được bước này, hai tháng nay Lý Lý Nhã Chân Nhân và Vương Lục đã vận công vất vả từ tổ hợp này.

Còn về chuyện ủy viên thường trực, thì phải do Ngũ Tuyệt của Vạn Tiên minh phân biệt phái ra đại biểu. Năm đại môn phái này có lực ảnh hưởng rất lớn, tuy các môn phái khác có lí do riêng nhưng cũng không thể làm gì được.

Đội danh sách chấp chính hoàn toàn xác lập, chương trình nghị sự cũng bước đầu định ra, đã qua hai tháng sau rồi.

Phát quản lý nghi thức hội nghị đầu tiên, trải qua đề nghị của Vương Lục, an bài ở trên một chiếc thuyền. Đương nhiên không phải là du thuyền bình thường, mà là do tiên môn tài trợ ở Thịnh Kinh, có thể nói là phi thuyền không lồ xa hoa nhất Cửu Châu. Đó là thượng cổ tiên khí mà người ở Thịnh Kinh tình cờ lấy được khi đào tiên mộ., Ở thời kỳ huy hoàng có thể bay lượn như mây đen che khuất bầu trời, thả ra ngàn vạn lực sĩ giáp vàng, đầu hạm càn lấp đặt Lục Trầm Pháo, đừng nói phá thành diệt, cho dù đánh tan một góc đại lục trầm thấp cũng dễ như trở bàn tay.

Đáng tiếc sau khi trải qua kiếp nạn mặt pháp, trang bị chiến đấu trên phi thuyền đã hư hỏng, hơn nữa vì thiên địa linh khí dị biến mà không cách nào chữa trị, bây giờ trải qua cố gắng của người Thịnh Kinh, cuối cùng lần nữa có thể bay lên trời.,

Nhưng thứ nhất không có năng lực tác chiến, thứ hai tốc độ phi hành cực chậm, thiếu năng lực vận chuyển giao thông, cuối cùng được Thịnh Kinh dùng làm phúc lợi cho môn phái, nghỉ ngơi cho trưởng lão và đệ tử ưu tú của môn phái. Thịnh Kinh tài đại khí thô., Biến phi thuyền khổng lồ này thành một màu vàng rực rỡ, mọi thứ trong lẫn lộn đều có, lúc phi hành kim quang lập lòe, phảng phất như trên trời có thêm một vàng mặt trời. Thịnh Kinh Tiên Môn cực kỳ tự hào gọi nó là cứ điểm không lồ, mà những tu sĩ khác thì lòng đầy hâm mộ ghen ghét gọi nó là Thổ Hào Kim, mỗi ngày chỉ hy vọng trong lúc phi hành nó gặp phải Cửu Thiên Cương Phong hoặc là Ô Vân Lô Kiếm, cứ như vậy rơi xuống lấy làm đại hạ lòng người.

Vương Lục chọn địa điểm hội nghị ở đây, nhận được sự ủng hộ mạnh mẽ của Thịnh Kinh Tiên Môn, mặc dù theo lý thuyết thì linh kiếm cùng Thịnh Kinh có đủ loại ân oán, nhưng trước lợi ích lớn, mâu thuẫn trong quá khứ đều như mây khói lướt qua. Hiện giờ phát quản ủy thác mới thành, đúng là sĩ khí ngưng tụ., Thời điểm vạn chúng một lòng, Thịnh Kinh Tiên Môn bày tỏ thành ý, đồng thời cũng biểu thị thực lực, dưới chỉ thị của Hà Đồ đạo nhân, ký kết hợp đồng thuê nhà ưu đãi thời gian dài, cơ hồ là miễn phí cho thuê chiếc cự hạm thổ hào kim này cho công việc, đồng thời nhân sĩ bên trong còn có thể hưởng thụ đãi ngộ cực thấp dùng làm vật dụng tư nhân.

Hội nghị đầu tiên, hơn năm mươi tên đệ tử tham gia cơ hồ đều có mặt, khi lên đến cứ điểm mặt trời xuống đất, phần lớn đều cảm giác được đôi mắt chó của mình đang có dấu hiệu mờ đi. Vương Lục cũng tám tấc không ngớt., Nghĩ thầm, Lăng Vân chu của mình không bằng xử lý giá thấp được. Hắn nghĩ lại, nếu bây giờ mình quy hàng Thịnh Kinh, không biết đối phương có thể đưa ra giá gì? Tốt xấu gì cũng là nhân sĩ nổi danh ở Cửu Châu, môn phái giàu có như Thịnh Kinh tiên môn có lẽ có thể ra giá tương đối hậu hĩnh...

Về phần nghị trình hội nghị ngược lại rất thiếu những việc tốt, đầu tiên là do Tịch Phong ngâm chân nhân kể từ, cũng làm báo cáo công tác, hoàn thành công tác kiến tạo cơ sở, sau đó do Vương Lục làm đại diện cho người trong cuộc, hắn chuyên đề cập tới các thông tin về đại hội, kể rõ chi tiết nguyên lý sinh trưởng của quần tiên mộ. Sau đó, đại hội liền tìm kiếm công

tác của chìa khóa để tiến hành an bài. Ban đầu thành lập con đường giao lưu tin tức.

Về phần công việc phải làm thêm một bước nữa, cũng chỉ có thể ở lại hội nghị lần sau mà thảo luận. Sau một ngày hội nghị, Thịnh Kinh Tiên Môn tiếp đãi cấp phát phiên toái ngày càng nghiêm ngặt, khảo sát nghiên cứu trong ba ngày, lúc này mọi người mới có thể tận hưởng niềm vui rời đi.

Trong lúc đó, một vị đại trưởng lão của Thịnh Kinh Tiên môn đến bái phỏng Vương Lục, đưa lên một phần lễ phẩm tri kỷ.

“Nghe nói ngươi có một vị bằng hữu Tiên Thú, hy vọng quyển sách này có thể giúp được nàng, đồng thời cũng hi vọng quá khứ sẽ không ảnh hưởng đến chuyện hợp tác sau này của chúng ta.”

Nhìn Thiên Nguyệt Chân Quân đang cười hòa ái trước mắt, Vương Lục Chân thật lòng bội phục da mặt người kinh doanh. mấy tháng trước còn nói năng tàn nhẫn, ngang ngược như thổ phi, hôm nay lại có thể kéo mặt xuống, dùng tôn nghiêm Hợp Thể Chân Quân nhận lỗi với mình...

Cũng khó trách Thiên Nguyệt Chân Quân nổi tiếng ngang ngược vô lý, nhưng đến hôm nay vẫn có thể mở được. Gã này nói khó nghe chính là khuôn mặt tiểu nhân trần trụi, nhưng nói dễ nghe chút, công phu lý lẽ này cũng thật sự là tinh thâm.

Đối với việc Thiên Nguyệt tặng, Vương Lục vẫn bình yên nhận lấy, quyển sách kia là bản thân Thiên Nguyệt viết, ghi chép hẳn làm yếu tố, từ lúc mở ra linh trí đến lên cấp Hợp Thể kỳ thể ngộ được. Mặc dù lấy căn cơ tư chất mà nói, Thiên Nguyệt xa không thể so sánh với Bạch Thi Tiên thú cấp, nhưng tâm đắc tu hành của Hợp Thể Chân Quân vẫn có giá trị.

Nhận lấy bút ký, tạm thời xem như chấm dứt ân oán. Sau đó ở trên phi thuyền chơi vài ngày, Vương Lục liền theo chương môn sư bá quay trở về Linh Kiếm sơn.

Lần này trở về núi rốt cuộc đã có thể thanh tĩnh lại. Công tác phát quản trọng điểm: Tìm kiếm chìa khóa không phải cứ ba ba đến năm là có thể hoàn thành, không cần phải vội vàng. Phong Ngâm chân nhân sau khi bận rộn mấy tháng cũng đề nghị nghỉ ngơi một thời gian ngắn.

Cho nên rốt cuộc Vương Lục cũng có thời gian chải chuốt lại tu hành của mình.

Đương nhiên, không giải thích cũng không được. Sự tình nổi lên nguyên nhân trực tiếp, là sau khi hấn trở lại Linh Kiếm Sơn, nhận được chiến thư của đại sư tử Chu Thi Dao.

Đại sư tử là người tính cách thẳng thắn, nghĩ gì thì làm, không có quá nhiều suy tính. Nàng ta đã mấy lần giao thủ với Vương Lục ở trung Thái Cổ, nhưng vẫn chưa chính thức phân thắng bại. Đợi thương thế của Nguyên Thần Tử Phủ của nàng ta khỏi hẳn, nàng ta không khỏi nghĩ tới, liền định phân thắng bại cùng Vương Lục. Đáng tiếc, Vương Lục vẫn luôn bận rộn với công việc của tổ chức, không thể ứng đối. Lúc này thấy Vương Lục có thời gian rảnh rỗi, Chu Thi Dao không kiềm chế được nữa.

Đối với việc này, Vương Lục坦然 tiếp nhận, tuy Tinh Thần Thần Nhận của đại sư tử quả thực lợi hại, nhưng thế giới tàn kiếm của hấn cũng không phải chuyện đùa. Với tư cách là người thắng lớn nhất của mộ Thái Cổ Kiếm, hấn đã có đủ lòng tin.

Nhưng sau khi đánh một trận, kết quả lại có chút ngoài ý liệu. Vương Lục quả thật đã thắng, nhưng bởi vì đối thủ phạm sai lầm mà thắng lợi. Chu Thi Dao dao động rất nhỏ trên một kiếm máu chót, bị Vương Lục thừa cơ đánh bại. Sau đó hỏi, thì ra là tu vi nguyên thần của Chu Thi Dao đang đột nhiên tăng mạnh, cảnh giới cũng không ổn định. Nàng sốt ruột cầu chiến, cũng bất chấp tình trạng của mình không tốt., Mời sư phụ khóa chặt nguyên thần, chỉ có thể phát huy sáu bảy phần bản lĩnh, kết quả trong ác chiến, chiến ý dâng lên, không cẩn thận đánh vỡ phong ấn của sư phụ, lập tức nguyên thần chấn động hiện ra sơ hở, thua tới mức tiếc nuối.

Vì vậy trận thắng này kết quả thực là giảm sút, nguyên thần đối thủ chỉ phát huy được sáu bảy thành công hiệu, quả thực thắng không ra gì, nhưng điều này thuần túy chỉ là Chu Thi Dao gieo gió gặt bão... Tóm lại, Vương Lục biết mình tiến bộ không nhỏ, nhưng hơi chút lơ là sẽ bị người khác đuổi kịp thậm chí đuổi kịp, Chu Thi Dao cũng được, Lưu Ly Tiên cũng vậy, thực lực đều đột nhiên tăng mạnh, hơn nữa tiền đồ bùng sáng.

Nhưng chính mình lại giống như đang đứng ở ngã tư đường, tiền đồ vẫn mông lung như cũ.

Hành trình tới trung kiếm Thái Cổ, thu hoạch lớn nhất là mộ tiên quần, nhưng là cá nhân, thu hoạch chủ yếu của hắn là Hồn Độn Phá Thiên Thần Kiếm do Kiếm Ma truyền thừa xuống. Vô luận Kiếm Ma truyền thụ bộ công pháp này, rốt cuộc là vì đoạt xá hay cái gì khác, bản thân công pháp không thành vấn đề, hơn nữa càng hiếm thấy là... sau khi rời khỏi trung kiếm Thái Cổ, cũng không vì thiên địa linh khí biến hóa mà mất đi công hiệu.

Đây là một môn thần kiếm có thể truyền thừa thiên cổ, giá trị không thể nghi ngờ, nói là kiếm pháp cấp Chân Tiên cũng không quá đáng. Nhưng mặt khác, ngay trước mắt mình, sự phụ trợ mình biểu diễn thần uy lẫm liệt khi Vô Tướng công đại thành. Lệnh trưởng lão bốn phái bó tay không có kế sách, bà một đường dẹp yên, coi như bình thường, ngay bản thân Kiếm Ma cũng khen không dứt miệng với Vô Tướng công, chỉ nói nó chưa hẳn thích hợp với mình.

Nhưng bây giờ xem ra, nếu đem Vô Tướng Công sở hữu thành tựu, ngay cả Tứ Cửu Thiên Kiếp cũng có thể cứng rắn chống đỡ, dường như cũng là một con đường. Như công lược phó bản, những người khác khổ cực nghiên cứu làm sao đẩy ngã tinh quái thủ quan, mình lại có thể trực tiếp chống đỡ công kích của tinh quái mở ra bảo hòm, lấy chiến lợi phẩm rồi xoay người rời khỏi... nghĩ đến quả thực nỗ lực thiên địa.

“Cho nên, ngươi tới trung cầu ý kiến của ta?”

Trên Vô Tướng Phong, Vương Vũ chăm chỉ học hỏi từ đồ đệ, đã không còn gì để nói.

“Vậy mà ngươi cũng không biết xấu hổ khi nhắc tới việc này ở trước mặt ta, ta ngậm đắng nuốt cay dạy ngươi tu tiên mười năm, toàn tâm toàn ý tu tiên. Kết quả ngươi trong nháy mắt đã thấy dị tượng thay đổi, bị thần hồn của một Thiên Thần Kiếm khó hiểu nào đó mê hoặc đến điên đảo. Hôm nay còn đi tìm đàm không biết xấu hổ tới trung cầu ý kiến của ta?”

Wang Lu trâm mặc một lát: “Nói rõ ta vẫn có cảm tình với ngươi.”

“Tình cảm nhỏ lòng, người rõ ràng chính là Hồng Hạnh ra khỏi tường “

Vương Lục suy nghĩ một chút, quyết định khoai đao chém loạn xạ: “Gần đây Trí giáo dùng tiền tương đối khẩn trương, vay vay khoản lớn của Huyền Thiên quán, vốn dĩ không có tiền để lưu chuyển.”

Khí thế lảng lệ ác liệt của sư phụ lập tức giảm xuống: “Ồ, thế thì thôi, hỗn độn phá Thiên Thần kiếm, người muốn học thì học đi, Vô Tướng công dù sao cũng là công pháp ta sáng tạo dưới điều kiện cực đoan, cực hạn cũng không nhỏ. Người tài hoa xuất chúng, có suy nghĩ của riêng mình cũng là chuyện tốt.”

Vương Lục nói: “Sư phụ, tốt xấu gì người cũng là công pháp Tiên cấp, không có hứng thú tìm hiểu một chút sao?”

“Hừ, công pháp cấp Tiên thì sao, hiếm có lắm sao?” Vương Vũ nói, “Công pháp cấp Tiên của Linh Kiếm phái chúng ta thật ra cũng không chỉ có Tinh Thần Kiếm Điển và Kiếm Tâm Thông Minh hai mục này. Tu sĩ tu vi đến trình độ nhất định thì sau này nhất định sẽ đạt được.”, Không cần phải ham công pháp của người ta, tiên cấp cũng tốt, thích hợp với bản thân mới là tốt nhất. Nhưng bây giờ người còn chưa luyện thành Kim Đan, chưa nói tới đạo của mình, đọc nhiều cũng không có gì không tốt. Nhưng cũng chính vì vậy, ta đề nghị người không nên vội vàng trùng kích kim đan.”

Vương Lục gật gật đầu: “Ta cũng đang có ý này.”

Bên trong trũng Thái Cổ Kiếm, sau khi hấp thu biển khổ do Kiếm Ma lưu lại, Vương Lục hoàn toàn có thể mượn cơ hội này nhanh chóng đột phá tu vi, đại khái trong vòng ba năm có thể thành tựu kim đan. Nhưng thành tựu kim đan tuyệt không phải là chuyện nhỏ, đối với đại bộ phận tu sĩ Cửu Châu mà nói, thậm chí cả đời cũng khó mà chạm đến mộng tưởng. Mà đối với những tu sĩ thiên phú dị bẩm kia mà nói, đây là mộng tưởng đối với những tu sĩ có thiên phú dị bẩm., Cửa ải kim đan này cũng là quyết định vận mệnh. Tu sĩ thành tựu kim đan, bước đầu kết hợp thiên địa đại đạo, cũng hình thành đạo của mình, sau đó Nguyên Anh, Hóa Thần đều là biến hóa bản chất

sinh mệnh của tu sĩ, nhưng sẽ không rời khỏi khung cảnh chính thức của kim đan.

Cho nên song kim đan của Vương Vũ mới khiến người ta khiếp sợ, giống như trung thần bất sự nhị chủ, tu sĩ cũng sẽ không cùng lúc đi ra hai con đường. Bây giờ xem ra, sau lưng hần thân uy lẫm liệt tất nhiên cũng đi theo tác dụng phụ cực lớn, tỷ như đến nay nàng cũng không thể tấn cấp lên Nguyên Anh có lẽ có liên quan đến nó.

Vương Vũ cũng không có ý định để đồ đệ giẫm lên vết xe đổ của mình, cho nên đại đạo Kim Đan không được phép xảy ra sai sót.

“Kết hợp ưu thế của Phá Thiên Thần kiếm và Vô Tướng công, hình thành hệ thống công pháp đặc biệt, suy nghĩ đúng là không tồi, nhưng không phải thật sự thích hợp, vậy phải có thời gian kiểm nghiệm mới được. Su tỷ của ngươi lần này tuy không có phong quang như ngươi, nhưng lợi ích mà nàng đạt được cũng không ít hơn ngươi., Nàng cũng biết Hỗn Động Phá Thiên Thần Kiếm, hơn nữa thể chất Kiếm Linh căn dễ hấp thu tiêu hóa hơn. Tu vi nguyên thần của nàng tiến triển cực nhanh, rất nhanh sẽ trở nên rắn chắc. Thực lực có thể nói là đột nhiên tăng mạnh, cho nên... Trong mấy năm này ngoại trừ khổ tu ở trong núi, tốt nhất ngươi có thể rút thời gian ra đi rèn luyện, vừa vặn bây giờ các ngươi không phải đang tìm chìa khoá để luyện tập sao? Công Phí phí rèn luyện, cơ hội khó có được.”

Vương Vũ nói, khẽ nhấp một ngụm trà.

“Không vội, từ từ tìm đi.”

...

Sư phụ nói thành châm.

Phát quản việc tìm kiếm chìa khoá, tiến triển phi thường chậm chạp.

Từ lúc phát quản trực tiếp thành lập, tổ chức hội nghị lần đầu đến nay, đã qua ba năm.

Dựa theo lần đầu tiên toàn thể hội nghị có chương chương hội nghị xuất đài, chức vụ trực tiếp của hội đồng cũng chỉ mười năm mà thôi. Trong thoáng chốc, Phong Ngâm chân nhân ở hội nghị đầu tiên hùng hậu đông đặc, triển vọng tương lai hùng tư anh tóc vẫn còn trước mắt, nhưng ba năm trôi qua, lúc đầu nhiệt huyết dần phai nhạt, vấn đề theo đó nổi lên mặt nước.

Chìa khoá trong truyền thuyết kia đến cùng ở đâu?

Ba năm không lâu, còn lâu mới đủ cho các tu sĩ nhúng tay vào việc lục soát khắp Cửu Châu đại địa. Chìa khoá mất tích hơn vạn năm này đã chú định không dễ dàng tìm được... Nhưng suốt ba năm ròng rã..., Ngay cả một chút manh mối cũng không tìm ra, khó tránh khỏi khiến người ta chán nản ủ rũ, thậm chí khiến người ta trầm ngâm. Trong ba năm này, dưới sự dẫn dắt của Phong Ngâm chân nhân., Môn phái lớn lớn nhỏ nhỏ của Vạn Tiên minh cơ hồ tham dự vào việc tìm kiếm, tiêu hao nhân lực vật lực nhiều không đếm xuể, vền vẹn vài năm cái hộp ngọc sử dụng ngày không nút, phí bảo hộ cũng sắp thành con số trên trời. Nhưng công việc không thu hoạch được gì, chiếc chìa khoá kia vẫn không thấy tăm hơi., Hơn nữa càng tìm kiếm thì ngược lại càng khiến người ta tuyệt vọng, bởi vì trong suốt ba năm này, mọi người đã kiểm tra từng món tiên bảo khác, thậm chí Thịnh Kinh Tiên Môn thả bảo khổ ra, cất giấu mấy chục món tiên bảo - Vô luận có thể dùng hay không thể dùng — một loạt kiểm tra, cuối cùng lại không có chút manh mối nào.

Có câu chuyện cổ xưa truyền lưu đến từ Tây Di đại lục, nói một phát minh gia vì chọn lựa tài liệu thích hợp, làm được hơn ba ngàn lần thí nghiệm thất bại. Nhưng hẳn sẽ mỗi một lần

thất bại đều trở thành cơ sở thắng lợi, cuối cùng đạt được thành công. Nhưng trên thực tế ngũ ngôn cố sự cuối cùng cũng chỉ là chuyện xưa, đừng nói thất bại nhiều lần, ba trăm lần thậm chí ba mươi lần là đủ.

Không tin, nếu là ai đó và nữ nhân kia lúc đi lại trong phòng đột nhiên không được, một hai lần thì thôi, liên tục thất bại ba ngàn lần, người đoán xem đối phương có thể chờ người lần ba ngàn linh một trọng chấn hùng phong hay không?

Phong Ngâm chân nhân đối mặt khôn cảnh chính là như vậy, công việc ba năm có thể nói không có tiến triển chút nào, ngoại trừ phát quản tổ chức tổ chức càng ngày càng mập mạp, đối với tiền đồ hứa hẹn càng ngày càng tốt đẹp, cũng không có thực chất. Vì vậy mọi người không khỏi bắt đầu hoài nghi.

Vị chân nhân Chương môn kia của Linh Kiếm phái, thật sự đáng tin cậy sao? Hẳn mặc dù tu vi cá nhân không kém, hơn nữa cũng là Chương môn trong Ngũ Tuyệt môn nhân, nhưng Linh kiếm phái người thừa thốt, cũng không tầm thường cùng ngoại giới lui tới, được công nhận là một phái tương đối thấp so với phong bế của Ngũ Tuyệt. Môn phái như vậy, trình độ quản lý đương nhiên không có cách nào thể hiện, mà Phong Thính chân nhân với tư cách là Tịch phát, chủ tịch ba năm, công tác tiến triển gần như bằng không, tựa hồ cũng chứng minh điều này...

Phần áp lực này đối với người từng trải qua sóng to gió lớn mà nói cũng không tính là gì, nhưng cũng không thể thờ ơ được. Vì vậy vị Hóa Thần Chân Nhân này liền thường xuyên sử dụng Tinh Thần Đại Diễn Thuật, cưỡng ép tìm kiếm manh mối, với tiêu chuẩn của lão nếu suy diễn nghiêm túc, Tiên bảo bình thường căn bản không thể nào độn hình. Nhưng mà ba năm nay phong ngâm lại không thu hoạch được gì, ngay cả bản thân lão cũng có chút nhụt chí.

Một ngày này, hẳn lại lần nữa thôi diễn không công, dưới sự bất đắc dĩ liền gọi Vương Lục tới, muốn hẳn thuật lại kiến thức ngày đó, dù sao lúc trước người nói chuyện cùng Chung Thắng là Vương Lục cũng không phải là hẳn.

“Người nói chuyện hôm đó nghe một chút, xem có manh mối gì chưa phát hiện không.”

Vương Lục thờ dài nói: “Chương môn sư bá, vấn đề này ta đã trả lời không dưới mười lần rồi, đối thoại của ta và Chung Thắng Thắng Minh, người cũng có thể học thuộc, hà tất phải hỏi lại làm gì?”

Phong Ngâm nói: “Lần này ngươi đổi giọng nói xem, ta đến tìm linh cảm.”

Vương Lục bất đắc dĩ: “Chương môn à, người không được chính là không được, cho dù bạn giường có đổi ra bốn mươi tám loại tư thế, cũng không có khả năng làm cho thái giám hùng dũng nổi lên.”

Đối với đại nghịch bất đạo ngôn hành so với chương môn như thái giám, chương môn nhân thậm chí cũng không có lực nổi giận. Nghĩ lại Vương Lục nói cũng không phải không có lý, đoạn thời gian này, hẳn thật tâm suy nghĩ kiệt quệ, đem toàn bộ khả năng đều thôi diễn qua, thậm chí không tiếc chạy đến Hoang Man chi địa, vẫn không thu hoạch được gì, đây cũng không đơn thuần là vấn đề đơn thuần cần cù có thể giải quyết.

Trên thực tế, nếu chăm chỉ cố gắng giải quyết vấn đề này, ba năm qua có gì mà bị người ta chỉ trích?

Nghĩ tới đây, trong lòng Chương môn khẽ động, quyết định bí quá hoá liều một lần.

“Cái gì, chương môn sư huynh, huynh đùa đấy chứ? Huynh muốn tìm bát sư đệ?”

Trong nghị sự đường Linh Trì Phong, khi hội nghị trưởng lão sắp kết thúc theo thông lệ, nghe thấy yêu cầu của chương môn sư huynh, nhị trưởng lão Lưu Hiến kinh ngạc không thôi.

Mấy vị trưởng lão còn lại cũng trợn tròn mắt chờ đợi Chương môn sư huynh giải thích rõ ràng.

Phong Ngâm cũng lộ vẻ bất đắc dĩ: “Còn không phải về việc mộ quần tiên sao. Ta bên này bó tay toàn tập, chỉ có thể lo lắng để nhân sĩ chuyên nghiệp xuất mã.”

“Sư huynh, tuyệt đối không được” Tam trưởng lão Phương Hạc lớn tiếng cắt ngang: “Mặc dù chuyện mộ quần tiên có quan hệ trọng đại, nhưng dù sao di sản Địa Tiên cũng chỉ là vật ngoài thân mà thôi, mà hẳn... cái giá phải trả quá lớn, không thể bắt cần...”

Phong Ngâm cười khở: “Ngay cả người cũng nói ra câu này, đó chẳng qua chỉ là mê tín mà thôi.”

Phương Hạc thanh âm càng cao: “Su huynh, mặc dù không có lý luận đáng tin ủng hộ, nhưng sự thật thắng tất cả lý luận, cái này chung quy sẽ không sai...”

Nói xong, Phương Hạc lắc đầu, cảm giác vẻ mặt tàn khốc của mình, đối với Chương môn sư huynh không khỏi quá mức thất lễ, vội vàng xin lỗi, sau đó thấp giọng nói.

“Bản lĩnh tầm bảo của Bát sư đệ đích thật là ngạo thị thiên hạ, nhưng mỗi một lần hấn ra ngoài thám hiểm, sưu tập được bảo vật Thượng Cổ đồng thời cũng tất nhiên dẫn tới phiền toái cực lớn. Tám mươi năm trước tìm được Tiên bảo Hồng Hồ Lô lần kia., Nhưng cũng phóng thích ra dư nghiệt Ma tộc Kim Giác đại vương. Bảy mươi năm trước tìm kiếm triệu hoán thú kết quả chọc phải dị thú hải ngoại Tân, sáu mươi năm trước vô ý đánh nát cổ độc Tây Di, tạo thành một lần sinh hóa nguy. Năm mươi năm trước bốn mươi năm trước là...”

“Được rồi, được rồi, công tích vĩ đại của Bát sư đệ chúng ta đều biết.” Nhị trưởng lão Lưu Hiến Tại thấy bầu không khí trong nghị sự đường càng lúc càng âm trầm, vội vàng cắt ngang hồi ức của Tam trưởng lão.

Phong Ngâm khẽ thở dài, gật đầu nói: “Lão Tam, ta hiểu ý của người, cũng không có ý định để cho hấn ra tay, nhưng bốn sự tầm bảo tìm kiếm vật không cần lại đáng tiếc, không bằng trước tiên tìm hấn, hỏi ý kiến hấn một chút. Yên tâm, chỉ là hỏi kế, sẽ không thả hấn rời núi.”

Phương Hạc rõ ràng vẫn chưa yên tâm, nhưng chương môn sư huynh nói đến mức này, hấn cũng không tiện phản bác. Huống chi hấn cũng là ủy viên phát quản, áp lực mà sư huynh gánh chịu hấn rất rõ ràng.

Sau khi hội nghị kết thúc, Phong Ngâm chân nhân liền triệu hoán Bát sư đệ đến Tinh Thần Phong để hỏi đối sách. Không bao lâu sau, một vị trẻ tuổi mặc hoa phục hào hứng bưng bưng chạy vào.

“Sư huynh, nghe nói huynh đang tìm một kiện tiên bảo, vô luận như thế nào cũng tìm không thấy? Ha ha, huynh cứ yên

tâm, cứ yên tâm, chỉ cần đem đặc thù cơ bản của thứ này nói cho ta, trong vòng một tháng ta sẽ tìm ra cho huynh.”

Người trẻ tuổi kia vừa nói chuyện, vừa cời hồ lô rượu bên hông xuống, hít một hơi đến nửa hồ lô, trên mặt đã hiện ra màu đỏ, có vẻ cực kỳ hưng phấn.

“Su huynh cứ việc nói đi, ta muốn lên đường tuyệt không lè mè...”

Những năm gần đây Bát trưởng lão bởi vì ra ngoài tầm bảo, gây họa không ngừng, bị Thiên Kiếm đường hạ lệnh cấm tùy ý rời núi, nhưng là nghẹn ngạt hồng bét. Lúc này từ chỗ ngũ sư tử thăm dò đến cấm lệnh môn phái có thể có buông lỏng, lập tức hưng phấn không thôi.

Phong Ngâm chân nhân thấy cảnh này cũng cảm thấy đau đầu.

“Ai, chuyện mộ tiên quân tiên, chắc ngươi cũng biết.”

“A, lãng mộ quân tiên, hình như ta vẫn là ủy viên phát quản ủy? Chẳng qua đã tham dự hội nghị lần đầu, còn chưa chơi thoải mái đã bị sư huynh các ngươi lôi trở lại...”

Phong Ngâm cả giận nói: “Phí lời, bằng không chờ ngươi đi thăm dò tiên môn trong đêm, gây ra phiền toái lớn không thể thu thập sao?”

“Sẽ không bị phát hiện rồi.”

“Ngươi nghĩ người trong Thịnh kinh đều là trang trí à?” Phong Ngâm quát lớn vài câu, rồi quay lại đề tài: “Chìa khóa của quân tiên mộ đến nay đều không có manh mối, ta dùng Đại Diễn thuật tinh thần thôi diễn hơn trăm lần, hơn nữa tự mình du lịch các nơi trong cửu châu, từ đầu đến cuối không thể thu hoạch được gì. Dựa theo cách nói của Vương Lục, chiếc chìa khóa kia chắc chắn tồn tại, hơn nữa đẳng cấp tiên bảo... Nhưng ba năm tìm kiếm không có kết quả, có phải là hấn nói sai hay không?”

Đề cập chính sự, sắc mặt Bát trưởng lão lập tức nghiêm túc hấn lên: “Sư huynh, nói lại thì lúc đầu Vương Lục chuyển lời về ba đầu mối của Chung Thắng, hiện tại ta còn nhớ rất rõ ràng, đó là tìm kiếm manh mối quan trọng nhất của chìa khóa. Cho nên cho tới nay đều rất đặc biệt vì sao các ngươi không coi trọng cơ chứ?”

Phong Ngâm ngạc nhiên nói: “Sao lại không coi trọng? Thậm chí Vương Lục còn lấy Tâm Ma đại thê đảm bảo manh mối của hắn trước toàn thể phát quản, tuyệt đối không giấu giếm chỗ nào, ba năm qua cũng một mực lấy ba đầu mối kia làm chỉ dẫn, chưa từng bỏ qua a.”

Bát trưởng lão cười nói: “Vậy thì càng không đúng, sư huynh, người còn nhớ rõ manh mối thứ ba là gì không?”

Phong Ngâm nói: “Thứ ba, nếu như ở khu vực đã biết thực sự không tìm được manh mối, không ngại đem ánh mắt đặt xa hơn một chút. Thời gian một vạn sáu ngàn năm, đủ để phát sinh bất cứ biến hóa gì rồi.”

“Không sai, hiện tại cũng không hẳn là tìm không thấy đầu mối ở khu vực đã biết, vì sao các người từ đầu đến cuối không nhìn xa một chút?”

Phong Ngâm cười khổ: “Còn xa lắm sao được? Hai tháng trước ta vừa mới từ Bồng Lai tiên đảo về, còn đánh đảo chủ một trận, đoạt Thủy Nguyệt bảo châu của cô ta kiểm tra thực hư... Kết quả bị cô ta nguyên rửa suốt hai tháng.”

Bát trưởng lão hiếu kỳ nói: “Chính là đảo chủ Bồng Lai truyền tin xấu với sư huynh sao?”

Phong Ngâm cả giận nói: “Nghe cái rắc Vương Vũ còn không phải tên khốn kiếp kia nói hươu nói vượn còn dám can đảm quản ta niệm phong phí...”

Bát trưởng lão thấy sư huynh then quá hóa giận, vội vàng nói sang chuyện khác: “Cho nên nói các người mới kỳ quái, ngay cả hải ngoại tiên đảo đều chạy, vì sao không chạy xa một chút?”

Phong Ngâm tức giận nói: “Còn phải đi xa như thế nào? Chẳng lẽ chúng ta phải đi Tây Di Đại Lục sao?”

Nói đến đây, Phong Ngâm chợt khẽ giật mình.

Sau đó Bát trưởng lão liền gật đầu nói: “Đúng vậy, nếu ta là các người thì đã sớm đi Tây Di rồi.”

Phong Ngâm nghe vậy, cảm thấy trong lòng sáng tỏ thông suốt.

Con mẹ nó, quả nhiên là tư duy hẹp hòi, chỉ cho rằng bảo bối của đại lục Cửu Châu chỉ ở Cửu Châu tìm kiếm, lại không

nghĩ, một vạn năm qua đi, chuyện gì không thể phát sinh?
Huống chi mấy ngàn năm qua đại lục đồ vật này kết giao
thường xuyên... Trên núi không phải đang có một tên đầu bếp
tới từ Tây Di sao?

...

Phát quản lục tìm chìa khóa ba năm không tìm được ở Tây Di!

Có lẽ bởi vì trên thế giới này không có bức tường nào gió không lọt qua được, tâm nghĩ có lẽ bởi vì gần đây Linh Kiếm phái thường xuyên tìm kiếm thông tin về Tây Di Đại Lục, nhanh chóng lan truyền khắp nơi, thậm chí trên thế gian luôn luôn có cao nhân am hiểu tâm bảo, anh hùng của Thiên Kiếm đường và Bát trưởng lão... Tóm lại, tin tức về Tây Di Đại Lục đã trở thành đề tài nóng bỏng của tu tiên giới cửu châu.

Tây Di đại lục, tây chỉ phương tây. Sau khi vượt qua đại dương vô tận ở phía tây của đại lục Cửu Châu, ở nơi giao tiếp giữa biển trời chính là Tây Di đại lục. Càng không cần nhiều lời, các tu sĩ Cửu Châu lần đầu tiên đến Tây Di vẫn là mấy vạn năm trước. Lúc đó tu sĩ Cửu Châu mới vừa từ thời đại Hồng Hoang đi ra, khi đi xa đến Tây Di vốn tưởng rằng có thể tìm được thế ngoại đào nguyên nhân., Nhưng mà nhìn thấy một vùng đất hoang vu, không lông. Thiên địa linh khí loạn động, càng không có đại đạo pháp tắc của đại lục Cửu Châu, đối với tu sĩ quả thực là tuyệt địa, thất vọng xong liền rút về, ngoại trừ lưu lại một cái danh hào Tây Di cho mảnh đại lục kia, cũng không phát hiện thêm nhiều hơn.

Mấy vạn năm trôi qua, một chiếc thuyền hàng vượt xa đại lục Cửu Châu dựa sát bờ biển phía Tây, Cửu Châu mới kinh ngạc phát hiện, trong lúc bất tri bất giác Tây Di Đại Lục đã phát triển ra văn minh hùng hồn, theo kết giao giữa hai khối đại lục ngày càng mật thiết, càng ngày càng nhiều người Tây Di tiến vào Cửu Châu, mọi người dần dần nhận thức thêm về mảnh đất không lông kia.

Nhưng cho đến hôm nay, đại lục Tây Di vẫn là một nơi bí ẩn đối với phần lớn người Cửu Châu, ngoại trừ biết nơi đó có nhân chủng khác lạ, văn minh khác nhau, tình huống cụ thể vẫn là hoàn toàn không biết gì cả. Người Tây Di tiến vào Cửu Châu không đi bộ, nhưng phần lớn đều là dong binh lính đánh thuê, mà người Cửu Châu càng ít có nguyện ý rời đi cố hương, tiến vào Tây Di. Dù sao văn minh Tây Di mặc dù tốt, mặc dù tốt đẹp., Cuối cùng không thể phồn hoa như Cửu Châu. Mấy

ngàn năm trước từng có vài tu sĩ Cửu Châu nhiệt tâm giao lưu, từng có mấy thầy trò đi tới Tây Di đại lục, mang theo Kinh thư giáo lý lớn nhất của Tây Di đại lục mang về Cửu Châu, chẳng những tại Cửu Châu phát triển tổ tông, mà còn mang đến hạt giống văn minh chính thức Tây Di chân chính. Bọn họ trải qua ngàn khó vạn hiểm, sự tích tiềm kinh anh dũng được văn nhân đi tây hành sau viết thành sách, tên là 《 Tây Du Ký 》, sư đồ, mấy người sư đồ., Muốn có nhiều đại sư huynh là được người yêu thích nhất, vị tu sĩ họ Tôn kia tính cách như liệt hỏa, vừa thẳng vừa vang danh. Đáng tiếc tiếc vui chóng tàn, bọn họ mang kinh thư tới, cũng theo đó luyện tập, cuối cùng thành lập tông phái, đảm nhiệm chức vị đại sư huynh của đại trưởng lão tông phái tẩu hỏa nhập ma, bị tách nguyên thân ra., Tuy sau đó được sư phụ thi pháp cứu giúp, tính tình lại thay đổi hẳn, từ vừa không đúng đã trở nên não tàn vô sách, cả ngày chỉ nói những lời khiến người nghe kinh sợ, ví dụ như sau này Tín chủ mới biết văn minh Cửu Châu vốn là đến từ Tây Di... Có nhiều loại hình tượng, hình tượng đại giám, tâm lòng chiến đấu uy danh hiển hách lúc trước biến thành giống như thánh trạch. Đám thầy trò tốn bao công ngàn khổ cực thành lập tông phái trong lòng tông phái theo thời gian trôi qua trở nên vô danh tiểu tịch, một cơ hội văn minh trao đổi tốt mà gãy mất.

Tóm lại, hiện giờ hiểu biết của người Tần Châu đối với Tây Di vẫn có hạn, tiếp xúc nhiều lần chỉ giới hạn trong việc tiếp xúc mấy quốc gia bí mật với thương lượng của Cửu Châu. Mà quốc gia ở vùng Tây Di, thành bang nhiều lần mới có thể vượt qua chín châu., Đại bộ phận khu vực vẫn cực kỳ thần bí. Lần này phỏng đoán ra chìa khóa của quần tiên mộ khả năng lưu lạc ở phía Tây, như vậy trước khi điểm nhân mã đi tới Tây Di, Bạch Nhiên phải đi học tập, có chuẩn bị trước khởi họa, trong lúc nhất thời di tản về Tây Châu đại lục cực kỳ thịnh vượng, các thương nhân thường xuyên lui tới ở Đông Vật đại lục trong lòng bàn tay nóng bỏng.

Cỗ sóng nhiệt này kéo dài mấy tháng, cuối cùng phát quân chiếu cáo với danh nghĩa của phủ trưởng, chinh hợp một đội ngũ hơn mười người, mang theo một đám tùy tùng, phiên dịch chờ gần trăm người viễn chinh tây di, đi tìm chìa khóa của quần tiên mộ. Cùng lúc đó, các môn phái lớn nhỏ đều nghe tin mà động, nhao nhao tổ chức viễn chinh quân của mình, dù sao

điều quan trọng của bọn tiên mộ này, phát quản giải thưởng cực kỳ mê người.

Thậm chí ngay cả Vạn Tiên minh ngũ tuyệt, trong lòng mỗi người phái ra tư binh, đi trước một bước lấy chìa khóa, tranh thủ quyền nói chuyện lớn hơn trong phát quản lao.

Mà Linh Kiếm phái, nhiệm vụ tư binh này sẽ rơi xuống đầu Vương Lục.

Đương nhiên, nói chính xác thì nhiệm vụ này là do Vô Tướng Phong tự đề cử, cố gắng tranh thủ.

Lúc đầu, chương môn phong ngâm cũng không hy vọng Vương Lục tham dự vào cuộc viễn chinh Tây Di. Một trong ba năm này chính là thời điểm Vương Lục củng cố cơ sở, chuẩn bị cho kim đan, thứ hai là Tây Di đại lục tuyệt đối không phải đất lành đối với tu sĩ., Bởi vì thiên địa đại đạo cùng với pháp tắc khác nhau, tu sĩ bình thường căn bản ở Tây Di đại lục không phát huy được mấy phần bản lĩnh, tu vi không đủ vững chắc thậm chí có pháp lực sụp đổ nguy hiểm. Chỉ có tấn cấp kim đan, đem thiên địa đại đạo cứu châu ngưng kết trong ngọc phủ., Cho nên hẳn mới có thể duy trì thực lực ở những nơi khác nhau của pháp tắc chứ không hề giảm đi chút nào. Mà bất kể là quân đi xa do phát quản lý, hay là tư binh của các môn phái còn lại, trong đội ngũ đều là thuần một sắc kim đan trở lên, rất ít tu sĩ cấp Hư Đan., Lấy trụ cột tu hành củng cố của Vương Lục, cho dù chỉ có tu vi Hư Đan, tâm không đến mức sau khi tiến vào Tây Lạ đại lục liền tan vỡ, nhiều nhất là thực lực bị hạn chế, nhưng tại thời điểm tu vi của gã đột nhiên tăng mạnh, đột nhiên cải biến hoàn cảnh tu hành, tâm tuyệt không phải chuyện tốt.

Tuy nhiên, Vương Vũ lại đề xuất, chính là trước khi Vương Lục Kim Đan chưa thành, để cho y đi thêm kiến thức, mới có thể trợ giúp y tu hành thêm một bước. Nàng dù sao cũng là sư phụ của Vương Lục, có quyền uy nhất trên vấn đề tu hành của Vương Lục, Phong Ngân và nàng tranh chấp vài câu, thấy nàng đang nghiêm túc đề nghị chứ không phải mất đi tiết tấu theo thói quen, tâm sẽ không kiên trì nữa, đi theo nàng.

“Cho nên, đi xa Tây Di Đại Lục tìm kiếm chìa khoá mộ tiên, mở ra bảo khố Địa Tiên, đảm bảo trọng trách cho tiểu kim khố

Vô Tướng Phong ta giao cho ngươi!”

“Trọng điểm là câu cuối cùng đúng không... Yên tâm, việc này trong lòng ta đã có thành kế, mười phần chắc chín.”

Vương Vũ hết sức kinh ngạc: “Tự tin như vậy sao? Đây chính là một nơi thần bí ở Tây Di Đại Lục, lần này chương môn sư huynh dẫn đội, các môn phái hết sức ủng hộ, quần anh tụ tập, đều không cho là có quá nhiều năm chắc, ngươi từ đâu mà có lòng tin như vậy?”

Vương Lục cười nói: “Quần anh minh tập trung? Ta thấy là người ô hợp đúng không, phong ngâm sư bá là phát cử tịch này của Tịch Tâm đã là làm cho hồ đồ rồi. Hắn xây dựng đội ngũ tuy nhiều cường giả, nhưng không hề ăn ý với nhau, ngược lại đa số oán hận., Đến địa phương không quen thuộc ở Tây Di đại lục, không tàn sát lẫn nhau, ngáng chân lẫn nhau coi như tốt, trông cậy vào bọn hắn chân thành hợp tác căn bản không hiện thực, bản lãnh đội ngũ chỉ sợ triển khai không quá bốn năm phần. Khà khà khà., Ta nghe nói ngay cả Thiên Nguyệt Chân Quân cũng bị điểm vào trong đội ngũ, thật sự khiến người ta hoài nghi chương môn sư bá rốt cuộc có tìm chìa khoá thành ý hay không.” Đối với việc này, sư phụ mỉm cười không nói: “Vậy còn ngươi? Ngươi là một tu sĩ Hư Đan, chẳng lẽ có thể làm tốt hơn bọn họ sao? Cho dù huyện bọn họ có một phần bản lĩnh, tâm đã hơn xa ngươi rồi.”

“Chậc, Hư Đan thì đã sao? Ngươi làm sư phụ không tâm tài không có cảnh giới Kim Đan vậy sao? Hơn nữa còn là hai miếng, cộng thêm thanh bảo bối Thụy Trúc kiếm của ngươi lại thành một hán tử rồi.

“Này này, ta chính là đệ nhất Kim Đan cửu Châu, ngươi nói chuyện tôn trọng một chút.”

“Tóm lại, đây là đi tìm đồ, cũng không phải đi đánh trận, tu vi cao thấp là trọng yếu sao? Tìm đồ vật dùng chính là đầu óc lại không phải nắm đấm... Ta thấy đầu óc chương môn sư bá cũng không rõ lắm, thả một con đường tắt rất tốt không đi, lại muốn tìm một đám người ô hợp làm đồng đội, tìm một đám người không biết gì làm tùy tùng.”

“Nói như vậy, ngươi có đường tắt sao?”

“Đương nhiên, chờ tin tốt là được.”

Kết thúc cùng sự phụ nói chuyện, Vương Lục trực tiếp đi vào phòng ăn ngọn Phiêu Miểu.

Nếu nói đường tắt, không phải rõ ràng có một con đường tắt sao? Từ đây đi về tây, vấn đề lớn nhất chính là sinh vật không quen thuộc, cho nên trong đội ngũ phiêu dịch, tác dụng của dẫn đường kỳ thật còn nặng hơn những chân nhân cậy mạnh, Chân Quân. Mà muốn nói dẫn đường, nơi này có một người dẫn đường hiện nay a.

Qua những năm này kết giao, Vương Lục biết rõ vị Tây Di đầu bếp kia tuyệt đối không phải người bình thường. cử chỉ nói chuyện của nàng đều thể hiện ra đặc thù của đám người trên Tây Di đại lục, thỉnh thoảng hàn huyên đã sâu vào, càng có thể hiện ra nàng kiến thức rộng rãi., Bác Văn cường thức, người như vậy tại Tây Di tâm tất nhiên là xuất thân đế vương quý tộc, có thể so với cái gọi là chuyên nghiệp dẫn đường từ một số tiền lớn ở bờ tây bắc kiếm được ở Cửu Châu. Những kẻ dẫn đường kia chẳng qua là ở khu vực phía đông đại lục Tây Di sinh sống một đoạn thời gian, nhiều là xuất thân bình dân, dẫn đội đi du lịch miễn cưỡng hợp cách, muốn ở Tây Di đại lục tìm một kiện bảo bối mất đi vạn năm, quả thực là ý nghĩ hảo huyền.

Vào Đình Thực đường, Vương Lục Tâm không chút vội vàng mở miệng, gọi mấy món ăn, gió cuốn tàn vân, làm cho đầu bếp vui vẻ ra mặt rồi mới đi vào vấn đề chính.

“A miêu A Trác, ngươi có nghe nói qua không, ở Tây Di các ngươi có bảo bối gì có thể khai thiên tích địa?”

A Phàm chớp đôi mắt xanh biếc, mỉm cười nói: “Đương nhiên là có, có nhiều mà, chỉ ta biết, truyền thuyết về các quốc gia ở Tây Di đại lục không dưới ngàn loài, trong đó có thực vật ủng hộ cũng có gần trăm...”

Wương Lục nói: “Cần phải có một điểm phổ thông, loại tiêu chuẩn thật sự có thể khai thiên tích địa kia, theo tiêu chuẩn bên này, sao tâm cần phải có cấp bậc Tiên bảo.”

Lúc này A Phàm mới kinh ngạc nói: “Yêu cầu cao như vậy! Yêu cầu Khai Thiên Tích Địa, còn cần tiên bảo... Vậy cũng

chỉ có một kiện thôi, theo ta được biết, chỉ có kiếm Sáng Thế của Hoàng Kim Vương mới là kiếm khai thiên tích địa hàng thật giá thật, người muốn tìm nó?!”

“Đúng vậy, trên thực tế nếu có khả năng, ta hi vọng A Loan có thể đi cùng ta.

Đối với lời mời của Vương Lục, A Yêm lộ ra vẻ hơi kinh ngạc: “Người muốn ta đi cùng sao? Sợ rằng không được nha.”

Vương Lục cười nói: “Yên tâm đi, công khai du lịch, dự định không giới hạn, bao ăn bao ở bao bao cho người thoải mái!”

Vừa dứt lời, thần sắc A Yêm liền nghiêm lại: “Xin lỗi, vậy càng không được.”

“?” Vương Lục tò mò nhìn A Khải.

A Trác nghiêm mặt nói: “Ta phản đối công khai dùng riêng.”

“...”

Đối mặt với thần sắc vô hạn chính nghĩa của A miêu, Vương Lục sững sốt tròn vẹn một khắc đồng hồ không biết nên nói cái gì cho phải.

“Người, người nói phản đối khoản công khai...”

A Dung gật đầu nói: “Tiểu đến một phòng, lớn thì một nước, làm việc đều theo quy củ, về phần chi tiêu công khai, một phân một hào đều nên cẩn thận, càng quyết không thể tùy ý dùng để lãng phí. Đây là nguyên tắc diển sự của ta.”

Vương Lục hỏi: “Lời này lại nói rất chính nghĩa như thế... Mấy năm nay, chẳng lẽ người ở núi Phiêu Miểu không tiếp nhận tiệc rượu của môn phái sao?”

Giọng A Oa càng nhạt hơn: “Chưa từng có, cho nên việc này không cần nói nữa. Đường ăn đã đóng cửa, xin người ngày khác lại đến đi.” Nói xong lời cuối cùng, âm thanh lạnh như băng, đã có ý đuổi khách.

Chờ đến khi từ thực đường Phiêu Miểu lặn ra, Vương Lục mới thăm mắng mình hồ đồ.

Chỉ có thủ nghệ A phiệt thôi, đầu óc ai mà trưởng lão nhà người ta cứ vậy mà đơn giản ăn uống ở ngọn núi Phiêu Miểu

kia chứ? Cho dù công khoản là nhà công có thể không yêu thương, nhưng ruột dạ dày luôn là của chính mình chứ?

Ai, khó trách A Phủ tức giận, bất quá nói cho cùng, này thật sự là một đầu bếp thoát ly sự hứng thú cấp thấp.

Bất quá, càng như thế, trái lại ta càng hợp ý người. Chắc chắn, là một đầu bếp thích hợp để cứu vớt thế giới, trọng trách như người sao có thể thiếu được?!

...

“Vị đầu bếp này, ta thấy đầu người cổ to, đúng là nhân tuyển cao cấp của tầm bảo từ Tây Hành. Phần thực đơn khách quý này ta giao cho người, trọng trách hộ tống ta tiến về Tây Di đại lục tìm kiếm chìa khóa rơi xuống người người.”

“Cút.”

Có thể làm cho một tên đầu bếp Phiêu Phong luôn khiêm tốn lễ độ nói ra thẳng thắn như vậy, cũng coi như là một loại bản sự. Hai ngày này ngẫu nhiên đi ngang qua Phiêu Miểu Phong, các tu sĩ thường xuyên nhìn thấy nhất chính là Vương Lục với vẻ mặt dạt dào hứng thú đi ăn cơm, một lát sau lại thất tha thất thểu mà về. Mấy ngày nay đã trở thành trò cười nói.

Danh khí Vương Lục trên Linh Kiếm sơn có chút vang dội, nhập môn bất quá mười ba năm, đã có tu vi Hư Đan trung phẩm, năng lực thực chiến càng có cấp bậc Kim Đan, xa xa vượt lên trên tu sĩ cùng thế hệ, ngay cả rất nhiều tiên bối tu tiên hai ba mươi, ba mươi năm sau đều phải trở mặt ra. Càng làm cho người ta kinh ngạc là năng lực xử lý thực vụ của gã, tự xuất đạo bắt đầu., Xuống núi thành lập trí giáo, chống lại đoàn đội giao lưu của Vạn Pháp Tiên Môn, lật đổ phân đà của Vân Đài Sơn Ngự Thú Tông, khai phát Thái Cổ Kiếm Trùng... Bất kỳ một hạng nào cũng đủ để cho hắn dương danh lập vạn. Hôm nay đừng nói trên Linh Kiếm Sơn, toàn bộ tu tiên giới Cửu Châu, Vương Lục cũng là nhân vật nổi danh.

Nhưng mà nhân vật nổi danh này dường như không gì không làm được tại thực đường núi Phiêu Miểu đã liên tục mấy lần trở về, lập tức khiến cho mọi người cực kỳ tò mò. Đáng tiếc chính là mỗi lần Vương Lục và A Phủ đối thoại với nhau đều là bí mật bất minh nhân., Mọi người ở ngoài tò mò, cũng chỉ có thể suy nghĩ lung tung, tí như Vương Lục cùng A Dung kỳ thật đã sớm tư thông ngân khúc. Mười năm trước Vương Lục đã sớm nhìn A Hàm một cái đầy ái mộ., Mấy năm qua không ngừng theo đuổi rốt cuộc cũng đã động tâm tính phương phương phương —— bằng không không có cách nào giải thích vì sao hắn thường xuyên phải đến ngọn núi mờ mịt ăn cơm —— mà hiện tại lại bởi vì tình cảm không cùng nhau

chia tay, mấy lần liền đàm phán vấn đề nhao nhao Xat o, lại không thể đàm phán xong. Vương lục xuất thân bản a áp ý đồ lấy yên ăn hối lộ, dẫn tới A Thù cực kỳ phẫn nộ, sự tình bởi vậy mà lâm vào cục diện bế tắc...

Những lời đồ đều vui vẻ lan truyền trên Linh Kiếm Sơn, cho dù thanh danh của Vương Lục cũng không việc gì, nhưng thời gian dài có không ít người đối với việc này tin tưởng lại. Cũng không phải là nhân phẩm thực không tin nổi bất quá Vương Lục, mà thật sự là... Nghe nói loại lời đồ này ban đầu đầu, đúng là loại truyền thừa của Vô tướng Phong không thể nghi ngờ nổi rất nhiều.

Mà mấy ngày nay Vương Lục bị A Hoài nhốt đến thất khiếu bốc khói, cũng lười so đo hành vi ác liệt của một nhân sĩ nhằm chán mượn cơ hội gây thương tổn chính mình. Vấn đề A Yêm chưa giải quyết xong, hẳn thật sự không có hứng thú suy nghĩ cái khác.

Trong khoảng thời gian này, hẳn đã dùng các loại phương pháp thăm dò, A Loan tựa hồ thật sự vô ý đi về phía tây, đừng nói là đi về phía tây, nàng thậm chí không muốn rời khỏi Linh Kiếm sơn, nói như thế nào cũng không thông.

Nhưng chuyện này lại rất kỳ lạ, theo như vương lục, A Yêm và lão bản nương có thể hoàn toàn khác nhau. Nàng hoàn toàn không phải loại tử trạch đóng cửa không ra, tuy thường ngày ở trạng thái ngọn núi mờ mịt sống điềm đạm tự nhiên, nhưng thỉnh thoảng nói chuyện phiếm thì khó nén hào khí hiem thấy trong ngực của cô gái kia.

Nhân vật như vậy, nếu để bên ngoài ít nhất cũng là hào kiệt một phương, thì làm sao an tâm làm đầu bếp ở nhà ăn đây: Mấu chốt là làm có chút không chuyên nghiệp?

“A Trác, đến cùng ngươi có gì khó xử, đừng ngại nói rõ với ta, hai chúng ta đều là bằng hữu rượu thịt nhiều năm như vậy, chẳng lẽ ta sẽ không giúp ngươi?”

Đối với điều này, A Lật chỉ lạnh nhạt cười nói: “Ý tốt tâm lành, nhưng nếu thật sự có chỗ khó xử, trước khi ngươi lên núi, chẳng lẽ ta sẽ không nhờ các trưởng lão khác xuất thủ tương trợ? Việc này không nên nói nữa.”

Vương Lục cũng không còn cách nào khác, đành phải đập bình nát nói: “Chẳng lẽ người bị lão bắt tử Chưởng môn kia cưỡng ép chiếm thân thể? Yên tâm đi báo thù cho người nước trà của hã...”

“Cút.”

Không biết đã lã bao nhiêu lần rồi, may mà mỗi lần lã xong, ngày thứ hai đợi Thực Đường Phiêu Miểu liên tục buôn bán, hã vẫn có thể tiến vào. Nhưng vấn đề thủy chung không giải quyết được, cũng khó tránh khỏi làm cho người ta buồn bực. Vương Lục Tư trước sau suy nghĩ, đành phải dùng sát chiêu.

“Sư phụ, A miêu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Cái gọi là sát chiêu, tự nhiên là nhân sĩ biết giúp đỡ biết rõ tình hình. Cái gọi là biết người biết mình trăm trận trăm thắng, A Hồ quyến luyến ngọn núi mờ mịt như thế, nguyên nhân sẽ luôn là vì nàng. Mà lúc nàng chưa rõ nguyên nhân, Vương Lục thật sự có rất nhiều thủ đoạn không thể tùy tiện vận dụng. Dù sao A Phàm cũng coi như là nửa sư nửa hữu của hã., Trong Vô Tướng kiếm pháp của hã có vài phần bóng dáng kiếm thuật của A Hàm. Cho nên khi tình huống chưa rõ, khó tránh khỏi bó tay bó chân. Mà muốn tìm hiểu tình huống, lựa chọn đầu tiên đương nhiên là hỏi bản nhân, đáng tiếc Vương Lục mấy phen thăm dò A Uế lại đều không đáp lại, mà các trưởng lão khác dù sao cũng không quen thuộc như sư phụ nhà mình.

“Chậc, cuối cùng cũng biết muốn cầu người, không ra sức cậy mạnh được à?”

Có thể nói sư phụ đã chờ ở Vô Tướng Phong từ lâu.

“Thật ra vấn đề của A Trác rất đơn giản, không phải cô ấy không muốn đi, mà là không đi được.”

“Đi không được sao?” Vương Lục thất kinh, trực tiếp từ trên ghế nhảy dựng lên: “Quả nhiên là lão tạp mao của chưởng môn kia chiếm mất thân thể của ả ta, sau đó dùng con ả làm con tin sao?”

Vương Vũ sừng sốt, liên tiếp khen ngợi: “Hào ý hay ngày mai ta sẽ rải truyền ra lời đồn này. Nếu lão tạp mao này không tăng cung phụng cho ta thì ta không cần phải làm sáng tỏ nữa.”

“... Su phụ, không tìm đường chết thì sẽ không chết, vì sao người lại không rõ.”

Nhưng thấy su phụ đáp lại như vậy, Vương Lục cũng biết suy đoán của mình chỉ còn kém mười vạn tám ngàn dặm nữa thôi. “Rốt cuộc sao lại thế này?”

“Việc này nói ra thì rất dài dòng, nhưng sao phải nói vậy?” Vương Vũ gõ ngón tay lên mặt bàn, lòng bôn ba một phen, mở miệng hỏi: “Người và a uyên quen biết nhau hơn mười năm, nên hiểu biết nhất định với cô ta. Theo ý người, tính cách cô ấy thế nào?”

Vương Lục suy nghĩ một chút: “Đại thể mà nói, là người chính trực, chính trực, khiêm tốn lễ độ, người có trách nhiệm rất mạnh, nhìn ra được có chút tranh giành hiếu thắng, chỉ là bởi vì nguyên nhân gì mà thu liễm không ít., Trong lúc nàng nói, mặc dù không khí phách lộ ra ngoài, nhưng đối với sự lạnh nhạt thông dong cùng với sự quen thuộc của rất nhiều người, rõ ràng là người ngồi trên cao mới có phản ứng, làm cho người ta cảm giác giống như là lãnh chúa quý tộc hoặc là vua của một nước... Thật sự rất khó tưởng tượng, nàng đến đây kiêm chức đầu bếp là có dụng ý gì.”

“Ừm, phỏng đoán cơ bản đều không sai, nàng thật sự xuất thân Vương Giả... Đương nhiên, hiện tại chỉ có thể coi là vua của một nước.”

Vương Lục giật mình: “Bởi vì nàng cho quốc dân của mình nấu cơm sao?”

Vương Vũ lạnh lùng nhìn đồ đệ: “Người có thể thử nói với nàng ta như vậy.”

“Không tìm đường chết thì ta vẫn hiểu đạo lý sẽ không chết, ngài cứ tiếp tục đi.”

“Quốc gia của nàng chia năm xẻ bảy, mất trong tay mọi người, trong đó có quá nhiều nguyên nhân, nhưng tính tình của bản thân nàng cũng chiếm một phần lớn, phương diện này chắc người đã muốn có được, ta không cần nói nữa.”

Vương Lục gật gật đầu, rất rõ ràng với tính cách làm việc của A Hoài kia đặc biệt nghiêm túc, kỳ thật cũng không thích hợp

làm một tay, nhất là một quốc gia một tay... Hưng quốc cũng tiêu diệt vương quốc cũng không có gì hiếm lạ.

“Nhưng chính bởi vì tính cách này của nàng, sau khi mất nước sẽ không cam lòng. Một lòng đem khổ nạn của chúng sinh đổ tội cho mình, hối hận khó chịu. Trong đó lại có không ít chuyện xưa, nhưng tóm lại, vào lúc nàng mờ mịt, nghe được một tin đồn. Ở Đông Phương Đại Lục xa xôi, có một phương pháp chiến tranh thần kỳ tất thắng.”

Phương pháp chiến tranh tất thắng? Vương Lục nhíu mày, tiếp lời nói: “Khai khẩn sao?”

“... Người lại đòi ý, ta sẽ không nói nữa. Nghe kỹ, người và ta đều là nhân sĩ Cửu Châu, tự nhiên khinh thường phương pháp chiến tranh tất thắng, nhưng đối với A Mâm lúc ấy lại là hy vọng duy nhất trong bóng đêm. Cho nên nàng hao tâm tốn sức muôn vàn đau khổ đi tới phương đông, chỉ vì tìm kiếm phương pháp chiến tranh tất thắng, mà trong thời gian này, nàng gặp được sư huynh Thiên Kiếm Đường, dưới cơ duyên xảo hợp, liền ở lại trên núi.”

“Chờ một chút, tin tức thiếu sót trong đó quá nhiều. Nàng mê mang đầu óc không rõ, tìm cái gì mà khai khẩn pháp môn này thì không nói, gặp trưởng lão Thiên Kiếm Đường bị đày ở trên núi thì nói như thế nào? Chẳng lẽ trưởng lão lừa gạt nàng, chỉ cần làm một trăm đầu bếp đủ để thưởng cho nàng phương pháp chiến tranh tất thắng, trong lúc đó lại chậm rãi khuyên bảo nàng buông xuống, tiến về một cuộc sống mới? Nàng tuy tính tình thẳng thắn, cũng không phải ngu ngốc.”

Nói đến đây, thần sắc Vương Vũ cũng hơi âm đạm: “Đâu có đơn giản như vậy, khi các sư huynh gặp nàng, nàng đã dầu hết đèn tắt, chống đỡ cho nàng hoàn toàn dựa vào một cỗ chấp niệm. Nàng vân du ở Cửu Châu nhiều năm, đâu còn không biết phương pháp tất thắng trong chiến tranh là hoàn toàn là hư ảo? Nhưng Cỗ chấp niệm này vừa mất đi thì nàng đã có thể chống đỡ., Cả người cũng sẽ tiêu vong theo. Khi sư huynh thấy nàng, cảm khái cả đời gặp phải, liền mang nàng về núi, dùng lực lượng địa mạch của Linh kiếm sơn trợ giúp nàng ngưng tụ hồn phách, duy trì sinh cơ. Chẳng qua... đây cũng chỉ là phương pháp trị ngọn không trị được gốc, một khi nàng rời khỏi Linh kiếm sơn, lập tức sẽ tan thành mây khói.”

Vương Lục kinh ngạc không thôi: “Đây là thứ gì mà còn có thể theo tâm ý biến hóa mà tụ tập, một khi rời núi liền tan thành mây khói?”

Vương Vũ lạnh lùng nói: “Còn có thể là gì nữa, Vong Linh à.”

“Thi Linh?” Cho dù dựa theo lý tính xem xét, căn cứ mạnh mẽ mỗi thám thính lúc trước, đáp án này quả thực thuận lý thành chương. Nhưng nhớ tới âm dung nụ cười ngày thường A Yểm... Đợi từ này có chút không đúng, nhưng nói chung, Vương Lục thật sự khó có thể tưởng tượng vị thiếu nữ anh khí bừng bừng kia, không ngờ lại là người chết.

“Đương nhiên không phải là du hồn dã quỷ bình thường, người từng thấy vong linh giống như chân nhân không? Có nhịp tim, có nhiệt độ cơ thể, có hình bóng, tư duy thanh tịnh... Cô ấy là anh linh mà.” Vương Vũ thở dài nói: “Khi còn sống lập công huân tuyệt thế, được vạn người kính ngưỡng tể bái, đời này vừa thẳng thì không dứt, tính tình quang minh chính đại., Lại có chấp niệm, sau khi chết có thể trở thành anh linh. Đương nhiên, anh linh tầm thường tuyệt không có trình độ của nàng, thế nào cũng phải là hồn phách trong vất không nhiễm, được chúng sinh nguyện lực cực mạnh, lại cùng bản thân hợp nhất, đồng thời nguyên thần vô cùng cường đại, lại thêm điều kiện đặc thù, mới có thể ngưng kết thành anh linh như vậy.”

Vương Lục gật gật đầu: “Tu sĩ đến Hợp Thể cảnh giới, ba người tinh khí thần hợp nhất, nguyên thần và thân thể chuyên hóa lẫn nhau, không sai biệt lắm chính là đạo lý này. Nói cách khác A Thù khi còn sống là cao thủ Hợp Thể kỳ?”

Nói tới đây, Vương Lục vô cùng kính nể.

“Nàng khi còn sống ở đại lục Tây Di, pháp tắc bất đồng, không thể đơn giản đối đơn giản như vậy, nhưng đại thể hẳn không kém bao nhiêu.” Vương Vũ nói: “Nhưng nàng khi còn sống thấy quốc gia tan nát, sinh linh đồ thán, nguyên thần chấn động kỳ thật vô lực chuyên hóa anh linh, là thỏa mãn một điều kiện đặc thù, mới có thể chết mà phục sinh. Nói một cách đơn giản, chính là cùng loại với tâm ma đại thể, nàng thế phải hoàn thành một chuyện, trước đó sẽ không hồn phi phách tán.”

Nghe đến đó, Vương Lục đã hiểu rõ chân tướng: “Chính là tìm được phương pháp chiến tranh tất thắng, hơn nữa còn khôi phục tổ quốc. Nhưng khi Cửu Châu hành tẩu, hẳn dần dần cảm thấy phương pháp chiến tranh chắc chắn sẽ thắng, vì vậy Tâm Ma đại thê buông lỏng, thân thể anh linh cũng khó mà ngưng tụ, sau đó gặp lại trưởng lão sư môn, dùng lục lực phối hợp pháp thuật đặc thù củng cố thể phách cho nó. Nhưng trong đó không thể rời núi, đúng không?”

Vương Vũ nói: “Ngoài ra, trưởng lão giúp nàng một đại ân, nàng mang lòng cảm ơn, liền lưu lại trên núi.”

“Giúp người một đại ân?”

Vương Vũ tràn đầy vẻ thương hại nói: “Thật ra chỉ là mời nàng ăn một bữa tiệc lớn, kết quả khiến nàng cảm động đến hồng mắt rồi. Nàng lấy thân phận anh linh một mình đến Cửu Châu, lẻ loi hiu quạnh, đi lại nhiều năm thậm chí không đủ no. Đó là lần đầu tiên nàng chân chính thưởng thức mỹ thực Cửu Châu, trong lúc kinh hỉ, thiếu chút nữa thì hồn vía lên mây. Sau đó nàng cho rằng mình đã nhận ân huệ lớn lao., Sau đó nàng liền quyết định ít nhất phải báo ân cho chết —— ân oán của nàng rõ ràng. Đáng tiếc ở lại trong núi, chuyện nàng có thể làm cũng không nhiều, trái lại còn khó nhin, ăn không ít lương thực dự trữ của Linh Kiếm Sơn. Sau này nàng tự thấy xấu hổ, liền chủ động xin đi nhận chức vị đầu bếp của ngọn Phiêu Miểu., Nói là nói gì cũng không thể vô duyên vô cớ nhận ân huệ của người khác, đồng thời cũng phải tự tay nấu món ngon như vậy mới có giá trị, kết quả... Người cũng thấy rồi đấy, với thể chất đặc thù của nàng, đời này đại khái không thể báo ân được rồi.”

“Tóm lại, chuyện xưa của A Hoài không sai biệt lắm chính là mấy cái này. Nếu người có thể từ trong đó tìm được manh mối giải phóng nàng ra ngoài, coi như là công đức vô lượng.” Nói tới đây, Vương Vũ cười nghiêng ngả nói: “Thế nào, tự tin giải quyết xong chứ?”

Vương Lục hừ một tiếng: “Nghe câu chuyện như vậy, ta còn có thể có đáp án khác sao?”

Mùa thu năm chín Châu sáu năm, Vương Lục ở Vô Tướng Phong lặng lẽ hạ một cái thệ nguyện, quyết tâm chấp hành một

kế hoạch vĩ đại.
cứu vớt nhà bếp A Trác.

...

A Phàm muội muội đừng sợ, chuyên gia mạo hiểm tới cứu nàng.

Sau khi nghe được chuyện xưa ở chỗ sư phụ, Vương Lục liền hạ quyết tâm.

Đương nhiên, việc này chỉ có quyết tâm là vô dụng, chuyện A Loan tao ngộ ở cao tầng Linh Kiếm Sơn cũng không phải là bí mật gì, cùng thế hệ với Vương Vũ các trưởng lão cơ bản đều biết được nội tình, người có đồng tình với nàng cũng không ít, nhưng lại không ai có thể chân chính giải quyết vấn đề khó khăn này. Trong đó, bao gồm cả Chưởng môn chân nhân phong ngâm thần công cái thế, bao gồm cả Vương Lục sư phụ, trên tất cả các phương diện đều là người áp đảo đồ đệ Vương Vũ.

Mặc dù sư phụ không nói rõ, nhưng với sự hiểu biết của Vương Lục, nếu bà ta thật sự có biện pháp, nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn —— cho dù là vợ vét giá trên trời cũng được, dù sao cũng không đến mức hoàn toàn thờ ơ. Mà sư phụ đã không ra tay, vậy cũng có nghĩa là bà ấy cảm thấy bất lực. Đồng dạng, Chưởng môn chân nhân và các trưởng lão khác càng không cần phải nói.

Nhiều người có năng lực như vậy còn không đối phó nổi, Vương Lục dựa vào cái gì là có thể xử lý được?

Trên lý luận, đây cũng là nan đề gần như không thể phá giải, vấn đề A Mâu vấn đề ở tầng điện anh linh, ít nhất tương đương với vấn đề cấp Hóa Thần, với cảnh giới Hư Đan của Vương Lục khu, căn bản kém xa vạn dặm. Về kỹ thuật hoàn toàn không có không gian để làm việc., Việc này cũng không phải hoàn toàn không có hi vọng, mặc dù có chút ý nghĩ hảo huyền, nhưng Vương Lục sau khi nghe xong thân thể A Uyển, trong đầu liền hiện lên một đạo linh quang, tuy rằng mỏng manh, nhưng chiếu sáng hắc ám.

Wang Lục cũng không phải là kẻ tự tin mù quáng, lập chí quy lập chí, linh cảm trở về linh cảm, thao tác thực tế, lại phải cẩn thận cẩn thận. Tình huống của A Hoài dù sao cũng không phải bình thường, hiện giờ có thể nói tính mạng của nàng ký thác ở

trên ngọn núi này, ở vào trạng thái cân bằng vi diệu. Nếu là Vương Lục lỗ mãng làm việc, tùy ý dẫn A Việt xuống núi, một khi nàng hồn phi phách tán, vậy thì bách tử khôn chuộc tội.

Cho nên trước khi chân chính động thủ, Vương Lục nghiêm túc đem điều kiện đã biết một lần suy tính kỹ càng, sau đó ở trong phòng ngủ cẩn thận suy diễn, trọn vẹn ba ngày chưa từng ra khỏi cửa.

Ba ngày sau, Vương Lục đốt sạch một đồng bản vẽ lớn, vẽ mặt tươi cười đẩy cửa ra, đã tính toán trước được rồi.

“A Trác, ta lại tới.”

Mang theo dễ dàng nói chuyện, Vương Lục lại một lần nữa đẩy cửa tiệm ăn uông của ngọn Phiêu Miêu ra. Mà nhìn thấy khuôn mặt Vương Lục tràn đầy nụ cười thành khẩn kia, cho dù là A Quật nhìn thấy sóng gió cũng cảm thấy có chút vô lực đứng lên.

“Người... Lại tới nữa?”

Đối với người trẻ tuổi lời nói cử chỉ thường xuyên xuất ra nhân ý này, trong lòng A Loan có chút phức tạp, một phương đối mặt Vương Lục tử triền sệt đánh nàng có chút phiền phức không chịu nổi, nhưng hơn mười năm ở chung, nàng làm sao nhìn không ra Vương Lục thật ra là có tâm tương trợ? Tuy phương thức này làm người khó có thể tiếp nhận, nhưng... Nói vậy ít thời gian nữa hẳn cũng chán ghét buông tha, đến lúc đó chính mình lại có thể khôi phục thanh tịnh.

“Hừ hừ, lần này ta mang theo tín niệm tất thắng mà đến.”

Nghe nói như thế, A Phủ không khỏi đau đầu. Tín niệm tất thắng? Chỉ sợ là tiết tháo phải bỏ đi... Tên tiểu tử Vương Lục này, từ bản tính mà nói hoàn toàn chính xác không xấu, nhưng hẳn suy nghĩ quá nhiều, quả thực khiến người ta liên tiếp không xong. Mấy lần trước bị quán chặt đã khiến cho thể xác và tinh thần người ta mệt mỏi, lần này cái gọi là tín niệm tất thắng, là ý tưởng xấu gì đây?

Trong lúc nhất thời, A Phủ thậm chí bưng tỉnh trở lại thật lâu trước kia, trên Kiếm Khâu thể lương kia, đối mặt với tình cảnh bị mọi người xa lánh, nàng cũng giống trước mắt là vô lực.

Nhưng mà sau một lát, A Lư lại kinh ngạc phát hiện, lần này Vương Lục không giống người thường, thần sắc không còn ngả ngớn mấy lần như trước nữa, mà là vô cùng nghiêm túc.

“A Trác, lần này ta mang theo tín niệm tất thắng xông tới.”

Lời nói tương tự, trọng tâm ngữ khí lại rơi vào trên hai chữ tất thắng. A Loan nghe vậy cả kinh: “Người biết rồi?”

“Biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng, nên biết thì đương nhiên phải biết.”

Đối với việc này, A Oa có chút bất ngờ. Dù sao thân thể anh linh của nàng không phải là cấm kỵ, cũng không phải là chuyện tiện thể tùy ý tuyên dương... Nhưng nếu là lời nói của Vương Lục...

“Nếu đã biết, vậy xin mời trở về.”

Vương Lục lại lặp lại lần nữa nói: “Ta mang theo tín niệm tất thắng mà đến.”

“Người...” Rốt cuộc A Diên cũng hiểu được Vương Lục muốn nói gì, vì thế im lặng không nói, chờ đợi câu tiếp theo của hắn. Bởi vì Vương Lục cũng không giống là đang nói đùa, hơn nữa, nếu là hắn đem chuyện này nói giỡn, A Yểm sẽ phi thường thất vọng với hắn.

“Ta có cách tất thắng trong chiến tranh.”

“Ha ha.” A Phủ không tự chủ mà thở ra một hơi, không biết nên cười như thế nào. Nàng đến Cửu Châu đại lục nhiều năm như vậy, hầu như tất cả mọi người đều nói hoàn toàn tương phản: Trên thế gian này cũng không có phương pháp chiến tranh tất thắng, ngược lại ít có cách tuyên bố giống như Vương Lục. Đương nhiên, nếu tương tự thì nghe qua vài lần, không khỏi là một tên lừa đảo dụng tâm kín đáo.

A Trác cũng không cảm thấy vương lục là muốn mưu đồ điều gì, dù sao mình đã sớm không phải là vua của thiên quân vạn mã dưới trướng. Với tình huống hiện tại của Vương Lục, trên người mình cũng không có gì để mưu. Hắn nói như vậy, là muốn an ủi mình một chút sao?

Ha ha, đáng tiếc mình không thích người khác đồng tình hay thương hại, bởi vì hoàn toàn không cần thiết.

“Không, ta không phải đang chơi trò chơi Tri Tâm tử tử, phương pháp chiến tranh tất thắng, ta thật sự có.” Vương Lục lại lặp lại quan điểm của mình lần nữa, sau đó mỉm cười nhìn A Diên thần tình càng thêm nghiêm túc.

“Trước khi ngươi mở miệng chất vấn, ta tới hỏi ngươi một vấn đề. Theo ngươi, phương pháp chiến tranh tất thắng sẽ là cái gì?”

A Dung nghe vậy sững sờ, suy nghĩ chốc lát rồi nói: “Lúc ban đầu ta từng cho rằng sẽ là một quyển sách, ghi chép binh pháp vô thượng huyền diệu, cùng với những pháp thuật thần kỳ phương đông khác., Ta nghe nói Đông Phương Nhân cực kỳ thiện chiến, tại quốc gia của ta, đánh cược đại chiến dịch vận nước, ở phương đông có lẽ chỉ là chiến đấu trong sơn trại... Nhưng thực tế đi tới liền phát hiện đó thực sự là nói quá nhiều. Binh pháp của Cửu Châu đại lục đích xác có chỗ độc đáo, nhưng muốn nói chiến tranh tất thắng...”

Vương Lục cười nói: “Không sai, nào ghi chép phương pháp chiến tranh tất thắng trong sách? Nếu một quyển sách mà nhìn thấy cả hai bên, vậy chẳng phải là vô cùng trái ngược sao?”

A Dung gật gật đầu: “Đúng vậy, ở Cửu Châu ta đã chứng kiến rất nhiều trận chiến, có phát sinh giữa người Cửu Châu và Tây Di, cũng có đặc sắc, có người vụng về..., Nhưng bất luận nhìn như thế nào, phương pháp tất thắng chiến tranh đều cách nhau rất xa. Cũng là bắt đầu từ lúc đó, trong lòng ta có nghi hoặc.” Nói xong, nàng còn chủ động hỏi Vương Lục: “Ngươi xem, nếu thật sự có phương pháp chiến tranh tất thắng., Cửu Châu đại lục sẽ như thế nào đây? Lúc trước ta cũng từng nghĩ qua, nếu như thật sự có phương pháp như vậy, Cửu Châu đại lục hẳn là có một đế quốc vô cùng cường thịnh, đế vương có thể chinh phục thiện chiến, chinh phục tứ phương. Quốc gia như vậy, ta ở Cửu Châu cũng từng thấy qua mấy người, nhưng... hiển nhiên bọn họ cũng không có phương pháp chiến tranh tất thắng.”

“Bọn họ đương nhiên không có, bọn họ cũng xứng sao? Phương pháp chiến tranh tất thắng ở Cửu Châu đại lục cũng rất hi hữu, sao có thể tùy ý lưu truyền ở thế gian được? A Diên, ngươi ngay từ đầu đã nghĩ sai ý niệm trong đầu, đương nhiên tìm không thấy. Phương pháp chiến tranh tất thắng

không phải là khẩu quyết truyền miệng, càng không phải dạo chơi bình thường ở Cửu Châu đại lục thì có thể thấy được.”

“Như vậy, theo ngươi thấy, phương pháp tất thắng của chiến tranh là gì?”

Vương Lục nói: “Rất đơn giản, đầu tiên phải có người đánh không thắng, mới có phương pháp chiến thắng. Hoặc là nói, phương pháp chiến đấu không gì không thắng, chính là tổng kết cuộc đời người đối chiến.”

A Trác sững sốt một chút: “Ngươi đây là cách nói ngược nhân, hơn nữa không có bất cứ ý nghĩa gì.”

“Không, đây là cách nói duy nhất chính xác. Bất cứ lý luận nào cũng phải trải qua kiểm nghiệm thực tế, bởi vậy nếu không có người nào chiến không thắng, như vậy tất cả phương pháp thối phòng chiến đấu không thắng tất nhiên đều là phương pháp giả. Điểm này không khó lý giải chứ? Trên thực tế, khi ngươi tìm kiếm quốc gia không gì không thắng, cũng là dựa vào logic này, không phải sao?”

“Vậy thì sao?”

“Nếu như tán thành điểm này, liền có thể tiến vào vấn đề tiếp theo. Ngươi muốn tìm phương pháp đánh không thắng không thắng, vậy chỉ cần tìm một người chiến thắng không ai không thắng, mà ta, vừa hay là đánh không thắng.”

“Cái này...” Trong lời nói của Vương Lục, số lượng tin tức thực sự hơi lớn, A Loan sững sốt một chút, bật cười nói:

“Ngươi đánh đâu thắng đó? Sao lại nói như vậy?”

“Chuyện nhỏ không tính, quy mô có thể coi là cấp chiến tranh, ngươi phải nói là lần nào ta thua chứ? Chỉ cần ta nghiêm túc muốn tranh, có lần nào ta không tranh giành tới tay? Hơn nữa trải qua mạo hiểm, lần nào không phải trải qua những lần gian nan, ngươi có thể làm nơi đó tốt hơn ta chứ?”

A Oa ngạc nhiên im lặng, cả đời nàng cũng sóng to gió lớn mệnh mông, kinh nghiệm sóng gió tuyệt đối không phải người trẻ tuổi ra con đường chỉ mười mấy năm như Vương Lục có thể so sánh, nhưng nếu nói vùng đất dễ làm tốt hơn so với Vương Lục... Nhưng cũng chưa chắc đã làm được. Nhưng nếu

thật sự nói Vương Lục cứ như vậy chiến đấu không gì không thắng được...

“Ví dụ như, cho dù lúc này ta khiêu chiến với ngươi, ngươi cũng không có bao nhiêu phần thắng a.”

Vương Lục nở nụ cười: “Thứ nhất, thứ ngươi muốn tìm là phương pháp quốc chiến tất thắng, mà không phải là phương pháp tiêu hao tất thắng. Thứ hai, ngươi sẽ khiêu chiến với ta sao? Loại sinh tử tranh đấu này sao?”

A Trác cười cười: “Đúng là không biết, nhưng mà... tóm lại cái tên không gì không thắng này của ngươi, hình như không có tên thật.”

Vương Lục nói: “Chiến đấu thắng, trước tiên phải có chiến tài phân thắng bại, không đánh không nắm chắc, đây là công phu cơ bản của trí giả. Đòi lại là ngươi, chỉ có ba năm thân vệ bên cạnh, có trực tiếp đánh thẳng vào thiên quân vạn mã của địch quân không?”

“Có, hơn nữa thường xuyên thắng.”

A Trác cười nói: “Ta biết ý của ngươi, rất cảm tạ ngươi nói lời này. Nhưng...”

Vương Lục không muốn nghe nhưng: “Đừng vội kết luận. Ta biết nói trắng không thì không thể lấy lòng người. Nhưng bất luận là hay không, ít nhất phải trải qua thực tiễn kiểm nghiệm mới có thể kết luận. Ta có phương pháp chiến tranh tất thắng không, ta nói không là gì, ngươi nói cũng không tính. Chỉ có sự thật mới tính. Cho nên, A Mân, kế tiếp xin mời ngươi tận mắt chứng kiến.”

“Chính mắt chứng kiến?”

“Đúng vậy, xin ngươi hãy tận mắt chứng kiến ta có chiến thắng hay không.”

“Chuyện này...” A Yểm rất muốn nói, hiện tại ta thậm chí không thể rời núi, phải làm sao chứng kiến ngươi chiến một trận toàn thắng? Hơn nữa ngươi có đánh thắng hay không, liên quan gì đến ta chứ?

Vương Lục thấy thế im lặng đứng dậy, ngửa mặt lên trời, trầm giọng nói: “Vương Lục ta lúc này thế, đời này tương lai dững

cảm tiến lên, thắng được mỗi một cuộc chiến kinh lịch.”
Ngừng một lát, “Sau đó, vì A Hàm phục quốc, một ngày không phục, một ngày không kim đan.”

“Ngươi?” A Loan chấn động, đồng dạng đứng dậy, đôi mắt màu xanh lục phản chiếu ánh mắt bất khả tư nghị.

Vương Lục thản nhiên đối đáp, cười nói: “Cho nên, hiện tại có thể theo ta cùng xuống núi phục quốc hay không?”

...

“Chúc mừng người thành công đào được một người dẫn đường kim bài, tuy hiện nay trên Cửu Châu đại lục có rất nhiều nhân sĩ Tây Di, cũng không thiếu người quyền quý xuất thân, nhưng có thể dẫn đường ưu tú hơn so với A Phàm chỉ sợ rất khó tìm. Trước khi nàng leo lên vương vị đã là quý tộc học thức xuất chúng. Vương hậu tầm mắt rộng rãi, kiến thức rộng rãi, kiến thức uyên bác hơn nhiều., Hơn nữa... Bởi vì thiên tính nguyên nhân, nàng đối với kỳ trân dị bảo có hứng thú không tầm thường, ở phương diện tầm bảo, thu thập các loại là hưởng thụ một phương đại gia. Tuy nàng đã rời Tây Di đại lục gần trăm năm, nhưng người cũng không cần người giúp người tìm thánh địa thời đại, mà là tiên bảo truyền kỳ. Như vậy không còn dẫn đường thích hợp hơn so với A Tra.”

Trên Vô Tướng Phong, Vương Vũ có cảm khái vô vai đồ đệ.

Có thể nói động đến A Yêm, thật sự không dễ dàng. Trên thực tế cách mà Vương Lục nghĩ ra, nàng đã từng nghĩ đến từ rất nhiều năm trước, nhưng đáng tiếc nàng không hề đi theo con đường này. Tuy tính cách A Diên có một mặt cố chấp, nhưng tuyệt đối không phải người ngu xuẩn, lấy một bộ lý luận mưu lợi mọi người để lừa gạt nàng, chỉ có chọc giận nàng không vui.

Vấn đề của A Phàm là phương pháp chiến tranh tất thắng, phương pháp nhanh nhất chính là tìm một phương pháp chiến tranh tất thắng. Điểm này Vương Vũ năm đó cũng từng nghĩ đến, nhưng đáng tiếc nàng thật sự không có cách nào giống như Vương Lục vô mạnh ngực, thề rằng mình sẽ thắng được mỗi một trận chiến, quỹ tích cuộc đời của mình chính là chiến tất thắng.

Mặc dù khi đó Kim Đan của nàng đã đại thành, có danh xưng đệ nhất Kim Đan ở Cửu Châu. Nhưng phần tu vi này lại đến từ trận chiến trước kia thảm bại từng trận, muốn nói chiến không ai thắng, nàng thật sự không có tư cách, các vị trưởng lão khác trên Vô Tướng Phong cũng đều như vậy.

Cũng chỉ có Vương Lục, từ khi xuất đạo đã thế như chẻ tre, thắng được Thiên Mệnh chi tử mỗi trận chiến tranh, mới có tư cách khoe khoang miệng biển như vậy, mới có tư cách gánh vác tín nhiệm của A Thù.

“Ha ha, còn kém xa lắm.”

Vương Lục nâng chung trà lên, trong chén nước trà chỉ có một tầng. Hắn đưa chén trà ở trước mắt vẫy một cái, nói: “A Diên tín nhiệm ta, nhiều nhất cũng chỉ có trình độ chén trà này. Dù sao cũng là vương kiến thức rộng rãi, muốn một hơi thuyết phục nàng là không có khả năng, chỉ có thể theo thứ tự tiến dần lên.”

“Nhưng tốt xấu gì nàng cũng đồng ý xuống núi với người.”

“Ừm, hiện tại miễn cưỡng có thể rời khỏi địa mạch phụ trợ để duy trì sinh tồn, nhưng chỉ giới hạn ở mức độ sinh tồn thấp nhất. Đại đa số thời gian ngay cả thực thể cũng không duy trì được, ta phải thông qua càng nhiều thắng lợi để chứng minh bản thân, mới có thể từng bước khôi phục thực lực cho nàng là anh linh. Bất quá điều này thật sự không phải công ba đến năm ngày, cho nên trong một đoạn thời gian rất dài, nàng chỉ có thể tồn tại làm lão nữ nãi nãi mang theo bên người.”

“Nói đến chuyện này, nghe nói người vì mời nàng xuống núi, thế sẽ một ngày không phục nước không có Kim Đan?”

Vương Lục nói: “Không có gì chứ? Vốn dĩ chuyện Kim Đan cũng tính trì hoãn mấy năm, vừa vặn mượn cơ hội này xoát một chút độ thiện cảm của A Quật. Tên kia bình thường thoát nhìn dễ nói chuyện, nội tâm vẫn là phong bế, độ hảo cảm rất khó rửa... Hơn nữa chuyến đi Tây Di lần này, tránh không được phải giao tiếp với thế lực địa phương, nếu có thể có quốc vương làm hậu trường, sẽ thuận tiện hơn một chút.”

“Nói thì đơn giản, nàng mất nước trăm năm, muốn tro tàn sống lại nói dễ vậy sao?”

“Vậy thì phải xem tiêu chuẩn phục quốc là cái gì, điểm này ngược lại ta có mấy phần tin tưởng. Trên thực tế theo ta thấy, A Oa là loại rất dễ thuyết phục, nàng nhận lý lẽ tử tế, cảm giác đạo đức mạnh mẽ, cái này rất dễ xử lý.”

Tiểu ý trên mặt sư phụ càng đậm thêm vài phần: “Ngay cả vấn đề khó nhất, xem ra người cũng có biện pháp giải quyết, như vậy ta chỉ có một vấn đề.”

“Ngài nói đi.”

Đối với chuyện sư phụ không ngừng hỏi, Vương Lục có vẻ rất kiên nhẫn. Dù sao lần này có thể thuyết phục A Quật, tình báo sư phụ cung cấp rất quan trọng.

“Lúc nào ta mới có thể uống rượu mừng của các người?”

“Phốc “

Vương Vũ bình tĩnh dùng nguyên thần không chế kiếm quang, ngăn cản nước trà phả vào mặt: “Nói thật, chén trà của người uống lâu như vậy rồi, sao bây giờ không cảm thấy buồn nôn sao?”

“Người mới ghê tởm rượu mừng của em gái người à...”

Vương Vũ cười nói: “Chẳng lẽ người không nghĩ như vậy sao? A Hàm tuy rằng bối phận hơi cao một chút, đầu thấp một chút, vóc người nghèo nàn một chút, tay nghề âm thầm một chút, nhưng không thể phủ nhận vẫn là thiếu nữ xinh đẹp khó gặp, hơn nữa kiến thức uyên bác, thân thể cao quý, thực lực cường đại... Quan trọng nhất là thân thể anh linh, không cần lo lắng vấn đề mang thai, người còn có gì có thể nghiêm khắc cầu sao?”

“Lời này ta sẽ nhớ kỹ thuật lại cho A Hoài, nàng ở trên núi khi được lực lượng Địa Mạch bảo hộ, nhiều nhất có thể phát huy tiếp cận thực lực Hợp Thể kỳ, chúc sư phụ người may mắn.”

“... Hừ hừ, cùng lắm thì ta đi vân du, sợ người chứ? Nhưng nói thật, người cũng không nhỏ, hai mươi mấy người, cũng nên suy nghĩ chuyện nhân sinh đại sự đi.” Vương Vũ nói xong, bưng chén trà lên nhấp một ngụm, sau đó nhẹ nhàng bâng quơ nói: “Cũng không thể thật sự độc thân cả đời chứ? Ta thấy bên cạnh người mỹ nữ tuy nhiều, nhưng kỳ thật người đẹp thật sự xứng đôi với người, đại khái cũng chỉ có A Hàm. Lưu Ly Tiên như muội muội, Bạch Thi Huyền càng là được người nuôi, Chu Thi Dao càng không cần phải nói...”

Vương Lục lắc đầu: “Bớt đi, A Loan không hợp với tam quan, hai người không có tương lai.” Nghĩ nghĩ, “Nhiều nhất chỉ làm

bạn tốt thôi.”

Vương Vũ sững sốt, nhưng lập tức phì cười: “Đúng là không chịu chết thì sẽ không chết.”

“Cái gì?” Vương Lục nhíu nhíu mày, lập tức trực giác trong lòng có chút khác thường, quay đầu lại, chỉ thấy A Hàm mặc một thân áo trắng đang cầm một cái hộp cơm, nhẹ nhàng đứng ở phía sau mình, trên gương mặt lạnh lùng mang theo vẻ giận dữ và tức giận.

Sau đó, thanh âm nhàn nhạt, từ trong đôi môi màu hồng nhạt kia truyền ra: “Vị đạo hữu?”

“...” Vương Lục suy nghĩ một chút, trong chốc lát trong đầu đã hiện ra trăm ngàn lý do có thể qua loa cho xong, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt trong suốt của A Hoài kia, tất cả lời dối trá đều không thể nói ra được.

Đã như vậy, nói thật đi.

“Không đến một lần sao, thiếu nữ à?”

Sau một khắc, hộp thịt chứa đầy các thức ăn đánh ra.

Đội ngũ Vương Lục Tề tề rời khỏi Linh Kiếm sơn đã là chuyện một tháng sau.

Đội ngũ cấu thành cũng không phức tạp, Vương Lục Nhâm đội trưởng, A Yểm dẫn đường, Lưu Ly Tiên, Bạch Thi Tiêu, khuyến đi cò theo sát đội viên. Vốn đã từng cân nhắc qua đại sư tỷ Chu Thi Dao, đáng tiếc nàng đã bị sư phụ nàng phong ngâm chút danh tiếng gia nhập vào đoàn đội phát ủy., Làm tùy tùng đi về phía tây. Về phần những người khác như Nhạc Hình Dao, nghe bảo, mặc dù mấy năm qua tu vi cũng có tiến cảnh, nhưng bởi vì hai khối đại lục có vấn đề pháp tắc, tu sĩ cảnh giới Kim Đan sẽ bị áp chế thật lớn, cũng chỉ có đệ tử cấp Chân Truyền như Vương Lục mới có gan đối đầu với pháp tắc đại lục áp chế ở Tây Di.

Một tháng qua, đại bộ phận thời gian của đội ngũ dùng để chuẩn bị các loại vật tư, ở dưới sự chỉ điểm của A Loan, đoàn người góp nhặt không ít kỳ trân dị bảo cứu châu, tận lực làm đến mức lo trước khỏi họa. Đồng thời, cũng quy hoạch đầy đủ cho hành trình Tây Di kế tiếp.

“Nếu như muốn tìm tiên bảo, trạm thứ nhất hẳn là bảo khố của Hoàng Kim Vương, tương truyền nơi đó từng góp nhặt tất cả bảo vật trong thiên hạ, chỉ là sau đó không ngừng thất lạc. Rất nhiều truyền thuyết bảo vật trong truyền thuyết, thực tế đều xuất phát từ sưu tầm của Hoàng Kim Vương. Đương nhiên, hôm nay xem ra đây chỉ là hậu nhân xử lý quá khoa trương., Dù sao thì ở Cửu Châu cũng có rất nhiều niên đại truyền thừa tiên bảo không kém Hoàng Kim Vương, nhưng kho báu của Hoàng Kim Vương lại thủy chung có một tính chất kỳ lạ, vậy sẽ hội tụ thiên hạ vô chủ chi bảo. Bất kỳ bảo vật gì, một khi thoát ly sự che chở của chủ nhân, đều có khả năng được Hoàng Kim bảo khố triệu hoán, xuất hiện ở trong bảo khố.”

“Ồ, vậy không phải rất lợi hại sao?”

“Nhưng Hoàng Kim Vương đã chết rất lâu rồi, bảo khố vốn là vật vô chủ, cho nên sẽ có rất nhiều người tiến vào trong bảo khố đào bảo tàng vĩnh viễn không khô cạn đi. Khi ta còn sống, nơi đó đã được gọi là Đào Bảo.”

“À đúng rồi, dựa theo di tích Tây Di, mỗi năm gần một ngày, bảo khố của Hoàng Kim vương sẽ càng mãnh liệt mở ra, tỷ lệ tìm được bảo vật cũng sẽ đề cao hơn nhiều.”

“... Tin rằng chỉ có càng nhiều người táng gia bại sản thôi.”

“Đương nhiên, bảo khố không có chủ, nhưng cũng có thủ hộ giả a, đồng thời, tất cả mọi người chết trong bảo khố đều trở thành người bảo vệ bảo khố. Cho nên hàng năm đều bào mòn từng ngày, khi lượng lớn bảo vật được khai quật, đồng thời cũng sẽ có rất nhiều người mạo hiểm vĩnh viễn ở lại trong bảo khố. Nói đến chuyện khác với việc người chuẩn bị khai quật quần tiên mộ trước mắt.”

“Có thể thấy được bất cứ thứ gì, nơi nào cũng có người nhàm chán. Như vậy, người cho rằng chìa khóa của quần tiên mộ rất có thể giấu trong bảo khố của hoàng kim vương?”

“Ừm, bởi vì khi còn sống ta biết, phù hợp nhất với bảo vật mà người miêu tả là bội kiếm của Hoàng Kim Vương, thanh kiếm này từ đầu đến cuối không hiện thế ở Tây Di đại lục, như vậy rất có thể nó sẽ trốn ở sâu trong bảo khố. Đồng thời, cho dù không phải là bội kiếm của Hoàng Kim Vương —— bởi vì

thời gian không đúng. Như vậy khả năng lớn nhất vẫn là xuất hiện trong bảo quan.”

“Rất phù hợp với thám thính, như vậy kế tiếp chúng ta sẽ trực tiếp binh phát Đào Bảo a.”

Mang theo ưu thế A phiệt vào thời khắc này biểu lộ không thể nghi ngờ. Làm quốc vương một quốc gia ở Tây Di đại lục, tin tức nài nắm giữ hơn xa người thường. Ví dụ như bảo khố của Hoàng Kim vương, ở Tây Di đại lục quả thực có không ít người biết, nhưng nguyên lý bảo khố ít người biết đến, lại càng không cần nói tới bội kiếm của Hoàng Kim vương.

Trên thực tế, đội ngũ phát quân tập hợp cũng không coi bảo khố Hoàng Kim Vương là mục tiêu hàng đầu, bởi vì dưới cái nhìn của bọn họ thì bảo khố Hoàng Kim không phải là mục tiêu chính., Cái gọi là bảo khố hoàng kim chỉ là một tòa di sản bị khai quật rất nhiều năm, cũng không có giá trị quá cao. Trạm thứ nhất của đội ngũ quản lý lý việc xây dựng tại các quốc gia của Long tộc ở Tây Di đại lục, hi vọng tại thư viện huyền bí được xưng là có tám phần mười thức đại lục tìm ra manh mối, sau đó lại có mục tiêu để tìm kiếm.

“Suy thức đều là một lựa chọn không tồi, nhưng là quá nhiều tri thức chỉ gia tăng độ khó phân biệt rõ ràng, muốn ở nơi đó tìm được tin tức chỉ sợ phải tốn thời gian rất lâu... Đương nhiên, nếu chúng ta đứng đầu chúng ta chưa từng đạt được kết quả mong muốn, kế tiếp cũng là muốn đi tri thức một phen.”

“Yên tâm đi, ta có dự cảm, sự tình sẽ không phiền phức như vậy đâu, đứng đầu tiên nhất định sẽ có thứ mà chúng ta muốn, không, thậm chí còn nhiều hơn so với dự đoán.”

...

“À, nơi này trở nên phồn hoa hơn lúc ta đến, ừm, quả thực là biến hóa nghiêng trời lệch đất.”

Ở trong một con đường rộng rãi, A Yêm mặc một bộ áo choàng màu xám, giật mình nhìn lầu cao hai bên cây cối, ngựa xe như nước.

Hôm nay, nàng đi theo đám người Vương Lục tới cực tây của đại lục Cửu Châu, có một tòa thành thị tên là Thiên Lộ. Phóng mắt nhìn thấy là một cảnh tượng phồn hoa náo nhiệt.

“Nơi này là một trong những đầu mối then chốt mậu dịch buôn bán ở đại lục Đồ Vật, hơn nữa là thành thị mới xây thành cảng, tự nhiên ngày càng lạ. Trước khi người tới là trăm năm trước, nơi này mới vừa mới xây xong, so với một thôn chài nhỏ bé cũng không hơn bao nhiêu, hiện tại đã là thành thị lớn nhân khẩu mấy vạn người.”

Ngoài phồn hoa, càng làm cho ấn tượng sâu trong lòng mọi người càng thêm chính là sự mở rộng của khí khái văn hóa nơi đây. Văn hóa hai đại lục đông tây theo sự phát triển của mậu dịch, kết giao của mọi người trở nên hòa hợp quán thông, sau đó kết tinh chủng hóa sinh ra càng làm cho mọi người sáng mắt lên.

Đáng tiếc đoàn người không có quá nhiều thời gian lưu lại nơi đây, xem cảnh trí, bên ngoài thời gian Vương Lục được an bài vô cùng chặt chẽ, lúc đến Thiên Lộ thành, vừa đứng vào thời điểm Huyền Thiên Quán mở thuyền đội tàu của Tây Di Đại Lục sắp xuất phát.

Bây giờ mậu dịch tại Đông Đại Lục, một nửa bị Huyền Thiên quán và các thương hội dưới cờ thống trị, dù sao cũng chỉ có quái vật khổng lồ như Huyền Thiên quán, mới có đủ tài nguyên cùng nhân thủ tổ chức mậu dịch vượt qua đại lục, sương mù đoạt mệnh trên biển vô tận, cùng với tầng tầng yêu ma hải quái, tuyệt không phải thương hội bình thường có thể ứng phó được.

Vương Lục thông qua quan hệ nhiều năm hợp tác với Huyền Thiên quán, thành công liên hệ với phân hội ở Thiên Lộ thành, ước định thời gian với một đội thuyền thuộc hạ, theo thương đội xuất phát tiến về phía Tây di. Đội tàu này một năm cũng chỉ có hai ba lần đi, bỏ qua cơ hội này thì phải chờ thêm mấy tháng nữa. Mà ngoại trừ đội thuyền của Huyền Thiên quán ra, cho dù cũng có không ít thuyền hàng khác, nhưng vấn đề an toàn thì khó mà bảo đảm.

Thông qua phương thức liên hệ Huyền Thiên quán phát tới, Vương Lục Nhất Hành người tìm được đội trưởng của đội tàu, liền chuẩn bị lên bờ xuất phát. Nhưng mà đúng như định luật mà mỗi người lão luyện mạo hiểm biết rõ ràng: Bất kỳ một lần mạo hiểm nào, đại bộ phận thời gian đều là dùng để xử lý tình huống đột ngột phát sinh. Đám người Vương Lục vừa vặn gặp phải tình huống đột ngột.

“Đơn giản mà nói, các người muốn mở giá trên đất? Một ngàn linh thạch đã hẹn trước mà các người cũng không lấp đầy à?”

Trên bên tàu, nghênh đón gió biển ẩm ướt ẩm áp, Vương Lục khẽ mỉm cười, nhưng trong nụ cười lại không có chút hơi ấm nào.

Mà đứng trước người Vương Lục, là một vị trung niên nhân dáng người khô ngô, làn da hồng biến thành màu đen, y phục lộng lẫy, chính là Nhiếp Dương, người phụ trách đội tàu. Nhiếp Dương với tư cách là phó hội trưởng Huyền Thiên quán phân hội ở Thiên Lộ thành., Ở trong Thiên Lộ thành có danh vọng khá cao, đồng thời còn có tu vi Tiên đạo không tầm thường. Tu sĩ tầm thường thấy hắn rất cung kính, nhưng lúc này lại bị ánh mắt lạnh như băng của Vương Lục nhìn, không khỏi đổ mồ hôi lạnh, trong lòng hốt hoảng.

“Nói là ra giá, ngồi trên đất... Có lẽ cũng không tính là sai.”
Chung quy quen thấy sóng to gió lớn, Nhiếp Dương thu liễm tâm thần, mở miệng giải thích. “Nhưng chuyện này thật sự là bất đắc dĩ, trên biển vô tận gần đây đột nhiên phát sinh biến hóa, phong hiểm tăng gấp bội., Để ứng đối nguy hiểm, đội tàu đã bố trí với số lượng lớn, phí tổn lên gấp bội. Ước định ban đầu là một ngàn linh thạch không đủ trả, cho nên đành phải bỏ qua ý định, ngồi xuống đất khởi giá... Trên thực tế, ba ngàn linh thạch giá cả cũng không đủ để chi phí.”

Vương Lục vô ý đi tính toán phí tổn với đối phương, mà là cười lạnh nói: “Thương dịch ở đại lục này nếu không có phong hiểm, làm sao đến lượt các ngươi làm chứ? Các ngươi là người làm ăn, nên hiểu được tinh thần khế ước.”

Nhiếp Dương nói: “Trong khế ước cũng quy định, nếu không thể kháng cự, chúng ta có quyền điều chỉnh giá cả.

“Đúng vậy a, mà định nghĩa không thể kháng cự cũng là tùy tiện các ngươi giải thích.”

Nhiếp Dương nói: “Xin tin tưởng chúng ta tuyệt đối không phải cố ý lừa bịp, thật sự là việc bất đắc dĩ, xuất hiện chuyện thế này, đối với Huyền Thiên quán chúng ta thanh danh cũng bất lợi. Nếu không phải thời gian trước đội tàu xuất phát từ cảng Tây Lăng, ở trên Vô Tận Chi Hải gây nên sóng gió ngập trời, chúng ta cũng không đến mức làm hạ sách này. Trên thực tế, bây giờ đội tàu đã chịu xuất hải không còn nhiều nữa.”

Mắt thấy Nhiếp Dương nói cái gì cũng không chịu nhả ra, chẳng qua cần chết muốn lật cao tư cách thuyền vốn đã cao hơn gấp ba lần, Vương Lục nhíu chặt hàng mày.

Hắn đương nhiên không quan tâm mấy ngàn linh thạch, đối với tu sĩ bình thường mà nói thì đây là khoản tiền khổng lồ, nhưng thân gia của hắn khó mà đếm hết được, mấy ngàn tới vạn linh thạch căn bản giống như là tiêu vật vậy. Nhưng hắn rất không thích bị người ta bắt đầu mặc cả, hết lần này tới lần khác Nhiếp Dương tạm thời tăng giá trên khế ước cũng có thể nói được...

“Nếu khó xử, không theo đội thuyền của hắn thì tốt.”

Trong trầm mặc, thiếu nữ đứng sau lưng Vương Lục, một bộ áo bào xám che thân nhẹ nhàng nói.

Vương Lục lắc đầu: “Biển vô tận rộng lớn vô biên, hơn nữa biến hóa vô cùng. Trên biển dù có gặp tình huống gì cũng không có gì hiểm lạ, đội tàu không có thành thực dẫn dắt thật sự rất khó vượt qua biển.”

Thiếu nữ nói: “Cũng không khó như vậy, ngày xưa ta từ Tây Di đến đây cũng chỉ là một mình vượt biển, lúc ấy ta cũng không tìm được đội tàu thích hợp.”

Vương Lục kinh ngạc nói: “Một mình vượt biển? Người bơi tới sao?”

Thiếu nữ nói: “Ta có Tinh Linh chúc phúc, có thể tự do hành tẩu trên mặt nước, cho nên trực tiếp đi tới. Đương nhiên, ngẫu nhiên gặp phải biển động và sóng lớn sẽ tương đối phiền toái, nhưng đại thể nói chính xác hướng đông thẳng tiến, chung quy sẽ đến đích.”

“...” Vương Lục thở dài trong lòng, khó trách người đến được đại lục Cửu Châu không bao lâu thì đèn đã cạn dầu, chết tiệt thật đáng đời ah.

Vương Lục đã không thể nói gì được, mà Nhiếp Dương nghe thấy tiếng cô gái phát biểu, trong lòng lại không cho là đúng, khuyên nhủ: “Đúng là tu sĩ cao minh có thể ngự không phi hành trong thời gian dài, nhưng cho dù không lo lắng phương hướng trên biển, cự thú ẩn núp trong biển cũng không phải chuyện đùa. Trong truyền thuyết, ngay cả Nguyên Anh chân nhân cũng ngăn cản không được, nếu không đi theo đội tàu gặp phải hải quái thì phiền toái lớn.”

Vương Lục cũng tò mò, hỏi: “A Yêm, lúc trước người có gặp phải quái vật biển tập kích sao?”

“Đương nhiên, chẳng qua đều bị ta đuổi đi cả rồi. Có điều trong biển đúng là cường giả xuất hiện lớp lớp, trong lúc ứng chiến ta cũng ngẫu nhiên cảm thấy không thoải mái.”

Lúc trước A Dịch vượt biển, trên lý thuyết có thực lực tiếp cận tu sĩ Hợp Thể kỳ, có thể khiến nàng cảm thấy không dễ dàng, vậy thì trước mắt không phải đội ngũ này của Vương Lục có thể đối phó chính diện, đã như vậy...

“Vậy lên thuyền đi.” Vương Lục nhún vai.

Sau khi thanh toán hết một nửa tiền thuyền, đám người Vương Lục leo lên đội tàu. Người phụ trách đội tàu Nhiếp Dương tự mình dẫn bọn họ tiến vào năm phòng trọ thượng đẳng trên thuyền. Phòng khách của đám người Vương Lục đều đặc biệt được cải trang, trang hoàng xa hoa, không gian rộng lớn, chiếm một tầng lầu thuyền lớn hầu như là cả một tầng., Tầng một chỉ có sáu gian phòng trống, trong đó năm gian đều bị đám người Vương Lục chiếm, chỉ còn lại có một gian phòng

khách trống. Trên thực tế đây cũng là nguyên nhân chủ yếu trên con thuyền khổng lồ, nếu không chỉ là mấy tên lữ khách, tư cách tàu làm sao có hơn một ngàn linh thạch?

Đội đội tàu khởi hành không lâu, Nhiếp Dương liền ân cần đi tìm đến Vương Lục, một mặt vội vàng biểu đạt áy náy không ngừng, một mặt giới thiệu cho bọn họ một vị hàng xóm thân phận đặc biệt.

Trong khoang này, ngoại trừ đám người Vương Lục thì chỉ có một hành khách, chính là người đi theo sau lưng Nhiếp Hải.

“Đây là người dẫn đầu của bọn ta, A Vân.” Nhiếp Hải nở nụ cười nhiệt tình, đẩy thiếu nữ bên cạnh tiến lên: “Nàng là người an toàn nhất chuyến đi này của bọn ta khi tới Tây Di đại lục.”

Vương Lục hơi kinh ngạc đánh giá thiếu nữ tên là A Vân, nhìn qua chỉ mười ba mười bốn tuổi, có chút giống máu huyết của nhiều chủng tộc, ngũ quan kiêm cả đặc sắc hai đại lục. Thiếu nữ có mái tóc dài như mây trắng, làn da trắng nõn lộ ra hồng nhuận phơn phớt., Hải dân hoàn toàn không giống kẻ gió thổi nắng phơi nắng bình thường. Cùng lúc đó, cách ăn mặc của thiếu nữ cũng thể hiện hết vẻ xa hoa, một thân không nhiễm chút bụi trần, dùng tơ linh ti thượng đẳng bện thành váy ngắn liền y, bao bọc thân hình non nớt linh hoạt. tứ chi trần trụi bên ngoài., Trên cổ và mắt cá chân đều đeo một vòng ngọc thạch quý báu. Trên vòng cổ mịn màng có đeo hai vòng cổ, một chuỗi vỏ sò trơn bóng, một loại khác là viên trân châu to lớn tròn trịa. Một thân trang sức vụn vặt bên trong, hơn phân nửa đều ẩn chứa khí tức tiên linh, tuyệt không phải vật phàm.

Vương Lục chăm chú đánh giá thiếu nữ trước mắt, đồng thời thiếu nữ cũng ngược mắt lên, nhìn Vương Lục, khẽ gật đầu thăm hỏi hần, tư thái có vẻ thông dong hào phóng, hoàn toàn không giống một thiếu nữ mười ba mười bốn tuổi, không am hiểu thế sự. Mà chính là đang gật gật đầu, Vương Lục lại nhìn thấy ở sau tai thiếu nữ, tựa hồ mơ hồ có mấy mảnh lân phiến.

Nhiếp Dương nhận ra ánh mắt của Vương Lục, liền mỉm cười giới thiệu: “A Vân là người của Hải tộc, là người dẫn đầu của biển vô tận.”

“Hải tộc?”

“Ừm, truyền thuyết là tộc ban ân cho trời đất, bọn họ được sinh ra ở biển vô tận, đối với vùng biển biến hoá kỳ lạ này có cảm giác và lực lượng thân cận. Mọi người đều biết, biển cả vô tận biến ảo khó lường., Dù cho thủy thủ lão luyện nhất cũng khó có thể dự đoán được một khắc sau sẽ xảy ra chuyện gì. Nhưng Hải tộc nhân lại có thể nhạy cảm phát hiện hải dương biến hóa, cũng sớm báo động trước. Đồng dạng, các hung thú sinh sống ở trong biển thường cũng sẽ không tập kích thuyền của Hải tộc nhân. Cho nên chỉ cần trong đội tàu có một thủy thủ dẫn đường, mười phần nguy hiểm của biển cả liền đi đến chín thành., Có bản lĩnh như vậy, giá trị con người tất nhiên cũng cao đến đáng sợ, đừng nhìn A Vân cô nương tay trái gà không chặt, nàng ta khiếp đảm, muốn mời nàng ta ra mặt, không có khả năng này.”

Nhiếp Dương duỗi ra một bàn tay, khoa tay hai cái, ý bảo một vạn linh thạch.

Vương Lục gật gật đầu tỏ vẻ đã biết. Nhiếp Dương đưa A Vân đến gặp bọn họ, hiển nhiên cũng là nguyên nhân giải thích tại sao hẳn lại ra giá.

Một vạn linh thạch, chắc chắn, nói chung là một lần di chuyển của đội tàu, lợi nhuận có thể đạt tới mấy vạn linh thạch đã là không tồi rồi, đây chính là chuyện làm ăn nguy hiểm đến tính mạng. Mà thiếu nữ Hải tộc chỉ cần một lần ra biển đã có thể đạt được một vạn linh thạch, quả nhiên tri thức chính là sức mạnh.

Nhiếp Dương vỗ vỗ vai thiếu nữ A Vân, cảm khái nói: “Theo tình huống bình thường, chúng ta sẽ không mời Hải tộc nhân xuất mã. Nhưng thời gian trước, đội thuyền cảng Tây Lăng gặp phải Hải thú trên biển ở trên biển., Đội tàu kia chở không ít tu sĩ cường đại, bọn họ tự cao vũ lực cường đại, không dựa theo lệ cũ đầu tể phẩm, ngược lại ra tay đánh nhau với hải thú. Kết quả... ai..., Đúng là đã dọn dẹp đám cướp như hải thú, nhưng cũng khiến cho đám hung thú trong biển tức giận. Sau khi đội tàu kia đi qua, toàn bộ đại dương không yên bình, trước đó liên tiếp có ba con hải thú bị tập kích, toàn quân bị diệt. Hôm nay không có hải tặc dẫn đầu, thật sự không ai dám xuất hải.”

Vương Lục khoát tay áo: “Được rồi biết rồi, tiêu tiền không phải là tổn tiền. Chúng ta trả tiền đầu, đến nơi tự nhiên sẽ trả tiền nợ, người còn sợ chúng ta khát nợ sao? Chúng ta là người rất có khế ước tinh thần, sẽ không tùy tiện lấy một cái không thể kháng lực làm gì liên sửa chữa khế ước.”

Nhiếp Dương đương nhiên cười khở liên tục, một lát sau liền dẫn A Vân cáo từ rời đi.

Vương Lục đưa mắt nhìn theo bóng lưng tinh xảo linh lung của A Vân dần dần đi xa, trong nội tâm thở dài.

Đội tàu cảng Tây Lăng... Không phải là đội ngũ do Phong Ngâm chân nhân dẫn đội sao, đội hình cực kỳ xa hoa, ngoại hiệu Mộng Chi Đội, kết quả quả quả là bọn họ vừa vào đã đánh sáng khoái, lại để lại cục diện rối rắm cho hậu nhân liên lụy.

Chỉ hy vọng hai ngàn linh thạch này có giá trị hơn.

...

Cuộc sống nhàn nhã an nhàn trên biển.

Dựa theo lộ trình đã định, một tháng sau khi đi bộ trên biển, bọn người Vương Lục tới bến cảng phía Đông đại lục Tây Di. Tốc độ này xem như đã khá nhanh rồi, nếu không có thiếu nữ Hải tộc A Vân xuất phát, để đảm bảo an toàn, đội tàu rất có thể phải tốn thời gian gấp mấy lần để tìm đường an toàn trên biển.

Đại bộ phận thời gian trên biển đều là nhàn nhã vượt qua. Sau khi rời khỏi đại lục Cửu Châu, thiên địa linh khí dần dần biến hóa, đã khó có thể chèo chống mấy người tu hành nhu cầu. Mặc dù không đến mức vì vậy mà tán công, nhưng rất khó thông qua đả tọa minh tương tăng tiến tu vi. Cho nên ngoại trừ ngẫu nhiên tập luyện một chút kiếm pháp đơn giản, đại bộ phận thời gian giòn tan dùng để nghỉ ngơi.

Cuộc sống trên biển đối với đoàn người đều rất mới mẻ, suy xét đến việc sau khi tiến vào Tây Di đại lục rất có thể sẽ phải đối mặt gian khổ khốc liệt, không bằng nhân cơ hội này thả lỏng tinh thần, điều chỉnh trạng thái. Trong mấy người, Lưu Ly Tiên là thích thú nhất., Từ nhỏ nàng đã sinh trưởng ở Thương Khê châu trên Linh Kiếm sơn, còn chưa từng thấy biển rộng bao giờ. Đối với một người tâm tư đơn thuần như nàng mà nói, hải dương vô biên vô hạn chẳng những sẽ không buồn tẻ., Trái lại chất chứa niềm vui vô cùng vô tận. Chỉ thấy mỗi ngày nàng ở trên boong tàu chạy tới chạy lui, thỉnh thoảng ngự kiếm phi hành, ở cách đội tàu không xa thừa gió vượt sóng. Còn Bạch Thi Tiêu và khuyến tẩu kỳ, thì hơn phân nửa thời gian ngủ say trong phòng khách, có lẽ thân thể tiên thú không thể nhanh chóng thích ứng pháp tắc biến hóa của đại lục giống loài người, cần điều dưỡng một thời gian ngắn.

Về phần A Oa, rõ ràng đối với thiếu nữ Hải tộc A Vân có hứng thú nồng đậm, thường xuyên chủ động tiến lên hỏi han, hỏi thăm đủ loại chuyện phiếm liên quan đến Hải tộc, đáng tiếc phản ứng của A Vân hết sức lãnh đạm, phần lớn thời gian trong ngày thường đều nhốt mình trong phòng, ngẫu nhiên ra ngoài hít thở sâu, cũng không để ý đến người khác.

A Oa đụng cái đình mấy lần, cũng chỉ có thể cố nén sự hiếu kỳ của mình, nhưng chung quy vẫn không nhịn được, cho nên có vẻ đặc biệt khó chịu, Vương Lục ở bên cạnh thấy thú vị, lắc đầu nói với A Dịch: “Phương pháp hỏi vấn đề của người không đúng, khó trách người trong nhà không quan tâm người.”

A Oa nghiêm túc nhớ lại: “Ta có gì thất lễ sao? Xin lỗi ta không hiểu biết nhiều về Hải tộc, có chỗ thiếu sót thì xin chỉ giáo.”

Vương Lục nói: “Đề ta làm mẫu cho người, người sẽ biết kém chỗ nào.”

Sau đó, Vương Lục liền dẫn theo A Dung đi tới trước phòng A Vân, nhẹ nhàng gõ cửa. Thiếu nữ Hải tộc lạnh nhạt đứng ở cửa nhìn Vương Lục, trong ánh mắt toát ra vẻ hỏi thăm có gì quý giá.

Vương Lục cười nói: “Có chút vấn đề muốn hỏi người, một vấn đề là một trăm linh thạch, có hứng thú hay không?”

A Vân suy nghĩ một chút, nghiêng người tránh ra khỏi phòng, sau đó hướng trong phòng khoát tay xuống, nhẹ nhàng nói: “Mời vào.”

A Trác ở ngoài phòng thấy vậy dờ khóc dờ cười, trong lòng cũng không biết là buồn bực hay là bội phục.

Vương Lục ném một túi trữ vật chứa mấy ngàn linh thạch cho A Hoài: “Tiếp theo người cứ thoải mái hỏi đi, ta lên boong thuyền thổi gió.”

Một lúc lâu sau, A Yêm mới vẫn chưa thỏa mãn mang theo túi trữ vật trống không đến bên cạnh Vương Lục.

“Đa tạ.”

“Khách sáo rồi.”

Hai người trầm mặc một hồi, A Lu cười hỏi: “Người hiểu rõ Hải tộc nhiều lắm sao?”

Vương Lục nhún vai: “Đâu có nhiều, đây là lần đầu tiên nhìn thấy người của Hải tộc còn sống.”

A Quật hỏi: “Như vậy, người rất am hiểu nhìn người?”

Vương Lục gật gật đầu: “Nhìn người? Còn chịu đựng đi.” Sau đó đánh giá A Quạt một chút rồi nói: “Chén vải giáp, không sai chứ.”

Nếu như không phải lúc này thực thể của A Trác còn không ổn định, nhất định là ra tay đánh nhau lớn.

Dù vậy, A Phủ cũng bị tức giận không ít, sắc mặt âm trầm dị thường, giấu dưới mũ trùm, phảng phất như mây đen sắp sụp xuống bão tuyết. Nhưng ngay lúc này, sắc mặt A Thù bỗng nhiên ngẩn ra: “Ồ?”

Đang lúc kinh nghi thì một thiếu nữ chân trần chạy nhanh tới boong thuyền, thở hồng hộc, sắc mặt biến ảo không ngừng.

Vương Lục đưa tay chào hỏi: “A Vân?”

A Vân dường như hoàn toàn không nhìn thấy Vương Lục, trực tiếp chạy đến một bên mạn thuyền, hai tay gặt gao rút ở trên mép mạn thuyền, kiễng chân để nửa thân trên của mình cao hơn mạn thuyền, tầm mắt phóng ra hải dương rộng lớn vô tận, ánh mắt nhìn bốn phía xung quanh, thần sắc hiển thị rõ sự căng thẳng của Hoàng.

Ánh mắt Vương Lục đảo qua, chỉ thấy bên trái thuyền là sóng êm gió lặng, ánh nắng ấm áp chiếu trên mặt biển, phảng phất như một tầng kim loại vụn.

“Đây là... nội tình nóng vội?”

A Dung đuổi theo nửa bước, vỗ vỗ bả vai Vương Lục, trầm giọng nói: “Cẩn thận một chút, có thứ gì đó đến đây.

Sau một lát, ngay cả người phụ trách đội tàu Nhiếp Hải cũng đi theo, lo lắng hỏi: “A Vân, có chuyện gì sao, có chuyện gì sao?”

A Vân quay đầu lại, trong đôi mắt đã rung rung nước mắt, bé gái dùng sức gật đầu, sau đó lại lắc đầu, không biết rốt cuộc là có ý gì.

Nhưng tiếp theo, không cần nàng giải thích, tất cả mọi người đều ý thức được tai vạ đến nơi.

Mặt biển yên lặng không chút dấu hiệu bốc lên, phảng phất như trên đất bằng bay lên núi cao nguy nga. Một cơn cát màu đen giống như che khuất bầu trời đột nhiên dâng lên một bên

mép mạn thuyền. Sau một khắc, nước biển hóa thành thác nước, dọc theo mép ngoài của gò tròn âm âm rơi xuống, lộ ra mặt nước phía sau cự thú dữ tợn.

Đó là một con hải thú cực lớn hình thể khó có thể đánh giá, có một cái đầu tròn vo, mặt ngoài là vỏ ngoài cứng màu xám đen, phía dưới đầu là mấy chục xúc tu, mỗi một đầu dài hơn mười trượng. Khi cự thú xuất hiện, xúc tu đánh lên mặt biển, khuấy động lên sóng to gió lớn, biểu hiện ra lực lượng cực mạnh. Tùy ý một cái xúc tu này cuốn lên, cũng có thể ghìm đứt con thuyền dẫn đường này thành mảnh vụn.

“Khá lắm... bạch tuộc lớn như vậy?”

Nhìn thấy cự vật kinh người này, Vương Lục cũng khiếp sợ không thôi, không tự chủ được nhẹ nhàng nuốt nuốt một lần. Vô tận biển cả nguy cơ khắp nơi, tại Cửu Châu đại lục lúc nghe được những lời này liền nghe chán rồi. Nhưng mà trên thực tế gặp phải, vẫn là làm cho người ta sợ hãi kinh hãi a.

“Hải thú, là hải thú.”

Không bao lâu, cả đội tàu lâm vào khủng hoảng, tiếng kêu sợ hãi của đám thủy thủ vang lên liên tiếp, lòng người hoảng sợ, đội tàu nhanh chóng mất khống chế, trận hình sắp xếp chỉnh tề lập tức tán loạn.

Nhìn hải thú nổi lên mặt nước ở phương xa, dưới ánh mắt che khuất cả bầu trời, hai mắt Nhiếp Hải tròn tròn, răng nanh trắng như tuyết vừa được chăm sóc cẩn thận liền cắn ra một hàm răng đầy tơ máu.

“A Vân, chuyện này là sao?”

Ánh mắt A Vân rời rạc tán loạn, hiển nhiên cũng không ngờ rằng trên hành trình vốn là hòa bình lại xuất hiện vị khách không mời này như Hải tộc nhân. Trước khi ra biển, nàng đã có cảm ứng cơ bản với tất cả mọi thứ trên biển, rồi sau đó bất cứ lúc nào cũng có thể câu thông với những sinh linh trong hải dương, tránh xa những hải thú tràn ngập lệ khí và khu vực gió bão bao trùm, lựa chọn khu vực hòa bình mà đi tới.

Mà nửa ngày trước, nàng vừa mới hoàn thành một lần cảm ứng, xác nhận phụ cận không có hải thú dạo chơi. Vì cái gì lại

bỗng nhiên xuất hiện một tên hải tặc to lớn như vậy, chỉ sợ cả đời cũng chưa chắc gặp được a.

Nhưng vào lúc này, tất cả mọi người trong đội tàu cảm thấy một luồng hàn ý lạnh lẽo thấu xương từ đáy lòng dâng lên, quả thực muốn đóng băng cả người lại. Sau một khắc, tiếng gầm gừ như sấm rền cuộn tới.

Rất nhiều thủy thủ cấp bậc phạm nhân phải đổ máu hai tai, hôn mê, ngay cả Nhiếp Dương cũng kêu thảm một tiếng, bị tiếng gào thét chấn động tới mức nội tức hỗn loạn.

Bọn người Vương Lục ngược lại sẽ không bị tiếng gầm gây thương tích, nhưng mà tiếng gầm gừ qua, Vương Lục lại không khỏi nhú mày, bởi vì gã cảm giác kia tựa hồ là hải thú đang nói cái gì đó?

“Nó nói, nó ở ngoài ngàn dặm đã nghe được mùi vị của chúng ta, cho nên lập tức chạy tới, nó còn nói, chờ đợi thời khắc này đã rất lâu rồi.”

Giọng Bạch Thi thản nhiên vang lên trong nguyên thần hắc, phiên dịch thay hắc, Vương Lục kinh ngạc không thôi: “Tiểu Bạch, ngươi nghe hiểu không?”

“Chắc là do thú thôi.” Bạch Thi hơi tự giễu: “Nó giống như tới để trả thù.”

“Móa nó, lúc nào kết thù a, chẳng lẽ vì cơm trưa ăn phải Quái dị Chương Ngư?”

Cùng lúc đó, A Vân ở bên cạnh mạn thuyền chợt bắt đầu chuyển động, mặc dù trên mặt thiếu nữ hồng lên một trận trắng, hiển nhiên cũng không dễ chịu, lại thành công chặn sóng âm chấn động. Nàng đứng vững thân thể, kỳ quái quay đầu lại liếc nhìn đám người Vương Lục một cái, sau đó bỗng nhiên dùng sức giật giật ván gỗ mạn thuyền nhảy lên trên, tựa hồ muốn nhảy qua mạn thuyền, nhảy xuống biển.

A Dung phản ứng nhanh nhất, tiến lên một bước đem thiếu nữ ôm xuống, cũng cảnh cáo nói: “Phía dưới mặt biển chỉ có nguy hiểm càng lớn ở chỗ này chúng ta nhất định sẽ đem hết toàn lực bảo vệ ngươi.”

A Vân lại dùng sức vùng vẫy, không ngừng nỗ lực tới gần mạn thuyền bên kia, hét to: “Buông ra, thả ta ra.”

“Bình tĩnh một chút.” A Phủ đưa tay ra một mực áp chế A Vân, mặc dù nàng lúc này không bằng một phần vạn thời kỳ toàn thịnh, nhưng áp chế một thiếu nữ bình thường lại thành thạo, A Vân giãy dụa thế nào cũng không thoát được.

“Người ở chỗ nào?” Lúc này Nhiếp Hải lặng lẽ lấy lại tinh thần kêu lên sợ hãi: “Mau buông cô ta ra, nếu không tất cả chúng ta đều phải chết...”

“Cái gì?”

Lúc này Hải quái nói xong mở màn, nó đã toàn lực đánh tới, sóng gió ngập trời đã gần ngay trước mắt, Nhiếp Hải hoảng sợ nói: “Mau buông cô ta ra nếu không chúng ta đều phải chết, đó chính là tể phạm quan trọng nhất để cô ta dẹp yên cơn phẫn nộ Hải Thần.”

“Tể phạm?”

Bất kể là A Oa, Vương Lục hay là Bạch Thi Lung đều không phải là người ngu ngốc, lúc này đã hiểu được lời giải thích của Nhiếp Dương.

Khó trách, chẳng trách người của Hải tộc lại xuất động một lần ra giá cao như vậy, khó trách vị tiểu cô nương kia lại ăn mặc đẹp như vậy... Hóa ra bên ngoài nhiệm vụ lãnh đạo thì Hải tộc vẫn là sự bảo đảm cuối cùng của đội tàu. Một khi xuất hiện khó khăn, ví dụ như hải thú tập kích hoặc bão táp, người Hải tộc có thể hi sinh mình làm tể phạm, hiến cho biển cả vô tận, dẹp yên sự phẫn nộ của biển cả.

“Trước khi ra biển, Hải tộc nhân đã chuẩn bị tốt giác ngộ, người ngăn cản nàng sẽ chỉ làm liên lụy tất cả mọi người cùng chết, ngay cả bản thân A Vân cũng phải xấu hổ, nàng mau buông ra, không còn kịp nữa rồi...” Nhiếp Dương điên cuồng gào thét cố gắng cuối cùng.

Mà A Oa lại lấy lại bình tĩnh, cũng thông qua cách nói chuyện của nguyên thần, nói với Vương Lục: “Vương Lục, giúp ta, cứu nàng.”

Vương Lục kinh ngạc: “Giúp người cứu cô ấy?” Sau đó gơ tay chỉ con bạch tuộc quái vật biển kia: “Ý người là bảo ta đấu với loại đại quái vật có dấu hiệu then chốt này à?”

Dừng một chút, Vương Lục nói: “A Phàm, ngươi không nên thánh mẫu như vậy chứ, tuy A Vân quả thực rất đáng thương, nhưng đây chính là giác ngộ số mệnh mà nàng chức trách của nàng dành cho, con người chỉ có một cái chết, ngươi không cần ôm ấp lớn...”

A Uẩn nói: “Đây không phải là bao lớn ôm ấp, hải thú này là vì ta mà đến, trăm năm trước lúc ta vượt qua Vô Tận Hải Vực từng gặp nó, lúc ấy khiến nó bị thương nặng. Bây giờ nó dưỡng thương tốt báo thù đến rồi.”

“A Vân là một trong những hậu duệ ưu tú nhất của Hải tộc trong thế hệ này, cảm nhận và sự tiếp nhận của nàng không hề sai, lần này nếu không phải do ta, nàng cũng sẽ không gặp phải cảnh tượng phải chết như thế này, ta khó có thể trách tội, ra tay cứu viện nghĩa khí không thể chối từ. Nhưng hiện tại ta không đủ lực lượng.”

Vương Lục cả kinh nói: “A Phàm, ngươi không cần trọng sắc khinh bạn như vậy chứ? Mệnh A Vân không nên tuyệt, ta đáng đời đi tìm chết.”

A Oa vội vàng giải thích: “Ta biết rõ con hải thú này không làm khó được ngươi, ngươi ở trên núi chuẩn bị lâu như vậy. Tuy nhất định sẽ có cái giá, nhưng... coi như ta cầu ngươi.”

Vương Lục bất đắc dĩ cười nói: “Nếu A Diên ngươi đã nói đến nước này, vậy ta dừng cảm tiến lên trước.”

“Dù sao, ta cũng đã hứa với ngươi rồi, không ai không chiến thắng. Cứ coi như trận chiến đầu tiên của chúng ta vậy.”

A Dung gật gật đầu: “Cảm ơn huynh tuy lực lượng có chút dao động, nhưng sẽ quay về, kẻ vai chiến đấu với huynh.”

” kẻ vai chiến đấu? Vậy cũng không cần.” Vương Lục nói xong, chặt đứt cuộc nói chuyện của nguyên thần. Lúc này hải quái kia đã gào thét lao tới bên cạnh thuyền hải hàng.

Sau đó, Vương Lục thong dong đưa tay vào túi trữ vật lấy ra một vật, từ trên trời giương lên.

Đó là Linh Kiếm Thiên Phù, nhưng lại khác xa so với Thiên Phù bình thường. Chỉ thấy phù quang lóe sáng, một bóng hình xinh đẹp màu trắng từ trong hào quang xuất hiện. Sau một khắc, một màn hào quang xanh biếc bao phủ toàn bộ thuyền,

cự thú kia đụng vào màn hào quang, thân hình cao lớn bị bắn ngược trở về, rơi xuống biển.

“Chậc, vừa mới ra khỏi cửa bao lâu đã bắt đầu kêu viện trợ rồi, Tiểu Lục, muội có ổn không đây?”

Thanh âm giữa không trung, có mấy phần quan tâm để trêu chọc, không phải Vương Vũ thì là ai?

...

Thiên phù cải tạo Linh Kiếm, thực hiện hiệu quả truyền tống nghịch chuyên, là một trong những lá bài tẩy lợi hại nhất của Vương Lục Hành. Thiên Kiếm Thiên Phù trời không phải chính mình, mà là sư phụ kính yêu, một khi gặp phải nguy hiểm, sẽ lấy pháp lực của sư phụ trước đó lưu lại kích hoạt Thiên Phù, truyền tống nàng tới đây.

Thông thường, đại bộ phận môn phái đều lưu lại cho môn hạ đệ tử tinh nhuệ loại thủ đoạn bảo vệ tính mạng này, trong thời khắc mấu chốt gọi trưởng bối sư môn cứu mạng. Nhưng một khi rời khỏi đại lục Cửu Châu, bởi vì pháp tắc biến hóa, những linh phù này sẽ khó có hiệu lực. Chỉ có đạo cụ cấp một Linh Kiếm Thiên Phù mới có thể bỏ qua sự thay đổi của pháp tắc đại lục.

Chẳng qua căn cứ theo lời kể của sư phụ, bởi vì nàng tiến hành cải tạo linh phù, khiến cho hiệu quả truyền tống cũng không phải vĩnh viễn, chỉ có thể kéo sư phụ đến nhiều nhất một chén trà nhỏ. Mà trên biển vô tận pháp tắc biến hóa đa đoan, thời gian truyền tống cũng chỉ có ngắn hơn.

Chẳng qua, thời gian ngắn đến mấy, cũng đủ để triệu hoán thú ra sân với uy lực vô tận. Cho dù Vô Tướng Công nổi danh bất thiện, nhưng người quen biết Vương Vũ nhất định phải biết, đạo lý bình thường trên người nàng hoàn toàn không thể thực hiện được.

Chiến lệ lần này càng làm cho người nghe kinh hãi. Chỉ mất vài hơi thở, Vương Vũ đã đem con bạch tuộc kia trả thù, dùng kiếm quang xanh biếc một mực bao trùm lấy. Theo đó, nàng ta men theo một thông đạo được mở ra từ Linh Kiếm Thiên Phù trở về Vô Tướng Phong, chỉ để lại một chuỗi tiếng cười cực kỳ sang sảng vang khắp trên biển.

“Ha ha ha ha...”

“Ai”

Đưa mắt nhìn bóng lưng sư phụ biến mất trong thông đạo truyền tống linh kiếm thiên phù mở ra, Vương Lục thở dài thật

sâu.

A miêu bên cạnh vẫn cảm thấy âm thầm kinh hãi vì trận đại chiến vừa rồi, trầm mặc một lát mới phản ứng lại, hỏi: “Làm sao vậy? Vì sao thờ dài?”

“Ta lo lắng sư phụ.”

A Oan càng thêm tò mò: “Lo lắng cho sư phụ người? Nàng vừa rồi đã chiếm ưu thế áp đảo, hướng chỉ trở lại Linh Kiếm sơn là sân nhà của nàng, căn bản không có bất cứ nguy hiểm gì.”

Vương Lục nói: “Ta lo lắng nàng là một thiếu nữ độc thân hơn một trăm năm, vác một cái xúc tu lớn như vậy trở về, muốn làm chút chuyện thương phong bại tục, làm mất mỗi danh dự Linh kiếm phái của ta a.”

“... Loại tư duy này của người đã làm tổn hại danh dự của Linh Kiếm phái.”

A Phàm quả thực không thể nhịn thêm nữa. Bất quá rất nhanh nàng liền nghĩ lại: “Là bởi vì linh phù vừa rồi giá trị không nhỏ nhỉ? Đau lòng?”

Vương Lục nhún vai: “Cũng tạm được, nếu như cầm lấy bán thì bán được mấy chục vạn linh thạch.”

Lời vừa nói ra, lại không đề cập tới sự kinh ngạc trong lòng A Loan, chỉ riêng Nhiếp Dương bên cạnh đã kinh hô lên: “Mấy chục vạn linh thạch? Đây là lấy tiền nện à.”

Toàn bộ đội tàu này, giá trị của nó đơn giản chỉ là mấy chục vạn linh thạch, dù sao bản thân đội tàu còn dừng lại ở cấp độ Phàm gian, cách biệt một trời một chiếc thuyền Tiên cấp cao nhất với Huyền Thiên quán bằng một tấm Linh Kiếm Thiên Phù, tương đương với để một đội tàu ở nhân gian bốc hơi lên.

Nghĩ tới đây, Nhiếp Dương vô cùng đau đớn nói: “Thật là... lãng phí quá đi.”

“Lãng phí?” Vương Lục nhạy bén bắt được ý Nhiếp Dương, lòng mày không khỏi nhăn lại.

Nhiếp Hải liếc mắt nhìn A Vân tìm được đường sống trong chỗ chết, lắc đầu nói: “Công tử có tấm lòng nhân hậu, không đành lòng chứng kiến A Vân táng thân trên biển lớn. Phần

nhân từ này quả thật khiến người ta cảm động, nhưng số mệnh của Hải tộc đúng là như thế., Cho dù có trốn được lần này thì cuối cùng cũng sẽ có một ngày con đường giống nhau. Mà hơn một trăm ngàn người của Hải tộc đều coi đây là con đường sống, không ai không đem tính mạng để ra bên ngoài. Chẳng lẽ công tử có thể mỗi lần đều khăng khải cứu người như vậy? Ôi, tuy ta nói lời này tàn nhẫn, nhưng hành động này của công tử thật sự không có nhiều ý nghĩa.”

Vương Lục lại cười nói: “Diệu năng của người có tiền chính là bọn họ luôn dùng tiền để làm một số chuyện vô nghĩa. Mặt khác, nếu không thể tiêu tiền làm chuyện vô nghĩa, thì còn làm kẻ có tiền làm gì?”

Nhiếp Dương nghe vậy sững sờ, lập tức có chút cảm khái thở dài, cũng không nói gì thêm. Vương Lục lại liếc nhìn A Oa, ý vị thâm trường mà nói: “Người có tiền như thế, có quyền thì sao lại không phải? Không đi làm một chút việc người khác xem ra không có việc gì, tiền và quyền lực lại có tác dụng gì?”

A Oa lại không thể tán đồng: “Đó chẳng qua là khoe khoang cùng lãng phí mà thôi, tuyệt đối không phải chính đạo. Trên thực tế, bất luận là ở mảnh đại lục nào, đều tuyệt đối không đề xướng lãng phí tập tục.”

“Hắc hắc, A miêu ngươi quá ngây thơ rồi.”

“Ngây thơ?” A Phàm cười lạnh một tiếng, thậm chí khinh thường phản bác.

Mặc dù trải qua khó khăn trắc trở cực lớn, nàng cuối cùng vẫn là Vương Giả kiêu ngạo. Ngây thơ? Vương Lục còn chưa có tư cách đánh giá nàng như thế.

Bất quá Vương Lục cũng không có ý định nói thêm gì, thấy A Phàm không để ý tới, liền ngậm miệng không nói.

A Oa dừng một chút, hỏi Nhiếp Dương: “Chúng ta đánh lui hải thú kia, sẽ không lưu lại hậu hoạn gì cho ngươi chứ?”

Nhiếp Hải đáp: “Hậu hoạn thì sẽ không, con bạch tuộc to lớn kia hiển nhiên là hành động một mình, giết nó cũng sẽ không có người đến trả thù. Ngày đó đội tàu Tây Lãng là bị giết sạch một đàn Hải thú, lúc này mới khiến cho Hải Thần tức giận.”

Cùng lắm thì chúng ta dừng lại ở cảng Tây Di một thời gian ngắn, xem xem có chuyện gì rồi trở về không.

“Ừm, không có hậu hoạn là tốt rồi.” A miêu lúc này mới yên lòng.

Trong khi nói chuyện, nàng mặc dù không nói rõ, nhưng thân hình vốn có chút hư thật bất định, lại dần dần ngưng kết cứng cố.

Sau khi đi thuyền không còn sự tình ngoài ý muốn nào xuất hiện nữa, ở dưới sự thống lĩnh gần như hoàn mỹ của A Vân, đội tàu đã vượt qua nguy hiểm vô tận trên biển, sự an toàn đã đến mục tiêu, những thành thị ở bờ đông của vùng Tây Di đại lục. Nhiếp Hải chỉ huy đội tàu hàng hóa dàn hàng chỉnh đốn ở cảng, đám người Vương Lục thì lên bờ chuẩn bị mở ra mạo hiểm mới.

Trước khi đi, A Vân đem hai chuỗi vòng cổ của mình tháo xuống, chia ra tặng cho Vương Lục cùng A Oa, trong đó càng nổi danh vòng cổ trân châu đưa cho A Khải, vòng cổ vỏ sò thì đưa cho Vương Lục. Hiển nhiên tiêu cô nương tuy rằng trầm mặc ít nói, nhưng trong lòng lại rõ ràng, cái mạng này của mình rốt cuộc là ai đưa.

Lúc đầu A Loan kiên trì từ chối không thu, dù sao con bạch tuộc kia là vì nàng mà đến, nhưng A Vân lại dị thường kiên định, ở trên mặt đất đập đầu không thôi, rốt cục để A Phàm lui một bước, đem vòng cổ trân châu chia làm hai chuỗi, chỉ lấy được một, mới khiến cho A Vân miễn cưỡng gật đầu.

Sau khi tạm biệt A Vân, đoàn người liền tiến vào thành thị ở cảng khẩu.

Với tư cách là một trong những đầu mối then chốt mậu dịch của đại lục, thành Thâm Thổ phần hoa không thua gì thiên lộ. Trong thành cũng là lầu các san sát ngựa xe như nước, mà văn hóa phong tình đặc biệt của Tây Di càng khiến người ta không kịp nhìn.

Nhưng điều khiến người ta thật sự để ý lại là pháp tắc Tây Di đại lục tràn ngập nơi đây. Đối với người bản địa Tây Di mà nói, loại pháp tắc này vô hình vô sắc, trơn bóng vật tế nhỏ. Nhưng đối với tu sĩ đến từ Cửu Châu đại lục mà nói, loại pháp

tắc này khác hẳn Cửu Châu, lại làm cho người ta cảm thấy đặc biệt khó chịu.

Giống như sinh vật quen chạy trên mặt biển đột nhiên bị chìm xuống biển, hoặc là cá bơi trong nước bị kéo lên bờ. Hoàn cảnh thay đổi cực lớn làm người ta hít thở không thông.

Đây là bức tường pháp tắc, cũng là bức tường ngăn trở đại đa số tu sĩ tiến về phía Tây Di. Tu sĩ từ Kim Đan trở xuống, hầu như không cách nào xuyên thấu qua bức tường pháp tắc để thi triển ra các loại thần thông ở Cửu Châu, ngay cả cường độ thân thể cũng giảm bớt đi nhiều, trong lúc đó khó mà tu hành, hoàn toàn là phế nhân.

Nói chung, chỉ có tu sĩ từ Kim Đan trở lên mới có thể vượt qua biển sau này vẫn có tu vi, bởi vì lúc tấn cấp lên Kim Đan sẽ ngưng tụ đại đạo trên Kim Đan, khiến cho Ngọc phủ tự thành nhất thống, giống như một tiểu thiên thể giới không ngừng sinh sôi, không cần mượn ngoại lực. Nhưng cho dù là tu sĩ Kim Đan, nếu căn cơ không đủ vững chắc, cũng sẽ bị bức tường pháp tắc làm suy yếu.

Ước chừng chỉ có Nguyên Anh hoặc là Hóa Thần trở lên mới có thể hoàn toàn bỏ qua ảnh hưởng của bức tường pháp tắc. Bởi vì đến cảnh giới kia, tu sĩ sẽ có được năng lực dung hợp linh ngộ cùng dung hợp thật lớn, dù cho thân ở trong một hoàn cảnh lạ lẫm, cũng có thể thông qua năng lực suy diễn và thích ứng pháp tắc mới.

Đoàn người Vương Lục chỉ có thể miễn cưỡng gọi là cấp Kim Đan. Vương Lục và Lưu Ly Tiên đều dừng lại ở cảnh giới Hu Đan, nhưng thân là đệ tử chân truyền Linh kiếm phái, căn cơ thâm hậu nên cũng không để ý tới vách ngăn pháp tắc. Thực tế Lưu Ly Tiên thích ứng nhanh nhất, sau khi xuống thuyền không lâu, liền dần thích ứng với quy tắc của Tây Di, phi kiếm trong tay áo mặc dù có chút ngưng trệ và phiêu hốt, nhưng cơ bản có thể tùy tâm sở dục xoay quanh người.

Vương Lục tu hành Vô Tướng công, pháp lực nội liễm, không hiển sơn bắt lộ thủy, hành tẩu ở trong thành sâu, thoát nhìn cũng là bình tĩnh tự nhiên, chỉ là thỉnh thoảng đi lại sẽ dừng lại nửa bước, điều chỉnh khí tức.

“Theo cách nói của sư phụ, khi kim đan chưa thành, kiến thức càng nhiều pháp tắc không có chỗ hại. Mà dưới sự áp chế của pháp tắc thiên địa Tây Di kiên trì tu hành thì làm ít mà hiệu quả nhiều.”

A Hoài và Vương Lục sóng vai mà đi, đi ở đội ngũ đầu tiên, nghe Vương Lục nói, không khỏi gật đầu nói: “Người đích thật là khắc khổ hơn so với nhìn qua nhiều, khó trách tu hành mười mấy năm đã có thành tựu như vậy.”

Vương Lục nói: “Thiên tài chính là linh cảm tăng 1% chỉ số thông minh của chín mươi chín nha... Ồ, hình như không có vị trí mô hôi rồi hả?”

A phiệt không nhịn được cười.

Vương Lục nói: “Xem ra tình trạng hiện tại của ngươi không tệ?”

“Dù sao cũng là đất đai ta quen thuộc, ở chỗ này ta có thể cảm nhận được lực lượng đang chậm chậm khôi phục.” A Loan nhắm mắt lại, nắm tay, sau đó nhẹ nhàng nói: “Ta đã trở về.”

Vương Lục nghe vậy sững sờ, lập tức nhíu mày: “Vậy là muốn ăn cơm trước, hay là ăn ta trước?”

Cả đoàn người đều dưới sự dẫn dắt của tên dân bản xứ A Trác, ở thành Thâm Thổ tìm được một cửa hàng mặt tiền không lớn, nhưng cửa hàng ẩn chứa huyền cơ bên trong. Căn cứ theo lời giới thiệu của A Phạm., Đây là một chi nhánh bí mật của thương hội bí mật nằm ở phía đông Tây Di, nòng dựa vào một ấn tín đặc thù lấy được tín nhiệm của chủ cửa hàng, trong động phủ thấy được một phần danh sách mua sắm đặc biệt. Sau đó Vương Lục lấy lượng lớn vàng ròng ở Cửu Châu để thông tin., Mua một chiếc xe ngựa cao cấp. Xe kéo chính là mấy con Mộng Yểm Thú chân đạp lửa, tốc độ nhanh kinh người, khi cần có thể phi thiên độn địa. Hơn nữa trong xe cũng dùng pháp thuật Tây Di cải tạo, không gian phi thường rộng lớn, cùng Vương Lục ở đại lục Cửu Châu sử dụng xe ngựa Lăng Vân Vân có hiệu quả như nhau.

Mua xe ngựa là để tiện cho du lịch. Ở Tây Di đại lục, rất nhiều pháp bảo luyện chế ở Cửu Châu khó có thể sử dụng, để không

khiến người ta chú ý, tốt nhất là đóng giả thành người hành tẩu.

Sau khi rời khỏi cửa hàng, đoàn người leo lên Ly Thành Tây Hành, theo kế hoạch đã định, bọn họ sẽ ở lại thành thị tiếp theo, sau đó đi thẳng đến Đào Bảo.

...

Mộng Yêm Thú thần tuấn kéo một chiếc xe ngựa tạo hình xa hoa, chạy băng băng trên đường phố ngoài thâm thổ thành trơn bóng chĩnh tề, thẳng tắp về phía vương quốc mậu dịch lớn nhất phía đông.

Cứ việc vương quốc phía đông diện tích bao la, nhưng Mộng Yêm Thú dậm chân như bay, không đến nửa ngày đã có thể vượt qua mấy ngàn dặm đến thủ đô. Đến lúc đó, người trên xe sẽ chuẩn bị tốt chuẩn bị cho lần cuối cùng, thẳng đến di tích nổi danh nhất Tây Di đại lục.

Nói chung, cho dù là ở phía đông di dân tương đối giàu có, loại xe ngựa này cũng hiếm thấy, hai chiếc xe ngựa mộng lung đồ phi vật, còn xe xe ảm ước lôi quang lượn lờ càng có thể hiện ra chủ nhân thân thể phi phạm. Bình thường chỉ có thành chủ các thành thị lớn mới có được xe ngựa như vậy. Cho dù xe ngựa là xe ngựa nhẹ nhàng xuất hành, không có hộ vệ đi theo, có thể đi trong cánh đồng bát ngát, cũng ít có người can đảm không mở mắt thử chặn đường.

Phía đông đại lục Tây Di, bởi vì tài nguyên phong phú, cộng với buôn bán phồn vinh, trật tự so với phía tây tốt hơn rất nhiều, đối với tội phạm đả kích cũng nghiêm khắc hơn nhiều. Nhất là người quản lý các quốc gia cũng liên lạc chặt chẽ với nhau, một khi đắc tội với quan lớn gì đó cao quý, đi đến đâu cũng đều là chuột chạy qua đường.

Đoàn người Vương Lục không tiếc bỏ số tiền lớn mua xe ngựa, cũng chính là vì tránh phiền toái.

Nhưng mà, có lẽ thật sự đã xác định được chuyện tốt mãi giữa thế nào rồi. Không lâu sau khi xe ngựa rời khỏi thành Thâm Thổ, bọn chúng đã gặp phải một đám cướp.

Dám can đảm ra tay tập kích xe ngựa do Mộng Yêm Thú dẫn dắt, thực lực bọn cướp đương nhiên bất phàm, lúc người trong xe còn chưa kịp phản ứng, bầu trời đột nhiên trở nên một mảnh huyết hồng, con đường phía trước thông suốt cũng lạc trong một mảng sương mù hồng. Mà ở trong bầu trời, mười

bóng người mờ lung đang lạng lẽ lơ lửng, từ trên cao nhìn xuống.

Sau một khắc, sấm sét vang dội, sấm sét đỏ ngòm từ trên trời giáng xuống, đánh lên nóc thùng xe, làm cho pho tượng dị thú trên cỗ xe sụp đổ thành năm bảy phần, đồng thời thân xe cũng kịch liệt chấn động.

Trong xe, đám người Vương Lục giật mình. Mai phục tới thật nhanh một đòn lôi đình màu máu thật dứt khoát, phá hủy pho tượng phòng hộ buồng xe ngựa, uy lực quả thực mạnh không kém... Được rồi, chuyển thành tiêu chuẩn Cửu Châu, đó chính là một kích toàn lực của Kim Đan chân nhân.

Xe ngựa tuy rằng xa hoa xa hoa, cuối cùng cũng không phải là chiến xa, trên nóc xe chỉ có ba pho tượng phòng hộ, hơn nữa không cách nào tái sinh. Vương Lục ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy lôi vân trên đỉnh đầu chẳng những không tiêu tán, ngược lại càng thêm dày đặc. Mà sau khi lôi đình màu máu hạ xuống, mưa máu càng tí tách rơi xuống, tận tình ô nhiễm thiên địa vạn vật. Thủ đoạn này, cho dù chỉ nhìn thẳng một chút, cũng có thể nhìn ra cao minh.

Rất khó tưởng tượng là hải phi ngẫu nhiên gặp phải.

Wang Lục trong lòng kinh ngạc: “A Yem, đây là cừu gia mà trăm năm trước ngươi kết làm? Năm đó ngươi rút cuộc làm bao nhiêu chuyện người oán trời giận đất, mới có thể cừu gia khắp nơi như thế? Trên biển khắp nơi đều có cừu nhân...”

A Oa cũng vạn phần kinh ngạc, bị Vương Lục chất vấn, há mồm cứng lưỡi hồi lâu mới nói: “Không phải ta”

“Chính là người không nên giao biện không phải là người còn có thể là kẻ thù của ta?”

A Oa quả thực có miệng khó biện: “Nhưng, ta căn bản không quen biết những người kia.”

“Đó chính là năm đó ngươi đã hại cha mẹ bọn họ, hôm nay con cháu cháu vô cùng thiếu thốn đến đây để trả thù đấy.”

“Chuyện này...” A Quạt ngạc nhiên, lại thật sự bắt đầu trầm tư, chính mình năm đó chinh chiến tứ phương, mặc dù hướng về vó ngựa đều là đại nghĩa, nhưng xác thực không ít tạo sát nghiệt, chẳng lẽ thật sự là không đúng a, quốc gia của mình ở

phương tây xa xôi, nào có người xa xôi vạn dặm như vậy, hơn nữa chưa biết trước liền mai phục lên tìm mình trả thù?

“Thật sự không phải là ta “

Vương Lục thấy A Yểm thật sự muốn tức giận, đành phải khoát khoát tay: “Bỏ đi, không cần quan tâm có hay không, dù sao người ta cũng đã giết tới cửa, không giết ngược trở về cũng không được. A Lan, hảo cảm lưu lại cho tốt, xem ta ra ngoài siêu thân cho người xem.

Trong khi nói chuyện, Vương Lục đưa tay bắt lấy bọn người Lưu Ly Tiên, một đạo ra khỏi thùng xe.

Lúc này, pho tượng thứ ba đã bị Huyết Lô đánh tan, tia chớp thứ tư cũng đang chuẩn bị bên trong, lúc nào cũng có thể rơi xuống. Vương Lục bước ra đón lấy Huyết Vũ bên ngoài xe, nhưng mới vừa bước ra một bước, đã cảm thấy thân thể đột nhiên trầm xuống, một viên Hư Đan bên trong Ngọc phủ rung chuyển kịch liệt, giống như sắp chia năm xẻ bảy.

“Cái này?”

Cùng lúc đó, Lưu Ly Tiên theo sát phía sau cũng ồ lên một tiếng: “Pháp lực có chút không nghe lời?”

“Đây là... áp chế pháp tắc?” A miêu cảm giác cuối cùng của đội ngũ là nhạy cảm nhất, lập tức nói: “Những người này dùng thủ đoạn đặc thù, dẫn động pháp tắc của đại lục Tây Di tiến hành áp chế toàn diện các người, bọn họ là cố ý nhằm vào tu sĩ Cửu Châu mà đến.”

A Trác không hổ là vương giả ngày xưa, phản ứng vừa nhanh lại chuẩn, một câu nói lộ ra chân tướng. Trên thực tế bọn cướp này đích thật là chuyên môn nhằm vào tu sĩ Cửu Châu.

Mà ngay lúc đạo phá đạo, một người trên trời kinh ngạc nói: “Ồ? Còn có người địa phương?”

Người nọ nói chính là ngôn ngữ thông dụng ở Tây Di Ngô Đại Lục, trước khi đoàn người Vương Lục đến đã học qua, đều có thể nghe hiểu.

Trên trời lại có một người nói: “Hừ, người địa phương thì sao? Một đường đi với con khỉ da vàng, hiển nhiên cũng không

phải thứ gì tốt, thoát nhìn cũng không có thực lực gì, tiện tay giết là được.”

“Ha ha, lần này lại câu được cá lớn, mấy người này thực lực không mạnh, nhưng thân gia phong phú, chúng ta sắp phát tài rồi.”

“Giết đám khỉ da vàng này quả nhiên là đường tắt để phát tài, mặc dù thực lực của bọn chúng không tệ, nhưng chỉ cần dùng một quyển sách máu đen này là có thể khiến cho bọn chúng lộ ra nguyên hình, khà khà, năm trăm ma ngân tệ kia thật sự là không lỗ.”

Chỉ mấy câu ngắn ngủn, Vương Lục nghe được lông mày nhíu chặt lại.

Đại lục Tây Di có người chuyên nhắm vào tu sĩ Cửu Châu? Thậm chí khai phá ra loại quyển trục máu đen này, dẫn động pháp tắc Tây Di tiến hành áp chế. Loại áp chế này đối với người bản địa Tây Di hoàn toàn không để ý, nhưng đối với người bản địa Cửu Châu thì rất trí mạng, cho dù là những Kim Đan chân nhân ngưng kết Đại Đạo, bị quyển trục máu đen dẫn ra pháp tắc Tây Di cũng sẽ đạo tâm thất thủ, bị tách rời tu vi.

Chỉ sợ chỉ có những lão quái Nguyên Anh thậm chí Hoá Thần mới có thể bỏ qua pháp tắc, vẫn phát huy thực lực như cũ.

Thế nhưng hôm nay đám tu sĩ từ Cửu Châu đến Tây Di, cuối cùng vẫn lấy Kim Đan làm nhiều. Ngoại trừ đội Mộng Chi đội Phong Ngâm chân nhân dẫn đội, đại bộ phận đội ngũ do các tông phái tổ chức, đều là một hai Nguyên Anh mang theo hơn mười Kim Đan, gặp phải loại quyển trục huyết ô này, tám chín phần mười ngăn cản không nổi.

Vương Lục không khỏi cảm khái, Tây Di đại lục quả nhiên cũng là người tài ba. Trước khi đến vùng máu này chưa từng nghe nói đến, hiển nhiên là sau khi rất nhiều tu sĩ Cửu Châu tiến vào Tây Di, mới có đám thiên tài Luyện Kim Thuật Sư Tây Di khai phá ra, hơn nữa còn truyền bá khắp nơi., Năm trăm ma ngân tệ hoàn toàn chính xác không đắt. Dựa theo khả năng mua sắm ngang nhau, có thể chiết hợp năm trăm linh thạch. So với việc chém giết một đám tu sĩ Cửu Châu thu hoạch quả thực là chín trâu mất cả sợi lông, hàng đẹp giá rẻ tới cực điểm.

Ngày đó thực lực hơn mười người không kém, theo tiêu chuẩn của Tây Di đến xem, tuy rằng nghề nghiệp khác nhau, nhưng đều là các chức nghiệp cao giai như kiếm sư, linh thuật sư, gập hợp ở Cửu Châu là giữa Hư Đan và kim đan.

Mười người cộng lại, nếu có quyền trực máu đen đánh tan tu vi của đối thủ, đừng nói Vương Lục với nghề này có mấy người, cho dù thật sự có trưởng lão Nguyên Anh dẫn đội thì hơn mười Kim Đan ở đây cũng chỉ có con đường chết.

“Động thủ!”

Một người cầm đầu trên bầu trời hét lớn một tiếng, sau lưng lóe ra đôi cánh màu vàng nhạt lao xuống.

Đó là đội trưởng của nhóm giặc cướp này, là nhóm đội trưởng mạo hiểm, có địa vị Đại Kiếm Sư, am hiểu nhất là xung phong hãm trận. Mà mấy tên đồng đội thấy đội trưởng ra tay, cũng nhao nhao đuổi theo, trong lúc nhất thời phảng phất như mây đen phủ đầu, uy thế kinh người.

Một đội tu sĩ bình thường của Cửu Châu bị bọn họ xông lên như vậy, lập tức muốn tản đi, sau đó là một cuộc tàn sát nghiêng về một bên, nhưng mà lần này, bọn họ thật sự đã tìm nhầm người.

Vương Lục và Lưu Ly Tiên đúng là đã tạm thời bị quyền sách máu me ghi lại, nhưng vẫn còn một đòn sát thủ chân chính trong đội ngũ.

“Buồn cười, muốn ý vào người đông thế mạnh? Xem ta đóng cửa thả cờ chó, ăn hấn cho ta.”

Vương Lục vừa dứt lời, một tiếng gầm gừ như kinh lôi nổ vang, một đạo cự ảnh màu xám mãnh liệt bành trướng ra, hai hàng răng nhọn giống như đao nhọn, ở trước mặt mọi người hiện lên hào quang sáng như tuyết.

Sau một khắc, đám cướp đang lao xuống phía dưới bỗng nhiên cảm thấy bên cạnh dường như thiếu mất một người, ánh mắt nhìn nhau. Một lát sau, trong lòng kinh hãi muốn chết.

“Đội trưởng, đội trưởng?”

Thế lao xuống đột nhiên im bật, đám cướp nhao nhao dừng lại, đứng lại giữa không trung. Lần này có sáu người công kích

đều là nghề cận chiến, vốn đã nắm chắc thắng lợi, nhưng vừa rồi bóng xám lóe lên, đội trưởng xông lên phía trước liền không cánh mà bay.

Nhìn kỹ lại, chỉ thấy trên mặt đất, một con cự khuyển cường tráng như voi đang dùng sức nhai nuốt cái gì đó, huyết dịch và thịt nát không ngừng tràn ra từ kẽ răng, chảy xuống mặt đất.

Một lát sau, con cự khuyển kia xì một tiếng khinh, nhổ ra một thứ giống như viên cầu, đúng là một cái đầu lâu của đội trưởng chết không nhắm mắt.

“Đội trưởng?”

Mấy người trợn mắt trừng trừng, quả thực muốn xé rách hốc mắt. Là đại đội trưởng cấp bậc đại kiếm sư, từ trước đến nay trong cận chiến là máy xay thịt vô địch, không thể tưởng được giờ phút này lại bị dị thú kia một ngụm nuốt mất, giãy dụa cũng không giãy dụa chút nào.

Gặp quỷ rồi, Hoàng Bì Hậu ở Cửu Châu này cũng tốt. Linh thú linh sủng của bọn hắn cũng tốt, bị đánh tan tu vi dưới Huyết quyền trực, không hề có lực kháng cự mới đúng a.

Lại không biết, hiện tại con ác thú tàn sát bừa bãi này chính là do quy tắc thiên địa Tây Di ngưng kết mà sinh ra, dưới máu đen thực lực càng mạnh mẽ hơn.

Mà hương thơm trong nhà, am hiểu nhất chính là tác chiến cận thân. Trong truyền thuyết cho dù là Thần Linh, cũng không dám quá thân cận với hương thơm.

Tại thời điểm vài tên kiếm sư sở trường cận chiến, Cuồng chiến sĩ kinh hãi, cự khuyển kia đã tiêu hóa xong nhục thân của đội trưởng, nhếch miệng cười, bỗng nhiên nhào tới giữa không trung, một lần nữa bắt đầu chém giết. Tốc độ của nó cực nhanh, khiến người ta hoàn toàn không kịp phản ứng, há miệng rộng ra, liền đem một người nuốt vào, một chút phản kháng cũng không có. Vài tên chuyên gia cận chiến ý đồ phản kích, binh khí đánh vào trên da lông dày nặng lại hồn nhiên không chịu lực.

Một mặt tàn sát.

“A, mau hỗ trợ a.”

Một gã kiếm sư kêu thảm một tiếng, gào thét kêu viện trợ. Vừa rồi gã không né kịp một cái, bị con chó dữ kia cắn mất một cánh tay, gã biết rõ con chó này tuyệt đối là dị thú cận chiến vô địch, lúc này chỉ có pháp lực sư, Linh Thuật sư trên trời mới có thể miễn cưỡng ứng phó được.

Các nghề nghiệp từ xa đương nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn, các phái thi triển thần thông, có người ngưng tụ sấm sét màu máu trên trời, có người kéo cung muốn bắn, mũi tên hội tụ thần lực, còn có ngâm tụng thánh ca, hạ xuống lửa giận của thần minh.

Nếu là bị những kẻ từ xa này công kích tập trung hỏa, mặc dù là chó đi đường tiên thú cũng không chịu nổi, cuối cùng vẫn là thời gian tu hành trưởng thành quá ít.

Nhưng đúng vào lúc này, một giọng nữ trong trẻo thản nhiên bay qua.

Tên kiếm sư kia mặc dù không hiểu ngôn ngữ nữ tử sử dụng, lại không hiểu ý của nàng.

“Ừm, ta đã hiểu pháp tắc của vùng đất này.”

Bạch y nữ tử phiêu nhiên tiến về phía trước, đưa tay chống đỡ một mảnh ánh sáng màu nâu dày đặc, ngăn cách tất cả công kích từ trên trời giáng xuống bên ngoài.

“Hai mắt Đại Địa mẫu thân nhìn chăm chú vào chúng ta.”

Sau một khắc, nữ tử vung tay kia lên, nhắm vào bầu trời, giữa lòng bàn tay, sấm sét gào thét tượng trưng quay cuồng.

“Năng lượng nguyên tố sẽ hủy diệt các ngươi.”

...

Sấm sét phần nộ gầm thét từ trong tay Bạch Thi Huyền nổ rộ, hóa thành một cơn bão táp bừa bãi đâm lên bầu trời, trên trời có bốn gã chuyên nghiệp từ xa bao phủ toàn bộ vào trong sấm sét.

Bốn gã chuyên nghiệp giả từ xa kia thực lực không kém, nhưng không ai ngờ tới nhóm tu sĩ phía đông bị huyết ô quyền trực áp chế mà vẫn còn dư sức phản kháng, bởi vậy lúc trước cũng không có quá nhiều phòng hộ, đem toàn bộ lực lượng ném vào trong công kích, lúc này bị đột nhiên phản kích, hoàn toàn vội vàng không kịp chuẩn bị. Hơn nữa càng làm bọn họ kinh hãi chính là thủ đoạn phản kích của Bạch Thi Tuyền.

Đó tuyệt đối không phải là bất luận loại thủ đoạn nào của tu sĩ phương đông, những ngày qua bọn họ gọi là kẻ mạo hiểm phương đông chặn giết cũng có một ít, có thắng có bại, nhưng bất luận như thế nào thủ đoạn của tu sĩ phương đông cũng đã kiến thức qua, đó là lực lượng thần kỳ khác biệt so với Tây Di đại lực trong đó., Tuy không thiếu thủ đoạn Chiêu Lô Dẫn Điện, nhưng tuyệt đối sẽ không giống như bây giờ, trong bão tố phong bạo tràn ngập nguyên tố lực nồng đậm, nguyên tố hương vị này, rõ ràng là...

“Gặp quý, sao lại là Nguyên Tố Tát đây? Hơn nữa còn là cao giai tát đây “

Ma pháp sư hỏn hển nắm chặt lấy ma trượng, ma lực trì trong cơ thể điên cuồng truyền ra sức mạnh, chống đỡ một tấm khiên tuyệt duyên nặng nề mộc mạc, liều mạng dùng ma lực trì tổn hại, cuối cùng đem năng lượng tia chớp ngăn cách ở bên ngoài. Nhưng mà đồng bạn của hắn không có vận khí tốt như vậy, cung thủ căn bản không có năng lực tự vệ, đối mặt với nguyên tố chi lực, chỗ dựa duy nhất chính là pháp sư cùng sư phụ Ma pháp tặc bên người., Nhưng bọn họ óc còn không mang nổi mình óc, căn bản là đem tên cung thủ chạy qua một bên. Hắn không hề đề phòng, chỉ có thể thúc giục cánh sau lưng ý đồ rút lui. Nhưng cánh chim vừa vỗ một cái, đã bị dòng điện chạy chồm xuyên qua thân thể, kêu thảm ngã xuống.

Mà một vị Linh thuật sư khác cũng không tránh được một kiếp, nàng am hiểu triệu hoán thuật cần có thời gian, nhưng bất ngờ không đề phòng nàng hoàn toàn thiếu thời gian. Thời điểm Ma pháp sư và Mục sư không rảnh để hấn quan tâm, đạo cụ nàng mang theo bên người hoàn toàn không đủ để chống lại phong bạo tia chớp của Bạch Thi, gãy giữa một cái liền vỡ vụn âm âm trong nháy mắt. Bản thân Linh thuật sư cũng bị lôi quang nuốt hết.

“Kháng, cứu ta a.”

Kèm theo tiếng kêu thảm thiết, Linh Thuật Sư tan thành tro bụi. Mà bị cây bô hông mà trước khi chết bà ta gọi, lúc này đang cầm trượng, cố gắng giảm bớt chấn động của Ma Hồn tri, ngay cả nói cũng không dám nhiều lời, sợ áp chế không nổi cản trở, ao ma nổ tung mà chết.

Nhưng mà trong đội ngũ chỉ có hai đội viên có thể tăng cường phòng hộ cho đồng đội, hấn không ra tay, nhất thời tình thế càng thêm chuyển biến xấu.

Khi tia chớp phong bạo ngừng lại, tiểu đội mười người này đã tử thương hơn phân nửa. Ma pháp sư miễn cưỡng duy trì ở giữa không trung, chỉ cảm thấy trong đầu choáng váng từng cơn, khó mà tin được điều trước mắt. Mười người bọn họ tuy không dám nói là phong vân đại lục Tây Di, nhưng cũng đã thấy nhiều sóng gió, vài năm trước thậm chí dám tới long huyết thám bảo, không ngờ lại ở chỗ này gãy kích trầm sa.

Nhưng ít nhất mình còn sống... Ma Pháp Sư khôi phục thần sắc, nhìn thoáng qua vị Mục sư tín ngưỡng Thánh Quang bên cạnh, hai người là người duy nhất trong đội còn có thừa sức, hơn nữa không bị hoàn toàn vây hãm trong chiến cuộc, liếc mắt nhìn nhau, không hèn mà cùng hiện lên cùng một ý niệm: muốn chạy, cũng chính là nhân lúc này.

Nhiều năm ăn ý khiến bọn họ không cần nói nhiều, Mục Nhất lập tức tiêu hao tín ngưỡng, phóng thích ra hai đạo thánh thuẫn phân biệt gia trì trên thân hai người. Sau đó Ma Pháp Sư thúc dục ma lực tri, tăng thêm một đôi cánh chim cho mỗi người, liền muốn giương cánh bay cao.

Đây là cơ hội duy nhất, con ác thú hung mãnh kia đang chiến đấu với hai tên chuyên gia cận chiến còn sót lại, mặc dù chiếm

thể thượng phong, nhưng trước khi đồng đội bộc phát, nó cũng bị thương đôi chút. Mà vị nguyên tố cao giai khủng bố kia đây, phóng thích sấm sét phong bạo cũng trở nên cương cứng. Mấy người khác hoặc vẫn còn bị huyết ô quyền trực vây khốn, hoặc là không có thủ đoạn công kích từ xa, đều không đáng lo.

Chỉ là... Thật là kỳ lạ, những Đông Phương Nhân này tại sao lại có thủ đoạn của Tây Di Nhân? Nếu như biết rõ trong đám người này có một dị thú có thể không bị huyết ô hạn chế, một cái nguyên tố nguyên tố cao giai Tát mãn, bọn hắn bất kể như thế nào cũng sẽ sớm đề phòng, như thế nào cũng không đến mức rơi vào tình trạng vừa đối mặt đã chết mất một nửa người.

Đại vụ sự phương đông kia bán quyền trực bán máu kia, đã tuyên bố chỉ cần dùng trâu vào tu sĩ truyền kỳ cấp bậc truyền kỳ, bằng vào quyền trực máu bản đủ để quét ngang tất cả, nhưng hiện tại hoàn toàn không phải như vậy nữa, thực sự là trên một cái lợi thế xấu.

Mang theo hoang mang và phần nộ mãnh liệt, Ma Pháp Sư vùng chùy bắt đầu vỗ cánh, kéo theo gió mạnh mãnh liệt, đẩy hẳn hướng chỗ càng cao hơn bỏ chạy. Trong lúc phi hành, hắn đã bắt đầu tính toán phải báo thù như thế nào. Làm trí giả trong đội ngũ, hắn không cần giống đội trưởng xung phong vĩnh viễn ở phía trước, nhưng sau khi đội trưởng ngã xuống, hắn không thể trách mắng không đứng bên.

Nhóm tu sĩ phương đông này, luận riêng thực lực mà nói cũng không tính là quá mạnh, thất bại của đội ngũ nằm ở chỗ xuất kỳ bất ý, như vậy chỉ cần trở về trùng chỉnh kỳ cổ, mời chào mấy chức nghiệp giả cao giai có thực lực ngang nhau, chuẩn bị đủ tốt là có thể chiến thắng đối thủ. Dù sao đối phương có uy hiếp chỉ có một người một thú. Đến lúc đó... Nói đến lúc đó, thông khổ bọn chúng, hắn sẽ tăng lên gấp mười gấp trăm lần, gấp trăm lần so với những Đông Phương Nhân này.

Nhưng mà ngay lúc Ma Pháp Sư âm thầm thề, một thanh âm lạnh như băng truyền vào trong tai.

“Đắc tội phương trượng còn muốn đi?”

Ma Pháp Sư giật mình, không lo được giọng nói này đến cùng là phát ra từ phương nào, toàn lực thúc dục cánh chim, điên cuồng bay về phía bầu trời như mũi tên. Nhưng mà vỗ cánh

hai cái, hẳn lại phát hiện một ít dị dạng, huyết vân trên đỉnh đầu, tựa hồ có chút khác biệt với lúc đầu. Huyết vũ tí tách cũng chẳng biết ngừng lại lúc nào.

Tác dụng của huyết ô quyền trực biến mất? Không lẽ mới chỉ có một phần ba thời gian mà thôi.

“Biên, chúng ta giống như bị nhốt lại rồi, liên hệ giữa ta và Thánh Quang đã bị cắt đứt.”

Âm thanh kinh hoàng đồng bạn của Mục sư cũng vang lên ngay lúc này. Là chức nghiệp giả cao cấp, linh hồn của vị Mục sư này sớm đã có mối liên hệ mật thiết với Thánh Quang Chi Hải mà hẳn tin ngưỡng, nhưng lúc này lại cảm thấy mối liên hệ này bị người ta gián đoạn. Cũng may loại kinh nghiệm này không phải lần đầu tiên xảy ra., Khi tiến vào một vài không gian đặc thù thì liên kết ban đầu đều có thể bị gián đoạn, chỉ cần cầu xin thêm lần nữa là có thể lấy lại liên lạc, nhưng vấn đề là... bọn họ tiến vào không gian đặc thù khi nào?

“Kháchh, chuyện gì xảy ra vậy?”

Sắc mặt Ma Pháp Sư âm trầm, lấy ma trượng làm chất dẫn phóng thích mấy cái pháp thuật dò xét bốn phía, lạnh lùng nói: “Chúng ta bị nhốt lại, là một pháp thuật cùng loại với mê cung thuật. Nơi này đã không còn là không gian chỗ chúng ta ở lúc trước.”

Nói xong, hẳn xoay người, quan sát mặt đất.

Con đường đá trơn tuột cùng với phong cảnh tĩnh nhả hai bên đều đã không thấy, thay vào đó là một mảnh đại địa tàn phá, ngàn vạn tàn kiếm dựng thẳng trên mặt đất như bia mộ, bầu trời trên đỉnh đầu và tầng mây vẫn là màu máu, màu sắc âm u khác với quyền trực máu kia, càng thêm nhiều màu sắc cường tráng.

Hiển nhiên, đã không phải là không gian trước kia.

“Hoan nghênh đã đến với thế giới của ta. Hắc hắc, muốn triển khai bản mệnh thần thông tại Tây Di đại lục đích xác không dễ dàng. Cũng may Tây Di các người cũng có pháp môn tương tự, cuối cùng cũng đã tìm được rồi.”

Lúc này, Vương Lục đã hoàn toàn khác với lúc bị quyền trực máu đen áp chế, pháp lực không thể tự chủ được trở nên quẫn

bách. Trong rừng kiếm, hấn thông dong đi lại, mỗi một bước đều giẫm lên khe hở của vô số mũi kiếm, mà rừng kiếm cũng theo bước chân của hấn nhẹ nhàng run rẩy, phảng phất như đang tỏ vẻ thần phục.

Chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng Vương Lục lại không vội động thủ mà chỉ muốn giữ đối phương lại chỗ này.

Tâm niệm Ma Pháp Sư Chùy nhanh chóng xoay chuyển: Đối phương nói các ngươi cũng có pháp môn tương tự, cuối cùng hấn cũng tìm ra, đây là ý gì? Chẳng lẽ là nói...

Dù sao cũng là nghề có kiến thức rộng rãi, Chùy rất nhanh nghĩ tới một khả năng: pháp tắc cộng hưởng, tu vi chuyển hóa.

Mặc dù không thể tưởng tượng được, nhưng đây là khả năng duy nhất. Cái gọi là pháp tắc đồng thông chính là Cửu Châu đại lục và Tây Di đại lục, quản lý thoạt nhìn có rất nhiều điểm khác biệt, nhưng trên bản chất vẫn có rất nhiều điểm chung, ví dụ như quả táo chín rồi sẽ rơi xuống đất, trên chín tầng trời là một vùng hư không., Chỗ biển sâu có vạn tấn trọng áp... Mặc dù chỗ rất nhỏ nhưng lại phân biệt rất nhiều, đặc biệt là thân thể càng cường đại thì khác biệt càng rõ ràng. Tỷ như tu sĩ phía đông chú ý ngộ đạo, tu sĩ cao minh sẽ đem thiên địa đại đạo hòa tan trong Ngọc phủ, nhưng cường giả của Tây Di đại lục lại không có khái niệm thống nhất như vậy, con đường chí cao thiên kỳ bách quái, cũng không thống nhất như Cửu Châu.

Sự khác biệt to lớn như thế, kết quả là khi bước lên một đại lục khác, rất có thể sẽ bị pháp tắc áp chế, tu vi tán lạc. Vì vậy mấy ngàn năm qua mặc dù kết giao nhiều hơn, nhưng càng nhiều là kết giao thế gian, đến chức nghiệp giả cao cấp, sẽ vô cùng thận trọng.

Nhưng mấy ngàn năm trước, khi văn minh đại lục Đông Tây va chạm kịch liệt lần đầu tiên, liền có một đại hiền giả chỉ ra, ở trong biểu tượng phức tạp, hai mảnh đại lục có rất nhiều điểm chung, chỉ cần có thể bắt được điểm chung này,, Lập tức có thể thực hiện chuyển hóa tu vi để đột phá bức tường pháp tắc. Đương nhiên điều này cần họ Ngộ cao minh dị thường, nghe đồn khi lần đại chiến đầu tiên diễn ra, từng có kiếm thủ cao minh của Cửu Châu sau khi lên được Tây Di Đại Lục chuyển chức trở thành Tây Di Kiếm Thánh đại sát tứ phương, hoàn

toàn bỏ qua sự khác biệt của pháp tắc. Đồng dạng cũng có Ma đạo sư tiến về phía Cửu Châu sau lĩnh ngộ tiên đạo.

Bất quá, đó đều là tồn tại trong sử sách, sự tình chân thật làm cho người ta cảm thấy hoài nghi. Trên thực tế những năm này cường giả chết ở nơi tha hương, vô luận Đông Vật đại lục đều nhiều vô số kể, cũng không nghe nói có bao nhiêu người có thể hiểu thông pháp tắc., Chuyển hóa tu vi thành công, cũng chính là một ít người tu vi không cao mới có thể làm được. Càng là thực lực cao cường, độ khó chuyển hóa càng cao, đến nghề nghiệp cao cấp, cho dù khoảng cách đến truyền kỳ còn có con đường cực kỳ xa xôi, nhưng muốn chuyển hóa tiếp sẽ vô cùng gian nan.

Mà hiện tại, ngay trước mắt hắn, một chức nghiệp giả cao cấp của đại lục Cửu Châu, chỉ trong mấy khắc ngắn ngủi đã hiểu thông pháp tắc, chuyển hóa tu vi? Đây là thần tích sao?

Trên thực tế, Vương Lục cũng không khoa trương đến mức chỉ trong vài khắc có thể hiểu thông pháp tắc, đánh vỡ bức tường pháp tắc. Khi gã theo đội tàu vượt qua vô tận biển cả, đã dần tiếp xúc với quy tắc Tây Di, sau khi lên bờ càng không ngừng mượn cơ hội tu hành để cảm ngộ., Thử tìm kiếm trong pháp tắc Tây Di, bộ phận có thể kết hợp với Vô Tướng công. Một trong những đặc điểm lớn nhất của Vô Tướng công là thích ứng với họ Mạnh, rất nhanh đã dung hợp với pháp tắc Tây Di, khi cuộn sách máu rơi xuống, toàn bộ Tây Di pháp tắc được tiến hành áp chế, lập tức tạo thành cơ hội đột phá.

Mà lúc này Ma Pháp Sư Chùy cũng đang suy nghĩ, hiện giờ vị trí tàn kiếm thế giới này, giống như trong truyền thuyết có kết giới, không giống mê cung bình thường, độ khó phá vòng vây cao hơn rất nhiều. Nhưng đối phương nếu không lập tức hạ sát thủ, ý nghĩa có chỗ hòa hoãn, không ngại lấy lời nói kéo dài, một phương diện khác triển khai Ma pháp trận, thử phá giải.

Nếu như là trận pháp phía đông thì hắn tự thấy bất lực, nhưng nếu là pháp thuật bản địa của Tây Di... Có lẽ còn có một đường sinh cơ...

Cho nên hắn lập tức mở miệng định kéo dài thời gian, nhưng vừa mới tạo ra lời thoại, hậu tâm đã cảm thấy mát lạnh, trước ngực xuất hiện một mũi kiếm dài.

Thánh thuấn mà Mục sư cho hấn lại phảng phất như không còn sót lại chút gì.

Cảm thụ được sinh mệnh nhanh chóng trôi qua, Ma Pháp Sư dốc hết toàn lực xoay người lại, nhìn thấy một khuôn mặt tươi cười ngây thơ vô tà. Một thiếu nữ thanh lệ tuyệt luân chẳng biết từ lúc nào đã đứng ở phía sau mình, tay phải đang cầm một thanh cổ kiếm Cửu Châu chậm rãi thu hồi, trên thân kiếm lại không dính nửa điễm máu.

“Coi chừng sau lưng ngươi đó...”

...

“Như thế nào?”

Thu hồi bản mạng thần thông xong, Vương Lục hoàn toàn không thèm để ý pháp sư cùng Mục sư cùng nhau từ giữa không trung rơi xuống, cười hỏi A Tầm bên cạnh.

A Dung nói: “Rất lợi hại, người luôn khiến ta kinh hãi.”

Đối với A Oa mà nói, một đội mạo hiểm bị hủy diệt kia cũng không đáng kinh ngạc. Cho dù quyền trục máu đen của bọn họ là đồ vật mới mẻ, dưới sự yểm hộ của quyền trục máu bản, uy lực mười người tụ hỏa cũng thực kinh người. Nhưng nếu như Vương Lục ngay cả nguy cơ như vậy cũng không qua nổi, hẳn cũng không phải là vương lục mà A Hoài biết.

Nhưng dù vậy, A Lư lại không nghĩ tới đám người Vương Lục lại lấy thủ đoạn trực tiếp nhất giải quyết vấn đề: Pháp tắc cộng hưởng, tu vi chuyển đổi.

Trong ma lang hương mà thôi, bản thân nó chính là sinh vật dân bản xứ Tây Di, không biết vì duyên cớ gì chạy tới Cửu Châu, bởi vì sinh trưởng ở cửu Châu, xem như thân kiêm cả hai nhà. Bạch Thi Lung là xuất thân sơn linh, đối với núi non đại địa cảm ngộ sâu nhất, hơn nữa tiên thú thông linh, luận họ hiểu cũng mạnh hơn nhân loại tâm tư phức tạp. Nhưng Vương Lục và Lưu Ly Tiên, lại vững vàng cảm ngộ pháp tắc Tây Di, cũng lập tức học theo.

Tu vi chuyển đổi rất khó sao? Cũng chưa chắc, A miêu bản thân chính là lấy thân phận nghề nghiệp truyền kỳ ở Cửu Châu đại lục hoàn thành chuyển đổi tu vi, từ kỳ sĩ Vương chuyển tu thành đạo kiếm tiên cửu châu. Mặc dù năng tại Cửu Châu thời gian rất ít ra tay, nhưng người trên Linh Kiếm Sơn đều rất rõ ràng, năng lúc toàn lực bạo phát có thực lực có thể so với Hợp Thể Chân Quân - đương nhiên, tại năng thân thể anh linh tàn phá không đầy đủ, toàn lực bạo phát tương đương với tạt sét.

Nhưng A Thù hoàn thành chuyển hóa hơn mười năm, dĩ nhiên là bởi vì tu vi của nàng thực sự quá cao, cho nên mới chậm chạp. Nhưng Vương Lục mấy ngày ngắn ngủn, sau khi tính

toán toàn bộ thời gian trên biển đến gần Tây Di Đại Lục, liền hiểu thông pháp tắc, cũng thật sự là làm cho người bội phục.

A Khả tâm có cảm giác, chợt cảm thấy thân thể anh linh của mình lại trở nên ngưng kết thêm vài phần, không khỏi ngẩn ra.

Hiển nhiên bởi vì bản thân càng tin tưởng Vương Lục thêm vài phần, cảm nhận được cường hóa đối với phương pháp tất thắng trong chiến tranh, bởi vậy anh linh cũng trở nên càng thêm ổn định.

A, nếu cứ theo đà này, có lẽ thật sự có một triều một có thể... Nhưng mà nhớ tới quốc gia đã mất đi kia, lại làm cho người ta không nhìn thấy nửa điểm hy vọng.

Bất quá, vậy cũng không phải là chuyện bây giờ phải suy nghĩ, tạm thời trước nhìn xem đứa nhỏ Vương Lục này có thể đi tới một bước nào a.

Mà đối với lời khen ngợi của A Oa, Vương Lục cười cười, nắm tay phải đặt lên ngực: “Vì người mà chiến, nữ vương của ta.”

A Oa sững sốt một chút, nhìn lễ tiết quen thuộc kia, trong thoáng chốc tựa hồ về tới hơn trăm năm trước. Nàng đứng ở trong điện phủ quần thần vờn quanh, quang mang vạn trượng, điện hạ là một đoàn kỵ sĩ như sắt thép, chiến đấu đâu thắng đó, tất cả đều thuận lợi. Nhân tài ưu tú nhất trong quốc gia hội tụ một chỗ, vương vĩnh viễn nguyện trung thành với bọn họ trong cuồng nhiệt tuyên thệ.

Bất quá chỉ trong nháy mắt, huyền tượng trước mắt liền bị ý chí kiên cường của A Hoài thu liễm lại, nữ tử gật gật đầu, cải chính nói: “Người làm không sai, nhưng trên ý nghĩa nghiêm khắc mà nói, ta cũng không tính là nữ vương.”

Cũng không bằng là nữ vương? Vương Lục hơi có chút nghi hoặc, trước khi xuất phát lời thề, hẳn phát ra trợ giúp A Quật phục quốc, tự nhiên cũng phải tra một chút tư liệu liên quan. Cửu Châu bên này tư liệu có hạn, nhưng A Loan năm xưa là kỵ sĩ danh vương, cũng coi như uy danh hiển hách, có ghi chép trong một ít sách sử liên quan đến Tây Di, tại sao không tính là nữ vương? Chẳng lẽ là vì nguyên nhân?

Suy nghĩ một chút, Vương Lục cười an ủi nói: “Không nên vọng động như vậy, tuy chỉ là áo giáp tráo chén, nhưng ít nhất mặt mũi người đẹp a gọi một tiếng nữ vương cũng không sao cả.”

“Người...” Tuy A Phàm luôn luôn rộng lượng khiêm tốn, nhưng lúc này cũng cảm thấy thỉnh thoảng khai sát giới cũng không tệ.

Nhưng mà sự việc liên quan đến mình thậm chí là danh dự vương quốc, A Yểm vẫn nghiêm túc giải thích: “Lúc ta còn tại vị, cũng không có lấy nữ thân thấy thế nhân, ngoại trừ số ít người, đại đa số thậm chí không biết ta là họ nữ.”

Cái này đương nhiên là để giữ gìn sự uy nghiêm của quân vương, nếu A Lu là nghề khác thì không nói, nhưng lấy thân thể xinh xắn lạnh lợi của nàng, lại đi là đạo dưng mãnh nhất của kị sĩ. Một cô gái kị sĩ, nếu là ở trong cố sự dân gian có lẽ là đẹp thoại, nhưng chung quy không bằng họ nam có lực áp bách.

Bất quá A Oa mới vừa giải thích xong, liền cảm thấy sự tình sắp hỏng, quả nhiên vừa nói xong, liền thấy trong ánh mắt của Vương Lục càng có thêm vài phần thông cảm.

“Vậy mà lại không ai biết? Ta có thể hiểu được nỗi thống khổ của người, nên bi thương mà thay đổi.”

”Tiết, nên bi thương cái gì” A Phàm quả thực giận sùi bọt mép, cảm giác kị sĩ đạo tinh thần kiên trì nhiều năm của mình đều bị vũ nhục. Cái này nếu là đặt ở trăm năm trước, không thể thiếu một trận quyết đấu.

Bất quá lần này không kịp, bởi vì ngay lúc A Phàm chuẩn bị tỉ mỉ luận lý với Vương Lục một phen, lại tới một đám khách không mời mà đến.

Đó là một đội kị sĩ cưỡi tuần mã, khôi giáp bạc sáng loáng, từ xa tới gần, khí thế hùng hổ. Sau khi A miêu trở lại Tây Di thì thực lực không ngừng khôi phục, trước tiên thấy được đội kị sĩ này xuất hiện, ánh mắt không khỏi rung mình.

Thực lực những người này không tồi, mỗi người đều ở mức độ sắp tấn chức chức nghiệp, nếu là tiêu chuẩn Cửu Châu mà nói, chính là trên dưới Hư Đan. Trang bị trên người cùng tuần mã

dưới thân đều phi phạm vật, nếu đặt ở trên chiến trường, một đội kỵ sĩ như vậy xung phong liền chết, nếu không có thực lực ngang nhau, chỉ sợ mây vạn quân đội thậm chí mười mấy vạn đều phải xông lên mà tán.

Dù cho vương quốc của nàng, trong quốc gia nổi danh có danh kỵ sĩ ưu tú thịnh thế kia, cũng là lấy ra được cao thủ rồi. Mà đặt ở chỗ này, phụ cận thành Thâm Thổ, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn là thân vệ của thành chủ thành Thâm Thổ rồi.

Mà A Oa nhìn thấy phía sau đội ngũ kỵ sĩ, hai gã Thuần Vệ mặc trường bào màu nâu xám liền càng thêm xác định suy đoán của mình, bởi vì đó là đặc sản của thành Thâm Thổ, vệ sĩ Thâm Thổ, một thân trọng giáp, còn có thể câu thông đại địa, mượn sức của đại địa. Thực lực hai người này so với hơn mười người phía trước cộng lại không thua kém, hẳn là phụ tá đắc lực của thành chủ.

Đoàn kỵ sĩ kia phi thường thần tuấn, một lát công phu đã từ xa chạy đến phụ cận. Cầm đầu là một gã kỵ sĩ nhìn thoáng qua đám người Vương Lục, nhất là khi nhìn thấy sa trường mênh mông bên cạnh xe ngựa, gã không khỏi nhíu mày nghiêm nghị quát hỏi.

“Đây là có chuyện gì, thành thật khai báo?”

Thái độ ác liệt này lập tức bắn ngược lại, Vương Lục cười lạnh một tiếng: “Ông đây giết người, liên quan quái gì tới các người...”

“Làm càn” một đám kỵ sĩ cùng quát lớn, có mấy người còn trẻ liền rút ra bội kiếm, chuẩn bị dùng vũ lực để uy hiếp.

Bọn họ thân cận vệ đội của thành chủ, đại bộ phận đều đã trải qua rèn luyện phong phú, nhìn thấy nơi này máu tanh, làm sao nhìn không ra nguyên do?

Thành Thâm Thổ với tư cách là đầu mối mấu chốt mấu dịch quan trọng của đại lục, mấy tháng gần đây đã tiếp đãi không ít tu sĩ đến từ đại lục Cửu Châu, sau đó nhằm vào sự kiện cướp bóc của người Cửu Châu, giết người cũng không phải là lạ. Lúc đầu là thành Uyên Hạ thành ở một cảng lớn khác, sau đó dần dần lan tràn đến thâm thổ. Cảnh tượng trước mắt, hiển nhiên là giết người không thành lại ngược lại bị giết.

Từ tình huống hiện trường, tu sĩ Cửu Châu này bị mai phục ở trên xe ngựa - Trên thực tế gần đây phát sinh chuyện giết người đa số đều mở đầu như vậy, chỉ là những người này lại có thủ đoạn đặc thù, không đi theo vết xe đổ của những người khác, mà làm cho đám người mai phục nhất định phải chết. Cho nên theo tình lý mà nói, bọn họ là người bị hại.

Nhưng là ở đây các kỵ sĩ, thật sự không có cách nào húng khởi đối với sự đồng tình nên có của người bị hại, từng người sắc mặt âm trầm vô cùng, nhất là nghe được Vương Lục phản ứng, càng là trợn tròn mắt, hận không thể giúp những người mai phục kia một mẻ, đem này Cửu Châu tu sĩ một lưới bắt hết.

Trong lúc tình thế cấp bách, một gã vệ sĩ đất đen ở phía sau đội ngũ mở miệng nói: “Chúng ta là thân vệ của thành chủ thành Thâm Thổ, phát hiện dấu vết chiến đấu ngoài thành, liền chạy tới xem xét đến tột cùng.”

Thấy thái độ và thái độ của sâu thổ vệ sĩ hiền lành này, Vương Lục cũng thay mặt cười nói: “Ồ, chúc trách ở đâu, có thể lý giải, tốc độ xuất động của các người cũng rất nhanh.”

Thâm Thổ vệ sĩ gật đầu nói: “Trong khoảng cách nhất định xung quanh thành vực sâu phát sinh bất kỳ chiến đấu nào, chúng ta đều có được cảnh báo trước tiên, nhất là tình huống hiện tại.”

Vương Lục nói: “À, hiểu rồi, các tướng sĩ vất vả, tạm biệt.”

Nói xong nàng lập tức xoay người lên xe.

“Đứng lại, ai cho người đi?”

Kỵ sĩ giáp bạc lớn tiếng quát bảo ngưng lại: “Giết nhiều người như vậy, muốn bỏ đi?”

Vương Lục quay người lại: “Thế nào, các người định báo thù rửa hận cho đám giặc cướp này hay sao? Thành Thâm Thổ từ lúc nào mà cùng với bọn cướp hả?”

“Im ngay cho dù người là Man tử từ di đại lục tới, dù sao cũng biết, đến nơi nào, phải tuân thủ luật pháp nơi đó. Dựa theo Thâm Thổ pháp điển của Thâm Thổ thành, sau khi phát sinh sát thủ giết người, cho dù người là người bị hại, cũng phải chấp nhận điều tra của thành Thâm Thổ.”

“A, bất luận là ai đều phải tiếp nhận điều tra? Nếu như là cha ngươi thì sao?”

“Ngươi...”

Thấy hai người này mũi nhọn đấu với dao sắc, quả thực chiến đấu hết sức căng thẳng, tên vệ sĩ đất nước kia vội vàng nói: “Sở dĩ định quy củ này, là vì để cho chúng ta có thể nắm giữ càng nhiều tình báo, càng tốt bảo hộ trị an nơi đây, tránh cho càng nhiều xe ngựa phát sinh hơn. Hy vọng có thể đạt được sự thông cảm và phối hợp của các ngươi.”

Thấy đám người Vương Lục không phản ứng chút nào, hiển nhiên là không muốn phối hợp, vệ sĩ kia còn nói thêm: “Về chuyện gần đây một ít kẻ mạo hiểm chặn giết tu sĩ Cửu Châu, đã khiến cho rất nhiều thành chủ phụ cận chú ý, thành chủ tối tăm thành chủ đại nhân từng nói., Nếu có người có thể giúp hấn giải quyết việc này, hấn nguyện ý cảm tạ. Hấn nói, hiện tại tu sĩ Cửu Châu đang vượt biển đến đây phần lớn là vì tâm bảo, mà tâm bảo nổi danh nhất của Tây Di đại lục chính là Đào Bảo thành. Lúc thành chủ Thâm Thổ từng trải qua rất nhiều mạo hiểm ở trong Đào Bảo thành, kinh nghiệm cùng thu hoạch của hấn nhất định có thể mang đến trợ giúp cho các ngươi.”

Vì vậy Vương Lục lập tức động tâm.

Đại tạ bình thường đương nhiên hấn không quan tâm, với tư cách thủ tịch đệ tử của môn phái Ngũ Tuyệt, cái gì mà kỳ trân dị bảo không lấy được? Nhưng nếu là công lược của Đào Bảo thành... vậy thì đáng chú ý một chút rồi.

“Được, dẫn đường đi.”

Thâm Thổ vệ sĩ nhất thời thở phào nhẹ nhõm, nếu như xung đột cùng bọn tu sĩ Cửu Châu này, thắng bại như thế nào không nói, nhất định thành chủ nơi đó bị lôi đình làm tức giận.

Mà khi Vương Lục đồng ý theo kỵ sĩ thâm thổ trở về thành phối hợp điều tra, những người còn lại tự nhiên cũng không có ý kiến gì. Kỵ sĩ mặt âm trầm như cũ, phảng phất cùng người có thù giết cha. Cái kia thâm thổ vệ sĩ thì trên đường giải thích cho Vương Lục.

“Xin các hạ chớ để ý đến thái độ của hấn, hấn cũng là có nỗi khổ riêng. Thời gian trước bởi vì tu sĩ Cửu Châu liên tiếp bị

chặn giết, một vị cường giả trong các người giận cá chém thớt binh dân, tàn sát mấy vạn quân dân của Bạo Phong Thành, mà người nhà của đội trưởng vừa lúc ở ngay trong Bạo Phong Thành, cho nên hẳn đối với người Cửu Châu các người cũng khó tránh khỏi...”

Vương Lục nghe vậy sợ hãi kinh hãi, tàn sát binh dân?

...

Giết sạch bình dân?

Vương Lục lúc ấy liền kinh ngạc, hiện giờ người đến Tây Di đại lục đều là thứ gì vậy? Ngự long hỗn tạp thì thôi, từ khi tin tức cửa khẩu của quần tiên mộ có thể tiết lộ tại Tây Di, Vương Lục cũng không trông cậy vào đám tạp binh kia có thể thể thể hiện ra tố chất cao thượng của tu sĩ cửu châu. Theo rất nhiều tu sĩ nhị tam lưu môn phái độ trọng dương mà đến, sự kiện chất thấp sinh quả thực là thuận lý thành chương.

Dù sao, ở Tây Di đại lục cũng không có Vạn Tiên minh duy trì thiên hạ trị an, càng không có cửu thiên lôi kiếp khủng bố, giết người phóng hỏa, sinh linh đồ thán sau đó chỉ cần phát y đi, bình yên trở về, không dính nhân quả cửu châu, căn bản là không có hậu quả gì.

Chẳng lẽ Tây Di Nhân còn có thể vì tổ đội này đi Cửu Châu báo thù sao?

Từ lần đầu tiên bắt đầu tiếp xúc với tài liệu văn minh, sự tình tương tự đã có lúc sinh ra, chỉ là làm được đến mức đồ thành này quả thực là hiếm thấy. Cho dù Tây Di đại lục không có thiên kiếp, nhưng sau khi trở về Cửu Châu liền không sợ tâm ma kiếp sao? Hay là nói thật sự có cự phách Ma giáo nào cũng chạy tới tham gia náo nhiệt?

Vương Lục nghĩ nghĩ, không khỏi cảm khái: Đây quả thực là hạ hạn của người cửu châu, tuy Linh kiếm phái ta chưa bao giờ tự cho mình là người giữ gìn trật tự cửu châu, nhưng gặp phải loại chuyện này cũng không thể khoan tay đứng nhìn, tạm thời hỏi rõ ràng trước một chút.

Chậc chậc, tàn sát toàn thành cũng không thấy nhiều ở đại lục Cửu Châu, ngược lại mở rộng tầm mắt ở đại lục Tây Di.

“Vì vậy mong các hạ tha thứ cho sự vô lễ vừa rồi. Sau sự kiện Bạo Phong Thành, mấy thành thị gần đó đều có cảm giác cực đoan với người Cửu Châu, cho nên thái độ khó tránh khỏi có chỗ mạo phạm...”

tượng nổi. Sự coi trọng đối với nhận thức văn hóa của các người vượt xa chúng ta. Sau này mới phát hiện, ta ở ngoài kỷ sử cũng có chút thiên phú đấy.”

Thành Thâm Thổ là thành thị mật dịch đầu mỗi then chốt, buôn bán ở đại lục Đông Tây là trọng yếu nhất, A Đạo Khắc, tuy là nghề nghiệp cao cấp nhưng vẫn phải học tập ngôn ngữ của một thành chủ cửu châu.

Nhàn thoại đã nói, A Đạo khắc tức nghiêm mặt nói: “Tin rằng trên đường đến, thủ hạ của ta đã nói với người tình hình. Một tháng gần đây, chỉ ở trong lãnh địa thành Thâm Thổ, gặp phải chặn giết chín châu tu sĩ chỉ có hơn hai mươi người., Trong đó chỉ có mấy người các người còn sống. Tình huống này đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến trật tự của thành Thâm Thổ, thế nhưng chỉ dựa vào thành Thâm Thổ cũng không đủ để giải quyết vấn đề, ta cần càng nhiều trợ giúp, đương nhiên, sẽ không để các vị xuất lực vô ích.”

A Đạo Khắc đi thẳng vào vấn đề, không lãng phí thời gian hàn huyên.

Một khi đã như vậy, Vương Lục cũng nói thẳng: “Người là thành chủ thành Thâm Thổ, đại lãnh chúa trong phạm vi ngàn dặm, chẳng lẽ không giải quyết được vấn đề trị an trong lãnh địa?”

A Đạo giải thích: “Nếu chỉ là vấn đề trong lãnh địa thành ngầm, ta tự nhiên có thể giải quyết, nhưng sau việc này còn có thể lực thâm sâu. Tin tưởng người cũng đoán được, quyền trực huyết ô kia, không phải người bình thường làm ra được.

Vương Lục nói: “Ừm, có vẻ như là một vị đại năng nào đó đang cố ý nhằm vào người của Cửu Châu chúng ta, hiệp sĩ người có manh mối gì?”

“Lai lịch của huyết ô quyền trực phi thường thần bí, trước mắt xác thực manh mối cũng không nhiều... Nửa tháng trước, thủ hạ của ta lẫn vào một đoàn đội thám hiểm, nhìn thấy một thương nhân quyền trực. Loại quyền trực có thể áp chế tu sĩ Cửu Châu, chỉ cần năm trăm ma ngân tệ là có thể mua được một quyền, giá rẻ đến mức khó tin.”

Năm trăm ma ngân tệ đối với chức nghiệp giả cấp thấp là giá trên trời, nhưng đối với chức nghiệp giả cấp cao thì không tính là gì. Dựa vào áp chế của quyền trục chặn giết người của Cửu Châu, một khi thành công, thu hoạch sẽ là gấp mười gấp hai mươi lần, tự nhiên sẽ dẫn đến tình trạng cực kỳ quan trọng.

Nhưng bản thân Vương Lục tự mình đã trải qua sự bá đạo của quyền trục máu me, loại thủ đoạn này có thể tiến hành áp chế pháp tắc Tây Di, tuyệt đối không phải là thứ mà năm trăm ma ngân tệ có thể mua được. Ít nhất đặt ở đại lục Cửu Châu, lấy tu vi hiện tại của Vương Lục cũng không dám hy vọng xa vời có thể điều khiển được thiên địa đại đạo, chỉ sợ chỉ có các trưởng lão Thiên Kiếm Đường mới có loại bản lãnh này, có thể chế tác một quyền trục, phí tổn thành phẩm thậm chí nhiều hơn nữa.

Năm trăm ma ngân tệ, cũng chính là năm trăm linh thạch, căn bản chỉ là lỗ vốn làm ăn.

“Hắn là không muốn bại lộ sự tồn tại của mình chứ gì.”

Vương Lục phỏng đoán, “Kẻ mạo hiểm dùng quyền sách xúi giục đám người trung lập đến chặn giết người Cửu Châu, bản thân lại ẩn thân phía sau màn. Nhưng làm như vậy thì có ích lợi gì? Người Cửu Châu chết nhiều hơn nữa, chiến lợi phẩm cũng thuộc về kẻ mạo hiểm, bọn họ bán ra cuộn sách, ngay cả tiền vốn cũng không về được.”

A Đạo nói: “Ta lúc đầu cũng hoang mang. Bình thường làm như vậy chỉ có hai loại, một loại là theo chủ nghĩa cực đoan, hận thấu xương đối với cửu châu, nhưng một phần tử cực đoan những năm gần đây lại càng ít, hơn nữa nếu là bọn họ làm việc., Sẽ không giấu đầu lòi đuôi như vậy, chỉ ước được chém giết trước mắt bao người, để càng nhiều người biết chủ trương của mình. Một loại khác là giáo đồ tà thần, thông qua nghi thức đặc thù để lấy lòng thần minh của mình, nhưng đây cũng có rất nhiều chỗ không nói được. Mãi đến mười ngày trước, ta mới phát hiện mình hồ đồ, không chú ý tới một manh mối rõ ràng nhất.”

Vương Lục hỏi: “Sao vậy?”

A Đạo Khắc Lang có chút cười khở, cầm lên một bản báo cáo trên bàn: “Đây là sổ liệu mâu dịch mới được báo lên, những

thứ này viết, chúng ta và người cửu Châu giao dịch ước chừng giảm xuống bảy thành, trừ tình hình trên biển vô tận, nguyên nhân lớn nhất chính là trị an của thành ngằm đã chuyển biến xấu., Làm cho rất nhiều thương nhân ở Cửu Châu thập phần bất an. Tuy rằng sóng gió vô tận trên biển còn chưa lắng, nhưng rất nhiều người đã hạ quyết tâm quay về Cửu Châu, không ít người thì di chuyển về khu vực Tây Nam, bởi vì bên kia chưa bao giờ xảy ra sự kiện giết chóc nhằm vào Cửu Châu người.”

Vương Lục sừng sốt một chút, cười nói: “Tương đương người Cửu Châu chúng ta bị vạ lây?”

“Tóm lại, ta hoài nghi đây là có hắc thủ phía sau chằm ngòi quan hệ với thành Cửu Châu chúng ta. Trên thực tế không chỉ thành vực sâu, thành bang phía đông chúng ta cơ hồ gặp tình huống tương tự, cho dù lãnh địa của mình bên trong không có sinh, nhưng sinh chung quanh, cũng sẽ làm lòng người bàng hoàng.”

Vương Lục hỏi: “Làm như vậy, ai có thể đạt được chỗ tốt? Thành bang phía đông các ngươi có kẻ thù lâu năm gì?”

” Bang bang phía đông chúng ta khắp nơi đều dựa vào mậu dịch, buôn bán phải kết giao bằng hữu nhiều hơn, nói chung sẽ không cố gắng kết thù với người khác. Nhưng... nếu nói địch nhân, đích thật là có.” A Đạo Khắc trầm ngâm một lát rồi nói: “Các ngươi có từng nghe nói tới Thánh Quang giáo chưa?”

Vương Lục suy nghĩ một chút: “Một tổ chức phúc lợi nào đó chuyên tấn công phong quang nơi đây vậy nữ tử?”

A Đạo sừng sốt thật lâu, bất đắc dĩ giải thích: “Thánh Quang giáo là tổ chức tông giáo lớn nhất của đại lục Tây Di, thế lực chủ yếu tập trung ở khu vực Tây, bọn họ tín ngưỡng Thánh Quang., Tóm lại coi như là tổ chức chính phái, nhưng những năm gần đây lại bày ra hiện ra tính cách xâm lược rất mạnh, đối với dị đồ chân chính không có khoan dung thương hại chút nào, vì khuếch trương thế lực không cần dùng bất cứ thủ đoạn gì. Có thể chinh phục bằng vũ lực lấy danh xưng thánh chiến chinh phục lấy danh nghĩa thánh chiến., Nếu không thì lại lấy đủ loại thủ đoạn tiến hành phá hư bên trong. Ví dụ như hiện tại cái quyền trực máu me này, liền rất có thể là thủ bút của bọn

họ, luận về cảm ngộ cùng đờ mờ đối với pháp tắc đại lục, ai có thể so với Thánh Quang giáo gần thần linh nhất? Đồng thời, bọn họ thử thôn phệ vương quốc phía đông cũng không phải là một ngày hai ngày, chỉ là từ đầu đến cuối không thể thực hiện được.”

“Thì ra là thế, các ngươi đã khóa chặt hung thủ, vậy lập tức liên hợp lực lượng các thành bang của vương quốc phía đông, liên quân xây dựng ngược chét bọn hắn đi, đem toàn bộ tín đồ Thánh Quang đặt ở trên hỏa hình khung nướng ăn các loại.

A Đạo Khắc nói: “Thế lực Thánh Quang giáo quá mạnh, chúng ta tự vệ còn chưa đủ, chủ động tấn công càng là tìm chết. Bọn họ chỉ cần cường giả truyền kỳ bên ngoài đã có hơn năm người trở lên, xa xa vượt trên vương quốc phía đông.”

“Năm người truyền kỳ? Chậc chậc.” Vương Lục lắc đầu liên tục, cường giả truyền kỳ, chiết khấu đến đại lục Cửu Châu chính là Hóa Thần đỉnh phong thậm chí là Hợp Thể Chân Quân, một giáo phái năm tên truyền kỳ, đây cơ bản là cấp bậc Ngũ Tuyệt của Vạn Tiên minh, chọc phải đối thủ như vậy, chẳng phải là tìm xui sao?

“Nhân tiện nói một chút.” A Đạo Khắc lang nói: “Các vị chuyên này đến Đào Bảo thành là một trong những thánh địa của Thánh Quang giáo, tiến hành quản lý và thống trị nghiêm khắc... Cho nên đối với các vị mà nói, Thánh Quang giáo cho dù thế nào cũng không thể tránh khỏi cửa ải này.”

Mẹ nó? Còn có chuyện như vậy sao, A Hoài chưa từng nói qua nha.

A Oa cũng nhíu mày: “Lại có việc này? Hơn trăm năm trước, Đào Bảo thành vẫn là chư quốc liên hợp thống trị, từ khi nào thành thánh địa của Thánh Quang giáo rồi?”

A Đạo khắc trả lời: “Tám mươi năm trước, hiện tại Nhâm Tướng có được thần dụ, nói Đào Bảo thành là thánh địa của Thánh Quang giáo, sau đó liền điều động thánh quang kỳ sĩ tấn công Đào Bảo thành.

...

Dựa theo tác phong của A Đạo Khắc lang của thành chủ Thâm Thổ, Thánh Quang giáo đã trở thành cửa ải mà đám người Vương Lục không thể qua được.

Trừ sự kiện huyết ô quyền trục ở bên cạnh, bọn họ còn chiếm cứ Đào Bảo thành, tự cho mình là chủ nhân. Gần mấy chục năm trước, đại lục nắm giữ Thánh Quang giáo khai phá Đào Bảo thành, trên thực tế, sau khi chiếm cứ Đào Bảo thành, Thánh Quang giáo mới thật sự trở thành một tổ chức cường đại đứng đầu đại lục, trước đó sức ảnh hưởng của bọn họ còn chỉ dừng lại ở một quốc gia.

“Không nghi ngờ gì, ở Đào Bảo thành bọn họ đã nhận được chỗ tốt rất lớn, nghe đồn có người trong giáo đã nhận được sự tán thành của Hoàng Kim bảo khố, trở thành nhân vật giống như thị vệ, tuy rằng không thể tùy ý điều động bảo vật, nhưng quyền hạn cũng vô cùng kinh người.”

Vương Lục hỏi: “Bọn họ chiếm cứ Đào Bảo thành, chẳng lẽ những thế lực khác không có ý nghĩ?”

A Đạo thần nhiên nói: “Đương nhiên là có, nhưng bị đánh đau cũng không có.”

Mặc dù lời hành tước hơi hợt nói, nhưng Vương Lục cũng có thể tưởng tượng năm đó nhất định sẽ kèm theo gió tanh mưa máu. Mà phải trả giá tuyệt đại hy sinh mới chiếm cứ Thánh Quang giáo nơi đây, tự nhiên sẽ không dễ dàng buông tay.

Bất quá, chuyện này Vương Lục đến đây, cũng không phải muốn mang đi bảo khố hoàng kim vương, hẳn chỉ cần chiếc chìa khoá kia là đủ rồi, không cần thiết phải liều mạng ta sống với Thánh Quang giáo, vấn đề duy nhất chính là, Thánh Quang Giáo Giáo cho phép đám người Vương lục dễ dàng đi tới bảo khố vương chi kia lấy đi một chiếc chìa khoá cấp tiên bảo sao?

Từ tình huống hiện tại, Thánh Quang giáo đối với tu sĩ Cửu Châu quả thực muốn trừ khử sau đó nhanh chóng.

“Thánh Quang giáo cũng không có tận lực nhằm vào Cửu Châu, nhưng theo bọn hăn thấy, người Cửu Châu không thể nghi ngờ là dị giáo đồ dị đoan, là dị đoan. Mà đem dị đoan tế hiến trên Hỏa Hình giá, hóa thành một bộ phận của Thánh Quang Chi Hải, là thiên kinh địa nghĩa. Bọn hăn gọi nó là tinh lọc.”

Vương Lục giễu cợt nói: “Cá lớn ăn cá nhỏ, cá nhỏ ăn sạch sẽ bình thường há?”

A Khắc lang tước nói: “Thánh Quang giáo thấy, thế nhân bị ô uế và có tội cũ, chỉ có quy y thánh quang mới có thể được giải thoát. Còn phương thức quy y sao, quỳ xuống đất lễ bái là quy y, ở trên hỏa hình giá hóa thành thánh hỏa hừng hực cũng quy y... Vô luận như thế nào, muốn đạt được mục đích của các người thì phải đạt được mục đích., Không thể tránh khỏi phải giao tiếp với Thánh Quang giáo.” Dừng một chút, tước lại nói, “Đương nhiên, chỉ bằng sức lực của mấy người các người, muốn chống lại quái vật khổng lồ như Thánh Quang giáo, hiển nhiên không đủ, nhưng sự môn của các người nhất định có thể.”

Vương Lục hiếu kỳ: “Người nhìn ra được sự thừa của ta sao?”

A Đạo Khắc Vũ giải thích: “Ta đương nhiên không nhìn ra sự thừa của nơi nào, nhưng ít nhất ta biết, một tu sĩ trẻ tuổi, còn chưa vượt qua ngưỡng cửa nghề nghiệp cao cấp của cửu Châu, lại có thể hiểu thông pháp tắc cộng hưởng, tu vi chuyển hóa, xuất thân của hăn hơn phân nửa không giống bình thường.”

Vương Lục nở nụ cười, A Đạo Khắc, không hồ là chủ nhân một thành, mặc dù xuất thân là kỵ sĩ, nhưng lại dựa vào man lực không phải tứ chi mà là đầu óc.

“Hiệp, người muốn mượn lực của sự môn ta đối kháng với Thánh Quang giáo?”

A Đạo Khắc nói: “Ta tuyệt đối không phải là muốn tay không bắt giặc, chỉ là vì thế quá lợi hại. Thánh Quang giáo là địch nhân của hai phe chúng ta, đương nhiên liên thủ chống lại mới càng tốt. Sự môn của người tại Cửu Châu nhất định có được lực lượng cường đại, nhưng thiếu sự trợ giúp của bản địa. Mà chúng ta có được các loại địa lợi của Tây Di đại lục, thực lực lại không đủ cường đại. Chúng ta vừa lúc có thể bù đắp chỗ

thiếu hụt của nhau., Như vậy tại sao không hợp tác chứ?
Đương nhiên, ta biết chuyện này có lẽ người cũng không cách nào quyết định, nhưng có thể thay ta truyền đạt thành ý của mình... Không đơn thuần là thành sâu đất của ta, ở phía sau ta, là hơn ba mươi vương quốc phía đông cộng đồng ý chí.”

Vương Lục gật gù đầu, thừa nhận lý do A Đạo Khắc nói quả thật rất có sức thuyết phục.

Có thể được lực lượng bản địa của Tây Di ủng hộ, không thể nghi ngờ là rất có ích lợi, nhưng được lợi ích thì đắc tội với một thế lực Thánh Quang giáo kinh người, lợi hại được mất thì không tốt mà tính. Hơn nữa hẳn còn hiểu rất rõ, Linh Kiếm phái, thậm chí Ngũ Tuyệt của Vạn Tiên minh, đều không có hứng thú đổ một lượng lớn tinh lực vào Tây Di Đại Lục.

Dù sao cũng không phải Cửu Châu, dù sao không có thiên địa đại đạo của Cửu Châu đại lục, nơi đây có thể là nơi rèn luyện cực tốt, nhưng lại không phải nhà, cũng không thể là nhà. Cho nên đủ loại tranh chấp ở Tây Di đại lục, chỉ cần thờ ơ lạnh nhạt là được rồi, vì người bản địa Tây Di đầu nhập lực lượng quý giá vào lửa lấy hạt dẻ, căn bản không cần thiết.

Người của đại lục Tây Di thích khuếch trương, thích du côn, nhưng người cửu châu hứng thú sẽ không nồng đậm như vậy, mặc dù suy nghĩ của A Đạo rất tốt nhưng nhất định sẽ là trắng trong nước trong gương.

Bất quá, suy nghĩ liên thủ không sai.

“Muốn nói là động tới sư môn rất khó, chỉ là chuyện nhỏ, sao phải làm phiền trưởng lão sư môn?”

Thấy A Đạo khắc tước hơi nhú mày, Vương Lục cười giải thích nói: “Thánh Quang giáo hiện nay có một căn cơ quan trọng là Đào Bảo thành, mà quyền thống trị của Đào Bảo thành, một mặt là nhiều năm sát phạt lập uy, một mặt khác là thừa nhận bản thân Vương Chi Bảo khổ tán thành nó, mà cái sau, không phải là không có khả năng dao động.”

A Đạo Khắc lông mày càng nhú chặt hơn: “Xin lỗi, ta nghe không rõ lắm.”

“Nói ngắn gọn, đó là khiến bảo khổ Vương Chi không tán thành bọn họ là được. Di sản mà Hoàng Kim Vương để lại có

quy tắc của riêng mình, Thánh Quang giáo trở thành quản lý, nhất định là lấy lòng bảo khổ, như vậy chỉ cần ta làm tốt hơn bọn họ., Không phải có cơ hội cướp đi vị trí phụ trách phụ trách? Chuyện mà trong truyền thuyết thích nhất, chính là ném tiền thưởng ra, để các dũng sĩ dưới trướng tranh đoạt chém giết, hấn là Vương cố vũ cạnh tranh cực đoan. Như vậy theo lý thuyết, khái giáp của Thánh Quang giáo tuyệt đối không phải thể tập võng thế.”

A Đạo Khắc liên tục gật đầu: “Không sai, là đạo lý này. Nhưng muốn cướp đoạt quyền quản lý nói thì dễ, trước Thánh Quang giáo, nhiều năm như vậy không ai có thể thống nhất Đào Bảo thành, được Vương Chi Bảo khổ tán thành...”

Vương Lục nhàn nhạt cắt ngang: “Đó là bởi vì ta không đến.”

Đám người Vương Lục xuất phát từ thành Thâm Thổ, là ba câu sau. Trong lúc đó, A Đạo khắc nhạc của thành chủ Thâm Thổ, tiếp nhận đề nghị của Vương Lục, phối hợp với đặc tính tác chiến của Vương Lục.

Cũng chính là lên vào Đào Bảo thành, phá vỡ sự thống trị của Thánh Quang giáo đối với thánh địa.

Chỉ cần miêu tả bằng một câu, kế hoạch tác chiến này gần như là trò đùa, nhưng Vương Lục vô cùng kiên trì, gần như ngoan cố, A Đạo khắc nhạc cũng không muốn vô nghĩa đắc tội một thiếu niên thiên tài Cửu Châu. Huống chi ba ngày, Vương Lục cũng biểu diễn lực lượng cường đại hấn có được.

Có lẽ nói về cấp bậc, hấn chỉ là một người trẻ tuổi đang giậm chân tại kim đan trước cánh cửa cao cấp, không phải là Kim Đan, không có ngưng tụ thiên địa đại đạo tại Cửu Châu vào trong cơ thể, tại Tây Di phát huy thực lực cuối cùng cũng chỉ có hạn. Tu vi chuyển hóa xác suất chuyển hóa cũng không phải trăm phần trăm.

Nhưng dù vậy, hấn vẫn rất mạnh, mạnh đến mức A Đạo khắc nhạc tự mình ra tay, cũng không làm gì được hấn.

A Đạo Khắc tức là thành chủ một vùng đất sâu, ở một trong ba mươi sáu thành bang của vương quốc phía Đông cũng là cường giả nhất lưu, mặc dù khoảng cách truyền kỳ xa xôi không có hạn, nhưng chức nghiệp giả cao cấp dưới kiếm của

hắn lại không ra được ba đến năm chiêu, hắn chỉ bằng vào một thân thể cường đại của Thiên Ky sĩ đã có thể quét ngang thiên quân vạn mã., Một kiếm phóng ra, kiếm thể như sóng to gió lớn, đủ để phá thành diệt, bất luận là kỳ thuật quỷ dị của Ma pháp sư, chim quý thú lạ, hoặc là nguyên tố chi lực đầy linh thuật... hắn đều một kiếm chém chết.

Nếu nói tiêu chuẩn của Cửu Châu, hắn là cao thủ Nguyên Anh kỳ không hơn không kém, hơn nữa còn là trung phẩm Nguyên Anh, còn có cao thủ đáng giá.

Nhưng cao thủ như vậy, sau khi Vương Lục triển khai bản mệnh thần thông, cũng là bó tay không có biện pháp, tuy rằng không đến mức thua cuộc, nhưng cũng hoàn toàn không thể làm gì Vương Lục. Vương Lục ở trong kết giới kiên cố công phòng nhất thể, mặc dù bản chất có khuynh hướng nghiêng về phòng thủ., Lại có thể mượn tàn kiếm chi lực không ngừng suy yếu, nhiễu loạn đôi thủ, khiến cho A Đạo Khắc tức tởng rống rống có lực lượng tuyệt đối hơn gấp mấy lần, nhưng không thể nào ra tay. Ngẫu nhiên bắt được cơ hội cứng đối cứng một lần, lại phát hiện đại địa chi kiếm kiêu ngạo của mình căn bản là không thể làm tan rã vòng vây ba thước của hắn, ngược lại ở dưới lực lượng phản chấn cảm thấy cánh tay mơ hồ phát run...

Đấu đơn đấu xem như bất phân thắng bại, nhưng một khi Vương Lục cùng những người khác liên thủ, vô luận là phối hợp Lưu Ly Tiên, hay là bài thơ huyền diệu, trầm hoặc khuyến tẩu kỳ... Đều sẽ nhanh chóng chiếm được ưu thế áp đảo họ, khiến A Đạo Khắc bất đắc dĩ nhận thua.

Thật ra nếu nói theo lý thuyết, sức chiến đấu của A Đạo Khắc là mười, như vậy tiêu chuẩn của Vương Lục đỉnh phong cũng chính là tám đến chín, Vương Lục những người khác so sánh cũng sẽ không mạnh hơn. Cho dù hai người phối hợp, cùng lắm cũng chỉ miễn cưỡng áp chế A Đạo Khắc một chút, dù sao sức chiến đấu không phải là tăng pháp đơn giản.

Trong thực chiến như vậy, ưu thế áp đảo họ kia tự nhiên là đến từ Vương Lục, người chỉ huy đối với chiến đấu nắm chắc.

Cũng nhờ điểm này, mới khiến A Đạo Khắc phải tiếp nhận kế hoạch của hắn.

“Sức chiến đấu cá nhân cơ bản không phải là mấu chốt. Ta là kẻ chuyên đi mạo hiểm, dùng thực lực có hạn để công phá nguy hiểm trùng điệp mới là tuyệt chiêu chân chính của ta.”

Sau khi nhận được năng lực của Vương Lục, A Đạo Khắc bèn phái một trong những phụ tá của mình ra ngoài, đồng hành cùng Vương Lục.

Đó là một chức nghiệp giả Âm Dạ Hành Giả vóc người thấp bé — nghiệp giả cao giai của hệ tặc, làm bạn với A Đạo Khắc lang dai nhiều năm, đã từng cùng nhau thăm dò trong bảo khố Vương Chi, cũng phụ trợ hắn chiếm được bảo vật họ mấu chốt, để A Đạo Khắc nói sau này thành lập thành bang của mình ở bờ biển phía Đông, trở thành chủ của ngàn vạn người.

Bàn về kinh nghiệm thám hiểm bảo khố, hắn và A Đạo Khắc, hắn và A Đạo Khắc gần như ngang hàng, A Đạo Khắc phái hắn đến cũng đủ để biểu hiện sự coi trọng đối với Vương Lục. Đồng thời, còn phái ra xe ngựa có tiêu ký của thành trì sâu đất.

Mà có thành chủ Thâm Thổ che chở, dọc theo con đường này liền không còn gặp phải phiền toái, cũng không phải uy danh thành chủ Thâm Thổ thực sự đủ để chấn nhiếp bọn đạo chích, mà là tất cả mọi người đều minh bạch, xuất thủ chặn giết một đám tu sĩ Cửu Châu ở Tây Di không có căn cơ là một chuyện, động thủ với người thành bang phía đông chính là một chuyện khác.

Nửa tháng sau, xe ngựa của thành chủ Thâm Thổ chở đoàn người Vương Lục, xuyên qua thành bang phía đông, tiến vào khu vực trung bộ của đại lục Tây Di, đi tới ngoài Đào Bảo thành.

Ở Đào Bảo thành, thiên đường đào Bảo của người bị mạo hiểm Tây Di, lấy di chỉ Vương Chi Bảo khố làm trung tâm, trải qua mấy ngàn năm hình thành một cái thành bang cực lớn, trong phạm vi ngàn dặm, thôn xóm trong thành thị to nhỏ nhiều vô số kể. Mà những thứ này đều là phục vụ cho tòa thành nguy nga hùng vĩ đại ở trung tâm, Đào Bảo thành.

Đó là một tòa thành trì so với tượng tượng càng hùng vĩ, A Đạo Khắc tước vất vả kinh doanh mấy chục năm, chiếm cứ bến cảng buôn bán đầu mối then chốt của bến cảng so sánh với nó, đều có vẻ cực kỳ nhỏ bé. Trong thành chỉ sợ có hơn mấy

trăm vạn người lúc trước ở Đào Bảo thành không có thống trị tuyệt đối, bị nhiều quốc gia phân chia quản lý, còn có vẻ tán loạn. Bây giờ bị Thánh Quang giáo chia ra làm thánh địa, quyền thế thống nhất, lại bộc phát ra lực áp bức kinh người.

Đứng ở cửa thành, Vương Lục phảng phất nhìn thấy biển Thánh Quang vô cùng vô tận...

Cùng với, đứng trên hải dương Thánh Quang, ở chỗ cao hơn Hoàng Kim Vương.

Bên tai, phảng phất nghe được tiếng cười của vương giả cổ đại.

“Bọn tạp chủng a, muốn bảo vật của trăm sao? Vậy cứ mang đi, ta sẽ đặt hết tất cả vào bảo khố Vương Chi.”

...

Xe ngựa thành chủ Thâm Thổ chạy tới ngoài Đào Bảo thành, thụy phu bắt đầu giới thiệu tình huống cho Vương Lục, cẩn thận tình hình trong Đào Bảo thành cho hắn ta.

“Trụ tâm của Đào Bảo thành là bảo khố của Hoàng Kim Vương, mọi tiện nghi trong thành đều là do tâm bảo xung quanh bảo khố mà tạo ra, mà tòa thành này lại to lớn như thế, là bởi vì lối vào bảo khố không phải là thứ duy nhất, mà gần như là vô số, hơn nữa còn là phân tán khắp nơi., Khắp phương viên trăm dặm, không có dấu vết để tìm kiếm. Lúc ban đầu, mọi người thậm chí sẽ ở trong một tảng đá lớn, hoặc là một cây cổ thụ phát hiện ra cửa vào bảo khố, về sau mới dần dần sắp xếp lại những cửa vào này, về sau vì thống nhất quản lý, đã có thành thị này.”

Wương Lục hỏi: “Cửa vào là phân tán sao? Như vậy thông hướng đều là cùng một chỗ sao?”

“Khác nhau, kết cấu bên trong bảo khố Vương Chi vô cùng huyền diệu, bên trong chia cắt ra rất nhiều không gian độc lực lớn nhỏ, mỗi một cửa ra vào tương ứng với một không gian, nhưng quan hệ đối ứng cũng không cố định., Cho dù là cùng một cửa vào, không giống nhau đều có thể tiến vào không gian bảo khố khác nhau. Bất quá chiếu theo nhận thức của thể nhân đối với bảo khố hiện nay, bên trong vẫn còn dấu vết, thứ nhất không gian bảo khố cũng không phải nhiều vô hạn, số lượng hẳn là trên dưới trăm vạn., Thứ hai là cửa vào tương ứng với không gian bảo khố, cũng không phải hoàn toàn tùy cơ. Nói một cách đơn giản, trăm vạn cái không gian bảo khố có thể chia làm chín tầng, mỗi một tầng đều có độ khó tương đương với khảo nghiệm lớn, cùng từng tầng từng tầng đưa vào. Cửa vào bên trong Đào Bảo thành chỉ có thể đi vào không gian bảo khố cố định.”

Wương Lục gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu: “Cùng một cửa vào, cho dù tiến vào không gian khác nhau, nhưng cấp bậc thì cố định.”

Thụy phu nói: “Không gian chín tầng của bảo khố Vương Chi, lúc đầu cất giấu chỉ là châu báu vàng bạc bình thường, nhưng

đưa từng tầng một, đến tầng thứ ba thứ tư, sẽ có bảo vật vô cùng trân quý xuất hiện., Đối với kẻ mạo hiểm bình thường mà nói, đó là kỳ trân dị bảo đủ để liều mạng. Mà từ tầng năm trở đi càng không tầm thường, chức nghiệp giả cấp cao cũng sẽ động dung. Chủ nhân của ta A Đạo Khắc tước, chính là tại tầng thứ sáu lấy được Thâm Thổ thần ấn, thành lập thành bang của mình.”

Vương Lục khe khẽ thở dài, Thâm Thổ Thần Ấn? Lệnh A Đạo Khắc tước thành lập thành bang? Dựa theo thực lực bản thân hiệp phong đoán, đó đại khái là trung phẩm linh bảo. Lúc trước luận bàn ở thành Thâm Thổ, cũng chưa thấy hấn dùng tới, hiển nhiên là bảo vật mệnh quan trọng, cũng không dễ dàng gặp người. Mà tầng thứ sáu có trung phẩm linh bảo, tầng bảy bảy tầng ba là cảnh tượng ra sao?

Hoàng Kim vương không hổ danh là vua của Tây Di đại lục cổ xưa nhất, thống trị quốc gia của mình đã trải qua vạn năm, để lại sử thi cùng truyền thuyết vô số kể. Cho đến khi tuổi thọ của hấn hao hết, quốc gia mới sụp đổ, nhưng sức ảnh hưởng vẫn vĩnh viễn lưu truyền xuống.

Cũng là Vương, A Lư năm đó cũng là kỳ sĩ vương uy danh hiển hách, thực lực bản thân càng là cấp bậc truyền kỳ, nhưng so với Hoàng Kim Vương, cho dù kiêu ngạo như A Thùy cũng tự thừa nhận không bằng.

Bất kể truyền thuyết về Hoàng Kim Vương thần kỳ như thế nào, thanh danh của Vương Chi Bảo khó dù hiển hách như thế nào... Nhưng chung quy vẫn là chuyện của mấy vạn năm trước, thời gian xây dựng quần tiên mộ Địa Tiên cách đây khoảng mười sáu ngàn năm trước, kỳ thật thời gian đúng là không đúng lắm, nhưng mà... Vương Lục lại có dự cảm mãnh liệt, chìa khoá của quần tiên chính là ở chỗ này.

Mà Hoàng Kim Vương xưa kia gọi là uy chấn Tây Di, hùng đồ đại lục, muốn nói ánh mắt của hấn chưa bao giờ đi qua Vô Tận Chi Hải, cho tới bây giờ chưa từng thấy qua phong quang cửu châu... Có thể không?

Hai cái này có bao nhiêu liên hệ, tạm thời không biết được. Bất quá chỉ cần xâm nhập vào bên trong bảo khố, Vương Lục tin tưởng mình nhất định có thể tìm được đáp án.

Mà dựa theo năng lực công lược của mình thì... đầu tiên cứ bắt đầu từ tầng sáu là được.

Thụy phu cau mày nói: “Sợ rằng không được, hiện tại cửa vào ba tầng trở lên cơ bản đều nằm trong sự khống chế của Thánh Quang giáo, muốn vào bảo khố Vương Chi, nhất định phải có hồ sơ đăng ký ở Thánh Quang giáo, mà phải tiến vào tầng thứ năm trở lên, càng cần Thánh Quang giáo tới đây thẩm tra phê duyệt. Lấy lai lịch của chúng ta, cơ bản không thể thông qua thẩm tra duyệt, thậm chí đăng ký hồ án đều không thông qua được. Mà tầng thứ bảy càng không mở ra cho bên ngoài.”

“Sau đó thì sao?”

Thụy phu nói: “Không một kẻ thống trị nào có thể khống chế tốt từng góc ngách của lãnh địa. Đào Bảo thành mặc dù là thánh địa của Thánh Quang giáo, nhưng thành trì khổng lồ như thế, chắc chắn bọn họ không chú ý đến. Cửa vào tầng ba tuy phần lớn đều bị khống chế, nhưng tầng một cùng tầng hai quá nhiều lối vào quá nhiều, bọn họ căn bản quản lý không nổi. Hiện tại những cửa vào này, phần lớn ở trong sự khống chế của huynh đệ.”

“Huynh đệ của ta?”

Thụy phu giải thích: “Kẻ thống trị trong thế giới dưới đất.”

“Ồ? Thánh địa của Thánh Quang giáo, còn có thế giới ngầm?”

Thụy phu khẽ mỉm cười: “Có ánh mặt trời mãnh liệt thế nào cũng chưa từng xuyên thủng đại địa, nơi có người sẽ có ánh sáng và bóng.”

Vương Lục nói: “Người là người đi đêm, hẳn là có liên hệ với huynh đệ này a.”

Thụy phu nói: “Có, cho nên chủ nhân mới phái ta tới. Ta có thể liên hệ với huynh đệ của ta để lấy tư cách vào bàn. Nhưng quan hệ của ta cũng chỉ như vậy thôi, huynh đệ sẽ không thể đắc tội Thánh Quang giáo với các người. Nói đơn giản, không nên tin nhiệm bọn họ.”

Vương Lục gật gật đầu, trong lòng nói thầm ta thật ra cũng không tin tưởng người a.

“Huynh đệ ta chỉ không chế cửa vào tầng một tầng hai của bảo khố, nhưng không gian bên trong bảo khố cũng không hoàn toàn ngăn cách với lực đạo. Nếu như người có thể đạt được thành tích kinh người khi tiến hành thí luyện ở một tầng không gian nào đó, vậy thì có thể thông quan tiến vào tầng tiếp theo, theo lý mà nói hoàn toàn có thể xâm nhập vào bên trong bảo khố., Tầng thứ nhất tiến thẳng tầng thứ chín... Đương nhiên, cái này rất khó, từ cửa vào tầng thấp tiến vào, không ngừng xâm nhập trong bảo khố, khó hơn rất nhiều so với việc trực tiếp đi vào lối vào cấp cao hơn. Theo ta được biết thì việc này rất khó., Trong bảo khố, người thông qua thí luyện vượt qua tầng thứ sáu nhiều nhất chỉ là đi sâu vào tầng sáu mà thôi, mà bảo vật mà các người muốn ít nhất cũng phải sau tầng bảy. Nhưng chủ nhân nói người là kẻ chuyên đi mạo hiểm, hẳn là sẽ không để ý chút khó khăn đó chứ?”

Vương Lục nhẹ nhàng gật đầu: “Đương nhiên là không quan tâm rồi, từ tầng dưới chót xuống dưới cho đến khi thông quan... Loại trò chơi mà kẻ chuyên mạo hiểm thích nhất là ở hàng lẻ tẻ.”

“Được, nếu người đã có lòng tin, vậy ta dẫn người đi gặp người của huynh đệ ta vậy.”

Sau khi tiến vào Đào Bảo thành, xe ngựa được điều hành kín tiếng trong thành, ngay cả dấu vết của thành Thâm Thổ cũng bị che dấu. Khắp nơi trong thành đều là kỵ sĩ Thánh Quang tuần tra cùng với Mục sư của Thánh Quang giáo, ấn ký của thành phía đông sẽ chỉ mang đến phiền toái.

Ở dưới loan phu dẫn đường, mấy người đi tới một gian tửu quán cũ nát, nói trong Đào Bảo thành khắp nơi đều là người mạo hiểm tìm bảo vật, các dịch vụ như tửu quán, tắm rửa trung tâm cũng theo đó thịnh vượng, nhưng cái tửu quán này lại rách nát quanh quẽ, có vẻ không hợp nhau.

Đám người Vương Lục đi theo ấu phu vào tửu quán, bên trong ngoại trừ một tửu bảo lôi thôi lếch thếch phía sau đài, cũng chỉ có hai ba tráng hán đang buồn chán nhìn xem. Nhìn thấy đám người Vương Lục tiến đến, mí mắt mấy người đều không nâng lên.

Thụy phu lặng lẽ khoa tay trước ngực, nhẹ giọng nói: “Nguyên hư ảnh che chở cho chúng ta.”

Lúc này tên phục vụ mới nghiêm túc lên: “Người ám dạ hành giả từ phía đông đến? Có gì đắt hơn?”

“Chúng ta muốn tiến vào bảo khố của Vương Chi Vương, tầng thứ hai.”

Người phục vụ đánh giá đoàn người này một chút, nhìn thấy khuôn mặt phía đông đám người Vương Lục, trong lòng cũng hiểu rõ, bất quá hấn cũng không nói nhiều, chỉ gật gật đầu: “Được chứ, biết quy củ chứ?”

Thụy phu nói: “Đương nhiên, trên đời không có bữa trưa miễn phí.”

Hiển nhiên, muốn từ cánh cửa của huynh đệ này đi vào Vương Chi Bảo khố thì cần phải mua vé vào Vương Chi Bảo đấy.

Tên phục vụ lại hỏi: “Mua đứt hay là chia ra?”

Thụy phu quay đầu lại, chờ đợi quyết định của Vương Lục.

“Đợi đã, chia đứt là sao? Đây là ý gì?”

Thụy phu giải thích: “Chia phần, chính là căn cứ vào thu hoạch của tầm bảo, huynh đệ ta theo tỷ lệ trích phần trăm, hai đến năm phần. Mua đứt thì hai loại, một loại là một lần giao nộp thẻ thanh môn, sau đó thu hoạch được bao nhiêu cũng không quan hệ gì tới huynh đệ của ta, loại kia thì tính phí theo thời gian, căn cứ vào thời gian dò xét, thu hoạch cụ thể bao nhiêu không cần suy xét. Nói chung, đối với thực lực của mình có thể mua đứt, chia thành tương đối ổn thỏa.”

“... Được rồi, phục vụ thu phí cũng rất nhân tính, nhưng nếu như chết ở bên trong thì sao?”

Tên phục vụ âm trầm cười nói: “Chúng ta không thu tiền của người chết.”

Nói cách khác, nếu kẻ mạo hiểm chết trong bảo khố, thì huynh đệ ta sẽ không thu được bao nhiêu. Chẳng qua vốn cũng là một cuộc mua bán không có tiền, không coi là lỗ vốn.

“Với tình hình của các người, nếu chia làm bốn, chúng ta phải thu bốn phần.”

Thụy phu kinh ngạc nói: “Cao như vậy?”

“Một đám tu sĩ từ phía Đông đến, muốn tầm bảo trong thành Đào Bảo, hiện tại cũng chỉ có thể thông qua huynh đệ của chúng ta mà ra. Không lý do gì chúng ta lại không mặc cả, nếu không phải nể tình là người hành giả Âm Dạ, chúng ta ít nhất phải kiếm được năm phần mười đã.

Người phục vụ nói: “Nếu mua đứt, phí Ma Ngân tệ, một kịch hai trăm, bao một ngàn.”

Vương Lục cả kinh nói: “Chờ đã, thuyết pháp thu phí tiêu chuẩn này vô cùng cổ quái nha.”

“Xin lỗi là bao sân không phải bao dạ... Thật ngại quá mấy tháng trước đây đều là người phụ trách tắm rửa. “Gã phục vụ vỗ cái đầu trọc: “Tóm lại, giá cả là không sai, các người chọn thế nào?”

“Đương nhiên là bao đêm... Không đúng, bao hết lại.”

“A, Bao cục? Xem ra người muốn liên tiếp bế quan rồi? Chúc người may mắn người phương đông đi.”

Dáng tươi cười của tửu bảo thấy thế nào cũng không có ý tốt. Huynh đệ của ta thật ra giá cả định ra rất cao, nói một câu hai trăm gói tròn một ngàn, ít nhất phải dừng lại ở bảo khổ năm giờ đồng hồ mới có lời, nhưng thử thách một hai tầng tuyệt đối không phức tạp như vậy., Bình thường chỉ cần một hai giờ là có thể vượt qua kiểm tra, chọn bao sân đều có lòng tin lấy được thông đạo ở tầng một và hai cực kỳ ưu tú, sau khi mở ra một thông đạo sâu trong tầng ba sẽ tiếp tục thăm dò.

Nhưng dựa theo kinh nghiệm nhiều năm của huynh đệ, muốn lấy được chìa khóa dẫn tới tầng sâu hơn, thì chỉ có thể là họ... Hắc, đúng là tối nay đã kiếm được rất nhiều tiền.

Không bao lâu, một nhóm người dưới sự dẫn dắt của huynh đệ, dưới hầm rượu dưới mặt đất đã nhìn thấy được Hoàng Chi Bảo Khôi. Đó là một thùng gỗ cực lớn, nắp thùng mở ra lại là một vùng hư không, một vòng xoáy sâu thăm chằm rãi chuyển động.

Mà phía sau vòng xoáy là một hành lang hẹp dài và thâm thúy, hai bên là vách tường gạch đá sạch sẽ, từng bó đuốc chiếu sáng phía trước, cuối cùng vẫn không thấy bóng tối đâu cả.

Thấy cảnh tượng này, thụy phu nói: “Đường hẹp gặp nhau? Vận khí thật sự không tệ.”

“Gặp nhau trên đường nhỏ?”

Ngao phu giải thích: “Cuối con lang này sẽ có một gã hoàng kim vệ sĩ, thực lực ước chừng bằng một tên chức nghiệp giả cao giai mới nhập môn, chỉ cần đánh bại là có thể qua ải, nếu đặc biệt thuận lợi có thể tiến vào cửa ải tiếp theo. Thuộc về không gian bảo hộ đơn giản, rất thích hợp cho những kẻ có năng lực chiến đấu cường đại như các ngươi.”

“Đơn giản như vậy?”

“Hai tầng đầu khảo nghiệm chỉ là đẳng cấp tạp binh, đương nhiên đơn giản. Vương Chi Bảo khổ, có một số giống như mời chào thần tử vì hoàng kim vương đã chết đi, hai tầng đầu mời chào chỉ là những tạp binh tầng thấp nhất, chỉ cần có võ dũng nhất định là qua được cửa ải, không gian thật sự phức tạp lên tầng thứ tư.”

Một đoàn người vừa đi vừa nói, thông đạo vừa dứt lời, chỉ thấy một bóng người kim quang lập loè phía trước thông đạo, đó là một người khổng lồ thân hình cao lớn cường tráng, như ngọn núi nhỏ, toàn thân mặc khôi giáp hoàng kim nặng nề, cầm trong tay một thanh chiến phủ to lớn, khí thế kinh người.

Đúng như lời Khang phu nói, là trình độ của chức nghiệp giả cao cấp, một mình có thể phá thiên quân vạn mã, nhưng rơi vào trong mắt đám người Vương Lục thì lại là một cọc gỗ cỡ lớn.

Dù sao cũng mới cửa thứ hai, không có gì khó khăn đáng nói.

Ngay lúc đám người Vương Lục chuẩn bị xuất thủ qua ải, bỗng nhiên cuối thông đạo truyền đến một tiếng cười kiêu ngạo.

“Ha ha ha, lại có tạp chủng không biết lượng sức mình xâm nhập bảo hộ trầm?”

Mẹ nó, cái quái gì mà lại trang bức như vậy chứ?

Thụy phu có chút khấn trương nói: “Đây là huyễn ảnh Hoàng Kim Vương, ở khắp mọi nơi trong bảo hộ, nhưng cũng không phải thường xuyên gặp phải. Nhưng mà mỗi lần gặp phải đều

mang ý nghĩa sẽ có sự kiện ngoài ý muốn, có khi hẳn sẽ giáng tai họa xuống, có khi sẽ hướng người tìm kiếm bảo vật đưa ra yêu cầu, có khi lại vì thảo phạt giòn tan, họa phúc khó liệu. Nhưng tóm lại chúng ta cần phải tuân theo ý chỉ của hắn, bởi vì nơi này là bảo khố...”

Vương Lục nói: “Nói đơn giản chính là người tuyên bố ngẫu nhiên sao?”

Nói tới đây, bỗng nhiên Hoàng Kim vệ sĩ ở cuối thông đạo gầm lên giận dữ, cả người bốc lên sương mù màu máu, thực lực tăng vọt một đoạn.

“A, quái vật cuồng bạo? Đây là ý giáng tai họa xuống? Thật đúng là một người tuyên bố không hữu hảo chút nào a?”

Một lát sau, tiếng cười của Hoàng Kim Vương chấn động trong đường hầm: “Đám sâu bọ, tận tình thi triển bản lĩnh để vui vẻ với trẫm đi.”

Trùng?

Vương Lục cau mày, sờ sờ cằm: “Cầu lấy lòng sao?” Sau đó hắn ngáng đầu, cất bước về phía trước, bản mệnh thần thông — ở Tây Di đại lục đã biến thành thế giới tàn kiếm cố có kết giới mở rộng ra, chứa trọn cả lối đi vào.

Hoàng Kim vệ sĩ trấn thủ cửa ải này có chút hoang mang mà nhìn thế giới màu máu xung quanh, hẳn chỉ là một trong những thủ vệ cấp thấp nhất, cho dù đã bị ý chí của Hoàng Kim vương kích phát, nhưng vẫn thiếu trí tuệ, lý giải về loại biến hóa này. Trên thực tế, nếu như đổi lại là tồn tại tương đối cao cấp trong thủ vệ kho bảo vật, tuyệt đối sẽ không để mặc cho đối thủ kéo mình vào trong kết giới cố định.

Mà tên Hoàng Kim vệ sĩ này lại vô thức cảm thấy người trẻ tuổi trước mặt có uy hiếp rất lớn, cần hắn xuất ra toàn bộ lực lượng ứng phó. Hắn đem hai thanh cự phủ đan xen ở trước ngực, áp dụng thủ thế, bởi vì hắn cảm giác người trẻ tuổi trước mặt tựa hồ thiện thủ bất thiện.

Sau một khắc, sau lưng đau nhức một hồi, khôi giáp dày nặng bị nhuệ khí xuyên thủng, một đoạn mũi kiếm trắng như tuyết từ trước ngực xuyên ra ngoài.

“Coi chừng sau lưng ngươi đó...”

Vào thời khắc cuối cùng, hắn nghe được một thanh âm hồn nhiên vô tà của thiếu nữ, sau đó lại lâm vào một màu đen kịt vô tận.

Mà xà phu ở một bên quan sát toàn bộ hành trình, kinh ngạc không thôi, há mồm cứng lưỡi: “Cái này, cái này giải quyết xong rồi.

Dưới cái nhìn của hắn, thực lực của tên hộ vệ hoàng kim kia không hề yếu, sau khi bị Hoàng Kim vương kích phát lại càng cường hãn tuyệt luân, mặc dù ở tầng thứ hai nhưng thực lực có thể so với vệ sĩ tầng thứ ba thứ tư, dù sao cũng phải khổ chiến một phen, thậm chí có thể ngay cả đạo du như hắn cũng phải có kết cục...

Nhớ tới một kiếm xuất quỷ nhập thần của Lưu Ly Tiên, hắn ta có chút sợ hãi.

Tuy nhiên, việc giải quyết vệ sĩ hoàng kim có ý là chấm dứt, vừa nãy nếu huyền ảnh của Hoàng Kim vương xuất hiện, như vậy kế tiếp phải làm sao thì phải nghe theo chỉ thị của hoàng kim vương.

Nhưng mà thật lâu sau, thẳng đến tận cuối thông đạo Hoàng Kim vệ sĩ đã hóa thành một nắm cát mịn, kim giáp cùng thân thể toàn bộ mục nát, thanh âm của Hoàng Kim vương cũng không vang lên nữa, cuối thông đạo cũng không có mở ra. Vô luận là ly khai, hay là tiến vào tầng tiếp theo, con đường phía trước đều là một mảnh mờ mịt.

“Đây là có chuyện gì?” Vương Lục có chút không kiên nhẫn hỏi.

Thụy phu đau khổ lắc đầu, ảo ảnh này của Hoàng Kim Vương hi hữu biết bao, ông ta và A Đạo Khắc thác ca năm trăm lần mạo hiểm ở Đào Bảo thành, cũng chỉ gặp được một lần ảo ảnh. Đó là ở tầng thứ sáu, chủ nhân A Đạo Khắc được Hoàng Kim vương thưởng thức, ban thưởng một thân ấn đất sâu, sau đó mới có toàn bộ quá trình ở thành đất sâu này đều không thể giải thích được. Ông ta hiểu về ảo ảnh hoàng kim vương, cũng là không ngừng trao đổi cùng người khác trao đổi.

Muốn hắn giải thích tình trạng hiện tại, thật sự lực bất tòng tâm.

Suy nghĩ một chút, thụy phu suy đoán: “Vừa rồi hoàng kim vương bệ hạ muốn chúng ta lấy lòng hấn, hiện tại... Có lẽ là đối phương mới biểu diễn không hài lòng?”

Vương Lục cả giận nói: “Một chiêu miểu sát còn có gì không hài lòng? Chẳng lẽ muốn chúng ta lột sạch tên vệ sĩ kia rồi lẳng nhục dạy dỗ sao?”

Thụy phu đại chân kinh: “Sao ngươi dám ở đây nói lời khinh nhờn?”

Vương Lục cả giận nói: “Đó chính là xem thường mau mau tấn công mặt mũi sao? Nam nhân nhanh chút có cái gì không đúng?”

“Ta cảm thấy...”

“Nói, như vậy cũng không hài lòng, sao lại khó hầu hạ? Xin lấy lòng, vậy không phải là vui sao?” Nói xong, Vương Lục chột quát lớn một tiếng: “Cô bé, mau vui cho đại gia ta một cái.”

Ngay lúc khốn kiếp phu nứt cả mí mắt, quả thực sắp bị Vương Lục dọa chết tươi, thanh âm Hoàng Kim Vương lại một lần nữa kích động.

“Ha ha ha ha, côn trùng nhỏ rất thú vị, đến đây nào, đến chỗ sâu trong bảo khố đi, để trẫm nhìn xem rốt cuộc ngươi có bao nhiêu bản lĩnh làm trẫm hài lòng, vừa rồi đã tha cho ngươi sự vô lễ vừa rồi.”

Đang khi nói chuyện, hoàng kim vệ sĩ kia biến thành cát mịn lại dần dần ngưng tụ, biến thành một khối kim chuyên thật lớn —— bình thường thông quan, cùng một chìa khóa kim quang lập lòe. Đồng thời cuối thông đạo cũng xuất hiện một cái cửa.

Cửa bảo khố thông tới tầng thứ ba.

...

“Rốt cuộc hoàng kim vương là người như thế nào?”

Trên con đường quanh co khúc chiết tầng thứ ba của bảo khố, Vương Lục có chút nhàm chán hỏi.

Tầng thứ ba của bảo khố, không có tầng thứ hai đơn giản như vậy, kết cấu không gian phức tạp dị thường, dựa theo kinh nghiệm chiếu rọi, tầng này chủ đề khảo nghiệm là mê cung.

Bởi vì đây chỉ là tầng thứ ba, vì vậy trong mê cung sẽ không có nhiều người bảo vệ hoặc là bầy rập cơ quan nguy hiểm, tiêu chuẩn khảo nghiệm chính là có thể dùng tốc độ nhanh để đi ra ngoài. Là một người hòa bình an nhàn nhã, nhưng lại làm mất đi sự kiểm tra của họ.

Căn cứ thông tin của côn phu, cho dù có bản lĩnh cực lớn, có thể loại bỏ hết thảy dễ dàng từ nhiều loạn, trực tiếp dựa theo con đường chính xác đơn giản nhất đi tới, trong tầng thứ ba mê cung khảo nghiệm, cũng ít nhất phải tốn nửa quyển sách mới có thể đi ra ngoài: Nói như vậy, lựa chọn lúc trước mua vé vào sàn chính là đúng đắn.

Mà Vương Lục là kẻ chuyên đi mạo hiểm, bản lĩnh đi mê cung hoàn toàn chính xác cao minh, cơ hồ không cần nghĩ ngợi lựa chọn những nơi giao lộ nào. Sau đó... Căn cứ vào trực giác của người hành giả Âm Dạ gã, tựa hồ khoảng cách cửa ra càng ngày càng gần.

Mà dọc theo đường đi gió êm sóng lặng, không có cạm bẫy thủ hộ cũng không có, Vương Lục Nhân nhàm chán, bắt đầu nói chuyện phiếm, thuận tiện liền hỏi Hoàng Kim Vương.

Truyền thuyết về Hoàng Kim vương, người ở đại lục Tây Di cơ bản đều biết, ông ta là quân vương cổ xưa nhất của đại lục Tây Di được lịch sử ghi lại, ở trung tâm đại lục thành lập nên một vương quốc cường thịnh, lãnh thổ rộng lớn, quốc lực cường thịnh, mà thời gian thống trị của ông ta lại càng dài hơn vạn năm, để lại vô số truyền thuyết về thơ.

Theo truyền thuyết, thực lực của hãn vang đội cổ kim, đã vượt qua cả truyền thuyết, cho đến cảnh giới Thần Tự chi cảnh.

Truyền thuyết, hắn đem tất cả bảo vật trong thiên hạ đều chiếm làm của riêng, cất giữ ở trong bảo khố Vương Chi. Truyền thuyết, hắn bạo ngược vô độ, lấy thực lực cường đại cùng tàn bạo thống trị quốc gia...

Đại lục Tây Di có sự khác biệt rất lớn so với đại lục Cửu Châu, sử học bên này không đủ phát triển, bởi vậy truy ngược truyền thuyết mấy vạn năm trước, cơ bản đều là một cái vầy bắt, họ thật sự cũng hoàn toàn không đáng tin. Bây giờ nhận thức của Hoàng Kim vương, thậm chí rất nhiều là từ trong quá trình tìm kiếm bảo khố của Vương chi Vương, sau khi tiếp xúc với huyền ảnh hoàng kim. Vật liệu chính thức được lưu truyền từ mấy vạn năm trước rải rác không có mấy.

Cho nên, nhắc tới Hoàng Kim vương, thật sự có thể nói xuất môn đạo cũng không dễ dàng, phải là học giả cực kỳ uyên bác mới có thể làm được, chí ít là xa xa không thể.

Cũng may, trong đội ngũ đích xác có một vị tu sĩ uyên bác.

“Ta biết một ít về lịch sử của Hoàng Kim Vương, dù sao cũng là Vương đứng ở vị trí cao nhất, ta cũng phải nghiên cứu một chút... Trong lịch sử, hắn tàn bạo bất nhân, là bạo quân không hơn không kém., Nhưng quân vương bạo ngược như thế sao có thể có được cơ nghiệp khai sáng quốc gia đệ nhất quốc gia, kéo dài cả vạn năm thống trị chứ? Trên thực tế, sự bạo ngược của hắn có thể chống lại những nhân tài ưu tú được hắn tán thành kia., Ông ta rất khăng khái nhân từ. Có sử liệu cho thấy, ông ta từng ban thưởng rất nhiều trọng bảo cho ái tướng của thủ hạ, ông ta có được một đám thần tử trung thành và chính quyền kiên cố ổn định. Cho nên ta nghĩ, mặc dù đại bộ phận sử liệu đang phê bình ông ta, nhưng ông ta là quân vương rất giàu có sức quyến rũ.”

Vương Lục cười nói: “Người cũng cảm thấy y có mị lực?”

A Oa lại nghiêm túc lắc đầu: “Không, ta rất phản cảm cách thống trị của hắn, tuy rằng thành tựu của hắn vang dội cổ kim, nhưng ta cho rằng đó tuyệt đối không phải chính đạo... Nói thẳng ra, ta rất ghét hắn.”

Vương Lục nở nụ cười: “Mọi người thường nói đồng hành là quan hệ cừu hận trần trụi, quả nhiên không sai. Đám các người làm vua như vậy, chính là nhìn nhau không vừa mắt đi.”

A Oa lại có chút tức giận: “Theo người thấy, ta hẹp hòi không chịu nổi như vậy sao?”

Ánh mắt Vương Lục cùng con người u lục của A Phàm ẩn chứa tức giận kia đùng một cái, muội tử đã đến bên miệng “Giáp tráo chén”, cũng đừng xoắn xuýt cái gì hẹp hòi cùng rộng lượng.” Lời nói lập tức nói không nên lời.

Vương Lục vội vàng sửa lời: “Đùa chút thôi, đừng để ý nữa. Chỉ là... thành tựu của người ta cao như vậy, người đồng hành nói như vậy không khỏi khó lòng tin người khác.”

A Oa nghiêm mặt nói: “Thành tựu Hoàng Kim vương quả thực cao hơn ta, đối với điều này ta cũng rất bội phục. Nhưng nếu nghĩ theo góc độ khác, hẳn có thiên phú tài hoa khoáng cổ tuyệt kim, thực lực cường đại có thể so với thần minh, đại lục thống trị trong lúc đó không xuất hiện kẻ thù gì cường đại, như vậy tại sao hoàng kim quốc của hắn lại sụp đổ? Vì sao thống trị huy hoàng đến nay chỉ có thể ngược dòng về một hai từ trong di chỉ của Đào Bảo thành? Vì sao phần lớn sử liệu đều đang phủ định sự thống trị của hắn? Ta nghĩ đây nhất định là đạo vương giả của hắn có khuyết điểm. Ta cho rằng điều này ta cho rằng., khoan hậu, nhân từ, khiêm tốn cùng các loại mỹ đức, ứng một cái đối xử bình đẳng, mà không phải là đối đãi khác nhau. Chỉ coi trọng những cái cường đại ưu tú kia, xem thường những cái ti tiện nhỏ bé kia., Loại thủ đoạn này có lợi trước mắt cũng không khỏi có chút keo kiệt. Đương nhiên, quan trọng nhất chính là, thân là vương giả, chủ của vạn dân, nên luôn giữ một tấm lòng công chính., Tuyệt đối không thể dung túng tư dục, càng không thể vì tư tư phế công. Quân vương càng nhiều hơn một loại trách nhiệm không phải là đặc quyền, không nhận thức được điểm này thì không xứng làm người thống trị vạn dân. Không có giác ngộ này, so với việc thành lập quốc gia ở thế gian còn không bằng tu sĩ cứu châu ẩn cư trong dãy núi sâu cốc, tự thành nhất thống.”

Lời nói từ đáy lòng A Hoài lúc này, chỉ sợ là trầm lắng hồi lâu cũng chưa từng nói với người ngoài. Vương Lục chỉ nghe trọn mắt há hốc mồm, trong lòng thầm nghĩ: A tần đồng chí, giác ngộ này của người không thể phục vụ vì nhân dân thật sự là đáng tiếc mẹ nó.

Nhưng sâu trong nội tâm, Vương Lục ngược lại không cho là đúng với quan niệm của A Hoài.

Bình dễ gần người, đối xử bình đẳng? Nói dễ nghe, nhưng cái này đã không đơn thuần là lý tưởng hóa, căn bản là hồ đồ, hoàn toàn vi phạm sự vật vận hành khách quan quy luật làm việc, khó trách A Thù sẽ biến thành vua vong quốc.

Bất quá, điểm này hẳn cũng sớm nghĩ tới, lúc trước phát ra lời thề phải giúp A Lan phục quốc, Vương Lục liền ý thức được trước khi phục quốc, ít nhất phải làm ra quan niệm thống trị sai lầm của A Yểm trước, bằng không cho dù phục quốc, cũng không phải giẫm lại vết xe đổ, lần nữa mất nước bỏ mạng.

Đương nhiên, bây giờ không phải là lúc dạy dỗ A Hồ, tranh luận với loại người chấp nhận tử lý này của nàng cũng chỉ khiến cho náo loạn mà tản đi, trước trêu đùa một chút.

“Không sai, A Nhung người nói rất đúng, quyền lực của người thống trị đến từ dân chúng, phải toàn tâm toàn ý phục vụ vì nhân dân, tuyệt đối không thể mượn dùng quyền lực để mưu cầu tư lợi. Muốn làm quan đừng nghĩ đến phát tài.”

Ánh mắt A Oa sáng lên: “Nếu những lời này là lời thật lòng của ngươi, ta phải lau mắt nhìn ngươi, nghe nói ngươi đang phát triển một giáo phái ở Cửu Châu, cực kỳ coi trọng việc xây dựng cơ sở, ta cho rằng con đường của ngươi là đúng.”

Vương Lục quay đầu lại, giấu ánh mắt đồng tình thương hại của mình.

A Trác, quân mất nước nhà ngươi làm thật không oan uổng...

Mà trong lúc nói chuyện, Vương Lục đã dẫn đội ngũ đi tới lối ra của tầng ba, mê cung từng vây khốn rất nhiều kẻ mạo hiểm mười ngày nửa tháng, ngán ngủ mấy tiếng đã bị Vương Lục đập phá.

Những tích cảnh tốt như vậy tự nhiên giành được chìa khóa vàng thông xuống tầng tiếp theo, ban thưởng cũng coi như phong phú. Lần này hẳn lấy được một thanh bảo đao hàn quang lấp lệt, giá trị một thanh đao này đã hơn ngàn ma ngân tệ, hoàn toàn kiếm lại tiền vé. Chỉ có điều kỳ quái là ảo ảnh của Hoàng Kim Vương không còn xuất hiện nữa.

Đến tầng thứ tư, tình huống lại có biến hóa.

Tầng thứ tư của bảo khố là một thử thách đơn giản trực tiếp bất ngờ. Từ cửa đi ra, trước mắt là một sân đấu hình tròn, trong sân đấu, năm tên Hoàng Kim vệ toàn thân tản ra sát khí đang đứng song song.

Thụy phu biến sắc: “Tranh đấu vô tận? Lần này có thể phiên toái rồi.”

“Sao vậy? Năm người này chẳng lẽ là tổ của Phúc Oa, có thể biến thành ngũ hoàn thần kỳ?” Vương Lục hỏi.

Thụy phu lắc đầu một cái: “Bọn hãn không có gì đặc thù, nhưng đây chỉ là cửa thứ nhất, đánh bại năm người bọn hãn, sẽ xuất hiện thủ hộ giả mạnh hơn nữa xuất hiện., Hơn nữa còn vô cùng vô tận. Bình thường mà nói, chỉ cần thắng lợi vượt qua hai đợt là có thể qua ải, nhưng muốn tiến vào tầng tiếp theo... Không ai biết rốt cuộc phải vượt qua bao nhiêu cửa ải. Trong bảo khố hoàng kim, muốn dựa vào vũ lực để nghiền ép thì thật sự là quá khó khăn, ta đã từng trao đổi với rất nhiều đội thám bảo, gặp phải cửa ải như vậy, gần như không ai có thể vượt qua cửa ải tiếp theo.”

Vương Lục thản nhiên nói: “Đó là bởi vì trước đó ta chưa tới.”

Thụy phu quả thực muốn hồ thế chân động.

Trong khi nói chuyện, Vương Lục lại một lần nữa xông thẳng tới năm người đối phương, trong lúc cất bước bản mệnh thần thông giãn ra, dung nạp toàn bộ sân thi đấu vào.

Sự biến hóa của năm tên hoàng kim vệ sĩ đối với hoàn cảnh biến hóa vẫn có vẻ chậm chạp, trong nháy mắt sừng sốt, liền theo bản năng mà kết thành trận hình, ba trước hai sau, là chiến trận phòng ngự tiêu chuẩn.

Những hoàng kim vệ sĩ này nửa là khôi lỗi, hầu như không có trí tuệ, chỉ tràn đầy chiến ý. Cho nên ở trong sân đấu, hoàng kim vệ sĩ là chiến sĩ dũng mãnh dũng mãnh nhất. Có thể làm bọn họ theo bản năng áp dụng thủ thế, thật sự là cảm giác áp bách của bản mệnh thần thông này của Vương Lục quá mạnh.

Bất quá, cũng chỉ bởi vì loại thần thông chuyển đổi không gian này quá mức cao cấp, đối với Hoàng Kim vệ sĩ có bản năng áp chế chế. Bàn về thực lực, một người Vương Lục dù thế nào cũng không có khả năng áp chế năm Hoàng Kim vệ sĩ có thể

so với chức nghiệp cao cấp. Dù sao, hấn sở trường là phòng thủ chứ không phải công kích cùng không chế sân điều khiển.

Nhưng mà đối với Vương Lục mà nói, có thể áp chế đối phương trong nháy mắt là đủ rồi.

“Lên”

Theo một tiếng sắc lệnh của Vương Lục, hơn trăm thanh tàn kiếm hỗn độn dưới chân năm tên hoàng kim vệ sĩ bỗng nhiên bành trướng lên, so với trước lớn hơn mấy chục lần, hình thành từng hàng rào dày đặc, tạo thành kiếm lao, đem năm tên hoàng kim vệ sĩ nhốt hết vào trong.

“Hồng “

Hoàng Kim vệ sĩ lập tức huy động các loại binh khí hạng nặng trong tay, bắt đầu oanh kích kiếm lao của Vương Lục. Bất quá kiếm lao này ẩn chứa Vô Tướng kiếm khí, chắc chắn vô cùng, năm người bọn họ cùng động mặc dù uy lực vô cùng, lại phải tốn hơn nửa khắc mới có thể đánh vỡ kiếm lao này.

Mà ngay trong nháy mắt ngắn ngủi này, trên trời có một bóng đen không lồ hạ xuống, đó là một ngọn núi.

Một tòa nham thạch màu nâu đỏ chắc chắn tạo thành, ngọn núi khổng lồ hầu như hoàn toàn lấp đầy không gian thần thông của Vương Lục từ trên trời giáng xuống. Bạch Thi Thố đứng ở sau lưng Vương Lục, cánh tay thon dài giơ lên cao cao, tiếp dẫn sự phần nộ của đại địa, đó là lực lượng mà nàng dùng thân thể Sơn Linh thành công câu thông mượn đại địa, mặc dù đơn giản, nhưng không thể nghi ngờ là rất cường đại.

Năm tên vệ sĩ hoàng kim giận dữ hét lớn, vào thời khắc cuối cùng đã đánh nát kiếm lao nhưng không thể trốn tránh được nữa, chỉ có thể dùng thân thể để chống đỡ.

Sau một khắc, đá núi rơi xuống đất, trong tiếng vang âm âm, toàn bộ không gian thần thông đều kịch liệt run rẩy.

Đôi lại là nghề cao cấp, trực tiếp muốn nghiền thành thịt vụn.

Nhưng mà hoàng kim vệ sĩ không hổ là chiến sĩ thuần túy am hiểu dùng lực phá xảo dưới trướng hoàng kim vương, năm người kết trận, thế mà lại đem Thái Sơn áp đỉnh của Bạch Thi Dung khiêng xuống chỉ thấy giữa núi đá và mặt đất, năm bóng

người khôi ngô hữu lực mạnh mẽ dựng lên một khe hở, ngọn núi không lồ ở dưới sự thúc đẩy của năm tên hoàng kim vệ sĩ lại mơ hồ có xu thế nghiêng sang một bên.

“Khá lắm, nếu bàn về lực lượng, chỉ sợ đám hộ vệ hoàng kim này sắp bắt kịp tước đại nhân rồi...” Khóa phu trầm kinh hãi, đồng thời hẳn cũng đang suy nghĩ, Vương Lục rốt cuộc phải xử lý năm chiến sĩ không thể phá vỡ này thế nào đây? Nói chung, chỉ có Ma pháp sư, linh thuật sư, các vị linh thuật sư có thể dùng nhiều phương pháp biến hóa để đánh tan Hoàng Kim vệ sĩ, cứng đối cứng đi đánh liều là không khôn. Nhưng đám người Vương Lục, tựa hồ cũng chỉ có thủ đoạn Bạch Thi Uyển hóa giải một chút...

Khoảnh khắc sau, đáp án được công bố.

“Coi chừng, của các người, sau lưng a...”

Vẫn là lời thoại quen thuộc kia, nhưng phương thức lên sàn của Lưu Ly Tiên đã hoàn toàn khác biệt.

Lúc này, một thiếu nữ mặc váy dài bảy màu đang đứng sau lưng năm tên vệ sĩ hoàng kim. Hình ảnh thiếu nữ này giữa khe hở núi đá và mặt đất rất nhỏ bé, nhất là so sánh với thanh kiếm lớn mà nàng đang cầm trên tay.

Lần này, Lưu Ly Tiên không dùng phi kiếm đâm sau lưng, mà đã sớm định vị trí, chờ Vương Lục và Bạch Thi Toàn phân biệt thi triển thủ đoạn, không chế năm tên Hoàng Kim vệ sĩ tại chỗ không thể nhúc nhích. Nàng thì thừa cơ tụt lực, tế luyện ra vũ khí mạnh nhất trong tay.

Thượng cổ Kiếm Thần Chung thắng Minh bội kiếm, phá Thương Khung.

Là phi kiếm tiên cấp, phá thương khung có quá nhiều uy năng, tuy tư chất lưu ly tiên tư chất cao, nhưng tu vi lại nông cạn, lúc này ngay cả một phần trăm cũng chưa chắc phát huy được... Nhưng, không đến một phần trăm này cũng đã đủ rồi.

Nàng dùng Kiếm Tâm thông minh không chế phi kiếm, không nhìn kiếm thể bên trong ẩn chứa hàng trăm hàng ngàn kiếm trận, chỉ là thúc dục nó không ngừng biến lớn lên, trở nên to như núi lớn, nặng nề vô cùng. Ngàn vạn thần thông phá trời không phát huy ra được., Nhưng phẩm chất của kiếm thể lại là

đẳng cấp tiên bảo không thể nghi ngờ, nàng mở rộng thân kiếm ngàn vạn lần, mặc dù khiến nàng ra chiêu chậm chạp, không có gì linh hoạt chính xác, nhưng dưới một kích này nếu không thể né tránh, bất luận kẻ nào cũng phải chết không thể nghi ngờ.

Mà lúc này lại là Kiếm lao lại là Thái Sơn áp đỉnh, năm tên Hoàng Kim vệ sĩ thuần túy lấy lực lượng mà biết thì làm sao mà trốn được.

Khoảnh khắc sau, Lưu Ly Tiên cười ngậy ngô, phá tan bầu trời quét ngang về phía trước, hủy thiên diệt địa.

“Coi chừng sau lưng các ngươi đó.”

Một kiếm quét ra, không còn gì phía sau ngực.

...

Năm tên hoàng kim vệ sĩ bị thần uy phá tan bầu trời làm cho tan thành mây khói, nhưng không đợi mọi người cảm khái uy lực một kiếm này của Lưu Ly Tiên, trận chiến tiếp theo đã bắt đầu.

Lưu Ly Tiên một kiếm quét ngang, bản mạng thần thông của Vương Lục cũng có chút chống đỡ không nổi, đất sụp đổ, núi lớn đổ thẫm do Bạch Thi Dung đưa tới cũng dần dần hóa thành hư vô. Đoàn người một lần nữa xuất hiện ở trong sân đấu của Hoàng Kim Vương, mà đối thủ trong sân, đã đổi thành một người đáng người so với Hoàng Kim vệ sĩ còn cao lớn hơn vài phần, đồng dạng là chiến sĩ toàn thân giáp nặng.

So sánh với hoàng kim vệ sĩ, khôi giáp cùng binh khí của hắn tinh diệu hơn rất nhiều, mặt ngoài lưu chuyển ánh sáng óng ánh, biểu hiện ra chất liệu bất phàm, trên lưng thì có một cây quyền trượng, đồng dạng ẩn giấu huyền cơ. Đối thủ vòng thứ hai tuy chỉ có một người, nhưng khí thế của một người so với năm tên hoàng kim vệ sĩ lúc trước thì mạnh hơn nhiều.

Thụy phu cả kinh nói: “Đây là đốc quân của Hoàng Kim vương, cẩn thận một chút, một mình hắn còn mạnh hơn mấy chục tên hoàng kim vệ sĩ...”

Dừng một chút, thụy phu có chút hoảng sợ nói: “Theo lý thuyết, trên tầng bốn chỉ có vòng thứ sáu mới có thể xuất hiện hoàng kim đốc quân, là đối thủ hầu như không có khả năng chiến thắng. Xuất hiện của hắn cũng đồng nghĩa với việc thi đấu liên tiếp thắng, cho dù người có thể xâm nhập tầng thứ bảy cũng khó lòng đối đầu, làm sao hiện tại lại xuất hiện?”

Vương Lục tức giận nói: “Đương nhiên là một luồng tàn hồn kia đang tìm thú vui rồi.”

Có thể tùy ý thay đổi quy tắc bảo khổ như thế thì ngoài bản thân Hoàng Kim Vương còn có thể là ai?

Tuy nhiên, hiện tại cũng không có thời gian để so đo nhiều như vậy, bởi vì hoàng kim đốc quân đã chuyển động rồi.

Động thì trời long đất lở. Với tư chất của Hoàng Kim vệ sĩ, hoàng kim đốc quân bước lên một bước, toàn bộ thân thi đấu đều rung lên, sức mạnh vô tận theo đó hội tụ trong cơ thể hắn, giống như dung nham đang phun trào. Nhưng vào lúc này, thân ảnh Vương Lục đột nhiên xông tới, ba thước kiếm không thể phá vỡ đang ngăn cản phía trước hoàng kim đốc quân.

Hoàng Kim đốc quân bước thứ hai nhất thời bước không ra ngoài được, tư thế có chút mất tự nhiên giờ kiếm quét ngang, va chạm mãnh liệt cùng Khôn Sơn kiếm của Vương Lục.

Oanh!

Kiếm đánh không chút hoa mỹ, bội kiếm của hai người đều ong ong rung động, xương cốt Vương Lục càng là một trong ma... Hoàng kim đốc quân này, lực lượng so với các Kim Đan chân nhân chuyên tinh luyện thân thể trên Quân Hoàng Sơn cũng không kém hơn.

Gặp phải đối thủ như vậy, hình thức đa dạng, nhưng thần thông bản mệnh không đủ chuyên sâu thì không dùng được, chẳng qua bây giờ lập đội tác chiến, Vương Lục cũng không cần phân thân đóng vai trò không chế sân đấu.

Hít sâu một hơi, giảm bớt sự nhức mỏi của tứ chi, Vương Lục một lần nữa huy động Khôn Sơn kiếm, tướng quân bảo vệ chắc chắn tại chỗ, khiến hắn nửa bước khó đi. Hoàng Kim đốc quân này có sức chiến đấu gần thân hơn A Đạo Khắc Vũ, trừ bản thân, những người khác đối đầu với đều có nguy hiểm.

Mà có Vương Lục ở phía trước vững vàng chống đỡ, đám người Lưu Ly Tiên thì toàn lực tấn công, phi kiếm, răng nhọn, lôi điện, trên khô giáp của hoàng kim đốc quân lưu lại đủ loại vết thương, sức phòng ngự của chiến giáp đốc quân cơ hồ nghịch thiên, tuy bị đánh lung lay sắp đổ nhưng thủy chung không có ngã xuống.

Mà ngay lúc tình hình chiến đấu dần dần rõ ràng, hoàng kim đốc quân rít lên một tiếng, trường kiếm trong tay quét ngang đánh văng Vương Lục, sau đó lập tức té ra quyền trọng bên hông.

Chỉ thấy trước mắt loé lên kim quang, trên quyền trọng của đốc quân sáng lên một đạo quang mang kỳ dị. Vương Lục chỉ

cảm thấy trong lòng dâng lên một trận rung động mãnh liệt, thân thể tùy thời không tự chủ được, vội vàng vận chuyển Vô Tướng Tiên Tâm, đè xuống chấn động.

Mẹ nó, không chế kỹ năng? Hơn nữa lực không chế cường đại như vậy chẳng trách diệt cả đoàn thần khí, nếu không phải Vô Tướng công kháng tính nghịch thiên khinh thường không chế, nhân vật máu chốt nhất của mình nếu là phản chiến, đoàn bất diệt mới là lạ.

Nhưng Vương Lục may mắn thoát khỏi, sau lưng lại có người trúng chiêu, chỉ nghe một tiếng sói tru thê lương, miệng lớn dính máu cắn về phía Lưu Ly Tiên bên cạnh.

Đòn tấn công lần này không hề có dấu hiệu báo trước, hơn nữa vừa nhanh vừa tàn nhẫn, cũng may mà Lưu Ly Tiên Kiếm đã sáng tỏ, trực giác đối với biến hóa bốn phía rất nhạy cảm. Trong đầu lóe lên một cái, trong đầu thiếu nữ liền phiêu đảng ra như khói, cũng lập tức nhắc nhở Vương Lục.

“Sư huynh, kỳ kỳ bàn đói bụng ngay cả ta cũng muốn ăn có phải thời gian ăn cơm không? Thật ra ta cũng đói rồi.”

Vương Lục ở phía trước nghe được quả thực muốn thổ huyết: “Người trước tiên cho mình ăn chút đầu bạch kim rồi nói Tiểu Bạch, người phối hợp với lưu ly áp chế con chó ngốc kia, trước tiên phải tự bảo vệ mình, không cần phân tâm mà thua. Chú ý đi vị trí, đừng để bị chó đàn cắn đến.”

Bạch Thi Chủ Băng đáp: “Vâng.”

Lưu Ly Tiên tuy rằng trong lòng mê mang, nhưng nhu thuận nghe lời, phối hợp cùng Bạch Thi Thiên, thúc dục Hàn Băng kiếm khí làm cho con chó đi nước cờ đông cứng hành động chậm chạp, một thân chiến lực cận thân kinh thiên động địa hoàn toàn không phát huy ra được.

Mà trong lúc này, Vương Lục một mình đấu độc quân, không tiếc trả giá để bị thương dùng kiếm vô danh phản chấn. Hoàng Kim độc quân một tay cầm quyền trượng, hành động bất tiện, bị cách đánh liều mạng này của Vương Lục làm cho luống cuống tay chân, lâu lâu bị ép phải thu hồi quyền trượng, hai tay cầm kiếm một lần nữa áp chế Vương Lục.

Sau đó, chiến đấu liền tiến vào một nhịp điệu ổn định. Ở phía trước, đám người Vương Lục vững như núi Thái Sơn, Lưu Ly Tiên liều mạng phát ra thương tớn, mà đến khi đốc quân hoàng kim cảm giác nguy hiểm, thì té ra quyền trượng, không chế một người phía sau Vương Lục, quyền trượng kia ở trong không gian bảo hộ không thể kháng cự uy năng, ngoại trừ Vương Lục ra thì bất kỳ người nào cũng khó may mắn thoát khỏi.

Nếu đổi lại là đoàn đội bình thường, đến lúc đó sẽ luống cuống tay chân, gặp cảnh bị diệt. Nhưng Vương Lục đứng quá vững, năng lực ứng biến sau lưng cũng vô cùng xuất sắc, chiến đấu tiến hành vững vàng, không chút mạo hiểm. Theo thời gian trôi qua, thương tích trên người đốc quân càng ngày càng nhiều, lực giãy dụa cũng dần dần yếu bớt.

Khi hoàng kim đốc quân giơ quyền trượng lần thứ năm, bởi vì vết thương chân, dưới chân lão đảo một cái, lộ ra khe hở to lớn. Lưu Ly Tiên bước lên một bước, phá bầu trời bay ra khỏi tay, nhanh chóng đâm tới.

“Này, to con, cẩn thận sau lưng người.”

Dưới mũ giáp dày nặng của Hoàng Kim đốc quân, ánh mắt màu cam hơi lóe lên, tựa hồ nghi ngờ một kiếm trước mặt này, vì sao phải cẩn thận sau lưng?

Sau một khắc, phi kiếm từ trước ngực xuyên qua, hoàng kim giáp không thể phá vỡ kia không thể ngăn cản được chút nào trong chớp mắt đã bị đâm thẳng đến chuôi kiếm, mũi kiếm xuyên ra sau lưng, đồng thời bắn ra một chùm huyết vũ màu ám sắc.

... Thì ra, cẩn thận, sau lưng có phải là có ý này không?

Hoàng Kim đốc quân sững sốt trong chốc lát, ánh mắt màu cam dần dần ảm đạm, sau đó ầm ầm ngã xuống, thân thể hóa thành cát mịn.

Mà Hoàng Kim đốc quân bị thua, bốn phía sân thi đấu bỗng nhiên truyền đến tiếng hoan hô rung trời. Chỉ là đưa mắt nhìn lại, bốn phía rõ ràng là một mảnh trống rỗng, trên khán đài cũng không có một người xem, tiếng hoan hô này thật sự tràn ngập.

Bất quá theo lời ủng hộ, bốn phía khán đài không ngừng bay tới kim tệ đá quý, phảng phất như khán giả hài lòng đang điên cuồng khen thưởng, mà vô luận người xem là quý, những người được thưởng lại là vàng thật giá thật. Vương Lục khoát tay áo, ý bảo Lưu Ly Tiên đi thu thập một chút.

Một lát sau, thông kê lại chiến lợi phẩm, một lượng vàng châu báu đơn thuần tạm không nói tới, chỉ riêng Ma Kim tệ đã vượt qua một trăm miếng, lại càng không cần nói trong đó thực sự ẩn chứa ma lực thần kỳ, đạo cụ trang trí giá trị xa xỉ, chỉ là trước mắt còn không rảnh đi xem xét tỉ mỉ... Tóm lại, phần thưởng quá ải này quả thực rất hậu hĩnh.

Bất quá, ngay khi mọi người sắp xếp chiến lợi phẩm xong xuôi, chuẩn bị xâm nhập thêm một thành, vòng thứ ba sẽ bắt đầu.

Hai bóng người một màu trắng dần dần xuất hiện ở sân đấu bên kia.

“Sao vẫn còn?”

Thụy phu quả thực kinh ngạc khó hiểu, vừa rồi đám người Vương Lục dựa vào nghịch thiên địa đánh bại Hoàng Kim đốc quân, gã còn cho rằng sau khi sân đấu đem Hoàng Kim chìa khóa chưa từng có từ trước đến nay ngưng kết lại, mở ra một tầng, không ngờ ngay cả cửa ải này cũng chưa từng qua?

Tiêu chuẩn của bảo khố Vương Chi từ lúc nào lại nghiêm khắc như vậy? Lẽ nào là do ảo ảnh của Hoàng Kim Vương quấy phá?

Hoàn toàn không nghĩ nhiều, vị Âm Dạ Hành Giả này liền tiến vào tiềm hành. Dựa theo ước định, hắn không cần tham gia chiến đấu, chỉ cần bảo vệ tốt chính mình là đủ. Mà trên thực tế với sự phối hợp vừa rồi của đám người Vương Lục, hắn cũng không chen vào được.

Một lát sau, hai đạo nhân ảnh kia dần dần trở nên rõ ràng, một vị kỵ sĩ cả người sáng ngân trọng giáp, một vị giáo sĩ áo trắng như tuyết, sau đó, trước ngực hai người đều có một quả hình bầu dục, ký hiệu tượng trưng cho thánh quang chi nguyên vô tận.

“Thánh Quang giáo?”

“Các ngươi là ai?”

Hai bên đồng thời thốt lên đầy kinh ngạc, bởi vì không ai ngờ được bên trong sân thi đấu ở tầng bốn lại gặp phải người dò xét khác.

“Đây coi như là phần thưởng liên thắng sao? Có ý tứ.”

Phản ứng của Vương Lục nhanh nhất. Trong lúc đối thủ còn đang kinh ngạc, gã đã đi trước một bước. Vô Tướng kiếm khí trải rộng quanh thân hình thành vòng kiếm dài ba thước, lao thẳng tới tên kỵ sĩ mặc ngân giáp kia.

Trước khi thực lực địch nhân còn chưa rõ, hẳn phải trở thành một trong những đội ngũ mạnh nhất.

Kỵ sĩ mặc ngân giáp vội vàng không kịp chuẩn bị nên bị Vương Lục làm cho lão đảo lui về sau, chen chúc với Mục sư, trận hình rối tinh rối mù.

“Gặp quý, nơi này sao lại có đám tạp chủng da vàng?”

Thánh kỵ sĩ then quá hóa giận, lớn tiếng quát mắng lấy lại trọng tâm, trong lòng bàn tay cũng triệu hồi ra Chân Ngân Thánh Kiếm của mình.

Mục sư phía sau thì dùng Thánh Quang Huy Ký kích phát Hộ Thân Thần Thuật dự trữ, sau đó vỗ vỗ bả vai hợp tác, mắng: “Nhất định là ngu xuẩn phụ trách thẩm tra khảo nhân mù mắt chó, sau này tầng thứ ba sao có thể thả tạp chủng tiến vào? Hải Văn, tinh lực hẳn...”

Thánh kỵ sĩ tên Hải Văn lập tức huy động Chân Ngân Thánh Kiếm, huyết mạch và thánh quang chúc phúc khiến nó bộc phát ra lực lượng kinh người, thánh kiếm múa lên, uy thế so với hoàng kim độc quân cũng không kém bao nhiêu. Vương Lục lấy Khôn Sơn kiếm đón đỡ, chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng nóng rực dọc theo thân kiếm lan tràn tới.

“Chậc, đây chính là thánh quang? Thật sự là ghê tởm.”

So với hoàng kim độc quân vũ lực trực tiếp, uy lực trầm kích của thánh kỵ sĩ yếu hơn mấy bậc, có thể ứng phó đặc biệt khó chịu, thánh quang trong cơ thể lan tràn, ẩn chứa thành phần làm người bất an.

“Tiểu Bạch chú ý phối hợp, công kích từ xa đừng tới gần, con chó đàn chú ý tiết tấu của ta, chúng ta...”

Sau một khắc, Vương Lục bỗng nhiên thay đổi bộ pháp, lấy tư thế cứng rắn xông về phía trước.

Thánh kỵ sĩ phản ứng cực nhanh, nhìn ra dụng ý của Vương Lục, lập tức phóng ra một đạo thánh ấn bám vào kiếm, sau đó toàn lực huy động Chân Ngân Thánh Kiếm, ý đồ ngăn cản Vương Lục, một trăm này nhằm vào chỗ yếu hại, hoàn toàn là lưỡng bại câu thương, bức người tự cứu chống đỡ. Nhưng Vương Lục căn bản không quan tâm, cứng rắn dùng thân thể chống đỡ một kiếm này, liều mạng chịu đựng thánh quang xâm lấn bên trong cơ thể, lại nhân cơ hội này mượn lực đánh thẳng về phía tên giáo sĩ đứng sau lưng Thánh Kỵ.

“Mọi người chú ý, trước tiên trị liệu “

“Gặp quý “

Thánh kỵ sĩ vừa kinh hãi vừa sợ, bởi vì hắn một kiếm vô công, nhất thời bị Vương Lục đột phá, hắn làm sao cũng không nghĩ tới có người có thể dùng thân thể ngạnh kháng Thánh Kiếm Chân Ngân bị mình bám vào Tịnh Hóa Thánh Ấn, đó là loại năng lượng kịch độc nhất đối với tạp chủng dị đoan, là lực lượng phát minh chuyên dùng để tịnh hóa dị đoan, hắn là thuận lợi vô cùng.

Đương nhiên, Hoàng Bì tạp chủng xác thực không thiếu một cá thể cường đại dị thường, tỷ như cái kia tại Bạo Phong Thành phạm tội ngập trời chính là cường giả cấp truyền kỳ cấp bậc truyền kỳ, một người liền có thể dễ dàng tiêu diệt một quốc gia. Tịnh Hóa Thánh Ấn của mình tự nhiên sẽ không có hiệu lực đối với nó.

Thế nhưng người trẻ tuổi trước mắt hiển nhiên không mạnh như vậy, nếu không phát tay một cái mình tự tan thành mây khói, nào đến nhiều hiệp như vậy? Chỉ là không nghĩ tới năng lực phòng ngự của hắn lại kinh người như vậy.

“Không được, tuyệt đối không thể để hắn đạt được “

Hải Văn cắn chặt hàm răng, trong cơ thể phóng xuất ra ngọn lửa thần thánh bao bọc Vương Lục lại, ý đồ ngăn cản gã công kích.

Mà Mục sư cũng đánh ra từng đạo Thánh Thuần nhằm vào mặt mũi công kích làm phòng thủ, che chắn bản thân kín không kẽ hở. Trong lúc Thánh Quang gợi ý, uy hiếp của đám tạp chủng da vàng trước mặt là lớn nhất trong đám Hoàng Lục.

“Chậc “

Trước có Thánh thuần, sau có Thánh Viêm, bước chân của Vương Lục Xung Phong không thể không dừng lại. Hai chức nghiệp giả cao cấp của Thánh Quang giáo hợp lực, lực cản thực sự lớn đến kinh người, nhưng tiêu phí quá nhiều lực chú ý trên người một người Vương Lục, liền dẫn đến bọn họ coi nhẹ đối thủ nhất.

“Hông “

Nương theo một tiếng sói tru, trong bóng tối Ma Lang bỗng nhiên xuất hiện sau lưng Mục sư, nuốt mấy chục đạo Thánh Thuần của lão ta vào, sau đó thân thể nhoáng một cái, liền tiêu hóa mảnh vụn của Mục sư kia không còn sót lại chút gì.

“Thôn Phệ Ma Lang?”

Thánh Kỵ nhận ra thân phận của mình, lập tức biết đại thế đã mất. Mục đích bị miểu sát, mình vô luận thế nào cũng không thể may mắn thoát khỏi bị nhiều người vây công, đã như vậy...

Thánh kỵ sĩ nắm ký hiệu trước ngực, điên cuồng quát: “Ồ trong biển Thánh Quang tiếp nhận vĩnh hằng tra tấn đi, bọn tạp chủng da vàng...”

“Muốn tự bạo?” Cảm nhận được năng lượng thánh quang mãnh liệt kia, Vương Lục không dám chần chờ, vạn nhất bị hấn thật sự tự bạo thành công, mình hơn phân nửa sẽ không có việc gì, nhưng đồng đội phía sau thì xong rồi... Cho nên mới tiến lên một bước liền đem thánh kỵ sĩ đè ngã xuống đất., Sau đó lại đè chặt trên mặt đất. Sau một khắc, thánh quang giống như trời long đất lở từ trong cơ thể thánh kỵ sĩ nhen nhóm, điên cuồng phun trào ra, nhưng lại bị vương lục áp chế hầu hết, chỉ có số ít năng lượng tản mát ra ngoài.

“Su huynh?”

“Vương Lục, ngươi điên rồi?”

Phía sau, thanh âm thân thiết của đồng đội vang lên dưới sự đốt cháy của Thánh Quang, nghe có chút mơ hồ, trong lúc nhất thời Vương Lục chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, toàn thân không chỗ nào không đau, dường như đã bị trúng kịch độc làm cho sắp chết.

Thương thế lúc này đã nghiêm trọng, đã có chút tổn thương gân cốt, nhưng Vương Lục đã không thể quan tâm nhiều như vậy. Y là đội trưởng, cũng là tấm khiên quan trọng nhất của đoàn đội, có nguy hiểm, y không thể đổ trách nhiệm cho người khác ngăn cản.

Một lát sau, Vương Lục chậm rãi đứng dậy, cảm giác thương thế đã bắt đầu khép lại, chỉ là tốc độ chậm chạp, hiển nhiên bên trong thánh quang chứa thành phần đặc biệt, cần tự mình chậm rãi điều chỉnh. Bất quá, cửa ải này tóm lại là quá rồi.

Nhưng mà ngay lúc Vương Lục chuẩn bị nghênh tiếp chiếc chìa khóa vàng ở tầng thứ tư, trên đỉnh đầu gã bỗng nhiên vang lên một âm thanh nặng nề.

“Là ai, dám cả gan tự tiện xông vào thánh địa bản giáo?”

Tâm niệm Vương Lục lóe lên, đã đoán được thân phận người nói chuyện.

Mẹ nó, ra khỏi phiên phủ rồi...

...

Thánh Quang giáo có quyền thế ngập trời tại Đào Bảo thành, chỗ dựa lớn nhất chính là bọn họ có được một người phụ trách điều khiển trong Vương Chi Đổng, nắm giữ rất nhiều quyền hạn đặc thù.

Nội dung cụ thể của những đặc quyền này là cơ mật tối cao của Thánh Quang giáo, người ngoài không thể biết. Nhưng dù sao Thánh Quang giáo cũng không triệt để phong bế bảo khố Vương Chi Vương, trải qua nhiều năm như vậy, bên ngoài cũng dần dần tổng kết ra một số quy luật.

Đầu tiên, quyền hạn phụ trách quản lý cũng không phải là không gì không làm được. Chủ nhân bảo khố vẫn là Hoàng Kim Vương, từ trong bảo khố còn xuất hiện ảo ảnh hoàng kim vương cũng có thể nhìn ra, hoàng kim vương không từ bỏ quyền sở hữu bảo khố., Cho dù hấn đã chết... trị viên Thánh Quang giáo chỉ nhận được sự tán thành của bảo khố, tạm thời sử dụng chức quyền quản lý, nói sơ qua là làm công cho bảo khố. Cho nên không thể không kiêng nể gì mà sửa đổi quy tắc bảo khố, bằng không hấn trực tiếp lấy tất cả bảo vật ra giao cho Thánh Quang giáo mà không phải tốt hơn sao?

Quyền hạn phụ trách chở vật bị hạn chế nghiêm ngặt, phải tuân theo quy tắc cơ bản của kho báu.

Ví dụ như nói, Vương Chi Bảo mở kho ra, nguyên nhân một phần là Hoàng Kim Vương vì để mọi người trong thiên hạ khoe tài phú, cho nên bất luận kẻ nào đều có thể đi vào, không thể vọng động ngăn trở —— Đương nhiên trên thực tế Thánh Quang giáo đã thiết kế bên ngoài kim khố chặn đường. Đồng thời, Hoàng Kim Vương là hy vọng nhân cơ hội này mời chào dũng sĩ., Cho nên chỉ có người phù hợp điều kiện Hoàng Kim Vương mới có tư cách lấy đi bảo vật. Lại ví dụ như mỗi một kho bảo vật không gian dành cho người tìm kiếm thử thách, phải có dấu vết để lần theo, chung quy không thể bố trí ở chỗ khảo nghiệm đơn giản nhất, thiết trí một con viển cổ cự long, mà phần thưởng là một đồng tiền.

Nhưng trên cơ sở này, quyền hạn chủ trì hành lang cũng phi thường đáng sợ. Ví dụ như tầng thứ hai hẹp đường gặp phải một cửa ải kia, kẻ địch do thám bảo vật gặp phải không có định, có thể là hoàng kim vệ sĩ., Cũng có thể là bảo khố thủ hộ cường độ khác tương tự, nhưng cường độ tương tự cũng không có nghĩa là độ khó ứng đối cũng tương tự, ví dụ như vài loại vệ sĩ bảo khố năng lực phi thường quý dị khó phòng như vậy cũng đủ làm người ta cảm thấy đau đầu, mà lúc này, tác dụng phụ trách hộ vệ liền thể hiện ra.

Nếu như hẳn không hi vọng người thám bảo qua ải, có thể đem người thủ hộ khó đối phó nhất phái ra, cũng lấy tiêu chuẩn nghiêm khắc nhất ban thưởng, khiến cho mất hoàn toàn không thành tỷ lệ. Trừ cái đó ra, làm người gánh vác còn có quá nhiều chiêu trò có thể chơi.

Vì vậy không ngại nói thẳng ra một chút, nếu bị người gánh vác nhìn chăm chăm, cố tình nhắm vào, như vậy mặc cho người có bản lĩnh lớn cỡ nào cũng vô ích.

Nhưng dù sao thì tinh lực của người phụ trách cũng có hạn, cũng là người phải ăn cơm ngủ, không thể lúc nào cũng quan tâm đến từng góc ngách của bảo khố to lớn như vậy được. Trên thực tế, căn cứ theo tư liệu của huynh đệ năm xưa, người phụ trách của Thánh Quang giáo sẽ chú ý tới thám tử của Thánh Quang giáo tiến hành đăng ký. Mà người tiến vào cửa của huynh đệ ta, hẳn sẽ mặc kệ.

Dù sao thì huynh đệ ta cũng chỉ nắm giữ cửa vào tầng một, coi như có làm được gì trong tầng hai này thì cũng không đáng để ý. Về phần có thể vượt ải đến tầng thứ ba thì độ khó thật sự quá cao, coi như có xuất hiện một người thì tốt hơn rồi.

Cho nên lần này Vương Lục tiến vào bảo khố, cũng không quá để ý chuyện của cỗ xe, lúc này thấy thủ vệ từ trên trời giáng xuống, lập tức vạn phần kinh ngạc.

“Ta cứ ánh sáng vạn trượng như vậy, đi tới nơi nào đều sẽ trở thành tiêu điểm ánh mắt sao?”

A Trác cũng kinh ngạc tương tự, nguyên thân truyền âm nói: “Đây không phải rõ ràng là đương nhiên sao? Người giết hai người bọn chúng đi a.”

“Mẹ kiếp, hai tên tạp binh mà thôi, có cần như vậy không?”

“Tạp”. A Trác nghẹn họng nhìn trân trối: “Ngươi, quyền sách chứng minh tiến giai lúc trước ta viết cho ngươi ngươi ngươi không xem sao?”

“Thật có lỗi, chứng minh ta ưa thích xem phối Đồ.”

“Ngươi?” A Yểm nhớ tới hai chữ “trong kỳ hạn” của mình viết ra hai chữ “Thành phẩm cung cấp cho Vương Lục tham khảo học tập, đem chính mình nhốt ở trong phòng bếp Tiểu Hắc bắn khoả suy nghĩ chông chất, kết quả lại...”

Nàng lớn như vậy, ngay cả đối thủ cùng địch nhân của nàng cũng chưa từng nhẹ nhàng hơn nàng.

“Nghe kỹ, coi như không phải cao giai, vậy hai người cũng là nghề nghiệp. Ở bên chúng ta, trừ phi cực kỳ hi hữu, nghề nghiệp là nhất định phải có huyết mạch truyền thừa. Người thường tu hành cả đời cũng không nắm giữ được lực lượng nghề nghiệp., Phi thường là nhân tài hiếm thấy và quý giá. Bởi vì nghề nghiệp cho dù tiềm lực bản thân có hạn, nhưng chỉ cần mang huyết mạch nghề nghiệp, mang ý nghĩa đời sau của bọn họ có thể trở thành nghề nghiệp cường đại, huống chi hai người kia chẳng khác gì ngươi hiện tại, sao lại tạp binh vừa nói? Ngươi ở trong bảo khố đánh chết hai chức nghiệp giả Thánh Quang giáo, đương nhiên sẽ kinh động chức nghiệp.”

Vương Lục thở dài: “Tóm lại chính là giết tiểu nhân đến rồi già rồi à? Vậy cũng không có gì để nói, quyết chiến trước thời hạn, A Quạt ngươi cũng chuẩn bị động thủ đi.”

Mấy tầng trước, vô luận tình huống thế nào, A Dịch thủy chung mắt lạnh lẽo không ra tay, bởi vì thân thể anh linh của nàng còn chưa triệt để ổn định lại, khi ra tay uy thế kinh người, nhưng tác dụng phụ cũng lớn. A Phàm là cao nhân Hợp Thể kỳ đầu, lực lượng phải dùng vào thời điểm mấu chốt, sau đó, chính là lúc này.

“Được, cứ theo ước định, ta sẽ nghe theo chỉ thị của ngươi, trở thành lưỡi dao sắc trong tay ngươi.”

Sau khi kết thúc đối thoại với A Oa, Vương Lục liền tiến vào chuẩn bị chiến đấu, tuy rằng còn chưa nhìn thấy chân thân của

phụ trách, nhưng thời gian không thể lãng phí, hẳn phải lập tức tập hợp lực lượng toàn đội.

Nói đến, đội ngũ đội ngũ đội hình đội hình dung tương đối hoàn thiện, nhân vật phòng hộ cùng bảo hiểm có mình đảm nhiệm, nghề chữa trị lại là bạch thi, lưu ly tiên, khuyến tẩu kỳ, A miêu đều là người thương tổn siêu nhất lưu. Đồng thời trong đội còn có một Âm Dạ Hành Giả tương đối toàn năng làm ngoại viện, chỉ cần mình chỉ huy thần cấp này phát huy bình thường, cho dù tinh thần cũng chối cho người xem.

“Xin lỗi, ta phải đi rồi.”

Lúc Vương Lục chuẩn bị động viên trước khi chiến đấu, lại bị người ta đâm một đao từ sau lưng.

Thụy phu rất hồ thẹn nói: “Thân phận của ta đặc thù, không thể trực tiếp tham dự vào việc đối kháng với Trụn.”

“Mẹ nó, thành Thâm Thổ với Thánh Quang giáo các người không chết không thôi, bên này người ngay cả tuyên chiến cũng không dám sao? Sao người không cạo trọc đầu rồi viết bản đồ mở mang bờ cõi?”

“Xin lỗi, thân phận của ta không chỉ là phó hiệp sĩ A Đạo Khắc, đồng thời cũng là thành viên cao cấp của huynh đệ ta. Lần này mang bọn người vào cũng là vận dụng quan hệ huynh đệ của ta, nếu như xảy ra xung đột kịch liệt... Xin lỗi ta không thể hãm hại người nhà của mình.”

Nói xong, thụy phu biến hóa thành một làn khói nhẹ, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Mẹ kiếp, biến mất?”

Lực lượng suy giảm của Nhiếp phu không phải chiến đấu của chàng thì tất nhiên là ngoài ý liệu, thế nhưng ngay từ đầu Vương Lục cũng không cẩn thận cân nhắc đến chiến lực của gã, biến mất liền biến mất, vừa lúc tác chiến còn có thể bớt lo lắng chút ít.

“A liêm, làm phiền người ra tay trước, nghe nói người và Thánh Quang giáo là kẻ địch lâu năm, đó là khổ đại cừu thâm, nói vậy không ít giao thủ, thỏa thích biểu diễn kinh nghiệm tác chiến cho ta xem.”

“Hừ, cũng tốt, dọc theo con đường này cũng đã xem đủ biểu diễn của các người rồi.”

Trong khi nói chuyện, A Bạc đột nhiên vén áo choàng màu xám lên, lộ ra vũ trang hạng nặng của mình.

Đó chính là một cái giáp hạng nặng được ngưng tụ từ những ma lực cao cấp tinh thuần mà thành, đó chính là chứng nhận Vương quyền trước kia, tượng trưng cho Thánh Kiếm Trung Kiếm truyền kỳ, phẩm đức tuyệt vời của kỵ sĩ, số lượng không nhiều lắm, nhưng đối với một tên kỵ sĩ như xưa đã là trang bị đầy đủ rồi.

” lộ ra chân diện mục của người đi, người quản lý bảo kho hoàng kim” Ánh mắt A Quạt trong suốt mà lạnh thấu xương, lớn tiếng phát ra tuyên ngôn chiến đấu.

Nếu là tác chiến thì đường đường chính chính chính, đây chính là phong cách của A Yểm.

Nhưng ngay lúc A Oa lộ diện tướng mạo thật thì người phụ trách nắp sau màn đột nhiên khẽ ồ lên một tiếng.

“Mùi vị này, hình như từng có hương vị quen biết, chẳng lẽ là dư nghiệt của Trọc Đông Long tộc? Không ngờ cuộc chiến tinh lọc kia vẫn không thể quét sạch dư nghiệt Long tộc, thậm chí còn bị người ta chủ động tiến vào bên trong thánh địa.”

Nghe lời ấy, sắc mặt A Lư đột nhiên thay đổi: “Cuộc chiến Tịnh Hóa? Đó là cái gì? Quét sạch dư nghiệt? Các người đã làm gì?”

Xưa kia là vong quốc, tuy có tác dụng của ngoại địch, nhưng chủ yếu nhất vẫn là nội bộ phản loạn. A Hồ tự xưng là học rộng kiến thức uyên bác, tài trí hơn xa người thường, thậm chí vượt qua phần lớn quân vương, có lẽ nội bộ trị lý có một số chỗ thiếu sót, nhưng lúc đối kháng với ngoại địch nàng chưa từng thất bại. Tinh binh dưới trướng cho dù trải qua nội chiến có tổn thất lớn, nhưng nàng tự tin sẽ không dễ dàng thua bởi tay người ngoài, làm sao...

“Hừ, xem ra lúc Tịnh Hóa đã ản núp bên ngoài, để người chạy thoát một mạng. Đáng tiếc chính người vẫn không biết sống chết, hiện tại lại tìm tới cửa.”

A Trác giận tím mặt nói: ” lộ ra chân diện mục thật của ngươi, người quản lý, nói rõ ràng, cuộc chiến tịnh hóa rốt cuộc là cái gì?”

“Ha ha ha, nếu muốn biết, vậy tới tìm ta đi.”

Sau một chuỗi tiếng cười điên cuồng, người khiển trách triệt để không một tiếng động. Mà một đầu của sân thi đấu thì chậm rãi ngưng kết ra một cái chìa khóa màu vàng, cùng với cánh cửa thông xuống tầng tiếp theo.

“Không được chạy, đường đường chính chính chiến một trận với ta một trận, ngươi không phải muốn tinh lọc huyết mạch Đông Long tộc sao? Ta là người thừa kế chính thống của long tộc, đến tịnh hóa ta a làm được làm được a.”

Trong khi nói chuyện, A Bạc điên cuồng huy động Thánh Kiếm, một đạo kiếm quang sắc bén hiện lên, toàn bộ sân thi đấu bị chém thành hai nửa.

Tận mắt thấy kiếm trăm đủ xé rách thứ nguyên này, hai mắt Vương Lục nứt ra: “Mẹ kiếp, A Oa thả rộng rồi.”

A Quạt quay đầu, đôi mắt xanh biếc phảng phất nhen nhóm lửa.

Vương Lục lập tức vỗ tay: “Trông không thật rộng mới có khí thế, phải dùng khí thế áp đảo A Oa của đối phương ngươi quá tuyệt vời, ta là fan cuồng của ngươi sao?”

A Trác trầm giọng nói: “Hiện tại ta không có tâm tình nói đùa, lúc trước ta chỉ biết quốc gia của ta sau khi tứ phân ngũ liệt bị tân vương thống trị, mà Thánh Quang giáo đóng vai trò trọng yếu, nhưng ta chưa bao giờ biết bọn họ lại dám tiến hành tinh lọc huyết mạch của Trọc Đông Long tộc, loại chuyện phiêu bạt thiên hạ to lớn này, bọn họ làm sao dám?”

Vương Lục nhún nhún vai: “Ngươi cái bác học sĩ này cũng không biết, ta làm sao biết được? Mặc dù ta là linh kiếm bá chủ, nhưng thuật nghiệp có chuyên môn đánh. Khả năng duy nhất có thể biết dân dơi vừa rồi không đánh mà chạy. Ngươi nhất định phải hỏi, bây giờ chúng ta chỉ có thể dựa vào phỏng đoán.”

Thấy A Oa trầm mặc không nói, Vương Lục thử đề xuất ý kiến xây dựng họ: “Nữ nhân bạch Đông Long tộc gì đó của

các người năm đó... Là Thánh Quang giáo giáo thị?”

A Phàm hung hăng trừng mắt nhìn hắn, không nói gì.

Bạch Thi sợ hãi nói: “Sư huynh, ta nghe nói Thánh Quang giáo cầm hôn.”

“Như vậy là cướp tình nhân đi, đạo lý chung vẫn không giống nhau sao?”

A Oa nói: “Theo ta được biết, Trọc Đông Long tộc chưa bao giờ giao tiếp với Thánh Quang giáo, có lẽ là sau khi ta đi, hậu nhân của ta... Nhưng cho dù thế nào, việc nhắm vào huyết mạch tiên hành tịnh hóa, đại lục từ trước tới giờ cũng không có mấy lần, chẳng lẽ không phải cầu kết với tà ma các tội ác, nhưng...”

Thấy A Phàm gấp gáp như lên trời xuống, Vương Lục thở dài, vỗ vỗ bờ vai của nàng: “Ở đây đoán mò cũng vô dụng, người nợ không phải đã nói rồi sao, muốn gặp hắn là phải đi xuống tầng dưới thôi.”

“Chắc hắn đã chuẩn bị xong cạm bẫy, chỉ còn chờ chúng ta đi chịu chết. Hắc hắc, điều này khiến ta có thể nhìn thấy một đầu mối, nếu phi viên này không thể dựa vào bảo khố Vương Chi Vương, ngay cả dũng khí chiến đấu chính diện với chúng ta cũng không có. Nghĩ như vậy, có phải là rất có lòng tin tất thắng rồi không?”

A Dung nói: “Đi tầng năm đi, vô luận chân tướng là cái gì, ta nhất định phải bắt được nó.”

Nói xong, A Loạn nhặt chìa khóa lên, bước một bước tiến vào lối vào tầng tiếp theo.

“Mẹ kiếp, ta còn chưa nói hết sẽ đổi một góc độ khác, người ta có lòng tin đối với tầng thứ năm như vậy, rõ ràng là không sợ người trâu bò mà.” Vương Lục bất đắc dĩ lắc đầu: “Cái đầu này, còn mẹ nó là kỳ sĩ vương?”

Đang khi nói chuyện, nó cũng cất bước tiến vào không gian tầng thứ năm của bảo khố.

...

292

Tầng năm là một thế giới lớn.

Ý nghĩa thật sự là đại thế giới.

Từ lúc đầu võ tầng thứ tư tiến vào đến tầng thứ năm, Vương Lục đã tưởng tượng ra vô số khả năng.

Ví dụ như Thủ Hộ giả cấp bậc nghiêm khắc nhất, ví dụ như cơ quan cạm bẫy xảo quyệt nhất, hoặc là đại đội Thánh Quang giáo trùng phạt...

Vì thế, Vương Lục cũng suy nghĩ đầy đủ đối sách, người trùng phạt Thánh Quang giáo cường đại nhất... bất kể là cái gì.

Dù sao là A Phủ xông lên phía trước mà nàng tức giận bùng nổ, hiển nhiên là đại chiêu phóng thích ra vô hạn trạng thái Bá thể, cường đại với cao thủ Hợp Thể kỳ trước đó của nàng hẳn là có thể đối phó được rồi. Sau đó mình lại dẫn đồng đội đi thu hoạch là được rồi.

Nhưng mà sau khi nhìn thấy hình dáng của tầng thứ năm, Vương Lục liền hít vào một hơi thật sâu. Hẳn không thể không bội phục Quyển Nghi kia thật sự là thông minh.

Tầng thứ năm là một thế giới lớn, một thế giới rộng lớn trống rỗng. Dưới chân là một mảng bùn đất xộp, sau lưng là một bức tường dày không biết cao bao nhiêu. Đưa mắt nhìn lại, bốn phía chỉ có bóng tối vô cùng vô tận.

Nhìn thấy một màn này, không cần người khác giải thích, Vương Lục đã biết thủ đoạn của cỗ xe kia.

“Đi ra đây không phải ngươi muốn tinh lọc ta sao? Vậy đi ra chiến đấu với ta đi, trốn trốn tránh tránh, các ngươi cũng xứng xưng mình là con dân thánh quang sao?”

A Oa hiển nhiên là lửa giận ngập trời, hoàn toàn bình tĩnh lại, thánh kiếm trong tay càng lập loè ánh sáng lúc sáng lúc tối.

Thoạt nhìn mặc dù huyền diệu thần kỳ, nhưng Vương Lục lại cảm giác kiếm quang này lay động, chỉ sợ chính là trong nội tâm A Loan. Mà đối với dạng kiên trì của A Hoài, tâm tĩnh táo so với chiến ý sôi trào kia càng quan trọng hơn... Mà bỏ qua

câu nói của Văn Thanh, đổi thành gọn gàng dứt khoát mà nói: A Hoài phế bỏ.

“Bình tĩnh một chút.”

Vương Lục kịp thời xuất hiện sau lưng A Hoài, đè bả vai nàng lại, thử ngăn nàng bạo tẩu, lại phát hiện thiếu nữ lực lượng mạnh hơn hẳn nhiều, bàn tay áp lên, lập tức giống như đụng phải hoả diễm sôi trào, dẫn động thân thể của hắn cũng run rẩy kịch liệt.

“Mẹ kiếp, ta mới không muốn ngồi xe chân động với người, hơn nữa nơi này cũng không có xe.”

Thấy A Trác vẫn đang chìm trong lửa giận, Vương Lục cũng tức giận hẳn lên: “Người đủ tử đầu bếp tử rồi đây, vừa rồi người hứa hẹn ta ngoan ngoãn nghe lời ta làm lưỡi đao sắc bén là đánh rắm sao?”

Toàn thân A Trác chân động, khí thế lập tức tiết xuống: “Xin lỗi, ta quá kích động. Được rồi, bây giờ nên làm gì đây?”

Vương Lục nói: “Kiếm thứ nguyên của người còn có thể quay lại một lần nữa không, trực tiếp chém không gian này?”

“Trực tiếp chém không gian?” A Yểm kinh ngạc nói: “Dùng thủ đoạn thô bạo như vậy? Bất quá, nếu ta có thể ở thời kỳ toàn thịnh, có lẽ còn có thể thử một chút, nhưng hiện tại lực lượng thiếu nghiêm trọng. Kho báu của Hoàng Kim Vương, bản thân cũng là kết giới truyền kỳ vô cùng cường đại, phải có lực lượng truyền kỳ trở lên mới có thể lấy lực phá, hơn nữa, trình độ mới trải qua truyền kỳ đều còn xa xa không đủ.”

“Vậy thì hết cách.” Vương Lục nhún vai, có chút bất đắc dĩ nói: “Đối phương rất thông minh, lựa chọn phương pháp xảo diệu nhất để đối phó chúng ta.”

A Oa sau khi tỉnh táo lại, cũng khôi phục năng lực suy nghĩ: “Người nói là, nhất chúng ta ở chỗ này?”

“Ừm, lợi dụng quyền hạn phụ tá bố trí một ít nhiệm vụ căn bản không có khả năng hoàn thành, sau đó mượn đao giết người. Căn bản không cần lãng phí lực lượng của Thánh Quang giáo.”

A Dung hỏi: “Quy tắc của Vương Chi Bảo khổ có cho phép loại chuyện này không?”

“Đương nhiên không cho phép.”

Trả lời vấn đề, là thanh âm ù ù đến từ đỉnh đầu bầu trời, chính là người ở sau màn ẩn thân kia.

“Căn cứ quy tắc, ta cần phải giới thiệu cho các người điều kiện thông quan cửa ải này.”

Trong khi nói chuyện, trước mặt đám người Vương Lục hiện ra một đóa hoa hồng đỏ tươi.

“Nhiệm vụ của các người chính là sưu tập hoa như vậy, điều kiện đề... chín trăm chín mươi chín đóa.”

“Chín trăm chín mươi chín đóa hoa hồng?” Vương Lục vô cùng hiếu kỳ vươn tay ra định hái hoa hồng giữa không trung, nhưng ngón tay chạm vào lại là một mảng hư không, hoa hồng tiêu tan như sương nhẹ: “Không phải hoa hồng đơn giản đâu.”

“Hừ hừ, cái này thì các người phải tự mình thăm dò thôi.” Nói xong, thanh âm kia dừng lại một chút, “Huyết duệ Phổ Đông Long tộc a, nếu muốn báo thù, thì thử từ nơi này mà chạy đi, chỉ cần các người có thể làm được như ý mình.”

“Ẩn thân phía sau màn, đây là phong cách hành sự của Thánh Quang giáo các người?” A Loan thu liễm tức giận, lạnh giọng nói: “Các người không phải có lựa chọn nhỏ dễ dàng tha thứ sao? Huyết duệ của Trọc Đông Long tộc ta đang ở đây, chẳng lẽ người không dám ra gặp ta?”

“Ta cần gì phải cố ý ra mặt? Các người nếu không thể trốn khỏi nơi đây, không khác gì người chết, đem các người vây ở chỗ này, đưa các người vào Minh Phủ có khác gì nhau đâu?”

“Người Thánh Quang giáo ngay cả dũng khí chính trực tác chiến cũng không có?”

Đáng tiếc bất luận A Trác chất vấn như thế nào, trị viên cũng không trả lời nữa.

“Từ bỏ đi, người ta rõ ràng muốn thu trúng, người làm sao được? Huống chi người ta nói cũng rất có đạo lý, nếu vây chết ở chỗ này không ra được, đối với người trong thiên hạ mà nói, không phải chúng ta đã chết rồi sao?” Vương Lục thở dài:

“Hay là cẩn thận cân nhắc phương pháp vượt qua cửa ải này đi. Chín trăm chín mươi chín đóa hoa hồng, rốt cuộc là chỉ cái gì?”

“Ồ, có người có hoa hồng à?” Lưu Ly Tiên đột nhiên ngắt lời: “Chỗ ta có bao nhiêu?”

Ánh mắt mọi người đều xoay qua. Lưu Ly Tiên lập tức có vẻ hơi ngượng ngùng, sợ hãi đưa tay vào trong túi giới tử, lấy ra vài cái bánh hoa tươi: “Đây là... Linh tử làm cho ta.”

“Ta đã không tìm được điểm mấu chốt rồi.” Vương Lục trầm mặc một hồi, bất đắc dĩ nói: “Các người cố lên, nôn chết tên tham ăn này.”

“Sư huynh không nên nghiêm khắc với Lưu Ly như vậy, thật ra không ngại thử một lần.” Bạch Thi Khoảnh nói, đưa tay lấy bánh hoa hồng của Lưu Ly Tiên, tách ra, lấy ra một cánh hoa nắm trong tay, một lát sau mở tay ra, một hoa hồng hoa hồng mềm mại mềm mại sinh trưởng ngay lòng bàn tay của nàng.

“Theo lẽ thường thấy, nơi này hoàn toàn tĩnh mịch, đừng nói hoa hồng, ngay cả cỏ dại cũng không có một cái. Lấy những hoa hồng này làm điều kiện, đúng là rất hà khắc, cho nên điều kiện để mở cửa ải này không hẳn là hoa hồng.”

Nói xong, Bạch Thi cắm hoa hồng dưới đất, sau đó cúi người hướng cánh hoa nhẹ nhàng thổi, cánh hoa đầy đặn như bông công anh rải rác, sau đó mỗi cánh cắm rễ xuống đất, nhanh chóng trưởng thành. Không bao lâu, một cánh hoa diễm lệ hiện ra trước mắt mọi người.

“Chín trăm chín mươi chín đóa hoa hồng, hẳn là có rồi.” Bạch Thi nhẹ nhàng thở ra một hơi, vận dụng pháp tắc của đại lục di chuyển đến pháp thuật Sơn Linh, vẫn có chút cố hết sức.

Nhưng trong mắt những người khác, đây đã không khác gì thần tích. Tuy rằng pháp thuật nuôi dưỡng thực vật sinh trưởng ở Tây Di đại lục cũng không hiếm thấy, Đức Lỗ Y cao minh cũng có bản lĩnh như vậy, nhưng cử trọng nhược khinh như Bạch Thi Huyền, lại là bản lĩnh gần như truyền thuyết của Đức Lỗ Y mới có. Mà đây cũng là điểm độc đáo của tiên thú thể của nàng.

“A, xem ra... không được rồi.”

Mọi người ở trong hoa viên chờ một hồi, bốn phía không có bất kỳ biến hóa gì, nghĩ cũng biết Bạch Thi nếm thử thất bại.

“Ha ha, mặc dù có chút mã lui, nhưng nói thật, nơi này dù sao cũng là bảo khố của Hoàng Kim Vương, ngày xưa từng chinh phục bằng vũ lực vô địch và thống trị thiên hạ Hoàng Kim Vương, liệu có cầm hoa hồng không? Khó mà tưởng tượng ra được.” Vương Lục vừa cười vừa nói.

A Trác cau mày nói: “Như vậy theo ý ngươi, hoa hồng là gì vậy?”

“Có lẽ họ quá nhiều rồi, nhưng theo ta thấy có khả năng xếp hạng nhất là thu thập phẩm.” Vương Lục giải thích nói: “Hồng hồng là phải thông qua điều kiện đặc thù mới có thể thu được chiến lợi phẩm, ví dụ như chiến thắng một tinh quái nào đó., Một thủ hộ giả nào đó thông qua cạm bẫy nào đó, hơn phân nửa là liên quan đến chiến đấu, Hoàng Kim Vương là một vị Vương rất tôn sùng võ dũng. Nhưng điều kỳ quái chính là, nơi này rõ ràng không có bất kỳ cạm bẫy nào, lại càng không có thủ hộ giả, muốn chúng ta thu thập hay sao? Cho dù người gánh vác sử dụng bạo lực, nhưng quy tắc cơ bản của bảo khố vẫn phải tuân thủ chứ?”

“Như vậy...”

“Đôi thủ sau cùng của cửa ải thứ tư là thánh kỵ sĩ và mục tiêu của Thánh Quang giáo, ta nghĩ ta có thể giả thiết, điều kiện cửa ải này, là giáo chúng Thánh Quang chiến thắng cùng là người tầm bảo, thu thập hoa hồng, hoa hồng, là hoa hồng..., Cũng có thể coi là đóa hoa máu tươi nhuộm thành. Nói như vậy, chỉ cần hấn từ đầu tới cuối không đưa giáo chúng vào, chúng ta vĩnh viễn thu thập hoa hồng không đủ. Đương nhiên, xét thấy quy tắc cơ bản vi phạm với kho báu, cho nên đại khái cứ ba mươi lăm năm là sẽ bỏ một hai người vào, nhưng chín trăm chín mươi chín đóa, không biết phải đợi tới kỷ nguyên gì mới có thể gom đủ.”

“Như vậy...” A Phủ hỏi, “Cho ta chút thời gian, ta sẽ điều chỉnh lực lượng, mặc dù không nắm chắc quá cao, nhưng Thạch Trung Kiếm toàn lực một kích, có lẽ có thể phá vỡ mảnh không gian này.”

Vương Lục hừ một tiếng: “Trả giá chính là người hồn phi phách tán? A Loan, người cũng là đương quốc vương, làm việc không nên liều mạng sử dụng man lực như vậy đi. Mặc dù thế cục trước mắt có chút gian nan, nhưng chúng ta vẫn có phương pháp biến thông.

“Cách biến thông?”

Vương Lục nở nụ cười: “Kỳ thật rất đơn giản, chỉ là tạm thời người nhớ không ra mà thôi. Còn nhớ rõ lúc ở tầng thứ hai chúng ta gặp phải cái gì không?”

“Huyền ảnh hoàng kim vương?” A Viêm bừng tỉnh đại ngộ.

“Chúng ta nhận được lời mời của Hoàng Kim vương, không ngừng thâm nhập sâu trong kho báu, thông qua khảo nghiệm nặng nề để lấy lòng khách quý của hắn. Nhưng mà hiện tại lại có người không biết trời cao đất rộng làm công lạm dụng quyền lực, ngăn chúng ta ở tầng thứ năm. Người cho rằng sự tình tiếp theo sẽ phát triển như thế nào?”

A Oa hơi chần chừ: “Nhưng Hoàng Kim vương đã chết nhiều năm, nơi này chỉ lưu lại ảo ảnh...”

“Cho dù là ảo ảnh, cũng là ảo ảnh của Hoàng Kim Vương, người cho rằng ảo ảnh của Thánh Quang giáo so với bản nhân Kim Kim Kim Vương thì địa vị nào cao hơn?”

“Như vậy người cho rằng Hoàng Kim Vương sẽ giúp chúng ta?”

Vương Lục nói: “Đương nhiên là không, hắn dựa vào cái gì để giúp chúng ta? Nhưng nếu đổi lại là chúng ta giúp hắn thì sao? Ví dụ như chuyện này, thay vì nói là Hoàng Kim vương giúp chúng ta vượt qua cửa ải khó khăn này, hay là chúng ta giúp Hoàng Kim Vương đào thải không hợp cách.”

“Cái này...”

“Chúng ta là khách quý của Hoàng Kim Vương, thị vệ lại dám can đảm giữ chúng ta ở lại đây. Loại thần tử ngỗ nghịch ý chí Hoàng Kim này chết trăm lần cũng không chuộc được.”

Vương Lục nói, giương mắt nhìn lên trời: “Bệ hạ, ý ngài thế nào?”

Một lát sau, bầu trời truyền đến tiếng cười sung sướng.

“Ha ha ha ha, rất biết nói chuyện nha, đồ tạp chủng.”

...

“Bái kiến bệ hạ.”

Sau khi nghe được âm thanh trên bầu trời, Vương Lục nhẹ nhàng khom người hành lễ, sau đó nguyên thần truyền âm dặn dò đồng đội: “Mọi người đừng mở miệng, để ta nói chuyện với hắn là được rồi. Tình huống của Hoàng Kim Vương đặc biệt, các ngươi tùy tiện chen vào sẽ làm cho tình huống xấu đi.”

A Dung vô thức hỏi: “Hả?”

Bởi vì hiệu suất truyền âm nguyên thần cực cao, cho nên Vương Lục kiên trì giải thích: “Động não ngấm lại đi, người ta rõ ràng tình huống không tốt, hiện tại là thời điểm tâm hồn mỏng manh, đám thần kinh các ngươi ngũ đại tam đại vạn nhất chọc giận hắn thì làm sao bây giờ?”

“Chờ một chút, năm lớn ba thô là chỉ ta?” A Yểm kinh sợ giận dữ đan xen.

“Này, tiêu điểm chú ý của ngươi không đúng rồi, quan tâm Hoàng Kim vương đi, tốt xấu gì cũng là đồng nghiệp với ngươi mà.”

“Đúng, hắn làm sao?”

“Ha ha, nói ngươi ngũ đại tam đại còn không tin, ngươi động não à, Hoàng Kim Vương là hạng người gì? Bá đồ thiên hạ, hùng tài đại lược, sau đó họ Cách lưỡng cực phân hoá, đối với thần tử ưu tú mà trung thành, hắn khẳng khái hào phóng, nhưng đối với bất luận kẻ nào dám ngỗ nghịch hắn, vô luận bần phú phú ti tiện, hắn đều lấy phương thức tàn bạo bất nhân nhất trừng phạt. Như vậy Vương như vậy, vì sao phải khoan dung Thánh Quang giáo tồn tại? Vạn niên thời gian làm cho họ Tình của hắn thay đổi lớn sao?”

“... Nói cách khác, hắn bất lực?”

“Rất rõ ràng nha, nếu thật sự còn có lực không chế bảo khô, hắn sẽ cho phép nhiều người như vậy đến đào bảo sao? Còn khoe tài phú, biểu hiện hùng hồn, để một đám người đến từ các nơi đại lục, hoàn toàn không có lòng trung thành, thậm chí không có tôn trọng chi ý lấy đi bảo vật của hắn, hắn có bệnh

sao? Rõ ràng là chỉ còn lại một sợi tàn hồn, cũng bất lực đối với chuyện phát sinh trên đại lục, người đi trà lạnh a.”

“Cái này... Thật sự là khó có thể tin được.” A Loan lắc đầu, mặc dù nội tâm nàng cũng không ủng hộ lý niệm thống trị Hoàng Kim Vương, nhưng cũng kính phục võ công văn trị của hắn, không ngờ vạn năm qua đi, bá chủ ngày xưa lại thế lương như thế.

“Có cái gì khó tin đâu, tình trạng của ngươi bây giờ so với người ta tốt hơn rất nhiều sao? Không phải cũng là anh linh sao? Hơn nữa còn là anh linh a ti không biết tên, người ta tốt xấu gì cũng còn có bảo khổ a, tóm lại, đây có thể là bệnh nghề nghiệp nghề nghiệp của các ngươi chứ?”

“Ngươi mới bị bệnh nghề nghiệp”

“Tóm lại, Hoàng Kim vương đang ở dưới cốc nhân sinh, nếu như không có một Chúa cứu thế tới từ ngôi sao trợ giúp hắn, đại khái là hắn không có sức lực gì, nhưng chung quy hắn vẫn là bá chủ thiên hạ., Thân là tôn nghiêm và thận trọng của Vương Giả, khiến cho hắn vừa không có khả năng chịu đựng được sự mạo phạm và nhục nhã, cũng không có khả năng tiếp nhận sự đồng cảm từ hạ vị giả. Cho nên khi nói chuyện nhất định phải cẩn thận, vừa phải duy trì lễ phép., Một phương diện khác không thể quá ân cần, khiến hắn cảm thấy chúng ta đang đồng tình với hắn. Vương Giả không cần đồng tình, chỉ cần ngưỡng mộ và trung thành. Trong đó có chừng mực rất khó nắm chắc, cũng chỉ có những kẻ chuyên nghiệp trong nội tâm tinh tế như ta mới có thể ứng phó được, những kẻ thô kệch như các ngươi đều ngoan ngoãn ngậm miệng đi.”

“Ngươi...”

“Được rồi, ta muốn nói chuyện với Hoàng Kim vương, các ngươi chú ý giữ vững bốn phận làm mỹ nữ của mình là được rồi, không nói một lời, lộ ra vẻ vô cùng xinh đẹp hoang mang.”

Trong nguyên thần truyền âm, Vương Lục kết thúc giải thích, sau đó một khắc, một thanh âm đột nhiên vang lên.

“Nói chuyện hoang đường ngay ở chỗ này, không phải ngươi chuẩn bị rất đầy đủ sao?”

“Mẹ kiếp, Hoàng Kim Vương?”

Lần này ngay cả Vương Lục cũng phải kinh hãi, nguyên thần truyền âm này là pháp môn bí mật, có thể nhiễu loạn, có thể gián đoạn, nhưng muốn cắt vào trong đó chính là bản lĩnh lớn nhất. Ít nhất trên Linh Kiếm Sơn cũng chỉ có trưởng lão Thiên Kiếm Đường mới có thể làm được nha. Hoàng Kim Vương chính là cường giả truyền kỳ, nghe lén mấy tên hậu bối đối thoại cũng không có khó khăn gì.

Nói chung, nghe được thì nghe được, làm người chung quy phải đi về phía trước.

“Ặc, chào bệ hạ.”

“Hừ, đám tạp chủng vừa rồi nói rất sung sướng nha.”

“Ha ha, nếu bản nhân ngài nghe được, có chỉ điểm ý kiến gì không?”

“Tạp chủng, người chán sống thật rồi hả?”

“Không thì ta nhận lỗi ngài sẽ tiếp nhận sao? Ai, ta cũng không muốn như vậy, bất quá nếu đã nói rõ, vậy cứ nói thẳng đi, hoàng kim vương bệ hạ, ta cần sự giúp đỡ của ngài, đồng dạng cũng nguyện ý dâng lên lực lượng của chúng ta cung cấp ngài sử dụng, công bằng giao dịch, có được có mất, tuy rằng lực lượng chúng ta rối loạn, nhưng hiện tại ngài nên dùng.”

Vương Lục thử thay đổi ngữ khí để thuyết phục đối phương, nhưng mà Hoàng Kim Vương lại cười lên ha ha.

“Ha ha ha ha, đồ tạp chủng tự cho là đúng, ta có đủ sức mạnh của các người sao? Ta cũng giống như người, một tên tạp chủng chưa bước qua bậc cửa cao như người vậy, quốc gia của ta muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.”

Vương Lục ở trong hiện thực mở miệng thở dài, nói với đám người A Lư: “Thấy không, đây là thủy tinh ta nói, rõ ràng cũng đã thất bại thành như vậy còn muốn mặt mũi đây.”

A Trác cả kinh nói: “Này, người đây là ở trong hiện thực mở miệng a.”

“...Ngại quá không lưu ý, quên mất, nhưng không sao, không phải Hoàng Kim Vương đang ở trong nguyên thần sao, không nghe thấy gì hết.”

“Người đây là lừa gạt chính mình đi.”

“Tập chúng, muốn ra ngoài cũng chỉ có một con đường.”

Trong hiện thực, Hoàng Kim Vương đúng lúc cắt đứt sự đời người của Vương Lục.

Vương Lục nói: “Bệ hạ, ta biết ngài nhất định có biện pháp ha ha, chỉ là một gã đội trưởng sao có thể ngộ nghịch đến mức chí cao vô thượng Hoàng Kim vương. Chỉ cần ngài mở miệng, chắc chắn tới đây khắp nơi đều là cửa vào.”

“Hừ, tập chúng vô tri. Quy tắc trăm chế định tuyệt đối.”

Vương Lục cười: “Ngay cả người chế ra quy tắc cũng không thể vi phạm? Đừng đùa ta, thiên hạ há có tôn trọng thống trị pháp luật?”

“Không sai, nếu như trăm có ý, muốn các người rời khỏi đích xác là không khó, nhưng trăm dựa vào cái gì mà giúp các người? Vì mấy tên tập chúng phá hư quy củ trăm tự tay định ra? Nghe kỹ, muốn rời khỏi, cứ dựa theo quy củ của trăm, thu thập đủ chín trăm chín mươi chín đóa hoa hồng. Như người suy đoán, hoa hồng nhất định phải do linh hồn nghề nghiệp từ trung giai trở lên nhuộm thành, cho nên, đi giết cho trăm chín trăm chín mươi chín chức nghiệp giả trung giai đi.”

“Nơi này hoang vắng người, người bảo chúng ta đi đâu tìm chín trăm chín mươi chín cái chức nghiệp giả bậc trung? Chẳng lẽ là...”

Vương Lục nói, nhìn đám người A Hoài, Lưu Ly Tiên bên cạnh, hỏi: “Chẳng lẽ là muốn ta và các nàng sinh ra chín trăm chín mươi chín hài nhi, sau khi bồi dưỡng ra chức nghiệp giả trung giai rồi mới đến huyết tể cho người?”

A Trác: “Vương Lục, người đang nói bậy bạ gì đó?”

Lưu Ly Tiên: “Sinh hài tử? Ha ha, sư huynh, huynh thật muốn sinh rất nhiều trẻ con sao? Ta cực kỳ thích trẻ con đến chơi có được không?”

Vương Lục bấm ngón tay tính toán nói: “Nếu tính toán như vậy, A Phạm, Lưu Ly Tiên, Bạch Thi Lung, lò đing có thể dùng được tổng cộng là ba người, không cần nhắc nhân tố lưu sản, chết yếu, bình quân mỗi người phải sinh ba trăm ba mươi

ba đứa trẻ, dựa theo thai nghén mười tháng tính, cũng mất hơn hai trăm năm. Chắc chắn, so với ở lại chỗ này vĩnh viễn mạnh hơn một chút. Như vậy, Hoàng Kim Vương, ý của ngươi là phải đợi hơn hai trăm năm nay?”

Hoàng Kim Vương trầm mặc thật lâu, rốt cuộc mở miệng nói: “Ngươi thật là một tên tạp chủng mơ tưởng hảo huyền. Trong quốc gia của trăm, ngược lại cần một nghệ nhân buồn cười như ngươi.”

Dừng một chút, Hoàng Kim vương nói: “Trăm đã nói muốn các ngươi ở đây thu thập chín trăm chín mươi chín đóa hoa hồng rồi phải không?”

Vương Lục kinh ngạc: “Nhưng không thu thập đủ thì sao... Ồ, ý ngài là bảo vệ bên ngoài là chưa?”

Hoàng Kim vương nói: “Để lại một phần linh hồn của các ngươi ở đây, bộ phận còn lại, ta có thể mở một mặt lưới.”

Trong khi nói chuyện, một cái cổng vào trong bóng tối màu tím mở ra.

“Thông qua cánh cửa này, linh hồn các ngươi sẽ bị thu gặt một phần, coi như là các ngươi vẫn lưu lại nơi này chứng cứ. Sau khi các ngươi thu thập hoàn thành, từ bất kỳ một cửa vào nào tiến vào bảo khố của trăm sẽ được truyền tống đến đây. Đạo môn này có thể duy trì trăm năm, sau trăm năm, không cần trăm nói nhiều.”

Vương Lục gật gật đầu: “Đa tạ bệ hạ ban ân.”

“Hừ, lời ban ơn của trăm không phải vô duyên vô cớ, trăm có một điều kiện: Chín trăm chín mươi chín đóa hoa hồng rốt cuộc phải thu thập như thế nào. Tên tạp chủng kỳ lạ như ngươi, không cần trăm phải cố ý nhắc nhở nữa chứ?”

“Đương nhiên, mong bệ hạ yên tâm.”

“Ha ha, lại thấy ông trời viết.”

Theo một tiếng reo lên vui sướng của Vương Lục, đoàn người rời khỏi cửa khẩu màu tím, xuất hiện ở ngoài thành Đào Bảo, ánh nắng ấm áp rải ở trên mặt, lộ ra vẻ hết sức ấm áp.

Từ trong bóng tối tĩnh mịch rời khỏi, mọi người đều cảm thấy trên người nhẹ đi không ít.

Vương Lục âm trầm cười nói: “Sức nặng của linh hồn.”

A Trác tức giận trừng mắt liếc hắt một cái, nhưng quay đầu lại chứng kiến đám người Lưu Ly Tiên vô ưu vô lự, cũng chỉ có thể thừa nhận sự lo lắng của bản thân.

Trên thực tế, công truyền tống của Hoàng Kim Vương đích thật là vô cùng huyền diệu, rõ ràng đã bị chia một phần linh hồn, nhưng lúc hành động hoàn toàn không có gì khác thường. Trong truyền thuyết, Hoàng Kim Vương là phạm nhân cách thần linh gần nhất, không chế linh hồn vượt xa bất kỳ ai. Thủ đoạn như thế, sau vạn năm nhìn lại cũng là thần hồ kỳ kỹ a...

Nhưng nàng vẫn có một vấn đề: “Chúng ta rời đi như vậy sẽ không bị người ta phát hiện chứ? Ý ta là, năng lực của Hoàng Kim Vương có thể giấu giếm được chở tù binh sao? Ta cứ luôn cảm thấy năng lực không chế bảo khổ của Hoàng Kim Vương đã rất thấp, tuy rằng biểu hiện của hắn rất thông dong, không bức bách, nhưng...”

Vương Lục lạnh nhạt nói: “Y chính là Hoàng Kim Vương đó.”

A Dung tò mò hẳn lên: “Người rất tôn trọng Hoàng Kim Vương sao?”

“Ta tôn trọng đối với bất kỳ cường giả nào, mà Hoàng Kim vương lại là cường giả chí cao, nếu có thể sẽ rất muốn mở mang tầm mắt khi hắn còn sống.”

“...Nói tới, chín trăm chín mươi chín đóa hoa hồng người định xử lý như thế nào?”

“Còn phải hỏi? Thánh Quang giáo và Hoàng Kim vương đã kết tử thù, nếu đã muốn giết chức nghiệp giả trung giai, đương nhiên là thừa nhận thân côn Thánh Quang giáo tới giết. Chẳng qua một ngàn chức nghiệp giả trung giai nói nhiều không nhiều, nhưng cũng không dễ kiếm đủ như vậy. Đặt ở cửu châu, chức nghiệp giả trung giai hẳn là tương ứng với tiêu chuẩn Trúc Cơ Cơ? Một ngàn tu sĩ Trúc Cơ, cho dù Thánh Quang giáo cũng không dễ gom góp... Nhưng ta lại có một ý nghĩ, không biết A Hồ ngươi có nhận không?”

“Hừm?”

“Trước đó, phó quan kia nhắc tới cuộc chiến Tịnh Hóa. Theo ý tứ của hắn, đó là một trận chiến tranh Thánh Quang giáo nhằm

vào quốc gia của ngươi và Phở Đông Long tộc, hơn nữa... Từ ngữ khí phán đoán, hẳn là đã xảy ra không lâu. Muốn tinh lọc huyết mạch của ngươi, hẳn không dễ dàng như vậy chứ? A Phàm ta trước nay chưa từng hỏi, quốc gia của ngươi ở thời kỳ cường thịnh là cường độ gì?”

“Tuy rằng không thể so sánh với quốc gia của Hoàng Kim vương, nhưng mà lấy quân lực mà nói, là sự cường đại nhất thiên hạ.” Trong khi A miêu nói chuyện hào khí khó nén, “Chỉ là nghề nghiệp cao cấp đã có trăm người trở lên, chức nghiệp giả trung giai lại lấy hàng ngàn để tính, đặt ở cửu châu, không có bất cứ quốc gia phạm gian nào có thể sánh ngang, là thế lực cường đại tiếp cận Vạn Tiên minh ngũ tuyệt. Trọc Đông Long tộc càng truyền thừa huyết mạch thượng cổ mấy vạn năm, cảnh lá rậm, cường giả xuất hiện lớp.”

“Ồ? Không nhìn ra A Hoài ngươi cũng rất có thể sinh ra đây.”

“Cái gì?”

“Không có gì, chỉ là muốn nói, Thánh Quang giáo nếu muốn tiêu diệt huyết mạch như vậy, trừ chờ mong trong huyết mạch long tộc các ngươi diễn biến hòa bình ra, thì chỉ có thể xuất ra quân lực nghiền áp tuyệt đối., Sau khi diệt tộc càng phải đóng quân trấn áp phản loạn, mà cường quân kia, chính là mục tiêu tốt nhất hạ thủ... A miêu, bất kể là ngươi muốn phục quốc cũng được, hay là ta muốn tìm kiếm bảo vật càng sâu hơn trong bảo khố Vương Chi Vương. Một bước này đều là nhất định phải đi.”

“A Trác, tới quốc gia của ngươi đi.”

...

“Quốc gia của ta?”

Nghe thấy Vương Lục đề nghị, A Phàm tinh thần thoáng có chút hoảng hốt: “Trở về, hiện tại có được không?”

“...Này, đừng có trưng ra bộ mặt vợ xấu không dám thấy vẻ mặt của bà chủ chứ, tuy rằng trên áo giáp có gắn một chén ngọc, nhưng khuôn mặt không phải rất xinh đẹp sao? Hơn nữa người nên chuẩn bị tâm lý thật sớm, lần này sớm muộn gì cũng phải về nước nhìn xem.”

A Trác nói: “Nhưng mà, ta không ngờ sẽ nhanh như vậy, ta, ta còn chưa chuẩn bị sẵn sàng.”

“Mẹ kiếp, người là đại cô nương mở nhà đi hay sao mà còn chuẩn bị nữa? Người là kỹ sĩ Vương có khỏe không? Hơn trăm năm trước đã rút ra tượng trưng cho vương quyền Thạch Trung Kiếm, quân lâm một phương, lấy tư thái thiếu nữ mảnh mai thống trị một nước, khi đó người còn không có sợ hãi, chẳng lẽ bây giờ lại sợ hãi?”

“Không, ta chỉ là... không biết nên dùng khuôn mặt gì đối mặt với tất cả những thứ này.” A Loan thần sắc ảm đạm, cúi đầu: “Ta đã làm sai quá nhiều chuyện.”

Vương Lục vội la lên: “Làm sai thì xin lỗi đi, xin lỗi thì lộ ra bộ ngực không đúng, làm sao đối mặt với tất cả cái này còn cần phải hỏi? Đương nhiên là nắm chặt quần hùng vì báo thù rửa hận cho mọi người, sau đó cố gắng phục quốc vì hạnh phúc của mọi người đều phải nhìn về phía trước. Hơn nữa đừng quên ta từng nói một là quốc bất phục nhất gọi là Bất Kim Đan, người tính để ta ở lại Hư Đan bao lâu chứ?”

“Cái này...”

“Nghe kỹ đây, chuyện phục quốc, hiện tại là do ta làm chủ. Tình huống của chính người cũng biết rõ, ngoại trừ kiếm thuật, hoàn toàn là một phế vật hỗn độn ở quá khứ, trông cậy vào chính người làm nên chuyện căn bản là không có khả năng, người ngay cả cơm cũng nấu không tốt.”

“Này” A Phủ tức giận toàn thân phát run.

“Không phục thì chứng minh người biết nấu cơm, hoặc chứng minh người là một mãnh sĩ có can đảm đối diện với hiện thực. Ta cảm thấy cái sau đơn giản hơn một chút. Tóm lại, quốc gia của người, người tự dẫn đường đi.”

Vương Lục không thể nghi ngờ, sau đó hô lên một tiếng, đưa người vào xe ngựa mộng yểm, mở cửa xe: “Lên xe đi.”

Đất nước A Phàm nằm lệch hướng Tây, nằm ở trung bộ Tây Di đại lục, một mảnh đất màu mỡ mỹ lệ, tên là Trọc Đông Lãng.

Cái gọi Bạch Đông Lan, nguyên ý ý là đất đai Ba Đông Long tộc, ở rất lâu trước kia, trên đất đai phong phú sinh hoạt số lượng khổng lồ long tộc, về sau theo nhân tộc hưng thịnh, Long tộc liền dần dần ẩn thân phía sau, sắm vai nhân vật dẫn đường người chúc phúc. Đồng thời, theo hai tộc thường xuyên giao lưu, huyết mạch long tộc cũng dần dần lưu truyền xuống, bằng vào năng lực sinh sản kinh người của nhân tộc phát triển lớn mạnh.

Trọc Đông Long tộc hiện tại đã không còn là chỉ Thượng Cổ Long tộc nữa, mà phần nhiều chỉ là nhân loại mang huyết mạch Long tộc. Trên thực tế đã rất lâu không có ai nhìn thấy Long tộc có huyết thống thuần khiết. Truyền thừa huyết mạch của Trọc Đông Long tộc giống như đại đa số huyết mạch truyền thừa ở Tây Di đại lục., Cũng không hoàn toàn tuân theo thường thức của nhân loại, hai huyết thống cường đại nhân tộc kết hợp, hậu duệ có lẽ chỉ có thể thể thể hiện ra cực ít huyết mạch họ Long. Mà hai huyết duệ gần như phàm nhân, lại có thể sinh ra đời sau cường đại... Đương nhiên..., Nếu hoàn toàn không hàm có huyết mạch Long tộc, như vậy vô luận như thế nào cũng không có khả năng sinh ra huyết duệ Long tộc. Đồng thời, huyết mạch chi lực cường đại, xác suất hậu duệ cường đại dẫu sao cũng cao hơn một chút. Trong tất cả huyết duệ người ưu tú nhất thì trở thành vua Phổ Đông.

Vương Giả đời trước chính là A Quật. kế thừa huyết thống Long tộc thuần khiết nhất, tuổi còn trẻ đã thể hiện ra tài hoa kinh người, thậm chí còn chưa chờ huyết thống hoàn toàn thành thực, cũng đã là cường giả tiếp cận cấp bậc truyền kỳ.

Trong đó cố gắng có sự cố gắng của bản thân A Diên, nhưng huyết thống cường đại của Lăng Đông Long tộc cũng có thể thấy được.

Một đoàn người trên đường tán gẫu, nhắc tới huyết thống, A Hàm không thiếu cảm khái: “Tình huống của đại lục Tây Di và cửu châu các người có sự khác biệt rất lớn. Ở bên trong, ảnh hưởng huyết thống chiếm mất đại bộ phận. Có huyết thống, chính là nghề nghiệp, từ nay về sau có thể cao cao tại thượng, cao cao tại thượng., Bởi vì cho dù chỉ là chức nghiệp giả sơ giai, nhưng chung quy vẫn là nghề nghiệp, hơn nữa thân mang huyết mạch, địa vị không thua gì quý tộc bình thường. Nơi này không có thiên tài hàn môn xuất thân, càng không có linh căn nhân tạo để phạm nhân cải biến vận mệnh. Không có huyết thống, chỉ là phạm nhân, cả đời tầm thường...”

Vương Lục suy nghĩ một chút: “Có thể thông qua phương thức giao dịch với chuyên gia sản xuất con cháu chuyên nghiệp, mẫu thân bằng tử quý đến thay đổi vận mệnh mà.”

“Phạm nhân cùng nghề nghiệp kết hợp, sinh ra huyết mạch vô cùng nghèo yếu, so với tạp linh căn cửu châu các người, phế linh căn còn không bằng, cần đầu nhập lượng lớn tài nguyên mới có chút thành hiệu, khả năng sinh ra con nối dõi ưu tú rất thấp.”

“Vậy thì dùng số lượng áp đảo hết thầy đi, thử vài lần là có thể thành công.”

“...” A Loan trầm mặc hồi lâu, “Người nói không sai, chúng ta ở bên này, cuộc sống nghề nghiệp quả thực từng một lần... Cho đến khi mọi người phát hiện, con riêng phế củi quá nhiều hoàn toàn bất lực khi thay đổi tình cảnh của mình thì hoàn toàn bất lực., Cổ nhiệt triều này mới dần dần lãnh đạm xuống. Tóm lại, tình huống bên này có sự khác biệt rất lớn, lúc trước ta đưa người quyền sách hướng dẫn tiến giai, người hãy nhìn thật kỹ một chút đi. Vùng đại lục này rất phức tạp, trong đó ngay cả người kỳ sĩ Vương ta đây cũng không dám nói nắm giữ bao nhiêu, người chỉ bằng vào những chữ viết lưu truyền đến cửu châu kia là không đủ để hiểu rõ chân thực.”

Vương Lục gật gù đầu, đưa tay chỉ chỗ phồn hoa người ở phía trước: “Đến rồi, phía trước chính là Thiểm Kim trấn.”

Thiểm Kim trấn là trạm đầu tiên A Diên chỉ định đi tới Ba Lăng Đông Lăng. Khi A Yểm ở vị trí này, là thị trấn phồn hoa xếp hạng đầu trong nước, ngoại trừ khoáng thạch quý giá địa phương đặc sản ra, quan trọng nhất là trấn Thiểm Kim chính là nơi chôn xương trước kia Nham Đông Long tộc, sinh linh cấp Thần trong truyền thuyết sẽ chúc phúc toàn đời ở đây, huyết mạch Long tộc ở trấn Thiểm Kim cũng đặc biệt nhiều.

“Chờ một chút, ngươi không cảm thấy miêu tả của mình có vấn đề gì sao? Tinh hoa cả đời đều nằm ở đây, cho nên huyết duệ long tộc đặc biệt xin hỏi Thiểm Kim Long năm đó đã phát tán tinh hoa như thế nào? Có thể miêu tả chi tiết một chút không?”

A Trác bắt đầu dĩ trừng mắt nhìn Vương Lục, sau đó giải thích: “Lúc ta còn tại vị, trấn Thiểm Kim nổi danh là cố hương Long tộc, kỵ sĩ trung giai trở lên dưới trường có một phần mười đến từ trấn Ánh Kim. Nếu... Nếu như Thánh Quang giáo thật sự nhằm vào huyết mạch Lăng Đông Long tộc, nơi này nhất định là chiến trường trọng yếu.”

Vương Lục nói: “Bây giờ vẫn rất hòa bình, không có sinh linh đồ thần cũng không có khắp nơi đổ nát.”

“... Ừm, ta cũng hi vọng cái gọi là cuộc chiến tịnh hóa, chỉ là lời nói vô căn cứ.” A Loan nói, lại tự mình lắc lắc đầu, “Nhưng lừa mình không có bất cứ ý nghĩa gì, Thánh Quang giáo làm việc, trừ phi là thật sự cầu kết tà ma, nếu không sẽ không đem mọi việc bày ra bên ngoài, đối với những cuộc tàn sát người bình thường, bọn họ sẽ không dễ dàng đi làm. Hơn nữa ta cảm giác được, bên ngoài trấn Thiểm Kim này ẩn tàng nguy cơ rất lớn. Tóm lại, chúng ta đi xem trước một chút.”

“Cần dùng ảo thuật che giấu thân phận không? Bên ngoài của người Cửu Châu ở chỗ này có phiền không?” Vương Lục đề nghị.

“... Huyền thuật của ngươi sao? miễn đi.” A Yểm một bộ mặt vẫn còn sợ hãi, phảng phất nhớ tới chuyện cũ không thể quay đầu, “Không cần phiền toái như vậy, trấn Thiểm Kim là nơi giao lưu mở ra, lúc ta ở vị trí đã từng có một ít học giả đến từ Cửu Châu thăm dò bí mật Thiểm Kim Long, sự tồn tại của các ngươi cũng sẽ không khiến người ta chú ý.”

“Thật sự không dùng? Trước khi rời núi ta mới học được ảo thuật cao minh từ chỗ Lục sư thúc, lấy giả làm thật....”

“Không cần “

Cùng lúc đó, ở Thánh Quang giáo Thánh Địa Đào Bảo thành, sâu trong Vương Chi Bảo khố, một vị Mục sư mặc Thánh bào bạch kim chậm rãi mở mắt.

“Đur nghiệt của Trọc Đông Long tộc? Thật là thú vị, lại còn có huyết duệ cường đại như vậy tồn tại, cuộc chiến tịnh hóa vẫn chưa đủ triệt để sao?”

Dừng một chút, Mục sư Thánh Bào nhắm mắt lại, sau đó lại mở ra.

“Tu sĩ Cửu Châu? Tuổi còn trẻ như vậy đã nắm giữ pháp tắc chuyển hóa, hẳn là đệ tử thiên tài của các đại môn phái phải không? Đáng tiếc, cuối cùng vẫn phải chết ở chỗ này. Chín trăm chín mươi chín đóa hoa hồng, trong năm ngàn năm các ngươi dùng hồng đi ra. Mà trên đời này, ai có thể sống được năm ngàn năm? Tu sĩ Cửu Châu cố nhiên trường thọ, nhưng năm tháng dài đằng đẵng sau cũng sẽ hóa thành một nắm bụi đất.”

“Hừ, thật ra phải đa tạ thời không vạn vạo của bảo khố này, có thể giúp ta tiêu hao mấy ngàn năm thời gian trong khoảng thời gian ngắn. Lần trước dùng một chiêu này để đối phó với dị đoan., Bọn họ làm cái gì vậy? Giống như, là bắt đầu từ ngày thứ bảy mươi năm, không tiếc mọi giá cầu xin ta tha thứ? Sau đó năm thứ bảy mươi ba tuyệt vọng tự sát., Trong không gian tĩnh mịch, cô độc sinh tồn, thống khổ hơn bất cứ giây vò nào trên thế gian. Những người lùn tẩu sáo đến từ Bình Đỉnh Sơn, được xưng là có được tâm trí sắt thép, cũng chỉ có thể chịu được mấy chục năm. Tu sĩ phương đông này có thể làm được những gì? Nghe nói bọn họ am hiểu tu tâm, có lẽ có thể giúp ta chơi trò này lâu hơn một chút...”

“Không bằng, để xem biểu hiện hiện bây giờ của bọn họ ra sao. Bí mật hoa hồng bọn họ đã hiểu chưa? Hay là ta có thể cho họ một gợi ý, khiến họ... càng tuyệt vọng.”

Nói xong, Mục sư thánh bào lại nhắm mắt lại, thân hình phiêu hốt bất định, dần dần dung hợp làm một với không gian xung

quanh. Mà ý thức của hắn lại chìm vào trong ngàn vạn không gian đọc lực trong bảo khố Vương Chi, nhanh chóng tập trung một tầng trong đó — đây cũng là một trong những năng lực được ủy thác của khả năng.

Nhưng mà vừa mới tiến vào không gian giam giữ tầng thứ năm, Mục Sư mặc thánh bào đã nghe được một tràng cười vui vẻ khiến hắn khiếp sợ.

“Ha ha ha, Thánh Quang giáo ngu ngốc thật sự cho rằng dùng chiêu này là có thể vĩnh viễn vây chết chúng ta, suy nghĩ kỳ lạ, nghĩ hão huyền, không phải chính là chín trăm chín mươi chín chức nghiệp giả bậc trung sao? Ba vị sư muội ơi, chúng ta từ giờ trở đi nỗ lực sinh sản, sau đó để bọn nhỏ chúng tiếp nhận huấn luyện chính thống nhất, trở thành chức nghiệp giả trung giai. Như vậy chỉ cần ba trăm ba mươi ba mươi ba năm là có thể thoát vây ra rồi.”

Oanh!

Mục sư Thánh Bào cảm thấy trong đầu mình như bị người ta ném mất một thùng thuốc nổ, tam quan trong ánh lửa vỡ nát hầu như không còn.

Cố gắng hóa thành? Ba trăm ba mươi ba năm? Thằng cha này chẳng lẽ là muốn...

“Đến đây nào các sư muội, đại bổng của sư huynh đã đói khát khó chịu, bất quá chúng ta thành tựu chuyện tốt, cũng không thể để cho cái mục xấu xa kia nhìn thấy.”

Trong khi nói chuyện, Mục sư mặc thánh bào chỉ thấy trước mắt tràn ngập một mảng sương mù hồng nhạt, tầm mắt của mình lại bị phong bế, không nhìn thấu được cảnh tượng trong sương mù. Bất quá cũng không cần nhìn, thông qua từng trận từng trận làm cho lòng người cuồng nhiệt, nữ tử giống như thống khổ như vui sướng rên rỉ, Thánh bào không ai không biết bọn hắn đang ở chỗ nào là chuyện tốt đẹp gì.

“Cái này, cái này, cái này quả thực thành thể thống gì.”

Mục sư Thánh Bào tức giận đến mức toàn thân phát run: “Thế mà coi bảo khố Thần Thánh Hoàng Vương là nơi nào? Ta, ta muốn giáng thiên phạt xuống, để bọn họ hồn phi phách tán ta vân, như vậy sẽ chính giữa bọn họ rơi vào bẫy của mình. Bọn

họ là muốn dùng một chiêu này để dụ ta ra tay., Thông quan trước thời hạn, quy tắc cơ bản của Vương Chi Bảo khổ không thể sửa đổi. Ta đã dùng chín trăm chín mươi chín đóa hoa hồng thiết kế khảo nghiệm khắc nghiệt nhất, nếu như tăng thêm khảo nghiệm, sẽ trực tiếp truyền tống bọn họ đến tầng thứ sáu không đúng, ta nhất định phải kiểm chế...”

Mà ngay lúc này, trong không gian lại truyền tới tiếng cười của tu sĩ trẻ tuổi kia: “Ha ha ha, các sư muội, sư huynh ta vừa rồi tính sai rồi. Cần gì ba trăm năm? Chỉ cần chúng ta cần tu luyện âm dương một lòng, lệnh thai thai đều sinh con gái, sau đó ta làm quý phụ tốt, để cho các nàng cũng đều mang thai con của mình, nhiều nhất chỉ cần hai mươi năm là có thể thoát khốn ra, có bao nhiêu bào thai lại càng sáng khoái a ha ha...”

“Tất cả các ngươi đều phải chết...”

Cùng lúc đó, ở sâu trong bảo khổ, một bóng đen màu vàng cũng không kiểm chế được gất lên: “Tạp chủng ma quỷ này, lưu lại huyền thuật vô liêm sỉ gì vậy? Dám làm bản bảo khổ của trẫm, bọn chúng chết vạn lần không chuộc...”

...

“Dừng lại, nói ra thân phận của các người...”

Bên ngoài trấn Thiểm Kim, đoàn người Vương Lục bị vệ binh ngăn cản.

Hai gã vệ binh mặc áo giáp nhẹ, tay cầm trường mâu, đưa binh khí che trước xe. Mặc dù trước mặt Mộng Yểm Thú, hai gã vệ binh phàm nhân xuất thân hiện vệ binh ngăn cản, tựa như cánh tay làm đường, nhưng tư thái vệ binh lại vô cùng kiên định.

“Hừ, còn chưa rút bỏ nhuệ khí năm đó.” A Lu trên xe thềm gật đầu.

Con dân của ky vương, phải kế thừa tinh thần của ky sĩ, khiêm tốn mà không tự ti, cho dù đối mặt đối thủ vượt xa mình cũng phải duy trì tư thế của mình. Hiện giờ xem ra, mặc dù quốc gia của ky sĩ đã diệt vong, nhưng tinh thần của ky sĩ vẫn lưu truyền xuống.

“Nực cười.”

Đối với việc này, Vương Lục chỉ lắc đầu, sau đó xuống xe đến trước mặt vệ binh.

“Hai vị, chúng ta là học giả đến từ thành phía Đông.” Vương Lục dùng giọng thuận thực như người địa phương thông thạo thuyết phục: “Tuyệt đối không phải bất kỳ nhân sĩ khả nghi nào.”

Vệ binh cảnh giác không giảm: “Có văn thư gì chứng minh không?”

Tựa như rất nhiều quốc gia ở Cửu Châu đại lục, dân chúng lúc di chuyển cần đường sá dẫn tới chứng minh thân phận. Một ít quốc gia ở Tây Di đại lục cũng có quy định tương tự, đặc biệt là quốc gia mà Thánh Quang giáo thống trị, cùng loại với Vương Lục, nhân sĩ di đoàn đến từ Cửu Châu đại lục càng phải đề phòng gấp bội. Đây là chức trách của vệ binh, cho dù thân thủ đám người Vương Lục rõ ràng thân thủ bất phàm cũng không thể ngoại lệ.

Vương Lục cười cười: “Chúng mình vẫn thư? Đương nhiên là có.”

Nói xong, Vương Lục lấy từ bên hông ra một cái túi, trong túi rung động đinh đương.

“Xin ngài kiểm tra cẩn thận một chút, văn thư tuyệt đối đáng tin cậy.”

“Này...” A Trác cả kinh nói: “Ngươi đây là đang đút lót sao? Ngươi không nên nói giỡn có được hay không, bọn họ không có khả năng...”

Lời còn chưa dứt, chợt nghe hai gã vệ sĩ kia khẽ cười nói: “Hiểu rồi, quả thực không phải nhân sĩ khả nghi gì. Mời các ngươi vào.”

Sau đó xe ngựa không còn ngăn cản, tiến quân thần tốc vào Thiểm Kim trấn.

Vương Lục lên xe, cười nói với A Hàm vẻ mặt đại ra: “Ha ha, xem ra có chút tinh thần so với kỵ sĩ tinh thần càng lâu dài hơn nữa rồi.”

A Oa có chút không cam lòng nói: “Cái này, đây chỉ là hiện tượng khác ta tin tưởng con dân của ta, tin tưởng tinh thần kỵ sĩ.”

Vương Lục nhún nhún vai: “Ừm, ngươi vẫn còn tin tình yêu và Thánh Hùng đúng không?”

“Đây, tuy không biết Lão Hùng là gì, nhưng ta tin tưởng tình yêu có gì không đúng?”

Vương Lục xùy cười một tiếng, sau đó vỗ tay với Lưu Ly Tiên: “Su mọi, nói cho mọi ấy.”

Lưu Ly Tiên vừa ăn bánh hoa tươi vừa nói: “Su huynh dạy ta, tình yêu tới nhanh mà đi cũng nhanh, chỉ có cuốn thịt lợn là vĩnh hằng.”

“Ngươi dạy cái quỷ gì vậy?”

Trong lúc tranh chấp, xe ngựa đã tiến vào trung tâm trấn. Thiểm Kim trấn là nơi tứ phương trao đổi tấp nập, khách sạn trên trấn số lượng rất nhiều, nhưng vẫn chưa thỏa mãn được nhu cầu rất nhiều du khách tràn vào. Dọc đường đi, đại bộ

phận khách sạn đều kín người hết chỗ. Mà cân nhắc tới thân phận hiện tại miễn cảm, Vương Lục dưới sự chỉ điểm của A Hoài, trực tiếp đi về một khách sạn vắng lặng.

“A, đi qua lâu như vậy, khách sạn này vẫn còn đang kinh doanh.” Xe ngựa đến gần khách sạn, A Hoài nhẹ nhàng cảm thán, “Thật là khiến người ta hoài niệm. Rất lâu trước đây, lúc ta tuần tra ở Huyền Kim trấn cũng từng ở đây một thời gian ngắn. Khách sạn này tuy rằng mặt mũi không chút bắt mắt, ngày thường cũng hầu như không có ai đến ở, nhưng kỳ thật thế gia kinh doanh, hoàn cảnh tương đối thoải mái, phục vụ cũng rất tri kỷ.”

Nhưng khi đến cửa khách sạn, A Lư lại kinh ngạc phát hiện nơi đây đã tụ tập không ít người, phần lớn quần áo đẹp đẽ quý giá, trong đó càng toát ra không ít khí tức nghề nghiệp mãnh liệt.

“Xin lỗi, bốn điểm đã kín chỗ, thật sự không cách nào chiêu đãi nhiều người hơn nữa, mời các vị trở về đi.”

Cửa ra vào, một tiểu cô nương tuổi chỉ mười ba mười bốn, ánh mắt linh động, mặt mũi tràn đầy áy náy đi ra cửa khéo léo từ chối khách nhân.

“Ngươi mù rồi sao? Chủ nhân của chúng ta chính là con trai độc nhất của quan lại trong thành Cự Thạch, tại sao ngươi lại dám chậm trễ như vậy?”

“A, thì ra là thế, ta sẽ nói rõ tình huống cho vị khách vừa vào ở, để hẳn tặng gian phòng cho các ngươi được không?”

“Hừ, coi như ngươi thức thời...”

“Ừm, khách nhân vừa rồi tự xưng là một nhà thành chủ thành Xích Lâm, ta nghĩ nếu là thành chủ đại nhân, hẳn là nên thông tình đạt lý, nhất định có thể thông cảm cho sự khó xử của các ngươi, ta sẽ nói với bọn họ ngay bây giờ.”

“Chờ một chút thành chủ thành Xích Lâm? Vậy, chúng ta không cần...” Một đám người bụi bặm.

Sau khi đuổi con trai duy nhất của quan ký ký, tiểu cô nương nhẹ nhàng thở ra một hơi, đứng ở cửa quét mắt đám người vẫn tụ tập, lớn tiếng hô: “Nhà ta đã chật ních rồi, các vị ở lại đây cũng không có gì dùng đâu, hay là nói muốn ta và các vị khách

nhân đã vào ở đây để thương lượng một chút, cho ra khỏi phòng? Bên trong để nói chuyện nhất chính là Xích Lân thành chủ đại nhân, có cần ta đi nói không?”

Tốt nhất đều là thành chủ bậc một? Tuy rằng Xích Lân thành chỉ có thể tính là thành thị ba tuyến Ba tuyến của Ba tuyến Ba Lăng Đông Khánh, chung quy cũng là thành chủ a. Nghe đến đó, đám người rút cuộc bắt đầu tản đi, hiển nhiên ý thức được đây dựa nữa cũng không có ý nghĩa.

Trong xe ngựa, Vương Lục quay đầu nhìn A Hoài. A Loan chính diện cảm khái nhìn tiểu cô nương tinh ranh kia: “Cũng giống như vị tổ tông kia, năm đó tiếp đãi ta, cũng là một cô bé như vậy. Bất quá, khi đó cũng không có nhiều khách như vậy.”

Wương Lục cũng cau mày nói: “Trên trần quả thật có quá nhiều người.”

Trên đường đến, hắn đã chú ý tới khách sạn, tửu quán, cửa hàng, các nơi đều chật ních người, bầu không khí cuồng hoan trên trần đường như sắp bùng nổ.

“Bây giờ làm sao bây giờ?” Vương Lục chỉ khách sạn đông đúc.

“Chỗ ta có một thứ, không biết còn có thể dùng được không.” A Hàm nhẹ giọng nói, xuống xe đi ra cửa khách sạn, đi tới trước mặt vị tiểu cô nương kia, đưa cho nàng một huy chương.

Tiểu cô nương lộ ra vẻ mặt hoang mang, mà sau đó biến sắc, kinh ngạc nhìn xuống A Quật. Chẳng qua mặc cho tiểu cô nương tinh thâm như thế nào, cũng không thể từ dung nhan trẻ tuổi của A Hoài nhìn ra cái gì đó.

“Sao vậy? Đã mất đi hiệu lực sao?” A Loan lạnh nhạt hỏi.

“Không có không, mời vào.” Tiểu cô nương vội vàng lắc đầu, đưa tay đẩy cửa khách sạn đón A Oa đi vào. Một lát sau, A Lung về mặt cảm hoài đi ra, trong tay lại có thêm một cái chìa khóa ánh vàng rực rỡ.

“Quy củ khách điểm này cũng không có thay đổi, hiện tại ông chủ là hậu nhân đời thứ sáu năm đó, vị tiểu cô nương kia chính là con gái hắn. Cách trăm năm, khách điểm này đã từng phát huy chương vẫn có hiệu quả, trong khách điểm thủy chung chỉ

lưu lại những phòng tốt nhất. Bất quá, ngay cả ông chủ khách sạn cũng không nhận ra ta.”

“Cách trăm năm, tướng mạo A Yêm người vẫn như trước, đương nhiên không ai dám nhận người, cũng không phải đến từ ngôi sao, người của đại lục Tây Di các người không phải lúc nào cũng già đi rất nhanh sao... Đúng rồi, trong trấn này bị làm sao vậy, nhiều người như vậy sao?”

A Dung nói: “Vừa rồi nghe tiểu cô nương kia nói, trấn Thiểm Kim gần đây tổ chức một nghi thức tuyển chọn nhân tài, do thành chủ Long Thành ra mặt chủ trì việc chọn Côn Bằng, một khi xác nhận là nhân tài tiềm chất ưu tú, liền có thể theo thành chủ tiến về Long thành, gia nhập Long Thành vệ sĩ.”

“Long Thành là thành thị cổ xưa nhất Đôn Đông Uyển, từng là đô thành của rất nhiều đời vương triều, chỉ là sau đó trở nên mục nát sa đọa. Ta lên ngôi đều ở chỗ hấn, đối với Long Thành tiến hành chinh trị nghiêm khắc, đánh tan tám đại quân đoàn của Long Thành., tuyên ra được tinh nhuệ thành lập vệ sĩ Long Thành trong đó. Đó là một trong quân đội tinh nhuệ nhất trong quốc gia lúc ấy, có được phối hợp nghề nghiệp đầy đủ nhất, cùng với phương pháp huấn luyện của hệ thống, từ Nhập Môn mãi cho đến cấp cao, ở trong vệ sĩ Long Thành đều có nguyên bộ pháp môn. Bây giờ trăm năm qua đi., Danh vọng của vệ sĩ Long Thành tựa hồ cao hơn trước, có thể gia nhập tiền cảnh tốt vô hạn của vệ sĩ Long Thành, hấp dẫn rất nhiều người của các khu vực đến đây, cho nên trong trấn mới có nhiều người như vậy. Nghi thức này cứ ba năm một lần, bắt đầu từ mười mấy năm gần đây, cho nên ta đều chưa từng nghe nói.”

“Thì ra là thế, cũng có chút tương tự Thăng tiên đại hội của Linh kiếm phái.”

“Ừm, không phải trước kia ở Linh Khê trấn cũng có cảnh tượng như vậy sao?” A Mâm nói: “Chỉ là kỳ quái, đã nhiều năm như vậy trôi qua, trong lúc biên Đông Ba đã trải qua biến hóa nghiêng trời lệch đất, ta nhớ rõ lúc quốc gia diệt vong Long Thành cũng chưa từng may mắn thoát khỏi, trải qua một trận phong bạo lớn... Mà sau thời gian trăm năm, Long Thành đã hoàn toàn khôi phục huy hoàng. Thật sự là bởi vì tòa thành thị cổ xưa này có sinh mệnh lực ngoài ý liệu sao?”

Vương Lục nói: “Cho nên trước tiên an tĩnh đứng quan sát đi.” Dừng một chút, Vương Lục nhìn về quảng trường trấn Thiểm Kim xa xa, trên quảng trường đã bắt đầu bố trí chu đáo chặt chẽ, chuẩn bị nghênh đón Long thành chủ sắp đến.” Cảm thấy, sẽ gặp phải kinh hi.”

Đoàn người ở tại khách sạn, như A Dung nói, khách sạn lưu lại cho bọn họ là phòng dành cho cấp cao nhất —— ông chủ khách sạn gian phòng của mình. Trong lúc bọn người A Phàm ngủ trọ, một nhà ông chủ khách sạn dời đến biệt thự ngoài trấn ở.

Trong lúc này, phụ trách phục vụ phòng ốc chính là con gái lão bản của khách sạn, vị tiểu cô nương xinh xắn mười ba mười bốn tuổi. Tiểu cô nương không hổ là thế gia truyền thừa, tuổi không lớn lắm, nhưng tố chất nghề nghiệp đã tương đối cao., Mỗi ngày đều dọn dẹp phòng ốc của đám người Vương Lục chỉnh tề, mỗi một chi tiết đều lộ ra tỉ mỉ tinh tế và sẵn sàng. Hơn nữa khó có được là tay nghề nấu nướng của nàng không tầm thường, một phần là do ba bữa ăn thường có kinh hi, Lan Đông Lăng được xưng là tuyệt vực mỹ thực, có thể coi là tiêu chuẩn nhất đẳng, chỉ dùng một ngày đã có thể khiến Lưu Ly Tiên coi nàng là tri kỷ.

Tiểu cô nương họ Cách hoạt bát, lúc thu dọn ở trong phòng phục vụ, miệng bình thường sẽ không nhàn rỗi. Khác với nhiều thế hệ bình sinh sống ở nơi này, nàng đối với ngoại giới biểu hiện ra sự tò mò thật lớn, rảnh liền quần lấy đám người Vương Lục hỏi không ngừng, hỏi thế giới bên ngoài Kim Đông có bộ dáng gì, hỏi bọn họ có phải là Sở Thành ở Đông Phương Thành phần vinh phát triển như trong truyền thuyết không, hỏi Đông Phương Đại Lục thần bí có chỗ thần kỳ nào thần kỳ không.

Đồng dạng, nương cơ hội tán gẫu, Vương Lục cũng thông qua vị tiểu cô nương này, đem chuyện phát sinh gần năm này ở Ba Châu, nắm giữ một cái hình dáng.

Năm xưa là sau khi A Phủ mất nước, Biều Đông Lan từng chia thành rất nhiều nước chư hầu, chỉ là cuộc hỗn chiến giữa chư hầu cũng không kéo dài quá lâu. Ba mươi năm trước, nàng bị một thế lực bên ngoài trấn áp xuống.

Thế lực ngoại lai đương nhiên là Thánh Quang giáo. Trong lúc A Uân chấp chính, Phổ Đông Lãng thờ phụng tông giáo bản thổ, đối với Thánh Quang giáo thâm thấu phi thường cảnh giác. Chỉ là sau khi A Dịch mất nước, Thánh Quang giáo chỉ mất hơn mười năm đã quét sạch Lan Đông Lãng, dựng quyền uy ở tất cả các quốc gia chư hầu trong nước. Tai họa trong đó tạm thời không nói đến, trái lại rất nhanh đã kết thúc chiến loạn, vì thế mang đến hòa bình.

Hiện giờ biên cương không có một chính quyền thống nhất, quốc gia do mấy trăm thành bang liên hợp tạo thành, trong đó thế lực mạnh nhất chính là Long Thành, ngoại trừ ba mươi thành thị bên ngoài còn có hơn ba mươi thành thị phụ thuộc. Mà Xích Lân Thành nhỏ yếu, cơ bản không đáng nhắc tới.

Bất quá, vô luận các thế lực này mạnh hay yếu, kỳ thật đều ở dưới sự thống trị và quản lý của Thánh Quang giáo, nơi đây mặc dù không có chính quyền thống nhất, lại có tín ngưỡng chung. Đối với điều này, tiêu cô nương ngược lại có phần phê bình kín đáo.

“Ta rất ghét những người Thánh Quang giáo kia, luôn cảm giác bọn họ không có ý tốt đối với Trọc Đông Lãng. Tỷ như nghi thức tuyển chọn của vệ sĩ Long Thành này, nhìn như là Long Thành chủ ra mặt, thật ra căn bản là Thánh Quang giáo tuyển người, cho nên ta một chút ước ao những người trúng tuyển đó. Hắc hắc, những lời này các người ngàn vạn lần đừng nói ra ngoài a.

Tiểu cô nương cười xinh đẹp, thè ra cái lưỡi trắng nõn.

Vương Lục gật gật đầu, nhẹ giọng nói: “Kỳ thật Thánh Quang giáo căn bản là đang tuyển người sao?”

...

“Phanh, oanh “

Trong tiếng nổ vang của pháo hoa, Thiểm Kim trấn náo động đến một ngày mới.

Cửa trấn không ngừng bay lên trời, pháo hoa rực rỡ cùng ánh sáng vàng xa xa hô ứng nhau, lấy ánh sáng loá mắt rót vào sức sống vô hạn cho trấn. Sáng sớm, trong trấn đã tiếng người huyên náo, cửa hàng, khắp nơi đều chật ních. Ngày hôm nay, chính là buổi cuồng hoan mỗi ba năm ở Thiểm Kim trấn mới có một lần, nghi thức tuyển chọn vệ sĩ Long Thành.

Là thành thị cường đại nhất Tróc Đông Lan, Long Thành vệ sĩ cơ bản cũng dùng vũ lực mạnh nhất so với Ba Nguyên Đông Lan. Mà Vệ sĩ Long Thành ngoại trừ đề cử nội bộ bên trong ra, trên cơ bản cũng chỉ có một con đường này để thu nhận ngoại chiêu.

Chẳng qua, nghi thức quan trọng như thế, vì sao lại chọn ở trấn Thiểm Kim chứ không phải thành chủ thì không biết, có lẽ là nhân tài của trấn Thiểm Kim xuất hiện lớp lớp, là huyết mạch ùn ùn nổi tiếng cổ đại, cũng có lẽ bởi vì vị trí địa lý trấn Thiểm Kim có thể tốt hơn, thông suốt bốn phương tám hướng. Nhưng tóm lại đối với trấn Thiểm Kim mà nói, đây là kỳ ngộ khó được, tự nhiên phải nắm chắc.

Bắt đầu từ sáng sớm, thôn trấn tiến vào cuồng hoan, đến khi bắt đầu cao dần, bầu không khí hơi có chút nguội: Bởi vì các đại nhân vật đến từ Long thành đã sắp đến.

Gần giữa trưa, từ chân trời xa xa, một bóng đen khổng lồ như mây đen cuộn cuộn áp cảnh, bóng đen nhanh chóng khuếch đại trong tầm mắt mọi người. Không bao lâu sau, trên trấn có người kinh hô: “Là rồng.”

Chính là tiêu chí Long thành, Cự Long ở đỉnh sinh vật, ở trên đỉnh đầu Cự Long.

Long uy nhàn nhạt ở mấy dặm bên ngoài cũng đã trấn áp tới, khiến dân trấn hô hấp có chút gấp gáp. Nhưng khi cự long bay đến gần, long uy ngược lại thu liễm rất nhiều.

Bởi vì bên cạnh Cự Long, mấy đạo hào quang màu trắng chậm rãi nở rộ, che giấu thân ảnh Cự Long, cỗ khí tức thánh khiết nồng đậm kia làm cho người không tự chủ được có xúc động muốn quỳ bái.

“Ha ha, quả nhiên là Thánh Quang giáo.”

Trong khách sạn, Vương Lục lạnh lùng cười lên: ” Nghi thức tuyển chọn của vệ sĩ Long Thành này, ta đại khái đã hiểu chuyện gì đã xảy ra.”

Sắc mặt A Hoài cũng có chút âm trầm, đôi mắt xanh biếc nhìn thẳng trừng trừng lên thân ảnh cự long ở giữa mấy đạo thánh quang ở phía xa, khe khẽ lắc đầu: “Long Thành... Không nên là như vậy.”

Sau một lát, Cự Long giá lâm Thiểm Kim trấn, ở trung tâm quảng trường xoay một vòng, bắt đầu chậm rãi hạ xuống. Lúc rơi xuống, thân ảnh Cự Long nhanh chóng thu nhỏ, dần dần biến thành một người.

Đó là một nam tử trung niên chừng ba bốn mươi tuổi, khuôn mặt uy nghiêm, thân hình cao lớn, khí thế uy vũ khiến người ta không khỏi có lòng thần phục. Lúc y hạ xuống đất, một vòng trấn dân gần quảng trường trung tâm thậm chí không tự chủ được mà quỳ xuống đất.

“Chậc, Vương Bá khí thật lợi hại.”

Xa xa, Vương Lục đứng trên nóc nhà khách sạn nhìn ra xa quảng trường, cảm thụ được uy áp nhàn nhạt mà người trung niên kia tản mát ra, sơ bộ phán đoán được đẳng cấp của đối phương ở giữa cao giai và truyền kỳ, cũng là trên dưới Hóa Thần. Cường giả như vậy, động ý niệm trong đầu có thể đem trấn Thiểm Kim nghiền thành bình địa, bây giờ chỉ cần một vòng người quỳ lạy, hẳn là kết quả cực kỳ thu liễm.

“A Trác, người biết hắn sao?”

Thanh âm A Hoài có vài phần trầm thấp: “Hắn chính là thành chủ Long Thành, Bối Đức Trị.” Dừng một chút, “Một trăm năm trước chính là được. Bất quá khi đó hắn không có khả năng khoan dung mạo phạm như vậy.”

Vương Lục a một tiếng tỏ vẻ hiểu, bởi vì ở bên cạnh Long thành chủ, ba vị sư mục áo bào trắng vây quanh thành một

vòng. Vị trí này, nếu nói là phục vụ hầu hạ thì không khỏi cường ép, ngược lại là giám thị., Khổng chế có ý vị nồng đậm hơn một chút. Nhưng trên thực tế ba gã thánh quang sư chỉ mới vượt cấp cao, cho dù ba người hợp lực cũng đừng hòng chống lại loại cường giả cấp Hóa Thần như thành chủ Long Thành. Hiên nhiên là Thành chủ Long Thành Bối Đức tự cam chịu sa đọa, đổi lại là A liêm, cho dù chỉ có cảnh giới Kim Đan, cũng dám đối đầu với ba Hóa Thần —— Đương nhiên, cho nên nang mất nước.

Bởi sự tồn tại bối cảnh của bối Đức, A Hoài không tiện hiện thân, liền an tĩnh ở khách sạn chờ đợi. Vương Lục tò mò nghi thức tuyển chọn của Long Thành vệ sĩ, liền dẫn đám người Lưu Ly Tiên đi về phía quảng trường.

Khi đến quảng trường, nghi thức tuyển chọn đã bắt đầu. Bối Đức Châu không thích lãng phí thời gian, sau khi mở đầu đơn giản, liền đưa tay rút ra một cái đài cao ở giữa sân, đặt một quả cầu thủy tinh lên trên đài.

“Tiếp theo, người nào tự tin vào bản thân mình sẽ lên đài, nhỏ máu của mình lên trên quả cầu thủy tinh. Nếu như ta giám định kết quả hợp cách, liền có thể gia nhập vệ sĩ Long Thành.”

Tối hôm qua đơn giản nói rõ, dãy núi Bối Đức đã quay người xuống đài, hai gã sư phụ áo trắng ở trên đài chủ trì giám định, còn có một gã sư phụ thủy chung đi theo bên cạnh Bối Đức Xử.

Nghi thức tuyển chọn của vệ sĩ Long Thành không phải là lần đầu tiên, phần lớn mọi người ở Thiêm Kim trấn đều quen thuộc với quy củ này. Rất nhanh đã có một tiểu tử trẻ tuổi tin tưởng mười phần, cắn rách ngón tay, nhỏ máu lên trên thủy tinh cầu.

Thủy Tinh Cầu lấp lóe hào quang, cuối cùng dừng lại trên màu xanh lục. Người trẻ tuổi kia sững sốt một chút, sau đó dùng ánh mắt chờ mong nhìn hai gã Mục sư.

“Lui xuống đi.” Một gã Mục sư lạnh lùng mở miệng.

Người trẻ tuổi sắc mặt trắng bệch: “Nhưng mà, có huyết mạch của ta mà.”

“Huyết mạch ưu tú màu xanh lá cơ bản không có tư cách hy vọng xa vời trở thành vệ sĩ Long Thành, đến chỗ khác tìm doanh sinh đi, đi xuống đi.”

Nói xong, Mục sư đưa tay đẩy về phía trước, người trẻ tuổi kia lao đảo ngã xuống đài cao.

Đám người phía dưới nghị luận sôi nổi: “Ai da, huyết mạch ưu tú cũng không có tư cách gia nhập, ngưỡng cửa của vệ sĩ Long Thành này thật cao, chỉ sợ đoàn kỵ sĩ thần thánh của Thánh Quang giáo cũng chỉ như vậy mà thôi.”

“Đúng vậy, đổi lại là nơi khác, đừng nói màu xanh lục, cho dù huyết mạch đẳng cấp màu trắng, cũng đủ để thành chủ độc súc bồi dưỡng. Mà cho dù huyết mạch tồi tệ nhất, ít nhất cũng mang ý nghĩa trở thành nghề nghiệp, nào có thể giống như vậy, bị người ta coi là rác rưởi vứt lại.”

“Đúng vậy a, Thành chủ một vài thành chủ thân vệ trưởng cũng chỉ có huyết mạch ưu tú, vệ sĩ Long Thành thật sự không dễ dàng gì.”

Trong khi nói chuyện, lại có một tráng hán nhảy lên đài tiếp nhận giám định, tráng hán kia toàn thân tản ra khí tức cực độ nguy hiểm, thực lực tương đối cường đại, mà thủy tinh cầu cũng hiện ra màu lam đậm.

“Ừm, gần đạt tới cấp bậc huyết mạch hi hữu, không tệ. Phải nghiêng về tuyến đường phòng ngự của hệ thống chiến đấu, như vậy càng thêm hi hữu.” Mục sư áo trắng gật đầu: “Đáng tiếc, Long Thành vệ sĩ không thiếu Thuần Vệ, người đi xuống đi.”

Nam nhân cường tráng kia thực sự kinh ngạc khó hiểu: “Hạ, đi xuống? Ta chính là...”

Còn chưa dứt lời, Mục sư áo trắng đã đẩy tay ra, gã to con kia hoàn toàn không có khả năng chống cự mà ngã xuống.

Dù sao, tuy rằng hắn tiềm chất ưu tú, hơn nữa trải qua tôi luyện, thực lực cường đại, nhưng ở trước mặt chức nghiệp gia cao cấp vẫn không chịu nổi một kích. Bất quá tráng hán kia sau khi bị đánh rớt đài cao, rất nhanh liền bị vài tên quý tộc quần áo đẹp dễ quý tộc vây quanh, đều cố gắng lôi kéo thể lực nhà mình tiến vào.

Lựa chọn của vệ sĩ Long Thành vô cùng nghiêm khắc, bị loại chưa chắc là thực lực không mạnh, có lẽ chỉ là Long Thành không cần. Nhưng đối với những người khác mà nói, những người bị loại vẫn là tài nguyên vô cùng quý giá.

“Bình thường mà nói chỉ có Lam Tử, tiếp cận đẳng cấp Sử Thi mới có thể mười phần chắc chín mà gia nhập Long Thành vệ sĩ, bất quá huyết mạch màu tím xanh đâu có thường gặp như vậy? Ta sinh sống ở trấn Thiểm Kim mấy chục năm, đã chứng kiến mỗi một nghi thức tuyển chọn, đến bây giờ huyết mạch màu tím xanh cũng chỉ xuất hiện không đến mười lần mà thôi. Mỗi lần xuất hiện đều làm cho người của Long Thành chấn động.”

Một tên dân thường Thiểm Kim trần tóc trắng xoá có chút cảm khái nói.

“Xin hỏi, mấy năm nay có xuất hiện huyết mạch của Trọc Đông Long tộc không?”

Một giọng nói trẻ trung vang lên bên tai ông lão, ông lão quay đầu lại, nhìn thấy một gương mặt xa lạ.

“Xin chào, ta là người học tập đến từ cửu Châu, rất muốn tìm hiểu chút phong thổ ân tình nơi đây.” Tên trẻ tuổi kia khẽ mỉm cười, trong nụ cười ẩn chứa sức mạnh đặc thù khiến cho ông lão bất tri bất giác buông lỏng cảnh giác.

“Bang Đông Long tộc huyết mạch sao?” Lão nhân sờ sờ râu, trong giọng nói khá tự hào: “Đương nhiên cũng có không ít lần, dù sao nơi này là Truân Đông Lan. Huyết mạch Ba Đông Long tộc này, cho dù có loãng như thế nào, thấp nhất cũng là màu xanh lục., Bình thường đều là màu lam thậm chí là màu tím, hơn nữa giá trị chân thật của nó cao hơn rất nhiều so với huyết mạch đồng cấp khác, ta đã trải qua mười lăm lần nghi thức tuyển chọn, mỗi lần huyết mạch Trọc Đông Long tộc xuất hiện, Mục sư long thành đều sẽ đưa ra đãi ngộ tiêu chuẩn cao nhất, chiêu đãi bọn họ một mình. Hắc hắc, đó chính là sự kiêu ngạo của người Bạc Đông Quyển chúng ta a.”

” chiêu đãi riêng lẻ? Hiểu rồi, cảm ơn.”

Từng người kiêu chiến lên đài, dưới đài, thời gian nhanh chóng chuồn đi, phảng phất như không bao lâu đã qua nửa

ngày, viết viết là đầu đã dần dần Tây, trên quảng trường từ mặt đất mọc lên một cái đài cao, tạo thành một cái bóng đen thật dài.

Nửa ngày sau, xác thực tuyên ra không ít huyết mạch ưu tú, đạt tới tiêu chuẩn Long Thành tổng cộng có hơn hai mươi người. Trong đó bản địa trấn Thiểm Kim còn có ba người, càng có một gã huyết mạch Dĩnh Đông Lăng, xem như là thành tích không tệ. Dù sao nghe nói danh tiếng nghi thức tuyển chọn đến đây, nhưng hơn phân nửa Lạp Đông Lăng, thậm chí là ngoại nhân bên ngoài Ma Châu.

Mặt trời đã ngả về tây, người trong Thiểm Kim trấn cũng dần dần tản đi. Phần lớn những người khiêu chiến thất bại mang theo tùy tùng rời đi, còn những người tiến đến xem náo nhiệt cũng cảm thấy nghi thức cũng đã đến lúc kết thúc, không còn gì để xem nữa.

Thành chủ Long Thành Bối Đức ở trên đài cao yên tĩnh chờ một lát, khoảng cách người khiêu chiến lúc trước rời đi đã qua một đoạn thời gian, không có người mới lên đài nữa, hắn quay đầu nói: “Gần như kết thúc rồi?”

“Kết thúc? Những người này, kết thúc như thế nào?”

Bối Đức nhăn tít hàng lông mày: “Hai mươi ba người còn chưa đủ sao?”

Tên Mục sư áo trắng kia nhìn hắn một cái thật sâu: “Ngươi biết ta nói gì không?”

“... Đã có một người, còn chưa đủ?”

“Tiêu động tác bí mật của ngươi, cho rằng chúng ta không biết sao?” Mục sư kia vừa nói, ánh mắt chuyên hướng nhìn xuống dưới đài: “Trong này, rất nhiều kẻ nên lên cũng không được.”

Bối Đức Trị hừ lạnh một tiếng: “Giám vệ sĩ Long Thành mộ binh cũng không phải bắt trai, người không muốn đi lên chẳng lẽ còn có thể cưỡng bức sao?”

Mục sư nói: “Cưỡng bức đương nhiên là không được, nhưng có thể dụ dỗ.” Trong lúc nói chuyện, ông ta mang theo một tia tươi cười âm lệ mở bàn tay ra, lập tức một cỗ hương thơm kỳ lạ nồng đậm phiêu tán ra.

Thân thể Bối Đức Trị run lên: “Đây là Long Tiên Hương sao?”

“Hừ, không sai, chính là sức hấp dẫn không thể kháng cự của Trọc Đông Long tộc. Sớm biết ngươi sẽ không làm việc đàng hoàng, cho nên cố ý mang đến. Ta thật muốn xem, trong trận này còn có bao nhiêu huyết mạch Long tộc không hiện thân.”

“Ngươi?”

“Muốn động thủ? Cứ việc, với thực lực của ngươi, giết ba người chúng ta đích thật dễ như trở bàn tay.”

Bối Đức chợ nghiêng răng nghiêng lợi, chung quy không có hành động. Mà Mục sư thì dùng thánh quang nhen nhóm Long Tiên Hương, hương vị vi diệu nhanh chóng khuếch tán đến từng ngõ ngách trên Thiềm Kim trấn.

Một lát sau, trên đài cao, hần hải lòng nhìn thấy mấy người dân trong trấn như mất hồn mất vía đang đi về phía này, trong lòng thâm nghĩ quả nhiên trọng bảo giá trị liên thành quả nhiên không uổng phí.

Tuy rằng khó tránh khỏi có hiềm khích giết gà lấy trứng, nhưng lần này thu hoạch được nhiều như vậy, làm sao cũng kiếm được.

Cùng lúc đó, đối với nghi thức tuyển chọn đã mất đi hứng thú, trở lại khách sạn Vương Lục chuẩn bị dùng cơm, thì kinh ngạc không thôi nhìn tiểu cô nương trong phòng bếp chột thất thân. Nàng giống như gặp phải đả kích gì đó, thân thể khẽ run lên, thức ăn trong tay theo đó rơi xuống đất vẫn như chưa phát giác, nhẹ nhàng tiêu sái đi ra ngoài, giống như bị quỷ hồn bám vào.

Vương Lục chỉ cảm thấy kỳ quái: “Muội đi đâu?”

Vừa dứt lời, A miêu bên cạnh Vương Lục cũng bỗng nhiên đứng dậy.

...

Mục sư Thánh Quang giáo kích phát dị bảo Long Tiên Hương, mùi thơm kỳ dị nhanh chóng khuếch tán đến mỗi một góc của trần Thiểm Kim, hấp dẫn huyết mạch đặc biệt.

Long Tiên Hương là dị bảo do một vị thiên tài luyện kim sư dưới cơ duyên xảo hợp phát minh ra, tương truyền Thái Cổ Long cũng không thể kháng cự sự hấp dẫn của nó, chỉ cần ngửi được liền thềm nhỏ dãi không ngừng, thần hồn điên đảo, bởi vậy có danh hiệu Long Tiên Hương. Trong truyền thuyết, huyết mạch Long tộc càng tinh khiết, hấp dẫn của Long Tiên Hương đối với nó càng mạnh.

Mục sư của Thánh Quang giáo lấy ra một khối Long Tiên Hương này, cơ bản là hốt gọn một mẻ lưới lấy huyết mạch của Trọc Đông Long tộc ở trần Thiểm Kim.

Cùng lúc đó, trong một khách sạn trên trần, mùi thơm cơm tối tràn ngập trong phòng bếp, hiển nhiên một bữa tiệc phong phú sắp sửa chuẩn bị xong xuôi. Nhưng mà sau một lát, sợi tơ của cô gái phụ trách xử lý bữa tối nhẹ nhàng run lên, tiếp theo trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người nhẹ nhàng đi ra khỏi quán trọ, thoáng như mất hồn.

Mà ở phía sau nàng, A Diên cũng nhắm mắt theo đuôi, tinh thần cũng không thuộc về nàng.

“Hắc, hai người các ngươi đây là trúng tà gì, ban ngày ban mặt...”

Vương Lục tiện tay đánh ra một đòn Thanh Tâm chú, mặc dù hắn là kiếm tu, pháp thuật cũng không phải sở trường, nhưng tu hành hơn mười năm, tốt xấu gì cũng là tu sĩ tiếp cận kim đan, pháp thuật đơn giản hoàn toàn có thể tùy tay mà phát, hơn nữa hiệu lực tuyệt không thua gì tinh nhuệ của những môn phái bình thường.

Nhưng mà sau khi Thanh Tâm chú, A Phàm và cô gái không hề phản ứng chút nào, Vương Lục hơi sững sờ: “Sao lại như vậy?”

Mặc dù hần thi pháp ở Tây Di Đại Lục đã trải qua pháp tắc chuyển hóa, hiệu quả của pháp thuật không dám nói có mười thành năm chắc, nhưng cũng không thể hoàn toàn không có hiệu quả, ít nhất trên người mẹ hần cũng phải có tác dụng mới đúng.

Vừa nghĩ, Vương Lục vừa đứng dậy ấn vai A Khải. Nhưng không ngờ thân thể thiếu nữ hơi run lên, một cỗ cự lực tràn trề tựa như sóng to gió lớn ập tới, hất hấn ra xa.

“Đừng cản đường...”

Thẳng đến khi bóng lưng A Trác đã biến mất cuối tầm mắt, thanh âm không kiên nhẫn kia mới vừa truyền vào bên tai.

“Nữ nhân này điên rồi à?” Vương Lục kinh sợ đan xen, vỗ bàn đứng dậy quát đám người Lưu Ly Tiên: “Đừng lo lắng, mau đuổi theo!”

A Oa cùng tư tằm cuối cùng phát ra thần kinh gì cũng không quan trọng, quan trọng là thành chủ ngay bên ngoài trấn, A Phàm lúc này không thể nhìn thấy ánh sáng, không thể nhìn thấy được ánh sáng.

Ngẫm lại xem, hơn một trăm năm trước kỳ sĩ vương vốn phải chết trận bỗng nhiên sống lại, một lần nữa xuất hiện trên đất Ba Lăng Đông. Thế nhân đối với điều này có phản ứng gì?

Những người hoài niệm thời đại kỳ sĩ Vương kia, tự nhiên sẽ vui vẻ cổ vũ, hy vọng A Loan có thể dẫn dắt bọn họ xây dựng lại quốc gia. Nhưng nếu nhìn góc độ khác, những người sau khi biên Đông Lăng tan vỡ sẽ đạt được chỗ tốt ở đâu?

Tỷ như bồi cảnh, chẳng lẽ nhìn thấy A Hoài sẽ rất vui vẻ sao?

Ví dụ như những kẻ cắt luật ở trong chiến loạn ở một thành, xưng vương xưng bá, chẳng lẽ không lo lắng sau khi A Dịch phục quốc sẽ kéo danh sách của hần?

Đặc biệt là Thánh Quang giáo, hôm nay chủ nhân Ba Lăng này trên thực tế, bọn họ một mặt phân liệt Ba Đông Lăng, một mặt lại nhắm vào huyết mạch Long tộc tiến hành tịnh hóa, địch ý đối với Trọc Đông Long tộc đã không còn nghi ngờ nữa, nếu để cho bọn họ gặp được vương tiền nhiệm Long tộc này, thì sẽ xảy ra chuyện gì?

Đại khái sẽ diễn biến Chu Nhan huyết... Nếu cứ như vậy mặc kệ A Phàm mơ mơ màng màng mà đi chịu chết, xem vài năm nữa, nói không chừng nàng đã là mẩu thân của không biết bao nhiêu đứa trẻ. Trên lý thuyết anh linh không thể sinh con, nhưng đây đã không phải trọng điểm.

“Hai tên đầu bếp chết tiệt, đứng lại cho ta...”

Vương Lục vừa gọi Lưu Ly tiên và Bạch Thi xuất thủ, động tác của mình cũng không chậm, Ngự Phong Thuật tùy tâm mà động, nâng hần hướng ra phía ngoài khách điếm bay đi —— nơi này người tới người đi, ánh mắt dày đặc, bản mạng thần thông loại đại sát khí này không dám tùy ý vận dụng.

Nhưng hần mới đi ra khỏi khách sạn, không khỏi thảm mắng một tiếng trông tựa vào ta.

Vừa lúc bên ngoài khách sạn có một đám người đi tới, đều là vừa rời trên đài cao khiêu chiến thất bại, mất hết hứng thú. Cũng không biết những người này nghĩ thế nào, vậy mà vòng qua đường này rời khỏi thôn trấn. Lúc này đối mặt đưng phải, thế xông của Vương Lục lập tức trì trệ. Mà dừng như vậy, cơ hội liền vĩnh viễn chuồn mất.

Bởi vì ngay khi đám người Vương Lục bị thủy triều lấp kín, thì không thể không dừng lại. A Loan cùng tư tằm đã nắm tay, vòng qua một cái góc, đi thẳng đến quảng trường. Chợt Kim trấn cũng không lớn, đài cao quảng trường nhìn ra bốn phương, tầm mắt vô cùng tốt, thân ảnh của các nàng đã xuất hiện trong tầm mắt của đám người Bối Đức Dung. Nếu tiếp tục ngăn cản, tất nhiên sẽ bị đối phương phát hiện.

Vương Lục bất đắc dĩ chậm bước, ý bảo Bạch Thi Tiêu và Lưu Ly Tiên không cần đuổi theo nữa.

Nhìn bóng lưng A Oa và cô gái kia đi xa, Vương Lục cảm thán, kế tiếp chỉ có thể hành sự tùy theo hoàn cảnh mà thôi.

“Ừm, bốn, năm, sáu... Ồ còn có hai người bên kia, lại có tám huyết duệ Triều Đông Long tộc thức tỉnh, thật sự là niềm vui ngoài ý muốn a.”

Mục sư cầm Long Tiên Hương trong tay mừng rỡ ra mặt. Thu hoạch lần này phong phú như thế, trở lại Long thành, chắc chắn sẽ được đại chủ khen ngợi.

Cứ ba năm bọn họ chiêu mộ một lần vệ sĩ Long Thành, mục đích thật sự của họ vẫn là huyết duệ Bạch Đông Long tộc. Trấn Thiểm Kim là nơi chúc phúc của truyền thuyết Long tộc, tỷ lệ sản sinh huyết duệ Long tộc đặc biệt cao, chỉ cần là người bản địa Trọc Đông Uyên, sinh hoạt ở đây lâu dài, đều có khả năng sinh ra huyết duệ long tộc thức tỉnh., Thực sự là nơi ứng hứa nên cứ cách ba năm, Thánh Quang giáo đều lấy danh nghĩa Long Thành chiêu binh vệ sĩ ở đây, cũng âm thầm sưu tập huyết duệ Long tộc vài chục năm, thu hoạch tương đối khá, chỉ là mấy lần gần đây, thu hoạch lại càng ngày càng thưa thớt.

Hắn rất hoài nghi Bối Đức đau khổ từ đó, thả ra đủ loại lời đồn bắt lợi cho Thánh Quang giáo và Long Thành, khiến cho những huyết duệ long tộc kia không muốn tiếp nhận trung triệu. Dù sao giáo tịnh hóa đối với Trọc Đông Long tộc cũng không phải giống trồng khua chiêng, có một số việc cũng không thể làm quá trắng trợn., Trước mắt hoài nghi của Bối Đức thì cũng chỉ giới hạn trong nghi ngờ, cũng không có chứng cứ xuất thủ. Huống chi lấy thân phận Bối Đức thì, cho dù thật sự đưa ra chứng cứ, kỳ thật cũng không làm gì được hắn.

Cho nên, hắn giòn tan vòng qua Bối Đức Khổ, dùng Long Tiên Hương dụ dỗ huyết duệ Long tộc ra, như vậy cho dù Bối Đức Khổ có không cam lòng cũng chỉ có thể cam chịu số phận.

“Rất tốt, cộng thêm cái lúc trước, lần này có chín huyết duệ Long tộc, không biết trong đó có bao nhiêu là huyết mạch Chân Long.”

Huyết mạch Trọc Đông Long tộc cũng chia cấp bậc, trong đó thấp nhất cũng là đẳng cấp lục sắc, so với bình thường thì là màu lam hay màu tím, trong đó ưu tú là lịch sử thi cấp tử sắc. Hơn nữa huyết mạch của Trọc Đông Long tộc cường đại vượt xa huyết mạch của nó. Những huyết mạch Long tộc huyết mạch được chiêu mộ có đẳng cấp càng cao, tự nhiên công lao càng lớn. Dựa theo kinh nghiệm bình thường, trong chín người hắn là có thể có một hai huyết mạch thuộc tính tử sắc.

Không bao lâu, vị trí đầu tiên bị Long Tiên Hương dẫn dụ mà đến huyết duệ leo lên đài cao, đó là một người trẻ tuổi vóc

người cường tráng. Thiềm Kim trấn dân có không ít người đều nhận ra, là con thợ rèn, năm nay vừa mới mười ba tuổi, hình thể so với thành nhân còn muốn cường tráng hơn. Hơn nữa chủ yếu là mấy năm nay đột nhiên tăng mạnh, không ít dân trấn kiến thức rộng rãi đều hoài nghi là thức thức được cái gì huyết mạch phi phạm.

Con trai thợ rèn thất hồn lạc phách đi lên sân khấu, sau đó không hiểu sao cắn nát ngón tay, nhỏ máu lên quả cầu thủy tinh, nở rộ hào quang màu xanh đậm... Rồi sau đó bị Mục sư kéo sang một bên, ngơ ngác đứng đó.

Người thứ hai lên đài là một thiếu nữ tướng mạo thanh tú, nàng là người tài nghệ tinh xảo nhất trong thôn, một đôi tay khéo léo có thể dệt ra vải vóc tinh xảo không thua gì đại lục Đông Phương Cửu Châu sản xuất, xảo diệu không thể tưởng tượng nổi. Lúc này nàng cũng bị Long Tiên Hương hấp dẫn lên trên đài, nhỏ máu ở trên quả cầu thủy tinh, toả ra hào quang màu tím.

“Được, tiếp cận huyết mạch cấp sử thi, hơn nữa là kỹ xảo nhanh nhạy, tương đương khó có được, không thua gì sử thi tử sắc, lần này nhất được bảo rồi.”

Mục sư mừng thầm, chia Long Tiên Hương trong lòng bàn tay ra cho thiếu nữ kia. Cô gái bung lấy hương liệu, như si như say.

Không bao lâu, vài tên huyết duệ Trọc Đông Long tộc nhao nhao lên đài tiếp nhận giám định, đều không ngoại lệ hai màu xanh tím, thậm chí có một người cũng tiếp cận huyết mạch cao cấp vô hạn của Sử Thi, vui mừng vì mấy tên Mục sư kia vui vẻ ra mặt.

Mà lúc này, thiếu nữ váy dài từ đằng xa chạy tới, rốt cục cũng đi tới trước đài, nhỏ máu lên, trên thủy tinh cầu toả ra hào quang màu tím chói mắt.

“Cái này... huyết mạch Sử Thi hàng thật giá thật?” Ba gã Mục sư đều sửng sốt một chút, sau đó đồng loạt đánh giá tình hình vừa rồi.

Huyết mạch Trọc Đông Long tộc phi thường hi hữu, giá trị chân thật của nó hơn xa huyết mạch bình thường, bởi vậy điều

kiện sản sinh ra nó cũng vô cùng hà khắc, Lam Tử Tử thậm chí tiếp cận huyết mạch tím vô hạn đều còn tốt, nhưng màu tím tinh khiết thật sự thì rất khó có được. Huyết mạch màu tím thuần khiết của sợi tơ này, chỉ ít có nghĩa tổ tiên của nàng tuyệt đối không đơn giản.

Mấy tên Mục sư liếc mắt nhìn nhau, đều nghĩ tới sau lần chiêu binh này, nhất định phải dành thời gian điều tra bí mật sau lưng thiếu nữ này.

“Như vậy, có phải giờ đến lượt ta không?”

Suy tư của các Mục sư bị thanh âm trong trẻo của một nữ tử cắt ngang. Trên đài, A Oa mắt xanh biếc hờ hững cười nhạt.

Chung quy vẫn là kỹ sĩ Vương trước kia, cho dù nàng thân là Long Vương tiên nhiệm, đã bị Long Tiên Hương ảnh hưởng nặng nhất, nhưng kỳ thật đi ra ngoài không lâu đã khôi phục thanh tịnh. Nhưng lúc đó nàng đã đặt mình trong tầm mắt Thánh Quang Thánh Lư và Bối Đức, không có cách nào lui về phía sau được.

Cho nên nàng ta thoải mái tự nhiên đi lên sân khấu, ánh mắt nhìn về phía bối Đức Trì. Bối Đức thị khế cau mày, như có điều suy nghĩ, lại dường như không nhận ra được Vương mà mình từng hầu hạ, nghe A Lan hỏi, cũng chỉ chờ đần gật đầu: “Ừm, trích máu lên đi.”

A Oa nhẹ nhàng hít một hơi, sau đó nhỏ giọt máu trên đầu ngón tay xuống quả cầu thủy tinh.

Chỉ một thoáng, hào quang màu tím lóe sáng trên đài cao.

Ba gã Mục sư vừa rồi còn đắm chìm trong sự khiếp sợ từ tơ tằm, lúc này nhìn thấy hào quang màu tím của A Loan, hai mắt mở to, nghẹn họng nhìn trân trối nói không ra lời. Cùng là màu tím, cấp sử thi và cấp sử thi cũng rất khác biệt. Tơ tằm này chẳng qua chỉ là cấp sử thi bình thường, nhưng A Phàm nở rộ sắc tím tinh khiết, lại mang ý nghĩa nàng là huyết mạch thượng phẩm trong sử thi, cho dù ở thời đại của kỹ sĩ Vương, cũng đủ để đứng ở cấp bậc kỹ sĩ bàn tròn cực phẩm.

Đương nhiên, bọn họ lại không biết, đây là kết quả A Dịch tận lực áp chế huyết mạch, nàng lúc này dù sao cũng là thân thể anh linh, hơn nữa sau khi vong quốc đã đánh mất họ quân

vương trọng yếu nhất, đẳng cấp huyết mạch hạ thấp, lúc này mới chỉ có đẳng cấp màu tím, nếu không...

“Ngươi...” Một gã Mục sư khó nhọc nuốt nước miếng, không biết nên nói thế nào cho phải. Lúc này trong đầu hẳn nghĩ tới tất cả những chuyện sau khi trở lại Long Thành sẽ được ban thưởng động lòng người cỡ nào.

Khi các Mục sư trầm mặc, Bét Đức lại tiến lên một bước, trầm giọng hỏi: “Rốt cuộc ngươi là ai?”

A Phàm lộ vẻ mờ mịt: “Ta sao? Ta cũng không biết, ta chỉ là đi du học cùng bằng hữu đến Kim trấn, không biết vì sao, vừa rời trong lòng hơi động, liền muốn tới nơi này tiếp nhận giám định, ta...”

“Mẫu thân của ngươi là ai? Gia đình ngươi kéo dài thời gian? Văn chương cao? Kiệt Lan Đặc?”

Bét Đức khuê trực tiếp cắt ngang lời nói A Hoài, từng bước ép sát, trong ánh mắt ẩn giấu hỏa diễm kinh người.

A Oa lại trợn mắt há mồm: “Ta, ta cũng không biết, lúc ta còn rất nhỏ bọn họ đã rời đi, không thể gặp lại bọn họ nữa.”

” miêu tả tướng mạo đặc thù của bọn họ, ít nhất ngươi nên nhớ rõ những thứ này.” Bối Đức uể oải một cách đặc biệt lo lắng.

A Trác nói: “Ừm, phụ thân là... còn mẫu thân thì...”

Kế tiếp, A Dung sinh ra miêu tả ra hình ảnh một nam một nữ, bối Đức Trị thỉnh thoảng đặt câu hỏi, lực áp bách kinh người kia lúc đặt câu hỏi, khiến cho ba tên Mục sư thánh quang chung quanh không dám xen vào cắt ngang lời. Sau nửa ngày, về mặt Bối Đức Khổ mới mỗi mệch thở dài.

“Thì ra là hậu nhân của Gia Đình, khó trách lại có huyết mạch tinh thuần như thế. Đáng tiếc, ngươi thật sự không nên tới nơi này.”

A Trác chớp chớp mắt: “Ngươi biết phụ thân ta? Nhưng hình như hẳn không gọi là Diêu Uyển a...”

Bét Đức Khổ lại thở dài: “Không cần nói thêm nữa, thời đại đó vĩnh viễn đã trôi qua.”

Sau đó, Bối Đức Châu chậm rãi đi xuống đài cao, bóng lưng đặc biệt trầm trọng, hiển nhiên không muốn tiếp tục đề ý đến nữa.

Ba gã Mục sư hai mặt nhìn nhau: hậu nhân của cộng hưởng Húc Oa? Năm đó là một trong những kỵ sĩ nổi danh nhất dưới trướng kỵ sĩ Vương sao? Khó trách lại có huyết mạch cấp bậc thuần một màu tím nhạt...

Lúc này đây, không chỉ nhặt được bảo vật, mà còn đào được một mỏ quặng vàng từ sau lưng thiếu nữ này, có lẽ sẽ mang theo một chuỗi lớn dư nghiệt của kỵ sĩ ngồi xếp bằng năm đó.

A Trác cũng không đề ý tính toán của ba tên Mục sư kia, sự chú ý của nàng thủy chung vẫn đặt ở trên người Bối Đức thị. Nhìn thái độ hần vừa rồi, hơn một trăm năm qua, tựa hồ đã xảy ra quá nhiều chuyện...

Mà vào lúc này, bên tai A Lư bỗng nhiên vang lên một thanh âm hỏi: “Này, cộng thêm giật giật là ai a...”

“Vương Lục?” A Lư lấy làm kinh hãi, không biết từ lúc nào, Vương Lục cũng đứng ở trên đài cao, phía sau còn đi theo Bạch Thi Thiên, Lưu Ly Tiên và khuyên đi cờ, đúng là toàn quân tập hợp đông đủ “Các người đến đây làm gì?”

“Ta nhặt xác cho người!” Vương Lục tức giận trừng mắt nhìn nàng một cái, sau đó hỏi: “Lôi mập thêm là ai?”

A Oa nhẹ giọng nói: “Lôi Oan là kỵ sĩ thánh khiết năm đó, sau cuộc chiến cuối cùng may mắn còn sống sót, nhưng đã rời khỏi Tây Di đại lục, không ai có thể nắm giữ được hành tung của nó nữa. Ta nói dối là hậu nhân của nó, không ai có thể điều tra tiếp.”

“Bối Đức ốm đau chỉ nghe tin người mở miệng nói? Hần chính là thân tử năm đó của người, chẳng lẽ không nhận ra chủ công của mình?”

A Oa chần chờ một chút: “Ta từng nói với người rồi, trước kia ta... ta cũng không có lấy hình tượng nữ tử ra gánh vác danh hiệu kỵ binh vương, hình tượng khi đó khác rất lớn với tình hình lúc này. Hơn nữa thể chất anh linh cũng có chỗ đặc thù, cho nên bối cảnh cũng rất bình thường.”

“Ta dựa vào cái này cũng được sao? Lực sát thương của chén giáp tráo mạnh như vậy? Quả nhiên chuyện xưa Lương Sơn bá và Chúc Anh đài là có nguyên hình sinh hoạt ở thực tế mà.”

“Người đang nói cái gì thế?”

Mà ngay lúc Vương Lục và A Oa trò chuyện vui vẻ với nhau, mấy tên Mục sư lại lớn tiếng quát: “Các người là ai? Lên đài thì sao?”

Vương Lục cười cười: “Đương nhiên là nhân tài ưu tú đến nương nhờ vệ sĩ Long Thành đầu nhập vào, chớ nhìn mỹ nữ nam soái của chúng ta, thật ra là thực lực của phái chân chính. Tỷ như người xem ta đi, liền có được huyết thống cao quý trong truyền thuyết.”

Vừa nói, Vương Lục vừa dùng móng tay vạch một ngón tay, nhỏ máu lên trên quả cầu thủy tinh.

Dù sao cũng chạy không thoát, không bằng cùng A Hoài ở một chỗ, trà trộn vào vệ sĩ Long Thành trước rồi nói sau. Trước mắt xem ra, huyết mạch Thánh Quang giáo tịnh hóa ít nhất không trung ra bên ngoài, vậy còn có đường sống chu toàn.

Kế tiếp, chỉ cần biểu diễn ra huyết mạch cao quý không thua gì A Hoài, hẳn là có thể được Long Thành coi trọng, sau đó...

Đang suy nghĩ, thủy tinh cầu hấp thu huyết châu, tỏa sáng rực rỡ.

Một mảnh ánh sáng hỗn tạp xám xịt.

Vương Lục lúc ấy liền sững sốt, mấy tên Mục sư đối diện cũng sững sốt, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả ra. Ánh sáng màu xám? Hôm nay, người lên đài được giám định không dưới ngàn người, huyết mạch hỗn tạp đủ loại, từ huyết mạch Đào Đông Long tộc thuần một màu tím nhạt đến bình thường không có gì lạ sở hữu huyết mạch màu trắng, huyết mạch dạng gì cũng không ngạc nhiên, nhưng chỉ riêng huyết mạch màu xám này lại thật sự là hiếm thấy.

Một lúc lâu sau, một gã Mục sư kiềm nén lửa giận nói:

“Người, lăn xuống đi.”

Vương Lục cả kinh nói: “Cút xuống?”

“Hôi, hơn nữa màu xám không tinh khiết, đây là huyết mạch cấp thấp nhất, ngươi không cắt, sao không để bọn ta động thủ?”

Mục sư vừa nói, vừa giơ tay đẩy ra, chuẩn bị dùng lực lượng thánh quang đánh tên tạp chủng Cửu Châu khó hiểu này xuống đài cao.

Vương Lục vội la lên: “Nhất định trong này có hiệu lâm gì đó.”

Nói xong, đầu ngón tay nở rộ tiên pháp, ý đồ phát ra hào quang màu cam để che giấu đi...

Mẹ nó, huyết mạch rác rưởi? Thế này là hát ra sao...

...

“Tin tưởng ta, trong chuyện này nhất định có hiểu lầm...”

Trong tiếng hô thành ý mười phần của Vương Lục, thánh quang sư tức giận huy động lòng bàn tay, lấy thánh quang khu động lực lượng vô hình, đưa hấn một cái tát đập lên đài cao.

Vương Lục nhẹ nhàng hạ xuống đất, đối mặt với đủ loại ánh mắt phức tạp phóng tới từ bốn phía, hấn bình tĩnh thở dài, chỉ coi như không nhìn thấy.

Kỳ thật cần thận so sánh một phen, kết quả này cũng không tính là quá ngoài ý liệu. Đích xác hấn có được linh căn không linh căn cao nhất thiên hạ, tu hành công pháp phòng ngự đệ nhất thiên hạ Vô Tướng công, nhưng đó đều là tiêu chuẩn Cửu Châu. Đặt ở Tây Di đại lục, người ta căn bản không nhận. Huống chi Tây Di nhân quan tâm huyết mạch chi lực, năng lực truyền thừa có quan hệ nhiều hơn, không quan hệ nhiều đến thực lực của bản thân.

Lúc trước ở trên Vô Tướng Phong, sư phụ cũng đã nói chỉ lấy tư chất thân thể mà nói, hấn chỉ có thể coi là bình thường không có gì lạ, vẫn là dựa vào linh đan diệu dược mới dần dần thay đổi. Chẳng qua tu sĩ Cửu Châu tu hành Tiên Đạo., Tư chất Tiên Thiên cũng không quá coi trọng nhục thân. Về sau tu hành Vô Tướng Kiếm Cốt, cải thiện thân thể thật lớn, về phương diện tư chất tốt xấu lại càng không quan trọng, nhưng tất cả những thứ này tăng lên đều chỉ là biểu hiện bên ngoài., Nếu lúc này Vương Lục và người sinh con nối dõi, đừng nói kế thừa không linh căn, thậm chí rất khó thừa kế thân thể cường hấn của hấn hiện nay. Mà kì thi thủy tinh cầu này vừa vặn là đối với huyết mạch truy bản nguyên, thử thách ưu điểm của truyền thừa một người, Vương Lục có bản lĩnh lớn như vậy cũng bất lực.

Theo lý luận, chỉ khi kim đan đại thành, thân thể, pháp lực, nguyên thần, tiên tâm tiến thêm một bước ngưng hợp thống nhất, mới có thể thay đổi bản chất. Sau kim đan có thể xưng là chân nhân, chính là bởi vì sau khi thành tựu kim đan, tu sĩ sẽ thoát thai hoá cốt, từ đó tiến vào cảnh giới hoàn toàn mới.

Hậu nhân Kim Đan chân nhân, vừa ra đời đã áp đảo phạm nhân rất xa.

Đương nhiên, thành tựu kim đan đối với Vương Lục mà nói chỉ là vấn đề thời gian, nhưng hẳn giải thích như thế nào với thủy tinh cầu này đây...

Suy nghĩ trong chốc lát, Vương Lục ngẩng đầu nhìn trên đài cao. Lúc này Lưu Ly Tiên và Bạch Thi Thiên đều có chút mờ mịt không biết làm sao, không ai ngờ Vương Lục sư huynh dẫn đầu lại biến thành huyết mạch rác rưởi, bị người ta đuổi tới đây.

Wang Lục lập tức nguyên thân truyền âm: “Đừng hoảng hốt, ta đi lên cũng là vì xác nhận A Hoài không có vấn đề, hiện tại vừa lúc tìm lý do thích hợp lui ra. Thủy Tinh Cầu kia là dùng để thí nghiệm huyết mạch cho người của đại lục Tây Di, đối với chúng ta mà nói cũng không thích hợp. Các ngươi cũng lên đó kiểm tra một chút rồi sau đó thuận lý thành chương xuống đi, A Trạm hiện tại tự bảo vệ mình, chúng ta không cần phải tự nhốt mình vào, trở về trước rồi nói sau.”

Bạch Thi và Lưu Ly Tiên đều gật đầu, sau đó Bạch Thi rũ xuống tay, một giọt máu đỏ tươi từ đầu ngón tay như củ hành nhúng nhỏ xuống, tách ra...

Tử sắc quang mang màu tím sậm.

“Ồ, đây là ta bài trừ máu đục khi tạp chất trong cơ thể ra, lại có cao cấp màu tím sậm sao?” Bạch Thi Lung hơi kinh dị: “Xem ra thực sự là kiểm tra không được huyết mạch cứu châu, kết luận cuối cùng hoàn toàn không có quy luật, sư huynh như vậy sao?”

Wang Lục ở dưới đài im lặng không nói gì: “Tiểu Bạch, người đã khiến đệ tử lóa mắt mù rồi sao.”

Cũng bị luống cuống, còn ba gã sư mục Thánh Quang giáo kia, lúc nhìn thấy ánh sáng tím thuần độ hoàn toàn tương đương với A miêu, bọn họ cảm thấy trái tim dường như ngừng đập. Loại huyết mạch sử thi này, có lúc nào cũng có thể nhìn thấy ở bất cứ đâu như khoai tây?

Từ chi tiết đến xem, là cực độ khớp với thiên nhiên, có thể xưng là huyết mạch sử thi tự nhiên chi tử, mức độ quý hiếm

không thua gì huyết mạch Truân Đông Long tộc của a Hàm, nếu để cho bọn Đức Lỗ kia thấy được, chỉ sợ phải không tiếc bất cứ giá nào đem nó trở về rừng rậm vô tận bái làm Thánh nữ.

Nhưng một đợt sóng không đâu không ổn định, Bạch Thi từ bên cạnh quả cầu thủy tinh mới rời đi, Lưu Ly Tiên liền nhận lấy, dựa theo yêu cầu của sư huynh, thoải mái nhỏ giọt máu trên đầu ngón tay xuống.

Một khắc sau, hào quang màu cam sáng mù mắt người.

Khoảnh khắc đó, thời gian như ngừng lại.

“Ồ, chưa từng thấy qua thứ màu sắc nào.” Lưu Ly Tiên tò mò quan sát thủy tinh cầu, giơ tay chạm vào, chỉ nghe rầm rầm vang giòn, thủy tinh cầu dường như không chịu nổi áp lực, âm âm vỡ vụn.

“Hồng rồi? Thật xin lỗi, ta không nghĩ thứ này không thể đựng vào.” Lưu Ly Tiên vẻ mặt xấu hổ: “Có cần bồi thường không?”

Vài tên Mục sư Thánh Quang lại tràn đầy kinh hãi, còn muốn được bồi thường hay không? Vừa rồi hào quang màu cam kia... Hơn phân nửa là thủy tinh cầu liên tục làm việc, không chịu nổi gánh nặng, kết quả giám định xảy ra sai lầm, nhưng hai người Cửu Châu này huyết mạch không thể nghi ngờ là huyết mạch sử thi cực cao. Về phần màu cam truyền kỳ đẳng cấp cao hơn, ngược lại không có khả năng gì họ cả, dù sao chỉ là loại tạp chủng cấp thấp, sao có thể vượt qua cảnh giới huyết mạch tối cao?

Nhưng bất kể như thế nào, thu hoạch hôm nay quả thật vượt xa tưởng tượng, ngoại trừ chín huyết duệ Lăng Đông Long tộc, còn có nhiều huyết mạch lịch sử như vậy, thu hoạch lần này đủ sánh ngang qua mười lần Long Thành vệ sĩ chiêu mộ, bọn họ đã lập được thiên đại công lao.

“Các ngươi...” Mục sư Thánh Quang cầm đầu hắng giọng một cái, nói: “Đã hợp cách rồi, có thể gia nhập Long Thành vệ sĩ.”

Lưu Ly Tiên lập tức do dự: “Nhưng vừa rồi sư huynh nói...”

“Không sao, đồng ý với hấn.” Giọng nói của Vương Lục vang lên từ trong nguyên thần. “Tình thế hiện tại, muốn rời đi cũng

không được, đừng lo lắng, ta sẽ đuổi theo, chúng ta cùng đi Long Thành.”

Trong khi nói chuyện, Vương Lục lại lần nữa đứng lên đài cao.

Mục sư Thánh Quang đang chăm chú chăm chú Lưu Ly Tiên và Bạch Thi, tâm tình rung động, lúc này nhìn thấy Vương Lục huyết mạch tạp chủng lại tới quấy rối, lập tức tức tức giận nói: “Người lại tới đây làm gì?”

Vương Lục lý lẽ hùng hồn: “Ta cũng phải gia nhập vệ sĩ Long Thành”

“Chỉ bằng huyết mạch tạp chủng này của ngươi? Kỳ vọng khai thiên tích thánh quang nhân từ, phổ chiếu chúng sinh, nhưng nếu ngươi khăng khăng làm vậy, nhiều giáo không đổi, chắc chắn Thánh Quang sẽ trừng phạt nghiêm khắc” Mục sư lớn tiếng đe dọa.

Vương Lục tin tưởng mười phần, cười nói: “Mặc dù huyết mạch cấp bậc không đủ, nhưng ta có thể làm nhân tài đặc thù, mở một mặt lưới thôi.”

“Nhân tài đặc thù?”

Vương Lục nói: “Không sai, long thành vệ sĩ là quân lực cường đại uy chấn Ba Lăng Đông Lan, nhân số mặc dù không nhiều, nhưng tăng thêm phó binh cũng có gần vạn người. Một đoàn đội khổng lồ như vậy, chung quy phải có nhân tài các phương diện phục vụ chứ?”

Mục sư cau mày: “Hả?”

“Bất kỳ một tổ chức nào lớn đều không thể thiếu hậu cần ủng hộ sau hành chính, mà ta, chính là nhân tài hậu cần vượt qua việc hành chính của nhất lưu. Từ tổ chức cơ sở xây dựng, chế độ xây dựng, đội ngũ xây dựng đến thể phong kiến, ta đều có cách xây dựng thành bộ hệ thống, tuy rằng sức chiến đấu của bản thân không cao, nhưng lại có thể giúp gia tăng sức chiến đấu của cả đoàn.”

Mục sư trừng mắt nhìn hắn một lúc lâu, mới trầm giọng nói: “Vệ sĩ Long Thành, không cần tạp binh.”

“Ha ha, không phải tạp binh, là hậu cần của hành chính hành chính...”

“Cút”

“Chờ chút, ta vẫn là siêu nhất lưu nhân tài, cho dù người kỳ thi văn khoa sinh, kinh thị hậu cần của chính trị, nhưng ta là công khoa học sinh cũng được. Vô luận là cao lò luyện thiết, hay là luyện chế hỏa dược, hoặc là công trình bằng gỗ đất, ta đều là hảo thủ ngoại trừ đó, nghiên cứu lý luận học các loại ta cũng có chút tâm đắc, ở trong ba giây tiến hành năm vị trí trong đó vận toán dễ như trở bàn tay...”

“Cút” Mục sư đã sớm không kiên nhẫn, vươn tay Thánh Quang ra, trực tiếp đập Vương Lục rớt xuống đài cao.

A Trác, Lưu Ly Tiên, Bạch Thi Lung đều trợn mắt há hốc mồm nhìn vương lục đang cuồn cuộn không dứt rơi xuống.

Ba tên Mục sư Thánh Quang đều có chút bức bối, trừng mắt nhìn Vương Lục mặt dục dưới đài không đủ cùng mưu đồ, trong lòng tự nhủ nếu không phải trước mắt bao người, nhất định phải triệu hoán Thánh Quang trừng phạt, chém giết tên hề nhảy nhót này.

Ngược lại bối Đức Thích rất hứng thú với lý do thoái thác của Vương Lục: “Sau khi hành chính cần cù sao? Đúng là một nhân tài thú vị.

Đáng tiếc cũng chỉ có thú vị, lúc này tâm tình hẩn nặng nề, toàn bộ tinh lực đều đặt ở trên người A Loan, lại không có hứng thú tiếp tục truy cứu chủ đề Vương Lục Phương mới.

“Được rồi, chỉ những người này, có thể kết thúc.” Mắt thấy sắc trời đã tối, một Mục sư mở miệng nói.

Mà vào lúc này, Vương Lục lần nữa leo lên đài cao, cao giọng nói: “Chậm đã, ta còn có suy nghĩ một chút...”

Mục sư Thánh Quang căn bản không nói nhảm với hắn, giơ tay lên Thánh Quang trừng phạt liền đánh ra ngoài.

Vương Lục hời hợt nghiêng người tránh qua Thánh kích, sau đó nói: “Đừng hiểu lầm, ta chỉ là muốn hỏi vấn đề này.

“Vấn đề?”

Vương Lục nói: “Đúng vậy, vệ sĩ Long Thành ứng nhập ngũ chẳng lẽ không thể mang theo mấy cái tăng thêm hay sao? Nghe nói vệ sĩ Long Thành gần như là chung thân chế, một khi gia nhập, trừ phi lập được công lao cực lớn bằng không thể rời khỏi. Như vậy trên đường đời người chẳng lẽ lại đơn độc một mình? Những người có vợ có con, đã lấy vợ sinh con rồi, chẳng lẽ sau khi gia nhập Long Thành sẽ phải chung thân già cả đời? Sau khi các người chiêu mộ, chẳng lẽ không thể mang theo người thân bằng hữu sao?”

Vấn đề này đã đưa tới sự cộng hưởng của hơn hai mươi người hợp cách chiêu binh.

“Đúng vậy, chúng ta không phải cứ như vậy trực tiếp xuất phát đi Long Thành sao?”

“Ta, ta có một mẫu thân đã cao tuổi nên chăm sóc, vẫn luôn muốn hỏi có thể mang nàng cùng đi hay không... Ta có thể lấy ít tiền lương.”

“Nàng dâu của ta vẫn luôn muốn đi Long Thành, ta hẳn là có thể mang theo nàng đi...”

Ba gã Mục sư Thánh Quang lập tức có chút đau đầu, dẫn người nhà đến? Nghĩ hay quá nhỉ, bọn họ cho rằng đi Long Thành là đi nghỉ phép sao? Càng là thân nhân bằng hữu nhiều ràng buộc, càng khó có thể quên cả sống chết trên chiến trường, anh dũng chiến đấu. Huống chi phần lớn những người được chiêu mộ đều là không có huyết mạch, còn ngọc thô hoàn toàn chưa được huấn luyện, ban đầu còn không kịp, làm sao có thời gian cùng người ái khanh ta?

Nhưng những lời này sao có thể nói thẳng ra chứ?

Lúc này, Long Thành chủ Bối Đức nắm nói: “Muốn mang theo người nhà? Có thể, chỉ cần các người lập đủ công huân cho Long Thành, đừng nói mang người nhà, các người muốn trở thành người nhà của mình, Long Thành đều sẽ giúp đỡ các người một tay. Chỉ cần gia nhập vệ sĩ Long Thành, chúng ta chính là một đại gia đình.”

“Bất quá...” Bối Đức nắm ánh mắt liếc qua, nhìn về phía Vương Lục: “Lấy thân phận hiện tại của các người, cũng đừng

vọng tưởng chuyện người nhà. Cho dù là đại gia đình, nhưng gia đình có gia quy, lấy công huân đổi đãi ngộ, rất công bằng.”

Con của thợ rèn kia ngập ngừng nói: “Nhưng mà, nếu phải ở lại Long Thành nhiều năm như vậy, cô ấy...”

Bét Đức Trị quát lên: “Ngay cả mấy năm thời gian cũng chịu không nổi cảm tình, không cần phải vậy.”

Người trẻ tuổi bị uy nghiêm của thành chủ Long Thành chấn nhiếp, không dám nhiều lời.

“Cho nên.” Bối Đức Nhĩ nhìn về phía Vương Lục: “Người muốn hỏi cái gì?”

“Ta muốn hỏi, quy củ này, cũng hữu dụng với huyết duệ Thổ Đông Long tộc sao? Huyết duệ long tộc, cũng không thể mang người nhà theo sao?”

Ánh mắt Bối Đức Xử ngưng tụ: Đúng là vấn đề tốt.

Huyết duệ Long tộc, đích thật là được phép mang theo thân nhân —— bởi vì Thánh Quang giáo đối xử với huyết duệ Long tộc khác, khác hoàn toàn với huyết mạch giả khác. Bọn họ mang người thân Long Thành càng nhiều, tương đương với rơi vào trong tay cai quản huyết duệ Trọc Đông Long tộc càng nhiều, nhược điểm cùng con tin của bọn họ cũng càng nhiều, Thánh Quang giáo còn cầu còn không được.

“Bất quá, người tính là người nhà của ai?” Bối Đức luật cười lạnh: “Người là một người cửu Châu, chẳng lẽ nói người có quan hệ máu mủ với huyết duệ long tộc? Huống chi cho dù các người thật sự có quan hệ gì, vì cầu công bằng, ta cũng sẽ không vì nàng mà phá lệ. Lần này vệ sĩ Long Thành mộ binh, bất cứ ai cũng không thể dẫn người nhà tiến về Long Thành.”

Vương Lục nhíu nhíu mày: “Người nhà cũng không được?” Nhưng một lát sau trong đầu lóe lên linh quang, liền nở nụ cười: “Vậy cũng không sao, bởi vì ta cũng không phải người nhà của nàng, mà là... Trước mặt nàng”

...

“Bỏn... thủ?”

Trên đài cao, sau khi Vương Lục tràn ngập tự hào báo thân phận, tràng diện đã lâm vào yên tĩnh vô cùng dài đằng đẳng.

Ngay cả giáp hoắc thành chủ Long Thành cũng lộ ra biểu tình khó tin, há mồm cứng lưỡi.

“... Người nói cái gì?”

Vương Lục cười nhạt: “Ta nói ta là người có thể giúp nàng giảm bớt áp lực của sinh lý cùng tâm lý, vừa có thể giúp nàng giải trừ áp lực của sinh lý và tâm lý, lại sẽ không mang đến liên lụy tinh thần giống như người thân, giống như ý bổng, là vật của Như Ý, Giác tiên sinh vậy. Chỉ có điều nàng biết nói chuyện, công năng càng đầy đủ, hoàn toàn không có tác dụng phụ, hoàn toàn không có tác dụng phụ.”

Tóm lại mang theo ta trăm lợi mà không hại, như vậy các người không còn gì để nói rồi?”

Bét Đức Khổ vẫn ở trạng thái cứng ngắc: “Người, người...”

Vương Lục đưa tay ôm lấy A Phàm: “Không thể mang người nhà thì thôi, chẳng lẽ ngay cả đồ dùng cá nhân cũng không thể mang? Ta làm vật phẩm tư nhân huyết duệ của Phổ Đông Long tộc, đi theo chủ nhân đến Long thành, chẳng lẽ còn có vấn đề?”

“Cái này...”

“Nếu ngay cả vật tư của mình cũng không cho vào, rốt cuộc chúng ta đi ứng trưng trở thành vệ sĩ Long Thành, hay là đi ngục giam giam? Nhất là lần này chiêu mộ có rất nhiều nữ nhân ứng hành, không cho mang đồ tư nhân, chẳng lẽ cần các nàng trần truồng (2) tiến vào Long Thành sao? Các người cũng quá hèn mọn đấy?”

“Cái này...”

Vương Lục nghĩa chính nghĩa nghiêm khắc: “Cho nên ta muốn đi vào Long thành, là thuận lý thành chương, chuyện đương nhiên.”

“Hừ khéo lưỡi như lò xo” Bối Đức Noãn luôn luôn không nổi tiếng bằng ngôn ngữ biện thiện biện, bị Vương Lục liên tiếp ép hỏi, thế là giòn không cùng gã đối thoại.

Nếu là lúc bình thường, gặp phải Vương Lục nói liên hoa rực rỡ như vậy, hấn căn bản không cần khách khí, phóng thích ra một tơ một hào uy áp của thành chủ Long Thành cũng đủ khiến đối phương tè ra quần rồi, có điều hiện tại, ánh mắt hấn lại chuyển qua, hỏi A Mâu nói: “Người thấy thế nào? Người muốn mang theo người này?”

A Oa lúc này cũng có chút ngơ ngác, đắm chìm trong khiếp sợ trên mặt, chưa kịp hồi phục tinh thần, nghe bối Đức khu hỏi, hung tợn trừng mắt nhìn Vương Lục một cái, vừa muốn mở miệng, liền nghe Vương Lục trong nguyên thần nói.

“Kiếm của ta, người đã nói muốn trở thành kiếm của ta, người nghe theo chỉ thị của ta người không quên nhỉ?” Dừng một chút, “Đây không phải nói đùa, người trước đáp ứng, xem phản ứng của Bối Đức thị rồi hãy nói.”

“Người...” A Phủ thở ra thật sâu, sau đó nói: “Hấn... Nói không sai, ta muốn dẫn hấn tiến về Long thành.”

Vương Lục lập tức bổ sung: “Thuận tiện còn có một con chó chúng ta nuôi.” Sau đó ôm lên chó lông tạp mao đi cờ đi.

Bét Đức khuê tập nhìn chăm chú đôi mắt màu xanh lục của A Phàm, thật lâu sau nhắm mắt lại, quay người rời đi: “Tùy các người.”

Sau khi nghi thức tuyển chọn của vệ sĩ Long Thành kết thúc, số người trúng tuyển đạt tới ba mươi lăm người trước nay chưa từng có. Dựa theo lệ cũ, có lẽ là đêm đó thu thập hành lý đơn giản rời khỏi Thiểm Kim trấn đi tới Long Thành, nhưng lần này, Thiểm Kim trưởng trấn lại nắm lấy cơ hội, dùng hết thủ đoạn giữ đám người Bối Đức tạp lại.

“Thỉnh bất luận thế nào ở lại nơi này một đêm đi, từ khi nghi thức tuyển chọn bắt đầu, trấn Thiểm Kim vẫn là lần đầu tiên có hơn ba mươi người hợp cách tiến vào, đây là chuyện vui lớn, nên ăn mừng một phen a.”

Nói xong, trưởng trấn liền nhét mấy gói quà thần bí lớn vào tay ba gã Mục sư.

Đồng thời, bởi vì thời gian nghỉ thức kéo dài đúng là vượt quá mong muốn, lúc kết thúc sắc trời đã chìm xuống, ba gã Mục sư Thánh Quang một bên thu hồi gói quà, một bên thương lượng trong chốc lát, liền đồng ý lời mời trọng tình của trưởng trấn.

Đêm đó, Thiểm Kim trấn tổ chức đại điển cuồng hoan, bốn người đến từ Long Thành được nhiệt tình khoản đãi nhất. Mà hơn ba mươi vệ sĩ tân nhiệm Long Thành chọn lựa hợp cách, cũng trong vô số tiếng chúc phúc cuồng hoan đến đêm khuya. Sau đó, dưới yêu cầu của Bối Đức khuê, bọn họ thu thập xong hành lý của mình, ở trong một khách điểm lớn nhất trấn nghỉ ngơi một đêm, chuẩn bị sáng sớm ngày hôm sau xuất phát.

Cho dù cuồng hoan đã tiêu hao tinh lực thật lớn, nhưng hơn ba mươi người này ai cũng không có tâm tư đi ngủ, vẫn cảm thấy tinh thần phấn chấn. Bởi vì ở cùng một chỗ, liền không hện mà cùng tụ tập, bắt đầu nói chuyện phiếm.

Những người này có không ít là người bản địa Thiểm Kim trấn, nhưng phần lớn đến từ những khu vực khác, nơi Thiên Nam hải bắc địa bắt đầu trò chuyện, cho đến khi sắc trời hơi sáng vẫn chưa đã.

“Ai, cũng không biết sau khi đến Long Thành, sẽ là dạng gì. Nghe nói Long Thành vệ sĩ nhìn sơ qua thì sáng bóng, nhưng huấn luyện rất gian khổ, hơn nữa thường xuyên có nhiệm vụ thực chiến, tỉ lệ đào thải cũng cao.”

Một thiếu niên đến từ nông thôn, có kỳ vọng đối với tương lai, cũng có lo lắng, nhin không được cảm thán.

“Ha ha, ngươi cũng không cần quá lo lắng.” Một thiếu niên xuất thân Thiểm Kim trấn cười hì hì an ủi: “Về phần vệ sĩ Long Thành, ta cũng biết không ít chuyện.”

Thiểm Kim trấn tin tức linh thông, hiểu biết của vệ sĩ Long Thành cũng nhiều hơn so với những nơi khác.

“Đúng là long thành vệ sĩ thường xuyên có nhiệm vụ thực chiến, nhưng cơ bản mỗi lần xuất chiến đều không chút trì hoãn nghiền ép, lang hô toàn cảnh căn bản không thể đối địch với long thành vệ sĩ. Dù sao sau lưng long thành còn là thánh quang giáo đê nhất đại lực, những tân binh chúng ta chỉ cần

chú ý đừng phô trương, bình thường sẽ không có nguy hiểm gì. Về phân đào thải thì đào thải?, Thật ra cũng không có gì ghê gớm, người từ khỏi vệ sĩ Long Thành lui ra, ở rất nhiều nơi đều rất tranh đoạt, dù sao thứ người học được ở Long Thành, là hàng thật giá thật nha.”

Thiếu niên nông thôn hiếu kỳ nói: “Nếu bị loại chẳng lẽ không thể thu hồi lực lượng sao?”

“Hừ, từ đâu nghe được lời đồn? Thu hồi lực lượng, thu như thế nào? Chẳng lẽ mỗi khi đuổi một người, đều phải đánh hẳn thành phé nhân trước khi đi ra ngoài sao? Chỉ cần định kế ước linh hồn, không tiết lộ công pháp Long Thành ra ngoài., Người học được bản lãnh chính là bản lĩnh của mình, không sao cả.” Thiếu niên tin tức nhanh nhạy cười nói: “Cho nên gia nhập Long Thành vệ sĩ, ngoại trừ phải chịu chút đau khổ, căn bản là kiếm những loại bí điển đặc biệt thu thập ở Long Thành, người căn bản tìm ở nơi khác cũng không được.”

“Phải không?” Thiếu niên thôn quê càng thêm hiếu kỳ: “Công pháp của Long Thành rất lợi hại sao? Lợi hại cỡ nào chứ?”

“Chỉ cần từng bước luyện tập, liền có hy vọng trở thành chức nghiệp giả cấp cao, người nói lợi hại bao nhiêu?” Ánh mắt thiếu niên Thiểm Kim trần lóe lên, “Trộ nghề nghiệp giả đã cách biệt một trời một vực với người bình thường, đến nghề nghiệp cao, người ở bất cứ địa phương nào ở đại lục đều sẽ được tiếp đãi vô lễ, bất luận là hiệu lực vì đại quý tộc hay đại quý tộc., Vẫn là tiểu đội của mình thành lập mạo hiểm, thân phận địa vị cũng không phải tầm thường. Người xem cái trần Thiểm Kim này, ở Ba Lăng Đông Truân đã là một thị trấn đếm được trên đầu ngón tay. Nhưng cho dù trưởng trấn, thân phận địa vị của nó cũng giống như chức nghiệp giả cấp cao bình thường. Mười trấn cộng lại có thể tương đương với một chức nghiệp có cấp cao đó chứ.”

“Mười trấn nhỏ cộng lại?”

“Bất quá chức nghiệp giả cấp cao độ cực cao, không biết bao nhiêu chuyên gia mới có thể xuất hiện một chức nghiệp. Trừ yêu cầu đẳng cấp huyết mạch phải cao, công pháp cũng không thể kém cỏi, điểm này kỳ thật rất khó. Trên khắp đại lục huyết mạch nhiều không đếm hết., Mỗi một loại đều có sự ảo diệu

độc đáo riêng của bản thân, phải dùng công pháp tương ứng mới có thể không ngừng bồi dưỡng, kích phát ra thần thông uy năng càng mạnh hơn. Bằng không thì làm nhiều công ít, Long Thành thu thập đại đa số công pháp Duyên Đông má tuyệt đại đa số công pháp., Cho nên hẳn mới lợi hại. Hầu như bất cứ huyết mạch nào cũng có thể tìm được công pháp tương ứng để khai thác tiềm lực của bản thân đến cực hạn. Mà nếu chúng ta đã thông qua tuyển chọn của vệ sĩ Long Thành, ít nhất tiềm lực cũng không thành vấn đề. Sau này chỉ cần tu hành cho tốt thì có hy vọng...”

“Chỉ là có hy vọng thôi sao?”

“Nói nhảm, người cho rằng chức nghiệp giả cấp cao là cái gì? Trong toàn bộ vệ sĩ Long Thành có mấy ngàn người, chức nghiệp giả cấp cao có tới sáu bảy mươi người là tốt lắm rồi, nhưng con đường đó ít nhất cũng thông suốt với những nơi khác, dù cố gắng thế nào cũng không thăng cấp được cấp cao, Long Thành vệ sĩ ít nhất cũng có hy vọng đó.”

Thiếu niên nông thôn suy nghĩ xuất thần trong chốc lát, đột nhiên hỏi: “Đám Đông Long tộc kia thì sao?”

Nhắc tới điều này, thiếu niên Thiêm Kim trần vẻ mặt cực kỳ hâm mộ: “Bọn họ thật sự là thiên chi kiêu tử, nghe nói mỗi huyết duệ Đà Đông Long tộc được chọn lựa hợp cách, ít nhất có một nửa số người có hi vọng trở thành chức nghiệp cao cấp, hôm nay mấy cái huyết mạch màu xanh tím và tím kia lại trăm phần trăm trở thành cao giai, hơn nữa ở trong nghề nghiệp cao cấp đều là nhất đẳng cường thế, huyết mạch long tộc quá lợi hại, những người khác căn bản không thể so sánh được.”

Dừng một chút, thiếu niên trần Thiêm Kim lại bắt đầu nghi hoặc: “Nhưng, ta nghe nói, huyết duệ Long tộc trúng tuyển vệ sĩ Long Thành, hình như đều là quản lý một mình, ngăn cách với thế nhân. Lúc trước trên trần có mấy huyết duệ Long tộc gia nhập Long thành, sau đó cũng chưa từng thấy...”

Thiếu niên nông thôn có chút sợ hãi: “Sẽ không... xảy ra chuyện gì chứ?”

“Hừ, người nghĩ đi đâu vậy? Long Thành chủ chính là huyết duệ cường đại của Long tộc, có thể xảy ra chuyện gì được chứ? Hẳn là tạo thành đội ngũ bí mật, chấp hành một ít hành

động bí mật. Hừ, tóm lại không phải người chung đường theo chúng ta, không phải bây giờ một mình bọn họ ở lại hay sao?”

Cùng lúc đó, huyết duệ Long tộc một mình ở cùng những người khác cũng đang cao hứng tán gẫu, so với những vệ sĩ Long Thành hợp cách khác, cảm giác hạnh phúc của bọn họ mạnh hơn không thể nghi ngờ. Bởi vì thân là huyết duệ Long tộc, địa vị của bọn vệ sĩ Long Thành trong truyền thuyết cao hơn rất nhiều so với những người khác.

Tên con cưng của thợ rèn thân hình khỏe mạnh nói: “Mịu ôi, người ẩn giấu sâu thật đấy, nhìn người bình thường không hiện sơn bất lộ thủy, lại cũng là huyết duệ long tộc, hơn nữa là huyết duệ long tộc cao cấp, thật sự là ghê gớm mà.”

Lần này huyết duệ Long tộc được Thánh Quang giáo chiêu mộ hầu như đều đến từ bản địa Thiểm Kim trấn, hai bên cũng quen biết nhau, nói chuyện kỳ thật càng thêm vui vẻ.

Bản thân cô gái lại mất hết hứng thú: “Có gì đặc biệt đâu, ta không muốn làm một vệ sĩ Long Thành, nghiêm túc kinh doanh khách sạn nhà ta là thỏa mãn rồi. Thật không biết trúng tà tài gì, mơ mơ màng màng chạy đi ứng tuyển., Người nhà ta có thể lo lắng cho ta đây... Đáng hận vừa rồi nói với những tên thần côn kia như thế nào cũng không có tác dụng, còn nói lên đài là sẽ tiếp nhận sự an bài của Long Thành, nếu không thì chính là coi rẻ uy nghiêm... Uy nghiêm của nhà bọn họ như thế nào lại không đáng tiền ah...”

Nghe sơi tơ nói như vậy, những người khác đều có chút không tiếp được. Bị Long Thành chọn làm vệ sĩ Long Thành, từ đây tiền đồ vô lượng, đây là chuyện tốt đáng mừng cỡ nào chứ, sao đến chỗ của nàng lại sợ không kịp?

Mấy người còn lại thấy tâm tình của cô gái này sa sút, sau khi an ủi vài câu, liền hướng đề tài về nơi khác: “Đúng rồi, cô gái này, thân phận những người nơi khác là gì vậy? Hình như ở khách sạn nhà người phải không.”

Nữ nhi thợ may tò mò chỉ vào A Hoài và Vương Lục trong góc phòng.

Bà lão nhún vai: “Ta cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết người ta cầm ký hiệu gia tộc chúng ta truyền xuống. Căn cứ vào huy

chương tổ huấn nhìn thấy huy chương đó sẽ dùng lễ tiết tôn quý nhất chiêu đãi. Phòng chừng là đời sau người từ trấn Án Kim di chuyển đi. Về phần mấy người đồng hành với nàng, thoạt nhìn không khác gì một học giả du lịch phương đông, chỉ là không nghĩ tới bọn họ thế mà cũng có huyết mạch cấp sử thi — trừ nam nhân kia.”

Nhắc tới Vương Lục, bầu không khí trong phòng lại biến đổi, cái mặt nạ nghe nói đến kinh người kia, đến bây giờ nhớ lại vẫn cảm thấy rung động không thôi.

Mà người trong cuộc làm chuyện này, Vương Lục đang nhẹ giọng nói chuyện với A Hàm.

“Này, đừng lúc nào cũng nghiêm mặt, chấp hành kế hoạch thuận lợi như vậy, vui vẻ một chút không tốt sao.”

A Trác lạnh lùng nói: “Đừng nói chuyện với ta, biến thái.”

“Mẹ kiếp, người đây là thái độ đối xử nhục nhã các vị dẫn đầu sư huynh sao?”

“Ta không nói chuyện với khuôn mặt, cảm ơn.”

“Vậy người là thuần túy xem ta thành công cụ tiết dục vọng hả?”

“Này, tình huống vừa rồi, người muốn ta còn có thể làm gì? Nếu không thể nắm bắt cơ hội gia nhập vệ sĩ Long Thành, cùng các người một đường, chẳng lẽ muốn ta sau này lẻ loi một mình trà trộn vào Long thành sao? Ta là phòng chiến, không phải tiềm hành giả...”

A Uẩn nói: “Nhưng người nói lời này cũng quá hoang đường đi, quá không có giới hạn nha.”

Vương Lục hừ lạnh: “Không phải như vậy, Bối Đức nắm sẽ buông tay sao?”

“Nói đến kỳ quái, bối Đức Khổ thế mà lại thật sự thả người đi vào?” A Loan có chút không thể tưởng tượng nổi: “Hắn chưa bao giờ là người khuất phục trước lời nói hoang đường, hắn bất thiện ngôn từ, cho nên nói không được thì không cần nhiều lời. Lần này thế mà thật sự thả người đi vào...”

Vương Lục nói: “Nguyên nhân rất đơn giản, hắn bị thành ý của ta đã động. Người xem, kỵ sĩ các người không phải rất coi

trọng trung thành sao? Ta là người đầu tiên hướng dẫn sự trung thành nhiệt tình của người đối với bệ hạ như thế, hẳn rất được cảm động cho nên phá lệ cho ta gia nhập.”

“Nếu không như vậy.” Vương Lục lạnh nhạt nói: “Chính là bởi Đức Thị có dự định khác, theo hẳn thấy, dẫn nhập những biến số chúng ta này, đối với hẳn càng có lợi hơn.”

A Trác sững sốt một chút: “Càng có lợi hơn?”

“Đương nhiên, còn một khả năng cuối cùng nữa.”

“Hừm?”

“Hẳn coi trọng ta.”

...

300

Ngày thứ hai là giữa trưa, đám người Vương Lục liền đi tới Long Thành, ngàn dặm, thoáng cái là đến.

Từ lúc Thiểm Kim trấn xuất phát, thành chủ Long Thành Bối Đức thị hóa thân thành cự long dài hơn trăm thước, mang tất cả mọi người lưng còng ở trên lưng, bay lượn lên không, lấy tốc độ cự long dẫn dắt bọn họ tiến lên.

Thành chủ Long Thành uy danh hiển hách của Tây Di đại lục làm tọa kỵ, phần đãi ngộ này quả thực khiến người ta không thể tưởng tượng nổi. Ở trên lưng rồng, trái tim của những vệ sĩ mới ứng chinh Long Thành này phanh phanh nhảy loạn một đường, không dám thở mạnh, chỉ cảm thấy như đang ở trong mộng ảo.

Nhưng trên thực tế, bản thân khu vực Bối Đức căn bản không để ý những thứ này, hắn chỉ cảm thấy như vậy tương đối nhanh.

Trong nghi thức tuyển chọn vệ sĩ trấn Thiểm Kim ở trấn Long Thành không phải là điều hắn muốn, từ đầu tới cuối đều khiến hắn cảm thấy chán ghét, cho nên có thể kết thúc nhanh một chút cũng tốt. Mà ba gã Mục sư Thánh Quang đương nhiên càng không nghĩ tới việc giữ gìn mặt mũi của bối Đức khuê, hắn cam tâm sa đọa đưa một đám tân binh làm tọa kỵ cũng là chuyện của hắn. Những người này còn ước gì Mục sư sớm đi về nhận khen thưởng.

Đoàn người theo Cự Long Bối Đức chậm rãi hạ xuống, đều cảm thấy một cỗ áp lực kinh tâm động phách nổi lên trong lòng, đó là uy áp nhàn nhạt của cả tòa thành thị. Long Thành lấy tên là Long, ngàn vạn năm qua có quá nhiều liên quan với Long tộc, lúc nào cũng nói cho đến nay toàn bộ đất đai đều tràn ngập khí tức Long tộc. Long Thành là thành trì quy mô to lớn nhất Ba Đông Tọa, khi xưa là thủ đô của thời đại kỳ sĩ thời đại, luận thực lực căn cơ cũng không bằng tòa thành thiên cổ hùng này.

Ở trời cao nhìn ra xa, đại đa số người mới chẳng qua là vui mừng khôn xiết, tràn đầy hưng phấn. Nhưng đối với người

hữu tâm mà nói, đây là cơ hội khó có thể quý giá xem xét toàn cục.

“Cường giả như rừng a, Long Thành này...” Vương Lục khẽ híp mắt lại, trong cảm giác của hắn, khí tức của chức nghiệp giả cấp cao đã vượt qua năm mươi người, chức nghiệp giả cấp trung lại càng nhiều không đếm xuể. Cái này còn chưa tính đến số lượng cường giả có thói quen che giấu khí tức, thế lực như vậy ở Cửu Châu đại lục cũng chỉ có đại phái thượng phẩm mới có thể sánh được.

A Dung nói: “Đúng vậy, hơn nữa rõ ràng là hỗn tạp nhiều phương thế lực, vệ sĩ Long Thành, Thánh Quang giáo, còn có những kẻ mạo hiểm khác tụ tập ở đây, số lượng phi thường nhiều. Hơn trăm năm qua đi, tòa thành này so với bất cứ thời điểm nào trước kia đều không lờ hơn, thậm chí có thể sánh với bàn tròn kị sĩ của ta.”

Năm đó khi A miêu quân đội Dung Đỉnh Thịnh, chức nghiệp giả cấp cao dưới trướng cũng chỉ hơn trăm người. Đương nhiên đây không phải nói Duyên Đông Uyên này đất đai rộng lớn cũng chỉ có một chức nghiệp giả cấp cao ít như vậy, chỉ là đại bộ phận cường giả đều quen thân tự do, sẽ không trực tiếp nghe theo sự điều khiển của Kỵ Vương. Cái gọi là Kỵ Vương, nói đơn giản, cũng chỉ là một phương thế lực mạnh nhất trên đất Tân Đông Tân, cũng không phải độc bá thiên hạ.

Mà bây giờ quy mô Long Thành, lại nghiêm nhiên có thể so sánh với kị sĩ bàn tròn của Kỵ Vương. A Loan thấy vậy, trong lòng cảm khái vạn phần.

“Đáng tiếc quy mô mặc dù lớn, lại như cát rời.” A Loan nhàn nhạt nói, “Thành này lực lượng hoàn toàn không bị khép lại.”

“Cho nên mới có cơ hội hành động nha, chín trăm chín mươi chín đóa hoa hồng, cùng với con đường phục quốc A Viêm của ngươi, liền bắt đầu từ nơi này đi.”

Một nhóm vệ sĩ Long Thành mới rất nhanh đã bắt đầu cuộc sống mới mà mình tạo ra ở Long Thành.

Hơn ba mươi người lập tức tập hợp ở quảng trường quân doanh, hơn một ngàn vệ sĩ Long Thành được chú ý, hưởng

Long thành thành chủ Già Đức Tỏa và Đại Mục chủ Long Thành thề thần phục vạn lần, đồng thời tiếp nhận chúc phúc.

Nội dung lời thề cũng không nghiêm khắc, chủ yếu là không được truyền công pháp Long Thành ra ngoài, không được tổn hại lợi ích của Long Thành vân vân, lực ước thúc lời thề cũng không quá mạnh.

Đối với việc này, A Phủ còn rất kỳ quái, bởi vì ở niên đại của nàng, vệ sĩ long thành làm quân đoàn trung tâm vương quốc gia, quản lý nghiêm ngặt là có tiếng. Vì sao đến nay vẫn ghi như thế, Long Thành vệ sĩ này đã trở thành tư binh Bôi Đức, lại ngược lại buông lỏng quản lý? Dựa theo loại trình độ này, thật ra rất khó hạn chế công pháp Long Thành không truyền ra ngoài, năng lực điều động cũng có hạn.

Cũng khó trách tình cảnh thành Long bày ra một đồng cát rơi.

Bất quá lúc này lời thề được nói lỏng ngược lại là chuyện tốt, tránh cho sau này nhắc lên phản kỳ, phá thề trở thành phiền toái.

Nghi thức tuyên thệ được tiến hành một cách thống nhất, tất cả mọi người đều không ngoại lệ, bao gồm cả Vương Lục. Cho dù hắn ở trong Thiểm Kim trấn, với thân phận là người mang mặt mũi gia nhập, nhưng thực tế đến Long Thành, đương nhiên sẽ không coi là thật. Chỉ coi hắn như một gã vệ sĩ bình thường của Long Thành, cho phép hắn tham dự nghi thức tuyên thệ. Mà sau nghi thức tuyên thệ, mọi người mới dưới sự dẫn dắt của mấy vị quan quân vệ Long Thành, tiến về quân doanh an gia.

Vệ sĩ Long Thành tiếp nhận nghiêm khắc quân sự quản lý, nhưng điều kiện sinh hoạt mỗi người lại tương đối ưu đãi, quân doanh hơn hai ngàn vệ sĩ Long Thành cư trú chiếm cứ một phần tư lãnh thổ Long Thành, mỗi một vệ sĩ Long Thành đều có không gian sinh hoạt độc sức, căn cứ vào đẳng cấp và thực lực bất đồng., Từ phòng căn phòng đơn giản đến phòng đình viện, ăn mặc, đi lại đều có bảo đảm tốt. Trong đó, huyết duệ Lăng Đông Long tộc có ưu đãi khác, đơn độc sống ở một khu biệt thự, thân là người mới, lại hưởng thụ đãi ngộ của vệ sĩ cấp cao.

Sau khi tiến vào khu biệt thự, mọi người đều tự an gia, sau đó ở dưới sự dẫn dắt của các lão binh quen thuộc hoàn cảnh. Mà trong quá trình này lại có phát hiện kinh người.

Cùng ở trong phòng, vậy mà có thật nhiều nghi thức tuyên chọn Long tộc huyết duệ trước đó phần lớn đến từ Huyền Kim trấn, rất nhanh liền nhận ra nhau, cũng bắt đầu hàn huyên.

Vương Lục và A Oa đều kinh ngạc không thôi: Thánh Quang giáo tiến hành tịnh hóa huyết mạch Đông Long tộc, đây là nghe chính miệng sư mục thánh bào kia trong bảo khố Vương Chi Vương nói ra. Sau đó ở Huyền Kim trấn chứng kiến, tựa hồ cũng xác minh điểm này: Thánh Quang giáo lấy danh nghĩa là Long Thành tự liễm huyết duệ long tộc, sau đó đưa tới Long Thành, tiếp nhận tinh lọc...

Hiện tại xem ra, mấy bước đầu là có, nhưng sau khi các long duệ tiến vào Long Thành, tựa hồ vẫn nhảy nhót vui vẻ, cũng không thiếu tay thiếu chân, càng không có bị người ta huyết tế quy mô lớn.

Mà khi các lão hương ở Huyền Kim trấn hàn huyên, Vương Lục cùng A Phạm yên tĩnh lắng nghe, hiểu được sự tình đích xác có khác biệt rất lớn so với dự liệu của bọn họ.

Các long duệ sinh hoạt tại khu biệt thự này, sớm nhất đã gia nhập vệ sĩ Long Thành từ hơn hai mươi năm trước, trong lúc đó công pháp tu hành, tham dự tác chiến, thậm chí cưới vợ sinh con, cho đến nay viết, nhưng chưa có ai nghe nói qua huyết mạch tịnh hóa...

Về phần long duệ gia nhập sớm hơn? Truyền thuyết có người tiến vào cao tầng Long Thành, có lựa chọn xuất ngũ, du lịch khắp đại lục, nhưng tóm lại chưa bao giờ nghe nói Thánh Quang giáo có hành động bất lợi đối với những người này. Ngược lại, cách nhìn của những người này đối với Thánh Quang giáo phổ biến ở ngoài mặt.

Là do hiện tại tin tức của những người này quá bế tắc? Hay là bọn họ đã hợp tác với Thánh Quang giáo, giấu diếm tin tức? Hay là vị hộ vệ bảo khố của Vương Chi Vương kia mở nguồn tin ở đây? Tạm thời không được biết.

“Tóm lại, tự mình tiến vào Long Thành vẫn có giá trị.” A Loan trầm ngâm nói, “Dù sao chúng ta cũng có thời gian, tĩnh tâm lại yên lặng xem đi, chân tướng chung quy sẽ trồi lên mặt nước.”

Vương Lục cười cười: “Không sao, dù sao ta cũng không vội.”

Ba tháng kể tiếp, đám người Vương Lục sinh hoạt ở Long Thành cũng đâu vào đấy.

Là vệ sĩ mới nhập ngũ của Long Thành, dựa theo quy hoạch, ban đầu vài năm phải ở trong Long Thành tiếp nhận nghiêm ngặt huấn luyện, người mới có cơ sở nhất định hay không, sau khi gia nhập Long Thành đều phải làm từ đầu. Bởi vì Long Thành xem ra, cơ sở của người mới căn bản là sơ hở khắp nơi, không cần cũng được, không bằng chém nặng tu luyện.

Đương nhiên, nếu thật sự có tài nghệ kinh người, ví dụ như lúc gia nhập đã là chức nghiệp giả cao cấp, vậy đương nhiên có chỗ bất đồng, bất quá đám người Vương Lục đều ẩn tàng thực lực của mình, biểu hiện nhiều nhất cũng chỉ là một chức nghiệp giả sơ cấp, không phải người mới, nhưng cũng không đáng đặc biệt coi trọng, đồng dạng là làm lại từ đầu.

Trình độ huấn luyện cơ sở của vệ sĩ Long Thành rất cao, ở cả Tây Di Đại Lục đều là hạng đầu. Ngoại trừ các cơ sở như huấn luyện cơ sở như bình thường, Long Thành rất nhanh căn cứ tình huống của mỗi người, phân phát xuống công pháp điển tịch khác nhau. Đám người Vương Lục tự nhiên không cần những điển tịch này tu hành, nhưng lại có thể tham khảo các phương pháp lý luận trong đó.

Trước khi thành tựu kim đan, Vương Lục vốn định bổ sung kiến thức, thu nạp rộng khắp các loại tri thức tinh hoa. Hệ thống lực lượng Tây Di khác hẳn với Cửu Châu, trong đó rất có chỗ thần diệu, không thể khinh thường.

Trong ba tháng, Vương Lục không có việc gì liên đi dạo trong khu quân doanh, ở chung quanh trao đổi công pháp với người khác. Những công pháp điển tịch công pháp này Long Thành phát ra cũng không yêu cầu giữ bí mật gì cả., Không cấm mượn duyệt lẫn nhau, bởi vậy rất nhanh Vương Lục đã góp nhặt một nhóm lớn điển tịch công pháp, cẩn thận nghiên cứu. Thời gian ba tháng, tuy rằng không đủ để thực lực chân chính

có thay đổi bản chất gì, nhưng không thể nghi ngờ cực lớn phong phú kiến thức của hắn, vì sau khi thành tựu kim đan mà thống nhất lại có nền móng tốt.

Ngoài ra, ba tháng sau, một nhóm người mới đều thành công kích phát lực lượng huyết mạch, trở thành nghề nghiệp, cũng nhanh chóng cường hóa lực lượng. Ba tháng thời gian, người mới từ thợ rèn cường tráng, thợ may linh hoạt, khách sạn tiêu lão bản nướng nhanh nhẹn, nhanh chóng trưởng thành có thể lấy một, mười thậm chí cường đại chiến sĩ, người nổi bật trong đó càng thành công hiển hóa đặc thù của Long tộc, có được các loại dị năng long lân hộ thân, lấy một đương bách cũng không nói chơi.

Đối với việc này, Vương Lục quả thực cảm khái ngàn vạn. Cùng là tu hành, đồng dạng cũng là khởi đầu từ người bình thường, Tây Di Đại Lục này làm sao lại tốc độ so với Cửu Châu nhanh hơn nhiều như vậy? Từ lúc tiến vào Linh Kiếm Sơn đến lúc bắt đầu rèn thể, có được sức chiến đấu lấy một chọi một trăm., Mất ít nhất hai năm thời gian, trong thời gian đó còn hao phí một lượng lớn tài nguyên tiến hành tắm thuốc, dịch kinh tẩy tủy. Đương nhiên, tốc độ tu hành của Linh Kiếm phái trong ngũ tuyệt xem như chậm nhất, nhưng nhanh nhất là Quân Hoàng sơn, cũng không đến nỗi làm cho người ta mất ba tháng đã thoát thai hoá cốt.

“Rất bình thường, khái niệm thời gian Tây Di và Cửu Châu không giống nhau.” Đối với chuyện này, A Quạt chuyên học quán đô giải thích: “Tốc độ cường hóa của chức nghiệp giả Tây Di rõ ràng nhanh hơn tu sĩ Cửu Châu.”, Nhưng thọ mệnh của chúng ta cũng ngắn hơn các người rất nhiều. Tuổi thọ như Kim Đan chân nhân của các người có thể tới bảy tám trăm năm, nhưng chức nghiệp giả cao cấp tương ứng với bên bọn ta, bình thường chỉ có một trăm năm mươi năm đến hai trăm năm tuổi thọ. Nếu như dựa theo tốc độ tu hành của người cửu châu, chỉ sợ thọ nguyên còn chưa tăng lên cao đã hết rồi.”

Vương Lục có chút tò mò: “Nhưng ta thấy Bồi Đức nắm rất trường thọ a, hơn một trăm năm trước hắn chính là chó săn trung thành của người, bây giờ vẫn vui vẻ, không có lộ vẻ già nua.”

“Huyết mạch long tộc vốn trường thọ, đây cũng là điểm chúng ta bị người ghen ghét nhất. Luận về uy năng cùng năng lực chiến đấu, trên đại lục có không ít huyết mạch không kém huyết mạch long tộc, nhưng nếu nói kéo dài tuổi thọ, thì ít có người có thể so sánh với long tộc. Bất quá coi như là bồi Đức trác., Ở Cửu Châu các người có thể tính là cường giả cảnh giới Hóa Thần, theo lý hần hần phải hơn hai ngàn năm tuổi thọ trở lên, nhưng trên thực tế hần cũng chỉ sống một ngàn năm. Trừ phi là chuyển hóa hình thái sinh mệnh của mình, biến thành các vong linh sinh vật như Vu Yêu, hoặc là giống như bây giờ... Nhưng đều không phải con đường chính.”

Vương Lục khẽ gật đầu: “Mạnh đến nhanh, chết cũng nhanh chứ? Cái này thú vị đấy.”

A Hoài thuận miệng nói: “Có lẽ là có quan hệ với hoàn cảnh sinh thái của chúng ta, từ khi hoàng kim vương triều suy sụp, Tây Di đại lục luôn luôn chinh chiến không ngừng, chiến tranh so với Cửu Châu đại lục các người còn thường xuyên hơn nhiều. Cho nên... Dưới loại tiết tấu nhanh chóng bức bách này, chúng ta không thể không mạnh lên nhanh hơn một chút đi, bởi vì không đủ thời gian để chúng ta chậm rãi trưởng thành.”

“Bất quá, người cảm khái các tân nhân tiến bộ nhanh, kỳ thực không đúng.” A Loan nói, hơi nhíu mày, “Tốc độ người mới tiến bộ, thật ra một chút cũng không nhanh, huyết mạch Trọc Đông Long tộc tiền kỳ tiến bộ nhanh chóng., Không chỉ trình độ hiện tại, mấy tháng nay mọi người tu hành công pháp, kỳ thật là rất... Công pháp bậc thấp. Vốn ta tưởng rằng là vì tiến bộ theo thứ tự, cho nên bắt đầu từ đơn giản, nhưng bây giờ xem ra, bồi Đức thị hình như là cố ý lấy những công pháp kém chất lượng để qua loa cho chúng ta.”

Dừng một chút, A Phủ lại nói: “Hơn nữa ta tiếp xúc với mấy lão binh, thực lực của bọn họ tuy rằng không thể nói yếu, nhưng hoàn toàn không đạt tới trình độ nên có. Trong đó lâu nhất gia nhập đã hơn hai mươi năm, thế mà mới vừa đột phá đến bậc trung nghề nghiệp. Ở thời đại ta, long duệ thiên phú trác tuyệt, cho dù thăng cấp cao cũng không ngạc nhiên.”

Vương Lục nói: “Người hoài nghi Long Thành đang tận lực áp chế thực lực của Long Dunh sao?”

“Vâng, Bồi Đức Phối là một thống soái xuất sắc, không đến nỗi không biết cách điều giáo thủ hạ. Tình huống hiện tại, chỉ có thể cho là hấn cố ý mà thôi.”

A Trác nói: “Trước mắt ta vẫn còn chưa nghĩ ra lý do của hấn, nhưng, ta có thể thử làm cho tình huống sinh ra một chút biến hóa để xem hấn phản ứng như thế nào.”

Vương Lục sừng sốt trong chốc lát: “Huynh muốn chạy trốn sao?”

...

301

Cái gọi là biến hóa của A Trác, là đánh vỡ áp chế của Bối Đức Thích đối với long duệ.

Công pháp hấn phát ra, đại đa số là phiên bản đơn giản hóa và tệ hại, như vậy phần kém sẽ do A Anh đến bổ sung đầy đủ.

Là vua của Trục Đông Long tộc tiền nhiệm, kiến thức và lý giải của A Trác đối với huyết mạch Long tộc vượt xa những người khác, muốn hoàn thiện một bộ điển tịch công pháp thật ra rất dễ dàng. Cho nên trong vòng một tháng kế tiếp, nung nường cơ hội cùng Long duệ khác trao đổi, nói bóng nói gió hóa bọn họ, để bọn họ nhận thức được chỗ thiếu hụt của công pháp bản thân, cũng tiến hành bổ sung hoàn thiện.

Quá trình này không làm quá rõ ràng, nhưng hiệu quả rất nhanh đã thể hiện ra.

Nhóm vệ sĩ Long Thành mới có tổng cộng ba mươi sáu người – bao gồm cả Vương Lục, trong đó chín tên long duệ, hai mươi bảy tên huyết mạch khác. Ba tháng trước, tu vi song phương tiến bộ không chênh lệch nhiều, long duệ dẫn đầu, nhưng tháng sau, tiến độ của long duệ dần dần bỏ rơi những người khác, hơn nữa chênh lệch càng lúc càng lớn.

Nếu như nói biểu hiện của người mới tồn tại các loại nhân tố ngẫu nhiên, như vậy một ít lão binh đột phá, liền có vẻ đặc biệt làm người khác chú ý. Một gã Long Thành vệ sĩ hai mươi năm trước gia nhập Long Thành, có được đẳng cấp huyết mạch màu xanh tím, tại ba vị trước đột nhiên đột phá bình cảnh công cùng xiềng xích nhiều năm, một bước bước đến bậc cửa chức nghiệp cao giai, dẫn đến oanh động không nhỏ.

Chức nghiệp giả cao cấp, vô luận ở đâu đều là tài nguyên vô cùng khan hiếm, cường giả Long Thành xuất hiện lớp lớp, nhưng cho dù đem các thế lực trung lập, tất cả mọi người đều tính cả, chức nghiệp giả cao cấp chân chính cũng không tới hai trăm người. Mà trong Vệ sĩ Long Thành lại chỉ có sáu bảy mươi người, mỗi người đều không phải chuyện nhỏ.

Hơn nữa, huyết duệ Thổ Đông Long tộc, thực lực chân chính còn thường thường cao hơn so với cùng đẳng cấp nghề nghiệp. Lão binh này sau khi đột phá, kỳ thật đã không thua gì một chức nghiệp giả cao giai bình thường, thuộc về cường giả hàng đầu trong Long Thành vệ sĩ.

Vì thế, Long Thành cố ý tổ chức khánh điển cỡ nhỏ, thành chủ Long Thành Bồi Đức nắm tự mình ra mặt khen thưởng, cũng xúc tiến trò chuyện lâu dài với lão binh kia, hỏi han ân cần.

Khánh Điển ngày thứ hai, Bồi Đức Lư đột nhiên hạ lệnh triệu kiến A Hàm.

Đối với việc này, A Oan cũng không ngạc nhiên, Long Thành này bị Bồi Đức sở kinh doanh hơn trăm năm, cho dù có chia năm xẻ bảy như thế nào, hắn vẫn tuyệt đối khống chế. Trong tòa thành thị này, làm chuyện gì muốn giấu diếm được tai mắt hắn cũng không dễ dàng. Trên thực tế, A Oa chỉ muốn nhìn phản ứng của bồi Đức Dung, mới chủ động ra tay biến hóa thế cục. Nghe thấy Bồi Đức khuê triệu tới, nàng không chút do dự đáp ứng.

“Được, ta đi qua ngay.”

“Ừm, ta cũng vậy.”

Vệ sĩ Long Thành đến đây gọi A Diên khẽ giật mình, nhìn Vương Lục đang xung phong nhận việc trước mắt, nói:

“Thành chủ đại nhân chỉ triệu kiến một mình A Thù.”

Vương Lục nói: “Ta biết, nhưng ta là đồ dùng cá nhân của A Khải, không tính là người.”

“Vật tư nhân?” Vệ sĩ của Long Thành sững sốt. “Người nói vậy gì đó?”

“Sao lại nói vậy vậy? Ai quy định vật tư cần thiết nhất định là lạnh như băng, tử vật không thể động đậy? Giống như ta ôn nhiệt có lực, động lực mười phần mới là họ nữ yêu thích nhất, người không phải là nữ nhân, không hiểu diệu dụng trong đó.

“Người...” Vệ sĩ Long Thành cảm giác mình có chút không theo kịp suy nghĩ.

“Hơn nữa người cũng nên biết ta làm thế nào gia nhập vệ sĩ Long Thành. Quan hệ giữa ta và thành chủ cả thành cũng tán

thành, cho nên yên tâm để ta cùng đi, xảy ra chuyện A Yêm chịu trách nhiệm.”

A Trác: “Này.”

Vệ sĩ Long Thành suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn mang Vương Lục về phủ thành chủ.

Bét Đức Thị nằm trong một tòa pháo đài ở Long Thành quân doanh, mặc dù chỗ trung tâm khu quân doanh, lại lộ ra đoạn tuyệt với thế nhân, một tòa thành to như vậy, thị giả vệ binh cũng không có mấy người.

Vệ sĩ mang theo vương lục cùng A Dung đến cửa thành bảo cũng không tiến lên nữa, ra hiệu cho bọn họ tự tiến vào. Cửa chính của tòa thành mở rộng, lộ ra một đại sảnh không khí lạnh lẽo bên trong, ánh nến phiêu hốt khiến đại sảnh âm u khủng bố.

A Hoài và Vương Lục đi vào tòa thành, cửa chính chậm rãi đóng lại sau lưng. Trong đại sảnh không có một bóng người, chính giữa có một tấm thảm màu đỏ chỉ thẳng trước, sau đó tách ra hai bên trái phải, uốn lượn thông lên lầu hai. Ngay chỗ cầu thang phía trước đại sảnh, thì đóng một bức tranh chân dung khổng lồ.

Trên bức họa là một nam tử trẻ tuổi ánh mắt sắc bén dị thường, tóc ngắn màu vàng nhạt, cùng với con mắt xanh thẳm như bầu trời. Hắn vũ trang hạng nặng, một thân khôi giáp sáng như tuyết, bên hông đeo trường kiếm màu vàng hoa lệ. Khoác một bộ áo choàng dày nặng màu đỏ tươi sau lưng, uy phong凛冽.

Mặc dù chỉ là một bức chân dung nhưng đối mặt với người trong bức họa, Vương Lục lại có cảm giác như đang đối mặt với một vị quân vương cao cao tại thượng. Một vị vương giả chân chính áp đảo nghề nghiệp, đứng trên tu sĩ, trong lòng gã không khỏi có ý thần phục.

“Hắc, Vương Bá khí thật lợi hại, người này tên Long Ngạo Thiên sao?”

A Oa thần sắc cổ quái nghiêng đầu liếc Vương Lục một cái, nhưng không lên tiếng.

“Chính giữa đại sảnh này chẳng lẽ là tiên nhân Bối Đức luật? Nhưng thoạt nhìn cùng tướng mạo hấn khác nhau rất lớn, quả thực giống như những loài khác nhau.”

A Trác thực sự nhin không được sửa lại: “Không, thật ra hấn là...”

Lời còn chưa dứt, một chỗ khác trong đại sảnh liền truyền đến thanh âm Bối Đức luật.

“Hấn là quân vương vĩ đại nhất trên đất biên Đông Lan, có được tất cả phẩm cách tốt đẹp cùng huyết thống kỳ vương cao quý nhất.”

Trong đại sảnh cổ bảo trong mảnh không khí âm trầm này, Bối Đức Dung tựa như u linh xuất hiện ở lầu hai.

“Lên đi, ta ở thư phòng chờ các người.” Sau đó liền xoay người rời đi.

Vương Lục Ngột tự chấn kinh vạn phần, đưa tay chỉ vào chân dung phía trước, nguyên thần truyền âm nói: “Đó là người?”

A Trác bất đắc dĩ nói: “Đúng vậy, chính là ta.”

“Nhưng đó là một nam nhân...”

“Ta nói rồi, khi làm kỳ sĩ Vương, ta chưa bao giờ lấy hình tượng nữ. Trong mắt mọi người, đó là một vị kỳ sĩ Vương thân hình cao lớn, tướng mạo uy nghiêm, khí thế bức người, mà không phải là một cô gái đáng người non nớt.

Vương Lục tỏ vẻ hứng thú: “Làm như thế nào? Coi như là ảo thuật, nhưng năm đó cường giả dưới trướng nhiều như mây, sẽ không ai nhìn ra được?”

“Không phải ảo thuật, mà là ảo thuật xác thực hình thể thay đổi, cho nên không ai nhìn ra được. Cái này kỳ thật không khó lý giải chứ? Nếu đã là long duệ, ta có thể hóa thân cự long, trở thành chủng loại hoàn toàn khác biệt, chẳng lẽ chỉ với chút trình độ thân thể biến hóa đó lại không làm được sao?”

“Không, thay đổi thân thể xác thực không khó, khó chính là thay đổi về mặt tâm lý. Người đặt một linh hồn nữ họ Nam vào thân thể nam, đơn giản chỉ là một tên đuoắc, ngược lại cũng là phản. Nhưng người thì hoàn toàn khác.” Vương Lục kính nể không thôi, “Lấy phương thức họ Yến quân lâm thiên hạ vài

chục năm mà không lộ sơ hở, sau này khôi phục chân thân lại như khuê tú gia đình, cử chỉ luôn đặc thể, chuyên hóa lưu loát tự nhiên không chút trì trệ. A Loan người nghiêm nhiên đã đạt tới cảnh giới chí cao trên người mà trong lòng vô cơ, có thể so với ta tưởng tượng biến thái hơn nhiều...”

“Người mới là biến thái...”

“Ha ha, vậy người cảm thấy Bối Đức nắm nhìn ra thân phận của người sao?”

“Khó nói lắm, lát nữa gặp lại mới biết được.”

Trong khi hai người nói chuyện, đã đi lên lầu hai, dọc theo thảm đỏ tới thư phòng Bối Đức nắm.

Trong thư phòng Bối Đức, trên trên trăm giá sách xếp hạng, các loại tàng thư lấp đầy. Vương Lục Du Quang đảo qua, phát hiện phần lớn trong đó đều là lịch sử sách, hơn nữa đều là lịch sử sử sử không lâu trước, lịch sử thời kỳ vương.

Bản thân Bối Đức ngồi ở bàn đọc sách, nhìn thấy hai người đến, nhẹ nhàng gật đầu bảo bọn họ ngồi xuống, sau đó đi thẳng vào vấn đề chính.

“Ta nghe nói, một tháng qua, người một mực chỉ đi tìm cho các long duệ tu hành. Phi Khư đột phá bình cảnh, cũng là bởi vì người cho hắn linh cảm, lúc ta hỏi, hắn cảm ơn người thiên ân vạn tạ.”

A Oa không chút che giấu, chống đối nói: “Đúng vậy, ta phát hiện công pháp tu hành của đám long duệ có khuyết điểm, liền thử chỉ ra.”

Bối Đức nói: “Ừm, không tệ. Nhưng đề nghị dành cho hơn mười loại công pháp khác nhau phân biệt ra nhằm vào họ, đây không phải người bình thường làm được, người làm như thế nào?”

A Trác nói: “Lúc còn rất nhỏ, phụ mẫu ta rời đi trước đây, đã từng nói cho ta rất nhiều chuyện.”

“Ừm, gia truyền sao.” Bối Đức Thích gật đầu: “Diên Mộng là kỹ sĩ thánh khiết, cũng là một trong mấy vị cường đại nhất trong các kỹ sĩ bàn tròn, hậu nhân của hắn có kiến thức này

cũng biết được. Chẳng qua... Trong mắt ta, so với Lôi Uyển, người càng giống một vị cố nhân khác hơn.”

A Oa nhẹ nhàng nghiêng đầu: “Cố nhân?”

“Học thức uyên bác giống nhau, cũng thông tuệ vô song. Tuổi còn trẻ mà đã vượt lên trên rất nhiều đồ cổ, cuối cùng thậm chí quân lâm thiên hạ.” Trong khi nói, ánh mắt Bối Đức thị càng ngày càng sắc bén, sức ép của nghề nghiệp long gia cao giai tràn ngập khắp nơi, cảm giác áp bức càng thêm mãnh liệt., “Ta vẫn còn nhớ, hần dùng tuyệt thế tài hoa của nhiều cường giả trong đoàn kỵ sĩ cải tiến công pháp, những cường giả kia đều là anh kiệt nhất thời, có vài người thậm chí thực lực trên hần, nhưng khi hần nói chuyện, tất cả mọi người chỉ có thể lắng nghe, nghe theo. So với cục diện của các Long duệ trong vòng một tháng này người giống nhau biết bao.”

Nghe đến đó, cỗ uy áp kia càng ngày càng mạnh, phảng phất tùy thời đều có thể bạo khởi đả thương người. Vương Lục sắc mặt bất động, nhưng Vô Tướng Tiên tâm lại vận chuyển. A Khải thì hồi phục ánh mắt sắc bén, nửa bước không lùi.

Nhưng ngay lúc vừa động thì Bối Đức Lư lại đột nhiên thờ dài, lắc đầu nói: “Đáng tiếc, người không có khả năng là hần.”

Nhìn thấy trong ánh mắt Bối Cảnh không che giấu được sự thất lạc, A Lư không khỏi hỏi: “Vì sao?”

“Bởi vì người là nữ nhân.”

“Hừm?”

Bối Đức nắm nói: “Hần là vương quốc quân lâm thiên hạ, là nam nhân cao quý nhất thế gian cũng kiêu ngạo nhất, vô luận phát sinh chuyện gì, vô luận trải qua đau khổ gì, hần cũng không có khả năng để cho mình biến thành hình tượng một nữ nhân, đó là sỉ nhục tuyệt đối với kỵ sĩ mà nói tuyệt đối không thể khoan dung cho... Tuy rằng rất giống, nhưng người không thể là hần.

“Phốc “

Vương Lục lúc ấy liền cảm thấy hơi thở bị lệch hướng, không thể không dùng Vô Tướng kiếm khí tự hại mình trong Ngọc phủ, mới cố nén không cười ra tiếng.

A Oan ơi A Trác, người cũng có hôm nay...

A Dung thì trọn mắt há hốc mồm, ánh mắt sắc bén hoàn toàn ngây dại.

Bối Đức nắm đã từng là một vị kỹ sĩ trung thành mà thẳng thắn, không thể tưởng tượng được hơn một trăm năm qua đi, đầu óc của hắn vẫn không hề thay đổi.

“Dược miêu đại khái cũng là xuất phát từ hoài niệm, mới đem người bồi dưỡng thành cái dạng này. Đáng tiếc chung quy cũng không phải. Thiếu nữ nhỏ tuổi, sao có thể gánh vác trọng trách Vương Giả?”

Sắc mặt A Oa dần dần chuyển đỏ, đương nhiên không phải ngượng ngùng, mà là tức giận.

Bét Đức Khỏi lại thực lòng buồn bã: “Khi ở trấn Thiểm Kim thấy người, khí chất quen thuộc kia từng làm ta tinh thần hoảng hốt, mà sau này ta dung túng người mang theo nam nhân không hiểu kia tiến vào Long Thành, cũng là xuất phát từ hoài niệm quá khứ. Tuy nhiên hôm nay gặp lại nàng, ta cuối cùng cũng lĩnh ngộ được., Chuyện trong quá khứ nên qua đi, kỹ sĩ chân chính, không thể chìm đắm trong huyền ảnh lịch sử.” Dừng một chút, nói: “Có lẽ qua một thời gian nữa, ta nên đổi bức tranh kia.”

Nói xong, Bối Đức Khỏi lại thở dài nói: “Về chính đề đi, hôm nay tìm người là muốn nói cho người một chuyện, chỉ điểm công pháp cho các long duệ, dừng lại đi.”

A Dung hỏi: “Lý do thì sao?”

Bét Đức đau khổ hỏi lại: “Người đã nuôi qua động vật sao?”

“Động vật?”

“Nếu chưa nuôi, thì đi khu vực hậu cần trong quân doanh xem một chút đi.” Bối Đức nắm nói xong thì hạ mắt xuống: “Hiện tại đã không phải thời đại Trục Đông Long tộc quân lâm thiên hạ nữa rồi, người hiểu chưa?”

...

“Thật sự là hình tượng nghịch chuyển à.”

Ra khỏi tòa thành, Vương Lục bắt đầu cảm khái.

“Từ thành chủ cùng Thánh Quang giáo sa đọa, đến nhẫn nhục nhục thân làm long duệ, Trì Mộ anh hùng dựng lên một vùng trời, Bối Đức thị thật sự là hán tử tử đầu óc “

Cuộc đối thoại sau cùng của thư phòng, Bối Đức Thị ám chỉ đã đầy rõ ràng.

Áp chế thực lực của long duệ là bất đắc dĩ, bởi vì chờ long duệ đủ mạnh thì sẽ bị gạt hái. Nghi thức tuyển chọn vệ sĩ Long Thành trấn Thiểm Kim vượt qua bốn mươi năm lịch sử, nhưng hiện giờ long duệ vệ sĩ có tư cách già nhất Long Thành cũng chỉ có hai mươi một năm.

Lại thêm long duệ phía trước đi đâu vậy? Mặc dù nghe đồn rất nhiều, xuất ngũ đi, gia nhập đội quân bí mật đi... Nhưng có ai từng gặp qua đâu?

Cái gọi là Tịnh Hóa Thánh Quang giáo, đại khái chính là nhằm vào những long duệ đã trưởng thành kia, một khi thăng cấp lên chức nghiệp giả cao cấp, liền đã đến thời điểm Thánh Quang giáo đến đây hái.

“Lại nói tiếp.” A Phủ nhắm mắt nhớ lại: “Trong khoảng thời gian này, xác thực có nghe người ta nói qua, trên đất biên Đông Lan, đã rất lâu không xuất hiện huyết duệ long tộc cao giai mới.”

“Cái gọi là tinh lọc, quả nhiên là một trò chơi nuôi dưỡng và thu hoạch.” Vương Lục tấm tắc liên thanh, “Đủ tàn nhẫn, Thánh Quang giáo.”

A Phàm kiềm nén lửa giận: “Ta thề, nhất định phải khiến bọn họ trả giá đắt” Trong khi nói chuyện, một luồng khí thể kinh người muốn tràn ra ngoài.

Vương Lục đưa tay vỗ bờ vai của nàng: “Đừng xúc động, hiện tại ngươi không phải là kỹ sĩ uy phong vô địch, chẳng lẽ còn muốn khai vô song ở đây một ăn một chọi một, trực tiếp tiêu

sát toàn quân Thánh Quang giáo? Nếu bị phát hiện, cũng không phải tất cả mọi người đều có mắt không trông như Bối Đức Âm, không nhận ra người.”

“Đúng, ta hiểu.” A Phàm rất nhanh khôi phục tinh táo, “Nhưng hiện tại ta rất kỳ quái, gặp Đức thị làm việc chưa bao giờ bó tay bó chân như vậy. Gặp phải kẻ địch như Thánh Quang giáo, hẳn thà rằng ngọc vỡ ngói vỡ còn hơn.”

Vương Lục nói: “Rõ ràng là bị người ta nắm lấy chỗ yếu hại, tỷ như... hẳn có vợ con hay không?”

A Oa ngân ra: “Cái này thì chưa từng nghe nói, năm đó hẳn cũng là người cô đơn.”

Vương Lục suy nghĩ một chút: “Theo hiểu biết của huynh với hẳn, hẳn là loại người thà cả đời mình vén lụa cũng không muốn tìm nữ nhân sao?”

“Cái đó thì không phải, chỉ là từ trước tới nay theo ta nam chinh bắc chiến, chưa từng có cơ hội quen biết với người khác.

“Vậy là đúng rồi.” Vương Lục nói: “Đã hơn một trăm năm trôi qua, cây vạn tuế đã nở hoa vài lần. Hẳn gặp hồng nhan tri kỷ cũng không ngạc nhiên, sau đó Thánh Quang giáo thông qua hồng nhan tri kỷ để khống chế hẳn, ép hẳn vào khuôn khổ.”

“Nhưng chúng ta ở Long Thành chưa bao giờ nghe nói hẳn có hồng nhan tri kỷ như vậy a.”

Vương Lục cười lạnh: “Hiển nhiên là không nhìn thấy ánh sáng, ví dụ như đối phương tuổi chưa đầy mười mấy, hẳn dám để cho người nghe nói sao?”

“Nói bậy Bối Đức Khổ tuyệt đối không phải loại người đó”

“Ấu trĩ, người biết cái gì? Càng như Bối Đức trật trải qua vô số đau khổ, lão nhân lại chưa từng yêu đương, càng dễ đem tiểu nữ hài thuần khiết không tà coi là sinh mệnh chi hỏa, ánh sáng thân thể, tội ác của hẳn, linh hồn của hẳn...”

“Người, người mấy lời ngụy biện tà thuyết này, lại còn toát ra khí tức rồi?”

“Tóm lại, ta cho rằng đây là một phương hướng đột phá, nếu như có thể giải quyết Bối Đức luật, chúng ta chẳng khác nào chiếm được nửa tòa Long thành, đây chính là trợ lực không gì

sánh kịp. Mấy ngày nay ta sẽ nghiêm túc điều tra một phen, người an tâm chờ kết quả đi.”

Thiên hạ không có bức tường nào mà gió không lọt qua được, bất cứ chuyện gì chỉ cần nghiêm túc tra xét, luôn có thể tra ra manh mối. Trong thời gian ba ngày kế tiếp, Vương Lục bắt đầu du tẩu khắp nơi trong Long Thành, thậm chí thỉnh thoảng chuồn khỏi quân doanh, tìm hiểu tin tức ở khu buôn bán, khu chợ thành thị quý tộc.

Nếu như là thành Long ở thời đại A liêm, chấp hành quản lý nghiêm ngặt nhất, loại hành vi này của Vương Lục không những không nhận được tin tức, ngược lại chính mình sẽ bị không chế nghiêm khắc, trừng phạt. Nhưng hiện giờ Long Thành như lời A Loan nói, đã dần dần biến thành một nắm cát rời rạc, quản lý kỳ thật thả lỏng rất nhiều.

Bây giờ nghĩ lại, đây hẳn là Bối Đức sở hữu ý kiến, hẳn tùy ý rải công pháp long duệ, không quản lý nghiêm ngặt, cố ý lưu truyền những công pháp này ở bên ngoài, hi vọng bọn ẩn tàng long duệ trên Thổ Đông Lăng có thể đạt được, cũng dốc lòng tu hành, lưu lại môi lửa cho Trù Đông Long tộc.

Mà phân dụng tâm cục khổ này, hôm nay lại để lại cho Vương Lục không gian hoạt động sung túc. Ba ngày sau, hẳn đã có được tin tức chính mình muốn.

“Tra ra rồi.”

Trở lại nơi ở, hẳn nở một nụ cười quỷ dị nhìn về phía A Khải.

A Trác đang đấu kiếm với Lưu Ly Tiên trong đình viện, nhìn thấy nụ cười của Vương Lục, lại có chút sồn cả tóc gáy, kiếm này tự nhiên cũng không đấu tiếp được, vội vàng thu tay lại.

“Người, người tra ra cái gì rồi?” Trong khi nói chuyện, trong lòng tràn đầy dự cảm không rõ ràng.

Vương Lục cười nói: “Còn nhớ suy đoán ban đầu của ta không?”

A Dung khó tin: “Cái này, không phải là tiểu cô nương đó chứ?”

“So với tiểu nữ hài càng hồng bết hơn.” Vương Lục nói, lấy từ trong túi ra một chồng họa chân dung, đưa đến trước mặt A

Oa.

Trên bức tranh, một nữ tử tướng mạo diễm đạm đang quỳ gối trước tượng thần thành tâm cầu nguyện, trên người nàng là trường bào của Mục sư Thánh Quang giáo thánh khiết.

A Trác hiểu rõ: “Không ngờ hẳn lại cưới sư phụ của Thánh Quang giáo?”

“Hừ, hơn nữa là thánh nữ lang Hi tiếng tăm lừng lẫy của Long Thành, hơn nữa còn không chỉ có vậy đâu.” Vương Lục nói, mở ra mấy tấm ở phía trên cùng, chỉ thấy phía sau mấy tấm vẽ một cô bé ngây thơ chưa hết, khuôn mặt có năm sáu phần tương tự với Loan Na, sau đó... Cũng mặc áo bào trắng của Thánh Quang giáo.

“Thấy không, cả nhà trung liệt ah.” Vương Lục tràn đầy mỉa mai, ”Thê tử là thánh nữ, nữ nhi là hậu bối thánh nữ, chính mình thì là chó săn trung thành của Thánh Quang giáo, khó trách hẳn bó tay bó chân.”

A Yểm khó tin nhìn bức họa: “Người có chắc không?”

“Đương nhiên, những việc này kỳ thật không khó tra, ở Long Thành mấy năm nay, lão nhân rất nhiều người đều biết. Năm đó dãy Bối Đức đã từng gặp phải cường địch, bản thân bị trọng thương., Sau đó được một nữ tử trẻ tuổi cứu, trong lúc đó lau đi tia lửa tình yêu, sau đó còn có kết tinh, cũng chính là tiểu nha đầu Ngả Liên trong tranh. Nhưng không bao lâu sau hẳn đã kinh ngạc khi biết nữ tử kia là thánh nữ của Thánh Quang giáo... Sau đó..., Hai người vì chuyện tín ngưỡng cùng lập trường mà xảy ra không ít lần mâu thuẫn, sau khi phát hiện mâu thuẫn không cách nào hòa hòa liền tách ra, một mình Tạ Tĩnh Thiển mang theo con gái ở trong giáo giáo, hai người đều không tuyên truyền ra ngoài quan hệ của hai người, giống nhau như ly biệt. Nhưng nếu nói Bối Đức Dung có phải đã vứt bỏ đoạn cảm tình này hay không... Xem ra cũng nhìn ra được.”

Đối với việc này, A Phủ cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Gặp phải chuyện như vậy, nàng còn có thể nói cái gì? Chỉ trích bối Đức luật bị nữ nhi vậy khôn, bởi vì tư nhân phê công? Nhưng khi đó nàng vị ky sĩ vương này đã hóa thành anh linh,

đi về phương đông. Vương quốc Bang Đông Quyển cũng sụp đổ., Bối Đức nắm căn bản không có đối tượng nguyện trung thành. Chỉ trích hấn không thể đại nghĩa diệt thân? Người ta có ân cứu mạng đối với hấn chỉ trích đồng bào Long tộc? Nhưng kết hợp tình huống hiện tại, Thánh Quang giáo sở dĩ không tinh lọc huyết mạch bên ngoài, mà lưu lại một chút đường sống, trong đó bối Đức Dung xuất lực rất nhiều.

Cho nên, A Trác còn có thể nói cái gì? Dù cho cơ trí như kỳ sĩ vương, đối với tình huống như vậy cũng cảm thấy khó giải quyết.

“Người tính làm gì bây giờ?” Ý kiến A Hoài hỏi Vương Lục.

Vương Lục nói: “Rất đơn giản, giết các nàng, chặt đứt ràng buộc dây núi Bối Đức, buộc hấn lên Lương Sơn.”

Ánh mắt A Khải lạnh như băng: “Ta không thích trò đùa này.”

Vương Lục thở dài: “Ta cũng không thích, cho nên chúng ta đến xem phương pháp tiếp theo: Tìm một nữ nhân xinh đẹp đến Hấp Lịch Bối Đức, để hấn dòi tình cảm, quên đi hai mẹ con không có khả năng phát triển kia.”

A Oa lắc đầu: “Người giống như Bối Đức, nếu dễ dàng di tình biệt luyến như vậy, làm sao đến tận bây giờ? Hấn hiển nhiên là còn có tình cảm với Đàm Na, căn bản không dứt bỏ được.”

Vương Lục cười nhạt: “Vậy buộc hấn không thể không dòi tình cảm sang chuyện khác chứ. Tìm một cơ hội chuốc say hấn, để cho hấn làm một cô gái xinh đẹp, lưu lại hậu duệ, đến lúc đó trách nhiệm khiến hấn không thể không làm ra chút chuyện.”

A Dung cả giận nói: “Người không có ý tưởng quang minh chính đại chút sao? Làm việc nho nhã như thế, chúng ta so với Thánh Quang giáo thì có gì khác biệt?”

Vương Lục nói: “Vậy thì đổi một phương pháp khác, cũng là người ta thích chấp hành nhất, có thể hai hoàn mỹ, hơn nữa làm việc tuyệt không ti tiện.”

A Trác cũng không tự tin đáp lại: “Là gì vậy?”

Vương Lục nghiêm mặt nói: “Kéo Tạ Tĩnh Tuyên và Ái Liên đến chỗ chúng ta.”

A Oa sừng sốt một lát, lại dùng sức lắc đầu: “Tuy nghe rất không tệ, nhưng căn bản không có khả năng chấp hành. Tạ Tĩnh Thiên là thánh nữ của Thánh Quang giáo, Ái Liên là Hậu Bồ thánh nữ, đối với tín ngưỡng Thánh Quang nhất định phi thường thành kính, làm sao có thể dễ dàng dao động? Hơn nữa nếu thật sự có thể nói được, Bối Đức nhiều năm như vậy nên thông báo rồi.”

Vương Lục cười nhạt: “Người đem chuyện nam nữ nam nữ không phân biệt kia nói với ta về ta làm cơ sở đệ nhất Cửu Châu Giáo Giáo Trí giáo, nhưng mà làm tư tưởng tuyên truyền lập nghiệp.”

Lời này vừa nói ra, quả thực khiến A Hoài dao động một chút. Người khác thì cũng thôi, Vương Lục nghiêm túc lên, kích động lực đích thật là không gì sánh kịp, cái khác không nói, mình không phải ví dụ tốt nhất sao?

Mấy tháng trước, mình còn ở trên Linh Kiếm Sơn, dựa vào các trưởng lão Thiên Kiếm Đường bố trí pháp trận miễn cưỡng duy trì anh linh không tiêu tan. Nhưng Vương Lục lại thông qua một phen đối thoại, lập lòng tin cho mình, đem lời thề sấp tấp đi một lần nữa tụ lại, thân thể anh linh cũng càng thêm vững chắc. Bản lĩnh lật tay làm mây này thật khiến người ta không thể không bội phục.

“Người dự định thuyết phục các nàng như thế nào? Tuy rằng ta tin ở phương diện tranh luận về giáo lý có lẽ người có sở trường, nhưng nơi này chính là khu giáo trung tâm của Thánh Quang giáo. Công khai lý luận dị thường, chờ đối mặt với trọng tài trừng phạt đi.

Vương Lục nói: “Ai có hứng thú tranh luận giáo lý cùng các nàng? Cùng thân côn trùng độc sâu sắc phân biệt căn bản không có ý nghĩa, các nàng cần không phải tranh luận mà là điện giật trị liệu. Cho nên muốn làm, phải rút củi ở đáy nồi.

“Cụ thể mà nói?”

Vương Lục vỗ vỗ ngực: “Phát huy sức hút nhân cách của ta, khiến các nàng yêu ta.”

“Hừ hừ, dám thôi nát kỹ sĩ Đại Lan Ba Lăng ta, ta nhất định phải cho bọn họ ném thử cây gậy của lão Vương ta.”

303

“Đây chính là phương pháp người gọi là cả hai đều đẹp, hơn nữa tuyệt không phải là thành phần ti tiện?”

Trầm mặc một lúc lâu, A Yêm run rẩy chất vấn.

Vương Lục nói: “Có vấn đề gì?”

“Chính người nói có vấn đề gì với thê nữ bạc, cái này gọi là tuyệt không ti tiện? Người muốn tặng thêm sỉ nhục cho bộ hạ trung thành nhất của ta, người hỏi ta có vấn đề gì?”

Vương Lục kinh ngạc nói: “Này, người sao phản ứng lại lớn như vậy? Không phải là người đầu trâu thoáng một phát thôi sao, có gì đặc sắc đâu. Dù sao cũng là bồi Đức gác chơi những thứ còn lại, ta đi giày cũ cũng không ngại bồi Đức khuê có hơi đâu...”

A yêm chém đinh chặt sắt nói: “Chuyện như vậy, ta quyết không cho phép.”

Vương Lục nheo mắt, chăm chú quan sát phản ứng của A Việt: “Thật ra ta cũng không phải vợ con không chế, chuyện đào góc tường chỉ là nói cho biết, bất quá ta luôn cảm thấy người đối với chuyện này có chút miễn cảm quá độ, giống như là đâm vào người đau đớn vậy, như thế nào, người năm đó từng bị người ta cạy đầu?”

A Trác sững sốt hồi lâu, trong lòng âm thầm kinh dị, vương lục này từ khi nào lại trở nên nhạy cảm như vậy? Nhưng trên mặt lại lãnh đạm như băng, tránh né đề tài: “Tóm lại, ta không thích phương pháp này.”

“Vậy cũng được, Tạ Hi là vợ người, ta mặc kệ, đi dụ dỗ Ngải Liên là được rồi. Cái này người không có khả năng chỉ trích chứ?”

A Oa dường như mới nhận thức hoàn toàn Vương Lục, mắt tròn không thể tưởng tượng nổi: “Người, một cô gái chưa đến mười bốn tuổi, người cũng dám xuống tay?”

Vương Lục cười ha ha nói: “Si Liên, ngọn lửa tính mạng của ta, ánh sáng thân thể của ta, tội nghiệt của ta, linh hồn của

ta...”

“Ồ.”

“Ai, cái này cũng không được, kỹ sĩ Vương người sao lại khó hầu hạ như vậy?” Vương Lục phiền não nói, “Đã như vậy, thì đành phải dùng hạ sách.”

“Hạ sách hạ sách?” cân nhắc đến tiêu chuẩn hạ hạn của Vương Lục, A Viêm không khỏi toàn thân phát lạnh.

“Ừm, mặc dù là hạ sách, bất quá trên mặt đạo đức, so với mấy cái trước đều tốt hơn. Tuy rằng cũng có thành phần khác biệt...”

“Có thể dùng ra vẻ thành phần hay không?”

“Có thể, chúng ta đánh đường hồi phủ, từ bỏ cứu vớt Trọc Đông Long tộc sẽ không còn chuyện gì nữa đâu.”

Nhắc tới đề tài này, A Yểm rớt cuộc trầm mặc xuống.

Với tư cách là vương của kỹ sĩ, A Yểm có yêu cầu cực cao về đạo đức, nhưng với tư cách vua của một nước, năng làm sao lại không rõ, làm việc rất nhiều lúc không thể hoàn hảo như vậy được.

“Nói thử đi, phương pháp của người.”

Vương Lục nói: “Vẫn là một bộ dáng, để cùng lang Hi và Ngải Liên từ bỏ tín ngưỡng của mình, chuyển sang phe ta trận doanh. Bất quá lần này ra tay không phải là ta, mà là nàng.”

Nói xong, Vương Lục đưa tay chỉ hướng Lưu Ly Tiên.

Tiểu đồng bọn đang chơi đùa ở một bên trông to mắt, khó có thể lý giải chỉ vào mình hỏi: “Ta...”

Vương Lục nói với A Lư: “Chủ lực chính chính là Lưu Ly và Tiểu Bạch, đương nhiên lúc cần người cũng muốn lên, tóm lại là do các muội tử các người ra mặt, dù dĩ các nàng thần hồn điên đảo đục tử, ngay cả thánh quang tín ngưỡng cũng quên mất, bất tri bất giác liền đầu nhập vào trong ngực Phương Hoài ta. Nói như vậy, cho dù là ngư đầu trâu, tóm lại so với ta ra tay tổn thương còn nhẹ hơn.”

“...” Đối với phương pháp thần kỳ bực này, A Yểm chỉ có thể biểu thị trọn mắt há hốc mồm.

“Thánh Quang giáo không khởi kết hôn, nhưng nội bộ giáo phái đối với việc xuất giá hoặc cưới vợ, đích xác tồn tại ở mức độ không công bằng, cho nên rất nhiều người vì đi lên cao hơn, thà khắc chế tình cảm., Trong quá trình này, thường thường sẽ làm cho tình cảm phát triển dị dạng, đem chính mình khao khát chuyển gả đến trên người bằng hữu họ Thường bên cạnh—— đơn giản nói chính là đồng họ luyện. Thánh Quang giáo cùng họ mền không khí có chút nặng, giữa thánh nữ chơi đùa cũng không tính là hiếm lạ, cho nên trình độ nào đó nói, các người ra tay thật ra càng thuận tiện hơn so với ta.”

“Phương án đại thể ta đều đã nghĩ ra. Tạ Tĩnh Thiên và Ngải Liên đều là giáo đồ thành kính của Thánh Quang giáo, thích nhất là phát triển giáo chúng mới, đặc biệt là giáo chúng phát triển trong vệ sĩ Long Thành., Bởi vậy từ trước đến giờ khu cấm khu Bối Đức muốn kiểm soát này là khu vực cấm, tỉ lệ giáo đồ rất thấp. Mà hai mẹ con kia kỳ thật vẫn hy vọng thông qua phương thức này để rút ngắn khoảng cách giữa Thánh Quang giáo và thành chủ Long Thành. Cho nên các người chỉ cần giả bộ có chút hứng thú đối với Thánh Quang giáo, nhưng sẽ không dày đặc nghe ngóng nhiều., Các nàng nhất định sẽ quần lầy các người, hy vọng các người có thể phát triển và đột phá với vai trò của Long Thành vệ sĩ. Trong thời gian này, cho dù có yêu cầu đặc biệt, các nàng cũng sẽ cố gắng hết sức thỏa mãn.”

“Sau đó sẽ nhắc tới vệ sĩ Long Thành, đoàn thể quân sự quản lý tương đối phong bế này tồn tại khuyết điểm bẩm sinh, tất nhiên sẽ dẫn đến một số hiện tượng đặc thù. A miêu người từng lãnh quân, hẳn là nên hiểu rõ. Đơn giản mà nói., Chính vì nghiêm khắc quản lý hoàn cảnh sinh hoạt và đóng kín, các đại binh dùng huyết khí phương cương bởi vì đối tượng khác lạ thiếu thôn mà gả thân thể lên người chiến hữu bên cạnh - Cũng chính là đồng họ luyện. Trong đám vệ sĩ Long Thành, Vệ sĩ không được phép chuyển đến bên cạnh., Cùng họ Luyện bầu không khí cũng có chút nặng nề. Cho nên các người kế thừa truyền thống quang vinh của vệ sĩ Long Thành, hướng Đàm Hi cùng Ngải Liên biểu đạt lòng ái mộ của mình, các nàng nhất định sẽ cảm lễ tiết truyền thống Thánh Quang giáo, tích cực đáp lại các người.”

“Tóm lại, chỉ cần các ngươi thi triển thủ đoạn, khiến hai mẹ con kia một lòng muốn hủy diệt các ngươi, mọi chuyện đều vui mừng. Bối Đức thi sẽ không bị đội nón xanh, mẹ con sóc sóc sẽ không tiếp tục chịu độc ác trong ma chướng của Thánh Quang giáo, mà chúng ta cũng sẽ được ủng hộ trọng yếu nhất trên đường phục quốc. Nhất cử nhất âu yếm, các ngươi còn do dự cái gì?”

Sau khi xác định phương án thứ ba, đám người Vương Lục chính thức bắt đầu hành động,

Cảnh tượng là khu buôn bán ở khu vực trung tâm Long Thành, cũng là bộ phận phần hoa nhất của cả tòa thành thị, thương hộ phân bố to to nhỏ nhỏ ở trong quảng trường chính tề, ngựa xe như nước, người ra vào tấp nập.

Long Thành là thành thị lớn nhất biên Đông thung lũng, có được giao thông mấu chốt bốn phương tám hướng, có sản vật phong phú rộng rãi, cùng toàn bộ thương nhân đã tâm tràn trề trong nước. Long Thành không chỉ có vũ lực mạnh nhất Phổ Đông Trọc, cũng là đô thị buôn bán lớn nhất Bắc Đông Trọc.

Chính giữa khu buôn bán là một quảng trường rộng lớn, mảnh đất tấc đất tấc vàng này có vẻ cực kỳ xa xỉ, bốn phía quảng trường thiết trí một vòng ghế ngồi cho người nghỉ ngơi ngắm ngụi, đồng thời còn tri kỷ đặt khu vực ăn uống ở chỗ này.

Bên cạnh quảng trường, bên ngoài một cửa hàng bán bánh kẹo tinh xảo, một cô gái nhỏ nhắn đáng yêu đang nằm sấp ngoài cửa sổ thủy tinh trong suốt, thềm nhỏ dãi với kẹo trong tiệm.

Nhưng trông thấy mà thềm, cô bé đưa bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn vào trong túi áo, sờ tới mấy đồng tiền đếm được trên đầu ngón tay, nó không khỏi nhụt chí.

Số tiền này là cửa hàng bán kẹo có giá trị cao nhất Long Thành, mua một miếng bánh Tố cũng không thành vấn đề, về phần hũ trà thủy tinh đại sư tự tay chế tác lại càng xa xa không thể với tới.

Cô bé vừa cố nén nước miếng, tính toán dựa theo tiêu vật của mình, phải cầu mẩu thân mất bao nhiêu tháng mới mua được bình kẹo. Là bảo vật trấn điếm của tiệm bánh kẹo, lượng tiêu

thủy tinh không phải đặc biệt tốt, nhưng, cũng không thể yên tĩnh nằm trong cửa sổ mấy tháng.

Sau khi trở về phải giải thích với mẫu thân như thế nào đây?

Đúng lúc này, trong cửa hàng bán kẹo, một vị lão nhân tóc trắng xoá - cũng là điểm chủ cửa hàng bánh kẹo, đi tới trước cửa sổ tủ, sau đó khom người vươn tay ra, trong ánh mắt không thể tin của tiểu cô nương, cầm lấy đường thủy tinh như vương miện mọi người.

Thế này, hẳn tại sao phải mang theo? Là đáng thương ta, muốn đem kẹo bình tặng cho ta sao? Ồ, cảm tạ thánh quang, nguyện thánh quang chúc phúc vị lão nhân từ bi này hẳn nhất định sẽ sống trăm tuổi.

“Mời ngài cầm lấy, đây là thủy tinh đường ngài muốn.”

Tiểu cô nương theo bản năng vươn cánh tay ra, ý đồ muốn ôm bình kẹo, nhưng phịch một tiếng đánh vào trên song cửa sổ, sau đó trong tầm mắt, lọ thủy tinh rơi vào tay một người khác.

Đó là một thiếu nữ phía đông thân mang váy lưu ly bảy màu hoa lệ, thân ở trong cửa hàng có màu sắc sặc sỡ, nhưng so với các loại kẹo xung quanh còn có vẻ hoa lệ hơn nhiều. Mỗi cái nhìn mà mỗi nụ cười đều có thể làm người ta như mê như say. Chủ tiệm bánh kẹo này là một lão binh từ nhà bếp của vệ sĩ Long Thành lui ra, từng nhiều lần ra trận giết địch, tâm như sắt, nhưng ở dưới khuôn mặt diễm lệ của thiếu nữ Đông Phương giới, có vẻ cục tức bất an.

“Cảm ơn.”

Thiếu nữ phương đông tiếp nhận kẹo, nụ cười càng thêm vui vẻ. Nàng đem mười khối ma ngân tệ giao cho điểm chủ, vui vẻ cầm một bình kẹo đi ra.

Còn chưa bước ra khỏi cửa tiệm, liền không thể chờ đợi được mở bình ra, từ trong lấy ra một viên kẹo long lanh, mùi thơm thơm ngát tỏa ra khắp nơi, khiến không ít người đi ngang qua nhìn chăm chú vào nó.

Thiếu nữ đánh giá một chút thủy tinh đường, khẽ ngửi một cái, liền nhắm mắt lại đưa vào trong miệng. Sau một khắc, một cảm giác hạnh phúc mà người bên ngoài đều có thể cảm thụ được trào ra, vị kẹo trong cơ thể thiếu nữ trong chốc lát biến

hóa, làm người xem bốn phía nhao nhao không tự chủ được nuốt xuống, trong bụng muốn ăn nhiều hơn.

Một tiểu cô nương tận mắt thấy toàn bộ quá trình mở to mắt nhìn chăm chăm, không ngừng nuốt nuốt, lại nuốt nuốt.

Chỉ một thoáng, từ thuở nhỏ sinh trưởng ở thánh quang chiếu rọi xuống, trong lòng tiểu cô nương tràn đầy u oán dâng lên một tia u oán: Vì sao người cầm ấm trà không phải là ta chứ? Bởi vì ta không đủ thành kính, cho nên thánh quang liền dùng cái này để khảo nghiệm ta sao?

Nhưng vào lúc này, nàng bỗng nhiên nhìn thấy, thiếu nữ Đông Phương kia quay đầu lại thấy nàng, trong ánh mắt tràn đầy hiếu kỳ và thân mật, sau đó, thiếu nữ Đông Phương dùng ngôn ngữ hết sức chính trực, nói với mình: “Muốn ăn không? Cùng ăn?”

Tiểu cô nương sợ ngây người, chỉ cảm thấy thánh quang vừa rời xa mình lại lần nữa hàng lâm, toàn thân bao phủ trong hạnh phúc và vui sướng.

“Thật vậy sao?”

“Ừm, sư phụ đã nói, thứ tốt phải chia sẻ với người thích.”

Nói xong, thiếu nữ phương đông đó đưa cái hũ kẹo đến trước mặt tiểu cô nương.

“Ta là Lưu Ly Tiên, cái này cho ngươi.”

“Ta...” Tiểu cô nương do dự một chút, nhìn đối phương nở nụ cười ngọt ngào thánh quang, đau lòng quyết tâm đem mẫu thân dặn dò: Không nên ăn thức ăn của người xa lạ ném ra sau đầu, sau đó cẩn thận từng li từng tí vươn tay vào trong bình kẹo một viên, như là chí bảo.

“Ta là Ngải Liên, đại tỷ tỷ, cảm ơn ngươi.”

...

Quảng trường trung tâm khu thương nghiệp Long Thành cũng là trung tâm nấu ăn của khu buôn bán. Bốn phía quảng trường rộng lớn, đủ loại tiệm ăn uống rực rỡ muôn màu, trong cửa hàng đồ ăn ngon đặc sắc đến từ Thiên Nam Hải Bắc, tản mát ra mùi thơm mê người, trên quảng trường xen lẫn nhau, đối với người đi đường trong quá khứ cấu thành mê hoặc tuyệt đối không thể kháng cự.

Mà ở trong đó, một mùi thơm ngát lại đột nhiên lóe lên, khiến người ấn tượng. Nếu có người giỏi về mỹ thực, có lẽ sẽ phân biệt được, đó là mùi vị của đường thủy tinh.

Một cửa hàng bánh kẹo có giá trị cao nhất khu buôn bán của Long Thành, do đại sư bánh kẹo tiếng tăm lừng lẫy của Giáp Đông Lan tự tay nghiên cứu chế tạo ra kẹo thơm xa xỉ, sử dụng đến trình độ cao cấp để luyện chế Kim Tố Tài. Một bình nhỏ liền đòi mười ma ngân tệ, đối với người bình thường là cái giá trên trời cả một đời khó có thể hy vọng xa vời.

Mà giờ khắc này, hai thiếu nữ ngồi song song, đang hạnh phúc chia sẻ hương vị kẹo.

Họ Lưu Ly tiên tình đơn thuần thẳng thắn, làm việc thoải mái, thứ mình thích liền sáng khoái ăn, không thích thì sẽ không đụng. Thủy tinh đường này giá trị đắt, nhưng theo nàng thấy cũng chỉ là kẹo ngon đặc biệt. Thiếu nữ tay cầm kẹo, đem một viên kẹo long lanh như thủy tinh đưa vào miệng, trên mặt không ngừng lộ ra vẻ hạnh phúc, khiến không ít người qua đường như si như say, nhưng cũng thầm than cô gái tuyệt mỹ này hoàn toàn là phung phí của trời.

Tiểu Ngải liên phải cẩn thận từng li từng tí một, cho dù cô là con gái của thánh nữ Thánh Quang giáo và Long thành chủ, sinh ra đã có sự phú quý không thể hạn lượng, nhưng đối với đồ ăn lại có thành kính tự nhiên, cô bé tay cầm kẹo ngồi ngay ngắn trên ghế dài, vẻ mặt nghiêm túc cầu nguyện.

“Đa tạ thánh quang nhân từ ban cho ta kẹo, Ngải Liên nhất định sẽ quý trọng thánh quang chúc phúc...”

Sau câu cầu khẩn dài dòng mà rườm rà, Ngã Liên mới hưng phấn mở to mắt, đem kẹo cần thận từng li từng tí tống vào trong miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời nở nụ cười vui vẻ.

Lưu Ly Tiên ở bên cạnh thấy thú vị: “Vừa rồi người đọc cái gì vậy?”

Ba Liên vừa ngậm kẹo, tinh tế thưởng thức hương vị ngọt ngào thấm vào toàn thân, vừa trả lời: “Đó là cầu nguyện trước thức ăn, dùng để cảm tạ thánh quang ban ân.”

Lưu Ly Tiên Kỳ nói: “Tại sao phải cảm tạ Thánh Quang? kẹo đó là ta cho người mà.”

Ba Liên vội vàng giải thích: “Ta đương nhiên rất cảm tạ đại tỷ tỷ! Nhưng cũng phải cảm tạ thánh quang không gì không làm được, bởi vì không có thánh quang chỉ dẫn, ta sẽ không gặp được đại tỷ tỷ, càng sẽ không có cái kẹo này. Thánh quang sáng tạo thế gian vạn vật, không có thánh quang, cũng không có thế giới này, càng không có hạnh phúc của chúng ta, tất cả chúng ta đều đến từ thánh quang, cho nên lúc nào cũng phải luôn mang sự cảm kích trong lòng.

Lưu Ly Tiên lại khó có thể tán thành: “Nhưng mà, chuyện này có chút không hợp lý, rõ ràng ta là người Cửu Châu, Cửu Châu chúng ta có truyền thuyết sáng tạo của chính mình, nhân quả của ta không liên quan tới thánh quang, như vậy ta chia kẹo cho người, cũng không thể nói là thánh quang chỉ dẫn được.

“Cái này...” Ai Liên lộ vẻ hoang mang.

“Hơn nữa, nếu như nói tất cả mọi thứ trên thế gian đều đến từ Thánh Quang, như vậy ngoài hạnh phúc ra, thống khổ thế gian cũng là Thánh Quang hàng lâm sao?”

Thích Liên giải thích: “Thế gian cực khổ đến từ con người. Con người là sinh mà ô ứ, cần phải trải qua khổ nạn mới có thể tịnh hóa thể xác và tinh lọc thể xác, cuối cùng dung nhập thánh quang chi hải, hưởng thụ vô tận hạnh phúc.”

“Người là sinh ra đã ô ứ? Vậy trọc khí Tiên Thiên này là Thánh Quang ban cho nhân loại sao?”

“Không, là vì tổ tiên của loài người phạm phải tội không thể tha thứ, đã làm ô ứ sự tinh khiết của bản thân.” Thị Liên cố

gắng nhớ lại giáo lý mà mình học được ở giáo dục.

Lưu Ly Tiên truy hỏi: “Như vậy tổ tiên nhân loại... Không đề cập tới là Tây Di đại lục hay là Cửu Châu đại lục... Lúc phạm sai lầm, tại sao thánh quang không ngăn cản được những thứ này?”

Ba Liên sùng sốt: “Đại khái là vì Thánh Quang lúc đó không chú ý tới?”

Lưu Ly Tiên lại hỏi: “Nhưng, nếu thánh quang sáng tạo ra tất cả, chắc phải biết nhân loại lúc đó có khả năng phạm sai lầm, nên nghiêm túc dặn dò, hoặc chăm sóc cẩn thận. Thấy không nghiêm, không khiến nhân loại phạm sai lầm, thánh quang cũng phải chịu trách nhiệm.”

Sự hoang mang của Y Liên càng mãnh liệt hơn: “Ôi chao! Cái gì? Đại tỷ tỷ, cách nói của tỷ thật kỳ quái, trước giờ muội chưa từng nghe nói tới.”

Lưu Ly Tiên gật đầu: “Đúng là rất kỳ quái, nhưng ai bảo ta nhận chức vị sư huynh.”

“Sư huynh?”

“Không có gì.” Lưu Ly Tiên lắc đầu, sau đó đưa tay ra một viên thủy tinh đường.” Sau khi ta tới Duyên Đông, nhìn thấy rất nhiều người sùng bái thánh quang, một mực muốn tìm hiểu rốt cuộc thánh quang là cái gì, đồng thời trong lòng cũng có rất nhiều nghi vấn với thánh quang, đáng tiếc xem ra người cũng không biết a.”

Ba Liên có chút ngượng ngùng: “Ài, rất nhiều chuyện Song Liên cũng không rõ ràng, giáo lý của ta còn chưa học được... Nhưng, đại tỷ tỷ nếu người có hứng thú với thánh quang, ta có thể nhờ cậy mẫu thân dẫn dắt người đến gần thánh quang. Nàng là dạy thánh nữ, nhất định có thể giải đáp sự hoang mang của người.”

Lưu Ly Tiên kinh ngạc nói: “Thánh Nữ đại nhân? Thật sự có thể sao?”

“Đương nhiên!” Ngã Liên gật mạnh đầu: “Chỉ cần muội khẩn cầu, mẫu thân sẽ đáp ứng. À thích nhất là giảng giải giáo lý, chỉ dẫn cho người tiếp cận thánh quang.”

“Vậy thì tốt quá.” Lưu Ly Tiên mặt lộ vẻ kinh ngạc: “Thật ra có mấy đồng bọn nhỏ cũng hứng thú với thánh quang, không biết tới lúc đó có thể tới cùng nghe không?”

“Hừm, không thành vấn đề!”? “Người nói, có một vị tỷ tỷ đến từ đại lục Đông Phương Cửu Châu, cùng người chia sẻ thủy tinh kẹo?”

Đêm đó, trong đại đường Long Thành, Thánh Nữ Hi Tô hỏi thăm nữ nhi hành trình một ngày, hơi nhíu mày.

“Sao có thể tùy tiện ăn đồ của người ta... Có nên cảm ơn vị tỷ tỷ kia không?”

A Liên nghiêm túc giơ tay lên: “Có! Ngã Liên rất thành khẩn cảm ơn, hơn nữa còn chúc phúc đại tỷ tỷ thêm vào.”

“Ừ, làm tốt lắm.” Tạ Tổ vui mừng sờ đầu con gái, tuổi tuy còn nhỏ, nhưng đã hiểu được một chút.

“Có điều, lúc đi ăn đường, tỷ tỷ hỏi ta rất nhiều vấn đề kỳ quái, Ngã Liên chỉ đáp được vài cái, có rất nhiều người không đáp được.”

“Là cái gì?”

Ba Liên liền thuật lại vấn đề của Lưu Ly Tiên một lần. Tạ Hi nghe xong mỉm cười nói: “Thật ra đáp án của những vấn đề này đều nằm trong giáo lý của chúng ta, người trả lời không được, là bởi vì lý giải đối với giáo lý còn không sâu sắc.”

“Ồ.” Na Liên hơi chán nản, nhưng lại nhanh chóng phản chấn trở lại: “Mẫu thân, tỷ tỷ nói con và các đồng bọn rất có hứng thú với giáo lý Thánh Quang, con đáp ứng nàng, phải nhờ người truyền giáo cho họ, có được không?”

“Ta đến truyền giáo?” Tê Na kinh ngạc.

“Ừm, tỷ tỷ nói khi nàng nghỉ ngơi sẽ dẫn theo bằng hữu cùng tới chùa, ngay mười lăm ngày sau, được chứ?”

Làm thánh nữ Thánh Quang giáo, Tạ Thiển đương nhiên vui vẻ vì hấp dẫn càng nhiều người trung lập tín ngưỡng thánh quang, tuy nhiên nàng lại nhạy cảm nắm bắt được một chi tiết, mười lăm ngày nghỉ ngơi một lần là nói? Đại bộ phận trong Long Thành đều là bảy ngày mười ngày một lần nghỉ ngơi, mười lăm ngày, đó là tiêu chuẩn của vệ sĩ Long Thành.

“Ừm, tỷ tỷ là vệ sĩ của Long Thành, mới gia nhập không lâu.”

“Sợ sĩ Long Thành mới gia nhập sao? Khó trách...” Trong lòng Tạ Hi thở dài, đối với quân đoàn trực thuộc Bối Đức thị, Thánh Quang giáo từ đầu đến cuối đều không biết làm sao, Bối Đức Thích đáp ứng dạy rất nhiều điều kiện., Duy nhất không cho phép bọn họ vơ nhiều xúc tu vào trong quân đoàn. Vệ sĩ Long Thành có thể tự phát tín ngưỡng thánh quang, nhưng quyết không cho phép dạy trong quân doanh công khai truyền giáo. Đồng thời vệ sĩ tín ngưỡng thánh quang, vô luận tấn chức hay là công vụ thường xuyên., Đãi ngộ đều không giải thích được tại sao lại thua người một bậc, dần dà mọi người tự nhiên hiểu rõ niềm vui của vị Long Thành chủ này, phần lớn đều tự giác tránh đi thánh quang. Cũng chỉ có vệ sĩ mới gia nhập mới có thể không hiểu rõ tình huống chủ động tiếp cận thánh quang.

Bất quá, vị này người hữu duyên không ngờ đến từ Cửu Châu, thật sự là dị số. Đám người khách không dính dáng đến thánh quang kia bình thường đều nằm trong hàng ngũ người bị dạy không thể cứu được.

Nhưng Tạ ơn Na lại định thử xem sao.

Có lẽ, đây là một cơ hội, một cây cầu giữa đánh thông Thánh Quang giáo và Bối Đức thị trường.

Nửa tháng sau, đại diện Long Thành nghênh đón hai vị thiếu nữ đến từ đại lục Đông Phương Cửu Châu, một người hoạt bát hiếu động, một thân quần dài hoa lệ hành tẩu tựa như cầu vồng, người còn lại điềm đạm tự nhiên, toát ra khí chất làm lòng người an tâm.

Đúng là Lưu Ly Tiên và đám đồng bọn Bạch Thi đạt nhận lời mời đến đây.

Thánh Nữ Loan Na đứng chờ ngoài cửa, bên cạnh nàng, Ngả Liên hưng phấn quơ cánh tay: “Đại tỷ tỷ, ở đây này!”

Nhìn thấy người tới chỉ có hai người, Tạ khẽ cảm thấy thất vọng, bất quá nghĩ đến việc này không phải ý nghĩa tầm thường, liền lên tinh thần, lộ ra nụ cười thánh thiện.

Sau đó, thánh nữ mang Lưu Ly Tiên và Bạch Thi Thiên đến đình viện độc môn của nàng, bắt đầu truyền giáo dưới bóng

cây.

“Thế nhưng bản thủ con người đến từ sự ngu muội của bản thân, chỉ có tâm hoài thánh quang, trải qua cực khổ mới có thể rửa đi ô uế, đạt được đại trí tuệ.”

“Thánh quang ban cho cực khổ như Nghiêm phụ, giống như là mẫu thân ban cho ấm áp.”

Vấn đề Lưu Ly Tiên trước đó lưu ly tiên lưu lại cho Ngải Liên đã được giải quyết dễ dàng, làm thánh nữ, nàng đối với giáo lý lý lý giải vô cùng tinh thâm, vấn đề của Lưu Ly Tiên căn bản không tính là vấn đề, điều khắc khó khăn khi truyền giáo còn khó khăn hơn nhiều so với này. Trên thực tế trong mắt Hỉnh Tố, vấn đề Lưu Ly Tiên có thể hỏi như vậy, vừa vặn là nàng vui vẻ vì hiểu rõ thánh quang, suy nghĩ thánh quang để chứng minh!

Bất tri bất giác, hơn nửa ngày trôi qua, hoàng hôn âm đạm, ngày hôm đó truyền giáo cũng đã đến hồi kết thúc.

Lưu Ly Tiên và Bạch Thi Tuyền đều lộ ra thần sắc thỏa mãn, biểu đạt lòng biết ơn rồi cáo từ rời đi.

Tạ Tĩnh Tuyền vui mừng thở dài. Đã bao nhiêu năm rồi, đây là lần đầu tiên Long Thành vệ sĩ truyền giáo một thời gian dài như vậy.

Trước kia vệ sĩ Long Thành gặp nàng, e sợ không kịp tránh, sợ bị thành chủ biết rõ có liên quan gì đó với Thánh Quang giáo.

Hơn nữa tư chất của hai thiếu nữ này thật sự khiến người ta sợ hãi thán phục, hoạt bát như thủy tinh, trong sáng long lanh, giống như thánh nhân trời sinh vô cầu trong truyền thuyết. Mà một thiếu nữ thanh tĩnh khác lại hiện ra khí tức tự nhiên hùng hồn. Đối với thánh quang mà nói, đây đều là tư chất tốt nhất, chỉ cần tạo hình một chút là có thể tỏa sáng rực rỡ, tương lai thành tựu tuyệt đối vượt xa mình.

Trong lúc nhất thời, Tạ Thu không thể không cảm khái, đây thật sự là Thánh Quang chúc phúc sao?

Nhiều năm khổ sở chờ đợi, cuối cùng cũng nghênh đón được một cơ hội.

Hơn một tháng sau, mỗi khi nghỉ ngơi, Lưu Ly Tiên và Bạch Thi Tuyên đều sẽ tới chùa, lắng nghe Thánh Nữ Giao Hi truyền giáo.

Tạ Tĩnh Tuyên có thể cảm nhận rõ ràng, hai thiếu nữ phương đông dưới sự dẫn dắt của mình càng ngày càng tiếp cận thánh quang, trong đó Bạch Thi thậm chí ngoài dự đoán tự phát ra thánh quang pháp thuật, so với tiến độ Lưu Ly Tiên mà nàng coi trọng còn nhanh hơn! Hai người này đối với thánh quang thực sự hòa hợp kinh người!

Vào một ngày chạng vạng tối, sau khi kết thúc truyền giáo, Tạ Tĩnh Tuyên vô cùng vui mừng khi nghe Lưu Ly Tiên hơi chút chần chờ hỏi: “Tạ Nguyệt, chúng ta... có thể gia nhập Thánh Quang giáo không?”

Giờ khắc này, Tạ ơn Na chỉ cảm thấy thời gian này mình vất vả hoàn toàn được hồi báo.

“Đương nhiên có thể, Thánh Quang giáo hoan nghênh tất cả những người thành kính tín ngưỡng Thánh Quang, nhưng đối với các người mà nói đây là đại sự, cần thật cẩn thận cân nhắc rồi mới quyết định.”

“Ừm, chúng ta sẽ nghiêm túc suy nghĩ.” Lưu Ly Tiên gật đầu, từ biệt Bạch Thi Tiêu.

Sau khi đưa hai vị thiếu nữ rời đi, Tạ ê khẽ thở dài.

Nhìn thành lũy Long Thành chìm vào trong hoàng hôn xa xa, tòa thành âm trầm cùng Long thành bị nắng chiều nhuộm thành hai bên, trong lòng Tạ Hi thề hướng thánh quang trong lòng: “Ta nhất định sẽ tự tay tiêu trừ màng ngăn này, nhất định sẽ làm cho hấn một lần nữa đầu nhập vào lòng người, nhất định!”

...

“Người làm như vậy rốt cuộc có ý nghĩa gì?”

Sau khi Lưu Ly Tiên và Bạch Thi Huyền trở lại khu quân doanh của Long Thành, A Phàm thực sự không thể nhịn được nữa, hỏi vấn đề khiến nàng hoang mang đã lâu này.

“Người xem vợ con Kỳ Đức Dung là đột phá khẩu, suy nghĩ này ta tán thành, nhưng rốt cuộc bây giờ người đang làm cái gì? Để Lưu Ly cùng Tiểu Bạch tiếp cận các nàng, sau đó thì sao? Đúng rồi thì sao?, Nữ nhân của Tạ Hi đúng là vô cùng yêu thích Lưu Ly và Tiểu Bạch, nhưng cô thật sự cho rằng cô vì hai người mà vứt bỏ tín ngưỡng của mình sao? Cô là dạy thánh nữ, tín ngưỡng kiên định, ngay cả Bối Đức thị yêu mến nhất của cô cũng không dao động được, cô nghĩ rất đơn giản.

Vương Lục nhẹ nhàng hời hợt cười, có chút hứng thú nhìn A Lan.

A Oa thở dài, lại nói: “Ta không phải muốn trách cứ người, nhưng cứ tiếp tục như vậy cũng chỉ là lãng phí thời gian, hơn nữa các nàng tiếp xúc lâu, rất dễ nhìn ra sơ hở. Tạ Hi vì trong lòng có chấp niệm., Hi vọng mượn cơ hội này mà đánh xuyên qua thông đạo trao đổi với Long Thành, cộng thêm con gái có đề cử Liên, cho nên không hoài nghi bọn Tiểu Bạch. Nhưng nếu chăm chú quan sát vẫn có thể phát hiện dấu vết để lại. Thánh Nữ của Thánh Quang giáo, ít nhiều cũng coi như là nghề nghiệp cao cấp, nhãn lực không yếu như vậy.”

“A Trác, người đây là tự nói với mình, ta có nói lúc nào đâu, ta phải động đến tín ngưỡng của mẹ con ông cam chứ?”

“Hừm?”

Vương Lục nói: “Đối với tín ngưỡng thành kính của Thánh Quang chưa bao giờ là tiêu điểm mâu thuẫn. Tựa như Thánh Quang đề xướng tinh thần bản chất là phẩm đức tốt đẹp nhân gian, bao dung, nhân từ..., Bác ái vân vân. Những phẩm chất này làm sao có thể là đầu sỏ gây gây trở ngại ngại Phụ Lợi cùng Bối Đức khuê? Bối Bối Bối cũng không phải Thâm Uyên tà ma. Tạo thành mâu thuẫn không phải tín ngưỡng của

phu thê, mà là chỗ nàg giáo dục. Nếu như không có Thánh Quang giáo, nào có nhiều phiền toái như vậy.

A Trác ngắn ra: “Người muốn chẳm ngòi quan hệ của nàg với giáo dục sao?”

“Thật ra không cần chẳm ngòi, về mặt bản chất Thánh nữ và giáo giáo còn có mâu thuẫn không thể điều hòa. Cách nói này của Thánh nữ, thật ra là một loại sản phẩm lý tưởng cao độ hóa, yêu cầu một nữ tử thân thiết và thánh quang, hơn nữa tâm địa thuần lương, không nhiễm hạt bụi, như thế mới có thể có lực lượng thánh khiết triển lãm thánh quang tốt đẹp cho thể nhân. Nhưng người trên đời đi lại trên đời., Sao có thể không nhiễm hồng trần đượ? Cái gọi là thánh nữ chỉ là quá độ bảo hộ, dị dạng sinh sản dị dạng, căn bản là không biết hiểm ác nhân gian. Mà Thánh Quang giáo thì sao, tuy vì thánh quang tín ngưỡng mà hội tụ, nhưng trên bản chất chung quy là một tổ chức lợi ích, mà phạm là tổ chức lợi ích, tuyệt đối không có chuyện sạch sẽ.”

A Dung thở dài: “Lời này cũng không sai.”

“Cho nên mâu thuẫn giữa thánh nữ và giáo sớm hay muộn sẽ bùng phát, đến lúc đó hoặc là thánh nữ lựa chọn tiếp nhận hiện thực, hoặc là dạy các nàg tiếp nhận hiện thực —— cho nên thọ mệnh nghề nghiệp của thánh nữ bình thường đều ngắn, cả hải tử cũng lớn như vậy, đã thuộc về siêu niên phát huy, sau lưng không chừng có công lao Bối Đức trắc.”

“Bối Đức Trị sao?” A Phàm nhắm mắt lại: “Hoàn toàn chính xác giống như là chuyện hắ sẽ làm.”

Vương Lục nói: “Nhưng mâu thuẫn nên bộc phát sớm hay muộn sẽ bộc phát ra, điều chúng ta phải làm chính là nhẹ nhàng đẩy một cái trước lúc đại thế này.”

“Cụ thể mà nói?”

“Có đôi khi, chỉ cần vài ba câu tin đồn là có thể sản sinh hiệu quả rất lớn, ví dụ như nói, Tạ Hi dựa vào truyền giáo của người mới để che giấu, âm thầm cấu kết với vệ sĩ Long Thành, ý đồ gây bất lợi cho Thánh Quang giáo.”

“... Loại lời đồn cấp thấp này có tác dụng sao? Nói như thế nào đi nữa, hiện tại Tạ Hi vẫn nên dạy cho Thánh nữ.

“Đương nhiên hữu dụng, bởi vì đây là họ của người xưa nay không thay đổi.”

Vương Lục dừng một chút, phảng phất cảm xúc sâu sắc nói: “So với chân tướng, mọi người cho tới bây giờ đều rất ưa thích lời đồn.”

“Đây căn bản chính là Bộ Phong Tróc Ảnh...”

Trong đại đường Long Thành, chính là thời gian tụ họp, một mảnh nghiêm túc, nhưng Thánh Nữ Giao Na lại bỗng nhiên ở trong ánh mắt kinh ngạc của rất nhiều nhân viên thần chức bộc phát ra, thanh âm của nàng run nhẹ nhẹ, ẩn chứa lửa giận sôi trào.

“Vưu Lợi Oan, những lời ngươi vừa nói, có dám lớn tiếng nói ra? Để tất cả mọi người nghe thấy không?”

Nữ tử bị Đàm Na chỉ đích danh là một vị nữ mục sư xinh đẹp, nghe vậy hơi kinh ngạc, lập tức lộ ra nụ cười không có ý tốt: “Không có gì, chỉ là có điều, hai ngày nay có rất nhiều người đang đồn đại về chuyện này., Nói ngươi rất thân thiết với hai tên vệ sĩ Long Thành, cứ cách một đoạn thời gian ngắn đều phải gặp mặt một lần, vừa thấy đã là một ngày, cũng không biết tại đây lén lén lút lút đàm luận cái gì. Còn có người nói, ngươi và hai tên vệ sĩ Long Thành mượn cơ hội truyền giáo âm thầm cấu kết Bồi Đức Tòa, có lẽ sẽ bắt lợi đối với giáo phái...”

“Ta và vệ sĩ Long Thành âm thầm cấu kết với nhau, cố gắng gây bất lợi cho giáo? Loại lời đồn nực cười này, ủng hộ cho ngươi dám nói ra ngoài, nếu như ta thật muốn cấu kết với thành chủ Long Thành, làm sao năm đó lại...” Nói tới chỗ này, mặt yêu chợt bừng tỉnh, im lặng không nói, đè nén phần nộ, sắc mặt đỏ lên một mảng. “Vùng Uyển, nói bừa cũng là nguyên tội.”

Vưu Lợi Oa nhẹ nhàng cười nhạt: “Chớ hiểu lầm, ta không nói là thật, ta vốn chỉ là làm trò cười cho tử muội nghe, để cho mọi người biết thế nhân rất ngu muội, nói dối cái gì cũng dám truyền, không ngờ được tai của thánh nữ đại nhân nghe được, còn làm thật. Ngươi đã dạy thánh nữ, đại chủ đích thân trao tặng thánh huy, ai dám hoài nghi tín ngưỡng của ngươi với thánh quang, trung thành với giáo phái đâu?”

Nghe xong lời này, lửa giận của Tạ Hi không giảm mà còn tăng lên, nhưng lại cảm thấy không biết phải làm thế nào.

Các Mục sư khác thì phản ứng khác nhau, tất cả mọi người ở đây đều biết, Vu Lợi Mâu căn bản là cố ý nhằm vào Đàm Na. Lúc trước nàng và Đàm Na xuất thân từ giáo dục, các điều kiện đều trên cả Loan Na., Lúc ở chung hai người cảm thấy vô cùng ưu việt, về sau các nàng cùng cạnh tranh vị trí thánh nữ, Vu Lợi Uyên vốn cho là nắm chắc thắng lợi, cuối cùng bất ngờ bại bởi các điều kiện các mặt không bằng Khương Thiên của mình, từ nay về sau mang hận trong lòng. Không còn lời gì để nói nữa.

Chỉ là, lời đồn như Vu Lợi Uyên nói, ở đây cũng có không ít người đã nghe thấy, phiên bản lưu truyền có rất nhiều, có vài cái như Vu Lợi Uyên nói, cố nhiên làm trò cười cho người khác thoải mái, nhưng cũng có một chút vô cùng thỏa mãn tâm lý âm u của rất nhiều người, rất có thị trường.

Mấy câu này, Tạ Thu và hai vị vệ sĩ Long Thành xuất thân từ Cửu Châu thường xuyên lén gặp nhau tại phủ đệ của mình, đây là sự thật không thể nghi ngờ., Rất nhiều người tận mắt nhìn thấy. Nếu nói Tạ ơn Na mưu đồ làm loạn, không khỏi buồn cười —— cho dù có mưu đồ làm loạn, cũng không đến mức chọn trong đại giáo đường. Nhưng đổi lý do khác thì sao? Ví dụ như... Nghe nói hai vị thiếu nữ cửu châu dung mạo tuyệt mỹ. Mà thánh nữ Thánh Quang giáo, chỉ sợ là quần thể yêu mến họ cao nhất trong đại lục.

Bây giờ các loại lời đồn lưu truyền, đối với tràng diện gặp mặt riêng của mấy người, miêu tả sống động, dẫn người nhập thẳng.

Chỉ là làm nhân vật đề tài, Tạ Nữ đương nhiên rất tức giận, không phải vì danh dự của mình bị hao tổn mà phẫn nộ, mà là nghĩ đến cây cầu cầu thông mình và vệ sĩ Long Thành thật vất vả mới có được, rất có thể sẽ bị gián đoạn như vậy... Mỗi khi suy nghĩ đến đây, nàng đều khó có thể đè nén lửa giận của mình.

Sau khi hội nghị kết thúc, nàng vốn định về nhà nghỉ ngơi, lại bị đại chủ dẫn đầu gọi tới.

Đối với nàng mà nói, Đại chủ giáo luôn luôn như phụ thân, uy nghiêm cũng không thiếu từ ái. Hiện giờ gặp phiền não, quả thật nàng cũng muốn được an ủi từ chỗ đại chủ thượng.

Nhưng mà sau khi gặp mặt, lời của La Vạn lại khiến cho nàng như rơi vào hầm băng.

“Tạ ơn Na, hai cô bé cứu cháu kia, mọi người đừng gặp nhau nữa.”

“Vì sao?” Tạ ơn Na khó tin hỏi lại. “Mục chủ đại nhân, chẳng lẽ ngài tin những lời đồn hoang đường kia sao?”

“Đương nhiên ta không tin, cũng không có ai thật sự tin tưởng. Nhưng chung quy ảnh hưởng không tốt.”

Tạ Tĩnh Tuyên vội nói: “Chủ nhân, Lưu Ly Tiên và Bạch Thi Huyền là lựa chọn tốt nhất mà ta từng gặp, tư chất của các nàng vượt xa ta, ngay cả thánh nữ chí cao của Thánh thành cũng chưa chắc có thể theo kịp các nàng. Nếu có thể thu nạp các nàng vào, sẽ là thu hoạch lớn nhất trong những năm gần đây, mà lần gặp mặt trước, các nàng đã tỏ vẻ muốn gia nhập giáo dục.”

La Vạn thở dài nói: “Ta biết, có thể khiến người coi trọng như vậy, người không tiếc nhiều lần gặp mặt nhất định có chỗ đặc biệt. Nhưng có một số lời đồn, đã lưu truyền rất rộng.”

“Đó chẳng qua là tin đồn mà thôi.” Tạ Tĩnh Tuyên bi phẫn tranh luận: “Tại sao phải quan tâm đến lời đồn chứ?”

“Bởi vì lời đồn có lực lượng rất nhiều lúc, thành hay bại của một người thường quan tâm một hai câu truyền thuyết: “La Vạn nghiêm túc nói: “Người là ta tự tay rút ra từ trong chùa, ta gửi gắm kỳ vọng rất cao đối với người...”

Thấy đại chủ quan trọng như thế, mật thư cảm giác vô lực, một lúc lâu sau, nàng thoáng bình tĩnh lại một chút: “Như vậy, chỉ cần tiêu diệt được lời đồn từ trên ngọn nguồn là được rồi đúng không? Ta đoán rằng, sẽ rải rác những lời đồn này là ai? Vụ Lợi ư? Tỳ Lợi? Tỳ Dịch Đạt? Người biết ta có quan hệ với bối Đức khuê cũng không quá nhiều...”

“Đủ rồi!” Đại giáo chủ La Vạn chợt gầm lên: “Sao người có thể nảy sinh ác ý với huynh đệ tử mọi người của mình?”

Tạ Tuyên Na: “Nhưng bọn họ...”

“Không sai, tin đồn truyền bá, đổ thêm dầu vào lửa, bọn họ vui sướng khi người gặp họa, búng Quan Tương Khánh, điều đó chứng tỏ bọn họ còn chưa trưởng thành, còn cần phải không ngừng tôi luyện. Nhưng ngươi là dạy thánh nữ, không thể phê bình cùng tiêu chuẩn với bọn họ” La Vạn nghiêm khắc, “Hơn nữa, lời đồn không phải do bọn họ rải rác.”

“Vậy thì là ai?”

“Bất luận là ai, ngươi cũng không cần quan tâm. Trái tim Tạê, nàng đã rối loạn, đây không phải là đáng về thánh nữ nên có.”

Tạ Tĩnh Tuyên im lặng một lúc lâu: “Xin lỗi, quả thật trong lòng ta dao động rồi.”

“Trở về hảo hảo bình tĩnh một chút đi, nguyện thánh quang lành lặn.”

“...Là, là giáo chủ đại nhân.”

Nửa tháng này, tra tấn xưa nay chưa từng có. Lúc này Tạ ơn Na giống như đã trở lại đây mấy năm trước, thời điểm mà mình và bồi phận Bồi Đức đã hoàn toàn quyết liệt. Đúng là thống khổ và dày vò như vậy.

Thật ra cũng không tiếp xúc nhiều với Lưu Ly Tiên và Bạch Thi Huyền, tổng cộng chỉ thấy có năm mỳ, đánh cho không tới hai ngày, không có khả năng tích lũy quá nhiều tình cảm. Có lẽ phần nộ của mình đến từ ủy khuất và không cam lòng.

Ta đã làm sai gì? Vì sao... nhất định phải ác độc hoài nghi ta như vậy, công kích ta? Vì sao không hề có liên quan gì đến ta, những người không oán không thù với ta đều ồn ào? Vì sao ngay cả đại chủ giáo cũng không ủng hộ ta? Trong chuyện này, rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì? Là ta sai rồi, hay là cái gì khác sai rồi?

“Mẫu thân, người không vui sao?”

Nữ nhi vẻ mặt lo lắng đi tới bên cạnh Tạê, làm cho nữ tử rất cục có thể giãn lông mày ra.

“Không có gì.” Tạ Tĩnh Tuyên vuốt đầu cô bé: “Ta không có gì không vui.”

“Ồ, hai ngày nữa bọn Lưu Ly tỷ tỷ sẽ tới.”

Hai ngày nữa... Phải không? Xích Tố ngẩng đầu lên, trong lòng lại có chút đau đớn. Hai ngày sau, liền muốn tạm biệt các nàng.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, hai tiểu cô nương thông minh lanh lợi kia sẽ trở thành hồi ức khó quên trong bao năm tháng dài đằng đẵng.

Cùng lúc đó, hắc thủ phía sau cánh quân doanh Long Thành ở phía xa, đang cầm một phần bản báo cáo mới mẻ cẩn thận nghiên cứu, thần sắc dần dần hưng phấn lên.

“Mọi việc đã xong, Đông Phong đã tới.”

Tin tức về Tu sĩ dị đoan Cửu Châu tập kích chùa phía đông Thánh Quang giáo in ở bản đầu.

...

Đảo mắt đã trôi qua hai ngày.

Lại là một buổi sáng trong xanh, thánh nữ kỹ nữ của Thánh Quang giáo sớm rời giường, rửa mặt xong, bắt đầu bình thường cầu nguyện.

Ăn xong bữa sáng, nàng để người hầu chăm chú chỉnh đốn một lần phòng ốc, tu kiến hoa cỏ đình viện. Sau đó liền ở cửa yên tĩnh chờ đợi, chờ đợi hai vị thiếu nữ đầy nhiệt tình đến.

Không bao lâu sau, xa xa, một đạo cầu vòng hoa lộ lợt vào tầm mắt, tiếp theo là một chuỗi tiếng cười thanh thúy dễ nghe.

Khóe miệng của Tạ Hi hơi nhếch lên, nghe được âm thanh quen thuộc kia, không tự chủ làm cho người ta vui sướng hẳn lên.

Thiếu nữ Lưu Ly Tiên Cửu Châu có ma lực thần kỳ như vậy. Mà bên cạnh Lưu Ly Tiên, Bạch Thi Mi vĩnh viễn là thanh nhã, an nhàn như vậy, nhìn thấy nàng, trong lòng Tạ Hi mơ hồ có một chút bất an cũng tan thành mây khói.

Dựa theo yêu cầu của Đại Mục giáo La, Tạ ơn Na không thể lại gặp mặt các nàng nữa. Nhưng Giao Na cho rằng làm việc gì cũng phải có kết thúc tốt đẹp, dù sao hai bên đều không làm sai chuyện gì, cho dù không gặp nhau, lúc trước cũng phải nghiêm túc nói lời từ biệt.

Mà thời gian tạm biệt... cứ dựa theo một ngày đi. Cuối cùng giảng giải cho các nàng một lần thánh quang giáo nghĩa, sau đó chia tay vĩnh biệt. Xích Tố thân nhiên đối mặt với nội tâm của mình, làm ra quyết định.

“Tạ ơn a di, chuyện lần trước bọn ta đã suy nghĩ kỹ rồi.”

Lúc gặp mặt, Lưu Ly Tiên liền sáng khoái đi thẳng vào vấn đề. Bất quá Đàm Hi mỉm cười lắc đầu: “Chuyện đó chờ một lát rồi nói, hôm nay chúng ta phải giảng xong phần giáo lí còn lại mới được.”

“Nói xong toàn bộ? Nội dung có chút khẩn trương.” Bạch Thi hơi nghi hoặc một chút, “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Tạ Tĩnh Tuyên thán phục sự nhạy cảm của đối phương, lại phủ nhận: “Không có gì, chẳng qua là cảm thấy với họ ngộ của các người, có thể học nhanh hơn một chút.”

“Ặc, được.”

Giảng giải giáo lý thời gian trôi qua nhanh chóng, trong nháy mắt, lại là trời chiều ngã về tây, chương trình học hơn nửa ngày nay cũng đi đến khâu cuối cùng.

“A, thu hoạch hôm nay thật tốt...” Lưu Ly tiên trưởng duỗi người một cái. “Đúng rồi, chuyện gia nhập giáo phái...”

Tạ Hi lạnh nhạt ngắt lời: “Trước đó, ta cũng có chuyện muốn nói với các người...”

Nhưng lời còn chưa dứt, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến giọng nói hoảng sợ của người hầu: “Các người không thể đi vào, Thánh Nữ đại nhân hiện tại đang...”

“Cút đi.”

Tiếng gào thô bạo cùng tiếng hừ đau của người hầu đồng thời truyền đến, khiến cho ba người vợ cả kinh.

Người nào, dám vô lễ trong lãnh địa đại đường Long Thành? Tự tiện xông vào phủ đệ thánh nữ, đây chính là khiêu khích uy nghiêm nghiêm nghiêm của Thánh Quang giáo ở trên đất bản xứ biên Đông Lăng, hẳn là không có người nào to gan như vậy.

Một lát sau, bảy tám người xông thẳng vào, bọn họ tướng mạo khác nhau, âm khí lạnh lạnh, nơi ngực gắn một ký hiệu thống nhất, là một tia chớp màu vàng.

“Trọng sở?” Nhìn thấy ký hiệu kia, sắc mặt của Tạ Thư biến đổi. “Sao lại là trọng sở?”

Trọng tài, tên như ý nghĩa, chính là Thánh Quang giáo dùng để trừng trị dị đoan cơ cấu, là dạy hẳn nắm giữ vũ lực tinh nhuệ, cấp tiến, cường đại, danh tiếng xấu xa. Bọn họ là tín đồ cuồng vọng của Thánh Quang giáo, vì truyền bá tín ngưỡng bài trừ dị kỷ, bất cứ kẻ nào cũng dám giết. Bởi vì chiến loạn cùng đổ máu của bọn họ là vô số kể.

Chẳng qua, ở trong Long Thành, có lẽ là do vệ sĩ Long Thành áp chế, khiến cho nhiều năm qua công tác của trọng tài thấp

hơn, giao tiếp cùng bọn họ cũng phi thường ít. Nhưng không thể tưởng được bọn họ vào lúc này lại đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mình.

“Các ngươi muốn làm gì? Cho dù là trọng tài, cũng không thể tùy ý xông vào nhà của ta chứ?”

Tạ Tĩnh Tuyên không thích dùng thân phận bản thân ép người, nhưng thấy đối phương có ý không tốt, còn đụng bị thương đám tôi tớ, sắc mặt cũng trở nên âm trầm.

Hành động đứng đầu của trọng tài là một gã kỵ sĩ thân hình cao lớn. Nhìn thấy giáo thánh nữ, hẳn không thể không dừng bước lại trước, chỉ là biểu tình trên mặt không có vẻ cung kính, lạnh nhạt nói: “Nhận được báo cáo đáng tin, hai nữ nhân ở chỗ ngươi là do bọn dị đoan Cửu Châu phái tới tiêu diệt, cần phải lập tức tiếp nhận điều tra của trọng tài.

“Tiêu diệt chi tiết?” Tê Tô trừng to mắt: “Quả thực các nàng là vệ sĩ Long Thành trải qua khảo hạch nghiêm khắc, nàng nói các nàng là tiêu diệt chi tiết...”

Kỵ sĩ của tài phán có chút không kiên nhẫn được: “Đây là quyết định của trọng tài, nếu thánh nữ đại nhân có dị nghị gì thì cứ tới nói với trọng tài đi.”

Tạ Tĩnh Tuyên cả giận nói: “Vậy thì để trọng tài các ngươi tự mình nói với ta là muốn dựa vào ta tùy ý mang người nào đi, các ngươi cũng quá coi trời bằng vung rồi.”

Thấy ý chí thánh nữ kiên quyết, sắc mặt kỵ sĩ trọng tài âm tình bất định, nhưng sau khi nhìn Lưu Ly Tiên và Bạch Thi Duệ, liền có chút không có hảo ý hỏi thăm: “Nói như vậy, ngươi bảo đảm hai người kia?”

Tạ Tĩnh Tuyên nửa bước cũng không nhường: “Ta không thể để ngươi mang các nàng đi dễ dàng như vậy được.”

“A, hiểu rồi.” Kỵ sĩ kia gật gật đầu, sau đó nói với đồng bạn ở phía sau, “Chắc chắn, Thánh nữ là đồng bọn của các nàng, đồng thủ đi.”

“Ngươi?” Điệp Lăng Na kinh sợ giao tiếp, lập tức phóng ra một lá chắn màu vàng nhạt thánh quang hộ thuẫn, ý đồ đem tài phán sở ngăn cản mọi người ở bên ngoài. Nàng tuy rằng không hiểu kỹ xảo chiến đấu, nhưng làm thánh nữ, lại có năng

lực so với chức nghiệp giả cao cấp. Cái khiên bảo vệ này tuy kích phát gấp gáp, nhưng lực phòng ngự tuyệt đối không thua gì tường thành dày nặng, cho dù đạn pháo bắn thẳng cũng khó có thể lay động.

Ky sĩ trọng tài kia không phải hạng xoàng, trong khi nói chuyện đã rút ra một thanh trọng kiếm huyết sắc sát ý ngập trời, một kiếm chém lên hộ thuẫn, khiến cho nó lung lay như sắp đổ.

Cùng lúc đó, mấy người còn lại của trọng tài cũng bắt đầu hành động. Trước khi bọn họ xuất phát, đã dự liệu được có thể sẽ xảy ra xung đột với thánh nữ, tất cả đều được chuẩn bị trước, một gã Thiên Khiển Mục Mục phóng ra tia chớp vàng kim, pháp thuật cực kỳ nhắm vào họ, trong nháy mắt đã đánh nát hộ thuẫn, nhụy Na chỉ cảm thấy thánh quang trong đầu một thoáng nóng rực lên, kích thích nòng thất khiếu chảy máu, vô lực hành động.

Nhân cơ hội này, hai thám quan nhanh chóng tiến lên, chế trụ Lưu Ly Tiên và Bạch Thi, dùng một sợi xích màu vàng trói lại, sau đó triệu hồi ra một lồng giam sắt thép nhốt hai người vào bên trong.

“Các ngươi, không nên quá phận.” Giơ tay lau đi máu tươi trên mặt, thánh quang chi lực bàng bạc từ trên trời giáng xuống, tràn vào trong cơ thể của nàng.

Ky sĩ trọng tài biến sắc: “Thánh Quang giáng lâm? Đây là muốn liêu mạng, ngươi điên rồi à?”

Thánh nữ dù không thích tác chiến, chung quy vẫn là nghề nghiệp cao cấp, lực lượng bộc phát bất thường kinh người. Mà đám người tài phán sở mặc dù có thể chinh phục thiện chiến, nhưng thật ra đều không vượt qua cánh cửa cấp cao, lúc này đều bị lực lượng kinh người của Tạ Tĩnh Thiên chấn nhiếp.

Mà vào lúc này, đại môn của trạch viện bỗng nhiên mở ra, lộ ra một cái đầu nhỏ tò mò, có chút hoảng sợ.

“Mẫu thân, bên ngoài làm sao vậy?”

Sắc mặt của Tạ Hi biến đổi: “Oa Liên, đừng ra ngoài.”

Ky sĩ của tài phán hơi sững sốt, sau đó cười gằn: “Thánh nữ đại nhân, thu thần thông của ngài lại đi, ta nghĩ chúng ta ai

cũng không muốn thấy tình cảnh đó phát sinh, có đúng hay không?”

“Người... Người dùng con gái của ta để uy hiếp ta?”

“Ta không muốn uy hiếp bất kỳ kẻ nào, chúng ta tới đây chỉ là phụng mệnh làm việc, nhưng cũng xin người đừng khiến chúng ta quá khó xử.”

“Hèn hạ vô sỉ” Khóe miệng Tê Hi tràn ra huyết tia, đó là lửa giận sinh sinh chấn phá lợi lộc.

“Ha ha.” Kỵ sĩ thẩm phán cười nhạt: “Không sai, chính là đê tiện vô liêm sỉ, quang vinh thuộc về thánh nữ, mà hèn hạ thì thuộc về chúng ta.”

Trong khi nói chuyện, hai quan thẩm phán có Lưu Ly Tiên và lòng sắt của Bạch Thi Tỳ Hưu thu vào trong tay, đoàn người xét xử lập tức rút ra ngoài.

Trước khi ra khỏi cửa, kỵ sĩ Phán Quyết quay đầu lại, chế giễu nói: “Thánh nữ đại nhân, gặp lại sau.”

Tạ Nguyệt cúi đầu, cuối cùng vẫn không bước ra bước kia. Cô không thể để con gái của mình cùng mạo hiểm với mình.

Nhưng sâu trong nội tâm, nàng chỉ hận không thể để cái tên vô năng, nhu nhược này tự đi tìm chết.

Mà lúc này, người có thể trợ giúp mình cũng chỉ có một.

“Ài, ta đã sớm nói rồi, không nên gặp lại nữa, người không nghe, kết quả thế nào rồi?”

Khi nhìn thấy vết máu trên mặt còn đọng lại, Đại Mục La thở dài thật sâu.

Tạ Tĩnh Tuyên đỏ mắt: “Các nàng vô tội...”

La Vạn nói: “Ta đương nhiên biết, nếu không thì sao có thể dễ dàng tha thứ cho các nàng khi tiến vào giáo dục nhiều lần chứ?”

Tạ Tĩnh Tuyên lại nói: “Các nàng... là tín nhiệm ta mới từ trong quân doanh chạy đến. Nếu không phải ta, các nàng ở trong quân doanh, có Bối Đức gác trong che chở, tuyệt đối sẽ không bị người của tài phán sẽ không bắt đi như vậy.”

La Vạn thở dài: “Ta biết người tự trách. Chuyện này đúng là người có trách nhiệm, nhưng bây giờ thì sao đây? Người đã bị bắt, chẳng lẽ người muốn đi xét xử cứu người sao?”

Tạ Hi nói: “Nếu như không có phương pháp tốt hơn... Cũng chỉ có thể như vậy. Ta cũng không thể bỏ mặc cho nó được.”

“Hoang đường” La Vạn giận tím mặt, “Người lớn như vậy, người không nên quá để ý đến trọng tài là nơi nào, muốn đi thì đi?”

Bỗng nhiên Tạ Hi mỉm cười: “Họ Nhâm sao? Các nàng chỉ là hai đứa nhỏ vô tội, cứu vớt người vô tội, chẳng lẽ có thể xem như họ của ta?”

“Thế giới này không phải là đen thì là trắng đơn giản...”

Tạ Tuyên Na không nhượng bộ chút nào: “Nhưng chúng ta là người phát ngôn của Thánh Quang giáo, nếu như ngay cả chúng ta cũng không phân biệt được đen trắng thì thế giới này sẽ biến thành như thế nào?”

“Những từ ngữ cứng rắn đoạt lý này đã đủ rồi, ta thấy người cần bình tĩnh một chút, thì đi vào trong tĩnh thất an tĩnh một lát đi.”

Đại mục chủ vẫy vẫy tay, một cái cổng truyền tông đen kịt được mở ra, trực tiếp hút lấy Giao Hi.

“Bình tĩnh lại rồi hãy tìm ta.”

Phía sau cổng truyền tông là một gian đen kịt, nhỏ hẹp, không có tiếng động cũng không có gian phòng sáng.

Đó là tĩnh thất sâu trong lòng đất đại đường giáo mấy trăm mét, các sư phụ ở nơi tâm tĩnh bực bội mà bình phục. Trong tĩnh thất chỉ có yên tĩnh tuyệt đối, có thể nhìn thấy nội tâm của mình càng thêm rõ ràng.

Bị đại chủ giáo truyền tông đến đây, cảm nhận được cỗ âm lãnh ẩm ướt kia, thân thể mềm mại của Đàm Na run lên, đầu óc nóng lên cũng theo đó lạnh xuống.

Ừm, cẩn thận ngẫm lại, thật ra đại chủ thượng nói không sai. Tuy Lưu Ly Tiên và Bạch Thi Huyền vô tội, nhưng trọng tài đã bắt người đi, còn có thể làm gì được nữa? Chẳng lẽ xông vào tài phán sở sao? Chuyện này sẽ chỉ khiến tình thế bị động.

Một người trưởng thành thì nên hiểu được sự thật. Trước khi kết quả đến mức có thể nỗ lực vô hạn, nhưng khi kết quả xuất hiện, cũng phải học cách tiếp nhận.

Đáng tiếc, đại khái chính mình không cách nào trưởng thành, từ đại chủ chỉ huy ký hiệu trao tặng nàng, theo lời thề của nàng phải dùng cả đời đi truyền bá thánh quang, không gặp trở ngại gì thì nàng đã định trước không có khả năng thành thực như những người khác.

Không có khả năng là không kiêng nể gì đi truyền bá lời đồn nhảm chán, không có khả năng vì tiền đồ mà vi phạm bản tâm, càng không có khả năng... Đối với sự oan khuất phát sinh trước mắt như làm như không thấy.

“Thật xin lỗi, La Vạn Đại Chủ, ta... có lẽ cuối cùng vẫn phải để cho ngài thất vọng.”

Tạ Hi lặng lẽ lấy từ trong túi quần áo ra một chiếc nhẫn. Đó là lễ vật mà rất lâu trước đây, thầy Bối Đức dành tặng cho cô. Một chiếc nhẫn truyền tông vô cùng trân quý, chỉ cần kích phát pháp thuật trên chiếc nhẫn là có thể di chuyển đến bên cạnh đối phương trong nháy mắt. Chỉ tiếc, hai người rất nhanh đã vỡ tan quan hệ, mà sau đó cô không còn dùng tới nữa.

Bây giờ, mượn sức mạnh của người một chút...

Nữ tử ma sát mặt ngoài chiếc nhẫn một chút, sau một khắc, ba động kỳ dị tản ra, không gian theo đó vặn vẹo một trận, thân ảnh của Đàm Na cũng theo đó biến mất không thấy gì nữa.

Cùng lúc đó, trong nhà giam nơi trọng tài.

“Bạch tử, ta cảm thấy nhàm chán quá.” Lưu Ly Tiên nhìn xiềng xích trên bàn chân: “Sư huynh bảo chúng ta giả bộ như bị bắt được, nhưng giờ còn giả vờ tới khi nào, ta đang đói...”

Bạch Thi mỉm cười nhàn nhạt, cho dù lúc này thân ở lồng giam, nàng vẫn thông dong khí chất như cũ: “Sư huynh nói, rất nhanh sẽ có người tới cứu chúng ta, đến lúc đó đi theo ra ngoài là được, huynh kiên nhẫn thêm chút nữa đi.”

Lưu Ly Tiên rũ bả vai: “Tự ta cứu mình không được à?” Nói xong, xiềng xích bí ẩn trên cổ tay bị đứt gãy, mặt cắt trơn bóng lạ thường.

Bạch Thi vui vẻ lắc đầu.

Lưu Ly Tiên đáng thương nhìn cô: “Nhưng ta quá đói.”

Bạch Thi sợ hãi thở dài, lắc đầu nói: “Quả nhiên sư huynh nói đúng rồi, người không chịu nổi họ à, này, cái này cho người.”

Trong khi nói chuyện, xiềng xích trên tay Bạch Thi Dung đương nhiên tróc ra, sau đó trong tay có thêm một cái đùi gà.

“Sư huynh nói, nếu huynh có thể kiên trì tới nhà giam trọng tài sở mới than phiền, thì thưởng cho huynh một cái đùi gà. Phiền huynh nhịn một chút đi.”

“À, vậy không thành vấn đề “

...

Ban đêm, tông giáo ở sườn đông Long Thành là một khu an nhàn, trung tâm thành thị náo nhiệt phồn hoa hình thành sự khác biệt rõ rệt... Khu vực này đã từng thuộc về mấy chục thế lực tông giáo trong biên đông thung lũng, bây giờ cơ bản bị Thánh Quang giáo độc chiếm, thánh quang nhân nhật bao phủ khu giáo, xua đuổi bóng đêm, mang đến an bình.

Cộc cộc, cộc cộc...

Giữa hai hàng kiến trúc tông giáo dày nặng lạnh lẽo, một bóng dáng nữ tử tỏ ra nhỏ bé.

Nữ tử nhẹ nhàng đi trên con đường đá màu ngà sữa trơn bóng, mỗi một bước đều phát ra tiếng vang kiên định, giảng an bình nhiều loạn dưới màn đêm.

Cô gái này dáng người cao gầy, mặc một thân thánh bào mộc mạc khó có thể che lấp đường cong đầy đặn, mái tóc dài màu nâu rủ xuống trước ngực, môi anh đào đỏ tươi cũng cực kỳ bắt mắt trong màn đêm.

Hai bên đường, thánh quang nhân nhật theo nữ tử cất bước mà tụ lại, phẳng phát trời sinh thân hòa. Nữ tử như khoác lên một tầng lụa mỏng màu bạch kim, hiển ra khí chất thánh khiết.

Bà đi thẳng tới góc của tông giáo, trước một bức tường màu xám đen, đó là một trong số ít những nơi không bị thánh quang bao phủ, cũng là một trong những bộ phận thánh quang nổi danh nhất, trọng tài dị đoan của Thánh giáo.

Trên thực tế, đại bộ phận tông giáo thực lực cường thịnh ở Tây Di đại lục đều có tổ chức Trọng Tài tương tự, chẳng qua là không có bất kỳ một tông môn nào có thể so sánh với danh tiếng xấu xa như tòa án thế này.

Dù là giáo thánh nữ, miễn cưỡng được xếp vào cao tầng giáo dục, nhưng nàng tiếp xúc với trọng tài cũng không nhiều, lần này đến đây, nội tâm của nàng cũng không được đầy đủ, bất quá cân nhắc đến sứ mệnh của chính mình, nữ tử vẫn hít sâu, gõ cửa gõ nặng nề.

“Ta là thánh nữ Giao Nguyệt khu Long Thành Giáo, ta muốn gặp trọng tài.”

Nữ tử dùng sức ổn định hô hấp của mình, đưa ra yêu cầu.

Qua một lúc lâu, cửa gỗ chậm rãi mở ra, lộ ra vô tận u ám. Trong bóng tối, mấy đôi mắt màu đỏ âm u nhìn nàng.

Mặc dù đã tấn cấp lên chức nghiệp giả cao cấp, nhưng bị thẩm phán đêm tối nơi trọng tài nhìn chăm chú, Đàm Na chỉ cảm thấy toàn thân cũng không được tự nhiên.

“Dẫn đường đi.”

thẩm quan im lặng đáp lại, ánh sáng màu đỏ dần dần đi xa trong bóng tối, xuyên qua nhanh chóng đuổi theo, thân hình dần dần biến mất trong bóng tối.

Trong bóng tối, sau khi đi được không biết bao xa, một chút ánh sáng bỗng nhiên xuất hiện trong tầm mắt, Tạ Hi điều chỉnh đôi mắt, thích ứng ánh sáng bất ngờ này. Lại phát hiện đó là một cái giá cắm nền, bên cạnh giá cắm nền là một lão nhân tựa như nền tàn phế. Trong lòng Tạ Nguyệt căng thẳng, nhận ra vị lão nhân này thoạt nhìn không có vẻ gì là kinh người, chính là trọng tài khu giáo dục của Long Thành, Uy Đức Bá Uyên.

Hắn từng là đại quý tộc nổi tiếng trong biên lang, lúc tuổi còn trẻ bởi vì mất đi người yêu nhất, sau đó dẫn thân vào thánh quang ôm áp, dần dần trưởng thành trọng tài. Phàm Đức Bá tước là nhân vật tàn nhẫn chân chính., So với đại chủ quan La Vạn còn lợi hại hơn vài phần. Chỉ là những năm gần đây tuổi tác ông ta đã cao nên không để ý tới chuyện này, được phái tới tòa án Long Thành dường như là để dưỡng lão, nhưng chỉ khi đối mặt trực diện với ông lão này mới có thể cảm nhận được trong cơ thể ông ta vẫn ẩn chứa sinh cơ cường đại.

“Người vì hai vệ sĩ Long Thành mà đến sao?”

Áp Đức Bá tước khom người ngồi cạnh giá nền, tay lật xem hồ sơ nặng nề, cũng không ngẩng đầu lên mà hỏi.

Tạ Nguyệt tự mình lấy ra dũng khí: “Đúng vậy, ta chính là vì bọn họ mà đến, bọn họ vô tội, tuyệt đối không phải tiêu diệt chi tiết...”

Áp Đức Bá tước hỏi: “Người dùng cái gì đảm bảo đây?”

“Ta... Dùng danh dự của ta đảm bảo...”

“Ồ, dùng danh dự của người?” Phàm Đức Bá tước không nhanh không chậm nói: “Danh dự của thánh nữ trong giáo cũng có chút phân lượng.”

Tạ Tĩnh Tuyên thấy chuyện này dường như có chuyển cơ: “Như vậy có thể mời ngài thả hai người đó ra được không?”

“Thả người?” Phàm Đức Bá tước khép hồ sơ lại, ngược mắt nhìn thoáng qua Hồ Hi, sau đó nói: “Thật sự là ngu muội vô tri, các người những thánh nữ này, ngoại trừ bề ngoài sáng sủa, nội bộ từ đầu đến cuối đều thối rữa, trống rỗng, tựa như một vở kịch bán cười, đi dưới ánh mặt trời lừa gạt vô tri thế nhân đi, thế giới chân chính, là không thể chứa được các người bọn ngu xuẩn này.”

Nghe ngôn từ chanh chua độc ác dị thường của trác Đức, trong lòng Tạ Hi lại bình tĩnh lạ thường.

“Tóm lại, có thể xin ngài thả người không?”

“Không thể, các nàng là người bị tình nghi trọng yếu.” Phí Đức lạnh lùng cự tuyệt: “Cho người tiến vào, là lão nhân ta muốn tận mắt chứng kiến Thánh Nữ hiện tại đã ngóc đến trình độ nào. Hiện tại ta đã thấy được, người có thể đi.”

“Uyển Đức Bá tước.”

“Không cam tâm? Cảm thấy ta đang bắt nạt người ta sao? Được, vậy ta sẽ phá lệ nhiều hai câu. Lần này báo cáo với hai người cửu Châu, mặc dù người nặc danh là, nhưng cường độ rất mạnh, có đầy đủ chứng cứ chứng minh các nàng có quan hệ mật thiết với những người Cửu Châu tập kích Đông Lý đường trước đây.”

“Nhưng như vậy cũng không đủ để chứng minh các nàng đã tiêu diệt ta hoàn toàn có thể chứng minh cho người xem.”

Phí Đức nói: “Có lẽ vậy, nhưng kỳ thật ta cũng không quan tâm các nàng cuối cùng có phải tiêu diệt chi tiết hay không, cho nên người cho dù thật sự chứng minh điều gì, ta cũng không quan tâm, ta quan tâm là thân phận của Long Thành vệ sĩ.”

“Thân phận của vệ sĩ Long Thành?”

“Nhiều năm như vậy, Bối Đức sóc giống như thùng xe ngựa do vệ sĩ Long Thành kinh doanh, La Vạn tuổi đã lớn, không có tiền thủ, từ đầu đến cuối đều không mở được cục diện. Vậy nhân cơ hội này để Trọng Tài đẩy một phát đi, Long Thành vệ sĩ cầu kết dị đoan Cửu Châu, lý do này hẳn là đủ để dạy hắn chọn lựa một bước hành động rồi.”

“Nhưng lời này căn bản là dối trá “

“Có lẽ vậy, nhưng ai để ý? Chỉ cần để thuộc hạ của ta thăm vấn một thăm, các nàng cái gì cũng sẽ nói.” Lan Đức Bá tước lạnh nhạt nói: “Cho nên, ta nên cảm ơn người, nếu không phải người dẫn hai người kia tới trong nhà thờ, chúng ta cũng rất khó xuống tay. Thủ hạ của bối Đức ít khi vào nhà thờ, là người lấy được tín nhiệm của bọn họ.”

Tạ Tĩnh Na chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, chuyện này, đây thật sự là hành vi của giáo đồ Thánh Quang sao? Hành động ác độc này, sẽ không đưa tới Thánh Quang trừng phạt sao?

Mặc dù tiếng xấu của trọng tài lan truyền đã lâu, nhưng Chúc Na vẫn cho rằng chỉ là một số ít tín đồ cuồng tín ngẫu nhiên cực đoan làm, không thể tưởng được hắc ám nơi đây đã vượt qua tưởng tượng của nàng.

“Hiện tại, hai nữ nhân kia hẳn là đang chịu hình, không biết các nàng có thể kiên trì bao lâu, một ngày, hai ngày? Thánh nữ, người trở về yên lặng chờ tin tức tốt đi, tin tức vệ sĩ Long Thành cầu kết dị đoan Cửu Châu, rất nhanh sẽ truyền khắp Lan Đông Lãng.” Phàm Đức Bá tước cười lạnh một tiếng, đưa tay dập tắt ngọn nến, muốn đem tất cả đều chìm vào bóng tối.

“Bạch viết nằm mơ”

Nương theo một tiếng hét to, trong bóng tối phóng ra một đạo hào quang loá mắt, kiếm quang màu bạc đâm thẳng về phía Uy Đức Bá tước, kiếm thế sắc bén khiến Bá tước sắc mặt biến đổi, lập tức khoác lên áo choàng sau lưng, dùng một bóng ma bao lấy trường kiếm. Nháy mắt, bóng ma bị kiếm phong cắt thành năm bảy mảnh, Bá tước nhân cơ hội này di chuyển ra xa.

Trong tài phán là lãnh địa của Bá tước, mỗi một phần tối đen đều là trợ lực của hắn, ở đây, Bá tước không gì không làm

được.

Nhưng ngay sau đó, một quả cầu lửa màu vàng thật lớn bỗng nhiên cháy rùng rục, đem toàn bộ bóng tối xung quanh đuổi ra ngoài. Chỉ thấy trong một gian thạch thất rộng rãi, vài tên phán quan chật vật đang vây quanh bên cạnh Niêm Đức Bá tước, vì biến hóa bất thành linh xảy ra, cùng hành tung của bản thân bị bại lộ kinh ngạc không thôi.

“Có thể khu trục kết giới Vĩnh Dạ, đây là Long Hỏa?” Phí Đức híp mắt, thu ánh lửa màu vàng vào tầm mắt, lập tức giật nảy mình: “Người vào bằng cách nào Bối Đức Phẩm, khi nào?”

“Hừ” Bối Đức Châu lắc đầu tức giận hừ một tiếng, sau đó lặng yên không một tiếng động đem một mảnh chỉ giới chỉ phé phẩm ném vào trong Long Hỏa cầu, làm cho nơi thiêu đốt mãnh liệt hơn.

“Dám động thủ với người của ta, không ngờ ta lại tới? Long thành là lãnh địa của ta, ở đây, không có nơi nào mà ta không vào được, còn khi nào thì...”

Trong khi nói chuyện, ánh mắt Bối Đức khuê chuyển hướng nhìn về phía Tạ Hi: “Ngay lúc người cảm ơn nàng đã giúp đỡ.”

Toàn thân Tạ Tĩnh Tuyên lạnh toát, như rơi vào hầm băng: “Bét Đức thị, người hiểu lầm rồi...”

“Nhiều năm như vậy, ta thật sự hiểu lầm rất nhiều.” Bối Đức sở lạnh như băng thu hồi ánh mắt, cũng không để ý tới phụ nữ nữa.

Phí Đức cười dữ tợn nói: “Thật sự là ra ngoài dự đoán của mọi người mà, đáng tiếc có dũng mãnh vô mưu hiện tại mới nói người đã tới, thì đừng vội vã rời đi.”

Trong tiếng cười to, trọng tài hóa thành bóng đen nồng đậm, kết giới vĩnh hằng vốn bị long hỏa khu trục cũng nhanh chóng thức tỉnh, một lần nữa nuốt chửng bốn phía vào bóng tối.

Với tư cách là trọng tài, Phí Đức mặc dù già yếu, nhưng y nguyên có thực lực từ cao giai trung cấp trở lên, so sánh với Bối Đức thị dĩ nhiên kém hơn nhiều, nhưng trong tòa này, vừa vận bố trí Khốn Long trận nhằm vào huyết mạch Long tộc, một khi phát động, lực lượng Long tộc sẽ bị áp chế đến mức

thấp nhất, đến lúc đó y có mùi phần tin tưởng đem vị Long Thành chủ uy danh hiển hách này chém rụng.

“Sâu bọ nực cười.” Nói xong, Bối Đức nắm mạnh mẽ hất Long Hỏa bên tay phải ra, ngược lại rút trường kiếm bên hông ra. Trên thân kiếm dày nặng bỗng nhiên hiện ra từng dãy minh văn huyền diệu.

“Tiên vương ban cho ta, tất thắng...”

Theo tiếng cầu khẩn kiên định, minh văn trên thân kiếm chiếu sáng bốn phía như ban ngày, khí thế giáp da tăng thành gấp bội, đó là lực lượng mới hoàn toàn khác với huyết mạch Long tộc.

Cùng lúc đó, Niêm Đức Bá tước kinh hãi nói: “Đây là lực lượng của ky sĩ vương, người vẫn còn giữ lại...”

Sau một khắc, kiếm quang màu bạc như khai thiên tích địa, mang theo vô tận uy năng bao phủ tứ phương.

Lúc kiếm phong dừng lại, ánh sao chiếu rọi.

Gian phòng này được thánh quang chúc phúc, bóng đen che chở, trọng tài kiên cố không thể phá vỡ, bị một kiếm của giáp da xé thành phần vụn, chỉ còn lại ngói vỡ vụn.

Trong phế tích, thâm quan bị thương rên rỉ liên tiếp, mà ở trước mặt Bối Đức lĩnh vực, Huân Đức Bá tước càng mang theo vẻ kinh hãi ngã trên mặt đất, kiếm phong vừa rồi sượt qua bên cạnh cổ hắn, thiếu chút nữa đã có thể lấy mạng của hắn.

Bối Đức Truân có chút mệt mỏi thu hồi trường kiếm, ánh mắt quét qua bốn phía, liền thấy hai đạo thân ảnh quen thuộc liền nhìn thấy hai đạo thân ảnh quen thuộc.

Đôi mắt đẹp của Lưu Ly tiên trùng trùng, không thể tưởng tượng nhìn bốn phía. Trên tay thiếu nữ nắm một cái đùi gà, gò má phồng lên, cổ hết sức nhai nuốt.

“Nhiệt ca là nín uất ách?”

Vừa rồi nàng tinh tường cảm thấy một cỗ kiếm phong lãng lệ ác liệt tàn sát bừa bãi tới, lại xảo diệu tránh thoát nàng và Tiểu Bạch. Sau đó tường gạch sụp xuống, hết thấy bốn phía bị đánh nát, nhưng nàng cùng Tiểu Bạch lại bình yên vô sự.

Bạch Thi Lung cũng vạm phần kinh ngạc: “Cái này, đây là cứu binh mà sư huynh nói sao? Tiếp theo, muốn lao ra sao?”

Bét Đức Trị nhìn hai người này, mắng: “Hai người các người lên hơi ngẩn người, còn không chạy mau.”

Trong khi nói chuyện, hắn tiến lên một bước, không cho phép nói gì đem hai vị thiếu nữ xách ở trên tay, sau đó chân điểm một cái liền bay lên trời, thân hình ở giữa không trung hóa thành cự long, hướng về tòa thành của mình bay đi.

Không biết qua bao lâu, khi thân ảnh cự long hoàn toàn biến mất trong bóng đêm, trong phế tích, có một nữ tử dáng người cao gầy uể oải ngã xuống đất, trên khuôn mặt ôn nhu tràn đầy vẻ thê thảm.

Từ đầu đến cuối, hắn ta đều không nhìn chính mình một cái.

Vì sao mọi chuyện lại trở thành như vậy?

Cùng lúc đó, một người trẻ tuổi mặc hắc y lén lút tiềm hành về phía khu tông giáo, chuẩn bị cứu người, trợn mắt há hốc mồm nhìn phế tích xa xa của trọng tài.

“Cái này... đây là đồ ăn của Lưu Ly điên rồi sao, ngay cả gạch tường cũng bị ăn mất rồi?”

...

Thành chủ Long Thành tự mình tập kích trọng tài sở, việc cứu viện hai gã tân binh dưới trướng cũng không truyền ra ngoài.

Vô luận là Long Thành hay Thánh Quang Giáo đều có ý áp chế tin tức. Đối với Thánh Quang giáo, một trọng tài của giáo sở bị người ta dùng một kiếm lật tung, thế nào cũng không phải chuyện đáng khoe khoang. Mà đối với bồi Đức giáp mà nói, nhiều năm ần nhĩn sau khi bộc phát, thật ra cũng không phải ý định ban đầu của hắn.

Bàn về thực lực, Long Thành có mạnh hơn nữa cũng không mạnh bằng Thánh Quang giáo. Thế lực này được giáo giáo khổng lồ khắp các quốc gia trên đại lục, nếu như nghiêm túc có thể dễ dàng nghiền nát Long Thành, ít nhất trước mắt còn chưa tới mức công khai khiêu chiến với nó.

Tuy nhiên, vô luận là đối với một phương nào, sự yên bình ngắn ngủi này đều chưa phải kết thúc, chuyện đã xảy ra, không có khả năng coi như chưa từng xảy ra, Long Thành và Thánh Quang giáo đã nhiều năm như vậy, mâu thuẫn được xử lý khiêm tốn, bùng nổ chỉ là vấn đề sớm muộn.

“Cho nên mới nói người tính không bằng trời tính a.”

Trong khu quân doanh Long Thành, Vương Lục không khỏi cảm khái.

Dải tin đồn khiến trọng tài ra tay bắt người đương nhiên là Vương Lục, cũng chỉ có hắn mới có thể nói rõ chứng cứ hữu lực đối với trọng tài, để bọn họ phá vỡ sự cân đối đã duy trì nhiều năm với Long Thành. Đương nhiên, loại hành vi bán đồng đội này, được xây dựng trên cơ sở an toàn tuyệt đối., Không đề cập tới Lưu Ly Tiên và Bạch Thi Huyền thực lực chân chính cao hơn Long Thành tân binh bọn họ biểu hiện ra, tự bảo vệ mình không ngại. Mặt khác, chỉ cần Vương Lục có thể đem tin tức truyền cho Bồi Đức thị kịp thời, với tài trí của bồi Đức thị, tất sẽ đoán được trọng điểm này sẽ lợi dụng trọng tài mà làm ra văn chương., Như vậy tập kích cứu người chính là lựa chọn tất nhiên. Mà tình huống xấu nhất, đơn giản chỉ là bồi Đức tạp coi hai người bọn họ là hạt giống bị bỏ, sau đó

Vương Lục tự mình xuất thủ, cùng lưu ly, Tiểu Bạch nội ứng ngoại hợp xuất thăng thiên.

Chỉ là, ngay cả Vương Lục cũng không nghĩ tới, cuối cùng là Bối Đức khuê tự mình ra tay, mà trong quá trình ra tay, còn vừa vận dụng phải Đàm Na, đã xảy ra thiên đại hiệu lằm.

“Bố cục Bối Đức có dân như con vậy sao?” Vương Lục thâm hoài nghi: “Hai tân binh mà thôi, hấn thế mà dũng mãnh xông vào đầm rông hang hồ, loại gia hỏa đầu óc nóng như vậy rốt cuộc như thế nào lại sống đến ngày hôm nay?”

A Trác lạnh lùng đánh giá: “Trước đây ta cũng làm như vậy.”

“Cho nên hấn không hấp thụ giáo huấn Côn Bằng sao? Người mất nước tốt biết bao.”

A Trác: “Vương Lục, tùy ý đắm vào người bị thương là không phải đạo đức...”

“Tóm lại, cái này gọi là trốn được sơ nhất, trốn không thoát mười lăm a.” Vương Lục cảm thán, “Người xem, mới đầu ta đã nói, không bằng để ta ra mặt dụ hai người trói Tạ Tĩnh Tuyền và Mâu Liên, để cho các nàng gia nhập vào trận doanh của ta, người lại không đồng ý. Hiện tại thì sao?, Có một hiệu lằm như vậy, Bối Đức Khổ khẳng định hận chết Phượng Hi, quăng vợ bỏ con là ván đã đóng thuyền. Đến lúc đó, Già Hi phu nhân cảm thấy vô cùng ủy khuất, cuối cùng vẫn nói lấy nước mắt rửa mặt, làm cho người ta tâm thế nào nhần? Nàng dù sao cũng là một nữ nhân lương thiện, cho nên ta cũng chỉ có thể mở rộng ngực an ủi nàng, khiến nàng lần nữa cảm nhận được sự ấm áp cùng kiên cố của nam nhân, người xem, vòng trở lại một vòng rồi lại hỏi tương điếm.”

“Người dám làm như vậy, ta sẽ không tha cho người.” A Phàm nhàn nhạt uy hiếp: “Tình cảm vợ chồng bọn họ không yếu ớt như vậy.”

Vương Lục nhún nhún vai: “Được rồi, bất kể như thế nào, ta đoán Phụng Hi đối với tín ngưỡng Giáo Giáo hấn là phá thành mảnh vụn rồi chứ? Sau khi kiến thức bộ mặt thật của một tổ chức lợi ích, người theo chủ nghĩa lý lý tưởng phần lớn là chịu không nổi hiện thực.”

Đối với việc này, A Phủ cũng tán thành nói: “Hiện tại hẳn là nàng đã bắt đầu hoài nghi bản chất dạy bảo rồi, hi vọng phát triển tiếp theo có thể thuận lợi.”

Vương Lục nói: “Yên tâm đi, nàng là giáo thánh nữ, không có đường nào để đi cùng với giáo phái, chỉ cần bồi Đức thị nguyện ý tiếp nhận nàng, nàng chẳng lẽ sẽ cự tuyệt sao? Mà chỉ cần nàng dẫn theo nữ nhi quy hàng, chúng ta sẽ hoàn toàn không lo lắng nữa.”

Đại đường giáo Long Thành, dưới mặt đất, trong một ánh nến u ám, trong gian phòng thô ráp trên vách đá.

Tạ Hi an tĩnh quỳ gối trước một bức tượng thánh quang, nhẹ giọng tụng niệm lời cầu khẩn của thánh quang. Trong thạch thất không ngừng vang vọng, tạo ra bầu không khí an nhàn.

Nhưng mà bên ngoài thạch thất, lại có một đôi mắt to long lanh ẩn chứa lo lắng, chăm chú nhìn Phượng Hoàng Na.

“Mẫu thân, đã... Ba ngày rồi.”

Ba Liên rầu rĩ lắm lắm.

Từ sau câu nói đó, Tạ Hi một thân chật vật trở lại giáo giáo, sau đó liền đi vào trong lòng đất của đường phố, nơi này dùng để sám hối trừng phạt. Ở trong thạch thất mỗi một câu cầu nguyện, đều mang đến đau đớn vô cùng lớn gia tăng ở trên tinh thần, ý chí mỏng manh một chút, cầu nguyện trong chốc lát sẽ chịu đựng không nổi thống khổ, hoặc là ngừng cầu nguyện, hoặc là bị ngắt đi.

Nhưng mà Đàm Na một mực kiên trì ba ngày ba đêm, thánh bào trắng nõn đã sớm bị mồ hôi thấm ướt, da thịt sưng mẫn giờ cũng hiện ra màu sắc khô héo. Hai cánh môi vẫn có tiết tấu nở rộ, nhưng khí tức sinh mệnh lại càng ngày càng yếu.

Đây là thiêu đốt sinh mệnh sám hối.

“Mẫu thân, đã đủ rồi.” Ngải Liên ở ngoài phòng nức nở nói, cô bé thử đi về phía trước, nhưng bị lực lượng vô hình kháng cự ở bên ngoài. “Ai, ai tới cứu mẫu thân đây.”

Trong khi nói chuyện, Ngải Liên chợt nghe một tiếng thở dài già nua, sau đó cảm chế trước cửa thạch thất bỗng nhiên bị phá vỡ, một thân ảnh già nua đi vào.

“Tạ ơn Na, vậy là đủ rồi.”

Một giọng nói của Đại Mục chủ La Vạn cắt đứt lời cầu nguyện của Tạ ơn, nữ tử mở to mắt, muốn đứng dậy nhưng không khỏi lắc lư một cái.

Lão nhân vươn tay, đặt ở đỉnh đầu Loan Na, một cỗ thánh quang ôn hòa bao phủ nàng, làm cho nàng nhanh chóng khôi phục sinh cơ thể.

Tạ Tĩnh Na cũng không giả mồm, gật đầu cảm ơn rồi đứng dậy: “Ba ngày nay, muội đang sám hối, cũng đang suy nghĩ.”

La Vạn nói: “Nói xem, ta đang nghe.”

“Chủ giáo đại nhân, ta muốn hỏi ngài, trong chuyện này, ta thật sự đã làm sai điều gì?”

Đại giáo chủ dùng ánh mắt phức tạp nhìn về phía Tậ, không nói gì.

Tạ Tĩnh Tuyên nói: “Ba ngày qua, ta không ngừng dùng thánh quang tra hỏi mình, hành động của ta, rốt cuộc có chỗ nào trái với ý chí thánh quang, có chỗ nào trái với giáo lý dạy bảo... Nhưng, ta vẫn không tìm được đáp án. Thánh quang là nhân từ, thánh quang là bác ái, thánh quang là phân thị thị phi, mà không phải là phân khúc cầu toàn, đen trắng chẳng rõ, càng không phải vì cầu mục đích mà không từ thủ đoạn.”

“Ta biết, thế giới này so với trong tưởng tượng còn phức tạp hơn nhiều. Những người chúng ta dạy thánh nữ, kỳ thật thường xuyên bị người ta mắng không hiểu thế sự, bình hoa, vật lạnh tường. Nhưng ta nghĩ, có lẽ, có lẽ thế giới này, cũng bởi vì có quá nhiều người tinh thông thế sự, cho nên mới trở nên phức tạp, nếu như mỗi người đều có thể không hiểu thế sự, lấy thành đôi đũa người, nào sẽ có nhiều mâu thuẫn như vậy?”

“Nhớ lúc ta đang ở tại ngôi chùa, có một ngày có một đội thám phán sở của một đội trọng tài, áp giải một đám người Man tộc quần áo tả tơi đi ngang qua tuyên án, ở tạm một đêm. Buổi tối., Bọn họ hướng tới các tế sĩ khoe võ công của mình, nói chỉ cần hơn mười người là phá hủy một bộ lạc dị đoan, giết đến máu chảy thành sông. Lúc đó có ty muội khó hiểu hỏi bọn họ, thánh quang là nhân từ, nhân từ., Tại sao phải giết chóc tàn

khốc như vậy? Bọn họ nở nụ cười, sau đó giải thích, bởi vì trên thế giới này có rất nhiều kẻ ngu muội không chịu tiếp nhận thánh quang, còn truyền bá ngăn cản Thánh Quang, nếu không thể đem bọn họ giết chết., Sẽ có rất nhiều người tiếp nhận chiếu rọi không được thánh quang. Vì sự truyền bá của thánh quang, việc tăng cường vũ lực là rất cần thiết... Hiện tại nghĩ đến, vậy cũng không phải đúng không? Mục đích của thánh quang chính là để truyền bá chính mình sao? Vì mục đích cũng có thể không từ thủ đoạn sao? Có đôi khi ta nghĩ, nếu thế giới này chỉ có tín ngưỡng đối với thánh quang, không dạy, có thể trở nên tốt hơn chút hay không?”

Tạ Tĩnh Tuyên nói xong, kinh ngạc nhìn Đại giáo chủ La Vạn, trong lòng thấp thỏm bất an. Đây là lời từ đáy lòng nàng, cũng là đại nghịch bất đạo, chỉ bằng vào những lời này, La Vạn đã có đầy đủ lý do để phế bỏ thân phận thánh nữ của nàng.

Nhưng La Vạn cũng không làm như vậy, mà đồng dạng thúc tâm ý, nói: ” Nghi hoặc của ngươi, kỳ thật ta cũng từng có, những vấn đề này quấy nhiễu ta mấy chục năm, đến khi trời ta sắp hết, mới miễn cưỡng tìm được đáp án.”

“Tín ngưỡng cùng hiện thực có một cái hào khó có thể vượt qua. Chúng ta mong chờ thế giới này có thể giống như biển Thánh Quang, có hạnh phúc vô tận, không có nửa điểm hắc ám. Nhưng hiện thực cũng không phải như thế, có quá nhiều vấn đề cần giải quyết, tuyệt đối không phải chỉ dựa vào tín ngưỡng là có thể làm được. Có lẽ thánh quang không gì không làm được, nhưng chúng ta chỉ là phạm nhân bình thường, chỉ có thể dùng thủ đoạn của phạm nhân giải quyết vấn đề.”

“Nhưng mà...”

“Nhưng, thủ đoạn này vi phạm ý chí thánh quang? Ý chí thánh quang là cao cao tại thượng, là lý tưởng, viên mãn, mà hiện thực lại không trọn vẹn, cho nên mới có rất nhiều sự khác biệt. Cá trong nước trời sinh đã biết bơi lội, nhưng nhân loại chúng ta cần thời gian học tập và huấn luyện, trong thời gian này, tất nhiên kèm theo đại lượng động tác sai lầm. Cho nên nói, tất cả nỗ lực của chúng ta, đều là vì có thể làm cho thế giới này trở nên viên mãn, mà quá trình này, tất nhiên sẽ kèm theo mâu thuẫn cùng thống khổ. Chúng ta không thể bởi vì nhất thời thất bại mà nhụt chí, mà phải tin tưởng, ngày mai sẽ tốt đẹp hơn

hôm nay, sau đó tăng gấp bội phần chấn, để tương lai tốt đẹp mà phần đầu.

Không biết nói gì cho tốt. Thật ra trong lời nói của La Vạn có rất nhiều mâu thuẫn rõ ràng với giáo lí, nhưng nghe xong lời của hắn, sự lo lắng trong lòng hắn lại tản đi rất nhiều.

“Cảm ơn ngài, Giáo chủ đại nhân.”

“Nguyễn Thánh Quang ở bên cạnh.”

Người tính không bằng trời tính.

Long Thành Đại Giáo La Vạn, trong bất kỳ tư liệu tình báo nào, đều là một người nghiêm túc khắc sách, khuyết thiếu biến hóa. Hắn cả đời chăm chỉ dạy dỗ, đối xử với mọi người đều nghiêm khắc giống nhau.

Cho nên, cũng không có ai ngờ được, vào lúc tín ngưỡng của Tạ ơn Hi gần như sụp đổ, sẽ có một vị Đại chủ quan ra mặt ngăn cơn sóng dữ, cứu vớt tín ngưỡng của Đàm Na trở về.

Nhưng mà, vẫn là người tính không bằng trời tính, ngay lúc đại chủ giáo La Vạn thoáng cảm giác an tâm, cảm giác bão táp đã qua, một cơn bão mới lại bắt đầu nổi lên ở nơi xa xôi.

Đó là một vùng biển mênh mông, một vùng biển thánh khiết màu bạch kim vô biên vô hạn, trong biển ẩn chứa tất cả vẻ đẹp và hạnh phúc của nhân gian, là ước ao cuối cùng của vô số người.

Nhưng ở trong một mảnh quang minh, lại xuất hiện một con rồng, một con cự long toàn thân đen kịt, hình thể dị thường to lớn, hai cánh giương ra, như mây đen che khuất bầu trời, trên người mỗi một mảnh lân phiến, đều như thành trì ở thế gian. Chỉ cần là tận mắt thấy thân hình nó, sẽ khiến người ta kinh hồn táng đảm. Cho dù cùng thánh khiết chi hải rộng lớn, cự long cũng không lộ vẻ thua kém.

Cự long màu đen vỗ cánh, trôi nổi trên Thánh khiết chi hải, sau đó nó há mồm, hít một hơi thật sâu. Nhất thời hải dương sôi trào, năng lượng màu trắng kim điện cuồng tràn vào miệng hắc long, hình thành một vòng xoáy khổng lồ.

Biển thánh khiết nhanh chóng thu nhỏ lại, nhưng khẩu vị của Hắc Long vĩnh viễn không thể thoả mãn, hơn nữa quá trình

thôn tính càng ngày càng trở nên khổng lồ.

Không bao lâu, biển thánh khiết lại bị hắc long hút vào, chỉ một thoáng, toàn bộ thế giới cũng lâm vào hắc ám.

Cùng lúc đó, trong thánh thành của Thánh Quang giáo, một vị lão nhân mặc thánh bào màu đỏ vàng đột nhiên mở mắt, từng giọt mồ hôi lạnh từ trán hắt chảy xuống, che kín gương mặt.

Bên cạnh ông lão, một giọng nói trầm đục vang lên: “Thánh Giả, ngài nhìn thấy gì?”

Thánh Giả mặc Thánh Bào màu đỏ vàng trầm mặc thật lâu, nói ra: “Long diệt thế, lại gần thêm một bước.”

“Con rồng diệt thế?” Người hỏi có vẻ cực kỳ hoang mang: “Thánh Giả, cõi mộng diệt thế của ngài đã kéo dài hơn hai trăm năm. Hai trăm năm qua đi, Bàn Đông Long tộc từng nói không ra gì, tai họa ngầm đột nhiên xuất hiện duy nhất, thời gian trước cũng bị ta nhốt trong bảo khố Vương Chi, sự uy hiếp đến từ rồng có lẽ đã căn bản tuyệt rồi mới đúng. Chẳng lẽ đại lục còn có huyết mạch Long tộc khác?”

“Trong đó huyền bí, ta cũng không nghĩ ra, nhưng y theo trong mộng nhìn thấy. Thánh Quang giáo đại địch sinh tử, nhất định là Phổ Đông Long tộc. Sau cuộc chiến tịnh hóa đó, từng có một đoạn thời gian rất dài không mơ lần nữa, nhưng hiện tại rồng diệt thế tái hiện, nhất định có ý nghĩa nguy cơ.”

“Bất quá, hiện tại dư nghiệt Long tộc có thể xưng là uy hiếp chỉ có hai tên, một tên ở Long Thành, nhuệ khí đều táng tận không đáng để lo, một tên khác phảng phất như ngang trời xuất thế, nhưng đã bị ta vây chết trong bảo khố Vương Chi Vương, không có khả năng đào thoát.”

“Bảo khố Vương, ngươi chắc chắn không sơ hở tí nào?”

“Di sản của Hoàng Kim Vương, có sai lầm gì? Nếu ngài không yên tâm, ta đưa ngài cùng đi xem là... Nói đến, đã lâu như vậy, mấy tên con hoang đường hoang đường khác thường kia cũng nên yên tĩnh một chút.”

Đang khi nói chuyện, khung cảnh thay đổi, phòng ngủ của Thánh Giả chợt biến thành một vùng không gian hoang vu rộng lớn, chính là một không gian độc lực tầng thứ năm của Hoàng Kim Bảo Khố.

Nhưng Thánh Giả Kim Hồng vừa mới tiến vào, đã nghe thấy một chuỗi âm thanh rộn người, ghen hợm nhìn trần trời.

“A... Nhanh lên nữa đi, đừng ngừng...”

“Muốn, phải sinh a...”

“Sự muội tốt không thể tưởng được dùng phương pháp tự nghĩ ra này, lại có thể làm được sản vật ba tháng, như vậy không bao lâu nữa chúng ta sẽ có thể ra ngoài.”

“Ừm sư huynh, chúng ta lại đến...”

Oanh!

Không gian trước mắt âm âm vỡ vụn, Thánh Giả thánh bào màu đỏ vàng trực tiếp đánh nát không gian, trở lại phòng ngủ của mình.

“Đây là thứ người muốn cho ta xem?”

“Mẹ kiếp, Thánh Giả ngài tuyệt đối đừng hiểu lầm, ta cũng tuyệt đối không nghĩ tới a.”

Trong lúc nói chuyện, vị hộ vệ bảo hộ Vương Chi quả thực sắp phát điên.

...

Cảnh tượng khiến người ta kinh hãi khi nghe thấy trong bảo khố Vương Chi Bảo, một lúc lâu sau vẫn kích thích thần kinh của Thánh Giả.

Mà bên kia, Vương Chi Bảo khố viên cũng cảm giác bất đắc dĩ.

“Lần này là ta sai sót, bất quá Thánh Giả ngài cũng thấy, bọn họ chung quy viết Tuyên Ngân, chí ít sẽ không... Sẽ không đi ra uy hiếp Thánh Quang giáo.”

Thánh Giả vẫn có chút tức giận: “Người xác định bọn hã không ra được sao? Đừng quên, ở trong bảo khố còn có một đạo u hồn đuổi theo không đi...”

“Yên tâm đi, cho dù hã đã từng vô địch thiên hạ, nhưng hiện tại cũng chỉ là một đám tàn hồn mà thôi. Ta mới là người quản lý bảo khố.”

“... Nếu có thể loại bỏ nhân tố ở đây, vậy tranh thủ thời gian thanh lý dư nghiệt Long Thành đi.”

“Bây giờ sao?” Hộ viên hơi kinh ngạc: “Nhưng lực lượng của Long Thành giáo còn chưa đủ.”

“Cho nên để Vô Diện giả đi đi.” Thánh Giả lạnh lùng đưa ra quyết định.

“Vô Diện giả? Ngài muốn...”

“Làm người hầu của thánh quang, chúng ta có nghĩa vụ loại trừ tất cả trở ngại và uy hiếp, không tiếc bất cứ giá nào, hơn nữa khu vực Bối Đức sống lâu như vậy đã đủ rồi. Trận chiến tinh lọc kia để lại hã và Long thành của hã, đã là ân huệ lớn lao rồi.”

“Đúng... Đúng rồi, nghe đồn gần đây thành bang phía đông chính thức kết thành liên minh với dị đoan từ Đông tới.”

“Liên minh? Một số ít người tình nguyện trong tương lai, dùng mấy cái đinh giết vài người, liên minh không công tự phá. Liên minh người dân tha hương sẽ không có kết cục tốt.”

Cuộc đối thoại giữa hai người vẫn đang tiếp tục, mà dưới thánh quang, bóng tối vĩnh tồn.

Sau khi Long Thành Giáo Đại Chủ La Vạn không ngừng nỗ lực, sự tình Bết Đức Xử tập kích trọng tài cuối cùng cũng dần dần hòa tan, quan hệ giữa Giáo và Long Thành dần dần hòa hoãn lại, phẳng phất như lại trở về mấy năm qua, loại ăn ý không nói nên lời này.

Cũng đừng ai liên quan đến ai, ai cũng đừng quấy rầy ai, dựa theo ước định trước, mỗi người một chức trách, ai làm thì làm.

Trong thời gian này, công lao của Đại giáo chủ La Vạn Cư rất lớn, là ông ta lập tức khống chế được tình cảnh, khiến trọng tài không đầu như quần long không thủ cũng không đến mức kích thích mâu thuẫn, cũng là ông ta đã trấn an được tín ngưỡng của Thánh Nữ. Lại thêm bối cảnh của ông ta ngay cả bí mật ban đêm cũng lành lạnh, ổn định lại động tác của Long Thành.

Liên tiếp thủ đoạn, biểu hiện thủ đoạn cay độc của lão giả Trì Mộ. Đồng thời cũng để cho người nào đó một tay khơi mào một loạt mâu thuẫn không thể không thay đổi phương án, sau đó mới tính toán tiếp.

Nhưng mà bất luận ai cũng không ngờ tới, gió lốc mới này, so với bất luận kẻ nào đoán trước đều nhanh hơn, trong giây lát liền giáng lâm Long Thành.

“Trưởng xét tân nhiệm?”

Trong đại đường Long Thành, Tạ Nữ có chút kinh ngạc với lời đồn này.

Đại giáo chủ La Vạn gật đầu: “Ngày hôm qua vừa mới nhận được thánh thành chỉ thị, bởi vì bản thân Chiết tước tước thân bị trọng thương, không thể để ý đến sự vụ, trưởng bối hai ba ngày này đại khái sẽ nhậm chức.”

Trong lúc nói chuyện, Đại chủ quan vô cùng lo lắng.

Tạ Hi hỏi: “Trưởng tòa tân nhiệm là ai vậy?”

“Nghe đồn là... Vô Diện giả.”

“Người không có mặt mũi?” Tạ on Na đột nhiên đứng dậy:

“Lại là người của Thánh thành điên kia đang suy nghĩ gì? Thế

cục bên này mới vừa ổn định lại, không ngờ lại phải tên đao phủ giết người điên cuồng kia tới?”

Đại mục chủ liếc nhìn Phụng Hi một cái thật sâu.

Hiển nhiên vị thánh nữ ngây thơ này còn chưa ý thức được, thánh thành phải người không diện tới, chính là vì kích động mâu thuẫn. Lúc trước mình liên tiếp có thủ đoạn ổn định thế cục, sợ rằng cũng đã đắc tội Thánh thành.

“Chủ giáo đại nhân, ta thực sự không hiểu, mấy năm trước Vô Diện mới vừa phạm vào sát nghiệt ngập trời ở phía tây, dạy bảo chẳng lẽ không trừng phạt hắn à? Người như vậy, phải đuổi ra ngoài mới đúng chứ?”

“Cố gắng thích ứng đi.” Đại giáo chủ cũng là không biết làm sao, “Người không có mặt đương nhiên làm việc cấp tiến, nhưng bàn về tín ngưỡng đối với thánh quang, hắn tuyệt đối không thua gì ta và ngươi, thậm chí trên cả ta và ngươi. Hắn là cường giả gần với truyền kỳ cực lớn, hơn nữa năng lực làm việc phi thường mạnh mẽ, là dạy hắn một thanh đao nhọn sắc bén nhất. Đối với hắn, cho dù không hiểu cũng phải nhìn.”

“Thế nhưng mà...”

Lời còn chưa dứt, bỗng nhiên phía sau hai người truyền tới một âm thanh mừng rỡ: “Ồ, nói thật hay, không ngờ được nơi dị đoan tàn sát bừa bãi này, vậy mà gặp được một tri kỷ, xem ra chúng ta vẫn có thể hợp tác chứ.”

“Người nào?”

Tạ Hi và La Vạn đồng thời quay đầu lại, chỉ thấy một nam tử dáng người cao gầy, một thân thánh bào trắng noãn, đoan chính chính chính giữa phòng. Thoạt nhìn, hình dáng nghiêm túc, quả thực là nhân viên thánh khiết, nhưng khuôn mặt của hắn giống như bị lực lượng cưỡng chế nào đó gạt bỏ, không có ngũ quan, chỉ có một mảnh thuần bạch.

“Vô diện?” La Vạn kinh hãi, vô thức lui về phía sau hai bước: “Ngươi... ngươi là ai?”

Thân hình Vô Diện nhoáng lên một cái, xuất hiện ở sau lưng La Vạn, vươn một bàn tay đeo găng tay trắng đặt lên bả vai La Vạn, bày ra tư thế thân mật: “Khi ở Thánh thành ta từng nghe người ta nhắc tới ngươi, nói ngươi là kẻ thùng rỗng kêu to nhất

trong hơn ba mươi khu Giáo Giáo Giáo Giáo, một người lớn tuổi đều sống trên người chó. Bây giờ xem ra, mặc dù người ta uất ức, ngược lại cũng thức thời.”

La Vạn nghe vậy sắc mặt đỏ lên, tay tiêu tụy nắm thật chặt, nhưng cố nén không nói gì.

Nhưng nhìn La Vạn Như Phụ Giao Na lại không nhịn được.

“Vô diện đại nhân, ngài không khỏi quá vô lễ...”

“Lễ?” Vô Diện giả nói: “Ý chí của Thánh Quang chính là lễ lớn nhất, còn ta chính là phụng theo ý chí của Thánh Quang.”

Đang khi nói chuyện, Vô Diện giả quay đầu lại, gương mặt tái nhợt, phảng phất bắn ra ánh mắt khiếp người.

“A, người chính là thánh nữ Loan Na của bản giáo? Ta đã nghe nói qua người ở Thánh thành, mọi người nói người là kỹ nữ ô uế không chịu nổi, hôm nay gặp mặt, ta phát hiện người nói không sai.”

“Xấu bản không chịu nổi...” giống như Tạ Tĩnh Tuyên không dám tin vào tai mình nữa.

“Không phục? Khi người sinh ra một đầu tạp chủng cho bồi Đức Thị, bộ nhục thân này của người, từ trong ra ngoài mỗi một góc đều hủ hoại rồi. Càng buồn cười hơn chính là, nghe nói người chẳng những không tự tay giết tiêu tạp chủng kia, ngược lại nuôi nấng đến hôm nay?”

Người không gặp mặt nói xong đột nhiên vỗ tay một cái: “Đúng rồi, nếu đã nói tới... Tiêu tạp đang ở đâu? Lần này ta tiện tay thanh lý.”

“Người muốn chết.” Lửa giận của Đàm Na rót cuộc không cách nào ngăn chặn, nếu như đối phương nhằm vào mình thậm chí là La Vạn, nàng cũng có thể ép buộc chính mình im miệng, nhưng nữ nhi Ngải Liên không thể nghi ngờ là nghịch lân tuyệt đối.

Tuy thánh nữ không giỏi tác chiến, dẫu sao cũng là chức nghiệp giả cao cấp, thánh quang cuồng bạo hóa thành lửa nóng hừng hực, bất chấp tất cả bộc phát ra, trong thời gian ngắn lại như liệt nhật, muốn đẩy mình và cả tòa Long thành vào biển lửa.

“Hừ.” Đối với việc này, người không mặt chỉ duỗi một bàn tay ra, ngọn lửa liền bị lực lượng vô hình trói buộc, sau đó càng làm bức bách quay về trong cơ thể của Đàm Na, nửa đêm cũng không tiết lộ ra ngoài được.

Thân thể mềm mại của Tạ Tĩnh Tuyên run lên, bị lực lượng phản chấn cường đại này chấn động đến mức nội bộ như muốn thiêu đốt, lập tức học máu tại chỗ.

“A, lại dám hướng sứ giả thánh quang ra tay, quả nhiên là kỹ nữ dị đoan.” Người không có ngủ dễ dàng áp chế Khương Nga Nguyệt bộc phát: “Xem ra thực sự là cần phải nhổ cỏ tận gốc, ồ, để ta tìm xem tiểu tạp chủng kia ở nơi nào...”

Tạ Tĩnh Tuyên run rẩy: “Có thủ đoạn gì đều nhắm vào ta, đừng làm tổn thương tới đứa trẻ.”

La Vạn cũng khuyên nhủ: “Vô Diện Giả đại nhân, Tạ Hi chỉ là nhất thời xúc động, thỉnh ngài ngàn vạn lần giơ cao đánh khẽ. Nàng là tín đồ tín ngưỡng kiên định, lúc trước chỉ là vì tuổi trẻ không trải qua chuyện, bị Long Thành thành chủ mê hoặc dẫn dụ, ngẫu nhiên phạm sai lầm, hiện tại nàng một lòng hướng tới thánh quang, sớm đã không còn liên quan gì đến dị đoan nữa.”

“Nhưng, người phạm sai lầm, phải trả giá đắt.” Vô Diện giả hứng thú giơ tay lên, gương mặt tái nhợt chuyển hướng sang La Vạn, tựa hồ đang đợi hắn nói tiếp.

La Vạn nhìn thấy Phương Hi trọng thương, khẽ cắn môi nói: “Hơn nữa, Xích Hi dù sao cũng là thánh nữ trong giáo, người ở đây có hy vọng rất cao, nếu tùy ý đánh giết, đối với truyền giáo bản địa vô cùng bất lợi...”

Vô Diện giả: “Người đang uy hiếp ta sao?”

“Tuyệt đối không dám chỉ có mỗi... trần thuật sự thật.”

“Ừm.” Vô Diện nghe xong, khẽ gật đầu: “Người nói rất có lý. Tùy ý đánh giết thánh nữ rất có nhân vọng, đích xác là không tốt. Hơn nữa kẻ địch chính thức của Thánh Quang giáo là Trọc Đông Long tộc, ta không cần phải lãng phí khí lực trên người cá nhép.”

Nói xong, không ai mặt mũi thu hồi tay phải kiềm chế Giao Hi, Giao Na chỉ cảm thấy cả người buông lỏng, áp lực đã thu

lại, nhưng mình lại không có nửa điểm khí lực, cực kỳ khó chịu.

Trong lòng La Vạn thì đá tảng rơi xuống đất, người không diện mạo này xem ra chỉ muốn cho bọn họ một cái hạ mã uy, làm tân trọng tài trưởng tuyệt đối nhanh chóng xây dựng uy tín ở đây, quả nhiên không hổ là dạy đao nhọn sắc bén nhất, phong cách hành sự... thật sự là quá cấp tiến. May mà cửa thứ nhất gian nan nhất, hẳn là đã qua rồi.

Ngay thời điểm La Vạn buông lỏng, bỗng nhiên nghe Vô Diện nói.

“Tội chết có thể miễn, tội sống khó thoát.”

Trong khi nói chuyện, năm ngón tay phải của hắn thu lại, chỉ nghe xé rách một tiếng vang giòn, thánh bào của xiềng xích bị lực lượng vô hình một phân thành hai, lộ ra thân thể mềm mại đầy đà phía dưới thánh bào.

“Ngươi?” Đàm Hi thẹn thùng giận dữ vạn phần, lại vô lực giãy dụa, miễn cưỡng đưa tay che lại chỗ tư mật, tư thế khó chịu cực kỳ.

“Ngươi nói mình đã không còn liên quan gì với bối Đức Thị nữa, nhưng nếu ta ở chỗ ngươi ở đây, chẳng lẽ ở bối Đức Thị lại không phản ứng chút nào sao? Cá nhân tỏ vẻ hoài nghi.”

La Vạn cả giận nói: “Vô Diện giả đại nhân, ngươi muốn làm gì vậy?”

“Không nhìn ra sao? Ta muốn mạnh mẽ tiêu diệt nữ nhân này, sau đó dẫn ra Bối Đức luật, để hắn tự chui đầu vào lưới. Nghe nói hắn bởi vì hai tên tân binh bị bắt, liền dám tập kích trọng tài sở, như vậy nữ nhân của mình bị lãng nhục, không có lý do này không ra tay cứu giúp. Sau đó, ta chờ hắn tới.”

Nói xong, thân hình hắn khẽ động, vọt tới trước mặt Tạ Hi, thân thể cao gầy gầy yếu ép xuống phía dưới, như mây đen bao phủ lấy Đàm Na.

“Cách xa ta một chút, ma quỷ nhà ngươi...”

“Ma quỷ? Sai rồi, ta là trọng tài trưởng của giáo khu này, thể hiện ý chí thánh quang.” Người không có mặt vẫn là ngữ điệu lạnh nhạt kia, vừa nói, vừa không cho phép chống cự đưa tay

đẩy hai chân của Đàm Na đang đóng chặt ra, mà một bóng đen thì từ trong trường bào màu trắng của hắn chậm rãi thò ra.

Rốt cuộc Đại Mục La La Vạn cũng không kiềm chế được: “Sự hung ác này, tuyệt đối không phải ý chí thánh quang...”

Quyền trượng màu trắng kim chỉ về phía trước, một lực phân cách không thể kháng cự, nở rộ giữa người không mặt và Tạ Hi, đó là thần thoại trong truyền thuyết Thánh Quang giáo, thần thuật chí cao tiên tri từng dùng để phân tách biển cả, bây giờ La Vạn sử dụng lại là bản đơn giản hóa của hắn, uy lực vẫn như cũ không thể khinh thường, nếu là người trúng người ở giữa, thậm chí có thể trực tiếp xé rách một chức nghiệp giả cao cấp trung cấp.

Nhưng mà không người đối diện, chỉ duỗi tay trái của mình ra nắm vào hư không, quyền trượng của La Vạn liền ầm ầm vỡ nát, cả người như bị cự chùy đập trúng ngực lõm xuống, máu tươi điên cuồng phun ra.

“Ừm, đúng là thánh quang không cho ta ở đây.” Vô Diện gật đầu: “Nhưng nó cũng đâu có nói phản đối.”

Trong khi nói chuyện, thân hình hướng về phía trước tìm tòi, bóng đen muốn xỏ xuyên qua.

Nữ tử khuất nhục quay đầu đi, đã vô lực phản kháng lại tất cả mọi chuyện phát sinh trước mắt.

Nhưng mà ngay lúc này.

Thịch thịch thịch.

Một tràng tiếng gõ cửa đột nhiên xuất hiện, làm rối loạn tiết tấu của mọi người.

“Xin chào ngài, ta là người thủy trạm phái tới đưa nước, xin hỏi có ai không?”

...

“Thủy đừng đưa nước?”

Nghe thanh âm đột ngột ngoài cửa kia, Vô Diện giả hơi sững sờ. Trong cảm giác của hắn, ngoài cửa quả thật đứng một người trẻ tuổi mặc áo choàng phong phanh, trên vai khiêng thùng nước to lớn nặng nề.

Bất quá, cũng không có gì kỳ quái, Long Thành là thành thị lớn nhất mượn lực ở biên cương, công trình xây dựng khác xa so với các thành thị khác. Trong thành có trạm nước chuyên môn, do người ta lấy nước băng cao nguyên phía bắc Long Thành, lại đưa hàng tới cửa, cung cấp cho các quyền quý phú hào trong thành dùng. Mà đại chủ của Thánh Quang giáo và thánh nữ, tự nhiên có đủ tài lực hưởng thụ dịch vụ đưa nước.

“Hừ, con cá đưa tới cửa.” Lực chú ý của Vô Diện Giả bị người thủy công ngoài cửa hấp dẫn, tạm thời buông tha cho Đàm Hi, đứng dậy chuẩn bị thanh lý con cá kia, nhưng trong đầu nghĩ lại, liền thay đổi chủ ý.

Bởi vì, hắn đột nhiên phát hiện, cục diện trong phòng dường như khác biệt. Đại giáo chủ dạy Long Thành luôn thân mật với thánh nữ, y quan bất chính —— thánh nữ căn bản là toàn thân nằm trong phòng tư nhân của chủ giáo, cảnh tượng này nếu để cho người ngoài nhìn thấy, truyền bá ra ngoài, tựa hồ cũng rất thú vị.

Chính mình chuyên này đến đây, dù sao không phải là vì nhằm vào tiểu nhân vật như Tạ Hi và La Vạn, mạnh mẽ tiêu diệt cũng tốt, tất cả thủ đoạn đều là Bối Đức thị. Mà để cho hai người này thân bại danh liệt, đối với kế hoạch của mình không thể nghi ngờ là càng có lợi hơn.

“Thôi được, tiện nghi cho con cá nhép này đi.”

Người không có mặt khế gặt đầu, thân hình chợt lóe rồi biến mất. Cùng lúc đó, vết máu trên người của Tạ Hi, đại chủ La Vạn cũng không cánh mà bay, La Vạn càng là thân bất do kỷ bay lên trời, thánh bào ở giữa không trung chia năm xẻ bảy, sau đó xích thân rơi xuống trên người Tạ Hi, hai người tạo

thành một tư thế tương đối xấu hổ, hơn nữa cả người đều là bủn rủn không thể động đậy.

“Ôm, thật có lỗi, ta...” Đại Mục La xấu hổ sống không bằng chết.

Tạ Tĩnh Tuyên cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Đúng lúc này, cửa gỗ của gian phòng cuối cùng bị đẩy ra, một nam hài trẻ tuổi vác thùng gỗ to lớn đi vào: “Chủ giáo đại nhân, ta là tới đưa nước... Oa nha, thật là làm người ta tròn mắt nhìn thấy mà.”

Tạ Tĩnh Tuyên xấu hổ và phần nộ không chịu nổi, gắng gượng hét lên: “Ngươi, buông nước xuống mau ra ngoài.”

“Đi ra ngoài? Hiện tại ra ngoài, lưu ngươi lại cho Vô Diện Giả sinh con sao?” Tặng Thủy Công vừa nói, vừa cời mũ trùm xuống, lộ ra một khuôn mặt đặc biệt của Đông Phương Nhân, trên mặt mang theo nụ cười thần nhiên, ngực đã tính trước.

Tạ Tĩnh Tuyên cả kinh: “Ngươi là ai?”

“Tạ nữ nhân xinh đẹp, lần đầu gặp mặt, ta là Vương Lục. Trước đó, sư muội Lưu Ly tiên muội nhà ta cùng Bạch Thi sư muội nhờ có ngươi chiếu cố rồi.”

“Vương... Lục?” Trong miệng thì thảo lặp lại đoạn đọc âm khó chịu này, trong lòng Tạ Tĩnh Thiên khẽ động: “Ngươi cũng là vệ sĩ Long Thành?”

“Ừm, cũng tính là vậy.”

Tạ Tĩnh Tuyên thở dài, tuy vẫn xấu hổ không chịu nổi nhưng trong lòng thì hơi thả lỏng, nếu đã đến từ Long Thành... Ít nhất sẽ không gặp phải tình huống tội tộ nhất.

“Ngươi là...”

Vương Lục ra một ngón trỏ: “Đừng nói chuyện, chúng ta chuẩn bị rời đi.”

Nói xong, hắn mở thùng gỗ trên vai ra, lộ ra một vòng xoáy đen kịt, Tống Na và Đại Mục Chủ La không thể kháng cự bị vòng xoáy hút vào, sau đó vô thanh vô tức.

Vương Lục một lần nữa đập thùng gỗ lại, sau đó đội mũ trùm lên, một lần nữa giả về nhân vật ban công nước. Hắn ngừng

một chút, sau đó lớn tiếng kêu lên: “Xin lỗi, ta không phải muốn thấy không đúng, ta cái gì cũng không nhìn thấy, phu nhân tạm biệt “

Sau đó hấn chật vật lao ra khỏi phòng, vác thùng nước nặng nề chạy ra khỏi chùa.

Mà trên không nhà Thơ, người không mặt hơi nghi hoặc một chút cảm giác công xưởng đưa nước đi xa, trong lòng dâng lên cảm giác hơi khác thường.

Sau một khắc, thân hình hấn lóe lên về tới gian phòng của Đại Mục La Vạn, chỉ thấy hai người lúc trước bị hấn chế trụ đã biến mất không thấy đâu.

Người vô diện cười nhạo một tiếng: “Ha ha, quả nhiên là có người cứu viện, Long Thành à? Ừm, cũng chỉ có Long Thành thôi, chiêu này thật là đẹp, ngoài dự liệu của ta, đáng để khen ngợi.”

Một khắc sau, giọng điệu của hấn cực kỳ lạnh lẽo: “Hừ, cơ hội tốt trời ban, ta vui quá đi.”

Cùng lúc đó, Vương Lục đang vác thùng nước chạy như điên ra chạy trốn cũng nở nụ cười: “Quả đúng là cơ hội trời ban.

Trở lại khu quân doanh Long Thành, Vương Lục trực tiếp đi tới phòng ngủ nhà mình, đặt thùng nước xuống.

Mở thùng nước ra, Đại giáo chủ La Vạn, thánh nữ và Tống Hi mặc bình dân liền mặc đồ đi ra. Thùng nước kia là Vương Lục dùng túi giới tử sửa chữa mà thành, bên trong sớm đã được thay quần áo rồi.

Sau khi Tạ ơn Na đi ra, mở miệng liền lo lắng vạn phần: “Ti Liên nàng...”

Wương Lục nở nụ cười: “Yên tâm, cô ấy là nhóm đầu tiên ta cứu ra, bây giờ đang chơi trò chơi với Tiểu Lưu Ly, ở trong phòng bên cạnh.”

Tê Na khẽ giật mình, lập tức nghe được bên cạnh quả nhiên truyền đến tiếng cười vui của con gái, trong lòng duy nhất lo lắng cũng tan thành mây khói.

Mà tâm tình lại đại khởi, làm cho nàng cảm thấy mỗi một gặp bội, trước mắt mê muội một trận, chân đứng không vững.

“Phu nhân mời ngồi, chủ giáo cũng vậy.” Vương Lục duỗi tay, hai chỗ ngồi trong phòng ngủ tự động di chuyển đến phía sau hai người.

Sau khi ngồi xuống, Đại giáo chủ La Vạn Trầm giọng hỏi: “Bét Đức luật ở đâu?”

Trong mắt hắn, hành động tìm cách giải cứu này của cả nghìn cân treo sợi tóc là do dãy núi Bối Đức tạo ra. Người không có diện tích xuất hiện quá mức đột ngột, hoàn toàn không có dấu hiệu báo trước, ngay cả Thánh Quang giáo bản địa cũng chưa chuẩn bị sẵn sàng, trong tòa thành này cũng chỉ có Bối Đức Bối mới có thể đến cứu viện.

Ai ngờ Vương Lục lắc đầu: “Ta không nhận mệnh lệnh của Bối Đức thị để cứu người, Bối Đức thị căn bản không biết chuyện vừa rồi.”

La Vạn ánh mắt chăm chú: “Ngươi ra lệnh cho ai?”

Wương Lục chỉ tay ra ngoài cửa: “Nàng ta...”

Trong khi nói chuyện, cửa phòng mở ra, một thiếu nữ tóc vàng mắt xanh chậm rãi đi tới, chính là A Quật.

Wương Lục cười nói: “Nói đến cũng thật sự là dọa người, mấy ngàn năm trước đi, mấy người chúng ta vốn đang đánh bài đây, bỗng nhiên tên này hát một cọng lông ngóc lên. Ta vừa trêu chọc nàng thì mái tóc rụng rã, nàng thì biến sắc, nói cái gì cường địch hàng lâm. Sau đó liền đưa ta đi cứu người, không ngờ lại cứu được hai người các ngươi. Nguyên lý cụ thể thì vẫn là để nàng nói đi, ta cũng là phụng mệnh làm việc ha ha.”

Wương Lục giải thích xong, liền nhường vị trí cho A Hàm. Ai ngờ đại chủ chủ La Vạn bỗng nhiên từ trên ghế ngồi đứng dậy, thân thể còn xuống kịch liệt run rẩy, hai dòng lệ nóng chảy xuống gương mặt.

“Thánh nữ đại nhân, Thánh Nữ đại nhân là ngươi sao?” La Vạn Lão Lệ tung hoành, quỳ rạp xuống trước mặt A Oa: “Không ngờ ta vẫn còn có thể gặp được nàng, thánh quang từ bi, thánh quang từ bi.”

A Oa kinh ngạc vạn phần: “Ngươi, ngươi đây là... Ta cũng không phải thánh nữ gì nha.”

La Vạn lại kiên trì: “Ta tuyệt đối sẽ không nhận sai Trinh Đức đại nhân, người chính là Thánh Nữ Trinh Đức đại nhân.” Vừa khóc vừa quỳ gối trước mặt A Hàm.

A Hoài mờ mịt nhìn về phía Vương Lục, Vương Lục suy nghĩ một chút, đưa tay vạch phía trước cổ một cái, ý bảo giết lão hồ đồ này. A Khải trợn mắt nhìn, Vương Lục chuyển ánh mắt.

“Xin hỏi, rốt cuộc đây là...” A Bạc không thể không xin giúp đỡ cho Tạ Tĩnh Tuyên, mà Tạ Tĩnh Tuyên cũng vô cùng kinh ngạc nhìn chăm chú vào A Hoài.

“Quả nhiên, hình như là giống nhau như đúc.” Giao Na kinh thán không thôi, sau đó nhỏ giọng giải thích, “Tám mươi năm trước, ở phía tây đại lục từng có một thiếu nữ dẫn dắt mọi người phản kháng một vị giáo chủ dạy hữu., Vị giáo chủ kia từng cấu kết với tà ma, quyền thế ngập trời, thế nhưng thiếu nữ kia lại dùng sức mạnh thần thánh đánh nát tất cả người đọa lạc. Nhưng mà cuối cùng, bởi vì giáo cao tầng bị vị giáo chủ kia lừa gạt, phái cường giả truyền kỳ ra tay giết chết nàng. Sau đó chân tướng trắng trợn., Giáo hội hận đã muộn, tuy nàng được truyền thụ làm thánh nữ chí cao, nhưng đáng tiếc người chết không thể sống lại... Bức họa của nàng cũng từng lưu truyền trong tầng lớp cao tầng của giáo, giống hệt người, mà La Vạn Đại Thánh Chủ đã từng là con dân của Thánh Quang nàng cứu vớt.”

A Oa không khỏi bật cười, 8 mươi năm trước, nàng đã ở Cửu Châu. Công tích vĩ đại dẫn dắt nhân dân phản kháng đọa lạc chủ đương nhiên không thuộc về nàng.

Bất quá, một nữ tử vóc người tương mạo giống như nàng ta sao? Quả nhiên là thế giới to lớn không gì không có a.

Nhưng bây giờ không phải lúc quan tâm chuyện cũ của Trần Niên.

“Kẻ vô diện là đối thủ khá đáng sợ.” A Loan đi thẳng vào vấn đề: “Lần này nếu như là hấn ra mặt, chúng ta nhất định phải đoàn kết lại, toàn lực ứng phó.”

“Vâng, hết thảy tuân theo ý chỉ của ngài.”

A Dung vừa dứt lời, Đại Chủ La Vạn đã nói rõ lập trường.

A Oa bật cười, vừa định giải thích mình không phải là vị thánh nữ Trinh Đức kia, La Vạn lại giành nói trước: “Có lẽ ngài đã không nhớ rõ chuyện cũ kiếp trước, nhưng ta đã từng thề với ngài, sẽ hầu hạ ngài như thánh quang, chỉ cần là ý chí của ngài, ta sẽ chấp hành vô điều kiện, không tiếc hết thảy...”

A Oa há hốc mồm, muốn nói gì đó, nhưng trong đầu lại truyền đến tiếng khuyên bảo của Vương Lục: “Không phải rất tốt sao, thêm một cái bột não cấp Giáo chủ, dù sao so với một lão hồ ly có hai trái tim thì vẫn tốt hơn nhiều.”

“...” A Oa trầm mặc. Tình huống hiện tại, cần phải đoàn kết tất cả lực lượng có thể đoàn kết, bởi vì đối thủ không có mặt.

Lão bằng hữu, lúc A Tà còn là kỹ sĩ Vương đã từng giao thủ với hắn, lần đó, sức mạnh của nàng vượt xa đối thủ, tượng trưng cho Thạch Trung Kiếm khai thiên tích địa của Vương quyền, khiến núi cao sụp đổ, sông lớn đứt dòng, ngay cả cường giả truyền kỳ cũng khó có thể cứng rắn chống đỡ, mà những người không mặt khi đó thậm chí còn không thể vượt qua ngưỡng cửa cấp cao.

Nhưng vẫn là một trận khổ chiến, đối thủ làm việc quỷ quyết khó dò, hơn nữa không chừa thủ đoạn nào, không hề có họ người. Hắn có thể lẳng nhục hạ sát đứa bé chưa đủ mười tuổi đối phó, khiến nó tự chui đầu vào bẫy. Cũng có thể hóa thân nữ tử, trong lúc điên loạn đảo phượng bị ám sát tóm lại. Ưu thế lực lượng chính diện rất khó chuyển hóa thành thắng thế, cuối cùng A Yêm ở dưới sự trợ giúp của nhiều đồng bạn, mới ép nó lên tuyệt lộ, lấy Thạch Trung Kiếm Kiêu đầu võ thi. Chỉ là hơn một trăm năm trôi qua, Vô Diện giả lại còn sống, hơn nữa lực lượng so với trước kia càng cường đại hơn.

“Vậy thì sao?” Nghe A Hoài kể lại lo lắng trong nguyên thần, Vương Lục không cho là đúng: “Lần trước, bên cạnh người lại không có ta.”

Trong lòng A Trác có chút buồn cười, cũng có chút âm áp: “Đừng khinh địch, đối thủ vô cùng giỏi về đùa bỡn ác ma họ người.”

Wương Lục nhún nhún vai: “Vấn đề là ta căn bản cũng không có người nào họ Cung cứng hẳn chơi đâu.”

“Ta là họ Thú khu động.”

...

Lại đến đại đường Long Thành mỗi lần tụ họp thời gian một lần.

Trong lúc tham gia tập họp, ngoại trừ Mục sư kiến tập thấp nhất ra, mấy ngàn nhân viên thần chức lớn nhỏ trong Long Thành đều tập họp lại, lắng nghe trong chùa lớn khí thế hùng vĩ lắng nghe Giáo chủ truyền đạt ý chí thánh quang, bố trí nhiệm vụ mới nhất.

Thế lực của Thánh Quang giáo ở Long thành vô cùng cường đại, chỉ cần đặt trong đoàn đội Mục sư bên ngoài Minh Quốc thì đã có hơn mười người nghề nghiệp cao cấp, trong đó Đại Đạo La giáo La Vạn là cấp cao trung, có thể xếp trên dưới Nguyên Anh., Cùng cấp bậc với bảy tám người khác, mà chức nghiệp giả trung giai thì tính bằng đơn vị hàng trăm. Nhiều sư phụ tập họp cùng một chỗ như vậy, cùng ngâm xướng ca ca ca tụng thánh quang, sức mạnh tín ngưỡng thành kính được Giáo chủ dẫn dắt, sẽ khiến cho thánh quang trong nhà thờ phóng lên tận trời, tựa như thần kiếm xuyên qua đất trời.

Cảnh tượng này, cứ mỗi mười là lại xảy ra một lần, nhưng mỗi lần vẫn khiến cho lòng người đắm chìm trong suy nghĩ. Đây là quy củ mà mấy mươi năm trước Đại Giáo chủ La Vạn đã định ra, muốn lấy loại nghi thức điển lễ thường này, khắc dấu ấn thánh quang lên lòng người không ngừng. Về phần hiệu quả sao... Trong mấy chục năm này, quần thể tín đồ tăng số lượng lên gấp mười cũng có thể nhìn ra.

Từ trước Thiên Minh đã bắt đầu bận rộn mặc trường bào màu xám.

Là thầy dạy cấp trung, nếu đặt ở nơi khác, đã có thể trở thành một trấn Tiêu Hương làm chủ, quyền lực nghiêng về một phương, nhưng ở khu giáo phái Long Thành, nhân viên thần chức như hắn tính bằng hàng trăm, Mục sư trung giai căn bản không có gì ghê gớm. Có điều may mắn là, hắn đã nhận được sự chú ý và coi trọng của đại chủ, La Vạn, so với những mặt mũi dân chúng kia còn muốn xán lạn hơn nhiều.

Đó là mười năm trước, một lần cơ hội ngẫu nhiên, túc xá của các giáo lý đại chủ tuần tra. Các thầy giáo trẻ tuổi, phần lớn bên trong túc xá loạn tung cả lên, duy chỉ có Peter Zhu là bố trí hết thầy ngay ngắn rõ ràng, điểm này để lại ấn tượng rất tốt, mấy năm sau lại dần dần giao tiếp một ít tạp vật tỉ mỉ, mỗi một lần Peter thác đều làm thật đẹp, không chút sơ hở.

Cho nên hiện nay, Húc đã có thể phụ trách hầu hạ mỗi mười ngày một lần hội hội nghị. Nghe nói đơn giản, nhưng phải sắp xếp mấy nghìn người ngay ngắn ngay ngắn ngay ngắn, cũng là một việc rất khảo nghiệm. Trước Thiên Minh và các tội tở trong đại sảnh bắt đầu chuẩn bị, cuối cùng tại hội tụ bắt đầu một giờ đồng hồ trước, sắp xếp ổn thỏa tất cả công việc.

Sau đó, hấn liền kiên nhẫn chờ đợi ngày càng nhiều thầy, từ bốn phương tám hướng tụ tập lại, cùng chờ đợi đại giáo chủ hàng lâm. Dựa theo lễ thường, hấn sẽ xuất hiện ở chính giữa quảng trường, đầu tiên ngâm xướng thơ ca ngợi, dẫn dắt tín ngưỡng, kích phát thánh quang, lệnh Thánh Quang Thần Kiếm xuyên thẳng trời xanh. Mà sau khi nội dung buổi lễ này diễn ra, hấn sẽ an bài tròn mười ngày công việc.

Hấn là người đang đứng bên cạnh đài cao mà Đại Giáo chủ vừa nói, yên tĩnh chờ đợi. Nhưng mà cho đến thời điểm đã vượt qua thời điểm ước định, đại chủ giáo vẫn chưa hiện thân, không ngờ lại đến trễ.

Trong lòng Bồ Tát cả kinh, vài chục năm qua, trừ phi bên Thánh thành kia có nhiệm vụ đặc biệt, khiến cho đại chủ chủ không rảnh phân thân, nếu không chưa bao giờ đến phiên họp trễ. Chẳng lẽ nói...

Thiên hướng về một tên tiểu sư tử phía sau đưa mắt ra hiệu, muốn ngài tiến về phòng ngủ của Đại giáo chủ dò xét một chút. Nhưng ngài ấy còn chưa bố trí xong nhiệm vụ, bỗng nhiên cảm thấy bầu không khí trên quảng trường có chút khác thường.

Quay đầu lại, Húc kinh ngạc phát hiện, đài cao mà đại chủ vừa nói không biết từ khi nào đã có thêm một cái đài cao.

Một nam nhân dáng người cao gầy, áo bào trắng thánh khiết, khiến người ta kinh ngạc là, trên mặt người kia vậy mà trống

rỗng, không có ngũ quan, nhìn âm trầm khủng bố, làm cho người không rét mà run.

“Ngươi là ai?”

Nghĩ Lai đầu tiên muốn phát ra chất vấn, nhưng lại phát hiện chính mình căn bản không mở được miệng, càng không nói ra được tiếng nào.

Rõ ràng, những người khác trên quảng trường cũng như thế, nếu không đã sớm có người đứng ra chất vấn, người xa lạ này dựa vào cái gì mà đứng trên vị trí đại chủ.

“Im lặng.” Người không mặt giơ tay lên: “Ta tới là tân trọng tài do Thánh thành phái tới.”

Trước khi mọi người kịp nghi hoặc, người không mặt đã phóng ra một luồng thánh huy đặc biệt: “Đây là chứng cứ chứng minh cho Thánh thành.”

Trong mấy ngàn người ở đây, đại bộ phận đều có đủ ký hiệu để kiến thức Thánh thành. Sau khi xác nhận là Thánh thành phát hiện không có vấn đề gì, mọi người cũng buông lỏng cảnh giác. Chỉ là trong lòng cảm thấy kỳ quái, vốn luôn ít xuất hiện người làm trọng tài, sao đột nhiên lại rêu rao như vậy?

Mấy chục năm trước đây, các thẩm phán ở trọng tài cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện qua phiên hội nghị. Mấy ngàn nhân viên thần chức này, thậm chí trên tám phần chưa từng thấy qua tài phán Trường An Bá Tước mà dạy tại sao bỗng nhiên phát triển tốt hơn so với phán quan trưởng càng không biết được.

“Ta biết, rất nhiều người kỳ quái, vì sao trọng tài dài từ Khang Đức biến thành ta, mà ta với tư cách là lãnh tụ tổ chức không thể lộ ra ngoài sáng của trọng tài, tại sao lại phải xuất hiện trong hội nghị quang minh chính đại của đám người các ngươi. Nói đơn giản, ta là gánh vác sứ mệnh thần thánh mà đến, ta cần thay đổi hiện trạng của tòa thành này, rất nhiều quy tắc cũ kỹ sẽ bị phá vỡ, quy tắc mới sẽ thành lập lên.”

Vô Diện Giả nói: “Tỷ như từ giờ trở đi, ta sẽ thay mặt quyền quản lý Giáo sư La Vạn Hành ban đầu, hy vọng các ngươi có thể phối hợp công việc với ta thật cẩn thận.”

Lời vừa nói ra, toàn trường xôn xao, với tư cách là thân tín của Đại Thánh giáo, Húc càng kinh ngạc đến mức quyển kinh thư nâng tay cũng rơi xuống đất.

Thay thế Đại chủ quan La Vạn chủ trì công tác? Đây là con đường gì? La Vạn là người quản lý khu Long Thành đã hơn ba mươi năm, trong lúc cần trọng kinh nghiệp, chưa từng có sơ suất lớn. Hơn nữa tuổi tác hiện tại đã cao., Đa số mọi người đều cho rằng hẳn sẽ ở lại vị trí đại chủ dạy dỗ mãi cho đến khi về hưu, chức nhân viên cao cấp của Thánh Quang giáo là không chế chung thân, cho nên đây chính là ý tứ quyết định khi chết. Như vậy, tại sao lại đột nhiên xuất hiện một trọng tài tân nhiệm., Muốn cướp lấy quyền bính của La Vạn? Hơn nữa, cho dù phải tìm người thay thế La Vạn, cũng nên chọn sư phụ bản địa mới đúng. Mục sư cao cấp như hồ rình mỗi vị trí đại chủ giáo mới đúng., Long Thành cũng có mười mấy hai mươi người, mỗi người đều có vốn liếng kế nhiệm. Chí ít cũng có thể dâng thánh nữ trong giáo lên, ít nhất người của các nòng đủ mạnh. Mà trọng sở, từ trước đến nay luôn hành tẩu trong bóng tối, sao bây giờ lại nhảy tới trước đài?

“Vì khu giáo Long Thành đã không còn ai dùng được nữa rồi.” Vô Diện giả làm ra động tác bất đắc dĩ: “Đại chủ giáo của các ngươi và thánh nữ theo địch phản bội, Thánh thành cho rằng nhân viên thân chức của khu bản địa đã không thể tín nhiệm, cho nên chỉ có để ta kiểm soát tất cả công tác.”

Oanh!

Phảng phất như sấm sét giữa đất bằng, Húc cảm thấy choáng váng, trái tim đập loạn xạ.

Đại mục chủ và thánh nữ theo địch phản bội? Chuyện này, chuyện này sao có thể? Chắc chắn là nhầm chỗ nào đó.

Đưa mắt nhìn bốn phía, mọi người trên quảng trường đồng dạng khó có thể tin, nhao nhao đưa ánh mắt khiếp sợ đến.

Nhưng người vô diện thậm chí tiếc rẻ giải thích thêm một câu, tự nói với mình: “Hai kẻ tạo phản là âm mưu của thành chủ Long Thành Bôi Đức thị, bôi Đức Xương lòng lang dạ sói, ý đồ lợi dụng thế lực Thánh Quang giáo thâm thấu tan rã Long thành từ trên xuống dưới. Cũng may Thánh Giả Thánh thành minh thám lục, sớm vạch trần âm mưu của hắn. Hiện tại hai

tên phản đồ đã phản bội chạy trốn., Kế tiếp, chúng ta phải dùng cảm đuôi theo giặc, đóng đinh phản đồ cùng kẻ dưới màn là Bối Đức thị ở trên giá hình. Ừm, đơn giản mà nói, chính là muốn phát động chiến tranh với Long Thành.”

Phát động chiến tranh với Long thành? Trong lòng Húc càng căng thẳng, chiến tranh, từ này đối với Mục sư Long Thành đã là quá xa xôi. Tất cả mọi người đều biết giáo huấn và Long thành có lẽ sẽ có một trận chiến, nhưng tất cả mọi người cảm thấy, ít nhất chính mình không thấy được ngày đó.

“Ừm, loại chiến tranh này, đến sớm cũng không muộn, ta thấy hiện tại nhân viên chúng ta cùng chinh tề, không bằng bây giờ xuất phát đi. Đánh cho bọn họ trở tay không kịp.”

Rốt cuộc là đánh ai trở tay không kịp?

“Bất quá, nhiều người như vậy, nếu chỉ huy điều độ không đúng, thì chỉ là đám ô hợp, cho nên ta chuẩn bị xong cho các người quan chỉ huy.” Vô Diện nói, nhắc tay lên, trên quảng trường trước nhà thờ lập tức dâng lên trên trăm bóng người vàng rực rỡ.

Ánh mắt Ách Quái ngưng tụ, nhận ra những bóng dáng vàng rực rỡ kia.

“Chấp chính quan quang minh chính đại?”

Thánh Quang giáo thiết kế con rối sinh mệnh vì chiến tranh thảo phạt dị đoan, không có trí tuệ về trí tuệ chân chính, lại có được năng lực chiến tranh không gì sánh kịp. Quang minh chấp chính quan có thể thông qua tín ngưỡng cộng đồng với thánh quang cùng mười mấy tên sư mục thành lập liên tiếp tinh thần, sau đó đối với mỗi người bọn họ tiến hành chỉ huy chuẩn xác, xảo diệu nắm chặt mỗi một chỗ chi tiết của chiến trường, là cỗ máy chiến tranh trời sinh.

Trong chiến tranh quy mô lớn, con rối sinh mệnh này có uy lực cực lớn, là quan chỉ huy không thể nhiều hơn ở tầng cơ sở nhất lưu. Từ trước đến nay Thánh Quang giáo luôn coi nó như vương bài, chỉ có đối thủ ngoan cường dị thường mới có thể điều động, bây giờ vừa ra đã có hơn một trăm quy mô không thua kém Thánh Chiến Thánh Nhân.

“Buông ra tinh thần của các người, ta đã phân phối tốt quan chỉ huy cho các người, đến lúc đó các người chỉ cần tuân mệnh hành sự là được. Đối phó dị đoan, phi thường đơn giản.”

Các Mục sư trên quảng trường đều cảm thấy kinh nghi bất định, một buổi sáng này, trong khoảng thời gian ngắn đã phát sinh quá nhiều biến hóa, khiến người ta không thể tiếp ứng. Phong hành lôi lệ của vị Vô Diện giả này thực sự cũng quá...

Cách đài cao gần nhất là bạn tốt nhất, thấy phụ cận không có ai nói chuyện, nghĩ đến hậu quả của khai chiến, không thể không cố lấy dũng khí khuyên can: “Triều tử trưởng thành, phát động thánh chiến can hệ trọng đại, cần phải cẩn thận làm việc.”

Vô Diện Giả: “Người đang nghi ngờ ta hành xử qua loa?”

“Không dám, chỉ là, thế này cũng quá đột nhiên.”

“Với tư cách là người quản lý hiện tại của Long Thành Giáo, có được thánh thành trao quyền, ta phát động thánh chiến không cần hỏi ý kiến của bất cứ ai khác. Về phần đột nhiên sao...” Vô Diện giả đột nhiên quay đầu lại: “Không đột nhiên, chẳng lẽ để cho các người tiêu diệt mật báo trước thời hạn hay sao?”

Oanh!

Đón lấy khuôn mặt tái nhợt kia, Húc cảm thấy hết thảy bí mật trong lòng đều không thể nào trốn thoát.

Không sai, hấn đích thật là một cây đinh được an trí trong giáo dục. Long Thành và Thánh Quang giáo đã giao lưu mấy chục năm, sự thâm thấu của nhau đã sớm đạt đến cấp độ rất cao. Mà hấn là thân tín của đại chủ, cũng không phải cấp bậc cao nhất. Hai thế lực mấy chục năm không có va chạm lớn, công lao của những chiếc đinh này quá lớn. Bọn họ không cần đứng ra làm gì lớn., Chỉ cần là hành động thường ngày, không muốn người khác biết thêm chút sức lực vào một nơi nào đó, là có thể khiến chuyện xảy ra biến hóa rất lớn, cho nên sự tồn tại của bọn họ cũng phi thường bí mật, ví dụ như, ngay cả đại chủ giáo cũng không nhìn ra hấn thật ra có liên hệ với Long Thành.

Nhưng mà hiện tại, thân phận của hắn rõ ràng lại bị trọng tài một người đến từ bên ngoài nói toạc ra.

Sợ hãi vô biên vô tận từ trên trời giáng xuống, bao phủ trong đầu.

“Ừm, tóm lại, nếu như muốn khai chiến, trước hết hãy thanh lý phản đồ một chút đi.”

Vô Diện giả phát phát tay, chỉ một thoáng, sợi tơ chỉ cảm thấy trên đầu nóng lên, phảng phất đã nghe được một tiếng nổ thanh thúy, liền cái gì cũng không biết.

Cùng lúc đó, trên quảng trường, trên trăm đóa hoa máu tươi nở rộ trên đầu mọi người.

...

Sáng sớm Long Thành bận rộn gấp gáp có trật tự, các cửa hàng lớn nhỏ trong thương nghiệp vừa mới kết thúc cuồng hoan suốt đêm, tiến hành nghỉ ngơi và hồi phục ngắn ngủi, sau đó không lâu lại phải khẩn trương bắt đầu một ngày mới hành trình. Tất cả cư dân khu nhao nhao mở đôi mắt nhèm nhèm buồn ngủ, đứng dậy rửa mặt, bắt đầu một ngày bận rộn. Ngoài ra, ở cuối con đường, những công nhân phụ trách bảo vệ thành thị hoạt động bình thường đã bắt đầu lao động vất vả.

Trước sau như một, một ngày phồn hoa đơn giản sắp sửa mở màn.

Nhưng khi mọi người còn đang phấn chấn tinh thần, cơn buồn ngủ chưa hết, bỗng nhiên bầu trời lấp lóe một hồi, một luồng kim quang loá mắt từ trên trời giáng xuống, từ trên trời rơi thẳng xuống đất.

Trong lúc nhất thời, cả tòa Long Thành rơi vào biển ánh sáng, ánh sáng vô biên vô hạn thôn phệ vạn vật, tất cả mọi người bị ánh sáng chói lóa không mở được mắt, giống như đặt mình trong lò lửa, mặc cho ngủ bao nhiêu cũng đều bị quét sạch.

Không biết qua bao lâu, quang mang mới dần dần tiêu tán, mọi người mở ra đầu đón không thôi, hai mắt không ngừng rơi lệ, ở trong mê mông lung, mơ hồ nhìn thấy trên trời tựa hồ đâm xuống một thanh kiếm, cùng xuyên suốt thiên địa màu trắng kim trường kiếm.

Trong sự ngạc nhiên, một ít người có kiến thức rộng rãi nhận ra thanh trường kiếm này, dần dần há hốc mồm, không thể tưởng tượng nổi phun ra hai chữ.

“Thần tài!!!”

Trường kiếm bạch kim là tiêu chí phát động Thánh Chiến của Thánh Quang giáo, từ hơn trăm tên trung giai trở lên, mười tên Mục sư cao giai trở lên cùng cầu nguyện, triệu hoán ý chí Thánh Quang hạ xuống trừng phạt. Dưới một kiếm đủ để trong nháy mắt phá hủy cả một tòa thành trì. Mà uy lực của chiêu kiếm vừa rồi cũng không yếu bớt, chỉ là bị áp súc ở trong một

khu vực nhỏ hẹp trong quân doanh Long Thành... nằm trong phạm vi một pháo đài.

Thánh Quang giáo thánh chiến chi kiếm cắm ở trong quân doanh Long Thành, điều này có ý nghĩa gì, càng rõ ràng hơn nữa. Tất cả mọi người dự đoán chắc chắn đã bắt đầu cuộc chiến phát sinh.

Trước ngôi chùa lớn, mấy ngàn tên Mục sư tạo thành hàng ngũ khổng lồ, cùng ngâm xướng Thánh Quang ca tụng, bởi vậy lực lượng Thánh Quang được kích phát cao độ cùng điều khiển, hình thành thế cộng lực, dẫn phát ra Đại Thần Thuật kinh thiên động địa.

Một hồi trước, bọn họ còn đang chuẩn bị nghênh dự tụ hội mười ngày một lần, bàn nam, một trận chiến thay đổi thế cục chiến tranh biên hà Ba Lãng, do bọn họ tự tay nhắc lên. Ngán ngùn một hồi chiến tranh., Như cách một thế hệ, cũng không phải tất cả mọi người đều thích chiến tranh, đa số đều không tin vào việc đại chủ cùng thánh nữ phản bội, nhưng tình thế bất buộc, bọn họ có tin hay không căn bản không chỉ quan trọng. Vị tân trọng trưởng này dùng hơn một trăm đóa máu đầu người chinh phục tất cả mọi người ở đây, hôm nay trong giáo cũng không có quá nhiều bí mật., Ở chung hòa bình vài chục năm khiến cho rất nhiều người nhìn quen, mà dạy ai có cầu kết với Long Thành, không ít người trong lòng có chút khó hiểu, cho nên mọi người mới càng thêm tán thưởng, tân trọng trưởng dĩ nhiên rút ra chính xác từng cái đỉnh.

Đây nào phải quan mới nhậm chức, quả thực giống như am hiểu sâu sắc nội tình lão bản tay bỗng nhiên nhảy ngược!

Mà ngoại trừ trấn áp huyết tinh, trọng tài uy lực cùng tế, cũng lật ra con át chủ bài khiến sĩ khí người ta tăng lên.

“Đã là thánh chiến, ta đã có vô số chỗ tốt chờ các ngươi tới, chiến công hiển hách, ta sẽ tự mình mở ra cửa lớn dẫn tới nhân gian thánh địa cho các ngươi! Nếu có thương vong, thì an ủi gấp ba lần! Đồng thời, trong trận chiến này, ta vĩnh viễn xông lên đầu tiên!”

Ân uy cùng tế, mọi người cũng thật sự không còn lý do để không đánh nhau nữa, hướng chi... Nếu quả thật có thể nhân cơ hội này nhổ tận gốc tộc của vệ sĩ Long Thành, thì Thánh

Quang giáo một nhà độc đại cũng tuyệt đối không phải chuyện xấu. Dù sao tài nguyên của Long Thành có nhiều hơn nữa, thì cũng chỉ có hạn mà thôi., Hai nhà phân chia chung quy không bằng một nhà độc chiếm. Trong thoán chốc, các Mục sư bắt đầu tiếp nhận hiện thực, nếu như không thể tránh khỏi muôn tranh đấu, vậy thì... chiến đi. Âm! Thánh quang chi kiếm từ trên chín tầng trời giáng xuống, một kích liền phá hủy trung tâm tường thành của vệ sĩ Long Thành, hơn trăm vệ sĩ Long Thành đóng ở bên trong thành trì vô thanh vô tức tan thành tro bụi.

May mắn thời gian vệ sĩ Long Thành làm việc nghiêm ngặt, lúc thần trí hạ xuống chính là thời gian thành vệ sĩ bị phá hỏng lúc trước, đại bộ phận vệ sĩ Long Thành, đặc biệt là mấy người có tu vi cao nhất đều từ trong pháo đài đi ra, nếu không tồn thất còn phải tăng lên mấy lần. May mà như thế, đôi mắt với đá kích từ trên trời giáng xuống, vệ sĩ Long Thành vẫn có chút hoảng hốt.

Thế này là sao? Thánh Quang giáo chuẩn bị phát động chiến tranh sao, ở trong Long thành? Sau đó, phải làm sao?

Vài chục năm chung sống hòa bình với Thánh Quang giáo, khiến cho ý thức nguy cơ của mọi người chỉ vèn vèn dừng lại ở bề ngoài, chiến tranh đột nhiên bộc phát, hoàn toàn đánh cho vệ sĩ Long Thành trở tay không kịp. Cho dù những binh sĩ tiếp nhận huấn luyện nghiêm ngặt này, vẫn phản ứng nhao nhao, báo động, tập hợp đội ngũ, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu... Nhưng trên mặt vệ sĩ Long Thành lại phân lớn hiện lên vẻ mờ mịt.

Chiến tranh, cứ thế giáng lâm ư? Vì sao, sao lại như vậy?

Cùng lúc đó, trong một chỗ thành lũy âm trầm ngăn cách với thế giới trong khu quân doanh, Bối Đức gác trong thư phòng chậm rãi đứng lên. Xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh của thư phòng, tất cả loạn tượng bên ngoài đều thu vào đáy mắt, đồng thời, thánh quang chi kiếm xuyên qua thiên địa cũng đặc biệt chói mắt.

“Hừ, cuối cùng cũng tới.”

Nếu như nói trong Long Thành còn có ai không kinh ngạc trước chiến tranh đột nhiên xảy ra này, bối Đức thị làm người

không nhường. Hoặc là nói, một màn này, kỳ thật hẳn chờ mong đã lâu. Vì thế, hẳn đã chuẩn bị rất lâu rồi. Thanh Thánh Quang kiếm này, thật ra là nhằm vào hẳn., Uy lực mạnh mẽ, đủ để lúc hẳn không chút phòng bị đánh trọng thương, thậm chí là chém giết. Nhưng bên trong khu quân doanh có bố trí pháp thuật Long mạch, lúc bị đánh lén, có thể cưỡng chế triệu hoán một tòa thành thể thân, thay thành chủ thừa nhận một kích, khiến cho người phát chế trước của Thánh Quang giáo mất chính xác.

Có điều sau một kích thánh kiếm vẫn chưa biến mất, mấy ngàn tên Mục sư cùng cất tiếng tụng cung cấp năng lượng cuộn cuộn không dứt, duy trì hình thể của nó. Mà trong ánh mắt kinh hãi của vô số người, thánh kiếm thông thả mà mạnh mẽ đột ngột từ mặt đất mọc lên, một lần nữa bay lên giữa không trung, mũi kiếm hơi chuyển hướng, bắt đầu chuẩn bị lần trăm kích tiếp theo.

Trong khu quân doanh, một ít vệ sĩ Long Thành bắt đầu tự động phản kích: Mũi tên uy lực đủ để xuyên qua tường thành, hòa tan đá vàng quả cầu Xích Viêm Hỏa, lấy máu tươi làm chất dẫn nguyên rửa âm lệ... vệ sĩ Long Thành khắp nơi đến từ khắp đại lục đều thể hiện thân thông., Ý đồ giải thánh kiếm giữa không trung. Bởi vì tất cả mọi người đều biết, lần thánh kiếm rơi xuống đất tiếp theo sẽ mang đến mấy lần thương vong, mấy chục lần, nhưng không có kết cấu phản kháng nhất định là vô dụng., Thanh Thánh Kiếm tượng trưng thánh quang này giống như một ngọn núi cao chót vót rủ ngược xuống, dưới sự đả kích dày đặc kiên cố, không chút dao động, cấp bậc tồn tại của nó hoàn toàn vượt qua đám đông ô hợp lúc này. Cho dù lực lượng của vệ sĩ Long Thành có phản kháng dày đặc gấp mười lần nữa cũng không chút quan tâm.

Bất quá, vào lúc này, Bôi Đức nắm cũng đã ra tay.

Hắn đi ra khỏi thành, hóa thân thành một con rồng khổng lồ như mây đen bay lên trời, sấm sét nổi lên gào thét quanh quần trên bầu trời thành Long.

“Vệ sĩ Long Thành, chiến tranh đã bắt đầu!” Vền vền tuyên ngôn của một tiếng chiến tranh, trong lòng mấy ngàn vệ sĩ Long Thành tựa như có thêm một châm Định Hải thần, mê

mang cùng sợ hãi đều tan thành mây khói, thay vào đó là chiến ý kiên định.

Chỉ trong chớp mắt sĩ khí chuyển biến, bởi vì bọn họ đã không còn là quần long không đầu, thủ lĩnh vệ sĩ long thành đã ra tay.

Cự long hóa thân Bối Đức xông thẳng tới chân trời, thân rồng không lồ cùng Thánh Kiếm buông thông lại không kém, nhưng cự long linh hoạt cùng lực lượng không thể nghi ngờ hơn xa xa. Nhìn thấy bối Đức khuê bay lên, Thánh Kiếm như muốn chuyển hướng chém kích, nhưng lưỡi kiếm mới vừa chuyển động, thân thể cự long không lồ đã lách qua lưỡi kiếm., Đánh lên thân kiếm, sản vật ngưng kết cao độ của thánh quang vào lúc này đã sụp đổ, thánh kiếm khiến vệ sĩ Long Thành bó tay chịu trói, một kích mà tan vỡ! Đối phó với đối thủ đẳng cấp cao, chỉ có thể xuất ra vũ khí đẳng cấp cao. Toàn lực của Bối Đức Noãn bộc phát ra uy lực tiếp cận cấp bậc truyền kỳ, sự chuẩn bị thần nhất thời bị thất bại., Đám vệ sĩ Long Thành còn chưa kịp hoan hô, dị biến phát sinh. Chỉ thấy trong thánh kiếm vỡ vụn một bóng người trắng như tuyết đột nhiên hiện ra. Bóng người kia ở trước mặt cự long như hạt cát nhỏ bé, nhưng trong tay hắn lại cầm một thanh trường thương dài độ kinh người, một thương đã đâm trúng Bối Đức Tỏa., Lân phiến chắc chắn nhất thời hòa tan vỡ ra, bị trường thương xuyên thẳng vào. Vết thương do trường thương tạo thành, đối với cự long hình thể không lồ giống như kim đâm, nhưng bối Đức thị lại phát ra tiếng gâm thét thống khổ cùng phần nộ, thân rồng nhanh chóng tan rã, trong chớp mắt đã khôi phục hình người, đối diện chính diện với người đánh lén.

Bối Đức Xá một thân nhung trang, giải trừ long hóa liền quyết võ trang cho kỵ sĩ bàn tròn. Mà đối diện hắn, là một nam tử cao gầy thánh bào tuyết trắng, trên mặt trống rỗng.

“A, Đồ Long thương chuyên chế tạo cho người quả nhiên có hiệu quả.” Người không có mặt cười nhạt, tiện tay rút trường thương giá trị liên thành xuống. Tác dụng của trường thương là phong cầm long huyết trong cơ thể Bối Đức, khiến nó không cách nào hóa rồng, hiện giờ mục đích đã đạt được, Long thương cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

“Chẳng qua, vốn tưởng rằng còn có thể thuận tiện xóa đi nửa cái mạng của người, người ngược lại ương ngạnh, thực lực so

với tư liệu biểu hiện mạnh hơn không ít a.”

Bét Đức cau mày, cảm thụ được lực lượng long duệ trong cơ thể càng ngày càng suy yếu, trong đầu lại suy nghĩ một vấn đề khác: “Hi Nặc và Mâu Liên ở đâu?”

Nghe được vấn đề này, Vô Diện Giả lập tức cả kinh, theo hẳn thấy hai người kia và Đại Mục Chủ La La Vạn đã được Bối Đức cứu đi rồi mà? Bây giờ hỏi lại là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ người cứu người là một người khác?

Bất quá, chỗ tốt của vô diện chính là không ai có thể đọc được tâm tư của hắn, đè xuống nghi hoặc trong lòng, Vô Diện giả cười ha ha nói: “Hai nữ tạp chủng phản giáo kia đã bị ta ăn hết rồi! Nhất là nữ nhi nhi của ngươi, mùi vị thật sự là dị thường tươi non, ta dùng thẻ trúc xâu trọn vẹn một trăm xâu, ăn cả đêm, vẫn còn chưa hết ý a ha ha ha!”

“Ngươi muốn chết!”

Bét Đức thị nhãn một mảng huyết hồng, lao thẳng về phía người vô diện. Lực lượng long duệ trong cơ thể hắn bị áp chế đến cực hạn, nhưng lực lượng thuộc về kỹ sĩ bàn tròn lại bởi vậy mà tăng lên tới đỉnh điểm trước nay chưa từng có. Minh Văn lưu chuyển trường kiếm trong khoảnh khắc liền vung lên ngàn vạn lần, nhắc lên một cỗ gió lốc phá hủy hết thảy.

Người không mặt lập loè thân hình không ngừng, xảo diệu tránh đi mỗi một lần trăm kích, nhưng phản kích của hắn cũng bị trọng giáp kỹ sĩ giáp dày đặc của bối cảnh bắn ra, không công mà lui.

“A, ngoài ý liệu đây, trong cơn tức giận đều không lộ ra sơ hở, không hổ là một tên kỹ sĩ bàn tròn.” Vô Diện không chút hoang mang, “Chẳng qua, chỉ cần nhược điểm của họ người vẫn còn, cũng không có gì là ghê gớm.”

Trong khi nói chuyện, Vô Diện lấy ra hai thanh đoản kiếm, tác chiến gần người với bối Đức khuê, mặc dù không thể đả thương địch thủ, nhưng cũng gắt gao cuốn lấy bối Đức khuê.

Cùng lúc đó, trên mặt đất lại xuất hiện một người không có mặt, khí tức yếu hơn rất nhiều so với người vô diện trên bầu trời, nhưng khí chất đặc biệt lại giống hệt bản ban đầu.

“A, hai nữ tạp chủng kia không phải cứu Bối Đức Xử sao? Bất quá khí tức rõ ràng giấu ở chỗ này... Mà thôi, tóm lại trước tiên tìm ra các nàng, bức bối Đức thị mới được.” Đối phó lão binh Bối Đức thị, hư ngôn đe dọa cũng vô nghĩa., Chỉ khi thật sự đem đứa bé thê tử kia không chế ở trên tay mới có thể thực sự ảnh hưởng đến hắn. Nhưng mặt khác, dinh Bối Bối ngoan cố không hóa lại rất nặng cảm tình, cho dù đau đớn quyết tâm hy sinh mẹ con, nhưng khi các nàng thật sự xuất hiện ở trước mắt, hắn không có khả năng sắt đá không chịu ảnh hưởng.

Cho nên, bắt các nàng lại đi. Tuy rằng khí tức hai người kia bị che đậy, nhưng đối với người xử phạt Thánh Quang giáo như hắn, mùi của kẻ phản bội giáo là vĩnh viễn không thể nào trốn thoát.

“Nơi đó sao?” Người không có mặt chỉ dùng một hơi đã xác định được phương vị của mẹ của Đàm Na, thừa dịp bản thể trên trời cuốn lấy bối Đức Thị, phân thân lập tức chạy tới chỗ của Đàm Na. Đó là khu quân doanh cho tân binh cư trú, mẹ con chờ nhau ở tầng hai của khu biệt thự độc lập. Lúc hành động không người thì không cần phải chạy vội., Mà là thông qua phương thức lóe lên di chuyển, mỗi một lần thân hình lóe lên, đều có thể di động gần trăm mét, mấy lần chớp mắt đã đến lầu hai. Lầu hai, Đàm Na ôm con gái, hoảng sợ nhìn người vô diện đột nhiên xuất hiện ở trước mặt.

“Đi thôi.” Vô Diện giả lạnh nhạt nói, vươn tay chụp lấy Giao Hi.

Nhưng mà một đạo kiếm quang lợi hại lại nửa đường chặn lại.

“Nếu như đã đến, thì cũng đừng vội rời đi.”

Lời nói hết sức khéo léo, nhưng người nói chuyện lại là tu sĩ Cửu Châu.

Ở địa phương như thế này, thời điểm gặp được người của Cửu Châu, đích xác là nằm ngoài dự đoán của mọi người, nhưng người không có mặt mũi căn bản không thèm để ý tới: “Đừng có làm vướng bận, cá nhép... Tiếp đó, thân hình chợt lóe lên, liền đi tới chỗ tu sĩ Cửu Châu, trực tiếp đi bắt Tạ Tĩnh Na mà lập loè rơi xuống đất, lại phát hiện không gian đã thay đổi, bốn phía là bầu trời và mặt đất màu máu, mộ phần mộ tàn kiếm dày đặc như rừng.

“Không ai có thể vượt qua kiếm của ta.” Vương Lục nhàn nhạt nói, xoay người lại.

...

Thánh Quang giáo và vệ sĩ Long Thành bùng nổ chiến tranh toàn diện.

Mấy ngàn Mục Mục dẫn động Thần Tài thánh kiếm, là tuyên ngôn chiến tranh mở ra. Kẻ không mặt ẩn thân trong thánh kiếm đánh lén Bồi Đức ui, thì đang ẩn chứng lời hứa của hắn: Trong chiến đấu, hắn vĩnh viễn hướng tới phía trước. Khi người lãnh tụ tối cao của hai bên ở giữa không trung kịch chiến sinh tử, chiến đấu quy mô lớn lập tức triển khai.

Quân đội của Thánh Quang giáo từ bốn phương tám hướng bao vây quân doanh. Hàng ngàn thầy giáo phục tùng Thánh đạo sĩ được Thánh Quang giáo điều khiển, cùng với đám phán quan thẩm phán của Thánh Quang giáo, đi theo người không có mặt tiến vào trong doanh địa.

Các vệ sĩ Long Thành không kịp trở tay, thất thủ, lập tức bị đè ép trong quân doanh, nhưng khu quân doanh này bọn họ kinh doanh mấy chục mấy chục đến trăm năm kết tinh, mỗi một tòa thành lũy, mỗi một khối gạch thành đều ngưng tụ lực lượng của vệ sĩ Long Thành. Chỉ cần theo nguy hiểm mà thủ, cho dù Thánh Quang giáo có thể lớn tiếng đoạt trước, cũng khó có thể lấy được chiến quả mang tính thực chất.

Ngoại trừ bức tường thành bị Thánh Kiếm thần kia đánh nát, vệ sĩ Long Thành vũng vàng không chế tất cả các bức tường còn lại, dựng lên một phòng tuyến kiên cố không thể phá vỡ, ngăn cách toàn bộ thiên quân vạn mã của Thánh Quang giáo ở bên ngoài.

Bàn về thế lực, Thánh Quang giáo nhiều gấp mấy lần vệ sĩ Long Thành, nhưng mà vệ sĩ Long Thành dù sao cũng là chiến sĩ chuyên nghiệp, dưới tình huống chiếm cứ địa lợi hoàn toàn có thể lấy một chọi mười.

“Bọn trẻ con đều xóc lại tinh thần cho ta để chú ý tới quang minh chấp chính quan màu vàng trong trận của đôi phương, chỉ cần làm rơi bọn chúng, đôi phương liền hoàn toàn là một đồng cát rời rạc. Thánh kỵ sĩ chưa thấy qua Mục sư và các đại thiếu gia hợp thành xách giày cho chúng ta cũng không xứng,

chúng ta là vệ sĩ long thành quang vinh, không có khả năng thua đám hạ lưu này.”

Trên một tòa thành lũy bên ngoài Long Thành, vệ sĩ cao giai Ô Ứng đang lớn tiếng rít gào, đồng thời lấy dây xích trong tay chém giết từng kẻ địch xông lên.

Chỗ hẳn đứng là một bức tường ở phía trước chiến trường, vốn là sừng nối liền với những tòa thành khác, không thể phá vỡ, nhưng bởi vì nguyên nhân là thân, trực tiếp phá hủy một tòa quan trọng nhất, bây giờ lộ vẻ tứ cố vô thân, rất nhanh đã bị quân đoàn của Thánh Quang giáo bao vây chặt chẽ, lâm vào tuyệt cảnh.

Mấy tầng cuối cùng của bức tường đã thất thủ, vệ sĩ Long Thành còn sót lại đã bị ép tới đỉnh tầng, vệ sĩ cao giai vạm vỡ tự mình xông lên đầu, cố gắng kéo dài thời gian, chờ đợi viện binh.

Cho dù bất cứ ai cũng nhìn ra được, chỉ sợ trợ giúp không đến được... Như vậy ít nhất phải kéo dài thêm mấy con chó thánh quang chôn cùng.

Giữa tiếng gầm gừ, đột nhiên truyền đến tiếng kêu thảm thiết của vài tên vệ sĩ, một phòng tuyến khác ở tầng cao nhất cũng lung lay sắp đổ. Hóa ra Chấp Chính Quan Minh thấy phòng tuyến của Thánh Quang giáo không thể phá vỡ, liền chỉ huy ba gã Mục sư tinh nhuệ tương đối nghe lời, vòng qua bên cánh trùng kích, tạo thành thương vong nghiêm trọng.

Hắc ma phun ra một ngụm máu, liều mạng bị phản phệ, tiến lên một bước liền chém chấp chính quan Quang Minh thành hai đoạn, sau đó lật tay chém một đạo Liệt Dương trăm liền đánh vài tên Mục sư đứt gân gãy xương, sau đó nhanh chóng vòng trở về, vẫn đứng ở tiền tuyến.

Tay hẳn cầm đầu lâu chấp chính quang minh rục rở, lớn tiếng kêu gào, đề chân sĩ khí: “Thấy không? Loại tạp chủng màu vàng này đích thật là lợi hại, nhưng đám nhãi con của Thánh Quang giáo là ô hợp, bọn chúng không có máu, không có xương, không có ý chí chiến đấu, chỉ là cái xác không hồn thì ngay cả quan chỉ huy của mình cũng không bảo vệ được, bắt chấp mệnh mà đi, chém những chấp chính quan này, thắng lợi nữ thần ở ngay bên chúng ta...”

Nhưng thủ hạ lại hữu khí vô lực đáp lại: “Biết rồi, cùng một câu nói một lần là được, đừng nhiều lần nói đi làm như chào hàng a.”

“Mẹ kiếp.”

Lông ma vừa buồn cười nhưng cũng an ủi. Mặc dù vệ sĩ Long Thành bị đánh trở tay không kịp, nhưng tổ chất rõ ràng là vượt lên trên đối thủ. Mặc dù xuất động chấp chính quan, nhưng xảo phụ cũng không bột đổ gột gì., Một đám sư tử không có chí chiến đấu, tham sống sợ chết làm sao có thể công phá phòng tuyến của vệ sĩ Long Thành? Máy tầng dưới tường thành có thể nói là hấn chấp tay nhường người khác, mà tầng phòng tuyến cuối cùng, hấn nửa bước cũng không nhường. Đám thần côn vô năng này thì không có cách nào.

Người của chúng ta, chỉ cần nói cười vui vẻ là có thể làm tan rã toàn bộ thế công của đối thủ. Về phần chiến thuật biến người? Đến đây đi, tận khả năng điều nhiều người lại đây, thành lũy này hấp dẫn càng nhiều lực lượng, áp lực các nơi khác cũng sẽ càng nhẹ. Bóng Lông đã sớm làm tốt chuẩn bị để chết vì chức vụ, không oán không hối.

“Đám tiểu nhân thêm chút sức nữa đánh thắng trận chiến này, lão tử mời các người đi tìm các cô nương U Mộng Lam Hải khoái hoạt...”

“Ha ha, trưởng quan muốn giữ lời, nếu ta không chết, đến lúc đó phải chơi năm tên...”

“Xi, dù là củi hỏa côn của ngươi, một tên cũng không đủ no, hay là để cho những người khác đi.”

Cách cười ha ha, nhưng trong tiếng cười đã ngừng lại, một mũi kiếm dính máu tươi từ trước ngực hấn lộ ra. Phó thủ hấn tín nhiệm nhất đang dùng khí lực toàn thân, đem một thanh trọng kiếm hai tay đâm vào trong cơ thể Bưu.

Khí cuồng loạn bám vào trên thân kiếm, điên cuồng quấy nội tạng sặc sỡ, chỉ chốc lát đã xé nát sinh cơ của hấn.

xoa vạn liệu không thể tưởng được biến hóa như vậy, há mồm muốn hỏi cái gì, nhưng chỉ phun ra một chùm mưa máu, cùng với rất nhiều mảnh vỡ nội tạng.

Cùng lúc đó, các vệ sĩ Long Thành từ trong kinh ngạc phản ứng lại, chỉ một thoáng đã phân thân người phản bội. Chỉ là tất cả mọi người đều dùng ánh mắt khó hiểu nhìn hắn, vì cái gì? Người không phải là người mà úyy trưởng quan coi trọng nhất sao?

“Thật có lỗi, người nhà của ta... còn ở bên ngoài khu quân doanh a.”

Cùng lúc đó, tình hình tương tự không ngừng phát sinh, phòng tuyến vừa được Long Thành vệ sĩ củng cố, bắt đầu bởi vì liên tiếp phản bội ra tay mà chia năm xẻ bảy.

Đây là đả kích trí mạng. Phòng tuyến của vệ sĩ Long Thành vận chuyển như một cỗ máy tinh vi, mỗi một bộ phận đều có tác dụng khó có thể thay thế, một khi liên tiếp phạm sai lầm thì sẽ sụp đổ hoàn toàn. Vệ sĩ Long Thành không phải chưa từng nghĩ đến nội ứng do giáo phái, nhưng vài chục năm nay..., Ai khả nghi, ai đáng tin tưởng thật ra trong lòng cao tầng đều có đề phòng khi tác chiến. Nhưng lần này, người lựa chọn phản bội thường là Long Thành vệ sĩ rất được tin cậy.

Kỳ thật đây cũng là chuyện không cách nào tránh khỏi được, phần lớn vệ sĩ Long Thành không phải là tổ chức cấm dục, phần lớn đều có gia đình của mình, trong đó một số người lựa chọn sinh hoạt trong khu quân doanh, nhưng phần lớn là muốn sống trong khu cư dân của Long thành, điều kiện sinh sống thuận tiện hơn.

Cho nên, khi Thánh Quang giáo đột nhiên tập kích bất ngờ, sau khi quân tướng quân doanh bao vây nhiều vòng, tương đương với khống chế người nhà của vệ sĩ Long Thành trong tay, trở thành một vương bài mạnh mẽ nhất.

“A, không ngờ hiệu quả của con át chủ bài này so với mong muốn còn tốt hơn, người cũng không chuẩn bị bất cứ chiến đấu nào sao?”

Trên bầu trời, Vô Diện giao chiến kịch liệt với Bối Đức, hiểu kỳ hỏi: “Mặc dù là tập kích bất ngờ, nhưng người lại không hề phòng bị.” Dừng một chút, Vô Diện giả nở nụ cười: “So với ta nghĩ còn thông minh hơn.”

Lúc trước đám người Đàm Hi được cứu đi, có chút cố ý. Bởi vì bọn người Tạ Hi tất nhiên đem sự tồn tại của hãn tiết lộ ra ngoài, khiến cho Bối Đức thị cảnh giác. Sau đó, chính là vội vàng chuẩn bị chiến tranh.

Nhưng một khi tin tức chiến tranh sắp phát sinh truyền đi, vệ sĩ Long Thành thật sự có thể ở trong thời gian ngắn đoàn kết một lòng, toàn lực chuẩn bị chiến tranh sao? Khi phần lớn người nhà vẫn còn ở bên ngoài khu quân doanh, tất cả mọi người đã quen với cuộc sống an nhàn sau này, bọn họ có thể điều chỉnh tâm tính trong thời gian ngắn, đầu nhập chiến sao?

Nếu cho Bối Đức khuê mấy ngày, thời gian hơn mười ngày, có lẽ hãn có thể dùng uy vọng và thủ đoạn của mình cải biến tâm tính của vệ sĩ Long Thành, nhưng chỉ có một ngày, thậm chí nửa ngày, hãn có thể làm được sao?

Vũ khí lớn nhất của vệ sĩ Long Thành chính là đoàn kết, được huấn luyện tốt. Một khi sĩ khí tan rã, căn bản không có sức chống lại người của Thánh Quang giáo đông thế mạnh. Người không có mặt để lại một cái đình, nhưng Bối Đức thị căn bản không có mắc mưu.

Ninh chấp nhận bị đánh trở tay không kịp, nhưng chiến tranh đột nhiên xảy ra, tất cả mọi người không thể nào lựa chọn, chỉ có thể chống cự theo bản năng, giãy dụa, cầu sinh, lại bộc phát ra lực lượng ngưng tụ kinh người.

Dựa theo phỏng đoán của Vô Diện giả, tình huống thuận lợi nhất, các vệ sĩ của Long Thành có lẽ còn không thể vượt qua vòng thứ nhất, nhưng biểu hiện bây giờ đã vượt xa mong đợi.

“Tuy là tạp chủng nhưng lại là đối thủ không tệ, sao không lo lắng đưa vào trong lòng thánh quang? Có thể đặc xá cho người nha.” Vô Diện lạnh nhạt ném mồi nhử ra.

Bét Đức trở về, thì là trọng kiếm dờn non lấp biển quét ngang, kiếm quang lướt qua người vô diện, lướt qua Long thành, chém đi một góc núi tuyết phương xa, tuyết rơi như băng.

“Thật sự là rất mãnh liệt phần nộ, đều sắp hình thành thực chất rồi, giao chiến cùng loại đối thủ thô kệch như ngươi thật không thú vị.” Vô Diện giả lóe ra kỵ sĩ kiếm né tránh giáp da dày, đồng thời không ngừng dùng pháp thuật vận vẹo không

gian, tránh cho bị đối thủ vây khốn trong tầng không gian, đồng thời lại vây khốn đối thủ.

Sau đó, sự chú ý của hắn dần dần phân tán sang bên kia.

“Chậc, tên tạp chủng cứu châu kia rất ương ngạnh và ngoài ý muốn, chỉ là một chức nghiệp giả trung giai mà lại cứng như vậy sao?”

“Ha ha ha, đến đánh ta đi, dùng sức đánh ta không giết ta, không thể đi ra bản mạng thần thông của ta, càng không thể không chế mẹ con lão hài tử của bồi Đức thị. Nói đến, là hắc thủ phía sau màn, hắn là vừa lên sân liền khí phách lộ ra ngoài giết chết bốn phương, phản phái này của ngươi thật sự là không chuyên nghiệp mà.”

Trong thế giới kiếm này, Vô Tướng kiếm của Vương Lục vẽ thành vòng tròn ba thước, còn phân thân của người không gặp mặt thì đứng bên ngoài vòng kiếm, vô cùng hoang mang quan sát đối thủ.

Rõ ràng chỉ là cá nhép tương đương với chức nghiệp giả trung giai, vì sao năng lực phòng ngự của hắn lại cường đại như vậy? Tuy bản thân chỉ có uy lực chưa bằng một phần mười phân thân của bản tôn, nhưng thực lực cũng đủ để nghiền ép nghiệp giả sơ cấp cao. Mà vừa rồi biến hóa hơn ba mươi loại thủ đoạn, đều không phá được vòng kiếm của hắn.

... Cho dù là những chức nghiệp giả có huyết mạch chí cao trong truyền thuyết, chỉ sợ cũng không lợi hại như vậy, dị đoán từ phía đông này, rốt cuộc dùng thủ đoạn gì?

Nhưng mà thôi, nội dung cụ thể, đợi sau khi chiến tranh thắng lợi rồi từ từ thẩm vấn, trọng điểm hiện tại không phải là hắn.

“Hừ, cứ tiếp tục làm rùa đen của ngươi đi, ta không có thời gian chơi trò chơi với ngươi.”

Đang khi nói chuyện, khí tức của Vô Diện giả đột nhiên cường đại gấp đôi. Hắn lấy từ bản tôn một thành lực lượng cường hóa phân thân, nhưng không phải dùng để phá tan vòng vây mà là bản mạng thần thông trấn áp Vương Lục.

“Ý chí của Thánh Quang không chịu bất kỳ ràng buộc nào, tự do tự tại.”

Người không mặt lấy lực lượng thánh quang cường đại bộc phát ra, lập tức phá vỡ thế giới tàn kiếm này thành một lỗ hồng cực lớn.

“Ừm, vây quanh thanh kiếm ba thước của ngươi quả thật lợi hại, nhưng mà cố có kết giới thì còn kém nhiều lắm. Kiếp sau nếu có cơ hội lại tiếp tục tu luyện.”

Thân ảnh của người vô diện càng ngày càng phiêu hốt trong suốt, hiển nhiên thế giới bị phá vỡ này đã rất khó ràng buộc được hắn. Mà sau khi người vô diện thoát khốn, Vương Lục có thể giữ được chính mình, chưa chắc có thể giữ lại được mẹ con Song Nhi.

“Muốn đi? Có thể, chỉ cần ngươi rời đi, ta lập tức kích phát nguyên rửa giết chết mẹ con Đàm Na, ngươi có bản lĩnh thì cầm thi thể đi đe dọa bồi Đức thị đi.”

Vô Diện Giả vốn đã xoay người qua, chậm rãi quay lại:
“Ngươi nói cái gì?”

“Trong cơ thể mẹ con có nguyên rửa do ta bày ra trước đó, ngươi dám đi, ta dám giết.”

Người không có gương mặt hơi sùng sốt: “Quả nhiên ngươi không cùng phe với Bồi Đức nắm, nhưng mà, giết thê tử con của hắn, ngươi không sợ hắn trở mặt với ngươi sao?”

Vương Lục cười nói: “Nếu đã không ở bên cạnh, ta sợ cái gì?”

Giết chết mẹ con Tạ Tĩnh Thiển đương nhiên là hạ sách, nhưng dù sao so với thúc thủ vô sách thì vẫn còn hơn.

Người không mặt quan sát Vương Lục một chút, trong lòng liền có quyết định: “Ta quả thực không nghĩ tới sẽ có biến số như ngươi, quân cờ này tặng ngươi, ta không cần nữa.”

Nói xong, Vô Diện Giả lập lòe biến mất.

Cũng không phải là rời đi, mà là hoàn toàn biến mất, phân thân này đã bị bản tôn hấp thu hoàn toàn. Cùng lúc đó, trên bầu trời truyền đến tiếng rít gào thống khổ của bồi Đức thị.

Tăng mạnh thực lực bản thể, dùng tốc độ nhanh nhất áp chế Bồi Đức luật... Chỉ cần giết được bồi Đức thị, thắng lợi của chiến tranh tự nhiên đến tay, cần gì phải dây dưa với một biến số không hiểu sao? Mâu nữ râu đỏ là quân cờ không tồi,

nhưng cũng chỉ là một quân cờ, hănh không cần thì có thể làm được gì?

Vương Lục thu hồi bản mệnh thần thông, nhìn chiến cuộc trên trời không ngừng chuyển biến xấu, lắc đầu cười nói: “Biến số? Trong tất cả biến số hôm nay, ta là không đáng nhắc tới nhất.”

...

Trên không Long Thành, chiến đấu giữa Bối Đức và người không có mặt đã tiến vào giai đoạn chiến đấu gay gắt. Sau khi thu hồi phân thân, lực lượng của người vô diện tăng vọt lên một đoạn, hấn bắt đầu chuyển thủ thành công., Pháp thuật Thánh Quang vô cùng vô tận như thủy triều tuôn về phía bối quyền. Bóng dáng cao ngạo của kỵ sĩ bàn tròn trong biển ánh sáng mờ mịt lộ ra nhỏ bé, hoàn toàn rơi vào hạ phong. Phương thức chiến đấu của Vô Diện giả phi thường đặc biệt, rõ ràng trên phương diện lực lượng có ưu thế áp đảo họ, nhưng khi ra tay vẫn lấy công tâm làm chủ. Năng lượng Thánh Quang bị hấn không chế hóa thành đủ loại ảo thuật, đem hình ảnh sợ hãi nhất của đối thủ chiếu ra ngoài. Lúc thì là mẫu nữ của xã hội gặp thảm cảnh thê thảm., Lúc này, chiến hữu năm xưa ghi là Bối Đức sở hữu toàn thân đẫm máu hướng hấn đòi mạng, hấn thậm chí có thể hình chiếu thê nguyện trung thành Huyền Sĩ Vương của Bối Đức chọc, cưỡng chế làm Da Đức Thích quý xuống xin tha, từ bỏ chống cự. Những huyền thuật này, đối với tâm chí kiên định của chiến sĩ tự nhiên không có nhiều hiệu quả., Nhưng đối mặt với một đối thủ vốn đang áp đảo ưu thế, bất luận một tia chân chờ nào, kinh dị đều mang đến hậu quả tai họa. Vô diện giả không cần tâm trí Bối Đức thị sụp đổ, chỉ cần hấn hơi chút lâm vào huyền thuật quấy nhiễu, liền có liên tiếp một chuỗi đả kích trí mạng theo sát phía sau.

Bối Đức cầm kỵ sĩ kiếm trong tay, lưu chuyển minh văn trên thân kiếm, lực lượng cuộn cuộn không dứt do kỵ sĩ Vương ban cho hấn tuôn ra cuộn cuộn không dứt, thúc đẩy hấn tiếp tục chiến đấu. Hấn vô ý chọc giận đối thủ hèn hạ, Vô Diện giả đùa bỡn với họ Nhân đã thuộc về bản năng, đây chính là phong cách chiến đấu của hấn., Đối với bất luận kẻ nào đều là như thế, huống chi người thắng không chịu bất kỳ khiển trách, điều mình phải làm, chính là làm tâm linh tiếp cận lạnh như băng, không bị bất cứ ngoại vật nào dao động, như thế... Mới có thể có một tia huy chương không đủ tính toán. Hai vị chức nghiệp giả cao cấp toàn lực kịch chiến., Khiến trời đất cũng biến sắc theo, bầu trời Long Thành bị kiếm khí và thánh quang xé rách, bầu trời trong xanh bị phân tách thành vô số mảnh vỡ, có mây

đen dày đặc, có sấm sét vang dội, có bầu trời đêm thâm thúy, thậm chí có cả phong cảnh Địa Ngục! Pháp tắc thiên địa đã bắt đầu hỗn loạn., Chuyện này khiến cho không ai dám tới gần Thiên Không chiến trường, chỉ có thể yên tĩnh chờ đợi hai vị cường giả chí cao cấp cao cấp phân ra thắng bại. Toàn bộ Long Thành công thủ chiến, tuy tất cả mọi người chém giết thành một đoàn, nhưng chiến trường thực tế là phân tầng nghiêm khắc, người có đẳng cấp lực khác nhau, sẽ không dễ dàng chống lại.

Bởi vì như vậy không có hiệu suất đáng nói. Ví dụ như Bối Đức và Vô Diện giả, tuy lực lượng có chênh lệch, nhưng đều là cao cấp, tiếp cận cấp bậc truyền kỳ. Chức nghiệp giả cấp thấp, trung cấp căn bản không cách nào nhúng tay vào hai người này, chỉ cần dư chấn chiến đấu là có thể đánh nát được, đâu nhập vào mấy chục người chuyên nghiệp cao cấp, mới có thể sinh ra ảnh hưởng đối với họ quyết định, nhưng nghề nghiệp cấp cao sao có thể lãng phí như vậy? Chức nghiệp nghiệp giả cấp thấp ở trước mặt đối thủ cao hơn rất khó có năng lực sinh tồn, dùng chiến thuật biến người đơn thuần phi thường không có hiệu suất. Đương nhiên, chức nghiệp giả đẳng cấp cao hoàn toàn có thể quét ngang chức nghiệp giả cấp thấp, nhưng chuyên nghiệp của doanh trại của đôi phương chẳng lẽ lại khoanh tay đứng nhìn? Chiến trường là điểm then chốt giữa các chiến trường, đại đa số chiến trường đều bắt đầu từ đó., Bởi vì nghề nghiệp giả cao cấp phần lớn có năng lực sinh tồn và khe hở sinh tồn mạnh, trừ phi thực lực tuyệt đối chênh lệch quá nhiều, nếu không ít nhất có thể kéo dài được đối thủ. Mà lực lượng cao tầng chênh lệch rất nhiều, vậy thì không trở thành chiến đấu, thuận túy là tàn sát. Nói chung, một khi chiến trường trung tầng phân ra thắng bại là có thể hạ được, phi thường linh hoạt. Đối với bên dưới, có thể gió cuốn mây tan đám chấp nhận chức nghiệp giả cấp thấp. Đối lại, một đội ngũ chuyên nghiệp giả trung cấp đầy đủ, cũng là quân cờ cực kỳ hữu lực. Cho nên tầng giữa là mấu chốt của chiến trường Long Thành hiện tại, hai thế lực cao tầng ở hai bên miễn cưỡng tương đương được., Long Thành mặc dù bị vây trong hoàn cảnh xấu, nhưng còn có thể chèo chống, nhưng lực lượng trung tầng của Thánh Quang giáo cũng đã hiện ra ưu thế áp đảo họ. Trên thực tế bàn về số lượng trung tầng, Thánh Quang giáo hơn xa vệ sĩ của Long Thành, chỉ có Long Thành

vệ sĩ kinh nghiệm tác chiến phong phú, cộng thêm địa lợi trong quân doanh mới có thể miễn cưỡng chèo chống. Nhưng sau khi Thánh Quang giáo phát động phản bội của vệ sĩ Long Thành, lực lượng này liền phá vỡ đội hình. Phòng tuyến bên ngoài cùng phòng tuyến rất nhanh đã bị phá vỡ, Thánh Quang giáo dưới sự dẫn dắt của kỵ sĩ Thánh Quang giáo nhanh chóng đột nhập nội tuyến, nhanh chóng giáp với đoàn binh của Long Thành sĩ, cắn nuốt không gian sinh tồn của đối phương. Trong nháy mắt, chiến tuyến đã lung lay sắp đổ.” Thủ hạ đang bị đồ sát trên trời, không định làm gì người sao?, Vô Diện Giả lạnh nhạt hỏi. Bối Đức nắm căn bản không thềm đáp lại, hấn vận chuyển minh văn kỵ sĩ, tiếp tục thế công, cố gắng bắt được quỹ tích lóe ra của đối phương. Đối thủ của hấn chính là Vô Diện Giả, ngoài ra không cần phải suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác. Ở thời điểm này nếu phân tâm mà bị thua, chỉ có thể thả ra một đầu ma quỷ kinh khủng, đó là không chịu trách nhiệm đối với chiến hữu. Vô Diện Giả thấy chỉ chằm ngòi không có hiệu quả, lại nói: “Hay là nói, người có lòng tin với pháo đài nội tuyến không?” Trong khi nói chuyện, vệ sĩ Long Thành đã bị Thánh Quang giáo đẩy vào vòng phòng ngự lớn nhất. Do ba bức tường thành chống đỡ, tòa nhà Già Đức dinh thự là trung tâm, cũng là tâm lệnh bài cuối cùng nằm trong khu quân doanh.

Sau khi đa số vệ sĩ Long Thành lui vào nội vệ, trong khu quân doanh đất rung núi chuyển một hồi, ba tòa thành lũy ở bên trong vòng vây trung tâm đột ngột từ mặt đất mọc lên, gạch đá màu xanh giống như có sinh mệnh, chuyển động như nước chảy, thành lũy vuông vức đột ngột từ mặt đất mọc lên., Người không lò biến thành gạch đá. Những người không lò này là sinh mệnh thể luyện kim cực kỳ cường đại, bất cứ ai đều có thực lực nghề cao, mà trong chiến trường nhỏ hẹp lực sát thương càng không ai sánh kịp, sức bọn họ lớn vô cùng, hơn nữa hành động mau lẹ, sau khi biến thân lập tức vung nắm đầm nặng nề., Cuồng phong đập mạnh, đánh cho các thánh binh tiên phong của Thánh Quang giáo đứt gân gãy xương. Những cự nhân này nắm đầm như núi nhỏ, mà vừa lúc các thánh kỵ sĩ vì áp súc chiến tuyến, trận hình vô cùng dày đặc, một quyền đánh xuống thường thường là mười mấy người hóa thành thịt vụn. Mà cự nhân màu xanh thân thể lại kiên cố không thể phá vỡ, bất cứ pháp thuật thánh quang nào đánh tới.,

Đô hoàng hóa thành vô hình, không có chút hiệu quả nào. Gặp phải đối thủ như vậy, quân đoàn tiên tuyến của Thánh Quang giáo lúc đó đã có khuynh hướng sụp đổ, mà sĩ sĩ vệ long thành sĩ sĩ sĩ sĩ sĩ sĩ sĩ sĩ sĩ sĩ sĩ sĩ sĩ sĩ sĩ khí đại chấn, bắt đầu toàn lực phản công, lại đem chiến tuyến cứng rắn đẩy ra ngoài một mảng lớn! Tình thế trước kia tuyệt đối xấu, cũng mơ hồ hiện ra hy vọng lật ngược.

“Hừ, kinh doanh mấy chục năm thật không dễ dàng a, loại gạch xanh này được thánh quang chúc phúc, vậy mà bị người tích lũy nhiều như vậy, cũng đủ để chế tạo ba bức tường người khổng lồ. Khu vực Long Thành đúng là mục nát rồi, cần tinh lọc cho tốt một phen.” Vô Diện giả áp chế bồi Đức dinh, một mặt hứng thú bình phẩm chiến trường phía dưới.

“Bất quá, chu kỳ kinh doanh vài chục năm quá dài, người cho rằng ta thật sự không biết gì đối với ba người khổng lồ này sao? Viên gạch miễn dịch thánh quang pháp thuật là Thánh Quang giáo chúng ta chế tạo, người cho rằng chúng ta sẽ không có bất kỳ hậu chiêu nào sao?”

Bồi Đức không đáp, chỉ là thế tiến công của kỵ sĩ kiếm càng lúc càng mãnh liệt.

Mà lúc này, một gã Mục sư cao giai trong Thánh Quang giáo bỗng nhiên động thân, lớn tiếng ngâm tụng: “Hết thầy chúc phúc thế gian đến từ Thánh Quang, ý chí Thánh Quang dẫn dắt hết thầy! Phạm là từ Thánh Quang đánh cắp, tất nhiên không lâu dài!, Nhất định sẽ bị Thánh Quang trừng phạt!” Cùng lúc đó, toàn thân ba bức tường khổng lồ bằng đá xanh run rẩy kịch liệt, mỗi một khối gạch xanh tạo thành thân thể đều được Mục sư cao cấp đọc lên một tràng thống khổ rên rỉ. Kỳ tích thánh quang đến từ Thánh Quang, mà Mục đích là người phát ngôn của Thánh Quang., Tự nhiên có quyền thu hồi những kỳ tích này. Chỉ trong chốc lát, trên người ba cự nhân không ngừng hiện lên quang cầu màu vàng trắng, đó là thánh quang chúc phúc, cũng là nguồn suối của miễn dịch pháp thuật thánh quang. Nhưng lúc này đều đã bị đuổi đi. Không có pháp thuật miễn dịch, Thanh Thạch thành cự nhân chỉ là bia ngắm lớn. Các Mục sư của Thánh Quang giáo trọng điểm chinh tống khoa chiêng., Một lượng lớn pháp thuật oanh kích ra ngoài, rất nhanh liền đem người khổng lồ bị tiêu diệt, những sinh mệnh

kim sắc bén này phát ra tiếng kêu rên rung trời, nhưng không thể tránh khỏi tan rã từng chút một. Lúc này, một góc chiến trường, một vị lão giả thân sắc bi thương mở miệng nói: “Thánh nữ đại nhân, hãy để ta đi ngăn cản hết thảy. Trận chiến này... không có ý nghĩa.

“Đỡ hết những thứ này? Người làm được không?” Một tu sĩ Cửu Châu cầm trường kiếm cười khẽ nói: “Cản thận bị cuốn vào, thân bại danh liệt.”

“Dù thế nào đi nữa, ta phải làm quan, ngăn cản sự tiếp tục của bi kịch này!

“Không thấy Hoàng Hà chưa từ bỏ ý định, vậy người cứ thử đi, ta sẽ nhật xác cho người.” Tu sĩ Cửu Châu thấy mình khuyên bảo không có hiệu quả, nhún vai đứng đờ như không., “Rất mong tin tức tốt của người.” Ông lão nhìn hẩn một cái thật sâu, sau đó nhìn Thánh Nữ mà mình thuần phục.” Thánh nữ đại nhân đi, “Thánh Nữ gật đầu: “Ừ, mong người có thể giải quyết được trận phân tranh này trong hòa bình.”, Người nào đó làm bầm một mình không dễ nhận ra: “Hòa bình? A Loan, người vẫn quá ngây thơ đó.... Tình thế trên chiến trường lại một lần nữa hướng về phía bất lợi cho phương hướng của vệ sĩ Long Thành. Ba thạch cự nhân dưới sự oanh tạc của pháp thuật, vấy thương khắp người, gần như sụp đổ. Sĩ khí của vệ sĩ Long Thành giảm mạnh, dần dần bị ép trở lại. Mà thành lũy vốn tạo thành phòng tuyến trung tâm đã đứng dậy, cho nên lúc này phòng tuyến bên trong không có gì hiểm để phòng thủ., Nếu lại bị Thánh Quang giáo áp đảo, thế cục chiến trường sẽ không có khả năng nghịch chuyển. Có điều ngay lúc các vị giáo sư chuẩn bị một hơi tác khí, triệt để đánh tan ba Thanh Thạch Cự Nhân, một luồng sáng trắng bay lên trời, âm thanh của Đại Mục La vang vọng bốn phía.

“Con dân thánh quang ơi, mời các người dừng tay đi!”

Chiến trường chỉ một thoáng đã rơi vào yên tĩnh, hai bên giao chiến không hện mà cùng dừng tay, tập trung sự chú ý lên người một vị đại chủ dạy trên bầu trời. Sau khi thông qua thánh ngôn thuật hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người, đại chủ quan than thở: “Đây là một trận chiến không có ý nghĩa, âm mưu phát động chiến tranh chính là ma quỷ vô sỉ ăn cắp thánh quang! Chúng ta ở chung hòa bình nhiều năm như vậy,

vì sao lại không hiểu tại sao lại phát động một trận chiến lưỡng bại câu thương? Mấy chục năm qua, chúng ta từ trước không phải địch nhân, mặc dù tín ngưỡng bất đồng, lại sinh sống cùng một bằng hữu trong thiên địa! Trong chúng ta, có bao nhiêu người có thể nắm giữ trận doanh của đôi phương? Trong chúng ta, có bao nhiêu người thâm hãm mộ một cái trận doanh khác? Từ ban đầu lãnh đạm, về sau dần dần trở nên quen thuộc, cuối cùng có một ngày chúng ta trở thành huynh đệ tử muội chân chính! Vì sao phải gây ra thương tổn đối phương? Vì sao? Tanh máu tanh, tại sao các ngươi lại nói cho ta biết vì cái gì? Trên chiến trường ai?”, Kinh sợ những biến hóa bất thành linh này, tất cả mọi người đều im lặng không tiếng động.” Ta biết, là vì có một ma quỷ hèn hạ vô sỉ, mượn danh nghĩa Thánh thành, bắt buộc các ngươi chém giết, bắt buộc các ngươi phát động một trận chiến tranh không chính nghĩa! Hắn làm giả ấn ký Thánh thành, có được dấu ấn cường đại, các ngươi không có chỗ thích hợp, chỉ có thể nghe lệnh, mà ta... lại bị nó giam cầm, không cách nào hiện thân xáo trộn. Nhưng hiện tại, tất cả đều nên kết thúc rồi!” Thanh âm Đại Mục La La Vạn vang dội trên dưới Long Thành. Là người trong cuộc, người trong cuộc chỉ cười một tiếng, phảng phất thấy được một con chó hoang sủa điên cuồng, phảng phất như nhìn thấy một con chó hoang sủa., Sau đó tiếp tục công kích Bối Đức trắc trở, mà Bối Đức luật thì lại không chú ý tới sự tồn tại của La Vạn, toàn bộ tâm trí đều tập trung vào cuộc chiến của Vô Diện giả. Cùng với tiếng đánh nhau kịch liệt ở Thiên Không chiến trường, trên chiến trường dần dần có tiếng nói chuyện với nhau, sau một lát, một vệ sĩ Long Thành cao giọng hô: “Dừng tay? Nói thì dễ! Nơi này chết nhiều người như vậy, làm sao dừng tay được? Ngươi có thể làm cho bọn họ phục sinh trở về không?” “Không sai, nếu chiến tranh chưa bắt đầu, ngươi hiện thân ngăn lại cũng thôi đi, bây giờ máu chảy thành sông, ngươi còn vọng tưởng để cho mọi người dừng tay à? Ngươi cho rằng ngươi là ai? Ngay cả các Mục sư của Thánh Quang giáo lúc này cũng có chút sát nhãn, uy vọng rất cao, đại chủ giáo La Vạn Linh cũng không thể để cho bọn họ dừng tay được! La Vạn Lẫn âm thầm gọi là khổ sở. Hắn vừa đánh một chiêu với Thánh Quang pháp thuật vừa bị đánh trọng thương trở về. Sau đó may mắn cứu Vương., Đúng là trốn, lừa một mạng, nhưng sau khi quỳ lạy Thánh Nữ Trinh Đức không

bao lâu thì thương thế bộc phát, hôn mê bất tỉnh. Mãi tới khi chiến tranh chính thức nổ vang, năng lượng thánh quang kích động không ngớt, hấn mới nhận được sự cảm ứng, thức tỉnh lại. Chỉ là vài phút trước, khi đó đã máu chảy thành sông từ lâu rồi. Nhưng bây giờ hấn không có lựa chọn khác, nhất định phải ngăn lại trận chém giết này.” Trận chiến này không phải ý chỉ có một mình các người, các người chỉ là bị người lợi dụng, biến thành đao và kiếm trong tay hấn, nếu có tội nghiệt, cũng nên quy tội lỗi cho một tay nhắc lên kẻ gây nên âm mưu này! Nhìn đi, hấn còn đang điều võ dương oai trên đầu các người!” La Vạn toàn lực ủng hộ thánh quang, khiến giọng nói của mình càng dễ kích động nhân tâm, làm suy nghĩ của bọn họ mê hoặc.

“Con dân thánh quang, mời các người nhận rõ kẻ địch của mình, điều chỉnh phương hướng đao kiếm! Các tinh nhuệ long thành, các nô bộc trung thành thánh quang, mời các người buông xuống thù hận oán nhất thời., Đừng nói là làm cho người thân chịu thù nhanh lên! Các người có cùng chung địch nhân, cùng chung uy hiếp, chí ít hiện tại, giờ này khắc này, mời các người liên thủ lại., Diệt trừ ác nhân lớn nhất!” Nghe nói như vậy, mọi người ở đây đều động tâm. Đối với người của Thánh Quang giáo mà nói, nếu không có trọng tài khó hiểu này, ai lại muốn khai chiến với một đối thủ có thực lực chênh lệch với mình? Bọn họ ở Long Thành hưởng thụ cuộc sống xa hoa nhất ở Ba Lăng Đông Địa, hoàn cảnh an toàn - khi có ngoại thị uy hiếp, luôn luôn là đám vệ sĩ Long Thành khổ lực đi giải quyết vấn đề. Loại chuyện diệt trừ dị đoan đã sớm không để trong lòng.

Đương nhiên, có lẽ Thánh Quang giáo độc đại ở Long thành, càng phù hợp với lợi ích của bọn họ, nhưng nếu phần lợi ích này mà nhất định phải là mọi người lấy mạng đổi, thì cái giá phải trả không khỏi quá lớn một chút. Hơn nữa chính sách ép buộc của Vô Diện Giả cũng khiến bọn họ trong lòng do dự. Trên thực tế, cái giá này không khỏi quá lớn., Cho tới lúc này, biểu hiện trên chiến trường của Thánh Quang giáo vẫn không hề tích cực. Sau khi bọn họ trải qua tập hợp từ Vô Diện Giả, thực lực tổng hợp gấp mấy lần đối thủ, nhưng ưu thế trong thực chiến cũng không rõ ràng. Mà đối với vệ sĩ Long Thành mà nói, cũng coi như trì hoãn một chút khẩu khí., Có thể chính

hợp lực lượng trước, giúp thành chủ đại nhân giải quyết đối thủ mạnh nhất tự nhiên là tốt nhất. Đến lúc đó cho dù thánh quang giáo vẫn muốn khai chiến, Long Thành bên này cũng không sợ, Bối Đức trải ra tay đủ để quét ngang chiến trường. Ngắn ngủn vài câu nói, Đại giáo La Vạn thành công kích thích được tâm tình của mọi người trong trận., Tâm điểm thù hận dần dần chuyển tới trên người Vô Diện. Song đối với việc này, Vô Diện chỉ cười lạnh một tiếng: “Biểu diễn xong rồi à? Vậy đến phiên ta nói một câu đi.” Trong khi nói chuyện, trên bầu trời Vô Diện Giả phân ra một hóa thân, sức mạnh chỉ bằng một phần trăm của bản tôn, nhưng khí thế của bễ nghễ chúng sinh vẫn không giảm chút nào.

“Đám ngu xuẩn các ngươi lại bị một tên phản bội theo lời nói của một giáo giả mê hoặc, các ngươi đối với tín ngưỡng của Thánh Quang đều cho chó ăn hết sao?” Vô Diện giả không thèm để ý chút nào công kích ác độc của mình sẽ dẫn phát cừu hận khổng lồ cỡ nào.

Bởi vì, hắn có sát chiêu đủ một đòn định ra càn khôn.

“Tiền nhiệm Đại giáo chủ các ngươi kính yêu, La Vạn, là thành viên hội tu luyện Ân Tu trên núi.

...

Nếu như người tùy ý ngăn lại một người hỏi hấn, Mục Sơn ắt tu sẽ là cái gì, nhận được câu trả lời này hơn phân nửa là về mặt không hiểu.

Diêm Sơn ắt tu hội, cho dù bên trong Thánh Quang giáo cũng là bí mật không được tùy ý truyền bá, ở đây mấy ngàn tên Mục sư, Thánh kỵ sĩ, chỉ có không đến một nửa có ý nghĩa từ này.

Đơn giản mà nói, chính là một đám phản nghịch tiềm tàng giáo nội phái, bọn họ cũng có được tín ngưỡng thánh quang, nhưng cùng dạy cũng không phải một lòng, mặt ngoài phục tùng giáo phái thống trị, lại ở trong bóng tối mưu đồ lật đổ. Giáo nội bộ tuyên bố, tu sĩ Mục Sơn ắt sẽ là một đám tín ngưỡng vô sỉ đánh cắp tín ngưỡng, tuy có thể sử dụng thánh quang, cũng là dạy kẻ địch lớn nhất. Bất quá bồi sơn ắt tu hội cũng có tồn tại rất lâu. Đối với người quen biết nội tình, thánh quang ắt hội ý nghĩa là thống trị hiện tại không chính đại như bọn họ nói, có lẽ thánh quang chi hải là chí cao vô thượng, nhưng người phát ngôn ở nhân gian của bọn họ hiển nhiên là không phải.

Đương nhiên, ít nhất bên ngoài, Mục Sơn ắt tu hội vẫn là tử địch của Thánh Quang giáo, tổ chức phi pháp lớn nhất, đối với thành viên Ân Tu hội không cần lý do, gặp mặt liền giết.

“Người nói đại chủ quan là thành viên ắt tu trên Bàn Sơn, có chứng cứ gì không?” Một gã sư phụ xưa nay kính yêu đại chủ đang lớn tiếng chất vấn.

Ban đầu, người không mặt không nói rằng đại chủ giáo và thánh nữ phản giáo thì trong lòng hấn cũng hoài nghi, hiện giờ còn công chính là thành viên của đại giáo đang ắt tu hội, quả thật là đã đóng cột sỉ nhục hấn, hơn nữa... lại còn vu oan cho một người như vậy, sao có thể khiến người khác tin phục chứ?

“Chứng cứ? Nếu La Vạn ở đây, sao người không để hấn tự mình đưa ra chứng cứ, La Vạn a, triển lãm tín ngưỡng cho mọi người xem, nếu người không phải thành viên Ân Tu hội, ta sẽ tự sát trước mặt người, thế nào?”

Người không mặt cười ha ha, lấy một cây bút ra vẽ một khuôn mặt tươi cười nhiệt tình.

“La Vạn, chỉ cần ngươi chịu biểu hiện ra lòng tín ngưỡng, nếu ta oan uổng cho ngươi, ta sẽ tự sụp lòng tín ngưỡng, chết trước mặt ngươi. Ta nói lời giữ lời, có thể tín ngưỡng lập thế làm chứng. Cho nên, phải xem ngươi rồi.”

Ánh mắt mọi người đều chuyển về phía La Vạn.

Nếu là người hoài nghi, yêu cầu tự chứng minh trong sạch, La Vạn Đại có thể quát lớn: Ta không cần thiết bày ra tín ngưỡng với ma quỷ, sự thành kính mấy chục năm nay của hấn cũng đủ để lấy lòng người. Ngược lại là người không quen biết, chính sách vừa đưa lên đã ép buộc, ép ngược lại Đại Thánh giáo và Thánh Nữ, thủ đoạn cấp bậc thậm chí độc ác, cần phải triển lãm ra tín ngưỡng của hấn.

Nhưng tình huống bây giờ bất đồng, Vô Diện giả đem tiền đặt cược đến mức vô hạn, lấy thân phận gia sản của mình làm đảm bảo, La Vạn chỉ có thể đuổi theo. Lúc trước hấn nhuộm Vô Diện giả thành vạn tội lỗi, chỉ cần tiêu diệt hấn thì hấn sẽ là Hà Thanh Hải Yến, như vậy hiện tại có một biện pháp không cần tốn nhiều sức lực là có thể tiêu diệt được Vô Diện Giả, ngươi có dùng hay không? Chỉ cần hơi mất đi mặt mũi của ngươi một chút, là có thể khiến ác đồ bị chém đầu, ngươi có làm hay không?

La Vạn vốn không có lựa chọn nào khác.

Nghênh đón ánh mắt của ngàn vạn người, La Vạn thở dài: “A, không hổ là một thanh đao nhọn sắc bén nhất Thánh thành. Không ngờ bao năm rồi chưa có ai phát hiện ra bí mật này, trong mắt ngươi lại trắng trợn như vạch trần.”

Trong khi nói chuyện, La Vạn mở rộng lồng ngực, trước ngực sáng lên một đạo bạch quang, một vật hình trái tim màu trắng kim hiện ra, đó là tín ngưỡng của La Vạn.

Cùng lúc đó, trong ngoài Long Thành, từng đợt âm thanh kinh dị liên tiếp vang lên.

Ánh sáng của tín ngưỡng tinh khiết mà long lanh, tượng trưng cho tín ngưỡng của La Vạn đối với thánh quang kiên định không dời, làm đại giáo giáo sư của giáo phái, tín ngưỡng của

La Vạn không thể nghi ngờ là kiên định mà thành kính. Nhưng trong lòng tín ngưỡng, lại có một dấu vết thật sâu, phẳng phất vết sẹo xấu xí, dị thường chú mục.

Mà chính đạo ân ngân này đã dẫn phát vô số tiếng kinh hô, bởi vì đó chính là tiêu chí Tu hội ẩn tích của Dĩnh Sơn.

Người vô diện nói không sai, vị đại chủ phục vụ dạy mấy chục năm này chính là kẻ phản nghịch lớn nhất được dạy dỗ.

Sau khi bị người vạch trần bí mật lớn nhất, đại giáo lại có vẻ cực kỳ trấn định, hẩn lạnh nhạt thu hồi tín ngưỡng chi tâm, mặc Thánh Bào vào xong., Sau đó nói: “Từ tám mươi năm trước Thánh Nữ Trinh Đức bị thiêu chết trên hỏa hình giá, ta liền biết giáo này đã không thể cứu được. Một vị thánh giả cứu vớt ngàn vạn tín đồ bị nganh sinh vu oan là tà ma dị đoan, mà cao tăng Giáo giả lại đắm chìm ở trong di sản hoàng kim của Đào Bảo thành, thậm chí không chịu quay đầu lại nhìn một cái ngay sau lưng mình phát sinh tội ác gì., Bọn họ đã truyền thụ cho Thánh nữ chí cao, nhưng lại cấm sự tích Trinh Đức lưu truyền khắp thế gian, không ngừng gạt bỏ sự ảnh hưởng của nàng, khiến thế nhân quên đi sự tồn tại của nàng., Dùng việc che giấu sai lầm trước đây của mình để tiện thể nhắc lên, lúc trước đưa ra quyết sách cùng với hai vị Thánh Giả tự tay chấp hành, không thu được bất cứ điều gì truy cứu, bọn họ đã làm sai chuyện, giết nhầm người, lại điếm báo cho người khác, dạy như vậy sao có thể không cho người ta nghi ngờ?”

Những lời này cũng không có đồng dục gì, bí mật mấy chục năm sống trong lòng, một khi vạch trần, La Vạn lại không vui không buồn.

Bởi vì tất cả đều không sao cả, hẩn đã lần thứ hai gặp được thánh nữ Trinh Đức, cho dù lập tức chết đi, cho dù thân bại danh liệt thì có thể làm sao? Chỉ tiếc, tại thời khắc cuối đời, lại không có cách nào thực hiện sự chờ mong của thánh nữ, trận chiến này, chỉ dựa vào một mình hẩn là không thể dẹp yên.

“Ha ha, thanh âm này thật đúng là làm người ta cảm động, phản bội giáo đều có thể phản bội đặc sắc như vậy, còn có cái gì mà người không làm ra được chứ? Đáng tiếc, nếu như người không vào ẩn tu hội, cam lòng thân bại danh liệt lấy thân phận Đại chủ, đem lời nói vừa rồi công bằng trước mặt

mọi người?, Còn có thể có chút thuyết phục, hiện tại sao, ta nghe được chính là những lời nói mê hoặc của phản bội giáo giả. Các giáo đồ Thánh Quang đó, con đường bày trước mặt các ngươi chỉ có hai, hoặc là mang theo lòng thông cảm và phản giáo đi lên con đường tà đạo, hoặc là, dùng đao kiếm trong tay chứng minh tín ngưỡng của mình đi.”

Phân thân của người vô diện nói xong, liền mộng ảo bọt nước biến mất không thấy gì nữa, bị bản tôn hấp thu, tiếp tục áp chế bởi Đức thị. Mà trên chiến trường, bầu không khí cũng bắt đầu nhanh chóng biến hóa.

Những người đã từng đồng tình đại chủ giáo, trong lòng luôn e ngại người gặp mặt, trong lòng nhao nhao đưa ra quyết định.

Câu chuyện của Đại Thánh giáo đích xác rất đặc sắc, nhưng có sự có đặc sắc đến mấy cũng không che dấu được sự thật hãn là phản giáo giả. Phong Sơn ân tu hội ý nghĩa, cho dù trước kia không biết, lúc này mọi người trên chiến trường miệng truyền tai nhau, cũng đều hiểu rõ. Đó là căn bản không cần hỏi nhiều lý do, gặp mặt liền giết dạy tử địch, bất cứ ai đồng cảm, ủng hộ ân tu hội, đều không ngoại lệ lấy nơi phản giáo luận.

Nếu như nói ban đầu mọi người đối với vị trọng tài đột nhiên xuất hiện này, còn hoài nghi rất lớn nữa, thế nhưng lúc này sự hoài nghi trong lòng đã bớt đi rất nhiều, người hành sự cực kỳ cấp tiến, bởi vì đối thủ lần này là người đảm nhiệm chức vụ chủ trì của đại chủ, Xà Đầu Long Thành hơn bốn mươi năm, khắp nơi đều là thế lực của hắn, nếu như không có lỗi đình tập kích bất ngờ, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì?

Cho nên... Tuy trong lòng vẫn có chút không đành lòng, nhưng thành viên Yêm Sơn ân tu hội, phải chết.

Bên Thánh Quang giáo, trước nay chưa từng có sĩ khí ngưng tụ, Mục sư và các thánh kỵ sĩ cùng chung mối thù, nắm chặt binh khí trong tay.

“Ha ha, La Vạn à, đa tạ ngươi tự lộ ra mình ngẩn ngui, để quân đội chúng ta có thể trở nên càng thêm cường đại. Hiện tại, là thời điểm khởi xướng tổng công, một mẻ hốt gọn đám phản bội và đám giáo giả dị giáo dị giáo kia rồi.”

Theo tiếng cười ngông cuồng của người không có mặt, các giáo đồ Thánh Quang bắt đầu áp lực quy mô lớn lên, để có thể càng đến gần tiền tuyến, trận hình của các Mục sư càng thêm dày đặc, mặc dù khả năng chịu đựng thương tổn sẽ gia tăng rất lớn, nhưng dưới Thánh Chiến, mắt thấy thắng cục đã định, mọi người cũng bất chấp nhiều như vậy. Lúc này, dùng thái độ liều mạng để chứng minh bản thân là quan trọng hơn bất cứ chuyện gì.

Mà tương tự thời điểm này, Vương Lục lặng lẽ bàng quan nhàn nhạt nói: “Công việc hái hoa, có thể bắt đầu rồi.

Chiến tranh tiến vào thời khắc cuối cùng, chiến trường như một quả trứng gà, các vệ sĩ long thành bị thánh quang quân đoàn màu trắng áp súc thành một cục, mất đi ba bức tường cuối cùng che chở, vệ sĩ long thành vô hiềm có thể thủ, dùng thân thể máu thịt xây dựng phòng tuyến, lung lay sắp đổ.

Đến lúc này, tổn thương mà vệ sĩ Long Thành đang phải chịu cũng không quá lớn. Mấy lần chiến tuyến di chuyển trước đó đều là dùng không gian quý giá để đổi lấy cơ hội thở dốc. Hơn ba mươi chức nghiệp giả cao giai Long Thành vệ sĩ ở đây, trải qua chiến đấu kịch liệt mà chỉ tổn thất ba bốn người. Thương vong ở tầng giữa vô cùng nghiêm trọng., Nhưng cũng không phải không đến một phần năm, với tinh nhuệ của vệ sĩ Long Thành, sĩ khí cũng không bị ngăn cản quá lớn. Mà Thánh Quang giáo tổn thất thì lớn gấp đôi, lần này động viên toàn lực cộng thêm chuyên gia cường giả cấp cao Vô Diện mang từ tinh thành đến tổng cộng có hơn tám mươi người, cũng tổn thất một phần mười, tầng trung càng tổn thất thảm trọng. Song phương miễn cưỡng hình thành thế ngang nhau.

Nhưng tình hình thế lực ngang nhau cũng chỉ dừng lại ở đây, sau khi mất đi toàn bộ chiến lược, địa lợi của Long Thành vệ sĩ hầu như tan biến hết, cũng không thể dựa vào địa hình quen thuộc cùng trận pháp bố trí trước đó, phát huy chiến thuật đặc biệt dài, lấy ưu thế của trận nhanh chóng tiêu diệt lực lượng của đối phương. Nhất định phải dựa vào thân thể máu thịt, đối mặt với gấp mấy lần binh lực ưu thế của mình.

Long Thành vệ sĩ giống như một quả trứng gà bị đè nặng, lúc nào cũng có thể vỡ tan.

Mà bọn họ đã không có bất kỳ phương pháp nào thay đổi thể cục, thủ lĩnh Già Đức Vi thị mạnh nhất lâm vào khổ chiến giữa không trung, trọng giáp kỳ sĩ sáng bạc trải rộng đầy vết thương, ngay cả mình vẫn trên kỳ sĩ kiếm cũng lúc sáng lúc tối. Kiếm khí sắc bén âm đạm không ánh sáng, so với một tia dư âm ban đầu cũng có thể chặt đứt núi non cường đại hơn, uy lực đã giảm xuống hơn phân nửa, chiến bại đã là vấn đề thời gian.

Các chức nghiệp giả cao cấp của vệ sĩ Long Thành, đối mặt với đối thủ đồng cấp gấp đôi, chỉ có thể dựa vào thủ pháp cấm kỳ thiêu đốt sinh mệnh để khuyến khích chống lại. Lực lượng trung tầng có thể dựa vào chỉ huy chiến thuật lấy ít địch nhiều, nhưng giáo đồ thánh quang cũng dần dần thích ứng được sự chỉ huy của chấp chính, trên chiến thuật nhanh chóng đuổi theo, mơ hồ có thể trở nên siêu.

Bất luận nhìn từ góc độ nào, vệ sĩ Long Thành đều đã thua không thể nghi ngờ.

Lúc này trừ phi có một cỗ ngoại lực đủ để ảnh hưởng đến thể cục xuất hiện. Nhưng bên trong phạm vi ngàn dặm Long Thành, nơi nào còn có ngoại lực đủ để phá vỡ thể cục?

Trên không trung, Vô Diện giả lại một lần nữa dùng phương thức đánh lén, đem đoàn kiếm phụ gia vô số nguyên rửa đâm vào thể nội Bối Đức nắm, đem cán cân thắng lợi tiếp tục nghiêng đi. Nhưng cùng lúc đó, sự chú ý của hắn lại dời xuống phía dưới.

Nếu như nói, hiện tại còn có thể có khả năng biến hóa gì... Vừa rồi người Cửu Châu dùng thủ pháp kỳ quái chặn đường mẹ con Đàm Na kia chính là đối tượng đáng nghi nhất.

Đến đây đi, cho ta kiến thức bản lĩnh của người Cửu Châu các ngươi một chút.

Ý niệm mới vừa dứt, trong chiến trường, nơi hơn trăm tên Mục tỵ tập, bỗng nhiên bộc phát ra hơn mười đạo kiếm quang mỹ lệ, phảng phất như một đóa hoa cầu vòng nở rộ.

Đóa hoa diễm lệ không gọn sóng nhưng lại ẩn chứa sát cơ đoạt mệnh, mỗi một cánh hoa đều là lưỡi kiếm sắc bén, chạm vào

là chết. Đóa hoa nở rộ, hơn trăm tên Mục sư trong khoảnh khắc bị quấy thành thịt nát.

Trong nhụy hoa, một thiếu nữ mặc váy dài rực rỡ, đang chậm rãi thu hồi hơn mười thanh phi kiếm rải rác ở bên ngoài, trên mặt, nụ cười tươi như hoa.

...

Thiếu nữ chợt lóe lên vẻ tươi cười rồi biến mất.

Khi giáo đồ Thánh Quang phát hiện sự tồn tại của nàng, chuẩn bị tập trung hỏa lực thanh trừ kẻ đánh lén, thiếu nữ đã thu hồi phi kiếm, thân hình hóa cầu vồng, nhanh chóng bay về một góc khác.

Tốc độ của nàng nhanh kinh người, ngay cả chức nghiệp giả cao cấp ở đây, trong lúc kinh ngạc cũng không nắm bắt được. Hơn mười đạo thánh quang pháp thuật hạ xuống vị trí cũ của thiếu nữ, đem ảo ảnh đóa hoa rực rỡ đánh cho tan thành mảnh nhỏ, nhưng đã không còn gì để nói.

Từ trên không nhìn xuống, trận doanh Thánh Quang giáo đông đúc như bị đào một khối, hình thành Chân Không. Trước kia ở đây hơn trăm tên Mục Mục, kể cả hơn mười lăm tên Mục sư trung giai, ngay cả phản kháng cũng không có, đã bị cưỡng ép khuấy thành một mảnh đất vụn. Thiếu nữ kia từ khí tức xem ra thậm chí còn chưa vượt qua ngưỡng cửa cao giai, nhưng uy lực một kiếm đã tiếp cận với sự bộc phát của chức nghiệp cao cấp trung cấp, quả thực làm người ta sợ hãi.

Bất quá, vô luận là Cửu Châu hay là Tây Di, thực lực chân thật mạnh hơn xa cảnh giới thiên tài bề ngoài đều hiếm thấy. Cấp bậc trung, thực lực bậc cao tuy rằng nghe rộn cả người, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có tiền lệ. Cho nên lúc ban đầu kinh ngạc, Thánh Quang giáo nhanh chóng phản ứng lại.

Xét thấy tốc độ của thiếu nữ Cửu Châu này quá nhanh, người bình thường khó mà chặn đường được, hai gã thánh kỵ cao giai từ trên chiến trường vọt ra, lần theo thân ảnh của thiếu nữ mà truy tung tới.

Nói chung, đối phó với loại thiếu niên thiên tài có sức bùng nổ kinh người này, chức nghiệp giả cấp cao lão luyện là thích hợp nhất, chỉ cần đối mặt với thủ đoạn bộc phát của các thiếu niên thiên tài tầng tầng lớp lớp thì có thể không bị lộ sơ hở, cuối cùng chênh lệch về cảnh giới chẳng mấy chốc sẽ lộ ra. Mà nếu so sánh thì có áo giáp toàn thân, cường độ thân thể kinh người,

đương nhiên là thánh kỵ sĩ thích hợp nhất đảm nhiệm công tác này.

Hai vị thánh kỵ sĩ cao giai bỏ lại cô gái đang theo dõi mình rồi đi, trên người bọn họ có pháp thuật hệ Thánh gia trì, tốc độ nhanh kinh người. Mà thiếu nữ cứu châu tuy nhanh nhưng không tránh khỏi bị giáo đồ của Thánh Quang giáo làm chậm bước chân.

Mà đợi các Thánh kỵ sĩ tới gần, lập tức phát hiện ra nhược điểm của thiếu nữ Cứu Châu, lực công kích cùng tốc độ của nàng hoàn toàn chính xác không gì sánh kịp, nhưng phòng ngự bản thân cũng không mạnh, vừa rồi vài tên Mục sư trung giai tiện tay đánh ra Thánh Quang Pháp Thuật vừa rồi., Nàng cũng không dám đón đỡ mà thay đổi quỹ đạo hành động để tránh né. Đối phó với đối thủ như vậy, chỉ cần phối hợp với những người khác hạn chế hành động của nàng, sau đó phòng ngự tốt nhất không để nàng có cơ hội, thắng lợi dễ như trở bàn tay.

“Phía trước, lao tù Thánh Quang!”

Một gã Thánh Kỵ cao giọng hô lớn, ra lệnh cho đoàn Mục sư phía trước phóng thích ra pháp thuật Thánh Quang, tạo ra một đạo bình chướng cực kỳ khó có thể vượt qua chắn ở phía trước. Loại phòng giam Thánh Quang này không có sở trường gì đặc biệt, chỉ có điều cực kỳ vững chắc, nhưng thiếu nữ thấy vậy, tiện tay vung ra một đạo kiếm khí đỏ thẫm liền đánh bức tường ánh sáng trống rỗng, cả người từ bên trong xuyên ra ngoài, tốc độ cũng không chậm lại chút nào.

“Rốt cuộc lực bộc phát của gia hỏa này mạnh tới mức nào?!”

Thánh Kỵ chấn động, pháp thuật Thánh Quang do mười mấy tên Mục sư liên thủ phóng thích không thể ngăn trở chút nào, ngược lại bị nàng lợi dụng ngược lại! Lỗ hỏng do thiếu nữ tạo ra cũng không lớn, miễn cưỡng có thể để cho nữ tử vượt qua, nhưng hai vị Thánh Kỵ Sĩ võ trang hạng nặng phía sau lại tuyệt đối không qua được., Chỉ có thể xuất kiếm đánh nát toàn bộ lồng giam. Nhân cơ hội này, thiếu nữ lại một lần nữa thân hóa thành cầu vồng, xông vào nơi có một vị sư phụ dày dặc, nở rộ ra những đóa hoa màu hồng đoạt mệnh, thu gặt đi hơn một trăm mạng.

Nhìn thấy cảnh tượng này, hai vị thánh kỵ sĩ hai mắt rạn vỡ, lập tức kích hoạt Truyền Tống Thuật, muốn trực tiếp xuất hiện ở bên cạnh thiếu nữ, sau đó một trái một phải, từ các phương hướng khác nhau gây áp lực cho nàng.

Sử dụng pháp thuật trên chiến ủng trong thời gian ngắn quấy nhiễu phòng hộ của khôi giáp, nhưng hai vị thánh kỵ sĩ lúc này cũng không để ý nhiều lắm, nhưng mà thân hình hai vị thánh kỵ sĩ vừa mới truyền tống xong, liền cảm thấy trên đầu tối sầm lại, một con quái vật khổng lồ trùn xuống đầu. Hai người hai mắt tối sầm, cái gì cũng không biết.

Mà chung quanh mấy trăm người, trơ mắt nhìn một đầu tạp mao cầu bông nhiên thân hình bành trướng gấp trăm lần, biến thành một đầu dữ tợn cự thú, đem hai tên chuyên nghiệp cao giai nuốt vào, cặn cũng không phun một ngụm!

“A, đây là... ấu thể của ma lang diệt thế?”

Đây là lần đầu tiên trong cuộc chiến kịch liệt giữa hai bên, bản tôn phân tâm chú ý tới chiến trường bên dưới.

Bất luận là lúc trước Vương Lục xuất hiện hay là Lưu Ly Tiên bộc phát, hẳn đều không quá để ở trong lòng. Nhưng khi diệt thế ma lang kinh hiện tại trên chiến trường, người vô diện không thể bỏ qua được nữa.

Cũng không phải Diệt Thế Ma Lang ấu thể so với mấy người phía trước lợi hại hơn bao nhiêu, mà là biến số liên tiếp xuất hiện khiến cho số lượng bắt đầu dẫn đến sự thay đổi về chất. Vương Lục, Lưu Ly Tiên, Diệt Thế Ma Lang, bất kỳ tác dụng nào cũng đều có thể tương đương với nghề nghiệp cao cấp trung cấp. Mà nghề nghiệp cao cấp trung, toàn bộ trên chiến trường cũng tìm không ra hai mươi người. Ba người này đột nhiên gia nhập, đủ để phá vỡ tất cả sự cân bằng.

Trên thực tế chỉ riêng hai lần bộc phát của Lưu Ly Tiên vừa rồi đã khiến Thánh Quang giáo sinh ra dao động rất lớn, sau đó Ma Lang diệt thế ra tay, trực tiếp nuốt chửng hai gã Thánh Kỵ cao giai, mấy trăm tên Mục sư và Thánh Kỵ xung quanh đều bị ảnh hưởng, không dám tiếp tục đi tới. Phòng tuyến vốn của vệ sĩ Long Thành đang lung lay như sắp đổ nhất thời có được cơ hội thở dốc.

Ở đại lục Cửu Châu, hầu như không ai nhận ra, nhưng nếu ở Tây Di Đại Lục học thức uyên bác thì không khó nghe được tên tuổi của nó. Trong Ma Lang Hương, vừa mới tiến vào cấp bậc truyền kỳ đã tương đương với truyền kỳ, sau khi thành thực hoàn toàn có thể bước vào Thần Minh lĩnh vực, là đối thủ như ác mộng. Năng lực mạnh nhất của người chính là thôn phệ, bất cứ thứ gì một khi nó nuốt vào trong miệng chính là một con đường chết.

Với thực lực ấu thể này, lúc đầu chỉ có thể miễn cưỡng tương đương với một chức nghiệp giả cấp cao, nhưng một khi đánh lên thành công, cho dù là thánh kỵ sĩ có lực phòng ngự kinh người bị nó nuốt mất, sau đó cũng là thuận sát. Có nó ở đây, ở đây ngoại trừ rất ít vài người, không ai có thể xưng là an toàn. Hơn nữa trong câu chuyện thần thoại, ma lang diệt thế kia từng cắn nuốt thần minh trong truyền thuyết, đả kích đối sĩ khí quả thực là một đòn trí mạng.

Nếu bỏ mặc mặc không quan tâm, tuy rằng không dám nói về sĩ Long Thành có thể lật bàn thành công, nhưng chung quy là làm cho cuộc chiến bình định thêm không ít biến số. Nhưng trong Thánh Quang giáo, ai có thể làm gì được mấy biến số đột ngột này?

“Đây là muốn ép ta ra tay à?” Vô Diện giả gật đầu: “Được rồi, như người mong muốn.”

Sau một khắc, bản thể Vô Diện giả bỗng nhiên biến mất trên chiến trường, mà áp chế làm áp lực giáp da Bối Đức uể oải hầu như không thở nổi, sau nửa ngày đều mờ mịt như mất đi.

Cùng lúc đó, Lưu Ly Tiên vừa thu hồi phi kiếm, đã thấy trước mắt xuất hiện một người không mặt dáng người cao gầy, áo bào trắng như tuyết.

Liên quan tới người này, sư huynh đã dặn dò đủ nhiều rồi, nàng không hề nghĩ ngợi, mười hai thanh phi kiếm tạo thành kiếm trận Thông Minh toàn lực bộc phát, đồng thời sát chiêu mạnh nhất, tiên kiếm phá trời cũng nắm trong tay.

Vệt cầu vòng đoạt mệnh khiến người ta kinh hãi muốn chết kia thật ra còn lâu mới là thủ đoạn mạnh nhất của Lưu Ly Tiên, kiếm tâm thông minh toàn lực bộc phát, uy lực đủ khiến nghề nghiệp cao cấp trung cấp sợ đến vỡ mật.

Bất quá đối với kẻ vô diện cấp cao mà nói, thủ đoạn cao minh hơn nữa của Lưu Ly Tiên cũng chỉ là trò trẻ con, cấp bậc kém quá nhiều, hẳn thậm chí không cần để ý tới công kích của đối thủ, bằng phòng hộ của thánh bào và nhục thân có thể chống cự lại được.

Mà công kích của hắn, Lưu Ly Tiên căn bản ngay cả dư âm cũng không thể chạm đến, chỉ riêng uy thế xuất chiêu trước đã ép tới Lưu Ly Tiên hít thở không thông, Ngọc phủ khuấy động.

Nhưng ngay khoảnh khắc Vô Diện ra tay, một đạo kiếm quang dày nặng khiến người ta cảm thấy hết sức quen thuộc chọt lóe lên trước mắt. Vương Lục xuất quỷ nhập thần chặn trước người Vô Diện, vòng kiếm ba thước tạo thành hàng rào không thể phá vỡ.

Người xuất thủ lập tức chậm lại một khắc, phảng phất như là không muốn cứng đối cứng với Vô Tướng kiếm quang. Đương nhiên, phòng ngự của chức nghiệp giả trung giai, cho dù cường đại trước mặt chức nghiệp cao cấp cao cấp cũng là trò cười. Tương đương với năng lực của tu sĩ cấp Hóa Thần, tuyệt đối không phải Vương Lục cấp Hư Đan có thể chống lại.

Nhưng người vô diện lại thực sự kiêng kỵ cái gì đó, khi ra tay có một tia chần chờ. Bất quá sau một khắc, Vô Diện vươn tay phải, vô thượng chi pháp huyền diệu ngưng kết trong lòng bàn tay.

Mà ngay lúc này, Vương Lục đột nhiên tiến lên trước một bước, Vô Tướng kiếm vốn ở thế yếu tuyệt đối lại chủ động tìm đối thủ, lực lượng va chạm vượt qua vô số cảnh giới âm âm bộc phát.

Trong một kích, trên trăm tiếng vỡ tan thành thúy nổi thành một chuỗi, phảng phất có vô số pháp bảo quý giá đồng thời vỡ nát, đồng thời quang ảnh sau lưng Vương Lục vụn vụn một trận, hiện ra khuôn mặt Bạch Thi hơi đỏ lên.

Đây là một kích toàn lực mà Vương Lục tỉ mỉ chuẩn bị đã lâu, dựa vào Cửu Châu mang về, cùng với vô số bảo vật thu được ở khu vực Tây Di Thổ, cộng thêm sự giúp đỡ toàn lực của Bạch Thi Huyền, đánh ra một thức Vô Tướng Vô Danh Kiếm

để vượt cảnh giới. Cho dù đối thủ là nghề nghiệp cao cấp, cũng có thể bấn ngược một lần, chỉ giới hạn một lần.

Nếu chi phí của một kích này chuyển hóa thành linh thạch, ít nhất phải dùng trăm vạn vạn, nhưng nếu đối thủ là một chức nghiệp giả cao cấp cao cấp, lại rất khó tính toán giá trị và không đáng. Huống chi nhân vật trọng yếu của Thánh Quang giáo từ đầu đến cuối đều là vô diện giả., Chỉ cần đánh tan người vô diện, trận chiến này lập tức có thể giành được thắng lợi, ngàn vạn linh thạch để mua một trận thắng lợi, quả thực là kiếm lời lớn! Cho nên Vương Lục bố trí một thời gian dài, không tiếc bất cứ giá nào cũng phải đánh ra một kiếm này.

Vô Tướng kiếm đâm thẳng vào thần thuật của Vô Diện giả trước một bước, sức mạnh vượt xa vô số cảnh giới Vương Lục ào ào vọt tới như thủy triều dâng cao. Khoảnh khắc đó Vương Lục cũng nhận thức được, nếu chỉ dựa vào bản thân thì một trăm cái mạng cũng không đủ đưa.

Thế nhưng, hiện tại hắn có ngàn vạn linh thạch làm hậu thuẫn, đối mặt với thủy triều dâng trào, hắn có sức đánh một trận!

“Ngoan ngoãn quỳ xuống trước mặt nhân tề người thường đi!”

Giờ khắc này, nguyên khí Tiên Thiên của Vương Lục cũng bắt đầu bốc cháy, kiếm quang Vô Tướng bành trướng gấp ngàn vạn lần, hóa thành con đê đủ để ngăn cản thủy triều. Sau một khắc, hai cỗ sức mạnh kịch liệt va chạm.

Vương Lục cũng không có mười phần thắng, thậm chí ngay cả một nửa đều không có. Đối thủ thủy chung vẫn là một chức nghiệp giả cao cấp, giáo dục một người đứng đầu truyền kỳ trở xuống. Nếu như đối phương không tiếc đại giới muốn giết mình, ngàn vạn linh thạch chưa hẳn đủ xem. Bất quá, thiên hạ không có thắng không công, không liều, thì không có khả năng thủ thắng.

Thắng bại trong nháy mắt liền quyết ra, thế tới của thủy triều hung hăng đánh lên bờ đê, sau đó cuốn ngược về! Một kiếm này đúng là Vương Lục đặt ở thượng phong, lực lượng phản kích của kiếm vô danh được phát huy đến mức tận cùng, ánh sáng màu trắng bị Khôn Sơn Kiếm bức trở về, nuốt hết thân ảnh tái nhợt của Vô Diện Giả.

Trên chiến trường, Vương Lục cầm kiếm đứng đó, thân thể vì pháp lực phóng thích quá độ mà run nhè nhẹ. Trên mũi kiếm Khôn Sơn Kiếm nhiễm một tia vết máu của người vô diện, nhưng người vô diện đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, phảng phất hoàn toàn bốc hơi.

Chiêu kiếm này, đúng là hấn thẳng.

Nhưng trên mặt Vương Lục lại không có nửa điểm nụ cười.

Thẳng được quá nhẹ nhàng, một kích chuẩn bị ngàn vạn linh thạch như rơi vào khoảng không. Người không mặt hung hăng đánh tới, nhưng lại không còn chút sức lực nào. Uy lực của một kích chỉ bằng một phần mười, nếu gặp phải ngàn vạn linh thạch của Vương Lục nhất thời sụp đổ, quả thực là chuyện cười!

Kết quả như vậy, mặc dù người vô diện ở trước mắt hấn quả thực đã hơi phi yên diệt, nhưng Vương Lục thật sự không cảm thấy mình thật sự thắng!

Quả nhiên, ngay sau đó, tiếng cười vô diện từ đằng xa truyền đến: “Ha ha, thật sự là một kiếm khiến người ta mở rộng tầm mắt mà, hóa thân này tặng cho ngươi, sau đó mẹ con Song Nhi ta liền vui vẻ nhận!”

Vương Lục bắt đầu dĩ thử dài.

Không hổ là lưỡi đao chỉ dạy, cũng không dễ dàng mắc mưu. Vừa rồi hai bên toàn lực va chạm, tỷ lệ thắng của kẻ không mặt càng cao, nhưng hấn căn bản không thêm đánh cược, cho nên thà hy sinh một hóa thân. Mà bản thể thì thừa dịp Vương Lục không có ở đây, trực tiếp đi cướp đoạt mẹ con của yêu Nữ.

Mấu chốt của trận chiến này là Bối Đức luật, là bàn tròn kỳ sĩ ngoan cường cao cấp, chứ không phải Vương Lục, Lưu Ly tiên, những biến số này của ngươi!

Người vô diện ở bất cứ thời điểm nào đều tuyệt đối tinh táo, cho nên luôn có thể trước tiên phát hiện sơ hở của đối phương, cũng lợi dụng thêm. Hôm nay bên người mẹ con Huân Hi vô hiểm có thể thủ, bối Đức khu tại bầu trời vẫn có chút mơ hồ, hoàn toàn không có năng lực phản ứng.

Một hơi sau, thân ảnh của người không có mặt một lần nữa xuất hiện trên bầu trời, chỉ là tay trái lại mỗi bên nhắc theo một người. Dáng người nhỏ nhắn xinh xắn là Ngải Liên, cao gầy đây đặng thì là chim phượng.

“Bôi Đức Trị, nhận thua đi.” Người vô diện hồ hững mở miệng: “Tiết kiệm một chút khí lực cho ta, ta cũng để lại cho người vài phần dư dả.”

Bôi Đức Khô lúc này đã là dầu hết đèn tắt, nỗ lực duy trì không ngã xuống, có lẽ còn có năng lực đồng quy vu tận với người vô diện, nhưng muốn cứu người trên tay đối phương, đã là trắng trợn.

Nhưng ngay cả khi có con tin của người vô diện trong tay, Bôi Đức Khô vẫn không chịu dao động, xì một tiếng, căn bản khinh thường đáp lời.

Người không gặp mặt nhắc tới Tạ Hi và Ngải Liên: “Ta biết nàng không quan tâm sinh tử của bọn họ, bất quá nữ nhân luôn có chuyện quan trọng hơn sinh tử. Nàng nên tin tưởng, ta làm được.”

Sắc mặt Bôi Đức u ám, nhưng trong lòng đã có quyết định, ánh mắt đảo qua nữ nhi, lưu luyến không rời, tựa hồ muốn lưu lại thân ảnh của nàng ở đáy lòng. Mà Ngải Liên đón ánh mắt phụ thân, thử làm ra vẻ kiên cường, nhưng giọt nước mắt như thế nào cũng nhịn không được, lăn xuống.

Cô bé hét lớn: “Ba ba, con không sợ, con không sợ gì cả!”

Khóe mắt Bôi Đức nóng lên, không thể không nghiêng đầu đi.

Nhưng mà sau một khắc, Bôi Đức Thị Giác bỗng nhiên sững sờ, bởi vì gã nhìn thấy trong tay một người vô diện khác, còn có Giao Na...

Cùng lúc đó, Vô Diện giả cũng phát hiện khác thường, thân hình lóe lên muốn rời đi, nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước. Đàm Na bị hấn nhắc ở tay phải, động tác nhanh không thể tưởng tượng nổi, đâm một thanh trọng kiếm vào ngực Vô Diện giả.

Dưới ánh mặt trời nghiền nát, tóc của mặt thư màu nâu dần dần hiện ra ánh vàng rực rỡ.

Khu quân doanh Long Thành, mấy ngàn người chia làm hai trận doanh chém giết kịch liệt, vệ sĩ Long Thành đứng một bên, Thầy giáo, thánh kỵ sĩ, thẩm phán quan lại là một bên. Từ lúc thân tài thánh kiếm đến vén màn chiến tranh, cuộc chiến này đã kéo dài hơn nửa thời gian.

Trong thời gian này, trận chiến tranh này đã kinh động đến vô số thế lực bên ngoài. Xung quanh Long Thành, hơn mười thành thị đều có người đang xem cuộc chiến, có thành chủ đích thân tới, có người là thân tín của thành chủ. Ngoài ra, như ám ảnh huynh đệ cùng với hiệp hội lính đánh thuê và các thế lực khác cũng đều tham dự vào đó.

Tất cả mọi người đều biết, kết quả trận chiến này sẽ ảnh hưởng cực lớn đến bố cục chiến lược mấy chục năm, thậm chí trên trăm năm của Ba Nguyên Lăng. Đương nhiên, thắng lợi của Thánh Quang giáo thoát nhìn là không có gì phải lo lắng., Nhưng tiêu diệt vệ sĩ thành Long, tiêu diệt kỵ sĩ từ thời đại kỵ vương đi đến kỹ viện Bôi Đức ban ngày hôm nay, rốt cuộc phải tiêu hao bao nhiêu tài nguyên? Lực lượng chi phối của Thánh Quang giáo ở chợ Đông Lan, có mạnh hơn hay yếu hơn nữa? Thế lực từng giao tiếp với Long Thành, có phải sẽ bị liên lụy không?

Sau đó, vạn nhất, Long Thành có thể may mắn thắng được trận chiến này, tiếp theo phải làm sao đây? Thánh Quang dạy cho bọn họ vứt bỏ Dực Đông Lan sao? Hay là ngạnh kháng với loạn tượng phía đông, trước tiêu diệt dư nghiệt của Long Thành? Nếu như Thánh Quang giáo định buông tha mảnh đất này, những thế lực kết giao thân mật với Thánh Quang giáo thì phải làm thế nào đây?

Sau đó, ngoại trừ ở đây yên lặng chờ kết quả ra, hoặc cũng có thể đích thân tham dự vào, kiếm thêm một chút lợi ích? Ví dụ như giáo đồ Thánh Quang rõ ràng là dóc toàn lực xuất động, như vậy khi bọn họ bao vây tiểu trừ vệ sĩ Long Thành, hậu phương tất nhiên vô cùng trống rỗng., Trước kia mọi người chỉ dám rủ dãi, kho tàng bảo tàng Thánh Quang giáo không dám vọng động, quả thực mở rộng cửa. Lại ví dụ, Long Thành là

thành thị phồn hoa giàu có nhất trên đất Duyên Đông, có rất nhiều bảo tàng. Đa số bình dân đều đã đến ngoài thành tị nạn, vật vô chủ trong thành không cần quá nhiều.

Mà nhìn ngược lại, vô luận cuối cùng là Bối Đức Thích chiến thắng hay Thánh Quang giáo chiến thắng, sau chiến tranh nhất định là nghỉ ngơi lấy lại sức, khôi phục trật tự, Long Thành này không có khả năng bị vứt bỏ. Như vậy lúc trước nếu có người dám can đảm làm xằng làm bậy trong thành, nhất định sẽ bị xử lý sau đó. Mà trong lúc người làm việc xấu, trong lúc duy trì trật tự, dĩ nhiên sẽ có được sự hũu nghị của người thắng – vô luận bên nào là người thắng.

Nhiều khả năng như vậy, làm cho người thật khó có thể quyết định. Thế lực khắp nơi đều có khuynh hướng của mình, nhưng thế lực khắp nơi cũng đều có lo lắng, trận chiến này mặc dù vô cùng gấp gáp., Nhưng vẫn là một cuộc chiến quy cách cao nhất trong Ương Đông Trử Cảnh trong mấy chục năm gần đây. Tham chiến chỉ có chức nghiệp giả cấp cao thôi đã có gần trăm người, quốc chiến bình thường cũng chỉ đến thế này. Ở trong ván cờ này bất luận một bước nào cũng có thể mang đến hậu quả cực đoan, hoặc là vinh hoa phú quý hưởng không vô tận, hoặc là... Chết không có chỗ chôn, trọn đời không thể xoay mình.

Hơn nửa ngày, các phái đều đưa ra phán đoán của mình, có người đảm bảo, quyết định chỉ đứng ở bên ngoài quan sát, tuyệt đối không tự mình ra trận, có người gan to bằng trời, phái người thâm nhập vào trong Long thành, ý đồ kiếm chút tiện nghi. Có người ý vào cường đại, ý đồ gia nhập Long Thành và Thánh Quang giáo, trợ giúp chiến đấu...

Bất quá, khác với rất nhiều người tưởng tượng, phần lớn tự mình ra trận đều là những thế lực nhỏ, đại thế lực chung quanh Long Thành có sức ảnh hưởng không hện mà cùng lựa chọn bàng quan.

Thế lực càng lớn thì hành động càng phải cẩn thận, điểm đáng ngờ của trận chiến này phức tạp hơn rất nhiều so với nhìn qua. Ví dụ như một câu đơn giản nhất, hai bên giao chiến., Phải ủng hộ bên nào? Đại đa số mọi người đều chọn lựa Thánh Quang giáo, cảm thấy cho dù không có đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, trên gấm thêu hoa hấn sẽ không sai. Thế nhưng

tin tức những thế lực lớn này từ trong thành truyền ra, lại làm cho người ta không thể không chần chờ một phen. Trong Long Thành khơi mào chiến tranh, là một người điên đến từ Thánh thành., Tên điên kia làm việc không có điểm mấu chốt, không nói quy củ. Một câu là có thể vu cáo giáo đồ trung thành của Thánh Quang giáo thành kính làm phản nghịch, vừa khoát tay đã có thể khiến cho đầu của hơn trăm tên Mục sư rơi xuống đất, loại người này nếu là hậu chủ Long Thành, ai biết sẽ làm ra chuyện gì?

Ví dụ như hắn có thể bắt buộc hiệp hội thương nghiệp phải dâng lên tất cả tài sản, nếu như không phục chính là bất kính với Thánh Quang giáo, liền có thể phái quan xét xử cưỡng chế trưng thu tài sản thương nhân, đồng thời đem những người phản kháng đem chết cháy ở trên hoả hình phạt... Loại sự tình này..., Thánh Quang giáo cũng không phải chưa từng làm qua. Bây giờ sự phồn hoa của Long Thành, có một phần lớn là dựa vào vọng tưởng của Đại Giáo chủ La Vạn, khiến mọi người yên tâm tới nơi này đầu tư sản xuất, nếu đổi thành người không thể diện, ai có thể yên lòng chứ?

Mà cao tầng của Thánh Quang giáo, thật sự sẽ yên tâm người điên như vậy tới chưởng quản Long Thành sao? Có lẽ sau khi chiến tranh, hắn sẽ bị triệu hồi lại Thánh thành, dạy lại phái ra đại giáo chủ mới, đến lúc đó lại muốn bắt đầu quá trình công quan mới, mà lúc này cho dù liều mạng bán tốt, đại chủ quan mới có lĩnh tình hay không cũng khó nói.

Chính bởi vì tồn tại những nhân tố không xác định này, cho nên thế lực lớn cơ bản đều lựa chọn bàng quan.

Trong Long Thành trò hay liên tiếp, cũng đích xác không khiến người ta thất vọng.

Cách ngoài thành ba mươi dặm, dưới chân núi tuyết, một gã đại kỵ sĩ bỗng nhiên thở dài.

“Long Thành không hổ là hùng thành đứng đầu Ba Lãng, một tòa thành thực lực, ít nhất tương đương với non nửa Duyên Đông. Cường giả trên mảnh đất này hình như đều đã bị vệ sĩ Long Thành và Thánh Quang giáo lục soát qua, những thế lực khác so sánh với bọn họ, ngay cả làm nền cũng không đủ tư cách.”

Vị đại kỵ sĩ này là con trai của thành chủ đến từ Lý Sa thành, cũng là đệ nhất cường giả của Lý Sa thành, lấy thực lực của cao giai trung cấp nghiệp giả mà kiêu ngạo, nhưng mắt thấy trận chiến tranh đoạt thịt này., Đại kỵ sĩ trong lòng lại dâng lên cảm giác thất bại mãnh liệt. Chỉ trong nửa ngày ngắn ngủi, chức nghiệp giả trung cấp cao đã chết đi hơn bốn năm người, mà trên chiến trường không ít chức nghiệp giả cao giai cấp thấp thực lực cũng không kém gì hắn. Hắn là đệ nhất cường giả của Lý Lô thành, sau khi gia nhập chiến trường chỉ sợ ngay cả cái bóng cũng không thấy.

“Ha ha, Tử tước đại nhân mà nói như vậy, chẳng phải là thành ngói Lam chúng ta càng thảm hơn sao? Thần bảo vệ trấn thành ta cũng chỉ là một chức nghiệp giả cấp cao cấp, đặt ở trong chiến trường kia cũng chỉ là một đồng lớn tạp binh.”

Đại kỵ sĩ cười lạnh một tiếng, không để ý tới Ma Pháp Sư đứng bên cạnh đáp lời, tên kia luôn luôn nổi tiếng âm hiểm xảo trá, nhìn như cấp cao cấp thấp, nhưng trên tay hắn nghề nghiệp cao giai trung cấp cũng không ít, mình chống lại, phần thắng nhiều nhất cũng chỉ có năm năm mà thôi.

Ma Pháp Sư kia thấy đại kỵ sĩ không thêm để ý, lại cười hì hì nói: “Hơn nữa, chiến dịch Long Thành này, bất luận ai thắng ai thua đều là nguyên khí đại thương, địa vị chắc chắn sẽ xuống dốc nghìn trượng. Xem ra, Long Thành vệ sĩ chống cự ngoan cường như thế, Thánh Quang giáo cho dù có thắng, ít nhất cũng phải chết hơn phân nửa người, nói không chừng đối với thế lực tạp nư chúng ta mà nói là một cơ hội đấy.”

Đại kỵ sĩ nhíu mày, nhìn chiến trường phía xa xa, bỗng nhiên trong lòng của hắn vang lên một hồi cảnh báo, vội vàng đứng sang bên, sau đó một đạo kiếm khí sắc bén bổ vào mặt, đem đất dưới chân đại kỵ sĩ chém ra một đạo khe sâu không thấy đáy.

Ma Pháp Sư hít một hơi khí lạnh: “Kiếm khí của thành chủ Long Thành thật bá đạo, cách xa như vậy hay là uy lực không giảm, ta thấy chúng ta không nên lui về phía sau một đoạn nữa?”

Đại kỵ sĩ lại không đáp lời, kinh ngạc nhìn giáp da phía xa ương ngạnh ác chiến trên bầu trời, dáng người chiến sĩ bàn

tròn chiến đấu hăng hái, ở trong đầu đại kỵ sĩ tạo ra đồng cảm mãnh liệt.

Một lúc lâu sau, đại kỵ sĩ mới vô ý thức hỏi: “Nói thật, Mộc Lam thành các ngươi hi vọng bên nào chiến thắng.

Ma Pháp Sư không ngờ sẽ có vấn đề như vậy, sững sốt một chút, thấy xung quanh không có ai, cũng thu hồi vẻ cười đùa, có chút bất đắc dĩ nói: “Loại chuyện này, ta nói cũng không tính a.”

“Chỉ nói suy nghĩ.”

Ma Pháp Sư nhìn đại kỵ sĩ một cái: “Vấn đề này đối với đa số người Lăng Đông Lăng mà nói đều không thành vấn đề sao?”

“Ngươi cho rằng như vậy là sao?”

Ma Pháp Sư u ám nói: “Năm mươi năm trước, ta cũng từng là một kỵ sĩ giống ngươi, mãi đến khi đầu gối ta trúng một mũi tên mới cải tiến thành Ma Pháp thuật. Nhưng cho đến tận bây giờ, thật ra ta vẫn thích kỵ sĩ hơn một chút. Ngươi biết không, một trong ba lá bài tẩy của ta, chính là thuật hoá thân của kỵ sĩ, rất nhiều ý đồ dùng cận chiến để đối phó với người của ta đều chết dưới một chiêu này.”

Đại kỵ sĩ sững sốt một chút, không thể tưởng được Ma Pháp Sư luôn âm hiểm này lại tự lộ át chủ bài, không khỏi bật cười nói: “Loại Ma Pháp Sư này của ngươi thật hiếm thấy.”

“Kỳ thật ở biên cương Đông Quyển cũng không quá hiếm thấy, nơi này dù sao cũng là quốc gia của kỵ sĩ, đại bộ phận trong lòng đều từng có mộng tưởng kỵ sĩ. Cho nên nếu có thể chọn, ta đương nhiên hi vọng bồi Đức thị thắng.”

“Ta nhớ Long Thành và Phàm Lam Thành các ngươi từng có mâu thuẫn với nhau.”

Ma Pháp Sư nói: “Thành chủ đời trước ta hầu hạ bị Bồi Đức Trị giết chết, cho nên ta kỳ thật cũng rất hi vọng Bồi Đức chợ chết đi, nhưng cho dù hắn có chết, cũng có thể chết trên tay một tên kỵ sĩ, chứ không phải trên tay một tên thần côn âm hiểm độc ác.” Dừng một chút, lại nói: “Đương nhiên, xét thấy Trạch Đông Lăng đã không tìm thấy kỵ sĩ có thể giết hắn, cho nên dù chết trên tay Ma Pháp sư chúng ta cũng cố gắng lắm rồi.”

Đại kỵ sĩ lại than thở: “Bang Đông Uyển hẳn là quốc gia kỵ sĩ, mà Long Thành, chỉ sợ là một đạo pháo đài cuối cùng của tinh thần kỵ sĩ, nếu như hôm nay luân hãm, linh hồn biên Đông Quyển cũng sẽ tan rã.”

“Ừm, nhưng đối thủ mạnh như vậy, chỉ sợ Bối Đức Thích không kiên trì được bao lâu. Người vô diện của Thánh Quang giáo thật sự quá lợi hại.”

Đại kỵ sĩ nói: “Cao giai đỉnh cao, nửa bước truyền kỳ, hiện giờ toàn bộ Ba Lăng Đông uyển cũng không mấy người có thể so sánh, chỉ sợ chỉ có mấy vị mạnh nhất trong bàn tròn kỵ sĩ, hoặc là bản thân kỵ sĩ mới có thể chiến thắng hẳn.”

Trong khi nói chuyện, trên không Long Thành, Bối Đức luật và người không có mặt lại một lần nữa giao phong kịch liệt, năng lượng điên cuồng bắt đầu khởi động, tiếp tục xé rách bầu trời, khiến cho dị tượng thiên kỳ bách quái trên bầu trời càng thêm hỗn loạn.

“Chậc, hai người này thật lợi hại, đánh nát cả bầu trời, ban ngày mà đã thấy được “Pháp thuật sư thán phục không thôi”, sau đó cười khẽ một tiếng, nói: “Truyền thuyết, nhìn thấy sao băng thì ước nguyện, nguyện vọng sẽ được thực hiện.”

Đại kỵ sĩ biết, đây chỉ là một loại bông lông do tâm tình Ma Pháp Sư kiềm chế, tự nhiên sẽ không tin. Chỉ là nhìn về phía bầu trời thành Long phía xa, trên bầu trời thỉnh thoảng có ngôi sao băng rơi xuống, đại kỵ sĩ nhỏ giọng nói.

“Ta hi vọng kỵ vương bệ hạ có thể chết đi sống lại, một lần nữa dẫn dắt Thổ Đông Lan đi về hướng thống nhất.”

“Khụ” Ma Pháp Sư quả thực sắc mùi. “Nguyện vọng này của người cũng quá tham đi?”

Nhưng vừa dứt lời, trên không chiến trường Long Thành, liền có biến hóa quyết định họ.

Thánh Nữ Hặc Thiển bị người vô diện cưỡng ép làm con tin bỗng nhiên xoay người đẩy cánh tay, một thanh cự kiếm nặng nề bỗng dung xuất hiện trong tay nàng, sau đó nhanh như chớp xuyên vào lồng ngực Vô Diện giả.

Biến hóa kinh người chấn nhiếp toàn trường, mấy ngàn vệ sĩ Long Thành không màng sống chết chiến đấu, các thầy giáo

Thánh Quang thậm chí không hẹn mà cùng dừng tay, phút chốc ngẩng đầu nhìn trời.

Vô Diện giả tiện tay ném một con tin khác, hai tay dùng sức đè thanh kiếm lớn trước ngực, thánh quang pháp lực mênh mông tập trung ở lòng bàn tay, ý đồ chấn trọng kiếm thành phần vụn. Nhưng mà pháp lực va chạm với thân kiếm lại bị kích động quay về, phản chấn khiến hai tay hấn nổ tung, hóa thành một đám sương máu.

Mà lúc này, thánh nữ Loan Na bắt đầu dần dần vặn vẹo, dáng người cao gầy kịch liệt co rút lại, trong nháy mắt liền biến thành một vị thiếu nữ xinh xắn lả lướt, mái tóc màu nâu đầy đầu cũng sáng bóng màu vàng óng. Đôi mắt xanh biếc của thiếu nữ chứa đầy kiếm ý sắc bén, cái mũi nhỏ nhắn xinh xắn hơi nhú lại, biểu hiện lúc này nàng đã dốc toàn lực ứng phó.

Mà trọng kiếm mà nàng cầm, tuy rằng tràn đầy vết máu, nhưng tạo hình đặc biệt, lại hiển lộ ra rõ ràng.

Đó là trọng kiếm mà bất cứ người biên cương nào cũng sẽ không nhận sai.

Theo truyền thuyết vùng đất biên cương này là chứng nhận Vương quyền, người nắm giữ tức là vua của Ba Lăng Đông Lan.

Thạch Trung Kiếm.

...

Truyền thuyết về Thạch Trung Kiếm, bất kỳ một người Ba Lãng hợp cách nào cũng sẽ không xa lạ.

Đời trước của nó cũng là người duy nhất đảm nhiệm chủ nhân, chính là kỵ sĩ vương lòng lầy của Ba Lãng Đông, đã từng uy chấn thiên hạ võ giả tuyệt thế. Thời đại kỵ sĩ thanh niên Vương lấy ra Thạch Trung Kiếm, bắt đầu cuộc đời truyền kỳ của mình, nó suất lĩnh quân đội liên tục chiến thắng, đánh bại tất cả đối thủ của Trọc Đông Lãng, thống nhất chính quyền, thành lập quốc gia làm vô số người ngưỡng mộ.

Chỉ tiếc bởi vì luân phiên nội chiến, cái đất nước hưng thịnh này không bao lâu liền sụp đổ, bản thân kỵ sĩ vương đã trọng thương mà chết trong cuộc chiến phản loạn, theo như truyền thuyết, vương quyền chi kiếm mà hắn nắm giữ theo di thể của hắn mà trở về quê hương lý tưởng, sẽ không bao giờ xuất hiện trên thế gian nữa. Đó là hình phạt của thần minh đối với người Triều Đông Uyên, trừng phạt những vương thượng cao hoàn mỹ mà bọn họ bị vứt bỏ, từ đó về sau chỉ có thể sinh hoạt trong cuộc phân liệt cùng chiến tranh.

Đương nhiên, truyền thuyết về kỵ vương còn có rất nhiều, có rất nhiều người tin tưởng rằng hắn chưa chết, chỉ là tạm thời ngủ say. Còn có lũ khách từ phương đông tới, nói rằng đã thật lâu thật lâu trước kia., Từng ở Đông bồi nhìn thấy qua Thạch Trung Kiếm, chỉ là những tin đồn này đa số đều khó có thể khảo nghiệm được. Hiện giờ lớn nhất đều được mọi người tin tưởng chính là chỉ có kỵ sĩ Vương mới có thể sử dụng Thạch Trung Kiếm. Đó là Vương Chi kiếm, cũng là bộ kiếm chỉ có duy nhất của kỵ vương, cũng không thể đưa cho người khác, trừ phi kỵ sĩ Vương hiện thân, nếu không Thạch Trung Kiếm vĩnh viễn ngủ say.

Còn bây giờ, thanh kiếm vương quyền đã biến mất hơn trăm năm vậy mà lại tái hiện ở nhân gian.

Trong ngoài Long Thành, ngàn vạn người ghen hòng nhìn chăm chú vào không trung, nhìn chăm chú vào thanh trọng kiếm đầy vết máu nhưng không che được phong mang.

“Thạch Trung kiếm của Kỵ Vương?”

“Thật sự là Thạch Trung Kiếm?”

Với tư cách là vương quyền của Baen Đông Lan, Thạch Trung Kiếm đối với mỗi con dân Ba Châu đều có ý nghĩa không giống bình thường. Khi Thạch Trung Kiếm hiện thế, mỗi một người Ba Lăng nhìn thấy nó đều sẽ từ đáy lòng dâng lên rung động thần phục. Cái loại chấn động độc nhất vô nhị này, chỉ cần yêu quý vùng đất này đối với Bạch Đông Khánh thì sẽ không nhận sai.

Sau đó càng quan trọng hơn là một vấn đề: “Vì sao Thạch Trung Kiếm lại nằm trong tay nàng?”

“Nàng là ai?”

Thạch Trung Kiếm là bội kiếm của kỵ sĩ Vương, chỉ có kỵ sĩ Vương mới có thể cầm lấy thạch trung kiếm, đây là chân lý không chứng minh trên đất biên Đông Lan, nhưng hiện tại, Thạch Trung Kiếm lại nằm trong tay một thiếu nữ...

Chẳng lẽ nói, nàng chính là kỵ sĩ Vương? Hay là, hơn trăm năm trôi qua, ngay cả Thạch Trung Kiếm cũng buông tha chủ nhân lúc đầu?

Vô số nghi hoặc vây khốn trong lòng, khiến người ta thậm chí quên mất nên làm gì. Trong khu quân doanh Long Thành, mấy ngàn người ngừng chém giết, kinh ngạc nhìn chằm chằm biến hóa trên bầu trời.

“Không ngờ lại là ngươi.” Cho dù bị người ta dùng trọng kiếm đâm xuyên qua lồng ngực, giọng nói của người không mất vẫn duy trì vẻ thong dong như cũ, chẳng qua là bị trọng thương, thanh âm yếu ớt chỉ có hai người mới có thể nghe được.” Quả nhiên ngươi không chết.

Đối với việc này, A Trác không nói một lời, chỉ cố gắng đem thanh kiếm trong đá đâm sâu vào trong cơ thể của Vô Diện giả.

Cơ hội này, có thể nói là Vương Lục lấy tính mạng họ để mạo hiểm đổi lấy. Người không diện là người cẩn thận xảo trá cỡ nào, muốn hẳn phải chịu lừa gạt thì dễ dàng gì? A uyên từng giao thủ với Vô Diện giả, khi đó kỵ sĩ bàn tròn dưới trướng

nàng không thiếu trí giả, nhưng bố cục liên thủ của mọi người vẫn bị người không có mặt bỏ trốn tìm đường ra.

Thành thật mà nói, Vô Diện giả bị lừa, đây cũng là lần đầu tiên A Trạm gặp nếu không phải Vương Lục Phương trước sau dùng Lưu Ly Tiên, khuyến tâu cờ cùng chính mình làm mối nhử, cũng hy sinh ngàn vạn linh thạch đánh ra một kiếm đủ để uy hiếp đến chức nghiệp giả cao cấp, người không gặp mặt tuyệt đối sẽ không vội vàng chuyển mục tiêu đi bắt mẹ con Đàm Na, mà không vội vàng khẩn trương, hẳn không thể nào nhìn không ra Phượng Hi đã bị người ta đánh mất bao rồi.

Mà không có sơ sẩy nhất thời kia, A Hoài đã không thể đâm ra một kiếm kia.

Làm anh linh, thực lực của nàng còn xa mới có thể khôi phục đến thời kỳ đỉnh phong, ở trên cơ sở tận lực áp thấp tác dụng phụ, nàng nhiều nhất chỉ có thể bộc phát lực lượng của một chức nghiệp giả cao cấp cao cấp mà thôi., Hơn nữa chỉ có trong nháy mắt, dựa vào uy lực vô thượng của thần khí trong kiếm thạch, A Loan thành công phá vỡ phòng ngự của người vô diện, nhưng sau khi trọng kiếm nhập vào cơ thể, A Trác lại phát hiện nhục thân của người vô diện đã vượt xa phạm trù bình thường., Không biết dùng bí pháp gì để cường hóa, chẳng những cứng rắn như sắt thép, hơn nữa trong cơ thể còn ẩn chứa năng lượng cường đại dị thường, mỗi khi Thạch Trung Kiếm xâm nhập vào bên trong, đều cảm thấy lực bài xích rất lớn, đồng thời thân kiếm cũng phải chịu áp lực cực lớn. Nếu không phải Thạch Trung Kiếm không thể phá vỡ, dưới chân động này khó tránh khỏi bị tổn thương.

Nhưng, chống cự của Vô Diện cũng chỉ duy trì trong chốc lát, dưới lực phá hoại càng cường đại của Thạch Trung Kiếm, lực chống cự rốt cuộc cũng tan rã. Vô Diện Giả thở dài, từ mỗi lỗ chân lông toàn thân đều tuôn ra lượng lớn máu tươi, chỉ có gương mặt tái nhợt kia vẫn trắng noãn.

“Chúc mừng ngươi, Vô Diện giả chiến thắng vạn ác, giành được thắng lợi của ván này.” Vừa nói, Vô Diện giả vừa lấy bút vẽ một nụ cười máu chảy đầm đìa lên mặt mình: “Nhưng vẫn như một trăm năm trước, chiến tranh vẫn chưa kết thúc, hy vọng ngươi có thể sống sót tới lúc đó.”

Nói xong, trường bào Vô Diện Giả bị máu tươi nhuộm hết đột nhiên vặn một cái, dường như bên trong sinh ra một vòng xoáy hư không, mà toàn bộ thân thể Vô Diện Giả cùng huyết dịch phun trào ra, trong nháy mắt đã bị vòng xoáy hút vào, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Lúc này A Trác cũng có chút dầu hết đèn tắt, lốc xoáy kia khe hút, chỉ cảm thấy cánh tay trầm xuống, Thạch Trung Kiếm lại mơ hồ có dấu hiệu rời tay, nàng vội vàng phát lực kéo về, lốc xoáy lại cũng theo đó biến mất. Lúc thể lực cạn sạch, lực lượng dùng không, lập tức dẫn tới trong cơ thể nàng một trận phiền ác, trước mắt tối sầm, liền muốn ngã xuống.

Bất quá ngay lúc nàng lung lay sắp đổ, một đôi tay mạnh mẽ chống đỡ nàng.

“Vì thế mà A Quật xinh đẹp, đem tất cả mọi thứ áp trên người ngươi quả nhiên là đúng.”

A Hoài nhắm mắt lại, cảm thụ sự ấm áp sau lưng, không muốn mở ra càng không muốn nói chuyện, chỉ là cười nhạt một tiếng, ừ một tiếng.

“Ai, một kiếm miểu sát đại, A miểu ngươi quả nhiên không hổ là kỵ sĩ vương, ngang ngược không giải thích a.”

Nghe lời ca ngợi này rõ ràng là khoa trương, khuyết thiếu thành ý ca ngợi, A Yểm có chút tức giận cũng có chút buồn cười, nhưng rơi vào trên mặt, nụ cười lại càng nồng đậm thêm vài phần.

“Ồ, vừa rồi ngươi dùng sức quá mạnh, tóc tai có chút loạn, lông trên đầu dựng đứng lên, bằng không ta giúp ngươi rút a.”

A Phàm đột nhiên mở to mắt, ánh mắt lạnh như băng khiến người ta không rét mà run: “Ngươi dám đụng vào, phải chết.”

“Mịa, đây là quy củ gì, chẳng lẽ trên đầu ngươi cọng lông này cùng Nhụy hoa đồng dạng sinh ra tác dụng nuôi dưỡng cơ quan sao, ta còn không thể động vào?”

Trong lúc hai người đang cười đùa, bỗng nhiên một thanh âm trầm trọng xen vào.

“Ngươi... đến tột cùng là ai?”

Toàn thân Bét Đức Xá đẫm máu, cũng là dầu hết đèn tắt, nhưng kiên trì sừng sững không ngã, con người bị máu tươi nhuộm đỏ vẫn nhìn chăm chăm A Khải, cùng Thạch Trung Kiếm trong tay nàng.

“Vì sao thanh kiếm này lại ở trong tay người, chủ nhân ban đầu của nó thì sao? Kỵ Vương bệ hạ làm sao vậy? Nó còn sống có phải không? Nhất định người sẽ biết rõ...”

Bôi Đức nắm càng nói càng kích động, dưới sự kích động của tâm tình, lực không chế đối với thân thể đều yếu đi mấy phần, mấy chỗ vết thương vỡ tan ra, máu chảy như suối.

“Mẹ kiếp, đỉnh đầu người của Bôi Đức nắm giống như là Kinh Ngư đang phun máu a.”

Bét Đức Khô lại phảng phất không nghe thấy tiếng kinh hô của Vương Lục, ánh mắt thủy chung tập trung trên người A Lan.

“Sĩ vương bệ hạ làm sao vậy, xin ngài nhất định phải nói cho ta biết.”

A Oan cơ hồ không cách nào đối mặt con mắt sung huyết của Bôi Đức, đối với vị kỵ sĩ trung thành và tận tâm này, trong lòng nàng cảm động khó nói nên lời, nhưng càng nhiều hơn là áy náy.

Nếu không phải nàng sai lầm, Trọc Đông Lan sao có thể phân liệt? Những kỵ sĩ bàn tròn ưu tú kia lấy gì để tự giết lẫn nhau? Trọng trách bảo vệ huyết mạch long tộc, lấy gì áp lực toàn bộ lên một người? Hơn nữa, về tung tích kỵ sĩ Vương, mình có thể nói cái gì đây?

“Ta, ta van người. Vô luận người là hậu nhân của Gia Đình hay là người khác, cầu người nhất định nói cho ta biết, Vương của ta làm sao? Hấn, hấn hiện tại ở nơi nào?” Dưới sự kích động của bôi Đức thị, tiếng nói run rẩy: “Ta vẫn luôn, đều rất nhớ hấn.”

Đối mặt tình cảnh này, trong lòng A Loan chua xót, rốt cuộc kìm nén không được, khẽ há miệng nói: “Ta...”

“Nàng là con gái của kỵ sĩ vương.”

Vương Lục ở một bên lạnh lùng nói, sau đó đưa tay đè bả vai A Loan, pháp lực quán nhập, khiến cho lực lượng hao hết nàng không thể lên tiếng.

“Chuyện lộ ra rõ đi, ngoại trừ con gái của kỵ sĩ Vương, còn có ai có thể kế thừa vương quyết chi kiếm? Ngoài con gái của kỵ sĩ Vương, ai có thể dễ dàng đem vô diện giả chém giết?”

Toàn thân Bối Đức Xán rung mạnh, không thể tin nổi mà nhìn con gái của A Khải, kỵ sĩ Vương? Kỵ Vương bệ hạ, lưu lại hậu nhân?

Bất quá, Bối Đức Thích càng nhìn càng cảm thấy thiếu nữ trước mắt, có rất nhiều điểm tương tự với kỵ vương năm xưa ở Ba Lăng. Tóc vàng giống nhau, thâm sâu như nhau, tuy rằng con người có điểm khác thường, anh khí giữa hai hàng lông mày lại là một mạch kế thừa.

Sau đó, trọng yếu nhất là sức mạnh của nàng, cho dù so sánh với đẳng cấp truyền kỳ của kỵ vương còn có vẻ non nớt, nhưng bản chất lại hoàn toàn giống nhau, đặc biệt là một kiếm vừa rồi ám sát người vô diện kia, lại tràn ngập phong cách của kỵ sĩ Vương—— cho dù là nguy trang đánh lén, đều có vẻ đường đường chính chính, đều đẹp trai khiến cho người ta khuynh đảo, đẹp trai.

Trầm mặc một lúc lâu, bối Đức Tốt lẫn tẩn nói: “Vậy, vậy kỵ sĩ Vương bệ hạ thì sao?”

Vương Lục lạnh lùng nói: “Người biết thì đã sao? Các người còn ngại mệt mỏi đến mức hấn không đủ sao?”

Bối Đức nghe vậy lại chấn động, tinh thần bừng tỉnh về tới thời đại chiến đấu chinh chiến dưới trướng kỵ sĩ Vương, về tới thời điểm quang huy cùng vinh quang vô tận kia, nhanh chóng quay ngược trở lại, thời đại buồn bã rơi xuống. Một lúc lâu sau, Bối Đức Noãn đồ lễ: “Vâng, thuộc hạ vô năng, hổ thẹn vạn phần nhưng ta thật sự muốn biết, bệ hạ có khỏe không?”

Vương Lục nói: “Người vẫn còn, chí vẫn còn, nhưng thiên địa vạn vật tự có luân hồi. Ông ấy đã làm xong việc mình nên làm, tiếp theo phải ở lại đối phó với hậu nhân. Cũng chính là con gái của ông ấy.”

Bối Đức nắm hỏi: “Bệ hạ muốn...”

“Còn phải hỏi? Đương nhiên là khu trừ giáo dục, khôi phục quốc gia.”

Khu trừ giáo, khôi phục quốc gia? Trong câu nói ngắn ngủn này, nội dung ẩn chứa thật sự quá nhiều. Trải qua hơn một trăm năm thâm thấu, dạy ở đất biên Đông Lan sớm đã thâm căn cố đế, tín ngưỡng thánh quang càng hầu như thay thế tinh thần kỹ sĩ. Muốn đuổi dạy ra ngoài nói thì dễ vậy sao?

Bất quá, đây mới là kỹ sĩ kiêu ngạo, vĩnh viễn theo đuổi thắng lợi. Nếu như chịu khuất theo thế lực dạy dỗ, bồi Đức thị ngược lại sẽ thất vọng.

“Vấn đề cuối cùng, ngươi là ai?” Bồi Đức Vi nghiêm túc nhìn chăm chú Vương Lục, từ đầu đến cuối mọi chuyện liên quan đến A Quật đều do hắn nói, bản thân A Diên lại không mở miệng, nhưng thần sắc cũng không có bao nhiêu ý kháng cự, hiển nhiên đối với Vương Lục vô cùng tín nhiệm. Nhưng... Vương Lục có tài cán gì mà để con gái của kỹ sĩ Vương bộ hạ ban cho trọng trách chứ?

Wương Lục suy nghĩ một chút, cười nói: “Thành chủ thật sự là quý nhân hay quên chuyện, ta không phải đã nói từ sớm rồi sao, ta là người đứng đầu nàng a.”

Trước mặt cái em gái ngươi.

...

“Vì sao?”

Bên trong nguyên thần, A Yểm nghiêm túc chất vấn, không thể lảng tránh...

“Tại sao phải bịa ra một lời nói dối như vậy?”

A Oan chính là A Trác, một kỵ sĩ vương kiêu ngạo, ở trước mặt bất kỳ người nào cũng sẽ không che giấu thân phận của mình. Nàng từ Cửu Châu vượt xa đại dương quay về cố hương, đã chuẩn bị tốt mọi thứ đối mặt quá khứ, cũng không cần một thân phận giả để che giấu cái gì.

Vương Lục thở dài: “Đây cũng không phải là lúc ngươi cậy mạnh. Dũng cảm cho thấy thân phận không tệ, nhưng ngươi cảm thấy Bôi Đức khu tiếp nhận được sao? Ngươi như vậy muốn cho sự trung thành của ngươi phá toái nhận thức thế giới, nỗ đầu sao?”

“Hắn...”

Vương Lục nói: “Tin ta đi, nếu ngươi kiên quyết tuyên bố bản thể kỵ sĩ Vương là nhuyển muội tử, Bôi Đức thị tuyệt đối chết cho ngươi xem.”

Nghĩ đến họ Tử một sợi gân ở Bôi Đức thị, A Hoài cũng không thể làm gì.

“Hơn nữa, ngươi thật sự cảm thấy công bố thân phận của kỵ sĩ Vương là chuyện tốt sao?”

A Dung hỏi: “Ngươi muốn nói gì?”

“Đến biên cương Đông Lan cũng được một thời gian rồi, chúng ta cũng nhìn ra được, nhân dân trên mảnh đất này vô cùng hoài niệm ngươi. Nhưng sự hoài niệm này trải qua cả trăm năm chuẩn bị, đã đến mức không có hạn chế mỹ hóa, giống như kỵ sĩ vương năm xưa hoàn mỹ vô khuyết, không gì không làm được, không gì không thắng.”

A Trác cười nói: “Chiến chung đều không thắng ở điểm này ngược lại cũng không tính là sai.”

“Vậy ngươi còn tìm cách chiến tranh tất thắng à? Trực tiếp viết sách bảo hậu nhân chiêm ngưỡng võ công văn trị của ngươi chẳng phải là được rồi sao?”

“...Càng trải qua chiến tranh, càng có thể nhìn ra thiếu sót của mình. Nhưng quay về chính đề, ngươi cho rằng dân chúng Ba Lăng đối với ta hoài niệm có vấn đề gì?”

“Mỹ hóa quá độ, sẽ khiến người ta không thể nào tiếp nhận hiện thực được. Nếu mọi người ý thức được, trong ảo tưởng bọn họ có một vị vua hoàn mỹ không khuyết điểm, nhưng trong hiện thực lại là một tên phế vật ngay cả ngư hương nhục ti cũng không làm được, trong lòng sẽ phải thất vọng cỡ nào đây?”

“Ngươi có ý kiến đối với ngư hương của ta?”

Vương Lục lại nói: “Huống chi thể chất anh linh của ngươi bây giờ, lực lượng giảm đi rất nhiều, ngay cả việc đối phó với một kẻ không có mặt mà cũng phải đánh lén mới có thể thành công, căn bản gánh vác không nổi sự mong đợi cao. Cho nên thay vì để cho người đi theo của ngươi thất vọng vô cùng, không bằng lấy thân phận con gái của kỵ sĩ Vương ra sân, giảm bớt mong muốn của bọn họ xuống., Như vậy so với ấn tượng của ngươi và kỵ sĩ Vương trong bọn họ, có không đủ như vậy, nhưng mọi người vẫn sẽ thông cảm cho ngươi, ủng hộ ngươi, yêu quý ngươi, bởi vì ngươi là con gái của kỵ sĩ Vương.”

A Trác sừng sốt trong chốc lát: “Như vậy sao? Tựa hồ ta có thể hiểu được ý của ngươi. Nói đến tình cảm thật sự là phức tạp, trở lại cố thổ, lại muốn đóng vai con gái của mình.”

Vương Lục cười nói: “Nói đến ta cùng kỵ sĩ Vương Bình bồi luận giao, về sau ngươi có nên cân nhắc gọi ta một tiếng thúc thúc hay không?”

“Ngươi chết, Vương Lục sẽ chết.”

Nhưng A Trác lại không có hứng thú tranh đấu với Vương Lục Kế.

Thời gian nghỉ ngơi đã không sai biệt lắm, nàng cũng nên gánh vác chức trách của mình.

Sau khi kết thúc đối thoại giữa bầu trời, ba người Vương Lục, A Trạm, Bối Đức chột cũng không lập tức rơi xuống đất, bởi vì trận chiến của Long Thành còn chưa kết thúc.

Mặc cho trên chiến trường, chiến cuộc đã hoàn toàn đảo ngược.

Sau khi mất đi kẻ không diện mạo, Thánh Quang giáo như rấn mất đầu, sĩ khí hỗn loạn. Nhất là quang minh chấp chính quan phụ trách chỉ huy chiến trường nhất thời dừng vận hành, càng làm cho Thánh Quang giáo lòng quân đại loạn, Mục sư, các thánh kỵ sĩ mờ mịt luống cuống, như ruồi nhặng không đầu chạy loạn trên chiến trường.

Đồng thời, trong ác chiến, chủ tướng Vô Diện giả tử trận, hơn nữa còn bị một kiếm chém chết trước mặt tất cả mọi người, đã kích đối với sĩ khí là trí mạng. Ở cao nhìn xuống nhìn xuống, có thể thấy rõ sự chần chừ cùng sợ hãi trong ánh mắt các giáo đồ Thánh Quang.

Ngay cả người hầu như không gì không làm được kia cũng bị vệ sĩ Long Thành một kiếm chém giết, ai biết bọn họ còn giấu bao nhiêu lá bài tẩy nữa? Mà một khi xảy ra chuyện mới, còn có ai có thể dẫn dắt mọi người rời khỏi khôn cảnh này?

Mấy chục năm qua, Thánh Quang giáo của Long Thành hơn nửa dựa vào đại chủ giáo, sau đó không còn ai xuất hiện, dùng tư thái trấn áp tất cả đối với cường thế. Nhưng bây giờ không ai đứng ra trận chiến, đại chủ phản chiến, các giáo đồ của Thánh Quang nhất thời không biết phải làm sao.

Tuy nhiên, cho dù Thánh Quang giáo gặp phải đả kích trí mạng, nhưng bọn họ dù sao vẫn chiếm ưu thế số lượng tuyệt đối, lúc trước tập trung ở cuối vòng phòng ngự cuộc chiến Giáo thị, Long Thành vệ sĩ tổn thất thảm trọng, kéo dài chênh lệch với nhân số của Thánh Quang giáo, hiện giờ đã gần đến sáu bảy lần. Trong tình huống như vậy, hơi bất cẩn một chút, chưa chắc không có khả năng lật thuyền trong mương.

Huống chi vừa rồi kiếm trong đá chột hiện thân, A miêu một đòn chém chết kẻ vô diện, đối với vệ sĩ long thành mà nói cũng là rung động cực lớn, cũng phân tán chiến ý của bọn họ. Mà hiện tại, điều nàng cần làm là khiến vệ sĩ long thành ổn định lại trống trận, hoàn toàn đặt thắng thua.

Cảm thụ được thân thể hơi khô phục khí lực, A miêu nỗ lực tránh khỏi vòng tay Vương Lục, dựa vào lực lượng của mình đứng ở không trung, ánh mắt nhìn quét đại địa, lộ ra tư thế hiên ngang, hoà lẫn với ánh sáng của vương giả trong kiếm đá.

Lấy thân phận hoàn toàn mới ra trận, A Phàm thật ra có quá nhiều lời muốn nói, nhưng giờ phút này lại không có thời gian để nói nhiều. May mà, nàng đã từng là Vương Giả nên hiểu rõ phải làm thế nào để có thời gian lợi dụng.

“Ta, là con gái của kị sĩ vương, người thừa kế Ba Đông Lăng lấy danh nghĩa Thạch Trung kiếm, đánh bại kẻ địch trước mắt, lấy trái cây thắng lợi “

Nói xong, A Loan huy động Thạch Trung Kiếm, hào quang màu vàng chỉ thẳng phía trước.

Một động tác vô cùng đơn giản, lại phảng phất ẩn chứa ma lực không thể tưởng tượng nổi, nhìn chăm chú phương hướng trường kiếm A Loan chỉ, trong lòng mỗi một người biên bào đều dâng lên kích động mãnh liệt.

Đó là một loại hồi ức bắt nguồn từ sâu trong huyết mạch, trong thoáng chốc mọi người như thấy được hàng loạt kị sĩ ngân giáp sáng như tuyết, tuần mã sục sôi. Trong tay bọn họ cầm trường kiếm được lau sạch bụi không dính một hạt bụi, trên mã yên có long thương sắc bén cố định. Trước người bọn họ là địch nhân gấp mười gấp trăm lần, tựa như cơn thủy triều đen kịt. Nhưng sắc mặt đám kị sĩ nghiêm nghị, chiến ý không chút dao động.

Phía trước quân trận kị sĩ là một kị sĩ hoàn mỹ không tỳ vết vùng trường kiếm lên, chỉ thẳng về phía trước.

“Các kị sĩ, tấn công!”

Cách trăm năm, một tiếng hò hét xung phong kia lại nổ vang bên tai lần nữa, các vệ sĩ long thành chỉ cảm thấy trong thân thể sức cùng lực kiệt, từ tứ chi bách hải đều sinh ra khí lực vô cùng vô tận, theo phương hướng Thạch Trung Kiếm, bọn họ bắt đầu chạy, bắt đầu xung phong.

hưởng ứng Vương triệu hồi, đánh bại tất cả kẻ địch cản đường.

Trong thoáng chốc, kị sĩ từng uy chấn thiên hạ xung phong trở lại nhân gian, vệ sĩ long thành hóa thành một thanh đao nhọn,

đâm thật sâu vào trận hình Thánh Quang giáo.

Cuối cùng chiến đấu cũng được hưởng thụ, nhưng kết quả chiến đấu đã là vừa nhìn là hiểu.

Tiền tuyến chiến trường, Lưu Ly Tiên, Bạch Thi Du, khuyến đi cò binh chia ba đường đâm vào địch trận, dùng thủ đoạn của mình nhanh chóng thu gặt sinh mệnh.

“Ba mươi sáu, ba mươi bảy, ba mươi tám...”

Lưu Ly Tiên không chế hơn mười thanh phi kiếm, như một tia chớp xuyên thẳng qua chiến trường, nơi nó đi qua giống như lưỡi liềm cắt lúa mạch, mang đi rất nhiều sinh mệnh, mà thiếu nữ cũng lắm bầm, cẩn thận từng li từng tí kể lại chiến tích của mình, chỉ lo phạm sai lầm. Bên cạnh nàng là một mảng gió tanh mưa máu.

Trên thực tế, khi A miêu huy động Thạch Trung Kiếm, thời gian qua trăm năm khởi xướng kỳ sĩ xung phong, thắng bại trận chiến này cũng đã xác định, căn bản không cần mấy người tận lực đi làm cái gì, Long Thành vệ sĩ sĩ sĩ sĩ sĩ sĩ sĩ sĩ sĩ sĩ khí bốc lên đủ để đem địch nhân xé nát thành mảnh nhỏ.

Nhưng Lưu Ly Tiên cũng không quên Vương Lục nhờ vả, bọn họ còn cống theo một nhiệm vụ gian khổ: Suu tập chín trăm chín mươi chín đóa, máu tươi của chức nghiệp giả trung giai Thánh Quang giáo đổ vào hoa hồng. Mà lần này trận chiến Long Thành này, chính là thời cơ thu hoạch tốt nhất. Trừ Long Thành, toàn bộ Ma Đà cũng không tìm được nơi nào có thể dày đặc hội tụ gần ngàn chức nghiệp giả trung giai. Lúc này không giết, còn đợi khi nào?

Luận thực lực, Lưu Ly Tiên không nằm trong hàng ngũ đầu trên chiến trường Long Thành, nhưng bản lĩnh giết người trong loạn chiến, lại không mấy ai sánh được với nàng. Dưới sự đả kích liên tiếp của Thánh Quang giáo, đả kích của Thánh Quang giáo hoàn toàn sụp đổ, chạy tán loạn khắp nơi không còn sức chống cự, ưu thế bùng nổ cao cơ động của Lưu Ly Tiên lập tức được phát huy hết sức nhuần nhuyễn.

Chỉ trong chốc lát, Lưu Ly Tiên gần như giết người trong trận của Thánh Quang giáo, hơn bốn mươi chức nghiệp giả trung giai chết dưới kiếm của nàng. Các chức nghiệp giả cấp thấp

khác nhiều vô số kể. Còn thiếu nữ chỉ dừng chân ở đó một lát, chỉ cần hơi điều tức một chút là thân thể lại hóa thành cầu vồng, bắt đầu một đợt chém giết mới.

Dựa theo lời sư huynh, trận chiến này là cơ hội chiến tích dễ dàng nhất, một khi bỏ qua, không biết lúc nào mới có lần thứ hai, tuy giải thích cụ thể có chút không rõ, nhưng ít nhất Lưu Ly nhớ kỹ điểm mấu chốt nhất.

“Giết đủ trăm người, ta ăn bữa ngon Ba Đông Lan một cách dễ dàng.”

Có câu nói này, Lưu Ly Tiên sẽ có động lực hành động vô cùng. Trong mắt nàng, kẻ chật vật chạy trốn phía trước không phải là Mục sư, Thánh kỵ sĩ, thẩm phán quan, mà là từng con từng con hương vị mềm mại ngon miệng mút mút như gà.

“Ồ, tâm thái không tồi đâu.”

Trong lúc Lưu Ly Tiên đang ngự kiếm phi hành, bên tai đột nhiên vang lên một thanh âm xa lạ.

“Trong thời điểm giết chóc, trong lòng lại có thể bình tĩnh như thế. Đây là kỹ xảo tu tâm đặc thù của người Cửu Châu các người sao?”

Lưu Ly Tiên kinh ngạc nhìn xung quanh bốn phía, nhưng không tìm được người vừa lên tiếng, nhưng cảm nhận được vô địch ý trong giọng nói, nàng liền nghiêm túc đáp: “Ta không hiểu người đang nói cái gì.”

Giọng nói kia nở nụ cười, hỏi: “Người có biết là mình đang giết người không?”

“Biết chứ, rõ ràng mà, sư huynh nói giết đủ một trăm người là có ban thưởng.”

“Ha ha, như vậy đối với người mà nói, giết người chỉ là trò chơi thôi sao?” Giọng nói kia nói ra: “Người có biết vong hồn dưới kiếm của người, mỗi một vong hồn đều là sinh mệnh sống sờ sờ, bọn họ đều có cuộc sống của riêng mình., Lý tưởng, thân nhân của mình. Người nhìn người thân của mình đi. Sư phụ tóc ngắn màu đỏ đằng sau bên trái, hắc tên là Quỷ, năm nay mới hai mươi lăm tuổi, là một vị sư phụ xuất thân từ quê hương lại thiên tài ngồn ngang, hắc đi tới thành thị lớn, làm tạp việc cho Mục sư cấp cao., Vì có thể mau chóng tích

lũy tài phú. Bởi vì hắn ở quê hương có một cô gái thâm luyện nhiều năm, vốn định sau trận chiến này sẽ cầu hôn nàng. Vị cô nương kia kỳ thật cũng thích hắn, vẫn luôn chờ mong hắn trở về, thề về sau hai người sẽ kết hôn, bạc đầu giai lão. Đáng tiếc, bởi vì một kiếm vừa rồi của ngươi, tất cả đều không có khả năng.”

“Ồ.” Lưu Ly Tiên ồ một tiếng, tiếp tục tìm kiếm mục tiêu tiếp theo.

“Cô nương tóc dài màu nâu kia, rất đẹp, rất xinh đẹp, thanh âm dễ nghe, mặc dù họ Cách có chút hư vinh., Có chút duyên dáng, nhưng lại là cô nương thiện lương tín ngưỡng thành kính, nàng mỗi khi nghỉ ngơi đều chăm sóc mèo hoang bên ngoài nhà thờ, sau đó quan sát tín đồ đến giáo giáo giáo lễ. Kỳ thật nàng thích ngâm du thi nhân rất có tài năng, tuy rằng về sau chỉ xuất thân bình dân., Nhưng tiếng ca của hắn luôn khiến nàng say mê, tình cảm của hai người này nhất định sẽ phát triển nhấp nhô, nhưng nhất định sẽ khiến nàng cảm động. Đáng tiếc, tất cả mọi chuyện đều kết thúc ở đây. Mọi người vĩnh viễn không bao giờ có thể tiếp nhận được tiếng ca xinh đẹp, thi nhân du ngoạn kia cũng vĩnh viễn không thể biết được, có một cô nương xinh đẹp âm thầm yêu mến hắn.”

Giọng nói nhu hòa kia biến hóa khéo léo, dụ dỗ Lưu Ly Tiên không tự chủ được, thân lâm kỳ cảnh, đi thể ngộ bi thương, đi không tự chủ nổi lên các loại cảm xúc hồi hận.

Lưu Ly Tiên quả thật có chút nhập tâm, động tác giết người càng ngày càng chậm, cuối cùng giong tan dừng bước, trên mặt lộ vẻ hoang mang.

“Đã như vậy.” Lưu Ly Tiên không hiểu hỏi: “Tại sao Thánh Quang giáo lại để bọn họ tham gia chiến trường? Không phải rất tàn nhẫn sao?”

Lưu Ly Tiên nói, có chút bực bội: “Ta hiểu rồi, ý ngươi là muốn nói cho ta, Thánh Quang giáo khổ sở không có người họ, làm việc không có điểm mấu chốt, hại tính mạng của rất nhiều người đúng không? Được, ta sẽ giết những giáo đồ Thánh Quang này để báo thù cho người đã chết.”

Giọng nói kia kinh hô: “Đợi đã, không cảm thấy logic của ngươi có chút kỳ quái sao?”

Lưu Ly Tiên nhất kỹ tuyệt trần, hóa thành luồng sáng bay đi.

...

320

Chiến tranh vẫn luôn kéo dài đến khi màn đêm buông xuống, cuối cùng mới hạ xuống một đoạn.

Không có gì bất ngờ xảy ra, vệ sĩ Long Thành lấy được toàn thắng. Từ sau khi người không mặt bị A Loan chém giết, cuộc chiến tranh này thật ra đã biến thành một mặt giết chóc. Giáo đồ Thánh Quang toàn diện tan tác, từ chính giữa khu quân doanh chạy tán loạn khắp nơi, mà đám vệ sĩ Long Thành thì theo chỉ dẫn của Thạch Trung Kiếm một đường truy kích, mang theo phần hận trong lòng, bất luận kẻ nào cũng không buông tha, cuối cùng đuổi tới ngoài thành trăm dặm, mới dần dần dừng chân.

Đến tận đây, các giáo đồ Thánh Quang tham dự trận chiến này đã mười phần chết bảy tám. Thánh Quang giáo không còn triều nào để tinh anh đào sinh tích lũy trăm năm qua, máu chảy thành sông, đường phố vốn trơn bóng chĩnh tề trải đầy máu đen., Khắp nơi đều là thi thể của các thầy giáo mặc thánh bào, đồng thời chiến đấu kịch liệt cũng khó tránh khỏi sẽ làm tổn thương một số người vô tội - không phải tất cả bình dân đều rút khỏi thành thị, trời giáng tai bay vạ gió, dẫu sao cũng có chút ít. Trong lúc nhất thời, trong Long Thành máu tanh xộc vào mũi, tiếng khóc rung trời, vô cùng thê thảm.

Bản chất của chiến tranh chính là tàn khốc, không ai cảm thấy bất ngờ đối với cảnh tượng này, bởi vì nếu người thắng của trận chiến này là Thánh Quang giáo, bọn họ cũng sẽ không nương tay với vệ sĩ Long Thành, nhất định muốn đại thanh tẩy một lần. Cho nên, cho dù có không ít người không đành lòng với trận đồ sát này, cũng không tiện nhiều lời.

Ví dụ như, đại mục sư tiên nhiệm vô cùng lúng túng, đã lâm vào mâu thuẫn sâu đậm.

Là đại chủ giáo tiên nhiệm, hẳn vốn thuộc về trận doanh giáo phái, nhưng sau lại vạch trần ra thân phận thành viên Ân Tu hội của hắn, trở thành tử địch của Thánh Quang giáo. Vốn kẻ địch là nguyên tắc của bằng hữu, ở giai đoạn giết chóc cuối cùng., Vệ sĩ Long Thành từ đầu đến cuối đều không xác định

chính xác, đương nhiên, cái này cùng La Vạn mấy chục vạn năm qua có liên quan tới việc Long Thành vệ sĩ kết thiện duyên, ở trong thành thị, danh dự của La Vạn đều rất tốt, ngay cả vệ sĩ Long Thành cũng không muốn ra tay với ông lão này.

Nhưng đối với bản thân La Vạn mà nói, lại khó có thể chấp nhận phần khoan dung này, bởi vì người chết đi quá nhiều. Làm đại chủ của địa khu, La Vạn vẫn luôn coi các tín đồ của Long Thành là con của mình. Nhưng bây giờ, tất cả những đứa trẻ này đều trở thành thi thể.

Bọn họ đã làm sai những gì? Không hề có, bởi vì từ đầu tới cuối bọn họ đều không có lựa chọn nào cả, người không mặt không có mặt thì uy phong ngấp trời, không thể cưỡng cầu phản kháng trực tiếp được, mà sau khi chiến tranh bắt đầu thì tất cả mọi người đều thân bất do kỷ.

Bọn họ không làm sai điều gì, nhưng chết oan uổng. Còn chuyện này có thể nói là lỗi của vệ sĩ Long Thành không? Hiển nhiên là không thể, so với giáo đồ Thánh Quang, thật ra bọn họ càng vô tội hơn. Thánh kiếm thần sứ từ trên trời giáng xuống, sau đó quân đoàn của Thánh Quang giáo liền vây quanh doanh tướng quân, từ đầu đến cuối, vệ sĩ Long Thành lại lựa chọn sao?

Nhất định phải quy tội, Vô Diện giả đương nhiên là đầu sỏ gây nên, mà đại chủ của bản thân lại không thể bảo vệ tất cả mọi người, cũng là thất trách lớn lao.

Mà bản thân thất trách như vậy thì làm sao có tư cách sống tạm bợ chứ?

Trên thực tế, vạn nhất Đại Mục La nghĩ tới việc tự sát, cho dù giáo lý của Thánh Quang giáo nghiêm lệnh cấm loại hành vi này, nhưng dưới sự tuyệt vọng, hẳn lại không có lựa chọn nào khác.

Tuy nhiên, một người trẻ tuổi tự xưng Thánh Nữ là người phát ngôn tìm hấn, chỉ dùng một câu đã khiến hấn bỏ đi ý niệm trong đầu.

“Tính mạng của ngươi đã không còn là chính ngươi nữa rồi. Nếu ngươi áy náy, thì dùng phong chúc tàn niên của ngươi, làm chút hành động thực tế đến chuộc tội đi.”

Tử vong chỉ là trốn tránh, dũng cảm sống sót mới có thể đối mặt với người chết tốt hơn. La Vạn Kinh bùi ngùi thở dài, cuối cùng không còn gì để nói.

Trừ La Vạn ra, tất cả mọi người đều cần phải dũng cảm đối diện với cuộc sống kế tiếp. Sau một trận ác chiến, hai bên có thể nói lưỡng bại câu thương, vệ sĩ Long Thành tuy rằng thắng, nhưng tổn thất cũng không tốt hơn Thánh Quang giáo bao nhiêu, người may mắn còn sống sót chỉ có một nửa, trong đó còn có không ít người vĩnh viễn mất đi năng lực chiến đấu.

Mà cả tòa Long Thành cũng chịu tổn thất cực lớn, ở giai đoạn cuối cùng bị hủy bởi chiến hỏa vô số kẻ —— rất nhiều giáo đồ Thánh Quang tuân thủ theo nguy hiểm, mà phương thức ứng đối của vệ sĩ Long Thành chính là trực tiếp dời đi cả người lẫn kiến trúc. Trong quá trình, không thể tránh khỏi cũng tổn thương đến bình dân.

Tối hôm đó, giáp Yc Đức trôi nổi trên không trung, không nói gì quan sát thành thị của mình, hôm nay Long Thành mặc dù còn không đến mức lưu lạc đến một mảnh phế tích, nhưng mà... Công việc mấy chục năm gần đây, phảng phất đều làm không công.

“Nhưng đâu sao cũng là thắng.” Bối Đức nắm nhắm mắt lại: “Thắng lợi như mộng như ảo, ta thậm chí chưa từng nghĩ tới trận chiến này thắng lợi, bước tiếp theo phải làm gì đó.”

“Ha ha.” Một tiếng cười sang sảng vang lên bên cạnh Bối Đức luật: “Bước tiếp theo đương nhiên là tiếp tục thắng lợi, cho đến khi Ba Lăng Đông tây một lần nữa thống nhất lại, đem Thánh Quang giáo triệt để đuổi ra ngoài.”

Đối với lời lẽ hùng hồn như vậy, Bối Đức Xá trải qua nửa ngày tỉnh táo đã có sức miễn dịch cực cao, huống chi người lên tiếng cũng không phải là người quyết tâm phục vụ quân chủ, mà chỉ là một tu sĩ thần bí bí cửu châu.

Cho nên Bối Đức cũng không có quá nhiều cung kính: “Nói thì dễ, Thánh Quang giáo sẽ không dễ dàng dừng tay, trận chiến tiếp theo có thể bùng nổ, mà chúng ta chỉ có binh lính mệt mỏi, đưa mắt nhìn bốn phía, thậm chí không có một minh hữu nào.”

Trận chiến này đích thật là thắng lợi như kỳ tích, nhưng tình thế kế tiếp càng thêm hiểm ác, dạy dỗ phải gánh chịu tổn thất thảm trọng mà trăm ngàn cũng chưa từng có, làm sao chịu từ bỏ ý đồ? Cho dù lúc này đang cùng đám thành bang phía đông nước sôi lửa bỏng, nhất định cũng sẽ phân tâm ra tinh lực đi xử lý phản loạn của Long Thành.

Mà so với Long Thành ở một mảnh phế tích, không có lực đánh lại, tài nguyên trong tay Thánh Quang giáo phong phú hơn nhiều, kinh doanh trăm năm, đại bộ phận thế lực trên đất biên Đông thung lũng đều có liên hệ với Thánh Quang giáo, chỉ cần đồng ý đầy đủ chỗ tốt, bằng vào uy vọng cùng lời hứa của đệ nhất giáo trên đại lục, tự nhiên sẽ có người cam nguyện làm con tốt cho nó.

Chỉ cần là sài lang có khả năng biến thành chó săn này, liền làm cho Bối Đức baem không dám khinh thường. Huống chi Long Thành thực sự quá giàu có, vô luận là người có nghề nghiệp trang bị cùng điển tịch, hay là kim ngân tài bảo, tích lũy của Long Thành xa xa không phải thành thị nào khác có thể trông thấy nó. Hôm nay dưới đại chiến lưỡng bại câu thương, quả thực là dụ hoặc trần trụi.

“Bây giờ hơi không cẩn thận, chính là cục diện công kích, mà chúng ta bây giờ ngay cả chuyện của mình cũng còn chưa xử lý tốt.”

Sau một trận ác chiến, Long Thành ngoại trừ yên lặng liếm láp vết thương, càng phải đối mặt một vấn đề khẩn yếu.

Một ngày kịch chiến vừa rồi, vệ sĩ Long Thành cơ bản đoàn kết một lòng, ngoại trừ một số ít người bị Thánh Quang giáo bắt người làm bức bách, đại bộ phận đều bộc phát ra lực lượng ngưng tụ kinh người. Nhưng đó là bản năng phản ứng của tai nạn trước mắt để tự vệ, mà khi chiến tranh kết thúc, giải trừ nguy cơ, mâu thuẫn không thể lộ ra ngoài.

Long Thành đối mặt thế cục hiểm ác, mọi người đều nhìn ra được, hiện giờ vệ sĩ Long Thành nói là tìm được đường sống trong chỗ chết, nhưng không ai muốn chết thêm lần nữa.

“Ồn tài bồi của Long Thành, hôm nay đánh một trận cũng đã báo rồi. Kế tiếp, chúng ta có cần tiếp tục bị trói trên người Long Thành chờ chết nữa không?”

“Đúng vậy, ta vừa mới ra khỏi thành dò xét thì quân đội thành thị khác đã bắt đầu chậm rãi tập kết. Nói thật, ta không cảm thấy chúng ta có thể tái chiến.”

Thanh âm như thế nhanh chóng truyền ra ở trong Long Thành, khiến quân đội dao động trong lòng. Đồng thời đối với người bình thường của Long Thành mà nói, đây cũng là một buổi tối khiến người ta lo sợ khó yên.

Trong thành, vết máu chưa biến mất, sát khí của vệ sĩ Long Thành vẫn còn, trong khu tôn giáo, hào quang của đại giáo Thánh Quang giáo ảm đạm. Ngoài thành không biết có bao nhiêu thế lực nhìn chằm chằm như hổ đói, chiến tranh tuy kết thúc nhưng lúc nào cũng có thể bùng nổ. Không khí trong thành tràn ngập cảm giác khiếp đảm.

Mà vào lúc này, liền cần có người đứng ra, ổn định nhân tâm, trấn áp cục diện.

A Hoài đứng ở chính giữa quảng trường Long Thành, dưới chân, một tòa tháp cao bị pháp thuật đột ngột nhỏ lên, khiến nàng từ trên cao nhìn xuống, thu cả tòa thành thị vào trong tầm mắt.

Bầu không khí thâm trầm trong Long Thành, cũng đã sáng tỏ. Đối với việc này, A Yêm chỉ nhàn nhạt mở miệng, thanh âm vang vọng trong ngoài Long Thành.

“Một trăm năm trước, cũng ở đây, ta từng ở đây, phụ thân của ta, từng dẫn dắt quân đội của mình, vì sắp đến trận chiến cuối cùng - binh mã Lệ Mã. Đối thủ của hắn là lãnh chúa lớn nhất Hám Đông cũng là một lãnh chúa cuối cùng, lãnh chúa Hoang Man làm việc ác, dân chúng oán than sôi trào, nhưng hắn cấu kết với dị tộc, quyền thế ngập trời, quân đội cường thịnh. Mà quân đội phụ thân vừa trải qua ba trận ác chiến, tổn thất thảm trọng, đã thành binh lính mệt mỏi.”

Thanh âm trong trẻo lẫm liệt như gió lạnh thổi qua trong lòng, làm cho người ta không khỏi quên đi phiền não trong lòng, đem sự chú ý dồn lên trên âm thanh trên đài cao, lắng nghe diễn thuyết của thiếu nữ. Lúc này mọi người đều đã biết thân phận thiếu nữ mắt xanh biếc kia, kỵ sĩ Vương đã chết đi hơn một trăm năm trong truyền thuyết... nữ nhi.

Tay cầm thạch trung kiếm, kế thừa ý chí của tiên vương, trấn Đông Lăng vương quyền kế thừa. Những danh hiệu đầu mỗi ánh sáng loá mắt này cũng không thể chân chính trấn an nhân tâm, đối mặt nguy cơ lửa sém lông mày, một vương giả dần dần trở nên vong ngã, thật sự có vẻ tái nhợt vô lực, dù sao, nàng chỉ là một tiểu cô nương thoát nhìn yếu đuối, hơn nữa sau khi chém giết tiên vương không lâu, đã lâm vào ngủ say.

Sau đó, rốt cuộc tiểu cô nương này cũng tỉnh lại, muốn mở miệng nói chuyện trước mặt mọi người sao?

Tuy rằng lúc này cũng không phải là thời cơ tốt để lắng nghe chuyện xưa, nhưng sau khi A miêu mở miệng, các vệ sĩ Long Thành cũng không khỏi nổi lên hứng thú. Đối với đại đa số bọn họ mà nói, kỳ sĩ Vương thống nhất mười hai chiến dịch biên Đông Lan chỉ là một câu chuyện xưa, nội dung cụ thể lại không quá nhiều. Mà trong nhận thức của mọi người, mọi người đều cảm thấy hợp lý., Sĩ vương chiến đấu không gì không thắng tự nhiên là một khúc hát vang tiến nhanh lại, thủ hạ không ai địch lại, nhưng mà lúc này nghe thấy trận chiến cuối cùng, kỳ sĩ vương tựa hồ từng rơi vào tuyệt cảnh?

Trên thực tế, tình huống một trăm năm mươi năm trước đích xác là tuyệt cảnh, lúc ấy kỳ sĩ Vương liên tiếp thắng ba trận ác chiến đã thu phục Long thành, suất lĩnh đại quân ở trong thành nghỉ ngơi và hồi phục, lúc này đáng giá., Lãnh chúa Hoang Man luôn chiếm cứ một góc Đông Lăng lại thừa dịp cháy nhà hôi của, đưa ra điều kiện chia đều thiên hạ, nếu như không đáp ứng, đại quân Hoang Man sẽ bao phủ Long Thành, tiêu diệt kỳ sĩ vương. Mà khi đó binh khí có thể dùng của kỳ vương so với đối thủ gần gấp mười lần.

Trên đài cao, A Trác không buồn không vui, dùng một thị giác khác mà trần thuật lại chuyện xưa của mình.

“Đêm đó, trong quân doanh của hắn cũng tràn ngập đủ loại âm thanh, các loại âm thanh do Hoang Man lãnh chúa thẩm thấu vào trong đang tản bộ sợ hãi, bởi vì binh sĩ mù lòa phụ thuộc mà khủng hoảng mù mịt, ngay cả các lão binh đang chiến đấu trong lòng sinh ra dao động, thành Long vừa mới quy thuận thì thờ ơ lạnh nhạt, ngay cả kỳ sĩ bàn tròn cũng bắt đầu tranh chấp không ngớt. cầu thả, lui binh, tạm tránh mũi nhọn, giống như phía trước là vực sâu vạn trượng, không thể tiến lên.”

Nghe đến đó, rất nhiều người đồng cảm, bắt đầu nghị luận, bởi vì nếu như đối lại là chính mình, nếu như biết đối thủ có binh lực gấp mười, cũng sẽ sợ hãi giống như bây giờ. Đối mặt với đối thủ tương đương đang dũng cảm tiến lên, đó là dũng khí, gấp ba lần, gấp mười lần, căn bản là tự tìm đường chết.

Như vậy, kỵ sĩ Vương lúc đó làm sao giải quyết được nan đề? Cường địch gấp mười lần... Chẳng lẽ là dùng thủ đoạn gì để kéo dài thời cơ, nghỉ ngơi lấy lại sức rồi lại tiếp tục tiến lên?

Tuy rằng mọi người cũng rất rõ ràng, lấy họ Cách của kỵ sĩ Vương, tuyệt sẽ không dễ dàng thỏa hiệp với kẻ địch, huống chi là lãnh chúa Hoang Man giết người tín ngưỡng tà ma, nhưng không thỏa hiệp thì phải làm sao? Nếu như tình hình lúc đó thật sự ác liệt như A Loan nói, giao chiến chính diện sẽ không có bất kỳ phần thắng nào a, mọi người lại bị câu chuyện ngắn ngủn vài câu hấp dẫn, bắt đầu dẫn vào trong đó.

Hay là, câu chuyện này cứ như người lạc vào cảnh giới kỳ lạ vậy.

Mà nhìn vô số con mắt mờ mịt dưới đài, A Hàm nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, che dấu ngàn vạn ánh mắt cảm khái của mình.

Một trăm năm mươi năm, hết thấy như mới hôm qua, tình hình quả thực giống như đúc.

Thu liễm kích động trong lòng, A Loan chậm rãi mở miệng, thanh âm ần ần uy nghiêm làm lòng người sợ hãi.

“Chúng ta là ai? Là chó hoang lang lưu lạc? Hay là kên kên ăn đồ nát thành họ? Là gián điệp đi ẩn núp trong cống rãnh? Hay là chuột thân hình trong bóng tối? Không, chúng ta là hùng sư kiêu ngạo, là dũng sĩ được Bach Đông Long tộc chúc phúc, là kỵ sĩ giáp lẫm ân vĩnh viễn đặt chân ở nơi vinh quang chiếu rọi chúng ta lại đoàn kết, là dũng khí., Là thà chết không cong, ngọc vỡ ngói vỡ hoàn toàn, vĩnh viễn sẽ không đàm phán với tà ma, vĩnh viễn sẽ không cúi đầu trước Hoang Man vì nếu như chúng ta vứt bỏ quy tắc thủ của mình, sẽ phản bội tất cả chúc phúc của chúng ta, bảo vệ bằng hữu của chúng ta, bảo vệ bằng hữu của chúng ta., Liền vứt bỏ trong chiến tranh, những chiến hữu dùng sinh mệnh trả ra đã đáp ứng với bọn họ, càng đáp ứng chính mình sẽ vĩnh viễn hướng về phía trước, dũng cảm tiến lên, cho dù dưới chân là vực sâu vạn trượng...”

“Nhưng, các kỵ sĩ của ta, không nên khiếp đảm, lại càng không nên tuyệt vọng, bởi vì dưới chân chúng ta chính là hào quang sáng lạn đi thông đến thắng lợi của chủ nhân Khánh Đông Thiên Mệnh chúng ta, quang huy của Thạch Trung Kiềm đã chỉ dẫn chúng ta tiến về mặt đất là tấm khiên của chúng ta, Thương Khung là áo giáp của chúng ta, mưa gió sấm sét thì là các kỵ sĩ vũ khí của chúng ta, lướt qua vực sâu, phía trước chính là đường bằng phẳng vô tận.”

Trong Long Thành, tiếng hò hét của A Lư không ngừng vang vọng, theo thời gian trôi qua, ở trong yên tĩnh dần dần hóa thành tiếng ong ong trầm thấp, khuấy động trong lòng mọi người.

Cho dù là chuyện xưa đã qua một trăm năm mươi năm, hiện nay nói Long Thành vệ sĩ, cũng không phải đoàn kỵ sĩ tín ngưỡng kiên định dưới trướng kỵ binh, nhưng cảm tình tương tự lại không ngừng từ đáy lòng mọi người trào lên. Đều là con dân biên Đông Trục, trong huyết mạch luôn có dòng chảy tương tự.

Đó là khao khát đối với vinh quang. Chẳng bao lâu trước, Thánh Quang giáo phát triển như lửa như thế ở Ba Châu, rất nhiều Mục sư đến từ dị quốc, Thánh kỵ sĩ ulla vào nơi đây làm mưa làm gió, lại nhận được sự nhường nhịn của người Bắc Đông Lăng. Vậy chưa chắc không phải là kỵ sĩ Vương đi rồi, mọi người vô thức muốn tìm một chút bù đắp không trung., Mọi người mới phát hiện, Thánh Quang giáo mặc dù thế lực mạnh hơn, quy mô lớn hơn, cũng có ánh sáng của chính mình, nhưng so với ánh sáng lóng lánh của kỵ sĩ Vương, căn bản cái gì cũng không được.

Cái loại này vì bảo vệ lòng mình thì không màng tất cả tinh thần, mới chính là vinh quang chính thức mà bọn họ khát vọng. Vì thế, bọn họ không tiếc một cái chết.

Đương nhiên, hôm nay, một trăm năm mươi năm sau, cho dù không quen thuộc lịch sử, mọi người cũng biết kết quả trận chiến đó là thắng lợi của kỵ sĩ Vương, các kỵ sĩ anh dũng hy sinh cũng không có uổng phí, đổi lại độ thống nhất biên Đông Lan trước nay chưa từng có, bất quá, mọi người vẫn nôn nóng không nhận được muốn nghe A Mân kể hết câu chuyện này.

“Trận chiến đó, phụ thân dẫn đầu, Thạch Trung Kiếm đánh nát bát đại vu y của bộ lạc Hoang Man, chém đầu lãnh chúa Hoang Man. Kỵ sĩ bàn tròn sĩ khí như cầu vồng, phá thẳng trận địch, thế như chẻ tre. Đại chiến giằng co ba ngày ba đêm, các kỵ sĩ thiêu đốt sinh mệnh cùng linh hồn kiên trì đến khắc cuối cùng, đem kẻ địch gấp mười lần chém tận giết tuyệt. Ba vạn tự sau đó, mặc sức hoan hô, chúc mừng thắng lợi...”

Phía dưới đài cao là vô số con mắt lóe sáng.

Mà đứng ở trên đài cao, A Lu đã rõ ràng cảm nhận được trong thành phẳng phát có ngọn lửa hùng hực cháy, thế là nàng giơ cao Thạch Trung Kiếm, một cột sáng màu vàng phóng lên tận trời, làm cho Long Thành sáng như ban ngày.

“Một trăm năm mươi năm trước, phụ thân lấy Thạch Trung Kiếm trăm phá vô tận hắc ám cùng tuyệt vọng, thành lập một ngành công huân vĩ đại trước hăng cổ nhân ở Ba Lăng Đông Trử. Hôm nay, Thạch Trung Kiếm vẫn đang chỉ dẫn con đường thắng lợi của chúng ta, giờ phút này ta có thể nghe thấy rõ ràng tiếng hò hét của Thạch Trung Kiếm., Thắng lợi ở ngay phía trước, cũng vĩnh viễn ở phía trước hắc ám không phải quy tụ, từng giọt từng giọt dư âm trong thành không phải quy túc, quy túc của chúng ta chỉ có một đường đi về phía trước, vượt mọi chông gai, chém ra vạn trượng quang minh “

“Có người hỏi, phía trước là cái gì? Chúng ta là vì sao phải chiến đấu? Các dũng sĩ một trăm năm mươi năm trước, cho dù ở trong tuyệt cảnh thâm trầm nhất, cũng có tín niệm kiên định và kiên định. Bọn họ tin tưởng tinh thần của kỵ sĩ, tin tưởng Tiệt Đông Lăng nhất định sẽ đi về hướng thống nhất., Hướng về hưng thịnh. Mà hiện tại, đối mặt đất đai chia năm xẻ bảy, đối mặt với Thánh Quang giáo hùng hổ bức người xâm lược, ta nói, đây chính là vực sâu chúng ta muốn vượt qua, đây chính là cường địch mà chúng ta sắp đối mặt...”

“Ta là con gái của kỵ sĩ vương, nội tâm ta kiên trì với tiên vương, tín niệm độc nhất vô nhị, mảnh đất này là đất đai của người biên Đông thung lũng, là thổ địa thuộc về tinh thần kỵ sĩ.”

Thanh âm A Trác như cuồng phong, như biển gầm, tình cảm sục sôi thổi quét tâm linh mỗi người.

“Ta dùng danh nghĩa Thạch Trung Kiếm tuyên bố, cuộc chiến Phục Quốc của Bang Đông Lan mở ra bất cứ thứ gì ngăn cản ở phía trước con đường này, chúng ta chắc chắn sẽ đạp lên bậc thang thắng lợi để đến bờ bên kia của vinh quang vĩnh hằng.

“Bang Đông Lan, vạn tuế “

“Bang Đông Lan, vạn tuế “

...

321

“Thất bại?!”

Bên trong thánh thành, một vị thánh giả thánh bào màu đỏ vàng khó tin nghe thủ hạ báo tin.

“Vô diện giả vậy mà thất bại?!” Thánh Giả tức giận vỗ vỗ tay vị trí bệ đá Thánh Bạch, một cỗ chấn động rung động nhanh chóng khuếch tán ra, chấn cả tòa cung điện run lẩy bẩy.

Đối mặt với sự giận dữ của Thánh Giả cấp truyền kỳ, thủ hạ đổ mồ hôi lạnh như mưa nhưng vẫn kiên trì đem tin tức báo lại hoàn toàn.

“Đúng vậy, tất cả mọi người ở đây đều thấy, người không có mặt trái bị một vị thiếu nữ thần bí ám sát, sử dụng vũ khí, nghi ngờ là thần khí Thạch Trung Kiếm của Phổ Đông thung lũng.”

“Thạch Trung Kiếm?” Thánh Giả nghe vậy sững sờ, lập tức nghi hoặc hỏi lại: “Tại sao lại là Thạch Trung Kiếm? Rõ ràng là đã... Thôi vậy, ngươi đi báo tin cho Tiên Thánh Giả biết trước, nhất định phải trung cầu ý kiến của hắn.”

“Không cần, ta đã biết rồi.”

Trong khi nói chuyện, một Thánh Giả khác bào màu đỏ vàng đi vào điện phủ, theo bước chân hắn hạ xuống, điện phủ rung động cũng ổn định lại.

“Không cần kinh hoàng, thất bại của Vô Diện giả đối với chúng ta cũng không phải chuyện xấu.”

Vị Thánh Giả mới tới này, có được tiên đoán thuật giới cao thấp đều hâm mộ không thôi, có thể hiểu rõ tương lai, địa vị tôn sùng nhất trong năm vị Thánh Giả truyền kỳ. Chủ nhân của điện thấy hắn đi tới, vội vàng đứng dậy hành lễ.

“Tiên tri có chỉ giáo gì?”

Tiên tri Thánh Giả nói: “Người vô diện thất bại, ở chỗ biến số. Ta phái hắn đi, vốn tưởng rằng đối thủ chỉ có một Bối Đức Khổ... Cho dù La Vạn cùng Tống Nguyệt làm phản, hắn cũng áp chế xuống. Không ngờ trong Long Thành lại bỗng nhiên sinh ra biến số, vô luận là thiếu nữ cầm kiếm trong tay đá kia,

hay là thiếu nữ làm phản., Vẫn là người Cửu Châu bên cạnh nàng, đều là ta chưa từng đoán được biến số. Nhưng thay đổi số so sánh xuất hiện, lại làm cho mộng cảnh của ta càng thêm rõ ràng, thân phận con Hắc Long kia, ta rốt cuộc xác định.”

Tiên tri là Hắc Long diệt thế trong mộng của người tiên tri, là ác mộng xoay quanh đỉnh đầu Thánh Quang giáo trăm năm. Lúc này tiên tri lại nói thân phận Hắc Long kia đã định, lập tức khiến cho người mừng rỡ như điên.

“Đã xác định?! Như vậy...”

“Chính là cô gái ám sát người không có mặt kia, xung là con gái của kỵ sĩ vương.”

“Là nàng? Hừ, vừa lúc hốt gọn đám dư nghiệt này. Việc này can hệ trọng đại, không bằng để ta và người tự mình ra tay, không thể cho bọn chúng cơ hội thờ đốc.”

Tiên tri Thánh Giả nói: “Ta đến đây, đúng là có ý này, trừ người ta ra, còn phải...”

Còn chưa dứt lời, bỗng nhiên ngoài điện chạy tới một vị tội tở, thần sắc vội vàng kinh hoảng, rất là thất thố.

Chủ nhân điện chủ cả giận nói: “Bộ dạng thế nào?!”

Tên tội tở kia quỳ xuống: “Xin lỗi, Thánh Giả đại nhân. Nhưng ta vừa mới nhận được tin tức khẩn cấp, chiến tuyến phía đông cấp bách, một đám tri thức của liên minh Nhân Cửu Châu đều rất mông lung, cùng thành bang phía đông phát ra Thánh thành!”

“Cái gì!?”

Đối với Thánh Quang giáo mà nói, liên minh thành bang ở phía đông luôn luôn là cái đinh trong mắt, theo đại lục Đông Tây giao lưu nhiều lần, phát triển ở phía Đông càng ngày càng mãnh liệt. Vì thế, trước đây không lâu bọn họ còn tận lực vận dụng cái đinh, chế tạo hai bên mâu thuẫn, không ngờ trái lại làm cho hai bên cùng chung kẻ thù.

Thánh Giả tiên tri cũng rất khiếp sợ, trong ngũ đại truyền thuyết Thánh Giả, hẳn kiên quyết ủng hộ châm ngòi quan hệ giữa Cửu Châu và bang bang phía đông, bởi vì trong lời tiên đoán, cả hai đều không có khả năng liên minh. Càng không có

khả năng lại liên minh với tri thức đều vô cùng mông lung, có chủ ý với Thánh thành!

“Tiên tri...” Chủ nhân của cung điện ngọc nhiên.

Tiên tri mất trên nhàn rồi, trầm ngâm một lát: “Thánh thành là giáo căn cơ, diệt thế chi long còn không có thành tựu, thả trước một thả, giải quyết nguy cơ trước mắt rồi hẵng nói. Bất quá cũng không thể hoàn toàn bỏ mặc như vậy., Ta xem có thể triệu tập thánh kỵ sĩ đang trấn thủ cửa ải phía tây trở về, sau đó phát động thế lực Giáp Bang quần công. Lấy dư lực sau trận đại chiến Long Thành, không có khả năng may mắn thoát khỏi. Đến lúc đó, cho dù không thể tiêu diệt kỵ sĩ Vương cùng Thạch Trung Kiếm, nhưng hủy căn cơ của hắn, để hắn biến thành chó nhà có tang, nói là sau này cũng không có uy hiếp gì nữa.

“Chẳng qua, nếu như Thạch Trung Kiếm kia là hàng thật giá thật...”

“Hừ, một trăm năm trước có vết xe đổ của lãnh chúa Hoang Man sao? Lúc ấy lãnh chúa Hoang Man dùng ưu thế gấp mười lần binh lực chiến tử trận, trở thành sĩ vương đi về hướng đỉnh phong làm đá kê chân. Chúng ta xuất động binh lực gấp hai mươi lần. Hiện giờ binh sĩ Long Thành vệ sĩ chỉ có thể dùng hai ba ngàn người, điều một bộ phận kỵ sĩ phía tây tới đây., Cộng thêm thế lực xung quanh, lấy mười vạn người nghề nghiệp làm quân đoàn trung tâm, đủ để nghiền ép Long Thành, Thạch Trung Kiếm lại sắc bén, chẳng lẽ có thể chém tận giết tuyệt hay sao?”

“Được, ta hiểu rồi.”

Ở lối vào phía tây đại lục, nơi hoang dã, đứng sừng sững một tòa thành lũy thâm nghiêm, kỵ sĩ Cuồng Huyết có uy danh hiển hách đóng quân ở nơi này, do hơn ba vạn người chuyên nghiệp làm quân đoàn trung tâm khổng lồ, đem tất cả sinh linh vùng đất hoang man ngăn cách với đại lục bên ngoài, có thể nói là thủ hộ thân văn minh của phía tây đại lục. Thánh Quang giáo cũng bởi vì công đức này, mới có thể vững vàng bảo vệ địa vị đệ nhất tông giáo ở đại lục.

Bởi vì chức trách trấn thủ ở biên quan quá mức trọng yếu nên cuồng huyết kỵ sĩ từ xưa đến nay chưa từng điều động bao giờ

từng đời có kỵ sĩ sinh trưởng cùng với những việc này, đây là thâm căn cốt kiên cố. Lấy hàn phong làm trung tâm, thậm chí dần dần tràn ra một tiểu thành thị. Rất nhiều người từng sinh sống ở những thôn xóm phụ cận., lựa chọn phụ cận những bảo hộ của kỵ sĩ, làm trao đổi, cũng sẽ vì kỵ sĩ bổ sung vật tư sinh hoạt. Đồng thời, còn có một số đội tộc Man đã quy hóa định cư ở đây, kỵ sĩ đoàn cũng không ngăn trở.

Vài chục năm gần đây, Thánh Khuyết và Cuồng Huyét kỵ sĩ không có nhiệm vụ chiến đấu nhiệm vụ, sinh hoạt xung quanh thành lũy cũng có vẻ an nhàn. Thành viên trung tâm huấn luyện cùng thực chiến tập tại phía tây vùng biên cảnh, người bình thường không nhìn thấy, chỉ cảm thấy chính thể hòa bình vài chục năm.

Nhưng mà sáng sớm ngày hôm nay, mọi người đang ngủ say bỗng nhiên bừng tỉnh, bọn họ cảm thấy mặt đất đang nhẹ nhàng run rẩy, tiếng kim loại va chạm liên tiếp không ngừng, xen lẫn trong đó là tiếng gầm rú thô to chỉ huy, vì hòa bình tiểu thành bao phủ bởi một tầng âm lệ lạnh lẽo.

Những người sống ở đây hoàn toàn không quen thuộc với chiến tranh, khí tức quen thuộc nhất thời khiến người ta tỉnh ngộ: Chiến tranh sắp tới rồi sao?

Chính giữa tiểu thành là một con đường rất rộng, đó là con đường đại quân của Hàn Phong thành đi sâu vào trong lục địa, mặc dù chỉ vài chục năm, hiếm khi thấy thánh kỵ sĩ cuồng huyét đi lại khắp nơi, nhưng bình thường chưa ai dám sử dụng con đường đó., Một mục duy trì con đường thông suốt. Nhưng lúc này, mọi người kinh ngạc nhìn thấy, con đường rộng rãi đã bị đám người dày đặc chiếm hết, các thánh kỵ sĩ cuồng huyét võ trang hạng nặng xếp hàng chỉnh tề từ trong thành lũy đi ra, hướng về phía đông tiến tới. Phóng tầm mắt nhìn lại, lại không dưới ngàn người! Những đội ngũ tiếp theo càng cuộn cuộn không ngừng!

Vài chục năm qua, Thánh Quang giáo điều động quy mô nhỏ của Cuồng Huyét kỵ sĩ cũng không hiếm, nhưng một lần điều động mấy chục hơn trăm người, loại hành động quy mô quy mô lớn này còn chưa bao giờ xảy ra.

Phía đông... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Tướng quân, trong một đêm huy động hai vạn đại quân, vượt qua năm ngàn người có chức nghiệp, hành động lần này có phải quá vội vàng rồi không?”

Trong quân trận, hai vị kỵ sĩ khôi giáp đặc biệt sáng sủa thấp giọng nói chuyện với nhau, trong đó một vị chính là quan chỉ huy của đội kỵ sĩ viễn chinh này, một trong những phó đoàn trưởng của Cuồng Huyết Thánh kỵ sĩ, còn một vị khác là phó chỉ huy chuyển đi này.

“Thánh thành hạ lệnh chiêu binh gấp, yêu cầu quân đoàn kỵ sĩ không tiếc bất cứ giá nào ở trong năm dặm tới biên cương, hội quân đoàn cùng thế lực địa phương vây tiêu Long thành, cho nên, cho dù sự tình phát sinh gấp gáp cũng không thể làm gì.”

“Thế lực địa phương? Một đám ô hợp, không kéo chân sau đã là may lắm rồi, chỉ sợ vẫn là chúng ta ra tay. Long Thành, là kinh địch đấy.”

“Cũng không cần quá lo lắng, Long Thành lúc trước trải qua một trận thánh chiến, thương vong hơn phân nửa, chỉ còn lại một đám tàn binh bại tướng. Hơn nữa đám ô hợp kia tuy rằng không chịu nổi sử dụng, nhưng dù sao ưu thế số lượng vẫn còn. Tin tức bên giáo phái đã nói, hiện giờ giáo huấn có thể điều động lực lượng, liền có gần mười vạn người chuyên nghiệp, mặc dù phần lớn chỉ là cấp thấp, nhưng vận dụng chính xác, cũng là lực lượng không thể khinh suất.”

“Hừ, đáng tiếc sản lượng chấp chính quan Quang Minh một mực không theo kịp, bằng không dùng mấy ngàn chấp chính quan đem bọn hãn khổng chế, không sợ sinh tử xung phong, căn bản không cần chúng ta xuất lực, chất đồng cũng đè chết bọn hãn.”

“Đừng nghĩ quá đẹp, đến lúc đó nói không chừng còn muốn chúng ta xông lên phía trước nhất. Bất quá, nếu như đối mặt chỉ là dư sự, một lần trùng kích hãn là có thể phá hủy trận tuyến của bọn hãn. Đến lúc đó để đám ô hợp đó càn quét toàn diện phía sau, một lần chiến đấu có thể kết thành toàn cục.”

“Nhưng một trăm năm trước, thú vương một ngựa đột tiên, ở trước trận chém giết tám đại vu y và lãnh chúa Hoang Man, khiến quân đội địch nhân như rắn mất đầu. Chúng ta cũng đừng giẫm lên vết xe đổ.”

“Yên tâm đi, không ai ngốc tới mức cứng rắn đối cứng.”

Hai vị quan chỉ huy vừa đi vừa nói chuyện, trong lúc hành quân đã dần dần phác họa ra khung chiến thuật kế tiếp. Đối với cuộc chiến tiếp theo, bọn họ tràn ngập lòng tin.

So với cái gọi là vệ sĩ Long Thành, người bị thánh quang giáo thiên cách đây trăm năm, bọn họ ở phía tây, trải qua vô số chiến sĩ thực chiến tôi luyện, chỉ sợ có thể một thành mười!

Năm câu sau, thánh đoàn cuồng huyết kỵ sĩ dùng tốc độ không thể tưởng tượng nổi vượt qua vạn thủy thiên sơn, xuất hiện ở trên đất lũng đông.

Trong lúc hành quân, các thánh kỵ sĩ đã có thể rõ ràng cảm nhận được, ở trên đất Ba Lan Đông Lan tản mát ra một cỗ không khí áp lực dị thường, giống như bão tố sắp tới.

Phó quan chỉ huy Thánh Kỵ nhếch mũi, không nhịn được nói: “Một mùi hôi thối đặc biệt của thần lùn... Hừ, quả nhiên là trước tai nạn, phản ứng của bọn giun đé là linh mãnh nhất. Sau trận chiến này, Mậu Đông Tỏa nhất định phải trải qua một lần đại tịnh hóa, không biết sẽ chết bao nhiêu người.”

Quan chỉ huy nói: “Những dị đoan tín ngưỡng nông cạn đó có chết nhiều hơn nữa cũng không sao cả. Thánh Quang giáo ở nơi đây bày bố trăm năm, cũng không phát triển ra bao nhiêu giáo đồ thành kính, còn phải từ nơi khác điều đến xám vóc, thật sự là buồn cười, ta thấy toàn bộ mảnh đất đai này đều bị tín ngưỡng dị đoan ô nhiễm qua, thay vì ở nơi này phát triển tín đồ, còn không bằng đem nó hóa thành vùng đất không lông, giống như hoang nguyên vậy.”

“Đáng tiếc, Ba Lũng Đông Lũng nói thế nào cũng là ở trong phúc địa đại lục, tinh lọc quy mô lớn còn không hiện thực, bất quá chỉ cần đánh mất một cỗ thế lực phản kháng cuối cùng, tiếp mảnh đất này mặc dù rộng lớn, cũng chỉ mặc cho người ta chém giết.”

Quan chỉ huy gật đầu: “Nói không sai, mục đích của chúng ta lần này cũng ở đây... Xem đi, phía trước không xa chính là Long Thành. Nhưng mà, làm sao lại có nhiều người vây quanh như vậy?!”

Vị thánh kỵ sĩ này là phó đoàn trưởng, viễn chinh quân chỉ huy, là một chức nghiệp giả cao cấp, thị lực phi thường kinh người, ở ngoài xa liền thấy được tình hình bên ngoài Long Thành, tòa thành vừa mới kết thành Thánh chiến này., Lúc này bị quân đoàn lấy hàng chục vạn để tính vây chặt như nêm cối, những quân đoàn kia đến từ hơn trăm thế lực xung quanh Long Thành, mỗi bên đều tự lấy các loại cờ hiệu khác nhau. Hai phe tuy không chém giết, nhưng hai quân đối chiến, không khí lạnh lẽo tới mức khiến người ta không thở nổi.

Thực lực phó quan không sai biệt lắm, rất nhanh cũng thấy rõ tình huống, không khỏi bật cười: “Đám chó săn này trái lại cần cù, mới năm ngày thời gian, đã có nhiều người hưởng ứng thánh thành hiệu triệu, tham dự tiêu diệt long thành chiến đấu. Xem ra cách trăm năm, lực ảnh hưởng của vị kỵ sĩ vương kia cũng không còn sót lại chút gì.”

“Hừ, không còn sót lại đương nhiên là không có khả năng! Nếu không phải có kỵ sĩ Vương âm hồn không tiêu tan, tín ngưỡng của Thánh giáo chúng ta làm sao có thể một mực truyền bá không ngừng được? Chỉ có điều, bất cứ người nào có đầu óc đều phải rõ ràng, vào lúc này đi theo một tiểu nha đầu không hiểu thấu, đối địch với Thánh Quang giáo, sẽ là kết cục gì! Mà cầu sinh, là bản năng của sinh vật mà.”

Phó quan chỉ huy cười nói: “Tướng quân nói không sai.”

Mấy chục vạn đại quân tụ tập lại cũng không phải là sự tinh nhuệ tràn đầy chiến ý, bọn họ chẳng qua chỉ là một đám sài lang dã cẩu, mấy chục vạn người vây thành lại không dám phát động tiến công, chẳng qua phải chờ đợi thánh kỵ sĩ cuồng huyết đến. Những người lính tạp hóa như vậy trong mắt của thánh điệt mà hướng về quan, chẳng khác nào bùn cần nơi tất cả bàn giày.

Tuy nhiên, mặc dù trong lòng khinh bỉ, nhưng sau khi khai chiến, mấy chục vạn người này vẫn là lực lượng không thể thiếu, nhất là trong đó nghề nghiệp có chừng mười vạn người, mặc dù tuyệt đại bộ phận đều miễn cưỡng kẹt tại biên giới của nghề nghiệp, nhưng số lượng nhiều như thế, sử dụng cũng đủ để phát huy hiệu quả kỳ diệu.

Mà căn cứ theo tin tức từ Thánh thành truyền đến, trong hơn mười vạn người này có ba thế lực dẫn đầu, là ba thành thị lớn nhất xung quanh Long Thành, cũng là ba thành thị có lực lượng Thánh Quang giáo thâm thấu mạnh nhất, bây giờ nhận được chiếu lệnh của Thánh Quang giáo, ba thành chủ thành thị tự mình dẫn quân xuất chiến. Theo tin tức của Thánh thành, đoàn Thánh kỵ sĩ chỉ cần trấn an ba thế lực này, còn lại mấy chục vạn người tự nhiên hành động theo tiếng nói.

Cuồng Huyết thánh kỵ sĩ đoàn tới gần Long thành, trong quân đoàn ngoài thành quả nhiên phân ra ba đội ngũ, nghênh hướng kỵ đoàn. Đội ngũ nhân số không nhiều, nhưng khí thế rõ ràng hơn xa tạp bài chung quanh một bậc, hiển nhiên là thân vệ thành chủ.

Chính phó quan chỉ huy đoàn Thánh Kỵ liếc mắt nhìn nhau, đều là bất đắc dĩ cười khổ. Dù trong lòng có xem thường bọn họ như nào nữa, hôm nay nếu muốn mượn sức người ta, cũng phải nể mặt người ta. Ba vị thành chủ chủ động ra mặt đón chào, như vậy đương nhiên chính phụ quan của mình đều phải ra mặt.

Khi thận trọng trở lại, hai người mang theo kỵ sĩ đoàn tinh nhuệ nhất trong năm mươi người rời khỏi đại bộ đội, tại một chỗ địa thế trên đỉnh núi trống trải đứng. Đội ngũ ba vị thành chủ vòng qua, rất nhanh cũng lên núi.

Trên đỉnh núi, hai vị quan chỉ huy một trái một phải đứng sừng sững, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị, có vẻ vô cùng khó gần gũi. Mà về sau ba vị thành chủ lại bày ra một nụ cười làm cho người ta buồn nôn.

Một vị trong số đó ở giữa thành Khuê, hiển nhiên thân phận địa vị lại hơi cao hơn hai người còn lại, mở miệng cười trước một bước nói: “Hai vị tướng quân, chúng ta đã chờ đợi từ lâu rồi.

Thành chủ kia thân hình cao lớn cường tráng, để lại một râu quai nón rậm rạp, tướng mạo uy vũ, chỉ là khuôn mặt tươi cười rõ ràng đang cố ý bày ra, lại để cho gã lộ ra vẻ buồn cười.

“Có thể tận mắt nhìn thấy dáng vẻ oai hùng của hai vị tướng quân, đúng là tam sinh hữu hạnh!”

Trong lúc nói chuyện, y đi lên phía trước, duỗi một cánh tay ra, tựa hồ muốn nắm tay Thánh Kỵ Sĩ.

Nhưng mà quan chỉ huy Thánh kỵ sĩ sớm đã chán ghét đám sai lang dã cầu này đến cực điểm, làm sao chịu bắt tay nó? Cười lạnh một tiếng, thoáng như không thấy đối phương bày ra tư thế nịnh nọt.

Đối phó chó hoang, cần gì phải cho nhiều mặt mũi tốt như vậy? Chịu đi ra một mình gặp mặt đã là thánh quang ban ân rồi. Như những sinh vật bị huyết mạch tạp chủng ô nhiễm này, chỉ riêng sinh tồn đã là tội cũ rồi!

Nhưng sau một khắc, lại thấy khuôn mặt cứng nhắc đờ đẫn kia bỗng nhiên lóe ra ánh mắt sắc bén. Mà trong tay phải hẳn vươn ra còn có một thanh vũ khí sắc bén từ từ trong suốt hiện ra hình dạng. Sau một khắc, trước mắt một đạo kim quang hiện lên, sau đó toàn bộ thế giới đều lâm vào đen kịt.

Cùng một thời gian, các thánh kỵ sĩ ở đây, kinh hãi muốn chết nhìn thấy đầu của chủ soái bay lên cao, trong mắt vẫn mang theo vẻ không thể tưởng tượng nổi!

...

Cuồng Huyết thánh kỵ sĩ đoàn là lực lượng cường đại nhất Thánh Quang giáo có được, bọn họ quanh năm trấn thủ ở biên quan hoang dã, cuối cùng vẫn nói là cùng dã thú trên hoang nguyên giao chiến với man tộc, ma luyện ra kinh nghiệm chiến đấu phong phú, cùng với tâm trí lạnh như băng. Đối với các kỵ sĩ cuồng huyết mà nói, chiến trường giống như một bãi giải trí, dấn thân vào trong đó, sẽ không sợ hãi, sẽ không chần chừ, sẽ chỉ có khát khao không tiếc bất cứ giá nào đối với thắng lợi.

Đây là một quân đoàn ý chí chiến đấu cường đại không thể tưởng tượng nổi, bọn họ có thể bị kẻ địch gấp mấy lần vây khốn, đánh đến cuối cùng một binh một tốt. Bọn họ có thể ở dưới điều kiện cực kỳ ác liệt gian khổ nhẫn nại, cho đến khi thời cơ chiến đấu đến, bọn họ có thể chịu đựng bất cứ khảo nghiệm gian nan nào... Nhưng, giờ phút này, các thánh lực cuồng huyết lại lâm vào trong hoảng sợ vô hạn.

Bởi vì ngay tại trước mắt bọn họ, chủ soái viễn chinh quân này, đầu bay lên cao, trợn mắt trừng trừng, chết không nhắm mắt.

Tất cả mọi thứ đều có vẻ không thể tưởng tượng nổi. Hãn là đoàn trưởng thánh kỵ sĩ cuồng huyết đoàn, chức nghiệp giả cao cấp cao cấp, từng một mình tiêu diệt một bộ lạc cường thịnh ở trong hoang nguyên, đem hơn vạn chiến sĩ Man tộc cường đại xé thành thịt nát. Cũng từng trực diện chém đầu dị thú hoang nguyên hình thể như núi. Hãn có được thân thể sắt thép., Cho dù là một sợi tóc cũng không thể phá vỡ. Chính vì thế hãn mới có thể trở hết tài năng trong ngàn vạn người, đoạt lấy bảo tọa đoàn phó quân, hơn nữa còn bị cất cử làm quan chỉ huy của viễn chinh quân, phụ trách trận thánh chiến định đoạt vận mệnh Dĩnh Đông.

Nhưng mà một khắc trước, hãn còn đang kiêu ngạo chờ đợi đám chó hoang liếm láp đôi giày chiến của mình. Sau một khắc, hãn liền đầu thân một nơi thân một nẻo, chết không nhắm mắt.

Chém chết ông ta là ba vị thành chủ đứng đầu tiên đến quy hàng. Một khắc trước, thành chủ kia mang theo nụ cười, khom lưng đưa tay ra. Một khắc sau, trong tay lão hiện ra một thanh trọng kiếm. Lão ra tay nhanh như điện, thuận thế chém đầu nhanh đến mức làm cho bất luận kẻ nào cũng không kịp phản ứng.

Đầu người bay lên, thân hình người chém đầu cũng bắt đầu vặn vẹo biến hóa, do chiến sĩ cường tráng mạnh mẽ kịch liệt thu nhỏ, đường cong thân thể kiên nghị như bàn thạch, dần dần biến thành mềm mại mê người của nữ tử. Râu tóc nồng đậm biến thành mái tóc dài màu vàng mềm mại ánh sáng nhu thuận, một đôi mắt xanh biếc không vui không buồn, trọng kiếm trong tay lóe ra hào quang loá mắt.

Bất cứ người biên cương nào cũng sẽ không nhận lầm thanh trọng kiếm này, bất cứ ai đã sớm chuẩn bị đối với chiến dịch biên cương Ba Lăng, đều sẽ không nhận ra khuôn mặt thanh tú kia.

Thạch Trung Kiếm cùng với chủ nhân của nó, kỵ sĩ thế hệ này là Vương A Dung, kỵ sĩ vương nhất thế hệ mới.

Mà ngay tại thời điểm A Phàm đoạn tuyệt chặt đầu, hai vị thành chủ bên cạnh nàng cũng đồng thời ra tay, một người trong đó, một tay vén mũ trùm cùng mũ trùm dày nặng lên, lộ ra gương mặt kiên nghị như sắt thép, tay kia như trường thương sắc kiếm, xuyên qua trái tim quan chỉ huy, tiếp theo cánh tay dấy lên ngọn lửa bất diệt, đốt cháy thi thể trần trụi gần như không còn.

Một gã thành chủ khác, đồng dạng thân hình cũng biến hóa, do nam tử cao lớn cường tráng thu nhỏ lại thành thiếu nữ thân hình yếu điệu. Mười hai đạo hồng quang từ trong ống tay áo thiếu nữ bay ra, trên không trung vũ động lưu lại các loại quỹ tích màu sắc khác nhau, xoay tròn, tổ hợp thành những cánh hoa cầu vòng hoa rực rỡ. Mà các thánh kỵ sĩ tinh nhuệ trên đỉnh núi, trong nháy mắt đã bị đóa Thái Hồng Hoa đoạt mệnh kia chém giết hầu như không còn.

Hai người này tự nhiên là Thành chủ Long Thành Bối Đức Vi cùng Lưu Ly Tiên có lực bộc phát kinh người. Bọn họ và A Oa ngay trang thành chủ, dẫn dắt quan chỉ huy đoàn thánh kỵ sĩ

xuất trận, sau đó toàn lực bộc phát, trong nháy mắt liền hút gọn một mẻ bắt hết những cao tầng này.

Nhưng mà hành động không chỉ như vậy, sau khi chém giết quan chỉ huy viễn chinh, A Hồ cầm Thạch Trung Kiếm trong tay, thẳng lợi chỉ về đoàn kỵ sĩ cuồng huyết đang tập kết dưới chân núi.

“Các kỵ sĩ, theo ta tấn công...”

Ngoài thành rồng, quân đoàn lấy hàng chục vạn đê tính cùng hò hét, thanh âm uy chấn thiên, trong tiếng gầm cuộn cuộn, mấy chục vạn người như sóng thần lũ, theo kiếm đá của A Uẩn gào thét lao tới.

Đôi mắt với hồng thủy sóng lớn cuộn cuộn mà tới quân đoàn, nhất là kỵ sĩ vương đầu tiên, thạch trung kiếm quang lóng lánh, các kỵ sĩ cuồng huyết thánh đoàn như rắn mất đầu, cảm thấy mờ mịt. Ánh mắt chạm nhau với thạch trung kiếm, các kỵ sĩ hàng trước theo bản năng lui về phía sau.

Đây có lẽ là lần đầu tiên trong thời gian dài tới nay, Cuồng huyết kỵ sĩ rung động mãnh liệt như thế.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao tình huống lại đột nhiên biến thành như vậy?

Không kịp nghĩ nhiều, đám kỵ sĩ hàng hàng trước đã chính thức lâm địch, bọn họ ở trước người dựng lên một tấm chắn dày nặng, thánh văn huyền diệu ở trên tấm khiên trơn bóng như gương lập lòe sáng lên, mỗi một tấm thuẫn đều đủ để chống đỡ cự cự tượng nổi giận trùng kích. Mà một hàng tấm khiên liên kết với nhau, càng như là tường thành di động, kiên cố không thể phá. Ngay cả là rắn mất đầu, các thánh kỵ sĩ vẫn phát huy ra thực lực vốn có.

Chỉ tiếc, đối diện với thủy triều vô tận ngàn núi vô nghĩa. Huống chi phía trước sóng lớn còn có một thanh trường kiếm mọi việc đều thuận lợi.

“Hãy a!”

Kèm theo một tiếng rống giận như tiếng sấm, A miêu toàn lực vung xuống Thạch Trung Kiếm, kiếm quang chỉ, một vết nứt rộng hơn mười thước, dài mấy chục dặm ầm ầm tách ra, giống

như miệng máu cự thú, trong nháy mắt cắn nuốt thành hàng trăm hàng ngàn kỵ sĩ cuồng huyết.

Mà trận hình phòng ngự mà các thánh kỵ sĩ vội vã bày ra cũng không còn sót lại chút gì.

“Các kỵ sĩ, tấn công!”

Sóng lớn vọt tới, đá ngầm cuối cùng cũng bị bao phủ trong bóng tối.

Vì sao tạp binh như chó hoang gặp trận lại phản chiến, phối hợp Long Thành đến đối kháng Thánh Quang giáo?

Sự tình diễn ra từ năm ngày trước, Long Thành vừa kết thúc thánh chiến tàn khốc, kỵ sĩ Vương lần đầu tiên công khai diễn thuyết, cổ vũ lòng người.

Đêm đó, Long Thành dưới bóng đêm, tiếng huyền não não chấn động trời xanh.

Ngoài thành, vô số cặp mắt kinh nghi bất định nhìn chằm chằm thành trì có chút rung động lắc lư, trong thành bộc phát năng lượng bùng bùng tựa như thực chất, khiến người khó có thể nhìn thẳng.

Lúc này, mặc dù tất cả mọi người đều hiểu rõ Vệ sĩ trong Long Thành chỉ là thầy bè mặt mũi, căn bản không chịu nổi tái chiến, nhưng... Không có bất luận kẻ nào dám can đảm đối mặt trực diện với khí thế ngất trời kia. A Phàm diễn thuyết trong thành, thanh âm truyền xa xa đến ngoài thành., Tất cả mọi người đều biết, một trăm năm trước, từng có một vị lãnh chúa Hoang Man quyền thế ngật trời thử cứng rắn chống đỡ, kết quả trở thành đá kê chân cho kỵ vương thống nhất quốc gia. Mà so với vị lãnh chúa Hoang Man kia, đám người mình tính là gì chứ?

Miễn cưỡng có thể tính là lính hầu của lãnh chúa hoang man đi.

Hậu nhân của kỵ sĩ vương gia cũng không dễ chiếm được tiện nghi, lúc này đi trêu chọc đối thủ thuần túy là muốn chết... Nhưng chẳng lẽ có thể ngồi nhìn mặc kệ, gỏi cao không lo sao?

Con gái của kị sĩ vương là muốn thao túng phục quốc, thống nhất toàn cục. Mình là một thế lực đọc sách, không thể tránh khỏi sẽ bị cuốn vào cơn bão này.

Bất quá, đại đa số trong lòng, đối với việc này cũng không có quá nhiều bài xích. Bởi vì so với một quốc gia thống nhất thì có gì không tốt? Ít nhất, nếu như có kị sĩ vương tại vị., Sao có thể để Thánh Quang giáo làm mưa làm gió ở đây, bóc lột chúng sinh? Người ở đây, chưa ai chưa từng trải qua sự ức hiếp của Thánh Quang giáo, tổ chức vui vẻ này chấp hành chính sách Bạch Đông Trục chính là để, điều động tài nguyên của các thành thị khác đi tới Bạch Đông Anh., Thành lập thế lực tại các thành thị lớn, sau đó lại dùng đủ loại thủ đoạn gạt bỏ những người thống trị địa phương. Ngay cả tòa thành Trấn Hùng bài giã này của Long Thành, có được kị sĩ bàn tròn bồi Đức tọa trấn, đều bị Thánh Quang giáo áp chế đến khó thở, tình huống những nơi khác lại càng không cần phải nói.

Chỉ tiếc, từ khi kị sĩ Vương biến mất, cho tới nay không ai có thể suất lĩnh mọi người phản kháng Thánh Quang giáo một cách hữu hiệu. Rất ít chống cự bị tiêu diệt ngay lập tức. Vì vậy mọi người chỉ có thể trơ mắt nhìn quốc gia chia năm xẻ bảy, nhân dân bản quốc bị giáo đồ Thánh Quang ức hiếp, cho đến lúc này, một tia sáng rạng đông xuất hiện trước mắt mọi người.

“Lục Diễm Tử Tước, ngươi cảm thấy kế tiếp nên làm như thế nào mới tốt?”

Bên ngoài Long Thành, thủ tịch Ma Pháp Sư của thành Lam mở miệng hỏi.

Đại kị sĩ bên cạnh hần lắc đầu bất đắc dĩ: “Ngươi hỏi ta hỏi ai? Chuyện lớn như vậy há lại do con trai thành chủ như ta định đoạt?”

Ma Pháp Sư lại không chịu bỏ qua, truy hỏi: “Chỉ nói ý đồ thôi sao?”

Đại kị sĩ trầm mặc chốc lát, thấy bốn phía vắng lặng, trong lòng cũng thêm vài phần thản nhiên. Ma Pháp Sư trước mặt tuy rằng danh tiếng không tốt lắm, bất quá nửa này viết ở chung, hần lại cảm thấy thanh danh truyền ra bên ngoài chưa hần có thể tin tưởng thật, huống chi Lý Ba thành cùng góc

Lam thành cách rất xa, lẫn nhau không có lợi ích phân tranh, có một số lời nói thẳng thắn một chút cũng không sao.

“... Dựa theo cá nhân ta mà nói, ta là kị sĩ, là người giữ gìn, còn kị sĩ vương, cho dù đã chết nhưng vẫn là chủ quân phụng dưỡng nội tâm của ta. Người có thể hiểu được không?”

Ma Pháp Sư kia lại thở dài một tiếng: “Đừng quên trước kia ta cũng là kị sĩ, suy nghĩ của người có gì không lý giải được? Trên mảnh đất này tìm một kị sĩ không tín ngưỡng đều không dễ dàng.”

“Cho nên nhìn thấy Thạch Trung Kiếm tái hiện nhân gian, nghe được câu diễn thuyết của nữ nhân kia, ta... Thật ra chỉ hận không thể lập tức chạy vội qua bên cạnh. Đáng tiếc, dù sao ta cũng không có cách nào làm theo ý mình như vậy.”

Ma Pháp Sư cười nói: “Người là nhi tử của thành chủ, lo lắng đương nhiên nhiều hơn so với người khác một chút. Nếu là ta không có liên quan, sớm đã trực tiếp chạy đi thần phục. Đáng tiếc hiện tại ta đã cải tiến làm Ma Pháp Sư, danh tiếng lại không tốt, đại khái sẽ không được vị tân kị sĩ vương tân nhiệm kia hoan nghênh đâu.”

Đại kị sĩ tự nhiên sẽ không đem lời của Ma Pháp Sư nói là thật, bất quá hẳn vẫn nói: “Vị thiếu nữ kị vương tân nhiệm này, xuất hiện quá đột ngột, trừ bỏ thân phận có điểm nghi ngờ ra, nàng ở Trám Đông Lan dù sao cũng còn thiếu căn cơ, nàng muốn khôi phục, muốn trực xuất Thánh Quang giáo, tất nhiên phải mượn lực lượng của những chức nghiệp giả cao cấp như người đi, khẳng định là ngồi ghế thượng.”

Ma Pháp Sư nói: “Đối với cá nhân mà nói, làm khách đương diện không khó, nhưng đối với một thế lực thì sao?”

Đại kị sĩ bị nói trúng tim đen, hừ lạnh một tiếng.

Nhưng đúng lúc này, sau lưng hai người bỗng vang lên một giọng nói sang sảng.

“Không cần lo lắng, chúng ta cũng có ưu đãi đặc biệt với đoàn thể khách hàng của mình.”

“Người nào?”

“Ai?”

Đại kỵ sĩ cùng Ma Pháp Sư đều hoảng sợ, bọn họ đang ở bên ngoài Long Thành xem tình hình phát triển, đã được một ngày rồi, trong thời gian này cố ý tìm một góc yên tĩnh để tránh bị người quấy rất nhiều. Không thể tưởng được bất tri bất giác bị một người xa lạ đặc ý mò tới đằng sau cực không biết.

Hai người đồng thời xoay người, cũng kích phát đủ loại thủ đoạn hộ thân, nhưng xoay người sang chỗ khác, nhìn thấy một khuôn mặt ôn hòa không hề có địch ý.

“Nhị vị, tìm hiểu một chút Long Thành đi?”

...

Rất nhiều chuyện, vạch trần chân tướng xong kỳ thật vô cùng đơn giản.

Sở dĩ Thánh Quang giáo bị người khác phản chiến là bởi vì có người đã đi trước bọn họ một bước, đã xúi giục phản loạn toàn bộ chó săn dưới trướng Thánh Quang giáo.

Mà điểm này, không có bất kỳ người nào có thể đoán được.

Trong bố cục chiến lược của Thánh Quang giáo, thật ra những quân sĩ tạp bài được bọn họ coi là con sâu cái kiến này đóng vai trò trọng yếu —— vì huy động đoàn kỵ sĩ cuồng huyết phân chia thương tổn, giảm bớt tổn thất. Đoàn kỵ sĩ cuồng huyết hành là căn cơ của Thánh Quang giáo, tổn thất nhiều một người cũng làm người ta đau lòng. Vì để các quân tạp bài đảng Đông Tân có thể kịp thời đuổi kịp hành động., Làm pháo hôi tốt, động tác của Thánh Quang giáo đã tương đối nhanh, bọn họ đã sớm liên hệ được với thủ lĩnh vài thế lực hạch tâm, hoặc uy bức hoặc dụ hoặc lợi hại., Dùng đủ loại thủ đoạn đem bọn họ trói lên chiến xa. Sau đó lại dần dần hướng bên ngoài lan tràn, trong ba chữ ngăn ngừa liên liên hợp mấy chục vạn đại quân, hiệu suất cực cao, trong giáo cũng là hiếm thấy.

Nhưng mà động tác của người nào đó so với giáo huấn tinh nhuệ nhanh hơn nhiều, đêm hôm đó bắt đầu hành động, dùng lời nói của hắn: “Trong thời kỳ rối loạn, đào người phải thừa lúc còn sớm.”

Kỳ thật đạo lý này bất luận kẻ nào cũng minh bạch, quyết định tương lai Ba Lăng, trên mức độ lớn chính là thế lực chiếm cứ các khu vực hỗn tạp, tranh thủ bọn họ ủng hộ, dùng đầu gối nghĩ cũng có thể có được. Nhưng dạy cho hành động cho dù nhanh đến đâu cũng được., Chung quy vẫn là hành vi của tổ chức, cụ thể chấp hành phải trải qua từng đạo trình tự, mà Vương Lục chỉ cần ý niệm vừa chuyển động, cơ giò đi, còn có ai có thể ước thúc hắn hay sao? Độ tự do của hành động hoàn toàn không cùng một cấp độ.

Đương nhiên, chỉ là chiếm tiên cơ còn chưa đủ. So với đệ nhất giáo ở đại lục, dù nhìn thế nào thì A Phàm và Long thành cũng

có chút bấp bênh, không đáng dựa vào. Nói trắng ra, người ta dựa vào cái gì để mạo hiểm với người?

Đối với vấn đề này, ngay cả A miêu cũng chưa có phương án thành thực, việc nàng có thể làm chính là thể hiện sự nhiệt tình tràn đầy lòng mình, hi vọng có thể dẫn phát cộng minh trong huyết mạch người Ba Lăng Đông, trên phương diện nhất định có thể nói trên., Nàng làm không tệ. Nghe A Phàm diễn thuyết, cơ hồ tất cả mọi người đều tim đập thành thịch một lát. Nhưng vển vẹn chỉ có thế này đương nhiên không đủ, có thể trở thành một thế lực đứng đầu, làm việc không có khả năng hành sự theo cảm tình, theo lý cân nhắc lợi ích mới là thứ bọn họ am hiểu nhất.

Nhưng đối với Vương Lục mà nói, giải quyết vấn đề này thật sự quá đơn giản.

“Muốn cướp người với đối thủ à, mấu chốt không phải chỉ là ra giá thôi sao? Thánh Quang giáo ra giá, báo cho bọn họ giá gấp mấy lần, không có ai không động lòng cả.”

Vẫn làm ví dụ như đêm đó Vương Lục lần đầu đào người.

Vương Lục hiện thân xong, lập tức khiến cho đối phương cảnh giác. Bởi vì khuôn mặt tươi cười của hắn, đối phương ai cũng không xa lạ. Ngay ban ngày chiến đấu, Vương Lục một mình một kiếm đi ngăn cản Vô Diện giả, hơn nữa thành công bức lui đối phương, biểu hiện ra thực lực sâu không lường được chính là, sau khi Vô Diện giả bị chém giết, Vương Lục bay lên trời, ở trước mắt ngàn vạn người, đưa tay ôm lấy A Diêm, biểu hiện cực kỳ thân mật.

“Đừng khẩn trương, ta không có ác ý với hai vị.” Vương Lục giang tay ra, sau đó nói: “Trên thực tế, ta đến là để làm thuyết khách.”

” thuyết khách?”

” thuyết phục các người gia nhập tân nhậm Kỳ Vương, diễn thuyết lúc này, kỵ sĩ Vương bệ hạ đã cố gắng nói lớn tiếng như vậy, nhất định các người sẽ nghe thấy, nàng muốn xây dựng lại quốc gia, khôi phục thống nhất, nhưng hôm nay mới bắt đầu khai trương, hưng thịnh, đối thủ lại là con quái vật khổng lồ như Thánh Quang giáo, cho nên cần các thế lực khắp nơi gia

nhập liên minh. Vì thế, bọn ta đã đưa ra được điều kiện vô cùng ưu đãi, có thể nói là không thể mất được mất cơ hội lần này.”

Nghe được Vương Lục không chút che giấu, đi thẳng vào vấn đề, đại kỵ sĩ và Ma pháp sư liếc nhau một cái, không vội đi hỏi điều kiện của đối phương, mà hỏi: “Rốt cuộc người là ai?”

Thân phận bất định, người chém gió lung tung thì có ích lợi gì?

Vương Lục nói: “Ta sao... Các người có thể đem ta coi là quản lý của Kỵ Vương, trừ phi nàng phản đối rõ ràng, nếu không ta nói chuyện cùng hiệu lực với bản thân nàng.”

“Dốc sức ngang nhau?” Trong lòng hai người đều giật mình, tên này đến cùng có lai lịch gì?

Với sự kiêu ngạo của bậc vương, sao có thể dễ dàng để cho người khác thay mình nói thay được?

Vương Lục cười nói: “Bởi vì là cùng một nhà mà, sao có thể phân biệt được?”

“Người một nhà?” Đại kỵ sĩ cùng Ma Pháp Sư trừng mắt càng lớn hơn. Vị tân nhậm kỵ sĩ vương uy phong lẫm liệt kia, dĩ nhiên đã nghĩ đến lúc trước bọn họ tận mắt nhìn thấy, Vương Lục cùng A Oa thân mật, lời này quả thực lại có chút phân lượng.

Vương Lục thấy bọn họ có chút khó tin, liền lấy ra mấy miếng thủy tinh long lanh trong suốt.

“Đặc sản ở Cửu Châu, Lưu Ảnh Lưu Tinh, có thể ghi chép hình ảnh, điểm mấu chốt là nội dung ghi chép không thể nào bịa đặt giữa không trung được. Các người có kiến thức rộng rãi thế nào cũng biết chứ.”

Hai người đều gật gật đầu.

Sau đó Vương Lục lấy hình ảnh trong tinh thể ra, lập tức khiến cho hai người thất kinh, lão đảo lui về phía sau.

Trong tình phiến, A Yểm mặc một thân quần áo mộc mạc, cố gắng nấu nướng ở trước một cái bếp lò. Còn có nàng nằm úp sấp ở trên bàn cơm sáng hôm, thần sắc an nhàn, phảng phất không chút phòng bị đối với bốn phía. Tầm cuối cùng cũng là

tầm lực độ mạnh nhất, A Hoài cẩn thận từng li từng tí dùng muôi canh cho Vương Lục ăn canh gà, vẻ mặt rất thân mật.

Bọn họ tự nhiên đoán không được, những cái này đều là trước khi đi Tây Hành, Vương Lục ở trên Linh Kiếm Sơn cố ý quay phim để chuẩn bị đạo cụ thỉnh thoảng. Cuối cùng một tấm, thật ra là Vương Lục đang phối hợp A Uyên phát triển màu sắc mới của rau mới mà thôi. Nhưng đối với người không biết nội tình mà nói, chán nhiếp lực không gì sánh được.

Wương Lục thấy hai người trợn mắt há hốc mồm, cười nói: “Cường trung sinh hoạt của tân kỵ sĩ vương đã đủ để chứng minh vấn đề rồi đấy.

“...Được rồi, tạm thời tin tưởng thân phận của ngươi.”

“Như vậy, kỵ sĩ Vương muốn bọn ta làm cái gì?” Đại kỵ sĩ nghiêm túc hỏi: “Quy thuận và thần phục sao?”

“Quy thuận và thần phục? Kỵ Sĩ Vương xưa nay chưa bao giờ theo đuổi những thứ kia, đừng quên chế độ bàn tròn tượng trưng cho sự bình đẳng và tự do, là phát minh của kỵ sĩ Vương.” Vương Lục lắc đầu, “Thứ mà kỵ sĩ Vương muốn là một Bắc Đông Lăng yêu muốn thống nhất mà cường thịnh., Không phải là một vương tọa Ba Lăng cao cao tại thượng, áp chế toàn bộ đất đai. Nàng cần chính là một liên minh, một thế lực khắp nơi gia nhập, ở chung một cách bình đẳng, nhất trí đối kháng ngoại địch liên minh.”

“Sống chung bình đẳng, không phân cao thấp liên minh?”

Wương Lục nói: “Bộ dạng giống bang thành phía đông. Từ thế lực hợp đồng kiến nghị thống lĩnh toàn cục, thế lực đại biểu làm hội nghị, cùng thương thảo quyết sách chiến lược trọng đại. Các thành thị có được quyền tự trị cao độ. Trong liên minh không có thống trị tuyệt đối, lợi ích của các bên đều được tôn trọng đầy đủ. Đối với các ngươi mà nói, hẳn là điều kiện cực kỳ hậu hĩnh nhỉ?”

“Đương nhiên.” Thanh âm Ma Pháp Sư run nhè nhẹ: “Nhưng tại sao?”

“Hà tất phải biết rõ còn cố hỏi? Đương nhiên là vì giá trị của các ngươi đang ở điểm cao nhất.” Vương Lục vô cùng thần nhiên, “Sĩ Vương cũng tốt, Thánh Quang giáo cũng tốt, đều

cần phải tranh thủ sự ủng hộ của các người, vì thế, kỵ sĩ Vương nguyện ý thể hiện sự hùng hồn của mình. Đương nhiên, đừng cho rằng đây là chỗ dựa không đủ tự tin của chúng ta., Đừng quên, trong tay kỵ sĩ vương có Kiếm Thạch Trung, Chứng Vương Giả của Trọc Đông Lăng, cũng là chúc phúc khí bách thắng. Hơn một trăm năm trước, kỵ sĩ vương cầm kiếm trong tay Thạch Trung, ta nghĩ kỳ tích đã tạo ra ta cũng không cần ở lại, so với tiên vương từng gặp phải khó khăn, tình cảnh hiện tại thật ra cũng không tính là gì.”

“Điều này, cũng thật là...”

Thấy hai người đã có chút ý động, Vương Lục nói theo: “Nhân tiện nhắc tới, kỵ sĩ Vương đã đạt thành hợp tác với Cửu Châu Vạn Tiên Minh, chuyện xảy ra gần đây ở phía đông, các người hẳn là hiểu rõ a.”

“Vạn Tiên minh Cửu Châu?”

“Không có gì kỳ quái cả, chuyện kết giao ở Đông Đại Lục có nói là thường xuyên, Vạn Tiên minh cũng cần phải tranh thủ một đồng minh ở mảnh đại lục này, xem như mọi người có thể vô mộng ngựa. Trên thực tế, ta chính là đại biểu của Vạn Tiên minh, được phái đến bên cạnh kỵ sĩ Vương giúp nâng xây dựng lại tổ quốc.”

“Thì ra là thế...”

“Ngoài ra, chúng ta đã có được đoàn lính đánh thuê Vẫn Tinh, Lạc Nhận thành, cứ điểm Ngân Thạch được các thế lực ủng hộ, cộng thêm Long Thành vệ sĩ có thể sử dụng, thế lực cũng coi như là có quy mô mới.”

“Lời ấy là thật?” Đại kỵ sĩ ánh mắt sáng rực, thanh âm run lên.

Cho đến lúc này, hắn mới chính thức cảm thấy chấn kinh. Đoàn lính đánh thuê Vẫn Tinh, Lạc Nhận Thành, cứ điểm Ngân Thạch, đây đều là thế lực hàng đầu bên trong biên hà, lúc này không ngờ đã gia nhập liên minh Long Thành?

“Nếu không tin thì có thể đi hỏi bọn họ. Tóm lại vẫn là câu nói kia, thời cơ không thể mất đi nữa.

Sau một hồi trầm mặc, ánh mắt đại kỵ sĩ lóe sáng, trầm giọng nói: “Nếu như đúng là kỵ vương bệ hạ đã nghĩ như vậy, như vậy ta ở đây có thể đại biểu cho lời hứa của Lý Đà thành,

chúng ta nguyện ý gia nhập liên minh. Hy vọng chúng ta có thể cùng cố gắng, kiến thiết một quốc gia cường đại và tốt đẹp.”

Sau một lúc lâu, Ma Pháp Sư cũng gật đầu nói: “Như vậy, ta cũng vượt qua một chút, đại biểu cho góc Lam Thành làm ra hứa hẹn, sau khi kiến thức xong thành ý quý phương, chúng ta sẽ không để kỵ sĩ bệ hạ thất vọng.”

Vương Lục cười nói: “Được, cụ thể công việc, xin mời nhị vị lập tức trở về bẩm báo thành chủ, tiện thể nhắc tới, lúc này Thánh Quang giáo còn không biết chúng ta đã phát triển ra liên minh, cho nên đến lúc đó hy vọng quý phương phối hợp như thế một phen...”

Mà ngay sau đó một lát, trong doanh trại bên ngoài thành Long Thành, trong doanh trưởng đoàn lính đánh thuê Tinh, nghênh đón một vị khách không mời mà đến.

” Đoàn trưởng lão, có hiểu một chút Long Thành không?”

“Ừm, Lý Diễm Thành, Cốt Lam Thành đều đã gia nhập vào liên minh, kế tiếp đang chờ ngài.”

“Ừm, trước mắt Thánh Quang giáo còn chưa biết hết thầy, cho nên lát nữa cần ngài phối hợp một chút.”

Lại sau một lát, thẻ ngói của tướng quân nơi cứ điếm của ngân thạch cũng nghe được mấy lời tương tự.

“Tướng quân đại nhân, có biết Long Thành không?”

“Không sai, đoàn lính đánh thuê Vãn Tinh, Lý La thành, Hoắc Lam thành đều đã gia nhập liên minh, tiếp theo chỉ đợi ngài.”

“Đúng vậy, kế tiếp cần ngài phối hợp một chút, Thánh Quang giáo còn chưa biết cuộc nói chuyện của chúng ta.”

Cũng vào buổi tối một ngày nọ, tình cảnh tương tự cũng xảy ra rất nhiều. Vương Lục không chối từ vất vả, cùng với năm mươi thế lực ngoài thành trắng đêm trò chuyện, dùng điều kiện khoan hậu rộng rãi lôi kéo một thế lực lớn làm lực gia nhập. Sau năm ngày, Cuồng Huyết Thánh kỵ sĩ đoàn do dự, xuất hiện ở ngoài Long Thành, hồn nhiên không biết quy thuận chó hoang, đã biến thành sói đói tiềm tàng nanh vuốt.

Mà chính bọn họ, cũng sẽ táng thân dưới bụng sói.

“Thật là làm người ta vui vẻ không nổi tiệc mừng a.”

Trong phủ thành chủ Long Thành, A Dung bung chén rượu lên nhưng không nhắc lên nổi nửa điếm hứng rượu. Trước bàn rượu là một mảng tiếng cười nói vui vẻ, chúc nghiệp giả cao giai trong số vệ sĩ long thành, thủ lĩnh các thế lực lớn nhỏ xung quanh Long Thành... Hơn hai trăm người tụ tập trong đại sảnh phủ thành chủ..., Tòa phủ đệ này thuộc loại Bối Đức nắm, nằm trong khu vực phồn hoa nhất ở thành thị, nhưng khu chợ Bối Đức thích ở trong quân doanh hơn, phủ thành chủ ngược lại rất ít khi sử dụng. Nhưng hôm nay, trong phủ đệ quanh quẽ bố trí đan xen, nói cười huyên náo.

Đây là một tiệc rượu mừng công, chúc mừng vừa mới kết thúc một trận thắng lợi huy hoàng. Đoàn kỵ sĩ Cuồng Huyết Thánh Thánh chiến bách thắng trong thành Long Thành bị hủy diệt, đoàn kỵ sĩ đã kích trên dưới hơn ba vạn người toàn diệt, quan chỉ huy chính thống chết trận tại chỗ, chúc nghiệp gia cao không một ai may mắn thoát khỏi, chỉ có số ít cá đại may mắn chạy thoát, nhưng đã không còn quan trọng.

Đây có lẽ là đoàn kỵ sĩ cuồng huyết thánh từ khi thành lập tới nay, gặp phải tổn thất thảm trọng nhất, đặc biệt là ngay cả phó đoàn trưởng cũng chết trận ở đây, tuyệt đối là tổn thất tổn thương gân cốt động cốt. Bên kia, sau trận thắng này, danh vọng A Phàm và Long thành lập tức như trong thiên hạ, toàn cảnh Lu Đông Tân cũng vì thế mà run rẩy, thạch trung kiếm trong tay A Thù càng phát ra ánh sáng loá mắt, phảng phất như ánh sáng của vương quyền.

Đến lúc này, tựa hồ không có bất kỳ lý do gì cảm thấy buồn rầu, nhưng mỗi khi nhìn thấy thủ lĩnh các thế lực khác nhau trong đại đường, A Yêm liền cảm thấy bất đắc dĩ thật sâu.

Đây là một trận thắng huy hoàng, cũng là một trận chiến hoàn toàn không nằm trong sự khống chế của nàng thắng lợi. Trận ác chiến tiếp theo trong thành mặc dù đã giải quyết được đại địch trước mắt, nhưng lại chôn xuống tai hoạ ngầm sâu hơn. Vương Lục vì chinh hợp liên quân, lấy tư thế gân như điên

cuồng trong một đêm nói động đến hơn bốn mươi thành chủ, tướng quân, đoàn trưởng, tổ kiến thành liên minh như cự vô bá, nhưng làm ra đại biểu A Oan, làm ra hứa hẹn khăng khải khiến người ta khó tin.

Một nước không có Vương quyền, do tất cả thế lực cùng thống trị cả nước?

Buổi sáng ngày hôm đó, Vương Lục mang theo một thân mệt mỏi hướng A Loan báo cáo thành quả công tác, A Oa tức giận công tâm theo bản năng muốn một kiếm chém hẳn.

Kể từ hơn một trăm năm trước trọng thương mà chết, nàng không tiếc hóa thân thành anh linh, dùng một cỗ chấp niệm đi về phía đông Cửu Châu, trải qua trùng trùng điệp điệp trắc trở cố thổ là vì cái gì? Không phải là vì có thể xây dựng lại quốc gia, khôi phục Duyên Đông Trung gọi là vinh quang sao? Nhưng tất cả những thứ này, đều bị Vương Lục phá hủy chỉ trong một đêm hầu như không còn.

Ba Lăng Đông Lăng không có kỵ vương còn có thể gọi là Ba Lăng? Một quốc gia không có lãnh tụ cao nhất còn có thể gọi là một quốc gia? Kết cấu liên bang tan rã, cùng chính quyền phân liệt chiến đấu có gì khác nhau? Như vậy nàng vất vả khổ cực, không, tất cả mọi người vất vả khổ cực làm hết mọi việc, ý nghĩa ở đâu?

Đối với việc này, Vương Lục không có nhiều lời giải thích: “Tin tưởng ta.”

“Tin tưởng người?”

“Tin rằng ta sẽ không hại người, tin tưởng ta vĩnh viễn chiến đấu thắng đó.”

“Nhưng mà...” A Diên còn định nói, nhưng bị Vương Lục nhẹ nhàng dè bờ môi xuống.

“Cứ tin tưởng ta.”

A Phàm trầm mặc hồi lâu, cuối cùng cũng không nói thêm một chữ, trong ánh mắt xanh biếc dần dần gánh chịu sự kiên định và tín nhiệm.

“Đúng vậy, ta tin tưởng người, cược với ta... đi tin tưởng tổ tiên của ta.”

Mà niềm tin này, kết quả chính là bất đắc dĩ trong tiệc mừng công. Khí tức vui vẻ xung quanh thế nào cũng khiến cô không dậy nổi. Bởi vì A Phàm trong lòng biết rõ, sau khi tiệc rượu kết thúc, Long Thành sẽ trở thành đấu trường quyền lực của tất cả các quý tộc cấp Đông Triều, tình cảnh kia, chỉ cần tưởng tượng thôi cũng khiến người ta đau đầu rồi.

Vương Lục, ta thật sự có thể... tin tưởng ngươi?

Nhắm mắt lại, A Phàm uống một hơi cạn sạch rượu ngon trong chén, loại bỏ toàn bộ tạp âm bên tai ra khỏi đầu.

Đêm nay là đêm thắng lợi, tạm thời không nghĩ nhiều việc phiền lòng như vậy. Chỉ là, vì cái gì luôn cảm thấy trong tối tăm, tự mình quên đi vấn đề trọng yếu gì...

Cùng lúc đó, trong Long Thành, mặc dù khắp nơi đều trải rộng dấu vết chiến tranh, nhưng không khí vui mừng vẫn tràn đầy. Hơn phân nửa cửa hàng buôn bán đều khai trương lại, tận tình tiếp đãi mấy chục vạn đại quân đến từ chiến thắng trở về.

Lưu Ly Tiên rất hạnh phúc bước đi trên con đường sạch sẽ vừa mới quét dọn sạch sẽ, hai tay cầm một xâu nướng, mùi thịt thơm ngát bức người. Đương nhiên, mặc cho ngón tay nàng thon dài cỡ nào, số lượng xâu nướng có thể bắt cũng có hạn, cho nên nàng ta vui vẻ sử dụng phi kiếm, đem hơn trăm xiên nướng coi như phi kiếm lơ lửng giữa không trung, vui vẻ thì tùy ý chọn một chuỗi, trong miệng tràn đầy mùi thơm dầu mỡ.

Nghiệp ăn uống Long Thành ở Ba Lăng Đông Lan xem như là dị số, hội tụ các nhà ẩm thực ở các nơi đại lục Tây Di, lấy tài nghệ đặc sắc đến từ quê hương, cứu Long thành từ trong tuyệt cảnh mỹ thực. Đương nhiên, giá cả cũng luôn luôn cao cao tại thượng., Chỉ là hôm nay là đêm chiến thắng, mà Lưu Ly Tiên với tư cách đại công thần chiến thắng, cơ hồ đi đến nơi nào đều miễn phí, huống chi Vương Lục cố ý nhét cho nàng một túi tiền đầy, dặn nàng nhất định phải ăn đến thỏa mãn mới thôi.

Lưu Ly Tiên chỉ cảm thấy thời gian mấy tháng vất vả ở phía Tây, giờ phút này nhận được hồi báo lớn nhất. Chẳng qua thịt nướng ăn lâu rồi, trong miệng cuối cùng vẫn có chút phát ngán, Lưu Ly Tiên vì thế bay lên không trung lại tìm cửa hàng bán nước uống thoải mái.

“Uống rượu lạnh ngay góc hẻm bên tay trái là có nha.”

Bên cạnh, một giọng nói ôn hòa truyền vào bên tai, Lưu Ly Tiên theo lời nhìn lại, quả nhiên thấy một quán nhỏ không có gì đáng chú ý trên mặt có vẻ trong trẻo lạnh lùng.

“Đa tạ nha.” Lưu Ly Tiên nuốt một miếng thịt béo lớn xuống, đang định đi mua băng uống, nhưng lại phát hiện người thân thiết nhắc nhở đang cầm một chén cháo màu phỉ thúy đưa cho nàng. Người nọ xem ra ước chừng ba lăm ba sáu tuổi, một thân trường bào ma pháp sư, tướng mạo nho nhã mà thân thiết.

“Ta mời khách.”

Lưu Ly Tiên lại vô cùng kiên định lắc đầu: “Su huynh nói, không thể ăn thức ăn mà người lạ cho.”

Ma Pháp Sư cười nói: “Người từ cửa hàng mua đồ ăn uống, cùng những điểm chủ kia nhận thức được sao?”

Lưu Ly Tiên sững sốt: “Vâng vâng.” Sau đó lưu luyến buông tay ra, xiên nướng trôi lơ lửng bên cạnh, nhưng không dám ăn thêm một miếng nữa.

“Không cần giáo dục như vậy chứ... Hơn nữa, thật ra chúng ta đã từng gặp mặt rồi.” Ma Pháp Sư bật cười, sau đó nói: “Lúc trước trong lúc chiến đấu, người đã cứu ta một mạng. Lúc ấy trong hỗn chiến ta đã bị một gã Thánh kỵ sĩ ám hành áp sát, mắt thấy đã thúc thủ vô sách, hấn lại bị một thanh phi kiếm kiêu thú như người, ta cũng vì vậy mới được cứu. Cho nên, vừa rồi là muốn cảm tạ ân cứu mạng của người. Nhưng có lẽ người đã không nhớ được tạp binh của ta?”

Ai ngờ Lưu Ly Tiên lại nghiêm túc nói: “Ta nhớ, lúc đó người thi triển Lôi Vân thuật.”

Ma pháp sư kinh hỉ nói: “Vậy mà người thật sự nhớ.”

“Ha ha, trí nhớ của ta luôn rất tốt.” Lưu Ly Tiên vui vẻ không thôi.

“Đã như vậy, chúng ta cũng không tính là người xa lạ.” Ma Pháp Sư nói, cầm chén đĩa trong tay đưa về phía trước: “Ta mời khách.”

Lưu Ly Tiên suy nghĩ một chút: “Đúng vậy, không phải người xa lạ thì chắc là không thành vấn đề.” Sau đó nhận lấy chén

nước uống, uống một ngụm cạn nửa chén: “Đúng rồi, người tên là gì?”

“Ta chỉ là hạng người vô danh.” Ma Pháp Sư nói, nhìn khắp xung quanh, chuyển đề tài: “Sư huynh của người không ở đây sao?”

Lưu Ly Tiên cũng không để ý tới đôi phương có tự giới thiệu bản thân hay không, chỉ nói: “Sư huynh bận rộn chuyện lớn trong phủ thành chủ.”

Ma Pháp Sư lại lắc đầu nói: “Khánh Công Dạ, còn có cái gì so với làm bạn với công thần quan trọng hơn? Người chính là một trong những công thần thắng lợi lớn nhất trong chiến tranh, hắn sao có thể tha cho người một thân một mình?”

Lưu Ly Tiên nghe mà không hiểu: “Không biết à, sư huynh làm việc luôn có lý do của mình.”

“Ai, sư huynh người, đối với người cũng quá không quan tâm.”

“Sẽ không đâu, sư huynh luôn đối xử tốt với ta.” Lưu Ly Tiên cười ngọt ngào nói: “Đi theo ta luyện kiếm, nấu cơm cho ta, cho ta ăn linh thực, hơn nữa hầu như chưa bao giờ lớn tiếng khiển trách ta...”

“Như vậy à” Ma Pháp Sư hơi kinh ngạc, chăm chú nhìn Lưu Ly Tiên, nói: “Người rất ưa thích sư huynh của người?”

Lưu Ly Tiên thẳng thắn đáp: “Vô cùng thích...”

“Ha ha, người cửu Châu ít nhất cũng có tỷ lệ thẳng thắn như người. Tuy nhiên, nếu người thích hắn, tại sao không cố gắng tranh thủ thêm một chút chứ?”

Lưu Ly Tiên hiếu kỳ nói: “Tranh thủ cái gì?”

“Yêu thích một mình, nên cố gắng cũng tranh thủ mà yêu thích của đối phương.”

Lưu Ly Tiên giải thích: “Nhưng sư huynh rất thích ta mà, tuy hắn chưa nói gì nhưng ta cảm thấy như được.”

Ma Pháp Sư nói: “Nếu thích người thì sao có thể thả một mình người ở chỗ này, hắn lại cùng kỹ sĩ Vương uống rượu mua vui? Rõ ràng là hắn thích kỹ vương hơn thích người.”

Lưu Ly Tiên sừng sốt: “Đúng vậy.”

“Người không định làm gì đó sao?”

“Làm chút gì đó?” Lưu Ly Tiên không hiểu: “Vì sao?”

“Bởi vì chỉ có người làm càng tốt, sư huynh mới càng thích người, càng yêu người hơn. Người không muốn như vậy sao?”

“Ặc...” Lưu Ly Tiên do dự một chút: “Nhưng ta cũng không biết nên làm thế nào, trước đây đều là sư huynh bảo ta làm gì thì ta làm.”

“Cho nên sư huynh mới không thích người nhất, người phải học chủ động.” Ma Pháp Sư lời nói thâm thúy: “Nếu như chuyện gì cũng được sư huynh dẫn dò người đi làm, hẳn thích người cũng có hạn.”

Lưu Ly Tiên bất đắc dĩ nói: “Nhưng ta cũng không biết nên làm gì cho tốt.”

“Vói độ thân mật của các người mà nói, tiểu nháo thì không có hiệu quả. Muốn làm thì nhất định phải làm lớn một chút.” Ma pháp sư nói: “Từ xưa đến nay, có thể đả động lòng người, khiến người cảm động, ghi nhớ cả đời, đừng quá hi sinh hai chữ.”

“Hy sinh?” Lưu Ly Tiên nghiêng đầu, nghiêm túc lắng nghe.

“Ví dụ như hai người các người đều trúng kỳ độc, giải được chỉ có một phân, như vậy...”

Lưu Ly Tiên cười nói: “Đương nhiên là ta ăn rồi, Vô Tướng công của sư huynh vạn độc bất xâm, không có việc gì đâu.”

“...” Ma Pháp Sư trầm mặc rất lâu, lại nói: “Như vậy khi gặp phải cường địch...”

“Sư huynh sẽ gánh phía trước đây.”

“Sai rồi...” Ma Pháp Sư hận sắt không thành thép. “Người cho rằng sư huynh của người lực phòng ngự cường đại, không gì không làm được chắc? Trong thiên hạ này luôn có kẻ địch hẳn không đánh lại, luôn có trọng áp hẳn không gánh nổi, đến lúc đó người còn muốn hẳn gánh trước người? Còn phải an ổn trốn sau lưng sư huynh người, mặc cho hẳn đổ máu hy sinh vì người?”

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

Ma Pháp Sư lạnh lùng nói: “Lúc cần người phải gánh ở phía trước, hi sinh cơ hội cầu sinh cho sư huynh.”

“Hy sinh bản thân... à?” Lưu Ly Tiên có chút hoang mang, cũng có chút cảm ngộ, thần sắc dần dần mờ mịt.

“Nếu như người thật sự thích sư huynh, thì nên có giác ngộ hi sinh cho hắn.” Ma Pháp Sư nói: “Chỉ có như vậy, người mới có tư cách trở thành người sư huynh thích nhất.”

“Đúng không?” Lưu Ly Tiên nghi hoặc hỏi: “Nhưng sư huynh rất ít khi khiến chúng ta rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm như vậy.”

“Có khó khăn muốn tiến lên, không có khó khăn... Tạo dựng khó khăn cũng phải tiến lên.” Ma Pháp Sư lạnh nhạt nói: “Đại lục cường địch nhiều như vậy, cần gì sư huynh của người đi trên chọc mới được? Mục đích của người chính là hy sinh chính mình, vậy nên chủ động sáng tạo cơ hội như vậy.”

Lưu Ly Tiên ngơ ngác: “Xin lỗi, ta nghe không hiểu lắm... Ta phải tới hỏi sư huynh mới được.”

“Chậm đã.” Ma pháp sư gọi nàng lại: “Loại chuyện này nếu người thương lượng trước với sư huynh thì làm sao có thể có kinh hi? Người sở dĩ không phải người hắn thích người, bởi vì chuyện gì người cũng dựa vào hắn, tựa như trẻ con không lớn.”

Lưu Ly Tiên nghe vậy hơi khở sở: “Được, ta không nói là được.”

“Ừm, chuyện hôm nay, người tự mình trở về suy nghĩ thật kỹ đi. Nhưng nói với sư huynh người chuyện gặp mặt không cần phải nói với ta. Chuyện vụn vặt không đáng nhắc tới, sư huynh người nhiều chuyện như vậy, người còn dùng những việc này làm phiền hắn, ngoài miệng hắn không nói, trong lòng cũng sẽ ghét người.”

Lưu Ly Tiên ồ một tiếng, cũng đã cúi đầu, không còn tâm tư nói thêm gì nữa.

Ma Pháp Sư cười một tiếng: “Được rồi, hôm nay có thể nói nhiều lời với ân nhân cứu mạng ta như vậy, mặc dù chết cũng

không tiếc. Như vậy, gặp lại là Lưu Ly Tiên.”

Nói xong, hấn quay người rời đi, không quấy rầy Lưu Ly Tiên nữa, rất nhanh thân ảnh biến mất trong biển người mêh mông.

Biến mất hoàn toàn, cứ như chưa bao giờ tồn tại.

...

Sau khi kết thúc tiệc rượu lớn duy trì đến sáng sớm, A Hoài mơ hồ về lại tấm cung của mình— thật ra chính là phòng ngủ của phủ thành chủ.

Nàng là thân thể anh linh, là một trong những chức nghiệp giả cường đại nhất của đại lục trước đây, thể chất mạnh mẽ thậm chí là hoang man dị thú, tự nhiên, tửu lượng cũng sâu không thấy đáy.

Nhưng nàng vẫn say. Trên tiệc rượu, bồi Đức Phẩm vậy mà lấy ra rượu bí mật của Long tộc, một chén pha loãng ra một thùng, khiến cho cả đám hào kiệt xung quanh phố chợ. A Loan một mình uống hơn nửa thùng, lập tức choáng váng đầu óc.

Mà lúc mở mắt ra, lại phát hiện trần nhà trang hoàng hoa quý trước mắt không còn là phòng ngủ của phủ thành chủ nữa, mà là một mảnh đen kịt, thâm trầm vô tận.

“A Trác, buổi sáng tốt lành.”

Giọng nói ân cần thăm hỏi của Vương Lục ôn hòa, lúc này nghe có chút hơi khó chịu.

“Đây là đâu vậy?”

A Oa dùng sức lắc lắc cái đầu choáng váng nặng nề, sau đó nỗ lực chống đỡ thân thể, ý đồ quan sát tình huống bốn phía một chút, tay lại mềm nhũn, suýt nữa lại ngã trở về.

Vương Lục đưa tay kéo A Diên lên, không ngừng lắc đầu:

“Ài, xem ngươi say đến rối tinh rối mù, không chỉ thần trí không rõ, ngay cả kiểu tóc cũng rối mất, sợi lông ngóc này dựng lên ta sẽ giúp ngươi nhổ.”

A Hoài tức giận vỗ nhẹ tay Vương Lục, sau đó hai mắt đảo qua khắp nơi, ánh mắt vốn có chút mê ly lập tức trở nên sắc bén: “Đây là Vương Chi Bảo khổ sao?”

Vương Lục nói: “Cuối cùng ngươi vẫn chưa quên. Tuy rằng đánh thắng được Thánh Quang giáo, nhưng chúng ta còn chưa phải là tự do. Nhiệm vụ chủ tuyền còn chưa hoàn thành, chỉ là chúng ta đi quá xa.”

A Trác trầm mặc chốc lát: “Những người khác đâu? Đều ở đây sao?”

“Đương nhiên đều ở đây, giá truyền tống tập thể là rất cao, không tập hợp người của Tề Quốc như thế nào được?”

A Oa nheo mắt, quả nhiên trong bóng đêm nhìn thấy Lưu Ly Tiên, bóng dáng Bạch Thi Tiêu và khuyển tẩu kỳ.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Vương Lục nói: “Chín trăm chín mươi chín đóa hoa hồng máu người đã gom đủ, hai lần đại chiến, thi thể nghề nghiệp trung giai Thánh Quang giáo thu thập được vượt quá một ngàn năm trăm.”

A Dung nói: “Ta biết, nhưng ta nhớ Hoàng Kim vương từng nói, chúng ta nên trở về Đào Bảo thành, thông qua bất cứ cửa vào nào mới có thể tiến vào bảo khố. Cho nên, ta chưa từng nghĩ sẽ trở về nhanh như vậy.

Trong khi nói chuyện, ánh mắt A Yểm dần dần trở nên sắc bén: “Vương Lục, ta nguyện ý tin tưởng ngươi, nhưng cũng xin ngươi cho ta một lời giải thích, vì sao?”

Có thể nói, thời cơ Vương Lục kéo A Phàm về kho báu thật sự có chút thiếu sót. Bởi vì trải qua trận quyết định đại chiến thung lũng Đông Lan, A Yểm đang muốn nhân cơ hội này tăng cường quyền uy của mình, tận khả năng bù đắp lúc trước Vương Lục bán giá người, hứa hẹn lung tung mang đến tác dụng phụ.

Mặc dù lời hứa của Vương Lục cũng không phải ý nguyện của A Yểm, nhưng A Yểm cũng sẽ không vì vậy mà bội ước. Theo nàng, mặc dù là ở trong một nước liên bang, nàng vẫn có quyền uy áp đảo trên bất cứ kẻ nào, chỉ cần khoảng thời gian này vận hành thoả đáng... Rất đáng tiếc, ngay trong thời điểm tốt nhất này, nàng lại bị Vương Lục bắt được trong bảo khố, bỏ lỡ cơ hội tốt. Mà với sự hiểu biết của A Yểm đối với Vương Lục, rất khó tưởng tượng ra đây là mình không cẩn thận.

“Lý do à...” Thấy A Hoài nghiêm túc hỏi như vậy, hoặc là nói chất vấn, Vương Lục cũng chỉ có thể làm ra câu trả lời thật:

“Thực sự không muốn người giẫm vào vết xe đổ, không hơn thế thôi.”

“Lại giẫm lên vết xe đổ?”

“Hơn một trăm năm trước thất bại, người còn không hấp thụ giáo huấn Giao Bằng sao?”

A Trác thở dài: “Cái đó không giống...”

“Đúng vậy, lúc đó tình thế của người so với bây giờ còn tốt hơn, Thánh Quang giáo vẫn chưa coi người là cái đinh trong mắt, thung lũng Đông Lan cũng không bị Thánh Quang giáo áp chế thiên hơn trăm năm, lúc ấy thực lực đang ở thời kì cường thịnh. Nhưng người lại thất bại., Người trung thành tuyệt đối, kỵ sĩ bàn tròn chia năm xẻ bảy, coi là thần tử tâm phúc rời xa người, các kỵ sĩ từng tình như thủ túc đao kiếm đối mặt, máu chảy thành sông. Sau đó thế cục đối mặt so với năm đó càng thêm gian nan, ta lo lắng người giẫm lên vết xe đổ có gì sai?”

“Lo lắng của người là dư thừa, ta sẽ không phạm sai lầm tương tự.” A Hàm nói, “Huống chi, mang ta rời Long Thành, chẳng lẽ có thể cải thiện thế cục? Bầy rồng không đầu, chỉ có thể loạn càng nhanh hơn.”

“Chuyện Long Thành người không cần phải lo lắng, ta đã lưu lại đầy đủ hậu thủ mới có thể đi đến nơi này. Hơn nữa đối với tình thế hiện tại mà nói, chúng ta mau chóng tiến triển trong bảo khố Vương Chi Kim, đối với Thánh Quang giáo hình thành xu thế rút củi dưới đáy nồi, ngược lại có thể kiềm chế bọn hãn càng tốt hơn, khiến bọn hãn không rảnh bận tâm đến Triều Đông Lãng, ít nhất cũng có vốn để đàm phán.”

A Oa bình tĩnh suy nghĩ một chút, xem như tiếp nhận lời giải thích của Vương Lục. Hiện giờ bảo khố Vương Chi là yếu địa chiến lược Thánh Quang giáo coi trọng nhất, địa vị còn cao hơn so với Ba Đông Lan nhiều, một khi nơi này xuất hiện không ổn định, thánh quang sẽ không tiếc trả giá để dẹp yên thế cục, đích xác có thể tạo ra hiệu quả kiềm chế.

Nhưng một vấn đề trước đó, nàng vẫn không cách nào bỏ qua: Cái gì mà giẫm vào vết xe đổ?

Vương Lục nói, “Về phần cái gọi là người sẽ không phạm sai lầm, người thậm chí còn không ý thức được chính mình rất cuộc sai ở chỗ nào, làm sao lại có tự tin nói mình sẽ không phạm sai lầm?”

“Ta đương nhiên biết rõ” Thanh âm A Yểm dần dần đề cao: “Một trăm năm này ta không lúc nào không suy nghĩ về bản thân mình, ta rất rõ ràng bản thân là một quân vương, còn có quá nhiều chỗ thiếu sót. Cho nên lúc này ta sẽ càng cẩn thận, càng khiêm tốn hơn dẫn dắt nhân dân của ta đi về phía thắng lợi... Tuyệt đối, sẽ không thất bại nữa.

“Buồn cười.” Vương Lục trước nay chưa từng có địa vị khắc bạc, “Nói như vậy, bằng vào giác ngộ hiện tại của người, tuyệt đối sẽ một lần nữa thất bại bởi vì người căn bản không hiểu một lãnh tụ chân chính nên có tố chất gì, người cho rằng đem họ của mỗi người xếp đến vô hạn cao có thể làm một Quân vương hợp cách sao? Đó mới là chuyện cười.”

Nói tới đây, thấy A Phủ giận dữ, Vương Lục liền giải thích: “Trừ đi năng lực khác nhau, chỉ nói từ mị lực nhân cách, người cho rằng người và ta, ai thích hợp làm một gã quân vương hơn?”

A Quật nhíu nhíu mày, tựa hồ có chút khó hiểu: “Người sao lại hỏi vấn đề ngu xuẩn như vậy?”

“... A Trác, người cảm giác bản thân quá tốt. Trên thực tế, cái gọi là mị lực nhân cách của người đã quyết định người nhất định không cách nào trở thành một quân vương đủ tư cách, bởi vì...”

“Tạp chủng im miệng, ồn chết đi được.”

Đúng lúc Vương Lục chuẩn bị nghiêm túc giảng bài cho A Hoài học thành công, thanh âm Hoàng Kim Vương từ trong bóng tối mênh mêng u ám vang lên.

“Hoàng Kim Vương?” A Yểm cũng kịp thời buông xuống đề tài vừa rồi, bắt đầu nghiêm túc đối đãi với vị chủ nhân của bảo khố này: “Là người?”

“Đương nhiên là hấn, nếu không thì chúng ta sao có thể vượt qua vạn thủy thiên sơn một đêm đi vào trong bảo khố của Đào Bảo thành? Hiện tại Thánh Quang giáo liên tục chiến đấu với

bang ác ở phía đông thành, trong thành đã giới nghiêm độ cao, thủ pháp bình thường là không thông. Bất quá, chúng ta có chủ nhân bảo khổ chuyên môn mở cửa sau.” Vương Lục Thích lúc này giải thích: “Chín trăm chín mươi chín đóa hoa hồng máu người, máu người, hoa hồng., Có thể hoàn mỹ thông qua tầng năm, đạt được ban thưởng chí cao của tầng này, nhưng nếu thu thập nhiều hơn, cũng có thể đạt được ban thưởng thêm lần nữa. Mà truyền tống mấy người chúng ta từ vạn dặm tới tận đây, chính là nội dung khen thưởng thêm.”

Hoàng Kim Vương hừ lạnh một tiếng: “Thời gian ngắn ngủi mấy tháng mà có thể thu thập một ngàn năm trăm đóa hoa hồng máu người, nhưng đám tạp chủng các ngươi lại có năng lực vượt ngoài dự đoán của ta.” Hoàng Kim Vương dùng giọng điệu trào phúng quen dùng của hắn, hiếm khi đưa ra đánh giá tương đối chắc chắn, “Nhưng mà.”, Khiêu chiến chân chính mới bắt đầu, cho nên không có thời gian nghe các ngươi thảo luận đạo quân vương buồn cười. Một đám tạp chủng đề tiện không cần mơ tưởng xa vời tới cảnh giới Vương, làm tốt chuyện mà các ngươi nên làm. Đám tạp chủng đừng để trẫm thất vọng.”

Nói xong, giọng nói của Hoàng Kim vương dần dần nhạt đi, hiển nhiên ông ta không thể xuất hiện trong thời gian dài như vậy được.

“Được rồi, thời gian có hạn, ta sẽ nói đơn giản tình huống hiện tại.” Đợi sau khi Hoàng Kim Vương đi rồi, Vương Lục phủ tay, hấp dẫn sự chú ý của những người khác: “May mà Hoàng Kim Vương mở cửa sau cho chúng ta.”, Điều kiện làm khó dễ của đối phương chúng ta đã hoàn thành, có tư cách thông quan tầng thứ năm. Nhưng chỉ cần chúng ta còn đang bị giám thị cố gắng nhắm vào, bị nhốt chết là chuyện sớm muộn. Hoàng Kim vương không thể lần nào cũng mở cửa sau cho chúng ta được, cho nên từ giờ trở đi chúng ta phải ra tay phản kích, không thể bị động chờ đối phương xuất chiêu.”

“Cụ thể phải làm như thế nào?” A Phủ hỏi.

“Rất đơn giản, bắt đầu từ ban thưởng. Dựa theo nguyên tắc trao đổi đồng giá, đối phương không có khả năng hoàn thành điều kiện gian nan, chuẩn bị ra phần thưởng lớn không có khả năng thực hiện.”

Vương Lục nói xong, vung tay phải lên, một mảnh mưa hoa rục rũ tản mát khắp bầu trời.

“Yếm trăm chín mươi chín đóa hoa hồng đã thu thập đầy đủ, bây giờ là lúc ngươi thực hiện phần thưởng rồi.”

Vương Lục rít lên một tiếng, phá vỡ huyền thuật lúc trước mình thiết lập ở đây —— may mà huyền thuật chỉ có thể từ bên ngoài vào bên trong mới có thể nhìn thấy được, bằng không để A Hoài thấy được nhất định phải sinh ra thị phi.

Huyền thuật phá giải không lâu, thanh âm của hộ khách liên vang lên ở sâu trong hắc ám vô tận.

“Là các ngươi? Sao có thể?”

Thanh âm luôn trầm ổn thong dong kia, không nhìn được lộ ra vài phần chấn kinh. Sau một lát, một khuôn mặt mơ hồ do hắc vụ cấu thành chậm rãi hiện lên.

“Hóa ra là các ngươi?”

Quan sát khoảng cách gần, rốt cuộc hộ viên cũng nhận ra thân phận của Vương Lục đoàn người.

“Người gây sóng gió ở biên cương Đông Lăng lại là các ngươi, làm sao các ngươi rời khỏi bảo khố Vương Chi? Cho dù có đạo cụ không gian, nhưng muốn thoát khỏi trói buộc của không gian thần khí này... Chẳng lẽ là vong hồn kia đang trợ giúp các ngươi?”

Phường viên đầu sao cũng là khổng chế bảo khố dài đến tám mươi năm, đối với bảo khố này đã rất quen thuộc, rất nhanh phỏng đoán ra chân tướng. Nhưng sau khi hiểu rõ chân tướng, hẳn lại lâm vào sợ hãi cực lớn.

Nếu như là cái u ảnh âm hồn bất tán kia, như vậy... Không, trước tình huống lại, sự tình chưa chắc sẽ trở nên cực kỳ tệ hại.

Quản lý trấn an cảm xúc, lạnh nhạt nói: “Ngươi mới vừa nói trao đổi phần thưởng? Có thể, chúc mừng ngươi, dựa theo quy tắc bảo khố, cho dù là thần khí ta cũng có thể đổi cho ngươi, người Cửu Châu các ngươi tới nơi này không phải là vì tìm kiếm thần khí sao? Như vậy...”

Vương Lục xùy cười một tiếng, ngắt lời: “Ngươi đã từng nghe một cô sự cửu châu chưa? Một vị nông phu ngẫu nhiên gặp

được tiên nhân, trên người tiên nhân có chút kim thuật, ngón tay điểm một cái, liền có thể điểm thạch thành kim. Tiên nhân hỏi nông phu muốn cái gì? Nông phu vừa không cần núi vàng núi bạc., Cũng không cần trường sinh bất lão, chỉ cần ngón tay điểm thạch thành kim kia của hần, đạo lý tương tự, ta không cần kỳ trân dị bảo, tiên sủng thần khí gì đó của ngươi, ta chỉ cần một tư cách cạnh tranh công bằng —— ta muốn cạnh tranh vị trí phụ trách chở với ngươi.”

Quản chiếu cảm thấy rung động mạnh, giận dữ hét: “Tập chúng da vàng nói đùa là nằm mơ tham không đáy, các ngươi cái gì cũng không chiếm được...”

“Thật không?” Vương Lục cười nói: “Có giỏi thì làm cho ta xem, để cho chúng ta cái gì cũng không được, xám xịt biến khỏi kho. Nhưng ngươi làm được không? Ta đã thu thập đủ chín trăm chín mươi chín đóa hoa hồng máu người, có bản lĩnh, ngươi đem quy tắc bảo hộ giấu dưới chân, trước mặt ta nuốt chứng thưởng, ngươi làm được không? Làm cho ta xem đi.”

Quản chiếu trầm mặc hần lên. Đúng như Vương Lục nói, hần quả thực làm không được, thậm chí hần còn không thể lấy ra bảo hộ thần khí để ban thưởng Vương Lục một chút, cũng không làm được.

Hần là quản lý, nhưng vẫn chưa lấy được toàn bộ quyền hạn, liên quan đến thần khí, hần cũng bất lực, cho nên lúc này hần căn bản đâm lao phải theo lao.

“Không làm được? Như vậy, dựa theo quy tắc, khi ngươi đưa ra nhiệm vụ mà không thể thực hiện ban thưởng thì có tính là gì? Xem như kinh chức thị trường của Hoàng Kim Vương, nhưng ngay cả chức trách cơ bản cũng khó mà thực hiện. Ngươi còn có gánh nặng gì đó mà không xuống đài, còn đợi khi nào?”

“Đủ rồi.” Gã phụ tá gằm lên giận dữ: “Ngươi muốn cạnh tranh công bằng? Được thôi, ta sẽ cạnh tranh với ngươi.

Trong khi nói chuyện, không gian đen kịt bị một đạo thiên quang chiếu sáng, lúc trước Vương Lục tung xuống mưa hoa, được đạo ánh sáng này dẫn đạo, hình thành một con đường ánh sáng chỉ thẳng về phía trước, không có điểm cuối.

“Đây là con đường đi thông đến phó quan, có gan thì tới đây.”

...

Đọc theo con đường ánh sáng xuyên qua không gian tầng thứ năm thẳng tắp tiến lên, chẳng biết bao lâu sau, không gian trước mắt đổi một cái, một cửa đá màu xám trắng dị thường hùng vĩ xuất hiện trước mắt.

A Dung kinh ngạc hỏi: “Đây là nơi nào?”

Vương Lục cũng sững sốt một lát, đánh giá bốn phía, chỉ thấy đoàn người đang đứng ở trên một hòn đảo lơ lửng trống rỗng, phía sau là biển mây mênh mông vô tận, phía trước thì bị cánh cửa đá kia khóa kín đường đi.

“Tóm lại không phải là tầng thứ sáu của Vương Chi Bảo khó... Đáng tiếc người hiểu rõ tình huống không ra mặt giải thích, chỉ có thể dựa vào suy đoán mà thôi.”

Vương Lục vừa dứt lời, cửa đá phía trước bỗng nhiên ông ông chấn động, mặt ngoài thô lỗ lại bắt đầu vận vẹo như sóng gợn, mơ hồ hiện ra một khuôn mặt người, sau đó phát ra thanh âm nặng nề, làm cho lòng người rung động.

“Không cần suy đoán, đây là cuộc thử luyện vô địch của Hoàng Kim Vương.”

Thí luyện Quan Công của Hoàng Kim Vương? Ý là tuyển dụng khảo nghiệm khảo nghiệm chức quan...

Vương Lục nhíu nhíu mày: “Người là người phụ trách?”

“Người phụ trách? Không, nơi này không có người phụ trách.” Cửa đá ù ù nói, ngữ khí cùng giọng nói đều toát ra vài phần thương cảm: “Ta chỉ là một cửa đá bình thường mà thôi.”

“Người biết bao nhiêu về cuộc thử luyện vô địch?”

“Đó là con đường chỉ có dũng giả siêu phàm mới có thể bước lên.”

Vương Lục gật gật đầu: Cũng chính là, chỉ có ở tầng một của Vương Chi Bảo khó đạt được thành tích vượt xa tiêu chuẩn, mới có cơ hội tiến vào cuộc thử luyện vô địch, là một bản sao lập tức ẩn giấu.

“Con đường thí luyện này phi thường dài, nhưng người đi tới càng xa, đạt được càng nhiều. Người mở ra con đường thí luyện trước, đi đến cửa thứ năm mới dừng lại, đạt được ân sủng của Vương.”

Ân sủng của Vương? Hoàng Kim Vương thật sự là mắt mù, dẫn sói vào nhà. Nhưng nói cách khác, chỉ cần ta có thể đi đến cửa thứ sáu, Thánh Quang giáo có thể nói với Vương Chi Tàng.

“Con đường thí luyện này đã không có người phụ trách, chỉ có cửa đá trấn thủ mỗi cửa ải này còn đang yên lặng chờ đợi, thỏa mãn điều kiện của bọn họ là có thể tiến vào cửa ải tiếp theo. Nhưng, thật lâu thật lâu ta không có liên lạc với cửa đá mấy cửa sau, cho nên phía sau có biến hóa gì mới, ta cũng không rõ.”

“Thì ra là thế.” Vương Lục trầm ngâm một lát, cũng không tiếp tục hỏi nhiều, mà là nói thẳng vào vấn đề: “Như vậy với tư cách Thủ Hộ giả cửa thứ nhất, người muốn cái gì?”

Cửa đá kia nói: “Thật lâu trước kia, ta từng vô ý mất đi một món bảo vật của Vương, cũng bởi vậy mà bị Vương trừng phạt, hóa thân thành người thủ hộ ở đây, cho đến hôm nay. Nếu như người có thể tìm món bảo vật kia trở về cho ta, ta sẽ vô cùng cảm kích người.”

Vương Lục nghe xong, cũng không vội vàng hỏi tình báo về bảo vật kia, mà tò mò hỏi: “Người tới khiêu chiến đâu, người bố trí nhiệm vụ gì cho hấn vậy?”

“Là nhiệm vụ giống như người, đáng tiếc hấn cũng không thể tìm ra bảo vật.” Thạch Đầu Môn nói, “Nhưng hấn tìm được một ít manh mối trọng yếu. Như vậy khi hấn trả giá đầy đủ, ta có thể cho phép hấn vượt qua cửa ải này.”

Vương Lục nói: “Như vậy, tiện thể nói cho ta biết những manh mối kia sao?”

Cánh cửa đá ông ông nói: “Thật đáng tiếc, ta không thể làm như vậy. Hơn nữa, hấn đã đưa ra manh mối, người lại nộp nhiệm vụ lần nữa thì không có hiệu quả.”

“Hiểu rồi.” Vương Lục gật đầu, trong lòng hiểu rõ: “Nói cách khác, lúc đến phiên ta, cũng chỉ có thể tìm ra bản thể của món

bảo vật kia mới có thể qua cửa? Được, vậy thì nói cho ta biết, bảo vật kia rốt cuộc là thứ gì?”

Thanh âm cửa đá tang thương, tràn đầy cảm khái: “Đó là một chén rượu Vương phi thường yêu thích, chất liệu của nó mặc dù bình thường, chỉ là vàng chúc phúc thượng đẳng, nhưng lại là châu báu tông sư nổi tiếng nhất trong vương quốc lập tức một tháng tự tay chế tạo mà thành, kỹ nghệ khéo léo đoạt thiên công, hơn nữa thi triển chúc phúc tốt đẹp. Đáng vẻ cụ thể, là như thế, là như thế này.

Nói xong, trước cửa đá, một đám hơi nước chậm rãi ngưng tụ ra hình dạng chén rượu, cũng hiện ra ánh sáng hoàng kim. Chén rượu kia không hổ là đại sư chế tạo, tạo hình cùng trang sức quả thực xứng đáng được đánh giá khéo léo đoạt thiên công.

“À, thật sự là chén rượu thật đẹp.” Vương Lục không khỏi ca ngợi, “Khó trách người về sau làm mất mặt thê thảm như vậy.”

Cánh cửa đá dường như không nghe ra trong lời nói của Vương Lục có gai, cũng cảm khái theo: “Đúng vậy, Vương thích nhất là trong một trăm lẻ ba chén rượu, nó có thể xếp vào hai mươi thứ hạng đầu. Mất đi nó, tội của ta đáng chết vạn lần.”

“Được rồi, kế tiếp nhờ người thay ta tìm nó về, trong ấn tượng của ta là đem nó vớt tại phụ cận đỉnh cao của bụi gai băng chi, chỉ là thời gian lâu như vậy, nhất định sẽ bị người nhặt được, không ngừng lưu chuyển trên đại lục. Ta sẽ mở ra cho người một đạo cửa khẩu đi thông đến băng đình đỉnh điểm. Người có thể từ nơi đó bắt đầu sưu tập manh mối, khi người tìm được chén rượu, đánh nát viên tinh thạch này là có thể truyền tống trở về.”

Nói xong, trên cửa đá rơi xuống một viên tinh thạch màu tím, bên cạnh thì sáng lên một đạo quang mang truyền tống trận.

“Được rồi, những lời nên nói đã nói hết, chúc người may mắn. A, đã lâu không nói chuyện với người khác, thật mệt mỏi...” Nói xong, Thạch Môn liền lâm vào ngủ say, gương mặt kia giống như sóng nước ẩn hiện sau lớp đá.

“Vương Lục, làm sao bây giờ?”

Đoàn người đứng ở bên cạnh Truyền Tống Trận, chờ đợi chỉ thị dẫn đội Nhân Vương Lục Lục.

Tay Vương Lục cầm tinh thạch truyền tống, im lặng không nói.

A Oa nói: “Quả thực giống như là có ý định làm khó dễ, mất đi chén rượu hơn vạn năm, làm sao còn có thể tìm được? Thế lực Thánh Quang giáo khắp nơi kéo dài tới đại lục, người đông thế mạnh, đều không thể tìm ra vật thật, vền vền chỉ có đầu mối... Rất có thể vật thực đã tổn hại vật liệu kia dù sao cũng không phải vũ khí trang bị trân quý gì, chỉ là một chén rượu mà thôi. Ta... tự hỏi kiến thức cũng coi như rộng rãi, nhưng ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua”

“Không sao, ta có biện pháp, ngươi quên rồi sao, ta chính là thủ tịch đệ tử Linh Kiếm sơn.” Vương Lục nói, vô cùng tự tin vỗ vỗ lồng ngực của mình. “Mà trên núi, còn có một vị lấy tầm bảo tâm vật nổi tiếng khắp thiên hạ đấy...”

“... Cái đó căn bản không đáng để khoe khoang...”

“Ha ha, cho dù Bát trưởng lão không đáng tin cậy, chúng ta đây chẳng phải còn có khứu giác quan tuyệt thiên hạ, thích hợp nhất là linh khuyển dùng để tìm vật sao?” Vương Lục nói, rồi vươn tay ra, nhưng không phải là vươn tay về phía chó lông tạp nham, mà là vỗ vỗ đầu Bạch Thi : “Linh Đài Tiên Thú, Bạch Thi Thiên.”

Tiểu Bạch vốn luôn điềm đạm, lúc này đỏ mặt lên: “Sur huynh của ngươi, ngươi không nên trêu chọc ta.”

A Oa vừa tức giận vừa buồn cười vỗ tay Vương Lục trên đầu Tiểu Bạch: “Đừng bắt nạt người thành thật. Hơn nữa cho dù để kỳ kỳ hỗ trợ, hiện tại chúng ta căn bản là chưa từng thấy vật thật của chén rượu, khứu giác có linh mẫn hơn nữa cũng không giúp được gì.”

“Tóm lại các ngươi cứ yên tâm, cửa ải này ta đã tính trước rồi.” Vương Lục nói, kéo tay mấy người một phát một đạo đi vào trong truyền tống trận, chỉ thấy trận pháp lóe lên một trận, thân ảnh đoàn người biến mất ở phù không đảo.

Cùng lúc đó, sâu trong bảo khố Vương Chi, Thánh Giả Thánh Quang giáo đảm nhiệm quản lý phát ra tiếng cười lạnh khinh

thường. Ở trước mặt hắn, một mặt gương trong suốt chiếu ra hình ảnh trên đảo Phù Không. Tuy hắn không nhìn thấy tình cảnh sau khi rời truyền tống trận, nhưng vừa rời đôi thoại của Vương Lục và cửa đá, hắn đều nghe được chữ nào đó.

“Ngậm đã tính trước? Thật sự là buồn cười” Viên Quản Hộ lầm bầm: “Năm đó giáo ta phát động toàn giáo lực, động viên ức vạn tín đồ sưu tập tình báo, cuối cùng cũng chỉ có thể kết luận chén rượu kia từ bụi gai băng truyền ra ngoài, trước sau xuất hiện hơn ba mươi quốc gia ở đại lục., Trải qua hơn trăm chủ nhân cuối cùng bật vô âm tín, rất có thể đã tổn hại... Đến cả tiên tri Thánh Giả cũng không xác định được chỗ của nó, chỉ bằng mấy tên tạp chủng da vàng các ngươi, cũng mơ tưởng tìm được chén rượu?”

“Huống chi, nếu đã biết các ngươi đang ở Cao công bằng, như vậy chỗ tiếp theo của các ngươi sẽ rõ ràng. Trò chơi tâm vật này, ta cũng không có hứng thú xem ngươi chơi tiếp, đoàn người dám can đảm rời khỏi Long Thành, rời khỏi Vương Chi Bảo khố, các ngươi tự tìm đường chết.”

Trong lúc cười lạnh, Thánh Giả bỗng nhiên nắm chặt nắm đấm, tay vịn chỗ ngồi hoa lệ chia năm xẻ bảy.

“Lạnh quá”

Từ trong truyền tống trận đi ra, gió lạnh gào thét, gió tuyết đầy trời. Bông tuyết như lông ngỗng tung bay trong gió, mảnh vụn như dao găm, mà bên trong gió tuyết lại khắc cốt hàn ý khiến cả đám cao thủ cảnh giới Kim Đan này khó mà chịu đựng được.

Thẻ chất của Lưu Ly Tiên tương đối mảnh mai, không khỏi run lên bần bật, vôi vàng triệu hồi ra hỏa tướng phi kiếm, dùng pháp lực tinh thuần quán chú vào trong đó, châm lửa sưởi ấm, nhưng ánh lửa sắc bén lại lung lay sắp đổ.

Bạch Thi Thi là thiên địa chi linh, am hiểu nhất là cải biến hoàn cảnh, nhưng lúc này cũng có chút luống cuống cử động.

“Băng Chi bụi gai cao nguyên là nơi nguyên rửa.” Thanh âm A Hàm bị gió thổi có chút phiêu hốt bất định, “Thời đại hoàng kim vương, nơi này coi như phồn vinh, nhưng về sau trải qua mấy lần chiến loạn, một vị Băng Tuyết Cự Vương cấp truyền

kỳ đã vẫn lạc ở chỗ này, nguyên rửa của nàng lưu lại đến nay còn sót lại., Khiến cho Cao Nguyên không còn thích hợp sinh vật sống nữa, oan hồn bị nguyên rửa giết chết chiếm giữ nơi đây càng thêm âm trầm. Cho dù chén rượu thật sự còn sót lại nơi đây, chúng ta cũng không có khả năng cứ như vậy mà tìm kiếm trong gió lạnh, rời đi trước. Ở ngoài rìa Cao Nguyên đã có thành thị của nhân loại, chúng ta có thể nghỉ ngơi và hồi phục ở đó...”

Đoàn người chung quy là thực lực cường hãn, mặc dù trong hoàn cảnh khắc nghiệt hơi khó chịu, nhưng phá gió tiến về phía trước cũng không cố sức, đi dọc theo hướng A Hoài chỉ, Vương Lục thúc ngựa đi đầu, vây quanh Vô Tướng kiếm đem phong tuyết đều ngăn cách ở bên ngoài, những người còn lại theo sát phía sau. Chỉ mất nửa ngày, đã bay khỏi Cao Nguyên, đi tới một tòa thành nhỏ phồn hoa ở biên giới - A Tư Hâm đặc.

Thành thị tuy nhỏ, ngũ tạng đều đủ, hơn nữa nhân khí thịnh vượng, một phái thịnh vượng phồn vinh.

Cao nguyên của Băng Chi Kinh Cức này mặc dù là nơi nguyên rửa, nhưng cái gọi là cao quốc gia Cao Nguyên vì nguyên rửa mà đột nhiên bị diệt vong, chôn vùi vô tận kho báu trong cánh đồng tuyết. Hơn nữa điều kiện cực đoan của cao nguyên đã trải qua mấy ngàn năm chuẩn bị., Cũng tạo thành rất nhiều thiên tài địa bảo, bởi vậy được những kẻ mạo hiểm tôn sùng, rất nhiều người nguyện ý đi Cao Nguyên tầm bảo, trong đó quả thực có không ít người thu hoạch được khá nhiều. Mà tọa lạc tại khu vực an toàn gần Cao Nguyên nhất, A Tư Bối đặc là đầu mối then chốt giao thông, sự phồn vinh đó cũng rất thuận lý thành chương.

“Quả thực là thiên đường của kẻ mạo hiểm, ngay cả chức nghiệp giả cao cấp cũng không ít.”

Sau khi vào thành, Vương Lục phóng tầm mắt nhìn thấy, đại bộ phận đều là người mạo hiểm, người địa phương ngược lại hiếm thấy. Trong thành nhiều nhất chính là tửu quán khách sạn, cùng với cửa hàng trang bị đạo cụ.

A Oa nói: “Kiến nghị trước tiên phải điều tra từ địa phương. Giáo dục bên này là giáo phái cổ xưa truyền thống truyền thống của Băng Tuyết thần linh, truyền thừa vô cùng lâu đời,

nếu nói trong vạn năm qua Cao Nguyên có tình báo gì quan trọng, bọn họ bình thường đều sẽ biết. Chén rượu kia lưu lạc vạn năm, nhưng dù sao nguồn gốc vẫn là ở trên Cao Nguyên.”

Vương Lục lại cười lắc đầu: “Không cần thiết như vậy, thời gian này cách nhau vạn năm, cho dù dạy sự tình cũng có ghi chép, bằng mấy người chúng ta muốn tra xem phải tra đến khi nào? Bây giờ chúng ta làm gì có nhiều thời gian để lãng phí như vậy chứ?”

“Vậy ngươi định...”

“Trước tiên đi dạo cụ điểm, bên này thương nghiệp phồn vinh, các chủng loại thương phẩm hẳn là rất đầy đủ mới đúng...”

Sau khi tới cửa hàng đạo cụ, Vương Lục nhìn thương phẩm trưng bày trong tiệm, liền nhoẻn miệng cười: “Xem ra chính là nơi này, ông chủ, ta muốn thượng đơn hai đơn vị chúc phúc thượng đẳng, sau đó Ngũ Thủ Thạch, Xích Viêm Thạch, Băng Tinh Thạch, Tật Phong Thạch, Lôi Minh Thạch, Thánh Quang Thạch, Âm Ảnh Thạch... mỗi người một tấm, sau đó là bí ngân ti, lá tinh kim...”

Nghe Vương Lục báo lên trên bảng tài liệu, A Loan đầu tiên là hiếu kỳ, lập tức mở to hai mắt, không thể tưởng tượng nổi mà nhìn Vương Lục.

“Ngươi, chẳng lẽ ngươi muốn...”

Vương Lục hừ lạnh một tiếng: “Trừ cái đó ra còn có biện pháp khác sao? Khi vãn vỡ mà hấn khổ bức bắt ta phải tìm một lần mất tích hơn vạn năm thì ta liền biết, đã đến lúc thể hiện kỹ nghệ chân chính của sơn trại rồi.”

...

“Ta, ta nói rồi, người làm như vậy cũng không khỏi quá... quá kỳ quái mà.”

Sau khi rời khỏi đạo cụ điểm, dọc đường đi A Phàm vẫn cảm thấy khiếp sợ khó mà bình định.

“Loại phương pháp này làm sao có hiệu quả chứ? Thế mà lại dám công khai làm giả? Chắc chắn sẽ bị người ta vừa nhìn một cái liền nhận ra thôi.”

“Chỉ liếc mắt là nhìn ra?” Tay Vương Lục cầm một chồng tổ chát, quay đầu nhìn về phía A Loan, khinh thường nói: “Năm đó có lẽ có thể, nhưng bây giờ đã cách vạn năm, cho dù mẹ đẻ của hắn còn chưa nhận ra, sao có thể nhận ra được thật giả trong chén rượu?”

“Nhưng mà...”

“Nhưng người còn biện pháp tốt hơn sao? Đừng quên, bây giờ chúng ta cũng không phải là ở Vương Chi Bảo khổ, mà là ở mặt thực tế, rất có thể người của Thánh Quang giáo sẽ biết được chỗ của chúng ta. Cũng may nơi này ở biên giới Tây Di đại lục, thế lực của Thánh Quang giáo không bằng, bằng không hiện tại khả năng đã bị rất nhiều chuyên nghiệp cấp cao bao vây, thay nhau tiêu diệt.”

“Đúng vậy, chúng ta đang ở mặt thực tế...” A Loan nhẹ giọng tự nói.

“Đừng có mơ.” Vương Lục liếc mắt một cái liền nhìn thấu suy nghĩ của A Loan: “Ở đâu làm chuyện gì, nơi này không phải Long Thành, người bỏ xuống thân phận kỹ sĩ vương trước đi. Quốc dân của người cũng không suy nghĩ yếu ớt như vậy.”

Trong khi nói chuyện, đoàn người đi tới một khách sạn xa hoa trong thành, A Hoài ở quầy đặt phòng. Đoàn người đón ánh mắt các màu truyền đến từ bốn phía đi vào phòng, đóng cửa lại.

“Cảm giác như ánh mắt người xung quanh vừa rời thật kỳ quái.” Lưu Ly Tiên hoang mang: “Chúng ta làm sai gì à?”

Vương Lục vừa thả cái hộp xuống vừa nói: “Một nam nhân dẫn theo một đồng nữ nhân mở một gian phòng, người cảm thấy chung quanh người sẽ như thế nào? Bất quá bây giờ không phải lúc suy nghĩ những thứ này. Lưu Ly, Tiểu Bạch, A Thù, ba người các người lát nữa có thể sẽ ra tay giúp đỡ. Chén rượu này nói gì đi nữa thì nói., Cũng do châu báu đại sư năm đó tự tay chế tạo, chất lượng tuyệt đối thượng thừa, mà ta muốn sơn trại, có lẽ không cách nào tái hiện tang thương vạn năm, nhưng chung quy không thể quá kém chất lượng.”

A Oa hơi chần chừ: “Người đã từng học mô phỏng rồi sao?”

“Linh kiếm học bá chủ cái danh này, người cho là giống với người đầu bếp mờ mịt của người sao?”

“Ta...”

“Luyện khí là một khâu quan trọng trên con đường tu tiên, dựa theo kế hoạch học tập của ta, một khi thành tựu Kim Đan chân nhân phải khởi động toàn diện tu hành luyện khí, mà trước đó, ta đương nhiên phải chuẩn bị đầy đủ công việc. Mô phỏng khí cụ, chính là chuẩn bị luyện khí. Sau này cho dù chính thức bắt đầu luyện khí, cũng khẳng định là bắt đầu từ phỏng chế.”

Vương Lục vừa nói, một bên đã đem tài liệu phân loại chuẩn bị xong, sau đó từ trong túi trữ vật lấy ra một ngọn lửa trắng như tuyết lơ lửng giữa không trung.

“Ừm, dù sao về bản chất vẫn là khí cụ ở phạm vi gian, điểm sáng lớn nhất cũng là tạo hình sáng ngời của nó chứ không phải có hiệu quả đặc thù gì. Như vậy dùng linh hỏa hạ phẩm, huyền âm hỏa là quá đủ rồi.”

Sau đó, Vương Lục cố định hỏa diễm giữa không trung, lấy ra thỏi vàng nung trên lửa, thỏi vàng được pháp thuật chúc phúc chạm vào ngọn lửa liền nhanh chóng tan chảy, về sau được pháp lực vô hình của Vương Lục lơ lửng ở không trung, rất nhanh đã tan thành một quả cầu kim loại lỏng màu vàng, cũng bị lực lượng thúc đẩy, xoay tròn cực nhanh.

Sau đó, Vương Lục phân ra một tia pháp lực, bắt đầu gia công kính hỉ trên đoàn kim cầu này. A Loan, Lưu Ly Tiên, Bạch Thi tập trung tinh thần nhìn, chỉ thấy Vương Lục phảng phất như rút tơ bóc kén, từ trong kim cầu tách ra một tia kim tuyến, sau

đó nhanh chóng bong ra. Theo chuyển động của kim cầu, phần tách ra càng nhiều, bộ phận còn lại cũng dần dần hình thành hình dạng chén rượu...

A Trác quả thực nhìn choáng váng: “Ngươi đây là đang làm Đào nghệ sao?”

Vương Lục nói: “Không sao, nguyên lý giống nhau.”

“Chén rượu này hoàn toàn không giống bình thường thường mà chế tạo ra.”

“Không sao cả, dù sao cuối cùng làm ra chất lượng thành phẩm là được mà.”

“Sao có thể giống như vậy được?”

“Móa nó, có gì khác biệt? Chẳng lẽ lúc ngươi sinh con, chất lượng thể trạng không đồng nhất cũng khác nhau sao?”

“Ngươi đây hoàn toàn là quỷ biện...”

Nhưng mà quỷ biện cũng kết thúc, hùng biện cũng được, vương lục đích xác là nghiêm túc lấy phương thức của mình để chế tạo chén rượu. Trong lúc đó, Bạch Thi Tiêu, thậm chí A Thù cũng xuất lực., Dùng năng lực độc hữu làm chén rượu để trang trí. Quả thật một vạn năm trước, châu báu đại sư của Hoàng Kim Quốc Độ có tài nghệ kinh người. Nếu chỉ luận kỹ xảo chuyên nghiệp, Vương Lục là một kẻ chuyên nghiệp, đương nhiên kém xa tít tắp. Nhưng hắn dùng thủ đoạn của tu sĩ để bỏ sung, lại mô phỏng theo hình dạng giống như đúc.

Một ngày một đêm sau, khi Bạch Thi và Lưu Ly Tiên hợp lực đặt khối Ngũ Thái Thạch cuối cùng lên trên vách chén rượu, toàn bộ chén rượu đều tỏa ra màu sắc kinh người, một đạo quang mang chúc phúc từ trên trời giáng xuống, rơi vào trên chén rượu.

Thời khắc này, ngay cả A Lư cũng khiếp sợ không thôi: “Thế mà lại để ngươi lừa dối?”

Chén rượu sơn trại, khó khăn lớn nhất kỳ thật không phải là cách làm bản thể chén rượu, mà là dựa vào chúc phúc nhân nhạ trên đó. Khí tức chúc phúc kia, cửa đá từng thử dùng hơi nước mô phỏng một hai, nhưng chỉ mô phỏng theo một hai phần đã khiến A Hoài cảm thấy tương đối kinh ngạc. Bởi vì

thật sự không giống thủ đoạn sử dụng pháp thuật bám vào, chúc phúc cùng chén rượu kết hợp vô cùng tự nhiên.

Hiện tại xem ra, chúc phúc trên chén rượu cũng không phải đến từ ngoại lực, mà là do cấu tạo đặc biệt của nó tự nhiên sinh thành, Hoàng Kim Vương yêu thích chén rượu kia, hơn phân nửa cũng là ở trong đó ẩn chứa đạo tự nhiên. Không thể tưởng được Vương Lục lại thật sự tái hiện đạo chúc phúc này.

“Ý tưởng là của người ta, thứ ta làm chỉ là công việc của thợ thủ công, có thủ đoạn của tu sĩ cũng không làm được, uống công tu sĩ... Tiếp theo, phải xem thứ này có thể ứng phó qua ải hay không.”

Vương Lục nói, cầm chén rượu lên ngắm nghía một phen, sau đó trực tiếp lấy ra tinh thạch màu tím bóp nát, kích hoạt pháp thuật truyền tống.

A Dung kinh ngạc nói: “Đợi đã, cái này không khỏi quá vội vàng.”

Nhưng mà sau một khắc, mấy người đã xuất hiện ở trên Phù Không đảo, trước mặt bọn họ là cánh cửa đá dày nặng.

Vương Lục trực tiếp ném chén rượu Kim Thiểm vào trước cửa: “Đồ vật đã tìm được, mời kiểm tra và nhận.”

Im lặng không nói.

Thật lâu sau, mặt ngoài cửa đá kia mới một lần nữa nhộn nhạo lên gợn sóng như nước, tổ hợp thành khuôn mặt người thành chân.

“Các người... đã trở về?” Âm thanh của cửa đá mơ hồ không rõ ràng, có chút kinh ngạc: “Nhanh như vậy?”

Sau đó, sự chú ý của cửa đá dừng lại trên chén rượu trên mặt đất, nhất thời cả hòn đảo lơ lửng cũng run lên.

“Đây, đây là...” Cửa đá rung động ầm ầm, vô số vụn cát từ các khe hở rì rào rơi xuống. Sóng nước hình thành trên mặt người, chảy xuống hai thác nước đá. “Rốt cục, rốt cục lại nhìn thấy chén rượu của Vương, đây là của vua...”

Âm thanh cảm khái vạn ngàn của cửa đá im bật, rung động lắc lư trên đảo cũng dừng lại. Sau một lát, càng thêm run rẩy kịch

liệt phát ra, mặt người trên cửa đá bắt đầu vặn vẹo, phát ra tiếng gầm gừ phần nộ: “Người đang đùa ta sao?”

Tiếng gầm cường hãn đập vào mặt như thực chất, Vương Lục tạo ra Vô Tướng kiếm vây quanh ở bên ngoài, nhưng biến mây mênh mông sau lưng lại bị tiếng gầm này trực tiếp chấn ra trống rỗng phạm vi vài dặm.

“Có gì từ từ nói, người gọi cái gì?”

Cửa đá nâng chén rượu bằng sức mạnh vô hình lên, gần từng chữ: “Cái này mà người nói là tìm được rồi à? Lại dám lấy hàng giả ra lừa gạt ta, người cho rằng ta là đồ ngốc à?”

Sau lưng Vương Lục, A Lư cũng không khỏi ở trong nguyên thần truyền âm nói: “Vương Lục, nói với người quá vội vàng đi, cho dù người làm đến cùng hàng thật giống hệt, nhưng... Chân thật dù sao cũng đã cách vạn năm, người lấy một món mới tinh ra, làm sao có thể lừa gạt qua cửa ải chứ?”

Vương Lục không để ý tới A Hoài oán giận, vẫn trực diện nhìn cửa đá: “Đây chính là hàng thật, ta cũng không có tạo giả.

“Còn nói là không có tạo giả?” Cửa đá cả giận nói: “Chén rượu này đã mất đi hơn vạn năm ở nhân gian, đã trải qua vô số lịch sử, sao có thể mới tinh như lúc ban đầu?”

Vương Lục nhàn nhạt hỏi ngược lại: “Làm sao có khả năng mới tinh như lúc ban đầu? Người có biết hơn vạn năm qua nó đã trải qua những gì không?”

Cửa đá lập tức trầm mặc, hẳn bị Hoàng Kim Vương trừng phạt, trấn thủ nơi này hơn một vạn năm, sao có thể hiểu được thế gian đã xảy ra chuyện gì?

Bất quá, muốn lừa dối vượt ải như vậy, đó là mơ tưởng hảo huyền.

“Người cho rằng ta có thể để mặc cho người lừa gạt sao? Lần trước một người đến thí luyện đã đưa ra chứng cứ tương đối tin cậy. Hẳn huy động ức vạn người phạm gian sư tâm manh mối, chứng minh chén rượu Vương đã từng trần trọc đi qua tay hơn trăm người, hơn nữa trải qua mấy lần chiến loạn. Trên chén rượu tồn tại tổn thương nghiêm trọng, ít nhất giữa hai viên đá quý vàng đỏ hẳn phải có một vết rạn thật sâu, không có khả năng giống như này không có chút tỳ vết...”

Vương Lục ồ một tiếng, hoàn toàn không cho là đúng: “Sau đó thì sao?”

Cửa đá cả giận nói: “Ngươi muốn nói, chúng cứ người kia là giả, là đang lừa ta hả? Đáng tiếc ngươi suy nghĩ sai, mỗi một manh mối hần nói đều có chứng minh sử liệu đầy đủ, ngược lại là ngươi, nói trắng ra, không có bằng chứng...”

Vương Lục cười lạnh một tiếng: “Nói trắng ra? Thật sự là buồn cười. Bất kể trước đó người nọ cung cấp bao nhiêu manh mối, cuối cùng chỉ là bằng chứng bên cạnh. Trên tay ta chính là vật hàng thật giá thật có lợi nhất trong hai cái kiểm chứng, cái nào phân lượng nặng nhẹ, dùng đầu gối suy nghĩ cũng có thể hiểu được. Đây cũng không phải là số lượng nhiều hay ít thì có đạo lý!”

Cửa đá cũng không am hiểu tranh luận, bị Vương Lục tranh trắng một hồi, tức giận nói: “Vậy làm thế nào ngươi giải thích sự tình vết rạn nứt:

“Đạo vết rạn kia, chí ít cũng là chuyện hơn ngàn năm trước?” Vương Lục nói, “Dựa theo cách nói của ngươi, đầu mối của một người trên không hoàn chỉnh, cuối cùng chén rượu tung tích, không ai biết rõ.”

“Đúng, nhưng manh mối hần cung cấp bao trùm toàn bộ hơn tám ngàn năm lịch sử. Chỉ còn hai ngàn năm cuối cùng là trống rỗng, giá trị đã đủ cao...”

Vương Lục ngắt lời nói: “Nói cách khác, cũng chính là hai ngàn năm kinh lịch cuối cùng của chén rượu, không ai biết rõ. Hai ngàn năm thời gian không ngăn ngại, đủ để làm vô số vương triều hưng thịnh suy vong, trong lúc đó phát sinh bất kỳ biến hóa nào cũng có thể, sao ngươi có thể kết luận, vết rạn của chén này nhất định sẽ vĩnh viễn bảo trì, không thể chữa trị như lúc ban đầu đây?”

Cửa đá sừng sốt: “Chuyện này...”

“Trên thực tế, ngươi không thấy lạ vì sao bọn ta nhanh như vậy đã tìm được chén rượu rồi sao? Nói cho ngươi biết, bọn ta tìm được chén rượu này ở cao nguyên bụi gai băng.”

“Băng Chi Kinh Cúc Cao Nguyên?” Cửa đá kinh ngạc nói: “Không thể nào, rượu đã được người mang ra khỏi Cao

Nguyên từ vạn năm trước rồi.”

“Đúng vậy, nhưng cuối cùng nó lại trở về, người đoán ta là ai?”

“... Là ai?”

“Chính nó.” Vương Lục duỗi tay chỉ vào chén rượu kia. “Nó vào một ngàn năm trước, bởi vì một cơ duyên xảo hợp, ngưng tụ ra linh hộc của mình, tấn cấp linh bảo.”

“Linh... bảo?” Cửa đá khiếp sợ không thôi, nhẹ giọng nỉ non. Đại lục Tây Di tuy khác với Cửu Châu rất nhiều nhưng cũng tương tự. Pháp bảo có linh, tại Tây Di cũng không phải hiếm thấy.

“Đúng vậy, tuy bản thể chỉ là một chén rượu, nhưng nó được tông sư chế tạo, lại được Hoàng Kim vương quan tâm, trải qua hơn vạn năm gặp nạn, hội tụ ra trí tuệ của mình cũng không có gì lạ? Người nhìn kỹ xem, hẳn là còn có thể từ trên chén rượu tìm được một chút dư âm.”

Cửa đá vội vàng chăm chú quan sát chén rượu, một lát sau chậm rãi nói: “Đúng vậy, quả nhiên có khí tức của linh.

Lúc này, A miêu sau lưng Vương Lục đã nghe đến ngây người: “Như vậy cũng được sao? Vậy cái gọi là Dư Khoảnh linh kia, rõ ràng là chân động Huyền Âm hỏa còn sót lại?”

Wương Lục thấy cửa đá đã dần dần rơi vào tròng, trong lòng mỉm cười, nhưng thần sắc trên mặt lại càng thêm ngưng trọng.

“Pháp bảo tấn cấp tương đương với việc nhân loại tu hành rèn lại thân thể. Tất cả dấu vết tang thương hơn vạn năm trước đều đã bị san bằng, trở nên mới tinh như lúc ban đầu. Cái chén rượu này sở dĩ sáng chói đến vậy là vì đã trải qua một lần chết mà hồi sinh.”

Cửa đá trầm mặc thật lâu, truy vấn: “Vậy bây giờ khí linh đang ở đâu?”

Wương Lục lạnh lùng nói: “Người nói đúng không? Chỉ còn sót lại một tia dư âm, bản thể đương nhiên là vẫn lạc linh hồn của chén rượu này ngàn năm trước thức tỉnh, sau đó vì để có thể một lần nữa trở lại bên cạnh chủ nhân, không tiếc hao tổn bản thân tồn tại., Cách không xa vạn dặm trở lại bụi gai trên

cao nguyên băng, cũng chính là nơi người đánh mất nó. Nó cố nén gió tuyết và nguyên rủa ở trên cao nguyên, yên lặng chờ đợi người có thể phái người tìm nó trở về, bởi vì nó cho rằng đã trở lại chỗ cũ., Bị người tìm lại có khả năng còn đáng tiếc hơn một chút, đám ngu xuẩn lúc trước căn bản không chịu tìm tòi trên cao nguyên này, nghe nói nó bị mang rời khỏi Cao Nguyên, liền vội vàng rời khỏi mảnh đất tử vong kia, chạy đến nơi khác của đại lục để tìm hiểu về lịch sử của nó nhưng lại không nghĩ tới, bản thể của nó cố gắng như vậy...”

“Cái này, cái này...”

“Chúng ta cũng là vận khí tốt, tại Cao Nguyên không đi được bao xa liền gặp được nó, trên thực tế phải nói là nó chủ động tìm tới chúng ta. Lúc ấy sinh mệnh của nó cơ hồ đã hao hết, nhưng cảm giác được có người từ hòn đảo lơ lửng sau khi truyền tống đến cao nguyên, nó lại mạnh mẽ nhắc lên khí lực di chuyển đến trước mặt ta. Khi ta nâng nó lên, thậm chí ngay cả nói vài câu nó cũng không kịp nói nhiều liền hoàn toàn mất mạng “

Thanh âm lạnh như băng của Vương Lục, như sấm sét, oanh tạc tư duy của cửa đá.

“Buồn cười chính là, mấy câu cuối cùng của nó, cũng không nói nổi thông khổ cùng nhớ của mình lúc chờ đợi thật lâu, mà là dùng toàn bộ để nói rõ dị trạng của mình, nói rõ mình cơ duyên xảo hợp cỡ nào mới có thể tụ tập họ Linh, khôi phục như lúc ban đầu. Nó sợ bị người ta hoài nghi hiện tại, người có bản lĩnh lại nói với ta, chén rượu này là hàng nhái, là mô phỏng chế rác rưởi không đáng giá một đồng một đồng.”

Đôi mắt với vẻ mặt nghiêm nghị của Vương Lục, cửa đá rốt cuộc không kiên trì được nữa, đá vụn mưa lệ cuộn cuộn rơi xuống.

“Ta, ta thật sự là ngu xuẩn cực đỉnh a...”

Trong tiếng khóc lớn, cửa đá từ từ mở ra, lộ ra cầu thang thông xuống cửa tiếp theo.

...

Mãi đến khi rời khỏi hòn đảo lơ lửng thứ nhất một hồi lâu, A Loan vẫn đắm chìm trong khiếp sợ khó có thể tự thoát ra.

“Thế mà lại có thể như thế?”

A Phàm chăm chú lắng nghe Vương Lục hùng biện thao thao, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có bái phục.

“Kỳ thật, trong lời của người vẫn có rất nhiều sơ hở.”

Nghe được cảm khái của A Phàm, Vương Lục mỉm cười nói: “Dù sao bản chất câu chuyện trên kia chỉ là nói dối, dựa theo suy luận nghiêm ngặt khẳng định là không thể thành lập. Nhưng, suy luận cũng không phải vạn năng, chuyện xưa đều chiêm ngời cho tới mức kia, hẳn còn có thể làm gì chứ?”

Dừng một chút, Vương Lục lại nói: “Cũng may cánh cửa đá kia là do người biến thành, có trí tuệ và tình cảm con người, sẽ xúc động sẽ phán sai, nếu không cửa ải này thật có chút khó khăn. Bất quá nếu không phải là người, làm sao lại đưa ra yêu cầu gần như vô lý gây chuyện như thế? Kỳ thực cái câu chuyện kia của ta, trên bản chất là lấy tài liệu làm chủ, một cái bị trừng phạt hơn một vạn năm, vẫn trung thành và tận tâm với Hoàng Kim vương, đối với sai lầm lúc trước, ngu xuẩn luôn canh cánh trong lòng.

Đọc theo cầu thang vượt qua cửa ải một đường hướng lên trên, một đoàn người hành tẩu tại một không gian tối đen của bốn phía, chỉ có cầu thang dưới chân lóng lánh hào quang. Không bao lâu sau, cảnh sắc phía trước vừa chuyển, lại là một cái cửa đá ngăn ở trước mắt.

Chỉ là lần này, lại không phải là khu vực trống trải, đằng sau cửa đá, rõ ràng là một hành lang hẹp dài. Chỗ sâu hành lang, thì kéo dài vô tận, không biết gì.

“Tiếp theo chính là cửa thứ hai sao?” Vương Lục nóng lòng muốn thử: “Tinh thần của kẻ mạo hiểm ta đã đói khát khó nhịn rồi đây.”

Đáng tiếc chính là cửa thứ hai lại không đi đường tắt như cửa đá, bởi vì cửa đá chỉ là cửa đá, không có trí tuệ của chính

mình, có lẽ do bản thân thiết kế tương đối cứng nhắc, hoặc cũng có thể là hơn một vạn năm qua đi, sinh mệnh vốn là trí tuệ cũng nhắm hướng tiêu vong.

Tóm lại, trên cửa đá có chữ viết mơ hồ, dùng ngôn ngữ cổ xưa để nói rõ quy tắc cửa ải thứ hai. Có điều có lẽ do niên đại quá lâu đời, rất nhiều chính mình đã mơ hồ khó phân biệt, trải qua sự nỗ lực của Vương Lục và A Hoài, kết quả cuối cùng là kết quả:

“Hoa cung vô tận ẩn chứa vô cùng không biết... Mỗi một phần nhược điểm của con người đều sẽ bị bắt giữ... Khảo nghiệm cứng rắn cần đao và kiếm đối mặt... Năm người tề tâm, mới có thể tiến vào trong đó, tới bị nạn.”

Vương Lục lặp đi lặp lại mấy lần đọc quy tắc, thử tổng kết quy tụ nói: “Nói đơn giản, chính là một mê cung khổng lồ, cần tổ đội năm người mới có thể mở ra, trong đó có các loại cơ quan cam bẫy, có khảo nghiệm họ người, có khảo nghiệm sức chiến đấu, là một loại mê cung tổng hợp.”

A Uẩn nói: “Nếu như cái này quán quân thí luyện độ khó là tầng tầng đưa vào, như vậy độ khó của cửa ải này rất có thể còn cao hơn so với cửa ải trước đó. Hơn nữa theo ta được biết, ở thời đại hoàng kim vương, có thể đạt được danh hiệu quán quân, phần lớn là cường giả tiếp cận truyền kỳ. Lấy đội hình hiện tại của chúng ta chỉ sợ...”

“Có cái gì chỉ sợ? Có truyền kỳ ban đầu của người ở đây, một đường nghiền ép không được sao?”

A Oa hơi dao động: “Xin lỗi, nhưng bây giờ... tình hình vô cùng không tốt.”

Vương Lục kinh ngạc mà ân cần hỏi: “Thế nào, thể chất anh linh cũng sẽ tới kỳ sinh lý sao? Vậy chẳng phải là... sẽ mang thai sao?”

A Trác: “...”

“Ha ha, ta biết người đang lo lắng cái gì, không sao cả, nếu ta đã đáp ứng sẽ trở thành tín ngưỡng của người, thời điểm tình huống của người không tốt, liền để ta vượt mọi chông gai.”

Vương Lục nói, phấn chấn đi tới trước cửa: “Được rồi, có

khảo nghiệm gì cũng cứ tới đây, để cho các người mở mang kiến thức một chút về kỹ thuật thông quan chân chính.”

Sau lưng, A Phủ có chút không biết làm sao, lắc đầu cười cười, nhưng trong lòng dần dần dâng lên một cỗ ấm áp.

Đúng vậy, tuy hấn làm việc luôn nằm ngoài dự đoán của mọi người, nhưng... có lẽ có thể tin tưởng hấn, tin rằng hấn nhất định có thể giúp ta xây dựng lại quốc gia, tái hiện huy hoàng Ba Lan. Nếu là hấn, nhất định có thể làm được.

Nghĩ như vậy, A Yểm cảm thấy thể chất anh linh của mình lại tiên thêm một bước ngưng tụ. Ban đầu bởi vì Vương Lục tự tiện làm chủ trương tạo thành một chút lo lắng, cũng toàn bộ xua tan. Ừm, mặc dù nhìn từ trên họ lý, Vương Lục cũng không chân chính thuyết phục được mình, nhưng mà... tạm thời trước hết tin tưởng hấn một chút.

Nhưng mà, một phen khiến cho trong nội tâm A Yểm dần ấm áp đồng dạng, đổi lấy lại là cửa đá trầm mặc đối đáp. Cửa lớn màu xám đóng chặt, đem một nhóm người khiêu chiến nhốt ở ngoài cửa, hơn nữa hoàn toàn không có dấu hiệu mở ra.

Vương Lục cũng sững sốt trong chốc lát, nghĩ không ra vì sao cửa lớn không mở. Gã đi lên phía trước, đưa tay gõ cửa: “Mở cửa a, chúng ta là lương dân a.”

Không chút phản ứng.

“Dòng vòng mở cửa?”

Không chút phản ứng.

“Thỏ nhỏ ngoan, nhấc chân lên?”

Vẫn không có phản ứng gì, ngoại trừ A Phàm tức giận đánh vương lục một quyền.

“Vậy thì lạ.” Vương Lục trầm ngâm, “Chúng ta đã làm sai cái gì? Hay là phương thức nhập môn có vấn đề gì? Không đến mức vừa mở cửa đã muốn dùng bạo lực đối diện phải không?”

A Uẩn nói: “Phong Môn này, tốt nhất là đừng thử bạo lực phá giải, ta cũng không cảm thấy đó là một ý kiến hay.

Lưu Ly Tiên cũng bổ sung: “Ta cũng cho rằng không nên phá cửa vào thì tốt hơn.”

Hai trực giác nhạy cảm nhất đều nói như thế, Vương Lục cũng từ bỏ ý nghĩ này, đưa mắt nhìn lại chữ viết trên cửa đá.

“... Năm người đồng lòng, mới có thể tiến vào bên trong, đến bờ bên kia. Chẳng lẽ là câu này?” Vương Lục nói, “Chỉ có đội ngũ tập hợp đủ năm người mới có thể tiếp tục đi tới chỗ xảy ra vấn đề này? Nhưng, cho dù nhất định phải gom đủ năm người mới có thể đi vào, nhưng chúng ta đã gom đủ.”

Lưu Ly Tiên hiểu kỳ nói: “Đã gom đủ chưa? Sư huynh ngươi một cái, A Hoài một cái, Tiểu Bạch một cái, cờ một cái, rõ ràng là bốn nha.”

Vương Lục với vẻ mặt nhìn không may Hùng Hải Tử: “Vẫn là nói, trí thông minh của ngươi đã không bị phân biệt trong phạm vi nhân loại rồi?”

Tuy nói như thế, Vương Lục đương nhiên không cảm thấy Lưu Ly Tiên thật sự phải cút khỏi phạm trù nhân loại, tiểu nha đầu này lúc ngu ngốc thì không ít, nhưng nhiều nhất cũng chỉ xem như đầu óc thiếu gân, mà tương ứng cái khác, những sợi gân không thiếu cũng phát triển dị thường. Trí nhớ và khả năng tính toán của nàng rất mạnh, ngay cả học bá Linh Kiếm của mình cũng phải trở mắt ra sau.

Nếu như không phải Lưu Ly Tiên thì còn ai nữa? Phản ứng đầu tiên của Vương Lục đương nhiên là một nước cờ khuyến tử. Con chó lông tạp này cách tiêu chuẩn của nhân loại là nhiều nhất, nhưng trên thực tế thì nó không có lý do gì bài xích nó ở bên ngoài nhân số của đội ngũ. Thứ nhất, phải là thần thú đẳng cấp cao nhất., Cờ Cờ Cờ hóa hình là chuyện sớm hay muộn, cho dù trong thần thoại Tây Di có diệt thế ma lang tiên lệ cũng không có tiên lệ hóa hình, nhưng trên Linh Kiếm Sơn, các trưởng lão Thiên Kiếm Đường đều cho rằng nó hóa hình chỉ là vấn đề thời gian. Thứ hai là Tây Di Đại Lục cùng Cửu Châu bất đồng., Đối với nhận thức về phân biệt hoa di thì điều này cũng không quá phức tạp, giao giới giữa người và thú cũng tương đối mơ hồ. Phải biết rằng nghề nghiệp của đại lục Tây Di đa số đều có huyết mạch của dị thú., Tỷ như A Oa chính là người kế thừa huyết mạch Long tộc. Mà thời đại hoàng kim vương, càng đem loại phát huy hỗn tạp này đến cực hạn, các tướng quân dưới trướng Hoàng Kim vương, thậm chí đều có xuất thân ma thú, thủy chung chưa từng hóa hình thành

người, cửa đá này lại có lý do gì đem hương thơm nhốt ở bên ngoài?

Nghĩ tới nghĩ lui, cửa đá này đóng chặt, thật sự khiến người không thể nào phỏng đoán.

Còn ngay lúc này, Lưu Ly Tiên đột nhiên nói: “À, không thấy cầu thang tới đây nữa.”

Vương Lục quay đầu nhìn lại, quả nhiên cái cầu thang sáng chói kia phai nhạt biến mất. Đoàn người chẳng khác gì bị ngăn cách ở phía trước cửa đá, diện tích không lớn trong quảng trường nhỏ.

“Làm sao bây giờ? Ta đói.” Lưu Ly Tiên quả quyết đưa ra vấn đề thực tế nhất.

Cũng không phải nàng tham ăn không cực hạn, mà là ba ngày trước ở khách sạn chuyên tâm chế tạo chén rượu, kỳ thật nàng thủy mễ chưa tiến vào. Lấy thể chất của nàng lúc này, đích xác không cần ăn cơm, nhưng đồ ăn thức uống đã trở thành một loại thói quen, càng là ý lại trong tâm lý. Giống như Yên Quý Tam viết không hút, loại đói khát này khó có thể kháng cự.

Trong túi Vương Lục giới tử còn có lương thực dự trữ, ném cho Lưu Ly tiên mấy cái bánh thịt liền làm cho nàng vui vẻ ra mặt. Bất quá khốn cảnh trước mắt vẫn khiến người ta đau đầu.

“Thật phiền toái, chúng quy không thể ở cửa thứ hai trước mãi được, huống chi lấy đoàn người tham ăn cầu thành, trữ lương sớm muộn gì cũng hữu dụng hết một ngày. Đến lúc đó chẳng lẽ lại phải nhờ ta phát huy thể chất ưu thế Vô Tướng công, lấy đi vô hạn dịch ăn ngọt để duy trì sinh tồn cho các nàng sao?” Vương Lục tư duy phiêu hốt bất định nói., Rất nhanh, vấn đề tích trữ lương thực đã cân nhắc đến vấn đề chăn nuôi nông nghiệp, nghĩ thầm nếu mang theo hạt giống sản vật, cùng với trông dê lợn, ở chỗ này mở một mảnh ruộng nhỏ chơi chăn thả thì cũng phải... Ồ, nuôi dưỡng?

Vương Lục chỉ cảm thấy trong đầu linh quang chợt lóe, đột nhiên minh bạch lý do cửa đá đóng chặt không mở.

“Thì ra là thế, nguyên nhân vì sao số lượng không đủ, là tồn tại trọng điệp.” Vương Lục nói, đi đến trước mặt chó lông, vươn chân đá nó một cái.

“Móa, vì sao?” Chó Hồn Độn đang ngủ say lại bị người khác cắt ngang, toàn thân khó chịu.

“Tìm người đếm một cái.” Nói xong, Vương Lục đưa tay lên đầu chó sờ một cái, bên trong Ngọc phủ, một đạo ấn ký cũng theo đó tan rã.

Đó là, khế ước chủ tớ mà Vương Lục và khuyển tẩu đã từng định ra, bây giờ đã được Vương Lục đơn phương giải trừ.

Đi nước cờ chỉ cảm thấy một đạo trói buộc trong đầu âm âm vỡ nát, toàn thân đột nhiên trào ra mấy phần sức sống, sáng khoái không thôi, nhưng nó lại bất chấp tất cả, đứng dậy không ngừng: “Mẹ kiếp, người muốn tùy tiện vứt bỏ động vật nhỏ sao?”

“Yên tâm, quản cơm ăn của ngươi đi.” Vương Lục nói: “Chỉ cần ngươi trở thành một tồn tại có công lực, góp nhân số một chút.”

Vương Lục cũng là nghĩ đến, số lượng đoàn người không được đồng ý, khả năng lớn nhất chính là khế ước giữa mình và khuyển tẩu kỳ. Bây giờ con chó ngọc là sủng vật của hắn, tồn tại dựa vào hắn. Tự nhiên không được nhận định là đội viên đọc sức, cho nên bọn họ kỳ thật chỉ có bốn người.

Tuy nhiên, chỉ cần thả con chó ngọc này ra, với tư chất của nó thì dù thế nào cũng không thể không tính được.

Mà quả nhiên, sau khi khế ước được giải trừ, cửa đá rất nhanh trong tiếng chấn động ù ù mở ra, lộ ra một mê cung to lớn thâm thúy, một cỗ khí tức hung hiểm thần bí đập vào mặt.

Câu cấu tạo mê cung làm cho người ta nhìn mà than thở. Từ hành lang lối vào đi về phía trước không lâu, trước mắt liền sáng tỏ thông suốt, hiện ra vô hạn quang minh, một vòng mặt trời trong xanh âm áp treo cao trên bầu trời, chẳng những không có hành lang âm trầm ở hành lang dưới lòng đất thành trong tưởng tượng, ngõ cụt làm người ta tuyệt vọng, ngược lại đem tất cả hiện ra trước mắt mọi người.

Mà trời quang mây tạnh, mê cung kiểu thức được phân cách thành vô số đơn nguyên nhỏ hẹp, có đơn nguyên là thảo nguyên trồng trái, có khối là rừng rậm u ám, còn có cái rõ ràng là ở trên không chiếu rọi xuống, lại một mảnh đen kịt.

Giữa những đơn nguyên này là hàng rào ngăn cách không gian, mặc dù không có các loại vật chất hình thái cố định như gạch đá, nhưng so với bất luận gạch đá nào đều vững chắc hơn không thể phá vỡ, khó có thể dùng man lực đục lỗ. Mà trước mắt mọi người, chính là một hành lang hẹp được ngăn cách bởi hàng rào không gian, trước hành lang, là lối vào truyền tống đi thông đến đơn nguyên thứ nhất.

“Ai nha nha, phiền toái nhất truyền tống hình mê cung a.”

Vương Lục vừa nhìn thấy cảnh tượng này liền cảm thấy phiền muộn, trong mê cung tất cả, loại xây dựng cơ sở không gian pháp thuật phức tạp này, mê cung loại truyền tống là phiền phức nhất. Hơn nữa từng cơ quan chạm bẩy nhỏ nhỏ bên trong từng cái cơ quan nhỏ kia không biết an bài bao nhiêu khắc... Cửa ải này, ngược lại cùng cửa thứ nhất có sự kỳ diệu giống nhau, càng nhiều hơn là khảo nghiệm sự kiên nhẫn của thí luyện giả.

“Đáng tiếc, lúc gặp phải loại cửa ải này, ta chính là loại không có kiên nhẫn nhất.” Vương Lục lạnh lùng nói, nhanh chân đi về phía trước.

A Dung tò mò hỏi: “Người dự định kiên nhẫn như thế nào?”

“Bất kỳ mê cung nào cũng có một cái lý giải: đục tường, đào đất...”

Trong khi nói chuyện, bản mệnh thân thông triển khai, bầu trời màu máu bao trùm phương viên trăm trượng.

...

“... Thế mà thật sự bị người đi tới đây.”

Hành tẩu ở trên cầu thang thông hướng cửa ải thứ ba, A Lư đã dần dần đối với cách tấn công mê cung của Vương Lục cảm thấy chết lặng, tóm lại, hẳn mong chờ hẳn thành thành thật thật dựa theo suy nghĩ của thiết kế trận, cửa thứ hai thiết kế một mê cung vô cùng tinh xảo, bị hắn trực tiếp mở ra bản mạng thần thông một đường cân bằng, nghiền áp hết thấy không gian hàng rào trực tiếp đi tới lối ra.

Toàn bộ quá trình không quá nửa canh giờ.

Đương nhiên, cũng may mắn là có người quản lý hoạt động không chế mê cung, tất cả đều dựa theo trình tự trước đó mà âm thầm vận hành, khuyết thiếu năng lực ứng biến đối với tình huống đột ngột phát sinh.

Bản mệnh thần thông của Vương Lục không thể nghi ngờ chính là tình huống đột ngột phát sinh. Bản mạng thần thông của hắn, dựa theo pháp tắc chuyển hóa xem kết giới tương đương với Tây Di đại lục, thuộc về một kỹ năng tương đối cao xa, có diệu dụng vô cùng độc đáo trong việc tan rã không gian. Đương nhiên, nếu như đối thủ là một người sống sờ sờ., Tự nhiên có phương pháp biến thông, nhưng lần này đối thủ của Vương Lục lại là mê cung cứng nhắc. Vì vậy đoàn người bị Vương Lục thu vào thế giới tàn kiếm, giống như đã mở thông đường hầm không gian, một đường thẳng đi, vượt qua trên trăm cơ quan đơn nguyên, trực tiếp đến điểm cuối cùng.

“Đây là do may mắn mà người trông coi không có cửa ải này mới có thể mở cửa thông quan.” Vương Lục đối với việc này cũng không có đặc ý đặc biệt. ” Hơn vạn năm trôi qua, quán quân thí luyện này cũng không có trạng thái hoàn mỹ, nghiền ép cũng không có cảm giác thành tựu gì. Tuy nhiên tiếp theo chỉ sợ sẽ không dễ dàng như vậy.”

“Hừm?”

“Người nói xem, người ở tầng năm của Vương Chi Bảo khố, khẳng khái nhận lời khiêu chiến kia, hiện tại đang ở đâu?”

Vương Lục nghiêm túc nói: “Thí luyện quán quân này, bản chất giống như Vương Chi Bảo khổ, chỉ là độ khó cao hơn, thiết kế lại càng độc đáo. Như vậy dựa theo tình hình của Vương Chi Bảo khổ suy luận, ta đoán không bao lâu nữa chúng ta sẽ đối đầu với người của Thánh Quang giáo. Đối thủ là một người sống sờ sờ, một mình dựa vào tiêu thông minh thì không dễ qua cửa ải.

Cùng lúc đó, ở sâu trong bảo khổ Vương Chi, Thánh Quang giáo Thánh Giả hơi có chút lo lắng chờ đợi thủ hạ trả lời.

Bốn ngày trước, hắn thông qua quyền hạn phụ tá, thấy được kinh nghiệm của đám người Vương Lục ở lối vào thí luyện vô địch, biết bọn họ bị truyền tống đến bụi gai Băng Chi Cao Nguyên tìm kiếm chén rượu Vương. Sau đó hắn lập tức hạ lệnh, điều động lực lượng tinh nhuệ của trọng tài đi tới Cao Nguyên Cao Nguyên., Săn giết Vương Lục, để đảm bảo không có sơ hở nào, ngay cả trưởng lão trọng tài cũng đích thân ra tay, dạy hắn một trong năm lực lượng truyền kỳ, mặc dù là kết thúc của năm người, nhưng vẫn đủ để nghiền ép tất cả.

Theo lý thuyết, đội hình đội hình lần này xa hoa, có thể nói vạn vô nhất thất, nhưng Thánh Giả lại cảm thấy trong lòng ảm giấu bất an.

Rốt cuộc là xảy ra vấn đề chỗ nào? Nơi nào xảy ra vấn đề? Hành động của phe mình phi thường bí ẩn, chỉ có mấy vị Thánh Giả biết tất cả, ngay cả mười ba tên chức nghiệp giả cao giai tham dự vào hành động cũng không rõ đoàn người bọn họ đi Cao nguyên muốn làm cái gì, đồng thời lần này dạy phản ứng tốc độ phi thường nhanh, bởi vì đi chính là quy trình đặc thù., Từ khi hạ lệnh đến điều động nhân thủ chỉ mất thời gian một bữa cơm. Mà đoàn người từ thánh thành chạy đến bụi gai cao nguyên băng, tới đa cũng chỉ mất ba bốn ngày, hơn nữa có trọng tài cao nhất, mấy người trong phạm vi vạn dặm đều không thể nào đoán hình, lực chiến đấu của đoàn đội càng là hoàn toàn nghiền ép, thật sự không tìm được khả năng phạm sai lầm.

Nhưng mà...

Trong lòng Thánh Giả đang sầu lo thì một tín hiệu khẩn cấp truyền tới.

Giọng nói của trọng tài cao nhất trực tiếp vang lên ong ong trong linh hồn, vài phần khó tin, vài phần tức giận: “Mấy người bọn họ biến mất”

Quản lý kinh hãi đứng bật dậy: “Biến mất rồi? Sao lại như vậy?”

Trọng tài cao nhất trầm giọng nói: “Ta cũng không rõ nguyên nhân, nhưng trên sách tinh lọc, tên của bọn họ chỉ trong nháy mắt liền biến mất. Mà truy tung có thể thoát khỏi sách Tịnh Hóa, rất có thể là dùng đạo cụ truyền tống cường đại, tiến vào một không gian không biết.”

“Chẳng lẽ bọn họ phát hiện ra sự tồn tại của các ngươi?”

Trọng tài cao nhất nói: “Không thể nào, trực giác của ta mách bảo rằng chiến trường không phát ra cảnh báo, đối phương không thể phát hiện ra chúng ta ở cách xa như vậy được.”

“Nếu như không phát hiện ra các ngươi, bọn hắn chạy cái gì? Mới có ba ngày, hơn nữa còn chưa đi ra khỏi khu vực băng ma thảo nguyên, hẳn căn bản không tìm được manh mối nào để vượt qua ải này...” Thánh Giả không ngừng suy đoán sự tình có khả năng xảy ra, nhưng lại càng cảm thấy tình thế trước mắt như một đoàn rối loạn, không rõ lý lẽ.

Đột nhiên, trước mắt Thánh Giả hiện lên một đạo linh quang, một ý nghĩ khó tin nhảy vào trong đầu.

“Chẳng lẽ là...”

Sau đó, hắn thậm chí không lo được thất lễ, liền ném trọng tài cao nhất qua một bên. Ý thức chìm vào một cái không gian độc lực trong Vương Chi Bảo khố, lợi dụng quyền hạn của mình mở ra một cửa sổ nhìn trộm.

Xuyên qua cửa sổ, hắn thấy được một màn làm hắn tròn tròn mắt.

Đoàn người Vương Lục đã vượt qua cửa thứ hai, lập tức muốn tiến vào cửa thứ ba.

Điều này sao có thể a? Từ lúc bọn họ tiến vào cuộc tỷ thí quan trọng đến hôm nay mới chỉ bốn ngày mà đã phá liên tiếp hai ải? Cuộc tỷ thí Quan Quân này quả nhiên là lâu năm không tu luyện, xảy ra sự cố sao?

Hơn 90 năm trước, mình đã dùng bao lâu trong cuộc tử thí vô địch vậy? Mười năm?

Chỉ cần tìm kiếm chén rượu ở cửa thứ nhất, hấn liền lấy động viên thân phận Thánh Giả dạy cao thấp, bận rộn cả một năm. Mà cửa thứ hai mặc dù không có cạm bẫy gây nguy hiểm cho sinh mệnh, nhưng lại phi thường tiêu hao thời gian, bản thân mang theo bốn gã thủ hạ tâm phúc, dùng một năm rưỡi mới đi đến điểm cuối.

Mà đám người Vương Lục Lục bốn ngày phá hai cửa ải, trên đời này còn có thiên lý và vương pháp hay không đây?

Mang theo phần nợ mãnh liệt và bất bình, nhân viên quản lý hận không thể trực tiếp xé rách cửa sổ, hiện thân đến trước mặt đoàn người kia hạ thần phạt, đem bọn họ đánh cho một trận hết nhưng hấn lại không thể không tỉnh táo lại, tùy ý làm bậy trong bảo khố của Hoàng Kim Vương, cho dù hấn có là cấp bậc truyền kỳ cũng chỉ có con đường chết. Nhưng mà ngồi nhìn bọn hấn tiếp tục hát vang tiến mạnh? Tuyệt đối không thể không làm gì được.

“Này, sao thế?”

Một bên khác, cách xa ngoài vạn dặm, trọng tài cao nhất không nhận được hồi âm, có chút nghi hoặc hỏi.

Hộ vệ bỗng thở dài: “Các người... trở về, đã tìm được hành tung của bọn Vương Lục rồi.”

“Cái gì? Ở nơi nào?”

“Bảo khố Vương Chi.”

“Bảo khố Vương chi? Tại sao lại như vậy?”

Nhưng người phụ trách điều khiển lại giải thích, không nhận được nói: “Khi kỹ càng tình hình trở về rồi hãy nói.”

Trưởng tài phán tối cao nghe vậy giận dữ, Húc, Ta nhỏ lên được cọng cỏ ngựa sặc sỡ này, người coi ta là thuộc hạ của người? Mọi người đều là Thánh Giả truyền thuyết năm đại truyền thuyết của Thánh Quang giáo, người lấy đầu ra cảm giác ưu việt như vậy? Huống chi nếu không phải người cung cấp tình báo bất lợi, ta cần gì phải phí mấy ngày bốn ba? Thứ

vô dụng này đúng là làm cho người ta hận không thể làm thịt hắn.

Trên thực tế, Thánh Tuấn, Thánh Giả quản lý bảo khố này vẫn luôn dạy một đóa kỳ hoa, trí mưu, họ tình, tài năng vẫn luôn ở đó., Bất kỳ một ai đều không xuất chúng, hết lần này tới lần khác tư chất của một người có phẩm chất cao kinh người, vận khí cũng mạnh mẽ nghịch thiên, những thiên tài cùng thế hệ đều bị dòng sông lịch sử bao phủ, hết lần này tới lần khác một người tầm thường như hắn lại trở hết tài năng, thậm chí lên cấp truyền kỳ mà vốn đã dạy cho mấy truyền thuyết lớn., Hắn kính đi cùng mặt tọa, nhưng chín mươi năm trước hắn cơ duyên xảo hợp khai phá Vương Chi Bảo Khố, đạt được quyền hạn chở quân, nhất thời tình thế chiến lược trăm năm tới của Thánh Quang giáo xảy ra biến hóa cực lớn, địa vị cũng bởi vậy tăng cao kịch liệt, đè ép trọng tài cao nhất và đoàn kỵ sĩ cuồng huyết, chiếm ba trong ngũ đại truyền thuyết, chỉ đứng sau Tướng Dung và tiên tri.

Nhưng mà trọng tài trường cho dù trong lòng phần nộ thế nào, cũng biết việc này đã không phải ân oán cá nhân, bảo khố Vương Chi là nơi trọng yếu dạy, trải qua tám mươi năm khai phá, họ quan trọng của nơi đây thậm chí vượt qua nơi từng dạy phát nguyên của giáo, tuyệt đối không thể để xảy ra sai sót. Hơn nữa... Khung vinh hạnh từng bí mật dặn dò vài tên Thánh Giả. Hắn nói năng lực của Bồ Tát có hạn., Nhưng thân phận là quan trọng nhất, nếu những người khác có thể, thì xin được chiếu cố nhiều hơn ở hắn. Dù sao bia hộ nhìn như tôn sùng, nhưng trong giáo cũng không có quá nhiều thực quyền, thủ hạ ngoài một bảo khố Vương Chi, ngay cả đại chủ quan có thể gọi là sứ giả linh hoạt cũng không có một ai, xem như là một thân một mình.

Cùng lúc đó, bia đá trong bảo khố Vương Chi thì lòng nóng như lửa đốt.

Đến cửa thứ ba rồi a... Dựa theo xu thế này phát triển tiếp, chỉ sợ cửa ải thứ ba cũng không làm khó được Vương Lục Nhất Hành, mà một khi đề gã tiến vào cửa thứ tư, chính là khảo nghiệm sống và chết.

Hắn thu được quyền phụ tá này, là tập hợp toàn bộ lực lượng đã thông bốn cửa ải trước, sau khi tiến vào cửa thứ năm nhận

được ban thưởng. Mà căn cứ quy tắc bảo khổ, đoàn người Vương Lục chỉ cần lấy được ở trong thí luyện quan sát, so với hần ưu tú hơn là có thể thay thế.

Cái gì gọi là ưu tú hơn? Nếu như bọn họ có thể đã thông được cửa ải thứ năm, tất nhiên là không thể chiến thắng. Mà cho dù không thể, thì chỉ cần đã thông cửa thứ tư, chẳng khác nào cùng với nguy nga đứng trên cùng một bậc thang, lúc này tương đối chỉ là thành tích mấy cửa ải trước - Cũng là thông quan, ưu tú và tốt thì mang ý nghĩa cao thấp của thành tích. Mà năm đó tuy tám chẵn coi như thành tích coi như không tệ, nhưng sao có thể so sánh với việc phá hai cửa thứ tư với Vương Lục ở hai cửa ải?

Một khi để Vương Lục đã thông cửa thứ tư, cái danh hiệu này nhất định phải rơi vào tay hần, cho nên khi thấy Vương Lục tiến vào cửa thứ ba, Già cũng đã gấp không chịu nổi.

Đáng tiếc, bởi vì thành bang phía đông cùng người cửu châu dẫn phát rối loạn, trọng trung cùng tiên tri đều tiến về phía đông trấn áp, mà đoàn kỵ sĩ cuồng huyết kỵ sĩ lại thủ vững biên quan tuyệt không xuất động. Lúc này Ngũ môn cầu viện, cũng không biết nên cầu một vị nào mới tốt.

Hần xem ra, mình là Thánh Giả gặp phải vấn đề khó khăn, tự nhiên chỉ có Thánh Giả mới có thể phá giải.

“Sao trọng tài trưởng còn chưa tới?” Tuy biết rõ cho dù trọng tài cao nhất có thực lực cấp truyền kỳ, cũng không có khả năng trong nháy mắt vượt qua nửa đại lục, nhưng ly bối vẫn không thể ức chế mà sinh lòng oán hận. Lúc này xuyên thấu qua nhòm ngó cửa sổ, y nhìn thấy đoàn người Vương Lục đã đi đến cửa sổ thứ ba, bắt đầu tiến hành tiến công chính thức, mà Vương Lục thoạt nhìn càng là đã tính toán trước trước được rồi.

“Chẳng lẽ muốn ta xé rách da mặt, liều mạng chịu tổn thương quyền quản lý, đánh vỡ cửa sổ nhìn lên trực tiếp động thủ hạ thân phạt?” Trong sự lo lắng, Già thậm chí động ra ý niệm cực đoan trong đầu.

Lấy thân phận phụ tá của hần, nếu liều bị bảo khổ trừng phạt, đích thật có thể cứng rắn cắm vào trong quá trình thí luyện của Vương Lục, ra tay cắt ngang. Đương nhiên, làm cái giá, hần

phải chịu cũng sẽ bị trừng phạt vô cùng nghiêm khắc, nhưng dù sao so với ngồi nhìn đối phương một đường hát vang tiến bộ mạnh mẽ hơn?

Bảo bối nghĩ tới đây, cuối cùng thử gửi thư cho kiến mẫu và tiên tri để liên lạc, đáng tiếc lại không nhận được hồi âm. Mà Bi Trật trưởng còn ở gần Tuyết Nguyên xa xôi căn rặng, quyết định không đợi trọng tài trở về, động thủ trước rồi nói sau.

“Ồ, ta không đề nghị ra tay vào lúc này.”

Vào lúc này, bên cạnh hấn bỗng nhiên truyền tới một âm thanh ôn hòa. Lang Đản trong lòng cả kinh, quay đầu lại, thấy được một khuôn mặt tái nhợt không có ngũ quan.

“Vô Diện, là người?”

Đối với thanh đao nhọn sắc bén nhất của giáo này, tình cảm của gương hơi phức tạp, một mặt, địa vị của người không gặp mặt trong giáo cũng vô cùng đặc thù, tuy rằng cấp bậc xếp dưới Ngũ Đại Thánh Giả, nhưng chỉ có tiên tri và sủng ái mới có quyền điều khiển., Ngoài ra không nghe theo lệnh của bất cứ ai, địa vị thực chất thậm chí còn mơ hồ vượt qua bia đá, khiến người ta không khỏi sinh lòng kính sợ, hơn nữa người vô diện từng gián tiếp tiếp đất có ân với hấn. Nhưng về phương diện khác, cuối cùng vô diện giả không còn là truyền kỳ, lúc bia da đối mặt với người không gặp mặt, trong lòng luôn có mấy phần ưu việt.

Vô Diện Giả lại không quan tâm đến hoạt động tâm lý của đối phương, chỉ thản nhiên giải thích: “Hiện tại ra tay hoàn toàn là nghịch thế mà động, toàn bộ bảo khổ đều sẽ trở thành lực cản của người, nói không chừng sẽ nằm trong dự tính của bọn họ. Không bằng chờ bọn họ đến cửa thứ tư rồi hãy nói, chúng ta có thể trong mấy ngày này sẽ hợp nhất lực lượng. Hơn nữa đến cửa thứ tư, chúng ta còn có thể hợp tình hợp lý tham gia, không cần lo sự phản kháng của bảo khổ.”

“Nhưng đã đến cửa thứ tư, chúng ta đã không còn đường lui nữa rồi...”

“Cuộc chiến tất thắng, đường lui làm gì?” Vô Diện lạnh nhạt hỏi ngược lại.

Học Cách khẽ giật mình, lập tức ý niệm xoay chuyển, nói:
“Được, vậy ta sẽ làm theo lời ngươi, nếu đến lúc đó xảy ra sai
lầm gì...”

Người không mặt lạnh giọng nói: “Nếu thật sự xảy ra sai lầm,
cho dù đổ trách nhiệm lên người ta, ngươi mất đi quyền quản
lý bảo khố, cũng chỉ là một kẻ phé nhân, cho nên đem não lực
bản cùng của ngươi dùng ở nơi nghiêm chỉnh, ít nghĩ cũng vô
dụng.”

“Ngươi dám nói chuyện với ta như vậy à?” Húc giận tím mặt.

“Đừng quên là ai bảo ngươi đứng ở đây. Chín mươi năm
trước, chỉ bằng vào lời nói của ngươi, cũng dám hy vọng xa
vời đi tới cửa thứ năm của thí luyện?” Vô Diện giả lạnh nhạt
nói: “Cho nên thành thật ngồi xuống, ngậm miệng lại, không
nghe thấy lời ta nói. Lần này là ngươi có ý cầu cạnh ta, nhớ kỹ
điểm này.”

đe dọa trong lòng giận dữ, nhưng nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt
kia, một sự rung động phát ra từ sâu trong linh hồn lại như một
chậu nước lạnh dội vào đầu, khiến hắn nói nhiều hơn nữa cũng
không nói nên lời.

...

330

“Hắc, hòa bình khiến lòng người bất an a.”

Bước đi trên cầu thang phát ra ánh sáng lóa mắt, nhìn về lối ra phía trước, Vương Lục không khỏi cảm thán một câu.

Sau khi thông qua cửa mê cung thứ hai, đoàn người liền xuất phát vào cửa thứ ba. Con đường tham gia thí luyện vô địch, giữa mỗi một cửa đều có một cầu thang chọi lợi thật dài, Vương Lục vẫn hoài nghi người của Thánh Quang giáo rất có thể sẽ không nhìn được ra tay vào lúc này, thế nhưng đi thẳng đến điểm cuối cùng, lại không gặp phải trở ngại nào trong dự tính, Thánh Quang giáo phảng phất phát đối với chuyện Vương Lục đã mờ mịt không biết gì cả.

Tuy rằng không có trở ngại sẽ chỉ làm công lược càng thêm thuận lợi, nhưng trong lòng Vương Lục lại cảm thấy có chút bất an.

Mà vào lúc này, Lưu Ly Tiên có thị lực kinh người nhất trong đội đã thấy cảnh sắc cuối cùng, vui vẻ nói: “Ta thấy cửa đá, trên đó còn viết chữ cổ đại a, hình như là... Hễ lược?”

Vương Lục kinh ngạc: “Người quen biết Tây Di cổ đại sao?”

Lưu Ly Tiên cười hì hì nói: “A miêu mấy ngày trước tặng cho ta một quyển từ điển cổ đại, ta đã học thuộc lòng rồi.”

“Tốt, không hổ là não cường nhất.” Vương Lục bình luận, đồng thời hẳn cũng thấy được cảnh sắc cuối cùng. Phía trước, tại một cánh cửa đá màu xám, đích xác là dùng chữ viết phong cách cổ xưa viết sơ qua một lược.

“Tỷ lược... nghĩa là yếu điểm của cửa ải này là biểu diễn một lược sao?”

Vương Lục vừa nói, vừa vượt qua bậc thang cuối cùng, chính thức đạp lên quảng trường trước cửa. Lối còn chưa dứt, chợt nghe phía trước vang lên một hồi thanh âm nặng nề.

“Không sai, cửa ải máu chốt này, chính là biểu diễn 《Quá》.”

Trong khi nói chuyện, một gợn sóng như nước đập dồn trên bề mặt cửa đá.

Vương Lục nở nụ cười: “Người cũng đánh mất bảo bối của Hoàng Kim vương, bị phạt ở đây thủ vệ sao?”

Thạch Môn kia nói: “Ta? Ta đánh cuộc là thua dưới tay Hoàng Kim Vương, không trả nổi nợ, cho nên chỉ có thể tới đây chịu phạt thôi.”

Âm thanh của cửa đá này mặc dù nặng nề, nhưng họ Cách lại hoạt bát hơn nhiều so với cánh cửa đầu tiên, vô cùng nhiều lời.

“Ta đã từng là thủ lĩnh một bộ lạc, thống soái quân đội cường đại, nam chinh bắc chiến, đánh hạ một mảng lãnh thổ rất lớn, bởi vì bách chiến bách thắng, còn được một cái danh hiệu Quân Thần. Đáng tiếc về sau gặp được Hoàng Kim vương, quốc gia cùng quân đội của hắn vượt xa ta, ta biết cứng đối cứng tác chiến không có khả năng là đối thủ của hắn., Cho nên đánh cược với hắn, quân đội hai bên đều có quy mô tương đồng, tại cuối sơn mạch quyết chiến, nếu ta thắng, quân đội của hắn từ nay về sau liền không thể vượt qua biên giới quốc gia của ta, nếu ta thua, liền đầu hàng tại chỗ, muốn chém giết muốn róc thịt tự nhiên muốn làm gì cũng được. Lúc ấy ta tự cao tự đại năng lực thống lĩnh thiên hạ vô song., Cho dù hoàng kim vương, nếu là quân đội quy mô và ta tương đương cũng không thắng được ta... Đáng tiếc, cuối cùng là chiến một trận ở sơn mạch, ta thất bại tại hắn, đành phải ngoan ngoãn đầu hàng. Lúc ấy nghe nói hoàng kim vương tàn bạo bất nhân, ta vốn cho rằng hắn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng hắn lại nói ta là một tên tạp chủng, quân sự mới có thể thiên hạ hiem thấy., Cứ như vậy giết chết có chút tiếc nuối. Ta vừa nghe, cái này tựa hồ là cầu sinh hữu vọng, liền vội vàng biểu thị nguyện một thân tài năng cho mình, có địch nhân nào giao cho ta chinh phạt là được rồi. Dù sao ta tuy không đánh lại Hoàng Kim Vương, gặp được những người khác trăm trận trăm thắng. Nhưng đối với điều này lại cười lạnh, nói, nếu ta có thể tìm được địch nhân đáng giá để hắn chinh phạt, ngược lại coi như là lập một công cho hắn, mà khi đó ta mới biết, bộ lạc của ta đã là thế lực duy nhất trên đại lục chưa từng thần phục hắn.”

Nghe đến đó, những người khác ngược lại không có quá nhiều phản ứng, A Yểm lại vạn phần kinh ngạc: “Bộ lạc cuối cùng bị

Hoàng Kim vương chinh phục, ngươi là thần tháp của quân Man tộc sao?”

“Ai da, không ngờ còn có người nhớ rõ tên ta...” Thạch Môn Tháp tỏ ra vô cùng vui vẻ, “Ha ha, quả nhiên sống càng lâu càng dễ gặp kinh hỉ. Lúc trước ta nói nguyện ý dâng lên một thân bản lĩnh., Hoàng Kim Vương lại nói trên đại lục đã không còn đối thủ đáng để ông chinh phạt, bản lĩnh ta cao đến đâu cũng vô dụng, liền trấn áp ta trong bảo khố của ông ta trông coi cửa cho ông ta. Tuy là trừng phạt, lại để cho ta có thể lấy hình thái của cửa đá duy trì vạn năm bất tử, nói đến cũng giống như Hoàng Kim Vương ban thưởng vậy.”

“Được rồi, trở lại chuyện chính.” Tháp trừng thu lại ý cười, nghiêm túc nói: “Cửa ải này chính là năng lực khảo nghiệm của các ngươi, ta sẽ cung cấp quân đội cho các ngươi, các ngươi chỉ huy những quân đội này chiến thắng đối thủ coi như vượt ải, rất đơn giản?”

Vương Lục hỏi: “Rất đơn giản? Đối thủ không phải là ngươi chứ?”

Tháp chép cười ha ha: “Đương nhiên là ta, bằng không thì còn có thể là ai chứ? Bất quá ngươi yên tâm, ta đến đây không phải để bắt nạt ngươi, quân đội ta mang theo không nhiều, chỉ có bốn mươi tên Hoàng Kim vệ sĩ, 30 tên Hoàng Kim thuật sĩ, tám tên quan chỉ huy quân đoàn, hơn nữa bản thân ta không có kết cục.”

“Vậy quân đội của chúng ta có bao nhiêu?”

“Vậy phải xem các ngươi rồi.” tháp nói, mặt ngoài lưu chuyển gọn sóng, hiện ra một bản khai.

Vương Lục kiểm tra chữ viết trên tờ khai, có chút kinh ngạc nói: “Hoàng Kim vệ sĩ, mười điểm hậu cần, Hoàng Kim thuật sĩ, điểm hậu cần, quan chỉ huy quân đoàn năm mươi điểm hậu cần, ngoài ra còn có Thần tiên thủ, chiến xa, dị thú kỵ binh, số hậu cần đều không giống nhau... Đây là xác định số lượng hậu cần để xác định số lượng, sau đó để chúng ta tự do xây dựng quân đội sao?”

Tháp chép nói: “Không sai, trung tâm của quân đội là bảo đảm lương thảo hậu cần, năng lực hậu cần mạnh mẽ, mới có thể

chèo chống được cho quân đội tác chiến.”

Vương Lục gật đầu nói: “Thiết kế này ngược lại cũng hợp lý, đơn giản mà nói chính là hạn trên cùng một loại người mà thôi. Người có tứ lượng vệ sĩ Hoàng Kim, 30 sĩ sĩ, tám mươi tên quan chỉ huy, cũng chính là 5~ trình sát hậu cần sao? Vậy chúng ta có bao nhiêu người chứ?”

Tháp chép nói: “Đồng dạng quyết định bởi các người, à, nhìn nơi này đi.”

Trong khi nói chuyện, trước cửa đá dâng lên một tòa đài đá, trên mặt bàn bày ra rất nhiều ô vuông nhỏ, phía trên có hai quân cờ cùng mấy hạt xúc xắc.

Vương Lục đến gần quan sát một phen, chỉ thấy trên bàn cờ có một ô vuông uốn lượn khúc chiết, đầu đuôi nối liền tạo thành một vòng tròn, đại bộ phận trong ô vuông đều viết những con số khác nhau, còn có con số khác nhau tạo thành màu sắc đơn nhất. Ngoài ra, trên bàn cờ ngoài trừ quân cờ và xúc xắc, có bài được chia thành mấy chồng, còn có một số mô hình kiến trúc nhỏ tinh xảo. Mà nhìn thấy những cái này, Vương Lục không khỏi biến sắc: “Cái này, chẳng lẽ là...”

Tháp trờ cười nói: “Đây là lúc ta còn sống, trên đại lục vô cùng lưu hành trò chơi, gọi là mô phỏng kinh doanh cờ.”

“Một cái bắt chước làm kinh doanh cái mẹ người, đây rõ ràng là một phú ông lớn?” Vương Lục đưa tay chỉ vào bàn cờ: “Không phải chỉ là mua đất, thu thuế, sau đó thông qua đủ loại sự kiện và đạo cụ hại người sao?”

Tháp gác vui mừng nói: “Không ngờ trò chơi này ngay cả dị tộc nhân phương Đông các người cũng biết.”

“...Thôi bỏ đi, coi như đây là một trùng hợp xinh đẹp, thiên hạ to lớn, chỉ đau đến mức đám phé gia quanh cái bàn để chơi. Tóm lại, ý của người là ta muốn cùng người chơi phú ông lớn này, sau đó kết toán điểm số, quyết định điểm cần cù của ta?”

Tháp lun nói: “Không sai, cho nên điểm hậu cần được quyết định bởi chính người. Đương nhiên, ta sẽ không ức hiếp người khác, cho nên cho dù người thua trong mô phỏng đánh cờ rồi tinh rồi mù, ít nhất ta cũng sẽ cho người năm mươi điểm trụ cột, cam đoan cùng với binh lực của ta ngang bằng. Mà với cơ

sở này thì ta sẽ chịu trách nhiệm cân bằng., Nếu người có bản lĩnh, trong vòng một trăm chiêu sẽ thắng toàn bộ hai vạn điểm trên tay ta, đến lúc đó người có thể có được binh lực gấp mười lần ta. Nhưng ta rất hoài nghi, người có thể làm được lời nhắc nhở âm áp hay không, lúc đánh cờ, tốt nhất người nên toàn lực bảo vệ năm mươi điểm vốn liếng mà người đang nắm trong tay ta.”

Hiển nhiên, quân thần ngày xưa của vị quân thần này đối với kỹ nghệ của mình có lòng tin cực cao.

“Có ý tứ, lại dám ở trước mặt ta khoe khoang trò chơi của mình mới có.” Vương Lục cười nhạo một tiếng, đi đến trước bệ đá. “Người đã một lòng muốn chết, ta sẽ thành toàn cho người.”

Sau một canh giờ.

“Chuyện này, không thể nào?”

Âm thanh khiếp sợ vạn phần của thạch môn vang vọng trong không gian nhỏ hẹp.

Trên bàn cờ, Vương Lục lựa chọn màu đỏ chiếm chín phần diện tích trở lên, ngọn tháp màu lam chỉ có thể bị vây ở một góc, mà quân cờ của hắn ở trong cái bọc màu đỏ quả thực nửa bước khó đi, mà cùng với kết quả ném xúc xắc vừa rồi kết quả hạ xuống, quân cờ của hắn đi tới khối vuông màu đỏ, vì thế hy vọng lật ngược cuối cùng cũng biến mất theo.

Vương Lục khe khẽ thở dài, từ trước đài đá đứng lên, đem viên đá tượng trưng cho tài liệu tiền trên tay ào ào rơi lên bàn cờ.

“Trò chơi hiệp thứ chín mươi ba vừa kết thúc, đã lấy được toàn bộ điểm số. Hừ, không ngờ Man tộc người còn rất ngoan cường, có thể chống cự đến hậu kỳ mới chết.”

“Điều này không có khả năng.” Tháp run giọng nói, vẫn khó có thể tin được hết thảy mọi chuyện vừa rồi. Hắn tại con đường thí luyện này làm người trông coi, cô độc thủ hộ đã hơn vạn năm, trong thời gian này giải trí giải trí duy nhất chính là cùng với những môn nhân khác họ Linh xem đánh cờ lấy niềm vui vạn năm., Đủ để hắn tôi luyện kỹ nghệ đến lô hỏa thuần thanh, chỉ là theo thời gian trôi qua, càng ngày càng nhiều giữ

môn nhân ngã xuống tiêu vong, hẳn lại có một thân kỳ nghệ cao minh nhưng không thể nào phát huy, cảm giác cô đơn lạnh lẽo.

Hơn tám mươi năm trước, hẳn bất ngờ gặp được một đám người khiêu chiến xuất thân từ bên ngoài. Tháp chúc mừng rỡ như điên, đồng ý cho bọn họ cơ hội thử mười lần, thật ra chỉ hy vọng có thể cùng bọn họ chơi vài ván. Nhưng thành tích tốt nhất của những người khiêu chiến cũng chỉ dốc sức liều mạng giữ vững năm mươi đồng tiền, sau đó dựa vào binh lực giống nhau, tổ hợp binh chủng phong phú, hiểm hơn so với tháp nổ.

Cho nên tháp không hề nghĩ mình sẽ thua, hơn nữa nếu không phải lúc này hẳn chỉ là một cái cửa đá, e rằng sự thật rung động này sẽ làm đầu hẳn nổ tung tại chỗ. Cũng may bây giờ hẳn không có đầu óc.

“Ngươi, rốt cuộc ngươi đã dùng thủ đoạn gì vậy?”

Vương Lục cười nhạt một tiếng: “Bàn cờ là của ngươi, quân cờ là của ngươi. Xúc xắc cũng là của ngươi, ta có thể dùng thủ đoạn gì?” Nói xong, đưa tay vuốt ve quân cờ trên bàn cờ hỏi ngược lại một câu. “Ngươi cảm thấy kỳ nghệ của ta thế nào?”

Tháp hạ vô cùng không cam lòng nói: “... hơn xa ta.”

Vương Lục nói: “Như vậy theo logic, sự việc kỳ thật có hai khả năng. Thứ nhất, ta thật sự quá cường đại, ở loại trò chơi này mới có thể đạt đến cảnh giới của Thần, không ai có thể ngăn cản. Loại thứ hai, cũng không phải là ta quá mạnh, thật sự là ngươi quá yếu.”

“Ta quá yếu?” Tháp phản lập tức cảm thấy một sự nhục nhã bị coi thường: “Ngươi không nên khinh người quá đáng.”

“Khinh người quá đáng? Thật ra cái tên mô phỏng kinh doanh cờ này của ngươi cũng không nhiều, hứng thú cũng không nhiều, vì vậy tuyệt đối không thể nói là am hiểu. Hướng chỉ bản quy tắc của ngươi còn là phiên bản nguyên thủy từ vạn năm trước, không ít khác biệt so với bản chơi của ta, khi thích ứng cũng cần thời gian nhất định. Dù vậy, ta vẫn lấy ưu thế họ Đảo để chiến thắng ngươi, chẳng lẽ thật sự ta quá mạnh sao?”

Nói đi, rốt cuộc người đến từ đâu ra mà lòng tin có thể đánh cờ rất lợi hại vậy?

Tháp phó có chút chán nản nói: “Trước người, vạn năm qua ta đều chưa bao giờ bại trận.”

“Đó có hai loại khả năng, thứ nhất, người rất mạnh. Thứ hai, đối thủ của người đều yếu ớt. Mà khách quan suy nghĩ một chút, vạn năm qua người đánh cờ với người đều là người nào? Là Hoàng Kim vương thu thập được kỳ kỳ kỳ thánh từ các nơi trên đại lục? Hay là một đám căn bản không có hứng thú với đánh cờ, không nhận được người chỉ có thể làm qua loa cho người bình thường? Còn thí luyện giả tới đây, có giống am hiểu kỳ nghệ không?”

“Thế nhưng ta đã ở chỗ này trọn vẹn một vạn năm “

Vương Lục thở dài: “Người nhốt hai nam nhân này trong mật thất, cho dù qua mười vạn năm cũng không sinh ra được hài tử, có thể thấy được thời gian cũng không phải vạn năng. Hơn nữa người chơi cờ với một đám dung mạo càng nhiều thì kỳ nghệ sẽ càng hỏng. Công tác của người là Quân Thần chứ không phải kỳ Thánh, có liên quan đến nhiều tinh lực trong phương diện bàng môn tà đạo này, giống như kị sĩ vương chấp nhất trong âm thực đen tối cười to vậy.”

Kị sĩ Vương đang chấp nhất xử lý hắc ám kinh sợ nói:

“Này...”

...

331

Vô luận Quân thần tháp không cam lòng như thế nào, thua thì chung quy vẫn là thua, quân thần xưa nay không đến mức chơi xấu không chịu nhận nợ trong trò chơi.

“Được, vậy dựa theo ước định, điểm hậu cần của người tổng cộng là số 0, xin tự do phân phối điểm của người.”

Nói xong, trên bệ đá vốn chịu tải bàn cờ, xuất hiện một quyển sổ ghi chép phức tạp nội dung, toàn bộ binh chủng có thể đổi được đều ghi chép kỹ càng ở trên đó. Vương Lục vừa nhìn, vừa đã nghiêm túc tính toán ra phương án phối hợp binh chủng tốt nhất. Nhưng mà tính đến một nửa, ánh mắt của gã quét đến nhóm trên bảng, lấy làm kinh hãi.

“Chờ một chút, sao ngay cả ta cũng bị ấn vào tờ khai vậy?”

Tháp hạ giọng nói: “Đương nhiên là đúng rồi, chẳng lẽ lát nữa bản thân người không tham chiến? Mà người tham chiến chẳng lẽ không tiếp viện cho ta?”

“... Thì ra là thế, cho dù là quan chỉ huy cũng không thể sống chết mặc bây a.”

Tháp lớn nói: “Những thống soái ngay cả đích thân tới tiền tuyến cũng không dám đích thân kia, căn bản không có tư cách chỉ huy quân đội của Hoàng Kim vương.”

“Hiểu rồi.” Vương Lục gật đầu, cũng không dây dưa nhiều, nếu người ta đã định ra quy tắc, tạm thời tuân thủ là được. Nhưng khi nhìn trên tờ giấy, lúc mình cao tới 500 điểm để đổi, Vương Lục liền nhíu mày.” Ta sao lại không biết mình đáng tiền như vậy, cũng có thể mua được mười quan chỉ huy hoàng kim rồi.”

“Đổi giá là căn cứ vào thực lực một người mà định, người có giá trị 50 điểm, nói cách khác một mình người có thể bù đắp được 10 quan chỉ huy hoàng kim.”

Vương Lục suy nghĩ một chút, nói mình đổi mặt với quan chỉ huy hoàng kim có thể lấy một thành mười, tựa hồ cũng không tính là sai. Bởi vì cho dù thật sự gặp phải quan chỉ huy hoàng kim, khởi động vòng vây Vô Tướng kiếm cũng sẽ đứng ở thế

bất bại. Bất quá, năm trăm điểm vẫn hơi dặt một chút, không bằng đổi thành người khác thử xem?

“Đổi người là có thể, bất quá, chỉ có người tự mình đặt chân vào chiến trường mới có tư cách vượt ải, tại khu vực an toàn ngoài chiến trường vậy xem toàn bộ hành trình, liền vĩnh viễn lưu lại an toàn.”

“Nói đúng hơn, đừng nói là đổi người, năm người chúng ta phải cùng lên trận mới có thể qua ải? Mà dựa theo giá cả của ta suy tính, năm người chúng ta ít nhất phải trừ đi điểm trí tuệ...” Vương Lục suy nghĩ một chút, “Vậy còn người thì sao? Người là quân thần Man tộc, tự mình ra trận, lại phải chiếm bao nhiêu hậu cần điểm?”

Tháp phun ra khí thể hùng hồn: “Đương nhiên là không, bây giờ ta chỉ là một cửa đá, hoàn toàn không có năng lực tác chiến, nói là tự mình ra trận, cũng chỉ làm ra một hình chiếu không có sức chiến đấu, cho nên căn bản không tính điểm cần thiết. Nếu các ngươi hâm mộ, năn nỉ Hoàng Kim vương cũng phải làm các ngươi thành môn đá nha.”

“Thôi, điểm xấu này coi như cho chó ăn.” Vương Lục nói xong, tiếp tục lật trang khai xuống dưới, chuẩn bị kiểm tra giá cả trao đổi kỹ càng với đám người A Hoài, nhưng vừa mới nhìn thoáng qua đã kinh ngạc đến ngây dại.

“Cái này, một con 0-10.1010 điểm? Giá này là thế nào?” Vương Lục giận tím mặt, “Người là cửa chính của đáp viện à? Giá hàng hóa thế mà lại đen như vậy một gã kỹ sĩ Vương, thế mà cần 100 điểm hậu cần?”

Tháp máy cũng lấp bắp kinh hãi: “Đắt như vậy? Xem ra vị kỹ sĩ Vương này nhà người có lai lịch lớn, chỉ một trăm điểm, đây chính là giá trị truyền kỳ đó nha...”

“Truyền kỳ chó má” Mắt thấy giá trị con người của đối phương cao hơn mình hai mươi lần, Vương Lục hân hân, không chút khách khí phê bình bêu xấu nói, “Một phé nhân ngay cả tơ thịt cá cũng làm không tốt mà thôi, ta chỉ mới lĩnh đội này mới hơn ba trăm năm mươi điểm, ta thấy cũng đủ cho nàng rồi.”

A Trác tức giận đến xanh mặt: “Hóa ra đây mới là lời thật lòng của người sao?”

Tháp chép giải thích: “Cái giá hậu cần này chủ yếu là căn cứ vào thực lực đỉnh phong đề tính. Vị tiểu cô nương này tuy trạng thái lúc này không tốt, nhưng nếu khôi phục trạng thái đỉnh phong, có lẽ đủ bù được truyền kỳ.”

Vương Lục rất là khó chịu một tiếng, tạm thời chấp nhận lời giải thích này.

“Ài, tàn huyết anh hùng thật sự là vô dụng, giữ lại để không công chiếm dân cư, còn không bằng bù đắp lại...” Vương Lục vừa nói, vừa tiếp tục nhìn xuống dưới, sau đó lại giận tím mặt: “Về phần, năm đó bởi vì người lòng xào xáo đất đá nên bị hoàng kim vương chinh phạt phải không? Kỳ sĩ Vương 10 điểm cũng thôi đi, ngay cả Lưu Ly Tiên cũng là 10 điểm đáng giá, chẳng lẽ nàng cũng xứng làm truyền thuyết? Hay là bởi vì giá nàng khá gần với A Điệp nên mới tăng lên?”

Tháp bị nhấn cũng vạn phần kinh ngạc: “Nàng cũng là 10 điểm? Không có đạo lý a, thực lực thật dù sao cũng chỉ có thể tính là cao cấp trung giai, nhiều nhất một hai ngàn cũng được... Chẳng lẽ là bởi vì một nguyên nhân khác?”

“Cái gì?”

“Điểm hậu cần, tính trên bản chất là tiêu hao hậu cần, tuy là bởi vì duyên cớ thí luyện, lúc định giá tham khảo thực lực đơn vị chiến đấu cực lớn, nhưng hậu cần tiêu hao cũng là nhân tố ảnh hưởng giá cả trọng yếu, có lẽ... Vị cô nương này giá cả cao, là vì hậu cần tiêu hao kinh người?”

Vương Lục trợn mắt há hốc mồm, bởi vì khối tháp nói rất có khả năng lúc lưu ly tiên tu hành còn thấp, tiềm lực toàn thân còn chưa phát huy ra, riêng lấy thực lực mà nói thì xa xa không xứng với một vạn hậu cần, nhưng, nàng siêu năng a...

“Móa nó, cái này còn đánh thẳng ngu à? Hai nữ nhân liền chiếm 0 điểm, ta chiếm 500 điểm... úy trình Tiểu Bạch sau đó chó ngốc? Các người muốn tạo phản sao, mỗi người đều quý đến muốn chết muốn sống đến bây giờ cũng chỉ còn lại 158 điểm tốt thôi.... những người xông quan trước chẳng lẽ cũng

là tiêu chuẩn này sao? Bọn hấn tổng cộng chỉ là 550 điểm thôi sao?”

Tháp chép có chút khó khăn: “Cụ thể xem như là pháp thuật cơ quan mà Hoàng Kim Vương để lại chỗ này để làm, nếu người không phục có thể nói một chút với Hoàng Kim Vương xem được không?”

“Nói huynh à, chẳng lẽ năm đó những Thánh Quang giáo kia khiêu chiến giả cũng có tiêu chuẩn như vậy? Tóm lại bọn họ cũng chỉ có năm mươi điểm thôi sao?”

Tháp chép nói: “Tiêu chuẩn giống các người, mà điểm quan trọng nhất của vị truyền kỳ đáng giá nhất trong bọn họ - đại khái so với nước truyền kỳ bình thường một chút. Cho nên trận đó hấn căn bản không thể tham gia, là có người khác mang theo rất nhiều quân đoàn tham chiến.”

Vương Lục hỏi: “Nhưng người không ra chiến trường thì không thể qua cửa, lẽ nào sau bọn họ...”

Tháp chép giải thích: “Không, quy tắc này là sau này ta mới chế định, bởi vì ta phát hiện lúc ấy những người đứng xem bên cạnh hoan hô, miệng lưỡi thập phần đáng ghét, cho nên cấm người vây xem quá quan.”

“Người lại có thể tùy ý sửa đổi quy tắc?”

“Vốn là không thể, những năm này không biết tại sao lại chậm rãi mà làm được.”

Vương Lục không thể không cảm thán, đồ vật lâu năm thất tu chính là không được a... Khiến cho tòa tháp này tùy ý sửa lại quy tắc, cửa ải khảo nghiệm này bản ý không còn sót lại chút gì.

Bất quá, chỉ cần có thể qua ải, cần gì phải quan tâm khảo nghiệm Xi Lược hay là điều đờ đẫn đây?

“...Được rồi, mười lăm thì mười lăm, trăm. Ta nhận.” Vương Lục thở dài, bất đắc dĩ nhìn sang A Phàm và Lưu Ly Tiên:

“Xem ra đây đã định trước là chiến tranh một mình đối mặt với thiên quân vạn mã rồi. Bởi vì quân lương của thiên quân vạn mã chúng ta đều bị hai nữ nhân ăn sạch rồi.”

Đối mặt u oán u oán trần trụi của Vương Lục, A Yểm tuy rằng ủy khuất cũng không thể nói gì, Lưu Ly Tiên thì lặng lẽ trốn sau lưng A Hàm, không dám nhìn thẳng ánh mắt của Vương Lục, sau đó lén lút cắn một miếng bánh như trộm vặt.

Đối với hành vi như Lưu Ly Tiên, Vương Lục ngay cả khí lực để tức giận cũng không còn, gã tùy ý điếm vài cái trên tờ giấy, phân phối số còn thừa mười lăm một cái, sau đó cười lạnh một tiếng: “Đơn giản là từ trò chơi của Xi Lược chuyển thành Vô Song gieo cỏ, nhưng chỉ cần là trò chơi, cho dù là nữ nhân mục nát hương ta cũng sẽ thông quan cho người xem tháp Nỗ quân thần thể nào, phóng ngựa lại đây.”

“Tốt” tháp phát ra một tiếng cười dài, trong thanh âm thống khoái không nói nên lời, người trẻ tuổi trước mắt, tuy rằng thực lực không tính là rất mạnh, nhưng cổ khí thể phóng khoáng này lại làm hắn không khỏi có chút anh hùng tương kính.

Đối thủ tinh thần tương ái, dựa theo quy tắc của bộ lạc Man tộc, liền lấy lực lượng lớn nhất đem đánh bại đối phương. Năm đó hắn tiếp đãi một đợt thí luyện giả, bởi vì tự nhiên chán ghét đối phương, cho nên lúc giao chiến chỉ dùng lực lượng thân thể phân, lúc này mới cho bọn họ cơ hội hiểm thắng. Mà lần đối mặt này Vương Lục, hắn phải xuất ra hai mươi phần lực lượng.

Trong tiếng cười, Vương Lục chỉ cảm thấy mọi thứ trước mắt bắt đầu vặn vẹo biến hóa, quảng trường nhỏ hẹp trước cửa bị một mảng bình nguyên rộng lớn thay thế, bên kia bình nguyên là mấy trăm tên Hoàng Kim vệ sĩ dàn trận địa sẵn sàng đón quân địch, còn ảo ảnh do Quân thần tháp tạo thành thì ở trong vòng vây quân trận.

Đó là một cự nhân Man tộc khí thế kinh người, hình thể khổng lồ, khuôn mặt kiên nghị như đá núi từ tuyên cổ không thay đổi. Lúc ở ngoài cửa, tháp nỗ còn hi hi ha ha, thoải mái vui vẻ. Nhưng một khi dẫn thân vào chiến trường, tất cả tình cảm dư thừa đều bị gạt bỏ, chỉ có khí tức lạnh như băng.

“Thật là quân trận chi thuật lợi hại.”

Đối mặt với Quân thần tháp từng đối chiến với Hoàng Kim vương cũng chỉ vền vền là thất bại mà dựng lên, A Phàm

không khỏi tán thưởng.

Đều là người lĩnh quân, trước khi thật sự chém giết, cho dù chỉ nhìn xa trận hình của đối phương cũng có thể tính ra được thực lực của đại thể.

“So với người thì sao?” Vương Lục hỏi.

A Oa trầm mặc một chút: “Chỉ lấy quân trận thuật mà nói, ta không bằng hẳn. Nếu không cân nhắc lực lượng của chủ soái, khoảng cách giữa hai bên đại khái là tám ngàn.”

Vương Lục kinh ngạc không thôi: “Cũng chính là mạnh người hai thành?”

“Thuật đơn chỉ quân trận hoàn toàn chính xác như vậy, bất quá thật sự gặp được. Dưới điều kiện công bằng, ta tự tin có thể thắng hẳn.”

Vương Lục nói: “Một kỵ binh xung phong trực tiếp chỉ trích địch tướng sao? Đáng tiếc lúc này không có địch tướng đòi cho người, người ta chỉ là một đạo huyền ảnh, chỉ sợ căn bản không giết được. Muốn thắng lợi, cũng chỉ có thể diệt sạch địch quân một con đường có thể đi.

A Dung nói: “Rất đáng tiếc, khoảng cách ta có thể tự nhiên vận dụng lực lượng, còn kém một chút, một hai kiếm bộc phát là có thể làm được, nhưng khó có thể tiếp tục. Mà chỉ bằng một hai lần bộc phát, không có khả năng tiêu diệt bốn trăm hoàng kim vệ sĩ.

Chỉ riêng bàn về công thủ mà nói, hoàng kim vệ sĩ là cường giả tiếp cận kim đan, mà bốn trăm hoàng kim vệ sĩ dưới sự chỉ huy của một thống soái tinh thông quân trận chi thuật, lực lượng bộc phát càng không gì sánh kịp, A phiệt trừ phi khôi phục trạng thái đỉnh phong, bằng lực lượng truyền kỳ chân chính mới có thể miễn cưỡng ngăn chặn. Trước mắt loại phe củi hai kiếm này đã mềm nhũn, xông lên thuận túy là chịu chết.

Ngoại trừ A Thù ra, những người khác càng là không đủ vốn liếng một thành một trăm, cho nên Vương Lục gật gật đầu: “Đã như vậy, thì đổi cách chơi, A Yêm, người là người đã từng dẫn quân, đám người phía sau do người chỉ huy.

A Trác cả kinh: “Những người phía sau kia? Người còn dùng mười lăm tuổi lẻ tẻ thay đổi quân đội?”

Quay đầu đi, A Yểm càn kinh ngạc, bởi vì phía sau bọn họ, có một ngàn năm trăm tên công nhân cường tráng im lặng chờ đợi mệnh lệnh.

“Người lại đổi công nhân khổ công?”

“Không sai, chỉ cần một điểm hậu cần có thể đổi được khổ công, có tố chất thân thể chức nghiệp giả trung giai cùng năng lực sản xuất cực kỳ ưu tú. Năm đó Hoàng Kim Vương viễn chinh hoang man, trên đường muôn thưởng thức nhạc hát, liền để khổ công của hắn ở trên sa mạc, trong vòng một giờ đã chế tạo ra một đại kịch trường được điêu khắc nhẵn nhụi, bên trong đủ để cho vạn người xem và khổ công khi đó phụ trách thi công, chỉ có một trăm người.”

Câu chuyện này, A Loan cũng từng nghe qua, thở dài: “Tình nhuệ tụ tập dưới trướng Hoàng Kim Vương quả thực danh bất hư truyền, nhưng người cần khổ công nhiều như vậy thì có ích lợi gì?”

Vương Lục thản nhiên nói: “Tạo Thần tháp.”

...

“Tạo Tháp?”

Nghe được đáp án của vương lục, trong lòng A Loan kỳ thật mơ hồ suy đoán: Đơn giản là phát huy sở trường cu li của khổ công, nhanh chóng kiến tạo phòng ngự tháp mà thôi. Nhưng dọc theo suy đoán này suy nghĩ kỹ càng, lại càng nghĩ không ra: “Người muốn tạo tháp gì? Lấy như thế nào tạo? Lúc nào chế?”

Vấn đề thứ nhất là muốn tạo ra loại tháp phòng ngự nào mới có thể chống đỡ được đôi thủ? Đối phương là Hoàng Kim vệ sĩ thực lực gần tới kim đan, khi bày trận nhìn thì giống như vũ khí bình thường. Một khi khai chiến, mỗi một người đều có thể lên trời xuống đất phòng ngự tháp bình thường, đối với chiến tranh ở tầng lớp bên dưới có lẽ có hiệu quả kỳ diệu, nhưng ở đây căn bản là không có chút tác dụng nào đối với một kích toàn lực của hoàng kim vệ sĩ, mười tòa tháp cũng bị hủy luôn.

Vấn đề thứ hai, cho dù Vương Lục Thủ Thủ có bản vẽ thân cấp, có thể chế tạo ra tháp phòng ngự siêu cấp đủ sức khiêng hộ vệ sĩ hoàng kim, có phải là tài liệu không? Tinh xảo phụ khó xử vì không có gạo, Hoàng Kim Vương khổ công có thể làm được, cũng không có khả năng tạo ra Không khí tháp?

Vấn đề thứ ba, cho dù Vương Lục có thể giải quyết vấn đề vật liệu, vậy thời gian xây dựng thì sao? Hoàng Kim Vương có hiệu suất lao công cao, cũng không có khả năng thoáng cái là xong, mà tháp tráo sẽ cho người thời gian sao?

“Vấn đề thứ nhất, người không nên hỏi ta, hẳn là phải hỏi những tên khổ công này, bọn hắn chính là khổ công tinh nhuệ phục vụ Hoàng Kim Vương, chịu đựng qua công trình huấn luyện kiến trúc nghiêm ngặt nhất, dù sao cũng không đến nỗi ngay cả mấy tòa tháp phòng ngự thực dụng cũng không biết? Huống chi cho dù thật sự không biết, ta nơi này còn có bản vẽ mấy tấm Long tháp, đủ để miêu sát chúng sinh.

A Oa giật nảy mình: “Bản vẽ Long tháp? Người lấy được bản vẽ Long tháp từ đâu? Đó là một trong những cơ mật tối cao

của Phổ Đông Long tộc đấy...”

Long tháp, là ở thời kỳ thịnh vượng, do một đám học giả sở trường về kiến trúc long cấp phát minh ra, Long tháp có năng lực tự chủ phòng ngự, không cần nhân công quây phá., Có thể tự động nhận biết địch ta, cũng lấy các loại thủ đoạn nghênh địch tác chiến, căn cứ kiến trúc tài liệu bất đồng, phát huy thực lực cũng từ sơ giai nghề nghiệp giả đến chức nghiệp cao cấp không giống nhau. Đương nhiên, Long tháp có thể so sánh với chức nghiệp cao cấp của người cao cấp., Giá trị chế tạo cao đến mức ngay cả Long tộc cũng khó có thể thừa nhận, phát minh ra cũng không có giá trị thực dụng quá cao, nhưng Long tháp cấp thấp lại vô cùng thực dụng. Ví dụ như Lục Long Tháp với giá rẻ nhất, không sai biệt lắm chỉ cần năm sáu trăm linh thạch (Ma Ngân tệ) có thể kiến tạo thành, uy lực lại đủ để ngang hàng với tu sĩ Trúc Cơ đỉnh phong, tiếp cận tu sĩ cấp Hư Đan. Mà mấy chục cây Long Tháp tụ tập lửa, tu sĩ mới tấn cấp Kim Đan cũng phải tạm lánh mũi nhọn.

Vấn đề duy nhất là, kỹ thuật cần thiết để tu Trúc Long tháp thực sự quá phức tạp, ngay cả trong long tộc năm đó, người có thể thuần thực kiến trúc cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Đến thời đại như A Diên, thợ thủ công có thể tạo Long tháp lại gần như tuyệt tích, cộng thêm A Phàm cả đời chinh chiến, tiến công ít nhiều phòng ngự, loại lợi khí phòng ngự này tác dụng không lớn, bản vẽ Long tháp liền bị quảng lên cao các.

Tuy nhiên, dù sao đó cũng là báu vật Long tộc, là một trong những bảo vật có giá trị cao nhất trong di sản, sao lại rơi vào tay Vương Lục chứ?

Vương Lục nói: “Đương nhiên là tìm được trong kho báu của Long thành, trong mấy năm bồi Đức khu không có ở người, làm thủ hộ giả hậu quả lạnh lặn của Trọc Đông Long tộc, thu nạp rất nhiều di sản Long tộc, bản vẽ Long tháp này chính là một trong số đó.”

“Ta đương nhiên biết, nhưng bồi Đức Khổ thế mà lại thả người vào kho báu?” A Hoài có chút khó tin, “Ta không phải không tín nhiệm người, nhưng... bồi Đức Thị nên biết di sản Phổ Đông Long tộc có ý vị thế nào, trừ ta ra, cho dù là thê tử của hắn cũng quyết không cho phép tự tiện vào kho báu.”

Vương Lục nói: “Ta nói với gã là ta đứng mũi của người.”

“... Sau đó hẳn liền thả người đi vào?”

“Đương nhiên là không thể rồi, người của Bối Đức Khổ nghiêm khắc như vậy, sao có thể vì ta với khuôn mặt này mà phá hỏng quy củ được? Nhưng ta còn nói với hắn rằng ta và hài tử của mình sang năm sẽ xuất thế, ta dự định tặng cho hài tử một lễ vật thật lớn, cũng cho người một kinh hi thật lớn.”

“.....” Nghe được Vương Lục giải thích, A Yểm tựa như đá hóa, không nhúc nhích.

Vương Lục nói: “Cho nên ta bảo hắn giới thiệu một chút trong bảo khố có đồ vật gì tốt, hẳn liền tiến cử bản vẽ Long tháp, nói nếu ta có thể làm ra Long tháp, cho dù là Cốt Long tháp cấp thấp nhất, làm hài tử mới xuất thế thủ hộ nàng, cũng sẽ làm người vui vẻ không thôi. Hiện tại xem ra, bối Đức Khổ thật sự là lập công lớn.”

A Trác đã không còn sức để nói chuyện nữa rồi.

“Về phần vấn đề thứ hai của người, tài liệu, đồng dạng là Bối Đức luật hỗ trợ giải quyết. Dưới áp lực của Thánh Quang giáo, nhu cầu lớn nhất chính là phòng ngự tự vệ, mà Long Tháp là lợi khí phòng ngự càng là lựa chọn số một của hắn, nhiều năm qua hắn tích lũy rất nhiều tài liệu., Nhưng thợ thủ công vẫn luôn khuyết thiếu việc thi công, trong lúc miễn cưỡng chiêu mộ một ít, nhưng rất nhanh đã bị Thánh Quang giáo mục nát tan rã, mà công trình xây dựng Long tháp xuất phát từ việc bảo mật họ, cũng không dám để Thánh Quang giáo biết, cho nên công trình kiến trúc vẫn luôn vô hình... Lúc ấy khi ta đòi bản vẽ, hắn cũng tiện thể tặng thêm rất nhiều vật liệu - may mà túi của ta đủ lớn, ha ha ha...”

“Về phần vấn đề thứ ba, thời gian kiến trúc thật sự là vấn đề, tháp tần là ai? Há có thể nhìn không thấu diễn xảo của ta? Bất quá, cho dù có thể nhìn thấu thì đã sao? Chỉ cần ta tự thân ra tay, vền vền khôi lỗi kia sẽ như gà đất chó sành không chịu nổi một kích.”

“Người tự mình xuất mã? Chẳng lẽ người muốn dùng bản mạng thần thông để làm chậm bước chân bọn họ? Không có khả năng thực lực kém quá nhiều...”

“Thực lực kém đến mức nào?” Vương Lục nở nụ cười: “Ta là cảnh giới Hư Đan —— trong khoảng thời gian này Tây Di liên tục chinh chiến có chút tiến bộ, miễn cưỡng xem như Hư Đan thượng phẩm. Mà lực phòng ngự chân thật có thể nói là vô địch thủ Nguyên Anh trở xuống. Mà đối diện chỉ là một đám hình như là kim đan mà thôi.”

A Hoài nói: “Là một nhóm, không phải là một...”

“Nhưng mà, nếu như ngay cả phá phòng cũng không làm được, thì một đám cùng một đám có khác gì nhau chứ?”

“Tháp chiếu quân trận chi thuật tông sư, binh sĩ dưới trướng không thể nào là năm bè bảy mảng, một khi lực lượng dung hợp, bốn trăm người hợp lực, dù là Nguyên Anh cũng không thể ngành kháng...”

“Ha ha, ta cho bọn chúng cơ hội dung hợp lực lượng sao? Người cũng quá coi thường Không Linh Căn rồi, coi như ở đại lục Tây Di cần phải có pháp tắc chuyển hóa. Ta cũng có biện pháp giúp bọn hắn mãi mãi là năm bè bảy mảng, bản lĩnh lớn như vậy mà cũng không nắm được, hừ hừ, đã đến lúc thể hiện tài nghệ chân chính của ta rồi.”

“Vương Lục” A Yểm nhíu chặt lông mày, trong lòng cảm thán chính mình thật sự nhìn không thấu hắn.

Hoàn toàn chính xác, Vương Lục chưa bao giờ làm chuyện không nắm chắc, hắn hiện nay lòng tin tất có chỗ dựa. Nhưng A Loan cũng nhìn ra được, Vương Lục căn bản không đủ thực lực đi chống lại bốn trăm Hoàng Kim vệ sĩ. Tất cả mọi người là từ trên Linh kiếm sơn đi xuống, bài tẩy A Mâu của hắn cơ bản đều biết.

“An tâm, đừng quên ta cũng là phương pháp chiến tranh tất thắng của người. Bằng không, chúng ta đánh cuộc một lần, nếu như ta có thể đơn thương độc mã kéo dài thời gian đủ dài, người sẽ thua bởi ta chút gì đó, thế nào?”

A Dung hỏi: “Người muốn cái gì?”

“Tạm thời chưa nghĩ ra, không bằng ghi nợ trước?”

“Người...”

“Được rồi, một lời đã định, chờ ta trở về nhé.”

Trong khi nói chuyện, Vương Lục không để ý tới A Khải nữa, dưới chân điểm một cái, liền đi thẳng đến chỗ quân đội do Quân Thần tháp tạo ra, đúng là một mình đối mặt thiên quân vạn mã.

Nhưng tám tháp lại không tầm thường như tiên tri, ngay lúc Vương Lục cất bước liền hạ chỉ lệnh.

“Tản ra “

Ra lệnh một tiếng, bốn trăm tên Hoàng Kim vệ sĩ phân tán ra, tuyệt không cho đối thủ có cơ hội một trận đánh một trận. Đối với việc này Vương Lục cũng không thể không bội phục sự cẩn thận cùng nhạy bén của đối thủ. Dùng bốn mạng thân thông bắt giữ lượng lớn địch nhân, kế hoạch còn chưa bắt đầu đã tuyên bố phá sản. Tuy nhiên, trận hình tản ra thì đã sao chứ?

Bởi vì mục tiêu của hãn kỳ thật không phải là Hoàng Kim vệ sĩ hay Hoàng Kim thuật sĩ. Lần này hãn tiến quân thần tốc, mục tiêu chỉ có một: Tháp bữu bản, chỉ cần giải quyết quân thần này, bốn trăm hoàng kim vệ sĩ chỉ là một đồng cát rời rạc, thịt cá nằm trên thớt.

Mà ảo ảnh tháp xạ đối với chuyện này lại thờ ơ, mặc cho Vương Lục thể như chẻ tre giết vào trong trận, một ít hoàng kim vệ sĩ tới gần một tổ ba lạng một tổ, phối hợp xuất lực chặn đường, dưới sự chỉ huy của tháp, những hoàng kim vệ sĩ này cùng hô ứng phối hợp, thực lực há chỉ tăng gấp đôi? Nhưng đều bị Khôn Sơn kiếm dễ dàng bắn ra, hoàn toàn không thể chậm bước của Vương Lục.

Về phần bản thân tháp xạ, dẫn theo một số ít mười mấy hoàng kim vệ sĩ đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, phảng phất như đang đợi đại giá.

Trong đôi mắt lạnh như băng kia, Vương Lục không cách nào đọc được bất kỳ một tia ba động tâm lý nào của đối phương, tháp dưới trạng thái Quân Thần giống như một cái chuông vận hành chính xác, mỗi một động tác đều có mục đích rõ ràng này, bất luận đả kích bên ngoài nào đều không thể dao động sự ổn định của hãn, cho nên Vương Lục thậm chí không thể nào phân biệt được, lúc này tháp đang cài bẫy rập chờ hãn chui vào, cố làm ra vẻ huyền hư, phô trương thanh thế.

Bất quá, mặc kệ là cái gì, mở cung há lại có mũi tên quay đầu? Vương Lục sai bước ra, đã đến trước đại quân trận, mà tòa tháp trong quân trận cũng nhẹ nhàng hé miệng ra, chuẩn bị cập nhật mệnh lệnh.

Y theo suy đoán của Vương Lục, rất có thể là muốn toàn quân xuất kích, vòng qua Vương Lục trực tiếp đi tập kích một ngàn năm trăm khổ công kia. Bởi vì bất kể kế hoạch tác chiến của Vương Lục là cái gì, trung tâm then chốt đều là những khổ công này, chỉ cần giết sạch khổ công, Vương Lục có nhiều cách cũng không thay đổi được, là ứng phó rút củi dưới đáy nồi.

Mà lúc này, bởi vì hoàng kim vệ sĩ đứng ở vị trí phân tán, Vương Lục căn bản không có khả năng đem toàn bộ bọn họ nhốt vào bản mệnh thần thông —— hướng chỉ lấy tu vi của hắn lúc này, bản mệnh thần thông cũng không có năng lực lớn như vậy, có thể chứa mấy trăm hoàng kim vệ sĩ.

Nhưng Vương Lục căn bản không phải đến dùng cứng đối cứng.

Chỉ thấy hắn thò tay vào trong túi, lấy ra một tấm kim bài tinh xảo, sau một khắc, trong tấm kim bài kia bỗng nhiên bộc phát ra khí thế và uy áp kinh người, tựa như gợn sóng vô hình quét ngang tứ phương. Trong nháy mắt, bầu trời trên chiến trường như ép thấp xuống rất nhiều, một giọng nói uy nghiêm vô thượng từ trên trời giáng xuống, chấn động lòng mỗi người.

“Bọn tạp chủng, quỳ xuống.”

Cũng trong lúc đó, đại quân thần tháp do quân thần tháp phát ra phản phật quỳ rạp xuống đất, không có phản kháng.

Trong dị biến, rốt cuộc thần tháp của Quân Thần cũng khẽ thay đổi sắc mặt, ánh mắt sắc bén của nó đâm thẳng về phía kim bài, hiển nhiên đã nhìn ra được trò hề của Vương Lục.

Đáng tiếc, nếu như tháp không phải là ảo ảnh, mà là chân thân hàng lâm, một ánh mắt cũng đủ để đâm thủng kim bài, đáng tiếc... Lúc này hắn lại bất lực, trên chiến trường hắn thật sự là thống soái một quân, nhưng quân đội dưới trướng chung quy vẫn là quân đội của những người khác.

Mà nhìn thấy chiến trường trong nháy mắt an tĩnh lại, Vương Lục cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Khi ta nhìn thấy quân thần Man tộc lại dùng quân đội Hoàng Kim vương lên, ta biết ngay là đã đến lúc thể hiện kỹ nghệ chân chính của sơn trại ta rồi.”

...

Kim bài dĩ nhiên là giả...

Lệnh bài tượng trưng cho quyền uy vô thượng của Hoàng Kim Vương, trong hơn vạn năm thống trị, Hoàng Kim Vương cũng chỉ phát ra lác đác mười mấy khối, đối với Hoàng Kim Vương yêu thích tập quyền tuyệt đối mà nói, đem quyền bính đặt trên tay người khác, quả thực là không thể khoan dung. Cho nên trong lịch sử có một số ít lệnh bài hoàng kim, với tư cách nghiên cứu và trân bảo hi thế được người ta biết đến.

Mà bất kể trân bảo hi thế nào, nếu tông sư một sơn trại biết được kết cục chỉ có một. Lúc Vương Lục giả mạo chén rượu Hoàng Kim Vương, tám kim bài này cũng đã tự tay chế tạo rồi.

Ngoại quan của kim bài là thông qua điều tra một số lượng lớn vật liệu lịch sử để biết được, mà giọng nói và khí tràng của Hoàng Kim vương lại là Vương Lục đã từng mấy lần đối thoại với Hoàng Kim vương, từ từ bắt chước ra, cũng không phải có quá nhiều thứ giống nhau nhưng đích xác là có vài phần ý vị riêng của Hoàng Kim vương.

Vương Lục giờ cao lệnh bài lên cao, dưới uy nghiêm mơ hồ tương tự Hoàng Kim Vương, quân đội Quân Thần Tháp đóng băng ngay tại chỗ, toàn bộ quỳ rạp xuống đất, không một ai dám đứng dậy.

Quân đội hoàng kim vương, ngay cả lệnh bài chủ quân nhà mình cũng không nhận ra, không thể nghi ngờ là bi kịch, nhưng cũng là bi kịch không thể tránh khỏi, bởi vì đối với những con rối này, thiên địa phục tùng, áp đảo tất cả. Nếu như là quân đội hoàng kim vương chân chính., Quyết không đến mức bị lừa dễ dàng như vậy, đáng tiếc hơn vạn năm qua, các dũng giả đã từng đi theo Hoàng Kim Vương, bây giờ chỉ còn lại bộ hài cốt Khôi Lỗi, mà những Khôi Lỗi này từ khi ra đời, chưa từng tận mắt nhìn thấy Vương.

Mà đối với Vương Lục mà nói, cảnh tượng trước mắt này mang ý nghĩa chiến thuật của gã đã có được thành công, kỹ nghệ Sơn trại lại một lần nữa phát triển kỳ tích.

Đương nhiên, chuyện sơn trại không vẻ vang gì, nhưng nếu hàng giả cũng có thể phát huy tác dụng hàng thật, là thật hay giả cũng không quan trọng.

Vương Lục giờ cao lệnh bài, không nói thêm điều gì nữa, chỉ im lặng để những vệ sĩ hoàng kim ngoan ngoãn quỳ xuống. Kim bài này chung quy là hàng nhái, sau khi xuất kỳ bất ý có thể dọa được những con rối này, có thể sử dụng nhiều hoặc là thời gian dài, khi lỗi có gốc cũng có thể nhìn ra manh mối, cho nên ít nói là hay nhất, dù sao Hoàng Kim vương trong lịch sử cũng không lấy tiếng lành nói chuyện.

Thời gian từng giờ từng phút chạy trốn, Vương Lục an tĩnh giờ lệnh bài, phía trước bốn trăm tên vệ sĩ hoàng kim phân tán ra, 30 tên thuật sĩ hoàng kim cùng tám quan chỉ huy im lặng quỳ rạp xuống đất, cái trán vùi thật sâu vào trong đất, không dám nhìn thẳng ánh sáng thuộc về Hoàng Kim vương.

Chỉ có tháp vẫn duy trì tư thế đứng vững, yên lặng chờ đợi thời gian trôi qua. Đối với cỗ máy chiến tranh chính xác mà nói, chỉ phí công chống lại lãng phí thời gian. Lúc trước vài lần hấn kêu các hoàng kim vệ sĩ đứng dậy nhưng không được đáp lại, bèn bỏ qua không tiếp tục thử nữa.

Dù sao, hiệu quả của hàng nhái sẽ không quá dài, theo thời gian trôi qua, những con rối này sẽ phát hiện dị thường.

Mà quả nhiên, ước chừng qua hai ba canh giờ, thân thể một gã quan chỉ huy quân đoàn hơi động một chút, bắt đầu dao động. Đối với khi lỗi trung thành mà nói, có thể quỳ rạp trước lệnh bài Hoàng Kim Vương đều là ân huệ lớn lao, dưới tình huống bình thường cho dù mãi đến mức hư thoát vô lực, bọn họ cũng không dám có chút động dậy, hiện tại, hiển nhiên là bắt đầu hoài nghi cái kim bài quyền danh kia.

Trình độ trí tuệ của quan chỉ quân đoàn tương đối cao, rất nhanh sẽ có tên thứ hai, tên quan chỉ huy thứ ba bắt đầu dao động. Một lát sau, bọn họ đứng dậy thanh thúy, căm tức nhìn Vương Lục, ánh mắt như dung nham thiêu đốt.

Lệnh bài ngụy tạo ra Hoàng Kim vương không thể nghi ngờ là một loại khinh nhờn, tội phạm không thể tha, khinh nhờn.

“Hồng “

Một gã quan chỉ huy ngựa mặt lên trời rống giận, sóng âm thanh phần nộ cuốn ra, khiến cho tất cả Hoàng Kim vệ sĩ thân thể chấn động, tiếp theo chậm rãi đứng lên, ngẩng đầu, ánh mắt... trở nên càng thêm mê mang.

Nhìn thấy một màn này, Vương Lục cười cười, tiện tay vút lệnh bài ra, sau đó xoay người rời đi. Mà ở phía sau gã, là một khu rừng rậm có sắt thép và nham thạch.

“Ha ha, hoan nghênh tới thế giới tháp phòng của ta.”

Hàng trăm hàng ngàn tháp phòng ngự hình thái khác nhau đan xen vào nhau thành một mê cung phức tạp, cốt long tháp âm u kiên cố, lục long tháp xanh biếc âm u, cuồng bạo không trời buộc tháp Hồng Long Tháp., Hắc Long tháp thần bí khó lường cùng với Thánh Long tháp thánh thiện sáng chói... Kết tinh trí tuệ của Đông Long tộc không thể nghi ngờ được, hiện ra hàng trăm hàng ngàn Long tháp đứng sừng sững, khí thế tương liên, phẳng phất như một tòa long huyết thái cổ thật sự xa xôi, cho dù chỉ là nhìn từ xa cũng khiến người ta cảm thấy áp lực khó có thể hô hấp.

Đây mới thật sự là tử vong, cho dù là Hoàng Kim vệ sĩ được Quân thần tháp chỉ huy, nếu như dám tự tiện vào rừng rậm trong tháp phòng ngự cũng chỉ có con đường chết. Có lẽ tại thời điểm những tháp phòng ngự chưa thành hình, bọn họ chỉ cần tùy ý xung kích một lần là có thể làm tan rã đối thủ, nhưng mà, bọn họ đã lãng phí quá nhiều thời gian.

“Quân thần tháp chiếu, đừng đứng ngây ra đó nữa, liều mạng một phen, chúng ta chỉ có năm người, xông tới được thì người thắng.”

Lúc này Vương Lục đã đi đến trong vòng vây của tháp phòng ngự, một lần nữa giao đấu với đám người A Loan. Mà những khổ công vất vả kia lại biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Lúc trước để làm công, Vương Lục ra lệnh cho bọn họ là, giống như bản thảo kỳ hạn tháng ngày mai, một chữ cũng không động một chút nào bức bách viết tay, thiêu đốt sinh mệnh đi. Một câu nói, làm cho các công nhân vốn có hiệu suất kinh người này bộc phát ra tốc độ nghịch thiên, ngăn ngừa

mấy ngàn ngày đã dựng lên một mảnh rừng rậm sắt và nham thạch ở chỗ trống.

Khi rừng rậm phòng ngự tháp rốt cuộc xây dựng xong, tài liệu kiến trúc khổng lồ trong túi giới tử tiêu hao hầu như không còn, ngay cả ngọn núi cách đó không xa cũng bị khoét rỗng, những Khổ Công này rốt cục đi tới một khắc cuối cùng, như cháy hết, hóa thành tro bụi. Mà đám tháp phòng ngự bọn họ lưu lại giống như từng tòa bia mộ đứng sừng sững.

Đối với việc này, sau khi Quân Thần tháp đọn trong chốc lát ngạc nhiên, trên mặt rõ ràng hiện ra nụ cười nhàn nhạt.

Việc đã đến nước này, thuật chiêm ngưỡng quân trận của Quân Thần Tháp dù có mạnh gấp đôi, cũng không có khả năng dựa vào hơn bốn trăm bộ binh thủ hạ xông xuống rừng rậm phòng ngự tháp, nếu là đổi lại vài tên quan chỉ huy, biến thành xe pháo cự ly xa còn tạm được. Mà nếu như bại cục đã định, thắng bại sẽ không trọng yếu như vậy, phản công lại chính là thủ đoạn thủ thắng của Vương Lục.

“Thú vị.” Đây là ca ngợi từ tận đáy lòng. Hẳn cả đời cuôi ngựa, kiến thức qua rất nhiều cảnh tượng, nhưng một màn trước mắt này vẫn khiến hắn cảm thấy mới mẻ. Chiến thuật rất thú vị, đối thủ rất thú vị., Nghiêm túc mà nói, Vương Lục có thể xem là thắng cũng không giỏi, bởi vì hắn căn bản không thể hiện bất luận tài năng gì về phương diện nghiên cứu, nhưng nỗ lực của mình chưa bao giờ là người quá chấp nhất với thắng bại, nếu không thì hẳn cũng không thể nào bình yên sinh tồn trong bảo khố của Hoàng Kim vương được hơn vạn năm.

“Cửa ải này coi như người thắng.” Tháp lửa nói ra.

Wương Lục kinh ngạc nói: “Người cứ từ bỏ như vậy?”

Tháp chép nói: “Nếu trận chiến này có thể có 1% phần thắng, ta nhất định sẽ liều một lần, nhưng một phần trăm cũng không có, ta thật sự không cần phải để các chiến sĩ đó chịu chết không công. Năm tháng tiếp theo, cũng chỉ có bọn họ mới có thể làm bạn với ta.”

Wương Lục gật gật đầu, không nói thêm gì nữa. Mà sau khi Quân thần tháp bắt đầu nhận thua, ở phía sau hắn liền mở ra

một lối đi vào trong cửa lớn đen kịt.

“Đi qua đó, chúc các người may mắn.”

Mà khi đám người Vương Lục đi vào trong cửa, giẫm lên cầu thang lấp lánh đi tới cửa sau, cửa chính chậm rãi đóng lại.

Lúc này, Vương Lục đi đầu đội ngũ chợt có cảm giác, quay đầu lại, ánh mắt dọc theo khe hở đại môn chưa khép lại, nhìn thấy một mảnh thế giới sụp đổ.

Ở trên chiến trường vừa rồi, bầu trời đang phá toái, đại địa đang sụp đổ, khe nứt to lớn tràn ra, giống như miệng dị thú hoang dã, xé rách thế giới từng chút một cắn nuốt đi, Quân Thần Thập đứng trong quân trận, dáng người mềm mại, thản nhiên nghênh đón cuối cùng chính là.

... Cái gọi là năm tháng vô tận chính là chỉ cái này sao? Vương Lục không khỏi ngạc nhiên.

Mà A Yêm sau lưng Vương Lục, cảm nhận được ánh mắt Vương Lục, cũng theo quay đầu lại, đại môn lúc này lại âm âm khép kín.

“Thật đáng tiếc, nếu như lần sau còn có cơ hội, thật muốn chiến một trận công bằng với hấn.” A Loan tiếc hận nói.

“Đúng vậy, thật đáng tiếc.” Vương Lục nhẹ giọng nói.

Cùng lúc đó, ở chỗ sâu trong bảo khố Vương Chi, Húc giận dữ đan xen, nỗi bất an trong lòng đã đến cực hạn.

“Vượt qua rồi, không ngờ lại thật sự thông qua được cửa thứ ba “

Trong quá trình thông quan Vương Lục, hấn dùng quyền hạn của cỗ xe điều khiển thu hết vào mắt. Lúc đầu, hấn còn ôm hi vọng, hy vọng Vương Lục sẽ ở trước mặt Quân Thần Thập nỗ lực chiết kích trầm sa, dù sao đó thật sự là đối thủ cường đại. Con đường thí luyện lúc trước nếu không phải vô diện, hấn cũng sẽ dừng ở đây. Mà sau khi không có mặt, cự tháp được chỉnh sửa hoàn thiện quy tắc, càng thêm khó có thể chiến thắng. Lấy nhận thức của Mẫu bảo, thậm chí hoàn toàn không nghĩ ra phải làm sao chiến thắng hấn.

Nhưng mà theo Vương Lục lần lượt dùng thủ đoạn kỳ tích đột phá cửa ải khó khăn, tim của Già cũng dần dần trầm xuống,

nhất là Vương Lục lấy ra kim bài sơn trại, lệnh các hoàng kim vệ sĩ đồng loạt quỳ rạp xuống, khi Già càng là dưới cơn giận dữ chửi ầm lên.

Đáng tiếc hết thầy đều không có ích gì, đám người Vương Lục đã hành tẩu ở trên cầu thang Quang Diệu, chẳng mấy chốc sẽ đi đến cửa thứ tư thôi.

Mà lúc này bia cam tâm phiền muộn bất an, thậm chí mơ hồ có chút sợ hãi thì một âm thanh thân thiết ôn hòa cười nói: “Yên tâm, bước chân của bọn họ dừng ở đây, ở cửa thứ tư, chúng ta sẽ kết thúc tất cả.”

Đáng tiếc, Vô Diện giả không hề an ủi chút nào cho lòng người khoan khoái, mà vào lúc này, một âm thanh lạnh lùng nghi ngờ.

“Kết thúc hết thầy, chỉ bằng đám phế vật các ngươi?”

Người lên tiếng nghi ngờ, là một chiến sĩ toàn thân mặc trọng giáp màu máu, hai tay chống một thanh đại kiếm hình răng cưa, một thân mùi máu tươi âm trầm mà khắc nghiệt, chính là trọng tài cao nhất của Thánh Quang giáo, hôm nay trong lúc dạy, người tinh lọc đứng đầu bảng số người ở Nam Đức Bá Vương Nam Địch.

Tại đám người Vương Lục, tiêu phí hơn nửa thời gian công lược cửa ải thứ ba, vị trọng tài trưởng này rốt cục bỏ xuống bộ hạ, một mình dùng tốc độ nhanh nhất trở về Thánh thành. Lúc này tuy hãn mệt mỗi đến cực điểm, nhưng chiến ý lại cao cao không giảm, nhất là tận mắt thấy Vương Lục xông phá cửa ải thứ ba, uy hiếp nghiêm trọng đến địa vị Thánh Quang giáo khi ở bảo khố Vương Chi, hãn càng tự động dâng lên lửa giận.

“Dám can đảm mơ ước thánh địa giáo ta dị đoan, nhất định phải lấy hình phạt nghiêm khắc nhất để tịnh hóa.”

Giáo năm đại truyền thuyết Thánh Giả, thành kính nhất cũng cường đại nhất không thể nghi ngờ là giáo phái, mà theo sát phía sau chính là trọng tài cao nhất. Hãn đối với giáo dục cuồng nhiệt gần như vạn vạo. Năm mươi năm trước, bởi vì nữ nhi cùng một người dị giáo thái độ mền luyến, tự tay chặt đầu nữ nhi., treo ngay cửa chính của trọng tài. Về phần dị giáo đồ kia, không ai biết hạ lạc, cũng không ai muốn biết. Mà mang

theo tín ngưỡng dị thường mãnh liệt như thế, Hộc Bảo Nam Địch vốn vô năng, tất nhiên là chán ghét ông ta đến cực điểm, luôn cho rằng ông ta sẽ chậm chân dạy giáo phát triển, tốt nhất là một kiếm chém, đôi người thông minh lợi hại lên đài, đáng tiếc mãi vẫn không thể được như ý.

Về phần Vô Diện giả? Mấy năm trước, hắn vẫn rất coi trọng vị này làm việc sắc bén dạy đạo, mặc dù tiếp xúc không nhiều, chiến tích huy hoàng của Vô Diện giả lại làm cho hắn tán dương. Đáng tiếc lúc này sau khi nhìn thấy hắn, trong lòng Phí Địch Nam Đức lại dấy lên lửa giận.

“Vô liêm sỉ, chẳng lẽ ngươi muốn lấy tư thái đáng hổ thẹn này gia nhập chiến đấu?”

Trong mắt vị trọng tài này, người vô diện suy yếu căn bản không thể nào trốn thoát, hắn trước đây không lâu bị kỵ sĩ Vương một kiếm đánh trọng thương, hôm nay căn bản không khôi phục hoàn hảo. Một hóa thân trọng thương ngay cả chức nghiệp giả sơ giai cũng không bằng, tham gia chiến đấu sẽ liên lụy tới người khác.

Nhưng mà đối với việc này, Vô Diện giả chỉ liếc mắt nhìn Phí Địch Nam Đức một cái, đối với vị Thánh Giả cấp trên mình hoàn toàn không có màu sắc giả dối, từ tốn nói: “Liên quan gì đến ngươi, ngươi là cái thá gì? Ta có mời ngươi tới không? Ta có mời ngươi phát biểu ý kiến?”

“Ngươi?” Phí Địch Nam Đức giận tím mặt, cự kiếm hình răng cưa phóng ra hồng quang, nhin không được muốn động thủ.

“Muốn động thủ thì cứ việc, trăm bộ phân thân này của ta, sau đó dùng đầu óc yếu ớt của ngươi đi suy nghĩ chiến thuật chặn đường người Cửu Châu, thành công tất cả đều là nhờ ngươi, Thánh Quang Chi Hải nhất định sẽ ưu ái ngươi, chúc ngươi may mắn.

Ngữ khí của người vô diện trào phúng, căn bản không đặt Phí Địch Nam Đức vào trong mắt.

...

“Muốn giết ta tùy ý động thủ, chúc ngươi may mắn.”

“Hừ” đối mặt với sự trào phúng gần như xé rách da mặt của Vô Diện giả, Phí Địch Nam Đức tức giận hừ một tiếng, sau đó dựa vào sự kiên nhẫn cực lớn của mình cố gắng áp chế lửa giận.

Cửa thứ tư của thí luyện Quan Quân, mặc dù hẳn chưa tự mình trải qua, nhưng cũng biết đại khái hình dáng. Trong cửa ải này, năng lực chiến đấu kỳ thật không quan trọng, quan trọng là xử lý các loại sự kiện đột ngột phát sinh, cùng với năng lực vận dụng quy tắc linh hoạt để kích mục tiêu của đối thủ. Về phương diện này, biểu hiện của ba cửa ải đầu của Vương Lục đủ để khiến người ta kinh hãi lạnh mình.

Điều duy nhất có thể chống lại Vương Lục ở phương diện này, cũng chỉ có Vô Diện. Cho nên hẳn nhất định phải khắc chế chính mình.

“Vô Diện, chống lại tên Vương Lục kia, ngươi có bao nhiêu phần thắng?”

Vô Diện giả lại hoàn toàn không biết điều, cười nhạo nói:

“Vấn đề buồn cười, nếu ta nói một thành cũng không có, ngươi sẽ từ bỏ sao? Nếu ta nói mười thành, ngươi sẽ tin tưởng ta sao?”

“Ngươi không biết xấu hổ cho ta...”

Đang lúc tình thế càng căng cứng, một âm thanh ôn hòa bỗng nhiên xen vào: “Vô Diện, vấn đề này ta cũng rất muốn biết, tiện giải thích một chút cho ta nghe được không?”

Nghe thấy âm thanh này, ngay cả Vô Diện giả cũng giật mình: “Phượng giáo?”

Mà bia Nam Đức và Phí Địch càng là người đầu tiên khom mình hành lễ, không dám chậm trễ chút nào. Cho dù mọi người đều là truyền kỳ, nhưng Tượng Tượng là người đứng đầu Thánh Quang giáo, đồng thời cũng rất có thể là tồn tại gần cảnh giới Thần Linh nhất toàn bộ Tây Di đại lục, địa vị cao hơn xa các truyền kỳ khác.

“Không cần đa lễ, ta chỉ là một hóa thân hình chiếu, tới đây tìm hiểu tình huống một chút, vô diện, rút cuộc trong tay ngươi cất giấu át chủ bài gì?”

Da và Nam Đức đều nhìn về phía Vô Diện giả, nếu là chính miệng Vu giáo hỏi, chắc hẳn ông ta cũng không dám giấu diếm. Nhưng mà Vô Diện giả vẫn lắc đầu: “Không thể nói, bởi vì nói rồi sẽ không còn ý nghĩa nữa.”

“Cần rõ” Phí Dịch Nam Đức lớn tiếng gầm thét, trong giáo nghĩa của Thánh Quang giáo, rất có ý tứ là người phân cách hoá thể của Thánh Quang Chi Hải, khinh nhờn sự thất lễ có thể nói là lớn nhất.

Bản thân tượng trưng lại cực kỳ khoan dung độ lượng: “Không sao, đã không muốn nói thì thôi, có điều lần hành động này...”

Vô Diện Giả khinh thường nói: “Ngươi cho rằng ta cần ngươi nhắc nhở? Nếu như ta làm chuyện gì ngu xuẩn như hai tên ngu xuẩn ở bên cạnh cũng phải nhắc nhở, đã sớm sống không đến lúc này rồi.”

“Ha ha ha ha” đối với sự hỗn loạn của Vô Diện giả, giáo dục lại vô cùng yên tâm nở nụ cười: “Tốt, phi thường tốt, ta rút cuộc có thể yên tâm giao nơi này cho ngươi.”

Vô Diện Giả phát tay: “Mau rút đi, bên phía ngươi không dễ dàng đến phiên ta giả vờ à?”

Giáo dục gật gật đầu, hóa thân hình chiếu dần dần tiêu tán.

Mà ở bên cạnh Vô Diện Giả, người phụ trách bảo khổ Vương Chi cùng với trọng tài cao nhất đã kinh ngạc đến ngây người.

Trên thế giới này, lại có người dám can đảm nói chuyện như vậy với Tư thị? Giáo chủ Thích thị là lãnh tụ của Thánh Quang giáo, vô cùng chú trọng bảo hộ uy nghiêm của mình và giáo phái, bất cứ người nào dám can đảm bất kính trước mặt hắn, nhất định sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc mà công bằng, cho dù là đại chủ giáo chức cao quyền trọng trong giáo cũng tuyệt đối không ngoại lệ. Bọn họ đã từng tận mắt nhìn thấy một vị Đại chủ ý áo đỏ hùng cứ một phương.

Trước mặt quyền trọng giáo dục hóa thành tro bụi, chỉ vì lúc hắn gặp mặt giáo dục, cố ý dùng sai từ, dùng cái này thử thăm dò quyền uy của tượng mẫu khiêu chiến.

Sự nghiêm khắc của giáo dục tuyệt đối, ngoại lệ duy nhất, cũng chỉ có một màn trước mắt này. Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy tượng trưng dung túng một người đến tình trạng như thế này, thế cho nên bọn họ không thể không hoài nghi, rốt cuộc người xuất thân thần bí này có quan hệ gì với kiến cảm? Chẳng lẽ là...

Người không mặt thần nhiên nói: “Ta chính là tế lễ.”

“Cái gì?” “Điều đó không có khả năng “

“Hừ, hai tên ngu xuẩn.” Vô Diện hừ lạnh một tiếng: “Đủ rồi, chuẩn bị tiến vào thông đạo thí luyện, cửa thứ tư sắp bắt đầu rồi.”

“Phù, cầu thang thật dài a.”

Sau khi đứng tại cửa thứ ba, cửa thang đi thông tới cửa thứ tư dài dằng dặc, Vương Lục dừng bước lại, có chút mệt mỏi thở dài.

“Trước tiên ở chỗ này nghỉ ngơi hồi phục một chút.” Nói xong, liền khoanh chân ngồi xuống đất, phân ra một bộ phận tâm thần bắt đầu minh tượng, khôi phục pháp lực.

Bọn người A Hoài hơi kỳ quái nhìn hắn một cái —— Vương Lục đây là mệt mỏi sao?

Đúng thật là mệt mỏi.

Mặc dù người ngoài nhìn thấy, ba cửa ải trước của Vương Lục quả thực là hơi hợt, thế như chẻ tre, nhưng là người trong cuộc thì Vương Lục cũng không có thoải mái như vậy.

Công lực của ba cửa ải đầu đích xác rất nhanh, nhưng mỗi một cửa đều giống như là đang mang theo cương ti, hơi bất cẩn một chút sẽ đuối kịp vào vực sâu vạn trượng. Ví dụ như cửa thứ nhất nguy tạo ra chén rượu, người thủ hộ cửa đá kia dựa vào một cỗ chấp niệm, thực lực vạn năm không giảm trái lại còn tăng lên., Đã là cấp độ tiếp cận truyền kỳ, một tiếng gầm giận dữ có thể làm mây tích tụ đầy trời trong phạm vi trăm dặm bị quét sạch, nếu như thật sự đánh nhau, chỉ bằng một tên kỳ sĩ vô dụng ngay cả trứng muối cũng không bằng, thì có thể chống cự được đến khi nào?

Đại mê cung thứ hai, Vương Lục dựa vào bản mạng thần thông một đường nghiền ép, lấy phương thức đục tường đào đất đi ra một hàng rào không gian vô nhân đạo, cứng rắn cản trở bảo khố Vương Chi Vương, nguy hiểm ẩn chứa trong đó há lại bình thường? Chỉ hơi vô ý, lại dẫn tới trấn áp toàn bộ bảo khố. Bản mạng thần thông của Vương Lục khu Hư Đan lập tức sẽ sụp đổ ngay lập tức.

Về ải thứ ba, dựa vào kim bài ngự để chấn nhiếp Hoàng Kim vệ sĩ, cũng là chiêu hiểm, vạn nhất lực không chế của tháp nổ đối với quân đội vượt quá dự tính, hấn lập tức khéo quá hóa vụng. Có lẽ bản thân hấn dựa vào phòng ngự nghịch thiên của Vô Tướng kiếm có thể kiên trì được nửa khắc, nhưng chiến lực phòng ngự của hấn sẽ hỏng hết. Mà không có tháp phòng ngự, đối mặt với mấy trăm Hoàng Kim vệ sĩ không biết mệt mỏi, Vương Lục cũng không thể kiên trì đến cuối cùng.

Mỗi cửa ải đều cơ hồ là liều mạng, hơn nữa mỗi một lần đều là tự mình đứng ở tiền tuyến, nhìn như nhẹ nhõm, nhưng áp lực lại rất chân thật. Cho dù tố chất tâm lý của Vương Lục có tốt hơn nữa, cũng khó tránh khỏi có chút mệt mỏi.

“Sư huynh, huynh mệt không?”

Lưu Ly Tiên dè dặt hỏi.

Vương Lục sờ sờ đầu nàng, cười nói: “Mệt mỏi? Nực cười, bất cứ lúc nào ta cũng có thể đại chiến với người ba trăm hiệp. Lưu Ly, vĩnh viễn không cần lo lắng cho ta, người chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời, chiếu cố tốt chính mình là được, hiểu chưa?”

Lưu Ly gật đầu: “Ta biết, trước khi xuống núi sư phụ cũng nói như vậy.”

“Ừm, ngoan ngoãn, trở về ta sẽ mời người một bữa tiệc lớn.”

Theo lệ thường, lời đối thoại của sư huynh muội cũng dừng lại ở đây. Nhưng lúc này Lưu Ly Tiên do dự một chút, lại đột nhiên hỏi: “Sư huynh, có thể cho ta phân chia nhiều nhiệm vụ hơn hay không, ta... ta đã trở nên cường đại hơn so với trước đây.”

Vương Lục sững sốt, hoàn toàn không ngờ Lưu Ly Tiên lại nói ra những lời như vậy. Nghĩ một lát, Vương Lục lại đánh giá

nàng từ trên xuống dưới một phen, gật đầu khen: “Một khoảng thời gian không chú ý, đích thật là lớn hơn một chút, so sánh rõ ràng với một người mấy trăm năm chưa trưởng thành nào đó.”

A yếm nhắm mắt lại: “Một người nào đó nói đúng là chỉ ta sao?”

Vương Lục an ủi: “Đừng để ý, người cũng coi như có giá trị.” Sau đó quay lại nói với Lưu Ly Tiên: “Đây không giống yêu cầu mà lưu ly mà người sẽ đưa ra, khoảng thời gian trước có phải người đã trải qua chuyện gì không?”

Lưu Ly Tiên suy nghĩ một chút: “Ta tìm được một cửa hàng ngọt ngào ở Long Thành...”

Bốn phía, A Trác và Bạch Thi Huyền đều không tìm được mà mỉm cười, đổi lại là những người khác, cái kiêu tư duy không phân rõ chủ yếu này nhất định sẽ làm cho người ta đau đầu, nhưng đặt ở trên người Lưu Ly Tiên thì có làm thế nào cũng không ghét nổi.

Mà y theo lý luận của Vương Lục, tạo thành điểm này rất đơn giản: Vì Lưu Ly Tiên quá xinh đẹp...

“Ngoại trừ cửa hàng có món ngọt, còn có một quán thịt thú nướng cũng rất ngon a, ở phía đối diện của sản phẩm này. Ngoài ra còn có...” Lưu Ly Tiên rơi vào hồi ức, hai mắt sáng lên, thao thao bất tuyệt.

Vương Lục nhíu mày: “Đợi một chút, là ta hỏi phương pháp không đúng như vậy, người chép lại thực đơn một tháng cho ta xem, dựa theo trình tự ghi từ phía sau, ngay cả nước tráng cũng không được quên viết.

Lưu Ly Tiên ồ một tiếng, căn bản không hỏi nhiều vì sao, đành ngoan ngoãn chép lại. Nàng thân là kiếm tu, cổ tay cực kỳ linh động, chỉ trong chớp mắt đã viết đầy mấy trang giấy, cuối cùng cũng coi như sáng sớm hôm đầu tiên đã viết xong thực đơn.

A Trác không khỏi lắc đầu, sau đó kỳ quái hỏi: “Sao vậy? Căn trọng như vậy sao? Trong khoảng thời gian này, tiến bộ của lưu ly hoàn toàn chính xác rất lớn, rất nhanh có thể trùng kích

kim đan, như vậy hiện tại tích cực chủ động một chút, cũng rất bình thường.”

Vương Lục nói: “Đừng tưởng là ta ngạc nhiên nhé, Lưu Ly nàng kiếm tâm thông minh tu luyện đến hôm nay... Cả người trong vắt không dính một hạt bụi, bên ngoài như ẩn như hiện, nhưng nói ngược lại, cho dù nhiễm phải một chút bụi bặm, cũng sẽ đặc biệt nổi bật. Dùng họ của nàng thì họ gì cũng dễ thấy., Gặp mà an, đối với chuyện ngoài thân không quan tâm. Ngoại trừ mỹ thực và tu hành, người đã thấy nàng chủ động đề cập tới yêu cầu gì sao? Nhất là sau khi đi tới Tây Di đại lục, nàng ở trên núi được các trưởng lão dẫn dò, mọi việc đều phải nghe theo phân phó của ta, cho nên nàng chưa bao giờ chủ động mở miệng muốn cái gì... Thật sự rất khó tưởng tượng nàng vô duyên vô cớ nói ra những lời vừa rồi.”

“... Thì ra là thế.” A Yêm nhìn vẻ mặt trịnh trọng của Vương Lục, trong lòng khẽ thở dài.

Vương Lục đối với Lưu Ly tiên thật rất cung chiêu, hơn nữa còn chiếu cố vi phạm. Bất quá, những nữ hài tử như Lưu Ly tiên dĩ nhiên sẽ khiến người ta thích, Vương Lục có thích nàng cũng là đương nhiên.

Chỉ chốc lát nóng, Lưu Ly Tiên đã ngậm viết thật dày một chồng giấy viết ra, thực đơn một tháng xếp hàng ở phía trên, thật sự ngay cả một chén nước trắng cũng không hạ xuống.

Vương Lục cầm thực phở, nghiêm túc tra xét. Hắn đọc tốc độ cực nhanh, mấy trăm trang giấy, thời gian một chén trà đã đọc xong, hắn nhắm mắt lại suy nghĩ trong chốc lát, sau đó mở ra một trang sách trong đó, chỉ vào một hàng chữ phía trên hỏi: “Lưu Ly, ngày hôm nay, cũng chính là ngày chúng ta đánh thắng Cuồng Huyết kỵ sĩ đoàn ở Long Thành, buổi tối ta sẽ thả người ở khu buôn bán tùy ý ăn uống. Nhưng chung trà này là chuyện gì xảy ra?”

A Quật ghé lại xem xét, chỉ thấy ghi chép ăn uống của Lưu Ly tiên ghi lại phi thường kỹ, ngoại trừ thứ đã uống qua, ngay cả thời gian ăn uống cũng viết rõ ràng. Phần ký ức lực này quả thực làm người ta tán thưởng.

Mà vị trí Vương Lục chỉ thì viết: Người có lòng tốt chúc uống một ly rượu lạnh. x x1 đến thời điểm chia thành đẳng cấp.

“Làm sao vậy, một đoạn này ư?”

Vương Lục nói: “Hai vấn đề, thứ nhất, ta đã dặn dò nàng, người xa lạ tặng đồ ăn uống tuyệt đối không thể tùy tiện đựng vào. Ta không cảm thấy Lưu Ly tiên hội vô duyên vô cớ vi phạm mệnh lệnh của ta. Thứ hai... tốn thời gian quá dài, uống một chén đồ ăn ăn suốt thời gian dài như vậy làm sao dùng được?”

A Phủ bật cười nói: “Chén ăn đương nhiên phải chậm rãi thưởng thức, cũng không phải trâu uống đâu.”

Vương Lục lạnh lùng nói: “Ngươi cho rằng Lưu Ly Tiên là ai? Ngươi cũng chưa từng thấy nàng ăn cái gì đó.

...

Đối với sự phản bác của Vương Lục, A Mâu nhất thời á khẩu không trả lời được. Tướng ăn của Lưu Ly Tiên cũng không khó coi, hiển nhiên là lúc nhỏ bị sự phụ tử mĩ hành động, mỗi một động tác đều có vẻ nho nhã đạm mạc.

Nhã – Chỉ cần tốc độ chậm hơn một trăm lần.

Hơn nữa, mặc dù Lưu Ly Tiên có năng lực giám sát thưởng thức mỹ thực tương đối khá, nhưng thật ra nàng cũng không kén ăn, ngoại trừ Huân Hà cực độ khó có thể nuốt tự động nấu món ăn cho mình.

Thức ăn tan ra bên ngoài, bất luận nàng ăn uống thế nào, tốc độ ăn uống luôn luôn khiến người ta ghen hống nhìn trần trối. Hai vấn đề Vương Lục chỉ ra mặc dù có chút gượng gạo.

Nhưng thật sự là điếm đáng ngờ.

“Lưu Ly, lúc đó xảy ra chuyện gì?”

Lưu Ly Tiên vô cùng thản nhiên, mặc dù lúc trước vị Ma Pháp Sư kia tốt bụng dặn dò nàng không nên nhắc tới chuyện này với sư huynh, nhưng nếu bị sư huynh hỏi đến, nàng đương nhiên sẽ không giấu diếm. Vì vậy.

Một người phân ra hai góc, thuật lại câu đối thoại lúc đó một chữ không sai, thậm chí ngay cả ngữ khí của Ma Pháp Sư cũng bắt chước giống như đúc.

Mà nghe đoạn đối thoại này, cho dù là ai cũng có thể phát giác vấn đề xuất hiện.

“... Đây là kế sách công tâm?”

Vương Lục mỉm cười: “Rõ ràng là vậy sao, muốn nhằm vào ta, phương thức tốt nhất chớ quá nhằm vào Lưu Ly Tiên, mà muốn nhằm vào Lưu Ly Tiên, công tâm thuật bình thường sẽ không hữu hiệu.

Lưu Ly Tiên tuy rằng tự nhiên, nhưng cũng không phải ngu ngốc, hơn nữa trải qua nhiều năm bồi dưỡng sự phụ Chu Minh, cùng với thời gian dài Vương Lục dạy dỗ, đối với công tâm thuật bình thường có lực lượng vô cùng mạnh mẽ.

Chống lại sức lực là muốn khiến nàng cảm thấy hổ thẹn, dao động, mê man... gần như là không thể. Nàng căn bản không có những cảm xúc tiêu cực như vậy.

“Nhưng nếu như là chính diện hạ thủ thì sao? Lấy hi sinh, tranh thủ lấy danh mục yêu thích của người khác để dụ dỗ tư duy của nàng, chung quy nàng không phải không có kẽ hở. Kiếm Tâm Thông Minh đối xứng mà nói.

Một khi lưu ly xảy ra chuyện gì, sẽ tạo thành đả kích trí mạng với ta.”

“Phái kích trí mạng?” A Yêm hơi kinh ngạc nhìn Vương Lục, lẽ nào ý của hắn là, hắn đối với Lưu Ly Tiên đã...

Vương Lục nói: “Đối với ta, trong đội ngũ bất luận người nào xảy ra chuyện đều có thể tiếp nhận, duy chỉ Lưu Ly... Nàng tuyệt đối không có chuyện gì. Những người khác xảy ra chuyện, ta là người quan trọng nhất trong đội ngũ.

Cố gắng gánh vác trách nhiệm của lãnh đạo, cùng lắm thì nói một câu ta dùng người để quan sát, bởi vì các người đều không phải trẻ con, đều có năng lực tự lập, biết cách tự chăm sóc bản thân. Nhưng Lưu Ly Tiên lại khác, ở đó.

Đại lục xa lạ này, nàng không có biện pháp một người sinh tồn, so với lúc trước các đệ tử Linh kiếm phái xuống núi rèn luyện có chút khác biệt. Dựa theo bản ý của Chu Minh sư bá là ngược lại.

Lưu Ly Tiên trước khi Kim Đan đại thành đã tới Tây Di, là đại lực chủ trương của ta mới nói tác động sư bá đồng ý. Trong lúc Lưu Ly Tiên được sư bá nhờ vả, đối với ta không hề giữ lại tín nhiệm, bất cứ chuyện gì cũng không giữ lại.

Cũng sẽ không vi phạm, bất cứ chuyện gì cũng sẽ không vượt qua, sợ xảy ra vấn đề gì. Cho nên cùng một đạo lý, ta nhất định phải gánh vác trách nhiệm chăm sóc nàng bình an.”

Nghe Vương Lục giải thích như vậy, A Loan trong lòng xúc động. Trọng trách, đây là hạng đầu trong rất nhiều mỹ đức A Hoài coi trọng nhất. Hơn một trăm năm trước quốc gia của nàng chia năm xẻ bảy.

Lúc bản thân nàng cũng bị thương nặng đi vào tuyệt cảnh, là trọng trách phải tiếp tục điều khiển nàng với thân phận

anh linh của mình đi xuống, cho đến hôm nay, mà nàng lại là người thương thức nhất.

Cũng chính là những người mang trong mình cảm giác trách nhiệm mãnh liệt kia.

Vương Lục giải thích xong liền nói với Lưu Ly Tiên: “Lưu Ly, lời của người kia, người quên đi, không được nhớ một chữ.”

Lưu Ly Tiên sửng sốt, sau đó không hỏi thêm câu nào, bèn gật đầu: “Hiểu rồi, ta quên nó đi...”

“Ừm, ngoan.” Vương Lục sờ đầu thiếu nữ: “Nghỉ ngơi xong rồi, chúng ta tiếp tục lên đường.”

Không quá lâu, đoàn người đã tới cuối cầu thang.

Tình hình cùng loại với ba cửa trước, phía sau cầu thang là một quảng trường nhỏ diện tích không lớn, một cửa đá màu xám ngăn cản đường đi. Bất quá khác với mấy cửa trước đó là đá.

Mặt ngoài cửa và trái phải trên vách đá, điêu khắc lượng lớn bích họa. Mà sau khi đám người Vương Lục đến gần, trên cửa đá một gợn sóng như gợn nước nhộn nhạo lên, hình thành một người mơ hồ.

Mặt, dùng thanh âm cứng nhắc cứng nhắc nói.

“Hoan nghênh mấy vị dũng cảm khiêu chiến đến, lần này, người mà các ngươi đối mặt không phải Thủ Hộ Giả của Hoàng Kim Vương, mà giống như các ngươi khiêu chiến. Có được người mạnh ngang với các ngươi.

Thực lực lớn cũng là trí tuệ xảo trá. Điều này rất gian nan, nhưng nếu muốn trở thành dũng sĩ vô địch Hoàng Kim vương, người phải chứng minh thực lực của mình mạnh hơn đối thủ cạnh tranh của mình.”

Vương Lục hỏi: “Làm sao chứng minh?”

“Đi tới đỉnh Thái Dương Thần Thạch một thời gian ngắn, lấy Thái Dương Thần Thạch xuống là người có thể chứng minh được tư cách của mình.”

“Giang Hoan Đạc Sơn? Thái Dương Thần Thạch?” Nghe hai từ này hoàn toàn xa lạ, Vương Lục trong lòng không khỏi kỳ

quái. Liền quay đầu nhìn về phía A Diên, là học rộng của Tây Di Đại Lục.

Người, nếu nói ở vùng đất này có thứ gì xa lạ, hỏi nàng chung quy cũng không sai.

A Oa nhớ lại một phen: “Thời đại Hoàng Kim vương đã qua quá lâu rồi, trong lúc đó đại lục xảy ra rất nhiều biến hóa, có rất nhiều địa hình xảy ra biến hóa, cũng có rất nhiều nơi.

Cái tên này hoàn toàn khác biệt. Cái tên giai điệu đặc sơn, chỉ riêng ta có ấn tượng là có bốn năm chỗ, chẳng qua ta nhớ không lắm, trong đó nổi danh nhất chính là so băng.

Kinh Cức Cao Nguyên càng xa xôi hoang man chi địa, nơi đó ẩn chứa vô số kỳ tích cùng huyền diệu. Nhưng cụ thể sự tích, ngay cả ta cũng biết rất ít.”

Cánh cửa đá trầm giọng nói: “Muốn biết ngọn núi tốt tươi đặc trạch cùng Thái Dương Thần Thạch, liền chăm chú nhìn bích họa nơi này, phía trên ghi chép hết thảy.”

Cửa đá nói xong, toả ra một đạo quang mang, thấp sáng hai bên vách tường và toàn bộ mặt ngoài cửa đá. Hơn một ngàn bức bích họa giống như sống lại, xoay tròn hợp thành trước mặt Vương Lục.

Một bức hình ảnh biết di động, đồng thời cửa đá phát ra âm thanh nặng nề, làm màu trắng.

“Chậc, là phim Kỷ lục bản nguyên thủy sao?”

Bích họa kể lại một câu chuyện phát sinh từ mấy vạn năm trước, khi đó Hoàng Kim vương còn không hoàn toàn thống trị vùng đại lục này, bốn phía Hoàng Kim quốc có vô số địch nhân.

Kim vương khởi binh mã chạy khắp nơi, quân đoàn của ông ta đánh đâu thắng đó, nhưng trải qua khá nhiều khổ chiến.

Trong đó có một trận chiến, có thể nói là trận chiến hoàng kim vương quyết định vận mệnh. Sau mười ba trận đại chiến hãn liên tiếp thắng, đang muốn dẫn đại quân Ban Sư lui triều, chính là tại hoàng kim quốc quốc gia đó.

Đại hậu phương, những minh hữu năm xưa từng nói bỗng nhiên quay giáo phản kích, thừa dịp Hoàng Kim Vương chi

viễn chinh phát động một cuộc tập kích bất ngờ, thiên quân vạn mã nhắm thẳng thủ đô, trong lúc nhất thời làm hoàng kim quốc gia tràn ngập nguy cơ.

Trong thời khắc nguy nan, Hoàng Kim Vương dứt khoát đưa ra quyết định, bỏ lại đại quân, đơn thương độc mã giết trở về thủ đô — hấn thân là cường giả trong đại lục lúc ấy, so với dẫn đầu đại quân, một mình một mình so với đại quân.

Hành động sẽ nhanh hơn nhiều, cho dù nguy hiểm hơn nhiều.

Lúc đó rất nhiều người cho rằng Hoàng Kim vương đã phát điên, tự tìm đường chết, nhưng sau đó lại chứng minh đó là quyết sách vô cùng dũng cảm và sáng suốt nhất của ông, một mình ông ta hành động, hành động còn nhanh hơn cả kẻ địch.

Một bước nhanh chóng trở về thủ đô, dựa vào uy vọng nhiều năm của chính mình đặt ra, nhanh chóng tổ chức lên một đội quân, triển khai cuộc đấu liều chết với địch nhân. Mà trong cuộc công phòng chiến thủ thủ, hấn phải tự mình triển khai.

Ra trận chém giết thủ tướng quân địch, đã đặt được thắng cục. Sau đó, quân đoàn trưởng của ông ta tiến quân thần tốc, tiêu diệt minh hữu phản bội của ông ta, đốt quốc gia của ông ta hừng hực liệt diễm. Thế nhưng Hoàng Kim vương gia thì lại khác.

Vẫn chưa thỏa mãn, bởi vì người tự mình hạ lệnh tiến công quốc gia của hấn không có chết, mà là dẫn dắt thân vệ chạt vật trồn về phía cánh đồng hoang vu.

Hoang nguyên là một con đường chết, nhưng hấn thà chết cũng không muốn rơi vào tay của Hoàng Kim vương, mà Hoàng Kim vương lại không muốn buông tha hấn, thà rằng mạo hiểm tương tự cũng muốn đi vào sâu trong Hoang.

Vốn đã bắt được kẻ địch của chính mình, đó là một cuộc truy chiến giữa tử vong và tử vong, song phương đua nhau tiến vào tử vong, bọn họ càng tiến sâu vào hoang nguyên thì hoàn cảnh càng thêm trôi chảy.

Là hung hiểm, bởi vì từ trước tới nay chưa từng có ai thăm dò qua một nơi tuyệt đối không biết.

Kẻ địch của Hoàng Kim vương là một trong những cao thủ sống sót am hiểu nhất ở đại lục, Hoàng Kim vương đuổi theo

không biết bao lâu thì mới bắt được hắn, đồng thời dùng thủ đoạn tàn khốc nhất trừng phạt hắn.

Vách tranh dùng hơn trăm bức họa để miêu tả cặn kẽ thủ đoạn tàn khốc của Hoàng Kim Vương, hiển nhiên đó cũng là tác phẩm đặc ý cả đời của Hoàng Kim Vương. Mà lúc trước Hoàng Kim Vương đã ra sức ngăn cơn sóng dữ, tỉ lệ là lúc đó.

Người dẫn đại quân dưới chân thành chiến thắng địch nhân đại chiến, cũng chỉ dùng ba bức vẽ một nét. Nhưng câu chuyện vẫn chưa kết thúc bởi vì kẻ địch kia chịu đủ tra tấn, gần như tử vong.

Lúc này lại làm ra một hành động lớn mật.

Thủ hộ giả của cửa đá màu xám, dùng giọng nói nặng nề của bản thân thử mô phỏng theo ngữ điệu của kẻ địch.

“Xa, người cho rằng mình đã chinh phục tất cả sao? Người cho rằng lực lượng của người có thể bao trùm toàn bộ đại lục này sao? Mở mắt ra nhìn xem một chút bên cạnh ta, nhìn xem vô tận kia.

Phương xa, trước tòa núi cao xuyên qua trời đất kia, chúng ta thậm chí không biết đại lục còn có không gian rộng lớn như vậy, đây là một mảnh đất lạ lẫm thần kỳ cỡ nào.

Người, là một phàm nhân nhỏ bé, hèn mọn, vĩnh viễn không bao giờ có khả năng chinh phục tất cả đại lục này rộng lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của người. Người, không phải tự cho mình là chí cao vô thượng như vậy.

Đối với sự khiêu khích của kẻ địch kia, Hoàng Kim vương dành cho sự đáp lại tối cao.

“Tạp chủng buồn cười, dám chất vấn quyền uy của trẫm? Mảnh đất này, vô luận nó rộng lớn cỡ nào cũng chỉ là hậu hoa viên của trẫm, nếu như nói ở hậu hoa viên xuất hiện cái gì?

Nơi hẻo lánh xa lạ, trẫm đã chinh phục nó.”

“Xa, người vĩnh viễn đều hào quang vạn trượng như thế, vĩnh viễn là như vậy đã tính trước, phảng phất hết thủy thế giới đều bị người nắm giữ, đáng tiếc đây chỉ là ảo giác, người chỉ là phàm nhân mà thôi.

Người, so sánh với thế giới này, thọ mệnh của người, tất cả mọi thứ của người đều không có ý nghĩa, người không thể chinh phục tất cả, như vậy, nếu như người thật sự có thể chinh phục ngọn núi cao kia.

Ta sẽ nói cho người lý do ta phản bội người.”

“Trẫm sẽ không quan tâm đến cái có của tạp chủng.”

Nói xong, Hoàng Kim Vương liền giẫm nát đầu của hắn, sau đó chuyển hướng ánh mắt về ngọn núi ẩn trong mây mù.

“Thế nhưng, tất cả mọi thứ ở thế giới này đều không thể thoát khỏi sự thống trị của trẫm... Ân thân ở núi Vân Hải a, người liền trở thành vật trong túi của trẫm.”

Cuối cùng trong câu chuyện, Hoàng Kim Vương miêu tả như thế nào để trải qua ngàn vạn khổ ải vượt qua Vân Hải, leo lên đỉnh núi. Cuối cùng Hoàng Kim Vương ở trên đỉnh núi hái được một viên bảo thạch thần kỳ, bảo thạch thần kỳ, bảo thạch thần kỳ.

Sức mạnh làm cho hắn trường sinh bất lão, hoàn toàn khẳng định Thiên Thu công nghiệp của hắn. Mà ngọn núi cao kia lại bị Hoàng Kim Vương coi là tượng trưng cho vương quyền không gì không làm được của mình, dùng cổ ngữ tượng trưng cho cao giai chí cao.

Đó là một từ vô thượng giai trạch đặc biệt đặt tên.

“Các khiêu chiến giả a, đi theo Vương bước chân, đi lên một ngọn núi tươi đẹp, lấy Thái Dương thần thạch. Đương nhiên, tất cả những thứ này, trước hết phải làm được đối với người khiêu chiến của các người.”

Nói xong, hình ảnh bích họa hoàn toàn biến mất, cửa đá cũng theo đó trầm mặc lại.

...

Sau khi cửa đá biểu diễn xong bích họa, đoàn người lâm vào trầm mặc thật lâu.

Đúng là một câu chuyện thú vị, nhưng trọng điểm hiển nhiên không phải câu chuyện xưa kia, hơn một ngàn bức tranh, Hoàng Kim Vương dùng chín phần mười để miêu tả hẳn làm thế nào ngăn cơn sóng dữ, thành lập công huân bất thế., Tổng cộng đủ cho hẳn biểu hiện nét yêu thích xa hoa và khoe khoang, nhưng trong những bức bích họa kia thật sự có quan hệ với con đường thí luyện vô địch, kỳ thật chỉ có rải rác vài bộ. Hơn nữa đại bộ phận trong đó còn dùng để thể hiện trí tuệ và võ dũng của Vương Giả, về phần Hoàng Kim Vương làm sao đột phá Vân Hải vượt qua được đỉnh núi cao, căn bản chỉ không nói một chữ, tin tức có thể dùng được gần như là không.

“Xem ra chỉ có thể tự lực cánh sinh chứ.” Vương Lục suy nghĩ một phen, sau đó đưa ra kết luận: “Thật sự là một bức tranh rất thú vị, thay vào đó là Hoàng Kim Vương đang mượn cơ hội khoe khoang., Thật ra ta càng cảm thấy giống như là hẳn cố ý giấu diếm kinh nghiệm mạo hiểm của mình, tựa hồ trong biển mây có chuyện cũ gì đó không chịu nổi. Bất quá nói trở lại, leo lên ngọn núi sung sướng đặc biệt này, hái Thái Dương thần thạch... Chẳng lẽ thật sự là giai trạch đặc sơn? Hay chỉ là hàng nhái của Hoàng Kim Vương, cùng loại với hòn núi giả và bồn hoa viên? Hơn nữa tại sao phải thiết kế một cửa ải như vậy? Thật sự là sâu xa tìm kiếm.”

A Trác lo lắng nói: “So với dụng ý của Hoàng Kim Vương, ta càng lo lắng người khiêu chiến mà cửa đá nói tới, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn là chỉ kiến trúc của Thánh Quang giáo? Cửa ải này hẳn sẽ tự mình ra tay cạnh tranh với chúng ta, nhưng loại cạnh tranh này đối với chúng ta vô cùng bất lợi., Bởi vì tin tức của song phương hoàn toàn không xứng với danh xưng, hẳn đã từng hoàn thành thí luyện này từ rất lâu rồi, hôm nay là làm quen dễ dàng, nhưng chúng ta lại muốn bắt đầu từ con số nhỏ, hoàn toàn không biết trong thời gian này sẽ gặp phải khó khăn gì.”

Vương Lục nói: “Rất bình thường, đối phương là quán quân Vệ Miện, khó tránh khỏi sẽ có ưu đãi. Nhưng loại chuyện như vậy không phải rất bình thường sao? Người cũng tốt với ta, cũng từng trải qua khiêu chiến vượt cấp. Gặp được đối phương thời gian tu hành dài hơn chúng ta, cảnh giới tu hành cao hơn chúng ta, thậm chí trang bị cũng cao hơn chúng ta. Bất luận từ phương diện nào có thể xem là chiến đấu không công bằng, nhưng chúng ta vẫn phải một đường chiến thắng đến bây giờ. Cho nên công bằng, có cái gì gọi là công bằng?”

“Nói không sai, chỉ là...” A Phàm bật cười: “Không ngờ lại là do người cổ vũ ta.”

Vương Lục cười nói: “Ta là mặt mũi của người mà...”

Cùng lúc đó, trước một cánh cửa đá khác, mấy người mặc thánh bào cũng vừa mới xem xong bích họa.

“Thật sự là, rõ ràng đã xem qua một lần, còn phải ép chúng ta nhìn lại lần nữa, thói quen thích khoe khoang của Hoàng Kim Vương cho dù sau khi chết cũng không có thay đổi.”

Người đứng đầu đội ngũ cười dài một tiếng, khoe miệng hơi vênh lên, lộ ra thần sắc thoải mái. Mà người đi theo phía sau hẳn, ngoại trừ không có mặt mũi và Nam Đức cao nhất Nam Lộc và Nam Đức., Ngoài ra còn có năm tên giáo sư cấp Đại Giáo chủ khác, bọn họ là thân vệ trực thuộc Thánh giáo, dưới sự bày mưu đặt kế của Giáo hoàng, làm trợ thủ cho hành động lần này gia nhập, để đảm bảo hành động có thể không có sơ hở tí nào. Sự gia nhập của những người này khiến sức mạnh của họ Phú tăng lên rất nhiều., Dù nói như thế nào, đối thủ cũng chỉ là mấy người trẻ tuổi thực lực chân chính miễn cưỡng so sánh với chức nghiệp giả cao cấp trung cấp, về phần anh linh của kỵ sĩ Vương, nếu nàng còn có thực lực thời kỳ đỉnh phong, có lẽ sẽ vô cùng khó giải quyết., Nhưng bây giờ nàng đã không tính là uy hiếp gì. Về thực lực, Thánh Quang giáo chiếm ưu thế tuyệt đối. Những kẻ khinh nhờn kia sở dĩ có thể thuận lợi thông qua ba cửa ải đầu, cũng không phải thực lực bản thân mạnh bao nhiêu, mà bởi vì khi đối mặt cửa ải khó khăn, bọn họ có thể thiết kế mưu lợi. Nhưng đến cửa thứ tư, đối thủ biến thành người sống sờ sờ, tất cả liền biến thành tỷ thí thực lực thuần túy, không có nhiều khả năng mưu lợi như vậy.

Hơn nữa, ưu thế thực lực chỉ có một, hơn nữa thực tế trong cửa thứ tư, thực lực cũng không phải máu chốt để chiến thắng, điều thực sự làm cho Mục Uyển cảm thấy nắm chắc thắng lợi trong tay chính là ưu thế về kinh nghiệm.

“Sau khi đi vào, mọi người chú ý tiến vào bước chân của ta, trước khi đến ngọn núi đặc biệt tốt, có một biển mây Hỗn Độn, đó là một không gian pháp tắc thác loạn., Thường xuyên gặp phải áp chế pháp tắc đặc biệt. Ví dụ có nơi cấm chỉ nguyên tố hỏa diễm, bất cứ ai cũng đừng hòng xuất hỏa. Có nơi cấm người thử luyện mở miệng nói chuyện, người vi phạm hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Mà những pháp tắc này, căn bản không thể dùng sức mạnh đánh vỡ, chỉ có thể nghiêm túc tuân thủ. Năm đó, Hoàng Kim Vương cường đại vô cùng., Tất cả đều phải tuân theo quy tắc, mấy lần mất phương hướng trong đó, chật vật không chịu nổi. Cho nên đoạn lịch trình đó cũng không ghi chép lại trên bích hoạ. Mà lần trước chúng ta có thể thuận lợi vượt qua thì ít nhiều cũng có vài phần may mắn.”

Baker tuyệt khẩu không đề cập tới tác dụng của người vô điện mà ngược lại cổ vũ sĩ khí nói.

“Nhưng lần này chúng ta đã quen việc dễ làm, cho dù đã qua hơn tám mươi năm, mỗi bước đi của Thông ải ta vẫn còn nhớ như cũ. Từ lúc bước vào Vân Hải đến Vân Trạch Đặc Sơn, mỗi một bước, ta đều tự tin sẽ không bước nhầm mảy may. Cho nên các ngươi cứ việc yên tâm đi theo ta., Nghe theo mệnh lệnh của ta, tuy không phải Thái Dương Thân Thạch hàng thật giá thật nhưng cũng là sản phẩm mà Hoàng Kim Vương chế tạo để tưởng niệm công tích vĩ đại của mình, giá trị không dưới Thánh khí. Cho nên nói, chúng ta có lẽ chúng ta nên cảm tạ những kẻ khinh nhờn kia, nếu như không có bọn họ, ta cũng không có biện pháp một lần nữa khởi động cửa ải này.”

Hộc nói, cười ha ha một tiếng, liền muốn dẫn đầu đi vào trong cửa đá.

Nhưng đúng lúc này, lại nghe người vô điện đứng cuối đội ngũ, tràn đầy mỉa mai nói: “Nghe nói người đã nắm chắc phần thắng trong tay? Nực cười, đặc điểm ngu xuẩn chính là thói quen lạc quan không nào. Ta hiện tại thực sự mười phần mong đợi người điên cuồng hô to chuyện này, bộ dáng như vậy.”

Bảo bối quay đầu cả giận nói: “Vô Diện, nếu ngươi sợ, có thể cầm miệng ở ngoài cửa.”

“Sợ?” Người không mặt ngả ngón cười nói: “Ta thực sự sợ, ta sợ đến lúc đó ngươi lại khóc lóc không ngớt, quỳ xuống cầu xin ta hỗ trợ, thuận tiện cọ nước mũi vào giày của ta.”

Da châu xấu hổ giận dữ đan xen: “Đừng tưởng rằng trong thí luyện giải quán quân ngươi từng có chút biểu hiện, là có thể không đặt bất kỳ ai vào mắt. Lần trước thông quan thí luyện quả thực là nhờ có người hỗ trợ, nhưng toàn bộ quá trình thông quan ta đều ghi tạc trong lòng. Bây giờ có hay không ngươi đều không có tư cách gì quan trọng ở trong cửa ải này.”

“Ồ, đúng là tiếng phát biểu cứng nhắc rồi tinh rồi mù, quả thực rất động lòng người.” Vô Diện Giả cười nhạt, sau đó giơ tay về phía trước: “Vậy chúng ta cứ chờ xem.”

“Không sai, hãy đợi đấy, chắc chắn ngươi sẽ trả giá vì cuồng vọng và vô lễ cho ngươi.”

Trong cơn phẫn nộ, đội gương dẫn dắt một đoàn người đi vào trong cửa đá. Mọi người chỉ cảm thấy cảnh sắc phía trước thay đổi, một mảng biển mây mênh mông xuất hiện ở trước mắt, mà phía bên kia biển mây lại là một ngọn núi cao nguy nga đâm thẳng tới chân trời.

Uy quyền của Hoàng Kim Vương uy tín ở khắp mọi nơi.

Mọi người đứng trên một hòn đảo hoang lơ lửng, bốn phía đều bị biển mây bao phủ, một khi ra khỏi đảo hoang nghĩa là đã chính thức bước lên con đường lên núi, phải đối mặt với sát cơ trong biển mây Hỗn Độn. Mà chiếu theo ký ức của Bồ, phương thức cất bước tốt nhất, có lẽ là bước đầu tiên bước ra từ một khe hở nham thạch, mà khe hở nham thạch sao?

Ờ?

Mang theo một tia kinh ngạc, Hám Dung bắt đầu nghiêm túc quan sát cảnh sắc xung quanh, nhưng lát sau trong lòng sợ hãi mà kinh hãi, theo bản năng lui lại mấy bước: “Nơi này, nơi này...”

“Nơi này, là nơi nào?”

So sánh với mảnh đất hoang nhỏ hẹp và quen thuộc dưới chân, mảnh đất này mặc dù cũng có áp lực nhỏ hẹp, nhưng những đặc thù đặc thù khác hầu như đều không ăn khớp, ngay cả màu sắc của đất cũng hoàn toàn khác biệt. Nhìn kỹ lại, phía góc độ của nó hoàn toàn khác so với ấn tượng của những ngọn núi cao cấp khác...

“Khác với Khởi điểm lần trước không giống nhau.”

“Cái này, cái này...” Oa trừng to mắt, mồ hôi rơi như mưa, đôi môi khô mở ra khẽ giật mình, lại phun không ra nổi một chữ.

“Cái gì vậy? Không thể nào? Đồ ngu chính là tiếng “Vô Diện Giả” lúc này có vẻ chói tai. “Ta vẫn luôn rất kỳ quái, rốt cuộc người lấy đầu ra lòng tin, cảm thấy mọi thứ đều sẽ giống lần trước như đúc? Cho dù là gia súc ngu xuẩn như heo, cũng phải biết đến hai lần thí luyện không thể có quy trình tương tự. Cho dù không cần nhắc biến ảo của Hỗn Độn Vân Hải, lần trước chỉ có một tổ thí luyện giả chúng ta, nhưng lần này lại là hai tổ.

Trọng điểm của toàn bộ thí luyện đều phát sinh chuyển dời. Mà người lại cho rằng, hết thấy sẽ giống như đúc lần trước.

Nghe người không có mặt cười nhạo, Già chỉ cảm thấy máu tươi mặt xông lên, nhưng một chữ cũng nói không nên lời.

“Vô Diện, tiếp tục cười nhạo Sùng cũng bất lực hành động của chúng ta.” Trọng tài cao nhất Phí Trường Địch Nam Đức trầm giọng ngắt lời Vô Diện Giả: “Tiếp theo do người dẫn dắt, làm chuyện mà người muốn làm đi.”

Nam Đức kinh hãi nói: “Phí Địch Nam Đức, người...”

“Ngu xuẩn đủ rồi còn chê dáng vẻ của người không đủ khó coi à? Ta tới đây không phải để xem người mất mặt xấu hổ như thế nào, mau mau kết thúc cửa ải khinh nhờn giả tình hóa hết đi chứ.”

Người vô diện cười nói: “Ha ha, khó trách đám người Đông Phương kia thường nói một câu, hoa tươi cần lá xanh làm nền, so với tên ngu xuẩn họ Phú kia, tên ngu xuẩn như người ngược lại có vẻ thuận mắt hơn vài phần.”

Nói xong, Vô Diện giả đi trước một bước, thân hình trực tiếp chìm vào trong mây mù. Mà chưa đi được hai bước, trong mây

mù bỗng nhiên truyền ra một tiếng thét kinh hãi: “Các người mau tới đây, mau...”

Nghe thấy Vô Diện kêu gọi, tất cả mọi người đều giật mình: rốt cuộc là gặp phải tình huống gì, mới có thể để cho gia hỏa cuồng vọng coi trời bằng vung kia kinh hô như vậy? Chẳng lẽ là gặp bọn Vương Lục? Mọi người không kịp nghĩ nhiều, nhao nhao bay vào trong biển mây., Nhưng mà thân hình vừa mới bị mây mù bao phủ, liền cảm giác toàn thân trầm xuống, Thánh quang mãnh liệt tràn ngập trong cơ thể thoáng chốc ảm đạm xuống, như lọt vào áp chế không rõ, thực lực mười phần không còn một.

“Đây, đây là...” Không riêng gì Bồ Tát Nam Đức và Phí Dịch, năm tên đại giáo chủ được tượng trưng tặng làm tử sĩ bồi dưỡng kia cũng lộ ra vẻ kinh sợ, bởi vì sức mạnh mà bọn họ ý lại nhất không rõ ràng lại hao tổn phần lớn.

“Vô diện, đây là chuyện gì?” Giọng nói của Phí Dịch Nam Đức có vẻ suy yếu, Thánh Giả truyền kỳ này, lúc này thực lực lại bị suy yếu đến cấp cao trung cấp, hơn nữa dùng hết thủ đoạn cũng không cách nào khôi phục, hẳn cả đời trải qua sóng to gió lớn, nhưng tình hình quý dị như thế vẫn là lần đầu tiên xảy ra.

Người không mang mặt mũi cười ha ha, xua tay nói: “Trước đó Già đã giải thích qua với các người, bên trong biển mây Hỗn Độn, áp chế pháp tắc ở khắp mọi nơi, mà hiện tại áp chế mà chúng ta thừa nhận chính là, một khi tiến vào trong đó, thực lực nhiều nhất lưu lại đến trình độ của chức nghiệp giả cao cấp trung cấp.”

“Địa phương quái quỷ viết câu chớ.” Phí Dịch Nam Đức mắng một tiếng, sau đó ánh mắt sắc bén đâm về phía Vô Diện giả: “Người đã sớm biết như vậy?”

Vô Diện giả nói: “Bước đầu tiên bước vào Vân Hải sẽ biết, nếu không tại sao phải kêu các người nhanh chóng đến? Nếu không phải xuất kỳ bất ý dụ dỗ các người tới, các người sau khi biết tình huống nơi này, khẳng định ở bên ngoài do dự không tiến, mà chúng ta cũng không có nhiều thời gian để lãng phí như vậy.”

“Người nói cái gì?”

“Ý ta là, nếu không hành động nhanh hơn nữa, chúng ta sẽ không có cơ hội... Hồn Độn Vân Hải biến ảo khó lường này, quả thực giống như được tạo ra cho bản thân hắn.” Mặc dù Vô Diện Giả đang trình bày một sự thật, nhưng giọng điệu lại không chút xao động, mà nói đến một nửa, hắn bỗng nhiên quay đầu sang chỗ khác: “À, nói lại, đinh đinh ta chôn trên người cô bé kia, chắc cũng nên bị phát hiện rồi chứ?”

...

Cùng lúc đó, ở một chỗ khác trong Hỗn Độn Vân Hải, một đội thí luyện giả đang yên tĩnh cất bước trong mây mù, bước chân va chạm với đất đá phát ra thanh thúy, trong một mảnh u ám mông lung không ngừng vang vọng, phảng phất như đặt mình trong một điện phủ kín bùng mà đè nén.

“Vương Lục, người có cảm giác không khí nơi này có chút áp lực không?”

Trong yên tĩnh, A Yêm bỗng nhiên mở miệng nói.

“Không khí có chút khó chịu?” Vương Lục cau mũi hít một cái: “Người là muốn nói, trong bảo khố của người đọc tài năng này của Hoàng Kim Vương, thiếu hụt khí tức nấu sáng và tự do sao?”

“Hoàn toàn không biết người đang nói cái gì...” A Phủ thờ dài, “Ta chỉ nói, ở cái địa phương này, lực lượng của người chuyên nghiệp tựa hồ sẽ bị áp chế, hơn nữa là áp chế đến từ căn nguyên pháp tắc, căn bản không thể nào chống cự.”

Vương Lục kinh ngạc nói: “Lại có việc này? Ta thế mà hoàn toàn không phát giác.”

Vô Tướng công không có sở trường về sự nhạy cảm, nhưng linh căn của hắn lại là thể chất nhạy bén nhất thiên hạ. Mặc dù ở Tây Di đại lục phải trải qua pháp tắc chuyên hóa, nhưng hắn cũng không đến mức thân ở trong một địa phương có pháp tắc áp chế mà không tự biết a.

“Áp chế rất nghiêm trọng sao?” Vương Lục hỏi.

“Còn tốt, nơi này, tựa hồ đã áp chế đẳng cấp lực lượng của chúng ta ở đẳng cấp cao trung cấp, cũng chỉ trên dưới Nguyên Anh.” A Uẩn nói ra, “Cũng may bây giờ trạng thái của ta còn thấp, chịu ảnh hưởng không lớn, người thì sao?”

“... Người đây không phải biết rõ còn cố hỏi sao?” Vương Lục trầm mặc chốc lát, thờ dài nói: “Mặc dù ta xác thực ngay cả kim đan cũng không phải, nhưng để người nói như vậy, luôn có loại tác giả nổi tiếng lại bị người nhét một tấm giấy đồng tình phức tạp.”

“Tóm lại, nơi này dường như cũng không có ý định để cho chúng ta có được thực lực cá nhân mạnh mẽ, nhưng chỉ là cao giai trung cấp, muốn thăm dò trong biển mây mà Hoàng Kim Vương cũng cảm thấy khó giải quyết, thực sự có chút làm khó chúng ta.” A Yểm nhíu mày, vạn phần khó hiểu: “Hơn nữa loại hạn chế này, rốt cuộc có ý nghĩa gì đây?”

Vương Lục nói: “Trước mắt, ý nghĩa lớn nhất chính là có tác dụng bảo vệ một người mới, bởi vì hạn chế này đối với đội ngũ nhỏ yếu thực lực như chúng ta mà nói vô cùng có lợi, tuyệt đối không có lợi đối với Thánh Quang giáo... Bọn họ vì đối phó chúng ta, nhất định là tập kết đoàn đội cường đại nhất, chỉ sợ ngay cả truyền kỳ cũng không chỉ một vị, đáng tiếc hiện tại tất cả đều bị phế bỏ.”

A Dung hỏi: “Người cho rằng đây là ai cố ý gây nên sao? Ví dụ như...”

Vương Lục chần chờ nói: “Từ kết quả đến xem, đích xác rất giống như Hoàng Kim Vương đang cố ý chiếu cố chúng ta. Dù sao nếu chúng ta thắng, đối với hắn càng có lợi hơn. Nhưng loại hình thức tư duy này, rất khó tưởng tượng sẽ là hình thức tư duy của Hoàng Kim Vương. Lấy họ của hắn, chỉ sợ căn bản không xem thường loại thủ đoạn nhỏ này để áp chế một phương., Nâng lên một phương khác. Chúng ta muốn lấy tư cách Quan Quân, cướp lấy tư cách người điều hành, nhất định phải dùng thực lực bản thân để chứng minh tư cách. Hơn nữa, trong ấn tượng, Hoàng Kim Vương tuy rằng tàn bạo bất nhân, nhưng chưa bao giờ nhận đánh giá mặc cho người thân thích qua, hắn căn bản là lục thân bất nhận.”

A Oa thở dài: “Đúng là như thế, ta cũng không cho rằng kiêu ngạo như Hoàng Kim vương, sẽ dùng thủ đoạn giảm giá như vậy.”

“Được rồi, có thể nghĩ mãi mà vẫn không rõ, đoạn đường dài dang dặc này chắc chắn sẽ có lúc công bố chân tướng.”

Hai người đang nói chuyện với nhau, bỗng nhiên phía trước truyền đến giọng nói của Bạch Thi : “Su huynh, A Yểm, làm phiền các người mau lại đây xem.”

Vương Lục và A Lư liếc mắt nhìn nhau, bước nhanh đi đến đầu đội ngũ, chỉ thấy vẻ mặt Bạch Thi Báo hoang mang dửng

bước không tiến, mà ở bên người nàng, con chó dò đường đi cờ đang bắt an run run da lông, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, trong cổ họng phát ra tiếng vang ùng ục ùng ục.

Mà ở phía trước, trong sương mù nồng đậm, mơ hồ lộ ra một tòa pháo đài cổ to lớn âm u.

“Đây là... Tòa thành?” A Bạc kinh ngạc vạn phần: “Nơi này tại sao có thể có tòa thành? Ngọn núi đặc biệt tốt nhất nằm ở biên giới hoang nguyên, là địa phương mấy vạn năm qua của Tây Di đại lục đều không có nhân loại sinh tồn, làm sao xuất hiện loại dấu hiệu văn minh nhân loại này? Chẳng lẽ là di sản của Hoàng Kim vương lưu lại? Trong quá trình xuyên qua biển mây, hấn xây dựng một tòa thành bảo coi là tầm cung?”

Suy đoán của A Trác, trái lại rất phù hợp với họ tộc Hoàng Kim Vương yêu thích xa hoa, nhưng phỏng đoán này rất nhanh đã bị nàng tự mình phủ nhận.

“Không đúng, pháo đài này tuy lớn, nhưng phong cách rất giản dị, nếu là Hoàng Kim Vương, sẽ không thô ráp như vậy, hấn hoặc là không xây, muốn tạo nhất định sẽ tạo ra ánh sáng loá mắt. Hơn nữa pháo đài cổ này... luôn cho người ta một loại cảm giác sâu không lường được, lịch sử của nó tựa hồ vô cùng lâu, so với bất cứ niên đại nào chúng ta biết thì đều phải xa xưa hơn.”

A Oa nói xong, lực chú ý không khỏi bị pháo đài cổ kia hấp dẫn, pháo đài cổ giấu trong sương mù, giống như một người trải qua ngàn tỉ năm tang thương, lạnh lùng nhìn chăm chú hết thảy bên người, thân ảnh lạnh như băng làm người ta không rét mà run, nhưng lại ẩn chứa mị lực thần bí khiến người ta không thể kháng cự.

Bạch Thi sợ hãi: “Su huynh, muốn qua đó xem sao?”

“Đương nhiên là muốn qua đó, chuyện này không thể coi như không thấy a. Đi lâu như vậy rồi, cổ bảo này là manh mối duy nhất.”

Một đoàn người lúc trước từ cửa đá tiến vào cửa thứ tư, lập tức liền bị mây mù nồng đậm nuốt hết, trong nháy mắt mất đi toàn bộ tầm mắt, đừng nói tòa núi vừa rồi rõ ràng từng sừng sững

tại Vân Hải bên kia giai Trạch Đặc Sơn... Vương Lục cúi đầu, thậm chí nhìn không thấy chân mình.

Loại cảm giác này không chỉ đến từ phương diện vật lý, bên trong biển mây Hỗn Động có chứa lực lượng vô cùng đặc biệt, hạn chế nghiêm trọng cảm giác của thí luyện giả, mà không có cảm giác, ở trong biển mây cũng không có những cảm ứng khác, cộng thêm không gian nơi đây hỗn loạn, căn bản không thể xác định được. Mà Vương Lục xem ra, cái này giống như một tấm chắn vô hình, ước thúc bọn họ chỉ có thể đi tới địa phương quy định.

Cho nên sau khi cổ bảo hiện thân, Vương Lục lập tức có phán đoán, nhất định phải tiến vào bên trong cổ bảo. Bởi vì bỏ qua manh mối rõ ràng như vậy, rất có thể sẽ vĩnh viễn lạc đường trong Vân Hải.

Sau khi Vương Lục dẫn mọi người tới gần pháo đài, cửa chính pháo đài cổ chậm rãi mở ra, lộ ra một mảng ánh sáng nhàn nhạt, phảng phất như pháo đài này đang ra vẻ chào đón.

Theo hướng ánh sáng, một đoàn người thật cẩn thận tiến vào pháo đài, mà lúc A Uyển đi cuối cùng cũng bước vào trong cửa, cửa chính pháo đài to lớn nặng nề âm âm khép lại, sau đó biến mất trong một đám sương mù dày đặc đột nhiên xuất hiện.

A Dung phi thường cơ cảnh xuất kiếm, thạch trung kiếm dài đến ba thước có thừa quét ngang về phía sau, lại vung một cái trông không, kiếm khí sắc bén xé rách mây mù, mang theo một mảng dài mấy trăm mét quay cuồng, trong đó hoàn toàn không có bóng dáng cửa chính pháo đài.

“Cửa lớn đã không thấy.”

Wang Lu cũng không giật mình gì với chuyện này: “Ý là để cho chúng ta tiếp tục đi tới, không cần quay đầu lại... Được, vậy chúng ta xem thử trong pháo đài cổ này rốt cuộc có cái gì.”

Sau một canh giờ.

“Su huynh, lâu hai cũng đã thăm dò qua, kết cấu cùng lâu một không sai biệt lắm, là một hành lang hình chữ hồi, bốn bên mỗi phòng có mười cái phòng, mỗi một gian phòng đều thông

hướng đến vị diện hoàn toàn bất đồng, trong đó ẩn chứa tài nguyên vô cùng phong phú.”

Bạch Thi Tích nhẹ nhàng hồi báo, trên tay nàng còn cầm mấy viên tinh thạch có thể ghi chép hình ảnh cùng âm thanh.

“Đây là hình ảnh ghi chép giữa ta và Lưu Ly khi phân đầu thăm dò, mời sư huynh xem xét.”

Vương Lục phát phát tay: “Không cần nhìn, nếu kết cấu cùng lâu một không khác biệt lắm, nội dung trong đó chỉ sợ cũng cơ bản giống nhau. Hai tầng tổng cộng tám mươi gian phòng, thông hướng tám mươi cái địa phương khác nhau, mỗi một mặt người đọc lực đều giàu có nhất đến một hai loại tài nguyên, tòa pháo đài này giống như một cái nhà kho, một cái trung chuyển trạm. Để cho chúng ta có thể trước khi hành trình chính thức bắt đầu, chuẩn bị thật tốt.”

Vương Lục nói xong, ánh mắt nhìn về phía cửa chính cách đó không xa đang đóng chặt, sau đó lông mày dần dần nhíu chặt, ánh mắt cũng theo đó lảng lệ ác liệt lên.

“Chuẩn bị cho tốt, đột phá mây mù ngoài cửa phong tỏa.”

Sau cánh cửa lớn kia là một mảng mây mù phong tỏa tuyệt đối, cửa chính mở ra cũng không khó, mặc dù nó nặng nề kiên cố, căn bản không thể dùng lực phá hư, nhưng chỉ cần dùng sức đẩy vị trí chính xác một chút là có thể đẩy ra. Thế nhưng sau khi đẩy ra, ngoài cửa lại không thấy mây mù nồng đậm trên năm ngón tay., Đi vào trong đó, giống như đi vào một không gian dị thứ nguyên, dù cố gắng tiến lên thế nào, cũng không thể thoát ly chỗ ba thước trước cửa. Vương Lục bảo tất cả mọi người trong đội ngũ đi thử qua, sau khi ra khỏi cửa, giống như nhập ma, vô luận phát lực giãy dựa thế nào cũng có thể dừng bước tại chỗ, không gian pháp tắc như bị người giam cầm chết.

Mà ngoại trừ cánh cửa này, bên trong cỗ bảo tám mươi căn phòng, cứ việc tự mình thông hướng những khu vực khác nhau, nhưng mỗi một cái đều là tử lộ, cũng không phải là phương hướng tiếp theo nên đi tới.

Vì vậy tình huống tạm thời lâm vào bế tắc.

“Sửa lại suy nghĩ của Vương Lục một chút.”

Sau khi kết thúc việc thăm dò một gian phòng nào đó ở tầng một, A Yêm mệt mỏi trở lại đại sảnh tầng một.

“Hiện tại chúng ta giống như bị nhốt lại rồi.”

Cổ bảo thông với ngoại giới chỉ có hai đạo, một đạo là cửa vào, sau khi bọn người Vương Lục tiến vào liền biến mất trong biển mây, một đạo khác chính là cửa ải khó khăn cần đột phá trước mắt, hai cái xem ra đều là tử lộ.

Vương Lục nói: “Theo tình huống hiện tại, cửa ải này, hẳn là muốn chúng ta ở trong tám mươi gian phòng này tìm được thứ gì đó mới có thể tiếp tục đi tới. Ta vừa rồi tại trong phòng nông nghiệp tìm được thứ tương tự hạt vừng, bất quá hình như hoàn toàn vô dụng.”

A Oa hoàn toàn không thể lý giải sự cố chấp của Vương Lục đối với hạt vừng, đành phải nói: “Có nên mang tất cả nguyên liệu tài nguyên của tám mươi gian phòng tới một bộ phận, thử nghiệm theo thứ tự hay không?”

“Biện pháp ngu xuẩn nhất không có hiệu suất nhất, nhưng nếu thật sự không có manh mối khác, cũng chỉ có thể thử trước xem sao.”

Là kẻ chuyên đi mạo hiểm, Vương Lục luôn chán ghét phương pháp tấn công không hiệu suất, nhưng dưới tình huống không còn cách nào khác, gã cũng sẽ không cưỡng cầu, dù sao, cho dù là phương pháp ngu ngốc nhất, cũng mạnh hơn so với chần chờ không quyết định.

Đúng lúc Vương Lục chuẩn bị phát động quân chúng sưu tầm tài nguyên, bỗng nhiên trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười sang sảng của Lưu Ly Tiên: “Ha ha, sư huynh, ta tìm được hai bức tranh rồi.”

Hai bức họa? Vương Lục lập tức hiếu kỳ, điềm chân một cái, liền phi thân lên, lần theo hướng thanh âm Lưu Ly Tiên, bay lên bầu trời.

Mây mù cửa thứ tư ở khắp mọi nơi, dù là trong cổ bảo, cách xa cũng sẽ bị mây mù bao phủ. Cổ bảo này mặc dù chỉ có hai tầng, nhưng mỗi một tầng không gian đều phi thường rộng lớn, Vương Lục bay thẳng mấy trăm mét, mới nhìn thấy trần nhà tầng thứ nhất, cùng Lưu Ly Tiên mặt mày hớn hở.

“Sư huynh sư huynh mau nhìn, bên này có hai bức vẽ tranh thật hay đấy.”

Vương Lục nhìn theo hướng ngón tay lưu ly chỉ, ánh mắt lập tức ngưng tụ.

“Lưu Ly, người lập công lớn rồi.”

...

338

Hai bức họa Lưu Ly Tiên chỉ là di sản của Hoàng Kim vương.

Về phần tại sao Vương Lục có thể xác nhận... Bởi vì bức tranh kia căn bản là làm bằng vàng ròng, kim quang lập lòe, đủ để làm mù mắt chó. Trên thế giới này, ngoại trừ Hoàng Kim Vương ra, đại khái không có ai chấp nhất với hoàng kim đến mức này, khắc bích họa đều phải làm thành thuần kim.

Hai bức họa mà Hoàng Kim Vương để lại trên đỉnh cửa chính chính là bức họa vẽ ở cửa ra vào. Với họ của ông ta, nếu vẽ lại đương nhiên sẽ lưu lại trên đó. Mà bởi vì cửa quá cao, đỉnh đã biến mất trong mây mù, căn bản lúc trước không ai chú ý tới, cũng chỉ có loại người nhàm chán như Lưu Ly Tiên mới có thể phát hiện.

Hai bức bích họa này đều biểu hiện ra công tượng tương đối tinh xảo, nhưng chính thức đáng để ý là nội dung trong đó. Hai bức họa đều là bức họa tự vẽ Hoàng Kim Vương, bức bên trái một bức, Hoàng Kim Vương tự tay chế tạo ra một chiếc chiến xa kim quang lóng lánh, bên phải là Hoàng Kim Vương ở trong vân hải giăng đầy bụi gai, thế như chẻ tre.

Hai bức bích họa này, rất khó nói sẽ là manh mối mà hoàng kim vương lưu lại, hay chỉ là khoe khoang đơn thuần, trong hình ảnh bản thân hoàng kim vương hào quang vạn trượng, vô luận là lúc vung vẫy rèn đúc chiến xa, hay là xua chiến xa dũng mãnh bay thẳng về phía trước, vương khí kia quả thực tràn đầy. Nhưng rất nhanh Vương Lục đã phát hiện ra vấn đề của hai bức họa này.

Tại sao phải chế tạo chiến xa?

Cho dù bức tranh thứ nhất được vẽ ra, hoàng kim vương trọng điểm đặt ở việc làm sao để thể hiện anh minh thần võ, vung vẫy chùy rèn, thần thái chuyên chú nhưng lại siêu thoát, ở trong bức họa tinh diệu bộc lộ ra trông rất sống động. Nhưng dù anh minh thần võ như thế nào, việc hấn làm cuối cùng cũng chỉ là chuyện thợ thủ công hèn mọn, có chút không phù hợp với thân phận của hắn.

Vương phải là kiêu ngạo, cao quý, thông dong không cưỡng ép hạ nhân đi bần rộ, về phần tự mình hạ tràng, vung mồ hôi như mưa vung chùy rền, nhìn thế nào cũng không có điều động.

Huống chi, lấy thực lực của Hoàng Kim Vương, cần gì chiến xa trợ chiến? Trong truyền thuyết, thật sự đáng giá để hẳn coi trọng cùng dựa vào bảo vật, chỉ có bội kiếm của hẳn thiên địa ngoan ngoãn. Bảo vật trong bảo khố của Vương Chi Vương còn lại, chỉ là thu gom mà thôi, ở trong chiến đấu thực sự căn bản không giúp đỡ được cái gì.

Mà trong bức tranh thứ hai, Hoàng Kim Vương khu động chiến xa một đường lao nhanh, bánh xe đầy gai nhọn đem vô số địch nhân như bóng ma nghiền nát, thể hiện đầy đủ võ dũng của Vương, nhưng trên bức tranh còn có rất nhiều điểm rõ ràng biểu thị một bí mật: Hoàng Kim Vương chế tạo chiến xa, trong lúc chạy, tường ngoài cùng mây mù ma sát ra hỏa hoa nhiệt độ cao, phảng phất liêu chết chống cự sự ăn mòn của mây mù.

Ngoại trừ hai bức họa này, Hoàng Kim Vương cũng không có để lại nhiều manh mối. Nhưng Vương Lục nhìn đến đây, cũng đã có phán đoán của riêng mình trên đại thể.

Hoàng Kim Vương chế tạo chiến xa dù sao cũng không đến mức nhàn rỗi đến mức đau trứng, nhất định có lý do của hẳn, mà kết hợp với sự chống cự của bức tranh thứ hai, chiến xa và mây mù đã không khó có thể đưa ra kết luận - Không có chiến xa, cho dù là Hoàng Kim Vương cũng khó đi từng bước trong biển mây. Loại gian nan này cũng không phải là không đủ về sức mạnh mà là do quy tắc sử dụng.

Cũng khó trách Hoàng Kim Vương không có ở lối vào cửa ải thứ tư, đem việc mình xuyên qua biển mây lịch sử thành bích họa hậu nhân chiêm ngưỡng. Bởi vì trong quá trình này, rất có một số tình hình hẳn bị ép bất đắc dĩ, cũng không đáng khoe khoang.

Bất quá, rốt cuộc là thứ gì, có thể làm cho Hoàng Kim Vương cũng không thể không cúi đầu đây? Theo tình huống ở cổ bảo này mà xem, Hoàng Kim Vương chỉ là khách qua đường, như vậy chủ nhân của cổ bảo lại là thần thánh phương nào? Mà

biển mây phía ngoài cổ bảo, đến tột cùng là tự nhiên hình thành, hay là ngoại lực gây nên?

Như vậy, bí mật ẩn tàng trong Hỗn Động Vân Hải thật sự kinh người, cấp độ liên quan đến việc này rất có thể đã vượt qua cấp độ nhân gian, đạt đến lĩnh vực của Thần... Tuy nhiên, hiện tại cũng không phải là thời điểm giải mật thiết lập những câu chuyện này, vấn đề bày ra trước mắt, làm sao đột phá được mây mù phong tỏa, trước tiên Thánh Quang giáo đến ngọn núi đặc biệt tốt nhất.

“Nói đơn giản, tình huống trước mắt, muốn phá vỡ phong tỏa của mây mù, chỉ dựa vào sức mạnh bản thân thì không thể thực hiện được, nhất định phải dựa vào... Chiến xa nói”

Vương Lục nghĩ tới đây, ánh mắt bắt đầu nhìn quanh pháo đài, trong lòng dần dần cảm thấy nóng lòng muốn thử.

“Nói cách khác, tài nguyên bên trong tám mươi căn phòng của cổ bảo, không biết là vị hảo tâm nào đã chuẩn bị tốt cho đặc tài chiến xa cho chúng ta... Nhiều lựa chọn như vậy, rốt cuộc phải chế tạo loại chiến xa nào tốt đây? Đầu tiên phải có năm đôi gánh nặng đối với...”

“Chậc, thật sự là xui xẻo quá mức, không ngờ lại bị phân đến đại trưởng Huyết Ma.”

Ở một chỗ khác của Vân Hải, đoàn người của Thánh Quang giáo cũng đi tới trước một tòa trung tâm di chuyển. Chỉ là khác với cổ bảo U Sâm chỗ Vương Lục, chỗ bọn họ là một tòa doanh trướng to lớn, các loại tài liệu ở ngay trong doanh trướng dựa như núi, hỗn tạp cùng một chỗ. Mà sau khi nhìn thấy cái lều lớn này, Già liền nhin không được oán giận.

Mà thấy trọng tài cao nhất lộ ra vẻ hoang mang, em dâu giải thích cho hắn: “Bên trong biển mây, tổng cộng có tám trạm trung chuyển, theo thứ tự là tám vị đại năng thời thái cổ, vì đột phá phong tỏa của biển mây, thăm dò sâu bí mật hơn để xây dựng kho hàng tài nguyên.”

Trọng tài hỏi: “Vì sao phải xây dựng kho tài nguyên?”

“Bởi vì nhất định phải ở chỗ này chế tạo ra phương tiện thuận lợi thích hợp mới có thể tiếp tục đi tới, Vân Hải có quy tắc đặc thù hạn chế, đi bộ thì không cách nào đi bộ được.”

“Không thể đi bộ? Quy tắc cổ quái, nhưng, giao thông thích hợp?” Trọng tài nhíu mày càng sâu: “Làm sao tính là thích hợp?”

Gương lụa có chút khó xử: “Cái này sao...”

Vô Diện Giả thân nhiên xen vào nói: “Có thể đi tới giai trạch đặc sơn là thích hợp nhất, không tới chính là không thích hợp. Quy tắc trong Vân Hải thiên biến vạn hóa, thích hợp không thích hợp, phải tự mình đi qua mới biết được. Kho hàng tài nguyên này thu nạp nhiều tài nguyên như vậy, cũng chính là để cho người ta có cơ hội trùng kích vô số lần.”

“...” Trọng tài trầm mặc trong chốc lát không nói gì, sau đó trực tiếp đi tới cửa ra của đại trưởng, bước vào trong mây, nhưng rất nhanh đã rơi vào tử lộ, bất luận đi như thế nào cũng phải cất bước tại chỗ.

láng giềng nói: “Đừng thử, nếu xông vào là có thể qua ải, năm đó chúng ta không cần lãng phí thời gian nhiều năm ở đây vất vả thăm dò. Đáng tiếc, lúc ấy chúng ta đang ở địa huyết u ám, tài nguyên phong phú gấp mười lần Huyết Ma đại trưởng. Hiện tại muốn liêu thêm một chiếc chiến xa cấp tám trở lên sẽ rất khó khăn.”

“Cấp tám?”

Bétera giải thích: “Ở đây chế tạo ra phương tiện xe qua lại, trước khi tiến vào biển mây sẽ căn cứ chất lượng bản thân cao thấp, đạt được tổng thể cấp đánh giá, mà chỉ có cách đánh giá đẳng cấp đạt tới cấp bảy trở lên, mới có thể xuyên qua trùng trùng điệp điệp trở ngại, đến cuối giai trạch đặc sơn, cấp bậc quá thấp, ở nửa đường nhất định sẽ gặp phải chướng ngại khó có thể vượt qua, giải thể tán.”

“Sau khi chiến xa giải thể, người trên chiến xa sẽ như thế nào?”

Vô diện giả thân nhiên nói: “Yên tâm, sẽ trực tiếp trở lại điểm bắt đầu, cũng sẽ không chết ở trong biển mây.” Nói xong, thanh âm nhộn nhạo ra một tia trào phúng, “Nhưng từ khi đi vào trạm trung chuyển, trừ phi có thể tới đỉnh cao trạch đặc sơn, nếu không vĩnh viễn không thể đi ra ngoài, cho nên, bị nhốt ở nơi này cũng không khác gì chết.”

Loại tin tức này hiển nhiên ngoài ý muốn, cả người nắm vị đại chủ đều hơi chấn động. Nhưng trọng tài trưởng lại dùng sức gật gật đầu: “Không tệ, làm tôi tớ trung thành với thánh quang, tắm rửa thánh quang ta ban ân, phế vật không hoàn thành nhiệm vụ không có tư cách sống tạm ở thế gian...”

Sau đó Trọng Khang hỏi: “Người từng đánh thông qua cửa thứ tư, lúc này tái tạo một chiếc chiến xa có thể vượt qua cửa ải thứ tư hẳn là không khó lắm?”

láng giềng nói: “Đương nhiên không khó, lần trước thông quan, bọn ta may mắn phỏng chế ra được hào quang tiếng tăm lừng lẫy trong lịch sử giáo cực tốc, đánh giá đạt tới cấp tám, một đường vượt mọi chông gai đến điểm cuối.”

“Cực tốc ánh sáng?” Trọng tài thở ra một ngụm khí lạnh: “Đó là tọa giá của con trai thánh quang thời thái cổ, đã tổn hại hơn vạn năm truyền thuyết. Lượng hài cốt còn sót lại trước mắt được bảo tồn ở ngôi nhà thờ khởi nguyên, cho dù là thợ thủ công tối cao cũng không cách nào phân tích bí mật trong đó, các ngươi lại có thể làm ra được?”

Nam hài lúng túng nói: “Đương nhiên không phải là ta...”

Trọng tài sững sốt một chút, cũng ý thức được trông cậy vào pho tượng phế vật họ Phú này phỏng chế cực tốc ánh sáng, nghiêm nhiên là Thiên Phương dạ đàm. Như vậy...

“Vô diện, là ngươi? Ngươi có thể tạo ra một chiến xa không?”

Người không mặt mỉm cười nói: “Đương nhiên là không có khả năng, tài nguyên trong Huyết Ma đại trưởng hoàn toàn khác biệt so với địa huyết u ám, mấy tài liệu mẫu chốt cần thiết cực nhanh ở đây đều không có, bảo ta làm cái gì? Huống chi lúc trước chế tạo quang vinh cực tốc đã sớm dùng hết tài liệu ở địa huyết u ám, căn bản không có khả năng tạo ra cái thứ hai.”

Trát yêu nghe vậy giật nảy mình: “Cái gì? Căn bản không có cái thứ hai?”

Trọng tài đối với việc này lại không ngoài dự liệu: “Vậy ngoài trừ tốc độ ánh sáng cực nhanh, ngươi còn biết tạo ra chiến xa cấp tám khác không?”

Vô Diện Giả nói: “Trong lịch sử Thánh Quang giáo còn có chiến xa có thể cùng với Quang Diệu Cực cấp không?”

Trọng tài im lặng không nói gì, trong lịch sử Thánh Quang giáo, vô số Thánh khí huy hoàng, nhưng loại chiến xa chỉ có một chiếc ánh sáng cực nhanh, ngoài ra, chất lượng cũng kém hơn rất nhiều.

“Như vậy rốt cuộc ngươi định làm gì?”

“Rất đơn giản, không tạo được thì thôi rồi.” Vô Diện giả nói: “Chúng ta cần gì phải làm ra chiến xa cấp bảy, cấp tám? Trên thực tế, cho dù chúng ta có bị phân vào địa huyết u ám thì tài nguyên cũng đều đầy đủ., Có được bản vẽ hoàn chỉnh, lại không cần phải lãng phí thời gian đi thông qua không ngừng mà sửa đổi hoàn thiện bản vẽ. Nhưng muốn chân chính tạo ra một chiếc chiến xa cấp truyền thuyết, không có mấy tháng thời gian cũng không có khả năng, nhưng mấy tháng đối với chúng ta lại quá dài, đây là một cuộc tranh đấu, không có mấy tháng thời gian có thể lãng phí.”

“Như vậy...”

Vô Diện Giả nói: “Nếu là trò chơi tranh đấu tốc độ, cách thắng lợi sẽ có hai, thứ nhất là người nhanh hơn đối phương, thứ hai là để đối phương chậm hơn người. Địa hình của Vân Hải, trên đại thể giống như những ngọn sóng nhất hoàn., Càng tới gần hạch tâm là một ngọn núi tốt, gặp phải lực cản càng mạnh, ngược lại, càng ở bên ngoài, càng dễ tiến lên. Tám tòa trong số tám tòa Vân Hải xung quanh đều đứng trên cùng một vòng tròn bên ngoài., Chỉ cần chúng ta dùng thời gian ngắn nhất chế tạo ra một chiếc chiến xa có thể miễn cưỡng đột phá phong tỏa mây mù, cũng có thể tự do hành động ở bên ngoài: Đại khái phẩm chất kém nhất một hai loại là được, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất tìm được đối thủ, tiêu diệt đối thủ, khiến bọn họ vĩnh viễn không đạt được điểm cuối, chẳng khác nào thắng thắng lợi.”

Nam Đức Phí Trường Địch đưa ra nghi vấn: “Đối phương sẽ thành thật chờ ở giữa, bảo ngươi tìm tới cửa?”

Người vô diện nói: “Chỉ cần chúng ta hành động rất nhanh, bọn họ sẽ không kịp rời đi. Bọn họ không có kinh nghiệm xông quan, trên lý luận, chỉ riêng phá giải “Cần chiến xa” mới

có thể tiếp tục đi tới, câu đố này, cần tiêu phí thời gian nhất định. Về phần chế tạo chiến xa tốn thời gian càng nhiều. Hơn nữa, cho dù bọn họ thật sự có thể ở trong mấy chữ ngăn ngừa tạo ra chiến xa, rời khỏi trung chuyển trạm... Ta cũng có biện pháp tập trung vị trí của bọn họ trong biển mây.”

Phí Dịch Nam Đức ngạc nhiên nói: “Bên trong biển mây này ngăn cách hết thấy nhận biết, người làm thế nào khóa chặt?”

Người không có mặt lạnh lùng nở nụ cười: “Bởi vì thánh quang sẽ chỉ hướng cho ta đi.”

...

Chương thứ sáu mươi bốn: Vĩnh viễn chiến xa cường lực...

“Những gì tổng hợp lại, việc chúng ta cần làm bây giờ là chế tạo một chiếc chiến xa.”

Sau khi xem qua manh mối Hoàng Kim Vương lưu lại, Vương Lục rất nhanh triệu tập đồng đội, chia sẻ phán đoán của mình.

Mà đối với phán đoán lực của Vương Lục, bất luận kẻ nào cũng không hoài nghi. Hắn đã dám đoạn ngôn chiến xa là mấu chốt để đột phá phong tỏa mây mù, như vậy hẳn là sẽ không sai. Mà khi đám người A miêu nhìn thấy bích họa trên cửa chính, thì càng thêm đồng ý với kết luận của Vương Lục.

“Nhưng, người biết Tạo Chiến Xa sao?” A Loan hỏi: “Theo ta được biết, ở trên Linh Kiếm Sơn sở học của người tuy nhiều, nhưng còn chưa kịp đọc lướt qua luyện chế của chiến xa.”

Vương Lục cười nói: “Không ngờ người hiểu rõ tiến độ công khóa của ta như vậy. Nói không sai, tuy rằng một đạo luyện khí đã bắt đầu vào tay, nhưng chế tạo là chiến xa phân khoa học cao giai, ta thậm chí còn chưa kịp cất bước. Cho nên muốn giống Hoàng Kim Vương tự làm xa hoa không có khả năng.”

Dừng một chút, Vương Lục nói: “Nhưng mà, một chiến xa đơn giản thôi, ta vẫn có thể làm.”

“Đơn giản một chút? Dựa theo bức tranh miêu tả trên bức tường của Hoàng Kim Vương, trong biển mây khắp nơi nguy cơ, chiến xa có thể nói là nơi duy nhất chúng ta tiến vào trong đó để bảo vệ, ở trên chiến xa đơn giản hơn một chút, có nguy hiểm lắm không?” A Phủ nói: “Không bằng ổn thỏa hơn một chút, liên quan tới chế tạo chiến xa., Ta mặc dù chưa từng học qua hệ thống, nhưng trải qua chiến trận, ít nhiều hiểu biết một chút, hai người chúng ta hợp tác, có thể thử chế tạo ra một chiếc chiến xa cường đại. Dù sao tài nguyên trong cỗ bảo này gần như vô hạn, chúng ta có thể tận tình động thủ. Lấy tài hoa của người, cho dù là học tập từ con số không cũng hoàn toàn kịp.”

Vương Lục lắc đầu cười nói: “A Phàm ngươi cũng quá dễ mất ta rồi, chiến xa bác đại tinh thâm, dưới tình huống thiếu người chỉ điểm, dựa vào tự học cùng tìm tòi, nếu như chế tạo năm đôi chiến xa thừa trọng luân, ít nhất phải ba năm năm thời gian. Mà chúng ta nào có thời gian ba năm năm?”

Nói xong, ánh mắt của Vương Lục dần dần trở nên nghiêm túc: “Trên thực tế, rất có thể chúng ta ngay cả ba đến năm ngày cũng không có. Đây là một trò chơi cạnh tranh, điều kiện thắng lợi có hai cái, một là nghĩ cách nhanh hơn đối phương, hai là để cho đối phương chậm hơn mình. Lấy điều kiện của chúng ta, hai điều kiện của chúng ta..., Chỉ có một con đường duy nhất có thể đi, nhưng nếu đổi lại là Thánh Quang giáo, rất có thể bọn họ sẽ chọn con đường thứ hai. Chỉ cần dùng tốc độ nhanh nhất, chế tạo một chiếc chiến xa đơn giản đột nhập Vân Hải, nghĩ cách tiêu diệt chúng ta, liền đại công cáo thành, căn bản không cần lãng phí thời gian đọ sức với Vân Hải.”

A Oa nghe vậy kinh ngạc, ánh mắt lập tức tỉnh táo lại: “Ta ngược lại không nghĩ tới điểm này, bất quá, nếu như ngay cả thời gian ba năm ngày cũng không có... Chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Rất đơn giản, chúng ta muốn nhanh hơn bọn họ, bọn họ dùng thời gian ba đến năm ngày để chế tạo một chiếc chiến xa đơn giản, chúng ta liền dùng ba đến năm canh giờ...”

“Ba năm canh giờ...” A Phàm kinh ngạc không thôi, chút thời gian này đừng nói là chế tạo chiến xa, cho dù vẽ một chiếc chiến xa, cũng rất khó vẽ được tinh tế.

Vương Lục đã định liệu trước: “Yên tâm, ta có kỹ xảo chế tạo đặc biệt. Không phải đã nói rồi sao, phức tạp thì không biết tạo, đơn giản thì được. Tiếp theo cứ giao cho ta.”

“Đơn giản...” Trong lòng A Yểm dâng lên dự cảm chẳng lành, đơn giản chiến xa là đơn giản đến mức nào?

Bất quá, Vương Lục dù có bất chấp, cũng không đến mức lấy mạng mọi người ra đùa giỡn. Hiện tại, cũng chỉ có tin nhiệm gã.

Gần nửa canh giờ sau, Vương Lục thành công chế tạo ra chiếc chiến xa thứ nhất của mình.

“Ha ha, chiến xa số Một của ta đã trở nên tươi hơn rồi.”

Sau khi Vương Lục đi ra từ một gian phòng chứa lượng lớn kim loại, tiếng cười sang sảng tràn ngập khắp mọi góc ngách đại sảnh.

Đám người A Lư lưu thủ đại sảnh kinh ngạc không thôi:

“Nhanh như vậy?”

Mặc dù sớm biết Vương Lục là người am hiểu sáng tạo kỳ tích, bất quá lúc này đây hẳn vẫn làm cho người ta kinh ngạc đến ngây người, gần nửa canh giờ chế tạo ra một chiếc chiến xa, thật sự có chút vượt quá sự tưởng tượng của mọi người.

“Sư huynh thật lợi hại.” Lưu Ly Tiên như đã tạo ra kỳ tích cho mình, hưng phấn vỗ tay vui vẻ: “Chiến xa ở đâu vậy, Lưu Ly muốn xem...”

Vương Lục khoát tay áo nghiêng người, lộ ra một vật sau lưng, sau đó cười sang sảng nói: “Nhìn xem, đây chính là “

Lưu Ly Tiên tròn tròn mắt, nhìn đi nhìn lại, sau đó không thể tin nổi chỉ vào vật bên cạnh Vương Lục, run run hỏi: “Chẳng lẽ nói, cái kia chính là... chiến xa của sư huynh?”

Vương Lục gật gật đầu: “Đúng vậy, đây chính là số lượng tinh kim bí ngân mà ta thu thập được, trải qua gần nửa canh giờ đã tự tay rèn và trang trí lâu, chiến xa số một, có phải trông rất uy vũ hùng tráng, khiến các người khó mà nhìn thẳng được?”

“Khó có thể nhìn thẳng... Phải không? Quả thật khó mà nhìn thẳng.” A Hàm gian nan nuốt một cái, cũng tròn tròn mắt, ánh mắt toát lên vẻ không thể tưởng tượng nổi. “Người đó là chiến xa? Trên đời nào có chiến xa như vậy chứ?”

Chỉ có hai cái bánh xe “

Vương Lục cười cười, đưa tay vuốt ve yêu xa của mình: “Dù sao cũng là phiên bản đơn giản nha, so với năm đối với đại gia hỏa thừa trọng luân, khẳng định là tinh giản hơn rất nhiều. Số lượng bánh xe ít hơn một chút cũng rất bình thường, hơn nữa hai bánh xe chiến xa rất ít thấy sao? Rất nhiều quân đội đều dùng song luân chiến xa tác chiến mà.”

A Trác vội la lên: “Đó là có tọa kỵ ở phía trước kéo xe, hơn nữa hai bánh xe song luân là đồng quyển, hai bánh xe này của người một trước một sau, do... do một chuỗi dây kết nối, hơn nữa xem kết cấu căn bản là nhân lực điều khiển.”

Vương Lục kiêu ngạo cười nói: “Không sai, không cần lực sức, chỉ cần dùng sức đạp chân đạp, là có thể thông qua dây xích kéo bánh xe lăn nhanh về phía trước, phi thường thuận tiện mau lẹ, cho nên loại chiến xa này lại có tên khác là xe chở...”

“Người định dựa vào thứ bánh bao thịt này để đột phá phong tỏa Vân Hải? Người điên rồi à?”

Vương Lục tươi cười dần dần thu liễm lại: “Ta điên rồi sao? Chỉ là tư duy của người không theo kịp thôi. Quy tắc nơi này đã hạn chế, nhất định phải cưỡi chiến xa mới có thể rời khỏi cố堡, tiến vào Vân Hải, nhưng cũng không quy định là chiến xa gì?”

“Nhưng người cũng quá mạnh mẽ đi... chiến xa đơn sơ như vậy, nếu gặp phải nguy hiểm thì làm sao bây giờ?”

Vương Lục lại bật lên nụ cười: “Gặp phải nguy hiểm? Người đã quên nghề nghiệp của ta sao? Ta chính là khiên thịt mạnh nhất, so với sắt bọc thịt, ngược lại bánh bao sắt mới càng chắc chắn...”

“Người...” A Phủ chỉ cảm thấy nói chuyện với Vương Lục, bất luận mình chiếm lý bao nhiêu, ba hai câu sau đều sẽ đuối lý, vì lẽ đó cũng không có biện pháp nói nhiều, liền quay lại hỏi: “Nhưng người chiếc xe này, chỉ có một chỗ ngồi, chúng ta nơi này có năm người đây.”

Vương Lục nói: “Việc này có gì khó, điệp La Hán thôi.”

“Tượng La Hán?”

“Đúng vậy, chờ lát nữa ta phụ trách cưỡi... Dùng chiến xa, người liền cưỡi ở trên cổ ta, sau đó triển khai hai cánh tay, để lưu ly cùng Tiểu Bạch ngồi ở hai bên. Chó ngốc ngồi ở trong buồng xe trước ta, chẳng phải là đủ sao?”

A Trác ở trong đầu phác họa một phen cảnh tượng này, quả thực muốn học máu: “Người đừng mơ để ta hiện ra loại thái độ xấu xí đó”

“Sao lại là mặt xấu, đây là tạp kỹ đệ tam thiên hạ...” Vương Lục nói, nhưng cũng biết khiến A miêu tiếp nhận tạp kỹ đệ tam thiên hạ cũng có phần khó khăn, cũng không miễn cưỡng, đẩy chiến xa vĩnh viễn lên, một mình đi ra ngoài cửa.

“Đương nhiên, xét thấy chiến xa này vẫn chưa trải qua sự kiểm tra, ta sẽ không miễn cưỡng các người mà cùng nhau tác chiến. Trước hết ta cần một người đi dò xét đường ra ngoài để kiểm tra một chút sự đoán của chiến xa. Đồng thời cũng phải thử nghiệm phỏng đoán của mình.”

Mà thấy Vương Lục đã định chủ ý, mặc dù trong lòng A Lư có chút phản đối, nhưng cũng không lên tiếng nữa, chỉ yên lặng đứng bên cạnh cửa lớn, quyết định một khi Vương Lục xuất hiện nguy hiểm gì, nằng liên trước tiên đi cứu viện.

Cửa ra khỏi pháo đài cổ chậm rãi đẩy ra, lộ ra vô tận mê mang phía sau cửa. Vương Lục với dáng người tiêu sái leo lên xe, nhanh chóng chạy về phía sau cửa. A Loan canh giữ bên cạnh cửa, toàn thân đề phòng, nhưng thân ảnh Vương Lục vừa mới chui vào biển mây, A Bạc đã hoàn toàn mất đi liên hệ cùng hắn.

“Cái gì?” Trong lòng A Loan cả kinh, lập tức đoán được có lẽ là do trong biển mây có pháp tắc đặc biệt ngăn cách cảm giác, Vương Lục hẳn là cũng không đi xa, nhưng trong lòng nữ tử vẫn không khỏi lo lắng.

Nơi này trải rộng quy tắc cổ quái kỳ lạ, thời điểm một người dù thế nào cũng không thể ra khỏi pháo đài, nhưng chỉ cần ngồi lên xe hình thù kỳ quái kia là có thể đi thông suốt. Năm đó người của tòa pháo đài cổ này cũng thực sự là rất ác ý. Vương Lục ở trong đó thăm dò, sẽ không có vấn đề gì...

“...Quả nhiên là một nơi cổ quái.”

Một bên khác, cuối chiến xa trân quý vĩnh cửu yêu mến, Vương Lục ở trong biển mây chậm rãi tiến lên.

Tuy rằng từ trong pháo đài, mây mù che đậy toàn bộ tầm mắt, nhưng một khi tiến vào trong mây mù, lại phát hiện có động thiên khác, mây mù thâm trầm dày đặc kỳ thật chỉ là một tầng lụa mỏng che mắt, một khi đột phá, sau đó liền sáng tỏ thông suốt.

Vương Lục Chính Hành đang ở trong một hẻm núi rộng lớn, sơn thanh thủy tú điều hoa hương, một mảng phong cảnh tuyệt mỹ, đỉnh đầu nắng chói chang treo cao, vạn dặm không mây, đừng nói là biển mây bốc lên, ngay cả mây cũng không có nửa đóa.

Nhưng mà sau khi cười dọc theo hạp cốc không lâu, không khí bỗng trở nên nặng nề mà ngưng trệ, làm cho người khó có thể hô hấp. Lực trói buộc từ đại địa đột nhiên tăng lên gấp mấy lần, một mực hấp dẫn Vương Lục cùng chiến xa của hắn, làm cho bánh xe do gỗ mềm chế thành, tức thì in sâu vào trong lòng đất.

Vương Lục do dự một chút, vẫn quyết định tiếp tục đi tới, nhưng mà theo sự xâm nhập của hắn, lực cản nhanh chóng mở rộng. Không bao lâu, trói buộc đến từ đại địa đã gấp trăm lần lúc trước, Vương Lục chẳng khác gì khiêng một trăm chiếc chiến xa vĩnh viễn tự hành, cùng với một trăm nam tử trẻ tuổi cường tráng đang tiến lên.

Đối với một tu sĩ Kim Đan có tố chất thân thể tố chất áp đảo Vương Lục, đương nhiên không tính là gánh nặng gì. Thế nhưng... Đối với chiến xa dưới chân gã mà nói, lại là một trọng cấm chế khó chịu. Chỉ nghe một tiếng xèo vụn vang lên, bánh xe chiến xa được tự hành triệt để âm âm tán loạn.

Cùng lúc đó, Vương Lục chỉ cảm thấy hoa mắt một lần nữa, lại lần nữa xuất hiện trong pháo đài cổ âm trầm.

Bên cạnh truyền đến tiếng đám người A Lư ân cần hỏi thăm: “Vương Lục Phái huynh, không có việc gì chứ?”

Vương Lục gật gật đầu, ý bảo mọi người an tâm, sau đó cúi đầu nhìn xem chiến xa vĩnh viễn bị trọng lực cực lớn vụn vụn thành mảnh vụn, có chút tiếc hận nói: “Danh hiệu Vĩnh Hằng đại phá a...”

“Chẳng qua, lần thăm dò kinh nghiệm quý giá, hi sinh vĩnh viễn là có giá trị. Bước tiếp theo, bước tiếp theo, đã dần dần rõ ràng rồi.”

Vương Lục vừa nói, vừa dứt khoát đi vào gian phòng cất giữ tài nguyên, bắt đầu một vòng rèn mới.

...

“... Đây là chiến xa số Hai của ngươi, Phi Cáp Hào?”

Nhìn chiến xa số hai mới ra lò, A Yểm chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, sau đó quyết tâm bất kể thế nào cũng sẽ không lên xe.

Dựa theo lời Vương Lục nói, chiến xa thứ hai gã đã hấp thụ toàn bộ giáo huấn của chiến xa thất bại! Trên cơ sở, tiến hành cường hóa trang phục, bọn họ ở các phương diện đều có thể tính chất phi thường, tại trong biển mây năng lực sinh tồn tăng lên rõ rệt. Nhưng mà rơi vào trong mắt A Phàm lại là một chiếc liên tiếp ngang dọc uốn lượn, hai bánh xe cũng không tròn, dây xích nối lỏng.

Nói là bồ câu bay, không bằng nói là gà yếu, đại khái chỉ là một chiếc xe.

“Ngươi... Ban này là bị cái gì kích thích vậy?” A Loan không thể không từ đáy lòng cảm khái hỏi.

Vương Lục thở dài: “Nguy khổ của thiên tài thường là đến từ thành kiến thế tục. A Loan, ta ở Linh Kiếm sơn thực đường ăn cơm mềm của ngươi nhiều năm như vậy, vẫn cho rằng người có thể làm ra xử lý âm thực đen tối nhất định có khí chất của nghệ thuật gia, không ngờ ngươi cũng là loại người không chịu nổi như thế.”

Sau đó, khi A Chu nộ khí tích lũy đến trình độ nhất định, Vương Lục giải thích: “Đừng thấy chiến xa này bề ngoài xấu xí, nhưng ta có kỹ xảo lái xe đặc biệt.”

A Trác vô cùng hoài nghi hỏi: “Kỹ xảo điều khiển phi hành đặc biệt?”

Vương Lục gật gù đầu, sau đó lấy ra một sợi dây thừng cứng cõi, buộc ở trên xà ngang của chiến xa. Bởi vì bị lệch đi bát đoạn, dây thừng vừa vặn bị kẹt ở trong một cái lỗ khảm, trói chặt đến đặc biệt rắn chắc.

Sau đó, Vương Lục phát lực hai tay nâng toàn bộ chiến xa lên sau lưng, hai đầu dây thừng đến trước ngực kết một cái. Đúng là đem chiến xa công ở trên lưng, giống như bội kiếm thật lớn.

“Hừ hừ, như vậy không cần lo lắng chuyện chiến xa hỏng mất dưới trọng lực gấp trăm lần nữa.”

A Trác nghẹn họng nhìn trần trời, cảm giác tuyến máu chột sức tưởng tượng của mình lại một lần nữa bị đột phá, nàng lĩnh quân nhiều năm, cái gì tinh xảo lái xe đặc biệt cũng đã kiến thức qua, nhưng duy chỉ chưa từng thấy qua, bằng lái phi tọa kỵ lái lên lưng mà không thấy.

“Ngươi như vậy còn tính là chiến xa gì, căn bản là hành lý giống nhau...”

Vương Lục lắc đầu: “Ngươi lại là thành kiến ở thế tục, ta đây chỉ là một loại phương pháp lái xe đặc thù mà thôi, gọi là lão hán kéo xe.”

“... Ngươi đi đi, ta mặc kệ ngươi.”

Vì vậy Vương Lục lại công bò câu bò câu mà tự mình cười, một lần nữa tiến sâu vào Vân Hải. Mà mục đích lần này của hắn lại vô cùng rõ ràng: tận lực thâm nhập, đột phá, xem cực hạn của kế hoạch này ở đâu.

Vương Lục cũng không cảm thấy lão hán kéo xe có thể phù hợp cho hắn một đường kéo đến biệt trạch cao cấp, nhưng là trực giác cường liệt của người chuyên đi mạo hiểm, lại nói cho hắn biết tốt nhất không nên cố thủ trong pháo đài này, đó là tự tìm đường chết, cho nên hắn thà rằng mạo hiểm, đơn thương độc mã xông vào biển mây, cũng phải tìm ra một con đường tắt để đi ra.

Trên thực tế, trong đầu hắn mơ hồ có một suy nghĩ.

Một người thì nói qua loa rất đơn giản, gọn gàng dứt khoát, thế nhưng lại bị rất nhiều người bỏ qua ý nghĩ này.

Thật lâu trước đây, các đại năng Thái Cổ đã lưu lại một pháo đài âm trầm ở biên giới Vân Hải, với tư cách là công cụ chế tạo chiến xa và thương khố, tuy không rõ vì sao phải chấp nhất chiến xa như thế, nhưng nói tóm lại... bọn họ sau khi kết thúc việc thăm dò Vân Hải, có thể lưu lại cái gì ở nơi đây không?, Mấy vạn năm trước, Hoàng Kim vương ở trong pháo đài cổ đã tạo ra chiến xa mạnh mẽ, một đường nghiền ép đến cấp bậc đặc biệt tốt, như vậy, chiếc chiến xa đó về sau thế nào? Bị ông mang đi làm kỷ niệm lưu lại, hay là...?

Những vấn đề này cũng không có đáp án xác định, nhưng không trở ngại Vương Lục đi đoán thử, dù sao cũng không có tổn thất quá lớn. Dựa theo Vương Lục suy đoán, Thánh Quang giáo bên kia hẳn là không đến mức giống mình quang côn như vậy, ít nhất cũng phải tốn mấy ngày để tạo ra chiến xa cấp thấp, về sau mới có thể đột phá trở ngại, tìm phiến toái cho bản thân.

Mà mấy ngày nay, chính là thời gian cuối cùng để lại cho mình, nhất định phải tìm được đường tắt để vượt qua cửa ải này, nếu không sẽ bị đối phương đuổi kịp, cơ bản chính là một con đường chết.

Mặc dù trong biển mây, không biết vì sao lại có hạn chế thực lực đối với nghề nghiệp, nhưng giới hạn cao nhất vẫn là ước định chức nghiệp giả cao cấp trung cấp, cùng loại với tu sĩ Nguyên Anh cửu châu. Vương Lục tự hỏi thực lực hiện tại của mình., Gặp được tu sĩ Nguyên Anh cũng chưa chắc không thể đánh một trận... Nhưng cũng chỉ có thể đánh một trận, kiên trì được ba hiệp mà thôi. Hơn nữa còn không thể là Nguyên Anh đỉnh phong hoặc là Nguyên Anh biến thái, cùng loại với Hồ Vương Ngự Thú Tông. Trên phương diện cơ định tuyển không có giá trị thêm mới được. Đổi lại là những lão quái vật Thiên Kiếm Đường kia, Vương Lục cho dù tự tin như thế nào, cũng không cảm giác mình tu hành mười năm liền có thể sánh vai cùng đi với bọn hắn.

Mà đối thủ lần này là Thánh Giả cấp bậc Thánh Nhân, Thánh Nhân truyền kỳ.

Truyền kỳ của đại lục Tây Di miễn cưỡng có thể tương đương với tu sĩ Hợp Thể của Cửu Châu, đương nhiên số hiệu như vậy thật sự là vô cùng miễn cưỡng, bởi vì truyền kỳ Tây Di hiện nay, hàm lượng vàng đã kém xa năm đó. Thời kỳ đỉnh phong của A Phàm cũng không hoàn toàn bước vào cánh cửa truyền kỳ., Nhưng theo nàng thấy, cái gọi là truyền kỳ của Thánh Quang giáo hiện nay, ngoại trừ tượng trưng bên ngoài, bất cứ ai nàng cũng dám đánh. Nếu là truyền kỳ cấp bậc bảo khó, nàng thậm chí có thể đánh năm người.

Nhưng đó là đối với A Dịch mà nói, tu sĩ trẻ tuổi mới hơn mười năm, truyền kỳ đối với người tu hành cũng là truyền kỳ, là núi cao hiểm trở khó có thể vượt qua. Cho dù đối phương áp

chế lực lượng đến cùng đẳng cấp với mình, vẫn có thể dựa vào kinh nghiệm cùng kỹ xảo nghiên ép mình, hướng chi cảnh giới cao cấp trung cấp xa xôi.

Tóm lại, lần này hẳn buộc chiếc chiến xa Phi Cáp ở trên lưng đi bộ, kỳ thật đã hoàn toàn rời khỏi ước nguyện ban đầu của Vân Hải chiến xa này, hơn nữa hẳn tự nghĩ cũng không có khả năng xâm nhập sâu tới trình độ nào trong biển mây, nhưng lại tiết kiệm được thời gian quý giá., Khoảng thời gian này... Hẳn nhất định phải nhanh chóng tìm ra được chiến xa có thể lợi dụng của phé vật. Vương Lục biết ý nghĩ của mình có chút kỳ lạ, nhưng gã còn nhớ rõ, vừa nãy chiến xa Vĩnh Hằng tan vỡ, lúc mình bị cưỡng chế truyền tống về điểm khởi điểm, hình như mơ hồ phát hiện được cái gì...

“Hừm?”

Theo một lần nữa đi lên đường cũ, Vương Lục rất nhanh lại lần nữa cảm nhận được áp lực áp bách gấp trăm lần, nhưng lần này chiến xa được cõng trên lưng, không chịu được trọng áp của xe người hợp nhất, cho nên còn kiên trì được.

Theo Vương Lục không ngừng xâm nhập vào trong hẻm núi, trọng lực áp bách cũng càng ngày càng mạnh, cơ hồ mỗi một bước áp lực đều tăng lên gấp đôi, nhưng theo trọng lực tăng lên, Vương Lục cũng càng phát giác được, đồ đạc mình muốn tìm đã gần tới rồi.

Cuối cùng, hẳn dừng bước trên một bình nguyên hoang vu, đi tới nơi này, sức hút của mặt đất đã tăng lên mấy ngàn lần so với lúc bình thường., Vương Lục mang theo bốn năm chiếc chiến xa mang theo năm chiếc trọng luân, dù là tổ chất thân thể tiếp cận Kim Đan cấp cũng bắt đầu cảm thấy vất vả —— Vô Tướng công không lấy thế đại lực mà nổi danh, đơn thuần lực lượng là có hạn. Chẳng qua đi tới đây đã đủ rồi, hạch tâm lực hút của mặt đất ngay tại dưới chân. Có đồ vật gì chôn ở chỗ này, tạo thành hoàn cảnh trọng lực kỳ lạ của sơn cốc này.

Kế tiếp chính là đào ba thước đất, có thể tiếp nhận mặt đất nặng nề ngàn lần, kiên cố không cần phải nói. Bất quá Vương Lục coi Khôn Sơn kiếm là cuộc, đào đất từng chút một, linh bảo đã thăng cấp cũng không phụ kỳ vọng, vừa có sắc bén như

chém sắt như bùn, lại càng có thần uy chấn động đại địa. Một kiếm chém xuống, toàn bộ sơn cốc đều sẽ run nhè nhẹ.

Trong hoàn cảnh không được tốt, chính là Kiếm Linh Lương Thu đối với loại hành vi phung phí của trời này vô cùng bất mãn. Người này đã trải qua hơn một ngàn năm phong sương kiếm linh, từng đi theo hơn mười chủ nhân, có mạnh có yếu, nhưng lại không có người nào đối xử khinh thường nàng như vậy, đường đường là Khôn Sơn kiếm Lạc Dương. Cho nên trong quá trình khai quật Lương Thu đều không nói một lời, nghiêm mặt lại, thậm chí còn không chịu hiện thân gặp mặt.

Đối với loại hành vi coi thường quyền uy của chủ nhân này, Vương Lục vừa vất vả đào móc vừa ý trò giáo dục: “Tiểu Lương à, tuy rằng ngươi là kiếm linh của Linh Bảo, hơn nữa còn tự động thăng cấp, viết về tiền đồ vô lượng sau này., Giá trị không hề tầm thường, nhưng tuyệt đối không thể vì vậy mà xem thường việc lao động thể lực đơn giản như ngươi, phải biết rằng chỉ có lao động tầng thấp như vậy mới có thể ẩn chứa đại trí tuệ chân chính, chúng ta ăn mặc ở, sao lại không cần lao động? Tâm tính cao cao tại thượng như ngươi sau này chắc chắn sẽ hạn chế sự phát triển của ngươi. Đương nhiên ta cũng không trách ngươi, loại khí linh cỡ như ngươi đa số đều tâm cao khí ngạo tâm cao khí ngạo., Đáng tiếc chính bởi vậy mới có thể tiến thêm một bước, không có mấy người tiếp cận tiên bảo. Theo ta thấy, khí linh của pháp bảo cấp cao xuống dưới đều tiếp thu giáo dục của nhân dân, rất cần thiết...”

Lời nói thâm thúy của Vương Lục không có được nửa điểm đáp lại, Vương Lục gọi vài tiếng không trả lời, trong lòng tự nhủ đây sẽ không phải là tiết tấu bị trừ đi...

Cũng may thời điểm đào bới tiến hành đến cuối cùng, Lương Thu rốt cuộc không nhịn được hiện thân. Bởi vì ngay tại nơi không xa dưới chân Vương Lục, năng lượng dao động tràn đầy đã không che giấu được nữa, áp lực lên đến vạn lần làm cho Vương Lục khó có thể duy trì được, đã bắt đầu chậm rãi thiêu đốt lên Tiên Thiên nguyên khí. Mà Lương Thu sau khi cảm ứng được cỗ chấn động này, rốt cuộc nhịn không được tò mò.

“Đây là cái gì?”

“Ta cũng thấy lạ.” Vương Lục miễn cưỡng mở miệng, “Thật sự nghĩ không ra trên chiến xa còn có vật gì có thể sử dụng loại hấp lực cường đại này, chẳng lẽ là vì để hóa giải thú cung mật nhọc của bánh lái sao? Cái này... thật sự là món đồ chơi treo nỏ trời mà.”

Lương Thu nhíu mày: “Ngươi cho là ta nghe không hiểu nên mới nói sao?”

Vương Lục cả kinh: “Ngươi nghe hiểu chưa?”

Lương Thu lạnh lùng nói: “Ngươi cho rằng ta cũng dễ lừa gạt giống như Lưu Ly Tiên sao?”

Nghĩ đến tuổi thọ của xích đu đu, trông cậy vào nàng thuần khiết như đóa hoa trắng nhỏ quả thực không thực tế.

“Ngươi kiên thức rộng rãi, đối với việc này có ý kiến gì hay không?”

Lương Thu nói: “Không thể nói chính xác được, nhưng lực hấp dẫn này giống như đang hô hoán thứ gì đó theo bản năng. Đáng tiếc đồ vật bên trong không có khái niệm chi linh gì, nếu không có lẽ ta còn có thể cùng nó trao đổi một chút, dò xét một chút đến tột cùng là thứ gì.”

Tại nơi biến hoá kỳ lạ trong biển mây này, cho dù có linh tính thì e rằng cũng không thể chịu đựng nổi nhiều năm như vậy. Có điều Lương Thu là kiếm linh nên hiểu biết về vật hơn xa người thường, hơn nữa nàng cũng có tình cảm ôn trọng, nói năng không nhẹ. Nàng phán đoán cỗ lực hút này là một loại lôi kéo, hơn phân nửa là không sai.

“Một loại kêu gọi, chẳng lẽ là...”

Vương Lục vừa nghĩ, vừa nhờ Lương Thu và gã cố gắng đào tầng đất cuối cùng ra. Tầng đất cuối cùng này mặc dù không dày, nhưng bị trọng áp vạn lần đè ép lâu vạn năm, quả thực không thể phá vỡ. Là Lương Thu vận dụng linh bảo bản nguyên lực lượng, trực tiếp rung chuyển đại địa mới chấn vỡ được đất đai, lộ ra hình dáng thực sự phía dưới.

Một bóng đen sâu thẳm, nhìn kỹ lại, thì ra là một quả cầu.

...

“Đây là cái quỷ gì vậy?”

Vương Lục ngạc nhiên nhìn viên cầu màu đen dưới chân, nhưng mà còn chưa kịp suy nghĩ nhiều, viên cầu màu đen kia liền vèo một cái bay lên, thế đi đặc biệt hung mãnh, hơn nữa dẫn động trường hút lực khổng lồ biến hóa, suýt nữa đem Vương Lục trực tiếp kéo bay đi.

Vương Lục chỉ cảm thấy hoa mắt, quả cầu màu đen kia đã lơ lửng trên cao, thoáng một cái liền bắt đầu run rẩy mãnh liệt, phẳng phất như bị người ta giam cầm nhiều năm, sau đó thoát khốn mà ra, bên trong tràn ngập cảm xúc mãnh liệt. Nhưng mà sau một lát, chỉ thấy trên không trung quả cầu màu đen điên cuồng chuyển động, khi thì điên cuồng tiến về hướng nào đó, khi thì lại lấy tốc độ tương tự vòng trở về, giống như một con thú hoang bàng hoàng.

Cùng lúc đó, lực hút của quả cầu đen cũng trở nên không ổn định, khi thì yếu ớt, dần dần, Vương Lục phát hiện lực hút của quả cầu đen đang từ từ nhắm đúng vị trí nào đó, tựa hồ như muốn kéo cái gì lại đây, nhưng nó lăn lộn rất lâu, ngoại trừ kéo hai bên hẻm núi chia năm xẻ bảy, không ngừng khiến cho núi lở, tựa hồ cũng không lấy được kết quả mong muốn.

“Gia hỏa này ở chỗ nào vậy?” Vương Lục hỏi Lương Thu, “Người có thể đọc hiểu không?”

Lương Thu vẫn luôn nhìn chằm chằm vào quả cầu đen kia, một hồi lâu sau mới cảm khái nói: “Linh vật thật là lợi hại, tuy rằng linh thức của nó đã tán loạn nhưng dấu vết tồn tại của linh thức vẫn in thật sâu trong cơ thể, linh thú vẫn còn giữ lại chấp niệm khi còn sống.”

Vương Lục thử lý giải một chút: “Nói cách khác, trước mắt chúng ta đã thấy là một loại hành vi xác chết giả dối.”

“... Nếu như người nhất định phải nói như vậy, không sai.”

Lương Thu thử giải thích thêm cho Vương Lục: “Quả cầu đen này hẳn là tài nguyên trung tâm có phẩm cấp tương đương kinh người, chính là dùng cho khôi lỗi hay Lăng Vân Chu., Có

thể cuộn cuộn không ngừng cung cấp năng lượng thứ. Phẩm cấp của nó rất cao, dựa theo tiêu chuẩn của cửu châu, hẳn là gần cấp bậc tiên bảo, ngoại trừ cung cấp năng lượng bên ngoài, còn có thể trở thành trung tâm của một đồ vật khổng lồ., Phụ trách hỗ trợ hoặc thay thế người sử dụng, càng dễ phát huy công năng đồ vật. Ví dụ như vân ba chu phiên bản thay đổi của Vạn Pháp Tiên Môn, bình thường mà nói cần phải có trên trăm vị tu sĩ Hu Đan kỳ trở lên mới có thể điều khiển, nhưng trên thực tế, bên trong Vân Ba chu có một trung tâm của linh bảo, có thể chỉ cần một hai người là có thể phát động nó.”

“Thì ra là thế.” Nói tới đây, Vương Lục liền có thể hiểu được: “Như vậy xem ra, hẳn là rất lâu trước kia, bản thể của thứ này bị thương nặng, chia năm xẻ bảy, mảnh vỡ phân tán ở các nơi., Mà nó lại không may bị chôn vùi trong một sơn cốc, linh thức của nó ngay lúc trọng thương sắp chết, ý niệm còn sót lại trong đầu là dùng lực hút cường đại đem thân hình rách nát một lần nữa tụ lại, khôi phục thương thế. Đáng tiếc là trung tâm hắc cầu bị vùi lấp dưới mặt đất, lực hút càng mạnh lại khiến mình bị đất đai và nham thạch giam cầm, cho đến khi không biết qua bao nhiêu năm mới may mắn đào ra được, lại nhìn lên trời nói vậy.”

Vương Lục nói, nhìn quả cầu màu đen hình dáng như điên cuồng trên bầu trời, không khỏi cười cười: “Tiếp theo, phải xem nó có xứng đáng chờ cơ duyên ngàn năm một lần này hay không.”

Trong khi nói chuyện, quả cầu đen rớt cục như bắt được cái gì đó, bản thể chấn động, sau đó liền bắt đầu rung chuyển kịch liệt, quả cầu đen phồng lên, chấn động tới mức khiến mọi người phải kinh hãi. Mà ở một nơi cách không biết bao xa, một tiếng nổ lớn như núi lở đất lở chậm rãi truyền tới, sau một lát, một bộ kiện kim quang lóng lánh, tựa như chuông lớn, mang theo một thân bụi đất từ phương xa bay tới, sau khi tới gần, bị quả cầu đen kia dẫn dắt trực tiếp bao bọc ở bên ngoài.

Mà quả cầu đen kia mặc dù có thêm một tầng hào quang dày nặng giống như một quả chuông lớn, nhưng lực hút lại càng ngày càng mạnh, từ chỗ miệng chuông phóng ra lực hút vô cùng mãnh liệt, khiến cho toàn bộ sơn cốc đều lâm vào vận

veo, Vương Lục đứng không vững, vội vàng vận chuyển Vô Tướng công, ngăn cách lực hấp dẫn ra bên ngoài mới miễn cưỡng đứng vững.

Mà cũng chỉ có ảnh hưởng của lực hút, còn quả cầu đen chỉ phóng ra lực hút, hướng chéo lên phía trên.

Không lâu sau, một cái vòng tròn hình bầu dục từ trên tầng mây bay tới, đổi chỗ lọt vào trong lòng đồng hồ, cũng lơ lửng giữa không trung.

Sau đó, từng bộ kiện bị lực hút của quả cầu đen hấp dẫn tới, tụ tập lại một chỗ, những bộ phận này mặt ngoài đều đã bị bao phủ dấu vết năm tháng lưu lại, thậm chí chỉ còn sót lại non nửa. Nhưng khi chúng hội tụ lại, vây quanh quả cầu đen trong lòng chuông bắt đầu chậm rãi vận động, vết thương năm tháng lưu lại cũng theo đó nhạt đi, dần dần khôi phục ra bộ mặt vốn có.

Đây là một chiếc chiến xa có thể tự chữa trị, tuy rằng chỉ nhìn hình dạng nhưng thật sự không thể so với chiến xa, cũng không có bánh xe thô to, cũng không có góc cạnh sắc bén, nhìn qua giống như một tòa tháp, diện tích lớn nhất hình bầu dục, tạo thành một cái giường hơi lồi ở dưới đáy., Tiếp tục chậm rãi xoay vòng. Phía trên cùng, hắc cầu ẩn thân trong vòng chuông ở vị trí trung tâm, bốn phía bao bọc hộ thuẫn nặng nề, từ dưới dần dần co lại, cuối cùng trở thành hình mũi nhọn. Mà mặt ngoài của bảo tháp này lại lưu lại, để cho người ra vào, không gian bên trong, cho dù không lo lắng các nhân tố thi triển pháp thuật không gian, cũng có thể chứa được bốn năm người.

Đồng thời, đường cong mượt mà kia phát ra ánh sáng chói mắt, đặc biệt là ánh sáng vàng chói lọi, đủ để Trích vương phán đoán ra thân phận của nó.

“... Nhất định là hoàng kim vương. Loại phương thức thượng sắc chó nhãn lờ lợt này, nếu như không phải hoàng kim vương, ta liền đem nó nuốt vào toàn bộ.” Vương Lục nhìn hoàng kim chiến xa sau khi khôi phục hoàn chỉnh, liền an tĩnh phiêu phù ở không trung, không khỏi bật cười. Mặc dù cùng trên bích họa phương thức truyền thống tạo hình hoàn toàn khác biệt., Nhưng Vương Lục cũng không có ý định nghiêm

khắc yêu cầu chi tiết, bất luận chiếc chiến xa lơ lửng này nhìn kỳ hoa cỡ nào, tóm lại mạnh hơn bồ câu và vĩnh viễn nhiều lắm. Không hề nghi ngờ, đây là một chiếc chiến xa phẩm cấp cực cao, phẩm cấp thấp, chỉ sợ Hoàng Kim vương cũng khinh thường làm ra.

Mà chỉ có Hoàng Kim Vương mới có thể xa xỉ vứt thứ tốt này ở trong mây để mặc không quan tâm, những người khác ví dụ như thượng cổ đại năng xây dựng đứng, đem tài nguyên chông chất như núi ở Vân Hải ngoại vây quanh, nhưng cũng không thể bỏ phí tổn hoàn chỉnh. Vương Lục lần này cười chiến xa đi nhật Hoang về., Ngay từ đầu cũng không dám hy vọng xa vời có thể nhật được một chiếc chiến xa nguyên vẹn về, hẳn hy vọng có thể thông qua việc lắp ráp những bộ phận bị tàn phá, có thể miễn cưỡng gắng gượng chống đỡ được nhất thời, không thể tưởng được mình vận khí thật tốt, có thể đi theo gót Hoàng Kim vương.

Nghĩ lại, sáng khoái làm bằng hữu với Thổ Hào đại khái cũng tương tự như vậy, người ta tùy tiện đào thải chút gì xuống, đều đủ để khiến bên mình đổi thay mới. Đương nhiên, hưởng di sản tiền nhân, khó tránh khỏi có hiềm nghi tiếp hiệp., Nhưng thay đổi một góc độ khác, nếu như kỳ ngân hợp hoan tán trong người người, mắt thấy sẽ độc phát bỏ mình, đồng thời trên người người còn có già có nhỏ, sau lưng còn có ngàn vạn huynh đệ muốn người dẫn dắt... Như vậy đừng nói tiếp bàn, cho dù tiếp sinh chỉ sợ cũng đã làm rồi.

“Tiếp theo, phải xem chiến xa mới này có nguyện ý tiếp nhận chủ nhân mới hay không.”

Vương Lục nói, điều khiển tạt phong, điều khiển chính mình bay lên giữa không trung, thử tiếp cận chiến xa, đưa tay dán lên mặt ngoài màu vàng chiến xa.

Rất nhiều linh bảo có khí linh cả đời chỉ đi theo một chủ nhân, hoặc là bởi chủ nhân hạ cấm chế, hoặc là bởi vì bản thân khí linh trung thành và tận tâm. Bất quá chiếc xe chiến Vương Kim này xem ra cũng không có hạn chế, khi Vương Lục cầm lên chiến xa, đưa nguyên thần ra ngoài, chìm vào trong chiến xa, cả chiếc chiến xa run lên, một cỗ năng lượng như nước từ trung tâm tuôn ra, lưu chuyển quanh thân, cùng với nguyên thần Vương Lục chạm vào.

Ông, nguyên thần Vương Lục chỉ cảm thấy một luồng rung động mãnh liệt truyền đến, giống như muốn oanh kích mình thành hồn phi phách tán. Hắn lập tức vận chuyển Vô Tướng công bảo vệ nguyên thần, nhưng dưới trùng kích, vòng phòng ngự lại lung lay sắp đổ.

Lúc trước vì đào bới quả cầu đen này, hắn cố nén áp lực vạn lần, Vô Tướng công đã vượt quá tải vận chuyển. Lúc này Nguyên thần trùng kích lúc này vội vội vàng, dưới pháp lực lưu chuyển không thông, vòng phòng ngự kỳ thật chống đỡ không được, nhưng Nguyên thần là vật yếu hại nhất của tu sĩ, vì bảo đảm độ phòng ngự không giảm, cũng chỉ có thể tăng thêm áp lực, liều mạng gấp bội công ít nhiều cũng phải ngăn cản.

Vương Lục lập tức cảm thấy Ngọc phủ một hồi trống rỗng co rút lại, phảng phất như trong một đêm bị chèn ép mấy chục lần lương thực, khó chịu nói không nên lời. Nhưng mà dưới sự co rút không trung này, lại làm cho gã lóe lên linh quang.

Làm gì nhất định phải bài xích tất cả xung kích ra bên ngoài? Nguyên thần đích xác là vật yếu hại, hơn nữa bởi vì tu vi cảnh giới hắn không đủ, nguyên thần yếu ớt không cảm được tàn phá, nhưng thân thể và Ngọc phủ lại là một cánh đồng bát ngát, nếu có thể dẫn dắt xung kích qua, sẽ do Ngọc phủ và thân thể thừa nhận trùng kích., Tiếp tục phân bố đều, liều mạng chịu chút tổn thương, cũng có thể bảo vệ phòng ngự không bị phá vỡ, chỗ yếu không mất. Mà bản thân thân là tu sĩ có linh căn, con đường trong cơ thể tương đối thông suốt, xung kích chuẩn xác vào nguyên thần tới mức thân thể cũng không tổn bao nhiêu khí lực.

Phương pháp này, đơn giản mà nói, chính là bán máu, dựa vào tuổi trẻ khí thịnh, tiên thiên nguyên khí dồi dào, mà Vô Tướng công lại là công pháp am hiểu nhất để thương thế khôi phục, đem thương tổn bình yên mà thừa nhận. Chính là thời khắc quan trọng thích hợp cho pháp lực còn lại không nhiều lắm.

Nghĩ như vậy, Vương Lục lập tức thay đổi sách lược, cách thức phòng ngự từ kiên định ngăn cách thành thông đạo, đem chiến xa xung kích đến trong thân thể và Ngọc phủ, nhất thời, hai trăm lẻ sáu cây Vô Tướng kiếm cột cùng rên rỉ, trong Ngọc phủ cũng phát ra vết rạn chằng chịt. Nhưng mà, chiến xa

truyền đến trùng kích kịch liệt như thế nào, nhưng cũng không cách nào dao động nguyên thần của hắn.

Đương nhiên, bán máu không phải là kế lâu dài, nhưng có thể kiên trì qua cửa ải khó khăn trước mắt cũng đã đủ rồi, đây không phải một trận ngươi chết ta sống đánh nhau, chỉ là một khảo nghiệm khắc nghiệt. Sau khi xung kích của chiến xa kéo dài một đoạn thời gian, bắt đầu dần dần hòa hoãn, lại một lát sau, lực lượng từ trong hắc cầu tuôn ra, bỗng nhiên trở nên ôn hòa mềm mại, lại vô địch ý.

“Như vậy xem như... hàng phục rồi?”

Mới vừa rồi kích động là chiến xa vô chủ, đối với chủ nhân mới cần khảo hạch, nếu cảm nhận không được, tự nhiên sẽ không có tư cách làm chủ nhân. Phẩm cấp chiến xa tương đối cao., Bình thường cho dù là chức nghiệp giả cao giai cũng khó có thể thừa nhận, mà trong Vân Hải lại hạn chế đẳng cấp lực lượng, càng có thể che chắn tuyệt đại đa số người tham gia thí luyện bên ngoài. Nhưng đáng tiếc, chiếc chiến xa này lại gặp Vương Lục, một người còn chưa ngưng kết Kim Đan, tại Tây Di đại lục không tính là cao giai, sức chịu đựng lại vượt xa tu sĩ chín châu cùng cấp.

Chiến xa khẽ rung động, phảng phất như đang trả lời nghi vấn của Vương Lục, chiếc chiến xa này khí linh đã biến mất, không có linh thức hoặc là chỉ huy, hơn nữa bị tách rời cơ thể, vùi lấp trong đất hơn vạn năm, nhưng lúc này vẫn lộ ra linh khí mười phần, thật sự là một chiếc xe tốt hiếm có.

“Cần nhắc đến ngươi dù sao cũng từng có một chủ nhân, ta chỉ tiếp nhận bàn, không bằng gọi ngươi cái khay?”

Chiến xa run nhè nhẹ, hiển nhiên đang rất bất mãn.

“Hay là tai Kim Mộc?”

Chiến xa run rẩy kịch liệt.

“Chậc, nhìn ngươi biến thành một bộ Tị Lôi tháp, Vu Thuý gọi ngươi tháp tháp là được.”

Lúc này đây, chiến xa cũng không có phản đối, hiển nhiên đối với tình nghĩa thì có độ chuông.

...

Khi Vương Lục điều khiển chiến xa tháp tháp, lấy tư thái như cái đĩa bay lắc lư trở lại pháo đài cổ, bọn người A Hoài kinh ngạc không cần nói cũng biết.

Từ lúc Vương Lục công chiến xa xuất phát, đến lúc gã điều khiển phi điệp trở về. Qua hơn nửa ngày, mặc dù không dài, nhưng làm cho tâm thần người ta bất an, A Khải canh giữ ở cửa pháo đài yên lặng chờ đợi Vương Lục trở về. Lại không ngờ rằng khi hắn trở về lại mang theo một đại gia hỏa lớn.

“Đây là... ở đâu ra?”

A Phàm vô cùng kinh dị, ánh mắt trong suốt cô định ở trên chiến xa giống như đĩa bay, vô luận như thế nào cũng không thể rời đi. Mà trên đầu đột nhiên dựng tóc lên, thì lại thể hiện đầy sự kích động trong lòng nàng, cùng với sự yêu thích đối với chiếc chiến xa này.

Tuy tạo hình khác biệt cụ thể, nhưng tháp không thể nghi ngờ là một cỗ xe khá ưu tú, mà hiển nhiên A Oa không có sức chống cự với xe tốt.

Vương Lục từ trên chiến xa tháp tháp nhảy xuống, trên lưng còn đeo chiến xa bồ câu mà mình tự tay chế tạo, nhìn thấy đôi mắt gần như phát ra ánh sáng của A miêu, liên tưởng đến sự ghét bỏ của nàng với bồ câu, bất đắc dĩ cười cười: “Người đây là loại tà khốc ở trên chiến xa, cũng không muốn ở trên bồ câu bay cười vui.”

Ngoại trừ A Oa, Lưu Ly Tiên cũng cực kỳ yêu thích tháp tháp, lượn quanh chiến xa giống như tháp nhọn bay tới bay lui, thỉnh thoảng lại cẩn thận từng li từng tí dùng đầu ngón tay nhẹ điểm vào thân tháp, thỉnh thoảng quay về phía vách tường cứng rắn trơn bóng như gương kia cười ngậy ngô không thôi.

Còn về Bạch Thi và khuyến tẩu kỳ, cũng kinh ngạc trước sự phân biệt của chiếc chiến xa này, chăm chú nhìn nó.

Một lát sau, mọi người thấy đủ rồi, Vương Lục phủ tay:

“Được rồi, vấn đề của chiến xa đã được giải quyết, chúng ta

mau lên xe xuất phát thôi, không nên lãng phí vô ích cho việc ta hy sinh vĩnh cửu mới thật vất vả tranh thủ được thời gian.”

Nghe đến đó, thần sắc A Diên nghiêm nghị, nhớ tới tình trạng của đám người mình cũng không được tốt lắm, còn lâu mới có thể an tâm thương thức chiến xa, sự uy hiếp của Thánh Quang giáo lúc nào cũng có thể giáng lâm, đến lúc đó... mình còn lâu mới chống lại được tiền vốn. Chiếc chiến xa này tạo hình khác nhau, chính là điểm mấu chốt để lấy yếu thắng mạnh, thủ thắng.

Mà có thể thu được chiếc chiến xa này, Vương Lục không thể nghi ngờ là công lao to lớn, nghĩ đến đây, trong lòng A Yểm hơi động, bỗng nhiên có một loại ý nghĩ gần như vớ vẩn: Có lẽ đối với Vương Lục mà nói, thế giới này liền không có chuyện gì không làm được, có lẽ, hẳn thật sự là bách thắng sao?

Bất quá, còn không đợi A Diên tinh tế cảm nhận sự biến hóa trong lòng, Vương Lục đã kêu tất cả mọi người leo lên chiến xa, hướng biển mây mênh mông bên ngoài pháo đài bay đi.

Cửa lớn lồi ra pháo đài chậm rãi mở ra rồi lại chậm rãi đóng lại. Trước khi đi ra, A Loan Tâm có cảm giác, ngẩng đầu hướng lên, giữa hai đỉnh cửa lớn, bích hoạ Hoàng Kim Vương lưu lại lập loè sáng lên, phảng phất đang cười nhạo hạ nhân nhỏ bé.

Cùng lúc đó, tại một địa phương khác trong Vân Hải bao vây viên hoàn, trong đại tướng của Huyết Ma, công tác chuẩn bị của Thánh Quang giáo cũng đã đến giai đoạn cuối cùng.

“Rất tốt, phi thường tốt, chỉ mất chưa đến một ngày, chiến xa cũng sắp hoàn thành, hơn nữa phẩm cấp còn là chỉ số thông minh mong đợi ban đầu. Các người mấy người, trở về về ta sẽ ghi công lớn cho các người.”

Bạch y đi lại trong trường, vẻ hung phấn bộ tẩu, biểu thị rõ vẻ hưng phấn.

Tiến độ chế tạo chiến xa rất nhanh so với mong muốn, bởi vì trong năm đại giáo phái tới có một người am hiểu chế tạo chiến xa, dựa vào tổ tài bên trong đại tướng, hẳn hợp lực với những người khác, ở trong ngắn ngủn nửa ngày đã chế tạo ra

một chiếc chiến xa có phẩm cấp khoảng ba, bốn cấp: thánh khiết.

Chiến xa thánh khiết cũng không tính là cường đại chiến xa, tại trên chiến trường quy mô lớn, đối với chiến đấu phụ trợ tác dụng có hạn, nhưng chỗ tốt cũng đủ nhanh đủ bí mật, thích hợp chấp hành nhiệm vụ hiện tại.

Mục đích Thánh Quang giáo vô cùng rõ ràng: Thay vì ngoan ngoãn dựa theo quy tắc cạnh tranh, hy vọng có thể đạt được ngọn núi đặc biệt tốt hơn đám người Vương Lục, không bằng sắc bén nhỏ cỏ tận gốc đối thủ, đây mới là biện pháp rút củi dưới đáy nồi, trị ngọn trị gốc.

Mặc dù biện pháp không phải là mình nghĩ, nhưng đối với chuyện này Già lại rất tán thành, nhất là khi tiến độ chế tạo chiến xa càng nhanh hơn so với mong muốn, trong lòng hẳn lại tràn đầy vui sướng.

“Hắc hắc, lúc này, những tên dị giáo đồ kia đại khái ngay cả câu đồ tiến vào biển mây cũng chưa phá giải? Chờ chúng ta kịp thời ngăn bọn hắn ở trong cửa, ta thật sự chờ mong ánh mắt tuyệt vọng của bọn hắn.”

Châu da hung tợn nói, phảng phất đã thấy được các giáo đồ dị giáo tan xương nát thịt ngay trước mặt hắn, mà biển Thánh Quang bởi vì hắn tinh lọc ra dị giáo dị giáo, ban ân cho hắn tình cảnh lớn hơn nữa.

Không bao lâu, công tác thu đuôi chiến xa thánh khiết cũng tuyên bố hoàn thành, cai bia đại thủ vung lên: “Mọi người lên xe, chuẩn bị xuất phát.”

Đáng tiếc căn bản không ai để ý tới hắn, tất cả mọi người đều nhìn về phía người không mặt, ngay cả Phí Địch Nam Đức cũng đang yên lặng chờ đợi mệnh lệnh của người vô diện.

Mái Châu sừng sốt, sau đó sắc mặt lập tức đỏ lên, cảm thấy mình bị sỉ nhục cực lớn.

Không sai, luận về thực lực thì ta cũng không xuất sắc lắm, nhưng đừng quên ta mới là người phụ trách bảo hộ Vương Chi Vương không có ta, các người có bản lĩnh lớn như vậy thì có thể làm gì? Huống chi các người thật sự có bản lĩnh lớn

như vậy, cần gì phải để ta làm người phụ trách? Các người có thể tự gánh vác lấy sao?

Vô Diện Giả không buồn nhìn sang cháu rể sắc mặt âm trầm, trực tiếp đi lên chiến xa thánh khiết, ngồi ở chủ vị, sau đó hừ lạnh một tiếng: “Chẳng lẽ các người còn muốn ta mời sao? Còn không mau lên xe.”

Không bao lâu, toàn bộ kết cấu chiến xa thánh khiết đã hoàn toàn chìm vào trong mây.

Đoàn người Thánh Quang giáo đều chen chúc ở trong chiến xa cũng không rộng rãi, đều tự vào chỗ của mình. Có người phụ trách ần nấp hành tích chiến xa, có phụ trách cung cấp động lực, có người phụ trách phân công phi hành... phi thường rõ ràng. Phẩm cấp chiến xa thánh khiết không cao., Muốn ở trong biển mây tự do đi lại cũng chỉ có thể dựa vào nhân lực phụ trợ. Mà trên một chiếc xe, hai thánh giả năm đại chủ dạy, đội hình xa hoa đủ để khiến người ta ghen hống nhìn trân trối. Chiến xa thánh khiết cũng bởi vậy bộc phát ra họ năng vượt xa trình độ bình thường.

Bất quá, dù sao trời sinh không đủ đẳng cấp, biểu hiện thánh khiết vẫn không thể làm người ta hài lòng.

“... Không có biện pháp nào nhanh hơn tốc độ này sao?” Phí Địch Nam Đức trầm giọng hỏi: “Thậm chí còn không có chúng ta một mình phi hành nhanh như vậy, ta nghĩ không bằng để ta...”

Vô Diện giả quay đầu lại, gương mặt tái nhợt cắt ngang lời hấn: “Ngu xuẩn, chẳng lẽ người muốn xuống xe đẩy xe à? Dùng đầu óc người nghèo nàn suy nghĩ một chút, nếu trong biển mây này có thể tự do đi bộ, cần gì phải có chiến xa mới được vào? Người cho rằng đây là ai rảnh rỗi rỗi rỗi rỗi rỗi như vậy, đặt ra quy củ lộn xộn sao?”

Phí Địch Nam Đức im lặng không nói gì, trước đó hấn thậm chí chưa từng nghe qua mảnh biển mây này, liên quan tới quy tắc của biển mây tự nhiên cũng nói không ra đạo lý gì. Mà một khi người không mặt đã phản đối, hấn sẽ không tiếp tục kiên trì nữa.

Tuy người vô diện cuồng vọng vô lễ mở miệng khiến người ta phần nộ khó nhịn, nhưng Phí Địch Nam Đức ít nhất còn hiểu được sự tình nặng nhẹ, trước mắt quan trọng nhất chính là đồng tâm hiệp lực tiêu trừ tai họa ngầm dạy, mà không phải oán cá nhân. Đương nhiên, đợi chuyện này qua đi, ông ta và Vô Diện cẩn thận tính toán mỗi một khoản nợ nần một lần.

Nhưng ngay lúc Phí Địch Nam Đức ngằm hạ quyết tâm, người vô diện bỗng nhiên cười rộ lên, âm thanh như bị vướng vào yếm làm người ta sờn hết cả gai ốc.

“Ha ha ha ha, Vu Vu Thành đại biểu đồ xinh đẹp a, ta thật sự càng ngày càng chờ mong nghi thức tịnh hóa của ngươi.”

Trong lòng trường tài phán hơi bất an: “Sao vậy?”

Người vô diện cũng không giấu diếm, thẳng thắn nói: “Đám dị giáo đồ kia đã rời khỏi trung tâm quay đầu, nhanh chóng di chuyển vào bên trong biển mây.”

“Cái gì?”

Những người ngồi trên xe thánh khiết đều trợn mắt há hốc mồm.

“Bọn họ đã đi qua lại trong lúc rời đi rồi à? Ngươi chắc chắn chứ?” Nam Đức Nam Đức lạnh lùng chất vấn, “Là ngươi đã nói, bọn họ chỉ cần là câu đố đều phải phá giải rất lâu, muốn chế tạo chiến xa càng phải đếm bằng thời gian, chúng ta tuyệt đối có thể đến kịp sao? Hiện tại chuyện này là sao vậy?”

“Không sai, nếu chỉ là lời giải thích của chính bọn họ, thì câu đố phá giải không chỉ một ngày, chế tạo chiến xa đã hao phí thời gian dài. Dù cho trong bọn họ cũng có người am hiểu chế tạo chiến xa, cũng không thể làm tốt hơn chúng ta. Nhưng nếu như không chỉ có bọn họ thì sao?” Vô Diện giả thản nhiên nói, cũng không giống đang tự giải thích cho mình, mà là lảm bảm: “Một tên điên âm hồn không tiêu tan nào dám cam lòng buông bỏ thân thể đến đây sao?”

Nghe được bốn chữ âm hồn bất tán, Già toàn thân giật mình một cái: “Ngươi đang nói ai?”

Phí Địch Nam Đức thì hỏi: “Ngươi đã có thể cảm ứng được vị trí của bọn họ, như vậy có thể biết được chiến xa bọn họ đang dùng... là cấp bậc gì không?”

“Tám cấp trở lên.”

“Cấp tám? Chẳng phải là cùng cấp bậc với Quang Diệu sao?” Trọng tài cao vạm phần kinh hãi, “Bọn họ làm sao lại như vậy? Ngắn ngủi một chữ, chế tạo ra chiến xa cấp tám? Đây là điều mọi người có thể làm được sao?”

“Đương nhiên không phải, bắt đầu rèn từ không, cho dù là Thánh Giả cũng không thể vừa chế tạo ra chiến xa cấp tám.” Vô Diện giả có chút không yên lòng nói, “Nhưng bọn họ cũng không phải bắt đầu từ 0, mà là kế thừa di sản của người nào đó... Hừ, chỉ bằng đám ngu xuẩn các ngươi, tìm căn nguyên hỏi có ý nghĩa gì?”

“... Nếu như là chiến xa cấp tám, chỉ bằng vào thánh khiết của chúng ta thì làm sao có thể đuổi kịp chứ?”

“Xa đuổi không kịp, người còn không đuổi kịp à?” Vô Diện nói, khễ nghiêng đầu sang một hướng khác, một tiếng cười lạnh vang lên: “Đằng lăm nên đỗ xe rồi.”

“Rất tốt, bảo trì tình thế này, dùng tốc độ nhanh nhất đến giai Trạch Đặc Sơn... Chỉ cần lên được núi, đối phương có thủ đoạn gì cũng không thể làm được gì.”

Sau khi xuất phát từ pháo đài, Vương Lục lập tức dùng tốc độ nhanh nhất thâm nhập Vân Hải, mà chiếc chiến xa hình tháp này cũng không phụ hy vọng, sau một khoảng thời gian gia tốc, dứt khoát biến hình, đỉnh tháp bén nhọn bỗng nhiên chọc ngang, giống như một cây chiến thương sắc bén, phá không bay đi.

Tốc độ, tốc độ nhanh như điện chớp, khiến người ta nghẹn họng nhìn trân trối. Chiếc xe hình tháp một khi bị san bằng thân tháp, hình thành thế như kỵ binh, tốc độ cực nhanh không thua gì phi kiếm sắc bén. Vương Lục chỉ thấy biển mây hai bên như bị lực lượng cực lớn xé rách điên cuồng lui về phía sau, một cái lại một cái cảnh tượng ở bên cạnh biến hóa, có khi là lửa cháy hùng hực, có khi là nguy nga cao, nhưng chỉ lóe lên một cái rồi biến mất, không kịp nhìn nhiều đã bị chiến xa bỏ lại phía sau.

Chiến xa chẳng những nhanh, hơn nữa phi thường kiên cố, những cảnh tượng lóe lên một cái rồi biến mất, kỳ thật đều là

khảo nghiệm ngăn cản đường đi trong biển mây. Dựa theo trình tự bình thường, phải tiêu phí khí lực thật lớn mới có thể thông qua, nhưng mà ở trước chiến xa của Hoàng Kim Vương, vấn đề khôn nhiều bên ngoài căn bản không đáng nhắc tới.

“Tốt lắm, sự tình phát triển vô cùng thuận lợi, nếu như tiếp tục, có lẽ không bao lâu nữa là có thể đến ngọn núi cao nhất rồi.” Vương Lục đứng ở vị trí không chế bên trong chiến xa, tinh táo quan sát biến hóa bốn phía, tuy rằng trong biển mây vẫn là một mảnh mê mang, nhưng rất nhiều dấu hiệu cho thấy bọn họ đang nhanh chóng tiếp cận hạch tâm.

“Nhưng vấn đề là, loại thuận lợi này có thể kéo dài bao lâu? Người của Thánh Quang giáo muốn ra tay, cũng chính là hiện tại.”

Vương Lục thì thảo tự nói, trong lòng rất nhanh đã có nhiều loại suy đoán, nhưng mà... Ở trước mặt chiến xa của hoàng kim vương, gã cảm thấy đối phương còn có thể làm ra phản kháng hữu hiệu nào đó.

Tuy thắng như vậy có chút bất võ, có điều, người của Thánh Quang giáo rõ ràng là làm công cho Hoàng Kim Vương, lại đắc tội với bản thân hoàng kim vương, bây giờ cho dù thua, cũng thua không oan uổng chút nào.

“Chư vị, nghỉ ngơi cho tốt, không lâu nữa chúng ta sẽ có thể chúc mừng thắng lợi trên Thụy Trạch Đặc Sơn rồi.”

“Tốt a a ta thích nhất là tiệc ăn mừng a Lưu Ly Tiên vui vẻ nói, tươi cười chiếu sáng không gian hẹp trong chiến xa. Nhưng ngay lúc này, nụ cười xán lạn trên mặt thiếu nữ đột nhiên ngưng lại.

Sau một khắc, một dòng suối máu từ trong miệng mũi nàng phun ra, thân thể nhẹ nhàng như lông vũ chậm rãi ngã xuống.

...

343

“Luu Ly?”

“Tiên nhi muội muội?”

“Gâu?”

Luu Ly Tiên bỗng phun máu tươi, ngã xuống hôn mê, trong nháy mắt loạn hết cả lên. Bạch Thi ôm lấy Luu Ly Tiên, vừa bắt mạch cho nàng, vừa cố gắng vận pháp lực., Lực lượng bổ sung hoàn toàn mới vào, nhưng lực lượng thần kỳ làm người sống người chết thịt xương trắng lúc này lại như đá chìm đáy biển. A miêu lấy hết toàn bộ đan dược mình rèn luyện trăm năm qua vượt qua hai đại lục ra, lại không biết một viên nào mới có hiệu quả. Con chó đi cờ chạy tán loạn bên cạnh Luu Ly Tiên, lực lượng của nó tuy cường đại, nhưng không cách nào dùng để cứu người.

Trong một mảnh bối rối, ánh mắt Vương Lục trùng trùng nhìn Luu Ly Tiên, song quyền nắm chặt, chỗ lòng bàn tay máu tươi chảy ra... Nhưng gã vẫn ngay lập tức tỉnh táo phán đoán.

“Dừng xe.”

“Dừng xe?” A Phủ kinh ngạc một chút, nhưng lập tức cũng nghĩ tới vấn đề, sắc mặt trở nên âm trầm vô cùng: “Tiểu nhân hèn hạ, lặn ra đây.”

Trong lúc nói chuyện, Thạch Trung Kiếm rời vỏ, hào quang màu vàng sắc bén vô cùng, như thực chất vậy.

Qua vương lục nhắc nhở, A Yểm cũng nghĩ tới, lúc này Luu Ly Tiên bỗng nhiên trọng thương, không thể nghi ngờ là do Thánh Quang giáo gây nên, thủ đoạn cụ thể tạm thời không so đo... Mục đích của bọn họ, hiển nhiên không phải là giết người, mà là ngăn chặn bước chân đấm người mình.

Nếu không, có thể chẳng hiểu sao Luu Ly Tiên bị thương nặng đến mức học máu, chẳng lẽ không thể khiến nàng trực tiếp vẫn lạc? Cho nên không trực tiếp hạ sát thủ, chỉ sợ chính là vì...

“Ừm, rất biết điều.”

Trong ánh mắt kính sợ của mọi người, thanh âm ôn hòa lạnh nhạt từ trong miệng Lưu Ly Tiên bay ra.

Sau đó, Lưu Ly Tiên dùng thân thể quý dị rời khỏi vòng tay Bạch Thi, yên tĩnh đứng trước mặt mọi người, vẫn là thân thể kia, khuôn mặt thuần khiết hoàn mỹ kia, thần sắc cứng ngắc như người chết, dường như không thích ứng được với gương mặt của mình.

....Vô diện...

“Ta thích nhất giao thiệp với người thông minh, bớt việc, không nói nhiều.” Lời nói của người không mặt có vẻ mang theo mười phần trào phúng, nhưng thanh âm không chút gọn sóng. “Đáng tiếc, các người lại không phải con dân thánh quang của ta, cho nên cho dù thông minh hơn nữa cũng chỉ có một con đường chết.”

A Oa nắm chặt Thạch Trung Kiếm trong tay, phần nộ tràn đầy: “... Ám tiền đả thương người, hèn hạ vô sỉ như thế, quả nhiên là phong cách hành sự của Thánh Quang giáo.”

“Buồn cười, đường đường là kỵ sĩ vương lại dám nói ra những lời hoang đường như vậy, chẳng trách là vua của mất nước.” Vô Diện không chút khách khí trào phúng, “Ám tiền đả thương người? Về điểm này, các người có tư cách chỉ trích người khác? Kho báu Vương Chi là lãnh địa của Thánh Quang giáo, các người tiến vào bảo khố của kẻ nào cũng được phê chuẩn sao? lén lút lén vào lãnh địa của người khác, bị trừng phạt bất cứ tội gì cũng là chuyện đương nhiên.”

A Quật nghe vậy ngẩn ra, lập tức trầm mặt xuống: “Cường từ đoạt lý”

Vương Lục lại đưa tay cản A Việt một chút, ra hiệu chính mình mà nói.

“Là hạ thủ trong đêm mừng công ở Long Thành sao?” Vương Lục nhẹ giọng nói: “Là chén đĩa cơm kia sao?”

Người không có gương mặt cứng ngắc, vắn vẹo làm ra nụ cười: “Làm sao có thể? Tuy rằng khi đó đối lập với nhau, nhưng Long Thành dù sao cũng là lãnh thổ của các người, nếu hạ độc trong chén trà, thì không phải phòng vệ chính đáng, cũng không phải trừng phạt tiêu diệt đồ, thuần túy là ám tiền

đả thương người, ta lấy thánh quang làm tín ngưỡng, làm sao có thể làm ra chuyện vô sỉ vô sỉ như vậy?”

A Trác cả giận nói: “Người dám nói đây không phải do người làm?”

“Đương nhiên là ta làm, nhưng ta cũng không có hạ độc nha, chỉ là tán gẫu với nàng vài câu, để nàng có thể rõ ràng mặt đất đối với nội tâm của mình, chỉ vậy thôi, đối với những người dị giáo thái độ các người mà nói, quả thực là ôn nhu săn sóc quá đáng mà.”

“Càng rõ ràng đối mặt nội tâm hơn?” Vương Lục cười gằn: “Chỉ thế thôi sao?”

Vô Diện nói: “Đương nhiên, lập trường hai bên đối địch, ta là tín đồ của thánh quang, nào có đạo lý nào chiếu cố kẻ địch? Cho nên khi chiếu cố nàng, đồng thời cũng tiện thể dẫn dắt ra xoắn xuýt sâu trong nội tâm nàng. Như vậy mới tính là công bằng.”

“Dụi dụi, xoắn xuýt?” Vương Lục cười lạnh, “Lừa chỉ số thông minh ngu ngốc đi lừa Lưu Ly sao có thể khiến nàng xoắn xuýt như vậy?”

“Ồ?” Người không mặt hơi kinh ngạc nói: “Ta còn tưởng hai người các người đồng môn, lại là sư huynh muội, biết thân như một người, kết quả ngay cả người cũng không biết chuyện nàng a không xoắn xuýt? Trên thế giới này chỉ có hòn đá mới không xoắn xuýt. Chỉ cần là người, cho dù có đơn thuần cũng sẽ xoắn xuýt, bởi vì đây mới là người, đầy khuyết điểm, nhất định phải là người thánh quang dẫn dắt mới có thể không ngừng tiến lên phạm tục.”

“Bất quá nếu nói ngược lại, cũng may nhân loại toàn thân sơ hở như thế, mới có thể khiến ta có dụng võ. Thánh Quang giáo nhân tài đông đúc, muốn ở trong giáo giáo học hỗn tạp danh đường cũng không dễ dàng gì.” Vô Diện giả nói, bỗng nhiên quay đầu đi: “Đúng rồi, nếu người là có ý đồ dùng câu chuyện phiếm kéo dài thời gian, chúng ta bên này cầu còn không được, dựa theo tốc độ hiện tại suy tính, đại khái không bao lâu nữa chúng ta có thể gặp nhau.”

“Đúng rồi, nếu như là thử dùng các pháp bảo bảo mệnh sư môn các người lưu lại, hay là sớm buông tha, coi như là pháp bảo bảo vệ tính mạng, nếu như không thể trung cầu đồng ý cũng không có hiệu quả, điều này... Việc này vô luận đồ vật, đều giống nhau sao?”

A Trác nghe vậy cả kinh, bản thân không đồng ý đạo cụ bảo mệnh dưới tình huống không có hiệu quả... Điều này thì rõ ràng, nhưng Vô Diện giả nói như vậy, lẽ nào...

“Người tiên hành chiếm cứ tinh thần đối với Lưu Ly?”

A Trác kinh sợ đan xen, hai tay nắm chặt thanh kiếm trong tay Thạch Trung Kiếm lại khẽ run lên.

Là đối thủ từng giao chiến với Vô Diện giả, A Yểm rất rõ chỗ đáng sợ của hắn, hơn trăm năm trước thực lực Vô Diện giả còn rất yếu, tinh thần chiếm cứ chính là một kỹ năng khủng bố khiến người ta nghe mà biến sắc. Vô Diện giả am hiểu nhất là đùa bỡn lòng người, hắn có thể đem lòng người nhu nhược nhất, bộ phận âm u nhất đào móc ra, sau đó làm chất dinh dưỡng tẩm bổ hắc ám.

Quá trình tẩm bổ hoàn toàn vô thanh vô tức, thậm chí ngay cả bản thân làm chất dinh dưỡng cũng không thể tra ra, nhưng một khi tẩm bổ xong, sự vật khủng bố sẽ được dựng dựng ra.

Thai nghén ra, chính là bản thân vô diện. Từng là chiến sĩ dũng quan tam quân, mưu sĩ bày mưu lập kế, thủ đoạn bách xuất Ma Pháp Sư, hoặc là nhân đức chi sĩ lòng mang thiên hạ, một khi bị người không mặt chiếm cứ tinh thần, cuối cùng đều sẽ trở thành người vô diện.

Người không có mặt mũi không có mặt mũi, bởi vì hắn đã cướp lấy không biết bao nhiêu khuôn mặt. Nếu như nguyện ý, hắn thậm chí có thể tùy ý thay đổi bất kỳ khuôn mặt nào. Mà một khi bị tinh thần của hắn chiếm cứ còn chưa bao giờ có tiền lệ phục hồi như cũ.

Cũng chính bởi như thế, khi A Lưu biết được người vô diện vẫn còn sống thì vẫn luôn đề phòng sự chiếm cứ tinh thần của hắn, hơn một trăm năm trước liên tục ác chiến khiến nàng đối với tinh thần chiếm được rất nhiều hiểu biết, đối với hạt giống mà nàng gieo xuống trong lòng người khác cũng đặc biệt cẩn

cảm, quyết không đến mức không phát hiện được. Nhưng hơn một trăm năm trôi qua, xem ra tinh thần của người vô diện chiếm cứ lại tiến vào cảnh giới mới.

“Đúng vậy, chính là tinh thần chiếm cứ.” Người không mặt nhẹ nhàng băng quơ trả lời: “Nói tới, thật sự là chất dinh dưỡng vô cùng ngon, tuy thực lực cảnh giới không cao, mùi vị lại ngon hơn những chức nghiệp giả cao cấp.”

“Ngươi?” A Yêm chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm.

Vương Lục vẫn duy trì bình tĩnh: “Tinh thần chiếm cứ sao? Tương tự như việc đoạt xá sao? Vậy đúng là phiền toái, xem ra chỉ có thể đưa nàng về núi rồi nhờ các trưởng lão xử lý.”

“Đưa nàng lên núi?” Vô Diện Giả bật cười: “Ha ha, trong mây, ngay cả Thánh Nhân truyền thuyết cũng không thể tự do, chỉ bằng vài món đồ chết mà sư môn ngươi ban cho, ngươi nghĩ được không?”

“Ồ, chất lượng không đủ thì thôi.” Vương Lục nhàn nhạt nói, lấy từ trong túi trữ vật ra một chồng lá bùa, ước lượng trên tay. “Một tờ không đủ, mười tờ gom chung một chỗ cũng đủ rồi.”

Ánh mắt Vô Diện Giả ngưng tụ: “Đây là... Thiên phù? Không ngờ lại là Thiên phù? Ngươi...”

Cửu Châu đại lục có ngàn vạn loại linh phù, nhưng uy danh của thiên phù tại Tây Di cũng có rất nhiều người biết, có thể đánh vỡ thứ nguyên, vị diện, đem con người mạnh mẽ truyền tống về địa điểm thiết lập. Mặc dù... Ở trong mảnh biển mây này, không gian đạo cụ cùng pháp thuật căn bản không có hiệu quả, nhưng nếu là thiên phù, hơn nữa là đồng thời kích hoạt mười cái mà nói.

“Ừm, xét theo lực lượng có lẽ có thể đột phá phong tỏa của biển mây thật. Nhưng điều kiện tiên quyết là phải trải qua bản thân Lưu Ly...”

“Nàng đồng ý nha.” Vương Lục nói, gạt mười tờ giấy ra một chữ, mà trên mỗi tờ giấy đều viết cùng một tên: Lưu Ly Tiên, hiển nhiên là đã sớm chuẩn bị.

“Hơn nữa lá bùa trải qua trưởng lão cải tạo, bất luận Lưu Ly Tiên có nguyện ý hay không, chỉ cần ta kích hoạt, nàng nhất định phải cút về núi cho ta... Cái này gọi là quyền uy của lĩnh

đội. Được rồi, không nói nhảm với ngươi, cái này sẽ phản hồi Lưu Ly Tiên.”

Vương Lục nói, rót pháp lực vào trong Thiên Phù, dẫn phát hào quang loá mắt.

“A, xem ra ngươi nghiêm túc à?” Vô Diện giả tựa hồ cuối cùng cũng có chút kinh ngạc. “Bất quá, ta đã hoàn thành việc chiếm cứ tinh thần rồi đây. Dùng mười tám Thiên Phù sai một thi thể trở về, những kẻ các ngươi ý đồ các ngươi đã phạm trọng tội xa vời.”

“Thi thể? Chưa chắc?” Vương Lục nói: “Tinh thần của ngươi chiếm cứ thật đã hoàn thành? Tuy ngươi nói thề son sắt, nhưng ta không tin, cho nên vừa lúc truyền tống về để các trưởng lão hỗ trợ xem xét một chút, nếu lưu ly còn sống, lấy thực lực Ngũ Tuyệt của Vạn Tiên minh cứu thế nào trở về, nếu chết rồi... Để thi cốt kịp thời trở về quê hương cũng là chỗ nhân đạo mà.”

Lòng tin mãnh liệt trong lời nói của Vương Lục cũng lây nhiễm đến A Phàm.

Đúng vậy, tuy rằng... Tuy rằng trước nay chưa từng có tiền lệ may mắn còn sống sót trong tinh thần, nhưng nếu là Vương Lục thì có lẽ...

“Đủ rồi.” Vô Diện giả lạnh lùng nói: “Ngươi nghi ngờ tinh thần của ta đã chiếm được thành công hay chưa, vì vậy ta tự sát, ngươi trực tiếp mang thi thể về quê cũ là được.”

Vương Lục lập tức tắt đi quang mang lá bùa trên tay, nở nụ cười: “Xem ra là không thành, bằng không ngươi cần gì phải về vời cho thêm chuyện muốn tự sát? Đã như vậy, mười tờ giấy huỳnh quang của ta sẽ cất đi.”

Huỳnh Quang Chỉ?

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn về phía lá bùa trong tay Vương Lục, đó chẳng lẽ không phải là... Linh kiếm Thiên Phù sao?

“Ta có bệnh sao, liên tục chuẩn bị mười phần thiên phù giá trị liên thành? Nhưng Huỳnh Quang Chỉ cần bao nhiêu, dùng để lừa gạt ngươi có thể nói là thành thạo điều luyện.”

Vương Lục thoải mái cười, thu hồi tờ giấy ánh huỳnh quang có thể phát sáng vào túi trữ vật. Nhưng nhìn từ góc độ A Loan, có thể nhìn ra tay Vương Lục kỳ thật đang run nhè nhẹ.

Tốt lắm, lưu ly còn chưa chết, các trưởng lão bảo hộ trên người nàng quả nhiên là có hiệu quả, mà nếu còn sống, tất cả đều có khả năng.

“Ồ, nói dối sẽ khiến người vui vẻ đến vậy sao?” Vô Diện giả tò mò hỏi, sau đó giơ tay phải ra, ngay trước mặt đám người Vương Lục, năm ngón tay thon dài của Lưu Ly Tiên là ngón tay cầm kiếm thích hợp nhất, đứt tận gốc.

...

“A, còn rất đau...”

Năm ngón tay rơi xuống đất, Vô Diện giả hời hợt a một tiếng, sau đó cánh tay buông thõng xuống, chỗ đứt gãy trên ngón tay máu tươi ồ ồ như suối.

Dùng tố chất thân thể Lưu Ly Tiên lúc này, cho dù thật sự bị lợi khí chém đứt ngón tay thì vết thương cũng sẽ khép lại trong thời gian ngắn. Đây chính là tố chất tổng hợp của đệ tử chân truyền. Mọi người thường nói phòng ngự và lực khôi phục của nàng có yếu hơn chút ít., Cũng là so với năng lực công kích của nàng, trước mắt năm ngón tay cùng đứt đi máu chảy không ngừng, hiển nhiên là người không chế thân thể vô diện cố ý gây nên, hẳn cố ý để máu trong cơ thể Lưu Ly Tiên xuống miệng vết thương, tùy ý phun ra, đại lượng mất máu.

“Ồ, không ngờ tố chất tâm lý của ngươi tốt như vậy, những người khác bên cạnh ngươi đều sắp phát điên rồi, ngược lại người có quan hệ tốt nhất với Lưu Ly Tiên như ngươi lại rất bình tĩnh.”

Người không mặt vừa biểu diễn vừa nâng đoạn chỉ vết thương lên, máu chảy đầm đìa biểu hiện ở trước mặt mọi người, sau đó quan sát đám người A Tầm lửa giận sôi trào, vừa tỏ vẻ tò mò với Vương Lục.

“Có cái gì phải để ý?” Vương Lục nói: “Những ngón tay bị đứt cũng có phải là không nhận được. Còn về chuyện đau hay không đau thì dù sao người đau là ngươi.”

Vô Diện cười ha ha, tuy vẻ mặt có vẻ cứng nhắc mà vẫn vẹo, lại như sung sướng phát ra từ nội tâm: “Nói hay lắm, nhưng người thân cận bị trọng thương vẫn giữ được sự bình tĩnh, ngươi thật sự là nhân loại sao? Hay là ngươi không để ý tới sự muội của ngươi?”

Vương Lục lạnh nhạt nói: “Ta có phải là nhân loại hay không, có cảm tình nhân loại hay không, không quan tâm đến sự muội của ta. Chờ ta bắt được ngươi, sẽ để ngươi nghiêm túc trải

nghiệm một chút, còn hiện tại sao... Nói một chút coi điều kiện của ngươi thế nào.”

“Điều kiện?” Vô Diện giả hỏi ngược lại: “Ngươi cho rằng ta nói điều kiện với ngươi?”

Vương Lục nói: “Không phải sao? Vậy ngươi đến đây nói chuyện phiếm à? Được rồi, ta tiếp tục lên xe, ngươi có thể ở trên đường chậm rãi trò chuyện với ta.”

Nói xong, Vương Lục đưa tay ra lệnh cho chiếc chiến xa không chế, chuẩn bị phát động chiến xa tiếp tục đi tới.

Người không có mặt đương nhiên không phải đến nói chuyện phiếm. Sau khi Vương Lục lấy được di sản của Hoàng Kim Vương, lấy được chiến xa cấp tám, với thủ pháp bình thường đã không thể nào chiến thắng bọn họ trong Vân Hải. Cho nên hẳn chỉ có thể dùng phương pháp phi thường, mà con tin trong tay hẳn lại là con át chủ bài lớn nhất.

Có điều, đối diện với đối thủ như Vương Lục, cách dùng Bài con tin cũng rất chú trọng, chơi không tốt, bài tốt cũng biết chơi xấu, cho nên...

“Từ từ tán gẫu? Được.” Vô Diện Giả nói: ” Tiện thể nhắc tới, đúng như ngươi đoán, ta không hoàn thành chiếm cứ tinh thần của Lưu Ly Tiên, nhưng không phải là ta chiếm cứ không được, mà là cố ý giữ lại một đường, nhưng nếu ngươi đã không để ý như vậy, có vẻ như ta cũng không cần lưu thủ?”

Tay của Vương Lục lập tức xiết chặt, thật sự sợ cái gì sẽ đến.

Cục diện như vậy mới là cục diện bết bát nhất.

Lưu Ly Tiên đã không có khả năng cứu trợ, là khái niệm hoàn toàn khác với Lưu Ly Tiên còn có một đường sinh cơ. Nếu Lưu Ly Tiên đã chết, theo một ý nghĩa nào đó, ngược lại là chuyện tốt. Bởi vì Vương Lục có thể không tiếc bất cứ giá nào báo thù rửa hận cho nàng, không chịu bất cứ hạn chế nào, nhưng bây giờ...

“Ta tới không nói điều kiện với ngươi, vì điều kiện của ta không cần nói ngươi cũng biết mà.” Vô Diện lạnh nhạt nói.

“Không cần nói, ta cũng không có khả năng tiếp nhận.”

Vương Lục cũng lạnh nhạt đáp lại.

“Thật không? Vậy chúng ta hiện tại tới lý trí phân tích tình hình một chút là được.” Vô Diện giả nói: “Điều kiện của ta là các người đứng đây chiến đấu chính diện với chúng ta. Đương nhiên, chuyện này đối với các người chỉ là con đường chết, cho nên ta cũng có thể nói đơn giản một chút, điều kiện của ta là để các người chết.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó, trù mã trong tay ta chính là sư muội Lưu Ly Tiên mà các người coi trọng nhất. Chẳng qua các người chết rồi, một mình nàng cũng không sống nổi. Hơn nữa cho dù ta hứa hẹn thả cho nàng một con đường sống, chỉ sợ người cũng không tin ta.”

Vương Lục mỉm cười: “Cái này không phải rất rõ ràng sao, cái gọi là con tin của người căn bản vô nghĩa.”

Vô Diện giả nói: “Xem ra đúng là không có ý nghĩa gì, nhưng nếu đúng là không có ý nghĩa, sao người lại dừng xe? Làm gì dừng đến hiện tại cũng không dám phát động?”

“...” Vương Lục nắm lấy tay đang đậu trên cái đòn, cánh tay trên cản trở nên càng cứng ngắt hơn.

“Ha ha, cảm thấy vô cùng rối rắm sao?” Vô Diện giả cười nói: “Cho dù lý trí biết rõ đây chỉ là đường chết, nhưng trên tình cảm lại không thể trơ mắt nhìn sư muội thân ái đi chết được. Bởi vì có nhiều lý do cùng họ Lý., Cũng không thể dè nén được sự thân thiết và trách nhiệm của người đối với sư muội có đúng hay không? Cho nên xoắn xuýt tới xoắn xuýt, trong lòng người biết nên làm cái gì, nhưng căn bản không ra tay được, đáng tiếc tinh thần tầng sâu chiếm cứ trong khoảng thời gian ngắn chỉ có thể tiến hành một lần, nếu không thì hiện tại người đã chiếm được đối tượng tốt rồi.”

Vương Lục im lặng không nói, ánh mắt cũng dần dời khỏi thân thể Lưu Ly tiên.

Lúc này, trong lòng hắn nghe được thanh âm của A Việt.

“... Thật có lỗi với Vương Lục, đều là bởi vì ta mới cuốn Lưu Ly vào trong chuyện như vậy. Các người dù sao cũng không phải người địa phương, Thánh Quang giáo không có lý do gì

để chém tận giết tuyệt các ngươi, cho nên ta nghĩ hay là để ta...”

Đối với thỉnh cầu của A Trác, Vương Lục chỉ đáp lại một câu: “Cút đi ngu ngốc.”

“Vương Lục?”

“Câm miệng ngươi lại, ngoan ngoãn ở một bên nhìn, nói nhiều hơn một chữ, đừng trách ta kéo đen ngươi.”

A Oa ngạc nhiên hồi lâu, cuối cùng vẫn im lặng chặt dứt truyền âm của nguyên thần.

Thật ra nàng cũng biết, cho dù nàng bằng lòng hy sinh bản thân, cũng chưa chắc có thể làm cho cục diện tốt đẹp hơn bao nhiêu. Huống chi Vương Lục tuyệt sẽ không chấp nhận hi sinh của nàng, chỉ là... Nếu như không làm như vậy, còn có thể làm sao?

Trầm mặc một lúc dài, thời gian trôi qua từng chút một, tay của Vương Lục vẫn đặt trên vật khổng chế, nhưng như thế nào cũng không đẩy được. Vô Diện Giả rất hứng thú quan sát phản ứng của Vương Lục, thuận tiện cũng thỉnh thoảng dùng ánh mắt lạnh như băng cảnh cáo chớ nhảy nhót chơi cờ., Bạch Thi vui buồn. Đương nhiên, miệng vết thương trên bàn tay không có xử lý, mà do mất quá nhiều máu, thân thể Lưu Ly Tiên đã lộ vẻ không tự nhiên, đôi lại là người bình thường chỉ sợ đã sớm hôn mê, thậm chí là tử vong.

Tinh thần chiếm cứ cho dù chưa hoàn thành, nhưng hẳn vẫn có được năng lực sát phạt Lưu Ly Tiên Sinh, những người khác can đảm vọng động chính là kết cục ngươi chết ta sống.

Đương nhiên, nếu động thủ thật sự, mấy người hợp lực đánh chết hóa thân của Vô Diện giả cũng không khó, hơn nữa sau khi đánh chết còn có thể vứt bỏ bao quần áo, gia trận nhẹ, nhưng Vương Lục có cho phép bọn họ động thủ không?

Nếu muốn động thủ thì chính hẳn động thủ, cần gì phải kéo dài?

Không biết qua bao lâu, khi trực giác chiến trường của A Hoài càng cảm thấy nguy hiểm tới gần —— chiến xa của Thánh Quang giáo đang dùng tốc độ kinh người tới gần —— thời

điểm lòng bàn tay cũng rịn ra mồ hôi. Vương Lục rút cục mở miệng phá vỡ trầm mặc.

“Vừa rồi ngươi hỏi ta tại sao phải dừng xe ở đây?”

Vô Diện Giả nói: “Thuận tiện còn muốn hỏi một chút, ngươi đặt tay lên cái đờ dẫn lâu như vậy, nếu không dám đẩy xuống, vì sao lại không chịu buông tay?”

Vương Lục nói: “Bởi vì buông tay ra, ta liền không nhìn thấy tình huống bên ngoài.”

Người không có mặt đột nhiên cứng đờ, như đang nghĩ tới điều gì: “Cái gì?”

Nụ cười trên mặt Vương Lục từng chút từng chút một khôi phục trên mặt: “Nội bộ của chiếc chiến xa này là phong bế hoàn toàn, thép thép cũng không phải trong suốt, cho nên cảnh tượng ở bốn phía xung quanh khoang thuyền chiếu ra ngoài., Thật sự là đi qua một đạo trung chuyển, mà đạo này chuyển qua là nằm trong tay ta. Các ngươi muốn thấy cái gì, đều phải trải qua sự đồng ý của ta mới được, mà ta từ lúc trước mò được điều khiển đến bây giờ, đều cho các ngươi xem cùng cảnh tượng —— ngươi không cảm thấy bên ngoài chiến xa mây mù cũng quá đơn điệu sao?”

Vô Diện Giả suy nghĩ trong chốc lát: “Nhưng chiến xa không khởi động, ít nhất điểm này ngươi không thể giở trò.

“Không sai, ngươi ở trong chiến xa, năng lượng bên trong biến hóa không gạt được ngươi, nhưng ta cần gì khởi động chiến xa chứ? Di động là tương đối, cho dù chiến xa bất động, nếu như cảnh vật bốn phía ở động cũng đồng dạng. Vân Hải bên trong biển ảo khó lường, có mấy địa khu biết di động cũng không có gì kỳ quái?”

Vô Diện giả trầm mặc, là thâm niên trong Vân Hải thí luyện, hẳn đương nhiên biết cái đó cũng không có gì kỳ quái.

“Ta chờ ở chỗ này lâu như vậy, vốn tưởng rằng không đợi được rồi, bất quá kết quả cuối cùng, coi như tạm được ý cường đại.” Vương Lục cười: “Cuối cùng cũng để cho ta đợi được cơ hội này.”

“Cơ hội...” Vô Diện giả nhẹ giọng lặp lại, đồng thời đã chuẩn bị kỹ càng, lúc nào cũng có thể dùng tốc độ nhanh nhất hoàn

toàn mất đi sinh cơ của Lưu Ly Tiên.

Nếu như Vương Lục muốn ngọc đá cùng tan, đó quả thật là kết quả xấu nhất. Nhưng nếu để Lưu Ly Tiên chết đi như vậy, đã kích tâm lý nghiêm trọng đối với Vương Lục cũng là chuyện tốt, tinh thần chiếm cứ... chưa chắc không dùng lại hấn lần trước.

Nhưng mà sau một khắc, thay đổi ngoài dự liệu làm phản ứng của Vô Diện giả hơi chậm một cái chớp mắt.

Vương Lục tìm kiếm ở bên cạnh, đột nhiên kéo mạnh một cái, toàn bộ đáy hòm của chiến xa cùng với mặt đất trong khoang lái thuyền theo đó mở rộng ra, một cỗ hấp lực mãnh liệt từ phía dưới truyền đến, kéo Vương Lục và Vô Diện giả xuống.

“A Trác, còn lại giao cho ngươi.”

Trước khi biến mất, Vương Lục còn để lại một câu cuối cùng.

Lạc xuống, không ngừng rơi xuống.

Sau khi từ trong chiến xa ngã ra ngoài, Vương Lục và Vô Diện Giả liền rơi vào trong biển mây mênh mông, bốn phía đều là mây mù mênh mông, chỉ có cảm giác mãnh liệt nhắc nhở hai người, bọn họ đang rơi xuống phía dưới, hơn nữa tốc độ càng lúc càng nhanh, hoàn toàn không có sức cản gió.

“Một nước cờ rất thú vị, ngoài dự liệu của ta.”

Trên đường rơi xuống, Vô Diện Giả gật đầu nghiêm túc nói.

“Ngươi thật sự không lo lắng ta sẽ hủy diệt Lưu Ly Tiên, lưỡng bại câu thương với ngươi sao?”

Mà bên cạnh Vô Diện giả, Vương Lục lại nghiêm túc, lực chú ý một mực tập trung trên người Vô Diện giả, chú ý bất kỳ một động tác rất nhỏ, nghe được Vô Diện giả đặt câu hỏi, Vương Lục mỉm cười.

“Vì sao phải lo lắng? Ngay từ đầu mục tiêu của ngươi không phải là ta sao? Hiện tại không có bất kỳ ai ở đây quấy nhiễu, hấn là đúng ý ngươi a.”

Vô Diện Giả hơi kinh ngạc: “Không ngờ ngươi lại tự hiểu mình như vậy.”

Nếu như là người khác, có lẽ sẽ cho rằng mục tiêu của người vô diện là chặn đường tất cả mọi người của Vương Lục Nhất Hành, để cho bọn họ không cách nào tiếp cận được Giai Trạch đặc sơn, thắng được cửa ải thí luyện này. Nhưng Vương Lục bản thân lại rất rõ ràng, mục tiêu thực sự của người vô diện chính là mình., Cũng chỉ có chính mình. Hắn căn bản không cần quan tâm người khu bảo khổ Vương Chi Trang có đổi hay không, làm người xử hình, nhiệm vụ của hắn chính là tịnh hóa giáo địch nhân, trừ những chuyện đó ra, căn bản không nằm trong phạm vi suy nghĩ của hắn.

Về phần A Oan? Nếu là A Hoài thời kỳ kỳ sĩ, có lẽ còn có thể dùng trăm phương pháp tịnh hóa giá trị, hiện tại trạng thái anh linh nàng căn bản không đáng để ra tay chuyên môn.

Cho nên, Vương Lục đợi đến khi thời cơ chín muồi, liền lập tức kéo hắn cùng nhảy xe, do đó để cho A Phàm và Tiểu Bạch bọn họ có thể bỏ lại bao quần áo, toàn lực đột tiến.

Sau đó, trò chơi mới chính thức bắt đầu.

...

“Không sai, mục tiêu của ta vừa mới bắt đầu chính là ngươi.”

Người không mặt vừa rơi xuống vừa điều chỉnh tư thế, mở miệng nói.

“Bọn ngu xuẩn kia không thấy rõ tình thế, chỉ hiểu được chút ít lợi ích trước mắt, cái gì vương chi bảo khố, diệt thế Hắc Long... Một đám ngu xuẩn vô tri. Mấy thứ đó được hay mất có gì khác nhau? Mất đi bảo khố Vương Chi, giáo dục liền sẽ sụp đổ? Tiêu diệt Trọc Đông Long tộc mục nát, dạy đến là có thể gói cao vô lo? Thật sự là nực cười...”

Vương Lục mỉm cười nói: “Như vậy theo ý kiến của ngươi, phải làm thế nào mới có thể để Thánh Quang giáo thiên thu vạn thế đây?”

“Rất đơn giản, chỉ cần đem tất cả các đối thủ có uy hiếp đều tinh lọc hết là được. Trên thế giới này, nhỏ thì cá nhân, lớn đến quốc gia, đạo sinh tồn chẳng lẽ không như thế. So với cái gì Trọc Đông Long tộc., Ngươi có tha hương kiểu gì cũng có tư cách xưng là cường địch. Thánh Quang giáo trong khoảng thời gian này chỉ trái đờ phải, ngoại trừ những thành bang dị giáo ở phía đông, biến số lớn nhất chính là ngươi, những tên ngu xuẩn kia cho rằng cấp bậc của ngươi không cao là có thể xem nhẹ, ta lại không cho là như vậy., Nhìn chung trong lịch sử không biết bao nhiêu đế quốc và tổ chức khổng lồ đã bị hủy trên tay một thiên tài nhanh chóng trưởng thành, mà hiển nhiên ngươi có tiềm chất như vậy, cho dù không cách nào phá vỡ Thánh Quang, nhưng uy hiếp vẫn hơn xa Đông Long tộc trên đời.”

Vương Lục nói: “Kỳ thật ta cũng cho là như vậy.”

“Cho nên, ta trước giờ đều cho rằng, so với hao hết tâm tư đi tinh lọc những cường địch hiện có sẵn kia, không bằng thừa dịp những thiên tài kia cánh chim chưa mọc sớm xuống tay, làm ít mà hiệu quả nhiều.”

“Rất đồng cảm.”

“Điểm đáng tiếc duy nhất của ta chính là cuộc chiến Long Thành ngày đó, không kịp thời nhìn ra sự uy hiếp của ngươi, bằng không với thực lực của ta, cho dù là kỵ sĩ Vương ở bên cạnh ngươi, cũng không bảo vệ được tính mạng của ngươi.”

Vô Diện Thể hoàn toàn là người mạnh nhất dưới truyền kỳ Thánh Quang giáo, lời này cũng khá có sức thuyết phục.

“Sau đó ta bị Kỵ Vương đánh trọng thương, trong thời gian ngắn khó có thể khôi phục, mà ngu xuẩn trong giáo cũng không đáng dựa vào, cho nên ta chỉ có thể mạo hiểm một chút, đích thân ra tay với nữ nhân này, quả nhiên nhất cử lập công.”

Lưu Ly Tiên bị thất bại là do Vương Lục không cách nào phủ nhận sai lầm, cho dù người ra tay là một vị có thực lực tiếp cận bậc thềm truyền kỳ, thủ đoạn áp đảo thánh quang trên Vương Lục từ xa, cho dù thủ đoạn của người vô diện quý dị, ngay cả A Hoài cũng không nhìn ra manh mối, nhưng đây đều không phải lý do để bản thân giải. Nghe Vô Diện giả nhắc tới việc này, ánh mắt Vương Lục trở nên âm trầm như nước.

Người vô diện nói: “Ta lúc đó đã chiếm cứ tinh thần thực hành của nàng, gieo hạt giống xuống trong tâm linh, kỳ thực khá miễn cưỡng, bởi vì trạng thái kém, cho nên suýt thất bại, liên lụy bản thể. Hơn nữa cho dù thành công, chỗ tỳ vết lưu lại cũng rất nhiều., Một khi bị ngươi phát hiện dị thường, lật qua lật lại điều tra tâm linh của nàng, khó đảm bảo không lộ ra sơ hở. Cho nên lúc đó ta dùng hai tầng chướng nhãn pháp, đơn giản nhất là chén đồ uống nước uống kia, tuy rằng thoát nhìn khả nghi, nhưng kỳ thật chỉ là nước trà bình thường, chính bởi vì thoát nhìn quá khả nghi., Ít nhiều sẽ ảnh hưởng đến phán đoán của ngươi, là người thông minh thật sự, tuyệt đối sẽ không bởi vì nhìn qua rất rõ ràng, nên tự cho là thông minh từ bỏ điều tra đối với nó. Tin tưởng ngươi cũng từng nghiêm minh điều tra dấu hiệu Lưu Ly Tiên có trúng độc hay không, đáng tiếc, đó là không có độc. Mà tầng thứ hai Chướng Nhãn Pháp Tác là thuật của ta., Làm cho ngươi nghĩ lầm là ta dùng công tâm thuật để thao túng suy nghĩ của nàng, đương nhiên tầng này cũng không hoàn toàn là thủ thuật che mắt, nếu như nàng thật sự ngu xuẩn đến mức không nghe theo sự chỉ huy trong chiến đấu, đi biểu hiện sự hi sinh gì đó, ta sẽ rất vui vẻ khi thấy nàng chết không có chỗ chôn, sau đó tạo thành đả

kích trí mạng đối với ngươi. Tinh thần cảnh giới của ngươi rất cường đại, nhưng nếu như nữ nhân này thật sự vì ngươi mà hy sinh, ngươi sẽ không chịu nổi phần đả kích này.”

Vương Lục lạnh lùng nói: “Đáng tiếc ta sẽ không cho ngươi cơ hội đó.”

“Đương nhiên ngươi không biết, nhưng thế thì sao? Hy sinh tinh thần chỉ là chướng nhãn pháp của ta, hơn nữa thành công lừa gạt cả ngươi, khiến ngươi cho rằng thủ đoạn của ta chỉ dừng lại ở đó, làm ngươi bỏ qua chỗ máu chốt chính thức.” Vô Diện giả nói, ngữ khí càng thêm châm chọc., “Cô gái này thật sự rất thú vị, tuy nhìn thế giới trong vắt không giới tâm linh của cô ta là không dễ bị người khác ra tay đạt được. Nhưng thật ra nội tâm của cô ta còn rối rắm hơn xa những người khác, hơn nữa phần rối rắm này khiến cả sư huynh đồng môn thân cận nhất như ngươi cũng không nhìn ra., Thậm chí trước nay chưa từng phát hiện ra. Dưới trọng thương, tinh thần của ta đã không còn phát huy được một phần mười lực lượng, ngay cả một chức nghiệp giả trung giai bình thường cũng chưa chắc đã có thể thành công, nhưng lại có thể đối với nàng thành công, tâm linh của nàng sơ hở, quả thực khiến cho ta cũng phải kinh ngạc.”

Người không mặt luôn thao thao bất tuyệt, càng nói càng đắc ý: “Sau đó, ngươi làm sư huynh, có muốn biết kẽ hở của cô ấy rốt cuộc là ở đâu không? Ha ha, không cần phủ nhận, ngươi nhất định phải nghĩ, ta nhìn ra được nữ nhân này ở các phương diện đều thu ngươi ảnh hưởng rất lớn, hình thức tư duy của nàng ấy?, Tâm linh phòng ngự, một phần lớn là do ngươi dựng nên cho nàng, là ngươi dạy nàng chuyện gì đó quan trọng, chuyện gì không quan trọng, chuyện gì cũng phải dốc toàn lực đi làm, chuyện gì có thể bỏ qua, ngươi cho rằng mình thiết kế phòng ngự cho nàng đã đủ hoàn mỹ, cho nên không nghĩ ra rốt cuộc ta đã hạ thủ ở đâu, có đúng hay không?”

“Xin lắng tai nghe.” Vương Lục cũng không tỏ vẻ gì, thấy đối phương tựa hồ có thể khoe khoang, về phần nghiêm túc thỉnh giáo.

“Ha ha, kỳ thực đạo lý thật sự rất đơn giản, bởi vì nàng thích ngươi a...”

Vương Lục hơi kinh ngạc: “Nàng thích tin tức ta cũng là sao? Nàng đương nhiên thích ta rồi.”

“Bởi vì cô ấy thích người, cho nên cô ấy hy vọng người có thể thích cô ấy.”

Vương Lục nói: “Ta đương nhiên thích nàng, nàng hẳn là rất rõ ràng.”

Giọng nói của Vô Diện lạnh đi vài phần: “Cô ấy đương nhiên biết rõ, nhưng cô ấy hiểu rất rõ yêu thích của người, giống như sư huynh muội vậy, người thích cô ấy, cũng thích rất nhiều người xung quanh, nhưng cô ấy muốn không phải là thích.”

Vương Lục càng kinh ngạc hơn, không phải thích loại này sao? Thứ Lưu Ly Tiên muốn là gì? Hoặc là nói, bằng chỉ số thông minh của nàng, cũng có thể phân biệt giữa nhiều loại thích hợp có gì khác nhau chứ?

Vương Lục mặc dù không nói gì, nhưng biến hóa rất nhỏ trên mặt gã lại bị Vô Diện giả bắt được. Người không mặt bỗng nhiên cười như điên, mà đang gia tốc rơi xuống bên trong, tiếng cười trở nên vụn vụn quỉ dị.

“Ha ha ha ha, người cho rằng nữ nhân này đơn thuần không am hiểu thế sự, cho nên cái gì cũng không hiểu, trong lòng trống rỗng? Khó trách tinh thần của ta chiếm cứ nơi ẩn núp lâu như vậy, người lại không phát hiện được một chút manh mối nào, thì ra người căn bản không có chân chính hiểu nàng, hoặc là nói, người căn bản không có ý đồ tìm hiểu qua nàng bởi vì nàng đơn thuần., Đường thẳng, cho nên người tự cho rằng nàng ta tất cả đều sẽ dựa theo người bố trí, tất cả mọi thứ nàng ta đều nằm trong lòng bàn tay người, đáng tiếc, ngay cả ta am hiểu nhất là đùa bỡn nhân tính, cũng sẽ không kiêu ngạo tự đại như vậy.”

Người không mặt tiếp tục nói: “Thứ nàng muốn, là quan hệ thân thiết hơn hiện tại của hai người. Nhưng nàng biết chuyện đó sẽ gây phiền toái cho người, cho nên nàng chưa bao giờ chủ động mở miệng, thậm chí sẽ không để lộ dấu hiệu gì trước mặt người., Nhưng, khi người cùng một cô gái khác vui cười chung, khi người vì nữ nhân khác, đi xa vạn dặm tới biên Đông Uyển mà không màng sống chết tác chiến, người cho rằng trong lòng cô ta sẽ không có bất cứ gợn sóng nào sao?”

Vương Lục im lặng hồi lâu: “Lưu Ly tiên nội tâm sạch sẽ không dính một hạt bụi, muốn để cho nàng ghen tị, chỉ sợ cừ hận không dễ dàng như vậy.”

Vô Diện giả nhún vai, nói: “Không sai, nội tâm cô gái này trong vắt không dính một hạt bụi, cho dù tinh thần có chiếm cứ, ta cũng không thể để cho cô ta có được các loại cảm xúc tiêu cực thù hận, oán hận, không tình tà. Nhưng thanh tịnh Vô Cấu không nghĩa là không có thất tình lục dục, càng không phải vĩnh viễn không sợ hãi, không xoắn xuýt. Hoặc là nói, cô gái quân quýt với tình yêu, vốn là một trong những tình cảm mỹ lệ nhất của nhân loại, căn bản không thể gọi là trần cấu mà thôi.”

Vương Lục lúc này thật sự kinh ngạc không thôi: “Không thể tưởng tượng được người là tên biên thái, vậy mà vẫn là chuyên gia hôn mê.

“Nếu chen ngang chọc cười người có thể bảo vệ vững chắc tâm linh, người có thể tiếp tục thử.” Vô Diện giả trào phúng nói, “Nói với người nhiều như vậy, người cho rằng ta đang khoe khoang năng lực lòng người sao? Ta chỉ muốn người nhìn rõ sự ngu xuẩn của mình, thấy mình thất trách, sau đó, ở dưới áy này oanh kích tâm lý sụp đổ “

Vương Lục thở dài nói: “Nói không sai, việc này thật sự đáng để ta phải áy náy. Ta ở trên núi nhận ủy thác của sư bá, ngày thường thay ta dạy dỗ lưu ly, dạy nàng rất nhiều tri thức., Nhưng duy nhất lại không dạy cho nàng tâm lý học yêu đương, dẫn đến kết cấu tri thức của nàng tồn tại khuyết điểm trí mạng, lần này lại bị người thừa dịp hư nhược mà vào. Lần này về Tây Thiên, ta nhất định phải mở ra chương trình học này cho nàng, sau đó thuận tiện đem sức khỏe sinh lý khỏe cùng nhau dạy, đỡ phải về sau bị người ta cho chuối tây ăn cá vàng nhìn cũng không biết.”

“Ồ?” Vô Diện Giả tò mò hỏi: “Người nghĩ mình còn cơ hội trở về?”

“Phí lời.” Vương Lục bỗng trở nên không khách khí, lạnh lùng đáp lại chất vấn của Vô Diện Giả. “Nếu không, người cho rằng vì sao ta phải nghe người nói nhảm? Người nghĩ chỗ chúng ta đáp xuống là ở nơi nào?”

Vô Diện Giả cả kinh, ánh mắt quét bốn phía, ánh mắt lại hoàn toàn bị mây mù ngăn trở, nhìn không thấu.

“Đừng thử, không có chiến xa cấp tám hỗ trợ ta cũng không thấy, cảm giác của Lưu Ly Tiên cũng không mạnh hơn ta bao nhiêu, bây giờ lại bị người khiến bản thân bị trọng thương, không nhìn thấy gì cả.”

Không có chiến xa cấp tám trợ giúp cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng Vương Lục cho đến trước đó không lâu vẫn luôn thao túng chiến xa của Hoàng Kim Vương.

“Ừm, nơi này là... Vô Tận Chi Hải nha.”

Vừa dứt lời, mây mù tản đi, một đại dương xanh thẳm vô tận xuất hiện dưới chân, mà cuồng phong gào thét trên biển cũng bao vây hai người lại.

“Nếu muốn tiêu diệt tên thiên tài có uy hiếp cực lớn đối với giáo ta, thì nhân lúc này mà làm.”

Vương Lục mang theo nụ cười bình tĩnh, âm âm rơi xuống biển, nhắc lên sóng gió thật lớn. Mà cách Vương Lục không xa, Vô diện giả chiếm cứ Lưu Ly Tiên rơi xuống biển.

Bất quá, Lưu Ly Tiên vô diện khổng lồ không có Vô Tướng công hộ thể của Vương Lục, sau khi rơi xuống biển, thể xông tới cường đại lập tức làm nàng đầu váng mắt hoa, thân thể chấn động suýt nữa phá nát nội tạng. Mà khi nàng lấy lại tinh thần, Vương Lục đã không còn tung tích.

Vị trí không có mặt người, cũng không phải là thế giới đáy biển hoang vu, mà là một mảnh phế phế cổ thành màu xanh đậm.

“Đây là... Thương vong trong truyền thuyết đều chợ Mỹ Lan Huyền?” Vô Diện giả quan sát bốn phía một chút, kinh ngạc phát hiện trên kiến trúc phế tích cổ thành có dấu hiệu quen thuộc.” Bên trong Vân Hải lại có thể thông đạo vô tận biển cả? Có lẽ sẽ không trùng hợp như vậy chứ? Không đúng, Mỹ Lan Quật thất lạc mấy vạn năm cũng không ai có thể tìm được, nói không chừng là biển cả vô tận đã bị... Bất quá..., Nhiệm vụ chủ yếu bây giờ là tịnh hóa dị đoan, đáng tiếc vừa rồi thời gian quá ngắn, không kịp chiếm cứ tinh thần hắn... Khó khăn lắm

mới lộ ra sơ hở. Chẳng qua, hấn cho rằng mình sẽ có cơ hội sao?”

Người không mặt hời hợt nói, bởi vì vẻ mặt cứng ngắt càng không nhìn ra nội tâm hoạt động. Nhưng bản thân hấn cũng không phát hiện, năm ngón tay bị hấn cố ý cắt đứt lúc trước đang nhanh chóng khép lại.

...

“Vương Lục, bình tĩnh, dù có bình tĩnh đi chăng nữa, những việc có thể làm đều đã làm, cục đã bố trí xong. Kế tiếp, thắng bại chỉ trong một lần hành động này.”

Trong biển sâu, Vương Lục an tĩnh đứng ở trên một chỗ hải cốt của cung điện đồ nát của tòa thành cổ, nuốt nước biển cay đắng, lấy sự trấn định mà suy nghĩ. Tiếp theo, nhất cử nhất động của gã đều không có chút sai lầm nào, tuyệt đối không cho phép sai lầm.

Lưu Ly Tiên bị ám toán quả thực ngoài dự liệu của hắn, trưởng lão sư môn thêm vào các loại biện pháp bảo hộ trên người Lưu Ly Tiên không thể có hiệu quả, cẩn thận nghĩ lại cũng không có gì kỳ quái. Đối thủ là chuyên gia tiếp cận truyền kỳ, hơn nữa nơi này là Tây Di Đại Lục., Pháp tắc bất đồng, xuất hiện bất luận cái gì ngoài ý muốn cũng không kỳ quái, cho nên bất cứ sự phòng bị nào cũng không ổn thỏa, chỉ có tùy cơ ứng biến hoàn mỹ mới có thể bảo hộ lưu ly tiên bình an. Mà đối với năng lực xử lý của Vương Lục, tất cả mọi người đều rất yên tâm., Bản thân bao gồm Vương Lục cũng mười phần tin tưởng. Đáng tiếc cuối cùng vẫn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hơn nữa là Vương Lục tuyệt đối khó thoát khỏi trách nhiệm. Hắn nghĩ tới tất cả nhân tố, lại độc nhất không ngờ được tình cảm thiếu nữ của Lưu Ly Tiên lại có thể hại chết nàng. Đây tuyệt đối không phải trách nhiệm của Lưu Ly Tiên, Vương Lục là Lương Hộ, nhất định phải gánh vác toàn bộ trách nhiệm.

Bất quá càng là thời khắc nguy cơ càng không có thời gian để cho hắn áy náy tự trách, cho dù là tội vạ chết cũng không chuộc tội, chờ hắn xử lý xong đối thủ trước, rồi mới cân nhắc tự phạt như thế nào.

Thế cục còn chưa tới lúc tuyệt vọng, Vô Diện giả nắm giữ con tin, nhưng trong tay Vương Lục cũng có lá bài chưa lật, hơn nữa trên lý thuyết cũng đủ để nghiền ép tất cả. Y có sự ủng hộ của Hoàng Kim vương.

Không có sự ngậm ngậm ủng hộ của hoàng kim vương, khởi điểm của hắn tại biển mây chưa chắc đã là quần ma cổ bảo, mà

ở bên ngoài cổ bảo, cũng chưa chắc có thể đơn giản tìm được chiến xa mà hoàng kim vương vứt bỏ. Mà máu chốt nhất chính là, không có sự ngầm đồng ý của hoàng kim vương, trong chiến xa sẽ không có bản đồ biển mây tường tận kia.

Đây là một thứ rất dễ bị người ta xem nhẹ, chiến xa đẳng cấp hơi cao đều sẽ ghi chép hành trình, mà mục đích lớn nhất của Vương Lục thực ra không phải là chiến xa của bản thân, mà là lộ trình của người đi trước mà chính chiến xa ghi chép lại., Đây cũng là một bí mật mà Vương Lục chưa từng nói với bất kỳ ai, khi hắn không chế chiến xa, phát hiện ra Hoàng Kim Vương quả nhiên đã ghi chép lộ tuyến của hắn vào trong trang bị trang bị của chiến xa cao cấp nhất, cho dù Hoàng Kim Vương không thăm dò được toàn cảnh hay diện mạo của chiến xa., Lại tương lai đi trên đường được sáu phần địa hình ghi lại, bản đồ này là bảo vật vô giá, mà găm có thể thêu hoa trên đó, thậm chí Hoàng Kim Vương còn quan sát đánh dấu trên bản đồ một số địa điểm quan trọng, Vương Lục có can đảm mạo hiểm, nắm chắc cũng ở đây.

Vô tận hải dương, quên đi thành trì Hắc Lan Lạc, đây là Vương Lục trong lúc giằng co ngăn ngừa đó, dựa theo đánh dấu của hoàng kim vương mà chọn lựa nghịch chuyển, cũng là cơ hội duy nhất mà hắn có thể nắm chắc.

“Lưu Ly, chờ ta...”

Thì thảo tự nói, át chủ bài trong tay Vương Lục Lục càng nắm chặt.

“Lục Lan Phàm, phế tích bị thần minh vứt bỏ...”

Ở một chỗ khác trong phế tích thành thị, một thiếu nữ sắc mặt cứng nhắc chậm rãi bước đi, một mặt dựa vào cảm giác của bản thân mà lần theo hành tung của Vương Lục. Ánh mắt nàng lạnh như băng quét qua bốn phía, lúc di chuyển thân thể mơ hồ cảm thấy từng đợt áp lực.

Trong truyền thuyết, Lan Phàm từng là đỉnh phong văn minh Tây Di đại lục, như mộng như ảo thành thị thậm chí không thua gì Bồng Lai tiên cảnh trong truyền thuyết ở Cửu Châu đại lục. Nhưng mà trận mạt pháp tai họa hủy diệt tuyệt đại đa số tiên đạo văn minh, bích Lan Phàm đã chìm đắm vĩnh viễn trong một trường họa kiếp. Nghe đồn nguyên nhân Lan Uyên

phát triển quá mức trở nên kiêu ngạo không ai bì nổi trong Cửu Châu đại lục., Tương Lan nhân đối với thần linh khinh mạn vô lễ, từ đó bị chư thần đại lục Tây Di trừng phạt, hơn nữa là trừng phạt vĩnh viễn.

Trong thành Lôi Lan vĩnh viễn không được thần minh ban ân, chỉ có chư thần phân nộ và nguyên rửa.

Đương nhiên, truyền thuyết chỉ là truyền thuyết, Lan Huyền đã hủy diệt từ mấy vạn năm trước, mà lịch sử Thánh Quang giáo... chỉ sợ cũng không lâu như vậy. Nhưng thân ở trong đó, vô diện giả có thể cảm nhận rõ ràng lực lượng thần kỳ nơi đây.

Đó là sự bài xích thần lực. Đối tượng mà Thánh Quang giáo sùng bái là Thánh Quang Chi Hải, cũng không phải là thần minh được nhân cách hoá. Nhưng nếu là tông giáo, cũng có chỗ chung với tông giáo lễ bái thần, bản chất lực lượng thánh quang cũng coi như là một loại thần lực, bên trong Nhu Lan Huyền thành bị bài xích tựa hồ cũng hợp tình hợp lý.

Mà Vương Lục nắm chắc chính là ở đây sao? Lựa chọn chiến trường có lợi với ý đồ dị giáo đồ này tính toán lật ngược sao?

Ý tưởng rất thông minh, phé tích Nhu Lan Phàm bài xích Thánh Quang kiên định mà không có khe hở... Khắp nơi đều có lực bài xích, khiến cho dưới trạng thái ký sinh áp lực vô diện, đối với tinh thần Lưu Ly Tiên chiếm cứ cũng khó có thể bảo trì hoàn mỹ không tỳ vết. Điều này để lại cho Vương Lục cơ hội lợi dụng., Nếu là quyết đấu một đấu một trong phé tích, Vô Diện giả cũng không thể bảo đảm mình tuyệt đối không lộ sơ hở, vạn nhất bị Vương Lục dùng cách gì đó đuổi hẳn ra khỏi cơ thể Lưu Ly Tiên, cục diện sẽ lập tức nghịch chuyển.

Trong lúc suy tư, không còn mặt mũi nào phát hiện ra vị trí của Vương Lục nữa. Gã ẩn thân trong một cung điện bỏ hoang, rục rịch rục rịch, tựa hồ đang chờ đợi mình đến, lại tựa hồ lúc nào cũng có thể xung phong liêu chết đi ra, khiến cho người trở tay không kịp.

Vô Diện không tiếp tục đi tới, cũng không lợi dụng Vương Lục bức bách, hấn khễ lắc đầu, trong lòng cười lạnh một tiếng.

Lợi dụng địa lợi Lôi Lan Huyền, thật sự là ý nghĩ ngây thơ, bởi vì hấn căn bản không có ý định chiến đấu cùng Vương Lục

một đầu một, lúc trước lợi dụng con tin., Là do ngoài ra không còn cách nào đuổi kịp hắn, hiện tại nếu như đã kéo hắn ra khỏi chiến xa, mọi chuyện còn lại đều có thể giao cho những cu li làm. Vô Diện giả không tin tưởng đám người Sùng cùng Phí Địch Nam Đức, nhưng lúc cần, hắn cũng sẽ không bài xích việc lợi dụng lực lượng của bọn họ.

“Hừ, cũng đến lúc để đám ngu xuẩn kia phát huy tác dụng rồi.”

Sau đó, hắn lợi dụng liên hệ giữa hóa thân và bản thể, gửi đi một tín hiệu.

Cùng lúc đó, chiến xa thánh khiết đang chạy nhanh trong một nơi khác của biển mây, bởi vì trung tâm việc rên rỉ không ngừng khiến cho bầu không khí bên trong chiến xa trở nên nóng.

“Vô Diện, sao đuổi lâu như vậy vẫn không đuổi kịp? Người không phải nói bọn họ đã dừng xe à?” Sùng lo lắng thúc giục.

Khi hắn nghe nói đoàn người Vương Lục lấy được di sản của Hoàng Kim Vương —— sau một chiếc chiến xa cấp tám, Già liền khó có thể ức chế cảm thấy khủng hoảng đối với tương lai, hắn đã sớm biết mình là người quản lý bảo khố của Vương Chi Vương, cũng không được Hoàng Kim Vương yêu thích., Nếu không phải hoàng kim vương đã còn sót lại một luồng tàn hồn, đối với bảo khố mất đi khả năng không chế thực tế, hắn sớm đã bị hoàng kim vương trục xuất ra ngoài. Mà lần này đối mặt với khiêu chiến của vương lục, hắn không chút nghi ngờ hoàng kim vương sẽ âm thầm ra tay.

Một khi để Vương Lục thật sự đột phá cửa ải này, phung cáo chắc chắn sẽ đổi chủ, đến lúc đó tình cảnh của mình sẽ sống không bằng chết.

Thấy người vô diện trong chiến xa trầm mặc không nói, tái nhợt nhợt không được nói: “Vô Diện, cửa ải này không chỉ là chuyện của một mình ta, mà là chuyện liên quan đến sự phát triển của toàn bộ Thánh giáo.”

“Tìm được rồi.” Người đeo mặt nạ đột nhiên mở miệng, sau đó giơ tay chỉ một hướng khác trong biển mây: “Đi về phía đó, bọn họ trốn ở bên kia.”

Tinh thần xấu xí chấn động: “Được, tất cả mọi người cần thêm sức, chỉ cần chặn đường đến những kẻ dị giáo đồ kia, chúng ta sẽ thắng.”

Chiến xa thánh khiết dưới sự thúc giục của Việt tiền bối tốc độ càng nhanh thêm vài phần, thân xe dưới tốc độ cực nhanh không ngừng run rẩy, phảng phất lúc nào cũng có thể vỡ tan, lại bị mấy người trong xe liên thủ, dùng thánh quang cường đại trói buộc không thể giải thoát.

Cũng không lâu lắm, chiến xa đã đột phá tầng tầng biển mây phong tỏa, đi tới trên một mảnh đại dương xanh thẳm.

“Đây là nơi nào?”

“Địa phương kẻ địch ẩn thân.” Vô Diện Giả không có nhiều lời giải thích, trực tiếp dẫn chiến xa xông vào biển cả, ở trong sóng ngập trời tiến thẳng vào khu vực biển sâu, vị trí Lan Phàm.

Sau khi tiếp cận biên trần, thành quả phế tích này bài xích Thánh Quang, khiến đoàn người Thánh Quang giáo sinh lòng cảnh giác.

“Đây là nơi nào lại bài xích lực lượng thánh quang như vậy?” Phí Địch Nam Đức kinh ngạc phát hiện mình vốn bị biển mây áp chế lực lượng vậy mà lại hạ xuống cấp nửa, kinh ngạc không hiểu.

Khay da hung hăng nói: “Khu vực Hoang Man giáo hoạt của dị giáo giáo hoạt gặp quỷ.”

Trong tiếng chửi rủa, đoàn người rút cuộc hạ xuống vị trí chỉ định của Vô Diện Giả. Trên quảng trường phế tích, cửa khoang Thánh khiết mở ra, lay động một hồi làm cho toàn bộ không chịu nổi gánh nặng, đoàn người từ trong chiến xa vội vàng chạy ra, nhưng lại không phát hiện tung tích của đám người dị đồ.

Phí Địch Nam Đức lạnh giọng hỏi: “Vô Diện, rút cuộc bọn họ đang ở đâu?”

“Ở bên kia.”

Trong biển sâu, thanh âm trở nên có chút kỳ quái, nhưng Phí Địch Nam Đức vẫn nghe ra đó là giọng nói thanh thúy dễ nghe

của một cô gái. Ánh mắt y đảo qua, là một thiếu nữ dung mạo tuyệt mỹ nhưng lại lờ mờ quen thuộc chậm rãi bước tới, nàng có dáng dấp hoàn mỹ, không biết vì sao tay phải thiếu mất năm ngón tay.

Trọng tài cao nhất cảm thấy ngạc nhiên, lập tức hiểu ra: “Đây là chiến lợi phẩm tinh thần chiếm giữ của ngươi, cũng là át chủ bài của ngươi?”

Dùng tinh thần chiếm cứ con tin, dùng con tin uy hiếp đối thủ, thúc thủ chịu trôi. Đây là trò mà người thường dùng, tuy rằng cũ kỹ, nhưng vẫn không chút khó chịu.

Vô Diện lại lười đáp, phôi hợp nói: “Mục tiêu ở trong cung điện kia, các ngươi đi tịnh hóa hẳn đi... Phí Địch Nam Đức, ngươi dẫn theo hai gã đại giáo bảo vệ con tin ở chỗ này.”

Ba tử sĩ cấp Đại Chủ giáo, cộng thêm một kẻ phé vật cuối cùng vẫn làộn Giả của Thánh Giả, bốn người liên thủ, Vương Lục có bản lĩnh cực lớn cũng chỉ có một con đường chết. Nhưng người vô diện lại không buông lỏng cảnh giác chút nào, hẳn ngay cả một chút cơ hội cũng không chịu lưu lại cho Vương Lục, rõ ràng đã là cục diện phải giết, còn đang bố trí trọng binh bên cạnh con tin, không để lại sơ hở.

Rất nhanh, Mục Lăng dẫn theo ba vị đại quan tiến vào trong cung điện, trọng tài tối cao dẫn theo hai gã đại chủ chủ trì canh giữ bên cạnh người vô diện.

Mà ngay lúc này, Vô Diện giả bỗng nhiên ngửi thấy một mùi hương quý dị, loáng thoáng, đồng thời ở trong biển sâu cũng bị rất nhiều hương vị ồn ào quấy nhiễu, khiến cho người khó có thể phân biệt.

“Ngươi ngửi thấy gì không?” Vô Diện mở miệng hỏi Phí Địch Nam Đức, nàng giật giật cái mũi, nhú nhú mày: “Tựa hồ là... Mùi thịt thơm?”

Vô Diện ngạc nhiên, thành phé liệu biển sâu ngay cả lửa cũng không cháy, lấy đâu ra mùi thịt?

Hàng lông mày của Phí Địch Nam Đức càng nhú chặt hơn, ngày thường ngoại trừ cầu xin thánh quang, sở thích nghiệp dư có món ăn ngon nhất, bởi vậy có lực nhận biết rất mạnh đối với hương vị này: “Mùi vị này... Hình như là phương pháp

nấu nướng của đám tạp chủng da vàng kia, ta nhớ là làm bánh thịt lợn hầm thuốc, hơn nữa còn thêm không ít dấm chua, rất chua.”

” phát thịt heo hầm? Nơi này sao có thể có mùi thịt heo chứ?”

Nhưng mà hắn không kịp nghĩ nhiều, Vô Diện Giả bỗng nhiên cảm thấy tinh thần đang chiếm cứ thân thể có chút không nghe sai sử, một ý chí mãnh liệt sôi trào trong cơ thể, cánh tay phải bị trọng thương lúc trước không tự chủ được mà nâng lên, năm ngón tay đứt ngang lòng bàn tay., Một thanh kiếm khí lạnh lạnh, như muốn đâm rách bầu trời phóng thẳng ra một thanh phi kiếm phong cách cổ xưa, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, phi kiếm từ ngực của Phí Địch Nam Đức xuyên vào, xuyên qua sau lưng xuyên ra một cái lỗ thủng trong suốt rộng mở thông suốt.

...

“Người...”

Phí Địch Nam Đức luôn luôn không tín nhiệm Vô Diện, nhưng tin tưởng sự thành kính của ông ta đối với Thánh Quang, càng tin tưởng chỉ cần tín ngưỡng nhất trí, mục tiêu nhất trí là có cơ duyên kết bạn đồng hành. Cho nên ông ta chưa từng nghĩ tới có một ngày đối phương lại đột nhiên phản chiến, một kích vừa nhanh vừa tàn nhẫn, ông ta căn bản không kịp phản ứng.

Bị thương nặng ở ngực khiến Phí Địch Nam Đức vô cùng khiếp sợ, trọng tài cao nhất khó có thể tin nhìn người ra tay đã thương người, sau đó cúi đầu nhìn về phía miệng vết thương của mình.

Vết thương bị phi kiếm xuyên thủng căn bản không có dấu hiệu khép lại... Vốn, lấy thực lực giai cấp cao nhất của trọng tài, cho dù thân thể chia năm xẻ bảy đều có thể nhanh chóng trọng sinh, nhưng lúc này hẳn lại bị hai tầng áp chế, thực lực chỉ có cao giai trung cấp, mà trong chiêu kiếm này lại chứa lực xuyên thủng sắc bén không thể kháng cự., Vết thương bị phá vỡ bị lực lượng bám vào không ngừng ăn mòn, hoàn toàn không cách nào phục hồi như cũ, càng trí mạng là, mũi kiếm kia giống như bôi kịch độc, lực lượng toàn thân trọng tài tử từ miệng vết thương nhanh chóng tiêu tán, hoàn toàn không thể vẫn hồi.

Phảng phất như là cùng nhau dự mưu ám sát đã lâu, tính chất cực mạnh làm người ta sợ hãi kinh hãi.

“Vô Diện, người...” Trọng tài cố gắng duy trì tư thế đứng, muốn chất vấn Vô Diện vì sao phải ám toán hẳn, nhưng vừa mở miệng, máu tươi liền phun ra, hoàn toàn không nói nên lời.

Sau một khắc, hẳn càng thêm tuyệt vọng nhìn thấy, hai vị đại chủ đang bên cạnh hẳn ngã xuống. Hóa ra uy lực của một kiếm vừa rồi còn vượt qua tưởng tượng của hẳn, xuyên thủng ngực hẳn, đồng thời dư âm tản ra, kiếm phong không thể địch nổi chém bay đầu hai vị đại chủ chủ.

Một kiếm ba giết, một kiếm ba chết thế gian sao lại có kiếm sắc bén như vậy?

Mang theo ngọc nhiên mãnh liệt, ánh mắt trường tài phán rơi vào đen kịt.

Mà cũng bị một kiếm này làm cho khiếp sợ, còn có chính bản thân Vô Diện Giả.

Vì sao? Thế này là sao?

Dù là người không có mặt kiến thức rộng rãi, cũng vì biến hóa đột nhiên này mà cảm thấy kinh hãi, hấn chiếm cứ tinh thần tuyệt đối của Lưu Ly Tiên là điều tuyệt đối, cho dù ở trong thành Lệ Lan Huyền, tinh thần bị áp chế cũng bị áp chế., Nhưng hấn vẫn có lòng tin tuyệt đối sẽ không lưu lại cơ hội lợi dụng. Ý thức bản thể của Lưu Ly Tiên rõ ràng đã bị hấn áp chế trong bóng tối tối tăm tối nhất, có mấy điểm khả năng bộc phát nhất: nhớ đối với Vương Lục, quyến luyến với sư môn, khát khao kiếm đạo... Đều bị hấn dùng phương thức tinh thần chiếm cứ bịt kín. Nhưng vừa rồi, hấn đã mắc lại., Một cỗ ý chí mãnh liệt như núi lửa bộc phát, thế không thể đỡ, trực tiếp quán xuyên sự thống trị của hấn, tiếp quản cánh tay phải nhục thân, triệu hồi ra một thanh phi kiếm ẩn nấp trong cơ thể hấn - Thần Kiếm Phá Thương Khung.

Phá Thương Khung là lợi khí lấy được từ trứng Cổ Kiếm của Lưu Ly Tiên, từng là tiên kiếm tiếng tăm lừng lẫy ở Cửu Châu đại lục, tuy kiếm linh vẫn lạc nhưng không giảm bớt sự sắc bén, mũi kiếm không gì không phá được, sinh linh mẫn diệt, bắn trúng khoảng cách gần như vậy, cho dù là trọng tài cao nhất cũng khó may mắn thoát khỏi. Huống chi một kiếm này tới quá đột ngột, bất luận kẻ nào cũng không kịp phản ứng. Mà không đề phòng, thiên hạ này có ai dám đối đầu với tiên kiếm?

Sau một kiếm này, Vô Diện giả dốc hết toàn lực định áp chế cánh tay phải đang bạo phát, nhưng cỗ lực lượng này chỉ một lần bộc phát đã khó có thể thu thập. Thực tế sau khi phá tan bầu trời ra khỏi vỏ, phong mang vô cùng sắc bén, tinh thần hấn chiếm trăm loại biến hóa cũng không có hiệu quả, ngược lại lực lượng lưu ly trong cơ thể không ngừng suy yếu. Về phần Phá Thương Khung, sau khi một kiếm tam sát bộc phát

toàn lực, tuy nhiên quả thực mềm nhũn vài phần, nhưng sắc bén vẫn như cũ.

Bản thể Vô Diện người bị một kiếm của A Việt làm bị thương nặng, sau đó lại liều mạng thi triển tinh thần chiếm cứ, thật ra đã tràn ngập nguy cơ, căn bản không có năng lực chiến đấu, tự nhiên không dám cách nào phá Thương Khung quá gần. Cho nên Vô Diện giả vừa cố gắng duy trì tinh thần chiếm cứ, vừa bước nhanh lui lại, nhưng mới lui lại hai bước, chỉ thấy tay phải mất không chế đột nhiên cảm kiếm đâm tới, không ngờ lại giờ kiếm tự vẫn là tự vẫn.

Vô Diện giả cả kinh, hấn sao dám để cho một kiếm này đâm trúng? Nếu Lưu Ly Tiên thật sự tự vẫn mà chết, Vương Lục rất có thể sẽ lập tức kích phát đạo cụ bảo vệ tính mạng của hắn rời khỏi sân đấu. Mười tám Linh Kiếm Thiên Phù kia... Vô Diện giả không cảm thấy Vương Lục là thật.

Sở dĩ trọng binh bố trí bên cạnh Lưu Ly Tiên là định dùng con tin kiềm chế Vương Lục, không thể để hắn đi được, không thể rời khỏi, chỉ có thể bị người vây công mà chết. Cho nên thấy ý thức Lưu Ly Tiên không biết vì sao thức tỉnh, đồng thời có ý định tự sát, Vô Diện giả lập tức quyết định, vô luận thế nào đều phải ngăn cản nàng.

Bản thể của mình ở đây, chỉ cần dung hợp với hóa thân, tăng cường lực lượng của tinh thần thêm một bước, nhất định có thể ngăn chặn ý chí của Lưu Ly Tiên bộc phát.

Nhưng mà, Phá Thương Khung trong tay Lưu Ly Tiên thực sự quá lợi hại, tuy là tử vật, nhưng khí tức Kiếm Ma bên trên vẫn còn sót lại từng sợi, tuy chỉ là một sợi nhưng vẫn có thể bức bách khiến người vô diện không hoàn toàn khó tiếp cận. Nếu như kẻ không có mặt nhất định phải tới gần, nhất định sẽ bị phá thương trên bầu trời.

Cục diện lúng túng vạn phần, nhưng người không mặt phản ứng cực nhanh, thấy cứng rắn đến không được, lập tức chuyển biến cách nghĩ, rộng lớn: “Nếu ngươi dám tự sát, mạng nhỏ sư huynh ngươi khó giữ...”

Tay phải đang bạo tẩu của Lưu Ly Tiên lập tức đình trệ.

Vô Diện Giả cả kinh, Lưu Ly Tiên bị kích thích không nhẹ a, ý thức vậy mà đã thức tỉnh tới tình trạng có thể nhận ra lời đối thoại. Hơn nữa... Theo ý thức không ngừng thức tỉnh, lực lượng tinh thần đang không ngừng suy yếu, mắt thấy sẽ triệt để mất khống chế mất kiểm soát.

Đây rốt cuộc là nơi đặc biệt nhất của phương pháp tu tâm của nàng, hay là thần kiếm Phá Thương Kiếm trong tay đang quấy phá? Trong lúc nhất thời, người không có mắt cũng khó có thể xác định.

Nhưng mà, tỉnh lại cũng là chuyện tốt, nếu không còn khó có thể chế trụ được nàng nữa rồi.

“Nghe kỹ, sư huynh của người đang ở trong cung điện kia, đã bị chúng ta bao vây nhiều vòng, nếu người không nghe lời, hẳn chỉ có con đường chết...”

Nếu là Lưu Ly Tiên bình thường, nghe xong lời này chỉ xì mũi coi thường. Sự lợi hại của sư huynh đâu cần ta phải lo lắng? Ta chỉ cần bảo vệ tốt chính mình chính là trợ giúp lớn nhất đối với hắn, hết lần này tới lần khác lại bị người vô diện dùng tinh thần chiếm cứ, ý thức cũng không tỉnh táo, chỉ là mơ hồ cảm thấy mình không thể để sư huynh rơi vào hiểm cảnh.

Người không gặp mặt thấy Lưu Ly Tiên đã được ổn định, cảm thấy an tâm một chút, hẳn cũng không cần Lưu Ly Tiên thật sự lập tức ngoan ngoãn nghe lời, chỉ cần nàng lâm vào hoang mang, chần chờ không quyết, có thể dành đủ thời gian cho đám người Già, Tịnh Hóa Vương Lục, như vậy là đủ rồi.

Mà lúc này, đám người Mục Việt đã tiến vào cung điện một thời gian ngắn, lấy thực lực tuyệt đối ưu thế, thắng bại chẳng mấy chốc sẽ rõ ràng.

Quả nhiên, chỉ nghe một trận tiếng vang ầm ầm trong phế tích cung điện, hơn phân nửa cung điện bị man lực trùng kích làm sụp xuống, tro bụi bị nước biển quấy tràn ngập tứ tán, trong đó mang theo mùi máu tươi nồng đậm.

Vương Lục tê lương mà cô đơn, đứng ở trên đá vụn gạch vụn. Gã đã mất đi cánh tay phải cùng mắt trái, toàn thân đầm máu, nhưng tay trái cầm kiếm, vẫn kéo lê ba thước kiếm vây quanh, chống lại tất cả lực lượng bên ngoài, giống như cô từng

trong gió bão tuyết. Đáng tiếc cái tư thế lung lay sắp đổ kia, như thế nào cũng không thể che lấp được.

Có thể kiên trì một lát dưới sự vây công của ba vị Đại Chủ, mà không chết... Mặc dù chuyện này cũng là do người của Thánh Quang giáo bị pháp tắc áp chế tuyệt đại bộ phận lực lượng, nhưng năng lực phòng ngự của Vương Lục vẫn khiến người ta kinh tâm động phách.

Một người trẻ tuổi chưa thành Kim Đan, chưa bước vào cảnh giới cao, đối mặt với bốn cường địch thực lực vượt xa những bậc cao, lại có thể chống đỡ được mấy lượt vây công. Loại năng lực phòng ngự cường hãn này quả thực chưa từng nghe thấy bao giờ. Đến khi hấn đột phá Kim Đan, thành tựu Nguyên Anh, chỉ sợ một mình đã có thể tung hoành đi ngang qua Tây Di đại lục rồi.

Đáng tiếc, đó là chuyện tương lai, vĩnh viễn không thể nào xuất hiện tương lai.

“Giết hấn!”

Vô Diện Giả lạnh giọng hạ lệnh, không chút lưu tình.

Húc Châu quay đầu lại tức giận liếc mắt nhìn Vô Diện giả, trong lòng cực kỳ phẫn nộ. Giờ này khắc này, hấn làm sao còn không biết mình bị kẻ vô diện lừa? Nơi này căn bản không có chiến xa cấp tám như Hoàng Kim Vương, chiến xa cấp tám chân chính đã đi xa từ lâu, cuối cùng không đuổi kịp. Vô Diện giả lãng phí thời gian và cơ hội quý giá, đúng là đang nhắm vào một người trẻ tuổi thực lực không đáng nhắc tới.

Nhưng giờ này khắc này, hấn cũng không còn lựa chọn nào khác, ngoại trừ người không gặp mặt ra, những người khác không ai có thể truy tung được vị trí của kẻ địch trong biển mây, muốn đuổi cũng không đuổi kịp. Hơn nữa Bi cũng biết, người trẻ tuổi trước mắt sống không còn nhiều lắm, đóng vai trò dẫn đầu, chém trừ hấn ra, đối phương sẽ không còn chút uy hiếp nào khác. Người không có mặt mũi nào chấp nhất với hấn cũng có đạo lý riêng.

“Giết hấn đi.”

Hộc lên một tiếng giận dữ, đồng thời trong lòng yên lặng niệm tụng thơ ca tụng thánh quang, rút ra lực lượng thánh quang,

chiếu rọi lẫn nhau cùng ba vị đại chủ, thánh quang từ trong cơ thể trào dâng trào ra., Bay thẳng lên, bốn người hợp lực, thánh quang tan thành một biển thánh quang cỡ nhỏ. Năng lượng thuần túy trong sạch ở dưới ý niệm thúc giục của bốn người dần dần ngưng tụ, biến hình, hóa thành một thanh kiếm sắc bén. Thánh quang chi kiếm lóng lánh bốn phương, trong địa giới Hắc Lan Phàm vẫn khó che lấp hào quang.

Tranh đấu mấy hiệp vừa rồi, bọn hắn đã nhìn ra Vương Lục vô cùng am hiểu lấy một địch nhiều, dưới sự vây công của Vô Tướng kiếm, một người tạo thành áp lực với mười người cũng không có khác biệt quá lớn, đây cũng là nguyên nhân trọng yếu hẳn có thể ở bốn người vây công kiên trì mấy hiệp. Muốn giết hẳn, liền dung hợp lực lượng, hóa thành lực lượng cao hơn một cấp, nhất cử nghiền nát toàn bộ phòng ngự của hắn.

Mà đối mặt với thánh kiếm trên đỉnh đầu, sắc mặt Vương Lục ngưng trọng chưa từng có. Vô Tướng công quả thật là công pháp phòng ngự đệ nhất thiên hạ, cho dù ở đại lục nào cũng không có công pháp nào sánh được. Thế nhưng... dù sao Vô Tướng công cũng không phải không gì không làm được, đối mặt với tuyệt cảnh như vậy, Vô Tướng kiếm chỉ sợ...

Nhưng đúng vào lúc này, một tiếng quát thanh thúy từ xa truyền tới, chớp mắt đã tới gần.

“Su huynh.”

Vương Lục trong lòng giật mình, quay đầu nhìn lại, Lưu Ly Tiên chẳng biết lúc nào hoàn toàn khôi phục tự do, vẻ mặt vội vã phá không bay tới, hơn mười thanh phi kiếm bên cạnh tựa như lưu quang tràn đầy màu sắc, từ trong tay áo vạt áo chảy ra, ở bên cạnh đan thành một mảnh cầu vồng, đẹp không sao tả xiết.

Nhưng Vương Lục Vô Tâm đẹp, giận dữ hét: “Lưu Ly, ngươi cút cho ta!”

Phí hết thiên tân vạn khổ, chọn địa lợi, tự mình làm mọi như, lấy kỳ pháp phá tinh thần chiếm cứ, chẳng lẽ là muốn nằng theo mình cùng chết sao?

Bọn người châu chớ thấy Lưu Ly Tiên thoát khỏi tinh thần chiếm cứ, chém giết đám người Nam Đức cũng cả kinh, nhưng

thấy phản ứng của nàng và Vương Lục, sau khi kinh ngạc một lát liền kinh hãi, vừa lúc muốn hai người các người đi giáo đồ chết ở cùng một chỗ.

Vì vậy hấn buông lỏng vòng vây, mặc cho Lưu Ly Tiên đi tới bên cạnh Vương Lục.

“ Sư huynh, ta...”

“...Được rồi, đã đến thì nên an tại thôi.” Vương Lục nở nụ cười chua xót, một cánh tay cầm kiếm, nhẹ nhàng ôm Lưu Ly Tiên vào trong ngực.

Mà ở bên cạnh hai người, người của Thánh Quang giáo dần dần xông tới.

Ngoại trừ bốn người Húc, trọng tài cao nhất Nam Dịch Nam Đức và hai gã đại chủ chủ cũng tái nhợt sắc mặt đi tới. Bọn họ tuy vừa rồi bị Lưu Ly Tiên một kiếm chém giết, nhưng sự ban ân của thánh quang lại khiến cho bọn họ có một cơ hội sống lại, lúc này mặc dù suy yếu nhưng vẫn kiên định đứng ở tiền tuyến, cắt đứt hoàn toàn hy vọng sư muội Vương Lục Linh may mắn còn sống sót.

“Biểu diễn rất đặc sắc, một hồi ba khúc.”

Bản thể của Vô Diện Giả chậm rãi tới gần nhưng khi tới gần khoảng cách nhất định lại dừng lại, cẩn thận nấp ở sau vòng phòng hộ của đồng bạn.

“Quả thật là một suy ba.” Vương Lục cảm khái. “Ta thật sự không nghĩ tới đứa nhỏ này lại ngốc đến mức không biết quý trọng cơ hội chạy trốn.”

Dùng kỳ pháp đột phá tinh thần chiếm cứ, lại lấy một kiếm ba giết phá bầu trời, Lưu Ly Tiên vừa rồi là có cơ hội một mình chạy trốn, dù sao tiêu điểm chú ý của đối phương là Vương Lục, mà sau khi phá thương bị chính thức tể ra, đối với tinh thần chiếm cứ cũng có tác dụng tương đối áp chế chế chế tác dụng.

Nhưng Lưu Ly Tiên lại kiên quyết lựa chọn đồng sinh cộng tử.

Chuyện này thậm chí vi phạm lẽ thường. Bởi vì Vương Lục luôn chú ý tới lời giáo dục của Lưu Ly Tiên, cũng không quản đến người khác, đặc biệt đừng quan tâm đến chuyện của

Vương Lục già, nhưng chuyện đầu tiên sau khi Lưu Ly Tiên thức tỉnh, chính là ném sư huynh ra sau đầu.

“Điều này làm ta nhớ tới buổi tối mừng công của Long Thành, những lời mà ta thuận miệng nói với nàng ấy.” Người không mặt lạnh nhạt nói.

Lúc đó hấn giật dây Lưu Ly Tiên hi sinh mình giúp Vương Lục, dụng ý ác độc, về sau bị Vương Lục khám phá, Vương Lục muốn quên sạch những lời nói Lưu Ly Tiên kia.

Lưu Ly Tiên sẽ không thờ ơ làm trái, lúc đó nàng nói quên mất, đương nhiên là quên mất. Nhưng, có một số việc thật ra không cần người không quen biết đi xúi giục sai dẫn, chuyện tới nước này, Lưu Ly Tiên tự nhiên sẽ làm ra phán đoán tương tự.

Hi sinh bản thân, trợ sư huynh... Cho dù, thật ra nàng không giúp được gì. Vô Diện Giả thấy vậy, nhưng trong lòng lại chỉ dám trào phúng.

“Sư huynh, ta không nghe theo người phân phó, xin lỗi.” Lưu Ly Tiên như hoàn toàn không ý thức được tình cảnh của mình, nụ cười vẫn rực rỡ như hoa.

Vương Lục bùi ngùi thở dài: “Thôi, chết cùng một chỗ với người, ít nhất có thể giúp người đề cao chỉ số thông minh bình quân một chút.

Trong khi nói chuyện, hấn ôm lưu ly chặt hơn, thân thể ấm áp xua tán sự lạnh lẽo của biển sâu, mà ở giữa thân thể vượt ve, một vật dạng côn đặc biệt, từ giữa hông Vương Lục lặng yên cạ sát đến dưới bụng lưu ly.

Lưu Ly Tiên rủ mắt xuống, nhìn xuyên qua khe rãnh thâm sâu trước ngực, mơ hồ thấy dưới bụng có một vật gì đó hết sức quen thuộc.

“A, tuy người không nghe lời, nhưng lần này ta thật muốn thấy may mắn khi người tới, cầm thứ này trong tay người vừa vặn tốt hơn. Cầm lấy, Lưu Ly.”

Lưu Ly Tiên nghe lời vươn tay, nắm chặt vật kia.

Đó là chiếc chiến xa mà nàng đã từng thấy trên chiến xa điều khiển, không biết bị Vương Lục lôi xuống từ khi nào.

Mà lúc này, đám người Thánh Quang giáo chuẩn bị hoàn toàn cũng đưa ra quyết định tổng tiến công.

“Giết bọn chúng đi.”

Cùng lúc đó, Lưu Ly Tiên Tướng thao túng cán gỗ ngược lại, giờ lên cao.

Ánh mắt của người không có mặt trái tim ngưng lại, quả thật trái tim đang đập thình thịch: Sao lại là nó được? Sao hoàng kim vương lại giấu bảo bối này trong chiến xa để điều khiển cán?

Khoảnh khắc sau, một luồng năng lượng hùng hồn tự điều khiển cán trượng bộc phát ra, Lưu Ly Tiên cầm trong tay đoản côn, bị năng lượng kích thích, thân hình không tự chủ được bành trướng, đồng thời một tiếng hét thô hào từ trong lồng ngực bắn ra.

“ru”

...

348

Cổ nhân vân, thiên thời địa lợi nhân hòa, đây là ba phần mười bảo vật thủ thắng trong chiến tranh.

Mà đối với Vương Lục mà nói, ba mươi phần trăm bảo vật cũng không có.

Luận thiên, lúc này chính là thời điểm Thánh Quang giáo thiết lập nhiều kế chiến tranh, lúc chiến đấu, tinh thần khẩn trương cao độ. Luận địa lợi, bảo khố Vương Chi là hậu viện nhà mình của Thánh Quang giáo, về phần người và ôn hòa, đối mặt với một đám truyền kỳ và chuẩn truyền kỳ, nói chuyện gì?

Bất cứ người lý tính nào cũng sẽ không lựa chọn khai chiến với Thánh Quang giáo dưới tình huống như vậy, hết lần này tới lần khác Vương Lục tin tưởng mười phần vọt tới, vừa không kêu gọi sư môn trợ giúp, cũng không chờ đợi thời cơ tốt hơn xuất hiện.

Dựa vào đâu? Thật sự vì tu tiên xuất đạo mà quá mức thuận lợi, đến mức quên hết tất cả chứ?

Vương Lục đương nhiên không ngốc như vậy, lần này gã xông vào bảo khố Vương Chi Vương, tất nhiên là có thành phần quân đội mạo hiểm, nhưng gã mạo hiểm không phải đi chịu chết, có sự nắm chắc phần thắng của mình.

Cái này nắm chắc chính là sự ủng hộ của bản thân Hoàng Kim vương.

Vương Lục tin tưởng có thể giành được sự ủng hộ của Hoàng Kim Vương.

Thứ nhất, song phương nhất trí lợi hại. Thánh Quang giáo chiếm cứ Vương Chi Bảo khố, hiển nhiên là vi phạm ý nguyện của hoàng kim vương, nhưng ông ta là một tàn hồn, cũng không có chính diện chống lại tiền vốn, giống như quân vương bị quyền thần nắm giữ. Mà sự xuất hiện của Vương Lục, lại cho ông ta khả năng đoạt lại quyền lực. Làm nhân sĩ cửu châu, Vương Lục không thể sống ở chỗ này lâu, vì lẽ đó lợi ích giữa song phương trường kỳ cũng không mâu thuẫn, quả thực chỉ cần vỗ một cái là hợp.

Thứ hai, Vương Lục có tư thái xảo diệu. Với sự kiêu ngạo của Hoàng Kim Vương không thể nào thừa nhận chính mình mất đi không chế cục diện, cho nên Vương Lục chưa bao giờ chủ động nhắc đến kết minh hoặc là viện trợ gì đó, mà là cẩn thận duy trì thái độ không kiêu ngạo không tự ti, vừa không có vẻ tham lam., Cũng không có vẻ mềm yếu. Ở mấy cửa trước, hắn thể hiện tài hoa của mình đầy đủ, nhiều lần tạo thành đả kích nghiêm trọng đối với Thánh Quang giáo soán quyền thần, còn đối với việc Hoàng Kim Vương âm thầm ủng hộ, hắn lại thu toàn bộ các đơn vị, đồng thời không tham lam chút nào... Đây hoàn toàn là thái độ trung thần đối với quân vương.

Thứ ba, Vương Lục tài hoa hơn người, năng lực cá nhân nghịch thiên, có thể nhiều lần xuất hiện kỳ tích khiến Hoàng Kim vương quân vô cùng vui vẻ. Hoàng Kim vương đương nhiên nguyện ý hào phóng ban thưởng, ủng hộ hắn không ngừng tiến lên.

Tóm lại, tuy rằng song phương chưa từng nói rõ, nhưng Vương Lục lại tự tin, quả thật đã giành được sự ủng hộ của Hoàng Kim vương. Mà Hoàng Kim Vương lại là một tàn hồn, sự ủng hộ của ông ta giá trị bao nhiêu?

Đối với Vương Lục mà nói thì giá trị không thể đo lường được. Dù Hoàng Kim Vương có nghèo túng cỡ nào thì đó cũng là chủ nhân của bảo khố, chỉ cần một động tác nhỏ lặng lẽ không một tiếng động cũng có thể làm cho người ta hưởng thụ vô cùng. Đặc biệt là từ cửa ải Vân Hải này trở đi, dường như Hoàng Kim Vương đã hết sức tín nhiệm Vương Lục, sự ủng hộ này quả thực không hề uổng phí chút sức lực nào.

Từ khởi điểm của biển mây đến khi chiến xa xuất thổ, từ địa đồ chứa đựng trong xe, thao túng cột đá thần kỳ kia... Nếu như nói cửa ải này vương độc có thể thắng, thật sự là có quá nửa công hiến đến từ Hoàng Kim vương - Bất quá đây cũng là chuyện đương nhiên, không có loại lực lượng này ủng hộ, Vương Lục căn bản sẽ không đến tìm cái chết.

Mà hiện tại, Vương Lục liền lấy ra một tấm cuối cùng mà Hoàng Kim Vương ban cho hắn, cũng là một con át chủ bài mạnh mẽ nhất.

Vương Phàm Lan Huyền, quyền trọng từng dẫn người phản kháng thủ lĩnh các thần, trọng trung cho bất cứ thần minh nào Vương Giả cũng bắt khuất, người nắm giữ miễn dịch với lực lượng thần minh quả thực là khắc tinh hoàn mỹ của Thánh Quang giáo.

Mà khuyết điểm chính là, hiệu quả thời gian có hạn, hơn nữa ngoại trừ miễn dịch thần lực căn bản là không có chức năng khác. Vương Lục cầm quyền trọng trong tay hồi lâu lại chậm chạp không chịu kích phát, chính là bởi vì đối với hắn mà nói cho dù có thể kích hoạt quyền trọng, đổi lấy trong chốc lát vô địch, cũng vô lực tiến thủ, trị ngọn không trị gốc.

Nhưng Lưu Ly Tiên tới lại xoay chuyển tất cả, cô gái có lực công kích vượt xa cấp bậc cảnh giới, một khi đạt được năng lực miễn dịch thì sẽ trở thành cỗ máy chiến tranh không gì cản nổi.

“rku”

Lưu Ly Tiên cầm quyền trọng trong tay, bị lực lượng kích phát, không tự chủ rít gào, phát ra tiếng rống cuồng bạo hoàn toàn không thuộc về thiếu nữ, sóng âm khuấy động nước biển, nhấc lên tầng tầng gợn sóng vụn vụn. Mà Thánh Quang giáo đồ trực tiếp gằm lên sắc mặt không khỏi kinh hãi, bởi vì một tiếng rít kia, bọn họ không thể kháng cự nổi, lực phủ ngũ tạng đều bị chấn lệch vị trí, sự che chở của thánh quang như không còn sót lại chút gì.

Đổi lại người khác, có lẽ công hiệu miễn dịch thần lực chỉ giới hạn trong phòng ngự, nhưng đối với Lưu Ly Tiên thông suốt trong kiếm tâm, rất dễ kéo dài nguồn sức mạnh này đến phương diện công kích.

Một lát sau, kiếm khí quét qua thiên quân, mang theo uy thế khai thiên tích địa quét ngang tới, năm tên đại chủ đứng mũi chịu sào, ngay cả âm thanh cũng không kịp phát ra đã bị kiếm khí lược qua, thân thể như bị thiên đao vạn quả, phân tách thành nhiều mảnh.

Sắc mặt Châu Hộ sợ hãi muốn chết, nhưng tốc độ phản ứng của Thánh Giả cũng cực nhanh, ý niệm khế động liền lóe lên đến khu vực biển sâu bên ngoài mấy chục dặm, năng lực bảo vệ tính mạng phát huy đến mức vô cùng nhuần nhuyễn.

Trọng tài cao nhất phản ứng nhanh hơn, nhưng hắn vừa mới sống lại không thể linh hoạt như hông, đối mặt kiếm thể càn quét chỉ có thể đem thánh vật bản thân nắm giữ đặt ở trước người, mong đợi thánh vật thai nghén trong biển Thánh Quang này có thể giúp hắn ngăn cản kiếp nạn này.

Nhưng mà sau một tiếng vang giòn, thanh kiếm phán quyết bị chém làm hai đoạn, dư âm vẫn chưa triệt tiêu hầu như không còn, thuận thế cắt đứt nửa người đang lớn lên của trọng tài.

Người không mang mặt nạ bị trọng thương, biểu hiện càng không chịu nổi, mặc dù hắn đứng ở phía sau, nhưng phản ứng cũng chậm nhất, sau khi bị kiếm khí đảo qua, thân hình chấn động, liền giải khai thành vô số mảnh vụn.

Lưu Ly Tiên được quyền trọng gia trì, một đòn toàn lực kinh thiên động địa, quả thực có uy thế tuyệt diệt đối với Thánh Quang giáo. Năm vị đại chủ chủ cùng một tên Thánh Giả dưới một chiêu kiếm mặc dù vẫn lạc, vô diện giả càng là thi cốt vô tồn. Nhưng gánh nặng của Lưu Ly Tiên cũng rất nặng, cho dù có quyền trọng gia trì, vẫn cảm thấy từng đợt choáng váng, Ngọc phủ co rút như muốn nứt toác.

Đây là một kiếm hoàn toàn vượt qua cực hạn, nếu không phải thể chất nàng đặc dị liền tẩu hỏa nhập ma, nhưng mà mắt thấy chiến cuộc sắp đặt, Vương Lục lại vẫn không dừng tay, chỉ tay về phía trước một cái.

“Truy Phú”

Lưu Ly Tiên không chút do dự, hành động theo lời. Nàng thân hóa thành cầu vồng, như tia chớp phóng về phía phú quý bỏ trốn, thể đi như kiếm, trọng áp vạn tấn của biển sâu phảng phát như không, không thể ngăn cản mảy may.

Cùng lúc đó, ở xa ngoài mấy chục dặm, bia đá chưa định thần kinh hồn còn chưa kịp chỉnh lại trống cờ, chỉ thấy xa xa một vệt ánh sáng tự tới gần, nhanh chóng tới gần.

Dựa vào thị lực kinh người, ánh mắt Già tiên xuyên thấu biển sâu đen kịt, thấy rõ người tới chính là Lưu Ly Tiên một kiếm vừa rồi, chỉ là thiếu nữ dốc toàn lực truy kích một kiếm, bản thân tiêu hao tương đối kịch liệt, đặc biệt lực lượng quyền

trượng nhanh chóng biến mất, thân thể thiếu nữ không ngừng co rút.

Vừa mạnh mẽ chắc chắn không thể kéo dài, lý trí nhìn lại, lúc này anh em dâu quay lại đánh trả, tỷ lệ thắng kỳ thật khá cao, cho dù hẳn là kẻ không nên thân nhất trong Thánh Giả, dù sao cũng là Thánh Giả, lý giải về lực lượng vượt xa so với Lưu Ly Tiên lúc này. Thêm nữa cảnh giới bản thân hẳn cũng cao, lại dần thoát ly khỏi áp chế của thành Hồng Lan Huyền, mấy phần nhân tố tổng hợp lại, hẳn không có lý do gì phải e ngại chiến.

Nếu đổi lại là Phí Địch Nam Đức, nhất định là quay lại phản kích, nhưng Giả sớm đã bị dọa vỡ mật, thấy Lưu Ly Tiên thế như chẻ tre, hẳn liền quay đầu bỏ chạy, không dám dừng lại thêm một khắc nào.

Nhưng một bước này đánh đúng ngay, sơ kỳ lưu ly tiên tốc độ nhanh hơn hẳn, khoảng cách hai người không ngừng rút ngắn, sau một lát Lưu Ly Tiên khó mà tiếp tục, tốc độ càng ngày càng chậm, khoảng cách hai người dần kéo giãn ra.

Qua một lúc nữa, sức mạnh của quyền trượng hoàn toàn biến mất, Lưu Ly Tiên khôi phục bình thường, lúc trước nội thương do bùng nổ siêu phụ quá nhiều mà tạo thành bị phản phệ, khiến nàng ta không ngừng rơi vào vũng máu. Húc Hồi gặp lại, cảm thấy vui mừng, nếu có thể nắm lấy nữ nhân này, như thế nào cũng có thể xoay chuyển thế cục một chút.

Nhưng mà hẳn vừa mới xoay người chuẩn bị đi bắt Lưu Ly Tiên, liền nghe sau lưng một loại sóng nước kích động ù ù, phảng phất có cự vật kinh khủng nào đó đang cực tốc tới gần.

Dị thú biển sâu sao? Nơi này cũng có?

Cảm thấy sau lưng đau nhức, một đợt xung kích mãnh liệt ập tới. Một khắc sau, hẳn cảm thấy thân thể của mình bỗng nhiên trở nên nhẹ nhàng, hơn nữa còn là một mảng, giống như là mảnh nhỏ bị phá thành mảnh nhỏ. Lại sau đó, bóng đêm vô tận đã cắn nuốt hẳn.

Cách đó không xa, Lưu Ly Tiên bởi vì gánh nặng quá nặng nên không thể không dừng bước, kinh ngạc nhìn thấy phía trước một trận ánh sáng vàng rực rỡ càng thêm chói mắt.

Chính giữa ánh sáng, tháp cao hình nón tròn nằm xuống vuông vức, như một cây thương cỡi ngựa sắc bén, chỗ mũi thương còn nhiễm mảnh vỡ của thi thể Già.

“A liêm... Tỷ tỷ, khụ khụ...”

Lưu Ly Tiên khẽ nhếch miệng, nhưng vừa mới nói chuyện, đã bị máu tươi tràn tới chặn lại, thiếu nữ ho khan không ngừng, vòng eo mảnh khảnh bị ép gãy xuống.

Không bao lâu sau, kỵ sĩ mặc bộ đồ nhung trang đã ôm Lưu Ly Tiên, đưa tay ra sau lưng trấn an thương thế.

“Lưu Ly, đừng nói chuyện, tiếp theo cứ giao cho ta là được.”

“Ừm.” Thiếu nữ gật gật đầu, phát ra tiếng mũi hờn nhiên, sau đó rút cuộc không chống đỡ nổi nữa, lâm vào hôn mê.

Kỵ Vương ôm lấy Lưu Ly Tiên trở về chiến xa, thân tháp hình nón chậm rãi xoay tròn, dần dần gia tốc về phía trước, cũng không lâu lắm liền tới phế tích Ô Lan Huyền. Ở chính giữa một mảnh phế tích, Vương Lục dựa vào một cây cột đá đứt đoạn nằm trên mặt đất, vết thương toàn thân, nghèo túng mà thô lương, nhưng nụ cười trên mặt lại đặc biệt buông lỏng.

Nhìn thấy chiến xa đang chậm rãi áp sát, Vương Lục lắc đầu: “Không phải bảo người mang theo bọn Tiểu Bạch đi thẳng đến điểm cuối sao, đừng quản đến ta nữa?”

A Trác nhảy xuống chiến xa, rất bất mãn nói: “Lúc trước người nói còn lại thì giao cho ta, chưa nói bao giờ bảo chúng ta bỏ lại cho người tự lo mà đi.”

Wương Lục nói: “Ta cho rằng dựa vào ngộ tính của người hẳn là minh bạch ta đang nói cái gì.”

A Oa lao vào nhau: “Ta cho rằng dựa vào ngộ tính của người hẳn là minh bạch ta không có khả năng bỏ rơi người được.”

“Chậc, người là vua vong nước không nghe lời.”

“Này...”

“Người không biết bỏ qua là không thể thành công, lúc người nấu cơm cũng là bởi vì không hiểu được ít sản phẩm, nên hạ hỏa thì không xuống lửa mới luôn làm ra xử lý đen tối.”

“... Người đối đãi ân nhân cứu mạng như vậy sao?”

Vương Lục cười ha ha: “Bắt được một tù binh ngoài ý muốn, tâm tình dễ trêu đùa ngươi.”

“Bắt tù binh?”

“Không có mặt mũi a.”

“Cái gì?” Nghe nói Vương Lục tù binh không còn mặt mũi, sự khiếp sợ của A Yêm quả thực không thua gì người vô diện vừa rồi hiện thân, tinh thần chiếm cứ Lưu Ly Tiên. Vào thời điểm hơn trăm năm trước, bản thân còn rất yếu lúc nhỏ đã có thể khiến A Yêm đau đầu, lại bị bắt làm tù binh?

“Vô diện giả bị ngươi bắt làm tù binh? Ở nơi nào?”

Vương Lục chỉ chỉ đầu mình: “Ở đây.”

...

Vù vù

Vương Lục vừa dứt lời, A Loan Thạch Trung Kiếm liền dứt khoát ra khỏi vỏ, lưỡi kiếm sắc bén chỉ về phía Vương Lục: “Rốt cuộc ngươi là ai?”

Trong khi nói chuyện, không đợi Vương Lục đáp lại trường kiếm liền chém xuống.

Vương Lục giật nảy mình, cố gắng nhắc thanh kiếm Khôn Sơn đỡ công kích của A Hoài, mắng: “Mẹ kiếp, tên đầu bếp chết tiệt kia muốn tạo phản sao? Ngay cả khách nhân trên Linh Kiếm Sơn chúng ta tuyệt đối không thể nhận ra sao?”

A Oa hậm hực buông Thạch Trung Kiếm xuống: “Ta còn tưởng ngươi bị tinh thần tên kia chiếm cứ, ở một mức độ nào đó nói hai người các ngươi vẫn rất giống nhau.”

“... Thật sự là mù mắt chó của ngươi rồi.”

“Bất quá, ngươi thật đem hấn bắt làm tù binh?” A Loan vẫn cảm thấy khó tin, nơi khó chơi nhất của Vô Diện giả chính là hành tung quỷ dị khó lường, trước đây không lâu ở Long Thành nàng lấy uy lực của Thạch Trung Kiếm cũng không thể chém cỏ tận gốc, càng không nói đến việc bắt sống.

Đối với sự hoài nghi của A Uẩn, Vương Lục cũng có cảm khái: “Vô Diện Giả đích xác là đối thủ cường đại dị thường, lần xông vào bảo khố Vương Chi Vương này, nhìn như tự tìm đường chết, thật ra có Hoàng Kim Vương ủng hộ, ta căn bản là nắm chắc thắng lợi, như giẫm trên đất bằng., Kết quả là vì hấn xuất hiện, mấy lần suýt lật thuyền. Ý chí chiến đấu của gia hỏa này cực mạnh, thật sự là hiếm thấy - vừa rồi một kiếm của tiểu lưu ly diệt đoàn, nhục thân vô diện bị hủy, tinh thần lưu ly trong cơ thể cũng bị tiêu diệt, nhưng trong lúc nguy hiểm, hấn lại vận dụng lực lượng còn sót lại căn ngược một cái, nhắm vào ta phóng thích tinh thần chiếm cứ.”

“Hả?”

Vương Lục nói: “Lúc ấy chính là lúc đại cục sơ định, thời điểm tinh thần người bình thường hoàn toàn thả lỏng, tăng

thêm mình bị trọng thương, lúc trước tâm tình đại lạc, đích thật rất dễ dàng bị hấn thừa dịp hư nhược mà vào... Có thể nói, cả trận chiến, thời cơ động thủ tốt nhất, vừa vặn là thời khắc vừa rồi thắng cục đã định.”

“Đúng là đối thủ giao hoạt.” A Yêm cảm thán. Mặc dù nhìn dáng vẻ của Vương Lục, đã là thích hợp hóa giải phản công cuối cùng của Vô Diện giả, nhưng nghe gã nhắc tới tình thế vừa rồi, vẫn làm cho người ta khâm trương.

“Bất quá chính bởi vì thời cơ lúc đó là tốt nhất, cho nên không chỉ có hấn biết rõ, ta cũng rõ ràng. Chờ hấn thật lâu, rốt cuộc đợi đến lúc hấn đem mình làm tiên đặt cược, được ăn cả ngã về không, sau đó cũng không còn gì để nói nữa., Trạng thái tàn hồn của Vô Diện không cách nào đột phá vòng phòng ngự của Vô Tướng công, va chạm suýt nữa thì hồn phi phách tán. Ta thuận thế trấn áp hấn ở trong lòng Vô Tướng Tiên, tạm thời xem như tù binh rồi.” Vương Lục nói, dáng vẻ có vẻ nhẹ nhõm nhún vai, nhưng tình hình thực tế lại không đơn giản như vậy.

Người không có mặt làm sao giãy dụa vô vị được? Một khắc cuối cùng hấn phản công vô cùng sắc bén, chỉ thiếu chút nữa là xuyên thủng phòng ngự của Vương Lục, thành công chiếm cứ tinh thần, có thể nói sau trận chiến này, nguy hiểm nhất là ở cuối cùng.

Bất quá, kinh hiểm hơn nữa cũng đã qua, tuy khoảng cách của Vô Diện Giả chỉ kém một chút không đáng kể, nhưng một tia khoảng cách, cách nhau một trời một vực, thắng lợi là thắng lợi, mạo hiểm hơn nữa cũng là thắng lợi.

Hai người trầm mặc một hồi, A Lư hỏi: “Người dự định xử lý người vô diện như thế nào?”

Vừa vặn Vương Lục cũng đang suy nghĩ vấn đề này, thuận miệng đáp: “Đóng vào việc lãng nhục khô lồi thì dạy dỗ chứ?”

“Cái gì?”

“A?” Vương Lục bỗng nhiên tỉnh ngộ, nhớ tới A Lư nhất quán làm người chính trực, sửa khẩu nói: “Ý ta là lấy chính nghĩa và nhân tâm làm cảm hóa hấn, bảo hấn buông xuống đồ đao.”

“...” A Trác cảm thấy Vương Lục trần trụi coi rẻ mình.

Vương Lục thở dài: “Thành thật mà nói ta cũng rất khó xử ah, vô luận nghĩ ra cách tra tấn tàn khốc cỡ nào, đối chiếu với hành vi của hắn, vẫn cảm thấy sức tưởng tượng của mình chưa đủ.”

Nói xong, ánh mắt Vương Lục liếc về phía Lưu Ly Tiên vẫn còn đang mê man, vết thương tay phải thiếu nữ mặc dù khép lại, nhưng ngón tay đã từng thon dài lại còn chưa trùng sinh trở về — Lưu Ly Tiên thân là kiếm tu, trình độ trọng yếu của ngón tay, một tơ một hào cũng không thể sai sót, cho nên Bạch Thi làm y tế cũng không dám vọng động, chuẩn bị tình thế ổn định, nghiêm túc chuẩn bị một phen rồi mới chữa trị, đến lúc đó sẽ nắm chắc mười phần.

“Ai, tay ngọc thon dài của cô gái biến thành như một con mèo, làm cho tim người ta đều nát mất được không.”

A Dung ngạc nhiên nói: “Con mèo máy là cái gì?”

Vương Lục cũng giật nảy mình: “Này này, đối với vết thương của Tiểu Lưu Ly, người quan tâm là máy móc hay sao? Thảo nào nói kỳ sĩ Vương tính tình không người a.”

A Oa ghen họng nhìn trần trời, xấu hổ vô cùng.

Vương Lục thở dài: “Hiện tại ta tính đem hắn về sư môn giòn tan, giao cho các trưởng lão Thiên Kiếm Đường xử lý đi. Dù sao bọn hắn đều là người từng trải, tin tưởng với thực lực thâm trầm của sư phụ ta, nhất định sẽ cống hiến ra thủ đoạn mới.”

Nhớ tới Ngũ trưởng lão đại danh鼎鼎 trên Linh Kiếm sơn, nhất là trình độ biến thái của nàng, A miêu không khỏi phát lạnh.

“Hơn nữa, bí mật ẩn giấu trên người tên không mặt mũi này nhiều như vậy, có đáng tiếc lắm không? Không vớt hết phần giá trị còn lại của hắn, thật có lỗi với phen vất vả này của ta a.”

“Ừm, quả thực không thể quá tiện nghi cho hắn.” Nhớ tới ngày xưa cùng thù hận mấy ngày nay, A Hồ cũng không có lòng đồng tình, nghiêm túc gật đầu tỏ vẻ tán đồng.

“Trước mắt ta phải cố gắng nhốt hắn lại, thủ đoạn gia hỏa này quý dị đa biến, để hắn chạy thoát thì phí công nhọc sức rồi.” Vương Lục nói, tuy rằng miễn cưỡng, nhưng vẫn cẩn thận vận chuyển Vô Tướng công, ổn định Tiên tâm.

“Nhu vậy kế tiếp, còn muốn tiếp tục nữa không?” A Loan nhìn Vương Lục một thân vết thương chồng chất, không khỏi hỏi: “Ngươi còn có thể kiên trì sao?”

Vương Lục mắng: “Nữ nhân hỏi nam nhân kiểu này, ngươi còn trông cậy có được đáp án thứ hai sao? Đương nhiên là có thể chứ gì?”

Vừa nói, bên cạnh Giao Bằng đứng dậy, trường bào tàn phá, vết thương khắp người, chật vật trước nay chưa từng có. A Hàm thở dài một tiếng, sau đó im lặng vươn tay ra đỡ Vương Lục.

“Ô, tay trái Lưu Ly ta, tay phải ôm phải nữ nữ muốn ăn, thật không hổ là kỹ sĩ vương nữ vừa trai vừa gái.

A Trác: “Ngươi nói nữa ta sẽ vớt ngươi xuống.”

Sau khi trở về chiến xa, Vương Lục thực sự vô lực lái xe, an tâm ở trong góc dưỡng thương, Bạch Thi Tiêu ở bên cạnh chữa thương cho hắn, chỉ là tốc độ khôi phục phi thường chậm chạp. A miêu lại cầm quyền trượng trong tay lưu ly vào bàn điều khiển, thuận miệng oán giận nói: “Nói là sau đó giao cho ta, nhưng ngươi trước khi đi lại thao túng cán xe lôi đi, thiếu chút nữa khiến xe chúng ta hủy người vong.”

“Không sao, ta đã sớm biết ngươi dũng mãnh như vậy, nhất định có thể tìm được thứ gì đó cầm về.

A Oa lắc đầu, không để ý tới Vương Lục nữa, mà chuyên tâm thao túng chiến xa, trong chiến xa tồn tại địa đồ do Hoàng Kim Vương lưu lại, phương hướng phi thường rõ ràng, chiến xa từ trong biển sâu lao ra, không bao lâu liền trở về con đường chính, ở trong biển mây cấp tốc đi tới.

Một đường không nói chuyện, Vương Lục nhắm mắt dưỡng thần, vận chuyển Vô Tướng Tiên Tâm trấn áp không thể động đây.

Đợi khi Vô Tướng Tiên ổn định tâm thần, Vương Lục mở mắt ra, chiến xa hình tháp đã chạy nửa đường, thuận buồm xuôi gió. Mà có vị nữ thần cấp Kim Đan Bạch Thi này, thương thế của Lưu Ly Tiên cũng ổn định lại, khiến người ta rất cục thờ phào nhẹ nhõm.

Có điều thở phào một hơi, tâm tình của Vương Lục vẫn không khỏi nặng nề, Lưu Ly lần này gặp nạn, thật sự là nhờ có vài phần vận khí mới có thể nghịch thiên lật ngược, trong lúc đó mặc dù có Hoàng Kim Vương ủng hộ, nhưng cũng là từng bước đều kinh hãi... Dù sao thì người trong cuộc là Lưu Ly Tiên, không thể không lo lắng được., Dĩ nhiên là thủ đoạn của người vô diện rất cao minh, mà Vương Lục cũng suy nghĩ không chu toàn, nhưng tìm hiểu căn nguyên, người có kiếm tâm của Lưu Ly Tiên này tâm thông minh, tâm cảnh trong vắt lại có thiếu hụt tâm lý lớn như thế, cũng thật sự nằm ngoài dự liệu của con người. Rõ ràng bởi vì phiền não của Tư Xuân Kỳ mà bị người thừa lúc vắng mà bị người khác thừa dịp chui vào, đây là thất thố cỡ nào a.

Vương Lục không thích đi so đo những chuyện đã xảy ra, tất cả đều muốn nhìn về phía trước, nếu như đã nhìn thấy được chỗ thiếu hụt của Lưu Ly, vậy thì nghĩ biện pháp đền bù lại, cái tâm lý học tâm lý yêu kiều và giáo dục sinh lý khỏe mạnh... Đợi trở về núi về sau nhất định là phải nghiêm túc ngôn truyền thân dạy, cần phải để cho tên ngu ngốc này nhớ kỹ cả đời.

Bất quá, nhớ tới tên ngu ngốc này trong trận chiến vừa rồi, không để ý lời dạy bảo ngày xưa, dứt khoát dứt khoát từ bỏ cơ hội chạy trốn một mình, trở về đồng sinh cộng tử với mình, Vương Lục lại không có biện pháp thuyết phục mình mắng chửi nàng cái gì nữa. Nếu không phải nàng không nghe lời, Vương Lục cũng không có biện pháp một người nào trình diễn trò lật bàn kinh thiên động địa.

Một đường trầm mặc, trong khoang thuyền chỉ có tiếng chiến xa vận hành rất nhỏ, A Khải cầm trong tay thao túng thân cây, duy trì phương hướng không thay đổi.

“Đúng rồi, Vương Lục.”

Đi đến nửa đường, A Lư lái xe đột nhiên hỏi: “Không cảm thấy quy tắc nơi này rất kỳ quái sao? Vì sao nhất định phải cưỡi chiến xa mới có thể tiến lên chứ? Trước mắt hành trình đã vượt qua ba phần tư, ta cũng không cảm thấy trải qua những bẫy rập cơ quan kia, là nhất định phải mượn nhờ ngoại lực mới có thể đột phá a, dù cho nơi này có hạn chế đối với

thực lực của thí luyện giả, cũng không đến mức không thể vượt qua.”

Vương Lục nói: “Ngươi là loại người ngồi ở trong chiến xa cảm khái hành vi mới của Tiểu Thanh mới thoải mái bên ngoài, hành vi mới vô cùng đáng xấu hổ.”

“... Không, ta thật sự rất kỳ quái. Ngươi xem, nhất định phải cưỡi chiến xa mới có thể đi vào Vân Hải quy tắc, thậm chí còn sớm hơn Hoàng Kim vương chiếm nơi đây làm của riêng, cũng không phải Hoàng Kim vương đo người chế tạo cho chúng ta mà là do từ rất lâu trước kia có quy tắc, nhưng lý do tồn tại của quy tắc là gì? Là ai định ra quy tắc này?”

Vương Lục nghe vậy sững sờ, chăm chú suy nghĩ một chút, sau đó liền yên lặng từ trong túi trữ vật lấy ra một sợi dây cùng một đỉnh mũ giáp. Gã đội mũ giáp, một tay dùng dây thừng buộc mình trên mặt đất.

“Đây là?” A Loan nghi ngờ hỏi.

Vương Lục cười nói: “Không có gì, chỉ là nhớ tới xe ngựa an toàn nên đội mũ giáp và an toàn, ngươi tiếp tục lái xe đi, ta trói mấy nàng Lưu Ly lại.”

“... Ta luôn cảm thấy có một dự cảm không ổn.”

“Sau đó phiến ngươi nhắm ngay phương hướng chạy trốn tốt, tăng tốc chiến xa lên đến cực hạn, dù cho có tổn thương đến thân xe cũng không cần để ý.”

“Rốt cuộc là sao vậy?”

Vương Lục một bên đem lưu ly trói ở trên một chỗ vật đột kích, một bên đáp: “Ít nhất xem qua manh mối trước mắt, khả năng lớn nhất ta có thể nghĩ ra chính là tại địa phương tiếp cận núi giai trạch đặc sơn có cái gì khó khăn không dùng sức người vượt qua cửa ải khó khăn, vừa đến chỗ này mọi người sẽ mất đi năng lực hành động., Trong thời gian này nhất định phải mượn tính quán tính và lực phòng ngự của chiến xa để xông tới. Tiên nhân, cũng chính là các đại năng xây dựng pháo đài cổ để di chuyển, trong quá trình thăm dò Vân Hải phát hiện ra vấn đề này, vì vậy mà ưu tiên định ra pháp tắc, người không có chiến xa thì không cần phải vào trong Vân Hải chịu chết.

“... Nói cách khác, cũng chính là nói.”

“Nói cách khác, không bao lâu nữa, có khả năng chúng ta sẽ nghênh đón trùng kích lần đầu tiên, cho nên làm phiên sư phụ người mở nhanh chút a.”

Mắt thấy Vương Lục đã trói xong dây thừng cho tất cả mọi người, duy chỉ có đem cái xe này ném xuống mặc kệ, A Hồ hận không thể đem cột xe trục ra đánh hấn. Nhưng sau một khắc, một đợt trùng kích vô hình ập đến trước mặt, A Yêm chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, lập tức mất đi tất cả ý thức.

www.kanshu.com

...

350

Trong lúc lơ mờ, một điểm sáng, ánh sáng phiêu hốt, ý thức mông lung.

Vương Lục dùng sức lắc đầu, nhưng không thể tỉnh táo hơn, vẫn hôn mê mờ mịt, bốn phía trống trải, xa xa phiêu hốt bất định.

“Có hứng thú giao dịch hay không?”

Trong lúc lơ mờ, một giọng nói quen thuộc vang vọng bên tai.

“A.” Vương Lục lạnh lùng cười nhạt, không chút do dự tỏ vẻ cự tuyệt, sau đó nhắm mắt lại lần nữa.

Nhưng âm thanh bên tai lại không từ bỏ: “Nếu ngươi vì nhất thời ác mà từ chối cơ hội này, ngươi rất có thể sẽ hối hận. Ví dụ, chẳng lẽ ngươi không muốn biết, sau khi Lưu Ly Tiên bị tinh thần chiếm cứ, sẽ xuất hiện tác dụng phụ gì à?”

Vương Lục nói: “Không có hứng thú biết, dù sao biết ta cũng không trị được, sớm muộn gì cũng phải mang về núi giao cho các trưởng lão xử trí, có thể xử trí thì xử trí, không thể cùng lắm thì biến thành người thực vật, ta sẽ nhớ rõ mỗi ngày đều tưới nước bón phân cho nàng béo.”

“... A, nghe ra ngươi một điểm cũng không lo lắng, bất quá, nhìn từ góc độ khác, không muốn biết bí mật tinh thần chiếm cứ sao?”

“Không muốn.”

“Thật không? Ngươi nhận được sự ủng hộ của Hoàng Kim Vương trong lần tham gia thí luyện đầu tiên, một đường thế như chẻ tre, mấy tên ngu xuẩn kia có thực lực rõ ràng hơn ngươi gấp trăm lần nhưng lại bị ngươi đùa bỡn trong sự cố, trở ngại duy nhất mà ngươi gặp phải chính là ta, mà điều duy nhất ta có thể đem ra uy hiếp được ngươi, chính là tinh thần chiếm cứ. Trong lúc ta trọng thương sắp chết, đều có thể lấy tinh thần chiếm cứ tu sĩ thiên tài Cửu Châu các ngươi, ngươi thật sự không hề hứng thú với kỹ xảo này sao?”

Vương Lục cười nhạt một tiếng, nhưng lời đến bên miệng, lại bỗng nhiên thay đổi mùi vị: “Đương nhiên có hứng thú.”

“Ừm, tuy rằng ngươi thật sự không muốn nghe quá nhiều, nhưng sâu trong nội tâm, ngươi nhất định chiếm có hứng thú với tinh thần, lòng hiếu kỳ với ngươi vĩnh viễn sẽ không thiếu.”

Vương Lục lại nhíu mày, suy tư một vấn đề khác: “Nơi này, không thể nói dối?”

“Đúng, trong thế giới này, bất luận kẻ nào cũng không thể nói dối, cho nên ngươi không cần phí tâm nói chuyện quanh co với ta, càng không cần lo lắng ta sẽ lừa ngươi. Ta có thể nói chuyện với ngươi như vậy cũng là nhờ phúc của thế giới này, trước mắt ta bị ngươi trấn áp vô cùng ổn thỏa, ngươi có thể an tâm.”

“Ngươi chiếm cứ tinh thần chào hàng với ta, muốn sống muốn chết sao?”

“Ta sẽ không gây thơ như vậy, rơi vào trong tay ngươi, đương nhiên là sống không bằng chết. Ta mong ngươi sẽ mang đến cho ta tra tấn như thế nào... Cho nên giao dịch theo như ta nói, cũng không phải là muốn mua mạng của mình.”

“Vậy ngươi muốn như thế nào?”

“Ta hi vọng ngươi có thể bỏ dở hợp tác với Hoàng Kim Vương, không chỉ vì ta, cũng vì chính ngươi.”

Lời nói của Vô Diện giả lập tức gợi lên hứng thú của Vương Lục: “Ngươi muốn ta từ bỏ bảo khổ Vương Chi?”

“Hoàn toàn tương phản, ta hy vọng ngươi có thể nắm bảo khổ trong tay, đừng chấp tay cho người khác.” Vô diện giả nói: “Ta có thể đoán được sự ăn ý giữa ngươi và Hoàng Kim Vương, hẳn giúp ngươi đánh bại Thánh Quang giáo., Nhưng ngươi lại giúp hắn đoạt lại bảo khổ. Thủ đoạn hẳn sử dụng đơn giản là sau khi đoạt được quyền quản lý rồi mới dứt khoát từ bỏ, lệnh cho phép trở lại trong tay Hoàng Kim vương. Ngươi không phải nhân sĩ bản địa của đại lục này, chiếm bảo khổ cũng không có ý nghĩa thực tế, không bằng coi là nhân tình bán cho Hoàng Kim Vương. Như vậy... Có lẽ hẳn có thể giúp ngươi tìm được thứ ngươi muốn.”

“Sau đó thì sao?”

Vô Diện giả nói: “Ta thừa nhận, phương pháp của ngươi hoàn toàn có thể đạt được mục đích của ngươi, nhưng đối phương thức khác cũng giống nhau, ngươi tiếp tục đi tới, trở thành người điều khiển thị vệ có quyền hạn tối cao., Trong bảo khố này không có bí mật gì đối với ngươi, mà tìm đến Hoàng Kim Vương, dẫn đến hậu quả chưa chắc đã là thứ ngươi muốn. Hoàng Kim Vương coi trọng chương quản bảo khố, mang ý nghĩa hẳn có căn cơ của chính mình trong trạng thái tàn hồn, đợi một thời gian nữa, chết đi sống lại cũng chưa chắc là không có khả năng. Mà một Hoàng Kim Vương sống lại cũng chưa chắc đã có khả năng., Có lẽ đối với phương Đông xa xôi ngươi không quan trọng, nhưng đối với bằng hữu của ngươi thì sao? Quốc thổ của kỵ sĩ vương mặc dù không nằm ở chính giữa đại lục, nhưng lấy phương thức thống trị của hoàng kim vương, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày đối mặt với uy hiếp của hắn. Ngươi cho rằng với tính cách của kỵ vương, sẽ như thế nào?”

Đương nhiên ngọc ngói vỡ toàn bộ, cả đời A Phàm chưa bao giờ chủ động nhận thua. Bất quá, căn bản sẽ không có ngày đó. Vương Lục cười cười muốn nói, nhưng nghĩ tới quy củ nơi đây, liền im lặng không nói.

Không được nói dối, nhưng ta có thể không nói.

“Hơn nữa, đối với Hoàng Kim vương mà nói, trải qua trạng thái tàn hồn cũng không phải là chuyện của người ngoài, các ngươi đã lập được công lao lớn đến mức nào, chỉ bằng việc tận mắt nhìn thấy sự xấu mặt của hắn là đã thu được nguyên tội. Mà xem ra, ngươi lập công lao mồ hôi cho Hoàng Kim vương, nhưng ngươi lại có thể có được cái gì? Một cái không thể có thành ý cảm tạ, cùng với một kiện bảo vật, ngươi không cảm thấy điều này rất buồn cười sao?”

Vương Lục thân nhiên nói: “Cũng không buồn cười, chí ít không thể so với tinh thần bình thường kia của huynh chiếm cứ thì càng buồn cười hơn.”

Vô Diện Giả nói: “Tinh thần cứ chỉ là món khai vị thôi, ta có thể cho ngươi hơn xa những thứ đó.”

Vương Lục cười nói: “Chỉ bằng một kẻ tù tội muốn sống không được muốn chết như người?”

Người vô diện nói: “Chỉ bằng ta là người sáng lập tu hội ẩn cư núi ẩn cần.”

“Cái gì?”

Vương Lục khiếp sợ không thôi, vốn tưởng rằng sau khi Vô Diện Giả bị đánh bại đã là quá khứ rồi, không ngờ hẳn còn có thể giở trò giả.

Người sáng lập Bàn Sơn ẩn tu hội? Đó không phải là một trong những tử địch của Thánh Quang giáo sao, ẩn nấp trong thế lực phản đối lớn nhất giáo nội bộ, lịch sử đã mấy ngàn năm. Mà người vô diện đã là giáo dục đạo nhọn được tầm gương tín nhiệm sâu sắc, hơn nữa xuất đạo nhiều nhất cũng chỉ hơn trăm năm, như thế nào cũng không xứng với thân phận người sáng lập ra mình.

“Rất khó lý giải sao?” Vô Diện Giả nói, “Người vô diện xuất hiện ở trước mặt thế nhân, đích xác chỉ có hơn trăm năm, nhưng trước Vô Diện Giả, còn quá nhiều thân phận, ta thậm chí không nhớ rõ mình đã trải qua bao nhiêu lần chuyển thế. Thứ hai, nếu không phải ta trở thành một con chó điên dạy, rất được Giáo dục tin cậy, người cho rằng tu hội Ẩn Môn núi Mục có thể sống sót đến nay trong mấy ngàn năm ở Thánh Quang giáo?”

“Ừm, nói như vậy, dường như quả thật có chút đạo lý, nói cách khác là thế lực phản đối lớn nhất của Thánh Quang giáo chẳng qua là do chính bọn họ nuôi cho một con chó.”

Vô Diện Giả nói: “Bất cứ tổ chức nào lớn, nội bộ đều sẽ có âm thanh phản đối. Cho dù tín ngưỡng của mọi người đều giống nhau, nhưng lòng người vẫn khác nhau. Mà nội bộ phân liệt ra lại khác nhau., Thường thường là một tổ chức báo hiệu trước âm ầm sụp đổ. Những tổ chức bị hủy bởi thiên tài kia, phần lớn vẫn bị hủy bởi bản thân. Thánh Quang giáo lợi dụng Thoa Sơn ẩn tu hội đem người phản đối tụ lại, khi thì chèn ép đôi khi mà nâng đỡ, đùa bỡn trong lòng bàn tay, Thánh Quang giáo mới có mấy ngàn năm sừng sững không ngã xuống.

“Chiêu này hay thật.” Vương Lục tự đáy lòng khen ngợi một câu.

Vô Diện giả nói: “Bất quá, Kỳ Tu hội Mục Sơn kéo dài mấy ngàn năm là thế lực phản đối, đối với việc dạy chống lại cũng không phải giả vờ giả vịt. Cho tới nay, chúng ta đều đang chờ một cơ hội thích hợp, khu trục người cầm quyền hiện tại xuống đài., Thay vào đó. Hiện tại, cơ hội này rất cuộc cũng đã đến, tám mươi năm trước Thánh Quang giáo rời khỏi nơi khởi nguyên, dời Thánh thành đến bảo khổ Vương Chi, đây là một lần đánh bạc cực kỳ quyết đoán, nhưng bởi vì người mà có lý do của chính mình., Căn cơ của giáo viên tại Vương Chi Bảo khổ bị dao động rất lớn, một khi quyền hạn gánh vác vật bị cướp đi, đại kế trăm năm liền có nước chảy. Đồng thời, bố cục chiến lược dạy người khu vực phía đông cũng bị đám tu sĩ phía đông phá tan, thành bộ phía đông chẳng những không sụp đổ, ngược lại càng thêm mật thiết liên hợp lại., Thậm chí còn kết thành Thánh Quang giáo phản đối với tri thức, đây có thể nói là thời khắc tình thế nghiêm trọng nhất mà giáo thành từ khi thành lập tới nay... Trước kia tình huống tương tự cũng từng xảy ra, nhưng lúc ấy ngoại địch tiến đến, bên trong Thánh Quang giáo chưa từng đoàn kết. Nhưng hiện tại, chỉ cần người nguyện ý hoàn thành giao dịch với ta, ta có thể ần tu ở Nghi Sơn thành trợ lực của người, lật đổ căn cơ thống trị của Thánh Quang giáo tại đại lục.”

“Điều động Tương Sơn ần tu hội, điều thế nào?” Vương Lục hỏi, “Vẫn nói, người cho rằng ta sẽ thả người ra ngoài?”

Vô Diện giả nói: “Ta không ngây thơ như vậy, giao dịch với người cũng không phải vì cầu mạng sống. Phúc Sơn ần tu hội kết cấu đặc thù, khiến người sáng lập ta căn bản không cần ra mặt, sắp ra mặt thống lĩnh tổ chức này, là một người khác.”

“Một người khác?”

“Thánh nữ Trinh Đức, người hẳn là đã nghe nói qua. Bởi vì La Vạn khi nhìn thấy bản thân kỹ sĩ Vương, hẳn là đã cảm thán nàng cùng Thánh nữ tương tự.”

Trong lòng Vương Lục càng kinh ngạc: “Thánh Nữ Trinh Đức cùng Sá Sơn ần tu hội có quan hệ gì? Hơn nữa nàng không phải chết rồi sao?”

“Nàng xưa nay chưa từng sống qua, thánh nữ Trinh Đức chỉ là một nhân vật hư cấu, thân phận chân thật của nàng là ky vương ở lại nhân gian thân thể.”

“Cái gì?”

“Không kỳ quái chứ? Trụ thống thổ của ky sĩ Vương ở mức Ba Lăng sẽ sụp đổ, ngoại trừ vấn đề của bản thân nàng ra, day đến nay công việc thâm nhập không thể bỏ qua. Mà sau khi ky sĩ Vương chết, rất nhanh giáo dục đã xâm nhập biên Đông tuần., Mà ta thì trong lúc vô ý tìm được thi thể của nàng ta, làm vương giả cảnh giới tiếp cận truyền kỳ, thực lực chân thật càng cao hơn một truyền kỳ bình thường, thân thể của nàng ta cũng chưa có sụp đổ, vì thế ta liền phong tồn lại. Mà về sau thánh nữ Trinh Đức dẫn phát rối loạn, thật ra chính là một số ít cao tầng tu hội ẩn thân của man sơn bao gồm cả ta một tay giảng đạo., Lúc đó người ta tuyên bố mục đích là để vạch trần thánh quang giáo mục nát sa đọa, hấp dẫn càng nhiều nhân tài tham gia ẩn tu hội, tăng cường lực ngưng tụ của ẩn tu hội, nhưng thật ra chỉ vì lật đổ hai vị thánh giả trong truyền thuyết - cũng chính là đưa ra quyết sách trong truyền thuyết., Cũng chính tay nàng đánh chết hai vị kia. Bọn họ từng là người có năng lực cạnh tranh với Tượng Tượng, nhưng sau khi Trinh Đức phong thánh, mặc dù không bị truy cứu, nhưng uy tín đại giảm, không có khả năng tiến thêm một bước.”

Vương Lục hỏi: “Sau lưng tên ky sĩ kia có cảm giác như thế nào?”

“Đối ngoại tuyên bố là bị Thánh Giả đánh bại, địa hình, nhưng kỳ thật là bị giáo giáo nghiêm khắc phong ấn, do thành viên Ẩn Tu hội núi Nghiêu Sơn trông coi.” Vô Diện giả nói: “Bất quá, chỉ cần bọn họ tiếp nhận được khẩu lệnh chính xác,, Sẽ giải phong ấn thân thể một lần nữa, khiến thánh nữ chết đi sống lại. A, một nước cờ này, bản ý là nếu uy vọng Giáo Tượng đương nhiệm bị hao tổn ngoài ý muốn, đem thánh nữ thể phục sinh lại và nguyện trung thành với hã., Dùng thủ đoạn cường hóa uy tín toàn diện, bây giờ sao, thật ra có thể làm theo ý người. Nếu ta không nhìn lầm, ky sĩ vương chân chính, hiện tại đang ở trạng thái anh linh đúng không? Nếu như có thể tìm lại nhục thân của chính mình thì...., Linh nhục hợp nhất, rất có thể vì vậy mà vượt qua giới hạn truyền kỳ

năm đó nàng vô luận như thế nào cũng chưa từng vượt qua... Mà kỵ sĩ Vương một khi trở thành truyền kỳ, thực lực một khi biến hóa long trời lở đất, chỉ sợ có thể đặt ngang hàng với các cường giả đứng đầu đại lục Giáo Phong Tự. Đồng thời, nàng sẽ toàn lực ủng hộ tu hội Thoa Sơn ẩn cư, ngàn vạn giáo đồ Thánh Quang, mấy ngàn vạn tài nguyên tích lũy được sẽ vì nàng mà sử dụng, sở thống trị của nàng đã vượt xa một khu chợ Đông Lăng.”

“Nghe không tệ.”

Vô Diện Giả nghiêm túc nói: “Thánh Quang giáo thâm căn cố đế tại Tây Di đại lục, dù nguy cơ lần này có chuẩn bị thế nào, cũng không thể nhỏ cỏ tận gốc được. Thánh Quang giáo cho dù lui về Tây Hoang Nguyên, sức ảnh hưởng vẫn sẽ lưu lại khu vực thống trị từ lâu. Điều này cần một thế lực mới tiếp nhận, mà Ân Tu hội ẩn cư dưới Kỵ Vương thống là lựa chọn tốt nhất.”

Vương Lục trầm ngâm nói: “Nói cách khác là nâng đỡ một cái Khôi Lỗi chính quyền? Nghe quả thật không tệ, bất quá ta ngược lại là kỳ quái, người bạn trước bạn sau, lại không thể đổi lấy mạng sống của mình, làm như vậy đối với người có chỗ tốt gì?”

“Trước giờ ta chưa từng để ý tới sống chết của mình, đối với người bình thường mà nói, ta đã sống quá lâu rồi.” Vô Diện nghiêm túc nói: “Đúng là lúc này ta không thể sống tạm được, nhưng tín ngưỡng của Thánh Quang lại có thể vì vậy mà Trường thịnh không suy.”

“Cái này mà gọi là trường thịnh không suy?” Vương Lục cười nhạo nói: “Ngay cả tầng thống trị cũng đã bị thay đổi, trở thành khôi lỗi mà còn gọi là trường thịnh không suy?”

“Tuy Thánh Quang giáo bị đả kích, nhưng tín ngưỡng của Thánh Quang thật sự bởi vậy mà có thể tiếp tục truyền thừa.” Người không có mặt nghiêm túc nói: “Mà đối với ta mà nói, không có gì quan trọng hơn chuyện này.”

“Không có gì quan trọng hơn cái này...” Vương Lục nhẹ nhàng gật gật đầu, phảng phất xúc động sâu sắc với giác ngộ của người không gặp.

“Đã như vậy, ta lựa chọn cự tuyệt đi.”

...

“Cự tuyệt ư?” Đối với lời cự tuyệt của Vương Lục, Vô diện giả có chút ngoài ý muốn. “Lý do thì sao?”

“Bởi vì ta thấy ngươi khó chịu a, cho nên bất cứ chuyện gì có lợi với ngươi ta đều sẽ xử lý ngược lại.”

“... Chỉ có như vậy?” Vô Diện Giả nói, “Ta không ngờ ngươi lại ngây thơ như vậy, bởi vì tội ác nhất thời, thậm chí có thể bỏ rơi đại cục không để ý tới?”

Vương Lục cười nhạt nói: “Phụt, đại cục? Ngươi cho rằng ta là ai? Lại muốn lợi dụng dụ dỗ ta? Ác với ta nói cái gì mà ác, đại cục? Nghe cho kỹ, nhất thời ta thật ác, so với cái đại cục ngươi gọi là quan trọng hơn nhiều.”

“Ngươi...”

“Ta là tu sĩ của Cửu Châu, không phải là chức nghiệp giả của Tây Di các ngươi. Đối với ta mà nói, ý niệm trong đầu thông suốt hơn xa quyền thế phú quý của thế tục. Ngươi nói lời lợi với ta thật sự là tìm nhầm người mà.”

“Chuyện này đúng là vớ vẩn.” Vô Diện Giả cả giận nói: “Ngươi...”

Vương Lục trực tiếp ngắt lời nói: “Không cần phải nói nữa, ngươi chỉ cần an tâm chờ hoàng kim vương phục sinh, đem thánh quang giáo và thánh quang các ngươi giết sạch tận gốc. Thành thật mà nói, chỉ bằng vào một điểm này của Thánh Quang giáo cũng đủ để ta đứng về phía hoàng kim vương rồi.”

“...” Sau tiếng trầm mặc dài lâu, Vô Diện giả cười như điên: “Ha ha ha, ngươi sẽ phải hối hận đấy, ngươi căn bản không biết mình vừa làm gì đã mất đi cái gì.”

“Ha ha, nếu như không biết, ta lại không cần hối hận? Đợi ta biết rồi nói, huống chi, muốn ta mượn một câu người xưa nói qua, tất cả đều rất tốt, nhưng ta lại không thích.”

Vừa dứt lời, bóng tối vô biên vô hạn bỗng sáng tỏ, một tia sáng chói mắt thấp sáng phía trước.

Sương mù tan đi, giọng nói của người không mặt đột nhiên biến mất, trong tầm mắt hắn, một ngọn núi trắng lệt nguy nga cao ngất đã gần ngay trước mắt.

Còn bên cạnh mình, Lưu Ly Tiên, Bạch Thi, Khuyển Khứ Tật, đều còn mê man bất tỉnh, chỉ có hô hấp chậm rãi chứng minh trạng thái bọn họ còn tốt. Duy nhất có chút chật vật là A Thù, bởi vì chưa kịp buộc chặt, ngã đến thất điên bát đảo, co quắp nằm ở bên chân mình.

...Địa phương vừa rồi nói chuyện với người không có mặt, hẳn là không gian độc lực bị pháp thuật cách ly ra. Ở nơi đó, thí luyện giả sẽ tiếp nhận khảo nghiệm vô cùng nghiêm khắc. Nghiêm khắc làm cho rất nhiều tiên hiền đại năng bó tay, không thể không mượn phương pháp khéo léo, lợi dụng chiến xa quen tính đột phá khu vực thí luyện.

Như vậy, hiện tại, là chiến xa của Hoàng Kim Vương đã quen điều khiển, chờ bọn họ đột phá khu vực thí luyện sao?

Hay là nói trước khi ta đột phá chiến xa, ta đã hoàn thành thí luyện trước một bước?

Vương Lục có chút tò mò suy nghĩ, trên lý thuyết, nếu người khác vẫn ngủ, chỉ có một mình hắn tỉnh lại, là người sau, nhưng hắn thật sự cảm thấy trong quá trình nói chuyện với người không có mặt kia thực sự không biết mình đã làm cái gì, nếu như nói đó là một loại khảo nghiệm, thử thách là gì?

Bất quá rất nhanh, tâm tư của hắn đã bị những ngọn núi cao, đẹp đẽ hấp dẫn càng lúc càng gần. Ngọn núi nguy nga như người không lơ uy nghiêm, mang theo lực áp bách khiến người ta hít thở không thông. Chỉ có thực sự tiếp cận được nó, mới có thể lý giải được ý nghĩa của ngọn núi cao này hơn xa điểm cuối của quá trình thí luyện.

Hắn giãy ra khỏi sự an toàn, đưa tay điều khiển chiến xa dọc theo thân núi cấp tốc leo lên. Nhưng mà đường núi cao xa, không biết qua bao lâu, Vương Lục rốt cục đã tới đỉnh núi. Mà ở nơi đó, một người không thể ngờ tới đang chờ hắn.

Người nọ đứng trên đỉnh núi, lưng tựa vào biển mây trắng, kim quang lóng lánh.

Nhưng tiếp cận mới phát hiện kim quang loá mắt kia không phải đến từ thái dương phương xa, mà là từ bản thân hắc, dưới hào quang không gì sánh kịp kia, ngay cả nói là hào quang cũng phải ảm đạm thất sắc.

“Hoàng Kim Vương?”

Vương Lục ngạc nhiên bước xuống chiến xa, trong lúc kinh ngạc, cảm thấy tựa hồ cũng không phải không thể lý giải.

“Hừ, xét thấy thành tựu và thành tựu của ngươi, trăm ban cho ngươi xung hô tước danh hiệu của trăm, cũng có tư cách để nói chuyện với trăm.” Hoàng Kim Vương ngẩng cao đầu, nhẹ nhàng trút xuống ánh mắt. “Cảm thấy vinh quang, ngươi là phạm nhân duy nhất được ân tứ mấy vạn năm qua.”

Vương Lục cười nhạt gật đầu.

Sau đó, Hoàng Kim Vương hơi cúi đầu xuống, trong ánh mắt toát ra vẻ tán thưởng tương đối: “Ngươi là người mấy vạn năm qua ngoại trừ trăm, ngoại trừ một người đã đến đỉnh núi.”

Vương Lục có chút ngoài ý muốn: “Chỉ có hai người? Vậy trước Thánh Quang giáo...”

Nhắc tới Thánh Quang giáo, sắc mặt Hoàng Kim vương trở nên vô cùng âm trầm: “Một đám tạp chủng hạ lưu mà cũng xứng nhúng tay vào ngọn núi Đạc Trạch cao cấp?”

Vương Lục Tư suy nghĩ rồi hỏi: “Nói cách khác, bọn họ không hoàn thành cửa ải thứ năm của cuộc tỷ thí vô địch thật sao?”

“Bọn họ đã hoàn thành.” Hoàng Kim vương nói, “Nội dung của cuộc thử luyện vô địch chỉ tới dưới núi mới dừng, có thể đột phá Vân Hải ngoại vi, vượt qua trở ngại cuối cùng của Vân Hải coi như vượt qua kiểm tra. Trăm sẽ không bố trí khảo nghiệm vượt qua năng lực cấp trên của thuộc hạ, nhưng đồng thời cũng sẽ không để cho kẻ hạ lưu ô uế làm ô uế đặc trạch của trăm bị hư.

Vương Lục suy tư nói: “Nói như vậy, leo lên ngọn núi Trạch Đạc Sơn cao cấp, dùng phương pháp bình thường là không được sao? Ta đã nói rồi, dùng Chiến Xa Đạo để đột phá Vân Hải cuối cùng, cảm thấy kỳ quái thế nào, hắc không phải đường chính. Nhưng nếu không có chiến xa, chúng ta thậm chí

không cách nào rời khỏi pháo đài, chẳng lẽ phải nói, quy tắc cười chiến xa kia mới có thể đến điểm cuối có vấn đề?”

“Đó cũng không phải là quy tắc tự nhiên hình thành, mà là một đám tạp chủng hạ lưu vô tri tự cho là thông minh.” Ngữ khí Hoàng Kim Vương cao ngạo, hạ thấp những tiên hiền đại năng xây dựng cổ堡 xuống một chỗ cũng không có, nhưng quay đầu lại lại nghiêm túc giải thích cho Vương Lục., “Cao Trạch Đặc Sơn là thượng cổ thần minh để lại cho nhân gian thí luyện, là khởi điểm nhân gian thông hướng Thiên giới. Dưới núi biển mây, lại sàng lọc phàm nhân cửa thứ nhất. Trong biển mây trải rộng các loại thí luyện nhân gian., Cần phải có dũng khí tuyệt hảo của thí luyện giả, trí tuệ và nghị lực, nhưng mà quyết định một người có thể thoát khỏi phàm tục hay không, leo lên Thiên giới., Chính là cửa ải cuối cùng của Vân Hải. Ta quyết định giữ nửa phần đầu lại làm cuộc thử luyện của trẫm, bởi vì người có thể vượt qua cửa ải đầu tiên cần phải là dũng sĩ ưu tú nhất nhân gian, mà cũng chỉ có dũng sĩ ưu tú nhất nhân gian mới xứng làm giải quán quân dưới trướng trẫm. Về phần cửa ải cuối cùng, không cần để bọn họ đi thử nghiệm.

Wang Lu hỏi: “Nội dung cửa ải cuối cùng là gì? Ta bị kéo vào trong một không gian kỳ quái, nói chuyện một khoản giao dịch với một người, nhưng cũng không thỏa đáng.”

“Đó chính là nội dung thí luyện của ngươi.” Hoàng Kim Vương nói, “Ở nơi đó, ngươi sẽ nhận được một cơ hội giao dịch không thể kháng cự, chỉ cần hơi ủy khuất tâm ý một chút là có thể hưởng dụng bất tận, hoặc là quyền thế, hoặc là tài phú, hoặc là mỹ nữ, mà giao dịch này, cũng không phải ảo cảnh hư vô mờ mịt, mà là sự thật có thể thực hiện.”

Wang Lu khẽ gật đầu, tỏ vẻ tán thành. Vừa rời ở bên trong ảo cảnh, Vô Diện Giả đưa ra điều kiện, thoát nhìn cũng không phải là đang gạt người, nếu như hấn nguyện ý giao dịch, có thể đạt được chỗ tốt là khó có thể đánh giá được. Cho dù là Thánh Quang giáo đã từng cắt đứt qua., Vẫn là tổ chức cường đại nhất ở Tây Di Đại Lục, nếu đặt ở Cửu Châu có thể thấy tương đương với thủ hạ của Vương Lục bỗng dưng xuất hiện thêm một môn phái tu tiên thượng phẩm mà Vương Lục muốn. Chỉ là gã nắm lấy mũi và người vô diện một chút, sau đó nên giết

nên chôn vùi không có bất kỳ ảnh hưởng nào, chỉ là bóp mũi một cái mà thôi.

Nhưng Vương Lục không thích, đã từ chối rồi, hơn nữa còn cự tuyệt từ thật lòng.

“Chẳng lẽ nói, không biết tốt xấu, bỏ lỡ mất chính là bí quyết quá quan?” Vương Lục không khỏi bật cười.

Hoàng Kim Vương lại trịnh trọng nói: “Chẳng những vật ngoài biến hóa ủy khuất trong lòng chính mình, là bước đầu tiên để phạm nhân thành thần.”

Vương Lục Kỳ nói: “Nếu như phải nói như vậy, loại không có đầu óc và không cao hứng kia, thiên hạ cũng không hiếm thấy, tại sao cuối cùng chỉ có hai người có thể vượt qua cửa ải cuối cùng, đi lên trên núi sung Trạch Đặc?”

Hoàng Kim Vương nói: “Không có đầu óc và không cao hứng, có thể vượt qua tầng tầng lớp lớp khảo nghiệm của Vân Hải lúc trước sao? Có thể tới được nơi này nhất định phải giỏi về cân nhắc lợi hại, tâm cơ thâm trầm, mưu trí chòng chát...”

Nghe đến đó, Vương Lục thật sự nhin không được mà ngắt lời nói: “Ta cảm thấy những điều kiện mà ngài nói ra, nhóm người trên xe của ta không có một ai có thể thực hiện được.”

Hoàng Kim Vương thần kỳ không dám so đo sự thất lễ của Vương Lục, mà là khinh miệt cười nói: “Cho nên các nàng ở chỗ này thậm chí không cách nào mở mắt, không có tư cách tận mắt chứng kiến ngọn núi vĩ đại này. Các nàng là người thuộc hạ của người gia nhập khảo nghiệm, cho dù đi theo người đến cuối cùng, cũng chỉ có thể làm nền cùng.”

“Thì ra là thế.”

Hoàng Kim Vương trở về vấn đề chính nói: “Chỉ có người mưu trí trăm ra, người giỏi cân nhắc lợi hại mới có thể đi đến cuối cùng. Phạm là tạp chủng, càng thông tuệ càng nghĩ nhiều, càng không cách nào kháng cự được sự cám dỗ của cửa ải cuối cùng. Cho nên, trăm thật sự không nghĩ tới, người lại có thể thật sự đi tới nơi này.”

Vương Lục cười nhạt một tiếng: “Ít nhiều cũng có chút may mắn.”

Hoàng Kim vương nói: “Như vậy, trăm đến hỏi ngươi một vấn đề. Nếu ngươi có một người vô cùng quan trọng với ngươi chết đi, mà nắm giữ phương pháp phục sinh, lại là ngươi luôn luôn không thèm để ý đến tiêu diệt tiểu nhân trá, ngươi có thể cùng hắn giao dịch, đổi lấy người thân cận phục sinh hay không?”

Vương Lục trầm ngâm thật lâu, nói: “Tư tưởng của ta, ta không thích thông qua ủy khuất tâm ý của mình để thành sự. Nếu như nắm giữ phương pháp phục sinh là một tên tiểu nhân lừa gạt, như vậy hắn có thể nắm giữ, ta hắn là cũng có thể, ta không cần cùng hắn giao dịch, mở ra một con đường riêng là được. Tuy nhiên, ta cũng không dám cam đoan gặp tình huống tương tự, mỗi một lần đều có thể cự tuyệt, dù sao thế gian này còn quá nhiều chuyện sẽ làm cho người ta thúc thủ vô sách.”

Hoàng Kim Vương gật gật đầu, trong ánh mắt toát ra vẻ khen ngợi: “Không sai, chỉ có tâm ý cũng không thể chứng minh điều gì, thế nhưng khi ngươi có thể đứng trên đỉnh cao nhân gian, khiến cho người thúc thủ vô sách tình hình sẽ không còn nhiều nữa. Mà lúc đó, có lòng hay không, chính là sự phân chia giới hạn lớn nhất giữa phạm nhân cùng thần linh.”

“Sau khi trăm chinh phục núi cao cấp, núi cao biển mây dưới chân núi, thu hắn vào trong bảo khố của trăm. Là vòng thí luyện của trăm, trong đó có rất nhiều tình huống đối với một vòng này, rất nhiều khảo nghiệm trong biển mây bị đơn giản hóa. Nhưng cho dù như thế, mấy vạn năm qua, ngươi cũng là người duy nhất có thể đi đến trước mặt trăm.”

“Đúng là ngươi đã chứng minh tư cách của mình, ngươi đã không còn là loại tạp chủng tiện vô năng nữa, cho nên trăm cũng thể hiện đầy khả năng khẳng khái làm vương giả.”

Đang khi nói chuyện, Hoàng Kim vương vươn tay ra, nắm chặt trong hư không. Một lát sau, một vật hình dạng vuông vức từ từ ngưng tụ trong tay hắn.

“Đây là phần thưởng trăm ban cho ngươi.”

Vương Lục có chút kinh hồn táng đảm nhìn chằm chằm vật trạng kia, trong lòng tự nhủ ta đã ban thưởng khi đột phá giới hạn phạm nhân cùng thần linh, chẳng lẽ là Hoàng Kim Vương tự tay ban cho sao...

“Bệ hạ, nói thế nào đây...”

Vương Lục chần chờ mở miệng, ý nghĩ nhanh chóng xoay chuyển, ập ủ lời thoại.

Đối với Hoàng Kim vương, kể về truyền thuyết về hắc đa số đều là mặt mũi, tử như bạo quân, ví dụ như thích giết chóc, chẳng hạn như lúc trước hắc đã từng si mê bạn bè... nhưng trong cuộc thử luyện của Vương Chi Bảo khổ., Hoàng Kim Vương là bạn mình ủng hộ là chuyện không thể nghi ngờ, những tu sĩ trẻ tuổi trên thí luyện lộ không có Hoàng Kim Vương mấy lần âm thầm tương trợ, chỉ bằng Vương Lục nhất mạch ngay cả Kim Đan cũng không đến, ở trước mặt vài Thánh Tôn Thánh Quang giáo đã sớm hóa thành tro bụi... Hơn nữa căn cứ vào những gì lịch sử ghi lại, có thể được Hoàng Kim Vương ưu ái như thế, trong suốt vạn năm thống trị của hắc hầu như đều không có, nhưng...

Nhưng quả thật là loại khó tiêu thụ ân huệ của mỹ nhân nhất, Hoàng Kim Vương đúng là rất vui vẻ, nhưng ta lại không phải người bên kia nha.

“Bệ hạ, nhờ ngài ưu ái, nhưng ta không phải loại người như ngài tưởng tượng đâu.”

Hoàng Kim Vương có chút kỳ quái: “Sao vậy, người không muốn à? Trẫm cho rằng những tu sĩ Cửu Châu các người tới đây chủ yếu là vì thứ này.”

Vương Lục lập tức kinh ngạc, sau đó tập trung nhìn vào, lúc ấy chỉ là một tiếng chữ.

Khôi vuông trong tay Hoàng Kim vương, cũng không phải là do tưởng tượng trúng phải lượng lớn mật xà, mà là một chiếc chìa khóa tạo hình phong cách cổ xưa, in chữ viết cổ của Cửu Châu. Mà nói đến chìa khóa, trong lòng Vương Lục lập tức hiện lên một suy đoán, cũng là suy đoán duy nhất.

Hắc... Không chỉ riêng hắc, toàn bộ đội tu sĩ của Cửu Châu Vạn Tiên minh đến Tây Di đại lục là vì chiếc chìa khóa này hay sao? Mộ tiên quần hùng mở cửa, mở cửa.

“Quả nhiên là ở chỗ này...” Vương Lục nhẹ nhàng thở ra, rốt cuộc suy đoán của mình cũng đã được chứng thực, chìa khóa của quần tiên mộ đúng là ở Vương Chi Bảo khố. Tuy nhiên trong này còn có quá nhiều nghi vấn, ví dụ như chìa khóa của quần tiên rốt cuộc là làm thế nào rơi vào trong tay Hoàng Kim Vương, bất quá chìa khóa này đã tới gần trước mắt, buông tay xuống là được, những nghi vấn kia không quan trọng.

Nhưng mà trong lòng Vương Lục cũng không có bao nhiêu cảm giác vui mừng hay thành tựu, so với chìa khoá mộ Tiên này, hết thảy những gì gã làm ở Tây Di đại lục, ý nghĩa không chỉ như vậy. Thế cho nên trong lúc nhất thời, gã ngược lại không nhớ nổi chìa khoá này.

Ở bảo khố Vương Chi đã trải qua nhiều mưa gió như vậy, kết quả cuối cùng là cái chìa khóa này sao? Vương Lục không khỏi có chút ngạc nhiên.

Trong lúc Vương Lục đang kinh ngạc trầm mặc, Hoàng Kim Vương đã ném chìa khóa cho Vương Lục: “Cầm lấy, đây là phần thưởng trăm ban tặng cho ngươi.”

Vương Lục gật gật đầu, trầm xuống thu chìa khóa lại, cái gọi là mưa gió sấm sét đều là quân ân, chìa khóa của quần tiên mộ so với xà phòng vàng còn tốt hơn nhiều, bản thân cũng không có lý do gì để từ chối. Còn về phần những chuyện khác? Làm người không thể quá tham lam, sợ dĩ người Thánh Quang giáo bị cướp đoạt quyền hạn của Hộ Lục, càng làm tan rã căn cơ thống trị, xét đến cùng còn không phải bởi vì quá tham lam hay sao?

Lúc trước, bọn họ nhất định cũng được Hoàng Kim Vương ưu ái một phần, lúc này mới có thể trở thành bảo khố, chỉ là sau đó, bọn họ lại vứt bỏ tín nhiệm Hoàng Kim Vương Vương, coi bảo khố Vương Chi là tài sản của mình tùy ý loạn, rốt cuộc dẫn tới sự tức giận của Hoàng Kim Vương, cho dù là một luồng tàn hồn, vẫn có thể mượn tay người khác đánh Thánh Quang giáo bị thương nặng.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, lúc trước hẳn chọn Húc Cơ đến làm phó viên, chưa chắc không phải Phục bút mà Hoàng Kim Vương để lại, nếu không đổi người không quen biết, hoặc là đám người Phí Địch Nam Đức, Vương Lục chưa chắc có thể

nhẹ nhàng chui vào khoảng không như vậy... Cái gọi là tâm thuật của Đế Vương thật sự là mê man.

Vừa nghĩ tới không ít chuyện, Vương Lục vừa thở dài nói: “Tiếp theo...”

Hoàng Kim vương nói: “Tiếp sau đây sẽ không còn chuyện của ngươi nữa, mau mang thủ hạ của ngươi rời đi.”

Vương Lục sừng sốt một chút, gật gật đầu.

Cái gọi là “Nơi này không có chuyện của ngươi”, chỉ sợ không chỉ là bảo khổ Vương Chi Vương, mà là toàn bộ Tây Di Đại Lục. Sau khi trợ giúp Hoàng Kim Vương phế bỏ Mân kê đương nhiệm, chuyện Hoàng Kim Vương thức tỉnh sớm hay muộn... Mặc dù không biết lúc trước rốt cuộc là nguyên nhân gì..., Khiến hắn rơi vào ngủ say mấy vạn năm, nhưng Tây Di đại lục kế tiếp nhất định sẽ vì hắn mà nổi cơn bão, mà trong lúc này, Hoàng Kim Vương tuyệt đối sẽ không chào đón một đám người tới từ mảnh đại lục khác đến quấy rầy hắn.

Về phần Vương Lục, mặc dù hiện tại đích thật là đã lập được công lao kinh thế, được Hoàng Kim Vương ưu ái. Nhưng bất kể là Vương Lục hay Hoàng Kim Vương, đều rất rõ ràng đây chỉ là một hiện tượng nhất thời, lấy họ Cách của Vương Lục chung quy là không cam lòng dưới người khác., Thần tử chỉ có tư thái, hai người ở chung một thời gian dài, nhất định sẽ làm ra sự mạo phạm khiến Hoàng Kim vương khó có thể dễ dàng tha thứ. Đến lúc đó Vương Lục sẽ phải đối mặt với một đối thủ có uy năng sánh ngang với Thần Tử, mà Hoàng Kim Vương cũng không có lựa chọn nào khác để tự tay phá hủy người mà mình tán thưởng có thừa.

Cho nên thay vì đợi sự việc xảy ra kia, chi bằng sớm lảng tránh, dù sao Tây Di Đại Lục cũng không phải cố hương của Vương Lục, từ đâu đến, đi về nơi nào, chuyến hành trình này của Tây An cũng đã đủ dài rồi.

“Cho ta thời gian một tháng để kết thúc.” Vương Lục trầm mặc một lát, tính toán chuyện mình không thể nào bỏ lại ở Tây Di Đại Lục, mở miệng nói.

Hoàng Kim Vương bày ra đầy đủ sự khăng khái của Vương Giả, nói: “Trẫm muốn thức tỉnh hoàn toàn, cần ba tháng thời

gian.

“Rất sung túc, như vậy... Ta cáo từ đây.”

Vương Lục nói, nhìn quanh bốn phía một phen, sau đó bắt đầu hỏi: “Cái này, cửa ra ở nơi nào?”

Hoàng Kim Vương cười một tiếng, chỉ tay về phía dưới chân mọi người: “Nơi này.”

Sau một khắc, mặt đất sụp đổ, lộ ra một cái khe đen kịt mà sâu không thấy đáy. Từ trên nhìn lại, chỉ thấy cao vút trong mây, tượng trưng cho đỉnh cao của nhân gian, một ngọn núi cao vút duyên dáng nổi bật ở Thần giới, toàn bộ trước mắt Vương Lục nứt toác ra., Giống như ngọc trụ chống trời từ trong đó mà đứt đoạn. Trong lúc núi đá sụp đổ, toàn bộ thiên địa cũng theo đó vụn vụn theo, bầu trời xanh thẫm vô tận, cùng biển mây dưới chân núi gào thét sôi trào vọt tới, trước người Hoàng Kim Vương phảng phất là trung tâm một vòng xoáy khổng lồ, hút hết thủy bốn phía vào.

Vương Lục chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, sau đó cảnh tượng thay đổi, một mảnh trời xanh mây trắng.

“Nơi này là...” Vương Lục cố nén cảm giác choáng váng trong đầu, vận chuyển tâm thần Vô Tướng Tiên ổn định, ánh mắt đảo qua bốn phía: “Đào Bảo Thành?”

Phương xa, quần thể kiến trúc rộng lớn và thần thánh kia từ trên cao nhìn xuống. Ở điểm cao nhất của thành thị, mái vòm giáo giáo được thánh quang vờn quanh, cũng không phải chính là ngôi chùa lớn thần thánh ở trung tâm thành thị hùng cứ?

Chỉ là, ngoại trừ đại diện được thánh quang như trước kia, bên trong Đào Bảo thành lại có biến hóa long trời lở đất. Lần đầu tiên vào Đào Bảo thành, Vương Lục vẫn là dưới sự dẫn dắt của thành chủ tộc Thâm Địa, lúc ẩn nấp đoàn người che giấu, nơm nớp lo sợ., Không lưu lại trong thành quá nhiều, nhưng khí tượng phồn hoa trong thành Đào Bảo vẫn lưu lại cho người ta ấn tượng sâu sắc. Cho dù Đào Bảo thành đã từ đại lục cộng lại biến thành tài sản riêng của Thánh Quang giáo, nhưng nơi đây vẫn có ngàn vạn vạn mơ ước của đại lục, đến từ các nơi, là nơi có các nghề nghiệp có đẳng cấp tụ tập nơi đây, dững mãnh xông vào Vương thành., Có người được hoàng kim vương

thường thức, phát gia trí giàu có, có người chết ở trong bảo khố, trở thành nô bộc bảo khố, nô bộc của hoàng kim vương... Nguy hiểm và lợi ích cùng tồn tại, đây chính là mộng tưởng của các chức nghiệp giả của Tây Di đại lục.

Đã từng là ngựa xe như nước ở Đào Bảo thành, đám người chen chúc nhau, có người nói đùa, ném mấy cục đá ở trên lầu cũng có thể đập đến mấy chức nghiệp giả bậc trung thậm chí bậc cao, mà đi theo nghề nghiệp đi tới nơi này, lại là một sản nghiệp càng thêm không lồ mà phồn vinh.

Nhưng bây giờ nhìn lại, trong thành lại hiện ra một bầu không khí tiêu điều rải rác, hai bên đường phố rộng rãi, cửa hàng đã từng bán không ngừng nhao nhao đóng cửa đại cát, ngựa xe ngựa trước cửa trở nên sặc sỡ, gió nhẹ cuốn bụi, hiện ra một mảnh túc sát.

“Đây là... Quý Tử vào thôn rồi sao?”

Trong lúc kinh ngạc, Vương Lục nghe được phía sau có tiếng kêu rên dữ dội: “Hài... thật buồn ngủ, nơi này là đâu vậy?”

Vương Lục phản ứng nhanh như chớp, thò tay vào túi trữ vật lấy ra bánh ngọt, sau đó trở tay nhét miệng người nói chuyện vào.

“Luu Ly, đồ ăn của ngươi, ít nói chuyện đi, thuận tiện đánh thức những người khác, để cho các nàng cũng yên tĩnh một chút.

Theo lý thuyết, mới vừa chấm dứt một đoạn quan hệ hợp tác vui vẻ, lấy lòng của Hoàng Kim Vương, tuyệt đối sẽ không đến mức thiết lập mưu kế không rõ ràng như thế để mưu hại Vương Lục, nhưng nơi này dù sao cũng là đại bản doanh của Thánh Quang giáo, lấy thân phận của bọn họ, vẫn không thể quá trắng trợn.

Thừa dịp bên thức ăn của Luu Ly Tiên vừa đánh thức những người khác, trên đường Vương Lục tìm được một người trung niên có hình dáng tiêu tụy, thoạt nhìn giống như cư dân bản địa của Đào Bảo thành. Chỉ là hình dáng khác biệt với phần lớn người bản địa trước kia, lúc này trong lòng gã đầy lo lắng.

Vương Lục tiến lên vài bước gọi hắn lại, chuẩn bị dò hỏi tòa thành này rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng mà hắn vừa mới đi

đến trước người nọ, chợt nghe được nơi thành thị xa xa, một trận tiếng vang như sấm cuộn cuộn tới.

“Thời gian ba ngày đã đến, lũ trẻ của Thánh Quang giáo lặn ra đây.”

Bởi vì thanh âm càn quét tới quá mạnh, hơn nữa trong sóng âm cuốn theo lực lượng chấn động lòng người, trong lúc nhất thời Vương Lục Nguyên Thần rung động, Ngọc Phủ vù vù, lại không kịp phân biệt chủ nhân của thanh âm này, chỉ cảm thấy mơ hồ có chút quen thuộc.

Bất quá, Vương Lục phản ứng không kịp, không khác người khác cũng không kịp, Lưu Ly Tiên nghe được tiếng nói, ngờ ngác ném bánh trong tay, vạn phần kinh ngạc nói: “Thiên Nguyệt sư bá?”

Wương Lục lập tức còn chưa kịp phản ứng lại: “Sư bá? Trên Linh Kiếm Sơn khi nào mới điều ra một trưởng lão đến đây?”

“Không phải chứ, là Thiên Nguyệt Chân Quân ở Thịnh Kinh.”

Thiên Nguyệt Chân Quân?

Wương Lục lập tức nhớ tới vị Thiên Nguyệt Chân Quân được xưng là chó điên ở Thịnh Kinh. Năm đó ở mộ Thái Cổ Kiếm Trùng từng có một lần đối mặt, tư thái chó điên của Thiên Nguyệt Chân Quân đã để lại cho hắn ấn tượng rất sâu sắc. Không thể tưởng được ở dị vực lại nhìn thấy chó điên này.

Bất quá cẩn thận nghĩ lại, gặp được Thiên Nguyệt cũng không có gì kỳ quái, từ khi tin tức chìa khóa Mộ Tiên rơi ở Tây Di Đại Lục truyền ra, các đại thế lực của Vạn Tiên minh đều phái tu sĩ đi trước, mà đại biểu phát ủy nhiệm, cũng chính là đoàn đội chính trực của Vạn Tiên minh, là do chương môn Linh Kiếm Phong Ngân dẫn đội, Thiên Nguyệt Chân Quân như trâu bò đi theo.

Đội hình xa hoa như vậy, vô luận phân tích lực hay là lực lượng hành động, đều vượt xa đội ngũ bất kỳ môn phái nào, càng không phải một đám người trẻ tuổi như Vương Lục có thể so sánh. Nhưng chính bởi vì đội hình quá mức xa hoa, không tin phục lẫn nhau, hiệu suất làm việc khó tránh khỏi thấp, lại thêm thân phận chính thức, khiến cho nhất cử nhất

động đều phải truy cầu quy phạm, tiến triển chỉ có chậm hơn nữa.

Nhưng dù chậm chạp như thế nào, hôm nay cách Cửu Châu Vạn Tiên minh viễn chinh tây chinh cũng đã mấy tháng, đoàn đội phong ngâm đã viễn chinh chi tri vật từ lâu, ở bên kia hẳn là cũng tìm được đủ chứng cứ, chứng minh chìa khóa của quần tiên mộ di rơi ở trong bảo khố vương.

Tiếp sau đó thì càng không khó suy đoán, hiển nhiên Vạn Tiên minh không thể thuyết phục Thánh Quang giáo mở cửa kho báu, mặc kệ tìm kiếm chìa khoá, lại thêm Thánh Quang giáo chiến lược tại thành bang phía đông đặc tội người cửu châu độc ác, hai bên xung đột vũ lực không thể tránh khỏi.

Nhưng ngoài dự liệu của Vương Lục, các cường giả của Vạn Tiên minh cũng quá nghịch thiên, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi mà đã giết tới đại bản doanh của Thánh Quang giáo rồi.

...

“Thời gian ba ngày đã đến, các ngươi là ngoan ngoãn tự mở cửa thành? Hay là muốn làm phiền lão tử tự tay đến mở cửa cho các ngươi?”

Tiếng nổ vang rền như sấm quét qua thành trì, Thiên Nguyệt Chân Quân điên gào thét khiến thiên địa cũng biến sắc theo, viết trong sáng đột nhiên mây đen dày đặc, mà đỉnh thánh khiết của Thánh Quang giáo cũng phủ kín một tầng sương mù.

Thấy một màn này, Vương Lục cảm khái cái tên chó điên Thịnh Kinh này thật sự là danh bất hư truyền, Thiên Nguyệt Chân Quân là Hóa Thần đỉnh phong, thực lực quả nhiên không kém, nhưng nếu dựa theo hai mảnh cảnh giới đại lục mà chuyển hóa, cũng chỉ đơn giản là đỉnh cao cấp cao cấp cao cấp., Cách truyền kỳ còn có một bước, cho dù hẳn xuất thân danh môn đại phái, thực lực chân chính cao hơn cảnh giới, nhưng nhiều nhất là trình độ A miêu này, không đủ để đấu tranh chính diện với cường giả Thánh Quang giáo, càng không nói đến chạy ra cửa người ta kêu gào Xi Chiến.

Hết lần này tới lần khác, Thiên Nguyệt thật sự kiêu ngạo như vậy, trước kia lúc ở Kiếm Trung Thái Cổ thấy hẳn chó điên cắn người, tất nhiên cảm thấy phiền chán, nhưng bây giờ hẳn đang ở cùng một chiến hào, lúc đối mặt cùng một đối thủ, Thiên Nguyệt chó điên này gào thét nghe rất êm tai.

“Vô tín giả thật đáng thương, vinh quang thánh quang không cho phép bất cứ kẻ nào khinh nhờn...”

Trong giây lát, mái vòm thánh khiết của đại đường thần thánh bắn ra một cột sáng màu vàng óng nhắm thẳng chân trời, bỗng nhiên mở ra đám mây đen dày đặc. Mà ở phía sau mây đen, hào quang vạn trượng trút xuống, chiếu khắp nơi.

Mà một vị lão giả mặc trường bào trắng noãn, mặc áo choàng màu đỏ vàng, cầm trong tay một cây quyền trượng uốn lượn, từ cửa đại giáo thần thánh chậm rãi đi ra, bước chân của lão tuy chậm thê nhưng mỗi một bước đều vượt qua cự ly rất xa, chân đạp hư không, bước tới bậc thang, trong vòng ba bước liền đứng trên trời cao ngàn mét, đi theo lão ta, ánh sáng từ

trên trời hạ xuống dần dần hội tụ lại, cùng với người già kia, cùng với thành Đào Bảo dưới người lão giả kia tạo ra cộng hưởng.

Thánh quang trên mặt đất, trên trời thánh quang hội tụ một chỗ, ở trên không trung khuấy động ra một vòng tròn thánh khiết, trong chớp mắt liền khuếch tán phạm vi mấy trăm dặm, mà trong phạm vi vòng sáng bao phủ, vạn vật sống lại, sinh cơ bừng bừng.

Cùng lúc đó, bên trong Thánh thành, rất nhiều cánh cổng đóng chặt được mở ra. Những người dân trong nhà, khuôn mặt tiều tụy đều lần lượt đi ra đầu đường, hướng về dị tượng trên bầu trời quý báu. Mà từ trong tiếng thán phục của bọn họ, Vương Lục đã biết được thân phận người trên trời kia.

Giáo chủ Thánh Quang giáo, đứng hàng ngũ ngàn tử tín đồ Thánh Quang đỉnh phong, vinh hạnh ba đời của Thánh giáo.

Tuy đối địch lâu dài với Thánh Quang giáo, nhưng tận mắt nhìn thấy Giáo giáo lãnh tụ lần đầu tiên, lễ giáo ba đời cũng không phải lãnh tụ nhìn qua mười phần uy nghiêm, bất quá... Cho dù là chó, nếu là bị thánh quang trên trời hội tụ một chỗ, một hơi thở, quang mang chiếu khắp bốn phương, cũng sẽ có vẻ uy nghiêm vô cùng.

Vương Lục ở trong Vương Chi Bảo khó đã đối mặt với Thánh Giả, nhưng đó là tàn thứ phẩm bị Vân Hải áp chế hầu hết đại bộ phận lực lượng. Hiện tại chứng kiến, lại là lực lượng đạt tới Đại Lục đỉnh phong, hơn nữa không chút che lấp, Thánh Giả truyền kỳ toàn lực phóng thích, nhìn đạo thánh quang kia quét ngang bốn phía, Vương Lục thật sự cảm tạ Hoàng Kim Vương đã đưa hắn truyền tông đến trong Đào Bảo thành.

Thánh Giả truyền kỳ thật sự, thực lực vượt xa ngoài tưởng tượng, nếu không phải là tòa Thánh thành này cộng hưởng với Tượng Tự, không bị Thánh Quang Ba Luân ảnh hưởng, chỉ riêng ánh sáng phun ra khi thờ phụng hô hấp đã đủ để tịnh hóa dị đoan phương đông này của hắn, cho dù Vô Tướng Kiếm của hắn nổi danh giỏi về phòng thủ, cũng không bù nổi chênh lệch thực lực khổng lồ giữa bọn họ.

Đối thủ như vậy, cho dù có dùng để ngựa mặt nhìn cũng đủ để chó mù mắt, chó nói chi là chính diện đối địch. Chí ít thì

Vương Lục tuyệt đối không muốn đối mặt với kẻ địch như vậy, bất kể như thế nào cũng không muốn.

Bất quá bây giờ không cần hao tâm tổn trí ứng đối lễ nghĩa như thế nào, Thiên Nguyệt Cuồng Cầu chủ động cắn khối xương cứng rắn nhất Tây Di Đại Lục này, như vậy chuyện Vương Lục cần phải làm chính là cường lực vậy xem.

“Chắc chắn, truyền kỳ đệ nhất nhân của Tây Di Đại Lục đối với đệ nhất phong cầu của đại lục Cửu Châu, trảng cảnh này, không xuất ra đạo cụ trân tàng nhiều năm của ta cũng không được a.”

Vương Lục vừa nói, vừa lấy ra đạo cụ trân quý nhiều năm trong túi trữ vật: Một thùng mật ong bướm, một gói bỏng ngô lớn, cùng với một con ngựa nhỏ, sau đó tìm một chỗ bóng lưng an tâm ngồi xuống. Bằng vào chính mình là tu sĩ có thị lực kinh người, đem biến hóa trên bầu trời thu hết vào trong mắt.

Một phương là người dựa lưng vào thánh thành, thánh quang lực mênh mông bùng bùng tuyên giáo ba thế, bên kia, lại là Thiên Nguyệt Chân Quân đơn thương độc mã, chân đạp mây đen. Hai người cách không nhìn nhau, đều ẩn nhẫn không phát, nhưng khí thế giao phong dần dần triển khai.

Theo lý thuyết, thực lực của Thiên Nguyệt Chân Quân hẳn không bằng Tương Hoàng, nhưng lúc này đối ứng từ xa với phương hoàng, yêu lực tàn sát bừa bãi tràn ngập ra, một lần nữa đem mây đen vừa mới bị xua tan tụ lại, mây đen dày đặc như che phủ, khiến Thánh thành giáo phảng phát hải dương cô đảo, trong lúc nhất thời thiên nguyệt không chút rơi vào thế hạ phong.

“... Có ý tứ, rốt cuộc là cấp bậc phân chia đẳng cấp thực lực của Cửu Châu và Tây Di có lỗi, cái gọi là truyền kỳ cũng không cường đại như trong tưởng tượng. Hay là Thiên Nguyệt sắp tới lại có đột phá?”

Mấy tháng trước lúc mộ Thái Cổ Kiếm gặp mặt, Thiên Nguyệt là Hóa Thần đỉnh phong, khoảng cách đến Hợp Thể kỳ chỉ có một bước ngắn, nhưng bị vây chết ở trước một bước này là Hóa Thần đỉnh phong, từ xưa đến nay không biết bao nhiêu lần, chỉ bằng Thiên Nguyệt, có dễ dàng đột phá sao?

“Được rồi, nghĩ nhiều như vậy cũng vô dụng, yên lặng theo dõi kỳ biến trước đã.”

Vương Lục lắc đầu, đưa tay mời đám người A Loan vừa bị Lưu Ly Tiên đánh thức ngồi xuống cùng hắn.

“A yếm, lưu ly, Tiểu Bạch, các người mau ngồi xuống đi, trò hay lập tức bắt đầu diễn... bồng ngô có nên nấu hay không...”

A Oa khoát tay áo nhẹ nhàng từ chối, sắc mặt nghiêm nghị, rõ ràng không có tâm tình xem trò ăn ngô.

Vương Lục biết nàng đã trải qua những gì ở cửa ải cuối cùng của biển mây, tâm tình đang lúc phức tạp, cũng không cưỡng cầu, dù sao bên cạnh cũng là Lưu Ly Tiên, không lo bồng ngô chào hàng không được đi ra ngoài.

Quả nhiên, Lưu Ly vừa ngồi xuống bên cạnh hắn, thân thể mềm mại đi tới gần, cái đầu nhỏ thò đến trước ngực Vương Lục nói: “Sư huynh, ta muốn ăn bồng ngô, cho ta ăn được không?”

“Này, cho người ăn? Tại sao người lại làm như vậy?”

Vương Lục vừa nói vừa quay đầu nhìn, mới phát hiện tay trái Lưu Ly đang cầm một úng nước nóng, tay phải thì bị thương không nắm được, chỉ có thể xin Vương Lục giúp đỡ.

Vương Lục bắt đắc dĩ thở dài: “Người để cái ly ở tay trái xuống không được sao? Còn ngốc hơn cả cái hùm.” Sau đó gã đây cũng chiều đưa mấy hạt ngô ra đưa vào miệng thiếu nữ.

Lưu Ly Tiên ngọt ngào cười, còn ngọt ngào dùng đầu lưỡi liếm mát mát đường trên đầu Vương Lục Chỉ.

Vương Lục bỗng nhiên cảm thấy gia hỏa này dường như giống thú cưng hơn so với chó đi cờ... Sau đó chợt nghe từ phía khác truyền đến thanh âm của cô gái: “Ồ, tri kỷ như vậy, ta cũng muốn.”

Trong lòng Vương Lục tin tưởng vào một tiếng, không khỏi bật cười, không ngờ bệnh của Lưu Ly còn lây bệnh, ngay cả Tiểu Bạch như thuận đều... Ồ, đây không phải giọng của Tiểu Bạch sao?

Quay đầu lại, Vương Lục kinh ngạc nhìn một khuôn mặt vô cùng quen thuộc, đôi mắt to mềm mại ướt át mà lưỡi nhác,

không trang điểm thuần tịnh tố, một đuôi ngựa sáng khoái, cùng với chiếc váy trắng tinh mười vạn năm không đổi kia, cũng không phải là...

Nữ tử cười tủm tỉm, thò tay vào ống giấy bồng ngô vờ một cái rồi cho vào trong miệng: “Đã lâu không gặp rồi...”

Vương Lục có chút khó khăn nuốt nước miếng, miễn cưỡng nói: “Đúng là đã lâu không gặp... Sư phụ.

Bỗng nhiên xuất hiện ở bên người Vương Lục, đúng là ân sư của gã, ngũ trưởng lão Linh kiếm phái.

“Sao ngươi lại tới đây?”

Sau khi vượt qua kinh ngạc ngẩn ngui, Vương Lục lập tức hỏi.

Nếu không nhớ lầm, sư phụ sớm nhất xác thực đã đề xuất ý định gia nhập đội Tây chinh, bất quá rất nhanh đã bị chương môn phủ quyết, lý do là sợ nòng tại Tây Di đại lục làm ra chuyện mất mặt xấu hổ nào đó liên lụy đến danh vọng môn phái, thậm chí Cửu Châu Vạn Tiên minh. Sao bây giờ...

Nghe đồ đệ hỏi, Vương Vũ hừ một tiếng, trực tiếp thò tay vào túi trữ vật của Vương Lục, lại lấy một con ngựa ra mở cửa ngòi xuống, sau đó cười lạnh nói: “Không riêng gì ta... Lần này người của Vạn Tiên minh đến rất nhiều, ngay cả đám tinh tinh Man tộc của Quân Hoàng sơn cũng đến rồi, cho nên chương môn sao còn quản được ta?”

“... Mấy tháng nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Mấy tháng qua, phần lớn thời gian Vương Lục đã vượt qua Long Thành, tin tức tương đối bế tắc, chỉ biết đám tu sĩ Cửu Châu tập kết ở phía đông không ít, sau đó kết thành Thánh Quang giáo liên minh thảo phạt với người địa phương, không ngờ Vạn Tiên minh lại tăng viện nhiều như vậy.

Sư phụ nhún vai: “Đây không phải rõ ràng sao, chiến tranh toàn diện thôi.”

“Chiến tranh toàn diện? Sao lại nghiêm trọng như vậy?”

Sư phụ ngẩng đầu liếc nhìn bầu trời, gật đầu nói: “Xem ra hai người còn phải giả vờ một chút, thừa thời gian ta kể cho người nghe...”

Mà dưới sự giảng giải đơn giản của sư phụ, lúc này Vương Lục mới ý thức được mấy tháng nay, Tây Di đại lục phong vân biến ảo, sóng lớn mãnh liệt, mao hiểm lớn như vậy của mình ở Long Thành và Vương Chi Bảo khó tất nhiên đặc sắc, nhưng vẫn còn xa mới đoạt được vị trí nhân vật chính.

Sự tình trải qua, đơn giản mà nói là như vậy.

Theo việc phát quân chinh phạt Tây Di, Tây Di đại lục phảng phất trở thành một nơi ảo mộng bảo tàng khắp nơi, trong lúc nhất thời tu sĩ các môn các phái đều đến đây. Nhưng khi mọi người đến Tây Di đại lục, liền phát hiện nơi này không tốt như dự đoán, các vấn đề trên bức tường pháp tắc đại lục tạm thời không nói đến, chỉ cần là Thánh Quang giáo kích động ở thành Đông., Lớp săn giết của tu sĩ cửu Châu khiến các tu sĩ cửu châu tổn thất nặng nề, kêu khổ không ngừng. Như phát quân cho binh sĩ chinh phạt Tây Di tự nhiên không bị ảnh hưởng, nhưng rất nhiều đội ngũ của các môn phái nhỏ bị diệt sạch.

Thánh Quang giáo thiết kế và quyền trục rủa máu đen, ban đầu chỉ là vì cắt đứt quan hệ hợp tác giữa Đông thành bang cùng Cửu Châu đại lục trong thời gian dài tới nay, nhưng mà càng ngày càng nhiều tu sĩ Cửu Châu chết ở dưới quyền trục huyết ô, vấn đề nghiêm trọng như vậy đã vượt qua không chế.

Ban đầu, người Cửu Châu phần nộ tiêu điểm là thành bang phía đông, dù sao người cũng chết ở trên địa giới thành bang phía đông, trách nhiệm không thể chối từ. Mà người Đông Nhân đương nhiên không muốn gánh vác nhiều trách nhiệm hại mạng như vậy., Thuận tiện nói thẳng tất cả đều là âm mưu của Thánh Quang giáo, nhưng người của Thánh Quang giáo làm việc rất đơn giản, căn bản không để lại bất cứ chứng cứ đáng tin nào. Đám tu sĩ thành bang phía đông và cửu châu liên hợp điều tra rất lâu cũng không tra ra được nguyên do, người phía đông nhất thời có nỗi khổ không nói nên lời.

Mà ngay lúc tình thế không thể giao chiến, chuyện đã truyền tới tai viễn chinh quân phát quân. Đương nhiên, đội ngũ này đại diện cho Vạn Tiên minh là quyền uy nhất khu vực Tây Di giới., Đoàn đội cửu Châu quan trọng nhất, những môn phái nhỏ kia chịu ủy khuất không có chỗ nói lý, cũng chỉ có thể xin giúp đỡ quân viễn chinh. Vừa vặn lúc ấy dẫn đội phong ngâm một mình tiến vào các thành giác tri thức, lưu thủ trong đội

ngũ thay thế lãnh tụ, là Thiên Nguyệt Chân Quân đại biểu cho Thịnh Kinh Tiên Môn.

Sau khi Thiên Nguyệt biết được chân tướng sự tình, liền cuống tiếu một trận, nói: “Tìm không thấy hung thủ? Đám ngu xuẩn các ngươi còn không đơn giản sao? Đi theo ta.”

Trong khi nói chuyện, hắn giết thẳng về phía ngôi chùa lớn nhất của Thánh Quang giáo ở phía đông - Bạo Phong Thành, yêu đao từ trên trời chém xuống, tàn sát toàn bộ đại giáo giáo và cả tòa thành thị cùng với mấy vạn binh sĩ trong thành thị không còn ai.

“Tìm không thấy hung thủ, vậy thì giết sạch người của Tây Di đi, hung thủ tóm lại vẫn nằm trong số những người này.

...

Mấy tháng qua, rất nhiều người đều giả thiết, nếu như lúc ấy phong ngâm không rời khỏi đội ngũ, tiếp tục nắm giữ toàn cục, sự tình phát triển có phải là một chuyện khác hay không.

Đáng tiếc thế giới này không có nhiều nếu như như vậy. Thiên Nguyệt Chân Quân yêu đao đồ thành, mấy vạn sinh linh bình dân đồ thán, việc này vừa ra, toàn bộ đại lục theo đó hoảng sợ, danh vọng của người cửu châu cũng theo đó ngã xuống đáy vực.

Nhưng mà kế tiếp là sự chú ý đối với quyền trục máu đen kia, dù sao đây cũng là điểm khởi đầu của nó.

Cho dù có chó điên như Thiên Nguyệt cũng không phải vô duyên vô cớ giết sạch thành. Sau khi chém vào Bạo Phong Thành, Thiên Nguyệt đã để lại trên bầu trời Bạo Phong Thành một đám mây máu, đám mây tạo thành một hàng chữ: huyết cừ chỉ có máu mới có thể tẩy sạch.

Trên đại lục Tây Di, dù sao cũng có không ít nhân tài hiểu được ngôn ngữ của Cửu Châu, sau khi dịch đoạn văn chương này được truyền bá rộng rãi, mọi người liền biết được nguyên lai sau lưng thành đồ sát còn có một đoạn chuyện xưa như vậy.

Mà sau khi ánh mắt của toàn bộ người của đại lục đều tập trung lại đây, tình cảnh của Thánh Quang giáo đặc biệt gian nan, bọn họ làm việc dù đẹp đẽ, tay đuôi lại trong sạch, cũng không chịu nổi tất cả người trong thiên hạ cùng nhau điều tra, rất nhanh, vô số dấu vết để lại liền bị người ta đào móc ra, toàn bộ chứng cứ đều chỉ về Thánh Quang giáo.

Đối với loại chuyện này, mọi người cũng không trách Thánh Quang giáo làm việc hèn hạ độc ác, bất kỳ tổ chức khổng lồ nào cũng tránh không được phải âm thầm làm chút chuyện xấu xa. Nhất là tổ chức giáo giáo, càng là ra vẻ đạo mạo, nhưng làm chuyện xấu bị người bắt đúng lúc, vậy cũng chỉ có thể trách người ngu xuẩn.

Mà Thánh Quang giáo đối với chuyện này cũng khổ không thể tả, bọn họ sao dám đồng ý đem mọi chuyện làm cho người

trong thiên hạ đều biết? Thực sự là sự tình biến hóa quá nhanh, bọn họ không kịp phản ứng. Lúc đầu thiết kế quyền trục máu bản, viễn chinh quân của Vạn Tiên minh còn chưa chính thức tổ chức, Thánh Quang giáo nhằm vào những tu sĩ tán hộ kia. Ai ngờ chiến lược của huyết ô quyền trục vừa mới định ra không bao lâu, rất nhiều người Cửu Châu đã chen chúc lao tới... Cơ cấu của Thánh Quang giáo mập mập..., Trừ phi là đại sự liên quan đến việc dạy sinh tử tồn vong, hiệu suất chấp hành quyết sách cũng không cao, cũng không phải trước tiên làm theo, đợi đến lúc Thiên Nguyệt Đồ thành khiếp sợ, cả thế gian đều không kịp nữa rồi.

Tu sĩ Cửu Châu chạy tới Tây Di đại lục đồ thành, chắc chắn sẽ khiến cho toàn bộ đại lục trở nên cường thế, nhưng sau khi Thánh Quang giáo bị người nắm được nhược điểm, sự tình trở nên vi diệu. Sau một phen chuẩn bị phức tạp, thế lực khắp nơi ở Tây Di đại lục đã trở thành thế lực khắp nơi., Cuối cùng ngầm thừa nhận do hai nhà tự mình xử lý, các thế lực còn lại sẽ không trợ giúp Thánh Quang giáo, càng sẽ không trợ giúp người Cửu Châu. Mà trong chuyện này, cũng có ít nhiều ý vị đánh chó rơi nước. Thánh Quang giáo chiếm cứ Đào Bảo thành, dù sao có chút phạm vào nhiều người tức giận.

Tóm lại, phát triển tiếp theo chính là ân oán giữa Thánh Quang giáo và người Cửu Châu. Mà Cửu Châu một phương, dưới sự dẫn dắt của chó điên Thiên Nguyệt từng bước ép sát, hoàn toàn không để ý đến hoàn cảnh thiên thời địa lợi của chủ khách trường, liên tục đánh mấy trận chiến khí thế bức người tiến công, đặc biệt là bản nhân Thiên Nguyệt Chân Quân, căn bản không quan tâm tới quy củ thân phận gì cả., Bất kể là đối thủ cường đại hay nhỏ yếu, chỉ cần là thuộc Thánh Quang giáo thì giết không tha, hàng ngàn hàng vạn hàng vạn chữ tiểu thế hệ chết dưới yêu đao của hắn... Mà dưới thế tiến công như chó điên này, người Cửu Châu một hơi phá hủy hàng trăm nhà giáo, chém rụng tổng cộng mười lần đại chủ giáo, Thánh Quang giáo cử giáo khiếp sợ.

Sau khi khiếp sợ chính là phản kích, tuy rằng lúc đầu Thánh Quang giáo đã bị đánh trở tay không kịp, nhưng dù sao cũng là thế lực có thực lực cường đại nhất Tây Di Đại Lục, nội tình thâm hậu, một khi lấy lại tinh thần thì sẽ phục hồi lại tinh thần., Phản kích ác liệt thì đám du binh tán tướng Cửu Châu có

thể ngang hàng, bọn họ chỉ trong vòng một đêm đã bố trí thiên la địa võng ở tiền tuyến phía đông. Ngày thứ hai, tu sĩ Cửu Châu chết mất hơn trăm, trong đó không thiếu cao thủ Nguyên Anh Kim Đan trở lên. Mà mắt thấy tình thế sắp sụp đổ, vẫn là Thiên Nguyệt Chân Quân đứng ra ngăn cản., Vị đại cao thủ Hợp Thể kỳ này lại lần nữa phát dương tinh thần chó điên, bỏ lại bản thân mình đi xâm nhập trận địa địch, ý vào tu vi thâm hậu, trong lãnh thổ Thánh Quang giáo giết đến bảy vào bảy ra, trong lúc đó căn bản không quan tâm đến quân nhân bình dân gì, gặp người liền giết, trong ba ngày tàn sát mười vạn, Thánh Quang giáo cản người không gì cản nổi.

Đối phó với Thánh Giả, chỉ có điều xuất động Thánh Giả, nhưng hết lần này tới lần khác, có hai người trong Ngũ Đại Thánh Giả của Thánh Quang Giáo đã bị kiềm chế đến trong bảo khố Vương Chi Vương, còn lại một người phải trấn thủ biên quan không thể nhúc nhích, còn lại Tướng Hậu và tiên tri hai người, chung quy không thể buông tha Thánh Thành, tự mình ra tay đuổi giết một con chó điên.

Bất quá Thiên Nguyệt điên cuồng giết chóc cũng đưa tới sự phản nộ của người dân Tây Di, vài tên cường giả truyền kỳ đứng trung lập liền thủ chặn đường, cuối cùng cũng ngăn cản được Thiên Nguyệt, bất quá vào lúc này, người Cửu Châu cũng đã đến chi viện.

Lấy Thịnh Kinh Tiên Môn cầm đầu, ngũ tuyệt đại quân của Vạn Tiên minh áp cảnh, nhiều đến năm tên Hợp Thể Kỳ Chân Quân giáng lâm Tây Di Đại Lục, còn các Hóa Thần Nguyên Anh thì nhiều vô số kể. Lực lượng như vậy, nếu là so sánh với toàn bộ Tây Di Đại Lục tự nhiên là xa xa không bằng, nhưng bất luận một phương nào ở Tây Di Đại Lục đều khó có thể địch nổi. Khác với Cửu Châu, Tây Di Đại Lục, không có một Vạn Tiên Minh nào có thể thống nhất ngàn vạn tu sĩ.

Dưới tình huống người Tây Di còn một đồng cát rời rạc, khai chiến toàn diện cùng tu sĩ Cửu Châu sẽ chỉ lưỡng bại câu thương, huống chi bên cạnh người Cửu Châu còn tăng thêm lực lượng của Thành bang phía Đông, quy mô đã không thể khinh thường, bởi vậy vấn đề cuối cùng không thể không đẩy lên bàn đàm phán.

Điều kiện của người cửu châu có hai cái, thứ nhất là buông bảo khóa, để người cửu châu đi tìm kiếm chìa khóa của quần tiên, thứ hai là Thánh Quang giáo nhất định phải trả giá đắt để săn giết tu sĩ cửu châu lúc trước.

Mà Thánh Quang giáo đưa ra hai điều kiện cũng không thể đáp ứng, chìa khóa mộ tiên bị khóa chặt ở Vương Chi khóa, mà Vương Chi Bảo khóa là căn cơ của Thánh giáo, sao có thể dễ dàng đưa ra người khác được? Về phần săn giết tu sĩ Cửu Châu, nếu như chuyện này cần Thánh Quang giáo phải trả giá thật lớn thì mười vạn sát nghiệt mà Thiên Nguyệt Chân Quân tạo ra sẽ tính là như thế nào?

“Muốn chúng ta đồng ý điều kiện, trừ phi các ngươi đem yêu nghiệt Thiên Nguyệt kia trói buộc đưa đến trên tế đàn, tiếp nhận Tịnh Hóa Thánh Quang Chi Hải.”

Nhưng Thiên Nguyệt Chân Quân làm sao có thể đáp ứng? Đối với điều kiện của Thánh Quang giáo, Thiên Nguyệt cười điên cuồng: “Có thể đấy, làm cho Tượng Tượng các ngươi a tiên tri a gì đó của các ngươi tất cả đều mông lăn ra đây, để ta dùng đại đao đầu chó mỗi người đều chém đầu, ta liền thúc thủ chịu trói, tiếp nhận tinh lọc của các ngươi.”

Nếu cứ giằng co như vậy tiếp tục không dứt, cuối cùng Phong Thính ra mặt bàn bạc điều kiện thỏa đáng.

“Nếu việc này đã khó có thể vẹn toàn đôi đường, lại không thể nói hết toàn bộ phương pháp giảng giải về vũ lực, vậy thì chọn cách hòa hợp.” Phong Ngâm nói như thế: “Ba ngày sau, tại quý giáo ở dưới Thánh thành. Chúng ta một phe, thánh quang một phương, song phương mỗi bên xuất ra ba người, mỗi người một đấu một., Nếu may mắn ta thắng toàn ba trận, liền mời quý giáo đáp ứng hai điều kiện của chúng ta, nếu hai bên thắng một thua, hai bên chúng ta thuận tiện không thiếu nợ nhau, chúng ta lập tức rời khỏi Tây Di, không còn ý đồ nhúng chàm bảo khóa quý giáo, mà phe ta nếu lưỡng bại, liền mặc cho các ngươi xử trí, muốn chém muốn róc thịt tự nhiên thì cứ việc.”

Dem vấn đề phức tạp quy kết thành võ tướng đấu một mình, cái này cũng coi như là một trong văn hóa đặc biệt của Cửu

Châu, mà Thánh Quang giáo sau một phen thương thảo, cũng không lập tức đồng ý, nhưng cũng không có cự tuyệt.

Xét trên điều kiện, Thánh Quang giáo vẫn tương đối có lợi, chỉ cần có thể thắng ván tiếp theo, liền giải quyết tình thế nguy hiểm trước mắt, nếu thắng được hai trận, thì đại thu hoạch toàn thắng. Mà thi đấu một chọi một, những người khác có lẽ còn có hồi ức, nhưng sự cường đại của ba đời Phật giáo là không thể nghi ngờ., Đều là cường giả truyền kỳ, tượng trưng giống như ở một cảnh giới khác, cao cao tại thượng. Nhưng người cửu Châu quý kế đa đoan, hơn nữa so với phương pháp như vậy, nhìn như công bằng đơn đả, trên bản chất lại là một nhà Thánh Quang giáo đơn độc đấu Cửu Châu đại lục Vạn Tiên minh, rộng lớn mênh mông, luôn có cường giả thực lực ngang ngửa với tượng trưng, nếu đối phương phái ra ba cái giáo dục, Thánh Quang giáo còn đánh thế nào được?

“A, kính xin quý giáo yên tâm, ta vừa mới lựa chọn ra trận, chỉ giới hạn trong nhóm viễn chinh đầu tiên, những đồng đạo tới chi viện sau đó sẽ không ra tay.”

Nếu như là như vậy, Thánh Quang giáo vẫn còn có chút nắm chắc, trong nhóm quân tiên phong viễn chinh ở Cửu Châu, Hợp Thể kỳ chỉ có một mình Thiên Nguyệt, mạnh nhất dưới đây là Phong Ngân, Hóa Thần đỉnh phong, cùng với một vị trưởng lão Hóa Thần của Côn Luân tiên sơn. Mà Thánh Quang giáo chỉ cần phát động ra tượng trưng cùng hai vị Thánh giáo, phần thắng sẽ lớn hơn bảy phần.

“Chút nữa chính là ngươi nhìn thấy rồi đấy, ba ngày vừa tới, Thiên Nguyệt đã đến mắng phở, chắc chắn, chỗ tốt của bệnh diên chính là vĩnh viễn đầy sức sống.”

Trong Thánh Quang thành, Vương Vũ vừa ăn từng miếng mút quả mật của Vương Lục, vừa cảm khái tinh thần chó diên của Nguyệt.

Wương Lục thì nhíu mày ngạc nhiên nói: “Thiên Nguyệt a như vậy? Lúc trước khi gặp ở mộ Thái Cổ Kiếm, cảm giác còn có mấy phần giống người, kêu ngạo chi dư cũng muốn giảng quy củ, đến bên này là hiện nguyên hình sao? Mười vạn sát nghiệt, hấn cũng không sợ thiên kiếp? Sẽ không nhập ma đạo?”

Vương Vũ cười nhạo nói: “Pháp tắc của đại lục Tây Di khác nhau, không có công đức nhân quả thì ở đâu ra thiên kiếp chứ? Cùng lắm là giết chóc quá nặng, tâm ma kiếp khởi. Nhưng lấy tính tình của Thiên Nguyệt, cho dù giết một ngàn vạn cũng không thể dẫn nổi tâm ma của hắn. Hắn vốn xuất thân từ yêu tu, phân tác giữa đạo ma rất là vi diệu. Về phần hắn tại Cửu Châu nói quy củ, đó là bởi vì không nói quy củ chỉ có đường chết., Nhưng đến Tây Di đại lục, cuộc sống chưa quen thuộc, hắn lại làm khoa trương, cùng lắm thì võ mông bỏ đi, trở về Cửu Châu, chẳng lẽ người Tây Di có thể truy sát qua biển sao? Bên phía Cửu Châu sẽ vì hắn mà giết một đám man tử Tây Di liền trách tội hắn sao? Nếu không có trách nhiệm, hắn đương nhiên lộ nguyên hình rồi.”

Vương Lục cảm khái: “Ý nghĩ này cũng không sai, hơn nữa may mà con chó điên như hắn, mới có thể khiến chúng ta nhanh chóng nắm giữ quyền chủ động.”

Tuy rằng Thiên Nguyệt tại Tây Di đại lục tùy ý làm loạn làm khiếp sợ rất nhiều người, nhưng tinh táo phân tích, không khó phát hiện chính bởi hai lần Thiên Nguyệt điên cuồng giết chóc — một lần tàn sát Bạo Phong Thành, một lần là Thánh Quang giáo nội địa cuồng sát, nhanh chóng thành lập phe phái chiến lược, rất khó nói đây là Thiên Nguyệt cố ý gây nên, hay là do thiên ý gây ra, nhưng đích thật là đã lập được đại công.

“Người cảm thấy vậy à?” Vương Vũ quay đầu lại, mỉm cười nhìn đồ đệ của mình, trong ánh mắt mang ý kiểm tra: “Không có ý tưởng gì khác à?”

Vương Lục trầm ngâm trong chốc lát rồi nói: “Nhất định phải nói, ta tương đối hiếu kỳ... Tại lần đầu tiên Thiên Nguyệt ra tay đồ thành, lúc ấy vừa vặn chương môn sư bá một mình đi về phía tri thức, lúc này mới cho Thiên Nguyệt cơ hội. Nhưng lấy tính tình ôn trọng của chương môn, hắn sẽ lưu lại cửa sổ không gian lớn như vậy cho một con chó điên? Mà thay đổi góc độ xem xét một chút., Nhưng cuối cùng thế cục lại một lần nữa lâm vào bế tắc, là chương môn ra mặt đàm phán, thương định sẽ đơn đầu giải quyết vấn đề, trong lúc đó Thiên Nguyệt cũng không phản đối, toàn bộ tiếp nhận. nhu thuận nghe lời như vậy, rất khó tưởng tượng là trùng hợp.”

Vương vũ gật gật đầu: “Xem ra đoạn thời gian này tại Tây Di đại lục, người còn chưa bị tử sắc triệt để rút sạch, đầu óc coi như tốt, vì sự miễn cưỡng cảm thấy vui mừng rồi.”

“Mẹ kiếp, ai nói với người ta tung dương thanh sắc?”

“Không có sao?” Vương Vũ hấp háy mắt, ánh mắt lưu chuyển trên người Lưu Ly Tiên và A Hoài rất lâu: “Hiếm khi thấy huynh ở lại dị quốc một mình một thời gian dài, huynh... lại không đùn đẩy?”

“Đẩy cái đầu người a...”

Vương vũ hơi có chút khiếp sợ nhìn đồ đệ: “Hay là nói, một thời gian ngắn không gặp, đồ nhi người đã biến thành người bên kia rồi?”

“...” Vương Lục nghĩ tới xà phòng trước đó không lâu của Hoàng Kim vương, cũng không cảm khái.

“Hoặc là người gặp phải cường địch nào đó, bị trọng thương dẫn đến xuất hiện chuyện khó nói? Nếu như vậy người có thể yên tâm, vì sự mang theo bao thuốc khẩn cấp bên người, bảo đảm thuốc đến thẳng cơn...”

Đúng lúc Vương Lục chuẩn bị nói chút gì đó, bỗng nhiên nơi chân trời lóe lên dị quang, Thiên Nguyệt Chân Quân và Tướng Hoàng rốt cục chính thức giao thủ với nhau.

...

Cuộc chiến truyền kỳ ở Tây Di Đại Lục trong lịch sử dài đằng đẵng cũng không phải rất bình thường.

Một khi tiến vào giai đoạn truyền kỳ, tương đương với bước vào lĩnh vực hoàn toàn mới, thời đại Thái Cổ, khi ngăn cách giữa Thiên giới và thế gian còn chưa tới mức thâm sâu như vậy, truyền thuyết từng được gọi là bước đầu tiên để thành Thần. Mà đã có cơ hội thành Thần., Ai còn nguyện ý đánh sống đánh chết? Huống chi cường giả truyền kỳ liên lụy quá rộng, chỉ cần hơi vô ý một chút là có thể dẫn tới đại địa lún xuống, núi lửa bộc phát, sông lớn chảy ngược, sinh linh đồ thán... Mà đại lục Tây Di mặc dù không có thiên kiếp nhưng cũng không có thiên kiếp., Nhưng truyền thống văn hóa đặc thù cùng với lực lượng pháp tắc lại khiến cho giữa các chức nghiệp giả của Tây Di đại lục và người thường, ngăn cách cũng không sâu, bởi vậy cho dù là cường giả truyền kỳ, cũng sẽ có thật nhiều người trân trọng ở Phàm gian, những thứ này hình thành sự ràng buộc của bọn họ.

Người ở đại lục Tây Di đã rất lâu chưa từng thấy cường giả truyền kỳ toàn lực chém giết, hơn trăm năm qua, tuy giữa cường giả truyền kỳ có nhiều giao thủ, nhưng cơ bản đều là nông cạn, ai cũng sẽ không xuất ra bản lĩnh thật sự. Nhưng bây giờ, bất kể là Thánh Nhân trứ danh, hay là Thiên Nguyệt Chân Quân, đều sẽ không có một chút giấu giếm.

Bởi vì tàng tư chính là một trận đấu tìm đường chết, tuy Phong Ngân dựa vào tinh thần nhân đạo để tránh thương vong quá nhiều mà thiết kế, nhưng trên bản chất vẫn là một trận chiến tàn khốc huyết tinh không thể ôn tình.

Song phương giao thủ một hiệp đầu tiên liền đánh nhau sinh ra nộ khí.

Người xuất thủ trước là thiên nguyệt, trong lúc giằng co khí tức dài đằng đặc, Thiên Nguyệt nhận thấy được tượng quân dựa lưng vào thánh thành, khí thế hùng hồn, mình chiếm không được tiện nghi gì, thế là rất thanh thúy thả yêu đao trong tay ra, chiếm tiên cơ. Binh khí này vừa có thể so với tiên

bảo ra tay liền đột nhiên bành trướng gấp ngàn vạn lần, như là một dãy núi kéo dài từ trên trời dè xuống.

Mà Tượng Tượng thấy tình hình này, sắc mặt không khỏi thay đổi, bởi vì một đao này của Thiên Nguyệt, nhìn như chậm chạp công kênh, nhưng hết lần này tới lần khác hẳn không thể tránh được, bởi vì Thiên Nguyệt căn bản là sau khi nhắm đúng vào Yêu đao của thành Đào Bảo phía sau Tế Ti ngàn vạn lần căng phòng, một đao này chém xuống, không cần thêm bất kỳ pháp lực đặc thù nào, chỉ dựa vào thể tích thân đao là có thể phá thành diệt bang, thánh thành mặc dù có pháp thuật hộ thành, nhưng cũng không thể nào chịu được một đao mạnh mẽ như vậy.

Nhưng mà giáo dục thân là lãnh tụ Giáo chủ, há có thể đơn giản như vậy là có thể đối phó được? Hẳn cải biến sắc mặt, là khiếp sợ đối thủ tại thời điểm này vẫn vô sỉ như vậy, nhưng không phải là không có cách ứng phó.

Ngược lại, loại công kích thể đại lực nặng này, quả thực chính giữa hoài bão, so đấu lực lượng hùng hồn, ai có thể đánh đồng với Thánh Quang giáo có ức vạn tín đồ? Mà tượng trưng thân là lãnh tụ ức vạn tín đồ, lại dựa lưng vào thánh thành, mặc dù thần minh hạ phạm đều tự tin có sức đánh một trận, huống chi chỉ là một con chó điên?

“Tà ma dị đoan, sám hối dưới Thánh Quang này đi.”

Đợi khi Thiên Nguyệt Yêu Đao tới gần đỉnh đầu, tượng trưng thủ trương cho quyền uy chí cao, mặc dù vô thanh vô tức, nhưng yêu đao bình thường như núi lập tức đình trệ giữa không trung, nửa tác cũng không bỏ xuống được.

Nhưng sắc mặt giáo dục lại biến đổi, bởi vì một đao này ngăn lại quá dễ dàng, yêu đao đồ có hình dạng, nhưng uy lực chân thật xa xa không bằng bề ngoài, mà lấy thực lực Thiên Nguyệt Chân Quân, không thể mạnh hơn bên ngoài như vậy.

Giáo dục lập tức đẩy trương lên trên, yêu đao to như vậy lại không ngăn cản được, thối lui ù ù về phía sau, nhưng sau khi yêu đao rút đi mọi người mới phát hiện, Thiên Nguyệt Chân Quân ẩn thân sau yêu đao lại không thấy bóng dáng.

“Chẳng lẽ hẳn ta đã chạy trốn?”

Bên trong Thánh thành, các vị giáo sư tụ tập ở gần đại đường thần thánh nhẹ giọng tự nói, sau đó kinh hồn bạt vía chú ý đến một hiệp giao thủ đầu tiên của hai vị chí cao cường giả, tuy rằng hai phe đều chưa xuất ra bản lĩnh chân chính, chỉ có thể xem như bước đầu thăm dò, nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy kinh tâm động phách.

Các Mục sư trong Thánh thành, không có ai tin tưởng tượng trưng sẽ thua, nhưng đối mặt với yêu đao còn to lớn hơn Thánh thành từ trên trời giáng xuống, thân ở trong Thánh thành, đặt mình trong bóng tối yêu đao quăng xuống, làm người ta sợ thế nào? Cho nên... Nếu như Thiên Nguyệt cứ như vậy chạy, chiến đấu dừng ở đây, vậy thì không còn gì tốt hơn.

Đáng tiếc sự tình làm sao đơn giản như vậy, tu sĩ điên này dám can đảm tàn sát mấy chục vạn tu sĩ ở dị vực đại lục, sao có thể trốn được chứ?

Sau khi ném yêu đao ra, Thiên Nguyệt liền biến mất tung tích, phong thái cũng không nóng lòng truy kích, mà tay nâng quyền trượng, trong miệng lầm bầm. Một lát sau, một đạo ánh sáng kinh người hiện lên hình cầu khuếch tán ra, chỉ một thoáng đã lan đến bên ngoài phạm vi mấy trăm dặm. Những nơi ánh sáng đi qua, mọi người chỉ cảm thấy bản thân như bị nhìn thấu từ đầu đến đuôi, toàn thân không còn bí ẩn nữa.

Mà Vương Lục Thành đang ở trong phạm vi ánh sáng của thành Đào Bảo cũng bị sóng ánh sáng càn quét, may mà có Ngũ trưởng lão Linh Kiếm ở đây, Thúy Trúc Kiếm bên hông chỉ hướng lên trời một cái, sóng ánh sáng thánh giáo liền vòng qua, cũng không quét đến trên thân mấy người.

Vương Lục âm thầm kinh ngạc, tuy sóng ánh sáng vừa rồi chỉ là một tấm giáo viên tiện tay phát ra, nhưng một kiếm kia của sư phụ cũng không có tích lực, cũng tiện tay xuất chiêu, nhẹ nhàng băng quơ như vậy phá pháp thuật của một Thánh Giả truyền kỳ, tên này...

“Ồ, vừa bắt đầu đã phóng đại chiêu? Con chó điên không hổ là chó điên, luôn làm chuyện người thường không thể nghĩ tới a.”

Mà khi Vương Lục đang âm thầm kinh ngạc vì Vô Tướng kiếm của sư phụ, thì bản thân Vương Vũ lại chuyển sự chú ý lên bầu trời, nhẹ giọng cảm thán.

“Vừa mở ra đã phóng đại chiêu? Thiên Nguyệt sao?”

Vương Vũ chỉ tay lên trời: “Tự xem đi.”

Vương Lục theo lời nhìn lại, đã thấy trên đỉnh đầu vẫn là mảnh thiên không âm dương kia, mây đen kịt và ánh sáng mặt trời chói mắt từng bên tượng trưng cho một phương, ở trên trời cắn xé lẫn nhau, liều chết tranh đấu, thoạt nhìn cũng không có gì đặc biệt, cùng lúc trước không có biến hóa gì.

“Ánh sáng đâu? Ta không nhìn thấy hết”

Lúc này, lại nghe Bạch Thi Tuyền ngẩng đầu nhìn trời, kinh hô lên.

Vương Lục Kỳ nói: “Tiểu Bạch, chẳng lẽ ngươi là nội chương từ Bạch Thi Thổ tiến hóa thành màu trắng sao?”

Vừa dứt lời, đã bị sư phụ vỗ một cái vào gáy: “Đồ ngu, ngươi cũng không thấy xấu hổ vì chuyện cười của Tiểu Bạch sao, rõ ràng là ngươi vô tri. Thử dùng lực lượng vô tướng phá vọng quán chú vào hai mắt xem sao.”

Vương Lục thử nhắc lên pháp lực mà mình thành thạo vận chuyển đến trong đôi mắt, sau đó lại ngẩng đầu lên, thấy trước mắt khiến gã cảm thấy kinh ngạc.

Bầu trời đen kịt một màu, chỉ có mây đen sôi trào mơ hồ lộ ra hình dáng, ánh mặt trời đầy trời lại biến mất vô tung.

Nói cách khác, vừa rồi âm dương hắc bạch tranh đấu, hoàn toàn là Thiên Nguyệt tận lực bày ra huyền tượng. Hắc đem phương viên mây trăm dặm, thậm chí hơn ngàn dặm trên bầu trời dùng đại huyền thuật che phủ, chỉ vì che giấu hắc vân cuộn cuộn trên trời?

“Đây là đang làm cái gì vậy...?”

Vương Vũ giải thích: “Thiên nguyệt vốn là yêu tu, năm đó là nguyệt hoa tinh muốn điểm hóa khai linh trí, sau đó mỗi một bước tu hành của hắn đều lấy ánh trắng làm trung tâm, ánh trắng càng trong trẻo sáng ngời, thực lực của hắn cũng càng mạnh, nhưng mà trắng có âm tình viên khuyết, đâu có lúc nào no đủ, cho nên...”

Vương Vũ nói được một nửa cũng không nói thêm gì nữa, bởi vì không cần nhiều lời, sự thay đổi trên trời đã thể hiện hết

thấy.

Theo giáo dục liên tiếp phóng xuất thánh quang, huyền thuật bao phủ thương khung rớt cục sụp đổ, nhưng theo huyền thuật biến mất, đại địa lại lâm vào một màu đen kịt, vừa rồi rõ ràng vẫn là mặt trời sáng sủa, lúc này màn đêm thâm trầm, tựa như ban ngày ban đêm.

Mà trong lúc mọi người đang kinh hoàng, cuộn cuộn trong mây đen, một đạo quang mang màu bạc xuyên thủng hắc ám, phủ xuống đại địa.

Một vầng trăng sáng nhô lên từ đằng sau mây đen, ánh trăng sáng ngời chiếu xuống, gột rửa tất cả ô uế phàm thế, khiến người ta phảng phất như đặt mình trong mộng ảo tiên cảnh.

Mà ở trong thành Đào Bảo, Vương Lục cảm thấy sâu sắc không thể tưởng tượng nổi, nhất là cảm nhận được khí tức nguyệt hoa quen thuộc giáng lâm, hẳn lại càng cảm thấy hoang mang.

“Mì... ban ngày ban mặt, lấy đâu ra mặt trăng? Hơn nữa còn là mặt trăng của cửu châu? Cái khí tức ánh trăng quen thuộc này không phải do mặt trăng Tây Di phóng ra.”

Vương Vũ ở một bên thản nhiên trả lời: “Đương nhiên là mang theo bên mình. Sở dĩ hẳn có thể từ Hóa Thần đỉnh phong lên cấp Hợp Thể kỳ dựa vào chiêu Hợp Thể Thiên Địa này, thân mang thặng. Danh hào Thiên Nguyệt Chân Quân cũng vì vậy mà có được.”

“... Nói cách khác, vầng trăng sáng trên trời kia chính là bản thân Thiên Nguyệt?”

“Đúng vậy, bởi vì ánh trăng chỉ hạ xuống dưới màn đêm, cho nên trước tiên phải thi triển màn đêm ban ngày. Vì để tránh bị Tượng Tượng nhìn ra manh mối nên Vương Vũ đã đánh gãy. Cho nên dùng đạo của Yêu Dao và ảo thuật làm Chương Nhân Pháp. Con chó điên này tuy có mười phần điên cuồng, nhưng xử lý vô cùng đáng để học tập chi tiết. Nhìn kỹ đi, loại chiến đấu đẳng cấp này ở đâu cũng không thấy nhiều.” Trong khi nói chuyện, sắc mặt Vương Vũ cũng dần dần ngưng trọng.

Lúc này, sắc mặt tượng trưng trên bầu trời của Đào Bảo thành đặc biệt trầm trọng, khi thiên nguyệt dị tượng hàng lâm, hẳn

cho dù không quen đặc tính công pháp của thiên nguyệt, cũng biết mình trúng âm mưu của đối thủ, bị kéo dài thời gian, dẫn đến tình thế có chút bị động. Bất quá càng như thế, hấn cũng không quen thuộc với đặc tính công pháp của thiên nguyệt, cũng biết mình đã trúng âm mưu của đối thủ, bị kéo dài thời gian, dẫn đến tình thế có chút bị động., Càng không thể hành sự gấp gáp, mặc dù hấn tự tin về lực lượng chiếm ưu thế về mặt lực lượng, nhưng bất luận là Đông Tây đại lục, đặc điểm của mặt trăng đều là âm nhu đa biến, giỏi về lấy nhu thắng cương, nếu không cẩn thận xử lý, ưu thế lực lượng ngược lại dễ dàng bị lợi dụng.

Đồng thời, tu sĩ Cửu Châu đang quan chiến cũng náo náo cảm thấy hiếu kỳ, lúc này Thiên Nguyệt đã tể ra ban ngày đêm tối cùng trăng sáng nhô lên cao, thực lực vượt qua đến đỉnh phong, một thân yêu pháp tiên pháp có thể tận tình thi triển, nhưng giáo dục cũng đã trong thời gian ngắn làm ra ứng đối, hấn chiếu Thánh Quang Hải vào nhân gian., Tuy không thể vạch trần ban ngày ban đêm, nhưng lệnh cho thánh thành đặt mình trong biển ánh sáng, mà di hài một mười ba vị thánh giả đã mất trong đại đường thần thánh thì cộng hưởng cùng thánh quang, hào quang chiếu rọi, máu và xương cốt quanh quần ở trong hào quang trùng sinh. Một lát sau, trên bầu trời một mười ba vị thánh giả quay quanh bên cạnh tượng trung, khí thế ngút trời, khí thế ngút trời.

Một công một phòng này, hai phe đều dùng kỳ chiêu, khiến người ta nhìn mà than thở. Ví dụ như, Thiên Nguyệt Kiếm đi thiên phong, mưu kế liên hoàn, giáo dục lại là lấy lực phá xảo, thế đại áp.

“Chờ một chút, không phải đã nói là một chọi một sao, mười ba tay thì tính là gì?”

Xa xa, một trong những người xem cuộc chiến ở Cửu Châu đưa ra nghi vấn.

“Triệu Hoán thú thú thôi... Tu sĩ Ngự Thú tông Vạn Tiên minh chúng ta so đấu với chó cũng chẳng khác gì..”

Nói như vậy, quang hậu chẳng qua chỉ là thả ra mười ba con mãnh khuyến hình người, cũng hợp quy củ, chỉ là ở một bên

cùng người Cửu Châu xem cuộc chiến, cũng là thánh quang sư
đề phòng lẫn nhau, sắc mặt âm trầm.

Bất quá, mọi người không nói nhiều lời, lực chú ý liền một lần
nữa quay về trên trời, kế tiếp, đối mặt cường thế của giáo phái,
Thiên Nguyệt muốn lợi dụng ban ngày đêm tối cùng Minh
Nguyệt trên không chống lại người mười ba hắc sao?

Mọi người đều rửa mắt chờ đợi.

Bỗng nhiên, vài tên quan chiến phát ra tiếng kinh hô: “Xem
bầu trời...”

Trên bầu trời, trắng sáng khẽ run, phảng phất như tảng đá lớn
dính nước, khuấy động lên từng vòng gợn sóng. Sau một khắc,
trắng sáng hạ xuống nhanh chóng, đáp xuống dưới.

...

Từ xưa đến nay, đồ vật từ trên trời giáng xuống nhiều không kể xiết, mảnh vỡ thiên thạch nhỏ đến nhỏ vụn, lớn đến sao băng thiêu đốt, trên mặt đất thật ra không thiếu ân huệ của ông trời, rất nhiều loại Vân Thiết càng là tổ tài thiết bị chế tạo thân binh lợi khí. (khán giả), Lục soát đến trăm lần a! Đối với rất nhiều chức nghiệp giả của Tây Di đại lục mà nói, công kích từ trên trời giáng xuống càng không hiếm thấy, đám cao giai ma pháp sư có thể từ trên trời cao triệu hồi ra thiên thạch thật lớn, trải qua gia tốc rất dài, một viên thiên thạch to bằng gian phòng có thể hủy diệt một tòa thành trì, phương thức công kích tuy đơn giản thô bạo, nhưng thật sự là uy lực vô cùng.

Bất quá, uy lực vô cùng, loại công kích quá mức đơn giản trực tiếp này cũng thường dễ dàng bị người phá giải, thương tổn thuần về mặt vật lý, đối với chuyên gia cao cấp có quá nhiều phương thức có thể tha thứ, làm ít công nhiều, thiên thạch sao băng đa số dùng để khi dễ nhỏ yếu.

Sau đó, giờ này khắc này, khi mọi người nhìn thấy vàng trắng tròn trên đỉnh đầu từ trên trời giáng xuống, giống như ma vương diệt thế bao phủ cả thế gian, trong lòng cảm thấy thần thờ, dưới uy thế hùng vĩ áp bách, đừng nói năng lực suy nghĩ bình thường., Ngay cả cảm xúc sợ hãi, kinh hoàng hay các loại cảm xúc đều không thể nói ra, những người ở trong thành Đào Bảo, ẩn nấp ngoài mấy chục dặm xem cuộc chiến, những người dùng pháp thuật dò xét ở ngoài mấy ngàn dặm, đều vì thời khắc này thần tích mà cảm thấy rung động từ đáy lòng.

Lạc Nguyệt đúng là Lạc Nguyệt Thiên Hạ lại có pháp thuật kinh khủng như thế, mặc dù Thiên Nguyệt Chân Quân biến thành thán, đường kính còn xa không bằng vàng trắng tròn chính thức mấy ngàn dặm, nhưng nếu bị thứ khổng lồ này rơi xuống mặt đất, đừng nói chỉ một tòa thánh thành, chỉ sợ toàn bộ Tây Di Đại Lục cũng vì đó mà run rẩy, lục địa trong phạm vi ngàn dặm Thánh thành sụp xuống, dung nham phun trào, sinh cơ đoạn tuyệt.

Một tên Chân Quân Hợp Thể kỳ, nếu dùng toàn bộ năng lượng để phá hoại thì quả thật có thể khiến cho tung tích của Vạn

Đạo Nhân bị diệt.

Không ai cho rằng công kích như vậy có thể chống đỡ được, thậm chí không cách nào thông qua thuật Tái Lực để trốn qua một bên, nguồn lực lượng này thực sự quá khổng lồ, thế cho nên rất khó tưởng tượng đây là pháp thuật của phàm nhân. Dem bản thân hóa thành ánh trăng, rơi thẳng xuống, chỉ sợ Nguyệt Thần trong truyền thuyết cũng chỉ như vậy, mà công kích của thần minh, phàm nhân làm sao ngăn cản đây?

Trong lúc mọi người nghẹn họng nhìn trân trối, vinh quang vẫn duy trì bình tĩnh, hấn bình tĩnh vung quyền trượng, mười ba vị Thánh Giả bên cạnh bỗng hóa thành mười ba tia chớp phân biệt bay về các hướng khác nhau, chỉ trong giây lát đã biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

“Phân tán ra sao? Lúc này nếu không hội tụ lực lượng liền chết một lần, làm sao có thể đem lực lượng càng thêm phân tán mất? Chẳng lẽ hấn từ bỏ một hiệp này sao?”

Người xem cuộc chiến không thiếu những suy đoán bộ dạng kinh ngạc, cho rằng Tượng Tượng có lẽ là không muốn cứng đối cứng, để tránh lưỡng bại câu thương. Nhưng sau một khắc, mười ba cột sáng phóng lên cao, khiến những người này ý thức được mình nông cạn cỡ nào. Mười ba cột sáng phân biệt xuất hiện ở các nơi khác nhau trên đại lục, cách xa nhất là gần ngàn dặm, nhưng đều không ngoại lệ là nổi thẳng mây xanh, không ngoại lệ...

Vĩnh Hạ thành, Thái Hà Lâm, Liệt Diễm hạp cốc... Từng người, đều là thánh địa Thánh Quang giáo ngàn vạn năm viết vô số truyền kỳ, mười ba thánh địa bị mười ba vị Thánh Giả đồng thời nhen lửa, Thánh Quang tích trữ vạn năm mãnh liệt bộc phát, phảng phất muốn xuyên qua toàn bộ bầu trời.

Vào lúc này, với tư cách là lãnh tụ của giáo, biển Thánh Quang là người phát ngôn đầu tiên ở nhân gian, sao hấn có thể trốn được? Sau lưng hấn chính là dạy căn cơ, nếu như hấn chạy thoát, ngày sau Thánh Quang giáo còn làm sao có thể có hàng tỉ tín đồ mặt mũi thống lĩnh? Tuyên dương sự vĩ đại của Thánh Quang với mọi người?

Cho nên điều khắc chỉ có đối mặt, chỉ có lấy lực lượng mạnh hơn, thủ đoạn bá đạo hơn áp đảo đối thủ, mà là truyền kỳ

mạnh nhất mà đại lục Tây Di ngầm thừa nhận, Giáo hoàng giáo tự tin có thể làm được pháp thuật cho dù đối thủ đã tham gia đến lĩnh vực Thần Minh, nhưng giờ phút này, lưng dựa vào tín ngưỡng thành kính ức vạn người, sự tự tin của tượng Phật giáo cho dù là Chân Thần hạ phạm hần cũng có thể đánh một trận với hần.

“Tà ma dị đoan, hải dương thánh quang sẽ hủy diệt ngươi...”

Giáo mẫu cao giọng rống giận, giờ quyền trọng lên cao cao, ra lệnh cho biển Thánh Quang quyền uy cao nhất, Thánh thành dưới thân lập tức bộc phát ra năng lượng kinh người, trong khu vực nhà giáo., Thánh quang đậm đặc như thực chất, bao phủ hết thảy mọi thứ, một lát sau, mái vòm thánh khiết của đại đường giáo thần thánh âm âm vỡ nát, chỗ thủng hình thành một vòng xoáy hấp lực vô cùng. Mà mười ba cột sáng xa xa trong nháy mắt được đưa tới, hội tụ một chỗ.

Hội tụ lại thành một vùng biển ánh sáng.

“Thánh Quang Chi Hải Tượng đang triệu hoán Thánh Quang Chi Hải chân chính.”

Thánh thành, mấy vị Mục sư cao giai không thể tưởng tượng nổi mà nhìn hào quang hội tụ trên bầu trời, một lát sau bên cạnh nước mắt không ngừng rơi xuống, hai đầu gối run rẩy. Ánh sáng kia mang theo sự uy nghiêm khiến người ta khó có thể nhìn thẳng, không khỏi liên phải cúi đầu xưng thần, ngay cả so sánh với vinh hạnh đó cũng nhỏ bé như bụi bặm. Đó là không thuộc về nhân gian, chỉ có thần linh mới có thể có được uy nghiêm như vậy.

Tín ngưỡng của Thánh Quang giáo không phải là thần nhân cách hoá, như vậy có thể trấn áp ức vạn tín đồ, chỉ có Thánh Quang Chi Hải chân chính chứ không phải là hình chiếu do các tín đồ triệu hoán ra, mà là bản thể hàng thật giá thật.

Đây cũng là Thánh Quang giáo, mấy lần Thánh Quang Chi Hải hàng lâm, trên không trung Thánh thành, ánh sáng trắng kim vô biên vô hạn, từ chỗ ngàn mét trên không trung, một mực lan tràn lên tới mấy ngàn mấy vạn dặm, bốn phía thì chiếm cứ non nửa Tây Di đại lục bao la, hơn nữa còn tiếp tục khuếch trương, giống như biển cả vô tận thật sự, hầu như nuốt hết tất cả mọi thứ trên đại lục.

Cùng lúc đó, thế lực khắp nơi ở đại lục Tây Di đều khiếp sợ, lẽ nào Thánh Quang giáo muốn nhân cơ hội này, lấy cường thế của Thánh Quang Chi Hải thật sự quét ngang đại lục?

Bất quá, bọn họ đã không còn phản ứng gì nữa, lúc này trăng khuyết của Thiên Nguyệt đã xuyên thủng tầng mây, buông xuống nhân gian, chính diện va chạm cùng biển Thánh Quang màu trắng kim.

Ban đầu, là vô thanh vô tức, không có long trời lở đất, không có trời long đất lở, biển mây thánh quang ôn hòa bao phủ trắng tròn đang rơi xuống, mà xu thế trăng tròn rơi xuống cũng chậm dần, tốc độ từ trên cao vạn dặm giảm xuống nhanh chóng. Loại thế giảm chậm này vô thanh vô tức lại không thể nghịch chuyển, Lạc Nguyệt thuật kinh thế hãi tục nhìn như không thể ngăn cản, nhưng cuối cùng lại bị Thánh Quang ngăn trở càng lúc càng chậm.

Nước là sức mạnh bao dung, mà hải dương thánh quang rộng lớn vô tận lại có được lòng bao dung tất cả.

Thánh thành bộc phát ra một trận hoan hô, tín đồ Thánh Quang giáo hô to mộ vạn tuế, đã sớm chúc mừng thắng lợi, trong mắt bọn họ, thánh quang không gì không làm được đã tịnh hóa tội ác, thắng lợi chỉ là vấn đề thời gian.

Nhưng rất nhanh, tất cả mọi người nghe được một tiếng vù vù, giống như là dấu hiệu của địa chấn cùng sóng thần, nhưng mà đưa mắt nhìn bốn phía, mặt đất sông núi vẫn vững chắc như lúc ban đầu, cũng không phát sinh bất cứ rung động gì.

“Là không gian, không gian đang run rẩy...”

Vài tên chuyên gia cao cấp có cảm giác nhạy bén biến sắc, phát hiện không gian không ổn định, lập tức ý thức được, hai luồng sức mạnh tuyệt cường trên trời chính diện va chạm, đối với toàn bộ không gian đều là gánh nặng rất lớn, mà một khi không gian sụp đổ, đó chính là đại tai nạn thiên địa ngoạn ngoạn rồi đi.

Nhưng giờ phút này hai người tranh đấu, ai có thể chen tay vào được? Theo sự ngăn cản của Thánh Quang chi Hải, vầng trăng đột phá gian nan, không ngừng có dư ba trút xuống mặt đất, quét ngang hết thảy trên mặt đất., Một số người ẩn thân

nơi cánh đồng bát ngát nhỏ yếu trong nháy mắt bị năng lượng thổi bay ra ngoài. Mà chức nghiệp giả cấp cao bình thường cũng sẽ cảm thấy áp lực nặng nề. Dư âm còn như thế, chiến trường chính căn bản không ai có thể tới gần.

Cũng may không gian ở Tây Di đại lục, cuối cùng so với tưởng tượng của mọi người ổn định hơn một chút, cho dù không ngừng phát ra run rẩy và thân thể, nhưng thủy chung không có thật sự nổ tung, mà theo thời gian từng giây trôi qua, tình hình chiến đấu cũng bắt đầu nghiêng về phía nào đó của một phương nào đó.

Trăng tròn bắt đầu khó có thể tiếp tục, bao bọc ở Thánh Quang Chi Hải, thế rơi càng lúc càng chậm, từ lúc đột phá tầng mây rơi xuống đến khi cách mặt đất gần trăm dặm, rốt cuộc gần như đình trệ lại, không thể tiến thêm nửa tấc. Biển thánh quang dùng tính chất không gì sánh bằng hóa giải xung đột của Nguyệt Lạc, hơn nữa thoát nhìn vẫn dư dả hơn.

Mà lần này, Thiên Nguyệt Chân Quân không thể nào lại có hậu chiêu, chênh lệch thực lực cũng đã nhìn ra không sót gì, cảnh giới tuyên truyền vốn đã hơi cao hơn hẳn, huống chi trận chiến này sau lưng hẳn còn có Đào Bảo Thánh thành, còn có ức vạn tín đồ?

Thánh thành và tín đồ tất nhiên là gánh nặng, nhưng càng là trợ lực cường đại, một người lưng dựa vào thánh thành giáo dục, đã không có quá nhiều sự khác biệt với thần minh, mà Minh Nguyệt của Thiên Nguyệt Chân Quân cũng chỉ có thể trong nháy mắt hạ xuống có thể đạt tới cảnh giới cao hơn, làm sao có thể so sánh với tình cảm của người đó?

Vàng trắng rơi xuống, mặc dù chỉ là hàng nhái Thiên Nguyệt Hóa Thân, vẫn có vẻ áp bách mười phần, chỉ là bị Thánh Quang Chi Hải an tĩnh nâng ở không trung, lại hiện ra mấy phần vô lực.

“Được, quả nhiên trận đầu tiên đã thắng.”

Một gã đại chủ đích thân thở một hơi thật dài, thu hồi ánh mắt từ trên trời xuống. Giáo chủ ước định ba trận thi đấu với châu nhân, do Tượng Tượng ra mặt, quả nhiên thắng được mở cửa đỏ, nhưng trận tiếp theo khó có mười phần nắm chắc thắng được trận thứ hai., Mặc dù đại nhân tiên tri có được một đôi

mắt gần như thần minh, nhưng bản thân cũng không am hiểu chiến đấu. Hơn nữa, sau khi Thánh Quang Chi Hải triệu hoán, tích lũy ngàn năm gần đây của Thánh Quang giáo gần như đã bị tiêu hao hết, đã không thể cung cấp thêm cho tiên tri sự ủng hộ mạnh mẽ gì nữa.

Tuy nhiên, ba ván có thể thắng cục tiếp theo, dạy đã đứng ở thế bất bại, đuổi những châu dị đoan này ra khỏi Tây Di đại lục, miễn cưỡng cũng là kết quả có thể tiếp nhận.

Nhưng mà ngay lúc mọi người nhao nhao bắt đầu tính toán bước tiếp theo, bỗng nhiên biến hóa làm rối loạn hết thảy.

Thành Đào Bảo biến mất.

Không có dấu hiệu, không có tiếng động, một khắc trước, Đào Bảo thành còn là trụ cột trọng yếu nhất triệu hoán thánh quang chi hải, đồng thời tiếp dẫn mười ba thánh địa hội tụ năng lượng, sau một khắc nó liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, phảng phất chưa từng xuất hiện.

Biến mất không phải là toàn bộ Đào Bảo thành, mà là Đào Bảo cổ thành có lịch sử lâu đời. Cư dân trong thành, những năm gần đây kiến trúc mới tăng lên, nhà giáo của Thánh Quang giáo đều lưu lại, rơi vào một vùng đất cát xộp. Một số kiến trúc cao lớn rất nhanh liền chán nản khuynh đảo. Mà đám cư dân trong thành thì bất ngờ nhìn biến hóa bên người, cảm thấy khó có thể lý giải.

Sao thành Đào Bảo lại biến mất?

Người ở đây, chỉ có Vương Lục đoán ra được Hoàng Kim vương đang thu hồi bảo khố của mình, nhưng thời cơ thật sự có chút vi diệu, rất khó nói là Hoàng Kim vương cố ý gây nên, hay là do Thánh Quang giáo thời vận không đủ.

Bởi vì sau khi Đào Bảo thành biến mất một lát, Thánh Quang Chi Hải trên bầu trời liền sụp đổ - triệu hoán loại tồn tại vĩ đại này, về bản chất là nghịch thiên mà đi, đối với cường giả truyền kỳ mà nói cũng là gánh nặng cực lớn, rất có thể là lưng dựa vào Đào Bảo Thánh Thành, mượn thời gian dài tích lũy mới có thể gắng gượng mà làm, mà một khi chỗ dựa sau lưng hẳn biến mất...

Giữa không trung, vị lão nhân mặc áo choàng màu đỏ vàng,
tay cầm quyền trượng, cùng thánh quang chi hải biến mất
không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

...

Trên không trung, biển Thánh Quang và vinh quang biến mất, dường như chưa bao giờ xuất hiện, mà vàng trắng đang rơi xuống cũng âm âm vỡ nát, vô số mảnh vụn rơi xuống như mưa. Mà chỗ trung tâm vàng trắng tròn, Thiên Nguyệt Chân Quân với vẻ mặt tái nhợt nhẹ nhàng lau tơ máu nơi khóe miệng, sau đó chậm rãi bay về phía sau, không nói một lời.

Trong ngoài xa gần, đám người quan chiến đều ngạc nhiên, trong nháy mắt biến hóa xảy ra quá nhanh, thế cho nên mọi người thậm chí không cách nào phán đoán được thế cục hiện tại rốt cuộc là chuyện gì, là Thiên Nguyệt thắng, hay là vinh hạnh thắng?

Nếu là giáo dục thắng, vì sao Thiên Nguyệt tà ma dị đoan này còn có thể sống sót? Mà nếu là Thiên Nguyệt thắng, lấy tình cảm như chó điên kia của hắn, sao lại vô thanh vô tức như vậy? Cho dù bản thân bị thương nặng, hắn cũng sẽ cao giọng khoe khoang thắng lợi của mình.

Mà khi mọi người còn đang hoang mang thì một người bên phía Cửu Châu chậm rãi bay tới, mặt mũi hiện lạnh, tiên phong đạo cốt, chính là tiếng gió gào thét của người phụ trách đại lục Tây Di tối cao.

“Mời quý giáo ra trận với người tiếp theo.”

Phong ngâm chân nhân thanh âm nhu hòa nhẹ nhàng, như gió nhẹ phả vào mặt, nhưng trong lúc mở miệng, mỗi người trong phạm vi ngàn dặm đều cảm thấy thanh âm rõ ràng có thể nghe thấy, như ở bên tai, biểu hiện ra pháp lực tương đối cao minh, nhưng không có vẻ ngông cuồng phóng đảng như Thiên Nguyệt.

Chỉ là, gió thổi tào lao giữa không trung, mở miệng chiến đấu ác liệt, một lúc lâu sau Thánh Quang giáo không ai đáp lại, mãi cho tới rất lâu sau, trong ngôi chùa thần thánh bị hãm trong đất cát kia mới có mấy tên chủ giáo mở miệng: “Kết quả trận chiến trước chưa phân, còn chưa tới lượt người dưới xuất chiến...”

Phong Ngân mỉm cười không nói, cũng không để ý tới, bởi vì ngay lúc mấy vị giáo chủ đưa ra nghi vấn kia, trong đại đường thần thánh lại có một người đứng ra, giống như Tượng Tượng chậm rãi đi bộ, nhưng mỗi một bước bước ra, đều vượt qua khoảng cách mấy trăm đến ngàn mét, sau ba bước, liền đi đến trước người Phong Ngân.

Người nọ mặc áo choàng màu đỏ vàng, vương miện đầu, cầm quyền trượng trong tay, chính là trang phục giáo dục. Mà theo sự xuất hiện của hắn, tiếng hoan hô của ngàn vạn người sôi trào lên.

Chẳng qua tiếng hoan hô một lát rồi im bật, bởi vì mọi người phát hiện người nọ cũng không phải giáo dục Giáo Thiên ba đời, mà là nhân vật số hai của Thánh Quang giáo tiên tri Hải Linh bỗng nhiên chỉ tượng trưng cho quyền trượng của tín ngưỡng, Quan Miện cùng Thánh Bào sẽ xuất hiện trên người hắn?

Hải Linh tiên tri và Tượng Hoàng thạch là bạn thân nhiều năm, nghe nói là từng bước từng bước một đi tới Thánh Quang giáo đỉnh phong, biết được Hải Linh Tiên Thiên có công lao là không thể bỏ qua, nếu muốn mưu phản như thế nào cũng sẽ không đợi đến hôm nay, như vậy...

Cuối cùng, trong sự kinh ngạc, mọi người ý thức được, thì ra ba đời vừa rồi của Tượng Hàn là thật sự đã ngã xuống.

May mắn thay, có hắn bạn thân Hải Linh bỗng nhiên có, vị trí đại diện không khuyết thiếu, mà kế thừa quyền trượng cùng mũ miện của thánh nhân, lực lượng hải linh một bữa sẽ không kém hơn so với gã râu quai nón.

“Tính toán hay lắm.”

Trong trầm mặc, Hải Linh bỗng nhiên mở miệng lạnh như băng, ánh mắt chứa đầy sát cơ. Vị tiên tri khiêm tốn này lúc này lại vô cùng tức giận.

“Người đã sớm tính được âm hồn dưới lòng đất của thánh thành sẽ quấy phá vào lúc này, nên đã đặc biệt lựa chọn khai chiến. Người tính kỹ âm hồn kia sẽ cùng các người chặt vật tiêu diệt, liền để tà ma Thiên Nguyệt kia phóng ra sát chiêu, lấy toàn bộ đại lục làm con tin buộc hắn phải gánh, khiến cho

hắn không thể không mượn lực lượng thánh thành triệu hoán thánh quang chi hải, âm mưu từng bước liên hoàn, các người tuyên bố đơn đả độc đầu, thực chất lại lấy hai đổi một, thật sự là đê tiện vô sỉ...”

Nghe xong lời này, mọi người tại đây không khỏi giật mình.

Khó trách sau khi đắc thắng Thiên Nguyệt mới không nói một lời, dù sao hắn cũng biết mình thắng mà không có võ công, hơn nữa nhờ vào lực lượng của Linh kiếm phái xưa cũ.

Tuy nhiên, lời nói này cũng chứng thực rằng ba thế hệ này của tượng Phật Tổ đã chính thức vẫn lạc, trận chiến đầu tiên... Thật sự là người cứu châu thắng, tuy rằng, thắng lợi này quả thực có chút đê tiện.

“Hèn hạ vô sỉ? Nếu như nói Thiên Nguyệt đạo hữu mượn mấy phần lực mưu tính cho dù lấy hai địch một, Quý giáo sư mượn nhờ lực lượng tín ngưỡng ức vạn tín đồ thì tính như thế nào?” Phong Ngâm cũng không yếu thế: “Nguyện thua, quý giáo định đổi ý sao?”

Hải Linh tiên tri chợt vung quyền trượng lên: “Không, ta muốn biết, bởi vì các người hèn hạ vô sỉ. Sau hai trận chiến, các người mang theo bụi gai cùng xiềng xích, quỳ lạy vạn năm trước đại đường thần thánh, rửa tội rửa tội cho các người.

Phong ngâm cũng không tiếp tục nói nhảm: “Khiến chúng ta mỗi mắt chờ xem.”

Hải Linh bỗng nhiên huy động quyền trượng, không gian bốn phía trở nên đặc quánh ngưng trệ, vô số ảo ảnh quanh hai người, mọi người mơ hồ nhìn thấy trong ảo giác, Phong Ngâm Chân Nhân toàn thân đầm máu, thánh quang tinh lọc bị chia năm xẻ bảy.

Mọi người nhìn thấy, Cửu Châu một phương toàn quân bị diệt, vài tên cầm đầu bị công xiềng trói ở phía trước nhà đường chính của Thánh Quang.

Mọi người thấy được, Thánh Quang Chi Hải một lần nữa giáng lâm Tây Di đại lục, vô thượng quang mang tinh lọc tất cả dị đoan.

Hải Linh giận dữ hét lên: “Ta đã nhìn thấy tương lai sau này sẽ là tương lai hủy diệt của các người.”

Mà theo tiếng rống giận dữ, ảo ảnh xung quanh nhanh chóng biến hóa, cuối cùng dừng lại ở tròng gió ngâm bị thánh quang tịnh hóa, ngàn vạn hư ảnh dần dần ngưng kết, phảng phất như từ hư chuyển thực, lấy giả làm thật.

“Đại tiên đoán, đây là đại tiên tri...”

Trong chùa giáo không ít người kinh hô lên, Hải Linh Đốn đã rất nhiều năm chưa từng ra tay thật sự, bây giờ lực lượng kế thừa phong phú, uy lực của Đại Dự Ngôn Thuật thành linh mạnh hơn mấy bậc so với trước. Hai mắt Hải Linh Đốn phảng phất có thể hiểu rõ nhân quả tuyến của thế giới này, diệu thủ điều khiển trực tiếp cải biến vận mệnh.

Đây không chỉ là thủ đoạn truyền kỳ mà còn là tiếp cận thân mình.

Lúc này, mặc dù không quen hệ thống sức mạnh của Tây Di đại lục, nhưng cũng có thể nhìn ra chỗ cao minh của nó. Các tu sĩ Cửu Châu tham dự xem cuộc chiến đều lo lắng, cho dù là Thiên Nguyệt Chân Quân, đối mặt chiêu thức này cũng chưa chắc có thể ngăn cản được, Phong Ngân chân nhân tuy rằng quý trọng Ngũ Tuyệt Chương môn, cuối cùng cũng chỉ là Hóa Thân đỉnh phong...

Nhưng bản thân Phong Ngân lại không chút hoang mang, đối mặt với huyền tượng áp bách mà đến, y chỉ hời hợt khoát tay áo, nói một câu.

“Ngươi nhìn lầm rồi.”

Khoảnh khắc sau, ngàn vạn ảo ảnh tan thành mây khói.

“Ngươi?” Hải Linh đứng giữa không trung như gặp phải trọng kích, không thể tưởng tượng nổi mà nhìn gió thổi, sau đó thần sắc dần dần ngưng trọng hẳn lên.

Lúc trước giáo dục tượng trưng đối với Thiên Nguyệt Chân Quân, Hải Linh bỗng nhiên làm mấy lần tiên đoán trước khi chiến đấu, ý đồ tranh thủ vài phần ưu thế cho Tượng Tượng, nhưng kết quả đều không ngoại lệ bị giấu ở phía sau một mảng sương mù, hiển nhiên là bị cao nhân có ý nhiều loạn. Mà hiện tại xem ra, có thể ra tay nhiều loạn lời tiên đoán của mình chính là người trước mắt này.

“Ngươi chính là Dự Ngôn Giả của Cửu Châu?”

Phong Ngâm nghe vậy thở dài: “Dự Ngôn Giả? Ta chỉ là một lão già ngay cả Trà Kiếm và Niên Kiếm còn không phân biệt được, có thể kết hội được cũng không dám nói bừa làm được.”

Hai người đối thoại, từng người dùng ngôn ngữ bản thổ nhà mình, bởi vì đến cảnh giới của bọn họ, ngôn xuất pháp tùy, mà pháp lực tự biến hóa bên trong, ý tứ tự nhiên có thể thông hiểu. Nhưng đối với rất nhiều người xem cuộc chiến mà nói, đối thoại của hai người lại có vẻ khó hiểu.

Một tu sĩ trẻ tuổi tuy trưởng bối đến xem cuộc chiến thực sự khó hiểu: “Phong Ngâm chân nhân đang nói cái gì vậy? Tuy rằng hắn luôn khiêm tốn khiêm tốn, nhưng đối với Tây Di nhân... có cần khiêm tốn như vậy sao? Nhanh chóng giết hắn thắng ván thứ hai là được rồi, như Thiên Nguyệt chân quân vậy, sáng khoái hơn nhiều.”

Vừa dứt lời, bàn tay sư phụ tát xuống đầu: “Không hiểu chuyện ít nói mà nguoi cho rằng Tây Di nhân kia dễ giết như vậy sao? Nguoi cho rằng Thiên Nguyệt Chân Quân giết rất dễ dàng sao?”

Đối với các trưởng lão đang xem cuộc chiến này mà nói, hai trận chiến này có thể nói là kinh tâm động phách. Ánh trắng sáng của Thiên Nguyệt Chân Quân đang nhô cao, Thánh Quang Chi Hải mà Thánh Nhân triệu hoán cũng đã là thủ đoạn thần cấp, cho dù dư âm cũng có thể làm cho các Nguyên Anh hóa thân bọn họ. Sau đó kế nhiệm Hải Linh Phụng Nghĩa nhìn như yếu hơn so với Giáp Quy., Nhưng Đại Dự Ngôn Thuật vừa ra tay cũng uy năng vô cùng, trực tiếp gạt bỏ đối thủ từ tầng Nhân Quả, thủ đoạn tuy không huy hoàng chính đại như Thánh Quang Chi Hải, nhưng uy lực không thể khinh thường chút nào, đối lại bất kỳ người nào ở đây, dù là Thiên Nguyệt Chân Quân cũng chưa chắc có thể đón đỡ được.

Cũng chỉ có tu sĩ Phong Ngâm chân nhân lấy Tinh Thần Đại Diễn Thuật nổi tiếng là Vạn Tiên minh mới có thể dễ dàng phá giải nhân quả công kích của đối phương... Không, cũng không thể dễ dàng như thế, lần đó khoát tay, chỉ sợ có thể rút ra hơn phân nửa pháp lực Hóa Thần kỳ, Phong Ngâm dù có cường đại, cũng không thể dễ dàng giải quyết.

“Người rất lợi hại.” Hải Linh lạnh giọng nói, “Nhưng đối thủ lợi hại Thánh Quang giáo mấy ngàn năm đã tiêu diệt quá nhiều...”

Phong Ngâm cười nói: “Lợi hại? Quá khen ngợi rồi, ta chỉ là một toán sĩ tam lưu, miễn cưỡng tính toán ra tương lai trước mắt một hai bước, xa hơn nữa ta cũng bất lực.”

Đối với loại thái độ cứng rắn mềm yếu không ăn mềm như gió này, Hải Linh dừng lại không cảm thấy hấn là cái gì khiêm tốn khiêm tốn, mà là một loại tự ngạo thật sâu, cho nên quyết định không tiếp tục phí lời nữa, hấn giơ quyền trượng lên, lại một lần nữa muốn lấy quyền uy vô thượng thánh quang hiệu lệnh nhân quả, nhưng lúc này lại nghe gió ngậm một tiếng thở dài.

“Trận chiến đấu này vô nghĩa, có thể kết thúc rồi.”

Trong khi nói chuyện, hấn giơ tay lên, ống tay áo rộng thùng thình bay ra một loạt phi kiếm sáng bạc đâm thẳng lên trời, mà lúc này Thiên Nguyệt Chân Quân lưu lại màu trắng là bóng tối còn chưa hết, mây đen trên đỉnh đầu mặc dù dần dần tán đi, vẫn che nửa bầu trời. Một loạt phi kiếm lọt vào trong mây, bầu trời lần nữa trở nên như bị nhuộm đen. Sau một khắc phi kiếm ùn ùn nứt toác, hóa thành ngàn vạn mảnh vụn, điểm xuyết ở trong đen kịt, sáng chói như ngân hà.

“Đây là chiêu thức bí pháp Tinh Thần Kiếm Điện, xin chỉ giáo.”

Phong Ngâm nói, tay phải kiếm chỉ hướng hạ xuống một cái. Vì vậy tinh hà rơi xuống đất, hóa thành một cự kiếm ngân quang tẩy luyện đâm thẳng xuống.

Tuy là mượn nhờ di lưu pháp thuật của Thiên Nguyệt Chân Quân, uy năng một kiếm này so với Minh Nguyệt lên trời cũng không kém bao nhiêu. Sắc mặt Hải Linh bỗng nhiên ngưng trọng vạn phần, mục tiêu đại tiên tri thuật cũng tập trung trên chuỗi cự kiếm này.

Sau đó, hấn trầm giọng mở miệng, thanh âm vang vọng tứ phương.

“Ở trước mặt Thánh Quang, binh khí khinh nhờn sẽ đình trệ không tiến.”

Trong lúc nói chuyện, Tinh Hà Trường Kiếm tựa hồ có chút ngưng trệ trong chớp mắt.

“Ánh mắt của ta xuyên thủng dòng sông thời gian, chứng kiến sự hưng suy của vạn vật...”

Bốn phía trường kiếm, vô số ảo ảnh như mảnh vỡ sinh ra, xoay tròn.

Cuối cùng, Hải Linh quát mạnh quyền trượng trên không trung xuống một cái: “Mà ta, đã đoán được nó sẽ sụp đổ”.

Oanh!

Ngàn vạn ảo ảnh đột nhiên ngừng xoay chuyển, dán sát vào mặt ngoài trường kiếm. Dựa theo Dự Ngôn Thuật đến bước cuối cùng, lực lượng nhân quả bộc phát, trường kiếm rên rỉ một tiếng, rốt cuộc không chống cự nổi, sụp đổ.

Cùng lúc đó, khuôn mặt Hải Linh không kịp thay đổi, nét tươi cười đã cứng đờ.

Một thanh trường kiếm sắc bén đặt trên cổ hắn.

Trước mặt, gió thổi qua mặt, nhẹ nhàng nói: “Một chiêu này là... Thanh Đông đánh đông đánh tây vào trong Tinh Thần Kiếm Điện.

...

Thông thường, Phong Ngâm chân nhân là người hiền lành chất phác, đạo đức thuần khiết, lúc Vạn Tiên minh đảm nhiệm ân huệ luôn khiêm tốn khiêm tốn, cho nên tu sĩ Cửu Châu mong đợi hấn chiến thắng nhất, cũng không ngờ hấn lại dùng chiêu số vô dụng như vậy.

Trong lúc nhất thời, trong ngoài chiến trường đều yên tĩnh không tiếng động, Phong Ngân Chân Nhân nghiêng mặt đi, tựa hồ cũng có chút xấu hổ, loại phương thức thủ thắng vô phẩm này cũng không phải ý hấn, thật sự là Hải Linh toàn lực ứng phó đối kháng Tinh Hà trường kiếm, sơ hở đại khai, làm cho thực chiến phái tu sĩ hoàn toàn không kiềm chế được.

Nhìn ra Hải Linh Đổng có kinh nghiệm thực chiến vô cùng nông cạn, cả đời nó ẩn nấp làm phụ tá cho gia tộc. Thay vì bày mưu tính kế, đoán được tương lai, tuy có tư thái siêu thoát hơn so với người câm, nhưng cũng khiến nó thiếu kinh nghiệm thực chiến nghiêm trọng, nhất là kinh nghiệm đối mặt với cường giả cùng đẳng cấp. Nó kế thừa lực lượng Tế Tự, lại không thể thừa kế kinh nghiệm thực chiến của tượng mục, đối mặt với đối thủ như gió gằm, trong một chiêu đã thua sạch.

Tại đại lục Cửu Châu, một tu sĩ thực chiến phái dựa vào kinh nghiệm khi dễ người mới, thế nào cũng không tính là quang minh chính đại, vì vậy Phong Ngâm tuy rằng thủ thắng được không nương tay chút nào, nhưng nghĩ đến cách đó không xa có một đám người vây xem, cuối cùng có chút mất mặt.

“Thủ đoạn cao cường.” Hải Linh tuy rằng lợi kiếm gia thân nhưng không hoảng không vội: “Nhưng ngươi cho rằng mình đã thắng? Vậy ngươi chém xuống đi.”

Phong Ngâm cười ha hả: “Bất tử Thân của Thánh Quang giáo Thánh Giả ta cũng có nghe nói qua.”

Tín giả Thánh Quang giáo đạt đến cấp bậc Thánh Giả, cơ bản đều có bản lĩnh khởi tử hồi sinh. Tuy năng lực hạn chế rất mạnh, nhưng vẫn có thể xem là một loại năng lực nghịch thiên. Tuy Phong Ngâm chiếm được ưu thế nhất thời, nhưng không đề cập tới lúc hấn phát động Tinh Hà Chi Kiếm, pháp

lực tiêu hao cực lớn., Dư lực đã không đủ để toàn lực xuất kiếm, kiếm thế tuy nhanh, nhưng chưa hẳn có thể đánh tan thánh bào thánh giáo của Hải Linh một phen, hơn nữa cho dù đánh tan, đối phương cũng có thể mất mạng trở về, tôi đa có thể xem như thua một chiêu, không quan trọng.

Phong Ngâm nói: “Đúng là không dễ để giết người, nhưng nói ngược lại, người muốn thắng ta cũng không dễ dàng.”

Hải Linh không nói tiếng nào, nắm quyền trượng trong tay huy động toàn lực, một lần nữa đem lực lượng chạm đến tuyến nhân quả, trường kiếm không để ý tới phong ngâm đang gác trên cổ gã.

Đây rõ ràng Ninh Táng đã hy sinh một mạng cũng muốn tiếp tục chiến đấu. Tuy kinh nghiệm chiến đấu của hắn có khiếm khuyết nhưng ý chí chiến đấu không thua bất cứ kẻ nào. Sau khi bạn chí của hắn ngã xuống, hắn nhất định phải giúp đỡ Thánh Quang giáo dựng lên một bầu trời mới, không tiếc bất cứ giá nào.

Nhưng mà lúc này phong ngâm lại thu hồi trường kiếm: “Đủ rồi, trận chiến này đã không cần phải tiếp tục nữa.”

Trong khi nói chuyện, hắn lui về phía sau, thân hình phiêu hốt bất định, linh hoạt du tẩu ở bên ngoài ngàn vạn nhân quả tuyến mà Hải Linh đang không chế, tựa như múa may trên mũi kim, linh động mau lẹ. Trong nháy mắt đã về tới trận doanh của tu sĩ Cửu Châu.

Hải Linh Tịch định dùng đại tiên tri thuật để xoắn giết đối thủ tính toán thất bại, mắt thấy Phong Ngâm rời khỏi chiến trường liền giơ cao quyền trượng: “Người định nhận thua như vậy sao?”

Phong Ngâm cười cười nói: “Còn nhớ điều kiện lúc ước chiến ban đầu của chúng ta không? Nếu Phương Tam ta thắng toàn trận, liền mời quý Phương đồng ý điều kiện của hai người chúng ta, đầu tiên là mở ra bảo khố của Hoàng Kim Vương, để cho chúng ta tìm kiếm thứ mình muốn.”

Hải Linh chợt lạnh lùng nói: “Không sai, nhưng ta đoán được tương lai các người sẽ bại trận. Dưới sự tinh lọc của Thánh Quang sám hối vạn năm...”

Phong Ngâm tươi cười càng thêm sáng tỏ: “Người đã thông minh như vậy, có dự kiến được tương lai không, chúng ta đã lấy được thứ mình muốn chưa?”

Trong khi nói chuyện, hắn bỗng nhiên vươn tay phải, mở bàn tay ra, một khối vuông phong cách cổ xưa như ấn tỳ xuất hiện ở trong lòng bàn tay. Hải Linh chợt thấy khối vuông kia, hơi nhíu mày, bởi vì hắn nhìn không thấu khối hư thực kia, chỉ ấn cảm giác, khối vuông này tựa hồ có liên hệ dây mơ hồ với bảo khố Vương Chi.

“Đây chính là mục đích mà tu sĩ Cửu Châu chúng ta đến Tây Di.”

Hải Linh thoáng nhíu mày, đại tiên đoán thuật âm thầm phát động, ánh mắt hiểu rõ thời gian cùng trường hà nhân quả dọc theo khối phong ngâm trong tay hướng về phía trước hồi báo., Rất nhanh liền thấy được một nhóm tu sĩ trẻ tuổi của Cửu Châu. Bọn họ tay cầm khối vuông, lặng yên không một tiếng động dưới sự yểm hộ của một gã trưởng lão tu sĩ vượt qua chiến trường, thừa dịp trên bầu trời đang lúc kịch chiến say sưa, từ di chỉ của Đào Bảo thành tiềm nhập vào trong trận doanh của người Cửu Châu, cũng dùng pháp thuật đem khối vuông đưa đến tay Phong Ngâm.

Mà lúc về trước, Hải Linh tức thì khiếp sợ muôn phần chứng kiến, những tu sĩ trẻ tuổi Cửu Châu kia chính là người cầm đầu đám người đi ra từ trong bảo khố Vương Chi Vũ, rõ ràng là thủ phạm Nguyên Hâm gây sóng gió ở Trọc Đông, trong truyền thuyết có nói tướng mạo của kỵ sĩ Vương cũng là người không có mặt, chở, đám người Nam Đức Phí Địch liên thủ săn giết mục tiêu hàng đầu là mục tiêu săn giết của đám người Bắc Lãng.

...Mà giờ khắc này, sự xuất hiện của hắn mang ý nghĩa hành động của đám người không diện mạo tuyên bố thất bại, những người tham gia liệt sát kia khả năng đã vẫn lạc. trí mạng chính là tu sĩ Cửu Châu kia ở một phương diện thoát khỏi sự săn giết của đám người Vô Diện, đồng thời còn lấy được chìa khóa của người Cửu Châu ở trong bảo khố.

Cái này mang ý nghĩa...

Phong Ngâm vừa thu hồi chìa khóa của quần tiên mộ, vừa thản nhiên nói: “Ý nghĩa thủ thắng của chúng ta đã không còn tồn tại nữa, cho dù ba trận toàn thắng, các người cũng không lấy ra được chìa khoá thứ hai của quần tiên, huống chi, chỉ sợ bảo khố của Hoàng Kim vương cũng không nằm trong tay các người, như vậy còn gì cần phải đánh cược nữa?”

Hải Linh trầm mặc không nói, lại nắm quyền trượng trong tay chặt hơn.

Người cửu Châu muốn cứ như vậy mà rời đi sao? Trước sau lệnh ba gã Thánh Quang giáo kẻ cả Tướng Hoàng ngã xuống, phá hủy bảo khố chiến lược lớn nhất của Thánh Quang giáo trong vòng trăm năm qua, sau đó muốn vô mộng bỏ đi rồi?

“Bình tĩnh chút đi, tiếp tục chiến đấu, không có lợi cho bất cứ kẻ nào.” Phong Thính khuyên: “Nguyên khí của quý giáo đã bị thương, việc cấp bách trước mắt là nghỉ ngơi lấy lại sức, liếm láp vết thương, nếu cố tình cưỡng ép khai chiến, có lẽ sẽ khiến chúng ta tổn thất, nhưng tổn thất của quý giáo nhiều vô số kể, giáo vạn năm cũng tan vỡ, không còn tồn tại nữa.”

“Kẻ si nói mộng.”

Phong Ngâm nói: “Không, đây là tương lai đã định.”

Trong khi nói chuyện, gã nhẹ nhàng phát tay, một thanh phi kiếm như thiểm điện đâm thẳng ra.

Đối với việc này, Hải Linh chợt không để ý tới nữa, hẳn có thánh bào do Tướng Tượng lưu lại, năng lực phòng ngự tương đối cường đại, loại công kích nhẹ nhàng băng quơ này căn bản không đủ làm...

Phốc phốc

Một âm thanh trầm đục như kim loại xuyên qua huyết nhục, Hải Linh chợt cảm thấy trước ngực mát lạnh, cúi đầu nhìn lại, phi kiếm phong ngâm đã xuyên qua lồng ngực của gã, chỉ để lại chuôi kiếm cùng một đoạn nhỏ thân kiếm đâm vào trước ngực, trên thân kiếm khắc một văn tự Cửu Châu với phong cách cổ xưa, dường như là đạo cụ mà đối phương dùng để thi triển Đại Diễn thuật.

Nhưng mà trường kiếm của đạo cụ này lại có thể trực tiếp xuyên qua phòng ngự của thánh bào, đập tất cả pháp tắc cùng

lực lượng phòng ngự xuống dưới chân, tạo thành kết quả đến chết, phảng phất như ông trời nhất định phải cho nó ra khỏi vỏ uống máu, giống như... như là công kích của nhân quả vậy.

Trong lúc ngạc nhiên, thân thể Hải Linh ngưng lại đã không tự chủ được hóa thành thánh quang, đây là thân là Thánh Giả, năng lực chết đi sống lại bị tự động kích phát. Một lát sau hào quang ngưng tụ, nhục thể của hắn cũng khôi phục nguyên trạng, trường kiếm trước ngực không cánh mà bay, vết thương cũng khép lại, ngay cả Thánh Bào bị tổn hại cũng được tu bổ hoàn hảo.

Nhưng trước ngực, cơn đau buốt băng lãnh vẫn còn sót lại, nhắc nhở hắn hết thảy phát sinh vừa rồi, trong cơn đau đớn băng lãnh càng như đông kết lại làm hắn không thể động đậy.

“Được rồi, đi thôi.”

Gió ngâm nói, đưa tay hô một đám tu sĩ Cửu Châu xem cuộc chiến rời sân, mà các tu sĩ mặc dù đều có chút không hiểu, nhìn không thấu rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng gió găm lấy một đạo Tinh Hà tiết địa trường kiếm, cùng phi kiếm xuyên thủng nhân quả thành công chấn nhiếp toàn trường, khiến cho người không tự chủ được tuân theo mệnh lệnh của hắn.

Mà lúc người của cửu Châu dồn dập rời khỏi đạo tràng thì Thánh Quang giáo lại ồ lên, vài vị đại chủ chủ không kìm chế được muốn phi thân ra ngoài ngăn cản, nhưng lại phát hiện phía trước như có hàng rào vô hình, dù thế nào cũng không thể tiến lên.

“Đủ rồi, lui ra đi.”

Thanh âm suy yếu của Hải Linh bỗng nhiên truyền đến từ trên bầu trời, sau đó nó chậm rãi hạ xuống đất, khuôn mặt tang thương, giữa hai hàng lông mày dường như già đi rất nhiều.

“Vì sao?”

Một vị đại mục chủ khó có thể kiềm chế mà truy hỏi: “Để bọn hắn cứ thế mà đi sao? Thánh Quang giáo chúng ta còn mặt mũi gì nữa, sau này còn thế nào...”

Thanh âm Hải Linh bỗng trở nên nghiêm nghị: “Sau năm mươi năm, thậm chí là một trăm năm nữa, chúng ta đều phải nghỉ ngơi lấy lại sức, quyết không thể mở ra chiến tranh, các

ngươi cho rằng chúng ta chỉ có một đối thủ là tu sĩ Cửu Châu sao? Toàn bộ đại lục không biết bao nhiêu người mong đợi Thánh Quang giáo bị diệt, nếu không những tu sĩ Cửu Châu sao có thể tiên quân thân tước đến mức này? Lúc này hành động theo cảm tính chính là đối với cơ nghiệp vạn năm của Thánh Quang giáo, không chịu trách nhiệm với biển Thánh Quang...”

Quy giáo nghiêm khắc, miễn cưỡng đè xuống chất vấn của mọi người, nhưng chỉ sợ chỉ có Hải Linh là tự mình biết, gã không dám tiến lên truy sát, là vì... Một kiếm cuối cùng của đối phương, đã hoàn toàn phá nát chiến ý của gã.

Thanh phi kiếm này có diện mạo không tầm thường, bản thân phi kiếm cũng không có uy lực quá mạnh, nhưng nó lăng phong phi thứ, đâm xuyên qua không gian thời gian, từ đường nhân quả giết tới trước người. Loại thủ đoạn này không có bao nhiêu kỹ xảo phiền phức, cũng không huy hoàng chính đại như đại tiên đoán thuật, bao dung vạn tượng, nhưng lại sắc bén vô cùng, một kiếm liền có thể phá hết vạn pháp. Cho dù hẳn biết rõ, cũng không có lực ngăn cản.

Có lẽ đối lại là nghe nói ba đời ở đây, có thể dùng sức mạnh quang minh chính đại để áp chế đối thủ, nhưng đối với Hải Linh Thuật quen dựa vào Dự Ngôn Thuật mà nói, phong ngâm quả thực là khắc chế đối thủ hoàn mỹ.

Phong Ngâm có thể giết hẳn một lần, cũng có thể giết hẳn lần thứ hai.

Nếu cứ tiếp tục đánh thì quả thật không cần thiết nữa, đơn giản chỉ là chịu chết oan uổng mà thôi.

Nhìn bóng lưng tu sĩ Cửu Châu xa xa không ngừng đi xa, trong lòng Hải Linh xám như tro tàn, thánh quang âm đạm.

Mà bên kia, người Cửu Châu hồi triều thì nghị luận âm ỉ.

Một kiếm cuối cùng ảo diệu, chỉ có song phương biết được, trong mắt những người khác, trận chiến này bắt đầu và kết thúc đều có chút khó hiểu. Bất quá tóm lại có một điểm rõ ràng.

Mục đích bọn hắn vượt qua Vô Tận Chi Hải đi về phía tây đã đạt được rồi, chìa khoá mở ra quần tiên mộ đã bị Phong Ngâm

chân nhân nắm được.

Mà công thần chân chính thực hiện mục tiêu này, cũng chính là Vương Lục, lúc này lại lâm vào cảnh quần kỳ vi diệu.

“Vương Lục, ta nghĩ là đã đến lúc chúng ta từ biệt rồi.”

A yếm ảm đạm cười, trong đôi mắt màu xanh lục, anh khí cùng nhu ý phức tạp xen lẫn cùng một chỗ.

...

Tu sĩ Cửu Châu chiến đấu vòng vo ở Thánh thành suốt dọc đường đi không đình chỉ nghị luận, hai trận chiến dưới thành Thánh mặc dù không lâu, nhưng kinh tâm động phách, đã chấn động tâm can. Pháp thuật siêu cường của Thiên Nguyệt Chân Quân Hợp Thể kỳ cũng không dừng lại., Thần Tự uy năng triệu hoán Thánh Quang Chi Hải, đại tiên tri thuật tân nhiệm của Tế Tự thay đổi nhân quả, cùng với Tinh Thần Đại Diễn Thuật cao hơn một bậc của Phong Niệm Chân Nhân... Đây là đại chiến đặc sắc ở Cửu Châu đã rất nhiều năm chưa từng có, khiến người ta cảm thấy dư vị vô cùng. Mà biến hóa bên ngoài chiến đấu cũng khiến người ta bất ngờ.

Rốt cuộc Phong Ngâm chân nhân làm cách nào lấy được chìa khóa mộ Tiên quần tiên? Tại sao bảo khố Vương Chi của Thánh Quang giáo lại đột nhiên biến mất? Vì sao cuối cùng Phong Ngâm Chân Nhân không thừa thắng truy kích nữa?

Người xem cuộc bí ẩn trong lòng vô cùng nhiều, đáng tiếc là người hiểu rõ nội tình lại không lộ chút tin tức gì, phong ngâm luôn khiêm tốn thì không nói, ngay cả con chó điên Thiên Nguyệt kia cũng khó có được trầm mặc, cũng không biết nguyên nhân thật sự bị thương quá nặng hay là do khác.

Ngoại trừ hai người Thiên Nguyệt và Phong Ngâm ra, trong đội ngũ được chú ý nhất chính là thủ tịch đệ tử của Linh Kiếm phái Vương Lục. Bởi vì trong đội ngũ có người tinh tường nhìn thấy, bọn họ đang ở thời điểm chiến đấu say sưa, được ngũ trưởng lão của Linh Kiếm phái hộ tống, từ phía thành Đào Bảo đi tới.

Bọn hấn làm thế nào tiến vào bên trong Đào Bảo thành? Từ sau khi Thiên Nguyệt Phong Cầu đưa tới hai thế lực toàn diện chiến tranh, Thánh Quang giáo liền phong tỏa Đào Bảo thành, ngoại nhân rất khó tiến vào, nhất là tu sĩ Cửu Châu. Hơn nữa nghe người ta nói, chìa khóa trong tay Phong Ngâm chân nhân là do đám người Vương Lục cung cấp, nói cách khác, Vương Lục lấy chìa khóa sớm hơn bất kỳ người nào ở đây, càng làm cho người ta cảm thấy hoang mang.

Bất quá làm người trong cuộc, Vương Lục lại không rảnh hưởng thụ tư vị mọi người chú ý, A Loan trước mặt đã nói ra lời ly biệt, mỗi người mỗi ngả tựa như đang ở trước mắt.

“Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tan, đây là câu nói sau khi ta học được ở Đông Độ Cửu Châu, ta nghĩ hiện tại đại khái đã đến lúc này rồi. Chuyện ngươi phải làm ở Tây Di Đại Lục đã kết thúc, hẳn là chẳng mấy chốc sẽ trở lại Cửu Châu, mà ta sẽ không đi theo ngươi nữa.”

Vương Lục há hốc mồm muốn khuyên bảo, nhưng A Khải lại ngăn lại trước.

“Cảm ơn ngươi đã làm cho ta tất cả, nhưng ta không thể tiếp tục đi cùng ngươi, nhà của ta ở nơi này. Ta không thể bỏ lại quốc gia và nhân dân của mình.”

Mặc dù từ mấy tháng trước, Vương Lục còn chưa xuất phát từ Linh kiếm sơn đã đoán được sẽ có ngày hôm nay. Lúc này nghe A yểm nói ra, tâm tình vẫn không tránh khỏi có chút phức tạp.

“Không thể bỏ lại quốc gia cùng nhân dân... Lại có thể bỏ lại phòng bếp của ngươi và khách tái đầu sao?”

A Oa cúi đầu cười: “Ta ở ngay đây này, chào đón ngươi bất cứ lúc nào, chỉ cần là ngươi, vô luận bao nhiêu lần, ta đều nguyện ý nấu ăn cho ngươi, tuy rằng ta rất rõ tay nghề của mình cũng không được tốt.”

Mắt thấy ý A Phủ đã mất, Vương Lục đành phải lật ra át chủ bài: “Còn nhớ trong bảo khố không, ngươi từng đánh cược với ta sao? Đối với trận đối với quân thần Man tộc, ta nói nếu ta có thể đơn thương độc mã kéo dài thời gian, ngươi liền...”

A Oa đương nhiên nhớ rõ, nếu Vương Lục có thể làm được, mình liền đáp ứng một yêu cầu của hắn, lúc ấy cược mặc dù không chính thức, nhưng nàng cũng nghiêm túc đối nghịch, chưa từng nghĩ quỵ nợ. Chỉ là lúc đó Vương Lục không đưa ra điều kiện, việc này cũng buông xuống. Vương Lục lúc này nhắc tới, lại làm cho nàng cảm thấy khó xử.

“Yên tâm, ta sẽ không để cho ngươi làm khó xử.” Vương Lục nói, quay đầu đi tìm sự phụ. “Sự phụ, ta có chút việc, ngươi

mang bọn Lưu Ly Tiểu Bạch về trước, ta và A Phàm sẽ ở lại Tây Di đại lục một thời gian ngắn nữa.

Vương Vũ có chút kinh ngạc, ánh mắt đảo qua hai người một vòng: “Không tệ lắm, đi phúc bia không?”

Mà ngay lúc Vương Lục chuẩn bị làm sáng tỏ hiểu lầm, sư phụ lại đem một gói thuốc trong túi trữ vật ra, nói một cách thăm thía rồi đưa vào tay Vương Lục: “Đồ nhi à, A Loan nàng là một người vất vả, lúc hai người ở cùng một chỗ người phải chăm sóc nàng nhiều hơn, để cho nàng hạnh phúc, thuốc này là ta điều chế tỉ mỉ... Không đúng, ngẫu nhiên ta giữ lại cũng vô dụng, liền giao cho ngươi, nhớ ăn nội phục bột phấn, bôi mỡ bên ngoài...”

Vương Lục quả thực kinh ngạc khó hiểu: “Sư phụ, lần này người chạy tới Tây Di đại lục rốt cuộc là vì cái gì? Chẳng lẽ là nhìn trúng một số Hắc thú thú và các Bạch thú thú sống tốt, hơn nữa nhân số đông đảo sao? Hơn nữa cho dù như vậy cũng không thỏa mãn được ngươi, ngươi còn muốn mang theo được vật trợ hứng?”

Sư phụ làm ra vẻ ngươi sao có thể vu oan ta như vậy, miệng phun máu: “Ngươi khiến người ta đau lòng quá rồi, ở chung mười năm vẫn không hiểu vì sư, tất cả vì sư đều là vì ngươi tốt chứ, ngươi xem, trên túi thuốc này đều viết tên của ngươi.”

Vương Lục lật một cái quả nhiên như vậy, kết quả lửa giận càng tăng lên: “Ngươi chờ đó, ta cũng không phải là không biết tên ngươi.”

Hai người đang ồn ào, A Lư lại thôi thúc nói: “Không cần, kế tiếp ta muốn một mình...”

Còn chưa dứt lời, Vương Lục đã chủ động tới ôm lấy vai nàng: “Ha ha hai ta còn khách khí cái gì, ta là mặt mày của ngươi mà...”

Còn chưa dứt lời đã ý thức được chuyện này muốn hỏng mất, quả nhiên nghe sư phụ âm trầm cười nói: “Tướng mạo cái gì? Không phải là thể diện đấy chứ?”

Vương Lục Tâm nói, mặt nạ có nhiều danh từ như vậy, bánh mì, bột mì mặt bích suy nghĩ, làm sao đầu tiên ngươi lại nghĩ đến khuôn mặt?

Vương Lục Nghĩa nghiêm túc giải thích: “Ta là thí nghiệm quan của nàng, xin ngươi thả tôn trọng một chút.”

“Triển thí, thử thách cái gì?”

Vương Lục chăm chú đứng lên, chẳng những nói với sư phụ, mà còn nói với A Loan: “Liên quan tới việc A Phàm có tư cách trở thành khảo hạch phỏng đoán của vương Ba Lăng Đông hay không.”

Sau khi cáo biệt đám người sư phụ, Vương Lục và A Yểm một mình tiến lên biên cương trên đường.

Cứ việc có quá nhiều chuyện phải báo cáo với sư môn trưởng lão, nhưng sau khi Vương Lục đề nghị xin, sư phụ và chương môn đều phi thường hào phóng đồng ý, cũng dặn dò hẳn chú ý an toàn, cẩn thận hành động, sau đó liền đá văng hẳn một cước, thả dê hoàn toàn.

Bất quá Vương Lục cũng biết, chuyến đi Tây Di của mình đích xác đã đến điểm cuối, kế tiếp cần phải quét đuôi, cũng chính là giải quyết vấn đề a việt.

Giải quyết vấn đề A Trác, không đơn thuần là vì mình, cũng là vì môn phái. Trước khi đi, sư phụ và chương môn lần lượt tìm hẳn nói chuyện, Phong Ngân chân nhân thể hiện đầy đủ nghệ thuật ngôn ngữ lãnh đạo, hẳn nói như vậy.

“Vương Lục, ngươi là thủ tịch đệ tử Linh Kiếm phái, ngươi làm việc ta luôn rất yên tâm, bất quá lần này, chúng ta cũng phải tôn trọng ý nguyện cá nhân của nàng, hiểu chưa?”

Vương Lục khoa tay múa chân một cái rõ ràng: “Muốn thông gian thì đừng cưỡng ép, ta hiểu.”

Một lát sau, sư phụ đi tới ngôn từ chính nghĩa nói: “Từ xưa đến nay A Phàm chính là một thành viên Linh kiếm phái không thể tách rời...”

“...Nói tiếng người.”

“Đừng đi một mình trở về, hiểu chưa?”

Vương Lục nói: “Ừm, ta biết ý của ngươi, tốt nhất là ba người cùng trở về đúng không?”

Sư phụ mỉm cười: “Con gái ấy à, một khi có thai sẽ không ngu ngốc như vậy.”

“Đáng tiếc, người ta là anh linh, làm gì có thai.”

Sư phụ cười càng đậm: “Nếu không người nghĩ thuốc của ta dùng để làm gì? Tuổi người còn trẻ, tu hành Vô Tướng công đã thành, còn uể oải không phấn chấn nữa à?”

Sư phụ vỗ vỗ bả vai Vương Lục: “Tiểu tử có chuyện tốt, ta rất mong đợi tin tốt của người.”

Tin tốt nào dễ dàng như vậy chứ, vấn đề của A Mâu nói không khó, nói đơn giản cũng không tính là đơn giản.

Hai người một đường đi rất xa, thủy chung trầm mặc không nói gì, Vương Lục suy nghĩ một chút vẫn quyết định mở miệng hỏi: “Rốt cuộc phát sinh chuyện gì?”

“Còn nhớ trong bảo khố Vương Chi, cuối cùng trước khi lên được núi Đắc Sơn tươi đẹp, chúng ta đã trải qua một lần khảo nghiệm chưa?”

Vương Lục đương nhiên nhớ rõ, trong truyền thuyết mấy vạn năm qua chỉ có một mình hắn thông qua khảo nghiệm hoàn chỉnh. Ở trong huyễn cảnh, có người đưa ra một cái giao dịch hoặc là thỉnh cầu khiến người không thể cự tuyệt, lúc ấy người hắn phải đối mặt là Vô Diện Giả, mà A Phàm... sẽ đối mặt với ai?

“Như thế nào, người gặp được tình nhân cũ sao?”

A Trác sững sốt trong chốc lát, không khỏi bật cười: “Tình nhân cũ? Người ta nhìn thấy là người.”

Vương Lục vạn phần kinh ngạc: “Sao lại là ta?”

Trong ảo cảnh, tình hình cũng thật giả, mặc dù là ảo cảnh, nhưng giao dịch đối phương đưa ra lại có thể thực hiện được, bằng không mọi người đều biết đây là giả, tự nhiên ai cũng có thể từ chối giao dịch, thông dong qua ải. Nhưng lúc ấy trong ảo cảnh, Vương Lục rõ ràng đang ở một không gian độc lập, sao có thể có phân thân đến bên cạnh A Hoài?

“Đương nhiên là giả nhân.” A Yêm nói, “Nhưng lời lúc đó hắn nói, ta cũng không nghĩ đó là lời nói dối.”

“Ách, hấn nói thế nào?”

“Hấn nói, có thể giúp ta thực hiện phục hưng Trục Đông Uyển, giải quyết vấn đề khó khăn đã từng gây ra cho ta, làm theo cách làm kỵ sĩ hưng thịnh.”

Vương Lục gật gật đầu: “Gần như mỗi một câu đều thẳng đến điểm A, biết nói như vậy, thấy thế nào đều là bản thân ta, vậy điều kiện của hấn thì sao?”

“Muốn ta từ bỏ vương vị, theo hấn một đường trở về Cửu Châu đại lục.”

Vương Lục lập tức giật mình, trầm mặc không nói.

A Dung nói: “Ban đầu ta coi hấn chỉ là ảo giác, nhưng rất nhanh liền ý thức được, tuy rằng hấn không phải bản thể của người, nhưng không khác gì bản thân người, theo như lời hấn, đích thật là suy nghĩ trong lòng người...”

“Người khẳng định như vậy?”

A Trác nhàn nhạt nói: “Đặc điểm của người, hấn là không có ai có thể bắt chước được, nếu có người có thể bắt chước, như vậy nhất định là người.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó, ta hỏi hấn tại sao phải đề ra yêu cầu như vậy, hấn lại không trả lời ta, chỉ hỏi ta đồng ý không đồng ý. Ta thật khó có thể quyết định, cho đến cuối cùng huyền cảnh phá diệt, ta cũng không thể cho hấn đáp án, hiện tại nghĩ lại, thật sự là không được quyết định, làm cho tinh thần kỵ sĩ hổ thẹn.”

Vương Lục hỏi: “Như vậy hiện tại người đã có đáp án rồi? Kỳ thực ta thật là kỳ quái, điều kiện tốt như vậy, người có cái gì mà do dự, mau mau đồng ý đi.”

A Oa nói: “Điều kiện xác thực rất tốt, nhưng muốn ta bỏ lại Lăng Đông Lăng, bỏ lại chức trách của ta, cùng với người trở về Cửu Châu, sống nhàn nhã thoải mái, ta... làm không được.”

“Người không tin ta có thể thực hiện lời hứa?”

“Nếu như là mấy tháng trước thì có lẽ sẽ chần chừ, thế nhưng hiện tại ta đã không nghi ngờ có thể làm được chuyện gì. Trên thực tế, người đã làm được.”

Vương Lục nghe vậy kinh ngạc, lập tức ánh mắt quan sát tỉ mỉ trên người A Khải một phen, kinh ngạc phát hiện, thể chất anh linh của nàng tựa hồ có biến hóa rất lớn, mà cái này có nghĩa là...

“Ừ, tìm kiếm pháp môn chiến tranh tất thắng, ta đã hoàn thành, ánh sáng Ba Đông Lan, trước khi ta rời khỏi Long Thành, cơ bản cũng đặt kết cục.” A Loan nắm chặt nắm đấm, phảng phất cảm thụ được lực lượng trong cơ thể. “Hiện tại, tuy vẫn không thể gọi là người còn sống, nhưng cũng không cần lo lắng linh thể suy kiệt, tan thành mây khói,

“Chúc mừng.”

“Tất cả đều nhờ ngươi, trước khi tới đây, ta thế nào cũng không thể tin được có thể làm được bước này.” A Hàm nói, ánh sáng trong mắt càng thêm kiên định. “Nhưng chính vì thế, ta đã không thể bình yên tiếp tục đi ỷ lại lực lượng của ngươi, tọa hưởng thành công. Hiện tại ta đã không còn lý do nào để lười biếng nữa, tiếp theo, ta nhất định phải gánh vác sứ mệnh của mình, thực hiện nghĩa vụ của vua.”

Vương Lục nghe vậy sửng sốt thật lâu, thật tâm bái phục A Trác vô địch bực này, sau đó vô thức đưa tay vào trong túi trữ vật, mò được linh dược sư phụ giao cho trước khi đi.

Có đôi khi, vẫn là hạ dược thì thuận tiện hơn...

...

360

“Còn nhớ khi ở bảo khổ Vương Chi, chúng ta đã từng đánh cuộc một lần chưa?”

Trong trầm mặc, Vương Lục vừa lục lợi túi trữ vật, vừa hỏi A Viêm.

A Oa sừng sốt, đánh cuộc kia nàng đương nhiên nhớ kỹ, khi nhân lên thần tháp của quân đội, Vương Lục từng nói mình có thể mượn sức một người kéo dài thời gian của đại quân đối phương, giúp hắn chiêu mộ khổ công thắng được kiến trúc thời cơ, sau đó hai người liền lập ước định, nếu như Vương Lục làm được, A Bạc sẽ đáp ứng hắn một chuyện, chỉ là lúc đó Vương Lục không đề cập đến, cũng liền đặt xuống.

Lúc này nhắc lên, A Yêm chợt cảm thấy khó xử, kỳ sĩ tinh thần yêu cầu nàng tuân thủ hứa hẹn, nhưng nếu bởi vì một lý do như vậy mà từ bỏ kiên trì của mình thì không khỏi có vẻ quá buồn cười.

Cũng may Vương Lục cũng không định trực tiếp thô bạo như vậy.

“Nếu đánh cuộc còn có hiệu quả, ta hy vọng ngươi có thể theo ta một chút đi khắp các nơi Trọc Đông Uyên, cải trang một chút, coi như là lưu lại ký ức khó quên cho chuyến đi Tây Di này của ta.”

A Oa ngần ra, thực sự không ngờ Vương Lục lại đưa ra yêu cầu như vậy, tuy biết rõ sau lưng hắn tất có mưu đồ, nhưng nhớ tới những ngày qua hắn đã làm gì, yêu cầu đơn giản như vậy thật khiến nàng khó mà cự tuyệt.

“Được, chỉ cần ngươi không ghét bỏ đạo du tẩu hơn trăm năm nay ta không trở về, không theo kịp sự vật biến hóa là tốt rồi.” A miêu mềm mại cười, nghĩ đến sau này quy về phải chia tay với Vương Lục, cũng có chút thất vọng.

Vương Lục thì nói: “Yên tâm đi, cho dù ngươi một ngàn năm một vạn năm chưa trở về, có nhiều chuyện cũng sẽ không thay đổi... Lần này sẽ không chiếm dụng ngươi thời gian quá dài, một tháng là được rồi sao?”

“Đương nhiên, chỉ cần người mở miệng, cho dù một năm cũng được.”

Vương Lục nhẹ giọng lầm bầm: “Thuốc tiếp theo, đâu cần dùng lâu như vậy.”

Trên thực tế, tâm A Thù trở về như tiền.

Bị Vương Lục trực tiếp truyền tống từ Long Thành đến bảo khổ Vương Chi Vương, nàng có vài phần bất mãn, lúc ấy người Bắc Đông Lan vừa mới đánh thắng hai chiến dịch cực kỳ trọng yếu, rút cả căn cơ ảnh hưởng của Thánh Quang giáo tại bản địa lên, kế tiếp chính là thời gian củng cố chiến quả, củng cố chính quyền, mà nàng là vua kênh Đông Lăng... Nữ nhi, không thể thay thế được.

Dù là trong trăm năm qua, người chân chính có sức ảnh hưởng chính trị ở Trọc Đông Truân là Bối Đức Thị cùng với rất nhiều quý tộc khác, nhưng thanh danh của kỹ sĩ vương vẫn như mặt trời ban trưa, chưa từng suy kiệt. Lục hiệu triệu của nàng có thể đẩy nhanh tiến trình đảo Đông Lăng phục quốc hơn rất nhiều, nhưng Vương Lục lại cố tình ở thời điểm này...

Dụng ý của hắn, chính là để mình từ bỏ vương vị, cùng hắn trở lại Cửu Châu đi. Nhưng chỉ có điểm này, chính mình thật sự không cách nào nhượng bộ, mặc dù cả đời A Oa đã trải qua rất nhiều đại nạn, nhưng thân là sứ mạng của Vương Giả, nàng thủy chung không cách nào dứt bỏ.

Tuy nhiên, nếu như là Vương Lục, nếu như chỉ ngăn ngụt một tháng, vậy thì tùy hắn đi. Trong lòng nữ tử như trút được gánh nặng.

Bước đi đầu tiên là chọn khu núi xa xôi, bởi vì Vương Lục nói đã nhìn đủ phồn hoa của thành phố lớn rồi.

Cảnh sắc khu vực xa xôi lách lách của Trọc Đông Uyển kỳ thật rất thiếu thiện lương, hai người hành tẩu ở vùng núi nửa ngày, liền nghỉ chân ở một thôn xóm hẻo lánh. Mà cho dù là ở trong thôn xóm nhỏ hẻo lánh này, biến đổi lớn phát sinh ở Trọc Đông Huỳnh cũng đã thể hiện ra, một cỗ sinh cơ bùng bùng xuyên thẳng vào trong đó.

Hai người ở tại khách điểm đơn giản trong thôn nhận được khoản đãi vô cùng nhiệt tình, mà theo người trong thôn giới

thiệu, mấy ngày nay trong thôn đúng là như lễ tiết vui vẻ. Bởi vì một vị lãnh chúa từng dựa vào thế lực của giáo ở phụ cận làm mưa làm gió, không lâu trước đây bị kỵ sĩ Long Thành chém giết, nhiều năm qua quanh quần tại đỉnh đầu mọi người lập tức theo đó quét sạch.

Việc này gây nên sự hứng thú của A Loan, hỏi tỉ mỉ, biết được vị kỵ sĩ chém giết lãnh chúa kia, chính là một trong những vệ sĩ Long Thành ở khu chợ Bồi Long Đức, cũng là lãnh chúa mới nhậm chức tại nơi này. Vì vậy dưới sự đồng ý của Vương Lục, hai người đi tới thành thị của lãnh chúa.

Đến thành thị chính là một cảnh tượng khác, chính quyền mới cũ kỹ thay đổi ở chỗ này biểu hiện càng rõ ràng, trong thành có không ít dấu vết chiến tranh, pháo đài xa hoa nhất bị phá hủy một nửa, nhà giáo bên cạnh thành bảo cũng bị chặt đứt từ đó, hiển nhiên lãnh chúa cùng giáo thế lực nơi này đã từng tiến hành chống cự. Ngoài ra, lãnh chúa của nơi này đã bị thanh tẩy, rất nhiều cửa hàng cùng xưởng gốm đều bị phá hủy hoặc là tra xét phong ấn.

Đề tài nghị luận nhiều nhất trong thành là sự quật khởi của Long Thành, sự trở về của kỵ sĩ Vương. Đại bộ phận mọi người đối với việc này đều vui mừng, đối với tương lai càng tràn ngập lòng tin, cảnh tượng trong thành một phái sinh cơ bừng bừng. Mà kỵ sĩ tinh thần càng là bị người ta đổ xô, có thể nhìn thấy rất nhiều người ăn mặc kỵ sĩ đang đi lại trên đường., Có kỵ sĩ chính bài đi theo vệ sĩ long thành đang tuần tra, đương nhiên càng nhiều là mô phỏng theo phong nhã phụ thuộc vào những chuyện tốt, cũng có không ít kẻ đầu cơ... Mà ở sau lưng loạn tượng, biểu hiện tinh thần kỵ sĩ hưng thịnh chưa từng có ở đây, điều này khiến A Yểm mừng rỡ.

“Ta biết ngay, biên Đông Lãng là quốc gia của kỵ sĩ, tinh thần kỵ sĩ nhất định sẽ chiếu khắp nơi...”

Vương Lục thân nhiên cười: “Giống như thánh quang chiếu khắp bốn phương sao?”

A Trác hưng phấn nhưng không nghe ra châm chọc sau vấn đề này, mà nghiêm túc gật gật đầu: “Sẽ hưng thịnh hơn Thánh Quang giáo trong quá khứ, nhất định sẽ...”

“Thật sao? Xem qua tươi sáng, chúng ta cũng đến xem mặt tối đi.”

Vương Lục nói xong, nhìn một tên lính tuần tra bên đường dùng một đạo pháp thuật mê hoặc lòng người: “Các người đem phản động phái... Không đúng, người dạy người thì xử trí như thế nào?”

Tên binh sĩ kia mơ mơ màng màng đáp: “Đóng chặt dưới đất đại điều giáo, trước kia là nơi phán quyết. Trước kia người dạy dùng để phán quyết dị đoan, hiện tại đến phiên bọn họ chấp nhận thẩm phán.”

“Chỗ đó không nhốt được quá nhiều người đúng không? Ngoài ra thì sao?”

“Giáo đồ với phụ tá dạy quá nhiều phản đồ, trọng tài dưới mặt đất không qua được, có ném vào trong ngục giam, còn có rất nhiều thứ giòn tan, dù sao đã bị mục nát ô nhiễm qua, đều có nguyên tội.”

“Nguyên tội?” A Loan nhíu mày, đối với lời giải thích này phi thường bất mãn.

Vương Lục lại hỏi: “Là bọn họ từng ức hiếp nam phách nữ, làm ác đa đoan?”

Binh lính bị mê hoặc tâm thần suy nghĩ trong chốc lát đáp: “Có một số đúng vậy, cũng có một số tuy không rõ là từng làm gì, nhưng dù sao cũng là dạy một phương, tội trị bệnh của bọn họ chung quy không có sai đâu.”

“Lý do này là gì? Quả thực hoang đường không hỏi thị phi.”

A Trác lúc ấy liền phần nộ, nhưng Vương Lục lại ngăn nàng lại: “Hà tất gây khó dễ với một tên binh đầu bự? Hơn nữa tai nghe thì là giả, mắt thấy mới là thật đi.”

Sau đó hai người thấy mới là thật, ẩn nấp dưới sự yểm hộ của pháp thuật, lặn lội tới toà nhà tranh dưới đất, nghe thấy lại khiến cho A Yểm cảm thấy sồn cả gai ốc.

Trong nội bộ trọng tài, hình cụ tra tấn người nhiều không đếm xuê, những điều này đều là minh chứng cho quyền thống trị của Thánh Quang giáo tại đất biên Đông Lan. Nhưng hiện giờ

các kỵ sĩ lấy thánh quang thay mặt, lại nhặt lên những hình cụ tàn bạo này, đem chúng nó lần lượt dùng trên thân người.

Phần lớn người chịu hình đều là thành viên dạy học, có quyền khuynh một phương chủ giáo, có một số là mục tiêu trẻ tuổi... Nhưng trong đó có một bộ phận, rõ ràng chỉ là giáo đồ bình thường, nhưng lúc này lại bị đóng đinh trên hình cụ tàn khốc, nằm ngoài sinh tử.

Càng làm A Trác cảm thấy là chỉ có một số nữ tu giáo, ở nơi này bị hành hạ thể thảm không người, quá trình quá trình không thể lọt vào mắt.

A Trác phần nộ run rẩy cả người, sau đó một kiếm liền lấy ra vài chiếc điện thoại, huyết dịch và óc phun tung toé khắp phòng, các nữ tể không ngừng hét gào, cảnh tượng trở nên hỗn loạn.

Vương Lục cười trào phúng: “Ô, Kỵ sĩ tinh thần quả nhiên chiếu khắp bốn phương.”

A Dung không nói một lời, trường kiếm chưa từng trở về vỏ.

Vương Lục vỗ vỗ bờ vai của nàng: “Chuyện kế tiếp do ta ra mặt, ngươi không cần lộ diện, thân phận miễn cảm, thân phận.

A Quật nhìn Vương Lục hồi lâu, chậm rãi gật đầu.

Sau đó, Vương Lục liền một thương một ngựa, một đường quét ngang rất nhiều vệ binh, trực tiếp giết vào trong phủ thành chủ, gặp vị lãnh chúa tân nhiệm kia.

Mà vừa lúc, vị lãnh chúa kia cũng nhận ra Vương Lục, hai người ở trong Long Thành từng có duyên gặp mặt vài lần.

Tuy nhiên lần gặp mặt này lại không có hàn huyên, Vương Lục trực chất vấn trọng tài sở sở nghe được, mà vị lãnh chúa kia nghe vậy cũng chân động, giải thích gã vừa mới đứng vững tại đây, lúc bách phế đang hưng phấn, cũng không quá chú ý chi tiết bên dưới. Mà truy cứu tiếp, gã thì cười khổ giải thích., Hấn rơi xuống nơi này, người có thể dùng trong tay thật sự quá ít, trước mắt dùng để duy trì trật tự thành thị, đại bộ phận còn là đội ngũ ban đầu, tốt xấu lẫn lộn. Lúc luân thế quyền luân chuyển nhân tâm phù động, khó tránh khỏi có chuyện cực đoan phát sinh, bất quá hấn cam đoan sẽ tăng

cường quản lý, tuyệt đối không có trường hợp điên rồ như vậy nữa.

Vương Lục mỉm cười không nói, mà A Hoài ẩn thân phía sau màn, cũng cố gắng tiếp nhận lời giải thích này, việc này coi như là tạm thời phơi bày qua.

Sau đó, bọn họ nán lại trong thành trọn vẹn nửa tháng, lực lượng truyền kỳ của Vương Lục cùng A Việt khôi phục hoàn mỹ che giấu hành tích, giống như mơ hồ ở chợ, trong lúc đó, bọn họ chăm chú quan sát biến hóa của thành thị.

Một vị lãnh chúa tân nhiệm cũng không nuốt lời, sau ngày hôm đó đã tăng cường toàn diện quản lý trong thành, mấy người dẫn đầu làm xằng làm bậy càng bị chém đầu rã đê trước mặt mọi người.

Nhưng tình huống cũng không chuyển biến tốt đẹp về bản chất, đối với hàng rào thế lực còn sót lại của Thánh Quang giáo vẫn khiến người ta nhìn thấy mà giật mình, rất nhiều tài sản Giáo Giáo hợp pháp bị cướp đoạt, người thân cận với giáo phái bị bắt nạt khó có thể chịu đựng được, sự kiện thương tổn từng phát sinh, mặc dù tại Tam Lệnh của tân lãnh chúa có thu liễm, nhưng hiển nhiên là không cam lòng.

A Hoài lúc đầu phần nộ, bất mãn, bất bình, dần dần biến thành nghi hoặc.

“Tại sao mọi chuyện lại biến thành như vậy?”

Tân lãnh chúa cũng không phải là người gian ác, ngược lại sau khi nhậm chức, Túc Dạ ngủ, cúc cung tận tụy, nhưng rất nhiều chuyện vẫn rất nhanh chệch hướng quỹ đạo phát triển, điều này khiến A Yêm vô cùng hoang mang.

Nghe nàng cuối cùng cũng khiêm tốn thỉnh cầu, Vương Lục liền nghiêm túc giải thích cho nàng: “Chính quyền thay thế tất nhiên sẽ phân phối lại tài nguyên nương theo.”

“Nhưng không nên không giảng đạo lý như vậy, nhuu đồng đoạt lấy...”

“Đạo lý? Đạo lý nhà ai?”

A Trác nghiêm mặt nói: “Trong tinh thần kỹ sĩ, công chính là tín điều cơ bản.”

Vương Lục nói: “Đó là tinh thần kị sĩ, không phải là nhân tâm tồn tại của khách quan hiện tại chèn ép Thánh Quang giáo thậm chí hãm hại, lợi ích phân phối lại không có lòng tham, đều không phải một người nào đó, một người hai người có tiền lệ, mà là một quần thể sử dụng.”

A Hoài nói: “Đúng vậy, người tồn tại khách quan tâm xa xa không hoàn mỹ, nhưng sự quý trọng của tinh thần kị sĩ là ở chỗ nó có thể lây nhiễm người khác, khiến tinh thần hư vô mờ mịt chuyển hóa thành một trăm năm trước nhân tâm thiết thực, ta chinh chiến tứ phương, chưa từng lưu lại cục diện rối rắm như vậy “

“Người đang trách cứ lãnh chúa tân nhiệm đáng thương kia, nhưng người không thể làm được?”

“Hắn...” A Phủ không nói gì chống lại, nàng đương nhiên không thể yêu cầu mỗi người đều có thể làm được đến mức của nàng.

“Hơn nữa, cho dù là bản thân người, cũng không phải không gì không làm được. Đừng quên, tổ tiên của những dân thường tham lam, ngu muội hơn một trăm năm trước, chính là từng bị tinh thần của kị sĩ của người lây nhiễm qua.”

A Trác cười lạnh: “Người đây là nguy biện...”

“Không sai, ta đây là quỷ biện, nhưng đạo lý không sai, nhân thế có tam đại ảo giác: Ta có thể giết ngược, nàng có ý với ta, cùng với ta có thể thay đổi nhân tâm mà người, phạm tội chính là sai lầm thứ ba...”

...

361

Đối với vấn đề thay đổi nhân tâm, A Yêm hiển nhiên có suy nghĩ của mình.

Thay đổi lòng người là sai sao? Nếu là, như vậy thiên hạ cần gì giáo hóa? Mặc kệ Tây Di đại lục, đừng nói là ở Cửu Châu, cho dù là người thống trị, Vương đạo giáo cũng là một trong những người thống trị không thể thiếu, dùng tinh thần kị sĩ cảm nhiễm nhân tâm, giáo hóa nhân tâm, không phải tự nhiên mà vậy sao?

Nhưng nàng cũng không chuẩn bị tranh luận cùng Vương Lục, bởi vì không có khả năng biện luận thắng, coi như thắng cũng không ý nghĩa.

Mà Vương Lục cũng không nhiều lời, chỉ đến là dừng, có một số việc, dùng con mắt mà nhìn, so với dùng miệng để nói thì hữu lực hơn nhiều.

Thành nhỏ này có thể chứa được lòng người không đủ phân lượng, cho nên tiếp theo sẽ là Long thành.

Lựa chọn Long Thành, mang ý nghĩa hành trình một tháng qua rớt cuộc sắp tiến vào kết thúc, A Loan lúc này nghĩ lại, lưu luyến không rời cuối cùng ngoài giải thoát cũng có chút như trút được gánh nặng, nàng đã mơ hồ minh bạch chuyện Vương Lục cần làm.

Bất quá, nàng tin tưởng sau khi đến Long Thành, chân chính kị sĩ Ba Lăng sẽ làm cho hẳn hiểu được tinh thần kị sĩ không phải hư vô mờ mịt, nàng tin tưởng kị sĩ bàn tròn bối Đức thị ngày xưa nhất định sẽ không làm nàng thất vọng.

Nhưng mà sau khi chạy tới Long Thành, nhìn thấy lại làm nàng như rơi vào hầm băng.

Hết thấy, đều phẳng phát là bản sao của tòa thành nhỏ xa xôi kia, chỉ là sự tình càng có quy cách lớn hơn, bên ngoài xem ra càng có trật tự, nhưng người tham lam vẫn tham lam như trước, những người mục nát vẫn mục nát như cũ, trật tự của quá khứ bị đánh vỡ, trật tự mới thành lập được phủ lên ngoài

ngoài tinh thần kỹ sĩ, nhưng làm ra lại không khác gì Thánh Quang giáo.

Qua biên cương năm xưa, giáo giáo trấn áp tứ cảnh, giáo đồ cao nhân nhất đẳng. Hôm nay cao nhân nhất đẳng biến thành kỹ sĩ, chính quyền này vừa mới khôi phục không bao lâu, hàng rào giai cấp thâm nghiêm đã mờ hồ thành hình, giai cấp kỹ sĩ, giai cấp bình dân rõ ràng, mà trong kỹ sĩ cũng phân ra các cấp độ khác nhau.

Mà cấp độ lại bất đồng, liền mang ý nghĩa lợi ích bất đồng, cao giai kỹ sĩ chiếm cứ đất đai giàu có nhất, có được thành đàn người hầu, quyền thế ngập trời, giống như một phương bá chủ.

Ở một mức độ nào đó, lệch lạc mới so với thời kỳ Thánh Quang giáo thống trị tốt hơn nhiều, nhưng một số phương diện nhìn lại, tình huống kỳ thật càng tồi tệ hơn, bởi vì trước kia vì củng cố chính quyền, Thánh Quang giáo lấy ra tài nguyên của khu giáo khác, bù đắp cho Lan Đông Lăng, mà rất nhiều kỹ sĩ mới nhậm chức đã bắt đầu bóc lột.

Tiền chính quyền cũ thay thế, lợi ích lại phân phối là hiện tượng tất nhiên, nhưng tất cả đều là công bằng công chính, có lợi cho xã tắc nước nhà. A miêu ngày xưa chinh chiến tứ phương, dùng hết khả năng bảo vệ quá trình công bằng này. Nàng từng xúc động từng phóng thích tạo thành uy hiệp rất lớn cho nàng, cuối cùng đối thủ đáng thất bại., Cũng tôn trọng dành cho hắn, nàng từng nghiêm khắc phân chia sau khi chiến thắng, ý đồ diều võ dương oai, trắng trợn cướp đoạt thuộc hạ của mình. Nàng càng là lấy thân làm gương, là chí tôn vương giả cao quý, vẫn duy trì cuộc sống đơn giản.

Tinh thần của kỹ sĩ làm cho nàng có thể như đóm lửa đồng cỏ, nhanh chóng nhắc lên một trận phong bạo ở Ba Châu, thành lập chính quyền thống nhất tiên lệ chưa từng có, mặc dù bởi vì đủ loại nguyên nhân, vương quốc của kỹ sĩ này thành lập không lâu liền sụp đổ, nhưng nàng cho rằng tương lai Ba lăng Đông Lăng đã tìm được phương hướng, ít nhất nàng và bạn nàng phấn đấu một phen, hẳn là rất rõ ràng điểm này.

“Vì sao?”

Đêm khuya, A Phủ lặng lẽ tiến vào thư phòng Bối Đức luật, thành chủ Long Thành vừa mới kết thúc một ngày công tác -

đồng thời cũng là Nhiếp Chính Vương Ba Lăng hiện giờ, nghe vậy cả kinh, lập tức từ trước bàn đọc sách đứng dậy.

“A Trác?”

A Oa cũng không hiện thân, chỉ dùng thanh âm lạnh như băng chất vấn: “Vì sao?”

Nàng không nói thêm một chữ, nhưng Bối Đức Khôn lại rất rõ cơn thịnh nộ của A Hoài đến từ phương nào. Ngay vừa rồi, hắn kết thúc gặp một phú hào nổi danh Ba Đông Ca, hứa hẹn đem một mảnh đất Thánh Quang giáo từng nắm giữ giao cho hắn, tính cả nhân dân trên mặt đất một đạo... Mà so với Thánh Quang giáo, vị phú hào tham lam tàn bạo kia sẽ làm cuộc sống của người trên đất đai chuyển biến xấu.

Chuyện tương tự còn có rất nhiều, Bối Đức Khôn không rõ rốt cuộc A Loan thấy bao nhiêu, nhưng hắn cũng không dự định che giấu.

Trầm mặc thật lâu, Bối Đức nắm mở miệng nói.

“Bởi vì đây là thỏa hiệp tất yếu.”

” thỏa hiệp?” Giọng A Loan tràn đầy mất mát cùng khó hiểu: “Người... không nên nói ra hai chữ thỏa hiệp như vậy chứ.”

Bối Đức đau khổ tự giễu nói: “Không phải sao? Một người dưới khí diễm ngập trời của giáo phái, kéo dài hơi tàn hơn trăm năm, chỉ sợ am hiểu nhất chính là thỏa hiệp. Nếu không, hơn một trăm năm trước ta nên đi theo tiên vương rồi.”

Lần này đến phiên A Oa trầm mặc.

“Sĩ sĩ tinh thần yêu cầu ta ngoan cố chống cự đến thời khắc cuối cùng, nhưng chung quy hết thấy không đành lòng tiên vương cứ như vậy tan thành mây khói, cho nên ta vẫn thỏa hiệp, hơn nữa liên tiếp thỏa hiệp không ngừng, ta đầu hàng đối thủ không nên đầu hàng, yêu yêu nữ nhân không nên yêu, sinh hạ đứa nhỏ không nên sinh ra, đến nay, thỏa hiệp tựa hồ đã trở thành một loại bản năng của ta.”

Bối Đức đau đầu đầy cảm khái, nhưng sau một khắc, hắn chuyển giọng, dùng tư thái cứng rắn ngoài dự liệu nói:

“Nhưng một trăm năm qua, cũng làm ta ý thức được, thỏa hiệp là người làm chính không thể thiếu tố chất không có ta thỏa

hiệp, hôm nay không có Long Thành hôm nay ap ap ap a, người là con gái kỹ sĩ Vương, người nói cho ta biết, thỏa hiệp của ta sai sao?”

Giọng A Trác có chút cay đắng: “Lúc đó là lúc đó, hiện tại...”

Bối Đức khuê lắc đầu: “Giống nhau, kỳ thật đều giống nhau. Nhà giàu vừa rồi người gặp mặc dù bạo ngược, tham lam, lại có được thế lực cường đại cùng thực lực, Đông Tri Thành có thể chiếm lĩnh không ít binh khí, công lao của hắn rất lớn, mà thứ hắn muốn., Chỉ là một vùng đất không lớn, mấy trăm cái lao công, mà thứ hắn đòi lấy, lại là tính mạng của ngàn vạn chiến sĩ. Cho nên, ta có thể làm gì chứ? Vì nghiêm ngặt bảo vệ bản thân, để cho binh sĩ thủ hạ không màng sống chết? Nhân từ, cũng là tín điều cơ bản tinh thần kỹ sĩ mang theo.”

A Dung nói: “Người hắn là nên thử nghiệm thay đổi nó, cảm hóa nó.”

“Lòng người không cách nào thay đổi được.” Bối Đức luật một mối nói: “Trừ phi dùng pháp thuật biến tất cả mọi người thành khôi lỗi, nếu không chúng ta phải thừa nhận, lòng người không thể tốt đẹp như chúng ta tưởng tượng.”

A Trác rất kinh ngạc nói ra lời tương tự như Vương Lục, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì.

Một lúc lâu sau, A Yêm thử nói: “Đó chẳng qua là bởi vì chúng ta còn chưa đủ cường đại...”

Bối Đức nắm lại kích động lên: “Không đủ cường đại? Không sai, ta chỉ là một kỹ sĩ bàn tròn bình thường, xác thực không thể gọi là cường đại, nhưng phụ thân của người, kỹ sĩ vương chẳng lẽ còn chưa đủ cường đại? Hắn cả đời chưa từng thỏa hiệp, kết quả thế nào? Lúc trước chúng bạn xa lánh, chẳng lẽ chỉ là nguyên nhân Thánh Quang giáo thẩm thấu sao?”

“Sao người có thể nói như vậy?” A miêu tức giận trước nay chưa từng có: “Người muốn nói ta... Chúng ta tuân thủ nghiêm ngặt đều là uổng công vô ích sao?”

Bối Đức nhìn nàng một cái thật sâu, sau đó chán nản nói: “Đương nhiên không phải phí công vô ích, không có kỹ vương phân đấu, Ba Đông Lăng vẫn là một đồng cát rời rạc, nội đấu

không ngừng, mặc cho người bắt nạt. Nhưng chuyện này hoàn toàn là hai việc khác nhau.”

“Quốc gia cường đại, đứng đầu vào lòng người là sự cường đại, lòng người tán loạn, không biết liêm sỉ, lòng tham không đáy...”

Nhưng A Trác còn chưa nói xong, đã bị Vương Lục vỗ bả vai.

“Đủ rồi, không nên như một tên văn tài tiểu thanh vừa rồi điên cuồng như vậy.”

A Oa tức giận nhìn Vương Lục, uy áp cấp bậc truyền kỳ đập vào mặt, Vương Lục thân hình hơi lay động, lại nửa bước không nhường: “Thế nào, ngươi muốn hướng về phía ta vùng kiếm đối với sao? Tựa như ngươi đã từng làm với người bên cạnh?”

Lửa giận của A Trác thoáng chốc ngưng kết, hàn ý khắc cốt trải rộng quanh thân: “Không, ta...”

“Đi thôi, về rồi nói.”

Vương Lục nói, đẩy A Khải, liền xoay người rời đi.

Hai người đi rồi, dãy núi Bối Đức độc lập thư phòng đã một lúc lâu, sau đó khom người hướng về phía A Phàm đi xa cúi xuống thật sâu.

“Tạm biệt, Ngô Vương.”

“Ngươi sai lầm một chuyện.”

Trên đường trở về, Vương Lục nói với A Hoài: “Hắn đã không còn là thủ hạ của ngươi, hơn một trăm năm nay ngươi không ở đây, hắn mới thật sự là trụ cột chống đỡ tinh thần không đổ của kỵ sĩ biên Đông Lăng, hắn mới là một tay nắm giữ thế cục Ba Lan, để quốc gia trong mấy tháng gần gũi lại một lần nữa phân liệt đi về phía người lãnh đạo thống nhất.”

“Mà ngươi, ngươi chỉ là con gái của kỵ sĩ Vương, có tư cách gì ở trước mặt hắn quát thảng một đàng? Đạo lý tôn lão ái ấu cũng không hiểu sao?”

A Oa có chút dở khóc dở cười, càng không thể phản bác, có lẽ đúng như nàng nói, biến hóa hơn một trăm năm này khiến nàng có chút khó thích ứng rồi.

“Có lẽ Bối Đức sóc tìm được con đường của hấn, có lẽ cách làm của hấn cũng có đạo lý, nhưng đó đã rời khỏi tinh thần kỵ sĩ.”

Vương Lục nói: “Đương nhiên, bởi vì hấn đã không còn là kỵ sĩ dưới trướng người, mà là một người thống trị. Mà người thống trị, hấn hơn xa so với người. Chỉ ít ta thấy Trạch Đông Lan, mặc dù kỵ sĩ của hấn đã vận vẹo tinh thần, nhưng dưới sự cổ vũ ngầm của khẩu hiệu này, thật sự nhân tâm đã ngưng tụ. Quốc gia quả thật đã phục hưng, phồn vinh trước nay chưa từng có.”

“Đồng thời cũng kèm theo hủ mục chưa từng có.”

“Đây mới là thái độ bình thường.” Vương Lục nói, “Lòng người vốn có đen có trắng, mười ác không tha cũng thường có người mang ý niệm chớp sáng, đáy lòng thánh nhân cũng sẽ có tư niệm bất kham. Người phức tạp tạo thành xã hội phức tạp, đây là hiện thực và quy luật của khách quan, như mặt trời mọc mặt trời xuống, đừng thích sạch sẽ như vậy.”

A Chu suy nghĩ hồi lâu, nhìn ra được nội tâm của nàng hoang mang tựa như bị thất bại: “Có lẽ đó là bởi vì ta còn chưa đủ mạnh?”

Vương Lục quả thực cũng bị nàng ta ngu muội khóc: “Mạnh như vậy sao? Truyền thuyết về thời đại thần minh hành tẩu nhân gian ở Tây Di đại lục, những thần minh kia có tính là mạnh hay không? Nhưng chưa từng nghe nói có ai có thể giáo hóa vạn dân, khiến người người đều thành tiên. Như vậy chẳng lẽ muốn người đột phá truyền kỳ, thăng cấp thần minh, sau đó từ Thần giới đột phá Thánh giới, lại từ Thánh giới tiến vào chí cao giới, người mới có thể phản hồi người thân đến xử lý vấn đề nhân tâm của Phạm gian?”

A Trác có chút hoang mang: “Thánh giới của người và giới chí cao là cái gì?”

“Ồ, đó là nội dung mới có tư liệu, bây giờ nói với người còn quá sớm... Nhưng tóm lại, một chuyện phải cần người trở nên cường đại vô hạn mới có thể làm được, người không cảm thấy bản thân mình rất hoang đường sao?”

A Dung càng thêm mê mang: “Như vậy... Mấy năm nay ta đều làm việc vô dụng?”

“Tại sao lại là vô dụng? Không có người, sẽ không có Ba Châu hôm nay, nhưng hôm nay Ba Lăng đã không cần người.”
Vương Lục cười cười, “Ta biết người không hiểu, cho nên ta sẽ nghiêm túc giải thích cho người. Kỳ thật đạo lý rất đơn giản, chỉ là trước kia có nói người cũng sẽ không nghe, nhưng bây giờ...”

A Oa nghiêm túc hỏi: “Xin người chỉ điểm.”

...

Đối với sự thành ý cầu hỏi của A miêu, Vương Lục khó có được biểu hiện thông dong như trước giờ, ngược lại có chút ngưng ngưng.

“Kỳ thật chỉ điểm cũng không dám nói, ta cho tới bây giờ không gì không biết đều không gì không làm được, chỉ là tình huống chỗ người đang đứng... Ta đã từng tận mắt nhìn thấy tình huống tương tự, cho nên có thể tham khảo một chút mà thôi, ta nói không nhất định đúng, nhưng hẳn là có giá trị tham khảo.”

A Trác chăm chú lắng nghe.

Vương Lục nói: “Hiện tại Ba Lăng không cần người, cùng vương quốc ban đầu của người sụp đổ, đạo lý giống nhau. xã hội quốc gia là một chỉnh thể phức tạp, do nhiều lần có rất nhiều người khác nhau., Cấp bậc khác nhau cấu thành, là người thống trị, người không thể trực tiếp quán triệt sức ảnh hưởng đến mỗi người cụ thể. Người từng dẫn binh đánh giặc, hẳn là biết rõ chiến lược đặc sắc hơn nữa., Cũng phải thông qua từng chiến thuật rất nhỏ mới có thể chấp hành ra, ở trong chiến tranh chấp ý đồ của người chính là quan quân, mà ở lúc trị quốc, ý đồ chấp hành lại là giai tầng quan. Người thực sự không phải cần đối mặt với mỗi người Bắc Đông Uyển, mà là quan liêu cách giai tầng gần với người.”

A Trác nhin không được phản bác: “Giữa người với người không nên phân chia rõ ràng như vậy...”

Vương Lục nói: “Ta biết, người là người sáng lập chế độ kỹ sĩ xung quanh bàn tròn, người luôn tôn sùng người người bình đẳng. Nhưng cho dù thời kỳ kỹ sĩ bàn tròn thịnh vượng nhất, lại có bao nhiêu người? Trong Duyên Đông Loan cảnh có hàng ngàn hàng vạn kỹ sĩ hợp cách?, Người có cái bàn lớn như thế nào mà buông được tất cả mọi người đây? Nói cho cùng, người trực tiếp tiếp tiếp tiếp xúc với hơn trăm người trước bàn tròn, bọn họ mới là phụ tá đắc lực, người thống trị quốc gia này, nhưng người không để ý đến lợi ích của bọn họ.”

“Lòng người có lợi, các kỵ sĩ đi theo người, tuy có tín ngưỡng ngưng tụ, nhưng bọn họ không phải thân, không thể chỉ dựa vào tín ngưỡng để sống qua ngày., Bọn họ cũng muốn là sinh hoạt, muốn hưởng thụ. Ngoài ra là nghề nghiệp, bọn họ càng cần lượng lớn tài nguyên để khiến mình trở nên cường đại, đây là bản năng làm người của bản thân. Đương nhiên, ta biết người là một Vương có thể làm gần như hoàn mỹ, nhưng người không thể yêu cầu ai cũng giống người—— nếu như vậy trên thế giới này cũng không có thứ gì có thể ăn được nữa.”

A Trác hiềm khi không tỏ vẻ phản ứng với bao quần áo này, mà trầm mặc mà chăm chú lắng nghe.

Vương Lục tiếp tục nói: “Các kỵ sĩ đi theo người là hi vọng đạt được lợi ích từ trong tùy tùng. Bọn họ khát vọng vinh dự, khát vọng kiến công lập nghiệp, đồng thời cũng khát vọng đãi ngộ phù hợp với công nghiệp.”

A Oa ngắt lời: “Ta chưa từng cản trở lợi ích bọn họ theo đuổi hợp lý, ta chưa bao giờ khắc nghiệt cuộc sống khổ hạnh của bọn họ.”

“Đúng vậy, người chưa từng cưỡng cầu qua, cho nên người có thể kiên trì đến lần thống nhất ở Ba Châu Đông Lan, nếu không người ngay cả đội ngũ cơ bản nhất cũng không kéo dây được.” Vương Lục nói: “Vấn đề của người.”, Là ở người không có lấy thân làm cái thì thôi. Người là kỵ vương, là vương giả ở ức vạn người đỉnh phong. Nếu như bản thân người trải qua cuộc sống nghèo nàn, người để cho người phía dưới xử lý thế nào? Người làm vương một tháng lấy một ngàn ngân tệ, các đại thần kia chẳng lẽ có thể lấy một tháng một vạn? Bọn họ chỉ có thể cắn răng lấy tám trăm, năm trăm nhưng sinh hoạt còn chưa đủ.

A Oa bật cười: “Chẳng lẽ muốn ta vì vậy mà ham muốn xa xỉ tới cực điểm sao?”

Vương Lục nói: “Trừ một số tiền lệ, người đã gặp qua quân vương nào mà không phải cực dục xa xỉ? Những quân vương thanh bần kia hoặc là bị thủ hạ làm chỗ trống, hoặc là trở thành vua của mất nước, quân vương nghèo khó ý nghĩa là hệ thống quan liêu đã thất thường.”

“Như vậy dựa theo người suy luận, trên thế giới này không còn vương giả đạo đức cao thượng nữa sao?”

Vương Lục nói: “Chính xác mà nói, người đạo đức cao thượng không thích hợp làm quân vương, bởi vì khái niệm đạo đức vốn không thích hợp ở giữa giai tầng khác nhau. Đồng thời, tinh thần kỹ sĩ cũng không thích hợp dùng để chỉ đạo quân vương thống trị quốc gia.

A Oan kỳ thật đã bị Vương Lục thuyết phục không ít, nhưng nghe hẳn nhắc tới tinh thần kỹ sĩ, thiếu nữ nhất thời bất mãn: “Lẽ nào người muốn ngay cả tinh thần kỹ sĩ cũng một đạo bác bỏ sao?”

“Không phải không có quyết, mà là vị trí tinh thần chính thống của kỹ sĩ. Một sự kiện nằm ở vị trí sai lầm, cho dù bản thân không có thiếu sót, cũng chỉ tạo thành phản tác dụng. Thật giống như người đem bánh đầu cá biến thành nhìn lên bầu trời sao, đó chính là bi kịch trần trụi.”

Dùng ví dụ như vậy để nói rõ, A Yêm hơi cảm thấy dễ dàng tiếp nhận: “Như vậy người cho rằng vị trí tinh thần kỹ sĩ nên đặt ở đâu?”

Vương Lục nói: “Rất đơn giản, bày lên cung phụng đài. Tinh thần kỹ sĩ nhấn mạnh công bằng, phụng hiến, dũng cảm các loại đều là phẩm chất tốt đẹp, giáo hóa nhân dân, dẫn dắt thần tượng thần linh được tạo hình khi nhân dân đứng ra. Nhưng thần tượng thì thần tượng, hiện thực là trên thực tế.”

A Hoài nói: “Ý của người là lừa gạt tất cả mọi người? Ngoài miệng thì hô công bằng công chính, nhưng thực tế lại ích kỷ, tham lam không đáy?”

“Lừa gạt?” Vương Lục cười cười: “Không hứa hẹn thì không tính lừa gạt, chỉ cần người đừng tuyên bố Ba Đông uyển đã hoàn toàn thực hiện tinh thần của kỹ sĩ phổ cập, dân chúng có thể dùng tinh thần nghiêm khắc yêu cầu tất cả giai cấp thống trị, thì không tính lừa gạt. Phải nói, tinh thần kỹ sĩ cũng không phải là sự thật tồn tại., Đã thực hiện, mà là một mục tiêu cần chúng ta không ngừng nỗ lực phấn đấu, giải thích như vậy có được không? Trên thực tế, chúng ta cũng thật sự nỗ lực vì nó, mặc dù khoảng cách thực tế lý tưởng còn rất xa, nhưng một

Khánh Đông, chung quy so với việc giáo bàn bóc lột phân giải Banh Đông Lãng còn tiếp cận lý tưởng hơn sao?”

Thấy A Oa trầm mặc không nói, Vương Lục bổ sung giải thích: “Vẫn dùng quân trận chi đạo người am hiểu đề ví von, giả thiết người hiện tại gặp phải một kẻ địch không cách nào đối đầu, người là muốn trực tiếp xông lên chiến đấu với hắn, hay là từng bước một, tích lũy từng chút ưu thế, cho đến cuối cùng quyết chiến? Trong lúc đó có khả năng thắng cũng có thể có thất bại, càng không tránh khỏi phải thỏa hiệp cùng rút lui.”

A Oa có chút mệt mỏi hỏi: “Nhưng mà, muốn thực hiện hưng thịnh tinh thần của kỹ sĩ chân chính, phải mất bao lâu?”

Vương Lục hỏi ngược lại: “Nếu như ta nói mười năm là đủ, người sẽ tin sao?”

“Ta biết người nóng lòng muốn được chứng kiến ngày đó, nhưng người càng phải hiểu rõ, việc người có thể làm đều đã làm rồi, người khai sáng ra cơ nghiệp vốn chưa từng có cho người xưa, nhưng tác dụng của người cũng chỉ dừng lại ở đây, làm càng nhiều, chính là nhờ mầm trợ giúp.”

A Oa khẽ gật đầu, phảng phất đã tiếp nhận đề nghị của Vương Lục.

Vương Lục cũng không thúc giục, yên lặng bồi tiếp nàng hành tẩu trong hẻm nhỏ ngoài thành Long Long. Thành thị huyên náo bị ngăn cách ở bên ngoài tầng tầng tường cao, yên tĩnh nho nhỏ.

Không biết qua bao lâu, A Hoài như trút được gánh nặng thở dài, tựa hồ muốn nói cái gì đó.

Nhưng đúng vào lúc này, phía trước bỗng nhiên vang lên một trận tiếng la khóc rầu rĩ, ánh mắt A Yêm ngưng tụ, sau đó thân hình lóe lên, lóe lên đã đến chỗ âm thanh.

Vương Lục thở dài, bước nhanh đuổi theo, nhìn thấy một cô gái trẻ tuổi ở một nhà dân cũ nát đang nghẹn ngào khóc lóc. Mà nguyên do của sự việc rất đơn giản, bọn họ từng là thương nhân cung cấp nước suối tuyết sơn tuyền cho giáo. Về sau giáo bị trục xuất, bọn họ liền bị vạ lây, phụ thân mẫu thân được coi là phản đồ ủng hộ tiến hành thẩm phán, mặc dù không nguy hiểm tính mạng, nhưng phụ thân bị coi là phản

đồ., Gia nghiệp tích lũy mấy chục năm lại cơ hồ bị cướp sạch, hai người dưới sự bi phần mà lựa chọn cực đoan, chỉ để lại một nữ nhi trẻ tuổi, cùng một chút tài sản miễn cưỡng đủ cho nàng sống qua ngày. Đáng tiếc nữ tử trẻ tuổi chưa bao giờ am hiểu thế sự, di sản của cha mẹ rất nhanh đã bị người ta lừa sạch, hiện giờ ngay cả sinh tồn cũng khó mà nói tiếp.

“Vương Lục a, tội ác như vậy, cũng là điều bắt buộc trên con đường đi tới phải khoan dung sao?”

Vương Lục không có trả lời, bởi vì A Phàm kỳ thật cũng không cần đáp án.

“Vương Lục, ta nghĩ, quốc gia này chung quy vẫn có chút ta có thể làm được. Có lẽ như ngươi nói, ta cũng không thích hợp làm một quân vương, nhưng ta vẫn là một kỹ sĩ, có thể làm được chuyên nên làm.”

Vương Lục hỏi: ” đơn thương độc mã, hành hiệp trượng nghĩa sao? Đi khắp Ba Lăng, quản hết chuyện bất bình thiên hạ, chém hết những kẻ bất nhân bất nghĩa thiên hạ? Bằng vào kỹ sĩ vương của ngươi, hoặc là nói thân phận con gái của kỹ sĩ Vương, đến đối kháng thế chế nghiêm ngặt? A Trác à..., Ngươi cũng không phải là kỹ sĩ tinh thần, mà là du hiệp dùng võ cấm. Một lần hai lần còn đỡ, sớm muộn có một ngày, ngươi sẽ phát hiện ra người cầm kiếm trong tay ngươi đối nghịch, đúng là quốc gia khổng lồ mà ngươi một tay thành lập. Mà các kỹ sĩ đối với ngươi vẫn còn lòng sùng kính, cũng sẽ bất tri bất giác đứng ở phía đối lập của ngươi, ngươi... rất muốn nhìn thấy một màn đó sao?”

Toàn thân A Trác run rẩy, vạn phần không cam lòng: “Chẳng lẽ bảo ta cứ để cái gì cũng không làm sao?”

“Ngươi cái gì cũng có thể làm, chỉ cần có thể gánh vác hậu quả thì cứ đứng ở góc độ của ngươi mà nhìn, đây là quốc gia do một tay ngươi xây dựng, ngươi có thể làm bất cứ chuyện gì với nó cũng được., Nhưng ta đoán cho dù ngươi làm gì cũng không chiếm được kết quả hài lòng.” Vương Lục bất đắc dĩ nói: “Cho nên, ngươi biết vì sao ở đại lục Cửu Châu, phần lớn những người tu tiên đó sẽ không mạo phạm quá sâu chứ? Có phải ở Cửu Châu?, Có rất ít tu sĩ cảnh giới Kim Đan trở lên trực tiếp can thiệp vào sự vật Phàm gian, bởi vì không quản

nổi. Số lượng tu sĩ Cửu Châu so với phạm nhân, đã là một phần vạn thậm chí là ít hơn, Vạn Tiên minh cũng làm ra nhiều chuyện cứ chớ như vậy, Phạm gian chỉ có thể loạn hơn một vạn lần. Người tu tiên tìm kiếm siêu thoát., Nguyên nhân rất lớn là vì hồng trần loạn tượng thật khiến người ta không chịu nổi. Người xem ta xử lý một giáo viên trí giáo, quý trọng là giáo chủ, nhưng cũng chỉ là điều khiển điều khiển, những người thật sự dính dáng tới trong đó đều là mấy phó giáo chủ thường làm, bởi vì liên lụy quá nhiều, ta là kẻ chuyên nghiệp, cũng sẽ không ngừng cắt xén, còn rối loạn.”

A Trác không nói gì thêm.

Vương Lục vỗ vỗ bờ vai của nàng, cũng không nói thêm gì nữa. A Hàm chưa bao giờ quá dằn độn, ở thời kỳ nàng thành danh, nàng so với đại đa số người trong thiên hạ đều rõ ràng muốn làm gì hơn.

Vương Lục kỳ thật cũng không cảm giác mình cao minh hơn A Hoài bao nhiêu, ưu thế lớn nhất của hắn là siêu thoát. A miêu đã thâm nhập vào biên cương cố chấp, không thể tự thoát ra. Bằng không lấy kiến thức uyên bác của nàng, những đạo lý này cũng không cần người khác nhắc nhở mới đúng. Mà hiện tại, nên nói đã nói rồi, tiếp theo, chỉ có thể kiên nhẫn chờ A Hàm nghĩ thông suốt.

Kế tiếp, Vương Lục không tiếp tục dính vào bên người A Phàm, mà để lại cho nàng không gian thời gian sung túc mới cần nhắc, có một số việc cần một người tĩnh tâm. Nhưng ba ngày sau, khi Vương Lục kết thúc thời gian du lịch, trở lại khách sạn mà A Phàm đã ước định với nàng, thì phát hiện không thấy bóng dáng A Oa đâu nữa.

Đứng ở cửa phòng ngủ khách sạn, Vương Lục trợn mắt há hốc mồm.

“Đây là... bị bọn buôn người khác lừa chạy rồi sao?”

Nói xong, Vương Lục chỉ cảm thấy một trận chán nản, không khỏi buông xuống kỷ niệm du lãm trong tay: rượu mật ong A Hàm thích uống - trong rượu tăng thêm linh dược đặc biệt, là thủ đoạn cuối cùng mà Vương Lục chuẩn bị cho A Oa, nếu cô nương ngốc nghếch này sống chết không nghĩ ra, vậy thì chỉ có thể để cho nơi khác của cô thông qua.

Đáng tiếc, quả nhiên là thế sự khó đoán, có lẽ A Oa thật sự thuộc về Tây Di, dù thế nào cũng không thể mang về Cửu Châu?

...

363

Một người đi du lịch ở Tây Di cũng không thoải mái, Vương Lục ở Long Thành tìm hai ngày, hoàn toàn không thể tìm thấy bóng dáng A Oa. Vị kỹ sĩ Vương này như bốc hơi khỏi nhân gian, không để lại chút manh mối nào, với năng lực tấn công của Vương Lục cũng không thể làm gì.

Đương nhiên, cân nhắc đến lúc này A Trác đã có lực lượng cấp truyền kỳ, nếu nàng tận lực muốn giấu, lấy thực lực hiện tại của Vương Lục quả thật không có khả năng tìm được.

Nếu không muốn gặp mặt, vậy thì không cần miễn cưỡng, Vương Lục cười khô thuyết phục mình tiếp nhận hiện thực, sau đó một người yên lặng bước lên đường về.

Bởi vì không muốn đi giống như chó nhà có tang, Vương Lục cũng không quá vội vàng hành trình, vừa vặn một đường cũng có thể chứng kiến một chút biến cục ở Ba Lăng Đông, thậm chí cả Tây Di Đại Lục.

Bét Đức Khổ là một người thống trị đủ tư cách, biểu hiện của hắn rất tốt, thậm chí vượt qua mong muốn của Vương Lục.

Vương Lục đã sớm xác định vị này ẩn nấp trăm năm, không đơn giản là kỹ sĩ bàn tròn giữ lại hạt giống hỏa cho Trọc Đông Long tộc, cho nên sau khi đại cục được định ra, liền cố ý điều A Dịch ra, chính là để Bôi Đức khuê có thể thượng vị hợp lý, cắt đứt khả năng A Dung thượng vị.

Bôi Đức hoàn thành vô cùng đẹp đẽ, chẳng những lấy thân phận Nhiếp Chính Vương khống chế toàn cục Ba Lăng, hơn nữa lại lợi dụng uy vọng A Oa để củng cố quyền lực của mình, thủ đoạn xinh đẹp, nếu không phải mỗi đêm hắn đều sám hối trước bức họa của kỹ vương, Vương Lục quả thực hoài nghi hắn là hắc thủ phía sau đại gian đại ác.

Trung thành của Bôi Đức Phổ đối với kỹ Vương là không thể nghi ngờ, nhưng làm người thống trị, lòng nhiệt tình của hắn đối với quyền lực cũng không phải chuyện đùa. Một trăm năm sau, hắn dùng các loại phương pháp vô cùng phi thường kéo

dài truyền thừa của Trọc Đông Long tộc và kỹ sĩ, trải qua một trăm năm đặc thù, đủ để thay đổi bất cứ kẻ nào.

Chân chính khiến Vương Lục phải lau mắt nhìn đối với bối Đức, là ngày thứ năm sau khi A phiệt biến mất. Lúc ấy Vương Lục thờ ơ đi lại trên đất duyên Đông Lan, bất tri bất giác đi tới Huyền Kim trấn, không ngoài ý muốn không nhìn thấy tung tích A Yêm. Trên thực tế, cho dù hẳn thực sự có thể đoán được hành tung của A Mân, với sức mạnh của A Yêm lúc này, cũng có thể che dấu mình hoàn mỹ lúc trước hẳn đến gần, sau đó che dấu mình hoàn mỹ.

Đơn giản là nhớ lại hồi ức xưa cũ, Vương Lục vẫn lựa chọn nhà cửa hàng trăm năm kia, kinh ngạc phát hiện lúc trước cô gái nhỏ nhắn chiêu đãi hẳn vẫn còn đó.

Vương Lục nhớ kỹ cảnh cây này cùng với đám người mình được chọn gia nhập vào đội vệ sĩ Long Thành, mà cảnh cây này nhìn thấy Vương Lục cũng vạn phần kinh ngạc, giải thích chính mình trước kia đích xác ban đầu ở Long Thành, nhưng gần đây ở Long Thành chứng kiến một việc., Khiến nàng ý thức được cuộc sống ở Thiểm Kim trấn là thích hợp với nàng nhất. Nàng xuất thân là vệ sĩ Long Thành, luôn ra sân quyết định trong hai trận chiến này. Tuy chỉ là dùng nước tương, nhưng cũng có công huân, lần này vội vàng rút lui vô cùng trôi chảy.

Vương Lục vốn định lên đường ngay ngày đó, cô nàng nhiệt tình chiêu đãi hẳn thêm một ngày, mà chính là một ngày này, để cho Vương Lục nhìn thấy chuyện làm cho người kinh ngạc.

Hắn nhìn thấy A Phàm, quang mang vạn trượng, A Phàm, thiếu nữ đắm chìm trong quang huy, mặc một thân áo giáp bạc sáng ngời nhưng không mỹ lệ, tay cầm một thanh bảo kiếm tượng trưng cho vương quyền đảo Đông Lan. Trên mặt kiếm Thạch Trung tràn đầy uy nghiêm của Vương Giả, những nơi nó đi qua, dân chúng bái phục. Mà trước mặt, trên trăm vệ sĩ Long Thành bày ra nghi trượng chỉnh tề.

Nhìn thấy A Diên như vậy, sự khiếp sợ trong lòng Vương Lục tựa như kinh đào hải lãng. Bởi vì hẳn thế nào cũng không nghĩ tới A miêu mất tích mấy ngày, lại lựa chọn kết hợp với vết bản ở vùng Tân Đức thị? Nếu không, có lẽ nàng có thể công khai

đi lại ở vùng đất biên cương, nhưng vệ sĩ Long Thành ở bên cạnh hẳn là nàng không thể điều động, chẳng lẽ nàng lựa chọn hợp tác với bồi Đức thị? bồi Đức thị thế mà lại thống nhất? Loại triển khai này không thể hoàn toàn hiểu được?

Nhưng rất nhanh, Vương Lục liền phát hiện trên người A Phàm này có quá nhiều điểm đáng ngờ, mặc dù tướng mạo giống nhau như đúc, thậm chí khí chất trên người đều rất có chỗ tương tự, nhưng sớm chiều ở chung với A Phàm, Vương Lục chung quy có thể phát giác một chút khác biệt, nhất là khi A Phàm điều võ dương oai ở Huyền Kim trấn phát biểu một phen, sau đó ở tại khách sạn xa hoa nhất, Vương Lục nhìn thấy điểm nghi ngờ càng nhiều, ví dụ như...

“Hắc, bộ ngực này, rõ ràng là có quý, hàng thật là thẳng thắn mà? Hơn nữa nhìn kỹ thì chiều cao cũng cao thêm hai phần, nàng đều đã già rồi lại là anh linh, đâu còn khả năng trưởng thành a.”

Hơn nữa A Yêm bài nghiêm, có thể khiến mình tới gần trong vòng hai trăm bước đều không có bất kỳ phản ứng nào sao?

Cuối cùng để Vương Lục xác định thân phận của nàng, là Đại giáo chủ tiên nhiệm khoan thai đến trề La Vạn. Vị này từng dạy cao tầng, ở cuộc chiến Long Thành dứt khoát phản đối, hơn nữa vạch trần là thành viên Ân Tu hội trên núi Nghiêu Sơn, cuối cùng giúp hắn có thể bảo toàn bản thân trong lúc rối ren sau đó bảo toàn mình., Bất quá cũng chỉ miễn cưỡng bảo toàn, không còn vinh quang như xưa, lần này ít xuất hiện, hình dạng đơn ảnh chỉ nói, ngay cả vệ sĩ Long Thành cũng hờ hững đáp lại. Nhưng sự xuất hiện của hắn, lại khiến Vương Lục nhìn thấu hư thực của A Yêm.

“Thì ra là thế, không cần người không mặt ra mặt, tu hội ẩn hình trên núi đã hợp tác với Bồi Đức thị.”

Đối với Kháng Sơn ân tu hội mà nói, đây là lựa chọn tự nhiên, hai người một khi hợp tác, Thánh Nữ Trinh Đức bị ân tu hội giấu đi, cũng chỉ có nơi dùng võ.

A miêu trước mắt chẳng qua là hàng tây bồi, điều này làm cho Vương Lục cảm thấy thất vọng, cũng cảm thấy tán thưởng vì thủ đoạn Bồi Đức thị. Có thánh nữ trinh nữ, A Thùy tồn tại

cũng không quan trọng, bởi vì bồi Đức thị yếu kém nhất đã được bù đắp.

Hắn thân là kỵ sĩ bàn tròn tiền nhiệm, trên thân phận tự nhiên sẽ yếu hơn A Loan một đoạn, cho dù bây giờ A Oa chỉ là con gái của kỵ sĩ vương, trên chính thống thì thích hợp hơn hẳn nắm giữ chính quyền. Đồng thời, nữ nhân hắn yêu nhất là dạy thánh nữ, cũng làm cho tiếng tăm của hắn bị che khuất, cho nên bồi cảnh nhiều nhất nhậm chức Nhiếp Chính Vương, vị trí quân vương khó có thể sánh bằng. Nếu A Yểm quyết tâm đấu tranh với hắn, cũng là phiến toái.

Cho nên hắn trực tiếp sử dụng Thánh Nữ Trinh Đức, không cần phải nói, con rối gỗ này chính là do hắn đẩy ra trước đài, để tạo thanh danh vọng, đồng thời cũng tuyệt tuyệt với ý niệm dựa vào thân phận để tranh đấu với nó. Theo thủ đoạn chính trị mà nói, mặc dù nó không quang minh lỗi lạc, nhưng tuyệt đối hữu hiệu.

Về phần Thạch Trung Kiêm, trong lúc nhất thời Vương Lục khó có thể phân biệt thật giả, bất quá hơn phân nửa là giả, bởi vì A Uy bài chính không thể vứt bỏ bồi kiếm của mình, mà với trạng thái quân chúng hiện giờ đang hưng phấn, cũng không thể làm gì được một A trác cấp bậc truyền kỳ.

Nhìn thấy thánh nữ Trinh Đức, Vương Lục đối với Thổ Đông Lăng liền triệt để mất đi hứng thú, bao gồm giáp Đức thị, nam nhân từng lấy trung thành để lại ấn tượng sâu sắc đối với hắn này, cũng bị hắn quét sạch một loại phân biệt không đáng chú ý này.

Toàn bộ người si mê tranh đấu quyền thế đều ngu ngốc, đây là nhận thức từ trước tới nay của vương lục. Nếu mảnh đất này đã bị ngu ngốc khống chế, vậy không đáng quan tâm nữa. Còn A phiệt, trái phải cũng tìm không thấy, dạng người như vậy rõ ràng cũng là không muốn gặp hắn, cần gì phải miễn cưỡng?

Chờ thêm vài chục năm nữa, Vương Lục cũng thăng cấp lên Kim Đan Nguyên Anh hóa thân, lại đến chốn thâm du. Đến lúc đó cho dù dùng sức mạnh cũng phải để A Yểm ăn đan dược.

Sau khi từ biệt vẻ đẹp của cô gái cùng trấn Thiểm Kim, Vương Lục cũng không còn lưu luyến, một mình đi về phía đông đại

lục, chuẩn bị trở về Cửu Châu. Một đường chỉ dùng chưa đến một tuần, lúc chạy tới phía đông, thành chủ A Đạo Khắc của thành Thâm Thổ tự mình tiếp đãi hấn, cũng an bài đội thuyền chuyên môn đưa tiễn hấn vượt qua biển cả vô tận.

Hỏi căn kẽ, Vương Lục mới biết được mình ở thành bang phía đông lại có danh tiếng vô cùng vang dội, thì ra trong bảo khố Vương Chi Vương thiết kế giết chết hai vị truyền kỳ Thánh Quang giáo là một chuyện xưa chuẩn truyền kỳ và năm vị đại chủ giáo đã truyền ra rồi., Mặc dù trong đó có quá nhiều trùng hợp, nhưng Vương Lục vẫn trở thành anh hùng của người dân phía đông. Nếu không phải Vương Lục đã có ý đồ xấu, A Đạo Khắc vốn định mang theo Vương Lục tiến hành chu du một tháng ở phía Đông.

Đến bến đò, Vương Lục phát hiện thành bang phía đông tuyệt đối là xuất phát từ tận đáy lòng với lễ ngộ anh hùng của gã, bởi vì nơi đó dùng một chiếc chiến thuyền mạnh mẽ được luyện kim chế và trận pháp cao cấp, giá trị thậm chí không thể dùng ma ngân tệ và đơn vị hàng hóa, mà trên chiếc thuyền này chỉ có mình hấn là khách quý., Cửa phòng ngủ trang hoàng xa hoa, hai hàng nữ bộc xinh đẹp gọi cảm cung kính chờ hấn, vẻ mặt người động lòng người, phảng phất tùy thời chờ đợi mệnh lệnh, hoặc là gặp may mắn.

Bất quá, Vương Lục cũng không có tâm tình may mắn, hấn đi thẳng đến giữa đám nữ tử, đẩy cửa phòng ngủ ra, tiện tay đem bọc hành lý ném qua một bên, sau đó bị người sau cửa dọa sợ đến mức lui liền ba bước.

“A Trác?”

Người phía sau cánh cửa chính là A Hoài, một thân quần áo đơn giản mà không thất đoan trang, ngồi ngay ngắn ở trước bàn sách ở giữa phòng ngủ, vẻ mặt cười ôn hòa.

“Chờ một chút, người không phải A Khải, người là... Trinh Đức?”

Từ giữa hai hàng lông mày của nữ tử có điểm bất đồng, cùng với đường cong trước ngực rõ ràng khác nhau, Vương Lục đã nhận ra thân phận chân thật của đôi phương.

Mà lần gặp mặt này, tâm tình của Vương Lục rất tệ, bởi vì niềm vui mừng vừa mới dâng lên trong lòng rất nhanh đã bị mất mát thay thế, mà lúc lên xuống xuống xuống, thật sự làm cho người ta không tìm được bất kỳ niềm vui nào: “Bối Đức uể oải, có phải đầu óc người nóng không, làm Ba Lăng Đông Lăng Vương của người không tốt sao, cứ đến trêu chọc ta? Có tin ta sẽ bù lại tình huống này, mất ba tháng để chính quyền của người tan vỡ không?”

Chỉ là một tu sĩ cấp Kim Đan cũng không tính là gì, nói ra lời khẳng khái bức này, bình thường chỉ là trò cười. Nhưng nếu chuyện cười này là Vương Lục nói ra, chỉ sợ bản thân bối Đức thị cũng cười không nổi.

Nhưng Trinh Đức lại cười: “Mấy ngày không gặp, người thật sự không nhận ra ta sao?”

Vương Lục làm gì có mặt khô lồi tốt như vậy: “Ta nhận người chứ không nhìn mặt mà chỉ nhìn ngực, người thò bộ ngực ra để cho ta nhận biết đi.”

Sau một khắc, khí tức lạnh như băng lan tràn ra, khiến Vương Lục không khỏi run lên, ngay sau đó trong đầu hiện lên linh quang: “Mẹ kiếp, tên đầu bếp chết tiệt này, thật sự là người sao? Lâu như vậy rồi không thấy người chạy tới ngực phanh à?”

Cô gái trước mặt bất đắc dĩ thở dài: “Suy nghĩ lại xem?”

Lúc này Vương Lục mới tỉnh táo lại, lần nữa chăm chú quan sát đôi phương một chút, tò mò hỏi: “Người linh nhục hợp nhất rồi à? Người đoạt đòn sát thủ của bối Đức thị để dùng của mình?”

“Vốn là đồ vật của ta, nói gì đến cướp được?” A Hàm lắc lắc đầu, “Ta chỉ nói chuyện công bằng với hắn một chút, sau đó làm một khoản giao dịch.”

“Giao dịch?” Vương Lục tò mò lặp lại một chút, bởi vì trong ấn tượng của hắn, A Mâu là người thỏa hiệp chưa bao giờ dùng tên tuổi giao dịch.

A Hoài nói: “Ta thu hồi bộ thân thể này, từ nay về sau tự tại làm, làm cái giá, ta vì hắn đặt nền móng thống trị.”

Căn cơ thống trị? Trong đầu Vương Lục lóe lên linh quang, không thể tin được mà hỏi: “Người đệ Thạch Trung Kiếm lại cho hần?”

A Loan cười cười: “Cái thú vị chính là, hần vậy mà thật sự đem Thạch Trung Kiếm cầm lên.” Tiếp đó nụ cười liền có vài phần cay đắng, “Có lẽ trong mắt Thạch Trung Kiếm, hần cũng là Vương thích hợp làm Bạc Đông Lan hơn.”

Nghe đến đó, Vương Lục lại giật mình: ” Trinh Đức mà ta thấy ở trấn Thiểm Kim hôm đó, chẳng lẽ là...”

A Dung gật đầu: “Là Bôi Đức sở hóa thân, hần là chức nghiệp giả cao cấp, chuyên hóa thân thể cũng không khó, hơn nữa bên cạnh hần có trang điểm chuyên nghiệp nhất, cơ hồ trang trí không sai chút nào.”

Nhớ tới ánh mắt mấy lần ngắm nghía trước ngực đối phương, Vương Lục chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại.

Một lúc lâu sau, Vương Lục mới hồi phục tinh thần: “Vậy còn người? Thân là kỹ sĩ, cứ như vậy chấp tay dâng bội kiếm của mình cho người ta?”

A Trác lại nói: “Thạch Trung Kiếm đã không còn là bội kiếm của ta, ta đã tìm được bội kiếm thích hợp hơn.

Nói xong, nàng chậm rãi đứng dậy, kéo tay Vương Lục, sau đó đợi gã phản ứng không kịp, nhẹ nhàng ôm lấy gã.

“Ta đã tìm được thanh kiếm thắng lời thề ta ước rồi.”

Tiếng cuối: Có bao nhiêu ăn bấy nhiêu.

Bị A Hồi ôm, Vương Lục chân cứng ngắc một khắc đồng hồ, thẳng đến khi gò má A Lan đỏ bừng thả hần ra, Vương Lục mới lắc lắc đầu, hé miệng, lại sừng sốt hồi lâu, nói ra: “Cảm giác trước ngực so với trước kia thật sự là không giống nhau.”

Khí tức lạnh như băng khiến Vương Lục cảm giác được nguy hiểm cực lớn, vì thế hần chuyển đề tài nói: “Thánh Nữ Trinh Đức, thoát nhìn không giống anh linh của người lắm.”

A Uy nói: “Lúc ta rút ra Thạch Trung Kiếm được Long tộc chúc phúc, từ nay về sau sẽ không già yếu càng không trưởng thành, nhưng khi đó ta mới chỉ có mười bốn tuổi... Khi ta chuyển hóa thành anh linh, nhục thể của ta không tiếp tục

hưởng thụ lực chúc phúc nữa, trong lúc ra ngoài hoạt động đạt được chút trưởng thành, chính là như bây giờ.”

Vương Lục cảm khái nói: “Nói cách khác, dáng người trước kia cũng không phải là tàn tật bẩm sinh? Chỉ là phát triển khi đó chưa đủ? Thật sự là người không thể nhìn mặt mà bắt hình dong...”

“...” A Loan đột nhiên cảm thấy một tia hồi hận vì hành vi ném thạch trung kiếm của mình.

“Tóm lại, kế tiếp ngươi định tự nhiên tỉnh ngộ, thống khổ quyết tâm vứt bỏ ảo tưởng, coi như vung chường quỹ sao?”

“Vứt bỏ bàn tay?” A Phàm cười nhạt, “Những ngày qua, ta ở Ba Lăng Đông Lăng đi rất nhiều nơi, thấy rất nhiều người. Ta ở một thôn hương, gặp được một đứa bé trai cùng một cô bé, hai người là thanh mai trúc mã nhiều năm., Nhưng nam hài nhi là hậu duệ của kỹ sĩ, tiểu cô nương hẳn là cô nhi từ nhỏ đã dạy. Sau khi thánh quang giáo rời khỏi, hai người đã trải qua xung kích long trời lở đất, tiểu cô nương cơ hồ gặp phải tai ương ngập đầu, nhưng giờ khắc này, luôn luôn được người ta coi là thằng bé trai tương lai sáng sủa., Nhưng vẫn kiên trì đứng trước mặt cô gái, không tiếc mọi thứ che gió tránh mưa vì nàng. Cô gái hỏi vì sao, hẳn nói mình là một kỹ sĩ, giấc mơ của hẳn trở thành kỹ sĩ vương... Tuy giấc mơ này thật sự vô cùng non nớt, nhưng nhìn thấy hẳn, ta liền ý thức được tinh thần của kỹ sĩ chân chính sẽ vĩnh viễn không tiêu vong.”

Vương Lục cười cười hỏi: “Có lẽ hài tử kia chỉ là số ít trường hợp.”

A Oa chỉ chỉ vào mình: “Số lượng? Ta sao lại không phải chứ? Ở quốc gia lúc chia năm xẻ bảy, người nguyện ý đứng ra động thân ta, cũng chỉ là số ít tiền lệ mà thôi.”

Dừng một chút, A Yểm nghiêm túc nói: “Hơn nữa, ta cũng không cho rằng ta thật sự rời khỏi Ba Đông Lăng, bất luận thời điểm nào, nhắm mắt lại, ta phảng phất đều có thể nghe được tiếng kêu gọi của mọi người trên đất nghĩa Đông Lăng.

Vương Lục tưởng tượng một chút liền cảm thấy sờn cả tóc gáy, bởi vì không biết lúc này có bao nhiêu vợ chồng hành phòng, một phương kích động bỗng nhiên kêu lên tên của

ngươi... Đây không phải là rất đáng sợ sao? Nhưng nếu A Thùỵ Nhạc ở trong đó, cứ để cho nó săn bắt là được rồi, tóm lại... Mặc kệ nàng nghĩ thế nào, nguyện ý trở về còn trọng yếu hơn bất cứ thứ gì.

“Ở biên cương Đông Lan, chuyện ta có thể làm đều đã làm, nhưng ngược lại ở cửu Châu, còn có một số việc chưa chấm dứt, ta vốn cho rằng mình sẽ không có cơ hội bước lên vùng đất cửu châu, bất quá...” A Loan nói, có chút sần não, có chút hoài niệm: “Sau khi lên chiếc thuyền này, ta cảm giác giống như là phải về nhà.”

Bất quá nói xong những lời này, A Yểm liền xúc lại tinh thần: “Nếu muốn về Cửu Châu, ta cũng trọng thao cựu nghiệp tốt hơn.

“Cái gì?” Vương Lục giật nảy mình, đứa nhỏ này quả nhiên là không có vương vị muốn trả thù xã hội sao?

A Oa nói: “Lần này về Ba Lăng Đông Lũng, ta nghiêm túc thỉnh giáo mấy vị đầu bếp cung đình, sửa lại kỹ nghệ, cho nên ngươi cứ yên tâm đi.”

“Chính là bởi vì ta không yên tâm cho đầu bếp cung đình Ba Lăng các ngươi...”

Nhưng mà nói thì nói, đối mặt tác phẩm tâm huyết thế nào của A Việt, Vương Lục còn có lựa chọn khác sao?

A Trác vô cùng tự tin cười rời khỏi phòng ngủ, một lát sau, liền bung lên một món ăn tử mĩ nấu ăn, lúc này đây, tay nghề của A miêu thoát nhìn có chút tiến bộ, trong đĩa ăn, một con gà nướng da vàng óng đang tản ra mùi thịt và mùi rượu.

“Rượu thịt gà quay, nếm thử xem?”

Vương Lục thử nếm thử một miếng, chỉ cảm thấy miệng mũi trơn trượt, đúng là vị ngon khó có được, đối chiếu tiêu chuẩn ngự trù chính thức của cung đình còn có chênh lệch, nhưng so với món ẩm thực đen tối lúc trước, thật sự là một cái trên trời một cái dưới đất.

Nhất định phải nói, rượu này cất gà nấu, mùi vị tựa hồ có chút không đúng?

“Sẽ sao?” A Hoài có chút kinh ngạc ném thử một khối, “Thật a, không giống với lúc ta luyện tập chút nào. Thật kỳ quái, ta dùng chính là rượu mật ong thượng phẩm người mang đến, chất lượng hẳn là tốt hơn so với lúc trước ta sử dụng mới đúng.”

Vương Lục chỉ cảm thấy trong đầu nổ vang một tiếng: “Người nói dùng rượu gì?”

“Chính là rượu mật ong người mang tới.”

“Người... rượu kia làm sao lại đến trên tay người?” Vương Lục vội vàng đến cửa vào sờ soạng rồi vút vào bọc hành lý bên cạnh cửa. Quả nhiên rượu mật ong bên trong không nhìn thấy mật ong gia thêm này hiệu lực bảo đảm, một khi gia vị thì không thể tùy ý thả lại túi trữ vật, cho nên... Không ngờ lại bị A Hoài tiện tay cầm đi.

“Người không bỏ vào túi giới tử, ta thấy nắp bình mở ra, người người còn có thể dùng thì dùng.” Nói tới đây, A Lung cũng có chút lo lắng: “Chẳng lẽ không thể dùng được sao?”

Vương Lục hít một hơi thật sâu, bình phục tâm tình, sau đó nhoẻn miệng cười: “Không có gì không thể dùng, ta nói là, không bằng chúng ta cùng nhau ăn hết món gà nướng này đi.”

...

Đường biển mênh mông, như một giấc mơ vô biên vô hạn.

Lúc tỉnh mộng, có thể nhìn thấy bóng dáng của đại lục Cửu Châu ở phía xa xa.

Vương Lục đứng ở trên mạn thuyền, chỉ cảm thấy thời gian nửa tháng vượt qua Vô Tận Chi Hải này nhìn như dài đằng dặc, lại phẳng phất trong nháy mắt trôi qua, làm cho lòng người còn có vài phần không nữa.

Đương nhiên, nếu hấn muốn phiêu bạt trên biển nửa tháng nữa, bất kể thế nào cũng không thể nhìn được.

Điều kiện trên thuyền không thể bắt bẻ, là thiết kế cho thân tàu ưu tú nhất, trang hoàng tinh xảo nhất, chất đầy khoang thuyền là Tây Di xa xỉ phẩm, vượt qua hai mươi thị nữ quyến rũ đa tình, cùng với những vàng bạc châu báu khác, được đãi ngộ xa xỉ như thế, quân vương của một nước Tây Di bình thường đều không hưởng thụ được, Vương Lục thật sự là đang hưởng thụ đãi ngộ của anh hùng ở thành bang phía Đông.

Không thể nhìn được nữa, thật sự là bữa ăn trên thuyền quá thảm liệt, mà cái này nghĩ thế nào cũng là quý súc Tây Di... Không sai với A Oa của tên đầu bếp quý, nàng tin tưởng mười phần trong lúc đi đường gói cơm nấu cơm, thế nhưng vào ngày đầu tiên ủ rượu nướng gà quay về sau., A Hoài không còn lấy đồ ăn ra nữa —— trên thực tế nàng cũng chỉ học được một đạo kia, mà rượu thịt gà nướng khi dùng rượu mật ong xong cũng làm không ra được phần thứ hai. Thuần túy là A Thùy sau khi ủ rượu kỹ nghệ nấu gà thành công, tự cho là đã lĩnh ngộ tinh túy của nấu nướng, một pháp thông vạn pháp, tự tin quá thừa. Mà Vương Lục nhất thời không tra xét., Kết quả là ngày hôm sau hấn đã được nhìn thấy hơn mười một loại vật chất không rõ ràng khác nhau được thay đổi theo bản sao trời, quả thực làm cho người ta mở rộng tầm mắt. Vương Lục liên tục khen A Phàm không nên làm kỹ sĩ mà nên làm Luyện kim thuật sư quốc gia, cho nàng một gian phòng bếp và nguyên liệu nấu ăn đầy đủ, nàng sớm muộn gì cũng có thể hợp hợp thành đá hiền giả.

Đối với việc này, A Loan cảm thụ rất khó, nhưng nàng làm sao có thể vì một chút ngã ức nhỏ trước mắt mà uể oải không phấn chấn đây? Ngược lại, tinh thần nàng cổ vũ, anh dũng tiến về phía trước. Mà đối với Vương Lục mà nói, đến ngày thứ ba., Tình huống chẳng khác nào càng ngày càng nghiêm trọng, sau mấy lần thử nghiệm không thành, A Phạm bắt đầu dùng thử sai pháp để tìm kiếm cảm giác nấu nướng. Sau khi lãng phí hơn nửa khoang thuyền dự trữ nguyên liệu nấu ăn, Luyện Kim Thuật của nàng lại tinh tiến, cách cơ thể con người luyện thành chỉ còn vài bước chân., Vương Lục không nhịn nổi dùng chiếc đũa kéo ra ba tác kiếm, ngăn cách mấy chục vật chất không rõ trên đầu A Lan, nổi giận nói: “A phiệt, ngươi có bản lĩnh tự ném thử đây đều là thứ quý quái gì không? Ngươi đầu hàng không tinh, gia vị không tốt, hỏa hầu thiếu giai, lật thì vô lực không có một kỹ thuật nào. Chỉ bằng ngươi cũng xứng nghiên nát nguyên liệu nấu ăn thượng giai trên thuyền? Thật sự là ban ngày nằm mơ “

A Oa lạnh lùng không nói, ánh mắt kiên nghị lại không lùi nửa điểm.

Cho nên bi kịch của Vương Lục chỉ có thể kéo dài. Theo lý thuyết, gặp phải tình hình thế này, cùng lắm thì đổi người. Trên thuyền, hai mươi vị thị nữ chẳng những vũ mị đa tình mà còn là tay nghề nấu nướng thượng giai, tùy ý chọn ra một người, dù có nhắm mắt lại cũng đáng tin cậy hơn A Yêm vạn lần, nhưng Vương Lục lại không thể thay người.

Bởi vì muốn A Hoài trở về Cửu Châu, hầu như xem như là do hán đề xuất ra, mà đối với A Loan mà nói, nàng chính là từ bỏ thân phận kỹ sĩ Vương cùng với Thạch Trung Kiếm bồi hồi về Vương, một nữ nhân làm cho người đạt được đến mức này, ăn mấy tảng đá đại hiền giả của nàng thì tính là gì?

Cũng may Vương Lục cuối cùng vẫn tìm được con đường sinh tồn, bởi vì cho dù A Lư có ngàn lần không, ít nhất có một sự đáng tin cậy: Dao công của nàng, tuyệt đối là cấp Tông Sư. Đương nhiên đây cũng là nói nhảm, một kiếm sĩ cấp độ truyền kỳ, bốn sự múa đao rèn thương có thể nào kém? Cho nên Vương Lục chuyển thực phổ thành thịnh yến chói thân., Ngoại trừ các loại tiên ngư đậm thân, các nguyên liệu khác trên thuyền cũng có thể làm thành gai người, ví dụ như chân giò

hun người, xiềng xích đâm thân, lạnh buốt, Tây Lan Hoa Thứ thân cùng với bánh gai thân, lúc này mới cho Vương Lục một con đường sống.

Chẳng qua ngày nào cũng chỉ ăn, đối với Vương Lục ăn không đầy thật sự là khổ. Cho nên khi hắn nhìn thấy lục địa, hắn nhìn thấy bên cạnh Cửu Châu đại lục tựa như một chậu thịt năm đóa hương thơm nức mũi., Cho dù trước mắt rõ ràng trên đường đi xảy ra chút vấn đề nhỏ, lệch khỏi phương hướng nên đi, không nhìn thấy bến tàu cảng, trong lòng Vương Lục vẫn tràn đầy vui sướng —— dù sao đối với loại chuẩn kim đan như hắn, có bến tàu tiếp tế hay không cũng không quan trọng.

Mà theo con thuyền không ngừng tới gần, Vương Lục phảng phất ngửi thấy mùi thịt, hơn nữa còn là thịt chó nướng ngon nhất trong chốc lát nữa. Vương Lục đứng trên mạn thuyền thất kinh, bởi vì gã nhìn thấy ở bãi biển có một cô gái quần áo mộc mạc đang thong thả bày ra một cái nồi, từng khối thịt lớn bên trong sôi ùng ục mùi thơm mê người, đúng là một nồi thịt được nấu đỏ rực. Mà cô gái kia rõ ràng là...

“Cầu Nhục thiên sư, Tiểu Thất?”

Tuy chỉ hô khẽ một tiếng, nhưng Tiểu Thất ở ngoài vài dặm lại ngẩng đầu lên cười với hắn: “Chờ ngươi lâu, rốt cuộc đã tới.”

Trong khi nói chuyện, thân hình nàng khẽ động, người và nồi một đạo lên thuyền, tốc độ cực nhanh làm người ta lú lợ.

“Tới được mặc dù không sớm, nhưng ngươi tới thật trùng hợp, ta ở bãi biển này chờ ngươi nửa tháng, vừa vặn bắt được một con chó đen xử lý, ngươi đã tới. Nếu đã tới, vậy cùng ăn đi, ăn xong theo ta trở về, sư môn ngươi chờ ngươi điên rồi.”

Tiểu Thất vừa nói, vừa đem cái nồi đặt ở trên boong thuyền, tay sau lưng liền lấy từ trong túi trữ vật ra một chõng bát đĩa cùng đũa đũa, ngoại trừ giao cho Vương Lục một bộ, cũng hướng về phía A Yêm đang im lặng đứng ở phía sau Vương Lục.

“A viêm sao? Nghe đại danh đã lâu, lần đầu gặp mặt, tới ném thử tay nghề của ta sao?”

A Quạt sừng sốt một chút, nhú nhú mày, đúng là khoát tay cự tuyệt.

Với tính tình của A Trác, rất ít biểu hiện cao quý lãnh diễm. Lần cự tuyệt này, Vương Lục nhìn ra thuần túy là vì đồng hành là oan gia, so với nàng luyện kim chế phẩm, một nồi thịt chó này đủ để lật đổ tam quan của nàng, bạo nát cái đầu nhỏ vận vẹo nhận biết của nàng.

Tiểu Thất cũng không thềm để ý, bưng bát đĩa của mình lên bắt đầu ăn thịt, tư thái nhẹ nhàng vui vẻ, vừa ăn, vừa nói với Vương Lục: “Nhìn thấy tốc độ ăn thức ăn của hai người chúng ta đều có chút nhanh., Ta lại nói ngắn gọn. Lúc trước người ở Tây Di đại lục đã xin nghỉ vợ, trưởng lão sư môn người thể nghiệm cực khổ của người đến từ Tây Hành liền đồng ý. Nhưng người cũng đoán được, lần này kết thúc ở Tây hành, sự tình sau khi trở về là chồng chất lên núi. Mà người đóng vai tại Tây Di đại lục cũng tuyệt đối không phải là loại người có thể không có, cho nên chuyện cần người tham dự cũng không ít., Kéo thêm mười ngày nửa tháng thì cũng thôi, nhưng một ngày này của người, Cửu Châu bên này khó tránh khỏi sốt ruột chờ đợi. Bây giờ ở trên chiếc thuyền này của người có thể sẽ có không ít người đang chờ người, người vận khí rất tốt gặp phải ta, vừa lúc cùng ta ăn một nồi thịt chó.”

Tiểu Thất nói xong, thu cái nồi đã phân chia cùng Vương Lục qua loa lại, đứng lên nói: “Sau đó chúng ta chuẩn bị đi thôi, tính toán thời gian chỉ sợ cũng không xê xích bao nhiêu.”

Wương Lục tò mò hỏi: “Thời gian như thế nào rồi? Hơn nữa chiếc thuyền này phải làm sao bây giờ?”

“Yên tâm không được bỏ rơi người, sau đó người của Vạn Tiên minh sẽ đến giúp người cất kỹ, tóm lại người đi theo ta là được.” Trong lúc nói chuyện, Tiểu Thất đã nắm cổ tay của Vương Lục, nhưng cùng lúc đó, cổ tay của nàng cũng bị A Thù giữ lại.

Wương Lục thấy vẻ mặt nghiêm túc của A Hoài, sợ là hiểu lầm cái gì, liền giải thích: “Đây là bằng hữu của sư phụ ta, ta không có gian tình với nàng.”

Trong lòng nghĩ đến cho dù ta và Tiểu Thất thực sự có gian tình, cũng không đến mức bị người canh giữ như vậy chứ? Có phải tên đầu bếp quý người quản lý quá rộng rãi rồi không?

A Oa lại không để ý tới, ánh mắt không ngừng đảo quanh Tiểu Thất, càng ngày càng hồ nghi: “Ngươi... Chẳng lẽ ngươi là...?”

Còn chưa dứt lời, Tiểu Thất đã giành nói trước: “Bản tăng thịt chó, lần đầu gặp mặt, sau đó gặp lại.”

Nói xong, thân ảnh nàng khẽ động liền biến mất vô ảnh vô tung, mang theo Vương Lục một đạo. A Oa hơi sững sờ, tuy rằng lấy thực lực của nàng hoàn toàn có thể ngăn cản, nhưng nàng cũng không làm như vậy.

Một lát sau, A Phủ bật cười nói: “Thì ra là thế, là ngươi à...”

Cùng lúc đó, Vương Lục chỉ cảm thấy hoa mắt, không biết bị thiên sư thịt chó kéo xuyên qua khoảng cách bao xa, đi vào một nơi ồn ào, mà đưa mắt nhìn bốn phía, lập tức làm cho hắn chấn động.

“Đây là nơi nào? Tại sao lại có nhiều người như vậy?”

Người nhiều cũng không đáng sợ, đáng sợ là, nhiều người như vậy, hầu như đều là nhân vật có uy tín, mà không phải tùy tiện là có thể thấy được mặt của quần chúng.

Đại trưởng lão của Côn Luân Tiên Sơn, Vạn Pháp Tiên Môn cầm thẩm phán, là giám sát tuần tra của Thịnh Kinh Tiên Môn... Bất luận một người nào lấy ra thanh danh đều vang dội một phương, cùng loại với cấp bậc như trưởng lão Thiên Kiếm đường trên Linh Kiếm Sơn. Lúc này nhìn qua, Vương Lục có thể thấy được mấy chục phần trăm.

Lúc này nhiều người tụ tập trên thảo nguyên rộng lớn, chen chúc không chịu nổi, mà bầu trời lại có năm đạo kim đài lơ lửng, từ trên cao nhìn xuống, uy nghiêm ngàn vạn.

Quan sát thêm trong chốc lát, rốt cuộc Vương Lục cũng nhớ tới nơi này, hơn nữa còn hiểu rất rõ ràng mọi chuyện: “Thiên Nam châu? Mộ quần tiên? Con mẹ nó muốn mở Tiên mộ? Đang cử hành lễ khai môn sao? Cho nên nơi đây là nơi tụ tập anh anh tụ tập? Sau đó ta làm công thần lớn nhất để đi tây hành tìm vật?, Đáng lẽ phải lên đài lên tiếng nói chuyện? Mọi người không tìm đến ta, nhưng cũng không thể bởi vì một đệ tử không đến Kim Đan cảnh mà trì hoãn buổi lễ. Cho nên mới nói rất nhiều người gấp gấp không thôi.

Tiểu Thất ở bên cạnh vỗ tay cười nói: “Ồ cùng với người chính là giảm bớt sức nói chuyện để giải thích, người bây giờ cũng đã biết, vậy thì người liền...”

Còn chưa dứt lời, một gã trưởng lão bỗng dung xuất hiện ở trước người Vương Lục, chộp lấy tay của y: “Xem như đã đến rồi, nếu không đến lúc người phát biểu thì đã bị đệ tử Thịnh Kinh đánh bay rồi.”

Trong lúc hoảng hốt, thậm chí ngay cả gương mặt của trưởng giả kia cũng không thấy rõ, đã bị hấn nắm lấy chuyển vị trí. Cũng may từ trong thanh âm vẫn có thể nhận ra, đó là Tam sư bá Phương Hạc.

Bị Phương Hạc nắm lấy, hai mắt Vương Lục hoa lên, đã đến giữa không trung, dưới chân mây mù lượn lờ, đài vàng trước mắt sáng rực, chuyển dời lên trên đài vàng trên bầu trời.

Trên kim thai, người vẫn không ít, hơn nữa phân lượng rõ ràng cao hơn chư vị trưởng lão dưới đài một đoạn, ánh mắt Vương Lục quét qua, hô hấp cũng theo đó dừng lại một chút.

Chương môn năm đại môn phái siêu phẩm của Vạn Tiên minh, toàn bộ đều tới đông đủ.

Chương môn Linh Kiếm phái gió rít, bản đồ sông của Thịnh Kinh Tiên Môn, Thiên Luân của Vạn Pháp Tiên Môn, Trục Nhật của Côn Luân Tiên Sơn... Cùng với cây đàn cạn quân thần của Quân Hoàng Sơn.

Trong đó cây đàn khô của Quân Hoàng sơn là lạ nhất, hấn mặc khôi giáp dày nặng, đeo mặt nạ không kẽ hở, căn bản không để lộ ra hình dáng, trên thực tế ngay cả chân dung của hấn cũng được giấu kín trong mặt nạ, có vẻ vô cùng thần bí. Trên thực tế, từ sau khi lãnh tụ Vô Song quân thần của Quân Hoàng sơn vẫn lạc, môn phái bị rất nhiều người mắng là chó điên này đã khiếm tốn mấy chục năm. Đại khái cũng chỉ có quần tiên mộ mở cửa mới có thể khiến bọn họ xuất hiện.

Mà khi Vương Lục quan sát mọi người, hấn cũng trở thành tiêu điểm quan tâm của mọi người. Hành động của hấn tại Tây Di đại lục, cao tầng ở đây không ai không biết, đối với vị thủ tịch linh kiếm thân kỳ này, mấy vị Chân Quân Hợp Thể kỳ dôn dập chú ý, mà ánh mắt vô hình mang đến áp lực như có như

không, đủ để làm cho Kim Đan chân nhân rung động. Bất quá Vương Lục lại như là không phát giác.

Bởi vì bên người Vương Lục, nữ tử áo trắng đuôi ngựa một tay đặt lên thúy trúc kiếm bên hông, che gió tránh mưa cho đồ đệ.

Đồng thời, thanh âm Phong Ngâm chân nhân vang lên: “Được rồi, thủ tịch Vương Lục của chúng ta kịp thời đuổi tới, nghị luận Trình có nên khôi phục nguyên dạng hay không, để cho Vương Lục lên làm trận thứ ba phát tiếng phát tiếng.”

Lúc nói chuyện, ánh mắt của hắn nhìn thẳng đạo nhân giữa kim thai, cũng là Hà Đồ Chân Quân địa vị Chí Tôn nơi đây. Hà Đồ trầm mặc một lát, gật gật đầu, phát phát tay với kim thai, một nữ tử đã khoanh chân ngồi đó đứng dậy, cung kính lui xuống.

Nữ tử kia là đệ tử Thịnh Kinh Tiên Môn, cũng là người phát ngôn tiếp nhận Vương Lục, mặc dù không biết nàng làm gì ở Tây Di, nhưng có tư cách tiếp nhận Vương Lục lên tiếng, hiển nhiên cũng có công tích kinh người. Đáng tiếc nàng vốn nên có cơ hội quang minh vạn tượng bị Vương Lục cướp đoạt, tựa như tân nương vừa mới vượt qua cửa bị lãng nhục, thê thảm không chịu nổi.

Nhưng nữ tử mặt mày lạnh nhạt, lúc đứng dậy thì quay lại cười, như gió xuân thổi vào mặt.

“Đó là Quỳnh Hoa.” Vương Vũ giới thiệu luôn: “Đệ tử thủ tịch của Thịnh Kinh Tiên Môn.”

...

365

Quỳnh Hoa?

Nghe được cái tên này, Vương Lục hơi có cảm giác như sấm bên tai. Ở Cửu Châu đại lục, không biết người của Linh Kiếm phái có lẽ có, nhưng không biết người Quỳnh Hoa quả thực không nhiều lắm.

Với tư cách là thủ tịch đệ tử của Thịnh Kinh Tiên Môn, Quỳnh Hoa tiên tử tự xuất đạo liền tỏa ra hào quang vạn trượng, ở chỗ mà ánh mắt của tất cả mọi người tập trung lắng nghe. Nàng một lời, một lời, thậm chí một cái nhăn mày một nụ cười đều làm cho người ta chú ý. Bởi vì nàng không chỉ là đệ tử quan môn của Hà Đồ đạo nhân, mà còn là người cạnh tranh có lực của chương môn đời tiếp theo của Thịnh Kinh Tiên Môn, càng bởi vì nàng có tướng mạo như tiên nữ, khuynh quốc khuynh thành.

Ở bất cứ nơi nào, mỹ nữ đều dễ bắt người hơn, huống chi còn là mỹ nữ tiên đồ vô lượng, tiên pháp siêu tuyệt? Vốn Lưu Ly Tiên, Chu Thi Dao, Chu Mộc ở trên tiên sơn Côn Luân đều có đặc tính tiếp cận, nhưng so với Quỳnh Hoa thì mỗi người đều có chỗ thiếu sót riêng.

Chu Thi Dao không hợp nhân tình, mất đi vẻ lạnh lùng, Lưu Ly Tiên ngây thơ, ngây thơ mất điểm; Chu Mộc Tâm nói thẳng, mất đi nóng nảy, đều có chỗ thiếu sót của mình, mà Quỳnh Hoa tiên tử lại mượt mà tự tại, hoàn mỹ không khuyết điểm.

Ở trên bất cứ điểm nào, nàng cũng không phải người nổi bật nhất, như Lưu Ly Tiên lâm trận chém giết chiến tích kinh người của mười hai yêu Huyết Vân trong Trúc Cơ Kiếm, nàng chưa từng có. Như Vương Lục liên tục đấu tranh với tu sĩ tiên bối, xảo diệu lợi dụng tất cả tài nguyên., Cảnh giới chênh lệch như kỳ tích, nàng cũng chưa từng sáng tạo ra. Chu Thi Dao được xưng là vô địch cùng cảnh giới, nàng không dám nói bừa có thể thắng. Nhưng nàng từng bước một dấn chân, tu hành gần hai mươi năm đã vững vàng đứng ở trên cảnh giới Kim Đan chân nhân.

Không sai, Quỳnh Hoa tiên tử đã là Kim Đan chân nhân. Điem này đôi chiếu với ánh mắt của nàng trong nháy mắt liền lĩnh ngộ được trong lòng, kim đan và không phải kim đan, ngưỡng cửa Đạo Đan này có thể nói là sâu không đáy., Đối với rất nhiều người bình thường, thành tựu kim đan đơn giản chỉ là tiến thêm một tầng pháp lực, cũng không đáng lo. Nhưng đối với một số ít người, trước sau kim đan lại là cảnh giới hoàn toàn khác biệt., Người và người chênh lệch ở trước ngưỡng cửa Đạo môn này càng bị kéo càng lớn hơn. Vương Lục ban đầu ở Vân Đài sơn, lấy tu vi mới vào Hư Đan đã dám tiếp một hai chiêu Hồ Vương cấp Nguyên Anh, nhưng lúc này dù hẳn đã có thực lực cấp Hư Đan đỉnh phong, cũng không dám nói Vô Tướng kiếm của mình có thể ở trước mặt Quỳnh Hoa tiên tử không một sơ hở.

Quỳnh Hoa tiên tử thành kim đan hai mươi năm, không dám nói xưa nay chưa từng có, nhưng tốc độ vẫn nhanh kinh người, càng đáng sợ là căn cơ của nàng đã vững chắc, một khi kim đan có thành tựu, chính là thoát thai hoá cốt. Trước kia mọi người dựa theo sự tăng giá của Vương Lục, ước chừng tăng giá của Quỳnh Hoa tiên tử là mười bốn mười lăm, tiếp cận với Lưu Ly tiên tử, nhưng hôm nay Lưu Ly tiên chưa vượt qua cửa ải kim đan đã không có tư cách chống lại nàng.

Trừ cái đó ra, điều làm cho Vương Lục để ý nhất, là đôi mắt phẳng phát biết nói chuyện kia. Quỳnh Hoa tiên tử dưới sự yêu cầu của sư phụ đứng dậy rời khỏi trận đấu, ánh mắt đôi lập với Vương Lục chỉ có trong nháy mắt, nhưng Vương Lục phẳng phát nghe được thanh âm dịu dàng của Quỳnh Hoa vang lên bên tai.

“Nghe qua thịnh danh của quân nhân đã lâu, hôm nay được thấy Phương Tiến nổi danh quả nhiên không sai. Ta vô cùng mong đợi người báo cáo.

Tư thái nho nhã lễ độ, khiến cho Vương Lục đối với Quỳnh Hoa Quan cảm thấy thay đổi rất nhiều, trước đó hẳn chưa từng gặp mặt Quỳnh Hoa, nhưng cũng đã nghe tiếng lâu, mọi người nói nàng khiêm tốn lễ độ, ôn văn nhã lại không thiếu vẻ cao quý nhã nhận cao quý., Như hoa sen cao. Mà Vương Lục căn cứ theo dư luận thông thường ở Thịnh Kinh Tiên Môn, đã tự động phân tích và cải tạo thành tính, đạo mạo ra vẻ bề ngoài.

Nhưng mà lúc này vừa thấy lại phát hiện là mình lúc trước nghĩ sai rồi, Quỳnh Hoa này, tựa hồ thật sự có chút môn đạo, cũng không phải là vật bao dung tinh xảo dưới tổ chức tuyên truyền không lồ của Thịnh Kinh.

Bất quá Vương Lục cũng không kịp nghĩ đến Quỳnh Hoa, lúc này chư vị chương môn các môn phái trên kim thai đã lần lượt ngồi xuống, bản đồ, Trục Nhật, Thiên Luân, Khô Cầm, Phong Ngân đều ở trên kim đài., Hai bên là lãnh tụ các đại phái như Vạn Tượng, Lưu Vân, các loại thủ lĩnh như Trảm Tử, Chu Mộc Mộc, bình thường cũng chỉ có cách hầu hạ trưởng bối sau lưng sư môn, cũng không có tư cách ngồi. Còn Vương Lục lại được sư bá Phương Hạc và sư phụ Vương Vũ dẫn dắt ngồi tại vị trí bên trái của kim thai, đứng thứ tự chỉ đứng sau Ngũ Tuyệt chương môn.

Vương Lục vừa ngồi xuống, sư phụ ở phía sau lặng lẽ giải thích hết thấy trước mắt cho hắn.

Ngày hôm đó, sau khi chương môn lấy được chìa khóa, hắn lập tức trở về Cửu Châu. Tiếp theo phát quản một bên sẽ kiểm tra toàn diện chìa khoá đối với Vạn Tiên minh để đảm bảo không có sơ hở nào, một bên khác là chuẩn bị thịnh điển hôm nay. Vì đám tiên mộ này., Phát quản ủy thác thậm chí toàn bộ Vạn Tiên minh vất vả mấy năm cũng không có, bây giờ rốt cuộc thấy được ánh sáng thắng lợi, dưới đại niềm vui, quy cách của khánh điển có thể sánh ngang với Vạn Tiên đại hội mấy chục năm một lần của Vạn Tiên minh.

Mà buổi lễ nghi chủ yếu có ba mục, đứng đầu là trưởng lão Vạn Tiên Minh Hà Đồ Chân Quân phát biểu nói chuyện, sau đó chủ nhiệm phát quản lý phong ngâm phát biểu, suy xét thân phận hai người này, bọn họ nói chuyện là trình tự không thể thiếu, mà điều thứ ba cũng khiến người ta kinh ngạc: Vạn Tiên minh lại an bài Vương Lục phát biểu giải thưởng công hiến làm chủ phát biểu.

“Thật ra cũng không có gì phải kinh ngạc cả.”

Vương Vũ ở phía sau đồ đệ giễu cợt nói: “Cẩn thận cân nhắc một chút đám người Vạn Tiên minh và phát quyền quản lý mấy tháng qua rốt cuộc đã làm gì? Bọn họ dùng khoản tiền khổng lồ vượt xa trọng dương, vừa không phải vì mậu dịch,

mà là vì mở cửa cho châu chấu, mà là vì chìa khóa mở cửa của mộ quần tiên., Nhưng bọn họ ngoại trừ ở Tây Di đại lục cùng đám dân bản xứ đánh nhau đến máu chảy thành sông, lưỡng bại câu thương, có từng có bất cứ thành quả nào hữu hiệu hay không? Hoàng Kim vương là người thấy đó., Chìa khóa là người lấy, từ đầu đến cuối không có nửa điểm quan hệ với bọn họ. Nếu không phải sau này người ở lại Tây Di Đại Lục thêm một tháng thì đã không ở lại rồi., Khiến Vạn Tiên minh và nhà quản bao nhiêu thời gian cho mình bôi son bôi phấn, cả một trận hành động này căn bản là trò hề. Lần đi lễ mở cửa lần này muốn tổng kết thành tích công tác mấy tháng qua thậm chí là mấy năm, không có người thì bọn họ có cái gì để tổng kết chứ? Tổng kết cơ cấu quan liêu của mình là thấp kém cỡ nào?”

“Ha ha, nếu như vậy xem ra không phải là ta không được, bất quá cũng kỳ quái, tầm quan trọng của ta đã không thể thay thế, Quỳnh Hoa kia thì có tài cán gì chứ, có thể làm bổ sung cho ta, ngồi ở chỗ này được sao?”

“Nàng? Nàng là phát quản ủy tây hành ngoại trừ người lớn nhất công thần a. Còn nhớ rõ ta lúc trước nói với người tình huống không, lúc đầu chương môn sư huynh một mình đi tìm kiếm manh mối tri thức quần tiên mộ, không chỉ vì bỏ rơi thiên nguyệt, để hấn buông tay làm việc., Sư huynh quả thực cần chứng cứ mạnh mẽ, chứng minh cái chìa khóa của mộ quần tiên là ở trong bảo khố vương chi. Hấn là người phụ trách phát quản lý lý, thật ra rất chịu nổi khổ của cơ cấu, quan liêu hóa, làm việc không thể độc hành giống như người được., Bất kỳ một cái nào quyết sách đều phải có căn cứ đầy đủ, cho dù ngày thứ hai sau khi hấn leo lên Tây Di Đại Lục, đã có sáu bảy phần chắc chắn chìa khóa ở trong bảo khố, nhưng hấn vẫn muốn đi tìm kiếm đầu mối. Nhưng lấy trí thông minh cùng ngoại ngữ năng lực của hấn., Trong một hoàn cảnh không nói nên lời, tìm kiếm manh mối trong ngàn vạn thư viên, quả thực gian nan hơn nhiều so với việc hấn tìm vợ. Lúc đó là Quỳnh Hoa hỗ trợ bên cạnh hấn, cuối cùng mới từ trong hơn một ngàn bản văn tổng hợp ra manh mối.”

Vương Lục kinh ngạc nói: “Quỳnh Hoa?”

“Ừm, chính là Quỳnh Hoa, nàng một mình độc hành, so với bất kỳ người nào tiến vào tri thức sớm hơn cũng bắt đầu điều

tra. Ngoại trừ định vị chìa khóa của quần tiên mộ, nàng còn giúp đỡ chải vuốt tư liệu về mấy vị thánh nhân thánh quang giáo, từ trong vô số dấu vết để lại phân tích ra nhược điểm của bọn họ. Năng lực truyền kỳ của chó điên Thiên Nguyệt và chương môn sư huynh áp chế Thánh Quang giáo, công lao thu thập tư liệu của Quỳnh Hoa không thể thiếu.”

Vương Lục cảm khái nói: “Không ngờ nàng lại là nhân tài học thuật? Thật sự là người không thể xem bề ngoài, còn tưởng rằng loại hoa Cao Lĩnh như nàng thích hợp nhất đóng vai trò nhân vật nhục phi khí... Được rồi, vấn đề Quỳnh Hoa tạm thời để qua một bên, trọng điểm là, các người chưa được ta thống nhất đã an bài ta lên tiếng, nhưng căn bản ta còn chưa có...”

Lời còn chưa dứt, Vương Vũ đã thông báo cho hắn một bản sao.

“Không cần người chuẩn bị, một hồi theo cái đọc này, một chữ cũng không kém.” Vương Vũ lạnh nhạt nói, “Yên tâm đi, đây là thành quả ruột nở ba ngày ba đêm của tiểu đội phát quản lý thành lập, bản sao trước đó còn học xong ba lần, nói đúng ba chữ, từng chữ cân nhắc...”

Vương Lục lại càng nghe càng cảm thấy mơ hồ, tuy nhiên còn chưa đợi gã mở ra xem, một lực lượng nhu hòa nhưng không thể kháng cự từ cách đó không xa khuếch tán ra, như gió xuân thổi qua, lại có sức hút hấp dẫn sự chú ý của gã, từ bản thảo luận trên tay dời đi.

“Các vị đạo hữu, nghi thức mở cửa mộ quần tiên, hiện tại chính thức bắt đầu.”

Mở miệng nói chuyện chính là Phong Ngâm chân nhân bộ trung tâm Kim Thai, cũng là người chủ trì đại lễ. Vị chương môn nhân Linh kiếm phái này thanh âm không nhanh không chậm, bình thản, nhưng trong phút chốc hắn mở miệng, trên thảo nguyên vừa rồi còn có vẻ ồn ào nhất thời yên tĩnh không một tiếng động, mọi người đều thu liễm thanh âm, chuyên chú một lòng.

Ngàn vạn con mắt tề tụ kim đài, chờ Phong Ngâm chân nhân nói, tư thái thành kính. Đương nhiên, ở sau lưng thành kính, không biết có bao nhiêu người trong lòng thầm mắng tử quan của Vạn Tiên minh vô sỉ vô sỉ. Loại pháp thuật bắt người này,

ép người không thể không nghiêm túc nghe giảng này., Là sản phẩm truyền thừa văn hóa quan liêu của Vạn Tiên minh mấy ngàn năm qua, khởi nguồn đã không còn đáng tin nữa, ngàn năm qua bị người ta hận đến nghiến răng nghiến lợi nhưng sinh mệnh lực vẫn ương ngạnh. Mỗi khi lãnh đạo quan trọng nói chuyện đều dùng tới đạo pháp thuật này, ép người dưới không thể ngủ gà ngủ gật.

Cũng may Phong Ngâm chân nhân mở màn vô cùng ngắn gọn, sau ba ba câu liền tiến vào giai đoạn nghị trình đầu tiên.

“Kế tiếp, có Minh chủ Vạn Tiên minh, Hà Đồ đạo nhân phát biểu.”

Mà trong thời gian ngắn ngủi thay người, pháp thuật giải trừ, Vương Lục không muốn lãng phí thời gian, liền cúi đầu lật xem bản thảo phát biểu, sau đó ngay vào lúc đầu tiên hận không thể đập bàn mà lên.

Bởi vì ngay lần đầu tiên Vương Lục nhìn thấy đề tài mà mình phát biểu lại là: báo cáo về tình huống thi hành công tác tìm kiếm ở Tây Di Đại Lục. Mà đề thứ hai là: vì thâm nhập triệt để thực hiện tinh thần của toàn thể đại hội lần thứ một trăm lẻ bảy của Vạn Tiên minh, đã chuẩn bị tốt công tác khai mở cửa quản lý liên quan đến quần tiên mộ., Chăm chú tìm kiếm chìa khóa mở cửa quần tiên. Đội ngũ chúng ta chặt chẽ lấy Phong Ngâm chân nhân làm trung tâm, quản lý chặt chẽ xung quanh, lần đầu tiên làm việc xác định công việc trong đại hội, nghiêm túc khai mở công tác, hiện có liên quan đến tình huống báo cáo Như Hạ: một là chuẩn bị chu đáo tỉ mỉ...

“Con mẹ nó đây là thứ quý quái gì vậy?” Vương Lục hận không thể đốt ngay tại chỗ chôn sách, đáng tiếc ngay lúc hắn chuẩn bị nổi bão thì đạo nhân Hà Đồ mở miệng.

Lửa giận tràn ngập trong lồng ngực, chỉ có thể cố nén xuống.

Đôi mắt nhanh chóng tinh khiết vắng lặng.

...

“... Tóm lại, trong giai đoạn phát quản của Vạn Tiên minh, chịu sự ủng hộ của Vạn Tiên minh, kiên trì cố gắng phấn đấu, kiên trì sáng tạo tâm, làm ra công hiến cho sự phát triển tiên đạo.”

Phong Ngâm chân nhân đọc xong chữ cuối cùng, phía dưới kim thai vang lên một trận tiếng vỗ tay như sấm.

Dương nhiên không phải vì Phong Ngâm chân nhân lên tiếng đặc sắc mà là việc lãnh đạo dẫn dắt người ta nói chuyện cuối cùng cũng kết thúc một đoạn, làm cho người ta như trút được gánh nặng. Vừa buồn chán nghe báo cáo lại bởi tác dụng của pháp thuật mà không thể dời sự chú ý, loại cảm giác này cũng không khác gì bị bạo ép.

May mắn phong ngâm chân thân người thông cảm mọi người, báo cáo toàn bộ phi thường đơn giản, ít nhất so với báo cáo suốt ba canh giờ của Hà Đồ đạo nhân, đã xem như đặc biệt dày đặc. Mà khi mọi người như trút được gánh nặng, nhớ tới báo cáo của Hà Đồ đạo nhân trước đây không lâu, trong lòng thật sự vẫn còn sợ hãi.

Trên thực tế, Hà Đồ đạo nhân cũng không phải loại tu sĩ quan liêu đại hỷ công, ham đồ hình thức. Làm tu sĩ cảnh giới tu tiên cao nhất Cửu Châu., Hấn rất hứng thú với tu hành vượt xa quyền thế - bất luận là quyền thế hay quyền thế của Vạn Tiên minh. Nhưng đồng thời Hà Đồ đạo nhân cũng là một người họ thẳng thắn không thể tưởng tượng nổi, tâm đắc trách nhiệm mạnh đến mức khiến đại đa số tu sĩ phải tự ti mặc cảm. Hấn là chương môn của Thịnh Kinh tiên môn, có danh nghĩa cao nhất Vạn Tiên minh là lãnh tụ của Vạn Tiên minh., Đối với chức trách công tác coi trọng cao độ, chuyện bên trong nhất định phải làm thật tốt. Trong buổi lễ khai môn của quân tiên, Hà Đồ đạo nhân cần tổng kết lại, chỉ ra trọng điểm công việc kế tiếp của Vạn Tiên minh., Còn Vạn Tiên minh có rất nhiều nhân lực liên quan tới hệ thống, khiến hấn nếu muốn chu đáo nhất định phải tốn nhiều thời gian như vậy. Kết quả báo cáo ba canh giờ đã là kết quả hấn tỉ mỉ lắng nghe, nếu có người thật tình lắng

nghe, không khó phát hiện nội dung đã đạt tới trình độ ngàn vàng khó đổi một chữ.

Sau khi hai vị lãnh đạo, đến phiên Vương Lục lên tiếng khen thưởng công hiến. Tuy nhiên đến lúc Vương Lục lên tiếng, mọi người rõ ràng đã bắt đầu lười biếng. Pháp thuật lúc trước mà Hà Đồ và Phong Ngân sử dụng là dùng pháp lực của bản thân để ngưng tụ khí vận nhân tâm, buồn nôn vô cùng, hiệu lực cực kỳ kinh người, những tu sĩ không phải là Hóa Thần cảnh giới mà lại có chức vị lãnh đạo thì không thể thi triển được. Vương Lục là Hư Đan thượng phẩm, là tu sĩ cấp đệ tử không cần phải trông cậy vào.

Mà Vương Lục trên kim đài cũng lơ đãng, đối với loại chủ nghĩa hình thức này, có thể nói hẳn đang bị tâm thần tàn bạo, cho dù bản thân hẳn là người diễn thuyết, thật ra là một phương diện gây bạo động của cuộc hoạt động này, nhưng cũng không có chút khoái cảm nào.

Cầm lấy bản thảo, giọng Vương Lục bình thản, dưới đài phản ứng đủ loại, đại bộ phận người ra vẻ chuyên chú mà thất thần., Một số ít người đặc biệt lập tự ý trực tiếp ngủ gật. Đương nhiên cũng có không ít chuyên tâm lắng nghe, bởi vì so với hai vị tu sĩ cấp lãnh đạo đầu tiên lên tiếng, trên người Vương Lục kỳ thật lại có càng nhiều hàng. Hôm nay người biết được một chút nội tình đều biết, Vạn Tiên minh cũng đang liên minh., Hành động đăng quản cơ hồ toàn bộ đều là hành động vô dụng tại đại lục Tây Di, chìa khoá là Vương Lục cùng đám tiểu đồng bọn của gã tự mình hành động lấy được, trong lúc đó không mượn nhờ lực lượng của sư môn hay tổ chức. Nếu không có sự lưu truyền của rất nhiều tu sĩ cao tầng, khó có thể làm giả, thật sự là làm cho người không thể tin được.

Một đám tu sĩ cấp Hư Đan, hoàn thành đại nghiệp của đông đảo Hóa Thần thậm chí Hợp Thể Chân Quân đều chưa từng hoàn thành, điều này đã khó có thể dùng lý do thiếu niên anh hùng để giải thích, cho nên rất nhiều người chờ mong muốn biết, Vương Lục bọn họ làm như thế nào?

“Ba, cần thận tỉ mỉ làm công tác chuẩn bị liên quan. Trên cấp độ tổ chức một, tỉ mỉ chọn lựa đội viên, Ninh Khuyết không được lạm dụng. Lợi dụng đầy đủ lực lượng sư môn, chọn lựa đội viên thực lực cùng thế hệ, phục tùng đội viên họ mạnh mẽ,

đồng thời thuê người chuyên đi tiếp viện càng thêm sung túc lực lượng...”

Vừa đọc bản thảo, Vương Lục vừa cảm thán thảo nhân trong bản thảo được thật sự rất cường đại, có thể mạnh mẽ tổng kết mấy tháng nay trải qua mạo hiểm lại vô vị như vậy. Nếu như mấy tháng trước mình nhìn thấy bản kế hoạch làm công như vậy, phỏng chừng đã từ bỏ ngay tại chỗ rồi...

Bất quá, chỗ tốt của loại thảo dược này chính là vạn vô nhất thất thất, cho dù bắt bẻ người nào cũng khó có thể từ trong đó tìm được bất cứ sơ đề kị nào, mỗi một chữ trong bản vẽ đều chuẩn xác mà giản lược, đồng thời nội hàm rất phong phú. Tỷ như thuê ngoại viện chuyên nghiệp để bổ sung lực lượng, hai chữ thuê đã có địa điểm kỳ diệu, không phải nhân sĩ nội bộ Linh kiếm phái, như vậy cho dù xảy ra vấn đề gì cũng có thể dùng lý do tạm thời để thoái thác... Mà những lời nói này sau khi chọn lựa đồng bồi, mặc dù có ít nhiều tác dụng làm tan tác của A Thù nhưng lại đột nhiên xuất hiện lực lượng của đội viên cùng thể hệ Linh kiếm phái, rõ ràng là thủ đoạn chính trị, từ chối chính trị.

Đọc bản thảo, Vương Lục bất giác nhớ tới Thánh Quang giáo từng nghe được ở Ba Tỉnh Long thành lúc ở Ba Tỉnh. Trong thánh quang giáo, từng lưu hành khổ tu một thời gian, cũng chính là lấy phương thức cấm dục để nhanh chóng nâng cao sức mạnh. Nhưng mà cái khác thì ngược lại cũng thôi, nếu không sinh sôi nảy nở thì..., Thánh Quang giáo gặp phiền toái lớn rồi. Truyền thừa nghề nghiệp ở Tây Di đại lục rất lớn nhờ vào lực lượng huyết mạch, các giáo viên của Thánh Quang giáo cũng như thế, huyết mạch tinh thuần dễ dàng cảm ngộ thánh quang hơn, được thánh quang chúc phúc. Mà những tinh anh nhân tài này nếu là người đều đi khổ tu cấm dục, dạy cao tầng nhìn lại quả thực giống như cho ngựa tốt làm ngựa tốt phẫu thuật tuyệt dục., táng tận thiên lương. Cho nên trải qua mấy lần nghiên cứu thảo luận, đưa ra phương pháp sinh sản đặc biệt, dùng một miếng vải trắng đắp lên người nữ Phương, đào ra lỗ thủng ở vị trí máu chót, sau đó khổ tu giả liên ngăn cách vải trắng, thông qua lỗ thủng hoàn thành sinh sản đại nghiệp...

Lúc ấy khi nghe được việc này, Vương Lục Thịnh khen Thánh Quang giáo phát minh ra phương pháp này, cho rằng phương pháp này không thể nghi ngờ là một loại phương pháp tinh thần tuyệt diệu cường đại, thể hiện trí tuệ cường đại của nhân dân Tây Di. Mà lúc này xem ra trí tuệ của dân chúng cửu châu cũng không kém cõi, loại báo thư khô khan này không phải chỉ là một miếng che chắn toàn bộ khoái cảm sao?

Có điều ánh mắt liếc qua, Vương Lục lại thấy trên kim thai có rất nhiều tu sĩ cấp lãnh đạo, ví dụ như chân quân của Côn Luân tiên sơn, trên mặt lộ ra vẻ say mê, Hà đồ đạo nhân luôn luôn nghiêm túc, mặc dù vẻ mặt biến hóa không rõ ràng nhưng cũng liên tiếp gật đầu, lộ ra vẻ tán thành.

Lúc đó Vương Lục đã kinh ngạc, cái này cần phải có năng lực não bộ cường đại, mới có thể đem văn tự của Vu Điền bổ sung thành chuyện xưa làm người ta vui sướng? Thật không hổ là làm lãnh đạo, đã đọc hết công văn trong thiên hạ, trong lòng tự nhiên tám chín phần mười cảnh giới.

Mà khi tâm tình Vương Lục đang biến hóa, trong đầu đã hoàn toàn thất thần, hấn ngâm nga bản sao vẫn thông thuận như cũ. Là tu sĩ cấp Hư Đan, mặc dù tâm của Vô Tướng Tiên không cường đại bằng những Kim Đan Nguyên Anh kia, nhưng một lòng dùng nhiều cũng là công cơ bản. Tuy nhiên bởi vì hấn đối với công văn hoàn toàn không có hứng thú, niệm cũng không suy nghĩ nhiều, chờ hấn phát hiện dưới đài có vài người phản ứng khác thường thì đã muộn rồi.

“... Ở phương diện vật chất, tỉ mỉ lựa chọn lượng chất lượng quá cứng, vật đẹp giá rẻ cung ứng các thương phẩm pháp bảo, như Đoạn Nhạc Trai của Thương Khê Châu cung ứng phi kiếm. Trong thời điểm giảm giá đặc biệt ưu đãi là ba nghìn tám trăm tám mươi tám linh thạch một cái giá đặc biệt cao mua sắm hai mươi thanh phi kiếm pháp bảo. Kim Đỉnh quan cung ứng hộ tâm kính, dùng giá thị nghị định tám ngàn tám trăm tám mươi linh thạch mua Pháp bảo trung phẩm Hỗn Nguyên kính. Tại Phiêu Hương cư mua sắm linh đan đặc thù...”

Vừa đọc bản thảo, Vương Lục vừa có chút choáng váng, bút ký trong tay, nội dung mây chục trang tiếp theo lại đại bộ phận., Tất cả chỉ dùng để giới thiệu một sản phẩm khả nghi

của một nhà buôn sơn trại gà rừng không biết từ một góc nào đó giết ra... Trước khi rời đi Tây Hành đúng là hắn đã chuẩn bị khá đầy đủ, nhưng tuyệt đối chưa từng để ý tới những thương gia không đáng tin này. Nếu hắn muốn mua sắm, cơ bản đều là thông qua nội bộ sư môn hoặc là Huyền Thiên quán.

Vậy những thứ đó là từ đâu tới vậy? Nhớ tới người đưa bản thảo lên trên tay chính là sư phụ mà mình kính yêu mà nghèo nàn, Vương Lục cảm thấy hết thảy đều không cần giải thích.

Đồng thời ở phía sau hắn, kim đài che khuất tầm mắt mọi người, Vương Lục đã nghe thấy các trưởng lão Linh Kiếm phái bắt đầu rướn tay lên, tam sư bá chương hình hình trưởng lão Phương Hạc lớn tiếng chất vấn ngũ sư muội là ý gì.

“Ngươi... Ngươi có biết hôm nay trường hợp này là nơi nào không? Ngươi muốn cả môn phái phải hổ thẹn sao?”

Vương vũ nghĩa lẫm liệt giải thích: “Ta đã liều mạng mới lôi kéo được nhiều tài thương tài trợ như vậy, tuy chất lượng của các thương nhân tài trợ vô lương khó lòng đảm bảo, nhưng mỗi người đều là nộp phí quảng cáo, ta mới thêm tên họ vào trong bản vẽ. Chỉ cần mấy chục trang giấy này, không đến một vạn chữ, đã giá trị trên trăm vạn linh thạch một vạn, ngươi sợ không sợ? Linh kiếm phái chúng ta có thể rửa sạch danh tiếng của bản kiếm phái hay không, cũng tại lần hành động này.”

“Ngươi mới chính là bản kiếm phái, cả nhà ngươi đều là bản kiếm phái, Lục trưởng lão quản lý tài phú của môn phái “Lục Ly lúc ấy liền nhảy dựng chân” “Toàn bộ người nghèo trên ý nghĩa chân chính của Vô tướng phong chỉ có một Linh kiếm phái người sản xuất tổng trị được toàn bộ Vạn Tiên minh xếp vào hàng đầu, tài phú của cả người cũng ở trong trận đầu tiên, cả nhà bản ngươi...”

Phương Hạc phần nộ không thôi: “Vì tiền, ngươi không quan tâm cái gì hết sao?”

Vương Vũ lại nghi hoặc hỏi: “Đó là tiền đó, có tiền rồi, còn phải băn khoăn điều gì nữa?”

Mắt thấy Phương Hạc sẽ không để ý đến mọi người ở đây nữa, mà trừng phạt chính mình, Vương Vũ lập tức bỏ sung: “Ta sẽ

dâng lên một ít lợi nhuận mà chia.”

Lục Ly hai mắt sáng ngời: “Su huynh chậm động thủ đã, nghe tỷ lệ phân chia của nàng...”

Tranh luận của sư môn trưởng lão cũng không khiến Vương Lục quá mức để ý, ngược lại, tâm tư của gã đã bị chuyện khác hấp dẫn.

Thiên vạn linh thạch gì gì đó, với Vương Lục hôm nay kỳ thật cũng không quan trọng, loại tài phú linh thạch này chỉ hữu dụng đối với tổ chức cỡ lớn, hẳn để ý chính là tài nguyên khan hiếm, tỉ như pháp bảo phẩm chất cao., Hoặc có công pháp cao cấp đủ tham khảo giá trị tham khảo, mấy thứ này có tiền cũng khó cầu, chân kim bạch ngân hoặc linh thạch đều không dùng được, bình thường dùng đơn vị vận chuyển cao hơn một cấp tiền tệ tiến hành giao dịch, trước mắt thông hành là dùng pháp bảo thượng phẩm chất lượng đều đáng giá —— điểm này đồ vật đại lục này ngược lại có chỗ chung., Bên kia đại lục Tây Di, phía trên ma ngân tệ là một loại bảo vật tên là Cân Chi Thạch... Mà pháp bảo thượng phẩm đối với Vương Lục mà nói cũng không dễ dàng chiếm được, tuy nhiên xem ra hiện tại, hẳn lại nhìn thấy một con đường tắt phát tài làm giàu.

A, thiếu chút nữa quên mất, bây giờ ta... đã là danh nhân a, cùng Hà đồ, trực xuất, đám người Thiên Luân từng ngồi cùng bàn, hơn nữa còn có thân phận của Ngũ Tuyệt Thủ tịch, đã là tiêu chuẩn đại giới rồi a...

...

Trong lúc vô số người kinh ngạc, cuối cùng Vương Lục cũng đọc xong báo cáo của mình. Mà lúc này mấy vị trưởng lão sau lưng tranh cãi cũng đã hạ xuống một đoạn, giữa Vương Lục nghe được rõ ràng, chương hình trưởng lão phải làm theo quy tắc môn phái đối với quy tắc phi pháp của sư phụ thu mua toàn bộ. Sư phụ mấy lần kháng nghị vô hiệu, đành phải nuốt quả đắng, mặt buồn rười rượi. Mà thấy nàng giống như bị người ta cưỡng hiếp, Phương Hạc cũng bất đắc dĩ, không truy cứu nhiều hơn.

Vương Lục thấy vậy không khỏi cười lạnh, tam sư bá vẫn là đem Vương Vũ suy nghĩ quá đơn giản, gia hỏa này nếu thật bị người cướp sạch tài phú, tuyệt đối không phải hiện tại cái vẻ mặt này. Hôm nay bộ dạng ta nhận thua rồi., Chỉ có thể nói rõ một điều: Nàng nói dối mình đoạt được trăm vạn linh thạch thu được từ Tam sư bá, vốn không liên quan gì đến đám nhà tài trợ kia, phí quảng cáo không chỉ có trăm vạn linh thạch. Ít nhất số tiền đầu tiên chỉ là đặt cọc, sau đó sẽ được chia phần trăm. Thật ra nghĩ lại cũng nên hiểu, giá quảng cáo công nhiên trên hội nghị cao nhất của Vạn Tiên minh, há trăm vạn linh thạch có thể che chở được?

Nhưng hắn không cần phải nói nhiều những lời này, về núi về sau từ từ thảo luận tỷ lệ chia của sư phụ, cũng không thể tự quảng cáo, nàng lấy chỗ tốt.

Hơn nữa đợi Vương Lục đọc xong bản thảo này, liền đến phiên nghị trình trọng yếu nhất hôm nay: Mở ra quần tiên mộ lớn.

Cửa vào mộ quần tiên vốn được giấu ở tầng thấp nhất của khu mộ Thái Cổ, nhưng mấy năm nay đã khai thác và cải tạo đầy đủ cho khu mộ Thái Cổ. Vì để nghênh đón buổi lễ hôm nay mà nó còn cố ý biến cửa vào thành một cánh cổng thật lớn đặt trên thảo nguyên rộng lớn.

Nếu chỉ là một cái cửa lớn, lộ ra một cái bóng đơn độc, nhưng khi Phong Ngâm chân nhân giờ chìa khóa mở ra Tiên Mộ, toàn bộ thảo nguyên sáng lên quang mang, cỏ dại rậm rạp,

cùng với rễ cây đất đều bị lún xuống, mà một cái thành thị hoàn chỉnh thì từ trong tiếng thán phục của mọi người bay lên.

Nhìn ánh mắt sợ hãi thán phục của người ở đây, mấy vị cao tầng phát quản trên kim đài âm thầm gật đầu.

Tòa thành thị này thật ra là một công trình hiển lễ hạng nhất, vì mở cửa lễ mà chế tạo chuyên môn mà có quy mô hùng vĩ, quy hoạch có trật tự. Thật ra từ đầu đến khi hoàn thành thì chỉ mất có ba ngày ngắn ngủi, mấy vị tu sĩ cấp Nguyên Anh liên thủ thi pháp, một tòa thành có thể chứa mấy vạn người liền được sinh ra.

Tòa thành này có trình độ rất lớn dựa vào Đào Bảo thành của Tây Di đại lục, chỉ là bố cục thành thị càng thêm hợp lý, cũng càng thêm có trật tự. Thành thị chủ chỉ là ở xung quanh bảo khố khai thác không hết, chế tạo ra lượng lớn phương tiện trang bị, đầu tiên là thuận tiện cho các tu sĩ tiến vào quần tiên mộ đào bảo vật., Thứ hai cũng là giá trị thương nghiệp có thể khai quật trọn vẹn quần tiên mộ. Sau khi kiến thức Tây Di Đào Bảo thành, không ai hoài nghi mộ quần tiên sau khi mở ra sẽ hấp dẫn tu sĩ cửu châu, nơi này nhất định sẽ trở thành một trong những địa khu dồi dào nhất của nhân khí cửu châu, mà chung quanh công chính của quần tiên mộ chính là một tác đất tác vàng.

Địa hình hạch tâm nhất của tòa thành này ngay trước khi bắt đầu đã bị Ngũ Tuyệt mướp của Vạn Tiên minh phân chia, trong đó có giá trị cao nhất, hai mảnh đất xung quanh đại môn phân biệt thuộc về Linh Kiếm phái và Thịnh Tiên môn, Vạn Pháp, Côn Luân., Quân Hoàng sơn theo thứ tự kéo dài ra bên ngoài. Kỳ thật khi Phong Ngân chân nhân đề nghị lập phương diện lập nghiệp, cũng có thể dựa vào quyền quản lý phát quản lý Vương Lục mà để cho Linh kiếm phái đạt được càng nhiều chỗ tốt. Chỉ là sau khi thương lượng với Lục Ly, lão cho rằng lấy quy mô cùng đặc điểm của Linh kiếm phái, chiếm cứ quá nhiều khu vực cũng không có ý nghĩa gì, không bằng lấy ra làm nhân tình.

Mà ngoại trừ khu vực đã được dự định hoàn tất, trong thành còn lưu lại không ít đất đai trống, thì kế hoạch dùng cho thời cơ thích hợp để bán đấu giá, thu được ủy thác thống nhất quản lý.

Sau khi tòa thành này xuất hiện, do Phong Ngân chân nhân đặt tên cho nó là “Phong Đô”, thị đều có ngụ ý phong phú, đồng thời cũng là một loại kỷ niệm. Trước thời đại mạt pháp, trên Cửu Châu trên đất từng có một tòa thành nổi tiếng giàu có, nổi tiếng là Phong Đô.

Bất quá, Phong Đô này ẩn chứa tương lai vô hạn, hôm nay nhất định chỉ có thể làm nền, bởi vì tiếp theo sẽ chính thức mở ra đại môn Tiên mộ.

Chìa khóa Tiên mộ do đạo nhân Hà Đồ cùng Phong Ngân nắm giữ, chậm rãi đưa vào lỗ hồng ở đại môn. Sau khi chờ giây lát ngắn ngủi, đại môn nặng nề bỗng nhiên mở ra, lộ ra một mảnh quang mang giống như ngôi sao.

Bên trong hào quang nhỏ vun, một vòng xoáy như tinh vân, từ từ chuyển động, đồng thời một thanh âm già nua từ trong cửa truyền đến.

“Đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng thấy người sống.”

Vừa dứt lời, trước cửa liền hiện lên vài bóng người, Thiên Luân, Trục Nhật, đàn khô trong thời gian ngắn đã đứng bên cạnh Hà Đồ và Phong Ngân, các môn phái Ngũ Tuyệt của Vạn Tiên minh tề tụ, giăng co với âm thanh trong môn phái.

Bất luận trước chuyện này, phát ủy và Vạn Tiên minh đã chuẩn bị bao nhiêu công việc, nhưng thế giới sau khi đại môn mở ra vẫn tồn tại rất nhiều không biết, không biết cũng mang ý nghĩa nguy hiểm.

Chuyện Vương Lục trải qua ở tầng dưới cùng của Kiếm Trung Thái Cổ ít nhiều cũng truyền ra ngoài một ít. Chuyện Kiếm Ma Chung sáng hơn, cũng có không ít người thích luận bàn. Mà một nhân vật cấp Lục Địa Tiên Nhân sức khiêng Tứ Cửu Thiên Kiếp chỉ để canh giữ đại môn, như vậy bất cứ chuyện gì xuất hiện trong tiên mộ cũng đều không có gì lạ.

Mà một khi thật sự bộc phát nguy hiểm, những tu sĩ cấp lãnh đạo ở đây tự nhiên không thể đổ cho người khác. Vừa rồi bọn họ ngồi ngay ngắn trên kim đài, cao cao tại thượng quan sát chúng sinh, phần đặc quyền này mang ý nghĩa là có nghĩa là có nghĩa là phải làm việc đặc biệt.

Bốn vị Hợp Thể Chân Quân, một vị Hóa Thần đỉnh phong — trên thực tế, sau khi ở ngoài Toan Bảo Thành chiến thắng Thánh Quang Giáo tiên tri, sẽ không còn ai dám xem Phong Ngâm trở thành Hóa Thần đỉnh phong. Lực lượng như vậy, cho dù là Chân Tiên hạ phàm trên trời cũng chỉ sợ cũng không chiếm được chỗ tốt, mà thanh âm trong môn phái quả nhiên dừng lại một khắc, về sau mới có chút bất đắc dĩ nói.

“Không cần căng thẳng như vậy, đã lâu rồi ta không ăn người.”

Thấy năm người trước cửa không phản ứng chút nào, lạnh lùng đối đáp, giọng nói trong môn phái có chút mát mát: “Mấy vạn năm qua đi, thật vất vả mới nói một câu không ai đáp ứng một chút sao? Tu tiên giới bây giờ trở nên công lợi tảo bạo như vậy, ngay cả dư hính nói chuyện với một lão nhân mới xuất hiện cũng không có sao? Được rồi, vậy ta sẽ như các người mong muốn, nói thẳng vào vấn đề chính.”

“Có thể mở tòa quần tiên mộ này chứng tỏ các người đã ý thức được giá trị của nó. Nhưng chưa hẳn các người đã ý thức được cái giá phải trả sau lưng này.”

Năm gã tu sĩ đương thời tuyệt đỉnh nghe vậy sắc mặt khác nhau, một lúc lâu sau, Phong Ngâm chậm rãi mở miệng dò xét: “Tòa Mộ tiên này lấy lực lượng ** làm hạch tâm, dùng lời nói thâm nhập vào trong đó dẫn phát nhân quả dẫn dắt, chế tạo ra pháp bảo thích hợp. Cái giá chính là kinh nghiệm lịch lãm mà tu sĩ cần phải trải qua trong đó.”

Đáp án này đương nhiên không đúng, ít nhất xa không hoàn mỹ. Quả thật nguyên lý cơ bản của tòa tiên mộ này là như vậy, nhưng cái này giống như đi nhà bếp ăn cơm chỉ tính toán nguyên liệu thành bản, mà không lo nấu cơm cho đầu bếp và tiêu nhị cũng phải sống qua ngày vậy. Địa mạch chi lực và nhân quả của tu sĩ tại tiên mộ cơ bản chỉ là phí tổn chế tạo pháp bảo, sự tồn tại của quần tiên mộ này nhất định có ý nghĩa càng sâu xa.

Quả nhiên, giọng nói trong cửa vang lên: “Đây cũng không tính là cái giá lớn gì. Đối với các người bây giờ, kho báu trong quần tiên này có giá trị rất khó lường. Thứ cho ta nói thẳng, ngủ say mấy vạn năm sau., Nhìn thấy đại lục Cửu Châu bây

giờ đã gầy yếu như thế, ta thật sự là tương đương thất vọng — mà các người muốn đạt được bảo tàng, chỉ là hai chữ lịch luyện còn xa xa không đủ, mọi người xây dựng tòa quần tiên mộ này, chẳng lẽ sẽ để ý tới quá trình rèn luyện hậu nhân các người sao?”

Phong Ngâm nói: “Vậy rốt cuộc người muốn cái gì?”

“Trùng dịch.” Giọng nói trong cửa lạnh nhạt nói: “Quần tiên mộ là di sản do tổ tiên lưu lại, nếu các người muốn lấy bảo vật trong đó phải kế thừa chí hướng của tổ tiên, đây là trách nhiệm bắt buộc.”

Đối với phong ngâm này cũng không có gì ngoài ý muốn, phải nói là chuẩn bị mấy năm cho việc mở ra đại môn quần mộ, liên quan tới công tác điều tra của tòa tiên mộ này đã vô cùng khai triển, làm cho người ta đủ để đưa ra phán đoán sơ bộ.

“Lúc trước tu kiến tòa quần tiên mộ này là do một nhóm người đầu tiên vĩ đại kiến tạo nên. Trong thời gian đó, bọn họ vì một lý do tôn sùng tiên mộ đã bước qua Cửu Châu, thậm chí cách xa vạn dặm cũng tiến về Tây Di, trao đổi kỹ nghệ trao đổi với Thánh hiền ở phương xa, thông với nhau có mà không có. Sau đó, bọn họ mang theo tri thức đạt được từ dị đại lục, cuối cùng mới hoàn thành tòa quần tiên mộ này.

Nghe đến đó tất cả mọi người ở đây đều đã minh bạch, vì sao bảo khố của Hoàng Kim Vương lại giống như những tác phẩm khác nhau của quần tiên mộ, mà chìa khóa của quần tiên lại nằm trong tay Hoàng Kim vương và cũng có một đáp án mơ hồ.

Bất quá mọi người đồng dạng càng thêm tò mò, mọi người quá khứ đến cùng là vì mục đích gì, mới như thế không tiếc đại giới kiến tạo một tòa kiến trúc vĩ đại không có bất kỳ ý nghĩa gì với bản thân bọn họ?

“Lý do cụ thể, các người từng bước xâm nhập tự nhiên sẽ biết được, đây không phải là một lần quyết định giao dịch, mà là một hồi khảo nghiệm dần dần tiến lên, tại trong quần tiên mộ đi càng sâu, người có thể đạt được chỗ tốt cũng càng nhiều, nhưng đồng thời người phải gánh vác trách nhiệm càng thêm trọng đại.”

Lúc này bỗng nhiên có người hỏi: “Nếu là nghĩ lấy chỗ tốt không muốn gánh vác trách nhiệm thì sao? Có đường tắt gì đi không?”

Một vấn đề trần trụi, vô sỉ như vậy, trong vạn người ở đây cũng chỉ có một người can đảm quang minh chính đại hỏi, ánh mắt mọi người chuyển qua, chỉ thấy một nữ tử áo trắng như tuyết, mái tóc dài tung bay, không chút hảo ý cười.

Mà ở sau lưng nữ tử, mấy vị trưởng lão Linh Kiếm phái đang cố gắng ngăn nàng mở miệng nói chuyện, lại bị kiếm khí vô hình bức bách, không cách nào tới gần vùng đất cách người nàng ba thước.

Giọng nói trong cửa không hề tức giận: “Đó là điều không có khả năng, khi người có được bảo tàng, tự nhiên sẽ gánh vác trách nhiệm gánh vác.”

“Không thể hủy sao?” Vương Vũ dường như đã đoán ra điều gì, nụ cười trên mặt dần dần ngưng trọng. Sau đó y tháo hồ lô rượu bên hông xuống, thở ra một hơi uổng hơn phân nửa hồ lô.

Giọng nói bên trong cửa không trả lời, rất lâu sau mới phát ra một tiếng thở dài: “Nói chuyện với người sống thật tốt, cho dù chỉ có hai ba câu cũng hơn mấy vạn năm ta lằm bằm trong tiên mộ, đáng tiếc lực lượng của ta đã dùng hết. Người sau a, cố gắng thăm dò trong tiên mộ đi, vừa là vì tiên nhân, cũng là vì chính các ngươi.”

Nói xong, vòng xoáy tinh vân trong cửa liền tự động giải khai, thanh âm kia cũng biến mất vô tung vô ảnh. Nhưng mà điểm điểm tinh quang sau cửa lại trở nên càng thêm chiếu rọi thành một mảnh, quang mang phảng phất tại yên lặng nghênh đón mọi người giá lâm.

Chương môn năm phái đưa mắt nhìn nhau, sau đó gió rít chủ động tiến lên một bước: “Ta làm chủ nhiệm quản lý, nên là binh lính đi đầu.”

Hà Đồ đạo nhân gật gật đầu, cũng không phản đối. Người đầu tiên tiến vào Tiên Mộ, tất nhiên có khả năng đạt được chỗ tốt lớn nhất, nhưng càng có khả năng gặp phải nguy hiểm lớn nhất, phong ngâm có gánh này không thể tốt hơn. Mà Hà Đồ

đạo nhân hấn, thân là minh chủ Vạn Tiên minh, lại không thích hợp ra mặt lúc nào.

“Ta cũng nên đi cùng, bí mật mà thượng cổ địa tiên lưu lại cho ta, dù nhiều thêm một khắc ta cũng không muốn chờ.” Trong lúc nói chuyện thì Thiên Luân Chân Quân cũng tiến lên một bước, như muốn đồng hành.

Mà lần đầu thăm dò quân tiên mộ, có hai vị này đã đủ, những người khác cho dù có lòng muốn đi, cũng tự nhận không xứng đi cùng Thiên Luân, Phong Ngâm đồng hành.

Hai vị chưởng môn nhân liếc mắt nhìn nhau, gió rít nằm đầu, thiên luân áp giải, một trước một sau tiến vào trong môn phái, mà ngay lúc mọi người đổi mắt nhìn, chúc phúc cho mình, một bóng người khoan thai chậm rãi đi vào trong môn phái, bước chân hùng hồn không nói nên lời, tư thái ung dung nhẹ nhàng như mây gió, dường như hai người phía trước chỉ là tiên phong mở đường, hấn mới thật sự là nhân vật chính.

Người kia là Vương Lục Lục.

Tin tức đổi mới nhanh chóng trở nên thuần khiết, vẫn tự

...

368

Có đôi khi, đứng một mình trước mặt bao người, thường thường bởi vì sự khiếp sợ của người xem mà không có hành động gì mà trở nên thông thuận. So với giờ phút này, khi Vương Lục Đại Bộ đi theo phía sau Thiên Luân Chân Quân, chuẩn bị cất bước tiến vào mộ Tiên, một đám Nguyên Anh Hóa Thần ở chung quanh trợn tròn mắt, trợn mắt há hốc mồm, nhưng không ai ngăn cản, bởi vì tất cả mọi người cho rằng đây là tiết mục đặc biệt gì, tất nhiên ẩn chứa thâm ý, chỉ là biết không nhiều...

Ngay cả đạo nhân Hà Đồ cũng chỉ chăm chú nhìn Vương Lục, mà không nói một lời.

Bất quá, không đợi Vương Lục ở trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người bước qua cửa, trên vai gã liền nhiều ra một bàn tay mạnh mẽ, đem gã gắt gao đè tại chỗ.

“Tiểu tử thôi, chịu chết sao?”

Vương Lục kinh ngạc nhìn ngăn cản sư phụ của mình, nếu như không có nòng cốt ngang một đao, chính mình mắt thấy có thể lừa gạt lẫn nhau đi vào. Về phần nói là trong mộ quần tiên sẽ có bao nhiêu mạo hiểm, kỳ thật thật cũng không có bao nhiêu mạo hiểm, đối với mộ quần tiên thì không có bao nhiêu mạo hiểm., Vương Lục là người nắm giữ bản đồ, mấy năm qua phân tích qua, biết được nhiều hơn bất kỳ người nào ở đây. Tuy nơi đó có nguy hiểm, nhưng vẫn chưa tính là đằm rỗng hang hổ. Ít nhất mấy cửa ải đầu tiên còn không nguy hiểm đến tính mạng.

Có điều không đợi hấn kiên trì giải thích, một câu nói của sư phụ đã khiến sắc mặt hấn trầm xuống.

“Mang theo thứ trong lòng Vô Tướng tiên ngươi đi mạo hiểm? Ngươi thật sự không muốn sống nữa hay sao?”

Trong khi nói chuyện, căn bản không cho Vương Lục phản bác, sư phụ liền xách hấn lên, một cỗ pháp lực đồng nguyên cùng Vô Tướng công tràn vào trong cơ thể, khiến cho toàn

thân hẳn không thể động đậy, sau đó bay lên không trung rời đi, nửa đêm khả nghi cũng không có.

Đây là lần đầu tiên Vương Lục phát hiện ra, tốc độ ngự kiếm của sư phụ lại nhanh như vậy. Nàng chỉ là một tu sĩ Kim Đan, chân đạp thanh kiếm trúc, tung hoành giữa mây mù, đúng là chớp mắt đã đi được vạn dặm. Từ Thiên Nam châu đến Thương Khê châu mấy vạn dặm, chỉ dùng thời gian một chén trà nhỏ. Vương Lục chỉ cảm thấy hoa mắt một cái, một mảnh núi non xanh biếc quen thuộc trước mắt đã cùng sư phụ trở về cảnh nội Linh Kiếm sơn.

Sau khi trở lại Vô Tướng Phong, thậm chí sư phụ còn không kịp nói thêm câu nào, sắc mặt u ám, trực tiếp dẫn Vương Lục vào gian phòng trúc đã ở chung với hai người hơn mười năm, sau đó đưa tay đặt lên giường, đưa tay liền cởi quần áo của hẳn ra.

Vương Lục quả thực kinh ngạc khó hiểu: “Này, đây là phúc lợi kỳ lạ nào đó trên Vô Tướng Phong sao? Ta cũng không phải không thể chấp nhận, bất quá không phải bảo ta đi tắm rửa trước, sau đó ăn hai cân Phái Hoàng rồi nói sau? Đối với ta đều tốt hơn.”

Sư phụ cười lạnh khinh thường mấy tiếng, sau đó đưa tay không chút nào ngừng lại cởi xuống đạo bào hồng bạch của hẳn, động tác thoải mái tự nhiên, đã khó có thể dùng thủ đoạn quen thuộc giải thích.

Mà khi Vương Vũ động tác không ngừng, tiếp tục đưa tay hướng dây lưng quần, Vương Lục lại càng phát giác sự tình không ổn. Trong hơn mười năm trôi qua, hai thầy trò đối với phương diện này đúng là không ít, nhưng kỳ thật chỉ là trêu tức, hai người có phân tặc nắm giữ đất phi thường vi diệu, chưa từng vượt qua. Mà một màn trước mắt này, như thế nào cũng thấy hiện trường cường bạo, đừng nói là quá không vượt qua, tuyệt đối đã là hành vi phạm pháp phạm tội, tuyệt đối là phạm pháp.

Thế nhưng nhìn vẻ mặt trịnh trọng của sư phụ, không hề có một chút ý dâm tà nào, Vương Lục chỉ có thể suy đoán sư phụ dạy ta nhiều năm như vậy, chính là vì một ngày nào đó có thể thải dương bổ âm, bù đắp khuyết điểm tu vi và tiết tháo của

nàng? Bây giờ Hư Đan ta có thành tựu, trong cơ thể lại giam giữ một truyền kỳ Tây Di nữa., Chính là vật đại bổ cấp truyền kỳ, lão nhân gia bà ta chỉ ngồi xuống đất một phen, liền từ nay cáo biệt cảnh giới Kim Đan, trở thành Nguyên Anh chân nhân quang vinh, đên bù lại chênh lệch giữa các trưởng lão Thiên Kiếm Đường khác. Mỗi tháng cung phụng cũng có thể đạt được lý do đáng tin cậy bậc thang này, Vương Lục lúc này quả thực không tưởng tượng được sự phụ có lý do gì mà không may mắn cho hắn ta.

Bất quá sau một khắc, Vương Lục biết mình nghĩ sai rồi, bởi vì sự phụ cũng trừ cái quần của hắn xuống, không biết từ đâu lấy ra một hộp thuốc mỡ, đưa tay bôi lên trên người hắn. Được cao kia cảm giác một mảnh mát mẻ, từng tia mát lạnh dọc theo da dần dần xâm nhập sâu vào, từ huyết mạch thẩm thấu vào trong lòng Ngọc phủ tiên tử, khiến cho tâm hồn Vô Tướng tiên màu vàng đất đỏ thêm một tầng u lục sắc quang mang.

“Băng Tâm Chi?”

Sự phụ hừ lạnh một tiếng: “Không thì còn có thể là ấn trúc thân dầu sao? Người đứng là tên ngu xuẩn không biết điều, thật sự nghĩ rằng chỉ dựa vào tu vi Vô Tướng Tiên Tâm ba mươi lăm trọng tâm của người là có thể trấn áp một ma đầu cấp Thiên Ma lâu năm?”

“Ma đầu cấp Thiên Ma?”

Sự phụ nói: “Ta không biết phân chia ra sao ở đại lục Tây Di, nhưng theo ta thấy đây chính là một ma đầu cường đại, vô hình vô ảnh, từ tâm ác niệm sinh trưởng lớn mạnh, quỷ dị khó chơi nhất, không biết người dùng biện pháp gì khiến hắn trọng thương, sau đó dùng Vô Tướng Tiên tâm trấn áp, suy nghĩ không tẻ, nhưng cách làm căn bản là muốn chết. Loại ma đầu này trấn áp trong thời gian ngắn còn có thể, ở chung lâu, người cho rằng mình chết không đủ nhanh à?”

Sắc mặt Vương Lục thu liễm, vận chuyển nguyên thần đảo qua trong cơ thể một lần: “Vô Ảnh Vô Hình... Ngay cả Vô Tướng công cũng không thể phát giác được dị thường sao?”

“Vậy phải xem là Vô Tướng công của ai, chỉ người? Ha ha.”
Cười lạnh xong, Vương Vũ liền giải thích: “Nó bởi vì quá yếu, cho nên trong thời gian ngắn chỉ có thể ký sinh trong cơ thể

ngươi, cơ sở Tiên tâm Vô Tướng tiên của ngươi vững chắc, khiến tốc độ ký sinh của nó phi thường chậm chạp, nhưng đồng thời biểu hiện cũng không có chút khác thường nào. Lần trước ta ở Tây Di gặp ngươi, nhất thời sơ sẩy cũng không thể phát hiện, nhưng chờ ngươi trở về... Chắc chắn, triệu chứng chết trên đỉnh đầu ngươi quả thực có thể làm cho ánh mắt của ta lung lay.”

“... Có lợi hại như vậy không?”

“Bằng không ngươi cho rằng khi ngươi đọc báo cáo, vì sao ta cứ đứng sau lưng ngươi? Đồ chơi nhảm chán như vậy, ta nghe thêm một câu cũng thấy đau đầu, ở giữa còn phải đấu trí đấu dũng với lão tam... Vì sự lương khổ tâm, còn không phải là vì giúp ngươi trấn áp ma đầu sao?”

Vương Lục cả kinh nói: “Không phải là vì giám sát ta đọc xong từ tài trợ sao?”

“Phí lời, với tính tình của ngươi, khẳng định là sau khi đọc xong thì trở về tìm ta chia, cần phải giám sát sao?” Vương Vũ vừa vô cùng dễ hiểu nói, vừa vươn tay đặt trước ngực Vương Lục, pháp lực vô tướng tinh thuần tràn vào trong cơ thể Vương Lục, giống như một quân đoàn tinh nhuệ, ở trong Ngọc phủ đem u quang của Vô Tướng Tiên Tâm bao phủ không qua giọt nước được.

“Tốt rồi, chuyện kế tiếp giao cho ta, ngươi ngoan ngoãn ngủ một giấc đi.”

Vừa dứt lời, Vương Lục liền cảm thấy trong đầu trầm xuống, cơn buồn ngủ không thể ngăn cản vọt tới.

Lúc tỉnh lại, trong trức thất ánh sáng lờ mờ, ánh chiều tà màu máu rơi xuống từ cửa sổ, mang đến cảm giác ấm áp nhẹ nhàng. Mùi rượu trong phòng thoáng thoảng, rất ấm áp. Theo ánh sáng phán đoán, Vương Lục suy đoán mình hẳn là đã ngủ say gần nửa ngày. Lúc trước tại Thiên Nam châu được sư phụ mang về Linh Kiếm sơn, là giữa trưa không lâu, mà lúc này cũng bất quá lúc chạng vạng tối.

Sau một khắc, thanh âm lười biếng của sư phụ từ trong thính đường ngoài phòng ngủ truyền vào trong tai.

“Rốt cuộc tỉnh rồi a Lục thiếu gia? Hắc, thật là giỏi ngủ, suốt ba năm lẻ sáu tháng mà.”

Vương Lục bỗng nhiên đứng dậy: “Ba năm lẻ sáu tháng?”

Sư phụ không có ý tốt trong phòng khách cười nói: “Đúng vậy, không ngờ lại vậy chứ? Thức tỉnh một giấc đã là thương hải tang điền, thế sự biến thiên. Đúng rồi, hai ngày trước vừa vặn là hôn lễ Lưu Ly sư muội người ngủ hết chưa tham gia, thật đáng tiếc?”

“Đợi một chút, hôn lễ của tiểu lưu ly?”

“Đúng vậy, đối tượng là Vạn Pháp Tiên môn đêm giao thừa, giờ Tý Dạ chân nhân cũng coi là trai tài gái sắc. Trảm tử đêm khuya thâm mến Tiểu Lưu Ly, chuyện này chắc người biết chứ? Mấy năm nay người ngủ say, Trảm Tử Dạ điên cuồng phát động công kích, máu chốt là người ta tặng rất nhiều sính lễ lên núi, thành ý mười phần, khiến người ta không thể cự tuyệt.”

Vương Lục nhíu mày: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó chính là người ngủ quá lâu, thân phận thủ tịch đệ tử bị Chu Thi Dao cướp mất, mặc dù ta cũng tranh thủ giúp người, nhưng người ta thành công tấn cấp Kim Đan, ở trong quân tiên mộ cũng nhiều lần có biểu hiện kinh thể hải tục, sắc bén thậm chí đè ép Quỳnh Hoa, người ngủ mỹ nhân này thật sự không có sức cạnh tranh gì. Mặc dù vài năm trước người sắc bén vô song, nhiều lần sáng tạo kỳ tích, nhưng công tích trước kia của Kim Đan thật ra đều là hư ảo.”

“Ách, còn gì nữa không?”

“Lại có thì là Trí giáo của người giải tán đi. Mấy phó giáo chủ tranh quyền đoạt lợi, hết lần này tới lần khác người giáo chủ như người không có ở đây, không có ai trấn áp, vì lẽ đó rất nhanh mỗi người đều làm theo luật riêng, còn Trí giáo một khi không có chủ tâm, bước tiếp theo chính là mất đi lòng tin của mọi người, sau đó lại bị thế lực khác thôn tóm.”

“Chậc chậc, ba năm sáu tháng trôi qua, không ngờ ta lại trở nên thâm trầm như vậy?” Trong giọng nói của Vương Lục tràn đầy vẻ khó tin.

Vương Vũ lại lạnh nhạt: “Rất bình thường, người xuất đạo tới giờ kỳ ngộ không ngừng, nhưng dẫu sao cũng có căn cơ nông cạn, một khi người dừng bước, tất cả mọi thứ trong quá khứ đều tan thành mây khói. Nhưng đối với người cũng là chuyện tốt, người cũng nên bình tĩnh lại rồi chăm chú tu hành một thời gian. Làm tu sĩ, chuyện quan trọng đầu tiên của người là tu hành chứ không phải gây họa khắp nơi, trong khoảng thời gian này người cứ kiên định đột phá kim đan rồi nói sau.”

Vương Lục trầm mặc thật lâu, bỗng nhiên mỉm cười: “Tuy trong khoảng thời gian qua đã xảy ra rất nhiều chuyện làm người tiếc nuối, nhưng tóm lại có một chuyện rất tốt, chính là người nợ ta phí tổn chia làm, có thể lợi cuồn cuộn được ba năm lẻ sáu tháng.”

Vừa dứt lời sư phụ đã nhảy dựng lên: “Mẹ kiếp, lấy đâu ra chia, lấy đâu ra lợi lộc gì?”

Vương Lục cười nhạt nói: “Thế nào, muốn quit nợ sao? Cũng được mà, mời sư phụ người trả nợ thịt cho tốt, với tư cách của người, một lần cho dù hai trăm văn tiền được không?”

Vương Vũ chăm chú nhìn chăm chú vào hai mắt đồ đệ, thấy trong đó chỉ có trêu chọc, liền biết trò hề của mình coi như là bong bóng, chỉ có thể nhảm chán nhún vai: “Quả nhiên không lừa được người, thật không thú vị. Tiện thể nhắc tới, người đúng là không ngủ lâu như vậy... Sao người phát hiện ra vấn đề này?”

“Phí lời, làm sao Tiểu Lưu Ly có thể gả cho người khác được, lời nói bừa bãi của người, đương nhiên không ai tin.”

“...” Vương Vũ ghen hòng nhìn trôn trời, luôn cảm thấy tài trí của đồ đệ hình như có chút sai lầm về phương hướng, nhưng lại không biết nên uốn nắn như thế nào.

“Tóm lại, xem cái này đi.” Vương Vũ nói xong, dùng ngón tay vênh lên một viên cầu màu xám trên bàn.

Vương Lục đứng dậy mặc quần áo tử tế vào trong sảnh, nhìn vào trong, không khỏi vui vẻ: “Người đã đến thời kỳ đầu trứng rồi sao?”

Vương Vũ lạnh lùng cười: “Không, đây là trứng của người.”

“...” Dáng tươi cười của Vương Vũ ngưng lại, chỉ cảm thấy có chỗ phát lạnh.

Tin tức đổi mới nhanh chóng trở nên thuần khiết, văn tự

...

Sư phụ nói, khiến cho Vương Lục vô thức cảm thấy phát lạnh. Phu nhân nhanh chóng cập nhật, sắp đến”

Sư phụ trộm đi thứ quan trọng vào lúc hấn ngủ?

... Được rồi, tình hình thực tế đương nhiên sẽ không hiểu kỳ như vậy. Vương Lục là tu sĩ Vô Tướng công, năng lực khổng lồ chế thân thể đã đạt đến trình độ cực cao, tồn thất một cọng lông cũng có thể phát hiện, huống chi là đồ vật hại người.

“Đây là do ngươi lấy ra từ trong cơ thể, hiện hình quả trứng đương nhiên là trứng của ngươi.” Sư phụ mặt không đổi sắc, sau đó nói: “Ta nghiên cứu một đoạn thời gian, không thu hoạch được gì, không phải ngươi tự xưng là linh kiếm học bá sao? Vậy trọng trách vạch trần bí mật giao cho ngươi, nghiên cứu thật kỹ đi.”

Nói xong, Vương Vũ ném viên cầu màu xám cho Vương Lục: “Cố gắng thu lại, thứ này hiện tại trên đại lục cũng không thấy nhiều.”

“Đây là...” Vương Lục cầm viên cầu, chỉ cảm thấy ngón tay mát mẻ mượt mà, dùng nguyên thần đảo qua, lại như một mảnh hư không. Nhưng mà nghĩ đến việc từ trong cơ thể mình lấy ra manh mối này, cũng không khó đoán nội dung của nó: “Vô diện giả?”

“Ừm, chính là tên ma đầu kia, sau khi ta đem nó ra, tiện tay xử lý một chút, vốn định luyện thành đan dược, kết quả có thể là ma đầu Tây Di tính chất không giống đồng loại của cửu Châu bên này, linh đan diệu dược không luyện thành, luyện thành một quả trứng xám không rõ công dụng. Ta nghĩ tốt xấu gì ngươi cũng có thể cần dùng đến nó thì sẽ để lại cho ngươi.”

Wương Lục nghe thấy mà đau trứng: “Tam Mục Chân Quân uy danh hiển hách, Tam trứng Chân Quân tuyệt đối là biến thái.” Chẳng qua vẫn đem viên cầu màu xám thu lại. Vương Vũ này tuy rằng đau trứng, nhưng trên vấn đề dạy bảo đồ đệ cũng coi như đáng tin cậy. Nàng đã muốn mình nhận lấy, luôn có đạo lý nhận lấy.

“Tốt rồi, tai họa ngầm trên người ta đã được giải quyết, có phải ở đây ta sẽ không còn chuyện gì nữa không?” Vương Lục vừa nói vừa muốn đi, mà tâm tư thì sớm đã bay đến trước cửa quần tiên của Thiên Nam châu.

“Gấp cái gì? Lên núi luyện được Kim Đan cho ta rồi nói sau.”

Kim đan? Vương Lục vừa nghe liền kinh ngạc, vội vàng lấy từ trong túi trữ vật ra một bình mật ong, lau trên viên cầu màu xám một cái, biến thành màu vàng rực rỡ: “Kim đan ở đây, xin ngài kiểm tra thu lấy.”

“Đứng lại.” Lần này Vương Vũ không chút khách khí kéo đồ đệ lại, đóng ngay tại chỗ. “Hiện tại ngươi đi cũng vô dụng, canh đầu ngươi không uống được. Ba ngày trước, nhóm đầu tiên cùng nhóm người tiến vào trong quần tiên đã trở về. Hiện tại ngươi đi, ngay cả nhóm thứ ba cũng không lên được.”

“Đội đã, nhóm thứ nhất và nhóm thứ hai? Ta, rốt cuộc ta ngủ bao lâu?”

Vương Vũ đáp: “Không dài ba năm như vậy, nhưng cũng không ngắn như hai canh giờ, một tháng lẻ ba ngày, đủ để ngươi làm mất đi cơ hội làm náo động.”

Vương Lục càng không ngờ tới: “Vậy mà ngủ một tháng? Hắc, người vô diện kia ăn mòn ký sinh của ta rốt cuộc nghiêm trọng bao nhiêu.”

Vương Vũ khoát tay: “Kỳ thật cũng không nghiêm trọng lắm, nghiêm trọng đến nỗi ta còn không cứu kịp đây. Thực ra đến ngày thứ ba ngươi có thể tỉnh dậy, ta đã cho ngươi chút thuốc để ngủ thêm một tháng.”

“...” Vương Lục đã không còn gì để nói, phong cách hành sự của sư phụ quả thật khiến người không nắm bắt được.

“Không cần ngươi, ngươi nhất định phải đi mộ Tiên quân chúng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chắc chắn ngươi sẽ liên tục chiến đấu, sau đó tự cho mình say sưa một phen, tìm những chuyện phiền phức khác làm. Không phải là ta cố ý đả kích ngươi, mà là thân phận sư phụ không thể không nhắc nhở ngươi một tiếng, chuyện đùa giỡn không sai biệt lắm là được rồi, đừng quên bản chức công tác của ngươi là gì.

Sắc mặt Vương Vũ ngưng trọng chưa từng có, thế cho nên Vương Lục cũng không cách nào nhẹ nhàng chống đỡ: “Người cảm thấy phương hướng của ta có vấn đề?”

“Vấn đề lớn.” Vương Vũ nói, “Dùng đầu óc của người suy nghĩ một chút, lần này người đi Tây Di đại lục mà không màng sống chết phấn đấu gần nửa năm, đã có thu hoạch gì rồi? Thực lực được đề cao hơn? Pháp bảo thăng cấp trên diện rộng rồi? Công pháp toàn diện tăng cường sao? Trong mắt ta, ngoại trừ ánh mắt nhìn người có chút biến hóa, kỳ thật người không nhận được cái gì cả., Người lấy được chìa khóa quần mộ tiên, xem như ở trong Cửu Châu cảnh hãnh diện, nhưng bây giờ mọi người khi nói đến người, nói đến Quỳnh Hoa, rõ ràng cho rằng người sau mạnh hơn chiếm đa số. Bởi vì nàng là kim đan, người không phải, mà tu tiên giới rốt cuộc vẫn là đệ nhất thực lực.”

Wương Lục thở dài: “Ta biết, không cần người lái nhải, cảnh giới Kim Đan là một đường ranh giới. Công tích trước kia của Kim Đan hiển hách cũng chỉ là hư danh đúng không?”

Theo như lời Vương Lục, chính là quy tắc của tu tiên giới cửu châu. Kim đan, không phải kim đan, là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau hoàn toàn.

Bất kỳ Kim Đan chân nhân nào cũng là tài phú quý giá của tu tiên giới cửu châu.

Tu sĩ bắt đầu dẫn khí nhập thể, một đường trải qua ba đại cảnh giới Luyện Khí, Trúc Cơ, Hư Đan, đột phá thiên địa cùng bản thân gian nan khảo nghiệm trùng điệp, cuối cùng thành tựu Kim Đan, đây là công lao phi thường ghê gớm. Toàn bộ Tu Tiên giới, một vạn tu sĩ Luyện Khí nhập môn, cuối cùng không quá mười người có thể thành tựu Kim Đan. Đối với chúng sinh mà nói, Kim Đan chân nhân đã là cao cao tại thượng đỉnh của thế giới.

Trên thực tế, Kim Đan hoàn toàn chính xác là một cảnh giới hoàn toàn khác nhau, mấy cảnh giới phía trước, tu sĩ chỉ là tu sĩ, nhưng một khi thành tựu Kim Đan, liền có danh hiệu chân nhân, có nghĩa là tại tu tiên giới chân chính có tiền đặt chân. Nói một cách đơn giản, chính là tại tu tiên giới có thể chân chính giống một người.

Đối với tu sĩ, thăng cấp lên Kim Đan chính là biến hóa về chất, độ khó khi thăng lên cũng có thể đoán ra được. Trừ phi là không tiếc tiền đồ, vì Kim Đan mà đến Kim Đan, bằng không bất kì một tu sĩ chính thống nào, muốn đóng cửa Hư Đan đến Kim Đan đều phải ngừng chân thật lâu, thậm chí còn thận trọng hơn cả việc Kim Đan tấn thăng lên Nguyên Anh.

Đối với mong muốn của mình, Vương Lục thấp nhất trong vòng mười năm, thuận lợi trong năm năm trùng kích kim đan, lấy cảnh giới Hư Đan thượng phẩm hôm nay của hắn, đã vô cùng bảo thủ tính toán. Nhưng mạch suy nghĩ của sư phụ so với hắn còn nhanh hơn.

“Trong hai năm tới biến thân thành Kim Đan chân nhân cho ta, sau đó tự mình ra ngoài.”

Vương Lục đây là thật sự kinh hãi: “Hai năm? Nay, có cần rút a vô tình như vậy không, chúng ta sống nương tựa lẫn nhau hơn mười năm, người lại vội vàng đuổi ta đi như vậy? Một ngày thầy trò bách nhật ân đó được không?”

Dựa theo Linh Kiếm phái hoặc là nói tu tiên giới Cửu Châu thông hành quy củ, một khi tu sĩ đạt thành tựu kim đan, giống như thiếu niên thế gian hành lễ yếu quan, sắp sửa bước lên con đường độc lập tự cường. Nói chung sẽ thoát ly con đường của đệ tử, hưởng thụ tự do nhiều hơn, đồng thời cũng mất đi sự bảo hộ quá độ của môn phái, hoặc là nuôi dưỡng.

Đương nhiên quy củ này cũng khác theo môn phái, đối với những môn phái hạ phẩm, có thể tính là trưởng thành Kim Đan mới là xa xỉ. Đệ tử Hư Đan thậm chí Trúc Cơ cũng đã vì môn phái mà làm trâu làm ngựa. Mà đã đến tầng lớp ngũ tuyệt của Vạn Tiên minh rồi., Mặc dù không đến mức Kim Đan nhiều như câu Nguyên Anh đi khắp nơi, nhưng chỉ là Kim Đan đã muốn độc lập mạnh mẽ, độc đương một phía, cũng có chút làm khó người. Chỉ ít Vương Lục không định sau khi thành tựu Kim Đan liền thoát ly sư môn che chở, không phải không làm được, mà không cần thiết.

Đối với sự kháng cự của Vương Lục, Vương Vũ chỉ cười lạnh: “Cảm thấy khó khăn, không làm được rồi? Hai năm kim đan, ta đã rất chiếu cố ngươi, có biết tình thế hiện tại của Cửu Châu đại lục như thế nào không?”

Mặc dù Vương Vũ hỏi tình thế Cửu Châu, nhưng Vương Lục biết rõ nàng trọng điểm là tình huống trên Cửu Châu đại lục, tu sĩ cùng thế hệ với mình.

”Thịnh Kinh Quỳnh Hoa không hổ là đệ tử thủ tịch của Vạn Tiên minh, tu vi kim đan, hơn nữa tâm cảnh siêu quần.”

Ngày đó ánh mắt chạm nhau, trong lòng cảm ứng của Vương Lục tương đương với sự đánh giá của Quỳnh Hoa.

“Tuy Côn Luân Chu Mộc không giỏi về chiến đấu, nhưng tu vi tiến cảnh càng lúc càng nhanh. Ngày đó gặp mặt ở mộ Thái Cổ Kiếm, tu vi không quá nổi bật, nhưng hai năm qua đột phá là rất có khả năng.”

Đôi với việc liên thủ với Chu Mộc Mộc, Vương Lục cũng không tiếc rẻ đánh giá khẳng định. Mà suy đoán của hắn cũng được khẳng định, Vương Vũ nói: “Ba tháng sau, Chu Mộc Mộc đánh sâu vào Kim Đan dưới hộ pháp trưởng lão sư môn, đừng hỏi vì sao nàng tiến cảnh nhanh như vậy, ta lười giải thích.”

Vương Lục cũng không thêm đề ý, tiếp tục bình phẩm nói: “Mấy năm nay các tu sĩ trên Quân Hoàng Sơn khiêm tốn làm việc, ta không hiểu lắm, nhưng tháng trước ta đã gặp qua Cầm Chân Quân, thiếu niên mặt theo phụng dưỡng phía sau đàn cây khô hắn là đệ tử thủ tịch của Quân Hoàng Sơn, tu vi không dưới Quỳnh Hoa.”

“Ừm, hắn có tư lịch sâu nhất, thời gian tu hành dài nhất trong thế hệ này, tuy rằng thanh danh không lan truyền ra ngoài, nhưng coi thường Quân Hoàng sơn là ngu xuẩn nhất.”

Vương Lục gật đầu, lại nói: “Còn Vạn Pháp Trảm Tử Dạ không. Hừ, dám có ý đồ với Tiểu Lưu Ly, nhất định sẽ cô độc cả đời, không đáng để lo.”

Vương Vũ: “Này, tốc độ mất đi của các đoàn binh công không khỏi nhanh quá.”

Vương Lục nhún vai: “Nói về Linh kiếm phái chúng ta, bốn thủ tịch, một người quanh năm mất tích không nói tới, Tiểu Lưu Ly Kiếm Tâm sáng suốt, căn cốt tư chất cả thế gian khó tìm, công pháp nàng tu luyện cũng là tích lũy dày mỏng, bây giờ mặc dù thực lực dưới ta, nhưng một khi vượt qua ngưỡng

cửa Kim Đan, chỉ sợ trong tu sĩ cùng cấp khó có địch thủ. Vô Tướng kiếm của ta gặp nàng phá thương khung cũng phải cân nhắc một chút. Về phần đại sư tử sao, đặc biệt, không thảo luận.”

Lúc trước Vương Lục và Chu Thi Dao gặp mặt Kiếm Ma trong mộ Thái Cổ Kiếm, trời xui đất khiến, Chu Thi Dao bị nguyên thần Kiếm Ma chiếm cứ Tử Phủ, sau đó lại nhân họa đắc phúc, xúc tiến nguyên thần tiến hóa cực lớn., Thực lực tăng vọt, mà thời gian tu hành của nàng dài hơn những người khác, chỗ thần diệu của Tinh Thần Kiếm Điện cũng dị thường cường hãn. Tuy rằng bây giờ cũng không vượt qua ngưỡng cửa Kim Đan, nhưng Vương Lục cảm thấy cho dù Quỳnh Hoa cũng chưa chắc là đối thủ của nàng, chỉ sợ là người đứng đầu tổng hợp thực lực trong cùng thế hệ hiện nay.

“Phân tích không sai, cho nên ngươi xem, ưu thế của ngươi vốn cùng thế hệ trong đám người, hiện tại đã rất yếu ớt. Tuy đơn đả độc đấu, thủ đoạn ra hết, kể cả Chu Thi Dao cũng chưa chắc thắng được ngươi, nhưng người ta trong vòng năm năm nhất định phải qua Kim Đan kiếp, một khi trở thành Kim Đan, thực lực của nàng đột nhiên tăng mạnh., Một kiếm này của ngươi có thể xuyên chuỗi mười mấy người, xuyên qua thành một mút quả. Tiểu Lưu Ly cũng không cần phải nói, thực lực của nàng hiện tại yếu là vì so đấu với loại tiên kiếm phá thương này còn chưa tới... Tóm lại, ngươi phải có chút ý thức nguy cơ, tên tuổi đệ nhất người cùng thế hệ, ngươi đã ngồi không vững rồi, không nắm chặt chút nào, sẽ thật sự nắm không được.”

Wang Lu tò mò: “Ta cần gì phải để ý hư danh người đứng đầu tiên?”

Sư phụ nhàn nhạt giải thích: “Bởi vì phí tài trợ phi thường chênh lệch.”

Tin tức đổi mới nhanh chóng trở nên thuần khiết, văn tự

...

Vô luận là sự phụ ngăn cản Vương Lục, Cao Ca dũng mãnh xông vào quần tiên mộ là lý do gì, sau khi Vương Lục ngủ say hơn tháng, đúng là rất nhiều chuyện đều phát sinh biến hóa.

Đầu tiên là việc khai phá quần tiên mộ có thành quả bước đầu. Nhóm gió ngâm thứ nhất tiến vào tiên mộ và Thiên Luân nửa tháng trước trở về Cửu Châu, cũng đạt được chiến quả kiên nhân. Bọn họ ở trong quần tiên mộ thấy được ngàn vạn, không gian độc lập nhiều không đếm xuể, được xưng là tiên mộng cảnh, cũng thực sự đã thông một mộng cảnh, ở trong mộng cảnh., Bọn họ đã trải qua khảo nghiệm nghiêm khắc, cũng không thắng được chiến quả, hai kiện hạ phẩm linh bảo... Đối với tu sĩ Hợp Thể và cấp Hóa Thần mà nói thì cực kỳ bé nhỏ, nhưng chung quy vẫn là linh bảo cấp một, đủ để làm cho chín phần mười tu sĩ đại lục xông tới.

Còn sau khi gió thổi và thiên luân, nhóm thứ hai là đám đệ tử văn bồi tiến vào, Chu Mộc Mộc, Trảm Tử Dạ đều có tham dự, chẳng qua chỉ chia nhau ra hành động. Nửa tháng sau, Quỳnh Hoa qua ải, nhận được ba kiện pháp bảo hạ phẩm, Chu Mộc Mộc và Trảm Tử Dạ mỗi người nhận được hai kiện pháp khí. Đệ tử tinh nhuệ của các môn phái còn lại có thành quả thất bại, nhưng phần lớn vẫn có thu hoạch.

Mà sau hai lượt, mọi người đối với mộ quần tiên càng có lý giải sâu sắc hơn, nơi đó đích thật là một bảo khố không cạn, bất kể cất giữ bao nhiêu, thậm chí vượt xa bảo khố hoàng kim của đại lục Tây Di. Chỉ là muốn lấy được bảo vật, độ khó cũng tăng lên không ít.

Đầu tiên là kinh nghiệm đủ loại khảo nghiệm, Thiên Luân và Phong Ngân đã trải qua những gì, hai người bọn họ không tiết lộ, nhưng trải qua đợt thứ hai sau khi các đệ tử tiến vào quần tiên mộ, lại có rất nhiều truyền lưu.

Quỳnh Hoa tiên tử tiến vào một ngọn núi sâu, yêu ma hoành hành trong núi. Sau khi nàng trảm yêu trừ ma, ở hang yêu ma phát hiện được bảo vật của bọn chúng, cũng chính là ba món pháp bảo hạ phẩm. Chu Mộc kinh lịch lại tương đối kỳ quái.,

À ta tiến vào tuyệt địa, hoàn cảnh vô cùng ác liệt, đến nỗi Hu Đan đỉnh phong như ả ta cũng khó mà duy trì được. Nhưng may mắn là ả ta đã gặp được một vị tu sĩ tiên bối bị trọng thương. ả ta dựa vào y thuật của mình chữa thương cho đôi phương. Mà tu sĩ tiên bối sau khi chỉ điểm cho nàng đạo sinh tồn, lại tặng nàng vài món pháp khí. Trăm tử dạ gặp được hai vị tiên bối tu sĩ, hai người thay đổi công pháp mà tranh cãi không ngớt, trăm tử dạ nghe một lát liền nhin không được gia nhập trong đó, cuối cùng liên tục thảo luận nửa tháng, mới tính là có thành quả bước đầu, mà hai kiện pháp khí chính là thù lao trăm tử dạ.

Những tu sĩ còn lại trải nghiệm hầu như đều như vậy, đi vào cõi mộng phân nửa là có liên quan tới sở trường của bản thân, tuy rằng phẩm cấp không cao nhưng chỉ là vì mọi người chưa tiến sâu vào trong giấc mộng của mình. Căn cứ mạnh mỗi suy đoán, khi lấy được kiện bảo vật thứ nhất, nếu không vội vã rời khỏi mà tiếp tục xâm nhập sâu bên trong, sẽ đạt được nhiều chỗ tốt hơn.

Bất quá trừ điều đó ra, mọi người cũng phát hiện trong quần tiên mộ có hạn chế nghiêm ngặt, đầu tiên là phải có pháp bảo chỉ có thể tự mình sử dụng, không cách nào giao cho người khác, đây là vấn đề lớn nhất. Khiến cho tầng ngoài cùng của quần tiên mộ có chút gân gà. Phong Ngâm và Thiên Luân đều có được linh bảo của riêng mình, nhưng lại không thể nào tặng cho đệ tử, mà đối với bọn họ mà nói, đạo cụ kém cõi nhất cũng chỉ có cấp độ trung phẩm linh bảo mà thôi. Về phần pháp bảo hạ phẩm mà Quỳnh Hoa lấy được, đối với đệ tử đứng đầu dốc hết tài nguyên của môn phái mà nói thì càng không có giá trị gì.

Cho nên, muốn thật sự đạt được lợi ích thực chất, chỉ có không ngừng xâm nhập. Nhưng nhớ tới ngày đó, thanh âm mở cửa kia, thu hoạch càng nhiều, trách nhiệm gánh vác càng lớn, khó tránh khỏi làm người ta lo sợ, cho nên vòng khai phá thứ ba đợi một thời gian ngắn, đợi mọi người hấp thu đầy đủ kinh nghiệm hai vòng trước rồi mới tiếp tục kế hoạch. Mà đoàn đội khai phá cũng đang trong quá trình chuẩn bị.

Đối với toàn bộ Vạn Tiên minh mà nói, quần tiên mộ mở ra quả thực tương đương với thời đại mới bùng xuống, thai

ngheñ vô hạn tương lai. Đừng nói là tiến vào trong môn phái, chỉ riêng ngoài cửa Phong Đô đều có vẻ một ngày mới, sinh cơ bưng bưng. Thiên Nam châu, đã trở thành tiêu điểm của toàn bộ đại lục cửu châu.

Đáng tiếc hết thấy đối với người trên Linh Kiếm Sơn mà nói, đã định trước chỉ có thể là chuyện xưa.

“Hắc, quả thực làm cho người ta không nhìn tiếp, bọn ngu xuẩn này. Tiên Mộng chi cảnh của quân tiên, rõ ràng là cần đoàn đội quy mô thích hợp liên thủ khai phá, thông qua nhiệm vụ bổ sung khó khăn của thành viên đoàn đội hoàn thành và đạt được bảo vật vượt qua cảnh giới của bản thân... Rất nhiều manh mối đều rõ ràng, cần gì phải cẩn thận khai phá như vậy, quả thực là lãng phí thời gian.”

Trong đại sảnh khách sạn đơn sơ, Vương Lục cầm một phần báo chí, sau đó đặt chân lên bàn, thân thể nhoáng một cái, cái ghế dưới người nằm nghiêng. Theo tiếng rên rỉ kéo kẹt, một trận vang lên, giọng nói bình ôn quanh quẩn trong khách sạn, chỉ là trong âm thanh vang lên, lại lộ ra sự thiếu kiên nhẫn của bản thân Vương Lục.

Mà giai điệu chói tai này rất nhanh liền bị cắt đứt. Lão bản nương của quán trọ tức giận vỗ quày: “Người nhìn không ra nữa là ta được mà? Người có muốn nhàm chán như vậy không, chuyên đi đến chỗ của ta, cũng không ở trọ cũng không gọi đồ ăn, chỉ có một lòng muốn xem báo chí vỡ của người.”

Wương Lục lười biếng nói: “Không ăn cơm là bởi vì vừa mới ăn ở nhà ăn đến no bụng —— người biết ý tứ của ta, tu sĩ Hư Đan thật muốn ăn nhiều, một đầu voi cũng ăn được. Nhưng nếu ăn tay nghề đầu bếp nào đó, cho dù là Hợp Thể Chân Quân chỉ sợ cũng sẽ không có thức ăn.”

Lão bản nương cũng ừ ừ nói: “Phải phải phải, ta biết người ở chỗ A Phàm đã chịu khổ, nhưng người cùng nàng mỗi ngày tới nơi này oán giận, không bằng nói thẳng với nàng, người thấy sao?”

Wương Lục nhàn nhạt lật qua một tờ báo chí, nói: “A Loan đâu, đã hoàn thành lời thề của mình, anh linh hoàn mỹ, sau đó lại linh nhục hợp nhất, bây giờ nếu thật sự đánh giá được

Thiên Nguyệt cũng chưa chắc thắng được nàng, ngươi bảo ta nói thẳng cho nàng biết sao?”

Lão bản nương khen: “Ngươi thật đúng là cương thiết cốt.”

Vương Lục nói: “Về phần ta không có cửa hàng là bởi gần đây Vạn Tiên minh đang xử lý hoạt động mà không phải đánh vàng. Ta nghĩ cô nam quả nữ của chúng ta thật không thích hợp tới đây mở phòng, ta lừa Hắc điểm của ngươi cũng không sao, danh nhân đại uy của ta cũng không muốn cứ như vậy mà tiến vào.”

Vừa dứt lời, nữ nhi xinh đẹp trên một vò giống như cự thạch bay tới.

Sau khi rời khỏi như một khách sạn, trong lòng Vương Lục vẫn có chút khó chịu. Thông qua báo chí của Thuận Phong Hành, trong khoảng thời gian này, bên ngoài sóng to gió lớn đều được hấp thu hết vào mắt, là một kẻ chuyên đi mạo hiểm nóng lòng muốn thử, đáng tiếc hẳn lại không thể tham dự vào trong đó.

Bởi vì sự phụ hạ lệnh, khi đạt tới Hư Đan đỉnh phong, hơn nữa đẳng cấp công pháp và cảnh giới tương hợp toàn diện trước kia nên không thể xuống núi. Nếu có vi phạm, vậy cũng đơn giản, một tháng ngủ say của Vương Lục cũng đủ để sự phụ đại nhân động tay chân quá nhiều, tỷ như dùng tinh thạch của Lục Ảnh để vỡ, nếu ngươi dám xuống núi nàng dám...

Vương Lục không chút nghi ngờ với giới hạn của sự phụ, tuyệt đối làm ra chuyện như vậy. Mà lão nhân gia nàng sở dĩ không định mục tiêu thành Kim Đan là bởi vì cửa ải Kim Đan kia cần có thời cơ nhất định., Không chỉ dựa vào cần cù khổ luyện là có thể thành công —— Đương nhiên, lấy tư chất không linh căn, thật ra cũng không gặp phải bình cảnh, nếu thật sự muốn thành tựu kim đan...., Tu hành theo cấp bậc ban cũng có thể làm được. Nhưng phẩm chất chênh lệch giữa kim đan và kim đan khiến người ta không thể qua loa được. Nếu coi kim đan là mục tiêu cả đời để theo đuổi, có lẽ không cần suy nghĩ quá nhiều, nhưng đối với Vương Lục mà nói, một bước này phải bước đến mức kiên cố hữu lực. Nói cách khác, kim đan, phải là đứng đầu kim đan.

Vì một bước này, hai năm qua hẳn phải dùng hết khả năng củng cố căn cơ. Không những phải tăng Hư Đan thượng phẩm lên tới Hư Đan đỉnh phong, mà toàn bộ công pháp như Vô Tướng kiếm đều phải đạt tới năm mươi tầng cảnh giới trở lên, cũng không đến nỗi khó như lên trời, hai năm thời gian., Đối với Vương Lục bây giờ mà nói, có thể làm được rất nhiều chuyện, hẳn ở Tây Di Đại Lục cũng không phải là không có thu hoạch, vô số lần thực chiến nghiêm khắc, khiến cho trong cơ thể hẳn phảng phất chứa đầy năng lượng, chỉ đợi bộc phát ra.

Nhưng vì để thăng cấp mà thời gian tu hành thật sự có chút nhàm chán, quen đi mạo hiểm khắp nơi, cuộc sống tiềm tu trong núi thực sự quá khó khăn. Lưu Ly tiên bị tứ sư bá Chu Minh bắt đi bẻ quan, Tiểu Bạch cùng Quan Hải sư thúc đến Đông Hàng Châu tìm thuốc., Không biết chó ngốc ăn nhầm cái gì bắt đầu ngủ say. Ngay cả đám người Văn Bảo, Nhạc Hình Dao cũng bị đày đến Thiên Nam Châu Phong Đô, cả tòa Linh Kiếm Sơn., Vương Lục có thể nói chuyện chỉ còn lại hai tên đầu bếp, một tên trong đó là Kim Thuật Sư A Hồ điên cuồng, mỗi lần đến gần đều nguy hiểm đến tính mạng. Một tên khác là ông chủ quán trọ như nhà trọ, hiện giờ đã bị Vương Lục quấy rầy dựng thẳng bảng hiệu ở cửa ra vào: Vương Lục và chó không được đi vào.

Bất quá, bởi vì gian nan, cho nên mới phải đi chịu đựng. Vương Lục biết rõ lời sư phụ nói là đúng, gã nhất định phải đè nén tâm tư chăm chú tu hành một đoạn thời gian., Nếu không, tâm của hắn vĩnh viễn không thể tĩnh lặng được nữa, mà chênh lệch giữa hắn và những thiên tài cùng lứa khác cũng sẽ thu nhỏ lại, sau đó mở rộng... Cho nên cho dù hắn thừa dịp sư phụ say như bần, tìm được sự bất nhã của mình trong túi đựng bên người vẫn kiên trì ở lại trên núi. Một ngày thường dùng để tiềm tu, thời gian ngắn ở giữa nghỉ ngơi sẽ dùng để quấy nhiễu bà chủ.

Thời gian hai năm, Hư Đan đỉnh phong.

Một năm sau, trên Vô Tướng Phong.

Bên ngoài phòng trúc nhỏ hẹp, hai bóng người giăng khắp nơi như thiểm điện, khi thì tung người giữa không trung, cách không kéo lê kiếm khí sắc bén, khi thì cận thân kịch đấu, tiếng

kiếm kích nổ vang như gió bão mưa rào... Vô số đạo kiếm quang ở trên Vô Tướng Phong bắn ra, bạo liệt, kéo lê ra hào quang rực rỡ muôn màu.

Trong hai người, một người chủ công, khí thế kinh người, một người ở lại phòng thủ, đỡ trái hở phải. Mà ở trong kiếm quang, thanh âm thuộc về Vô Tướng phong chủ vang lên trong trẻo dị thường.

“Xuất kiếm quá chậm, ta lấy cảnh giới Hư Đan trung phẩm so chiêu với ngươi, ta ra mười kiếm mà ngươi ngay cả ba kiếm cũng không đỡ được. Hơn nữa chiêu xuất kiếm này hữu khí vô lực, có phải là lại chạy đi lẫn lộn với Tiểu Linh Nhi hay không? Cẩn thận ta trách cứ đến chưởng môn bên kia đánh gãy chân của ngươi.”

Vô Tướng phong chủ lời lẽ tàn khốc, mặt đầy uy nghi nhưng lời nói ra luôn có ý quấy rầy.

Tuy nhiên bị giáo huấn như vậy, bên kia cũng không chút khách khí mà hướng ngược lại quấy rầy nói: “Đánh gãy chân của ta thì ngươi dùng cái gì? Ngươi cùng quý có thể mua được củ cải hay sao?”

“Nếu như lúc chạng vạng tối hôm nay ngươi không thể luyện thành Vô Tướng kiếm tầng thứ bốn mươi lăm thì ta sẽ dùng Cúc Hoa của ngươi, nghe rõ chưa...”

...

371

Một năm khổ tu, hiệu quả rõ rệt.

Nếu như nói tu vi từ Hu Đan thượng phẩm đến Hu Đan đỉnh phong, coi như trải qua mấy tháng rèn luyện sinh tử trên đại lục Tây Di. Như vậy các loại công pháp như Vô Tướng Kiếm Cốt, Vô Tướng kiếm pháp liên tiếp nhảy vọt lên thập trọng thiên, chỉ có liều mạng khổ tu mới có thể làm được.

Một năm qua là một năm nghiêm khắc nhất mà Vương Lục Thượng Sơn trải qua, tuy không có lúc luyện kiếm cùng Tiểu Lưu Ly, thường xuyên luyện tới mức hai người trọng thương lẫn nhau khoa trương như vậy, nhưng thực tế chỉ có vất vả mới nhiều hơn.

Bởi vì yêu cầu của sư phụ quá nghiêm khắc, trong vòng hai năm Vô Tướng kiếm pháp phải tăng lên mười mấy cảnh giới, quả thực là nằm mơ giữa ban ngày. Lúc trước người chỉ vì tầng thứ ba Vô Tướng kiếm pháp đã tốn mất hơn một tháng thời gian, bây giờ tích lũy càng thâm hậu, tiến cảnh lý lẽ càng chậm chạp, huống chi là đồng thời luyện kiếm., Mấy thứ như Vô Tướng Kiếm Cốt, Vô Tướng Tiên tâm đều phải tiến hành đồng bộ... Mà muốn thực hiện những thứ này, đã không đơn thuần chỉ là liều mạng, liều mạng với Tiên Thiên Nguyên Khí là có thể làm được, Vương Lục nhất định phải triệu tập tất cả tài nguyên của mình.

Đầu tiên là đan dược, một năm này, các loại linh đan diệu dược hầu như là ăn cơm, may mà thất sư thúc cho có sự ủng hộ rất lớn, nhưng bản thân Vương Lục cũng phá Phí Lương rất nhiều. Linh thạch tiêu ra gần trăm vạn —— càng nhiều không phải là không có, mà là rất nhiều thứ có tiền cũng không mua được.

Kế tiếp là tìm kiếm mục tiêu vĩ đại đối với sư phụ. Hai năm vừa rồi quả thật phải tranh thủ từng giây một. Vì để có thời gian lợi dụng hiệu quả, Vương Lục nhất phương có rất nhiều nhiệm vụ đồng thời tiến hành., Mặt khác cần quy hoạch hợp lý. Ví như sau khi luyện kiếm theo lệ thường, thừa dịp khôi phục thể lực và thể lực tiến hành sâu minh tưởng, mà nhục

thân thì tập luyện thủ ấn, rèn luyện linh hoạt. Đồng thời tiến độ công pháp cũng phải phối hợp lẫn nhau. Có lẽ có công pháp như Vô Tướng kiêm cốt bởi vì dựa vào ngoại lực, tiến độ vô cùng ổn định, như vậy cần linh cảm và ngộ tính Vô Tướng tiên tâm cần phải có tâm tư dẫn đạo...

Sau đó chính là nghỉ ngơi đầy đủ, không có dây cung có thể kéo căng ra vĩnh viễn mà không đứt đoạn. Cách mỗi một khoảng thời gian nhất định, Vương Lục đều cho mình một chút thời gian nghỉ ngơi, hoặc là đến dưới núi Linh Khê trần quấy rầy lão bản nương, hoặc là Ứng Mập mời nàng giúp nàng hoàn thiện món ăn: Thuận tiện rèn luyện một chút độc kháng của mình.

Thời gian một năm, phong phú làm người khó mà tin được, mà một năm sau, Vương Lục dựa theo tiến độ đạt được thành tích kinh người, Vô Tướng kiêm và công pháp toàn diện đột phá lên bốn mươi lăm tầng trời, pháp lực càng tràn đầy, một hạt Hư đan trong Ngọc phủ tròn trịa sáng long lanh, ẩn hàm kim quang, phảng phất tùy thời có thể từ hư chuyển thực, sinh ra biến chất.

Đương nhiên, còn cần phải chuẩn bị thêm khoảng chừng nửa năm nữa. Đến lúc đó, dựa theo quy hoạch của sư phụ, hẳn sẽ dựa theo tư thái hoàn mỹ nhất ứng phó kiếp Kim Đan. Một khi có thể vượt qua kiếp nạn đó, rất có thể sẽ trở thành Vô Thượng Kim Đan có phẩm cấp cao nhất. Sau đó... Rồi lão nhân gia người có thể lấy danh nghĩa là tu sĩ Vô Thượng Kim Đan, mở khóa lớp bổ túc vợ vét bên ngoài mà đi nhanh.

Phí tài trợ lúc trước đã nói rõ, kỳ thật là nàng lấy danh nghĩa Vương Lục sư phụ ra ngoài vớt phí tài trợ, bản thân Vương Lục bận như chó, nào có thời gian tiếp quảng cáo? Đương nhiên, nghe nói cũng làm không ít, nhưng thao tác cụ thể đều do Vương Vũ xử lý, Vương Lục căn bản không rảnh bận tâm.

Đôi lúc, Vương Lục thậm chí còn hoài nghi, tiện nhân Vương Vũ kia an bài tu hành khẩn trương như vậy, liệu có phải là để gã không rảnh bận tâm đến việc nàng tiếp việc riêng bên ngoài. Chân dung mạo của vận doanh phi pháp... Bất quá trong quá khứ khẩn trương tu hành, gã cũng thiệt tình không quản được nhiều như vậy. Bán chân dung quyền và phiên bản quyền

tùy tiện nàng ta, chỉ cần không lừa gạt lén lút đem thân thể bán đi là được.

Một ngày này, vừa mới kết thúc tu hành, Vương Lục dựa theo kế hoạch đã định, chuẩn bị xuống núi quấy rầy lão bản nương, nhưng mới đi đến Tứ Tượng phong, chỉ thấy trong đại trận mây mù ngoài núi có một đám người đi tới, sắc mặt suy sụp, phảng phất như chiến bại.

Mà trong đó còn có một khuôn mặt quen thuộc, khiến hắn không khỏi vui vẻ.

“Mập Mạp, sao ngay cả ngươi cũng chạy tới khai hoang thế hả?”

Nói đến Văn Bảo, năm đó từng là cấp dưới trung thành của Vương Lục, bây giờ cũng một mực hiệp trợ quản lý sự vụ vụn vặt của Trí giáo, quan hệ luôn luôn hòa hợp. Chỉ là theo tu vi của hai người chênh lệch không ngừng gia tăng, cơ hội cộng sự càng ngày càng ít. Mà Vương Lục tu hành chăm chỉ trên núi, lúc rảnh rỗi hai người gặp mặt nói chuyện phiếm cũng ít cơ hội, quan hệ mấy năm nay sinh ra sơ hở, nghĩ không ra sẽ gặp lúc này.

Mà khi nghe được tiếng mập mạp này, toàn thân Văn Bảo đang theo mấy vị sư huynh sư tỷ cười mây đạp gió, toàn thân run lên, phảng phất như lợn rừng bị kinh hãi, cúi đầu thấy Vương Lục đang ở trên bình đài Tứ Tượng Phong phất tay ra hiệu, sắc mặt sau một hồi biến hóa, đang muốn che mặt bỏ chạy.

Vương Lục càng thêm vui vẻ, dưới chân điềm một cái, thân hình như điện, vèo một cái liền chắn trước mặt Văn Bảo, khiến cho sắc mặt mập mạp càng thêm hoảng sợ.

Vương Lục nhìn từ trên xuống dưới một phen, thấy mập mạp này so với ấn tượng đúng là gầy một vòng, nhưng cũng không giống bị hành hạ ác độc gì. Nhìn qua thì pháp lực tràn đầy, nhục thân rắn chắc, nội ngoại công đã có dấu hiệu hợp lưu., Đây chính là điềm báo từ Trúc Cơ đến Hư Đan, với tư chất và ngộ tính của hắn mà nói, tiền cảnh này tương đối đáng mừng. Chỉ là nhìn kỹ lại, phát hiện mập mạp tâm thần không yên, đạo tâm lắc lư không trọn vẹn, nhìn qua như bị chấn động cực lớn.

Dùng nghe nói bảo hàm hậu cùng lịch luyện, Vương Lục nhất thời hiếu kỳ, kinh lịch thế nào sẽ làm nhục thân hấn không tổn hao đạo tâm? Văn bảo cũng không phải là loại kinh viện tử tu trong núi. Hấn tại luyện khí kỳ đã bị chính mình bắt đi đấu võ thất tinh giáo, cũng coi như kiến thức rộng rãi thân kinh bách chiến. Nếu là gặp loại cường địch đặc biệt này, không đến mức thân thể hoàn hảo, mà nếu là sự vụ kinh khủng bình thường cũng sẽ không dọa hấn đạo tâm thất thủ...

Sau đó liên hệ được phản ứng đầu tiên của Văn Bảo, Vương Lục suy nghĩ một chút, lại dùng pháp lực Vô Tướng quán chú vào hai mắt quét qua, nhất thời cười hắc hắc nói: “Mập mập chết tiệt, ngươi ra oai ta muốn nói cho Nhạc sư muội.”

Lúc ấy Văn Bảo đã quỳ xuống: “Ta không có...”

“Không có ngươi quỳ cái rắm a.” Vương Lục mắng: “Đây một bộ dạng tâm hư thận thiệt thòi, sợ người khác đoán không ra sao? Thôi được rồi, lại đây cho ta kể rõ ràng một chút rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Chờ nghe nói bảo hạ sơn đến Linh Khê trấn, tên mập chết bầm kia quả thực từng bước một dừng chân, Vương Lục Liên đạp mạnh rồi mới đưa hấn đến đại sảnh khách sạn như nhà này. Đến khi gặp được bà chủ, nghe nói bảo vậy thì càng thêm mềm chân.

Kết quả không đợi Vương Lục thúc giục, nghe bảo liền như là ống trúc đổ hạt đậu, đem chuyện đi lần này kinh lịch kỹ càng.

Thì ra mấy tháng trước, Vạn Tiên minh quản lý việc khai phá quần tiên mộ đã liên tục tiến hành mấy lượt, cũng bắt đầu xâm nhập sâu vào trong tiên mộ, mở rộng phạm vi cho phép tiến vào tiên mộ. Đệ tử nội môn của Ngũ Tuyệt môn phái, các đệ tử chân truyền của mấy đại môn phái thượng phẩm hoặc là đệ tử tinh nhuệ được chương môn phê chuẩn đều có thể dưới tình huống có người chỉ dẫn tiến vào cảnh giới tiên mộ thăm dò.

Mà Văn bảo chính là đệ tử nội môn thuộc phái thứ hai của Linh kiếm phái.

cần nhắc đến việc khai phá Mộ tiên vẫn còn ở giai đoạn sơ cấp, đám người Văn Bảo chỉ được cho phép hoàn thành hai khâu đầu tiên, đến khâu thứ ba nhất định phải tự rời khỏi, mà y

theo kinh nghiệm tiên kỳ, hai khâu đầu tiên chỉ cần ứng phó được là hầu như không có nguy hiểm gì.

Kết quả sau khi nghe nói bảo vật tiến vào Tiên Mộng cảnh, đích thật là không gặp nguy hiểm tính mạng gì, đơn giản là tại một cái hoà bình sơn thôn, ngẫu nhiên gặp một đám tinh quái tác quái, số lượng những tinh quái kia đông đảo nhưng ô hợp chúng, nghe bảo bảo nhắc tới sư môn vì nó mà chế tạo hắc thạch trọng kiếm, ở trong đám tinh quái giết bảy tiến bảy ra, tiêu diệt hết đối thủ, nhưng bản thân cũng bị thương chút.

Tiến triển tới đây, thăm dò của Văn Bảo xem như vô cùng thuận lợi, trên người tuy có vết thương nhẹ nhưng căn bản không gây trở ngại hành động, cho nên hắn bắt đầu đợt thứ hai thăm dò, thôn nhân báo cho trên núi nhiều hơn một cái yêu ma trại, làm xằng làm bậy, bây giờ xuống núi chỉ là tiên phong. Văn bảo tính toán một phen, tự thấy thực lực có thể ứng phó, liền đơn độc xông vào Long Đàm.

Nhưng phát triển kế tiếp, hoàn toàn nằm ngoài khống chế của hắn. Sơn trại của yêu ma tuy rằng bị nghe nói phá hủy, nhưng bởi vì hắn công mạnh thủ yếu, nhất thời vô ý cũng bị thương. Thôn dân nhiệt tình lưu lại hắn dưỡng thương trong thôn, nghe nói thời gian rất dư dả, thứ hai thực sự hưng tình khó đã đáp ứng.

“Nhưng ta trăm triệu lần không nghĩ tới, người sơn thôn kia lại nhiệt tình như vậy a.” Văn Bảo khóc không ra nước mắt nói, “Ban đầu các nàng chỉ nói trong thôn có thảo dược chữa thương, muốn thay ta đổi thuốc, nhưng lúc đổi thuốc các nàng lại chơi trò...”

Còn chưa dứt lời, Vương Lục đã không chút khách khí mà cười thành tiếng.

“Ha ha ha ha, ta còn tưởng ngươi bày mưu tính kế trên người ai, kết quả lại là ảo ảnh và con rối trong cảnh giới tiên mộng a, tên mập ngươi là đi cầu bảo hay là đi chơi gái thế?”

Lão bản nương cũng mừng đến mức khom lưng: “Mập mập chết bầm ta thật đúng là coi thường ngươi rồi, người ta đến quần tiên mộ hoặc đánh vát và hoặc tính là vát và, chỉ có ngươi là có vát và a ha ha.”

Văn bảo bị hai người giễu cợt, ảo não vùi đầu lên bàn: “Bây giờ ta phải làm thế nào đây...”

Vương Lục cố nhin cười, vỗ vỗ bả vai nghe bảo: “Ngươi trước tiên nói đi, chuyện này chủ yếu là ngươi không có cách nào để bàn giao với ai, Nhạc sư muội hay là Na Thiên hộ?”

Nghe bảo vật hồi lâu, không chịu lên tiếng.

Vương Lục cũng không miễn cưỡng: “Hai người tính tình, hai phương pháp xử lý khác nhau. Nhưng đầu tiên phải thẳng thắn thành khẩn, không thể giấu diếm. Đạo tâm của ngươi thiếu khuyết là vết thương, bất luận kẻ nào cũng nhìn ra được trên người ngươi có vấn đề. Hơn nữa nhìn kỹ thì không khó phát hiện nguyên do thiếu hụt —— chủ yếu là ngươi có công pháp bị phá. Hai người kia đều không ngốc, chung quy sẽ phát hiện ra vấn đề, nếu là Nhạc sư muội...”

Còn chưa dứt lời, liền nghe bảo nhỏ giọng nói: “Chủ yếu, chủ yếu là bên Thiên hộ, có chút vấn đề.”

“Ôi chao, mập mạp chết tiệt cũng được, thế mà bắt được nữ tử có khí chất cường công đó” Vương Lục vỗ vai liên tục cổ vũ: “Nếu là Thiên Hộ bên kia, mọi chuyện liền đơn giản, ngươi trực tiếp quý xuống thừa nhận sai lầm, sau đó chờ phát lạc là được.”

Văn Bảo hỏi: “Nếu là cô ta, cô ta... không muốn ta thì làm sao bây giờ?”

“Phốc “

Ông chủ nương phun ngay tại chỗ. Vương Lục cũng ra vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Con mẹ nó, ngươi tốt xấu gì cũng đã là tu sĩ Trúc Cơ, xuất thân quý tộc hoàng thất, hiện giờ đệ tử nội môn Ngũ Tuyệt, có ai không mạnh hơn ả ta? Bộ đáng con chó nhà này không mất mặt à?”

“Nói như vậy đi, cái tính tình kia của Lý Dao, nếu như tán thành ngươi, nhất định là công nhận ưu điểm và khuyết điểm của ngươi, tính tình của ngươi rất nhẹ nhàng thiếu quyết đoán, ăn mềm không cứng, như vậy có một lúc vạn nhất nàng chắc cũng có thể bao dung được. Huống chi lần này đối tượng chỉ là con rối gỗ trong mộng cảnh, nếu là Nhạc sư muội thì ngươi coi như xong rồi.”

Văn Bảo lúng túng hỏi: “Thật sự được sao?”

“Đương nhiên, nên dỡ thì phải dỡ, nên nhận sai thì phải nhận sai, dù sao quý cũng là trường thứ của người, thì người liền phát huy sở trường, liếm môi môi, liếm môi thiên hộ thì thoải mái, thích ý, lòng đầy vui mừng, nguy cơ của người cũng trôi qua rồi.

“Đúng, là như vậy đúng không?”

Vương Lục nói: “Là như vậy, tiện thể hỏi có cần ta cung cấp được vật hỗ trợ hay không? Năm đó sư phụ tặng ta một liều linh dược, ta có thể không ràng buộc trợ giúp người một chút.”

Đuổi được Văn Bảo, Vương Lục ở trong khách sạn lâm vào trầm tư, lão bản nương thấy hẩn khó mà không nói lời nào, hiếu kỳ hỏi: “Nghĩ cái gì vậy? Chuyện nghe bảo bảo nhường người quan tâm như vậy?”

Vương Lục khoát tay áo: “Không, ta đang suy nghĩ, có lẽ thời cơ ta đột phá Kim Đan đã tìm được.”

“Ồ?” Bà chủ càng thêm hiếu kỳ: “Ở đâu?”

Sư phụ của Vương Lục muốn trong vòng hai năm hẩn đạt tới trạng thái đỉnh phong cảnh giới Hư Đan, lại không cầu Kim Đan, cũng bởi vì bước tiến này của Kim Đan quả thực cần vài phần vận khí, cơ hội khó cầu. Mà hiện tại Vương Lục lại nói hẩn đã tìm được?

“Ừm, ngay tại quần tiên mộ.”

Lão bản nương kinh ngạc: “Người chọn thời cơ thành kim đan là dựa vào chơi gái sao?”

Tin tức đổi mới nhanh chóng trở nên thuần khiết, văn tự

...

Đối với tiểu nghiệp chủ nhỏ có giác ngộ giai cấp thấp như lão bản nương, Vương Lục chưa bao giờ trông cậy vào nàng có thể lĩnh ngộ được gì, về chuyện cơ hội kim đan, chỉ cần chính mình biết là được rồi.

Sau khi trở lại Vô Tướng phong, Vương Lục vốn định trao đổi một phen tâm đắc với sư phụ, kết quả sư phụ lại chạy ra ngoài nhận việc riêng. Trong phòng lưu lại vài bản thảo, trên đó viết Vô Tướng kiếm pháp, Vô Tướng kiếm cốt, Vô Tướng tiên tâm theo chỉ dẫn bước tu hành thứ nhất của công pháp.

Sư phụ hắt tay làm tới mức này, Vương Lục không thể không nói một chữ phục, hơn nữa chính là kế hoạch mà sư phụ lưu lại tuy rằng qua loa nhưng hẳn không thể không xem. Cho đến ngày nay, Vương Lục tu hành Vô Tướng công đã sắp hết mười lăm năm rồi., Đối với môn công pháp này đã có sự lý giải cực kỳ sâu sắc, cũng thỉnh thoảng sẽ có ý tưởng sáng tạo mới. Nhưng đại bộ phận thời điểm, ý tưởng của hắn so sánh với vài chỗ thảo thảo dang dở của sư phụ cũng kém vài phần, có khi cực kỳ thanh thúy là cách biệt một trời một vực.

Vương Lục thật sự không muốn thừa nhận chỉ số thông minh của mình lại thua Vương Vũ, cho nên nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có thể nói, trời cao đóng cửa sổ lại, sẽ mở cho người ta một cánh cửa sổ khác, cân nhắc đến thành cha Vương Vũ kia có mấu chốt, đạo đức, thưởng thức, dị tính duyên, trí tuệ phát triển vân vân đều bị phong kín cửa sổ, như vậy nàng ở trong một số lĩnh vực nào đó có thiên phú kinh người cũng không phải là không thể chấp nhận được.

Ở trong phòng nghiên cứu một hồi, Vương Lục đang chuẩn bị nghỉ ngơi, bỗng nhiên một tờ linh phù cháy lên trước mắt, đúng là do chuông môn gọi tới.

Chuông môn gọi, Vương Lục lập tức đứng dậy tiến về phía Tinh Thần Phong, mà ở trong phòng Chuông môn, mấy vị trưởng lão đang nghiêm nghị chờ đợi hắn.

Cái tư thế này làm Vương Lục trong lòng cả kinh, mấy năm qua, chuông môn khi thì gọi thì có, đại bộ phận là sư phụ

không có ở đây, hẳn truyền đạt chỉ thị. Có khi là Phong Ngâm hỏi một số vấn đề cụ thể: Vương Lục làm thủ tịch đệ tử của Linh Kiếm phái, đã có quyền tham dự sự vụ của một ít môn phái.

Nhưng lấy linh phù triệu hồi, lại có bao nhiêu trưởng lão chờ đợi, điều này tương đối hiếm thấy, bình thường đều là đại sự cần nhiều vị trưởng lão Thiên Kiếm đường cùng quyết sách.

Vương Lục trong lòng vừa chuyển, có chút suy đoán: “Bá gặp chương môn sư bá, nhị sư bá, tam sư bá... Xin hỏi hôm nay triệu ta tới đây, là vì để miễn trừ cho sư phụ, Ngũ Tướng Phong chủ, Thiên Kiếm Đường Ngũ trưởng lão các chức vị, sau đó ta tiếp nhận sao? Đệ tử tự biết tài sơ học thiển, thời gian tu tiên còn ngắn, nhưng ngày sau nhất định cúc cung tận tụy...”

Còn chưa dứt lời, chỉ thấy sắc mặt mấy vị trưởng lão đều sùng sốt, trong lòng biết có vẻ như suy đoán sai, bất quá rất nhanh liền nghe nhị trưởng lão Lưu Hiền nói ra: “Sư huynh, ta cảm thấy việc này chưa hẳn không thể đề cập tới...”

Chương môn khoát tay áo: “Vương Lục nói đùa, ngươi cũng hồ đồ theo... Vương Lục, đêm khuya triệu ngươi đến đây là có chuyện quan trọng. Có lẽ trước đó ngươi đã biết, lần này mười lăm đệ tử Vạn Tiên minh tiến vào mộ của quần tiên., Ở tầng ngoài cùng sâu hơn một bước, kết quả lại đa số Nghê Vũ quay về, mặc dù không tổn thương gì, nhưng đối với toàn bộ khai phá chiến lược có ảnh hưởng. Quần tiên mộ dù sao không phải thịnh yến ít người, mà là lợi cho bảo khổ toàn bộ tu tiên giới cửu Châu.”

Vương Lục chớp chớp mắt: “Nói thật đấy?”

Phong Ngâm hoang mang hỏi: “Nói thật cái gì?”

Vương Lục sùng sốt trong chốc lát, có chút không thể tin được hỏi: “Chương môn sư bá, ngài sẽ không thật sự để ý toàn bộ tu tiên giới cửu Châu phát triển chứ? Những người khác thích chết đi, Linh kiếm phái chúng ta có thể sống sót không phải là được rồi sao?”

Phong Ngâm cười khò: “Hoàn toàn ở chỗ, thành tích lần này của Linh Kiếm phái cũng rất không tốt. Trong mấy đại môn

phải có thu hoạch, chỉ có Thịnh Kinh Tiên Môn và Quân Hoàng Sơn thôi, còn bí quyết trong đó, chẳng lẽ có thể trồng cấy vào bọn họ nói ra chia sẻ sao?”

Vương Lục hỏi: “Đã như vậy, trước tiên các vị trưởng lão đi sâu vào trong dò đường, sau đó tổng kết công lược để cho đệ tử tham khảo là được rồi sao?”

“Hoàn toàn không được.” Phong Ngâm cả đời thờ dài, “Nói đến, đến bây giờ còn chưa cho người tự mình thể nghiệm quần tiên mộ, cũng đích xác là một cái tiếc nuối. Nếu là người đi qua thì phải biết, mặc dù đại thể Tiên Mộng đại thể kết cấu có chỗ tương tự., Nhưng nội dung cụ thể khác nhau vì người, khác biệt rất lớn. Tu sĩ cấp trưởng lão tao ngộ ở trong tiên mộng hoàn toàn khác với thể hệ trẻ tuổi, không có tham khảo. Ví dụ như thể hệ trẻ tâm tính phập phồng, ở trong tiên mộng thường xuyên bị tình vây khốn, đôi làm ta tuyệt đối sẽ không gặp phải.”

Vương Lục gật gật đầu: “Đúng vậy, đồng tử công của ngài đã đạt tới hóa cảnh.”

“...” Mấy vị trưởng lão đồng thời nghiêng đầu sang chỗ khác, vẻ mặt vô cùng khó coi.

Phong ngâm chân nhân lúng túng nói: “Tóm lại, trong tiên mộ có ngàn vạn tiên mộng cảnh, mỗi một người đều được tạo ra để tiến vào nhân số, trong đó ẩn chứa vô số câu chuyện xưa, căn cứ lịch luyện của tu sĩ mà ngưng kết ra các loại bảo vật. Đồng thời, trong ngàn vạn tiên mộng cảnh này cũng không phải là hoàn toàn không có liên hệ, mà là trình lên kết cấu chỉnh thể đưa vào cơ thể.

Nghe được kết cấu chỉnh thể, Vương Lục đúng lúc lấy ra bản đồ đoạt được ở mộ phần Thái Cổ của mình, chỉ thấy giữa tinh hà sáng chói, từng sợi dây nhỏ xuyên chuỗi tinh đấu lại, hình thành một mạng lưới phức tạp.

Phong ngâm gật đầu: “Cảnh giới mộng tiên ở mộ quần tiên, càng thâm nhập, độ khó chỉnh thể càng cao, nhưng thu hoạch càng lớn. Trong đó càng liên quan đến di sản tiên nhân theo như lời thanh âm thần bí lúc trước., Cùng với trách nhiệm cần gánh vác. Nhưng mà Tiên Mộng chi cảnh tầng sâu cũng không trực tiếp mở ra, cần đả thông mấy Tiên Mộng cảnh tầng thấp

khác nhau mới có thể tiến vào, điều này cần các tu sĩ Cửu Châu chúng ta tổng thể đẩy mạnh, chỉ dựa vào trưởng lão hoặc là đệ tử một mình, cũng không thể thăm dò toàn diện huyền bí trong quần tiên mộ.”

Vương Lục vừa nghịch ngợm bản đồ trong tay, vừa giật mình nói: “Nguyên lai những sợi dây nhỏ này là ý tứ này, như vậy toàn bộ kết cấu của mộ tiên quần chúng đều cần điều chỉnh rồi.”

Phong Ngâm chân nhân lại nói: “Lần này đệ tử các đại môn phái sau khi trải qua rèn luyện thất bại, đều tổng kết kinh nghiệm giáo huấn. Hôm nay chúng ta khai phá cảnh giới tiên mộng, ai cũng không có tiến bộ liền toàn lực ứng phó, nhưng cũng là tinh nhuệ xuất hiện lớp lớp. Nhưng mà tiến độ còn chưa đến hai ba phần của toàn bộ quần tiên mộ, đã có chút khó mà tiếp tục, thật là làm cho người ta lo lắng.”

Nghe đến đó, Vương Lục dần dần hiểu ra: “Thật sự làm người ta lo lắng chính là, lúc môn phái khác thúc thủ vô sách, tiến độ đình trệ, có vài môn phái lại đang tiến lên mạnh mẽ nhỉ? Cho nên trong lòng ngài cảm giác nguy cơ phát tác, liền triệu ta thành chuyên gia công lược này đến đây?”

Phong Ngâm nói: “A, người quả nhiên thông minh, hoàn toàn chính xác như thế. Hiện giờ ta cùng mấy vị sư đệ đã đả thông không ít cảnh giới Tiên Mộng tầng cao, nhưng cảnh giới Tiên Mộng cấp thấp lại khó khăn trùng trùng điệp điệp, mà Tiên Mộng cảnh tầng thấp không thể phá., Một đoạn đường này chúng ta khó mà tiếp tục khai phá. Để đột phá một vòng Tiên Mộng này, đệ tử nội môn thế hệ trẻ của Linh Kiếm phái đã điều động không ít, nhưng không chỉ có người được bảo vệ mà ngay cả Nhạc Vân, Hoắc Dĩnh, những hài tử ỏn trọng cũng đều bị nhục...”

Lưu Hiển cười khổ một tiếng: “Làm trưởng lão truyền công, ta thật hổ thẹn vô cùng.”

Phong Ngâm an ủi: “Sư đệ không cần tự trách, so với các môn phái khác, thành quả của chúng ta coi như không tệ. Thịnh Kinh và Quân Hoàng sơn là đệ tử chân truyền mới có thể đả thông thêm nhiều tiên cảnh, những môn phái khác còn không bằng chúng ta.”

Vương Lục nói: “Nếu đã muốn xuất động chân truyền, ta tự nhiên không thể đổ tội cho người khác. Như vậy, không bằng chúng ta lên đường thôi.”

Vương Lục vội vàng, làm mấy vị trưởng lão giật mình: “Cũng không cần gấp gáp như vậy, ta biết rõ sự phụ người...”

Vương Lục cười nói: “Thật không vội thì nửa đêm sẽ không triệu hoán ta, có phải Thịnh Kinh và Quân Hoàng Sơn tiến độ làm các ngươi bắt đầu hoảng sợ hay không?”

Các trưởng lão trầm mặc chốc lát, phong ngâm nói: “Căn cứ văn phòng phát quản lý mới đọc được báo cáo mới nhất, tiến độ Thịnh Kinh nhanh nhất, đã sắp cởi bỏ được liên hoàn thứ ba mươi sáu, chỉ thiếu ba hoàn đầu tiên. Quân Hoàng sơn lạc hậu một khâu, nhưng tiến độ càng thêm ổn định.”

Vương Lục ngắt lời nói: “Ba mươi sáu liên hoàn nghĩa là có ba mươi lăm Tiên Mộng chi cảnh tiên nhiệm chăng?”

Phong ngâm đưa tay trên bản đồ trong tay Vương Lục một chút, nhất thời Tinh Hải mênh mông kịch liệt phóng đại, một góc trong đó hiện ra trước mắt mọi người. Chỉ thấy một vòng xoáy thâm thúy giống như chúng tinh ủng nguyệt, được sáu đầu sợi dây nhỏ chống đỡ ở trung tâm, mà sáu đường thì phân biệt xâu chuỗi số lượng tinh đoàn không giống nhau.

“Ba mươi lăm tiên tuyến, chia làm sáu đầu tuyến, trong đó đoàn trưởng lão đã đả thông ba đầu, ba đầu còn lại đều phải do đệ tử bồi mới có thể công lược, trước mắt ba tuyến tiên triển đều không thuận lợi.”

Vương Lục hỏi: “Ta có thể tham dự mấy điều?”

“Cũng được, tu vi hiện tại của ngươi, lịch duyệt, có thể nói là giai đoạn khai phá quân tiên mộ thích hợp nhất —— tu vi chưa đủ kim đan, tu hành chưa đủ hai mươi năm, tương đối trọng yếu trong mấy tuyến đường, cơ hồ không có điều kiện hạn chế nào có thể làm khó dễ ngươi, nếu là thành tựu kim đan về sau, ngược lại có chút không tiện.”

Vương Lục suy nghĩ một chút, lý giải: “Trở thành kim đan ngược lại không tiện? Nói cách khác, hiện nay chúng ta lựa chọn trong ba mươi sáu liên hoàn này, kim đan trở lên thì Tiên Mộng, Thiên Kiếm Đường có thể ứng đối, nhưng từ kim đan

trở xuống thì không phải ta không thể... Một thể hệ trẻ tuổi Linh kiếm phái lại không chịu thua kém như vậy sao?”

Sắc mặt nhị trưởng lão Lưu Hiến càng thêm khó coi. Mà Phong Ngâm chân nhân lại giải thích: “Đám tiên mộ này thiết kế vô cùng đặc biệt, yêu cầu tu sĩ thể hệ trẻ càng nghiêm khắc, có chút khảo nghiệm Tiên Mộ cảnh, cho dù đối với các trưởng lão cũng có vẻ quá mức khó khăn. Thịnh Kinh cùng Quân Hoàng Sơn nhiều hay ít cũng là vận khí tốt, Quỳnh Hoa tuy có tu vi kim đan, nhưng tu hành thời gian còn thấp, cũng không bị cảnh giới Tiên Mộ bài xích. Chúng ta lại không có vận khí tốt như vậy.”

Vương Lục gật gật đầu: “Khó trách, vậy ta phải xuất phát sớm. Nếu chậm trễ một chút, vạn nhất không cẩn thận đột phá đến cảnh giới Kim Đan, ba mươi sáu liên hoàn này không ai có thể phá. Linh kiếm phái là nhóm đông lớn nhất trong quần tiên mộ, ngược lại phải bế quan sao?”

Phong Ngâm chân nhân cười khò nói: “Hai năm nay vốn nên là thời cơ người toàn lực tu hành, sư muội thậm chí đã dặn dò ta... Kết quả những trưởng lão như chúng ta chẳng những không giúp được gì, ngược lại muốn người cắt ngang tu hành lúc này, thật sự áy náy.”

Vương Lục cười nói: “Chương môn nói gì vậy, một năm qua, số lượng tài nguyên sư môn cung cấp cho ta quả thực làm cho ta cảm thấy ngưng ngưng, mặc dù là đệ tử thủ tịch, nhưng linh dược trị giá trăm vạn, cùng với các loại trận pháp phụ tu có tiền mà không mua được... Đã vượt xa các loại lễ đãi của thủ tịch... Nếu ta không vì môn phái ra chút sức... Cũng thật có lỗi với sự hưởng thụ của ta ở ban phát quản lý Phong Đô.”

Vương Lục vừa dứt lời, liền nghe Lục trưởng lão Lục Ly hiếu kỳ hỏi: “Chờ một chút, sư phụ người chưa từng nói với người? Một năm qua người dùng để tăng cao tu vi đạo cụ cùng tài nguyên, đều là dùng để phân hồng ở phát quản lý phong đô của người a.

“Chờ một chút, người nói cái gì?”

Sau khi cực độ khiếp sợ ngẩn ngui, ngược lại Vương Lục đã bình tĩnh lại.

“... Lấy tác phong trước sau của nàng, cũng không có gì lạ. Hắc, cũng may ta sớm có phòng bị.”

Vương Lục tự lẩm bầm, ngón tay chạm vào túi trữ vật, sớm đã dùng để đề phòng lá bài tây của sư phụ.

Hơn mười năm trước, hắn từng dùng át chủ bài kia tung hoành rèn luyện Tiểu Thanh Vân Phong, hôm nay sao...

...

Hội nghị tạm thời trong phòng Tinh Thần Phong kéo dài đến lúc sáng sớm.

Phần lớn thời gian để thảo luận về phương pháp công lược liên miên ba mươi sáu liên hoàn. Phần nhỏ thời gian dùng để lý giải chuyện Thanh Vương Lục ở Phong Đô, phân chia lợi ích phát quản rồi trao quyền.

Trải qua lục sư thúc của Lục Ly được tính toán, độ phân chia của Vương Lục rất cao. Vô luận là do quần tiên mộ phát hiện hay là thu hoạch bằng cách mở cửa, cơ hồ đều là do một tay Vương Lục, ở trong việc khai phá chính thể của quần tiên mộ, hấn phát huy tác dụng không thể thay thế. Bởi vậy cho dù là đệ tử văn bối, cũng không thể làm được., Thậm chí nếu không có thân phận chân nhân, theo lý thuyết đái ngộ của rất nhiều tiên bối tu sĩ đều không thể hưởng thụ. Nhưng dưới sự tranh thủ của Linh kiếm phái, vẫn đảm nhiệm chức vụ tuần tra đặc biệt cho phát quản, Phong Đô quản lý ủy nhiệm Phong Đô, được hưởng hai quyền phân chia quyền hạn. Lấy góc độ cá nhân mà nói, không có bất luận tỉ lệ phân hoa của ai cao hơn hẳn.

Trước mắt do trình độ khai phá của quần tiên mộ còn rất sơ cấp, nên chiến lược chinh thể là vé vào cửa cũng rẻ, thuế thu hút càng nhiều người đến đây, màu đỏ trước mắt vẫn chưa rõ ràng., Nhưng Phong Đô chính thức vận hành, cũng lấy được một khoản thu nhập cực kỳ phong phú. Đoán chừng, hàng năm Vương Lục đều có khoảng chừng trăm vạn linh thạch, địa điểm đầu giá năm đầu lại càng phong phú... Chẳng qua trong đó có một phần do người nào đó tham ăn mà hư thối mất.

Đối với việc này, Vương Lục bản tâm cũng không định truy cứu quá mức. Sự phụ tham tiền, nhiều năm qua như vậy, y đã sớm quen rồi. Tuy rằng Vương Vũ chưa bao giờ thừa nhận chuyện này, nhưng y cũng không bao giờ thừa nhận., Nhưng Vương Lục từ người khác biết được từ hơn mười năm trước, tư chất tu hành của Vương Vũ vốn là bất nhập lưu, cộng thêm Vô Tướng Công đặc thù, cho nên người thường tiêu hao quá nhiều thời gian tu hành căn bản khó có thể tưởng tượng được.

Mình bé quan tu hành trong một năm qua., Hao phí hơn trăm vạn, khiến người nghe kinh hãi. Mà sư phụ những năm tu hành này sợ rằng mỗi một năm hao phí đều không dưới mình. Huống chi dựa theo lệ cũ sư môn, Vương Lục vốn nên hưởng sư phụ dâng lên một bộ phận lợi nhuận thu được. Mà căn cứ theo tính toán của lục sư thúc, Vương Vũ chiêm cứ, so sánh với tỉ lệ thường cũng không kém bao nhiêu.

Bất quá, lý giải thì lý giải, ứng ứng tuyền tuyền đối không thể thiếu, nếu không nòng tham ô nghiện, vậy tuyền đối là không có bất cứ chuyện gì không có giới hạn đều làm được, lần này chỉ là nuốt hết một phần nhỏ, lần sau nói không chừng có thể bán tin tức cá nhân của hắn với những phú bà biến thái kia.

Để phòng ngừa vạn nhất, Vương Lục Vu Thu lấy vật gì đó trong tay làm vật dẫn, để tin tức cá nhân sư phụ cùng ấn ký độc đáo, lưu lại ở Phong Đô một khối tin tức trên bản. Đề tiêu là Đồng Minh, song tu hợp hoan, kim đan dung mạo đẹp, không phải chuyện chơi. Phương thức liên hệ thuộc tính X X.

Khối biểu diễn này nằm ở chính giữa Phong Đô, bên cạnh cửa lớn của quần tiên mộ là một trong những khu vực dày đặc nhất của tu sĩ, là tiêu chuẩn đất cát tác vàng. Tác dụng chính của nó chính là cung cấp thông tin trao đổi cho những người có cơ duyên đến Phong Đô. Chỉ cần nộp vào những chi phí vô cùng rẻ thì có thể công bố các loại nhu cầu và đáp trả, tỷ như cầu mua đạo cụ cao giá mua đạo cụ., Hoặc là tìm kiếm đồng bạn rèn luyện chung, vân vân. Diện tích thi triển không lớn, nhưng sau khi được tiên pháp gia trì, các tu sĩ nhìn qua, điều đầu tiên chứng kiến là suy nghĩ trong lòng mình, hoặc là hiện thực cấp bách, không quan hệ tin tức cũng tự động sáng tỏ.

Một tấm bản sao nho nhỏ như vậy, là Vương Lục Lục Thành lập nên lần đầu tiên khai trương Phong Đô cố gắng tranh đoạt đãi ngộ đặc quyền, do Lục trưởng lão Thiên Kiếm đường Lục Ly hiệp trợ luyện chế. Qua một năm hành động, thông qua thu phí quảng cáo cùng với dịch vụ tăng giá trị khác, tấm màn hình này bằng vào việc lũng đoạn ưu thế địa lợi, đã trở thành một cảnh trong Phong Đô thành, giá trị áp đảo rất nhiều thành trì ở Phạm gian, giá trị chân chính liên thành.

Sau khi để tin tức sư phụ lưu lại trên ván. Sau bảy ngày, Vương Vũ đi ra ngoài tiếp nhận sự sống riêng tư chạt vật

không chịu nổi trốn về Linh Kiếm sơn. Nhưng khi nàng chạy về Vô Tướng phong, lại phát hiện Vương Lục đã sớm không còn ở đây.

“A, người tìm Vương Lục sao? Hắn đã đi Phong Đô rồi mà.”

Lưu lại Vô Tướng phong cho Vương Lục, chính là Lục sư đệ của Lục Ly. Với sự tôn nghiêm của trưởng lão, hắn vốn không đến mức vì Vương Lục mà tận tâm đến như vậy. Chỉ là trước khi Vương Lục Lâm đi thương thảo chiến lược khai thác sản nghiệp của Linh kiếm phái tại Phong Đô, hai người càng nói càng hợp ý. Lục Ly trưởng lão lòng đầy vui mừng, liền phá lệ làm một việc cho Vương Lục.

Hắn ta mỉm cười nhìn sư tỷ chật vật, hỏi: “Lần này bị Tiểu Lục chinh tâm rồi?”

Vương Vũ thở dài: “Cũng không thể trách Vương Lục hết được, là ta tự chịu.”

Lục Ly hiếu kỳ nói: “Thế này thật kỳ lạ, người người này lại có lúc hiểu rõ bản thân?”

Vương Vũ giải thích: “Hai ngày trước, lúc ta đang giảng bài riêng cho một đệ tử thế gia tu tiên thượng phẩm, thì bỗng nhận được thông tin linh phù, mấy muội tử phần nộn có ngôn từ mập mờ, không rõ ràng lắm, ta truy hỏi mới biết được các nàng hắn là muốn phát sinh một chút quan hệ thân thiết với ta lúc ấy...”

Lục Ly cười nói: “Lúc ấy nổi giận rồi?”

Vương Vũ nói: “Không, ta lúc đó cười ra tiếng rồi.”

“Cái gì?”

Vương Vũ giải thích: “Lục sư đệ, người có tiền như người đúng là không biết ta vất vả, trước kia nếu như ta muốn tìm muội tử phần nộn, không biết phiền toái bao nhiêu, không tiêu tiền có vẻ không thành ý, nhưng nếu muốn thành ý thì ta lại không có tiền. Bây giờ lại có người đưa tới cửa, làm sao ta có thể khó chịu? Vì thế mà ngay cả bài học tư nhân ta cũng từ chối, trực tiếp ứng trung đi.”

“Mấy muội tử kia là đệ tử văn bối của Âm Dương tông, trẻ nhất mới là tu vi luyện khí thượng phẩm, là lịch luyện của các

nàng tại quần tiên tổ sư môn. Ven đường bọn họ nhìn thấy một tin tức mới mẻ trên ván triển khai, liền ôm tâm thái liệp kỳ thử liên hệ với ta. Chậc chậc, những muội tử kia dù sao cũng xuất thân danh môn đại phái, tư tưởng mở ra, học thức uyên bác, hết lần này tới lần khác ai cũng trẻ trung mềm mại, ở chung với các nàng thật sự là vô cùng vui vẻ.”

“Ai, nhưng ta nhất thời hồ đồ, chỉ nghĩ tới chuyện du sơn ngoạn thủy với các nàng, chơi đùa một chút, chờ mấy ngày sau, ta phát hiện các nàng đối với ta đúng là tình căn thâm chủng, đã không còn kịp nữa rồi. Các nàng là đệ tử tinh nhuệ của Âm Dương tông., Phải gánh vác trọng trách trở thành trụ cột môn phái, sớm muộn gì cũng phải tìm lang quân như ý - hoặc là đỉnh lô thượng cấp để trường kỳ song tu. Nhưng sau khi gặp phải ta, các nàng lại nói từ nay về sau liền mất đi hứng thú với nam nhi trong thiên hạ chính là tu sĩ nữ, cho dù là Huyền Âm thân đối với các nàng cũng không hề có chút tác dụng gì. Mấy ngày vui vẻ này, lại làm cho trên con đường tu hành của các nàng có thêm một trở ngại nặng nề... Ai, mỗi khi nghĩ đến tận đây, ta đều cảm thấy áy náy.”

Lục Ly đã không biết nên nói gì cho phải.

“Cho nên sau khi suy nghĩ, ta quyết định vẫn là đau nhức không bằng đau ngắn, vì vậy tìm một cơ hội thoát thân. Các nàng còn trẻ, còn có tiền đồ tốt, ta và các nàng là không có tương lai.” Vương Vũ nói, lòng đầy phiền muộn thở dài, sau đó cười nói: “Sư đệ, hiện tại có cảm thấy ta rất vô tư, rất vĩ đại hay không?”

Lục Ly trầm mặc thật lâu, bỗng nhiên thở dài: “Về sau chuyện tình Vô Tướng Phong các ngươi, ta tuyệt đối không tiếp tục giúp đỡ nữa.

“Ồ, đúng rồi, Lục sư đệ, ta thấy ngươi vẫn chưa có hôn, không bằng...”

“Đừng có mơ.”

Trong khi nói chuyện, Lục trưởng lão thân hóa thành kiếm quang, trong nháy mắt liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Đợi Lục Ly đi rồi, Vương Vũ mới ở trong phòng, chậm rãi mỉm cười.

“Tiểu Lục à, huynh cho rằng chuyện này cứ thế mà xong sao? Đắc tội với sư phụ còn muốn bỏ đi, nào có dễ dàng như vậy.

Mà một bên khác, Vương Lục một thân một mình, đã chạy tới Phong Đô.

Tòa thành được Phong Ngân chân nhân thu hoạch danh tiếng vì chúc phúc, bây giờ đã là đô thành phần hoa hiển hách trên đại lục Cửu Châu. Một năm thời gian, nó phát triển vượt xa mong đợi của rất nhiều người, trước kia bố cục, thành thị lại trải qua hai lần mở rộng, mới miễn cưỡng thỏa mãn yêu cầu. Mà lúc này, quần tiên mộ thật ra còn ở giai đoạn phát triển phi thường sơ cấp, giá trị của nó và Phong Đô còn lâu mới bị khai thác đến cực hạn.

Không ai biết Phong Đô cuối cùng có thể phát triển đến mức độ nào, nhưng tất cả mọi người đều biết rõ tiềm lực vô hạn của tòa thành này. Cho nên, khi Vương Lục - Phong Đô tạm thời quản lý thân phận của người phụ trách hội nghị, hưởng thụ đã vô cùng long trọng tiếp đãi. Vu Sự mà hội nghị phái ra vẫn còn đang ở một thứ tự., Nhưng rất nhiều hy vọng là môn phái có căn cơ trong Phong Đô, trước sau hô lên thì phái ra đoàn đội trưởng lão, trong đó người có tu vi thấp nhất cũng là Kim Đan chân nhân, ngay cả Nguyên Anh chân nhân cũng gặp không ít. Một đám Nguyên Anh Kim Đan vây quanh một vị Hư Đan đỉnh phong, tình cảnh thoát nhìn cổ quái không nói ra được.

Vương Lục đối với việc này cũng có chút không chịu nổi, bởi vì những Nguyên Anh Kim Đan này thoát nhìn rất cung kính, trong lòng lại nghĩ đến Phong Đô quản lý trong Phổ cáo, chỉ có một mình tu sĩ bồi bồi phận của Vương Lục, còn lại các Nguyên Anh Hóa Thần kia tư lịch thâm niên., Tu vi cao, tầm nhìn càng cao. Những Kim Đan Nguyên Anh này khen ngợi không đáng một đồng tiền, muốn dùng tài nguyên để khơi thông quan hệ, phí tổn cao đến dọa người. Mà so sánh thì Vương Lục này thân là Hư Đan, nếu muốn lôi kéo thì tất nhiên tiện nghi hơn nhiều.

Bị xem là hàng rẻ, tâm tình Vương Lục làm sao tốt được đây? Huống chi lúc này hẳn đang có chuyện quan trọng trong

người, Linh Kiếm phái đang công lược ba mươi sáu liên hoàn nhưng không phải ai. Cho nên đoạn đường này hấn lạnh lùng quét ngang mười tám loại võ nghệ, nhanh chóng đuổi đám trưởng lão môn phái đi, đòi lại được sự thanh tịnh trong chốc lát.

Vương Lục chỉ tiện tay mà làm, không có để bụng. Nhưng về chuyện liên quan đến hội viên Phong Đô phái tới, lại nhìn mà tán thưởng không thôi. Lúc đầu gã được phái đến nghênh đón, hầu hạ Vương Lục, trong lòng vẫn lão đại không tình nguyện.., Hấn tự nhủ mình tốt xấu gì cũng là Kim Đan chân nhân của đại phái thượng phẩm, lại cho một đệ tử Hư Đan làm tùy tùng. Nhưng thấy Vương Lục lạnh lùng cứng rắn quét ngang bốn chữ chân ngôn, ví dụ như chuyện này không phải ta quản, ta không có quyền quyết định. Ví dụ như cách làm việc của chấp chính không thể thiên vị. Ví dụ như các người lên tiếp xúc vi phạm pháp quy có liên quan, lẽ ra phải truy cứu trách nhiệm... Nhất thời cảm thấy thu hoạch tương đối khá, không uổng công, cũng có khác biệt cực lớn đối với quan cảm của Vương Lục.

Trong lúc suy nghĩ, hai người đã đi tới trước cửa mộ của quần tiên, chen vào trong dòng người. Vương Lục trầm tư đứng lên, đối sự lại có chút không được tự nhiên, liền mở miệng hỏi: “Vâng Vương chân nhân, xin hỏi ngài còn cần ta xử lý gì không?”

Với tu vi của Vương Lục, thật ra không phải là hai chữ chân chính, chẳng qua làm lãnh đạo Phong Đô, thực tế thì hành động lại không nghiêm khắc như vậy.

Vương Lục suy nghĩ một chút, quơ quơ một phần đưa qua: “Người ở chỗ này tiếp xúc với thực vụ tương đối nhiều, giúp ta thu thập tư liệu trên danh sách, cũng từ trong công khổ Phong Đô mang ra một chút đạo cụ, nếu có chi phí, ghi vào trong sổ chấp chính sự là được.”

“Vâng, ta biết.” Vu sự tiếp nhận đơn hàng, xoay người liền đi.

Vương Lục lại tiếp tục lâm vào suy tư, hấn nghĩ đến công việc khai phá ở cảnh giới Tiên Mộng. Lúc trước ở trên núi nghe nói kinh nghiệm bảo vật, hấn bị chọc đến mức phun com. Nhưng vấn đề là, hiện tại đến phiên hấn đến giải cái vòng kia.

Vấn đề nghe bảo ở chỗ không chịu đựng được cám dỗ, cùng yêu kiều đa tình thôn nữ có một đêm vui vẻ, chuyện xưa không thể không có một khâu cuối cùng, không thể không trung đạo rút lui. Nhưng vấn đề là, sau đó Nhạc Vân cũng đi thử một lần, ngược lại đã trải qua cám dỗ, nhưng thôn nữ cảm thấy hẳn thật nhàm chán, chuyện cũ lại thái giám.

Hiện tại đến phiên Vương Lục công lướt một hoàn này thì như thế nào nắm trong tay?

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe bên cạnh một đám oanh oanh yến yến thanh âm: “Su tử su tử, người xem có phải là hẳn hay không.

“Ừm, thoạt nhìn rất giống.”

Trong khi nói chuyện, trên bờ vai Vương Lục bị người vỗ một cái, một vị muội tử non nớt cười duyên nói: “Xin chào, người chính là đệ tử Linh Kiếm sơn Vô Tướng Phong Vương Lục đúng không?”

...

Lúc Vương Lục đang cúi đầu suy tư, bỗng nhiên bị người cắt ngang, tâm tình có chút khó chịu. Mà quay đầu lại nhìn thấy thiếu nữ cười tươi như hoa... Tâm tình càng thêm khó chịu.

Với tu vi và lịch duyệt của hắn lúc này, đối với những tu sĩ có tu vi nông cạn, liếc mắt là có thể nhìn ra hư thật đối phương. Thiếu nữ sau lưng xem ra hai mươi hai hai, ba tuổi, so với mình còn nhỏ hơn một hai tuổi, tu vi chỉ có Trúc Cơ kỳ, nhưng căn cơ vô cùng thâm hậu. Một khi bước vào cảnh giới Hư Đan, từ Hư Đan đến Kim Đan cơ hồ là nước chảy thành sông, rõ ràng là tu sĩ danh môn đại phái.

Mà từ các chi tiết công pháp và khí tức của nàng phán đoán, hắn là đệ tử Âm Dương tông. Tông phái này, mặc dù không có hành vi ác độc gì, nhưng thanh danh cũng thực sự bình thường., Môn hạ đệ tử hoạt bát mở hoặc là tính tình phóng dăng, đó là có tiếng. Rất nhiều tu sĩ trẻ tuổi vì có thể nhanh chóng đề cao tu vi, buông tay theo đuổi lộ đỉnh coi trọng, thậm chí không gì không dùng., Chỉ cầu một đêm vui vẻ, may mắn song tu công pháp của Âm Dương tông coi trọng âm dương cộng tế, hài hòa song sinh, có lợi đối với người mình, nếu không đây đã hoàn toàn là tác phong tà phái. Nhưng bởi vì đệ tử Âm Dương tông cường thế tấn công mà tạo thành chuyện tình cảm mâu thuẫn cũng nhiều lần gặp không thôi, cho nên thanh danh rất bình thường.

Vương Lục cũng không bài xích cảm giác nhiệt tình với những nữ tử này, dù sao mỗi người đều có chí riêng., Các muội tử Âm Dương tông cũng không phải muốn có chủ tâm hại người... Ngược lại qua nhiều năm như vậy, rất nhiều tử trạch nhất định cô độc, bởi vì muội tử Âm Dương tông mới được thể nghiệm sự vui vẻ của nước cá, song tu, nói đến Âm Dương tông quả thực có công đức lớn lao... Chỉ là hiện tại hắn nào có tâm tình cùng những phần nộn tử này chơi song tu? Chuyện của mình còn bận không dứt.

Bất quá các muội tử nhiệt tình đứng lên cũng không phải do hắn quyết định, Vương Lục mới vừa nghiêng đầu một chút

công phu, các muội tử lại bắt đầu líu ríu: “Ha ha, quả nhiên là hấn, giống y như đúc.”

“Đích thật rất đẹp trai, chỉ là không biết khí đại thật sự tốt có phải là sự thật hay không?”

“Lan tử lên xem thì tốt mà!”

“Cắt, sao anh đào không đi thử? Lúc trước khi Vũ tử nói nàng có đồ đệ, cô là người đầu tiên nín khóc mỉm cười...”

“Ta, ta nào có người cười cợt, rõ ràng là Kính Nhi...”

“Anh đào cô nói bậy. Nếu cô không muốn chờ, chúng ta sẽ cho cô đầu tiên. Bọn tử muội sẽ hiểu.”

Những tiếng líu ríu tương tự tiếng động âm ĩ này, lấy tu vi Vô Tướng Tiên của Vương Lục lúc này hoàn toàn có thể tự động che đậy, nhưng ngay trong tiếng ồn ào đó, gã lại nhạy cảm bắt được một điểm: Vũ tử?

Là nữ nhân, chữ Vũ này tương đối thường dùng, nhưng giờ phút này nhắc tới, Vương Lục nghĩ như thế nào cũng chỉ có thể nhớ tới một người.

“Các ngươi là cứu binh do Vương Vũ mời tới sao?”

Mà nghe Vương Lục hỏi như vậy, bọn muội tử càng âm ĩ hơn: “Oa, âm thanh rất không tồi.”

“Không hổ là thầy trò với Vũ tử, giọng điệu cũng đẹp trai như vậy: Các ngươi là cứu viện Vương Vũ mời tới sao... Sao có thể đẹp trai như vậy ta phải song tu với hấn...”

“Oa Chử Nhi, ngươi có chút quan hệ đấy, lúc trước khi Vũ tử rời đi, ngươi dẫn đầu là từ nay về sau không còn hứng thú với nam nhân nữa, bây giờ lại muốn song tu với hấn...”

“Hừ, hấn là đồ đệ của vũ tử, sao có thể giống nam nhân bình thường được? Trên người hấn có truyền thừa của vũ tử, song tu như hấn, giống với song tu của vũ tử a.”

“Kính Nhi nói rất có đạo lý a, chỉ cần cùng hấn thời điểm hô cô nương tên là được, thì cùng Vũ tử song tu không sai biệt lắm a.”

“Đúng đúng nhỉ, chỉ cần không biến hấn thành đàn ông là được rồi.”

Vương Lục ở một bên nghe được quả thực sờn cả tóc gáy, bốn thẳng thẳng này rốt cuộc là sư phụ đào từ trong hố nào ra vậy? Gặp qua kỳ hoa, nhưng quả nhiên hiếm thấy như vậy, người tiếp xúc với sư phụ đều bị cái trường độc kia của nàng ảnh hưởng sao?

Thấy Vương Lục nhất thời trầm mặc, các muội tử lại bắt đầu nghị luận: “Hắn không thích nói chuyện, không giống như Vũ tử chút nào.”

“Bất quá vẫn luôn không nói chuyện rất nhàm chán a.”

“Hừ, dù sao cũng không trông cậy vào hắn thay thế được Vũ tử, chỉ cần có người trợ giúp song tu là được rồi.”

“Đúng đúng đúng nhỉ, nếu chúng ta theo kịp tiến cảnh tu vi, Vũ tử sẽ không cự tuyệt chúng ta nha.”

“Đáng tiếc hắn chỉ có một, bốn tử muội chúng ta nên phân phối như thế nào a?”

“Đương nhiên Lan tử đệ nhất. Hiện tại nàng sắp tấn cấp lên Hư Đan rồi, cần nhất song tu phụ trợ.”

“Ta thì không cần, vẫn nên để đồ sứ xanh trước đi, thời gian tu hành của nàng là ngắn nhất, lần đầu tiên song tu mang ý nghĩa quan trọng nhất đối với nàng.”

“Đủ rồi.”

Vương Lục nhân nhật mở miệng, dùng pháp lực thôi động thanh âm, lập tức áp chế vài tên nữ tu Âm Dương tông ồn ào nháo ỉ.

“Oa, pháp lực thật tinh thuần...”

“Ta nói, đủ rồi “

Lần này, các muội tử cảm giác trên người có một cỗ nhân nhật, lại không cho phép kháng cự lực lượng đè xuống, khiến cho các nàng nhất thời ngậm miệng lại.

Vương Lục nhìn đám nữ tu vẻ mặt ngây thơ nhiệt tình này một chút, trong lòng ngay cả khí lực mắng chửi người cũng không có, dù sao căn nguyên tất cả những thứ này đều là tin tức mình lưu lại trên ván biểu diễn, chỉ là không nghĩ tới vận khí của sư phụ lại tốt như vậy, chẳng những không gặp phải những nam

nhân biến thái nguy trang nữ thân, ngược lại đụng phải một đám đê tử cực phẩm như vậy.

Mà bị một đám muội tử như vậy quấn lầy, Vương Lục cũng không định thô bạo đối đãi, cùng lắm thì tìm cái tên Vu sự vừa rồi... tên gì nhỉ? Dịch Hiểu Lâu? Tới xử lý bọn họ là được. Nhưng vừa định mở miệng ra lệnh cho vị Dịch Hiểu Lâu đang chuẩn bị danh sách, trong đầu Vương Lục chợt lóe lên linh quang, ánh mắt lại lần nữa quay về trên người nữ tu sĩ, trên mặt nở nụ cười.

“Giới thiệu các ngươi vậy.”

“Ta là Thiên Đạo lan.”

“Ta là anh đào”

“Ta là Lý Thanh sứ “

“Ta là Lâm Thiên Thiên”.

Bốn vị nữ tu đồng thanh, nói vừa gấp vừa nhanh, cũng may Vương Lục có thể từng người một nhận biết được, trong đó Thiên Đạo Lan là sư tỷ trong bốn người, Vương Lục liền xác định nàng nói: “Vương Vũ gọi các ngươi tới tìm ta làm gì?”

Thiên Đạo Lan nói: “Nàng không nói rõ, chỉ để bọn ta tới tìm ngươi, nói nhìn thấy ngươi tất nhiên sẽ biết nên làm gì.”

Lâm Côn ngắt lời nói: “Ta đoán là phải song tu, mà anh đào, sứ xanh cũng nóng lòng muốn thử.

Vương Lục biết rõ cứ để bốn người này nói tiếp, thời gian mấy ngày mấy đêm cũng không đủ, vì thế phát tay cắt ngang nói: “Đã để các ngươi tới tìm ta, chuyện sau đó hãy nghe ta an bài đi.”

Lời này nói rất tùy ý, vốn tưởng rằng đối phương sẽ phân biệt được vài câu, ai ngờ Thiên Đạo lan trực tiếp gạt đầu: “Được, cái gì chúng ta cũng nghe lời ngươi muốn chúng ta làm là được.”

Vương Lục quả thực rất khâm phục bốn thiếu nữ Âm Dương tông này, tốt xấu gì cũng có thể làm cho sư môn yên tâm phái ra đê tử lịch luyện, làm sao nói chuyện cũng không động não? Tùy ý chạy giống như người xa lạ, ngươi lại để cho những tên buôn người phải hao hết tâm huyết mới có thể lừa bán nhân

khẩu... Không đúng, ngươi để cho những trưởng lão sư môn nhọc lòng bồi dưỡng các ngươi làm sao chịu đựng nổi chứ?

Hay là nói, ngăn ngừn mấy ngày thời gian, những muội tử này vốn phải khôn khéo hơn người, đã được sư phụ dạy thành nô lệ không có năng lực suy nghĩ bình thường sao? Chậc chậc, tên Vương Vũ kia có thủ đoạn bực này sao? Điều này thật quái lạ, nàng thật sự lợi hại như vậy, sớm đã thành lập một cái trung tâm điều giáo làm nữ vương rồi, làm sao nghèo rớt mồng tơi như hôm nay?

Bất quá, đối với bản thân không có chỗ xấu liền vui vẻ tiếp nhận. Vương Lục liền nói: “Lúc này ta muốn đi thăm dò quần tiên mộ, các ngươi cứ theo ta một đạo đi.”

“Thăm dò quần tiên mộ?” Thiên Đạo Lan kinh ngạc, sau đó vui vẻ gật đầu: “Được lắm, dù sao chúng ta cũng phải thăm dò quần tiên mộ, có đệ tử ngũ tuyệt thủ tịch như ngươi thì dẫn đầu càng tốt... Đợi đã, ngươi nói là muốn tất cả chúng ta đều đi chung với ngươi? Nhưng không phải sẽ khiến cho cảnh giới tiên mộng cực kỳ khó khăn sao?”

Bây giờ cách lúc quần tiên mộ mở cửa đã một năm, tin tức tình báo của nó ở Cửu Châu đại lục đã sớm lưu truyền ra, một ít quy tắc cơ sở càng thâm nhập lòng người. Tỷ như trước mắt Tiên Mộng cảnh đề xứng một người thông quan, bởi vì nhân số càng nhiều, biến hóa trong mộng tiên cũng càng nhiều, máu chót là cường độ địch nhân cũng sẽ tăng lên thật lớn. Tu sĩ vốn là Trúc Cơ thượng phẩm., Nhiều nhất là gặp phải đối thủ Hư Đan hạ phẩm, nhưng nếu năm Trúc Cơ thượng phẩm tạo thành đội, như vậy gặp Hư Đan thượng phẩm thậm chí đỉnh phong cũng có khả năng. Mà chênh lệch một cảnh giới lớn, trừ phi là đệ tử tinh anh Ngũ Tuyệt của Vạn Tiên minh, còn tu sĩ bình thường tuyệt đối khó mà vượt qua được.

Nhưng tình huống Vương Lục phải đối mặt càng tệ hơn. Ông ta là một Hư Đan đỉnh phong, mang theo bốn đồng đội Trúc Cơ cùng luyện khí không giống nhau thăm dò. Cảnh giới Tiên Mộng sẽ không cân nhắc thực lực đội ngũ cao thấp, nên cân bằng độ khó thế nào trên cơ bản., Cảnh giới Tiên Mộng chỉ có thể dựa theo năm tiêu chuẩn để cường hóa Hư Đan đỉnh phong, đến lúc đó chỉ sợ ngay cả Hư Đan, Kim Đan tựa như lạch trời cũng không ngăn cản được độ khó cường hóa, đối thủ

gặp phải cấp Kim Đan cơ hồ là ván đã đóng thuyền. Mà một khi xuất hiện cấp Kim Đan... Không nói thông quan không vào, chỉ sợ mấy muội tử phần khích khó giữ được cái mạng nhỏ này.

Mà lúc này Vương Lục vừa vặn nhìn thấy Phong Đô hội đồng là Dịch Hiểu Lâu, cầm mấy cái bọc nhanh chóng chạy tới. Gã vừa phát tay chào hỏi, vừa thuận miệng nói với đám người Thiên Đạo Lan: “Không sao, Kim Đan là Kim Đan, coi như là Nguyên Anh cảnh, chỉ cần là tu sĩ hạ phẩm, không phải tu sĩ tinh anh, ta đều có thể ứng phó được.”

Nói xong, hắn mới nghĩ đến chính mình thuận miệng nói, chỉ sợ khó có thể lấy tín nhiệm của người khác, kết quả sau một khắc hắn liền bị đám người Thiên Đạo Lan trấn trụ.

“Thật là lợi hại ah...”

“Quan hệ, kim đan chỉ là kim đan, làm sao có thể đẹp trai như vậy? Thật không hổ là đồ đệ của vũ tử a....

“Ta muốn cho nó sinh con, ai cũng không được ngăn ta a.”

Vương Lục xuất đạo hơn mười năm, sóng to gió lớn gì mà chưa từng thấy qua? Lúc này cũng cảm thấy trước mắt tối sầm, trong đầu bắt đầu cân nhắc mang theo bốn đóa kỳ hoa này, rốt cuộc lợi hại cái nào nặng hơn? Nhưng lập tức nghĩ đến, nếu cùng tổ đội bốn người này, chỉ số thông minh bình quân hẳn là có thể được quần tiên mộ chiếu chứ...

Lúc này, Dịch Hiểu Lâu cũng chạy tới, vẻ mặt tha thiết nói: “Vương chân nhân, những thứ ngài muốn ta đều đã chuẩn bị đầy đủ... Ồ, mấy vị này là bằng hữu của ngài?”

Với tư cách là Kim Đan chân nhân, Dịch Hiểu Lâu cũng có nhãn lực không kém, vừa nhìn ra đám người Thiên Đạo Lan xuất thân Âm Dương tông, lập tức oán thầm với Vương Lục, trong lòng thầm nhủ lãnh đạo không hổ là lãnh đạo, tuy tuổi còn trẻ, thời gian tu hành không tới một phần ba của mình, nhưng phe lãnh đạo này lại mười phần vàng ròng: Không đi lung tung thì nữ nhân tính là gì lãnh đạo?

Vương Lục cũng không giải thích nhiều: “Vậy ta dẫn người vào cửa, người đi giúp ta đăng ký hồ sơ một chút đi.”

“Vậy, chúng ta sẽ đi?” Dịch Hiểu Lô kinh ngạc không thôi, bên phía hội viên, có không ít lãnh đạo trung tầng đang chuẩn bị sẵn cơm nước chuẩn bị chiêu đãi.

Ai ngờ Vương Lục hơn một khắc cũng không chịu chậm trễ, dặn dò xong liền trực tiếp phát tay từ biệt, cũng không quay đầu lại mang theo bốn muội tử phẫn nộ một đường ồn ào tiến vào mộ quần tiên.

...

Mộ tiên quần thể từ cửa lớn tiến vào, trước mặt bọn họ là một dải ngân hà óng ánh, vô số tinh vân vây quanh Vương Lục, tinh quang biến ảo khó lường.

Đây là lần đầu tiên Vương Lục tự mình tiến vào mộ quần tiên. Trước đó, mặc dù hẳn có thể nói là người có liên quan sâu đậm nhất trên Cửu Châu đại lục cùng quần tiên mộ, ngược lại không có tự mình tới. Mà tận mắt nhìn thấy kỳ cảnh trước mắt, dù là Vương Lục kiến thức rộng rãi, kiến thức rộng rãi cũng không có. Trong lòng cũng cảm thấy rung động thật lớn. Tòa bảo khố vô thượng do các thượng cổ địa tiên chế tạo này, mơ hồ tản ra uy nghiêm xuyên qua mấy vạn năm truyền thừa xuống, mà là người chân chính mở ra tòa quần tiên mộ này, Vương Lục thậm chí mơ hồ cảm thấy, ở sâu trong tinh hà, có đồ vật gì đó đang triệu hoán hẳn tiến đến.

Có lẽ không phải ảo giác?

Bởi vì từ lúc vừa bước vào cửa, đoàn người bọn họ đã được phân phối vào không gian độc lập. Đây cũng là đãi ngộ mà tất cả tu sĩ tiến vào quần tiên mộ đều được hưởng thụ. Mộ quần tiên sẽ không đem ngàn vạn người tụ tập tại một chỗ mà là phân cách, đưa vào một không gian vững vàng, bọn họ có thể tự lựa chọn khởi điểm để khởi hành.

Trước mắt hiện ra tinh vân, mỗi một đoàn đều là một Tiên Mộ chi cảnh độc lập, căn cứ tình huống người lịch luyện tạo ra, lại có khác biệt, chỉ là trong đó kỹ càng, đơn độc mắt trần ở bên ngoài, rất khó tìm được quy luật, thế nào cũng phải xâm nhập vào trong đó mới được. Nếu không có kỹ xảo đặc biệt, thăm dò quần tiên mộ rất có thể giống như người mù nhật voi.

Tuy nhiên đối với người đã sớm lấy được quần tiên mộ đồ mà nói, dải ngân hà rục rờ này không có nhiều thần bí như vậy. Trên thực tế nếu không phải như thế, Linh Kiếm phái cũng không thể nhanh chóng tìm được cảnh giới Tiên Mộ liên hoàn ba mươi sáu vòng để tấn công.

Hôm nay tuy tiến độ so với Thịnh Kinh, Quân Hoàng Sơn tụt lại phía sau, nhưng nguyên nhân cũng có một phần là Linh

Kiểm phái chọn ba mươi sáu liên hoàn chất lượng cao hơn.

Đứng trong ngân hà một lát, ánh mắt Vương Lục đảo qua, thấy bọn người Thiên Đạo Lan vẫn đắm chìm trong kỳ cảnh Tinh Hà, không thể tự kiềm chế, cũng không nói nhiều, mình lấy từ trong túi trữ vật ra một đồng tiền.

Sau một khắc, tinh hà xoay tròn, trong tiếng kinh hô của đám người Thiên Đạo Lan, một đoàn tinh vân ở trước mắt đang kịch liệt mở rộng, cấp tốc che kín tầm mắt.

Đây là thủ đoạn lợi dụng tín vật đặc biệt để tập trung tinh vân, chỉ cần lúc trước tiến vào một Tiên Mộng nào đó, sau đó từ đó mang ra một hai kiện đồ vật, liền có thể tìm được phương hướng tìm hiểu, một lần nữa khóa chặt vị trí này. Mà Vương Lục nắm giữ, chính là một khối tiền tệ mà Văn Bảo lấy được ở sơn thôn kia.

Mọi người chỉ thấy một đám tinh vân thần bí khó lường phả vào mặt, sau một khắc, vũ trụ tinh hà biến mất ngay trước mắt, thay vào đó là một vùng non xanh nước biếc, chim hót hoa nở.

Bất quá còn chưa kịp thưởng thức non xanh nước biếc, một mảnh tiếng hò hét liền truyền vào trong tai, trước mắt một đám yêu ma quỷ quái cầm đao lang nha bổng, cười một đám mây đen đầy trời vô tới. Mà ở trong mây đen bao phủ, một tòa thôn trang nhỏ lẻ loi trợ dựa vào một tòa pháp trận cổ xưa rõ ràng truyền thừa nhiều năm, như gió táp cô thuyền, mưa gió phiêu diêu.

Vương Lục Tâm Đạo tiến độ phó bản này rất nhanh, thậm chí ngay cả diễn trước chốc lát cũng không đến gần. Nhìn điệu bộ trước mắt này, trận pháp của thôn trang nhỏ cũng kiên trì chỉ trong thời gian một chén trà nhỏ, mà sau khi trận phá, chỉ bằng vào thôn nữ nhiệt tình chạy trốn trong thôn... Trừ phi là các nàng có tính dẻo dai vô địch, có thể ép hơn một ngàn binh ma này đến tận suy kiệt mà chết, nếu không chính là tử lộ.

“Oa, đây là đâu vậy?”

“Lan tử mau nhìn, bên kia có một thôn nhỏ, hình như rất nguy hiểm...”

Thiếu nữ vừa mới há mồm, Vương Lục đã mất kiên nhẫn cắt ngang nói: “Được rồi chớ lú lừ, theo ta đi qua cứu người.”

Vương Lục vừa nói, vừa chuẩn bị triển khai thân pháp xông tới. Vài thiếu nữ giật nảy cả mình: “Su huynh người nhìn cho rõ đi, đây chính là tinh quái của hơn một ngàn người, thực lực đều không phải chuyện đùa...”

Vương Lục Phi nói: “Ngay cả cấp Kim Đan cũng không có một con, có gì mà không phải chuyện đùa?”

Nói xong, hắn giũ ra một cái dây thừng, sợi dây thừng kia như linh xà ở trên không trung linh hoạt xoay một cái, một đầu buộc ở trên cái eo nhỏ nhắn của bốn thiếu nữ, một đầu thì nắm trong tay Vương Lục.

Bị dây thừng quán quanh người, các thiếu nữ chỉ cảm thấy trong xương cốt tứ chi đột nhiên nhiều thêm ra một cỗ khí lực, cất bước như đằng vân giá vũ, rõ ràng tu vi kém xa Vương Lục, nhưng lại miễn cưỡng theo kịp tốc độ của gã. Đảo mắt thời gian liền lướt qua hai đỉnh núi, đi tới ngoài thôn nhỏ mây đen áp cảnh.

“Đây là dây thừng đi theo.” Vương Lục giải thích đơn giản một câu: “Các người theo sát bên cạnh ta, không được lộn xộn.”

Vừa dứt lời, chợt nghe một tiếng gào thét cả đời giữa không trung: “Ở đâu ra một tên không biết sống chết vậy...”

Thì ra đám tinh quái này tuy chỉ là ảo ảnh khôi lỗi trong cảnh giới Tiên Mộng, nhưng cũng có năng lực suy nghĩ, nhìn ra tu vi Vương Lục không yếu, lại trẻ tuổi, hơn phân nửa xuất thân bất phàm, cho nên trước khi động thủ giết người tính tình kiềm chế hỏi thêm một câu.

Vương Lục lại không tính lãng phí miệng lưỡi cùng những tạp binh này, trực tiếp dùng một ngón tay chỉ lên trời, vén màn đại chiến lên.

Tinh quái trên bầu trời giận tím mặt. Chúng nó tuy có chút cẩn thận, nhưng tự thị người đông thế mạnh, trong đó tinh quái chỉ luyện ra nội đan đã có hơn mười, sao có thể để một tu sĩ Hư Đan vào mắt? Hỏi hắn một câu, đó là để mắt tới hắn. Đã không biết sống chết, vậy tiện tay giết đi.

Vài tên yêu binh đã tu thành hình người đồng loạt gầm thét, mỗi tên nhắc lên các loại binh khí trong tay, tế khởi ma công

yêu pháp. Trong mây đen trên trời lập tức sấm vang chớp giật, lóe ra ma hỏa yêu phong, uy thế bức người.

Đám thiếu nữ Thiên Đạo Lan sợ tới mức mặt cắt không còn chút máu. Tuy các nàng xuất thân từ danh môn đại phái, nhưng chung quy tu vi nông cạn, nhiều nhất chỉ là tu vi Trúc Cơ. Một đám tinh quái cấp nội đan này, bốn người các nàng liên thủ cũng chỉ cố gắng ứng phó một con, mà số lượng tinh quái trước mắt đâu chỉ có ba mươi, năm mươi người? Chỉ cần là ma diễm ngập trời của bày yêu, đã khiến cho bốn người cảm thấy hô hấp khó khăn, pháp lực toàn thân ngưng trệ, không thể vận chuyển như ý nữa.

Bất quá sau một khắc, Vương Lục nhẹ nhàng đem Khôn Sơn kiếm ra khỏi vỏ, kiếm khí ôn hòa hiền hậu giống như khai thiên tích địa tách ra một không gian ngăn cách với thế giới. Ở trong phạm vi kiếm khí bao phủ, hết thảy yêu khí ma công đều tan thành mây khói. Trên trời lạc lôi và ma hỏa rơi xuống giống như đụng vào hàng rào vô hình., Trong phạm vi trăm trượng xung quanh Vương Lục liền bị tán loạn, mà theo Vương Lục một bước đạp trước, pháp thuật đánh vào hàng rào đều bị bắn ngược lại, mấy tên tinh quái dẫn đầu động thủ cùng cất tiếng kêu thảm thiết, có con bị ma hỏa thiêu cháy trong hỏa diễm., Thất khiếu phun lửa, thân thể tan thành tro bụi. Có chỗ cánh tay cầm vũ khí, cốt cách gân cốt đứt từng khúc, hóa thành bùn nhão. Ngoài thân có điện xà, năng lượng lôi bạo tàn phá bừa bãi trong ngoài thân...

Giữa một bước, bầu trời hạ xuống mấy bộ thi thể tinh quái, hơn nữa còn là tinh nhuệ trong tinh quái đảm nhiệm tiên phong, nhất thời tài nghệ kinh động toàn trường, bốn vị thiếu nữ Âm Dương tông kinh ngạc trợn mắt hốc mồm, ngay cả sinh hài tử cũng bất chấp, mây đen trên trời thì sinh sinh sinh lui về phía sau mấy phần, đám tiểu yêu phía cuối mây đen cũng có những bước lui về phía sau, không muốn hơn ngàn. Mà trong thôn trang lại vang lên một trận tiếng hoan hô dấy dàng.

Mà trên tường bảo vệ ngoài thôn, một thiếu phụ xinh đẹp xem ra tầm hai mươi chín phần, thì cao giọng hô với Vương Lục: “Vị tráng sĩ này, mời ngài mau vào đi, trong thôn có trận pháp tiên nhân lưu lại, nếu ngài có thể chủ trì, chắc chắn có thể...”

Wương Lục khoát tay áo: “Không cần.”

Trong khi nói chuyện, ánh mắt của hắn đảo qua mây đen trên đỉnh đầu, những tinh quái kia tâm tư khác nhau, có nóng lòng muốn thử, rõ ràng là rất có lòng tin với bản lãnh của mình, đồng bạn chết thảm căn bản không có gõ vang cảnh báo. Có người lộ mặt do dự, là tại cân nhắc cuối cùng một kiếm vừa rồi của Quyên Vương Lục chỉ là tiện tay mà thôi., Hay là toàn lực xuất thủ, giả bộ tùy ý? Nếu là phía trước, tự nhiên lui binh là tốt nhất, nếu là về sau, phe mình thế đông thế mạnh, cũng không sợ hắn. Đương nhiên cũng có kẻ thực sự bị một màn vừa rồi dọa cho vỡ mật, thật sự không muốn đối địch với người này.

Thấy cảnh này, Vương Lục mỉm cười, sau đó cất cao giọng nói: “Đại vương của các ngươi đúng là ngu ngốc.”

Căn cứ địa đồ trong tay, cùng với kiến thức của đám người Văn Bảo, trước khi tiến vào Tiên Mộng, Vương Lục đã có nắm chắc đối với cửa ải này, tu vi của đám tinh quái có lẽ sẽ vì người tiến vào Tiên Mộng mà tăng mạnh hoặc suy yếu, nhưng hình thức tư duy của bọn chúng lại có dấu vết để lần theo.

Trong đơn giản nhất là: trung thành tuyệt đối với thủ lĩnh.

Vì vậy Vương Lục vừa nói ra một lời, mây đen trên đỉnh đầu nhất thời cuồn bạo, đám yêu ma quỷ quái vốn đã có ý thôi lui đã bắt đầu lên tiếng cổ động, phần nộ khó bình. Trong đó người đảm nhiệm tiên phong càng giận không thể át, trực tiếp thả ra yêu pháp, triệu hồi ra âm phong quỷ gào thét, không biết bao nhiêu oan hồn oán quỷ biến thành hung khí, quỷ khí dày đặc, âm hiểm ác độc.

Mà uy lực của đám yêu này được mây đen gia trì tăng lên gấp bội. Khí tức âm quỷ thành linh đã có biến đổi về chất, một cỗ khí tức sinh linh trong bầy quỷ đã được tạo thành. Lệ quỷ từ xác chết hóa thành, uy năng có thể so với tu sĩ Kim Đan.

“Vương sư huynh, chúng ta mau vào thôi. Đây đã là công kích cấp độ Kim Đan, không thể địch nổi a.”

Nhưng lời Thiên Đạo lan nói mới được một nửa, lệ quỷ được thả ra đã gào thét đánh tới. Hai mắt Thiên Đạo Lan đóng chặt, không dám nhìn thêm nữa, chỉ là mí mắt nàng ta khẽ lưu lại một khe hở.

Sau một khắc, dưới vô hạn kiếm khí của Vương Lục, tất cả Ngưu Quỷ Xà Thần đều không thể nào trốn thoát, Lệ quỷ bị trục xuất đến đụng phải kiếm khí, như đụng phải cương khí tiên thiên chí dương, kêu thảm một tiếng tan chảy tán loạn, năng lượng âm u tụ tập thành mây tan. Âm phong gào thét im bật, cành khô lá rụng trực tiếp rơi xuống đất, động tĩnh nhanh chóng chuyển đổi, quả thực khiến người ta sờn hết cả gai ốc.

Mà triệt tiêu toàn bộ công kích, những yêu nghiệt làm phép kia cũng bị lực cản trả tương tự. Theo Vương Lục lần nữa tiến lên trước một bước, bày yêu nhao nhao kêu thảm thiết ngã xuống, một vòng này chết đi càng nhiều, chừng hơn mười con đan tinh quái đã chết tuyệt kỹ sở trường của mình. Mà trừ bỏ những tinh nhuệ này, bị bày yêu làm phép làm cho mây đen lập tức phai nhạt đi phân nửa.

Uy lực một bước này đến nước này, đừng nói yêu ma quỷ quái trên trời, ngay cả thôn dân trong thôn vốn đang hoan hô gọi tốt cũng khiếp sợ im miệng, chỉ cảm thấy hết thảy trước mắt đều là khó có thể tin được.

Yêu ma tinh quái Hắc Phong gào thét, tuy nhìn như lũ ô hợp, lại là Mộng Yểm quấy nhiễu thôn dân nhiều năm, nếu không phải trận pháp do tiên nhân lưu lại, sớm không biết đã bị giày vò bao nhiêu lần, không ngờ dưới kiếm của tu sĩ trẻ tuổi này lại không chịu nổi một kích như thế... Không, tu sĩ trẻ tuổi thậm chí còn chưa chính thức xuất kiếm, dường như chỉ bằng khí thế đã có thể khiến bày yêu chém đầu.

Về phần Vương Lục, chỉ là hít một hơi thật sâu, bình phục Ngọc phủ rung chuyển một chút.

Vô Tướng Vô Danh kiếm, lấy máu đổi máu, lấy tổn thương đổi lấy tổn thương. Thời điểm Vương Lục xuất kiếm, đầu tiên là dùng sức một mình gánh chịu tất cả sức lực của bày yêu dốc toàn lực ra, hai lần tổn thương, cho dù Kim Đan chân nhân dựa vào thân thể ngọc phủ mà bị thương cũng là một con đường chết. Nhưng trong mắt Vương Lục, lại cảm thấy Huyết Điều dài lâu của mình chỉ là thiếu đi một bậc, sau đó theo pháp lực vận chuyển rất nhanh hồi phục lại viên mãn.

Mà lực phản kích của hắn, lại khiến bày yêu chết thảm tại chỗ.

“Cửa ải này trọng điểm quả nhiên không ở trong chiến đấu.”

Nhẹ nhàng bâng quơ một câu, liền giết sạch đám người Văn Bảo, Nhạc Vân đã trải qua lịch luyện lần trước, trải qua mấy vòng chiến đấu vất vả.

Vương Lục nói, quay đầu lại, chỉ thấy thôn nữ xinh đẹp trên tường bảo vệ thôn làng kia đang nhìn mình câu dẫn, mặt như hoa đào, đôi mắt đẹp sinh tình.

Sau đó, đám thiếu nữ Âm Dương tông bên cạnh, cũng đầy mắt như mê như say.

“Ta không đợi được nhìn tình cảnh thiên lôi câu địa hỏa của các nàng nữa rồi.”

...

Truy sát yêu ma trong mây đen, tốn một chút công phu, Vương Lục chỉ dùng Vô Tướng kiếm, kiếm pháp thuần phòng ngự phản kích đối mặt tinh quái chạy tứ tán bỏ tay, mà Vương Lục xuất phát từ đủ loại suy nghĩ, từ đầu đến cuối không sử dụng công phu tự học ở Kiếm Ma trong trũng Thái Cổ, thậm chí bốn mạng thần thông cũng được giấu đi. Chỉ dùng lực phản kích của Vô Tướng kiếm cùng với tốc độ coi như hơn người, đem quần yêu trên trời từng con từng con đuổi giết giết.

Bất quá lợi ích chính là, sau khi hấn chém giết đám yêu ma này hầu như không còn, liền không cần phí tâm đi tìm cứ điểm sơn trại, mở ra vở kịch thứ hai. Bởi vì các đại vương sơn trại đã bị trận đồ sát nghiêng về một mặt này kinh động, chủ động xuống núi. Trên núi ba vị đại vương đại quân, trên núi đã mở ra kịch bản., Mỗi một tinh quái hoàn toàn hóa hình người có thực lực cấp Kim Đan, lại thêm hơn hai mươi thân vệ trình độ Hư Đan đỉnh phong, cùng với đại yêu tiểu yêu khác không dưới mấy trăm, quả nhiên là khí thế hung ác ngập trời.

Trận chiến này sẽ vô cùng thâm trọng, Vương Lục đơn thương độc mã, lấy một địch trăm, giết đến thiên hôn địa ám, máu chảy thành sông.

Trận chiến này, với tu vi hùng hậu của Vương Lục cũng không thể nào lựa chọn đối đầu, phòng ngự của gã dù kiên cường như thế nào, sinh mệnh lực có dồi dào như thế nào, nếu lấy máu đổi máu liều mạng với hơn trăm người cũng không bù nổi mất., Cho nên đầu tiên y phải cố thủ tại một nơi, tỏ vẻ yếu ớt, giảm kiếm bao vây cho đến ba trượng quanh người, dưới cách làm của bày yêu nhất thời lộ ra vẻ phong vũ phiêu diêu. Mà đám người Thiên Đạo Lan bị dây thừng trói chặt càng cả kinh, hoa dung thất sắc, ôm nhau run lấy bầy.

Mấy tu sĩ Trúc Cơ đối mặt với yêu pháp cấp Kim Đan, tâm thần bất định cũng là bình thường. Vương Lục chỉ là đang nghĩ nếu không phải hấn khiết thân tự nhiên, đem kiếm bao vây áp súc đến phạm vi một trượng thì bốn con gà yếu ớt phía sau chỉ sợ cũng chỉ có thể hợp thành một đoàn với mình.

Mà Vương Lục gặp địch yếu, khí điểm tiêu hao liên tiếp, đám Đại yêu sơn trại lập tức tăng vọt lòng tin, các loại yêu pháp không muốn liều mạng oanh kích qua. Một lúc lâu sau, đỉnh núi Vương Lục đã bị cứng rắn san bằng một nửa, mấy Đại yêu cũng mệt thở hồng hộc.

Đến lúc này, Vương Lục mới bắt đầu phản kích, kiếm thứ nhất thừa dịp địch không kịp chuẩn bị, mãnh liệt bắn ngược một đạo yêu lôi lại, bao phủ một con đại yêu vào trong lôi hỏa tím đen. Thân thể trải qua tinh hoa thiên địa tẩy luyện cùng hạt Xích huyết nội đan trong chớp mắt liền hóa thành than cốc, khô héo rơi xuống mặt đất.

Tam đại yêu vương chết trận là một trong số đó, hai yêu thú còn lại kinh hãi định bỏ chạy. Nhưng sắc mặt Vương Lục lúc này trắng nhợt, phun ra một ngụm máu, thoát nhìn bản thân đang bị trọng thương.

Một màn này lại khiến cho Yêu vương bắt đầu nói thầm, rốt cuộc là hấn lấy yếu, hay là phô trương thanh thế? Dựa vào lực lượng của quần yêu sơn trại này, điên cuồng oanh tạc, đừng nói là tu sĩ Kim Đan, ngay cả tu sĩ Nguyên Anh hạ phẩm bình thường cũng khó mà chống lại được. Hấn chỉ là một tên Hư Đan đỉnh phong, hấn là mượn nhờ pháp khí, lực lượng Linh Đan gì đó. Mà những thứ kia cũng sẽ không có quá lâu...

Nghĩ tới đây, một gã Yêu Vương trong đó tương đối cấp tiến liền triệu tập mấy chục thân vệ, liên thủ làm phép, thả ra ngàn vạn độc trùng.

Độc trùng này được rèn luyện từ tinh hoa huyết sắc không biết bao nhiêu người, hình thể nhỏ bé âm hiểm độc ác, sừng nhọn trên đầu có thể xuyên thủng kim thạch, thể nội tràn đầy độc tố, Hủ Cốt Phệ Tâm. Lợi hại hơn chính là, công kích của độc trùng không cách nào dùng Vô Tướng Vô Danh kiếm bắn ngược lại, Vương Lục mặc dù có thể chống đỡ Vô Tướng Kiếm, nghiền ngàn vạn độc trùng thành bột mịn, nhưng không cách nào đả thương được Yêu Vương thả trùng kia.

Đây là khuyết điểm cố hữu của Vô Tướng kiếm. Công pháp phòng ngự trừ danh vốn thiếu khuyết thủ đoạn đả thương địch thủ, Vô Danh kiếm càng là mượn nhờ quả cầu bên cạnh Tâm Ma đại thể mới có được hiệu quả, sử dụng sẽ có rất nhiều chỗ

bất tiện. Nếu không như thế, lúc trước Kiếm Ma truyền thụ cho hãnh Phá Thiên Thần Kiếm, Vương Lục cũng không cần rối rắm.

Bất quá, trải qua mấy tháng thực tế ở đại lục Tây Di, cùng với việc khổ tu hơn một năm ở trong núi, lại là xưa đâu bằng nay, kiếm vô danh cố hữu khuyết điểm có lẽ không cách nào bù đắp, nhưng chỉ cần trùng hợp dùng đủ loại thủ đoạn, vền vền độc trùng cũng không làm khó được hãnh.

Khi trùng triều đầy trời đông nghìn nghịt ập tới, Vương Lục chỉ ném mạnh Khôn Sơn kiếm trong tay ra, kiếm quang phong cách cổ xưa vẽ ra thẳng tắp sắc bén, trong trùng triều thế như chẻ tre.

Yêu vương thả trùng trong lòng cả kinh, phỏng đoán chẳng lẽ đây chính là phản công của đối phương trước khi chết? Phi kiếm này linh quang sung mãn, kiếm ý lạnh lạnh, hiển nhiên là một thanh bảo kiếm cấp Linh Bảo, hơn nữa kiếm linh trong đó tuyệt đối không phải người tầm thường. Một kiếm như vậy mặc dù nhìn như đơn giản nhưng lại có vẻ như là bảo kiếm., Nhưng cũng không thể khinh thường. Yêu vương kia nghĩ thầm tốt nhất là rút ra mà lui, né tránh mũi nhọn, nhưng lúc này điều khiển trùng triều, không thể tùy ý hành động. Vì vậy liền tế lên yêu khí hộ thân, dẫn phát ra mây đạo nguyên từ lôi quang, ý đồ rung chuyển phi kiếm.

Nhưng mà ngay lúc lôi quang mới hiện, đã thấy khẩu phi kiếm kia lóe lên, một bóng người không chút dấu hiệu xuất hiện trên vị trí phi kiếm, mà thế công của Nguyên Từ Lôi Quang không kịp, lập tức đâm vào thân người. Yêu Vương kia sau một khắc liền cảm thấy đau đớn như tê tâm liệt phế, tôn thương do lôi quang Nguyên Từ bị bắn ngược trở về không chút nào chênh lệch.

Pháp thuật đối kiếm của người này, thật lâu trước đây từng là sát chiêu của Lưu Ly Tiên dùng trên lôi đài đối với Vương Lục, là công phu thượng thừa trong kiếm tâm thông minh, bây giờ lại bị Vương Vũ hấp thu tiêu hóa, dung nhập vào trong hệ thống Vô Tướng công, phối hợp với Vô Danh kiếm, có hiệu quả đặc biệt.

Mà tam đại yêu vương trong nháy mắt tổn thất hai tên, đại vương còn lại cũng không dám lỗ mãng nữa, xoay người bỏ chạy, thế nhưng vừa định phát động thân pháp, liền cảm thấy trên vai có thêm một cánh tay.

Đây không phải là chuyện đùa. Yêu đan của Yêu Vương suýt nữa đã bị rạn nứt, nhưng nó là người đứng đầu Tam Vương, ứng biến cũng nhanh, cố gắng đè xuống bản năng phản kích, cùng với sự phát động của nhiều món yêu khí trên người, sau đó dứt khoát té ra sát chiêu của mình.

“Chân nhân tha mạng.”

Một tiếng tràn đầy run rẩy cầu xin tha thứ, ý thật tình thiết. Lệnh Vương Lục đặt tay lên vai nó hơi buông lỏng.

Mà sau một khắc, phản kích sắc bén của Yêu Vương theo sát tới.

Đối với yêu ma tinh quái mà nói, mạnh hiếp yếu là thiên lý tự nhiên, trông cậy vào cường giả tha mạng, đó là sai lầm ngu xuẩn chỉ có nhân loại mới phạm sai lầm.

Bất quá bây giờ vị trẻ tuổi như sát thần này, cũng không phải là nhân loại? Tuổi còn trẻ, tu vi cường đại như thế, rất có thể là loại tân thủ tâm cao khí ngạo, không ai bì nổi, lại dễ bị người mới đánh lên ám toán nhất. Yêu vương thấy hấn trúng kế, lập tức quay đầu, đem bản mạng yêu đan phun ra, phát động công kích hung hãn nhất, ý đồ trong chết cầu sinh.

Tuy rằng tên Yêu vương này đã đoán được lợi hại nhất của đối thủ chính là phản kích phòng ngự, công kích của hấn càng mạnh thì phản kích càng nặng. Nhưng yêu đan của Yêu vương phun ra là do uy lực tiếp cận Kim Đan đỉnh phong với uy lực cực kỳ cấp bách, khoảng cách gần như thế thì có ai bình yên vô sự chứ?

Nhưng mà Yêu vương quay đầu lại, nhìn thấy một trọng kiếm mang phong cách cổ xưa, mũi kiếm chỉ thẳng vào chỗ yêu đan phun ra. Một cái phun này lại là đem yêu đan phun ở trên mũi kiếm.

Khi một đám mây hình nấm chậm rãi bay lên từ Hắc Phong Sơn, Vương Lục đã chớp động liên tiếp mấy lần dưới chân núi.

Dùng Vô Tướng kiếm cứng rắn chống đỡ yêu đan tự bạo, hơn nữa lại là siêu gân. Với cảnh giới Hu Đan mà nói thì tuyệt đối là hành động vĩ đại đáng sợ. Ngay cả Vương Lục lúc này đã sớm không để những tạp bài tinh quái này vào trong mắt, cũng sẽ không dùng vô danh kiếm hấp thu thương tổn bản ngược trở lại —— đem uy năng tự bạo của yêu đan hấp thu. Coi như không chết, ngọc phủ nhiều năm chăm chỉ ôn dưỡng tài bồi này cũng nhất định bị hỏng, trong vòng mấy năm tới dùng nghĩ tới trùng kích cảnh giới Kim Đan.

Bất quá Vương Lục lại có thể dùng lực phòng ngự tương đối đem năng lượng tự bạo ngược lại kích phát, khiến cho uy lực tự bạo tăng gấp bội. Mà lần này phát nổ này, quần yêu Hắc Phong sơn trại hầu như toàn quân bị diệt, phòng ngự vô địch của Vương Lục cũng thoáng phá vỡ một cái miệng nhỏ, chịu chút khôi phục tùy thời có thể khôi phục. Nhưng mặc kệ là thương thể thoát nhìn cũng có chút thâm đậm, vừa vặn có thể kích phát tình tiết nữ thôn chữa thương, thể là kịch bản thứ hai liền viên mãn kết thúc.

Mà bắt đầu từ đây mới thật sự là một bộ phận của cuộc vui, cửa ải khó khăn này cũng chỉ vừa mới bắt đầu.

Tuy rằng tình hình hai hoàn phía trước đánh cho thiên hôn địa ám, nhưng trọng điểm của cảnh giới Tiên Mộng này cũng không phải là chiến đấu, điểm này từ bộ phận chiến đấu của Vương Lục dễ dàng thông suốt năm người liền có thể thấy được. Đối lại là Tiên Mộng chi cảnh chuyên dùng để chiến đấu., Ngay cả các trưởng lão Thiên Kiếm Đường cũng có chút khó khăn cất bước. Theo như lời Phong Ngâm Chân Nhân nói, hắn ở một tầng tương đối cao trong Tiên Mộng chi cảnh tương đối cao từng gặp được tu sĩ Hợp Thể đỉnh phong, may mắn dùng kế miễn cưỡng tránh khỏi chiến đấu, xem như là lấy được chỗ tốt, nếu không thật sự đánh nhau...

“Ai, vậy chỉ sợ sẽ làm bại lộ thực lực chân chính của ta.”

Lúc ấy nghe Phong Ngâm Chân Nhân nói như vậy, Vương Lục vô cùng cảm khái, trên Linh Kiếm Sơn này từ trên xuống dưới quả nhiên không có ai biết xấu hổ.

Bất quá khi Vương Lục Khải xoay trở về thôn, đối mặt thiếu nữ Âm Dương tông ánh mắt tỏa sáng, hắn cũng chỉ có thể cảm

khái một câu: Cũng may tiên mộng này không chuyên về chiến đấu, bằng không chỉ sợ sẽ bại lộ thực lực chân thật của hắn. Lấy những tiểu nha đầu này lú lú, hắn cũng không trông cậy vào các nàng có thể bảo vệ bí mật, mà có chút át chủ bài, bây giờ còn không tiện gặp người.

Bất quá rất nhanh, Vương Lục liền bắt chập cái gì át chủ bài chưa lật, các thiếu nữ nhiệt tình công thể làm cho hắn vội vàng không kịp chuẩn bị.

“Vương Lục, người thật đẹp trai a...”

“Vương Lục cầu xin ta sinh con cho người đi, ta thật sự không nhận được nữa rồi.”

Đám người Triều Nhi, anh đào như si mê.

Thiên Đạo Lan là đại sư tử, hơi có vẻ ôn trọng, nhẹ giọng cảm thán nói: “Thì ra đệ tử Ngũ Tuyệt Thủ tịch người lợi hại như vậy, cảnh giới người chỉ có Hư Đan đỉnh phong, lại chém giết Đại yêu cấp Kim Đan như chém dưa thái rau. Trước kia ta còn tưởng đệ tử thủ tịch của Âm Dương tông chúng ta đã là anh tài nhất lưu tại Cửu Châu, mà các nàng cũng không mạnh hơn ta bao nhiêu, hiện tại mới biết ta thật sự là ếch ngồi đáy giếng...”

Vương Lục cười cười, không có nhiều lời. Tu tiên một đạo, người cùng người cách biệt cơ hồ vô cùng lớn. Linh kiếm phái là cổ phái, tất cả tu sĩ có tư chất ngộ tính đều trên tiêu chuẩn, như đám người Thiên Đạo Lan, ước chừng cũng chỉ là linh kiếm ngoại môn đệ tử ngoại môn trung hạ. Mà đệ tử nội môn Linh kiếm phái như nghe bảo Chu Tần Tần., So với những đệ tử ngoại môn kia mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Mà loại yêu nghiệt như Lưu Ly Tiên, Chu Thi Dao này, so với Văn Bảo, Chu Tần lại không biết mạnh hơn bao nhiêu lần. Người và người chênh lệch lớn như thế, trước mắt tận mắt nhìn thấy, ếch ngồi đáy giếng là hiện tượng bình thường.

Trên thực tế, Âm Dương tông ở trong Cửu Châu Vạn Tiên minh đã là thượng phẩm đại phái, Thiên Đạo Lan các thiếu nữ mặc dù tu vi cảnh giới còn thấp, căn cơ kỳ thật khá thâm hậu, khổ tu về sau Kim Đan, Nguyên Anh đều có hi vọng, hoàn toàn không cần tự ti.

Có điều một khắc sau Thiên Đạo Lan đã đổi giọng, nghiêm túc nói: “Ta thấy cả đời này quy về tu tiên không có hi vọng, cho nên toàn bộ hy vọng của ta đều gửi gắm vào đời sau, ta hi vọng tư chất căn cốt của hần có thể thật sự dán Hợp Tiên đạo, ngày sau trên tiên lộ có thể thuận lợi thông hành, nhưng bằng vào tư chất của ta, chỉ sợ khó có thể thỏa mãn nhu cầu... Vương Lục, ta khẩn cầu ngươi có thể giúp ta...”

Wương Lục lúc ấy liền phun, có thể nói chuyện cầu hợp thể cao lớn như thế, Thiên Đạo Lan ngươi thật lòng là một nhân tài a.

...

Các nữ tu sĩ Âm Dương tông, có lẽ thủ đoạn trên tiên đạo so sánh với các môn phái thượng phẩm khác không bằng, nhưng Âm Dương tông có thể xếp trong hàng trăm hàng vạn tông phái đứng đầu trong hàng vạn hàng vạn tông phái của Vạn Tiên minh, chung quy luôn có đạo lý của lão.

Tỷ như Âm Dương tông lấy Âm Dương làm tên, nội bộ môn phái là Âm Thịnh Dương suy tiêu chuẩn, hơn vạn nữ tu sĩ chỉ đối ứng không đến một trăm tên nam tu sĩ —— những nam tu sĩ kia cùng hẳn nói là đi tu tiên ——, Không bằng nói bị vây xem, mặc dù bị rất nhiều nam tu từ ngoại giới tìm không ra đối tượng hâm mộ không thôi, nhưng nghe nói cuộc sống sinh hoạt rất khổ sở. Mà đông đảo nữ tu sĩ, lại thêm công pháp môn phái Âm Dương có chỗ độc đáo trên dung nhan, song tu công pháp lại có thể ưu đãi cho người khác, cho nên quan hệ giữa Âm Dương tông và đại đa số tông phái đều có thể tương đối hòa hợp.

Cho dù vì tính tình đệ tử tông phái quá cởi mở nhiệt tình, khiến cho thanh danh có chút tranh cãi, nhưng môn phái nào nguyện ý giao hảo với Âm Dương tông vẫn nhiều vô số kể, ít nhất ngũ đại môn phái siêu phẩm của Vạn Tiên minh và Âm Dương tông lập quan hệ hữu nghị, thành tựu này, trong hơn trăm môn phái thượng phẩm, cũng chỉ có không đến một phần ba có thể làm được. Mà tông phái giỏi về ngoại giao như thế, có thể yếu ở chỗ nào?

Đương nhiên, mọi việc đều có lợi thì cũng có tai hại, Âm Dương tông bỏ quá nhiều tinh lực vào quan hệ ngoại giao, khó tránh khỏi bị người ta châm chọc không làm việc đàng hoàng, ngoài ra còn quá nhiều chuyện khó nghe, không cần phải ngại ngừng nói. Vương Lục xuất đạo hơn mười năm, nghe được nhiều lời đồn tương tự như thế., Nhưng hiện nay, khi hẳn tự mình đối mặt thiếu nữ Âm Dương tông nhiệt tình lao ra thì đã cảm nhận được rõ ràng, những lời châm chọc kia, hoặc là nữ tu, hoặc chính là thiếu nữ Âm Dương tông chướng mắt bọn họ, bởi vậy mới sinh hận chứ...

Nếu không, ai lại ghét đám tiểu nha đầu ngây thơ thối tha này chứ?

Mà hình dáng Thiên Đạo Lan Như hoang đường khi lấy tất cả những lý do để cầu hợp thể cho đời sau, Vương Lục thấy từ trong ánh mắt của nàng là một mảnh chân thành, không phải là nàng ăn nói lung tung mà là thật tâm suy nghĩ như thế.

Đối với việc này, Vương Lục không thể không nói một chữ phục, đệ tử Âm Dương tông này công phu thật cao, đối mặt với khăn câu như vậy, nam tu sĩ thiên hạ độc thân, có mấy người có thể chống cự được? Không, cho dù không phải độc thân, cũng không có bao nhiêu người có thể ngăn cản được. May mà Âm Dương tông vì tránh phiền toái, trong môn quy nghiêm cấm đệ tử phá hư nhân duyên của người khác, lúc này mới khiến cho rất nhiều người may mắn thoát khỏi.

“Vương Lục, ngươi nói sao đi, bốn tỷ muội chúng ta, ngươi tốt xấu gì cũng chọn một cái đi, toàn bộ chọn đi càng tốt, tỷ muội chúng ta một mực cùng nhau tu hành, hiểu được rất nhiều tu thế cần phải phối hợp cùng người chơi với ngươi, được không?”

Lý Thanh sứ nhỏ tuổi nhất, gan lại lớn, thoải mái kéo tay Vương Lục. Kết quả cảm thấy hoa mắt, chạm tay vào một mảng ấm áp mềm mại, nhưng đã chạm được tay của đại sư tỷ Thiên Đạo lan.

Vương Lục thì vỗ đầu của nàng một cái: “Gây đủ rồi thì vào thôn đi, tiếp theo vòng thứ ba còn cần các ngươi xuất lực đấy.”

Nhắc tới chính sự, mấy thiếu nữ cũng không qua loa, dòn dập gật đầu: “Không thành vấn đề, có chuyện gì cứ giao cho chúng ta đi.”

“Nhưng sau khi xong việc nhớ phải thương yêu chúng ta thật tốt nha.”

“Ha ha, ngươi là cha của con mình, ngươi nói cái gì chúng ta làm cái đó là được rồi.”

Vương Lục đã tự động che đậy mấy người này hồ ngôn loạn ngữ, dùng dây thừng đi theo dắt các nàng lại, sau đó vẫy vẫy tay với nữ tử trên tường bảo vệ thôn: “Hắc Phong Sơn đã bị ta san bằng, có thể mở cửa thôn sao?”

Nữ tử trên tường bảo vệ vẫn đắm chìm trong vụ nổ lớn kinh thiên động địa và đám mây hình nấm trên Hắc Phong sơn, ánh mắt phút chốc nhìn về ngọn núi bị trung đạo chặt đứt, trong mắt dần dần ướt át.

Bất quá rất nhanh nàng liền lấy lại tinh thần, nói với Vương Lục: “Đúng, chúng ta liền mở cửa, cung nghênh ân công “

Tình tiết sau khi vào thôn so với việc nghe bảo, thì kinh nghiệm của Nhạc Vân giống hệt nhau, hoàn toàn không nằm ngoài dự liệu của Vương Lục.

Thôn tên là Đào Hoa thôn, hơn hai trăm hộ gia đình trong thôn, lại hơn phân nửa là nữ tử, nguyên do trong đó phức tạp, nói ngắn gọn chính là hảo nam nhi bất hạnh chết bảy tám phần, mà thôn làng ngăn cách với thế gia, khó có máu tươi mới từ bên ngoài đến, cho nên có thể nói thân thể các nữ tử trong thôn đã rất lâu, lúc thấy Vương Lục tiến vào, trong mắt rất nhiều người toát ra ánh sáng giống như đám người Thiên Đạo Lan chờ loài người.

Cảnh giới Tiên Mộng này là một trong ba mươi sáu liên hoàn, kết cấu bản thân tương đối vững chắc, đồng thời đến thăm dò Văn Bảo lúc trước. Hai người Nhạc Vân phi thường cẩn thận, sau hai vòng thông quan, mặc dù không quá mức rõ ràng, nhưng cũng rất rõ ràng., Lại cũng đoán được mình rất khó thông qua tất cả tình tiết, cho nên không thật sự rời khỏi cảnh giới Tiên Mộng, mà là cưỡng chế rời khỏi, để lại cái đuôi —— đồng tiền Văn Bảo giao cho Vương Lục, chính là chứng minh Tiên Mộng chi cảnh chưa hoàn thành. Nếu hoàn thành, ngoại trừ phần thưởng đặc biệt, những vật phẩm khác không thể mang ra.

Cho nên Vương Lục với tư cách là người thăm dò vòng thứ ba, kinh nghiệm tương tự hai người lúc trước, giúp hắn nhanh chóng vượt qua cửa ải khó này đặt nền móng tốt.

Vương Lục đang cứng đối cứng Yêu đan của Yêu Vương tự bạo nên cô ý bị thương. Sau khi vào thôn, các thôn nữ lập tức hô lên phía trước ủng hộ, đưa hắn đến nhà thần y trong thôn.

Cái gọi là thần y, lại là một thiếu nữ xinh đẹp chừng hai tám tuổi, đương nhiên câu chuyện cũng giải thích hợp lý: Thần y chân chính là gia gia của nàng, chỉ là năm trước đã qua đời, để

lại một mình nàng lẻ loi hiu quạnh. Nhưng thiếu nữ kế thừa toàn bộ thủ nghệ của gia gia, đã là thần y đủ tư cách.

Tục bản bối cảnh kỳ thật chỉ miễn cưỡng duy trì một cái tính hợp lý, chân chính máu chót, ở chỗ tiên mộng cảnh là không tiếc sức mà chế tạo một thôn mỹ nữ như vậy. Trong thôn mỹ nữ nhiều như mây, từ mười một mười hai tuổi có sinh mệnh chi hỏa, ánh sáng thân thể, đến hạt đậu khoảng mười bốn mười lăm tuổi, thậm chí phụ nữ chín mọng hai mươi ngày sau cái gì cũng có, mỗi người mềm mại ướt át, mặc cho người hái lấy.

“Ai, Tiên Mộng chi cảnh này thật không thức thời.”

Đợi thiếu nữ kia dùng qua thảo dược cho Vương Lục, băng bó vết thương xong, Vương Lục thậm chí không để ý đến một kẻ phạm nhân như nàng, sử dụng linh dược lại có hiệu quả với một tu sĩ Hư Đan, chỉ cảm khái tài nguyên mỹ nữ trước mắt.

“Chậc, đổi lại là một đoạn thời gian trước, đây quả thực là thiết kế kinh điển của tiểu Hoàng Văn thôn, chính là sân khấu đại triển quyền cước của ta, đáng tiếc hiện tại đã không còn cơ hội thi triển nữa rồi.”

Vương Lục cảm thán, ngữ khí nghe ra có chút tiếc nuối.

“Này, Vương Lục, ngươi thật sự không muốn thi triển những ảo ảnh khôi lỗi này đây chứ?”

Trong thôn chuyên môn phân phối một gian phòng rộng rãi cho Vương Lục, Lâm Côn bữu môi, tràn đầy mát hứng nói: “Bốn tỷ muội chúng ta nào không bằng những thôn nữ này? Người đối với chúng ta không giả vờ, lại thấy hứng thú với các nàng như vậy, hơn nữa người nói tiếp theo phải chúng ta phát huy tác dụng, nhưng hai ngày này rõ ràng chúng ta cái gì cũng không làm a...”

“Chính là muốn không làm gì, mới có thể có bước tiếp theo kịch bản.”

Quả nhiên, đến ngày thứ ba, Vương Lục an tâm dưỡng thương trong phòng, thương thế dần lành, các nữ tử trong thôn lại đứng ngồi không yên, nữ thôn xinh đẹp từng nói chuyện với Vương Lục ở đầu tường, sáng sớm ngày thứ ba đã gõ cửa ra.

“Ân công, cảm ơn ngài vì đào hoa thôn giải trừ nguy Ách, chỉ là bây giờ chúng ta còn có một chuyện muốn nhờ.” Nữ thôn

kia có chút hổ thẹn, cũng có chút khân trương nói. “Hai ngày nay ngài cũng thấy, Đào Hoa thôn chúng ta bởi vì kiếp nạn lúc trước mà nam đình tàn lụi, đã khó mà tiếp tục được. Mà chúng ta bởi vì một số nguyên nhân, không thể rời khỏi nơi đây, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy...”

Vương Lục gật đầu cười, đây là nan đề chân chính của cảnh giới Tiên Mộng.

Lúc trước nghe nói tới bảo vật cùng Nhạc Vân tiến vào cửa ải này, một người không bị hấp dẫn, một người bị cấm trụ, nhưng đều tuyên cáo thất bại, như vậy những thôn nữ này đến tột cùng muốn cái gì đây?

Hiện tại xem ra đáp án đã rất rõ ràng rồi, các nàng không chỉ muốn một lượng cá hồ vui vẻ, mà là một thôn xóm sinh sôi nảy nở. Nhạc Vân từ chối quả quyết tất nhiên tính là thất bại, về phần người bảo, mặc dù không bị cấm trụ hấp dẫn, nhưng mà... Ài, có một số chuyện này không cần nói quá nhỏ, miễn cho đả thương người.

Như vậy muốn thông quan, phương pháp đơn giản nhất chính là lớn hơn nữa nhanh hơn, nhanh chóng xử lý toàn bộ bụng của các cô gái trong thôn, làm cho các nàng có thể sinh sản ra đời sau khỏe mạnh, sinh sản sinh lợi.

Nhưng vì Vương Lục chỉ là một Tiên Mộng chi cảnh mà phải hy sinh lớn như vậy, tuyệt đối không có khả năng. Vấn đề này có hơi chút phiền phức, nhưng Vương Lục lại vừa vặn trước khi tiến vào quần tiên mộ thấy được đám người Thiên Đạo Lan, vì thế hết thảy đều sáng tỏ thông suốt.

Đọc theo đường đi, không để ý này bốn tên vương váu lại đề cao tiên mộng khó khăn, vừa âm ỉ không ngớt, chính là vì giờ khắc này các nàng có thể phát sáng lên a.

“Các ngươi muốn sinh sôi nảy nở ư?” Vương Lục nở nụ cười, trong nụ cười lại tràn đầy chân thành. “Vậy các ngươi tới cầu xin ta, nhưng mà cầu nhầm người, chuyên gia chân chính, ở bên cạnh ta a.”

Thôn nữ xinh đẹp có chút tò mò nhìn về phía đám người Thiên Đạo Lan, những ngày gần đây, các nữ tử trong thôn sớm đã thèm nhô dải vị tu sĩ trẻ tuổi bị thương kia... Tuổi còn trẻ,

thực lực cường đại, xuất thân thần bí, tướng mạo đường đường, quả thực có được tất cả hấp dẫn nữ nhân, đáng tiếc hẳn lại không phải một thân một mình, mà là dẫn theo bốn người bạn gái.

Nếu bốn thiếu nữ kia tướng mạo xấu xí, dáng người mập mạp thì không nói, nhưng các nàng tùy tiện một người nào vẻ đẹp đều là rung động lòng người như vậy, khiến cho người tự thấy tự ti mặc cảm. Ba ngày qua, những nữ thôn nhiệt tình cởi mở kia không ai dám chủ động tiến vào cửa cầu hoan hỉ, thẳng đến mắt thấy thương thế Vương Lục sắp khỏi hẳn, làm nữ tử trưởng thôn mới bắt đầu dĩ ra mặt.

Thành thật mà nói, rất có oán hận với bốn người Thiên Đạo Lan, thôn nữ của Đào Hoa thôn.

Nhưng mà bây giờ nghe lại, chẳng lẽ bốn người này là mấu chốt để thôn Đào Hoa sinh sôi nảy nở?

Lúc này Vương Lục cũng nói với Thiên Đạo Lan: “Người cũng nghe được rồi đó, tiếp theo phiên người đến bày ra một chút công pháp thần kỳ nhất của Âm Dương tông đi, Âm Dương chuyển hóa, vừa vặn dùng ở chỗ này.”

Thiên Đạo Lan kinh ngạc nói: “Người, người nói đùa gì vậy, chuyển hóa âm dương là...”

Vương Lục ngắt lời nói: “Ta biết, là trần sơn chi bảo của Âm Dương tông, bí mật bất truyền có vô số diệu dụng. Nhưng người không cảm thấy dùng ở chỗ này kỳ thật là vừa đúng sao? Đem âm khí trong cơ thể những nữ tử này chuyển hóa thành một tia là dương khí., Đã có âm dương điều hòa, nữ tử có khả năng sinh sản sinh tức. Về phần phương pháp cụ thể, Âm Dương tông các người cũng là tông sư bậc này., Ma Kính Công trong truyền thuyết kia không phải chính là do các người phát minh ra sao, lúc trước các người theo sư phụ ta cũng chơi rất vui vẻ phải không? Hơn nữa, nếu nhớ không lầm nội bộ Âm Dương tông các người vẫn bí mật tiến hành thao tác như vậy, rất nhiều nữ đệ tử trẻ tuổi kỳ thật đều là kết tinh của các tu sĩ tiền bối kết hợp với nhau - Âm Dương tông các người không phải còn cái biệt danh khác chính là Bách Hợp tông sao.”

tai nghe thấy rất nhiều bí văn của môn phái bị Vương Lục rử rử nói, Thiên Đạo Lan chỉ cảm thấy trọn mắt há hốc mồm, không còn lời nào để nói.

Tin tức đổi mới nhanh chóng trở nên thuần khiết, văn tự

...

Tin tức chính là sức mạnh.

Cho dù đại bộ phận thời gian, tu tiên giới thờ phụng lực lượng thuần túy, nhưng tác dụng tin tức không thể khinh thường. Dù là tin tức phân loại chỉ là bát quái, vào thời khắc mấu chốt cũng có thể tạo thành tác dụng.

Mấy vị thiếu nữ của Âm Dương Tông, biểu hiện ngây thơ thờ ơ không am hiểu thế sự, nhưng tuyệt đối không phải là không hiểu chuyện, chỉ là xuất phát từ giao tình và tín nhiệm Vương Vũ., Sẽ không động đến tâm tư gì trên người Vương Lục. Nhưng nếu như Vương Lục bởi vậy mà cả gan làm loạn, mưu đồ không đáng lợi ích, các thiếu nữ cũng không phải thật ngốc. Ví dụ như Vương Lục có chủ ý chuyển hoá bí mật Âm Dương tông bất truyền này, các thiếu nữ khẳng định sẽ lập tức đề cập tới cảnh giác, sau đó im miệng không nói.

Nhưng mà Vương Lục vào thời khắc mấu chốt tung ra Bát Quái, lập tức xuyên thủng tâm phòng Thiên Đạo Lan, chỉ cảm thấy nếu như tất cả mọi chuyện đều bị người ta biết được, vậy... tự bạo cũng không thể làm gì được.

“Hơn nữa người nghĩ như vậy, đây là tiên mộng chi cảnh, một khi chúng ta đánh xuyên qua thông quan, mọi thứ sẽ tan thành mây khói, vô luận người nói cái gì, đơn giản đều là nói cho thụ động, bí mật tông phái các người cũng sẽ không tiết lộ ra ngoài. Huống hồ đây là bí mật của năm người chúng ta cùng chung quan, ban thưởng, chúng ta hẳn là nhất trí lợi ích. Mà cửa ải này qua cửa, có thể mang đến chỗ tốt lớn lao cho quý phái, làm sao vui được đây?”

So sánh với đám người Thiên Đạo Lan, kỹ xảo thuyết phục nhân của Vương Lục thật sự có chút sắc bén. Thiên Đạo Lan do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn gật đầu.

Vương Lục vỗ tay nói: “Lựa chọn sáng suốt.”

Lại mấy ngày trôi qua, ngày trăng lặn, trong Đào Hoa thôn ban đêm đàn ca, chỗ mỹ diệu trong đó thực sự không đủ nói với người ngoài.

Mấy ngày sau, thôn Đào Hoa quả nhiên là thôn đúng như tên, nữ tử trong thôn ai nấy đều mang hoa đào, mắt đẹp ngấn nước, vũ mị động lòng người. Ngược lại bốn vị thiếu nữ Âm Dương tông là tu sĩ, có vẻ mệt mỏi không chịu nổi.

Âm dương chuyên hóa là bí mật tông phái không truyền ra ngoài, nhưng cũng không có nghĩa là phải có tu vi cao thâm mới có thể sử dụng, đơn giản là tu vi cao thâm ảnh hưởng pháp thuật hiệu quả. Cho dù là Lý Thanh sứ luyện khí đỉnh phong cũng có thể mượn công pháp chuyển ra một tia tiên thiên dương khí., Tuy rằng hỗn tạp yếu ớt, nhưng đối với phạm nhân Đào Hoa thôn mà nói đã là chí bảo. Vì vậy bốn vị nữ tu sĩ ngày đêm vất vả, cả người mệt mỏi, trợ giúp phạm nhân Đào Hoa thôn rất cuộc thực hiện hành động vĩ đại của nữ sinh.

Khi vị thôn trưởng xinh đẹp trưởng thành kia, hạnh phúc vượt ve dưới bụng mà lại đập bằng phẳng mà thai nghén vô hạn sinh cơ thì toàn bộ thôn xóm đều bộc phát ra sức sống hoan hô vô hạn, đó là hi vọng vui sướng.

Đương nhiên, chỉ có vậy vẫn chưa đủ, thành công sẽ không thể kéo dài sinh sản chính thức cho cả thôn. Vì vậy theo phân phó của Vương Lục, đoàn người đã kiên quyết đem chuyện tốt làm đến cùng., Dù sao sơ cũng đã làm, còn sợ mười lăm sao? Đại sư tử Thiên Đạo Lan cũng biên soạn một ít công pháp nhập môn Âm Dương tông lưu lại, cung cấp cho thôn nhân có duyên tu hành. Về phần sơn thôn nhỏ này rất cuộc có thể có bao nhiêu tu hành thích hợp, sau khi Vương Lục xuất ra số lượng lớn linh căn nhân tạo, cũng không thành vấn đề.

Đến lúc này, đoàn người đã trả một con số trên trời ở Đào Hoa thôn, bọn người Thiên Đạo Lan trả giá vất vả mấy ngày mấy đêm cùng với mạo hiểm bị sư môn trưởng lão truy cứu trách nhiệm. Mà người tạo ra Vương Lục lại có linh căn rất đáng giá, thế nên mấy thiếu nữ tu sĩ rất hoài nghi, cửa ải này của Vương Lục đến cùng có thể kiếm về vốn hay không?

Liên quan tới công lược quần tiên, mấy người các nàng đều có nghe qua. Căn cứ kinh nghiệm của người trước mà xem, trong quá trình khai phá đầu tư là tất yếu, nhưng đầu nhập tới mức này đúng là chưa từng nghe thấy. Nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra ý nghĩa của việc làm như vậy, những người này tạo

linh căn là quy hoạch trường kỳ, mà tiên mộng cảnh hoàn toàn không cần suy nghĩ quá xa về tương lai.

“Đây chính là địa phương mà các người không chuyên nghiệp.” Vương Lục cười cười, cũng không giải thích nhiều.

Mà rất nhanh, các thiếu nữ đã hiểu được ý nghĩa của một bước này của Vương Lục.

Tiếp nhận linh căn do Vương Lục tạo ra, tự mình cảm nhận được cảm giác tu hành, các cô gái trong Đào Hoa thôn thờ phụng Vương Lục như người trời, quỳ bái. Mà dưới loại cảm xúc này, trưởng thôn Yên Tử liền quyết định đem bí mật lớn nhất của Đào Hoa thôn hiến cho Vương Lục.

“Ân công đối với chúng ta ân trọng như núi, nhưng hận chúng ta lại không thể báo đáp, tư thế của Bò Liễu càng không thể lọt vào mắt ân công, cho nên... Tư trước sau nghĩ lại, chỉ có đem vật này hiến cho ân công, hy vọng ân công có thể nhận lấy.”

Thôn nữ Yên Tử của một thôn lớn, thành kính quỳ gối trước người Vương Lục, hai tay bưng một phiến đá vỡ nát, mặt ngoài vốn khắc đồ án huyền ảo cao thâm, bây giờ lại bị Tuế Nguyệt Phong Sương ma luyện nhìn không ra diện mạo ban đầu.

“Đây là trận đồ pháp do tiên nhân Đào Hoa thôn xảo hợp đạt được, truyền thuyết là di sản do tiên nhân trên Thiên giới lưu lại, vô cùng cao minh, ngay cả người bình thường cũng có thể vận dụng, chúng ta dựa vào đó mới có thể miễn cưỡng sinh sống dưới sự áp bách của yêu ma Hắc Phong Sơn. Trận đồ này tuy rằng có niên đại xa xưa, hiệu lực đã mất đi hơn nửa, nhưng ta muốn có chút tác dụng với ân công.”

Nghe Yên Tử nói rõ, các thiếu nữ Thiên Đạo Lan đều lộ ra thần sắc ngưng trọng, trận đồ pháp trận này há chỉ có hữu dụng... Bảo vật trọng yếu nhất của cửa ải này có lẽ là nó một phạm nhân cũng có thể khống chế, ở dưới tình huống lực lượng xói mòn tuyệt đại đa số vẫn có thể chống cự lại pháp trận quần yêu Hắc Phong sơn., Đặt ở Cửu Châu hiện tại tuyệt đối là đại trận thượng phẩm, cho dù không nói là giá trị liên thành, nhưng ở thời kỳ khai phá quần tiên mộ, bảo vật như vậy cũng khó gặp, đối với đệ tử Âm Dương tông mà nói càng là trân quý.

Ai ngờ vương lục vẫn lắc đầu: “Pháp trận này là do tổ tông Đào Hoa thôn các người truyền lại, càng là bảo đảm trọng yếu có thể sinh tồn sinh sôi nảy nở trong dãy núi, tuy rằng bị Hắc Phong sơn yêu ma thi pháp ăn mòn không ít, thế nhưng đặt ở nơi địa mạch hội tụ ôn dưỡng vẫn có thể chậm rãi khôi phục. Bảo vật như thế, chúng ta há có thể lấy đi?”

Lời này vừa nói ra, quả thực Thiên Đạo lan trọn mắt há hốc mồm: “Vương Lục, người, người đang nghĩ gì vậy?”

Tất cả đầu tư lúc trước đều đã đầu nhập, đến thời điểm thu hoạch ngược lại ba ba trở bốn. Nếu không phải những năm qua Vương Lục có chút hồng nhan tri kỷ, Thiên Đạo Lan quả thực hoài nghi hẳn có phải là yêu con chim yến mỹ lệ thành thực này hay không, thế cho nên thủ tịch linh kiếm tinh minh có thể làm người tốt trong truyền thuyết.

Vương Lục đương nhiên không phải là muốn làm người tốt, chỉ là cầm bản đồ trong tay, hẳn lại suy đoán kết cấu Tiên Mộng chi cảnh này phức tạp hơn so với dự đoán của người bình thường. Bất luận kẻ nào cũng biết, đầu nhập càng nhiều trong tiên mộng, thu hoạch cũng càng nhiều, vấn đề là thời điểm tính toán đầu nhập vào., Lúc nào thì tính thu gặt? Nếu là nên thu gặt còn đang ngóc nghếch đầu nhập, vậy thì vốn không có gì về đó, theo Thiên Đạo lan, đánh lui Hắc Phong sơn, trợ giúp thôn xóm hoàn thành sinh sản, cái cần đầu tư liền hoàn thành toàn bộ, nhưng vương lục lại cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy.

Yến Tử thấy Vương Lục khẳng khẳng không chịu nhận trận đồ trong thôn, cảm thấy mất mát cũng có chút may mắn, trận đồ này đối với Đào Hoa thôn đích xác trọng yếu, nếu thật đưa ra ngoài, về sau an toàn của thôn khó tránh khỏi bị uy hiếp. Chỉ là ân công đối với Đào Hoa thôn như núi, Đào Hoa thôn thật sự là không biết lấy gì báo đáp a.

“Sống cho tốt, chính là hồi báo tốt nhất.” Vương Lục lạnh nhạt nói, làm ra một lần đầu tư cuối cùng. “Mười năm cũng tốt, trăm năm cũng tốt, ngàn năm cũng tốt. Các người phải thật sự sinh hoạt, để Đào Hoa thôn trở thành chủ nhân chân chính của nơi này.”

Nghe được sự cổ vũ của Vương Lục, Yến Tử tràn đầy kích động, quỳ trên mặt đất dập đầu không thôi: “Ân công phân phó, Đào Hoa thôn trên dưới nhất định khắc sâu ân công chúng ta truyền thừa tiên pháp. Mặc dù tư chất của hần ta kém cỏi, nhưng nhất định phải chăm chỉ khổ luyện, không phụ kỳ vọng của ngài...”

Nói xong, nàng bỗng nhiên bỏ khăn bịt đầu của mình xuống, cung kính đưa tới trước mặt Vương Lục.

“Ân công, đây là một đầu tín vật Đào Hoa thôn tiên nhân lưu lại, mặc dù không có công hiệu thần dị, nhưng là tín vật trường thôn, thay mặt truyền. Ta hiến vật này cho ngài, ngày sau ngài có điều phân công, Đào Hoa thôn xông pha khói lửa cũng không chối từ...”

Vương Lục sững sốt một chút, chột tán thưởng gật gật đầu: “Thật sự là tri thức biết điều, khó trách có thể lên làm trưởng thôn.

Đối với Vương Lục mà nói, chỉ là xông pha khói lửa ở Đào Hoa thôn kỳ thật không đáng một đồng, nhưng Yến Tử nói như vậy, lại là hứa hẹn nhất định sẽ sinh sản lớn mạnh, cho đến khi có tư cách có thể khiến cho ân công sai phái, hiến dâng là tương lai của Đào Hoa thôn, phần tâm này liền vô cùng đáng quý, dù sao Yến Tử cũng không biết nàng chỉ là nhân vật hư cấu trong cảnh giới Tiên Mộng, sức nặng lời hứa này, so với dâng trọn đồ càng nặng nề hơn rất nhiều.

Nhưng mà sau khi Vương Lục gật đầu xong, cũng nghi hoặc, kế tiếp nên làm gì bây giờ?

Hần chỉ dựa vào tám địa đồ trong tay, mơ hồ suy đoán, thu hoạch của thôn Đào Hoa này không chỉ ở một pháp trận thượng cổ. Nhưng lý trí xem ra, một tiền đề ba mươi sáu liên hoàn., Tu sĩ dưới kim đan có thể ẩn chứa bao nhiêu nội dung thần kỳ? Thượng cổ pháp trận kia đã là niềm vui ngoài ý muốn bởi vì phẩm cấp nhìn qua đã sắp tiếp cận linh bảo, nếu đợi các trưởng lão Thiên Kiếm đường khôi phục nguyên trạng..., Hạ phẩm linh bảo cũng không nói chơi. Mà lúc trước Quỳnh Hoa cấp Kim Đan xông vào quần tiên mộ, cũng không qua được mấy món hạ phẩm pháp bảo, so sánh với Vương Lục thì thu hoạch đã phi thường kinh người. Hơn nữa Đào Hoa thôn đã

đem tương lai của thôn hiến cho mình, còn có thể dâng lên cái gì chứ.

Theo lý tính mà xem, kỳ thật lúc Yên Tử dâng trận đồ, hẳn nên thu tay lại đúng lúc. Chỉ có điều Vương Lục lại vô cùng dứt khoát lựa chọn đánh cược một phen. Hôm nay xem ra, có lẽ thời cơ thu hoạch đã đến, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không tìm được vị trí bắt đầu.

Chẳng lẽ là phán đoán của mình sai?

Ngay lúc Vương Lục đang cân nhắc điều chỉnh sách lược đúng thời gian, bỗng nhiên bên tai vang lên tiếng kinh hô của thiếu nữ: “Đây không phải là Thiên Tầm Ti Côn sao?”

Ngay sau đó, các thiếu nữ Âm Dương tông liên tiếp kêu lên: “Thật giống như đúc trên bản vẽ...”

“Đúng là khăn Thiên Tầm chí bảo mất mát nhiều năm của sư môn, nhưng sao lại ở đây?”

“Ta nhớ sư phụ đã dạy, khăn Thiên Tầm là một bộ phận quan trọng của áo lông của Nghê Thường Y, không những bản thân có công hiệu thần kỳ, còn là tín vật quan trọng của sư môn, nhưng từ rất lâu trước đây thất lạc ở bên ngoài, thủy chung chưa từng tìm về. Nhưng... Vì sao lại thất lạc ở chỗ này nhỉ?”

Vương Lục nghe xong lời này cũng cả kinh, đám tiên mộ này lại không giống với bảo khố của Hoàng Kim Vương, cũng không nghe nói nó có thể thu thập bảo vật còn sót lại trong thiên hạ. Trên thực tế nguyên lý của nó là ở trong tiên mộng cảnh tự hành sinh ra bảo vật, nếu như nói khăn lụa này là Âm Dương tông tiên nhân trong lúc tiên mộng vô tình có được còn nói được, nhưng hiện tại nhân quả quan hệ rõ ràng đã đảo điên a.

Bất kể Vương Lục nghĩ thế nào cũng không thông, Vu Thành nhận lấy khăn lụa, nghiêm túc hỏi: “Các người nhìn kỹ xem, đây thật sự là bảo vật của Âm Dương tông các người sao?”

Nhưng mà ngay lúc Vương Lục đưa tay chạm vào khăn lụa, thời gian phảng phất ngưng trệ, tất cả những thứ bên cạnh đều hoàn toàn bất động. Nữ tử yên trong thôn, cánh hoa bay lượn trong Đào Hoa thôn, gió xuân mừng rỡ cũng đứng im bất

động, chỉ có đám người ngoài chính mình còn đang hoang mang đánh giá bốn phía.

Sau một khắc, thời gian khôi phục lưu động, chỉ là tốc độ lưu chuyển lại gia tốc gấp ngàn vạn lần, đám người Vương Lục giống như bị chia cắt ra, chỉ có thể trơ mắt nhìn tất cả biến hóa trước mắt, mình giống như người ngoài di thể.

Bọn họ nhìn thấy, Đào Hoa thôn được đám người Vương Lục trợ giúp, rất nhanh đã đi vào quỹ đạo. Công pháp còn sót lại của Âm Dương tông được truyền cho mỗi người trong thôn, nhân tạo linh căn của Vương Lục càng là bồi dưỡng ra nhóm tu sĩ đầu tiên trong thôn.

Trong đó, con gái duy nhất tiến cảnh chính là Yên Tử. Nàng ngộ tính hơn người, trước kia nàng dùng thân thể phạm nhân điều khiển trận pháp thượng cổ. Mà sau khi đạt được linh căn con người càng khổ tu không ngừng, lại thêm nơi đây linh khí nồng đậm, phong thủy thượng giai. Nàng lấy tư chất Cửu Âm Linh Căn, đột phá cảnh giới Kim Đan trong vòng trăm năm sau.

Mà lúc này Đào Hoa thôn đã trở thành thế lực hết sức quan trọng trong dãy núi, trải qua trăm năm sinh sản, lúc trước nhân khẩu mấy trăm hộ thôn Đào Hoa không chỉ tăng lên không chỉ gấp mười lần, mà trong đó không thiếu người trời sinh linh căn —— ở trong dãy núi này, xác suất sinh ra linh căn tựa hồ cao hơn xa Cửu Châu đại lục.

Mà lúc nhìn đến đây, sắc mặt Vương Lục kịch biến, bỗng nhiên đứng dậy, lộ ra ánh mắt không thể tin nổi.

“Cái này, cái này tuyệt đối không có khả năng a...”

Nhưng bọn người Thiên Đạo Lan lại không nhìn ra cửa đạo, chỉ suy đoán phản ứng của Vương Lục, có phải là có ý nghĩa đi vào kịch nói này, tương đương với chấm dứt chuỗi kịch bản. Bốn người bọn họ cùng Vương Lục một đường vất vả, cuối cùng không thu hoạch được gì sao? Sau đó... Vương Lục bị ngăn trở như vậy, trong lòng hẳn là rất không dễ chịu, mấy người các nàng nếu thừa dịp mà vào, không biết có thể đạt được mong muốn hay không...

Đúng lúc này, đột nhiên Thiên Đạo lan cũng phát hiện vấn đề, cũng là không thể tin nổi đứng đây, nhẹ nhàng che cái miệng nhỏ nhắn, kinh hô: “Trời đất ơi, đó là Âm Dương Hồn Thiên Nghi.”

Mấy tên sư muội theo lời nhìn lại, chỉ thấy vị trí từng làng Đào Hoa thôn, con gái làng - hiện giờ đã là tu sĩ Chân Nhân cảnh giới Kim Đan, sắc mặt ngưng trọng luyện chế một quái vật khổng lồ cao tới mấy chục trượng. Mà ngoại hình nhìn lại, nó và trấn sơn chi bảo của Âm Dương tông, đỉnh phong Linh Bảo Âm Dương Hồn Thiên Nghi rõ ràng có tám chín phần tương tự.

Tuy rằng vật do Kim Đan chân nhân luyện ra hoàn toàn khác với Âm Dương Hồn Thiên Nghi hôm nay, nhưng đây rõ ràng là hình thức ban đầu của Âm Dương Hồn Thiên Nghi.

“Vì, vì sao lại ở chỗ này...”

Trong lúc nói chuyện, cho dù Lý Thanh sứ có phản ứng chậm nhất cũng đã đoán được trước mắt chuyện gì xảy ra. Thiếu nữ trợn mắt há hốc mồm, dưới sự khiếp sợ cực độ thì tâm thần nàng cũng trống rỗng.

Sau một khắc, dòng sông thời gian bỗng nhiên chậm lại, trong Đào Hoa thôn, Yên Tử sắc mặt vui mừng lau mồ hôi trên trán, vui mừng nhìn quái vật khổng lồ trước người.

“Từ hôm nay trở đi, chúng ta chính thức có được tông phái của riêng mình, có căn cơ của chính mình.”

Bên cạnh cô, vài nữ tu sĩ trẻ tuổi tò mò hỏi: “Yên Tử tỷ, chúng ta muốn thành lập tông phái à? Đào Hoa tông à?”

Yên Tử lại lắc đầu: “Thôn Đào Hoa chúng ta có thể có ngày hôm nay, đều nhờ ân công thượng tiên trăm năm trước tặng cho. Cho dù hôm nay chúng ta có thành tựu, nhưng tuyệt đối không thể quên nguồn gốc tất cả những thứ này. Công pháp do ân công truyền thụ lấy Âm Dương làm tên, tất cả thành tựu của chúng ta hôm nay đều được thành lập ở đây, cho nên gọi là Âm Dương tông đi.”

Rầm rầm

Vừa dứt lời, cảnh giới Tiên Mộng cũng bị nghiền nát chia cắt thành vô số mảnh vỡ.

Tin tức đổi mới nhanh chóng trở nên thuần khiết, văn tự

...

Trong lịch sử có một toà linh kiếm sơn, kỷ niệm lớn nhất dành cho tiên nhân tận sáu mươi sáu lần: độ cao của Mai Khai,;; 143. 116” sắc sỡ, sắc sỡ, sắc góm góm đúc; (3m3); sắc túc túc túc lượng;

Dựa theo ảnh hưởng dung mạo: Với vóc dáng một phần tương đối lớn của nó; lựa chọn thân thể một cách sắc sỡ:

Phốc phốc bắt đầu.. bạch tuyến bắt đầu kết thúc... bạch tuyến.... ngân thứ nhất Thăng Tiên đại hội thứ mười sáu: Mai Khai nhị độ....

Khắp bầu trời bột phấn chậm rãi rơi xuống trước mắt, hết thấy trong Đào Hoa thôn đều biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, thay vào đó là tinh hà sáng chói thâm thúy vô tận trong quần tiên mộ.

Vừa rồi ở Đào Hoa thôn lịch luyện không đến mười ngày, phảng phất chỉ là ảo ảnh, chỉ có một mình Vương Lục cầm khăn lụa trong tay nhắc nhở bọn họ, sự tình đã từng phát sinh.

“Ta, ta muốn...”

Đại sư tử Thiên Đạo lan khó khăn lắm mới mở miệng, giọng nói khàn khàn nặng nề, hoàn toàn không có vẻ ngọt ngào quyến rũ như ngày thường, hiển nhiên tâm trạng đang vô cùng phức tạp.

“Ta cảm thấy tất cả những thứ này, đều giống như là ác mộng.”

Vương Lục lại cười: “Rõ ràng là câu chuyện vô cùng động viên chí hướng, sao lại biến thành ác mộng rồi?”

Thiên Đạo Lan có chút kích động nói: “Nhưng đó là Âm Dương tông, người thấy chuyện xưa sư môn của ta à, người thấy Âm Dương Hồn Thiên Nghi rồi? Đó là trấn sơn chi bảo của Âm Dương tông chúng ta a, hơn nữa Yên Tử kia rõ ràng là tổ sư sáng lập Âm Dương tông chúng ta a.”

Vương Lục hỏi: “Rốt cuộc có phải hay không, những đệ tử Âm Dương tông các người chẳng lẽ còn không biết sao?”

Thiên Đạo Lan lắc đầu: “Đúng là không biết, Âm Dương tông tuy không mạnh bằng Ngũ Tuyệt của Vạn Tiên minh, nhưng lịch sử cũng lâu đời, tông phái sáng lập cách thời mạt pháp đã hơn vạn năm trước. Mà trải qua một lần thời đại mạt pháp, rất nhiều truyền thừa của tông phái đã bị đoạn tuyệt, thậm chí những điển tịch ghi chép lịch sử của tông phái cũng đã thất lạc., Chúng ta chỉ biết Tổ sư lập phái là một vị kỳ tài hiếm có, tự nghĩ ra công pháp căn bản của Âm Dương tông. Công pháp kia mặc dù đơn giản, nhưng lại thắng ở mức tinh luyện đơn giản, không thể xóa bỏ, vạn năm không dễ, nhưng lại không nghĩ ra, đúng là những đệ tử vẫn bối như chúng ta truyền thụ “

Nói xong lời cuối cùng, thật ra Thiên Đạo Lan đã tin tưởng phỏng đoán hoang đường nhất trong đầu mình, chỉ là không thể giải thích vì sao.

“Nhưng, căn bản không thể nói không thông, không có đạo lý...” Anh đào hiệu động, lại thích suy nghĩ tràn đầy khổ não: “Nếu như mọi thứ trong sư môn đều là do chúng ta truyền thụ, vậy công pháp của chúng ta từ đâu tới chứ? Nếu nói công pháp của chúng ta là do sư môn truyền thụ, nhưng công pháp của sư môn lại đến từ chúng ta?”

Đối với sinh hài tử Lâm Thiên Thiên, lúc này cũng khó có thể đem lực chú ý dời khỏi người Vương Lục, nghiêm túc suy tư nói: “Hơn nữa nơi này là quần tiên mộ, theo lý thuyết tất cả đều chỉ là ảo ảnh, vì sao ta lại cảm giác... Chúng ta đang trải qua lịch sử chân thật?”

Lý Thanh sứ nhỏ tuổi nhất thì suy đoán: “Vừa rồi chúng ta có thể... xuyên không?”

Anh đào tức giận nói: “Xuyên xuyên xuyên, chỉ biết xuyên việt, đã nói với người nhiều công pháp tu, ít xem tiểu thuyết, người lại không nghe...”

Lý Thanh sứ ủy khuất nói: “Nhưng nếu như không phải xuyên không thì những thứ vừa rồi phải giải thích như thế nào đây...”

Anh đào nói: “Có lẽ tất cả đều là ảo ảnh, chuyện trong tiên mộng làm sao là thật được.”

Lý Thanh sứ chỉ khăn lụa trong tay Vương Lục nói: “Chẳng lẽ khăn lụa Thiên Tầm cũng là giả?”

Anh đào lập tức nghẹn lời, chiếc khăn lụa trong tay Vương Lục là điểm mâu thuẫn lớn nhất. Nếu nói tất cả đều là ảo giác, chiếc khăn này chính là xé nát ảo giác, lộ ra móng vuốt sắc bén máu chảy đầm đìa.

Thấy sư tử muội Âm Dương tông mấy người cãi nhau không ngừng, Vương Lục lắc đầu nói ra: “Hiện tại mấy người các ngươi ồn ào cũng âm ỉ không cho kết quả, không bằng đem khăn lụa này mang về sư môn, mời các sư trưởng các người giám định thật giả, như vậy chân tướng sự tình mới có thể nước chảy đá ra.”

Thiên Đạo Lan kinh ngạc: “Nhưng khăn lụa này là...”

Vương Lục ngắt lời nói: “Lúc trước cầu hợp thể còn cầu được cao lớn như vậy, hiện tại cần gì phải nhăn nhó nhó? Khăn lụa này đối với các ngươi mà nói quan trọng hơn nhiều so với ta. Mà ta là chuyên gia, đã thông mấy tiên môn chi cảnh lấy được bảo vật là chuyện dễ dàng, các ngươi chưa hẳn còn có cơ duyên như vậy. Hơn nữa các ngươi và sư phụ ta quen biết nhau, khăn lụa này coi như là quà tặng các ngươi, cầm lấy đi.”

Thiên Đạo lan thấy Vương Lục thành toàn, vô cùng cảm kích đón lấy khăn lụa, muốn mở miệng biểu đạt lòng biết ơn, lại cảm thấy bất luận nói cái gì cũng có chút tái nhợt vô lực, nhưng cảm xúc mãnh liệt lại tràn đầy tràn ra. Sau một khắc, đầu óc thiếu nữ nóng lên, lại ghé đầu qua, hôn lên trên gương mặt Vương Lục một cái.

Vương Lục hơi kinh hãi, vốn có thể tránh né hoặc đón đỡ, nhưng cuối cùng vẫn phải bình tĩnh.

Bởi vì hắn là học thức Linh kiếm học bá nói cho hắn biết, đối với thiếu nữ đa tình Âm Dương tông này mà nói, cùng song tu người khác có lẽ coi như bình thường, nhưng hôn lên gò má lại là một hàm nghĩa khác. Đồng dạng, cự tuyệt sự hoan niêm của Hợp Thể của các nàng là chuyện đương nhiên, nhưng cự tuyệt hôn môi má lại có chút đả thương người.

“Tiếp theo, chúng ta cần mau chóng trở về sơn môn một chuyến.”

Thiên Đạo Lan nhẫn nhịn xấu hổ trong lòng, nói với Vương Lục: “Xảy ra chuyện lớn như vậy, chúng ta nhất định phải báo cáo trước cho trưởng lão sư môn, cho nên kế tiếp...”

Vương Lục xua xua tay: “Tiếp theo cũng không cần các người nữa, an tâm về nhà.”

Cáo biệt đám người Thiên Đạo Lan, Vương Lục ở trong mộ quần tiên lâm vào trầm tư.

Đánh thông cửa ải Đào Hoa thôn này, ngoài cái khăn lụa kia, Vương Lục còn có thêm mấy mảnh vỡ long lanh trong suốt.

Đó là khi hấn tận mắt chứng kiến Yến Tử trở thành tổ sư sáng lập ra Âm Dương tông, bởi vậy cảnh giới Tiên Mộng bị nghiền nát, tự nhiên mà rơi xuống mảnh vỡ Tiên Mộng trên tay hấn. Mà Vương Lục xem ra, đại khái cũng là trong ba mươi sáu liên hoàn, một liên quan của thế giới này bằng chứng., Chỉ có cảm chứng cứ này mới có thể tiếp tục thâm nhập trong thế liên hoàn quan. Trưởng lão sư môn phái hấn xuất mã công lược, chính là vì mấy mảnh vỡ này. Về phần thu hoạch trong tiên mộng cảnh, kỳ thật không ai để ý.

Trên thực tế, Vương Lục ở trong một hoàn thôn Đào Hoa này, cơ hồ hoàn toàn không để ý đến chiến lợi phẩm tồn tại, lúc trước hai lần giao chiến cùng Hắc Phong sơn yêu ma, kỳ thật chiến lợi phẩm đầy núi Mãn Cốc, nhưng hấn quả thực không để vào mắt một đám ô hợp, lại có cái gì tốt?

Chỉ là sau khi đến cửa ải này, tình tiết chuyển biến cực nhanh khiến Vương Lục cũng bất ngờ. Khi Yến Tử tuyên bố Âm Dương tông thành lập nháy mắt, ngay cả Vương Lục cũng cảm thấy tâm thần trống rỗng trong nháy mắt.

Đương nhiên, khác với đám người Thiên Đạo Lan, trong đầu Vương Lục trống rỗng, là bởi vì trong nháy mắt đó hấn nghĩ đến quá nhiều chuyện, trong tay hấn cầm bản đồ quần tiên, hiểu biết không thua gì bất kỳ người đương thời. Trước đó, hấn chỉ biết trong mộ quần tiên có thể cất giấu bí mật cực lớn, không ngờ vừa mới đến ngoại vi đã dính dáng đến sát khí có nhân quả cỡ này.

Nhưng mà nếu thật sự nhắc tới nhân quả, trong này thật ra còn có rất nhiều chuyện không hiểu, ví dụ như một vấn đề đơn

giản nhất: Nếu không phải Vương Lục tâm huyết dâng Thiên Đạo Lan các loại thiêu nữ dẫn vào thôn hoa đào, làm sao có thể phát triển sau này?

Đương nhiên, rất nhiều lịch sử nếu tìm hiểu căn nguyên thì đều tìm ra một sự trùng hợp nho nhỏ. Nhưng tất cả những điều này thật sự là trùng hợp? Sư phụ đã sớm phái đám người Thiên Đạo Lan đến bên cạnh mình, là do sư phụ đã sớm nhìn ra bí mật của quần tiên mộ, hay là Vô Tâm cảm liễu? Nếu sư phụ đã nhìn ra manh mối, có phải mang ý nghĩa là những trưởng lão khác của Thiên Kiếm đường cũng biết rõ hay không? Nhưng bọn họ lại cùng giấu diếm chính mình?

Chuyện này cũng không đúng, bởi vì bọn họ cũng không có lý do giấu diếm. Nếu như bản thân lo lắng, hoàn toàn có thể phái người khác đi làm, khó khăn của Đào Hoa thôn chẳng qua là làm thế nào để ứng phó với nữ thôn., Nếu là các trưởng lão đã sớm biết về sau phát triển, ứng phó với thôn nữ sẽ không khó, chỉ cần tìm một cao thủ có thể ứng phó qua trận chiến yêu ma hai vòng trước là đủ rồi, mà điểm này Lưu Ly Tiên, Chu Thi Dao đều có thể dễ dàng làm được, mà các nàng so với chính mình thì không chế tốt hơn nhiều.

Sau khi loại trừ lý do này, Vương Lục ngược lại lại càng hoang mang. Một màn vừa rồi, Vương Lục không cho rằng có người có thể có được trước đó. Cho dù là Quỳnh Hoa lúc trước mạnh mẽ tiến lên cùng với Thăng Kinh Tiên Môn sau lưng nàng cũng chưa từng thăm dò đến tình trạng sâu như vậy. Có lẽ điều điều mình đã trải qua, khi quần tiên mộ mở ra, âm thanh trong môn bắt buộc phải gánh vác trách nhiệm.

... Bất quá, trách nhiệm mà mình cần phải gánh vác chẳng lẽ là đáp ứng nhu cầu của toàn bộ Âm Dương tông? Vậy cũng không khỏi làm khó người quá. Huống chi Âm Dương tông thành lập không chỉ vạn năm, đã qua lâu như vậy, trông cậy vào hậu nhân chịu trách nhiệm vì lời thề., Cũng không thực tế, ít nhất tông chủ Âm Dương tông là Chân Quân Hợp Thể kỳ, dưới trướng có hơn vạn tu sĩ cùng cơ nghiệp to lớn, chẳng lẽ lại vì một Hư Đan đỉnh phong như ông ta mà giành lấy sao? Nếu bà ta ngu xuẩn như vậy, chỉ sợ cũng không làm được vị trí lãnh tụ của đại phái thượng phẩm.

Trên thực tế, Thiên Tầm Ti nhìn như tốt đẹp, tai hoạ ngầm cũng lớn, cái gọi là đại ân như thù, Vương Lục đối với Âm Dương tông có ơn sáng lập, cừu hận này có thể sẽ không đội trời chung. Huống chi Vương Lục đối với vô số tông phái Âm Dương tông này làm cho vô số người thêm nhỏ dãi dãi, kỳ thật cũng không có nhu cầu gì, vì vậy giòn tan đem Thiên Tầm Ti Trái tặng cho Âm Dương tông, về phần Âm Dương tông định làm như thế nào tùy tiện ứng phó với bọn họ, là cảm ơn mang đức, hay là giả bộ không thấy cũng được.

Nhưng nghĩ tới đây, trong đầu Vương Lục bỗng nhiên lại lóe lên linh quang, nhưng là tư duy hoàn toàn lạc lối không liên quan gì đến chuyện này. Thiên Tầm Ti Cân là do hắn lấy được, theo lý thuyết nói nó là chiến lợi phẩm của cá nhân hắn, nhưng mà sau khi kết thúc Tiên Mộng cảnh, hắn đem khăn lụa chuyển giao cho Thiên Đạo Lan, nhưng không có chút trở ngại nào... Theo lý thuyết..., Chiến lợi phẩm trong cảnh giới Tiên Mộng không thể tùy ý chuyển giao cho người khác, nhưng khăn Thiên Tầm này lại không bị giới hạn này, là bởi vì bản thân khăn lụa đặc thù, hay là nói, khăn lụa này thu hoạch là vì bọn họ có công hiến không thể bỏ qua, cho nên có tư cách để dùng?

Đáng tiếc trước mắt tin tức về tổ chức đoàn công lược quá ít, Vương Lục cũng khó có thể xác định. Trước đó, quần tiên mộ tuy khai phá đã hơn một năm, nhưng tổ đoàn công lược vẫn là hành vi ít ỏi, bởi vì so với việc gia tăng nhân số sẽ khó hơn rất nhiều., Lực lượng đoàn đội tăng cường theo thứ tự, giống như Vương Lục mang theo bốn người còn có thể thông suốt qua ải này, thứ nhất là Đào Hoa thôn cũng không nhấn mạnh chiến đấu, thứ hai là thực lực Vương Lục cao hơn cùng thế hệ quá nhiều, cũng không thể làm chuyện bình thường như vậy.

Nhưng nghĩ đến đây, Vương Lục lại có ý tưởng mới. Nếu như chiến lợi phẩm ở cảnh giới Tiên Mộng đã có khả năng tồn tại cơ chế cùng hưởng, vậy thì hắn với tư cách là chuyên gia đạo này, mang người mới mở đoàn tựa hồ là chuyện rất dễ giải quyết... Đáng tiếc trước mắt còn không có cơ hội thực tế, chỉ có thể lưu lại sau này.

Hiện tại mà nói, Vương Lục nóng lòng muốn tự trải nghiệm một vòng nội dung, những nhân quả trong tiên lãng loạn này

rốt cuộc ẩn chứa bí mật gì, hẳn nhất định phải thăm dò minh bạch.

Nghĩ tới đây, Vương Lục quyết định dễ dàng không thể về núi, trực tiếp tiến vào vòng tiếp theo. Dù sao với độ khó ba mươi sáu liên hoàn này mà nói, người khai thác tốt nhất chỉ có thể là mình.

Thế là Vương Lục trực tiếp cầm lấy mảnh vỡ mộng cảnh, ở trong tinh hà lấp lánh khóa chặt cửa vào tiếp theo.

Nhưng mà Vương Lục vừa mới tiến vào cảnh giới tiên mộng tiếp theo, còn chưa kịp quan sát bốn phía đã cảm thấy kiếm phong gào thét, một thanh trọng kiếm đen kịt nhắm vào đầu chém tới.

Mẹ nó, đây là tiết tấu rạng rỡ sương mù sao?

...

380

Vù vù

Trọng kiếm màu đen rơi xuống mang theo tiếng gió gào thét làm cho người ta sợ hãi, trong thoáng chốc phẳng phất có một tòa núi lớn ép trên người.

Nhưng mà ngay khi Vương Lục kinh ngạc với cảnh giới tiên mộng này, vậy mà lại xem nhẹ việc tiến vào cảnh giới này thì cũng phát hiện, một trăm đến trước mặt này, uy lực cũng không có cường đại như vậy.

Trọng kiếm tuy rằng uy thế kinh người, nhưng trong đó không chứa bất kỳ pháp lực siêu phàm nào, kiếm thế cũng không nhanh đến mức làm cho người ta không kịp phản ứng, hoàn toàn là cấp bậc ở Phàm gian.

Đối với kiếm thế gian, thậm chí Vương Lục cũng không cần dùng Vô Tướng công ngăn cản. Hắn không tránh né, mặc cho mũi kiếm nhọn chạm vào đỉnh đầu, leng keng một tiếng vang thật lớn, trọng kiếm từ đó gãy mất, mà nơi mi tâm của hắn ngay cả một vết trắng cũng không lưu lại.

Tu sĩ Hư Đan đỉnh phong, lực lượng thân thể đã vô cùng mạnh mẽ, khí vật Phàm gian căn bản khó có thể sát thương, huống chi là Vương Lục Hư Đan đỉnh phong?

Sau khi chặn được một kiếm này, Vương Lục cũng ý thức được mình không phải bị mai phục. Bởi vì cho dù phục giả có ngu xuẩn đến mấy, cũng không có khả năng dùng kiếm hạ giới để mai phục một tu sĩ Hư Đan—— chí ít cũng nên là trọng hình ném đá xe, hoặc là thùng lớn hỏa dược còn không sai biệt lắm. Trước mắt thuần túy là Tiên Mộng chi cảnh để cho mình một nụ cười ác liệt, trực tiếp ném hắn vào giữa bãi tàn sát.

Cái gọi là tàn sát tràng, cũng không phải phương thức tu từ mà là miêu tả đơn giản thẳng thắn.

Ngay lúc trọng kiếm hạ xuống, ánh mắt Vương Lục đã đảo qua bốn phía, thấy rõ vị trí của mình.

Có lẽ là một sơn thôn nhỏ gần thành thị, quy mô không lớn, lại khá giàu có, kiến trúc trong thôn tinh xảo đẹp đẽ, đường đi

giữa thôn cũng phủ lên phiến đá sạch sẽ.

Nhưng thôn nhỏ nguy nga vô cùng, bây giờ lại đắm chìm trong máu và lửa, thôn dân chết thảm khắp nơi, từng người đều bị mổ bụng phá bụng, nội tạng bị quấy đến nát bét. Mà một đội binh lính võ trang hạng nặng đang phân tán ở các nơi trong thôn, tiến hành giết chóc không hỗn loạn.

Ngay trong khoảnh khắc trọng kiếm rơi xuống, Vương Lục liền tận mắt nhìn thấy hai binh sĩ dùng trường thương đâm thủng một thiếu nữ trên mặt đất, đồng thời dùng đoản kiếm tủy thân xé rách lồng ngực nàng.

Mà trước mặt chính hắn, một nhân vật rõ ràng là đội trưởng, mặc áo giáp da so với binh sĩ bình thường cao hơn, vũ khí cũng là một thanh trọng kiếm tác chiến cận thân, một thanh đoản kiếm. Vị trọng kiếm của đội trưởng này chém xuống, lại bị Vương Lục cắt đứt vũ khí, hai cánh tay cũng bị bẻ gãy khớp, vẻ mặt lộ ra một tia thống khổ cùng kiên nghị.

Binh lính hành hung trong thôn, từ trên xuống dưới đều chỉ là người bình thường. Lấy thực lực Vương Lục lúc này, trong khoảnh khắc có thể quét sạch bọn họ, nhưng xuất phát từ sự cẩn thận của chuyên gia, gã lại không vội động thủ.

Bởi vì những gì chứng kiến trước mắt chưa chắc là sự thật, thoát nhìn đây là một hiện trường tàn nhẫn tàn nhẫn, nhưng ai biết tiền căn hậu quả? Có lẽ sau lưng phú thứ của thôn này ẩn giấu máu tanh lớn hơn, tỷ như những thôn dân này đang tự mình chế tạo buôn bán, độc tính vô cùng, ví dụ như bọn họ âm thầm tổ chức tà giáo, bọn họ là nhân khẩu đứng ở trung tâm buôn bán.

Cảnh giới Tiên Mộng căn bản không cho bản thân thời gian chậm chậm trôi qua mà tập trung tàn sát, có lẽ chính là dụ dỗ chính mình đưa ra phán đoán sai lầm. Tình huống tương tự, trong quần tiên mộ một năm qua ngẫu nhiên có phát sinh, Vương Lục cũng có nghe thấy.

Mộ quần tiên khảo nghiệm tu sĩ là toàn bộ phương diện khảo nghiệm, mà nan đề thiết trí thường là tùy người mà khác biệt, tỉ như có lúc, người am hiểu chiến đấu mà không am hiểu suy tư, sẽ gặp nan đề phức tạp của kịch tình, khiến cho đầu đầu không thôi. Mà đôi khi thì ngược lại., Nếu như tu sĩ có lòng tin

đối với năng lực chiến đấu của mình, cảnh giới tiên mộng kia an bài đối thủ cường đại, chính giữa mang thai. Mà không ít tu sĩ am hiểu suy nghĩ giải mật, sẽ bị tiên mộng cảnh tận lực nhằm vào, cố ý thiết kế một ít tình cảnh mê hoặc, khiến bọn họ phán đoán sai lầm, thông minh ngược lại bị thông minh hại.

Ví dụ như một màn trước mắt, có lẽ binh lính đang tàn sát bốn phía mới tượng trưng cho chính nghĩa, mà mình nếu không phân biệt tiêu diệt toàn bộ bọn chúng, sau này cũng chỉ có thể làm bạn cùng thôn dân tà ác. Nhưng nếu cái gì cũng không làm, có lẽ sẽ bỏ lỡ cơ hội cứu người tốt hơn., Trong thôn những người còn sống sót kia, có lẽ sẽ có nhân vật mấu chốt phát động kịch tình, một khi bọn họ bị giết, kịch bản sẽ không cách nào tiếp tục. Cho nên xuất thủ là tất nhiên, nhưng lập trường lại muốn nắm giữ địa vị vi vi vi diệu.

May mà hiện tại vừa vặn có một lý do để ra tay, sau khi tiến vào cảnh giới tiên mộng, bổ trọng kiếm vào đầu, xem ra chính là lẽ gặp mặt mà tiên mộng đưa cho mình.

“Dừng tay hết đi.”

Vương Lục nhàn nhạt mở miệng, sau đó đem Vô Tướng kiếm khí của mình thúc đẩy ra, bao phủ hết thảy trong phạm vi trăm trượng. Các binh sĩ đang hành hung nhất thời cảm thấy trên người như có thêm một ngọn núi lớn, liên tiếp ngã xuống đất.

Bất quá, Vô Tướng kiếm khí của Vương Lục, giới hạn ảnh hưởng cũng chỉ có vậy, phần lớn mọi nơi trong thôn vẫn không cách nào bao trùm được, các binh sĩ đồ sát cũng khó có thể ngăn cản.

Nhưng rất nhiều chuyện cũng không cần tự mình đi làm, thông qua thời gian ngắn ngủi vừa rồi, các binh lính nhìn về phía ánh mắt của đội trưởng, cùng với trật tự tính lúc trước bọn hắn tàn sát thể hiện ra, Vương Lục suy đoán đội trưởng này có quyền uy khá lớn, vì thế quyết định xuống tay trên người đội trưởng.

“Bảo bọn họ dừng lại, nếu không ta giết ngươi.”

Gã đội trưởng liền biến sắc: “Các hạ là...”

Còn chưa dứt lời, Vương Lục một cước liền đá nát đầu gối của gã.

“Các ngươi không có tư cách vấn đề với ta, đối mặt với đao kiếm của ta là tội muôn lần phải chết không thể chuộc tội. Hiện tại ta tạm thời không lấy tính mạng của ngươi, là sự rộng lượng và lòng nhân từ khó có được, đừng để ta mất đi kiên nhẫn.”

Tên đội trưởng kia cười lạnh một tiếng, lại dường như khinh thường, nhưng mà khi ánh mắt lạnh như băng của Vương Lục càng lúc càng thúc giục một chiêu Băng Tâm Thuật, thì gã đội trưởng kiên nghị lập tức ý chí hồng mắt.

“Dừng tay, dừng tay hết đi!”

Mà theo hiệu lệnh của đội trưởng, binh sĩ trong thôn liền nhao nhao dừng tay, trong tiếng rên rỉ thống khổ còn sót lại của các thôn dân, yên lặng chờ bước tiếp theo rơi xuống.

Vương Lục lạnh như băng hỏi: “Các ngươi, tại sao phải giết người?”

Tên đội trưởng kia sừng sốt, tại nơi này đồ sát, đương nhiên là có lý do, chỉ là cũng không tiện nói ra. Bởi vì hiệu quả của Băng Tâm Thuật, đội trưởng đã không có năng lực chống cự trực tiếp, cho nên liền muốn thôn phệ thổ lộ che lấp một phen, nhưng tâm tư mới nổi lên, đầu gối mình bên kia đã bị đá gãy, đồng thời pháp thuật càng mạnh hơn tiến thêm một bước làm tan rã ý chí của hắn, khiến cho hắn luôn luôn miệng kêu rên thống khổ, lăn lộn trên mặt đất.

Sau đó, không cần Vương Lục thúc giục, tên đội trưởng kia liền đi ra.

“Chúng ta là thủ hạ của Vân Dương Vương, là Vân Dương Vương điện hạ sai chúng ta tới nơi này để thu thập Vạn Linh Huyết.”

Vạn Linh huyết?

Vương Lục rất kinh ngạc chính mình lại nghe được từ này, Vạn Linh huyết là chỉ một vạn loại máu của sinh linh, trong thôn này ngoại trừ một ít súc vật, lấy đâu ra Vạn Linh huyết? Hơn nữa Vạn Linh huyết bình thường là chất xúc tác luyện chế tà binh, Vân Dương Vương kia là vua nhân gian, muốn Vạn Linh huyết làm cái gì?

Bất quá trước đó, còn có mấy vấn đề quan trọng hơn muốn hỏi.

“Vân Dương Vương vì tư thù một mình lạm sát người vô tội, y theo phong tục của các người, chính sách không chính đáng?”

Trên đại lục Cửu Châu, đã từng có rất nhiều quốc gia hạ giới, quyền lực thống trị đối với bách tính có quyền lực cướp đoạt, đừng nói tàn sát một thôn, nơi hưng thịnh tàn sát một thành thị cũng coi như bình thường. Bất quá theo thành lập Vạn Tiên minh, trật tự chính đạo phổ biến, loại hành vi này đã mai danh ẩn tích.

Nhưng mà chỗ Vương Lục lại nằm trong tiên mộng, ai biết phong tục nơi đây thế nào? Nếu như chuyện đồ thôn là phong tục nơi phong tục, vậy Vương Lục cũng không cần bởi vậy mà ngạc nhiên.

Tuy nhiên, khi bị Vương Lục hỏi, tên đội trưởng kia rõ ràng lại cứng họng: “Cái này... Cái này...”

Vương Lục cười: “Xem ra không có chính tính gì rồi, vị Vân Dương vương kia quá nửa là bạo quân đó.”

“Điện hạ tuyệt đối không phải bạo quân...”

Hai đầu gối vỡ nát, đội trưởng bị hai đợt pháp thuật phá hủy ý chí lúc này lại bộc phát dũng khí đối kháng: “Điện hạ tâm nhân hậu, anh minh thần võ, người tuyệt không phải bạo quân, người muốn giết ta tra tấn ta cũng được, nhưng ta quyết không cho phép người vũ nhục danh dự của điện hạ...”

Vương Lục cười: “Ta sỉ nhục danh dự của hửn? Thật là nực cười, các người ở đây đồ sát dân chúng vô tội, phạm phải tội không thể tha thứ. Lẽ nào là ta sai sử sao? Còn không phải là vì lợi ích của mình, bản thân người đã làm ô uế danh vọng của mình sao? Cùng ta có chuyện gì?”

“Nói hươu nói vượn, người nói hươu nói vượn.”

Vương Lục nói: “Bất kể thế nào, nếu đã để ta thấy, thì không thể bỏ mặc, Vân Dương Vương nhà người ở nơi nào? Bên kia sao?”

Vương Lục nói xong, đưa tay chỉ một chỗ xa xa tràn đầy nhân khí.

Phạm vi của tiên mộng cảnh này không phải vô cùng vô tận, diện tích có hạn. Cái gọi là Vân Dương vương, địa bàn thống trị hẳn là không lớn. Mà theo phương pháp Vọng Khí nhìn thì phụ cận khả năng trở thành đô thành cũng chỉ có một chỗ duy nhất.

Đội trưởng liền chết chắc chắn không chịu trả lời, nhưng lúc Vương Lục chỉ tay về phía xa, ánh mắt của hắn lại không khỏi biến hóa một chút. Mà quan sát được biến hóa này, Vương Lục biết mình đoán không sai.

“Xem ra không sai rồi, hừ, như thế bạo ngược nghịch thiên chi vương, vừa vãn ngoại trừ, cũng vì ta tích lũy vài phần công đức.”

Trong khi nói chuyện, Vương Lục gọi ra Khôn Sơn Kiếm, chuẩn bị ngự kiếm bay lên không, đi tìm Vân Dương Vương gây sự.

Tên đội trưởng kia tuy là phạm nhân nhưng cũng có chút nhân giới, biết nếu để Vương Lục đi, Vân Dương vương điện hạ rất có thể gặp phải hung hiểm cực lớn, vì vậy cẩn thận nói: “Điện hạ, điện hạ là hắn có ẩn tình khó nói, tuyệt đối không phải cố ý làm ác.”

“Khó nói được câu nào?” Vương Lục hỏi: “Chỉ vì mặt trời lên, liền đồ sát dân chúng, cái này còn không phải là cố ý vi ác sao? Quốc gia các ngươi chẳng lẽ nuôi trồng sùng bái sao?”

Nói xong, hắn cũng không để ý tới tên đội trưởng đang trợn mắt ghen hòng, chân đạp phi kiếm, bay thẳng đến Vân Dương thành.

Nửa canh giờ sau, Vương Lục đã xuất hiện trong Vân Dương thành phần hoa.

Là quốc gia ở thế gian, Vân Dương thành quy mô khổng lồ, thành thị phần hoa giàu có, ngựa xe như nước, mà bầu không khí trong thành cũng có trật tự, bách tính an cư lạc nghiệp, lại là một cảnh tượng trị liệu lớn.

“Chắc, chỉ xem một màn này, nếu nói Vân Dương vương là quân vương bạo ngược, thật đúng là làm người ta khó có thể tin được. Đặc biệt là ở đây người đã tràn đầy khí thế, chứng tỏ quân vương nơi đây tuyệt đối là vua anh minh. Nhưng một vị

quân vương sao lại để cho thủ hạ lạm sát người vô tội? Mơ hồ như vậy... Chẳng lẽ tình dục không hài hòa lại ảnh hưởng lớn đến một người như vậy?

Mang theo một tia tò mò, Vương Lục tiến vào một phủ đệ lớn nhất trong thành, cũng chính là chỗ ở của Vân Dương vương.

Với tu vi của tu sĩ Hư Đan, việc lén vào trong Quân vương Phàm gian dễ như trở bàn tay. Mà vừa mới xâm nhập vào trong đó, hắn đã nghe thấy một tràng âm thanh tranh chấp.

“Phụ vương, người không cần khuyên ta, chuyện Vạn Linh huyết ta tuyệt đối sẽ không đồng ý, ta thà chết, cũng đừng để loại linh dược cứu mạng tà ác kia... đừng để cho ta hận người.”

“Ta thà rằng người hận ta cả đời, cũng tuyệt đối sẽ không trơ mắt nhìn con gái mình chết đi”

Tin tức đôi mới nhanh chóng trở nên thuần khiết, vẫn tự

...

Tiền tàng trong Vân Dương vương phủ gần nửa ngày, đại thể Vương Lục đã thăm dò chân tướng sự tình.

Đơn giản mà nói, ước chừng ba tháng trước, minh châu trên chướng của Vân Dương Vương, Vân Nguyệt công chúa bỗng nhiên bệnh lạ, nằm trên giường, mắt thấy trời đất tiêu tụy suy yếu. Vân Dương Vương sưu tập danh y khắp nơi nhưng đều bất lực, cuối cùng thậm chí có bệnh cấp bách đầu thai, ngay cả mấy pháp sĩ giang hồ cũng mời tới vương phủ khám bệnh cho công chúa.

Giang hồ thuật sĩ tự nhiên không đáng tin cậy, nhưng mà có một ngày, một vị đạo sĩ du lịch bỗng bèn đi tới, một liều thuốc khiến công chúa đang hôn mê bất tỉnh mở mắt. Vân Dương Vương vui mừng khôn xiết, nhưng đạo sĩ du phương kia lại nói, thuốc nước của mình chỉ trị ngọn không trị được gốc, công chúa mắc bệnh lạ., Phải dùng Vạn Linh huyết làm vật dẫn luyện chế kỳ dược mới có thể chữa khỏi, mà Vạn Linh huyết lại là một loại vật vô cùng thần kỳ luyện chế, muốn thu thập máu huyết của vạn loại trân cầm dị thú. Quá trình này dù có tranh thủ cũng phải mấy chục năm, thậm chí mấy chục năm, trong đó có một con dị thú quý hiếm khác thậm chí có thể có tuyệt chủng, mà bệnh tình của công chúa thì nhiều nhất cũng chỉ kéo dài ba tháng mà thôi.

Ba tháng thời gian, đừng nói vạn linh huyết, cấp một thiên linh huyết đều luyện chế không được, cho nên Du Phương đạo sĩ cũng đưa ra một phương án thay thế, chính là lấy nhân loại, trong lòng trưởng lão vạn linh này nhiệt huyết để luyện chế. Cái này mặc dù là tà pháp, nhưng là phương pháp duy nhất có thể trong thời gian ngắn hữu hiệu. Hơn nữa máu nhân loại cũng không cần tàn sát vạn dân, chỉ cần máu của mấy trăm ngàn người là có thể hoàn thành luyện chế.

Phương đạo sĩ lưu lại phương pháp luyện chế Vạn Linh huyết và phương thuốc cứu chữa công chúa liền phiêu nhiên đi xa, Vân Dương vương thì trải qua ba ngày ba đêm thống khổ trong đau đớn, ba ngày sau, trong mắt hấn đầy tơ máu, đưa ra một quyết định.

Hắn phái một đội tử sĩ mà mình tin nhiệm nhất đi về hướng sơn thôn xa xôi. Hắn muốn bọn họ lặng lẽ động thủ, trong vòng một tháng thu thập đủ linh huyết vạn linh, vì vậy không tiếc bất cứ giá nào.

Là một quân vương nhân từ khoan dung trước giờ, Vân Dương vương lại thật sự nguyện ý thông qua tàn sát con dân của mình để thỏa mãn một quốc gia riêng, điều này làm cho tử sĩ của ông ta cũng cảm thấy vạn phần khiếp sợ. Nhưng nếu thân là tử sĩ, xông pha nước sôi cũng không chối từ, huống chi chỉ là đối phó dân sơn sơn thôn? Huống chi, Vân Nguyệt công chúa là người kế thừa Vân Dương vương, vì quốc gia di thể trong vùng núi này, bọn họ cũng phải tận hết khả năng.

Vân Dương Vương phái tử sĩ ra sau, như trút được gánh nặng, cũng già đi rất nhiều, nhưng khi hắn đến phòng của con gái thăm dò lại phát hiện con gái tràn đầy lửa giận chất vấn hắn, vì sao lại làm ra hành động tàn nhẫn như vậy.

Mặc dù không biết là ở khâu nào để lộ tin tức, nhưng Vân Dương Vương lúc này cũng chỉ có thể đối mặt với tất cả, hướng con gái thẳng thắn nói ra suy nghĩ của mình.

Mặc dù Vân Dương Vương là vua của một nước, nhưng huyết mạch Vương gia lại giống như bị nguyên rửa vậy, đến đời này của hắn hầu như là điều linh hầu như không còn. Thê tử hắn chân chính của hắn đã chết bệnh cấp bách, chỉ để lại Vân Nguyệt còn nhỏ và sống nương tựa vào nhau. Huyết mạch vương quốc kéo dài đến tận đây đã là một cửa ải khó khăn rất lớn, nhưng lúc này bản thân Vân Nguyệt lại ngã xuống.

Làm quân vương một nước, Vân Dương vương không thể ngồi nhìn người thừa kế duy nhất của mình đi chết, cho nên thật ra ông ta không có lựa chọn nào khác, huống chi, hạ sát thủ với con dân của mình, ông ta cũng có lý do của mình, tuy rằng lý do đó ông ta không cách nào nói rõ với người ngoài, thế nhưng khi con gái cũng nghi ngờ ông ta, ông ta cũng không cách nào giấu diếm nữa.

“Người có biết tại sao người và mẹ người lại tuân tự mắc bệnh cấp bách không?”

Vân Nguyệt công chúa cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Có lẽ do ta và mẫu thân phúc báo không đủ, cho nên...”

“Phúc báo không đủ?” Vân Dương Vương tức giận nói: “Cả đời ta chăm lo việc xây dựng, nom nớp lo sợ kinh nghiệp xây dựng quốc gia phồn vinh cường thịnh, bách tính an cư lạc nghiệp, nếu như có trời cao có thể quyết định phúc báo của một người, như vậy Vân Dương vương gia ta có phúc báo lớn cũng gánh được trách nhiệm rồi.”

Nói xong, Vân Dương Vương ngăn cơn giận, giải thích: “Vị thượng tiên đã cứu tính người đã điều tra ra nguyên nhân căn bệnh của người và mẫu thân người, tất cả... Tất cả đều do Vân Vụ trà...”

“Vân Vụ Trà?”

Vân Nguyệt công chúa nhẹ nhàng lặp lại, thoát nhìn cũng không quá kinh ngạc.

Vân Dương Vương nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chính là vụ Nguyên Sơn hàng năm đều được bọn họ dâng trà tiên, không chỉ có hương trà nồng nặc, hơn nữa còn có công hiệu đặc biệt tầm bổ đối với nữ tử, kéo dài tuổi thọ, trú nhan mỹ lệ., Lại không hề nhắc đến nữ tử mang huyết thống Vân Vụ trà đối với vương thất bệnh cấp bách như kịch độc với mẫu thân, bọn họ hại chết mẫu thân người còn chưa đủ, còn muốn hại chết người, ta sao có thể tha cho bọn họ.

Vân Nguyệt công chúa lại nở nụ cười: “Phụ vương, người như vậy là đang kiếm cố cho bản thân. Bọn họ chỉ là thôn dân bình thường, làm sao có thể hiểu được Vân Vụ trà có hại đối với huyết thống vương thượng? Tổ tiên bọn họ đời đời kiếp kiếp sống ở trong sơn thôn, lúc uống trà đành phải có lợi không thấy nó hại, chỉ là không biết gì, nhưng lòng bàn tay dâng lên bảo vật lại không hề có ý xấu. Nếu nói sai, không bằng nói là lỗi của huyết thống vương gia chúng ta.”

“Nói hươu nói vượn” Vân Dương Vương muốn tức giận, nhưng trước mặt nữ nhi bất luận thế nào cũng không tức giận được, chỉ có thể phẩy tay áo bỏ đi, nghĩ thầm chờ vạn linh huyết luyện thành, trị liệu tốt cho nữ nhi, những chuyện khác cũng không cần quan tâm.

Nhưng Vân Nguyệt công chúa lại cực kỳ cố chấp, sau khi tranh chấp với phụ thân một lúc, không ngờ lại là nước không

vào được, tử ý đã tuyệt. Khi Vân Dương Vương hôn hển tìm đến, thì có một cuộc đối thoại mà Vương Lục vừa nghe được.

“Phải đến đây thôi, bối cảnh cung đình này đã dạn dò rõ ràng, kế tiếp, việc cung giam Vân Nguyệt chính thức bắt đầu a.”

Trong vương phủ đã xem đủ khổ tình kịch của cung đình, Vương Lục cẩn thận suy diễn một phen, quyết định quang minh chính đại tìm tới cửa giải quyết vấn đề.

Vì thế hẳn liền rất thẳng thắn ngự kiếm bay ra khỏi vương phủ, sau đó đến cửa chính chuẩn bị gõ cửa.

Kết quả tự nhiên là bị vệ binh ngăn lại. Khi hỏi đến thân phận, Vương Lục giả vờ tiên phong đạo cốt nói: “Ta thấy sát khí nơi đây ngưng kết, ản hàm huyết quang, chỉ sợ mấy ngày gần đây đang ở trong tai họa, đặc biệt tới đây giải thích nghi hoặc cho người trong phủ.”

Đối lại là người bình thường nói lời này, chỉ sợ vệ binh trung thành ngay tại chỗ là có thể chém đứt đầu của hắn ngay lập tức. Nhưng mà khi Vương Lục chân đạp phi kiếm, từ trên không trung chậm rãi hạ xuống, vệ binh có lớn mật trung thành hơn nữa cũng không dám khoa trương trước mặt hắn nửa phần, vội vàng sai người truyền lời cho Vân Dương Vương.

Mà sau tên đạo sĩ du phương kia, Vân Dương Vương cực kỳ coi trọng cao nhân mang tiên pháp bực này, nghe thấy có cao nhân giá lâm, vội vàng ra cửa chào đón.

“Xin hỏi thượng tiên là...”

Vương Lục suy nghĩ một chút, xác thực nói: “Ta là thủ tịch đệ tử của Linh Kiếm phái Vương Lục, hôm nay phụng danh sư môn du lịch bên ngoài, ngẫu nhiên đến đây thấy sát khí ngưng kết trong vương cung, sợ rằng hung hiểm thật lớn sắp bộc phát, đặc biệt đến tương trợ.”

Vân Dương Vương cau mày nói: “Không biết nguy hiểm mà thượng tiên nói là chi...”

Vương Lục cười nói: “Trước mắt xem ra còn chưa tới mức hung hiểm, hẳn là chỉ ản núp trong vương phủ chút phiền toái nhỏ, hơn phân nửa là lấy một ít người trong vương phủ mắc bệnh cấp bách, hoặc là đột nhiên gặp nạn tình thế bày tỏ. Bất

quá bỏ mặc không để ý tới hậu họa vô cùng, ta thấy nơi đây từng có dấu hiệu khí âm sát bộc phát ra âm sát khí., Có lẽ nhiều năm trước đã có sự hung hiểm phát sinh, nhưng lại bị người ở đây trấn áp, không thể tạo thành tai họa lớn, nhưng mà căn nguyên không trừ bỏ, hung hiểm sớm muộn gì cũng sẽ bộc phát.”

Nghe Vương Lục nói như vậy, toàn thân Vân Dương Vương run lên, chỉ cảm thấy vị thượng tiên đại nhân này quả thật có thể tính toán, không gì không biết.

“Vậy, phải làm thế nào cho phải?”

Vương Lục nói: “Trước hết để cho ta hiểu rõ tình hình mới dễ định đoạt. Đối với loại hung hiểm thiên tai cấu kết với nhau, tùy tiện nhúng tay sẽ chỉ có tác dụng phản ứng, cần phải rút tở bóc kén, lột từng tầng hung hiểm ra, mới có thể bảo đảm bình an... Ừm, thấy thần sắc của ngươi mệt mỏi, ánh mắt ẩn chứa vẻ âu lo, lẽ nào lần này hung hiểm bộc phát, là người thân cận bên cạnh điện hạ? Vậy không ngại mang ta trực tiếp đi xem người đó.”

Nghe đến đó, Vân Dương vương không chờ được nữa, vội vàng mời Vương Lục vào trong vương phủ, nhìn thấy Vân Nguyệt công chúa đang ngủ say.

Lúc nhìn thấy Vân Nguyệt công chúa, Vương Lục lấy làm kinh hãi, lúc trước ẩn núp ở vương phủ, vì để tránh bị người khác phát hiện, chỉ nghe tiếng nói không thấy người, chỉ cảm thấy công chúa không hổ là vương công quý tộc, thanh âm ngọt ngào, hẳn là mỹ nữ hạng nhất, không ngờ sau khi gặp mặt thực tế...

“Đây... đây là con gái ngươi? Không phải khách mà các ngươi mời từ tinh cầu nào tới?”

Vân Nguyệt công chúa nằm trên giường bệnh nào có dáng vẻ xinh đẹp khuynh thành? Thiếu nữ hình dung tiều tụy, tóc đen trên đầu rụng hơn phân nửa, thưa thớt, lộ ra da đầu trắng bệch. Sắc mặt xám xịt gầy gò, xương gò má nhô cao, hai con mắt lồi ra ngoài, bờ môi nhếch lên màu tím đen nội liễm, thoạt nhìn không nói mỹ nhân, mà ngay cả con người cũng không giống.

Vân Dương Vương thống khổ vạn phần: “Vân Nguyệt, trước kia đương nhiên nàng không có bộ dạng này, nhưng mà một trận bệnh cấp bách, trong thời gian nửa tháng ngắn ngủi đã biến thành bộ dáng này.”

Mong đợi một thiếu nữ xinh đẹp trong lòng thiếu nữ xinh đẹp biến thành người ngoài hành tinh. Vương Lục cảm giác rất kém, nhưng nhìn đến bộ dạng này của Vân Nguyệt, ngược lại làm cho hắn càng thêm nghiêm túc: “Vân Dương Vương, đây nào phải bệnh lạ, rõ ràng là thân trúng kỳ độc a, nhà ai sinh bệnh ngay cả diện cốt đều mềm hóa hình?”

Vân Dương Vương nói: “Quả nhiên thượng tiên không gì không biết, quả thật Vân Nguyệt nàng trúng phải một loại kỳ độc.”

Nói xong, Vân Dương Vương bảo thủ hạ đem Vân Vụ trà giao cho Vương Lục, Vương Lục thấy lá trà liền cả kinh: “Người có bệnh à? Thứ này cũng dám ngâm mình uống sao? Con mẹ nó đây là Hủ Thi thảo đây biết không.”

“Hủ Thi Thảo?” Chỉ mới nghe được cái tên này, Vân Dương Vương đã cảm thấy trong lòng đau xót: Hủ Thi Thảo, đây là tồn tại ác độc cỡ nào a...

“Ừm, một loại linh thảo sinh trưởng ở trên xác ướp mục nát vô hại, đối với phạm nhân lại là kịch độc, các người sinh ra là con cháu vương gia, hưởng thụ vạn dân cung phụng, linh mạch uẩn dưỡng, đã có tư chất siêu phàm thoát tục, mà thiên tư của nữ nhi của người còn tốt hơn người, nếu ngày sau tu hành tiên đạo nhất định sẽ có thành tựu, thế nhưng để ở chỗ này, tương đương với bị độc hại sâu hơn... Cũng thật sự là mệnh số.”

Vương Lục nói tới đây, thở dài: “Hủ thi thảo này đối với tu sĩ mà nói không tính là độc tính mạnh mẽ, hết lần này tới lần khác Vân Nguyệt công chúa không phải là tu sĩ chính tông, không có tu vi trên người, hơn nữa bây giờ độc nhập nguy kịch, nếu muốn sống, đúng là có chút phiền phức.”

“Xin hỏi thượng tiên, có biện pháp giải cứu không?”

Vương Lục nói: “Ta có ba kế từ trên xuống dưới. Hạ sách chính là thu thập vạn linh chi huyết luyện chế linh dược, hóa giải kỳ độc. Chỉ là vạn linh huyết rất khó thu thập, nếu trước

khi công chúa chết luyện chế thành dược, nhất định phải kiếm đi thiên lý, nhưng một chiêu thương thiên hại lý kia, hậu hoạn vô cùng.”

Toàn thân Vân Dương Vương run lên, không dám nói lời nào.

“Thượng sách, chính ta lấy linh đan diệu dược giúp nó kéo dài tuổi thọ một năm, trong một năm này, ngươi mau chóng tìm người sinh con nối dõi với nó, như thế Vân Dương vương thất của ngươi liền có thể sinh sản sinh sôi.”

“Cái gì?”

“Chính là chiêu phò mã a, tìm những khí kia đại sống tốt, thể trạng tinh trang, trí tuệ hơn người nhân tài cùng công chúa ưu tú giao hòa, sinh hạ ưu tú đời sau, cho dù công chúa chết, nhưng huyết thống vương tử ngươi không ngừng, không phải rất tốt sao?”

Đôi mắt nhanh chóng tinh khiết vẫn tự.

...

“Nhìn sắc mặt ngươi, hình như có chút ý kiến với thượng sách của ta?”

Thấy sắc mặt Vân Dương Vương tái nhợt, Vương Lục cũng không ngạc nhiên nói: “Đúng vậy, tuy trên lý thuyết pháp này có thể có hiệu quả, nhưng vì đảm bảo rằng trong một năm ngắn ngủi mà công chúa có thể sinh ra con nối dõi, phải thường xuyên giao hòa với người khác. Thêm nữa thể chất của nàng hiện tại suy yếu, mang thai gian nan., Mà dưới tác dụng của linh dược treo mạng lại càng thêm sưng giá, cho nên muốn thành công thụ thai, cần phải ngày đêm cưỡng ép, một chút cũng không thể ngừng lại. Ta có thể lý giải ngươi là một phụ thân vô cùng yêu thương phụ thân đối với việc này, việc này cũng hoàn toàn trái với lẽ thường, ngươi nếu cảm thấy khó có thể tiếp nhận, ta cũng không bắt ngờ.

Vân Dương Vương trầm mặc thật lâu, khàn khàn giọng hỏi: “Nếu như, nếu như làm như vậy, Vân Nguyệt nàng đang sinh hạ hài tử về sau, sẽ... sẽ như thế nào?”

Vương Lục nói: “Tự nhiên là chết, hơn nữa có thể không đợi được đến một năm, đau đớn áp trúng đã đủ để lấy mạng nàng. Nhưng đối với vương thất mà nói, cái này cũng không tính là gì cả.”

“Sao lại không coi vào đâu được?” Vân Dương Vương gầm nhẹ một tiếng: “Nàng là người thân duy nhất của ta.”

“Sau khi sinh con thì không phải sao, nhìn ra một chút đi.” Vương Lục hời hợt nói: “Hay là nói, ngươi rất muốn thử Vạn Linh huyết à?”

Vân Dương Vương toàn thân run lên, chỉ cảm thấy vị tu sĩ trẻ tuổi trước mắt dường như đã nhìn thấu hết tẩy bí mật của hắn.

“Thượng Tiên, ta... Thật ra ta đã...”

Vương Lục nở nụ cười: “Kỳ thật ngươi đã phái người đi thu thập Vạn Linh Huyết rồi sao?”

Một lời nói ra, Vân Dương Vương lại cảm giác hai chân mình như nhũn ra, hẳn chính là quân vương của một nước hoàng đế, nhưng ở trước mặt tu sĩ tiên đạo, quân vương cũng không khác kiến hôi. Nếu như vị tu sĩ này muốn dương thiện trừng ác, hẳn...

“Trên thực tế, ta vân du thiên hạ, một mực không thích giao thiệp cùng đế vương Phàm gian. Lần này là ta nhìn thấy sự hung ác làm người ta tức giận trên núi Vụ Nguyên, mới tìm ra manh mối nơi này, cũng không ngờ sát khí nơi đây nặng như vậy lại không dưới chân núi Vụ Nguyên này., Thế là nghĩ đến ẩn tình khác... Kỳ thật ta một mực chờ đợi người thừa nhận việc này, nhìn người có phải đáng để ta xuất thủ tương trợ không, kết quả người tuy chân chờ, nhưng cuối cùng cũng có dũng khí vạch trần chân tướng trước mặt ta, như vậy để hồi báo, ta tạm thời không truy cứu người tội tàn sát dân thường.”

Mà ngay lúc Vân Dương Vương như trút được gánh nặng, lại có chút mờ mịt, Vương Lục trầm mặt xuống: “Vân Dương Vương, lúc trước là ai dạy người muốn thu thập Vạn Linh huyết?”

“Vâng, là một vị đạo sĩ phương du...”

“Đạo sĩ Du Phương?” Vương Lục cười lạnh, “Dùng Vạn Linh huyết trị liệu Hủ Thi Thảo, thủ đoạn này cho dù là ta, nếu không phải trước đó biết được, nhất thời nửa khắc cũng không nghĩ ra được. Một đạo sĩ du phương thật có chủ ý với Vân Dương Vương, hẳn ở chỗ này còn để lại cái gì, lấy ra cho ta xem một chút.”

Nếu như Vương Lục vào cửa liền đòi đồ của Vân Dương Vương, Vân Dương Vương khó tránh khỏi trong lòng chân chờ, dù sao đạo sĩ du phương lập uy trước, nhưng mấy vòng lúc trước giả thần giả quỷ làm trò., Vương Lục lại mơ hồ thành lập một uy vọng cao hơn một bậc so với đạo sĩ Du Phương kia, khiến cho Vân Dương Vương càng nghiêng về tin tưởng ông ta hơn. Vì tính mạng con gái, Vân Dương Vương cũng không để ý lời dặn dò của đạo sĩ Du Phương, giao chuyện này ra chân tướng, cũng giao đan phương đạo sĩ lưu lại cho Vương Lục.

Vương Lục nhìn phương thuốc một chút, sắc mặt dần dần ngưng trọng. Trong lòng Vân Dương Vương lo lắng, vội vàng hỏi: “Phương thuốc này có vấn đề gì sao?”

Vương Lục nói: “Phương thuốc không có vấn đề, thậm chí tương đối cao minh, có vấn đề là tờ giấy lưu dược phương này.

“Tờ giấy này?” Vân Dương Vương nghi ngờ nói: “Đây là hấn lấy giấy từ thư phòng của ta, chẳng lẽ...”

“Trên giấy bị hấn thi triển pháp thuật, đạo lý đơn giản như vậy còn phải hỏi sao?” Vương Lục có chút không kiên nhẫn nắm lấy đan phương. “Tất cả giấy này trong phạm vi trăm trượng, đạo sĩ đều có thể thu hết vào mắt, đồng thời ký thác một tia nguyên thần lên đó, lúc cần có thể chuyển thành một hóa thân. Nếu như hấn nói như ngươi, lưu lại thuốc dễ dàng tung người rời đi, không nhiễm nhân quả nơi đây nữa, vậy tờ giấy này giải thích như thế nào?”

Vương Lục nói, cười lạnh một tiếng, giấy thuốc ở trong tay hấn bốc cháy hóa thành tro tàn.

“Tuy hiện tại còn không có đầy đủ chứng cứ, nhưng liên tiếp đoán trúng bước tiếp theo, ta nghĩ ta đã hiểu rõ toàn cảnh sự tình.”

Vân Dương Vương sốt sắng hỏi: “Mời thượng tiên chỉ giáo...”

“Ta nói lại lần nữa, trước mắt ta cũng không dựa vào chứng cứ, đây hết thảy chỉ là do cá nhân ta phỏng đoán: đầu tiên, Hủ Thi Thảo cũng không phải là linh thảo đơn giản, nhất định phải sinh trưởng ở trên thi hài thượng đẳng linh vật, hơn nữa trải qua phương pháp đặc thù bồi dưỡng, muốn tự nhiên hình thành, lấy được thực thú mới có thể. Mà Vân Quốc nhỏ của ngươi, cũng không có phúc báo được thực thú di hài tốt như vậy.”

Vân Dương Vương kinh ngạc nói: “Ý ngài là, Hủ Thi Thảo là do con người đào tạo?”

“Sau đó, ngươi cho rằng chỉ bằng những bình dân trên Vụ Nguyên sơn kia, có thể hiểu được bồi dưỡng Hủ Thi Thảo sao?” Nụ cười của Vương Lục càng thêm lạnh như băng: “Cho dù ta đến đào tạo, thì Hủ Thi Thảo này cũng phải tốn không ít

công phu, về phần những thủ đoạn của Phàm gian kia lại càng là lời nói vô căn cứ...”

Vân Dương Vương chung quy vẫn là vua của một nước, rất nhanh liền liên tưởng đến nội dung phía sau, sắc mặt dần dần tái nhợt.

Vương Lục nói: “Thôn dân trên Vụ Nguyên sơn chỉ có thể là trong lúc vô tình phát hiện loại linh thảo này. Nhưng có thể nghĩ đến việc đem linh thảo pha trà, lại hiến cho vương thất, thì chưa chắc đã là tự nhiên. Rất có thể sau lưng có người dạy xui, người xúi giục xui xẻo., Rất có thể chính là người đã bồi dưỡng Hủ Thi Thảo. Đáng tiếc hiện tại người của Vụ Nguyên Sơn bị thân vệ của người giết sạch sành sanh, muốn hỏi ra manh mối là không thể nào. Tất nhiên, cho dù người không động thủ, tin tưởng người bố trí cái kết cục này cũng có thể dùng pháp thuật tiêu trừ dấu vết của hắn., Chuyện này cũng không cần phải nói nhiều làm gì. Tóm lại, cây Hủ Thi thảo này vốn dĩ là có người cố ý đưa cho người, mà phản ứng của người cũng đều nằm trong tính toán của hắn.

Vân Dương Vương nói: “Thượng Tiên hoài nghi... Vị đạo sĩ Du Phương kia?”

“Vừa đúng lúc xuất hiện, đúng lúc, thiên hạ nào có nhiều chuyện trùng hợp như vậy?”

“Nhưng tại sao hắn phải làm như vậy? Ta chỉ là đế vương hạ giới, hắn làm như vậy có thể đạt được lợi ích gì chứ?”

“Chỗ tốt chính là có thể lừa gạt người đi ngược ý trời, quốc sự biến mất, sinh linh đồ thán. Người hôm nay có thể vì vạn linh huyết tàn sát một thôn nhân, sát giới đã mở, ngày mai có thể tàn sát một thành, sau đó thiên hạ đại loạn. Huyết mạch vương gia của người điêu linh., Chỉ cần người chết, trên dưới Vân Quốc không còn ngày yên bình, đến lúc đó có bao nhiêu yêu ma hoành hành bừa bãi, cũng đều thuận lý thành chương. Mà thống khổ cùng tội ác, hoàn toàn là thượng giai dưỡng liệu của một số tu sĩ. Người hôm nay đồ sát thôn nhân luyện chế Vạn Linh Huyết, như vậy ngày khác chiến hỏa bay tán loạn., Có người có thể thừa cơ luyện chế trăm vạn linh huyết, mà thi thể ngàn vạn người của Vân Quốc người, càng có thể luyện chế thi binh cường đại. Hơn nữa trước mắt quốc thái dân nước Vân

quốc người an, khí vận đôn hậu, nếu có thể đem quốc gia lật úp trong thời gian ngắn, hao tổn khí vận càng là thượng giai bổ phẩm của tu sĩ.”

Vân Dương Vương cười khỏ nói: “Thủ đoạn trên của các tiên, nếu muốn diệt Vân Quốc ta chỉ sợ dễ như trở bàn tay, cần gì phải nhiều khó khăn trắc trở như vậy?”

Vương Lục nói: “Không sai, tu sĩ Tiên đạo nếu có tâm làm ác, lực lượng thế gian rất khó chống cự. Nhưng chính vì vậy, các tu sĩ lại vô cùng cảnh giác đối với chuyện này, nếu có người ý mạnh hiếp yếu, làm ác nhiều lần., Sẽ bị quần công. Mà tu sĩ chính đạo liên thủ, bất cứ ma đầu nào cũng phải tan thành tro bụi. Nhưng ngược lại, nếu phạm nhân tự loạn trận cước, như vậy cho dù giết được sinh linh đồ thần, chúng ta cũng sẽ không nhúng tay quá nhiều. Tiên phạm cách biệt, đây là pháp tắc căn bản của tu sĩ.”

Vân Dương Vương im lặng thật lâu, khó khăn gật gật đầu, xem như đã tiếp nhận lời giải thích của Vương Lục.

“Nhưng mà, nói nhiều hơn nữa cũng chỉ là suy đoán của cá nhân ta, tiếp theo, mời vị đương sự kia ra gặp mặt là được rồi.”

Vương Lục nói, duỗi một chân ra, giẫm mạnh lên tro tàn sau khi giấy thuốc cháy lên trên mặt đất.

Lập tức, một thanh âm then quá hóa giận vang lên: “Là cao nhân phương nào, phá pháp thuật của ta thì cũng thôi đi, lại dám trở lại căn nguyên, đả thương nguyên thần của ta?”

Trong khi nói chuyện, đồng bột phấn màu đen kia được sức mạnh vô hình bao vây lấy, giống như một đám sương mù bay lên, hình thành một gương mặt người quý dị.

“A, hóa ra là một chữ tiêu bồi cảnh giới Hư Đan. Sư trưởng nhà ngươi thả người ra ngoài lịch luyện, không dạy người mấy người có thể trêu chọc được. Có mấy người không làm được sao?”

Mà mặt người màu đen mở miệng nói chuyện, trong phòng một gợn sóng vô hình khuếch tán ra, Vân Dương Vương bị gợn sóng đánh trúng, vô thanh vô tức ngã xuống, mà Vân Nguyệt đang ngủ say thì hô hấp lại càng chậm thêm vài phần.

Nhưng mà khi vô hình sóng lớn chạm đến Vương Lục, lại giống như bị vô số đao kiếm sắc bén cắt chém, phá thành mảnh nhỏ, khuôn mặt người màu đen thét lên một tiếng buồn bực, lộ ra vẻ mặt thống khổ.

“Nguyên lai là có pháp bảo hộ thân của sư môn, thảo nào lại tùy tiện... Tiểu tử, nể mặt sư môn của ngươi, ta không tính toán với ngươi lần này mạo phạm, hiện tại nhanh chóng rời khỏi Vân Quốc, còn có thể bảo vệ ngươi một mạng, nếu không...”

“Cứ lặn tới đây, ngu ngốc.”

Vương Lục nhàn nhạt nói một câu, liền để cho mặt người màu đen ngoác mồm cứng lưỡi.

Một lát sau, gương mặt kia từ kính ngạc dần dần chuyển thành phần nộ, dữ tợn nói: “Đồ điếc không sợ súng, ngươi có biết chủ nhân nhà ta là ai không?”

Vương Lục than thở: “Tuy rằng không biết chủ nhân nhà ngươi là ai, nhưng biết ngươi chỉ là con chó nuôi trong nhà. A, vốn tưởng rằng tiêu diệt ngươi là có thể chấm dứt cái hoàn cảnh này, xem ra còn phải thêm một phen trắc trở, ngay cả bài vị tổ tông nhà ngươi cũng tháo dỡ mới được, thật sự là phiền toái.”

Người màu đen kia nghe vậy kinh ngạc, lập tức cười như điên, chỉ có tiếng cười mới nổi lên, đã bị Vô Tướng kiếm khí áp bách, hoàn toàn biến mất.

Đến lúc này, trong phòng lần nữa khôi phục yên tĩnh, Vương Lục trầm mặc một lát, đem toàn bộ chuyện này phóng thích trong đầu một lần, trong lòng đã đại khái có phán đoán đại khái.

Một hoàn này, phải nhấn mạnh một hoàn của chiến đấu. Bởi vì từ khi tình tiết bắt đầu cho đến hiện tại, hầu như đều là kịch bản một tuyến. Tại Vụ Nguyên sơn lên đài, nhìn thấy binh lính Vân Dương Vương tàn sát thôn, người bình thường đều ngăn cản, cũng hỏi thăm nguyên do người cầm đầu là vì sao. Sau khi biết được Vạn Linh huyết, đuổi tới Vân Dương vương phủ thì chính là thuận lý thành chương, sau đó hiểu được sự tồn tại

của Du Phương đạo sĩ càng không có điều bất ngờ, sau đó chính là trừ ma vệ đạo.

Trong này, đơn giản là vấn đề chậm chạp, loại am hiểu công lược như Vương Lục, hầu như không đi đường vòng liền trực tiếp tìm được đạo sĩ Du Phương, đôi người bình thường, ở giữa có lẽ sẽ nhiều thêm chút trắc trở. Nếu gặp người đặc biệt ngu xuẩn, có lẽ trực tiếp giết Vân Dương Vương coi như xong, Du Phương đạo sĩ vĩnh viễn ẩn thân phía sau màn, nhưng khả năng đó cũng không lớn.

Cường điệu chiến đấu không... Thông qua tình huống vừa rồi, thực lực con chó kia phải là kim đan hạ phẩm, nhưng chủ nhân nhà hắn có chút nông sâu khó lường.

“Nhưng mà, chỉ là một cái đơn giản phó bản, khó có thể làm được gì... Còn đâu đâu?”

Nói đến đây, ánh mắt Vương Lục hơi lệch ra, nhìn thấy Vân Nguyệt công chúa đang hôn mê trên giường, không khỏi bật cười.

“Lần này ta có đồng đội ngoại tinh trợ giúp đấy.”

Đôi mới nhanh chóng tinh khiết vẫn tự.

...

Làm nhân sĩ chuyên nghiệp, khi Vương Lục công lược cảnh giới Tiên Mộng, có khuynh hướng nghiêng về chủ động xuất kích.

Sau khi tìm được tung tích Du Phương đạo sĩ ở Vân Dương vương phủ, mặc dù căn bản không có manh mối tiến thêm một bước, nhưng Vương Lục vẫn rất nhanh tìm được bản tôn của gã.

Bởi vì đã lý giải ý đồ của hắn là muốn dẫn dụ Vân Dương Vương trở thành bạo quân, như vậy càng có thể dẫn dắt ngược lại, lúc này nơi hắn đứng nhất, chỉ có thể là mấy người khác...

Mà ở trong số ít địa điểm này, không thể nghi ngờ là lựa chọn đầu tiên. Quân vương mấy chục đời của Vân Quốc đã an táng ở nơi này, sau khi chết thì cùng nhau bảo vệ quốc gia xinh đẹp và phồn vinh này, mà tấm bia cổ tượng trưng cho số mệnh của Vân Quốc lại sừng sững ở phía trước Vương Lăng. Một khi quốc gia có thay đổi thì nó sẽ đứng mũi chịu sào.

Lúc Vương Lục chạy tới Vương Lăng, đã phát hiện dị biến, các binh sĩ trấn thủ nơi đây rõ ràng bị pháp thuật ảnh hưởng. Sắc mặt từng người đều tái nhợt, thần sắc cứng ngắc, đều duy trì khuôn mặt cũ kỹ.

Trên thực tế, làm quân đội trấn thủ Vương gia, bọn họ là quân đội tinh nhuệ do vương quốc lựa chọn kỹ càng, tâm trí kiên nghị, trung thành tuyệt đối, hơn nữa biết chức trách gánh vác là gì, lúc đi tới nơi đây cũng đã xem chính mình là một người chết. Đồng thời, trường kỳ ở phụ cận Vương Lăng, làm cho các binh sĩ này không khỏi nhiễm phải vài phần tử khí.

Quân đội như vậy ổn định nhất cũng là đáng sợ nhất, cho dù là tiểu đội do Vân Dương Vương phái đi tàn sát thì cũng không cách nào so sánh với đội quân trấn thủ Vương Lăng. Nhưng trong mắt tu sĩ, sức chiến đấu của phàm nhân mạnh hay yếu căn bản không quan trọng, quan trọng là quân đội này quả thực là tổ tài thi binh tốt nhất.

Với nhãn lực của Vương Lục rõ ràng đã nhìn ra trên người bọn họ đã trúng phải pháp thuật cao minh, mà dấu vết ô nhiễm của pháp thuật mặc dù bị che dấu nhưng không thể gạt được ánh mắt của Vương Lục. Lúc này bọn họ vẫn là người sống, không hề bị luyện thành thi binh. Tuy nhiên chỉ sợ cũng không đợi được bao lâu nữa, hôm nay gần như là trạng thái giới hạn, chỉ cần người thi thuật nói ra một lời là bọn họ có thể nhanh chóng hoàn thành chuyển hóa sinh tử và tử.

Mà thông qua điểm này cũng có thể nhìn ra vị đạo sĩ Du Phương kia cơ bản đã hoàn thành tất cả công việc chuẩn bị xong, có thể nói mọi sự đều thiếu Đông Phong, nếu như không phải bị chính mình chen ngang, Vân Quốc bị diệt chỉ trong sớm tối.

Mà đến nước này, đối phương khẳng định không cam lòng thu tay lại, bởi vậy cho dù nhìn ra sự thừa danh môn của mình cũng không nhượng bộ, cứ muốn đánh đến sống chết.

Quả nhiên, khi Vương Lục thật sự bước vào trong Vương Lăng địa giới, một thanh âm trầm thấp vang lên bên tai.

“Ta sớm biết đệ tử danh môn như ngươi thích nổi bật, tự cho là tu vi cao thâm, lại có pháp bảo che chở liền có thể tung hoành thiên hạ, nhất là thích trảm yêu trừ ma. Phảng phất tu sĩ tà giáo thiên hạ đều là cá nằm trên thớt gỗ, mặc cho các ngươi xử lý.”

Thanh âm kia phiêu hốt bất định, chọt trái chọt phải, nhưng ác ý trong giọng nói lại tràn đầy ra, như thủy triều vọt tới.

“Nhưng các ngươi lại không biết, ở trong mắt chúng ta, những tu sĩ chính đạo các ngươi chẳng phải là như thế sao? Lúc ta mới bắt đầu tu hành, ta đã nghe đủ chuyện thiên tài tà tu đồ sát chính đạo các ngươi ngu ngốc. Mà trên thực tế..., Nhiều năm qua, tu sĩ chính đạo chết trong tay chúng ta nhiều không đếm xuể. Hai mươi năm trước, ta đã bắt được một nữ tu sĩ mới vào Kim Đan cảnh giới liền không biết trời cao đất rộng, ngươi đoán xem ta làm thế nào chế ngự được nàng?”

Vương Lục vốn không thêm để ý âm thanh giả thân giả quỷ này, nhưng nghe đến đó lại nở nụ cười: “Ngu xuẩn múa rìu qua mắt thợ, ngươi có biết ngươi đang ở trước mặt ai khoe khoang đạo hạnh thấp kém của mình không?”

Trong khi nói chuyện, hắn rút cuộc cũng khóa chặt vị trí của đối thủ, Khôn Sơn kiếm rời tay ném ra, mặc dù lực đạo không lớn, nhưng kiếm thế lại nhanh như thiểm điện, bay về phía cao nhất trong kiến trúc của Vương Lăng, cũng chính là bia cổ Vân Quốc.

Bia cổ ở Vân Quốc là chí bảo trấn quốc, uy nghiêm còn trên cả Quân vương sống sờ sờ của Vân Dương Vương, bất luận kẻ nào cũng không thể khinh nhờn hắn chút nào, nhưng lúc này một người mặc áo đen, dáng người lưng còng lại giẫm hai chân lên bia cổ, không hề có ý cung kính.

Đối mặt phi kiếm đột kích, hắn cười khằng khặc quái dị, phát tay thả ra mấy đoàn quỷ hỏa, chống lại kiếm Khôn Sơn.

Quỷ hỏa kia là lệ quỷ tà hỏa do cơ duyên xảo hợp hắn luyện chế ra, bao hàm âm năng ăn mòn, nếu đánh vào thân người, lập tức đem người hóa thành nước mù kịch độc, mà nếu đánh vào trên pháp bảo., Còn có thể ô uế uy năng, lệnh pháp bảo tổn thương rất lớn. Hai luồng quỷ hỏa này là lợi khí để đối phó với tu sĩ chính đạo. Hai mươi năm trước, nữ tu sĩ chính đạo bị hắn bắt, chính là bởi vì vội vàng không kịp phòng bị quỷ hỏa ô nhiễm hộ thân pháp bảo, mới không cẩn thận bại trận.

Mà tà tu này nhìn ra pháp bảo của Vương Lục lợi hại, mặc dù không biết phẩm giai của nó đã đạt đến cấp bậc Linh Bảo, nhưng lại nhìn ra Vương Lục phi kiếm chỉ có tốc độ tương đối nhanh, không hề biến hóa, quả thực là bia ngắm đưa tới cửa.

Trên thực tế, năng lực ngự kiếm đả thương địch thủ của Vương Lục xác thực không mạnh. Lấy cảnh giới Hư Đan đỉnh phong của gã, kỳ thật cũng chỉ có thể miễn cưỡng không chế phi kiếm lưu sướng phi hành, trong chiến đấu cùng cấp bậc hoàn toàn không có lực sát thương gì. Nhưng mà Vương Lục cũng không cần hao tâm tổn sức không chế phi kiếm, Khôn Sơn kiếm thuộc về cấp bậc linh bảo., Năm kiếm linh xích đu khổ tu, trong mộ Thái Cổ Kiếm, lại đạt được cơ duyên đột phá bình cảnh. Hôm nay cho dù thoát ly chủ nhân hành động, cũng có lực lượng hành động rất mạnh. Thấy mấy đoàn quỷ hỏa âm lệ đánh tới, y quay người một cái, lại tiếp tục nhào về phía tà tu áo đen.

Tà tu giật nảy cả mình, thả ra vài đoàn quỷ hỏa nhìn như tiện tay, kỳ thật là đã tính toán tỉ mỉ, có thể hoàn mỹ chặn đường phi kiếm, không ngờ phi kiếm kia lảng không chuyển hướng, linh hoạt mau lẹ không thể tưởng tượng nổi, vẽ ra mấy đường cong liền vòng qua quỷ hỏa, trực tiếp bỏ nhào tới trước mặt mình.

Bị phi kiếm lâm thế, tà tu rốt cục có chút kinh hoảng. Thủ đoạn của bọn họ so với tu sĩ chính đạo càng quỷ dị đa biến hơn, nhưng đường đường chính chính so đấu tuyệt không phải là đối thủ., Tuy rằng cảnh giới của mình rõ ràng cao hơn đối thủ, nhưng giao chiến chính diện thì mình không có mấy phần thắng. Những chuyện chính đạo vượt cấp trăm tà tu, cũng không chỉ là truyền thuyết trong truyền thuyết...Huống chi phi kiếm này lại linh dị như thế, tuyệt không phải vật phàm, nếu bị nó đánh trúng, mình khó tránh khỏi hồn phi phách tán.

Vì vậy hắn mạnh mẽ cắn răng một cái, phát tay thả ra một bức tường lửa cao hơn một trượng, rộng bốn năm trượng. Bức tường lửa này thoạt nhìn không bắt mắt, nhưng lúc này toàn bộ quỷ hỏa do hắn tích tụ ra, có chút ý tứ đánh bạc.

Trận chiến này từ chiều thứ nhất chính mình đã rơi vào hạ phong, nếu như không thể nhanh chóng lật bàn, bị đối thủ liên tục áp chế, rất có thể sẽ thất bại thảm hại. Tu sĩ chính đạo thích nhất chính là loại đấu pháp áp chế này, dù sao bọn họ am hiểu chiến đấu chính diện hơn trên pháp thuật. Mà tà tu am hiểu là ngoài ý muốn giành thắng lợi, bức tường lửa này chính là vốn liếng để hắn lật ngược ván cờ.

Nếu như đối phương không muốn lấy cứng chọi cứng để va vào tường lửa thì cho dù là Linh Bảo trong truyền thuyết cũng phải chịu tổn thương cực lớn. Mà pháp bảo bị hao tổn khó tránh khỏi ảnh hưởng đến chủ nhân, đến lúc đó chính mình sẽ có cơ hội nghịch chuyển thế cục.

Nhưng sự tình phát triển lại một lần nữa vượt ra khỏi sự khống chế của hắn, hắn mới vừa thả ra quỷ hỏa tường, liền cảm thấy hoa mắt, phi kiếm phong cách cổ xưa dày nặng mà linh mãnh không thể tưởng tượng kia, đột nhiên biến thành một người trẻ tuổi mặc trường bào đỏ trắng. Mà người trẻ tuổi cũng không chút sợ hãi uy lực quỷ hỏa, trực tiếp vươn tay sờ về phía quỷ hỏa tường.

Tà tu còn chưa kịp cảm thấy may mắn vì gặp phải một đối thủ không biết trời cao đất rộng, đã thấy quỷ hỏa trước mắt phiêu hốt bất định một hồi, sau đó mạnh mẽ lao về phía mình, phảng phất như bị một lực lượng không thể kháng cự được.

Biến hóa này diễn ra quá nhanh, tà tu trong lúc kinh ngạc đã bị quỷ hỏa bao vây, sau đó hắn liên tiếp vận dụng ba đạo pháp chú, đều không thể ngăn cản quỷ hỏa tới gần, cuối cùng tuyệt vọng nhìn mình bị quỷ hỏa nuốt chửng, chớp mắt đã biến thành một bãi nước mủ.

Sau khi Vô Tướng Vô Danh kiếm bán ngược lại thương tổn của quỷ hỏa, Vương Lục hít một hơi thật sâu, bình phục chân động trong Ngọc phủ. Vừa rồi mình chẳng khác nào không chút phòng bị mà đón đỡ một kích toàn lực của một gã tà tu cấp Kim Đan, cảm giác quả thực có chút không dễ chịu.

Đương nhiên, nếu là đệ tử Hu Đan bình thường của môn phái khác thì không chỉ tư vị không tốt. Bị Quỷ Hỏa thiêu đốt thân thể, chết mười lần vẫn dư dả. Nhưng Vương Lục lại không cảm thấy có gì đáng để kiêu ngạo cả.

Dù sao cũng chỉ mất đi một con chó nhà mà chủ nhân chân chính vẫn còn ở phía sau, đó không thể nghi ngờ chính là một trận khổ chiến. Đối phó với chó nhà, Vương Lục có thể dùng phép đấu nghiên ép, ba chiêu hai thức giải quyết xong. Nhưng nếu như đối lại là trưởng lão tà tu cảnh giới xa tại trên đó, lại am hiểu công pháp quỷ dị không đâu không lọt vào, Vương Lục nhất định phải cẩn thận ứng đối.

Nghĩ tới đây, Vương Lục không khỏi cảm khái tiên mộng này không hổ danh cường điệu chiến đấu, chỉ riêng hắc y tà tu này, sức chiến đấu đã tương đương với một vòng trong thôn Đào Hoa, trăm ngàn yêu quái ma tạo thành mây đen. Mà Đào Hoa thôn tiên mộng chính là tổ đội năm người, Vân Quốc lại là một mình.

Đang lúc suy nghĩ, bỗng nhiên Vương Lục cảm thấy dưới chân lắc lư một hồi, phảng phất có đồ vật gì đó muốn chui từ dưới đất lên.

Hắn cười lạnh một tiếng, một cước đạp xuống, chỉ cảm thấy dưới chân phảng phất là một miệng núi lửa sắp phun trào, lực

lượng to lớn khó có thể kháng cự dâng lên dâng lên, không thể địch lại.

Nhưng ngay cả Vương Lục cũng không chịu lui nửa bước. Gã thở sâu, vận chuyển pháp lực toàn thân. Hai trăm lẻ sáu thanh Vô Tướng Kiếm Cốt dưới hiệu lệnh của Hoàng Cốt lập loè ánh sáng lộng lẫy, mà Khôn Sơn Kiếm phong cách cổ xưa dày nặng thì vững vàng chỉ về phía dưới chân. Kiếm Tam Xích sở trường nhất của Vương Lục té ra, cứng rắn đẩy Hỏa Sơn dưới chân trở về.

Sau một khắc, trước người hấn trăm trượng, một cái xúc tu thô to từ dưới đất chui lên, phóng thẳng lên trời. Mũi nhọn của xúc tu huyết nhục mơ hồ, máu mủ có độc như hạt mưa rơi xuống, lộ vẻ bị thương không nhẹ. Cùng lúc đó, một thanh âm âm trầm bỗng bỗng bèn vang lên.

“Hảo tiểu tử, một chiêu bất động như núi này thật có vài phần hỏa hầu, đáng tiếc ngươi vẫn còn quá non...”

Trong khi nói chuyện, mặt đất liên tiếp chấn động, một cái, hai cái... Tổng cộng mười cái xúc tu đồ đậm như máu phá vỡ mặt đất, xúc giác vươn ra giữa không trung phiêu đảng.

Mà Vương Lục vừa rồi ngăn cản một cái xúc tu cũng có vài phần cố hết sức, nếu mười cái xúc tu cùng xuất hiện, nhìn qua quả thực chính là chỉ có đường chết. Nhưng thấy trận này Vương Lục lại hạ quyết tâm.

“Thúc giục thi thú? Xem hình dạng xúc tu này, chắc là dùng Thượng Cổ Cự Tranh giao ra a? Đáng tiếc phẩm cấp của Cự Tranh sao, thi hài lại bị ngươi luyện thành dạng không đồng đều, thoát nhìn ngươi là kim đan đỉnh phong?... chắc, vốn tưởng rằng sẽ gặp phải đối thủ cấp Nguyên Anh, kết quả cuối cùng vẫn là tạp ngư a.

Người điều khiển thi thú âm trầm cười nói: “Thu thập loại tiểu tử không biết trời cao đất rộng như ngươi cần gì cảnh giới Nguyên Anh? Kim Đan đỉnh phong đã đủ rồi.”

“Đúng vậy, đại năng trong thiên hạ này xuất hiện tầng tầng lớp lớp, có thể dễ dàng nghiền chết Kim Đan của ta thì đúng là không ít. Đáng tiếc không có tên nào tàn phế như ngươi...”

...

384

Đấu võ mồm với Vương Lục, thật sự là chuyện ngu không thể với tới, có lẽ hẳn chưa chắc là thiên hạ đệ nhất có thể mắng, nhưng so với hẳn thì thật sự trăm người có thể mắng, trăm người thật sự không một, ít nhất trong Tiên Mộng này có thi nhân điều khiển thi trùng khổng lồ, chỉ nói chuyện vài câu với Vương Lục đã cảm thấy tà hỏa bốc lên, không thể nói thêm nữa.

Không nói lời nào, còn lại tự nhiên chính là đánh nhau, mười cái xúc tu tự giữa không trung tụ tập hỏa phủ xuống, phảng phát Thái Sơn áp đỉnh, muốn đem tu sĩ trẻ tuổi nhỏ bé nghiền thành bụi phấn.

Vương Lục không chút hoang mang, thu hồi Khôn Sơn Kiếm trong tay về một thước, kiếm khí Vô Tướng hùng hậu cũng theo đó trở nên ngưng thực kiên cố.

Ba thước kiếm vây là khoảng cách sở trường nhất của Vương Lục, có lực phòng ngự cùng phạm vi phòng ngự, nhưng mà dưới Tam Xích Kiếm bao vây, kiếm vòng mỗi lần thu nhỏ lại một phần, cường độ phòng ngự đều có thể tăng lên một đoạn, chỉ là loại hình thái phòng ngự này sẽ vô cùng bị động, hoàn toàn không có linh động, nhưng đối mặt đối thủ cường đại, Vương Lục cũng không cần cơ động tính gì, chỉ cần đẩy lực phòng ngự lên đến mức tận cùng, kế tiếp chính là thời khắc chứng kiến kỳ tích.

Mười cái xúc tu từ trên trời giáng xuống, thi nhân điều khiển thi trùng kinh ngạc phát hiện Vương Lục thật sự không tránh không né, tùy ý để xúc tu đánh lên người.

Tiểu tử này chết rồi.

Phản ứng đầu tiên của Cảnh Thi Nhân là đi kiểm tra thi thể của hẳn, xem thử trong túi trữ vật này có thể tìm được vài món thượng giai pháp bảo hay không, nhưng rất nhanh hẳn liền phát hiện sự tình không giống như dự đoán, cảm giác xúc giác từ chỗ xúc tu truyền đến, người trẻ tuổi chống cự vô cùng ngoan cường!

Đương nhiên, điều này cũng không có gì kỳ lạ. Tu sĩ chính đạo, đặc biệt là loại đệ tử tinh nhuệ này, trên người khẳng định sẽ có pháp bảo bảo mệnh sư môn lưu lại. Mà mười xúc tu của mình cùng lúc phát ra, uy lực cũng không phải là thật sự gấp mười lần một cái xúc tu. Bởi vì thể tích xúc tu quá lớn, khi tập hợp lúc lớn, trên thực tế có thể tiếp xúc đến Vương Lục nhiều nhất chỉ có một hai cái xúc tu, còn lại xúc tu chỉ là phong tỏa Vương Lục mà thôi.

Wang Lu có thể ngăn cản được vòng thứ nhất oanh kích cũng không kỳ quái, cũng không đáng để ý. Bởi vì mười cái xúc tu thay phiên nhau oanh kích, có thể liên tục không ngừng oanh kích một trăm vòng cũng không mệt mỏi. Mà Cận Thi nhân tin tưởng, một cái đệ tử cảnh giới Hư Đan có thể sử dụng pháp bảo, cường đại thế nào cũng không thể liên tục chống đỡ một trăm vòng oanh kích. Kim Đan đỉnh phong và Hư Đan đỉnh phong, chênh lệch một đại cảnh giới là không dễ vượt qua như vậy.

Cận thận, đuổi thi nhân cũng không đến gần quá, vừa rồi hắn đã tận mắt chứng kiến gia phó của mình chết thảm như thế nào, người trẻ tuổi kia có một thanh phi kiếm thần kỳ cùng với pháp thuật có thể trong nháy mắt di chuyển đến bên cạnh phi kiếm, cùng với pháp bảo cận chiến vô địch. Một gia phó Kim Đan hạ phẩm nói chết là chết, đổi lại là bản thân là Kim Đan đỉnh phong cũng chưa chắc chiếm được chỗ tốt.

Cho nên mười cái xúc tu cùng xuất hiện, liên tục oanh kích, chỉ có hai cái là dùng cho công kích chính thức, tám cái còn lại lại lại lại là dùng để phong ấn phi kiếm của hắn. Cận thi nhân tự nhận trận hình đã hoàn mỹ vô khuyết, trên thực tế Vương Lục cũng thật sự là bị vây ở trong xúc tu trận, nhưng rất nhanh hắn liền phát hiện ra., Bản thân hắn tự nhận là một thi trùng không lồ kiêu ngạo, nhưng lại không thể làm gì được kiếm tu trẻ tuổi kia, đối phương chỉ đơn giản đem trường kiếm đặt ở trước người, vì vậy một kiếm bao trọn phạm vi hai thước, thậm chí không thể hoàn chỉnh kiếm của bản thân Vương Lục, giống như thành lũy kiên cố không thể phá vỡ, đem tất cả công kích ngăn cách ở bên ngoài.

Một lần, hai lần một trăm, hai trăm lần, cho đến khi mười cái xúc tu thay nhau xuất động, cũng khó có thể khôi phục lại tổn

thương do va chạm tạo thành, vòng kiếm của Vương Lục vẫn sừng sững không ngã, hô hấp của gã bình ổn mà dài thườn thượt, ánh mắt tự tại, không thấy lúng túng chút nào.

Cần thi nhân quả thực khó tin vào hai mắt của mình.

Gã này thật sự chỉ là Hư Đan đỉnh phong sao? Trên đời làm gì có Hư Đan đỉnh phong lợi hại như vậy! Bị thi hài thượng cổ Cự Hồng như ngọn núi nhỏ toàn lực oanh kích, cho dù là tu sĩ Kim Đan cũng bị thân thể chấn động, ngọc phủ sụp đổ. Vậy mà gã vẫn bình yên vô sự, hơn nữa xem ra cũng không phải dựa vào pháp bảo, chỉ dựa vào công pháp bản thân lợi hại!

Sau mấy trăm lần oanh kích, theo lý thuyết cho dù là một ngọn núi cao cũng phải tan vỡ. Nhưng Vương Lục cầm kiếm đứng đó, ngay cả đất đai dưới chân cũng không bị lún vào thêm vài phân, lực trùng kích khổng lồ của xúc tu đã bị y hoàn toàn hấp thu hóa giải!

Loại kiếm pháp phòng ngự này có thể nói là hoàn mỹ, vô địch, chưa từng nghe nói tới, thậm chí khiến người nghe kinh hãi! Cần thi nhân chần chờ trong chốc lát, quyết định không dây dưa với hắn nữa.

Cho dù đến tận bây giờ, đều là chủ công của hắn, đối thủ chủ đề, nhưng sự tình sợ nhất là đêm dài lắm mộng, hắn không muốn so sức chịu đựng với tiểu tử vô cùng rắn chắc này, hơn nữa chiến đấu trong thời gian dài vừa rồi đã kinh động không ít người. Tuy quân đội hộ lãng bị hắn dùng một khẩu lệnh chuyển hóa toàn bộ thành thi binh, sẽ không để lộ phong thanh, nhưng đất rung núi chuyển này, xung quanh Vương Lãng vẫn có vài bình dân nghe được động tĩnh, phát giác dị thường.

Người khu trùng không có khả năng tàn sát hết tất cả mọi người trong phạm vi trăm dặm, mà một khi sự tình nơi đây bị người phát giác, tu sĩ chính đạo tới đây trăm yêu trừ ma, hắn có thể đại nạn lâm đầu. Vân quốc vương vốn cũng không phải một chỗ chiến trường tốt., Nếu không phải người hầu chết quá kỳ, hắn cũng không muốn bộc lộ thực lực của mình ở chỗ này, may mà chuyện nên làm đã làm bảy tám phần. Tiếp theo cho dù bỏ qua mảnh Vương Lãng này, đại kế của hắn vẫn có thể tiếp tục như cũ.

“Người trẻ tuổi, đặc ý với may mắn nhất thời của ngươi, nhưng ta đã nhớ kỹ mùi pháp lực của ngươi. Từ hôm nay trở đi, ngươi sẽ không còn ngày an bình. Mỗi khi màn đêm buông xuống, ngươi nhắm mắt suy nghĩ, đều phải cẩn thận bảo bối của ta lặng yên không một tiếng động cắn đứt yết hầu của ngươi.”

Nghe được câu này, sắc mặt Vương Lục thật sự thay đổi một chút.

Hắn đương nhiên không lo đến uy hiếp của thi nhân. Thứ nhất, vì trùng kích cảnh giới Kim Đan, Vô Tướng công của Vương Lục sớm đã đạt tới một giai đoạn viên mãn, pháp lực hộ thân không lúc nào không che chở cho hắn, đánh lén đối với hắn vô nghĩa. Thứ hai, Cảnh thi nhân này chỉ là con rối bên trong Tiên Mộng cảnh, uy hiếp trong thời gian dài căn bản chỉ là chuyện cười.

Nhưng Vương Lục lại nghe ra hiện giờ thi nhân đã bắt đầu sinh thoái ý. Mà ông ta vừa lùì lại để cho mình đi tìm ông ta ở đâu? Mà không tìm được ông ta, làm sao diệt trừ ông ta để thuận lợi vượt qua cửa ải này? Vương Lục không có ý định lãng phí quá nhiều thời gian ở trong một khâu này.

Ngay lúc Vương Lục đang cảm thấy đau đầu, một giọng nói nặng nề mà phần nộ bắt đầu vang lên bên trong Vương Lăng.

“Là ai, quấy rầy giấc ngủ say của ta?!”

Tiếng gầm đảo qua, sắc mặt Vương Lục biến đổi, bởi vì Tiên tâm Ngọc Phủ vừa rời của mình không tự chủ được mà run nhè nhẹ theo thanh âm kia, mà với cảnh giới của hắn lúc này, đây dường như là chuyện không thể nào.

Sau một khắc, không kịp nghĩ nhiều, Vương Lục liền nghe được một tiếng hét thảm, vừa rồi người đánh thầy kia phảng phất nhìn thấy sự vật khủng bố không thể tưởng tượng nổi, lại tao ngộ đau đớn và tra tấn cực lớn.

“Không, không!”

Sau khi không nói một chữ đơn giản, đám thi nhân vô thanh vô tức, lòng giam trên xúc tu của Vương Lục lại đột nhiên trở nên cuồng bạo. Mười cái xúc tu ở bên cạnh gã đột nhiên rút ra,

co rút vào lòng đất, giống như đang trốn tránh mãnh thú thời hồng hoang gì đó.

Đáng tiếc động tác của chúng vẫn chậm hơn vài phần.

“Nghịch súc dơ bẩn, các ngươi dám xuất hiện ở lãnh địa của ta!”

Mười cái xúc tu hoàn toàn áp chế Vương Lục ở giữa không trung đột nhiên chân động như bị một lực lượng vô hình quét trúng. Rất nhanh, mặt ngoài xúc tu nhiễm một tầng màu xám tro, bất luận là động tác nhanh chóng gì cũng trở nên chậm chạp không chịu nổi. Chốc lát sau, xúc tu rơi xuống một đồng cát mịn cùng đá vụn, sau đó toàn bộ xúc tu sụp đổ, biến thành hòn đá vỡ vụn.

Vương Lục nhìn mà kinh tâm động phách. Thi trùng Thượng Cổ Cự Tranh giao ra, bất kỳ một con nào đều có thực lực có thể so với tu sĩ Kim Đan. Mà chúng nó lại cứ vô thanh vô tức bị người ta biến thành tảng đá, sinh cơ hao hết!

Rốt cuộc giọng nói phẫn nộ trong Vương Lăng kia là ai? nghiền ép một tu sĩ Kim Đan đỉnh phong dễ như trở bàn tay, thực lực tên này mạnh tới mức nào?

Đây thật sự là cảnh giới tiên mộng cho một tu sĩ Hư Đan rèn luyện sao? Phụ trách pháp trận sinh thành tiên mộng cảnh không cần thận dùng sai kịch bản sao?

Vương Lục dù tự tin thế nào, cũng ý thức được thanh âm đột ngột này tuyệt không phải đối thủ có thể đối đầu, lập tức muốn bứt ra mà đi.

Đáng tiếc chung quy y vẫn chậm mất mấy bước, vừa mới vừa cất bước, một cỗ khí tức kinh khủng từ trên trời giáng xuống, Vương Lục chỉ cảm thấy tiên tâm Ngọc phủ như bị đông cứng, pháp lực toàn thân đều không nghe sai sử.

“Là người, đánh thức ta?”

Bên cạnh âm thanh rõ ràng không có vật gì khác, nhưng thanh âm kia trống rỗng vang lên bên tai Vương Lục, Vương Lục lấy Vô Tướng kiếm khí cố gắng chống cự, lỡ tai vẫn không tránh khỏi bị chấn ra máu.

Đổi mặt với âm thanh kinh khủng này, Vương Lục vừa áp chế thân thể và Ngọc phủ, vừa thi triển hết tốc độ tư duy, suy nghĩ đối sách. Hắn cắn chặt hàm răng, hỏi ngược lại: “Người là ai?”

“Ta ư? Ta là chủ nhân của vùng đất này, người đứng ở lãnh địa của ta, còn không biết ta là ai sao!?”

Trong khi nói chuyện, động tĩnh kinh khủng càng lúc càng gần. Vương Lục chỉ cảm thấy mỗi một khúc xương đều rung động một cách đặc biệt. Nếu đổi lại là tu sĩ Hư Đan bình thường, trong tiếng gầm gừ này lập tức sẽ tiêu tán cốt nhục, chết thảm không thể tả. Mà Vương Lục dựa vào Vô Tướng công có thể nỗ lực chống đỡ, nhưng cũng chỉ là cố gắng chống đỡ.

“Ta chỉ là tu sĩ đi ngang qua đây, có cần biết người là ai không?”

“Tu sĩ đi ngang qua đây?”

Câu trả lời của Vương Lục cũng không làm khơi dậy lửa giận mãnh liệt hơn, ngược lại khiến giọng nói kia rơi vào nghi hoặc: “Chỉ đi ngang qua đây thôi sao?”

Trong khi nói chuyện, Vương Lục cảm thấy áp lực bên cạnh bắt đầu giảm bớt, thanh âm kia tựa hồ đang chăm chú nhìn Vương Lục chăm chú: “Nếu là người ngoài, vì sao đến cấm địa của vương tử ta?”

Lúc ấy trong lòng Vương Lục liền nhảy dựng lên: “Ta...” Cấm địa của Vương thất? Gia hỏa này đến cùng có lai lịch gì!??

Trong miệng lại trả lời chi tiết: “Ta tới là để trừ hại cho dân.”

Thế là gã liền kể lại chuyện tình một năm một mười, rủ rủ nói, trong lúc đó gã không giấu diếm chút nào hoặc là vẹo vẹo.

Mà sau khi kể xong một đoạn chuyện, thanh âm thần bí khó lường kia lâm vào trầm mặc dài lâu. Vương Lục suy nghĩ một chút, thử cáo từ nói: “Hiện giờ người đầu sỏ đã trừ, nếu không có chuyện gì ta chuẩn bị rời đi.”

“Ác đầu đã diệt?”

Giọng nói kia lạnh lùng hỏi: “Cái mà người nói là kẻ thù truyền kiếp chính là chỉ hắn?”

Nói xong, một gã lùn lão đảo từ dưới lòng đất chui lên, bị lực lượng vô hình lơ lửng giữa không trung, bản thân gã lùn đã mê man bất tỉnh, máu me khắp người, giữa không trung xuyên thấu qua vết máu, có thể miễn cưỡng nhìn ra hình dáng của hắn xấu xí vô cùng, hơn nữa xấu xí xộc lên mũi.

Vương Lục còn chưa kịp gạt đầu, đã nghe thanh âm kia lại nói: “Thứ người nói là mưu quyền soán vị, ý muốn lật đổ sự thủ ác của quốc gia, chính là chỉ huyết mạch trực hệ của ta? Chủ nhân chân chính của Vân Quốc?”

Vương Lục lúc ấy liền cả kinh: “Mẹ kiếp, cái này là mở ra cái gì?!”

!.

...

“Ngài nói, gã lùn này là chủ nhân chân chính của huyết mạch trực hệ của ngài? Nói cách khác...”

Thanh âm nặng nề này, kỳ thật là thám thính vô cùng đơn giản, nhưng suy luận thám thính thực sự làm cho người nghe kinh hãi. Dù là Vương Lục kiến thức rộng rãi, suy nghĩ đến điểm này tư duy cũng có chút kín đáo.

“Nói cách khác, ngươi là tổ tiên khai quốc của Vân Quốc, là Vương thất chi tổ? Như vậy Vân Quốc kỳ thật cũng không phải là quốc gia thế gian đơn giản, ồ, điều này cũng rất bình thường, thiên hạ quả thực có không ít đại tu sĩ đang đột phá vô vọng., Thọ nguyên sắp hết, lại thấy huyết mạch của mình không cách nào thừa kế đạo tu hành, liền rời khỏi môn phái, thành lập chính quyền ở Phàm gian, chỉ cần không trải qua vận hành của Phàm gian mãnh liệt hơn, trong lúc đó không lạm dụng pháp thuật Tiên đạo., Bình thường sẽ không có ai ngăn cản... Sau đó, tên lùn diện mạo xấu xí này là huyết mạch trực hệ của ngươi, hiện giờ lại có ý đồ làm cho sinh linh Vân Quốc đồ thán, có lẽ là năm đó chịu ủy khuất gì đó, cho nên một lòng trả thù xã hội nhi? Ừm, cái này cũng dễ hiểu., Không ngại lớn mật suy đoán, có lẽ tên lùn này mới là quân vương hoàn toàn hợp pháp lý của Vân Quốc, đáng tiếc xuất thân anh hùng dị dạng lại khiến hắn ta không thể sánh bằng huynh đệ cùng thế hệ, vì thế trong chính biến cung đình thảm hại, thậm chí bị hãm hại, sau đó hắn ta may mắn không chết, liền có một màn ngày hôm nay.”

Vương Lục chậm rãi nói ra suy đoán của mình, mà tên lùn hôn mê bất tỉnh giữa không trung bỗng nhiên giật mình một cái, khôi phục ý thức, gã cười lạnh vài tiếng nói: “Không sai, ngươi đoán không sai chút nào. Nếu không phải ta trời sinh tàn tật, vị trí quân chủ Vân Quốc này đã sớm là ca phú luận thi từ của ta, luận kinh lí luận đàm luận., Luận về thực vụ xử trí, bất kỳ một hạng ta xa hơn tên đệ đệ vô dụng kia một lần nữa bởi vì hắn trời sinh một bộ túi da tốt, liền khắp nơi đè ép ta một đầu, cuối cùng thậm chí đánh ta gãy chân, bức ta ra khỏi

vương cung lưu lạc ở bên ngoài, đường đường Vân quốc vương tử, lại như ăn mày hăng hái cầu sinh...”

Vương Lục nói: “Bất quá hiện tại ngươi đã là tu sĩ Kim Đan đỉnh phong, cần gì phải chấp nhất một chút được mất trong quá khứ?”

“Nói không sai, biến hóa thực lực sẽ dẫn đến biến hóa của nhân giới. Trước khi ta may mắn đạt được kỳ ngộ, từng cọng cây ngọn cỏ Vân Quốc này ta đều vô cùng quý trọng, bởi vì đó đều là trân bảo thuộc về ta mà đặt chân tới tiên đạo, lại phát hiện lúc trước mình là ấu trĩ cỡ nào., So sánh với tu tiên Đại Tự Tại, chút lợi ích lúc trước ở trong cung đình tranh đấu đi mưu đồ trong đó, căn bản không đáng nhắc tới. Quân vương Vân Quốc nhìn như phong quang, nhưng trong mắt tu sĩ Tiên Đạo, gọi là Quân Vương, nếu muốn giết cũng chỉ cần một kiếm.”

Vương Lục hỏi: “Ngươi đã có giác ngộ bực này, sao không buông xuống đi?”

“Thả qua? Ngươi có biết khi ta đen kịt tuyệt vọng nhất là lúc ta còn chống đỡ được ta sống không? Ngươi có biết khi lần đầu tiên tế luyện thi trùng, dùng tinh huyết của chính mình thai nghén tử khí, thì thống khổ và hành hạ ta trải qua vô kỳ hạn không? Ngươi có biết khi ta trùng kích kim đan không, suýt nữa tan thành mây khói, là cái gì khiến nguyên thần của ta ngưng kết, thủy chung không tiêu tan không?”

Vương Lục thở dài: “Gận hận?”

“Không sai, chính là căm hận sau khi ta tu hành pháp thuật hành tung, sự tức giận của ta sẽ không ngừng giảm đi tán loạn, ta vô sự tự thông, đơn thuần dùng một quyển sách tàn tật bản tu hành của kiếp trước lưu lại., Không biết bao nhiêu lần tẩu hỏa nhập ma, suýt nữa khói tan thành mây khói, đều là một cỗ chấp niệm trong nguyên thần chèo chống ta đi xuống. Khi ta trúc cơ thành công có thể dịch kinh tẩy tử, thành tựu kim đan càng là thoát thai hoán cốt, nhưng ta thủy chung không có thay thế thân thể xấu xí này của mình., Chính là thời khắc khắc khắc nhắc nhở mình, thù hận mới là nguyên tuyền ta một mực nói cho mình, hiện tại tất cả làm ra đều là vì một ngày có thể phá hủy hết thầy kẻ oán vị kia, thời khắc ta bị

vương cung đuổi ra, ta không có một ngày quên đi cừu hận của ta mà muốn báo thù., Phương thức tốt nhất là phá hủy quốc gia này vô cùng bình thường, huynh đệ của ta tuy rằng là một kẻ tầm thường, nhưng hẳn đúng là nhiệt tình yêu thương Vân quốc như trước đây, cho nên ta chỉ cần phá hủy Vân Quốc trước mắt hẳn, là hẳn có thể cảm nhận được thống khổ của ta...”

“A, đây cũng là lý do. Nhưng, cừu hận của ngươi chỉ là đệ đệ ngươi —— hiện tại hơn phân nửa đã treo rồi, nhiều nhất là liên lụy đến con cháu của hẳn. Nhưng đây là ngươi giận lây toàn bộ Vân Quốc, những dân chúng vô tội ở Vân Quốc căn bản không liên quan đến ân oán cung đình của ngươi.”

Tên lùn kia cười ha hả: “Không liên quan? Trong thiên hạ chẳng lẽ đều là vương thổ, trên dưới Vân Quốc này vốn tất cả đều là đồ thuộc về ta, ta phải xử trí như thế nào, tất cả đều là sự tự do của ta chỉ cần có thể làm cho ta căm hận người thống khổ, ta cần gì phải để ý đến những chi tiết khác?”

Vương Lục hỏi đến đây cũng đã đủ rồi, trên thực tế, gã căn bản không có hứng thú với ân oán tình cừu với tên lùn, dù đồ gã lái nhải nói những lời này, là vì để những người khác nghe.

Vương Lục quay đầu lại, hỏi với thanh âm nặng nề áp chế hét thảy kia: “Vị tiên bối này, ngài đều đã nghe được, huyết mạch trực hệ này đã thừa nhận hết thảy, ngài muốn thanh lý môn hộ thì không cần để ý đến ta, trực tiếp động thủ là được.”

Nói xong, Vương Lục thở dài, nghĩ thầm thiệt cho một chuyên nhân như ta trấn định tự nhiên, gặp nguy không sợ, bằng không vạn nhất một kích muốn chính diện đánh nhau với loại đại sát khí này, thật sự là mười cái mạng cũng không đủ chết. Tiên mạng cảnh này độ khó thật có chút nghịch thiên., Chỉ cần không cẩn thận một chút là có thể trả được cái mạng nhỏ, cũng may người khai hoang là ta, đổi lại là những người khác hơn phân nửa là chết ở chỗ này. Cũng may bây giờ nguy cơ đã qua, không hiểu vì sao Khai Quốc Quốc trưởng lão tỉnh lại trong Vương Lăng không phải là Đại Ma Đầu không nói đạo lý chút nào, mà chỉ cần hẳn chịu nói đạo lý, mình sẽ không có nguy hiểm gì. Tiếp theo chỉ cần hẳn tự tay thanh lý môn hộ, cái vòng này có lẽ kết thúc rồi chứ?

Nhưng Vương Lục vừa mới thở phào nhẹ nhõm, chợt nghe Khai Quốc Nguyên trong Vương Lăng cười lạnh, tiếng cười sắc bén như lưỡi dao đâm vào người Vương Lục khiến toàn thân hắn đau nhức kịch liệt, Ngọc Phủ rung động lắc lư.

“Thanh lý môn hộ? Thật sự là buồn cười, tại sao ta phải thanh lý trực hệ huyết mạch của ta? Chỉ dựa vào một thân một mình đã có thể tu hành đến đời sau thiên tài Kim Đan đỉnh phong sao?”

Vương Lục ngẩn ra, biểu tình trên mặt dần dần cứng ngắc, bất quá hắn vẫn nói: “Cái này, nếu như ngươi thật sự trúng ý hắn, vậy cũng tùy ngươi, đem Vân Dương vương đương nhiệm phế bỏ, thay bằng tên thô bạo lùn này, làm cho quốc vận trăm năm qua tích lũy của Vân Quốc bị hủy trong chốc lát... cũng là tự do của ngươi mà.”

“Quốc Vận?” Giọng nói kia càng thêm lạnh lùng: “Công khai ngỗ nghịch quy tắc ta định ra từ ngàn năm trước, nâng một kẻ soán ngôi vương, quốc vận của quốc gia này nên sớm nhận lời nguyên rủa đến hiện tại, chỉ sợ huyết mạch vương tử đã điều linh rồi.”

Vương Lục lại cả kinh, lập trường của vị Nguyên Anh Vân Quốc này rốt cuộc làm sao vậy? Còn có quan niệm thị phi hay không, lại đứng về phía gã lùn sao? Hơn nữa, hắn thế mà lại lưu lại lời nguyên rủa trong huyết mạch nhà mình? Bất quá, thế hệ Vân Dương Vương này chỉ có mình hắn và Vân Nguyệt công chúa chết, cái này đích xác có vài phần kỳ quặc, quốc gia bình thường, bệ hạ sẽ lo lắng dân cư càng ngày càng nhiều, nếu nói đây là nguyên rủa trong huyết mạch, cũng có thể nói là đúng.

Bất quá, nội dung vở kịch tiên tri đến đây, Vương Lục bỗng nhiên cảm giác chính mình hình như không có gì để làm.

Kế tiếp có thể làm gì? Nhảy trái sao? Lập tức phối hợp vị Khai Quốc Tam và Bạo Lệ lùn hủy diệt toàn bộ Vân Quốc, sau đó giết chết Vân Dương Vương, Vân Nguyệt công chúa?

Chỉ sợ không phải ý kiến hay gì.

Nhưng trừ điều đó ra, mình còn có lý do gì mà đứng về phía Vân Dương Vương chứ?

Từ phương diện đạo đức, Vân Dương Vương cũng không phải là đạo đức vạn người gì, đồ sát của Vụ Nguyên sơn đã bị gián đoạn, nhưng vẫn có mấy trăm người gặp nạn, huống chi khi Vân Dương Vương nổi sát tâm, tội nghiệt này không cách nào xóa bỏ. Từ phương diện Vương pháp, vương vị Vân Dương Vương đoạt được cũng không chính xác, tuy rằng căn nguyên sai lầm ở chỗ phụ bồi của Vân Dương Vương thậm chí là tổ tiên, nhưng khoản nợ của phụ tử phải bồi thiên kinh địa nghĩa.

Cuối cùng, từ góc độ thực lực, Vân Dương Vương chỉ là một kẻ phạm nhân. Đối thủ của hắn lại là một tiên bối lão yêu Kim Đan đỉnh phong cùng một cảnh giới căn bản không thể tìm ra nông sâu, căn bản không thể so sánh.

Tổng hợp xem ra, hiện giờ lựa chọn tốt nhất, tựa hồ chính là bứt ra rời đi, đem mọi thứ buông bỏ mặc kệ. Nhưng Vương Lục cũng khó có thể tiếp thu thái độ tiêu cực này.

Trong lúc chần chờ, Vương Lục bỗng nhiên liếc qua tấm bia cổ phía trước Vương Lăng, ánh mắt ngưng tụ.

Chỉ thấy phía trên cổ bia to như vậy, tấm bia đá phong cách cổ xưa dày nặng bị nọc độc ăn mòn mãnh liệt làm tan rã một khối rất lớn, nọc độc dọc theo mặt ngoài chảy xuống, đem rất nhiều chữ cổ cùng đồ án khắc trên cổ bia đều ăn mòn hầu như không còn.

“Thì ra là thế...”

Vương Lục chỉ cảm thấy trong đầu linh quang chợt lóe, đã mơ hồ đoán được hiện tại hướng đi của kịch tình.

Truyền thuyết này cùng Vân Quốc đồng thời kì xây dựng trên bia cổ, chỉ sợ không đơn giản chỉ đơn giản là một cái bia kỷ niệm, bao gồm văn tự cùng đồ án mặt ngoài bia cổ cũng không phải vì trang trí đẹp mắt, mà là thật sự hữu dụng, chỉ là thời gian dài đằng đằng qua đi, ý nghĩa của tấm bia cổ này đã bị người ta quên lãng.

Không có gì bất ngờ xảy ra, tác dụng của tấm bia cổ này không phải dùng để trấn áp quốc vận, mà là trấn áp vị Quốc đế khai quốc này.

Bản thân đang chiến đấu với tà tu thả quỷ hỏa lên bia cổ kia, kết thúc quá nhanh, thậm chí không cho hắn cơ hội di chuyển

địa điểm, hẳn trực tiếp bị giết chết, biến thành một bãi nước mủ.

Kết quả nước mủ đã ăn mòn tấm bia cổ, cộng thêm người lùn kia ở trong Vương Lăng không biết đã phá hỏng bao nhiêu lần, tóm lại là thả lão ma đầu không nên thả ra ra ngoài.

Đây chính là ân tào vớ kịch, phạm là tiên độ của mình hơi chậm hơn một chút, ví dụ như không có chạy tới Vương Lăng trước tiên, hoặc là trong chiến đấu không có giải quyết đối thủ sớm nhất, cũng sẽ không dẫn phát người đứng phía sau màn ra tay.

Đáng tiếc một khi hắc thủ phía sau màn ra sân, tình thế lập tức chuyển biến ngược lại. Vốn giá trị vũ lực của mình đã trở nên không chịu nổi một kích của vị Khai Quốc Đại Cản này, người ta chỉ dùng một tiếng hô đã có thể làm cho mình gần như sụp đổ, thực lực chênh lệch đã gần như tuyệt vọng.

Tuy nhiên, chính bởi như thế, Vương Lục ngược lại có chút thông suốt, đã không thể đối đầu, vậy không cần đối đầu, cửa ải này khẳng định còn có phương pháp mưu lợi, ví dụ như...

Wương Lục hắng giọng một cái: “Tiền bối, huyết mạch của Vân quốc vương thất cũng không có tàn lụi.”

Gã lùn cười lạnh nói: “Hoàng thất lớn như vậy, chết cũng chỉ còn lại có hai người con gái, còn không kêu là điêu linh? Hơn nữa con gái kia sắp chết rồi.”

Wương Lục cũng cười lạnh: “Đúng vậy a, là người sai chó nhà người cố ý hạ độc nàng, mới khiến cho thiếu nữ mùa xuân lớn biến thành người ngoài hành tinh. Đáng tiếc, nàng vốn mới là hi vọng huyết thống vương gia, vượt xa phế vật dị dạng này của người.”

“Người nói cái gì?”

Wương Lục hạ thấp thanh âm, gần từng chữ một nói: “Những năm này người tiềm ẩn ở chỗ sâu trong Vương Lăng, còn chưa từng tận mắt nhìn thấy Vân Nguyệt công chúa nhỉ? Đứa bé kia, tư chất chính là thiên linh căn a.”

“Cái gì?”

...

Vân Nguyệt công chúa có thiên linh căn tư chất?

Một câu của Vương Lục, liền làm cho gã lùn cùng tổ tiên của hắn không hẹn mà cùng kinh hô.

Ba chữ Thiên Linh căn này, trong mắt người tu tiên có ý nghĩa phi thường trọng đại. Cần biết người có linh căn tại đại lục đã tiếp cận vạn dặm chọn một, mà Thiên Linh căn ở trong tất cả linh căn, lại tiếp cận vạn dặm chọn một. Trên ý nghĩa chân chính Thiên Linh căn, nhiều năm cả phiến đại lục đều chưa từng thấy.

Vị tu sĩ này tại Vân Quốc đánh hạ một mảnh giang sơn, mặc dù lực lượng có thể xưng là cường đại, nhưng tư chất tuyệt không có khả năng đạt tới cấp bậc Thiên Linh Căn, bởi vì tu sĩ Thiên Linh Căn nếu gặp phải bình cảnh tu hành vậy khôn cả đời, thường thường đều tiếp cận cảnh giới Hóa Thần thậm chí là cao hơn., Mà tu sĩ Thiên linh căn cấp Hóa Thần, chỉ riêng tiếng hét giận dữ Vương Lục đã không ngăn cản được —— xem ra, cảnh giới vị lão tổ tông này hẳn là ở đẳng cấp Nguyên Anh, mặc dù không cách nào đối đầu, nhưng cũng không thời hơi một cái đã làm cho người ta tuyệt vọng.

Đơn giản mà nói, Thiên Linh căn đối với lão tổ tông cũng là vật cực kỳ có giá trị, một hậu duệ Thiên Linh căn, giá trị to lớn căn bản khó có thể đánh giá.

Mà lúc lão tổ tông im lặng, gã lùn kia lại cao giọng hô:

“Chuyện này không có khả năng nàg chỉ là một đứa con gái soán đạo giả, sao có thể là thiên linh căn...”

Vương Lục nở nụ cười: “Làm sao lại là không thể? Chẳng lẽ ngươi nắm giữ quy luật xuất hiện của Thiên Linh căn? Người nói là đúng, nói không phải thì không phải?”

Gã lùn nói: “Người hầu của ta từng tận mắt nhìn thấy nàng, cũng không thấy trên người nàng có đủ loại dị tượng “Thiên linh căn nên có”

Người có được Thiên Linh căn thường từ khi sinh ra đã có dị năng, tỷ như có thể chứng kiến rõ ràng dao động của thiên địa

linh khí, có một số người còn có thể tự động dẫn động ngũ hành biến hóa, giống như trời sinh dị năng. Mà Vân Nguyệt công chúa chưa bao giờ có những dị năng này.

Trên thực tế, Vân Nguyệt công chúa đương nhiên không thể có, bởi vì nàng mặc dù có tư chất tu hành, nhưng cũng không mạnh đến mức như thiên linh căn khuếch trương, từng chữ Vương Lục hiện giờ nói đều là hư cấu.

Hắn đang tiến hành một trận đại mạo hiểm kinh tâm động phách, đánh bạc lớn. Thông qua cuộc đối thoại trước đó, hắn biết tên lùn cũng chưa từng tận mắt nhìn thấy Vân Nguyệt, mà lão tổ tông đồng dạng không cách nào biết được hiện trạng của hậu nhân, bằng không hắn cũng không cần nói cái gì nữa: “Chỉ sợ huyết mạch vương tử đã điều linh rồi nhỉ?”

Mà hai người này đều không hiểu tình huống của Vân Nguyệt, hắn có thể tự do phát huy.

“Đương nhiên Vân Nguyệt công chúa sẽ không lộ ra dị trạng, đối với một công chúa sống ở sâu khuê phòng từ nhỏ, dị năng trời sinh không thể mang đến bất cứ lợi ích gì cho nàng, ngược lại sẽ bị nghi ngờ. Quan niệm ngu muội của phàm trần khiến nàng sinh ra sợ hãi đối với sức mạnh của mình, mà khi còn rất nhỏ nàng đã nói rằng không nên biểu hiện ra sự khác biệt của mình., Phải đóng chặt cửa, không muốn để người ta nhìn thấy, không muốn để người ta biết. Quyết không thể tùy tâm sở dục. Mà thời gian dài đóng cửa, khiến nàng thật sự có thể thu liễm toàn bộ dị tượng, biểu hiện giống như người thường.”

Lời này nói ra, gã lùn mặc dù trong lòng tràn đầy vẻ không tin, nhưng giờ phút này cũng không có chứng cứ rõ ràng có thể phản bác. Hành động lúc trước trên cơ bản là do nô bộc nhà hắn tự chủ hành sự, rất nhiều chuyện chỉ có hắn biết, hiện giờ hắn bị Vương Lục đánh thành một bãi nước mủ, rất nhiều chuyện đều là chết không có đối chứng.

Vương Lục còn nói: “Đối với tu sĩ, huyết mạch chính thống hay không, cũng không phải là theo quy tắc của thế gian mà định ra. Thiên linh căn, chính là muốn so với địa linh căn chính thống, địa linh căn thì chính thống hơn ngũ hành linh căn, đây mới là quy củ của các tu sĩ. Ta nghĩ, đối với tiên bối, một hậu duệ Thiên linh căn trẻ tuổi xinh đẹp, cũng tốt hơn

nhieu so với một hậu duệ phé vật suốt đời không thể thoát khỏi tư thái tàn phé chứ?”

Vương Lục lại là một lần đánh bạc, cực lão tổ tông Vân Quốc kia là người theo chủ nghĩa lợi ích rõ ràng, cái gọi là thân tình, huyết mạch đối với gã kỳ thật chẳng đáng một đồng. Nếu không, gã một lần ngủ say không biết bao nhiêu năm rồi., Người vừa mới thức tỉnh, vì sao có thể thiên vị một gã lùn dị dạng? Còn không phải bởi vì gã lùn là tu sĩ, mà là tu sĩ có tu vi cảnh giới không thấp, nhưng gã lùn này thiên tư có hạn, Kim Đan đỉnh phong chính là cực hạn của gã, vô vọng tiến thêm một bước đột phá.

Thế nhưng một tu sĩ Thiên Linh căn lại hoàn toàn khác, chỉ cần có chính xác dẫn đường, vèn vện Kim Đan đỉnh phong tuyệt không phải điếm cuối cùng... Thậm chí có thể đạt tới cảnh giới cao hơn mình lúc trước.

Nghe được thiên linh căn, thanh âm kia quả nhiên trầm mặc. Điều này làm cho gã lùn vô cùng khẩn trương, sợ mình bị lão tổ tông từ bỏ.

Nhưng lão tổ tông cũng không dễ dàng bị lừa như vậy: “Tuy nói vậy, nhưng ngươi phải làm sao để chứng minh những gì ngươi nói đều là sự thật? Làm thế nào để chứng minh Vân Nguyệt thật sự là Thiên linh căn?”

Vương Lục nói: “Nếu ngài không tin, có thể đi Vân Dương thành tận mắt chứng kiến, nếu ta có nửa câu nói ngoa, giết ta là được.”

Nói xong, Vương Lục nhẹ nhàng thở ra một hơi, kiệt lực bình phục áp lực trong lòng.

Đây là lần đánh bạc cuối cùng, cũng là lần nguy hiểm cao nhất. Đánh bạc vị lão tổ tông khai quốc Vân quốc này còn chưa được tự do hoàn toàn. Mặc dù ở địa giới Vương Lăng có uy lực rất lớn, nhưng hắn không thể tùy ý hành động, càng không thể nào chạy đến Vân Dương thành để tận mắt chứng kiến tư chất của Vân Nguyệt.

Bởi vì cho đến lúc này, lão tổ tông đều không tự mình hiện thân, chỉ dựa vào âm thanh trống rỗng xuất hiện giao lưu cùng Vương Lục, ngay cả xuất lực cũng là lực vô hình, cái này thật

sự không giống là phản ứng của người đã ngủ say hơn một ngàn năm. Người bình thường tỉnh dậy ngủ, hẳn là phải duỗi lưng một cái mới đúng, chẳng lẽ vị lão tổ tông này còn có tật xấu gì sao?

Cho nên Vương Lục liền đánh cuộc, cược rằng mình nói hoa rơi gió hết cả rồi. Vị lão tổ tông này không thể tận mắt chứng kiến thật giả hay giả được.

Kết quả lại để cho hắn đánh cuộc một lần nữa, sau khi thanh âm kia trầm mặc thật lâu, hắn nói: “Trong vòng ba ngày, người dẫn Vân Nguyệt tới trước mặt ta.”

Nói xong, một dòng dịch màu xám từ trong lỗ thủng trên mặt đất bay ra, đâm thẳng vào ngực Vương Lục. Vương Lục không che chắn, mặc cho chất lỏng ăn mòn đến trong cơ thể.

“Yên tâm đi, trong vòng ba ngày chắc chắn sẽ có người đưa đến.”

Sau khi rời khỏi Vương Lăng, Vương Lục thở phào nhẹ nhõm. Ba ngày trôi qua, đây chính là thời cơ mà y dùng thuật kinh người tranh thủ cho mình.

Phương pháp công kích bình thường che dấu sự tình này khẳng định không phải bây giờ, đáng tiếc mấy cái vòng phía trước đích xác có chút quá phận cầu nhanh, từng bước xử lý có vẻ hơi khinh thường, dẫn đến sự tình xuất hiện bất ngờ không kịp đề phòng, mà một lão yêu cảnh giới cao thâm mặt trời đột nhiên xuất hiện, căn bản không thể địch lại, thật sự là phạm sai lầm trí mạng, bất quá cũng may còn có cơ hội cứu vãn.

Dịch thể màu xám ở ngực cũng không phải vấn đề, vị lão tổ tông kia có thể cảm thấy Hủ Thi Thủy là một loại độc vật kinh khủng, đủ để làm cho bất cứ tu sĩ nào từ Kim Đan trở xuống kinh hồn bạt vía đều bó tay, nhưng với năng lực thân thể của hắn lúc này, Vương Lục rất rõ ràng, có thể dễ dàng trấn áp cỗ độc dịch kịch độc này, tiêu hóa hấp thu cũng chỉ là chuyện mấy ngày, nếu như trở lại Linh Kiếm Sơn, tùy tiện tìm một vị trưởng lão nào đó có thể giúp hắn hóa giải trong khoảnh khắc.

Vấn đề ở chỗ, hắn không phải vì cầu sinh tồn mới đến Tiên Mộng mạo hiểm. Mà thân là chuyên gia, cho dù trong lúc vô ý

phát động tình tiết che giấu, khiến cho vòng này đột nhiên lớn hơn, hẳn vẫn muốn hoàn mỹ thông quan.

Thời gian ba ngày là thời gian hẳn giảm xóc, hẳn tin tưởng mình nhất định có thể tìm được phương pháp vượt qua cửa ải trong vòng ba ngày này.

Vị lão yêu mở quốc kia tuyệt đối không phải vô địch thiên hạ, hẳn ta nhất định có nhược điểm trí mạng, ví dụ như tấm bia đá trấn áp quốc vận kia, rốt cuộc là ai làm?

Nhìn tình hình trước mắt, bia đá có thể nói là điểm yếu duy nhất của lão tổ tông, như vậy muốn thông quan tất nhiên cũng phải bắt đầu từ nơi này.

Đêm khuya, cấm địa Vương Cung, trong mật thất Vương Cung truyền thừa ngàn năm, từng dãy giá sách bằng ngọc thạch chính tề, dưới ánh nến lờ mờ chiếu ra quang mang nhàn nhạt.

Trong giá sách, Vương Lục đang đứng thẳng, tay cầm một quyển sách có niên đại xa xưa nhất, chăm chú đọc từng chữ từng chữ một.

“Thì ra là thế, quân vương khai quốc của Vân Quốc đúng là bất phàm, tên là Vân Không Quân, là đại tu sĩ xuất thân danh môn chính phái, tuổi già trở về, thành lập Vân Quốc trong Hoang Man... Bị ghi chép đến đây thì Vân Không Quân hầu như trống rỗng, quyển sách này thật sự vô dụng.”

Quân vương diên của Vân quốc thật coi như chí bảo cứ như vậy bị vương lục bình luận là rác rưởi vứt qua một bên, sau đó vương lục lại cầm lấy một quyển sách, đọc xong với tốc độ nhanh nhất, sau đó tiếp tục lật đầu.

“Thiên tịch ghi chép công tác tế tự, ngay cả ba chữ Vân Không quân cũng chưa từng xuất hiện... Thôi được, để ta kiến tạo từ Vương Lăng.”

Liên tiếp hai quyển sách đều không tìm đúng, Vương Lục liền đổi ý nghĩ, bắt đầu điều tra từ việc xây dựng Vương Lăng. Dù sao bia đá cổ xưa nhất trong truyền thuyết là xuất hiện khi Vương Lăng kiến tạo, có lẽ sẽ lưu lại dấu vết để lại.

Thế nhưng Vương Lục lại lật xem ba bốn quyển sách, vẫn không tìm ra manh mối. Tấm bia đá cổ xưa nhất tựa như thần

binh giáng từ trên trời xuống, không có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào xuất hiện trong điển tịch. Sau đó, điển tịch ghi chép lại nó hùng vĩ cỡ nào, lại có ít nhiều tác dụng trấn áp quốc vận của nó. Nhưng nó xuất hiện như thế nào? Là ai kiến tạo ra? Căn bản không lưu lại bất kỳ văn tự ghi chép nào.

Mà nhìn đến đây, Vương Lục liền mất đi hứng thú với mật thất của Vương Cung này. Rõ ràng là có người cố ý xóa bỏ ghi chép trên bia đá, mà nếu có người xóa, Vương Lục tin tưởng quyển sách trong phòng này nhất định sẽ không để sót.

Bất quá điều này cũng không có nghĩa là manh mối đã hoàn toàn bị cắt đứt, bí mật liên quan đến quốc vận, cho dù trong sách không có ghi chép, Vương Lục tin tưởng Vân quốc vương thất sẽ không hoàn toàn không biết gì cả.

Cho nên hắn trực tiếp tìm được Vân Dương Vương.

“Tám bia đá trấn quốc?” Vân Dương Vương trên giường, cũng không bởi vì Vương Lục đêm khuya tùy tiện quấy rầy mà tức giận, cũng không có hỏi thăm Vương Lục nửa ngày không từ mà biệt, hiện nay hắn đem hi vọng cứu được con gái gửi gắm hoàn toàn vào trên người Vương Lục, Vương Lục có bất kỳ yêu cầu gì hắn cũng sẽ không cự tuyệt.

“Về bia đá trấn quốc, đúng là trong Vân quốc vương có truyền lại một bí mật... Ngươi đi theo ta.”

Vân Dương Vương không chút do dự rời giường thay quần áo, dẫn Vương Lục tiến vào thư phòng, cầm lấy một ấn tỳ, dùng sức nhấn một cái ở bên cạnh ấn tỳ, một quyển trục bằng ngọc liền lặn ra.

“Đây là bí mật lớn nhất của vương thất.”

Vương Lục nở nụ cười: “Cho ta một người ngoài xem như vậy, có hợp quy củ không?”

Vân Dương Vương trầm giọng nói: “Hiện giờ toàn bộ Vân Quốc đều đang bị lật đổ, còn có quy củ gì có thể lớn hơn quốc gia này?”

“Nói hay lắm.” Vương Lục nói xong mở cuộn sách ra, chỉ nhìn thoáng qua, liền thay đổi sắc mặt.

Đôi mắt nhanh chóng tinh khiết văn tự.

Quyển trục trong ấn tỳ, là bí mật lớn nhất của Vân quốc thất, cũng không làm cho Vương Lục thất vọng, phía trên hoàn toàn chính xác ghi chép tình báo về tấm bia đá, hơn nữa là quan tâm nhất với Vương Lục, liên quan đến tình báo người kiến tạo tấm bia đá này.

Tình báo vô cùng cặn kẽ, không chỉ có thân phận người kiến tạo mà ngay cả quá trình xây dựng cũng miêu tả sơ lược ra.

Nhưng mà xem phần tin tình báo này, trong lòng Vương Lục lại chỉ có liên tiếp đờ mờ, tâm tình so với không thấy được phần tình báo này càng tồi tệ hơn.

Bởi vì người xây tấm bia đá, rõ ràng là bản thân Vân Không Quân.

Trên đời sao lại có chuyện hoang đường bực này chứ? Thật sự sao có thể có phen vất vả này, dùng lời nói thu được hơn ba ngày hòa giải, lại ở mật thất Vương Cung nghiêm túc điều tra, kết quả cuối cùng lại quay về chỗ cũ?

Không, chuyện này quả thực so với quay về điểm ban đầu còn tệ hơn, tình báo trên quyển trục ngọc kia, chẳng những không giải đáp nghi hoặc trong lòng Vương Lục lúc trước, ngược lại sinh ra càng nhiều nghi hoặc.

Rốt cuộc Vân Không Quân đang đặt mục đích gì, không tiếc hao phí lượng lớn tài nguyên để kiến tạo một tấm bia đá dùng để trấn áp bản thân?

Chẳng lẽ trước khi chết hẳn đã nảy sinh ý tưởng, nghĩ ra một cách chơi nào đó biến thái, thông qua bản thân trấn áp, nhu cầu một loại khoái cảm như hít thở không thông?

Dựa vào huyết mạch này của hẳn, hậu nhân biến thái liên tiếp xuất hiện xem, chưa hẳn là không có khả năng nha...

Đang lúc hoang mang, Vân Dương vương nói: “Ngoại trừ quyển trục này ra, các đời quân vương của Vân Quốc dường như cũng có truyền thuyết về bia đá trong Vương Lăng, không thể tổn hại. Nếu không thì thiên tai đủ để lật úp quốc gia phát sinh. Trên thực tế, cái gọi là trấn áp quốc vận, mở ra chính là

từ truyền thuyết này diễn biến ra. Mặc dù ý tứ của hai người cũng không có gì quá khác nhau.”

Vương Lục trong lòng cười lạnh, chỗ bất đồng có thể lớn trấn áp quốc vận? Cái kia cơ bản thuộc về chữ mẫu, đốt pháo, mặc áo cưới đỏ giống như mê tín. Nhưng nếu nói tấm bia đá trấn áp một con đất liền, lại có đủ lực lượng phá thành diệt quốc gia lão yêu quái, đó chính là thiết thực sự khủng bố rồi.

Chẳng qua, đại tu sĩ lúc trước ở trong vùng man hoang giăng đầy bụi gai, vì sao lại biến thành một lão yêu quái nguy cơ tồn vong toàn bộ quốc gia?

Hơn nữa theo ghi chép, Vân Không Quân đỉnh phong nhiều nhất chỉ là Nguyên Anh đỉnh phong, lấy bí pháp miễn cưỡng có thể có một hai phần uy năng Hóa Thần, xem như nguy trang thần kỳ. Nói chung, thọ nguyên nguy hóa thần có thể ở đây hơn một ngàn năm, nhưng lúc hấn sáng lập Vân Quốc đã là một tuổi già, sau đó lại qua hơn một ngàn năm, tuổi thọ của hấn đã sớm không thể sống vui vẻ trong Vương Lăng.

Đợi đã... ở trong Vương Lăng...

Vương Lục nghĩ tới đây, trong đầu rớt cuộc lóe lên linh quang.

“Thì ra là thế, không phải hấn có bí quyết trường thọ đặc biệt, mà là Vân Không Quân bị tấm bia đá trấn áp, đã là một vong hồn mất đi nhân tính.”

Nguyên Anh tấn cấp Hóa Thần, đều có khảo nghiệm vô cùng khắc nghiệt với đạo tâm và nguyên thần của tu sĩ. Nếu tu sĩ không vượt qua được cửa ải khó khăn, rất có thể sẽ bị tâm ma quấy phá, đạo tâm sụp đổ, tính tình đại biến, làm ra chuyện nhân thần cộng phẫn., Sau đó bị quần công kích, chết không có chỗ chôn. Mà Vân Không Quân có lẽ chính là trong lúc trùng kích Hóa Thần bị ám thương, tâm ma nảy sinh, sau đó mặc dù tuổi già nhưng thọ nguyên đã sắp hết, lại sợ tâm ma trước khi chết chiếm cứ thân thể, phạm tội ngạt trời, bèn kiến tạo bia đá trấn áp chính mình.

Mà muốn trấn áp một ma đầu tiếp cận cấp bậc Hóa Thần há lại đơn giản như vậy? Đặc biệt Vân Quốc chỉ là quốc gia ở thế gian, sau khi Vân Không Quân chết, phần lớn đời sau đều là phàm nhân, cho dù ngẫu nhiên có tư chất tu hành cũng chỉ

bình thường không có gì lạ, cách cảnh giới Nguyên Anh Hóa Thần xa xôi vô kỳ. Vân Không Quân muốn trấn áp chính mình, thế nào cũng phải mượn vài phần ngoại lực.

Vương Lục tiếp tục lật xem quyển trục, liên hệ với lúc trước biết được, cuối cùng từ trong văn tự che giấu của gã, tìm được càng nhiều manh mối hơn.

Vân Không Quân xây bia đá, đích thật là liên kết với vận nước. Hắn dùng thủ đoạn cao minh nhất nắm giữ khi còn sống, không chế Phong Thủy Nhân của Vân Quốc, cũng dùng linh lực liên thông, chuyển hóa vào trong bia đá, hóa thành sức trấn áp.

Nói đơn giản, nếu như quốc thái dân của Vân quốc an, trấn áp của bia đá này vững như bàn thạch, mà nếu như quân vương của Vân quốc thất đức dẫn tới quốc gia suy sụp thì quái vật trong bia đá kia có thể phá đất mà lên.

Có lẽ theo Vân Không Quân thấy, một vị quân vương thất đức và một quốc gia của hắn căn bản không cần thiết phải tồn tại... Trên thực tế, đối với rất nhiều đại tu sĩ, xử lý chuyện ở Phàm gian luôn lạnh lẽo vô tình như vậy.

Nhưng tóm lại, một hoang mang khác trong lòng Vương Lục cũng coi như đã được cởi bỏ.

Những tấm bia đá sừng sững ngàn năm không đổ này dùng để trấn áp ma đầu cấp Thần, nhưng vì sao lại bị đồng nước mưa này ăn mòn mất nhiều như vậy?

Bởi vì trước đó, hành vi tàn sát thôn dân của Vân Dương Vương ở Vụ Nguyên sơn đã hoàn toàn mất đi đức hạnh mà quân vương nên có, điều này lập tức khiến cho tấm bia đá này bị trọng thương cơ bản.

Có lẽ gã lùn đánh thi kia cũng không biết chuyện Vân Không Quân, nhưng hành động dụ dỗ Vân Dương Vương thất đức, thật sự là rất chính trực.

Mà sau khi phân tích rõ tình thế trước mắt, Vương Lục lập tức cảm thấy con mẹ nó quả thực là tuyệt cảnh.

Tất cả bí mật đều đã được giải khai, nhưng hoàn toàn không có chút đầu mối nào để giải quyết vấn đề này. Thất đức của Vân Dương Vương là thật, sự kiện đồ sát trên Vụ Nguyên sơn

cũng dần dần tạo ra ảnh hưởng, dưới bối cảnh như hiện tại thì không có chút manh mối nào., Thương tích trên bia đá cơ bản không thể đảo ngược — tuy rằng trong thời gian ngắn cũng không trở nên càng tồi tệ, lực ước thúc đối với Vân Không Quân còn sót lại một chút, khiến nó không thể hoàn toàn thoát khỏi — mà không có bia đá ước thúc, Vương Lục căn bản không có biện pháp tiếp cận Hóa Thần cấp đại ma đầu.

Suy đi nghĩ lại, Vương Lục cảm thấy trước mắt một mảnh tắc nghẽn, trong lòng mơ hồ có manh mối, lại mơ hồ không rõ.

Bất quá loại suy nghĩ thám thính này gặp phải thường xuyên hơn, Vương Lục cũng không nóng nảy, cáo biệt Vân Dương Vương, liền dạo bước ở trong vương cung giống như ở viện gia đình.

Chậm rãi thời gian còn hơn hai ngày, không cần lửa đốt lông mày gấp gáp như vậy, huống chi Tiên Mộng chi cảnh cho dù lần đầu tiên thất bại cũng không sao cả, Vương Lục cũng không tự đại đến mức cho rằng mình không gì không làm được — dù sao A Phạm không ở bên cạnh, ngẫu nhiên thua một hai lần cũng không sao.

Đang lúc suy nghĩ, Vương Lục bất tri bất giác chạy vào trong tâm cung của Vân Nguyệt công chúa, bởi vì lúc trước Vân Dương Vương nhờ vả, thị vệ trong cung cũng không dám ngăn cản, tùy ý để hấn một nam nhân lớn đi vào khuê phòng nữ.

Thời điểm Vương Lục lấy lại tinh thần, đã đi tới bên giường Vân Nguyệt công chúa, mà nhìn thấy công chúa lần nữa, rõ ràng là lúc đêm khuya. Nàng tỉnh táo, một đôi mắt lớn khác thường đang yên tĩnh nhìn chăm chú vào mình.

“Ta sắp chết, đúng không?”

Dưới sự ăn mòn của kịch độc, hình dạng của công chúa mặc dù đã thoái hóa đến mức mất đi tư thái thường nhân, nhưng thanh âm của nàng vẫn rất dễ nghe, chỉ là hiện tại có vẻ vô cùng suy yếu.

Vương Lục bật cười: “Đúng vậy, ngươi sắp chết rồi, nhưng vì sao nghe ngươi vẫn vui vẻ như vậy?”

Vân Nguyệt công chúa mặc dù đã xem như giỏi về che giấu tình cảm, thế nhưng trước mặt một tu sĩ Hư Đan đỉnh phong, ý

nghĩ chân thật trong lòng rất khó che giấu được. Sau khi thức tỉnh, phát hiện sinh cơ trong cơ thể sắp hết, Vân Nguyệt lại như trút được gánh nặng.

“Bởi vì, nếu như ta chết, phụ thân nhất định sẽ không mắc sai lầm nữa nha.” Vân Nguyệt nhẹ nhàng cười: “Thật ra phụ thân là người rất hòa ái khoan hậu, nhưng khi vấn đề của ta và mẫu thân, hắn luôn dễ dàng đi cực đoan. Ta biết đây cũng không phải là lỗi của hắn, nhưng ta không hy vọng hắn sai tiếp.”

Vương Lục có chút kinh ngạc hỏi: “Giáp ngộ cao như vậy sao? Tuổi còn trẻ đã đem sinh tử chi tiêu ngoại, tiểu cô nương, người rất có tiền đồ nha.”

Vân Nguyệt thần sắc âm đạm: “Làm sao có thể bỏ ra ngoại lệ? Ta đương nhiên hi vọng mình có thể sống lâu trăm tuổi, vĩnh viễn khỏe mạnh, thậm chí vĩnh viễn trẻ đẹp. Thế nhưng, nếu như lúc này ta không thể khống chế được cảm xúc của mình, phụ thân phải làm sao bây giờ? Hắn chịu áp lực còn lớn hơn ta, gánh vác chức trách càng gian khổ hơn, ta không thể lại tăng thêm áp lực cho hắn nữa.”

Vương Lục Việt nghe vậy càng thêm kinh ngạc, thiếu nữ trước mắt này ẩn ở dưới kịch độc tằm đã có vẻ dị dạng, dường như mơ hồ phát ra quang mang.

“Nhưng chuyện ta có thể làm vẫn còn quá ít. Ta đã dốc hết sức phản đối chuyện Vạn Linh Huyết, nhưng phụ thân vẫn khư khư cố chấp. Cho nên ta nghĩ, có lẽ ta cứ như vậy chết đi, mới có thể làm cho ông ta thật sự được giải thoát.”

Vương Lục nói: “Người không cảm thấy người chết rồi, gã sẽ trực tiếp từ bỏ việc trị liệu sao? Mất đi toàn bộ thân nhân của mình, gã làm ra bất cứ chuyện gì cũng không kỳ quái.”

“Cho nên, Thượng Tiên ca ca, ta có thể xin người giúp một chuyện không?”

Vương Lục lại một lần nữa bật cười: “Thượng tiên ca ca... Được rồi, nể tình ca ca người, người nói nghe một chút trước đi.”

“Sau khi ta chết, thỉnh ngài giúp phụ thân quên ta đi. Ta nghe nói các thượng tiên có được pháp thuật làm người ta quên đi ưu phiền, ngài có thể... khiến hắn quên sự tồn tại của ta và mẫu

thân không? Thật ra phụ vương còn rất trẻ tuổi, nếu như lại lấy một vị vương hậu, thì quá kịp kéo dài huyết mạch bệ hạ, chỉ là hấn vẫn luôn chấp nhất quá khứ, từ đầu đến cuối không chịu tiếp nhận nữ tử mới.”

Vương Lục thở dài, lại gật đầu: “Đứa nhỏ này thật đúng là ý nghĩ hảo huyền, chẳng qua đứng trên góc độ của người, điều này đích xác không thiếu một biện pháp cao minh hữu hiệu. Khiến phạm nhân vong ưu ta đích xác có pháp thuật, những tu sĩ kia không thể tùy ý dùng phép thuật ảnh hưởng quy tắc của quân vương cũng hạn chế không tới ta, bất quá sự mâu thuẫn hiện giờ thật ra đã không phải là cuộc sống cá nhân của cha người, mà là...”

Còn chưa dứt lời, trong đầu Vương Lục bỗng nhiên lại hiện lên linh quang một lần nữa. Lúc này ánh mắt hấn lại lần nữa nhìn vào người Vân Nguyệt công chúa, phát giác mặc dù muội tử này rất giống người ngoài hành tinh, nhưng trong nội tâm hấn so với đại đa số người càng giống nhau hơn.

Có lẽ nàng chỉ sinh trưởng ở trong vương cung, không kiến thức nhân gian hiểm ác, nhưng thiện lương thời đại ngây thơ cũng sẽ không vì vậy mà có vẻ rẻ tiền, thiện lương chính là thiện lương, mỹ đức chính là đẹp đức, trải qua sự thương tang chưa bao giờ là lý do ác. Vân Nguyệt công chúa này ở trong mắt Vương Lục đã trở thành mâu chốt quyết để nghịch chuyển thế cục tiếp theo.

“Ừm, ta nghĩ ta có biện pháp giải quyết tất cả nan đề trước mắt một cách hoàn mỹ.”

Vân Nguyệt công chúa hiếu kỳ chớp chớp mắt, muốn nói chuyện nhưng không thể nào mở miệng ra được, lúc này nàng đã không còn hơi sức để nói chuyện.

Vương Lục đương nhiên nhìn ra nàng nghi hoặc, nhưng không trả lời ngay, mà vỗ vỗ trán của nàng: “Người nghỉ ngơi trước đi, muộn nhất là ngày mai, mọi thứ đều có thể phân biệt.”

Nói xong, Vương Lục rời tấm cung của công chúa, lại một lần nữa đánh thức Vân Dương Vương vừa mới chìm vào giấc ngủ.

“Đừng ngủ, chuẩn bị vài thứ cho ta, trước lúc chính Ngọ ta muốn người theo ta một chuyến.”

Tin tức đổi mới nhanh chóng trở nên thuần khiết, văn tự

...

Buổi trưa ngày thứ hai, mặt trời treo cao, Vương Lục đã xuất hiện trở lại biên giới Vương Lăng.

Mà lần này, hắn không còn một mình, ở phía sau hắn, là người có quyền lực tối cao của Vân Quốc, Vân Dương Vương, mà phía sau Vân Dương Vương là một chiếc xe ngựa xa hoa rộng rãi, xe ngựa do lực lượng vô hình dẫn dắt, chạy bằng phẳng, trong thùng xe cực lớn đặt một chiếc giường mềm, Vân Nguyệt công chúa cực kỳ suy yếu nằm trên giường nhắm mắt dưỡng thần, như ngủ mà không ngủ.

Ba người dừng bước ở biên giới Vương Lăng. Vương Lục đi trước nhất, Vô Tướng kiểm vây quanh cách Vương Lăng vài dặm đã được mở ra, bảo vệ hai cha con sau lưng. Tuy nhiên cho đến khi thật sự bước vào trong phạm vi của Vương Lăng, vẫn không gặp phải trở ngại như mong muốn.

Vương Lục suy nghĩ một chút, cũng không cảm thấy Vân Không Quân trong hai ngày ngắn ngủi này trở nên suy yếu mà không cách nào gặp được người, có lẽ sự tình hoàn toàn ngược lại. Trong hai ngày, hắn đã dành được thời gian thở dốc, hoàn toàn đi ra từ trạng thái ngủ say ngàn năm suy yếu, trở nên cường đại hơn so với trước kia, mạnh đến mức khiến chính mình đã không thể cảm giác được đến trình độ nào nữa.

Vân Không Quân vừa thức tỉnh, tuy rằng uy lực đã vô cùng khủng bố nhưng vẫn chưa đạt tới cảnh giới Nguyên Anh đỉnh phong. Tuy đã khiến Vương Lục hoàn toàn không cách nào chống lại, nhưng nếu Vương Lục lấy ra toàn bộ lực lượng, xuất kỳ bất ý, ít nhất có thể tránh thoát trời buộc trong thời gian ngắn. Đến chỗ lực lượng của Vân Không Quân không cách nào với tới, mới giữ được tính mạng.

Lấy cảnh giới Hư Đan đỉnh phong, có thể làm được như vậy trước mặt một vị Nguyên Anh đỉnh phong đã là đáng quý rồi. Nhưng hôm nay Vân Không Quân chịu ước thúc của bia đá càng ngày càng yếu, Vương Lục lại tiếp cận nơi đây, chính là lấy tính mạng ra mạo hiểm. Tuy rằng gã còn có át chủ bài bảo

mệnh, nhưng phong hiểm không thể nghi ngờ tăng lên rất nhiều.

Vương Lục cũng không thích đánh bạc như vậy, bởi vì đối với tu sĩ mà nói, trong quá trình tu hành dài đằng đặc, nếu mỗi một lần đều ký thác thắng lợi vào đánh bạc là đi tìm cái chết. Nhưng nếu như một chút phiêu lưu cũng không chịu đảm đương, vậy thì cũng sẽ không bao giờ nhắc tới tu tiên. Tu tiên vốn là làm việc nghịch thiên, tuyệt đối không có con đường an toàn tuyệt đối có thể phi thăng.

Mà hiện nay, Vương Lục cân nhắc liên tục, so với thu hoạch của hắn, nguy hiểm trước mắt hoàn toàn ở trong khu vực hợp lý, cho nên, hắn dứt khoát kiên quyết.

Tiến vào địa giới Vương Lăng không lâu, tuy Vương Lục không cảm giác được bất cứ uy hiếp gì, nhưng đã tập trung toàn bộ sự chú ý của mình lại, có thể chống lại Vân Không Quân là một chuyện hay không còn ý chí chống cự là một chuyện khác. Mà chưa đi được mấy bước, bên tai Vương Lục đã vang lên giọng nói của Vân Không Quân.

“Ngươi quả nhiên theo lời tới đây, nhưng hai con kiến ngươi mang đến này xem như cái gì? Một cái quân vương thất đức, cùng một cái phạm nhân sắp chết, cái ngươi gọi là công chúa Thiên Linh Căn ở nơi nào?”

Giọng nói của Vân Không Quân mang theo vẻ trào phúng, hiển nhiên đã nhận ra Vân Nguyệt công chúa trong xe ngựa chính là Thiên Linh Căn công chúa mà Vương Lục nhắc tới. Nhưng đồng dạng, tư chất chân thật của Vân Nguyệt công chúa không có chỗ nào để lẫn trốn trước mắt hắn.

Nếu không phải Vân Không quân có năng lực đối đầu với một tu sĩ trẻ tuổi Hư Đan đỉnh phong như Vương Lục, lại có thể chống lại Kim Đan đỉnh phong đuổi thi như vậy thì ông ta đã sớm phát hiện ra Vân Nguyệt công chúa rồi, vì lời nói xằng bậy của hắn mà phải trả giá đắt. Nhưng bây giờ, ông ta cần một lời giải thích hợp lý.

“Thất Đức quân vương chỉ là một đạo cụ hôm nay. Còn về công chúa Thiên linh căn thì ở trên xe, tiền bối tôn kính ta.” Vương Lục không thêm để ý, cười cười nói.

“Nực cười, ngươi tưởng mắt bọn ta mù chắc?”

Đúng lúc này, một người lùn giọng khàn khàn nhảy ra, hung tợn trừng mắt nhìn Vương Lục, trừng mắt nhìn Vân Dương Vương cùng với xe ngựa phía sau hắn, dùng ánh mắt vô cùng căm ghét quét qua ba người.

“Nữ nhân kia nhiều nhất chỉ có tư chất Địa linh căn, thậm chí còn thiếu sót, lúc này thân trúng kịch độc nguy hiểm, ngươi định dùng ả để lừa gạt chúng ta sao?”

Vương Lục thản nhiên cười: “Chúng ta? Chỉ bằng ngươi mà cũng xứng gọi chúng ta là tiền bối? Lúc ta nói chuyện với tiền bối, ngươi vẫn là lui ra đi.”

Vương Lục biểu hiện vẻ kính ý đối với Vân Không Quân, nhưng đối với gã lùn lại không kiêng nể gì, mà Vân Không Quân mặc dù có thiên vị nhất định với gã lùn, nhưng hiển nhiên sẽ không để ý mặt mũi gã, nghe Vương Lục nói vậy, không những không tức giận, ngược lại càng thêm tò mò, mà trong mắt gã lùn, lại có vẻ hơi chướng mắt.

“Vân Thường, ngươi lui ra đi.”

“Lão tổ tông, nhưng mà...” Tên lùn tên Vân Thường thử phân biệt, nhưng một cỗ lực lượng vô hình âm âm ép xuống, khiến cho xương cốt toàn thân hắn đều chấn động, sau đó hắn cũng không dám nhiều lời thêm một câu, chật vật chạy ra khỏi tầm mắt Vương Lục.

Lúc này Vương Lục mới nói: “Như ngài đã thấy, Vân Nguyệt công chúa hiện tại, tư chất nhiều nhất cũng chỉ xem là tàn thứ phẩm trong linh căn. Nhưng điều này cũng không có gì kỳ quái, bởi vì hiện tại nàng chỉ là bán thành phẩm, khoảng cách gia công hoàn thành, còn thiếu thốn trật tự cuối cùng. Ngài không thể dùng tiêu chuẩn hoàn thành phẩm để yêu cầu bán thành phẩm được.”

Vân Không Quân nói câu này như muốn cười: “Bán thành phẩm? Chẳng lẽ Thiên linh căn còn bán thành phẩm?”

Vương Lục gật gật đầu: “Đương nhiên là có, như ngài biết, rất nhiều tu sĩ có thuộc tính linh căn sau này thức tỉnh. Trước khi thức tỉnh, bọn họ không khác gì phàm nhân. Mà tương tự còn có một số người, nhìn như thức tỉnh linh căn, nhưng thật ra

cũng không thức tỉnh hoàn toàn. Nếu như có thể dẫn dắt chính xác, thì có thể thấy được quang mang thật sự của bọn họ.”

Vân Không Quân cười lạnh nói: “Hoang đường.”

Vương Lục lại nghiêm túc trả lời: “Về vấn đề linh căn, thỉnh ngài cần phải tin tưởng đặc tính chuyên nghiệp của ta, sư môn ta xử lý vấn đề linh căn cao giai, ở toàn bộ tu tiên giới cũng là số một. Ví dụ như ta...”

Trong khi nói chuyện, Vương Lục bỗng nhiên hít vào một hơi thật sâu, trong Ngọc phủ có một viên Hư Đan sắp từ hư hóa thực điên cuồng co rút lại, dẫn động thiên địa linh khí trong phạm vi trăm dặm như sóng to gió lớn tràn về một chỗ.

Mà Vương Lục dùng đơn giản hô hấp thở nạp đã dẫn phát linh lực khủng bố triều tịch, cũng khiến Vân Không Quân giật nảy cả mình: “Tư chất của ngươi là gì?”

Ban đầu trong mắt Vân Không Quân, Vương Lục ứng với địa linh căn —— Vô Tướng công của hắn có tính che giấu nhất định thuộc tính linh căn, nhưng chiêu linh khí triều tịch này vừa ra, cho dù là thiên linh căn bình thường cũng kém xa tít tắp. Vân Không Quân quả thực chưa từng nghe thấy, suýt nữa nghẹn họng nhìn trân trối.

Vân Không Quân bản thân thiên tư không tính là tuyệt hảo, chẳng qua so với Vân Nguyệt công chúa thì giống nhau, chẳng qua khổ tu của hậu thiên đã khiến hắn đi tới cảnh giới mà đại đa số tu sĩ đều chưa từng tới, bởi vậy đối với địa linh căn bình thường hắn sẽ không đặc biệt coi trọng. Nhưng tư chất mà vương lục thể hiện đã vượt xa sự tưởng tượng của hắn.

“Đây là Không Linh Căn.” Vương Lục cười nhạt một tiếng, “Trước khi chân chính kích phát, ta chỉ là một tu sĩ Địa Linh Căn, nhưng hiện tại ngài cũng có thể nhìn thấy.”

Những lời này của Vương Lục, quả thực đã khiến Vân Không Quân rơi vào trầm tư.

Vương Lục thừa dịp còn nóng rên sất nói: “Ta hứa với công chúa mang Thiên linh căn đến cho ngài, đương nhiên là phải mang đến mới lạ nhất. Sau đó, ta sẽ tự tay biểu diễn trước mặt ngài, làm sao để công chúa thoát thai hoá cốt, thức tỉnh Thiên linh căn chân chính.”

Tuy trong lòng Vân Không Quân có nghi ngờ, nhưng sau khi cân nhắc một phen lại dần dần có khuynh hướng đồng ý, chẳng qua là một tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong lại đang ở thế gian mở quốc gia của mình, tư duy của hắn cũng vô cùng nhanh chóng.

“Kế tiếp, có phải ngươi muốn nói, biện pháp thoát thai hoá cốt này, cần ta xuất thủ tương trợ không?”

Vương Lục cười nói: “Quả nhiên là không giấu được tiên bối. Đúng là có một số việc cần ngài ra tay tương trợ. Về phương pháp kích phát linh căn ẩn tính hoàn mỹ, ta tuy hiểu nguyên lý, nhưng tu vi cảnh giới bản thân vẫn chưa đủ, còn không cách nào thuận thực vận dụng. Ít nhất tình huống hiện tại, ta không chắc chắn mười phần có thể kích phát một bộ kịch độc trong người, nguy hiểm trong sớm chiều công chúa hoàn mỹ kích phát ra tư chất tiềm ẩn.”

Vân Không Quân im lặng trong chốc lát rồi nói: “Ngươi muốn ta giải độc tính giúp nàng? Chỉ có chuyện này thôi à?”

“Mấu chốt là phải dùng thần thông pháp lực trực tiếp móc độc tố trong cơ thể nàng ra, mà không thể dùng vạn linh huyết để độc trị độc – Như vậy rất có thể sẽ tạo thành ảnh hưởng không thể đoán trước đối với công tác kế tiếp của ta.”

“Hóa ra là thế, trong thân thể phạm nhân có chất độc Hủ Thi thảo, lại không thể dùng Vạn Linh huyết để giải độc, muốn dùng pháp lực cứu tính mạng nàng, đúng là không phải chuyện dễ... Nhưng mà, đây thật sự là trình tự bắt buộc khi hoàn thành Thiên Linh căn sao?” Vân Không Quân thích thú hỏi.

Vương Lục nói: “Bất kể có đúng hay không, vì giải độc, đối với tiên bối mà nói lại có bao nhiêu tổn thất đây?”

“Được, ta sẽ giúp ngươi một lần.”

Vân Không Quân vừa dứt lời, trong xe ngựa đã vang lên tiếng ho khan thống khổ của Vân Nguyệt công chúa, nhưng cùng lúc đó, một luồng khói đen nhàn nhạt cũng từ trong buồng xe ngựa bay lên, phảng phất như bị lực lượng vô hình kéo ra.

Ánh mắt Vương Lục nhìn chăm chú, Vân Không Quân này khôi phục thực lực nhanh hơn so với suy nghĩ của hắn, hời hợt đem độc tính xâm nhập Cao Khổ của Hủ Thi Thảo móc ra, thủ

đoạn này đích xác là cao minh, cao minh dị thường, cao minh dị thường.

“Hiện tại độc tố trong cơ thể nàng đã được loại trừ, người muốn làm cái gì thì làm đi.”

Vương Lục gật gật đầu, xoay người lại khoát tay chặn lại, thùng xe rộng rãi liền âm âm tản ra, lộ ra giường êm rộng thùng thình trong đó. Vân Nguyệt công chúa mặc trang phục lớn, ngồi ngay ngắn trên giường mềm mại e lệ, sắc mặt tái nhợt, lộ ra vẻ suy yếu không chịu nổi, thần sắc lại hiện ra sự kiên nghị không phù hợp với tuổi tác.

Sau đó, Vương Lục lại không đi thẳng đến bên giường êm mà đi tới bên cạnh Vân Dương Vương, trừng mắt nhìn hắn. Lúc này Vân Dương Vương, dưới cái nhìn chăm chú của Vương Lục lại có vẻ hơi hoảng hốt.

Vương Lục nghiêm nghị nói: “Cho đến lúc này, chẳng lẽ người ngược lại còn chần chừ không tiến lên, tư thái tiểu nữ nhi?”

Vân Dương Vương bị Vương Lục rống to một tiếng, toàn thân chấn động, sự mê mang trong ánh mắt dần dần được thay thế bằng sự tỉnh táo. Vị chấp chính mấy chục năm qua làm rất có thành tựu này rốt cuộc cũng tìm được quả quyết của mình, giao một túi thơm tinh xảo trong tay cho Vương Lục.

Vương Lục nhận lấy túi thơm, xoay người đi đến bên giường.

“Vân Nguyệt công chúa, người có biết tiếp theo người sẽ phải đối mặt với cái gì không?”

Vân Nguyệt công chúa bệnh nặng mới khỏi, vẫn suy yếu không chịu nổi, chỉ có thể cố gắng gật đầu, không cách nào mở miệng.

“Rất tốt.”

Vương Lục thần sắc trịnh trọng, đưa túi thơm trong tay cho Vân Nguyệt.

Nhưng cùng lúc đó, Vân Không Quân đột nhiên nghiêm nghị quát hỏi: “Trong túi thơm kia là gì vậy?”

Một cỗ cự lực tràn trề vô hình mặc dù sóng âm đánh tới, Vương Lục đứng lúc hướng bên cạnh một bước, hình như hữu

ý vô ý, ngăn cách nguồn lực lượng kia ra, tuy bị chấn động đến thất khiếu chảy máu, nhưng túi hương rớt cuộc rơi vào tay Vân Nguyệt.

Ngay khoảnh khắc sau, tiếng rống giận dữ của Vân Không Quân chấn kinh cả trăm dặm: “Thằng nhóc, ngươi dám...”

Đối mặt với sự phẫn nộ của một vị lão tổ tông đã tiếp cận cảnh giới Hóa Thần, Vương Lục bình tĩnh tự nhiên, Vô Tướng Kiếm chống đỡ lớp phòng ngự kiên cố bảo vệ Vân Dương vương phụ nữ, sau đó chậm rãi quay đầu lại, nhìn tấm bia đá tàn tạ ở phía xa xa, như sóng nước lưu chuyển, chậm rãi chữa trị chỗ không trọn vẹn, chữ trên bề mặt cũng dần thấp sáng, phóng xuất ra lực lượng không gì sánh kịp.

Đến bước này, Vương Lục rớt cuộc cũng nở nụ cười hoàn toàn.

“Đương nhiên ta dám, đối phó với một kẻ tù tội, có gì mà ta không dám chứ?”

Tin tức đổi mới nhanh chóng trở nên thuần khiết, vẫn tự

...

Tám bia đá trong Vương Lăng được khôi phục với tốc độ kinh người, còn theo đó được khôi phục. Vân Không quân cũng khôi phục lại vận may của Bàn Vân Vũ trận do mình thiết lập.

Một cỗ cự lực tràn trề dẫn dắt thiên địa vạn vật, dọc theo không gian thậm chí thời gian quỹ đạo hội tụ trên tám bia đá, giờ khắc này, tất cả sinh linh trên mặt đất rộng lớn của Vân Quốc đều bị tám bia đá triệu hoán, phóng xuất ra lực lượng thần bí không thể nắm bắt giữa minh minh, đối kháng đầu nguồn tất cả uy hiếp.

“Vân Không Quân, người chết rồi sống lại, tìm hiểu căn nguyên của nó ở chỗ Vân Dương Vương thất đức, nếu không, tám bia đá dùng quốc vận để duy trì, lại trấn áp vận mệnh quốc gia sẽ không để lộ kẽ hở giúp người phục sinh. Quân vương thất đức., Đúng thật là ác hạnh tổn hại quốc vận nặng nhất, Vân Dương Vương sai thủ hạ tàn sát thôn dân bản quốc, tội không thể tha, thậm chí trăm chết cũng không chuộc, cho nên bất luận sau đó bồi thường thế nào, vết thương trên bia đá cũng đã không thể vãn hồi. Nhưng ngược lại nói ngược lại., Quân Vương thánh đức, lại có thể khiến quốc vận cường thịnh chưa từng có, bất cứ vết nứt nào cũng có thể bù đắp sự thành thật, tuy Vân Dương Vương anh minh nhưng không có thánh đức, nhưng Vân Dương Vương con gái của Vân Nguyệt Nguyệt công chúa lại có được mỹ đức khó gặp nhất trong vương phủ: Hy sinh và phụng hiến. Nàng nguyện dùng cái chết của mình để đền bù tội lỗi của phụ thân., Nguyện vọng dùng hy sinh của mình biến thành vạn chúng sinh ở Vân quốc, tuy rằng tâm nguyện non nớt, nhưng cũng phát ra sự ngây thơ hồn nhiên, phẩm đức như thế, có thể là Thánh Quân. Cho nên, khi ta phát hiện ra tư chất khó có nhất trên người Vân Nguyệt công chúa, liền nghĩ tới một biện pháp đơn giản, chỉ cần khiến cho Quân Vương Thiên thất đức để cho quân vị, hết thấy nan đề đều được giải quyết dễ dàng sao?”

“Đương nhiên, nghi thức thiên nhượng liên lụy quá nhiều, trong thời gian ngắn căn bản không thể dựa theo trình tự bình

thường. Nhưng cũng có một biện pháp khéo léo: Tại thời điểm sinh tử tồn vong của quốc gia, chỉ cần quân vương tồn vong., Người kế vị, cùng với một nhân chứng đức cao vọng trọng, có thể tiến hành nghi thức Thiên nhượng đơn giản nhất, cũng chính là những thứ người nhìn thấy lúc này. Cái túi thơm kia là túi giới tử mà ta cải trang thành., Bên trong có truyền quốc ngọc tỷ của Vân Quốc. Mà khi ngọc tỷ rơi vào tay Vân Nguyệt, thánh đức của Quân Vương thánh trạch bị thương sinh, tấm bia đá kia cũng đã khôi phục nguyên trạng. Ngay cả mầm họa duy nhất - kịch độc trên người Vân Nguyệt đều bị người trừ đi, khiến cho tất cả đều không còn chỗ sơ hở. Có phải rất thú vị không?”

Vương Lục mỉm cười, chọc giận Vân Không Quân.

“Tiểu tử, ngươi cũng dám, dám ở trước mặt ta chơi trò này.”

Giọng nói trong Vương Lăng khi thì như vạn lôi cùng oanh kích, kinh tâm động phách, khi thì lại như sóng triều cuộn cuộn, vừa mềm mại vừa dẻo. Mà trong sự biến ảo kịch liệt cùng mềm mại, nhanh chóng và chậm lại, không thể tránh khỏi trở nên vạn vạ kỳ huyền.

Vương Lục thì gắt gao chống đỡ lấy Vô Tướng kiếm, mặc cho bên ngoài có muôn vạn biến hóa, gã chỉ vững vàng bảo vệ phạm vi ba trượng xung quanh. Mà từ bên trong đạo kiếm quang tinh thuần kia, nếu có người không khó nhìn ra gã đã vận dụng Tiên Thiên nguyên khí rồi.

Nhưng mà, có thể duy trì được vòng kiếm ba trượng, nguyên nhân lớn nhất vẫn là do Vân Không Quân suy yếu kịch liệt. Khi tấm bia đá tự chữa trị, lực lượng của hắn từ đỉnh phong rơi xuống đáy vực., So với hai ngày trước vừa mới tỉnh dậy càng thêm gầy yếu, hơn nữa phần yếu này còn đang không ngừng tăng lên. Mặc dù tiếng hét giận dữ của hắn không giảm, nhưng đã hoàn toàn không có uy thế quyền lực. Nếu không, ngay cả bản thân Vương Lục cũng khó có thể bảo toàn, làm sao có thể bảo vệ hai người phạm tặc sau lưng?

Sau một lát giằng co, tình thế rút cuộc cũng dần dần trượt sang một phương, vòng kiếm của Vương Lục càng lúc càng vững chắc, mà tiếng gào thét của Vân Không Quân lại càng phần nộ.

“Tiểu tử, ta sẽ khiến ngươi phải chịu khổ không tả nổi, ngươi sẽ vĩnh viễn vì sự lãng nhục của một ngàn vạn loại thượng cổ kỳ trùng mà kêu rên vì sự ngu xuẩn của mình.”

“Ta sẽ cho ngươi mỗi ngày tiếp nhận trừng phạt mới. Trong luân hồi đầy thống khổ và chết chóc, ta sẽ cho tất cả những người mà ngươi hướng tới sẽ phanh thây ngàn đao trước mặt ngươi, nghiền xương thành tro...”

“Ta nguyện rửa ngươi ta nguyện rửa quần áo ngươi tả tơi, bộ lông tróc ra, mồ hôi mủ như mủ, tanh hôi quần thân, tinh thần hoảng hốt...”

Mỗi lần Vân Không Quân rút gào, mỗi một câu nguyện rửa đều không phải là sóng âm mãnh liệt thổi quét mà là pháp thuật cao minh huyền ảo, tiến hành công kích toàn bộ phương vị của Vương Lục. Mà một khi Vương Lục còn sót lại, vây quanh Vô Tướng kiếm sẽ âm âm sụp đổ, bản thân hắn cũng sẽ phản công tử đạo của Vân Không Quân.

Dùng thủ đoạn Nguyên Anh đỉnh phong, loại công kích này chẳng những cường độ kinh người, hơn nữa vô cùng quỷ dị khó phòng. Tu sĩ Nguyên Anh vận dụng lực lượng cao minh, xa xa vượt lên trên Hư Đan. Theo lý thuyết trên đời tuyệt đối không có bất kỳ một tu sĩ Hư Đan nào, có thể ở dưới sự phản công bất kể của Vân Không Quân mà bảo toàn tính mạng.

Nhưng Vân Không Quân lại gặp phải Vương Lục, thiên hạ không có bất cứ một tu sĩ Hư Đan nào có thể tỷ thí lực phòng ngự với hắn. Tuy Vô Tướng kiếm pháp của Vương Lục mới tu luyện tới tầng bốn mươi lăm, cách cảnh giới vô thượng của sư phụ một trăm tầng kia quả thực xa không thể chạm tới, nhưng dưới biến hóa trăm phương ngàn loại của Vân Không Quân lại lấy bất biến ứng vạn biến, ngăn cản toàn bộ công kích.

Mà đối với Vương Lục mà nói, đây cũng là một kỳ ngộ đáng quý. Bị Vân Không Quân dùng các loại thủ đoạn thâm thấu, công kích, Vô Tướng kiếm khí của hắn, Vô Tướng kiếm cốt... Tất cả mọi thứ trong hệ thống Vô Tướng kiếm đều bị khảo nghiệm nghiêm trọng chưa từng có. Tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong há lại là hạng bình thường? Cho dù lực lượng bị suy yếu cực lớn và trấn áp, nhưng thủ đoạn đối phương có thể vận dụng vẫn vượt xa hắn.

Mỗi một câu nguyên rủa đều ẩn chứa sự cảm ngộ của tu sĩ Nguyên Anh đối với pháp thuật, thậm chí là toàn bộ thiên địa tự nhiên, vận dụng lực lượng tinh diệu tuyệt luân, hiệu suất còn cao hơn cả Hư Đan nhỏ nhỏ như hắt. Càng đáng sợ hơn chính là, mỗi một lần công kích của đôi phương, phảng phất đều là những điểm hắt chưa từng đoán trước, không cách nào tưởng tượng. Thậm chí có khi đã là tai ương ngập đầu, hắt cũng mờ mịt không cảm giác được.

Nhưng chính vào lúc này, khổ tu một năm qua đã bạo phát thành quả kinh người. Khi thì dựa vào năng lực thôi diễn cường đại để phỏng đoán, khi thì dựa vào trực giác nhạy cảm của Vô Tướng Tiên Tâm cung cấp., Lúc thì dựa vào ấn khắc pháp tắc Vô Tướng ở Ngọc phủ và kiếm cốt... Vương Lục dùng tốc độ kinh người phá giải vấn đề mà Vân Không Quân đưa đến cho hắt. Mà rất nhiều bí quyết tu luyện còn khó có thể giải quyết dứt khoát, lúc này cũng đã dung hợp quán thông, từng cánh cửa lớn hoàn toàn mới xuất hiện trước mắt Vương Lục.

Nương theo pháp lực tiêu hao nhanh chóng, tiên thiên nguyên khí hùng hực thiêu đốt, Vương Lục chỉ cảm thấy thực lực của mình đang liên tục tăng lên, bởi vì sức mạnh tương tự, hắt đã có thể phát huy ra hiệu suất càng cao hơn. Giằng co với Vân Không Quân bất quá chốc lát, bản thân lại phảng phất trải qua bể quan một thời gian rất dài, lợi ích khá là phong phú.

Còn bên kia, Vân Không Quân càng lúc càng khó mà tiếp tục, hắt có đủ mọi thủ đoạn, cũng không thể làm Vô Tướng kiếm chán vỡ Vương Lục, giết không chết vị công chúa Vân Nguyệt đang ngồi ngay ngắn trên giường êm kia, dưới áp lực của tấm bia đá trấn áp trên đỉnh đầu này, hắt dần ý thức được mình đã mất đi cơ hội lật ngược tình thế.

Nhưng mà, hắt vẫn không muốn từ bỏ, mình là nô mạnh hết đà, đối thủ làm sao không phải? Vương Lục tẩy luyện thăng hoa mặc dù rõ ràng có thể thấy được, nhưng pháp lực của hắt tiêu hao rõ ràng, cũng có thể thấy được, hắt là Hư Đan mà không phải Kim Đan, tốc độ tự sinh cũng không nhanh, càng nhanh hơn cho dù hắt là tu sĩ Kim Đan, cũng không thể chống đỡ được pháp lực tiêu hao của Vô Tướng kiếm. Chỉ cần mình kiên trì thêm chốc lát nữa, pháp lực của hắt sẽ cạn kiệt.

Thậm chí không cần đợi cho pháp lực của Vương Lục khô kiệt, bởi vì pháp lực càng yếu ớt, chống đỡ cho Vô Tướng Kiếm càng gian nan, càng dễ phạm sai lầm. Vương Lục có thể chống đỡ trước Nguyên Anh đỉnh phong, dựa vào phòng ngự hoàn mỹ, mà chỉ cần hấn lộ ra một chút sơ hở, vậy Vô Tướng kiếm nhìn như hoàn mỹ sẽ lập tức sụp đổ.

Nhưng ngay khi Vân Không Quân cảm nhận rõ ràng lúc Vương Lục sắp cạn kiệt pháp lực trước mình, bỗng nhiên thấy Vương Lục thờ dài, tay trái thò vào hông, lấy ra một cái bình sứ nhỏ óng ánh xanh thẳm, ngón cái búng nắp bình, sau đó đưa miệng bình vào trong.

Sau một khắc, pháp lực của Vương Lục thành linh khôi phục đến cực điểm, thần sắc Vương Lục chấn động, sơ hở mơ hồ trong kiếm vậy lúc trước đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Ngươi?”

Lúc này Vân Không Quân thậm chí ngừng công kích trong tích tắc, nhìn Vương Lục với vẻ không thể tin nổi: “Chưa từng thấy căn thuốc à?”

Hắc, căn thuốc mê... Không tệ, vừa nhìn đã biết là đệ tử tinh anh xuất thân danh môn chính phái, trên người làm sao có thể không có linh đan diệu dược? Dược vật làm cho người ta trong khoảnh khắc khôi phục pháp lực tuy rằng trân quý, nhưng hấn khẳng định là có.

Mà nghĩ thông suốt chuyện này, trong nháy mắt Vân Không Quân đã mất đi sự chống cự, so đo với một tu sĩ có linh đan diệu dược? Ngu đến mức nào mới nghĩ ra chủ ý như vậy?

Trầm mặc một lúc lâu, Vân Không Quân mới mở miệng, giọng nói đã dịu dàng hơn nhiều.

“Rất tốt, thật sự là làm cho người ta mở rộng tầm mắt.”

Trong Vương Lăng, giọng nói của Vân Không Quân như âm hồn phiêu đảng, thật lâu không thôi.

“Quả thực là ngươi dùng trò nhỏ của mình tính toán thành công ta một lần, trải qua như thế này, lúc ta còn sống cũng là trước đó chưa từng có, xác thực làm cho người ta đại mở mang tầm mắt.”

Vương Lục vẫn kiên trì vây quanh Vô Tướng kiếm, gật đầu: “Đa tạ ngài khích lệ. Nếu ta không có lòng tính vô tâm, lần đầu tiên gặp mặt tiền bối đã có thể thu thập được ta.”

“Hừ, ngươi cũng không cần bày ra vẻ khiêm tốn như vậy chứ, thật ra đáng vẻ cao ngạo để khoe khoang thắng lợi của mình.” Vân Không Quân lạnh lùng nở nụ cười: “Ngươi cho rằng mọi chuyện dừng ở đây à?”

Vương Lục nói: “Đương nhiên là không, bây giờ vẫn còn hai cái đuôi, một là tên lùn tên là Vân Thường kia cần ta tốn chút thời gian, một là ngài nói Vạn Độc Thủy trong lòng ngực ta?”

Vân Không Quân lại cười càng đắc ý: “Ta biết Vân Thường không phải là đối thủ của ngươi, mấy ngày nay vì để mau chóng hồi phục, ta đã hút sạch sinh cơ của hắn. Mà từng thấy qua vòng kiếm của ngươi, ta cũng không cho rằng nước Vạn Độc lúc trước làm gì được ngươi. Nhưng ngươi cho rằng chỉ có mình ngươi biết cách làm việc thôi à?”

Trong lòng Vương Lục dần dần có một dự cảm không ổn, Vân Không Quân nói không sai, thiên hạ không chỉ có mình hắn là người thông minh. Đoạn đường này lấy yếu đấu mạnh, phần thắng lớn nhất ở chỗ có lòng tính toán vô tâm, nhưng Vân Không Quân từ đầu đến cuối vẫn không chút phòng bị sao?

Đối với một lão yêu ngàn năm mà nói, phỏng đoán này cũng quá ngây thơ rồi.

Đang lúc nghĩ đến điểm này, bỗng nhiên, sau lưng truyền đến một hồi ho khan, nhiều điểm vết máu lướt qua bả vai Vương Lục, rơi xuống dưới chân hắn.

Không cần quay đầu lại, Vương Lục cũng đoán được là trên người Vân Nguyệt công chúa xảy ra vấn đề, Vân Không Quân làm việc quả nhiên là giữ lại một tay.

Mà âm thanh ho ra máu dồn dập sau lưng, Vương Lục không khỏi nhắm mắt lại, rất có cảm giác mạnh mẽ, như núi cao nhận trượng.

Có một số việc, có lẽ cuối cùng vẫn không thể giải quyết được viên mãn.

Nhưng mà...

Vương Lục mở mắt, tay phải thăm dò vào trong ngực. Ở nơi đó, có một lọ máu đang sôi trào.

Tin tức đổi mới nhanh chóng trở nên thuần khiết, vẫn tự

...

Thế giới này vô cùng mỹ lệ và tàn khốc.

Hà Thanh Hải Yến, quốc thái dân an, đây không thể nghi ngờ là một bức tranh mỹ lệ không gì sánh được, nhưng mà bất luận kẻ nào cũng biết, khúc dạo đầu của bộ họa này, tất nhiên là kèm theo từng lần chém giết tàn khốc mà khốc, không có các tướng sĩ khai quốc đẫm máu chiến đấu hăng hái, tuyệt đối sẽ không có hậu nhân hòa bình phát triển.

Cùng một đạo lý, khi người đồng ý cho một nguyện vọng tốt đẹp thì nhất định phải có giác ngộ: Để thực hiện nguyện vọng tốt đẹp này, người cần phải đưa ra lựa chọn tàn khốc.

Vân Nguyệt công chúa nguyện ý hy sinh bản thân để thành tựu người khác, điều này không thể nghi ngờ là một thứ tình cảm cao thượng mà tốt đẹp. Mà xuất phát từ cảm động đối với phần tình cảm này, Vương Lục không tiếc mạo hiểm, thiết kế và tham dự một cái kết quả cuối cùng mới có thể hoàn mỹ.

Kế hoạch của Vương Lục nếu có thể thuận lợi chấp hành từ đầu tới cuối thì kết quả sẽ hoàn mỹ không khuyết điểm. Vân Nguyệt công chúa sẽ được tân sinh, Vân Không quân sẽ tiếp tục bị trấn áp dưới tấm bia đá, dù thế nào thì vị Vân Thường soán nghịch giả này cũng không sống đến cuối cùng., Vân Quốc sẽ tránh một hồi tai họa liên lụy đến cả nước. Về phần Vân Dương Vương, có lẽ sau khi thoái vị, sẽ có đủ tư vị nhàn hạ bắt đầu sinh hoạt mới. Mà Vương Lục, giải quyết tất cả nan đề một cách viên mãn như thế, chắc hẳn cũng sẽ nhận được thù lao xa xỉ, Tiên Mộng chi cảnh.

Nhưng sự tình sẽ thuận lợi như vậy sao? Vương Lục có thể chờ mong như vậy, nhưng không thể dự định như vậy. Đối mặt với cục diện hung hiểm phức tạp như thế, tất cả việc có thể làm đều đã chuẩn bị đầy đủ, tình huống xấu nhất cũng phải cân nhắc đến đã, mà thời gian hai ngày mặc dù có hạn, nhưng ít nhất có thể làm thành một chuyện.

“Vạn Linh huyết?”

Khi Vương Lục lấy từ trong lòng ra một lọ huyết dịch sôi trào, Vân Không Quân kinh ngạc vạn phần: “Người... người thật sự lấy được Vạn Linh huyết?”

Mà ngay cả Vân Dương Vương cũng không ngờ tới việc Vương Lục có thể lấy ra Vạn Linh huyết: “Thượng tiên là... người lấy được Vạn Linh huyết từ đâu?”

Vương Lục lạnh nhạt nói: “Thời gian một ngày, người cảm thấy đủ cho ta thu thập máu của vạn loại linh vật sao?”

Vân Dương Vương bỗng cảm thấy toàn thân rét run. Mặc dù lúc trước chính miệng hắn hạ lệnh muốn thủ hạ thu thập vạn linh huyết cho hắn, hơn nữa quả thật đã tạo thành sát nghiệt, nhưng so với tư thái hời hợt hời hợt của Vương Lục, há có thể nói... Tiên phạm cách biệt, không phải nói ngoa a.

Đối với sự sợ hãi của Vân Dương Vương, Vương Lục cũng không có lòng giải thích.

Chuyện cắt xén giết người vô tội, đương nhiên hắn không làm được, tuy rằng nơi đây là cảnh giới tiên mộng, nhưng Vương Lục vẫn có quá nhiều lý do để bản thân bảo trì tâm tính lý ở chỗ này. Mặc dù thời gian một ngày không đủ hắn thu thập vạn loại linh vật chi huyết, nhưng cũng đủ để hắn đem tử tù trong nhà lao Vân Dương thành đưa ra thẩm vấn sớm, mà còn lại không đủ mức phân lượng sao...

Phóng mắt nhìn hiện thế, mặc dù chính thể Vân Quốc là quốc thái dân an, nhưng trong một quốc gia có ngàn vạn người, chẳng lẽ còn không tìm ra được ai có thể giết chết sao? Vương Lục cũng không phải người phạm trần, làm việc cũng không cần tuân thủ quy củ của nhân gian.

Mà người bị Vương Lục giết, trên tới cả thành chương quản một thành, lại không thể bắt nạt được đám quan liêu lừa gạt nam phách nữ, ở trong giếng nước nhiều hành du côn bất nghĩa. Gã ta lấy tu sĩ chi nhãn nhìn người, thiện ác hắc bạch nhất nhãn, lập tức phóng, khi giết thì giết, nửa ngày liền liên tiếp chém giết hơn một ngàn người, cuối cùng trước khi xuất phát đã gom góp được một lượng lớn.

Trên thực tế, Vương Lục vẫn luôn muốn cười, Vân Dương Vương đến cùng là ngu xuẩn như thế nào, mới có thể để cho

thủ hạ của mình ngang nhiên đi tàn sát cả thôn nhân đến thu thập Vạn Linh huyết? Muốn lấy mạng người, không phải có quá nhiều thủ đoạn sao?

Cũng có lẽ sinh sống trên vị trí quân vương lâu năm, khiến tầm nhìn của Vân Dương vương không nhìn thấy bên dưới, cũng có lẽ quá lâu rồi, hoàng đế anh minh khiến ông ta không thể nghĩ ra mấy biện pháp phá môn tà đạo. Mà sự tình khẩn cấp và bí ẩn như vậy, cũng khiến ông ta không thể thương lượng cùng những người khác. Nhưng tóm lại, đối với Vương Lục mà nói, thu thập Vạn Linh huyết thật ra cũng chưa bao giờ là vấn đề.

Vấn đề nằm ở chỗ, vô luận là thu thập thủ pháp khéo léo mà xảo diệu cỡ nào, máu trong lòng hơn một ngàn người tất nhiên đều ẩn chứa tội nghiệt và tàn nhẫn, một khi uống vào, bất luận là chủ động hay bị bắt buộc, bất luận biết rõ hay không biết, đều gánh vác nguồn tội. Mà điều kiện này đối với một vương lục cần phải bồi dưỡng quân vương thánh đức mà nói, là điều kiện rất khó tiếp nhận.

Có lẽ với phẩm đức lương thiện của Vân Nguyệt, có thể triệt tiêu phần tội cũ này nhưng Vương Lục cũng không muốn dễ dàng đi đánh bạc. Đối mặt với một Nguyên Anh đỉnh phong, bất luận phần thắng nào cũng đều nắm chắc.

Có điều, nếu trấn áp thành công thì sự tình sẽ có thêm vài phần dư thừa. ảnh hưởng của hoàng đế đối với bia đá là phải vượt qua khả năng nhất định mới có thể xuất hiện. Nói cách khác, nhất định phải là đại gian đại ác mới có thể khiến bia đá tan rã, nhất định phải đại đức đại đức, mới có thể cải tạo lại bia đá. Cho nên sau khi xây dựng lại, cho dù Vân Nguyệt ngẫu nhiên có thất đức cũng không quan hệ tới đại cục.

Mà vào lúc này, Vạn Linh huyết là giá trị của án kỷ, cũng có thể thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn, Vân Không quân bị trấn áp ở dưới tấm bia đá, hiện giờ chỉ còn sức lực kéo dài hơi tàn, bị trấn áp hoàn toàn chỉ là vấn đề thời gian, mà chỉ cần Vân Nguyệt công chúa khỏe mạnh ở vị trí đó thì sẽ không có chỗ trống để Vân Không quân xoay người.

Luyện chế Vạn Linh Huyết thành đan dược cứu mạng, đối với Vương Lục mà nói chỉ là tiện tay mà thôi, cần tài liệu chính

giữa hắn đã sớm chuẩn bị sẵn trong túi trữ vật rồi, tùy thời có thể bắt đầu luyện chế. Mà mắt thấy Vân Nguyệt công chúa lại bắt đầu ho ra máu không ngừng, hắn lập tức té lò luyện đan, khai lò luyện thuốc., Từ trên Linh Kiếm Sơn mang đến dược liệu trân quý hắn không tính toán nhiều đưa vào trong lò, sau đó vạch ra một đạo linh phù, do Lục trưởng lão tự tay phong ấn Tam Muội Chân Hỏa dẫn cháy phù giấy, tràn vào lò đan. Chỉ sau một lát, một viên đan dược sáng óng ánh long lanh liền nhảy ra đan lò, rơi xuống tay Vương Lục.

Linh thảo cấp độ cao, Tam Muội Chân Hỏa luyện thành linh đan như có linh tính, quay tròn quanh tay Vương Lục, định truyền vào miệng Vân Nguyệt công chúa. Vương Lục cũng không nóng nảy, dùng pháp lực Vô Tướng ôn dưỡng một phen mới đưa linh đan vào miệng công chúa.

Mà linh đan vừa vào miệng, tình trạng của công chúa lập tức biến sắc, sắc mặt tái nhợt xuất hiện một tia đỏ ửng, ngọn lửa sinh mệnh lung lay sắp tắt một lần nữa bốc cháy trở lại.

Thấy tình huống công chúa đã ổn định, Vương Lục yên lòng, quay người chấp tay nói với bìa đá xa xa: “Lão tiên bối, sau này không còn thời gian gặp lại.”

“Ha ha ha ha ha ha...”

Vương Lục từ biệt, đổi lại là nụ cười như điên như cuồng của Vân Không Quân.

“Hậu hội vô kỳ? Ha ha ha ha, ta cảm thấy chúng ta sắp lại gặp mặt rồi.”

Vân Không quân bị tám bìa đá trấn áp đã hoàn toàn mất đi uy năng chấn động hồn phách kia, nhưng mà tiếng cười này, cùng với tiếng cười tuyên ngôn trong tiếng cười, ngược lại khiến tim Vương Lục trước nay chưa từng có đập nhanh như vậy.

Hắn quay đầu, Vân Nguyệt công chúa trên giường mềm sắc mặt hồng nhuận, ánh mắt mê ly, gương mặt gầy gò theo huyết khí vận chuyển dần dần trở nên no đủ, hai con mắt lồi ra cũng dần dần bình phục, từng chút một khôi phục quốc sắc thiên hương trước kia.

Bất luận nhìn từ góc độ nào, công chúa đều là kịch độc trừ hết, khí tượng bệnh nặng mới khỏi, nhưng theo đôi mắt Vương

Lục quán chú nhiều vô tướng pháp lực hơn, chợt thấy giữa hai đầu lông mày nàng có một tia âm khí, như ẩn như hiện, lại quanh quẩn không đi, hơn nữa theo huyết khí công chúa dần dần tràn đầy, tia âm khí kia cũng chuyển động như sóng lại, dần dần lan tràn ra phía ngoài.

Vương Lục biến sắc, trong lòng biết đây chắc chắn là Vân Không quân động tay chân trong cơ thể công chúa. Lão yêu quái kia quả thực là cáo già, chẳng những không diệt hết độc tính của Hủ Thi thảo, ngược lại còn gieo độc tố mới, thủ đoạn âm hiểm ác độc, khiến người ta khó lòng phòng bị.

Nhưng đây cũng là hành động bất đắc dĩ. Khi Vương Lục bày bố bố cục, dù Vân Không Quân trừ độc cho công chúa là một khâu không thể thiếu. Mà ở giữa một khâu, Vương Lục nhất định phải đưa công chúa vào phạm vi bao vây của Vô Tướng kiếm... Không phải hẳn không nghĩ tới Vân Không Quân có thể động tay động chân ở vòng đó, nhưng hẳn thật sự đã không còn cách nào tốt hơn.

Có một số việc chắc chắn không thể nào thập toàn thập mỹ, nhưng làm hết sức bình thường.

“Lão tiên bối, thật khiến người ta mở rộng tầm mắt.”

Đối với nghịch cảnh này, Vương Lục cười nhẹ một tiếng, sau đó sắc mặt trở nên vô cùng kiên nghị.

“Tiếp theo, mời kiến thức thủ đoạn của ta.”

Trong khi nói chuyện, Vương Lục lấy từ trong túi giới tử ra một viên linh đan đỏ sậm, đưa vào trong miệng Vân Nguyệt, công chúa rên rỉ một tiếng, cả người giống như bị lửa đốt trở nên nóng hổi, mồ hôi vừa mới toát ra liền bị bốc hơi thành hơi nước. Mà tia âm khí giữa hai đầu lông mày, thì nhận được áp chế mãnh liệt, không thể động đậy.

“... Một viên thượng phẩm Phí Huyết Đan, dùng để câu dẫn phạm nhân một lát sinh cơ sao?” Vân Không Quân cảm thấy kinh ngạc.

Phí Huyết đan, nếu dùng trên người tu sĩ có thể làm cho huyết dịch toàn thân sôi trào, phóng thích ra lực lượng to lớn không gì sánh kịp. Tu sĩ dựa vào cái này có thể lấy yếu khắc mạnh, tại thời khắc mấu chốt nghịch chuyển đại cục, có thể nói là

ngàn vàng linh đan không đổi. Nhưng dùng trên thân phàm nhân cũng không thể sánh bằng., Nhưng chỉ khiến người ta bị nội đốt mà chết. Vương Lục lấy pháp lực Vô Tướng ôn dưỡng đưa vào trong cơ thể Vân Nguyệt, dùng phương thức ôn hòa kích thích kháng tính của bản thân, đối kháng âm độc. Nhưng chung quy vẫn trị được ngọn lửa, lại thêm dược hiệu tuyệt đại bộ phận bị lãng phí, nhiều nhất duy trì mấy ngày sẽ bị âm độc một lần nữa chiếm thượng phong.

Wương Lục mặt không đổi sắc: “Không, viên linh đan này là dùng để vả vào mặt người đấy. Ta muốn cho người trở mặt nhìn, nữ tử hận thấu xương của người sẽ không chết được. Nàng sẽ sống yên ổn. Làm bia đá trấn áp người, giẫm người dưới chân.”

“Ha ha ha, đánh tốt, viên linh đan này hoàn toàn chính xác ngoài ý muốn, bất quá ta cũng muốn nhìn xem, loại hoang đường này, người có thể kiên trì đến khi nào?”

“Kiên trì đến khi nào? Đương nhiên là đến mức người mặt người sưng mới dám so đầu lâu dài với Vương Lục ta, thật sự là chuyện cười...”

Trong khi nói chuyện, Vương Lục cười dài một tiếng, trong túi trữ vật liên tiếp bay ra các loại linh đan diệu dược, uyển chuyển nhảy múa vây quanh Vương Lục, phảng phất như cầu vồng.

Một chuỗi linh đan này là Vương Lục từ trong tay các trưởng lão Thiên Kiếm đường trên Linh Kiếm sơn bắt chẹt được toàn bộ tài nguyên, từng viên hình dạng no đủ, linh khí tràn đầy. Đan dược theo đầu ngón tay Vương Lục dẫn dắt, bay múa quanh người một lát, liền tề tụ tại lòng bàn tay một tác vuông, mà linh đan rơi xuống, tự thành trận thế, mơ hồ lay động thiên địa linh khí biến hóa. Rõ ràng chỉ là một đồng vật chết, lại dẫn tới gió mây thổi quét, vạn vật hưởng ứng.

Vân Không Quân dưới tấm bia đá kinh ngạc nói: “Rốt cuộc người là ai?”

Thông thường cho dù là đệ tử tinh nhuệ, môn phái cũng không có khả năng trên người mang trọng bảo như thế. Một đồng linh đan kia đã khó có thể dùng giá trị bình thường để so sánh,

trong đó có vài loại, ngay cả Nguyên Anh đỉnh phong như hắn trước đây cũng chỉ nghe danh chứ chưa thấy vật gì.

Vương Lục lại không nhìn gã nữa, đem lực chú ý quay về trên người Vân Nguyệt công chúa.

Vừa mới tiêu hóa xong hiệu lực của Phục Huyết đan, Vân Nguyệt công chúa càng ngày càng suy yếu, nhưng nàng vẫn kiên cường, cố gắng nở nụ cười với Vương Lục.

Ánh mắt Vương Lục nhất thời hiện lên một tia thương tiếc, lạnh nhạt nói: “Ta là người cứu mạng.”

...

391

Người cứu mạng không dễ dàng gì.

Linh đan đã có tính toán, cuối cùng sẽ có một ngày hao hết. Dùng linh đan treo mạng thật sự là vô pháp chi pháp, nhưng tư thái của Vương Lục lúc này lại làm cho người sợ hãi động dung.

Không tiếc trả giá, bất kể chi phí, cho dù nước lũ ngập trời, địch ta giai vong cũng không tiếc.

“Người không kiên trì được tới phút cuối cùng.” Vân Không Quân trầm giọng nói: “Kỳ độc mà cô ta trúng phải là dùng một tia căn nguyên của ta để luyện hóa thành, bây giờ hồn phách đã xâm nhập vào tận xương tủy, trừ phi ta chết, nếu không không ai có thể hoàn toàn loại bỏ độc tố kia.”

Vương Lục vẫn cười lạnh: ” mỗi mắt chờ xem, ta cũng muốn nhìn xem lão yêu quái người đã chết sớm như thế nào, còn có mấy năm thọ nguyên...”

Vân Không Quân lập tức không giữ được bình tĩnh: “Người đây là muốn chết vì nàng ta trúng kỳ độc của ta, không thể nào kéo dài thêm huyết mạch vương tử, nàng ta vừa chết, tấm bia đá này lập tức tan rã, ta lập tức lấy lại tự do, đến lúc đó ta sẽ khiến người không được chết tử tế.”

Vương Lục căn bản không để ý tới hấn nữa. Trong mắt Vương Lục, gã với một người đã chết rồi căn bản không cần lãng phí thêm một câu miệng lưỡi. Qua một đoạn thời gian, dưới lực trấn áp vững chắc của tấm bia đá, Vân Không quân ngay cả nói chuyện cũng không có sức, cho nên cần gì phải để ý đến tiếng chó sủa điên cuồng như vậy?

Đi đến ý nghĩa tuyệt, Vương Lục trực tiếp không chế phi kiếm kê ở đáy giường mềm, đưa Vân Nguyệt công chúa, hiện giờ Vân Nguyệt nữ vương quay người vòng trở lại. Kế tiếp, hấn muốn dẫn Vân Nguyệt trở về Vân Dương thành, quân lâm thiên hạ, quá trình này có lẽ sẽ vượt xa mong đợi của hấn, nhưng chơi đến một bước này, Vương Lục đã sẽ không cần nhắc chuyện đầu tư gì, càng không lo lắng nửa chừng nửa

đường tàn phế, đã muốn chơi, bất luận thế nào hẳn cũng phải chơi cho đến cùng, chơi đến cùng.

“Rất tốt.”

Khi Vương Lục xoay người, nghe thấy giọng nói mơ hồ của Vân Không Quân.

“Cố gắng đi, cố gắng dùng linh đan diệu dược của người kéo dài tính mạng của nàng đi, nếu người thực có thể may mắn kéo dài đến lúc ta chết, coi như người thắng. Nhưng nếu người trì hoãn không được., Khi ta thoát khốn ra ngoài, ta sẽ ép nát tất cả Vân Quốc, ta sẽ rải độc tố kinh khủng nhất và sông ngòi trong núi, khiến cho nơi đây gần ngàn năm không còn một ngọn cỏ., Ta sẽ triệt để đoạn tuyệt Vân Quốc căn cơ, lệnh Vân Quốc mỗi người đều đang thống khổ cùng tuyệt vọng kêu rên chết đi. Mà khi ta ở dưới tấm bia đá ngủ đông lúc, ta cũng sẽ không ngừng nguyên rửa quốc gia này, nguyên rửa mảnh đất này., Ta sẽ đem toàn bộ lực lượng của ta dùng để thẩm thấu vào bên ngoài, từng chút từng chút một ăn mòn hết thủy Vân Quốc. Các người sẽ nhìn thấy ở hạn, hồng thủy, châu chấu, ôn dịch... Không ngừng bùng nổ ở Vân Quốc, khi các người dùng linh đan diệu dược miễn cưỡng giữ mạng, ta sẽ từng chút từng chút một đem tất cả quý trọng của các người đẩy vào vực sâu.”

Vương Lục cười lạnh một tiếng, không để ý tới. Nhưng đúng vào lúc này, Vân Nguyệt công chúa lại chậm rãi ngồi dậy trên giường êm, thanh âm suy yếu nhưng lại kiên định nói: “Vân Không Quân, người thật sự muốn đổi với một tay sáng lập quốc gia, làm ra nguyên rửa ác độc như thế sao? Vì cái gì?”

Vân Không Quân cười nói: “Đồ của ta, sao sử dụng đều là tự do của ta, ta một tay sáng lập ra Vân Quốc, đương nhiên có thể một tay hủy diệt nó.”

“Không, người tuyệt đối không có tự do như vậy...”

Trong ánh mắt kinh ngạc của Vương Lục, Vân Nguyệt công chúa đứng thẳng người lên, thân hình run nhè nhẹ lại lộ ra kiên cường, mà trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần lại chứa đầy sương lạnh.

” Quốc gia này, đã trải qua cố gắng ngàn năm qua hơn mười đời, đã không còn là vật riêng thuộc về một mình người. Người không có tư cách khoa tay múa chân đối với chúng ta, càng không có tư cách chấp chương quyền sinh sát của chúng ta.”

Vân Không Quân lạnh lùng nói: “Tư cách, nhưng xưa nay không phải nói ra, ta lại muốn nguyên rửa mảnh đất này, vị Thánh Đức Quân Vương như người lại có thể làm gì ta?”

Vương Lục cũng nhún vai nói: ” lãng phí thời gian với loại lão lưu manh này? Theo ta trở về từ từ nghiên cứu đối sách là được, nếu có biện pháp để người sinh hài tử, chúng ta sẽ dùng phương pháp vô cùng thiếu thốn này nghiền nát hẳn.

Vân Nguyệt công chúa lại cười lắc đầu, sau đó chậm chạp mà kiên định cất bước, từ trên giường êm bước xuống. Chỉ là bước chân nàng vừa mới chạm mặt đất, Vương Lục liền phát hiện không đúng, đột nhiên giật mình, đưa tay ra ngăn cản: “Đừng có mấy chuyện vật vãnh này nữa.”

Nhưng không kịp, Vân Nguyệt công chúa đã đưa ra lựa chọn của mình, không cách nào thay đổi. Vương Lục chụp vào tay Vân Nguyệt, mò được một làn sương mù.

“Người...”

Vân Nguyệt nhẹ nhàng quay đầu cười, thân hình cũng đã theo gió mà lên, bước chân nhẹ nhàng rời khỏi mặt đất, giống như một con yêu tinh đang bay múa.

“Thượng Tiên, ngài vừa mới nói ta có tư chất Thiên Linh Căn, hiện tại ta cảm giác được hình như mình thật sự trở thành Thiên Linh Căn nha...”

Trong khi nói chuyện, chợt thấy ngàn vạn cánh hoa từ trong rừng cây xung quanh Vương Lăng như sóng biển vọt tới, hội tụ thành một đoàn dưới chân Vân Nguyệt, chuyển động hình thành vòng xoáy hoa mỹ. Vân Nguyệt khẽ cười, hít sâu một hơi, sau đó bỗng nhiên ngửa đầu, cánh hoa dưới chân nàng lên cao, một bước lên trời.

Cảnh tượng thần dị như thế khiến người ta thực sự khó có thể tin tưởng nàng ta chỉ trong chốc lát, vẫn chỉ là một người bình thường không hề có thần thông, kịch độc hấp hối.

Lúc này nàng, linh động, hoạt bát, nhảy nhót tung bồng trên không trung, sau lưng kéo theo một dải lụa cánh hoa rực rỡ, khí tức toàn thân tràn ngập, tựa như trăm hoa đua nở, tiên tử trong núi.

Mà khi bay múa, khí sắc của nàng càng thêm hồng nhuận, Hủ Thi Thảo lưu lại trên người nàng không ngừng tiêu trừ. Tuyệt sắc Vân Nguyệt công chúa đã từng khuynh quốc khuynh thành cũng đang không ngừng khôi phục.

Nhưng mà lúc này Vương Lục lại không có lòng để thương thức tuyệt sắc của Vân Nguyệt, bởi vì...

Kỳ tích trên thế gian, đại khái đều phải trả giá đắt, Vân Nguyệt bây giờ tiêu sái, nói là cái gì thiên linh căn, không bằng nói là hồi quang phản chiếu.

Cánh hoa bay múa cũng không phải vì pháp lực mà tụ tập, đó là cảm ơn của thiên địa vạn vật bên trong Vân Quốc đối với nàng, tự nguyện chịu sự sai khiến của nàng, mà kỳ tích như thế, cần thiên thời địa lợi nhân hòa. Cái gọi là thiên thời đại hòa., Lúc này chính ngọ, liệt dương treo cao, quang minh chiếu khắp, chính là thời điểm vong hồn chi lực yếu kém nhất. Còn về địa lợi, đối mặt với nguyên rửa điên cuồng của Vân Không Quân, thiên địa vạn vật cùng chung kẻ địch., Vốn dễ điều động, còn về phần người nói, nơi đây là nơi chôn xương của mấy chục đời quân vương của quốc thất Vân quốc, những quân vương này có hiền minh cũng có tầm thường, nhưng không chỗ nào không yêu thích, bảo vệ mảnh đất này, lúc này vong hồn được Vân Nguyệt cảm động, nhao nhao ủng hộ. Nếu không phải vậy, Vân Nguyệt công chúa cũng không thể đột nhiên lĩnh ngộ được lực lượng pháp môn.

Vương Lục cũng không phải là thành viên của quốc thất Vân quốc, nhưng cũng mơ hồ có thể nghe được âm thanh nỉ non của các vị quân vương đời trước, phảng phất đang truyền thụ lực lượng hoàn toàn mới của Vân Nguyệt, mà làm tiêu điểm dẫn dắt tất cả, Vân Nguyệt lấy tốc độ kinh người hấp thu những tri thức này, cũng lấy cái giá tuyệt đại, phát động kỳ tích này.

“Vân Nguyệt, thế này mới khiến người ta... đại khai nhãn giới. Dùng công đức vô thượng hiệu lệnh thiên địa vạn vật, dị tượng

như vậy trước kia ta chỉ thấy trong sách, không ngờ lại là có chuyện thật.”

Trên mặt đất, ánh mắt Vương Lục vô cùng phức tạp, chấn kinh, ngoài mong đợi khen ngợi ra, cũng khó nén được một tia thương cảm cùng đau thương.

“Chỉ là, trả giá như thế... chỉ vì muốn bảo vệ vùng đất nước này trong chốc lát mà thôi, có đáng không?”

Vân Nguyệt thản nhiên nói: “Đây chưa bao giờ là vấn đề đáng giá nha.”

Trong lúc nhất thời, Vương Lục im lặng không nói gì. Thật ra hẳn đã sớm đoán được đáp án của Vân Nguyệt, trên thực tế..., Nếu như không có giác ngộ này, Vân Nguyệt cũng không chiếm được công đức khổng lồ như thế. Có tâm làm thiện mặc dù thiện không thưởng, thiên địa pháp tắc của đại lục Cửu Châu chính là kiêu ngạo như vậy. Cái gọi là con đường công đức thành thánh, đối với loại chuyên gia như Vương Lục căn bản là không có khả năng thành công. Trên thực tế, loại người chuyên nghiệp như vậy căn bản là không có khả năng thành công., Đối với đại đa số người tính tình hiện nay, hai chữ công đức đều có vẻ hư vô mờ mịt. Thời đại mạt pháp, hai chữ công đức đã sớm dần dần làm người ta quên lãng, chỉ trong sử liệu ghi lại kỳ tích mà tiền nhân đã từng sáng tạo ra. Mà với tư chất bình thường đã có thể trực tiếp hiệu lệnh thiên địa vạn vật, cho dù trong sử sách cũng vô cùng hiếm thấy.

Mà vào lúc này, Vương Lục chợt phát hiện khuôn mặt Vân Nguyệt đã mơ hồ phát sinh biến hóa, có lẽ là lực lượng công đức thật sự có thể tịnh tịnh thể chất, dịch kinh tẩy tủy. Chỉ thấy khuôn mặt Vân Nguyệt vốn thanh tú tuyệt luân, dưới sự phụ trợ của biến hóa càng thêm xinh đẹp. Quanh thân thiếu nữ dần bao phủ một tầng khí tức thánh khiết, phảng phất như thiên tiên hạ phàm.

Vương Lục kinh ngạc nhìn, chỉ cảm thấy khuôn mặt Vân Nguyệt trở nên càng thêm quen thuộc. Sâu trong trí nhớ của mình, có một khuôn mặt nào đó dần dần trở nên giống nhau, mà khuôn mặt kia, là thuộc về...

Đúng lúc này, Vân Nguyệt hoàn thành chuẩn bị, nàng giương hai tay lên, cánh hoa chi hải dưới chân mang theo toàn bộ lực

lượng của nàng trút xuống. Trong bầu trời rục rĩ mỹ lệ, hơi thở Vương Lục đình trệ, bởi vì trong đầu, khuôn mặt khiến hắn không thể quên đã hiện ra rõ ràng, hoàn toàn dung hợp với thiếu nữ trên bầu trời.

Mưa hoa rơi xuống, vạn vật trong vất, tấm bia đá đứng trong vương lãng dần chìm xuống dưới màn mưa hoa tấy lể, mãi tới khi hoàn toàn vùi lấp vào lòng đất. Còn bên dưới tấm bia đá, Vân Không Quân phát ra tiếng tru lên thống khổ cùng nguyên rủa, nhưng rất nhanh sau đó, giọng nói của Vân Không Quân trở nên yếu ớt, sau đó bao phủ trong làn gió nhẹ ấm áp, ma đầu chiếm cứ Vân quốc hơn ngàn năm cứ thế tan thành mây khói.

Cùng lúc đó, Vân Nguyệt trên không trung đã hao hết lực lượng của mình, thân thể của nàng trở nên như ẩn như hiện, gần như trong suốt. Sau khi phóng thích lực lượng trước nay chưa từng có, nàng nhất định phải trả giá, khó có thể duy trì sự tồn tại của bản thân.

Phản đánh đôi này nàng chưa từng nói ra miệng, nhưng Vương Lục lại thấy rất rõ ràng, cũng vì thế mà rung động.

Nàng hy sinh bản thân mình, không chỉ là bản thân Vân Nguyệt, còn có mấy chục đời luân hồi sau khi Vân Nguyệt chết. Trong thời gian đó, khi vùng đất này bị uy hiếp, nàng đều hy sinh bản thân để bảo vệ những thứ này.

Thời khắc này, Vân Nguyệt đã trở thành thần thủ bảo hộ danh xưng với Vân Quốc, mà một vị công chúa bình thường làm sao có thể lĩnh ngộ được pháp tắc cao thâm trong thời gian ngắn và thăng hoa đến cảnh giới Thần Minh như vậy? Điều này ngay cả Vương Lục cũng không thể nói rõ. Ngoại trừ người địa lợi thiên thời ra... Có lẽ Vân Nguyệt thật sự có được tư chất tuyệt hảo mà tiên nhân chưa bao giờ nhìn ra.

Có lẽ, nàng thật sự là Thiên Linh căn, một nàng chưa bao giờ bị người nhận ra, lại vô cùng cường đại Thiên Linh căn.

“A, ta biết ngươi tuyệt không phải hạng người bình thường, chỉ là cũng không ngờ ngươi đẹp trai như vậy.”

Wương Lục nhẹ giọng tự nói, nhắm hai mắt lại, từng màn quá khứ nổi lên trong lòng.

“Đã lâu không gặp, tiên tử Vân Đài.”

392

Vân Nguyệt chết rồi, chuyện xưa cuối cùng cũng diễn ra, mà giai đoạn thu quan, tình tiết lại chia thành mấy đường, trong đó quan trọng nhất đương nhiên phải đề đây... cuối cùng mà nói.

Vì vậy đầu tiên là Vân Không Quân.

Hơn một ngàn năm trước, vị đại tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong tự tay kiến lập Vân Quốc trải qua ngàn năm khó khăn trắc trở, rốt cuộc đã đi đến bước đường cùng.

Dưới Vân Nguyệt, hoặc là nói toàn bộ thiên địa vạn vật của Vân Quốc bị trấn áp, vong hồn của Vân Không Quân phi phách tán, hình thần câu diệt.

Vương Lục vốn tưởng dựa theo kịch bản bình thường triển khai, hoặc là cuối cùng còn có một nghi thức cáo biệt, tỷ như Vân Không Quân một mặt lương thiện bỗng nhiên bùng tỉnh, sau đó đối với hành động của mình sám hối, cũng lưu lại dặn dò hậu nhân.

Nhưng sự tình phát triển không hề hí kịch như vậy, Vân Không Quân sau khi tấm bia đá chìm xuống mặt đất liền hoàn toàn tiêu tán, ngay cả một câu di ngôn hoàn chỉnh cũng không để lại, vô thanh vô tức. Mà hẳn trải qua, kỳ thật cũng giống như rất nhiều tu sĩ Cửu Châu.

Các tu sĩ bước lên con đường tu tiên, từ nay về sau tiên cách biệt. Trong mắt phàm nhân, cho dù chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ cũng thần kỳ như một vị tiên nhân trên trời, thậm chí không gì không làm được. Nhưng trên thực tế, Thăng Tiên lộ chỉ mới bắt đầu, trước khi đến bờ bên kia, tu sĩ so với phàm nhân càng thêm trường thọ, cường đại hơn, nhưng cũng không có biến đổi về chất.

Chỉ có đến bờ bên kia mới có thể chân chính thành tựu Trường Sinh, mới không đến mức như Vân Không Quân, có tu vi Nguyên Anh đỉnh phong, vẫn không tránh khỏi rơi vào kết cục bi thảm.

Đương nhiên, nếu là người bình thường tiến triển đến đây, cùng lắm chỉ than thở vài câu về chuyện thế sự vô thường, cảm thấy gánh nặng đường xa của tu sĩ một phen, sau đó liền quay đầu rời đi. Nhưng Vương Lục lại không cam lòng cứ như vậy mà kết thúc.

Đây chính là cường địch mạnh nhất trong toàn bộ cảnh giới Tiên Mộng a, để đối phó với một Hư Đan đỉnh phong. Thế mà cảnh giới Tiên Mộng lại không tiếc sức chế tạo ra một đối thủ Nguyên Anh đỉnh phong, quả thực khiến người ta tức lộn ruột. Mà sau đó cho dù Vương Lục không có khả năng tự tay đánh bại cường địch., Nhưng để Vân Nguyệt có thể có được thiên thời địa lợi bất cứ cái gì, thăng hoa làm thần bảo hộ mỗi một bước đều là do Vương Lục an bài, chiến công có một nửa của Vân Nguyệt cũng nên có một nửa của Vương Lục. Không thể vất vả vất vả lật đổ cường địch, cuối cùng phải nói mấy câu cảm kích chứ?

Hoặc là nói thẳng ra một chút, rơi xuống đây?

Khi ở Đào Hoa thôn, Vương Lục lật đổ Yêu Vương, thu được một số chiến lợi phẩm, tuy phần lớn chỉ là những thứ lộn xộn, nhưng dù sao cũng có. Còn chiến lợi phẩm của Vân Không Quân ở đâu?

Mà Vân Không Quân đã không để lại, Vương Vu Thành tự mình ra tay, ở nơi tám bia đá chìm nghỉ ngơi phá đất mà ra tay.

Đơn giản mà nói, hấn tiến vào mộ Vân quốc.

Chuyện trộm mộ vốn không đáng nói, nhưng trong Vương Lăng của Vân quốc ẩn giấu quá nhiều bí mật, không ai được mở mang kiến thức một phen. Mà ở Vân Quốc, quân vương khai quốc, cũng chính là lăng mộ của Vân Không Quân, rốt cuộc Vương Lục cũng tìm được chiến lợi phẩm của mình.

“Cửu Chuyển Bất Tử Công...”

Ở trong quan tài trống trơn của Vân Không Quân, Vương Lục tìm được một quyển điển tịch màu tím, phía trên viết năm chữ không rõ.

Mở ra điển tịch, Vương Lục dùng tốc độ rất nhanh đọc nội dung một lần, nửa sau điển tịch có cấm pháp ngăn cản, còn đọc không được, cần thỏa mãn đủ đủ các điều kiện. Mà phần

trước nội dung khai tông minh nghĩa, đã đủ để Nghiêu Vương Lục phán đoán: Đây là một bản tà công giá trị xa xỉ.

Vân Không Quân sở dĩ có thể ở phần cuối sinh mệnh trải qua ngàn năm mà bất hủ, chính là vì tu hành Cửu Chuyển Bất Tử Công, dựa theo ghi chép của công pháp, mỗi một quãng thời gian đều có thể khiến người ta thoát thai hoá cốt. Vân Không Quân ngàn năm qua khổ tu không ngừng, đã tu thành bốn chuyển, mà từ trong công pháp đạt được sinh mệnh lực, vừa vặn triệt tiêu hẳn tiêu hao bình thường, điều này mới khiến hẳn thực tế sống hơn hai ngàn năm.

Tu sĩ Nguyên Anh bình thường, dương thọ nhiều nhất chỉ khoảng sáu bảy trăm năm, Vân Không quân có thể có ngàn năm tuổi thọ đã coi như là đãi ngộ nửa chân là tiến hóa cảnh giới Thần, cộng thêm bản thân trường thọ. Mà hai ngàn năm tuổi thọ là hai ngàn năm., Chân Quân mới vào cảnh giới Hợp Thể cũng bất quá chỉ như thế. Bây giờ Nam Cực Tiên Ông lớn tuổi nhất trong chín Châu hơn bốn ngàn năm thọ nguyên, được rất nhiều người hô to không thể tưởng tượng nổi, cũng mãnh liệt yêu cầu liệt liệt ông trở thành đối tượng nghiên cứu. Nhưng Vân Không Quân một người tư chất không phải tuyệt đỉnh, công pháp chỉ là nghiêng về hướng Nguyên Anh đỉnh phong nhất lưu, có thể bởi vì Cửu Chuyển Bất Tử Công mà kéo dài thọ mệnh gấp đôi, lúc này mới vẹn vẹn chỉ là đệ tử chuyển kỳ đệ tử.

Nếu như đổi lại là bản thân Vương Lục thì sao?

Dựa theo kế hoạch của Vương Lục, dưới tình huống bảo thủ nhất, hẳn hẳn là có thể trong vòng trăm năm tu hành tấn cấp lên Hóa Thần thậm chí là Hợp Thể, mặc dù so với Đức Thắng Thái Tổ thì có thể sánh với nhau., Tiên Tàn Thủy Hoàng mà nói thì quá chậm, nhưng ở Cửu Châu sau thời đại mạt pháp, đã là phi thường nhanh. Mà căn cứ tính toán của hẳn, không cần nhắc tình huống cực đoan —— như bất kể trả giá lớn sử dụng lượng lớn tiên thiên nguyên khí —— hẳn hẳn là có thể có ba ngàn năm trăm năm thọ nguyên bình thường. Vô Tướng công tuy không phải là công pháp chuyên về kéo dài tuổi thọ, nhưng bởi vì trong công pháp có quá nhiều nội dung là tiêu hao tiên thiên nguyên khí, cho nên Vương Vũ đối với công pháp cũng đã điều chỉnh hoàn thiện.

Dưới tình huống này, nếu như tu hành Cửu Chuyển Bất Tử Công, ít nhất hãn cũng có thể tu thành thất chuyển đầu tiên, đến lúc đó dương thọ có thể vượt qua bảy ngàn năm, nếu như Vương Lục Tấn Đại Thừa, chín chuyển đủ, hãn sẽ trở thành cự đầu vạn cổ kỳ thật sẽ là vạn cổ, trong sử liệu còn có một biệt danh khác: Lục Địa Chân Tiên cảnh:

Chỉ là, trên đời không có chuyện hoàn mỹ, như Vô Tướng Công ở phía sau lực phòng ngự vô địch, bỏ ra đại giới là lực công kích cực kỳ không trọn vẹn, tu sĩ Cửu Chuyển Bất Tử Công đã thoát thai hoán cốt, kéo dài tuổi thọ, cái giá chính là, đồng thời thoát thai hoán cốt, tính tình tu sĩ cũng sẽ theo đó đổi mới...

Nói cách khác, Vân Không Quân sau khi chết ngàn năm tính tình đại biến, không chỉ vì ác niệm thăng cấp Hóa Thần không cách nào loại bỏ, nguyên nhân chân chính là tu hành Cửu Chuyển Công. Hãn trước khi chết lập bia đá, thật ra là sợ mình sau khi tu hành Cửu Chuyển Công hoàn toàn mất khống chế, bằng không với thực lực của tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong, có rất nhiều biện pháp có thể quăng mình thành tro bụi, cần gì phải thiết kế một tấm bia đá?

Vân Không Quân chỉ khát cầu trường sinh, biết rõ nguy hiểm nhưng vẫn muốn thử nghiệm, đáng tiếc, cho dù hãn cố gắng rất nhiều nhưng cuối cùng vẫn dẫn tới bi kịch phát sinh, đại tu sĩ một đời cuối cùng lại biến thành ma đầu tà ác mà chết...

Đối với môn công pháp này, đương nhiên Vương Lục có hứng thú, nhưng cũng không tính tu hành ngay. Tác dụng phụ của nó quá mạnh, vết xe đổ của Vân Không Quân khiến người ta không thể làm như không thấy, cho nên tự mạo hiểm với nó vẫn giao cho các trưởng lão Thiên Kiếm Đường nghiêm túc nghiên cứu thử nghiệm, hãn lại đến hưởng thụ thành phẩm càng có lợi hơn.

Hơn nữa, dương thọ đối với Vương Lục mà nói, kỳ thật không trọng yếu lắm. Bởi vì hãn xem ra, chỉ có tư chất không đủ để phi thăng trong thời gian ngắn, sợ chính mình trên con đường tu tiên đã hao hết dương thọ, mới có ngàn phương ngàn kế để kéo dài tuổi thọ. Đối với Vương Lục mà nói, dương thọ đơn giản là càng nhiều tiên thiên nguyên khí mà thôi.

Đương nhiên, công pháp này đối với mình giá trị bình thường, nhưng tin tưởng tuyệt đại đa số đều có chủ ý, nếu đem công pháp cống hiến cho Vạn Tiên minh, hoặc bán cho Huyền Thiên Quán, đều có thể thu được không ít thu hoạch, một vòng này cực khổ rất nhiều, nhưng chỉ bằng một quyển Cửu Chuyển Bất Tử Công này, Vương Lục liền hồi vé về trị giá, hưởng chi đối với Vương Lục mà nói, chính là thu hoạch khác.

“Thật sự không nghĩ tới sẽ là muội, Vân Đài tiên tử.”

Bên cạnh hồ nước trong veo, Vương Lục thì thảo tự nói.

Vân Đài tiên tử, đối với Vương Lục mà nói có ý nghĩa không tầm thường.

Không chỉ vì dung nhan tuyệt thế của nàng, mà khiến Vương Lục từng có chần động trước nay chưa từng có. Nguyên nhân lớn hơn, đó là lần đầu tiên Vương Lục cảm nhận được sự bất lực của bản thân mình.

Vân Đài tiên tử lấy ngàn năm gọn sóng làm truyền công, lệnh cho Vương Lục nhảy lên cấp Hư Đan. Đó là một trong không nhiều lần trên con đường tu hành của hắn tăng vọt tu vi mấy lần, nhưng cái giá phải trả lại lại lại là bản thân tiên tử vẫn lạc.

Với tình cảnh Vương Lục lúc ấy, cảnh giới Hư Đan là tất yếu. Nhưng nếu có thể lựa chọn, gã thật sự rất muốn lựa chọn để tiên tử phục sinh. Sau đó gã lại đến thử một chút biện pháp khác để giải nguy hiểm của Vân Đài sơn.

Mà bây giờ xem ra, tất cả đều đã được định trước, là hắn tự tay đem Vân Nguyệt đưa đến con đường hi sinh, sau đó Vân Nguyệt mấy chục đời luân hồi, mỗi khi cần thiết đều hi sinh chính mình.

Sau đó... Vương Lục liền chính mắt thấy Vân Đài tiên tử chết ở trước mắt.

Chuyện xưa châm chọc tới mức nào chứ?

Bất quá, sau khi ý thức được điểm này, Vương Lục liền làm nhiều chuyện.

“Cái hồ này là điểm biệt giữa ngươi và ta.”

Wang Lục nói, tự giễu cười nói: “Kỳ thật ta nên sớm phát hiện rồi, Vân Quốc... Kỳ thật chính là Vân Đài sơn hậu thế,

địa hình rất giống nhau.”

“Trên đời này không có vương triều bất diệt, Vân Quốc sau khi người chết, xem ra cũng không kiên trì quá lâu liền diệt vong, nhưng người đối với mảnh đất này, cùng với sinh linh trên mặt đất, lại thủ hộ đến lúc ta và người gặp mặt.”

“Lúc ấy, sau khi người tiêu tán, ta ở bên hồ nhặt được một viên đá trắng để làm kỷ niệm. Nhiều năm như vậy ta thủy chung mang theo trên người...”

Vương Lục nói, từ trong túi trữ vật, tại một vị trí đặc biệt, lấy ra một viên đá trân tàng nhiều năm.

“Nói đến buồn cười, lúc trước thu gom nó, đáy lòng ta còn có một tia hy vọng không thực tế nhất định... Ta hi vọng có một ngày, khi lực lượng của ta cường đại, có thể thông qua viên đá này hồi tưởng đến bản thân người, khiến người sống lại. Ta đang suy nghĩ, lấy duyên phận giữa ta và người, có lẽ ở bên trong hòn đá ngàn vạn, ta tùy tay có thể lấy được một viên đặc biệt.”

“Mọi việc đều là mong muốn từ chối. Giống như sau khi ta rời khỏi Vân Đài sơn, vài năm nữa sẽ không đem chuyện của người đặt sau đầu, trên thế giới này cũng không có nhiều độc nhất vô nhị như vậy, không phải là người không thể... Nhưng mà, duyên phận chính là duyên phận.”

Vương Lục nói, chân đạp hồ nước, Lãng Ba bước hơi, bỗng bèn đi tới chỗ tìm hồ lập lòe ma quang, sau đó, hẩn lấy pháp lực Vô Tướng bọc viên đá lại, lơ lửng giữa không trung giữa hồ.

Bên bờ hồ, gió nhẹ thổi qua, thổi tới từng cánh hoa, Vương Lục nhẹ nhàng hít vào một hơi, Ngọc phủ Hư Đan cử động, dẫn phát linh lực triều tịch.

Thiên địa linh khí không có thực chất, đại đa số cánh hoa không bị ảnh hưởng, theo gió rơi vào mặt hồ, như thuyền nhỏ phiêu đảng. Nhưng cũng có một ít lại theo linh khí mà đến, bay đến trước mặt Vương Lục.

Vương Lục dán cánh hoa lên đá trắng, cảm thụ được khí tức quen thuộc như có như không trong đó, dán cục đá lên gò má, sau đó chìm nó xuống đáy hồ.

“Vân Đài, mấy ngàn năm sau chúng ta gặp lại đi.”

Nói xong, Vương Lục bước về phía trước, phi thân lên bờ.

“Cuối cùng, chỉ còn lại một việc.”

Bên bờ, Vương Lục thả ra Vô Tướng kiếm khí, đào ra rất nhiều hố to, sau đó lấy từ túi trữ vật ra một đồng đồ nhét vào trong đó.

Bên trong có các loại tác phẩm nghệ thuật, trang sức châu báu, giá trị của nó theo thời gian sẽ tăng lên gấp đôi, cùng với hạt giống linh thực trân quý dùng chu kỳ ngàn năm để trưởng thành.

” vẫn võ cùng linh thực của ta, mấy ngàn năm sau chúng ta gặp lại đi.”

...

Lúc từ trong Tiên Mộng Cảnh đi ra, Vương Lục bỗng nhiên cảm thấy đặc biệt mệt mỏi, sống như một năm ở Vô Tướng Phong được sư phụ thao luyện cả đêm.

Sau khi đã thông liên tiếp hai hoàn, Vương Lục hoàn toàn chính xác cần nghỉ ngơi và hồi phục một thời gian, ngoại trừ mỗi mệt trên mặt, hẳn dùng tiên thiên nguyên khí tế luyện Vô Tướng kiếm để chống lại Vân Không quân., Cũng là hành động vĩ đại kinh người, sau đó cần thời gian dài để nghỉ ngơi lấy lại sức... Bất quá thành thành thật thật ngủ, hoặc là ở Phong Đô thành cung cấp giá cao cung cấp pháp lực cho các tu sĩ minh tướng, vậy cũng quá không có hiệu suất. Huống chi hẳn còn có chuyện cần phải nhanh chóng xác nhận, một khắc cũng không muốn chậm trễ.

Cho nên Vương Lục trực tiếp đi tới chi nhánh Phong Đô của Thuận Phong Hành, ở trong cơ cấu công tác chuyên nghiệp ở Phẩm Lưu này, thông qua đặc quyền của mình quản lý phó dịch Phong Đô, lấy giá thành mở ra một đạo pháp trận truyền tống, truyền thẳng đến Vân Đài sơn.

Loại trận pháp truyền tống cự ly dài này đối với tu sĩ mà nói cũng không phải chuyện dễ dàng. Khoảng cách đơn thuần cũng không đáng sợ, đáng sợ là Cửu Châu to lớn, địa thế đa biến., Thời gian truyền tống giữa hai nơi thường xuyên xảy ra tình huống đặc thù, pháp thuật ổn định rất khó có thể bảo đảm an toàn cho khoảng cách truyền tống. Thuận Phong Hành nghiên cứu sâu nhất ở đây, kinh doanh lâu nhất, sinh ý đồ vật cơ hồ lũng đoạn cửu châu, nhưng cũng chỉ có vài địa phương đặc biệt có giá trị mới có thể thiết lập truyền tống trận ở châu này.

Sau khi truyền tống trận tiến vào Vân Đài sơn, Vương Lục lập tức tìm được cái hồ kia.

Tại nơi ly biệt biệt thoáng dừng chân một chút, Vương Lục dọc theo bờ hồ tìm kiếm nơi mình từng chôn cất kho báu.

Trong cảnh giới Tiên Mộng, thứ mà hẳn chôn giấu vẫn võ cùng linh thực chính là một mảnh thảm thực vật thừa thớt, nơi

ẩn nấp loạn thạch lổm chỏm, hơn nữa vừa đúng chỗ có linh lực địa mạch tương đối mỏng manh, bình thường sẽ không có người đến đây. Hơn nữa vì để an toàn, Vương Lục còn cố ý phụ trợ một đạo linh phù trên quý, hoàn thành một cái bảo trận.

Gọi là bảo tàng trận, là một nơi cất giữ đặc biệt, dùng pháp thuật ẩn nấp, có thể đem bảo vật tu sĩ chỉ định bí mật cùng bảo hộ, chỉ có dùng khẩu lệnh cùng pháp thuật đặc biệt mới có thể giải trừ bí mật. Thông thường là công dụng cất giữ tài nguyên chiến lược của các đại môn phái dùng để cất giữ. Vương Lục đem văn chương cùng linh thực bản thân chôn giấu sử dụng linh trận bảo tàng ẩn nấp, nói chung chỉ cần không có tình huống ngoài ý muốn, cho dù mấy ngàn năm qua cũng sẽ không bị người phát giác.

Trên thực tế, Tu tiên giới cửu châu tầng tầng lớp lớp cố sự, tu sĩ may mắn đã phát hiện Tàng Bảo trận do tiên nhân lưu lại tại hoang sơn dã lĩnh. Đó là mấy trăm năm trước, một ít môn phái lưu lại tài nguyên chiến lược, đáng tiếc còn chưa kịp sử dụng, môn phái đã theo sự cố ngoài ý muốn tan thành mây khói...

Mà Vương Lục chôn kho báu mấy ngàn năm, mạo hiểm gánh vác cũng không nhỏ. Dù sao Cửu Châu to lớn, kỳ sự ùn ùn, mấy ngàn năm trôi qua, bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra. Tuy nhiên, Vương Lục lần này nói là đầu tư hoặc là đầu cơ, không bằng nói là một loại xác nhận, tất yếu là xác nhận.

Hắn nhất định phải biết, tất cả hành động trong cảnh tiên mộng, có ảnh hưởng đến sau này hay không? Một màn cuối cùng Âm Dương tông được thành lập trong Hoàn Đào Hoa thôn?, Chấn động to lớn chính là lật đổ toàn bộ ba quan... Thời gian đảo ngược? Đây là kỳ tích chưa hề được ghi chép rõ ràng trong bất kỳ một bộ sử liệu nào, là khái niệm chân chính chỉ tồn tại trong câu chuyện này., Dù là tu sĩ cường đại nhất cũng không cách nào điều khiển thời gian thật sự. Truyền lưu trong tiên pháp cửu châu, người mạnh nhất chỉ có thể ở trong một phạm vi ngắn ngủi rút ngược thời gian vào một chén trà, tên là “Thần Tiên trà”. Trong truyền thuyết, tiên Tàn Thủy Hoàng chính là trong đại quyết chiến trước nay chưa từng có, dùng trà Thần Tiên một lần hành động nghiền ép lục đại quân, lần đầu tiên thống nhất Cửu Châu đại lục.

Tiên Tần Thủy Hoàng cũng chỉ có thể rút ngược thời gian uống cạn chén trà, chẳng lẽ uy năng của quân tiên mộ có thể hơn ngàn vạn lần Tiên Tần Thủy Hoàng, làm thời gian trôi đi mấy ngàn năm? Mà đây mới chỉ là một phần ngoại vi của toàn bộ quân tiên mộ?

Vương Lục thật sự rất khó tiếp thu suy luận từ logic, cho nên hẳn phải làm một phen xác nhận... Đương nhiên, thuận túy là để xác nhận, một số tảng đá nhỏ có ký hiệu đặc thù liền có thể làm được, nhưng đầu tư thuận tay, không làm cũng không được mà...

Đáng tiếc, khi hẳn đi đến chỗ bảo tàng trận địa, lại có chút bất đắc dĩ phát hiện, kết quả tựa hồ không chiếm được.

Nơi đó không còn là loạn thạch địa trong ấn tượng nữa mà là một cái hố sâu khổng lồ, diện tích hồ nước vì vậy mà mở rộng một phần ba. Vương Lục thử lặn vào đáy hồ nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Điều này làm cho Vương Lục cảm thấy có chút phiền muộn, dựa theo dấu vết hiện trường, hẳn là mấy ngàn năm qua, nơi đây có năng lượng cực lớn bộc phát, ít nhất là một kích toàn lực của tu sĩ cấp Kim Đan thậm chí cấp Nguyên Anh, làm cho đồi núi xa xôi cùng mảng lớn ven hồ đều hóa thành hư ảo, nước hồ đổ vào hố sâu, hình thành hồ nước mới.

Trong lúc này, hết thảy những gì Vương Lục chôn giấu tự nhiên cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Toàn bộ đầu tư đều tuyên cáo phi yên diệt, quả thực làm người ta nhụt chí, nhưng đối với Vương Lục mà nói, kỳ thật không ảnh hưởng gì lớn, những văn võ quý kia mặc dù cao quý, đại đa số cũng chỉ là đồ vật Phàm gian, về phần linh thực, thật sự hi hữu chính là linh thực trưởng thành mấy ngàn năm sau thành thực, mà hạt giống, chỗ Thất sư thúc muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Chân chính làm cho Vương Lục buồn bực, là gã đã hoàn toàn không có cách nào xác nhận, quân tiên mộ có thật sự là thời gian đảo ngược hay không.

Càng làm hẳn phiền muộn chính là, từ vết tích đến xem, lịch sử hồ nước mới này hẳn là khoảng trăm năm. Nói cách khác,

lần trước hẳn đi vào Vân Đài sơn, hồ sâu đã xuất hiện, hẳn hẳn là đã từng nhìn thấy. Thế nhưng ở trong tiên mộng cảnh, Vương Lục lại thật sự không có ấn tượng, không nhớ ra.

Bây giờ nghĩ lại, lúc trước ở hồ nước hẳn được Vân Đài tiên tử tẩy lễ ngàn năm gợn sóng, tu vi tăng vọt, trong lúc đó Nguyên Thần tẩy luyện, rõ ràng cảm ứng được bốn phía. Diện tích hồ nước mặc dù rộng lớn, nhưng đối với một tu sĩ cảnh giới Hư Đan., Dưới toàn lực ứng phó miễn cưỡng có thể bao phủ được, mà Vân Đài sơn đối với Vương Lục có ý nghĩa không phải tầm thường, hẳn đối với mảnh đất này trí nhớ hẳn là phi thường khắc sâu... Đáng tiếc, trí nhớ khắc sâu đến mức cũng ngăn không được thời gian xâm nhiễm, ngay cả Vân Đài tiên tử dung mạo tiếu mạo cũng trở nên mơ hồ, càng không nói đến một mảnh nước hồ yên bình?

Có lẽ, chỉ có sau khi thành tựu Kim Đan, nguyên thần tiên thêm một bước tẩy luyện ngưng tụ, mới có thể chân chính làm được như trước, không có chuyện gì. Đối với một tu sĩ Hư Đan mà nói, trí nhớ của Vương Lục đã đủ kinh người rồi, chỉ có điều lựa chọn một khu vực chôn cất bảo tàng ở hậu thế bị hủy diệt, đối với bá chủ Linh Kiếm học mà nói, thật sự là có chút mỉa mai.

“Mà thôi, việc này dừng ở đây, sau này có cơ hội lại đến thử.”

Chần chờ một lát ở ven hồ, Vương Lục không lãng phí thời gian nữa, từ trong túi trữ vật lấy ra một chiếc phi thuyền mới, liền hướng phía nam bay đi, trở về sơn môn.

“Cao hơn, chính là ta đã trải qua ở trong quần tiên mộ hai hoàn này.”

Trên đỉnh núi Tinh Thần ở Linh Kiếm sơn, trong phòng Chưởng môn, các Trưởng lão Thiên Kiếm đường tề tụ một phòng, yên lặng nghe Vương Lục giảng thuật trải qua mạo hiểm, sắc mặt phần lớn đều mang theo vẻ tán thưởng cùng tán phục.

Liên tiếp đã thông hai hoàn, hơn nữa giai đoạn hoàn thành hoàn mỹ vô khuyết, còn kiến thức kỳ tích vô thượng thời gian hồi tưởng, thủ đoạn và thành tựu bậc này có thể nói kinh thế hãi tục. Hiện giờ quần tiên mộ bị các tu sĩ tinh nhuệ Cửu Châu khai phá đã một năm, nhưng cũng không ai có thể làm được

đến mức độ như Vương Lục. Quỳnh Hoa tiên tử dẫn dắt đoàn đội khai phá Thịnh Kinh hiện nay nổi tiếng nhất., Cho đến bây giờ đã đã thông hơn mười cái Tiên Mộng chi cảnh, nhưng chưa từng phát động ần dẫu kịch tình, hơn nữa Quỳnh Hoa tiên tử là tác chiến đoàn đội, Vương Lục lại đơn đả độc đấu... Mặc dù trong này cũng có nhân tố Quỳnh Hoa chưa từng toàn lực ứng phó, nhưng so sánh mà nói, không thể nghi ngờ là Vương Lục càng thêm chói mắt.

Bất quá, thành tích kinh người như thế cũng không được khen ngợi quá nhiều - không phải các trưởng lão tiếc rẻ ca ngợi, mà là tất cả mọi người đều biết điều này không cần thiết. Đối với Vương Lục mà nói, lấy được thành tích như vậy là chuyện rất bình thường. Lúc trước khai phá quần tiên mộ một năm không có thành tích tương tự xuất hiện, bởi vì gã không xuất thủ, chỉ có thể thôi.

“Chương môn sư bá, đây là công pháp điển tịch ta có được trong mộng Vân Quốc, trải qua phán đoán sơ bộ, là một môn công pháp thượng phẩm có giá trị tương đương nghiên cứu giá trị, chỉ là tác dụng phụ quá mạnh, không đề nghị đệ tử bỏn môn tùy tiện tập luyện.

Chương môn nhân tiếp nhận công pháp Cửu Chuyển Bất Tử của Vương Lục, sau khi đeo Côn Lôn kính lên đảo mắt qua trên điển tịch, liền nhẹ gật đầu, sau đó cười nói: “Tiểu Lục thật đúng là nhật được bảo vật, đây chỉ sợ là công pháp từ Ma tộc cải tiến tới.”

Cửu trưởng lão tuổi trẻ Hoa Vân có chút tò mò mà đưa tay dẫn điển tịch qua, lật mở ra: “Công pháp Ma tộc? Đó không phải rất hiếm sao?”

Phong Ngâm nói: “Sau khi đại chiến tiên ma, công pháp Ma tộc cơ bản đã bị hủy diệt hầu như không còn. Mặc dù rất nhiều môn phái sẽ cất giữ, nhưng cũng chỉ có dùng để nghiên cứu tham khảo. Dù sao thể chất của Ma tộc cùng nhân loại chênh lệch quá lớn., Công pháp của bọn họ, nhân loại không cách nào tu hành. Tác dụng lớn nhất của việc cất dấu công pháp Ma tộc chính là tránh cho Ma tộc sau này ngóc đầu trở lại, tu sĩ chúng ta đối với nó hoàn toàn không biết gì cả., Không kịp trở tay, có điều môn công pháp này không giống với công pháp của Ma tộc bình thường. Đây là thành phẩm sau khi trải qua

không ít tài trí cao tuyệt đã được cải tiến tỉ mỉ, hấp thu kinh điển trong công pháp Ma tộc, lại dùng công pháp nhân loại tương đối cao minh làm cơ sở thông hiểu đạo lý., Tu sĩ nhân loại cũng có thể tu hành... Nhưng tác dụng phụ quả thực quá lớn. Mỗi một vòng đại địa đều vận vẹo tâm trí, ma tộc thích giết chóc thành tính không quan trọng, nhưng nhân loại sinh vật không đơn giản, tâm trí bị cưỡng chế vận vẹo, con người còn là người sao?”

Phong Ngân lắc đầu: “Cửu Chuyển Bất Tử công này, hơn phân nửa là tiên hiền đại năng nghiên cứu theo lý thuyết, cũng không phải cấp cho người tu hành thực tế. Ta thấy chuyển thứ tám tới chuyển thứ chín, rất nhiều chỗ suy nghĩ, nếu cứ như vậy tu hành, kéo dài tuổi thọ chưa chắc, bạo thể mà chết cũng có khả năng lớn...”

Nghe chương môn chậm rãi nói vậy, trong lòng Vương Lục thoáng kinh ngạc. Dựa theo đánh giá của hắn, tu vi của tu sĩ Cửu Chuyển Bất Tử Công này chỉ sợ ít nhất cũng trên dưới Hóa Thần, nhưng chương môn nhân liếc mắt một cái liền xem thấu toàn bộ hư thực của điển tịch... Quả nhiên lão gia hỏa này không thể lấy Hóa Thần cấp để mà đối đãi.

“Tuy nhiên môn công pháp này đúng là có thể cung cấp cho người ta không ít tư tưởng mới mẻ... Lưu Hiểu, Hoa Vân, hai người các ngươi tốn chút thời gian nghiên cứu sâu hơn một chút, hoàn thiện đến công pháp của Linh kiếm phái chúng ta đi. Sau đó, Vương Lục, về việc thời gian hồi tưởng lại lời nói của ngươi, ta còn có chút chi tiết cần xác nhận.”

...

Sau khi rời khỏi đỉnh Tinh Thần, Vương Lục trở lại Vô Tướng Phong nghỉ ngơi hai ngày, lại lần nữa bước lên con đường Phong Đô.

Về vấn đề thời gian Hồi Tố, Phong Ngâm chân nhân cũng không đưa ra đáp án chính xác, quần tiên mộ có năng lực thời gian chảy ngược hay không, vẫn là bí ẩn không giải thích được.

Đầu tiên, căn cứ vào phong ngâm chân nhân biết, cho đến nay chỉ có Vương Lục chân chính dẫn phát dị tượng kinh thiên động địa bực này. Về phần những người khác, mặc dù cũng có một cường giả cá biệt đạt tới Thông Quan Tiên Mộng cảnh hoàn mỹ, thậm chí phát động ẩn giấu kịch tình, nhưng thứ nhất đại bộ phận người đều khó có thể hoàn thành nội dung ẩn tàng, thứ hai cho dù có hoàn thành, cũng không có liên quan đến thời gian đảo lưu.

Căn cứ Phong Ngâm chân nhân phân tích, nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là quần tiên mộ tiến độ khai phá không đủ, Tiên Mộng chi cảnh có thể sinh ra thời gian đảo ngược dị tượng, tại trong toàn bộ quần tiên mộ cũng không phải tùy ý có thể thấy được, phải thỏa mãn điều kiện đặc biệt mới được. Mà số lượng mẫu châu quá ít, làm cho người ta rất khó suy đoán ra.

Tiếp theo, từ trên lý thuyết mà nói, thời gian hồi tưởng cũng không phải là hoàn toàn không có khả năng. Mặc dù khả năng của Tiên Thủy Hoàng cao nhất cũng chỉ là thần tiên trà, nhưng trận đại quyết chiến kia tu vi của hắn chỉ là Chân Quân., Cũng không có phi thăng thành tiên. Hơn nữa trà Thần Tiên là tiên pháp mà một mình hắn có thể phóng thích được, quần tiên mộ chính là thượng cổ địa tiên hao hết khổ tâm tạo ra địa mạch cứu châu làm căn cơ, là kỳ tích vĩ đại mà bất kỳ sử liệu nào cũng chưa từng ghi chép. Như vậy uy năng rất có thể đã sinh ra biến chất.

Cuối cùng, mặc dù với lý luận trước mắt vẫn không cách nào giải thích Thời Gian Hồi Tố, cùng bởi vậy mang đến nhân quả hỗn loạn, nhưng một cái học thuật nghiên cứu người thích hợp

đầu tiên phải học được cách tôn trọng sự thật khách quan., Mà trước mắt, còn không có chứng cứ rõ ràng có thể duy trì hoặc chứng minh thời gian, hồi tưởng lại. Khả năng duy nhất có thể cung cấp chứng cứ, chính là Thiên Tầm Cân còn sót lại trong Đào Hoa thôn, kết quả giám định của Âm Dương tông, ảnh hưởng rất lớn tới suy đoán thời gian hồi tưởng.

Tuy nhiên, cách vài ngày bọn người Thiên Đạo Lan trở về sư môn đã trở lại, trong thời gian này hoàn toàn không có tin tức mới truyền đến, hiển nhiên sự tình lại có biến hóa mới.

Mà chuyện này, quy cách đã vượt ra khỏi cấp độ đệ tử, vì vậy trước mắt các trưởng lão Thiên Kiếm Đường tiếp nhận điều tra. Về phần Vương Lục, nhiệm vụ của hắn là mau chóng đã thông ba mươi sáu liên hoàn, vì vậy liền quay trở về Phong Đô.

Một tháng tiếp theo, toàn bộ tinh lực của Vương Lục đều dùng vào việc công lược tiên môn, mà một chuyên gia chuyên gia toàn tâm đầu nhập, kết quả mang đến là ba tuyến mười tám hoàn lúc đầu Linh kiếm phái khiếm khuyết bị hắn một hơi đã thông mười bốn hoàn, lại thêm hai hoàn ở Đào Hoa thôn và Vân quốc, chỉ còn thiếu hai hoàn nữa là đại công cáo thành.

Chỉ là trong Thập Tứ Hoàn này, không còn xuất hiện dị tượng thời không hồi tưởng nữa, ngay cả che giấu kịch bản cũng chỉ kích phát ba đoạn.

Cũng không phải Vương Lục vô năng, mà là có một số cảnh giới Tiên Môn hoàn toàn chính xác không bố trí nội dung ẩn tàng, còn có những nhu cầu mà Vương Lục không thể thỏa mãn kích phát. Căn cứ vào tư liệu hắn lấy được trong Quần Tiên Phần Đồ, có một số yêu cầu hà khắc đối với giới tính của tu sĩ, Vương Lục một mình đơn giản, căn bản không có khả năng lấy ra toàn bộ những nội dung ẩn giấu trong đó.

Nhưng bây giờ quan trọng hơn là không phải những chuyện này nữa, ngay khi hắn quét ba mươi sáu vòng liên hoàn tới hai vòng cuối cùng, Quỳnh Hoa tiên tử của Thịnh Kinh tiên môn cũng đã dẫn dắt đoàn đội của mình đã thông lâu nhất, lấy được vô số bảo vật quý hiếm tạm thời không đề cập tới, máu chốt là, hai vòng cuối cùng của nàng chỉ thiếu có thể đạt tới công đức viên mãn, tiến độ giống mình.

Mà cân nhắc đến một khâu cuối cùng của ba mươi sáu liên hoàn, sẽ là một tổng hợp lớn trước nay chưa từng có, chủ lực khẳng định là tu sĩ cấp trưởng lão của các môn phái, các đệ tử nhiều nhất chỉ có thể đổ nước sôi. Như vậy Quỳnh Hoa cũng tốt, Vương Lục cũng được, thật sự phát sáng lên, cũng chính là ở dưới chót của vòng thứ hai.

Lúc này tiến độ của hai bên lại giống nhau, quả thật là một cơ hội cạnh tranh công bằng tốt. Trên thực tế, lệnh Vương Lục nóng lòng muốn thử chính là việc này, từ dưới lên xuống thứ hai, gã chuẩn bị toàn lực ứng phó chiến thắng Quỳnh Hoa, trước đối thủ một bước mở ra khâu cuối cùng.

Vương Lục vô địch với Quỳnh Hoa, hai người lúc trước cơ bản chưa từng tiếp xúc qua, đương nhiên chưa nói đến thù hận. Về phần thanh danh, một năm qua Quỳnh Hoa hoàn toàn chính xác quang mang vạn trượng, khiến cho thủ tịch của mấy môn phái còn lại buồn bã thất sắc., Bất quá một tháng này Vương Lục điên cuồng tấn công cũng giúp hắn thu được không ít điểm số, nhất là thiếu nữ Thiên Đạo Lan Âm Dương tông đem chuyện hắn đả thông nội tình ẩn tàng truyền ra ngoài, càng làm cho trên người Vương Lục bao phủ lên một tầng sắc thái truyền kỳ, đã mơ hồ có thể sánh vai cùng Quỳnh Hoa chân nhân này, tuyệt không kém cõi.

Huống chi Vương Lục cũng không để ý hư danh, gã để ý đến thái độ sư môn. Các trưởng lão Thiên Kiếm Đường mặc dù không nói rõ, nhưng đối với tiến độ công lược liên hoàn của ba mươi sáu vòng phi thường chú ý, hiển nhiên việc này quan trọng, hoặc là ba mươi sáu liên hoàn nữa., Còn liên quan đến cạnh tranh cấp độ sâu xa hơn, ví dụ như tồn tại một cảnh giới tiên mộng lợi ích phong phú, nhưng nhất định phải là người đầu tiên hoàn thành ba mươi sáu liên hoàn mới có tư cách tiến vào, cũng có lẽ là ở phát quản lý bên trong, vị trí Linh Kiếm phái bị khiêu chiến. Tóm lại, sư môn cần tăng thêm trọng lượng bản thân, mà Vương Lục chính là nhân vật mấu chốt để thắng lợi cho sư môn.

Mà công lược cuối cùng của vòng công lược, Vương Lục vẫn tính toán đơn đả độc đấu. Các trưởng lão đã từng hỏi thăm hắn có cần đám người Chu Thi Dao, Lưu Ly Tiên, Bạch Thi Huyền tương trợ hay không, nhưng đều bị Vương Lục cự tuyệt.

Từ địa đồ trong tay hắn xem, một hoàn này kết cấu phức tạp, xa xa áp đảo tiên mộng như Đào Hoa thôn lúc trước, là một cảnh tượng lớn không hơn không kém. Dưới loại cảnh tượng này, khảo nghiệm tu sĩ dị thường khắc nghiệt.

Nghiêm khắc, không phải là độ khó một mức độ cao nhất - ví dụ như cho một tu sĩ Hư Đan đỉnh phong phái ra đối thủ cấp Hóa Thần. Mà là chỉ dưới cảnh tượng phức tạp hạng mục khảo nghiệm dị thường nhiều dị thường, liên quan tới diện mạo phi thường rộng. Loại tình huống này năng lực tu sĩ có toàn diện hay không, so với năng lực của một hạng nào đó càng quan trọng hơn. Không thể phủ nhận Chu Thi Dao và Lưu Ly tiên đều là kỳ tài xuất thế trên tiên đạo chưa từng có., Đấu tay đôi, ngay cả Vương Lục bây giờ cũng không có mười phần thắng lợi —— nhất là đối mặt với đại sư tử Chu Thi Dao, không thua coi là không tệ. Nhưng Vương Lục tin tưởng, ném các năng vào trong tình thế tiên mộng phức tạp, trên cơ bản là tiết tấu song sát.

Bất kể là Chu Thi Dao hay Lưu Ly Tiên, đều không có khả năng thích ứng hoàn cảnh phức tạp, nếu là cảnh tiên mộng bình thường, dưới lượng thân chế tạo có lẽ sẽ thiết kế cửa ải đơn giản thô bạo, khiến cho các năng một đường nghiền áp qua ải. Nhưng trong cảnh tượng phức tạp, không nhân tính hóa như vậy. Một khi dính đến tầng trí lực, Vương Lục không chút hoài nghi các năng sẽ bị nghiền ép đến hài cốt vô tồn.

Về phần bản thân Vương Lục, năng lực đơn đả độc xác thực rất mạnh, nhưng một khi người tham dự quá nhiều, y cũng không thể hoàn toàn khống chế cục diện, đến lúc đó có sơ suất, y đảm đương không nổi, cho nên cũng hối hận không thôi, không bằng trực tiếp phòng ngừa rắc rối.

Đương nhiên, nghiêm túc nói tiếp, trưởng lão đưa ra tuyển chọn của mấy người, Bạch Thi cũng là lựa chọn không tồi, tu vi kim đan, phụ trợ rất dài, trí tuệ và nhu thuận vượt xa tiêu chuẩn. Ở bất cứ thời điểm nào, năng cũng sẽ không trở thành quang mang vạn tượng nhất, nhưng bất cứ lúc nào năng cũng có thể trở thành trợ lực tuyệt hảo.

Đáng tiếc hiện tại Vương Lục người nào cũng có thể mang theo, chỉ có điều có chút không quá thuận tiện để Tiểu Bạch ở

cùng, cho nên sau khi cân nhắc vẫn lựa chọn một thân một mình.

Xét thấy sắp phải đối mặt chính là một cuộc khảo nghiệm trước nay chưa từng có, Vương Lục cũng không dám khinh thường, tại Phong đô tôn rờng rã một ngày tiến hành mua sắm. Còn phí dụng, toàn bộ sẽ do môn phái tiến hành, nói đây là đãi ngộ mà bao năm nay sư phụ Vương Vũ tha thiết ước mơ chứ không thể được. Mà Vương Lục cũng không khách khí, mua sắm toàn bộ đạo cụ linh phù Kim Đan sơ kỳ có thể dùng đến một lần, có chuẩn bị trước khỏi hoạ.

Về phần sau khi ký hồi tờ giấy, Lục sư thúc Lục Ly sẽ phát cuồng cỡ nào, tạm thời không ở trong phạm vi Vương Lục cân nhắc. Hơn nữa cẩn thận nói ra, Vương Lục hao phí nhiều hơn nữa, cũng không thể so được với đoàn đội công lược của Quỳnh Hoa tiên tử., Thịnh Kinh Tiên Môn toàn lực đầu nhập vào Quỳnh Hoa, đủ để khiến cho bất kỳ môn phái nào cũng phải khiếp sợ. Không biết tên Thổ Hào kia có bao nhiêu người mù mắt, nếu cạnh tranh nghiêm túc với đội ngũ như vậy, Vương Lục cũng phải xuất ra trăm phần trăm bản lĩnh.

Sau khi mua sắm món pháp bảo cuối cùng, Vương Lục cũng không lãng phí thời gian, đi thẳng đến cánh cửa quần tiên.

Ven đường, có không ít người của Phong Đô chú ý tới, cũng nường theo âm thanh nghị luận vang lên. Lúc này Vương Lục đã không còn nổi tiếng như năm đó, ở toàn bộ tu tiên giới của Cửu Châu đều có danh tiếng nhất định. Tuy rằng cảnh giới vẫn chưa tới Kim Đan, thanh danh có hạn, nhưng ở trong thành Phong Đô thì hầu như không ai không biết, mọi cử động trong thành đều có thể thu hút sự chú ý của mọi người, là nhân vật nổi danh kỳ thực.

Đối với việc này, Vương Lục chưa nói đến việc hưởng thụ hoặc là phản cảm. Gã gần đây hư danh không tốt, người khác hâm mộ vô nghĩa đối với gã, nhưng gã lại là người quản lý phiên toái của Phong Đô, dù sao cũng sẽ không bị những tu sĩ bình thường này quấy rầy.

Chỉ là, Vương Lục đi trên đường, cảm thấy đám người vây xem hôm nay tựa hồ đặc biệt dày đặc, càng thêm nhiệt tình... Chẳng lẽ bọn họ đều biết mình sắp sửa bắt đầu một đại hành

động, cho nên cố ý chạy đến đây trợ uy cho mình sao? Hẳn là không đến mức như vậy chứ. Thịnh Kinh, Quân Hoàng Sơn, ba mươi sáu liên hoàn công kích của Linh Kiếm phái đều là tuyệt cấp tin tức phát quả trong điều khoản, không đến mức tất cả mọi người đều biết rõ chứ?

Nhưng đợi Vương Lục sắp đi đến trước mộ phần quân tiên, mới phát hiện đây thực sự là hiểu lầm động trời.

Bên trong Phong Đô thành, các trưởng lão liên thủ bố trí đại hình pháp trận, có thể ngăn cách đại bộ phận cảm giác của các tu sĩ, khiến cho đại bộ phận trong thành đều giống như phạm nhân. Như vậy mới có thể bảo hộ thân thể tốt hơn. Mà dưới tác dụng của pháp trận này, Vương Lục một mực không nghe thấy nội dung nghị luận cùng hoan hô của mọi người.

Lúc này, tới gần Mộ tiên, hẳn rốt cuộc mới nghe rõ tiếng hoan hô không chút che giấu của các tu sĩ.

“Quỳnh Hoa Quỳnh Hoa Quỳnh Hoa...”

“Quỳnh Hoa tiên tử, bọn ta vĩnh viễn ủng hộ ngươi.”

“Quỳnh Hoa tất thắng “

“Quỳnh Hoa tử tử cũng sinh hài tử cho ngươi.”

Vương Lục quay đầu lại, ở phía sau cách mình không xa, đoàn đội thịnh kinh khí thế như cầu vồng, kim quang sáng chói. Nếu so sánh, nhân vật minh tinh của mình quả thực là âm đạm không ánh sáng.

Loại tâm lý này tương phản mãnh liệt như thế, cho nên trong lúc nhất thời Vương Lục vẫn cứ đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích.

Quỳnh Hoa tiên tử đi ở trước nhất đoàn đội, nhìn thấy Vương Lục, mỉm cười.

“Đã lâu không gặp.”

Tin tức đổi mới nhanh chóng trở nên thuần khiết, văn tự

...

“Ừm, đúng là đã lâu không gặp.”

Thấy Quỳnh Hoa cười xinh đẹp đi tới, Vương Lục vốn dĩ có lòng muốn nói hai câu chuyện phiếm, coi như là đại biểu Linh Kiếm phái và Thịnh Kinh Tiên Môn liên lạc cảm tình, nhưng bị ánh mắt của Quỳnh Hoa đảo qua, Vương Lục chỉ cảm thấy trong lòng rùng mình, rất nhiều lời không nói ra được, đành phải thuận miệng đáp lại một câu, sau đó cũng không nhiều lời nữa.

Quỳnh Hoa và Vương Lục cũng chỉ là gật đầu giao nhau, thấy hẳn không có chuyện gì phức tạp, liền chấp tay cáo từ, dẫn đầu đoàn đội đi trước một bước.

Chỉ là chưa đi được mấy bước, đã thấy trong đoàn đội ở Thịnh Kinh, một vị thiếu nữ anh khí bức người bỗng nhiên quay đầu lại, hung tợn trừng Vương Lục một cái. Vương Lục cảm nhận được ánh mắt sắc bén, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thiếu nữ đôi mắt đẹp lạnh lạnh, quả nhiên là tức giận, mà giữa lông mày nàng có vài phần quen mắt.

Wương Lục cẩn thận nhớ lại một phen, từ khi xuất đạo đến nay, nữ tử kết bạn không ít, nhưng hẳn làm người chính trực kiếm điếm, chưa bao giờ từng chiêu hoa trêu cở, càng chưa từng chọc qua hồng nhan họa thủy. Trên thực tế, ngay cả tiêu lưu ly vô cùng thân mật với mình, hẳn cũng chưa từng dính qua đậu hũ chiếm lợi, cho nên càng không có khả năng đi tai họa người khác, như thế nào lại đắc tội với vị thiếu nữ Thịnh Kinh này, làm sao có thể sống đến lúc chết chứ?

Bất quá rất nhanh hẳn liền nhớ lại, thì ra mình cùng nàng thật đúng là có vài phần nghiệt duyên, ban đầu ở trủng Thái Cổ tại Thiên Nam, vị thiếu nữ này cùng với huynh đệ của nàng bị mình dùng chỉ số thông minh trấn áp, huyết ngược quá một vòng, chỉ sợ bóng ma tâm lý đã thâm căn cố đế, khó trách lúc này gặp lại, lại hung hăng trừng mắt nhìn nàng.

“Mong Nguyệt muội tử, đã lâu không gặp.”

Vương Lục nhẹ nhàng gọi tên, làm cho toàn thân Vọng Nguyệt Loan Vũ run lên, trong ánh mắt phần hận đã bớt đi, thay vào đó là có vài phần sợ hãi - dù sao bóng ma tâm lý tâm lý cũng là ám ảnh.

“Ai, ai với người đã lâu không gặp...”

Vương Lục Nhạc: “Sao người lại quên rồi? Năm đó lúc ở khu mộ Thái Cổ, hai ta ở chung không phải rất vui vẻ sao...”

Còn chưa dứt lời, khuôn mặt Vọng Nguyệt Loan Vũ đã đỏ bừng lên: “Người ngậm miệng lại đi, đừng tưởng rằng lúc trước người đánh qua mấy cảnh giới Tiên Mộng thì có gì đặc biệt chứ, người còn chưa có tư cách làm càn trước Thịnh Kinh Tiên Môn ta, nói cho người biết, sau một hoàn này, các người liền...”

“Loan Vũ, câm miệng.”

Phía trước đội ngũ, thanh âm Quỳnh Hoa nhàn nhạt truyền tới, toàn thân Vọng Nguyệt Loan Vũ lạnh lẽo, một cỗ hàn ý khắc cốt làm cho nàng đông lại, lời nói vốn xúc động gần như bị đông cứng trở lại, trên gương mặt thậm chí bao phủ một tầng sương lạnh trắng xoá.

Tuy nhiên, Quỳnh Hoa lại gọi lên lòng hiếu kỳ của Vương Lục: Hiển nhiên là đoàn đội hưng thịnh có mưu đồ rất rộng lớn, từ giọng nói của Vọng Nguyệt Loan Vũ mà xem, tựa hồ một vòng này đắc thủ liền có năng lực đè ép Linh kiếm một đầu, nhưng rốt cuộc vòng này có ảo diệu gì?, Nhưng không được biết, trước đó hắn đã hỏi qua sự tình ba mươi sáu lần liên hoàn này, cũng không có được câu trả lời chính xác, tựa hồ hết thảy chỉ là một lần suy diễn của chương môn sư bá. Chương môn phong ngâm suy tính quan hệ liên hoàn ba mươi sáu lần này, trước một bước thông quan ý nghĩa phi phạm, nhưng cụ thể phi pháp như thế nào, chỉ bằng mấy thanh tiên kiếm kia cũng nói không rõ.

Hiện tại xem ra, những người thuộc Thịnh Kinh Tiên Môn hiểu rõ thâm nhập sâu hơn so với Linh Kiếm phái, cho nên Vương Lục nghe xong lời này liền lưu tâm. Đáng tiếc, Vọng Nguyệt Loan Vũ chỉ mới mở đầu đã bị ngăn lại, đoàn đội của Thịnh Kinh càng câm như hến, không ai dám lơ là Quỳnh Hoa nửa phần.

Gặp tình hình này, cho dù Vương Lục có chút tò mò không nói xong lời Vọng Nguyệt Loan Vũ nói là cái gì, nhưng lại khó mà truy vấn, trong lòng có chút ngứa ngáy khó chịu. Hắn dừng chân tại chỗ một lát, nghĩ đến chuyện quan trọng trước mắt, đành phải đè xuống tò mò tiếp tục đi đến hướng cửa quần tiên mộ.

Nhưng mà chưa đi được hai bước, bỗng nhiên nghe thấy phía sau có tiếng người gọi, quay đầu lại thấy một khuôn mặt thiếu nữ xinh đẹp. Bất quá lần này Vương Lục lập tức nhớ ra.

“Nguyên lai là Chu sư tỷ, người cũng đến khai phá quần tiên mộ?”

Người tới chính là Chu Mộc, thủ tịch đệ tử năm đó khai phá mộ phần Thái Cổ của Côn Luân tiên sơn tại Thiên Nam thành, vị thiếu nữ tính cách thẳng thắn này từng kề vai chiến đấu với Vương Lục cho nên ấn tượng đối với Vương Lục rất tốt, thấy hắn liền tươi cười.

“Đương nhiên rồi, bây giờ đại phái thượng phẩm của Vạn Tiên minh có ai không xem nơi đây là nơi yếu hại của tương lai? Thủ tịch cùng các đệ tử tinh nhuệ các phái đều bận rộn không ngừng, ta còn thắc mắc vì sao một năm trước không thấy người đến, về sau mới nghe nói một tháng nay một tháng người liên thông hơn mười cửa ải, vượt qua chúng ta vất vả khổ cực một năm, quả nhiên là bỗng chốc nổi tiếng kinh người a.”

Vương Lục chấp tay, khách khí một chút, nhưng còn chưa tán gẫu được mấy câu, Chu Mộc Mộc không thể chờ thêm nữa mà cáo từ rời đi, hiển nhiên cũng có chuyện quan trọng trên người, chỉ có thể cùng Vương Lục Hàn nói chuyện vài câu.

Bất quá, trước khi đi, nàng lại nói một câu làm cho Vương Lục rất là kinh ngạc.

“Ha ha, lần này tính cả người thì thủ tịch ngũ đại môn phái vậy mà đến đông đủ cơ hội hiếm có, chúng ta cứ hảo hảo so sánh tốc độ tấn công của ai nhanh hơn chút đi. Lần này ta không thua người đâu nha.”

Sau đó, Chu Mộc Mộc mang theo một chuỗi tiếng cười như chuông bạc biến mất sau mộ của quần tiên, để lại Vương Lục

ngạc nhiên dừng chân.

Tất cả thủ tịch ngũ đại môn phái đều đã đến đủ? Tiết tấu gì, đây là trùng hợp, hay chỉ là... phía sau lưng có một bàn tay vô hình đang điều khiển tất cả? Lúc trước chỉ nghe nói Thịnh Kinh Tiên Môn, Quân Hoàng Sơn, Linh Kiếm Phái đang khai phá ba mươi sáu liên hoàn, chẳng lẽ trong thời gian này ngay cả Vạn Pháp Chi Môn và Côn Luân Tiên Sơn cũng không chịu tịch mịch?

Ừm, cũng là chuyện bình thường. Vạn Tiên minh có năm đại siêu phẩm môn phái, Thịnh Kinh mạnh nhất, Linh Kiếm phái yếu nhất, ba phái còn lại thì khác biệt. Nhưng tổng thể mà nói dù sao cũng đều ở cùng một cấp độ, thực lực cũng không chênh lệch bao nhiêu. Mà với thực lực của Vạn Pháp và Côn Luân, về sau ở trên cũng có nhiều khả năng.

Bất quá, tùy tiện thế nào, quan hệ với mình cũng không lớn. Đám tiên mộng cảnh của tiên mộ này đều độc lập, ngũ đại thủ tịch có tụ tập thế nào cũng đều chơi đùa với nhau, ngại lẫn nhau không đáng lo, Vương Lục chỉ cần lấy tốc độ nhanh nhất đã thông một khâu này, còn lại giao cho các trưởng lão cân nhắc đi.

Tiến vào cánh cửa quân tiên, Vương Lục lại một lần nữa nhìn thấy phiến tinh hải rộng lớn quen thuộc. Một tháng liên thông hơn mười vòng tiên mộng, làm cho cảnh sắc trước mắt của Vương Lục có chút thẩm mỹ mệt mỏi. Chẳng qua nghĩ đến sắp tới sẽ phải đối mặt với cửa ải khó khăn phức tạp trước nay chưa từng có. Vương Lục lập tức xóc lại tinh thần, sau đó lấy ra mảnh vỡ tiên mộng mà mình đạt được trong một vòng thông quan, làm đạo tiêu chỉ dẫn, mở ra một vòng tiếp theo.

Vô tận tinh hà ở trước mắt vỡ nát, vụn vụn, hóa thành một vòng xoáy khổng lồ hút hẳn vào. Quá trình này Vương Lục đã thể nghiệm qua mười mấy lần, cũng không mới mẻ, chỉ là lúc này đây, Vương Lục lại rõ ràng cảm giác được, phía bên kia vòng xoáy, tựa hồ là một mạng lưới thật lớn, đem rất nhiều nội dung nối liền cùng một chỗ.

Điều này làm cho trong lòng Vương Lục không khỏi rung mình, bởi vì một hoàn này nhìn từ trên bản đồ lúc trước, cũng có chút mờ lung mơ hồ, nhìn không rõ. Lúc này chân chính

xâm nhập vào trong đó, càng cảm giác ẩn chứa rất nhiều huyền bí, hoàn toàn không giống mười mấy vòng lúc trước.

Mà hẳn không suy nghĩ nhiều, dị tượng khi cảnh giới Tiên Mộng mở ra cũng đã kết thúc, tình cảnh quan trọng của một vòng tròn rốt cuộc chính thức được kéo ra.

Nhưng khi Vương Lục tập trung tinh thần, chuẩn bị nghênh đón tân thế giới này, lại phát hiện trước mắt chỉ có một màu đen kịt.

“Chắc, không hổ là cửa ải khó khăn xưa nay chưa từng có, từ mở đầu đã khác với tất cả mọi người rồi.”

Cảnh giới Tiên Mộng trong quá khứ, mở màn thi đấu không phải là nhanh chóng triển khai bối cảnh, tiến vào chủ đề, hầu như không để cho người ta thời gian phản ứng. Ví dụ như vòng kia của Vân Quốc, Vương Lục Cương vừa tiến vào đã bị một thanh cương đao chém xuống đầu. Mà lúc này chỉ là một mảnh đen kịt, hiển nhiên là vì cái gì đó sắp đặt.

Một lát sau, trong bóng tối sáng lên một điểm ánh sáng, Vương Lục đi về phía quang mang, đã thấy đó là một mâm tròn bằng ngọc, tỏa ra ánh sáng âm u.

Vương Lục không khỏi mỉm cười: Chẳng lẽ đây là Tào Hóa Ngọc Điệp trong truyền thuyết sao? Có thể hợp đạo?

Bất quá rất nhanh trên đĩa ngọc liền sáng lên năm đạo quang mang, mà từ trong quang mang, Vương Lục cảm nhận được ngũ hành chi lực chí tinh thuần. Cùng lúc đó, trong đầu hẳn bỗng nhiên nổi lên một tia minh ngộ, đĩa ngọc này cũng không phải là bảo vật gì tặng hẳn, chỉ là biểu diễn một cái quay lưng lựa chọn, tiếp theo, hẳn muốn từ bên trong ngũ hành này lựa chọn một, mới có thể tiếp tục thôi động kịch tình.

Mà lúc hẳn hiểu ra, trong lòng Vương Lục lại càng cảm thấy kinh ngạc, bởi vì đây rõ ràng là cảnh giới Tiên Mộng đang làm ra nhắc nhở trực tiếp. Nhưng trước đó, Vương Lục đã từng trải qua bất kỳ một Tiên Mộng chi cảnh nào cũng sẽ không đưa ra chỉ dẫn trực tiếp. Sau khi tiến vào cảnh giới Tiên Mộng, rốt cuộc muốn làm cái gì, làm như thế nào, tất cả đều là người tham dự tự mình định đoạt.

Dựa theo sức mạnh của một thôn trang viễn thực thì đây là một con số tương đối lớn, chẳng những không cứu được một ai, mà ngược lại còn có một đám quái vật kỳ quái ở Hắc Phong Sơn, đối với những cô gái của Hoa Đào thôn đông đúc, tất nhiên cũng là một thứ có thể làm được, vấn đề duy nhất của bọn họ căn bản không thể nào thông quan được., Hơn nữa nghiêm trọng còn có thể tạo thành nguy hiểm khó có thể dự liệu. Trên thực tế, quần tiên mộ khai phá một năm, không rõ mục tiêu của nhiệm vụ tiên mộng cảnh, cuối cùng có khối người vô công mà về. Mà Vương Lục sở dĩ có thể trong một tháng ngắn ngủn phá hơn mười vòng, chống đỡ được tinh anh môn phái khác một năm khổ công, nguyên nhân lớn nhất chính là mỗi lần hấn đều có thể tìm được mục tiêu nhiệm vụ chính xác, mà cái này cùng địa đồ trong tay hắn cũng không phải không có quan hệ.

Mà trước mắt lại là lần đầu tiên được cảnh giới tiên mộng chỉ dẫn rõ ràng. Mà điều này không thể nghi ngờ chính là, một hoàn này hoặc là kịch tình phức tạp không gì sánh được, không có nhắc nhở căn bản không ai có thể qua ải, hoặc là kịch tình vô cùng đơn giản, trọng điểm căn bản không ở trên yếu tình tiết.

Vương lục ở trước đĩa ngọc trầm tư một lát “Ngũ hành tuyển một sao? Vậy đương nhiên là chọn kim tiên rồi.”

Ngũ Hành Sinh Khắc tuần hoàn lặp lại, trong đó tự nhiên không phân chia cao thấp, bất quá để đó không chọn, chẳng lẽ chọn đất sao?

Nhưng không đợi Vương Lục đưa tay đến chỗ hào quang màu vàng, kim quang trên ngọc điệp lại bỗng nhiên tiêu diệt Vương Lục, lập tức cả kinh, ngón tay liên tục điểm đâm, nhưng lại không phản ứng chút nào.

“Cái này... Chẳng lẽ trong ngũ hành, kim tướng không chọn được?”

Mang theo một tia bất đắc dĩ, Vương Lục lại đưa tay hướng hỏa, kết quả lại là quang mang trước khi chạm đến dập tắt.

“Chậc, kim không thể chọn, hỏa cũng không thể chọn, chọn cây tốt rồi... Ồ, cây cũng không được? Chẳng lẽ muốn ta đi chọn nước? Ta một đại nam nhân chơi trúng trúng à... Ta mẹ

nó, ngay cả nước cũng không cho ta chơi? Cái này, đây không phải chỉ còn lại đất thôi sao?”

Trong chốc lát, hào quang trên đĩa ngọc liên tiếp dập tắt, cuối cùng chỉ còn lại một đạo hào quang màu nâu lè loi trơ trọi.

“Cái con mẹ ngươi... Ban đầu còn nói tốt đẹp để cho ta tự lựa chọn, cái này thời gian sừng sốt liền không chọn được? Đây rốt cuộc là nhắc nhở hay là làm ác a? Thôi, để nhũn là đất, thổ hào cũng là đất, tạm thời chọn đi?”

Trong khi nói chuyện, Vương Lục đưa tay dè lên đĩa ngọc, sau một khắc, hắc ám lui ra, quang minh chiếu rọi, đã thay đổi trận.

Mà bên trong hào quang, một thiếu nữ thần sắc kiên nghị, đang đứng thẳng trước người hắn, nhẹ giọng mở miệng hỏi: “Ta hỏi ngươi, ngươi là người theo dõi ta sao?”

“Cái gì?”

...

“Ta hỏi ngươi, ngươi là kẻ theo đuổi ta sao?”

Trong quang mang mờ lung, Vương Lục mơ hồ nghe thấy có người mở miệng đặt câu hỏi, chỉ là chẳng biết tại sao, có vẻ đặc biệt cổ quái, tuy rằng mỗi một chữ đều có thể nghe hiểu, nhưng giống như cách một tầng gì đó, có vẻ không đủ rõ ràng, Vương Lục theo bản năng hỏi ngược lại một câu: “Cái gì?”

Cùng lúc đó, tia sáng trước mắt cũng dần dần tiêu tán đi một chút, làm cho người ta có thể thấy rõ cảnh tượng trước mắt, hình dáng thiếu nữ theo đó cũng trở nên càng thêm rõ ràng. Chỉ thấy dáng người cao ráo kiên cường của nàng, so với vương lục cũng không khác nhau là mấy, mà vương lục ở trong nam nhân thì dáng người đã là trên., Nữ tử kia mặc một thân trọng giáp, toàn thân trên dưới đều được bao bọc trong cương thiết lập lòe lòe, chỉ có chỗ khớp lộ ra mấy khối da tinh xảo. Xuyên thấu qua áo giáp, mơ hồ có thể phán đoán được mặc dù nữ tử này không tính là tráng kiện, nhưng tuyệt đối không phải là nhỏ bé yếu chất, dáng người rất là cường tráng.

Khuôn mặt của thiếu nữ thì lạnh lùng kiên nghị như một bộ áo giáp băng tuyết vậy, một đôi mắt trong suốt như huyền băng vạn năm không thay đổi, hai hàng lông mày dài nhỏ tựa như kiếm quang ma luyện, một cô gái anh khí bức người.

“Ta hỏi ngươi, ngươi là kẻ theo đuổi ta sao?”

Bên tai Vương Lục, lại một lần nữa truyền đến tiếng hỏi của thiếu nữ, ngữ điệu lại giống hệt lần trước. Vương Lục suy nghĩ một phen, quyết định nói rõ sự thật.

“Kẻ tòng là ai?”

“??”

Trên hàn băng lạnh thấu xương, phảng phất hiện lên một đạo té vắn, trên mặt thiếu nữ hiện ra vẻ khiếp sợ: “Ngươi lại không biết? Ngươi rốt cuộc là ai?”

Wương Lục hỏi ngược lại: “Ngươi là ai?”

Khi hỏi, Vương Lục cũng bắt đầu đánh giá bốn phía, đã thấy vị trí của mình, là một toà cung điện khí độ lạnh lạnh, bốn vách tường có bó đuốc đen kịt, ánh lửa lúc sáng lúc tối, ở trong cung điện thâm thúy phảng phất như ánh sao trong màn đêm. Mà phiến đá dưới chân Vương Lục, lại có một pháp trận hình tròn đang tản ra ánh sáng màu nâu chiếu sáng bốn phía. Trong không khí, linh khí Thổ hành nồng đậm cực kỳ, sau lưng một toà tế đàn đen kịt phản xạ ánh sáng.

Chiếu theo tình hình trước mắt, điện phủ nơi này hẳn là nơi cúng tế, tế đàn sau lưng vẫn nhiễm mùi máu tanh nồng đậm, mà kết hợp pháp trận dưới chân mình giẫm lên, cùng với kinh lịch vừa rời từ trong đen kịt hiện thân, là suy đoán hợp lý nhất nha...

Lúc này, thiếu nữ lạnh lùng nói: “Ta là chủ nhân của ngươi.”

“Phụt ha ha ha ha ha ha ha.”

Lúc này Vương Lục cười điên cuồng một trận, kết quả tiếng cười chưa dứt, chỉ thấy thiếu nữ yên lặng giơ cánh tay lên, nơi mu bàn tay phải sáng lên một đạo hồng quang. Vương Lục lập tức chỉ cảm thấy một ngọn núi lớn đặt ở trên vai, xương cốt toàn thân nổ vang một trận, liền muốn rơi xuống phía dưới.

Bất quá bỗng nhiên bị tập kích, Vương Lục nhiều năm khổ luyện Vô Tướng Công căn bản hiển lộ không thể nghi ngờ, lúc hẳn xương cốt áp bách nổ đùng, tay phải điềm xuống phía dưới, Vô Tướng kiếm khí điềm ra, lực phản chấn khuấy động toàn thân, duy trì tư thế thân thể sừng sững không ngã. Mà phiến đá dưới chân lại không chịu nổi áp lực, âm âm vỡ vụn. Kèm theo phiến đá vỡ vụn, pháp trận màu nâu cũng lập loè hai cái, triệt để dập tắt.

Thiếu nữ kinh ngạc nhìn Vương Lục vẫn đứng trước trọng áp như thế, vẫn kiên quyết trước người như cũ. Dừng một chút, nàng chăm chú giải thích: “Xem ra là vì tế phẩm không đủ hoàn chỉnh, khiến ngươi không có được gợi ý hoàn chỉnh... Không sao, ta sẽ giải thích hoàn chỉnh với ngươi một lần.”

Thiếu nữ nói, tựa hồ cũng cảm thấy khó tin đối với tình cảnh trước mắt này, hít một hơi thật sâu, vẫn duy trì giọng điệu bình ổn: “Ngươi là theo lời ta, kẻ đến từ Huyết Linh điện từ Huyết Sắc điện, còn ta là chủ nhân triệu hoán ngươi tới đây. Giữa ta

và người dựa vào kế ước duy trì quan hệ, nếu có vi phạm, đó chính là kết cục của những người vừa rồi.”

Vương Lục như có điều suy nghĩ gật gật đầu, lúc này áp lực trên người hắn dần dần tiêu tán. Chẳng qua mỗi khi hắn muốn gây bất lợi đối với thiếu nữ, áp lực nặng nề kia sẽ như bóng với hình.

Xem ra kế ước kế ước của thiếu nữ đích xác quan hệ không giả, đây rõ ràng là triệu chứng bị cường lực kế ước ước ước ước thúc... Mà trên Cửu Châu đại lục, loại triệu hoán tội tở loại chuyện này cũng không hiếm thấy, tỉ như cái gọi là thiên binh thiên tướng, thần đấu thuật, rải đậu thành binh, nguyên lý rất nhiều pháp thuật đều là triệu hoán tội tở từ trong một thế giới nào đó đến sai khiến. Chỉ là tiên mộng cảnh này vừa lên liền đem chính mình đánh thành người tùy tùng, cố ý làm chủ nhân, muốn thế nào?

“Người ngay cả mục đích tới đây cũng quên rồi sao?” Thiếu nữ bất đắc dĩ lắc đầu, “Quả nhiên, ta không nên dùng mắt nạ không trọn vẹn để triệu hoán Huyết Linh. Nghe kỹ đây, mục đích duy nhất của người là phụ tá ta lấy được Ngũ Linh huyết quan... Người, dù là Ngũ Linh huyết quan cũng không đến mức không nhớ rõ sao?”

Vương Lục nói: “Không nhớ rõ.”

“... Cái gọi là Ngũ Linh huyết quan, là chí bảo của giới này, người có được liền có thể quay ngôi làm vương, hiệu lệnh thiên hạ không ai không theo.” Thiếu nữ thản nhiên nói, “Nhưng chí bảo như thế, thế nào cũng phải tập hợp đủ máu ngũ linh mới có thể tế luyện thành, mà máu ngũ linh thì...”

“Chính là tính mạng của ta và bốn gã Huyết Linh khác sao?” Vương Lục nghe đến đó, tình tiết đối với khâu này đã đại khái rõ ràng, nguyên lý của bọn chúng không khác gì Luyện Cổ thuật, triệu tập năm tên tùy tùng cường đại ẩu đả lẫn nhau, sau đó người thắng đều ăn hết vương miện. Thứ mình sắp sửa đối mặt, lại là chủ nhân của bốn gã khác, là một trận chiến đoàn đội không hơn không kém... Mà chỗ không thông nhất chính là mắt nạ không trọn vẹn theo lời thiếu nữ.

Thiếu nữ nói ra: “Từ Điện phủ Huyết Chi Điện triệu hoán Huyết Linh, thế nào cũng phải dựa vào đồ vật tương ứng.

Đáng hận Đoạn Thương Sơn truyền thừa trăm đời đến nay, di sản Huyết Linh cũng chỉ có ba năm cái, trong đó có giá trị cao nhất là mặt nạ đá này, có thể tiếp dẫn Huyết Linh cũng là mạnh nhất., Mà nó tại trăm năm trước vì cố tình tổn hại, cho nên lấy máu tể, nhiều nhiều ít ảnh hưởng bất lợi đối với chủ nhân mặt nạ này. Từ điện phủ hạ xuống lâm thời, dẫn dắt nên cũng không hoàn toàn, dẫn tới người ngay cả Ngũ Linh huyết quan cùng thân phận mình cũng không biết.”

Thiếu nữ tuy thanh âm bình thản, nhưng lại ẩn chứa một tia lo âu, hiển nhiên đối với huyết linh trước mắt không hề tha.

Theo dự đoán của nàng, Huyết Linh lấy mặt nạ đá triệu hồi ra, ít nhất cũng có thể ở trong ngũ linh xếp thành ba hạng đầu, như vậy nàng mới có tư cách cùng bốn nhà khác quần nhau, nếu không lấy tính tình nàng không đến mức mạo hiểm dùng mặt nạ tàn phá để triệu hoán. Đáng tiếc kết quả cuối cùng vẫn vượt qua được. Huyết Linh giống như bị mất trí nhớ này, thật sự có thể giúp mình thắng được ngũ linh huyết quan sao?

Trong lúc chần chờ, Vương Lục mở miệng trước: “Kê cho ta một chút tình huống của bốn nhà còn lại đi. Muốn đoạt được vương quan, cũng nên biết đối thủ là ai.”

Thiếu nữ nói: “Bốn nhà còn lại, theo thứ tự là Kim Ngọc thành, Diệp Thủy Hà, Nộ Diễm cốc, Vĩnh hằng thụ.”

“Thực lực như thế nào?”

“Kim Ngọc Thành mạnh nhất, thành chủ tu vi thông thiên, dưới trướng có trăm vạn tinh binh. Thứ yếu dưới Nộ Diễm Cốc, thực lực ước chừng sáu bảy phần mười Kim Ngọc Thành. Diệp Thủy Hà và Vĩnh Hằng Thụ lại một lần nữa, nhưng bọn họ đồng khí liên chi, liên thủ liền thắng được Nộ Diễm Cốc một bậc, lại không thể chống lại Kim Ngọc Thành. Mà Kim Ngọc Thành nếu muốn nhắm vào bất cứ phe nào, đều phải trả giá rất lớn, rất có thể bị ngư ông đắc lợi.”

Vương Lục gật gật đầu: “Thì ra là thế, tình thế này ngược lại cũng vi diệu. Vậy Đoạn Thương Sơn chúng ta thì sao? Thực lực có thể xếp thứ mấy? Trong thế cục vi diệu này có thể sắm vai nhân vật gì?”

Thiếu nữ trầm mặc trong chốc lát, thản nhiên nói: “Đoạn Thương Sơn từng nổi danh ngang với Kim Ngọc Thành, đặt ngang hàng đệ nhất giới này, nhưng mà truyền thừa trăm đời đến nay đã xuống dốc, thực lực... ở trong năm nhà kính bồi mặt tọa.”

Vương Lục Hải nói một tiếng: “Không sao không sao, lên xuống không sao, chúng ta có thể đi xuống, khó khăn càng lớn thì thu hoạch càng lớn... Chỉ là thực lực cụ thể của Đoạn Thương Sơn thì như thế nào? Tu vi thành chủ của ngươi so với thành chủ Kim Ngọc Thành thì thế nào? Trong núi có bao nhiêu tinh binh?”

Thiếu nữ nói: “Tu vi của ta... nhiều nhất chỉ có một phần mười của Kim Ngọc thành chủ, mà trong núi ngoài ta ra thì không có binh khí gì cả.”

Nụ cười trên mặt Vương Lục lập tức chậm lại: “Binh lính không dùng được? Sơn đại vương ngươi sao lại làm chứ? Hơn nữa ngươi cũng chỉ có một phần mười sức chiến đấu của người ta thôi sao? Ngươi xác định mọi người đang chơi một trò chơi sao?”

Nghe thấy Vương Lục chất vấn, thần sắc thiếu nữ có vẻ ảm đạm, nhưng trong nháy mắt tinh thần liền phấn chấn, ánh mắt trở nên càng thêm kiên nghị: “Chính vì bách thế truyền thừa xuống dốc, ta mới càng phải đạt được Ngũ Linh huyết quan, khôi phục lại vinh quang ngày xưa của Đoạn Thương Sơn năm xưa.

Vương Lục đối với loại miệng hiệu ác độc không chút logic này, thống khổ sâu xa như vậy: “Ngươi ngay cả gà có trứng trước hay không cũng không rõ ràng, khó trách lưu lạc thành thân chỉ có chút thực lực của ngươi, dựa vào cái gì đi tranh đấu với bốn nhà khác? Đạt được Ngũ Linh huyết quan? Hay là nói ngươi có trí tuệ vô thượng đủ để không nhìn tất cả lực lượng, có thể dễ dàng đùa bỡn bốn nhà còn lại trong lòng bàn tay?”

Thiếu nữ vừa muốn mở miệng, Vương Lục liền cướp nói: “Như vậy đi, ta kiểm tra vấn đề của ngươi: 34933333.3333333.12 lần mở ra, là bao nhiêu?”

Thiếu nữ có chút trở tay không kịp, sửng sốt một lát: “Ta... Ta không tính ra được.”

Vương Lục càng thêm thờ dài: “Đầu óc này, nên nói là không ngoài dự tính chứ... Vậy ta đây cũng chỉ còn lại vấn đề cuối cùng rồi.”

Thiếu nữ gật đầu: “Mời nói.”

“Xin hỏi Kim Ngọc thành đi như thế nào?”

“Hừm?”

Vương Lục giải thích: “Chim khôn chọn cây mà đậu, ta chuẩn bị bỏ chỗ tối theo chỗ sáng.”

Thiếu nữ dường như hoàn toàn không ngờ tới Vương Lục lại có thể nói ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy, sửng sốt hết thời gian uống cạn chén trà, rồi dưới sự mời chào của Vương Lục mà hồi phục tinh thần lại.

“Ta sẽ không buông tay đâu.” Thiếu nữ bình thản nói rõ thái độ của mình: “Ngũ Linh Huyết Quan, ta nhất định phải nắm trong tay.”

Vương Lục cũng thờ dài: “Được a, chờ ta giúp Kim Ngọc thành chủ lấy được vương quan, sẽ cho người xem thử một khắc.”

Thấy Vương Lục tựa hồ đã tuyệt ý, thiếu nữ trầm ngâm trong chốc lát, lần nữa giơ cánh tay lên, thả ra hào quang màu đỏ.

“Ta nói rồi, ta sẽ không buông tay.”

Trong khoảnh khắc, Vương Lục chỉ cảm thấy áp lực trên người tăng vọt gấp trăm ngàn lần, dù là Vô Tướng công giỏi phòng thủ nhất cũng không duy trì được.

Đối với việc này, Vương Lục không thể không nói: “Cô nương sao phải khổ vậy? Gặp nhau tức là có duyên, chúng ta có thể gặp mặt ở đây, là tốt hay xấu đều là duyên phận, tội gì cô phải làm khó một người bệnh mất trí nhớ như ta? Mắt thấy ta chết ở trên tay người khác, đã trở thành chất dinh dưỡng của Ngũ Linh Huyết Quan, cô vui không?”

Thiếu nữ nghe được lời ấy, có chút dao động, nhưng rất nhanh trở nên kiên định: “Thật có lỗi, nhưng đây là cơ hội duy nhất

phục hưng Đoạn Thương Sơn, thời gian của ta đã không còn nhiều, không thể chờ đợi được nữa., Vì vậy nhất định phải phối hợp được với người... Người có thể chống lại hai đạo lệnh của ta, thực lực mạnh đến mức chỉ sợ đứng đầu Ngũ Linh, ta và người liên thủ chưa chắc không có cơ hội chiến thắng, đến lúc đó ta chỉ lấy một phần nhỏ tất yếu trong đó, còn lại đều do người có được, cho nên... Người cần gì phải đi Kim Ngọc Thành làm một kẻ hàng binh?”

Nghe y nói vậy, Vương Lục thật đúng là có chút động tâm. Hơn nữa hai chữ hàng binh, gã thật sự không thể coi là không biết được.

“Thôi được, chơi đùa với người đi, bắt đầu từ con số, cũng là một phen lạc thú.”

“Thật chứ?”

Trong khoảnh khắc, tuyết đọng thiếu nữ băng sương tan rã, một tia mỉm cười như mới nảy mầm dài ra, không thể ức chế treo trên mặt.

“Ta là Khâu Bằng, chủ nhân của Đoạn Thương Sơn, ta nhất định sẽ cùng người thắng vương miện, nhất định sẽ...”

...

Quyết tâm của Lam quả thật đáng khen ngợi.

Nhìn ra được vị thiếu nữ toàn thân trọng giáp này ngoại trừ quyết tâm ra, càng có dũng khí hành động, một thân sát ý lạnh lẽo làm cho người ta đông kết lại, biểu hiện ra nàng từng trải qua khảo nghiệm như núi thây biển máu, tuyệt đối không phải là hạng nói khoác khoác lác. Hoặc là nói, hôm nay Đoạn Thương Sơn chỉ còn lại một mình nàng điêu tàn, mà một mình nàng không ngờ có thể chống đỡ được Đoạn Thương Sơn, phần thực lực này không thể khinh thường.

Bất quá, cho dù suy xét nhân tố tích cực nhiều hơn nữa, Vương Lục cũng không cảm thấy tình thế của mình có mấy phần chuyển biến tốt đẹp. Trong năm nhà Đoạn Thương Sơn là yếu nhất, yếu đến mức lúc nào cũng có thể bị hủy diệt cũng không có gì lạ. Bao gồm bản thân Lam cũng nói, có thể hình thành thế cục vi diệu., Điều khiến cho bất cứ bên nào cũng không dám tùy ý hành động, là bốn nhà khác chỉ có bốn người Kim Ngọc thành, Vĩnh Hằng thụ mới có thể kiềm chế lẫn nhau, mà Đoạn Thương Sơn, thật sự là bất cứ lúc nào cũng có thể bị người ta giẫm một cước mà chết, thậm chí không đủ tư cách trở thành một phương thế lực cạnh tranh bình đẳng.

Cho nên nghe Chủ Bằng thành tâm tỏ ý nhất định sẽ cùng lão thắng vương quan, Vương Lục liền rất muốn hỏi, dựa vào cái gì? Chỉ bằng hai ngón tay của Đoạn Thương Sơn đã có thể làm nhân đình hưng thịnh sao? Hay chỉ bằng con số thông minh của mười bốn người mà người cũng không biết suy nghĩ?

Chỉ dựa vào lòng tin không giải quyết được vấn đề gì, trò chơi mới bắt đầu này, đương nhiên sẽ đạt được thành tựu vượt xa tình huống bình thường, nhưng thắng lợi khó khăn cũng không cần nhiều lời. Trong mắt Vương Lục, ván thắng này là lớn nhất., Đây cũng là cơ hội duy nhất, chính là ở bốn nhà còn lại chỉ là khô lồi ở cảnh giới tiên mộng, mà hẳn lại là nhân vật chính trong mộng cảnh này. Nói đến nhân vật chính, có một buổi mở đầu nghèo túng cũng không có gì kỳ quái, trong truyền thuyết kể rằng vừa mở màn thì đã bị hủy hôn làm mất mặt đại năng tổ chức, không ai là không sáng khoái ở phía sau

lật ngược tình thế., Thành tựu một phen vĩ nghiệp kinh người - đây chính là đãi ngộ của nhân vật chính. Đương nhiên, ở cảnh giới Tiên Mộng, nơi khảo hạch này, trông cậy vào quang hoàn của vai chính chiến thắng tất cả chỉ là hành vi nảo tàn. Cái gọi là đãi ngộ của nhân vật chính, Vương Lục xem ra chỉ có một điểm là máu chốt: Cảnh giới Tiên Mộng sẽ không cố ý tạo ra hoàn cảnh tất phải chết đối với vai chính. Cảnh giới Tiên Mộng có thể sẽ đập rơi bất cứ ai., Chỉ có một nhân vật chính sẽ không đi lừa gạt. Tuy tình thế trước mắt đã tuyệt vọng, nhưng ngày sau nhất định sẽ nghênh đón thay đổi cơ hội. Nếu không, nếu như thế lực mạnh nhất Kim Ngọc Thành vừa đến thì không nghĩ tới nữa, liền xuất động toàn lực trấn áp Đoạn Thương Sơn, trò chơi này cũng sẽ không được chơi nữa...

Nhưng dù là như thế, ở vào hoàn cảnh hiểm ác như thế, muốn từng bước lật bàn, cẩn cẩn thận thận gấp bội, cũng không thể đi sai một bước. Mà đối với Vương Lục bây giờ, bước đầu tiên của bước đi chính là đoạt quyền uy lãnh đạo của mình từ trong tay Lam.

Đây là tất cả máu chốt, mà điểm khó khăn lớn nhất của trò chơi này cũng ở đây. Vương Lục có thói quen dẫn dắt một đoàn đội đi sáng tạo kỳ tích, nhưng những chuyện bị người ta dẫn dắt hầu như chưa bao giờ xảy ra. Bởi vì hắn luôn luôn tin cậy một điểm: một tướng vô năng mệch chết ba quân., Hắn thà rằng đơn đả độc đấu, cũng không muốn trên đầu thêm một người lãnh đạo vô năng. Giao Bằng có lẽ cũng không phải người ngu xuẩn không thể cứu thuốc, tính không ra mười sáu vị số người mở đường cũng không phải tội chết vạn lần không chuộc. Nhưng đối với trò chơi tình thế nghiêm trọng này mà nói, Giao Bằng quả thực không có năng lực dẫn dắt đi tới thắng lợi.

“Tỳ Hưu, nếu ngươi thật muốn thắng, liền đáp ứng ta một điều kiện.”

Tỳ Hưu gật gật đầu: “Mời nói.”

“Bỏ lại thân phận chủ nhân của ngươi, trở thành người theo dõi ta, an tâm tuân theo lãnh đạo của ta.”

“Bạch nhật nằm mơ” Tỳ Hưu không chút do dự cự tuyệt đề nghị của Vương Lục, hơn nữa còn hiện ra vẻ mặt không vui.

Vương Lục đối với việc này không hề cảm thấy kinh ngạc, người lãnh đạo trên đời làm gì có chuyện ngoan ngoãn vứt bỏ quyền lực? Đối với sự không vui, Vương Lục chỉ cười lạnh nhạt vấn: “Người cho rằng bằng vào năng lực của ngươi, có khả năng đoạt được Ngũ Linh huyết quan sao? Hy vọng duy nhất hiện tại chính là ta, bất luận là vũ lực hay trí lực, chỉ có ta mới có tư cách chủ đạo thôi.”

Tỳ Hưu trầm mặc chốc lát nói: “Không sai, có lẽ vũ lực trí lực của ngươi đều trên cả ta, nhưng ta không thể nào vì vậy mà chấp tay dâng quyền chủ đạo cho người khác. Xét thấy hành vi lúc trước của ngươi, ta căn bản không thể hoàn toàn tin tưởng ngươi, ai biết ngươi có đầu hàng với thế lực khác hay không? Cho nên, nếu ngươi cho rằng năng lực của ngươi cao hơn ta, sách lược tốt có thể dùng công bằng nói ra, ta sẽ nghiêm túc suy xét kỹ càng để thu nạp.”

Vương Lục ngắt lời nói: “Không sai, đây thật sự là biện pháp ôn hòa, nhưng ngươi cho rằng ngươi còn có tư cách lựa chọn con đường ôn hòa sao? Bây giờ năm phương tranh bá, Đoạn Thương Sơn đã rơi vào hoàn cảnh cực kỳ xấu, dưới loại tình huống này, chỉ có bất chấp tất cả đánh bạc mới có thể giành ra một tia cơ hội. Cầu ôn? Đó là đặc quyền của Kim Ngọc thành...”

Tỳ Hưu nhíu chặt mày, không nói một lời.

“Trước mắt Đoạn Thương Sơn chỉ có hai người chúng ta, chẳng lẽ dưới tình huống như vậy ngươi còn muốn tiêu hao nội hao? Có ý tứ, ta ngược lại hiểu được vì sao Đoạn Thương Sơn có thể từ ngày xưa cùng Kim Ngọc Thành đồng thanh lưu lạc đến tình trạng như vậy.”

Thiếu nữ vẫn giữ im lặng không lên tiếng, chỉ là dùng đôi mắt trong suốt kia không ngừng nhìn chăm chú vào Vương Lục, cho đến khi gã kia bắt đầu lo lắng đến thời điểm thu phí, nàng mới khẽ mở môi anh đào: “Được, cứ theo lời ngươi nói, từ giờ trở đi quan hệ chủ tớ chúng ta kết thúc, mà ta sẽ nghiêm túc nghe theo chỉ thị của ngươi, chỉ cần có thể giúp chúng ta giành được Ngũ Linh huyết quan.”

Thiếu nữ quyết đoán vượt qua dự tính của Vương Lục, hẳn vốn tưởng rằng muốn thuyết phục Tỳ Hưu từ bỏ kế ước, làm

sao cũng phải bỏ chút công phu, không ngờ thiếu nữ quyết định xong, lại không có nửa điểm chần chừ.

Mà sau khi nàng chấm dứt quan hệ minh chủ tớ, trên mu bàn tay phải thiếu nữ, một đạo hồng quang lóe sáng sau đó nhanh chóng tán loạn. Cùng lúc đó, Vương Lục chỉ cảm thấy lực ước thúc vô hình trên người cũng theo đó mà không cánh mà bay.

Thiếu nữ làm việc nghiêm túc, mà không phải là kẻ hoãn binh. Với Vương Lục này có chút tán thưởng, có một đồng đội quyết sách quyết đoán, ít nhất không cần phải lo lắng lúc cần đến nàng, nàng bởi vì các loại lý do chớ má ngã bệ đổ chần chừ, lãng phí cơ hội tốt. Hơn nữa loại người tâm tính này một khi đã đưa ra quyết đoán sẽ không dễ dàng sửa đổi, Vương Lục cũng không cần phải tốn tâm tư vào việc tranh đấu, có thể chân chính ra tay đối phó địch nhân nên ứng phó.

Vốn tưởng rằng muốn gặp đại phí trắc mấu chốt một cái cứ như vậy trôi qua, Vương Lục vốn định nói cái gì, bất quá nhớ tới vừa rồi thiếu nữ mu bàn tay mấy lần sáng lên hồng quang, lại không biết vì sao có dự cảm không tử tử.

“Nói, vừa rồi trên mu bàn tay ngươi là cái gì?”

Tỳ Hưu chăm chú giải thích: “Đó là huyết phù mà chấp hành huyết tế triệu hoán được, có thể dùng cái này tiến hành không chế và cường hóa huyết linh cần thiết.”

“... Chờ một chút, ngươi mới vừa nói bắt buộc phải không chế và... Cái gì?”

“Cưỡng hóa.” Hải Trãi giải thích, “Mỗi một người triệu hoán, căn cứ theo nghi thức huyết tế đạt được số lượng huyết phù khác nhau, tác dụng của huyết phù là cưỡng chế khống chế đối với huyết linh, mà loại lực khống chế này nếu phát huy thích đáng, liền có thể phát huy tác dụng cường hóa. Ví dụ như ta có thể dùng một huyết phù bảo ngươi phải nghe theo chỉ thị của ta, dùng nó để ngươi làm một số động tác mà ngươi bình thường không cách nào hoàn thành.”

Vương Lục lập tức hiểu được tác dụng của huyết phù, nhưng sau khi hiểu rõ thì ngược lại càng thêm khiếp sợ.

“Đây rõ ràng là chỉ bảo vào thời khắc mấu chốt dùng để bùng nổ lật bàn, lúc trước ngươi lại lãng phí liên tiếp hai quả dùng

để áp chế ta?”

Thần sắc Tỳ Hưu bình tĩnh tự nhiên, thậm chí lộ ra vẻ thẳng thừng hùng hồn: “Như người nói, dưới tình huống chúng ta chỉ có hai người, không thể có một chút nội tình gì, mà một người không bị khống chế thì căn bản không thể tiếp nhận.

“... Vì vậy để giảm bớt tiêu hao nội bộ, người không tiếc hao tổn hai huyết phù quý giá sao? Cơ cấu chấp chính của người này có khác gì thành lập văn phạm nội bộ tổ cáo tuyên truyền sao? Chẳng trách rơi xuống mức độ độc quyền... Nói đến, trên tay người có mấy tấm huyết phù?”

Tỳ Hưu nói: “Ta lấy mấy chục tử sĩ còn sót lại trên Đoạn Thương Sơn sau khi huyết tế đạt được năm tấm huyết phù, trong đó có hai tấm dùng áp chế dị biến của người...”

“Vậy tức là còn ba viên?”

“Không, vì để hoàn toàn giải trừ quan hệ chủ và ta của người, ta đã lấy đi ba tấm còn lại.”

“... Được, tán mất rồi?”

Vương Lục quả thực không dám tin vào tai của mình. Gã trừng to mắt, dò xét thiếu nữ không ngớt, ý đồ tìm ra nàng không phải là chứng cứ thiếu năng.

“Đúng vậy.” Kỳ Lý hùng hồn trừng mắt đáp: “Không phải người khuyên ta phải vứt bỏ thân phận chủ nhân, nghe theo chỉ thị của người sao? Sau khi cân nhắc ta quyết định tin tưởng người, chẳng lẽ người lại vì vậy mà trách cứ ta?”

Vương Lục trầm mặc thật lâu, ở trong lòng bỏ ra một phen công phu mới thuyết phục chính mình không nên so đo với người trí tuệ. Dù sao tình thế trước mắt đã đủ hồng lét, quả nhiên là rận nhiều không cắn, nợ nhiều không lo, không cần để ý mấy cái huyết phù mất.

“Như vậy, sau này chúng ta nên làm gì đây, Thổ Linh à?”

“Tên của Thổ Linh thật là hay.” Vương Lục lắc đầu, sau đó nói. “Đầu tiên là mau chóng rời khỏi nơi đây. Mặc dù đối với tranh đoạt Ngũ Linh huyết quan này còn có rất nhiều chỗ đáng nghi, nhưng theo lẽ thường suy đoán, chỉ sợ rất nhanh sẽ có

người đánh tới cửa, mà bây giờ chúng ta cũng không thích hợp lập tức giao thủ với tứ phương.”

Tỳ Hưu hỏi: “Đánh tới cửa?”

“Đương nhiên rồi, Kim Ngọc thành, Vĩnh Hằng thụ, Diệp Thủy Hà, Nộ Diễm cốc, bốn phương đều cân bằng với nhau., Xoạt một sợi mà động toàn thân, chỉ sợ không ai dễ dàng ra tay trước. Nhưng đối phó với Đoạn Thương Sơn lại khác, xét thấy lực lượng cách nhau xa như vậy, chúng ta quả thực là một miếng mồi ngon không ăn không trắng. Chỉ cần có thể chiếm trước ba nhà khác, chiếm cứ thêm một chút chủ động trong cuộc giằng co tiếp theo. Đồi lại là ta, cũng sẽ là người đầu tiên chạy tới thu hoạch.”

Tỳ Hưu suy nghĩ trong chốc lát, gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, sau đó hỏi: “Vậy chúng ta phải đi đâu?”

Trong khi nói chuyện, dường như không có chút lưu luyến nào với Đoạn Thương Sơn.

“Giữa lúc tranh đoạt Huyết Quan, chắc không có năng lực cảm ứng vị trí?”

Tỳ Hưu nói: “Ít nhất ta không có.”

“Rất tốt, ta cũng không có, vậy tạm thời làm người khác cũng không có đi... Đối với hai người như chúng ta mà nói, ít người là thế yếu cũng là ưu thế. Bởi vì cất giấu thì dễ, chỉ cần giấu được, bốn nhà khác chung quy không có khả năng cả đời giằng co mà không giao thủ. Chờ bọn họ đánh nhau, chúng ta sẽ có cơ hội ngồi làm ngư ông đắc lợi.”

Tỳ Hưu gật gật đầu tỏ vẻ tán thành.

Nhưng cùng lúc đó, ngoài điện truyền tới một giọng nói xa lạ và ngả ngớn.

“Cược làm ngư ông đắc lợi? Như vậy không tốt chứ?”

Trước cửa đại điện, một bóng người cao gầy, lưng đeo một cây trường thương to lớn chậm rãi đi tới, bộ pháp mặc dù nhẹ nhàng, nhưng sát khí âm trầm lại tựa như thực chất, dập tắt từng cây đuốc trong điện.

...

“Thật là rách nát.”

Người cảm thương đi đường đều cảm khái, trường thương cực lớn được hấn vác trên vai, thỉnh thoảng lại lau trên tường điện, kéo theo tia lửa và tiếng sắc nhọn chói tai. Hấn một thân một mình xông vào đại bản doanh của Đoạn Thương Sơn nhưng như bước vào nhàn nhã, sát khí lạnh lẽo khiến nhiệt độ trong đại điện giảm tới mức băng giá, ngay cả cây đuốc cũng tắt ngúm, dường như sợ hãi mà khuất phục.

“Ngày xưa Đoạn Thương Sơn và Kim Ngọc Thành tề danh cùng nhau, giới này có ai mà không muốn sống? Nhưng sau trăm đời truyền thừa, hậu nhân của Thương Sinh Đại Đế lại lưu lạc đến tình trạng ngồi yên thu lợi cá nhân, thật sự là đáng buồn, thật đáng buồn khiến người ta phỉ nhổ.

Trong khi nói chuyện, người kia rút cuộc đi lên phía trước, dưới ánh sáng yếu ớt lộ ra diện mục thật sự của mình.

Một nam tử như báo săn, thân thể mặc dù không nhìn cường tráng lắm, nhưng mỗi một tác cơ bắp và xương cốt đều ẩn chứa lực lượng vô cùng, vận chuyển huyết khí tựa như thủy triều phun trào, bành trướng mạnh mẽ.

Vương Lục không hề hoài nghi hấn chỉ dùng trường thương trong tay toàn lực vung lên, liền có thể đâm xuyên một ngọn núi cao, đây là một chiến sĩ đem thân thể chùy luyện đến mức tận cùng. Mặc dù đối với tu sĩ mà nói, thân thể cường đại chỉ là một bộ phận thực lực, nhưng chiến sĩ thuần túy rèn luyện thân thể, bất luận kẻ nào cũng không thể khinh thường.

Mà nhìn thấy người này xuất hiện, cả người Giao Bằng căng cứng lên, như lâm đại địch đem một trọng thuẫn đen kịt đặt ở trước người, mà trên trán đã sáng long lanh chảy ra mồ hôi.

Người cảm thương thấy vậy chỉ mỉm cười: “Con kiến.”

Dựa vào ánh mắt của Vương Lục, thực lực của Giao Bằng không tính là yếu, nhưng so với thương thủ trước mặt thì không khác với sâu kiến là bao. Một khi khai chiến, đừng nhìn Huyền Huyền võ trang đầy đủ, hơn nữa áo giáp trên người

cũng không phải chuyện đùa, người ta chỉ dùng một thương là có thể đâm thủng một lỗ trong suốt.

Người cầm thương cười lạnh vài tiếng, cầm trường thương trong tay chỉ về phía tầm thuấn.

“Tiên nhân của Đoạn Thương Sơn từng có ân với Diệp Thủy Hà ta, ta thật sự không đành lòng nhìn thấy hậu nhân làm xấu tên của hắn, hôm nay tiêu diệt nhất mạch Đoạn Thương Sơn của ngươi, cũng đỡ khiến tiên nhân ta xấu hổ cho ngươi. Về phần Huyết Linh Thổ hành như ngươi, muốn trách thì trách mình xui xẻo đi, lại theo một chủ tử vô dụng như vậy.”

Lời còn chưa dứt, Vương Lục đã cảm thấy một đạo ánh sáng lóe lên trước mắt, thanh trường thương cực lớn kia như là linh xà, chỉ trong thời gian ngắn đã đâm vào ngực. Thương thủ cầm thương vừa rời toàn bộ tinh lực rõ ràng đều tập trung trên người Tỳ Hưu, nhưng khi ra tay lại lấy Vương Lục trước, thật sự là ngoài dự đoán của mọi người.

Trong tay cầm trọng thuấn hoàn toàn đề phòng, sợ lộ ra nửa điểm sơ hở liền bị người dùng một thương quật ngã, nàng tự cho rằng thực lực của đối thủ chênh lệch khá xa, nhưng lấy trọng thuấn và áo giáp tương trợ., Hắn có thể kiên trì được nhất thời nửa khắc. Sau đó nàng liền thủ cùng Huyết Linh Thổ hành, có lẽ có thể chống đỡ được... Lại không nghĩ đối thủ lại bỏ rơi nàng, thẳng đến khi lấy được Huyết Linh Thổ hành. Nàng khiếp sợ không kịp phản ứng, chỉ có thể trơ mắt nhìn ma thương không biết đã uống bao nhiêu máu hào kiệt đâm về phía Vương Lục.

Xong rồi...

Ma thương của đối thủ cực kỳ sắc bén, chỉ sợ giới này ngoại trừ Kim Ngọc thành chủ thì không ai có thể đối mặt được. Lúc nàng triệu hoán ra Huyết Linh, còn cố ý cầu khẩn muốn một hán tử tinh trang, hoặc có thể nói là thể công như lửa, hán tử lôi đình vạn quân kết hợp với nàng, như vậy mới có khả năng nghịch thiên. Mà một Huyết Linh thiện công bất thiện thủ, đối mặt với ma thương đoạt mệnh lôi đình vạn quân, chẳng phải là...

Nhưng mà ý niệm vừa mới chuyển đến đây, liền nghe một trận tiếng nổ đình tai nhức óc ầm ầm cuốn đến, tiếp theo khí lưu

cuồng bạo mãnh liệt tàn phá bừa bãi trong đại điện, tay nàng cầm trọng thuẫn, nhưng lại có cảm giác lơ lửng bất ổn. Nhưng mà xuyên thấu qua khí lưu cuồng bạo, mơ hồ nhìn thấy trước thân kiếm Vương Lục, sừng sững không ngã.

“Kiếm pháp hay lắm.”

Trong lúc cuồng loạn, tiếng khen ngợi của thương thủ rõ ràng có thể phân biệt: “Có thể ngăn cản ta một thương trong khoảng cách gần như vậy, đáng để khen ngợi.”

“Nhưng kế tiếp, ngươi còn có thể kiên trì bao lâu?”

Trong lúc nói chuyện, người cầm thương lùi lại một bước, nhưng lại lấy lui làm tiến, sát ý trên người càng đậm đặc, hiển nhiên công kích trước nay chưa từng có đang súc thế.

Tỳ Hưu biết rõ đối phương nếu toàn lực ra tay, sợ là ngay cả một cái đôi mắt cũng không kiên trì được, nhưng nàng nhân cơ hội này tiến lên hai bước, chuẩn bị đứng trước người Vương Lục.

Đối với hành động nghĩa này, Vương Lục nhíu mày, Vô Tướng kiếm khê chống đỡ, ngăn Côn Bằng ở bên ngoài.

“Đừng ngại.”

“Ha ha ha, được được, Thổ Linh ngươi ngược lại có vài phần ý tứ, rất hợp khẩu vị của ta, nếu như ngươi chịu được chiêu tiếp theo của ta, ta giết nha đầu kia, lấy đi huyết phù của ả, sau đó thu ngươi vào dưới trướng, cùng ta tác chiến.”

Wương Lục nghe vậy cả kinh: “Thì ra ngươi không phải Huyết Linh hệ Thủy, căn bản là Diệp Thủy Hà chi chủ.”

Nhưng mà lời còn chưa dứt, thương thủ kia liền dùng khí thế sét đánh bạo phát ra năng lượng tích tụ mãnh liệt, chỉ thấy trường thương như tia chớp vừa rồi chỉ trong chốc lát đã hóa thành ngàn vạn đạo ánh sáng nhanh, hào quang lập lòe khiến người ta không thể mở mắt ra được., Mà đạo đạo chùm sáng lại hội tụ thành thủy triều cuộn cuộn, bao phủ Vương Lục vào trong đó. Trường thương rõ ràng là sắc bén cương trực, khi ra tay lại mang theo linh khí hành thủy nồng đậm, cương nhu bất tuyệt. Cho dù đối thủ có thể chống đỡ qua được cơn gió mạnh đợt thứ nhất, cũng muốn bao phủ trong sóng thủy triều làm người ta hít thở không thông.

Nhưng Vương Lục chỉ điềm Khôn Sơn kiếm về phía trước một cái, sóng triều cuộn cuộn như đụng phải đá ngầm, nhao nhao tán loạn. Mặc cho thương thủ làm thế nào để nâng thế thương trở nên quý dị khó phòng, nhưng thủy chung không cách nào bức được Khôn Sơn kiếm về phía sau dù chỉ một chút. Mà điều này đối với hắn mà nói, thật sự là một trải nghiệm hoàn toàn mới.

“Lợi hại, đúng là kiếm thủ lợi hại như ngươi, giới này hiếm thấy...”

Trong sóng triều cuộn cuộn, giọng nói của thương thủ có vẻ càng thêm hưng phấn.

“VẬY TIẾP CHIÊU CUỐI CÙNG CỦA TA ĐI.”

Thương thủ hô to một tiếng, sau đó rút trường thương về phía sau lưng, chỉ một thoáng sóng biển di chuyển khắp đại điện biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, chỉ có hàng vạn vết sẹo ngồn ngồn trên mặt đất, biểu hiện công thủ kịch liệt cỡ nào. Nhưng tuy trường thương thu về, lại là để bộc phát mạnh mẽ hơn lần nữa, lần này không có thủy triều biển rộng liên miên bất tuyệt nữa, chỉ có một đòn tất sát ngưng tụ toàn bộ lực lượng thương thủ.

Thường Ngôn nói nước chảy đá mòn, cho dù vật chí nhu, lực xuyên thấu quanh năm suốt tháng vẫn là không gì sánh kịp, mà kẻ này sinh ra thương thủ từ Diệp Thủy Hà, thì phải xuyên suốt ngàn vạn năm trong chớp mắt, đánh tan lực lượng nước cả ngàn vạn năm, trong chớp mắt hoàn toàn bộc phát.

Nước là chí nhu, cũng là chí cương. Hắn nhất định sẽ khiến tên kiếm thủ am hiểu phòng thủ này lĩnh ngộ đạo lý này.

Bất quá, trong nháy mắt ngay lúc hắn chuẩn bị toàn lực bộc phát, một đạo băng kính trong suốt bỗng nhiên chắn trước người, hàn khí lạnh lạnh kia đậm tới làm toàn thân hắn run lên, vốn vận sức chờ phát chiêu tất sát thương này cũng không đậm ra được, gắng gượng rút trở về.

“Ngươi ở chỗ nào?”

Bị chặn ngang một cước, thương thủ phần nộ không cần nói cũng biết. Hắn xoay người lại, trường thương chỉ thẳng vào chỗ sau lưng. Ở bên ngoài cửa đại điện, một thiếu nữ mặc váy

màu xanh lam sải bước đi đến, khí thế hùng hăng, trực tiếp nghênh đón trường thương đủ để gây sóng gió kia, mặt không lộ ra chút sợ hãi.

“Còn hỏi ta chuyện gì? Ta cứu ngươi một mạng, có biết hay không?”

“Cứu ta một mạng? Ngươi nói đùa gì vậy, vừa rồi ta đã hoàn toàn chiếm ưu thế trên trận, ép đối thủ tới không thể động đậy, ngươi...”

“Một bên chơi đi.”

Nhưng mà thiếu nữ đến đây căn bản không nghe hẳn giải thích, đưa tay trực tiếp cầm trường thương qua một bên, sau đó vượt qua thương, đi đến trước mặt Vương Lục, trên khuôn mặt hoạt bát xinh đẹp hiện ra bảy phần khó hiểu, ba phần bất mãn.

“Tại sao lại là ngươi?” Hai tay thiếu nữ cầm ở trên thắt lưng, càng lộ ra vòng eo mảnh khảnh, dáng người thướt tha, chỉ là vẻ mặt buồn bực bực bực bội.

Vương Lục nghiêng đầu suy nghĩ một lát: “Ta còn muốn hỏi ngươi đây, đây rõ ràng là tiên mạng của ta, ngươi chạy tới xem nào nhiệt gì thế Chu sư tỷ?”

Vị thiếu nữ đột nhiên xuất hiện này chính là thủ tịch Côn Luân, Chu Mộc Mộc Mộc, người trước đây không lâu ở ngoài mộ của quần tiên chào tạm biệt Vương Lục.

“Cái gì mà Tiên Mạng chi cảnh của ngươi...” Chu Mộc Mộc hơi buồn bực: “Rõ ràng là ta tốt, ta vất vả lắm mới thuyết phục các trưởng lão một mình đánh một trận, kết quả lại gặp phải tên suy tử nhà ngươi...”

Vương Lục lập tức khó chịu: “Cái gì gọi ta là người yếu ớt này?”

Chu Mộc Mộc nói: “Đổi lại là ngươi, nếu lúc tắm rửa thay quần áo bỗng nhiên có người xông vào, chẳng lẽ ngươi sẽ gọi hắn là quý nhân?”

“Này, cô bây giờ đang tắm rửa thay quần áo ở đâu vậy?”

“Ta đang riêng tư tu luyện Tiên Mạng chi cảnh có được hay không cũng rất tốt, hơn nữa vốn ta cho rằng lần này có thể

thoải mái chiến thắng, kết quả gặp phải tên Suy Nhân như người ta làm sao thắng được a!”

Một phen này liền đánh, làm cho Vương Lục ghen đến mức ghen hòng không còn lời nào để nói.

Mà giữa lúc hai người cãi vã, thương thủ kia cũng sáp lại hỏi: “Hai người các người biết nhau sao?”

Chu Mộc tức giận trừng mắt liếc hắt một cái: “Nếu ta không biết, làm sao cứu được người kịp thời? Có biết mũi thương vừa rồi người đâm tới thật không, hấn sẽ lập tức dùng kiếm nguyên Vô Tướng Vô Danh trả lại, khiến người chết đến mức không thể chết thêm lần nữa hay không?”

Thương thủ vẫn là không cho là đúng, nhún nhún vai, hiển nhiên không tin một kích toàn lực của bản thân, có thể có người đỡ được, hơn nữa bán ngược lại.

“Tuy nhiên nếu hai người các người quen thì cũng tốt, người nói xem, để hấn quy hàng ta, chúng ta cùng đối kháng Kim Ngọc thành đi. Đoạn Thương Sơn này đã sa đọa không ra hình dáng gì, không xứng với kiếm khách ưu tú như vậy.”

Mặc dù nhất định phải có được một kích này đã bị trung đạo ngăn cản, không thể tận hứng, nhưng vị thương thủ này đã khuất phục thật sâu cho Vô Tướng kiếm của Vương Lục, một lòng lôi kéo.

Nói xong, thương thủ còn mỉm cười với Vương Lục: “Thế nào? Có muốn theo ta không? Hai tay vừa rồi của ta cũng khá tốt đúng không? Ít nhất mạnh hơn chủ nhân hiện tại của người nhiều.”

Vương Lục nghe xong chỉ cười, sau đó đi đến bên người Tỳ Hưu, đưa tay vỗ lên đầu nàng: “Nha đầu nhà ta quả thực không nên thân, làm phiền người nhiều lần lo lắng, đáng tiếc ta là chủ nhân chung quy không thể bởi vì nhất thời không nên thân liền rút đi như giày rách.”

Thương thủ kia lập tức sững sốt: “Chủ nhân, người?” Sau đó ánh mắt chuyển sang Tỳ Hưu, vẻ mặt càng thêm kinh ngạc: “Chờ một chút, Huyết phù của người đâu? Chẳng lẽ là...”

Sững sốt một lát, thương thủ cười ha hả: “Người rõ ràng tiêu xài hết huyết phù sau đó bị một tên Huyết Linh phản khách

làm chủ? Ha ha, mặc dù ta đã sớm đoán được người của Đoạn Thương Sơn không phải là binh khí, nhưng người vẫn vượt xa sự tưởng tượng của ta mà.”

“Đủ rồi.”

Tiếng cười của thương chưa dứt, đã bị Chu Mộc vỗ một cái lên trên đầu: “Nói ra thì giống như chính người ghê gớm lắm, có bản lĩnh thì người dùng huyết phù khoe khoang quyền uy của chủ nhân một chút đi.”

Tên thương thủ nhún nhún vai, nhưng trong nụ cười đó lại có vài phần bất đắc dĩ, hiển nhiên quan hệ giữa hắn và Chu Mộc Mộc cũng không phải người đứng đầu đơn giản.

“Nhưng mà, Vương Lục à, người không cần nhắc liên thủ thật sao? Cứ theo tình thế này mà xem, người tông gia khác cảm thấy không cần đoán cũng biết là ai rồi, tình thế không thể lạc quan. Tuy rằng người thắng cuối cùng chỉ có một, nhưng còn lùi lại từ ván bài thứ hai đếm ngược vẫn tốt hơn là rời trận chứ?”

Wương Lục thì thở dài: “Ta nói này, cùng nó cần nhắc cái gì mà liên thủ không liên thủ, không bằng suy nghĩ vấn đề này một phen.”

Wương Lục nói xong, đưa tay chỉ hướng bầu trời.

“Chúng ta làm sao có thể sống sót dưới toàn bộ hỏa lực của Kim Ngọc Thành?”

Ngoài đại điện, giữa bầu trời, Đoạn Thương Sơn cao vút trong mây, ngàn vạn đạo kim quang liên miên lập loè, tựa như một đoàn kim vân bao phủ dãy núi.

...

“Kim Ngọc Thành?”

Kim vân trên Đoạn Thương Sơn trùng trùng điệp điệp, tựa như thiên binh thiên tướng uy áp tứ phương, kim quang sôi trào chói mắt, che khuất bầu trời, khiến tất cả mọi người tại đây vì thế mà nín thở.

“Kim Ngọc thành...”

Chu Mộc Mộc cau mày, lộ ra vài phần bực bội bất an: “Trận thế này, có nhìn thế nào cũng là đám nhà giàu mới nổi ở Thịnh Kinh, chắc chắn, bọn họ ra tay thật nhanh...”

Chủ của Diệp Thủy Hà cũng liên tục gật đầu tán thưởng: “Lợi hại, thật lợi hại. Ta đơn thương độc mã, ven sông Diệp Thủy xuôi dòng mà phía dưới có thể đến trước tiên, lần này Kim Ngọc Thành triệu tập ít nhất trăm Kim Y Thiên Binh trở lên, so với ta cũng không chậm hơn mấy phần, năng lực điều động viên của tổ chức này thật sự lợi hại.”

Chu Mộc vỗ một cái: “Có công phu cảm khái sự lợi hại của người ta, không bằng nghĩ biện pháp xử lý bây giờ một mình một thương ngựa đánh tới thật thống khoái, bây giờ bị người ta gói sủi cỏ, ta xem ngươi còn nhảy thế nào.”

“Mẹ kiếp, đoạn đường núi Thương Sơn này chìm trong vạn kiếp, bây giờ trong núi chỉ có một tiểu nha đầu yếu ớt làm chủ, chẳng lẽ ta không đơn thương độc mã, còn muốn dẫn đại quân đến chiến sao? Vậy còn cần mặt mũi không?”

“Ngươi muốn sĩ diện mà không muốn sống à!”

Chủ của Diệp Thủy Hà vuốt cằm: “Ai bảo ta đẹp trai như vậy?”

Chu Mộc Mộc không thể nhịn được nữa, móc ra Kim Cương vòng một vòng đập hấn ngã lăn trên mặt đất.

Mà lúc Diệp Thủy Hà chủ từ hai người nội chiến, vẻ mặt Vương Lục đã âm trầm đi ra đại điện, đắm chìm trong một mảnh kim quang.

Đây là hẳn thật sự cảm nhận được thực sự thế lực mạnh nhất Kim Ngọc Thành này mạnh đến mức nào, chỉ xét riêng cảnh giới mây vàng trên đỉnh đầu, cũng không vượt qua cấp độ kim đan, nhưng kim đan và kim đan khác nhau một trời một vực. Kim đan, vương lực yếu kém một đầu ngón tay là có thể nghiền ép, mà kim đan mạnh hơn thì tỷ như Quỳnh Hoa, Vương Lục cũng không nắm chắc được bao nhiêu phần thắng, về phần kim đan đệ nhất Cửu Châu của sư tôn đại nhân, vậy càng không cần phải nói.

Trong kim vân trên đỉnh đầu, tạp binh cấp độ tương đối thấp, chỉ tính riêng số lượng Kim Y Thiên Binh quá trăm, bất kỳ một tu vi nào trong những Thiên Binh này đều không kém — ít nhất không kém gì chủ nhân của Đoạn Thương Sơn, trăm người tề tụ, càng không phải chuyện đùa. Mà chân chính làm Vương Lục nhíu mày, chính là người chỉ huy giấu ở trên Kim Y Thiên Binh.

Người chỉ huy mạnh yếu trực tiếp quyết định uy hiếp của những Kim Y Thiên Binh này. Nếu chỉ huy đám cá nhép bình thường, chỉ cần một mình Vương Lục có thể chém giết đám Thiên Binh Kim Y Thiên Binh này với gấp trăm lần, đánh đến mức người người ngã ngựa đổ — Vô Tướng Kiếm vô cùng khắc chế chiến pháp lấy số lượng để thắng, nhưng hôm nay chỉ nhìn uy thế cuộn cuộn không thể kháng cự của đỉnh đầu kia, là biết rõ sau lưng Thiên Binh quả thực có người tài giỏi tương trợ, tình thế của ván này sẽ rất khó coi.

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy Chu Mộc Mộc, Vương Lục đã đoán được người ba nhà còn lại, rất có thể là người theo tam gia, rất có thể là thủ tịch của Quân Hoàng Sơn, Vạn Pháp chi môn. Chuyện này có thể nói là tin dữ, bởi vì Vương Lục đã thông qua con át chủ bài lớn nhất của cửa ải này mà biến mất.

Hẳn được phân phối đến bên thế lực nghèo yếu nhất Đoạn Thương Sơn, vừa mở màn đã có chênh lệch không thể vãn hồi với bốn phe còn lại, mà suy xét đến việc sau khi khai cục, bốn nhà còn lại chắc chắn sẽ có người dốc toàn lực nuốt trọn Đoạn Thương Sơn, đây quả thực là cục diện phải chết. Mà Vương Lục xem ra, có người muốn nuốt sống hẳn., Đãi ngộ vai chính là người duy nhất tránh cho cục diện mở ra chắc chắn phải chết, nhưng khi Chu Mộc xuất hiện, con át chủ bài này sẽ bị

lật đồ thảm liệt. Bởi vì so sánh với bốn tên thủ tịch khác, cho dù hẳn là người khai mộ của quần tiên cũng có thể có đặc quyền từ xa không thể đạt tới cảnh giới vai chính.

Nếu sau lưng Kim Ngọc Thành không còn ai, Vương Lục có thể sẽ quần nhau cùng. Nhưng đối phương chỉ cần là thủ tịch Ngũ Tuyệt, thì đây cũng chính là một cuộc chiến gian khổ nhất từ trước đến nay chưa từng có. Thủ tịch Ngũ Tuyệt Thủ tịch của Vạn Tiên minh đâu phải hạng bình thường? Bất cứ ai cũng không đơn giản, lúc trước Vương Lục có quen biết với nhau là có trăm tử trăm tử dạ xử., Chu Mộc Mộc, tuy lúc đó mỗi người đều chiếm chút tiện nghi, nhưng Vương Lục cũng tán thành đối phương tuyệt đối là đối thủ cùng một cấp độ với mình, theo tu vi tiến cảnh chậm chạp, càng chưa nói tới ưu thế tuyệt đối. Mà bây giờ nếu bị những người này chiếm cứ địa lợi Kim Ngọc Thành, muốn lật ngược tình thế khó khăn.

Ngay lúc Vương Lục do dự, trên bầu trời bỗng vang lên một tràng âm thanh hỗn tạp, kinh sợ cùng vui mừng.

“Vương Lục, là người?”

Thanh âm này nghe rất quen tai, Vương Lục nhớ rõ cách đây không lâu, ngoài cửa quần mộ tiên, gã vừa có nói chuyện với chủ nhân của thanh âm.

Điều tệ nhất dự tính quả nhiên là sự thật, Vương Lục có chút bất đắc dĩ nhún vai, sau đó phát tay với kim vân trên trời nói: “Ồ, Vọng Nguyệt muội tử, đã lâu không gặp.”

“Ha ha ha ha, không ngờ người cũng có hôm nay...”

Phía trên Kim Vân, Vọng Nguyệt Loan Vũ cười như điên: “Bên trong ngũ linh, dựa vào tình thế khai cục của Thổ Linh là ác liệt nhất, gần như không có khả năng may mắn còn sống sót, ta còn thắc mắc rốt cuộc là vị thủ tịch nào bất hạnh biến thành thổ linh, không thể tưởng được là người, lại là người...”

Nghe thấy tiếng cười không chút rụt rè này, Vương Lục không khỏi nhú mày, nghĩ thầm năm đó ở mộ Thái Cổ Kiếm chẳng lẽ thật sự là mình chơi quá sức, chơi nữ nhân này thành bộ dáng thịt người tan vỡ trước mắt này.

Bất quá, nếu là nàng, sự tình dễ làm chút, Vọng Nguyệt Loan Vũ nữ nhân này đích xác có mấy phần bản lãnh, mấy năm

không thấy tu vi cũng có tiền cảnh, bây giờ đã là Hư Đan đỉnh phong, lúc nào cũng có thể vượt qua bình cảnh Kim Đan, nói cảnh giới so với Vương Lục còn muốn vượt lên trước một chút. Bất quá nếu so với Quỳnh Hoa, giống như đom đóm cùng Hạo Nguyệt.

Lần này Quỳnh Hoa không tự mình ra tay, mà là phái ra Vương Nguyệt Loan Vũ, hơn phân nửa là không muốn mạo hiểm đem quá nhiều lực lượng đặt ở Đoạn Thương Sơn, dù sao Kim Ngọc Thành là đệ nhất giới này, vừa hưởng thụ tiện lợi, vừa phải đối mặt với bốn nhà còn lại không hẹn mà cùng nhằm vào. Hơi bất cẩn bị người liên thủ lật tung, có thể được không bù mất.

Phần cẩn thận này, ít nhiều cho Vương Lục cơ hội, Quỳnh Hoa tiên tử hẳn không ứng phó được khi không mang đại quân Kim Ngọc Thành đến, nhưng chưa hẳn không ứng phó được, không dẫn dắt đại quân Kim Ngọc Thành Vương Nguyệt Loan Vũ. Vấn đề duy nhất bây giờ là lúc hẳn toàn lực nghênh địch, hậu phương có an ổn hay không. Từ lập trường của hai người, Diệp Thủy Hà chủ từ hai người lại đứng về phía nào?

Vương Lục có tự tin thế nào, cũng không cảm thấy mình có thể một mình gánh hai nhà liên thủ. Mà người điên của Diệp Thủy Hà thật sự rất khó phỏng đoán ý đồ của hắn.

Bất quá ngay lúc Vương Lục Lục do dự, liền nghe một trận mắng trong điện phía sau.

“Đám vương bát đản Kim Ngọc thành này là đến nhật tận nghi hử? Lấy nhiều ít bắt nạt, con mẹ nó thôi không biết xấu hổ”

Còn chưa dứt lời, lại bị một chiêu Kim Cương quyền của Chu Mộc Mộc đánh lên đầu.

“Ta không thích nghe người nói bậy.”

“Người lại đánh ta?”

Chu Mộc Mộc không để ý đến ánh mắt trợn trừng của thương thủ mà ngẩng đầu nhìn trời, cười nhạo nói: “Đám người Thịnh Kinh thật là uy phong, một đệ tử nội môn cũng bày ra trận pháp như vậy, nếu người khác không biết, còn tưởng rằng người là thủ tịch của Thịnh Kinh.”

Còn nhìn thấy Chu Mộc Mộc, Vọng Nguyệt Loan Vũ lập tức cả kinh, không biết phải làm sao trên Kim Vân.

Trước khi Quỳnh Hoa sư tử phái nàng tới đây, chưa từng nói sẽ đối mặt với hai vị đệ tử thủ tịch đây... Lúc nàng đối mặt với Vương Lục, mặc dù biết rõ các phương diện đều kém xa đối phương, nhưng một lòng lửa giận lại có thể cho nàng dũng khí vô cùng vô tận, nhưng đối mặt Chu Mộc Mộc... Tên tuổi thủ tịch của Côn Luân, quả thực khiến nàng rung động.

Nhưng vào lúc này, một vị tướng quân đầu đội nón trụ hỏa ngọc bên cạnh nói: “Kim Linh đại nhân, trước mắt đây chính là cơ hội ngàn năm có một, hai vị Ngũ Linh Chủ đơn độc, nếu có thể một lần tiêu diệt, Kim Ngọc Thành chúng ta nhất thời nắm chắc thắng lợi trong tay, cho dù Thổ Linh và Hỏa Linh liên thủ cũng không phải là đối thủ của chúng ta. Đây chính là một công lớn a.”

Vọng Nguyệt Loan Vũ hỏi: “Với tay của chúng ta, có chắc chắn mười phần không?”

“Hoàn toàn không dám nói, đối thủ dù sao cũng là Diệp Thủy Hà chi Vương, luận thực lực chỉ sợ không dưới một phương thủ lĩnh, bất quá bọn hắn dù sao cũng là người cô độc, quân đoàn Thiên Binh chúng ta có một trăm lẻ tám tên thiên binh, mười hai thiên tướng, lại có Kim Linh tọa trấn của ngài, theo lý thuyết... Thực lực vượt xa đối thủ.”

Lời khuyên của Thiên Tướng khiến Vọng Nguyệt Loan Vũ hạ quyết tâm.

“Được, vậy thì...”

Ngay tại thời điểm Vọng Nguyệt Loan Vũ chuẩn bị hạ lệnh toàn quân đột kích, bỗng nhiên một cảm giác nguy cơ mãnh liệt trước nay chưa từng có dâng trào trong lòng. Với tư cách là đệ tử nội môn của Thịnh Kinh Tiên Môn, mặc dù khoảng cách giữa Vọng Nguyệt Loan Vũ cùng thủ tịch khác biệt một trời một vực, nhưng tu sĩ cơ bản công pháp vẫn phi thường vững chắc.

“Không ổn, mau rút lui.”

“Cái gì?” Thiên Tướng bên cạnh quả thực không dám tin vào tai mình, vừa rồi thật vất vả thuyết phục vị Kim Hành Huyết

Linh này đột kích, nàng trong nháy mắt lại muốn rút lui?

Mà điều này lại do dự, cơ hội cuối cùng cũng lặng lẽ trốn đi.

Chỉ thấy trong chủ điện của Đoạn Thương Sơn, một nam tử cầm thương sải bước đi ra, lửa giận như muốn sôi trào: “Một đám cặn bã vô sỉ chướng mắt, nhân lúc hai phe người quyết đấu đánh lén hèn hạ, hơn nữa còn bắt nạt ít nhiều, hơn nữa hại ta bị kẻ theo dõi đánh lén hôm nay sẽ khiến các ngươi phải trả giá đắt.”

Diệp Thủy Hà vương càng nói càng giận, lửa giận tựa như ngưng tụ ở trên trường thương trong tay. Mặt ngoài trường thương hành thủy dâng lên sóng lớn, phảng phất sóng biển sâu, lại như dung nham núi lửa cuộn cuộn đây mạnh, hai loại lực lượng nước và lửa hoàn toàn khác nhau tụ tập một chỗ, chuẩn bị bùng nổ khủng bố vô cùng.

“Kim Ngọc Thành cặn bã, rút cho ta đi.”

Một tiếng gầm giận dữ, kéo theo một tia chớp từ mặt đất xuyên qua bầu trời. Vương Diệp Thủy Hà ném trường thương lên trời, tia điện đâm xuyên mây vàng. Trận pháp do Kim Y quân đoàn liên thủ trải thành kia lại không thể ngăn cản, bị một kích này xuyên thủng, chỉ một thoáng một trăm lẻ tám tên Thiên Binh bị thương hơn phân nửa nôn ra máu, càng có mấy người bị phản phệ quá nặng, lập tức mất mạng, rơi xuống.

Mười hai tên Thiên Tướng giật nảy cả mình: “Huyết Phù Thần Thương, tên điên này lại dùng Huyết Phù Thần Thương...”

Tiếng kinh hô còn chưa dứt, chỉ thấy Diệp Thủy Hà chi vương lặng không vẫy tay, trường thương rời tay bay ra xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, mà trên mu bàn tay sáng lên hồng quang, lệnh thân thương lần nữa dâng lên sóng dữ cùng dung nham lực lượng.

“Chạy mau toàn quân rút lui, lập tức, lập tức...”

Lần này không cần Vọng Nguyệt Loan Vũ nhiều lời, đám Thiên Tướng tự làm theo ý mình, đầu tiên dẫn đầu thủ hạ bỏ chạy, mây vàng trên trời lập tức hóa thành vô số tia sáng, tán đi bốn phương tám hướng —— đây là sợ Diệp Thủy Hà Chi Vương nổi điên đuổi giết.

Mà dưới nhát thương này, đã khiến cho sĩ khí quân đoàn Kim Y vốn chiếm cứ ưu thế của Kim Ngọc Thành sụp đổ, uy lực của Huyết Phù Thần Thương này có thể thấy được một chút. Ngay cả Vương Lục cũng chăm chú nhìn thật lâu, cầm Khôn Sơn Kiếm trong tay cười hắc hắc, khen: “Kiến thức rộng ra, thật khiến người ta mở rộng tầm mắt.”

Vương Diệp Thủy Hà nghe Vương Lục nói như vậy, quả thực vui sướng hoa chân múa tay: “Ha ha, ánh mắt không hổ là nam nhân tướng mạo của ta, vừa rồi một đòn của ta phá địch, có phải đặc biệt đẹp trai không?”

Còn chưa dứt lời, một cái vòng Kim Cương đã giáp mặt đập tới.

“Người bị bệnh à huyết phù quý giá như vậy nói dùng để khoe khoang huyết phù của người nhiều à?”

Vương của sông Diệp Thủy bò từ dưới đất lên, lau máu mũi, cười một tiếng xán lạn: “Ta xem bên ngoài như cặn bã, có phải cũng rất đẹp trai không?”

“Ta, hôm nay ta sẽ hủy dung cho người.”

...

“Thế nào, đây chính là Diệp Thủy Hà thanh danh hiển hách, tuy rằng lấy con sông làm tên, nhưng sóng lớn mạnh, khí tượng hùng vĩ, vô cùng tương xứng với bản thân ta.”

Bên bờ sông Diệp Thủy, một nhóm bốn người vừa đi vừa nói chuyện.

Sau khi đánh lui Kim Ngọc thành không bao lâu, Vương Lục quyết định từ bỏ Đoạn Thương Sơn, kết minh với Diệp Thủy Hà. Đối với việc này, Diệp Thủy Hà chủ từ hai người họ đều vui vẻ gặp mặt. Mặc dù trong chiến đấu tranh bá đạo ngũ linh huyết quan, nhưng chung quy vẫn có quan hệ cạnh tranh với nhau. Thế nhưng Thịnh Kinh Tiên Môn cảm thương đi tuốt đằng trước nhất, dọc đường không nghỉ ngơi chút nào.

“Trong giới này, luận thực lực lấy Kim Ngọc thành cầm đầu, Nộ Diễm Cốc đứng thứ hai, Diệp Thủy Hà xếp cuối cùng là Vĩnh Hằng Thụ. Bất quá chúng ta luôn luôn luôn giống nhau như không phân biệt, Diệp Thủy Hà này từ hư không trên trời cao chảy xuống, cuối cùng chảy về phía Vĩnh Hằng Thụ, một nửa nước sông đổ vào vực sâu sau gốc cây, hình thành Diệp Thủy đại thác nước tiếng tăm lừng lẫy., Một nửa khác thì do Vĩnh Hằng thụ hấp thu, là căn nguyên sinh mệnh của nó. Mà rễ cây Vĩnh Hằng kéo dài, củng cố căn cơ cho Diệp Thủy Hà, tẩm bổ sinh linh. Quan hệ giữa hai nhà chúng ta như thế, như là vợ chồng chí thân, hai nhà liên thủ, cho dù là Kim Ngọc thành cũng phải suy nghĩ một phen., Đặc biệt là trường thương trong tay ta, không gì không phá được, cho dù là Kim Ngọc thành chủ cũng không dám ngạnh kháng. Cho tới tận hôm nay, người có thể ngăn sóng dữ biển dữ ta còn có một mình, cho nên ta thật lòng rất coi trọng người, nếu người ta liên thủ, lần này ngũ linh tranh bá, chúng ta có thể hoành hành không trở ngại.”

Vứt bỏ sự khoe khoang không liên quan tới vũ lực của bản thân Diệp Thủy Hà đi, trong lời nói này ngược lại chỉ ra một vấn đề trọng yếu, quan hệ giữa Diệp Thủy Hà và Vĩnh Hằng Thụ hơn xa lúc trước hẳn từng nói.

Đương nhiên, lời nói một bên không thể tin hết được, Vương Lục vừa đi vừa hỏi: “Hiện tại ngũ linh tranh bá, tình thế vi diệu, ngươi có chắc rằng Vĩnh Hằng thụ sẽ không hai lòng không?”

Ai ngờ đối phương nghe xong chỉ cười ha hả: “Nhị tâm? Huynh đệ ngươi nghĩ nhiều quá rồi. Trên đời này bất cứ ai cũng có thể phản bội ta, duy chỉ có Vĩnh Hằng thụ là tuyệt đối không...”

Vương Lục cười cười không thừa lời bình xét. Vị Diệp Thủy Hà Chi Vương này, luận võ dũng địch thật là nhất lưu, nhưng làm lãnh tụ hẳn thật sự có quá nhiều chuyện không hợp cách. Loại chuyện quan hệ chính trị trí tuệ này coi như chưa nghe thấy thì tốt hơn.

Mà trong khi nói chuyện, đoàn người đã đến khu vực trung tâm của sông Diệp Thủy, chỉ thấy hai bên bờ sông lớn có một phường thị phồn hoa, trên trăm tàu tranh lưu, ngựa xe như nước trong thành. Càng khiến người ta ngạc nhiên chính là, trong sông Diệp Thủy cũng có một tòa đô thị hùng vĩ, trong thành sinh sống là những sinh vật hình người mang mặt cá, nhìn cách ăn mặc của nó, độ văn minh cũng không kém trên thành thị trên sông.

“Đây chính là tinh tú của Diệp Thủy Hà chúng ta, mặc dù không thể so sánh với Kim Ngọc Thành phồn hoa, Nộ Diễm Cốc rộng lớn, nhưng sinh cơ bùng bùng, tiền đồ vô hạn. Bây giờ dù sao ngươi cũng đã vứt bỏ Đoạn Thương Sơn, không bằng dựng trại ở chỗ này, để có thể lĩnh ngộ được phong thái của ta ở khoảng cách gần, nhanh chóng quy hàng ta.”

Vương Lục chỉ coi như mình cái gì cũng không nghe thấy, sau đó chăm chú nhìn phong cảnh hai bên bờ sông Diệp Thủy. Nơi này mặc dù chỉ là một vòng cảnh giới tiên mộng, nhưng thiết kế nơi đây lại bố trí tinh tế dị thường. Ba tòa thành thị chia làm ba vị trí nhưng nối liền thành một thể, vô luận là bố cục thành thị hay là dân cư trong thành đều không đơn giản trang trí, mà là người sống sờ sờ., Thành thị sống sờ sờ, Vương Lục rất khó tưởng tượng thành thị này là tạo ra cho tu sĩ dùng thử thách lâm thời. Có lẽ nơi này giống như Đào Hoa thôn, là sự hiện hiện hiện của lịch sử cảnh nào đó, bởi vậy mới có thể tinh tế tỉ mỉ như vậy, chỉ là...

Đang lúc suy nghĩ, bỗng nghe thấy một trận tiếng hoan hô, Vương Lục định thần nhìn lại, là đoàn người của mình bị người trong thành Diệp Thủy Hà nhìn thấy, mọi người trong thành đang điên cuồng vỗ tay hoan hô.

“A Dạ, là A Dạ...”

“A Dạ, cố lên!”

“Cố gắng lên!”

“Người nhất định có thể thắng được ngũ linh huyết quan, tất cả chúng ta đều ủng hộ người, A Dạ...”

Càng có một số cô nương lớn mật nhiệt tình tuyên bố: “A Dạ, chúng ta yêu người đẹp trai nhất...”

Mà nghe thấy tiếng hoan hô này, lông mày Vương Diệp Thủy Hà như bay vung trường thương và cánh tay, cũng cao giọng hò hét: “Ta cũng yêu ánh mắt yêu các người.”

Vương Lục chỉ nghe thấy trợn mắt há hốc mồm: “A Dạ?”

“Ha ha, là tiếng tăm nhỏ của ta rồi.” Diệp Thủy Hà chi vương tên Dạ gật đầu không chút ngượng ngùng thừa nhận: “Tuy rằng đã lớn như vậy rồi mà còn được người khác gọi là tiểu danh có chút quái lạ, nhưng xét thấy cái tên này cũng rất đẹp trai, ta sẽ không tính toán nữa.”

Vương Lục tò mò lại là một vấn đề khác: “Người tốt xấu gì cũng là Diệp Thủy Hà Chi Vương, sống chung với con dân của người đúng là đủ bình dị gần gũi.”

A Dạ cười nói: “Không có cách nào, tuy rằng cũng có người khuyên ta phải duy trì uy nghiêm vương giả gì đó, nhưng mọi người đều nhìn ta mà lớn lên, thực sự uy nghiêm không nổi, hơn nữa ta cũng không cảm thấy đứng nghiêm với dáng vẻ cao cao tại thượng có gì là đẹp trai. Vẫn là như vậy cùng mọi người đánh nhau náo loạn thì tốt hơn.”

Vừa nói xong, trước mắt A Dạ sáng ngời, lại là trong thành có một cô nương vô cùng xinh đẹp, nhìn hấn che miệng cười yếu ớt, trên khuôn mặt mơ hồ toát ra vẻ nồn nà của thiếu nữ.

Lúc này A Dạ huyết sáo một tiếng, tu vi của hắn cường đại, tiếng huyết sáo này đủ thức tỉnh gân nứa thành thị. Cô gái kia lấp bắp kinh hãi, nhưng lại không nhìn được ngượng ngùng

quay người lại, cùng lúc đó, vừa rồi còn hò hét trợ uy cho A Dạ, còn có rất nhiều cô nương cao giọng thô lộ lập tức phản chiến, bắt đầu thử ném trứng chọi quả hồng đỏ tây, A Dạ cười ha ha, cũng không để ý.

“Ha ha, rốt cuộc vẫn là về nhà thì tốt hơn.”

Trong lúc nói chuyện, A Dạ dừng bước trước một dinh thự tinh xảo: “Về đến rồi à, vào ngồi đi.”

Vương Lục kinh ngạc nhìn tòa nhà nhỏ trước mặt mặc dù tinh xảo, nhưng diện tích hoàn toàn không xứng với thân phận quân vương, hỏi: “Đây là vương cung của ngươi?”

A Dạ lắc đầu, giơ tay chỉ về phía xa: “Vương cung ở đó, ta luôn lười đi. Tuy nơi này hơi nhỏ, nhưng ở rất thoải mái tự tại, không có nhiều người ồn ào huyên náo như vậy, muốn ta làm cái này, lại là cung đình lễ nghi, lại là đại sự quốc gia., Khắp nơi đều lộ ra vẻ không tự nhiên. Hơn nữa Minh Minh ta là đại vương, bọn họ là thần tử, hết lần này tới lần khác bọn họ đều không chịu nghe lời, bất luận ta nói gì, bọn họ đều là nhất ngôn cửu đỉnh. Ta thấy có chút bách tính sinh hoạt gian nan, liền nói là miễn keo kiệt cho thuế phú Diệp Thủy Hà, sau đó đem vương cung bán cho mọi người chia tiền, bọn họ liền nóng mặt đỏ tới mang tai, chết tiệt thật nhỏ nhen...”

“...” Vương Lục thật lòng cảm thấy bi ai cho đám đại thần Diệp Thủy Hà kia.

“Tóm lại, nơi này chính là địa bàn của ta rồi, ta cảm thấy bên trong giới này không có nơi nào tốt hơn nơi này, cho nên ngươi cũng đừng suy nghĩ nhiều như vậy, mau quy hàng đi. Dù sao Đoạn Thương Sơn các ngươi đã mất quê hương rồi.

Vương Lục mỉm cười không nói.

“Ồ, chẳng lẽ ngươi lo cho cô ấy?” A Dạ chỉ tay về phía Chu Mộc Mộc: “Đúng là ta đã có một con Huyết Linh rồi...”

Còn chưa dứt lời, Chu Mộc Mộc đã nhíu mày: “Ngươi nói một con?”

A Dạ không để ý tới, tiếp tục nói: “Nhưng ta thấy ngươi thuận mắt hơn nàng nhiều, cho nên chỉ cần ngươi chịu theo ta, ta lập tức đá nữ nhân này đi, đảm bảo cuối cùng sẽ không ai tranh ngừ linh huyết quan với ngươi, thế nào?”

Đối với lời mời thịnh tình của A Dạ, trong lòng Vương Lục có chút cảm khái: A Dạ này sinh ra ở Diệp Thủy Hà, quả nhiên là khi còn bé đầu óc có vấn đề, cái gì cũng dám nói.

Về việc có nên đáp ứng lời mời của hắn hay không, chuyện này căn bản không phải là một vấn đề, bởi vì không cần Vương Lục trả lời, đã có người giúp hắn cướp lời rồi.

”Đá ta đi? Người dám nói vậy à, hơn nữa còn nói ngay trước mặt ta?” Chu Mộc Mộc Kim Cương không hề khách khí ném thẳng tới. A Dạ vừa dùng thần thương trong tay ngăn cản, vừa cãi lại: “Nữ nhân này vừa hung vừa ngốc, mỗi ngày đều đánh ta, không đá người đá ai? Lúc trước đúng là mắt mù, đưa loại hàng như người tới coi là Huyết Linh của ta...”

“Mẹ kiếp, làm phản rồi...”

Mắt thấy hai bên lại muốn đánh nhau, Vương Lục ho khan một tiếng, mở miệng nói: “A Dạ, ta có một vấn đề muốn hỏi người.”

A Dạ lập tức rời khỏi chiến đoàn: “Người nói đi.”

Chu Mộc Mộc thấy thế, có chút bất đắc dĩ thu hồi vòng kim cương, chờ Vương Lục nói chuyện.

Trong lòng nàng, ấn tượng thần kỳ của Vương Lục lưu lại quá sâu trong lòng nàng khi còn ở khu mộ Thái Cổ. Trên con đường tu hành Tiên đạo, Chu Mộc tự tin không kém bất cứ ai, thế nhưng trong cuộc chiến tranh bá đạo Ngũ Linh Huyết Quan này, nàng sẽ càng tin tưởng Vương Lục hơn.

“A Dạ, Ngũ Linh huyệt quan này đối với người mà nói có bao nhiêu ý nghĩa?”

A Dạ nghe vậy khẽ giật mình, lập tức nhíu mày đau khổ suy nghĩ, qua một lúc lâu sau mới nói: “Theo cái nhìn của ta, vật kia ai muốn ai thì ta mới không cần. Ta sống ở Diệp Thủy Hà rất tốt, chỉ cần đừng tới làm phiền ta, các người ai muốn làm vua của giới này thì đi làm đi.”

Vương Lục không khỏi hiếu kỳ: “Giải thích này không hợp với hành vi đầu tiên khi huynh tới được Đoạn Thương Sơn.”

A Dạ xua tay: “Cũng không phải ta muốn đi, lão bà ở nhà niệm ta không được, đành phải đi thôi. Nhưng ngay từ đầu cô

ta bắt buộc phải dẫn đại quân, ít nhất cũng phải dẫn theo thân vệ, lão tử mới không nghe cô ta, ai cũng biết Đoạn Thương Sơn chỉ còn lại một tiểu cô nương, ta mang theo nhiều người như vậy đi qua hay không có mắt mắt?”

“Chờ đã, ngươi có vợ à?”

Lúc này Vương Lục mới thực sự cảm thấy kinh ngạc.

“Sao vậy?” Ngược lại A Dạ lại cảm thấy kinh ngạc, “Ta đẹp trai như vậy, có lão bà không phải là đương nhiên sao, hơn nữa bà vợ của ta cũng nhất định phải là mỹ nữ ở giới này, mới xứng với ta. À đúng rồi, ta còn có hai đứa nhỏ, tuy rằng không đẹp trai bằng ta, nhưng cũng đều là soái ca số hai số hai số ba của giới này.”

“Ngươi còn có hài tử?”

“Ha ha, chuyện này đương nhiên rồi, ta chính là nam nhân trong nam nhân đó, nếu ngay cả con trai mà cũng không có gì thì sao chứ? A, vừa hay đúng lúc vợ ta và hài tử của ta đã trở về, ta sẽ giới thiệu với ngươi một chút.”

A Dạ nói xong, bỗng nhiên đi ra khỏi cửa, chào đón ra ngoài: “Nương tử, mau tới đây, trong nhà có khách tới kìa!”

Mà Vương Lục nhìn theo hướng ngón tay A Dạ chỉ, chỉ thấy một áng mây xanh chậm rãi hạ xuống, một cô gái mặc váy dài xanh biếc đứng trên áng mây, tư thái ung dung, mà phía sau nàng là hai huynh đệ song sinh cầm tay. Nữ tử quả thật có phong hoa tuyết đại, đôi mắt lưu chuyển, mỉm cười với đám người Vương Lục. Nụ cười khiến bách hoa ven sông Diệp Thủy thất sắc.

Nhưng điều thật sự khiến Vương Lục kinh hãi là trên người nữ tử kia có linh khí hệ Mộc mệnh mông như biển. Nữ tử này nhìn như mảnh mai, nhưng thực lực lại không kém hơn A Dạ chút nào, mà trong giới này lại có tu vi bậc này.

“Hắc hắc, xinh đẹp?” A Dạ khoe khoang nói: “Thủ lĩnh của Vĩnh Hằng thụ, Mạn Mạn, chính là vợ ta...”

...

Thủ lĩnh Vĩnh Hằng thụ, Thánh Diệp là vợ của Diệp Thủy Hà?

Nghe được A Dạ giải thích, cuối cùng Vương Lục mới hiểu được, cái tên hán tử chỉ số thông minh có vẻ khuyết điểm nghiêm trọng này, dựa vào cái gì mà tin tưởng mười phần mà nói Diệp Thủy Hà và Vĩnh Hằng Thụ liên minh chặt chẽ không thể phá, hóa ra hai nhà này quan hệ thông gia có một tầng quan hệ, với tính tình của A Dạ đích xác sẽ cho rằng liên minh hai phe không thể phá. Mà Vương Lục Vẫn còn tưởng rằng A Dạ sẽ nói: Ta đẹp trai như vậy, có minh hữu nào bỏ rơi ta đây...

Hiển nhiên Chu Mộc Mộc không phải lá thánh lần đầu gặp Vĩnh Hằng thụ, nghe A Dạ khoe khoang, cười lạnh nói: “Cẩn thận chút đi, vợ người hiện tại là đối thủ cạnh tranh của người. Dưới bối cảnh Ngũ Linh Huyết Quan tranh bá, cặp vợ chồng trở mặt cũng không phải chuyện hiếm lạ gì.”

Kết quả A Dạ cười ha hả nói: “Ta đẹp trai như vậy, lão bà sẽ không cam lòng phản bội ta đâu.”

“...” Chu Mộc Mộc không cho là đúng mũi coi thường chuyện này, nhưng nàng cũng biết tên A Dạ này, ở những nơi khác dễ nói chuyện, một khi đã chắc chắn chuyện này sẽ phá tan Nam Thành cũng không quay đầu lại, đặc biệt là soái trên bức tường. Cho nên Chu Mộc Mộc cũng lười nói nhiều, cười lạnh vài tiếng rồi không để ý tới.

Không bao lâu sau, lục vân từ trên trời hạ xuống, Thánh Diệp Mạn Mạn của gốc Vĩnh Hằng thụ dẫn hai đứa nhỏ tới trước mặt mọi người, sau đó khẽ vuốt cằm với Vương Lục và Côn Bằng. Tư thái của Phi Toa rất ung dung thanh nhã, thoải mái, dù cho là người mà mình yêu cầu nghiêm ngặt nhất cũng không thể bắt bẻ được.

Còn so sánh với Mạn Mạn Mạn, A Dạ lại phải hào hứng chạy trốn nhiều hơn, hần trực tiếp chạy tới ôm lấy Toa Mạn, hôn nhau thật sâu lên mặt nữ tử một cái, sau đó lại sờ sờ đầu hai đứa con, trong tiếng hoan hô của trẻ con ôm bẹn nó lên vai, sau đó lấy tay chỉ vào Vương Lục và Tỳ Hưu nói: “Hai người

này là Thổ Linh Vương Lục và nha đầu phế vật của Đoạn Thương Sơn, tới đây, chào hỏi đi.”

Hai đứa bé tướng mạo giống hệt nhau, cười hì hì vẫy tay với Vương Lục và Tỳ Hưu, nhưng không nói gì.

A Dạ giải thích: “Đừng thấy hai huynh đệ bọn họ đã lớn như vậy, thật ra mới một tuổi, còn không biết nói gì, nhưng rất hiểu chuyện nha, so với ta khi còn bé mạnh hơn nhiều, hoàn toàn là di truyền sở trường đặc biệt của mẫu thân. Sau này hai người bọn họ một người làm Diệp Thủy Hà Chi Vương, một người làm Vĩnh Hằng Thụ, hai nhà liên minh càng khó mà phá nổi. Ha ha, chuyện may mắn nhất đời này ta chính là cưới được một người vợ tốt, sinh được hai đứa con trai tốt.”

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt A Dạ lóe lên tình cảm quyền rũ nồng đậm.

Nhưng khi A Dạ đắm chìm trong hạnh phúc của một người thì một âm thanh không đúng lúc vang lên.

“Ta đói.”

Sờ nhẹ lấy bụng của mình, lạnh lùng nói.

A Dạ sững sốt, lập tức lãnh đạm và cao ngạo nói: “Nơi này không có cơm ăn cho phế vật.”

Còn chưa dứt lời đã thấy Thánh Diệp liễu của Vĩnh Hằng thụ nhíu mày: “Người ta là khách a Dạ...”

A Dạ nghe vậy cả người chấn động, vẻ mặt lạnh như băng lập tức tuyết tan, thay bộ dáng nịnh nọt tươi cười nói với Giao Bằng: “Đói rồi thì vào nhà ăn cơm, lo đủ thì vào nhà với ta.” Nói xong liền đi vào phòng.

“Ai.” Với tư cách tùy tùng của A Dạ, thấy cảnh này Chu Mộc chỉ biết thở dài một tiếng.

Nhưng Vương Lục lại rất hứng thú nhìn hai vợ chồng này, vừa đi theo A Dạ vào nhà, vừa nói với Mạn Mạn: “Bình thường chăm sóc hẳn rất vất vả đúng không?”

Bàn Mạn cười cười rụt rè: “A Dạ chí tình chí nghĩa, nói đi cũng có chỗ không hợp với lễ pháp thế tục, nhưng hẳn làm việc luôn luôn phát từ bản tâm, ta cho rằng phần lòng thành

Xích Thành này là khó có thể quý được, cho nên chưa bao giờ cảm thấy vất vả.”

Vương Lục gật đầu, lại như vô tình hay cố ý hỏi: “Ta thấy A Dạ không hứng thú với việc trị quốc, bình thường rất nhiều sự vụ là do người hỗ trợ quản lý sao?”

Bàn Hi ngơ ngác một chút, nhưng A Dạ đi phía trước đã cướp lời: “Đều là do Mạn Mạn hỗ trợ, hiện tại cô ấy kiêm quản quốc vụ hai nước, bận rộn tới mức không thể giao tiếp. Chẳng qua nếu muốn ta xử lý những quốc sự đó, chắc sẽ phiền chết người.”

“Ồ, vậy người thật đúng là cưới một hiền nội trợ a.” Vương Lục nói, có thâm ý khác nhìn Mạn Mạn Mạn một cái.

Cô gái nhìn chăm chú trượng phu, nói: “Đây là niềm tin của A Dạ đối với ta. Người bên ngoài chỉ nói là hãn trị quốc vô năng, hoang mang không để ý tới quốc sự, nhưng có ai có thể có tâm lòng phóng khoáng và thành tâm này? Mà có được tâm linh tinh khiết như vậy, phát sinh bất cứ kỳ kỳ tích nào ở bên cạnh hãn cũng là có khả năng.”

Vương Lục cười nói: “Bảo gã tốt như vậy, người đây là đang giúp trượng phu người mời chào ta sao? Ta còn tưởng lập trường của người sẽ không ôn hòa như vậy chứ.”

Nghê Mạn Yêu hơi cúi đầu, chuyển đề tài sang bên khác: “Trước đây không lâu, ta mạnh muốn A Dạ tới Đoạn Thương Sơn. Ta nói với hãn, Ngũ Linh Huyết Quan tranh bá chiến biên hóa rất nhiều, mặc dù Thủy Mộc hợp lực, cũng không thể cam đoan an toàn tuyệt đối. Mà trong Ngũ Phương thế lực Đoạn Thương Sơn yếu nhất, nếu có thể tiêu diệt Đoạn Thương Sơn trước tiên, Thu thập được lực lượng thổ linh, kế tiếp chúng ta mới có thể thật sự đứng ở thế bất bại. Thực tế, cho tới bây giờ, ta vẫn cho rằng phán đoán này không sai, nhưng nếu A Dạ đã mang người về, hiển nhiên hãn có phán đoán của mình, mà ta, bất cứ lúc nào cũng sẽ tôn trọng ý nguyện của hãn.”

Vương Lục nói: “Cho dù luận thực quyền, rõ ràng là nữ vương người đã kiêm quản sự vụ hai nước còn hơn một bậc sao?”

Bàn Hi nói: “Giữa vợ chồng, há có thể lấy quyền lực mạnh yếu để quyết định tất cả? Ta kính hãn yêu hãn, lại có quan hệ

gì với quyền thế chứ?”

Trong lúc nói chuyện, đoàn người đã lướt qua sân nhỏ tinh xảo, đi vào trong phòng, A Dạ trực tiếp dẫn người tới phòng ăn cơm. Trong phòng một cái bàn tròn, hẳn cũng không chú ý tới sự phân biệt chủ yếu, tùy ý mời người ngồi vào chỗ của mình, sau đó vỗ vỗ tay, hô: “Bọn nhỏ, khách nhân trong nhà tới, đem tay nghề tốt nhất của các người đều lấy ra đi...”

Không bao lâu sau, một đám người thấp lùn mặc áo trắng đội mũ trắng từ trong bếp đi ra, động tác buồn cười đem các loại rượu ngon món ngon đưa lên bàn như nước chảy.

Những đầu bếp này tuy bề ngoài xấu xí, nhưng tay nghề nấu nướng kinh người, một bàn đồ ăn cũng không phải là sơn trân hải vị, cũng không có nguyên liệu gì nổi bật, nhưng mùi thơm đầy đủ, là món ngon đáng quý. Đặc biệt rượu ngon trên bàn càng phi phàm, nghe nói bản thân A Dạ tự mình thu thập tinh hoa sông nước ở chỗ sâu nhất của Diệp Thủy hà, lại từ gốc cây Vĩnh Hằng hái lá thanh diệp, gạo bổ sung thành. Lúc mới vào miệng thì khó chịu, nhưng khi vào trong bụng lại có cảm giác mát mẻ, khiến tâm thần sáng khoái.

Trên bàn rượu, trong lúc chấp vá, chủ đề cũng dần dần lắng xuống.

Có lẽ A Dạ dẫn Vương Lục tới nhà mình, chỉ đơn thuần là để uống rượu mua vui, liên lạc cảm tình với mình. Nhưng trên bàn này cũng chỉ có A Dạ và Khâu Bằng, là lạc thú thật sự đắm chìm trong rượu và thức ăn. A Dạ uống rượu không ngừng, Kỳ Lân thì dùng tư thái văn nhã và tốc độ kinh người nuốt phần lớn đồ ăn vào bụng.

Trừ hai đóa kỳ hoa này ra, những người còn lại mỗi người đều có tâm tư, ngay cả Vương Lục cũng là đối đồ ăn vẫn còn nông cạn, phần lớn thời gian dùng để nói chuyện với Mạn Mạn.

Trong hai vợ chồng, người thật sự nắm chắc chủ ý vẫn là Mạn Mạn. Đừng thấy A Dạ tùy hứng lên chẳng buồn để ý tới yêu cầu của Mạn Mạn, chuyên về độc hành, nhưng nếu như Mạn Mạn cứng rắn yêu cầu A Dạ, không tiếc bất cứ giá nào cũng muốn chém giết Thổ Linh, chẳng lẽ A Dạ sẽ cự tuyệt ư?

Sự hòa bình lúc này, đơn giản là bản thân Mạn Mạn cũng cảm thấy duy trì hòa bình mới càng có lợi. Dù sao trong lúc nhất thời, nếu đã ý thức được Vương Lục không phải loại đối thủ dễ dàng có thể giải quyết, như vậy Diệp Thủy Hà, Vĩnh Hằng Thụ càng cần một thổ linh còn sống làm minh hữu.

Mà chủ đề bàn ăn trên bàn cũng bắt đầu triển khai quan hệ kết minh chủ yếu là ngũ linh huyết quan tranh bá chiến.

“Trận phân tranh này khiến giới này rung chuyển bất an, bất cứ thế lực nào cũng khó mà không đếm xỉa đến. Mà bây giờ thế lực ở Kim Ngọc Thành quá mạnh, bất luận bên nào cũng khó mà chống lại, chỉ có liên thủ kết minh mới có một đường sinh cơ, nhưng theo ta được biết., Trong phần lớn lịch sử, mấy thế lực yếu chống lại một thế lực mạnh mẽ, cho dù thực lực có áp đảo từ xa nhưng cuối cùng vẫn thắng ít thắng bại. Chỉ vì giữa các thế lực yếu không thể hợp tác chân thành mà đều có ý đồ riêng, thậm chí còn cản trở lẫn nhau.”

Trên bàn cơm, Mạn Mạn khẽ mấp máy rượu ngon do trượng phu ủ, tạm thời buông lá thánh xuống, tư thế đứng thẳng với Vương Lục nói rõ lý giải của mình đối với thế cục.

Còn đối với phân tích của Toa Mạn, Vương Lục gật đầu đồng ý: “Đúng là như thế, liên minh của thế lực yếu, dù tốn bao nhiêu tâm tư kinh doanh vẫn sẽ có nhiều sơ hở, sau đó bị người ta đánh tan từng người. Dù sao giữa các thế lực lòng người khác nhau, không có khả năng thống nhất thế lực như cánh tay sai khiến như vậy. Cho nên từ góc độ của người mà nói, trong trận chiến đã thuyết phục được A Dạ đi tới Đoàn Thương Sơn thu gặt thổ linh lực, lựa chọn chính xác là lựa chọn chính xác.”

Căn cứ theo quy tắc tranh bá chiến của Ngũ Linh Huyết Quan, bất kỳ một gã Huyết Linh nào bị đánh chết, người bị giết đều sẽ có được Huyết Linh Chi Lực của nó. Mà khi Ngũ Linh hao tổn đến bốn phía, Huyết Linh tụ tập đủ lực lượng Ngũ Linh, cùng với chủ nhân của Huyết Linh kia., Có được ngũ linh huyết quan, từ nay về sau quân lâm thiên hạ. Mà trong thời gian này, thành công giết chết Huyết linh sẽ nhanh chóng tăng lên thực lực của bản thân, tuy rằng không thể tránh khỏi sẽ kèm theo tổn thất, nhưng dù sao cũng là nắm giữ lực lượng trong tay mình, ổn định và ổn định mà thôi.

Bàn Mạn nói: “Hiện tại, trong ngũ linh chúng ta đã tụ tập ba người, số lượng hơn phân nửa, nhưng kỳ thật thực lực tổng hợp lại cùng nhau, nhiều nhất so với Nộ Diễm cốc thắng một hai bước, so với Kim Ngọc thành vẫn còn xem là không đủ. Sách lược tốt nhất trước mắt là liên hợp Nộ Diễm cốc chống lại Kim Ngọc thành., Nhưng tình huống Nộ Diễm cốc phi thường đặc thù, độ khó liên kết với nó không giống bình thường, mà như phân tích lúc trước, thế lực liên hợp càng nhiều, lực liên minh này ngưng tụ cũng càng khó bảo trì, đến lúc đó chẳng những không hưởng thụ được lợi ích liên minh, ngược lại sẽ bị sâu chịu hại.”

Vương Lục nói: “Như vậy theo ý kiến của người thì sao?”

Bàn Hình nói: “Theo ý ta, tốt nhất là Kim Ngọc thành khai chiến với Nộ Diễm cốc, đợi bọn hắn lưỡng bại câu thương, chúng ta lại đến ngồi làm ngư ông đắc lợi tiếp.”

Vương Lục bật cười nói: “Điều này cũng không khỏi quá kì lạ, bây giờ vô luận đối với Kim Ngọc thành hay Nộ Diễm cốc, rõ ràng chúng ta mới là mục tiêu ưu tiên nhất - ngồi dưới ba gã Huyết linh, thực lực tổng hợp lại bình thường không có gì lạ, đối lại là ta, tuyệt đối sẽ không tử chiến với một thế lực cường đại cùng một thế lực thống nhất trong thời điểm này, mà bỏ qua mục tiêu thích hợp như vậy.”

Bàn Mạn mỉm cười thần bí nói: “Nhưng nếu hai bên bọn họ có lý do không thể không chiến đấu thì sao? Chiến sự một khi mở ra sẽ không dễ dàng khống chế như vậy. Tuy Nộ Diễm cốc chỉ có sáu bảy thành thực lực của Kim Ngọc thành, nhưng Ngũ Hành tương khắc hỏa khắc kim, toàn lực khai chiến mà nói, Kim Ngọc Thành tuyệt đối không có bản lĩnh tốc chiến tốc thắng, nhất định sẽ lún sâu vào vũng bùn.”

Vương Lục hỏi: “Hai nhà bọn họ có lý do không thể không khai chiến sao?”

“Trước kia chưa từng, cho bọn họ một người là được.”

Ngay lúc Vương Lục hỏi ra vấn đề, một thanh âm nam tử sáng khoái từ bên ngoài phòng ăn truyền vào trong tai. Một đạo lôi quang, so với thanh âm còn nhanh hơn hiện vào trong phòng, ở bên cạnh bàn cơm dần dần hóa thành bóng người rõ ràng, đối với Vương Lục tươi cười sang sảng.

“Đã lâu không gặp a, Vương Lục sư đệ.”

Vương Lục hơi có vẻ kinh ngạc nhìn bóng người kia, đứng dậy nói: “Thiền Điện hiệp?”

“... Vương Lục sư đệ, mấy năm không gặp người chẳng lẽ cũng không nhận ra ta?”

Trảm Tử Dạ bị phần không giải thích được.

...

Nghe thấy Vương Lục sư đệ nói mấy chữ, mới khiến cho Vương Lục thật sự phản ứng lại thân phận của người này.

“Người...” Vương Lục giật mình nhìn người trước mắt, không khỏi đứng dậy.

Trong chấn động pháp lực quen thuộc của chiến thể sấm sét, rốt cuộc Vương Lục cũng xác nhận được thân phận của đối phương. Chính là đệ tử thủ tịch có được Vạn Pháp Chi Môn Trảm Tử Dạ.

Ở đây nhìn thấy Trảm Tử Dạ cũng không có gì đáng kinh ngạc, thủ tịch của ngũ đại môn phái, bây giờ đã có ba phương xác định thuộc về ai. Vương Lục thuộc Thổ hành Thương Sơn, Chu Mộc quy về Thủy hành Diệp Thủy Hà., Quỳnh Hoa tiên tử là người có vận khí tốt nhất, được phân công đến Kim Ngọc thành, chiếm hết thiên thời địa lợi. Chỉ có thủ tịch của Quân Hoàng sơn và Vạn Pháp, không biết là ai đã phân vào Nộ Diễm cốc, ai thuộc về Vĩnh Hằng thụ. Nhưng với hiểu biết của Vương Lục về cảnh giới Tiên Mộng này, Trảm Tử Dạ rõ ràng thích hợp với Vĩnh hằng thụ hơn.

Chỉ là, vài năm không gặp, Trảm Tử Dạ thay đổi thật lớn, thế nên Vương Lục trước đó mới không nhận ra người. Trên thực tế, cho dù Vương Lục có quý nhân hay nhiều người vong sự, tốt xấu gì cũng ghi nhớ đệ tử thủ tịch Ngũ Tuyệt của Vạn Tiên minh. Thế nhưng Trảm Tử Dạ giao lưu với đệ tử hai phái trên Linh Kiếm sơn, quả thực là lật trời lộn đất.

Từ pháp lực tu vi, mấy năm trước Trảm Tử Dạ đã tiếp cận Hư Đan, Trúc Cơ kỳ. Hôm nay tu vi mới chỉ là Hư Đan đỉnh phong., Có thể ngang hàng với mình. Từ tu vi tiến bộ tới cảnh giới còn không bằng mình. Có điều phương pháp phân chia đẳng cấp bình thường trước mặt Ngũ Tuyệt Thủ tịch của Vạn Tiên minh từ trước tới nay đều không có hiệu quả. Tuy Trảm Tử Dạ là Hư Đan đỉnh phong, nhưng chiến thể lôi đình vượt qua hai mươi trọng cảnh giới kia lại không có hiệu quả., Khiến hắn có thể bề bễ tuyệt đại đa số Kim Đan chân nhân trên đời. Ngay cả bản thân Vương Lục, thấy thân pháp như chớp

mắt vừa rời cũng cảm thấy kinh hãi. Hắn tự tin Vô Tướng kiếm pháp có lực phòng ngự thiên hạ đệ nhất, nhưng đối mặt với một đối thủ có tốc độ dị thường mau lẹ, chỉ dựa vào Vô Tướng kiếm, hắn cũng chỉ có thể tự bảo vệ mình.

Bất quá so với tu vi tiên cảnh, biến hóa chân chính hiện tại trên khí chất toàn thân. Vài năm không gặp, trăm tử đêm như thoát thai hoán cốt, từ thiếu niên ngây ngô trước kia biến thành thanh niên có thể một mình đảm đương một phía. Mà cái này cùng tu sĩ Vạn Pháp, cao ngạo phổ biến kia hoàn toàn khác nhau. Dù sao, những đệ tử khác có thể ngăn cách với thế nhân, chuyên tâm nghiên cứu của chính mình., Nhưng Trảm Tử Dạ lại là thủ tịch đệ tử của Vạn Pháp Tiên Môn, người thừa kế chức vị chương môn sau này, ngoại trừ tu vi cao siêu, học thức uyên bác ra, còn phải có năng lực thống lĩnh cả môn phái. Mà trải qua vài năm rèn luyện, hắn càng tiếp cận sư phụ hắn, Thiên Luân Chân Quân.

Đối với chuyện này, Vương Lục không thể không cảm khái, đệ tử thủ tịch Ngũ Tuyệt của Vạn Tiên minh không một ai là hạng người dễ đối phó, chỉ cần không nỗ lực có thể bị người ta vượt mặt —— bất luận là phương diện nào. Nhưng với tư cách Thủ tịch Linh Kiếm, tiến bộ của bản thân Vương Lục không thua kém bất cứ ai, cho dù Trảm Tử Dạ có biến hóa nghiêng trời lệch đất, hắn vẫn có thể dựa vào tư thái tự tin nói chuyện.

“Tử Dạ sư huynh, mấy năm nay ngươi biến hóa thật không nhỏ.”

Ánh mắt Trảm Tử Dạ nghe vậy sáng lên, dương dương đắc ý nói: “Ha ha, ngươi cũng nhìn ra rồi? Ta để râu...”

Dạ khoe khoang vuốt vuốt chòm râu dài khoảng hai ba tấc trên cằm: “Căn cứ vào biểu hiện nghiên cứu của ta ở trong tiên môn, súc tích có thể cải biến hình tượng bên ngoài của con người. Có hơn bảy phần mười nữ nữ bị điều tra biểu thị, bọn họ cho rằng có chòm râu so với người không có chòm râu càng thêm thành thực. Mà ở sử liệu cũng đã từng ghi lại, thời đại mạt pháp trước kia từng có một vị râu ria xinh đẹp dị thường., Giống như là một tiên bối có bốn hàng lông mày, hắn có dị tính cực tốt, mỹ nữ cả đời không ngừng trôi nổi, trong đó ngoại trừ mị lực đặc biệt của người khác thì ngoại trừ mị lực đặc biệt., Tên râu mép tiêu chí cũng là nhân tố trọng yếu. Vài

năm trước ta thử truy cầu Lưu Ly sư muội mà không được, sau đó theo đuổi nữ tử khác, tiến triển cũng không thuận lợi, ta liền nghĩ tới một chiêu lưu râu này, bây giờ xem ra hoàn toàn chính xác...”

Trảm Tử Dạ vừa nói được một nửa, hình như cũng ý thức được bản thân đã chạy tới đề, vội vàng tươi cười xin lỗi Vương Lục, sau đó chấp tay với Thánh Diệp Mạn.

Nói chuyện với Bàn Hinh lại hoàn toàn không đề ý việc trảm tử ban đêm vừa rồi cùng Vương Lục quen thuộc nói chuyện, chỉ gật đầu nhẹ với Trảm Tử Dạ.

Trảm Tử Dạ trầm giọng nói: “Thánh Diệp đại nhân, ta đã hoàn thành tất cả nhiệm vụ theo kế hoạch, bây giờ chiến sự ở Kim Ngọc thành và Nộ Diễm cốc đã mở, Nộ Diễm quân đoàn đã bước lên lãnh thổ của Kim Ngọc thành, cơ hội để chúng ta ngồi làm ngư ông đắc lợi đã ở ngay trước mắt.”

Vương Lục nghe vậy cả kinh: Kim Ngọc thành và Nộ Diễm cốc đã khai chiến? Hai phe thế lực cường đại nhất trong cuộc tranh bá này vậy mà trực tiếp khai chiến?

Bàn Mạn lại như đã đoán trước, vô cùng hài lòng nói: “Rất tốt, không hổ là Vạn Pháp Chi Linh trong Huyết Linh.”

Trảm Tử Dạ nói: “Đây cũng không phải là công lao của ta, thật sự là Kim Ngọc thành và Nộ Diễm cốc đã sớm có thù hận, bọn họ đều coi đối phương là đối thủ lớn nhất, hận không thể làm cho đối phương chết đi nhanh chóng. Bọn họ lúc hình thành thế cục vi diệu cân bằng còn có thể duy trì chế trụ đối thủ., Không đến mức đánh nhau lớn, nhưng mà loại ổn định này ở nhiều phương thức kiềm chế thì cân đối quá mức yếu ớt, thời gian dài đối địch khiến cho thần kinh song phương căng cứng, vừa tiếp xúc là phát sinh, chỉ cần một chút biến hóa cũng có thể khiến cho trời long đất lở phản ứng dây chuyền.”

Mà thấy trên bàn cơm Vương Lục tựa hồ không hiểu nhiều về chuyện này, cũng có dị nghị, Trảm Tử Dạ liền chủ động giải thích: “Quả thực, căn cứ tư liệu nghiên cứu xem, đại đa số tình huống tương tự,, Hai tên bá chủ đối nghịch với nhau trước khi trực tiếp tiếp tiếp tiếp xúc, bình thường lựa chọn thế lực thứ ba làm giác lực tràng, như vậy bất luận thắng bại đều có thể hòa giải không gian. Mà theo lý luận này, tại thời điểm Kim Ngọc

Thành cùng Nộ Diễm Cốc kiềm chế lẫn nhau,, Ba phe Diệp Thủy Hà, Vĩnh Hằng Thụ, Đoạn Thương Sơn đều cực kỳ nguy hiểm. Nhưng điểm này sau khi ta và Thánh Diệp đại nhân thảo luận nhiều lần đã bắt đầu chỉnh sửa, bởi vì Nộ Diễm cốc không thể tính theo lẽ thường được. Bọn họ chỉ là một đám không có chút lý tính nào đáng nói tới., Một người điên hiếu chiến, hơn nữa lấy khiêu chiến cường giả làm vinh. Nhiều năm qua nhiều lần khơi mào chiến tranh đối với Kim Ngọc Thành, nếu không phải Nộ Diễm Cốc được thiết lập thành lập từ mấy tổ chức trưởng lão, sẽ không ngừng ngăn cản hành vi vô mưu của Nộ Diễm Cốc, bọn họ từ mấy ngàn năm trước đã vì hiếu chiến mà chết. Bất quá tác dụng của đoàn trưởng lão là có hạn, nếu như gặp phải những người ở Nộ Diễm Cốc xem ra không thể khoan dung, bất luận kẻ nào cũng không có khả năng ngăn cản tình hình chiến tranh của bọn họ.”

Nói đến đây, Vương Lục đã đoán được Trảm Tử Dạ rốt cuộc đã làm cái gì.

“Không sai.” Trảm Tử Dạ cười nói: “Ta dùng vạn pháp thông suốt, bắt chước pháp thuật Kim Y Thiên Tướng của Kim Ngọc thành, giết một trạm gác biên cảnh Nộ Diễm cốc. Nhất thời khơi dậy lửa giận ngập trời của Nộ Diễm cốc.”

Vương Lục cũng không khỏi bật cười nói: “Thật sự là đơn giản thô bạo.”

“Đích thật đơn giản thô bạo, nghiên cứu tỉ mỉ kỳ thật nhiều sơ hở, nhưng chỉ cần bọn họ không đoán được ta có Vạn Pháp toàn bộ thông tin, sẽ không cách nào giải thích pháp thuật ta sử dụng khi tàn sát trạm gác là thế nào. Kim Y Thiên Tướng ở Kim Ngọc Thành tự nhiên ngăn ra., Giới này không ai tu hành được, càng không thi triển được. Cho nên nếu người canh gác chết dưới pháp thuật thiên tướng, như vậy kẻ giết người tất nhiên là kim y thiên tướng của Kim Ngọc Thành, như vậy khởi binh trả thù là tình thế bắt buộc. Sau đó ta thuận thế giúp bọn họ một tay., Bắt chước Nộ Diễm cốc triệu hoán thiên hỏa hàng lâm, thiêu đốt ngoài thành Kim Ngọc bao vây một tòa thành trì, sau đó, sẽ không có bất kỳ ai có thể ngăn cản hai phe ác chiến.”

Nghe đến đó, Vương Lục bỗng nhiên hỏi: “Chính hoa đối với Kim Ngọc thành có lực không chế mạnh bao nhiêu?”

Trảm Tử Dạ nói: “Vương Lục sư đệ quả nhiên là người thông minh, trực tiếp hỏi đến điểm mấu chốt: Căn cứ theo hiểu biết của ta trong khoảng thời gian này, Quỳnh Hoa tiên tử có năng lực không chế Kim Ngọc thành vô cùng kém, gần như bằng không.”

“Ồ?”

Trảm Tử Dạ nói: “Chắc đây cũng là sách lược cân bằng cảnh giới tiên mộng. Ngũ linh tranh bá chiến, năm thủ tịch đệ tử của chúng ta mỗi người đối ứng với thế lực một phương. Thế lực năm bên Kim Ngọc thành mạnh nhất, trong năm người lại dùng Quỳnh Hoa mạnh nhất - hơn nữa nàng khác với chúng ta, nàng là toàn bộ đoàn đội tiến vào cảnh giới tiên mộng của mình.”

Nghe đến đó, Vương Lục chen lời: “Nhóm Quỳnh Hoa rốt cuộc có bao nhiêu người đến đây? Nhiều người như vậy, rốt cuộc ai là Kim Linh?”

“Ba mươi sáu, mỗi một con đều là Kim Linh.” Trảm Tử Dạ nói: “Còn về bản thân Quỳnh Hoa, chính là Vương của Kim Linh.”

“... Kim Linh Vương? Còn có bậc thang như thế này? Tại sao ta cảm thấy hình như mọi người đang chơi một trò chơi nhỉ?”

“Đúng vậy, mạnh mẽ liên hợp, đem tất cả những người khác bỏ lại đằng sau, nhưng thiên hạ há có chuyện bất công như vậy? Quỳnh Hoa có được ưu thế tuyệt đại, cũng có tai hoạ ngầm cực lớn – đoàn đội của nàng cùng Kim Ngọc Thành chủ không hợp nhau, hai bên không những không thể thành thật hợp tác mà ngược lại còn tính kế hãm hại lẫn nhau. Dưới tình huống như vậy, mặc cho Quỳnh Hoa có thủ đoạn cao minh hơn nữa cũng thi triển không được, hướng chi theo ta được, hiện tại nàng thậm chí tự thân khó bảo toàn.”

“Bản thân còn khó bảo toàn?” Vương Lục có chút tò mò.

“Kim Ngọc Thành thật sự quá mạnh mẽ, mạnh đến mức bọn hã cho rằng mặc dù không có Huyết Linh hỗ trợ cũng có thể giành được thắng lợi trong trận tranh bá này. Cho nên đội ngũ Quỳnh Hoa đối với bọn hã không quan trọng, ngược lại đám

nhân vật ở Thịnh Kinh kia đã quen với sự cường thế, trong mắt bọn hắn rõ ràng là biến số khó khổng chế, cho nên...”

Trảm Tử Dạ nói tới đây, nhún nhún vai: “Để người của Thịnh Kinh đi cảm nhận phiền não về liên minh mạnh mẽ. Tiếp theo, chúng ta chỉ cần yên lặng quan chiến, lặng lẽ đợi tin tức Kim Ngọc thành, kết quả quyết chiến của Nộ Diễm cốc là được. Về phần người, ta, quyết đấu giữa Chu sư tử, cứ tới Thịnh Kinh và Quân Hoàng Sơn song bị loại rồi sau này lại phân ra.”

Trảm Tử Dạ nói qua, đã lộ ra tư thái nhẹ nhõm, tự mình ngồi xuống một góc bàn ăn, thoải mái chère chén.

Nhưng mà Vương Lục lại không có cách nào lạc quan như vậy.

“Chuyện sẽ đơn giản như vậy sao? Đối thủ chính là Quỳnh Hoa tiên tử, người ta mấy năm nay tầng tầng lớp lớp kỳ tích chiến tranh, dư luận tuyên truyền không phải chỉ dựa vào dư luận, nếu cục diện bực này mà làm khó Quỳnh Hoa thì nàng ta không xứng làm thủ tịch Thịnh Kinh.”

Vương Lục nhắm mắt lại, suy tư một phen, chợt đứng dậy.

“Ta muốn đi ra ngoài một chút.”

Nói xong, cũng không để ý tiệc rượu chưa kết thúc, Vương Lục liền tự mình đi ra ngoài.

Cùng lúc đó, trong một đại điện xa xôi mà trống trải, một thiếu nữ dung nhan tuyệt mỹ ngồi ngay ngắn chính giữa, nhắm mắt ngưng thần. Mà trong đại điện tuy rằng sáng sủa nhưng lại ngăn cách với thế gian, giống như một nhà giam trống trải.

Chợt, thiếu nữ như nhận ra được điều gì đó, mở to mắt, nhỏ giọng lầm bầm.

“Quả nhiên không ngoài dự đoán, là kẻ Khu Hồ Thôn Lang.”

...

Thanh âm cổ xưa nhẹ nhàng của thiếu nữ vang vọng quanh quần trong điện, nhưng mà truyền đến bên ngoài cửa điện phủ, lại bị lực lượng vô hình ngăn cách ngăn cản, không thể tiết lộ ra ngoài nữa điếm.

Một hàng rào ngực giam thanh tĩnh mà nghiêm ngặt.

Nhưng trong nhà giam này lại vang lên những âm thanh khác.

“Đúng vậy, chính là khu hồ nuốt sói. Một vị thủ tịch đệ tử am hiểu bắt chước, tại Nộ Diễm Cốc dùng Kim Y Thiên Tướng để tàn sát trạm gác biên cảnh, sau đó lại chạy đến thành thị bên ngoài thành Kim Ngọc triệu hoán Thiên Hỏa., Bận rộn tới quên trời đất. Nực cười là mưu kế lại có hiệu quả hoàn mỹ, đám người dã man Nộ Diễm cốc kia đã chính thức trở mặt, tuyên chiến với Kim Ngọc thành. Đại quân tiên phong đang tập kết ở đây, xem ra ngao cò tranh nhau là ở ngay trước mắt.”

Trong khi nói chuyện, một bóng người màu xanh như ẩn như hiện trong điện phủ chậm rãi ngưng tụ lại. Một lát sau, một vị nam tử cực kỳ cường tráng xuất hiện bên cạnh thiếu nữ, vẻ mặt trào phúng cùng phần uất.

Thiếu nữ lại hờ hững: “Thành chủ nói thế nào?”

“Còn có thể nói như thế nào? Kim Ngọc thành ở giới này bá đạo đã quen, chưa từng chịu qua ủy khuất? Hắc không chủ động khiêu khích người khác coi như vạn hạnh, hôm nay bị Nộ Diễm cốc đánh tới cửa, chẳng lẽ có thể tránh mà không chiến sao? Thành chủ đã sớm điếm binh mã cho đủ rồi., Chuẩn bị tử chiến với Nộ Diễm cốc. Hắc, hoàn toàn trúng kế của người ta mà ôm lòng thì thôi, nhưng đúng vào lúc này, đám người ngu xuẩn này còn muốn nội đấu không ngớt, giam lỏng đại cao thủ như người trong Thanh Lương điện...”

Nam tử cường tráng càng nói càng tức giận, không kìm lòng được, một quyền đánh trúng trụ của đại điện, chỉ thấy trụ ong ong một hồi, làm toàn bộ đại điện không ngừng run rẩy.

“Bình tĩnh.” Thiếu nữ lạnh nhạt nói, mà theo nàng mở miệng nói chuyện, chấn động của đại điện cũng bỗng dừng lại.

Nam tử cường tráng lắc đầu, tức giận nói: “Quỳnh Hoa sư tử người thật là... Ai, người thật sự là tốt bụng, đã bị người ta bắt nạt đến mức này rồi mà vẫn không nóng nảy. Kế tiếp nếu như Kim Ngọc thành cùng Nộ Diễm cốc lưỡng bại câu thương, mặt khác ba nhà kia chỉ sợ sẽ cười đến chết tươi đó.”

Quỳnh Hoa lại nói: “Đây mới là chuyện bình thường, nếu như Kim Ngọc Thành không có mâu thuẫn với thế lực bốn phương khác, nếu như Kim Ngọc Thành có thể thành hiệp tác chân thành với bọn ta., Cửa ải ngũ linh tranh bá này không có gì bất ngờ, mà thế cục không hề lo lắng đối với cảnh giới tiên mộng mà nói không có chút ý nghĩa nào. Tuy tiên mộng cảnh cũng không cưỡng cầu công bằng, nhưng cũng không xuất hiện cục diện quá mức mất cân bằng. khốn cảnh chúng ta gặp phải cũng giống như ưu thế to lớn của chúng ta, đều là điều kiện không nên phủ nhận.”

*. Đúng vậy, sư tử nói đúng là có lý, nhưng chung quy phải có biện pháp ứng phó chứ? Hiện tại Kim Ngọc Thành đã hoàn toàn mất đi tín nhiệm đối với chúng ta. Lúc trước dựa theo lời dẫn dò của sư tử, ta hao tổn rất lớn mới nhờ Loan Vũ nghĩ biện pháp đưa vào một nhánh quân đoàn Kim Y, kết quả lại gặp phải một Diệp Thủy Hà Chi Vương không nói lý. Sau khi thất bại, giữa chúng ta và Kim Ngọc Thành thật sự là giống như người lạ a.”

Nam tử cường tráng bất đắc dĩ oán giận, nhưng nghe hẳn oán giận, Quỳnh Hoa ngược lại mỉm cười.

“Hình dạng cùng Mạch Lộ thì không còn gì tốt hơn, hai phe chúng ta, bất luận bên nào cũng có ưu thế trấn áp toàn trường, nếu như không có nội đấu, cho dù là kẻ đó không có phối hợp, phần thắng cũng sẽ hơn bốn thành.”

“Mới chỉ có bốn phần?”

“Ngũ cường tranh bá, một nhà Thịnh kinh chúng ta chiếm bốn thành phần thắng, đã là được trời cao chiếu cố. Nếu còn chưa thỏa mãn, hy vọng xa vời được Kim Ngọc thành ủng hộ, đem tinh lực cùng tâm tư hoa ở cùng Kim Ngọc thành giao tiếp, liền hãm sâu xuống vũng bùn, không thể tự kèm chế. Cho nên bắt đầu từ nay trở đi hình dạng người xa lạ chính là tình trạng

lý tưởng. Có thể thoát khỏi Kim Ngọc Thành, tận tình thi triển quyền cước, chúng ta vẫn sẽ có ưu thế tuyệt hảo.”

Trong khi nói chuyện, Quỳnh Hoa rút cuộc đứng dậy, mà theo nàng đứng dậy, cả tòa đại điện mát lạnh liền bắt đầu sụp đổ. Bất quá lúc đại điện tan rã, lại có một cỗ lực lượng mạnh hơn áp chế xuống, thân thể Quỳnh Hoa hơi nhoáng lên, lại bắt đắ dĩ, một lần nữa ngồi xuống.

Nam tử cường tráng cố gắng đưa tay nâng, nhưng bị ánh mắt nghiêm khắc của Quỳnh Hoa ngăn lại.

“Xem ra bây giờ chưa phải là thời cơ ta ra tay... Như vậy, Giang Lưu sư đệ, cây Vĩnh Hằng bên kia, liền nhờ người dẫn dắt các vị sư đệ sư muội đến trấn áp đi.”

“Còn nữa, dù sao đối thủ cũng là thủ tịch Ngũ Tuyệt của Vạn Tiên minh, tuyệt đối đừng cậy mạnh.”

Nghe nói như thế, Giang Lưu nghiêm túc chấp tay với Quỳnh Hoa, nói: “Giang Lưu nhất định sẽ không để cho sư tỷ thất vọng.”

Lời còn chưa dứt, hần liền hóa thành một luồng gió mát, trong đại điện biến mất không còn tăm tích.

Quỳnh Hoa có chút bất đắ dĩ nhìn Giang Lưu đã đi xa, chưa nói hết lời, nhẹ giọng tự nói ra.

“Kẻ cậy mạnh, sẽ chết.”

Cùng lúc đó, ở bên bờ sông Diệp Thủy lắng lặng, Vương Lục đang đi tản bộ dọc theo sông lưng trên bờ sông.

Nơi này là cửa ải biên cảnh của Diệp Thủy Hà - cho dù con sông chảy xuyên qua giới này vốn không có khái niệm biên cảnh, nhưng trên thực tế muốn tới gần dưới sông Diệp Thủy và Vĩnh Hằng thụ thì nhất định phải qua một vài cửa ải, nếu không nhất định sẽ bị mất phương hướng trong sóng nước mênh mông.

Đặc tính của Không Linh căn khiến cho mỗi lần hô hấp hần đều kéo theo thủy hành linh khí trên sông dâng trào, chỉ là lúc phun trào lại hiện ra cảnh tượng diêm đạm tự nhiên, biểu hiện ra lúc này lực khống chế pháp lực đối với linh khí của Vương Lục đã dần dần trở nên nhỏ bé, càng thêm nhàn nhạt.

Khoảng cách tới cảnh giới Kim Đan đã vô cùng gần.

Mà ngay lúc Vương Lục dần dần đem bầu không khí linh khí đặc biệt bao phủ trên Diệp Thủy Hà bắt đầu minh tư, bỗng nhiên sau lưng một thanh âm cắt đứt trầm tư của gã.

“Này, ở đâu vậy?”

Quay đầu lại, khuôn mặt tươi cười của Chu Mộc Mộc ở ngay sau lưng. Thiếu nữ nhìn qua có phần hào hứng, thần thái sáng láng, gương mặt như bạch ngọc cũng bị nhuốm một mảng đỏ hồng, hiển nhiên là vừa rồi đã uống qua rượu ngon trên bàn cơm.

Thấy người tới là Chu Mộc Mộc, Vương Lục liền thu liễm tâm tư, dùng nguyên thần không chế pháp lực vận chuyển trong cơ thể một hồi, thở hắt một hơi, tiếp đó cười nói: “Đi tản bộ thôi.”

Chu Mộc Mộc hỏi: “Bộ lạc?”

Vương Lục giải thích: “Tục ngữ nói cơm xong sẽ đi được một trăm bước...”

Chu Mộc Mộc lập tức bĩu môi, buồn cười nói: “Sống tới chín mươi chín à? Gia hỏa mắt thấy muốn Kim Đan chân nhân như ngươi, dương thọ ít nhất cũng hai trăm ba trăm năm, sống đến chín mươi chín tuổi chẳng phải là chết yểu sao? Chuyện cười này thật lạnh, cũng không giống ngươi.”

Nụ cười xong, Chu Mộc Mộc liền thu lại nụ cười: “Không yên tâm?”

Vương Lục hỏi ngược lại: “Ngươi yên tâm?”

Trăm tử dạ thôn lang chi kế nghe cũng không có sơ hở, trên thực tế dưới đại thế, Kim Ngọc Thành cùng nô diễm cốc ngao cò tranh cũng là tình thế tất nhiên: hai nhà này nếu không đánh nhau, mặt khác ba nhà nào còn đường sống? Ngũ linh tranh bá chiến còn có ý nghĩa gì?

Nhưng mặt khác, Kim Ngọc Thành mạnh cỡ nào thì tạm thời không nói đến, nhưng phía sau Kim Ngọc Thành chính là thủ tịch Quỳnh Hoa tiên tử của Thịnh Kinh Tiên Môn. Trăm tử ban đêm có thể xua hổ nuốt sói, chẳng lẽ Quỳnh Hoa không thể giả heo ăn thịt hổ sao? Bây giờ đoàn đội nhìn qua tựa hồ bị Kim Ngọc Thành kiềm chế rồi., Nhưng ai biết được nàng ta có

bao nhiêu chuẩn bị? Ai biết đây có phải là nàng ta muốn lấy yếu hay không? Mấy năm nay, giữa mấy tên thủ tịch Ngũ Tuyệt không có xung đột trực tiếp, nhưng ngoài ra, tất cả đối địch với Quỳnh Hoa, tất cả đều bại trận.

Đối mặt với một Quỳnh Hoa tiên tử vô địch, cẩn thận một chút tuyệt đối sẽ không quá đáng.

“Người của Vạn Pháp Tiên môn luôn luôn tinh thông pháp thuật, bỏ qua lòng người thế tục, cho nên tâm tư của Tử Dạ sư đệ đơn giản hơn một chút cũng không có gì đáng trách, nhưng chúng ta không được phúc phận tốt như vậy đâu.” Chu Mộc cười nói: “Trên thực tế, khi Tử Dạ sư đệ nói hẳn hoàn thành nhiệm vụ viên mãn, ta đã đoán khi nào thì người của Thịnh Kinh sẽ tới.”

Vương Lục hơi kinh ngạc, Chu Mộc Mộc lại có thể nghĩ đến mình trước mặt sao? Đúng là ngu giả ngàn lo cũng có một được sao?

Chu Mộc Mộc nhìn ra nghi hoặc của Vương Lục, giải thích: “Lần này ngũ linh tranh bá, thủ tịch của ngũ phái tiến vào cảnh giới Tiên Mộng có phân chia trước sau. Trong đó Thịnh Kinh người sớm nhất đã gần một tháng, tiếp cận Quân Hoàng Sơn chỉ muộn một hai ngày so với người trong Thịnh Kinh., Tử Dạ sư đệ và ta trước sau tiến vào đây từ mười lăm ngày trước. Vương sư đệ người tiến vào vòng này là trong thời gian ngắn nhất, mà người vừa gia nhập thì trận chiến Ngũ Linh Huyết Quan chính thức bắt đầu, căn bản không để lại cho người thời gian hòa hoãn, cho nên tình báo người nắm giữ là ít nhất., Cũng có điều không biết. Người của Thịnh Kinh ở trong vòng này tuy bị kiểm chế nhiều nhất nhưng tính áp bức của bọn họ là mạnh nhất. Trước khi người tới, chúng ta đã cùng người của Thịnh Kinh xung đột một lần, tuy giới hạn thế cục không hề dao động nhưng tính xâm lược của người Thịnh Kinh đã hiển lộ rõ ràng không thể nghi ngờ., Cho dù không có Quỳnh Hoa, bọn họ cũng không chịu thua. Ngay cả Dạ sư đệ tính kế thành Kim Ngọc, người ở Thịnh Kinh chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ. Mà với thực lực tổng hợp của đoàn đội Thịnh Kinh, cho dù Quỳnh Hoa không ra tay, chúng ta cũng chưa chắc có thể chống lại, dù sao nhân số bọn họ quá nhiều, ba mươi sáu

tên tinh nhuệ của nội môn Thịnh Kinh, không phải chuyện đùa.”

Vương Lục nói: “Cho nên sư tử ngươi liền chạy đến giúp ta? Ô, ý tốt tâm lành, có điều ta cảm thấy sau này ngươi nên trở về thì tốt hơn.”

Chu Mộc Mộc cau mày: “Sư đệ... Ngươi không tin ta?”

Vương Lục hỏi ngược lại: “Sư tử không tin ta sao?”

Chu Mộc Mộc nghe vậy sững sờ, có chút tò mò mà chăm chú nhìn vào đôi mắt trong suốt của Vương Lục. Sau một lát, nụ cười sang sảng lại một lần nữa leo lên khuôn mặt của nàng.

“Tốt, sư tử tin ngươi vậy. Bất quá, ngàn vạn lần đừng để sư tử thất vọng.”

Nói xong, Chu Mộc Mộc đi theo tiếng cười hóa thành ánh sáng bay đi.

Tiền Chu Mộc Mộc đi, Vương Lục liền xoay người lại, nhìn về phía khói sóng mênh mông Diệp Thủy Hà, trong sự trầm mặc, nở nụ cười treo trên mặt.

“Ra đi, bong bóng ở trong nước không khó chịu sao?”

Theo tiếng nói rơi xuống, trên mặt nước bình tĩnh nhộn nhạo lên mấy chục đạo gợn sóng, sát khí lẫm liệt.

Cùng lúc đó, đô thành Diệp Thủy Hà, trong nhà A Dạ, tiệc rượu dài vẫn chưa kết thúc, tiếng cười đùa trong phòng ăn không dứt bên tai.

“Mẹ kiếp, đây là ván thứ bao nhiêu? Nha đầu nhà ngươi thực lực không đủ, não lực không tốt, lượng cơm này phải nghịch thiên đây.”

Thanh âm ngạc nhiên của A Dạ xuyên thấu đình viện nhỏ hẹp, truyền thẳng lên đường.

Chu Mộc Mộc vừa từ cửa quan biên cảnh sông Diệp Thủy chạy về, nghe tiếng say rượu của A Dạ, không khỏi thở dài.

“A? Ngươi còn muốn ăn? Ta dựa vào nó, ngươi có biết nhà kho nhà ta sớm đã bị ngươi ăn sạch rồi không, hiện tại ngươi căn bản là ăn của quốc khố sông Diệp Thủy sao? Cái gì mà đồ dự trữ chứ?, Ngươi vẫn muốn đói sao? Liên quan gì đến loại

người vô năng như ngươi, tốt nhất là tất cả đều chết đói hả? Đây không phải là đạo đãi khách sao? Ta dựa vào ngươi mà còn muốn không cần mặt mũi nữa sao? Ta là thấy trên người Thổ Hành Huyết của nhà ngươi mới mời ngươi về nhà, ngươi còn thật sự coi mình là khách quý sao? Ngươi đừng khuyên ta loại phé vật này không xứng với đạo xử khách của chúng ta. Ta... Ai u, ngươi tức giận rồi à?, Chỉ là ta nói mà thôi, nếu không phải là thật, ha ha nha đầu ngươi cứ việc ăn hết tất cả đến nhà ta, há có thể không ăn cơm no nê a, cho dù ngươi đào lên cây Vĩnh Hằng ăn ta cũng không phản đối “

Nghe đến đó, Chu Mộc quả thực dở khóc dở cười, chỉ là ngoài sự buồn cười, trên mặt thiếu nữ lại chưa từng nở nụ cười.

Nàng chuyển ánh mắt về phía sau, nhàn nhạt mở miệng: “Đi ra đi, đừng giấu nữa. Chúng ta nắm chặt chút, ta còn muốn nhanh chóng trở về ăn cơm đây.”

...

“Ta nói chư vị Thịnh Kinh, đừng ngâm mình trong nước nữa.”

Theo vương lục ở bên bờ trào phúng, mặt nước bình tĩnh chợt vỡ thành ngàn vạn điểm, mấy chục bóng người lẳng lẳng từ trong nước sông lơ lửng lên, sát khí kinh người theo đó tràn ngập ra. Giữa rừng cây hai bên bờ sông lũ chim chóc kinh sợ dựng lên, tôm cá trong nước cùng ngủ đông.

Vương Lục thấy thế lại cười lạnh: “Giả, tiếp tục giả bộ! Bị một cây Khôn Sơn Kiếm của ta ngăn chặn đường thủy, khó mà tiếp tục tiến hành, cứng rắn ở trong nước lâu như vậy, còn bày ra bộ dáng thong dong không bức bách, bộ dạng vô sỉ của các ngươi cũng làm cho người ta mở rộng tầm mắt, Quỳnh Hoa tiên tử ngày thường liền dạy các ngươi như vậy sao?”

Nghe Vương Lục mở miệng liên quan đến Quỳnh Hoa tiên tử, trong hơn mười người này nhất thời có người không kiềm chế được, một gã tu sĩ bộ dáng đồng tử mặt trắng, bữu môi mĩa mai nói: “Chỉ bằng mặt hàng này của ngươi, cũng dám bình luận với Quỳnh Hoa sư tỷ?”

Vương Lục lại lơ đãng, vẫy vẫy tay, một thanh trọng kiếm mang phong cách cổ xưa theo đó trôi lên mặt nước, hư ảnh Kiếm Linh Lương Thu giẫm trên thân kiếm, thần sắc lãnh đạm đánh giá đoàn đội một chút.

“Đám người các ngươi, ngay cả Càn Sơn Kiếm mà ta cách không không chế cũng không thể đột phá, một mình ta đứng ở bờ sông có thể ngăn trở mấy chục người các ngươi đi... Nói thật, các ngươi thật sự là thành viên của đội Quỳnh Hoa sao? Không phải ở ngoại vi giữ đội sao?”

“Ngăn trở đường đi?” Đồng tử mặt trắng kia cười lạnh nói, “Thật sự tự cho là đúng! Ngươi cho rằng chúng ta ở chỗ này vì thanh kiếm gãy kia sao? Những người chúng ta là đặc biệt đợi ngươi ở đây! Mà ngay lúc ngươi cho rằng mình đã ngăn cản tất cả mọi người, người nên đi qua đều đã thông qua!”

Vương Lục lại không chút bất ngờ với chuyện này: “Ngươi nói là hai con cá bơi và con tôm lớn sao? Buồn cười, chỉ là

thuật biến hình, người cho rằng có thể giấu được ta sao? Nếu không phải ta cố ý nhường nhịn, bọn họ có thể thông qua được sao?”

Nghe Vương Lục nhắc tới hai con cá và một con tôm, đồng tử mặt trắng biến sắc, sau đó không dây dưa tranh cãi với Vương Lục nữa, gầm lên một tiếng: “Động thủ!”

Trên mặt nước, hơn mười người đồng loạt xuất thủ, chuẩn bị pháp thuật đã lâu liền đổ ra, trong lúc nhất thời ngay cả thiên địa cũng biến sắc theo.

Lúc này Vương Lục triệu hồi Khôn Sơn kiếm, một thanh Vô Tướng kiếm vây quanh bảo vệ chính mình ở giữa. Mà rất nhiều pháp thuật và kiếm chạm vào nhau, đều tan thành mây khói, ngay cả kiếm quang cũng không thể dao động mảy may.

Nhưng Vương Lục lại không cảm thấy để ý, trái lại cảm thấy chuyện này khác thường. Gã tự tin thế nào đối với Vô Tướng Kiếm của mình cũng không cảm thấy đối mặt với đội ngũ Thịnh Kinh nên ngăn cản nhẹ nhàng như vậy. Ba mươi sáu gã tinh nhuệ nội môn, cho dù là Quỳnh Hoa cũng chưa chắc có thể chiến thắng trực diện, trước mắt ngay cả năm sáu phân lực lượng cũng không xuất ra, đã cố thủ vững chắc như thành đồng... Đoàn đội Thịnh Kinh thật sự yếu như vậy sao?

Hay nói cách khác, những người này thật sự là đoàn đội của Thịnh Kinh?

Nghĩ tới đây, Vương Lục lập tức tìm tòi trí nhớ, trước khi tiến vào quân tiên mộ, hẳn từng có duyên gặp một lần với đoàn đội Quỳnh Hoa, mà lúc đó tuy rằng gã không để tâm, nhưng cũng đã đem mỗi người trong đoàn đội đều ghi nhớ, sau đó lúc này đối chiếu thêm...

“Hắc, quả nhiên không đúng!”

Vương Lục lập tức ý thức được những người xuất thủ phóng thích pháp thuật này cũng không phải là đoàn đội kinh doanh, kết hợp với pháp thuật biểu hiện bên ngoài này xem ra, hơn phân nửa là dùng để dụ dỗ chính mình dùng mỗi như thủ thế. Mục đích của bọn họ không phải là đột phá vòng vây Vô Tướng kiếm, mà là để mình ngừng chân ở đây, để cho bọn họ phát động hậu chiêu có lực sát thương chân chính.

Mà hậu chiêu kia, Vương Lục cũng không có hứng thú lĩnh giáo.

Giới này bất cứ một ai, đối mặt với một đội tu sĩ tinh nhuệ của Thịnh Kinh rờn rã cũng không dám xem thường, huống chi người ta dự tính từ lâu, chuyên môn nhắm vào hậu chiêu của chính mình?

Tuy rằng Vương Lục cũng không rõ người của Thịnh Kinh dự định đánh bại Vô Tướng kiếm vô địch bao vây thế nào. Nhưng hẳn lại rõ ràng, muốn đối phó với mình, cũng chưa chắc nhất định phải đánh bại được Vô Tướng kiếm. Giờ phút này, thật sự đã đi theo kế hoạch.

Phản ứng của Vương Lục đã tương đối nhanh chóng, nhưng một đội ngũ của Thịnh Kinh chuyên môn thiết kế cạm bẫy cho hắn, há lại dễ dàng đào thoát như vậy? Khi Vương Lục chuẩn bị thu hồi kiếm, triệt tiêu trận đấu, giữa không trung kể cả đồng tử mặt trắng, tất cả mọi người đều hóa thành huyền ảnh tiêu tán., Trên trời chợt bao phủ mây đen, sông Diệp Thủy và hai bờ tức thì tỏa ra ánh sáng, một ánh sáng một ám, mơ hồ hiện ra cảnh tượng Hỗn Độn sơ khai, âm dương phân cách, mà dị tượng vừa xuất hiện, trong lòng Vương Lục liền cả kinh.

“Đây là... Âm Dương Bách Bảo hòm!?”

Cũng may trước đó người cố ý điều tra đội ngũ Thịnh Kinh, sau khi nhìn thấy dị tượng trước mắt, Vương Lục lập tức kịp phản ứng lại thủ đoạn đối phương, chính là pháp bảo thành danh của tỷ đệ Vọng Nguyệt, Âm Dương Bách Bảo hòm. Mà chính mình, đã bị người ám toán, ném vào trong Âm Dương Bách Bảo hòm.

Quả nhiên, sau khi Vương Lục phân biệt ra pháp bảo, trên bầu trời liền vang lên tiếng cười của Vọng Nguyệt Loan Vũ:

“Vương Lục, lần này rốt cục ta bắt được ngươi rồi!”

Trong tiếng cười, chỉ thấy thương khung tan rã, đỉnh đầu âm trầm như cái nút. Mặt đất sụp xuống, Đào Đào Hà hóa thành thác nước vô tận chảy vào vực sâu, mà dưới chân Vương Lục thì không ngừng sụp xuống, bộ phận còn sót lại mơ hồ hiện ra hình dạng bàn tay, khiến cho Vương Lục xem ra đang ở trong lòng bàn tay của người khác.

“Lần này, để ta xem ngươi còn có thể trốn được hay không!”

Đối với sự khiêu khích của Vương Nguyệt Loan Vũ, Vương Lục chỉ cảm thấy bất đắc dĩ. Bởi vì đối phương năm lần bảy lượt khiêu khích dây dưa, làm cho hắn không tự chủ được mà nhớ tới tên thợ săn cùng gấu kia. Mà nếu đứng ở góc độ của gấu, thì Vương Nguyệt Loan Vũ thật sự không phải là đối thủ khiến hắn phải hứng thú.

Đã như vậy, vậy thì mau tốc chiến tốc thắng.

Âm dương bách bảo hòm ở trong Vạn Tiên minh cũng coi như có chút danh tiếng, hai người Vương Nguyệt tử đệ phân chia hai mặt âm dương, đã là linh bảo uy lực cường đại, mà sau khi âm dương hợp bích, càng biến hóa vô cùng. Có lẽ còn bàn về bùng nổ, uy năng., Âm Dương bách bảo hòm không bằng tiên kiếm phá thương khung, hoặc Hỗn Độn Kim Cương Quyền, nhưng dùng tính thích hợp, đa dạng biến hóa mà nói, trong cùng giai tầng Linh Bảo thì đứng đầu chấp tay, mà trong rất nhiều công năng, vừa vặn có một loại Vô Tướng công có thể nhắm vào Vương Lục.

Dung nạp.

Nếu lấy rương bách bảo làm tên, linh bảo này tập hợp hai khí âm dương, diễn biến ra ngàn vạn pháp bảo, một trong những công hiệu lớn nhất chính là dung nạp, chiếc rương này được hai người tử đệ cầm trong tay bất quá chỉ hai thước vuông, nhưng không gian bên trong lại rộng lớn vô biên, hơn nữa theo cấp bậc Linh Bảo tăng lên, còn có thể trở nên càng thêm rộng lớn. Đồng thời không gian chứa đựng cũng phi thường vững chắc.

Như vậy, chỉ cần có thể nghĩ biện pháp vây Vương Lục ở trong bảo hòm này, lấy tốc độ cùng tốc độ hấn bạo phát của Vô Tướng Công, thì rất khó thoát ra. Cho dù nói ngược lại, chỉ bằng thực lực của Vương Nguyệt tử đệ, cũng rất khó có thể dùng âm dương bách bảo hòm để thương tổn đến Vương Lục. Hơn nữa vì duy trì không gian trong rương, hai người phải thời thời khắc khắc duy trì pháp lực phát ra. Thế nhưng dùng đôi tử đệ này để ngăn chặn Vương Lục, không thể nghi ngờ là kiếm lời lớn mà đặc biệt.

Thịnh Kinh Tiên Môn nhằm vào Vương Lục, đích thật là bỏ ra không ít công sức.

Nhưng Vương Lục làm sao có thể không nhắm vào người Thịnh kinh hạ được chứ? Trước khi tiến vào cảnh giới Tiên Mộng, hắn cũng không rõ ràng sẽ gặp phải bốn Ngũ Tuyệt Thủ tịch còn lại, nhưng hắn một khắc cũng chưa từng buông lỏng cảnh giác đối với người Thịnh Kinh. Quỳnh Hoa tiên tử cao cao tại thượng vẫn luôn liệt vào danh sách đối thủ cạnh tranh của Vương Lục. Mà với tính tình của Vương Lục, sao lại không lập ra vụ án liên quan này? Một màn trước mắt này, vừa lúc lại để cho hắn nghiệm chứng một số thứ.

“Muốn dùng một cái rương để nhốt ta? Thật sự là một ý nghĩ kỳ lạ!”

Vương Lục tế ra Khôn Sơn kiếm trong tay, trọng kiếm phong cách cổ xưa chém ra ba thước kiếm bất khả xâm phạm, mà theo kiếm bao vây triển khai, trên không trung để lại quỹ tích một đường cong màu vàng đất.

Sau một khắc, phương viên ba thước bị vô tướng kiếm quang hoàn toàn lấp đầy, bên ngoài vòng kiếm ba thước, kiếm quang không tiết ra ngoài chút nào, chỉ tồn tại ở ba thước này, phẳng phát một viên cầu ánh vàng rực rỡ, chiếu rọi hào quang, có vẻ thần thánh không thể xâm phạm.

“Vô Tướng kiếm vậy, có thể cự tuyệt bất kỳ ngoại lực nào xâm lấn.”

Ở bên trong kim cầu, Vương Lục nhàn nhạt mở miệng, thanh âm quanh quẩn trong hư không.

“Trong đó, bao gồm cả mặt đất dưới chân ta.”

Vừa dứt lời, kim cầu liền âm âm rơi vào đại địa, lại như tóc đao cắt đậu hũ! Mới nháy mắt công phu, chỗ Vương Lục đặt chân, cũng đã lưu lại một hố sâu sâu không thấy đáy, mà trong hố đá bọc, thể rơi của vương lục chẳng những không giảm bớt, ngược lại càng lúc càng nhanh!

Đây chính là thủ pháp phá giải trăm bảo hòm của Vương Lục, không gian bên trong bảo hòm không có khả năng là vô cùng vô tận. Chỉ cần dùng chiêu Hư không hạ xuống này, nhanh chóng đến biên giới không gian bảo hòm, lại dùng thủ pháp

tương tự, lấy lực chống đỡ đáy hòm dùng kiếm vô danh bắn ngược trở về, không lo cái bảo hòm này không bị phá!

Vô Tướng công không phải là công pháp đơn thuần của rùa đen, nếu không bất cứ ai có cấm chế như Vương Lục đều bị hấn thúc thủ vô sách, cho nên hấn ở Cửu Châu nửa bước cũng khó đi.

Dựa vào thủ đoạn này khu trục ngoại lực pháp thuật, khi vương lực toàn lực vận chuyển Vô Tướng kiếm, không có bất cứ lực lượng nào có thể ngăn cản hấn tiến lên, cũng không có bất cứ lòng giam nào có thể ngăn cản hấn đột phá. Xét thấy Vô Tướng công cũng không lấy tốc độ sở trường, vì có thể mau chóng tìm được biên giới không gian của ống báu, Vương Lục dứt khoát lựa chọn phương hướng mau lẹ nhất.

Lần rơi xuống này khiến cho mặt đất trong bảo khố rung động, không gian khuấy động. Mà theo đà thế của Vương Lục tăng nhanh, quả cầu vàng trong phạm vi ba thước này đối với không gian động lực càng ngày càng mạnh, quả nhiên làm cho Nguyệt Loan Vũ ngoài thân kinh hô một tiếng, nhưng sau khi kinh hô lại là cười lạnh.

“Tự cho là thông minh!”

Sau một khắc, Vương Lục chợt phát hiện hạ xuống của mình dừng lại.

Đương nhiên, cũng không phải là tốc độ đột nhiên giảm thành không, mà là tốc độ sẽ không biến thành nhanh, hạ xuống đã trở nên đều đặn.

Mà cũng không phải bởi vì có ngoại lực ảnh hưởng đến hấn mà chỉ đơn giản là hấp dẫn trọng lực đang hạ xuống nhanh hơn mà thôi.

Một đạo biến mất, còn có lúc rơi xuống đất cát đá bao phủ bốn phía, Vương Lục chỉ cảm thấy hoa mắt, liền đặt mình trong một màu đen kịt. Trên dưới trái phải đều không có bất kỳ sự vật gì tồn tại, thế là dưới tốc độ không có biến hóa, cùng bất động.

Đây là...

“Vương Lục, chúng ta đã sớm biết Vô Tướng kiếm của ngươi am hiểu bắn ngược, cho nên sao có thể cho ngươi cơ hội phản

ngoại lực? Bây giờ chỉ cần chúng ta biến rương Bách Bảo thành một mảng chân không, khiến cho người không thể nào mượn lực, lại không ngừng kéo dài biên giới, để cho người thời khắc ở chính giữa rương báu, chỉ bằng công pháp như con rùa đen này, người làm sao thoát ra được?”

Vương Lục nghe vậy sững sốt, sau đó lại vỗ tay: “Không tệ, Vọng Nguyệt tiêu muội muội, ngu giả thiên lý cũng có một biện pháp, thật đúng là để cho người nghĩ ra một biện pháp hay.”

Vô Tướng công không am hiểu bạo phát, không am hiểu khoảng cách xa xuất lực. Thứ duy nhất có thể tiến hành can thiệp mãnh liệt với ngoại giới chỉ có thể dựa vào phản lực, cho nên chỉ cần rút không gian trong rương thành chân không là có thể khiến Vương Lục trở thành cây gỗ không gốc.

“Đáng tiếc, biện pháp này của người cũng chỉ là ý nghĩ hảo huyền mà thôi, bởi vì cho dù là ở chân không trung, ta cũng có thể phát lực mà.”

Nói xong, Vương Lục ngửa đầu nhìn trời, mãnh liệt phun ra một hơi thở, cả người thì mượn nhờ phản lực gia tốc hạ xuống.

Mà theo tốc độ hạ xuống của Vương Lục càng lúc càng nhanh, toàn bộ không gian của bảo hòm theo đó cũng theo đó không ngừng run rẩy, đó là lực lượng cao tốc mà tỷ lệ Vọng Nguyệt cũng càng ngày càng khó thích ứng với tốc độ của Vương Lục, rất khó định vị gã ở chính giữa bảo hòm.

“Thế nào, sao có khả năng chứ, tại sao lại như vậy?!”

Mà trong tiếng rên rỉ khiếp sợ của Vọng Nguyệt Loan Vũ, Vương Lục khẽ cười nói.

” Vọng Nguyệt tiêu muội muội, bởi vì người không hiểu vật lý a.”

...

Rầm rầm

Trong một tiếng vang thanh thúy tựa như lưu ly vỡ vụn, không gian đen kịt sụp đổ thành vô số mảnh vỡ, trong khe hở của mảnh vỡ, cảnh sắc ven bờ sông Diệp Thủy lộ ra.

Dưới trùng kích mãnh liệt, Bản Mệnh Linh Bảo Âm Dương Bách Bảo hòm Vọng Nguyệt tử đệ bỗng nhiên xuyên thủng, vách ngoài chắc chắn va chạm cùng Vô Tướng Kiếm, chỉ kiên trì trong chốc lát đã thất thủ, một quả cầu ánh sáng màu vàng từ trong rương xuyên ra, sau đó điên cuồng xoay tròn trên sông Diệp Thủy.

Cùng lúc đó, hai tử đệ ẩn nấp ở một bên dòng sông đồng loạt nôn ra máu, tiên tâm chấn động trong Ngọc phủ như muốn sụp đổ. Âm Dương bách bảo hòm đã sớm cùng một thân tu vi của bọn họ kết nối chặt chẽ, nhất vinh câu vinh, theo công pháp hai tử đệ tiến bộ., Đẳng cấp của pháp bảo không ngừng tăng lên, mà cách đây không lâu, Âm Dương Bách Bảo hòm vừa mới hoàn thành một lần tiến giai, năng lực tiến giai cực lớn, lúc này mới trở thành lợi khí để hai tử đệ hai người chống lại Vương Lục. Nhưng ngược lại, cũng là cùng một tổn thất.

bách bảo hòm cũng không phải không gì không làm được, tuy thần thông diệu dụng của nó nhiều, nhưng cũng phân biệt có sở trường và không am hiểu, trong đó cứng đối cứng va chạm vừa vặn là điểm yếu của nó. Không gian bảo hòm mặc dù kiên cố., Cũng tương đối mà nói, đối diện với Vô Tướng kiếm mà Vương Lục Man không nói lý bần ngược lại, Âm Dương Bách Bảo hòm tuyệt đối kiên trì không được. Mà trước đó bọn họ đã làm nhiều vụ án, không có chỗ nào mà không phải cố hết sức tránh cho Vương Lục cứng đối cứng, nhưng bọn họ làm thế nào cũng không thể tưởng tượng được Vương Lục có thể dùng loại thủ pháp xảo diệu này, làm cho bọn họ không có lựa chọn nào khác.

Khi Vương Lục ở trong hư không gia tốc vô hạn, khiến cho tốc độ của gã tích lũy đến một Thủy đúng giờ dọa người, hai tử đệ dù biến hóa không gian bảo hòm thế nào, cũng khó có

thể đem Vương Lục tập trung ở chính giữa không gian, mà giữa lúc sai lầm, rốt cuộc bị Vương Lục bắt được cơ hội hung hăng đung vào trên vách ngoài bảo hòm, vì thế hết thủy vát và gần hóa nước.

Cũng không phải thực lực bọn họ quá yếu, cũng không phải cấp bậc của rương Âm Dương bách bảo vẫn chưa đủ, thật sự là chiến thuật độc đáo dùng Vô Tướng kiếm của Vương Lục trung hoà sức chống đỡ, khiến bọn họ khó lòng phòng bị.

Mà trên thực tế, một chiêu này của Vương Lục gia tốc vô hạn, cũng chỉ có ở trong Âm Dương bách bảo hòm mới có thể dùng tới. Trong không gian bảo hòm này mặc dù có thể thiên biến vạn hóa, nhưng giới hạn tu vi của hai tỷ đệ, cách thế giới chân thật có khác biệt rất lớn. Pháp tắc trong rương bị độ cao ngăn hóa đi rất nhiều., Hoàn toàn không huyền ảo phức tạp bằng thế giới chân thật. Nếu không, chỉ bằng vào lực lượng đặc biệt đã có thể gia tốc vô hạn, Vương Lục sớm đã đổi hướng sử dụng ngược lại, nhân kiếm hợp nhất đột phá chân trời.

Loại chiến thuật này hạn chế rất lớn, đương nhiên không phải là kết quả khi lâm trận lóe lên linh quang, mà là suy nghĩ thời gian dài, kết hợp thành quả lâm trận bộc phát.

Trước khi bị người ám toán, thu vào rương bách bảo, thật ra Vương Lục cũng đã sâu sắc nhận thức được thiếu hụt của Vô Tướng kiếm.

Trừ phi hắn có thể giống như sư phụ, động một chút là có thể bao vây lấy Vô Tướng Kiếm mở rộng tới trăm triệu ngàn triệu, thậm chí còn xa hơn nữa, bằng không một khi bị người khác giam cầm, hạn chế lại, khí lực toàn thân không cách nào phát huy được., Không chiến tự bại, mà muốn giải quyết khốn cảnh này, chỉ có trăm phương ngàn kế mượn lực. Bất quá muốn thao tác cụ thể thế nào, Vương Lục cũng không có phương án thành thực. Biện pháp này triệt tiêu lực chống đỡ, hạ xuống vô hạn, lúc trước chỉ ở Vương Lục ý nghĩ hão huyền đã từng có suy nghĩ mông lung, còn chưa trải qua hoàn thiện.

Nhưng khi hắn chân chính ở khốn cảnh, tư duy liền bùng nổ mãnh liệt, khiến hắn lập tức làm ra phản ứng chính xác. Mà loại năng lực này, mới là nhân tố lớn nhất chống đỡ hắn từ khi xuất đạo tới nay tung hoành bất bại.

Nhìn Nguyệt tử đệ chật vật bị thua, đệ đệ Vọng Nguyệt Loan Vân thương thể khá nhẹ, kéo tay tử tử chuẩn bị bỏ chạy, nhưng lúc xoay người lại cảm thấy trên tay nặng, tử tử lại cố định tại chỗ không chịu động đậy.

“Tử tử, tử đang ngăn ra làm gì vậy?”

Trong khi nói chuyện, Vọng Nguyệt Loan Vân lo lắng nhìn xem quang cầu đang xoay tròn giữa không trung kia, đó là Vương Lục dùng phương thức đặc thù triệt tiêu thể trùng kích mãnh liệt khi gã đột phá vách rương. Mà khi gã triệt tiêu hết tình thế, một lần nữa ổn định lại, chính là thời điểm tai họa trước mắt của hai tử đệ.

Nếu không phải vừa rời ra tay ám toán, tử đệ bọn họ còn lâu mới là đối thủ của Vương Lục, mặc dù bọn họ đã được xem là đệ tử tinh nhuệ trong Tiên Môn, nhưng so sánh với thủ tịch vẫn cách biệt một trời một vực, giao chiến chính diện không có chút phần thắng nào.

“Không thể đi.”

Vọng Nguyệt Loan Vũ trầm giọng nói, cũng thoát khỏi tay đệ đệ.

“Tử tử, ngươi tỉnh táo một chút, đừng để cừu hận che mắt.”

Vọng Nguyệt Loan Vũ lại nhẹ giọng nói: “Chuyện này không liên quan đến thù hận, Giang Lưu sư huynh để chúng ta ở lại đây, cho nhiệm vụ của chúng ta là kéo dài Vương Lục ít nhất một canh giờ. Nhưng bây giờ chúng ta chỉ kéo dài hẵn không đến nửa canh giờ, như vậy không được.”

Vọng Nguyệt Loan Vân vội la lên: “Vậy thì sao? Chúng ta đã cố hết sức rồi mới ở lại cũng không còn ý nghĩa gì nữa, chỉ có thể kéo cả đám chúng ta vào đó mà thôi. Vừa rồi lúc chúng ta ngăn cản Vương Lục, toàn bộ đội ngũ đều dọc theo bờ Diệp Thủy Hà mà đi, lúc này có lẽ cũng đã đến đích. Vương Lục lại không có tốc độ cao, gã không kịp đuổi theo.”

“Như vậy Giang Lưu sư huynh nên nói cho chúng ta biết, kéo dài nửa canh giờ là đủ rồi. Lúc trước huynh ấy nói một canh giờ, nhất định sẽ có đạo lý.” Lúc Vọng Nguyệt Loan Vũ bị thua, thần trí trái lại cao thanh minh, “Huông chi, cũng không phải hoàn toàn không có biện pháp ngăn cản huynh ấy. Tuy

thực lực trên thực tế có chênh lệch rất lớn, nhưng thật ra... Tất cả mọi người đều là Hư Đan đỉnh phong, hay là một cảnh giới cao, chỉ cần chịu trả giá đắt, tuyệt đối không có gì.”

Nghe tử tử nói đến mức này, Nguyệt Loan Vân làm đệ đệ làm sao còn không rõ? Nhất thời hoảng sợ thất sắc.

“Tử, tử... không phải muốn đồng quy vu tận với hãn chứ.”

“Chưa tới mức đồng quy vu tận, nơi này dù sao cũng là cảnh giới tiên mộng, chúng ta còn một con đường cuối cùng, tối đa là mấy năm sau tu vi sẽ nhấp nhô một chút... Ừm, cùng người tế luyện Âm Dương Bách Bảo hòm, khó tránh khỏi có chút liên lụy, xin lỗi.”

Nói xong, Vọng Nguyệt Loan Vũ nhẹ nhàng đứng dậy, lẳng lẳng bay về phía Diệp Thủy Hà đang nói với Vương Lục đang xoay tròn.

Lần này, nữ tử không hề tức giận chút nào, tinh táo trước nay chưa từng có, với tư thái này có thể duy trì tốt nhất, đối mặt với kẻ địch mạnh mẽ trước nay chưa từng có. Lần này, không phải vì tư oán, mà là vì Giang Lưu sư huynh, Quỳnh Hoa sư tử, vì cả đoàn đội, thậm chí là Thịnh Kinh Tiên môn.

Vọng Nguyệt Loan Vũ cũng không phải là tu sĩ ưu tú nhất, thiên tư ngộ tính của nàng đều nằm dưới hàng đầu, trên nhị lưu, nếu không có Vọng Nguyệt Loan Vân có thể cùng nắm giữ Âm Dương Bách Bảo hòm, nàng thậm chí còn không có tư cách được chọn vào đoàn đội ba mươi sáu người của Quỳnh Hoa sư tử. Nhưng khi nàng đối mặt với đối thủ mạnh nhất trong đồng cấp, trong lòng lại bình tĩnh lạ thường.

Vương Lục, thật sự là rất lợi hại, có lẽ từ nay về sau, ngay cả khi nhìn thấy bóng lưng của người, cũng là một loại hy vọng xa vời. Nhưng ít nhất giờ phút này, ta nhất có thể ngăn cản người, làm cho người không kịp trở lại phòng cứu viện. Ít nhất lúc này, ta nhất định có thể thắng.

Mang theo quyết tâm mãnh liệt, Vọng Nguyệt Loan Vũ bắt đầu thử hòa tan tiên tâm, kết hợp với pháp lực Ngọc phủ - Dương nhiên chỉ hòa tan một phần nhỏ, hòa tan nhiều rồi, cho dù nàng có biện pháp bảo đảm cũng chỉ có đường chết.

Sau đó, nàng dung hợp pháp lực bản chất của tiên tâm, hóa thành một mạng lưới dinh dính chụp xuống đầu.

Thừa dịp Vương Lục còn chưa tiêu hóa hết xung kích, Thiên Võng của Sâm La Thiên vượt qua cấp bậc Hư Đan đã khóa chặt hẳn ở chỗ này. Chỉ cần kéo dài thêm nửa canh giờ nữa, nhiệm vụ của nàng sẽ được tuyên bố thành công. Mà nàng, vẫn tin tưởng mình hoàn thành nhiệm vụ này.

Nhưng khi thiên võng hạ xuống, một màn kinh người làm cho Nguyệt Loan Vũ trợn mắt há hốc mồm.

Kim cầu biến mất.

Ngay tại trước mặt Nguyệt Loan Vũ, quả cầu vàng điên cuồng xoay tròn, giống như ảo ảnh bỗng dung biến mất. Sâm La Thiên Võng cũng không có chạm vào bất cứ thứ gì, lẳng lặng rơi xuống mặt nước.

“Cái này...” Trong đầu Vọng Nguyệt Loan Vũ trống rỗng, cả người không ngừng run rẩy.

Bởi vì nàng đã hiểu rõ tất cả.

Vương Lục đã sớm rời đi, lúc hắn đột phá Âm Dương Bách Bảo hòm, căn bản không dùng xoay tròn triệt tiêu thể xông tới, mà trực tiếp mượn nhờ cỡ tốc độ cao này, hướng về Hạ Du đô thành dưới sông bay đi. Ở lại chỗ đó căn bản là một đạo huyền tượng, mà bản thân hắn thì lại thêm vào pháp thuật ẩn thân, đi thần không biết quỷ không hay, thần không biết quỷ không hay.

Huyền tượng và ẩn thân, hẳn là hoàn thành trong nháy mắt khi đột phá bảo khố. Thời cơ Vương Lục nắm bắt thời cơ vô cùng xảo diệu, lúc ấy Vọng Nguyệt tử đệ bị bảo hòm phản phệ, nguyên thần hoảng hốt, hoàn toàn không phát hiện Vương Lục động tay chân. Mà Vương Lục cũng không hổ là thủ tịch Linh kiếm kiếm, đồng thời kiếm pháp xuất thần nhập hóa, tạo nghệ pháp thuật cũng khá thâm hậu.

Chỉ là, cho dù suy nghĩ rõ ràng hết thủy thì cũng đã vô bổ, Vọng Nguyệt Loan Vũ ôm pháp thuật giác ngộ thật lớn thả ra, căn bản không có chút ý nghĩa nào.

Sau một thời gian dài trầm mặc, Vọng Nguyệt Loan Vũ bỗng nhiên cảm thấy sao vàng trước mắt nổ tung, toàn bộ thế giới

bắt đầu vãn vẹo, sụp đổ. Nàng rên lên một tiếng, máu đen từ thất khiếu tuôn ra, không thể duy trì thân hình nữa, từ không trung trở nên suy sụp rơi xuống.

“Ai, thật sự là phiền toái.”

Cùng lúc đó, Vương Lục đang ngự kiếm phi hành với tốc độ cao nhất, đã sớm ném hai con cá nhép ra sau đầu.

Với trí thông minh của hai người kia, một cái ảo giác và một cái ẩn thân đủ để ứng phó, cửa ải khó khăn thật sự còn ở phía sau.

Sai lầm khi bị nhốt vào bách bảo hòm, tuy rằng dựa vào chiến pháp kỳ lạ nhanh chóng thoát khỏi, nhưng vẫn lãng phí không ít thời gian. Trong lúc này đoàn đội Thịnh Kinh tất nhiên sẽ nắm bắt thời cơ, xuôi dòng xuôi dòng.

Sau đó bọn Chu Mộc sẽ gặp phiền toái lớn. Mọi người đều là ngũ tuyệt thủ tịch nhưng không phải tất cả mọi người đều am hiểu lấy một địch nhiều như mình có phòng ngự hoàn mỹ. Bản thân có đảm lượng một mình đối mặt với toàn bộ đoàn Thịnh Kinh, những người khác tuyệt đối không có khả năng, đặc biệt là Chu Mộc sư tử Chu Mộc., Thật ra nàng không am hiểu chiến đấu, một khi bị người ta ám toán đánh lén, nàng cũng không có năng lực sinh tồn quá mạnh... Tuy rằng trước khi nàng đi, mình đã nhắc nhở nàng, chắc cũng không đến mức quá ứng phó không kịp, nhưng mà...

Thôi vậy, bây giờ muộn nhiều hơn nữa cũng vô dụng, chuyên gia nên có tâm tính chuyên nghiệp nhân. Đợi sau khi chạy tới hiện trường lại làm hết sức mình là được.

Vương Lục nhíu mày, sau đó từ trong Ngọc phủ rút ra càng nhiều pháp lực dũng mãnh tiến vào bên trong Khôn Sơn kiếm, làm tốc độ phi hành trở nên nhanh hơn, nhanh hơn...

Không bao lâu, đô thành ở dưới bờ sông Diệp Thủy rốt cuộc xuất hiện trong tầm mắt, từ đằng xa nhìn lại vẫn là một mảnh phồn hoa hoà bình.

Vương Lục trong lòng sầu lo lại chưa từng giảm bớt, một màn trước mắt cũng không nhất định là chuyện tốt. Đoàn đội Thịnh Kinh khẳng định đã đến một khoảng thời gian, nhưng cả tòa thành thị đối với cái này lại không có phản ứng...

Tiếp theo nên bắt đầu từ đâu?

Ngay lúc Vương Lục hơi dừng chân, lâm vào suy tư, bỗng nhiên trong thành nổ đùng một tiếng, chỗ phủ đệ của A Dạ, một bức tường lưu ly trong suốt bị phá vỡ, vô số mảnh vỡ vụn vụn ánh sáng tuôn rơi xuống, một đạo sương mù màu đỏ từ chỗ rách tràn ngập ra.

Vương Lục trong lòng rùng mình, sương mù màu đỏ kia... Rõ ràng là huyết phù phù thân thương của A Dạ.

...

Huyết phù thần thương là sát chiêu mạnh nhất của A Dạ. Uy lực không gì sánh được, một thương có thể đánh tan quân đoàn kim y của Kim Ngọc Thành.

Đương nhiên, trả giá cũng không nhỏ, mỗi lần sử dụng đều phải tiêu hao một quả huyết phù, mà huyết phù trân quý không cần nói tiếp. Lúc này A Dạ dùng huyết phù thần thương, hiển nhiên tình thế đã vô cùng bất lợi.

Bên ngoài tòa trạch đệ này được người ta bố trí pháp thuật, che giấu tình hình bên trong, thế cho nên trong thời gian rất lâu, cả tòa thành thị này không phản ứng chút nào. Sau khi Vương Lục từ không trung hạ xuống, liền phát hiện tình thế so với mong muốn còn tệ hơn.

Tiểu gia tinh xảo của A Dạ chỉ còn sót lại ngôi võ tường, dấu vết tàn sát bừa bãi của pháp thuật trải rộng khắp nơi, mười mấy tu sĩ Thịnh Kinh ngã hôn mê trong sân, còn không đến mười người phân tán ra, nỗ lực duy trì trạng thái đứng vững, đã là nỗ lực hết đà. Chỉ có lác đác vài người duy trì chiến lực, toàn bộ đoàn đội đã gần như gần như tê liệt.

Nhưng đối thủ của thịnh kinh càng hồng bét. Sắc mặt Chu Mộc Mộc trắng bệch, nửa quỳ trên mặt đất, trên Kim Cương Quyền loang lổ vết máu, mặc dù không nguy hiểm tới tính mạng, nhưng cũng không có sức tái chiến. Trảm tử Dạ hóa thân lôi đình, nhưng hào quang ảm đạm lập loè., Hiển nhiên chỉ còn lại có một hai lần năng lực bộc phát. Trong sân chỉ có A Dạ còn duy trì ở trạng thái đỉnh phong, hấn cầm Huyết Phù Thần Thương trong tay, cả người sát khí sừng sững ở chính giữa, trong phạm vi ba trượng không người nào dám can đảm tới gần, nhưng từ những vết thương vô cùng thâm trên người hấn xem ra, trạng thái của hấn cũng sẽ không lâu dài, Huyết Phù Thần Thương có thể nói là dưới sự uy hiếp.

Trên thực tế, A Dạ căn bản không thể phóng thích hoàn chỉnh Huyết phù thần thương, lúc này huyết phù trên thương đúng là chỉ có ý nghĩa uy hiếp mà thôi.

Sau đó là hai người bết bát nhất.

Thánh Diệp Toa ngã trong vũng máu, trên thắt lưng có một vết thương khiến nàng cảm thấy giật mình, còn Vạn may Trảm Tử Dạ ở ngay bên cạnh nàng, dốc hết toàn lực xuất ra vài phần pháp lực ổn định thương thế cho nàng, nhưng tình thế vẫn không mấy khả quan.

Chủ nhân của Đoạn Thương Sơn thân hãm trong tuyệt cảnh, thiếu nữ đứng trong góc đình viện, sau lưng là hài cốt kiến trúc chồng chất như núi, trước người là tấm chắn nặng nề, thiếu nữ cầm tấm thuẫn trong tay., Ánh mắt nghiêm túc mà chăm chú. Nhưng điệu bộ này lại hoàn toàn bất lực cải thiện tình trạng của nàng - bên người nàng tụ tập khoảng năm người Thịnh Kinh, tuy rằng trong đó có ba người đều mang thương tích, nhưng chỉ sợ bất cứ ai trong số đó cũng không phải là đối thủ của nàng, huống chi một người trong đó có vóc dáng cường tráng, quần áo bất phàm, chỉ sợ chính là đội ngũ đầu đội ngũ Thịnh Kinh này.

Lúc Vương Lục chạy đến, nhìn thấy chính là một màn có thể xưng là tàn cục như vậy.

Mà không đợi hắn nghĩ kỹ nên nói cái gì, trong trận một người liền phát ra tiếng cười lạnh, chính là nhân vật đầu não đáng người cường tráng như trâu kia.

“Vương Lục, rốt cuộc ngươi cũng tới?”

“Ồ, Giang Lưu?” Nghe giọng nói, Vương Lục đã nhận ra thân phận của hắn, lúc giao phong ở mộ Thái Cổ Vương Giang Lưu đã để lại ấn tượng sâu sắc cho hắn. Là đệ tử nội môn của Thịnh Kinh, hắn dẫn dắt đoàn đội áp chế toàn trường, ngay cả thủ tịch Côn Luân Chu Mộc Mộc cũng cảm thấy bực bội. Trong đó mặc dù có nhân tố Chu Mộc Mộc không am hiểu chiến đấu, nhưng thực lực cường đại của bản nhân Giang Lưu cũng có thể thấy được một chút.

Cách hồi lâu, đối thủ năm đó chiến đấu chính diện khó có thể chống lại, lúc này xem ra đã không tính là gì, bất quá Giang Lưu hiển nhiên cũng không có ý định cứng đối cứng cùng Vương Lục. Đồng thời lúc Vương Lục hiện thân, hắn một bên nói chuyện với Vương Lục, một bên lại âm thầm ra hiệu với đồng bạn.

Bất chấp tất cả, đánh chết Thiếu nữ Tỳ Hưu.

Mà Vương Lục cũng đồng thời chỉ thị Giang Lưu, đã nhận ra ý đồ của gã.

Mặc dù không biết vì sao Giang Lưu lại chấp nhất với Đoạn Thương Sơn đã mất đi thân phận chủ nhân, nhưng nếu đã là kẻ địch duy trì, Vương Lục đương nhiên muốn phản đối đến cùng, cho nên hắn lập tức ngự kiếm phi hành, ý đồ vòng qua người Thịnh Kinh đi tới bên người Xi. Nhưng Giang Lưu làm sao để hắn bằng được nguyện nguyện? Thân thể không lồ kia như bức tường chắn nghiêm ngặt, sớm một bước chắn trước người Vương Lục.

Vương Vô Tướng kiếm của Vương Lục am hiểu phòng thủ nhưng không am hiểu đột phá, quỹ tích ngự kiếm phi hành thay đổi rất ít. Vương Lục phát hiện mình bị Giang Lưu chính diện chặn đường, không cách nào chuyển hướng, liền lập tức triển khai Vô Tướng kiếm, ý đồ dùng vô danh kiếm đến bản ngược lực, đánh sập Giang Lưu. Nhưng khi Khôn Sơn kiếm chạm đến thân thể Giang Lưu, lực lượng lại trống rỗng khiến cho hắn cực kỳ không thoải mái.

Muốn tiếp tục đi tới, phía trước lại như trải một mạng lưới dinh dính co dãn kinh người, mà muốn mượn lực phản chấn, lại phát hiện lực cản biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Đã lâu không gặp, có tiến bộ không chỉ có một mình Vương Lục, lúc đầu lực Vương Giang Lưu lấy man lực thủ thắng kia, nắm chắc đối với lực lượng đã vi phạm. Lần đầu tiên chính diện giao phong với Vương Lục, lại dựa vào chiêu lực lượng biến hóa này mà không rơi xuống hạ phong!

Bất quá, không rơi xuống hạ phong cũng chỉ trong khoảnh khắc này mà thôi. Vương Lục thấy đòn tấn công đơn thuần không có hiệu quả, lập tức cải biến kiếm thế. Vô Tướng kiếm cương mãnh vô song cũng trở nên mềm mại mờ mịt, kiếm thế hư thật bất định, mà đối mặt với trùng kích như vậy, Giang Lưu muốn biến hóa thủ thắng đã là mơ mộng hảo huyền rồi.

Nhưng có thể ngăn cản thời khắc này cũng là đủ rồi.

“Tạm biệt, Linh Kiếm Thủ tịch.”

Giang Lư mang theo nụ cười nhàn nhạt, dùng bàn tay thô to đối mặt với mũi kiếm của Vương Lục.

Vương Lục trong lòng cả kinh, gia hỏa này muốn chết sao? Quả thực lực lượng nhục thân Giang Lư mạnh mẽ, trong cùng thể hệ cơ hồ không thể địch nổi, nhưng mà va chạm chính diện với Vô Tướng kiếm, hẳn tuyệt không có nửa phần thắng.

Hay là nói, hẳn có lòng tin trước khi chính diện va chạm thì mình có thể giải quyết được mình hay không?

Mang theo một tia nghi hoặc, kiếm thế của Vương Lục càng thêm kiên định, Khôn Sơn kiếm đâm thẳng bàn tay Giang Lư, sau đó hai cổ lực lượng tuyệt cường mãnh liệt va chạm.

Sau đó, Vương Lục khó có thể lý giải được hết thấy phát sinh trước mắt: Bàn tay Giang Lư cùng Khôn Sơn Kiếm chạm vào nhau, cánh tay thiên chuy bách luyện dưới sự áp chế của lực lượng tuyệt đối, từng tia vụn vụn đứt gãy, tan rã. Máu, thịt, cốt... ùn ùn nát thành bột phấn, tiếp theo bị quấy cho càng thêm vụn nát nhỏ bé, dùng mắt thường cũng không thể quan sát được.

Mà biểu tình trên mặt Giang Lư cũng thông dong không bức bách, trở nên thông khổ vạn phần, tiếp theo là chân kinh, hoang mang, phảng phất không thể tiếp nhận kết quả trước mắt.

Thế nhưng... lấy thực lực của hắn mà cứng đối cứng với Vô Tướng kiếm, đây không phải kết quả tất nhiên sao? Hẳn có cái gì mà không phục chứ?

“Mấy người các ngươi đang làm gì đó?!”

Giao phong ngắn ngủi, Giang Lư đau đớn rống lên một tiếng, lão đảo lui về phía sau, cả cánh tay phải hắn đều biến mất vô tung vô ảnh, ngay cả cơ ngực bên phải cũng đứt gãy toàn bộ, thương thế cực kỳ nặng nề. Nhưng hắn để ý hơn lại tình huống sau lưng.

Mà ở phía sau hắn, bốn tên tu sĩ Thịnh Kinh tự mình tế ra bản mạng pháp bảo, lấy pháp lực mạnh nhất quán thấu vào trong đó, ứng phó toàn lực áp chế một thiếu nữ cầm trong tay trọng thuẫn.

Với thực lực của bọn họ, bốn người đồng loạt ra tay, thiếu nữ đáng lẽ không còn chút sức chống cự nào thì chết thảm tại chỗ, nhưng lúc này trong tay nàng có trọng thuẫn, đáng người đứng sừng sững như tùng, ngay cả tiết tấu hô hấp cũng không hề thay đổi. Nhưng sắc mặt bốn gã tu sĩ Thịnh Kinh lại đỏ lên, khí tức ngưng trệ thậm chí không rảnh trả lời câu hỏi của Giang Lưu.

Đối với một màn trước mắt này, Vương Lục cũng tràn đầy tò mò: “Các người đang làm gì vậy?”

“Đây không phải rõ ràng quá sao?” Một bên khác của đình viện, Chu Mộc Mộc miễn cưỡng điều hòa hơi thở, khàn khàn nói: “Chỉ cần đánh chết Giao Bằng, người chẳng khác nào bị trục xuất ra trận.”

Vương Lục cả kinh nói: “Đây là đạo lý gì? Nàng chết có liên quan gì đến ta?”

Lời vừa nói ra, ánh mắt mọi người trong sân đều nhìn qua, hiển nhiên Vương Lục đã hỏi một vấn đề vô cùng ngu xuẩn.

Sau khi ý thức được điều này, Vương Lục nhướng mày: “Chẳng lẽ nói nàng là người triệu hoán ta, một khi bỏ mình thì có thể liên lụy đến ta? Nhưng ta đã giải trừ quan hệ với chủ tông nàng... Chậc, chẳng lẽ quan hệ chủ còn có một mối liên hệ sâu xa hơn?”

Chu Mộc Mộc cười khở nói: “Vương Lục sư đệ, trận chiến Ngũ Linh huyết quan này quá bất lợi đối với ngươi, hoàn toàn không có thời gian thu thập tin tức tình báo, thế nên ngay cả quy tắc cơ bản nhất này ngươi cũng không biết. Ngươi và năm người chúng ta đều không biết., Bản chất là ngũ linh huyết quan của giới này triệu hoán tới, cùng với người triệu hồi có quan hệ với thiên địa pháp tắc ở giới này, cũng không phải dựa vào mấy cái huyết phù kia. Một khi chủ nhân bỏ mình, kẻ theo dõi lập tức bị trục xuất ra khỏi giới, huyết linh lực trên người cũng sẽ rơi vào tay người khác.”

“Thì ra là thế.” Vương Lục nghe xong, gật gật đầu, sau đó nói: “Nói như vậy, hành động của người Thịnh Kinh cũng dễ dàng lý giải, bọn họ không có lòng tin có thể đánh thắng ta, cho nên khóa mục tiêu lại trên người Tỳ Hưu. Chỉ là không ai ngờ,

Giao Bằng vốn nên là chân thối nhất lại đột nhiên mạnh lên, thể cho nên thất bại trong gang tấc...”

Trong khi nói chuyện, hắn đã đi tới bên cạnh Tỳ Hưu, triển khai Vô Tướng kiếm. Bốn tên tu sĩ Thịnh Kinh cùng hét thảm, từng tên bị lực lượng cản trở của pháp bảo bản mệnh làm trọng thương. Lúc ngã xuống, đều mang theo ánh mắt không cam lòng.

Giống như lời Vương Lục đã nói, hành động của người ở Thịnh Kinh gần như đã thành công, chỉ thất bại trong gang tấc mà thôi.

Khi bọn họ phát động tập kích tốt nhất, ngay lập tức Thánh Diệp Toa Mạn bị trọng thương, cũng coi đây là thời cơ, coi như đã tiêu hao hết pháp lực trăm tử dạ. Chu Mộc Mộc là nhân tố ngoài dự liệu, năng vốn không nên trở về nhanh như vậy, mang đến biến số rất lớn cho hành động, nhưng ứng biến của lực lượng Vương Giang Lưu rất kịp thời - Ngụy cứu Triệu, cường công A Dạ.

Quả nhiên do bị trọng thương của Mạn Mạn, A Dạ mất đi lý trí, dùng tư thái đồng quy vu tận phát động công kích. Sau khi Thịnh Kinh Nhân trả giá một cái giá nhất định, dựa vào sự cường đại bùng nổ suýt nữa giết chết A Dạ. Chu Mộc Mộc cứu A Dạ, không thể không đưa bản thân vào, cũng bị trọng thương.

Kể từ đó, chỉ còn lại một Giao Bằng không có sức ảnh hưởng đối với cục diện. Vị Thiếu chủ Đoạn Thương Sơn thực lực yếu nhất, ở thế giới này sớm không phải tin tức. Người của Thịnh Kinh vì để cho ổn thỏa, giữ nàng ta ở lại đến cuối cùng mới xử lý. Sau đó, Vương Lục sớm phản hồi, lại bị Giang Lưu ngăn cản một khắc. Chỉ cần nhân cơ hội này đánh chết Khâu Bằng, hành động liền hoàn mỹ không thiếu sót gì.

Nhưng chính một khâu cuối cùng này, người trong Thịnh Kinh thua cả bàn.

Ai cũng không ngờ tới, thiếu nữ gầy yếu thực lực lại có thể chính diện chống lại bốn vị tinh nhuệ Thịnh Kinh bộc phát toàn lực! Nếu nàng sớm có thực lực này, lại có ai dám khinh thường nàng?

“Ngươi... Ngươi phé vật, làm sao trở nên mạnh như vậy?”

Kinh ngạc nhất chính là A Dạ luôn cực kỳ khinh bỉ thiếu nữ, hẳn dùng trường thương chống đỡ thân thể, gian nan hỏi thăm.

Mà thiếu nữ lại vô cùng lý trí khí hùng nói.

“Bởi vì ta ăn no rồi a.”

...

Dân lấy thức ăn làm trời...

Cho đến lúc này, Vương Lục mới hiểu sâu sắc câu chân lý truyền lưu ở Phàm gian này.

Bởi vì ta đã ăn no rồi.

Chỉ một câu đơn giản, đã có thể khiến cho Thiếu chủ Đoạn Thương Sơn được công nhận vô dụng, trong thời gian nửa ngày ngắn ngủi thoát thai hoá cốt, trở thành cường giả có thể thoải mái gánh chịu trọng áp của bốn tu sĩ tinh nhuệ ở kinh. Nếu không tận mắt nhìn thấy, thật sự là bất luận kẻ nào cũng khó có thể tin được.

Nhưng mà một màn khó tin này, lại đích xác đã xảy ra. Lúc này nghĩ lại, Đoạn Thương Sơn năm đó có thể sánh ngang Kim Ngọc Thành, đặt ở thế giới này mạnh nhất, tự nhiên là có lý do, loại thần công thôn tính thiên địa này nếu như bị phát huy đến mức tận cùng thì sẽ phát huy đến mức tận cùng., Uy lực có thể nói là nghịch thiên. Đồng thời, vì sao sau trăm đời truyền thừa của Đoạn Thương Sơn lại nghèo túng đến vậy, cũng có giải thích: Mặc cho người phú quý như thế nào, cũng không thể nào ăn uống như vậy được, thế lực mạnh nhất năm đó đặt song song với Kim Ngọc Thành, thật ra là bị ăn sập...

Cũng may Giao Bằng ăn sạch nhà kho A Dạ, sau đó thoát thai hoá cốt, không lãng phí lương thực, mà dẫn tới phản ứng dây chuyền, khiến toàn bộ cục diện phát sinh biến hóa cực lớn. Đoàn đội Thịnh Kinh thất bại trong gang tấc, quyền chủ động hoàn toàn rơi vào tay giặc, mà bọn họ thậm chí không thể thành công đánh chết bất cứ nhân vật trọng yếu nào, cũng bắt buộc phải phát động linh phù toàn quân rút lui, để tránh tất cả mọi người bị nhốt ở chỗ này.

Loại chuyện rút lui khẩn cấp này cũng tương đối nghiêm trọng. Vì để tránh chém giết giữa ban đêm, Chu Mộc Mộc và ba thủ tịch khác muốn quấy nhiễu, mười tên đệ tử tinh nhuệ của Thịnh Kinh không thể không lấy bản thân làm cái giá, cưỡng chế phát động linh phù. Sau đó bọn họ bị trục xuất khỏi cảnh giới Tiên Mộng, tạo thành cục diện sục giâm vĩnh viễn.

Có điều, tinh hoa đoàn đội cuối cùng cũng được bảo vệ, Giang Lưu trọng thương và vài tên đệ tử then chốt đều bị truyền tống rời đi. Nếu không chỉ một trận chiến này, đoàn đội Thịnh Kinh chẳng khác nào bỏ dở một nửa.

Mà sau khi người Thịnh Kinh rời đi, đám quan trọng trong sân rốt cuộc không chống đỡ nổi nữa, ngã nhào trên mặt đất, thân sắc đều mang theo vẻ suy sụp.

Trận chiến này thực sự là thảm liệt vô cùng, đoàn đội Thịnh Kinh mặc dù tổn thất nặng nề, nhưng liên minh ba phe cũng là thắng mà không thua. Hai gã thủ tịch Ngũ Tuyệt, ba vị chi chủ Ngũ Linh, đoàn đội ngũ vừa đối mặt đã bị đánh cho tàn phế, mà từ đầu đến cuối Quỳnh Hoa vẫn còn chưa ra mặt.

Nếu như lần tập kích này là do Quỳnh Hoa lĩnh đội thì sẽ như thế nào? Nếu Quỳnh Hoa ở đây, cho dù Vương Lục không bị tách ra, chẳng lẽ Vô Tướng kiếm của hắn có thể ngăn cản Quỳnh Hoa? Đoàn đội của Thịnh Kinh thực sự quá mạnh, lúc trước mọi người chưa từng chính diện giao thủ với đoàn đội này., Không có đánh giá chính xác lực lượng của đoàn đội này. Vốn tưởng rằng thực lực tổng hợp của bọn họ tuy mạnh, nhưng nếu không mượn lực lượng Kim Ngọc thành, rất khó đấu chính diện với hai tổ chức khổng lồ Diệp Thủy Hà, Vĩnh Hằng Thụ này. Nhưng đội của Thịnh Kinh dùng một lần tập kích chuẩn xác liền đánh tan kế hoạch của đối phương.

Có lẽ đoàn đội của Thịnh Kinh hoàn toàn không cách nào chống lại hai thế lực khổng lồ, nhưng thời điểm bọn họ quyết tâm chém đầu, cho dù là liên minh ba bên cũng ngăn cản không nổi. Bọn họ là hai gã thủ tịch và ba tên thủ lĩnh Ngũ Linh mặt đánh đôi thủ tàn phế, ưu thế thực lực khủng bố như thế, quả thực làm người ta không nhìn thấy hy vọng thủ thắng.

Nghĩ đến điểm này, trên đấu trường ngay cả Vương Lục cũng lâm vào trầm mặc, mông lung đột nhiên bộc phát cũng có vẻ âm đạm không ánh sáng.

Chỉ có A Dạ vẫn toát ra mười phần tinh lực.

Vị Vương Diệp Thủy Hà này mặc dù bị thương nặng, thậm chí còn không đứng lên nổi, nhưng lửa giận ngập trời kia lại tựa như thực chất tràn ngập trong đình viện, hiển nhiên trận chiến vừa rồi, y cực kỳ không cam lòng.

“Đám tạp chủng hạ lưu này, lần sau gặp bọn chúng sẽ bị băm thây vụn đoạn...”

Sau khi hấn mở miệng nói, mùi máu tanh nồng nặc, chứng tỏ thương thế của A Dạ trầm trọng hơn trước rất nhiều.

“Đủ rồi, ngươi không cần nói nữa, an tâm dưỡng thương đi.”

Chu Mộc cau mày ngắt lời A Dạ mắng, mà với tình huống bình thường, một khi Chu Mộc mở miệng, chẳng mấy chốc A Dạ sẽ lui lại. Nhưng lần này A Dạ quay đầu lại, đôi mắt đỏ ngầu hung ác nhìn hấn chăm chăm: “Bây giờ là lúc an tâm dưỡng thương à?”

Chu Mộc bị A Dạ che miệng, hỏa khí cũng dâng lên: “Nếu không ngươi còn có thể làm gì? Bây giờ chạy tới Kim Ngọc thành chịu chết sao? Ngươi muốn chết vốn là chuyện của ngươi, nhưng ngươi đừng liên lụy ta.”

“... Nghe nói ngươi cũng là thủ tịch đệ tử của một đại thế lực trong Huyết Linh Điện, vậy ngươi phải biết, bị người ta đánh lén trong nhà, làm vợ con mình bị thương là sỉ nhục bực nào. Nếu không thể mau chóng rửa nhục, ta liền ủng công làm nam nhân.”

Mà theo A Dạ gần từng chữ một, không ngờ hấn lại cố gắng chống trường thương đứng dậy, nhanh chóng đi ra ngoài sân.

“Này, ngươi thật muốn đi chịu chết à? Ta biết ngươi thích đùa bỡn, nhưng cho dù có một cỗ thi thể, cách ăn mặc như thế nào đi nữa cũng không đẹp trai được chứ.”

“Không có ai đi chịu chết.”

A Dạ nói xong, bước chân càng lúc càng ổn định, mỗi một bước bước đi, vết máu trên người đều bị chấn động đi vài phần, một thân giáp da và áo ngoài sứt mẻ cũng được pháp lực chậm rãi chữa trị, mà khi hấn đi tới cửa lại khôi phục như lúc ban đầu.

Đương nhiên, người sáng suốt đều nhìn ra được đây là ra vẻ thoải mái, nội thương của hấn nặng nề, nào có dễ dàng khôi phục như vậy? Cho dù hấn là Thủy Linh Chi Chủ, lực khôi phục cũng không thể mạnh như vậy. Nhưng cuối cùng A Dạ vẫn dùng tư thái hoàn mỹ đi ra ngoài sân.

Lúc này trong thành đã có không ít người nghe tin, chỉ là tụ tập bên ngoài đình viện, không ai dám đi vào. Thấy A Dạ đi ra ngoài, mọi người vây quanh, mồm năm miệng mười hỏi thăm đã xảy ra chuyện gì.

Trong đó đại bộ phận mọi người còn không ý thức được, trong đình viện đã xảy ra trận ác chiến thê thảm cỡ nào, Vương của bọn họ suýt nữa mất mạng trong tay người, mà một khi A Dạ chết trận, dưới bối cảnh ngũ linh tranh bá này, toàn bộ người của Diệp Thủy Hà đều khó mà may mắn thoát khỏi. Nhưng lúc này bọn họ chỉ hiếu kỳ vì sao trong nhà A Dạ lại vang lên tiếng nổ lớn, lại có sương máu lan tràn?

Mà khi A Dạ đi ra ngoài cửa đã đổi thành khuôn mặt tươi cười: “Ha ha, mọi người đừng lo lắng, không có việc gì, là ta đang giáo huấn Huyết Linh không nghe lời trong nhà của Huyền Huyền, ha ha ha!”

A Dạ vừa nói thế, lập tức khiến đám người cười ha hả, bởi vì xưa nay hắn luôn không kiêu căng, người của Diệp Thủy Hà cực kỳ lớn mật trêu đùa nói: “Là người lại bị con Huyết Linh nhà người không nghe lời giáo huấn rồi chứ?”

A Dạ hừ một tiếng: “Chỉ bằng vào cô ta cũng có thể giáo huấn Chử Bằng...”

Loại giải thích khuyết thiếu này rõ ràng cũng thiếu đi khí thế lý giải nhất thời đưa tới một mảnh huyền não, đương nhiên trong tiếng la hét càng nhiều là nói đùa. Mọi người ái kính trọng vị quân vương không hề kiêu ngạo này, cũng tín nhiệm thực lực của hắn. Hắn ở trước mặt kẻ tòng giả, thanh danh của hắn không tổn hại.

Mà sau khi A Dạ và đám người vây xem trò cười một hồi, mọi người liền dần dần tán đi, không ai muốn lợi dụng A Dạ quá nhiều thời gian, mọi người đều biết thời kỳ Ngũ Linh Huyết Quan tranh bá, hắn không thể có biểu hiện thanh nhàn như vậy.

Nhưng vẫn có một số ít người còn ở nguyên tại chỗ. Nhìn thấy bọn họ, vẻ mặt của A Dạ cũng chìm xuống.

A Dạ gọi hai người từ trong đám người: “Hai người các người chia sẻ một nửa cho ta đi.”

Hai người kia thoát nhìn giống như bách tính bình thường có thể thấy được trong tam thành Diệp Thủy, tướng mạo và thậm chí khí chất đều bình thường, lúc này được A Dạ điểm lên đầu, trong ánh mắt lại toát ra tinh mang không thuộc về phạm nhân.

“Vâng.”

Hai người kia vui mừng gật đầu, ai nấy giơ tay với A Dạ.

A Dạ vừa nắm lấy tay hai người vừa thở dài: “Không ngờ có một ngày vẫn phải mượn sức của các ngươi, điều này không đẹp trai chút nào.”

Hai người kia lại mỉm cười nói: “Nếu trọn đời cũng không thể làm gì cho Vương của chúng ta, vậy sẽ là sỉ nhục của chúng ta, cho nên coi như để chúng ta có thể đẹp trai một lần, xin ngài tận tình sử dụng phần sức mạnh này đi.”

Tiếng nói vừa dứt, chỉ thấy hai khối cầu màu đỏ đen từ ngực A Dạ tuôn ra, phân biệt từ hai cánh tay chảy vào cơ thể hai người.

Sau một khắc, hai người đồng thanh kêu rên, trong thất khiếu trào ra máu đen, suy sụp ngã xuống. Mà A Dạ lại tỏa ra khí thế kinh người, không nhìn ra chút dấu vết bị thương.

Chiêu thức ấy khiến tất cả mọi người ở đây đều lắp bắp kinh hãi, hiển nhiên A Dạ và hai người kia đã thay đổi sinh mệnh lực, chuyển thương thế của mình lên trên người những người khác, khiến mình từ sau trận chiến suy yếu trở thành sinh long hoạt hổ. Chỉ là thần kỹ bậc này trước đây chưa từng nghe thấy bao giờ., Ngay cả người đi thủy hành chi linh như Chu Mộc cũng chưa từng nghe nói qua. Người ở giới này có thể trở thành bá chủ một phương không có nhân vật đơn giản. Hải Trãi có thần công chuyên ăn hàng, A Dạ thì có đổi huyết, về phần Mạn Mạn, chỉ sợ cũng có thần kỹ thần bí, chỉ là trong thời gian ngắn e rằng không cách nào thấy được.

A Dạ dịch chuyển thương thế, quay đầu lại nhìn thoáng qua đình viện đã biến thành phế tích, thê tử vẫn hôn mê bất tỉnh, ánh mắt phức tạp lắc đầu, nâng trường thương lên muốn đi xa.

Chu Mộc Mộc quay đầu lại nhìn thoáng qua Vương Lục, lại phát hiện Vương Lục không có ý muốn ngăn cản chút nào, trong lòng nàng tức giận, nhưng cũng ý thức được sự liên thủ

tạm thời của mọi người, về bản chất vẫn là quan hệ cạnh tranh, có một số việc không thể trông cậy vào người khác. Nhưng nàng càng biết mình căn bản không có khả năng ngăn cản A Dạ báo thù, đành phải nghiêm túc dặn dò: “Nhớ kỹ tuyệt đối đừng cậy mạnh, tính mạng của người không chỉ là thuộc về một mình người.”

“Yên tâm đi, ta chưa bao giờ cậy mạnh đâu.” A Dạ cười cười: “Bởi vì người cậy mạnh không đẹp trai chút nào.”

A Dạ cũng không nói dối, hấn đúng là không phải một mình chạy đi cậy mạnh chịu chết.

Trong thời gian nửa tháng kế tiếp, nửa tháng sau, hấn lẻ loi một mình, nhiều lần xâm nhập lãnh thổ Kim Ngọc Thành, lấy trường thương trong tay giết chết mười lăm người, mấy trăm Thiên Binh, đuổi ba tên tu sĩ Thịnh Kinh ra khỏi Tiên Mộng cảnh.

Trong lúc đó, con đường ám sát đánh lên hoàn toàn là số lần, mỗi lần hành động, hấn đều lẳng lặng ẩn núp trong bóng tối, đợi khi địch nhân hoàn toàn buông lỏng, thần thương đoạt mạng lại xuất thủ xuyên qua chỗ yếu hại, sau một kích lập tức trốn đi thật xa. Hấn chưa bao giờ trêu chọc địch nhân quá mức cường đại, mỗi một lần hành động đều vô cùng cẩn thận, ra tay trước lại phải xác nhận đường lui, giống như một thợ săn già nua thành thạo, một lần lại một lần săn giết giết chết.

Loại công cụ như trường thương, xuất hiện sớm nhất chính là để săn giết dã thú, mà vương Diệp Thủy Hà lấy trường thương làm binh khí, về bản chất cũng là một thợ săn tuyệt hảo. Chỉ là y theo tính tình của hấn, kinh thường đem kỹ nghệ săn giết của mình dùng để tàn sát nhỏ yếu, hấn càng hy vọng chính diện quyết đấu với một đầu mục một chọi một.

Nhưng mà một trận tập kích bất ngờ giữa đoàn đội ngũ Thịnh Kinh này đã khiến hấn buông bỏ niềm vui của mình xuống. Hóa thân làm một thợ săn trong bóng tối, lại tạo nên một đợt thủy triều kinh khủng ở bên trong Kim Ngọc Thành.

Nhìn từ chiến quả, xem ra A Dạ trả thù tương đối thành công, ngoại trừ làm suy yếu Kim Ngọc thành và đoàn đội Thịnh Kinh, hấn nhiều lần thành công ám sát, càng phóng đại thêm hai nhà vây, khiến cho đoạn thời gian tiếp theo Thịnh Kinh

Nhân không rảnh tiếp tục triển khai hành động nhằm vào Diệp Thủy Hà và Vĩnh Hằng Thụ.

Nhưng nhìn từ một góc độ khác, khi A Dạ ra ngoài chinh chiến, hậu viện lại có dấu hiệu không ổn định.

...

Sau cuộc tập kích bất ngờ của những người trong Thịnh Kinh, Thánh Diệp Mạn Mạn dưới sự đề nghị của người khác, trở lại nơi ở của mình trong Vĩnh Hằng Thụ.

Bị trọng thương, nàng cần đại lượng linh khí hệ Mộc khôi phục thương thế, đồng thời bị tập kích ngay chính giữa thành Diệp Thủy, khiến người ta khó lòng tin vào việc phòng ngự của sông Diệp Thủy. Đô thành của Diệp Thủy Hà đương nhiên phồn hoa, nhưng kết cấu mở rộng của ba tòa thành, cùng với A Dạ hoàn toàn không có tính tình quân vương, khiến đô thành của hắn ở thời đại chiến tranh bị thủng trăm ngàn lỗ, mặc cho người xâm nhập.

Có lẽ bản thân Mạn Mạn đối với việc này không có ý kiến gì, nhưng Trảm Tử Dạ sau khi chăm chú phân tích lại càng phát giác nơi đây hoàn toàn không có tính an toàn.

Trước kia một mình Vương Lục Lục Hải đi tới thượng du Diệp Thủy Hà chặn đường là chính xác, chỉ tiếc Vọng Nguyệt tử đệ dùng bách bảo hòm ngăn cách hắn, cũng không thể ngăn được đoàn đội Thịnh Kinh. Nhưng mấu chốt của vấn đề là ở chỗ..., Vương Lục chỉ đi dọc theo sông lớn, liền nhìn ra chỗ yếu địa công thủ của Diệp Thủy Hà. A Dạ làm quân vương nhiều năm như vậy, vì sao lại không nghĩ ra cửa ải bố trí ở khu vực then chốt? Kết minh với người như vậy, thật sự khiến người ta không thể cẩn thận vài phần.

Vì vậy, theo yêu cầu mãnh liệt của Trảm Tử Dạ, Mạn Mạn đành phải rời khỏi Diệp Thủy Hà, trở về cố hương của mình.

Vĩnh Hằng thụ là một gốc đại thụ che trời, trước khi đến thăm thực tế, rất khó có người tưởng tượng nó lại không lồ đến thế. Gốc này tọa lạc ở cuối hạ du sông lá, cây đại thụ vắt ngang hai bờ sông lớn., So với bất cứ ngọn núi cao nào của giới này đều nguy nga cao lớn hơn, tán cây hoàn toàn biến mất trên tầng mây che khuất bầu trời. Nghe nói ánh sáng của giới này có một nửa là đến từ Huỳnh Quang Trùng đang nghỉ ngơi trên tán cây, lúc này mới đến được., Huỳnh Quang Trùng ùn ùn từ chỗ nghỉ chân bay ra, dưới tàng cây Vĩnh Hằng liền tiến vào ban

ngày. Lúc ở phòng nghỉ của Huỳnh Quang Trùng thì là đêm tối. Trong truyền thuyết, cây Vĩnh Hằng chống trời và đất của giới này, nếu cây Trường Sinh sụp đổ, toàn bộ thế giới đều sẽ bị hủy diệt, chỉ là mặc cho sinh linh cường đại như thế nào cũng tuyệt đối không thể phá hủy cây đại thụ này, bởi vậy lại đặt tên nó là Vĩnh hằng chi thụ.

Ở bên trong đại thụ thần thánh mà vĩnh hằng này có hàng tỷ sinh linh sinh sống, những sinh linh này được kiến tạo thành thị của chính mình bên trong gốc cây. Ở nơi trung tâm nhất chính là chỗ ở của “Thánh Diệp”, là nơi nàng tĩnh tâm tu hành, cùng với các loại địa phương xử lý sự vụ.

Nhưng mà, sau khi thánh diệp đời này gả cho Diệp Thủy Hà chi Vương, phần lớn thời gian của nàng sống ở Diệp Thủy Hà, rất ít ở lại trong Vĩnh Hằng thụ.

Sau khi Liệp Mạn được Trảm Tử bảo vệ trở lại Vĩnh Hằng Thụ, tâm tình vốn đang bức bối chợt an bình trở lại. Vốn Mạn Mạn vốn cho rằng nhiều năm qua mình đã quen với việc bốc hơi nước trên sông Diệp Thủy, nhưng cuối cùng vẫn là địa phương xung quanh chiếc lá xanh này thích hợp với nàng hơn.

Trong thời gian tiếp theo, A Dạ liên tục ra vào Kim Ngọc thành, Mạn Mạn lại chuyên tâm dưỡng thương.

Trong trường tập kích của đoàn đội Thịnh Kinh, thực ra Hải Mạn chủ phải gánh chịu áp lực lớn nhất từ hai người, bởi vì Toa Mạn không chỉ lo cho bản thân mình, còn phải quan tâm tới A Dạ, còn phải bận tâm tới hai hài tử hoàn toàn không có sức chiến đấu. Lực lượng một mình nàng phân tán thành bốn phần, lại bị Thịnh Kinh đột nhiên tụ tập hỏa, nếu không phải Trảm Tử Dạ ứng biến kịp thời, Mạn Mạn suýt nữa mất mạng tại chỗ.

“Nói đến, hết thầy đều nhờ có ngươi.”

Trên giường bệnh, khuôn mặt Mạn Mạn đã có đôi chút huyết sắc, nhưng so với tư thái đoan trang đoan trang nhã nhặn lúc trước, vẫn có vẻ tiêu tụy không chịu nổi. Cô gái yên lặng hít thở không khí tĩnh mịch trên cây vĩnh hằng, từng chút một điều chỉnh cơ thể mình.

Còn bên cạnh giường bệnh, Trảm Tử Dạ lặng lẽ bầu bạn, trong tay cầm một quyển điển tịch do lá cây bện thành, hứng thú đọc. Nghe Trình Mạn nhắc tới hắn, Trảm Tử Dạ cũng không ngẩng đầu lên nói: “Ta và ngươi tổn hại liên lụy, ngươi chết ta lập tức bị đuổi đi. Ngược lại coi như ta bị trục xuất, nếu ngươi có thể kiên trì tới cuối cùng Ngũ Linh huyết quan, ta vẫn có thể phân chia tốt ích, cho nên căn cứ vào suy nghĩ đơn giản này, ta giúp ngươi là chuyện đương nhiên.”

Nghê Mạn quay đầu, ánh mắt như nước đảo qua Trảm Tử Dạ.

“Ngươi đúng là người kỳ quái.”

“Xét thấy trình độ chỉ số thông minh và văn minh học thuật bình quân bên các ngươi, ta có thể hiểu ngươi đánh giá ta.” Trảm Tử Dạ thờ ơ trả lời, tiếp tục lật trang sách trong tay, chỉ vừa xem, vừa không kiềm chế được khóe miệng cười lạnh.

Bàn Mạn tò mò hỏi: “Có vấn đề gì không?”

“Hay là hỏi ngược lại đi, có chỗ nào không có vấn đề?” Trảm Tử Dạ nói, khép thư tịch lại chất vấn: “Bình thường ngươi tu luyện những pháp thuật này sao?”

Bàn Mạn nói: “Đây là truyền thừa của Vĩnh Hằng thụ...”

“Đủ rồi, chẳng trách Vĩnh Hằng thụ lại có địa lợi như vậy, nhưng ở thế giới này lại không được xếp vào ba hạng đầu.” Trảm Tử Dạ không chút khách khí mà bình luận, “Hệ thống pháp thuật rối tinh rối mù, không mong truyền thừa thượng tiến, thực sự phí của trời. Ta vốn thấy trình độ pháp thuật của ngươi rất tốt, còn tưởng ngươi có truyền thừa không tồi và phát triển, nhưng nhìn bộ dáng này của ngươi, muốn lấy được Ngũ Linh huyết quan quả thực là chuyện cười...”

Bàn Mạn sững sốt một hồi, cười lớn nói: “Vốn ta cũng không...”

Trảm Tử Dạ nói: “Vốn cũng không trông cậy vào việc độc chiếm vương quan? Lui lại đi, ta không biết ngươi coi trọng Diệp Thủy Hà Chi Vương tới cỡ nào, nhưng hắn không thể nào kiên trì đến cuối cùng được.”

Nói: “Ngươi không hiểu hắn...”

Trảm Tử Dạ lạnh lùng nói: “Người cũng không hiểu rõ Vương Lục. Người căn bản không biết rốt cuộc chúng ta phải đối mặt với ai.”

“Vương Lục? Thổ Linh kia? Hấn đích xác lợi hại, nhưng mà..”

“Người không biết rốt cuộc hấn lợi hại ra sao.” Trảm Tử Dạ nói: “Địch nhân lớn nhất của chúng ta là Kim Ngọc thành, nhưng kẻ địch cuối cùng của chúng ta nhất định là Vương Lục, Ngũ Linh huyết quan, người thắng chỉ có một, cho nên sớm muộn gì chúng ta cũng phải đối mặt với hấn, nếu muốn thắng, tuyệt đối không thể buông lỏng cảnh giác đối với hấn, mà A Dạ... Vĩnh viễn sẽ không cảnh giác với hấn.”

Nghĩ tới tính cách của A Dạ, Mạn Mạn cũng chỉ biết bất đắc dĩ cười khổ.

“A Dạ không trông cậy được, Chu Mộc Mộc cũng không thể báo chờ, cho nên nói cuối cùng nhằm vào Vương Lục chính là nhiệm vụ của người, đáng tiếc bây giờ xem ra không bằng trực tiếp đầu hàng đi.” Trảm Tử Dạ nói vậy tức giận bất bình, nhưng nói xong thì sửa lại: “Không được.”, Không thể cứ từ bỏ như vậy... Như vậy đi, lúc người dưỡng thương, ta một lần nữa chải vuốt hệ thống pháp thuật cho người, người chiếu theo biện pháp của ta một lần nữa chế tạo hệ thống pháp thuật, nói không chừng còn có thể cứu được. Ừm, quyết định như vậy đi.”

Nghe xong lời này, Mạn Mạn chỉ cảm thấy trợn mắt há hốc mồm. Nàng triệu hồi ra Mộc Hành Huyết Linh cũng được một thời gian, lại không biết bản chất của hấn lại là người cao ngạo tự đại, thậm chí vô pháp vô thiên như vậy.

Chẳng qua, nghĩ tới mấy ngày nay khi mình trọng thương, hấn đều chăm sóc và chăm sóc, đặc biệt là nghĩ tới ngày đó dưới một đòn sét đánh của người trong Thịnh Kinh, Trảm Tử Dạ phân chân quên mình cứu viện, sao Mạn Mạn cũng không thể chịu nổi. Cho nên nàng đành phải uyển chuyển tỏ vẻ: “Ta tôn trọng người làm Huyết Linh thực lực cùng kiến thức, chỉ là, truyền thừa vạn năm qua của Vĩnh Hằng Thụ đều có chỗ cao thâm ảo diệu của nó, người...”

Trảm Tử Dạ cười lạnh nói: “Ha ha, người đang định nói, thực lực của ta cũng chưa chắc cao minh hơn người, cho nên có tư

cách gì mà xem nhẹ truyền thừa của người chú? Vốn ta cũng nghĩ như vậy, nhưng mấy ngày nay ta lại xem ngược lại điển tịch truyền thừa của các người, rốt cuộc cũng xác định một chút: hệ thống truyền thừa này của người căn bản là rầm chó không thông., Nhưng người có tu vi như ngày hôm nay, không biết là gặp phải vận khí lớn đến mức nào. Đương nhiên, lời nói vô ích, nói ra người cũng không tin, cho nên ta sẽ biểu diễn cho người thấy, khiến người tâm phục khẩu phục.”

Nói xong, hần đứng dậy, nơi lòng bàn tay phải có một điểm lục quang nở rộ ra, một hạt giống óng ánh từ trong hư không ngưng tụ thành hình, một lát sau, vỏ ngoài tách ra., Một mầm cây non chui ra, nhanh chóng biến thành cao hơn một người. Trăm tử đem cúi người, đem cây nhỏ trên tay ném xuống phía dưới, chỉ thấy rễ cây cùng cành cây nhỏ co rút lại một lúc, hình thành tứ chi con người. Mấy sợi rễ quấn quanh cùng một chỗ, trở thành lực lượng hai chân chống đỡ.

“Đây, đây là...”

Bàn Mạn mở to hai mắt không thể tưởng tượng nổi, vô thức muốn từ trên giường bệnh đứng dậy, chỉ là thương thể trong cơ thể ngăn nằng lại, làm cho nàng kêu đau một tiếng nằm trở về.

Trăm Tử Dạ lạnh lùng nói: “Đây là gốc cây mà Vĩnh Hằng thụ các người truyền thừa vạn năm, thế nào? Có thể tự nhiên điều động tinh hoa của Vĩnh Hằng thụ để đáp nặn sinh mệnh, dựa theo điển tịch ghi chép, ta hiện tại cũng có Kim Diệp, chỉ cách Thánh Diệp có một bước ngắn. Sau đó, Thánh Diệp đại nhân, ngài nói cho ta biết, cho dù lúc trạng thái của ngài hoàn hảo, có thể làm được chuyện giống như ta không?”

Quan Mạn sắc mặt trầm trọng, không phản bác được. Thị thụ tinh cũng không phải pháp thuật thâm thúy gì, nhưng cho dù nàng tôn làm thánh diệp, cũng không thể như trăm tử dạ thuận buồm xuôi gió. Hơn nữa vấn đề thật sự ở chỗ...

Trăm Tử Dạ không nhận được truyền thừa của Vĩnh Hằng thụ, mặc dù hần là Mộc hành Huyết linh, nhưng một thân công pháp hỗn tạp không chút liên quan tới Vĩnh Hằng thụ, dựa vào đâu mà hần có thể điều động tinh hoa của Vĩnh Hằng thụ để đáp nặn sinh mệnh? Điều này hoàn toàn là nguyên lý cơ bản của cây Vĩnh Hằng này?

“Ta có toàn bộ Vạn Pháp thông tin, trừ phi công pháp yêu cầu tư chất vô cùng nghiêm khắc, thiên hạ không có thứ ta không học được, pháp thuật không dùng được. Nói đến buồn cười, môn thần thông này xưa nay đối với công pháp ta thật sự để ý không thể có hiệu quả, tỷ như Vô Tướng công của vương lục, Tinh Thần kiếm của Chu Thi Dao... Bất quá, vạn năm truyền thừa cây Vĩnh hằng của người, xem ra cũng chỉ đến thế mà thôi.”

Cùng Mạn Hình vẫn trợn mắt há mồm, sâu trong nội tâm nàng cực kỳ chấn động, lại không biết nên nói cái gì mới tốt.

Trảm Tử Dạ nở nụ cười: “Bất quá, so với người tới đây, ta chỉ đơn giản là có sư thừa tốt hơn chứ không có gì để kiêu ngạo, hơn nữa nhìn từ góc độ khác, có thể tu luyện tới mức độ truyền thừa thô lậu như người hiện tại, thiên phú tư chất của người cũng đáng khen ngợi.” Nói rồi, sắc mặt Trảm Tử Dạ nghiêm túc lại: “Cho nên, hy vọng sau này người có thể nghiêm túc theo sát bước chân của ta, thời gian của chúng ta không nhiều lắm, có thể đề cao một chút cũng là một chút.”

Nghê Mạn trầm mặc thật lâu, rốt cuộc cắn chặt môi, gật gật đầu.

Cây Vĩnh Hằng, thánh diệp ở bên ngoài, một thanh âm vui vẻ đột nhiên phá vỡ yên tĩnh nơi đây.

“Ha ha, Tử Dạ sư huynh, ta lại tới tìm người chơi rồi.”

“Chờ một chút...”

Đáng tiếc người trong phòng nào cho phép người ngăn cản, một cước đá văng cửa phòng, sau đó trợn mắt há hốc mồm đứng ở cửa.

Trong phòng, Thánh Diệp đại nhân và những người khác đang ngồi ngay ngắn trên giường bệnh, hai người đồng thời nắm tay nhau, sắc mặt đều đỏ ửng, người đầy mồ hôi... Sau đó, toàn thân trần trụi.

Thấy kỳ cảnh này, Vương Lục đứng tại cửa sững sốt một chút, sau đó trong ánh mắt vô cùng khiếp sợ của hai người, an tĩnh đóng cửa phòng lại, quay người rời đi.

“Tù tù, không được đi.” Sau lưng vang lên giọng nói kinh hoàng của Mạn Mạn.

“Không muốn đi? Để lại cùng sung sướng không?” Vương
Lục cười lạnh nói: “Ta không thèm nhìn ngươi.”

...

“Tóm lại, sự tình không phải như người tưởng tượng.”

Sau khi dùng thủ đoạn mạnh mẽ ngăn cản Vương Lục lại, lại gắng gượng mời Vương Lục trở về chỗ ở Thánh Diệp, Trảm Tử Dạ trầm ngâm hồi lâu, mở miệng nói một câu.

Mà Vương Lục bị trảm tử Dạ dùng chiến thể lôi đình kết hợp cứng rắn mời trở về chỗ ở, nghe y nói vậy, trầm ngâm hồi lâu, nhíu mày nói: “Sự tình không phải như ta nghĩ sao?”

Thánh Diệp Mạn Mạn đã thay quần áo xong, sắc mặt vẫn ửng đỏ không thôi, cố hết sức nhẹ giọng nói: “Ta biết một màn vừa rồi rất dễ dàng khiến người ta hiểu lầm, nhưng chuyện thật sự không phải như người nghĩ đâu...”

Vương Lục kinh ngạc nhìn về phía Mạn Mạn: “Ngay cả người cũng nói như vậy?”

Nói xong, Vương Lục lâm vào trầm tư, nhẹ giọng mở miệng nói: “Vốn tưởng rằng hai người các người là đang luận bàn công pháp với nhau, dùng thuật hợp tu tăng tốc chữa thương, hoặc là do Tử Dạ sư huynh sắp xếp công pháp cho người, nhưng các người đã nói chuyện không phải như ta nghĩ... Vậy thì xem ra Lục Vương đội mũ của A Dạ đã không chạy.”

“Đội đã.” Trảm Tử Dạ trợn mắt há hốc mồm: “Người tưởng chúng ta đang luận bàn công pháp, tăng tốc chữa thương?”

Vương Lục thở dài: “Quả nhiên là Thái Ly Kinh phản đạo, quay lưng rời khỏi kiến thức bình thường sao?”

“Không, ta chỉ cảm thấy với tính cách của người mà lại có thể suy đoán ra suy đoán bình thường như vậy mới là điểm khác biệt lớn nhất.” Trảm Tử Dạ cảm khái vô vàn: “Theo phân tích của sư môn thì phản ứng đầu tiên của người hẳn là hai người chúng ta... đang đi lung tung.”

Nói đến bốn chữ câu thả, Trảm Tử Dạ có chút lúng túng, Mạn Mạn cũng mặt đỏ bừng, quay đầu đi. Mặc dù một màn vừa rồi đúng là không phải nàng đang làm có lỗi với trượng phu, nhưng thật sự là quá xấu hổ.

Vương Lục nói: “Nếu là nam nhân khác tất nhiên ta sẽ nghĩ như vậy, vấn đề là xưa nay các nam tu sĩ Vạn Pháp đều là cô độc cả đời, nguyên dương được tích trữ đến chết. Cho nên người làm Vạn Pháp thủ tịch, đương nhiên không làm ra loại chuyện đó, căn bản không cần đoán cũng biết.”

Vẻ mặt Trảm Tử Dạ cực kỳ phức tạp: “Nghe người nói vậy ta đúng là không cao hứng nổi.”

Vương Lục nói: “Không vui? Vậy ta đổi cách nói khác: Chúc mừng người thành công đạt được trải nghiệm nhân sinh hoàn toàn trên người một vị thiếu phụ xinh đẹp, bên phía A Dạ ta sẽ giúp người che giấu, thuận tiện chỗ ta còn có các loại bí dược sư phụ để lại cho ta, người có cần một chút trợ hứng hay không...”

“...Được rồi, được rồi, ta nhất định cô độc suốt đời vậy.”

“Tóm lại, lần này người tới tìm ta làm gì?”

Sau khi miễn cưỡng giải trừ hiểu lầm, Trảm Tử Dạ không thể không hỏi ý đồ Vương Lục đến đây.

Tuy tất cả chỉ là hiểu lầm, nhưng nếu hấn chỉ tới chơi, vậy cũng đừng trách hấn trở mặt với Trảm Tử Dạ.

“A, nếu nói chính sự thì chủ yếu là dặn dò hai người các người gần đây phải cẩn thận một chút, đoàn đội Thịnh Kinh có khả năng sẽ ngóc đầu trở lại.”

Sắc mặt Trảm Tử lập tức nghiêm túc hấn lên: “Thịnh Kinh Nhân? Có chuyện gì vậy?”

Vương Lục nói: “Nói đơn giản, tình thế bắt buộc, bọn họ không thể không triển khai hành động để chứng minh giá trị của mình. Lúc trước đoàn đội của bọn họ tập kích, cũng không phải là Kim Ngọc Thành bày mưu đặt kế, hoàn toàn là tự chủ trương. Mà thời điểm hai phe giằng co nhau thì vô cùng mất cảm. Bởi vì Kim Ngọc Thành đã có bố trí chiến lược của mình, cũng không hy vọng bất cứ kẻ nào có chuyện phức tạp. Nếu như chiến quả của đoàn đội Thịnh Kinh nổi bật, thành công đánh chết được một hai người đứng đầu Ngũ Linh, thì có thể mang theo chiến công này chiến công khả hoàn, cho dù là thành chủ Kim Ngọc Thành cũng không thể nói gì. Đáng tiếc chiến quả của bọn họ cũng không phải lý tưởng, sau khi phải

trả một cái giá lớn cũng không thể mang đến thành quả mang tính thực chất, ngược lại còn tạo thành phiền toái cho Kim Ngọc Thành.”

Trảm Tử Dạ nhíu mày, phân tích tình thế có chút chậm chạp, nhưng Mạn Mạn đã hiểu rõ tất cả: “Tuy ta và A Dạ bị thương nặng, nhưng Kim Ngọc Thành đang toàn lực khai chiến với Nộ Diễm Cốc, không có nhiều lực lượng để mở rộng chiến quả, cho nên làm trọng thương chúng ta không có ý nghĩa gì lớn đối với Kim Ngọc Thành. Ngược lại, trả thù của A Dạ lại khiến bọn họ bị tổn thất thực tế.”

Vương Lục nói: “Cho nên Kim Ngọc thành chủ đối với người của Thịnh kinh chủ tự làm chủ trương phi thường tức giận. Mà người của Thịnh Kinh muốn vẫn hồi cục diện, nhất định phải chứng minh giá trị của mình. Hiện tại, bọn họ hoặc là theo yêu cầu của Kim Ngọc thành, tiến vào chiến trường Nộ Diễm cốc, chém giết chính diện với đám mọi rợ kia, hoặc là chặn giết A Dạ, hoặc là nhắm vào người. Mà trong ba cái này, khai chiến chính diện với Nộ Diễm cốc là tự tìm đường chết. A Dạ xuất quỷ nhập thần, trừ phi có Quỳnh Hoa ra mặt bằng không rất khó bắt được. Chỉ có hai người các người an tâm dưỡng thương trong Vĩnh Hằng thụ, là bia ngắm tốt nhất.”

Nghê Mạn nói: “Hóa Vĩnh Hằng thụ có thánh diệp lịch nhiệm lưu lại, cũng không hề mở ra giống Diệp Thủy Hà, hai người chúng ta an toàn không cần lo lắng.”

“Được, các người không lo lắng thì tốt.” Vương Lục thờ ơ nhún vai: “Vậy ta đi đây, các người tiếp tục đi.”

Vương Lục nói xong liền ngự kiếm bay đi, để lại Thánh Diệp chủ từ hai người không biết phải làm thế nào.

“Hắn... Chỉ vì nhắc nhở chúng ta một câu mà cố ý chạy tới đây?”

Trảm Tử Dạ nói: “Căn cứ vào tư liệu biểu hiện, Vương Lục làm việc luôn luôn nằm ngoài dự đoán của mọi người, khó có thể suy nghĩ theo lẽ thường, nhưng đồng dạng tư liệu cũng biểu hiện, hắn tuy rằng làm việc thay đổi liên tục, nhưng lại rất ít làm những việc vô dụng. Lần này hắn đến đây...”

Nói tới đây, sắc mặt Trảm Tử Dạ bỗng tối sầm lại, bởi vì hẳn nghĩ đến, chẳng lẽ Vương Lục đã dự liệu được quá trình Trúc Cơ của hắn và Mạn Mạn sẽ có tình hình xấu hổ, vì lẽ đó nên mới cố ý chạy tới đây để kiểm chứng?

Nói cho cùng, ngũ linh tranh bá, người thắng chỉ có một, bây giờ thành Kim Ngọc dần dần hãm sâu vào vũng bùn, đã có xu hướng suy tàn, như vậy mấy phe liên minh khác tự nhiên khó tránh khỏi việc dời tinh lực khỏi thành Kim Ngọc. Bao gồm chính mình, nguyện ý tốn thời gian tới dạy Mạn Mạn, không phải là vì chống lại Vương Lục sao?

Nếu như lúc này Vương Lục nói tin tức này cho A Dạ nghe, như vậy... hậu quả thật khó mà đoán được. Ít nhất trong sổ sách trước khi rời cửa do các trưởng lão sư môn chỉnh lý ra ngoài, hoàn toàn không có ghi chép biện pháp xử lý.

Đang lúc suy nghĩ, đột nhiên Mạn Mạn phía sau thét lên một tiếng kinh hãi: “Trời đất ơi...”

“Sao vậy?”

“Vừa rồi Vương Lục đi thẳng tới trước cửa ta, ta không nghe thấy báo cáo gì, vốn cho rằng bởi vì hắn cầm tín vật nên không ai ngăn cản, nhưng vừa rồi...” “Xoạn Mạn nói, yết hầu có chút chua xót. “Vừa rồi hắn rời đi, ta đột nhiên nhận được cảnh báo của Dạ Oanh lính gác, nói có người chưa cầm tín vật rời khỏi Vĩnh Hằng thụ, hỏi ta phải xử lý ra sao.”

Trảm Tử Dạ sững sốt một chút, lập tức cả kinh nói: “Người nói là vừa rồi hắn căn bản không có giữ tín vật, mà là một đường tiềm hành tới đây?”

“... Đúng là như vậy.” Mạn Mạn Mạn trầm giọng nói, “Đúng là tạo ấn tượng sâu sắc cho người ta một bài học.

Trong lúc nói chuyện, sắc mặt càng thêm âm trầm, bởi vì vốn tưởng rằng cây Vĩnh Hằng Thụ kiên cố như thành đồng, đã bị chứng minh ra trăm ngàn điểm yếu. Nếu người của Thịnh Kinh quay trở lại... bà hoàn toàn chưa chắc đã an toàn.

Sắc mặt Trảm Tử Dạ cũng vô cùng khó coi.

Năng lực phòng ngự của Vương Lục kinh người, đây đã là chuyện ai ai cũng biết. Trong cùng một tu sĩ, trước mắt ngoại trừ Quỳnh Hoa cùng mấy người, không ai có thể nắm chắc

công phá vòng vây của hắn, cho dù chiến thể lôi đình của mình cũng không đủ để nhìn. Nhưng, chưa bao giờ nghe nói hắn ở mặt khác pháp thuật có sở trường gì, chỉ là trình độ đệ tử nội môn bình thường, cũng không đột phá. Mà bây giờ xem ra, hắn tiềm hành ẩn nấp có một đạo tạo nghệ kinh người.

Hơn nữa đây cũng không phải vấn đề máu chột. Vương Lục là một tu sĩ am hiểu phòng thủ, học ẩn nấp thì có ích lợi gì? Hoàn toàn không cách nào phối hợp với lý tính được, chỉ có thể nói rõ tạo nghệ pháp thuật của Vương Lục vượt xa ước định của mình.

“Mẹ nó, đến cùng thì tên kia sẽ trở nên mạnh mẽ hơn...”

Mà muốn giao thủ với một Vương Lục càng ngày càng mạnh, chỉ dựa vào một mình, chỉ sợ thật sự không đủ, mà trong giới này có thể dẫn dắt trợ lực...

Trảm Tử Dạ chuyển hướng tới Mạn Mạn Mạn, ánh mắt rùng rục khiến nữ tử run rẩy.

“Tiếp theo... Bên này thì không có việc gì để làm cả, cũng nên rời đi thôi.”

Sau khi rời khỏi Vĩnh Hằng thụ, Vương Lục đứng dưới tàng cây nói chuyện với Lam đã chờ đợi từ lâu, hai người sánh vai mà đi.

Tỳ Hưu có chút kỳ quái nhìn Vương Lục: “Người từ xa tới đây một chuyến, chính là để đưa tin tức Vĩnh Hằng thụ cho người, để lại ở nơi đó?”

Vương Lục nói: “Dù sao sau này cũng không cần dùng đến, vậy thì vật quy nguyên chủ đi... Hơn nữa trên tín vật ẩn tàng pháp thuật định vị, cũng làm cho ta rất không thoải mái.”

“A.” Thiếu nữ nghe giải thích xong, gật gật đầu liền không hỏi nữa.

“Thuận tiện, ta cũng muốn xem hai người kia đã làm gì trong khoảng thời gian này. Trảm Tử Dạ tuy thực lực không tính là mạnh nhất, đạo lý đối nhân xử thế cũng tạm được, nhưng năng lực học thuật của hắn nghiên cứu, trong cùng thế hệ không ai có thể vượt qua. Nếu lấy nội tình của Vĩnh Hằng Thụ cộng thêm tài trí của Trảm Tử Dạ, chủ nhân Mộc Linh sẽ nhận được

một lần bay vọt, trở thành cường địch trước nay chưa từng có.”

Tỳ Hưu hỏi: “Nói như vậy, chẳng phải rất nguy hiểm sao?”

Thấy Vương Lục có chút tò mò nhìn qua, ngập ngừng nói: “Bọn họ là địch nhân đấy, kẻ địch trở nên mạnh mẽ, đương nhiên là nguy hiểm rồi.”

Đối với vị chủ nhân của Đoạn Thương Sơn này mà nói, dường như mọi chuyện trên đời đều có thể tách ra. Nàng ở nhà A Dạ ăn ngon uống ngon, được hai vợ chồng thịnh tình khoản đãi, nhưng quay mặt đi, địch nhân vẫn là địch nhân.

Bất quá tính cách như thế trái lại đối với khẩu vị Vương Lục, đối với chuyên gia như gã mà nói, Vệ đạo sĩ đa sầu đa cảm mới thật phiền toái.

“Địch xác rất nguy hiểm, cho nên ta mới cố ý tới xem thử. Bất quá sau khi xem xong, ta cũng không có gì phải lo lắng nữa, chủ nhân này từ một số phương diện nào đó của hai người đều gây thơ đáng yêu, căn bản không cần ta ra tay, thời điểm đã tới, bọn họ không chiến tự vong.”

“Đạ.”

“Vấn đề hiện tại mấu chốt là ở Nộ Diễm cốc, cái này đem Kim Ngọc thành tám phần tinh lực đều kiểm chế quá khứ Man tộc vương quốc, đến cùng còn có thể kiên trì bao lâu?”

Trong khi nói chuyện, Vương Lục lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

Ngũ Linh tranh bá chiến này, mấu chốt nhất bây giờ còn ở Nộ Diễm cốc, nếu không phải Nộ Diễm cốc trúng kế Khung Hồ Thôn Lang trong đêm, tùy tiện khai chiến cùng Kim Ngọc Thành, ba nhà còn lại nào có lúc nhàn nhã hòa bình như lúc này?

Nhưng dù sao Nộ Diễm cốc cũng là thực lực kém xa Kim Ngọc thành, nếu toàn lực tấn công như vậy, bọn họ còn có thể kiên trì được bao lâu? Cuộc chiến giữa trai cò và cò có thể giằng co đến bao giờ đây?

“Hiện tại, tất cả mọi người đại khái đều đang tính, chúng ta khi nào sẽ ngã xuống.”

Phía bắc sông Diệp Thủy, trên đất hoang vu khô cằn, có một ngọn núi nguy nga cao ngất, thế núi cao ngất, tuy không đỉnh núi cao chót vót như Vĩnh Hằng Thụ, đỉnh núi vẫn ở trên mây cao. Trong núi có lửa vạn năm không tắt, trong truyền thuyết thượng cổ thần tự vẫn lạc ở đây, lửa giận vĩnh viễn không bao giờ tắt.

Trên đỉnh núi, một sinh linh toàn thân đỏ đậm cường tráng toàn thân đắm chìm trong dung nham, sinh linh kia thô kệch hình người, nhưng khớp xương sinh ra gai xương, răng nanh mọc ra ngoài, tướng mạo hung ác lộ ra tựa như mãnh thú, có thể hòa tan tất cả dung nham sôi trào, cùng hẳn như là nước ấm, ngâm trong đó như cam như ngao.

“Vị trí bá chủ thế giới này của Kim Ngọc Thành, không biết đã ngồi bao lâu rồi, lâu đến mức mọi người đã tập mãi thành thói quen, không cần suy nghĩ liền cho rằng bọn hắn là vô địch thiên hạ. Không người nào dám can đảm khiêu chiến ngai báu của hắn, thậm chí đối với những người khiêu chiến khác cũng cười lạnh mà đối phó. Nhưng lại không biết thế sự thay đổi của sự việc, chưa từng có cái gì gọi là vĩnh hằng.”

Trong khi nói chuyện, nam tử cường tráng kia khẽ chống hai tay, đứng dậy ở trong dung nham, lộ ra da thịt đỏ đậm như lửa, dung nham từ ngực chảy xuống, càng làm nổi bật dáng người cường tráng, không thể phá vỡ.

“Để cho người trong thế giới này kiến thức một chút lực lượng chính thức của Nộ Diễm cốc. Người theo ta, người sẽ trở thành chủ soái quyết chiến đại quân, toàn bộ dũng sĩ dưới trướng ta đều do người sai khiến, đừng để ta thất vọng.”

“Vâng.”

Bên cạnh dung nham trì, một vị thiếu niên tóc ngắn màu đen vẻ mặt nghiêm túc, dáng người ưỡn thẳng đáp lại, ở trên gương mặt trái của hắn, có một vết sẹo thập tự, vì khuôn mặt non nớt thêm mấy phần tang thương. Mà đôi mắt chỉ có chiến sĩ mới có thể có được con mắt, thì lóe ra hào quang làm người ta tim đập nhanh.

...

“Đây là chiến trường của Kim Ngọc thành và Nộ Diễm cốc sao? Thật sự là khốc liệt mà.”

Mấy ngày sau, Vương Lục chủ từ hai người rời khỏi Vĩnh Hằng Thụ, một đường bắc chạy tới tiền tuyến chiến tranh của Kim Ngọc thành cùng Nộ Diễm cốc. Phóng mắt nhìn khắp nơi chỉ thấy một mảnh đất khô cằn, sinh linh đồ thán.

Đương nhiên, điều này cũng không có gì kỳ lạ, đệ nhất thiên nhị giới quyết chiến thảm liệt, sao lại không có một nơi an lành. Huyết cùng hỏa tấy lẽ là con đường nhất định.

“Chỉ là, nếu không tận mắt nhìn thấy, tình cảnh này thật sự là không thể tưởng tượng được.”

Nhìn thấy trên mặt đất nứt vỡ chứa hàng vạn cỗ hủ thi, ánh mắt của Vương Lục trở nên nghiêm nghị, sau đó càng trở nên lạnh lùng.

“Vốn tưởng rằng Kim Ngọc thành cùng Nộ Diễm cốc là thế lực ngang nhau, mà Kim Ngọc thành có lẽ mạnh hơn vài phần, nhưng nhìn tình hình chiến trường này, mười bộ thi thể, phần lớn là người Kim Ngọc thành... Quân sĩ Nộ Diễm cốc lại có tinh nhuệ như vậy sao?”

Vương Lục hành tẩu ở trên chiến trường tử khí lạnh lạnh, ánh mắt không ngừng đảo qua tứ thi bốn phía, sau đó từ dấu vết chiến tranh còn sót lại đi ngược lại chi tiết chiến tranh.

Hắn cũng không phải chiến sĩ tinh thông chiến trận, tu hành nhiều năm như vậy, tuy chiến tranh to nhỏ trải qua không ít, nhưng hắn thủy chung chưa từng chân chính trở thành một chiến sĩ. Cho nên quá trình từ dấu vết lưu lại trên chiến trường đảo ngược chiến sự, thật ra rất không thuận tay, nhưng dựa vào năng lực tính toán cường đại, luôn khiến hắn từ trong vô số mảnh vỡ, từ từng chút một góp ra chân tướng chiến tranh.

“Xem ra tất cả mọi người đã đánh giá thấp sức mạnh của Nộ Diễm cốc. Thực lực của Kim Ngọc thành sáu bảy thành? Cường tướng tinh binh như vậy, cho dù Kim Ngọc thành có

đốc toàn lực, chỉ sợ cũng không thắng được, sáu bảy phần mười? Bọn họ không biết xấu hổ mà nói.”

Vương Lục vừa cười lạnh, vừa đứng ở bên cạnh một đồng thi hài.

Đó là một chiến sĩ Man tộc cao lớn cường tráng, bên cạnh hắn quay quanh thi thể mấy chục tên Kim Y Thiên Binh. Toàn thân chiến sĩ Man tộc vết thương nhiều vô số kể, cuối cùng là kiệt sức mà chết, mà các thiên binh bên cạnh hắn, lại không ngoại lệ bị một đao cắt đứt. Sau đó, Man tộc sử dụng binh khí, chỉ là một thanh rìu đá mài sắc bén.

“Bất luận giàu hay thứ hạng, thế giới này của Kim Ngọc thành là đệ nhất, Diệp Thủy Hà, Vĩnh Hằng Thụ thứ hai, thậm chí Đoạn Thương Sơn điều tàn suy sụp cũng có thể đứng hạng tư. Trong Nộ Diễm cốc chỉ có một tảng đá., Trừ tảng đá ngoạn cổ chính là tảng đá bị thiêu đốt. Cư dân Man tộc ở trên núi, ngày thường ngay cả ăn no cũng là hy vọng xa vời. Bởi vậy, văn minh đối với Nộ Diễm cốc mà nói cho tới bây giờ đều là khái niệm xa lạ. Khoai thật hoảng hốt mà biết lẽ tiết, khi đám người Kim Ngọc Thành ở giây Túy Kim mê, đám Man tộc Nộ Diễm cốc vĩnh viễn ở vì sinh tồn mà giãy dụa... Điều kiện nghiêm khắc như thế..., Tạo ra sự dũng mãnh vô song cho bọn họ, nhưng cũng khiến bọn họ có võ dũng không gì sánh được. Mấy vạn tinh binh Man tộc, bất kỳ một người nào cũng chỉ là hữu dũng vô mưu, nhiều lần bị người dùng khéo léo tính toán, thua đến rối tinh rối mù.”

Vương Lục đi một đường, nhẹ giọng cảm khái.

Tỳ Hưu đi ở sau lưng Vương Lục, lên tiếng đáp lại: “Đoạn Thương Sơn ngàn năm trước từng cùng Nộ Diễm Cốc giao chiến, nếu không phải tổ tiên biết rõ binh pháp, chỉ sợ giới này đã sớm chỉ còn lại có thể lực tứ phương.”

“Nhưng nhiều năm trôi qua như vậy, người của Nộ Diễm cốc vẫn dũng mãnh vô mưu, không phải bọn họ trời sinh ngu xuẩn, không hiểu trí lược quan trọng, mà là hoàn cảnh đặc biệt tạo nên văn minh đặc biệt. Đối với Man tộc Nộ Diễm cốc mà nói, không có gì luận võ dũng quan trọng hơn, trong hoàn cảnh như vậy căn bản không thể nào sinh ra trăm người trí kế. Nhưng tình huống bây giờ lại khác.”

Trong khi nói chuyện, Vương Lục đã đi đến một bãi đất cao.

Nhìn xuống cảnh sắc phía dưới, Vương Lục nhìn ra càng nhiều thứ, ở trên chiến trường này, Nộ Diễm cốc chẳng qua là xuất động phó binh cấp thấp nhất đã đem một mũi Kim Y quân đoàn Kim Ngọc Thành giết tới mức tan rã. Trên chiến trường lấy một thành mười vạn sĩ, ở Nộ Diễm Cốc thậm chí không tính là chiến sĩ hợp cách, mà chỉ có cái dáng người đặc biệt không lồ kia, có thể lấy một địch mấy chục, mới thật sự là Man tộc Nộ Diễm cốc.

Trước kia chỉ biết cao giọng rít gào, các Man tộc chính diện xung phong, bị xảo diệu chia làm nhiều đội ngũ, ở các thời cơ khác nhau xuất hiện ở các vị trí khác nhau, có lẽ lấy trí tuệ của bọn họ căn bản không thể nào lý giải được sự ảo diệu của thời cơ cùng vị trí này, nhưng ở dưới sự khống chế cao minh, những thời cơ cùng vị trí độc đáo này, lại làm các chiến sĩ Man tộc phát huy ra chiến lực trước nay chưa từng có.

Tuy rằng không am hiểu đạo lý chém giết của quân trận, nhưng Vương Lục cũng có thể nhìn ra cao minh trong đó.

“Hiện tại Nộ Diễm cốc đã chiếm được điểm máu chốt để bay vọt.”

Đột nhiên trả lời cực kỳ nhạy cảm: “Hỏa Linh?”

“Chính xác mà nói, là Cửu Châu... Không, người am hiểu nhất trong quân trận chém giết, đệ tử thủ tịch của Quân Hoàng Sơn.” Vương Lục thì thào nói, ngẩng đầu lên: “Tên gọi là gì nhỉ?”

Hạng Lương? Đúng rồi, Hạng Lương.

“Nhắc tới thật sự là trăm ngàn mật, cái gì cũng tính qua, nhưng chỉ có bỏ sót một Nộ Diễm cốc đoạt được vạn tướng quân tương trợ, rốt cuộc sẽ tiến hóa đến trình độ nào. So sánh ra, Vĩnh Hằng Thụ, Diệp Thủy Hà, thậm chí Đoạn Thương Sơn... Đều không đáng nhắc tới., Hạng Lương sư huynh à, mọi thứ đều chẳng bằng lòng, người rốt cuộc có bao nhiêu tự tin, dám cả gan đơn độc đấu với đoàn đội kinh thành như vậy? Bây giờ người hát vang, khí thế như cầu vồng, không sợ... bức Quỳnh Hoa ra khỏi núi sao?”

Trên chiến trường tiền tuyến, một mảnh núi đá hỗn loạn, gió lạnh ở nơi này gào thét, thổi tan từ Nộ Diễm cốc kéo dài tới âm áp, đảo loạn quy tắc thông thường của thiên địa. Trong núi đá loạn thạch này, pháp tắc bị vặn vẹo, thường thức bị lật úp, sinh linh tâm thường khó có thể sinh tồn, là một vùng đất nguy hiểm và tử địa khiến người ta nhìn thấy sợ hãi, ngay cả chiến sĩ Man tộc của Nộ Diễm cốc cũng không muốn tới gần.

Nhưng nó lại là địa lý muốn xông pha trong đại chiến giữa Nộ Diễm cốc và Kim Ngọc thành, binh gia tất tranh đoạt nơi đó.

Hai nhà tranh chấp, lớn nhỏ chiến sự hơn trăm, người có thể tranh cũng đã tranh giành, người có thể chiến đều đã từng chiến đấu, Kim Ngọc Thành liên tiếp bại lui, đã có xu hướng suy tàn. Nhưng Nộ Diễm Cốc muốn hoàn toàn đặt ưu thế, kéo thật sự bảo tọa của giới này xuống, vẫn cần một chiến tranh có tính then chốt.

Khu vực rối loạn này chính là chiến trường mà Nộ Diễm cốc đã lựa chọn. Mà ở trên chiến trường, một quân đoàn Nộ Diễm cốc đang cường thế tiến bộ.

Chính giữa quân đoàn, mấy chục cự nhân Man tộc da thịt đỏ đậm gai, cơ bắp tựa như bàn thạch vây quanh một vị tướng quân cuội Dung Nham dị thú. Tên tướng quân kia không thể nghi ngờ là thủ lĩnh cao nhất của quân đoàn, chỉ là so sánh với những chiến sĩ cường tráng khô ngô kia, có vẻ ngoài xấu xí.

Vóc người hần thon gầy, tứ chi thon dài, bọc một bộ da thú màu đỏ tượng trưng cho tướng quân Nộ Diễm Cốc, chỉ là da thú kia là may cho Man tộc Nộ Diễm Cốc, mang trên người rất không vừa, đồng thời, dưới thân vệ cao lớn Man tộc nổi bật, tướng quân kia càng lộ ra nhỏ gầy hơn.

Bất quá, tuy thân hình nhỏ gầy, khi hành quân tự nhiên có một cỗ khí độ nghiêm nghị không thể xâm phạm.

Đội quân đoàn đi tới một chỗ, tướng quân bỗng nhiên đứng thẳng dậy trên lưng dị thú, ngắm nhìn bốn phía, sau đó đưa ra quyết định.

“Tiền quân dừng bước, nghỉ ngơi và hồi phục ở chỗ này rồi trận thủ. Tả quân đi dọc theo đường núi, vô hiệu không được

dừng bước, hữu quân đi theo ta dọc theo đường núi bên phải, tùy thời nghe lệnh.”

Tiếng hiệu lệnh nhàn nhạt, trong khoảnh khắc truyền vào trong tai mỗi vị chiến sĩ. Trong lúc hành quân, các chiến sĩ vốn còn đang thấp giọng nói chuyện với nhau nhất thời dừng miệng, chỉ là sau khi nghe mệnh lệnh, lại có không ít người lộ ra thần sắc hoang mang.

“Đây là muốn chia binh ba đường sao?”

“Thật phiền phức a, lại là chia quân. Từ khi vị Hỏa Linh đại nhân này trở thành tướng quân, đánh trận luôn chia binh rồi chia binh, rõ ràng có thể một hơi giết tới, lại luôn gây ra phiền toái như vậy.”

“Đúng vậy, còn phân biệt gì tiền quân tả quân... Ta làm sao biết mình là quân đội gì?”

“Nghe nói Kim Ngọc Thành toàn là hạng người ham hưởng lạc, tác chiến với bọn chúng chỉ cần nhất cổ tác khí giết tới là được. Đây lại là phân binh thiết kế, không phải là vì chúng ta sợ bọn chúng sao?”

“Xi, xem cái này Hỏa linh nhỏ gầy vô lực, cũng xứng làm chủ soái đại quân?”

Một mũi quân đoàn Man tộc này, là tinh binh cường tướng do vua của Nộ Diễm cốc tự mình lựa chọn, là chiến sĩ trẻ tuổi nhất cũng cường đại nhất trong Nộ Diễm cốc. Chỉ là, những chiến sĩ trẻ tuổi này còn chưa từng tác chiến qua ở dưới trướng Hỏa Linh, không phục quản giáo. Bọn họ nghị luận tiếng nói khá lớn, không chút bận tâm chủ soái ngay tại bên cạnh. Mà Hỏa Linh tướng quân phát ra mệnh lệnh nghe được, không khỏi nhíu mày.

Cái này mà ngại phiền toái à?

Bất quá phân ba ngàn binh sĩ tinh nhuệ này, trên đời còn có binh pháp đơn giản hơn thế này.

Chiến sĩ Nộ Diễm cốc này, võ dũng, chỉ là chiến sĩ tinh nhuệ, nhưng căn bản không phải quân nhân hợp cách, quân lược đầy bụng, lại ngay cả một phần mười cũng không phát huy được. Nếu là tinh binh thiên chuy bách luyện thật sự, hẳn sẽ trực tiếp tiến hành chỉ huy mỗi một chiến sĩ, cho dù mấy ngàn người

cũng có thể thẳng thắn rõ ràng, không loạn chút nào, chỉ cần các binh sĩ có thể tuân theo chỉ huy, sẽ phát huy chiến lược không thể tưởng tượng nổi.

Ở trên núi quân hoàng sơn, rất nhiều người thích thuật đánh cờ của tướng quân để ví dụ, chủ soái chỉ huy chiến trường giống như người đánh cờ, binh lính thì lại là quân cờ. Người đánh cờ bình thường, quân cờ trong tay vượt quá mười sẽ luống cuống tay chân, bởi vậy nếu muốn thống soái mấy vạn đại quân, sẽ cần tầng tầng quan quân thay mặt chỉ huy sĩ tốt.

Mà chủ soái càng cao minh, có thể khống chế càng nhiều quân cờ, chỉ huy lực càng có thể xâm nhập chi tiết, đối với các chi tiết nhỏ trên chiến trường tiến hành thao tác. Mà kỹ thuật bực này, ở trên núi quân hoàng được xưng tụng là vi thao.

Mà hấn làm thủ tịch đệ tử của Quân Hoàng sơn, ở trong cùng thế hệ, có được thuật nghịch ngợm vô địch, nhưng hiện giờ ngay cả chia làm ba đường cũng không được, có kỹ nghệ kinh người nhưng không cách nào phát huy được.

Hạng Lương cũng không tức giận, hấn nhìn một đám chiến sĩ Man tộc cười cợt khiêu khích, lạnh nhạt nói: “Trước khi đi, đại vương đã trao cho ta làm thống soái tối cao. Quân lệnh như núi, không được vi phạm.”

Một chiến sĩ Man tộc dẫn đầu đứng ra, cầm rìu đá không lò trong tay chỉ về phía Hạng Lương: “Ta lại nghe nói, đại vương là bị tiểu nhân âm hiểm như người lừa gạt, mới có thể bỏ nhiệm người làm chủ soái. Các hảo hán Nộ Diễm cóc chúng ta từ trước đến nay tác chiến luôn đường đường chính chính, âm hiểm xảo trá, bọn ta khinh thường...”

Hạng Lương nghe vậy sửng sốt, hấn ở Nộ Diễm cóc thống quân cũng một đoạn thời gian, vẫn là lần đầu tiên nghe được lời nói công khai phản nghịch như vậy.

Sau đó, càng không thể tin được là hấn lại thấy được ý phụ hòa trong mắt các chiến sĩ.

Có lẽ đối với người tinh thông quyền thuật, có thể thông qua cảnh tượng này nghĩ tới rất nhiều, nhưng lúc này Hạng Lương lại chỉ nghĩ đến lúc tu hành ở trên núi quân hoàng, sư phụ dạy bảo hấn ta.

“Chỉ hiểu người bày binh bố trận không đủ tư cách làm chủ soái. Chính thức là tướng lĩnh nhất lưu, muốn tướng sĩ dưới tay tâm phục khẩu phục, dễ dàng sai khiến như cánh tay mình.”

Đối với sự dạy bảo của sư phụ, quân đội trước mắt hiển nhiên không thể nói là tâm phục khẩu phục, dễ dàng sai khiến như cánh tay.

Hạng Lương không quan tâm bọn họ vì sao dám phản nghịch, cũng không quan tâm đại vương Ngô Diễm cốt giao một nhánh quân như vậy vào tay mình là có dụng ý gì. Hắn là thủ tịch của Quân Hoàng sơn, chuyện phải làm vĩnh viễn chỉ có một.

“Đã như vậy...”

Hạng Lương suy nghĩ một chút, sau đó giơ lên cao cao tay phải, một quang sáng từ đầu ngón tay khuếch tán ra, đảo qua toàn quân.

Một lát sau, ánh sáng tản đi, mà thanh âm âm ỉ trong quân trận ban đầu cũng tắt hết. Toàn bộ chiến sĩ Man tộc đều yên tĩnh đứng tại chỗ, ánh mắt mãnh liệt như trước đó, nhảy thoát ra, trở nên hờ hững mà khô khan.

“Rất tốt.”

Hạng Lương hài lòng nhìn quân đội không còn âm thanh phản đối nữa, tiện tay tán đi mấy ngàn quả hồn phách mới tụ lại được.

...

(Toàn bộ thư đọc)

Giơ tay nhắc chân, khiến mấy ngàn mãnh sĩ hồn phi phách tán, đây đã không phải thủ đoạn tầm thường.

Cho dù là tu sĩ am hiểu thao túng hồn phách nhất, chưa tới cảnh giới Nguyên Anh, chưa từng chân chính trải qua ảo diệu hồn phách, cũng khó có trình độ như vậy. Huống chi người bị Hạng Lương phá hủy hồn phách, còn là nguyên thần và thân thể Man tộc Nộ Diễm cốt liên kết chặt chẽ. Cho dù là tu sĩ am hiểu câu hồn đoạt phách nhất cũng khó có thể lôi kéo hồn phách bọn họ từ trong nhục thân ra.

Hết lần này tới lần khác Hạng Lương đều có thể làm được. Hấn giơ cao tay phải, một quang sáng khiến kiệt ngạo bất tuân! Các chiến sĩ Man tộc vì thế mà thuận hận, tuy rằng trả giá là bọn họ vĩnh viễn mất đi bộ phận trong ba hồn bảy phách, nhưng mặt khác, các chiến sĩ không quản giáo, cũng sẽ từ nay về sau trở thành quân nhân trung thành nhất.

Hoặc là nói, con rối hình người thuần túy nhất.

Ở trong chiến trận khiêu khích tu sĩ Quân Hoàng Sơn thân là thống soái, xem như một trong những hành vi ngu xuẩn nhất thiên hạ. Thân là thống soái, tu sĩ Quân Hoàng Sơn có thể dùng thủ đoạn không thể tưởng tượng trấn áp bộ hạ. Đoạt hồn phách, hủy nhục thân của hấn, có thể nói quyền sinh sát trong tay.

Cho dù đối với rất nhiều người mà nói, quân hàm cao hay thấp thì sự phân biệt thống soái và cấp dưới cũng chỉ nằm ở danh phận. Sở dĩ là thượng giả là vì quyền lực, là vì quan hệ vi diệu giữa người và người., Mà lực lượng không phải thực chất chênh lệch. Nhưng Quân Hoàng sơn lại có thể lợi dụng danh phận hư vô mờ mịt này, hình thành lực lượng thực chất, trấn áp thực chất. Nộ Diễm cốc đại vương đem quyền lực chỉ huy quân sự của Nộ Diễm cốc giao cho Hạng Lương, mà từ cái khắc đó trở đi, Hạng Lương đã có quyền lực sinh sát chiến sĩ Man tộc Nộ Diễm cốc.

Danh bất chính ngôn bất thuận, mà nếu danh chính ngôn thuận, thì không gì không làm được, đây chính là năng lực của Quân Hoàng sơn người làm chủ soái.

Khó mà tin nổi? Đúng là khó mà tin nổi, nhưng những tu sĩ ở Phàm gian khó mà lý giải nổi tại sao lại ngự kiếm phi tiên, các tu sĩ khó có thể lý giải năng lực của Quân Hoàng sơn, cũng chỉ vì khác biệt về mặt cảnh giới.

Đạo nghiên cứu quân sự của Quân Hoàng Sơn đã đến tình trạng xuất thân nhập hóa, cho dù là cánh cửa Vạn Pháp cũng còn xa mới bằng. Trên chiến trường luôn có kỳ tích xuất hiện. Quân Quân Hoàng Sơn là cường quân mạnh nhất thiên hạ, là khảo nghiệm vô số lần máu và lửa, đứng sừng sững trên vô số tấm bia đá. Môn phái mạnh nhất của đại lục Cửu Châu là Thịnh Kinh Tiên môn, nó thực hiện chiến lược Cửu Châu., Ở các nơi trên đại lục thi triển quyền cước, hoặc minh dễ ép, từng có đoạn thời gian làm việc thậm chí không có kỳ gì. Nhưng nó thủy chung không dám mặt ngoài khiêu khích Quân Hoàng sơn, chỉ vì người ở Thịnh Kinh cũng rất rõ ràng, người trên tướng quân Hoàng Sơn dẫn xuống, không có bất cứ ai có thể chiếm được tốt.

Trên thực tế, trước khi Quân Hoàng sơn chính thức quật khởi, trải qua thời đại mạt pháp, rất nhiều người Cửu Châu văn minh truyền thừa bị mất đi, luôn cho rằng cấp độ tu sĩ chiến tranh cũng không cần phải cầu quá nhiều chiến lược. Cái gọi là chiến lược, chỉ xây dựng trên cơ sở của quần thể, nhiều người mới cần chiến lược, đơn thương độc mã lại có chiến lược gì đáng nói?

Mà giữa tu sĩ, thực lực đơn thể chênh lệch to lớn, đủ để san bằng bất cứ sự khác biệt nào. Một vạn tu sĩ Trúc Cơ, cũng khó ngăn cản một lão quái Nguyên Anh tùy tay đánh ra một kích. Bài binh bố trận hồi lâu, cũng không ngăn được đối phương bố trí pháp trận yên tĩnh như vậy., Tu sĩ khác nhau, công pháp thuộc tính khác nhau, pháp bảo trận đồ khác nhau, cưỡng ép gom góp đến hết thấy, đừng nói chân thành hợp tác, chỉ cần tồn tại của nhau đã có thể ảnh hưởng lẫn nhau. Ví dụ như chiến thể và thiên nhất chân thủy đều khó mà tồn tại cùng.

Vấn đề là thế, hơn nữa số lượng tu sĩ không nhiều, cái gọi là chiến trận binh pháp đã rất ít được người coi trọng.

Sau đó, quân hoàng sơn quật khởi, thường thức các tu sĩ võ nát như vậy, không ai biết được các chiến sĩ dã man luôn không hợp với văn minh truyền thống này, rốt cuộc là vì sao có thể trở nên cường đại như thế, mọi người chỉ biết, sau khi quân hoàng sơn quật khởi, không còn ai có thể phân cao thấp với bọn họ ở trên chiến trận nữa.

“Rất tốt, chiến sự đã chuẩn bị xong, kế tiếp có thể tiến hành bước tiếp theo.”

Sau khi hoàn thành chinh hợp quân đội, Hạng Lương Vô hi vô bi, chỉ yên lặng điều chỉnh kế hoạch chiến thuật trong lòng, kế hoạch chia làm ba đường bị loại bỏ, kế hoạch càn tinh tế thì nhanh chóng thành hình.

Trong kế hoạch ban đầu, không có bước đoạt hồn này, bởi vì cho dù là thủ tịch quân hoàng sơn, một lần trấn áp hơn một ngàn tinh nhuệ vẫn là gánh nặng không nhỏ. Trong trận đại chiến tiếp theo, thực lực của hắn ít nhất giảm một nửa. Nhưng ngược lại, có thể khiến hơn một ngàn người dễ như trở bàn tay, Hạng Lương cảm thấy bước này đã đi đúng.

Bởi vì được cường quân này, hắn có thể ở một khoảng thời gian không có khả năng, xuất hiện tại một địa điểm không có khả năng.

“Bước tiếp theo là, Lưu Kim trấn.”

“Đúng là nhảm chán.”

Một gã tu sĩ Thịnh Kinh mặc hoa phục nghênh đón ánh nắng chiều đỏ rực kia duỗi lưng một cái.

Trần Kính Kim Tiên ở biên thùy Kim Ngọc Thành, tập kết từ hàng nghìn trọng binh ở đây. Trấn nhỏ phồn hoa giàu có trước kia đã được cải tạo thành thành lũy chiến tranh, trong trấn không phải là dân cư bận rộn mà đầy đủ, mà là chiến sĩ võ trang hạng nặng.

Là tiên tuyến trọng trấn của Kim Ngọc thành và Nộ Diễm cốc, chiến tranh có thể hàng lâm bất cứ lúc nào. Nhưng mặt khác, sau khi trận chém giết vừa mới kết thúc, không ai cho rằng chiến tranh sẽ đến nhanh như vậy.

Biên cảnh Kim Ngọc thành và Nộ Diễm cốc là một cái tuyến thật dài, trong đó Lưu Kim trấn chỉ là một điểm trong đó, mặc

dù tới gần địa lý muốn xông vào, một khi bị công phá, Nộ Diễm cốc có thể tiến thẳng vào nội địa Kim Ngọc thành. Nhưng căn cứ Phong Thủy sư của Kim Ngọc thành thì có thể phán đoán., Bây giờ phiến loạn thạch kia đang ở trong loạn thạch, vô cùng vô tận nham thạch dị thú ở trong núi tàn sát bừa bãi, trong lúc đó bất luận kẻ nào cũng khó có thể thông hành. Mà lấy trí lực của đám Man binh Nộ Diễm cốc kia, cho dù thiên quân vạn mã, ở trong loạn thạch sơn cũng chỉ có một con đường chết, thậm chí không cần Kim Ngọc thành xuất binh chống cự.

Kể từ đó, trọng trấn biên thù ngược lại trở nên hòa bình phía sau, mặc dù trong trấn có trọng binh nhưng so với tiền tuyến chân chính, bầu không khí cũng buông lỏng hơn rất nhiều.

Mà nếu không như thế, làm sao đến lượt đội ngũ Thịnh Kinh lại có thể đóng quân ở đây?

“Hừ, Giang Lưu sư huynh một lần tập kích tập kích không mưu đồ, hại chúng ta tại Kim Ngọc thành càng như chuột chạy qua đường. Đường đường Kim Linh bị chạy tới tiền tuyến chỉ huy, hơn nữa không có thực quyền, hoàn toàn bị không quân tràng ngũ linh tranh bá này, quả thực khó hiểu.”

Tu sĩ duỗi lưng xong, lập tức thay bằng bộ mặt bất bình tức giận, nhìn thiên binh thiên tướng trong trấn, trong lòng tràn đầy bực bội. Mà bên cạnh hắn, hai vị sư đệ cười nhạo xuy xuy, căn bản không rảnh để ý tới, chỉ lo khoan chân ngồi đối mặt, giữa hai người có một bàn cờ pháp lực ngưng tụ thành, chém giết say sưa.

“La sư huynh, bớt oán giận hai câu đi. Tâm cảnh người bất bình, không có ích gì đối với tu hành a.”

“Tu hành tu hành, tu con mẹ nó hành” La Hoa mắng một câu, xoay người một cước đá đổ bàn cờ của các sư đệ: “Cả ngày chơi cờ lêu lổng, đây là tu hành của các người?”

Sau khi bị đá đổ bàn cờ, hai vị sư đệ cũng không buồn bực, vung tay lên, bàn cờ trước kia lại lần nữa ứng vận sinh ra, chỉ là vị trí quân cờ lại có chút khác biệt.

“A, Tôn sư đệ người gian lận sao?”

“Ha ha đệ nào có? Là sư huynh nhớ lầm à...”

Mắt thấy hai vị sư đệ hoàn toàn trầm mê vào ván cờ, La Hoa hận rèn sắt không thành thép dậm chân, khiến nửa cái Lưu Kim trần cũng vì thế mà rung động.

Sau đó, ở trong tiếng cười ha ha của hai vị sư đệ, La Tu Hoa bay lên trời, ở trên cao quan sát đại địa.

Hoàn toàn không có mục đích gì khác, chỉ là một loại thói quen mà thôi. Là một đệ tử nội môn tinh nhuệ trong Thịnh Kinh, một thói quen không ngừng leo lên phía trước.

Mọi người thường nói Thịnh Kinh Tiên Môn chính là đệ nhất Cửu Châu, có thể gia nhập Tiên Môn là vinh quang vô thượng, nhưng ai lại biết sau lưng vinh quang này áp lực trầm trọng đến thế?

Cửu Châu to lớn không thiếu, nhưng như Quỳnh Hoa, Hạng Lương, Chu Mộc Mộc... Những kỳ tài ngút trời này, lại có mấy người? Tu sĩ Cửu Châu đâu chỉ trăm vạn? Nhưng trong đó lại có mấy người có thể đạt được thiên địa phúc hậu thiên linh căn.

La Tu Hoa cũng không phải được trời ưu ái, tư chất tu hành của hắn, là dựa vào lượng lớn tài nguyên cộng thêm vài phần vận khí, đổi lấy một phần mười toàn linh căn, so sánh những linh căn thiên nhiên đó, có cơ hội tu sĩ, đã là kém một bậc, huống chi thân căn bản thân Thập Toàn Linh cũng không phải linh căn đứng đầu...

Hắn tu hành trăm năm, khó khăn lắm mới đạt tới Hư Đan đỉnh phong, muốn tiến thêm một bước, chỉ dựa vào nỗ lực bản thân mà hy vọng xa vời, không nhất thiết phải được môn phái ủng hộ. Nhưng Thịnh Kinh tuy phú, lại không lãng phí, không lãng phí, đối với đệ tử môn hạ rộng lượng mà không dung túng. Trừ phi chứng minh giá trị của mình, nếu không sư môn sẽ không đầu tư vô nghĩa.

La Quốc cần đầu tư cho sư môn, cho nên hắn phải chứng minh giá trị của mình. Gia nhập đoàn đội Quỳnh Hoa, theo hắn thấy chính là một con đường tắt chứng minh giá trị. Tu hành trăm năm này, thực lực hắn không tính là cường đại, nhưng kinh nghiệm phần đấu trăm năm lại không phải chuyện đùa, so với các sư đệ sư muội thiên tài kia, hắn mặc dù thực lực có chỗ không bằng, kinh nghiệm lại đủ để bù đắp.

Cũng chính vì thế, hắn mới có được địa vị nhất định trong đội ngũ Quỳnh Hoa. Đối với cơ hội không dễ tới, Tư Hoa vạn phần quý trọng, cho nên đặc biệt thấy sự đệ không được đồng hành không có việc gì làm.

Theo gã thấy, mỗi một giây mỗi một giây đều là quý giá như thế, trong không khí tràn ngập mùi kỳ ngộ tên là Cơ Kỳ, dù là bị Kim Ngọc Thành phái đi làm gân gà, gã vẫn tin tưởng mình có thể có một lần làm được.

Nhất định có thể thành công, bản thân tuyệt đối sẽ không bao giờ vô vi tu đạo như thế này, cũng không phải tất cả đều do trời cao định trước, tự mạnh mẽ không thôi, kiên trì không thôi, rồi cũng sẽ đạt được hồi báo.

Quả thật từ xưa tới nay, phần lớn người phi thăng đều là thiên tài, nhưng chẳng lẽ người bình thường không có xuất sắc?

Tuy là có, tuy rằng rất ít ỏi thế nhưng với tư chất bình thường thì vẫn có người cất bước trên mây xanh, tuy rằng ít ỏi thế nhưng hi vọng vẫn không hề bị cắt đứt.

Mà tiền nhân có thể làm được, sao mình lại không thể? Chỉ cần tận dụng hết thầy cơ hội, nghịch thiên cải mệnh luôn có một đường hi vọng.

Mặc dù chỉ có một đường mỏng manh, giống như sắp chìm vào màn đêm tàn dương, nhưng mà... Chỉ cần bản thân có thể bắt được nó...

La Tư Hoa hơi nhíu mày, đưa tay vươn lên trên đường chân trời, phảng phất đã đem hết thầy đều nhét vào trong không chế.

Sau đó, hắn đột nhiên cảm thấy lòng bàn tay đau quá, đau thấu tim gan.

Là do mình nghĩ quá nhiều, đạo tâm bất ổn dẫn đến công pháp phản phê?

Trong nháy mắt, trong lòng La Tư Hoa dâng lên vô số suy đoán, hắn lấy tư chất bình thường đi tới hôm nay, hành nguy hiểm không thể tránh khỏi, mà tác dụng phụ trong đó lúc nào cũng có thể cuộn cuộn dâng lên.

Nhưng rất nhanh hẳn liền ý thức được suy đoán của mình có sai lầm, đau đớn trong lòng bàn tay không phải bắt nguồn từ bản thân mà là từ ngoại lực.

Dưới ngoại lực, bàn tay của mình đã bị chia làm hai nửa, máu đỏ tươi từ chỗ mặt cắt phun ra, có thể thấy rõ xương cốt cùng thịt gân.

Đồng thời, tầm nhìn của hẳn cũng giống như bị gián đoạn, phân biệt trái phải.

Trước khi bóng tối bao phủ, hẳn phảng phất nhìn thấy bộ não màu xám của mình.

“Xích Hâu phe địch đã thanh trừ.”

Trong hư không, một âm thanh băng lãnh, chỉ có người lên tiếng là có thể nghe được.

Sau đó, thanh âm băng lãnh vang lên.

“Toàn quân đột kích.”

...

Trọng trấn biên giới Kim Ngọc Thành thất thủ, phạm vi ngàn dặm bị quân địch tiến quân thần tốc, chiến hỏa lan ra đồng bằng.

Đã bao nhiêu năm rồi Kim Ngọc Thành chưa từng có chiến tranh ở bản địa? Đã bao nhiêu năm rồi, mọi người ở Kim Ngọc Thành chưa từng tận mắt nhìn thấy chiến hỏa? Giấy say vàng nhiều năm, còn có ai nhớ rõ tiền tổ vượt mọi chông gai chứ?

Chiến hỏa ập tới, Kim Ngọc Thành không kịp trở tay, nơi Nộ Diễm Cốc đi qua chưa có động viên nào trong chiến tranh, hoàn toàn không có năng lực chống cự. Quân đoàn Kim Y được bố trí ở nơi biên cảnh, không rảnh quay người lại. Cơ động binh lực xuất trận nghênh địch, lại nhiều lần bại trận.

Kì binh Nộ Diễm cốc khí thế như cầu vồng, thế không thể đỡ, bọn họ ở trong Kim Ngọc Thành liên tục xé rách, khiến cho toàn bộ quốc gia Kim Ngọc Thành chấn động. Phía tiền tuyến sĩ khí dao động, chiến sự nhiều lần thất bại, cơ hồ trong nháy mắt, chiến cuộc giữa Kim Ngọc Thành cùng Nộ Diễm cốc liền bị đánh vỡ, giằng co, khuynh hướng Nộ Diễm cốc vốn gần yếu thế.

Cùng một thời gian, bên trong Kim Ngọc Thành tiếng gió vang trời, mà cao tầng Kim Ngọc Thành lại càng kinh hoàng.

Kinh hoàng, không phải đến từ đội quân Man tộc xuất quỷ nhập thần trong cảnh giới kia, mà đến từ thành chủ Kim Ngọc thành cao cao tại thượng. Dù là người ở xa ngoài thành chủ cũng có thể cảm nhận được một cỗ sát khí kinh người, khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Liên tiếp thua trận đã làm cho vị Quân vương Chí Tôn kia cảm thấy mất kiên nhẫn với thủ hạ.

Kim Ngọc Thành, phủ thành mờ mịt nằm trên đám mây cao cao, ngòi ngay ngắn ở trên vương tọa, Quân vương quan sát dưới thêm đá vụn bạc, quần thần quỳ sát, ánh mắt lạnh như băng làm cho quần thần như có gai nhọn đâm vào lưng.

Quân vương không cần mở miệng đã ra lệnh cho đám hạ nhân câm như hến, nhưng trong lòng đang run sợ không thể không đánh vỡ sự im lặng. Bởi vì quân vương không cần những thần tử vô dụng, mà lúc này thứ cần chứng minh giá trị của bản thân lại là tướng quân lĩnh quân.

“Quả thật là không ngờ tới chi kỳ binh Nộ Diễm cốc này, nhưng sau mấy lần giao chiến, tổn thất của bọn họ cũng tương đối nghiêm trọng, hơn nữa tình huống lại lộ ra không sót chút nào. Trước mắt bọn họ tổng cộng chỉ có không đến ngàn người, hơn phân nửa bị thương. Trí mạng là bổ sung không đủ, chỉ có thể lấy chiến dưỡng chiến. Hơn nữa ở cảnh nội Kim Ngọc Thành, thủy thổ không phục, nhất định phải lượng lớn tiếp tế mới có thể duy trì chiến lược, điều này khiến cho bọn họ không một khắc nào ngừng lại được. Huống chi bọn họ thoát nhìn như đang ẩn núp trong tối, nhưng ở trong quốc cảnh của ta, muốn hoàn toàn ẩn giấu một mũi quân đội Man tộc thì dễ dàng gì? Chỉ cần qua một thời gian giả, tất có thể dẫn dụ bọn họ lộ ra sơ hở. Quân lực bên ta vẫn hơn xa Nộ Diễm Cốc, đến lúc đó...”

“Đợi thêm một thời gian?”

Trên thềm đá, người trong vương tọa lạnh lùng ngắt lời thuộc hạ đang thao thao bất tuyệt.

“... Vâng.” Đón ánh mắt quân vương, tướng quân mạnh mẽ chống đỡ thân thể run rẩy của chiến trận nói: “Quân địch là tinh binh của Nộ Diễm cốc, lại có hỏa linh tương trợ, năng lực quỷ dị. Tuy quân ta am hiểu đường đường chính chính giao chiến, đánh lên bọn họ lại khó lòng phòng bị... Trừ phi, xác định khu vực, tường đồng hoang, lấy đại quân vây khốn, như vậy không cần bao lâu có thể bức bọn họ vào tuyệt lộ.”

Tướng quân vừa dứt lời, một đạo thiên quang hạ xuống, cột sáng vàng rực rỡ tựa như thiên phạt rơi vào trên đầu tướng quân, vị thủ lĩnh hơn trăm vạn sĩ tốt Kim Ngọc thành này lại không thể ngăn cản, hét thảm một tiếng, tiếp theo xương cốt toàn thân vang lên đùng đùng, thất khiếu phun máu, đã bị trấn áp.

“Nực cười.”

Thanh âm lạnh như băng của thành chủ Kim Ngọc quanh quẩn dưới thềm đá.

“Vì một đám sâu kiến hèn mọn mà phải đứng vững vàng, khiến Kim Ngọc Thành chúng ta mất sạch uy lực sao? Chỉ một mình Nộ Diễm Cốc đã như vậy, nếu ba phương còn lại liên thủ, chẳng lẽ muốn cảnh nội Kim Ngọc thành chúng ta khắp nơi đều là đất khô cằn sao? Hỏa linh liền khiến Trương Hoàng người thất thố, dùng từ chiến thuật tổn hại, nếu tứ linh tề tụ, người lấy gì ngăn cản? Muốn ta dâng lên đầu ăn xin sao? Để bọn người như người ở trên soái vị, quả thực là chuyện cười.”

Trong khi nói chuyện, cột sáng kim sắc càng thêm hùng hực, vị tướng quân bị trấn áp ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không thể phát ra, hấn có bản lĩnh nhưng trước mặt quân vương vẫn không chịu nổi một kích. Mà bên cạnh hấn, mặc dù đều là quan lớn hiển quý, ai cũng có thân thủ bất phàm, không ai dám can đảm, có năng lực đến cứu hấn.

Nhưng ngay lúc tướng quân tự cho là chắc chắn phải chết, một bàn tay mạnh mẽ lại xuất hiện trong tầm mắt, tựa như mây đen che khuất bầu trời, chặn lại kim quang, cũng phá bỏ lực trấn áp quân vương.

“Đủ rồi.”

Theo một tiếng thân nhiên đã đủ, kim trụ do Quân Vương trấn áp bị người ta một tay nhắc lên, không thể hạ xuống chút nào.

Tất cả mọi người ở đây đều nhận ra hấn, Kim hành Huyết linh bên phía Kim Ngọc thành, tên gọi Giang Lưu, có thần lực dời non lấp biển, ngoại trừ Vương của Kim Ngọc thành vô địch Chí Tôn, toàn bộ trên dưới đều không có ai là địch thủ của hấn.

“Địch nhân là vua của chiến trận, vô luận đơn đả độc đấu hay là bày trận chém giết đều là cấp số mạnh nhất giới này, chỉ dựa vào quân đoàn áo vàng của người thì không thể nào địch lại. Địch nhân là hùng sư hay mãnh hổ, thủ hạ của người lại chỉ là thỏ trắng cừu dê, cho dù ép chết bọn họ cũng không làm nên chuyện gì.”

Trong khi nói chuyện, một tay hấn chống đỡ kim trụ, mặc dù lời nói không loạn, nhưng xương cốt toàn thân nỗ dùng, phiến

đá dưới chân cũng đang im ắng rạn nứt, hiển nhiên vị Quân vương của Chí Tôn kia mạo phạm Huyết Linh cũng không khoan dung.

Giang Lưu lại không chút hoang mang: “Muốn đối kháng tinh nhuệ bậc này, chỉ có chống đối xuất động tinh nhuệ. Kim Y quân đoàn của người không đủ xem, nhưng trên tay người không phải là không có quân bài khác để đánh, vấn đề là, người muốn đợi tới bao giờ?”

Cuộc chiến tranh bá Ngũ Linh giới này có bộ cục riêng, Huyết Linh đại diện cho chiến lược cá nhân đỉnh phong, Huyết Linh Chi Chủ thì có được thế lực khổng lồ. Thế lực ở thế giới này của Kim Ngọc Thành mạnh nhất, trăm vạn quân đoàn ở trên chiến trường chính diện đủ để nghiền ép bất cứ Huyết Linh nào, nhưng nếu Huyết Linh không chính diện giao chiến với hắn, cho dù là hùng binh trăm vạn cũng vô dụng.

Đoàn đội Huyết Linh mạnh nhất Kim Ngọc Thành đồng thời còn có cả Huyết Linh, Quỳnh Hoa, không dựa vào bất kỳ ai tương trợ, liền có thể một lần tập kích bất ngờ làm Diệp Thủy Hà và Vĩnh Hằng Thụ thủ lĩnh bị thương nặng. Hiện giờ đội ngũ mặc dù đã bị thương nặng, thực lực vẫn là đệ nhất giới này, chỉ cần hiểu dụng thêm, không có kẻ địch nào không giải quyết được.

Vấn đề là, Kim Ngọc Thành dự định giấu vương bài mạnh nhất trong tay tới khi nào?

“Được, người một lòng khiêu chiến, ta cho người cơ hội.”

Trong khi nói chuyện, kim trụ tiêu tán mà cự lực bỗng nhiên biến mất, Giang Lưu thân bắt do kỹ, lão đảo mấy bước, có chút chật vật. Nhưng hắn lại vui vẻ nói: “Nói như vậy, người đồng ý giải phong Kim Linh Vương?”

Đối địch với thủ tịch của Quân Hoàng sơn, thật ra Giang Lưu không hề chắc chắn, hắn có thể dẫn dắt đoàn đội tập kích Trảm Tử Dạ, tập kích bất ngờ Chu Mộc Mộc thậm chí là bất ngờ Vương Lục, nhưng tuyệt đối không có khả năng bất ngờ tập kích xà Lương. Đối phương là kỳ tài chiến tranh chân chính, tất cả chiến tranh chi đạo hắn học được ở Thịnh Kinh Tiên Môn trong mắt đối phương chỉ là trò chơi trẻ con.

Về phần lấy thực lực cứng rắn liều mạng với Quân Hoàng sơn thủ tịch? Chuyện này thật sự không thú vị chút nào.

Hạng Lương mạnh mẽ, Giang Lưu xem ra thậm chí vượt qua Vương Lục, nếu như nói thế giới này ngũ linh tranh bá có ai có thể chân chính nắm giữ mũi nhọn, chỉ có Quỳnh Hoa.

Chỉ có đệ tử thủ tịch của Thịnh Kinh mới có được thực lực áp chế tất cả. Với lực lượng của Quỳnh Hoa tiên tử hôm nay, một khi toàn lực phóng thích có thể quét ngang tất cả kẻ địch của giới này, thủ tịch của các môn phái còn lại cho dù liên thủ cũng khó có được nhiều phần thắng. Đáng hận với thiết kế của tiên mộng cảnh., Lại khiến Quỳnh Hoa ngay khi tiến vào giới này đã bị phong ấn ngay lập tức, thành chủ Kim Ngọc lấy nửa số huyết phù trong tay làm cái giá, bố trí ra Sâm La điện, áp chế Quỳnh Hoa chặt chẽ, không để sót một chút sơ hở nào.

Không ai biết rõ vì sao vị Chí Tôn của thế giới này lại có địch ý với Huyết Linh, nhưng mở màn thì không tốt. Người của Thịnh Kinh cũng chỉ có thể kiên trì tiến lên. Bọn họ mất nửa tháng mới có thể tiếp nhận những tu sĩ Thịnh Kinh khác của Kim Ngọc Thành. Mặc dù Quỳnh Hoa bị nhốt nhưng đám người Giang Lưu lại tốt xấu gì cũng ra tay.

Mà lúc này, bất kể là hạng Lương, Trảm Tử Dạ, Chu Mộc Mộc... cũng đã hoàn thành bộ cục của mình.

Ưu thế tuyệt đối quả thực đã bị nghịch chuyển hoàn toàn, mà khi Giang Lưu cho rằng cuối cùng Thịnh Kinh cũng có thể mở ra bao quân áo toàn lực thi triển, Kim Ngọc thành chủ lại lần nữa để cho hấn thất vọng.

“Không có Vương Kim Linh, chỉ có các ngươi.”

Nụ cười của Giang Lưu cứng lại trên mặt: “Ngươi...”

“Nếu như ngươi tràn đầy tự tin có thể chiến thắng Hỏa linh, vậy thì đi đi, cho ngươi thời gian mười ngày, sau mười ngày ta muốn ngươi xách đầu Hỏa linh tới gặp ta.”

Giang Lưu nhìn lên thêm đá vụn bạc, vương tọa kim ngọc ẩn giấu trong ánh sáng mờ lung, vị Chí Tôn quân vương này rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? Đầu tiên là thân thuộc tính giết chóc, sau đó lại bức Huyết Linh của hấn đi chịu chết.

Bởi vì hấn thật sự không cho phép mạo phạm chút nào? Hay là địa vị Chí Tôn của Kim Ngọc thành đã làm hấn quên mất cho nên? Hay là... Nhưng bất luận thế nào, Giang Lưu quả quyết không có đạo lý đi chịu chết theo lời này.

Thành chủ Kim Ngọc lại lạnh lùng nói: “Nếu không làm được, đừng mơ tưởng gặp lại Vương Kim Linh.”

“Cái gì?”

“Trong tay ta còn một nửa huyết phù, nếu dốc ra số, Sâm La điện sẽ vĩnh viễn không có ngày giải phong.”

“Vĩnh viễn không có ngày mở phong? Hấn nói như vậy?”

Trong Sâm La điện, Quỳnh Hoa hơi kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Chính xác, tên khốn nạn kia cũng nói như vậy... Mẹ nó, sao lại gặp phải tên mặt hàng như thế chứ?”

Giang Lưu tức giận sôi trào nhưng không thể nào phát tiết, cơ bắp cứng trảng cứng cứng, ngay cả nhuyển giáp pháp bảo bảo sát người của hấn cũng sắp bị nứt vỡ.

Nhưng Quỳnh Hoa lại nhẹ nhàng cười lên: “Không phải rất tốt sao?”

“Rất tốt? Sư tỷ ngươi đây là ý gì?”

Quỳnh Hoa nói: “Hấn đề tài, chúng ta đến giải đề. Hấn muốn ngươi trong vòng mười ngày chiến thắng hoả linh, vậy thì thắng cho hấn xem đi.”

Giang Lưu cười khò: “Sư tỷ, ngươi đừng đùa nữa, nếu ta có bản lĩnh đó, cần gì khổ não?”

Quỳnh Hoa nói: “Lấy sức ngươi hoàn toàn chính xác không đủ để chống lại mũi nhọn, nhưng nếu là thêm Diệp Thủy Hà chi Vương thì thế nào?”

“Vương của Diệp Thủy Hà? Dị số kia?” Nhớ tới lần tập kích trong bữa tiệc rượu hôm đó, Giang Lưu vẫn có chút không rét mà run, Huyết Phù Thần Thương của A Dạ dường như trở thành ác mộng của hấn... Ngũ Linh tranh bá, Huyết Linh chi chủ bình thường không am hiểu chiến đấu cá nhân, nhưng A Dạ lại là vua một chọi một, đơn đả độc đấu, cho dù không

huyết phù thần thương cũng không thua gì hấn, nếu có thể tương trợ thì đúng là như hồ thêm cánh.

“Thế nhưng, bây giờ liên minh ba nhà còn chưa kịp trở thành kẻ địch của chúng ta, làm sao có thể cứu chúng ta đi chống lại Nộ Diễm cốc?”

Quỳnh Hoa lại cười, chỉ là lần này, nụ cười dưới dung nhan tuyệt thế kia lại khiến Giang Lưu có chút mơ hồ phát lạnh.

“Nếu Nộ Diễm cốc chủ động khiêu khích Diệp Thủy Hà, với tính tình của vị kia, tuyệt đối sẽ không ngồi yên không để ý tới.”

“Su tử, mặc dù người của Nộ Diễm cốc trí mưu không đủ, lại không ngu đến mức dốc toàn lực khai chiến với Kim Ngọc Thành rồi thêm một chi nhánh nữa đúng không?”

Quỳnh Hoa vẫn cười như trước: “Bọn họ lúc này đang toàn lực khai chiến với Kim Ngọc Thành, chẳng lẽ là tự mình nguyện ý sao?”

Giang Lưu sững sốt, lập tức ý thức được: “Su tử nói là...”

“Trảm Tử Dạ có thể đuổi hồ nuốt sói, sao chúng ta không thể noi theo?”

“Cái này...”

“Lần trước các ngươi tập kích Lệnh Vĩnh Hằng Thụ, Thánh Diệp bị trọng thương. Ta nghĩ đây cũng coi là cơ hội trời ban cho Nộ Diễm Cốc. Mộc sinh Hỏa, nếu có được sức mạnh của Mộc Linh, Nộ Diễm Cốc thật sự có thực lực chống lại Kim Ngọc Thành.

“Su tử...”

“Quân Hoàng Sơn binh pháp xưa nay khó lường, kỳ binh này ở cảnh nội Kim Ngọc Thành tàn phá bừa bãi liền có thể làm chúng, dưới sự chỉ huy của hấn, Nộ Diễm Cốc làm ra bất cứ chuyện gì cũng không ngạc nhiên.” Quỳnh Hoa nói, ngẩng đầu lên, ánh mắt lẳng lẳng nhìn chăm chú Giang Lưu.

“Vấn đề duy nhất trong chuyện này, Giang Lưu sư đệ, mấy năm nay các trưởng lão muốn ngươi tu dưỡng lòng thành, không thể dễ dàng nổi giận. Không biết... ngươi còn phát hỏa hay không?”

Vĩnh Hằng thụ, nơi ở của Thánh Diệp...

Ngoại trừ không gian sinh hoạt sinh hoạt cần thiết, thủ lĩnh của cây Vĩnh Hằng vẫn còn ở chính giữa cây che Thiên Thần thụ này, có một cái hốc.

Trong động ngưng tụ tinh hoa thần thụ, linh khí hệ Mộc nồng nặc tựa như thực chất, mà bốn bức tường vạn năm rèn luyện không thể phá vỡ, là nơi tốt nhất để tu hành.

Bàn Mạn họ hỉ tĩnh, nàng tu hành đa phần lấy mình tướng làm chủ, bình thường phải suy nghĩ thật kỹ mới thực hành, hốc cây này truyền thừa đến tay nàng nhiều năm, phần lớn thời gian đều yên tĩnh, không phát ra tiếng vang.

Nhưng bây giờ, trong động tựa như sấm chớp, dù bên ngoài có nhiều tầng trận pháp tiêu trừ thanh âm, nhưng vẫn có một chút tiết lộ ra ngoài, khiến cho cư dân Vĩnh Hằng Thụ phải nhìn theo.

“... Lại sai rồi, đạo pháp thuật này ứng với ba mươi sáu loại biến hóa, để ứng đối nhu cầu tình thế khác biệt. Người biến đổi như vậy, tối đa biến ra mười loại, còn lại căn bản không phát ra được.”

Giọng nói của Trảm Tử Dạ lại nhẹ nhàng nhưng nghiêm nghị, đôi mắt như lôi đình, trong khoảnh khắc nhìn ra toàn bộ biến hóa của pháp thuật, mà toàn bộ Vạn Pháp đều thông suốt khiến hần lập tức phân tích suy đoán, đưa ra đề nghị hợp lý.

Đại đa số mọi người khi gặp phải lão sư như vậy đều phải tâm phục khẩu phục, nhưng học sinh của Trảm Tử Dạ lại có chủ trương riêng của mình.

“Ba mươi sáu loại biến hóa hoa nở mà không thực, vả lại vì cầu phục, ta phải tiêu tốn thêm một thành pháp lực, không cần thiết. Có thể tiếp nhận mười loại biến hóa, tác dụng của đạo pháp thuật này đã hết, không cần thiết cầu nữa.”

Bàn Hi nói xong, chậm rãi thu hồi dây leo trong tay, vừa rời nhánh dây leo tầm thường này sinh ra biến hóa trong tay nàng, có thể chui vào núi đá này mầm, vật cứng rắn từ đó sụp đổ,

cũng có thể trói đối thủ, khiến người ta khó mà giãy dụa. Dây leo kéo dây leo, lại có kịch độc, một đạo pháp thuật liền có rất nhiều biến hóa. Tuy rằng Trảm Tử Dạ vẫn không hài lòng, nhưng La Mạn Mạn lại quyết định dừng ở đây thôi.

Đối với phản bác của Mạn Mạn, Trảm Tử Dạ chỉ nhú mày, dùng lực lượng nguyên thần suy diễn lại, một lúc lâu sau, hấn chậm rãi gật đầu.

“Có lý, đạo pháp thuật này theo ý kiến của ngươi, dừng ở đây đi.” Ngừng một lát, Trảm Tử Dạ cười nói: “Khiến người ta mở mang tầm mắt.”

Nếu là có người bên ngoài nhìn thấy một màn này, chỉ sợ sẽ kinh ngạc không khép cằm lại được. Trong quá trình nghiên cứu pháp thuật, thủ tịch Vạn Pháp ánh mắt luôn cao hơn đỉnh đầu lại có thể dễ dàng bị người khác ý kiến? Hơn nữa, rõ ràng còn biết tán thưởng đối phương?

Nhưng đối với Trảm Tử Dạ, ý kiến của ai không quan trọng, quan trọng là lời nói của ai càng chính xác. Vạn Pháp thủ tịch cao ngạo, chỉ vì người tương phản, ít nhất cũng chính xác hơn hẳn.

Nhưng cô gái trước mắt này... tuy chỉ là con rối trong cảnh giới tiên mộng, nhưng cô ta tinh thông băng tuyết, mới học được tốt, tuy truyền thừa thô lậu không bằng Vạn Pháp Tiên môn, nhưng bằng họ Ngô của cô ta cũng đủ để bù đắp tất cả. Ban đầu, Trảm Tử Dạ tưởng là chỉ dạy một phương, nhưng rất nhanh đã biến thành vô phân cao thấp luận bàn, pháp thuật của Toa Mạn tất nhiên rất có tiến bộ, Trảm Tử Dạ chẳng lẽ thu hoạch phong phú?

Trảm Tử Dạ, đã thật lâu không gặp nữ tử ăn ý với mình như vậy.

Trong lúc nhất thời, nhìn khuôn mặt thiện lương của Mạn Mạn Uyển vì mồ hôi mà, hấn đột nhiên động tâm.

Cùng lúc đó, nữ tử cười tươi như hoa, cũng khó nén lại sự kinh ngạc trong lòng.

Vốn tưởng rằng con mọt sách Mộc Linh này một lòng khổ học, không thông với nhân tình thế tục, nhưng nó lại chiếu cố chính mình không sai lầm.

Bàn Mạn đương nhiên không nghĩ tới, Trảm Tử Dạ là thủ tịch Vạn Pháp, được sư môn đặt kỳ vọng rất cao, những năm gần đây khổ tu quá thể nhân tình. Hắn tuy thiên phú thiếu khuyết, lại học thuộc lòng vô số sách dạy bảo con người, cứng nhắc, hơn nữa học thuật của hắn nghiên cứu vô cùng tỉ mỉ, quả thực rất cảm động.

Bầu không khí vi diệu giăng co trong chốc lát, Mạn Mạn chợt thức tỉnh, vội vàng lắc đầu.

“Pháp lực của ta và người sắp hết, hôm nay viết chỉ dừng ở đây thôi.”

Trảm Tử Dạ đang định gạt đầu, bỗng nhiên một giọng nói xa lạ vang lên.

“Pháp lực sắp hết? Thật sự là trời giúp ta mà.”

Khoảnh khắc sau, chính là lửa cháy trên đồng cỏ.

Bên trong Kim Ngọc Thành, chiến hỏa nổi lên.

Sự xâm lấn của Nộ Diễm cốc khiến thế lực mạnh nhất này cuối cùng cũng tỉnh ngộ được chiến tranh đã đến, Kim Ngọc Nhân sắc mặt khuyển mã bắt đầu tiến vào thời đại chiến tranh. Thành thị phồn hoa bắt đầu cải tạo thành pháo đài, mọi người lười biếng bắt đầu tu luyện, dùng khí không có thật đổi thành binh khí sắc bén...

Ngay cả khi đối mặt với kỳ binh Nộ Diễm cốc, đại bộ phận bố trí đều chỉ là vô dụng, nhưng Kim Ngọc Thành giống như cự thú võ trang bắt đầu triển lộ ra phong mang.

Cùng lúc đó, một nhánh kỳ binh xâm nhập trước Nộ Diễm cốc, cũng đang tìm kiếm con mồi của mình.

Đã mấy ngày rồi Diệp Thủy Hà không sẵn được thành công.

Mục tiêu của hắn là Kim Hành Huyết Linh, cũng chính là môn nhân của Thịnh Kinh, nhưng liên tiếp xem xét, đừng nói là môn nhân Thịnh Kinh, ngay cả Kim Y Thiên Tướng thường gặp cũng không bắt được.

Kim Ngọc Thành giống như là nghịch chuyển kinh mạch, hoàn toàn thay đổi phương thức vận hành khiến người ta khó nắm bắt. A Dạ ẩn núp trong cảnh giới cũng trở nên càng lúc càng bực bội.

“Chậc, cứ chờ như vậy thật chán quá, chi bằng để ta tìm một tòa thành trì, trực tiếp dùng Huyết Thương đồ thành, lại viết tiếp huyết tự giết người là Diệp Thủy Hà Vương, thế nào?”

Đối với đề nghị của A Dạ, Huyết Linh Chu Mộc đi theo chỉ có một tiếng thở dài: “Rốt cuộc người định chơi khi nào? Cô quân thâm nhập, thân ở hiểm địa, người cảm thấy chơi vui lắm à?”

“Nhặng vui chút nào.”

A Dạ trả lời không chút do dự, khiến Chu Mộc kinh hãi.

Đọc theo con đường này, A Dạ vô cùng hứng thú, miệng nở nụ cười, khiến người ta có cảm giác hắn đang trầm mê trong trò chơi săn bắn này. Mỗi lần săn giết được tu sĩ Thịnh Kinh, bộ dáng vui vẻ tuyệt đối không phải giả bộ.

Nhưng hắn lại nói không vui?

“Chiến tranh không phải trò đùa, đương nhiên không vui, một mình rơi vào hiểm địa, vạn nhất bị người ta gói sủi cỏ, anh danh tang hết, càng không vui.” A Dạ lắc mạnh đầu, phủ nhận liên tục.

Điều này khiến Chu Mộc nảy sinh hứng thú: “Người luôn tự xưng là đẹp trai không người, sao lại sợ?”

“Không ai có thể vì đẹp trai mà vô địch, chỉ có người vô địch mới có thể đẹp trai.” A Dạ nhẹ giọng nói, “Ta đẹp trai như vậy, sao lại không hiểu được đạo lý này? Bây giờ ta đơn thương độc mã xâm nhập Kim Ngọc thành, lúc nào cũng phải chịu mạo hiểm... Nhưng nếu không như vậy, ta làm sao đối xử với thê tử bị thương nặng đây.”

Chu Mộc Mộc nghe hắn nhắc tới Mạn Mạn, không khỏi nổi giận: “Thật sự không biết người là khờ hay là giả ngu nữa. Người một mình mạo hiểm như vậy chẳng lẽ lại đối xử tốt với nàng? Nàng bị thương nặng trên người, người cần không phải lấy đầu bao nhiêu người để tranh công, mà là chăm sóc cẩn thận giúp đỡ các người đến sinh ra cũng không hiểu đạo lý cơ bản này...”

A Dạ nhún nhún vai: “Sao lại không hiểu? Đơn giản chỉ là kiêu phụ nữ. Đáng tiếc đạo lý là đạo lý, ta không làm được chuyện hợp lý.”

“Xi, lấy có.”

“Nữ nhân các người luôn cho rằng nam nhân chỉ cần dụng tâm, chuyện gì cũng làm được. Đáng tiếc rất nhiều chuyện trong mắt các người, lại khó như lên trời, đối với nam nhân.”

A Dạ cười ha ha: “Thật ra con người ta không có sở trường, tuy tôn là vua sông nước, nhưng mà đạo lý trị quốc ta nửa điểm cũng không hiểu, nông canh, cá canh, kiến trúc, rèn... Tất cả đều không... Ta đều sẽ không, nếu không phải sinh ra có một bộ huyết thống tốt, ta ngay cả cá nhép cũng không bằng.”

Chu Mộc Mộc nghe hắn nói nghiêm túc, không khỏi lúng túng, nhưng muốn mở miệng an ủi... Lại không biết nên nói gì.

“Nhưng chính bởi vì từ nhỏ ta đã không biết gì cả, cho nên liền hiểu rõ một đạo lý: Nếu như trên đời này còn có chuyện gì ta am hiểu, ta nhất định phải nắm chắc, so với bất cứ cái gì cũng trân quý hơn nhiều. An thân lập mệnh, ta không có bằng chứng.”

Nói xong, A Dạ nhạt thanh trường thương quen dùng lên.

“May mà từ nhỏ đã ngu dốt không tốt, nhưng chung quy ta vẫn phát hiện ra mình vẫn còn có một chuyện am hiểu. Mà bây giờ ta phải dùng sở trường đặc biệt duy nhất của mình để hoàn thành tâm nguyện.”

Chu Mộc Mộc nghe vậy chỉ cảm thấy trong lòng buồn bã, vị chủ nhân hoạt bát này dường như cũng trở nên thuận mắt hơn vài phần.

Song kế tiếp lời nói của A Dạ lại khiến trong lòng nàng trở nên nghiêm trọng.

“Còn về phần Mạn Mạn, trong lúc dưỡng thương nàng sẽ được người bên cạnh chăm sóc hết sức chăm sóc.”

Chu Mộc Mộc khó có thể lý giải nói: “Người... Có biết mình đang nói gì không? Tuy trăm tử dạ tuyệt không phải hạng người ngân tà, nhưng... Dù sao cũng là vợ người mà.”

“Cho nên ta mới phải phân ra ngoài lo lắng cho nàng, mà thứ nàng muốn, ta không cho được a... Toa Mạn từ nhỏ đã đọc đủ thi thư, thích nhất văn nghệ, hết lần này tới lần khác ta lại

chẳng hiểu gì về chuyện này, mà Mộc Linh lại hiển nhiên là học phú năm xe.” A Dạ nói., Nụ cười như tàn, “Con người của ta, sở trường duy nhất là đem chuyện này giao cho chuyên gia chân chính làm. Ta không am hiểu trị quốc, liền do đại lý tại Toa Mạn. Thậm chí khi tác chiến ta không giỏi chỉ huy, cũng là do các tướng quân phân quyền, ta cam tâm làm tiên phong, đạo lý tương tự...”

“Mẹ nó, đây không phải đạo lý tương tự.” Chu Mộc Mộc túm lấy cổ áo A Dạ, một tay nhắc hẳn lên: “Đầu óc người quả nhiên hỏng rồi, sao lại giao lão bà nhà mình cho người ngoài? Người có bệnh hay không?”

“Ha ha, từ khi ta còn bé nhớ chuyện này, cũng không biết có bao nhiêu người nói ta như vậy. Ta đã sớm biết đầu óc mình có bệnh, cho nên mới giao chuyện này cho người không bị bệnh đi làm.”

“Cây mục của người không thể đẽo được” Chu Mộc Mộc buông ra khỏi tay A Dạ ra, chỉ là tức giận khó bình, đổi tay khác lại xách hẳn lên: “Không được, nghĩ lại là tức giận, không nhìn thấy thì thôi, nếu đã nhìn thấy ta tuyệt đối không thể ngồi yên không để ý tới, nếu không ta không hiểu lắm...”

Chu Mộc Mộc nói xong, bắt đầu chuẩn bị tìm từ: “Ta còn nhớ lúc trước người từng nói, may mắn lớn nhất kiếp này chính là cưới được một người vợ tốt, chẳng lẽ người cam tâm tình nguyện để vợ người đưa vào lòng người khác? Hơn nữa người coi Mạn Mạn Mạn thành cái gì? Nàng yêu người như vậy, người lại...”

A Dạ nói: “Từ trước tới nay Mạn Mạn cũng không thích ta.”

“Ha?”

“Đúng là ta đã từng nói, may mắn lớn nhất của ta là cưới được một người vợ tốt, nhưng chưa từng nói đến chuyện may mắn lớn nhất của Mạn Mạn Mạn là gả cho ta. Nàng gả cho ta là bởi vì Vĩnh Hằng Thụ và Diệp Thủy Hà nhiều thế hệ thông gia, nàng không được lựa chọn. Nếu không nữ tử xinh đẹp như nàng sao có thể gả cho ta được?”

“Người...”

“Mặc dù chuyện liên hôn hai ta đều là thân bất do kỷ, nhưng dù sao ta dùng bất hạnh cả đời của nàng, đổi lại là ta hạnh phúc cả đời. Ta khi còn bé các trưởng bối đã dạy ta ân oán rõ ràng, có ân báo ân, cho nên có thể bồi thường chuyện của nàng, ta đều sẽ làm. Mà hiện tại việc ta muốn làm, cũng chỉ có một việc...”

Chu Mộc Mộc đã không biết nên khuyên bảo thế nào, bản thân nàng đối với tình nam nữ cũng ngây thơ hồ đồ, chẳng qua theo bản năng cảm thấy A Dạ phạm sai lầm dị thường ngu xuẩn, lại không nói ra được.

Có lẽ đổi thành Vương Lục ở đây, có thể nhìn ra sự ngu muội của A Dạ, nhưng hận chính mình lại không có bản lĩnh đó... Nhưng, chung quy không thể vì vậy mà từ bỏ.

“Nghe đây, suy nghĩ của ngươi vốn sai lầm, tuy ta không có cách nào giải thích rõ ràng cho ngươi hai ba câu, nhưng ngươi phải...”

Còn khi Chu Mộc Mộc định thuyết phục, đột nhiên trong lòng bàn tay A Dạ sáng lên một luồng sáng xanh lục, một chiếc lá xanh biếc bay lên.

Chu Mộc Mộc nhận ra đó là pháp thuật dùng để truyền tin tức của Vĩnh Hằng thụ.

Mà A Dạ sau khi nhìn thấy mật hàm thúy diệp, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Chu Mộc Mộc chưa từng thấy A Dạ im lặng lâu như vậy.

Hắn luôn luôn ưa thích náo nhiệt, miệng luôn không chịu nhàn rỗi, không muốn nói chuyện cũng phải nói, nhưng bây giờ môi hắn mím chặt, sắc mặt xanh mét.

“... Việc ta phải làm bây giờ, biến thành hai chuyện.”

Nói xong, bàn tay hắn nắm chặt, lá xanh vỡ nát.

“Nộ Diễm cốc, ta tới đập tắt hỏa diễm của ngươi.”

...

(Toàn bộ thư đọc)

Liệt diễm tàn dương, đại địa như máu, từng đoàn từng đoàn hỏa vân phảng phát đoạt mệnh tiêm đao, từ đường chân trời kéo dài lên trên, treo ở đỉnh đầu.

Trong Kim Ngọc Thành cảnh, một mảnh xơ xác tiêu điều. Nộ Diễm Cốc có một nhánh kỳ binh, quấy đến quốc gia mạnh nhất của giới này không có ngày an bình, chiến tranh khủng hoảng đã lan tràn, thế không thể đỡ.

Mà lúc này, thời hạn sinh tử mà thành chủ Kim Ngọc thành định ra còn có cửu Thiên nữa.

Ngày hôm trước, Kim Linh Giang Lưu ở trước mặt Kim Ngọc thành chủ đã hạ tử lệnh, trong vòng mười ngày phải gỡ được đầu Hỏa Linh Hạng Lương xuống. Bây giờ thời gian mặc dù chỉ qua một ngày, nhưng Nộ Diễm Cốc hung hăng ngang ngược, Giang Lưu lại chậm chạp không hành động, thậm chí không thấy hành tung. Thời gian quý giá, mọi người không thể không suy đoán, hẳn rốt cuộc muốn làm gì?

Thành chủ Kim Ngọc nói phải làm sao, hẳn nói trong vòng mười ngày không thấy đầu người, liền vĩnh viễn phong bế Kim Linh Chi Vương, đây tuyệt đối không phải lời nói ngoa. Đồng thời, những thứ kia làm hẳn thất vọng thần thuộc hạ, cũng tuyệt sẽ không có kết cục tốt. Giang Lưu dẫn dắt đoàn đội kinh thành cường đại, nhưng vẫn khó đối mặt với lửa giận của thành chủ Kim Ngọc.

Như vậy, đối mặt với tuyệt cảnh như thế, Giang Lưu rốt cuộc muốn làm gì?

Không cần quá lâu, ngày thứ hai, đáp án sẽ được công bố.

Tòa phủ thành mờ mịt, bầu trời đang run rẩy, đại địa đang nứt toác. Tòa thành phủ quân vương lơ lửng trên không trung này phủ đầy tro bụi, phảng phát gió bão mưa rào, che khuất bầu trời. Sự giận dữ của quân vương, bề ngỗ chúng sinh.

“Ngươi lặp lại lần nữa đi?”

Bên dưới bậc thềm đá bạch ngọc, quần thần quỳ lạy không nổi, một người cầm đầu nơm nớp lo sợ, sợ hãi khiến ý thức của hắn trở nên mơ hồ, nhưng sự uy nghiêm của quân vương lại sai hắn tuân theo mệnh lệnh, lặp lại lời vừa rồi.

“Kim Linh Giang phản bội chạy trốn Nộ Diễm cốc, được Nộ Diễm đại vương phong làm Nộ Diễm Hỏa Linh.”

“Kim Ngọc thành chủ ngu ngơ vô đạo, vừa mới dùng phòng thủ, lấy điều kiện quyết liệt uy hiếp Kim Linh thủ hạ, mà mắt thấy Kim Linh Chi Vương đã vô vọng giải trừ phong ấn. Vì thế trong lúc nổi giận lại phản đầu hàng... Ha ha, Quỳnh Hoa sư tỷ, người hỏi ta tu dưỡng nhiều năm như vậy phủ thành, còn phát hỏa hay không? Không biết bây giờ ta có thể giải đáp cho người hài lòng hay không?”

Dưới cơn nổi giận, bất cứ hành vi cấp tiến nào cũng không kỳ quái, nhưng chỉ có lòng dạ mới có thể giúp người ta thoát khỏi trói buộc của tình cảm, tỉnh táo nhìn ra hiện trạng, đưa ra phán đoán lý trí. Kim Ngọc thành chủ lấy mười ngày làm hạn, muốn Giang Lưu hoàn thành nhiệm vụ không có khả năng, ý đồ vĩnh viễn phong Kim Linh Vương của hắn như được vạch trần. Mà Kim Ngọc Thành chủ thống trị nhiều năm, chuyện hắn cần làm, còn chưa từng thay đổi.

Ngay cả Giang Lưu có thiên đại bản sự, thật đem thủ cấp Hỏa Linh dâng lên, Kim Ngọc thành chủ cũng có thể tìm được càng nhiều, càng xảo trá khó khăn hơn, từng bước từng bước đẩy đám Kim Linh vào tử lộ. Cho nên bày ở trước mặt Giang Lưu, vốn chỉ có một con đường: thoát ly sự khống chế của thành chủ Kim Ngọc, nhảy ra khỏi trật tự. Mà Nộ Diễm cốc, là nơi đầu tiên lựa chọn —— trước đây không lâu hắn mới dẫn chúng tập kích Diệp Thủy Hà và Vĩnh Hằng Thụ, con đường liên minh đã sớm đứt đoạn.

Mang theo bối cảnh như vậy đầu địch phản bội, Nộ Diễm cốc đại vương cũng sẽ không có bao nhiêu nghi vấn, huống chi tư duy người Nộ Diễm cốc từ trước đến nay đơn giản trực tiếp, Hạng Lương Cô quân thâm nhập, phía sau vốn thiếu sĩ tử trí mưu tính cảnh giác, huống chi sau khi đầu địch, Giang Lưu lập tức đã dâng lên danh trạng gia nhập của hắn.

“Trảm Tử Dạ sư huynh vạn pháp thông suốt, một đôi mắt thần nhìn thấu pháp thuật trong thiên hạ, ta có tài đức gì, có thể giấu diếm được mắt hắc giấu giếm dấu vết pháp thuật Nộ Diễm cốc? Khiến hắc cho rằng động thủ là Nộ Diễm cốc? Huống chi Giang Lưu luôn luôn đối đãi người khác, theo ta hành động, trong Vĩnh Hằng thụ dấy lên lửa cháy lên đồng cỏ khô, đúng là thủ vệ Xích Diễm cốc giả tráo. Cho dù Tử Dạ sư huynh thần nhãn lại tăng lên mấy cấp, cũng nhìn không ra khả năng thứ hai.”

“Sau đó, dựa vào tập kích bất ngờ khiến cho Toa Mạn bị trọng thương, lại cướp lấy tinh hoa của gốc cây Vĩnh hằng, đầu nhập Nộ Diễm cốc vào Nộ Diễm cốc đốt cháy phần trời liệt diễm. Tiến thêm một bước củng cố địa vị của ta ở Nộ Diễm cốc, Diệp Thủy Hà lại tiến thêm một bước vào chiến đoàn, một mũi tên trúng hai con đường... Quỳnh Hoa sư tỷ, kịch bản của người thật khiến người ta bội phục sát đất.”

Trong Nộ Diễm cốc, Giang Lưu đã đổi da Nộ Diễm Thú, toàn thân cơ bắp cuộn cuộn như nham thạch nóng rực, trong kiên nghị ẩn chứa vô cùng bộc phát. Mà ở phía sau hắc, một đám kiệt ngạo bất tuân! Nộ Diễm Tinh nhuệ đang yên lặng đứng. Một trận tập kích kỳ lạ lúc trước, Giang Lưu tiên sĩ thân, lấy võ dũng cùng dũng khí không người bì kịp, giành được sự tôn trọng của bọn họ.

“Kế tiếp, các sư đệ sư muội, phải xem các người rồi.”

Nói xong, giống như là cảm khái, giống như buồn cười, cúi đầu khẽ thở dài.

“Kim Ngọc thành chủ đúng là người đáng tin, ước hẹn mười ngày... vẫn có hiệu quả mà.”

Bên trong Kim Ngọc Thành lại có một cứ điểm bị nhốt vào tù binh.

Bởi vì trong cảnh nội kỳ binh Nộ Diễm cốc tàn sát bừa bãi, quân đội trong toàn cảnh đều cao cao cảnh giới, một ngày trước, có tin tức tình báo biểu hiện Nộ Diễm cốc lui tới nơi nào đó, dưới cơ duyên xảo hợp, một mũi quân đoàn bất chấp liều mạng kéo dài một đoạn thời gian., Làm cho hắc không thể kịp thời rút lui, ngay sau đó, chiến sĩ của Nộ Diễm cốc đã bị đại quân vây khốn. Kì binh Nộ Diễm cốc chiến lực kinh

người, các quân đoàn kim y cần quân đội xung quanh xuất động trợ giúp, gia cố thế trận, vì vậy có nhiều cứ điểm điều động quân đội để đảm bảo ổn thỏa.

Sau đó, kỳ binh Nộ Diễm cốc trong một đêm đột phá vây quanh, thẳng đến cứ điểm trống rỗng bên trong Kim Ngọc. Bởi vì chủ lực xuất động, Nộ Diễm Man tộc dễ dàng công hãm Man tộc, sau đó giết hết nơi đóng quân, cướp hết tiếp tế, bỏ trốn mất dạng.

Kim Ngọc Thành phú giáp thiên hạ, quốc lực cường thịnh, một cứ điểm không quan trọng, nhưng đáng sợ chính là, Nộ Diễm Man tộc đã hiện vẻ mệt mỏi nhận được vật tiếp tế của cứ điểm, một lần nữa trở nên sinh long hoạt hổ.

Không, thậm chí trở nên càng thêm đáng sợ hơn trước kia. Nộ Diễm cốc cần cỗi, khiến các chiến sĩ Man tộc thậm chí ngay cả binh khí hợp tay cũng khó có thể bề nghề, lúc này có được xa hoa vũ trang của Kim Ngọc thành, không khác gì hồ thêm cánh.

Nhưng trải qua trận chiến này, chủ soái Hạng Lương lại tính công thành lui thân, dẫn quân rút về Nộ Diễm cốc.

Hoàn toàn chính xác, hôm nay sĩ khí đoàn đội kỳ binh đang lên tới đỉnh phong, lại có trang bị tương trợ, thực lực cơ hồ tăng lên gấp đôi, ở trong Kim Ngọc Thành cơ bản không có bất kỳ quân đội nào có thể chính diện chống lại. Nếu tiếp tục du kích, trừ phi đại phạm vi Kim Ngọc Thành là tường đồng hoang, hoặc là xuất ra lực lượng tinh nhuệ chân chính, nếu không chỉ có thúc thủ vô sách.

Nhưng mà làm thủ tịch của Quân Hoàng sơn, ánh mắt của Hạng Lương sao có thể nông cạn như thế chứ? So với việc suất lĩnh một nhánh quân đội tinh nhuệ hoàn thành nhiệm vụ đặc biệt, giá trị thực sự của hắn ở chỗ chỉ huy mấy vạn đại quân của Nộ Diễm cốc thôn phệ hết thảy.

Trận du kích đặc chủng này, là trình tự chứng minh giá trị của bản thân hắn. Nộ Diễm đại vương tướng quân quyền thả cho hắn, nhưng các trưởng lão Nộ Diễm vẫn còn nghi ngờ điều này, Hạng Lương đang muốn dùng một kỳ tích thắng lợi để đánh tan nỗi lo của bọn họ.

chặn đến lúc này, chiến quả mà Hạng Lương lấy được đã đủ để nhét vào miệng bất kỳ ai, chuyện tiếp theo cần phải làm chính là trở về Nộ Diễm Cốc, kéo thực lực của mình lên tới đỉnh phong, sau đó...

“Không có sau đó, người đi chỗ nào cũng không được đi.”

Bên cạnh khe suối nơi thâm sơn, doanh địa chủ soái bỗng nhiên vang lên tiếng người xa lạ vốn không nên có.

Đột nhiên tập kích như thế, cho dù là thân quân của Nộ Diễm đại vương gặp phải, đều khó có thể duy trì trấn định, nhưng chiến sĩ Man tộc thủ hạ của Cổ Lương lại như bản thân hấn, lạnh lùng giống như một tảng đá, đối với thanh âm không nghe không hỏi.

Đối với một đám khôi lỗi chiến sĩ bị tán đi hồn phách mà nói, Thiên Băng Địa Liệt cũng là mặt không đổi sắc. Về phần Hạng Lương bản nhân, lại có tố chất tâm lý cứng hơn sắt thép. Trong nháy mắt nghe được thanh âm, hấn liền nghĩ đến hết thảy, cũng làm ra ứng đối.

“Tối hay lắm.”

Vừa nói, hấn vừa gậy búng ngón tay về phía trước, vài đạo khí lưu như binh khí đao thương, đâm nhanh tới.

Pháp thuật tuy nhỏ, lại biểu hiện ra rướn rướn chiến ý, đối mặt khiêu chiến, đệ tử Quân Hoàng sơn tất dừng mãnh tiến về phía trước.

Dù cho âm thanh đột nhiên xuất hiện, mang ý nghĩa hành tung của hấn đã bị nắm giữ, đối thủ sắp phát động cuộc tập kích bất ngờ trước nay chưa từng có. Mà biết rõ mình lợi hại mà còn dám ra tay, đối phương tất có bằng chứng, địch ám ta minh, tình thế phi thường bất lợi.

Nhưng Hạng Lương không sợ hãi chút nào, ngược lại còn ần ần có ý mừng, bởi vì đối thủ đưa tới cửa đối với kẻ hiểu chiến như diên mà nói, đây là một miếng bánh từ trên trời rơi xuống.

Cho dù là bánh lần này cũng sẽ vô cùng nóng bỏng.

Binh khí vô hình bùng ra, đâm về phía một chỗ rừng rậm trong sơn cốc, chỉ là binh khí chưa kịp đến, liền bị lực lượng cường ngạnh bắn ra, trong hư không hai vị tu sĩ Thịnh Kinh hiện ra

thân hình, một nam một nữ, hai người cùng cầm một cái hòm, miệng mở rộng ra, từ trong phun ra một mặt khiên tròn, ngăn trở pháp thuật do tay Lương Thuận tiện bắn ra.

Sau vài tiếng vang nhỏ, khiên tròn chia năm xẻ bảy, binh khí vô hình sụp đổ, chỉ là một phương tiện tiện tay mà động, bên kia đã sớm chuẩn bị, thực lực chênh lệch trong một kích này đã hiển lộ rõ ràng.

“Động thủ!”

Tay cầm hòm bảo, Vọng Nguyệt Loan Vũ không chút dao động, lạnh giọng quát, cùng lúc đó, trong Thâm Sơn Khê cốc tĩnh mịch này bắt đầu không ngừng truyền đến tiếng binh khí va chạm vào máu thịt.

Thanh âm đơn điệu, nhưng vì đơn điệu mà càng thêm khủng bố. Chiến sĩ Man tộc thủ hạ của Hạng Lương hồn phách đã tán, cho dù gặp thống khổ lớn nhất cũng sẽ không lãng phí khí lực kêu rên thảm thiết, nhưng bọn họ cực kỳ hăng hái nhưng bản năng gặm thét, giờ thanh âm đơn điệu này chỉ có thể nói rõ một chuyện: doanh địa Khê cốc, đang diễn một trận đại tàn sát nghiêng ngã.

Đồng thời, đội quân chủ soái của Hạng Lương cũng có biện pháp quan sát toàn cục, cho nên gã biết rõ thủ hạ tinh nhuệ của mình đang giảm xuống với tốc độ nhanh chóng. Trước mặt bất ngờ bị tập kích, tinh nhuệ của Man tộc dường như không chịu nổi một kích.

Nhưng Hạng Lương lại càng thêm hưng phấn.

Có thể tàn sát tinh nhuệ Man tộc như vậy, bên trong Kim Ngọc Thành chỉ có hai khả năng: Thân vệ của thành chủ Kim Ngọc Thành cùng với đội ngũ Thịnh Kinh.

Nhưng mà thân vệ đội đã không rời khỏi Kim Ngọc Thành chủ, mà Kim Ngọc Thành Chủ cũng không rời khỏi phủ thành mờ mịt, lúc này xuất hiện chỉ là đội ngũ thịnh kinh. Đồng thời, trong không khí cổ mùi thối đặc biệt của đám người kinh thành kia cũng làm cho hấn kiên định phán đoán của mình.

Đoàn đội Thịnh Kinh, chờ các người lâu lắm rồi.

Trận tranh bá ngũ linh, Kim Linh một phương, cũng chính là lực lượng của thịnh kinh người làm người tức giận, cả một

đoàn đội đều gia nhập vào trong, tổng hợp xem ra thực lực có thể so với tứ nhà còn lại. Nhưng sự lợi hại của đoàn đội này, chủ yếu nhất ở chỗ đội chủ trục Quỳnh Hoa tiên tử không ai có thể địch, nếu là người thay chủ trận, uy lực của đoàn đội này liền giảm thấp đi rất nhiều.

Hiện giờ chuyện Quỳnh Hoa bị Kim Ngọc thành chủ giam cầm đã không còn là bí mật nữa. Mà ngoại trừ Quỳnh Hoa ra, bây giờ người chủ trì đoàn đội là ai cũng được, ngay cả Lương Lương cũng không để ý.

Vì vậy, đám người Thịnh Kinh tới rất đúng lúc.

Đến rồi, cũng đừng nghĩ rời đi nữa, sau trận chiến này, những người này không được đi chỗ nào cả.

...

(Toàn bộ thư đọc)

“Thật là lợi hại...”

Trong Thâm Sơn Khê cốc, Vọng Nguyệt Loan Vân từ đáy lòng phát ra một tiếng tán thưởng.

Trước mắt, khe suối tĩnh mịch một mảnh hỗn độn, núi đá vỡ vụn, cây cỏ khô héo, nước suối đỏ thẫm thắm máu.

Hơn mười vị đồng môn hành động, lúc này hoặc là nằm hoặc quỳ, đã mất đi sức chiến đấu, đại bộ phận thậm chí hôn mê bất tỉnh, nội thương trầm trọng. May mà còn không xuất hiện tổn thất không thể vãn hồi.

Mà đây cũng không phải là đối thủ hạ thủ lưu tình, mà là nhờ có vài vị sư huynh trước khi hành động liên thủ thi triển pháp thuật “Phong Vũ đồng chu”, khi giao chiến có thể chia sẻ thương tổn, tổn hại cùng một mức. Là lấy nhiều khi ít tránh cho đôi phương một điểm đột phá mạnh nhất. Nếu không phải cơn mưa gió đồng thời diễn ra, thì lúc này trên đài đã sớm không còn người Thịnh kinh nào sống sót rồi.

Sau đó, hết thảy đều do một mình đối phương gây nên, thủ hạ Man tộc bị tàn sát, rõ ràng không thể kịp thời, một thân một mình đứng ra, đối mặt với hơn mười vị tinh nhuệ Thịnh Kinh vây quét không sợ hãi, bình tĩnh ứng chiến, chỉ nửa canh giờ đã đánh tan tạt cả đối thủ, giành được thắng lợi áp đảo.

Cho nên, dù là đối thủ, Vọng Nguyệt Loan Vân vẫn không kìm được mà tán thưởng, loại thủ đoạn này chỉ sợ trong số những người cùng thế hệ chỉ có Quỳnh Hoa mới có thể sánh bằng, các sư huynh sư tỷ khác của Thịnh Kinh Tiên Môn, người mạnh nhất cũng phải kém như Giang Lưu sư huynh. Khó trách danh tiếng của Quân Hoàng Sơn tại Vạn Tiên minh không cao, địa vị tôn sùng tới giờ chưa ai có thể dao động. Bọn họ thật sự quá giỏi về chiến đấu.

Qua gần nửa canh giờ giao chiến, Vọng Nguyệt Loan Vân đã nhìn ra nội tình nóng cốt của nó.

Chỉ dựa vào thuộc tính giấy, Hạng Lương cũng không tính là nổi bật, bởi vì tu vi pháp lực của gã mới chỉ là Hư Đan đỉnh phong, hơn nữa lúc vận chuyển pháp lực rõ ràng có chỗ trì trệ, cũng không thành thạo - Đương nhiên, cái này cũng là chuyện đương nhiên.

Thực tế tu vi của Hạng Lương đã sớm là kim đan, chỉ là vì có thể tiến vào cảnh giới tiên mộng này, mới dùng bí pháp của sư môn áp chế kim đan, thỏa mãn điều kiện vào cửa. Trên thực tế ngoại trừ Hạng Lương, Quỳnh Hoa tiên tử ở Thịnh Kinh ngoài Hạng Vũ., Chu Mộc của Côn Luân cũng dùng biện pháp tương tự. Chỉ có điều, chế ngự kim đan, lừa gạt quần tiên mộ kỹ thuật vô cùng huyền diệu tinh tế, ngay cả Côn Luân tiên sơn phi thường am hiểu đạo này cũng có chút không nắm chắc, để bảo đảm pháp thuật mà Chu Mộc vận dụng rất thành thạo., Không cẩn thận áp chế địa điểm ác một chút, dẫn tới thực tế sức chiến đấu của Chu Mộc giảm đi rất nhiều, đây còn là Chu Mộc đột phá kim đan không lâu, nếu tu vi của nàng tăng dần, áp chế càng thêm gian nan, đến cảnh giới kim đan thượng phẩm căn bản không cách nào áp chế. Đây cũng là nguyên nhân các đại môn phái đều phái đệ tử thủ tịch, không phải đệ tử có thâm niên khác.

Từ trước đến nay Quân Hoàng sơn không nổi danh với pháp thuật tinh xảo tinh tế tỉ mỉ, bọn họ làm việc gì cũng rất thô bạo, giản dị cứng cõi. Hạng Lương nhận lệnh của sư môn khai phá cảnh giới tiên mộng, bị từ cảnh giới Kim Đan cưỡng ép áp bức thành Hư Đan đỉnh phong, thật may mà hắn có cơ sở vững chắc., Máy vị thủ tịch Ngũ Tuyệt cũng đứng hàng đầu, lúc này mới chèo chống được. Đổi thành trăm tử đệ, Chu Mộc, được dùng pháp thuật giống nhau, chỉ sợ ngay tại chỗ sẽ là kim đan vỡ vụn, Ngọc phủ sụp xuống.

Về phần Thịnh Kinh, Thịnh Kinh người có thể trong hoàn cảnh anh tài tập trung trong Vạn Tiên minh rất độc lĩnh phong tao, tự có đạo lý, tuyệt không chỉ đơn giản là tài đại khí thô như vậy. Lúc này thực lực của Quỳnh Hoa sư tỷ có thể quét ngang giới này, bởi vì lúc nàng vào cửa vẫn là Hư Đan đỉnh phong, nhưng bây giờ lại là Kim Đan chân nhân vững vàng... Áo diêu trong đó, ngay cả các sư muội sư đệ đồng môn cũng đều không hiểu, nhưng ít nhất bọn họ biết, Quỳnh Hoa sư tỷ vô địch giới này.

Mà Hạng Lương hiển nhiên không có loại vận khí này, thực lực trên mặt giấy, chỉ sợ hắn ta cũng cùng Chu Mộc cấp bậc, nhưng thực chiến...

Vọng Nguyệt Loan Vân bất đắc dĩ thở dài một tiếng: “Hắc, ba tên Chu Mộc Mộc cũng chưa chắc đánh thắng được một tên, tên này quả thực không phải người...”

Chu Mộc Mộc dù không am hiểu tác chiến nhưng cuối cùng vẫn là thủ tịch của Côn Luân, chiến lược yếu hơn so với các thủ tịch khác. Ít nhất Giang Lưu cũng không nắm chắc có thể một mình đánh thắng nàng. Hạng Lương có thể chống đỡ ba Chu Mộc Mộc, sức chiến đấu thực sự đã bước vào cảnh giới nghịch thiên.

Nhưng mà nhớ lại từng chi tiết chiến đấu vừa rồi, Vọng Nguyệt Loan Vân thật sự không cảm thấy chính mình khoa trương thực lực đối thủ.

Người Thịnh Kinh tính toán trận chiến này đã lâu, mọi công tác chuẩn bị đều trải qua thời gian rất lâu để hòa giải hoàn thiện, vừa ra tay đã lôi đình vạn quân. Dựa vào mưa gió đồng thuyền, người Thịnh Kinh dùng hết hỏa lực để khi dễ Hạng Lương một mình., Hơn nữa pháp lực vận chuyển không thông. Theo bọn họ thấy, đám dã man nhân trên núi quân hoàng sơn kia, khi tác chiến hơn phân nửa chênh lệch với Man tộc ở Nộ Diễm cốc, sau khi rít gào một tiếng liền anh dũng về phía trước. Mà đối mặt với hỏa lực ưu thế của Thịnh Kinh, đây là một con đường chết.

Nhưng Hạng Lương căn bản không chút do dự lựa chọn bỏ chạy, hắn một mặt vì người dân Thịnh Kinh đến mà hưng phấn không thôi, một mặt lại tỉnh táo từ trước tới nay chưa từng có, nhìn ra thế tiến hung mãnh của đối phương, cho nên lập tức quyết định tránh né mũi nhọn của đối phương. Năng lực rút lui của chiến trường của Hạng Lương rất mạnh, hắn một bước lui lại, cả người liền hoàn toàn biến mất, mặc cho Thịnh Kinh người đã sớm bố trí thiên la địa võng, cũng không thể bắt giữ được tung tích của hắn.

Hạng Lương vừa lui lại, hơn mười đạo pháp thuật sắc bén của người Thịnh Kinh toàn bộ thất bại, những pháp thuật này là nhằm vào một người, hơn nữa pháp lực ngưng tụ không tan ra,

sau khi thất không cũng không tạo thành núi lở đất nứt. Nhưng các tu sĩ Thịnh Kinh ẩn núp đã lâu lại cảm giác Ngọc Phủ co rút, khó chịu nói không nên lời.

Hạng Lương lúc ban đầu đối chọi gay gắt, đến khi ra tay thực tế thì tránh né mũi nhọn, một lần một mềm một êm biến hóa quá nhanh, khiến người ở Thịnh Kinh căn bản khó có thể thích ứng. Đồng thời bước này cũng nằm ngoài dự liệu của mọi người, cho nên mọi người liền chuyển ánh mắt sang nhìn tỷ đệ Vọng Nguyệt, hy vọng hai vị quan chỉ huy chiến trường có thể đưa ra chỉ thị tiếp theo.

Chỉ là, ngay lúc người Thịnh kinh vừa mới thu hồi pháp thuật, chờ chỉ thị, Hạng Lương lại tới.

Vẫn là vị trí cũ, hần một bước bước ra, hiện ra thân hình, chỉ là trên tay lại nhiều ra một cây cung dài, thân cung phong cách cổ xưa, màu sắc tái nhợt, hình dáng như hài cốt dị thú, dây cung thì không phải thực thể, do pháp lực ngưng kết cao độ bện thành.

Mũi tên mà Hạng Lương sử dụng, là tiễn hỏa độc kỳ vật của Nộ Diễm cốc, đầu mũi tên là lấy tinh hoa dung nham từ sâu trong núi lửa, thân kiếm là ma luyện hắc thạch có thể chịu được nhiệt độ cao. Hạng Lương ra tay cực nhanh, người Thịnh kinh chỉ nhìn thấy hần bước ra một bước, gương cung dẫn tiễn, ánh lửa đầu mũi tên vẫn chiếu trong tầm mắt, một vị tu sĩ liền trán mũi tên.

Một mũi tên này cực nhanh, nhanh đến mức không có bất kỳ ai có thể phản ứng. Mà sau khi trúng tên, tất cả mọi người đều cảm thấy một ngọn lửa sôi trào ở trong Ngọc Phủ đốt lên, hao phí hết một phen công phu mới có thể áp chế... Đây là do hơn mười người chia sẻ thương tổn mũi tên này, nếu đơn độc một mình, chỉ sợ ngay cả bí pháp bảo mệnh sư môn chuẩn bị cũng không kịp phát động là có thể hoàn toàn vẫn lạc.

Đồng thời, Hạng Lương bắn ra một mũi tên, lại lùi lại một bước, sau một khắc, chỗ đặt chân bị pháp thuật điên cuồng oanh tạc, trên mặt đất xuất hiện một cái hố sâu hơn trăm mét. Đây là kết quả của việc Thịnh Kinh thu liễm pháp thuật tán dật - không thấy bóng dáng của Hạng Lương.

Một lát sau, trong rừng hừ lên một tiếng đau đớn, một vị tu sĩ Thịnh Kinh núp trong bóng cây bị cán nhọn kia chém mạnh một dao, thân thủ dị xử, may mắn Phong Vũ đồng thuyền pháp thuật có hiệu quả, trọng thương trong nháy mắt liền hồi phục. Nhưng vết thương trí mạng phân tán ra hơn mười người, ai nấy đều cảm thấy gáy mình đau đến tận xương.

Liên tiếp trúng chiêu hai lần nhưng không thể tổn thương đôi thủ may may, Vọng Nguyệt tỷ đệ nhìn thấy tình thế không ổn, lập tức thay đổi mệnh lệnh: “Tất cả mọi người tập trung lại...”

Vừa dứt lời, hơn mười vị tu sĩ Thịnh Kinh, từ các nơi Khê cốc hiện thân, vội vã tụ tập tới vị trí Vọng Nguyệt tỷ đệ, sắc mặt đều âm trầm dọa người.

Vốn tưởng rằng là một cuộc chiến thiên thời địa lợi nhân hòa, lại không muốn bắt đầu từ chiến đấu, hết thảy đều vượt qua không chế.

Bọn họ có thể hoàn mỹ phục kích thủ tịch của Quân Hoàng sơn, tìm hiểu nguyên nhân chính là Nộ Diễm cốc đã có phản đồ. Giang Lưu tạo phản Nộ Diễm cốc, lấy Thánh Mạn Mạn và Mộc Linh Trảm Tử Dạ làm bằng chứng, thành công giành được sự tín nhiệm của tầng trên Nộ Diễm cốc, lấy được con đường hành động của Hạng Lương.

Sau đó, lại thiết kế mai phục, cũng dùng hết tất cả lực lượng áp chế Hạng Lương. Mà trong Nộ Diễm Cốc, có một số thủ lĩnh Man tộc bất mãn với Hỏa Linh Hạng Lương, song phương lập tức vỡ tay, liên thủ làm, thế là Hạng Lương sau khi đóng quân tại sơn cốc, lại không phát hiện nơi đây đã sớm có người tới.

Lúc khởi vội vàng, không đợi được thiên thời, trong khe suối lại có bố trí, lại mất địa lợi. Sau lưng lại có cao tầng phản bội, người và cũng không thể nói tới... Vô luận nhìn thế nào, Hạng Lương đều lâm vào động tĩnh cực lớn.

Nhưng Hạng Lương căn bản không cần thiên thời địa lợi nhân hòa, đơn thương độc mã, có thể quét ngang bất cứ đối thủ nào.

Sau khi Thịnh kinh người ôm đoàn, tình thế thay đổi một chút, dù không đến mức không hiểu sao lại bị Hạng Lương đánh ra một vết thương trí mạng. Nhưng sau khi ôm đoàn, năng lực

hành động cũng giảm đi rất nhiều, nhất cử nhất động đều bại lộ dưới ánh mặt trời, người của Thịnh Kinh cảm thấy lưng phát lạnh.

Khê cốc trước mắt là một nơi phi thường thích hợp mai phục, lúc trước bọn hãn mai phục tàn sát Nộ Diễm Man tộc đã lĩnh hội sâu sắc, chỉ là tình thế nghịch chuyển, hôm nay mai phục cũng bị mai phục song phương đã trao đổi vị trí.

“Tiếp tục chống đỡ, đừng quên nhiệm vụ của chúng ta.”

Vọng Nguyệt Loan Vũ lạnh lùng nói, miễn cưỡng ổn định sĩ khí. Đồng thời, nàng cũng không tin một Hư Đan đỉnh phong, trạng thái còn xa mới được như vậy, thật sự có thể đánh bại hơn mười người bọn họ triệt để.

“Lão tử, lần này cuối cùng tử cũng cực thắng một lần.”

Nằm trên bãi đá vụn, Vọng Nguyệt Loan Vân trong tiếng thở dài lộ ra dáng tươi cười.

“Quả thật là hãn không thể đánh bại tất cả chúng ta được, bây giờ tất cả chúng ta đều sụp đổ, nhưng hãn cũng vô lực tái chiến... Được rồi, ta biết những lời này ngươi cũng không nghe được nữa, nhưng ta vẫn muốn nói chúc mừng ngươi, lão tử, lão tử...”

Tử tử hy vọng Nguyệt Loan vũ ngã xuống bên cạnh hãn, trọng thương hôn mê, miễn cưỡng còn sống. Vừa rồi xà ngang lấy mâu xuyên núi ý đồ phá hư Âm Dương bách bảo hòm, Vọng Nguyệt Loan Vũ bất chấp liều mạng đi ngăn lại một chút, bảo hòm giữ được, nàng lại trọng thương trước nay chưa từng có.

Cũng may, nhiệm vụ cuối cùng cũng hoàn thành. Bởi vì trong tầm mắt, hơn mười vị sư đệ sư muội ngã xuống không xa, Hạng Lương cũng hiện ra thân hình.

Trên người hãn không có một vết thương nào, ngay cả hô hấp đều rất chậm rãi và ổn định, nhưng bất cứ một người nào có chút nhãn lực đều không khó nhìn ra. Hạng Lương đã là nõ mạnh hết đà, hãn đã dùng hết khí lực rồi.

Tiến một bước kia xuất quỷ nhập thần, nhất định kèm theo tiêu hao cực lớn. Đồng thời vì có thể đánh tan mưa gió đồng thuyền, vừa rồi gần nửa canh giờ, hãn tạo thành gần một trăm

lần trí mạng thương cho mọi người, cơ hồ tương đương một lần chém trăm người.

Thủ tịch của Quân Hoàng sơn quả thật mạnh tới mức khiến người ta phải tuyệt vọng. Thế nhưng tất cả những việc này đều nằm ngoài dự đoán của mọi người.

“Người của Diệp Thủy Hà cũng tới rồi a.”

Vừa dứt lời, chỉ thấy nước suối bị máu tươi nhuộm bỗng nhiên dâng lên gợn sóng, một đạo trường thương màu máu ẩn giấu trong nước suối màu máu, lúc này đột nhiên xông phá mặt nước, đâm nhanh vào rường cột.

...

Diệp Thủy Hà Vương bỗng nhiên tập kích làm cho người trở tay không kịp, Hạng Lương vội vàng không kịp chuẩn bị, cố gắng tránh thoát chỗ yếu hại, vẫn bị trường thương màu máu đâm trúng đầu vai, cả người bị cự lực tràn trề không thể kháng cự thúc đẩy, như con quay phi tốc xoay tròn. Cùng lúc đó, một đạo huyết vụ màu đen từ trong xoắn ốc xoắn ốc hướng bên cạnh phun ra.

Đây là tác dụng của Hạng Lương đang dốc hết toàn lực hóa giải thương tổn này, năng lực ứng biến của đệ tử thủ tịch Quân Hoàng Sơn vào thời khắc này hiển thị hết sức vội vàng, nhưng hắn ta vẫn trước tiên hóa giải hơn chín thành thương tổn.

Tình trạng thâm trọng tràn ngập huyết vụ nhìn mà giật mình, nhưng kỳ thật đả loa này lại trực xuất toàn bộ kịch độc ẩn chứa trong huyết thương ra ngoài cơ thể, lực đạo xuyên qua đâm xuyên cũng không có xâm nhập vào trong cơ thể.

Một thương tất sát của vua Diệp Thủy Hà, chỉ đòi lấy vết thương nhẹ của Hạng Lương, mà đây còn là vì pháp lực của Hạng Lương chưa tới giới hạn, rất nhiều thủ đoạn không kịp thi triển. Hắn đã ác chiến với đội ngũ Thịnh Kinh rất lâu, trong tình huống duy trì bản thân không bị thương tổn gì đã đánh cho đoàn đội tinh nhuệ của Thịnh Kinh Tiên Môn tan tác, đối với một người bị bạo lực áp chế tu vi thật sự là khó lên trời.

Hôm nay, Hạng Lương đã đứng vững chân mây, đang chuẩn bị nghênh chiến đối thủ mới, một cường địch khiến cho hắn cả người đều có xương cốt, mỗi một sợi lông tóc đều có vẻ khăn trương hung phấn.

Hạng Hồng đã nhận ra thân phận của đối thủ, một thương kia cương nhu nhược, thể lực xuyên qua không thể đỡ, nhưng trên mũi thương lại có thủy độc chí nhu... Cho dù ở trên Cửu Châu đại lục, có thể lấy cảnh giới Kim Đan đâm ra thương này cũng chỉ có mấy người, trong giới này càng độc nhất vô nhị, Diệp Thủy Hà chi vương, A Dạ.

A Dạ xuất thương đắc thủ, sắc mặt lại âm trầm khó coi, cứ như người bị thương là hắn chứ không phải là Hạng Lương.

Đối với một người thích tác chiến chính diện như trước đây mà nói, vừa rồi một thương kia tuy không có ý định đánh lén, nhưng lại có khả năng đánh lén, điều này làm cho hắn có chút không thoải mái. Mà càng khó tiếp thu chính là một thương này lại không lấy được chiến quả nên có, thực lực đối thủ càng vượt quá mong muốn.

Hắn biết được Nộ Diễm cốc đánh lén Vĩnh Hằng Thụ, thê tử Chiêm Mạn Trọng Thương, lập tức nghĩ tới kỳ binh Nộ Diễm cốc trong Kim Ngọc Thành tàn sát bừa bãi.

Theo tính cách thì hiện giờ mục tiêu của hai bên đều giống nhau, đều là Kim Ngọc thành mạnh nhất thế giới này có thù hận rất sâu với Thịnh Kinh Nhân và A Dạ, hắn nên phối hợp với Nộ Diễm cốc chống lại Kim Ngọc Thành. Nhưng theo A Dạ thấy, chuyện này chưa bao giờ là tính toán như vậy.

Thịnh Kinh Nhân tập kích ở sông Diệp Thủy, tuy có chút hèn hạ vô sỉ, nhưng dẫu sao mọi người cũng có lập trường đối địch, chiến tranh nên cho phép tất cả thủ đoạn. Huống chi đường đường là đô thành Diệp Thủy, ngay cả chút công tác phòng vệ cũng không làm tốt, bản thân A Dạ tự trách mình chiếm tuyệt đại bộ phận. Cho nên hắn một mình một ngựa xâm nhập hiểm địa, dùng phương thức săn giết tiến hành trả thù phản kích, nhưng lửa giận trong lòng dần dần lắng xuống.

Nhưng đánh lén sau đó của Nộ Diễm cốc lại khiến lửa giận của hắn sôi trào, rốt cuộc không cách nào ngăn chặn. Đánh lén nữ tử trọng thương, vậy mà bọn súc sinh hèn hạ vô sỉ như bọn họ làm ra, ai dám yên tâm kết minh với bọn họ? Mà Nộ Diễm cốc không kiêng nể gì cả, cũng không phải tự cho rằng bọn họ là chống lại chủ lực của Kim Ngọc thành, địa vị không bị dao động?

Cho nên A Dạ căn bản không có ý định nén giận, người đánh lén vợ ta, ta sẽ trực tiếp chém giết người ở tiền tuyến, nghiền răng nghiền lợi làm ấn tượng của người khắc sâu trong lòng. Bất cứ liên minh nào cũng phải thành lập trên nền tảng tôn trọng lẫn nhau, nếu có một phương không kiêng nể gì cả, liên minh này sẽ chỉ có danh thực vong.

Từ khi nhận được tin tức, A Dạ đã bỏ chút thời gian định vị, sau đó lập tức dùng tốc độ cao nhất chạy tới. Mà thời gian của

Thịnh Kinh Nhân cũng rất tốt, chờ A Dạ men theo dòng suối, một đường chạy tới, vừa đúng lúc Hạng Lương thể lực thấy đáy. A Dạ không chút khách khí ra tay bất ngờ, định một đòn định ra thắng bại, nhưng năng lực ứng phó của Hạng Lương vượt xa mong muốn, một con quay quay đã đem chín thành chiến quả đều hóa thành vô hình.

Còn A Dạ phản ứng cũng rất nhanh, một đòn không có hiệu quả, giơ tay vuốt ve trường thương, lực lượng huyết phù trên quý được phụ trợ, thần binh của Diệp Thủy Hà nhiều thế hệ tương truyền nâng cao một tầng, trở thành lợi khí của giới này.

Huyết phù thần thương có thể một đòn phá tan quân đoàn Kim Ngọc, cho dù trạng thái của Hạng Lương hoàn hảo cũng không thể đón đỡ, thấy A Dạ ra chiêu, Hạng Lương lập tức bỏ chạy, vẫn là một bước, thân hình vẫn biến mất, vô ảnh vô tung.

Loại thủ đoạn nhanh chóng thu hồi chiến trường này, toàn bộ đoàn đội ở Thịnh Kinh đều hết cách, đương nhiên A Dạ cũng không có cách gì, thần thương trong tay hấn vừa mới rút đầy lực đạo, đối thủ đã thoát khỏi phạm vi khóa, không còn sức lực để phát huy. Nhưng hấn khác với đội ngũ Thịnh Kinh, cho dù mình không giải quyết được, lại có thể tìm được người có thể giải quyết vấn đề.

“Mộc Mộc, người ở đâu?”

“... Ta đây sẽ chia sẻ tầm mắt với ngươi, hiện tại hấn đang mở hết tốc lực lui lại, cũng không có ý tái chiến, ngươi xác định muốn đuổi theo?”

Giọng nói của Chu Mộc mang theo bảy phần bối rối ba phần bất đắc dĩ, nàng kiên quyết phản đối A Dạ ra tay với thủ tịch Quân Hoàng sơn vào lúc này, nhưng ý định của A Dạ đã định, thực sự không khuyên được.

“Đương nhiên phải đuổi theo, nếu không ta đến làm gì?”

A Dạ nói, trong đầu đã hiện ra thân ảnh của Hạng Lương toàn lực chạy trốn, đây là Chu Mộc âm thầm thông quan toàn cục, lấy bí pháp của Côn Luân khóa chặt cán xà khởi động thị giác cùng hưởng. Chu Mộc tuy rằng không am hiểu chiến đấu, nhưng lại tinh thông các loại pháp thuật phụ trợ, cùng loại

người am hiểu chính diện chém giết như A Dạ, thích hợp hợp tác hợp tác nhất.

Sau khi tập trung vào đối thủ, A Dạ phát tay nhắc lên nước suối nhuốm đầy máu tươi, hình thành một cơn sóng gió động trời, A Dạ chân đạp sóng lớn, dùng tốc độ nhanh hơn cơn gió đuổi theo xà nhà.

Một bên khí thế hung hãn như chẻ tre đuổi theo, bên kia lại khở sở bỏ trốn, A Dạ nhanh chóng đuổi tới mục tiêu, sau đó hấn không chút do dự giơ cao huyết phù trường thương vốn súc thể đã lâu trong tay lên, sau đó toàn lực ném ra.

Thân ảnh của Hạng Lương trong tầm mắt chia năm xẻ bảy, Diệp Thủy Hà Thần Binh quán chú lực lượng huyết phù sắc bén không thể chịu nổi, cho dù là Hạng Lương ở thời kỳ đỉnh phong cũng chưa chắc có thể ngạnh tiếp được, huống chi là hiện tại? Bị thần binh A Dạ toàn lực ứng phó oanh kích, hấn vốn chỉ có con đường chết.

Một đòn thành công, A Dạ xua tan sóng lớn, lộ vẻ mệt mỏi rơi xuống mặt đất. Đoạn đường này tập kích vạn dặm, lại dùng lực lượng của huyết phù, cho dù hấn dừng mãnh thiện chiến cũng cảm thấy bước chân trống rỗng. Hấn chống trường thương xuống đất, nghiêng người, mở miệng hỏi: “Chiến quả ra sao?”

Phía sau truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, Chu Mộc Thần xuất quỷ nhập thần xuất hiện ở phía sau, thiếu nữ trầm mặc một chút, nói: “Đã hoàn toàn mất đi bóng dáng của mũi nhọn, đánh bại có lẽ có năm thành.”

“Chỉ có năm phần thôi sao?”

“Ta và hấn tiếp xúc không nhiều lắm, cũng không rõ nội tình của hấn, theo lý thuyết một kích vừa rồi đối lại là ta, tám phần mười là khó may mắn sống sót, nhưng người của Quân Hoàng sơn...”

“...Thôi, dừng ở đây thôi.”

A Dạ suy nghĩ trong chốc lát rồi thu hồi trường thương, gánh lên vai. Ánh mắt lạnh như băng liếc về phía sau.

“Lần này đội ngũ tinh nhuệ của Nộ Diễm cốc đã bị đánh cho tàn phế, cho dù Hỏa linh không chết cũng không chịu cởi bỏ

lớp da, còn ta... thì trở thành quân cờ trong tay Kim Ngọc Thành. Hành động này thật sự không xứng được gọi là đẹp trai.”

Chu Mộc Mộc thở dài một tiếng, nàng đã định nói từ sớm, chuyện Nộ Diễm cốc đánh lên Vĩnh Hằng thụ chắc chắn sau lưng sẽ có bóng dáng của Kim Ngọc thành. Người hùng hồ giết tới như vậy, sao không đẹp trai cho được. Nhưng nghĩ tới việc A Dạ vì thế tử bị thương mà nổi giận, Chu Mộc cũng không thể nói thêm gì.

“Trở về đi... Cho dù người không am hiểu chăm sóc nữ nhân, nhưng ở Kim Ngọc Thành này, ta đã không còn chuyện mà người có thể làm.”

Cùng lúc đó, trong rừng, một thi thể Man tộc máu thịt mơ hồ bỗng nhúc nhích.

Vị chiến sĩ Man tộc này là bị pháp bảo của Thịnh kinh người giết chết, chặn ngang cắt ngang, lúc này mặt cắt đã có vô số mầm thịt bắt đầu mập máy, hai đoạn mặt cắt rất nhanh quấn quanh cùng một chỗ, cứng rắn đem thi thể hợp làm một.

Sau đó, chiến sĩ Man tộc loạng choạng đứng dậy, cất bước đi về phía trước, bước chân từ tập tễnh một chút trở nên ổn định, rất nhanh lại đi như bay. Mà theo chiến sĩ Man tộc bồn tẩu, dáng người của hắn cũng đang nhanh chóng phát sinh biến hóa.

Từ thân dài hơn tám trượng bắt đầu nhanh chóng rút nước, rất nhanh liền biến thành một người trẻ tuổi vóc người trung đẳng, tóc ngắn màu đen, mặt mày lạnh lùng, trên gương mặt có vết sẹo chữ thập hiện ra khi chất tang thương.

Đây chính là Hạng Lương, trước khi Huyết Phù Thần Thương đến gần cơ thể, hắn dùng bí pháp của Quân Hoàng Sơn hoàn thành việc di chuyển, thành công trốn thoát, càng thoát khỏi khóa của thủ tịch Côn Luân Chu Mộc Mộc, nhiều năm qua ít ỏi đổi lấy thành công vượt quá dự đoán của mọi người. Hôm nay, trên chiến trường đã không còn ai chú ý tới hắn nữa, phía trước hắn là Bình Xuyên, đối với hắn mà nói thì trận chiến này đã kết thúc rồi.

Làm thủ tịch của Quân Hoàng sơn, ngoài việc theo đuổi thắng lợi quân sự, còn hiểu được đạo lý bảo vệ thân thể hữu dụng, liên thủ nhiều phương liên tiếp, sát chiêu liên tiếp không ngừng, hẳn có thể từ trong đó chạy trốn là thắng lợi. Cho dù trả giá lớn là toàn quân tinh nhuệ của hơn ngàn Man tộc bị diệt., Nhưng đối phương trả giá lớn hơn hẳn gấp trăm lần, Kim Ngọc Thành bởi vì chi quân đoàn này, nội chiến bùng nổ, lòng người khó yên, tiền tuyến càng bị kiềm chế tinh lực cực lớn, bây giờ đã bị Nộ Diễm Đại Vương suất lĩnh quân đoàn chủ lực áp chế rơi xuống hạ phong.

Mà đoàn đội Thịnh Kinh cũng bại lộ con bài tẩy của bọn họ. Sau trận chiến này, chỉ cần hẳn bỏ chút thời gian bố trí đối sách, lần sau gặp mặt, hẳn có thể làm càng tốt hơn lần này, thậm chí ngay cả cường giả Quỳnh Hoa lớn nhất của thế giới này, hẳn cũng mơ hồ thông qua công pháp của những người khác ở Thịnh Kinh, mò ra vài phần nội tình.

Cho đến nay, Hạng Lương đã kiếm lời lớn mà đặc biệt, chỉ cần mang những thu hoạch của chiến quả này về bản bộ, chỉ cần...

“Chỉ cần ngươi có thể đi ra khỏi khe suối này, ta sẽ thua đầu ngươi.”

Phía trước, một thân ảnh cường tráng khôi ngô đã chờ từ lâu. Giang Lưu chấp hai tay sau lưng, sắc mặt lạnh nhạt như định, đối mặt với một đối thủ đẳng cấp hoàn toàn áp đảo hẳn, hẳn đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Mà Hạng Lương thì biến sắc, lúc này hẳn thật sự không có sức tái chiến, mà đối mặt với cao thủ như Giang Lưu, hẳn thậm chí ngay cả hi vọng chạy trốn đều rất xa vời.

Độc quân xâm nhập hiểm địa, ngày hôm nay có lẽ đã sớm định trước, chỉ là hẳn thật sự không nghĩ tới sẽ đến nhanh như vậy, hơn nữa, sẽ là ngã vào tay Giang Lưu.

Địch nhân của hẳn là Quỳnh Hoa tiên tử, mà không phải là những con cá nhép này a...

Mà ngay tại cái Hạng Lương ngạc nhiên, Giang Lưu đã phát chế người trước, hẳn té ra lực Vương Chân Thân, toàn thân vờn quanh kim quang, bước chân di chuyển, đập núi đá lay

động, đại địa băng liệt, trọng quyền như sao băng, đập vào mắt.

Cùng lúc đó, Hạng Lương bỗng nhiên phát hiện cái gì, ngạc nhiên lui về phía sau nửa bước. Mà ở trước người hắn, một đạo kiếm quang màu vàng đất bỗng nhiên sáng lên, một thanh trọng kiếm phong cách cổ xưa trông rỗng xuất hiện trong tầm mắt, đối chọi gay gắt với lực Vương quyền pháp.

Sau đó, một âm thanh cực kỳ gợi tình vang lên.

“Đi đuôi lâu như vậy, rốt cục đợi được huynh khách quý chuyên lựa chọn thiếu nam anh tuấn như ngươi xuống tay rồi.”

...

“Vương Lục?”

Vào lúc kiếm quang màu vàng đất thấp sáng, trong lòng Giang Lưu như sóng to gió lớn, tiên tâm bất động như núi run rẩy, lục Vương Chân thân suýt nữa sụp đổ tại chỗ.

Với sự dũng mãnh của Giang Lưu, dù đối mặt với một cao thủ Nguyên Anh cũng không đến nỗi kinh hãi đến thế. Thế nhưng Vương Lục thật sự để lại cho gã rất nhiều bóng ma tâm lý, đã thân bất do kỷ.

Lục lượng thân thể Vương Chân vô cùng, vả lại phóng thích tự nhiên, nhưng Giang Lưu đối mặt với thủ tịch quân hoàng sơn há có thể giữ lại nửa phần? Lục Vương Thần quyền này là toàn lực ứng phó, không chừa chút chỗ trống nào, cho dù là thủ tịch quân hoàng sơn bởi vậy mà chịu tổn thương không thể vãn hồi cũng không tiếc. Đương nhiên, theo quan hệ của Thịnh Kinh cùng Quân Hoàng sơn, loại tổn thất này sẽ chỉ làm người Thịnh kinh vui mừng.

Nhưng mà trọng quyền toàn lực ứng phó, khi đối mặt với Vô Tướng kiếm của Vương Lục lập tức trở thành đường tắt tự sát. Giang Lưu không dám hy vọng xa vời lực công kích của mình có thể vượt qua cực hạn phản kích của Vương Lục, nhưng hắn có thể khẳng định, một khi lực công kích của hắn bị bắn ngược trở về, tuyệt đối sẽ vượt qua cực hạn thừa nhận của mình.

Tiếp tục là một con đường chết, nhưng hắn lại không có thủ đoạn cắt ngang, mắt thấy Khôn Sơn Kiếm Vương Lục gần ngay trước mắt, Giang Lưu phi thường quyết đoán đã quyết định.

Hắn khởi động thủ đoạn cuối cùng mà các trưởng lão của sư môn lưu lại cho đội ngũ Thịnh Kinh, mắt thấy tính mạng khó giữ được, liền truyền tống mình ra khỏi Tiên Mộng chi cảnh, chạy thoát.

Tràng cảnh trước mắt thoáng chốc biến hóa, thế xông trước Giang Lưu vẫn không đình chỉ, người đã xuất hiện ngoài cửa

quần tiên mộ. Chạy trốn chết trong chỗ chết vốn nên thấy may mắn, nhưng Giang Lư lại khó có nửa phần vui mừng.

kịch bản của Quỳnh Hoa sư tử vốn là hoàn mỹ, trong lúc đó đan xen vào nhau, mỗi một bước đều có đường lui, một bước không được còn một bước. Mà một đường chấp hành tới đây quả nhiên cũng không có gì là kinh ngạc, dễ dàng đón nhận thành quả thắng lợi.

Đáng tiếc, ngay trong nháy mắt sắp đưa tay hái quả, phát sinh chuyện ngoài ý muốn. Giang Lư kiêng kỵ đối thủ nhất, lựa chọn một cái thời cơ ngạc nhiên nhất xuất hiện trước mắt, một đạo kiếm quang màu vàng đất phá nát toàn bộ kế hoạch của hắn, thậm chí làm hắn ngay cả thời gian ứng biến cũng không có.

Thời khắc sống chết trước mắt, Giang Lư căn bản không có lựa chọn nào khác, ngoại trừ phát động thủ đoạn bảo vệ tính mạng kịp thời rút lui, hắn thậm chí còn không kịp thông báo cho Quỳnh Hoa sư tử, kế hoạch đã có biến.

Chuyện hắn một thân một mình chặn giết Hạng Lương trong Khê cốc, chỉ có chính hắn biết, lúc trước liên hệ cùng Vọng Nguyệt tử đệ cũng chỉ là an bài cho bọn họ địa điểm mai phục và kế hoạch chiến đấu, cùng với tin tức Diệp Thủy Hà Vương sắp ra tay. Hoàn toàn không đề cập tới chính hắn làm một tấm chắn bảo đảm cuối cùng., Trong mắt những người khác, lúc này Giang Lư hắn là còn đang sắm vai theo phản bội ở Nộ Diễm cốc, sau khi Hạng Lương thua đi, thay thế vị trí của hắn, cướp lợi ích lớn hơn cho đoàn đội Thịnh Kinh.

Nhưng trên thực tế, Giang Lư cũng không tham lam như vậy, muốn đánh bại thủ tịch của Quân Hoàng Sơn nói thì dễ vậy sao? Đem toàn bộ trù mã trong tay đánh ra cũng chưa đủ, hắn sao có thể để đại địa đánh cờ trước chứ?

Hắn cẩn thận vì mình mà thắng được một cơ hội tốt. Thủ tịch của Quân Hoàng sơn quả nhiên lợi hại, đối mặt với cuộc chặn giết của vua sông Diệp Thủy cũng có thể thông dong chạy trốn, nhưng dù sao hắn cũng không phải không gì không làm được, rốt cuộc cũng lộ ra sơ hở trước mặt mình, nhưng mà...

Thế nhưng tại sao Vương Lục lại xuất hiện ở đây? Kế hoạch này bí ẩn như vậy, đến nỗi ngay cả Quỳnh Hoa sư tử cũng

không biết chi tiết của toàn bản, Vương Lục làm sao biết được tất cả những thứ này?

Mang theo nghi hoặc mãnh liệt, Giang Lưu trong lòng không cam lòng cơ hồ muốn tràn đầy ra.

Dưới cơn phẫn nộ, hắn vô thức đánh một quyền xuống mặt đất. Trọng quyền vỡ đá mà có thể phá núi, trong nháy mắt khi chạm tới mặt đất đã bị đạo đạo gọn sóng bao phủ đánh tan lực đạo trong đó. Cùng lúc đó, tiếng cảnh báo đinh tai nhức óc vang lên, trên người hắn như có thêm hơn mười ngọn núi lớn, áp lực nặng nề khiến hắn âm âm quỳ rạp xuống.

“Cảnh cáo, ngài có ý đồ phá hỏng hành vi mặt đất, trái với biện pháp quản lý sự vụ công cộng tại Phong Đô, điều thứ năm, thứ ba có quy định liên quan, hiện tại căn cứ quy định ràng buộc ngài cần thiết, mời tích cực phối hợp hành động của chúng ta. Trong lúc đó ngài có quyền giữ im lặng, nhưng mỗi một câu ngài nói ra đều sẽ trở thành...”

Từ bản này, đạm mạc, do pháp thuật tạo thành thanh âm, khiến Giang Lưu đơn giản muốn tiên tâm sụp đổ.

“Mẹ ngươi a...”

Cùng lúc đó, bên trong Tiên Mộng chi cảnh, không cần tốn nhiều sức liền chém trừ Giang Lưu, Vương Lục cười khẽ thu hồi Khôn Sơn kiếm, sau đó đánh giá vị thủ tịch Quân Hoàng sơn vốn điệu thấp này từ trước đến giờ.

Hạng Lương vẫn duy trì độ cảnh giác cao, cặp mắt lợi hại kia chăm chú nhìn Vương Lục, quan sát từng động tác rất nhỏ của hắn, không buông lỏng chút nào.

Trước khi ra khỏi cửa lần này, sư phụ đã cẩn thận dặn dò hắn, Ngũ Tuyệt thủ tịch của Vạn Tiên minh, bất cứ ai cũng không đơn giản. Quỳnh Hoa thực lực mạnh nhất, đứng đầu trong cùng thế hệ, nhưng đối đầu với đêm trăm tử, Chu Mộc chưa chắc đã nắm chắc thắng lợi. Chiến tích của Vương Lục là tốt nhất, nghe đồn ngay cả Thánh Nhân Tây Di cũng từng chém xuống ngựa, có thể kỳ tích là không thể lần lượt phát sinh.

Mà trong cảnh giới Tiên Mộng, bởi vì hạn chế điều kiện, chênh lệch mạnh hay yếu sẽ được thể hiện ra. Trăm tử dạ và Chu Mộc Mộc chịu ước thúc nhiều nhất, không đáng để lo.

Quỳnh Hoa có bí pháp kinh thành, ưu thế có thể là lớn nhất, nhưng thứ đáng để cảnh giác nhất vẫn là Vương Lục.

Đối với vị tu sĩ trẻ tuổi thanh danh vang dội ở đại lục này, Quân Hoàng Sơn đã điều tra kỹ càng. Luận thực lực, Vô Tướng công đã có chút thành tựu Vương Lục không hổ danh Thủ tịch Ngũ Tuyệt, nhưng tuyệt đối không phải là đặc biệt nổi bật - Không linh căn của hắn thật sự là quá đau trướng. Vương Lục chân chính mạnh ở chỗ dựa, năng lực mượn thể của hắn gần như thiên hạ vô song.

Nếu như làm tranh tài sinh tử trên lôi đài lý tưởng hóa thành sinh tử, trong Ngũ Tuyệt, Vương Lục rất có thể kính trọng ngôi cùng, nhưng chiến tích truyền kỳ của hắn ở đại lục Tây Di đã vô tình lưu truyền trong một vòng nhỏ, dùng Hư Đan để đối phó với truyền kỳ., Người ta có thể một hơi làm cho hắn tan thành mây khói, nhưng đối thủ mạnh như vậy cũng bị Vương Lục mượn tay Bán Thần để chém bỏ. Còn ngũ linh tranh bá cảnh giới Tiên Mộng, hiển nhiên không phải là lôi đài lý tưởng hóa thành, Vương Lục ở trong hoàn cảnh này quả thực như cá gặp nước.

Kỳ thật đối với Hạng Lương mà nói, chiến tích giống như kỳ tích kia của Vương Lục có ý nghĩa thế nào cũng không quan trọng, bởi vì sự môn phân tích chuyện này cả nửa ngày trời, hắn cũng không hiểu. Đối với hắn mà nói, chuyện phức tạp không bằng xử lý đơn giản, cho nên hắn chỉ cần nhớ một chút là đủ rồi: Trong tiên mộng cảnh, tuyệt đối không nên trêu chọc Vương Lục.

Đáng tiếc, lần này lại là Vương Lục tìm tới cửa. Hạng Lương rất thiếu năng lực xử lý xử lý phức tạp, đối mặt với sự không mời mà tới của Vương Lục, hắn chỉ có thể đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, chờ đợi động tác kế tiếp của đối thủ.

Thấy cái cơ cảnh giác này, Vương Lục không khỏi cười ra tiếng, sau đó vươn tay với Hạng Lương: “Quen biết một chút? Ta là Vương Lục.”

Hạng Lương vô cùng nghiêm túc trả lời: “Ta biết ngươi, ngươi là thủ tịch đệ tử Linh Kiếm sơn, Thổ Hành Huyết Linh, ngươi tới đây... Có gì đáng quý?”

Có gì đăt hơn nói bốn chữ hơi trúc trắc, cho thấy Hạng Lương không quen với những lời khách sáo này, hơn phân nửa vẫn là kết quả trước khi xuống núi bị các trưởng lão sư môn tập huấn.

Vương Lục cũng không thềm đề ý sự lãnh đạm của Cốt Lương, tiếp tục đưa tay giữa không trung: “Tới nơi này đương nhiên là kết minh với người, cùng nhau chống cự sự Quỳnh Hoa của Đại Ma Vương Thịnh Kinh.”

“Kết minh chống lại Thịnh Kinh?” Hạng Lương có chút kỳ quái nhíu mày: “Tại sao? Trong hoàn cảnh tiên mông, người hẳn là am hiểu nhất để phát huy thế lực, căn cứ vào chiến tích trước đây của người, người hoàn toàn có thể một mình chiến thắng Huyết Linh Tứ Phương còn lại, cần gì phải kết minh chống lại Quỳnh Hoa với người khác?”

“... Đây là câu chuyện mê tín từ đâu mà có?” Vương Lục quả thực ghen họng nhìn trăn trối. Lời đồn liên quan đến mình ở Cửu Châu lưu truyền nhiều như vậy, nhưng người khác tin cũng thôi đi, vị trước mắt chính là thủ tịch của Quân Hoàng Sơn, một trong những nhân vật phong vân ở Cửu Châu, như thế nào cũng đã được bịa đặt theo lời đồn? Chẳng lẽ là gã ngại danh tiếng của mình thấp kém, ái mộ không đủ nhiều.

“Tín mê câu chuyện sao?” Nghe Vương Lục trả lời, Hạng Lương không khỏi nhíu mày.... xác thực, từ tình huống hiện có lý luận cùng thực tiễn, phân chia thực lực cùng đẳng cấp uy hiếp của một tu sĩ Hư Đan tới cấp bậc Hóa Thần, nhìn thế nào cũng không đủ hợp lý. Ô, xem ra là công tác phân tích nhân viên bị sai lầm lớn, sau khi ta về núi nhất định phải bẩm báo sư tôn, nghiêm túc kiểm tra.”

Vừa nói, Hạng Lương vừa dần dần tươi cười, ánh mắt lợi hại cũng hiện ra vài phần hữu hảo.

“Đã như vậy, ta có thể hiểu được ý đồ người đến đây.” Lương Lương cầm lấy tay Vương Lục: “Cảm tạ sự giúp đỡ ban nãy của người, ta đồng ý tiếp nhận sự kết minh của người.”

Vương Lục nở nụ cười, tuy tính cách Hạng Lương quả thực có chút cổ quái, nhưng gã chưa bao giờ bài xích người tính tình cổ quái. Đồng thời, Vương Lục luôn luôn ưa thích người thông khoái.

Nghi thức kết minh của Linh kiểm tương đối đơn giản với nghi thức của Quân Hoàng, Vương Lục và Hạng Lương nắm tay một cái, sau đó trao đổi với nhau, mặc dù quan hệ đồng minh đã đạt thành.

Mà sau khi kết thành đồng minh, Vương Lục không chút khách khí trực tiếp đoạt quyền chủ đạo của đồng minh.

“Hạng Lương sư huynh, kế tiếp còn nhờ người vất vả một chút, tạm thời đừng vội quay về Nộ Diễm cốc, cùng ta ở lại Kim Ngọc Thành một lát.”

Hạng Lương cũng không ngại sự cường thế của Vương Lục, hắn chỉ là có chút không hiểu: “Cái kiến nghị này rất không hợp lý, trước mắt phương binh của ta hao tổn nghiêm trọng, tiếp tế cũng tiêu hao hầu như không còn, năng lực tác chiến thực tế giảm đi rất nhiều, tiếp tục lưu lại ở địch cảnh, tình thế sẽ vô cùng bất lợi.”

Khê cốc quyết chiến xong, Hạng Lương miễn cưỡng triệu tập ra hơn một trăm tàn binh bại tướng may mắn còn sống sót dưới sự đồ đao của đội ngũ Thịnh Kinh, nhưng năng lực thực chiến đã gần bằng không, bản thân trong quá trình trăm trăm người hắn đã dùng hết không ít đạo cụ trân quý, nhu cầu cấp thiết tiếp tế.

“Nhưng bây giờ trở về, đừng nói tiếp tế, chỉ sợ sẽ bị người đâm sau lưng.” Vương Lục cười lạnh nói: “Sư huynh không muốn biết tại sao mình lại bị người Thịnh Kinh phục kích hoàn mỹ sao?”

Khuôn mặt cứng rắn của Hạng Lương hiện lên vẻ thán phục: “Đúng vậy, ta đã sắp xếp lộ tuyến hành quân vô cùng bí ẩn, khi thi hành cũng không có chỗ nào sơ hở, nhưng đám người Thịnh Kinh đã chuẩn bị kỹ càng từ trước. Hiển nhiên lý giải quân sự của bọn chúng vượt xa ta. Vạn Tiên minh đứng đầu, quả nhiên danh bất hư truyền.”

“Trương sư huynh, người chính trực làm cho người hổ thẹn...” Vương Lục lấy tay che mặt: “Thật ra còn có một cách giải thích đơn giản hơn.”

Hạng Lương quay đầu, ánh mắt chăm chú mà chăm chú.

“Người bị người ta bán.” Vương Lục lạnh lùng vạch trần chân tướng: “Con đường hành quân của người tuy rằng bí mật, nhưng đối với cao tằng Nộ Diễm cốc mà nói cũng không phải bí mật, ít nhất Nộ Diễm Đại Vương tuyệt đối biết kế hoạch toàn bộ kế hoạch của người.”

Lương Lương gật đầu: “Điều này rất hợp lý, hẳn là thượng cấp hợp lý ở cửa ải này của ta, có quyền hạn biết được kế hoạch hành động của ta.”

“Nhưng Nộ Diễm đại vương là người không quản được miệng, sau khi uống say hẳn sẽ nói lung tung những lời không nên nói, rất nhiều người không nên nghe cũng vì vậy mà nghe được, sau đó, người của Thịnh Kinh bố trí tai mắt ở Nộ Diễm cốc sẽ đem tất cả nói cho người phía trước biết, sau đó phục kích hoàn mỹ của người liên thuận lý thành chương.

Hạng Lương có chút khó tin: “Chỉ đơn giản như vậy?”

Vương Lục nói: “Chuyện so với người nghĩ còn đơn giản, bằng không người cho rằng ta dựa vào cái gì có thể kịp thời chạy đến trợ giúp người? Người Thịnh Kinh tốt xấu gì cũng dăng danh trạng mới lẫn vào cao tằng Nộ Diễm cốc, ta trực tiếp dùng hai bình rượu ngon mua chuộc người hầu của cao tằng Nộ Diễm cốc hầu hạ tửu hội, cái gì cũng biết cả.”

Vương Lục dừng lại một chút, cười nói: “Cho nên nói người trong Thịnh Kinh thật ra rất ngu ngốc.”

Cột ngọc mặc dù có chút chất phác, nhưng nghe xong lời ấy lại cảm thấy tựa hồ... cảm thấy không quá thoải mái.

“Tóm lại, bây giờ phản hồi Nộ Diễm cốc đối với người không có bất kỳ chỗ tốt nào, ngược lại, tiếp tục lưu lại, chúng ta lại có cơ hội rất tốt để lợi dụng.”

Đôi mắt nhanh chóng tinh khiết vẫn tự.

...

(Toàn bộ thư đọc)

Đã hai ngày trôi qua kể từ trận phục kích ở Khê Cốc.

Một cuộc đại chiến kinh tâm động phách diễn ra hai ngày kế tiếp lại có vẻ không chút gọn sóng. Đội ngũ Thịnh Kinh thành đã chết trận không chút phản ứng. Nộ Diễm cốc cũng không quan tâm tiền tuyến chết mất hơn một ngàn chiến sĩ tinh nhuệ, một thương của Diệp Thủy Hà sau khi tập kích liền rút lui khỏi bản bộ, hành động sẵn giết.

Nhưng mà bất luận người nào cũng biết, lúc này sự yên tĩnh yên lặng chỉ là đang chuẩn bị bộc phát lớn hơn nữa, mà thủ đoạn bộc phát tiếp theo rất khó để nắm giữ trong tay người nào, tất cả mọi người đều đang yên lặng theo dõi kỳ biến.

Cùng lúc đó, Vương Lục cũng không có nhận rồi, hai ngày thời gian, gã mang theo Toan Nghê và cái cổ, đi khắp các cứ điểm lớn nhỏ trong thành Kim Ngọc, thấy rất nhiều người, nói rất nhiều lời. Đương nhiên, quá trình căn bản là do một tay Vương Lục xử lý, Hạng Lương và Tỳ Hưu chỉ đứng ngoài quan sát, sau đó thuận tiện thể nghiệm một chút mỹ thực ở các nơi trong thành Kim Ngọc — trừ ăn ra, bọn họ cũng không còn nhiều chuyện làm nữa.

Đối với loại hành động không hiểu này, hai người đều giữ im lặng, mông lung đã quen với việc Vương Lục nằm ngoài dự đoán của mọi người, Hạng Lương tức thì xuất phát từ tố chất nghề nghiệp cao độ.

Hắn là một quân nhân hợp cách, thiên tính quân nhân chính là phục tùng, mặc dù vị trí đệ tử thủ tịch Hoàng sơn nên đặt càng nhiều ở cấp bậc thống soái, nhưng Hạng Lương lại càng quen thuộc với người đứng đầu. Hắn ở chung với Vương Lục không lâu, liền phát hiện Vương Lục là lãnh tụ tiêu đội trời sinh, có lẽ an bài chiến thuật và chấp hành sẽ mạnh hơn hắn, sự tình ngoài chiến đấu hắn mới là chuyên gia. Mà chuyện chuyên nghiệp hiển nhiên nên giao cho nhân sĩ chuyên nghiệp làm.

Đương nhiên, nếu Hạng Lương lựa chọn rơi vào trong mắt trưởng bối sư môn, nhất định sẽ bị người trách mắng, nhưng Hạng Lương lại là người như thế, thật sự không thể thay đổi được.

May mà hành vi của Vương Lục cũng không tiếp tục quá lâu, buổi tối ngày thứ hai, trên con đường thành thị phồn hoa nào đó của Kim Ngọc Thành, Vương Lục mang theo vẻ mặt tươi cười thỏa mãn, tìm được đầu mối và Tỳ Hưu đang trải nghiệm những thức ăn của dân gian. Sức chiến đấu của hai người rất mạnh, khi Vương Lục chạy đến, trên bàn đã có một cái chén bừa bộn, trước người đặt trên trăm cái thẻ Không Trúc, cái sừng này tức thì có chút hứng thú mà làm một cái bánh bao thịt màu vàng.

Wương Lục cười hỏi hai người: “Ăn nhẹ hương vị thế nào?”

Hải Trãi có chút ngưng ngùng bỏ lại mấy xâu thịt nướng đã ăn được một nửa trong tay xuống, lộ vẻ không biết làm sao. Hạng Lương ngược lại rất vuông vức gật gật đầu: “Phẩm bổ tiếp tế không tệ, dinh dưỡng phong phú, kết cấu hợp lý, hơn nữa chế biến đơn giản nhanh chóng, nếu có đầy đủ điều kiện có thể mở rộng phạm vi nhất định, lương thực quân nhân làm quân nhân tăng cơ sở, hẳn là có thể hữu hiệu tăng lên sĩ khí.”

Đối với phản ứng của Hạng Lương, Vương Lục đã thấy lạ, hẳn trực tiếp ngồi xuống cạnh bàn một cái ghế, sau đó nắm lấy một cái bánh bao thịt trước mặt Hạng Lương, vừa ăn vừa nói.

“Tính cả hôm nay ta đã gặp qua, hai ngày nay ta cùng hơn phân nửa thành chủ trong Kim Ngọc Thành đã gặp qua, còn cần chỉnh đốn tin tức cơ bản cũng đã xử lý xong.”

Kết cấu tổ chức của Kim Ngọc Thành phi thường thú vị, thành chủ Kim Ngọc Thành với tư cách là Quân vương chí tôn, phía dưới lại có mấy chục phân thành, mỗi phân thành đều là đơn vị hành chính độc lập, chia ra như chư hầu, nhưng thành chủ Kim Ngọc Thành lại có thể dùng thực lực vô thượng để áp chế quần thần, hoàn cảnh chính trị của Kim Ngọc Thành xem như là ổn định chưa từng có.

Cho nên tiếp xúc giữa Vương Lục và các thành chủ phân thành, cũng không phải muốn xúi giục bọn họ —— trong hai ngày ngắn ngủi, Vương Lục dù chuyên nghiệp thế nào, cũng

không thể dựa vào lưỡi liên hoa khiến kết cấu tổ chức của Kim Ngọc Thành sụp đổ. Việc hấn phải làm chỉ là một việc: lấy tin tức tình báo.

Mà đề cập đến tình báo, sắc mặt Vương Lục cũng có chút cổ quái: “Căn cứ vào tiếp xúc cùng phân thành chủ, tình huống Kim Ngọc thành thực sự cổ quái. Bốn nhà còn lại, quan hệ chủ quân cùng Huyết Linh dù ác liệt như thế nào., Mọi người ít nhất cũng có mục tiêu chiến hữu cùng phấn đấu, duy chỉ có thành chủ Kim Ngọc thành và đoàn đội Thịnh Kinh có mâu thuẫn như là có thù giết cha. Trước đây không lâu thành chủ thậm chí còn định ra ước hẹn với Giang Lưu mười ngày, muốn người của hấn dẫn đi gặp mặt, bằng không sẽ vĩnh viễn phong ấn Kim Linh Vương Quỳnh Hoa.”

Nghe nói như vậy, Đào Ngột cùng Hạng Lương đều vạn phần kinh ngạc, tại nghe nói Kim Ngọc thành chủ quan hệ bất hòa, lại không nghĩ đã đến tình trạng thủy hỏa bất dung.

“Sau đó dựa theo thời gian tính toán, hôm nay đúng lúc đã qua kỳ hạn. Kim Ngọc Thành chủ đã căn dặn phải thực hiện, ta nghĩ Quỳnh Hoa tử tử sẽ bị hấn dùng kim ốc tàng kiều cả đời.”

Nếu là nhất quán cùng Vương Lục phối hợp lão bản nương Phong Linh ở đây, nhất định sẽ vào nhà tàng kiều để tiến hành thảo luận. Nhưng hai nghe nói của Vương Lục rất không phối hợp, Hạng Lương phi thường khó hiểu hỏi: “Cái này rất không hợp lý, Quỳnh Hoa tiên tử tu vì thế giới đệ nhất, là vũ khí đặc lực nhất Kim Ngọc Thành, cứ như vậy bị vứt đi mà không dùng, hoàn toàn không hợp lý.”

Vương Lục nói: “Kim Ngọc thành chủ không phải là hôn quân, làm như vậy nhất định có nguyên do, đáng tiếc trước mắt manh mối quá ít ta cũng đoán không ra ý nghĩa của việc này, bất quá ít nhất ta có thể đưa ra một phỏng đoán. Hạng Lương sư huynh, nếu chúng ta giả thiết Quỳnh Hoa sư tử sẽ vĩnh viễn bị Kim Ngọc Thành vây khốn, vậy huynh cho rằng tình thế chiến đấu tranh bá chủ tiếp theo sẽ như thế nào?”

Hạng Lương nhíu mày: “Nếu như bài trừ Quỳnh Hoa sư tử, như vậy...”

Vương Lục nói: “Như vậy, bốn phương còn lại cũng không cần thiết phải kết minh. Hạng Lương sư huynh, hay là chúng

ta đi tiêu diệt Chu sư tử cùng Trảm sư huynh trước?”

“Hả?” Dù là lấy tố chất tâm lý tốt của Hạng Lương, nghe Vương Lục đề nghị này cũng cảm thấy chính mình không theo kịp tư duy của hắn. Mấy ngày trước, Vương Lục còn thân như một nhà với hai người kia, bây giờ trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn.

Vương Lục giải thích: “Ngươi xem, Chu sư tử và Trảm sư huynh bởi vì nguyên nhân chủ quân của mình, quan hệ kết minh giữa hai người nhất định sẽ kéo dài đến thời khắc cuối cùng. Mà hai người bọn họ liên thủ, trong giới này trừ Quỳnh Hoa sư tử ra không ai có thể địch lại, cho nên trước tiên đem bọn họ đánh bại, hai chúng ta lại phân ra thắng bại, thế nào?”

Hạng Lương suy nghĩ một chút, chợt trịnh trọng đứng dậy: “Nếu như ngươi có ý định này, vậy thứ cho ta rời khỏi đồng minh.”

Vương Lục hỏi: “Vì sao?”

Hạng Lương nói: “Thứ nhất, ta không tin vào bố cục mà ngươi bố trí, một chọi một đánh bại ngươi, nếu trong ngũ linh chỉ còn lại hai người chúng ta, đối với ta mà nói đây là kết cục tất bại. Thứ hai, ta sẽ không tin tưởng một minh hữu dễ ruồng bỏ đồng minh đồng minh, ngươi có thể ruồng bỏ bọn họ, tự nhiên cũng có thể phản bội ta. Thứ ba, ta không thích.”

Nghe được lý do thứ ba của Hạng Lương, Vương Lục vô cùng hài lòng cười lên: “Hạng Lương sư huynh không hổ là đệ tử thủ tịch của Quân Hoàng sơn, một thân chính khí làm người bội phục... Đã như vậy, chúng ta có thể tiến vào vòng tiếp theo.”

Trong khi nói chuyện, thần sắc Vương Lục nghiêm túc lên.

“Ta cảm thấy chận đến tận bây giờ, đều là bố cục do Quỳnh Hoa bố trí, đối với đoàn đội Thịnh Kinh mà nói, vấn đề lớn nhất của cửa ải này là ưu thế khởi bước của bọn họ quá lớn, thiên nhiên hấp dẫn thù hận, bị tứ gia tự hỏa là số mệnh đã định trước đây., Mà mặc cho Thịnh Kinh người có cường thế cỡ nào đi nữa, cũng không thể vòng vo nổi bốn nhà liên minh. Đối lại ta là Quỳnh Hoa, thà tự chặt đứt một tay chứ sao, trước tiên phải làm tan rã liên minh bốn phương đã. Mà tình thế

trước mắt xem ra, đúng là đang phát triển dọc theo một quỹ tích như vậy. Ta không tin với bản lĩnh của Quỳnh Hoa, sẽ bị một con rối tiên mộng trong giới diện này áp chế không thể động đậy., Tuyệt đối trên vách đá là cố ý, bày ra một bộ dạng buộc chặt con chim của Nhâm quân xong, ai tưởng ai cũng ngu ngốc, đến tột cùng Kim Ngọc thành chủ nghĩ thế nào thì chúng ta cũng không ai biết được, ông ta có thể sử dụng huyết phù trấn áp Quỳnh Hoa, tự nhiên cũng có thể thả ra.”

Hạng Lương nghe xong về sau lâm vào trầm tư, trầm ngâm nói: “Đều là cố ý? Kể cả Khê cốc phục kích thất lợi trong thất bại.

“Đương nhiên là bao gồm, hoặc là nói chính xác hơn, trong trận chiến đó bất kể thắng bại hay bại đều nằm trong kế hoạch của người ở Thịnh Kinh. Đối với những người ở Thịnh Kinh, thủ tịch của Quân Hoàng Sơn có tính uy hiếp cực lớn là tốt nhất, nếu như chiến sự phát triển thuận lợi., Ngay cả A Đa được dẫn làm quân cờ cũng có thể tiện đường dọn dẹp, một Thạch hai điếu. Nhưng cho dù chiến đấu thất bại cũng không sao cả, hy sinh chỉ đơn giản là cá dại ở bên ngoài, nhân vật trọng yếu trong đoàn đội Thịnh Kinh chỉ có một mình Quỳnh Hoa, những người khác chết sạch cũng không quan trọng. Trái lại, những người còn lại thì lại không quan trọng., Tồn thất thảm trọng này có thể làm cho người khác buông lỏng cảnh giác. Mà việc chúng ta bây giờ muốn làm, chính là ôm chặt lấy đoàn, bất luận tình thế bên ngoài biến hóa thế nào, đều một mực khóa chặt một mục tiêu, tuyệt không dao động. Trước khi triệt để đánh tan người của Thịnh Kinh cùng Kim Ngọc Thành, những chuyện khác đều không quan trọng.”

Nghe Vương Lục chậm rãi nói, Hạng Lương dần dần lộ ra nụ cười.

Kết luận này, chính là điều hắn muốn, làm quân nhân, kiên kỵ nhất là mục tiêu mơ hồ, tư tưởng không thống nhất, sau khi lưỡng lự, mà lời nói của Vương Lục thật sự quá giống khẩu vị của hắn.

“Rất tốt.”

Vương Lục cũng nở nụ cười.

Cuối cùng cũng giải quyết xong.

Hai ngày này, ngoại trừ sưu tập tình báo, khóa chặt mục tiêu lớn này của Quỳnh Hoa, nhiệm vụ quan trọng nhất của Vương Lục chính là ổn định trụ cột, thủ tịch của Quân Hoàng sơn đầu óc cứng nhắc này là đồng minh mà hắn cần tranh thủ nhất, trong tương lai quyết chiến cùng Quỳnh Hoa, lực lượng của Hạng Lương tất không thể thiếu.

Đồng thời, hai ngày qua, Hạng Lương cũng không phải là đang quan sát Vương Lục sao? Tên cùng thế hệ tuổi còn trẻ này rất nổi danh từ rất lâu đã gọi lên sự hiếu kỳ của hắn, trong cửa ải này, muốn xử lý quan hệ với Vương Lục như thế nào, đối với Hạng Lương mà nói là khảo nghiệm rất lớn. Hắn không hiểu được suy nghĩ quá phức tạp, nhưng ít nhất hai ngày ở chung, bằng vào trực giác phán đoán, hắn nguyện ý giao người bằng hữu Vương Lục này.

Kết quả hai ngày chung đụng, kết quả là một đồng minh chính thức thành lập, Vương Lục và Hạng Lương ăn ý nắm chặt tay, cùng nhau nghênh đón bão tố tiếp theo.

Ngay thời điểm hai bàn tay chạm nhau, lòng bàn tay Vương Lục bỗng nhiên toả ra một đạo quang mang U Lan, một màn nước trình độ ở trong lòng bàn tay dập dờn sóng.

Vốn là cảnh đẹp huyền diệu, nhưng Vương Lục thấy màn nước, sắc mặt đột nhiên trở nên xanh mét, sau một lát, càng là phần nộ bóp nát, bọt nước văng khắp nơi.

“Mẹ nó, hai tên ngu ngốc vô tình kia à?”

Ánh mắt Hạng Lương rất nhạy cảm, ở trước khi Vương Lục vỡ nát thấy được văn tự trên màn nước, mặc dù có chút không rõ cho lắm, nhưng khí thế bức người viết chữ đã phả vào mặt.

“Ta và tên hỗn trướng Trảm Tử Dạ kia không có cách nào chung xử, Vương sư đệ nếu người đủ nghĩa khí, liền trở về giúp ta tiêu diệt đồ không có nhân tính kia, chỉ cần người hỗ trợ, ngũ linh huyết quan ta sẽ tặng cho người...”

...

“Chu sự tử, đại cục trước mắt, ngươi đừng có cố tình gây rối như thế được không?”

Trong Vĩnh Hằng thụ, trong một hốc cây u tĩnh, Trảm Tử Dạ vẻ mặt mỗi mệ và bực bội lắc đầu. Còn trước mặt hắn, Chu Mộc cười lạnh đầy mặt, ánh mắt đầy khinh miệt.

“Cố tình gây sự? May mà ngươi còn có mặt mũi nói ra khỏi miệng, chém con đương kim vạn pháp tốt xấu gì cũng là danh môn chính phái, thủ tịch đệ tử lại ngân nhân thế nữ, ngươi muốn ta không hỏi sao...”

“Ta nói lại lần cuối cùng một lần, giữa ta và Mạn Mạn Mạn không có bất cứ tư tình gì...”

“Bây giờ không có, nhưng mặc kệ, không chừng lúc nào cũng có đặc biệt “Chu Mộc Mộc vươn tay chỉ vào mũi Trảm Tử Dạ.” “Ngươi cho rằng mắt ta mù à? Hai người các ngươi mặt mày truyền tình sắp truyền tới mặt ta nói cho ngươi, hiện tại lập tức một đao hai đoạn với Mạn Mạn, ta còn nhận sự đệ ngươi, nếu không...”

“Nếu không, ngươi định làm thế nào?”

Âm thanh lạnh lẽo của Trảm Tử Dạ khiến nhiệt độ trong hốc cây giảm xuống.

“Nói cho cùng, quan hệ giữa chúng ta từ khi nào lại trở nên hòa hợp như vậy? Vốn là đối thủ cạnh tranh, ngươi nếu khẳng khẳng khiêu khích không chịu bỏ qua, không ngại phân thắng bại, ta cũng không kiên nhẫn tiếp tục phái loại người điều ngoa ngươi.”

“Ta điều ngoa?” Chu Mộc Mộc suýt nữa trở mặt ngay tại chỗ, chỉ kiềm chế lửa nóng, làm xác nhận cuối cùng: “Được, nếu ngươi khư khư cố chấp, vậy cũng không có gì để nói. Chúng ta chuẩn bị gặp trên chiến trường xem sao...”

Trảm Tử Dạ lại cười lạnh nói: “Gặp trên chiến trường? Chỉ bằng ngươi làm chủ à? Vĩnh Hằng Thụ và Diệp Thủy Hà nhiều thế hệ thông gia, ngươi cho rằng chỉ bằng vài ba câu nói của ngươi là có thể châm ngòi quan hệ giữa hai nhà?”

Chu Mộc Mộc nhìn khuôn mặt vô sỉ của Trảm Tử Dạ, chỉ cảm thấy căm tức trước nay chưa từng có, chỉ có điều nàng không thể không thừa nhận, chỉ cần quan hệ giữa A Dạ và Mạn Mạn còn, nàng khó mà đối chọi gay gắt với Trảm Tử trên chiến trường. Tên ngu xuẩn của A Dạ đã sớm hết thuốc chữa.

Nửa khắc trước, A Dạ trong trận chiến phục kích ở Khê cốc thành Kim Ngọc trực tiếp rút lui quay về, mang theo Chu Mộc Mộc quay lại gốc Vĩnh Hằng thụ, mà lễ vật trở về từ xa lại là thành quả săn giết của hắn. Thế nhưng sau khi trở lại gốc Vĩnh Hằng, phản ứng của Phi Toa lại lạnh nhạt hơn nhiều so với dự đoán, mà ám muội của nàng với trảm tử trong đêm tối, mọi người đều có thể thấy được.

Chu Mộc Mộc đại kinh thất sắc, bởi vì lúc trước nàng vẫn cho rằng ít nhất Trảm Tử Dạ cũng có danh môn phái xuất thân, làm việc phải có điểm máu chột. Kết quả... Không ngờ người trong đầu A Quỷ có bệnh lại đủ cả tâm nguyện.

Chu Mộc Mộc lập tức lửa giận cuộn cuộn, không chút khách khí quở trách nhân phẩm của Trảm Tử Dạ, Trảm Tử Dạ thì không hiểu ra sao: Hắn và Mạn Mạn trong lúc tìm tu, dĩ nhiên càng thêm ăn ý, tình cảm tăng nhiệt độ. Nhưng nếu nói có hành động không chịu nổi, vậy chỉ là nói hươu nói vượn, Trảm Tử giơ tay lên ngực tự hỏi bản thân., Bản thân hắn là Vạn Pháp thủ tịch, thuở nhỏ đã một lòng học thuật, từ nhỏ con gái ở đâu ra tình nhân? Toa Mạn dù hắn vui mừng thế nào đi nữa, cũng chỉ là một bộ hồng phấn khô lâu. Hai người tiếp xúc chặt chẽ nhất một lần, chẳng qua là lúc dịch kinh tẩy tủy cho Mạn Mạn, cần thẳng thắn với nhau, mà trảm tử khắp hành trình chỉ là nắm chặt tay của Toa Mạn Mạn, còn lại nhiều hơn một phần động tác cũng không có.

Hơn nữa lúc ấy Dịch Kinh tẩy tủy còn bị Vương Lục phá vỡ nửa đường, tình cảnh lúng túng muôn phần, kết quả ngay cả người bị ối như Vương Lục cũng không hiểu làm mình, chỉ đùa giỡn là dừng ở đây, làm sao Chu Mộc Mộc nguoi lại chống đối được?

Vì vậy chuyện Trảm Tử Dạ phản kích là đương nhiên, hắn vốn có giao tình với Chu Mộc Mộc, lúc này trong cơn tức giận lại càng không nhường một bước. Còn Chu Mộc đương nhiên là bị cơn tức tới mức tiên tâm lay động: Chẳng trách có người đã

sớm nói cửa Vạn Pháp của đám nhà chết kia là vô liêm sỉ biến thái mà thôi., Bọn họ trường kỳ thiếu đi bằng hữu khác họ, cho nên vì niềm vui cá nước là chuyện làm được nhiều nhất. Vốn Chu Mộc còn tưởng đây là bịa đặt ác ý, hiện tại xem ra không phải tin đồn vô căn cứ.

Nếu cứ như vậy buông tha tiện nhân vô liêm Tử Dạ, dù Chu Mộc có chết cũng không nhắm mắt được, cho nên nàng trực tiếp phát tin tức cho Vương Lục, tìm kiếm trợ giúp.

Có một số việc, mặc dù Chu Mộc Mộc không biết làm thế nào, nhưng tin tưởng Vương Lục nhất định có biện pháp. Huống chi trăm tử dạ đã sớm có tiền lệ —— y đã từng thử theo đuổi cấm ly tiên của Vương Lục. Mà Chu Mộc xem ra, loại người cường thế như Vương Lục thường có một loại thích sạch sẽ đặc thù. Người đắc tội y không sao, nếu như dám dính vào nữ nhân của y, y tuyệt đối có thể diệt cả nhà người.

Vì vậy khi tin tức vừa được truyền ra, Chu Mộc Mộc cười lạnh chờ Vương Lục kê vai sát cánh cùng nàng, chém đứt Ngân Tà. Kết quả truyền tin Thủy Mạc không bao lâu liền nghe thấy tiếng Vương Lục gào thét bên tai: “Họ Chu nhà người không có việc gì làm à? Bây giờ chính là thời điểm quan trọng để thành lập gánh vác chiến tuyến thống nhất của Quỳnh, người nói cho ta biết người không đội trời chung với trăm tử ban đêm?”

Chu Mộc Mộc bị rống đến hoa dung thất sắc, sừng sốt một hồi lâu, nàng mới không hiểu nổi quay lại hét ngược lại: “Người, người lại quát ta? Người có biết bên này xảy ra chuyện gì hay không?”

Vương Lục tức giận nói: “Còn có thể xảy ra chuyện gì? Hôn nhân vấn đề, đồ ngoại nhân nhân lòng cái gì?”

“Người, người...” Chu Mộc Mộc bị ghen đến mấy lần không nói nên lời. “Người đã sớm biết? Sau đó người lúc trước không quan tâm chuyện này à?”

“Ta không giống người có bệnh... Chu sư tỷ, người suy xét rõ ràng, đây là cố sự của cảnh giới tiên mộng thiết lập, chúng ta tới đây không phải vì giữ gìn hạnh phúc của hôn nhân người khác, mục tiêu của chúng ta là...”

Chu Mộc tức giận ngắt lời: “Đủ rồi, tất cả các ngươi chỉ vì một cái đức hạnh mà không phải thế giới chân thật là có thể muốn làm gì thì làm sao? Ngay cả bất kỳ điểm mấu chốt nào cũng có thể bỏ mặc không để ý tới nữa? Trưởng lão Linh Kiếm phái các ngươi chưa từng giáo huấn các ngươi, bất luận ở đâu cũng phải tuân theo tám lòng son sao? Vương Lục, ta vốn cho rằng ngươi là người tốt nhất., Hiện tại xem ra là ta đã sai lầm ngươi nguyện ý cùng Trảm Tử Dạ chặt vật tiêu diệt ngươi cũng tùy tiện, nói cho ngươi biết, loại chuyện này, ta không dung thứ được...”

Vương Lục hít vào một hơi thật sâu: “Được, Chu sư tỷ, ngươi bình tĩnh một chút, ta đến nói tỉ mỉ với ngươi... Đây? Mẹ kiếp, ngươi lại dám treo máy móc của ta sao?”

Sau khi cắt đứt nói chuyện với Vương Lục, Chu Mộc Mộc hít một hơi thật sâu, lửa giận tràn đầy trong lồng ngực bị nàng tạm thời đè xuống.

Cô cũng không nói rõ vì sao đột nhiên lại không chế không nổi cảm xúc.

Thật ra Vương Lục nói không sai, đây chính là cảnh tượng tiên mộng, vô luận người trong cảnh tượng đó làm gì, một khi thông quan đều sẽ hóa thành ảo ảnh... Huống hồ, đây đều là chuyện nhà người khác, ngay cả bản thân A Dạ cũng chưa từng nói cái gì, mình một người ngoài thì có tư cách gì quản nhiều như vậy?

Chỉ là, nhớ tới lúc cùng A Dạ săn bắn, mỗi lần săn bắn thành công, nụ cười hồn nhiên như trẻ con của A Dạ cùng với sự nhiệt tình không hề giữ lại đối với thê tử... Chu Mộc Mộc đều cảm thấy, tình cảm như vậy không nên bị vấy bẩn.

Thật ra nàng cũng không quá quan tâm đến Ngũ Linh huyết quan gì đó, cửa ải này tên Ngũ Tuyệt thủ tịch, người thắng cuối cùng chỉ có một người đối mặt với kinh địch như Vương Lục, Quỳnh Hoa., Chu Mộc Mộc từ đầu đã không cảm thấy mình có bao nhiêu hy vọng kiên trì đến cuối cùng. Cho nên so với kết quả, bà càng coi trọng quá trình. Tuy ở chung với A Dạ luôn là ràng buộc, ông ta đặc biệt lập nghiệp khiến bà ta nhiều lần chán nản, nhưng cũng dần dần hấp dẫn. A Dạ chí tình

chính là họ, người như vậy có thể bị đánh ngã trên chiến trường, lại không nên rơi vào tình cảm bị phản bội.

Biết rõ tất cả chỉ là cảnh tượng hư vọng, nhưng Chu Mộc Mộc lại không nhìn được, có lẽ rất nhiều người sẽ cười nhạo mình nhập vai quá sâu, ngu không thể theo kịp...

Thế nhưng, nàng đặt chân vào Tiên đạo chính là vì lâu đời mà có tư cách ngu xuẩn để gánh vác chuyện này, nếu ngay cả việc tu hành Tiên đạo cũng phải cẩn thận dè dặt, từng bước kinh doanh, không có chút khoái hoạt nào, vậy nàng thà không tu tiên chứ không tu.

Nghĩ tới đây, Chu Mộc Mộc đột nhiên cảm thấy một viên kim đan u ám trong Ngọc phủ dần dần tỏa ra ánh sáng, kim đan bị bí pháp Côn Luân ép sa vào ngủ say như đang thức tỉnh. Sau khi phát hiện điểm này, trong lòng Chu Mộc Mộc chột động.

Mượn một chút, nàng nhắm mắt lại, miễn cưỡng dùng tiên pháp Côn Luân ngăn chặn xao động của tiên tâm, làm mấy lần hô hấp thâm trầm, pháp lực toàn bộ thâm thấu vào, sau đó nàng một lần nữa mở to mắt, trên mặt đã nở nụ cười.

Còn bên cạnh cô cách đó không xa, Trảm Tử Dạ thấy Chu Mộc Mộc đã tỉnh táo lại, bèn hừ lạnh một tiếng: “Người làm âm ỉ đủ rồi? Xem ở mặt hai nhà liên minh, chuyện hôm nay ta coi như chưa từng xảy ra. Ta đi trước một bước, người ở lại chơi từ từ vậy.”

Nói xong, Trảm Tử Dạ liền muốn rời khỏi hốc cây bí mật này, nhưng mà mới xoay người, sau lưng liền báo động mãnh liệt, lập tức phát động chiến thể lôi đình, thân hóa thành lôi quang.

Lôi đình vô hình vô chất, chí cương chí cường, một khi chiến thể lôi đình phát động, Trảm Tử Dạ liền có lực bộc phát không bị bất cứ trời buộc gì. Nhưng lần này Lôi đình hóa thân hẳn lại cảm thấy như vướng vào lồng sắt, quanh thân truyền đến áp lực cực lớn khó mà kháng cự, chiến thể như muốn nứt toác.

Đỉnh đầu, một vòng tròn Kim Cương ông ông chấn động, chậm chậm xoay tròn, lực trấn áp kéo dài không dứt từ trong vòng tròn khuếch tán ra.

“Chu Mộc Mộc, người?”

Chu Mộc Mộc lạnh lùng nói: “Tử Dạ sư đệ, đợi xong chuyện ở đây, ta sẽ tới cửa Vạn Pháp bồi tội, nhưng xin người rời khỏi đây trước.”

“Người dám... Dám đánh lén ta?”

“Không cần giã dũa, ta mặc dù không am hiểu tranh đấu, nhưng bị ta trong Kim Cương bẫy, cũng tuyệt không có dễ dàng có thể thoát ra như vậy... Sư huynh, không muốn Ngọc phủ bị thương mà nói, liền tự động động động cơ rời khỏi cửa này, ta tuy rằng khinh thường hành vi của người, nhưng cũng không muốn làm người bị thương.”

“Làm theo mệnh của người.”

“Được, vậy đợi chiến thể của người sụp đổ, sẽ tự động phát động cơ quan.” Chu Mộc Mộc vừa nói xong, liền gia tăng pháp lực vòng Kim Cương phát ra, Trảm Tử Dạ rít lên một tiếng, lôi quang lấp lóe không ngừng.

“Sư đệ, lần sau nhớ kỹ, làm người, phải chính trực làm việc.”

“Ám tiên đã thương người, cũng có gương mặt nói chuyện chính trực làm việc chính trực?”

Chu Mộc Mộc im lặng, tay phải nhoáng lên một cái, Kim Cương quyền bắt đầu chấn động kịch liệt, từng luồng Hỗn Độn quang hoàn rơi xuống trời buộc tầng tầng Trảm Tử Dạ, dần dần siết chặt, xoắn giết.

Trảm Tử Dạ dốc hết toàn lực, vẫn không thể tránh thoát. Mặc dù y nắm giữ Vạn Pháp, nhưng bị Kim Cương Quyền đánh lén, lại không có khả năng hoàn thủ.

Mà ngay lúc hấn sắp bị bóp chết, bỗng nhiên hốc cây mở ra, một bóng người cao to xuất hiện ở cửa hang.

vai A Dạ khiêng trường thương, tò mò hỏi: “Các người làm vậy là ở đâu?”

...

.5du

A Dạ đột nhiên xuất hiện khiến tình thế càng thêm nghịch chuyển.

Đêm khuya thấy hấn, vội vàng mở miệng kêu cứu, nhưng mà miệng mới mở ra, đột nhiên Chu Mộc Mộc pháp lực kịch liệt vận chuyển, vòng sáng vàng kim hạ xuống từng quầng sáng, che khuất hấn không có khe hở, đừng nói là mở miệng nói chuyện, ngay cả thở dốc cũng trở nên gian nan. Mà kim đan ở thế giới này không có, nội tức pháp cũng bị áp chế, Trảm Tử Dạ cũng dần bị ép vào tử địa.

A Dạ thấy vậy, kinh ngạc nói: “Bàn tay mà các ngươi luận võ thật nặng, ta thấy Mộc Linh sắp bị ngươi ghìm chết rồi.”

Trong lòng Trảm Tử Dạ tức giận mắng: Chẳng phải lão tử sắp bị Huyết linh sinh thít chết rồi sao? Ngươi còn có công phu nói mấy lời châm chọc này, mắt ngươi bị mù à?

Chu Mộc Mộc không nói nhiều một câu, bây giờ cô chỉ cầu có thể dùng tốc độ nhanh nhất giết chết Dạ, còn sau này phải ăn nói với A Dạ như thế nào... Cô đã không muốn suy nghĩ nữa.

“Nói đến, lúc trước Vương Lục từng nói với ta, người ở trong hô hấp có thể tìm được khoái cảm cực lớn, chẳng lẽ hai người các ngươi lúc này đang phối hợp theo đuổi sung sướng?”

Trảm Tử Dạ vốn hít thở không thông, nghe xong lời này suýt nữa phun máu. Chu Mộc Mộc cũng lay động pháp lực theo.

“... Tên khốn kiếp Vương Lục kia luôn thích đùa giỡn ngược lại cũng thôi đi, ngươi thế mà... Quả nhiên là đầu óc có bệnh nha...”

Nhưng đang nghĩ tới đây, đột nhiên A Dạ thu lại nụ cười, đi tới vỗ bả vai Chu Mộc Mộc: “Vừa rồi ta tìm ngươi rất lâu, vừa vặn có chuyện muốn nói với ngươi. Trước khi luận bàn đã đặt xuống.”

Bị bàn tay A Dạ chạm tới, suýt nữa pháp lực của Chu Mộc Mộc tán loạn, trong lòng càng khẩn trương: Ta giúp ngươi

được không? Hôm nay chém trừ người này mới có thể bảo vệ gia đình an khang. Nếu không bằng vào chỉ số thông minh của người, vợ rời con sớm muộn gì cũng kết thúc.

Nhưng cánh tay đặt trên bả vai nàng của A Dạ lại càng dùng sức: “Được rồi Mộc Mộc, chuyện khẩn cấp, mau đi thôi.”

Bả vai Chu Mộc chấn động, định đánh văng cánh tay của A Dạ ra, nhưng ngay sau đó, một luồng sáng đỏ máu lóe lên trong lòng bàn tay. Toàn thân Chu Mộc giật mình một cái, pháp lực ngưng kết bị chương này trực tiếp đánh tan.

Leng keng leng keng...

Vòng Kim Cương rơi xuống mặt đất, lòi đình chiến đấu Trảm Tử Dạ thể trọng thu tự do, nhưng hắn nhìn thoáng qua hai người đứng sừng vai, chỉ cười lạnh một tiếng liền phi thân rời đi, cũng không quay đầu nhìn lại một cái.

Chu Mộc Mộc đã bất chấp Trảm Tử Dạ, nàng khó tin nhìn bàn tay trên bả vai.

“Người... Người biết mình đang làm gì không?”

A Dạ bất đắc dĩ nói: “Không có cách nào, ai bảo ta nói người không nghe chứ? Ta lại không thể động võ với người, đành phải dùng huyết phù thôi.”

“Ta hỏi người có biết người đang làm gì không?” Chu Mộc Mộc tức giận hét lên, nỗi oan ức trong lòng đã tới cực hạn, trong hốc mắt không nhìn được ứa ra nước mắt: “Người có biết mình đang làm gì không?”

A Dạ thở dài, vỗ vai cô: “Lần này trở về, cái gì nên xem cũng đã thấy rồi. Vạn may Mạn Mạn Thương thể không quá nặng, có Mộc Linh tương trợ, cô ta khôi phục rất nhanh. Còn Vĩnh Hằng Thụ Tinh Hoa tuy rằng bị cướp mất, nhưng căn cơ không tổn hại, luôn có thể chậm rãi chữa trị. Hai đứa trẻ lúc đó giấu rất tốt, thậm chí không sợ hãi gì cả. Nơi này đã không còn chuyện gì mà ta có thể làm nữa.”

“Nếu đã không có việc gì, thì không cần ở lại đây nữa.” A Dạ nói xong, giật giật trường thương trên vai: “Huống chi ngũ linh tranh bá chiến còn chưa kết thúc, ta quy tụ nên là chiến trường mới đúng, cho nên, cùng đi Kim Ngọc thành đi.”

“Ài, ta nói ngươi lại không nghe, huyết phù quý giá, đừng lúc nào cũng phung phí như vậy được không? Đợi ngày nào đó ta dùng hết huyết phù, ta chẳng phải lưu lạc tới mức cùng cấp với tiểu nha đầu của Đoạn Thương Sơn kia sao? Khi đó đừng nói là đẹp trai, ta nhất định sẽ xấu hổ và phần nộ muốn chết, xin ngươi lưu lại chút mặt mũi cho ta được không?”

Liên tiếp gặp phải đả kích mấy lần, cuối cùng Chu Mộc Mộc cũng từ bỏ sự kiên trì của bản thân: “Được rồi, tùy ngươi.”

“Ừ, việc này không nên chậm trễ, ta đã nói qua với Mạn Mạn rồi, chúng ta xuất phát thôi.”

Hai người từ Vĩnh Hằng thụ rời đi, thẳng đến Kim Ngọc thành, dáng vẻ vội vã, giống như bại quân, chật vật chạy trốn. Bọn họ từ Kim Ngọc Thành khởi hành, thậm chí còn chưa kịp nghỉ ngơi một đêm ở trong Vĩnh Hằng Thụ Thành.

Tốc độ hai người tiến lên rất nhanh, không bao lâu đã vượt qua đường biên giới giữa Vĩnh Hằng thụ và Kim Ngọc thành.

Nhưng vừa bước lên đất Kim Ngọc Thành, thân thể A Dạ bỗng nhoáng một cái rơi xuống không chịu nổi. Chu Mộc lấy làm kinh hãi, vội vàng giơ tay ôm lấy hắn, lại thấy sắc mặt A Dạ trắng bệch như tờ giấy, màu đỏ hoàn toàn không còn.

“Ngươi bị thương?” Chu Mộc Mộc vội vàng thi triển pháp thuật chữa thương nhưng lại phát hiện A Dạ không có nội ngoại thương, có vẻ chỉ suy yếu quá mức thôi?” Ngươi, rốt cuộc ngươi làm gì vậy?”

A Dạ miễn cưỡng mỉm cười: “Hiếm khi được về nhà, không cần thận chơi với Mạn Mạn quá...”

“Chơi cái em gái ngươi!” Chu Mộc Mộc giơ tay dán lên lưng A Dạ, pháp lực tràn vào, tra xét tình trạng cơ thể, cảnh tượng khiến cô thấy đơn giản là tay chân luống cuống.

Chu Mộc Mộc nhìn thấy là một gian đại môn trông rỗng, bốn vách tường, cột trụ mục nát, bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ... đó là ngọc phủ của A Dạ.

Từng có thời gian, Ngọc Phủ phồn vinh thịnh vượng, vàng son lộng lẫy lúc này giống như xé chiều sắp chết, mục nát khắp nơi, sinh cơ mất đi.

Ngũ Linh tranh bá, trong năm vị chủ quân chỉ có Kim Ngọc thành chủ lấy cường thế trấn áp hết thầy, chiến lược cá nhân mấy vị còn lại cũng không tính là mạnh mẽ. Bất quá đó là tương đối ngũ linh, cũng chính là Ngũ Tuyệt Thủ tịch. Trong đó, năng lực tác chiến đơn độc của A Dạ vượt xa so với cùng thế hệ, trong lúc sử dụng Huyết phù thân thương đối mặt với Kim Ngọc thành chủ cũng có sức đánh một trận, nhưng bây giờ bộ dáng này...

“Rốt cuộc ngươi đã xảy ra chuyện gì? Bớt dùng lý do không đáng tin mà lấp liếm cho ta, ta không ngu ngốc như ngươi...”

Mất thấy Chu Mộc Mộc ép hỏi rất chặt, A Dạ trái nghĩ phải nghĩ, thật sự nghĩ không ra lý do để lừa gạt qua cửa ải này, chỉ có thể cười khồ tự mình không có năng lực ứng biến của Vương Lục, sau đó thẳng thắn nói rõ.

“Là do huyết phù.”

“Huyết phù ư?”

A Dạ giải thích: “Triệu hồi Huyết Linh ngoại trừ cần thiết, còn phải trả giá lớn để ngưng kết Huyết phù, sau đó dùng sức mạnh của Huyết phù khống chế, đây là quy tắc do Huyết Linh điện định ra. Mà khởi nguồn Huyết phù chỉ có một: Huyết tế, hơn nữa phải là máu của người chí thân.”

Chu Mộc Mộc cả kinh nói: “Người thân nhất lấy ra huyết tế? Ta chưa từng nghe qua à?”

“Bởi vì chỉ có năm vị Quân Vương mới biết bí mật này, huyết phù là bằng chứng duy nhất chủ quân khống chế được, cho nên Huyết Linh điện cũng sẽ không cho các ngươi biết quá nhiều... Nói về huyết tế, cái gọi là huyết tế chí thân, chưa chắc nhất định phải có quan hệ huyết thống. Tỷ như tiểu nha đầu của Đoạn Thương Sơn đã hi sinh toàn bộ tử sĩ dưới tay nàng, những tử sĩ đời đời đời đời đi theo chủ nhân của Đoạn Thương Sơn., Vì một câu của chủ nhân mà nhập sinh vào tử cũng không tiếc, nhưng đến đời này của tiểu nha đầu, sớm đã không phân chia chủ tớ, nhưng bởi vì ngũ linh tranh bá, bị nàng đuổi tận giết tuyệt, càng đáng tiếc chính là, huyết phù phải bỏ ra một sự hy sinh to lớn như vậy, bị nàng lãng phí.”

Chu Mộc Mộc vẫn cảm thấy khó tin: “Vây, vây Mạn Mạn Mạn đâu? Lẽ nào nàng cũng huyết tế chí thân của mình?”

“Tình huống của Toa Mạn khá hơn, Thánh Diệp là một phần của Vĩnh hằng thụ, có thể đem cái giá này chuyển lên trên Vĩnh Hằng thụ, cho nên nàng huyết tế hạt giống Vĩnh hằng thụ, đó là thánh diệp dự trữ từ các đời vì những thời điểm mấu chốt, mặc dù có chút đáng tiếc., Nhưng dù sao hy sinh cũng tốt hơn phải mạnh mẽ... bên phía Nộ Diễm Cốc, Nộ Diễm Đại Vương tự tay chém chết vợ con của mình, cái gọi là huyết thân đối với nó mà nói không khác gì chó heo, về phần tình huống của Kim Ngọc Thành ta không rõ lắm, nghĩ đến cũng không thể ngoại lệ. Cuối cùng, về phần ta...”

A Dạ nói, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý. Nhưng trong lòng Chu Mộc Mộc đột nhiên dâng lên dự cảm bất tường, A Dạ ở Diệp Thủy Hà thanh danh tuy tốt, nhưng được xưng tụng là người thân nhất cùng hai đứa trẻ bia mộ, hôm nay ba đứa kia bình an vô sự, nói cách khác...

A Dạ cười nói: “Mộc Mộc, người đứng là thông minh, vợ con không động đây được, ngoại trừ huyết tế cho chính mình thì còn có thể làm sao? Ừm, có lẽ liều mạng đi tìm cũng có thể tìm được vài bằng hữu quen biết, nhưng phải hy sinh bằng hữu mới có thể tác chiến... Gương mặt này thật sự khó coi, ta không làm được.”

“Ta là vua của sông Diệp Thủy, vinh quang của quốc gia này thuộc về một mình ta, như vậy khi quốc gia này có người trả giá vì chuyện này, ta cũng sẽ không nhường nhịn, đây mới là một vị quân vương anh tuấn ta lựa chọn dùng tính mạng của mình để ngưng kết huyết phù., Mà có lẽ là vì ta sinh mệnh lực đặc biệt ương ngạnh, cũng có lẽ là vì ta trông thật sự rất đẹp trai, cho nên người khác phải hy sinh cả tính mạng mới lấy được huyết phù, ta chỉ cần hy sinh dương thọ nhất định là được, hơn nữa uy lực huyết phù càng hơn một bậc.”

Nói xong, A Dạ thở dài, trên người nổi lên một vòng huyết quang, đột nhiên nhiều thêm vài phần khí lực, không cần Chu Mộc Mộc đỡ liền đứng dậy, thần thái sáng láng.

Chu Mộc Mộc lại thấy kinh hồn táng đảm, rõ ràng A Dạ đang dùng một huyết phù, nhưng đối tượng không còn là trường

thương mà là thân thể, hy sinh tuổi thọ đổi lấy thể lực nhất thời, nói cho cùng cũng là uống chút khát nước, hơn nữa Chu Mộc càng nhớ tới tình trạng của huyết phù., Lúc trước A Dạ vận dụng huyết phù mấy lần, thật ra mỗi lần đều dùng liền hai tấm, một tấm thêm trường thương thêm vào thân thể, còn cái thứ hai dùng để củng cố chế triệt tiêu trạng thái suy yếu sau khi sử dụng huyết phù, chỉ có điều như vậy... chẳng phải là tăng tốc tự sát hay sao?

“Từ thời khắc ta lựa chọn huyết tế, đã định trước mạng không còn dài, huyết tế không phải pháp môn đơn giản giảm, cuối cùng nhất định Huyết Linh điện sẽ thu ta trả giá. Làm chiến sĩ ta không sợ chết, chỉ là ta thật sự không yên lòng với thể tử và trẻ em. Đặc biệt là Toa Mạn., Tuy cô là người thông minh trí tuệ, nhưng lại rất mỏng manh và quyến rũ. Từ trước tới nay luôn có người bầu bạn bên cạnh cô, nếu không có ai bên cạnh cô, thật ra cô không làm được gì. Cô vẫn luôn lo lắng sau này, một mình Mạn Mạn phải làm sao bây giờ.”

Chu Mộc đáng chết cười nói: “Cho nên tên ngu xuẩn người chỉ cần trăm phương ngàn kế muốn đội nón xanh cho mình?”

“Ta đã là một người chết, chẳng lẽ phải để người sống thủ tiết cho ta sao? Làm một trượng phu hợp cách, tìm kiếm chỗ dựa thích hợp cho người yêu đương đương nhiên là trách nhiệm? Cũng may lần này trở về, xem ra La Mạn đã trở nên kiên cường trưởng thành hơn rất nhiều, ta đã không quyến luyến nữa, càng không có tiếc nuối.”

Chu Mộc Mộc lại khó có thể lý giải được: “Người thật sự... có thể thoải mái như vậy sao?”

“Đương nhiên vì người mẹ chồng không đẹp trai, mà ta là người đẹp trai nhất.” A Dạ nói với vẻ cực kỳ tự tin, ánh mắt đầy chân thành.

Cuối cùng Chu Mộc Mộc cũng không còn gì để nói.

“... Như vậy bây giờ người tính toán vì cái gì? Ẩn cư ở cô lão chung thân sao?”

“Đương nhiên là không có khả năng...”

Trong lúc nói chuyện, A Dạ thần thái phấn chấn, trong mắt toát ra chiến ý mãnh liệt.

“Ta muốn đi đầu với thành chủ Kim Ngọc Thành một mình.”

...

“Ta muốn đôn đầu cùng Kim Ngọc thành chủ...”

“Cái gì?”

Tuy lúc trước đã trải qua vài lần chuyển ngoặt kịch liệt khiến tinh thần Chu Mộc Mộc trở nên chết lặng, nhưng lời nói của A Dạ vẫn khiến nàng kinh hãi.

Nhắc tới thành chủ Kim Ngọc, A Dạ mặt đầy vẻ kích động nháy nhót, hai mắt tỏa sáng, trường thương trong tay không ngừng múa động.

“Kỳ thật chuyện này ngay từ đầu ta đã muốn làm. Năm vị quân vương của giới này từ trước đến nay đều lấy Kim Ngọc thành chủ đứng đầu, truyền thuyết nói rằng hãn chiến đấu không gì không làm được, thậm chí không gì không làm được. Nhưng ta cho tới bây giờ cũng chưa từng tận mắt chứng kiến làm chiến sĩ, cả đời chinh chiến nhưng chưa từng lĩnh giáo thân thủ mạnh nhất giới này, quả thực làm cho người ta chết không nhắm mắt được, lúc trước bởi vì bản khoản quá nhiều, ta từ đầu đến cuối không dám buông tay hành động, nhưng hiện tại ta đã không có bất kỳ tiếc nuối gì.”

Chu Mộc hơi cứng ngắc hỏi: “Vậy ngươi định đầu tay đôi với hãn như thế nào? Ngươi cho rằng hãn sẽ gặp ngươi sao?”

A Dạ không chút do dự nói: “Cho nên ta muốn tới nhà báỉ kiến, đi thẳng từ nơi này tới phủ thành mờ mịt, không lo không gặp được bản thân hãn.”

A Dạ cười hắc hắc nói: ” đôn thương độc mã, tiến quân thân tộc, Vương đối vương ngẫm lại cảm thấy thật đẹp trai đến nghịch thiên.”

“Ngươi...”

A Dạ một mình sáng khoái, quay đầu lại nhìn về mặt ngây dại của Chu Mộc Mộc, ngượng ngùng nói: “Nói đi, thật sự xin lỗi ngươi, đi theo ta đã sớm là chủ nhân của người chết, Ngũ Linh huyết quan... thật ra nhất định không lấy được.”

Chu Mộc Mộc hừ lạnh một tiếng: “Ngươi cũng biết có lỗi với ta à?”

A Dạ nói: “Cho nên đệ nhìn xem, từ khi triệu hoán đệ ra, ta đã thiên y bách thuận với đệ, ngay cả đệ dùng vòng Kim Cương nện ta cũng tuyệt không oán hận...”

“Hừ “

Chu Mộc Mộc nghiêng đầu đi, sắc mặt không vui. Nhưng thật ra trong lòng nàng không có bất kỳ bối rối gì. Như nàng đã nói, khi biết đối thủ là một trong bốn Ngũ Tuyệt Thủ tịch khác, nhất là khi còn có Vương Lục và Quỳnh Hoa cường địch bức này, nàng liền bỏ qua ý niệm đắc thắng trong đầu. So với kết quả cuối cùng, quá trình quan trọng hơn là quá trình.

Mặc dù chỉ là một trò chơi trong cảnh giới tiên mộng, nhưng nàng vẫn sẽ toàn tâm toàn ý vui đầu vào, hoặc vui hoặc buồn, sau đó vì niềm tin của mình mà cố gắng phấn đấu, điều này so với bất kỳ chuyện gì cũng trọng yếu hơn.

Còn ngay lúc Chu Mộc Mộc chuẩn bị mở miệng nói gì đó, lại nghe A Dạ nói: “Tiếp theo đây chính là chiến đấu của một mình ta, ngươi đừng có đi theo.”

“Một mình ngươi chiến đấu? Nói thì hay lắm: “Chu Mộc Mộc cười lạnh: “Ngươi là chủ quân của ta, sống chết chắc chắn sẽ liên lụy đến ta, được không?”

“Ừ, chủ nhân chết rồi, kẻ nào cũng sẽ biến mất. Nhưng mà, bị Huyết Linh Điện thu về dù sao cũng nhẹ nhõm hơn là chết trận một chút. Hơn nữa ta kỳ thật có quen chuyện một mình, ngươi ở bên ta có thể sẽ liên lụy ta...”

“Lôi” Chu Mộc Mộc há mồm cứng lưỡi, tiếp theo lửa cháy lên không thể ức chế, không chút khách khí móc ra Kim Cương quyền, vung mắt A Dạ nổ đom đóm.

“Hiện tại, dẫn đường cho ta, ta nhất định phải làm cho ngươi trước khi chết kiến thức một chút sự lợi hại của Côn Luân phụ trợ.”

Một ngày sau.

“Ôi chao, đây chính là quê hương Kim Ngọc thành chủ a, thật là đồ sộ nha...”

A Dạ ngạc nhiên nhìn tòa thành nguy nga hùng vĩ trước mắt, ánh mắt bị hấp dẫn bởi vạn bậc thềm đá chọc thủng mây xanh, khó mà kiềm chế.

Mà ở phía sau hắn, Chu Mộc Mộc không chút khách khí mắng: “Quân đoàn thiếu điều động thần kinh Kim Ngọc thành cho ta đã sắp vây tới rồi, nếu không muốn chết mà nói thì ta có thể không chống đỡ được mấy lần pháp lực rồi.”

Lúc này A Dạ mới giật mình kinh hãi, thu hồi ánh mắt từ trên thềm đá chuyển sang phía sau.

Phía sau, mây đám kim vân từ chân trời cấp tốc tới gần, đó là truy binh chạt vật của Kim Ngọc Thành. Đồng thời, một đường huyết tuyến rộng lớn kéo dài từ đường chân trời một đường kéo dài đến dưới chân hắn, hai bên đường huyết tuyến, vô số thi thể chong chát như núi.

Đúng như kế hoạch của hắn, A Dạ đi thẳng, từ đường biên giới giết thẳng tới phủ đầu của Kim Ngọc Thành, ven đường, thần cảm sát thần.

Với tư thế kiêu ngạo như vậy, khiến cho Kim Ngọc Thành chấn động mãnh liệt, vượt qua mười quân đoàn Kim Y, cùng với binh lực tăng lên gấp mười lần đám quân đoàn tạp binh toàn lực vây quét, chỉ vì vẹn vẹn hai người mà theo lý thuyết, dưới hùng binh như vậy, cho dù Diệp Thủy Hà là kẻ địch cũng sẽ dễ dàng bị nghiền nát.

Nhưng lấy tính mạng bản thân làm tế phẩm, A Dạ lấy Huyết Phù Thần Thương làm vũ khí đã đạt tới cảnh giới hoàn toàn mới, căn bản không phải là người mà quân đoàn Kim Y bình thường có thể địch nổi. Huyết Phù Thần Thương toàn lực xuất thủ, một thương có thể đánh tan một đóa Kim Vân., Mà có tiên pháp Côn Luân của Chu Mộc tương trợ, A Dạ càng trở nên xuất quỷ nhập thần, càng khó chơi gấp bội. Ưu thế binh lực khổng lồ của Kim Ngọc Thành căn bản không phát huy ra được tác dụng, ngược lại bởi vì nhiều người mà mập mập không chịu nổi, bị tùy tiện đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Hai người chỉ mất có một ngày đã đột phá tầng tầng bao vây, giết tới dưới phủ thành mờ mịt ở Kim Ngọc Thành. Hai người quay đầu nhìn lại, đều cảm thấy có chút khó tin.

Vậy mà lại làm được... Chỉ bằng hai người, đã giết xuyên phòng tuyến cả nước của Kim Ngọc thành.

Đương nhiên, trong này có rất nhiều nguyên nhân, ví dụ như Kim Ngọc Thành chủ lực quân đội còn đang dây dưa với Man tộc Nộ Diễm Cốc, tử như đội ngũ cao cấp chiến lực thịnh vượng Kim Ngọc Thành, sau khi chiến đấu ở khê cốc phục kích đã tiếp cận toàn quân bị diệt., Ví dụ như Chu Mộc Mộc tâm niệm thông suốt trong một ngày liên tục đột phá, một viên kim đan mướt mà gần như tỏa sáng sinh cơ, phối hợp với A Dạ càng thêm bổ sung. Lại ví dụ như, trong một ngày, A Dạ dùng liền mười ba tấm huyết phù, kinh thể hãi tục.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, lấy tính mệnh tế luyện huyết phù đã hoàn toàn trở thành một loại hành vi tiêu hao. Dựa theo tính toán của A Dạ, tối đa hẳn cũng chỉ có thể tế luyện tinh huyết phù nên xua tan lương thực, không ngờ tới sau này tế luyện càng chiến càng dừng, ngưng kết huyết phù hoàn toàn sẽ không tạo thành gánh nặng.

“Có lẽ do đẹp trai của ta đã khiến Huyết Linh điện cảm động, cho nên Vu Thành miễn cho ta chết một lần?” A Dạ cười ha hả, giậm trường thương trong tay, chỉ một thoáng đã dính đầy máu tươi trên mặt mũi mũi thương, khiến gương mặt tuần lãng của A Dạ trở nên âm trầm.

“Nếu đã không lo lắng về tính mạng, vậy ta cũng không khách khí nữa... Kim Ngọc thành chủ, đây là lễ gặp mặt của ta, xin vui lòng nhận cho.”

A Dạ cười dài một tiếng, vết máu trên mặt bốc hơi lên, quần quanh trường thương, sau đó rời tay, như một tia chớp đâm về phía vương tọa của Chí Tôn trên thêm đá.

Phía sau truy binh khí thế hùng hổ, còn hẳn và Chu Mộc Mộc đều đã dầu hết đèn tắt, nhưng bên trong tuyệt cảnh, A Dạ vẫn dùng toàn bộ tâm tư vào việc tiến công, không hề suy xét tới sinh tồn của bản thân.

Từ lâu đã là người chết, sao phải sợ chết?

Một thương liễu mạng này trực tiếp đánh xuyên qua đại trận hộ thành bên ngoài phủ thành, một tiếng nứt vỡ thanh thúy vang lên. Trên không phủ thành, một vòng bảo hộ hình cầu âm

ầm vỡ vụn, chỉ một lát kim ngân châu báu rơi xuống như mưa. Kim Ngọc đại trận bảo vệ phủ thành trăm ngàn năm một kích tức thì phá vỡ.

Mà uy năng của Huyết phù thần thương không giảm, tiếp tục bay về phía vương tọa của thành chủ.

Trong ngoài phủ thành, tiếng kinh hô cùng kêu rên vang lên, bao nhiêu năm qua, đây là lần đầu tiên có xúc giác của ngoại địch vươn đến trước vương tọa, chưa ai có thể đột phá phòng tuyến quân đoàn Kim Y.

Không ai tin một thương này có thể thật sự uy hiếp đến thành chủ Kim Ngọc, nhưng một thương này mang ý nghĩa Kim Y quân đoàn thất trách, mang ý nghĩa thành chủ Kim Ngọc sắp sửa vận dụng nhân thủ vốn không cần sử dụng.

Huyết phù thần thương nổ tung giữa không trung, huyết vụ quay cuồng, ba đạo kim quang ở trong huyết vụ lúc sáng lúc tối, chật vật không chịu nổi, nhưng một thương khiêu chiến Chí Tôn của Diệp Thủy Hà cũng theo đó chặn lại.

Trong quân đoàn Kim Y truyền đến tiếng kinh hô: “Xích Kim vệ.”

Trong vạn kim lấp vàng rờn vi tôn, nghe đồn thành chủ Kim Ngọc thành có mười hai cận vệ có địa vị chí cao, thực lực cường hoành bất cứ quân đoàn áo vàng nào cũng có thể so sánh. Chẳng qua là đến ngày nay, đây là lần đầu tiên mọi người tận mắt thấy Xích Kim vệ ra tay.

Chỉ ba người liên thủ ngăn lại Huyết phù thần thương, Xích Kim vệ quả nhiên danh bất hư truyền. Nhất thời sĩ khí Kim Ngọc Thành tăng cao, mọi người chen lấn về phía trước, sợ giết chết công lao Diệp Thủy Hà chủ nên bị người khác phân ra, nhưng mọi người chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, thân hình hai người chột lóe, trực tiếp vượt qua khoảng cách dài đằng đẵng, đột phá trùng trùng điệp điệp vây quanh, xuất hiện ở dưới thêm đá của phủ thành Phiêu Miểu.

Hóa ra A Dạ vừa đâm một thương, mục đích lớn nhất là phá vỡ Hộ Thành đại trận ở phủ thành, sáng tạo ra con đường để Chu Mộc Mộc thi pháp lập lòe.

“Được, vương tọa ở ngay trước mắt.” A Dạ hưng phấn rống giận, thang đá vạn bạc nhìn như xa xa không thể chạm, nhưng so với hấn từ biên cảnh chạy tới đây thì cần gì phải lo lắng?

Gặp mặt Kim Ngọc thành chủ, gần ngay trước mắt.

Nhưng mà sau một khắc, trên đám mây tỏa ra ánh sáng chói lọi, càng nhiều Xích Kim vệ từ trên đám mây bỗng bành hiện thân, ba cái, bốn cái... Trong ánh mắt khiếp sợ của A Dạ và Chu Mộc, liên tiếp tập kết toàn bộ mười hai vị Xích Kim vệ, hình thành hàng rào khó có thể vượt qua.

Xích Kim vệ nặng nề khiến người ta thở không thông, bậc đá vạn bạc, nặng lại dài dằng dặc. A Dạ bất đắc dĩ giơ tay thu hồi Huyết Phù Thần Thương, cười ngắc đầu hỏi: “Chí Tôn, người cứ e ngại đánh với ta một trận như vậy sao?”

“Vậy thì đánh tới mức người không còn chỗ ẩn giấu mới thôi.” A Dạ gầm lên một tiếng, trường thương lại nổi lên màu máu, huyết phù quý giá được gia trì trên trường thương, mũi thương lóe sáng chói mắt, chiếu ra sinh cơ trên mặt A Dạ bùng bùng, tựa như phản chiếu ánh sáng.

Chu Mộc Mộc không nói gì đứng sau lưng hấn, vòng Kim Cương bao phủ phạm vi cả dặm, cũng tạo thành hàng rào không thể phá vỡ, thiên quân vạn mã bên ngoài hàng rào không thể vượt qua.

Mà trong chiến trường Chu Mộc Mộc vòng định, một trận chiến siêu việt cực hạn lập tức gay cân tốt độ.

Ánh sáng đỏ tươi cuộn cuộn không ngớt, dưới sự chống đỡ của huyết phù, A Dạ sắc bén không thể chống đỡ nổi.

“La Mạn Mạn, sắc mặt người thoát nhìn rất kém, có cần nghỉ ngơi một chút không?”

Trong Vĩnh Hằng thụ, Trảm Tử Quan hỉ ân cần thăm hỏi.

Nghê Mạn cười lắc đầu, sắc mặt nữ tử trắng bệch, kiên trì tu hành của mình.

“Còn có vài vấn đề chưa rõ ràng đây.”

Trảm Tử Dạ chân chờ: “Chuyện này... không vội à?”

“Hi, là người nói, thời gian là tài phú quý giá nhất a.”

Đối mặt với nụ cười thản nhiên của Mạn Mạn, Trảm Tử Dạ bỗng cảm thấy không thể ngăn cản được, đành phải cúi đầu xuống, một lần nữa chuyển sự chú ý lên bản vẽ đang phân tích một pháp thuật. Đó là bí pháp cổ xưa truyền thừa vạn năm của Vĩnh Hằng Thụ, bắt đầu phân tích rất khó khăn., Hai người đều cảm thấy mỗi một trong suy nghĩ... Nhưng Trảm Tử Dạ lại luôn cảm thấy tinh lực thể lực của Mạn Mạn sẽ tiêu hao nhanh hơn bình thường rất nhiều. Đặc biệt trong ngày hôm nay, Trảm Tử Dạ đúng là trơ mắt nhìn nàng từ sung mãn thoải mái trở thành tiều tụy... Chẳng lẽ nói nàng chuyên chú học thuật, thậm chí còn trên cả mình?

Nghĩ tới chủ nhân của mình lại chăm chỉ như vậy, Trảm Tử Dạ không khỏi lộ ra nụ cười hài lòng. Đặc biệt là tranh chấp giữa Chu Mộc Mộc trong học cây không lâu trước đây, càng khiến hắn cảm thấy thời gian bình yên trước mắt thật đáng quý.

Chu Mộc Mộc, đối với đệ tử được các lão trò trên Côn Luân tiên sơn dạy dỗ mà nói, bầu không khí học thuật như vậy là người không cách nào hiểu nổi sao?

Trảm Tử Dạ đang thoải mái trong lúc vô tình, nhưng chưa từng lưu ý đến khí tức của Mạn Mạn Uyển đang nhanh chóng suy yếu, đã vượt xa trạng thái bình thường.

...

“Nói đến... Mộc Mộc a, ta chợt nhớ ra Vương Lục từng nói một câu.”

“Câu nào?”

“Người không biết xấu hổ thì vô địch thiên hạ.”

“... Người như thế nào lại nhớ tới một câu này?”

“Bởi vì ta phát hiện, ta là người tuyệt thế đẹp trai như vậy, thế mà lại thua dưới tay một tên chuột nhắt không có mặt không biết xấu hổ, không phải chính là lời nói của Vương Lục sao? Hắc hắc, xem ra giới chí tôn, Kim Ngọc chi vương, xem ra cũng chỉ là một tiểu nhân được lấy nhiều thủ thắng mà thôi.”

Phủ thành Phiêu Miểu, trận quyết chiến dưới thêm đá đã kéo dài ròng rã nửa ngày. Trận chiến phi nga lao vào lửa này thảm liệt vượt xa sự tưởng tượng của Kim Ngọc Nhân. Mười hai cận vệ xích kim của Kim Ngọc Thành đều xuất hiện, dưới vương tọa của Chí Tôn, bất luận nhìn thế nào cũng được., Diệp Thủy Hà cũng không có nửa điểm cơ hội. Nhưng nửa ngày sau, đám mây trên đỉnh đầu Phiêu Miểu phủ cháy bùng bùng, mười hai cận vệ xích kim bị thương, thêm đá trắng toát đứt đoạn, chiến trường vô cùng thê thảm, chủ nhân của hai người vẫn sừng sững không ngã.

Tuy đã nỗ lực hết đà, nhưng đầu chí thịnh vượng của A Dạ vẫn không tắt, trường thương trong tay hấn đầy thương tích, vẫn chỉ thẳng tắp trên đỉnh đầu.

“Tuy rằng không thể tự tay đánh bại Kim Ngọc thành chủ có chút tiếc nuối, nhưng nhìn một góc độ khác, loại người khiếp chiến bực này, ta cũng khinh thường trận chiến hôm nay, Kim Ngọc Thành bị hai người chúng ta tiến quân thần tốc, giết tới dưới vương tọa, uy danh vô địch của hắn đã biến mất hầu như không còn, có thể lột da mặt hắn ra, coi như ta chết cũng đáng.”

Chu Mộc Mộc nói: “Trước đây người người e ngại quái vật khổng lồ, vạch trần chân tướng lại là mạnh hơn bên ngoài, không biết ba thế lực khác biết được sẽ phản ứng ra sao?”

Ác chiến nửa ngày, thật ra hai người đã không còn sức tái chiến, nhưng một phen vất vả lại ngay cả mặt chính chủ cũng không thấy, thực khiến người ta không cam lòng, vì vậy nhắc lên khí lực cuối cùng làm ra trào phúng.

Nhưng dù bị vũ nhục như thế, Kim Ngọc thành chủ vẫn thờ ơ, ngồi ngay ngắn trên đám mây. Chỉ có mười hai tên Xích Kim cận vệ, một lần nữa tinh táo tinh thần, xông tới.

Còn đối thủ liên tục chiến đấu suốt nửa ngày, A Dạ đã cảm thấy vô cùng phiền muộn. Thật ra rất có thể mình sắp chết dưới tay đám lâu la này, trong lòng y không khỏi dâng lên một cỗ lệ khí.

Cũng được, sát chiêu ban đầu chuẩn bị đưa cho Kim Ngọc thành chủ dùng vào người các người là tốt nhất.

Vì vậy, lại một đạo huyết vụ nở rộ, chỉ là so sánh lúc đầu lực lượng huyết phù đã trở nên cực kỳ bé nhỏ, A Dạ nói ra khẩu khí, miễn cưỡng nghiền ép ra huyết phù thứ hai, lúc này mới miễn cưỡng đem lực lượng của mình điều chỉnh bình thường.

Tuy A Dạ không biết huyết phù tiêu hao này rốt cuộc từ đâu, nhưng hẳn biết rõ hành vi tiêu hao này đã đi tới điểm cuối, trận tập kích kỳ tích này cuối cùng cũng sắp đi tới điểm cuối.

Cùng lúc đó, các quân đoàn kim y phát hiện nguy cơ bắt đầu lớn tiếng reo hò, xúm lại, nhưng Chu Mộc Tố đẩy tay một cái, vòng kim cương Hỗn Độn xoay chuyển, không gian phạm vi cả dặm bị năng mạnh mẽ cắt đứt, người ngoài không cách nào tới gần.

Mà sau khi hoàn thành động tác này, Chu Mộc Mộc im hơi lặng tiếng ngã xuống, pháp lực ùn ùn, nguyên thân tiêu hao, bí dược Côn Luân bị tiêu hao trong kịch chiến nửa ngày trước, bây giờ ngay cả việc duy trì sự tồn tại của mình nàng cũng ngại gian nan. Pháp bảo bảo mệnh của sư môn phát động ở đây, truyền tống năng ra khỏi cửa ải này.

Trước khi đi, cô nhìn A Dạ một cái cuối cùng, trong mắt chỉ có vô tận cố gắng.

“A Dạ, đừng để ta thất vọng.”

Tuy A Dạ chưa từng quay đầu lại nhưng lại cảm nhận được ánh mắt của cô gái này.

“A, đùa gì vậy, người đẹp trai như ta sao lại khiến nữ nhân thất vọng chứ?... Nhưng mà, đây là ảo giác sao? Tại sao ta lại nhìn thấy Toa Mạn? Quả nhiên... có chút vương bận sao?”

Lau đi khước mắt xót xa, hai tay A Dạ cầm thương, phát ra tiếng găm giận dữ, xung phong về phía trước.

Cùng lúc đó, trong góc Vĩnh Hằng thụ, cuối cùng Trảm Tử Dạ cũng giải quyết được vấn đề khó giải quyết bấy lâu nay.

“Ừm, chỉ cần thay đổi trình tự ngũ hành chuyển hoá thành như thế một chút, toàn bộ trận đồ liền không còn sơ hở nào nữa... Hắc, nửa ngày trong quá trình thôi diễn ra một trận đồ ba trăm sáu mươi vòng, ta đã ghi chép thành công, nguyên thần tựa hồ cũng trở nên cô đọng một chút, quả nhiên lễ nghĩa Thiên Đạo a...”

Nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán, cuối cùng Trảm Tử Dạ cũng rảnh rỗi ngẩng đầu lên, thấy được gương mặt đỏ máu của Mạn Toa đã tắt, trong lúc bất tri bất giác, cô gái đã dựa vào vách tường mê man.

“...” Dù cho có chậm chạp như thế nào, Trảm Tử Dạ cũng nhìn ra được lúc này Mạn Hi đang suy yếu, hắc quá sợ hãi, vội vàng tiến lên giơ tay đặt lên trán cô gái, vận nội thị pháp, chỉ thấy ngọc phủ xanh biếc trước kia xanh um không ngờ lại hiện lên vẻ tiêu tụy.

“Rốt cuộc người làm sao vậy?” Trảm Tử Dạ kinh sợ giận dữ đan xen, vội vàng từ trong túi trữ vật lấy ra bí dược do sư môn luyện chế, một mạch đem tặng cho Mạn Mạn năm sáu viên. Những bí dược này là hắc thân là Vạn Pháp Thủ tịch mới được ban ân, giá trị liên thành, thậm chí vượt qua mong muốn của một Hoàn Tiên Mộng cảnh này.

Nhưng lúc này Trảm Tử Dạ cũng không thể quan tâm nhiều như vậy, hắc cũng không thể trợ mắt chứng kiến Mạn Mạn đi chết được, càng không thể trợ mắt nhìn đại kế hoạch mà hắc đã mưu đồ đã lâu rơi rụng.

Sau khi ăn linh dược, Sa Mạn từ từ tỉnh lại, trên mặt hiện ra một tia huyết sắc, nhưng màu sắc lại đỏ tươi cực kỳ mất tự nhiên. Trảm Tử Dạ thấy đau đớn vô cùng, Cẩm Mạn này rõ

ràng là tổn thương căn bản, linh đan diệu dược đã không phải bình thường có thể dễ dàng điều trị khôi phục.

“La Mạn Mạn... Tuy ta không biết ngươi đã trúng độc, hay là bị thương, hoặc là luyện công quá mức nóng nảy tẩu hỏa nhập ma, nhưng chắc ngươi cũng hiểu rõ tình trạng cơ thể của mình có ý nghĩa gì đối với ngươi không phải loại người lỗ mãng như A Dạ. Ngươi làm việc luôn rất có lý trí, làm sao lại phạm phải sai lầm này?”

Đối với chuyện này, Mạn Mạn chỉ cười dịu dàng: “Rất xin lỗi.”

“Ta không cần ngươi phải xin lỗi” Trảm Tử Dạ khó có thể giữ tinh táo nói: “Thực xin lỗi nếu có thể giải quyết vấn đề, sự cố gắng lúc trước của chúng ta còn có ý nghĩa gì đâu? Trận chiến tranh bá Ngũ Linh này, thật ra yếu nhất chính là Vĩnh Hằng Thụ, đừng nói so sánh với Nộ Diễm Cốc, đừng nói là so sánh với Nộ Diễm Cốc., Thật ra ngay cả Đoạn Thương Sơn chúng ta cũng không bằng, Đoạn Thương Sơn tốt xấu gì cũng có Vương Lục mà tên Tỳ Hưu kia lại thân mang kỳ kỹ, chúng ta thì sao? Chúng ta không có cái gì để bù đắp khuyết điểm của thực lực cả, ta suốt đêm mưu đồ, ngươi cũng đã bỏ ra lượng lớn tâm huyết, trước mắt chỉ còn cách thành công vài bước nữa thôi, ngươi đừng có bỏ bê quan như vậy được không...”

“... Thực xin lỗi.”

Đối mặt với vẻ áy náy của Sa Mạn, lửa giận dạ đầy tràn không thể phát tiết, mấy lần muốn đau đớn mắng mỏ lại như nghẹn xương tại cổ họng.

“Chúng ta có phần thắng.”

Im lặng hồi lâu, Trảm Tử Dạ mới miễn cưỡng kiềm chế được kích động trong lòng, trầm giọng mở miệng.

“Lúc trước ta đã nói với ngươi không chỉ một lần, mặc dù thoát nhìn thực lực của chúng ta yếu nhất, nhưng kỳ thật tiềm lực mạnh nhất trong lòng ngươi khả năng không cho là đúng, hơn nữa cũng không lý giải được trong khoảng thời gian này ta đặc huấn một mình với ngươi! Ý nghĩa ở đâu. Ngươi thân là Vĩnh Hằng Thụ Thánh Diệp, thừa kế chính là lực lượng hành mộc thuần khiết, am hiểu tâm bồ, sinh trưởng., Nhưng không

am hiểu chiến tranh sát phạt, bất luận thế nào tu hành, dịch kinh tảo tụy, đặc tính sâu trong rễ cây này cũng khó mà thay đổi. Đừng nói là bảo ta tới trợ giúp ngươi, cho dù mời trưởng lão sư môn ta đến, cũng khó có thể trong mấy ngày ngắn ngủi, đem ngươi dạy thành chiến sĩ đủ tư cách.”

Trảm Tử Dạ cười cay đắng nói: “Nhưng ta lừa ngươi lúc nào? Ta nói thẳng chắc chắn không phải nói dối.”

Bàn Mạn có chút tò mò nghiêng đầu, nhẹ giọng hỏi: “Ồ?”

Trảm Tử Dạ nói: “La Mạn Mạn, theo ý ngươi, sinh linh mạnh nhất thế giới này là ai?”

Thanh âm Bàn Hi yếu ớt đáp lại: “Kim Ngọc thành chủ chính là Chí Tôn của giới này, lực lượng vượt xa người khác, việc này, phụ nữ và trẻ em đều biết...”

“Sai rồi, tất cả các ngươi đều sai rồi.” Trảm Tử Dạ buồn cười lắc đầu: “Phụ nữ và trẻ em đều biết... đàn bà và trẻ em sao có thể tưởng là thật? Có lẽ thành chủ Kim Ngọc quả thật có lực lượng vượt xa người khác, nhưng muốn nói thế giới này mạnh nhất... Phi Mạn à, ngươi vốn không nên không ý thức được, đáng tiếc một chiếc lá che mắt lại không phát hiện ra bảo tàng thật sự đang chôn ở bên cạnh mình.

Trên mặt Bàn Mạn lộ vẻ nghi ngờ, nàng mặc dù dưới tác dụng của linh dược làm sáng bừng sinh cơ, nhưng vẫn cực kỳ suy yếu, tư duy cũng trở nên trì trệ không chịu nổi.

Cũng may Trảm Tử Dạ không thật sự trông cậy nàng đưa ra đáp án, hần tự hỏi: “Sinh linh mạnh nhất giới này, không phải Vĩnh Hằng thụ thì không ai khác... Gốc thân thụ này tuổi thọ không biết mấy vạn năm, đỉnh thiên lập địa, chống đỡ hưng suy một giới, một cảnh cây thô to, có thể dựng lên một tòa thành thị, trong đó có hàng tỉ sinh linh sinh sống. Thế giới này có ai có thể sánh ngang với thứ này? Thành chủ Kim Ngọc thành mạnh hơn nữa chẳng lẽ có thể mạnh hơn cây Vĩnh Hằng?”

Trảm Tử Dạ nói: “Chỉ tiếc là Vĩnh Hằng Thụ siêu nhiên thế ngoại, không có trí tuệ độc lập, lực lượng của nó tuy mạnh nhưng không để bất cứ kẻ nào sử dụng. Ngươi là thánh điệp, có thể trong phạm vi cây cối có thể hô mưa gọi gió gọi gió,

nhưng cũng không cách nào mượn dùng nhiều lực lượng hơn... Hừ, lãng phí cực lớn. Các ngươi là dân cư Vĩnh Hằng thụ., Xem gốc thần thụ này là thần vật, đòi đòi cúng bái không dám khinh nhờn, nhưng chẳng lẽ ta nhìn không ra giá trị của nó? Ngươi là thánh điệp, là người thống trị được Vĩnh Hằng thụ tán thành, chỉ cần đối với công pháp của ngươi hơi thay đổi, Tá tạo ra vài phần dã tâm và cả gan làm loạn, hoàn toàn có thể tự tay điều khiển cây thần thụ này...”

“Điều khiển... Vĩnh Hằng thụ?”

Cho dù là Mạn Mạn lúc này cực kỳ suy yếu, vẫn bị suy đoán của Trảm Tử Dạ can đảm làm cho trọn tròn mắt.

“Vĩnh Hằng thụ... há sức người nào có thể sánh bằng? Gốc cây thần thụ này rậm rạp che khuất bầu trời, ẩn chứa ức vạn sinh linh, cho dù ta tôn sùng Thánh Diệp, nếu đưa nguyên thần vào trong thụ tâm vẫn sẽ bị sự chấn động khổng lồ của nó, căn bản không thể khống chế được sinh linh như vậy a.”

Trảm Tử Dạ thờ dài nói: “Chỉ dựa vào một mình ngươi đương nhiên không làm được, nhưng còn có ta. Ta am hiểu nhất là tính kế và lực lượng khống chế. Chỉ cần có ta phối hợp, bước đầu khống chế Vĩnh Hằng Thụ cũng không khó, ta trước sau suy tính qua mấy chục lần, tuyệt đối không sai. Chỉ cần ngươi có thể kiên trì tu luyện công pháp ta truyền thụ xong., Ngày sau lấy được phù hợp tốt hơn với Vĩnh Hằng thụ, ta có thể nắm chắc khiến Vĩnh Hằng thụ mọc khỏi mặt đất, hóa thân thành binh khí chiến tranh không ai địch nổi giới này, đến lúc đó đừng nói là Kim Ngọc thành, ngay cả Vương Lục sư đệ cũng phải cam bái hạ phong... Cho nên a..., Bàn Mạn, mong ngươi quý trọng thời gian hòa bình ngắn ngủi mà quý giá nhất hiện tại. Lúc những người khác liều mạng xé rách không gian, an tâm tu luyện công pháp của ta thành công, sau đó lấy được ngũ linh huyết quan, trở thành chí tôn của giới này... Ngươi muốn làm gì cũng được.”

Bàn Hình ngơ ngác nghe, thật lâu mới phát ra một tiếng thờ dài.

“Tử Dạ, xưa nay ngươi chưa bao giờ nói với ta chuyện này a.”

Trảm Tử Dạ ngạo nghễ nói: “Nếu ngươi tin ta, sao phải nhiều lời như vậy? Nếu ngươi không tin ta, sao ta phải nhiều lời?”

Tuy nói như thế nhưng sâu trong nội tâm Trảm Tử Dạ lại chỉ muốn có một ngày cho Mạn Mạn một niềm vui bất ngờ mà thôi.

Hắn rất muốn nhìn thử, ngay khi Vĩnh Hằng thụ mộc khỏi mặt đất, Mạn Mạn kinh ngạc, ánh mắt ngưỡng mộ.

Đáng tiếc lại không như mong muốn, Mạn Mạn khẽ lắc đầu: “Đáng tiếc, ta lại không có cách nào tận mắt chứng kiến một thần tích.”

Trong khi nói chuyện, thân ảnh nữ tử chợt trở nên trong suốt.

“Thời gian của ta không còn nhiều, cho nên có mấy lời, ta nhất định phải nói ra...” Mạn Mạn đứng dậy, nhẹ nhàng đặt tay lên gương mặt Trảm Tử Dạ: “Cảm ơn người đã chiếu cố ta trong thời gian gần đây.”

“Nếu không phải ta và A Dạ quen biết nhau lúc trước, có lẽ ta sẽ thật sự yêu người, đáng tiếc...”

Trong lúc Trảm Tử Dạ đang kinh ngạc, nữ tử nhẹ nhàng in một nụ hôn lên mặt hắn.

“Cuối cùng nhờ người một chuyện, mời người... Giúp ta chiếu cố hai đứa bé một chút, được không?”

Trảm Tử Dạ vô cùng kinh ngạc không kịp đáp lời, bóng dáng Mạn Mạn liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi đâu nữa.

Cứ như chưa bao giờ tồn tại.

...

(Toàn bộ thư đọc)

“Tử Dạ huynh, xin hãy nén bi thương mà biến đổi a...”

Vĩnh Hằng thụ, nơi ở của Thánh Diệp, Vương Lục Ngũ sót sáng.

Trước mặt, Trảm Tử Dạ nói năng tiều tụy, hết như một cái xác không hồn.

“Nói thế nào đây nhỉ, tuy rằng Mạn Mạn Mạn đã rời xa ngươi, nhưng ít ra nàng đã để lại cho ngươi một đứa nhỏ rồi.” Vương Lục vừa nói vừa cảm thấy lời nói này không giống như là đang an ủi người khác mà giống như đang châm biếm người khác. Nhưng nghĩ đến hành động ngu xuẩn này, hẳn có thể nhin cười cũng đã rất không dễ dàng rồi.

Nhưng sau khi cân nhắc bước tiếp theo sẽ phải đối mặt với tình thế như thế nào, Vương Lục vẫn phải mượn nhờ lực lượng xây nhà đổ nát này, vì vậy không thể làm gì khác hơn là tiếp tục dốc hết khả năng để trấn an y.

“Hơn nữa ngươi không ngại đổi một góc nhìn khác thì hơn. Chủ quân của Sa Mạn này đã chết nhưng ngươi lại có thể nương nhờ hơi tàn, đây quả thực là kỳ tích. Trước khi Sa Mạn đi đã truyền Thánh Diệp Chi Vị cho trưởng tử, duy trì sự tồn tại của Thánh Diệp không ngừng, cân nhắc tới tuổi tác của gốc cây Vĩnh Hằng, lại bổ nhiệm ngươi làm Nhiếp Chính Vương., Người theo dõi với thân phận là người buông rèm nghe chính. Trước mắt ngươi là người khống chế gốc Vĩnh Hằng thụ thực tế, trong cây có ức vạn sinh linh do ngươi quản hạt, Lâm Trung Tiên Nữ tộc xuất thân từ Toa Mạn lại coi ngươi như người lãnh tụ Nhâm Quân mà hái... Nhân sinh ba đại nhạc sự, thăng quan phát tài lão bà tử, ngươi tề tụ một buổi, phu nhân còn cầu gì nữa.”

Thấy Trảm Tử Dạ đầy thành ý an ủi không chút động lòng, Vương Lục quả không thể không cảm khái, quả không hổ là thủ tịch của Vạn Pháp chi môn, đã miễn dịch với đề tài của nữ nhân...

May mà thằng đàn Chu Mộc còn lo lắng ban đêm sẽ làm cho đầu Diệp Thủy Hà vương nhuộm xanh... Cô ta cũng không nhìn xem đối tượng là ai, cũng là đệ tử thủ tịch của Vạn Pháp, nhưng đây là truyền thống quang vinh cho Vạn Pháp, đã định trước là cô độc cả đời rồi, cho dù hấn có đi làm phụ nữ cả đời cũng không được.

Huống chi đây là không có kinh nghiệm, mới có thể nhìn không ra sự ràng buộc sâu xa giữa A Dạ và Mạn Mạn trong lúc đó căn bản không cách nào chặt đứt được sao? Hai người có lẽ sẽ có tính cách không hợp, có lẽ sẽ có những khiếm khuyết khó có thể khoan dung như vậy. Nhưng phần lòng cam nguyện hy sinh nặng nề vì đối phương hy sinh hết thầy đủ để triệt tiêu tất cả, còn nói người như vậy sẽ giở trò hay sao? Vậy khác gì nói là Vương Vũ có một ngày nhất được tiết tháo năng vứt bỏ nhiều năm ở ven đường.

Lúc trước Vương Lục đề nghị liên hợp với Hạng Lương, trước chém trừ Vĩnh Hằng Thụ của Diệp Thủy Hà ra, cũng không phải là hoàn toàn đùa giỡn. Đồng thời hấn đặt trọng tâm của liên minh Tứ Phương lên người Hạng Lương, cũng bởi vì Thủy Mộc hai phe Thiên Nhiên liên minh, trên lý thuyết không cần hao tổn quá nhiều tâm tư.

Đáng tiếc, đám gia hỏa này, làm việc càng sốt ruột, căn bản không cần mọi người giải thích, hơn nữa đặc biệt tự cho là đúng, phong cách hành sự lại đặc biệt cấp tiến, giống như chó điên phát tình kỳ, căn bản không chịu khống chế. Cho dù người đánh cờ gặp phải quân cờ như vậy, cũng chỉ có thể phí công hô hào.

Một trận chiến ở phủ thành Phiêu Miêu, toàn bộ giới khiếp sợ, Diệp Thủy Hà chỉ Vương cuồng bạo liên hợp chặt đứt Thiên Giai của Thánh Diệp Mạn, mười hai Xích Kim cận vệ tổn thất quá nửa, Kim Ngọc thành không còn chút mặt mũi nào. Nghe như chiến quả huy hoàng, nhưng trả giá lại là hai chi chủ Ngũ Linh cùng Thủy Linh Chu Mộc lui trận, đồng thời, càng dẫn phát thiên đại họa...

Thật ra Vương Lục đoán được dụng ý của A Dạ, ngoại trừ cái ý muốn chiến đấu mà cơ bắp gằn như không thể kiềm chế được kia, hấn còn vài phần trí tuệ, khiến cho hấn cho rằng phương thức này có thể cổ vũ sĩ khí, khiến bốn phe cùng

chung kẻ địch... Không thể không nói, loại trí tuệ đơn giản này đúng là rất dụng trong tình huống bình thường, nhưng tình huống bây giờ phức tạp dị thường, kết quả của một bên tình nguyện cũng không như ý nguyện.

Vương Lục vừa suy tính thế cục biến hóa trong lòng, vừa nói với Trảm Tử Dạ: “Nghe nói trước đây người có một cây Hằng Thụ sừng sững trên mặt đất, chiến lược kinh người, một khi thành công có thể quét ngang giới này trong tay Vô Địch, chỉ tiếc Thánh Diệp Toa Mạn không kịp phối hợp. Ta rất hứng thú với chiến lược đó.”

Trảm Tử Dạ dùng ánh mắt lạnh lùng đảo qua Vương Lục: “Có hứng thú thì làm được gì? Mạn Mạn đã không ở đây.

“La Mạn không có ở đây, nhưng nó đã giữ hai đứa bé tới tay người. Mặc dù hai đứa đó còn nhỏ nhưng đã kế thừa tư chất tuyệt thế của cha mẹ, một đứa trời sinh ra đã kết giao, một đứa xem tướng mạo hòa hợp bằng gỗ, với tiêu chuẩn của chúng ta thì đều là tiêu chuẩn của Thiên Linh căn. Con trai trưởng kế thừa vị trí Thánh Diệp, thiên nhiên dung hợp với Vĩnh Hằng thụ, tư chất còn hơn cả mẹ nó.”

Trảm Tử Dạ phiền não ngắt lời: “Thế thì sao? Không kịp dùng căn cơ của Mạn Mạn Mạn, ta cũng phải mười ngày nửa tháng mới có thể giúp nó chải vuốt thể chất, cải thiện công pháp. Huống chi là hai đứa bé này? Bọn chúng căn bản không gánh nổi trọng trách này...”

Vương Lục bỗng nhiên ngậm miệng lại, nghiêng đầu đánh giá Trảm Tử Dạ. Ánh mắt nhìn chăm chú kia làm Trảm Tử Dạ cực kỳ không thoải mái.

“Sao vậy?”

“Chẳng qua là ta cảm thấy...” Vương Lục nhàn nhạt mở miệng: “Người bây giờ giống như một kẻ gà mờ khát lửa cháy thân, ngay cả năng lực tư duy bình thường cũng không có, thiết thời người còn là đệ tử thủ tịch của Vạn Pháp môn, anh danh của môn phái rơi vào tay người...”

Trảm Tử Dạ lại mỉm cười: “Người tới đây chỉ là để ô ngôn uế ngữ khiêu khích ta?”

Vương Lục nói: “Không, ta vốn là muốn tìm kiếm sự ủng hộ của ngươi, chỉ là hiện tại Trảm Tử Dạ đã hoàn toàn trở thành phế nhân, tinh thần học thuật của ngươi hoàn toàn bị vẻ nam nữ vui mừng bao phủ, không đáng nhắc tới.”

“Móa nó, đập lên mặt rồi.” Nửa người Trảm Tử Dạ hóa thành sấm sét, thò tay nắm cổ áo Vương Lục, mà Vương Lục cũng ngạc nhiên không có dùng Vô Tướng kiếm chống cự, chỉ mỉm cười nhìn hắn.

“Ngươi cứ thế mà muốn đánh với ta một trận?” Trảm Tử Dạ nghiêng răng nghiêng lợi: “Bây giờ tâm trạng của ta không tốt, chết tiệt chọc ta như vậy.”

Vương Lục cười ha ha: “Khó được đệ tử Vạn Pháp lại nói ra lời thoái của loại thổ lưu manh này. Trảm Tử Dạ, nể tình chúng ta mấy lần giao tình, ta sẽ nhắc nhở ngươi một chút, chiến lược sừng sững của Vĩnh Hằng thụ không phải hoàn toàn không có khả năng. Cho dù Toa Mạn không ở đây, vẫn có biện pháp khống chế nó... Mà biện pháp kia, vốn dĩ không nên để ta nhắc nhở ngươi.”

Trảm Tử Dạ nghe vậy cau mày lại, còn có biện pháp? Không chế Vĩnh Hằng Thụ, nhất định phải có một trung tâm cường đại đảm đương cây cầu. Lúc trước hắn gửi gắm hy vọng vào Mạn Mạn, bây giờ... còn ai có thể tiếp nhận vị trí của Toa Mạn đây?

Suy đi nghĩ lại, cuối cùng không được nhận Trảm Tử Dạ, mà nhìn vẻ mặt của Vương Lục, hắn hết sức bức bối: “Đừng thừa nước đục thả câu, nếu thật sự có thành ý của đồng minh, cứ việc nói thẳng đi.”

Vương Lục xùy cười một tiếng, sau đó thu lại nụ cười, sắc mặt trầm trọng nói: “Kỳ thật biện pháp rất đơn giản. Lấy lực lượng huyết phù cường hóa Thánh Diệp đương nhiệm chẳng phải được rồi sao?”

“Huyết phù chi lực?” ni non tự nói, rốt cuộc Trảm Tử Dạ mơ hồ đoán được biện pháp xử lý Vương Lục, con ngươi kịch liệt co rút lại, hô hấp đình trệ.

“Đúng vậy, huyết tế đến thân, đổi lấy lực lượng cường đại. Mà Thánh Diệp đương nhiệm chẳng phải vừa lúc có một tế phẩm

đỉnh cấp tư chất tuyệt hảo sao? Đệ đệ ruột của hắc kế thừa huyết mạch của vua Diệp Thủy Hà, nếu huyết tể ra được., Một quả huyết phù chỉ sợ có thể chống đỡ hơn mười tấm huyết phù bình thường, đủ để tiến hóa thành thánh diệp đến cảnh giới chỉ dùng được một lúc... Mặc dù bị cường hóa thô bạo như vậy, dùng hết một lần chỉ sợ cũng sẽ bị phế bỏ. Nhưng cây Vĩnh Hằng chỉ cần động một lần, cũng đủ để trấn áp tất cả cường địch...”

“Cút mẹ ngươi đi”.

Vương Lục còn chưa nói xong, lực lôi đình của Trảm Tử Dạ đã bộc phát ra toàn bộ, đánh hắc bay ngược ra sau, nặng nề va chạm trên vách cây.

Thế công Trảm Tử Dạ tuy mạnh, nhưng Vương Lục lại lạng lẽ dùng Vô Tướng kiếm khí hóa giải hoàn toàn, không hề bị thương. Hắc giơ tay xoa nếp nhăn trên vạt áo, thản nhiên nói: “Cảm thấy ta không có nhân tính? Vậy ta nói cho ngươi một lần, sau này nghe, ngươi lại đến phán đoán vấn đề nhân tính của ta đi.”

Nói xong, hắc trực tiếp kéo một cái ghế gỗ, ngồi xuống, mở miệng nói câu đầu tiên, liền khiến toàn thân Trảm Tử Dạ chấn động, lửa giận tràn đầy cũng dần dần tĩnh táo lại.

“Quỳnh Hoa rời núi rồi.”

Bất kể mọi người có phân tích và phán đoán ra sao đối với tình thế tranh bá Ngũ Linh này, đoàn đội của Quỳnh Hoa đều là một trong những đội kinh hoa chói mắt.

Trảm Tử Dạ nhận định đối thủ cuối cùng của mình là Vương Lục, đó là đầy đủ năng lực và năng lực cầu sinh của hắc đối với thế cục. Nhưng kẻ địch lớn nhất tất nhiên là Quỳnh Hoa, bởi vì trong cửa ải này, sự cường đại của nàng đã vượt xa so với cùng thế hệ.

Chỉ là từ lúc khai chiến đến giờ, Quỳnh Hoa thủy chung yên lặng không ra ngoài, bị Kim Ngọc Thành chủ một mực áp chế. Chỉ là phái ra Giang Lưu, những thành viên hai tuyến như Vọng Nguyệt tử đệ ra mặt kiếm chế. Nhưng hai đường chung quy vẫn là hai đường, rất nhanh đã bị mấy thế lực chia cắt ăn mòn., Đội ngũ Thịnh Kinh hơi bị suy yếu một chút, đến hôm

nay cơ hồ chỉ còn lại một mình Quỳnh Hoa. Theo chiến thuật mà nói, sự vận dụng của Quỳnh Hoa đối với đoàn đội không thể nghi ngờ là một thất bại, không những không phát huy tác dụng, mà còn tạo thành hi sinh vô ích, bản thân nàng còn bị Kim Ngọc Thành chủ giam cầm vĩnh viễn.

Nếu không phải biết đây là Thịnh Kinh Tiên Môn, thậm chí là người mạnh nhất trong thế hệ trước của tu tiên giới Cửu Châu, thì đây quả thực chính là hành vi trêu chọc... Cho nên, tuy không ai đoán được bố cục của cô ta, nhưng tất cả mọi người đều tin tưởng rằng Quỳnh Hoa sớm muộn gì cũng sẽ ra tay, mà khi cô ta ra tay, tình thế của giới này chắc chắn sẽ phát sinh biến hóa rất lớn.

Hiện tại, Quỳnh Hoa cuối cùng lấy ra ngoài dự liệu của tất cả mọi người, cải biến thế cục này.

“Tử Dạ sư huynh, ngươi đoán xem, Quỳnh Hoa ra núi như thế nào?”

Tiếp đó, không đợi Trảm Tử Dạ trả lời, Vương Lục tự hỏi: “Nàng giết Kim Ngọc thành chủ, soán vị đoạt quyền. Bây giờ nàng đã là chủ nhân, Huyết Linh, hai nàng hợp nhất, đã là sinh linh mạnh nhất giới này... tiện thể nhắc tới, sức mạnh của Huyết Linh Mộc Mộc bị thu về, một phần thuộc về Huyết Linh điện, một bộ phận còn lại ký thác vào tay Quỳnh Hoa, bây giờ nàng thân kiêm lực lượng ba người, vốn không ai có thể địch nổi.”

“...” Trảm Tử Dạ khiếp sợ mà cứng đờ, nói không ra lời.

“Nói thì, ngay từ đầu mục tiêu của nàng ta đã là thành chủ Kim Ngọc thành. Mà vị Quân vương Chí Tôn kia trời sinh linh giác nhạy cảm, nhận ra sát ý tự nhiên của Quỳnh Hoa, cho nên mới từ Quỳnh Hoa xuất hiện đầu tiên, liền giam cầm nàng ta. Hẳn lấy huyết phù trong tay chế tạo Sâm La Điện., Hẳn là chí tôn của giới này, thủ đoạn kinh người, Quỳnh Hoa lấy cảnh giới Kim Đan cũng không thể thoát ra được... Nói đến, ngươi cứ đoán đi, huyết phù cần huyết tế chí thân, thành chủ Kim Ngọc thành huyết tế lại là người phương nào?”

Tư duy Trảm Tử Dạ nhanh chóng thay đổi, hỏi: “Xích Kim vê?”

“Không sai, xem ra Tử Dạ sư huynh cuối cùng cũng tìm về năng lực tư duy của mình rồi... Cái gọi là Xích Kim cận vệ kỳ thật đều là dòng dõi của Kim Ngọc thành chủ, hãn huyết tế mười hai nữ huyết tế., Hóa thành huyết phù phong ấn Quỳnh Hoa đến không thể động đậy... Cái này còn là bởi vì hãn không nắm chắc có thể đánh chết Quỳnh Hoa, bằng không hãn có thể làm được tuyệt diệu. Việc tranh đoạt Ngũ Linh huyết quan hãn có thể không quan tâm, bởi vì Kim Ngọc Thành vốn là bá chủ thế giới này, bốn phương còn lại cũng không có chân chính uy hiếp thực lực của nó. Nhưng Quỳnh Hoa lại là uy hiếp trí mạng gần ngay trước mắt.”

Vương Lục nói xong, lắc đầu: “Đáng tiếc Kim Ngọc thành chủ lại không thể thật sự hạ quyết tâm, bởi vì huyết tế chính là con nôi dõi của mình, trên nghi thức hãn hơi điều chỉnh lại., Khiến cho Xích Kim cận vệ có thể tự do chuyển hóa giữa huyết phù và hình người. Chỉ đợi nguy cơ của giới này qua đi liền triệu hồi lại một lần nữa mười hai Xích Kim cận vệ. Đáng tiếc, mặc dù Vô Tử này biểu hiện ra pháp thuật cao minh nhưng lại chôn xuống hãn bại vong phục bút... Đối mặt với sự khiêu khích của Diệp Thủy Hà Vương, tôn nghiêm của hãn là Chí Tôn quân vương khiến hãn không thể ngồi yên nhìn., Hãn lớn mật vận dụng sức mạnh của Xích Kim cận vệ. Hãn rút huyết phù của Sâm La điện ra, đồng thời bản thân ra mặt thay thế huyết phù, tự mình trấn áp Sâm La điện. Đây vốn là cử chỉ cẩn thận, lại chính giữa với ý nghĩ của Quỳnh Hoa. Đương Huyết phù bị điều đi., Sâm La điện điện trong nháy mắt bùng nổ, năng thuận thế đột phá, ở Kim Ngọc thành chủ bất ngờ không kịp đề phòng chém đầu, quá trình trong sạch lưu loát, Kim Ngọc thành chủ quả thực giống như đưa lên cửa vậy.”

Nói xong, trên mặt Vương Lục hiện lên một nụ cười khâm phục: “Cho nên, Tử Dạ sư huynh, ngươi có biết chúng ta đang đối mặt với đối thủ dạng gì không? Quỳnh Hoa sư tỷ từ lúc mới bắt đầu, chính là đang không ngừng yếu thế, làm cho bốn phe chúng ta có thể thúc đẩy liên minh, bức bách bá chủ thế giới Kim Ngọc Thành khó có thể thở dốc, đợi đến lúc lưỡng bại câu thương, năng thuận thế lấy quả lớn nhất... Không hổ là thủ tịch Thịnh Kinh, thực lực, tính kế, đều đặc sắc làm cho người ta không còn lời nào để nói nữa.”

“Mà đối mặt với đối thủ như vậy, Tử Dạ sư huynh, người cho rằng chúng ta có tư cách giữ lại thực lực sao?”

Không đợi trăm tử đa tướng, Vương Lục lại ném ra thẻ cược mới.

“Suy xét rõ một vấn đề, Tử Dạ sư huynh... Quỳnh Hoa sư tỷ, vì sao ngay từ đầu đã tập trung sát ý đối với Kim Ngọc thành chủ? Cho dù bố trí phía sau của nàng có bao nhiêu đặc sắc, cũng không thể giải thích được vấn đề tự mâu thuẫn từ ban đầu. Nàng hao phí trăm trở, ngoại trừ một cường giả vốn có thể trở thành đồng minh, thì có ý nghĩa gì?” Vương Lục nói xong, sắc mặt càng thêm nghiêm túc hẳn lên.

“Trước mắt, đáp án ta có thể nghĩ ra chỉ có một. Khi những người khác còn đem mục tiêu khóa ở Ngũ Linh Huyết Quan, Quỳnh Hoa sư tỷ đã phóng mắt ra toàn bộ thế giới. Nàng muốn, là thế giới này.”

“Cho nên, người tiếp tục nhận nghĩa phụ nữ, hài tử kia chung quy khó thoát khỏi cái chết, hơn nữa sắp chết không có ý nghĩa, cha mẹ bọn họ bất chấp tất cả hy vọng thủ hộ quốc gia đều quy về tay người khác... Tử Dạ sư huynh à, tuổi bọn họ tuy nhỏ, nhưng đã kế thừa thân phận tôn quý, mà cùng thân phận làm theo, đó là nghĩa vụ, bảo vệ tất cả nghĩa vụ của quốc gia này...”

“Tin rằng, cho dù bản thân họ ở đây cũng không phản đối ý kiến của ta. Dù sao, bọn họ là con của người kia, chính là trời sinh anh hùng”.

Wương Lục vừa dứt lời, bên ngoài hốc cây, hai thanh âm non nớt lại quả quyết đồng thanh vang lên.

“Không sai, chúng ta là dòng dõi của Diệp Thủy Hà, tuyệt đối không làm loại người hèn nhát...”

Nghe thấy hai âm thanh này, Vương Lục rút cuộc hài lòng nở nụ cười, mà ở trước mặt hắn, Trăm Tử Dạ đã giận không nổi.

...

(Toàn bộ thư đọc)

Nửa canh giờ sau, bên ngoài cây Vĩnh Hằng, Vương Lục chủ ngự kiểm phi thiên từ hai người bay về phía Nộ Diễm cốc.

“Chúng ta cứ như vậy mà đi sao?”

Rời khỏi Vĩnh Hằng thụ, Lam cảm thấy rất hoang mang.

Vương Lục buồn cười hỏi ngược lại: “Không đi còn có thể làm sao? Giữ người lại cho nó sinh hài tử sao?”

Vốn chỉ là lời trêu tức, Lam lại nghiêm túc suy nghĩ, một lúc lâu sau mới hỏi ngược lại: “Tại sao ta phải sinh hài tử cho nó?”

Vương Lục lại tiếp tục đùa giỡn: “Vì để Đoạn Thương Sơn lưu lại hậu phương cho ngươi, cũng không thể thắng ngũ linh huyết quan, lại để Đoạn Thương Sơn đoạn tử tuyệt tôn.”

Tỳ Hưu nói: “Tại sao là hấn?”

“Bởi vì Trảm Tử Dạ phẩm loại tốt, máu chốt là có thể bồi bổ lẫn nhau với ngươi. Sở trường duy nhất của hấn chính là chỉ số thông minh cao, mà khuyết điểm lớn nhất của ngươi chính là trí thông minh thấp a.”

“... Thì ra là thế.” Tỳ Hưu có chút khó khăn tiếp nhận cách nói của Vương Lục, “Như vậy, có cần ta vòng trở lại không?”

“... Được rồi.”

Vương Lục thở dài một tiếng, cảm khái quả nhiên là trêu đùa nhân tài thông minh, trêu chọc loại nhân sĩ tàn chương như Thôi Công không có chút khoái cảm nào đáng nói, liền ngậm miệng không nói.

Rời khỏi Vĩnh Hằng Thụ đều có đạo lý của hấn, Trảm Tử Dạ và Vĩnh Hằng Thụ chiến lược của hấn là một khâu cần thiết, nhưng muốn thuyết phục hấn cụ thể chấp hành đâu phải nói dễ? Trước khi lâm chung là Thác Cô là tử quan, lấy tâm tính Trảm Tử Dạ hầu như không thể vượt qua.

Bởi vì nơi tử trạch của Vạn Pháp Tiên Môn khó vượt qua nhất chính là tình quan, bọn họ không động tình thì thôi, một khi phát tình thường không thể thu thập, trước kia từng có Vạn Pháp tiên bối cười nói vì chơi mỹ nhân, đưa nàng đi qua biên Vô Tận., Nhìn một loại dị thú Hồng Hoang tên là “Kim Phượng Tôn Ngư”, kết quả dị thú nổi giận, hai người song song chết đi... Xưa nay đệ tử Vạn Pháp Tiên môn luôn xử thế lạnh nhạt, thờ ơ với đồ vật thế tục, nhưng khi tình quan đến, chỉ số thông minh của bọn họ sẽ kịch liệt lui tới mức ngay cả Quân Hoàng Sơn cũng không bằng.

Mà hiện giờ, Trảm Tử Dạ rất có thể đang trong giai đoạn phát tình mà không tự biết. Mạn Mạn Mạn là tộc tiên nữ trong rừng Vĩnh Hằng thụ, tướng mạo tuyệt mỹ quyến rũ, kiêm thiên nhiên mỹ hoặc, có sức hấp dẫn cực lớn đối với dị tính, thêm vào thiên tư thông tuệ, Trảm Tử Dạ làm bạn với nó trong thời gian dài khó tránh khỏi tâm động., Dựa vào năng lực tự chế của đệ tử thủ tịch, hẳn còn chưa làm ra hành động nhân duyên của kẻ xấu. Trước đó hẳn và Mạn Mạn có âm mưu nhỏ, thật sự bất tri bất giác, nếu hẳn phát hiện tâm tình mình thay đổi, tự nhiên sẽ hiểu được thu liễm, đáng tiếc...

Đáng tiếc, Mạn Mạn đã chết, Trảm Tử Dạ chỉ sợ không thể phát hiện mình trong lúc vô tình có âm mưu một người, nhưng ảnh hưởng của chữ này sẽ giữ lại, hai đứa trẻ kia, chắc chắn sẽ chứng kiến Trảm Tử Dạ quan trọng hơn tính mạng của mình. Muốn thuyết phục hai người Huyết tế kia., Nói dễ vậy sao? Trong Vĩnh Hằng Thụ giằng co một phen, vương lục thành công chèn ép địa bàn Trảm Tử Dạ không có gì để nói, nhưng hẳn rất rõ ràng đối phương tâm phục không phục, cho nên hẳn mới gia tăng kiếp mã, để cho hai đứa bé kia nghe được đối thoại, tự lựa chọn tương lai.

Bất quá, việc hẳn có thể làm cũng chỉ có nhiều như vậy, một bước cuối cùng là mạo hiểm, kích động tuần hành dù sao cũng không phải là con đường tốt, nhất là Trảm Tử Dạ chắc chắn sẽ bị chọc giận. Vương Lục nếu còn tiếp tục đợi, đừng nói là kết minh với Trảm Tử Dạ, chỉ sợ lập tức sẽ phải đối mặt với công kích toàn lực của đối phương.

Nhưng bây giờ Vương Lục lấy lui làm tiến, để Trảm Tử Dạ một mình đối mặt với hai đứa trẻ với chiến ý mãnh liệt. Dùng

năng lực Trảm Tử Dạ, muốn lừa gạt đứa bé ngoan này chỉ sợ không dễ dàng... Tuy nhiên, một nước cờ này có thể phát huy bao nhiêu tác dụng, Vương Lục cũng rất khó nói chắc.

Vĩnh Hằng thụ liệu có kịp nhảy lên khỏi mặt đất hay không, ngăn cản Quỳnh Hoa trên chiến trường, căn bản là không thể biết được.

“Vĩnh Hằng Thụ chỉ là lựa chọn bất đắc dĩ cuối cùng, trước đó, phải dựa vào ta và Hạng Lương sư huynh chèo chống cục diện... quả thực có chút khó a.”

Không đến nửa ngày, Vương lục chủ từ cuối tiến vào địa giới Nộ Diễm cốc. Trung tâm Nộ Diễm cốc núi lửa đang phần nổ rít gào, dung nham chảy xiết mãnh liệt, từ ngàn vạn năm tãy rửa ra đường hang đi xuống phía dưới, dung nham đỏ thẫm, tựa như chiến sĩ tắm máu.

Nộ Diễm cốc đã lâm vào cục diện cực đoan bất lợi.

Trước đây không lâu, vua của sông Diệp Thủy chạy ngàn dặm, đòi hỏi phủ Kim Ngọc, tất nhiên khiến mặt mũi thành chủ Kim Ngọc quét ngang, mười hai tên Xích Kim cận vệ càng bị tổn thất hầu như không còn dưới một kích cuối cùng, nhưng lần tập kích truyền kỳ này cũng phóng thích ra một đối thủ kinh khủng: Quỳnh Hoa tiên tử.

Quỳnh Hoa tiên tử sau khi rời núi chỉ làm hai việc, một là trấn áp toàn cảnh Kim Ngọc thành, nàng lấy thân phận thành chủ mới nhậm chức không chế tất cả thành chủ phân thành, từ đó gián tiếp không chế cả quốc gia, thủ đoạn bá đạo hơn trước.

Chuyện thứ hai, nàng tự mình ra mặt, suất lĩnh đại quân Kim Ngọc quân đoàn chính diện ứng chiến Nộ Diễm, trong vòng nửa ngày sẽ đánh tan Man tộc nhập cảnh, càn quét kẻ thù bên ngoài. Nộ Diễm cốc tổn binh hao tướng thậm chí thương cân động cốt. Đặc biệt thần uy ngập trời trên chiến trường của Quỳnh Hoa trực tiếp đánh tan sĩ khí bất diệt được Man tộc kiêu ngạo, những chiến sĩ coi tử vong là quang vinh lại không dám đối địch với hấn, chiến tuyến trực tiếp rút lui đến trong Nộ Diễm Cốc.

Cũng may làm xong hai chuyện này, Quỳnh Hoa liền tạm thời ngừng bước của nàng.

Bởi vì Hạng Lương đã kịp thời trở về.

Vị thủ tịch Quân Hoàng sơn này, chính là cao thủ duy nhất ở thế giới này có vốn liếng để chính diện với Quỳnh Hoa. Lúc trước Vương Lục không tiếc vất vả tranh thủ tình hữu nghị cho Lương Lương, chính là vì phần thế lực cường đại mà hắn không thể thay thế này. Mà Hạng Lương cũng thật sự không làm người ta thất vọng, sau khi hắn trở lại Nộ Diễm Cốc thì trở lại Nộ Diễm Cốc., Trực tiếp tìm đến Nộ Diễm đại vương, lấy thủ đoạn cứng rắn đoạt quyền chỉ huy của vệ sĩ Nộ Diễm, sau đó lao ra chiến trường, ác chiến với Kim Ngọc quân đoàn của Quỳnh Hoa cả ngày, sau khi trả giá nhiều thương vong cuối cùng thành công chặn Quỳnh Hoa lại.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là, thương vong đích xác là quá thảm trọng.

“...Hạng Lương sư huynh, quả nhiên là cách biệt ba ngày liền phải lau mắt mà.”

Quân doanh tiền tuyến Nộ Diễm cốc, về mặt Vương Lục không đành lòng nhìn thẳng, nhìn những người bị thương trên giường bệnh bị bọc thành bánh chưng.

“Không ngờ mới qua có ba ngày mà ta mới chính diện đấu với Quỳnh Hoa một trận... Thì cái giá phải trả lại liền thảm trọng như vậy.”

“Ừm...” Cái bánh chưng trên giường bệnh bỗng nhúc nhích, phát ra âm thanh khàn khàn, trong âm thanh tràn đầy thống khổ, hiển nhiên thương thế nặng nề khiến người ta khó có thể áp chế.

Vương Lục xem đến trong lòng cả kinh, bản lãnh của Hạng Lương gã rõ ràng nhất, lần đó Khê cốc phục kích, hơn mười người Thịnh Kinh hữu tâm tính vô tâm, cường thế vây công một mình hắn., Lại bị hắn hoàn thành một lần “Bách Nhân Trảm”, sự mạnh mẽ của Hạng Lương có thể thấy được chút ít. Nhưng dưới trướng Quỳnh Hoa lại cũng rơi vào kết cục như vậy, lúc này trên giường bệnh nhân khí tức yếu ớt gần như không có, quả nhiên chỉ cách người chết có nửa bước, đâu còn nửa phần uy phong bậc cao nhất Hoàng Sơn... Quỳnh Hoa ơi Quỳnh Hoa, lão bài kim đan này của ngươi là nhằm vào Trình Dục để đồ non đúng không?

Nhìn cái Hạng Lương trên giường bệnh thõng khổ không chịu nổi, Vương Lục thở dài: “Thôi, lấy cảnh giới Hư Đan chống lại Kim Đan Quỳnh Hoa, Hạng Lương sư huynh có thể làm đến mức này cũng coi như không tệ rồi. Kế tiếp cứ giao cho ta đi, dù sao cũng là người của liên minh khởi xướng, cũng không thể nói suông như vậy chứ? Nếu không về sau đại khái chỉ có thể lấy tiểu loli làm vợ, quả thực không hợp với mỹ học của ta.”

Đúng lúc Vương Lục cảm khái xong, quay người chuẩn bị rời khỏi phòng, bỗng nhiên phía sau vang lên một thanh âm có vẻ hơi suy yếu.

“Tiểu loli đang nói cái gì vậy?”

Quay đầu nhìn lại, gương mặt tái nhợt của Hạng Lương đã gần ngay trước mắt.

Ba ngày không gặp, Hạng Lương vẫn là thủ tịch quân hoàng sơn sắc mặt cứng nhắc, ánh mắt như kiếm kia, khác biệt duy nhất chính là khí tức suy yếu rất nhiều, bất quá nhìn thân hình cao thấp của Hạng Lương Bút, cùng với ánh mắt sắc bén không giảm chút nào, bất luận kẻ nào cũng nên biết xem nhẹ hấn ngu xuẩn cỡ nào.

Cho dù suy yếu nhưng thủ tịch Quân Hoàng sơn vẫn có lực bộc phát mạnh mẽ. Lúc ấy Quỳnh Hoa bị Hạng Lương bức lui, có lẽ cũng bị chấn nhiếp ở đây...

Nhưng vấn đề mà lúc này Vương Lục quan tâm hơn...

“Ặc, ta nghe người ta nói đây là doanh trướng của người, vị trên giường kia là...”

Lương Lương nhìn thoáng qua bánh chưng, sau đó trầm giọng đáp: “Dĩng sĩ lập công lập chiến. Nộ Diễm cốc điều kiện y tế có hạn, đan dược của ta trong đại chiến đã dùng xong, có thể làm chỉ có thể cung cấp cho hấn hoàn cảnh tốt một chút, nhưng xem ra cũng kiên trì không được bao lâu nữa.”

“... Thì ra là thế, xem ra gần đây cầu huyết ngôn tình kịch nói xem nhiều rồi, đích xác sẽ ảnh hưởng đến trí thông minh.”

Vương Lục bất đắc dĩ cười nói.

Mà tên Hạng Lương vẫn chấp nhất vấn đề ban đầu: “Tiểu loli đang nói cái gì vậy?”

“... Không có gì, không phải vấn đề bây giờ cần quan tâm. Hạng Lương sư huynh, người đánh một trận với Quỳnh Hoa sư tỷ, cảm thấy thế nào?”

Hạng Lương nghiêm túc nói: “Vô địch giới này. Ta dựa vào tướng binh nhất thể thuật của quân đội Hoàng Sơn, tập kết lực lượng của cả ngàn vệ sĩ Nộ Diễm mới có thể miễn cưỡng đánh một trận với hắn. Nhưng sau trận chiến đó, Nộ Diễm vệ sĩ tổn thất hơn phân nửa, ta cũng bị trọng thương, trong thời gian ngắn khó có sức tái chiến.”

“Quỳnh Hoa bị thương sao?”

“Chỉ tổn thương nhẹ, pháp lực hao tổn tuy lớn nhưng nàng đã là cảnh giới Kim Đan, một hai ngày là đủ để khôi phục rồi.”

Vương Lục nghe vậy mà dờ dẫm, trong lòng không thể không lật đật kế hoạch ban đầu, một lần nữa tính kế đối sách.

Trong lúc trầm mặc, Hạng Lương bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Cái gì là mỹ học của ta?”

“Mẹ kiếp, Hạng Lương sư huynh đây là muốn nhảy lên Vạn Pháp sao? Lòng hiếu kỳ nặng như vậy, cái gì mà chi tiết nhỏ cũng hỏi chứ?”

Hạng Lương nói: “Thật sao? Vậy ta đổi vấn đề khác: Người chuẩn bị giao thủ với Quỳnh Hoa như thế nào đây?”

“... Vấn đề này có chút bén nhọn, đủ cho ta suy nghĩ lại.”

Vương Lục vừa nói vừa nghĩ... Nhưng thẳng thắn mà nói, hắn thật sự không có biện pháp xử lý tốt. Trong kế hoạch ban đầu, ít nhất phải ngăn chặn Quỳnh Hoa lâu hơn vài lần, hắn mới có thể nắm chắc ra mặt giao du cùng Quỳnh Hoa, mãi đến khi Trảm Tử Dạ bên kia mới có thể phá quan, phát động Vĩnh Hằng Thụ.

Nhưng bây giờ Hạng Lương đã không có sức tái chiến, toàn bộ kế hoạch đã hoàn toàn gián đoạn, mà bản thân mình muốn tiếp tục một bước nói chuyện cũng không dễ dàng...

Đang lúc khổ tư, bỗng nhiên mặt đất truyền đến run rẩy, sắc mặt Hạng Lương khẽ động, cúi người đem lỗ tai áp sát trên mặt đất, sau một lát, hắn nhẹ giọng mở miệng.

“Quỳnh Hoa đến rồi.”

Vương Lục chỉ có thể cười khổ, Quỳnh Hoa sư tử quả nhiên là lợi hại, ngoại trừ thực lực mạnh mẽ vượt lên trên mọi người, năng lực bố cục mưu đồ cũng trên tiêu chuẩn, quả thực là tính đúng thời điểm suy yếu của mình, vào thời điểm không thỏa đáng nhất, đó là cường thế đột kích.

“A...” Hạng Lương đứng dậy, ánh mắt quan sát Vương Lục một phen, sau đó gật đầu: “Tiếp theo liền dựa vào ngươi, Vương Lục sư đệ.”

Mà ngay lúc này, rốt cuộc Vương Lục cũng đã có chủ ý, trên mặt hắn nở một nụ cười, cất bước đi ra doanh trướng của Hạng Lương.

“Yên tâm đi, Quỳnh Hoa ta đã có cách rồi.”

Nói xong, hắn siết chặt túi trữ vật.

...

(Toàn bộ thư đọc)

Bên ngoài doanh trướng, Quỳnh Hoa tiên tử chậm rãi đến gần, chỉ là mặc dù bước chân hơi chậm, nhưng mỗi một bước đều khiến cho núi rung đất chuyển, mà pháp lực hùng hồn không kiêng nể gì tản ra, như mây đen dày nặng bao phủ trên bầu trời doanh địa, ép cho người ta thở dốc gian nan.

Lúc này, Quỳnh Hoa cách đại quân của Nộ Diễm cốc còn có khoảng cách rất xa, thậm chí không thật sự hiện thân, nhưng năng chỉ bằng khí thế đã cả kinh đứng ngòai không yên ở Nộ Diễm cốc. Các chiến sĩ hung hãn không sợ chết trong ánh mắt đều toát ra sợ hãi, tuy chưa đại quân tán loạn, nhưng chiến ý đã hoàn toàn sụp đổ.

Một trận chiến này, Quỳnh Hoa không cần một binh một tốt, đơn thương độc mã đã bức Nộ Diễm cốc đến tuyệt cảnh.

Vương Lục không thể không cảm khái thực lực của vị thủ tịch Thịnh Kinh này thật sự là vượt qua người của thế giới này quá nhiều, lại không đề cập tới cảnh giới Kim Đan và Hư Đan lại tựa như lạch trời. Coi như là đều là đệ tử thủ tịch của mấy vị Kim Đan chân nhân, Quỳnh Hoa cũng là người mạnh nhất không thể nghi ngờ. Luận thực chiến, Hồ Vương Lô Thần lúc trước ở Vân Đài sơn không ai bì nổi, chưa hẳn có thể đánh được mười chiêu Quỳnh Hoa Kim Đan hạ phẩm như hiện nay, cho dù có thêm linh thú, cũng chỉ có thể miễn cưỡng đánh ngang tay mà thôi.

Giao thủ chính diện với loại người này, thực sự rất khó nói chuyện thắng thua gì đó, Vô Tướng kiếm của Vương Lục có cương mãnh đến vậy, cũng không cách nào cách biệt một cảnh giới chênh lệch quá xa Quỳnh Hoa.

Cho nên hẳn căn bản không định chính diện giao thủ với đối phương.

Sau khi ra khỏi doanh trướng, Vương Lục kiểm tra lại túi trữ vật bên trong, sau đó vận chuyển Pháp lực mấy lần, điều chỉnh trạng thái đến tốt nhất. Sau khi xác nhận không sai, trái tim Vô

Tướng Tiên của hắn đột nhiên xoay chuyển, trên mặt lập tức hiện lên nụ cười tươi rói như ánh mặt trời, chuyển biến nhanh chóng., Mấy binh sĩ Man tộc bên ngoài doanh trường bị Quỳnh Hoa uy áp bức run rẩy không tự chủ được dụi dụi con mắt, giống như gặp quỷ. Nhưng sau một lát, trong lòng bọn họ chợt cảm thấy ấm áp, trọng áp vô hình trong không khí dần dần giảm bớt, mùi hương như là gió xuân phả vào mặt, mà ngọn nguồn của gió xuân, lại là vương lục tươi cười xán lạn.

Nếu như nói xa ngoài mấy tầng núi kia Quỳnh Hoa là thế giới thâm đông bao phủ thiên địa nghiêm khắc, lúc này Vương Lục giống như là một cái lò sưởi gần trong gang tấc. Hắn đồng dạng cũng chậm rãi đi bộ, xa xa tương đối với Quỳnh Hoa, khi hắn đi ra khỏi doanh địa, phía sau đã có tuyết đọng tan.

Không phải hắn cố tình nhắm vào, nhưng dư âm của Vô Tướng Tiên tâm khi vận chuyển vẫn nhộn nhạo.

Mặc dù không tính đối đầu trực diện với Quỳnh Hoa, nhưng sắp đối mặt với cường địch trước nay chưa từng có, Vương Lục vẫn lấy ra toàn bộ bản lĩnh. Mà tay hắn vừa lộ ra, thùý thủ trong doanh trường liền kinh ngạc quay đầu đi.

Cảnh giới Vô Tướng Tiên Tâm thật lợi hại đã vượt xa phạm trù Hư Đan. Đối lại là người bên cạnh nên sớm thử đột phá Kim Đan, Vương Lục vẫn luôn giữ được bình tĩnh.

Đáng tiếc, Hư Đan lợi hại đến mấy cũng chỉ là Hư Đan, vượt cấp khiêu chiến những Kim Đan chân nhân khác thì không sao, nhưng Quỳnh Hoa thân là thủ tịch của Thịnh Kinh, tích lũy trước khi đột phá không phải cực kỳ thâm hậu hay sao? Kim Đan cửa ải này hắn không có chút cơ hội nào, nhưng Hư Đan đến cửa Kim Đan...

Nghĩ tới đây, Hạng Lương bỗng nhiên cảm thấy trong đầu linh quang chợt lóe, hắn mặc dù chất phác với nhân tình thế sự, nhưng trên phương diện tu hành cũng là kỳ tài chưa xuất thế, lập tức nghĩ đến một khả năng, chỉ là lập tức lắc đầu không biết mất.

Lâm trận đột phá? Đây chính là thành tựu Kim Đan a, cho dù Vương Lục tích lũy đủ thâm hậu, cộng thêm linh căn tư chất kinh người, lúc đột phá không có bình cảnh... Nhưng sau khi đột phá lại phải tốn một khoảng thời gian để trấn áp Kim Đan,

ổn định tu vi, trong lúc đó Pháp lực không thể vận dụng tự nhiên, căn bản không thể giao chiến cùng người khác. Vương Lục nếu muốn lâm trận đột phá, cũng nên lựa chọn đi xa rồi, hiện tại đã không còn cơ hội nữa.

Bất quá Vương Lục làm việc luôn luôn ngoài dự đoán mọi người... Vừa lúc nhân cơ hội này, đến kiến thức một chút hẳn rất cuộc chuẩn bị đem cái gì đến ngăn cản Quỳnh Hoa đi.

Đang lúc suy nghĩ, cuối cùng Vương Lục cũng chạm mặt Quỳnh Hoa.

Hai người đối mặt mà đi, lúc gặp mặt, Quỳnh Hoa vừa lúc đi tới đỉnh núi, nàng quân lâm lâm cương, trong ánh mắt mang theo nhàn nhạt hiếu kỳ, Vương Lục thì đứng ở chân núi, ngửa mặt nhìn nhau, nụ cười không đổi.

Lần đầu gặp mặt trong Tiên Mộng Chi Cảnh này, khí thế lại mơ hồ có địa vị ngang nhau với nhau.

“Quỳnh Hoa sư tỷ, đã lâu không gặp.”

Quỳnh Hoa khẽ mỉm cười: “Thật sự đã lâu không gặp.”

Làm thủ tịch Thịnh Kinh, Quỳnh Hoa dù lúc nào cũng ung dung thông dong như vậy, nho nhã lễ độ. Nhưng sau khi nàng thật sự ra tay, mọi người mới biết phía sau nụ cười lễ phép ẩn giấu thủ đoạn sắc bén cỡ nào.

Sau khi hàn huyên ngắn ngủi, Vương Lục thẳng vào chính đề: “Quỳnh Hoa sư tỷ, ta muốn cùng ngươi làm giao dịch.”

Quỳnh Hoa gật đầu: “Nguyện lắng tai nghe.”

“Trận chiến Ngũ Linh huyết quan này tranh bá, thực lực Quỳnh Hoa sư tỷ vượt xa cùng thế hệ, bây giờ đã nắm chắc phần thắng, mấy người chúng ta dù liên thủ kết minh cũng khó có thể chống đỡ ngươi.”

Nghe xong lời này, Quỳnh Hoa có chút kinh ngạc, vô luận là tình báo sư môn, hay là nhận thức về Vương Lục, nàng đều là loại người có chết không nhận thua, nhất định sẽ chống cự đến cuối cùng, nắm chắc một tia cơ hội cuối cùng có ý đồ lật bàn, hiện tại lại nói ra lời như vậy?

Đại khái, là đang làm đệm lời thoại thật sự...

Quả nhiên, Vương Lục nói xong, lời nói xoay chuyển: “Nhưng chung quy chỉ là một trò chơi, mặc dù thắng được thì sao? Thịnh Kinh Tiên Môn đệ nhất Cửu Châu, cũng không thiếu chút công huân này để củng cố uy danh, nhưng cửa ải này đối với ta lại có ý nghĩa rất đặc biệt. Cho nên ta muốn giao dịch với sư tỷ.”

Nói xong, Vương Lục lấy từ trong túi trữ vật ra một ấn tỳ ánh vàng rực rỡ.

Đôi mắt đẹp của Quỳnh Hoa trừng trừng, có chút không thể tin được mà nhìn ấn tỳ trong tay Vương Lục: “Huyền Thiên Kim Tỳ?”

Vương Lục cười nói: “Không sai, ở Huyền Thiên quán đầu tư tài sản vượt qua ngàn vạn linh thạch mới có thể đổi lấy Huyền Thiên Kim tỳ, có thể tiêu phí tiêu phí cực hạn, hưởng thụ đãi ngộ khách quý cùng đủ loại tiện lợi của Huyền Thiên quán, quyền hạn gần bằng Huyền Thiên tỷ. Trước mắt số lượng Huyền Thiên Quán phân phát không vượt quá ba ngàn, chỉ cần Quỳnh Hoa sư tỷ nguyện ý để ta thắng trận này, một quả Huyền Thiên Kim tỳ ta nguyện chấp tay dâng lên.”

Quỳnh Hoa càng thêm kinh ngạc: “Vương Lục sư đệ, người, người đây là...?” Ngừng một lát, dường như đang nỗ lực tìm kiếm từ ngữ, một lát sau, Quỳnh Hoa nhẹ giọng hỏi dò: “Người đang dứt lốt à?”

Vương Lục cười ha ha: “Quỳnh Hoa sư tỷ có chỗ không biết, đây tuyệt đối không phải là dứt lốt, mà là chính trị hiến vàng quy tắc hợp quy, quang minh chính đại, tuyệt đối không có nửa phần không ổn.”

“...” Quỳnh Hoa cảm thấy bản thân có chút không hiểu.

“A, ta biết Quỳnh Hoa sư tỷ là thủ tịch thịnh kinh, chưa bao giờ vì tài nguyên mà phát sầu, chỉ cần tu hành cần, đừng nói Huyền Thiên Kim Tỳ, tài nguyên trân quý hơn cũng sẽ do sư môn ban thưởng. Nhưng sư môn ban tặng cho ta xem ra chỉ là tiền chết., Bởi vì dù quý giá thế nào, cuối cùng cũng chỉ là phóng tới dưới ánh mặt trời, từ xin được phê duyệt đến sử dụng, nhất cử nhất động đều bị môn phái ước thúc. Ta biết Quỳnh Hoa sư tỷ làm việc quang minh chính đại, không có việc gì không thể gặp người khác. Nhưng bất luận kẻ nào cũng

đều cần., Trên con đường tu hành luôn có một số tiền chi tiêu không cần mọi người biết, Huyền Thiên Kim tử này giá trị vượt quá ngàn vạn, hơn nữa còn là một số tiền công việc, cho dù là sư tử người dùng thế nào cũng đều theo ước nguyện của người. Hôm nay Quỳnh Hoa sư tử đã là Kim Đan chân nhân, muốn từ từ thoát ly trói buộc của môn phái, từ lúc làm bếp lò, ta nghĩ ngàn vạn linh thạch đối với người làm việc tiếp theo tất nhiên sẽ có trợ giúp.”

Nào chỉ có giá trị? Ngàn vạn linh thạch, rất nhiều trưởng lão của năm môn phái siêu nhất định đều không có thân gia Vương Lục như vậy, cũng là nhờ mấy trận cờ bạc lúc trước của hắn rất giàu có, lại đầu tư khoản tiền lớn kia cho giáo phái thủ hạ phát triển. Nhiều năm qua thực nghiệp quy mô đột nhiên tăng mạnh., Hồng Lợi mỗi năm tăng thêm, chỉ bàn về tài phú, gia sản Vương Lục đã phong phú hơn xa rất nhiều trưởng lão Quỳnh Hoa tuy là đệ tử thủ tịch, nhưng trong tay có thể tự do chi phối, tiền sống không bị ước thúc cũng đơn giản chỉ là trăm vạn linh thạch.

“...” Nhìn Kim tử trong tay Vương Lục, từ khi xuất đạo tới giờ, Quỳnh Hoa luôn luôn kiểm soát toàn cục, trấn áp hết thầy, cuối cùng cảm giác mình có chút không nắm chắc được tình huống.

Wương Lục hắn... rất cuộc muốn làm cái gì?

Mà Vương Lục lại thừa dịp nóng lên làm sắt nói: “Hơn nữa việc này chỉ có người biết ta biết, tuyệt đối không có nửa điểm nguy hiểm. Cho dù sau này sư môn truy cứu, sư tử người cũng thuận tiện chối từ. Dù sao ta ở Vạn Tiên minh cũng coi như có chút danh tiếng, quen sáng tạo kỳ tích thắng như bình thường, Quỳnh Hoa sư tử thỉnh thoảng ở trong tay ta một lần thất bại, cũng không có gì lạ. Năm đó Thánh Giả Tây Di đại lục đều gãy trên tay ta hai cái.”

“A, ta biết chỉ bằng một quả kim tử còn không đủ tỏ thành ý của ta, như vậy ta còn một đường. Nếu sư tử chịu thành toàn cho cục này của ta, ta liền hứa sẽ nợ người một cái nhân tình, vĩnh cửu hữu hiệu. Nhân tình Vương Lục ta, nghiêm túc nói ra giá trị còn cao hơn so với Huyền Thiên Kim Tử này, bởi vì hiện tại xem ra chỉ là một tu sĩ Hư Đan đỉnh phong hứa hẹn,

nhưng ngày sau đọi Nguyên Anh ta hóa thần, giá trị một người cũng khó có thể đánh giá.”

“Đủ rồi.”

Quỳnh Hoa lạnh lùng ngắt lời nói.

“Đủ rồi, không cần phải nói nữa. Vương Lục sư đệ, ngươi làm người ngoài ý muốn ta đã kiến thức bản lĩnh, chuyện cười vừa rồi cũng thật sự rất thú vị, nhưng ta không phải là đến nghe ngươi kể chuyện cười. Lấy ra bản lĩnh thật sự của ngươi đi.

Vương Lục thở dài, vuốt ve kim tử trong tay, nói: “Ta rất nghiêm túc a, sư tỷ ngươi lại chỉ cho là ta đang nói đùa, thực sự làm cho người tiếc hận, ngươi thật không cần nhắc một phen sao?”

Quỳnh Hoa bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó một thanh trường kiếm màu xanh thẫm nở rộ ra khỏi vỏ.

“Nói tiếp nữa, sẽ chỉ khiến ta xem thường ngươi.”

Vương Lục trầm mặc trong chốc lát, lẳng lẳng thu hồi Huyền Thiên Kim tử, nụ cười trên mặt từ từ trầm xuống.

“Được rồi, Quỳnh Hoa sư tỷ, ngươi đã không muốn tiếp nhận giao dịch có thành ý này của ta, vậy chúng ta cũng chỉ có một mình ngươi gặp mặt. Nhưng trước khi khai chiến, ta còn muốn hỏi ngươi một chuyện.”

Quỳnh Hoa nhận nài kinh người, cũng không ngại Vương Lục nhiều lời, gật đầu nói: “Mời nói.”

“Sư tỷ có ngại ta lấy nhiều đánh ít không?”

Quỳnh Hoa cười mà không nói, chỉ cầm trong tay Tiên Kiếm màu xanh thẫm điềm về phía trước một cái.

Mặc ngươi thiên quân vạn mã, một mình ta chỉ kiếm là đủ.

Vương Lục cười nói: “Được, nếu sư tỷ đã phóng khoáng, vậy thì ta không khách khí nữa... giới thiệu một người bạn với ngươi là ta quen biết lúc thám hiểm ở đại lục Tây Di, bởi vì một ít duyên cớ theo ta đến Cửu Châu này...”

Nói xong, Vương Lục lấy từ trong túi trữ vật ra một viên cầu màu xám tro, sau đó mãnh liệt bóp nát, một làn khói bụi bốc lên.

“Tên của hắn là Vô Diện giả.”

...

(Toàn bộ thư đọc)

Gần như ngay khi khói bụi bốc lên, Quỳnh Hoa liền chuyển động, tiên kiếm màu xanh thắm trong tay nàng như khai thiên tích địa toàn lực chém xuống, vừa ra tay đã không lưu tình chút nào.

Nguyên thần cường đại của Quỳnh Hoa tiên tử lập tức nhận ra nguy cơ, luồng khói xám nhàn nhạt kia tuy rằng ẩn chứa năng lượng yếu ớt, lại mang theo ma lực khủng bố đủ để khiến cho nàng cũng phải động dung, giống như ma đầu thượng cổ thoát ra từ trong phong ấn, mặc dù suy yếu, nhưng ở cảnh giới lại có ưu thế áp đảo.

Quỳnh Hoa đứng đầu trong Ngũ Tuyệt Thủ tịch là cường đại số một, nhưng Ngũ Tuyệt Thủ tịch cuối cùng vẫn chỉ là hàng đệ tử, trên Cửu Châu đại lục có vô số cường giả thắng được bọn họ. Cho nên Quỳnh Hoa chưa bao giờ có khả năng đánh giá cao bản lĩnh của mình, cần thời điểm dốc toàn lực liều mạng, nàng tuyệt đối sẽ không giữ lại bất cứ điều gì.

Nhưng khi Tiên Lộ Kiếm chém xuống một nửa, trước mắt Quỳnh Hoa đột nhiên hoa lên, lượng tiên kiếm trong tay bỗng nhiên biến hóa, một kiếm rơi xuống lại không hề có cảm giác thực sự. Trong lòng nàng biết không ổn, lập tức phong tuyết ngũ giác, nguyên thần chìm xuống, một viên kim đan trong Ngọc phủ xoay tròn, ánh sáng chiếu rọi bốn phía.

Tâm ma tà dị kia đã trong lúc bất tri bất giác xâm nhập vào, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta căn bản phản ứng không kịp, Quỳnh Hoa thậm chí hoài nghi Vương Lục vừa rồi lần hoang đường này đi hồi lộ du thuyết, là đang yểm hộ cho hấn phóng thích tâm ma. Mà sát chiêu của Vương Lục, Quỳnh Hoa không dám xem thường, lập tức lấy Thịnh Kinh tiên pháp giữ vững tâm thần tiên, sau đó lại thử trực xuất nó ra ngoài.

Mà Quỳnh Hoa vừa mới hoàn thành hết thủy, trong Ngọc Phủ liền vang lên một trận tiếng cười bén nhọn, Ma Đầu xâm lấn Ngọc Phủ dùng một loại ngôn ngữ đặc biệt đang điên cuồng cười nói.

Quỳnh Hoa rùng mình, loại ngôn ngữ đó nàng từng tuyền tu bên trong Thịnh Kinh Tiên Môn, cách nói của Tây Di Đại Lục, mà lời thoại của ma đầu kia là...

“Ha ha ha, chấp nhận sự trừng phạt của thánh quang đi, di đoan ở đằng đông...”

Tây Di Thánh Quang giáo người điên Tây Di Thánh Quang giáo.

Về chuyện hơn một năm trước Vạn Tiên minh chinh phạt Tây Di, Quỳnh Hoa đã sớm nghe thấy, khi đó ở Cửu Châu nàng có chuyện quan trọng chưa từng vượt biển đi xa, nhưng Thịnh Kinh lại có không ít đệ tử tinh nhuệ đi xa Tây Di, lĩnh giáo sâu sắc sự lợi hại của dân bản xứ. Cuồng tín giả của Thánh Quang giáo làm việc cấp bách, rất nhiều chuyện lấy Cửu Châu người xem là nhập ma, mà những tiếng hô to này đã trừng di đoan là kẻ điên, là ma đầu trong người điên, không chút nghi ngờ, không thể nghi ngờ.

Tình thế nhất thời trở nên khó giải quyết, Thịnh Kinh tiên pháp tại Cửu Châu đại lục là Chí Tôn pháp chí cao, Quỳnh Hoa tiên tử làm thủ tịch Thịnh Kinh, lòng tin đối mặt với bất cứ ma đầu nào trong Cửu Châu đều có thể lấy ra phương pháp khắc chế, nhưng mà ma đầu ở Tây Di đại lục lại không nằm trong số này. Trấn Tà tiên pháp của Cửu Châu có thể khắc chế Ma đầu Tây Di hay không thật sự không ai có thể nói rõ ràng.

Nhưng Quỳnh Hoa một viên Quỳnh Ngọc Tiên tâm lù lù bất động, tìm không thấy biện pháp khắc chế thì làm sao, nàng là cường kinh thủ tịch, là kiếm tu đứng đầu trong tu sĩ cùng thế hệ, bản lĩnh một kiếm phá vạn pháp đã sớm lộ hỏa thuần thanh. Huống chi tiên lộ trong tay làm sáng tỏ vạn vật, am hiểu nhất chính là trấn tà ma.

Bên ngoài Ngọc phủ, khói xám dần dần bao phủ lại, rất nhanh liền bao trùm Ngọc phủ, tiếng cười không có mặt ở bên ngoài Ngọc phủ lúc ẩn lúc hiện, tựa như quỷ mỹ, khói xám tràn ngập, biến Quỳnh Hoa Hoàng Hoàng Hoàng Ngọc Phủ thành Âm Tào Địa Phủ. Nhưng Quỳnh Hoa Hoa Thủ vững vàng bảo vệ Ngọc Phủ, kim đan của Ngọc phủ tự sinh pháp lực, địa vị ngang nhau với khói xám.

Đến một bước này, Quỳnh Hoa hơi yên lòng, nàng phản ứng cuối cùng nhanh một bước, kịp thời dẫn độ nguyên thần từ dưới Tử Phủ đến trong Ngọc Phủ, do hồn nhiên Kim Đan bên người che chở, nếu nguyên thần vẫn treo cao bên ngoài Ngọc Phủ., Bị khói xám này che phủ, mọi chuyện coi như xong. Nhưng chứng kiến quý ảnh trùng trùng điệp điệp bên ngoài Ngọc phủ, cũng âm thầm kinh hãi, ma đầu thần thông thật đúng là kinh người, mình đường đường là Kim Đan Chân Nhân, lại bị nguyên thần của hắn dễ dàng vây khốn trong Ngọc phủ, pháp lực toàn thân đều không thể phát huy...

Ma đầu này tại Tây Di đại lục chỉ sợ cũng không phải nhân vật tầm thường, không biết Vương Lục rốt cuộc làm thế nào đưa hắn về Cửu Châu, cũng làm đòn sát thủ một mực dẫn vào trong cảnh giới Tiên Mộng. Lấy phẩm cấp mà nói, chỉ sợ trên chính mình, nhược điểm duy nhất chính là nhìn qua vô cùng suy yếu. Tuy rằng khói bụi bên ngoài Ngọc phủ che khuất bầu trời., Huyền ảo vô tận, nhưng cũng không quá mạnh mẽ, chỉ cần ngưng tụ pháp lực, đột phá một vị trí nào đó thì có thể xua tan khói bụi. Chỉ là theo pháp lực biến mất, khói bụi lại quay trở lại.

Quỳnh Hoa thấy thế, lập tức vận chuyển kim đan, dẫn Phi Kiếm Tiên Lộ về trong cơ thể. Chỉ thấy trên tế kiếm đài trong ngọc phủ, hào quang màu xanh thẫm chớp động, Tiên Kiếm Tiên Lộ từ thực hóa hư, từ Quỳnh Hoa thể bay vào trong ngọc phủ, mà theo tiên lộ xuất hiện, bên ngoài ngọc phủ khói xám mãnh liệt lui về phía sau hơn một trượng, khí tức trong ngọc phủ cũng trong vắt rất nhiều.

Cây tiên kiếm thiên nhiên trừ tà này là khắc tinh tất cả ma đầu, bây giờ xem ra Tây Di Ma Đầu cũng khó thoát ngoại lệ, Quỳnh Hoa trong lòng càng thêm yên ổn, sau đó lấy Nguyên Thần Vận Kiếm, Tiên Lộ ở trong Ngọc Phủ điễm ra ngoài một chút, một điễm lam quang trên mũi kiếm ngưng kết thành ngọc lộ, bay ra bên ngoài Ngọc Phủ, rơi vào chỗ khói xám bao phủ.

Chỉ một thoáng, một cây lục thực phá đất chui lên, cành gượng gượng kéo dài hướng lên trên, rất nhanh sinh trưởng đến cao hơn mười trượng, cành lá rậm rạp sinh trưởng, sau đó trăm hoa

nở rộ, cánh hoa bay múa, ở trong quỹ vực bị khói xám bao phủ mở ra một mảnh hoa xuân nhiệt nở rộ.

Danh Kiếm Tiên Lộ giống như bình ngọc mà thiên tông đại sĩ thời đại mộng ảo nâng lên, một chút tiên lộ liền có thể làm cho người chết sống lại, phi kiếm này tuy là vật sắc bén, chủ sát phạt, nhưng trong tay Quỳnh Hoa lại có sinh tử nghịch chuyển. Tử vực vô diện giả tuy mạnh, nhưng ngăn không được tiên lộ bùng bùng sinh cơ.

Quỳnh Hoa tiếp tục dùng nguyên thần không chế tiên lộ kiếm, từng điểm kiếm quang như sao vỡ, thấp sáng xung quanh Ngọc Phủ, mỗi một điểm sáng đều là một mảnh xanh um và phồn hoa. Không bao lâu, xung quanh Quỳnh Hoa Ngọc phủ đã là hải dương sinh mệnh, khói xám tượng trưng cho sự tử vong bị bức ép lui về phía sau từng bước.

Quỳnh Hoa lòng tin trở mặt, tiếp theo, muốn vững vàng đánh chắc như vậy, củng cố trận doanh của mình một chút, mãi đến khi khói bụi tan hết, giành lấy thắng thế. Nhưng sau khi biển hoa mới hình thành, Quỳnh Hoa lại kinh ngạc phát hiện hoa cây nở rộ đầu tiên bắt đầu điêu linh.

Tựa như cực thịnh mà suy, tại thời điểm biển hoa sinh trưởng đến mức tận cùng, tử vong và điêu linh cũng trở nên không thể ngăn cản, cỗ khói bụi kia tuy rằng tạm thời bị bài trừ ở ngoài biển hoa, nhưng không giờ khắc nào không thấm thấu vào trong biển hoa. Mà Quỳnh Hoa lấy tiên lộ gọi ra kỳ tích, còn thiếu một cái lực kéo dài chèo chống.

Quỳnh Hoa có chút do dự, chẳng lẽ phải vận dụng cả chân khí kim đan? Sau khi cảnh giới kim đan, kim đan của Ngọc phủ chính là nguồn suối động lực mà tu sĩ không cạn kiệt, nhưng chung quy cũng không phải là vô cùng vô tận ý nghĩa, tùy tiện vận dụng chân khí...

Mà đúng lúc này, dị biến phát sinh. Ngay phía trước Ngọc phủ, một nơi khói bụi dày đặc nhất ngưng tụ, một đạo hào quang phẳng phát như lợi kiếm ném thương, xuyên thủng khói xám cản trở từ trên trời giáng xuống, chiếu lên gốc hoa thụ bắt đầu điêu linh kia.

Theo quang mang chiếu rọi, chỉ một thoáng hoa thụ tỏa sáng sinh cơ, đoàn hoa rực rỡ.

Sau một khắc, càng nhiều ánh sáng xuyên qua khói xám chiếu rọi trong bụi hoa, mỗi một chùm sáng đều khiến một gốc hoa thụ hoàn toàn thoát khỏi bóng tối tử vong, tỏa ra sức sống trước nay chưa từng có. Mà theo ánh sáng dày đặc, Ngọc phủ tựa như đắm chìm trong biển ánh sáng.

Quỳnh Hoa thấy tình cảnh này, trong lòng không khỏi chấn động, trong thoáng chốc, lĩnh ngộ đối với sống chết cũng tăng thêm một tầng. Nhất là Thánh quang chiếu rọi cây hoa Tiên Lộ khiến cho sinh cơ bừng bừng, không hề sợ hãi bất luận quá trình tử vong hay suy bại, ẩn chứa ảo diệu cực kỳ cao thâm. Mà đây rất có thể là bước tiếp theo Quỳnh Hoa bước về phía cảnh giới Nguyên Anh trọng yếu tích lũy của mình.

Nhưng mà cùng lúc đó, Quỳnh Hoa cũng bình tĩnh nghĩ đến, những ánh sáng này rốt cuộc là cái gì? Chẳng lẽ là có người nào xuất thủ tương trợ? Nhưng trong Tiên Mộng cảnh mọi thứ đều là kẻ địch, ai sẽ giúp mình?

Hay là nói...

Nhưng vào lúc này, trong vạn trượng trên đỉnh đầu hần phát ra ánh sáng, một âm thanh kinh tâm động phách, rung động nguyên thần.

“Tín ngưỡng thánh quang đi.”

Ngàn vạn chùm sáng bên ngoài Ngọc phủ, mỗi một chùm đều hóa thành lợi kiếm, đâm thẳng Ngọc phủ. Phòng ngự trước kia vững như thành đồng, dưới sự tấn công của ngàn vạn lưỡi kiếm sắc bén cùng nhau, kịch liệt chấn động.

Thuật lừa gạt thật lợi hại...

Trong chốc lát, Quỳnh Hoa sinh lòng rung động, chiêu ám độ trần thương này, thật sự là bị dùng đến cực hạn khói bụi che khuất bầu trời lúc trước chỉ là ngụy trang, mà sát cơ chân chính lại ẩn giấu trong nháy mắt tử hóa sinh. Lực sát thương chân chính của ngàn vạn thanh kiếm sắc bén cũng không thể thể hiện ở pháp lực hiện tại.

Lợi kiếm làm tổn thương tâm, là thần, chấn động của Ngọc phủ không phải do ngoại lực gây nên, mà là nguyên thần của mình bất ổn, bắt đầu rung động.

Trong nháy mắt vừa rồi, bởi vì bản thân đạt được lĩnh ngộ giữa sinh tử, trong vô thức đã có một tia tán đồng với Thánh Quang gọi lên kỳ tích sinh mệnh, vì vậy đối thủ lập tức thừa lúc vắng mà vào, cưỡng chế muốn Thánh Quang tin ngưỡng của mình.

... Có lẽ đây mới là sát chiêu chân chính của Thánh Quang giáo, thật sự là khó lòng phòng bị.

Nhưng làm thủ tịch tịnh kinh, lòng hướng tới tiên đạo sao có thể dễ dao động như vậy? Chỉ là thánh quang, sao có thể đánh đồng với tín ngưỡng của tiên môn Tịnh Kinh? Trong thần linh Quỳnh Hoa bộc phát một tiếng gầm giận dữ, một tiên tâm tỏa ra ánh sáng vô thượng, càng chói mắt hơn cả trời giáng thánh quang.

Cùng lúc đó, Quỳnh Hoa không còn tử thủ, Tiên Lộ Kiếm và nguyên thần tương dung, nhanh chóng đâm ra Ngọc Phủ, dừng cảm bay thẳng về phía trước.

Phía trước tràn ngập khói xám, nhưng tiên lộ kiếm đánh đầu thẳng đó, xuyên thủng tầng tầng khói xám tràn ngập.

Không biết qua bao lâu, có lẽ chỉ trong nháy mắt, cũng có lẽ là thời gian lâu hơn, Tiên Lộ Kiếm trong khói bụi cấp tốc phi hành, rớt cuộc phía trước sáng tỏ thông suốt, một Tây Di Thần Quan mặc thánh khiết bạch bào, đối diện chính mình, thánh huy trong tay lập loè sáng lên.

Trên mặt tên thần quan kia lại không có ngũ quan, trống rỗng.

Nhưng Quỳnh Hoa lại không có lòng để ý tới dị tượng của người này, nàng biết rõ thời cơ khó có được, tiên lộ toàn lực xuất kích, xuyên qua ngực người Tây Di, sau lưng xuyên ra, nhưng kiếm thế vẫn không ngừng nghỉ, bay thẳng về phía biên giới mênh mông.

Rầm rầm

Vách ngăn vô hình theo âm thanh vỡ nát, Quỳnh Hoa mở to mắt, chính mình vẫn đứng ở đỉnh núi nhỏ kia, Vương Lục vẫn ở dưới chân núi, trong lời nói sương khói màu xám còn chưa tan hết, hai người bốn mắt nhìn nhau, tất cả phát sinh vừa rồi phẳng phát đều là ảo giác.

Nhưng Quỳnh Hoa rất rõ ràng tất cả điều này không phải ảo giác, nàng mới là lấy trí tuệ chiến đấu cực cao minh, nắm chắc được cơ hội lóe lên tức thì biến mất, lúc này mới có thể thoát ra khỏi khói xám. Mà hôm nay thần trí nàng thanh minh, đang đến lúc thu hoạch thành quả thắng lợi, sau khi kiến thức đối thủ cường đại như thế nào., Quỳnh Hoa không nương tay chút nào, thực lực cảnh giới Kim Đan toàn diện bộc phát, chân nàng điểm một cái, như thiểm điện bỏ nhào xuống dưới núi, Tiên Lộ Kiếm bỗng nhiên quán xuyên ngực Vương Lục.

Trước khi khai chiến, Quỳnh Hoa đã sớm nghe qua uy danh Vô Tướng kiếm của Vương Lục. Đối với kiếm pháp được xưng là đệ nhất thiên hạ phòng ngự này, cho dù nàng nắm chắc thắng lợi cũng không có ý liều mạng.

Chỉ cần phát huy ra ưu thế tốc độ của Kim Đan đối với Hư Đan, trước khi đối phương xuất ra một kích đặc thủ trong Vô Tướng Kiếm, cần gì phải đi công kích sở trường của địch?

Tiên Lộ trong tay xỏ xuyên qua ngực Vương Lục, Quỳnh Hoa vẫn lo lắng, lấy kim đan phóng thích pháp lực, cho đến khi thâm thấu Tiên Lộ sau lưng Vương Lục Chu, Quỳnh Hoa mới yên tâm một chút.

Mặc dù tiên lộ có thể tỏa sáng sinh cơ, nhưng dưới sự khống chế của Quỳnh Hoa, cũng có thể trở thành độc dược trí mạng... Vương Lục Vô Tướng công dù lợi hại thế nào, bị độc dược thâm thấu toàn thân cũng không thể nghi ngờ.

Trận chiến này cuối cùng đã thắng, dùng Kim Đan đối chiến Hư Đan đã có thể thắng được mạo hiểm, nhưng cuối cùng vẫn là...

Tư duy vừa chuyển tới nơi đây, dị biến phát sinh trước mắt.

Vương Lục bị ngọc lộ thâm thấu toàn thân, nở một nụ cười quỷ dị.

Sau một khắc, ngũ quan của hắn phịch một tiếng biến mất vô tung, lộ ra một khuôn mặt trắng bệch mà bằng phẳng.

...

(Toàn bộ thư đọc)

“Ha ha ha, đến tín ngưỡng thánh quang đi, tiểu thư dị đoan của cửu châu.”

Tiếng cười giống như sấm mùa xuân nổ vang, làm tâm cảnh Quỳnh Hoa Cổ tỉnh táo không gọn sóng cũng theo đó run lên.

Thiếu niên chợt tiêu tán ngũ quan hòa tan như ngọn nến cháy, máu thịt tan trong đại địa, cùng lúc đó quần sơn quanh người bắt đầu vận vẹo biến hình, khói xám từ đường chân trời bốc lên mãnh liệt, rất nhanh bao phủ tầm nhìn. Mà địa phương cách mình gần nhất, từng cây hoa đột nhiên từ mặt đất mọc lên, sau đó dưới sự ô uế của khói bụi có vẻ sinh cơ điều linh.

Hết thấy cảnh tượng bên trong Ngọc phủ đều giống như đúc, vừa rồi Nguyên thần tương dung đột phá phi kiếm, phảng phất hoàn toàn không có phát huy tác dụng, chính mình vẫn bị nhốt trong lòng giam Ngọc Phủ.

Trong lòng giam, tiếng cười vô diện lại vang lên một lần nữa, vẫn là lúc xa lúc gần, giống như quỷ mị. Nhưng hào quang từ trên trời rơi xuống lại có vẻ càng đường hoàng hơn, từng cây hoa bị thánh quang hấp dẫn, mỗi một đóa hoa đều quay đầu nhìn lên thánh quang. Thánh quang tầm bỗ vạn vật., Vạn vật tín ngưỡng thánh quang, giữa sinh tử huyền diệu chuyên hóa, mỗi giờ mỗi khắc tản ra mị lực kỳ dị nhằm vào tu sĩ, ngộ tính siêu thoát, càng khó kiềm chế tình cảm. Nhưng chỉ cần hơi dao động về hướng Tiên đạo, sẽ bị cỡ ánh sáng kia hấp dẫn qua.

... Áo thuật thật lợi hại, trong lòng Quỳnh Hoa âm thầm sợ hãi tán phục.

Tất cả mọi thứ trước mắt, đều đang kiệt lực lay động Tiên tâm của mình. Mà chỉ cần Tiên tâm bị phá, mình sẽ lập tức rơi vào tay ma đầu.

Mặc dù bởi vì thời gian dài bị phong ấn trấn áp, ma đầu đến từ Tây Di này đã suy yếu vô hạn, nhưng trước khi bị phong ấn, hẳn chỉ sợ là cường giả của Tây Di đại lục, vận dụng lực lượng, đối với lòng người nắm chắc đã lô hỏa thuần thanh,

mình tuy là tu sĩ đứng đầu cùng thế hệ, nhưng ở trước mặt Tây Di ma đầu này lại tựa như trẻ con, nhất cử nhất động đều nắm giữ. Đây là một cuộc chiến tuyệt vọng khó bàn tán thắng thua.

Nhưng mà càng như vậy, Quỳnh Hoa ngược lại càng bình tĩnh, nàng hít một hơi thật sâu, sau đó vận chuyển nguyên thần phong bế ngũ giác của mình.

Huyền thuật của đôi phương quá mạnh, ảo thuật tác động lên bản thân là thật hay giả, dưới tình huống như vậy ngũ giác sẽ chỉ thành liên lụy. Chẳng qua, với tư cách tu sĩ Kim Đan, nàng còn có năng lực vượt qua ngũ giác, tuyệt đối sẽ không bị người ta mê hoặc.

Tâm mắt trở về Ngọc phủ, một viên ngọc thạch tiên tâm chói mắt như kim cương, trong khốn cảnh thánh quang bao phủ còn đang quật cường phóng ra quang mang của mình, tượng trưng cho Quỳnh Hoa vĩnh viễn không chịu thua. Ngay sau đó, thiếu nữ bắt đầu chấn động ngọc phủ, kim đan, nguyên thần chậm rãi rời đi, dung hợp với Quỳnh Ngọc Tiên Tâm.

Mà theo ba thân một dần dần thành hình, huyền thuật bên ngoài Ngọc phủ bắt đầu sụp đổ.

Trên đời này chỉ có Tiên tâm chấp nhất, mới có thể dung nạp nguyên thần và kim đan để nhập trú. Chỉ có kim đan thượng đẳng nhất mới có thể vận chuyển một mình trong Tiên tâm, không bị ngưng trệ. Chỉ có nguyên thần tinh thuần nhất mới có thể tự do dung nạp trong Tiên tâm mà không bị ô uế.

Pháp của Quỳnh Hoa, Đạo, tâm phù hợp độ cao trước nay chưa từng có, sự hỗn loạn do thân thể mang đến đều bị bài trừ ra bên ngoài, tạp niệm trong nguyên thần cũng biến mất không còn tăm tích, trong lòng Quỳnh Hoa chỉ còn dư lại truy cầu tiên đạo không ngừng, vì thế thủ đoạn vô diện hữu dụng cũng khó có thể mê hoặc Quỳnh Hoa. Huyền thuật bên ngoài Ngọc Phủ như cây gỗ không gốc, dần dần điêu linh.

Quỳnh Hoa lấy lui làm tiên, lấy thủ vi công, dùng phương thức của ba người một thể thực hiện việc tinh lọc mình trước nay chưa từng có, mà theo hào quang trong lòng Quỳnh Ngọc Tiên càng ngày càng chói mắt, tiếng cười của người không gặp mặt dần dần giảm xuống.

“Phốc “

Trong khói xám, một người trẻ tuổi mặc trường bào đỏ trắng như gặp phải trọng kích, không tự chủ được phun ra một ngụm máu. Trong máu đen, điểm điểm quang mang lóng lánh như kim cương. Chỉ là vật mỹ lệ như vậy, lại là kịch độc trí mạng với người thổ huyết.

Mà sau khi nôn ra một ngụm máu, Vương Lục bỗng nhiên phát ra tiếng cười lạnh coi thường.

“Vô Diện, con mẹ nó người rớt cuộc có được không? Đường đường là Chuẩn Thánh giả mà ngay cả một nữ nhi kim đan cũng không làm được, người không cố ý phóng túng đây chứ?”

Vừa dứt lời, vẻ mặt hắn biến đổi, trở nên cứng nhắc mà hư vô, trong miệng thì nói: “Lời này thật khiến người ta thất vọng, ngay cả ba vị nhất thể nàng cũng dùng tới rồi, Quỳnh Ngọc Quang Huy thậm chí có thể trực tiếp chiếu vào trong tiên tâm đối phương, tựa như kịch độc phát tác., Thân Vô Tướng kiếm của người không hề có năng lực ngăn cản, để ta có thể làm gì đây? Cho dù là Chân Thánh Giả, bằng vào chút pháp lực ít ỏi trên người của người, cũng không thể lật giở ra được, vốn tính chất bất hòa, nhưng tính chất vẫn còn ít... Đúng rồi, nếu người có hứng thú với tín ngưỡng Thánh Quang hay không? Nếu người chịu quy y thánh quang, chuyển pháp lực và nguyên thần toàn thân thành hạt giống Thánh Quang, ta nói không chừng có thể làm bằng cách này.”

Trên mặt Vương Lục hiện ra thần sắc cảnh giác: “... Nếu không phải ta sớm biết người đã bị sư phụ dạy dỗ, địa điểm thành trung khuyên, chỉ cần người đề nghị này, lập tức khiến người tan thành mây khói.”

Sau đó vẻ mặt hắn lại trở nên lạnh lùng, chỉ có điều giọng nói vẫn mang theo ẩn ý, có vẻ sinh động: “Lời này không thỏa đáng, ta cũng không được bất cứ ai dạy cho, mà là tỉnh ngộ từ nội tâm, ý thức được sứ mệnh thật sự của mình, mà vì sứ mệnh của ta, ta có thể buông bỏ tất cả thù hận - Huống chi ta thân là người chấp hành trung thành nhất của Thánh Quang giáo, vốn cũng không có thù hận cá nhân đáng nói.”

“Cái gọi là sứ mệnh của người, chính là hầu hạ sư phụ ta sao?”

“Đúng vậy, sự tồn tại của ta, tất cả mọi thứ của ta đều là quán triệt ý chí của nàng. Người là đồ đệ của nàng, nàng đưa ta vào tay người, đương nhiên là muốn ta có thể giúp người một chút sức lực vào thời khắc mấu chốt. Cho nên giờ phút này, ta sẽ dùng hết khả năng giúp người.”

“... Hiện tại ta thật sự muốn biết rốt cuộc năm đó sư phụ đã làm gì với người.” Vương Lục cảm khái từ đáy lòng.

“Nàng đem chân lý ra cho ta xem.”

“Ồ? Chân lý của nàng có chu thiên không?”

“Vương Lục, tuy rằng ta rất hiểu quan hệ thân mật giữa người và nàng tôn quý, nhưng ở trước mặt ta, người tốt nhất nên thu lại sự bất kính với nàng, nếu không ta nhất định sẽ khiến người trả giá thật sâu để lãnh giáo khinh nhờn.”

“Thôi dẹp đi, ta cùng sư đồ của nàng nhiều năm, sờ soạng không chỉ một lần.”

“... Ta thật sự rất ghét người.”

“Nhưng người vẫn phải giúp ta làm việc, hiện tại ta muốn người nhanh chóng bắt lại Quỳnh Hoa bằng không thì đợi nàng ra tay đánh ta một trận, phụ thân trạng thái của người cũng chỉ có một con đường chết, đại kế người tận trung vì nữ vương là xong đời.

“Bây giờ ta cảm thấy diệt trừ người đi, để cho nàng đổi một đồ đệ khác đối với nàng có lẽ sẽ tốt hơn... Được rồi, hiện tại Quỳnh Hoa bách tà bất xâm, huyền thuật cao minh đến mấy cũng khó có thể dao động, cho nên nhất định phải đổi phương hướng, từ bỏ phương án đoạt xá lúc ban đầu lãng nhục dạy dỗ.”

“Ừm, tuy đáng tiếc, nhưng sự thật quan trọng, vậy đổi sang phương án kế tiếp, kéo dài thời gian, tranh thủ trì hoãn thời cơ bên kia.”

“Đồng ý, ba vị nhất thể tuy độ tinh khiết cao, nhưng đối với ngoại vật chậm chạp cũng sẽ mang đến vết thương trí mạng...” Vô Diện mượn miệng Vương Lục giải thích, sau đó giờ lên cao tay phải, một dòng sông thánh quang từ lòng bàn tay chảy xuôi ra, giống như dải gấm rực rỡ, chỉ là dải gấm dị đoan lại mở rộng cực lớn, hóa thành sông lớn sóng lớn, sông

lớn từ dưới núi ngược dòng, một đường lao nhanh đem Quỳnh Hoa trên đỉnh núi bao vây lại.

Dòng sông thánh quang minh mông cuồn cuộn, lao nhanh về phía trước, nhưng nước sông có chỗ chảy qua, động tác của vạn vật lại trở nên vô cùng thông thả. Con sông này, đúng là người vô diện dùng kỹ xảo cực cao, mô phỏng thời gian chảy dài của Thánh Quang trong phạm vi nhỏ thao túng thời gian.

Sự tinh lọc của Quỳnh Hoa khiến nó trăm tà bất xâm, nhưng đồng thời cũng phong bế cao độ bản thân, trạng thái này mặc dù khó có thể thương tổn đến nàng, lại có thể dùng phương thức đặc thù vây khốn nàng.

“Được, có dòng sông lịch sử này tẩy rửa, ít nhất trong ba ngày nàng không cách nào làm được gì, nhưng thời gian ba ngày lại qua một lúc...”

“Hừ, thời gian ba ngày trôi qua, bất luận bên phía Vĩnh Hằng Thụ có phản ứng gì cũng không sao cả.” Vương Lục cười lạnh một tiếng, sau đó nhíu mày lắm bầm: “Tiếp theo sắp sửa giải quyết vấn đề của chính mình, không còn mặt mũi, tới phụ giúp ta.”

Ở trong cảnh giới vi diệu huyền diệu sâu xa, Quỳnh Hoa không biết đã trôi qua bao lâu rồi.

Kim đan, nguyên thần, tiên tâm dung hợp cao độ, là công pháp tiên cấp thời đại thịnh kinh thừa kế mật pháp trước kia, ngàn vạn năm qua chỉ có vài người có thể tu hành, không ai không là đại năng kinh thiên động địa. Đến nay tiên đạo suy yếu, thịnh kinh tiên môn tôn là đứng đầu Vạn Tiên minh, môn phái cũng chỉ có một mình Quỳnh Hoa có thể sử dụng phương pháp này.

Dưới trạng thái dung hợp, Quỳnh Hoa Vạn Pháp bất xâm, đồng thời nhất cử nhất động bởi vì đồng thời dung hợp lực lượng của cả ba, đều có uy năng cực lớn... Chỉ tiếc Quỳnh Hoa tu hành pháp pháp này không lâu, cảnh giới ba người đều không đủ mềm mại tự nhiên, bởi vậy có thể thủ không thể công, khó có thể phóng công. Bằng không thừa dịp tan rã ảo thuật, dẫn phát phản phệ của đôi phương, lại lấy cường thế dung hợp trạng thái một kiếm chém ra, Vương Vô Tướng Kiếm mạnh hơn nữa cũng không thể nghi ngờ.

Nhưng hiện tại Quỳnh Hoa đã dần dần tìm lại chủ động, đợi dung hợp kết thúc, nàng vẫn có ưu thế tuyệt đối —— ảo thuật của đối phương, nàng đã mò được phương hướng, sẽ không bị lần thứ hai mê hoặc.

Không có ảo thuật, chỉ là một thủ tịch linh kiếm cảnh giới Hư Đan, một tên ma đầu Tây Di đang kéo dài hơi tàn thì có thể làm gì đây?

Nhưng mà đột nhiên, Quỳnh Hoa Tiên Tâm run lên, trạng thái ba người dung hợp suýt nữa tan rã.

Trong trực giác, một nguy cơ cực lớn sắp giáng lâm, bỗng nhiên một tin tức cảnh báo bộc phát thậm chí dao động tới tận tâm của nàng.

Trong thế giới này còn nguy cơ nào có thể uy hiếp được mình như vậy? Ngay cả ma đầu Tây Di vừa rồi còn không đủ cấp bậc, chẳng lẽ... Không thể nào, hẳn là không thể làm được?

Nghĩ đến đây, Quỳnh Hoa bắt đầu giải trừ trạng thái dung hợp vô cùng thanh thúy, cũng bắt đầu giải phong ngũ giác.

Lúc nàng mở mắt ra, huyết sắc tàn dương lệnh khiến nàng lấy làm kinh hãi.

Trong ấn tượng của hắn, giao chiến với ma đầu Tây Di nhiều nhất chỉ hơn nửa canh giờ, lúc khai chiến còn chưa tới buổi trưa, sao bây giờ lại là lúc chạng vạng tối?

Nhưng mà không kịp ngẫm nghĩ, từ phương xa truyền đến sóng pháp lực khủng bố, liền hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của nàng.

Phía sau vô số trọng sơn, một gốc cây lớn che khuất bầu trời bắt đầu lay động, dần tới toàn bộ thế giới đều lắc lư theo. Vô số rễ cây kết lại, hình thành hai chân trắng kiên hữu lực, đột ngột từ mặt đất mọc lên. Sau đó âm âm rơi xuống, nước sông sông lớn dưới sông Diệp Thủy kích động lên trời.

Chấn động kịch liệt tựa như trời long đất lở, sóng chấn động từ ngoài ngàn dặm truyền tới, khiến người đứng không vững. Đồng thời trên trời giáng xuống Cam Lâm, đó là nước Diệp Thủy sông bị kích động lên trời.

Vĩnh Hằng thụ vừa động đã có uy năng như vậy, nhưng sao gốc thân thụ vạn cổ tĩnh lặng này lại đột nhiên hành động?

Lúc này, hai âm thanh non nớt mà phần nộ bỗng nhiên theo cành lá của Vĩnh Hằng Thụ mở rộng, vang vọng giữa thế giới này.

“Kim Linh nhận lấy cái chết, chúng ta muốn báo thù cho Tử Dạ thúc thúc.”

Vương Lục nghe được lời ấy, rốt cuộc nhin không được cười ha ha.

Tử Dạ sư huynh, thật sự xin lỗi, lúc trước ta dùng ngôn từ bức bách, không phải vì muốn bức tử hai đứa bé kia.

Mà là ép chết người a, kết quả người quả nhiên đã chết a ha ha ha...

...

(Toàn bộ thư đọc)

Vương Lục chưa bao giờ chân chính mưu đồ tính mạng của hai đứa trẻ. Huyết tể một người tu thành Vĩnh Hằng Thụ Vân Vân, từ đầu đến cuối chính là một âm mưu.

Một âm mưu dùng để ép chết Trảm Tử Dạ.

Chiến lược của Vĩnh Hằng Thụ Trảm Tử Dạ không sai, pháp thuật mà hắn dùng trí tuệ vô thượng để suy diễn đúng là có thể khiến lá thánh kết nối với gốc Vĩnh Hằng thụ, phát huy ra uy năng khủng khiếp xưa nay chưa từng có trong giới này. Chỉ tiếc là cả Lộ Mạn và A Quỷ cùng tới Hoàng Tuyền, chôn vùi hoàn toàn kế hoạch của hắn.

Không có Thánh Diệp Toa Mạn thực lực cường đại, chỉ bằng vào người kế thừa nhỏ tuổi còn xa mới đủ để chèo chống pháp thuật. Mà biện pháp duy nhất xem ra chính là lời nói của Vương Lục, huyết tể một người, thành tựu người còn lại. Bất quá lúc trước Vương Lục vừa nói ra kế hoạch, đã bị Trảm Tử Dạ nổi giận cắt ngang.

Nhưng nhìn ngược lại, nếu lúc ấy không có kế hoạch của Vương Lục nói ra, thì sẽ như thế nào?

Với chỉ số thông minh của Trảm Tử Dạ, chẳng lẽ thật sự không nghĩ ra cách này?

Về phần hắn nghĩ đến biện pháp này có thể chấp hành hay không, có khả năng tàn nhẫn xuống thương tổn hai đứa bé kia... Kỳ thật cũng phải cẩn thận cân nhắc.

Hai đứa bé là Mạn Mạn Thác Cô cho hắn, ý nghĩa trọng đại, nhưng nhìn từ góc độ khác, hai đứa nhỏ này là của ai? Trảm Tử Dạ cùng hắn sao? Thấy hai đứa nhỏ kế thừa huyết thống của A Dạ, Trảm Tử Dạ sẽ vui vẻ ra mặt, coi như mình ra sao? Trảm Tử Dạ cho dù chậm chạp thế nào, chẳng lẽ hắn thật sự cam tâm tiếp hai cái khay lớn này?

Trảm Tử Dạ không phải kẻ ác, cũng không phải Thánh Nhân, tình cảm hắn không động tới nam nữ, lúc trước bị Lưu Ly Tiên hấp dẫn cũng không thể coi như là chân tình. Nhưng loại tính

cách này Trảm Tử Dạ một khi động chân tình thường sẽ làm ra chuyện cực đoan, chuyện này đối với hắn mà nói... Ban đầu vốn là một trò chơi, quan trọng nhất là kết quả. Trong lúc ở chung với Mạn Mạn Mạn, vị tiên nữ trong rừng lại bắt hắn yên lặng động lòng, bắt đầu thử nghiệm quá trình chơi trò chơi, nhưng khi hắn đặt hy vọng cao với Mạn Mạn lại phản bội tín nhiệm của hắn...

Đối với Trảm Tử Dạ mà nói, Mạn Mạn có thể nói là đâm sau lưng hắn một đao, mà đối với một tu sĩ Vạn Pháp ám sinh tình cảm mà nói, loại thương tổn này có ý nghĩa thế nào, chỉ có giáo huấn vô số đau đớn trong lịch sử có thể nói rõ. Đáng tiếc một đời Sa Mạn vốn thông minh, nhưng lại ở thời khắc cuối cùng của tính mạng lại quan tâm thì loạn, hành động mờ mịt vô tri.

Hôm đó, lúc Vương Lục biết được chuyện này, y liền lập tức phán hai đứa trẻ tử hình.

Có lẽ Trảm Tử Dạ sẽ không lập tức xuống tay, nhưng hai đứa con này chung quy vẫn là chướng mắt, Trảm Tử Dạ Chung Chung quy sẽ suy nghĩ cẩn thận, đối với hắn mà nói, cửa ải này chỉ có Ngũ Linh Huyết Quan mới là chính thức quan trọng, mà muốn đạt được Huyết Quan, hai đứa nhỏ hi sinh ắt không thể thiếu.

Đương nhiên, Trảm Tử Dạ cũng không phải là người phát rồ, nhưng nếu hai đứa bé tự tìm đường chết, hơn nữa lý do cầu chết vô cùng đầy đủ thì sao?

Vương Lục đồng ý đánh bạc một ngàn vạn linh thạch, Trảm Tử Dạ nhất định sẽ thuận nước đẩy thuyền, hi sinh hai đứa nhỏ để đổi lấy Ngũ Linh huyết quan.

Đây cũng là điểm khác biệt giữa Trảm Tử Dạ và Chu Mộc. Vì ăn ý với A Dạ, Chu Mộc Mộc đã thành toàn một đoạn tình cảm thê lương, nàng không tiếc hy sinh bản thân. Nhưng Trảm Tử Dạ không giống, giáo dục sư môn, tính tình trời sinh hắn sẽ không vĩnh viễn hãm trong một vũng bùn.

Nếu như Mạn Mạn còn sống, có lẽ có thể một mực buộc chặt Trảm Tử Dạ, nhưng nàng đã chết, nhân tố duy nhất hạn chế Trảm Tử Dạ phát rồ biến mất.

Đối với Vương Lục mà nói, sống chết của hai đứa bé không quan trọng, gã sẽ không cố tình đem bọn chúng đẩy vào vực sâu., Nhưng cũng sẽ không lãng phí thời gian quý giá cứu tính mạng bọn họ. Đối với Vương Lục mà nói, quan trọng nhất chính là chiến lược Vĩnh Hằng Thụ của Trảm Tử Dạ, đó là một trong những vũ khí quan trọng nhất chống lại Quỳnh Hoa, nhưng đồng thời cũng là uy hiếp khiến Vương Lục kiêng kị vô cùng. Một khi Vĩnh Hằng Thụ rơi vào trong tay Trảm Tử Dạ, hẳn thật sự có thể quét ngang giới này không ai có thể địch lại.

Vì vậy Vương Lục nhất định phải diệt trừ Trảm Tử Dạ, đồng thời phải để lại Vĩnh Hằng Thụ, thế nên một kế hoạch theo dõi đã được sinh ra.

Hi sinh kế hoạch của hai đứa bé, trảm tử dạ tất có thể tự mình nghĩ ra, nhưng nếu chuyện này do Vương Lục dẫn đầu nói ra, tính chất lại hoàn toàn bất đồng. Xét thấy quan hệ của hai đứa nó, Trảm Tử Dạ chỉ có ý thức chống lại việc này, hơn nữa lúc mới nghe chuyện này đã nổi lên lửa giận ngập trời.

Kế tiếp, Vương Lục tự nói ra kế hoạch vốn nên do Trảm Tử Dạ tự động suy diễn, không những không phải nhắc nhở, ngược lại là triệt để bóp chết gốc rễ trong lòng Trảm Tử Dạ. Thực tế khi hai đứa chạy tới khiêu chiến, Trảm Tử Dạ trong lúc nhất thời bị Vương Lục áp chế hoàn toàn, ngay cả lời cũng nói không nên lời. Nhưng mọi việc quá mức đều không kịp, đè ép Trảm Tử Dạ thảm hại như thế, sẽ làm cho hạt giống phản nghịch điên cuồng nảy sinh...

Đồng dạng, hai đứa trẻ xuất hiện đúng lúc như thần xuất bút, trực tiếp kéo chính bọn nó từ trong vực sâu tử vong trở về.

Ở trước mặt Vương Lục náo loạn như vậy, trảm tử dạ nói thế nào cũng sẽ không trở mắt nhìn bọn họ chết. Ngược lại, nếu như có thể đánh vỡ kế hoạch của Vương lục, trảm tử dạ ngược lại sẽ coi là một loại thắng lợi.

Bất quá, phải như thế nào mới có thể bảo vệ tốt hai đứa bé, để kế hoạch ác độc của Vương Lục phá sản? Đây chính là một vấn đề dành cho Trảm Tử Dạ, mà dưới tình huống không tiến hành huyết tể phát động Vĩnh Hằng Thụ, đích xác còn có một biện pháp khác.

Đó chính là nhân vật do bản thân Trảm Tử Dạ sắm vai Thánh Diệp, còn thân Mộc Linh có thể bao che nhân vật đóng vai chủ nhân hay không... Có toàn bộ Vạn Pháp thông, chỉ cần hấn chịu trả giá đắt, cũng không có gì làm được.

Chẳng qua từ Vạn Pháp toàn bộ mô phỏng thành Thánh Diệp, dù sao cũng là hành động nghịch thiên, đặc biệt đối tượng còn là thần vật như Vĩnh Hằng Thụ, Trảm Tử Dạ thế tất phải trả một cái giá nặng nề, rất có thể bản thân cũng phải vẫn lạc tại chỗ, cho dù trong cảnh giới Tiên Mộng hấn còn có đạo cụ bảo vệ tính mạng, nhưng vận mệnh bị trục xuất cũng không thể tránh khỏi.

Loại bỏ ra đại giới này, tính cách xem Trảm Tử Dạ căn bản không thể tiếp nhận. Hấn không phải đến làm nghĩa công, phát động Vạn Vật Thụ đánh bại Kim Ngọc Thành, sau đó bị Vương Lục ngồi hưởng thành, dựa vào cái gì?

Hiện tại đáp án được công bố: Bằng một phen đối thoại lúc trước của Vương Lục, hấn không thể không chết.

Trong đó môn đạo, Vương Lục không có nói với bất kỳ người nào, cũng không có ý định chia sẻ với người khác. Trên thực tế, Trảm Tử Dạ bị Vương Lục lừa gạt một phen, cho đến khi gã thi triển Vạn Pháp mô phỏng sự tồn tại Thông suốt Thánh Diệp để câu thông Vĩnh Hằng Thần Thụ, đến mức pháp lực khô kiệt, nguyên thần héo rút, lúc bị cưỡng chế đuổi ra khỏi Tiên Mộng, cũng không ý thức được trí tuệ của mình thật ra là bị người khác che giấu, đã sớm lầm đường lạc lối.

Đương nhiên, cũng có lẽ hấn đã ý thức được, nhưng hấn không thềm để ý.

Cuối cùng khi rời sân, Trảm Tử Dạ nở nụ cười đắc thắng.

Vương Lục a, chung quy ta vẫn không phải quân cờ trên bàn cờ của ngươi, càng không có suy bại nhân tính tang thương. Quan trọng nhất là ta đã đạt được thứ ta muốn, thu hoạch to lớn sẽ không thua bất kỳ người nào các ngươi, Ngũ Linh huyết quan cứ để cho ngươi đi, hi vọng công lợi của ngươi có thể phù hộ ngươi vĩnh viễn tiến về phía trước.

Mà Trảm Tử Dạ Ly Tình, giới này chỉ sợ không còn ai có thể hiểu rõ nội tình trong đó, ngoại trừ một người.

“Ồ, thủ đoạn thật xinh đẹp.” Nụ cười vốn đang định nở trên mặt Vương Lục đột nhiên trở nên lạnh nhạt, có điều giọng điệu lại khá thú vị: “Rất có phong phạm của Thánh Quang giáo ta.”

Vương Lục chặc nói: “Lúc đầu ta còn rất đặc ý, để ngươi bình luận một chút như vậy nhất thời rơi nhanh xuống.”

Vô Diện Giả nói: “Mặc dù ta căm ghét ngươi, nhưng lại chấp nhận bản lĩnh của ngươi, trên thế giới này chỉ có hai sự kiện quan trọng nhất, một là thực lực cứng rắn, một cái khác chính là đũa bỡn năng lực lòng người. Mà một năng lực sau đó xem ra ngươi đã lộ hóa thuần thành...”

Vương Lục không cho là đúng, mỉm cười nói: “Lừa gạt một cái nhà ngọc thì tính là bản lĩnh gì? Đợi một ngày nào đó có thể để cho sư phụ ta tìm được tiết tháo mới gọi là công đức viên mãn... Bất luận như thế nào, Vĩnh Hằng Thụ kịp thời lên sân, cuối cùng cũng giải quyết xong vấn đề cấp bách nhất thời. Tạm thời xem Quỳnh Hoa sư tử muốn ứng phó thế nào.”

“Thần thụ Vĩnh Hằng này có năng lượng vô tận, nếu không chế đủ để sánh ngang Tây Di Thánh Giả, đáng tiếc giới này không ai có tu vi này.” Vô Diện bình luận, “Nhất là để hai đứa bé còn nhỏ đến điều khiển thần thụ, uy năng chỉ sợ khó mà bảo tồn vạn nhất được.”

“Nhưng dư sức nghiền ép một tu sĩ Kim Đan. Thật khiến người ta chờ mong, Quỳnh Hoa sư tử, ngươi rốt cuộc muốn phá vỡ thế cục của ta thế nào đây?”

Cùng một nghi vấn, cũng hiện lên trong lòng Quỳnh Hoa tiên tử.

Đánh thức năm giác quan, mở mắt ra thì nhìn thấy một gốc cây che trời thật sự từ mặt đất mọc lên, dịch ý đập vào mặt giống như sóng lớn dâng trào, đập vào người khiến tâm thần dao động.

Thần vật như vậy, đã vượt xa phạm trù của giới này. Tu vi của tu sĩ trong vòng này giới hạn ở trong kim đan, nòng dựa vào bí pháp thịnh kinh, sau khi tiến vào giới này nhanh chóng khôi phục Kim Đan mới có thể chiếm thế thượng phong. Nhưng cũng chỉ có như vậy, nhưng đẳng cấp của thần thụ Vĩnh Hằng

này thậm chí vượt xa cấp Nguyên Anh., Nếu là trạng thái vạn toàn, đừng nói Quỳnh Hoa của nàng, cho dù là trưởng lão Thịnh kinh cũng chưa chắc có thể ngang hàng với hắn. Dù cho không chế thần thụ chỉ là hai đứa bé, uy năng khó có thể phát huy vạn nhất, mình vẫn khó mà chính diện chống lại chúng. Nàng tuy có chức năng dời núi lấp bể, nhưng thần thụ chi to lớn, còn hơn bất cứ sông lớn núi ở giới này?

Như vậy, làm sao có thể phá cửa ải này đây?

Bí thuật của ba vị nhất thể hoàn toàn chính xác lợi hại, nhưng cũng không đủ để đối kháng thần thụ, huống chi hiệu quả bí thuật có hạn, không có khả năng duy trì trong thời gian dài. Dưới trạng thái này, tuy rằng lực lượng tăng lên đến đỉnh phong, chur tà bất xâm, nhưng kim đan cũng đã mất đi năng lực tạo hóa sinh sôi không ngừng, pháp lực có khả năng khô kiệt.

Mà nếu ngay cả bí thuật này đều không có hiệu quả, vậy chỉ có lựa chọn cuối cùng.

Quỳnh Hoa tính tình quyết đoán, suy nghĩ đến đây liền có quyết đoán. Thiếu nữ hít một hơi thật sâu, cầm danh kiếm tiên trong tay để ngang ngực, tay phải cầm chuôi kiếm, tay trái nhẹ nhàng phát lên thân kiếm. Cùng lúc đó, trong Ngọc phủ, trên tế kiếm đài, một thanh phi kiếm xanh thẫm chậm rãi bay lên, hô ứng lẫn nhau với kiếm thể ở thế giới bên ngoài.

Sau đó một dòng nước trong vắt chảy xuôi từ trên không của tế kiếm đài xuống, dòng suối này bắt nguồn từ một bức tranh sơn thủy vô cùng nổi bật. Bức họa này trong Ngọc phủ ban đầu nhìn như chỉ là trang trí trang trí, nhưng lúc này lại từ trong dòng sông lớn trên bức họa lại chảy ra dòng nước thật sự, thanh tẩy tiên lộ kiếm.

Tiên lộ tinh khiết không dính một hạt bụi, cần gì gột rửa?

Nhưng mà ở giữa dòng nước chảy xuôi, hai chữ Tiên Lộ phong cách cổ xưa trên thân kiếm lại bị quét một chút đến mờ hồ. Sau đó, hai chữ viết lãng lệ hiện ra.

Lục Tiên...

...

(Toàn bộ thư đọc)

Khi hai chữ Tiên Lộ trên thân kiếm biến thành Lục Tiên, phảng phất có một cỗ lực đạo vô hình đột nhiên phóng thích, trong thiên địa, linh khí bạo tẩu, phong vân biến ảo, gió táp gào thét ở trong núi lao đi, mây đen cuộn cuộn từ chân trời tụ lại tản đi, đạo đạo lôi xà ở trong tầng mây quay cuồng.

Quỳnh Hoa lẳng lẳng tế Lục Tiên Kiếm lên, trong lòng như giếng cỏ không gợn sóng, không buồn không vui, mà kiếm khí nhẹ nhẹ của Lục Tiên Kiếm quán quanh người, cũng làm cho hết thảy ngoại lực không thể xâm nhập, càng không thể quấy nhiễu tâm cảnh của hắn.

Lục Tiên Kiếm là một trong mấy thanh tiên kiếm nổi danh nhất Cửu Châu thời đại trước đây, danh xưng với thực phẩm giai tiên bảo, cho dù là Chân Tiên thượng giới cũng không thể mạnh mẽ chống đỡ. Chỉ là năm tháng trôi qua, đấu chuyển tinh di, đến nay lục tiên kiếm tiên khí sớm đã tiêu tán hầu như không còn., Chỉ còn lại một kiếm phôi, giống như người thành thi, thân thông uy lực tổn thất hầu như không còn. Thịnh Kinh Tiên Môn ngàn năm trước gặp được cơ duyên xảo hợp nên bị chết tìm được kiếm này, lại không cách nào vận dụng tự nhiên. Quỳnh Hoa từ trong tay trưởng lão sư môn đạt được Lục Tiên, cất chứa bên người mình., Tế luyện ngày đêm, cuối cùng cũng đã đột phá lên Kim Đan, dung nhập Lục Tiên Kiếm vào tế đàn Ngọc phủ, dùng tiềm lực vô tận của bản thân trợ giúp khôi phục sinh cơ, hóa thành Tiên Lộ hình thái cơ sở. Mặc dù nó không thể so đấu sắc bén với toàn thịnh nhưng vẫn là một linh bảo hiếm có.

Cho đến lúc này, Quỳnh Hoa lại nhật Lục Tiên Kiếm lên, với cảnh giới của nàng lúc này, vẫn không thể tự do vận dụng uy năng của Lục Tiên Kiếm, kiếm thế có thể phóng không thể thu, mà đây vốn là điều tối kỵ của kiếm tu, kiếm đi nhẹ nhàng, há có thể lưu lạc thô bạo như đao chém đại phủ?

Nhưng giờ phút này, Quỳnh Hoa Tiên Tử quả thực cũng không cần điều khiển chính xác.

Bởi vì, mục tiêu thật sự quá lớn, cho dù có lỡ tay thì cũng rất khó mà không phải sao? Mang theo một tia cười khẽ, Quỳnh Hoa tiên tử giải trừ một phần trói buộc cuối cùng.

Họa quyền sơn thủy trong Ngọc phủ một lần nữa được dán trở lại trên tường, chẳng qua là ngòi bút chứa đầy thủy khí đã biến mất hầu như không còn.

Phi kiếm xanh thắm vẫn chọn ở trên tế kiếm đài, chỉ là tế kiếm đài trước kia có thể chịu được phi kiếm, lúc này lại hơi lay động, khó có được gánh nặng. Bởi vì tiên lộ đã biến thành lục tiên, trong phi kiếm nhẹ nhàng linh hoạt phảng phất ẩn tàng trọn vẹn một thế giới, một thế giới sóng máu.

Khẩu Lục Tiên Kiếm này chính là át chủ bài cuối cùng của nàng trong giới này.

Mặc cho người được Quân Hoàng truyền thừa, chiến trận vô địch, trầm hoặc vạn pháp thông suốt, chiến thể lôi đình, cho dù là Vô Tướng thông thần, Kim Cương Bất Hoại dưới Lục Tiên Kiếm, tất cả cũng không đáng nhắc tới. Nàng tu hành hai mươi năm, thanh Lục Tiên Kiếm này bồi nàng hai mươi năm, đây là lần đầu tiên triển lộ tài năng.

Cho dù là khi thành tựu kim đan, pháp lực viên mãn, tâm ý tự nhiên nhất, nàng cũng chưa từng nghĩ tới sẽ phóng xuất Lục Tiên Kiếm. Bởi vì Quỳnh Hoa rất rõ ràng, chờ đợi lâu dài là vì thời khắc đó thu gặt đến.

Hiện tại, thời gian thu hoạch đã tới.

Quỳnh Hoa tẩy tiên lộ, tẩy đi lục tiên, quá trình chỉ trong một cái chớp mắt ngắn ngủi, lại có vẻ dài đằng đặc vô cùng. Mà Lục Tiên Kiếm hiện thế, thời gian của giới này càng ngưng trệ, cây Vĩnh Hằng từ phương xa vừa mới cất bước đi, lướt qua hơn mười ngọn núi cao, bộ chân do rễ tạo thành chưa rơi xuống đất, lại khiến người ta cảm giác nó rút cuộc không cách nào giải trừ đại địa.

Bởi vì Lục Tiên Kiếm xuất kích.

Động tác của Quỳnh Hoa vô cùng ưu nhã nhẹ nhàng, tiên kiếm đã phụ sát phạt nổi danh từ lâu giống như một bó cành liễu, theo cánh tay nhỏ của thiếu nữ vung lên, vẽ ra một đường cong không chút để ý.

Đây cũng không phải Quỳnh Hoa hạ thủ lưu tình, mà là... lấy tu vi của nàng lúc này, điều cực hạn có thể làm được chính là như vậy. Lục Tiên Kiếm nhìn như nhẹ nhàng, hơn nữa lúc này trong kiếm còn lưu lại hơn mười đạo phong ấn của đạo nhân Hà Đồ, nhưng đối với tu sĩ Kim Đan mà nói, vẫn quá mức nặng nề. Quỳnh Hoa cảm thấy mình như nắm giữ cả một thế giới, dốc hết toàn lực cũng chỉ có thể nhẹ nhàng vung lên.

Bởi vì không chế tiên kiếm quá mức miễn cưỡng, phương hướng vung lên này thậm chí có chút sai lệch, mục tiêu của Vĩnh Hằng thụ tuy lớn nhưng lúc này còn cách khá xa, kiếm quang của phi kiếm lộ ra vài phần, cũng không hề lan đến gần Vĩnh hằng thụ.

Đối với Quỳnh Hoa tiên tử mà nói, đây gần như là sai lầm không thể tưởng tượng được, nhưng rất nhanh mọi người liên ý thức được, chuyện này không hề liên quan đến sai lầm.

Theo Lục Tiên Kiếm xét qua, một vết rạn rõ ràng ở giữa không trung, vết rạn hẹp, trong đó phun trào ánh sáng màu máu lác lác, thoạt nhìn giống như là rạch không gian ra một vết nứt.

Nhưng sau một khắc, hồng quang trong vết rạn âm âm tuôn ra, giống như đập lớn vỡ đê, chỉ một thoáng đã che mất đỉnh núi trước người Quỳnh Hoa. Đồng thời mở rộng kịch liệt, rất nhanh dọc theo sông núi không ngừng lan tràn ra.

Những nơi hồng quang đi qua, không một ngọn cỏ, sinh cơ đoạn tuyệt, mà mỗi một phần tử khí đều làm cho hồng quang càng thêm lớn mạnh, rất nhanh khuếch tán đến tình trạng khiến người ta nghẹn họng trân trối.

Đúng vậy, mục tiêu lớn như vậy, cho dù Lục Tiên Kiếm vẫn không thể khống chế được hoàn toàn thì có thể làm được gì?

Bởi vì, mục tiêu của Quỳnh Hoa là toàn bộ thế giới...

Lục Tiên Kiếm là Thượng Cổ Tiên Kiếm, thần thông uy năng giết chóc cường đại vượt xa tưởng tượng của người thường, mặc dù đã cách phong ấn trùng điệp của Hà Đồ đạo nhân, nhưng trong tay Quỳnh Hoa vẫn tỏa ra uy năng không thể tưởng tượng nổi.

Nàng dùng cảnh giới Kim Đan phối hợp với bí pháp Nhất Thể của ba vị, uy quyền thần lực, Kim Linh, Thủy Linh, toàn bộ

quán chú vào Lục Tiên Kiếm, làm một lễ tế giết chóc thánh điện, mà đồ vật giết chóc thượng cổ do Lục Tiên Kiếm triệu hồi ra, đủ để uy hiếp đến thế giới nho nhỏ này.

Bởi vì đây dù sao cũng không phải là một thế giới hoàn chỉnh, chỉ là cảnh tượng Tiên Mộng nối liền với địa mạch cửu châu sinh thành. Quỳnh Hoa mặc dù không thể một kiếm phá giới, nhưng có thể một kiếm phá mộng.

Ánh sáng màu đỏ từ trong khe hở tuôn ra, tham lam lan tràn đến các nơi của thế giới, nhắc lên ngạt trời giết chóc, mà mỗi một trận giết chóc đều sẽ khiến ánh đỏ càng thêm cường đại, tựa như ôn dịch lan tràn, không cách nào ngăn chặn.

Nếu như là một thế giới độc lập và hoàn thiện, gặp phải nguy cơ diệt tuyệt này tự nhiên sẽ giáng thiên hạ dị tượng để hóa giải nguy cơ. Ví dụ như thiên kiếp của đại lục cửu châu, đó là thủ đoạn cân bằng thiên địa. Nhưng Tiên Mộng chỉ cảnh này, cuối cùng trả lại một bước, không thể bình ổn nguy cơ, chỉ có thể để mặc cho hồng quang lan tràn, không ngừng giết chóc tan rã thế giới này.

Còn về Vĩnh Hằng thụ?

Trong chớp mắt khi hồng quang lóe lên, khi toàn bộ thế giới đều bị Quỳnh Hoa tiên tử đặt dưới Lục Tiên Kiếm, thì Vĩnh Hằng Thụ đã không còn ở trong mắt nàng nữa.

Mà cùng lúc đó, trong lúc Lục Tiên Kiếm tan rã thế giới này, Vĩnh Hằng Thụ không hề có hành động gì. Lúc trước nó ngẩng cao cao chân, phảng phất muốn san bằng tất cả kẻ địch cản đường, nhưng một bước kia từ đầu đến cuối vẫn không rơi xuống được, chỉ là kéo dài thời gian, mặc cho hai đứa trẻ phần nộ trong cây thúc giục thế nào, Vĩnh Hằng Thụ cũng không chịu nửa phần hành động.

Vì gốc Vĩnh Hằng thụ đã ốc còn không mang nổi mình ốc.

Trong một tiểu thế giới cường giả nhất chỉ tới cấp độ kim đan, một thân thụ cường đại đến gần Hợp Thể Chân Quân, bản thân chính là một cái cục lớn không hợp lý, phần sau lưng cường đại này tất nhiên cũng nương theo nhược điểm. Mà Quỳnh Hoa vừa hay biết nhược điểm này.

Vĩnh Hằng Thụ là căn cơ của thế giới này, nó cường đại bắt nguồn từ cung cấp toàn bộ thế giới, như vậy khi thế giới gặp phải nguy nan nó cũng sẽ xung kích ngược lại. Một kích Phá Giới này, đối với Vĩnh Hằng Thụ vừa vắn là một đòn tuyệt mệnh.

Cây to lớn ở trên, chột cháy lên vô số vết cháy đen, vỏ cây thô lỗ vỡ ra từng mảnh, trong đó mấy mảnh lớn nhất giống như ngọn núi nhỏ, rơi xuống đất rung núi chuyển một hồi. Mà trên nhìn lại, gốc Vĩnh Hằng thụ từng che khuất bầu trời, giấu ở trên đám mây bắt đầu kịch liệt héo rút, lá khô vàng như mưa rào tầm tã, cành nhỏ cuối cành cây nhanh chóng cháy xém, cho đến khi hóa thành bột phần màu xám theo gió tan biến mất.

Trong Vĩnh Hằng thụ, ức vạn sinh linh đồng thời cảm thấy trong lòng run lên, tiếp đó khủng hoảng vô biên vô hạn.

Nhiều thế hệ bọn họ sinh sống trong Vĩnh Hằng thụ, xây dựng thành thị trong thân cây rộng lớn. Còn Vĩnh Hằng thụ cũng che chở bọn họ, che gió tránh mưa, cung cấp tài nguyên phong phú. Mà cho dù lần này Thánh Diệp thúc giục thần thụ mọc lên từ mặt đất, nhưng thành thị trong lúc hành tẩu lại không chút sứt mẻ, đây chính là thần thụ che chở... Nhưng bây giờ mọi người đột nhiên phát hiện thần thụ che chở đã biến mất.

Gió to từ trên đỉnh đầu rơi xuống, bên tai thổi qua làn gió mạnh, thổi vào da thịt đau nhức. Chân mơ hồ run rẩy, chân không đứng vững.

Khoảnh khắc sau, trời long đất lở.

Trên Vĩnh Hằng thụ, một cành cây to bị gãy lìa, cùng lúc đó một tòa thành cũng từ trung tâm vỡ ra, phân nửa thành thị nghiêng về ngọn cây rơi xuống, mấy ngàn sinh linh khiếp sợ rơi xuống vực sâu tử vong trong vực sâu.

Không đợi rơi xuống đất, một làn sóng màu đỏ cuộn trào ngập trời, nuốt chửng gần như không còn nửa cành cây kia, mấy ngàn sinh linh gào khóc im bật mà dừng, lưu lại càng thêm sợ hãi ở giới này lan tràn.

Thế giới này xong rồi.

Rất khó tưởng tượng, một thế giới sinh sản ức vạn sinh linh, cứ như vậy bị Quỳnh Hoa một kiếm giết chết, nhưng mà nhìn cách khác, ở thế giới phàm trần, một hán tử cường tráng cũng có thể chết bởi một vết thương nhỏ. Mà đối với thế giới còn không hoàn thiện này mà nói, Lục Tiên Kiếm đã không chỉ lấy nhiệm, mà là kịch độc.

Sóng triều màu đỏ mãnh liệt, năng lượng giết chóc nhìn như lỏng lẻo, nhưng bên trong lại ẩn hàm linh tính, sau khi mở rộng ra đến trình độ khó có thể ngăn chặn thì lại chuyên chọn cường giả của giới này để tấn công.

Hạng Lương cùng chủ quân Nộ Diễm Đại Vương của hắn chính là biến mất trong sóng đỏ quay cuồng.

Sau khi đánh một trận với Quỳnh Hoa đỉnh phong, Hạng Lương vốn ở thấp cốc, Nộ Diễm đại vương tính cách táo bạo lỗ mãng, huyết phù lam dụng đã không đủ để chữa thương cho hắn, là để đối mặt với một kích phá giới của Quỳnh Hoa, sau khi hắn dùng hết khả năng, Hạng Lương liền lặng lẽ lựa chọn rời đi.

Ngoài ra, Diệp Thủy Hà cũng là ngọn sóng đỏ trọng điểm, do A Dạ tạo ra quốc gia che gió tránh mưa nhiều năm này, cuối cùng cũng không thoát khỏi vận rủi bại vong. Nước sông trong suốt nhiễm vết bản đỏ như máu, tất cả sinh cơ đều bị tiêu diệt trong ô ứ.

Lục Tiên Kiếm tàn sát bừa bãi suốt ba ngày.

Ba ngày sau, thế giới thanh tịnh, sinh cơ mất đi, Quỳnh Hoa hồ hững gật gật đầu, thu hồi Lục Tiên Kiếm.

Theo Lục Tiên Kiếm trở về tế kiếm đài Ngọc phủ, hồng triều khắp cả thế giới cũng theo đó thu liễm. So với lúc ban đầu, cỗ lực lượng giết chóc này không biết bành trướng bao nhiêu lần, toàn bộ ức vạn sinh linh giới này đều biến thành chất dinh dưỡng cho Lục Tiên Kiếm.

Mà đây cũng chính là mục đích căn bản của Quỳnh Hoa.

Ngũ Linh Huyết Quan? So với thu hoạch trước mắt là quá nhỏ. Quỳnh Hoa là thủ tịch của Thịnh Kinh, có dị bảo gì mà không chiếm được chứ? Công pháp dạng gì không tu được? Ngoại trừ tiến vào vòng cửa thứ hai, năng kỳ thật cũng không quan

tâm Tiên Mộng chi cảnh ban thưởng cho thí luyện giả là cái gì, nàng muốn có thể tự mình đi lấy.

Đương nhiên, một kích phá giới này, kỳ thật nàng sử dụng có vài phần miễn cưỡng. Với tư cách tế lễ phát động Lục Tiên Kiếm, nàng đã dâng lên vương tọa của Kim Ngọc Thành, cùng với lực lượng Kim Linh Thủy, mới miễn cưỡng khơi ra đồ vật giết chóc thượng cổ, nguy hiểm đến chính nàng cũng bị liên lụy.

Dựa theo kế hoạch ban đầu, tốt nhất là sau khi chiếm cứ ngại vàng của ba phe thế lực, mới có thể phát động Lục Tiên Kiếm một cách ôn hòa. Nhưng đối mặt với Vương Lục từng bước ép sát, Quỳnh Hoa cũng phải mạo hiểm.

Hoàn hảo, cuối cùng tất cả trở về quỹ đạo, một hoàn này, công đức của nàng đã viên mãn.

Mang theo một tia tươi cười không thể nhận ra, Quỳnh Hoa chuẩn bị rời đi, thậm chí ngay cả ngũ linh huyết quan cũng không thèm để ý, thế giới này bị nàng miễn diệt sinh cơ, cái kia Huyết Linh Điện có tồn tại hay không cũng chưa chắc.

Nhưng vào lúc này, phía sau vang lên một thanh âm quen thuộc, khiến trong lòng nàng chấn động mạnh một cái.

“Quỳnh Hoa sư tỷ, đừng vội đi thế chứ.”

Xoay người, Vương Lục nở một nụ cười sáng lạn.

Mà trong ánh mắt thanh tịnh của hắn, một viên kim đan tròn trịa đang xoay tròn.

...

430

(Toàn bộ thư đọc)

“Kim Đan?”

Nhìn thấy Vương Lục, Quỳnh Hoa có vẻ phi thường kinh ngạc.

Có thể may mắn sống sót dưới Lục Tiên Kiếm cũng không đáng để bất ngờ, năng lực sinh tồn của Vương Lục vốn nằm trên bất cứ tu sĩ nào cùng cấp bậc. Nhưng cho dù dựa theo mong muốn lạc quan nhất, sau một kích phá giới của Lục Tiên Kiếm này, Vương Lục cũng sẽ bị trọng thương sắp chết, nhưng trước mắt chẳng những không tổn hao gì, thậm chí còn có thể tấn cấp lên Kim Đan, đứng cùng một đường với mình.

Vào trận đột phá, khả năng này sao?

Theo lý thuyết là không thể. Từ sau cảnh giới Trúc Cơ, mỗi một cảnh giới đột phá lớn đều mang ý nghĩa thân thể và nguyên thân phát sinh biến hóa cực lớn. Mà muốn thích ứng với loại biến hóa này thì phải tiêu phí thời gian tương đối dài. Nhất là đến cửa ải Kim Đan này., Tư chất kém một chút, trước tiên phải điều tức mấy tháng, lấy trận pháp đan dược, lúc đột phá trải qua sự hóa giải của Ngọc Phủ, ngưng tụ nguyên thần và rất nhiều cửa ải cuối cùng mới có thể thành tựu Kim Đan. Quá trình này tối đa có thể kéo dài một tháng., Ngắn nhất cũng phải mất bốn năm ngày, trong lúc đó tuyệt đối không thể để ngoại vật quấy nhiễu, nếu không sẽ thất bại trong gang tấc. Đừng nói là lâm trận Trúc Cơ, cho dù trước khi tiến vào Tiên Mộng cảnh đã có Kim Đan cảnh giới, bị bí pháp áp chế đến Hư Đan đỉnh phong, muốn trở về Kim Đan cũng là chuyện cực kỳ khó khăn. Nếu không cửa ải này cũng sẽ không chỉ có một mình ải Kim Đan.

Trên lý luận, Vương Lục không có khả năng trong thời gian ngắn liền từ Hư Đan nhảy đến cảnh giới Kim Đan. Nhưng lý luận thì lý luận, Vương Lục làm việc chưa bao giờ tuân theo lẽ thường. Trước khi tiến vào khâu này, Quỳnh Hoa đã đoán trước có thể sẽ gặp được tình cảnh như thế trước mắt. Cho nên nàng cũng đã chuẩn bị đầy đủ.

Đổi mặt với cảnh giới mới tấn kim đan, pháp lực tràn đầy tựa như giang hải vương, Quỳnh Hoa quả quyết làm ra quyết định của mình.

“Ta từ bỏ.”

Vương Lục hơi sững sờ, nụ cười không giảm, chỉ là không kiềm chế được sự hoang mang: “Quỳnh Hoa sư tỷ, người đây là đang đùa giỡn ta sao?”

Quỳnh Hoa thản nhiên nói: “Ta và người đều là Kim Đan cảnh giới hạ phẩm, tư chất tương đương nhau, công pháp tu luyện cũng không phân cao thấp, thực lực ứng với sàn sàn như nhau. Nói chung pháp bảo của ta mạnh hơn, nhưng hiện tại đã không có cách nào dùng được nữa, mà sau khi tể ra Lục Tiên Kiếm, bản nguyên Kim Đan của ta bị hao tổn, pháp lực khó có thể khôi phục, chỉ có một nửa lúc đỉnh phong, bất luận là tác chiến kéo dài hay là lập tức bùng nổ rõ ràng đều không bằng người, nếu đánh tiếp chắc chắn phải thua, cho nên ta từ bỏ.”

Quỳnh Hoa lại nói: “Giới này đã bị Lục Tiên Kiếm diệt sạch sinh cơ, có điều ta cảm thấy sức mạnh Ngũ Linh vẫn còn tồn tại, Huyết Linh Điện cũng không biến mất, cho nên sau khi ta đi, người vẫn có thể làm người thắng đạt được Ngũ Linh huyết quan, như vậy tất cả đều đại hỉ hỉ., Người và ta căn bản không cần lãng phí thời gian làm trò vô vị. Cho dù người mới tấn kim đan bưng bưng chiến ý, một lòng muốn chứng minh mình trên ta, nhưng đánh thắng một trạng thái không hoàn toàn ta không có ý nghĩa với người, cho nên thắng thua không bằng lưu lại đợi sau này đi, xét từ tình hình cửa ải này, về sau chúng ta còn có rất nhiều cơ hội chạm mặt người, ta cũng rất mong chờ được gặp mặt lần tiếp theo.”

Nói xong, Quỳnh Hoa trịnh trọng hỏi: “Vương Lục sư đệ, ý của người thế nào?”

Vương Lục thở dài: “Quỳnh Hoa sư tỷ, từ trước tới nay, ta rất tôn trọng thủ tịch Thịnh Kinh này. Trong Ngũ Tuyệt Thủ tịch, ta luôn cho rằng, chỉ có người mới có thể chân chính phân chia ngang hàng với ta. Trong một thời gian rất dài sắp tới, người sẽ là đối thủ quan trọng của ta.”

Nghe Vương Lục nói vậy, Quỳnh Hoa có chút ngoài ý muốn, nhưng mà theo sát Vương Lục là chuyện chủ đề.

“Nhưng tôn trọng là hỗ trợ lẫn nhau, người đã khẳng khẳng coi ta là ngu ngốc, ta cũng chỉ có thể dùng cách tương tự đối đãi với người.”

Nói xong, sắc mặt Vương Lục lại biến đổi, mặt mày đột nhiên giương lên: “Ngoan ngoan tự chặt một tay, quỳ xuống xin lỗi nhận sai, ta tha cho người một cái mạng.”

Quỳnh Hoa nghe vậy sững sờ: “Chuyện này...”

Vương Lục nhíu nhíu mày: “Nghe không hiểu à? Đây là loại người chuyên thiết kế Tiểu Bạch không thích động não cho người, người nghe xong nên cảm thấy thân thiết, tựa như mẫu ngữ mới đúng a.”

Trong lời nói không chút che giấu ý châm chọc, cùng lúc đó một cỗ sát khí sắc bén như lợi kiếm đâm tới.

Quỳnh Hoa cảm ứng được sát cơ, Kim Đan Ngọc Phủ lập tức run lên. Nàng nhíu mày, cuối cùng xác nhận nói: “Vương Lục sư đệ, người nhất định phải cùng ta làm loại tranh đấu vô nghĩa này sao?”

“Tranh đấu vô vị? Ha, lúc người một kiếm diệt sạch ức vạn sinh linh cũng không phải nói như vậy.”

Quỳnh Hoa hơi hiểu: “Thì ra người cố chấp chính là chuyện này... Sư đệ người có chỗ không biết, thế giới này cũng không phải đơn giản như người tưởng tượng, nó...”

“Nói nhiều cũng vô ích...”

Vương Lục gầm lên giận dữ, phương viên trăm trượng theo đó rung động, Quỳnh Hoa biến sắc, bởi vì nàng phát hiện vị trí của mình, vậy mà bị phong tuyết, không gian quanh người bị một cỗ năng lượng ngưng trọng mãnh liệt trấn áp lên, tựa như nước chết, không thể động đậy chút nào.

“Vô Tướng kiếm vậy?”

Vương Lục được bao vây trong Tam Xích kiếm đã lâu, có thể nói là hàng rào vô địch trong cùng cảnh giới, cho dù là cường giả cao hơn hẳn một đại cảnh giới cũng chưa chắc có thể dễ dàng phá vỡ. Mà sau khi Vương Lục thăng cấp lên Kim Đan, vây Vô Tướng kiếm này rõ ràng tiến thêm một bước, đạt đến cảnh giới càng huyền diệu.

Nếu là lúc bình thường, Quỳnh Hoa có lẽ sẽ có hứng thú tìm hiểu kỹ càng ảo diệu trong đó, nhưng lúc này trong lòng nàng lại trầm xuống, không gian bị Vô Tướng kiếm khí trấn áp, nàng dùng để thoát ly thế giới này cũng không có hiệu quả, chính mình chẳng khác gì bị vây ở chỗ này, không nên cùng Vương Lục phân ra thắng bại, Ngũ Linh hợp nhất, triệu hồi ra ngũ linh huyết quan sau đó mới có thể chấm dứt cái khâu này.

Mà hiện tại nàng thật sự không muốn đối mặt với khí thế bức người của Vương Lục.

Tuy nhiên, chỉ là một Kim Đan mới tấn cấp, lại có thể dùng kiếm khí trấn áp không gian trăm trượng... Đại khái cũng là do giới này bị Lục Tiên Kiếm càn quét nên không gian đã tĩnh mịch. Đây cũng là tự động chịu đựng.

Nhưng việc đã đến nước này, nhiều lời vô ích, Vương Lục đã xuất kiếm, kiếm ý kiên quyết, Quỳnh Hoa không còn lựa chọn nào khác.

Hai thanh đoản kiếm xanh biếc màu xanh biếc từ trong tế kiếm dài nhảy ra, thân kiếm trong lòng bàn tay hình thành hình ảnh thiếu nữ, kiếm khí lạnh lạnh linh động, là một đôi bảo kiếm hiếm có.

Xuất thân là tiên môn thịnh kinh, Quỳnh Hoa có một thân pháp bảo đủ khiến người ta không thể đối phó, ngoại trừ thanh Lục Tiên Kiếm quan trọng nhất, số lượng binh khí dự bị được bao nhiêu, phẩm cấp mỗi một thanh đều không thấp, hơn nữa các thần thông, nếu thật sự cho rằng Quỳnh Hoa mất đi binh khí chính sẽ thực lực đại giảm, vậy thì sai lầm rồi.

Quỳnh Hoa đặt song kiếm trước ngực, cẩn thận quan sát Vương Lục. Kim đan mới tấn cấp, đối với bất kỳ một tu sĩ nào đều là biến hóa nghiêng trời lệch đất, Vương Lục vốn rất cường hãn, lúc này càng làm cho người ta không đoán ra sâu cạn. Bất quá Vô Tướng công từ trước đến nay luôn bất thiện thủ công, bản thân mình không cần nóng lòng nhất thời...

Đang nghĩ đến đây, bỗng nhiên trước mắt loé lên kim quang, Vương Lục đúng là giơ kiếm đâm thẳng, kiếm thế thẳng tiến không lùi.

Cảm nhận được thể công sắc bén của chiêu kiếm này, Quỳnh Hoa cả kinh, lẽ nào đại thê Tâm Ma quấy nhiễu Vương Lục đã được giải trừ theo thành tựu kim đan? Vì vậy song kiếm trong tay hơi giơ lên, chuẩn bị đón đỡ.

Khoảnh khắc sau, ba kiếm chạm vào nhau, Quỳnh Hoa chỉ cảm thấy trên tay có một lực lượng không thể tưởng tượng nổi vọt tới, hai thanh đoản kiếm xanh ngọc rớt cuộc cũng bất ổn, tuột tay bay ra ngoài, ngay cả kim đan Ngọc phủ của mình cũng rung động lắc lư mãnh liệt...

“Vô Danh kiếm?”

Quỳnh Hoa nhẹ giọng tự nói, sau đó nhìn thoáng qua Khôn Sơn Kiếm treo ở trước mắt mình.

Thiếu nữ cười cười: “Chúc mừng người thắng.”

Hai vị Thủ tịch quyết đấu, chỉ trong một hiệp đã phân thắng bại, dưới kiếm của Vương Lục, Quỳnh Hoa trạng thái không tốt gần như không có sức chống cự.

”hài lòng chưa?” Quỳnh Hoa lạnh nhạt nói: “Linh kiếm chi đạo đánh bại thủ tịch Thịnh Kinh, sau khi kết thúc một kiếm này, người liền có thể giẫm lên ta, để cho thanh danh của mình tiến thêm một bước, đây chính là điều người muốn sao?”

Vương Lục cười nhạo một tiếng.

Quỳnh Hoa lại nói: “Tóm lại, bây giờ ta có thể đi được chưa?”

Một lát sau, thấy Vương Lục không có ý định dời Khôn Sơn kiếm đi, không gian bên cạnh vẫn bị khóa chặt, Quỳnh Hoa hỏi: “Hay là người định giết ta ở chỗ này?”

Vương Lục lại cười một tiếng: “Giết chết thủ tịch Thịnh Kinh? Sau đó gây nên sóng to gió lớn, từ đây về sau Cửu Châu đại lục không được yên bình sao?”

Nói xong, Vương Lục buông kiếm trong tay xuống.

Quỳnh Hoa gật gật đầu: “Đúng vậy, cho nên ta cứ nói trận tranh đấu này thật ra không có ý nghĩa gì. Ta đã nhận thua từ lâu rồi.”

Quỳnh Hoa nói xong chuẩn bị rời đi, nhưng phát hiện phong tỏa không gian vẫn chưa được giải trừ.

“Còn có chuyện gì sao?”

“Đương nhiên là có.” Vương Lục cười lạnh nói: “Vốn còn tính cẩn thận phân tích với người, bắt quá xét về trí tuệ của người thì đúng hơn, ta nên đối phương thức trực tiếp hơn thì tốt hơn...”

Vừa dứt lời, một trọng quyền mạnh mẽ mà mạnh mẽ, đâm thật mạnh vào mặt Quỳnh Hoa.

Một quyền này tới thật sự quá nhanh, quyền thế tựa hồ còn nhanh hơn so với kiếm quang, Quỳnh Hoa ứng phó không kịp, bị đánh cho một đường bay ngược lại, đụng sập hai ngọn núi mới ngừng thế xông, nhưng mà nàng còn chưa đứng dậy, liền thấy Vương Lục đã đứng ở trước mặt nàng.

Quyền thứ hai theo sát tới, đưa nàng ta vào sâu trong lòng đất mấy chục mét. Quỳnh Hoa chỉ cảm thấy trên mặt nóng lên, không ngờ đã có máu tươi chảy ròng ròng.

Nhưng đau đớn trên người nàng ta không đáng nhắc tới, điều làm nàng ta phẫn nộ chính là nỗi nhục trong nội tâm.

“Vương Lục, người...”

“Đừng hiểu lầm, trước mắt ta không có hứng thú với việc lăng nhục dạy dỗ.” Trong hố sâu, Vương Lục đạp lên hai chân Quỳnh Hoa, khiến cho nó không cách nào đứng dậy, sau đó nhàn nhạt nói: “Đánh người là vì nể tình ta ngày xưa, kéo người một cái. Người hiện tại có chút tẩu hỏa nhập ma, cho nên ta nhất định phải cho người tỉnh táo một chút.”

Quỳnh Hoa cười lạnh: “Tẩu hỏa nhập ma? Người vẫn còn chấp trì Lục Tiên Kiếm trên bả vai ta sao? Ta thật không biết thủ tịch Linh Kiếm lại có lòng dạ nhân từ như vậy, hơn nữa người có biết bối cảnh vòng này rốt cuộc là gì không?”

Vương Lục nói: “Vốn dĩ không biết, bắt quá bây giờ cái dạng này, cho dù trì trệ như Hạng sư huynh, chỉ sợ cũng nhìn ra được.”

Nói xong, Vương Lục ngẩng đầu, nhìn dọc theo cái hố do trọng quyền của mình tạo ra. Ngoài động, bầu trời màu máu phẳng phất như lúc nào cũng có thể sụp đổ lơ lửng, nhìn từ trong động tựa như vực sâu vậy.

Sau một đòn phá giới của Lục Tiên Kiếm, ức vạn sinh linh trong giới này vẫn lạc, người còn sống sót không còn mấy, có một số ở lúc đại phá diệt được Vô Tướng kiếm của Vương Lục che chở, cũng có người là cá lọt lưới thật sự, mà vô luận là sinh linh nào, trên người đều mang theo đặc thù phi thường rõ rệt.

Đó là bất cứ tu sĩ Cửu Châu nào có chút trải qua chuyện này, sẽ không quên đi đặc thù. Mà những đặc thù này chưa bao giờ xuất hiện.

Lục Tiên Kiếm đại phá diệt, không chỉ mất đi sinh cơ mà còn phá vỡ cả một pháp thuật mê hoặc cực lớn ở giới này, khiến cho rất nhiều thứ hiện ra diện mục thật sự. Trước đó, vài tên đệ tử thủ tịch tiến vào cửa ải này, sợ là chỉ có Quỳnh Hoa ngẫu nhiên nhìn thấy chân tướng...

Vương Lục vừa nghĩ, vừa thở dài, công bố đáp án: “Nơi này là Ma giới, đúng không?”

...

Rặc rặc, râm râm.

Ngay lúc Vương Lục cùng Quỳnh Hoa đối thoại, chỗ động khẩu truyền đến tiếng đá vụn lăn xuống, một nữ tử dáng người cao thẳng, toàn thân áo giáp nặng chậm rãi đi đến.

Ánh sáng nhạt xuyên thấu qua cửa động, lò mờ có thể nhìn ra quần áo của người khác. Hoa văn khôi giáp kia thể hiện thân phận của nàng, là chủ nhân của Đoạn Thương Sơn, Tỳ Hưu.

Nhưng mà đợi nữ tử tới gần, lại thấy màu da nàng đỏ đậm, tóc dài như máu, đôi môi sung mãn, hai răng bén nhọn lộ ra, sau lưng có một cái đuôi thật dài đang thả lay động.

Bất luận nhìn như thế nào cũng không phải thiếu nữ nhân loại kiên nghị mà tri độn kia, rõ ràng là ma tộc từng tàn sát bừa bãi thiên tai ở Cửu Châu trong truyền thuyết.

Nghe đồn Ma tộc trời sinh tính bạo ngược, coi sinh linh Cửu Châu như kẻ thù không đội trời chung. Trong đại chiến Tiên Ma, sinh linh đồ thần ở Cửu Châu đại lục, tu sĩ tham dự chiến tranh thương vong gần nửa, rất nhiều môn phái vừa mới khôi phục một chút nguyên khí từ thời đại mạt pháp đã tuyệt diệt. Sau mấy ngàn năm, tuy chính thể Ma tộc yên lặng, nhưng thỉnh thoảng có cá lọt lưới buông xuống Cửu Châu, dẫn phát đủ loại nguy cơ.

Nếu như nói đại lục Cửu Châu mấy ngàn năm nay còn có kẻ địch chung gì, không phải Ma tộc, thậm chí tiền thân Vạn Tiên minh cũng bởi vì đối kháng Ma tộc mà thành lập. Đối với tu sĩ Vạn Tiên minh mà nói, bất luận giữa bọn họ có thiên đại thù hận, nếu như nhìn thấy Ma tộc cũng tất nhiên liên thủ kháng, đây là pháp tắc thiết bình thường.

Thế nhưng đợi Tỳ Hưu tới gần, Vương Lục chỉ quay đầu lại cười cười với nàng, cũng không lộ ra nửa phần địch ý.

Quỳnh Hoa thấy vậy, rốt cuộc nhìn không được mà biến sắc: “Vương Lục, ngươi...”

Vương Lục cười trào phúng nói: “Như lời sư tỷ vừa nói, chẳng qua chỉ là cảnh giới Nhất Hoàn Tiên Mộng, cho dù lúc này ta

cưới vợ sinh con thì có làm được gì? Người có thể chấp kiếm phá giới, ta lại không thể quyền rũ muội muội?”

“Đây không phải chuyện có thể lấy ra nói đùa.” Quỳnh Hoa nghiêm mặt nói.

“Ta không nói đùa với người, cho nên kế tiếp phiên người chịu đựng một chút, Vương lão sư dạy người làm người ở phòng học nhỏ lập tức muốn mở khóa học.”

Vừa dứt lời, trọng quyền của Vương Lục cũng in trên mặt Quỳnh Hoa.

Thân thể đau đớn cũng không mãnh liệt, tuy rằng không biết Vương Lục làm thế nào để thoát khỏi tâm ma đại thế quái nhiều, buông tay thua ra, nhưng xem ra Vô Tướng công không am hiểu tiến công thế nào cũng không thay đổi. Lấy hấn vừa tấn kim đan, dưới trạng thái pháp lực tràn đầy ra tay cũng chỉ có thể tạo thành một ít vết thương ngoài da... Nhưng thương tổn thật sự là ở chỗ không kiêng nể nhục nhã không kiêng nể gì này.

Tu sĩ tranh chấp với nhau, phần lớn thời điểm đều là chấm dứt, số ít có cừ oán với nhau ra tay hơi nặng, cũng là để đối thủ trả giá một chút rồi thu tay lại. Trừ phi cừ hận không đội trời chung, mới có thể xuất thủ đoạt mệnh. Nhưng hành động của Vương Lục bây giờ, so với giết người càng sâu hơn.

Sĩ có thể giết, không thể nhục. Đây cũng không chỉ là một câu nói suông, đối với đệ tử thủ tịch Ngũ Tuyệt của Vạn Tiên minh mà nói, mọi cử động đều không còn là chuyện của một mình mình, bất cứ chuyện gì liên quan đến vinh nhục của môn phái. Chiến đấu với Vương Lục, Quỳnh Hoa có thể bại, bởi vì sau khi phải trả một cái giá nặng nề tể ra Lục Tiên Kiếm, nàng ta tuy bại nhưng vẫn vinh quang, Vương Lục thắng mà bất võ.

Nhưng loại khuất nhục và mặt này, lại không phải lý do lúc trước có thể rửa sạch. Quỳnh Hoa tu tiên nhiều năm như vậy, từ trước tới nay chưa từng bị người ta nhục nhã như thế.

Muốn rửa sạch phần khuất nhục này, chỉ có thể...

“Quỳnh Hoa sư tử, người đừng làm chuyện điên rồ, ta không thể cho người cơ hội ngọc đá cùng tan.”

Trong lúc Quỳnh Hoa đưa ra quyết định, Ngọc Phủ khẽ run, Vương Lục bỗng nhiên dừng tay lại, nghiêng người sang, để cho Tỳ Hưu sau lưng tiến lên phía trước.

Nhìn thấy thiếu nữ Ma tộc này, Quỳnh Hoa không khỏi nhíu mày, bởi vì vị thiếu nữ mặc trọng giáp này, trong mắt nàng nhìn thế nào cũng thấy kỳ quái, có một loại cảm giác phản đối mãnh liệt, phảng phất như... phảng phất như là đôi một người trong bộ thân xác này vậy.

“Ồ, nhạy cảm quá nha.” Giao Bằng nhàn nhạt mở miệng, vẻ mặt lạnh lùng như băng, mà sự lạnh lùng này khiến Quỳnh Hoa lập tức nhận ra thân phận của nàng.

“Vô Diện?”

Vương Lục nói: “Đúng vậy, kim bài của ta không có mặt, có hẳn ở đây ngươi đừng nghĩ tới chuyện về bài.”

Nói xong, lại một cú đấm đánh lên mặt Quỳnh Hoa, gò má trắng noãn như ngọc hơi sưng lên, một mảng máu bầm trào ra.

Cùng lúc đó, Vô Diện nịnh nọt, cái đuôi nhẹ nhàng duỗi ra phía trước, mũi nhọn đâm vào giữa trán Quỳnh Hoa một cái.

Chỉ một thoáng, một cảm giác tê liệt truyền khắp toàn thân, hơn nữa từ nhục thân lan tràn đến Ngọc phủ, nguyên thần... Quỳnh Hoa chỉ cảm thấy kim đan bên trong Ngọc phủ ngưng trệ, lại có chút không nghe sai khiến, nguyên thần cũng bị một cỗ ma khí che mờ, trở nên vẩn đục không rõ, dưới trạng thái như thế, cho dù nàng muốn ngọc thạch câu thần thưởng, cũng không được... gánh nặng của Lục Tiên Kiếm đối với nàng, so với dự đoán còn nặng hơn mấy phần, ngay cả chút độc tố nhỏ bé cũng đã không ngăn được.

“Đây không phải là độc tố.” Vô Diện dường như sớm đoán được suy nghĩ của Quỳnh Hoa, nhàn nhạt giải thích, “Kết cấu thân thể chủng tộc này phi thường cường đại, phần đuôi có thể sinh ra chất độc kinh người, đừng nói hiện tại trạng thái của ngươi không được đầy đủ, cho dù là thời điểm đỉnh phong, nếu không chút phòng bị châm một kim vào trong ngũ đống cũng chỉ có thể nằm xuống đất, mặc cho người ta sắp xếp.”

Trong lòng Quỳnh Hoa giật mình, nàng là thủ tịch Thịnh Kinh, quanh năm du lịch bên ngoài, sao lại không đề phòng độc tố?

Trong cơ thể nàng có Quỳnh Ngọc Chi, có thể tinh lọc vạn độc, tăng thêm nàng kiên tu mấy môn công pháp hộ thân, độc tố lợi hại hơn nữa cũng không thể nào thần không biết quỷ không hay thâm thấu vào được, trừ phi...

Nàng miễn cưỡng vận chuyển nguyên thần nội thị thân thể, quả nhiên nhìn thấy Quỳnh Ngọc Chi đã vỡ vụn... Đúng rồi, mấy quyền vừa rồi, cũng không chỉ là vì nhục nhã mình, còn có một tác dụng khác chính là nhằm vào Quỳnh Ngọc Chi? Trong quyền có độc, tác dụng dẫn dắt Quỳnh Ngọc Chi, hẳn lại dùng kiếm vô danh phản chấn lần nữa?

Tính nhắm vào Vương Lục cũng quá mạnh, Quỳnh Ngọc Chi là lá bài tẩy để bảo vệ tính mạng, cho dù là trong Thịnh Kinh Tiên Môn cũng chỉ có rất ít người biết được, hẳn lại là như thế nào... Đúng rồi, lúc trước không người nào cùng nàng ta từng ác chiến một trận, có lẽ chính vào lúc đó, lá bài tẩy của mình đã lộ ra không ít.

Bất quá sau khi nghĩ qua những ý nghĩ này, Quỳnh Hoa bỗng nhiên ý thức được một vấn đề nghiêm trọng hơn: Xích Điện, trọng giáp, phần đuôi có độc, cái này... Hình tượng này, nàng mơ hồ từng thấy ở nơi nào đó.

Nghĩ tới đây, Quỳnh Hoa thậm chí không lo được sự xấu hổ giận dữ trong lòng, liền muốn mở miệng nói chuyện, nhưng độc tố lan tràn, làm miệng lưỡi nàng cứng đờ. Mà muốn nguyên thần truyền âm, lại phát hiện Vương Lục dùng Vô Tướng kiếm khí bày ra phòng ngự bên ngoài cơ thể, ngăn cách hết thủy ngoại lực xâm lấn.

... ngay lúc này, còn phải cẩn thận cẩn thận như vậy...

Ngay lúc Quỳnh Hoa dần dần nóng lòng, Vương Lục chợt mở miệng.

“Quỳnh Hoa sư tỷ, dựa vào lý giải của ta, kỳ thật ngươi cũng không phải là người tàn khốc thích giết chóc, bất kể là công khai ở trường hợp cần cân nhắc danh vọng môn phái, hay là trong suy nghĩ của bản tâm ngươi, theo ta được biết, ngươi đều là một vị sư tỷ thủ tịch khá rộng rãi, nhưng mà giới này ngàn tỉ sinh linh, ngươi nói giết là giết, mặt không đổi sắc, chỉ vì nơi này là cảnh giới Tiên Mộng?”

Vương Lục nói, khẽ mỉm cười: “Hắn là không phải chứ? Người xem, năm tên thủ tịch đệ tử này, trừ người ra, mỗi một người ở đây đều đầu nhập vào tình cảm chân thực, bởi vì cho dù tất cả nơi này đều là ảo mộng, nhưng tất cả những gì người làm, nhất cử nhất động lại là sự thật. Người một kiếm chém giết ức vạn sinh linh, cũng không sợ tâm ma quán thân?”

Quỳnh Hoa cười lạnh trong lòng, nhưng ngay sau đó, Vương Lục bỗng nhiên áp sát lại, chậm rãi nói.

“Người đương nhiên không sợ, Quỳnh Hoa tiên tử làm việc luôn quang minh lỗi lạc, mặc dù một kiếm này phạm phải sát nghiệp ngập trời, nhưng trong lòng người lại vô cùng khoan khoái, bất cứ tâm ma nào cũng không thể dây dưa được... Bởi vì, người giết chính là sinh linh Ma giới, là kẻ địch không đội trời chung của nhân loại, người giết càng nhiều người, ngược lại ý niệm trong đầu càng thông suốt.”

Quỳnh Hoa nhắm mắt không nói, có một số việc, nàng cũng thật sự xem thường lời giải thích.

Vương Lục nói: “Hơn nữa, người cũng không hi vọng đem chuyện này mượn nhờ người khác. Người mới vừa tiến vào cái vòng này liền ngẫu nhiên hiểu rõ chân tướng, nhưng người lại ngay cả sư đệ sư muội bên cạnh cũng không nói cho biết, càng không có liên hệ với bốn vị Thủ tịch khác., Người vốn định một mình gánh vác tất cả, bởi vì người cho rằng chỉ có người mới có thể gánh vác gánh nặng này. Người là thủ tịch Thịnh Kinh, mà Thịnh Kinh là đứng đầu Vạn Tiên minh. Hiện tại người là người đứng đầu cùng thế hệ, không then với ai, cho dù là ta., Nếu như dưới điều kiện công bằng cùng người độ sức, phần thắng nhiều nhất cũng chỉ có ba bốn thành, mà mấy chục hơn trăm năm sau, người sẽ trở thành một trong những Cửu Châu Chân Quân trẻ tuổi nhất., Đồng thời cũng có thể tiếp nhận vị trí quân tử của Hà Đồ, trở thành lãnh tụ của giới này, mà ngoài vinh quang vô thượng ra, đây cũng đồng nghĩa với trách nhiệm khó có thể chối từ. Thịnh Kinh Tiên Môn thường bị người ta chỉ trích bá đạo, nhưng trong đại chiến tiên ma, người xuất lực nhiều nhất cũng là Thịnh Kinh, đây là đạo vương giả, đúng không?”

Nghe đến đó, trong lòng Quỳnh Hoa dần dần tỉnh táo lại, đồng thời càng thêm nghi hoặc.

Những chuyện này, nàng vốn không trông cậy vào những người khác có thể hiểu được, vị trí của mọi người bất đồng, cách cục bất đồng. Nhưng Vương Lục... đã có thể lý giải tất cả những chuyện này, vì sao hẳn phải làm như vậy...

Nghĩ tới đây, bỗng nhiên gió mạnh trước mắt lay động, trọng quyền của Vương Lục lại một lần nữa đánh xuống.

Một quyền này, cực kỳ đau đớn.

“Quỳnh Hoa sư tử, ánh mắt vừa rồi của ngươi chắc chắn như vậy, càng kiên định với việc ta đánh thức quyết tâm của ngươi.” Vương Lục nói: “Nếu ngươi làm việc như thế chỉ lo ích lợi, tất cả nhân nghĩa đạo đức đều vứt đi như loại tẻ giày, ta cũng lười quản ngươi, nhưng bây giờ sao...”

Phịch lại là một quyền, Quỳnh Hoa cảm giác mắt mình đã có chút mở không ra được, nhưng mà... Cho dù mở ra thì như thế nào, nàng đã thực sự nhìn không thấu bước tiếp theo của Vương Lục rồi.

“Cái gọi là đạo vương giả, có lẽ lý giải của ngươi không sai... Cho dù quân vương đầy đủ, đối đãi với kẻ địch cũng sẽ trở nên tàn khốc. Nhưng ngươi một kiếm phá giới, nhẹ như mây gió, lại khiến ta nhớ tới một người khác.”

Vương Lục nói: “Trên người bọn họ buộc chặt một lượng lớn Linh phù bạo liệt, hung hãn không sợ chết xông vào trong đám người nước địch dẫn nổ, tạo thành thương vong nặng nề. Bọn họ coi chết như về, đồng thời không thèm để ý chút nào người chết dưới Linh phù nổ tung kia rốt cuộc là ai. Thê tử tân hôn? Nha nhi tử của nha học ngữ? Người già răng nanh? Đều không sao cả, bọn họ là địch nhân., Bọn chúng đáng chết, vì giết chết chúng, ta có thể trả bất cứ giá nào... Xem, có gì khác với hành động của ngươi?”

Quỳnh Hoa chỉ cười lạnh, tâm chí nàng kiên định, há sự sắc bén của lời nói có thể dao động sao?

Vương Lục còn nói: “Hơn nữa, Quỳnh Hoa sư tử, tử không cần nhắc qua, rốt cuộc cảnh giới tiên mộng này muốn chúng ta làm cái gì? Chế tạo toàn bộ quân tiên chính là cứu châu Địa Tiên?, Nhưng bối cảnh một hoàn này lại đặt ở Ma giới, hơn nữa mỗi người bên cạnh thoạt nhìn đều có máu có thịt. Tên

ngu xuẩn Trảm Tử Dạ thậm chí còn yêu tươi tiên nữ trong rừng... Hoặc là nói Ma Lâm Mị Linh. Có thể thấy được, khiến chúng ta thêm tiếp xúc với những Ma tộc này là thiết kế giả cổ ý, nhưng, thiết kế này có ý nghĩa gì?”

“Ta không biết ý tứ của sư tử là thế nào, nhưng trong mắt ta, thiết kế giả hiển nhiên là muốn nói cho chúng ta biết, cho dù kẻ địch không đội trời chung, nhưng về bản chất bọn hấn vẫn có máu có thịt, sinh linh có cùng cảm tình với chúng ta...”

Vương Lục nói tới đây, bỗng nhiên cảm thấy Quỳnh Hoa dưới chân run rẩy mãnh liệt, trong miệng lưỡi vì độc tố mà tê liệt, thanh âm tức giận đứt quãng vang lên: “Cho nên, người có thể ngay cả phân tiên ma mà cũng không để ý, cùng bọn họ xưng huynh gọi đệ sao?”

“Xưng huynh gọi đệ?” Vương Lục cười lắc lắc đầu, sau đó đánh một quyền vào trên mặt Quỳnh Hoa, làm cho nàng triệt để ngậm miệng lại.

“Chỉ bằng bọn hấn cũng xứng?”

...

Thu hồi nắm đấm, Vương Lục tiện tay lau vết máu trên mặt vách đá, sau đó nói: “Thật ra ta không có cảm giác gì đối với Ma tộc, bọn họ có máu có thịt cũng được, không tim không phổi cũng không sao, ta không quan tâm chuyện này chút nào., Bởi vì sau khi đại chiến tiên ma chấm dứt, trên cơ bản cũng không có cơ hội nhìn thấy bọn họ, những tiểu yêu tiểu ma kia cũng không tới phiên chúng ta ra tay giải quyết... Hắc, đừng nhìn ta như vậy, có vẻ như ta lạnh lùng vô tri, ta cũng không phải thủ tịch Thịnh Kinh, không đáng chủ động đi gánh vác trách nhiệm tu tiên giới trọng đại.”

Vương Lục nói, có chút trào phúng cười cười, phảng phất tu tiên thế giới hung suy trọng trách cũng cực kỳ buồn cười.

“Nhưng ngươi không giống như vậy, ngươi là thủ tịch của Thịnh Kinh, lãnh tụ của Vạn Tiên minh trong tương lai, ai làm việc đều có thể tùy tâm sở dục, duy chỉ có ngươi là không được, mọi cử động của ngươi đều liên quan rất nhiều, đồng thời còn phải làm gương cho Vạn Tiên minh. Mà bộ dạng hiện tại của ngươi là loại chủng tộc đã diệt sạch thiên kinh địa nghĩa, rất dễ dẫn Vạn Tiên minh vào một tình cảnh cực đoan nguy hiểm.”

Vương Lục nói xong, thuận tay thả ra kiếm khí sắc bén từ đầu ngón tay, ở trên vách đá khắc một chữ gì đó, sau đó ở bên cạnh phù ấn còn khắc một cái hình ảnh Quỳnh Hoa. Vương Lục phông họa công lực rất sâu, giữa ba nét bút, thiếu nữ trên vách đá liền rất có thần vận, chỉ là sau khi vẽ xong, Vương Lục lại cố ý làm như vậy, vẽ một tập hồ lô trên môi Quỳnh Hoa, sau đó lắc đầu nhẹ nói: “Chủ nhân tộc đều là cận bã.

Quỳnh Hoa lòng tràn đầy hoang mang, lại nhìn ra Vương Lục cũng không có ý định giải đáp.

Quả nhiên, Vương Lục rất nhanh liền thanh trừ bức họa trên vách đá, rồi sau đó nói: “Quỳnh Hoa sư tỷ, ngươi người này, mặc dù bình thường nhìn cũng coi như bình dị dễ gần người, nhưng sâu trong nội tâm là cao quý lạnh lùng, ngoan cố không thay đổi, cho dù ta nói phá đại thiên cũng không thay đổi được

tam quan của người. Cho nên ta lựa chọn phương thức tương đối trực tiếp, vả mặt.”

“Nhưng con người ta luôn luôn giảng đạo lý, nếu như không nói hai lời trực tiếp đánh vào mặt người khiến tiểu nhân ta đắc chí, thừa dịp người ta gặp nguy. Cho nên ta vừa đánh vừa nói, như vậy mới có thể đánh cho quang minh chính đại, lý lẽ hùng hồn.”

Mặc kệ Quỳnh Hoa nghĩ như thế nào, cũng không cảm thấy thừa dịp trạng thái của mình chưa đủ, có cái gì mà quang minh chính đại, bất quá... Vương Lục lúc trước nói những lời này, nàng cũng thật sự ghi nhớ.

Đúng như lời Vương Lục nói, Quỳnh Hoa rất là kiên định. Tuyệt đối không phải chỉ cần dăm ba câu là nàng có thể dao động được. Nàng thừa nhận Vương Lục nói rất có đạo lý, nhưng đó là đạo lý của Vương Lục. Lần sau gặp được Ma tộc, nàng ta sẽ không chút do dự tể ra Lục Tiên Kiếm... Nhưng nếu cô chấp thì nàng ta sẽ nhớ rõ, ngoài đạo lý của mình ra, trên đời này còn có một đạo lý khác.

“Ta biết, cho dù ta đánh người hoàn toàn thay đổi khuôn mặt, người vẫn sẽ làm theo ý ta, cho nên đánh người không phải là muốn thay đổi người, mà là để người nhớ kỹ một chuyện.” Vương Lục nói xong, lại một quyền nện lên mũi Quỳnh Hoa., “Người muốn làm gì là chuyện của người, nhưng chỉ cần người dám làm bậy, ta sẽ vả mặt người như ngày hôm nay. Đơn đả độc đấu người lợi hại hơn ta, nhưng từ khi ta xuất đạo tới giờ, giải quyết cường địch lợi hại hơn ta rất nhiều, không thiếu một người.”

Quỳnh Hoa không nói gì, hiện giờ nàng đang rơi vào tay người, nói nhiều nữa cũng là tự rước lấy nhục. Con đường tu tiên dài dằng dặc vô cùng, kỳ thật cảnh giới Kim Đan chỉ là khởi điểm, chuyện sau này cứ chờ xem.

Bất quá, đang lúc Quỳnh Hoa đã chuẩn bị sẵn sàng chịu đựng tất cả khuất nhục, Vương Lục lại từ trên người Quỳnh Hoa rời đi, ngồi ở trên vách đá bên cạnh. Mà vô diện cũng thu hồi chậm trên đuôi. Chỉ là lúc này toàn thân Quỳnh Hoa tê liệt, căn bản không thể động đậy.

“Bài đầu tiên kết thúc, chúng ta bắt đầu bài học thứ hai.”
Vương Lục nói, ” khóa này tương đối dễ dàng hơn một chút, để ta kể cho ngươi một chút kỹ xảo công lược của ta.”

Quỳnh Hoa trầm mặc không nói.

“Kỳ thật nói đến công lược này, ta cũng không có gì để nói. Bởi vì nói cũng không có ý nghĩa đối với ngươi, ta cực khổ bố cục, một người cố gắng không chế ba cái thủ tịch khác, ba thể lực liên minh liên minh đến ý đồ chống lại ngươi, kết quả ngươi một kiếm phá vạn pháp, một cái bách! Mọi người đều không nhất trí, cũng không có gì khác nhau cả, cũng không có gì khác nhau cả.

Đề cập đến một kiếm phá giới kia của Quỳnh Hoa, Vương Lục vẫn lộ ra vẻ tức giận, tuy rằng lúc này hắn đã ổn định thế cục, nhưng chuyện bị Quỳnh Hoa một kiếm lật bàn lúc trước, cũng không dễ dàng tiêu tan.

“Tuy nhiên, có một điều ta có thể dạy cho ngươi, chính là phỏng đoán ý tưởng của người thiết kế. Chỉ riêng từ một cái khung đơn giản, ngươi làm thật sự không tệ, nhưng phương hướng lớn đều có vấn đề, làm nhiều hơn nữa cũng là một cách nghĩ Nam Viên Bắc.” Vương Lục nói., Đưa ngón tay chỉ lên trời, “Vẫn là vấn đề cũ, ngươi cho rằng thiết kế thiết kế bối cảnh này ở Ma giới có ý nghĩa gì? Nếu đám Địa Tiên kia chỉ muốn lưu truyền di sản cho chúng ta, hoàn toàn không cần thiết cố ý thêm bối cảnh Ma giới, mà muốn chúng ta càng hiểu sâu hơn về Ma tộc... Có ý nghĩa gì chứ? Thượng Cổ Địa Tiên không có lý do thiên vị Ma tộc, thời đại đại Tiên Ma đại chiến bắt đầu đã rất sớm rồi.”

Quỳnh Hoa vẫn nhắm mắt không nói gì, nhưng có thể nhìn ra được trong lòng đã có chút dao động.

Một hoàn này, khai cục của nàng khác với bất kỳ người nào, bởi vì đã sớm hiểu rõ chân tướng, cho nên nàng chưa bao giờ giống như đám người Trảm Tử Dạ, đầu nhập chân tình thực cảm, cho tới nay đều lấy góc độ siêu thoát mà nhìn, cho nên quả thật rất nhiều chuyện không quá để ý, lúc này nghe Vương Lục nhắc tới, thật sự có chút cổ quái.

“Mà đối với vấn đề này, ta lại có một giải thích không thành thực.” Vương Lục nói, “Đối với Ma tộc, chúng ta luôn luôn có

một quy củ: Đối kháng Ma tộc lớn hơn trời, có thù lớn thế nào cũng phải tạm thời buông bỏ, đúng không? Nếu như sử dụng logic này một chút, tuy rằng trước mắt chúng ta có thiên đại thù hận với Ma tộc, nhưng nếu trong tình huống đặc biệt, có phải hay không trước tiên cũng nên buông bỏ cừu oán xuống đã?”

Quỳnh Hoa nghe vậy, đột nhiên mở to mắt, tâm thần chấn động mạnh, ánh mắt khó tin mà nhìn chăm chú vào Vương Lục.

Nói... Một chút cũng không sai, đây thật sự là một khả năng liên hệ đến sự tồn tại của quần tiên mộ này, dường như càng chứng thực lại cách nói của Vương Lục.

“Ngươi, ý của ngươi là... là...”

“Ý của ta là, có phải là có tồn tại nào mạnh hơn Ma tộc, là cần phải có Ma tộc Thượng Cổ và cả đám Ma tộc liên hợp lại mới có thể chống lại, đồng thời lấy hình thức của quần tiên để truyền thừa lại điều này?”

Vương Lục nói xong, lại lắc đầu: “Đương nhiên, suy đoán của ta chỉ vển vển như vậy, có thể khiến cho chúng ta ngay cả phân tiên ma cũng không thể không buông kẻ địch, thứ cho ta tưởng tượng mệt mỏi, còn thật không nghĩ ra được.”

Quỳnh Hoa đờ xuống khiếp sợ trong lòng, lại nghĩ đến: Ngươi thật sự nghĩ không ra sao? Vẫn muốn ra ngoài, nhưng không muốn nói ra miệng ư?

“Hơn nữa, Quỳnh Hoa sư tử, ngươi không cảm thấy nơi này còn có một chi tiết vô cùng đáng giá để ý sao?”

Quỳnh Hoa trừng mắt nhìn, ra hiệu dò hỏi, lúc này trên mặt nàng bị Vương Lục bạo đá đá đá thương đã bắt đầu dần dần khỏi hẳn, nhưng động tác chớp mắt vẫn có vẻ có chút buồn cười.

Vương Lục vừa hào hứng thưởng thức cảnh đẹp, cũng lấy Lục Ảnh Ngọc Phù lặng lẽ ghi chép lại, vừa giải thích: “Bố cảnh bối cảnh này đặt ra, không cảm thấy quá tỉ mỉ sao? Ma tộc trong Tiên Mộ Chi Cảnh triển lãm phong thổ phong tình đã đến tình trạng tỉ mỉ., Rất nhiều chi tiết nhỏ, ta chưa từng tìm thấy ghi chép nào trong bất kỳ điển tịch nào. Ví dụ như tiên nữ

trong rừng Vĩnh Hằng thụ - hoặc có thể nói Ma lâm Mị Linh tộc, lúc đại chiến với Tiên Ma cũng chỉ là gần như diệt tộc, văn hóa truyền thừa khi xưa toàn bộ đoạn tuyệt., Là tồn tại vì là sự phụ thuộc của Ma tộc cường thế khác, nhưng ở một hoàn cảnh này, ta lại may mắn được thấy được văn minh đặc biệt của chủng tộc này, quả thật khiến người ta cảm thấy yêu thích, nhưng cùng lúc đó, cũng làm cho người ta không thể không hiếu kỳ: văn minh chính bản thân Ma tộc ngày xưa cũng không thể phục hồi như cũ, tại sao lại xuất hiện ở trong một khâu này?”

Nói đến đây, kỳ thật đáp án đã rõ ràng như không, chỉ là đáp án kia quá mức rung động đối với ai, cho nên cũng không có ai nói ra miệng.

Im lặng duy trì trong chốc lát, sau một lát, Quỳnh Hoa đã đứng dậy, vết thương Vương Lục Phương tạo thành trên người nàng vừa rồi đã khôi phục hoàn toàn.

“Chuyện hôm nay, Quỳnh Hoa ghi nhớ, ngày sau tất nhiên sẽ hoàn trả.” Quỳnh Hoa nói, chấp tay chào Vương Lục, mặt mày cũng không có oán khí, trong ánh mắt ẩn ẩn có một tia bội phục, hiển nhiên ngày sau trả lại cũng không phải là thù hận oán.

Dứt lời, thân ảnh Quỳnh Hoa mờ dần, đồng thời từ trên người nàng, bốn loại huyết linh lực màu sắc giống như thực chất tuôn ra, quán chú vào trong cơ thể Vương Lục.

Sau một khắc, năm linh lực hợp nhất, một vương miện màu máu từ trong hư không chậm rãi ngưng kết thành hình, xuất hiện trong tay Vương Lục.

Đây là thứ mà năm vị thủ tịch tranh giành sao? Vương Lục vượt vương miện trong chốc lát, trong đó đích xác ẩn chứa sức mạnh huyền ảo và mạnh mẽ. Với tư cách là chứng chỉ bá chủ giới này, chỉ cần đeo vào là có thể thống ngự một giới. Chỉ là... Sau khi bị Lục Tiên Kiếm nhắc lên huyết hải, giới này gần như bị phế bỏ, trở thành một vương phế thổ thì có ý nghĩa gì?

Hơn nữa, Ma Giới chi chủ dễ làm sao... Dù sao một khâu này đồ vật trọng yếu nhất đã tới tay, đến lúc phải rút đi rồi rời đi.

“Này, thứ này tặng cho ngươi.” Vương Lục nói, vút ngũ linh huyết quan lên đầu Tỳ Hưu, mà lúc này thiếu nữ vẻ mặt mờ mịt, vừa mới thoát khỏi trạng thái vô diện phụ thể.

Vương Lục cũng không định nói nhiều với nàng, từ đầu đến cuối, Tỳ Hưu vẫn duy trì sự điệu thấp của người theo dõi, đi theo Vương Lục chạy khắp nơi, trước sau như công việc vặt. Nhưng Vương Lục biết rõ, tiểu cô nương này cũng không giống nhìn đơn giản như vậy, trên người nàng ẩn giấu rất nhiều bí mật, chỉ là... Đã không có thời gian đi điều tra từng cái một.

Giao huyết quan cho Côn Bằng, Vương Lục vỗ vỗ bả vai của nàng: “Tiếp theo, đi cố gắng xây dựng lại gia viên thiếu nữ.”

Nói xong, thế giới trước mắt chia năm xẻ bảy, hóa thành vô số mảnh vỡ. Trận chiến Ngũ Linh Huyết Quan dài dằng dặc này cuối cùng cũng đi tới phần cuối.

Cảnh giới tiên mộng vỡ nát, tiếp theo chắc là trở lại lối vào, cũng chính là một dải ngân hà lộng lẫy. Nhưng lần này lại có điểm khác biệt, sau khi thế giới tan vỡ, đập vào tầm mắt là một làn sương mù xám xịt.

Trong sương mù, một tiếng cười mơ hồ, mơ hồ truyền đến.

“Nếu đã phá giải bối cảnh vấn đề này đến tình trạng này, cần gì phải vội vã rời đi như vậy?”

Đang khi nói chuyện, sương mù tiêu tán, một ngọn lửa màu tím đen xuất hiện trước mặt Vương Lục.

Vương Lục có chút bất đắc dĩ nhún nhún vai: “Vị đại hiệp này, ta hiện tại có chuyện quan trọng trên người, không bằng ngài lưu lại phương thức liên hệ, lúc rảnh ta lại đến tìm ngài, thế nào?”

“Chuyện quan trọng trong người? Là chỉ cái này sao?”

Trong khi nói chuyện, trong vô số lỗ chân lông trên người Vương Lục tuôn ra từng đoàn sương mù dày đặc màu đen nhạt, tụ lại bên cạnh tử sắc hỏa đoàn, lại như thiêu thân lao đầu vào lửa, chạm vào hỏa diễm liền biến mất hầu như không còn.

“Tâm Ma của ngươi, ta giúp ngươi trừ bỏ, kế tiếp, có phải có thể nghiêm túc nói chuyện với ta hay không?”

(Toàn bộ thư đọc)

Tâm ma đi trừ, đối với Vương Lục mà nói là cơ hồ giải được nguy cơ trí mạng.

Tâm ma tràn lan, vì có hai, một là lâm trận đột phá, hai là hành hung Quỳnh Hoa, trong đó lâm trận đột phá chiếm tuyệt đại bộ phận.

Chuyện lâm trận thành tựu kim đan, nếu ở người bình thường xem ra không khác gì chuyện ly kinh phản đạo, ngay cả kiến thức như Quỳnh Hoa tiên tử cũng khó có thể lý giải ảo diệu trong đó, có thể thấy được hiểm có trong đó.

Chuyện khó tin, sau lưng tự nhiên có cái giá cực lớn. Viên kim đan này của Vương Lục mượn mà sung mãn, màu sắc vàng óng, nhưng bản chất lại là một viên nguy đan. Kim đan chân chính, muốn đưa toàn bộ tu sĩ từ khi đặt chân vào Tiên đạo tới nay toàn bộ tu hành dung hợp, mượn mà hợp nhất., Sau đó từ đó lại tách ra nguyên thân và tiên tâm, trong đó hơi có sai lầm, kim đan văng tung tóe, ngọc phủ sụp đổ tiếp theo, nếu nguyên thân và tiên tâm cũng ngã ở bên trong, vậy chỉ có đường chết.

Nguy hiểm lớn như thế, tất nhiên phải có chu toàn chuẩn bị, bình thường tu sĩ trùng kích kim đan, giống như độ thiên kiếp khó khăn trùng trùng điệp điệp, đan dược, pháp bảo, trận pháp thiếu một thứ cũng không được. Mà Vương Lục lại là ở trong thủy triều đẫm máu của Lục Tiên Kiếm, Tấn cấp Kim Đan, Vô Tướng công dù thần dị, cũng không thể ngang nhiên vi phạm lẽ thường của tiên đạo.

Viên Nguy đan này là một trong những tuyệt kỹ bảo mệnh mà sư phụ truyền thụ cho hắn, nhưng nguyên lý lại là uống thuốc giải giải khát —— ngưng kết lực lượng toàn thân một chỗ, sau đó không cầu mượn mà hợp nhất, mà dùng lực lượng mạnh mẽ vận nó cùng một chỗ, có thể thành cái gì. Mà cỗ cường lực này... thì là tâm ma Vương Lục. Tâm ma một vật tồn đọng Cổ Hành., Dường như tự có văn tự ghi chép lại truyền thuyết tâm ma, lực lượng tâm ma huyền ảo vô cùng, có thể quấy phá cũng không ai có thể ngăn cản. Vương Lục có thể mượn lực lượng

tâm ma mạnh mẽ hợp thành Ngũ đan, nhưng sau khi đan thành sẽ là thời điểm tâm ma thu làm cái giá, đến lúc đó pháp lực toàn thân nghịch hành, kiếm cốt tiết từng khúc, chết thảm không thể tả.

Phương pháp bảo vệ tính mạng này thoát nhìn giống như là phương pháp tự sát, chỉ bất quá từ đan thành cho tâm ma quấy phá, luôn có một chút khoảng cách, mà rất nhiều chuyện thành bại trên đời cũng quan tâm những điều đó.

Huống chi bên cạnh Vương Lục còn có một tôn tại gần như đồng nguyên với tâm ma. Vô Diện giả ra tay, quả thực đã tạm thời áp chế tâm ma của Vương Lục xuống. Mà Vương Lục cần nhắc đến chuyện tâm ma cũng sẽ không bỏ qua cho gã, thế là ngay cả tâm ma đại thể cũng rút ra sau đầu, trước tiên đánh cho gã thống khoái một trận.

Nhưng sau khi đánh lui Quỳnh Hoa, thắng được ngũ linh huyết quan, tâm ma chung quy là uy hiếp trí mạng, không phải là không gì không làm được, thời gian trấn áp tâm ma có hạn., Vương Lục dự định dùng Linh kiếm thiên phù trở về sơn môn, mặc dù tâm ma quán thân nhìn như không cách nào giải thích, nhưng một chiêu này nếu là sư phụ truyền xuống, tin tưởng trên tay nàng khẳng định có giải dược... Nếu thật không có, vậy trước khi chết nhất định hẳn sẽ lấy danh nghĩa của Trí giáo ở Huyền Thiên quán vay nặng lãi, sau đó lập di chúc: hết thầy nợ nần của ta đều do sư phụ kế thừa.

Mà hiện tại, hẳn ngược lại không cần lo lắng sư phụ có thể cứu mạng hay không, bởi vì người cứu mạng đang ở trước mắt.

Nhưng nếu có thể lựa chọn, hẳn thà bốc lên chút nguy hiểm, dùng Thiên phù trở về sơn môn xin giúp đỡ. Bởi vì ngọn lửa màu tím đen trước mắt này, so với tâm ma còn đáng sợ hơn nhiều... Hơn nữa hẳn muốn nói cái gì, trong lòng mình đại khái biết rõ, thật sự không phải chủ đề thích thú gì.

“Tâm ma đã bị diệt trừ, chúng ta có thể tâm sự một chút được không?”

Vương Lục thở dài: “Tiên sinh có điều không biết, ta và Tâm Ma tương của ta sớm đã sinh tình lâu ngày, hiện giờ tình cảm sâu đậm, không đành lòng chia lìa, mong tiên sinh ban tặng trả tâm ma tương đoàn tụ cùng ta, sau đó thả hai ta rời đi.”

Ngọn lửa màu tím đen kia cứng đờ cả nửa ngày, ngọn lửa mới tiếp tục bay lên, giọng nói kia rầu rĩ nói: “Sinh tình lâu ngày với Tâm Ma?”

Vương Lục lý hợp tình gật đầu nói: “Tiên sinh từng nghe nói Cửu Châu lưu truyền một câu chuyện về một người - Nữ nhân của ta là Na Tra, giảng giải một đoạn thi tình của người có thể ca có thể khóc, mà người đã có thể làm cùng một chỗ với Ba Tư, ta cùng Tâm Ma tương lâu ngày sinh tình thì có cái gì khó tin chứ?”

“Khó mà tin nổi ở chỗ, tâm ma vô tình, dù người là đệ nhất tình thánh của cửu Châu, ngay cả hoa hoa cỏ cỏ cũng có thể làm, nhưng đừng mơ tưởng có thể lây nhiễm tâm ma.”

Vương Lục nói: “Mọi việc đều có ngoại lệ, tâm ma ngàn vạn, con này của nhà ta đặc biệt nhu thuận đáng yêu...”

“Trăm triệu tâm ma thế gian có loại nào là ta không quen thuộc? Chẳng lẽ người còn muốn so đấu với ta để lý giải đối với tâm ma?” Trong ngọn lửa tím đen kia chợt phát ra từng tràng cười lạnh, oanh một tiếng nổ tứ tán, lộ ra tướng mạo vốn có.

Thân dài ba trượng, cả người mọc gai xương, mặt đỏ răng nanh, ánh mắt như đuốc, một đầu không hơn không kém...

“... Ma tộc?”

Dị trạng như thế, lại có ma diễm ngập trời như thế, đối với tâm ma như thế nắm rõ như lòng bàn tay, hơn nữa tiện tay thu phóng —— vốn tâm ma lúc đầu ở trong cơ thể Vương Lục thâm căn cố đế, bị người ta tùy tay đuổi đi. Trừ ma giới ma tộc, còn có thể là ai?

Nhìn thấy vị Ma tộc này, Vương Lục thở dài trong lòng, đủ loại suy đoán trong Tiên Mộng cảnh quả nhiên là thật, nhưng quả thực làm cho người không thể đề lên hưng phấn.

“Theo suy đoán của người.” Tráng hán Ma tộc kia gật đầu. “Ta chính là người sáng lập ra cảnh giới Tiên Mộng này, cũng là người mà các người gọi là một trong những Thượng Cổ Địa Tiên.”

... chết tiệt?

Sửng sốt một lát, Vương Lục lắc đầu cười khổ, quần tiên mộ này được Cửu Châu coi là một trong thập đại kỳ tích ngàn năm qua, không ngờ lại có Ma tộc tham dự vào trong đó... Hơn nữa lại còn có thể đứng trong hàng ngũ Địa Tiên có thể so với một trong thất sư thúc thân là Côn Luân nô làm Linh Kiếm trưởng lão càng khiến người ta tức giận hơn, quả thực giống như gia tộc tư chất nhập bè không thể tưởng tượng nổi. Nếu để cho ngoại giới biết được, không biết sẽ gây ra nhiều loạn lớn thế nào, ít nhất sẽ có một hồi rung chuyển lớn, lại càng không cần nói tới loại người theo chủ nghĩa cực đoan đối xử với Tiên Ma như Quỳnh Hoa, thậm chí còn quan trọng hơn cả trình nữ. Nếu biết Ma tộc đều có thể thành Địa Tiên, chỉ sợ nàng có thể trực tiếp giết chết Thiên giới, lên thăm hỏi.

Nhưng đối với Vương Lục mà nói, thu nhận cũng không quá khó khăn. Trong một hoàn trước, ý tưởng nghịch chuyển thiết kế của gã dần dần đã có suy đoán, bây giờ suy đoán được chứng thực, không đáng kinh ngạc như vậy.

Mà nếu đề tài đã được nói ra, Vương Lục không đùn đẩy nữa, thẳng thắn nói: “Như vậy, Địa Tiên tiền bối có gì chỉ giáo?”

“Chỉ giáo?” Tên Ma tộc kia cười lạnh: “Đúng là người cần có người đến chỉ giáo dạy rồi. Ta hỏi ngươi, ngươi vẫn không nhớ trước khi bọn tiên mộ này mở cửa, có ai từng nhắc nhở các ngươi chuyện gì không?”

Vương Lục nhíu mày, trí nhớ trong đầu rất nhanh lại đến một năm trước, khi đó do năm đại siêu phẩm môn phái lãnh tụ hợp lực mở cửa lớn ra, sau đó... Trong môn có người nói một phen, giao ra bối cảnh quần tiên mộ, sau đó nhắc nhở:

“Mộ quần tiên là di sản do tổ tiên người ta lưu lại, nếu như các ngươi muốn lấy đi bảo vật trong đó thì phải kế thừa di chí của tổ tiên, đây là trách nhiệm bắt buộc.”

Hôm nay quần tiên mộ khai phá hơn một năm, tuy tiến độ chinh phục cũng không tính là nhanh, nhưng đã có không biết bao nhiêu tu sĩ đạt được chỗ tốt từ đó, còn có Vương Lục kỳ tài làm cho dị tượng thời gian hồi tưởng, nhưng cũng không có nghe ai nói qua gánh vác trách nhiệm gì.

Về vấn đề này, nội bộ phát quản từng thảo luận, chỉ là khổ vì manh mối chưa đủ, cuối cùng kết luận chỉ có thể là: Nguyên

vọng của các thượng cổ địa tiên chính là nguyện trong thiên hạ người đều có thể đắc đạo thăng tiên, cho nên những tu sĩ hậu thế như chúng ta sẽ phải kế thừa di chí, người tu tiên không sợ tinh thần mệt mỏi, không ngừng tăng mạnh kiến thiết tiên đạo văn minh, thúc đẩy tu tiên giới cứu châu bước lên bậc thang mới...

Lúc ấy trong lòng Vương Lục cũng không có ý nghĩ trưởng thành, nhưng mà kiến thức hết thầy cảnh trong tiên mộng, gã lại mơ hồ đoán được cái gọi là trách nhiệm là gì...

“Chuyện này...” Vương Lục chần chờ mở miệng, nhưng không đợi gã nói xong, Ma tộc đã cắt lời gã.

“Thế giới này rất lớn, so với suy nghĩ của đám hậu thế tu sĩ ngây ngốc vô tri này còn lớn hơn nhiều.”

Lời nói này có chút không đầu không đuôi, nhưng mà ý niệm Vương Lục vận chuyển nhanh đến mức nào? Lập tức kịp phản ứng, tiếp lời nói: “Người nói là có rất nhiều thế giới? Ngoại trừ Cửu Châu đại lục, Tây Di đại lục cùng Ma giới chúng ta nghe rất quen tai, còn có thế giới khác?”

Ma tộc sừng sốt một chút, khẽ gật đầu: “Không sai, người ngược lại không kém cõi như vậy, tư duy tương đối trống trải.

Thân là nhân loại, được Ma tộc khen ngợi, Vương Lục thật sự không cảm thấy có cái gì đáng kiêu ngạo, nhất là chuyện này: “Ta chỉ ngẫu nhiên nhìn thấy nhiều hơn so với người bình thường một chút... Đại thiên thế giới, ta từng ngẫu nhiên nhìn thấy... Tóm lại, ở những nơi chúng ta chưa từng hiểu rõ, sinh ra một ít địch ý sinh tồn với địch ý cường đại dị thường., Ví dụ như dị thú hồng hoang, mười hai Tổ Vu, binh lính thép và ba người tam thể các loại, có thể sẽ gây nguy hiểm đến sự an toàn của tất cả mọi người, cho nên tiên ma không tiếc liên thủ kháng địch. Chỉ là đại nghiệp đối địch còn chưa hoàn toàn thành công, cho nên liền chế tạo một mộ quần tiên, làm truyền thừa cho hậu nhân?”

Phỏng đoán này, trong đó vẫn có rất nhiều chỗ không hiểu, ví dụ như thật sự gặp phải nguy cơ khả năng thiên địa đại diệt tuyệt kia, vì sao nhiều năm qua đại lục Cửu Châu lại hoàn toàn ngưng vô tri? Thượng cổ địa tiên bọn họ cũng chịu thu nạp

Ma tộc, vì sao lại không lưu lại tin tức trên đại lục? Là đáng giá giữ bí mật như vậy, hay là có ẩn tình khác?

Hơn nữa, gặp phải nguy cơ lớn như vậy, tựa hồ còn có người hẳn xuất thủ tương trợ mới đúng a...

Bất quá, hiện tại quan trọng nhất chính là, chính mình hiểu rõ rất nhiều bí ẩn này, chẳng lẽ sẽ gánh vác trách nhiệm bảo vệ sinh tồn của hai giới, đi chống lại đối thủ năm đó một đám Địa Tiên cũng không làm gì được?

Chuyện này... tiến triển cũng hơi nhanh quá nhỉ? Thôi được rồi, mình là kẻ chuyên đi mạo hiểm, vượt cấp khiêu chiến, vượt cấp Khai Đồ là chuyện bình thường thôi...

Nhưng mà, không đợi Vương Lục suy nghĩ nhiều, tên Ma tộc kia lại nói: “Những chuyện mà ngươi nghĩ tới cách các ngươi rất xa xôi, rất nhiều bí mật không thể công bố nhanh như vậy được. Mà các ngươi... đặc biệt là ngươi, bước tiến thăm dò có chút quá nhanh rồi.

Vương Lục nhíu mày nghe.

Ma tộc giải thích: “Đám mộ tiên này là nơi truyền thừa của việc rèn luyện, cảnh giới Tiên Mộng có rất nhiều loại, trong đó có một số loại đặc thù, ngươi sẽ thấy một số tình cảnh khó mà tin nổi.”

“Thời Gian Hồi Tố?”

Ma tộc cười một tiếng: “Ngươi nguyện ý cho rằng Thời Gian Hồi Tố cũng được, nhưng mỗi khi ngươi thành công một lần kích phát dị tượng, đều mang ý nghĩa ngươi cách truyền thừa chân chính một bước gần hơn, mà ngươi bây giờ, thật sự đã chuẩn bị xong truyền thừa sao?”

Vương Lục thở dài: “Đương nhiên không có... Việc như vậy quan hệ hòa bình thế giới hay là giao cho Quỳnh Hoa sư tỷ phí tâm đi, ta chỉ cần nước ấm trong miệng lão bà hài tử là đủ rồi, cho nên ta nói, làm phiền ngài trả Tâm Ma tương lại cho ta...”

Nghe Vương Lục nói như vậy, Ma tộc cũng nở nụ cười, hai cánh tay trắng kiện như cột đá vung lên, đem một viên đá màu máu ném sang.

“Tâm ma tương của ngươi.”

Vương Lục tiếp nhận viên đá quý, xúc tu nóng hổi, làm cho hắn khó có thể đem Không chế vôi vàng thu vào trong hộp ngọc đặc chế, mới yên ổn xuống.

Mà sau khi đưa ra bảo thạch, Ma tộc kia liền một lần nữa quán lên ngọn lửa màu xám tím, sương mù màu xám cũng càng ngày càng dày đặc.

Vương Lục biết rõ cho dù là lệnh đuổi khách, liền xoay người rời đi, thì tinh quang sáng chói, trở lại lối vào của quần tiên mộ.

Trong sương mù dày đặc phía sau, thanh âm Ma tộc đã yếu đến mức không thể nghe thấy.

“Tiếp theo, lo liệu cho tốt đi, người tu hành đời sau, thứ ta có thể làm cho cháu chỉ có những thứ này thôi.”

Nói xong, ngọn lửa phát ra một tiếng tán loạn, cùng với thân thể hình dáng kinh người kia.

Cơ thịt đỏ thẫm và gai xương vỡ ra, cự hán cao ba trượng cứ như vậy sụp đổ.

Đứng nguyên tại chỗ là một bộ dáng yếu điệu xinh đẹp. Nữ tử dáng người cao gầy kiện mỹ, sau lưng là một cái đuôi linh động nhẹ nhàng lắc lư.

Mà trong tay nữ tử có một bộ vương miện cũ kỹ cổ xưa đang được nàng tiện tay vuốt ve.

...

(Toàn bộ thư đọc)

“Thật sự giống như đã cách một thế hệ a.”

Rời khỏi quần tiên mộ, Vương Lục từ đáy lòng phát ra một tiếng cảm thán. Mà hắn vừa dứt lời, biểu tình đột nhiên trở nên lạnh lùng cứng ngắt, cũng tiếp tục nói: “Từ trong câu cảm khái này của ngươi, ta hình như nghe ra rất nhiều ý tứ, ngươi trọng điểm là muốn nhấn mạnh vấn đề thời gian trong quần tiên mộ sao?”

Sau đó, Vương Lục lắc đầu: “Ta chỉ muốn nói, cảnh giới kim đan của lão tử cứ như vậy mà biến mất... Một khắc trước vẫn có thể đẩy lùi Quỳnh Hoa Chân Nhân ngã xuống đất, sau một khắc liền bị đánh trở về nguyên hình, lưu lạc thành củi mục hư đan, quả thật giống như đã cách một thế hệ.”

“Nếu ngươi muốn kim đan, ta ngược lại có thể giúp ngươi. Chỉ cần ngươi chịu tín ngưỡng thánh quang, có ta tương trợ, đừng nói chỉ là Kim Đan, Nguyên Anh cũng ở trong tầm tay.”

Vương Lục nghe xong lập tức hiếu kỳ: “Ngươi là Tây Di tâm ma, lại tinh thông tiên đạo Cửu Châu chúng ta đến trình độ này, ngay cả phương pháp tốc độ thành Nguyên Anh cũng có sao?”

Người vô diện giải thích: “Pháp tắc Đông Vật đại lục bất đồng, nhưng cũng có không ít điểm chung, cái gọi là Nguyên Anh đơn giản là do tử hóa sinh, biến Kim Đan vô linh tính hóa thành Nguyên Anh có linh tính. Chiêu này của Thánh Quang giáo chúng ta cũng rất am hiểu, dạy cho hắn thánh quang chi hải đời đầu tiên được ban ân, ngưng kết Thánh Thai trong bụng, lấy thân thuần tịnh sản sinh Thánh Tử. Mà ta thân là giáo Chuẩn Thánh Giả, giúp ngươi như pháp pháp chế một phen cũng không khó khăn gì.”

Lời của Vô Diện giả vừa dứt, cho dù Vương Lục có dùng tinh thần kiên nghị cũng phải buồn bực đến một khắc đồng hồ không nói gì.

“Thôi dẹp đi.” Cuối cùng Vương Lục không chút khách khí ngầm quyết đoán, “Không đề cập tới phương pháp thành tựu Thánh Thai của người so với đại đạo Nguyên Anh của Cửu Châu chỉ sợ khác nhau một trời một vực... Nếu ta thật sự lựa chọn như vậy thì chẳng khác nào tự mình đem nhược điểm đặt vào trong tay tên ngu ngốc nào đó, để cho ả có thể cách năm ba quãng đời mà cười chê cười ta bị người mang thai.”

“Buồn cười cố chấp, người Cửu Châu các người luôn tôn sùng vì thành tựu tiên đạo vô thượng mà bỏ qua tất cả, người lại vì một vấn đề mặt mũi tự chặt đường tắt. Điểm này người cùng sư phụ người chênh lệch quá lớn.”

Vương Lục cười nhạt, không cho là đúng, chênh lệch lớn là điều nên làm. Cửu Châu to lớn, có ai dám cùng Vương Vũ so tài tiết tấu hết sức hạn chế?

“Vậy người có bản lĩnh thì nhanh chóng đem nàng ta mang thai đi. Nàng ta tu tiên đã mấy trăm năm, kim đan cũng có thể mài ra hai viên mà vẫn không thể thành nguyên anh, không bằng người nghĩ biện pháp để cho nàng ta ôm một cặp song sinh ah. Nếu có thể để cho nàng ta an tâm ngồi trên Nguyệt Tử mấy năm không được đi ra ngoài, đối với toàn bộ cửu châu đều rất tốt.”

Một đường đi đến chỗ Nguyên Anh Đại Đạo của Vô Diện Giả liền triển khai nghiên cứu nghiên cứu thảo luận, Vương Lục một bên thông qua pháp trận trong thành Phong Đô thuận lợi trở về Linh Kiếm Sơn.

Thuận buồm xuôi gió.

Lần này liên tiếp xông vào ba cửa, thu hoạch vượt quá dự kiến, trợ giúp môn phái đã thông toàn bộ ba mươi sáu liên hoàn tiên phương vẫn còn sơ hở trong ngũ linh huyết quan cuối cùng mới là thu hoạch trọng yếu. Cũng tương đối mà nói, hẳn khổ sở chống cự ba ngày trong Lục Tiên Kiếm Huyết Hải, thời điểm tu vi tăng vọt ngược lại không đáng nhắc tới.

Đợi lúc trở lại Linh Kiếm Sơn, đã thấy trên Tứ Tượng Phong, mấy vị trưởng lão đã sớm chờ ở đó.

Sau khi hạ xuống đất hẳn mới nghe được một vòng Ngũ Linh Huyết Quan tranh bá, đã truyền bá rộng rãi trong Cửu Châu.

Nguyên nhân chủ yếu là vì ba ngày trước, thủ tịch Côn Luân Chu Mộc Đãng bái phỏng Vạn Pháp chi môn, đề xuất đấu pháp với Trảm Tử Dạ vừa mới trở về Tiên môn.

Tranh đấu của Ngũ Tuyệt Thủ tịch không phải chuyện đùa, đặc biệt là chuyện đấu pháp liên quan trọng đại, tuyệt đối không phải chuyện của con người. Chu Mộc Mộc tùy tiện đến cửa, chỉ đích danh khiêu chiến Vạn Pháp Thủ tịch, hơi vô ý sẽ khiến hai môn phái siêu phẩm phân tranh.

Nhưng Trảm Tử Dạ lại rất ăn ý đồng ý, hơn nữa còn dốc toàn lực trấn an đồng môn, đấu một trận với Chu Mộc Mộc trong đạo trường Vạn Pháp Tiên môn.

Kết quả đấu pháp bất phân thắng bại, nhưng quá trình lại làm người đứng xem kinh ngạc vô cùng.

Mọi người đều biết thủ tịch Côn Luân Chu Mộc Mộc không thiện chiến, nhưng trong giai đoạn tu tiên trước mắt, năng lực đơn đấu chính diện e là Ngũ Tuyệt trung kính bồi tiếp mặt toạ. Mà Trảm Tử Dạ tuy cũng không lấy thiện chiến trừ danh nhưng có thể vững vàng áp đảo Chu Mộc Mộc.

Nhưng trận chiến này, chiêu đầu tiên của Chu Mộc Mộc khiến người ta được mở rộng tầm mắt. Nàng rút bỏ Hồn Động Kim Cương Quyển quen dùng, đưa tay đưa tới một thanh trường thương màu máu, thế thương đại khai đại hợp, quét ngang ngàn quân, khí thế chưa từng có từ trước tới nay.

Tuy Chu Mộc Mộc chỉ là hạ phẩm Kim Đan sơ thành, cảnh giới chưa vững chắc, nhưng Huyết Thương này vừa ra, một số đệ tử tinh anh Kim Đan đỉnh phong trong Vạn Pháp Tiên môn cũng được chú ý. Dùng tâm pháp độc môn suy tính thật lâu, so ra chưa chắc phát hiện thực lực mình có thể đỡ được cỡ này, so với Trảm Tử Dạ trong đêm trước khi tiến vào quần tiên mộ còn hơn.

Nhưng mà Trảm Tử Dạ lại không chút hoang mang, duỗi tay hướng lên trời, một đạo thiên lôi rơi xuống đất, chiến thể lôi đình tùy theo kích phát, tự nhiên mà thành. Sau đó, vạn loại diệu pháp tùy tâm sở dục, như mưa hoa đầy trời. Càng diệu hơn là pháp thuật hàm tiếp nối mướt mà tự nhiên, phối hợp tuyệt diệu mà độc đáo. Lôi đình chiến thể vốn là công pháp chí

cương chí liệt, nhưng dưới sự khống chế của Trảm Tử Dạ, lôi quang lại mơ hồ hiện ra vài phần nhu hòa.

Đối với mấy vị trưởng lão Vạn Pháp quen thuộc với hắn thì chuyện này càng khó mà tin nổi, bởi vì điều này có nghĩa là Vạn Pháp Bất Động Tiên Tâm của Trảm Tử Dạ đã viên mãn, không còn thiếu sót gì. Mà muốn làm được điều này thì có nghĩa là hắn đã nhìn thấu tình quan.

Đối với tu sĩ Vạn Pháp, nhìn thấu tình quan có thể còn gian nan hơn cả thân mang Thiên Linh căn. Trảm Tử Dạ đi tới quần tiên mộ rèn luyện, mọi người đều muốn có được hắn có thu hoạch lớn, nhưng không ai ngờ Trảm Tử Dạ lại suy sụp của ải khó khăn nhất... Lấy thực lực tăng cường mà nói, hắn so với Chu Mộc Mộc dùng một thanh huyết thương còn nhiều hơn.

Bất quá hai người đấu pháp hiển nhiên cực kỳ ăn ý, tranh đấu tuy kịch liệt nhưng không tạo ra hỏa khí, sau một phen đọ sức hai người không hện mà cùng dừng tay, Chu Mộc xoay người rời đi, Trảm Tử Dạ thì theo thân phận thủ tịch hạ lệnh, muốn môn nhân dùng lễ khách quý đưa hắn rời đi.

Trận đấu pháp này có thể nói là không hiểu, lý do tranh đấu, kết quả và kết quả đều có vẻ không thể tưởng tượng như vậy. Chỉ có đương sự hai bên mới hiểu rõ chân tướng: Đây là vì chứng thực thu hoạch trong ngũ linh tranh bá, thứ hai cũng là vì chấm dứt một nỗi tâm sự. Chu Mộc Mộc, Trảm Tử Dạ, cùng đôi phu thê trong tiên mộng liên quan, liền theo một trận đấu pháp hoàn toàn trở thành quá khứ.

Nhưng những người khác thấy, chân tướng sau lưng lại không nói, nhưng tu vi của hai người này tăng lên lại là sự thật, có thể thấy rõ Ngũ Tuyệt Thủ tịch, mặc dù mỗi người đều có tư chất kinh người, nhưng cũng không đến mức trải qua hơn một tháng trong tiên mộng, đã đột nhiên tiến bộ... Trong một hoàn tiên mộng này, mấy vị Thủ tịch rốt cuộc đã trải qua những gì?

Đáng tiếc đối với chuyện này tất cả mọi người đều im lặng không nói gì, chỉ có các trưởng lão trong môn phái mới biết đệ tử thủ tịch nhà mình đã trải qua những gì.

Cho nên người cuối cùng rời khỏi mộ tiên là Vương Lục, Linh kiếm phái của sư môn trở thành người duy nhất trong Ngũ Tuyệt cảnh lúc này hoàn toàn không biết gì về cảnh giới tiên

mộng. Cân nhắc đến hoàn cảnh này rất có thể có cất giấu bí mật động trời, các trưởng lão không thể không lo lắng.

Đối với những chuyện mình đã trải qua trong quần tiên mộ, Vương Lục cũng không có gì phải giấu diếm, nhất là nói ra với mấy vị trưởng lão chuyện của mình.

“À, đây chính là con chó trung thành mà sư phụ mới thu nhận, đến gặp mặt đi, đây là mấy vị sư thúc sư bá của ta, hãy tự giới thiệu trước.”

Vương Lục nói xong, sắc mặt đột nhiên trở nên cứng ngắt, từ Vô Diện lên sân giới giới thiệu mình.

“Chào mọi người, ta là người truyền bá thánh quang vô diện, người dẫn đường chân lý. Đến theo tín ngưỡng thánh quang của ta nào.”

Còn chưa dứt lời, đã bị Vương Lục cường chế cắt ngang: “Phốc quang cáo ghê tởm này đi rồi.”

Giọng nói của Vô Diện lập tức trở nên lạnh nhạt: “A, các người chính là những kẻ chỉ biết đứng sau Vương Vũ sao? Trước đó ta có nghe, bây giờ gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền, ta khuyên các người tốt nhất là ngoan ngoãn nhường vị trí Chưởng môn ra, nếu không đừng trách ta không khách khí với mấy người các người...”

Lời còn chưa dứt, chợt nghe một giọng nữ tức giận hỏn hển trên Vô Tướng Phong truyền đến: “Chết tiệt người dám hại ta?”

...Đợi đến khi trận hỗn loạn nho nhỏ do Vô Diện giả thành thật kết thúc, Vương Vũ được phạt một năm cung phụng đã lấy đi Vô Diện, Vương Lục lại để lại một câu chuyện chưa kể xong.

Liên quan tới sự liên thủ giữa Ma tộc và Thượng Cổ Địa Tiên, về nghi hoặc thời gian hồi tưởng lại, cùng với suy đoán của kẻ địch không biết tên kia.

Đối với việc này, mấy vị trưởng lão hiển nhiên biết càng nhiều nội tình, sau khi Vương Lục nói xong liền quay mặt nhìn nhau, ánh mắt giao nhau, không cần truyền âm nguyên thần, liền trao đổi lượng lớn thông tin.

Đáng tiếc Vương Lục lại không ăn ý cùng mấy vị trưởng lão thành lập nhiều như vậy, chỉ thấy mấy vị trưởng lão mặt mày đưa tình, nhưng rốt cuộc truyền đến cùng là cái gì lại hoàn toàn không biết gì cả. Muốn mở miệng hỏi, đã thấy chương môn phong ngâm khoát tay áo.

“Việc này ngươi không cần hỏi nhiều, còn chưa tới lúc ngươi quan tâm nó. Ma tộc kia nói không sai, hiện tại ngươi còn chưa có tư cách tiếp nhận phần truyền thừa Địa Tiên này, việc thăm dò quần tiên mộ ngươi tạm thời đừng tham dự, để mấy lão gia hỏa chúng ta tiếp nhận. Trong khoảng thời gian này, ngươi an tâm dưỡng thương thể cho tốt, đem kim đan đánh xuống rồi hãy nói.”

Chương môn không hổ là Chương môn, liếc mắt liền nhìn ra chỗ yếu hại. Hiện giờ thứ Vương Lục cần nhất không phải là tiếp tục thăm dò quần tiên mộ, mà là một viên kim đan mười phần thành sắc.

Con đường tu tiên không tiến thì lui, nhưng trái lại có lúc cũng có thể thành lập, tình thế bức bách, tu sĩ không thể không dũng cảm tiến lên. Tỷ như hiện tại Vương Lục, sau khi dùng tâm ma lực thành tựu ngục kim đan, tuy tâm ma đã bị Ma tộc lấy đi, nhưng đây không phải là trăm thảo trừ căn. Tâm ma bắt nguồn từ bản thân Vương Lục, khi hắn quyết định lấy thời khắc tâm ma tạm thời thành kim đan, tâm ma quấy nhiễu vĩnh viễn không có ngày phẳng lặng.

Hôm nay tuy rằng bị người ta chém mất tâm ma, nhưng thời gian trôi qua, tâm ma sẽ như mảnh vụn mà sinh ra. Thuộc hạ ước thúc tâm ma không được tiên pháp đã thương người không quan trọng, hắn tu hành nhiều năm đã sớm thích ứng. Nhưng thành tựu ngục kim đan lại đặc biệt nguy hiểm, muốn tận gốc, chỉ có một biện pháp...

Tu thành kim đan chân chính, dùng kim đan bao trùm Ngục Kim Đan, tâm ma không thể nào phát lực. Cho nên thành tựu kim đan đối với Vương Lục mà nói là nước chảy thành sông, dĩ nhiên là nhu cầu.

Nhưng thành tựu kim đan nói dễ vậy sao? Nhất là thời điểm tâm ma uy hiếp treo cao trên đỉnh đầu... Huống chi Vương Lục này là kim đan, tích lũy hậu thể hiếm thấy, thể cho nên

hắn lấy tư chất không linh căn cũng phải đối mặt với một vấn đề bình cảnh. Muốn thành tựu kim đan trong thời gian ngắn, cũng chỉ có thể lấy ra chút xảo hợp.

Nghĩ tới đây, Vương Lục không khỏi nhớ tới Vô Diện giả.

... Có lẽ, lúc nên mượn lực lượng của hắn cũng không thể do dự.

...

Chương bảy mươi mốt:

Trong phòng trúc của Vô Tướng Phong, Vương Lục tìm thấy người vô diện bị Vương Vũ dùng bữa tối phong ấn trở lại.

Bởi vì nguyên nhân quá mức thành thật, lần này Vô Diện Giả bị phong ấn phi thường rắn chắc, quả cầu màu xám mờ hồ lấp lóe ánh sáng kim loại, giống như được rèn từ Thiên Ngoại Vãn Thiết cứng cõi, hơn nữa quả cầu được Vương Vũ đích thân lưu lại một trăm mười chín tầng kiếm khí Vô Tướng cảnh, đối với người vô diện chỉ còn sót lại tàn hồn có thể nói là nhà giam không thể phá vỡ.

Cũng may người vô diện tuy đã bị phong ấn chết, nhưng vẫn còn bảo lưu năng lực giao lưu với ngoại giới. Bản thân Vương Vũ vì bị phạt một năm cung phụng đến Tinh Thần Phong chuyển chức chuyên nghiệp, trong lúc Vương Lục tìm đến Vô Diện Giả, yêu cầu hắn giúp đỡ.

“Ồ? Cuối cùng ngươi cũng quyết định tin ngưỡng thánh quang sao?”

Người không có mặt có vẻ tương đối phấn khởi, mà phản ứng của Vương Lục càng làm gã hài lòng.

“Cho ngươi một cơ hội, mấy ngày nữa ta sẽ bế quan trùng kích cảnh giới Kim Đan. Đến lúc đó, tái diễn lại đoạn đối thoại trong bảo khố của Tây Di Vương cho ta nghe.”

Trong bảo khố Vương chi, Vương Lục và Vô Diện tương ái tương sát một lời khó nói hết, nhưng nói đến đối thoại, ý nghĩa chân chính giữa hai người cũng chỉ có một lần - Vô Diện giả liêu chết một lần, bị Vương Lục trấn áp trong lòng Vô Tướng tiên.

Đối thoại lần đó, đối với Vương Lục mà nói so với rất nhiều trận quyết chiến sinh tử còn hung hiểm hơn, bởi vì đối mặt với sự hấp dẫn của Vô Diện giả, Vương Lục chỉ thiếu một chút liên nhin không được muốn đáp ứng. Điều kiện của Vô Diện giả thực sự là vô cùng mê người., Theo lý mà nói, cho dù hôm nay dùng ánh mắt nhìn qua, đáp ứng điều kiện của hắn cũng

có thể thu được càng nhiều lợi ích thực tế hơn. Mà nói vấn đề, cũng chỉ là thoáng ủy khuất tâm ý của mình mà thôi. Mà người trên thế gian, há có thể nảy sinh ý niệm trong đầu?

Nhưng thứ Vương Lục cầu, hoàn toàn chính là ý niệm thông suốt, những việc vụn vặt kia ngược lại cũng thôi đi, đại khái là trước mắt, vẫn phải ngăn cản đủ loại mê hoặc từ ngoại giới, tùy theo bản tâm, cũng không dễ dàng. Mà theo bản tâm, vừa vặn là một trong những mấu chốt để Vương Lục bước tiếp theo đột phá kim đan.

Sau lần đối thoại với Vô Diện giả trước đó, tâm thần của Vương Lục đã được tẩy luyện, giống như đã chịu đựng được sự gột rửa cao cấp, tu vi Vô Tướng Tiên có tiến bộ rất lớn. Cho nên lúc này tìm được Vô Diện giả, chính là muốn mượn năng lực mê hoặc như Vô Không bắt nhập bình thường của hắn, rèn luyện tâm chí cho mình.

“Tốt, bất quá hậu quả phải tự mình gánh chịu nha.”

Bên trong quả cầu sắt, giọng nói của người không mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt, thế nhưng sao Vương Lục lại không nghe ra lãnh khốc trong đó.

Hôm nay ta là chó săn của Vô Tướng môn, nể mặt Vương Vũ ta tự nhiên sẽ không gây bất lợi cho ngươi. Nhưng hôm nay ngươi vì tấn cấp kim đan mà không tiếc sử dụng lực lượng cấm kỵ, như vậy xảy ra bất cứ vấn đề gì cũng nên do chính ngươi gánh chịu hậu quả. Ngươi buông ra tiên tâm mặc cho ta đầu độc., Nếu nhờ đó mà có thêm trợ lực, Kim Đan viên mãn đại thành là điều vui mừng, nhưng nếu không thành... thực sự là bị ta dụ vào trong biển Thánh Quang, cho dù là Vương Vũ cũng không cách nào trách cứ hắn.

Mà Vương Lục có thể bị hấp dẫn đến Thánh Quang chi hải hay không? Người không có mặt dùng tiếng cười nhạt biểu đạt lòng tin đầy đủ, dưới cái nhìn của hắn, Vương Lục bây giờ nghiễm nhiên đã là Thánh Thai ám kết, xem như là người đồng đạo của một nửa Thánh Quang giáo.

Nhưng mà đối với nước cờ hiểm này, Vương Lục cũng có tự tin của mình.

“Ha ha, ta đang muốn mang thai? Vậy thì cứ tới thử một chút xem, ngay cả chuyện Vương Vũ cũng không làm được, người làm được sao...”

“Móa nó... Câu thoại này, thật giống như người không thai hay không dưỡng tự thoát vậy.”

Sau đó ba ngày, dưới sự chỉ dẫn của trưởng lão truyền công Lưu Hiền, Vương Lục tiến về Kim Điện ở Phiêu Miểu phong, bế quan đả tọa.

Sau ba ngày đêm luân chuyển, theo tia sáng mặt trời đầu tiên bắn vào Thần Điện, rốt cục Vương Lục cũng đã xong thời gian dài chuẩn bị. Lúc này nguyên thần của hắn sung mãn, kiếm cốt bỗng nhiên. Một viên Hư Đan trong Ngọc phủ hô ứng cùng ánh mặt trời ngoài cửa sổ, lóe ra ánh sáng vàng rực rỡ, hiển nhiên đã tích lũy đến cực hạn, đột phá thế buộc phải làm.

Lúc này Vương Lục đã đặt chân lên đỉnh cao của Hư Đan, một viên đan ánh vàng rực rỡ như thực chất, trong đó ẩn chứa pháp lực thần thông áp đảo cả Cửu Châu đại lục, chín phần mười là Kim Đan hàng thật giá thật. Nhưng so với Kim Đan trên chân chính thì tuy uy lực của Hư Đan đỉnh phong này mạnh mẽ, lại có vẻ hơi pha tạp, pháp lực cũng không thuần túy.

Sau đó, Vương Lục cần phải tập trung toàn bộ bản thân vào viên kim đan này, sau đó lại tách ra siêu thoát, vào một ra, thực hiện tinh lọc chưa từng có.

Trong quá trình Hư Đan hóa thực, chẳng những sư phụ đã lưu truyền mệnh lệnh liên tục trong ba ngày qua, mà mấy vị trưởng lão khác cũng nhao nhao hiện thân truyền thụ kinh nghiệm. Nếu không có trưởng lão truyền công ngăn cản, các đệ tử kim đan trong môn phái càng không nhìn được chày tới, cố gắng trợ uy cho Vương Lục.

Tên thủ tịch đệ tử của Linh Kiếm phái, hiện tại thanh danh của Vương Lục như mặt trời ban trưa, chính thức đánh sâu vào Kim Đan. Cái này có lực ảnh hưởng còn lâu mới có thể hạn chế được đại sự của Linh Kiếm phái.

Nhưng mà đối với Vương Lục mà nói, chuyện phát sinh tiếp theo đã định trước sẽ có khác biệt so với mọi người dự đoán.

Dựa theo công pháp sư phụ truyền thụ, Vương Lục vận chuyển pháp lực Vô Tướng của Ngũ Trọng Thiên vào thân, sau đó quay về trong một viên Hư Đan, cùng lúc đó nguyên thần ra khỏi Tử Phủ, hạ xuống trong Ngọc phủ, bắt đầu hợp với Hư Đan... Quá trình này, ít nhiều cũng là nhờ vào ba vị thân thể Quỳnh Hoa, chỉ là Vô Tướng Tiên Tâm không dung hợp vào mà chậm rãi khuếch tán Hư Đan dung hợp lại.

Mà đối với Vương Lục mà nói, chỉ cảm thấy hoa mắt, đã từ Kim Điện tiến vào một chỗ huyền diệu.

Phóng mắt nhìn, phương xa là hỗn độn vô tận, xuyên thấu qua sương mù hỗn độn mông lung, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy một vài hình ảnh chợt lóe rồi biến mất, nhưng vô luận như thế nào ngưng thần nhìn kỹ, những hình ảnh kia đều mơ hồ không rõ. Vương Lục biết, đó mang ý nghĩa tương lai của mình, còn chưa thành định số, tất cả đều có khả năng tương lai.

Dưới chân thì là ngàn vạn lối rẽ hội tụ một chỗ, bắt đầu từ trước người một bước, mỗi một tấc đất đều ẩn chứa những khả năng khác nhau, chỉ là trong ngàn vạn đường này, chỉ có hai con đường quang minh chính đại nhất, trực chỉ vô thượng đại đạo. Trong đó một con đường màu sắc hùng hậu, rộng lớn an ổn, tượng trưng cho Vô Tướng công được tu luyện của Vương Lục, lấy phòng ngự và sinh tồn làm mục tiêu hàng đầu, thoát nhìn cũng là con đường tiền đồ rộng lớn nhất.

Nhưng cùng lúc đó, ánh mắt Vương Lục lại bị một con đường khác hấp dẫn.

Một đường thẳng tắp thông suốt, thẳng tiến không lùi, từ dưới chân lên thẳng mây xanh, thế đi gần thẳng, mà cách đường không xa, một lão giả mặt mày lẳng lẹ, đang yên lặng nhìn mình.

Vương Lục chấp tay: “Bái kiến kiếm ma tiên bối.”

“Hừ.”

Đứng trên con đường này chính là Kiếm Ma Chung - người có tuyệt học phá thiên thần kiếm mà cả đời truyền thụ cho Vương Lục - Hỗn Độn - Hỗn Độn - Phá Thiên Thần Kiếm - Chung Thăng. Lúc này gặp lại, vẻ mặt Kiếm Ma lại không vui, đứng

chấp tay, trong ánh mắt ẩn chứa vẻ khinh thường cùng tiếc hận.

“Ngu muội bất hóa...”

Vương Lục áy náy cười một tiếng, sau đó nói: “Có kỳ vọng rất cao của tiên bối, vẫn bối cảm thấy thật xấu hổ.”

Kiểm Ma nói: “Người có sự lựa chọn của ngày hôm nay, ta cũng không bắt ngờ. Kể từ khi người bắt đầu từ hơn một năm trước, Hỗn Độn Phá Thiên kiếm khí sẽ không thể tiến thêm nữa. Với thiên tư của người, không có khả năng gặp phải bình cảnh, cách giải thích duy nhất chính là người bỏ qua cơ sở của con đường này, người vẫn không nỡ bỏ bộ công pháp thua thiệt như rùa đen Bát.”

Vương Lục nói: “Quả thật là không nỡ, tiên bối truyền cho ta Hỗn Độn Phá Thiên kiếm khí có thể so với công pháp Tiên cấp Thượng giới, nếu có thể tu hành ở đây, quả thực có hi vọng đạt tới phi thăng đại đạo, thế nhưng Hỗn Độn Phá Thiên Kiếm lại là Kiếm Ma Chi Kiếm, chứ không phải kiếm của Vương Lục ta.”

Kiểm Ma cười lạnh nói: “Không tệ, đạo của người khác cao minh hơn nữa cũng không phải của mình, không thể trăm phần trăm tương hợp với người, mà người lại mang tư chất tuyệt thế., Quả thật có hy vọng bước ra con đường của chính mình — nếu là sau thời đại mạt pháp một vạn năm trước, Cửu Châu đã không còn là quần tinh lấp lánh, thiên tài tràn lan Cửu Châu hiện giờ ngay cả tạp chủng linh căn do nhân tạo cũng bắt đầu lan tràn, trong mắt ta chỉ sợ thời đại mạt pháp mới gần ngay trước mắt, trừ phi người siêu thoát phi thăng., Nếu không hoàn cảnh đối với người tác dụng không thể tránh khỏi, không linh căn lại như thế nào? Ở trong thiên địa đen tối như thế, người có thể lĩnh ngộ cái gì? Lấy Hỗn Độn Phá Thiên Thần Kiếm mở vô thượng đại đạo không tu, chẳng lẽ người còn muốn chấp nhất Vô Tướng Công sao?”

Vương Lục đối với việc này chỉ cười nhạt một tiếng: “Tiền bối, luận theo suy nghĩ của ta, nếu chỉ dựa vào Hỗn Độn phá Thiên kiếm khí, ta có biện pháp sinh tồn trong biển máu đang quét tiên kiếm suốt ba ngày, trở thành nguy đan sao?”

Kiểm ma sững sốt, im lặng không nói gì.

Hỗn Độn Phá Thiên kiếm khí, ngay cả ở đại lục Cửu Châu năm đó cũng là kiếm pháp mạnh mẽ sắc bén mạnh mẽ nhất. Nhưng dù kiếm pháp có ác liệt đến mấy, cũng không thể vượt qua khoảng cách giữa Hư Đan và Kim Đan, lại đi thẳng mặt lục tiên kiếm... Về điểm này đích thật chỉ có Vô Tướng công mới có thể vượt qua.

“Cho nên có thể thấy được Hỗn Độn Phá Thiên Thần Kiếm cũng không phải không gì không làm được, hướng chi tiên bối đã sớm chết đi, nhưng hôm nay người đứng trước mặt ta người, lại là ai đây?”

Nghe tới vấn đề này, rốt cuộc Kiếm Ma cũng biến sắc.

Vương Lục nói: “Hỗn Độn Phá Thiên Thần Kiếm đích xác không hổ là kiếm đạo vô thượng, mà tiên bối cũng thật không hổ là Thượng Cổ Kiếm Ma... Cái Phá Thiên Thần Kiếm này nếu tiếp tục tu hành, hoặc là cả đời ta không thể đạt được đạo, hoặc là... Ta vì kiếm đạo biến thành. Tiên bối bởi vậy mà đạt được cơ hội chuyển sinh, có phải hay không?”

Kiếm ma nói: “Không phải chuyển sinh, tam hồn thất phách của ta đã sớm nát bét, Đại La Kim Tiên cũng đừng hòng ta khởi tử hồi sinh, hiện giờ ta chỉ là hình chiếu trong lòng người, không cần lo nhiều. Về phần tác dụng phụ của kiếm đạo tu hành, như thế nào cũng không đến mức đột nhiên tạo ra nhiều nguyên thần đoạt thân thể người, chỉ là tính tình của người hoàn toàn chính xác sẽ càng thêm tiếp cận ta... Bất quá, so sánh với phi thăng tiên giới, tâm tính biến hóa nho nhỏ, làm sao đủ tha hồ đây?”

Chỉ là lời nói này quả thực thiếu sức mạnh, Kiếm ma còn chưa nói xong, thân ảnh đã dần dần hư hóa. Điều này có nghĩa là Vương Lục đã bắt đầu từ bỏ con đường Hỗn Độn Phá Thiên Thần Kiếm này rồi.

Công pháp cấp Tiên tuy rất đáng mừng, nhưng nếu tác dụng phụ to lớn như thế, thật sự không tu nữa. Hướng chi sau khi rời khỏi Thượng Cổ Kiếm Trùng, Vương Lục dần dần cảm nhận được phiền toái của Hỗn Độn Phá Thiên Thần Kiếm —— bởi vì bản thân Kiếm Ma sáng tạo môn công pháp này không có mặt, vấn đề trong tu hành căn bản không thể thỉnh giáo môn công pháp này đi thiên hướng, rất nhiều quyết khiếu là do bản

thân Kiếm Ma bố trí, muốn làm cho nó thích ứng bản thân, có chút khó khăn.

So sánh mà nói, tuy Vô Tướng công bán bề ngoài đắt đỏ, nhưng thời khắc mấu chốt lại phát huy tác dụng, làm cho công pháp cấp Tiên trợn mắt lên, quan trọng hơn là một môn công pháp này là chế tạo riêng cho hắn, trong lúc tu hành cho dù gặp phải bất cứ vấn đề gì cũng có người có thể chỉ điểm được.

Loại ưu thế này, là Hỗn Độn Phá Thiên Thần Kiếm vĩnh viễn cũng không cách nào với tới...

Bất quá, nghĩ đến muôn buông tha môn Thần Kiếm cấp Tiên này, cho dù là Vương Lục tính tình quyết đoán, lúc này cũng không khỏi do dự, trong lúc do dự, một thanh âm quen thuộc từ từ vang đến.

”Xét cho cùng, phương pháp tốt nhất không gì hơn là kết hợp hai cái —— trên thực tế lúc người mới từ Kiếm Trùng đi ra, cũng là con đường này, nhưng theo tu vi sâu hơn, phát hiện con đường dung hợp càng thêm gian nan, cho nên tạm thời đình trệ Phá Thiên Thần Kiếm, ngược lại toàn tâm tu hành Vô Tướng công.”

Trong lúc nói chuyện, thân ảnh trắng nõn của người không mặt xuất hiện giữa hai con đường dẫn tới hỗn độn.

“Nhưng bây giờ, ta lại có thể cho người một cơ hội dung hợp hai cái.”

Vương Lục nghe vậy cười một tiếng, bởi vì câu nói tiếp theo gã đã đoán được.

“Đến tín ngưỡng thánh quang.”

...

Thánh Quang giáo là thế lực khổng lồ số một của Tây Di đại lục, cường giả thiên quân vạn mã dưới trướng nhiều như mây, Thánh Quang Chi Hải mệnh mông bát ngát, nếu là nhân hóa nó, sẽ là tồn tại Chân Tiên thậm chí cao hơn một tầng. Nhưng so với tổng lượng khổng lồ kia, đặc tính của Thánh Quang Chi Hải bao dung vạn vật càng đáng để ý.

Ở đại lục Tây Di có hàng tỷ tín đồ Thánh Quang giáo, nhưng vô luận những tín đồ này là nghèo khó hay giàu sang, khỏe mạnh hoặc là mắc bệnh, chỉ cần mang theo thành kính đối với Thánh Quang, liền có thể được Thánh Quang chi hải ban ân. Loại năng lực đem ý chí bất đồng chí thống nhất của ngàn vạn người này chính là điều mà hiện tại Vương Lục đang rất cần.

Hỗn Độn Phá Thiên kiếm khí và Vô Tướng công chẳng khác nào mâu và thuẫn không thể điều hòa. Từ khi Vương Lục rời khỏi trủng Thái Cổ Kiếm, kế thừa di sản Kiếm Ma, các trưởng lão Linh Kiếm phái không hao phí tâm tư vì hắn., Dù sao sau thời đại mạt pháp, một công pháp tiên cấp có thể trực chỉ phi thăng đại đạo, giá trị không cần nói cũng biết, có thể so với trấn sơn chi bảo của Linh Kiếm phái, Tinh Thần Kiếm Điển. Nhưng lấy tài trí của chư vị trưởng lão Thiên Kiếm đường, cuối cùng cũng không thể đưa ra một phương án thực tế được. Cho nên Vương Lục dựa vào hiện thực suy nghĩ mới tạm dừng tu hành Hỗn Độn Phá Thiên Thần Kiếm, chuyên tâm vô tướng công.

Mà bây giờ, Vô Diện giả lại đưa ra một phương án có sức hấp dẫn, chỉ cần tín ngưỡng Thánh Quang, hắn có thể dung hợp hoàn mỹ Hỗn Độn Phá Thiên Thần Kiếm và Vô Tướng Công, kiêm cả sở trường của cả hai... Cả hai đều có tiêu chuẩn đỉnh cao ở lĩnh vực của mình, nếu có thể hợp hai làm một, vượt qua cấp Tiên cũng không thành vấn đề.

Bất quá, trên đời thật sự có chuyện tốt như vậy sao?

“Đương nhiên là có.”

Người không gặp mặt chắc chắn trả lời: “Thánh Quang là thứ không gì không làm được.”

Vương Lục cười lạnh: “Đáng tiếc không gì không làm được Thánh Quang, cũng không thể để các người thắng được hai trận trong cuộc quyết chiến ở Đào Bảo thành.”

Ngày xưa Vạn Tiên minh viễn chinh Tây Di đại lục, tu sĩ Cửu Châu do Thiên Nguyệt Chân Quân cầm đầu cùng Thánh Quang giáo liên tiếp ác chiến, uy năng hai đời giáo phái cuối cùng quả thực làm người Cửu Châu thấy mà giật mình, nhưng suy cho cùng người cuối cùng cười đến cuối cùng chính là người Cửu Châu. Thiên Nguyệt Chân Quân, Phong Ngân Chân Nhân, mỗi người đều chiến thắng đối thủ, hầu như khiến cao tăng Thánh Quang giáo tan vỡ.

Nếu như thánh quang thật sự không gì không làm được, vì sao người phát ngôn ở nhân gian thánh quang lại vô năng như thế?

“Bởi vì bọn họ chỉ là người phát ngôn chứ không phải là Thánh Quang Chi Hải.” Vô Diện giả trả lời như lẽ thường: “Thánh Quang giáo trải qua mấy ngàn năm phát triển thành lập địa vị thống trị ở đại lục Tây Di, trong lúc đó đã tạo nên thánh quang huy hoàng cũng khiến chúng ta hao tổn chưa từng có.”

Vương Lục nói: “Người sáng lập Yêm Sơn ẩn tu hội này của người cũng không biết xấu hổ khi chỉ trích tiêu hao sao?”

Người vô diện nói: “Nếu không có Lậu Sơn ẩn tu hội thống nhất thanh âm thống nhất không chế, Thánh Quang giáo sụp đổ còn cần mấy trăm năm nữa. Tổ chức khổng lồ này, bởi vì phát triển dài đằng đẵng, khiến cho bên trong ngăn cách lẫn nhau., Lực lượng quá mức phân tán, nếu là tượng trưng có thể ban ân Thánh Quang Chi Hải đến tiếp dẫn càng nhiều vào trong cơ thể mình, cho dù chỉ có hơn ba thành, ngày đó toàn quân Cửu Châu các người đến công cũng không làm nên chuyện gì. Đáng tiếc ngàn năm trước sau một trận nội loạn., Thánh Quang giáo hạn chế quyền uy của tượng, nên có thể dẫn dắt hạn mức cao nhất của Thánh Quang Chi Hải để tránh một nhà độc đáo gây ra tai họa. Nhưng mà sự hạn chế của Thánh Quang giáo dĩ nhiên có thể uy chấn Tây Di, nhưng khi đối mặt với kẻ xâm nhập từ bên ngoài đến, lại đến phiên các giáo đồ Thánh Quang tự ăn quả đắng.”

Vương Lục nghe vậy không khỏi nhướn mày, lời nói này lại là mới nghe lần đầu.

“Đương nhiên là chưa từng nghe qua, bởi vì ngay cả giáo viên cao tầng đối với việc này cũng đã rất lâu rồi. Hội trường bí mật ngàn năm trước chỉ có rất ít người tham gia, trong đó cũng không bao gồm bất cứ người nào dạy cho cao tầng lúc ấy. Nhất là vũng vàng giữ bí mật đối với kiến.”

Vương Lục không khỏi mỉm cười, năm đó đám giáo đồ Thánh Quang kia cũng thông minh. Chuyện này đúng là càng giữ bí mật càng tốt, bằng không để cho bất kỳ một vị Giáo sư nào cũng biết thực lực của mình bị người khác sở hữu hạn chế, chỉ sợ cũng sẽ không cam tâm. Mà năm đó đã có lực lượng có thể phong ấn Nhân Hoàng, đương nhiên cũng có năng lực phong ấn hậu thế giáo kinh người, giải trừ phong ấn. Bất quá, năm đó đám người kia thế mà có thể đem bí mật này một ngàn năm, điều này cũng quá...

“Người chết mới có thể giữ bí mật.”

Người không mặt nhẹ nhàng bâng quơ đưa ra giải đáp, về phần vì sao hần sống sót cũng có thể biết việc này, đó chính là một câu chuyện khác, Vương Lục cũng không quá để ý.

“Tóm lại, ý của ngươi là Thánh Quang Chi Hải vốn là không gì không làm được, chỉ là uy năng nhân gian bị người sở hữu, mà ở Cửu Châu đại lục...”

Người không quan tâm nói: “Đại lục Cửu Châu cũng không có Thánh Quang giáo, chỉ cần ngươi chịu quy y thánh quang, đó chính là người phát ngôn duy nhất trong nhân gian.”

Vương Lục nói: “Như vậy Thánh Quang Chi Hải từ đâu mà đến?”

Người không mặt nói: “Không phải ngươi có một người khôn dạy à? Đối với một Giáo chủ như ngươi mà nói, chút chuyện thay đổi giáo lý cũng không khó khăn. Trên thực tế bây giờ ta có thể thấy rõ ràng lực lượng tín ngưỡng quanh quẩn trên người ngươi, chỉ tiếc ngươi không biết lợi dụng.”

Vương Lục cười nhạt, cũng không nhiều lời. am hiểu chơi đùa tín ngưỡng không phải chỉ có Tây Di Nhân, Cửu Châu đại lục

cũng có lực lượng hội tụ lòng người... Bất quá đích xác cũng không có tồn tại kỳ lạ như Thánh Quang Chi Hải.

Đại Phạm là tông giáo, chung quy vẫn phải có một đồ đảng người hóa thành tín ngưỡng, hoặc là tổ tiên, hoặc là thần minh. Như Thánh Quang giáo, coi hư vô là thần tượng, thật sự hiếm thấy.

“Đương nhiên, nếu người không có hứng thú đối với sự truyền bá của Thánh Quang, ta có thể làm thay, người cho ta một chức vụ dạy Thánh Giả, công việc tiếp theo cứ giao cho ta đi.”

Nghe đến đó, Vương Lục không khỏi cảm khái không thôi, người vô diện không hổ là chuyên gia mê hoặc lòng người. Một loạt lời thảo luận khiến người ta hầu như không có đường cự tuyệt. Hắn gọi gia hỏa này vào trong Kim Đan, đích thật là một nước cờ hiểm cũng là diệu kỳ, chí ít có không ít người vô diện, Vương Lục có thể kiên định mà bỏ qua con đường kiếm ma...

Về phần điều kiện hắn đưa ra đều kiện khó có thể cự tuyệt...

“Tốt, cứ theo lời người nói đi. Người giao Thánh Quang Chi Chung cho ta, sau đó ta bổ nhiệm người làm Trí Giáo Thánh Giả, để người truyền bá tín ngưỡng Thánh Quang.”

Lời vừa nói ra, người không có mặt lập tức sững sờ: “Đội đã, người nói cái gì?”

Wương Lục cười nói: “Ta nói theo ý người, ta quyết định quy y thánh quang mà.”

“Thế nhưng, người không phải...”

Wương Lục nói: “Vốn tưởng rằng bất kể là đại lục Vật trữ, biển Thánh Quang đều liên kết với nhau, một khi cấy Thánh Quang vào trong cơ thể sẽ có thêm một bộ xiềng xích. Nhưng người nói đại lục Cửu Châu cũng không phải là biển Thánh Quang, ta sẽ trở thành người sáng lập Thánh Quang giáo, vậy ta có gì vui không?”

“Mau mau mau, ta đã muốn quy y thánh quang, nhanh chóng cấy cho ta hạt giống thánh quang, người sáng lập ra đảm nhiệm, thẳng được bạch phú mỹ mỹ đi lên đỉnh nhân sinh.”

“Người không quan tâm... Thánh thai sao?”

“Ngươi cho rằng ta từng để ý sao?”

Trên Vô Tướng phong, cửa phòng trúc đơn sơ đã bị người đẩy ra, một cô gái quần áo thanh nhã kéo bước chân nặng nề tập tễnh đi vào, cầm bình rượu nặng trĩu trong tay đặt lên bàn một cái.

“Tu vị tự mua dây buộc mình thế nào a?”

Trên bàn gỗ, viên cầu màu sắc ảm đạm hơi động một chút.

“Ngoài ý liệu.”

Giọng nói của Vô Diện giả có vẻ mỗi mệ.

Bạch y nữ tử cười hì hì: “Dự liệu? Ngươi rõ ràng đã ném qua một lần thua thiệt của hần, kết quả lại không nhớ rõ tính khí của hần.

Người không mặt im lặng không nói gì, nữ tử áo trắng này cười đến dễ nghe, nhưng sát cơ trong đó hần làm sao mà không thể phân biệt được? Hần đánh cược với nàng, cuối cùng cũng thua, mà cái giá thất bại...

“Có điều, bản lĩnh cầu sống trong cái chết của ngươi quả thật không tệ.” Vương Vũ nói, chủ động rót một chén rượu đặt lên trước viên cầu: “Cho ngươi phần khó hiểu này.”

Tuy nhiên vừa dứt lời, nàng liền cầm chén rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Dù sao viên cầu cũng không thể uống rượu, rượu ngon cũng không thể lãng phí.

“Trong cảnh giới Tiên Mộng, thời điểm Vương Lục chuẩn bị lấy ngươi làm tế phẩm làm át chủ bài, có thể trong vòng dăm ba câu liền hóa giải nghi ngờ của hần, để hần làm tướng ngươi là cứu binh do ta phái đi, đây là bản lĩnh của ngươi.”

Vô Diện giả lặng lẽ cười một tiếng: “Thật ra đến cuối cùng hần vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng ta, hần dùng tâm ma trở thành ngục đản, muốn ta áp chế tâm ma, nếu như ta có chút dị niệm, đầu tiên hần sẽ bị tâm ma này chia năm xẻ bảy.

“Tuy rằng không tin ngươi, nhưng chung quy cũng không giết ngươi, ngược lại để cho ngươi có thể dùng tư thái trợ thủ đi tới cuối cùng của mình, có thể thấy được những lời nói kia của

ngươi bất luận là thật hay giả, đối với hắn đều có sức ảnh hưởng rất lớn, mà sự tồn tại của ngươi, cũng hoàn toàn chứng minh giá trị. Mà điểm này cũng hoàn toàn vượt ngoài dự liệu của ta. Vốn định đem ngươi làm mồi nhử để thành tựu kim đan, kết quả lại để cho ngươi nắm lấy cơ hội kéo dài hơi tàn.”

“Đáng tiếc cuối cùng vẫn thất bại trong gang tấc.”

Vương Vũ cười nói: “Thất bại trong gang tấc? Chưa nói tới mức này, ngươi ở cảnh giới Tiên Mộng lại hiệp trợ Tiểu Lục đánh thắng tiểu cô nương của Thịnh Kinh Tiên Môn, công lao cũng là thật. Không phải ta đã đáp ứng không giết ngươi sao? Ngươi lo lắng ta nói mà không giữ lời sao?”

Người vô diện không nói gì, về vấn đề uy tín của Vô Tướng phong chủ, người hiểu rõ cũng sẽ không nói quá nhiều.

Mà Vương Vũ lại thẳng thừng bỏ qua vấn đề này, tiếp tục nói: “Biểu hiện của ngươi ở cảnh giới Tiên Mộng đã chứng minh ngươi đã ăn trộm thiên cơ, tìm được đường sống. Cho nên ta sẽ không giết ngươi, nhưng không thể tránh khỏi tội chết.

“Tội sống khó thoát, ngươi nhìn trũng hạt giống thánh quang của ta, có thể dùng hóa giải mâu thuẫn lúc Vương Lục Kim Đan. Nhưng nếu hạt giống thánh quang muốn phát huy tác dụng, cần biến thánh quang ủng hộ, điều này cũng cần có người kinh doanh Thánh Quang Chi Hải cho nó.”

“Sau đó chúng ta đánh cược một ván, nếu Vương Lục không thể nhìn thấu chân tướng, như vậy ngươi vẫn sẽ vì hắn gieo trồng thánh quang chi chủng, hiệp trợ hắn điều hòa hai loại công pháp. Nhưng tiếp theo ngươi sẽ tự mình kinh doanh thánh quang chi hải, trở thành tín ngưỡng chi chủ, ngày sau Vương Lục cần Thánh Quang chi hải duy trì, liền muốn cùng ngươi bình đẳng bàn bạc.”

Vô Diện Giả nói: “Đáng tiếc Vương Lục lại thật sự nhìn thấu chân tướng, như vậy, ta chỉ có thể làm Thánh Giả, cúi đầu xưng thần.”

“Thất bại trong gang tấc cảm giác như thế nào?”

Viên Cầu khẽ run lên, người không mặt hơi mỉm cười nói:

“Cũng không tệ lắm, ngày sau người đứng đầu Thánh Quang

Cửu Châu nếu có bản lĩnh như Vương Lục, ta cũng yên tâm rồi.”

Vương Vũ hơi kinh ngạc: “Không ngờ người lại thật sự là vì tình nhân chung thân hạnh của nữ nhân kia mà dũng cảm ôm cô bé này lên giường lớn nha.”

Người không mặt lạnh nhạt đáp lại: “Tất cả của ta đều là vì Thánh Quang Chi Hải, chỉ cần có thể truyền bá tín ngưỡng tốt hơn, ta không bị mất một người cũng không sao. Có thể được dị vực ở Cửu Châu đại lục ủng hộ mạnh mẽ, thật là làm người ta mừng rỡ.”

Rốt cuộc, Vương Vũ cũng không còn lời nào để nói. Sau khi uống một chén, gã lại nhấp một chén rượu xanh biếc lên trên viên cầu. Gã cười lớn, rời khỏi trúc thất, bay về phía điện vàng sáng rực ngọn lửa mịt mờ.

Bên kia, kim đan của Vương Lục đã đến thời khắc cuối cùng.

...

Lấy Thánh Quang kết hợp, cưỡng ép kết hợp Hỗn Độn Phá Thiên Kiếm Khí với Vô Tướng Công, sử dụng kỹ thuật vắt ngang qua hai khối đại lục Tây Di ở Cửu Châu, quả thực có thể nói là hành động vĩ đại chưa từng có từ trước đến nay. Nhưng chính vì là hành động vĩ đại, mạo hiểm trong đó cũng không cần nói cũng biết.

Hai loại công pháp tiên cấp kết hợp, mỗi một bước đều tràn ngập điều khó hiểu, hướng chỉ là cửa ải quan trọng trùng kích kim đan, hơi vô ý sẽ hồn phi phách tán.

Bất quá nếu đã chọn con đường này, cũng chỉ có thể kiên nghị đi xuống, kiến thức được khí phách Hỗn Độn Phá Thiên Kiếm Khí trăm phá thiên kiếp, trải qua Vô Tướng Kiếm ở trong Lục Tiên Huyết Hải vẫn lù lù bất động, bỏ qua bất kỳ một loại thống khổ đều giống như tự cung, từ đây về sau không thể nào làm nam nhân hoàn chỉnh.

Hiện tại, Vương Lục Chính dung nhập nguyên thần vào Hu Đan, trước mắt vẫn là ngàn vạn lối rẽ, hai đường rộng lớn nhất phân biệt tượng trưng cho Vô Tướng Công, Hỗn Độn Phá Thiên Kiếm Khí, đang ở dưới Thánh Quang Chi Chúng lôi kéo, dần dần hợp hai làm một.

Hạt giống thánh quang do người vô diện tự tay gieo xuống, một hạt giống ánh vàng rực rỡ được chôn dưới chân, rất nhanh đã mọc rễ nảy mầm, rễ cây gân mạch lạc kết nối hai con đường, lấy tính dẻo dai đặc hữu của sinh vật, cứng rắn đem chúng nó kéo càng ngày càng gần.

Rất khó nói trong đó có mấy phần là man lực, mấy phần là tiểu xảo. Căn cứ vào cái này tại Cửu Châu tây di đều chưa từng có, cũng không có ai đưa ra tiêu chuẩn hợp lý.

Vương Lục chỉ biết, khi hai con đường triệt để hợp nhất, cũng chính là lúc mình đại thành Kim Đan, đặt chân lên con đường vô thượng.

Thành tựu Kim Đan chân nhân là lần đột phá mấu chốt trên con đường tu hành của các tu sĩ, các tu sĩ cảm ngộ được thiên

địa đại đạo, ngưng kết ra đạo của mình trong Ngọc phủ, vì vậy Hư Đan hóa thực, tử vật bước đầu có linh tính. Mà chỉ có chịu đựng đạo của mình, mới có tư cách chính thức trở thành một tu sĩ, đây cũng là nguyên do hai chữ chân nhân.

Đối với Vương Lục mà nói, cảm ngộ thiên địa đại đạo cũng không phải việc khó, tư chất không linh căn được trời cao chiếu cố, cơ hồ từ khi sinh ra, thiên địa đại đạo liền triển lãm ở trước mắt. Mà ngưng kết bản thân đạo cũng không khó. Tu sĩ tầm thường có thể miễn cưỡng thành tựu bất cứ loại đạo nào, đều có thể vì đó vui mừng cổ vũ. Nếu như vô thượng thừa kế công pháp, căn bản không có đường chọn lựa. Nhưng mà Vương Lục thân là linh kiếm thủ tịch, con đường có thể lựa chọn thực sự quá nhiều, trong ngàn vạn lối rẽ dưới chân, không biết có bao nhiêu con đường có thể thông hướng cực cao cảnh giới, từng bước tu hành, thành tựu chân quân cũng chỉ còn là chuyện trong tầm tay.

Nhưng thứ hắn muốn không chỉ là danh hiệu chân quân, thậm chí không chỉ có hạn ở phi thăng, tất cả những chuyện trước mắt có thể làm, tất cả đều muốn làm tốt nhất, không lưu lại một chút đường sống nào.

Nếu không phải như vậy thì thật sự có lỗi với cảnh giới Hư Đan dài lâu mà hùng hậu như thế.

Thật sự dừng lại ở cảnh giới Hư Đan quá lâu rồi. Từ khi núi Vân Đài được Sơn Linh trợ giúp đột phá Hư Đan tới nay, Vương Lục đã trải qua vô số lần rèn luyện trong cảnh giới này. Hành trình lên núi Vân Đài, hành trình đến Tây Di, hành trình theo bầy Tiên, bất kỳ một lần nào cũng có thể gọi là truyền kỳ. Đối lại là người khác, trong đời có thể có một lần truyền kỳ đã khó có thể quý, một kỳ ngộ cũng đủ để khiến người ta thoát thai hoá cốt. Mà Vương Lục đã trải qua ba lần rèn luyện, nhưng vẫn luôn ở cảnh giới Hư Đan.

tích lũy như vậy, bất cứ tu sĩ Vạn Tiên minh nào cũng khó mà sánh bằng. Trong cảnh giới tiên mộng, Vương Lục dùng nguy đan chống lại Quỳnh Hoa, chính là dựa vào tích lũy hùng hậu.

Sau đó, rút cuộc cơ hội đột phá cảnh giới cao hơn cũng tới.

Vô Tướng công năm mươi tầng cảnh giới tự thành nhất thống, pháp lực vận chuyển mượt mà tự nhiên, kết hợp Vô Tướng

kiếm đồng dạng năm mươi tầng viên mãn, hầu như không cần tốn nhiều sức đã nước chảy thành sông, ngưng kết kim đan, càng không cần ngoại lực tương trợ. Mà cảnh giới như vậy có chút quá tải và bão hòa., Hôm nay xem ra, năm đó sư phụ ép hắn tu hành tới năm mươi tầng, chỉ sợ đã sớm đoán được đạo mà Vương Lục lựa chọn đã không còn cực hạn trong Vô Tướng công, cho nên... Dùng năm mươi tầng Vô Tướng công để đảm bảo, cho dù Vương Lục ngày sau có thay lòng, Vô Tướng công cũng phải lưu lại dấu vết không thể xóa nhòa trên đại đạo của hắn chứ?

Cảm ngộ tới đây, Vương Lục cũng không biết nói cái gì cho phải. Ít nhất những người không có được con trai của ngài sẽ nhận được tâm thái của con mình. Thật không hổ là Vô Tướng Phong chủ cả đời nghèo rớt mồng tơi.

Bất quá, Vương Lục vốn cũng không có ý định bỏ qua Vô Tướng công, hoặc là nói, cho dù có Hỗn Động Phá Thiên kiếm khí, hắn vẫn dự định lấy Vô Tướng công làm chủ thể để đắp nặn đạo của mình. Bởi vì đây căn bản là một vấn đề không thể lách qua.

Vô Tướng công không chỉ là công pháp khai mở mà còn bầu bạn với hắn suốt dọc đường đi tới tận bây giờ, trải qua vô số lần gian nan hiểm trở. Lúc Kim Đan ngưng đạo, đạo của tu sĩ phải gánh vác quá khứ của bản thân, hiện giờ và tương lai. Còn Vô Tướng công chính là quá khứ và hiện tại của hắn muốn ngưng kết kim đan, sao có thể tránh né được Vô Tướng công?

Đọc theo tâm pháp Vô Tướng lần thứ năm mươi một sư phụ truyền thụ, Vương Lục bắt đầu vận chuyển pháp lực ở trong kim đan, pháp lực nồng đậm cao cao nồng đậm quấy nguyên thần đang chìm vào, một chút chân nguyên tự trong cõi U Minh thai nghén ra, cùng lúc đó năm mươi một tầng công pháp nháy mắt viên mãn. Vương Lục nhìn thấy ngàn vạn đường rơm rạ bắt đầu lắc lư vụn vụn, hai con đường bị thánh quang chi loại dây dưa cùng một chỗ càng thêm chặt chẽ kết hợp lại.

“Thành tựu của tầng thứ năm mươi một Vô Tướng công thật là dễ dàng, mà tác dụng duy nhất của nó chính là tăng cường

thích ứng, kết hợp với công pháp khác... Hắc, sư phụ thật đúng là nhọc lòng.”

Từ sau khi Vương Lục trọng áp đột phá năm mươi trọng công pháp, phương pháp tu hành thứ năm mươi một là lúc Vương Lục chuẩn bị trùng kích vào kim đan, Vương Vũ mới vội vàng chạy đến truyền thụ, có vài phần vội vàng lâm trận mài thương. cân nhắc đến việc tu luyện Vô Tướng công của Vương Lục căn bản là Vương Vũ tự mình sáng tạo, công pháp này sợ là phí của nàng không biết bao nhiêu công phu mới có thể suy diễn ra, đặc biệt là vì hấn mà sử dụng để đột phá kim đan.

Mà đây cũng là nguyên nhân vì sao lúc Vương Lục Vũ Vũ bị bệnh phát rồi, nhưng góc độ khác vẫn tôn trọng coi hấn là sư phụ.

Đối với hảo ý của sư phụ, Vương Lục Hân Nhiên vui lòng nhận, sau đó ở trên cơ sở năm mươi một tầng Vô Tướng công viên mãn dứt khoát cất bước tiến về phía trước, đem Hỗn Động Phá Thiên kiếm khí thật sự dung nhập vào.

Vương Lục bỗng nhiên nghe thấy bên tai truyền đến tiếng sấm nổ vang, thế giới hỗn động phẳng phát bị búa tạ gõ vào, nhiều ra vô số vết rạn nhỏ, hai con đường lớn chặt chẽ bắt đầu ra sức gãy giũa. Toàn bộ ngọc phủ kim đan cũng theo đó rung động lắc lư, xé rách, phẳng phát chia làm hai. Vương Lục chấn động trong lòng, vội vã ước thúc hai bên, ngừng phân liệt, chỉ là tiến độ dị thường gian nan, dốc hết toàn lực cũng chỉ có thể duy trì cân bằng.

Nhưng hấn không dám buông lỏng chút nào, kim đan phân liệt, tương đương với chặt đứt một người từ trong đó, huống chi hấn đã đưa nguyên thần vào kim đan. Kim đan phân liệt có lẽ chỉ là bị phế tu vi, nguyên thần phân liệt chắc chắn phải chết...

Nhưng đúng vào lúc này, Vương Lục chợt nhớ tới một chuyện: Kim đan chia ra làm hai?

Chỉ một thoáng, Vương Lục bỗng nhiên nghĩ đến song kim đan của sư phụ. Lẽ nào nàng cũng đã trải qua tình hình tương tự, hai loại đại đạo không cách nào kiên dung cuối cùng tách rời nhau, đã tạo ra tình cảnh này.

Trước cả Cửu Châu đại lục không có cổ nhân song kim đan?

Như vậy, chẳng lẽ sư phụ truyền thụ cho tăng tâm pháp thứ năm mươi mốt, cũng là vì muốn mình đi theo quỹ tích của nàng?

Song kim đan a, nghe ra đúng là một biện pháp. Nếu thật sự có thể song song tồn tại hai kim đan, cần tiến công tấn công dùng ra Phá Thiên kiếm khí, lúc cần phòng thủ liền tế lên Vô Tướng kiếm vậy. Tuy rằng đôi lại khó tránh khỏi có chỗ đình trệ, nhưng vẫn là một con đường lớn sáng sủa.

Nhưng đó là đạo của sư phụ Vương Vũ, không phải đạo thích hợp với ông. Tư chất của sư phụ rất bình thường, khiếm khuyết thuộc tính linh căn khiến bà không có lựa chọn nào khác. Nhưng mình đường đường là linh căn không linh căn, không nên theo con đường mà không suy nghĩ tiến thủ.

Một đường đi tới hôm nay, hấn đối mặt với không biết bao nhiêu cửa ải khó khăn nhìn như không có phần thắng, thật không lý do gì lại lùi bước ở cửa ải này.

Ở trong một không gian kim đan hỗn độn, đối mặt hai con đường đại đạo sắp tách rời, cùng với chính giữa đại đạo, hạt giống thánh quang sắp không chịu nổi gánh nặng. Vương Lục Bình tâm tĩnh khí không ngừng thâm thấu nguyên thần vào, lại thâm thấu, không giữ lại chút nào trầm trọng ở trong một viên kim đan như tương.

Tình thế cũng không lập tức biến hóa, Đại Đạo chia lìa cũng không có bị ngăn lại, nhưng Vương Lục lại không nóng lòng chút nào, chỉ không ngừng đắm chìm vào nguyên thần, duy trì lực lượng, sau đó, chờ đợi kỳ tích thời gian.

Thành tựu Kim Đan, xưa nay không phải một lần là xong. Theo ghi chép của Linh Kiếm phái, nhanh là hai ba ngày. Người chậm thì mười ngày nửa tháng cũng không có gì hiếm lạ. Đương nhiên, còn có người đặc biệt xui xẻo, bế quan trong Kim Điện gần ba năm, về sau trưởng lão môn phái nhìn không được đến đây xem xét, mới phát hiện người trùng nhập đã tẩu hỏa nhập ma, khí tuyệt nhiều năm, thi thể đều đã loạn thành...

Từ khi bắt đầu tu hành, Vương Lục luôn làm những việc nhanh chóng tăng mạnh, hiện giờ cũng không quan tâm đến

việc dùng chân trước cửa Kim Đan quan một đoạn thời gian.

Trong không gian Kim Đan, thời gian sinh hoạt đơn điệu không có vẻ nhanh chóng trôi qua, không biết trôi qua bao lâu, nguyên thần đắm chìm chợt bị một luồng thanh lương thức tỉnh. Trong không gian Kim Đan, vết rạn chi chít, sương mù hỗn độn cùng với hai con đường sáng hoàn toàn biến mất.

Chỉ có pháp lực hoàn toàn nồng đậm mà tinh thuần tràn đầy trong đó, cũng duy trì một loại vận động theo nhịp huyền diệu, quanh đi vòng lại, sinh sôi không ngừng.

Lúc tu sĩ ở cảnh giới Hư Đan, pháp lực ngưng tụ cao độ như một viên đan tròn, nhưng khi đó pháp lực chỉ là ngưng tụ, cũng không phát sinh biến hóa. Cho đến lúc này, Vương Lục phát hiện loại pháp lực này trở nên hoàn toàn mới lạ, tuyệt không phải là Vô Tướng pháp lực bầu bạn hơn mười năm, mà là trở nên càng thêm vững chắc cứng cỏi, nhuệ khí mười phần.

“Thì ra là thế, đây mới thật sự là Kim Đan pháp lực a. So ra thì pháp lực lúc trước tựa như sơn trại vậy.”

Cảm thụ được cỡ lực lượng hoàn toàn mới này, Vương Lục chợt dâng lên cảm khái vô hạn, đó là một tu sĩ, cảm động với kỳ tích Tiên đạo trong thiên địa.

Cho dù lực lượng do tu sĩ khống chế, rất nhiều người đều gọi nó là pháp lực, nhưng nếu cẩn thận phân chia kỹ lưỡng thì pháp lực sẽ tiến hóa thành chân nguyên, uy năng thần thông bộc phát dữ dội, đặc biệt là đệ tử danh môn đại phái càng như vậy, cửa ải kim đan đã qua, thực lực tăng lên gấp bội.

Về phần Vương Lục, thu hoạch của hắn vượt xa bất kỳ một tu sĩ Kim Đan nào khác. Lực lượng hoàn toàn mới đã vượt xa phạm trù Vô Tướng công trước kia.

Nếu như nói Vương Vũ tu luyện Vô Tướng công, thì những thứ mà hắn tu luyện trước kia là Vô Tướng công, so với bản gốc, các phương diện đều có tiến bộ. Mà bây giờ, hắn là được gọi là... Vô Tướng công, Ma sửa rồi chứ?

Hỗn Độn Phá Thiên kiếm khí đã thật sự được hắn dung nhập vào kim đan, trở thành lực lượng có thể tự do khống chế.

Đương nhiên, Vương Lục cũng không định sử dụng nó ngay

lập tức, bởi vì thời khắc mấu chốt xuất kỳ bất ý, có thể làm một lá bài tẩy cực mạnh.

Còn bây giờ, tạm mở mắt ra, dùng ánh mắt của Kim Đan chân nhân một lần nữa xem kỹ thế giới này.

Nghĩ như vậy, Vương Lục mang theo vẻ tươi cười mở hai mắt ra.

Sau đó chỉ thấy cửa ra vào của điện bằng vàng kim, sư phụ về mặt kính ngạc, cuống quýt giơ ngón tay lên môi.

Trong nguyên thần, âm thanh cầu xin của sư phụ vang lên: “Đừng nói gì, để ta ẩn giấu thêm một lát nữa, tên khốn kiếp ba khốn kiếp kia truy đuổi ta gắt gao... Không phải chỉ là mượn mấy vạn vạn khối linh thạch thôi sao, còn tiêu khí như vậy? Phong khiêu ngu xuẩn chẳng hiểu sao trừ ta một năm cung phụng, ta mới từ nhà kho lấy ra mấy vạn linh thạch, đủ đây.”

Vương Lục im lặng không nói gì.

Mẹ nó, lần đầu tiên Kim Đan chân nhân chứng kiến chuyện xấu như vậy, đúng là cảm động tới tận cùng sâu sắc.

Sau một khắc, Vương Lục nhẹ nhàng mở miệng, chân nguyên trong kim đan phồng lên, khiến cho thanh âm của hắn truyền khắp Linh kiếm mười hai phong, thậm chí rất nhiều pháp trận hộ sơn cũng không thể ngăn cản.

“Ta bắt được ngũ trưởng lão bỏ chạy rồi chỉ cần chín trăm chín mươi tám linh thạch, bỏ chạy về nhà với phạm nhân.”

“Ngươi, con mẹ nó ngươi lại dám bán ta?”

Cùng lúc đó, đại môn của tổ kim điện bỗng nhiên mở rộng.

“Ngũ sư muội, tiếp nhận môn quy trừng phạt đi!”

...

Xuân đi thu đến, lại đến thời gian Linh kiếm phái mỗi năm một lần áp sát thu trùng.

Ngày hôm nay, các đầu bếp Linh Kiếm phái, các nhà ăn đều bận rộn, vì đệ tử môn phái dâng lên một bữa tiệc phong phú. Trong đó, Tiêu Dao phong thực đường cố ý từ Vạn Tiên minh, danh môn Thiên Hương môn mời một đội đầu bếp, trong đó người dẫn đầu rõ ràng là Nguyên Anh chân nhân., Một tay thịnh yến tiên gia vang danh cửu châu trên trăm năm, mà vài tên thủ hạ của Bạch Tiễn đại sư cũng kế thừa năm sáu phần hỏa hầu của hắn, liên tiếp bày mấy chục bàn rượu và thức ăn trên đỉnh Tiêu Dao phong. Trong lúc nhất thời, phảng phất có một cột sáng cầu vồng phóng lên trời., Ngay cả đại trận mây mù hộ sơn cũng không che giấu được, bị cột sáng xung kích lung lay sắp đổ, phảng phất không chịu nổi mê hoặc của mỹ thực, tự tiện rời cương vị công tác.

Mà càng đáng quý hơn chính là, thức ăn có thể nấu trong Thiên Hương môn chẳng những có thể thỏa mãn ham muốn ăn uống, mỗi món ăn đều có công hiệu đặc biệt, sau khi ăn sẽ rất có ích đối với tu vi.

Đây cũng là kết quả những năm gần đây thanh danh Linh kiếm phái dần vang dội, nghiệp vụ được phát triển, ảnh hưởng và lực ảnh hưởng của môn phái đều tăng lên, đổi lại những năm qua..., Lục trưởng lão quản lý đại quyền tài chính của môn phái là nói thế nào cũng sẽ không đồng ý hao phí khoản tiền khổng lồ mời đầu bếp, hơn nữa các đại sư của Thiên Hương Môn cũng không phải chỉ bằng tiền là có thể mời được. Tỷ như năm nay thời gian dán thu trùng này, môn phái đưa thư mời tới Thiên Hương Môn có tới mấy trăm môn phái, nhưng có thể khiến cho Nguyên Anh đại sư của môn phái ra tay cũng chỉ có vền vẹn ba nhà mà thôi., Năm nay ngay cả Quân Hoàng Sơn cũng không thể nếm thử tay nghề của Thiên Hương Môn, mà Bạch Thái đại sư giỏi nhất Thiên Hương Môn cũng tỏ thái độ khác thường, không đi tới Thịnh Kinh Tiên Môn mà đi tới Linh Kiếm Sơn ở Thương Khê Châu.

Trên thực tế, lần này Thiên Hương Môn coi trọng Linh Kiếm phái như vậy, nguyên nhân lớn nhất vẫn còn. Những năm gần đây, địa vị quản lý của Linh Kiếm phái tại quần tiên mộ không ngừng tăng lên, thậm chí còn áp đảo ảnh hưởng của Phong Đô cùng quần tiên chi mộ, thậm chí áp đảo cả Thịnh Kinh Tiên Môn. Mà mấy năm gần đây Thiên Hương Môn cần phải thu lấy tài nguyên nấu ăn trong số quần tiên mộ, hai bên vừa vớ là hợp. Đồng thời, Tịch đệ tử trẻ tuổi của Thiên Hương Môn, sang năm muốn đi tới quần tiên mộ tiếp nhận rèn luyện, lúc này vừa đúng lúc đến Linh kiếm phái, xin kinh nghiệm công nhận đệ nhất nhân thế hệ trẻ.

Một năm trước, năm đại môn phái trong Vạn Tiên minh đồng thời phái đệ tử ra ngoài, đi tới quần tiên mộ, công lược liên hoàn tiên mộ. Năm tên đệ tử Tịch Chính ngoài ý muốn gặp phải chuyện ngoài ý muốn giữa tiên mộ. Cũng triển khai một hồi đấu tranh kịch liệt, mà kết quả cuối cùng lại hết sức thú vị. Trên lý thuyết, Thịnh Kinh Quỳnh Hoa tiên tử lấy Lục Tiên Kiếm thu hoạch tuyệt đại đa số năng lượng trong cảnh giới Tiên Mộ, ức vạn sinh linh tầy luyện tiên kiếm. Quỳnh Hoa cùng tiên bảo này cộng hưởng lớn chưa từng có, mà cái này thậm chí so với cảnh giới tăng lên càng thêm khó. Lấy tư chất Quỳnh Hoa, Kim Đan kỳ tu hành căn bản không có bình cảnh đáng nói, từng bước từng bước tu hành Nguyên Anh thăng cấp là nắm chắc chín phần. Thậm chí cảnh giới Hóa Thần cũng không phải việc khó. Nhưng Lục Tiên Kiếm là tiên bảo, muốn đạt được cộng minh hoàn mỹ với nó chính là chuyện chỉ có thể ngộ mà không thể cầu. Bây giờ toàn bộ tu tiên giới tại Cửu Châu, tu sĩ có thể kết hợp hoàn mỹ cùng Tiên bảo, một bàn tay cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Ngoài Quỳnh Hoa, Vạn Pháp Trảm Tử Dạ, Côn Luân Chu Mộc, Truy Quân Hoàng Sơn, mấy người này thăng cấp cũng đều rất rõ ràng, cường độ chinh thể ít nhất so với trước công lược tăng lên một thành, mà chuyện này có nghĩa là nếu giao thủ với mình trước kia, trong vòng mười hiệp có thể phân ra thắng bại.

Sau đó đến phiên Vương Lục. Làm người chiến thắng cuối cùng của ngũ linh huyết quan tranh bá, hẳn có thu hoạch rất lớn, thậm chí sau khi Quỳnh Hoa về núi cũng mơ hồ biểu lộ ra kính nể đối với Vương Lục. Cho nên thế nhân đều tò mò., Hẳn

ở hoàn này rốt cuộc thu hoạch được bao nhiêu thứ? Ngũ Linh huyết quan kia có công hiệu thần diệu gì? Đáng tiếc khác với bốn tên đệ tử còn lại, Vương Lục hồi sơn bắt đầu bế quan, lý do thì là trùng kích kim đan. Điều này cũng làm cho những người cho rằng Vương Lục đã sớm tấn cấp kim đan kinh ngạc không thôi.

Mà kinh người hơn vẫn còn ở phía sau, thời gian Vương Lục bế quan dài đến mức làm cho người ta nghe kinh hãi. Suốt một năm qua, y đều bế quan chuyên cung cấp cho đệ tử xung kích cảnh giới Kim Đan tại Huyền Phong. Nếu không có các trưởng lão Linh Kiếm phái xác nhận khí tức của y trong lúc bế quan đã bình ổn, không ít người hoài nghi y đã thất bại, thân vẫn đạo tiêu. Chín Châu Đại Lục thiếu đi đủ loại kỳ văn Vương Lục mang đến, cũng lộ ra vẻ cô đơn.

Nhưng tháng trước tin tức Vương Lục thành công tấn cấp Kim Đan rốt cuộc cũng truyền ra, khiến cho các tu sĩ đang chú ý Vương Lục chấn động tinh thần, nhao nhao chờ mong hành động kế tiếp của hắn.

Vương Lục luôn luôn là người không chịu nổi tịch mịch, hắn tu hành mười mấy năm qua, trên cơ bản đều là ở trong núi bế quan vài năm, sau đó rời núi làm một chuyện lớn, lại trở về núi bế quan vài năm, lại xuất quan làm một việc lớn. Bây giờ hắn bế quan một năm, kim đan thành công, theo lý nên xuống núi đại triển quyền cước.

Nhưng thái độ khác thường của Vương Lục, sau khi tấn cấp lên Kim Đan chỉ là thành thành thật thật ở lại trong sơn môn, hơn nữa từ chối gặp bất kỳ khách lạ nào. Trong lúc đó Quỳnh Hoa mời hắn uống trà ở Phong Đô đều bị từ chối một cách khéo léo, còn lớn lời hơn cả trưởng lão của rất nhiều môn phái khác.

Hôm nay, cũng là nhờ có Thiên Hương Môn tu sĩ đến thăm may mắn, mới có thể để cho người ngoài nhìn thấy Vương Lục có cơ hội nhìn thấy.

Thực đường Phiêu Phong, Tịch đệ tử Thiên Hương Môn cao canh đậm tò mò nhìn người trẻ tuổi mặt mày thanh tú trước mặt, trong lòng không nhịn được nhớ tới đủ loại truyền kỳ về hắn: Ở cảnh giới Hư Đan đã vượt xa Tây Di Đại Lục., Phối

hợp Tây Di thần tự, thiết kế dụ giết tương đương với Chân Quân cấp Tây Di Thánh Giả. Càng một năm trước đánh bại Quỳnh Hoa tiên tử uy danh như mặt trời ban trưa, bây giờ mọi người đã được mọi người ca tụng là tu sĩ mạnh nhất đồng đại. Mà so với hần tu vi tiên đạo, thực lực công kích của hần thậm chí càng mạnh hơn nữa.

Mà chính mình, đang may mắn lắng nghe chút tâm đắc về công kích của Vương Lục. Đây chính là kinh nghiệm quý giá hiếm thấy của vạn kim. Chỉ là, thật tình nghe thế nào nhỉ...

“... Hai là tăng cường lãnh đạo cho tổ chức. Nội bộ môn phái muốn xác định trách nhiệm lãnh đạo, thành lập tiểu tổ chức phân quản lý công lược do trưởng lão cầm đầu, các bộ phận rút gân tham dự, đồng thời phân chia trách nhiệm, đảm bảo mỗi công tác của mỗi một khâu đều có người gánh vác trách nhiệm.”

“Bốn là ra đòn tàn nhẫn. Phải thật sự tăng cường bố trí của tất cả các đoạn nhiệm vụ.”

Giảng tọa mà kiên nhẫn tinh tế của Vương Lục đã kéo dài gần nửa canh giờ, nhưng canh cao luôn tự xưng là ngộ tính không tầm thường lại choáng váng đầu óc, chỉ cảm thấy mỗi một chữ lọt vào tai đều nghe hiểu được, ngay cả Vân Sơn Vụ Tráo cũng có. Trong truyền thuyết có bí tịch tiên gia tên Vô Tự Thiên Thư, không phải người có duyên thì không thể lý giải. Hiện tại, thứ mình đạt được hình như chính là bí tịch tương tự., Mặc dù Thiên Thư có chữ viết nhưng chân ý vẫn khó hiểu hoặc là nói, Vương Lục sáng tạo rất nhiều kỳ tích tâm đắc, chẳng lẽ chính là loại báo cáo công tác sắp tràn đầy giọng điệu quan liêu này sao? Thiên Hương Môn không tiếc tạo phản với Thịnh Kinh, phái ra đầu bếp đoàn xa hoa đến Linh Kiếm Sơn, chính là vì cầu lấy kinh nghiệm như vậy?

Mà phảng phất nhìn ra được sự hoang mang của canh cao, Vương Lục đang nghiêng người dựa vào bàn ăn bên cạnh, ánh mắt chột lóe sáng lên, gã cười nghiêng ngả nói: “Su đệ, trù kỹ của Thiên Hương Môn có một không hai trong Cửu Châu, thành danh của tôn sư Bạch Thái đại sư đã từng hấp dẫn được linh trí của một sơn mạch ngưng sinh, sản ra Sơn Linh, có chút diệu dụng hóa sinh tử. Xin hỏi bàn thịt thơm trắng trẻo kia, nếu đổi lại là người thì liệu có công hiệu ngang nhau không?”

Canh cao có chút hồ thẹn nói: “E rằng ngay cả sư tôn một thành hỏa hầu cũng khó chạm tới.”

“Như vậy tại sao Bạch Đoạt đại sư không truyền thụ cho người tinh yếu hương vị thịt mềm nhé?”

Canh cao nói: “Thuật nấu nướng phải tiến hành theo thứ tự từ từ, cơ bản công pháp của ta còn thua xa sư tôn, chỉ riêng một thức ăn, có khổ công thế nào đi nữa cũng thành tựu có hạn.”

Vương Lục nói: “Cho nên cùng một đạo lý, xét thấy trí thông minh và năng lực của người chênh lệch quá nhiều so với ta, ta cho dù đem kinh nghiệm tâm đắc của ta dốc túi truyền thụ, cũng không có ý nghĩa gì với người. Trước mắt xem ra, thích hợp với người chính là loại báo cáo giản dị cương kiện này.”

Canh cao nhin không được hỏi: “Nhưng lời vừa rồi, hơn phân nửa đều nhằm vào yêu cầu chính thể của môn phái, mà không phải nhằm vào chỉ dẫn cá nhân, hơn nữa những phương pháp kia thực hiện không phải chỉ trong một ngày, điều này cũng là...”

Vương Lục cười nói: “A đã hiểu, người muốn có biện pháp hiệu quả nhanh chóng? Vậy cũng đơn giản, người nhanh chóng trở về sơn môn, lấy quyền hạn của Tịch đệ tử mà trộm bí điển của sơn môn, có thể trộm bao nhiêu trộm bấy nhiêu, sau đó mang theo bí tịch đi ra khỏi cửa., Đầu nhập vào quân hoàng sơn, quân hoàng sơn đứng trong hàng ngũ tuyệt của Vạn Tiên minh, môn phái kiến thiết tuyệt đối có thể đạt được yêu cầu công kích của ta, có thể tiết kiệm công phu của người tám chín thành. Mà bọn họ thềm thường thần lương hành quân của Thiên Hương môn đã lâu, người chỉ cần dâng lên bí tịch, hứa hẹn từ nay về sau toàn tâm toàn ý phục vụ quân hoàng sơn, tất nhiên chỗ tốt của người sẽ không thiếu phần lợi ích của người.

Thang cao cả giận nói: “Vương Lục sư huynh đừng nên khinh người quá đáng”

Ánh mắt Vương Lục lạnh lẽo, trong đôi mắt hiện lên cái bóng của Kim Đan. Khí tức lạnh thấu xương trong thoáng chốc làm nước canh cao toàn thân phát lạnh. Một viên Hư Đan đầy ắp trong Ngọc Phủ phát ra một tiếng trầm đục, pháp lực tán dật. Gã là đệ tử ưu tú nhất đời này của Thiên Hương Môn, tu hành

ba mươi năm, cảnh giới đã đạt đến Hư Đan đỉnh phong, nhưng lại không thể tùy ý trừng mắt nhìn Vương Lục.

“Đã rõ, đánh chiếm mộ tiên, trước nay không phải chỉ cần động miệng là làm được. Ta có nhiều lần sáng tạo kỳ tích, cũng là vì phía sau có một Vạn Tiên minh ngũ tuyệt. Ta tu luyện công pháp, học thức học tập, dùng đan dược..., Đội viên đi theo hẳn không ai không đứng đầu Cửu Châu. Thiên Hương Môn các người tuy được liệt vào hàng ngũ đại phái thượng phẩm, nhưng xét về khả năng thăm dò bí cảnh, tu sĩ có năng lực thực chiến, cũng chỉ là trình độ môn phái trung phẩm bình phẩm, mà người lại là Tịch, thiên phú trên mặt đầu bếp kinh người., Nhưng trên tu hành cũng chỉ có ta là đệ tử ngoại môn Linh Kiếm phái. Hôm nay Thiên Hương môn các người muốn tại quần tiên mộ công lược chiếm được, phương pháp duy nhất chính là theo như lời ta, tăng cường chỉnh thể kiến thiết môn phái. Nếu như người thật sự không đợi được, vậy cũng chỉ có thể đầu nhập vào quần Hoàng sơn, dù sao tạo không bằng thuê, thuê không bằng mua, chẳng bằng bán ra bán môn phái, vậy cái gì cũng có hết.”

Mắt thấy canh cao vẫn còn xoắn xuýt, Vương Lục cười lạnh một tiếng: “Không muốn nghe xin rút, dù sao thì trả tiền dự bị cũng sẽ không lùi bước.

Nghe xong lời này, canh cao thở dài một tiếng, ngồi xuống: “Xin Vương Lục sư huynh tiếp tục giảng đi.”

Nửa ngày sau, báo cáo của Vương Lục chấm dứt. Thần sắc canh cao phức tạp mà thu hồi tĩnh tâm trong tay, sửa sang lại những ý kiến liên quan đến việc Thiên Hương Môn khai quần tiên mộ, rồi hướng Vương Lục nói lời cảm tạ.

Trước khi đi, hẳn đưa tay vào ngực, lấy ra một phong thư giao cho Vương Lục.

“Đây là Chu sư tử của Côn Luân tiên sơn nhờ ta mang đến, nàng nói lúc trước đi theo con đường chính quy, ngay cả hơn mười bư kiện phong cũng đá chìm đáy biển, bất luận thế nào cũng không thể liên hệ được người, cho nên mới có cơ hội nhờ ta giao vật này cho người.

Vương Lục có chút tò mò nhận lấy phong thư. Lúc trước gã bận rộn sửa sang lại công pháp, từ chối thu tất cả tin tức. Vốn

tưởng rằng lấy mạng lưới quan hệ nhân tế của gã sẽ không có ai vội vã tìm kiếm, không ngờ được lại có Chu Mộc Mộc tìm mình gấp gáp như vậy.

Mở phong thư ra, Chu Mộc Mộc lời ít ý nhiều.

“Tại hạ nguyệt môn tổ chức hội nghị tạm thời của Ngũ Tuyệt Tịch, Quỳnh Hoa, Hạng Lương, mỗi ngu xuẩn đều hứa hẹn tham dự, về phần ngươi, ái hữu có tới hay không ai tới cầu ngươi?”

Mấy chữ cuối cùng xuyên qua lưng, một cỗ bực tức nôn nóng từ trong vệt mực đập vào mặt.

...

“Được, tiếp theo chúng ta tới phân tích tình huống giáp, giả thiết lý phong thư này có dụng ý thực sự là ý yêu thương mà Chu Mộc Mộc xuất phát từ sự mãnh liệt với ta khó có thể ngăn chặn, dùng Ngũ Tuyệt yên đề dụ dỗ ta tới Côn Luân trước, sau đó thông qua hạ độc, mê hoặc mê hoặc, mê hoặc, kinh thần các phương pháp dụ dỗ ta với nam nữ không xinh đẹp trên phương diện tinh thần, từ đó duy trì quan hệ nam nữ một thời gian rất dài giữa ta và nàng, ta nên ứng phó thế nào?”

Nhà ăn Phiêu Phong, vài tên đệ tử Linh kiếm sư được người nào đó triệu tập tề tụ trong một phòng, thảo luận về một sự kiện trọng đại nào đó.

“Vương Lục sư huynh, chúng ta rất hiểu người là Tịch đệ tử của Linh Kiếm phái, mọi cử động của người đều có quan hệ trọng đại, cho nên dù lực lượng chúng ta có hạn, cũng sẽ dốc hết khả năng để bày mưu tính kế cho người. Nhưng người thật sự cho rằng Chu sư tỷ có thể dựa vào loại lý do này để gửi thư cho người ư?”

Bên bàn cơm, Văn Bảo vẻ mặt bất đắc dĩ, mà bên cạnh hắn, Lưu Ly Tiên vẻ mặt tò mò đang hưng phấn nhìn bốn phía, hai mắt tỏa sáng.

Thấy nàng bưng bưng hứng thú, nghe bảo hỏi: “Lưu Ly tỷ, ý kiến của tỷ thế nào?”

Lưu Ly Tiên nói: “Bảo món mới của tỷ tỷ đâu?”

“Ta nghe Vương Lục nói Vương Phàm tỷ tỷ sáng màu mới, hương vị làm người ta chấn động, cho nên cố ý tới đây nhắm nháp.”

Văn Bảo nói: “Loại lý do này người cũng coi là thật, đồ ăn mới trong núi Phiêu Miểu làm cho người giật mình chỉ có một loại sao?”

“Vậy sao, ta rất hiếu kỳ không biết nguyên nhân sẽ là gì?”

Thanh âm thanh lẫm tự nghe thấy sau lưng bảo, khiến lông toàn thân nó dựng đứng, sau một khắc, một thân ảnh nhỏ nhắn nhưng mạnh mẽ xuất hiện ở cạnh bàn cơm, A Diên bung mâm

tròn nặng nề, dùng sức đặt lên bàn, trên một cái bánh ngọt vàng óng mềm mại dựng thẳng một cây nến hình kiếm, đỉnh chóp thiêu đốt lửa cháy hừng hực, lại không tổn hao thân kiếm.

“Trước tiên, chúc ngài một tuổi sinh nhật.” A Hoài ôn hòa cười, “Dựa theo thói quen của người cửu châu các ngươi, Kim Đan chân nhân là tân sinh, hôm nay hẳn là người thành tựu kim đan một chu năm, “Con Thạch Trung Kiếm này, coi như là lễ vật của ta.”

“Sau đó, theo ý ta, phong thư này của Chu Mộc Mộc là thật, đúng là có chuyện này, trong thư nhiệm khí tức lảng lệ chân nguyên cũng không phải là cố ý tạo ra. Tuy rằng ta chỉ am hiểu phân biệt kiếm sĩ, nhưng Chu Mộc Mộc này nhân tính thẳng thắn như kiếm, chắc sẽ không làm giả.”

Ở một chỗ khác của bàn ăn, Vương Lục cười nhạo nói: “Cũng có thể là đối phương cố ý lợi dụng điểm này để mê hoặc ta.”

A Trác bất đắc dĩ nhún vai, xoay người rời đi: “Ta đi chuẩn bị uống rượu cho các ngươi.”

“Vương Lục sư huynh, theo ý ta, có lẽ Chu sư tỷ muốn luận bàn kỹ nghệ với ngươi.”

Người trẻ tuổi ngồi bên cạnh Văn Bảo mặc trường bào hai màu trắng đen, tuổi hơi lớn, khí tức Hư Đan trên người lẫm liệt, tuy rằng chưa đại thành nhưng căn cơ lại thâm hậu. Chính là đệ tử nội môn Nhạc Vân từng dẫn dắt Vương Lục đi tới Tiểu Thanh Vân rèn luyện hơn mười năm trước.

“Theo ta được biết, mấy tên Tịch đệ tử còn lại, một năm qua thường xuyên luận bàn công pháp với nhau, lấy ấn chứng tu vi bản thân, trong đó bốn người có thắng bại lẫn nhau, dưới tình huống Quỳnh Hoa sư tỷ bất động dụng Lục Tiên Kiếm, chênh lệch giữa các vị sư tỷ là sần sần nhau, mà muốn chính thức xác nhận xếp hạng cao thấp, còn thiếu người tham dự.”

Vương Lục hừ một tiếng: “Tin ta đi, trải qua Ngũ Linh huyết quan tranh bá chiến, bốn người bọn họ sẽ không hứng thú giao thủ với ta. Theo một ý nghĩa nào đó, bọn họ dù sao cũng là người có tự tôn.”

“Như vậy, có lẽ là do những người khác nhờ cậy Chu sư tử cùng người liên hệ? Dù sao lúc trước người cự tuyệt thư tín của tất cả mọi người, có lẽ có người cho rằng đây là bởi vì quan hệ của các người khiêm khuyết rất tốt. Mà Chu sư tử và người quan hệ tốt nhất, có khả năng nhất là liên lạc với người?”

Nhạc Hình Dao thử suy đoán.

Mà Vương Lục tiếp tục phủ nhận: “Vấn đề là Chu Mộc Mộc và tất cả mọi người khác có quan hệ tốt, bọn hắn nhờ ai cũng không nên nhờ cậy đến trên đầu Chu Mộc Mộc.”

Văn Bảo rốt cục không nhịn được thở dài: “Su huynh ơi, cái này cũng không đúng cũng không đúng, chúng ta thật sự không theo kịp người, người rút cuộc gọi chúng ta tới để làm gì.”

Vương Lục thân nhiên nói: “Ta đương nhiên biết chỉ số thông minh giữa các người và ta có khác biệt, cho nên gọi các người tới đây là để loại trừ đáp án sai lầm.”

“Mẹ kiếp...” Văn Bảo bị đả kích nặng nề, mất hứng thú mà cầm một chiếc bánh ga thuyên lên miệng, ngay khoảnh khắc sau đã cười toe toét.

“Mẹ kiếp “

Nếu không phải người làm bánh gác là có uy năng ngang với những kỳ sĩ vương có thể so sánh với chân quân, ngực chiếu bảo nhất định sẽ ở tại chỗ phun ra.

Mà Vương Lục lại coi như không có việc gì làm mà ăn bánh ngọt, sau đó lâm vào trầm tư đối mặt với lá thư trước mắt.

Thư của Chu Mộc Mộc nói đến mười vạn hỏa hoạn, nhưng Vương Lục lại cho rằng việc này gấp không được, bởi vì tới quá kỳ quặc.

Đến tầng diện Ngũ Tuyệt Tịch này, cơ hồ bất cứ chuyện gì cũng quan hệ trọng đại, năm người trên việc nhỏ có thể tự quyết định, nhưng liên quan đến gặp mặt Tịch đệ tử, tất nhiên sẽ thông qua con đường môn phái, nói cách khác, phong thư này không nên do Chu Mộc Mộc trực tiếp gửi cho chính mình, mà nên được Côn Luân Tiên Sơn gửi cho Linh Kiếm phái. Chính bởi vì nó đến quá không hợp quy tắc, cho nên Vương

Lục mới không thể không hoài nghi dụng ý thật sự của phong thư này.

Chu Mộc Mộc gạt môn phái, thậm chí không chỉ có Chu Mộc Mộc, mà các môn phái khác không hện mà cùng sử dụng hành động tương tự, dù sao cũng phải có một lý do thuyết phục được.

“Vì vậy mới trở lại vấn đề ban đầu. Các người cho rằng có phải Chu Mộc Mộc yêu ta rồi không?”

“... Sư huynh, ta thừa nhận Chu sư tỷ xác thực có đầy đủ lý do yêu người, nhưng khả năng này thật sự là quá yếu.”

Vương Lục cười thâm trong lòng.

Nói không sai, tuy rằng quan hệ giữa hắn và Chu Mộc Mộc không tệ, nhưng ngay cả khi nghe bảo cũng biết gần như không có khả năng Chu Mộc yêu chính mình, mà nếu không phải tình yêu, vậy ý đồ của bức thư này... Vậy cũng chỉ có thể bắt đầu cân nhắc nghiên cứu tình huống rồi.

Nếu là vì một số lý do không tốt mà đưa lá thư này tới, như vậy...

“Nếu đã hiểu kỳ, vậy qua đó xem rồi hãy nói.”

Trong nhà bếp, thanh âm của A Lư nhu hòa truyền đến, sau đó thiếu nữ mặc tạp dề sạch sẽ, bưng một chén đĩa trong suốt đi ra phòng bếp, vừa đi vừa cời váy, vô số kim sắc quang điểm hội tụ quanh người nàng, ngưng tụ ở ngoài cơ thể nàng. Sau một tiếng kim loại trong suốt giòn vang, thiếu nữ đổi bộ nhưng trang quen thuộc.

“Nếu lo ngộ nhập hiểm địa, ta sẽ đi cùng người. Ta ở trên núi quá lâu nên muốn xuống núi nhìn xem, truyền thuyết Côn Luân là tiên môn cổ xưa nhất, ta rất có hứng thú muốn mở mang tầm mắt.”

Có kiếm thủ cấp Chân Quân làm bạn, Cửu Châu to lớn cũng không có chỗ nào không được đi, Vương Lục suy nghĩ một chút: “Nếu người đã muốn đi, ta rút ra thời gian đi cùng người đi cũng chưa hẳn là không thể.”

Ba ngày sau, Vương Lục và A Dung xuất hiện dưới chân tiên sơn.

Truyền thuyết tiên sơn Côn Luân là khởi nguồn của lục đại tiên đạo ở Cửu Châu, cũng là nơi truyền thừa cổ xưa nhất Cửu Châu, thân ở trong tiên sơn, có thể cảm nhận được trong không khí tràn ngập một cỗ khí tức thâm sâu xuyên suốt cổ kim, đó là chỉ có tu sĩ Côn Luân mới được hưởng dụng linh khí Côn Luân.

Mà ở dưới chân núi, Chu Mộc Mộc chờ đã lâu, xuyên thấu qua tàn suất kia bước chân cực nhanh, thiếu nữ không kiên nhẫn nhìn một cái không sót gì.

“Thật sự là khoan thai đến chậm a linh kiếm Tịch đại nhân của ta...”

Rõ ràng là sau tiếng châm chọc, Chu Mộc Mộc nhìn thấy nữ tử nhỏ nhắn bên cạnh Vương Lục, bỗng nhiên kinh ngạc hỏi: “Này, người còn dẫn người đến à, tuy trong thư không có viết rõ ràng, nhưng loại hẹn hò này nghĩ như thế nào cũng là một đao chứ?”

Vừa dứt lời, Chu Mộc Mộc lại kinh hãi hét lên một tiếng: “Ôi trời ơi, cao thủ Chân Quân?”

Mặc dù là Ngũ Tuyệt Tịch, nhìn thấy cường giả cấp Chân Quân ở khoảng cách gần, Chu Mộc Mộc vẫn không tự chủ được cảm thấy sợ hãi. Đó là tu sĩ có chênh lệch về vị trí tu sĩ, thân bất do kỷ phản ứng.

“Bất quá người thật đúng là đã thay đổi, vậy mà bắt đầu mang theo bảo tiêu bên người, sợ ta hại người sao?”

Vương Lục cười nói: “Chu sư tỷ hiểu lầm rồi, A Lư không phải bảo tiêu của ta.” Nói xong, hắn đưa tay nắm bả vai A Hàm, trong ánh mắt kinh ngạc của nàng ôm nàng vào ngực: “Nàng là bạn cũ của ta.”

“Hai ta quen biết đã nhiều năm, sớm đã sinh lòng lâu rồi, chỉ là ngại tuổi tác, cảnh giới của dân tộc, cảnh giới khác nhau mà không có quan hệ rõ ràng. Gần đây Kim Đan có thành tựu, hiểu rõ tính cách, quen biết đến cảm tình phải thành thật với nàng, cho nên liền kết giao với nàng ta. Còn đừng thấy thực lực nàng ta kinh người, kỳ thật tính cách rất đĩnh đạc, nghe nói ta sắp đi xa tới Côn Luân, bị quân lấy muốn đi theo, ta quật ngã không được nàng, đành phải đáp ứng xuống.”

Vương Lục nói xong, cười với Chu Mộc Mộc: “Su ty, phương diện tình cảm ngươi cũng là người từng trải, hẳn là có thể hiểu nỗi khổ của ta.”

Ngươi mới là người tới.

Chu Mộc im lặng một lúc lâu, nét mặt vắn vẹo, muốn nói lại thôi.

Vương Lục quan tâm nói: “Cảm giác như có rất nhiều lời nhắm nhí không thể phun ra được, ngươi có thể thử mỉm cười.”

“Được rồi, nếu ngươi đã kiên trì muốn dẫn theo một ngoại nhân, vậy tùy ngươi, dù sao cũng chỉ là người Tây Di, có lẽ không sao cả.” Chu Mộc Mộc lắc đầu, sau đó duỗi tay phải, một thanh trường thương màu máu xuất hiện trong tay.

“Còn nhớ nó không?”

Vương Lục đương nhiên nhớ rõ, trên thực tế nhìn thấy Huyết Phù Thần Thương của A Dạ quả thực đã thức tỉnh không ít hoài ức.

“Đây là di sản mà tiểu tam ngươi nhận được sau khi thượng vị?”

“Mẹ nó, ngươi mới là tiểu tam...”

Huyết sắc Thần Thương không lưu tình chút nào đâm ra ngoài, mà Vương Lục thì dùng Khôn Sơn Kiếm đón đỡ thành công, nhưng sau một thương đó, sắc mặt Vương Lục hơi thay đổi: “Cảm giác trên thương dường như có chút quen thuộc a.”

“Không sai, có chút quen thuộc đúng không?”

Sắc mặt Chu Mộc Mộc nghiêm nghị, thu hồi Huyết Phù Thần Thương.

“Bởi vì tất cả còn chưa kết thúc, trận tranh đấu ở cảnh giới tiên mộng kia vẫn còn tiếp tục. Lúc đầu nhìn thấy thanh huyết thương này, ta cho rằng đây là phần thưởng của ta, nhưng rất nhanh ta đã phát hiện, đây chỉ là một cái chìa khóa, chìa khóa dẫn đường ta thông hướng chỗ sâu hơn. Có lẽ là ngươi bế quan quá lâu nên dấu hiệu cũng chưa có xuất hiện, nhưng tin tưởng cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn. Ít nhất mấy người khác đã...”

“Chúng ta đều gặp phải tình huống tương tự, chuyện xưa của ma giới vẫn chưa kết thúc”

Trong khi nói chuyện, Quỳnh Hoa thân nhiên cắm vào, ánh mắt lướt qua trên người Vương Lục cùng A Diên, lại nhìn về phía sau lưng.

Trăm tử đêm, Hạng Lương Quân đã làm xong, mỗi người đều mang theo những di sản đoạt được trong cảnh giới Tiên Mộng, sắc mặt đều có chút trầm trọng. Những chuyện xưa liên quan tới ngũ linh huyết quan, lúc bọn họ kết thúc đều có trải nghiệm kỳ ngộ của riêng mình, từ đó biết được. Chuyện liên quan tới tiên ma, không thể trách bọn họ không cẩn thận, mà đủ loại tao ngộ trong một năm qua, buộc bọn họ phải thực hiện một số hành động.

Sau khi im lặng một hồi lâu, Chu Mộc Mộc mở miệng trước: “Ta nghĩ chúng ta có thể phải tới Ma giới một chuyến.”

...

“...Người nói cái gì? Ma giới?”

Sau khi nghe được kế hoạch vĩ đại của Chu Mộc Mộc, phản ứng đầu tiên của Vương Lục chính là xác nhận lực nghe của mình không sai —— từ sau khi thành tựu kim đan, bởi vì dung hợp ba loại lực lượng này với nhau..., Rất nhiều lúc không chế nhục thân còn có chỗ ngốc chất. Cho nên mặc dù nghe như là ma giới, nhưng cũng có thể là nàng muốn nói chạm vai - một loại hành vi thân mật giữa nam và nữ. Cũng có thể là lấy kiếm - lợi khí nào đó ở giữa hai chân nam giới, đồng dạng là hành vi thân mật giữa nam và nữ.

Nhưng rất nhanh Chu Mộc Mộc đã lặp lại: “Đương nhiên là Ma giới...”

Sau khi xác nhận nghe lực không sai, Vương Lục chỉ có thể nghi ngờ vấn đề trí lực của Chu Mộc Mộc.

“Chu sư tỷ, ta hỏi người, giả thiết chúng ta vẽ địa đồ cho Cửu Châu Đại Lục, có phải mỗi bức bản đồ đều có thể dùng bốn loại màu sắc khác nhau, khiến cho màu sắc trên cùng một quốc gia ở biên giới có khác nhau hay không?”

“Cái gì?” Về mặt Chu Mộc ngây ngốc.

Đợi Vương Lục lặp lại vấn đề này một lần, phản ứng của mấy vị khác nhau, Hạng Lương Nhiên mặc kệ, hiển nhiên không có hứng thú với chuyện này. Chu Mộc Mộc suy tư một phen, nhún vai nói là được, Quỳnh Hoa thì liếc nhìn thật sâu Vương Lục một cái, đã đoán được điểm khó khăn trong đó, cho nên cũng không truy cứu vấn đề này.

Chỉ có Trảm Tử Dạ rơi vào trầm tư sâu sắc, sắc mặt khi thì thoải mái mà trầm trọng, cuối cùng nằm rạp trên mặt đất dùng Chương Tâm lôi vẽ toán phù. Hắn vẽ một tấm là mấy ngàn tấm, mỗi tấm đều có thể tiến hành vận toán nhiều lần, nhưng mà ngay cả Trảm Tử Dạ chất đầy phù lục bên người hắn vẫn không giải được, cuối cùng sắc mặt trắng bệch, mồ hôi rơi như mưa.

Nếu như không phải Quỳnh Hoa dùng Tiên Lộ Kiếm kịp thời điểm phát ra Thanh Tâm Chú, chỉ sợ trăm tử dạ có thể tính đến việc tâm lực suy kiệt.

“Hoang Thần Thuật thật đáng sợ. Vương Lục người học được nó từ đâu vậy?” Trên mặt Trảm Tử Dạ vừa có chút sợ hãi thì cũng có bội phục.

“Sĩ sĩ Cổ Đức của Cổ gia thôn Anh Cát quốc đã dạy ta.” Vương Lục nhíu mày trong chốc lát: “Tóm lại, xem ra bốn người các người đều là hàng thật a.”

“... Chúng ta sẽ không nói đùa về loại chuyện này.” Chu Mộc Mộc nói: “Người vì chưa bị ma giới tác động nên không cảm thấy, nhưng mấy người chúng ta đều rất đau khổ.”

Chu Mộc nói xong liền duỗi tay phải ra đến trước mặt Vương Lục. Trên cổ tay trắng ngần của y mơ hồ có một vết máu. Mà sau khi Vương Lục đến gần càng có thể cảm giác được một luồng lực lượng huyết mạch mệnh môn ẩn chứa trong đó.

“Nó giống như vật sống. Ta thường xuyên nghe nó nói thầm bên tai ta tuy rằng vẫn chưa tạo thành ảnh hưởng thực chất, nhưng lại như mũi nhọn đâm vào sau lưng.”

Wương Lục gật gật đầu: “Đây chính là nguyên tội mà thân Tiểu Tam phải chịu.”

“Người mới là tiểu tam” Chu Mộc Mộc vung lên vòng Kim Cương liền đánh.

Wương Lục cười ha ha nghiêng người tránh đi, sau đó hỏi những người khác: “Tình huống của các người cũng giống như vậy sao?”

“Cũng giống như vậy.” Hạng Lương lạnh lùng đáp: “Trong Ngọc phủ của ta có thêm một ngọn Nộ Diễm, tuy không có tác dụng phụ, nhưng không sạch sẽ.”

Quỳnh Hoa nói: “Tình hình của mấy người chúng ta tương tự, từ sau trận chiến đó, liền sẽ cảm nhận được triệu hoán đến từ Ma giới. Mặc dù trước mắt không có ảnh hưởng trực tiếp, nhưng ta cũng không cho rằng nó sẽ ôn hòa như vậy.”

Wương Lục cười nhạo nói: “Giết ngàn tỉ sinh linh của người ta, người còn trông cậy vào ôn hòa của người ta sao?” Dùng một

chút, lại hỏi: “Huyết thương cũng tốt, Nộ Diễm cũng tốt, đều lưu lại dấu vết trong Tiên Mộng cảnh. Các người không cần nhắc đến việc tìm đáp án trong tiên mộng sao?”

“Tùng có, nhưng không có bất kỳ thu hoạch gì.” Quỳnh Hoa tiên tử nói: “Một năm qua, đoàn đội Thịnh Kinh có mười ba nhánh Khai Hoang Mộ, ta cũng từng gia nhập, hoàn toàn không có manh mối. Sợ rằng chúng ta đã trải qua một hoàn hoàn tương đối độc lập, những tiên mộng chi cảnh khác lại không chút liên quan.”

Vương Lục lại nói: “Cho dù là tương đối độc lập, nhưng làm một bộ phận liên hoàn của ba mươi sáu liên hoàn, ít nhất ở một khâu cuối cùng hẳn là có đầu mối. Một năm này các người chưa mở vòng cuối cùng sao?”

“Có, nhưng độ khó cực kỳ lớn, tiến độ phi thường chậm chạp... Linh kiếm phái các người chẳng lẽ không giống nhau?”

Vương Lục nói: “Gần đây bận rộn thu thập kim đan, ngay cả hơn mười phong tình thư của Chu sư tử cũng không kịp điều tra thu hoạch, nào có chuyện nhàn tâm quan tâm đến quần tiên mộ... Tóm lại, tình huống hiện tại ta cơ bản đã hiểu rõ, vấn đề liên quan đến Ma giới cần phải cẩn thận, các người không muốn tất cả mọi người đều biết cho nên liền lên triệu tập tụ hội thương thảo đối sách... Đến đây chuyện coi như còn chưa thuyết phục, bất quá chiến lược tiến về Ma giới có phải quá gấp gáp hay không?”

Chu Mộc Mộc nói: “Đương nhiên không phải hiện tại, hơn nữa cho dù muốn đi cũng không được. Sau khi đại chiến Tiên Ma, cửa vào Ma giới bị Thái Tổ Dracula phá hủy triệt để, hiện giờ liên thông hai giới chỉ giới hạn trong số ít con đường bí mật, vô cùng bất tiện. Hơn nữa chỉ bằng mấy người chúng ta mới tấn thăng Kim Đan, một mình xâm nhập Ma giới căn bản là tự tìm đường chết, ta chỉ đưa ra một phương hướng, phương án cụ thể còn phải cẩn thận thương lượng mới có thể xác định được.”

Vương Lục cười nói: “Cho nên các người tìm ta? Muốn ta hỗ trợ đưa ra một phương án công lược Ma giới? Ta thật ra cảm thấy cần gì chấp nhất ở Ma giới như vậy? Muốn đột phá khôn

cục trước mắt, đầu mối phù hợp nhất hẳn là bắt đầu từ ba mươi sáu liên hoàn. Di sản chúng ta bây giờ lưu lại rốt cuộc là có dụng ý gì, có tác dụng gì cũng không biết tùy tiện tiến đến Ma giới chỉ là làm chơi ăn thật.”

“Dưới cảnh giới Nguyên Anh không thể tiến vào một trong ba mươi sáu liên hoàn cuối cùng.” Quỳnh Hoa giải thích nói, “Ít nhất bốn phái chúng ta đã mở ra ba mươi sáu liên hoàn tiên mộng cảnh đều như vậy, một vòng này là một chiến lược trường kỳ, với tình cảnh của chúng ta, trong mười năm tới cũng khó mà nhúng tay vào được, cho nên chỉ có thể tìm kiếm đột phá ở các phương hướng khác mà thôi...”

“Vẫn là không đúng.” Vương Lục nói. “Tiên Mộng chi cảnh yêu cầu tu vi, lúc nào cho các người coi trọng như vậy? Nhất Hoàn rõ ràng yêu cầu Kim Đan trở xuống tham gia, các người không phải ai cũng áp chế tu vi, lấy cảnh giới Hư Đan đỉnh phong gia nhập sao? Các người đều có bí pháp nguy trang Hư Đan, tự nhiên cũng nên có biện pháp nguy trang Nguyên Anh. Lấy nội tình Ngũ Tuyệt Tịch, tu sĩ Nguyên Anh Hạ phẩm bình thường chưa chắc đã là đối thủ của chúng ta.”

“Độ khó của vòng cuối vô cùng kinh người.” Quỳnh Hoa nhấn mạnh, “Hơn nữa khác với những gì chúng ta đã trải qua trong tiên mộng, vòng này vô cùng tàn khốc, tu sĩ tử vong là chân thực không thể nghịch chuyển. Cho đến nay, đoàn đội Thịnh Kinh đã tổn hại ba trưởng lão Nguyên Anh tại vòng này, bất kỳ một người nào cũng không phải Nguyên Anh hạ phẩm bình thường.

Vương Lục nghe vậy, lông mày khẽ run lên, đây quả thật là tổn thất thảm trọng. Lúc trước một vòng Ngũ Linh Huyết Quan tranh bá, nhìn như Thịnh Kinh tổn thất nặng nề, nhưng về sau người tham dự mặc dù hồn phi phách tán ở trong cảnh giới Tiên Mộng, cũng sẽ bị cảnh mộng phục sinh trong tinh hải bao la, mà không tổn thất thực tế. Trên thực tế, trước vòng thứ ba mươi sáu liên hoàn cuối cùng, Vạn Tiên minh khai mở quần tiên mộ hơn một năm, cũng không có bao nhiêu thương vong thực chất.

Chu Mộc Mộc thở dài nói: “Tiến độ Côn Luân cũng không thuận lợi, chúng ta mất một người là Nguyên Anh thượng phẩm, vì yểm hộ hai sư đệ mà chết trận trong tiên mộng.”

Hạng Lương cùng Trảm Tử Dạ mặc dù không nói gì, nhưng nghĩ lại tình cảnh hai nhà này không sai biệt lắm.

“...Khó trách đã một tháng trôi qua không nghe người bên cạnh nhắc tới tình huống trưởng lão Thiên Kiếm Đường khai hoang quần tiên mộ, hung hiểm như thế, chỉ sợ bọn hấn Vu Thuấn đã gác lại rồi.”

Nhớ tới tình hình của môn phái mình, Vương Lục nhanh chóng phán đoán ra. Khác với những môn phái có Nguyên Anh nhiều như chó, Linh Kiếm phái mặc dù hai năm nay uy danh dần dần tăng lên, cuối cùng cũng không cách nào triết tiêu được thế yếu của nhân khẩu. Cả môn phái., Nguyên Anh trưởng lão chỉ có mấy người, hai bàn tay đếm tới, hơn nữa lấy chương môn chân nhân Hạng thượng nhân đảm bảo, trong môn phái tuyệt không có thái thượng trưởng lão đang bế tử quan gì cả. Cho nên đối mặt với tiên mộ chi cảnh mà ngay cả Nguyên Anh chân nhân cũng gặp nguy hiểm., Linh Kiếm phái không có khả năng giống như những người khác, dùng mạng người lấp vào. Ý thức được một đòn công kích này e rằng sẽ kéo dài thêm không lâu nữa, hơn phân nửa là đợi sau khi đợi môn phái Thịnh Kinh đạt được thành quả trước, tiếp đó sẽ có ưu thế sau đó vung tay giành lấy.

“Ừm, tuy ta vẫn cho rằng phải tìm manh mối, ba mươi sáu liên hoàn là lựa chọn đầu tiên, nhưng các người đều cho rằng con đường này không đi được, như vậy thăm dò từ hướng Ma giới cũng không phải là không thể. Luận về nhận thức về Ma giới, thiên hạ ngoại trừ Thịnh Kinh Tiên Môn, thôi thúc Côn Luân Tiên Sơn. Chu sư tỷ triệu tập chúng ta ở đây tụ hội là để tiện cho tiện thu thập tài liệu?”

“Ừ, nơi khởi nguồn của tiên sơn Côn Luân, có thư viện truyền thừa lâu đời nhất Cửu Châu. Có lẽ phương diện uyên bác không bằng Vạn Pháp Tiên Môn, nhưng bàn về bí mật của Ma tộc., Cho dù là người trong Thịnh Kinh cũng sẽ không biết nhiều hơn những điều chúng ta biết. Chỉ là... thư viện trên Côn Luân tiên sơn ghi lại quá nhiều, muốn tìm tư liệu cần thiết trong bản chép của Hạo Như Yên Hải, chỉ dựa vào sức lực thực sự của một hai người mà không làm được, huống chi tình hình của mấy người chúng ta mỗi người mỗi khác, cho nên tốt nhất là chia nhau ra tìm kiếm...”

Còn chưa dứt lời, Vương Lục đã nhin không được ngắt lời: “Chờ một chút, ý của Chu sư tử là cho mấy người chúng ta xâm nhập vào nơi khởi nguồn của tiên sơn Côn Luân, thậm chí lật xem tư liệu ở thư viện? Môn quy của các người trở nên rộng rãi như vậy từ khi nào vậy? Chẳng lẽ tiên sơn Côn Luân sắp cải cách sao.”

Chu Mộc Mộc nói: “Trước nay môn quy chưa từng nói cho phép ngoại nhân vào, nhưng cũng căn cứ môn quy Côn Luân, trong tình huống Tịch đệ tử xác thực là tất yếu, có thể bỏ qua một phần quy định.”

Vương Lục không khỏi cảm khái: “Tịch đệ tử của Côn Luân các người có đặc quyền như vậy sao? Đúng là không tệ.”

Chu Mộc tò mò hỏi ngược lại: “Đây không phải chuyện bình thường sao? Tịch đệ tử chính là người thừa kế môn phái, đương nhiên nên có đặc quyền... Linh Kiếm phái các người không có sao?”

“...Ta cảm thấy ta bị người nào đó liên lụy.”

“Tóm lại, kế tiếp ta sẽ dẫn các người tiến vào nơi bắt đầu. Nhưng mà trước đó, ta cũng cần các người thề tuyệt đối sẽ không lật xem những tư liệu cơ mật không liên quan đến hành động lần này, lại càng không thể nói những gì chứng kiến ngày hôm nay cho người khác biết được.”

Yêu cầu của Chu Mộc Mộc vô cùng hợp lý, sau khi mỗi người lập lời thề, Chu Mộc Mộc lại nhìn về phía a việt đi theo Vương Lục đến, há to miệng, muốn nói lại thôi.

A Oa khẽ mỉm cười: “Ta hiểu rồi, các người không cần để ý đến ta, ta chỉ ở đây chờ các người... Vương Lục, người muốn mấy ngày?”

Vương Lục nói: “Năm ngày đi.”

“Được, năm ngày sau nếu không gặp được người, ta sẽ đi tìm người.”

Trong khi nói chuyện, A Phủ ngẩng đầu hướng lên, ánh mắt xanh biếc xuyên thấu mây mù quanh năm không tiêu tan bên ngoài tiên sơn Côn Luân. Cho dù đối mặt với môn phái tu tiên lâu đời nhất ở Cửu Châu, A Phàm vẫn không chút sợ hãi.

Vương Lục bật cười: “Đa tạ sự quan tâm của ngươi... Có hào khí là chuyện tốt. Nhưng nói thật, đến lúc đó vạn nhất không gặp được ta, ngươi thật sự định trực tiếp giết tới Côn Luân tiên sơn sao?”

A Trác thân nhiên nói: “Sẽ không đâu, đến lúc đó ta sẽ dùng danh nghĩa của bếp nghệ trao đổi với nhau đến nhà bái phỏng, tiên lễ hậu binh.”

“... nấu nướng trao đổi? Ngươi đây rõ ràng là khiêu khích ta trước mà.”

...

“Chật chặt chặt.”

Hắn khổng chế vòng sáng Hồn Độn Kim Quang bay lên không trung, còn Chu Mộc Mộc hoàn toàn không nhìn mây mù lượn lờ phía trước mà chỉ tập trung ánh mắt lên người Vương Lục, quan sát trên dưới không ngớt.

Ánh mắt cẩn thận quan sát của Kim Đan chân nhân, đôi lại là người bình thường tuyệt đối không chịu nổi, cho dù Chu Mộc Mộc không có lòng gây áp lực đả thương người, cũng có thể khiến người thế gian như Thái Sơn áp đỉnh. Còn cho dù là tu sĩ, cảnh giới Hư Đan không đủ cũng không chịu nổi trừng mắt nhìn cô ta.

Đáng tiếc bây giờ người Chu Mộc đánh giá là Vương Lục, không chê vào đâu được, Vương Lục phòng ngự đệ nhất cùng cấp. Thấy ánh mắt Chu Mộc Mộc nhìn tới nhìn lui không dứt, còn chặt chặt liên tục, Vương Lục cũng không khách khí, trực tiếp vén ống tay áo, lộ ra đường cong cơ bắp mượt mà no đủ cánh tay, sau đó bày ra đủ loại hình dáng cường tráng, khiến lúc đó Chu Mộc Mộc phải lảo đảo một cái, suýt chút rơi khỏi vòng kim cương.

“Người...”

Wương Lục hừ một tiếng: “Hừ hừ, bị hai cánh tay của ta lèo lèo ánh sáng đến mắt sao? Ta đây là hạ thủ lưu tình, bằng không Đại Cơ phơi sạch người.”

“Đủ rồi, động tác này của ngươi kinh tởm gần với Tinh Thần tiên nữ lúc trước rồi, vừa nãy tiên tâm của ta suýt nữa sụp đổ.”

Wương Lục ánh mắt sáng lên: “Điều này nói rõ việc tu hành của ngươi tồn tại điểm yếu, cần ta giúp ngươi cường hóa đặc huấn sao.”

“Không cần, ta còn muốn làm một người đường đường chính chính chính chính đây...”

Chu Mộc Mộc nói tới đây, cảm giác mấy phần khí tức trước kia thật vất vả mới nhắc lên được đã hoàn toàn tan mất: “Ài, lúc đầu ta chỉ muốn hỏi người, nữ tử Tây Di kia rốt cuộc có

quan hệ gì với ngươi, nhìn dáng vẻ nàng tựa hồ rất yêu ngươi, nhưng giữa các ngươi lại không giống đạo lữ bình thường.”

Vương Lục cười ha ha: “Đương nhiên không phải đạo lữ bình thường gì. Năm đó ta là mặt của nàng.”

“Phốc “

Lần này Chu Mộc Mộc không đứng vững, trực tiếp hạ xuống Kim Cương Quyển, luống cuống tay chân một lần nữa tìm lại cân bằng.

Đoàn người bọn họ tiến vào trong hộ sơn đại trận bên ngoài tiên sơn Côn Luân, dựa theo quy củ bình thường, đừng nói là Kim Đan chân nhân, cho dù là tu sĩ cấp Chân Quân đến đây, không được sơn môn chủ nhân cho phép cũng không thể tự nhiên phi hành. Chu Mộc Mộc vận dụng đặc quyền của Tịch đệ tử mới có thể dẫn dắt mọi người phi hành, trong lúc nhất thời còn phải nỗ lực duy trì cân bằng, hơi vô ý sẽ rớt xuống, kết quả...

“Được rồi, người bình thường không hiểu được chuyện của ngươi. Có điều, thật hâm mộ ngươi, lại có một hộ vệ cấp Chân Quân.” Chu Mộc nói: “Cho dù là vị ở Thịnh Kinh, cũng không có trưởng lão Chân Quân bảo vệ bên người.”

Địa vị của Ngũ Tuyệt Tịch tất nhiên hết sức quan trọng, nhưng tu sĩ cấp Chân Quân cũng tôn sùng tương tự, cho dù là tu sĩ Chân Quân trong Thịnh Kinh Tiên Môn cũng có thể đếm trên đầu ngón tay, bất kỳ một ai cũng là lực lượng quý giá không thể bỏ qua. Trừ phi môn phái gặp phải tình huống trọng đại, nếu không dù là trưởng môn cũng không thể gọi bọn họ tới gọi lui. Cho nên Chu Mộc Mộc thấy Vương Lục có thể tùy ý gọi một hộ vệ cấp Chân Quân tới, đúng là có chút hâm mộ.

Vương Lục cười ha ha nói: “Muốn bảo vệ cũng không dễ dàng, lấy dung mạo tư chất của Chu sư tỷ, tùy tiện tìm một lão đầu tử cấp Chân Quân dán sát vào, bảo vệ không phải cũng có sao. Hơn nữa chờ lão đầu tử tọa hóa rồi, ngươi còn có thể thuận lý thành chương kế thừa di sản, chỉ sợ so với thân là Tịch sư đệ đoạt được còn nhiều hơn.”

Chu Mộc Mộc quyết định không bao giờ nói chuyện với Vương Lục nữa.

Không biết qua bao lâu, đoàn người rớt cuộc vượt qua tầng mây, Côn Luân tiên sơn cũng xuất hiện ở trước mắt.

Khác với núi Nhất Sơn của Linh Kiếm phái, núi Côn Luân không phải dùng mây mù để che dấu vị trí mà là dùng mây mù để ngăn cách không gian. Núi tiên chính của Côn Luân là bí ẩn hiểm có ở Cửu Châu. Nếu không có Chu Mộc dẫn dắt lần này, thì Tịch của bốn phái khác cũng khó mà có cơ hội lĩnh hội chân chính của Côn Luân.

Tiên sơn Côn Luân là môn phái tu tiên lâu đời nhất Cửu Châu, phong quang trong núi tự có huyền diệu, nhưng lúc này bốn người Chu Mộc lại dẫn theo một con đường mòn khúc chiết cật bước, ven đường không thấy một bóng người, cũng không nhìn thấy các loại phương tiện bên trong tiên sơn.

Dựa theo những gì Chu Mộc nói, lần này nàng vận dụng Tịch Đặc Quyền, chung quy vẫn có một số chỗ chưa hợp quy tắc, mấy người lặng lẽ hành động cũng thôi đi, nếu giống trống khua chiêng cũng có thể dẫn đến phiền toái.

Nhất là tại Côn Luân tiên sơn, điều đầu tiên khiến Cửu Châu trở thành nơi thủ hộ cũ, gây ra phiền toái rất có thể là phiền toái lớn. Thân phận của mấy môn phái như bọn họ còn đồ thêm dầu vào lửa.

“Cho nên các người phải khiêm tốn một chút... Ta mang các người trực tiếp tiến vào nơi khởi nguyên. Hiện tại các trưởng lão ở khởi nguyên chi địa vừa lúc có việc ra ngoài, các trưởng lão trong nhà quan hệ với ta rất tốt, sẽ mở một con mắt nhắm một con mắt. Chỉ cần các người không gây chuyện, tiến vào khởi nguyên chi địa liền an toàn —— trong cả tòa tiên sơn, có thể tùy ý ra vào nơi khởi nguyên cũng không có mấy người.”

Đọc theo đường đi, Chu Mộc Thiên dặn dò vạn lần, đặc biệt là bên tai Vương Lục có một người dong dài. Bởi vì trong đoàn người, chỉ có Vương Lục là người duy nhất khiến nàng lo lắng nhất là Quỳnh Hoa làm việc luôn thỏa đáng. Tuy rằng nàng khó chịu nhưng cũng không thể không thừa nhận. Hạng Lương phục tùng tính tình kinh người, cho hấn mệnh lệnh chuẩn xác thì không thể phạm sai lầm. Còn Trảm Tử Dạ... Ha ha, nếu thật sự gây ra thị phi thì tốt, để cho trưởng lão trong môn phái giáo huấn hấn một chút là dạy cho hấn một bài học tốt nhất...

Đi dọc theo mật đạo Côn Luân hồi lâu, rớt cuộc trước mắt sáng tỏ thông suốt, một vũng hồ trải thai nghén vô hạn sinh cơ, ngàn vạn loại linh khí hội tụ ở đây, hồ nước phản chiếu lịch sử chín châu sáu ngàn vạn năm, làm lòng người hoa mắt.

Quỳnh Hoa có chút hứng thú thưởng thức màu sắc hồ quang sơn, cũng nhẹ giọng hỏi: “Đây là khởi nguồn chi địa?”

Chu Mộc Mộc gật gù đầu, sau đó gọi bốn người: “Theo sát ta, chúng ta phải đi sâu xuống đáy hồ mới có thể tiến vào thư viện... Quá trình này cần các người bình tâm tĩnh khí, tuyệt đối không được loạn.”

Có điều bốn gã đệ tử Tịch Mộc cũng không cần nhờ vả, mỗi người tự vận chuyên công pháp, nội liễm lực lượng như kén, đi theo bước chân Chu Mộc xâm nhập vào giữa hồ.

Chu Mộc Mộc dẫn đầu im lặng niệm tụng pháp quyết, che chở đoàn người tránh bị nước hồ áp bách. Nước hồ khởi nguyên này ẩn chứa lực lượng vô biên, nếu không có pháp thuật tị thủy chính xác, tùy tiện xâm nhập dù là Kim Đan chân nhân cũng bị thôn tính hầu như không còn.

Cái gọi là không được cho phép thì không thể tùy ý ra vào, cũng không chỉ là môn quy hư vô. Mà trải qua một đoạn đường cẩn thận, tâm tính của mấy tên Tịch đệ tử cũng không khỏi trở nên trầm trọng.

Sau khi chìm xuống hồ nước, mấy người phát hiện nước hồ này cùng mây mù bên ngoài Côn Lôn sơn có cùng công hiệu, là một loại thủ đoạn ngăn cách không gian, thư viện chân chính chưa hẳn là sâu ở đáy hồ, rất có thể là một động phủ độc lập.

Nước hồ dập dờn, quang ảnh chập chờn, bát tri bát giác, trước mắt không còn là hồ nước trong suốt nữa mà là một con đường rộng rãi. Phía trước là một tòa cung điện to lớn sừng sững, cung điện do bạch ngọc xây thành, hoàn toàn hợp thành một thể. Thoạt nhìn như là do một tòa Bạch Ngọc sơn tinh khiết điêu khắc thành.

Xung quanh điện đường tinh khiết không dính chút bụi bần, thủy khí mờ mịn, trước cửa một con đường đá màu trắng kéo dài đến dưới chân, chỉ có một khối nham thạch màu xám cao

bằng người đứng bên cạnh cửa, mặt ngoài tảng đá mọc đầy cỏ xỉ rêu và khối độc thực, điều chỉnh hơi đột ngột, nhưng lại tăng thêm mấy phần thú vị tự nhiên vì nơi trang trọng nghiêm nghị này.

Chu Mộc Mộc xung phong đi trước, bước nhanh tới trước cửa đại điện, chột ngừng chân, gật đầu với nham thạch màu xám tro.

Sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của đám người Vương Lục, viên đá kia khẽ run lên, dường như cũng gật đầu ra hiệu.

“Tôn, Tôn Ngô Không?” Vương Lục lui về phía sau một bước, mặt lộ vẻ cảnh giác.

Chu Mộc Mộc hừ một tiếng, không chút do dự quay đầu lại, vòng Kim Cương mạnh mẽ vô cùng đánh tới, “Tên thiếu lễ phép, muốn ăn đòn...”

Bất quá những người khác cũng cảm thấy hiếu kỳ với tảng đá biết động này, Chu Mộc Mộc thấy không qua loa, liền giải thích đạo.

“Vị này là tiền bối Nam Cực Tiên Ông phụ trách quản lý học viện Côn Luân Tiên Sơn.”

Thấy đã giải thích được sự lạnh nhạt, Chu Mộc Mộc đành phải giải thích thêm: “Tiên Ông tiền bối đã tiến vào trạng thái hôn mê ba năm trước rồi, trong tình huống bình thường sẽ không có bất kỳ phản ứng gì với ngoại giới, bởi vì lần này ta dẫn theo ngoại nhân, cho nên cần giải thích với hắn. Tóm lại, các người cũng đừng tưởng rằng đây thật sự là một tảng đá nha.”

“...” Vương Lục sửng sốt trong chốc lát, sau đó dùng sức quan sát tảng đá kia. “Cái này. Cục đá này thật sự là Nam Cực Tiên Ông sao? Trong truyền thuyết rùa sống ba nghìn sáu trăm năm rồi sao?”

“Quy, quy cái mẹ nhà ngươi ah cho dù hắn không phản ứng, nhưng cũng nghe được...” Chu Mộc Mộc quả thực nóng lòng muốn chết, vòng Kim Cương không chút do dự đánh Vương Lục một trận. “Từ giờ trở đi câm miệng cho ta.”

Vương Lục tuy rằng thấy hòn đá kia không phản ứng, nhưng cũng không nhiều lời nữa.

Nam Cực Tiên Ông, chín Châu Đại Lục đệ nhất trường thọ tu sĩ, lịch trình sinh mệnh ba nghìn sáu trăm năm hiện giờ trong mắt rất nhiều người là trò chuyện cười. Bởi vì Nam Cực Tiên Ông nổi tiếng là cực đoan tu hành, cực đoan sinh tồn tồn tồn tồn tồn tồn., Cực đoan bất thiện chiến. Hẳn theo lý thuyết trên có Hợp Thế kỳ cảnh giới, nhưng năng lực thực tế chỉ sợ ngay cả một ít Nguyên Anh chân nhân cũng không bằng, toàn bộ tâm tư của hắn đều dùng để kéo dài tuổi thọ, trừ cái đó ra không còn vật gì khác. Quy mặc dù tuổi thọ, ngoại hiệu cũng vì vậy mà đến đây.

Nhưng Vương Lục lại không nghĩ như vậy. Sinh mệnh dài đằng đằng mặc dù tiêu hao thực lực của hắn thân là tu sĩ, nhưng cũng làm cho hắn thấy rất nhiều phong khởi vân phun, thương hải tang điền. Hiện giờ chương môn nhân của Vạn Tiên minh trong mắt hắn đều là vãn bối của vãn bối, hơn nữa còn có một vấn đề máu chột.

Ba ngàn sáu trăm năm qua, Cửu Châu Đại Lục nổ quá nhiều lần, đặc biệt là một trận đại chiến tiên ma đột ngột hai ngàn năm trước - Lại gọi là lần đại chiến tiên ma thứ hai, càng khiến cho chín châu Đại Lục hãm vào biển lửa, sinh linh đồ thán. Lúc đó mọi người đều cho rằng trong lần đại chiến tiên ma đầu tiên của Đức Thắng thái tổ đã hoàn toàn chém trừ uy hiếp của Ma tộc, nhưng lại không nghĩ Ma tộc trong lúc bất tri bất giác đã có thể lực tương đương không lồ ở Cửu Châu, một khi bạo phát, quả thực thế không thể đỡ...

Lần đại chiến Tiên Ma kia, người Cửu Châu ít nhiều là dựa vào vận khí vài phần mới giành được thắng lợi, không biết bao nhiêu môn phái tu tiên gặp phải thảm cảnh diệt tuyệt, tình huống có thể so với mặt pháp chi kiếp. Mà Nam Cực Tiên Ông, là từ trong một thời đại như vậy sinh tồn xuống.

Mang theo vài phần cẩn thận, đám người Vương Lục đi qua bên cạnh tiên ông như tảng đá, chỉ là không biết có phải ảo giác hay không, Vương Lục luôn cảm thấy tảng đá kia tựa hồ như đang nhìn chính mình...

Nếu là người bình thường, lúc tình thế bây giờ vi diệu hơn phân nửa bỏ qua, nhưng Vương Lục là một người vô cùng tin tưởng chi tiết, nếu đã xác định cảm giác có vấn đề, vậy thì không thể dễ dàng buông tha.

Hắn xoay người, đi thẳng tới trước tảng đá, vươn tay chạm nhẹ vào một khối địa phương trong vát.

“Này, ngươi làm cái gì?”

Giọng nói của Chu Mộc Mộc phảng phất như mờ mịt xa vời, bởi vì trong đầu Vương Lục bỗng nhiên xuất hiện thêm một hàng chữ.

“Tầng thứ hai, Tầng thứ hai, có lẽ cần thứ gì đó.”

...

Sau khi đoàn người tiến vào thư viện Côn Luân tiên sơn, Chu Mộc Mộc nhấn mạnh mấy yêu cầu rồi phân tán ra, tìm kiếm thư tịch có thể dùng.

Tiên sơn Côn Luân là cổ phái lâu đời nhất ở Cửu Châu, cái gọi là cổ phái, dựa theo phương pháp cổ xưa mà làm. Hơn mười năm trước khi Linh Kiếm phái tổ chức đại hội thăng tiên đã nổi giận đùng đùng, phong thái của cổ phái, nhưng nếu so sánh với Côn Luân Tiên Sơn thì còn kém rất xa. Tòa tiên sơn di thể độc lập này như tuyên cổ bất biến, vô luận bên ngoài đấu chuyển sao dời cũng không thể lay chuyển sự kiên trì của nó.

Đại phạm cổ phái, đều coi trọng một cơ duyên, cơ duyên là gì? Vấn đề này một lời khó nói hết, cụ thể trước mắt chính là thư viện của Côn Luân tiên sơn, tàng thư không trải qua sửa sang khoa học., Không phải dựa theo tuổi thọ hay nhiệm vụ, mà là tùy ý rải rác khắp nơi. Vì vậy năm người đành phân tán ra, ở tầng này không biết bao nhiêu tầng, bao gồm bao nhiêu giá sách ở thư viện to lớn tùy ý bước chậm, sau đó... lựa chọn quyển nào, quyển nào là cơ duyên của mình.

Nếu đổi lại là người bình thường, khẳng định sẽ tỏ vẻ chất vấn bất luận thế nào cũng không đáng tin, nhưng phần lớn Tịch đệ tử lại ngầm thừa nhận phương pháp này - Ngũ Tuyệt Tịch, mỗi một người bọn họ đều có vận khí người thường khó có thể đạt tới., Nếu đặt ở hạ giới, chính là loại người không sử dụng bất cứ công pháp nào đều có thể cưỡng ép mở ra mười lần cường vận lớn. Chẳng qua bởi vì đối thủ ngày thường của bọn họ cũng không phải hạng người hời hợt, cường vận cũng không thể hiện ra. Nhưng nếu nói có tin cơ duyên, quá nửa là tin.

Ngoại trừ một người ra.

“Thật sự là... hoang đường khó tin.”

Trảm Tử Dạ tròn tròn mắt., Có chút bất ngờ, lại thêm phần nộ nói: “Đây là hồ sơ quản lý của tiên sơn Côn Luân các người sao? Hết thầy tùy duyên? Quả thực là chê cười các người có biết quy quan không chút kết cấu này sẽ tạo thành lãng phí lớn

đến mức nào không? Các người có biết tư liệu mà Côn Luân tiên sơn các người nắm giữ có ý nghĩa trong toàn bộ tu tiên giới ở Cửu Châu? Loại lãng phí thời gian này là phí của trời sao, các người không sợ thiên kiếp lôi hình hình xử giáng lâm sao?”

Chu Mộc Mộc bị chỉ trích có chút ghen hòng trừng mắt, sừng sốt cả buổi vẫn không tìm được cơn thịnh nộ.

Trảm Tử Dạ giận không kèm được, đuổi tay chỉ vào thư viện Bạch Ngọc phía sau: “Côn Luân phái các người luôn luôn tự cho mình là cổ phái, có một số nơi bởi vì tuân thủ chuyện cũ mà thôi, ví dụ như không mở ra cho tu sĩ linh căn con người nhập môn, ví dụ như một đơn độc dạy học của thầy trò... Nhưng ở phương diện tri thức..., Không cho phép các người vì theo lịch sử mà Côn Luân tiên sơn các người lũng đoạn quá nhiều tri thức, nếu các người bán giá cao ta cũng nhận, nhưng các người hết lần này tới lần khác chỉ tiếc nuối, lại phí phạm của trời, các người đang phạm tội với toàn bộ Tu tiên giới cửu châu.”

Chu Mộc Mộc bị chó phun máu chó xối đầu, mất đi tiên cơ. Nhưng bà là chân nhân Kim Đan, vì sao tiên tâm tu của bà mạnh mẽ, nhanh chóng đứng vững, phản kích sắc bén.

Thiếu nữ hơi nghiêng đầu, cười nhạo một tiếng: “Ngu ngốc.”

“Người?” Trảm Tử Dạ như muốn nổi điên, nửa người lóe lên ánh chớp, nhưng lúc này vẫn không thể khống chế được lửa giận trong lòng.

Đây không phải cánh cửa vạn pháp, mà là tiên sơn Côn Luân, quê hương của Chu Mộc Mộc, nếu thật sự đánh nhau chắc chắn sẽ không có kết cục tốt...

“Họ Chu kia, sau việc này, ngay dưới chân núi các người, quyết đấu một chọi một, người có dám hay không?”

Chu Mộc Mộc cũng không khách khí: “Người nguyện ý tìm đường chết, đương nhiên ta phụng bồi.”

Sau khi định ra ước hẹn quyết đấu, hai người tự mình kéo đến đối phương, sau đó quay đầu đi dọc theo các phương hướng khác nhau xâm nhập sâu vào thư viện.

Chuyện tùy duyên mặc dù thoát nhìn có chút hoang đường, nhưng bao gồm cả trăm tử dạ tại, đều mơ hồ cảm nhận được tại sâu trong thư viện có vật gì đó đang triệu hoán mình... Có lẽ đó là cơ duyên của mình, cũng có lẽ, đây chính là nơi khởi nguyên, là thư viện cổ xưa nhất Côn Luân có công hiệu thần kỳ.

Đương nhiên cho dù là vậy, Trăm Tử Dạ vẫn cho rằng phương thức quản lý bản đồ này nên bị thiên phạt.

“Tầng thứ hai, Tầng thứ hai, liệt kê tam hành giá sách...”

Vương Lục đi dọc theo cầu thang ở rìa đại điện tầng một hồi lâu, cầu thang dài dằng dặc phẳng phất cũng không có ngừng lại.

Đến tầng thứ hai, Vương Lục lại cả kinh, sau đó trong nội tâm dâng lên cảm giác tán đồng đối với Trăm Tử Dạ: Đám ngọc ngách này của Côn Luân thực sự nên bị trời phạt đi.

Biển sách vô biên vô hạn vậy mà cũng thôi... giá sách lại không có số bốn mà xếp hạng ba, lẽ nào còn phải đếm từng cái một?

Đương nhiên, với tư cách là chân nhân kim đan, nguyên thần cường đại đủ để trong khoảnh khắc quét sạch đơn vị ngàn vạn, mấy ngàn hàng sách cũng không tính là đại sự gì, nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy... đám lão già Côn Luân này thật sự rất thiếu tiền.

Không bao lâu, Vương Lục cuối cùng đã đếm tới con số tám. Trên một giá sách cổ xưa trước mặt đúng là truyền đến chấn động khiến lòng người run sợ.

Tiện tay rút ra một quyển sách. Chỉ riêng thư danh đã làm cho Vương Lục toàn thân run lên: Trung chính nhật ký

Chuyện này... Chẳng lẽ là Trung Chính Thần Quân năm đó thắng Thái Tổ quật khởi, từng quân lâm Cửu Châu, lại bởi vì chỉ huy Tiên Ma đại chiến mà mất đi thanh danh, cuối cùng được Đức Thắng Thái Tổ thay thế vào đó?

Trung Chính Thần Quân, đệ nhất nhân của tu tiên giới trong chín châu năm trước, nếu không sinh ra cùng thời kì với Thái tổ đức thắng, nếu như không phải gặp đúng thời điểm tiên ma đại chiến, chắc hẳn ông ta có thể đạt được một phen huy hoàng

vĩ nghiệp, đáng tiếc đầu tiên là bị Ma tộc càn quét cả đời ông ta cơ nghiệp., Lại bị Đúc Thắng Thái Tổ từ trên vị trí đệ nhất nhân Cửu Châu đuổi xuống, tuổi già nghiêng ở một góc, trong sự cô đơn và phần uất kết thúc cuộc đời mình, lấy tu vi Đại Thừa kỳ tọa hóa, mà trước đó có rất nhiều người nhận định kỳ thật hẳn có tư chất phi thăng, tên Thần Quân cũng vì vậy mà đến.

Sau đó chính thần quân trong truyền thuyết để lại một bản nhật ký trước khi tọa hóa, ghi lại rất nhiều bí ẩn. Chẳng qua là quyển sách đó đã thất lạc từ lâu, lưu truyền trong thế gian phần lớn là hậu nhân sáng tạo. Nhưng nơi này là khởi nguồn của tiên sơn Côn Luân, chắc cũng không đến mức cất dấu bản sơn trại chứ?

Hơn nữa... Côn Luân Tiên Sơn xuất thân là chính thần quân xuất thân môn phái, nếu có di vật của hắn lưu lại cũng là hợp tình hợp lý. Vì vậy mang theo hiệu kỳ mãnh liệt, Vương Lục mở nhật ký ra.

Bản nhật ký cũng chỉ vền vẹn là nhật ký, cảm quyển sách cổ xuyên qua vạn năm lịch sử này. Vương Lục cũng không cảm nhận được dấu vết Trung Chính Thần Quân lưu lại từ trong đó, có lẽ lúc tuổi già đã không có ý định lưu lại quá nhiều dấu vết của mình. Cũng có lẽ quyển này chỉ là bản sao chép, vốn đã được cất giữ từ trước đến giờ không biết ở nơi nào... Nhưng đối với Vương Lục mà nói thì nội dung của nhật ký mới là trọng yếu nhất.

Một thần quân từng trải qua đại chiến tiên ma, hiểu biết của ma tộc vượt xa bất cứ người ngoài nào, cho dù là chính thần quân cả đời bệnh hoạn nhất cũng chỉ kháng ma bất lực...

Wương Lục đọc sách với tốc độ phi thường nhanh, dùng nguyên thần cấp Kim Đan quét mắt nhìn nhật ký. Một quyển sách thật dày, chỉ trong thời gian uống một chén trà nhỏ, Vương Lục đã đọc hai lần.

Sau đó, một giọt mồ hôi lạnh lã lẽ rơi xuống.

Có đôi lúc, cái giá phải trả khi biết được chân tướng sẽ cao hơn dự kiến rất xa. Vương Lục vốn định từ trong nhật ký tìm hiểu một vài bí mật không ai biết, tỷ như bí mật lực lượng của Ma tộc, nhưng mà...

“Li bỏ Ma tộc mà dẫn dắt một trận đại chiến tiên ma, được rất nhiều người coi là khúc mắc suốt đời ta, nhưng mặc dù có thể quay đầu trở lại, ta vẫn sẽ đưa ra lựa chọn giống nhau. Đức Thắng có nó chấp nhất, khiến nó có thể ngăn ngừa hai mươi năm quét ngang cửu châu, phi thăng tiên liền. Ta không bằng Đức Thắng, nhưng tu hành cả đời, ta cũng có sự chấp nhất của chính ta.”

Đây là một câu đến cuối nhật ký, có chút không đầu không đuôi. Hơn phân nửa nội dung quyển sách phía trước kỳ thật cũng không có nhiều giá trị, cơ bản đều là thứ mọi người đều biết, duy chỉ có câu nói này...

Ma tộc ruồng bỏ mà dẫn một trận chiến tiên ma? Đây... đây là thứ quý quái gì vậy?

Bỏ qua Ma tộc? Ai? Tu sĩ Cửu Châu sao? Thế nhưng, Ma tộc từ khi xuất hiện ở Cửu Châu đã có mối thù không đội trời chung với tu sĩ, hai phe từ lúc bắt đầu gặp mặt liền giết chóc không ngớt, chưa bao giờ có giao lưu hòa bình, càng chưa từng có bất kỳ minh ước nào, như vậy nói gì đến chuyện phản bội?

... Năm đó Tiên Ma đại chiến, chẳng lẽ còn cất giấu bí mật gì đó không muốn người biết?

Trừ những lời này ra, trong nhật ký không còn nội dung nào liên quan nữa, một câu đột ngột như vậy có vẻ rất chói mắt. Vương Lục lật xem hai lần, xác định nhật ký này hoặc là đã bị hậu nhân gia công, hoặc là... Bí mật của trận đại chiến tiên ma này ngay cả Trung chính thần quân cũng không dám viết quá nhiều.

Thả nhật ký chính giữa xuống, Vương Lục từ trên giá sách rút ra quyển sách thứ hai.

Tự Đức Thắng là thái tổ truyền thụ 《 Thái tổ truyền 》

Thái tổ truyền thụ trí nhớ cũng không lạ lắm gì, nhưng quyển sách này là do cận vệ của thái tổ sáng tác năm đó, trong sách vẫn lưu lại khí tức Tiên đạo của vị Hóa Thần đỉnh phong chân nhân kia. Đại bộ phận nội dung trong đó kỳ thật cũng không hiếm lạ gì, nhưng trong đó lại toát ra một tia cổ quái, dường như vị cận vệ này đối với Ma tộc có chút đồng tình.

Với tính tình của thái tử, rất khó tưởng tượng bên cạnh lại có một cận vệ lập trường không chắc chắn như thế, chẳng lẽ nói...

Đang nghĩ tới đây, bỗng nhiên bên tai Vương Lục vang lên một thanh âm tang thương.

“A, chủ nhân của ta, cuối cùng ta cũng gặp được ngươi rồi.”

Thanh âm này làm Vương Lục cau mày lại, bởi vì hắn hiểu rõ ý tứ của câu nói này, nhưng ngôn ngữ mà hắn sử dụng lúc trước tuyệt đối chưa từng nghe qua. Nói cách khác...

Vương Lục lấy ra trang sức của hồng ngọc trước ngực —— sau khi hắn tranh bá ở cửa ải Ngũ Linh Huyết Quan, đoạt được từ tay một vị Ma tộc gia nhập Địa Tiên Trận doanh. Một năm qua suy đi cân nhắc lại cũng không đạt được ảo diệu của nó, nhưng hiện tại lại mơ hồ nóng, giống như là sắp lộ ra bí mật càng lớn hơn.

“Ngươi là ai?”

Vương Lục há to miệng, âm thanh không tự chủ được mà trở nên vắn vẹo, chưa từng nghe qua tiếng nói.

“Là ta a chủ nhân, người hầu luôn trung thành.” Trong khi nói chuyện, trong giá sách có một quyển sách dày màu đen nhảy ra, trang sách mở ra, trong đó trên một trang, một tấm da mặt màu đen đang hung phần ác độc cuộn cuộn không dứt.

“Ta đợi ngài hơn vạn năm, cuối cùng đợi được ngài một lần nữa triệu hoán chủ nhân ta, ta đã sốt ruột không đợi được muốn cho những nhân tộc bội tín bội nghĩa kia biết một chút màu sắc, chúng ta sẽ đi diệt vài tòa thành trì nhân tộc, sau đó ăn mấy trăm tu sĩ nhân tộc, ta cảm giác sắp chết đói rồi.”

Nặng tin bội nghĩa...

“Bất quá chủ nhân, vì sao ta cảm giác trước mắt tối đen, thân thể cũng không nghe sai sử.”

Đại khái là bởi vì hiện tại ngươi chỉ còn một cái miệng, còn bị khâu ở trên trang sách, xem như là tiêu bản. Quyển sách dày màu đen kia chính là đạo cụ điều võ dương oai của đại chiến tiên ma...

Nhưng, vô luận như thế nào, nghe được cái này cái miệng ồn ào, trong lòng Vương Lục gợn sóng không ngừng.

Nhân tộc ruồng bỏ nghĩa khí... Mẹ nó, năm đó Tiên Ma đại chiến đến cùng phát sinh cái gì?

Xem ra, thật đúng là cần phải đến Ma giới một chuyến, nhưng hành trình tới Ma giới, rốt cuộc bắt đầu từ đâu đây?

...

Vương Lục cũng không quên mục đích mình đến tiên viện Côn Luân sơn.

Bọn hắn đến tìm kiếm manh mối tiến vào Ma giới, mà không phải là tìm kiếm Thượng cổ bệ bồi của nhân loại... Tràng đại chiến Tiên ma kinh thể hải tục vạn năm trước kia, đối với người Cửu Châu hiện tại mà nói đã theo dòng sông thời gian cọ rửa mà phai màu., Nhưng ảnh hưởng của nó lại là thâm căn cố đế. Bây giờ Vạn Tiên minh chính là vì chống cự Ma tộc mà sớm nhất ngưng tụ lại. Ma tộc trời sinh tính bạo ngược, tiên ma chi phân không cho mọc mả, những quan niệm đó đến nay vẫn chưa dao động qua.

Vạn Tiên minh thi triển tới hôm nay, quan niệm, đã sớm tự do hóa cao, đại hội Vạn Tiên minh định kỳ tổ chức thậm chí có người ở trên hội trường hô to Hà đồ ngu ngốc, cũng sẽ không bị coi trọng. Nhưng chỉ có tiên ma phân chia là điểm mấu chốt không thể chạm vào. Người có thể thể thể bày bất cứ quan điểm gì ở bất kỳ nơi công cộng, duy chỉ có duy nhất không thể ủng hộ ma tộc.

Thế nhưng bây giờ xem ra, cái rễ sắt thâm căn cố đế này tựa hồ muốn bị lật đổ căn cơ, trong đại chiến tiên ma, nhân tộc tựa hồ cũng không vô tội như vậy... Đương nhiên, sự tình còn không có thể kết luận nhanh như vậy. Trung Chính nhật cũng được, Thái tổ truyền cũng được, hiện ra cũng chỉ là chi tiết nhỏ. Mà lời nói của tên Ma tộc kia cũng chỉ là lời của một nhà, không thể hoàn toàn tin tưởng sự thật, bất quá, mọi chuyện đã bắt đầu lộ ra sự không chế Vương Lục.

Linh Kiếm Tịch dù hào quang chói mắt như thế nào, đối mặt Tiên Ma chi tranh chủ đề nói chuyện rất ít nói, hơn nữa Vương Lục cũng thật sự không muốn tham gia vũng nước đục này. Chính gã chính là Nhân tộc, sao phải khổ vì Ma tộc nói chuyện?

Đang lúc suy nghĩ, lại nghe thấy Ma tộc kia ồn ào không ngớt: “Chủ nhân, mấy năm nay ta luôn chìm vào giấc ngủ, bây giờ tỉnh dậy lại lại cảm thấy đói, ngài có thể cho ta ăn hai miếng

thịt người được không? Nếu không người hầu trung thành của ngài sẽ chết đói đó.”

Vương Lục nhìn thoáng qua miệng bị làm thành tiêu bản, không khỏi bật cười. Dưới tình huống như vậy cho dù thật sự tìm thịt cho nó, thì nó phải dùng cái gì để tiêu hóa? Hoặc là, loại chỉ còn miệng là còn có thể nói chuyện, rốt cuộc là thứ gì? Hơn nữa... Vì cái gì mà nó nhận mình làm chủ nhân?

Nghĩ tới đây, Vương Lục đưa tay sờ sờ trang phục của hồng ngọc. Chẳng lẽ Hồng Ngọc mà tên Ma tộc kia tặng cho mình lại có công hiệu nguy trang thành công? Chắc là như vậy không sai, bao gồm ngôn ngữ Ma tộc đột nhiên học được, có thể cũng là công lao rơi vào trang sức. Nếu là như vậy... Xem ra Ma giới không đi cũng không được.

Để lại đạo cụ này, chính là vì để cho Nhân tộc có thể công khai tiến vào Ma giới, không thu hút ánh mắt người khác sao?

Tuy nhiên phương pháp tiến vào Ma giới vẫn là vấn đề. Vương Lục suy nghĩ một chút, quyết định thử từ trong cái miệng này moi ra một ít manh mối.

“Tiếp theo, ta chuẩn bị đi trả thù tàn khốc nhất với loài người.”

“Ha ha, ta đã chờ câu nói này hơn vạn năm trước, người tính trả thù nhân loại như thế nào đây?”

Vương Lục suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói: “Đầu tiên là giết, lấy độ giết chóc quy mô lớn nhất triển khai, giết chết toàn bộ sinh linh nhân loại ở Cửu Châu giới cùng một trận doanh với bọn họ. Bởi vì đối với một tộc đàn mà nói, là sự tuyệt diệt gần như ban đầu., Không có bất cứ chuyện gì so với tuyệt diệt càng khủng bố hơn. Trong cơ thể có lẽ có dững mảnh chi sĩ, có thể hung hãn không sợ chết, có thể kháng cự bản năng cùng thiên tính của sinh linh, nhưng đến trình độ đàn tộc sẽ không tồn tại đặc lệ như vậy. triển khai trả thù đối với nhân loại, diệt sạch bọn họ là lựa chọn có hiệu suất đặc tội.”

“Đúng vậy, giết sạch bọn chúng khiến mỗi góc ngách của Đại Thiên thế giới này đều không còn hơi thở của nhân loại nữa...”

Cái miệng trên trang sách trở nên hung phấn, không ngừng phù hợp gào thét, ngay cả quyển sách đen nặng nề cũng rung

động không thôi. Sợi tơ khâu trên miệng cũng bắt đầu buông lỏng.

Vương Lục lại nói: “Nhưng chỉ ở đó thôi còn chưa đủ. Bởi vì báo thù đối với nhân loại chỉ là căn cứ vào hai cấp độ. Một là đả kích nhân loại, một là vui vẻ cho bản thân, đơn thuần giết chóc cũng không đủ để làm cho tộc ta phần nộ do vạn năm tích lũy. Cho nên lúc giết chết nhân loại đến gần như diệt sạch, chúng ta phải kịp thời thu tay lại. Bởi vì trò hay kế tiếp mới vừa bắt đầu.”

“A, nghe ra chủ nhân có kế hoạch kinh người gì?”

“Cũng chưa tính là kinh người, bởi vì việc ta muốn làm rất đơn giản, nuôi dưỡng nhân loại còn sót lại như gia súc, coi bọn họ là chất xúc tác của tộc ta, là tàn sát., Cẩn nuốt hay là tàn bạo thích du ngoạn, đều tùy tâm sở dục. Nhân loại đối đãi trư cầu như thế nào chúng ta đối đãi nhân loại như thế nào, mà nhân loại trời sinh linh trí hơn xa heo chó, bị người cho là súc vật đồ ngược đãi., Thông khổ phải chịu cũng sẽ gấp trăm lần. Nhưng chỉ có vậy còn chưa đủ, bởi vì áp lực quá dài đằng dặc sẽ làm nhân loại hoàn toàn biến thành súc vật, vậy sẽ khiến chúng ta mất đi rất nhiều lạc thú. Cho nên chúng ta phải lưu lại mầm mống cho nhân loại. Lúc ban đầu, nhân loại nhất định không cam lòng bị tộc ta đàn bức bách, thế lực phản kháng trong tộc đàn sẽ không ngừng xuất hiện thế lực phản kháng., Chúng ta phải làm bộ như không biết, tha thứ cho việc bọn họ lớn mạnh, thậm chí chủ động ra mặt bồi dưỡng, khi bọn họ tự nghĩ nắm giữ hy vọng, lại dùng thủ đoạn lôi đình nhổ tận gốc bọn họ, để bọn họ cảm thụ được tuyệt vọng chân chính. Nếu cứ lặp đi lặp lại như vậy, thú vui của chúng sẽ vô cùng vô tận, cũng sẽ không thay đổi đối với việc trả thù của con người.”

“Ôi trời ơi, không hổ là chủ nhân tối cao vô thượng vĩ đại, chỉ cần lắng nghe kế hoạch của ngài đã khiến ta hài lòng rồi, cảm giác đói khát tan thành mây khói, chúng ta động thủ khi nào chứ?”

Vương Lục nói: “Đương nhiên càng nhanh càng tốt, nhưng trước mắt binh lực trong tay ta không đủ, mà lực lượng của Nhân tộc ở Cửu Châu giới cường thịnh, khó có thể đối đầu. Ta cần phải từ Ma giới điều động càng nhiều nhân thủ, đáng hận thông đạo hai giới lại bị nhân loại chặt đứt.

Còn chưa dứt lời, đã nghe tên Ma tộc kia hô: “Vậy thì có cái gì, tìm Thiểm tộc đến đây a, bọn họ am hiểu nhất là mở ra thông đạo, chỉ cần tập trung vào vị trí của Cửu Châu Giới, đã thông một thông đạo hai giới, tối đa cũng chỉ có mười năm, ta mơ hồ nhớ rõ hai ngàn năm trước, thì đã mở được đường đi, lúc ấy ta cảm ứng khí tức Ma giới tinh lại một lát, nhưng đáng tiếc rất nhanh đã bị trấn áp, không thể kịp thời hưởng ứng, thật sự là tiếc nuối a.”

Hóa ra trong Ma giới lại có một tộc lóe lên, hành động vĩ đại có thể liên thông Lương Giới Lệnh Đức Thắng, năm đó nổi giận chém giết hai giới thông lộ hóa thành nước chảy... Nhưng xem ra điều kiện tiên quyết là phải có thể khiến tộc nhân Thiểm gia khóa chặt vị trí Cửu Châu Đại Lục ở Ma giới, điểm này chắc hẳn cũng không dễ dàng gì., Nếu không sau lần Tiên Ma đại chiến đầu tiên, thời đại mạt pháp chín châu trải qua một lần suy yếu nhất, Ma tộc lại không thừa dịp mà vào, hơn phân nửa là không có biện pháp khóa chặt vị trí Cửu Châu.

“Nhưng ngươi và ta đang ở cửu Châu giới, muốn liên lạc với Ma tộc để cung cấp tin tức vị trí cho Ma giới như thế nào?”

Trên trang sách cười ha ha: “Chủ nhân sao ngươi lại quên ta rồi? Tiếng nói của tộc nhân Hồng có thể xuyên qua tam giới, chỉ cần cho ta ăn uống no đủ, liên hệ với ma giới sẽ là chuyện trong phút chốc đó.”

Khó trách ngươi lại bị phong ấn trên trang sách... Nhưng xem ra, biện pháp đi Ma giới đã có.

Để cho cái miệng này rống lên một tiếng, đi Ma giới tìm tộc nhân lắc lư một chút, sau đó năm người nguy trang thành người dân Ma tộc tiến về Ma giới mặc dù thoạt nhìn vẫn có rất nhiều chỗ đáng giá để thương lượng nhưng tóm lại là có một con đường.

Kế tiếp chính là như thế nào để giao phó thực tế.

Đang nghĩ ngợi, Vương Lục bỗng cảm thấy sau lưng có chút ớn lạnh, phảng phất có một ánh mắt sắc bén đảo qua. Hiện tại nguyên thần của hắn sung mãn, cảm giác đặc biệt nhạy cảm, lập tức thu hồi sách, xoay người lại.

Sau lưng, ba bóng người màu trắng từ trên cầu thang cao hơn nhẹ nhàng rơi xuống, ba người áo trắng lụa mỏng, mờ mịn xuất trần, giống như tiên nữ thượng giới trong truyền thuyết từ trên trời giáng xuống.

Bất quá, Vương Lục lại có thể khẳng định, hầu như trong toàn bộ truyền thuyết kể chuyện, tiên nữ cũng sẽ không hung thần ác sát như thế.

“Ngươi là ai? Dám tự ý xông vào cấm địa khởi nguồn tiên sơn Côn Luân?”

Vì một nữ tử, một đầu tú lệ hắc cao cao xếp lên, hai con mắt dài nhỏ sắc bén nhập đạo, bên môi một nốt ruồi mỹ nhân lại không có nửa phần quyến rũ, ngược lại lóe ra hàn quang ở bên cạnh mũi kiếm.

Vương Lục nhìn nàng, mỉm cười: “Sur tử Côn Luân tiên sơn sao? Ta là linh kiếm phái tiệt...”

Trên địa bàn của người khác gặp phải người xa lạ, tự giới thiệu là lễ tiết cơ bản. Vương Lục hôm nay có quá nhiều chuyện phải suy nghĩ, cũng không muốn gây thêm rắc rối. Nhưng khi nghe đến Vương Lục tự xưng là linh kiếm bàn, lông mày của nữ tử dựng lên, ả lại nổi giận: “Ta quản nhà ngươi là nhà ngươi? Tự tiện xông vào cấm địa Côn Luân đều là tội không thể tha, bắt ngươi đến trước mặt trưởng lão sư môn chịu thẩm vấn...”

Trong khi nói chuyện, một thanh phi kiếm màu xanh liền chui ra từ trong lòng bàn tay, trong lúc nhất thời kiếm khí lẫm liệt, sát ý tràn ngập.

Vương Lục xem quả thật không hiểu gì cả, nhưng không đợi gã nói chuyện, đã nghe Chu Mộc Mộc vội vã từ tầng một chạy đến.

“Không nên động thủ đều là hiểu lầm a.”

Chu Mộc Mộc tới cực nhanh, lời còn chưa dứt đã vọt tới trước mặt mấy người. Về mặt thiếu nữ vội vội vàng vàng nói với ba nữ tử áo trắng: “Viết sư tử, các ngươi hiểu lầm rồi, vị này chính là đệ tử Linh Kiếm Tịch Vương Lục, là khách của ta mời đến, không phải là người đáng nghi gì.”

“Nực cười”

Cô gái có nốt ruồi mỹ nhân kia không chịu nể mặt chút nào, ánh mắt lạnh lùng nhìn kỹ Chu Mộc, khước miệng nhếch lên một nụ cười trào phúng: “Ngươi mời tới thì sao? Ngươi là cái thá gì vậy? Tự coi mình là chương môn Côn Luân à? Chỉ là một đệ tử, Kim Đan sơ thành thôi, không chừng mất mạng khi nào, khuyên ngươi nên thành thật một chút.”

Chu Mộc Mộc nghe vậy cũng sững sờ, lập tức mặt như sương lạnh, ánh mắt lăm liệt. Nàng chưa bao giờ là tính tình cầu toàn, lúc trước lễ phép đối với mấy vị sư tỷ, nhưng nếu đối phương nể mặt không muốn...

“Tiền đồ của ta không cần ngươi hao tâm tổn trí, cho dù thật sự có một ngày tao ngộ bất hạnh, nhưng trước đó ta đường đường chính chính Côn Luân Tịch, chiêu theo môn quy được hưởng đặc quyền mà Việt Tử khuynh hướng ngươi nếu không phục hoặc âm mưu, thì nghĩ biện pháp cướp đi vị trí của ta, chỉ cần ngươi có thể làm được, ta tuyệt đối không nói hai lời.”

“Ngươi...” Vị trí “Tịch Chi Vị” có ý vị trọng đại với vị Việt Tử mang nốt ruồi mỹ nhân kia, nghe Chu Mộc nhắc tới lập tức rất tức giận.

“Tịch Đặc quyền thì sao? Ba người chúng ta là sư tỷ của ngươi, dựa theo môn quy cũng có quyền giám sát nhất cử nhất động của ngươi, chúng ta hoài nghi ngươi cấu kết với phi, bán đứng lợi ích môn phái, ngươi đừng nghĩ chống chế, vừa rồi chúng ta nghe được rõ ràng, ngươi đang nói ngôn ngữ Ma tộc”

Trong khi nói chuyện, Việt Tử lại trực tiếp động thủ, phi kiếm vòng qua Chu Mộc Mộc đến thẳng Vương Lục, đây là tấu hậu trăm phải trăm trước.

Chu Mộc Mộc quýnh lên trong lòng, Việt Tử Bình bất kể tính tình con người ra sao, nhưng tu vi Kim Đan đỉnh phong là thật, thực lực còn trên cả mình, hơn nữa ba người các nàng đều động thủ với nhau.

Quả nhiên Việt Tử nghiêng sang bên cạnh, không ngờ hai vị sư tỷ cũng tự mình tề ra pháp bảo, một người cuốn lấy Chu Mộc Mộc, người còn lại phối hợp Việt Tử dốc xuống trấn áp Vương Lục. Thời gian tu hành của ba người bọn họ so với Ngũ Tuyệt Tịch thế hệ này cao hơn nhiều, thực lực cảnh giới

cũng cao hơn nhiều, hai người liên thủ, nên mười phần chắc chín.

“Ha...”

Sau một khắc, Vương Lục xùy cười lên, một đạo kiếm quang màu vàng đất bao phủ thành vòng tròn, một mực cứng cố chính mình ở bên trong. Việt Tử khuynh, ngưng mắt nhìn hai đạo phi kiếm đụng vào kiếm quang, lại bị phản chấn mà quay về.

Trong kiếm quang, Vương Lục cười lạnh không thôi: “Chu sư tử khách khí quá rồi, chiêu đãi ta đến còn chưa tính, vậy mà còn đặc biệt tìm ba con thịt để cung cấp cho ta biết tính tình người thẳng thắn, từ chối thì bất kính.”

...

“... Ai, quả nhiên là không nên gọi hàng này đến a.”

Tầng thứ hai thư viện, Chu Mộc Mộc bắt đắ dĩ nghiêng một tảng ngọc thạch tạo thành, hoàn toàn hợp với giá sách trong đại điện, nhìn chiến cuộc trước mắt càng ngày càng kịch liệt.

Tên Vương Lục này quả nhiên là không thể xem thường, cho hấn chút cơ hội lập tức bắt đầu gây phiền toái... Chạy đến nơi khởi nguồn của người ta đánh nhau to, hoàn toàn không để ý mặt mũi chủ nhân, không kiêng nể gì cả, loại chuyện này nghĩ thể nào cũng chỉ có Vương Lục làm ra được, đổi lại là một tên ngu ngốc cũng không đến mức tùy ý làm bậy như vậy.

Chẳng qua nhìn một góc độ khác, nếu như mình cũng đứng trên lập trường, hơn phân nửa cũng sẽ không nhìn được động thủ. Việt Tử nghiêng ba người bọn họ thật sự là quá đáng. Tư thái cao ngạo, khiêu khích, không phải là vì khơi mào phân tranh, mà Vương Lục hết lần này đến lần khác là cái chết không chịu thiệt. Gã không đi tìm người khác gây phiền toái đã cảm ơn trời đất, bây giờ lại bị người ta bắt nạt đến trên đầu...

Việt Tử Khuynh chọn động thủ vào lúc này, cũng không phải là xem ra kích động mà đơn giản. Trước tiên, về vấn đề Vương Lục sử dụng ngôn ngữ Ma tộc, đám người Việt Tử Khuynh Lượng hơn phân nửa là không nói dối., Xưa nay Vương Lục đều là thâm sâu khó lường, cho dù hấn nói quan hệ giữa mình và Ma tộc không phải là nông cạn cũng không đáng kinh ngạc. Huống chi lần này đến thư viện là vì điều tra manh mối Ma giới, hấn nhất định đã tìm được cái gì ở tầng thứ hai, đáng tiếc lại bị đám người Việt Tử vây bắt được.

Tranh đấu giữa các tiên ma rất quan trọng, chỉ cần giữ chặt điểm này, các nàng sẽ chiếm được danh phận đại nghĩa, động thủ cũng coi như có nguyên nhân. Sau đó, ba người các nàng đều là cảnh giới Kim Đan đỉnh phong, đều tu hành tiên pháp thượng thừa của Côn Luân., Thực lực tương đương cường hấn, cũng không kém Ngũ Tuyệt Tịch. Dù sao lúc này Quỳnh Hoa cảnh giới cao nhất cũng chỉ là Kim Đan hạ phẩm, chênh lệch

với đám người Việt Tử Khuynh là hai phẩm giai lớn, bảy tám tiêu phẩm. Theo lý thuyết, chỉ cần Lục Tiên Kiếm không ra ngoài, Quỳnh Hoa cũng chưa chắc chiếm được lợi thế gì.

Mà đám người Việt Tử Khuynh tự nhiên am hiểu đạo lý này, cho nên mới lớn mật khiêu khích Vương Lục. Huống chi linh kiếm yểm Vương Lục này nổi danh thiện thủ bất thiện, chỉ cần Việt Tử xuất kiếm ra thêm chút chú ý, không được để thanh kiếm vô danh phản kích cộng hưởng, ít nhất là đứng ở thế bất bại.

Bất quá, đây cũng chỉ là một trong những tình nguyện của đám người Việt Tử mà thôi.

Không thật sự giao thủ với Ngũ Tuyệt Bàn, sẽ không hiểu rõ phân lượng cùng giá trị của hai chữ Tịch. Quả nhiên Việt Tử khuynh đảo, ngưng mắt, suốt ngày ba vị sư tử Niết Bàn đều có thực lực kinh người, hơn nữa còn có tiếng thiện chiến nổi tiếng., Thường ngày so đấu với mình cũng là thắng ít thua nhiều, nhưng nếu dùng thực lực của Chu Mộc để cân nhắc bốn nhà khác, vậy thì quá ngu xuẩn. Nếu như Chu Mộc Mộc trước khi dùng Ngũ Linh Huyết Quan tranh bá với thực lực hiện tại, cũng quá ngu xuẩn.

“Ai, thật sự là...”

Nghĩ đến bước tiếp theo, Chu Mộc Mộc bất đắc dĩ lắc đầu.

“Hừ, giờ hồi hận cũng muộn rồi.” Tịch Nặc sư tử cười lạnh một tiếng, sau đó kiếm quang chấn động, bức Chu Mộc Mộc lui nửa bước: “Người chờ trưởng lão sư môn trách phạt đi.”

Chu Mộc nhún nhún vai, tỏ vẻ hiểu biết về sư tử không đơn giản chỉ là lý giải.

Khiêu khích trước, sau khi động thủ, trưởng lão sư môn ngu ngốc bao nhiêu mới có thể không trách phạt ba người các người, ngược lại còn trách phạt ta?

A đúng rồi, sau lưng ba người này đích thật có trưởng lão Côn Luân chống lưng, nhất hệ này các nàng luôn luôn thờ phụng vũ lực lớn hơn tất cả các hệ võ đấu của Côn Luân, đồng thời cũng là người thờ phụng chủ nghĩa chí tôn Côn Luân. Rất nhiều lúc trật tự làm việc có chút tương tự với Man tử của

Quân Hoàng Sơn, đối với bọn họ mà nói, đạo lý không quan trọng lắm, đánh thắng mới là trọng yếu.

Đánh thắng, không quan tâm cũng thấy có lý, đánh không thắng, có lý cũng biến mất. Lần này các nàng bắt lấy Vương Lục mở miệng nói ra cơ hội mở ra cuộc chiến của ngôn ngữ Ma tộc, chỉ cần có thể đánh thắng, tất nhiên có biện pháp để giải quyết hậu quả.

Vấn đề là, chỉ bằng các người, đánh thắng được không?

Một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, sau đó một đạo tạt phong gợn sóng mãnh liệt đập vào mặt, ở trong Bạch Ngọc Điện kích khởi vô số gợn sóng —— nơi đây mỗi một giá sách đều có Côn Luân tiên pháp thủ hộ, bất cứ ngoại lực nào cũng không thể tổn thương. Nếu không phải như thế, cũng không ai dám ở trong Bạch Ngọc Điện lấy kiếm pháp tương đấu, hơi hư hao một trang nửa trang, đó chính là tổn thất của toàn bộ lịch sử tu tiên cửu châu.

Sau tiếng nổ mạnh đó là tiếng hô quát có chút bất khả tư nghị của Việt Tử.

“Đây là kiếm pháp gì?”

Đồng thời, ngưng mắt vạn phần kinh ngạc nói: “Hoàn toàn nhìn không thấu kẽ hở...”

“Chỉ là một cái kim đan hạ phẩm, kiếm pháp làm sao có thể không có sơ hở? Pháp lực kim đan của hắn còn chưa ổn định, vận chuyển công pháp tất có chỗ ngưng trệ, kiếm pháp nhất định sẽ có sơ hở sơ muội, ta lại chủ công một lần, người mượn cơ hội nhìn kỹ một chút.”

Trong khi nói chuyện, Việt Tử dốc hết sức ổn định tâm thần, lại thả ra phi kiếm nhanh chóng đâm Vương Lục. Nhưng gã kia chỉ nhẹ nhàng dùng Khôn Sơn Kiếm vẽ ra một đường cong, liền ngăn cản một kích toàn lực của Kim Đan đỉnh phong. Trên thân kiếm còn truyền đến lực phản chấn, chấn phi kiếm của Việt Tử thành phần vụn.

Việt Tử trong lòng đau đớn, phi kiếm kia tuy chỉ là vật phẩm tiêu hao, nhưng bị một kiếm phá nát, pháp lực phản phê vẫn làm nàng cảm thấy thống khổ... Thật sự quý quái đây rốt cuộc là kiếm pháp gì? Chỉ là kim đan hạ phẩm lại có thể phòng thủ

kiên cố như vậy, hơn nữa một kiếm này của mình đã xuất ra ba đạo phi kiếm, chẳng những không thể xuyên thủng kiếm phòng của đối phương, thậm chí không thể làm cho đối phương lộ ra chút sơ hở nào.

Cho dù Vương Lục luôn lấy phòng ngự nổi danh, nhưng điều này cũng quá mức bất hợp lý rồi.

“Ngưng mắt, đã được chưa?”

Hắn đứng bên cạnh nhìn trận pháp, lắc đầu, sau đó thả ra một thanh phi kiếm gia nhập chiến đoàn: “Chỉ xem thôi vẫn chưa đủ, vừa rồi kiếm pháp của hắn mượt mà hoàn mỹ, không chút sơ hở, phải đích thân thử một chút mới được...”

Việt Tử nhíu nhíu mày, lùi lại một bước nhường vị trí. Tuy lần này nàng cố tình khiêu khích động thủ nhưng cũng không khinh thường việc đối mặt với một tên hạ phẩm kim đan mà còn ý mạnh hiệp yếu. Hơn nữa mấy hiệp vừa rồi cũng nhìn ra, phòng ngự của Vương Lục tuy kinh người nhưng lại không có năng lực công kích. Kết cục của sư muội Ngưng mắt, ít nhất cũng ở thế bất bại...

Nhưng đúng lúc này, chợt nghe được một tiếng thét kinh hãi vang lên.

“Đã có “

Hóa ra ngay khoảnh khắc nhắm mắt hạ thủ, Vô Tướng kiếm của Vương Lục đột nhiên xuất hiện sơ hở cực lớn, mặt ngoài tất cả đều là không ngăn cản, phẳng phất như đang dụ người tiến công. Đừng nói là Ngưng Nhãn là người am hiểu phân tích nhược điểm, ngay cả Việt Tử Khuynh cũng nhìn ra thời cơ chiến đấu đã tới.

Quả nhiên Kim Đan của Vương Lục còn chưa ổn định, lúc vận chuyển vẫn còn chỗ trì trệ. Trong ba, hai chiêu còn chưa rõ ràng, một khi chiến đấu kéo dài sẽ lập tức bại lộ ra ngoài.

Linh kiếm bàn? Nằm xuống cho ta.

Việt Tử cố gắng đè xuống kích động hợp kích, đem cơ hội cho sư muội. Mà ngưng mắt cũng không làm cho nàng thất vọng, phi kiếm tại không trung đột nhiên trở nên sáng lóa, kiếm thể từ hư hóa thực, từ tiêu hao kiếm khí ngưng kết vật thay thế thành linh kiếm cổ phong am hiểu sử dụng nhất trong mắt.

Một kiếm này thế sắc bén, đã đạt đến trình độ đỉnh phong của kim đan, cho dù là Vương lục kiếm ý viên mãn cũng không dễ ứng phó, huống chi lúc này kiếm thế của hắn đã hỗn loạn.

Nhưng mà sau một khắc, một đạo kiếm khí màu xám như thiểm điện xẹt qua ánh mắt Việt Tử khuynh đảo, nữ tử chỉ cảm thấy hoa mắt, liền nghe sau lưng truyền đến tiếng kêu đau đớn của sư muội.

Theo bản năng quay đầu lại, một màn khó tin xuất hiện ở trước mắt, trên vai sư muội Ngưng mắt thành linh nhiều ra một cái lỗ máu, pháp lực toàn thân đều bị đánh tan, thống khổ không chịu nổi ngã trên mặt đất, mà một kiếm của nàng rơi vào tình thế bất buộc, cũng bởi vì chột thụ thương mà không biết nghiêng đi nơi nào.

Đây... đây rốt cuộc là thứ gì? Kiếm khí màu xám kia là của ai?

Trong lúc kinh ngạc, Việt Tử nghiêng người nhìn về phía Chu Mộc Mộc cách đó không xa, lại thấy thiếu nữ cũng một mặt kinh ngạc, nhìn Vương Lục như gặp quý, có thể thấy được kiếm khí màu xám kia không phải từ Chu Mộc Mộc, như vậy...

“Đừng nhìn nữa, là ta. Giúp người mở thêm một cái lỗ trên người, càng dễ thích ứng với công tác ăn thịt sau này, không cần cảm ơn đâu, đây là công tác ta nên làm.”

Vương Lục nói xong, chậm rãi thu hồi ngón tay phải.

Hỗn Động Kiếm Khí phá thiên, chiến xây công.

Từ sau khi Kim Đan đại thành, Vương Lục đã có được năng lực đồng thời khống chế hai thứ này, đã từng chiếm giữ tâm ma cũng được xử lý xảo diệu... Nhưng điều này cũng không có nghĩa là từ nay về sau Vương Lục đã kiêm chuẩn thêm công thủ, đồng thời cũng có được năng lực công kích và phòng ngự vượt cấp xa xa.

Kim Đan của hắn ngưng kết đại đạo, đích thật là kiêm cả hai sở trường, nhưng muốn dùng thực lực Kim Đan, lại cần phải có công pháp tương ứng. Nhưng hiện tại hắn cũng không có một bộ thích ứng công pháp hoàn toàn mới kim đan này, cho nên trong thực chiến chỉ có luân phiên sử dụng Vô Tướng

Kiếm và Hồn Độn Phá Thiên Kiếm, giữa công phòng còn tồn tại không trung nhất định... Bất quá, chỉ cần giỏi về bắt lấy thời cơ, như vậy đã đủ rồi.

Dùng Kim Đan hạ phẩm cảnh giới, một kiếm tay không xuyên thủng thân thể Kim Đan đỉnh phong. Nghe thì đơn giản, toàn bộ tu tiên giới cửu châu, người có thể làm được không nhiều lắm. Nhưng mà chỗ thật sự kinh người của một kiếm này là ở...

“Người lại có thể buông tay tấn công?” Chu Mộc Mộc vẫn cảm thấy khó tin.

“Hừ, quả nhiên là có câu kết với ma tộc...”

Đại thê Tâm Ma của Vương Lục sớm đã được truyền bá rộng rãi theo thanh danh Linh Kiếm Tịch của hắn, hôm nay lại trở mắt nhìn hắn không để tâm ma dây dưa, dùng một tay kiếm khí Phá Thể cực kỳ sắc bén... Hiển nhiên vấn đề tâm ma đã không còn, mà toàn thiên hạ, ngoại trừ Ma tộc, còn có ai có thể dễ dàng giải quyết tâm ma của tu sĩ?

Giờ khắc này Việt Tử khuynh chính thức kiên định phán đoán của mình, nếu như nói lúc trước Ma tộc chỉ lấy có động thủ, lúc này đây, năng triệt để lập sát tâm bắt đầu.

Khoảnh khắc sau, phi kiếm đã quen dùng ra tay, không còn là tấn kiếm thăm dò trước kia nữa mà là linh kiếm - Nguyệt Hoa chờ đây sát ý Kim Đan đỉnh phong này.

Thụ thương ngã xuống đất, ngưng mắt đưa tay sờ lên vết thương, lấy tiên pháp cường ép đè xuống thương thế, linh kiếm cô phong lần nữa xuất thủ.

Cùng lúc đó, vốn phụ trách trông coi lặng lẽ của Chu Mộc Mộc cũng bỏ lại Chu Mộc Mộc, Linh kiếm, mặt trời chói chang từ lòng bàn tay chui ra, công kích về phía Vương Lục.

Ba gã Kim Đan đỉnh phong đồng loạt ra tay, kiếm thế kinh người nối liền với nhau, kích thích lẫn nhau, khiến uy năng tăng cao thêm một tầng.

Vương Lục không chút hoang mang thu hồi ngón tay trái, tay phải cầm Khôn Sơn Kiếm vẽ xuống một đường cong hoàn mỹ trước người, vòng kiếm hình tròn màu vàng đất thành linh thấp sáng, va chạm mãnh liệt với ba thanh Linh kiếm.

“Hừ “

Vương Lục hừ lạnh một tiếng, vây kiếm do Khôn Sơn kiếm vẽ thành rớt cục không chịu nổi áp lực của ba gã Kim Đan đỉnh phong, âm âm nghiền nát. Nhưng cùng lúc đó, Việt Tử khuynh đảo, ngưng mắt, tuyệt nhiên mỗi người đều lâm vào cảnh cứng rần —— vừa rồi cùng Vô Tướng kiếm vây quanh chính diện trong thời gian ngắn ngủi, lại khiến cho các nàng có cảm giác suy yếu thoát lực.

Mà Vương Lục kiếm đã bị nghiền nát, lại vừa lúc thừa cơ thu hồi Vô Tướng kiếm. Ngay khoảnh khắc sau, khi ba vị Côn Luân tu sĩ lâm vào suy yếu, Hỗn Động Phá Thiên kiếm khí toàn lực bạo phát.

...

“Các người a...”

Trong điện phủ Bạch Ngọc, Vương Lục thu hồi Khôn Sơn Kiếm, toàn thân tràn ngập sát cơ đều thu liễm.

Vì tất cả kẻ địch đều đã nằm xuống.

Ngay khi Vô Tướng kiếm bị phá, hấn toàn lực thúc giục Hỗn Độn Phá Thiên kiếm khí, ngàn vạn đạo kiếm khí như mưa to bay tứ tung, đám người Việt Tử không kịp đề phòng đều trúng chiêu. Mặc dù mỗi người đều có pháp bảo hộ thân, vẫn bị đánh cho chật vật không chịu nổi, pháp lực toàn thân tán loạn, miệng phun máu tươi. Trong đó Việt Tử ở khoảng cách gần nhất còn có thêm ba lỗ máu trên người, bản thân bị thương nặng.

Mà với tư cách người thắng, Vương Lục lại không bày ra tư thế vênh váo tự đắc, mà có chút tiếc hận mà thở dài.

“Ta cảm thấy... đám Côn Luân các người còn cần phải tu hành nữa, các người rất quen thuộc cách đấu pháp của kiếm tu, nhưng dù sao các người vẫn còn quá trẻ, các người hiểu được ý của ta không? Ta nói cho các người biết, ta đã thân kinh bách chiến., Thấy nhiều người hơn ta chưa từng đấu qua Tịch Ngũ Tuyệt nào? Các người phải biết rằng Tây Di có kỹ sĩ Vương cao hơn so với các người không biết bao nhiêu lần, ai, ta cùng nàng nói cười sinh động, còn phải đề cao trình độ thực chiến của mình lên nữa chứ., Hiểu được a? Ai, ta cũng thay các người sốt ruột, thật đó. Các người có một cái tốt, Côn Luân là cổ phái, bồi dưỡng đệ tử không bỏ sót chút sức lực nào., Tốc độ tu hành so với người trong Thịnh kinh còn nhanh hơn, nhưng thực chiến quá đơn giản, có đôi khi ngây thơ ngây thơ không hiểu? Có hiểu không? Rất xin lỗi, hôm nay ta làm một Tịch đệ tử của môn phái Ngũ Tuyệt nói với các người, không phải chỉ là một kiếm tu bình thường, nhưng ta thấy rất nhiều, ta cần phải nói cho các người một chút kinh nghiệm tu hành.”

Một phen những lời nói từ tận đáy lòng khiến Chu Mộc Mộc ở bên nghe đến mức ngây dại cả người. Tuy không biết vì sao,

nhưng luôn cảm thấy vô cùng lợi hại, có cảm giác nói ra ngoài sẽ chết mất.

Nhưng mà rơi vào trong tai đám người Việt Tử Khuynh, lời nói từ tận đáy lòng lại cực kỳ nghe ngược.

“Tà môn tán loạn, đừng tưởng rằng người cứ vậy mà tính toán, đây là nơi tiên đạo Cửu Châu ở Côn Luân Tiên Sơn bắt nguồn từ chính thống, tuyệt sẽ không cho phép kẻ hung hăng ngang ngược cấu kết với Ma tộc như người.”

Vương Lục lại cười: “Các người đó, không cần cứ thích làm cái mũ lớn, nói ta cấu kết Ma tộc, liền phê phán ta một phen, các người kia, quá ngây thơ...”

Nhưng mà lời còn chưa dứt, liền nghe trong Bạch Ngọc điện đường lẩn lẽ truyền đến tiếng người, chỉ là lần này thanh âm uy thế cuộn cuộn như thiên kiếp hình lôi, khiến cho lòng Tiên Nhân vây quanh, Ngọc phủ rung động.

“Có ai dám cấu kết với ma tộc ở tiên sơn Côn Luân ta?”

Trong khi nói chuyện, một vị tu sĩ trung niên chân đạp Phích Lịch Hỏa từ trên trời giáng xuống. Vương Lục không thấy rõ khuôn mặt hẳn, một vòng lửa đã chụp xuống.

Vòng lửa này vừa ra, nhiệt độ toàn bộ Bạch Ngọc điện đường đột nhiên tăng lên mấy phần, bảo vệ điện phủ vận chuyển, trận pháp vạn năm bất động cũng khẽ run lên, biểu hiện ra thực lực người kinh người.

Người xuất thủ là trưởng lão Côn Luân, tu vi Hóa Thần đỉnh phong khiến hẳn vừa ra tay đã có uy thế kinh thiên động địa. Mà nhìn thấy vòng lửa hùng hực ẩn chứa đại đạo vô thượng kia, Vương Lục cũng không nhúc nhích, chỉ hơi nhún vai, không có ý chống cự.

Kim Đan Chiến Hóa Thần, chuyện ngu xuẩn này vẫn là để sự phụ làm đi. Vương Lục tự biết rõ tu vi của mình, với tu vi hiện nay của hẳn, trong cảnh giới kim đan không có ai không đánh được – Có đánh hay không đánh qua thì nói khác. Nhưng đến cấp độ Nguyên Anh thì phải phân đối thủ, Nguyên Anh bình thường có thể một trận chiến thậm chí nghiền ép, nhưng Nguyên Anh tinh anh, hoặc là Nguyên Anh trung phẩm trở lên

sẽ có phong hiểm cực lớn, đến Nguyên Anh thượng phẩm, cho dù chỉ là cấp tán tu cũng tự tìm đường chết.

Càng không nói tới Hóa Thần.

Huống chi, lại cần bản thân ra tay làm gì?

“Su thúc”

Mắt thấy ngay cả trưởng lão cũng đích thân xuất thủ, Chu Mộc Mộc làm sao có thể ngồi yên đây? Một bước tiến lên, vòng Kim Cương Hỗn Độn ngăn trên đầu Vương Lục, vòng lửa cấp Hóa Thần kia lượn một vòng trên không trung rồi bay trở về.

“Chu Mộc Mộc, ngươi ở đâu?”

Trưởng lão Côn Luân nổi giận gầm lên một tiếng, tiếng gầm vang lên cuộn cuộn.

Chu Mộc Mộc không kiêu ngạo không siểm nịnh: “Khởi bẩm su thúc, người này là khách quý ta tự mình mời tới, tuyệt đối không phải người cầu kết với yêu ma, xin su thúc minh sát.”

” Miệng hắn nói ra ngôn ngữ Ma tộc, chính tai ta nghe thấy, chẳng lẽ ngươi muốn bao che hắn?”

” ngôn ngữ Ma tộc có gì lạ? Trong thời kỳ đại đại chiến Tiên Ma, phần lớn tu sĩ đều biết một hai câu ngôn ngữ Ma tộc, Dracula là cao thủ của Ma tộc, chẳng lẽ hắn cũng cầu kết với Ma tộc?”

“Cuồng từ đoạt lý, ngay cả Vô Tôn trưởng lão ngươi là chiêu môn phái, ta cũng không cho phép ngươi can rở như vậy. Ta hỏi ngươi một câu cuối cùng, ngươi nhường đường là được?” Nói xong, trong tay trưởng lão Côn Luân lại dấy lên liệt hỏa, xem ra thực sự không để Chu Mộc ngồi trong danh sách vị trí đầu giương.

Chu Mộc Mộc hít vào một hơi: “Hạ su thúc, ngươi đã từng thấy môn hạ Côn Luân có người tham sống sợ chết chưa? Hôm nay cho dù ngươi giết ta, ta cũng sẽ không để ngươi làm bằng hữu của ta bị thương.”

“Ngu xuẩn mất khôn.”

Sau đó, ngọn lửa trong tay Hạ trưởng lão lại thật sự bị đốt cháy xuống, Vương Lục nhìn thấy mà trợn mắt há hốc mồm.

Rốt cuộc thì Côn Luân Tiên Sơn đã làm sao vậy? Bên trong môn phái này còn có một điểm đoàn kết hay không? Lúc trước đám người Việt Tử cũng thôi đi, gia hỏa trước mắt này thân là trưởng lão môn phái, dễ dàng như vậy đối với Tịch Môn phái lạnh lùng hạ sát thủ? Chu Mộc Mộc rốt cuộc là Tịch hay là môn phái công địch đây?

Nhưng khi thấy Hóa Thần chân hỏa rơi xuống, Chu Mộc Mộc không chút hoang mang, Vương Lục không khỏi sững sốt. Chu Mộc Mộc rất thẳng tính, nhưng không phải kẻ ngốc, không hề sợ hãi như vậy, hơn phân nửa là...

“Ai”

Ngay khi chân hỏa rơi xuống đất, một tiếng thở dài già nua ở trong điện phủ bắt đầu chấn động, mà theo tiếng thở dài vang lên, chân hỏa trên trời không tự chủ được bị tiêu diệt xuống.

“Ai?” Chân hỏa bị diệt, bản nhân cũng bị phản phệ, trên không trung thân hình lác lư một phen, nghiêm nghị quát hỏi.

“Ai”

Cùng một tiếng thở dài vang lên, sắc mặt trưởng lão Côn Luân trắng nhợt, càng thêm run rẩy: “Vâng, là Thái Thượng trưởng lão? Ngài, ngài vậy mà tỉnh rồi?”

“Ài, vị tiểu hữu linh kiếm kia cùng với mấy đứa nhỏ khác là ta mời đến, không được làm khó bọn chúng.”

“Cái này?” Hạ trưởng lão kinh sợ nói: “Thế nhưng Ma tộc...”

“Biết mấy câu ngôn ngữ của Ma tộc thì câu kết với Ma tộc làm gì? Ta cũng biết ngôn ngữ Ma tộc mà, lúc đại chiến Tiên Ma, ta từng phiên dịch qua.”

“Mấy tên yêu nghiệt này sao có thể đánh đồng với Thái Thượng trưởng lão được?” Hạ trưởng lão vẫn không buông tha. “Ta tận mắt nhìn thấy hấn và Dư nghiệt đang bị phong ấn ở đây nói chuyện với nhau, vẻ mặt rất là thoải mái...”

“Cái tiếng hồng kia là ta bảo hấn đi tìm đấy.”

“Cái gì?” Hạ trưởng lão cuối cùng cũng nói không nên lời:

“Thái, Thái Thượng trưởng lão, người...”

“Dẫn theo ba đồ đệ tốt của ngươi cùng lui ra đi, nơi đây là vùng đất thanh tĩnh, về sau không nên chém chém giết giết ở đây nữa.”

Thái thượng trưởng lão nói xong, quanh người Hạ trưởng lão bỗng nhiên xuất hiện từng quang sáng trói hãm lại, sau đó không gian bắt buộc trục xuất ra ngoài điện phủ. Đương nhiên, đám người Việt Tử Khuynh cũng bị truyền tống ra ngoài.

Toàn bộ quá trình chỉ qua hai ba câu, một trưởng lão Hóa Thần đỉnh phong của Côn Luân cứ vậy mà không hề có lực chống lại mà bị đuổi ra ngoài.

Vừa rời khóa không gian kia, có thể cưỡng chế hãm trục xuất, tự nhiên cũng có thể cưỡng chế giả sát... Thế nhân thường nói Nam Cực Tiên Ông có bốn ngàn năm thọ nguyên lại không có tu vi, bây giờ gặp mặt, lời đồn đãi không đúng a.

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên trong đầu vang lên giọng nói già nua kia.

“Ai, lớn tuổi rồi, làm việc cũng hồ đồ, quên mất trước các ngươi còn có người đã tiến vào trong điện phủ này, tự dung xảy ra chuyện.”

Vương Lục cười cười, không đáng để bình luận. Lúc trước gã và Việt Tử cùng đám người nào tương tương cũng đã đánh ra, cũng không thấy Nam Cực Tiên Ông nói cái gì, bây giờ gặp phải Hóa Thần đỉnh phong mới vội vàng tỉnh lại, nếu nói là tuổi già hồ đồ, vậy cũng quá gượng gạo rồi.

“Tuy nhiên, quả nhiên ta không có nhìn lầm người.” Nam Cực Tiên Ông nói, “Nếu là ngươi, có lẽ thật sự có thể cởi bỏ bí ấn này.”

Vương Lục nhíu mày: “Bí ấn gì vậy?”

“Nhìn qua những điển tịch kia, trong lòng ngươi hẳn là biết rõ.”

“Hắc hắc, đích xác có hiểu biết, loại kinh thiên bí mật này cũng không phải ta chỉ là một Kim Đan quan tâm. Tiên Ông tiên bối ngươi nếu tò mò, sao không tự mình cởi đi?”

“Ta đã già rồi, không thể động đậy.” Nam Cực Tiên Ông lạnh nhạt nói: “Hơn nữa, ta trông coi thư viện mấy ngàn năm, dùng

hết mọi thủ đoạn vẫn không thể đánh thức di hài của Hồng tộc kia, chỉ có người... trên người người nhất định cất giấu manh mối quan trọng gì đó. Đương nhiên, mấy vị Tịch lão cũng vậy, lúc này bọn họ đang tự trải qua cơ duyên của mình.”

Vương Lục suy nghĩ một chút: “Cơ duyên của mấy người bọn họ, cũng là hướng dẫn của ngài đúng không?”

Nam Cực Tiên Ông nói: “Truyền thừa của tòa thư viện này từ mấy vạn năm trước, trong đó cần bí ẩn mà người hữu duyên mới có thể thăm dò, cũng không chỉ có một hai.”

Vương Lục lĩnh ngộ, gật gật đầu, lại hỏi: “Ách, thứ cho ta thất lễ, lão nhân gia ngài đã sớm hiện ra những bí mật này, vì sao từ đầu đến cuối không có hành động gì cả?”

“Ai, ta đã là người quan sát cả đời, cả đời này không có kết cục để tham dự.”

Nam Cực Tiên Ông cũng không nhiều lời, ngữ khí cũng có vẻ bình thản thản, nhưng Vương Lục lại không biết rằng, Nam Cực Tiên Ông cũng không tùy ý thoái thác. Cái thọ mệnh phía sau của Viễn Thường Nhân, là cái giá phải trả vô cùng vô tận, khổ sở và khốc liệt.

“Tuy nhiên, mặc dù không thể tự mình hạ trận, nhưng ít nhất có thể giúp các người một tay. Trong Ngọc phủ ta tử khí nhiều hơn tức giận, không cách nào truyền công cho các người. Từ lúc ẩn cư đến nay, pháp bảo linh thạch đã sớm tan hết, một thân một mình...”

Trong khi nói chuyện, Vương Lục chỉ thấy chỗ cầu thang lắc lư đi tới một người, trước kia gã ngồi ở cửa ra vào giống như nham thạch Nam Cực Tiên Ông, đang đi tập tễnh tới.

Nhìn từ khoảng cách gần, thì đây hoàn toàn là một tảng đá mọc ra đầy râu và nấm, ngay cả một tơ một hào sinh khí cũng không có, thật khó có thể tưởng tượng được vị sinh linh bốn ngàn tuổi này đã tiến hóa đến mức độ nào...

“Này, đây là quà ta tặng cho người.”

Nam Cực Tiên Ông nói xong, thân thể lung lay như nham thạch, một cây nấm sinh trưởng ở giữa khe đá cũng rớt xuống theo.

Vương Lục tò mò hỏi: “Cây nấm này là...”

“Nó gọi là A Đại.” Nam Cực Tiên Ông đầy cảm khái: “Làm bạn với ta đã hơn ba trăm năm, cho đến bây giờ ta vẫn nhớ rõ dáng vẻ của nó khi sinh ra, đó là một ngày mưa dầm ươn ướt...”

“Đợi đã, đừng nói nữa, chỉ cần ngài nói cho ta biết nấm này có tác dụng gì là được rồi.”

Nam Cực Tiên Ông nói: “Ăn nó, có thể biến lớn.”

“... Bộ phận nào biến lớn?”

...

Trên tiên sơn Côn Luân có rất nhiều kỳ nhân dị sĩ.

Là cổ phái cường đại nhất trong Cửu Châu Đại Lục, tiên sơn Côn Luân là nơi thần bí số một số hai, sơn môn ẩn vào trong mây mù, nhưng Cửu Châu. Cổ pháp trong môn truyền thừa thực tế hơn vạn năm, trong đó không thiếu sắc thái theo chủ nghĩa thần bí, thường xuyên có thể dạy dỗ ra đệ tử đặc biệt độc hành. Như Chu Mộc Mộc vậy, ngược lại là dị loại, ngược lại đám người Việt Tử lại càng phù hợp với hình tượng của người Côn Luân.

Bất quá, hôm nay Vương Lục xem như đã được mở rộng tầm mắt, kiến thức cái gì mới là kỳ nhân dị sự chân chính.

“... Nói cách khác, chỉ cần ăn cái nấm này là có thể dài gấp trăm lần, hình thể tăng vọt gấp trăm vạn lần, giống như hồng hoang cự nhân? Cái này, thật sự làm người nghe kinh hãi a.”

“Ha ha, nếu như người có tu vi cấp Chân Quân, có lẽ có thể hóa thành Hồng Hoang Cự Nhân, bất quá đến lúc đó A Đại ta lại lộ ra công hiệu không đủ.”

“... Ngài đừng nói cái gì mà khoa trương.”

“Tóm lại, tuy rằng nó không thể giúp người biến thân thành Hồng Hoang Cự Nhân, nhưng vào thời khắc mấu chốt có lẽ nó sẽ cứu người một mạng.

“Ừm, vậy ta từ chối thì bất kính rồi... Nếu ngày sau có cơ hội tiến vào Ma giới, thăm dò được chân tướng năm xưa, nhất định sẽ trở về thuật lại cho ngài.”

Nam Cực Tiên Ông lại nói: “Chân tướng trong quá khứ cũng không quan trọng, người muốn thăm dò chính là chỉ con đường hướng về tương lai.

Nghe nói như thế, trong lòng Vương Lục lại rùng mình, liên hệ với việc phán đoán giữa mình và thượng cổ địa tiên bên trong mộ... Chẳng lẽ Nam Cực Tiên Ông biết cái gì?

Nhưng vô luận Vương Lục truy vấn như thế nào, Tiên Ông cũng không chịu nói nhiều nữa, hoàn toàn trầm mặc xuống,

triệt để biến thành tảng đá.

Vương Lục thờ dài, vỗ vỗ mặt đá, chỉ dính phải một tay là rêu, mà Nam Cực Tiên Ông hoàn toàn không có phản ứng gì, giống như là đã chết. Tâm niệm của hắn xoay chuyển, liền sờ soạng ở mặt ngoài tảng đá.

Hắn đang tìm tòi thêm nhiều năm.

Có thể khiến người ta biến lớn gấp trăm vạn lần, đồng thời lực lượng tăng vọt, cũng tại thời khắc mấu chốt có thể từ bỏ thân thể to lớn để bảo tồn tính mạng... Mẹ nó, đây không phải thần khí thì là cái gì? Mà thần khí như vậy, ở mặt ngoài Nam Cực Tiên Ông sinh ra ít nhất mấy chục đến trăm viên, sau đó Nam Cực Tiên Ông lại tại lúc này bởi vì nguyên nhân khó hiểu mà im lặng không nói.

Vương Lục lập tức nhớ tới một vị tiên hiền đại năng lúc còn trẻ đi báỉ sư học nghệ, bị sư phụ gõ vài cái ở trên đầu, vì thế lớn gan nửa đêm mới dám mò đến trên giường sư phụ, từ nay về sau đều là chuyện xưa chân truyền một không thể văn hồi. Rất nhiều lúc, giữa người và người phải chú ý đến một cái ăn ý.

Huống chi Thiên Dư không nhận ngược tội, rõ ràng đây là cơ hội khiến nhà hắn hết tiền, sao có thể bỏ qua cơ hội này được?

“Một, hai, ba...” Vương Lục bình tĩnh hái nấm ở mặt ngoài nham thạch, để cho an toàn, hắn còn đang quần vô tướng kiếm khí ở đầu ngón tay... Cũng may Nam Cực Tiên Ông cũng không có bố trí bất kỳ cấm pháp gì, bị Vương Lục dễ dàng lấy đi mấy chục cây nấm.

“Phù, tiểu cô nương đang hái nấm cũng giả trang xong rồi, tiếp theo nhanh chóng rời đi thôi, Chu...”

Quay đầu nhìn lại đã thấy Chu Mộc Mộc đã sớm biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Xem ra Nam Cực Tiên Ông cũng không hy vọng cuộc đối thoại vừa rồi để Chu Mộc Mộc nghe được. Bất quá nghĩ đến cũng đúng, nếu nàng còn tại đây, nhất định phải ngăn cản chính mình hái nấm. Bất quá nếu nàng không có ở đây...

Vương Lục lấy hết những cuốn sách khả nghi từ trên giá sách xuống.

Theo một ý nghĩa nào đó thì Trảm Tử Dạ nói không sai, những đồ cổ này đặt ở Côn Luân thật sự là phí phạm của trời, mấy ngàn năm cũng không ai có thể suy đoán ra được môn đạo trong đó, đã như vậy còn không bằng để cho người hữu duyên như mình. Đương nhiên, trong những thứ lấy đi, cũng bao gồm cả cái miệng của người ta. Sinh linh không thể cho vào túi trữ vật, để giữ bí mật cho mọi người biết, Vương Lục cất giấu nó quanh người.

“A a, vậy mà ta lại tiếp xúc với khí tức của chủ nhân ở khoảng cách gần như vậy, quả thực ta quá hạnh phúc mà ngất đi”

“...” Vương Lục thở dài, xé tờ giấy kia xuống lót dưới chân.

“Chủ nhân, ta hình như ngửi thấy mùi máu của nhân loại”

Lúc ấy Vương Lục vừa vịn giẫm lên trên vết máu đẫm người Việt Tử Khuynh để lại.

“Không hổ là chủ nhân, nhanh như vậy đã báo thù tàn khốc đối với nhân loại. Tuy rằng ta không nhìn thấy, lại có thể thương thức được mùi vị tràn đầy oán hận trong máu, chắc hẳn trước khi chết các nàng đã phải chịu sự tra tấn tàn khốc”

“Không biết chủ nhân có khả năng dư thừa thịt nát, ta ném thử xem, ta đã vạn năm không ném thử mùi vị máu thịt của tu sĩ nhân loại.”

Wương Lục suy nghĩ một chút, từ trong túi trữ vật lấy ra một miếng thịt chó màu trắng ném xuống đất, một cước đạp xuống.

“Nga, vạn năm không gặp, cảm giác của nhân loại càng trở nên tươi non, ta cảm thấy toàn thân tràn đầy lực lượng”

... Được rồi, năm đó hai lần Tiên Ma đại chiến, Ma tộc chiếm ưu thế về phương diện lực lượng, bị nhân loại lật bàn xem ra là có lý do.

“Ta cởi phong ấn cho ngươi sau này, ngươi giúp ta liên hệ tộc nhân Thiểm Điện, ta muốn bọn họ mở ra một thông đạo cho ta, sau đó mang mấy bằng hữu trở về.”

“Đương nhiên không thành vấn đề a, không khí của Ma giới, đã rất lâu rồi ta không có hít thở đến, cơ hồ quên mùi của nó...” Nói xong, bỗng nhiên tiếng kêu của Hồng tộc khựng lại, một sự buồn bã từ dưới chân Vương Lục tỏa ra.

Vương Lục hỏi: “Thế nào, nhớ nhà rồi sao?”

“Không, ta chỉ suy nghĩ, ta ngốc như vậy, chủ nhân ngài có cần ta hay không?”

“Bất quá ta là chủ nhân rất hữu dụng, ngươi không phải muốn liên hệ với Thiểm tộc sao, ta giúp ngươi tìm...”

Vừa nói xong, Vương Lục đã cảm giác dưới chân truyền đến chấn động kịch liệt, hình như hữu hình vô hình, một gợn sóng từ dưới chân khuếch tán ra xa.

... Đây chính là dị năng thiên phú của Hồng tộc, có thể trực tiếp liên thông với Ma giới sao?

Chắc chắn, Ma tộc này có thể tuần tự hai lần đã quấy tới chín châu Đại Lục long trời lở đất, quả nhiên có chút bản lĩnh. May mà bọn chúng đùa bỡn tỷ lệ cao, lúc này mới cho nhân loại cơ hội lật ngược tình thế.

Đợi thật lâu, Vương Lục không cảm nhận được bất kỳ biến hóa nào. Vừa muốn hỏi, thì chợt nghe dưới chân truyền đến tiếng xấu hổ và xấu hổ.

“Thật có lỗi chủ nhân, bên kia không có người tiếp.”

“Ta nghĩ có thể là thời gian trôi qua quá lâu, sự tình sinh ra một ít biến hóa. Trước kia ta dựa theo liên tiếp kêu, nhất định có thể tìm được người.”

“Chủ nhân không nên vứt bỏ ta mời ta một chút thời gian, ta sẽ từ từ thử, nhất định có thể tìm được người trong Ân Môn, mở ra thông đạo Ma giới.”

Lúc rời khỏi thư viện, đám người Chu Mộc đã chờ ở bên ngoài.

Cùng với đám người Quỳnh Hoa, Hạng Lương, Trảm Tử Dạ. Như Nam Cực Tiên Ông từng nói, bọn họ đều tự tìm được cơ duyên của mình trong thư viện, chỉ là tiếp theo còn cần tiêu hóa một đoạn thời gian.

Đương nhiên, cụ thể bọn họ ở trong thư viện nhận được cái gì cũng không ai nguyện ý tiết lộ ra. Bao gồm cả Vương Lục, sau khi ra khỏi thư viện vẫn luôn im lặng.

Cuối cùng vẫn là người phú lãnh tụ mị lực nhất Thịnh Kinh phá vỡ trầm mặc.

“Ba tháng sau gặp mặt trong môn phái ta.” Quỳnh Hoa nói, nhìn những người lùn khác: “Mọi người có vấn đề gì không?”

Vài tên yến tiệc nhìn nhau, đồng ý đề nghị của Quỳnh Hoa, ba tháng sau sẽ tập hợp ở Thịnh Kinh.

Về phần tại sao lại là Thịnh Kinh? Lý do rất đơn giản, đạo cụ trang bị xuất phát lúc cần phải do người của Thịnh Kinh cung cấp, trong ngũ đại môn phái Thịnh Kinh là giàu có nhất, như vậy Thịnh Kinh không xuất tiền ai ra tiền chứ?

Năm người bàn bạc xong thì không lãng phí thời gian mà tản đi. Thư viện khởi nguyên chi địa lại khôi phục yên tĩnh.

Không biết qua bao lâu, ngay giá sách tầng hai, một khối đá sinh đây rêu khê run một cái.

“A, ta không cẩn thận lại ngủ mất rồi...” Nam Cực Tiên Ông đây cảm khái: “Năm tháng không buông tha người, tinh lực càng không theo kịp... Tiêu Vương Lục à, ta còn có chút lời... Ồ, Vương Lục đâu rồi?”

Nham thạch công kênh hơi giãy dụa, nhưng lại không thể gặp được bóng dáng Vương Lục đâu.

“Tính tình người trẻ tuổi thật là nóng vội a... Ồ, đám A Nhị A Tam của ta đâu? Không phải đều bị tiểu tử thối kia hái đi rồi chứ? Ai, vẫn còn trẻ mà, nắm kia cũng không thể tùy tiện ăn được, đây cũng là cơ duyên của hắn mà.”

Đáng tiếc Vương Lục đã không nghe thấy thanh âm của Nam Cực Tiên Ông.

Sau khi rời khỏi nơi khởi nguồn Côn Luân, Vương Lục trực tiếp ngự kiếm bay tới chân tiên sơn, hội hợp cùng A Oa. Thiếu nữ Tây Di xinh đẹp này đang ngồi ngay ngắn dưới một cây đại thụ cành lá sum xuê, thân là kiếm thủ khí chất lẫm liệt ác liệt, nhưng lại kết hợp hoàn mỹ với cổ thụ phía sau, bày biện ra cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất không thể tưởng tượng nổi.

Vương Lục cước đạp phi kiếm, trong lúc nhất thời lại nhìn đến ngây người.

Nhưng đúng vào lúc này, một đạo thiên hỏa chợt nhen nhóm bên cạnh hắn, vị trưởng lão Côn Luân ghét ác như kẻ thù kia giận dữ hét lên: “Tà môn bàng đạo, nhận lấy cái chết đi!”

Vị trưởng lão bị Nam Cực Tiên Ông trực xuất kia, vậy mà đặc biệt mai phục dưới chân núi chỉ đợi Vương Lục xuống núi.

Đây là thù hận lớn đến mức nào?

Khi thiên hỏa xuất hiện, Vương Lục hầu như không kịp phản ứng, Hóa Thần đỉnh phong ra tay thật sự quá nhanh, nếu không phải hắn không có thể chất Vô Không linh căn, độ miễn cảm vượt xa tu sĩ tầm thường, chỉ sợ cho đến lúc bản thân bị đốt hết cũng mờ mịt vô tri. Nhưng lúc này trong nguyên thân gã tuy có phản ứng, pháp lực cùng thân thể bất luận như thế nào cũng không theo kịp.

Cũng may, người cứu mạng ở ngay bên cạnh.

Thiếu nữ ngồi ngay ngắn dưới tàng cây, trong nháy mắt thân ảnh biến mất, kim sắc kiếm quang đồng thời sáng lên ở bên cạnh. Thiên hỏa rùng rục tại dưới kiếm quang chiếu rọi tan thành mây khói, Hạ trưởng lão lấy ẩn hình thuật mai phục cũng bị thiếu nữ kinh người một kiếm chặt đứt một tay, bị thương nặng hộc máu.

Nhưng vị trưởng lão thực chiến phái này ứng biến cực nhanh, nhìn ra đối thủ là cấp bậc Chân Quân, vạn lần không thể đối đầu, lập tức liền bấm pháp quyết, dùng Hỏa Độn thuật thoát khỏi chiến trường.

Trước khi đi, Hạ trưởng lão rít gào lên một tiếng thê lương: “Vương Lục, ngươi cấu kết Ma tộc, có xứng đáng với tổ tiên Linh Kiếm phái ngươi không? Ngươi tự cho mình là thiên tài, làm việc không kiêng nể gì cả, sớm muộn gì cũng sẽ bị diệt vong.”

Vương Lục nghe vậy liên tục nhíu mày: Dục này, cũng không thể ngừng nha.

Bất quá, vị trưởng lão Côn Luân này đến cùng vì sao đối với mình căm thù như vậy, vẫn là khó hiểu. Vương Lục nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có thể đoán rằng thê tử của gã khi còn trẻ, bị một tu sĩ cao phú soái bộ dạng giống mình cướp đi đùa giỡn

tàn phế, từ nay về sau đối với loại người này liền ôm hận trong lòng...

Vô luận như thế nào, Côn Luân Tiên Sơn thật sự không phải là địa phương tốt, không nên ở lâu. Cho nên hẳn trực tiếp dùng một đạo Linh Kiếm Thiên Phù quay về Linh Kiếm Sơn, dùng lá bùa giá trị mười vạn linh thạch, Vương Lục ngay cả con mắt cũng không nháy một cái.

Một đạo thiên phù này, trở về vị trí khóa chặt lấy căn phòng trúc của Vô Tướng Phong. Chỉ là theo sự kích động của lá bùa, không gian bị đả thông, cảnh tượng trước mắt của Vương Lục biến đổi. Lại để cho gã thật sự mở to hai mắt, nháy cũng không thể lại nháy thêm một cái.

Trong trúc thất, sư phụ đại nhân thanh thoi ngâm mình trong thùng gỗ đầy nước nóng... Không ngờ bà ta đang ngâm mình trong thùng tắm tuyết trắng, thân thể mềm mại không hề che chắn hiện ra trước mắt mọi người.

Mà nhìn thấy Vương Lục cùng A Dung giật mình xuất hiện trước mắt, Vương Vũ cũng giật nảy cả mình.

Sau một khắc, nàng vươn người đứng dậy, nước trong suốt từ đường cong thân thể sung mãn chảy xuôi xuống, hạt thủy châu trong suốt long lanh. Nữ tử chính nghĩa nghiêm, đưa tay chỉ vào Vương Lục: “Linh kiếm thiên phù? Người nghịch đồ này quả thực làm cho người ta chỉ còn không mau mau đem tài sản của người giao ra cho vi sư bảo quản...”

...

“... Xin lỗi, ta nghĩ ta vẫn nên đi trước một bước.”

Hình ảnh kinh người trong căn phòng trúc của Vô Tướng Phong đã dọa cho kỵ sĩ Tây Di đã quen nhìn sóng to gió lớn phải bỏ chạy. A Phàm sững sốt một lát rồi đứng dậy cáo từ, phong thái đó gần như là chạy trời chết.

Vương Lục nhìn thân ảnh thiếu nữ đi xa, lại quay đầu nhìn một chút từ chính nghĩa đứng nghiêm trong thùng nước, dáng người sung mãn của sư phụ, chặc chặc không ngớt.

“Sư phụ, người nhìn người xem, dáng người tốt liền tùy ý huyền, kết quả dọa người ta chạy mất rồi.”

Vương Vũ cũng không khách khí, hừ một tiếng rồi nhảy ra khỏi thùng nước, giơ tay lên, quần áo bên cạnh thùng tự động mặc vào, che khuất thân hình.

Mà nhìn đồ đệ đang hăng hái quan sát mình dưới đất, Vương Vũ cười nhạo một tiếng: “Nhìn lâu như vậy, có phải nên trả tiền hay không?”

Ai ngờ Vương Lục cũng cười nhạo một tiếng, sau đó lấy một viên Huyền Thiên Tinh trị giá trăm vạn linh thạch từ trong túi trữ vật ra ném cho Vương Vũ: “Cầm đi chơi thân đi.”

Vương Vũ vạn phần kinh ngạc nhận lấy tinh thạch, dùng nguyên thần đảo qua, nhận ra nó có giá trị vô cùng lớn, lập tức sững sốt, lệ nóng tuôn rơi: “Đây, đây là... Không ngờ ta bán thân nhiều năm rồi cuộc cũng có thu hoạch.”

Vương Lục lập tức sửa lại: “Tuy da mặt cũng là một bộ phận của thân thể, nhưng bán mặt thật lòng cũng không có nghĩa là bán thân. Hơn nữa dáng người của ngươi không đổi được số tiền này, đây là ta thưởng cho ngươi.”

Vương Vũ cả kinh: “Thưởng cho ta? Cũng chính là thức ăn của Toan Nghê sao?”

“Đúng vậy.”

“Rất cuộc ta cũng có thể ăn được đồ ăn của Oánh Oánh rồi. Tư vị thức ăn của đồ ăn Côn Bằng này... Thật sự là tuyệt không

thể tả, xin hỏi thiếu hiệp còn gì nữa không?”

Vương Lục chửi ầm lên: “Cút ngay cho ta, thuận tiện mời mấy vị sư thúc sư bá đến đây giúp ta. Việc này liên quan đến việc trọng đại phải bẩm báo lên trên.”

Vương Vũ vẻ mặt cảm động rời khỏi trúc thất.

Các trưởng lão Thiên Kiếm đường đã tề tụ trong Vô Tướng Phong chỉ trong thời gian một chén trà.

Ưu thế mà linh kiếm phái người số lượng thừa thớt nhất thời được thể hiện ra, ở các môn phái khác cũng có thể xem là trưởng lão cao tăng của chư hầu, chỉ cần một câu nói liền có thể tập kết tất cả.

Tỷ như trước kia tam trưởng lão chỉ cần quát một câu: “Bắt Ngũ sư muội lại cho ta...”

Các trưởng lão Thiên Kiếm đường sẽ tề tụ ở đây, sau đó nghĩ biện pháp bắt được bầy ngựa hại người trong bọn họ.

Đương nhiên, lần này không phải Ngũ trưởng lão gây chuyện. Đợi khi chư vị trưởng lão ngồi vào vị trí, Vương Lục mới nói rõ toàn bộ hành trình Côn Luân của mình.

Có lẽ đối với đám người Quỳnh Hoa mà nói, sự việc liên quan đến tranh đấu tiên ma, cho dù là trưởng lão sư môn cũng phải thận trọng. Nhưng Vương Lục lại tin nhiệm Trưởng lão Linh Kiếm phái, so với các môn phái khác cao hơn rất nhiều. Gã không hề giấu diếm kinh nghiệm của mình, thậm chí còn chủ động cổ động cái tên tộc nhân hô hào kia chào hỏi mọi người.

“À, mấy vị này là đồng bạn cùng ta ở nhân gian bàn chuyện lớn, chào hỏi đi.”

“Hắc hắc mọi người tốt, ta chính là chiến sĩ hét tộc tàn bạo mà cường đại, người hầu trung thành của chủ nhân... Xin lỗi ta đã quên tên thật của mình.”

Vương Lục thuận miệng nói: “Gọi Hâm đi.”

“A, chủ nhân, đây là danh hào ngài ban cho ta sao? Quả nhiên kiêm cả cái danh hiệu tàn bạo, khủng bố, hèn hạ, đặc tính ưu chất đặc biệt, ta nhất định sẽ ghi nhớ cả đời.”

Sau khi thu hồi Sóng ánh, Vương Lục hỏi: “Chương môn sư bá, xin hỏi kế tiếp ta nên làm gì bây giờ?”

“Ngươi vừa mới nói, đại chiến Tiên Ma còn có ẩn tình khác, điều này cũng không có sai...” Trong lúc Vương Lục kể lại suy đoán về Tiên Ma đại chiến, toàn bộ phong phanh của Chương môn đều duy trì trầm mặc, lúc này trên mặt lại mỉm cười, phảng phất sớm đã có nói chuyện.

“Ngươi có thể bằng lòng đối với việc này của trưởng lão Bình Trần chúng ta, thật khó xử cũng vô cùng sáng suốt. Những việc này không tới phiên những người trẻ tuổi các ngươi đi gánh vác, ta đề nghị ngươi tạm thời bỏ qua việc này cho thỏa đáng. Hiện tại ngươi có thể làm, việc cần ngươi làm còn rất nhiều, chuyện của ma giới... không nên tùy tiện đi chiếm.”

Khi Phong Ngâm chân nhân nói chuyện, tay phải vô thức xoa cổ tay trái, phảng phất như đang an ủi vết thương. Nhưng theo Vương Lục biết, chương môn chân nhân cũng chưa từng bị tổn thương qua cổ tay trái...

Nhưng bất kể thế nào, ý tứ phản đối của Chương môn đã rất rõ ràng rồi, mà Vương Lục cũng không khỏi lâm vào trầm tư. Không cần thiết phải hại mình, y rõ ràng phản đối nhất định là có lý do của mình. Nhưng cùng lúc đó, Vương Lục cũng có sự kiên trì của chính mình.

Trong lúc suy tư, sư phụ Vũ Vương đã tỏ thái độ.

“Ta ngược lại cảm thấy nên để Tiểu Lục đi kiến thức xã giao.”

Vừa dứt lời, trưởng lão truyền công Lưu Hiến liền kinh ngạc đứng dậy: “Sư muội nói nhăng nói cuội gì thế?”

Phong Ngâm cũng nhíu mày: “Sư muội không nên hồ ngôn Ma tộc lợi hại như vậy chứ?”

Ai ngờ Vương Vũ lại cười lạnh một tiếng: “Ma tộc lợi hại, chỉ sợ không có ai ở đây có ngôn quyền hơn ta, không cần các ngươi phải nhắc nhở ta.”

Dừng một chút, nhìn các sư huynh sư đệ sắc mặt khó coi đi xuống trước mắt, lời nói của Vương Vũ lại xoay chuyển:

“Nhưng nhìn từ góc độ khác, trong nguy cơ cũng dựng dựng cơ hội, hấn ở trong cảnh giới tiên mộng rõ ràng có được truyền

thừa Địa Tiên, hành trình đi Ma giới này rất có thể là đại cơ duyên của hần.”

Phong Ngâm nói: “Cơ duyên có lớn mấy cũng không quan trọng bằng tính mạng đúng không? Sư muội, năm đó muội cũng là...”

Còn chưa dứt lời, đã thấy Vương Vũ biến sắc, ánh mắt bắn thẳng về phía tiếng gió rít, phong ngâm theo đó khẽ giật mình, ánh mắt cũng trở nên thâm thúy.

Cuộc đối thoại giữa hai người chỉ diễn ra trong thần niệm, mà một người là đệ nhất kim đan cử châu, một là Hóa Thần đỉnh phong, cuộc đối thoại của bọn họ nếu như có tâm thu liễm, người khác dù thế nào cũng không nghe được.

“Sư muội, hần là người phải biết, ngay cả là thiên tài cũng không thể tùy ý phung phí được. Bài học năm đó của bọn môn người vẫn chưa nhớ được sao?”

Vương Vũ chỉ nhàn nhạt hỏi ngược lại: “Năm đó Linh kiếm phái có Vương Lục không?”

“Người không nên quá quá tin tưởng bản lĩnh Tiểu Lục rồi, Mộc Tú với Lâm Phong nhất định sẽ dễ dàng phá vỡ. Hần xuất đạo đến nay hơn mười năm đã lộ hết tài năng đã là tai họa ngầm vô cùng lớn, hoàng kim Linh Kiếm phái năm đó không thiếu tuyệt thế kỳ tài, Đại sư huynh tài hoa hơn hần Dao nhi, nhưng trên đường Tiên đạo lại chết yểu, chẳng lẽ người lại muốn cho Tiểu Lục giẫm lên vết xe đổ?”

Vương Vũ cười cười, lặp lại vấn đề của mình: “Năm đó Linh kiếm phái có thiếu tuyệt thế kỳ tài, nhưng có Vương Lục không?”

“... Người tin tưởng Vương Lục như vậy sao?”

Vương Vũ nói: “Hần là đồ đệ của ta.”

“Bây giờ người có thể dạy hần cái gì? Con đường hần chọn đã vượt xa Vô Tướng công của người, xa xa vượt qua phạm trù thường thức, người...”

Vương Vũ cười: “Đúng vậy, ta có thể dạy nó cách làm thế nào để đi xa hơn ở phương diện vượt qua kiến thức thông thường.”
Dùng một chút, Vương Vũ lại nói, “Hơn nữa, từ xa xa xuất ra

Vô Tướng công của ta? Sư huynh, người cũng quá coi thường ta rồi. Tiểu Lục tuy rằng lợi hại, nhưng nó muốn chân chính vượt qua ta, ít nhất là tu hành thêm ba mươi năm nữa... Đừng lấy tiêu chuẩn của các người để cân nhắc ta và Vương Lục, thứ ta công, người thậm chí không thể lý giải.”

Đôi thoại của sư huynh muội nếu như đặt ở nơi khác, sợ rằng sẽ làm người ta kinh hãi. Ngũ trưởng lão Linh kiếm phái chưa từng ngưng trọng như thế a, coi như là nàng uống quá nhiều, ăn nhầm thuốc, vậy cũng chỉ nói ra những lời không có tiết tháo, loại trạng thái ngưng trọng này, thật sự là quá sai lệch rồi.

Bất quá, nghe Vương Vũ nói đến những thứ mà nàng phải gánh, Phong Ngâm chân nhân trầm mặc không nói.

“Người xác định sẽ không có nguy hiểm gì chứ?”

“So với nguy hiểm thực sự mà chúng ta cần phải đối mặt, ít nhất lần này không tính là gì.” Vương Vũ nói. “Nếu có thể, kỳ thật ta cũng rất muốn đi một chuyến đến Ma giới, nhưng đây là cơ duyên Tiểu Lục lấy được, ta không thể cướp được.

“Người thật sự không lo lắng hấn sao?”

Wương Vũ trầm mặc trong chốc lát rồi nói: “Nếu chỉ có một mình hấn, ta quả thật có chút không yên lòng. Nhưng đây không phải còn có bốn con Tử Quỷ tên Ngũ Tuyệt Tịch thay thế sao? Ta tin tưởng với bản lĩnh của Tiểu Lục, cho dù không đánh lại Ma tộc, nhưng ít nhất có thể kéo theo bốn tên đem lưng trước khi chết.”

Phong Ngâm tức giận mắng: “Người kéo đem lưng là chuyên chọn đồng đội?”

“Tóm lại, chuyện này người phải nghe ta, để Tiểu Lục tận tình thi triển thủ đoạn đi. Các người không gặp trở ngại gì nữa.”

“Cái gì gọi những lão già chúng ta... Rõ ràng, người cùng một thể hệ với chúng ta...”

“Xì, ta còn trẻ tuổi xinh đẹp, người lại già rồi xấu, ai cùng bôi phận với người? Nếu không phải là cung phụng trưởng lão, ta đã sớm bái nhập môn hạ Tiêu Dao phong làm tiểu sư muội rồi.”

“... Được rồi, tóm lại lần này ta tạm thời mặc kệ ngươi một lần. Nhưng nếu như Tiểu Lục thật sự xảy ra chuyện không lâu, vậy thì đồng nghĩa với việc Linh Kiếm phái đời tiếp theo đã mất đi đệ tử ưu tú nhất. Thậm chí toàn bộ Cửu Châu Đại Lục, cũng đã mất đi một hạt giống trân quý...”

Vương Vũ cười nói: “Đến lúc đó ta sẽ làm tú đoạn mới của văn bồi, dù sao ta cũng trẻ trung xinh đẹp nha...”

Phong Ngâm chân nhân hí mắt, âm thầm cảm thấy may mắn vì tu vi của mình đã là Hóa Thần đỉnh phong, hỉ nộ tùy tâm, nếu không lão tuyệt đối sẽ mắng ra tiếng.

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện bí mật với Vương Vũ, Phong Ngâm chân nhân đã thay đổi thái độ của mình.

“Tiếp theo, bọn ta sẽ toàn lực ủng hộ Vương Lục tiến về Ma giới.”

Một câu nói khiến cả sảnh đường xôn xao, nhị trưởng lão, tam trưởng lão... trăm triệu lần không thể tưởng được chương môn sư huynh lại bị ngũ sư muội thuyết phục rồi.

Trong lúc nhất thời, tự nhiên là một loạt thanh âm phản đối, nhưng chung quy Chương môn Linh kiếm môn vẫn là Linh kiếm chương môn. Thường ngày Phong Ngâm chân nhân dễ nói chuyện như thế nào, một khi hấn nghiêm túc quyết định thì các Trưởng lão khác dù có phản đối cũng không làm nên chuyện gì.

Hành trình đến Ma giới của Vương Lục, chính thức được môn phái phê chuẩn và ủng hộ.

Linh Kiếm phái tuy rằng bàn về thực lực tổng hợp ở vào vị trí cuối cùng của Ngũ Tuyệt, nhưng là một môn phái phẩm cấp, lực lượng khi cần bạo xuất vẫn làm cho người ta kinh hãi. Hơn hai tháng sau đó, Linh Kiếm phái đã tận hết sức, trưởng lão Thiên Kiếm đường đồng loạt xuất động, luân phiên huấn luyện chuyên môn đối phó Ma tộc.

Đây rõ ràng là một đề tài không thể nghi ngờ. Trong thời kỳ đại chiến Tiên Ma, Cửu Châu có bao nhiêu kinh tài tuyệt đỉnh phải trả một cái giá bằng máu mới miễn cưỡng thành lập một hệ thống kiến thức cơ bản cho tu sĩ Tiên đạo. Mà đám người Vương Lục và Quỳnh Hoa sau khi gặp nhau ba tháng mới

chính thức gặp mặt nhau, muốn trong thời gian ba tháng chính thức hiểu rõ Ma tộc, đó là nằm mơ giữa ban ngày.

Nhưng các trưởng lão Linh Kiếm phái lại biểu hiện ra năng lực kinh người. Bọn họ an bài cho Vương Lục một phần thời gian vô cùng khẩn trương, một ngày mười hai canh giờ hoàn toàn xếp hàng đầy, ngay cả thời gian ngủ cũng không còn một phần nào—— đến cảnh giới Kim Đan, ba tháng không ngủ cũng không chết được.

Ban ngày, Vương Lục cần ở Đẳng Vân đường tiếp nhận Lưu Hiên, Hoa Vân liên hợp dạy bảo, học tập tri thức lý luận liên quan đến Ma tộc. Mà cũng ở trên lớp này, Vương Lục kinh ngạc phát hiện, nhận thức về Linh Kiếm đối với Ma tộc vượt xa sự mong đợi của gã.

Hắn rất vững tin mấy năm qua mình làm Linh Kiếm học bá cơ hồ lật hết tàng thư của Linh Kiếm phái, nhưng bất kỳ quyển sách nào cũng không giống như Lưu Hiên, Hoa Vân bọn họ được Ma tộc giới thiệu kỹ càng như vậy thậm chí bọn họ còn nghiên cứu đến thói quen ăn uống của Ma tộc.

Mà đến lúc chạng vạng tối, Vương Lục tiếp nhận phân lĩnh hội thực chiến của Tam trưởng lão và Tứ trưởng lão.

Bởi vì hắn thành linh thấy được pháp thuật của Ma tộc trong tay Lục trưởng lão.

...

“Tiểu Lục, nhớ cho kỹ, nếu như nhìn thấy ngọn lửa màu sắc này, không được sợ hãi. Lấy Vô Tướng Kiếm Cốt của ngươi, dù có cứng rắn chống đỡ cũng sẽ không thương tổn gân cốt. Nhưng nếu như màu sắc ngọn lửa biến thành như vậy, ngươi nhất định phải cẩn thận, nhất định phải dùng Vô Tướng kiếm khí ngăn cách ra, bất luận thế nào cũng không thể dính vào người, hiểu chưa?”

Trên diễn võ trường, Lục trưởng lão Lục Ly vẫn duy trì nụ cười hòa khí sinh tài kia, nhưng trên tay hắn đã hóa thành ngọn lửa màu tím đen, lại chiếu cho nụ cười của hắn lộ vẻ dữ tợn.

Vương Lục hí mắt, cẩn thận quan sát ma hỏa trong tay Lục Ly trưởng lão... Đó là hỏa diễm Ma tộc hàng thật giá thật. Từ khí tức hỏa diễm, Vương Lục thậm chí mơ hồ liên tưởng đến tên Ma tộc nhìn thấy ở trong mộ quần tiên kia.

Hắn cũng không hỏi Lục Ly làm cách nào lấy thân phận tu sĩ Tiên Đạo phóng xuất ra hỏa diễm Ma Tộc, nghĩ lại cũng biết đây nhất định là bí mật không thể dễ dàng cho người khác biết. Chẳng qua có một vị trưởng lão tinh thông công pháp Ma tộc như vậy vì hắn mà đặc huấn, năng lực nhận thức của Vương Lục đối với Ma tộc đang tăng lên.

“Ma tộc lợi hại ở chỗ nhiều không kể xiết, nhưng đối với ngươi mà nói, khó khăn ở chỗ những nan điểm khó khăn khó lòng phòng bị kia. Tin tưởng lấy nhãn lực của ngươi, dù thế nào cũng sẽ không cùng cấp Ma Vương đối cứng, nhưng sợ lật thuyền trên người một ít tiểu nhân vật. Ngươi xuất đạo tới nay bất luận làm cái gì đều đặc biệt thuận lợi., Dùng yếu thắng mạnh gần như là thường lệ, nhưng chuyện cậy mạnh hiếp yếu cũng không có nhiều, nói cách khác ngươi cũng không có kinh nghiệm ở phương diện này. Ngươi cũng đừng nghĩ không đúng, cậy mạnh hiếp yếu cũng cần bản lĩnh, nếu không những cường giả ngã dưới chân ngươi lại muốn giải thích thế nào?”

“Cẩn thận là phải cẩn thận, nhưng còn xa mới đủ, không đủ để nhận biết, cái gọi là cẩn thận chỉ là thần kinh chất tụt cho là

đúng. Người nhất định phải nhận ra đối thủ, cẩn thận của người mới có ý nghĩa... Đầu tiên là độc, vũ khí khiến người ta đau đầu nhất chính là độc tố., Kịch độc của Ma tộc khó lòng phòng bị, chỉ dựa vào Vô Tướng Kiếm Cốt của người thì không thể làm trăm độc bất xâm, thủ đoạn hạ độc của Ma tộc cũng là vô khẩu bất nhập, cho nên từ giờ trở đi người cần phải thực tập thật kỹ thủ đoạn huấn luyện giải độc, trên tay ta có một trăm loại độc tố thường thấy, người nhất định phải học hết để áp chế hóa giải.”

Nhìn thấy trong tay Lục trưởng lão thoáng cái đã nhiều ra một loạt bình sứ, miệng bình dùng các loại tiêu ký phong ấn quý dị, thể hiện ra ý vị nguy hiểm mãnh liệt. Vương Lục vô cùng cảnh giác hỏi: “Không phải là thực chiến giáo học đó chứ?”

Lục trưởng lão cười nói: “Đương nhiên là học tập thực chiến giáo.”

Vương Lục lập tức nói: “Ta thấy thực chiến thì không cần đâu, ta là khách quen ở Vô Phiêu phong thực đường, cái gì mà độc tố chưa từng ném qua? Cái tên khu bếp Tây Di kia mạnh hơn cái gì độc ma đến mức không biết đi nơi nào, ta cùng nàng nói cười vui vẻ.

“Ồ, người nói chuyện cười với ai đấy?”

Vương Lục vừa dứt lời, liền nghe tiếng cười nhạt của A Loan ở phía sau. Chỉ là tiếng cười hiền lành của nữ tử nhất quán lại làm lông tơ sau lưng hắn dựng đứng, phảng phất như có thiên đại nguy cơ phủ xuống đỉnh đầu.

Sau một khắc, Vương Lục phản ứng như điện, quay đầu lại phun ngược: “Sao chỗ nào cũng có người thế? Hơn nữa mỗi lần đánh giá người tài nghệ nấu nướng đều sẽ xuất hiện người không có lòng tin đối với đầu bếp của mình...”

A Phàm bị phản kích sắc bén này của Vương Lục đánh cho ngơ ngác: “Ta... Ta chỉ là tương đối chú ý người khác đánh giá ta.”

“Người đây là theo dõi, là kiêu đười không có đạo đức, có danh hiệu nhục kỹ sĩ...”

“Ta...”

“Được rồi, bây giờ ta có việc người về trước đi, chờ ta xong việc lại đến giáo huấn người.”

Sau khi đánh A Dịch, Vương Lục vẫn phải đối mặt với những kiến thức thực chiến thâm khốc của Lục trưởng lão.

“Ừm, ba ba câu nói đã để cho cường giả cấp Chân Quân tránh lui, xem ra trạng thái của người không tệ, ta đây cũng không cần phải hạ thủ lưu tình.” Lục trưởng lão vừa nói, vừa chậm rãi mở túi giới tử ra, có trời mới biết hấn từ đâu kiếm được độc tố từ hơn một trăm bình Ma giới, hơn nữa mỗi một bình độc vật thoát nhìn cũng đã được nhiều năm. Trong đó có mấy bình, khi lấy ra, thậm chí biểu hiện còn có chút đau xót.

Nhưng ngược lại điều này lại khiến Vương Lục cảnh giác hơn: Độc tính này có bao nhiêu đặc sắc đây?

“Này, Lục sư thúc không phải là người muốn công khai báo thù riêng chứ? Chuyện sư phụ trộm nhà kho của môn phái lúc trước là nàng tự làm bậy, không được trút giận lên ta đây.”

“Ha ha, Tiểu Lục người nói như vậy thật làm người ta đau lòng a, ta nhìn như là biết công báo thù riêng sao? Người là chiếu môn phái, gánh vác sứ mệnh trọng yếu. Ta làm trưởng lão môn phái, hiện tại việc cần phải làm tốt hơn chút ít. Yên tâm đi, những độc tố này đều là ta tinh tuyển kỹ càng qua, hiệu quả tuyệt đối tốt.”

Sự thật chứng minh, hiệu quả của những độc dược này đích thật là không thể nghi ngờ.

Vương Lục suýt chút nữa thì quỳ xuống khi thử bình đầu tiên. Độc tố nhập vào cơ thể, Vô Tướng Kiếm Cốt mà gã lấy làm kiêu ngạo lại hoàn toàn không có phản ứng. Lúc ban đầu Vương Lục còn tưởng rằng là Kim Đan của mình sau khi đại thành, kháng độc của thân thể đã đến cấp nghịch thiên, có thể hoàn toàn bỏ qua thương tổn. Nhưng rất nhanh gã liền phát hiện có điểm không đúng, bởi vì gã cảm giác chính mình tựa hồ đang hòa tan.

“... Ồ, ta đang toát mồ hôi sao? Vừa rồi có thứ gì đó tựa như dịch châu rơi xuống đất.”

Lục Ly nói: “Đó không phải là mồ hôi, mà là da mặt của người, à.”

Trưởng lão nói xong, phát tay thả ra một cái thủy kính. Trong mặt kính, sắc mặt Vương Lục bị hòa tan bởi độ kính người, đặc biệt là phần trên trán, lại càng hóa thành giọt nước, từ chỗ mi tâm rơi xuống một giọt nước.

“Đây là do ta biến thành một loại ma nữ không uống thuốc nào đó rồi sao?”

Lục Ly sâu kín nói: “Ngươi còn nói nhảm nữa, một chén trà về sau Thần Tiên khó cứu.”

Vương Lục nghe vậy giật mình, lập tức bắt đầu nín hơi ngưng thần, vận chuyển pháp lực khu trục độc tố... Nhưng rất nhanh gã đã phát hiện chuyện này thật sự rất khó, bởi vì bất luận gã tìm như thế nào, cũng không cách nào tìm được trong cơ thể tồn tại bất kỳ độc tố nào, hết lần này tới lần khác thân thể của gã bị hòa tan lại không thể làm giả được.

Được rồi, vậy đổi cách nghĩ khác, tìm không thấy độc tố, không tìm cũng được, trước giữ nhục thân bất hóa, mà cái này ở trong Vô Tướng Công cũng có phương pháp tương ứng... Dựa theo sư phụ nói, bí quyết tạo hình là mỹ thể, lấy pháp lực kích thích xương kiếm, dùng xương kiếm kéo thân thể về phía tu sĩ suy nghĩ biến hóa, thoát nhìn có chút cùng loại thuật biến hình.

Nhưng cùng biến hình pháp thuật bất đồng, mỹ thể tạo hình liên quan đến căn bản tu sĩ, sinh ra biến hóa vĩnh cửu, bởi vậy mỗi một tia biến hóa đều phải cẩn thận trọng, hơn nữa quá trình biến hóa khó khăn trùng trùng. Tu sĩ tiến vào cảnh giới Kim Đan, thân thể, pháp lực, nguyên thần đã bắt đầu kết hợp độ cao, hình tượng thân thể không có khả năng nói là biến đổi, bởi vì rất có thể dao động tự nhận thức của mình, khiến cho toàn bộ hệ thống công pháp đều xuất hiện vấn đề.

Nhưng mà năng lực khống chế nhục thân của Vô Tướng công đối với Vô Tướng công đã đến trình độ đăng phong tạo cực. Vương Lục chiếu theo pháp quyết, bắt đầu cố gắng duy trì hình dáng thân thể của mình không thay đổi. Vì vậy trong lúc nhất thời, có thể nhìn thấy từ bên ngoài thân thể Vương Lục, làn da cùng cơ bắp không ngừng hòa tan phân giải, nhưng lại có một cỗ pháp lực cường đại mạnh mẽ duy trì nhục thân không đến mức tan vỡ.

“Không sai, không ở trong ngõ cụt lãng phí thời gian.” Lục Ly trưởng lão rất hài lòng gật gật đầu, “Xem độ ứng biến và phương thức này, không hồ là Tịch đệ tử của môn phái, nhưng vền vẹn chỉ ở đây thôi vẫn chưa đủ.”

Bên trong vận công Vương Lục cũng không quên hắc hắc một tiếng, tình huống hiện tại đương nhiên là không đủ, cho dù hẳn có cảnh giới Kim Đan, pháp lực sinh sôi không ngừng, nhưng nếu cưỡng ép vận dụng pháp quyết tạo hình đẹp thể, tiêu hao còn lớn hơn cung cấp, cứ tiếp tục chống đỡ như vậy cuối cùng sẽ pháp lực khô kiệt.

Nhưng hẳn đã không còn cách nào khác. Trong túi Giới tử có không ít linh đan diệu dược, nhưng Vương Lục cũng không có ý định ném thử. Khi chất độc chưa được định, Vương Lục cũng có thể tùy ý sử dụng thuốc có hiệu quả phản tác dụng, điểm này thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn trong nhật ký. Trong đại chiến Tiên Ma, rất nhiều tu sĩ sau khi trúng độc đều bị ngộ độc, linh dược tạo thành độc tố mà chết một cách kịch liệt.

Cũng may hiện tại chỉ diễn tập một lần, trưởng lão Lục Ly rất nhanh đã ra tay.

“Tiểu Lục, chăm chú lĩnh hội cái cảm giác này... Đây không phải bất luận pháp thuật thành hình nào, chỉ là một loại cảm giác. Nhớ kỹ nó, dùng thân thể của ngươi nhớ kỹ nó.”

Hắn duỗi một tay ra đặt ở sau lưng Vương Lục, một cỗ pháp lực ám áp truyền tới.

Pháp lực cũng không mạnh, chỉ ít lấy tu vi Nguyên Anh đỉnh phong của trưởng lão Lục Ly mà nói, cỗ pháp lực này như gió mát thổi qua mặt. Vô luận là tổng lượng hay là tính chất đều bình thường không có gì lạ.

Sau đó, trưởng lão Lục Ly không chế pháp lực, nhẹ nhàng câu một cái ở mấy khớp xương trên thân thể Vương Lục... Nhất thời, Vương Lục cảm thấy toàn thân mát lạnh một hồi, như trút được gánh nặng, thân thể đang bị hòa tan cũng ổn định lại.

“Đây là... Nguyên lý gì?”

Vương Lục lại ngổn ngang trăm mối vẫn không có cách nào lý giải được hết thấy những sinh vật vừa mới xuất hiện trong cơ thể mình.

Như Lục Ly nói, đạo pháp lực kia vận chuyển cũng không phải bất luận pháp thuật thành hình nào, chỉ là pháp lực lưu động, chỉ là không hiểu sao chảy qua một số điểm then chốt nào đó trên thân thể, lại một mực không thể tin được giải trừ độc của Ma tộc.

“Không có nguyên lý.” Lục Ly nhẹ giọng nói, “Bọn ta chỉ biết nó có thể giải độc, còn về phần tại sao? Không ai nói được rõ.”

Vương Lục nói: “Vậy ngươi làm sao bảo đảm công hiệu của nó?”

“Thử ra đây.” Trưởng lão Lục Ly lạnh nhạt nói.

“...” Vương Lục nghe vậy cả kinh, đã thử qua? Dùng cái gì để thử nghiệm, mạng người sao? Lẽ nào năm đó Linh Kiếm phái còn kinh doanh qua thí nghiệm cơ thể người sao?

Nhưng mà Lục Ly không khiến Vương Lục suy nghĩ nhiều, liền thúc giục: “Được rồi, bắt đầu vòng tiếp theo đi, thời gian của chúng ta có hạn.”

Thời gian Vương Lục quả thật có hạn.

Thời gian ba tháng, có thể nắm giữ rất nhiều kỹ năng về Linh Kiếm học, nhưng đối mặt với những đề tài riêng của Ma tộc mà các trưởng lão chuẩn bị cho hắn, vẫn có vẻ chưa đủ.

Ma tộc, thật sự là một đề tài quá lớn, nhận thức về Linh Kiếm phái Ma tộc vượt xa sự mong đợi của Vương Lục, các trưởng lão trước kia không thể nghĩ ngờ ẩn giấu quá nhiều thứ. Mà lúc này đây một mạch lấy ra, dù cho năng lực học tập của Vương Lục kinh người, cũng cảm thấy có chút lực bất tòng tâm.

Từ độc tố đối kháng với phá giới của pháp thuật, thậm chí đối phó với mỗi Ma tộc cấp bậc khác nhau đều có chiến thuật tương ứng nhau. Ba tháng sau, Vương Lục đúng là một khắc đồng hồ cũng không có nghỉ ngơi. Ba tháng sau, thời gian đã ước định với Quỳnh Hoa đã đến, Vương Lục rốt cục dưới sự luân phiên thi triển thần công của các trưởng lão cũng đại thành.

Một ngày cuối cùng, Vương Lục trước mặt trưởng lão Thiên Kiếm đường đem sở học trong khoảng thời gian này lần lượt bày ra.

Chương môn trầm ngâm một lúc lâu, thở dài nói: “Rất tốt, hiện tại ngươi có thể tự mình đảm đương một phía, để ngươi đi thám hiểm ma giới, cũng miễn cưỡng có thể an tâm.”

Vương Lục lại suy nghĩ, năm đó Linh Kiếm phái rất cuộc trải qua cái gì, khiến cho trưởng lão Thiên Kiếm đường đối với Ma tộc kiêng kị như thế? Tập huấn ba tháng này tất nhiên thu hoạch không ít, nhưng... Nhìn thế nào cũng thấy quá mức hưng sư động chúng rồi.

Thôi được, lần này hành trình tới Ma giới, vạch trần tất cả bí mật đi.

...

Nửa ngày sau, Vương Lục đi tới môn hạ của Thịnh Kinh.

Đây không phải là lần đầu tiên hắn đến thăm Thịnh Kinh. Lúc trước hắn làm phó tá quản lý phong đô, quần tiên mộ, hắn thường xuyên được mời tới kinh thành tham gia hội nghị trọng yếu, cũng thực sự hưởng thụ đãi ngộ của rất nhiều Nguyên Anh thậm chí là trưởng lão Hóa Thần mới có.

Nhưng lúc này lại lần nữa thăm dò kinh đô, Vương Lục lại không tự chủ được mà bị cảnh tượng hùng vĩ tráng lệ của đệ nhất Tiên môn cửu châu này mà sinh lòng cảm khái.

Các môn phái tu tiên bình thường đều ưa thích đám mây cao cấp, dùng để ngăn cách hồng trần thế tục, biểu hiện ra địa vị của bản thân. Cho dù là Linh Kiếm phái cũng không ngoại lệ, chỉ ở dưới chân núi thiết lập Linh Khê trấn để liên hệ với nhân gian, về phần Côn Lôn Tiên Sơn lại làm tuyệt thế hơn, trực tiếp dùng mây mù che giấu sơn môn.

Nhưng Thịnh Kinh Tiên Môn lại lựa chọn con đường hoàn toàn khác nhau, lấy sơn môn làm trung tâm, bọn họ chế tạo một tòa thành quy mô kinh người, dung nạp toàn bộ phương viên trăm dặm thậm chí trăm dặm thậm chí ngàn dặm vào trong đó. Hơn nữa tòa thành này là nơi lập thể, ngoại trừ tiên môn trên mây chỗ yếu hại, từ tầng mây trở xuống cho đến chân núi dưới chân núi, thậm chí dưới chân núi, đều có ngàn vạn người được phân bố.

Thời điểm đầu không phải thịnh kinh người cố ý, khi đại chiến tiên ma kết thúc lần thứ hai, địa vị lãnh tụ thịnh kinh người cơ bản đã được củng cố, rất nhiều người mộ danh mà đến. Nhưng Thịnh Kinh Tiên Môn không thể thu nhận hết toàn bộ, chỉ có thể từ chối đại bộ phận.

Những người lao vào tiên môn vô vọng, có một số người thất vọng rời đi, nhưng cũng có lựa chọn kiên trì, bọn họ định cư trên sườn núi tu hành. Những người này hơn nửa người mang tài nghệ kinh người, đáng tiếc lại không đạt được cảnh giới của Thịnh Kinh Tiên Môn, chỉ có thể hi vọng một ngày nào

đó, môn phái nổi tiếng không câu nệ một cách tùy ý này có thể thu mình vào, được tha thứ cho tâm nguyện.

Thịnh Kinh Tiên Môn cũng không ngăn cản những người này định cư, cho dù ở sườn núi cũng là phạm vi lãnh địa của Thịnh Kinh Tiên Môn. Nhưng đối với một môn phái có thể công khai linh căn mà nói, quy củ tiên đạo cũng không đáng tiền.

Thịnh Kinh dung túng thời gian dài, mọi người càng tụ tập ở sườn núi càng nhiều, thậm chí dần dần hình thành thế lực của chính mình. Mấy trăm năm qua những người này càng thành công cùng Thịnh Kinh tiên môn đạt được rất nhiều phương diện ăn ý, sức ảnh hưởng bắt đầu lan xuống phía dưới., Cứ mãi đến chân núi, ở đây đã hình thành rất nhiều thành trấn giống Linh Khê trấn. Trong thành trấn người giới thiệu Tiên Phàm, rất nhiều người chỉ là phàm nhân, nhưng đều có quan hệ mật thiết với tu sĩ Tiên đạo. Kỳ vọng lớn nhất trong bọn họ là có thể liên lạc với các tu sĩ sinh sống ở sườn núi. Cho dù là Trường Kinh tiên môn cũng không để mắt đến người ở sườn núi, đối với bọn họ vẫn là nhân vật cấp bậc Thần Tiên...

Mấy trăm ngàn năm sau, loại cấp độ rõ ràng này, kết cấu thành thị liên hoàn toàn thành hình, căn cứ vào kết quả người dân Thịnh Kinh năm năm trước tiến hành điều tra một lần, biểu hiện kết quả nhân khẩu phổ biến trong một lần năm trước., Nhân khẩu tụ tập quanh Thịnh Kinh Tiên Môn đã qua một trăm triệu, những người này hưởng thụ được sự che chở của Thịnh Kinh, đồng thời lại như công kiến chăm chỉ chuyển tài nguyên cho người phàm trần. Hình thức này được gọi là hình thức thịnh kinh, từ lâu đã được toàn bộ tu tiên giới Cửu Châu chú ý và nghiên cứu.

Mặc dù cùng Thịnh Kinh Tiên Môn có ân oán như vậy, nhưng Vương Lục vẫn phải thừa nhận. Đây là một môn phái vĩ đại, bọn họ sáng lập ra một mô hình vĩ đại. Nói đến tiên phàm kết hợp, Vương Lục đối với việc triển khai Trí giáo đã có không ít là tham khảo hình thức Thịnh Kinh. Hôm nay hẳn đã sớm buông tay mặc kệ., Chỉ là thỉnh thoảng chỉ điếm cho giáo phái phương hướng đại khái, trước mắt xem ra hiệu quả không tệ, trí giáo vẫn lấy độ điên cuồng của quả cầu tuyết. Trong này ngoại trừ Vương Lục chuẩn bị xong trụ cột trước đó ra, những

năm gần đây theo tình thế biến hóa, kịp thời tham khảo hình thức thịnh kinh cũng là nguyên nhân trọng yếu...

Đi trong thành trấn dưới chân Thịnh Kinh, đối mặt với ngựa xe như nước bên cạnh, Vương Lục dần lâm vào trầm tư.

Bây giờ hẳn đã là Kim Đan chân nhân, nhưng hành tẩu nhân gian, pháp lực thần vận nội liễm, lại giống hệt thanh niên bình thường. Người trong thành tuy nhiều, nhưng cũng không ai nhận ra vị này đã có tiếng tăm lừng lẫy tại Cửu Châu Ngũ Tuyệt Tịch.

Tuy nhiên, bình yên của Vương Lục cũng không kéo dài quá lâu. Không bao lâu, Vương Lục chợt thấy sóng người bên cạnh tách ra, sắc mặt người đi đường hai bên mang theo vẻ kinh ngạc, ánh mắt tập trung vào một chỗ.

Cuối đường phố, một vị thiếu nữ trắng trẻo từ bầu trời chậm rãi đi xuống, thiếu nữ đi lại nhẹ, sóng pháp lực nhàn nhạt khuếch tán ra, biểu hiện thân phận tu sĩ của mình.

Đương nhiên dưới chân Thịnh Kinh có hàng ngàn hàng vạn tu sĩ, gặp phải tu sĩ xuống núi cũng không có gì ngạc nhiên, trên thực tế ở trên đường có vài tu sĩ Trúc Cơ Kỳ tránh né sang hai bên.

Có thể tạo ra hiệu quả oanh động lớn như vậy, bởi vì trên thất lưng vị thiếu nữ trắng trẻo này có thêu đánh dấu của tiên môn, đây là dấu hiệu của tu sĩ Tiên môn.

“Bái kiến Vương Lục sư huynh.” Thiếu nữ đến vì Vương Lục, nàng nhẹ nhàng đi đến trước người Vương Lục, cung kính cúi người thi lễ, giọng nói ngọt ngào. “Ta là Thịnh Dư Mộng Quân, Quỳnh Hoa sư tỷ phái ta đến đón ngài lên núi.

Wương Lục cũng cả kinh: “Quỳnh Hoa phái, người tới đón ta?”

Thiếu nữ mỉm cười giải thích: “Sư tỷ nói, buổi tiệc lần này là nàng mời và chủ trì, lẽ ra nên do Thịnh Kinh ra mặt chiêu đãi. Giờ trên núi đã chuẩn bị xong tiệc rượu, chỉ đợi ngài lên núi đón gió tẩy trần.”

“Đ Thịnh Kinh chiêu đãi là chính lý, bất quá ta tò mò chính là, người đường là Kim Đan chân nhân, lại bị Quỳnh Hoa chạy

tới chiều dài thị nữ của ta? Đây là khoe khoang thịnh kinh đông người tài đông đúc, phô trương vô cùng sao?”

Dur Mộng Quân nghe vậy sửng sốt, sau đó nở một nụ cười ngọt ngào: “Bởi vì ngài là Ngũ Tuyệt Tịch.

“Cho nên... Ngay cả dị thú thượng cổ Mộng Mô cũng lấy ra chiều dài?”

“A” Dur Mộng Quân lúc này mới thật sự kinh ngạc vạn phần: “Ngài đã nhìn ra?”

Vương Lục cười nhạt một tiếng, không giải thích gì nhiều. Bên cạnh hắn có thi thể Tiên thú hóa hình như Bạch Thi Uyên, phi thường mãn cảm với khí tức Hóa Hình Tu Sĩ. Mộng Mô phẩm cấp mặc dù cao, nhưng nếu không tận lực che giấu, Vương Lục có thể liếc mắt nhìn ra.

Dur Mộng Quân bị gọi là phá thân phận, đứng nguyên tại chỗ trầm ngâm một chút, dường như muốn nói ra suy nghĩ của mình, nhưng lại bần khoản.

Vương Lục lắc đầu: “Được rồi, dẫn đường trước đi. Tiếp tục bị người vây xem ở đây sao?”

Dur Mộng Quân giật mình giật đầu: “À, vậy để ta dẫn ngài lên núi.”

Sau đó, một cầu vòng từ lòng bàn tay thiếu nữ nở rộ, một đầu khác lại nối thẳng tới trong tiên môn. Đây là lễ nghi Thịnh Kinh Tiên Môn dùng để tiếp đãi khách quý. Vương Lục đi theo thiếu nữ thuần bạch xuyên qua cầu vòng, một bước liền bước qua sơn môn, tới trước một căn phòng trúc yên tĩnh thanh nhã.

Trong phòng trúc đồng thời vang lên giọng nói mười phần khí khái của Chu Mộc Mộc: “Cuối cùng cũng tới, ta chờ ngươi lâu lắm rồi.”

Trong phòng trúc, Quỳnh Hoa, Hạng Lê, Chu Mộc đều có mặt ở đó, ngồi vây quanh một cái bàn tròn. Trên bàn bày đủ loại trà loại màu sắc quanh quẩn tiên khí. Mà sau lưng ba người này mỗi người đều có một thiếu nữ áo trắng an tĩnh hầu hạ, bất cứ một người nào đều là Kim Đan chân nhân.

Vương Lục lúc đó liền kinh ngạc: “Quỳnh Hoa người giả vờ cũng phải dừng lại, tìm bốn chân nhân Kim Đan đến làm thị nữ sao? Hiện thị Thịnh Kinh các người có bao nhiêu người? Lần sau ta tìm cường giả cấp Chân Quân cho người làm đầu bếp, người có sợ không?”

Quỳnh Hoa nói: “Dựa theo quy định của bốn môn, Ngũ Tuyệt Tịch chính thức gặp mặt là sẽ được hưởng đãi ngộ theo quy cách này. Ta ngược lại lại kỳ quái, chẳng lẽ Vương Lục Chân Nhân trước giờ vẫn không ý thức được, người là một trong ngũ đại môn phái của Vạn Tiên minh, bởi vậy quy cách hưởng thụ cũng không vì tu vi cảnh giới của người mà định sao?”

Vương Lục tức thì châm biếm: “Nực cười, chẳng lẽ là vì cảnh giới của người làm thị cao thấp mà định ra? Người làm kim đan cấp cao minh hơn so với Trúc Cơ kỳ có thể ở chỗ nào? Càng hiểu được bụng trà đưa nước, nhìn vẻ ngoài? Thuần túy là hư vinh tác quái”

Quỳnh Hoa cũng không yếu thế: “Nói không sai, nhưng đây là quy tắc thông hành của Vạn Tiên minh.”

Vương Lục nói: “Rõ ràng là một việc phổ biến trong kinh thành Thịnh Tiên môn các người không phải tự xưng là lãnh tụ của Vạn Tiên minh sao? Vậy thì mau chóng ra đời một cái quy định tám điều gì đó, giết một giết một tên không biết xấu xa này a, hôm nay ta tản bộ dưới chân núi a., Kết quả là một Kim Đan chân nhân, còn là Thượng Cổ dị thú hóa hình chân nhân đột nhiên chạy tới nói muốn làm thị nữ cho ta, người biết lúc ấy ta cảm thấy thế nào? Quả thực giống như gặp phải thiếu nữ không chân, bản giai nhân của khanh làm sao mà thất vọng a...”

Dư Mộng Quân nghe được lời ấy, vô cùng sợ hãi: “Ta, ta thất bại sao? Thật ngại quá, ta xin mọi người hãy tha thứ cho ta.”

Vương Lục lắc đầu: “Ài, yêu thú hóa hình, hơn phân nửa không hợp nhân tình thế sự, chỉ dựa vào một trái tim làm việc của Xích Tử. Có thiên tính làm ác, có người lại thuần thiện không dính một hạt bụi. Quỳnh Hoa sư tỷ, Mộng Quân rõ ràng là hóa hình chưa lâu, đơn thuần giống con nít, người cũng không biết xấu hổ khi dễ nàng, để nàng làm thị nữ cho người ta?”

Quỳnh Hoa không nói gì, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua Dư Mộng Quân, nhưng lại khiến cho thiếu nữ giật mình.

“Chậc, bàn ăn, bắt nạt một đứa trẻ, ngươi có biết xấu hổ hay không?” Vương Lục tiến lên một bước, ngăn trước người Dư Mộng Quân, cũng hoàn toàn ngăn cách uy áp cường đại đến từ Quỳnh Hoa.” Đứa nhỏ này nhìn qua có vẻ thuận mắt, làm ta nhớ tới một sư muội đồng môn chỉ số thông minh thấp hơn. Dù sao nàng ở kinh thành các ngươi cũng chính là thị nữ, không bằng bán rẻ cho người hữu duyên như ta.”

“Vương Lục chân nhân, trò đùa này của ngươi cũng không hề buồn cười.”

“Ồ? Vậy ngươi có thể nghĩ cách đi nhiệm mấy loại nấm hoa liễu, ngứa đến mức mình cười ra được rồi.”

Mấy tháng không gặp, quan hệ giữa Vương Lục và Quỳnh Hoa càng ác liệt. Vương Lục thật sự càng nhìn Quỳnh Hoa càng không vừa mắt, hận không thể ngay tại chỗ động thủ giúp nàng cả dung.

Có điều, trước khi mâu thuẫn càng ngày càng bùng nổ, Chu Mộc Mộc đã rất mất hứng vỗ bàn một cái: “Hai người các ngươi có để yên không, gọi chúng ta tới chính là để xem các ngươi đánh nhau hay không? Có nên nói chuyện chính sự không?”

Quỳnh Hoa mỉm cười thu lại khí thế của mình: “Nói cũng đúng, có điều... Vẫn nên đợi Tỳ Dạ chân nhân xuất hiện thì hơn, bắt đầu nói chính sự đi.”

Vương Lục đưa tay sờ sờ đầu Dư Mộng Quân, trấn an Mộng Mộng hoảng sợ, sau đó đại mã kim đao ngời đôi diện với Quỳnh Hoa, vừa dùng ánh mắt nhìn thẳng đối phương, vừa tay cuồng cuồng ăn trà điểm trên bàn.

“Này, ngươi đã cường điệu đãi ngộ quy cách gì, ta đây đường đường là linh kiếm bàn, đồ ăn hẳn là đủ chứ?”

Quỳnh Hoa hừ một tiếng, không để ý tới hắn.

Dù sao thì đợi Trảm Tử Dạ đến rồi là có thể bắt đầu chính sự, không cần để ý tới người này làm gì.

Sau đó cô kiên nhẫn chờ trảm tử dạ.

Một lần chờ đợi này, chính là một ngày một đêm.

...

450

Bình thường tu sĩ nào đặt chân Tiên đạo cũng có thể tính được nhẫn nại tốt.

Bởi vì tu vi Tiên đạo ban cho các tu sĩ trường thọ, khiến cho bọn họ làm việc thông dong hơn xa phàm nhân, rất nhiều tu sĩ lại thích bế quan tử quan. Ở trong một động phủ nhỏ âm u, trong điện phủ vài chục năm không ra khỏi nhà, đủ để làm cho những người vô cùng tận chức vụ ở Phàm gian hồ thẹn không bằng.

Còn ngũ tuyệt đệ tử của Vạn Tiên minh, cho dù mỗi một người đều thành danh rất nhanh, nhưng luận về tính nhẫn nại, bất kỳ một người nào đều hơn xa tiêu chuẩn bình quân của tu sĩ. Nhưng mà lần này... Bọn họ chỉ chờ một ngày, đều cảm thấy mất kiên nhẫn.

Có kiên trì và lãng phí thời gian là hai khái niệm, thân là tu sĩ, bọn họ có thể tiêu phí thời gian mấy chục năm để hoàn thiện một môn công pháp, nhưng không cần lãng phí, một khắc đồng hồ cũng chê quá nhiều.

“Rốt cuộc Trảm Tử Dạ ngu ngốc có tới hay không?”

Bên bàn tròn, Chu Mộc có chút không kiên nhẫn gõ lên bàn. Mà thị nữ cấp Kim Đan phía sau nàng cực kỳ linh hoạt lấy đi chén trà trước mặt nàng, sau đó mang theo rau Tiên gia tươi mới.

“Đúng là bộ dáng kiêu ngạo, lại khiến bốn chúng ta phải chờ thêm một ngày nữa. Hơn nữa trong khoảng thời gian này đến bức thư cũng không gửi đến.”

Chu Mộc Mộc vừa nói, vừa không khách khí cầm một trái cây màu đỏ thẫm lên gặm, nước trong suốt chảy dọc theo cổ tay cô gái, trước khi chạm đến ống tay áo đã bị pháp lực hấp thu.

Làm Côn Lôn yển, tư thái vừa ăn vừa nói, hiển nhiên không phù hợp với yêu cầu của nghi nghi lễ, nhưng cả ngày chờ đợi đủ để tiêu diệt toàn bộ kiên nhẫn của Chu Mộc Mộc, chỉ có thể dùng dục vọng để áp chế lửa giận trong lòng. Ngày hôm nay, tiên quả mà Chu Mộc ăn có thể lấy áp tải làm đơn vị, dù là

Thịnh Kinh Phú thứ, thị nữ phụng dưỡng phía sau nàng cũng bắt đầu biến sắc.

Ăn trái cây xong, Chu Mộc Mộc vẫn tức giận khó nén: “Ngay cả kẻ nổi danh như Vương Lục cũng giẫm chân đúng giờ đến, hẳn chỉ là một trăm tử dạ mà dám đến trễ...”

Bị đạ lưu của Chu Mộc Mộc tác động đến, Vương Lục ngược lại thoải mái cười to: “Ha ha, không ngờ a dân này của ta đã nổi danh rồi.”

“Khục” Chu Mộc Mộc đã bị nước trái cây sặc ngay tại chỗ.

Mà lúc này, Cổ Lương một mực trầm mặc bỗng nhiên mở miệng nói: “Chúng ta sắp sửa tiến hành một hành động vô cùng nguy hiểm, mà trong hành động, một người có tính kỷ luật không tổ chức lại trở thành nhân tố không ổn định thật lớn, ta đề nghị khai trừ Trảm Tử Dạ từ trong đoàn đội.”

Đề nghị của Hạng Lương khiến người ta có chút kinh ngạc, chỉ là nhìn thấy hấn nhíu chặt lông mày liền không khó nhìn ra, vị tu sĩ mà quân nhân tự xưng là căm ghét nhất chính là không có tính kỷ luật. Mà Trảm Tử Dạ thân là thành viên của đoàn đội năm người, lại vô duyên vô cớ đến muộn một ngày, quả thực có thể nhịn nhưng không thể nhẫn.

Chu Mộc Mộc nghe vậy vui vẻ: “Nói rất hay, ta đồng ý cùng tên ngu ngốc kia hành động nhớ lại mới khiến người ta buồn nôn...”

Vương Lục có thiện ý nhắc nhở: “Phản dạ dày cũng có thể là bởi vì người ăn nhiều.”

Chu Mộc Mộc trợn mắt nhìn, sau đó lại cầm một trái cây lên ăn, đồng thời quay đầu nói với Quỳnh Hoa: “Trảm Tử Dạ vô cớ đến trễ, chúng ta đợi một ngày cũng coi như hết lòng hết lòng, thế này đuổi học hẳn đi?”

Quỳnh Hoa còn chưa kịp mở miệng, Vương Lục đã lên tiếng trước: “Vô cớ đến muộn thì chưa chắc, còn có một khả năng khác.”

Chu Mộc Mộc nghe vậy nhíu mày, quan hệ giữa Trảm Tử Dạ và Vương Lục không phải luôn luôn không tốt sao, sao lúc này hẳn lại nói chuyện với Trảm Tử Dạ?

Sau đó nghe Vương Lục nói: “Khả năng Tử Dạ sư huynh bất hạnh vong trong ba tháng này, cho nên không kịp chạy tới cũng có thể thông cảm.”

“Đương nhiên, xét tới thân phận Ngũ Tuyệt Tịch của hần, nếu thật sự ngã xuống, chắc có tin tức liên quan đến hần truyền đến, nhưng bây giờ Cửu Châu tu tiên giới lại không gợn sóng, cho nên cũng có thể là do hần lúc tu hành tẩu hỏa nhập ma, lâm vào hoàn cảnh cầu sống không được muốn chết. Vạn Pháp Tiên môn dùng toàn bộ lực lượng tiến hành cứu vãn, nhưng miễn cưỡng có thể giữ được mạng, lúc này làm sao còn muốn có được ước hẹn của năm người chúng ta, cho nên chỉ có thể thả bò câu của chúng ta thôi.”

“...” Chu Mộc Mộc trầm mặc thật lâu, ngay cả trái cây trên tay cũng đã quên ăn, chỉ nhìn chăm chăm vào Vương Lục, sau đó cảm khái: “Quả nhiên vẫn là Vương Lục mà ta biết.”

Nói xong, nàng đặt trái cây xuống: “Vậy theo ý kiến của người thì sao?”

Vương Lục nói: “Tây Di Đại Lục có một cái búa búa lớn: Sơn không qua được, ta sẽ qua đó. Trảm Tử Dạ sư huynh đã lâm vào trạng thái cấp cứu, chúng ta thân là đồng đội nên đi dâng một cái vòng hoa vân vân đi?”

Vừa nói, Vương Lục vừa lấy từ túi trữ vật ra một cái vòng hoa, trái phải còn có hai hàng chữ, bên trái: Một đời cô khổ vô thế; bên phải: Sáng lạn:

Chu Mộc Mộc quả thực nhìn đến ngây người: “Túi tay của người đều đặt loạn xạ gì đó, ngay cả vòng hoa cũng chuẩn bị xong chưa?”

Vương Lục tương tự, vui vẻ nói: “Kỳ thật ta cũng chuẩn bị cho người...”

“Không cho ta xem.”

Bất luận thế nào, dưới sự đề nghị của Vương Lục, bốn người quyết định tiến về Vạn Pháp Tiên Môn điều tra thực hư.

Muốn nói Trảm Tử Dạ thật bất hạnh vong gì đó, thật sự làm cho người ta khó có thể tin được, nhưng đồng thời hần cũng không phải là người vô cơ đến thế, cho dù chưa nói đến tính kỷ luật tổ chức gì, nhưng thủ tín là lễ tiết cơ bản đối nhân xử, thân

là Tịch đệ tử, hẳn không đến mức ngay cả điểm này cũng làm không được.

Chẳng lẽ thật sự gặp phải phiền toái gì rồi?

Mặc dù nhân duyên của Trảm Tử Dạ trong năm người xem như rất kém cỏi, nhưng nếu đã là đồng đội, cũng nên đi chú ý một chút.

Trước khi đi, Vương Lục lại nói với Quỳnh Hoa một yêu cầu khiến người ta khó xử.

“Lần đi này cũng không biết có còn muốn trở về hay không. Con vật nhỏ này coi như quà gặp mặt tặng cho ta đi.” Vương Lục nói xong, chỉ tay vào Dư Mộng Quân.

Tiểu cô nương Mô Hóa Hình Mộng Mô này, vẻ mặt hoảng sợ, hoảng loạn lo sợ. Làm sợi dây dẫn hoả hoạn Vương Lục cùng Quỳnh Hoa lần này trở mặt, nàng cơ hồ không cách nào xử lý.

Quỳnh Hoa sững sốt, lập tức nghiêm túc lắc đầu nói: “Không thể nào.”

Vương Lục lại nói: “Như vậy đổi cách khác, lấy hình thức học sinh phái nàng đến Linh Kiếm phái lưu học, thế nào?”

Quỳnh Hoa lại sững sốt, bởi vì nàng không nghĩ tới Vương Lục lại rất chấp nhất đối với con Mộng Mô này. Muốn bàn về quý hiếm, Mộng Mô mặc dù cũng là thượng cổ huyết mạch, nhưng huyết thống cũng không tính là thuần khiết, ít nhất so với con sơn linh Linh của Linh Kiếm phái kém hơn nhiều, luận về tư chất ngộ tính cũng chỉ là tiêu chuẩn trở lên...

“Để nói sau đi.” Lần này Quỳnh Hoa không kiên trì thêm nữa: “Đợi sau khi trở về, ta sẽ báo cáo sư môn... nếu là hình thức lưu học sinh, có lẽ có thể.”

Vương Lục chấp tay thi lễ: “Như vậy làm phiền Quỳnh Hoa sư tỷ.”

Quỳnh Hoa quả thực được sủng ái mà kinh, lúc Vương Lục chấp tay chào, nữ tử thậm chí theo bản năng triệu hồi ra Tiên Lộ Kiếm đến chuẩn bị phòng thân —— bởi vì tư thái hào hoa lễ nghĩa này của Vương Lục thật sự quá khác thường rồi.

Trên thực tế, Vương Lục cũng cảm thấy mình rất khác thường.

Từ sau khi nhìn thấy Dur Mộng Quân này, ngực liền nóng như lửa đốt — đương nhiên không phải là lửa nóng thai nghén, mà là trang sức hồng ngọc treo ở trước ngực ần ần nóng, phảng phất đang nhắc nhở mình cái gì đó. Mà Hồng tộc ở lòng bàn chân tuy rằng chưa từng mở miệng, nhưng Vương Lục lại phán đoán Thượng Cổ dị thú Mộng Mô này, chỉ sợ không chỉ đơn giản là Thượng Cổ dị thú như vậy...

Đáng tiếc bí mật trên người Dur Mộng Quân cũng chỉ có thể quay về thăm dò sau này.

Bây giờ phải giải quyết xong chuyện Trảm Tử Dạ đã rồi hãy nói.

Chỉ trong thời gian uống một chén trà ngắn từ cửa vào Thịnh Kinh Tiên Môn tới Vạn Pháp.

Thịnh Kinh trước đây trăm năm trước đã mượn nhờ Cửu Châu Đồ, thành lập mạng lưới giao thông bốn phương tám hướng, hơn nữa còn độc lập với cơ cấu bên phía Thuận Phong Hành và bên thứ ba, hoàn toàn nằm trong sự khống chế của Thịnh Kinh. Lúc cần thiết, người của Thịnh Kinh có thể thông qua mạng lưới giao thông này, trong thời gian một chung trà, hàng trăm hàng ngàn cao thủ Tiên môn được đưa đến bất kỳ góc ngách nào trong Cửu Châu, chiến lược của Vạn Tiên minh khủng bố đến mức cửu châu cũng có thể thấy được.

Đi tới trước cửa Vạn Pháp Tiên môn, lại là cảnh tượng khác.

Khác với Thịnh Kinh vui vẻ, cũng không giống với Côn Luân độc lập, Vạn Pháp là môn phái duy nhất thiết lập phương tiện không cho môn phái trong núi là Ngũ Tuyết môn phái, mà là chia đều trong một thung lũng, xung quanh thung lũng là một cây búa, phía tây một búa xây dựng rất nhiều phân bộ.

Căn cứ lời giải thích của Vạn Pháp nhân, đây là để lợi dụng hoàn cảnh địa thế khác nhau, thuận tiện tiến hành nghiên cứu các loại pháp thuật khác nhau. Nhưng nhiều năm qua, đại lượng pháp thuật nghiên cứu lại làm đảo loạn thiên địa linh khí nơi đây, khiến cho ngoại trừ địa vực đặc biệt, nơi khác thậm chí không thích hợp nhân loại sinh tồn. Chỉ đứng trước sơn cốc, liền có thể cảm nhận được một cỗ khí tức đặc biệt, cách người khác ngàn dặm đập vào mặt.

Cửa sơn cốc đứng sừng sững hai con rôi khổng lồ cao mấy chục trượng, sóng chân động khùng bố khuếch tán mà đến, càng khiến cho vạn đường người trong sơn môn bị diệt. Mà con rôi này là một trong những con rôi cường hãn học thuật của Vạn Pháp môn, có được thực lực cấp Nguyên Anh.

Sau đó, Quỳnh Hoa tiên tử giao bái thiếp cho Khôi Lỗi thủ môn, Khôi Lỗi kia có tín hàm đánh dấu của Thịnh Kinh Tiên Môn, lập tức trở về núi, không bao lâu liền trở về miệng cốc, cánh tay thô to hướng vào phía trong vung ra, tỏ vẻ hoan nghênh.

“... Xem ra quả nhiên Trảm Tử Dạ đang ở trong sơn môn.”
Quỳnh Hoa nói: “Trên bái thiếp nói rõ là muốn bái phỏng Trảm Tử Dạ, bây giờ để chúng ta đi, cũng không thể không có mặt.”

Vương Lục buồn bã nói: “Có thể là thật sự là người không còn, Vạn Pháp trưởng lão thả chúng ta đi gặp hãn lần cuối cùng.

“... Người cùng Trảm Tử Dạ rất cuộc có thù hận lớn như thế nào?” Chu Mộc Mộc không nhịn được hỏi.

Vừa nói, bốn người vừa chính thức tiến nhập Vạn Pháp Tiên Môn, mà sau khi vào cốc, dưới chân bốn người sáng lên một mũi tên dài nửa trong suốt, chỉ dẫn phương hướng bọn họ tiến tới. Mà toàn bộ hành trình này lại không có ai đi cùng, ngay cả khôi lỗi dẫn đường cũng không có, hoàn toàn để mặc cho mình lưu lạc.

Cũng may bốn người không tính toán gì khác, chỉ đi theo hướng đầu mũi tên, mà quãng đường này, bọn họ đã lĩnh ngộ sâu sắc vị trí của Vạn Pháp Tiên Môn.

Khác với danh hiệu thanh lịch yên tĩnh thanh nhã ở thư viện tu tiên giới, bầu không khí huyền ảo khắp Vạn Pháp tiên môn.

“Chu Tước, Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ... lần thứ nhất thử, bắt đầu.”

Ngay chính giữa sơn cốc mở rộng một bên đại đạo, vài tên tu sĩ Vạn Pháp đang dựng lên một cái lô đài cao cao, bốn phía bày ra tứ tượng trận, phân biệt lấy pháp lực khác nhau đưa

vào, sau đó thông qua kết cấu phức tạp trong lô đài ngưng tụ một chút, sinh ra hiệu quả huyền diệu mà khó tin.

Chỉ thấy một trận ánh sáng hiện lên, chính giữa lô chậm rãi ngưng kết ra một viên thiết đan màu xám.

“A a a, lại thất bại, Ngưng Đan hai mươi chín lần thế mà ngay cả một viên Kim sắc đan cũng kết không được, lẽ nào thật sự là công thức có vấn đề?”

“Tức giảm bớt đơn vị pháp lực của Thanh Long Tướng thử xem, nghe nói tỷ lệ sinh ra Kim Đan ngược lại gia tăng.”

“Hoang đường làm gì có đạo lý nào giảm bớt việc truyền vào?”

Vài tên tu sĩ vây quanh lò đan sất ồn ào không ngớt, một lát sau thì mâu thuẫn biến đổi, mặt đỏ tới mang tai. Nhưng tu sĩ Vạn Pháp không trực tiếp giải quyết mâu thuẫn mà lấy ra một người con rối nhỏ bé dùng pháp thuật kích hoạt., Những khối lồ kia đều trở thành hình dáng thiếu nữ xinh đẹp, quần áo và trang sức đều rất đẹp, thỉnh thoảng còn làm rách quần áo, lộ ra làn da trắng như tuyết, khiến cho vài tên tu sĩ Vạn Pháp hô to gọi nhỏ.

Chu Mộc Mộc vây xem toàn bộ hành trình, khóe miệng nhếch lên: “Một đám ngu xuẩn nhất định cô độc cả đời. Người nói đúng không, Vương Lục sư đệ?”

Thiếu nữ quay đầu lại, vốn định lấy được phụ họa của Vương Lục, lại thấy Vương Lục đang hai mắt nhìn chăm chăm vào mấy khối lồ nhỏ kia, dường như đã lâm vào mê hoặc.

“Người, người cũng vậy...?”

...

451

“Thật sự là thiên tài sáng suốt.”

Trong Vạn Pháp sơn cốc, Vương Lục đắm chìm trong tình cảnh vừa rồi nhìn thấy.

Vài tên tu sĩ Vạn Pháp dùng để giải quyết các đạo cụ phân tranh, theo hấn thấy thì đúng là ý tưởng thiên tài.

“Này, thiên tài nhà các người không đáng tiền sao? Thuật con rớt hai tay, cộng thêm thâm mỹ thâm mỹ quan hạ lưu, thế mà để linh kiếm chiếu của người coi trọng như vậy? Quả nhiên linh kiếm phái đều là linh thú.”

Đối với sự nhiệt tình của Vương Lục, Chu Mộc Mộc hoàn toàn không thể hiểu được.

Đối với chuyện này Vương Lục sớm đã đoán trước, mặc dù Chu Mộc Mộc cùng hấn có quan hệ không tệ, nhưng cũng không thể thay đổi sự thật năng chung quy là người tầm thường.

Cho nên Vương Lục chỉ bật cười, sau đó hỏi ngược lại: “Như vậy theo ý kiến của người, cái gì mới là thiên tài sáng tỏ?”

“Những pháp thuật có cường độ kinh người kia? Hay là công pháp tu hành đặc biệt nhanh chóng? Nhưng những thứ kia ngoại trừ thành tựu được một số ít kỳ tài ngút trời, còn có tác dụng gì? Ví dụ như Tinh Thần Kiếm Điển của bốn môn, được xưng là truyền thừa Tiên Giới, nhưng ngoại trừ chương môn nhân cùng Chu Thi Dao, còn có ai có thể chân chính đem công pháp trên Kiếm Điển bỏ ra đến mức tận cùng? Công pháp như vậy đối với toàn bộ cửu châu đại lục mà nói có bao nhiêu ý nghĩa?”

Chu Mộc Mộc nhú mày muốn phản bác, nhưng không biết phải nói thế nào.

Vương Lục thừa dịp nóng lên nói: “Cái gọi là thiên tài minh, cũng không phải chỉ là muốn nhìn thấy bên trong ẩn chứa vô số kỹ thuật, sáng tạo xảo diệu cỡ nào mà muốn đi xem ảnh hưởng của ý tưởng sáng tạo này. Mà vừa rồi thiếu nữ khôi lỗi

mà mấy đệ tử Vạn Pháp kia sử dụng hầu như khiến ta nhìn thấy một thời đại mới đang tiến đến!”

Chu Mộc Mộc: “Tuy ta không muốn hỏi, nhưng... người nhìn thấy thời đại mới nào?”

“Không còn phân tranh máu tanh nữa, nội bộ môn phái không còn nghiền ép tàn khốc nữa. Mọi người đều gửi gắm mâu thuẫn vào thiếu nữ trẻ tuổi. Dưới sự chiếu cố của thiếu nữ, mỗi người hướng thiện bắt đầu từ thời đại mới!”

“...” Chu Mộc Mộc trầm mặc rất lâu. “Nói thật, ta cảm thấy người nên đi tìm một người bạn gái. Tuy rằng Ngũ Tuyệt Tịch thường lấy tu vi làm trọng, phần lớn là độc thân rất lâu, nhưng với trạng thái của người, sớm muộn gì cũng có ngày hoàn toàn tiêu tan.”

Vương Lục lưu luyến rời khỏi chiến trường thiếu nữ khôi lỗi, sau đó đoàn người tiếp tục đi dọc theo hướng mà mũi tên chỉ. Cũng không lâu lắm, phía trước lại truyền đến một trận tiếng ồn ào.

Chỉ thấy ở một bên con đường có một ngọn tháp cao do Ngũ Hành Tinh Kim xây dựng, một tu sĩ Vạn Pháp xem ra chỉ là Trúc Cơ hạ phẩm đang giẫm lên hai hình thù kỳ quái, chiến ngoa thể tích khá lớn, dán đầy các loại linh phù không rõ ý nghĩa trên người.

Mà ở dưới tháp, một đoàn tu sĩ Vạn Pháp vây quanh một cái linh đài ngũ hành, có cái truyền pháp lực vào linh lực, dẫn tới toàn bộ tháp cao ngũ hành tinh kim nở rộ linh quang. Có cái thì tính toán số lượng phức tạp, không ngừng báo ra kết quả. Còn có cái cầm ngọc bài ghi lại hình ảnh, một lời không, trung thực ghi lại tất cả.

Trên không trung Ngũ Hành Linh Đài, một tu sĩ cảnh giới Kim Đan khổng lồ chế toàn cục, ánh mắt đối với tu sĩ Trúc Cơ chân đạp giày chiến kia. Tu sĩ Trúc Cơ kia gật gật đầu, giơ ngón tay cái lên.

Tu sĩ Kim Đan lập tức cao giọng nói: “Vân Long Chiến Ngoa lần thứ một trăm bảy mươi hai thí nghiệm bắt đầu, châm lửa, bắn!”

Bốn phía Ngũ Hành Linh Đài, người vận chuyển vận chuyển pháp lực đột nhiên gia tăng cường độ truyền tống, mà tháp cao Tinh Kim cũng trong nháy mắt bắn ra năng lượng kinh người. Chỉ thấy chiến ngoa dưới chân tu sĩ Trúc Cơ cùng tháp cao liên thông phun ra hai cột sáng chói mắt, bản thân gã thì mượn phản lực một bước lên trời, phá thẳng trời!

Các tu sĩ dưới tháp khẩn trương vây xem, đợi sau khi tu sĩ Trúc Cơ kia âm âm xuyên thủng tầng mây, liền ôm lấy nhau hoan hô: “Ha ha! Thành công! Vân Long Chiến Ngoa thành công!”

Lời còn chưa dứt, chợt nghe trên bầu trời vang lên một tiếng trầm đục, trong tầng mây có một đạo sáng trùng kích quét ngang ra. Sau đó, một đạo hào quang giống như thiên thạch bay xuống... Chính là vị tu sĩ Trúc Cơ kia! Lúc này giày chiến dưới chân hẳn chẳng biết từ lúc nào đã thiếu mất một cái, một cái khác thì không ngừng phun ra ánh sáng nhiều màu, có vẻ phi thường không ổn định. Mà quỹ tích phi hành của tu sĩ cũng lộ ra ngồn ngồn không chịu nổi, không bao lâu lại trực tiếp xông lên mặt đất, đang nhìn về phía cách đám người Vương Lục không xa!

Với năng lực của một tu sĩ Trúc Cơ, va chạm mạnh như vậy hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng đồng môn của hắn lại thờ ơ, thậm chí đưa ánh mắt đầy hưng phấn vây xem hắn rơi xuống đất!

“Vạn Pháp Tiên môn chỉ là đám súc sinh!”

Vạn Pháp Nhân thờ ơ, ngược lại Chu Mộc không thể nhìn tiếp, nhờ một ngum, dưới chân giẫm một cái, một dòng suối xanh liền chui từ dưới đất lên. Dòng nước trong suốt hình thành một chiếc giường êm, đỡ lấy tên xạ tiễn Trúc Cơ kỳ đang rơi xuống khỏi không trung.

Bị bao quanh bởi nước, tu sĩ kia trợn mắt há hốc mồm, tựa như mỗi người gặp đại nạn không chết bình thường có chút mơ hồ.

Chu Mộc khoát tay áo một cái: “Hừ, không cần cảm ơn.”

Nhưng không đợi Chu Mộc quay người rời đi, liền nghe sau lưng truyền đến một tiếng gầm giận dữ: “Người là ai, tới làm gì!”

Chính là Kim Đan chân nhân thống lĩnh toàn cục trên Ngũ Hành Linh Đài, hẳn xem ra là ở giữa thanh niên và trung niên, thời gian tu hành không ngừng, tu vi trung phẩm kim đan cùng nội tình thâm hậu, biểu hiện địa vị của hắn trong Vạn Pháp Tiên Môn cũng không thấp. Còn lúc này hắn đang trợn mắt nhìn Chu Mộc Mộc.

Đều là kim đan, tuy Chu Mộc Mộc chỉ là người mới dưới hạ phẩm, nhưng ngoài mấy ngũ tuyệt tiệp ra nâng cũng không kiêng kỵ người khác là ai, huống chi là tu sĩ Vạn Pháp luôn luôn chướng mắt?

“Người quản việc gì cũng được sao!”

Kim Đan chân nhân kia cả giận nói: “Người quá nhiều thí nghiệm trọng yếu của chúng ta, còn dám hỏi ta không quản được!? Ta là người đầu tiên Bách Thất Nhị Thính của chiến ủng Vân Long thí nghiệm bởi vì người làm xằng làm bậy!”

“Cái gì!? Các người thiết kế cái đồ rách nát này xảy ra sự cố gì đó, chẳng lẽ lại còn trách nhiệm ta?!” Hỏa khí của Chu Mộc Mộc cũng bị dẫn tới, lập tức đối chọi gay gắt.

Tên Kim Đan kia lại lộ ra vẻ thiếu kiên nhẫn, thiếu kiên nhẫn nói: “Nghiên cứu học thuật chưa bao giờ sợ thất bại, sợ rằng sẽ không có cách nào hấp thụ kinh nghiệm trong thất bại, vừa rồi nếu để hắn cố sống sót, chúng ta có thể thông qua mặt đất phản hồi lại số liệu trọng yếu., Sau đó dùng cái này điều chỉnh giày chiến để tiến hành thí nghiệm tiếp theo. Lần lượt thất bại sau này đều sẽ có ngày thành công, nhưng bởi vì người xen vào việc xen vào việc của người khác, tất cả nỗ lực chúng ta thí nghiệm lần này rốt cuộc đã tuyên cáo hỏng!”

Chu Mộc Mộc khó có thể lý giải chỉ vào tu sĩ Trúc Cơ trên giường nước: “Nếu ta không ra tay, sư đệ đồng môn của người sẽ biến thành bánh thịt ngay!”

“Người mới là bánh thịt, cả nhà người đều là bánh thịt!”

Trong khi nói chuyện, lại là tu sĩ Trúc Cơ được cứu một mạng đứng ra chỉ trích Chu Mộc Mộc: “Lần thí nghiệm này quan hệ trọng đại, giày chiến Vân Long là ý nghĩa rõ ràng của thời đại, bản tính của ta căn bản không đáng nhắc tới, đừng nói toàn thân ta đều là linh phù phòng ngự, coi như tất cả linh phù đều

mất đi hiệu lực thì thế nào chứ, thí nghiệm thành công là đủ rồi!”

Bị người trong cuộc chỉ mặt mắng như vậy, một lúc lâu Chu Mộc Mộc không nói nên lời.

Bởi vì cô thật sự không còn gì để nói. Cô gái chỉ đang suy nghĩ. Nếu có một ngày có thể làm lão đại của Vạn Tiên minh, chuyện đầu tiên cô ấy làm chính là trừ bỏ Vạn Pháp Tiên môn...

Mà vì buồn bực, Chu Mộc Mộc thuận miệng nói với Vương Lục: “Quả nhiên Vạn Pháp Tiên môn đều là một lũ tinh thần bệnh, người nói có đúng hay không?”

Ai ngờ Vương Lục lại lắc đầu: “Tính ra vừa rồi đúng là lỗi của sư tỷ, nhập gia tùy tục, chúng ta phải học cách tôn trọng giá trị của Vạn Pháp Nhân.”

Chu Mộc Mộc khó tin nhìn Vương Lục, sau đó ánh mắt dần dần trở nên nghi hoặc.

“Nghe nói... Năm xưa người có một bằng hữu có quan hệ không tệ bái nhập Vạn Pháp Tiên Môn, có phải người...”

Bất luận thế nào, vị Vạn Pháp Kim Đan kia cuối cùng vẫn không tiếp tục dây dưa.

Bởi vì hạng một trăm bảy mươi ba lần thí nghiệm lập tức phải bắt đầu chuẩn bị, thay vì lãng phí thời gian cãi cọ với một tên dã man đến từ Côn Luân, không bằng đem tinh lực thời gian quý giá đầu nhập vào những chuyện có giá trị hơn, đợi Vân Long Chiến Ngoa phong phú, Cửu Châu Đại Lục, chuyện đầu tiên của bọn họ chính là khắc mặt Chu Mộc Mộc lên đáy giày!

Chẳng qua, trải qua hai lần sự kiện, bầu không khí môn phái Vạn Pháp Tiên Môn nhìn không sót thứ gì. Mà kiến thức vị tu sĩ Trúc Cơ vừa rồi vì thí nghiệm số liệu mà mạng cũng không cần, mấy vị Tịch Chính tựa hồ cũng đoán được lần này Trảm Tử Dạ đến muộn.

Quả nhiên, khi đi dọc theo đầu mũi tên tới chỗ ở của Trảm Tử Dạ, bốn người liền nghe được âm thanh của Trảm Tử Dạ từ trong cửa truyền đến: “Các người tới đây làm gì?”

Trong giọng nói tràn đầy không kiên nhẫn, Chu Mộc Mộc nghe mà bốc cháy ba trượng.

Thiếu nữ không chút khách khí đá văng cửa phòng Trảm Tử Dạ, đang muốn chất vấn nó sao lại dám thả bồ câu của mấy người ở đó, lại bị cảnh tượng trong phòng làm cho kinh hãi hét lên một tiếng.

“Ngươi là thùng rỗng kêu to!”

Vừa hô, Chu Mộc Mộc vừa lui ra khỏi phòng, tay trái vòng Kim Cương, tay phải cầm Huyết Phù Thần Thương, bày ra tư thái chiến đấu.

Mà trong phòng, Trảm Tử Dạ Chính Xích khoanh chân ngồi giữa phòng, mà chính vì tư thế khoanh chân, một vật bất nhả ngất trời tự nhiên trình lên trước mặt Chu Mộc Mộc.

Thiếu nữ tính tình thẳng thắn hào sảng, nhưng không có nghĩa là ở phương diện này cũng kiến thức rộng rãi. Cân nhắc tới lúc cô phá cửa tràn đầy lửa giận, tâm tình chuyển biến to lớn thế này cũng có thể nghĩ, cô gái không có lập tức dùng Huyết Phù Thần Thương đánh tới chằm trúng mã mang, đã là kết quả sau này của Kim Đan chân nhân uẩn dưỡng dần dần.

Trảm Tử Dạ lại cực kỳ bình tĩnh đối với chuyện này, thậm chí cắn ngược lại một cái: “Ngươi hô to gọi nhỏ làm gì? Có biết lễ nghi liêm sỉ hay không?”

Chu Mộc Mộc mắng: “Ngươi bạo bại mà cũng xứng nói liêm sỉ?!”

“Đây là nhà ta, ta chịu bại lộ liên quan gì tới ngươi?!” Trảm Tử Dạ không hề khách khí nói: “Hơn nữa khi ta khảo nghiệm quan trọng nhất lại mạo muội quấy rầy, các ngươi không cảm thấy có gì băn khoăn à?”

“Quá đáng?! Sao ngươi lại có thể hỏi ra câu hỏi như vậy? Ngươi đến trễ suốt một ngày ah!”

Trảm Tử Dạ lý lẽ hùng hồn nói: “Ta đang làm thí nghiệm.”

“Ngươi làm thí nghiệm có liên quan gì đến muộn? “

“Thí nghiệm này rất quan trọng.” Trảm Tử Dạ thử kiên nhẫn giải thích: “Để hoàn thành thí nghiệm này, ta cho rằng đến muộn mấy ngày là hoàn toàn có thể lý giải: Chỉ cần ngươi có

năng lực tư duy của người bình thường, có thể lý giải quan hệ logic này.”

Chu Mộc Mộc đương nhiên hiểu không được, cho nên đưa tay đẩy Vương Lục đang đứng bên cạnh ra.

“Người tới giao lưu với hắn.”

Vương Lục cũng không khách khí, mỉm cười: “Tử Dạ sư huynh, hạt giống Vĩnh Hằng thụ của ngươi đã mầm rồi chứ?”

...

“Vĩnh Hằng thụ?”

Nghe Vương Lục hỏi vậy, Chu Mộc Mộc kinh hãi. Trong trận chiến Ngũ Linh huyết quan tranh bá, năm tên Tịch đệ tử đều có thu hoạch. Hoặc là giống như Quỳnh Hoa dùng ức vạn sinh linh huyết tế lục tiên kiếm, từ nay về sau liên hệ chặt chẽ hơn với tiên bảo, hoặc như Chu Mộc kế thừa Huyết Phù thân thương, thân thương mà mình kế thừa., Trong thương ấn chứa vô tận ảo diệu... Đương nhiên, thu hoạch của năm người có phân cao thấp, tỷ như Quỳnh Hoa và Vương Lục được mặc định là người thắng lớn nhất. Chu Mộc Mộc lấy được Huyết Phù Thân Thương cũng coi như thu hoạch không nhỏ. Còn Trảm Tử Dạ, dựa vào tình hình trong triều khiến cho tiên tâm vạn pháp bất động đại thành rất đáng mừng, nhưng so với mấy vị khác thì chẳng có thu hoạch gì.

Chu Mộc Mộc đối với chuyện này tất nhiên là thích tới Đại Phổ, lại không nghĩ rằng Trảm Tử Dạ dù sao cũng là Ngũ Tuyệt Tịch, đâu đến nỗi nàng nghĩ cũng vô dụng như vậy, lặng yên không một tiếng động hẳn đã thu hoạch được hạt giống Vĩnh Hằng thụ.

Còn bị người khác nói toạc bí mật của mình ra, Trảm Tử Dạ khá hiếu kỳ: “Người làm thế nào nhìn ra được bí mật của mình?”

Vương Lục nói: “Bởi vì đỉnh đầu Đậu Dạ sư huynh xanh biếc dạt dào, làm cho người không khỏi nhớ tới cây cổ thụ che trời kia.”

“Lục ý dạt dào?” Trảm Tử Dạ không hiểu vì sao hỏi lại một câu, sau đó bắt đầu tỉ mỉ xem xét: “Chẳng lẽ ta tu luyện công pháp có chỗ thiếu hụt, dẫn tới khí tức của Vĩnh Hằng thụ vẫn không thể dung hợp hoàn mỹ?”

Vừa nói, Trảm Tử Dạ vừa phân phát thả ra hơn ba trăm đạo tính phù, bắt đầu tính toán thiết kế công pháp của mình rất cuộc xảy ra vấn đề chỗ nào, hoàn toàn không để ý trước mắt có bốn Ngũ Tuyệt Tịch cố ý đến đây.

“Ô, không liên quan đến công pháp của Tử Dạ sư huynh.”
Vương Lục giải thích: “Là bởi vì đoạn thời gian trước ta và bạn bè của ta là Hải Vân Phàm thư qua lại, gã nói cho ta biết gần đây gã đã tìm được bạn gái, vì thế ta còn cố ý đưa một phần bạc lời—— do ta tự tay phôi chế, sau đó do thất trường lão tự mình thay mặt Thất Ngọc Long Hồ Đan.”

Ánh mắt Trảm Tử Dạ sáng ngời: “Vương Lục sư đệ tự tay điều chế đan dược? Không biết có diệu dụng gì? Dùng kỹ thuật kiểu mới gì, so sánh những đan dược khác có gì đột phá hay không?”

*... Đúng là ý như chữ, làm cho người ta trở nên giống như Côn Luân nô, vừa đen vừa cứng... chắc, trọng điểm chú ý của người hoàn toàn không đúng a, ta muốn nói tới Hải Vân Phàm a.”

Trảm Tử Dạ nhíu mày: “Vân Phàm sư đệ? Gần đây cũng có một thời gian chưa thấy hắn, nhưng hắn với Lục Ý dạt dào của ta thì có quan hệ gì?”

“Cũng không có gì, chẳng qua là bạn gái mới của hắn là Diệp Phi mà thôi.”

“Diệp sư muội? Bởi vì tốc độ tu hành của nàng không theo kịp ta, cũng đã một thời gian không liên lạc được, bất quá nàng cùng với lục ý dạt dào lại có quan hệ gì?” Trảm Tử Dạ vẫn không hiểu, lông mày nhíu chặt thành một đoàn.

Nếu là người khác nói như vậy, hắn đã sớm nhận định người này không xứng giao lưu thông minh với mình. Nhưng đối với Vương Lục, trong lòng hắn tràn đầy kiêng kị, mỗi một lời nói hành động đều phải chằm chước nhiều lần đối đáp.

Thật không ngờ lúc này Vương Lục đã kinh động đến Trảm Tử Dạ. Năm đó Diệp Phi si tình luyện tiếu Trảm Tử Dạ, kết quả là trong đầu Trảm sư huynh không thể lưu lại chút ấn tượng nào a.

“Tử Dạ sư huynh, quý phái Vạn Pháp Bất Động Tiên Tâm quả nhiên không hổ là công pháp Tiên cấp, ta xem như phục, tu luyện môn công pháp này ngoại trừ Thành Tiên ra thì không còn đường nào khác.” Vương Lục lắc đầu. “Đồng thời cũng hiểu vì sao thiếu nữ khôi lỗi quý phái kia lại có thể bị lộ ra...”

Kỹ thuật sinh sôi nảy nở của các người sớm muộn gì cũng sẽ thành thực?”

Trảm Tử Dạ thuận miệng nói: “Đúng là có một đội ngũ chủ lực nghiên cứu đang đẩy mạnh hạng mục này, nhưng mà... Thôi vậy, xem ra người không muốn nhiều lời với chuyện này. Tóm lại, gốc Vĩnh Hằng Thụ của ta đúng là đã đâm chồi trong Ngọc phủ. Thời gian trước ta phát hiện nó có dấu hiệu phá đất nên tất cả mọi chuyện đều tập trung ở đây, cũng may tuy muộn mấy ngày, nhưng cuối cùng cũng có kết quả.”

Nói xong, trên mặt Trảm Tử Dạ hiện lên nụ cười tươi như một học giả, kiêu ngạo và hàm súc.

Chu Mộc Mộc lại hàm súc không nói, tiến lên một bước, bước chân giẫm lên chỗ ở của Trảm Tử Dạ đều run lên: “Tóm lại là người bởi vì việc riêng cá nhân, thả bỏ cả ngày bốn người chúng ta vào?”

“Chuyện riêng?” Trảm Tử Dạ cười nhạt, ra vẻ bất lực và mưu kế.” Ta không trông cậy gì vào cái tên Côn Luân xuất thân này, nữ nhân đầu óc cứng ngắc có thể hiểu được ý nghĩa vĩ đại của nghiên cứu học thuật của ta. Ta đã nói rồi một chuyện., Vĩnh Hằng Thụ và kim đan của ta kết hợp, mang đến lợi ích rất lớn cho chuyến đi tới Ma giới của chúng ta. Tuy tới trễ một ngày nhưng đã cống hiến cho đoàn đội lớn hơn. Ngược lại là người, ngoại trừ tới địa điểm tập hợp đúng giờ thì người còn làm được gì?”

Không đợi Chu Mộc Mộc tức giận bùng nổ, Trảm Tử Dạ lại nói: “Hành trình chúng ta bố trí Ma giới lúc trước, ba tháng này mỗi người tự tiêu hóa di sản của chính mình.”, Tin tưởng rằng, ngày sau khi gặp Ma tộc, đã đưa ra đủ loại tình huống để đối phó với huấn luyện đặc biệt, nhưng các người có cân nhắc qua một vấn đề cơ bản: Chúng ta phải làm sao mới đến Ma giới? Thông đạo Cửu Châu thông tới Ma giới đã sớm bị phong tuyệt, cho dù ngẫu nhiên có sơ hở cũng không phải những Kim Đan chân nhân như chúng ta có thể đơn giản thông qua. Mà ta lại có thể dựa vào gốc cây Vĩnh Hằng này tìm được cơ hội đã thông hai giới.”

Trảm Tử Dạ vừa nói, vừa khẽ phóng ra một tia khí tức Vĩnh Hằng thụ, sau đó giải thích: “HVĩnh Hằng thụ là chí bảo của

ma giới, có năng lực thông thiên triệt địa, chúng ta ở trong quần tiên mộ chỉ thấy một phiên bản cơ rút yếu ớt không biết bao nhiêu lần., Vĩnh Hằng thụ chân chính có so sánh lực lượng vô cùng của Việt Chân Tiên. Mà mỗi trái cây tách rời cành lá cây của mình đều có năng lực cảm ứng. Mà bây giờ ta kết hợp hạt giống của Vĩnh Hằng Thụ với Kim Đan, dùng một bộ phận của cây Vĩnh Hằng triệu hoán bản thể, sau đó nghịch lưu mà động., Tiến vào Ma Giới. Đương nhiên, trong quá trình này ta cũng có thể nói là mang theo bốn người các người...thế nào, với công hiến của ta, đừng nói là đến muộn một hai ngày, cho dù ta đến muộn một tháng thì đã sao? Không có ta, chẳng lẽ các người đến đúng giờ địa điểm tụ tập có thể tiến vào Ma Giới sao?”

Trảm Tử Dạ dung hợp với Vĩnh Hằng thụ, lòng tự tin tăng lên một đoạn, nhưng nụ cười trên mặt hần còn chưa tan, chỉ nghe Chu Mộc Mộc hừ lạnh một tiếng.

”khoe khoang cái gì chứ, có thể tiến vào Ma giới đã ghê gớm lắm rồi sao?”

Nghe Chu Mộc Mộc nói vậy, Vương Lục bỗng nhiên cười cười nói: “Xem ra không có gì bất ngờ. Cơ duyên mà mấy người chúng ta lấy được ở thư viện tại Côn Lôn đều không sai biệt lắm - cơ hội tiến vào Ma giới.”

Quỳnh Hoa gật đầu nói: “Trong Lục Tiên Kiếm có ức vạn sinh linh Ma giới, mà hồn của Ma giới trở về là do thiên tính, ta có thể mở ra hư không vô tận, sau đó lấy hồn của Ma giới làm dẫn đường đi tới Ma giới.”

Hạng Lương ừ một tiếng, tuy không giải thích nhưng cũng ủng hộ suy đoán của Vương Lục, hần cũng nhận được cơ duyên tiến về Ma giới trong thư viện.

Vương Lục nói: “Xem ra bất kể là Nam Cực Tiên Ông, hay là thượng cổ Địa Tiên của quần tiên mộ, tựa hồ cũng không quá đánh giá năm người chúng ta có thể đến cùng một chỗ, cho nên mỗi người đều ban cho cơ duyên tiến về Ma giới, để tránh mở cửa tập trung vào tay một người., Kết quả bởi vì đủ loại duyên cớ khiến năm người không có cách nào tề tụ Ma giới. Đồng thời như vậy chúng tổ bọn họ quyết tâm muốn chúng ta đi tới Ma giới một chuyến... Nhưng mà, có thể có hạt giống

Vĩnh hằng thụ, đồng thời trở thành một bộ phận của Vĩnh hằng thụ, đây là thành tựu rất quan trọng. Một khi chúng ta tiến vào Ma giới, hoàn toàn có thể dựa vào đó che giấu khí tức nhân loại, tránh cho phân tranh vô vị.”

Bất luận Ngũ Tuyệt Tịch mạnh bao nhiêu, một mình xâm nhập Ma giới cũng không thể lấy cứng đối cứng với dân bản xứ. Thực lực Kim Đan chân nhân nói cao không cao, một khi gặp phải Ma Vương ở Ma giới, đừng nói năm đệ tử, năm mươi vị đệ tử xếp chung một chỗ cũng không đủ cho người ta một kiếm chém. Cho nên có thể hình thành sinh vật bản địa của Ma giới, đích xác là một chuyện rất quan trọng.

“Nghe thấy chưa? Man nữ Côn Luân?” Trảm Tử Dạ được đám người Vương Lục ủng hộ, khí thế càng tăng lên, ánh mắt bề ngoài, quả thực giống như muốn giẫm Chu Mộc dưới chân.

Chu Mộc Mộc chưa từng nhẫn nhịn? Mắt thấy hai người sẽ ra tay đánh nhau ở đây, Vương Lục Nhất đuổi tay ngăn cản Chu Mộc Mộc.

“Chu sư tử, đại cục làm trọng a.”

Chu Mộc Mộc không hề khách khí: “Sao ngươi không để hấn nắm đại cục làm trọng?”

Ánh mắt đau thương thương của Vương Lục liếc qua Trảm Tử Dạ, sau đó nhẹ giọng nói với Chu Mộc Mộc về Hải Vân Phàm, Diệp Phi, Trảm Tử Tam Phàm. Chỉ mấy câu ngắn gọn đã khiến Chu Mộc Mộc ngơ đi cơn giận, khuôn mặt tươi cười.

“Ha ha, chẳng trách ngươi nói hấn lục ý dạt dào, thì ra còn có loại cố sự này... Cũng được, cùng loại người nhất định cô độc này có cái gì tốt để so đo? Để cho hấn một lần là được rồi.”

Vương Lục chấp tay: “Chu sư tử quả nhiên là đại nhân.”

Trảm Tử Dạ không hiểu ra làm sao, hấn nghe Chu Mộc Mộc nhắc tới chuyện mình cô độc nhất định cả đời, dường như đang khen mình là thiên tài tuyệt đỉnh, Cửu Châu Vô Song, Độc Cô Cầu Bại. Nhưng nhìn nụ cười sung mãn trào phúng, thương hại kia, hấn luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại không nói ra được...

Suy nghĩ một chút, Trảm Tử Dạ lại cảm thấy thiên tài của mình cần gì phải hao tâm tổn trí đi suy nghĩ của nữ man nữ

Côn Luân? Nàng thích nói cái gì cái loại người dã man vô lễ này, cả đời này cũng chỉ còn lại tục vật tương phu giáo sư, bất quá nghĩ đến nàng dã man vô lễ, hoàn toàn không phù hợp với yêu cầu mỹ đức truyền thống cửu châu nữ tử, hơn phân nửa cũng không được gả đi.

Ha ha, thế mới là chắc chắn cô độc suốt đời.

Nghĩ tới đây, Trảm Tử Dạ liền quăng ánh mắt thành người thắng cuộc cuộc đời. Đương nhiên Chu Mộc Mộc không hề yếu thế, cũng dùng tư thế người thắng đáp lại.

Vương Lục nhướng mày: “Hai người các người không đi cùng nhau chứ?”

Cho dù như thế nào, nếu như Trảm Tử Dạ đã cung cấp một lý do để có thể tiếp nhận đến muộn, bốn người cũng không có ý định dây dưa quá lâu, dù sao kế hoạch tiến về Ma Giới cũng không nên chậm trễ.

Trừ Vương Lục ra, bốn người còn lại thậm chí đều không cùng sư môn nói rõ sự tình hành trình đi Ma giới hoàn toàn, lần tụ hội này cũng là Quỳnh Hoa lấy danh nghĩa cá nhân mời, nói muốn tổ chức một tụ hội loại nhỏ. Sau đó các trưởng lão các phái cho rằng giữa ngũ tuyệt cộng thêm liên hệ cũng không phải chuyện xấu nên lúc này mới cho phép. Thời gian kéo dài lâu, khó tránh khỏi đêm dài lắm mộng. Cho nên sau một phen thương thảo, liền quyết định đêm trảm tử tự mình cầm đao, mở ra thông đạo đi thông ma giới.

Về phần địa điểm cầm đao, đương nhiên không thể chọn trong Vạn Pháp Tiên Môn. Bởi vì một khi khí tức của Vĩnh Hằng Thụ lan tràn ra, rất có thể sẽ dẫn tới phiền phức không cần thiết —— đại chiến tiên ma tuy rằng kết thúc hơn hai ngàn năm..., Nhưng tục truyền có không ít tu sĩ ẩn thế tiềm phục trong rừng sâu núi thẳm, cảnh giác sự phản công của Ma tộc. Nếu là mấy người tùy tiện phóng thích Vĩnh Hằng Thụ, rất có thể bị người ta một kiếm chém chết, đám lão gia hỏa kia bồi phạt so với Nam Cực Tiên Ông cũng không kém bao nhiêu, thật giết mấy người bọn họ cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Mấy người thương nghị một phen không được tự lĩnh, cuối cùng vẫn là Quỳnh Hoa gõ bàn.

“Tại Thiên Nam châu ta có một động phủ, chính là tiếp điểm của linh khí địa mạch, linh khí bên ngoài động phủ biến hóa kịch liệt, hẳn là có thể che giấu khí tức của Vĩnh Hằng thụ.”

Vương Lục nghe vậy, quả thực bị làm cho mù hai mắt: “Động phủ Thiên Nam? Hơn nữa còn là địa mạch linh khí tiết điểm? Đây là nơi khai tông lập phái a, người lấy cái biệt thự này ở đâu ra...”

Quỳnh Hoa cười nhạt một tiếng: “Lúc ta thành kim đan, Huyền Thiên Quán sẽ tặng cho ta, tạo mối quan hệ tốt.”

Vương Lục cắn răng, mặt giãn ra cười nói: “Huyền Thiên quán? Chúng ta xem như đã kết thù...”

...

Bất cứ chuyện gì không lo thiếu quả khuyết đều không ổn.

Quan hệ giữa Vương Lục và Huyền Thiên quán luôn luôn tốt đẹp, chẳng những cá nhân có được tài khoản khách quý, bố trí thuê Trí mấy năm nay cũng càng ngày càng nhiều hạng mục hợp tác với Huyền Thiên quán, bởi vậy mỗi ngày lễ tết, Huyền Thiên quán đều sẽ phái người đưa tới lễ vật. Hoặc là đặc sản mỹ thực một nơi nào đó, hoặc là chế tác kỹ càng, tuy không cường đại nhưng lại hơn các loại pháp khí thú vị.

Đối với ý thức phục vụ của Huyền Thiên quán, Vương Lục luôn luôn khen ngợi. Đối với tu sĩ có tu vi Ngũ Tuyệt Tịch, tài phú bình thường trên ý nghĩa đã không còn ý nghĩa, mà tài nguyên của môn phái đã nghiêng xuống., Linh bảo bình thường thậm chí là tiên bảo cũng không có gì lạ. Huyền Thiên quán so sánh ưu thế của Vạn Tiên minh với Ngũ Tuyệt, đơn giản chỉ là người đông thế mạnh, khắp cả Cửu Châu, thu thập một ít đặc sản địa phương hẻo lánh nên khá thuận tiện. Mà Huyền Thiên quán lại vừa vận phát huy ưu thế tương đối, mỗi lần đều có thể dâng lễ vật khá hợp tâm ý với Vương Lục.

Cho tới nay, Vương Lục hết sức hài lòng với chuyện này, hơn hết so với đãi ngộ của hắn và sư phụ ở Huyền Thiên quán, thật sự là trên trời dưới đất —— Vương Vũ chân nhân đã sớm bởi vì vay quá độ khó trả nên bị Huyền Thiên quán kéo vào danh sách đen, cân nhắc nòng là Ngũ Tuyệt trưởng lão, tính ra nòng nợ nần cũng không tính là quá nhiều, Huyền Thiên quán cũng lười so đo, nhưng mỗi năm đều đưa giấy tờ, nhắc nhở một người nào đó còn thiếu không ít linh thạch, khiến cho Vương Vũ phiền nhiễu không thôi.

Wương Lục luôn luôn tự hào vì đãi ngộ của khách quý của mình, nhưng hôm nay, ngay tại trước mắt, một nữ tử đến từ Thịnh Kinh Tiên Môn, có chút thủy hỏa bất dung với cái tên Quỳnh Hoa, lại trần trụi dùng phương thức khoe khoang khiến hắn đau mắt chó cảnh.

Huyền Thiên Quán thế mà lại chúc mừng Quỳnh Hoa Tấn cấp Kim Đan, tặng nòng một bộ động phủ Thiên Nam?

Chỉ là một Quỳnh Hoa mà thôi sao? Có hiếm có như vậy sao?

Cứ lấy Lưu Ly Tiên ra so sánh đi, xét theo tuổi tác, Quỳnh Hoa lớn hơn Lưu Ly vài tuổi, rõ ràng đã là một bà lão. Xét về tướng mạo, khách quan của hai người mặc dù không phân biệt bá trọng điểm nhưng cũng sần như nhau., Nhưng sự cao cao của Quỳnh Hoa ở phía trên mắt đáng ghét, tướng mạo chỉ phải giảm đi phân nửa; nói về vóc người, Quỳnh Hoa coi như có lỗi có lỡ, nhưng hai cái trước ngực cộng lại mới có thể so được với Lưu Ly một cái, bất luận chỉ số thông minh hơn hết thấy — Nữ nhân muốn Quỳnh Hoa thông minh hơn? Luận tu vi, Quỳnh Hoa dẫn trước nửa bước một bước,..., Nhưng Lưu Ly Tiên cũng sắp đột phá rồi, với sự lợi hại của kiếm tâm thông minh, một khi tấn cấp lên kim đan, cơ bản sẽ khóa chặt danh xưng người có năng lực công kích đệ nhất đồng cấp. Điều này khiến cho ngay cả Vương Lục có được Hỗn Độn Phá Thiên kiếm khí cũng tự nhận là đã thua kém mấy phần. Cho nên xem tình hình của Phù Dung, nữ nhân Quỳnh Hoa này ngoại trừ khẩu Lục Tiên Kiếm kia không còn chỗ nào khác.

Một đám không có người nào là không, dựa vào cái gì hưởng thụ động phủ Thiên Nam? Đám cháu nội ở Huyền Thiên quán chỉ biết tự mình tặng cho mình một ít đồ chơi nhỏ không đâu không ngứa, lại cam lòng cấp cho Quỳnh Hoa một bộ biệt thự? Chẳng lẽ Quỳnh Hoa là bị chủ Huyền Thiên quán bao nuôi sao?

Đáng tiếc hiện tại đại sự tiên về Ma Giới quan trọng hơn, Vương Lục cũng không lo lắng làm sao kháng nghị đãi ngộ khác biệt của Huyền Thiên Quán. Nếu như Quỳnh Hoa đã đưa ra một cái địa điểm thích hợp, tiếp theo năm người liền tự mình không chế pháp bảo, ngự không phi hành - Vì để tránh tai mắt người khác, càng thuận tiện là mạng lưới giao thông Thịnh Kinh mau lẹ không thể sử dụng.

Trên đường đi, năm người vì duy trì đoàn đội hòa thuận, đã cố ý hao phí một phen công phu. Bởi vì Vương Lục và Quỳnh Hoa thù địch lẫn nhau, cho nên hai người tự nhiên không thể dán sát vào nhau, Chu Mộc và Trảm Tử và Trảm Thủy Hỏa đêm không thể tách ra. Về phần Hạng Lương thì không sao cả, nhưng kỳ thật hấn và bất luận người nào quan hệ cũng khá

lãnh đạm, gương mặt lạnh lùng kia phảng phất như cách tất cả mọi người ngoài ngàn dặm.

Bởi vậy đoạn đường phi hành này thật sự là vô cùng khó chịu, ban đầu Vương Lục và Chu Mộc Mộc bầu bạn thật ra lại rất vui vẻ, nhưng ba người khác căn bản không thể tổ hợp lại. Trảm tử ban đêm xem thường Man tử của quân sơn, nhưng quan hệ giữa hắn và Quỳnh Hoa từ sau ngũ linh tranh bá chiến cũng tương đối vi diệu. Quỳnh Hoa vốn là người có khí chất lãnh tụ, chỉ cần nàng chủ động ra mặt, chỉ cần nàng chủ động ra mặt., Không khó cân đối quan hệ mấy người, nhưng có Vương Lục ở đây, nàng lại không muốn nổi bật gây phiền toái, vì vậy trừ Vương Lục và Chu Mộc, ba người khác vậy mà không quan tâm nhau, trầm mặc không nói gì về trạng thái đoàn đội này, đừng nói cái gì tinh thành hiệp tác, thoát nhìn bất cứ lúc nào cũng giống như là muốn tan tác.

Nếu chỉ có như vậy thì cũng thôi, nhưng bay không bao lâu, Trảm Tử Dạ lại không chịu nổi tịch mịch, nhất là nhìn thấy Vương Lục và Chu Mộc một đường vui vẻ cười, hắn lại càng âm thầm nhú mày.

Trong năm người này, nếu nói có ai có thể khiến cho mình hơi có cảm giác tri kỷ, vậy cũng chỉ có Vương Lục rồi. Tuy quan hệ giữa bọn họ cũng không tốt, Trảm Tử Dạ càng thêm kiêng kỵ Vương Lục.

Trảm Tử Dạ khinh bỉ Chu Mộc Mộc, lại rất tán đồng Vương Lục, cho nên nhìn thấy hai người đàm tiếu suốt đoạn đường này, trong lòng liền nghĩ: Chu Mộc Mộc ngược lại biết leo cao tránh thấp, biết có trí năng thấp, liền tìm tới Vương Lục cường nhân bậc này... Ngược lại hiểu được lợi dụng thân làm vũ khí của nữ nhân.

Nhưng ta sẽ không để nàng ta dễ dàng thực hiện thời gian quý giá của Vương Lục như vậy, không nên phung phí ở trên người một nữ nhân trống rỗng đáng giá cho hắn ta tốn thời gian đến tiếp đãi. Chỉ có ta trảm tử dạ xử như ta mới có thể tiêu phí thời gian này.

Nghĩ đến điểm này, Trảm Tử Dạ liền đưa ra quyết định. Y bay thẳng đến bên cạnh Vương Lục, hoàn toàn không để ý đến Vương Lục đang nói chuyện với Chu Mộc Mộc, đột nhiên

ngắt lời nói: “Vương Lục, ta có một vấn đề muốn thảo luận với ngươi.

Vương Lục nghe vậy sững sờ, lập tức đoán được hoạt động tâm lý Trảm Tử Dạ, suýt nữa cười ra tại chỗ.

Nhưng Chu Mộc Mộc lại không dễ nói chuyện như vậy, đôi mắt xinh đẹp trừng một cái: “Mẹ nó, ngươi là ai vậy?”

Trảm Tử Dạ chẳng buồn để ý tới cô, chỉ chăm chú nhìn Vương Lục, sau đó bày ra một nụ cười công thức hóa: “Vấn đề là như vậy, liên quan tới tứ tướng ngưng đan thuật của Vạn Pháp Tiên Môn ta —— ngươi trên đường tới hẳn là thấy qua các sư đệ sư muội của ta. Hiện tại xem ra kết quả pháp thuật này là tùy cơ mà, ngươi dùng pháp lực đồng dạng đưa vào, nhưng kết quả thế nào cũng không thể xác định được. Đối với điều này...”

Vấn đề của hắn còn chưa trình bày xong, đã bị Chu Mộc Mộc phần nộ cắt đứt, hơn nữa phương thức thiếu nữ cắt lời đặc biệt trực tiếp.

Huyết phù thần thương trực tiếp dựng thẳng trước người Trảm Tử Dạ, thiếu nữ lạnh lùng mở miệng nói: “Cút.”

Trảm Tử Dạ cũng nổi giận: Nữ nhân này cho mặt mũi mà không cần? Vì vậy chiến thể lôi đình cũng té ra, mắt thấy sắp phân tranh.

Vương Lục thở dài: “Quả nhiên hai người các ngươi nên ở cùng một chỗ, mỗi lần gặp mặt đều là Thiên Lôi Địa Hỏa a... Nếu không như vậy đi, các ngươi đấu một trận trước, chỉ cần không chết người, không làm cho không thể vẫn hồi tởn thương, đánh như thế nào cũng được, cho đến khi phân thắng bại ra làm xong. Mà tiếp theo, người thắng nói gì cũng phải chấp nhận.”

“Chính hợp ý ta” Hai người trăm miệng một lời, sau đó chiến đấu chính thức vang dội, Huyết Phù Thần Thương và chiến thể lôi đình chém giết lẫn nhau, quấy tới gió nổi mây phun.

Mà điều thú vị nhất chính là hai người này vừa đánh nhau vừa chạy đi, bởi vì đám người Vương Lục, Quỳnh Hoa sẽ không đứng ở tại chỗ chờ bọn họ. Mà sau khi chú ý tới điểm này, Chu Mộc Mộc giành chiến thuật thay đổi trước, không cầu đả

thương đối thủ, chỉ cầu có thể vây khốn đối thủ, để Trảm Tử Dạ tụt lại đội là được rồi.

Đương nhiên, không phải thật sự muốn đẩy hẳn ra khỏi đoàn đội, lần này tới Ma giới còn phải trông cậy vào Vĩnh Hằng Thụ của hẳn. Nhưng chỉ cần có thể ngăn chặn hẳn một lần, sau đó Trảm Tử Dạ vội vã chạy tới nói hẳn không thua sao? Mà chỉ cần hẳn nhận thua, tiếp theo thôi...

Chu Mộc Mộc định như vậy, đương nhiên kế hoạch Trảm Tử Dạ cũng tương tự, thế là pháp thuật của hai người đều kéo dài làm chủ. Lúc thì Trảm Tử Dạ dẫn Cửu Thiên Thần Lô xuống, vẽ xuống lòng giam lôi tỏa, khi thì Chu Mộc Mộc dùng vòng Kim Cương trói buộc không gian, muốn thu Trảm Tử Dạ vào trong vòng... Một đường tranh đấu cực kỳ đặc sắc khiến người ta mở mang tầm mắt.

Sau đó nhân cơ hội này, Vương Lục buồn bực ngán ngẫm mà tìm được đầu mối, bắt đầu thảo luận vấn đề quân sự với đối phương. Mà Vương Lục vừa mở miệng, con mắt của Hạng Lương bắt đầu sáng lên —— đây là lĩnh vực gã cảm thấy hứng thú nhất.

Ngoài ra, tạo nghệ về mặt quân sự của Vương Lục cũng khiến cho Hạng Lương đặc biệt hài lòng - Không tệ lắm, nhưng so với chuyên gia chân chính ví dụ bản thân thì vẫn có chênh lệch.

Cái này cho Lương Cực huy động không gian thật lớn, hai người vô luận là vấn đề gì đều có thể triển khai thảo luận, hơn nữa mỗi lần thảo luận về điều khiển đều có thể triển khai sở trường. Mà Vương Lục thỉnh thoảng cũng bắn ra linh quang, cũng làm cho Hạng Lương Liên liên tục cảm thấy sáng sủa.

Loại giao lưu này quả thực làm cả người Hạng Lương sáng khoái, thậm chí nhớ tới trước kia ở trên núi quân hoàng nghe được một đoạn truyền thuyết cổ sự.

Đó là do vài tên ngoại môn đệ tử lên nói chuyện phiếm, Hạng Lương tình cờ nghe thấy. Bọn họ đang thảo luận về một loại sinh vật kỳ lạ tên là nữ nhân, bọn họ nói, nam nhân cùng nữ nhân thông qua một loại hành vi giao hoan, có thể đạt được khoái cảm lớn lao... Ngay cả cảnh giới thăng cấp, đánh thắng

một hồi chiến tranh khoái cảm cũng không bằng nam nữ đản xen.

Hạng Lương lúc ấy liền khịt mũi coi thường: Nói đùa gì vậy? Trên đời này có thể có chuyện gì dễ dàng hơn so với đánh thắng và thắng cấp tu vi? Đó là bởi vì các ngươi không thắng cấp, cũng không đánh thắng đúng không? Một đám đệ tử ngoại môn bất tài?

Còn bây giờ Hạng Lương lại đột nhiên nhớ tới câu chuyện kia.

Đương nhiên không phải bởi vì hắn có ý đồ bắt lương đổi với Vương Lục —— tuy rằng hắn cũng từng nghe nói qua một câu chuyện về tinh thần tiên nữ nào đó —— chủ yếu là, Hạng Lương bỗng nhiên hiện ra, trên đời này tựa hồ quả thật có một số việc, khoái cảm có thể so với việc thắng cấp và thắng trận.

Cái này cơ hồ đổi mới thế giới quan của Hạng Lương, làm cho hắn ngoài ý muốn, càng có cái nhìn thay đổi thật lớn đối với Vương Lục. Lúc trước bọn họ ở trong Ngũ Linh Huyết Quan tranh bá giao lưu ngăn ngừa, chỉ là làm cho Hạng Lương đối với Vương Lục có nhận thức sơ bộ, mà hiện tại hắn cảm thấy, nhận thức của mình đối với Vương Lục còn có rất nhiều chưa đủ.

Trước kia không có ai nói cho hắn biết, Vương Lục là một người thú vị như vậy a. Mọi người chỉ nói Vương Lục là một đóa kỳ hoa ở tu tiên giới Cửu Châu, năng lực thiên phú công lược không ai có thể bì kịp, nhưng không ai đã nói qua với hắn sẽ khiến người ta vui vẻ như vậy.

Mà nhìn thấy ánh mắt lóe sáng của Hạng Lương, Vương Lục cũng ở trong lòng cười nhạo.

Quả nhiên, độ thiện cảm của xử nam là loại dễ dàng nhất.

Muốn xử nam hài có hảo cảm, đơn giản chỉ có hai con đường: Đánh phá và đánh phá, một loại là khẩu phá, một loại là phá không nên nói rõ chi tiết. Mà Vương Lục bây giờ đang có đủ ưu thế vung miệng, một đường độ hảo cảm của Hạng Lương đã sắp sửa sụp đổ.

Đạo lý của nhiều bằng hữu như Vương Lục rất rõ ràng, chỉ là đại đa số người trong mắt hắn không có tư cách làm bằng hữu mà thôi, có thể ngũ tuyệt tiệt... Không thể nghi ngờ là đối

tượng có thể dẫn họ làm bằng hữu. Mà chuyển đi tới Ma giới lần này, chính là đối tượng của bọn họ., Một đường phi hành là thời gian ung dung cuối cùng rồi... Năm gã Tịch đệ tử đều đã trải qua trăm trận, chuẩn bị chiến đấu đã sớm không cần lâm trận mài gươm, dọc đường không có việc gì làm, không bằng quét sạch hảo cảm của các đệ tử Tịch Tịch.

Trên thực tế, Vương Lục đã sớm khóa chặt cán kéo làm mục tiêu, đáng tiếc lúc trước một mực bận rộn nói chuyện phiếm với Chu Mộc Mộc, không rảnh phân thân.

May mà có Trảm Tử Dạ kịp thời chen chân, lúc này mới giải phóng Vương Lục.

Nhìn hai người vẫn đang quần chiến phía sau, nụ cười của Vương Lục càng thêm tươi cười.

Hai người cứ ở cạnh nhau mãi đi.

...

Hơn nửa ngày sau, một hàng năm người — rớt cuộc cũng tới động phủ ở Thiên Nam.

Biệt viện động phủ Quỳnh Hoa nằm ở một nơi non xanh nước biếc, một hòn đảo lơ lửng lơ lửng trên bầu trời lơ lửng ở trong núi. Phía dưới hòn đảo là một vòng tròn.

Một vòng tròn hùng vĩ mỹ lệ.

Bên ngoài vòng tròn là mặt hồ như mặt kính, mặt nước phản chiếu tầng tầng xanh biếc, phẳng phất tiên cảnh nhân gian. Nhưng từ rìa vòng tròn dưới tình thế chuyển thẳng tắp, giác ngủ phẳng phất bị cắt một đao chính tề, địa thế đột nhiên dốc đứng xuống dưới, đáy hồ mặt phẳng hóa thành vách núi, mặt hồ cuộn cuộn chảy xuống, hình thành thác nước hình vòng.

Dòng nước kích động rơi xuống vạn trượng, hội tụ một chỗ, thế xung kích cường đại làm dòng nước phá vỡ như sương mù. Dưới hòn đảo lơ lửng sương mù mờ mịt, phẳng phất một cái lồng hấp thật lớn, đang lấy hơi nước hong đỡ một hòn đảo lơ lửng.

Nhưng mà so với cảnh tượng hùng vĩ tráng lệ này, thiên địa linh khí biến hóa kịch liệt nơi đây càng đáng lưu ý hơn. Thác nước hình tròn bốn phía hòn đảo lơ lửng có một cỗ lực hút kỳ dị, khiến cho thiên địa linh khí nơi đây sinh động dị thường, hơn nữa không chỉ có linh khí thủy hành linh khí., Bốn loại linh khí còn lại đều tồn tại giữa thiên địa, hơn nữa phân bố đều, hỗn hợp, giao hòa, kịch liệt chấn động, tất cả năng lượng đều bị xoắn nát, tạo thành một tấm chắn thiên nhiên.

Dưới loại hoàn cảnh này tiến hành ẩn thế tiềm tu, hoàn toàn không cần lo lắng pháp lực dao động sẽ tán ra bên ngoài, càng không cần lo lắng sẽ bị người ngẫu nhiên đi ngang qua quấy rầy đến. Bởi vì nơi đây bên ngoài thác nước hình khuyên, mặt gương hồ nước bình thường lại ẩn giấu hết thủy biến hóa., Công hiệu khuynh hướng sự chú ý của ngoại nhân. Đơn giản mà nói, trừ phi trước đó biết được nơi đây, nếu không sẽ không tự chủ mà đem sự chú ý lệch lạc đi, không tập trung vào hòn đảo lơ lửng này, hơn nữa tu vi càng cao minh, dễ dàng dựa

vào địa mạch linh khí để phán đoán phương vị, nếu không có Quỳnh Hoa đặc thù dẫn đường, đoàn người thậm chí căn bản không thể đến nơi này.

Đồng thời, động tĩnh nơi đây biến hóa kịch liệt, có thể nói là kỳ thú cửu châu, thiên địa linh khí kịch liệt biến hóa đối với tu sĩ có thiên tư mạnh mẽ là vô cùng diệu dụng, rất nhiều pháp thuật tu hành đều có thể mượn dùng nơi này.

Đây là động thiên phúc địa chân chính, đủ cho một ít môn phái trung phẩm khai tông lập địa, đồng dạng, cũng là lễ vật kim đan Huyền Thiên quán tặng Quỳnh Hoa.

“Đến rồi, nơi này chính là động phủ của ta, một đường vất vả, trước tiên vào trong nghỉ ngơi một chút đi.”

Ở cạnh hòn đảo lơ lửng, Quỳnh Hoa lạnh nhạt mở miệng, mặt mày lạnh nhạt, hoàn toàn không có ý khoe khoang, chỉ là trong lúc ngẫu nhiên, ánh mắt lại nhìn thoáng qua trên người Vương Lục.

Quỳnh Hoa sư tử nhíu mày, ánh mắt lấp lóe không thôi, sau một lát, khi trong lòng Quỳnh Hoa sinh ra nghi hoặc, hắc bồng nhiên mở miệng: “Quỳnh Hoa sư tử, căn nhà này của ngươi có bán không?”

“Ba ngàn vạn linh thạch. Ngươi cảm thấy thế nào?”

“Bốn ngàn vạn?”

Quỳnh Hoa bất đắc dĩ nói: “Ta cảm thấy những chuyện này ít nhất nên đợi sau này chúng ta lại nói.”

Wang Lu ly hợp tình hùng hồn: “Ta chỉ sợ ngươi vạn nhất chết ở Ma giới, vật ấy bị Huyền Thiên Quán thu về, ta lại muốn thu mua giá thấp cũng không dễ dàng gì.”

“...” Quỳnh Hoa lắc đầu, nàng ta không thảo luận với Vương Lục mà chỉ vung tay lên, mở ra một khe hở ở các khe hở giữa các vách ngăn do thác nước hình thành.

“Đi thôi.”

Năm người lần lượt tiến vào Phiêu Không Đảo, ở trong đình viện tinh xảo trên đảo nghỉ ngơi một chút, bổ sung pháp lực. Sau đó dưới sự dẫn dắt của Quỳnh Hoa bay đến phía dưới hòn đảo lơ lửng.

Phía dưới hòn đảo lơ lửng là thác nước bốc lên sau khi hạ xuống đất, Quỳnh Hoa chỉ tay về phía trung tâm hơi nước: “Tử Dạ sư đệ, tiếp theo người trồng Vĩnh Hằng Thụ vào đây là được rồi.”

Trảm Tử Dạ lại không yên lòng, triệu hồi ra mấy trăm tấm toán phù, sau khi chăm chú tính toán, mới miễn cưỡng gật đầu.

Vĩnh Hằng Thụ đã cấy ghép một gốc Kim Đan vào, đối với tu sĩ mà nói là đại sự có tính mệnh cực quan trọng, thậm chí theo lẽ thường mà nói quả thực là Thiên Phương Dạ đàm, cũng may trảm tử dạ là đệ tử Vạn Pháp Tiên Môn, mới thông qua tự mình tính toán ra một khả năng.

Nhưng độ khó rất lớn, yêu cầu đối với hoàn cảnh cũng cực kỳ nghiêm ngặt, Trảm Tử Dạ dù tự vận công tự hào thế nào cũng sẽ không lấy tính mạng mình ra đùa giỡn.

Kế tiếp, Trảm Tử Dạ ở dưới hòn đảo bày trận pháp, bắt đầu cấy ghép Vĩnh hằng thụ. Bốn gã Tịch còn lại hộ pháp cho bên cạnh, tự mình vận chuyển Kim Đan tinh lọc thiên địa linh khí cuồng loạn, khiến cho Trảm Tử Dạ ở chính giữa có thể hít thở đến không khí tinh khiết nhất.

Được bốn miếng kim đan đương đại bài trừ thiên địa linh khí thiên nhiên là vật đại bổ, trảm tử dạ thậm chí không cần cố ý vận chuyển công pháp, trong lúc hít thở ngọc phủ kim đan tràn đầy pháp lực, dùng không cạn. Mà bản thân hắn có thể chuyên chú vào việc trồng cây Vĩnh Hằng.

Ngày thứ nhất, Trảm Tử Dạ ở giữa không trung khoan chân ngồi, dưới thân có một bô đoàn lơ lửng nâng hắn lên. Hắn đem toàn bộ tinh lực dùng cho việc hấp thu linh khí tinh thuần bốn cái Tịch Tịch cung cấp, sau một ngày, kim đan trong Ngọc phủ phình to gấp mười lần, pháp lực tràn đầy gần như cuồng bạo.

Đối với tu sĩ Kim Đan mà nói, chỉ cần uống thêm linh khí vào trong kim đan là thân thể tràn trề tự sát hành vi, tu sĩ bình thường chỉ cần dẫn thêm một nửa linh khí cũng đủ khiến kim đan tự bạo, trảm tử ban đêm ép xuống gấp mười lần, quả thực khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Nhưng cũng chỉ có trong hoàn cảnh như thế này, hắn mới có thể chân chính bắt tay vào hái cây Vĩnh Hằng, một điểm quang

mang xanh biếc trong kim đan, được tẩy rửa linh khí quá độ, bắt đầu sinh trưởng nhanh chóng.

Ngày hôm sau, Trảm Tử Dạ vẫn ngồi tĩnh tọa treo trên bầu trời, chỉ là bộ đoàn dưới thân đã biến mất không thấy, bởi vì từ trong lỗ chân lông bên ngoài cơ thể hắn, vô số rễ cây Vĩnh Hằng rậm rạp lan tràn ra, hướng phía dưới đáy thác nước mà rễ cây mọc xuống. Mà ngàn vạn rễ cây dưới thác nước tầm bỗ, mạnh mẽ chống đỡ lên thân thể Trảm Tử Dạ.

Ngày thứ ba, vị trí của Trảm Tử Dạ đã được một gốc cổ thụ chọc trời thay thế, một gốc cây cực lớn thân eo hơn trăm trượng lơ lửng giữa không trung, chống đỡ ngàn vạn sợi rễ không còn là bằng mắt thường khó có thể phân biệt được sợi tơ, mà là thông đạo vô cùng to lớn. Những thông đạo này phụ trách sự trợ của Vĩnh Hằng Thụ và thác nước hình cung chặt chẽ, ngàn vạn đường hầm đan vào thành lưới, hầu như bao phủ thác nước hình tròn lại. Mà dọc theo rễ cây nhìn lên...

Trước kia, Trảm Tử Dạ tĩnh tọa dưới hòn đảo lơ lửng, cách đáy hòn đảo chỉ mấy trăm trượng, dựa theo độ sinh trưởng của Vĩnh Hằng Thụ, tán cây sẽ nhanh chóng leo lên tới hòn đảo. Nhưng lúc này Vĩnh Hằng Thụ mới chỉ có một kích thước, từ dưới nhìn lên, hòn đảo lơ lửng kia dường như đã biến mất.

Bởi vì thông đạo không gian đã bị Vĩnh Hằng thụ mở ra. Nếu nhìn từ xa, bên dưới hòn đảo lơ lửng như có thêm một cái hố đen, thân cây Vĩnh Hằng tráng kiện hơn phân nửa chìm vào trong hố đen.

Trong hắc động, gió gào thét lạnh lẽo thổi tới, mang theo mùi lạ làm người ta khó chịu, đó là mùi của Ma giới.

Vẻ mặt của bốn hộ pháp đều ngưng trọng mà nhìn chăm chú vào hắc động trên đỉnh đầu, mặc dù bọn họ chờ mong đã lâu, nhưng tận mắt chứng kiến vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Xuyên qua thông đạo của hai giới, thật sự đã được mở ra. Dựa theo lý luận Trảm Tử Dạ, đây chính là nguồn gốc triệu hoán của Ma giới đối với nhánh cây, là phản ứng bản năng thuộc về gốc Vĩnh hằng thụ.

Mà chỉ là một phản ứng theo bản năng của Vĩnh Hằng Thụ mà đã có thể xé rách không gian, khiến cho không gian phong ấn mà các tu sĩ Cửu Châu năm xưa ngã xuống lần lượt mở rộng ra.

Sinh mệnh thể cấp Chân Tiên, xem ra cũng không phải là hư ảo cuồng vọng, mà nghĩ đến tại Ma giới cư nhiên lại có sinh mệnh thể khủng bố như thế, có thể nào không khiến người ta cảm giác sâu sắc sâu lo?

Trong trận chiến tranh bá giữa Ngũ Linh Huyết Quan, kế hoạch Vĩnh Hằng Thụ Trảm Tử Dạ đứng sừng sững trên mặt đất, tuy chỉ là một khâu trong cảnh giới tiên mộng quần mộ tiên nhân, nhưng ai có thể bảo đảm trong Ma giới chân chính, không có ai là đại năng có thể làm được điểm này?

Mấy vạn năm trước Tiên Ma lần đầu tiên đại chiến, Cửu Châu Đại Lục đang ở thời thịnh thế bị Ma tộc nhắc lên tinh phong huyết vũ, xung phong nói rõ Ma tộc cường đại. Mà chín Châu Đại Lục sáu vạn năm qua anh hùng xuất hiện lớp lớp, có thể sinh ra Tiên Thủy Thủy Hoàng, Đức Thắng là nhân vật anh hùng như Thái Tổ, Ma giới chẳng lẽ không thể xuất hiện Quý súc vương?

Một khi Vĩnh Hằng Thụ thật sự bị người lợi dụng, Cửu Châu Đại Lục... Có lẽ cũng sẽ có lực lượng đồng cấp chống lại đi, nhưng hai cỗ lực lượng này va chạm, sẽ mang đến tổn thương nghiêm trọng cỡ nào đối với Đại Lục cửu Châu?

“... Ta càng cảm thấy cách làm việc của Ma giới không nên chậm trễ.” Thần sắc Chu Mộc vô cùng nghiêm túc.

Hạng Lương yên lặng gật đầu, sát khí trên người đã dần dần lộ ra.

Mà Vương Lục lại nói: “Thật ra ta còn muốn gọi viện trợ ra ngoài...”

Quỳnh Hoa lắc đầu: “Hành trình Ma giới, cũng không phải càng nhiều người tham dự thì hiệu suất càng cao, điểm này người hẳn biết rất rõ. Hơn nữa thông đạo này không cho phép thông qua lực lượng của một thể quá mạnh, cảnh giới Kim Đan gần như đã là cực hạn...”

Vương Lục nói: “Ta vừa lúc có quen biết một tiện nhân cấp Kim Đan, rất thích hợp bắt làm pháo hôi đấy —— các loại pháo hiệu trên ý nghĩa.”

Quỳnh Hoa thờ dài, không để ý tới Vương Lục nữa, thản nhiên nói: “Đi thôi.”

Nói xong, nàng bay trước một bước vào hắc động. Vương Lục cười hắc hắc theo sát phía sau, Chu Mộc cùng Hạng Lương sóng vai đuổi theo.

Sau một khắc, thác nước hình khuyên thật sâu, nhờ thác nước tằm bở, Vĩnh Hằng Thụ chọt bỏ qua tất cả rễ cây, dưới lực hút cường đại của hắc động bỗng chốc biến mất không thấy.

Mà cái hồ đen kinh khủng kia đang chậm rãi khép lại, trong đó lấp lóe vô số điểm tinh quang, giống như cặp mắt khao khát.

Sau lối đi là một mảnh huyết hồng.

Đây là một thế giới không khiến người ta cảm thấy xa lạ, trong thời khắc chiến đấu cuối cùng của ngũ linh huyết quan, khi Quỳnh Hoa tể ra Lục Tiên Kiếm, đánh ra một đòn phá giới, thiên địa biến sắc, vạn vật suy sụp. Dựa vào chướng nhãn pháp của thế giới bên trong theo đó được bài trừ, tất cả đều lộ ra diện mục thật.

Diệp Thủy Hà, Nộ Diễm cốc, Kim Ngọc thành, Đoạn Thương sơn... cũng không phải là nơi thanh tú xinh đẹp gì đó, mà là vùng đất của ma giới xấu xí tàn khốc đối với người cửu châu.

Sau đó, giống như là nhìn thấy trước mắt vậy.

“Đây là Ma giới?”

Sau khi từ trong thông đạo đi ra, Chu Mộc Mộc trừng to mắt, nhẹ giọng hỏi.

“Nơi này chính là Ma giới.”

Sau lưng, Trảm Tử Dạ khẳng định nói.

Lúc này hẳn mới từ Vĩnh Hằng Thụ khôi phục hình người, có vẻ vô cùng suy yếu, nhưng lại cố chấp cự tuyệt sự viện thủ của đầu Hạng Lương, kiêu ngạo một mình đứng thẳng, đánh giá cảnh tượng trước mắt.

“Bất luận là thành phần đất đai dưới chân, hay là ăn mùi không khí ăn vào, đều cùng ghi chép ấn chứng, nơi đây chính là Ma giới không thể nghi ngờ.”

Thanh âm của hắn suy yếu nhưng kiên định, nhưng mà vừa nói, một đạo gió lạnh thổi tới, Trảm Tử Dạ thân bất do kỷ, run rẩy một cái, hắt hơi một cái.

Phun ra lại là một dòng máu màu đen.

...

A hắt xì.

Một tiếng hắt hơi thanh thúy vang lên, Trảm Tử Dạ hơi thất thần nhìn huyết dịch màu đen dính trên lòng bàn tay.

Bốn vị Tịch bên cạnh cũng nhao nhao ném ánh mắt chú ý tới hắn ta.

“Tử Dạ sư đệ, là khi trồng cây Vĩnh Hằng đã bị thương phải không?” Quỳnh Hoa nghiêm túc hỏi.

“...” Trảm Tử Dạ không trả lời, chỉ tập trung quan sát nguyên thần xung quanh, xác nhận tình trạng cơ thể mình.

Tất cả ổn thỏa, cũng không có gì khác thường, phảng phất vừa mới phun ra máu đen cũng không thuộc về chính mình, nếu như không phải lòng bàn tay chúng có rõ ràng, hẳn thậm chí sẽ hoài nghi đó có phải là ảo giác hay không.

Lúc này, lại một cơn gió lạnh thổi tới, lần này không chỉ là đêm trảm tử, ngay cả Chu Mộc Mộc cũng không nhịn được hắt hơi một cái, ngược lại không phun ra máu, chỉ là thiếu nữ dùng tay che miệng mũi, sau đó thả tay xuống lại thấy lòng bàn tay có thêm một tầng chất dịch nhờn.

“Đây là... cái gì a?”

Chu Mộc Mộc hoang mang lắc lắc tay, vứt bỏ giọt chất lỏng đậm đặc. Sau đó cũng dùng nguyên thần quét qua cơ thể, tất cả đều không có gì khác thường.

Nhưng mà cùng lúc đó, sắc mặt Vương Lục đột nhiên biến đổi.

Tràng diện này giống như đã từng quen biết ba tháng trước. Khi ở trên Linh Kiếm Sơn thay phiên các trưởng lão thay nhau dạy dỗ, thì hình như Lục trưởng lão cho mình bài học đầu tiên, cũng là trường hợp như vậy.

Đó là một loại kỳ độc của Ma giới, sau khi trúng độc tất cả xem ra đều không có gì khác thường, bất luận dùng phương pháp gì để quét hình đều biểu hiện hết thảy mọi thứ nhưng cả người lại không ngừng hòa tan. Độc tính thâm thấu cực mạnh,

ngay cả Vô Tướng kim thân cũng không thể chống cự., Đồng thời bất luận linh đan diệu dược nào cũng không có hiệu quả, phải dùng phương pháp giải độc đặc thù mới có thể may mắn thoát khỏi. Lúc ấy Vương Lục còn đang suy nghĩ, lúc đầu lớp thứ nhất đã cho ta độc dược sắc bén như thế, hoàn toàn là hạ mã uy mà, người trong nhà làm như vậy có phải là có chút không thú vị hay không?

Bất quá sau ba tháng, cửa ải khó khăn của tầng Lục trưởng lão rốt cục làm cho Vương Lục kiến thức được cái gì gọi là thiên ngoại hữu thiên, cái gì gọi là địa ngục khó. Ba tháng đó, Vương Lục cảm giác mình như là biến thành kẻ mạo hiểm từ một linh thạch trở thành miễn phí, quả thực vô cùng thâm...

Nhưng, cũng chính là ba tháng đặc huấn đó khiến hắn có phản ứng chính xác đầu tiên.

“Tất cả mọi người, ngoại trừ Quỳnh Hoa bên ngoài, lập tức kích hoạt công pháp chữa thương, toàn công vận chuyển, tuyệt đối không nên lưu thủ, tính mạng tồn tại “

Lúc này không cần Vương Lục nhiều lời, mấy người cũng đoán được mình hơn phân nửa là trúng kịch độc, tuy không rõ rốt cuộc là ai hạ độc, nhưng triệu chứng đã sơ hiện, hơn nữa hậu quả xem ra cũng vô cùng nghiêm trọng —— gò má Chu Mộc Mộc đã bắt đầu hòa tan bất luận dùng phương pháp gì thăm dò, đều không tra ra vấn đề xảy ra.

Vài tên Tịch đệ tử quen phong lãng cũng không khỏi cảm thấy sờn hết cả gai ốc, may mắn chính là thoát nhìn Vương Lục rất có kinh nghiệm đối với chuyện này. Mà vấn đề duy nhất...

“Tại sao ngoại trừ Quỳnh Hoa sư tỷ?” Chu Mộc Mộc vừa nỗ lực vận chuyển Côn Luân Trường Sinh thuật, cố gắng trì hoãn việc hòa tan thân thể, vừa có chút không phục nhìn Quỳnh Hoa.

Thực lực của Quỳnh Hoa trên nàng, điểm này nàng xác thực thừa nhận, nhưng đó là bởi vì nàng không am hiểu tác chiến chính diện. Luận về Trường Sinh, Tịch đệ tử cổ xưa nhất của Cửu Châu nàng có thể tự tin không thua bất luận kẻ nào, cho dù là vàng thân vô tướng của Vương Lục, ở phương diện tị độc trừ tà, về phương diện kéo dài tuổi thọ cũng không thể so

sánh với bí pháp Côn Luân. Như vậy Quỳnh Hoa dựa vào cái gì mà cao nhân một bậc?

Đồng thời, Quỳnh Hoa cũng tò mò vì sao chỉ có chính mình khác với tất cả mọi người, tuy rằng triệu chứng của nàng nhẹ hơn những người khác, nhưng mồ hôi dày đặc trên trán thể hiện ra trạng thái của nàng cũng không thể lạc quan.

Kết quả Vương Lục trả lời suýt nữa khiến công pháp của Chu Mộc Mộc đi nhầm đường: “Bởi vì nàng chết ta cũng không đau lòng a.

“...” Quỳnh Hoa âm thầm thở dài một tiếng, lập tức vận chuyển Thịnh Kinh Tiên Pháp, lấy ba thẻ kỹ xảo ngưng tụ độ cao của cơ thể mình.

Kế tiếp, bốn gã Tịch toàn lực kéo dài độc tố ăn mòn, mà Vương Lục sau khi ổn định tình huống bản thân, bắt tay vào khu trừ độc tố cho bốn người còn lại.

Phương pháp mà hắn sử dụng cùng với Lục Ly trưởng lão truyền thụ không có sai biệt chút nào, trên thực tế cũng không cho phép chênh lệch chút nào. Giải độc thuật của Lục Ly hoàn toàn là dùng mạng người chất thành ra, cho đến nay vẫn không thể phân tích được nguyên lý trong đó. Mà không thể phân tích được nguyên lý thì cũng không thể cải biến nó chút nào., Pháp lực vận chuyển tiết tấu, phối hợp thuộc tính phải chuẩn xác đến mức kim đan bình thường nghẹn họng nhìn trân trối, nhất là còn muốn nhằm vào tình huống người trúng độc. Thông qua một bản công thức vô cùng phức tạp tiến hành tính toán, loại chuyện này đối với Nguyên Anh chân nhân bình thường đều ngại khó khăn, trong cảnh giới kim đan có thể làm được, cũng tìm không được nhiều lắm.

Cho nên mấy vị trí ở đây, đều cảm thấy may mắn vì có thể có được đồng đội như Vương Lục. Nếu không, đội ngũ tinh nhuệ do năm Tịch đệ tử tạo thành mới vừa tới Ma giới, thậm chí còn chưa kịp chạm mặt kẻ địch đã bị một luồng âm phong thổi chết... Đại chiến Tiên Ma kết thúc đến nay, đây đã là một màn sỉ nhục nhất của Cửu Châu người ở trên vấn đề Ma giới rồi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu như không phải lúc trước khi chia tay ở Côn Luân Tiên Sơn, đã không còn lời gì để nói mà đã có sự ăn ý của từng người. Trong lần hành động kế tiếp,

chức trách của bốn người còn lại trong ba tháng chuẩn bị này cũng sẽ tiến hành điều chỉnh một phen, không phải là không thể chống cự được độc tố đột nhiên xuất hiện này.

Trong năm người, Vương Lục là người am hiểu phòng ngự nhất. Cho nên vị trí của y ở trong đoàn đội chính là phòng ngự, những công tác chống cự thương tổn từ bên ngoài đều do Vương Lục phụ trách. Âm phong này đến quá đột ngột, Vương Lục đối với việc này cũng không hề phòng bị. Bởi vì trước đó, trưởng lão Ly Lục cũng nói loại độc vật hòa tan thân thể này là người cố ý, cũng không phải là tự nhiên phong quang của Ma giới. Ma giới tàn khốc như thế nào cũng không đến mức mất đi sinh cơ như vậy.

Căn cứ tư liệu có thể tra được, khoảng cách từ lần trước có tu sĩ Cửu Châu tiến vào Ma giới là chuyện hơn ngàn năm trước, thời gian này tình thế Ma giới biến hóa, khiến người trở tay không kịp cũng là chuyện hợp tình hợp lý. Cho nên Vương Lục không thể bất kể nói thế nào., Vương Lục không thể lập tức ngăn chặn thương tổn ở bên ngoài, như vậy biện pháp cấp cứu tiếp theo y nhất định phải tham dự. Bởi vì người tiếp xúc với nguy hiểm trước tiên chính là công pháp phụ trợ của Chu Mộc Mộc rất mạnh, Côn Luân Trường Sinh thuật vận chuyển đến cực hạn thậm chí có thể làm người chết sống lại, nhưng tốc độ khởi động của nàng không đủ nhanh.

Loại dị độc này, nếu Chu Mộc Mộc chuẩn bị trước, như vậy việc làm hết sức cũng có thể phá giải. Nhưng hiện tại chỉ có thể giao cho Vương Lục, mà Vương Lục nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ này.

Sau nửa canh giờ, Vương Lục thành công loại trừ độc tố trong cơ thể.

“Cảm giác thế nào? Có người nội tạng nào nhận được thương tổn không thể vãn hồi không. Tỷ như cung điện hoặc ổ trứng, hay là Kim Đan ngọc phủ bị phá hủy căn bản? Hay là trên da để lại vết thương xấu xí không cách nào loại bỏ được, sai khiến cả đời người bị hủy dung?”

Vương Lục vừa nhàn nhạt hỏi, vừa đưa tay thu hồi mấy phần, năm ngón tay đã có bốn cây rìi khỏi sống lưng của người trước mặt.

“Cũng may, mọi thứ đều bình thường.” Quỳnh Hoa gật gật đầu, liền muốn đứng dậy rời đi.

“Chậc, ta cảm thấy trị liệu vừa nãy vẫn có chút vấn đề, có một số dư độc ngoan cố không đổi, chiếm giữ trong cơ thể, đợi ta lại vận chuyển pháp lực chặt đi tở độc này giúp ngươi, loại trừ dư độc.”

Nói xong, Vương Lục Tứ chỉ vận khí Hỗn Độn Phá Thiên Kiếm Khí, lại muốn ấn lên.

Cho dù Quỳnh Hoa dùng cùi chỏ suy tư cũng biết gã có chủ ý gì, cười nhạt một tiếng, thân hình liền lóe lên phiêu tán.

Vương Lục cũng không truy kích, chỉ tản đi kiếm khí trên đầu ngón tay.

Vương Lục luôn luôn vô cùng khó chịu đối với Quỳnh Hoa, điểm này từ lúc tranh bá ở Ngũ Linh Huyết Quan, Quỳnh Hoa dùng ức vạn sinh linh huyết tế lục tiên kiếm cũng đã thâm căn cố đế, về sau hấn loạn quyền đả tọa một trận, đem sự khó chịu trong lòng tiết lộ một bộ phận, cũng chờ đợi Quỳnh Hoa thay đổi.

Một người cố chấp, cao ngạo coi toàn bộ Đại Lục hưng suy là Quỳnh Hoa mình đảm nhiệm, nhất định phải dùng thủ đoạn tàn khốc nhất trấn áp xuống. Mà nếu như Quỳnh Hoa có thể hơi chút thay đổi, Vương Lục cũng không ngại kết giao một người thực lực hoàn toàn giống với Quỳnh Hoa sư tỷ của mình ở cùng một đẳng cấp.

Đáng tiếc gặp mặt lần nữa, Vương Lục lại cảm nhận được sự cố chấp sâu sắc trên người Quỳnh Hoa. Chuyện liên quan đến Ma giới, mặc dù Quỳnh Hoa chưa từng nói rõ, nhưng sát ý trong lòng Vương Lục lại cảm nhận được. Cho nên dọc theo con đường này hấn không ngừng tìm hiểu, rõ ràng thái độ của mình.

Nhưng mà tu sĩ trăm yêu trừ ma, chuyện này vốn cũng không có gì đáng trách, huống chi lần này Quỳnh Hoa lại không huyết tế ức vạn sinh linh, cho nên Vương Lục cũng không có biện pháp nói thẳng cái gì. Huống chi chuyến đi Ma giới, lực lượng Quỳnh Hoa không thể thiếu, cho nên hấn nhìn Quỳnh

Hoa dù không vừa mắt, cũng sẽ không làm vương chân đoàn người.

Mặc dù đã bỏ công tác giải độc của Quỳnh Hoa đến cuối cùng, nhưng cũng bởi vì nàng có tu vi cao nhất, ba người một thể sau khi duy trì mới ổn định nhất. Về phần giải độc rồi lại dùng Hỗn Độn kiếm khí làm thủ đoạn để thử thì nếu như Quỳnh Hoa thật sự không tránh khỏi loại thủ đoạn nhỏ này, chỉ có thể nói rằng chỉ số thông minh của nàng đã giảm đến mức không đủ để trở thành đoàn đội, đáng đời bị đá ra khỏi đoàn đội.

Bất kể thế nào, dưới sự nỗ lực của Vương Lục, đội Tịch Thu này cuối cùng cũng khôi phục bình thường. Nhưng kinh lịch vừa rồi lại làm cho mấy vị Tịch đều có chút lạnh trong lòng.

Một đạo âm phong mà thôi a...

Trong trầm mặc, Hạng Lương lên tiếng đầu tiên. Cho dù cũng trải qua một lần nguy cơ sinh tử, nhưng trên mặt hắn không nhận ra chút dao động nào, chỉ nghiêm túc hỏi: “Tiếp theo làm sao đi?”

Trong đoàn đội, nhiệm vụ của Hạng Lương chính là đảm nhiệm vai trò đột kích, hắn là một thống soái hợp cách, càng là một binh lính cực tốt, không sợ sinh tử, bạo lực mạnh, hơn nữa còn vui vẻ phục tùng mệnh lệnh, vấn đề duy nhất là... Ai ra lệnh?

Đối tượng Hạng Lương hỏi là Quỳnh Hoa.

Trên thực tế, quan hệ giữa Hạng Lương và Quỳnh Hoa cũng không được tốt lắm, ít nhất giao tình kém xa so với hắn và Vương Lục, hơn nữa so với Quỳnh Hoa, Vương Lục cũng có năng lực lãnh tụ đoàn đội nhỏ hơn, điểm này vô luận là từ chiến tích hay là lý luận, đều là Vương Lục chiếm ưu thế hơn. Nhưng Hạng Lương vẫn lựa chọn Quỳnh Hoa.

Rất đơn giản, bởi vì Quỳnh Hoa đại biểu Thịnh Kinh Tiên Môn là Vạn Tiên minh. Đối với thủ đoạn quen thuộc giai tầng như vậy mà nói, lý do này cũng đủ rồi.

Quỳnh Hoa cũng không khách khí, nghe Hạng Lương hỏi, liền đưa tay chỉ một hướng: “Bên kia hắn là thứ chúng ta muốn tìm.”

Trên thực tế, năm người kết bạn đi vào Ma giới, đến tột cùng là vì cái gì, chưa từng có ai nói rõ thế nhưng vẫn ngầm hiểu lẫn nhau.

Mà sau khi phương hướng do Quỳnh Hoa chỉ định, Vương Lục cũng không phản đối, bởi vì hồng ngọc trên ngực gã đang dần dần nóng lên.

Ngay lúc hần chuẩn bị mở miệng tán thành, triệt đề xác định phương hướng cho đội ngũ tiến lên.

“Ha ha, bên kia chẳng có gì cả.”

Một thanh âm nhẹ nhàng của nữ tử thổ lộ ngôn ngữ đặc biệt của Ma tộc, cứ như vậy vang lên sau lưng năm người, tựa như quý mị.

...

Âm thanh đột nhiên xuất hiện, thật khiến cho năm người chấn động.

Từ khi có một đạo gió lạnh thổi qua, suýt nữa đem năm người hóa thành thịt nát. Năm gã Tịch cũng đã tăng cao cảnh giác, nguyên thân lúc nào cũng nhìn quét bốn phía. Dưới loại tình huống này ngay cả cao thủ Nguyên Anh cũng khó mà giấu diếm được dấu vết, kết quả...

Kết quả thanh âm sau lưng này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Ma Chủ? Ma Vương? Hay là Ma tộc có cấp bậc cao hơn? Nếu như không phải, làm sao có thể dễ dàng giấu diếm được năm người cảm giác một cách dễ dàng như vậy.

Đây không phải là năm kim đan tùy tiện tìm được trong Cửu Châu Đại Lục, mà là tu sĩ trẻ tuổi tài hoa hơn người ở Cửu Châu, hơn nữa đặc biệt là vì việc này mà chuẩn bị ba tháng thời gian trừ phi dùng lực lượng đối phương nghiền ép bọn họ, nếu không kỹ xảo của bọn họ ở cùng cảnh giới hầu như là không thể địch nổi.

Nhưng nếu như thật sự là cường giả cấp Ma Vương, kỹ xảo của năm người bọn họ cao hơn nữa cũng chỉ có con đường chết, sau đó... Chẳng lẽ đây là điểm cuối của hành trình ma giới bọn họ sao?

Chẳng lẽ lúc trước cảm ngộ trong quần tiên mộ, cơ duyên trong thư viện Côn Luân chỉ là một cái bẫy cực lớn nhằm vào Cửu Châu Giới? Chính là để diệt trừ năm tên thiên tài, Tịch đệ tử tiền đồ vô lượng này?

Cái gọi là Tịch đệ tử, cho dù tính tình có nhiều hơn nữa khiếm khuyết đi chẳng nữa, đầu óc trở nên suy nghĩ rất nhanh, một loạt liên tưởng chỉ cần thoáng qua.

Mà hành động của Vương Lục, thậm chí còn nhanh hơn cả tư duy của Tịch khác.

Sau khi âm thanh của nữ tử kia vang lên, Vương Lục trực tiếp đâm ra một đạo Hỗn Độn Kiếm Khí về phía sau, nhắm thẳng

vào nguồn gốc của âm thanh này.

Đạo kiếm khí này tuy rằng vội vàng, nhưng pháp lực cấp Kim Đan phối hợp với kiếm thuật cấp Tiên, khiến cho một vết rách xé rách đại địa dài đến trăm trượng xuất hiện.

Cùng lúc đó, âm thanh nhẹ nhàng kia nói lần nữa.

“Hóa ra là kẻ địch, vậy thì chịu chết đi.”

Vừa dứt lời, không đợi tên cao thủ thần bí này ra tay, một vòng kiếm màu vàng đất đã nở rộ ra. Cùng lúc đó, vòng kiếm hình tròn như bị áp lực cực lớn, bề mặt vỏ ngoài lốm xuồng kịch liệt.

“Tìm được người rồi...” Vương Lục cười lạnh một tiếng, Vô Tướng Vô Danh Kiếm theo âm thanh mà ra.

Hắn dùng kiếm khí Hỗn Độn tấn công trước, cũng không phải để đả thương địch thủ —— hắn ngay cả vị trí địch nhân cũng không khóa, có lực cũng không có chỗ dừng. Hơn nữa Hỗn Độn kiếm khí là kim đan của hắn thành công mới có thể sử dụng tự nhiên, chính thể hắn cũng không thích ứng với tiết tấu công kích của bàn tay trước.

Tiết tấu của Vương Lục luôn luôn là phòng thủ phản kích. Chỉ cần đối phương ra tay trước, hắn sẽ nắm chắc thắng lợi trong tay.

Hắn không tin thanh âm của cô gái nhẹ nhàng này thuộc về một cường giả cấp Ma Vương, giống như trận âm phong vừa rồi, chỗ lợi hại chỉ là khó có thể phát hiện, khó mà phòng bị, nhưng cũng không nói bọn họ thật sự mạnh bao nhiêu.

Nếu thật sự mạnh đến không thể phá giải, sao mình có thể dùng thân phận là một tu sĩ Kim Đan không am hiểu giải độc chữa thương để trừ độc được chứ?

Trong đại chiến Tiên Ma, người làm cho các tu sĩ Tiên Đạo đau đầu nhất không phải là do thực lực Ma tộc cứng rắn bao nhiêu, mà là thủ đoạn của Ma tộc khiến người ta khó lòng phòng bị nhưng ngược lại, nếu như có thể phòng bị, Ma tộc năm đó suýt nữa làm Cửu Châu tan vỡ, cũng không phải không chiến thắng như vậy.

Một đạo Vô Tướng kiếm đã chỉ rõ phương hướng cho tất cả mọi người, còn Vô Danh Kiếm tức là thổi lên kèn hiệu phản kích. Vương Lục cũng không hy vọng một kiếm này có thể lập công, nhưng lúc này gã không phải là đơn đả độc đấu.

Ngay khi Vương Lục triển khai vây xung quanh Vô Tướng kiếm, Hạng Lương đã quyết định sẽ tập kích bất ngờ - Không phải là phương hướng mà vô danh kiếm chỉ, mà là một cánh đồng bát ngát hẻo lánh.

Tốc độ tập kích của Kim Đan chân nhân cực kỳ nhanh, trong nháy mắt mũi nhọn bay ra vài dặm, cũng dẫn tới một hồi nổ mạnh sơn băng địa liệt, trong vụ nổ mơ hồ có thể nhìn thấy không gian vặn vẹo, đồng thời còn có một tiếng khẽ nữ Ma tộc kêu rên.

Suy đoán của Hạng Lương quả nhiên không sai, vị trí chính thức của đối phương không phải hướng âm thanh truyền đến, cũng không phải oanh kích về hướng phát ra từ chỗ công kích của Vô Tướng kiếm. Ma tộc xuất quỷ nhập thần kia ngay từ đầu đã giấu rất tốt, đối với công kích của Vương Lục cũng có thể là điều khiển từ xa.

Bất quá thời điểm nàng xuất thủ, cuối cùng vẫn lưu lại sơ hở, mà Hạng Lương phi thường am hiểu nắm chắc những kẽ hở này.

Nhưng mà cùng lúc đó, bốn gã Tịch khác trong kiếm vây cũng không theo sát ở phía sau Hạng Lương. Vương Lục hừ lạnh một tiếng, phương hướng Vô Danh Kiếm xuất lực một chút cũng không thay đổi, mà Trảm Tử Dạ cùng Quỳnh Hoa cũng đem hỏa lực của mình trút về hướng Vương Lục chỉ.

Bởi vì địch nhân chưa hẳn chỉ có một, mà trong đại chiến tiên ma ngày xưa, ma tộc thích nhất chiến thuật chính là giương đông kích tây. Mà cũng may ba tháng đặc huấn này mọi người đều đoán được, bởi vậy phản ứng của năm người ở đây đều đủ chuẩn xác, mà ăn ý lẫn nhau cũng trên tiêu chuẩn, Hạng Lương phụ trách tập kích, bốn người còn lại phụ trách trấn áp chủ lực địch hoàn toàn.

Năm gã Tịch chia làm hai nhóm tập kích có thể nói là đặc sắc, nhưng sau đợt tập kích thứ nhất, trừ hai tiếng rên rỉ cũng không có thêm chiến quả nào nữa. Sau một lát, bụi mù trên núi

lở đất nứt rơi xuống đất, đầu Hạng Lương mang theo sắc mặt trắng bệch theo đường cũ quay về, sắc mặt nghiêm nghị biểu hiện ra chiến quả không tốt. Ma tộc ần núp vẫn ần nấp, âm phong gào thét lại càng ngày càng nghiêm trọng.

Lúc này không ai dám khinh thường âm phong không chỗ nào không có này, hiển nhiên đây là độc môn tuyệt sinh của Ma tộc. Vương Lục bản cải tiến Vô Tướng kiếm có thể ngăn cách âm phong, bọn họ lại không tin tưởng có thể toàn thân trở ra. Cho nên, Vương Lục ba trượng vây kiếm vuông thấy là không gian hoạt động của bọn họ, đất đai rộng lớn bên ngoài kiếm vòng chính là chiến trường của Ma tộc.

“Nếu cứ kéo dài như vậy chắc chắn sẽ phải chết.” Chu Mộc Mộc trầm giọng nói.

“Ừm, không kéo nổi.” Vương Lục nói một cách đơn giản.

Sau một vòng công thủ, mấy người cơ bản có thể phán đoán được thực lực của đối thủ không cao không thể với tới, dưới chiến đấu kéo dài cuối cùng cũng sẽ lộ ra sơ hở, nhưng kết quả của chiến đấu kéo dài chính là sự hấp dẫn của kẻ xâm nhập. Nhân tộc này càng lúc càng nhiều, cho đến tận khi Ma Vương thật sự giáng lâm, đoàn đội tinh anh cứ như vậy mà diệt đội.

“Cho nên ta đề nghị dùng khoái đao chém loạn ma, Quỳnh Hoa sư tử người tới hy sinh một chút, đến trên đỉnh núi bên kia tự bạo kim đan, chúng ta thừa cơ thoát chiến ần núp, đợi khi mọi chuyện lắng xuống lại tiếp tục điều tra chân tướng. Trong thời gian này chúng ta nhất định sẽ nhớ kỹ sự hi sinh của người, cho nên người cứ yên tâm đi đi.”

Vương Lục vừa nói, vừa không chút khách khí đẩy Quỳnh Hoa ra ngoài.

Quỳnh Hoa đã không còn gì để nói với đồng đội heo như thế rồi, nhưng nàng cũng ý thức được tình thế quả thật khó mà tiếp tục được. Mà Vương Lục đã làm tốt những việc cần làm nhất. Với tư cách đệ tử của Vạn Tiên minh ở Thịnh Kinh Tiên môn, nàng nhất định phải lấy ra tác dụng mà người lãnh tụ phải có.

Vì vậy trên tế kiếm đài Ngọc phủ, tiên lộ óng ánh trong suốt chậm rãi chìm xuống, bức họa cuộn tròn trên tường chảy ra

một con sông máu tẩy luyện tiên kiếm. Một lát sau, lục tiên kiếm ở trong biển máu ngưng tụ thành hình, tiên kiếm trải qua ức vạn sinh linh chi liễn tái hiện nhân gian.

“Mẹ kiếp, người còn độc ác hơn tự nổ kim đan, người định tự bạo đồng đội à?”

Lục Tiên Kiếm xuất ra, trọn vẹn một cảnh giới Tiên Mộng cũng không chống đỡ nổi uy lực của kiếm tiên, hiện giờ nếu Quỳnh Hoa lại thêm một kiếm, cái vòng kiếm Vô Tướng này của Vương Lục cơ bản giống như giấy mỏng. Kết quả cuối cùng chỉ đơn giản là Quỳnh Hoa làm chiến hạm, mang theo chiến tích đại phá của bốn đồng đội giành được một thắng lợi thê thảm mà thôi.

“Yên tâm, không đả thương được người.”

Quỳnh Hoa vừa dứt lời, đang định động thủ, chợt âm phong đình trệ, bốn phía yên tĩnh như chết, xem ra hoàn cảnh không thay đổi, nhưng uy hiếp trong trực giác của mấy tên Tịch lại biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“... Chạy rồi?”

Uy thế của Lục Tiên Kiếm quá mạnh, trước khi triển khai phong mang có thể dẫn động thiên địa linh khí hỗn loạn, Ma tộc nhạy cảm tự nhiên có thể nhận thấy được biến hóa, nếu là người thiên tính cẩn thận, sẽ tạm thời tránh lui.

“Được rồi, đi thôi.” Quỳnh Hoa nói xong, Lục Tiên Kiếm một lần nữa chìm về Tế Kiếm Đài, nhưng Tiên Kiếm huyết quang lại ẩn hàm trên đầu ngón tay, ẩn ẩn uy hiếp tứ phương.

Bốn gã Tịch Yên im lặng, chiêu này của Quỳnh Hoa có phần ngoài ý muốn, dẫn Lục Tiên Kiếm mà không, ý nghĩa nòng đối với lực khống chế của tiên kiếm đã dần dần đi vào tình cảnh vi phạm, mà trong trận chiến Ngũ Linh Huyết Quan kia, Quỳnh Hoa còn xa mới có bản sự như vậy, khi đó nòng muốn xuất thủ tất phải dốc toàn lực ứng phó.

Công hiệu của ức vạn sinh linh huyết tế hiển thị rõ không thể nghi ngờ.

Địch nhân ẩn tàng uy thế của tiên kiếm tất nhiên là diệu thủ, nhưng mấy người lại hoàn toàn không thể thoải mái hơn. Địch

nhân vẫn còn, tiên kiếm lại lộ ra, ma giới rộng lớn thật sự chôn xuống một đồng hạt giống diệt vong.

Xem ra hành trình tới Ma giới lần này không thể kéo dài quá lâu, chiến quyết sau khi tra ra chân tướng sẽ trở lại Cửu Châu với tốc độ nhanh nhất.

Lúc này không cần ai nói nhiều, năm người thừa dịp yên tĩnh hiếm có, toàn bộ tiến về phía Quỳnh Hoa chỉ.

Sau đó...

“Mẹ kiếp, các người chạy nhanh như vậy sao?”

Ngay lập tức, Vương Lục giật nảy cả mình.

Vương Lục đối với những người khác cũng không tồn tại toàn bộ phương vị công phòng như Linh Kiếm Tịch. Bởi vì tốc độ của gã thật sự là ngán, lúc đi đường bình thường không thể hiện ra được. Một khi cần bạo toàn bộ, vấn đề sẽ hiển thị rõ ràng không thể nghi ngờ.

“... Nắm chặt.” Chu Mộc Mộc nghe vậy quay đầu lại, một phát bắt được ống tay áo của Vương Lục.

Lúc này, tác dụng của quan hệ nhân tế rất quan trọng, đổi thành Trảm Tử Dạ tụt lại phía sau, đại khái chỉ có tiếng Chu Mộc cười nhạo sẽ quay đầu tìm hấn...

Nhưng đám người Quỳnh Hoa cũng không có cơ hội bỏ lại Vương Lục quá xa.

Bởi vậy sau khi tiếp tục đi tới không lâu, địch nhân rốt cuộc lộ ra khuôn mặt thật.

“Đã nói với các người rồi, phía trước cái gì cũng không có.”

Thiếu nữ Ma tộc cả người mặc trọng giáp, giận dữ lộ ra răng nanh.

Vương Lục vừa gặp mặt đã cả kinh:?

Mặc dù khí chất của hấn so với Thiếu chủ của Đoạn Thương Sơn năm đó có sự khác biệt rất lớn, nhưng trọng giáp có tiêu chí, đuôi dài linh hoạt, cùng với răng nanh sắc đỏ... Đây không phải là Nhại Tí thì còn có thể là ai? Nói chính xác hơn, đây là hậu nhân của Côn Bằng?

Nhưng mà năm đó khi tiến vào thời kỳ Ngũ Linh huyết quan tranh bá, Huyền Huyền đã là một mình. Nàng làm thiếu chủ của Đoạn Thương Sơn, ngay cả sự nghiệp nhà mình cũng không thể thành lập được, càng không có thời gian quan tâm đến tư tình của con gái. Sau này chờ đến lúc Đoạn Thương Sơn dưới sự dẫn dắt của Vương Lục xuất hiện hy vọng phục hưng., Nhưng lại bị Quỳnh Hoa một kiếm phá giới, tất cả đối tượng có thể tổ kiến gia đình với Xi Hoa đều bị Quỳnh Hoa huyết tể, như vậy hiện tại hai đứa trẻ này lẽ nào là... Không sai, người từng ở chung với Chủ Cô Con lâu nhất chính là...

Nghĩ đến đây, mấy tên Tịch còn lại cũng đồng thời quay đầu nhìn về phía Vương Lục.

Chu Mộc Mộc càng trực tiếp buông ống tay áo Vương Lục ra, cũng một bộ sờ đến vẻ mặt dơ dáy bản thủ: “Vương Lục, không ngờ ngươi lại là loại người này...”

“Mẹ nó, ngươi nói nhăng nói cuội gì vậy?” Vương Lục quả thực kinh ngạc không thôi, nhưng rất nhanh gã cũng thối lên kèn lệnh phản kích.

Vương Lục cười lạnh một tiếng: “Họ Chu, thời điểm này muốn phân rõ ranh giới với ta cũng không còn kịp nữa. Ngươi kéo tay của ta, cũng đã mang giống của ta rồi, ngoan ngoãn chờ trở về sinh hài tử đi.”

...

Từ khi xuất đạo đến nay Vương Lục cũng không thắng mãi, ít nhất lúc ở trong núi luyện kiếm y đã từng nhiều lần thua Lưu Ly Tiên. Mà trước khi y đại thành Kim Đan, hình thành đại khái với Lưu Ly Tiên, đối mặt với Kiếm Tâm Thông Minh của thiếu nữ cũng không có bao nhiêu ưu thế., Phần thắng đơn giản chỉ là bốn sáu phần, về phần đại sư tử Chu Thi Dao mạnh hơn một bậc thì càng không cần nhiều lời. Mặc dù hai người giao thủ không nhiều lắm, nhưng Vương Lục tự nhận phần thắng nhiều nhất cũng chỉ có năm phần, thực không phải là ưu thế gì to lớn. Đương nhiên, so với tình huống giao chiến chính diện năm đó thì tốt hơn nhiều lắm.

Thế nhưng ở phương diện thi đấu tiết tiết tấu, ngoại trừ ân sư, Vương Lục không ủng hộ bất cứ kẻ nào. Chu Mộc cho hẳn chiêu thức này, vậy đừng trách hẳn không khách khí làm cha.

Chu Mộc Mộc cũng được xưng là người có tâm trí cứng cõi, đặc biệt là người quen biết Vương Lục từ khi quen biết đến nay, bị hẳn nhiều lần đột phá hạ hạn biểu diễn làm cho thần kinh trở nên tráng kiện hơn rất nhiều. Nhưng hôm nay lại bị Vương Lục chính diện đối mặt một lần, nhất thời cảm giác được tu hành mấy năm nay của mình không chịu nổi một kích. Trong cơn tức giận quả thực muốn phát điên... Nếu không phải tình cảnh trước mắt đã có biến hóa...

“Trở về “

Hai thiếu nữ mặc trọng giáp đầy mặt nghiêm nghị nói.

“Phía trước không có gì cả “

Không có chuyện gì? Loại lời thoại không tự khai này, quả thực là cố ý vì vài tên Tịch đệ tử thổi kèn xung phong. Đám người Vương Lục liếc nhìn nhau, sau đó không hẹn mà cùng đồng loạt ra tay.

Hỗn Độn Phá Thiên kiếm khí, Tiên Lộ kiếm quang, Lôi Đình chiến thể... Năm vị trí công kích lập tức che mất thân hình hai thiếu nữ mặc trọng giáp. Trong đó đặc biệt Vương Lục ra tay tàn nhẫn nhất, không để ý giữa hai bên có tình nghĩa huyết

thống... Có tình cảm quý quái thì tính làm hậu nhân của Xi làm sao? Ngũ Linh Huyết Quan tranh bá quy căn kết chẳng qua chỉ là diễn trò, cho dù Vương Lục đối với Ma tộc không bài xích như vậy, nhưng phân chia Tiên Ma, hẳn cũng biết rõ.

Huống chi ngay khi nhìn thấy hai vị thiếu nữ trọng giáp này, Vương Lục mơ hồ có dự cảm không rõ ràng, thực lực của đôi phương không giống như người bản cùng. Không xuất toàn lực, chỉ sợ cái chết lại là mấy người bọn họ.

Năm gã tấn công mãnh liệt cuốn lên năng lượng phong bạo, nện cho mặt đất trong phạm vi cả dặm bị lún xuống hơn một trượng, đây là do pháp lực của Tịch đệ tử ngưng tụ cao, cũng không có quá nhiều lực lượng bị tán ra ngoài.

Ở vào giữa phong bạo, hai vị thiếu nữ mặc trọng giáp toàn thân chạt vật. Hai người một trước một sau, thiếu nữ phía trước dáng người hơi cao hơn, áo giáp trên người cũng càng thêm nặng nề, lúc này nàng đội một tấm tháp Thuần, đem một thiếu nữ khác che chở ở phía sau, nhưng phong bạo năng lượng toàn bộ phương vị vẫn khiến cho áo giáp của các nàng tổn thương. Tấm tháp kia càng là bị hỗn độn kiếm khí đánh rách miệng, không thể sử dụng được nữa.

Tuy rằng nhìn qua đã khó có thể tiếp tục, nhưng đám người Vương Lục lại liên tục công kích, liên tục không ngừng.

Trải qua âm phong gào thét vừa rồi, ai cũng biết thủ đoạn của mấy tên ma tộc này quý dị khó dò, trước khi hoàn toàn ổn định thắng thế, tuyệt đối không thể phớt lờ.

“Rất tốt.”

Giữa bão tố, thanh âm của thiếu nữ ma tộc không hề linh động.

“Đã biết rõ thân phận của chúng ta, nhưng vẫn không hỏi cái... Tên thanh niên Ma tộc hiện giờ quả nhiên là càng ngày càng không nên thân rồi, nếu các ngươi đã khẳng khẳng muốn chết, vậy chúng ta liền thành toàn cho các ngươi a.”

Trong khi nói chuyện, thiếu nữ cảm thuần bỗng nhiên bỏ lại thuần bài trong tay, cánh tay cùng áo giáp chỗ chân cũng tự nhiên cởi ra, lộ ra da thịt đỏ đậm trơn nhẵn, làm người ta chú ý.

Nhưng mà không kịp xem xét kỹ màu da sáng như ngọc kia, khi áo giáp rơi xuống, một cỗ lực lượng Ma tộc kinh người phóng ra ngoài, lập tức hình thành một đạo tạt phong cường thế, làm cho thể công của năm người thoáng lệch đi. Sau đó, thiếu nữ Ma tộc nổi giận gầm lên một tiếng, song chưởng hợp lại, một màn hào quang màu đỏ đẩy lên, ngăn cách toàn bộ công kích của năm gã Tịch đệ tử bên ngoài với năng lực phòng ngự vượt trội hơn so với trọng thuẫn lúc trước.

Thấy tình cảnh này, sắc mặt mấy người đều biến đổi.

Thì ra trọng giáp trên người thiếu nữ Ma tộc này cũng không phải dùng để phòng hộ chính mình, mà dùng để áp chế lực lượng áo giáp của mình càng ít, sức chiến đấu cũng càng mạnh, thật sự là... đặt ra việc thích thú a.

Vương Lục hừ lạnh một tiếng: “Mọi người lại thêm chút sức, để nàng coi thêm mấy món nữa”

Không cần tốn bao nhiêu, càng nhiều công kích như mưa to gió lớn rơi xuống. Hồng quang bảo hộ của Ma tộc thiếu nữ lung lay sắp đổ, dưới sự bắt đắ dĩ, giáp bụng, vai giáp bên hông cũng nhao nhao tróc ra, lộ ra mảng lớn da thịt trắng nõn. Mà hồng quang tráo rớt cục cũng trở nên ổn định lại.

“Cố lên, gia hỏa này sắp lộ điểm dừng rồi.”

Nhưng trong khi nói chuyện, lông mày Vương Lục cũng không khỏi nhíu lên: Lúc trước gã ở chung với Tỳ Hưu một thời gian rất lâu, nhưng chưa bao giờ biết Ma tộc nhất hệ Đoạn Thương Sơn còn có loại thiết kế áo rách này.

Càng không biết, vị thiếu nữ một mực ăn không đủ no kia, thì ra từ đầu đến cuối đều giấu kín thực lực của mình ở trước mặt mình.

Hắn đã sớm đoán được Tỳ Hưu rất có thể không có đơn thuần như hắn, nhưng cũng không ngờ nàng lại ẩn nấp sâu như vậy, bây giờ không phải là lúc suy nghĩ Ngũ Linh huyết quan, bởi vì nguy cơ đã gần ngay trước mắt.. Theo sự trói buộc của thiếu nữ Ma tộc dần được giải trừ, sức mạnh trên người nàng cũng được tăng lên một cách nhanh chóng. Khi áo giáp nặng nề dần dần hướng về phương diện tinh thú quá độ thì lực lượng của nàng lại một lần nữa tăng vọt, thành linh vượt qua cấp độ của

năm gã Tịch đệ tử. Năm người liên thủ cũng khó có thể áp chế được các nàng.

Mà cho đến lúc này, trên thân thiếu nữ Ma tộc còn có vài kiện áo giáp máu chót chưa dỡ xuống che lấp Xuân Quang, cũng làm cho người ta ý thức được tiềm lực của nàng vẫn là sâu không thấy đáy.

Mà ngay lúc Vương Lục đang suy đoán xem rốt cuộc nàng có thể phóng thích triệt để hay không thì gã bỗng nhiên cảm thấy hoa mắt, trong màn hào quang, thân ảnh hai thiếu nữ Ma tộc liền biến mất không thấy.

Cùng lúc đó, phía sau vang lên tiếng kêu rên của Chu Mộc Mộc, sau đó thiếu nữ bị vật nặng đập trúng, bay ngược lại phía sau mấy trăm trượng, trực tiếp đâm vào tiếng va chạm trong lòng đất.

Không cần quay đầu lại, Vương Lục đã biết đây chính là phản kích của thiếu nữ Ma tộc, bởi vì mặc dù các nàng không thấy đâu, áo giáp trên mặt đất —— toàn bộ đều như không có gì ngoài ý muốn, hai thiếu nữ kia lúc này đang lao nhanh trên trần thế... Ma tộc không hổ là Ma tộc, thật đúng là phóng thích được.

Tuy nhiên, đôi phương cũng có đầy đủ lòng tin mới có thể chạy như vậy. Bởi vì sau khi cởi bỏ hai cái áo giáp cuối cùng, tốc độ của các nàng đã nhanh đến mức làm cho người ta khó có thể phản ứng, càng không cách nào bắt giữ. Trong lúc vội vàng, pháp thuật Quỳnh Hoa cùng Trảm Tử Dạ liên tục thay đổi, mà cái Hạng Lương cẩn thận theo đó lại không tìm được cơ hội ra tay.

Cho dù Vương Lục muốn xem, cũng biết với thị lực cảnh giới trước mắt của mình, căn bản không nhìn thấy gì cả.

Cái gì là cảnh giới cao nhất để chạy băng băng? Đây chính là...

“Mẹ kiếp, thật sự gặp phải Ma Vương rồi...”

Vương Lục nheo mắt lại, cuối cùng đánh giá thiếu nữ Ma tộc một lần, sau đó dứt khoát thay đổi chiêu số.

Năm người liên thủ nhưng lại không bắt được bóng dáng của thiếu nữ Ma tộc, điều này chỉ có thể nói rõ thực lực lẫn nhau

đã xuất hiện sai lệch, dưới tình huống như vậy dù liều mạng cũng là tự rước lấy nhục. Nhất định phải lật át chủ bài.

Vương Lục thò tay vào túi giới tử, ngoắc ngón tay một cái, rồi móc lá bài tầy ra.

Một cây nắm màu đỏ thẫm xen kẽ, chính là quà nhỏ Nam Cực Tiên Ông đã tặng hẳn, là A Đại đi theo Tiên Ông mấy trăm năm.

Nuốt cái nắm tư vị đắng chát này vào, Vương Lục cảm thấy Kim Đan trong Ngọc Phủ dường như nổ tung, năng lượng cuồng bạo quét ngang ra, làm hai trăm lẻ sáu cây xương kiếm run rẩy, phảng phất kiếm cốt của cột ngọc kinh thiên bị cuồng phong xé rách từng khúc, sau đó theo gió kéo căng, càng ngày càng dài hơn.

Không có nam nhân nào cự tuyệt dụ hoặc thô kệch, nhưng nếu trả giá là tê tâm liệt phế, khiến nguyên thần cũng vì thế mà âm đạm phiêu diêu thống khổ, có lẽ sẽ có rất nhiều người bắt đầu do dự.

nắm biến lớn, tư vị cũng không khó chịu. Nhưng Vương Lục tu hành Vô Tướng Công, sớm đã quen làm bạn với thống khổ, mặt không đổi sắc, thân hình của gã đã tăng vọt vọt lần.

Một người khổng lồ cao trăm trượng xuất hiện trong cánh đồng bát ngát ở ma giới.

“Cái này?”

Đồng bạn bên cạnh lập tức nhẹ giọng kinh hô. Mọi người thân là Ngũ Tuyệt Tịch, mỗi một người đều có lá bài tầy ở thời khắc máu chót, tỷ như Trích Tiên Kiếm của Quỳnh Hoa là một trong số đó. Nhưng con bài chưa lật này của Vương Lục không thể nghi ngờ chính là nằm ngoài dự kiến của rất nhiều người.

Hai thiếu nữ Ma giới cũng kinh ngạc, nhân cơ hội hiếm có này, Vương Lục bước ra một bước, sau đó một cước đạp xuống.

Đất rung núi chuyển, đại địa phạm vi vài dặm bị Vương Lục một cước đạp đến núi lở đất nứt, vô số vết rạn sâu không thể thấy đáy tách ra.

Cùng lúc đó, hai cô gái ma tộc kia khẽ kêu lên như tiếng trời.

Trong nháy mắt Chu Mộc Mộc bị bắt ngờ đánh ngã, Vương Lục đã đại khái suy tính ra hoạt động của các nàng nửa đường, dưới điều kiện tiên quyết mình phản ứng không kịp, có lẽ là phạm vi cả dăm.

Vương Lục cho dù bằng năm bành trướng gấp vạn lần, bàn chân cũng không thể bao trùm phương viên một dặm, nhưng khi gã thành linh hóa thân cự nhân, bỗng nhiên cảm thấy trong đầu loé lên linh quang. Vô Tướng kiếm và Hỗn Độn Pháp Thiên kiếm khí ngẫu nhiên có một tia liên hệ, sau đó dung hợp với nhau, bao bọc ở trên bàn chân. Một cước này xuống, pháp lực bạo phát, trong phạm vi một dặm bị sinh linh diệt sạch, hai thiếu nữ Ma tộc kia căn bản tránh không được.

Quả thật không hổ là A Đại đã bầu bạn với Nam Cực Tiên Ông mấy trăm năm, uy lực này, thật sự là...

Nhưng mà, ngay lúc Vương Lục và những người khác đang âm thầm kinh hãi vì uy lực của một kích này, Vương Lục bỗng nhiên nghe được một âm thanh mỗi một nhưng lại đặc ý.

“Thì ra là thế, đây chính là chỗ dựa mà các ngươi không sợ hãi.”

Vương Lục nghe vậy cả kinh, ánh mắt hướng về phía âm thanh chuyển động. Chỉ thấy hai vị thiếu nữ Ma tộc toàn thân trần trụi đang diu dắt lẫn nhau, đứng ở trên một ngọn núi nhỏ ở phía xa.

Hai người thoạt nhìn đều có chút chật vật, trong đó cái đầu hơi cao kia nhất là thương thế nặng nề, cơ hồ khó mà đứng thẳng.

Tại dưới sự oanh kích của năm thiếu nữ Ma tộc đều thành thạo điều luyện công nhận, lại bị Vương Lục một cước giẫm thành trọng thương. Tác dụng năm Nam Cực Tiên Ông để lại rất mạnh, cũng có thể thấy được một chút. Nhưng lúc này, những cái nắm công hiệu thần kỳ kia đã không còn trên tay Vương Lục.

Người trẻ tuổi hơn một chút, là một thiếu nữ Ma tộc xinh đẹp, trên tay nàng đang cầm túi giới tử của Vương Lục. Từng cây nắm thần kỳ được một ngón tay thon dài câu ra. Về phần túi

Càn Tử cũng không phải là của chủ nhân không thể mở ra, trong tay nàng phảng phất như không còn sức sống.

Vương Lục trừng mắt nhìn nàng, ánh mắt lẫm liệt.

Cũng không có quá nhiều khó tin, chính mình có lá bài tẩy nghịch thiên, như vậy thực lực càng cao hơn chính mình thiếu nữ Ma tộc chẳng lẽ không thể có át chủ bài?

Đại khái cũng là thông qua át chủ bài mới có thể may mắn sống sót sau vụ sơn băng địa liệt, trộm đi túi trữ vật của mình.

Đáng tiếc, lúc này lại ý thức được tất cả những điều này, thật sự đã hơi muộn. Vương Lục mang theo một tia tiếc nuối, thân hình từ người khổng lồ hóa thành thường nhân.

Mà hẳn nghe được chính là thanh âm nắm chắc thắng lợi của thiếu nữ Ma tộc.

“Hắc hắc, không thể tưởng được trên đời này còn có thứ thần diệu như vậy, chỉ là một cây nấm không thu hút chút nào có thể làm cho người ta thoát thai hoá cốt...”

Vừa nói thiếu nữ Ma tộc vừa phân ra hai cây nấm, cùng tỷ tỷ của mình mỗi người một quả, trực tiếp nuốt vào bụng, thậm chí không quan tâm cây nấm tương tự có phản ứng khác biệt với những người khác nhau, biểu hiện ra lòng tin cực độ đối với năng lực tiêu hóa của mình.

Sau đó...

Hai tỷ muội lắc lư một chút, sắc mặt chợt dâng lên một cổ thanh khí, liền đập xuống đất.

Vương Lục sững sờ thật lâu, sau đó trong ánh mắt nghi hoặc của đám người Quỳnh Hoa, gã lạnh nhạt lắc đầu thờ dài nói: “Ài, nấm cũng có thể ăn lung tung sao? Hai nữ nhân Ma tộc này, thực sự là quá không có kiến thức a.”

Nói xong, hắn tiến lên một bước, đi tới đỉnh núi, chăm chú đánh giá hai thiếu nữ ma tộc này.

Sau đó Vương Lục quay đầu lại hỏi những người khác: “Chúng ta có nên làm chút gì đó với các nàng không?”

...

Ma tộc không hổ là Ma tộc.

Hai lần tiên ma đại chiến, sinh mệnh lực dồi dào của ma tộc đều để lại cho tu sĩ nhân loại ấn tượng cực sâu, chém đứt đầu, phá hủy trái tim cũng không thể tạo thành vết thương trí mạng, thậm chí tổn thương sâu trong linh hồn cũng không thể thật sự đánh sập bọn họ. Hơn nữa đại bộ phận ma tộc đều là bách độc bất xâm, những kịch độc kia tại cửu Châu thấy máu là chết, có thể chỉ là hàm súc của ma tộc.

Cho nên mặc dù ăn loạn năm, hai thiếu nữ Ma tộc cũng không mất mạng ngay tại chỗ, chỉ hôn mê bất tỉnh.

Mà đám người Vương Lục cũng không có ý định cứ như vậy lấy mạng các nàng, bởi vì đây là chiến lợi phẩm của bọn họ ở Ma giới. Mà muốn vạch trần chân tướng ẩn giấu tại Ma giới, tóm lại muốn tìm người tra hỏi.

“Chúng ta có nên làm chút gì với các nàng không?”

Vương Lục đưa tay chỉ vào tử muội Ma tộc té xỉu trên đỉnh núi, vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

“... Người định làm gì với bọn họ?” Chu Mộc Mộc cảnh giác xem xét Vương Lục, nhìn ngón tay của nàng khoa chân múa tay trên đường cong thân thể yêu kiều của thiếu nữ Ma tộc: “Đừng làm loạn, dù sao bọn họ cũng là Ma tộc.”

Trảm Tử Dạ thì nói: “Căn cứ theo ghi chép của Văn Hiến, có thể làm suy yếu ý chí chiến đấu của địch nhân có tính chất độc khác nhau. Nhưng ngoại lệ cũng có rất nhiều, bởi vậy cũng không thể làm theo cách bình thường. Về phần hiệu quả đối với Ma tộc như thế nào... Thật ra ít có người mở ra tiên hà, tư liệu cũng rất thiếu đầy đủ. Vương Lục, nếu người không ngại, ta hy vọng có thể toàn bộ quá trình vây xem ghi chép, cũng thu thập dữ liệu, điều này có tác dụng nghiên cứu phong phú, có tác dụng trọng yếu.”

Vương Lục trầm mặc trong chốc lát, nói: “Hai người các người trờ trên giường, trong đầu có thể có chút thứ nghiêm chỉnh hay không?”

Chu Mộc Mộc ghen họng trừng mắt, không ngờ một ngày nào đó lại đến phiên Vương Lục chắt vắn thứ không đứng đắn trong đầu người khác.

Khi hai thiếu nữ Ma tộc này từ trong sâu xa tỉnh lại, các nàng đã gặp phải sự đối đãi vô cùng tàn nhẫn.

Toàn bộ sức mạnh của các nàng đều đã bị người phong ấn. Thủ pháp bày ra phong ấn vô cùng tinh diệu, làm cho các nàng hoàn toàn không thể nào phản kháng được, có bản lĩnh lớn như vậy mà cũng không thi triển ra được.

Các nàng bị người ta cưỡng chế mặc vào quần áo.

Hơn nữa không chỉ một bộ, ngoại trừ áo giáp đặc chế của các nàng, bên trong áo giáp có thêm bảy, tám bộ áo choàng nội y, bên ngoài thì có bốn, năm bộ trang bào, ngay cả khuôn mặt cũng bị tư lụa quấn cực kỳ chặt chẽ, còn đeo bịt mắt, quần kín không kẽ hở.

Không biết là ai nghĩ ra chủ ý này, trong suy nghĩ tràn ngập khí tức quê nhà đơn giản mộc mạc, nhưng mà... Quả thật hữu dụng.

Bởi vì hiện tại các nàng thật sự không xuất lực. Tái giáp có hai điểm quan trọng, một là dùng khôi giáp đặc chế cưỡng ép áp chế lực lượng của bản thân trong một thời gian rất dài, hai là sau khi cởi giáp, thân thể tiếp xúc đầy đủ với bên ngoài nên không thể tiếp xúc được.

Bây giờ các nàng đã bạo hết lực lượng tích súc trước kia, tích lũy không còn nữa, đồng thời làn da bị tầng tầng ngăn cách với ngoại giới, thật sự là vô lực xoay chuyển trời đất.

Bất quá, so với tầng tầng quần áo chồng chất này, chỗ trí mạng thật sự vẫn là nắm mà các nàng nuốt vào, đó là kịch độc khiến Ma tộc cũng vì thế mà khiếp sợ. Nếu không phải các nàng có thiên tư thuộc về một nhóm cao nhất Ma tộc, vừa rồi lúc nuốt nắm đã hình thành câu diệt. Tuy rằng các nàng may mắn chưa chết, nhưng đã chết từ năm ngày trước, cộng thêm ngoại lực bị phong ấn, đã không còn chút khí lực nào nhắc lên được nữa.

Hai cây nắm kia xoay chuyển tất cả. Trước khi hôn mê, các nàng ngạc nhiên phát hiện hiệu quả nắm nuốt vào trong bụng không giống như dự đoán của mình, liền biết mình thua.

Bại dưới tay một quỷ kế vô cùng âm hiểm hèn hạ.

Đối thủ giao hoạt kia cố ý dùng cây nắm lớn hấp dẫn sự chú ý của mình, đợi các nàng kích bí pháp, được ăn cả ngã về cướp cây nắm thì lại rơi vào bẫy rập.

Có điều thua chính là thua. Theo quy củ của Ma tộc, kế tiếp các nàng hoặc là chết, hoặc phải đổi mặt với vận mệnh thê thảm hơn cả chết. Nhưng thân là Ma tộc đã sớm có giác ngộ này.

“Bọn ta có chuyện muốn hỏi ngươi.”

Ngay lúc hai thiếu nữ Ma tộc này đã bắt đầu rối loạn, Vương Lục lại mở miệng hỏi.

“Đồ mà các ngươi một mực ẩn giấu là cái gì?”

Trên thực tế Vương Lục cũng hoàn toàn tò mò. Nếu như hai thiếu nữ Ma tộc này không nói hai lời, trực tiếp động thủ thì Vương Lục cũng không lấy làm lạ.

Bất luận bản thân là tu sĩ nhân loại bại lộ thân phận hay là ma tộc thiên tính thích giết chóc, chiến đấu trên đất đai của ma giới đều rất bình thường. Nhưng nàng nói phía trước không có gì, điều này lại không bình thường.

Mặc dù có thể bỏ lại hai người trực tiếp tiến về phía trước, nhưng sau khi ăn phải thiệt thòi, Vương Lục cảm thấy mọi việc vẫn cẩn thận một chút thì hơn.

Cũng không phải tất cả thiếu nữ Ma tộc đều ăn nắm của hắn một cách nghĩa vô tư.

Nhưng nghe được những lời này của Vương Lục, hai thiếu nữ bị quán thành bánh chưng giật mình: “Rốt cuộc các ngươi là ai?”

Vương Lục nghe xong lời này lông mày cũng nhăn lại: “Đây có là vấn đề gì đâu?”

Hỏi một chút phía trước có cái gì, liền bị hoài nghi thân phận, chẳng lẽ đồ vật phía trước là bí mật mà tất cả mọi người ở Ma giới đều biết? Mà lúc trước bọn họ nói tới cái gì cũng không có, cũng là có ý khác? Chính mình hoàn toàn không biết gì về chuyện này, cho nên vừa mở miệng liền bại lộ thân phận?

Đã như vậy, không bằng một đao đâm thẳng vào.

“Chúng ta là tu sĩ đến từ Cửu Châu.”

“Nhân loại?”

Vừa dứt lời, một cái bánh chung trên mặt đất đột nhiên nhô lên, lực lượng vốn đã khô kiệt bỗng nhiên phun trào lên.

Bất quá Vương Lục mặc lên mấy chục tầng quần áo, cuối cùng áp chế hiệu quả quá mạnh, thiếu nữ vừa mới đứng dậy liền chán nản ngã xuống đất. Chỉ là sau khi ngã xuống đất vẫn không ngừng tức giận mắng.

“Các ngươi còn dám tới nơi này?”

Một thiếu nữ khác cũng tức giận nói: “Nói như vậy thông đạo hai giới lại mở ra? Rất tốt, chúng ta nhất định sẽ ở Đại Lục Viêm Ma Hỏa, đem thống khổ vạn năm qua dâng lên gấp trăm lần...”

Nghe y nói vậy, hai mắt năm tên Tịch đệ tử đều sáng ngời.

Bọn họ đến Ma giới là vì cái gì? Trừ các nguyên nhân tư nhân cá nhân bên ngoài, thăm dò chân tướng của đại chiến Tiên Ma cũng là một trong những nhiệm vụ chủ tuyến, hai người này hiển nhiên biết không ít chuyện, không hỏi các nàng hỏi ai?

”thống khổ vạn năm qua là ý gì?” Vương Lục hỏi: “Dựa theo ghi chép của Cửu Châu, người đầu tiên đẩy lên chiến hỏa chính là Ma tộc các ngươi, muốn báo thù cũng không đến lượt đám buôn chiến tranh các ngươi.”

”””

Hai thiếu nữ Ma tộc đồng thời rống giận, phát ra âm tiết không rõ ý nghĩa. Đáng tiếc những lời này Vương Lục bọn họ lại nghe không hiểu —— hiệu quả nguy trang pháp thuật bọn họ lúc đến Ma giới sử dụng có hạn, ít nhất thì hiệu quả phiên dịch cũng không hoàn mỹ. Tuy nhiên cũng đoán được, hai thiếu nữ này nói nhất định là lời thô tục của Ma tộc.

Hai thiếu nữ cảm thấy mắng có lẽ không đã nghiền, nhảy dựng lên, hơn nữa bởi vì lửa giận ngập trời, thậm chí có thể chống đỡ các nàng đứng thẳng không ngã. Trong đó người đáng người khá cao còn cố gắng nhảy nhót ý đồ nhảy đến trước mặt Vương Lục đánh hấn.

Đáng tiếc bởi vì con mắt bị bịt kín, Vương Lục chỉ đi về hướng bên cạnh hai bước, thiếu nữ cao gầy kia liền không cẩn thận trượt lăn trên tảng đá, một đường lăn xuống núi.

Thừa dịp cái thuận đi dưới chân núi đem thiếu nữ ngã trở về, Vương Lục lại tiếp tục chất vấn thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn kia.

“Hơn nữa chỉ bằng Ma tộc các người cũng dám nói phản công Đại Lục cứu Châu? Trước sau hai lần bị chúng ta đánh cho thảm bại, hôm nay càng bị đám Kim Đan chân nhân trẻ tuổi chúng ta chủ động đập lên đất đai Ma giới, các người lấy đâu ra lòng tin có thể ở Cửu Châu trọng chiến hỏa? Bọn ta cho các người một tay cũng có thể lật đổ toàn bộ người của các người, tin hay không?”

“Thiếu nữ xinh xắn thoát nhìn như sắp tức điên lên.

Vương Lục quay đầu lại cười nói với Chu Mộc Mộc: “Loại nàng này không hiểu nàng đang nói cái gì, nhưng ta có thể mở miệng mắng đau thật tốt.”

Chu Mộc Mộc thở dài: “Đừng chơi nữa, nói chính sự đi.”

Vương Lục nghiêm mặt lại: “Ta cũng không có trò đùa, thông qua phản ứng của nàng, ta đã đoán được hai việc. Thứ nhất, Ma tộc năm đó bị đánh rất thảm, thương thế vạn năm qua vẫn chưa bình phục, Ma tộc thứ hai kỳ thật đã không có sức phản công Cửu Châu nữa. Bởi vì ta đang chất vấn năng lực của các nàng., Các nàng không lấy ra nội lực điểm hàng, chỉ biết hô to gọi nhỏ, thứ ba, chính bởi như thế, Ma tộc cho tới bây giờ chưa từng cân nhắc qua phản công Cửu Châu, thậm chí căn bản không quan tâm tình huống nhân loại của chúng ta. Điều này... Từ các nàng một mực không nhận ra thân phận của chúng ta, cũng có thể phán đoán ra được.

Vương Lục phỏng đoán không thiếu đạo lý, bất quá chỉ dựa vào điểm này thì còn quá đơn bạc. Cho nên mấy người thương thảo một phen, quyết định xử lý hai thiếu nữ Ma tộc này, sau đó vẫn đến mảnh đất không có gì kia tìm kiếm đến tột cùng.

Nhưng mà ngay lúc Vương Lục chuẩn bị đi lên bờ đao, dưới chân bỗng nhiên truyền đến từng trận run rẩy.

Đưa mắt nhìn bốn phía, hoàn toàn tịch liêu mờ mịt, hoàn toàn không có dị thường, phảng phất chỉ là động đất bình thường. Nhưng Vương Lục lại cảm thấy cũng không phải như thế, nhướng mày, ánh mắt liếc về phía Quỳnh Hoa.

Trong sân lầy tu vi Quỳnh Hoa cao nhất, năng lực cũng là toàn diện nhất, Vương Lục không phát hiện được dị thường, chưa chắc Quỳnh Hoa cũng không thể.

Nhưng Quỳnh Hoa cũng chỉ hơi nhíu mày: “Tựa hồ có nguy hiểm gì đó đang tới gần... Nhưng ta còn không thấy rõ lắm.

Vương Lục thế là lại đem lực chú ý chuyển tới trên người hai tên ma tộc trên mặt đất, làm thổ dân bản địa, các nàng có thể hiểu rõ tình hình thực tế nhất.

Nhưng ánh mắt chuyển qua, lại thấy hai người nằm song song, không nhúc nhích phảng phất cương thi.

“Này, hai người các ngươi có biết động đất này xảy ra chuyện gì không?” Chu Mộc Mộc tính tình hơi nóng vội, đã mở miệng hỏi thăm.

Kết quả tất nhiên không có bất cứ đáp án nào.

Vương Lục suy nghĩ một chút, vờ vờ bả vai Chu Mộc Mộc: “Đi thôi.”

“Đi?”

“Các nàng không nói lời nào, vừa vặn chứng minh người đến hung hiểm, bởi vì các nàng muốn thông qua người tới đồng quy vu tội với chúng ta. Có thể làm cho các nàng phán đoán này hiển nhiên là thực lực của đối phương. Các nàng đã tự nhận là tử lộ, kết cục thế nào cũng không sao cả, cho nên lúc này biểu hiện sẽ đặc biệt bình tĩnh.”

Chu Mộc Mộc nghe vậy cảm thấy rất có lý: “Như vậy thì sau đó thì sao?”

“Sau đó tất nhiên là phải chạy, nhưng chúng ta từ đầu đến cuối đều không phát hiện được ngọn nguồn của nguy hiểm, cho nên chạy về hướng nào cũng không nhất định đúng. Nhưng mà... ít nhất có một điểm, nơi đó không có bất cứ chỗ nào có lẽ là nơi an toàn nhất.”

Phân tích cặn kẽ Vương Lục không kịp nói ra, nhưng những lời này đã đủ để thuyết phục bốn người còn lại.

“Đi.”

Quỳnh Hoa là người đầu tiên đứng ra, đưa một ngón tay cuốn lấy hai thiếu nữ Ma tộc trên mặt đất, sau đó dẫn đầu bay về phía Thần Bí Chi Địa kia.

Mà đã có Quỳnh Hoa tỏ thái độ, mấy người còn lại không do dự nữa.

Sau khi bay qua một ngọn núi, năm người cuối cùng cũng nhìn thấy nơi bị hai vị Ma tộc coi là cấm địa, không có bất cứ chỗ gì.

Đúng là cái gì cũng không có, chỉ có một mảnh trống trải.

Thế nhưng khu vực trống trải này quá không được tự nhiên, mặt đất phạm vi mười dặm vuông vức như gương, sạch bóng gần như quỷ dị.

Nhưng vào lúc này, uy hiếp không biết từ đâu đã giáng xuống.

Cũng không phải là từ bất kỳ hướng đặc biệt nào, mà là từ bốn phương tám hướng, phô thiên cái địa mà đến. Tầng mây màu máu đặc hữu của Ma giới đột nhiên bị mực đen nhuộm đen, sau đó cuộn cuộn hạ xuống.

Chỉ trong chớp mắt, thiên địa của ma giới đã bị bóng tối bao phủ.

Mà một màn này, lại bỗng nhiên làm cho Vương Lục nhớ tới một ít chuyện xưa.

“Đây là... Hắc triều?”

...

Hoang Man chi địa, Tây Sơn hắc triều, nơi đó từng là nơi trọng yếu để cho Vương Lục tu hành.

Trong cơn sóng đen, Vương Lục bước đầu đã luyện thành Vô Tướng kiếm khí ly thể, cũng đã quen thuộc phương pháp thiêu đốt tiên thiên nguyên khí. Đồng dạng cũng là ở trong cơn sóng đen, gã gặp được một con chó đàn. Sau đó con chó kia theo gã cùng trở về Linh Kiếm sơn, được giám định là hương thơm ma lang Tây Di...

Tuy thời gian tu hành trong thủy triều màu đen không dài, nhưng kinh lịch cũng không ít, bí ẩn lưu lại càng nhiều.

Những gì trong cơn sóng đen chứng kiến, Vương Lục trước đó chưa từng nhìn thấy trong bất kỳ tư liệu nào của bất kỳ Linh Kiếm Sơn nào, phảng phất như chỉ có Linh Kiếm Sơn mới có đặc sản. Mà bên trong cơn sóng đen có rất nhiều cảnh tượng kỳ dị rất trái ngược với lẽ thường, làm cho người ta không hiểu thấu.

Hơn nữa sau lần tu hành ở Hắc Thủy triều kia, Thiên Kiếm Đường dường như xuất hiện một ít thanh âm phản đối, thế cho nên Vương Lục không tiến vào Tây Sơn cảnh nữa. Thậm chí về sau, ngay cả đại sư tử Chu Thi Dao thường xuyên tác chiến trong Hắc Triều, cũng bị cấm tiến vào Tây Sơn.

Những chuyện này khiến Vương Lục khó hiểu. Chỉ là trưởng lão kiên định ngậm miệng không nói, Vương Lục cũng ý thức được những chuyện này chỉ sợ là các trưởng lão cố ý không muốn cho mình biết, như vậy... Tạm thời tôn trọng ý kiến của bọn họ là được. Dù sao trên tay Vương Lục luôn luôn có vấn đề bận không hết, không cần thiết phải tận lực mở nút thắt này.

Mà hiện tại, Vương Lục cuối cùng lại nhìn thấy thủy triều màu đen, nhưng bí ẩn trong lòng lại càng nhiều hơn.

Làn sóng đen ở ma giới còn kinh khủng hơn so với những gì hắc chúng kiến ở chân núi Tây, đen kịt dày đặc mang đến cảm giác áp bức kinh người. Ngày xưa hắc dùng tu vi luyện khí còn có thể kéo dài hơi tàn ở núi Tây, nhưng lúc này hắc đã tấn

cấp lên Kim Đan chân nhân, thực lực gấp trăm ngàn lần so với khi xưa, ngược lại còn bị áp lực làm cho khó có thể nhúc nhích.

Nghĩ lại, nếu như lúc trước không phải tử thủ tại Tây Sơn, mà là tiếp tục xâm nhập vào Hoang Man, đại khái cuối cùng sẽ có một ngày gặp phải loại cường độ hắc triều này, bất quá... Vì sao?

Tại sao ở nơi hoang man hắc triều lại xuất hiện ở Ma giới? Nếu nói là trùng hợp, không khỏi khó có thể lấy tín nhiệm người khác, mà muốn nói giữa hai người có liên hệ... Đường đường một trong Vạn Tiên minh, Linh Kiếm phái và Ma giới sẽ có liên hệ gì?

Đáng tiếc Vương Lục chưa kịp suy xét nhiều, hắc triều đã hoàn toàn hàng lâm xuống.

Đối mặt với Thiên Biến, đám người Quỳnh Hoa có chút mờ mịt luống cuống, tuy rằng mỗi người bọn họ đều có con át chủ bài bảo mệnh, nhưng không ai dám cam đoan có thể may mắn sống sót sau cơn sóng đen, bởi vì tai biến như vậy thật sự là chưa từng nghe thấy.

“Đào động “

Vào thời khắc máu chót, Vương Lục đứng dậy làm quan chỉ huy. Vừa nói, vừa dùng Hỗn Độn Phá Thiên Kiếm Khí mở ra một cái hố sâu không thấy đáy trên mặt đất.

“Vào đi”

Đợi năm người tiến vào chỗ trống trong lòng đất, Vương Lục lập tức quay đầu dùng pháp thuật Thổ tướng phong kín cửa vào, cũng lấy ra mấy khối Minh Ngọc từ trong túi trữ vật, đốt lên.

Thật sự là may mắn vì có hắn là kẻ chuyên nghiệp mạo hiểm, tự nhiên có được tinh thần của sóc đảng, thứ có thể không ném nhất quyết không ném... Những thứ tìm được ở trong Tây Sơn thủy triều đen kịt hắn hiện tại còn giữ lại.

Mà Minh Ngọc quả nhiên có hiệu quả thần kỳ, mấy khối đồng thời dẫn cháy, trong sơn động quang minh đại phóng. Mà sương đen từ khe hở đất đá thẩm thấu vào thì thét lên the lương rồi lui trở về.

Vương Lục lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Lúc trước hẳn dùng Minh Ngọc chống lại hắc triều, hắc triều kia là tiêu chuẩn sơ cấp cho tu sĩ luyện khí cũng có thể gắng gượng sinh tồn. Mà hiện tại uy áp của hắc triều cường hóa ngàn vạn lần, không ngờ Minh Ngọc còn hữu dụng.

“Đây là cái gì?” Chu Mộc Mộc tò mò dùng tay chạm vào.

Vương Lục không chút khách khí mà mở tay của nàng ra: “Quá nhiều đại nhân rồi? Còn chưa được coi trọng như vậy cái gì cũng đụng cái gì sao? Không sợ nhân đến phân sao?”

“Xi.” Chu Mộc Mộc khinh thường thu tay lại.

Nhưng Trảm Tử Dạ bên cạnh đột nhiên hai mắt tỏa sáng: “Ồ, đây... đây là hạt giống Vĩnh Hằng thụ!”

“Ha?” Vương Lục cũng lấp bắp kinh hãi: “Hạt giống Vĩnh Hằng thụ?”

Trảm Tử Dạ liên tục gạt đầu, sau đó thuận tay lấy từ trong túi trữ vật ra một bộ thiết bị thiết bị, sau đó không chút khách khí lấy từ trong đồng Minh Ngọc đã nhen lửa ra một khối khá nguyên vẹn, dập tắt hỏa diễm, đặt vào trong một cái bình ngọc.

Dưới đáy bình ngọc có rất nhiều sợi tơ nhỏ kết nối với toàn bộ thiết bị đo lường. Một lát sau, hình chiếu thiết bị phát ra từ màn nước và số lượng rất phức tạp.

Trảm Tử Dạ vừa nhìn vừa gạt đầu, cuối cùng xác nhận: “Không sai, chính là hạt giống Vĩnh Hằng thụ, không tin người có thể nhìn thấy...”

Nói xong, hẳn lại triệu hoán Vĩnh hằng thụ trong Ngọc phủ ra, bất quá lần này chỉ có một chạc cây, mà tàn cây lóe lên một điểm óng ánh, ánh sáng lộng lẫy cùng Minh Ngọc thoát nhìn có tám chín phần tương tự.

Vì vậy Vương Lục lâm vào càng hoang mang hơn, vì sao hạt giống Vĩnh Hằng thụ lại xuất hiện ở Đại Lục, Đại Lục Cửu Châu, vùng đất hoang dã? Rốt cuộc trong này có trật tự hay không?

Đúng lúc này, thiếu nữ Ma tộc bị Quỳnh Hoa thuận tay quán thành bánh chưng mang đến, lại đột nhiên nhảy dựng lên, nghiêm nghị quát hỏi: “Các người lấy được ở nơi nào?”

Vương Lục vừa đi vừa đá cho nó nằm ngang: “Chú ý thân phận của ngươi, thật là Khí tiểu thư, nơi này không tới lượt ngươi hô to gọi nhỏ đâu đấy.”

“Các ngươi lấy được hạt giống Vĩnh Hằng thụ ở đâu vậy?”

“Có cần quản không? Các ngươi đã là người chết rồi, người chết liền mời có chút người chết, ngoan ngoãn nằm xuống.

Im lặng trong chốc lát, khí thế của hai thiếu nữ Ma tộc kia đột nhiên dập tắt, thái độ vô cùng mềm mại: “Cầu xin ngươi, cầu xin ngươi nói cho chúng ta biết các ngươi tìm được hạt giống Vĩnh hằng thụ ở đâu?”

Vương Lục chỉ tay vào Trảm Tử Dạ: “Trong bụng hấn.”

“Thế nào, không tin? Cảm thấy trong bụng người không thể có thụ chủng? Hừ hừ, các ngươi chưa ăn hạt giống cá à?”

Vừa dứt lời, Trảm Tử Dạ còn chưa có phản ứng gì, Chu Mộc Mộc lại phi thường kiên định lui về phía sau một bước, cách Minh Ngọc thiêu đốt mấy phần, hiển nhiên là sinh ra phản ứng chán ghét với hạt cá Vương Lục.

Lại trầm mặc chốc lát, thiếu nữ ma tộc dáng người cao gầy bỗng nhiên ồ lên một tiếng, sau đó cái mũi giật giật, quay đầu đến phương hướng Trảm Tử Dạ.

“Dường như ta ngửi thấy được... mùi của cây.”

Vừa nói, thiếu nữ dáng người cao gầy vừa nhịn không được nhúc nhích về phía Trảm Tử Dạ, những vật như dải lụa, bịt mắt gấu bao bọc đầu lại, cũng dùng sức thò về phía trước. Mặc dù bị che khuất rồi, nhưng Vương Lục vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực của thiếu nữ.

Sau đó hấn thở dài: “Này, hương ánh mắt này của ngươi nhắm ngay gốc đại thụ giữa hai chân của Tử Dạ sư huynh... Nhưng phản ứng này của các ngươi khiến ta tò mò một chuyện. Vĩnh Hằng Thụ của ma giới các ngươi đã xảy ra chuyện gì à?”

Trảm Tử Dạ nói: “Ta cũng muốn hỏi, từ khi tiến vào Ma giới, ngược lại không cảm giác được triệu hoán từ Vĩnh Hằng thụ... Nhưng khi ta Đại Lục ở Cửu Châu rõ ràng là có thể thấy hư ảnh của Vĩnh Hằng thụ.”

Trong lúc nhất thời, mỗi người tựa hồ đều có vấn đề của riêng mình, mà mỗi một vấn đề thoạt nhìn đều không có đáp án.

Trong lúc trầm mặc, Quỳnh Hoa bỗng nhiên mở miệng nói: “Hạt giống Vĩnh Hằng Thụ có thể chống đỡ được hắc vụ kỳ lạ kia, giữa hai người rất có khả năng có liên hệ. Mà Vĩnh Hằng Thụ vốn tồn tại lại không thấy bóng dáng, ta nghĩ có thể hay không...”

Vương Lục tiếp lời nói: “Hắc triều là do Vĩnh hằng thụ biến thành? Quả thật là một ý tưởng khó hiểu. Vĩnh Hằng Thụ của Ma giới gặp phải bất trắc, bị chuyển hóa thành hắc triều diệt tuyệt sinh linh. Mà Ma giới cũng bởi vậy mà mất đi tiền vốn phản công của Cửu Châu Đại Lục... Những manh mối này đều có thể xâu chuỗi cùng nhau.”

Vương Lục vừa nói, vừa liên tục gật đầu, sau đó trong lòng âm thầm cảm thán, không hồ là Quỳnh Hoa sư tử, chỉ số thông minh tiêu chuẩn cùng mấy vị Tịch khác không cùng một cấp độ trên. Đáng tiếc... Lộ tuyến sai, tri thức càng nhiều càng phản loạn. Thông minh tài trí của Quỳnh Hoa, sẽ làm cho nàng càng đi càng xa trên con đường sai lầm.

Quỳnh Hoa hiện tại vẫn là Quỳnh Hoa huyết tể ức vạn sinh linh mà mặt không đôi sắc kia, vẫn là Quỳnh Hoa coi Tiên Ma chia làm đại sự sinh tử kia, vẫn là người tin tưởng mình là lãnh tụ cửu châu, phải gánh vác trọng trách người thường khó mà gánh vác được.

Đoạn đường này Vương Lục thường xuyên khiêu khích nàng, nàng đều lạnh nhạt xử lý, chính là bởi vì nàng có được lòng lãnh tụ.

Quỳnh Hoa như vậy, nếu có thể thật sự trở thành đồng đội giao lưu thật sự là một chuyện may mắn, đáng tiếc lộ tuyến cuối cùng vẫn không khớp...

Vương Lục lại tiếc hận trong lòng thở dài, sau đó cân nhắc một chút xem phải lấy danh mục gì để gây sự với Quỳnh Hoa, để rõ ràng lập trường của mình.

“Đúng là đám khói đen này có liên hệ với Vĩnh Hằng thụ.”

Trảm Tử Dạ đột nhiên đưa ra kết luận rõ ràng.

Hắn đưa tay chỉ đồng thiết bị phức tạp: “Giữa hai loại dụng cụ có tính liên quan rất lớn.”

Sau đó liền ngậm miệng không nói nữa.

Chu Mộc tò mò hỏi: “Chỉ có vậy thôi sao? Quá trình thì sao? Sao lại liên quan đến chuyện này?”

Trảm Tử Dạ cười nhạo nói: “Với trình độ học thuật của ngươi, ta đã nói ngươi nghe hiểu được không? Nhớ kỹ kết quả là được rồi, ngươi vẫn còn chút ít ký ức đó chứ?”

Lông mày Chu Mộc Mộc nhướng lên, mắt thấy sắp phải liều mạng sống chết với Trảm Tử Dạ ở chỗ này.

Cũng may Quỳnh Hoa lại mở miệng.

“Vừa rồi hai tên Ma tộc kia nói nơi này cái gì cũng không có, có phải là đến Vĩnh Hằng thụ không?”

Vương Lục suy nghĩ trong chốc lát: “Khả năng không nhỏ. Nơi này rất có thể là di chỉ của gốc Vĩnh Hằng thụ từng là... Ừm, chỉ sợ không chỉ có vậy, ngoại trừ Vĩnh Hằng thụ, có lẽ còn có vật khác.”

Vương Lục nói xong, đưa tay nắm chặt khối hồng ngọc nóng bỏng kia.

Hồng ngọc trong tay không thể nghi ngờ là manh mối quan trọng, nhưng Vương Lục lại không muốn bại lộ nhanh như vậy. Hiện tại một sợi dây của gốc Vĩnh Hằng thụ còn chưa hoàn toàn rõ ràng, không cần thiết phải khai mở chi tuyến mới. Hơn nữa... Bây giờ vấn đề cần thiết là Hắc Triều.

Minh Ngọc có thể chống đỡ cơn thủy triều màu đen là không giả, nhưng Vương Lục cũng xuất hiện, bởi vì nơi đây liệt độ hắc triều mạnh hơn xa hắc triều Tây Sơn. Tốc độ thiêu đốt của Minh Ngọc nhanh chóng, hiển nhiên chống đỡ không được quá lâu. Mà luồng thủy triều màu đen này muốn kéo dài bao lâu cũng là một ẩn số.

Có điều cũng không cần vì vậy mà lo lắng, bởi vì Vương Lục đã nghĩ ra phương pháp giải quyết.

Nơi này ít nhất có hai người biết cách sinh tồn trong thủy triều màu đen. Dùng Minh Ngọc chống đỡ cơn sóng màu đen tuyệt đối không phải thủ đoạn duy nhất, bởi vì hai người bọn họ có

thể nhảy nhót lung tung tới hôm nay, chắc không phải ngày nào cũng dùng Minh Ngọc làm than đốt chứ?

Đương nhiên, không ai trông cậy vào các nàng giải thích chi tiết, nhưng hiện tại mọi người có thể lấy những thứ cần thiết.

“Giao dịch thế nào, chúng ta nói cho người chuyện về Vĩnh Hằng thụ mà chúng ta biết, còn các người nói cho ta biết phải làm sao để sinh tồn trong cơn sóng đen này.”

“Xì”

Đối với sự quật cường của thiếu nữ Ma tộc Vương Lục cũng không ngoài ý muốn, hảo ngôn khuyên đương nhiên là không thể thực hiện được, cho nên bước tiếp theo chính là...

“Không nói cũng không sao.” Vương Lục nói, đưa tay chỉ vào Trảm Tử Dạ. “Trên người hắn có một gốc Vĩnh Hằng thụ mới. Nếu các người đồng ý trợ mắt nhìn hắn và Vĩnh Hằng thụ chết chung, vậy cứ trầm mặc xuống đi.”

Một câu này khiến tâm phòng của hai thiếu nữ Ma tộc lập tức bị xuyên thủng.

“Thả chúng ta ra, chúng ta sẽ dẫn người tới nơi an toàn.”

...

460

Hiện tại Vương Lục có chút hối hận.

Bởi vì hắn cảm giác giao dịch của mình đã thất bại.

Vừa rồi vì cam đoan an toàn dưới con thủy triều màu đen, hắn đã hứa tha tính mạng cho hai người, mà hai người thì báo cho hắn địa điểm an toàn. Vương Lục xem ra giao dịch này coi như công bằng, nhưng chờ hắn giải trừ phong ấn trên người hai thiếu nữ, hai người sẽ chỉ đưa một ngón tay xuống dưới.

“Tiếp theo chính là.”

Vương Lục không hiểu ra sao: “Cái gì phía dưới cho ta ăn?”

“... Người đi xuống dưới khoảng mười trượng là đến.”

Vương Lục nghe vậy cả kinh, ngay cả kiếm khí cũng không cần, một đạo pháp thuật Thổ tướng tự đầu ngón tay nở rộ, hòa tan đất đai dưới chân ra. Không đến mười trượng, phía dưới sáng sủa, một cái hố to sâu không thấy đáy xuất hiện trong tầm mắt.

“Đây là cái gì?”

Chu Mộc Mộc có chút bất khả tư nghị nói, hai mắt nở rộ u quang, ý đồ nhìn rõ tình hình trong động.

Với tu vi cấp Kim Đan của nàng, cảm giác đối với hoàn cảnh đã có thể nói là nhạy cảm. Nhưng trước khi Vương Lục mở ra thông đạo, nàng hoàn toàn không phát hiện bên ngoài mười trượng chân tồn tại một lỗ hồng cực lớn, lỗ trống này thực quý dị. Hơn nữa mặc cho nàng biến hóa công pháp thế nào, trong động quật đều là một màu đen kịt.

“Bên trong là vật gì?”

Vừa dứt lời, chợt nghe xuy một tiếng, minh ngọc trên mặt đất đã thiêu đốt hầu như không còn, trong khe hở thổ nhượng, vô số hắc vụ lan tràn vào.

“Đi vào trước rồi nói.”

Vương Lục một phát túm lấy ống tay áo của Chu Mộc Mộc, mang theo thiếu nữ nhảy vào trong động.

Sau đó trước mắt sáng ngời hoa một cái, sáng tỏ thông suốt.

Nhìn từ phía trên, rõ ràng là một mảnh đen kịt không cách nào thấy rõ, nhưng khi mấy người tiến vào trong đó, lại nhìn thấy trước mắt một mảnh ánh sáng, quang mang trắng noãn phủ kín mỗi một tấc không gian, khiến cho người ta phảng phất đặt mình trong cung điện thần thánh.

Một màn này đối với một số người mà nói cũng không lạ lẫm.

“... Xem ra, giống như ở bên trong cây Vĩnh Hằng vậy.”

Thời kỳ ngũ linh tranh bá, Trảm Tử Dạ và Chu Mộc Mộc là Mộc Linh và Thủy Linh, đều từng tiến vào vị trí quan trọng nhất của Vĩnh Hằng Thụ, khá giống nơi này.

“Nơi này quả thật là bên trong Vĩnh Hằng thụ... đã từng là cây Vĩnh Hằng.”

Thiếu nữ Ma tộc dáng người cao gầy lạnh lùng nói.

“Đã từng ư?” Vương Lục hỏi: “Cây Vĩnh Hằng thật sự hỏng rồi sao?”

“Nếu như Vĩnh Hằng thụ vẫn còn, vậy khi nào mấy Nhân loại các ngươi còn ở đây mà kiêu ngạo vậy?”

Thiếu nữ vóc người nhỏ nhắn tức giận nói: “Lúc trước không phải là tu sĩ nhân loại các ngươi chặt đứt Vĩnh Hằng Thụ của chúng ta sao? Bây giờ còn muốn hỏi vấn đề này?”

“Nhân loại chặt đứt cây Vĩnh Hằng?” Vương Lục kinh ngạc nói, “Chuyện khi nào? Tại sao ta lại chưa từng nghe qua? Nói chi tiết một chút?”

“Ngươi còn giả ngu” thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn vừa nói, trong cơ thể một lần nữa hội tụ lực lượng, đối với Ma tộc mà nói, phần nộ cũng là cội nguồn của lực lượng.

“Chờ một chút.” Thiếu nữ cao gầy kéo nàng lại, “Mấy nhân loại này... có chút không giống nhau.

“Chỗ nào không giống? Những kẻ khinh nhờn rõ ràng đều giống nhau, thậm chí bọn họ còn dám đem Vĩnh Hằng Thụ trồng trong cơ thể Nhân loại dơ bẩn kia.” Thiếu nữ xinh xắn vừa gầm rú, vừa tránh thoát tay thiếu nữ còn lại, sau đó tứ chi áo giáp tróc ra, mắt thấy lại muốn đánh nhau to nữa.

Thiếu nữ cao gầy như ống mành, hiển nhiên cũng không muốn đánh, nhưng ý chí đồng bạn kiên quyết như thế, nàng cũng chỉ có thể phụng bồi đến cùng.

Nói cho cùng, đối phương cũng chỉ là mấy tu sĩ nhân loại, cho dù giết cũng không sao. Nghĩ đến đây, áo giáp của nàng bắt đầu tróc ra, sức mạnh vững vàng hồi thăng.

Mà thiếu nữ Ma tộc rõ ràng tỏ ra địch ý như thế, mấy tên Tịch tự nhiên cũng nhao nhao bày ra tư thế chiến đấu, nhưng vừa rồi lĩnh giáo hai tên Ma tộc này lợi hại, ai cũng không có lòng tin thật có thể đánh thắng nàng?

Không có biện pháp, ai cũng không ngờ rằng, thiếu nữ Ma tộc vừa mới bị đánh thành trạng thái gần chết, thế mà chỉ vì một câu nói của Vương Lục, tức giận ngập trời, liền đầy máu tái sinh... Nếu như lúc trước Ma tộc đều có bản lĩnh bực này, Cửu Châu Đại Lục đã sớm bị Ma tộc hất tung.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên Chu Mộc Mộc gọi ra Huyết Phù Thần Thương, sau đó mũi thương chỉ thẳng vào đêm khuya: “Này, các ngươi không muốn cây Vĩnh Hằng thụ nữa à?”

“Vĩnh Hằng thụ? Thật là nực cười...”

Thiếu nữ xinh xắn cười lạnh một tiếng, sau đó ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rít, cùng lúc đó, thất khiếu đều ngã xuống đất, thất khiếu chảy máu.

“Dám cả gan đề cập tới Vĩnh Hằng thụ trong không gian này? Kẻ khinh nhờn ngu xuẩn, chẳng lẽ chúng ta không giết ngươi, tự bê luôn gốc Vĩnh Hằng thụ ra à?”

“Mẹ nó, đêm khuya ngươi giòn tan như vậy mà bị người ta ra tay trước giết chết?” Vương Lục cắn răng, cảm giác sâu sắc thế sự khó đoán. Trảm Tử Dạ vô thanh vô tức bị người miểu sát, hiển nhiên là đồng cảm với gốc Vĩnh Hằng thụ. So với chi nhánh của hắn, hai thiếu nữ này không chế chính là bản thể của gốc Vĩnh Hằng thụ.

Năm người đấu với hai vị thiếu nữ Ma tộc, vốn đang ở thế yếu, bây giờ lại hao tổn một người, thật sự không có bao nhiêu phần thắng. Về phần nắm Nam Cực Tiên Ông kia... Lại càng

không cần phải nói, dù sao thì Vương Lục cũng không dám ăn lung tung.

“Việc đã đến nước này, Vương Lục sư đệ, nói vậy là người cũng không còn gì để nói rồi?”

Vào thời khắc máu chót, Quỳnh Hoa lạnh nhạt mở miệng, bình tĩnh hỏi Vương Lục.

Wương Lục biết nàng muốn nói gì.

Wương Lục không có lá bài tẩy, nhưng nàng ta còn có, Lục Tiên Kiếm vừa ra, hai tên Ma tộc đầy máu tái sinh kia khẳng định là đã chết không thể chết hơn được —— mặc dù thực lực các nàng mạnh, nhưng ở dưới Lục Tiên Kiếm cũng khó mà chống đỡ được phong mang. Các nàng mặc dù độ nhanh, nhưng bên ngoài có thủy triều áp cảnh, phạm vi hoạt động cực hạn bởi vùng đất sáng này, không thể thoát khỏi phạm vi tìm kiếm.

Bất quá, nếu quả thật để Quỳnh Hoa ra tay, sự tình sẽ không còn đường hòa đàm nữa. Mà Vương Lục gặp nhiều trắc trở, cũng không phải là muốn làm cho hai người các nàng cứ như vậy chết đi.

“Không cần phải lãng phí như vậy, ta còn có cách.”

Wương Lục nói xong, trong lòng đưa ra quyết định, lấy ra viên hồng ngọc trang phục kia.

Trên thực tế, hắn cũng không giấu được nữa, sau khi tiến vào vùng không gian này thì viên hồng ngọc kia không ngừng nóng lên, đến lúc này ngay cả Vô Tướng Kim Thân của hắn cũng không thể nhìn được nữa, nếu không lấy ra e rằng có thể nổ ngay trên tay mình... Mà Hồng Ngọc này lại tỏ thái độ rõ ràng như vậy, hiển nhiên đã đến lúc nó xuất hiện.

Hồng ngọc vừa ra, hai thiếu nữ ma tộc đột nhiên mở to hai mắt, thần sắc không thể tưởng tượng nổi hiện lên trên mặt.

“Đây, đây là...”

“Vì sao người lại có...”

Vừa nói, hai người vừa vô ý thức mà quỳ xuống mặc dù đang ở trạng thái cởi bỏ áo giáp chiến đấu, nhưng lực lượng trong

cơ thể lại đang tiêu tán... Các nàng không muốn biểu đạt ý đầu hàng rõ ràng...

Biến hóa kinh người này khiến cho Vương Lục cũng bất ngờ. Y vừa nhìn hồng ngọc nóng bỏng, vừa nhìn tử muội Ma tộc đã quỳ xuống trước mặt, suy nghĩ một chút, lập tức đem Hồng Ngọc Cử đến trước mặt Quỳnh Hoa.

“Quỳnh Hoa sư tử, ngươi có suy nghĩ gì về Hồng Ngọc này không?”

Quỳnh Hoa thở dài nói: “Ít nhất chưa từng nghĩ đến việc quỳ xuống đất cầu xin tha thứ của ngươi.”

“Chậc, thật sự là hồng ngọc vô dụng...” Vương Lục nói xong, lại đem hồng ngọc thu vào, sau đó hỏi hai gã ma tộc kia: “Các ngươi biết nó?”

“Đúng vậy, đương nhiên biết bất kỳ một Ma tộc nào thần trí tinh táo thì đều sẽ không nhận sai từng chữ một thiếu nữ cao gầy, nghiêm túc nói: “Chứng cứ Chí Tôn Ma giới, ma ngọc chói mắt nhất trên Ngũ Linh huyết quan, sao ta lại không biết chứ?”

“Ma ngọc trên ngũ linh huyết quan?” Vương Lục kinh ngạc không thôi, bởi vì lúc này hẳn nhớ lại năm đó giao Ngũ Linh huyết quan cho Côn Bằng kia cũng không có một viên hồng ngọc lớn như vậy a, thể tích rõ ràng nhỏ hơn rất nhiều, càng không có đặc hiệu nóng hồi liên động đây. Cho nên lúc ấy chính mình cũng không coi trọng.

Về sau gặp phải ma tộc đen kịt kia, đạt được viên hồng ngọc này, cũng không nghĩ đến phương hướng ngũ linh huyết quan, không thể tưởng tượng được Hồng Ngọc lại có lai lịch như vậy.

Mà nghĩ đến truyền thuyết về huyết quan khi tranh đoạt ngũ linh huyết quan lúc trước...

“Nghe nói người đạt được huyết quan liền có thể quân lâm đại địa Ma giới?”

“Đúng vậy, chủ nhân huyết quan chính là chủ nhân của Ma giới, đây chính là do pháp tắc của Ma giới gây ra.”

Vương Lục chỉ chỉ chính mình: “Như vậy, nói cách khác, ta chính là...”

“Đúng vậy, ngươi chính là chủ nhân của vùng đất này, tất cả Ma tộc tinh táo thần trí trên mặt đất đều phải nghe theo mệnh lệnh của ngươi.”

Lời vừa nói ra, đừng nói Vương Lục, mà mấy tên Tịch đệ tử còn lại cũng không khỏi chấn động.

Chu Mộc kinh ngạc nói: “Thế chẳng phải đây chính là Đại Ma Vương à?”

Hạng Lương cũng nói: “Nói như vậy, Vương lục sư đệ sẽ trở thành quan chỉ huy tối cao của Ma giới?”

Vương Lục lại không lạc quan như vậy: “Đó là khả năng trên lý thuyết nhỉ? Một khối hồng ngọc có thể hiệu lệnh một giới, ngươi cảm thấy có thể sao? Đổi lại là ngươi, nếu Quỳnh Hoa cầm Kim Lệnh của Vạn Tiên minh quân Hà Đồ, muốn ngươi và Trảm Tử Dạ hi kết, ngươi sẽ tuân theo sao?”

Chu Mộc Mộc cả kinh: “Ngươi đừng có giả thiết bậy bạ như vậy có được không? Bộ da gà của Hà Đồ Chân Quân ta sao có thể hạ Kim Lệnh của Vạn Tiên minh vì loại chuyện nhảm chán này được? Hơn nữa cho dù hẳn thật sự làm vậy, ta cũng không tuân theo mà chấp hành đâu. Tuy trên lý thuyết, Kim Lệnh ra thì không gì không nghe theo, nhưng cùng lắm thì ta lặng lẽ bỏ mặc tên tiện nhân Trảm Tử Dạ kia thôi, dù sao Hà Đồ cũng không thể để ta gả cho người chết được chứ?”

Trảm Tử Dạ lập tức khó chịu: “Hiệu quả của kim lệnh Vạn Tiên minh là thành lập trên thư tín tối cao nhất của Vạn Tiên minh thống nhất tu tiên giới Cửu Châu. Khi ngươi gia nhập Vạn Tiên minh, cũng phải tuân thủ quy định của nó. Không thể vì bản thân mình tốt xấu mà công khai phá hư loại trật tự này, ngươi thân là Côn Lôn bàn, hẳn là có giác ngộ như vậy...”

Đối với đêm phân cao thấp nghiêm túc như vậy, Chu Mộc Mộc chỉ nghiêng đầu, khóe miệng nhếch lên: “Ngu ngốc.”

“Ngươi?”

Vương Lục cũng khuyên: “Tử Dạ sư huynh, nếu như Chân Quân thật sự hạ lệnh, chẳng lẽ huynh thật sự sẽ cùng Chu sư tử

kết làm đạo lữ?”

Trảm Tử Dạ sững sốt, sau đó tưởng tượng một phen tình cảnh kia, lập tức sắc mặt tái nhợt: “Ta sẽ tuân mệnh hành sự, nhưng sau này sẽ lập tức bỏ nàng lại trước.”

“Ngươi ngu ngốc mà dám bỏ ta?” Chu Mộc cả giận nói.

Vương Lục tạo ra Vô Tướng kiếm, tách ra hai người, sau đó nói: “Tóm lại, ngay cả kim lệnh của Vạn Tiên minh cũng không thể làm cho các người vui lòng tuân theo, mà là muốn tìm phương pháp chui vào chỗ trống. Như vậy... Ta muốn hỏi, chỉ là một khối hồng ngọc, dựa vào cái gì mà có hiệu lực lớn như vậy, có thể làm Chử Ma tộc tuân mệnh?”

Chu Mộc nói: “Chuyện của Ma giới ai mà biết được?”

“Nhưng quy tắc cơ bản phải có chứ? Sinh linh có thể lập tức tẩy não một giới, cho dù là Chân Tiên cũng không làm được, một viên hồng ngọc cũng làm được?”

Chu Mộc lập tức á khẩu không trả lời được.

“Hơn nữa...” Vương Lục nói, quay đầu lại nhìn hai người thiếu nữ đang quỳ trên mặt đất. “Vừa rồi nàng ta nói, tất cả những Ma tộc thần trí tinh táo trên mặt đất đều sẽ nghe hiệu lệnh của ta... Nói cách khác, đại đa số sinh linh Ma giới hiện tại thần trí cũng không tinh táo, đúng không?”

...

Thần trí đại đa số sinh linh Ma giới đều không tinh táo?

Giả thiết của Vương Lục khiến bốn gã Tịch đều nhú mày.

Bởi vì điều này thật sự là giả thiết cổ quái. Ở trong tin đồn về chủ nhân Ma giới của Cửu Châu ngày nay, Ma tộc vốn là một đám cỗ máy giết chóc không có lý trí, sự tồn tại của bọn chúng chính là vì phá hủy vạn vật thế gian, đặc biệt là tử địch không đội trời chung với nhân loại.

Lần đầu tiên tiên tiên tiên tiên tiên ma đại chiến đã ghi chép có quá nhiều chỗ mơ hồ, có lẽ còn có ẩn tình như vậy, nhưng đến lần thứ hai tiên ma đại chiến, vậy thuận túy là song phương thân thể trần trụi giết chóc bừa bãi.

Nếu như không phải ở trong quân tiên mộ từng trải qua một lần tranh đấu ngũ linh huyết quan, tận mắt nhìn thấy hỉ nộ ái ô của sinh linh Ma tộc... Nếu nói bọn họ có nhân tính, đích thật là khó có thể tin người. Nhưng mà...

Mà trong lúc đang hoang mang, thiếu nữ nhỏ nhắn bình thân nói: “Không sai, trên mặt đất Ma giới, đã không còn lại bao nhiêu sinh linh thần trí tinh táo.”

Trong giọng nói có một loại bình tĩnh lớn lao đến chết người.

Vương Lục nhìn bốn phía trống trải trống trải, chợt nghĩ đến: “Chẳng lẽ là lỗi của nhân loại chúng ta sao?”

Hai hàng lông mày của thiếu nữ nhướn lên, cả người run rẩy, tâm tình bất ổn, nhưng so với dáng vẻ trần trụi trước kia vẫn bình tĩnh hơn rất nhiều.

Hiệu quả của hồng ngọc xem ra đối với nàng vẫn hữu hiệu, bắt quá trông cậy vào nàng bình ổn đem ngọn nguồn sự tình nói ra, lại có chút không thực tế. Cũng may tâm tình thiếu nữ bên cạnh nàng cũng ổn định hơn nhiều.

“Hiệu quả của Ngũ Linh Huyết Quan là do pháp tắc của Ma giới làm ra.” Nàng nhẹ giọng nói ra: “Mà pháp tắc của Ma giới, có một phần lớn bắt nguồn từ Vạn Vật Thu.”

Vương Lục hỏi: “Như vậy, khi Vĩnh Hằng Thụ của Ma giới không còn, Ngũ Linh huyết quan cũng sẽ mất đi ý nghĩa sao? Bất quá thoát nhìn đối với các ngươi vẫn có hiệu quả đấy.”

“Đúng vậy, bởi vì chúng ta là người bảo vệ của Vĩnh Hằng thụ, dù cho cây Vĩnh Hằng đã bị chặt đứt thế nhưng cũng không hề bị tiêu diệt hoàn toàn, ít nhất ở đây thì hiệu quả của nó vẫn còn.”

“Nói cách khác, chỉ cần vừa ra khỏi cửa, hai người các ngươi liền muốn sống ngươi chết với chúng ta?”

Thiếu nữ Ma tộc ngẩng mắt, lại cúi đầu nói: “Nhân loại và Ma tộc vốn có huyết cừ không đội trời chung.”

“Những lời này hẳn là do chúng ta nói mới đúng chứ?” Vương Lục nhún vai.

Thiếu nữ Ma tộc nói: “Ta không rõ nhân loại các ngươi làm thế nào ghi chép lại đoạn lịch sử đó, nhưng đối với chúng ta mà nói, là các ngươi khơi mào chiến tranh trước, cũng là các ngươi tạo thành sau này. Nếu nói trong chiến tranh hai giới các ngươi bị tổn thất gì, cũng là gieo gió gặt bão.”

“Gieo gió gặt bão?” Chu Mộc Mộc bùng lên hỏa khí, nhưng nhanh chóng bị Vương Lục ngăn lại.

Vương Lục nói: “Những ghi chép lịch sử chưa hẳn chuẩn xác, Cửu Châu chúng ta có một câu châm ngôn, lịch sử chính là tiểu cô nương để mặc cho người thắng đi trang điểm.”

Thiếu nữ Ma tộc lạnh nhạt nói: “Như vậy, chúng ta chính là người thắng để trang điểm cho nàng.”

Đối với chuyện này Vương Lục cũng không quá bất ngờ.

Người có thể trở thành Thủ Hộ Giả của Vĩnh Hằng thụ đương nhiên không phải là người bình thường, huống chi nếu y theo lịch sử tranh bá trong Ngũ Linh Huyết Quan, người thắng thuộc chi Đoạn Thương Sơn thắng được Huyết Quan, là huyết mạch Ma Vương chân chính...

“Như vậy, các ngươi có từng gặp người này chưa?”

Vương Lục nói, lấy pháp thuật hình chiếu ra khuôn mặt Tỳ Hưu. Thiếu nữ mặt đỏ nanh nhọn nhưng không dữ tợn, khuôn mặt nghiêm túc lộ ra khí thế oai hùng.

Nhưng trước mặt, hai vị hậu nhân của cô lại dồn dập lắc đầu:
“Chưa từng thấy.”

“Chưa bao giờ? Các ngươi không có tộc phổ ghi lại những thứ lịch sử sao?”

“Chúng ta không cần, bởi vì lịch sử nằm trong huyết mạch của chúng ta, ta có thể khẳng định trong tộc chúng ta chưa bao giờ có một người như vậy. Tuy nhìn bề ngoài nàng có vẻ là đồng tộc của ta, nhưng hơn phân nửa là do tu sĩ nhân loại các ngươi sáng lập ra.”

Lịch sử ở trong huyết mạch? Lúc Vương Lục tò mò ý nghĩa của câu nói này, Quỳnh Hoa mở miệng giải thích.

“Vương của Ma giới được pháp tắc Ma giới tán thành, quân vương thống nhất...”

Chưa nói xong, Vương Lục đã ngắt lời: “Cho nên có đặc quyền pháp tắc ban cho, không gì không làm được, đồng thời có thể truyền thừa ký ức huyết mạch, khiến cho huyết duệ của Ma Vương có thể vĩnh viễn duy trì ưu thế?”

Quỳnh Hoa cũng không vì bị cắt ngang mà tức giận, mà gật đầu tán thành suy đoán của Vương Lục.

Sau đó nàng lại bổ sung: “Trận chiến Ngũ Linh Huyết Quan có ẩn tình gì đó.”

Vương Lục cười nhạt nói: “Còn cần người nói? Bây giờ chờ kết quả giám định khăn lụa Thiên Tầm rồi.”

Nội dung vỡ kịch đầu tiên khi tiến sâu vào ba mươi sáu liên hoàn, Vương Lục trong lúc vô tình đã chạm đến tình huống che giấu, tận mắt chứng kiến dòng chảy ngược của lịch sử. Mà Thiên Tầm Ti Cân làm vật chứng thì bị đám đệ tử Thiên Đạo Lan của Âm Dương tông mang đi, cầm về sơn môn để giám định thật giả.

Nếu thật sự là chí bảo của Âm Dương tông, như vậy quần tiên mộ đã sáng tạo ra một kỳ tích thời gian chảy ngược, nếu không phải, vậy nói là khăn lụa tầm ngày mai có lai lịch khác. Kết quả đám người Thiên Đạo Lan một đi không trở lại, mấy năm rồi không có câu trả lời chuẩn xác nào.

Cũng không phải người Âm Dương tông định nuốt riêng khăn Thiên Tằm, mà là sau khi Thiên Đạo Lan mang khăn lụa trở về, trưởng lão Âm Dương tông dùng hết thủ đoạn cũng không cách nào chính thức phân biệt thật giả kia.

Theo lý thuyết, Nghê Thường Vũ Y là Chí Bảo của Âm Dương tông, chỉ cần phối hợp với khăn Thiên Tằm và các bộ phận còn lại, nhìn xem độ phù hợp là có thể phân biệt thật giả. Hết lần này tới lần khác Âm Dương tông trải qua mấy ngàn năm tang thương, trong lúc đó nhiều lần gặp kịch biến, Nghê Thường Vũ Y mặc dù là chí bảo của môn phái, cũng trải qua không ít lần tu bổ và cải tạo, đã sớm không giống bản gốc.

Đây cũng là bất đắc dĩ. Thiên Tằm Tinh Cân thất lạc quá sớm, mà từng bộ trang bị thiếu khuyết điểm máu chột, uy năng giảm đi rất nhiều. Để bù đắp mức độ này, tiên nhân Âm Dương Tông đành phải không ngừng tu bổ các bộ phận còn lại, khiến cho nó trở lại thành một thể thống nhất. Thế nhưng đến hôm nay khi Thiên Tằm mất đi tấm khăn lụa, trong bộ trang phục đã không còn vị trí của nó nữa.

Mà đủ loại ghi chép liên quan tới bộ trang phục nguyên bản, lại bị mất đi trong lịch sử dài đằng đẵng. Chỉ dựa vào ánh mắt của người hôm nay, thật sự không dám đảm bảo chính xác, cho nên trưởng lão Âm Dương tông liền quyết định, bế quan thi triển Đại Diễn thuật cấp thông thiên, tìm hiểu về lịch sử, thấy rõ căn nguyên của nó.

Pháp thuật cấp Thông Thiên, đối với bất cứ tu sĩ nào ở đương đại đều là khảo nghiệm gian khổ, dù là Phong Ngân chân nhân am hiểu Diễn thuật nhất cũng phải tốn nhiều công sức mới có thể thi triển. Tạo nghệ của trưởng lão Âm Dương tông kém xa Phong Ngân, tiến độ thôi diễn vô cùng chậm, trước khi bế quan lão cho biết thời gian sử dụng là tám năm.

Đối với các Trưởng lão đã hơn ngàn tuổi thọ mà nói, thời gian tám năm chỉ là trong nháy mắt, huống chi quá trình này cũng có thể làm cho Đại Diễn Thuật của họ tiến thêm một bước. Nhưng đối với Vương Lục mà nói, cũng đồng nghĩa với việc Thiên Tằm khăn là thật hay giả rồi.

Rốt cuộc trong quần tiên mộ là lịch sử hay là kịch nói, vẫn chưa thể biết được.

Vì thế hai vị ma tộc trước mắt tuyên bố chưa từng nhìn thấy Giao Bằng, cũng không thể nói rõ vấn đề gì.

“Tóm lại, trong ghi chép của Vương tộc các ngươi, Ma giới hoàn toàn là người bị hại?”

Thiếu nữ Ma tộc lạnh nhạt đáp lại: “Hai ngàn năm trước, nhân loại xâm nhập Ma giới, nhân lúc tộc ta không chú ý, dùng vật khinh nhờn phá hủy Vĩnh Hằng thụ. Từ đó về sau pháp tắc của Ma giới sụp đổ, sinh linh thần trí bị che đậy, trở nên thích giết chóc thành tánh. Trong đó một bộ phận Ma tộc dọc theo thông đạo lưỡng giới tràn vào cửu châu đại lục, nhắc lên thịnh yển giết chóc báo thù. Ngươi nói xem đây có tính là gieo gió gặt bão không?”

Nhân loại xâm lấn Ma giới, thừa cơ người khác không kịp chuẩn bị phá hủy Vĩnh Hằng thụ?

Mà Vĩnh Hằng Thụ đổ xuống, Ma giới pháp tắc sụp đổ, khiến cho Ma tộc khát máu như cuồng, lúc này mới nhắc lên chiến tranh tiên ma lần thứ hai?

Thiếu nữ Ma tộc nói ngắn gọn một câu, lại làm cho Tịch đệ tử ở đây khiếp sợ đến nói không ra lời.

Từ lúc ở thư viện của tiên sơn Côn Lôn, mọi người đã biết rõ nguồn gốc của Cửu Châu và Ma giới tuyệt đối không đơn giản, trong đó có nhiều ẩn tình nhưng không ngờ lại... chấn động lòng người.

“Nếu như Vĩnh Hằng thụ vẫn còn, Ma giới pháp tắc vẫn còn. Dựa vào viên hồng ngọc này, ngươi có thể thống trị Ma giới, từ đây Tiên Ma lưỡng giới hòa bình, máu tanh hòa bình, không còn nữa. Đáng tiếc, hai ngàn năm trước, khả năng này đã bị nhân loại các ngươi tự tay chém giết. Các ngươi cho rằng đánh chết Vĩnh Hằng thụ là có thể làm cho Ma giới vĩnh viễn trầm luân, nhưng cuối cùng pháp tắc sụp đổ khiến cho các ngươi phải trả một cái giá thê thảm”.

Thiếu nữ Ma tộc nói xong, duỗi ngón tay chỉ đỉnh đầu.

“Ta không biết các ngươi rốt cuộc lấy được mầm cây Vĩnh Hằng ở đâu, cũng không biết các ngươi tìm được Ngũ Linh Ma Ngọc từ đâu. Nếu như các ngươi muốn dùng nó để chinh phục Ma giới, như vậy... Xem xem, đây chính là đất đai

ngươi chinh phục. Hoang vu, thê lương, chỉ có ở khắp nơi là có thể đánh mất linh tính, không xứng xưng là sinh linh của Ma tộc. Hy vọng ngươi có thể thích.”

Lấy hai đạo thù hận Tiên Ma, không đội trời chung, nghe nói Ma giới đã sụp đổ, Vương Lục đương nhiên là thích.

Nhưng hẳn không vui vẻ nổi.

Tương tự, ngay cả Quỳnh Hoa vốn kiên trì phân chia tiên ma nhất, trên mặt cũng không có nửa phần tươi cười.

Nhóm tu sĩ này từ khi bắt đầu bước chân lên con đường tu hành đã bị quán thâm nhiều ý niệm tranh đấu của tiên ma, ngay cả khi không ai cảm thấy cuộc đại chiến lần thứ ba của tiên ma sẽ có ngày bùng nổ, nhưng lý niệm này lại thâm căn cố đế.

Bây giờ, lý niệm thâm căn cố đế rút cuộc bắt đầu sụp đổ.

Trong sự trầm mặc, Chu Mộc vẫn không chịu nổi.

“Nếu như...” Thiếu nữ do dự nói: “Nếu như chúng ta xây dựng lại Vĩnh Hằng Thụ thì sao? Ngươi xem, chúng ta có một cây giống có tính trường thành tốt, nếu cấy nó vào đây lần nữa...”

Còn chưa dứt lời, Trảm Tử Dạ đã ngắt lời: “Này, nó đã kết hợp với ta làm một rồi, làm sao di chuyển được?”

Chu Mộc Mộc không chút khách khí nói: “Vậy đem ngươi chôn sống ở đây thì đối với Ma giới và Cửu Châu Đại Lục đều là chuyện tốt.

“Cô thật sự là nữ nhân không thể nói lý”

Mắt thấy hai người lại muốn cãi nhau, thiếu nữ Ma tộc kia lại mỉm cười, nói: “Biện pháp cấy ghép cũng có. Vĩnh Hằng Thụ sinh mệnh lực ương ngạnh, chỉ cần bồi dưỡng hạt giống cùng chạc cây đặc biệt là có phương pháp đào tạo., Là có thể sinh trưởng một lần nữa. Mà chờ gốc Vĩnh Hằng thụ mọc lại, chúng ta còn có thể trục xuất khỏi cơn sóng đen, xây dựng lại văn minh Ma giới... Quá trình này thậm chí sẽ không dài lâu, chỉ cần mấy trăm năm là có thể một lần nữa gọi lại sự phồn hoa mà Ma giới nên có., Sùng Sùng của các ngươi đâu? Bây giờ ma giới ngoài tử vong không còn gì khác mới có lợi nhất đối với nhân loại các ngươi không phải sao? Chỉ cần phong

kín thông đạo hai giới, với bản lĩnh không có thần trí của những sinh vật không có này, vĩnh viễn cũng không uy hiếp được các người.”

Nói xong, nàng lại nhìn Quỳnh Hoa: “Còn về hai người chúng ta... Chúng ta là mạt duệ của bản tộc, dưới sự che chở của di chỉ Vĩnh Hằng Thụ kéo dài hơi tàn, nhưng lại không có dư lực sinh sản, cũng không có động lực tiếp tục sinh tồn. Không có gì bất ngờ xảy ra, trong vòng trăm năm, nơi chúng ta lưu lại của Vĩnh Hằng Thụ đã tan thành mây khói. Ma giới cũng sẽ hoàn toàn chìm vào bóng tối.”

Nói một hồi, thiếu nữ Ma tộc liền rơi vào trầm mặc.

Cùng trầm mặc, còn có năm gã Tịch đệ tử.

Trước hành trình tới Ma giới, bọn họ chuẩn bị đủ loại, cho dù gặp phải Ma Vương đều có thủ đoạn ứng đối tương ứng, nhưng cục diện bây giờ, lại càng khó giải quyết hơn so với Chiến Ma Vương.

Cuối cùng vẫn là Vương Lục ra mặt vỗ bàn.

“Được, vậy theo lời người nói “Người trẻ tuổi vỗ tay chỉ về phía thiếu nữ Ma tộc” “Các người cứ ở chỗ này chờ chết đi, chúng ta phải về nhà ăn cơm rồi.”

Nói xong, hắn quay đầu nhìn về phía Trảm Tử Dạ.

“Được rồi, đưa chúng ta trở về đi.”

Trảm Tử Dạ ngạc nhiên hồi lâu, giang tay: “Không biết.”

...

Ân oán giữa Chu Mộc Mộc Mộc và Trảm Tử Dạ, bắt đầu từ thời kỳ Ngũ Linh Huyết Quan tranh bá, kéo dài mãi cho tới hôm nay. Hai người gặp mặt liền ồn ào, âm ỉ liền đánh, cơ hồ không đến lúc yên tĩnh. Trong lúc đó rất khó giải thích ai đúng ai sai, theo ý tứ của Vương Lục thì tốt nhất là hai người cùng nhau về quê kết hôn đi. Ít nhất hẳn vẫn đứng ở lập trường trung lập.

Thế nhưng bây giờ xem ra, Vương Lục cuối cùng cũng hiểu rõ Chu Mộc Mộc căm thù Trảm Tử Dạ.

Thằng cháu trai này thật lòng rất muốn ăn đòn.

“Ngươi nói cái gì mà ngươi không biết?”

Trảm Tử Dạ nhún vai nói: “Ta chỉ phụ trách, không phụ trách về. Theo nguyên lý phân tích cũng rất dễ nhận ra. Ta thông qua sự cộng hưởng của Vĩnh Hằng Thụ mới có thể mở ra thông đạo, bây giờ chúng ta đang ở Ma giới, Cửu Châu có thể không có Vĩnh Hằng Thụ nào có thể cộng hưởng với ta.”

“Cho nên?”

Trảm Tử Dạ nhìn Vương Lục có chút kỳ quái: “Cho nên ta không có cách nào đưa mọi người trở về không phải là chuyện đương nhiên sao? Với năng lực tư duy của ngươi, Vương Lục sơ đệ không đến mức ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng không nghĩ ra a?”

Như vậy với năng lực suy nghĩ của ngươi, chắc có thể nghĩ đến lát nữa người đánh ngươi chắc chắn không chỉ có mình ta.

Wương Lục lắc đầu, không muốn nói nhảm với cái tử trạch cần thuê này nữa, mà chuyển ánh mắt sang Chu Mộc.

Thiếu nữ cũng ngạc nhiên: “Ta cho rằng bốn người các ngươi chắc chắn sẽ có biện pháp...”

Ngươi nên kết hôn với trảm tử suốt đêm về quê.

Sau đó Vương Lục lại nhìn tiêm Lương.

Hạng Lương nói: “Ta chỉ có thể cam đoan chính ta dự định đi tới đi lui —— ta cho rằng hành trình tới Ma giới, đều tự phụ trách việc đi lại là chấp nhận việc.”

Ừm, cả đời này người đừng hòng tìm được lão bà.

Cuối cùng, Vương Lục chỉ có thể nhìn về phía Quỳnh Hoa.

Ai ngờ Quỳnh Hoa chỉ nhú mày, một lát sau nhẹ giọng nói: “Trong Lục Tiên Kiếm... Có chút biến hóa.”

Lời nói tuy có chút mật mờ, nhưng Vương Lục sao có thể nghe không hiểu. Gã gật gật đầu: “Tóm lại, người cũng là phé nhân đúng không?”

Nói xong, liền nhìn ánh mắt bốn người chung quanh tập trung lại đây. Rõ ràng, hôm nay hy vọng duy nhất chính là Vương Lục rồi.

Sở trường chế tạo kỳ tích nhất, hầu như không gì không làm được Vương Lục Chân nhân.

Vương chân nhân trong lòng thâm than, hành trình Ma giới này thật sự là một vị Thần tiếp theo được triển khai tiếp một thân, khiến cho người ta liên tục muốn dừng cũng không được... Tình thế đã triển khai đến bước này, lại nhìn xem một cái bẫy mà mình chuẩn bị lúc trước —— một tên tộc nhân Hống tộc tên là Hâm, cùng với kế hoạch dùng hắn để mở ra thông đạo – thật sự là nhục tội.

Ma giới lúc này đừng nói tới Hống tộc lấp lóe, ngay cả Vương tộc cũng khó bảo toàn thân, ai đến mở ra thông đạo lưỡng giới gì đây?

“Việc đã đến nước này, ta cũng chỉ có thể xuất ra đại chiêu để cứu mạng.” Vương Lục lắc đầu, sau đó đưa tay vỗ vai Hạng Lương.

“Hạng sư huynh, phiền huynh về Cửu Châu giúp ta tới Linh Kiếm Sơn, tìm một con tiện nhân tên là Vương Vũ, rồi nói với nàng về tên đồ đệ bảo bối độc nhất vô nhị của nàng ấy, hiện giờ đang bị nhốt ở Ma giới, nếu nàng ta không ra tay cứu giúp thì tuyệt đối không xong.”

Chu Mộc Mộc trợn mắt há hốc mồm: Đây là đại chiêu cứu mạng của người sao? Tìm người về núi kêu cứu?

“...” Hạng Lương cũng không nghĩ nhiều, sừng sốt một chút rồi gật đầu lia lịa: “Yên tâm, ta nhất định sẽ chuyển lời tới.”

“Thuận tiện uy hiếp nàng giúp ta một chút, nếu nàng ta quyết định sau này nhất định sẽ thấy chết không cứu. Vậy thì một số bí mật không thể gặp người khác của nàng ta một tháng nữa sẽ bị truyền tin ta mất đi tin tức đến từng góc ngách của Cửu Châu Đại Lục, đến lúc đó cho dù nàng ta da mặt đủ dày căn bản cũng không quan tâm. Chương môn sư huynh nhất định là quan tâm, như vậy chức vị trưởng lão cùng cung phụng của nàng cũng đừng trông cậy vào.”

Hạng Lương ghi nhớ lời này, thề nguyền trong chốc lát, bội phục sâu sắc: “Vương Lục sư đệ mưu lược thật, tư duy kín kẽ, sự tình cần nhắc cần thận.”

Chu Mộc Mộc thì hỏi: “Ngũ trưởng lão không thể biết bí mật của con người sao?”

Vương Lục nhún vai: “Kỳ thật không có gì... Lấy độ dày da mặt của nàng, tất cả bí mật đều có thể gặp người. Nhưng ta tin tưởng với cách làm người của nàng, chung quy sẽ có chỗ chột dạ. Ta lừa nàng như vậy hơn phân nửa là có thể đắc thủ.”

“... Các ngươi thật là thầy trò.” Chu Mộc Mộc lắc đầu: “Tóm lại, ngay cả ngươi cũng chẳng có cách nào? Được rồi, có thể tính từng người một, nếu Hạng Lương có thể thành công đưa viện binh tới đương nhiên tốt —— tuy rằng ta rất hoài nghi, nhưng một người đi được thì vẫn còn hơn là chết ở chỗ này.”

Vừa dứt lời, Hạng Lương liền nói: “Chiến hèn cộng chán xuất hiện biến hóa ngoài dự liệu, cộng hưởng truyền tống thất bại rồi.”

“Ha ha, thật sự là huynh đệ tốt cùng cam cộng khổ.”

“Ngươi còn cười được?”

Vương Lục đang muốn nói chuyện, chợt nghe thấy thiếu nữ Ma tộc kia hỏi: “Các ngươi muốn đi sao?”

“Đúng vậy, ái khanh có kế sách gì?”

Thiếu nữ Ma tộc nói tiếp: “Ngay hai ngàn năm trước thông đạo ở thông đạo Lưỡng Giới đã bị phong bế, nhưng mà hơn một trăm năm trước, ở vùng man hoang biên giới của Ma giới

xuất hiện một ít biến hóa, tựa hồ toàn bộ biên giới đều mơ hồ hóa rồi, có lẽ... Các ngươi có thể tìm được phương pháp rời khỏi nơi đó.”

“Hơn một trăm năm trước, biên giới Ma giới?”

“Có lẽ là Ma giới đã sắp bị hủy diệt, kết cấu của thế giới không còn ổn định nữa. Bởi vì nơi này quá xa, chúng ta cũng không có tự mình đến xem, chỉ biết Ma giới hơn một trăm năm trước từng có biến đổi lớn kinh thiên, cho dù cách nhau một quãng xa xôi, đều có thể ngửi thấy được mùi hôi thối đến từ Cửu Châu Đại Lục.”

“Hắc, một trăm năm trước, hồ phân Cửu Châu đã bị tiết lộ rồi sao?” Vương Lục lắc đầu, hỏi: “Nói tóm lại chỉ cần đi dọc theo mép thuyền, liền có hi vọng tìm được Đại Lục Châu đúng không? Nhưng hiện tại Hắc Triều tàn sát bừa bãi, nên làm thế nào cho phải?”

“Luồng sóng màu đen này xuất hiện có chu kỳ... Tuy gần đây trở nên càng lúc càng xao động bất an, nhưng vào lúc đặc biệt, nó vẫn sẽ yên tĩnh lại, mà đó chính là thời gian hành động của các ngươi.”

“Từ nơi này đến biên giới Ma giới phải mất bao lâu?”

Một giới rộng lớn, đối với Kim Đan chân nhân mà nói cũng có vẻ vô biên vô hạn. Cửu Châu Đại Lục bây giờ đã bị các tu sĩ thăm dò bảy tám phần, các yếu đạo giao thông lớn đều có tiết điểm của truyền tông trận, dù là du hành ngang qua Đại Lục vẫn dài dằng dặc vô cùng.

Về phần Ma giới... Năm người liều mạng bỏ chạy thì có thể kịp trước khi Hắc triều giáng lâm tiến vào khu vực biên giới hay sao?

“Vận khí các ngươi không tệ.” Thiếu nữ Ma tộc nói: “Nếu như là hai ngàn năm trước, với tu vi của các ngươi bất luận thế nào cũng không thể đuổi kịp, nhưng mà hai ngàn năm trôi qua, vùng đất Ma giới đã càng ngày càng nhỏ hẹp, biên giới không ngừng bị thăm thấu vào trong, với tình huống hiện tại... Có lẽ các ngươi còn có thể đuổi kịp.”

“Hắc, trò chơi tranh tài sao?” Vương Lục lập tức có chút đau đầu. Gã thiện công thiện phòng, nhưng duy chỉ có không am

hiểu cạnh tranh a...

“Bọn ta có thể mang theo người.” Thiếu nữ Ma tộc vóc người cao gầy chọt nói, “Độc độ của bọn ta rất nhanh.

“Ồ? Vậy làm phiền các người rồi.” Vương Lục cũng không khách khí, hôm nay gã là Ma Giới chi vương, tuy rằng tên Quân Vương này cũng chỉ có hai thiếu nữ Ma tộc lẻ loi hiu quạnh hiu loanh quanh loanh quanh loanh quanh, nhưng người ta tự nhận việc phân đấu, không có lý do gì mà không cần — so đấu độc, cái này đối với thiếu nữ Ma tộc đích xác là vượt xa vài cái ghế ngồi.

Nhưng thiếu nữ vóc người nhỏ nhắn lại giật nảy mình, kéo mạnh tay đồng bạn nói: “Tỷ tỷ, tỷ điên rồi sao?”

“Vi Vương tận trung, là sứ mạng mà chúng tôi chờ cả đời.” Thiếu nữ cao gầy lạnh nhạt nói, ánh mắt đảo qua trên người Vương Lục. “Mà hắn, chính là quân vương của chúng ta.”

“Nhưng hắn là nhân loại mà?”

“Ma ngọc rơi vào tay tu sĩ nhân loại, sau đó lại xuất hiện ở trước mặt chúng ta kỳ tích. Ta tin rằng sau này nhất định có nguyên nhân gì đó.”

Hai tỷ muội nhìn nhau một hồi lâu, cuối cùng muội muội xá giận: “Được rồi, nghe lời người là được.

Hai ngày sau, thủy triều đen trên mặt đất rút cuộc cũng tản đi, hào quang màu máu đặc thù của Ma giới một lần nữa bao phủ đại địa, đám người Vương Lục cũng theo đó bước lên hành trình.

Đọc theo đường đi còn nhiều hơn hai thiếu nữ Ma tộc làm bạn, các nàng lao vùn vụt ở phía trước đội ngũ, phía sau kéo theo năm đạo dây thừng ánh sáng, rục rờ như cầu vòng.

Nhưng sau mỹ cảnh, bản chất lại là hai thiếu nữ kéo gia súc như kéo xe đi. Sau khi cởi áo giáp, tốc độ của bọn họ so với chiến thể sấm sét của Trảm Tử Dạ còn nhanh hơn, cho nên liền không trách nhiệm cho vay của bên ngoài gánh vác trọng trách kéo xe.

Ma giới bây giờ đã héo úa rất nhiều, diện tích chỉ bằng một phần cây Vĩnh Hằng đã tan vỡ. Mà hai thiếu nữ Ma tộc toàn

lực chạy, chỉ cần nửa ngày là có thể từ di chỉ Vĩnh Hằng Thu trung tâm Ma giới tiến vào khu vực biên giới. Mà dựa theo quy luật bình thường, hắc triều hàng lâm khoảng hai ba ngày thời gian là đầy đủ thời gian.

Trên lý thuyết, chỉ cần dọc theo rìa tiếp tục đi tới, liền có thể tìm thấy con đường đi tới Cửu Châu —— lấy vài tên Tịch đệ tử nhảy cảm, không đến mức không phát hiện được. Mà một khi tiến vào Cửu Châu, bọn họ có thể kích phát Thiên Phù của môn phái, truyền tống về núi.

Nửa ngày đi đường, Vương Lục đã thử bắt chuyện với hai thiếu nữ, nhưng lại bị đối phương dùng toàn bộ tinh thần đầu nhập vào trong phi hành, không rảnh để mở miệng từ chối. Vương Lục thấy các nàng thật lòng không muốn mở miệng, cũng không dùng sức mạnh Ma Ngọc để ước thúc nghiêm khắc., Dù sao nửa ngày sau, trời đã sang sông, nước giếng không phạm nước giếng nữa. Thu hoạch của chuyến đi Ma giới đã đủ, nếu như không có nguyên nhân đặc biệt, tin rằng trong một đoạn thời gian rất dài, cũng sẽ không đến vùng đất hủy diệt này nữa.

Nói cách khác, nửa ngày sau, sẽ cùng hai vị thiếu nữ Ma tộc nói vĩnh biệt vĩnh biệt.

Nhưng đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên thiếu nữ Ma tộc phía trước chậm lại, Vương Lục có chút kỳ quái hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Phía trước là tận trước.” Thiếu nữ Ma tộc thân là tử tử chỉ tay về phía trước, chỉ thấy phía chân trời một mảnh tinh quang quỷ dị lóe ra không ngừng, ánh sáng ở đó vắn vẹo mơ hồ, trùng hợp phác họa ra một cảnh tượng không gian hỗn loạn.

“... Biên giới của một cái thế giới chính là như vậy cảnh tượng sao? Thật sự là kỳ cảnh nhân sinh khó gặp.” Vương Lục nói xong, lại thúc giục nói: “Còn thiếu một đoạn đường cuối cùng, làm phiền hai vị thêm chút sức, đưa phật đến tây đi.

Ai ngờ tử tử lại lắc đầu: “Không làm được.”

“Không làm được?” Lúc này Vương Lục mới phát hiện, thân thể hai thiếu nữ Ma tộc đều run rẩy rất nhỏ, phảng phất đang chịu đựng thống khổ cùng suy yếu cực lớn.

“Chúng ta được Vĩnh Hằng Thụ che chở, mới có thể sống sót qua đại biến.” Thanh âm thiếu nữ Ma tộc dứt quãng, hơn nữa càng yếu ớt: “Cho nên chúng ta không thể rời quá xa Vĩnh Hằng Thụ, nếu không... sẽ không có biện pháp duy trì sự tồn tại của mình.”

“Lúc đầu... Ta nghĩ mình và muội muội có thể kiên trì đến cuối cùng, nhưng mà... Xem ra không làm được rồi.

Nói đến chỗ này, hai thiếu nữ Ma tộc toàn thân bắt đầu chảy máu, thân thể tan vỡ ngay lập tức.

Vương Lục quả thực kinh ngạc không thôi: “Loại chuyện này đã sớm nói rồi thì hà tất phải liều mạng như vậy?”

Nói xong, hẳn định lấy ra linh đan cứu mạng, lại bị thiếu nữ lắc đầu tuyệt vọng: “Thuốc của tu sĩ nhân loại, đối với chúng ta là vô hiệu... Gần đây hắc triều hàng lâm càng nhiều, khoảng cách có thể không đến được hai ba ngày, chỉ bằng các người... Không kịp.” Thiếu nữ ma tộc nói xong, đã chống không nổi quỳ xuống đất, trên thân thể không ngừng bay lên tro tàn.

“Hơn nữa, ta hi vọng, người có thể vĩnh viễn nhớ kỹ nơi này, đừng... nhanh như vậy liền quên nó đi.”

Nói xong câu cuối cùng, hai thiếu nữ Ma tộc liền tan thành mây khói, theo gió biến mất.

Mà một khắc cuối cùng, thậm chí Vương Lục còn không biết tên hai người bọn họ... Nhưng gã lại biết, chỉ sợ mình thật sự sẽ vĩnh viễn nhớ mãi nơi này.

...

Vùng đất bên rìa Ma giới đã gần ngay trước mắt.

Tinh không vỡ vụn ở phía trước lóe lên, mảnh vỡ không gian bay múa hỗn loạn. Trên trời mây đỏ chiếu xuống ánh lửa, chiếu sáng tiền đồ. Một đường đi tới không kinh vô hiểm, sóng đen tàn sát bừa bãi một giới đã không kịp ngăn cản con đường về nhà của đệ tử Vạn Tiên minh.

Ở Ma giới nhận được tình báo quan trọng, lại bình yên khai hoàn, đây không thể nghi ngờ là một chuyện đáng mừng, nhưng năm người đi trên đường đều trầm mặc không nói, trên mặt không khỏi lộ ra chút vui mừng.

Hai thiếu nữ Ma tộc hi sinh giống như gánh nặng ngàn cân, đè cho người ta phải thở hồng hộc. Dù cho là tiên ma lập trường cực đoan nhất, Quỳnh Hoa cũng có vẻ mặt ủ mảy chau.

Hai thiếu nữ Ma tộc kia đích xác đã thành công, các nàng mặc dù không có để lại tên của mình, nhưng lại vĩnh viễn lưu lại thân ảnh kiên nghị của mình ở trong đầu mọi người.

Không phải tâm ma, càng hơn là tâm ma. Ma tộc không hổ là chủng tộc am hiểu đùa bỡn tâm ma nhất, về phần Vương tộc trong Ma tộc lại càng như vậy.

Trong trầm mặc, năm người rút cuộc tiến nhập vào không gian nghiền nát. Mà khi bước chân vào biên giới, mặc dù không nhắc lên nỗi tinh thần cũng phải đề phòng tất cả biến hóa. Không gian nơi này vỡ nát, ẩn giấu sát khí khắp nơi, hơi không chú ý liền có thể bị không gian mảnh vỡ cắt thành thịt vụn. Nếu như năm người tàn sát bừa bãi ở ma giới đều có thể bình yên vô sự, cuối cùng lại ở trước điểm cuối cùng thì quá trào phúng.

Tuy nhiên ngoài ý muốn chính là, sau khi bọn họ tiếp cận biên giới, lại phát hiện không gian biểu hiện bình tĩnh hơn nhiều so với dự đoán, làm cho người ta hoa mắt một lần nữa, phảng phất như đến từ phương xa xôi.

“Nơi này hẳn là biên giới? Phía trước phải là một vùng hư không mới đúng chứ?” Chu Mộc Mộc nghi hoặc hỏi: “Vì sao

ta cảm giác được phía trước dường như ẩn chứa sinh cơ mãnh liệt?”

“Ồ, là bởi vì ngươi sắp sinh sao?” Vương Lục thuận miệng đáp.

“... Đừng tưởng giao tình là tốt, ta sẽ không đánh ngươi nha.”

“Có lẽ phía trước là chín Châu Đại Lục? Hai thế giới đã dung hợp với nhau, cho nên ngươi cảm nhận được sinh cơ bùng bùng đến từ Cửu Châu Đại Lục?” Cảm giác của Vương Lục cũng không tính là sâu sắc, chỉ thuận miệng suy đoán.

“Không giống nhau, ta căn bản không ngửi được mùi vị gì của Đại Lục Cửu Châu, tất cả đều là mùi hôi thối của Ma tộc.”

Chu Mộc Mộc vừa nói xong, trong đội ngũ, Trảm Tử Dạ cũng kinh ngạc nói: “Tất cả chỉ tiêu nơi này đều xuất hiện điểm khác thường, hoàn toàn không thể dùng bất cứ lý luận nào để giải thích.”

“Ừm, ngươi có thể ở lại đây nghiên cứu thêm một hai trăm năm, bọn ta ở Cửu Châu sẽ nhớ đốt hương cho ngươi.”

So với Chu Mộc Mộc cùng Trảm Tử Dạ ưa thích tiết lộ, hiện tại Vương Lục chỉ muốn mau chóng trở lại Cửu Châu Đại Lục. Hành trình tới Ma giới lần này thực sự quá khó chịu.

Thế là hần xung phong đi đầu, dùng Vô Tướng kiếm vây quanh một vùng trời trong không gian vỡ vụn, trong vòng vây bảo vệ của kiếm, vạn tà bất xâm.

Vài tên Tịch đi ở bên cạnh Vương Lục, cảm thụ được cỗ kiếm khí ôn hòa lại cứng cõi này, trong lòng mỗi người đều có cảm ngộ.

Mà trong lúc tiến lên, Quỳnh Hoa chợt mở miệng nói: “Tựa hồ Vô Tướng Kiếm của Vương sư đệ lại có tinh tiến, trong số tu sĩ đương đại, chỉ sợ không có ai có thể dùng tu vi cùng cấp xuyên thủng vòng kiếm của ngươi.”

Với quan hệ của Vương Lục và Quỳnh Hoa, rất khó có thể tưởng tượng nàng sẽ biểu đạt lời khen ngợi và khẳng định không chút che giấu như thế đối với Vương Lục, nhưng nếu người quen với Quỳnh Hoa biết được đây là sự kiêu ngạo của một gã kiếm tu.

Bởi vì kiêu ngạo, cho nên không tiếc lời tán thưởng đối với người khác, bởi vì những lời tán thưởng này có nhiều hơn nữa cũng không dao động được lòng tin của nàng đối với mình. Đồng dạng cũng là bởi vì kiêu ngạo, cho nên không thể dễ dàng tha thứ chính mình làm ra hành vi tiểu gia vọng tộc. Sự hoàn mỹ vây quanh Vô Tướng kiếm của Vương Lục nhìn thấy rõ ràng, cho dù nàng không nói, chẳng lẽ mấy vị khác ngồi ở đây cũng nhìn không ra sao.

Vương Lục có chút ngoài ý muốn với chuyện này, liếc nhìn Quỳnh Hoa, cười nhạt một tiếng, nhưng không có dấu võ mồm với nàng như ngày thường.

Vô Tướng Kiếm vây quả thật là lợi hại, nhưng muốn nói vô địch cùng cấp cũng là chuyện cười. Có lẽ lấy tu vi Quỳnh Hoa, trong tình huống không sử dụng Lục Tiên Kiếm thì Vương Lục bắt lực... Nhưng Vương Lục lại biết rõ, ở trên Linh Kiếm Sơn, hai thiếu nữ tuyệt đối có năng lực dùng tu vi cùng cấp xuyên thủng Vô Tướng Kiếm.

Mặc dù chỉ số thông minh của hai người cộng lại cũng chưa chắc có thể đuổi kịp Quỳnh Hoa người ta... Nếu không, chính mình cũng sẽ không quá coi trọng các trưởng lão Thiên Kiếm đường, từ lúc tu vi của mình chưa thành hình đã xem như một buổi bồi dưỡng trọng đảo rồi.

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên phía trước sáng tỏ thông suốt, thì ra trong lúc vô tình đoàn người đã vượt qua Hỗn Độn ở biên giới, đi tới thế giới mới.

Chỉ là, đối diện với cảnh tượng thế giới mới, một đoàn người lại trợn mắt há hốc mồm, hoàn toàn nói không ra lời.

“Nơi này là... nơi nào vậy?” Chu Mộc Mộc vô thức đi lên phía trước đội ngũ, hai mắt tăng thêm nhiều loại tiên pháp Côn Luân, nhưng cho dù thay đổi thị lực như thế nào, nàng cũng không nhìn ra thứ mình muốn.

Tiến vào tầm mắt là một vùng đất giàu có, phồn hoa. Mấy người bọn họ đang đứng trên một đỉnh núi cao, dưới chân núi là một tòa thành phồn hoa, tường thành hùng vĩ như núi cao bao trùm thành thị, nhưng không thể ngăn cách sự bùng bùng sinh khí của thành. Trong thành thị ngựa xe như nước, huyên náo náo náo nhiệt, tuy khắp nơi trong thành có phong cách

biểu hiện sự độc đáo, quý dị, nhưng nơi đây khí thế cường thịnh làm người ta mở rộng tầm mắt.

Tại Đại Lục của Cửu Châu, những thành thị một tuyến kia cũng chỉ có như vậy, nhưng Chu Mộc Mộc vô cùng khẳng định, tòa thành thị này tuyệt không phải bất kỳ một tòa thành thị nào ở Cửu Châu.

Bởi vì không có thành thị nào trong Cửu Châu Đại Lục, có hàng trăm hàng ngàn vạn Ma tộc trú ngụ, nhưng cử chỉ của đám Ma tộc này, lại làm cho người hoàn toàn không thể nhìn thấu.

Chu Mộc rõ ràng nhìn thấy, một đội hơn mười Ma tộc cao lớn đáng người khô ngô bước đi trên con đường rộng rãi mà sống lưng mọc đầy gai xương, khi thì tò mò đánh giá những kiến trúc dày đặc hai bên đường, mà bên cạnh những Ma tộc cao lớn này, mấy đám sương mù màu xám quanh quẩn không tiêu tan, thỉnh thoảng phát ra âm thanh bèn nhọn —— một thành viên Ma tộc tương tự, là một gã Ma tộc không hoàn toàn thực thể, am hiểu nhất công kích tâm thần, tiếp cận tâm ma.

Mà những Ma tộc sương mù này, cũng không phải tranh cãi âm ỉ với Ma tộc cao lớn mà là khuyên bọn họ tiến vào cửa hàng của mình, mua sắm thương phẩm —— kiến trúc hai bên đường phổ phần lớn là cửa hàng Ma tộc, thương phẩm rực rỡ muôn màu được bày ra trong mở rộng cửa hàng, mặc cho người ta thưởng thức.

Một cốt ma cao lớn dừng bước lại, buồn bực câu thông với Vụ Ma một phen, sau đó lấy ra hai đồng tiền vàng đang thiêu đốt từ bên hông ném lên trên mây, tháo mũ hoa lệ đội lên đầu.

Đồng bọn của hắn thì nhao nhao quay đầu lại, bình luận đủ với hắn một phen, sau đó lại có mấy người động tâm, tự mình bỏ tiền mua mũ cùng loại trên đầu, cũng cười ngậy ngô không thôi.

Một màn hòa bình âm áp như thế, nếu như sinh ra ở thế giới loài người ở Cửu Châu Đại Lục, bất luận kẻ nào cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái, bởi vì đó chính là hằng ngày của người Cửu Châu, nhưng mà đặt ở trên người Ma tộc...

Trên đời này nào có Ma tộc ôn hòa thủ tự như vậy? Cốt ma cao lớn ở trong chiến tranh tiên ma là tiên tộc tiên phong cấp tốc, bọn họ không biết đau đớn không biết mệt mỏi, sẽ kiên trì giết chóc đến mức mình không cách nào hành động mới thôi, trong đầu bọn họ chỉ có giết chóc cùng tra tấn. Đồng thời tình trạng văn minh của chủng tộc Cốt Ma cũng ở vào trình độ cực độ nguyên thủy cực độ., Bọn họ thậm chí không biết lấy vật đổi vật cơ bản là gì, coi trọng thì đi cướp, có người ngăn cản thì giết, nếu giết không lại liền chết —— bọn họ luôn luôn xem như chết.

Mà Cốt Ma như vậy, sao lại thành thành thật thật giao tiền mua đồ? Làm sao lại mua được một cái mũ đẹp như vậy?

Về phần Vụ Ma, cũng đã từng làm vô số tu sĩ Cửu Châu nghiêng rãng nghiêng lợi, bọn họ âm hiểm mà hèn hạ, am hiểu nhất là lừa bỡn lòng người, khiêu khích ly gián. Đối với bọn họ mà nói, hèn hạ và ám tính, cho dù là đồng tộc cũng nội đấu không ngớt... Làm sao có thể đàng hoàng mà kinh doanh cửa hàng, mời chào sinh ý chứ?

Gặp Cốt Ma và Vụ Ma, nếu như không có Ma tộc cấp cao hơn áp chế, tình huống thường thấy nhất chính là ẩu đả với nhau, đến chết mới thôi...

“Là ta hoa mắt sao?” Chu Mộc Mộc thực sự không cách nào tin vào hai mắt của mình, nhưng không cách nào phủ nhận hết mọi chuyện trước mắt, cho nên nàng hoàn toàn không hiểu.

“Rốt cuộc đây là nơi nào?”

Cùng một nghi vấn, trong lòng năm người đồng thời hiện lên, cảnh tượng ám áp quỷ dị này chẳng những không làm cho lòng người bình thản, ngược lại cảnh giác gấp bội gấp bội.

Nhưng vào lúc này, trong thành bỗng nhiên bay tới mấy đạo tạt quang, thể tới cực nhanh, cơ hồ trong nháy mắt liền từ trên tường thành bay lên đỉnh núi, đi tới trước mặt đám người Vương Lục.

Mấy người toàn thân đề phòng, trong đó thùy càng nhìn không được muốn chế người trước —— thông qua độ phán đoán thực lực người đến không khó, cũng không phải loại địch nhân có thể thành thạo liền hạ gục, thay vì bị động phòng thủ,

không bằng chế người trước. Bất quá Hạng Lương lại bị Vương Lục thò tay ngăn lại.

Chỉ cần trong một thành thị có nhiều cường địch như vậy, tùy tiện động thủ là tử lộ, nơi này cũng không thể so với ma giới hoang vu kia, bất luận đánh ra kinh thiên động địa như thế nào, chỉ cần xoay người bỏ chạy, che dấu hành tung thì tất cả đều an toàn. Nhưng ở một địa phương văn minh cao độ, một khi làm người chú ý, tuyệt đối sẽ không có khả năng ẩn núp.

Hơn nữa, từ biên giới không hiểu sao đến được nơi này, hồng ngọc trước ngực và trang sức cũng đang cuộn cuộn nóng lên.

Cho nên Vương Lục cho rằng tốt nhất không nên vội vàng động thủ trước.

Rất nhanh, sự tình chứng minh hần phán đoán không sai. Vài đạo tạt quang kia sau khi bay tới gần, nhanh chóng hóa thành hình người. Ba Vũ tộc Thanh Bì, một Mặc tộc da đen.

Mặc tộc cùng Vũ tộc tại thời kỳ đại chiến tiên ma liền có thanh danh hiển hách, là một đôi chủng tộc nổi danh chủ nhân, tộc nhân Mặc tộc làm chủ, màu da đen như mực, trong lúc chiến đấu có thể đem da bên ngoài hóa thành hắc ngọc không thể phá vỡ. Mà Vũ tộc thì am hiểu phi hành, tốc độ cực nhanh, mấy tên Vũ tộc phối hợp với một gã Ma tộc, có thể hình thành cỗ máy giết chóc có công phòng bị đầy đủ.

Mà tổ hợp bốn gã ma tộc này chính là một tổ hợp chủ lực tiêu chuẩn. Chỉ là không giống với các chủ tộc trong đại chiến tiên ma ghi lại cừu hận giữa các tộc với nhau, bốn người có vẻ hòa thuận, bọn họ sau khi thấy đám người Vương Lục, tỏ ra vạn phần kinh ngạc, sau đó bắt đầu nhỏ giọng thương lượng, bốn cái đầu tụ cùng một chỗ, quan hệ thân mật mật thiết khăng khít.

Sau đó, Mặc tộc mở miệng hỏi, mặc dù hần sử dụng ngôn ngữ Ma tộc, nhưng mấy tên Tịch đều nghe hiểu được.

“Các ngươi... là từ nơi hủy diệt tới đây sao?”

...

Hủy Diệt chi địa?

Nghe được từ này thì trong lòng mấy tên Tịch Tịch đều khẽ động.

Trước khi tới thế giới kỳ dị này, ma giới đen kịt tàn phá bừa bãi quả thực xứng với danh xưng là vùng đất hủy diệt. Nhưng nếu nơi đó là vùng đất hủy diệt, vậy giờ đây còn là gì nữa?

Hay nên nói rõt cuộc chuyện này là thế nào? Sau khi rời khỏi ma giới hẳn là quay về Cửu Châu, tại sao đột nhiên lại có thêm một chuyện khác nữa?

Ngay lúc tâm tư của mấy tên Tịch khác không đồng nhất, Vương Lục đã mở miệng trước, dùng ngôn ngữ Ma tộc thuần thục nói: “Chúng ta là từ thôn quê Vĩnh Hằng mà đến, nơi này... Đây là đâu?”

Trong khi nói chuyện, trong thần sắc biểu hiện ra hoang mang và mờ mịt.

Cái gọi là quê hương vĩnh hằng chính là một cách xưng hô thông tục đối với thế giới sinh hoạt của mình. Lúc này Vương Lục đang sắm vai một vị dân ở Ma giới.

Trước khi từ Cửu Châu mở đường đến Ma giới, trên người mấy tên Tịch đệ tử đều gia trì pháp thuật ngụy trang thành Ma tộc, mà hạch tâm pháp thuật thì ở trong quần tiên mộ thu hoạch ngụy trang hiệu quả cơ hồ không có chút kẽ hở nào.

Ngay cả trong lúc hai vị Ma tộc kia nói chuyện cũng chỉ nhìn ra sơ hở. Mặc tộc và Vũ tộc trước mắt tất nhiên là bắt lặc.

Nghe Vương Lục giải thích xong, Mặc tộc phi thường kinh ngạc há hốc mồm, mấy hàng răng nhọn tinh tế lộ ra: “Hàn hằng chi hương? Các ngươi quả nhiên là từ nơi hủy diệt tới? Không thể tưởng được nơi đó còn có đồng bào còn sống, thật sự là làm cho người ta không tưởng tượng nổi...”

Đang khi nói chuyện, Vũ tộc phía sau Mặc tộc cũng hưng phấn hẳn lên: “Người sống ở Ma giới cũ? Trời ạ, tin tức này đã

bao nhiêu năm rồi chưa từng có, mà chúng ta là người đầu tiên chứng kiến bọn họ, chúng ta phải nổi danh rồi.”

“Người nói xem, nếu như những ký giả tạp chí kia tới phỏng vấn chúng ta, chúng ta làm sao có thể kể lại câu chuyện này, đồng thời nhân tiện thể hiện bản thân một chút?”

“Sau khi nổi danh, sẽ có thương nhân tới tìm chúng ta làm sản phẩm để đại biểu phát ngôn sao?”

Cuộc đối thoại của vài tên Vũ tộc ẩn chứa tin tức cực lớn, đến mức ngay cả Vương Lục cũng không thể hoàn toàn phản ứng kịp.

“Các người nói... Ma giới cũ? Vậy là có ý gì?”

Mặc tộc cười nói: “Đương nhiên là bởi vì nơi này, nơi mà người nhìn thấy, là một vùng đất mới sinh ra để cho Ma tộc.”

“Tân Ma giới?”

Mặc tộc nói: “Nói kỹ thì nói rất dài dòng, xem ra các người phong trần mệt mỏi, sinh hoạt tại Ma giới cũ hẳn là rất gian nan phải không? Có thể đi qua hàng rào không gian tới đây càng phải trải qua bao nhiêu trắc trở. Không bằng trước tiên theo chúng ta vào thành nghỉ ngơi., Trong lúc đó, ta sẽ nói cho người biết chân tướng sự việc. Quên mất tự giới thiệu, ta là đội trưởng đội bảo vệ đặc biệt của người, mới vừa thấy trên núi xuất hiện dị biến không gian thì mới mang theo các huynh đệ của ta tới thăm dò rốt cuộc là... Thật đúng là một đại nhân vật rất giỏi a...”

Nói xong, Mặc tộc lại nở nụ cười: “Kỳ Ma giới này đã hơn một ngàn năm không nhìn thấy khách tới thăm từ thế giới cũ. Có thể tìm được các người trước tiên thật sự là vận khí của ta tốt.”

Dừng một chút, hắn đột nhiên hỏi: “Ta có thể dùng tên của ta để đặt tên cho các người không?”

Dưới sự tiếp đón của vài tên vệ sĩ thành Lư Tạp, Vương Lục Hành chính thức tiến vào tòa thành thị tràn ngập không thể tưởng tượng này, tìm tới cửa ải đặc biệt.

Mặc tộc vì bọn họ an bài túc sinh ăn cùng ở, hơn nữa suy xét đầy đủ cảnh giới tu vi mấy người, chỗ ở ở một chỗ phong thủy

bảo địa đầy đủ ngũ hành, ăn uống thì là chiêu cố mỹ vị cùng được thiện —— những thứ này cũng làm cho đám người Vương Lục kinh ngạc không thôi, bởi vì dựa theo ma tộc tập tục, huyết trì cùng thịt tươi tựa hồ mới thích hợp chiêu đãi tân khách tốt hơn.

Mang theo tâm tình thấp thỏm, sau khi đặt chân xuống đất không bao lâu, đã có cao tăng Ma tộc ra mặt chiêu đãi bọn họ. Đều là một vị Mặc tộc, nhưng so với vệ trưởng có vẻ thành thực hơn nhiều., Lục lượng cũng mạnh hơn. Vệ đội trưởng lớn ước chừng tương đương với Kim Đan đỉnh phong của nhân loại, mà vị ma tộc lớn tuổi này ít nhất cũng đã bước vào cảnh giới Hóa Thần - cấp bậc Ma tộc phân chia khác biệt với nhân loại, nhưng trên thực lực thể hiện không sai biệt lắm - hẳn tự xưng là cố vấn đặc biệt của thành chủ Trát Lỗ kia.

Trát Lỗ đặc thị là thành thị khó tin, cường giả Kim Đan đỉnh phong chỉ có thể đảm nhiệm đội trưởng, mà thành chủ cố vấn lại có cấp bậc Hóa Thần, mà bản thân thành chủ lại cường đại cỡ nào? Chỉ một thành thị mà có thực lực mạnh như vậy, Tân Ma giới này rốt cuộc ẩn giấu được bao nhiêu thứ?

Mang theo những nghi vấn này, nhóm người Vương Lục ngồi xuống bàn cơm. Mà vị thành chủ lớn tuổi kia lại cố vấn, nửa điểm không có dáng vẻ của cường giả Hóa Thần. Ở trên bàn cơm nhiệt tình chiêu đãi, hơn nữa nói chuyện rất hay, hướng Vương Lục lần hành động, nói rõ căn kẽ lai lịch của tân Ma giới.

“Mảnh đất này đúng là phúc địa trời ban.” Trong lúc nói chuyện, suy nghĩ của vị ma tộc lớn tuổi này phiêu hốt rất lâu trước kia.

“Lúc đó Ma giới vừa mới gặp phải một trận tai biến lớn hủy thiên diệt địa. Vĩnh Hằng Thụ chống đỡ tồn tại một giới bị người ta dùng vật khinh nhờn phá hủy hoàn toàn, ngay cả pháp tắc của Ma giới cũng theo đó mà sụp đổ. Rất nhiều sinh linh Ma tộc chết trong dị biến, càng nhiều người trở nên cuồng dã, trở nên khát máu thành tính. Lúc ấy Ma giới ngàn vạn năm mới tích lũy được văn minh, lúc nào cũng có thể bị hủy hoại một ngày.”

Đám người Vương Lục không khỏi nhẹ gật đầu.

Đoạn lịch sử này cùng với lời nói của hai tỷ muội Vương tộc kia giống nhau như đúc.

Nhưng sự chuyển biến tiếp theo, cũng khiến người ta bất ngờ.

“Lúc ấy tồn tại rất khác biệt. Một số người quyết định tử thủ hải cốt Vĩnh Hằng thụ —— Vĩnh Hằng Thụ không hồ là sinh linh vĩ đại nhất trong Tam Thiên Thế Giới, cho dù bị thứ gì đó khinh nhờn phá hủy, di thể vẫn có thể chống đỡ được một mảnh không gian bình an thoải mái. Nhưng cuối cùng vẫn là một con đường tử vong., Hơn nữa không gian che chở mà Vĩnh Hằng thụ có thể cung cấp rất có hạn, ngoại trừ Vương tộc ra, danh ngạch những Ma tộc khác có thể tiếp nhận sự che chở vô cùng hạn. Cho nên lúc đó có rất nhiều người quyết định hướng ra bên ngoài thăm dò...”

Nghe đến đó, mấy người đều không khỏi sửng sốt, bởi vì chuyện này, tỷ muội Vương tộc kia chưa từng nói qua.

Mà nhìn thấy bọn người Vương Lục ngạc nhiên, cố vấn mỉm cười: “Các ngươi là tân sinh ở vùng đất hủy diệt sau khi đại diệt, đối với sự tình năm đó biết không nhiều lắm. Sợ rằng tổ tiên của các ngươi cũng sẽ không đề cập đến việc này với các ngươi. Lúc đó, Ma tộc trốn trong Vĩnh hằng thụ tránh nạn., Cũng không tin những đồng bào ra ngoài thăm dò có thể tìm được con đường sinh tồn. Ma giới Vĩnh Hằng Thụ ngã xuống, thiên địa pháp tắc sụp đổ, vô luận nhìn như thế nào cũng đều là cục phải chết. Mà trốn ở nơi an toàn, trơ mắt nhìn đồng bào chết đi... Cũng không phải là chuyện đáng được rêu rao khắp nơi, truyền thừa đời sau.”

Nghe đến đó, Vương Lục đã đại khái thăm dò xong mạch lạc của chuyện xưa.

“Về sau, những người ra ngoài thăm dò kia tìm tới nơi này?”

Cố vấn cũng không trực tiếp trả lời, mà cảm khái nói: “Những tổ tiên năm đó có can đảm ra ngoài, là tinh nhuệ chân chính của ma giới, thực lực bọn họ cường đại, có thể ở trong thiên địa pháp tắc sụp đổ duy trì thần trí không loạn, dẫn dắt càng nhiều ma tộc nỗ lực cầu sinh. Quan trọng hơn là càng nhiều ma tộc., Bọn họ có được gánh vác thân là tinh anh, có thể không sợ hy sinh, dũng cảm tiến lên... Lúc ấy, ra ngoài chia làm hơn mười đội ngũ, cuối cùng thành công tìm tới nơi này

chỉ có hai đội ngũ. Còn đội thám hiểm còn lại tất cả đều thất bại, trong số rất nhiều người, vốn có thể sống an ổn trong sự che chở của Vĩnh hằng thụ.”

Nói xong, hắn bung chén rượu lên: “Kính tổ tiên...”

Vương Lục chân chờ một chút, cũng bung chén rượu lên.

Lúc này hắn đang tận hết bổn phận của võ kịch, tận chức đóng vai nhân vật Ma tộc, mà một tia chân chừ khi bung chén rượu lại diễn không sai chút nào, diễn giải tâm tính dân cư ở Ma giới xa xưa vô cùng nhuần nhuyễn. Khiến đám người Chu Mộc nhìn thấy phải trừng mắt há hốc mồm.

Mà lúc này bọn họ mới nhớ tới, trên ý nghĩa chân chính của cuộc chiến thành danh của Vương Lục, dựa vào kỹ năng diễn xuất tinh xảo —— trong thời gian gã tranh đoạt vị trí chỗ ngồi với Lưu Ly Tiên trên Linh Kiếm Sơn, thực lực gã chênh lệch khá xa với đối phương, lại dựa vào một lần lừa gạt kinh người khiến Lưu Ly Tiên gãy kích trầm sa.

Nhưng chỉ có bản thân Vương Lục biết, gã thật sự có chút kinh ngạc không kịp, bởi vì trong cố sự, gã luôn cảm thấy có chút vấn đề...

“Chúng ta là may mắn.” Sau khi đặt chén rượu xuống, cố hỏi nói như vậy: “Ở trên vùng đất này, chúng ta nghỉ ngơi dưỡng sức trùng kiến văn minh, mà nơi này đúng là phúc địa mà trời xanh ban tặng cho chúng ta, thậm chí còn dồi dào hơn so với Ma giới trước kia. Chúng ta chỉ dùng thời gian ngắn ngủn hai ngàn năm đã trở nên cường đại hơn so với trước kia... Đối với hậu nhân mà nói, chẳng khác nào nhân họa đặc phúc.”

Trở nên cường đại hơn so với trước kia, những lời này khiến người ta không thể không để ý. Trát Lỗ đặc biệt cường thịnh đã tận mắt nhìn thấy, như vậy trong Tân Ma giới, cùng loại với thành thị khảm kha khá kia còn bao nhiêu? Cửu Châu Đại Lục so với Tân Ma giới có thể có mấy phần ưu thế?

Sau này nếu đại chiến tiên ma lần thứ ba bùng nổ... Còn bao nhiêu phần thắng?

Trong lúc suy nghĩ, hắn hỏi: “Ma giới cũ còn bao nhiêu người sống sót?”

Vương Lục đáp: “Chúng ta là nhóm cuối cùng rồi. Hiệu quả che chở của Vĩnh Hằng thụ đã hoàn toàn biến mất.”

Sau đó, cố vấn lại hỏi thăm một ít chi tiết sinh hoạt của Ma giới cũ, mà dưới sự thi đấu tinh xảo tuyệt luân của Vương Lục, cũng hoàn toàn không phát giác bất luận sơ hở gì.

“Vậ à...” Cố vấn gật đầu, “Chúng ta đã từng cân nhắc phái người đi tới Ma giới cũ, nhưng hàng rào không gian thực sự quá kiên cố, từ Ma giới cũ đến Ma giới mới rất dễ dàng, nhưng quay đầu lại gần như không thể làm được... Tóm lại, hoan nghênh các người tới vạch trần đặc biệt, tiếp theo cố gắng thích ứng sinh hoạt ở Ma giới mới đi, tin rằng các người sẽ thích hợp tới đây.”

Đám người Vương Lục nghe vậy chỉ biết cười khỏ.

Trên Phiêu bạt hương gặp được chủ nhân rất nhiệt tình hiếu khách tất nhiên là tốt, nhưng nếu chủ nhân là Ma tộc, bọn hắn cảm giác tu sĩ nhân loại này hết sức vi diệu.

Quỳnh Hoa buông chén rượu xuống, đang định mở miệng hỏi thăm về thông đạo liên quan tới thế giới này thông với thế giới khác, đã thấy cố vấn khoát tay áo: “Được rồi, các người một đường vất vả, ta cũng không quấy rầy các người nghỉ ngơi nữa. Ăn cơm xong liền an tâm ở trong phòng nghỉ ngơi, sáng mai ta sẽ phái người tới giúp các người làm quen với cái nút đặc biệt của người.”

Sau đó liền phiêu nhiên rời đi, chỉ để lại một bóng lưng tiêu sái.

Thân là cố vấn của thành chủ, đương nhiên việc gì cũng dễ dàng được phân thân, nhưng cơ hội để Quỳnh Hoa hỏi rõ chân tướng cũng bị cuốn theo như vậy...

Quen thuộc một chút tên trộm kia? Năm tên tu sĩ nhân loại bọn họ thật sự không có hứng thú tìm hiểu thành thị của Ma tộc. So với việc thăm dò tòa thành thị này, bọn họ càng mong đợi sớm ngày có thể trở lại Cửu Châu Đại Lục, đem chuyển đi Ma giới tất cả về bầm báo sơn môn.

...

“Chúng ta... Xem như bị nhốt lại rồi nhỉ?”

Trên bàn cơm, Chu Mộc Mộc vừa nói, vừa nhàm chán dùng chiếc đũa lật một con cá uẩn hàm sắc thái như trân châu. Nhưng không quấy hai lần đã bị Vương Lục đưa đũa đánh rớt.

“Dùng đũa nước của người đảo loạn làm gì? Hiển nhiên tiên pháp Côn Luân người có thuật, tiên thủy hương thơm sao? Có ác không?”

Kỳ thật Chu Mộc Mộc căn bản là mang tâm sự, hành vi theo bản năng của nàng, Vương Lục nói ra thì lập tức đỏ mặt, vỗ đôi đũa lên bàn một cái: “Ta tích cốc được chưa?”

Bất quá cũng may Vương Lục vừa mới náo loạn như vậy, sự nôn nóng bất an trong lòng thiếu nữ cũng lắng xuống một chút.

“Ta nói...” Chu Mộc Mộc lại mở miệng nói: “Tiếp theo phải làm sao bây giờ?”

“Như vậy là được rồi, trước hết dựa theo lời cố vấn kia, làm quen với khả năng chọn lựa của người, sau đó an tâm sinh hoạt một thời gian ngắn đi.” Vương Lục vừa nói vừa không chút khách khí ăn như gió cuốn. Vừa rồi tất cả mọi người trên bàn cơm đều không có ăn gì, thức ăn còn lại bảy tám phần, ngược lại còn tiện nghi cho Vương Lục.

“Người còn tâm trạng ăn cơm sao?” Chu Mộc Mộc vội vàng nói: “Hơn nữa mấy người chúng ta sinh sống trong thành thị Ma tộc một thời gian dài có tính là gì?”

“Nếu không thì sao?” Vương Lục hỏi ngược lại: “Cả đêm bỏ chạy sao? Sợ thế giới cũ của chúng ta ở những nơi hủy diệt không đủ để người khác chú ý? Người cũng đã thấy thực lực của người rồi, một thành chủ cố vấn liền tiếp cận Hóa Thần chân nhân, một khi bị người ta khóa chặt làm đối tượng khả nghi, người cảm thấy mấy người chúng ta có thể chạy thoát sao?”

Quỳnh Hoa cũng nói: “Việc này đích xác cần phải bàn bạc kỹ càng, hành sự tùy tiện sẽ chỉ làm cho chúng ta rơi vào hiểm

địa, hơn nữa thành thị này... Ta cũng rất hứng thú tìm hiểu nhiều hơn một chút. Chúng ta đến Ma giới này, không phải là vì thăm dò bí mật sao?”

Vương lục cùng Quỳnh Hoa đều nói như thế, sự tình chẳng khác nào bình định xuống, năm người tạm thời ở tạm nơi đó, hành sự tử cơ.

Sáng sớm hôm sau, quả nhiên có thành chủ cố vấn an người phục vụ trên tay phục vụ, không phải ngoại nhân, chính là đội trưởng đội hộ vệ của bọn họ lúc đầu.

“Ha ha, lại gặp mặt rồi.” Đội trưởng Mặc tộc cười đầy sáng lạn, mặt đen răng trắng khiến Vương Lục nhất thời nhớ tới Thất sư thúc của mình.

“Lần trước vội phân biệt chưa kịp giới thiệu, ta là Ba, phụng mệnh của đại nhân tới đảm nhiệm hướng dẫn du lịch của các người.”

A Ba nói, ánh mắt nhìn từ trên xuống dưới Vương Lục, sau đó liên tục tán thưởng: “Đổi lại chúng ta mặc quần áo khó coi quá nhiên là thuận mắt hơn nhiều, hôm qua lúc mới nhất được qua thực không khác gì văn võ thô. Nhưng đối với chúng ta mà nói, những cư dân thế giới cũ như các người thật ra cũng không khác văn võ là mấy.”

Vừa nói xong, A Ba liền sừng sốt một chút, sau đó liên tục vỗ đầu mình: “Xấu hổ con người ta luôn luôn thẳng thắn, cũng không phải kỳ thị các người, bởi vì cố đại nhân dặn dò ta nhiều lần, không cho phép có bất kỳ kỳ kỳ thị nào, ha ha ha...”

Nói xong, A Ba chủ động tiến lên vỗ vỗ bả vai Vương Lục: “Mặc dù mấy người các người là đến từ thế giới xa xôi lạc hậu, nhưng ta sẽ dẫn các người bằng tốc độ nhanh nhất thích ứng với thế giới văn minh chính thức, các người có thể may mắn còn tồn tại đến cuối cùng, hẳn là thiên tư hơn người, chỉ cần chịu đựng tâm dung nhập nơi này, rất nhanh sẽ có thể tìm được vị trí của chính mình. Tin ta đi, đến lúc đó người nhất định sẽ yêu thích những “Người” đặc biệt Trát Lỗ kia.

Có người đang nói huyền thoại này, thời gian tiếp theo trở nên huyền ảo và phong phú hơn.

Tuy A Ba thuận miệng rất nhanh, thoát nhìn trí thông minh cũng cực kỳ có hạn, nhưng làm một mạch du lịch tuyệt đối đủ tư cách. Chức vụ của ông ta là đội trưởng đội quân đặc biệt, đối với mỗi góc ngách thành thị đều vô cùng quen thuộc, chỉ huy đám người Vương Lục tuần tra phong cảnh của thành thị, đồng thời giới thiệu về việc có lịch sử dài đằng đẵng.

Mà từ giới thiệu, trong lòng Vương Lục đã dần dần phác họa ra toàn cảnh Tân Ma giới.

Đây là một địa phương có độ văn minh cao, như là thành phố đặc biệt, ở Tân Ma giới còn có ít nhất hai ba mươi tòa, trong đó quy mô thành thị lớn hơn so với Thành thị trung tâm giàu có nhất kia gấp mười lần... Mà cái kia thậm chí đã vượt qua Cửu Châu Đại Lục, Thịnh Kinh.

Đồng thời, những thiên tài của Ma giới mới xuất hiện ló lỏ, cường giả nhiều như mây. Thành chủ của các người là Đại Ma Quân nổi tiếng gần xa, thế nhưng trong số những Ma giới mới này thì thậm chí còn không tới năm mươi người đứng đầu. Ở thành thị trung ương, Đại Ma Vương lại dùng thực lực gần như phá nát cấp bậc Hư Không để trấn áp giới này.

Dựa theo ghi chép trong thời kỳ đại đại chiến tiên ma lưu lại, Ma tộc cấp Ma Quân đại khái đối ứng với Hóa Thần Chân Nhân, Đại Ma Quân chính là Hóa Thần đỉnh phong, tu vi như thế ở tân Ma giới xếp không đến năm mươi hạng đầu... Tuy rằng cũng không thể vì vậy mà kết luận thực lực giới này mạnh hơn Cửu Châu, nhưng chung quy vẫn là làm cho lòng người choáng váng âm dương.

Chân chính làm cho người kinh ngạc là, tân Ma giới văn minh, là ở gần gần hai ngàn năm thời gian xây dựng lên. Lúc ban đầu chỉ có lác đác vài Ma giới, người sống sót một đường sinh sôi đến nay, thời gian hai ngàn năm nghe quả thực không thể tưởng tượng nổi, bởi vì đoạn thời đại hoàng kim ở Cửu Châu, dù là văn minh sống lại nhanh nhất, cũng không có Ma tộc hôm nay đạt được thành tựu kinh người hơn nữa.

Còn đối với vấn đề này, A Ba kiêu ngạo cho ra đáp án.

“Bởi vì tân Ma giới dân chúng đã hoàn toàn khác với Ma tộc trong quá khứ, chúng ta sẽ không lãng phí tinh lực đi nội chiến

nhàm chán, tranh đấu, mà dùng toàn bộ lực lượng dùng để xây dựng nhà của chúng ta.”

“Không có tranh đấu và nội chiến, vậy không phải là thiên hạ đại đồng sao?” Chu Mộc Mộc có chút không thể tin nổi hỏi. Bởi vì bất luận trong ghi chép nào, Ma tộc đều lấy nội đấu nổi tiếng, mặc dù là trong tranh bá đạo ngũ linh huyết quan, chiến tranh giữa ngũ đại Ma tộc cũng vô cùng khốc liệt.

Nếu nói Ma tộc không biết tranh đấu thì đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Nhưng A Ba lại vô cùng khẳng định: “Mới Ma giới hai ngàn năm qua, chưa từng có một lần chiến tranh.”

Nói xong, hắn còn cố ý duỗi tay chỉ chỉ hai gã Ma tộc cường tráng sóng vai hành tẩu bên đường: “Thấy bọn chúng không?”

Vương Lục theo lời nhìn lại, hai cường giả Ma tộc cường tráng, một người màu da nâu đen, một người màu da trắng bạc, nhưng đều là cơ bắp cuộn cuộn, tựa như thạch khô lồi, bên ngoài thân mọc đầy lông rậm rạp, toàn thân tản ra khí tức nồng đậm, quan hệ thân mật, thoạt nhìn ước chừng là huynh đệ sinh đôi.

Đáng tiếc Vương Lục cũng không quen thuộc với Ma tộc toàn thân lông dài này, cho nên chỉ yên lặng gật đầu, chờ A Ba nói tiếp.

“Ngân Ma và Hôi Ma ở thế giới cũ là không đội trời chung tử địch, tổ tiên bọn hắn vì tranh đoạt địa bàn mà kết huyết cừ, thời đại tương truyền. Nhưng đến Tân Ma giới, tất cả thù hận đều xóa sạch, hiện tại Ngân Ma và Hôi Ma có quan hệ rất tốt, chặc chặc, nhìn xem đôi phu thê dung phạm, quan hệ thật là làm người ta hâm mộ.”

“Chờ một chút, người nói xem dung mạo thế nào?”

A Ba có chút cổ quái quay đầu lại liếc Vương Lục một cái: “Nhìn dáng phu thê a, một nam một nữ mà, rất dễ nhìn ra sao? Người xem bọn họ thân mật như thế nào a.”

Trong khi nói chuyện, hai người cơ bắp cự nhân sóng vai hành tẩu dùng sức ôm lấy nhau, cơ bắp rắn chắc kề sát vào nhau, lông thật dày đan vào nhau không phân biệt được, cũng ở dưới

mồ hôi dính vào chiếu ra hào quang óng ánh, hai cái đầu cực lớn dán vào cùng một chỗ... hôn nhiệt lên.

Vương Lục lập tức tự đâm vào hai mắt: “Mẹ kiếp, mắt của ta sắp mù rồi đó.”

Sắc mặt Chu Mộc Mộc trắng bệch: “Ta, hình như điếm tâm của ta sắp ra rồi...”

Quỳnh Hoa hơi nghiêng đầu, dùng Tiên tâm vô thượng đè xuống kích động muốn té ra Lục Tiên Kiếm.

Trảm Tử Dạ ngo ngác nhìn hai gã ma tộc cơ bắp kia, không hiểu đồng bạn bên cạnh từ đâu mà phản ứng lớn như vậy.

Chỉ có Hạng Lương mỉm cười gật đầu: “Tình cảm mỹ diệu trao đổi với nhau.”

“Phập ở đâu?” Vương Lục chất vấn.

Còn A Ba thì cười ha hả nói: “Đối với dân cư ở Ma giới cũ của các ngươi, cảnh tượng này khó mà tin nổi? Nhưng mị lực của Tân Ma giới ngay tại đây, ở đây không có bất kỳ thù hận và mâu thuẫn mỗi một ngày đều như mộng như ảo...”

“Không có bất kỳ cừu hận nào? Cũng không có nhân loại sao?” Vương Lục đột nhiên chen vào hỏi.

Còn A Ba nghe vậy khẽ giật mình: “Nhân loại?”

“Đúng vậy a, lẽ nào thù hận của Tân Ma giới và nhân loại đều đã vứt bỏ rồi?” Vương Lục nghiêm túc hỏi.

Đây cũng là vấn đề hấn thật sự quan tâm... Kỳ thật tân Ma giới phồn vinh hưng thịnh như thế nào cùng hấn quan hệ không lớn, nhưng nếu như thế giới này vẫn nhớ tới thù không đội trời chung giữa tiên ma, vậy đối với Cửu Châu Đại Lục mà nói sẽ là một hồi tai nạn cực lớn.

Nghe Vương Lục hỏi vấn đề này, mấy tên Tịch khác cũng tập trung tinh thần, chờ đợi đáp án của A Ba.

Mặc dù A Ba chỉ là một thành trường vệ vệ trường nhưng thân là cư dân của tân ma giới nên quan niệm này của y mới là mang tính đại biểu nhất.

“Đương nhiên là buông bỏ rồi.” A Ba hời hợt nói: “Ngay cả Hôi Ma và Ngân Ma đều có thể trở thành phu thê, thù hận giữa

chúng ta với nhân loại có đáng là gì?”

“Bọn chúng phá hủy nhà của chúng ta, tàn sát ức vạn Ma tộc”
Vương Lục thích hợp nhắc nhở.

“Nhưng chúng ta cũng nhờ vậy mà tìm được tân Ma giới, một thế giới giàu có và giàu có hơn xa so với Ma giới trước đây. Mà nói đến tàn sát, số lượng nhân loại mà chúng ta giết chết cũng không ít nha.” A Ba nói, sắc mặt hơi nghiêm túc: “Ta biết các ngươi đến từ Ma giới cũ...”, Rất nhiều quan niệm vẫn là quan niệm cũ, nhưng nếu ta muốn dung nhập vào Ma giới mới, cừu hận trước kia đều phải vứt bỏ, bởi vì cừu hận sẽ chỉ vứt bỏ cừu hận mà không ngừng sinh sôi mới, sẽ không mang đến bất cứ kết quả gì có giá trị.”

Vương Lục nghe xong lời này, quả thực trợn mắt há hốc mồm.

Đây mẹ nó là lời thoại mà Ma tộc sẽ nói sao? Quả thực khiến cho tam quan cũng phải dao động đó nha...

“Nhưng mà, nếu như nhân loại không buông bỏ được cừu hận mà chủ động đến đây trả thù thì sao?” Vương Lục tiếp tục truy hỏi.

“Ngươi nghĩ quá nhiều rồi, bọn chúng không tới được.” A Ba cười ha ha, “Không gian hàng rào của Tân Ma giới vẫn vững chắc không thể phá vỡ, thông đạo duy nhất nối liền với ngoại giới là thông đạo đi tới Ma giới cũ kỹ, còn những nơi khác, cho dù có tu vi Ma Thần cũng đánh vỡ không thể xuyên tường rào., Sao nhân loại có thể tiến vào được? Đương nhiên, bởi vì hàng rào không gian này, chúng ta cũng không thể tiến vào hàng rào không gian chín châu, nhưng tân Ma giới tốt như vậy, quả thực là địa phương như mộng ảo, ai lại muốn đi thế giới của nhân loại chứ.”

... Ta nghĩ a... Ta nghĩ cảm ơn.

Vương Lục ở trong lòng giận dữ hét lên.

Đã đến thì nên an vị là hành vi ngăn ngại, chúng ta đến đây du lịch, không phải đến tìm trạm gác xanh để định cư mà là tốt hơn.

...

Trong nháy mắt, Vương Lục Hành đi vào Ma giới mới đã hai năm.

Đương nhiên, hai năm qua là thời gian chủ quan, thời gian khách quan chỉ có hai ngày.

Thật sự là một đám tu sĩ nhân loại sinh sống tại địa bàn của Ma tộc, có thể nói sống một ngày dài như một năm.

Quả thật tân Ma giới là một nơi mộng ảo, chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, dưới sự dẫn dắt của A Ba, đám người Vương Lục đã chứng kiến đủ loại sự tình không thể tưởng tượng nổi, chứng kiến một văn minh Ma tộc huy hoàng, càng hiểu sâu sắc Ma tộc ở Tân Ma giới làm sao không tranh với đời...

Nhưng tất cả đều bất lực, giải quyết một vấn đề hiện thực.

“Ta nói rồi, chúng ta còn có thể trở về sao?”

Nơi ở, giọng nói của Chu Mộc Mộc có vẻ hơi sa sút.

Tân Ma giới sinh hoạt so với mong muốn an toàn và an nhàn hơn, sự nguy trang của bọn họ không bị người ta nhìn thấu, vẫn được coi là di dân của Ma giới cũ, được chiếu cố cẩn thận.

Đương nhiên, theo phỏng đoán của Vương Lục và Quỳnh Hoa, cũng có thể là thân phận của bọn họ sớm đã bị người ta nhìn thấu, nhưng Ma tộc mới Ma giới thật sự đã buông bỏ thù hận với nhân loại, không những không có địch ý, ngược lại dùng phương thức này dẫn dắt bọn họ dung nhập Ma giới mới—— dù sao bọn họ cũng không thể trở về được, không bằng dùng thân phận Ma tộc định cư ở đây thì tốt hơn.

Nhưng đây tuyệt đối không phải là mong muốn của năm người, mà trong hai ngày này, bọn họ đã hỏi hết tất cả những người có thể hỏi — thậm chí hôm qua còn hỏi thành chủ, nhận được đáp án đều là như vậy, Tân Ma giới và Cửu Châu Đại Lục không có bất cứ khả năng nào qua lại.

Đáp án quả thực khiến người ta tuyệt vọng, cho nên năm người mới sống một ngày dài như một năm.

“Yên tâm đi, nhất định có thể trở về.” Vương Lục nhẹ giọng nói.

“Thật sao? Ngươi dựa vào đâu mà tự tin như vậy? Ngươi cũng nghe thấy tình huống ngày hôm qua rồi, ngay cả Đại Ma Vương cũng không thể mở được hàng rào không gian... Chẳng lẽ chúng ta phải tu hành ở chỗ này tới cảnh giới Đại Thừa, vượt qua thiên kiếp lại phá toái hư không?” Chu Mộc Mộc chất vấn liên tiếp, sau đó ý thức được tâm trạng mình hơi thất thường liền đề cập tới linh khí trong Ngọc Phủ quét qua, tiên tâm trở nên trong vắt.

“Xin lỗi, ta có chút thất thố, ta chỉ là hiếu kỳ... rốt cuộc lòng tin ngươi từ đâu mà có?”

Vương Lục Bàn buông tay: “Ai nói ta có lòng tin, chẳng qua là nói hai câu tiện nghi dễ dễ dành kẻ ngốc mà thôi.”

“...” Chu Mộc Mộc bắt đầu dĩ lắc đầu, sau đó không còn hứng thú nói chuyện nữa.

Đúng vào lúc này, ngoài cửa lại truyền tới tiếng cười của A Ba: “Ha ha, mấy vị, ta lại tới rồi.”

Vương Lục có chút tò mò mở cửa: “Đã nói là dạo chơi ngay hôm qua rồi mà, chẳng phải hôm nay chúng ta sẽ tự do hoạt động sao?”

A Ba gật gật đầu: “Có chuyện như vậy, nhưng ngày hôm qua trước khi đi ta có chuyện quan trọng quên nói với các ngươi, hôm nay đành phải chạy đi dặn dò các ngươi thôi.”

“Chuyện gì?”

“Trong khoảng thời gian này, các ngươi có thể tùy ý hành động đặc biệt giữa các ngươi, thậm chí ra khỏi thành đi những địa phương khác cũng có thể... Nhưng nhất định phải nhớ kỹ một điểm, khi chợt vạng tối nghe được tiếng kèn, vô luận thân ở phương nào, phải chạy về nội thành trước, sau đó đóng cửa lại nghỉ ngơi, tuyệt đối không được ra ngoài, càng không được rời khỏi thành thị che chở...”

A Ba nói vô cùng nghiêm túc, đồng thời lấy ra vài chiếc nhẫn khác.

“Đây là phòng ngừa vạn nhất các người không nghe thấy tiếng kèn mà chuẩn bị. Khi tiếng kèn vang lên, chiếc nhẫn sẽ nóng bỏng. Các người sẽ biết, đã đến lúc phải lập tức trở về thành thị rồi.”

Vương Lục nhận lấy nhẫn, tùy ý hỏi: “Gần đây sẽ tổ chức diễn tập quân sự sao?”

A Ba lắc đầu phủ nhận: “Mới Ma giới không tranh với đời, ngay cả quân đội cũng không có, tại sao lại có thể diễn tập quân sự, những vệ đội này của chúng ta cũng chỉ cung cấp phục vụ thường ngày tiện lợi, còn chưa bao giờ động tay với người khác... Nguyên nhân để các người về thành là vì khi tiếng kèn vang lên, đêm đó nhất định sẽ có dị biến xuất hiện, không trốn đi thì có thể chết không có chỗ chôn.”

“Chết không có chỗ chôn?” Vương Lục càng thêm tò mò. Theo sự hiểu biết của hắn về tân Ma giới không ngừng thâm nhập, hắn càng cảm giác nơi này tựa như tiên cảnh nhân gian, tất cả từ tốt đẹp đều có thể dùng để hình dung, chết không có chỗ chôn... Thật giống như quá bất hòa rồi.

“Đúng vậy, chết không có chỗ chôn.” A Ba lại nói: “Sương kèn vang lên, nhất định phải trở lại nội thành, nếu không sẽ có đại họa lâm đầu.”

Vương Lục nghe xong quả thực khó hiểu: “Đây là quy củ do Đại Ma Vương định ra?”

“Đây là pháp tắc của Ma giới mới.” A Ba nói, “Cứ cách một đoạn thời gian, khi màn đêm buông xuống, tân Ma giới sẽ đẩy lên luồng gió hủy diệt, bất cứ sinh linh nào hành tẩu dưới màn đêm đều sẽ bị hủy diệt mang đi. Mặc cho tu vi của người có cao tới đâu, bản lĩnh cực cao cũng không ngoại lệ.”

“Ví dụ như?”

A Ba có chút kỳ quái mà liếc nhìn Vương Lục, vấn đề này quả thực làm cho người ta có chút không thoải mái, nhưng hắn chỉ cho rằng đây là do người của Ma giới cũ đang khi lễ nghi có khiếm khuyết nên cũng không lo lắng nhiều.

“Ví dụ như lúc vừa mới tới Tân Ma giới, lúc mọi người biết tới làn gió hủy diệt còn chưa đậm, từng có Vương tộc bị cuốn vào trong đó... đồng dạng không may mắn còn sống sót.”

Ngay cả Vương tộc cũng không thể may mắn sống sót được ư? Vương tộc mới ở Ma giới cũng không giống với hai tỷ muội ở Ma giới cũ đang kéo dài hơi tàn kia, tu vi ít nhất cũng là Hóa Thần đỉnh phong, nhưng lại không thể may mắn tồn tại dưới làn gió hủy diệt này... Trong ánh hào quang rực rỡ của Ma giới mới, xem ra cũng có một mặt kinh khủng của nó.

“Bất quá chỉ cần an tâm ở trong nhà lúc gió thổi về hủy diệt, sẽ không có bất cứ vấn đề gì.

Vương Lục hỏi: “Nhưng mà trăm triệu sinh linh của Tân Ma giới, ngàn vạn thành thị, đều sẽ có tình huống đặc thù, vạn nhất không kịp trở lại thành thị thì phải làm sao?”

A Ba nói: “Loại tình huống này cũng không nhiều, Tân Ma giới đã triển khai hai ngàn năm dưới làn gió hủy diệt, chúng ta cũng đã thích ứng với tiết tấu này... Chẳng qua vạn nhất thật sự có thời điểm đặc thù nên dùng nó.”

Nói xong, hắn lấy từ trong túi ra một viên thuốc mượt mà.

“Thật sự không kịp trở lại thành thị, không tìm được nơi thích hợp để che chở, chỉ cần dùng một viên là được.”

Vương Lục tò mò đánh giá viên thuốc, cũng lấy nguyên thần cảm ứng được lực.

Con gió hủy diệt mà ngay cả Hóa Thần Chân Nhân cũng không thể may mắn còn sống sót, lại có thể dùng một viên thuốc nho nhỏ để chống đỡ, viên thuốc này chỉ sợ là tinh hoa văn minh hai ngàn năm của Tân Ma giới, nhưng lần này lấy nguyên thần thăm dò lại không phát hiện được chỗ huyền ảo gì.

“Đây là An Miên dược.” A Ba nói, “Ăn vào, sẽ nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.”

“...Sau đó trong lúc ngủ mơ có thể chết thống khổ không?”

A Ba lắc đầu liên tục: “Không, chỉ cần đi vào giấc ngủ, sẽ không bị gió hủy diệt thương tổn đến. Gió hủy diệt chỉ biết mang đi sinh linh còn lại sau khi vào đêm, chỉ cần ngủ tự nhiên sẽ không hành tẩu... Mộng Du không tính.”

“Đây là đạo lý gì?” Vương Lục càng không hiểu được: “Gió nhà ai sẽ lấy ngủ mà chưa ngủ để phán đoán có nên giết người

hay không?”

“Không có đạo lý, đây chính là pháp tắc của tân Ma giới.” A Ba nói, “Người ngàn vạn lần đừng nghĩ tới vấn đề này. Lúc ta mới tiến vào Ma giới, cũng có rất nhiều đồng bào cảm thấy hiếu kỳ., Nhất định phải đi thăm dò bí mật của luồng gió hủy diệt... Bọn họ mỗi người đều là kỳ tài kinh tài tuyệt diệu, nhưng cuối cùng đều tan thành mây khói, ngay cả thi cốt cũng không để lại. Bất cứ ai có can đảm mà đi lại trong lúc gió thổi hủy diệt quét qua bên ngoài đều chết hết. Các người thật vất vả mới từ nơi hủy diệt của Ma giới cũ chạy tới, phải quý trọng tính mạng của mình, sống ra trò hay cho bản thân.”

Nói xong, A Ba thậm chí nói năng thận trọng hẳn lên: “Cố vấn đại nhân nói các người là ma tộc tinh nhuệ, chỉ cần thích ứng cuộc sống mới ở ma giới nhất định sẽ đạt được thành tựu rất cao, cùng với loại ma tộc bình thường ta cả đời phấn đấu cả ngày cũng chỉ có thể làm thành thị trưởng bình thường. Ngàn vạn lần không nên lãng phí kỳ ngộ này.”

“Mấy ngày gần đây các người cần phải cẩn thận, những năm gần đây ngọn gió hủy diệt bắt đầu trở nên không ổn định, tàn suất hạ xuống càng lúc càng nhanh, các người nhất định phải nhớ nghe tiếng kèn lệnh chuẩn biến tân ma giới. Tặng chỉ hoàn các người cũng không nên rời khỏi...”

Mang theo đoàn nghi vấn trùng trùng điệp điệp, Vương Lục tiến đi, A Ba vẫn đang lải nhải không ngớt.

Quay đầu lại, ngênh đón là bốn đôi mắt nghi hoặc tương tự.

“Gió hủy diệt?” Trảm Tử Dạ vuốt cằm: “Đáng để nghiên cứu.”

Còn chưa dứt lời, bả vai đã bị Chu Mộc vỗ mạnh một cái.

Thiếu nữ cười tươi nói: “Nói hay lắm, không hổ là Tịch đệ tử của Vạn Pháp Tiên môn nghiên cứu ra đệ nhất học thuật Cửu Châu, ta ủng hộ người, nhất định phải nghiên cứu cho rõ ràng.”

“...” Trảm Tử Dạ híp mắt, luôn cảm thấy Chu Mộc Mộc không có ý tốt, nhưng lại không biết rốt cuộc ác độc của nàng biểu hiện ở đâu.

Mà Quỳnh Hoa thì trầm ngâm nói: “Cứ cách vài ngày sẽ lại giáng lâm làn gió Hủy Diệt... Làm ta nhớ tới cơn sóng đen

của Ma giới cũ, giữa hai chuyện này có gì liên hệ với nhau không?”

Vương Lục nói: “Hoan nghênh Quỳnh Hoa sư tỷ đi nghiên cứu rõ ràng.”

Quỳnh Hoa nhìn chăm chú vào Vương Lục. Ánh mắt nàng ta phiêu hốt tựa hồ không phải là người thường, dường như quá thật nàng ta không có hứng thú với hủy diệt chi phong... Nữ tử có chút thất vọng mà thở dài, không nói chuyện nữa.

Đúng vậy, hủy diệt chi phong cũng không phải hiện tại cần chú ý vấn đề, vấn đề là, kế tiếp, thật sự phải định cư ở chỗ này thời gian dài sao?

Hai ngày tiếp theo sinh hoạt khó khăn, tuy rằng tân Ma giới là một vùng đất vui vẻ khiến người ta kinh dị, nhưng đối với khách tới từ dị hương mà nói, quả thực tìm không thấy bao nhiêu lạc thú. Vương lục một nhóm đang tìm kiếm khe hở vô biên kia thăm dò, con đường trở về Cửu Châu vẫn không có chút manh mối nào.

Loại sinh hoạt này có thể nói là cái xác không hồn, mà điều hòa duy nhất chính là hủy diệt chi phong hàng lâm.

Con gió hủy diệt ngày thứ ba giáng lâm Ma giới mới, lúc chạng vạng tối, khi Vương Lục còn đang nhâm nháp phong vị ăn mòn của Ma tộc trong một phiên chợ đặc biệt, một tiếng kèn thê lương vang tận mây xanh. Đầu nguồn của âm thanh là từ chín tầng trời trên, theo A Ba nói, đó là ở thành thị trung ương, đại hiền giả Ma tộc cảnh báo.

Sau khi nghe được tiếng kèn lệnh, tiết tấu đặc biệt của đám người trên đường lập tức thay đổi, thay đổi phương hướng mà mình đang đi, thương nhân trong cửa hàng cũng bắt đầu chuẩn bị đóng cửa. Đương nhiên, bởi vì tất cả những chuyện này đã kéo dài hai ngàn năm, cho nên mọi người đều có vẻ dàu vào đây. Thậm chí đám lão bản xếp hạng Vương Lục cũng không vội đuổi người, chẳng qua chỉ treo bảng hiệu không tiếp chiêu đãi khách nhân nữa.

Nhưng Vương Lục tự nhiên không ham ăn gì, vội vàng ăn xong liền trở lại trụ sở.

Đợi màn đêm buông xuống, người kia đặc biệt lâm vào một mảnh tĩnh mịch, tòa thành này ngày thường là Bất Dạ thành, đèn đuốc sáng trưng. Nhưng tại thời điểm gió tuyết hủy diệt phủ xuống lại yên tĩnh như là tòa thành chết, một chút ánh sáng cũng không có xuất hiện.

Bởi vì tân Ma giới dân chúng đã quen với việc khi cơn gió hủy diệt phủ xuống, trốn trong phòng ngủ say—— mặc dù trên lý thuyết chỉ cần trong phạm vi thành thị sẽ không bị hủy diệt chi phong mang đi, nhưng chung quy là song quản càng thêm an toàn. Huống chi Đại Ma Vương cũng cần nghỉ ngơi, hủy diệt chi phong giáng lâm lại vừa vặn cho mọi người một cơ hội nghỉ ngơi.

Nhưng Vương Lục nào có tâm tư đi ngủ?

Tại phòng khách, Vương Lục cùng Trảm Tử đang đêm kê vai sát cánh đứng, tươi cười đầy mặt.

Mà ở trước mặt bọn họ, Quỳnh Hoa tiên tử, Chu Mộc Mộc, Hạng Lương... đều khó tin mà nhìn hai người này.

Sau đó, chợt nghe Vương Lục hào hứng bưng bưng nói: “Tiếp theo, đây là lần khảo sát đầu tiên của hủy diệt chi phong, sắp bắt đầu...”

...

467

Rất nhiều người nói, thiên tài và kẻ điên chỉ cách nhau có một ranh giới.

Bản thân là Tịch đệ tử của môn phái Vạn Tiên minh tại Côn Luân Tiên minh, Chu Mộc Mộc không thể nghi ngờ là một thiên tài, nhưng mỗi khi vị thiên tài này nhìn thấy Vương Lục, nàng đều cảm thấy Vương Lục đang đứng ở một bên khác, ở một nơi rất xa đang vẫy tay với mình.

“Tiếp theo, lần thứ nhất thực sự khảo sát liên quan tới hủy diệt chi phong, sắp bắt đầu.”

Nghe được lời thoại mà Vương Lục hào hứng bưng bưng, Chu Mộc Mộc quả thực không thể tin vào lỗ tai của mình.

“Người nói cái gì?”

Vương Lục thế là ngay cả ngữ khí cũng không chút thay đổi lặp lại một lần.

“Người điên rồi sao?”

Nghe nói như thế, Vương Lục mỉm cười không nói, Trảm Tử Dạ thì thoải mái cười nhạt.

“Trí tuệ của phạm nhân.”

Chu Mộc Mộc cũng không để ý tới khiêu khích của Trảm Tử Dạ, vội la lên: “Tên Trảm Tử Dạ kia nguyện ý chết như thế nào cũng không sao, sao Vương Lục người cũng theo đó hồ đồ? Gió hủy diệt thật giả, mấy ngày nay chúng ta cũng đã xác định rồi, không phải A Ba mở miệng nói, người lại còn dám đi thử? Thật cho rằng Vô Tướng Kiếm chỉ có thể vô địch thiên hạ hay sao?”

Vì vậy mà ngay cả Vương Lục cũng lộ ra nụ cười khinh thường: “Trí khôn của phạm nhân...”

Còn chưa dứt lời đã bị Chu Mộc Mộc tiến lên một bước nắm lấy cổ áo: “Ta không giỡn chơi với người.”

“... Được rồi, chuyện là như vậy.”

Vương Lục chỉ có thể nói rõ chi tiết kế hoạch khảo sát của gã và Trảm Tử Dạ.

“Đầu tiên là khảo sát mục đích. Hiện nay manh mối chúng ta trở về Cửu Châu cơ bản đã đứt đoạn. Vô luận là hỏi thăm tân Ma Giới bất luận kẻ nào, đáp án nhận được đều là không gian hàng rào của Tân Ma Giới không thể phá vỡ. Trong thời gian này, chúng ta cũng đã mấy lần thử đột phá hàng rào, bao gồm cả Thiên Phù của môn phái và những thủ đoạn khác. Chứng minh Ma giới hoàn toàn chính xác là hoàn toàn ngăn cách với Đại Lục Cửu Châu... Nhưng ta cũng không cho rằng sự tình đã đến thời điểm tuyệt vọng., Bởi vì tân Ma giới còn có rất nhiều nội dung không rõ đang chờ đợi để thăm dò, nói không chừng manh mối trở về Cửu Châu sẽ ẩn giấu ở trong đó. Mà trong này, hủy diệt chi phong không thể nghi ngờ là thứ khả nghi nhất.”

Vương Lục giải thích: “Căn cứ truyền thuyết của tân Ma giới người mới, tất cả người hành tẩu dưới màn đêm khi gió hủy diệt phủ xuống đều đã chết, nhưng chưa từng có ai nhìn thấy thi cốt của bọn hắn, giống như nhân gian bốc hơi vậy., Ngay cả Vương tộc lúc trước cũng không ngoại lệ. Cho nên ta nghĩ đây hẳn là hai khả năng, loại thứ nhất chính là Hủy Diệt Chi Phong thật sự không gì không phá, ngay cả Hóa Thần Chân Nhân cũng không chịu nổi một kích. Loại thứ hai sao... Ta hoài nghi Hủy Diệt Chi Phong cũng không phải tiêu diệt những người kia, chỉ là đem bọn họ truyền đến những địa phương khác.”

“Truyền tống đến nơi khác sao?”

Vương Lục suy đoán làm mọi người giật mình, bởi vì mới nhìn qua không có căn cứ suy đoán, nếu như ngẫm lại tựa hồ cũng rất có đạo lý, rất nhiều tình huống khó có thể lý giải cũng có thể dùng lý do này giải thích thông suốt.

“Theo suy đoán của ngươi, có khi Hủy Diệt Chi Phong sẽ truyền tống người đến nơi nào?”

Vương Lục nói: “Bất kể là nơi nào, so với cái Ma giới mới giống như lồng giam này còn mạnh hơn, quan trọng hơn là một phương hướng đột phá., Cũng là phương hướng duy nhất chúng ta có thể đột phá trước mắt. Tân Ma giới nhân tài đông

đúc, nhưng bọn họ hai ngàn năm cũng không thể tìm được đường thông hướng ra ngoại giới, ta cho rằng ta không cho rằng lặp lại quá trình thử nghiệm trước đó của bọn họ có thể đạt được kết quả đột phá, mà hủy diệt chi phong chỉ sợ là điểm mù duy nhất của Ma tộc hai ngàn năm qua.”

“... Nói rất có đạo lý, nhưng cũng không cần vội vàng vàng vàng lầy mạng đi liều mạng như vậy chứ?”

“Đương nhiên không phải là vì mạng của chúng ta...”

Bất quá Vương Lục còn chưa dứt lời, liền nghe Quỳnh Hoa thở dài, ngắt lời nói: “Nếu như Vương Lục sư đệ ngươi muốn giết dây ta đi trong gió hủy diệt đào tạo cho các ngươi dò đường... Tốt nhất là sớm không nên có chủ ý này thì hơn.”

Wang Lu sừng sốt, sau đó nhìn về phía Trảm Tử Dạ: “Tử Dạ sư huynh, xem ra chúng ta chỉ có thể khởi động kế hoạch Ất rồi.”

Trảm Tử Dạ cũng khá tiếc nuối: “Quỳnh Hoa sư tỷ với tư cách là đệ tử Thịnh Kinh, Kim Đan chân nhân của Vạn Tiên minh lại không thể lấy đại cục làm trọng, cũng không có học thuật thăm dò tinh thần, thật khiến người tiếc nuối.”

Tuy nói vậy nhưng rõ ràng hai người đã dự liệu được sự từ chối của Quỳnh Hoa, cho nên Trảm Tử Dạ lập tức lấy trang bị phòng bị từ trong túi trữ vật ra.

Một cây tạo hình phong cách cổ xưa, có vẻ quý dị vặn vẹo cành, cành ở cuối treo hai con mắt thật to. Nếu không phải cành của cây tràn ngập khí tức của sinh linh nhẹ nhàng, thì cái cành này nhìn thế nào cũng giống như vật bị nguyên rửa giáng đầu...

“Đây là cái gì?” Chu Mộc Mộc hỏi.

“Thủ vệ canh gác.” Trảm Tử Dạ đáp: “Vạn Pháp Tiên môn chúng ta thiết kế đạo cụ thí luyện tiên pháp mới nhất, bản thể giới thiệu giữa sinh linh và tử vật, lại có được năng lực cảm giác và cộng minh cường đại, mà hai ngày tới ta và Vương lục sư đệ chung tay hợp tác, cải tạo nó thêm một bước., Làm cho hình ảnh của nó có thể trực tiếp chiếu lên trên màn nước, không cần chúng ta tự mình liên lạc, tránh né phong hiểm. Tiếp theo chỉ cần bố trí nó ở ngoài thành, đợi luồng gió hủy

diệt giáng lâm, chúng ta có thể trốn ở trong phòng trong thành, hình ảnh các trạm gác từ ngoài thành truyền đến, cũng phân tích huyền bí trong đó.”

Chu Mộc Mộc nghe xong sửng sốt, lập tức lắc đầu nói: “Cái này cũng quá ý nghĩ hão huyền rồi. Cùng loại đạo cụ lúc trước của thủ vệ trạm gác này cũng không phải chưa từng có, trong Ma tộc cũng có tồn tại hư vô. Nếu một chiêu giám sát từ xa này có thể phân tích bí mật của gió hủy diệt, Ma tộc đã sớm làm được rồi.”

“Hừ, trí tuệ phạm nhân “Trảm Tử Dạ” hừ lạnh một tiếng rồi giải thích: “Ma tộc quản chế từ xa sở dĩ thất bại là vì trong nháy mắt khi gió hủy diệt phủ xuống, tất cả hư vô bóng ma đều bị tiêu diệt trong nháy mắt, căn bản không kịp truyền tin tức ra ngoài., Cũng không có hải cốt để cho người nghiên cứu. Nhưng thủ vệ canh gác này không giống với sản phẩm Ma tộc lạc hậu. Ưu điểm lớn nhất của nó ở chỗ, phương thức truyền tin tức là cộng minh, bởi vậy hình ảnh là hoàn toàn đồng bộ, không chịu bất cứ ngăn cách nào. Đồng thời tần suất truyền tin tức phi thường nhanh, độ miễn cảm cũng phi thường cao, bất cứ chi tiết nào cũng sẽ không bỏ qua. Chỉ cần phong bạo hủy diệt phủ xuống, ta có thể thông qua bí mật trong ảo giác của thủ vệ trạm gác mà biết được.

“Cái này...” Chu Mộc hơi dao động, nếu như chỉ quản chế từ xa, xem ra không có nguy hiểm gì, rất có thể thực hiện được.” Nhưng... các người phải thật cẩn thận, bởi vì ta có dự cảm bất thường, phía sau luồng gió hủy diệt dường như ẩn chứa nguy hiểm rất lớn.”

“Chính bởi vì có thật lớn ngực mới càng nên tự mình thử nghiệm.” Vương Lục nói ra.

Sau khi xác định phương án, năm người bắt đầu thực hiện thao tác.

Nguyên lý của thủ vệ trạm gác đơn giản, nhưng thực tế dùng không đơn giản, một đạo lý truyền tin tức lúc lẻ tẻ, đồng thời bảo đảm tin tức đầy đủ đạo cụ Tiên Pháp cực lớn, cần lực khổng lồ chế pháp thuật phi thường cường đại mà tinh vi. Mà điểm này đối với tu sĩ Kim Đan mà nói còn có vẻ hơi khó

khăn. Chỉ bằng Vương Lục cùng Trảm Tử Dạ còn chưa đủ để không chế, cần các vị khác tham dự hết.

Đồng thời, xét thấy uy danh của ngọn gió hủy diệt quá thịnh, Ma tộc mới Ma giới trước hai ngàn năm thử thăm dò nó, đều không ngoại lệ hấp thu nhân gian., Cũng khiến hành động lần này không thể tránh khỏi vài phần nguy hiểm - mặc dù lý luận này năm người không thật sự cần cùng vòng cổ thần thức thủ vệ trạm gác, bởi vậy cho dù thủ vệ trạm gác bị phá hủy trong nháy mắt cũng sẽ không bị phản phệ, nhưng mọi việc đều có ngoại lệ. Có thể làm cho tân Ma giới hai ngàn năm qua đều thúc thủ vô sách nan đề, năm kim đan chân nhân bọn họ tùy tiện thử há có thể không có nguy hiểm?

Nhưng không có chút mạo hiểm nào, chẳng lẽ thật sự tu hành đến cảnh giới phá toái hư không lại cần nhắc trở về Cửu Châu? Chuyện này không cách nào làm được.

Vì vậy tiếp theo, mấy người liền nhao nhao tay bố trí trận pháp, một cái kết cấu chủ thể là Ngũ Hành trận hình tròn, một cái thủ vệ trạm gác đặt chính giữa., Sau khi tạo thành cộng minh với nơi an trí ngoài thành. Sau khi hình thành, thủ vệ trong trận hai con mắt tròn trịa bắt đầu tỏa ra quang mang, hai đạo quang trụ chiếu tới một vách tường của gian phòng. Mặt tường hiện lên một dòng nước nhỏ. Một lát sau, quang mang chiếu lên trên màn nước, hình ảnh dần dần rõ ràng.

Bên ngoài thành đã hoàn toàn tối đen. Tinh hà sáng chói không có sáng sớm như cửu châu, cũng không có trăng sáng, ngay cả ánh sáng trong thành thị cũng đều dập tắt, trong lúc nhất thời năm người không nhìn thấy cái gì.

Cũng may Vương Lục đã sớm chuẩn bị, gã đưa tay chạm vào trận đồ dưới chân, một tia linh khí vọt vào trong trận, thông qua phương thức cộng hưởng truyền ra ngoài thành.

Thủ vệ gác canh gác ngoài thành lập tức tỏa ra hào quang, đó là biện pháp bảo đảm an toàn nhất lúc trước Vương Lục đứng canh gác. Một khi không có nguồn sáng, liền tự sáng chiếu sáng bốn phía.

Sau khi có ánh sáng, cảnh tượng bốn phía cũng trở nên rõ ràng dưới màn đêm kia, thoạt nhìn không khác gì ngày xưa, hiển nhiên làn gió hủy diệt vẫn chưa chân chính giáng lâm.

Nhưng năm tên Tịch đệ tử đã tập trung tinh thần, Trảm Tử Dạ chủ trì trận pháp trên trán đã lấm tấm mồ hôi: Với Kim Đan chân nhân của hắn, cảnh giới kim thân vô đạo lại chảy ra mồ hôi lạnh, có thể thấy được lúc này tâm thần hắn đang rất khẩn trương.

Dưới sự khẩn trương cao độ, khái niệm thời gian cũng trở nên vụn vụn. Không biết qua bao lâu, rốt cuộc Vương Lục cũng thấy được một tia dị thường trong màn nước hình chiếu.

“Hình như là đến đây...”

Trước đó, không có bất kỳ ai tận mắt nhìn thấy qua làn gió hủy diệt, nhưng xuyên thấu qua tin tức cảnh vệ cộng hưởng lại tràn ngập một cỗ không khí ngột ngạt.

Đúng là có thứ gì đó giáng lâm.

Mà khi mọi người ý thức được việc này thì thủ vệ gác trong Ngũ Hành Trận bỗng nhiên nổ tung.

“Mẹ kiếp, quả nhiên...”

Vương Lục cùng Trảm Tử Dạ cùng lên tiếng mắng, đồng thời biến hóa pháp trận, tách thủ vệ gác ở giữa ra. Mà sau khi thấy trong Ngũ Hành trận liên tiếp nổ mạnh làm người khác lóa mắt không ngừng nghỉ.

May mắn không thành lập liên hệ với thủ vệ trạm gác, nếu không cái lực cản trở này chỉ sợ cũng đủ để giết chết bất cứ kẻ nào ở đây.

“... Đến thật là đột ngột, các người có thấy gì không?”

Sau khi áp chế phản phệ, Vương Lục hỏi mấy người.

Nhưng từ Quỳnh Hoa đến Chu Mộc Mộc đều lắc đầu, vừa rồi chỉ là dự cảm được nguy cơ sắp tới, nhưng thực tế trước khi bất cứ chuyện gì xảy ra, thủ vệ gác cũng đã nổ tung, cho dù mấy người bọn họ hết sức chăm chú, cũng không nhìn ra bất cứ manh mối gì.

“... Được rồi, điểm này chúng ta cũng đã sớm đoán ra, cho nên... khởi động công năng hồi phục rồi.”

Vương Lục nói xong, Trảm Tử Dạ liền chỉ vào màn nước trên mặt tường. Lập tức màn nước nổi lên ngọn sóng, hình ảnh một

lần nữa trở lại thời điểm lúc trước, mà tốc độ chiếu sáng thì chậm lại ngàn vạn lần.

Đây cũng là tác dụng lớn nhất của Ngũ Hành pháp trận – trung thực ghi lại toàn bộ tin tức về thủ vệ trạm gác đưa về.

Mà sau khi ngàn vạn lần chậm rãi chiếu, mọi người rốt cuộc nhìn thấy một tia manh mối trong hình.

Đó là dưới bóng đêm đen kịt, hầu như khó có thể nhận ra một điểm màu xám trắng.

Vương Lục biến sắc mặt khi nhìn thấy điểm xám trắng kia nhanh chóng phóng đại lên.

“Đây là... Vong Hồn Khô Lâu?”

Không sai... t cuộc dùng trí nhớ học bá chủ Linh Kiếm, sao lại không thể nhớ được đây chính là vong hồn khô lâu hắc phong ở Tây Sơn mà hắc triều đã thấy qua vô số lần?

Quả nhiên gió hủy diệt này có liên hệ mật thiết với thủy triều đen kịt.

...

468

Sau khi thấy rõ điểm xám trắng chân diện mục kia là ma giới hắc triều, càng có nhiều bí ẩn xuất hiện.

Tại sao lại là hắc triều? Sau đó, hắc triều rốt cuộc là cái gì?

Trên thực tế, từ khi Vương Lục ở Tây Sơn Man chi địa lần đầu tiên nhìn thấy hắc triều, vẫn luôn suy nghĩ, hắc triều rốt cuộc là cái gì?

Tự mình trải nghiệm trong đó, Vương Lục chỉ cảm thấy mình kiến thức được chính là tất cả ác trong thế gian tập hợp lại, đối chọi gay gắt với tất cả những điều tốt đẹp nhất, giống như là lời nguyên do Thiên Thần lưu lại.

Cửu Châu to lớn không gì không có, cho dù có một ít cảnh tượng kỳ lạ xuất hiện trong góc hẻo lánh, cũng không có gì lạ. Nhưng là sau khi Vương Lục tiến vào Ma giới, lại phát hiện hắc triều cũng không phải là vật riêng của Cửu Châu, hơn nữa so với hắc triều ở Hoang Man., Hắc triều của ma giới tựa hồ càng chính tông hơn. Sau đó, tỷ muội vương tộc giải thích, khởi nguyên của hắc triều là Ma giới Vĩnh Hằng Thụ bị hủy diệt, thiên địa pháp tắc sụp đổ, khiến cho sinh linh ma tộc trở nên điên cuồng, lại dần dần chuyển hóa thành vong linh trong hắc triều.

Cách nói này ngược lại có vài phần hợp lý. Nhưng mà khi Vương Lục tiến vào Ma giới mới, lần thứ ba nhìn thấy Hắc Triều... lí do thoái thác của hai tỷ muội Vương tộc rõ ràng là đứng không vững.

Nếu như thủy triều đen là do thiên địa pháp tắc sụp đổ mà thành, như vậy tại tân ma giới pháp tắc ổn định, vì sao cũng có thủy triều đen?

Hơn nữa càng làm cho người không thể tưởng tượng nổi chính là, nếu như hủy diệt chi phong thật sự là hắc triều Ma giới, như vậy... Làm sao có thể chỉ trốn ở trong thành thị, mà không bị ảnh hưởng? Kỳ quái hơn là dựa theo cách nói của người Tân Ma giới, nếu như không kịp trở về thành thị, chỉ

cần kịp thời nuốt được vật lâm vào ngủ say cũng có thể chống cự lại hủy diệt phong.

Vương Lục ở Tây Sơn lịch luyện gần một năm, nhưng chưa bao giờ cảm thấy đối mặt với Hắc Triều Vong Linh, có thể dùng phương thức ngủ để bảo vệ mình. Đồng thời Hắc Triều cũng sẽ không bị tường thành cùng kiến trúc ngăn cản.

Mặt khác còn có một vấn đề nhỏ. Dựa theo giả thiết lúc ban đầu của Vương Lục, rất có thể là hủy diệt chi phong sẽ truyền tống người đến không gian khác. Nhưng vừa rồi thông qua tin tức thủ vệ canh gác hồi âm xem ra, cái giả thuyết này không thể nghi ngờ là sai lầm. Thật ra hủy diệt chi phong chính là tai nạn hủy diệt... Nhưng chính vì vậy, Vương Lục lại cảm thấy kỳ quái.

“Ai, vấn đề ngược lại càng ngày càng nhiều.”

Sau một hồi phân tích, Chu Mộc Mộc bùi ngùi thở dài, bực bội không thôi.

Chỉ có Trảm Tử Dạ vẫn cực kỳ hứng thú: “Vấn đề đáng để nghiên cứu càng ngày càng nhiều...”

Chu Mộc Bạch liếc hắt một cái, đã lười phí nước bọt với tên ngu xuẩn này.

“Cơ bản buổi tối hôm nay những việc chúng ta có thể làm đều đã làm rồi, thủ vệ trạm gác phát nổ, chúng ta cũng đã mất đi nguồn cung ứng của ngoại giới, trước tiên có nên nghỉ ngơi một chút hay không?” Quỳnh Hoa có chút mệt mỏi hỏi.

Vương Lục khoát tay áo: “Các người đi nghỉ ngơi đi, ta lại đi xung quanh một chút.”

Chu Mộc kinh ngạc nói: “Này, không phải nói hiện tại bên ngoài rất nguy hiểm sao?”

“Ta cũng không phải ra khỏi thành, chỉ đi dạo trong sân, như vậy cũng được chứ?”

Còn chưa dứt lời, Vương Lục đã đẩy cửa mà ra, không để ý đến bốn người kia nữa.

Bởi vì trong lòng hắn mơ hồ có suy đoán mơ hồ, khiến cho hắn thật sự không thể chờ đợi được nữa muốn đi xác minh một phen.

Đi ra khỏi cửa phòng, Vương Lục đi vào hoa viên chính giữa sân, dọc theo con đường đá tinh xảo dưới chân hướng về một nơi khác. Thành chủ cố vấn an bài chỗ ở cho bọn họ, là ở trong một lâm viên trong tòa thành đặc biệt của người. Năm người ở trong một đình viện tương đối độc lập trong một đình viện., Nhưng đình viện cũng không phải là ngăn cách với thế gian, ngay tại một bức tường của đình viện, cũng có một tòa tiểu viện khác, bên trong là ma tộc cơ hồ có thực lực thân phận.

Đương nhiên, những người này cũng có thể nói là người theo dõi được an bài đến gần như vậy, nhưng lúc này Vương Lục cũng bất chấp. Hắn sau khi đi ra khỏi đình viện, rẽ một cái liền đi tới cửa hàng xóm, nhẹ nhàng gõ cửa.

“Cái này...” Vương Lục gõ cửa xong, mới nhớ ra mình vậy mà cũng không chuẩn bị một lý do nửa đêm thích hợp để đến thăm, đành phải kiên trì nói: “Ta đến là để tra biểu tượng.”

Đương nhiên, trong môn phái không có bất kỳ phản ứng nào.

Wương Lục thở dài, một cước đá văng cửa ra, trực tiếp xông vào tòa tiểu viện địa vị không hề tầm thường này.

Trong viện có bốn năm tòa lầu, tạo hình khác nhau, một thợ săn riêng. Nhưng Vương Lục căn bản không rảnh rỗi đi thưởng thức ảo diệu trong đó, mà là chân đạp một cái. Thân hình gã bay lên trời, rồi đi tới một tòa lầu các nhỏ trong tiểu lầu. Thân hình hạ xuống, thuận thế giẫm nát nóc nhà rồi rơi xuống.

Vị trí Vương Lục lấy ra vừa vặn là phòng ngủ. Theo thói quen Ma tộc mới bị hủy diệt lúc hàng lâm cũng trốn trong phòng nghỉ ngơi, lúc này hẳn là lúc bọn họ ngủ.

Nhưng Vương Lục rơi xuống đất, lại thấy trên giường không có một bóng người, chỉ có một cái giường được vén chăn... Mà bản thân mình đầu tiên là đạp cửa mà vào, sau đó là phá đỉnh mà hàng, coi như là phạm nhân cũng có phản ứng rồi. Nhưng một hộ Ma tộc cao thủ thực lực có thể so với Nguyên Anh chân nhân này, đến bây giờ vẫn không có chút phản ứng nào.

“... Quả nhiên không có ai sao?”

Vương Lục thờ dài, lại từ trong phòng ngủ thả người ra, đứng ở trên nóc nhà hướng xa xa nhìn ra.

Cả tòa Trát Lỗ đặc biệt hôm nay đều được bao phủ trong bóng đêm nồng đậm. Dùng thị lực của Vương Lục, lại nhìn không thấu cảnh tượng bên ngoài trăm mét, đồng dạng cũng không cảm giác được bất kỳ sinh khí nào trong trăm thước, giống như đặt mình trong một tòa thành tĩnh mịch... Mà ngay tại vài khắc đồng hồ trước, tòa thành này còn đang huyên náo ồn ào, người người tấp nập.

Mà vào lúc này, Vương Lục bỗng nhiên cảm giác trong lòng hơi lạnh, dường như hung hiểm sắp tới gần, vì vậy cũng không lãng phí thời gian đi tìm người nữa. Việc đã đến nước này, cái nên xem cũng đã xem qua rồi, kế tiếp... Bước về trước rồi nói sau.

Mà sau khi trở lại nhà mình, đám người Quỳnh Hoa không nghỉ ngơi mà là vấn đề sóng đen lâm vào tranh chấp. Đối với cảnh tượng kỳ dị này, mỗi người đều có suy đoán, nhưng đều không giải thích đáng tin cậy, thuận túy là Thần Tiên hội.

Thấy Vương Lục vào nhà, Chu Mộc Mộc đứng dậy hỏi: “Thế nào?”

Nghe Chu Mộc Mộc hỏi như vậy, hiển nhiên nàng cũng ý thức được Vương Lục ra ngoài là ôm mục đích sáng suốt, cũng không phải tùy ý đi dạo. Vì thế Vương Lục thờ dài: “Thật ngoài dự liệu.”

Sau đó kể lại chi tiết những gì chứng kiến, lập tức khiến mọi người chấn động.

“Tất cả mọi người biến mất không thấy gì nữa?”

“Nếu ta nhớ không lầm, ngay lúc ta từ đại xếp trở về, còn nhìn thấy gia đình lân gia trong tiểu lâu kia, đang tham gia giáo dục ma pháp cao đẳng dành cho hài tử kia, ý chí đặc biệt thông báo vấn đề thi pháp tắc đó, ồn ào nháo nháo, sau đó chưa từng thấy bọn họ ra ngoài... Lúc gió hủy diệt giáng lâm, bọn hắn cũng sẽ không ra ngoài lung tung, nhưng vừa rồi ta phá cửa mà vào, lại không nhìn thấy nửa bóng người.”

“... dấu sao cũng không thể là bọn họ cố ý diễn kịch lừa gạt chúng ta, thừa dịp không ai chú ý mà lén trốn đi.” Chu Mộc lý

giải lắc đầu: “Nhưng nếu không như vậy... Chẳng lẽ còn có người nào nhân cơ hội này mưu tài hại mệnh hay sao?”

Nhưng nói đến đây, chính bản thân Chu Mộc cũng có thể cảm giác được chỗ hoang đường trong đó.

“Tất nhiên là có liên quan tới việc biến mất thần bí và hủy diệt phong thái. Đây là lần đầu tiên chúng ta tới Ma giới mới bị hủy diệt, nhưng đối với người bản địa thì đây đã là truyền thống kéo dài hai ngàn năm, cho nên cách tốt nhất trước mắt chính là chờ đến sáng mai, xem người biến mất có quay lại không.”

Người biến mất có trở về nữa không?

“Nếu có thể, giám thị càng tốt, có điều... Vạn nhất bọn chúng thật sự quay trở về, thấy mấy kẻ khách không mời như chúng ta tự tiện xông vào cửa trống, sợ rằng sẽ gây ra phiền toái không cần thiết, cho nên hiện tại nơi này yên tĩnh chờ đợi.”

“... Ừm, thoát nhìn cũng chỉ có trước tiên yên tĩnh theo dõi kỳ biến.”

Trong đêm khuya, năm vị trí chỉ cảm thấy thời gian dài trước nay chưa từng có. Theo thời gian trôi qua, bóng tối ngoài cửa sổ càng ngày càng dày đặc.

... Chẳng lẽ nói, bên ngoài tường thành kia thật sự có sóng đen tàn phá bờ bãi sao? Cảnh tượng khủng bố của Tây Sơn đen kịt Quỷ Dạ Hành khiến người ta nhớ mãi vẫn còn, dù là cách xa xôi cũng có thể nghe thấy tiếng của vong linh nỉ non. Nhưng bây giờ truyền vào trong tai chỉ có tuyệt đối yên tĩnh...

Năm người mang theo mỗi người đều đưa ra vấn đề riêng, không biết đã đợi bao lâu rồi.

Rốt cục, ngoài cửa sổ bắn ra một tia sáng màu vàng óng ánh, bóng tối nồng đậm chẳng biết lúc nào đã tan thành mây khói, mặt trời trong xanh một lần nữa trở về Ma giới mới.

Đồng thời, trong sân cách vách vang lên tiếng kêu sợ hãi:

“Trời đất ơi, nóc nhà làm sao lại bị phá rồi?”

Sau đó cả tòa thành thị cũng bắt đầu khôi phục sinh khí, âm thanh ngàn vạn vạn ma tộc hội tụ, âm ỉ náo nhiệt mà náo động.

So sánh với đêm qua tuyệt đối yên tĩnh, có vẻ đột ngột dị thường.

“Như vậy...”

Sau khi trải qua cả đêm chờ đợi, năm vị Tịch rốt cục nhìn thấy đáp án mà mình muốn, chỉ là đáp án này thật sự là không thể tưởng tượng được.

“Không có gì bất ngờ xảy ra. Hiện tượng chúng ta đang nhìn chính là, khi làn gió hủy diệt phủ xuống, toàn bộ những người đang ẩn nấp đều sẽ biến mất. Sau đó gió hủy diệt dập tắt, người biến mất sẽ xuất hiện trở lại.”

“Không có đạo lý gì để nói cả, nhưng dường như đây chính là sự thật.” Quỳnh Hoa cũng cảm khái không thôi: “Tân Ma giới thật sự là nơi như ảo mộng, có quá nhiều chuyện không thể giải thích như bình thường được.”

“Thật sao? Thật ra ta càng cảm thấy rõ ràng ràng ràng ràng ràng, nếu như dùng chiến tranh để ví dụ, hiện tại chỉ còn thiếu một hai mảnh, là có thể hoàn thành chính bản đồ rồi.”

Vương Lục nói, dùng sức nắm chặt Ma Ngọc tượng trưng cho Chí Tôn Ma giới.

Chỉ là... Hiện tại mặc dù khoảng cách hoàn thành liều mạng chỉ kém một hai mảnh, nhưng một hai mảnh liều mạng này, rốt cuộc phải đợi bao lâu mới có thể gom đủ đây?

Điểm này, ngay cả bản thân Vương Lục cũng không nắm chắc được.

Mà ngay lúc Vương Lục đang suy nghĩ xem phải làm thế nào để nhanh tiến độ, tìm kiếm một chút manh mối cuối cùng, thì manh mối lại tự động tìm tới tận cửa.

“Ha ha, ta lại tới quấy rầy các ngươi thôi.”

Ngoài viện, tiếng cười sáng khoái của đội hộ vệ A Ba thân nhiên truyền đến.

Mở cửa ra, Vương Lục nhìn thấy chính là khuôn mặt tươi cười sáng lạn của Ma tộc nhân: “Ta hôm nay vẫn được cố vấn đại nhân ủy thác đến đây, bất quá lần này tới, là đưa tặng đồ cho các ngươi.”

“Đưa đồ?”

” vé vào cửa...” A Ba cười ha ha, từ trong túi lấy ra năm tờ giấy tựa như phù lục, “Thờ cửa của Bất Hủ Thiểm Điện Cầu Liên Thi.”

“Bất Hủ Thuẫn, Thiểm Điện cầu liên tục thi đấu?”

A Ba gật đầu: “Không sai, Thiểm Điện cầu, Trát Cách kia, thậm chí là hạng mục giàu có nhất của toàn bộ tân Ma giới. Mà chúng ta đặc đội đặc biệt của ngươi từ trước đến nay là hào môn mới của tân Ma giới., Cuộc tỷ thí liên minh lần này cũng là do chúng ta cử hành nghi thức chiến đấu, đến lúc đó ngay cả Ma Vương cũng sẽ đích thân tới hiện trường. Trong lúc đó, tất cả những người có khả năng mua vé mua được ở các thành đều đến xem, kết quả ta lại quên mất mấy người các ngươi hoàn toàn không biết gì về chuyện này, suýt chút nữa để các ngươi bỏ qua sự kiện trọng đại cả năm một lần này...”

“... Ma Vương cũng sẽ đích thân tới hiện trường? Có ý tứ.”
Vương Lục nhẹ giọng nói, sau đó nhận lấy vé vào cửa A Ba.

“Đa tạ, bọn ta nhất định sẽ đến quan sát.”

...

Bất cứ giai đoạn văn minh nào tiến vào giai đoạn cao cấp, sau khi giải quyết vấn đề ăn mặc ở hành sự, nhu cầu đối với giải trí cũng trở thành một khâu nhu cầu không thể thiếu của xã hội, mà tân Ma giới không thể nghi ngờ đang ở giai đoạn cao cấp của một văn minh như vậy.

Không có ngoại địch càng không có nội hoạn, tân Ma giới ma tộc mới có đủ lý do để giải trí điên cuồng. Mà Thiểm Điện cầu chính là phương thức giải trí yêu thích nhất của tân Ma giới, ở tân Ma giới., Hàng năm chỉ cần là thi đấu đấu đấu liên hệ được công nhận không dưới một trăm, trong đó thi đấu quán quân Bất Hủ Thuần lại là trận đấu có sức ảnh hưởng mạnh nhất, quy mô cũng lớn nhất. Toàn bộ đội ngũ Thiểm Điện Cầu ở Tân Ma giới đều lấy tranh tài liên minh Bất Hủ Thuần làm vinh dự cao nhất suốt đời theo đuổi.

Mà rất đặc biệt, tòa thành ở biên giới mới ở Ma giới này đúng là lấy thực lực mạnh của Thiểm Điện cầu mà thành. Đội quân tinh anh của người đã đứng mười lần trong vòng thi đấu liên minh trăm năm qua, đứng hàng ngũ tân Ma giới, vì thế thành chủ thậm chí nhận được danh sách của Đại Ma Vương, thành thị cũng nhờ vậy mà thăng cấp lên một bậc, trở thành thành thị cấp hai xếp hạng hai của Ma giới, gần như thành thị cấp bốn thành thị cấp một.

Cư dân Trát Cách đặc biệt cuồng nhiệt đối với Thiểm Điện Cầu cũng không khó tưởng tượng, ngày thứ ba trước khi thi đấu, cả tòa thành thị bắt đầu sôi trào, trên phố lớn ngõ nhỏ, đề tài của các cư dân hầu như đều không thể rời bỏ được Thiểm Điện Cầu, ngay cả Vương Lục thường xuyên đến hàng ngũ đều đẩy ra loại gói dịch vụ chủ đề của các loại Thiểm Điện cầu... Thượng đến những đại ma tộc có lực lượng mạnh mẽ, địa vị tôn sùng, dưới là cư dân bình thường không có gì lạ, tiêu điểm cuộc sống đều là sấm sét.

Càng may là mãi tới trước khi thi đấu thi đấu cấp Thiểm Điện cầu khai mạc chiến, cơn gió hủy diệt vẫn chưa từng buông xuống, bầu không khí vui mừng cũng theo đó kéo dài xuống. Ngày hôm đó thi đấu, nhiệt độ cả tòa nhà người trạm gác cũng

như tăng lên một tầm cao. Trời chưa sáng, tiếng ồn ào đã chất đầy thành thị.

“Ha ha, mấy người các ngươi chuẩn bị xong chưa?”

Cũng là lúc trời chưa sáng, A Ba vội vã chạy đến cửa viện đám người Vương Lục, gõ cửa không ngừng.

Sau khi Vương Lục mở cửa, nhìn thấy chính là năm tên Ma tộc mặc trang phục kì dị: Mặc tộc A Ba cùng bốn tên tiểu đồng bọn Vũ tộc của hắn, năm tên vệ binh này xưa nay đều quen mặc khôi giáp, hiện giờ ai cũng mặc áo giáp màu đỏ đen, phía trên vẽ một bộ huy chương mười phần khí phách, sau lưng thì in số hiệu và tên người... Hiển nhiên là đội ngũ đội ngũ đặc biệt của người.

“... Tân Ma giới quả là đáng sợ, tiến trình văn minh đã đạt tới mức này sao?”

Lắc lắc đầu, Vương Lục lại nhìn A Ba với vẻ mặt hứng trí dào dạt. Lúc này vị vệ trưởng hoạt bát này hai mắt xen lẫn tơ máu, lộ ra vẻ đặc biệt mệt mỏi, nhưng tinh thần bản thân gã lại phấn khởi giống như là đã uống cấm dược. Nếu không phải mấy ngày nay ở trong thành đã thấy nhiều thị thiếp cuồng nhiệt như vậy, Vương Lục nhất định sẽ coi gã như là tẩu hỏa nhập ma xử lý.

Có điều lúc này, Vương Lục chỉ thở dài hỏi: “Thảo diễn không phải ở chạng vạng sao?”

A Ba gật đầu: “Nhưng bây giờ sắp sáng sớm rồi.”

“... Quan hệ giữa hai câu nói này ở đâu?”

“Cách khai mạc không còn một ngày nữa, một đội quần áo khôi lỗi của các minh tinh hợp cách, ít nhất cũng nên vào trận trước hơn nửa ngày, hát cho bọn họ, hò hét trợ uy.”

“..... Vào tràng sớm hơn nửa ngày, các ngươi hát đến lại vui, bọn họ lại nghe thấy sao?”

“Cái đó cũng không quan trọng lắm nha, quan trọng là...” A Ba muốn giải thích, nhưng mở miệng liền hiện mình có lý lẽ uất ức, dân cư ở cùng một ma giới cũ kỹ như khúc gỗ, nên giải thích lãng mạn của câu chộp như thế nào đây?

“Ai, ở ma giới cũ của các ngươi, đại khái không có vận động gì đáng nói, cho nên cũng không có cách nào lý giải mị lực đệ nhất vận động của ma giới mới.”

Vương Lục giật giật lông mày: “Đương nhiên là có, trên thực tế tuy vẫn minh chúng ta điều linh, nhưng cũng có hạng mục vận động phong phú.”

“Ồ?” A Tú hứng thú hỏi lại: “Thi động mạnh nhất ở chỗ các ngươi là cái gì?”

” lưu hành nhất?” Vương Lục suy nghĩ một chút: “Vây hấn là chuyển động ở nút thắt sống rồi.”

“...Hả?”

“Một loại là để ứng đối với tỉ lệ tử vong trong hoàn cảnh cực đoan mà ra đời, hạng mục hai bên do một nam một nữ tạo thành, nội dung thông qua ma sát mà sản sinh tình yêu, phóng thích mãnh liệt. Một hạng mục rất thích hợp sản sinh vận động.”

A Ba nghe vậy cái hiểu cái không: “Tóm lại... Ngươi cũng đã thích vận động, vậy thì không còn gì tốt hơn. Nhưng ngươi nói cái gì mà hoạt động cũng là sản phẩm của ma giới cũ, muốn chính thức lĩnh hội được mị lực của Bất Hủ Thuần Thiểm Điện Cầu, vậy đi theo ta.”

Nói xong, A Ba không cho phép nói liền lôi tay Vương Lục kéo qua, đem hấn kéo ra khỏi cửa, mà bốn tiểu đồng bọn Vũ tộc thì lại mang mũ cho Vương Lục huyết sáo, mặc vào đội ngũ đội ngũ đặc biệt của ngươi, ăn mặc giống mấy người bọn họ như đúc, sau đó vui vẻ kêu lại hơn hờ, rất giống một đám thái giám điên khùng.

Nhưng trong lúc thi đấu liên hoan, cả tòa thành thị đều phong khí đại khái như thế, mà Vương Lục suy nghĩ một chút, cảm thấy việc này cũng không cần phải làm màu, sau khi thay đổi trang phục liền bắt đầu tiếp đón những người khác: “Mộc Mộc sư tỷ, các ngươi cũng qua thay quần áo đi a Ba, bọn họ đều chuẩn bị một bộ cho mỗi người chúng ta.”

Chu Mộc Mộc ghét bỏ nhìn Vương Lục đã mặc trang phục mười phần mười ba, sau đó đặc biệt rối rắm hỏi: “Ngươi... Không cảm thấy xấu hổ sao?”

Vương Lục đáp: “Nhập gia tùy tục có gì xấu hổ? Đến lúc đó ở hiện trường quan chiến, người chung quanh đều mặc đội phục hò hét trợ uy, chỉ có một mình ngươi cao quý lãnh diễm làm hình bướm lục, vậy mới là thật xấu hổ chứ.”

Vậy là Chu Mộc Mộc không còn lời nào để nói, đành phải thành thành thật thật thay đổi trang phục... Kỳ quái là, sau khi nàng mặc xong áo sam, thần kỳ cảm nhận được sự vui sướng từ đáy lòng, trong bộ đồ này tựa hồ ẩn chứa lực lượng thần kỳ. Mà Vương Lục xem ra, không quan hệ với lực lượng thần bí gì cả, thuần túy là xử lý tiết tiết phẩm dễ dàng hơn rất nhiều.

Mà có Vương Lục và Chu Mộc dẫn đầu, mấy người khác cũng đều thay y phục xong, không bao lâu, một tiểu đội nhìn có chút chuyên nghiệp xây dựng hoàn thành.

Sau đó, A Ba dẫn đường, đi về phía Điện trường sét ở trung tâm thành thị trạm trung tâm Trát Lỗ - một sân bãi hình tròn phiêu phù ở giữa không trung. Lúc này bên ngoài sân đã có người và người của biển người, hàng ngàn hàng vạn Ma tộc tụ tập ở đây, xếp thành một hàng dài chờ vào. Mà A Ba lại mang theo mấy người từ cửa nhỏ nhanh chóng đi vào.

“Nhắc tới thật sự là nhờ có các ngươi, cố đại nhân chuẩn bị vé vào cửa hàng hạng nhất cho các ngươi, mà ngày thường ta tốt nhất cũng chỉ có thể mua được ghế thứ hai, thời gian xếp hàng dài, vị trí cũng không tốt. Lần này là nhờ có các ngươi đảm nhiệm Hương Du, mới có thể may mắn cùng nhau ngồi vào vị trí a...”

A Ba sau khi cảm khái một phen, dẫn đầu mọi người ngồi xuống. Nhất đẳng xa cách sân thi đấu vô cùng gần, hết thấy mọi thứ trong sân đều đã sáng tỏ —— đương nhiên lấy thị lực Ma tộc, khoảng cách như thế nào cũng không trọng yếu, quan trọng là... Tịch nhất, cách vị trí tôn quý nhất trong sân, phi thường gần.

Đây cũng là nguyên nhân trọng yếu nhất Vương Lục nguyện ý tham gia thi đấu Thiểm Điện Cầu khai mạc. Hẳn đối với Thiểm Điện Cầu không có chút hứng thú nào, đối với văn hóa truyền thống đặc biệt của ngươi cũng không có chút hứng thú. Thậm chí đối với những nữ hoan cuồng nhiệt thân mang trang phục đơn giản trên Vồng, lộ ra mảng lớn xuân quang cũng

không có hứng thú với Đại Ma Vương mà lúc đó hẳn chỉ có thể đích thân tới hiện trường cảm thấy hứng thú.

Trong truyền thuyết, chủ nhân của Ma giới mới, có được lực lượng chí cao vô thượng, đủ để trấn áp Đại Ma Vương của một giới. Không biết khi nhìn thấy hắn, viên Ma Ngọc kia có thể phát huy tác dụng lớn đến mức nào.

Mang theo mong đợi mơ hồ, sau khi chịu đựng sự ồn ào nửa ngày ở trong tràng quán, Vương Lục rốt cục cũng chờ đến Đại Ma Vương của tân Ma giới giá lâm.

Đại Ma Vương xuất hiện cũng không có bài tràng kinh thiên động địa gì, trong sân bãi chỉ cảm thấy tiếng ồn ào chột nhẹ, sau đó ở chỗ ngồi khách quý chính giữa, một bóng đen dày đặc chột khuếch tán, lại co rút lại, hút từng cái một, trong gian phòng khách quý trước kia trống rỗng đã có thêm mấy người.

Đa số là hộ vệ bên người Đại Ma Vương, ở giữa là hai tên Ma tộc cao quý thân mang trọng giáp đen kịt, sau lưng kéo theo áo choàng đỏ như máu, vừa ra sân liền tràn ra khí thế kinh người, khiến cho hơn mười vạn tên Ma tộc trong cả bãi ung cũng vì thế mà áp lực.

Bất quá uy thế Đại Ma Vương chỉ duy trì trong một cái chớp mắt, rất nhanh liền thu liễm lại, vừa rồi là lúc Ma Vương hàng lâm biểu lộ trình tự tồn tại, sau đó không cần tiếp tục phóng thích uy áp làm mất hứng nữa.

Nhưng chỉ trong nháy mắt khí tức đó đã khiến Vương Lục khẽ nhăn mày: “Quái lạ, luôn cảm thấy khí tức có chút quen thuộc.”

Quay đầu lại, lại nhìn thấy mấy khuôn mặt cũng ngưng trọng, đám người Quỳnh Hoa đều nhao nhao gật đầu, tỏ vẻ tràn đầy đồng cảm.

Mà vào lúc này, tiếng ồn ào trong tràng càng thấp xuống, chính giữa bồng đài hình cầu thì bắt đầu thay đổi hào quang, hiện ra khai mạc lập tức sắp bắt đầu.

khâu thứ nhất của khai thức là Ma Vương đại nhân biểu dương nói chuyện, cũng tự tay giơ lên Bất Hủ Thuẫn, dùng tấm khiên tiếp dẫn thiên lôi, đem cả sân trúc hùng hực hóa thành một quả cầu tia chớp loá mắt. Mà sau đó, sau hơn mười tháng, đội ngũ

biểu hiện tốt nhất sẽ đem tầm khiên có tư cách lấy được của Ma Vương, đoạt được vinh quang quý báu cả đời.

Ma Vương của Tân Ma giới là lãnh tụ chú trọng hiệu suất, sau khi ra sân một khắc cũng không muốn chờ lâu, trực tiếp mở ra khâu liên tiếp. Hơn mười vạn người xem trong tràng, cùng với khán giả ngoài sân gấp mười gấp mười gấp trăm lần, Đại Ma Vương bước ra một bước, từ góc nhà khách quý lóe lên vào giữa sân, khôi giáp đen nhánh mà nặng nề không thể làm chậm tốc độ của hắn chút nào.

Sau đó, mọi người đều nhìn chăm chăm, Đại Ma Vương chậm rãi tháo mũ giáp của mình xuống, để lộ một khuôn mặt trẻ trung xinh đẹp.

Trong nháy mắt khi mũ giáp rơi xuống, Vương Lục, Quỳnh Hoa, Hạng Lương, Chu Mộc Mộc, Trảm Tử Dạ đồng thời vươn người lên, mặt lộ vẻ khiếp sợ.

Bởi vì khuôn mặt sau mũ giáp rõ ràng là tử tử đã tan thành mây khói trong số tử muội Vương tộc ở Ma giới cũ.

Mặc dù dáng người cao gầy hơn so với Ma giới cũ, áo giáp cũng kiên cố mà hoa lệ, nhưng khuôn mặt thanh tú lại khó che giấu vẻ kiên nghị.

Quay đầu lại, vị trọng giáp Ma Vương vẫn đứng ở ghế khách quý kia cũng cởi mũ giáp ra, không có gì bất ngờ xảy ra, chính là muội muội trong hai tử muội kia.

Nhân sinh trong tứ đại hỉ ngộ cố tri, nhưng lúc này thân ở dị quốc tha hương, đích thật là nhìn thấy ngày trước cố tri, nhưng đám người Vương Lục thế nào cũng không vui vẻ nổi.

Hai người bọn họ tại sao lại xuất hiện ở đây?

...

Thế gian có rất nhiều người sinh ra tương tự, cũng bởi vậy mà sinh ra hiểu lầm vô số lần. Nhưng đối với Kim Đan chân nhân mà nói, tuyệt đối không đến mức vì tướng mạo giống con người mà nhận lầm người. Có thể phân biệt rõ đặc thù của một người thực sự quá nhiều, nếu như toàn bộ phù hợp, vậy thật sự rất khó trùng hợp.

Cho nên đám người Vương Lục liền đưa ra phán đoán. Hai vị Ma Vương này chính là tử muội Vương tộc vì rời xa Vĩnh Hằng thụ mà tan thành mây khói trong Ma giới.

Nhưng vấn đề tiếp theo chính là: đôi tử muội vốn phải chết đã lâu kia, tại sao lại xuất hiện ở đây? Hai tử muội của các nàng ngày đó đã chết, tất cả mọi người tận mắt nhìn thấy, không thể làm giả được. Nhưng lúc này người đứng giữa sân thi đấu không thể nghi ngờ cũng là bản tôn.

Điều càng kỳ quái hơn chính là, tử muội Vương tộc đã chết cách đây vài ngày, mà hai vị Ma Vương nhỏ bé này, ít nhất cũng đã từng một trăm năm.

Mâu thuẫn trong đó phải giải thích như thế nào?

Càng ngày càng nhiều khiến đám người Vương Lục lâm vào hoang mang thật sâu, ngay cả Đại Ma Vương tiếp theo tuyên bố như thế nào bắt đầu cuộc thi, làm thế nào để nâng lên Bất Hủ Thuần tiếp dẫn thiên lôi, đều không để ý, không để ý đến.

Mãi đến khi một đạo lôi đình màu tím xanh từ trên trời giáng xuống, đem cả sân trúc nhóm lửa, vô số điện hồ tụ tập quanh sân trúc, khiến người ta hoa cả mắt.

Mà tiếng sấm sét tạm thời cắt đứt suy nghĩ của mấy người, cùng với Bất Hủ Thuần bị giơ lên cao, bầu không khí toàn trường được nhen nhóm, tiếng hoan hô rung trời bao phủ tất cả, mà dựa vào sự yểm hộ của tiếng hoan hô, Vương Lục yên lặng rời khỏi chỗ ngồi hàng đầu.

A Ba xuất thân vệ binh có nhãn lực không tệ, thấy được Vương Lục đang lặng lẽ ẩn nấp hình tích, vốn định gọi hấn lại hỏi rõ tình huống, nhưng rất nhanh đã bị tiếng hoan hô tiếp

theo hấp dẫn, thì ra Đại Ma Vương đã đem tám thuần tể đến phía trên bãi đá trơn. Mà điều này có nghĩa là giai đoạn khai trương tiếp theo sắp triển khai, đoàn người biểu diễn ở các nơi của tân Ma giới sẽ mang đến diễn xuất cực kỳ phân khích.

Mà A Ba thềm thường đoàn vũ cơ diễm lệ đến từ Lư Tạp thành kia đã rất lâu rồi, các nàng là đoàn đội biểu diễn, ở trong tiếng hoan hô đã bắt đầu lên đài sáu lần, dáng người diễm lệ kia chỉ một thoáng đã hấp dẫn lực chú ý của A Ba.

Mãi cho đến trước khi chiến đấu, màn biểu diễn trong sân trúc kéo dài thời gian rất lâu, nhưng Vương Lục biết thời gian của mình cũng không nhiều.

Bởi vì Ma Vương chắc chắn sẽ không ở lại quá lâu, hai người bọn họ chỉ xuất hiện chứng kiến trận thi đấu liên hoan bắt đầu, sau đó Đại Ma Vương giờ tám thuần lên, các nàng sẽ chuẩn bị rời khỏi sân đấu. Trận đấu phía sau mang ý nghĩa quây phá rất quan trọng, nhưng cuối cùng đối với Ma Vương vẫn phải xử lý công việc quan trọng hơn.

Trên thực tế, sau khi vũ cơ Lô Tạp thành lên sàn, hai vị Ma Vương đã chuẩn bị rời đi dưới sự vây quanh của bảo tiêu.

Nhưng vào lúc này, một vị khách không mời đến, khiến cho các nàng không thể không dừng bước lại.

“Người là ai?”

Sau khi nhìn thấy Vương Lục, Đại Ma Vương tò mò nghiêng đầu, sau đó khoát tay nín đám bảo tiêu đang nhao nhao lui về phía sau.

Dựa theo tình huống bình thường, loại người đột nhiên xuất hiện ở chỗ không nên xuất hiện này, sẽ lập tức bị chế phục bảo tiêu, sau đó giao cho người tương ứng xử lý... Không khí chinh thể của Tân Ma giới đích thật hòa thuận có trật tự, có can đảm xông tới Ma Vương, vậy tuyệt đối chỉ có đường chết.

Bất quá, loại người tự tìm đường chết này, đã rất nhiều năm rồi Đại Ma Vương chưa từng thấy qua. Hơn nữa trên người vị tướng mạo bình thường trước mặt này, còn mang theo một cỗ khí chất làm cho nàng cảm thấy quen thuộc. Cho nên nàng quyết định tạm thời buông bỏ quy củ, đi tìm hiểu nội tình trong đó trước.

Đương nhiên, với sự tôn nghiêm của Đại Ma Vương, có thể làm cũng chỉ có vậy, nếu như đối phương thật sự không biết điều, nàng cũng không cần phải tiếp tục lãng phí thời gian. Làm Ma Vương thống trị nhất giới, công việc cần tôn của nàng nhiều vô số kể, người trước mắt này còn chưa tính là cái gì.

Vương Lục cũng biết thời gian mình có hạn, cho nên y đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp lấy ra Ma Ngọc bội phục trước ngực.

“Nhìn thấy cái này, có cảm giác gì không?”

Mà ngay lúc Ma Ngọc hiện thân, trong nháy mắt trên ngọc thạch liền tràn ra nhiệt lượng kinh người, một đạo gợn sóng khuếch tán ra, bao tất cả mọi người trên ghế khách quý vào trong.

Đám hộ vệ của Ma Vương có chút luống cuống tay chân, dựa theo quy tắc, sự kiện bất ngờ trước mắt, bọn họ nên trước tiên đem bộ giáp của Vương Lục đánh chết, để đảm bảo an toàn cho Ma Vương đại nhân, nhưng vừa rồi rõ ràng là Ma Vương đã hạ lệnh cho bọn họ tạm thời không ra tay... Quả thực làm người khác khó xử. Về phần gợn sóng trong Ma Ngọc, lại không có bất kỳ ảnh hưởng gì đối với bọn họ.

Mà hai vị Ma vương khi gợn sóng lan đến thân thể thì khẽ run lên, hiển nhiên là đã bị ảnh hưởng. Sau đó vị tỷ tỷ vóc người cao gầy kia bỗng nhiên ra tay, thả ra một không gian màu xám.

Màu xám u ám từ lòng bàn tay Ma Vương nở rộ ra, rất nhanh khuếch tán ra, bao toàn bộ không gian chỗ ghế khách quý vào.

Thế giới bên ngoài không gian trong chớp mắt ngưng kết lại, chỉ có thời gian trong không gian màu xám còn đang lưu động. Ánh mắt Đại Ma Vương có chút phức tạp nhìn Vương Lục, nhẹ gật đầu.

“Người đến nơi này nhanh hơn so với chúng ta dự đoán.”

Vương Lục nghe vậy cười một tiếng.

Hắn biết mình quả nhiên là đánh cuộc đúng rồi, sau khi nhìn thấy ma ngọc, phản ứng của hai vị Ma Vương này quả nhiên có chút khác biệt.

“Không còn cách nào khác, nếu không nhanh chút nào e rằng đã triệt để thích ứng với tiết tấu của tân Ma giới rồi... Nơi đây đúng là một chốn vui vẻ như ảo mộng, khiến người ta liên tục quên về.”

Vương Lục cũng không phải nói ngoa, mấy tên Tịch đệ tử của bọn họ ở Tân Ma giới chỉ không đến mười ngày, nhưng cũng đã dần lâm vào trong thế giới mới này. Mỗi ngày dậy sớm, ở đại liệt hưởng thụ mỹ thực của Ma giới mới, sau đó đi lại quan sát ở phố lớn ngõ nhỏ, thể hương các loại sinh hoạt kỳ diệu của văn minh mới tinh vô cùng phong phú, hơn nữa đơn giản vui vẻ, làm cho người ta mơ hồ liên tục quên đi.

Chứng cứ rõ ràng nhất chính là thi đấu thi đấu tia chớp này mở màn. Đối với người thân ở dị giới mà nói, bất luận ngày lễ này náo nhiệt thế nào, đều không có quan hệ gì với bọn họ, như vậy tại sao mỗi người bọn họ phải mặc trang phục đội ngũ, đội mũ màu, ăn mặc giống như dân bản xứ địa phương đến ăn mừng khai mạc thức?

Bởi vì trong lúc âm thầm suy tính, bọn họ đã bị Ma giới mới đồng hóa... Vương Lục suy đoán. Nếu như trước khi bắt đầu khai mạc, hẳn tìm được chuyện tử muội Ma Vương máu chốt, như vậy sớm muộn cũng có một ngày, tu sĩ trẻ tuổi tinh nhuệ nhất Cửu Châu Đại Lục bọn hắn sẽ triệt để lạc đường trong Ma giới mới, dùng thân phận Ma tộc vượt qua được sống sót.

Mảnh đất này, thật sự có ma lực thần kỳ đến mức khó tin.

“Cũng may người vẫn nhớ kỹ lời dặn dò của chúng ta.”

Là chị gái của Đại Ma Vương, ánh mắt có chút phức tạp, muốn nói lại thôi.

Muội muội cũng sáng khoái hơn một chút: “Người... đã nhìn ra chân tướng chưa?”

Vương Lục cười cười: “Đã không có ngoại địch cũng không có nội hoạn thế giới; phong phú không thể tưởng tượng nổi, đất đai sản vật cực lớn phong phú; Ma tộc có thể buông xuống tất cả tranh chấp, hài hòa chung sống; ngăn ngừa hai ngàn năm đã có thể tiến hóa đến mức này văn minh Ma giới... Cùng với phong thái hủy diệt cứ cách một đoạn thời gian sẽ thổi tới., Mỗi khi làn gió hủy diệt giáng lâm xuống đều khiến dân cư

của Ma giới biến mất. Cuối cùng, tử muội Ma Vương vốn nên chết đi rồi lại sống lại... Nhiều manh mối như vậy tập trung lại một chỗ, muốn xem cũng khó. Như vùng đất như mộng như ảo kỳ thật ra phù hợp với tên gọi.

Vương Lục dừng một chút, ánh mắt nhìn về phía thế giới màu xám bên ngoài, thế giới sắc sỡ năm màu kia lại đình trệ.

“Kỳ thật cho đến lúc này ta vẫn có chút khó tin, không ngờ vậy mà thật sự có thế giới do mộng cảnh cấu thành.”

Là tử tử của Đại Ma Vương nhẹ giọng nói: “Đây là kỳ tích cuối cùng của Ma giới. Khi Vĩnh Hằng thụ đố, chúng ta đã thử tất cả phương pháp nhưng không thể vẫn hồi cục diện, phải trả giá nhiều hơn nữa cũng không thể bảo vệ quê hương, vì lẽ đó... Trong sự tuyệt vọng vô tận, chúng ta lựa chọn một con đường khác.”

Vương Lục nghĩ đến câu nói ngăn ngùn của Đại Ma Vương, trong lúc vô ý toát ra đau thương, nhẹ giọng hỏi: “Tân Ma giới?”

“Đúng vậy, tập hợp cơ hồ tất cả những người sống sót của Ma giới đều do Ma Vương dẫn dắt một đám Ma quân hoàn thành kỳ tích sáng tạo... Lúc đó Ma Vương và Ma quân, mở bí pháp từ lúc văn minh Ma giới ra đời đã lưu truyền tới nay: Trúc Mộng Thuật.”

“Trúc Mộng Thuật?”

“Đơn giản mà nói, chính là thao túng, năng lực chế tạo mộng cảnh, là một môn kỹ nghệ phi thường thần kỳ mà hi hữu, chỉ ở giữa Ma giới Vương tộc ngẫu nhiên lưu truyền. Trúc Mộng thuật có thể sáng tạo ra mộng cảnh trong mơ lấy giả loạn thật mỹ., Nhưng mộng chung quy chỉ là mộng, tại Ma tộc xem ra giá trị thực dụng không cao, bởi vậy một mực không được coi trọng. Mãi đến khi Ma giới gặp phải nguy cơ bị diệt, chúng ta mới trào phúng, có thể kéo dài văn minh Ma tộc, đúng là pháp thuật lừa mình dối người này.”

Ma Vương thở dài, lại nói: “Đại khái cũng coi như nhân họa đắc phúc, lúc đối mặt với tuyệt cảnh, các Ma tộc dùng hết toàn lực Trúc Mộng Thuật đạt được thành tựu kinh người chưa từng có., Mộng cảnh do ngàn tỉ Ma tộc may mắn sống sót cùng

nhau xây dựng hầu như hóa thân thành một vị diện thật sự độc lập. Tân thế giới này gánh tất cả hy vọng của chúng ta, ngưng tụ tất cả chúc phúc tốt đẹp. Nơi này phong cảnh mỹ lệ, sản vật phong phú. Thiên địa linh khí gột rửa nhân tâm, Ma tộc có thể làm cho kẻ hung tàn nhất cũng trở nên dịu dàng hòa thuận.”

Khi nói tới đây, Vương Lục không nhịn được ngắt lời nói: “Trong Ma tộc có rất nhiều chủng tộc lấy dũng mãnh thiện đấu làm vinh quang, tại sao lại mộng tưởng ra một thế giới ngọt đến chán như vậy?”

“Bởi vì trong tuyệt vọng chúng ta đã từng thống khổ nghĩ lại, cho rằng thiên tính hiếu chiến của Ma tộc là tội phạm gây nên tất cả thảm kịch —— nếu như không có nội đấu, chúng ta đã sớm chinh phục được cửu châu lục đại chiến lần đầu tiên ở thời kỳ tiên ma, vĩnh viễn tuyệt hậu hoạn. Mà nếu không phải chúng ta từ đầu đến cuối không thể buông bỏ thâm cừ đại hận giữa hai giới., Không ngừng tranh đấu cùng nhân loại, khả năng cũng sẽ không gây ra tai họa hủy diệt cho Ma giới... Loại ý nghĩ này đối với Ma tộc mà nói hoàn toàn có vẻ nhu nhược. Nhưng khi Vĩnh Hằng Thụ sụp đổ, cột trụ tín ngưỡng của Ma tộc cũng sẽ sụp đổ. Mà lúc xây dựng thế giới mới, do lúc đó Ma Vương dẫn dắt, định ra cơ sở của toàn bộ thế giới: hài hòa.”

“... Tạo dựng một Ma giới mới hài hòa?”

“Đúng vậy, khoa học triển khai, Ma giới hài hòa, đây chính là phương thuốc chiến lược mà Ma Vương sơ đại dẫn dắt Ma tộc cùng hoàn thành.”

“Ma vương sơ đại quả là hùng tài đại lược, anh minh thần võ. Nếu như không có cây châm này ở thời đó e rằng cũng sẽ không phồn vinh như hôm nay ở Ma giới mới.”

Ma Vương đòi đầu Ma Vương lại khẽ cười khỏ: “Dồn vinh? Nếu thấy cảnh này, người còn cho là như vậy sao?”

Nói xong, Ma Vương chỉ tay một cái, trong hư không nứt ra khe hở và lộ ra cảnh tượng của một thế giới khác.

Thế giới màu máu u ám, một dãy núi tàn lụi yên tĩnh sừng sững trên mặt đất.

Nhưng Vương Lục ngưng thần nhìn kỹ, trong lòng không khỏi hoảng sợ.

Dãy núi kia... đúng là do ngàn vạn thi thể Ma tộc chồng chất mà thành.

“Đây chính là căn cơ của Ma giới mới.” Ma Vương nhàn nhạt nói: ” ức vạn sinh linh vĩnh viễn ngủ say ở đây, duy trì sự tồn tại trong mộng cảnh của Ma giới mới.”

...

Vương Lục còn nhớ rõ, rất lâu trước đây gã đã từng nhìn thấy một vấn đề thú vị.

Một người muốn chứng minh sự tồn tại của mình như thế nào?

Vì vấn đề này có một vấn đề trước: Người không thể chứng minh thực tế bất cứ điều gì tồn tại, bởi vì chúng ta có thể giả thiết tất cả mọi thứ xung quanh người đều là ảo giác, tất cả cảm quan của người đều bị một tu sĩ cao minh dùng pháp thuật che giấu, những thứ nghe được đều là hư ảo, đều là vật không tồn tại. Trong tình huống như vậy, người tự nhiên không thể chứng minh bất cứ chuyện gì cũng có thể tồn tại.

Như vậy, một người có thể chứng minh mình là tồn tại hay không?

Đối với vấn đề này, từng có tiên hiền đề xuất: Ta suy nghĩ, ý là, khi ta suy nghĩ vấn đề này, cũng là lúc suy nghĩ, suy nghĩ bản thân nhất định tồn tại, mà hành vi này dấu sao cũng phải có một gánh nặng, cũng là người tiến hành suy nghĩ đúng không? Cho nên, sự tồn tại của ta, mang ý nghĩa người thừa nhận ta nhất định tồn tại, thế là có ta suy nghĩ cố ý.

Đạo lý này cũng không tuyệt đối, nhưng lúc này xem ra lại cực kỳ tốt nói rõ tất cả những gì Vương Lục nhìn thấy trước mắt.

Ta đang suy nghĩ... nguyên lý mộng cảnh cũng giống như vậy. Có mộng cảnh, tất nhiên phải có người nằm mơ. Nhưng thế giới mộng cảnh phồn vinh như Tân Ma giới, nhất định sẽ có người nằm mơ gánh vác mộng cảnh. Hắn đang đoán bản thể của Tân Ma giới rất có thể là mộng cảnh., Vương Lục bắt đầu suy đoán, rốt cuộc là ai đã tạo ra giấc mộng này? Nhưng gã lại không nghĩ tới, người này cũng không phải là Đại Ma Vương có tu vi nguyên thần kinh thiên động địa nào đó, mà là ngàn vạn sinh linh Ma tộc từng rơi vào tuyệt vọng.

Mà nhìn thấy Ma Vương triển lãm ra Thi Sơn to lớn, trong lòng Vương Lục suy đoán rất nhiều cũng đã được chứng thực một bước.

“Tân Ma giới hài hòa dĩ nhiên là tốt, nhưng áp chế ma tộc thiên tính tranh đấu chung quy là nghịch thiên mà đi, cho nên đã có phong thái hủy diệt, đúng không?”

Ma Vương nói: “Đúng vậy. Cứ cách một đoạn thời gian, chúng ta lại bị tân Ma giới cưỡng ép áp chế lệ khí oán khí, các loại cảm xúc tiêu cực tập trung bạo nổ một lần. Cổ lực lượng này cường đại như thế, không thua gì sáng tạo lực lượng của Tân Ma giới, đã đủ để liên quan tới thế giới hiện thực... Vì vậy liền tạo thành thủy triều hắc ám mà chúng ta thường nói.”

“Mà đối với Ma tộc đang ngủ say mà nói, Hắc Triều phủ xuống, giống như giấc mộng đẹp làm đến một nửa bỗng nhiên cắt thành ác mộng. Cũng may lúc ác mộng chấm dứt, trí nhớ liên quan tới ác mộng sẽ biến mất, nhưng khi mộng cảnh thay đổi, thật ra tân Ma giới là không tồn tại, trong lúc đó tất cả những người không thể đồng bộ hoán đổi mộng cảnh đều sẽ bị ác mộng cuốn đi. Khi ác mộng kết thúc, bọn họ cũng sẽ không trở lại.”

Nói xong, Ma Vương nhìn Vương Lục: “Cũng may, mấy ngày trước khi Hắc triều giáng lâm người vẫn chưa rời đi quá xa. Lúc đó tiểu viện mà các người đang ở là bởi vì các người đã đến, mà khoảng cách khá xa, khi hoán đổi mộng cảnh cũng đã hoàn toàn bị nghiền nát. Nếu như lúc đó người đi quá xa, nhất định sẽ bị ác mộng cắn nuốt.”

Vương Lục cười cười, hỏi ra một vấn đề: “Áo đẹp và ác mộng duy trì liên tục hai ngàn năm, nhưng hẳn là không thể cứ như vậy mãi được.”

Ma Vương gật đầu: “Đúng là không thể, Ma giới mới mỹ lệ này chung quy là vi phạm thiên tính của Ma tộc, là đi ngược ý trời. Thời khắc Hắc Triều sẽ nổ tung chẳng qua là trị ngọn không trị được gốc mà thôi., Gần trăm năm qua, Hắc triều phủ xuống càng lúc càng nhiều, có lẽ cuối cùng sẽ có một ngày Hắc triều toàn diện cắn nuốt tất cả. Trong lúc đó chúng ta cũng đã thử rất nhiều phương pháp để trì hoãn tiến trình vận động như thiểm điện cầu đẩy rộng quy mô lớn vận động này., Bảo con dân Ma giới đem cảm xúc mãnh liệt và nhiệt huyết trút vào trong vận động, để làm chậm lại làn sóng đen tối... Người xem, những kẻ ủng hộ reo hò cuồng nhiệt ở trên đài kia, bọn

họ hưng phấn khác thường, thật ra là chúng ta cố ý dẫn dắt bọn họ phóng thích ra một chút bóng tối trong nội tâm.

Ma Vương nói xong đưa tay chỉ hướng mùi vụn anh hùng của ngoài ghế khách quý, Vương Lục theo lời nhìn lại, đích thật cảm giác được bọn họ đang chìm trong cuồng nhiệt không bình thường.

“Nhưng đây cũng chỉ là muối bỏ biển, bóng tối sau lưng Ma giới mới tích lũy được hai ngàn năm, đã chồng chất khó khăn trở về.”

Vương Lục lại hỏi: “Vậy hai người các người, trong lúc này đóng vai trò gì?”

“Chúng ta là người canh gác.” Tỷ tỷ có chút bất đắc dĩ nói: “Thời kỳ đại tai biến, cũng không phải tất cả Ma tộc đều lâm vào ngủ say. Ở chỗ di tích Vĩnh Hằng Thụ., Để lại một ít Thủ Hộ Giả, cũng chính là tổ tiên chúng ta. Nhiệm vụ của Thủ Hộ Giả là cố gắng sinh tồn trên phế tích Ma giới, làm người thừa kế văn minh Ma giới, làm người văn minh truyền thừa giả của Ma giới., Đồng thời cũng muốn giám sát biến hoá của mộng cảnh Ma giới mới này, mộng cảnh ngưng tụ ức vạn sinh linh có được lực lượng cường đại không thể so sánh. Người hẳn là còn nhớ rõ hắc triều tàn sát bừa bãi Ma giới chứ? Đó chính là dư ba của cơn ác mộng ức vạn sinh linh. Tổ tiên không dám bỏ mặc mộng cảnh tự triển khai, để lại chúng ta, nếu một ngày nào đó thế giới mộng cảnh gần như sụp đổ, có khả năng sinh ra tai hoạ lớn, chúng ta liền ra tay đem mộng cảnh tỉnh lại.”

“Như vậy bây giờ các người xem như là...” Vương Lục chần chờ hỏi.

“Có lẽ chúng ta đã là kẻ rơi vào tay giặc rồi.” Tỷ tỷ đắng chát giải thích, “Tổ tiên lưu chúng ta lại là hy vọng chúng ta có thể giám sát được cõi mộng, nhưng tình huống Ma giới càng ngày càng tồi tệ, đám người thủ hộ cũng càng trở nên tuyệt vọng. Loại tuyệt vọng này sẽ bị mộng cảnh hấp dẫn, bị hấp dẫn. Mấy trăm năm trước, không ngừng có kẻ thủ hộ bị hấp dẫn vào trong mộng cảnh, trở thành một thành viên của Ma giới mới, tận tình hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp tựa như ảo ảo, hoàn toàn quên đi chức trách canh giữ người canh giữ chúng ta. Mà đến đời này của chúng ta, thậm chí ngay lúc sinh ra đã có một bộ

phận bị kéo đến Ma giới mới, đóng vai trò tương ứng. Chúng ta phải dựa vào lực lượng di tích vĩnh hằng mới có thể miễn cưỡng chống lại lực hút của di tích trong mộng cảnh, duy trì ý thức của bản thân. Đáng tiếc vì đưa các người rời khỏi Ma giới, chúng ta vĩnh viễn mất đi bảo vệ, rốt cục hoàn toàn rơi vào thế hạ phong ấn Ma giới này, triệt để tuyệt diệt Thủ Hộ giả.

Vương Lục nghe xong nhất thời sửng sốt: “Là do ta?”

Tỷ tỷ lắc đầu nói: “Cho dù không xuất hiện cùng các người, ta và muội muội cũng không kiên trì được mấy năm... Chỉ là, bây giờ nghĩ lại, có lẽ chúng ta đã sớm buông bỏ sự kiên trì của mình rồi, như vậy, cũng có thể hưởng thụ thêm mấy năm mộng cảnh đẹp, nhưng mà hiện tại, có lẽ chúng ta đã sớm buông bỏ rồi., Sự sụp đổ của Tân Ma giới không còn xa xôi như trước nữa. Cùng lắm chỉ cần mười năm, sự thay đổi giữa Tân Ma giới và cơn sóng đen kia hoàn toàn sụp đổ. Mà lần này, thậm chí không có bất kỳ ai có thể đến đánh thức chúng ta. Chúng ta chỉ có thể trở mắt nhìn cơn sóng đen lao ra khỏi lồng giam, triệt để cắn nuốt tất cả, bao gồm cả Ma giới, cùng với địa phương rộng lớn hơn.”

Vương Lục khoát tay: “Được rồi, không cần nói xa như vậy, chúng ta không ngại một đao thẳng vào một điểm. Các người, là muốn chúng ta hỗ trợ những người này chứ?”

“Các người là người duy nhất có thể ngăn cản tất cả những chuyện này.” Tỷ tỷ nói: “Bên trong Ma giới đã không còn tồn tại sinh linh nữa, chúng ta đã hoàn toàn hóa thân thành sinh vật trong mộng cảnh, không thể tỉnh lại nữa, thay đổi vận mệnh của bản thân. Nhưng các người thì khác, các người vẫn còn là người sống. Chỉ cần các người có thể thức tỉnh từ trong mộng cảnh, thì rất có khả năng sẽ đánh thức mọi người từ bên ngoài tỉnh lại, kết thúc cơn sóng đen.”

“Phương pháp cụ thể thì sao?” Vương Lục nói: “Không gian bích chương của Tân Ma giới không thể phá vỡ, hiển nhiên là tổ tiên các người xây dựng mộng cảnh để duy trì ổn định gây nên. Chúng ta muốn từ trong mộng cảnh này thức tỉnh, chỉ sợ không nhất định phải tu hành đến phá toái phi thăng mới có thể.”

“Nếu như là tân Ma giới trạng thái hoàn chỉnh, quả thật phải là tu sĩ bay thẳng cấp mới có thể chính diện phá tan trời buộc của mộng cảnh, nhưng mà... Trong nháy mắt khi tân Ma giới và hắc triều chuyển đổi, thì tồn tại một tia sơ hở. Nếu như các người có thể nắm bắt được sơ hở, thì có thể đột phá ràng buộc mộng cảnh, tỉnh lại trong hiện thực.”

“... Bắt được sơ hở của tân Ma giới và hắc triều chuyển hoán trong nháy mắt lưu lại? Thỉnh giáo cụ thể cách bắt pháp?”

“... Bọn ta cũng không rõ lắm.” Tỷ tỷ thân là Đại Ma Vương lại vô cùng vô trách nhiệm lắc đầu. “Bọn ta chỉ là nhân vật trong mộng, làm sao biết cụ thể làm thế nào để tỉnh lại từ trong mộng? manh mối bọn ta có thể cung cấp chỉ có thể tới đây, tiếp theo sẽ phải xem sự cố gắng của các người.”

Nhận được câu trả lời thuyết phục như vậy, Vương Lục cũng không muốn phàn nàn, trực tiếp đứng dậy cáo từ.

Mà Đại Ma Vương sau đó đưa tay lau đi không gian màu xám, vì thế thời gian đình chỉ lưu động lần nữa, bên tai Vương Lục lại một lần nữa nhớ tới tiếng động lớn rung trời. Mà hai tỷ muội Ma Vương ở ghế khách quý phía sau cũng đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Trở lại chỗ ngồi ban đầu, ca múa trong sân còn chưa kết thúc, A Ba và bốn đồng bọn nhỏ hồng mắt hô to gọi nhỏ, tinh thần theo các vũ cơ thỉnh thoảng giương cao đùi mà phấn khích, thậm chí hoàn toàn bất chấp đi mà quay trở lại về mặt Vương Lục ngưng trọng.

“Làm sao vậy?” Chu Mộc Mộc lại cẩn thận, liếc mắt liền nhìn ra Vương Lục có tâm sự.

“Trải qua một trận điểm ngộ ngoài dự liệu a...” Vương Lục thở dài, liền êm tai kể lại chuyện vừa rồi.

Khi biết được bản chất của Tân Ma giới này là thế giới trong mộng, cho dù mấy tên Tịch đệ tử có kiến thức rộng rãi cũng cảm thấy khó mà tin nổi, nhưng càng quan trọng hơn là vấn đề tiếp theo – phải như thế nào mới có thể nắm lấy khoảng thời gian giữa mộng đẹp và ác mộng chuyển đổi?

“Thông qua tình huống lúc trước, xác thực giữa hai cái mộng cảnh có lưu lại một khe hở nhỏ.” Quỳnh Hoa trầm ngâm một

lúc lâu, mở miệng nói. “Lúc trước lấy thủ vệ gác vệ dò xét tình hình bên ngoài, trong nháy mắt thủ vệ bị phá hủy, bắt được thân ảnh Vong Hồn Khô Lâu, ta nghĩ đó chính là chỗ sơ hở trong lời Ma Vương.”

Vương Lục nói: “Thời cơ thì có thể xác định, nhưng trong khoảnh khắc đó chúng ta cần phải làm gì đó tỉnh lại từ trong mộng, đây mới là vấn đề.”

“Rất đơn giản.” Quỳnh Hoa lại một lần nữa mở miệng nói, “Bắt lấy cái kia trong nháy mắt, dùng Lục Tiên Kiếm chém ra một con đường dẫn tới cửa Châu là được rồi.”

“... Không hổ là Quỳnh Hoa sư tử, thật sự là đơn giản thô bạo.”

“Đơn giản nhất thường thường mới là hữu hiệu nhất, hơn nữa người còn nhớ rõ chúng ta làm cách nào tiến vào thế giới này không? Chúng ta vốn là ở biên giới Ma giới, trong lúc vô tình bị kéo vào mộng cảnh. Như vậy xem ra, mộng cảnh Tân Ma giới này trong hai ngàn năm qua đã bành trướng đến mức không thể tưởng tượng nổi., Chẳng mấy chốc toàn bộ Ma giới đã bị thôn phệ, lúc trước khi chúng ta tiến vào Ma giới không thể rời đi, hơn phân nửa chính là vì tầng này quá nhiều. Mà dưới tình huống này, cho dù chúng ta miễn cưỡng từ trong mộng cảnh thức tỉnh lại, thì cũng là nhờ chúng ta miễn cưỡng trong giấc mộng này., Cũng chỉ là một lần trở lại Ma giới, vẫn bị vây trong mộng cảnh. Cho nên muốn làm, liền một lần làm được, trực tiếp tránh thoát lồng giam mộng cảnh này, trở về Cửu Châu.”

Vương Lục nói: “Ý tưởng cũng không tồi, nhưng Quỳnh Hoa sư tử à, nếu ta nhớ không lầm, bên trong Lục Tiên Kiếm của người tức tạm chính là sinh linh Ma giới, bởi vậy chỉ có thể chặt đứt con đường dẫn tới Ma giới, con đường đi tới Cửu Châu Đại Lục, người muốn chém ra sao...”

Quỳnh Hoa đối với việc này chỉ mỉm cười không nói.

Nụ cười kia, lại khiến người ta không rét mà run.

...

Người thành đại sự không câu nệ tiểu tiết, đây là sự nhận thức chung của mấy người ở đây, người có thể làm tới năm tuyệt tiệc không hề đơn giản, rất rõ ràng ở dưới thế đạo ngày hôm nay, người có thể thực sự đặt chân vào chuyện gì.

Cho nên Vương Lục chưa bao giờ để ý đến việc mắng hấn không có tiết tháo, Chu Mộc Mộc cũng không quan tâm người khác chỉ trích cổ hủ của nàng, Trảm Tử Dạ đối với nguyên rủa cả đời ngôn ngữ độc thân của hắn đều ngoảnh mặt làm ngơ... Đây là đặc quyền của bọn hắn, là đệ tử Tịch đệ tử thiên tài.

Nhưng hôm nay Quỳnh Hoa biểu hiện ra không câu nệ tiểu tiết, lại làm cho người ta có chút không rét mà run, ý tứ ẩn giấu sau nụ cười kỳ thật rất rõ ràng.

Trong Lục Tiên Kiếm ký túc ức sinh linh Ma giới, vì vậy Quỳnh Hoa có biện pháp từ Cửu Châu đi tới Ma giới, mà đồng thời nàng đương nhiên sẽ không quên chuẩn bị sẵn sàng trở về, nói cách khác, trong Lục Tiên Kiếm cũng ký túc sinh linh Cửu Châu.

Đương nhiên, lấy tính tình và thủ đoạn của Quỳnh Hoa, như thế nào cũng sẽ không lạm sát người vô tội, trong ký túc ở kiếm hơn phân nửa đều là những kẻ tội lỗi nối đuôi nhau——Quỳnh Hoa từ khi xuất đạo đến nay đã lấy trăm yêu trừ ma làm nhiệm vụ của mình, vong hồn dưới kiếm đã sớm nhiều không đếm xuể. Chỉ riêng về số lượng giết người, ngoại trừ Hạng Lương, ba vị Tịch Hoa khác cũng chưa chắc có ai muốn tích lũy thêm một ít vong hồn có thể dùng để dẫn đường thật sự dễ dàng.

Nhưng Vương Lục cũng không thích vẻ đạ mạc lúc này biểu hiện ra, bởi vì sau lưng phần đạ mạc này là tư thái Quỳnh Hoa vô cùng cao ngạo, là sỉ nhục sinh mệnh. Vị Tịch tiên tử này nghiêm nhiên coi mình là người thống trị cao cao tại thượng, sứ mạng của nàng chính là tận khả năng phóng tầm mắt nhìn xa trông rộng, cái gọi là phạm nhân đối với nàng chẳng qua chỉ là con số bé nhỏ không đáng kể.

Mà đối với ý nghĩ này, Vương Lục thật sự là vô cùng phản cảm — Bởi vì gã luôn luôn không thích người khác dùng điệu bộ của mình.

Nhưng chuyện cho tới bây giờ, phản cảm cũng được, Quỳnh Hoa Lục Tiên Kiếm không thể nghi ngờ là vì năm tên Tịch đệ tử chỉ rõ một con đường về nhà, vấn đề tiếp theo chính là, có muốn đánh cược lần này không?

“Ta nghĩ mọi người đối với việc này hẳn là đều không có dị nghị gì chứ?” Vương Lục vừa hỏi, vừa quay đầu nhìn bốn người còn lại.

Theo lý mà nói, toàn bộ đều đã được thông qua.

“Tiếp theo chính là phải xác định thời gian, ta thấy đợt hắc triều phủ xuống tiếp theo sẽ không tệ... Việc này không nên chậm trễ, đêm dài lắm mộng.”

Quỳnh Hoa ủng hộ trước nói: “Đồng ý, Ma giới mới này... Đợi càng lâu, lực trời buộc bị càng mạnh, tu vi của chúng ta chung quy vẫn kém một chút, ở cảnh giới Kim Đan lâu sẽ bị đồng hóa.”

Chu Mộc buông tay: “Nếu các người đã nói như vậy, ta không có ý kiến.”

Lương Ngôn lời ít ý nhiều: “Đồng ý.”

Trảm Tử Dạ hơi lưu luyến không thôi: “Thật không nỡ bỏ đi nhanh như vậy, nơi này còn quá nhiều bí mật chờ ta đi thăm dò... Nhưng người nghiên cứu học thuật sẽ không làm ra vẻ, để lần sau đi.”

Thời gian trôi qua, tâm thần năm người buông lỏng, vấn đề lớn nhất đã được giải quyết, đến khi hắc triều phủ xuống, thời gian nghỉ ngơi lấy lại sức rất khó có được. Trong khoảng thời gian này nhất định phải điều chỉnh trạng thái của mình đến mức tốt nhất.

“Ồ, dùng dùng sắp bắt đầu rồi.”

Mà ngay lúc mấy người chuẩn bị thời gian đả tọa minh tướng, Vương Lục lại bỗng nhiên đưa tay chỉ hướng chính giữa sân trúc.

Lúc này, một đội biểu diễn cuối cùng đang bước nhanh xuống sân khấu, trận chiến liên tiếp sắp bắt đầu.

“Thật sự có mấy phần chờ mong a.” Vương Lục nói xong, rõ ràng lộ ra vẻ mặt nóng lòng muốn thử.

Chu Mộc Mộc liếc mắt nhìn: “Này, trò đùa của ngươi cũng nặng quá đi?”

Quỳnh Hoa lại càng hiểu rõ hơn Vương Lục một chút, mỉm cười: “Vương Lục sư đệ chẳng lẽ là dự định nghiêm túc quan sát học tập, sau đó trở lại Cửu Châu tiến hành phổ biến?”

Vương Lục gật đầu, trong lòng không thể không thừa nhận, nếu không có sự khác biệt quá lớn với lập trường của Quỳnh Hoa, kỳ thật hai người thật là rất tri kỷ...

“Mặc dù bản chất của tân Ma giới này chỉ là mộng cảnh, nhưng lại là mộng cảnh ức vạn Ma tộc bỏ ra hai ngàn năm xây dựng thành, lấy hình thái xã hội mà nói, tân Ma giới so với cửu châu Đại Lục càng thành thực hơn, rất nhiều đồ vật nơi này đều có thể xem như kinh nghiệm tiên tiến. Nhất là giải trí của tân Ma giới, là kết tinh sau khi trải qua cạnh tranh chợ tương đối kịch liệt. Sau khi trở lại Cửu Châu Đại Lục chỉ cần chế tạo thích hợp làm chút cải tạo, thúc đẩy nghề nghiệp giải trí bạo cách mạng...”

“...” Chu Mộc Mộc có chút khó có thể lý giải mà nhìn Vương Lục, đã khó có thể lý giải được lý luận này của hắn, cũng khó có thể lý giải được tại sao hắn có thể rảnh rỗi đi chú ý đến cách mạng của ngành giải trí.

“Không riêng gì Thiểm Điện Cầu, thời gian cuối cùng này ta sẽ tận lực học tập hết thầy kinh nghiệm tân Ma giới, sau đó chờ ta trở lại Cửu Châu, liền lấy danh nghĩa Trí giáo từ Huyền Thiên quán dung tư thành lập một thương hội mới, sau đó toàn lực bắt chước. Ta thậm chí ngay cả cát tường vật thương hành cũng đã thiết kế xong, ngươi xem.”

“Đây không phải là cánh chim cánh cụt sao?”

“Chính là cánh chim cánh chim, rất đáng yêu? Dùng mô phỏng làm người mới khởi nghiệp, lại thêm cánh chim cánh chim của ta làm ký hiệu, cái này tương lai nhất định tiền đồ vô lượng, phát triển thành một đế quốc quy mô khổng lồ.”

Đối với sự tương tượng tốt đẹp của Vương Lục, Chu Mộc Mộc chỉ cười ha ha, đồng thời trong lòng cũng âm thầm bội phục tâm thái của gia hỏa này quả thực không ai có thể địch lại.

Nói thế nào đi nữa thì mấy ngày sau bọn họ đã phải lấy tính mạng ra mạo hiểm rồi, nếu không nghĩ ra làm sao tên gia hỏa này lại không thể khăn trương được đây?

Thiểm Điện câu chiến tiếp theo, có thể nói cực kỳ đặc sắc, khiến người ta mở rộng tầm mắt. Thành viên tham gia tổ chức dự thi đều là Ma tướng, có được thực lực cấp Đại Lục Kim Đan chân nhân của Cửu Châu —— đây cũng là đối kháng cấp bậc cao nhất trong tổng thi đấu cấp bậc Thiểm Điện Cầu.

Để thể hiện tính đối kháng và tính cách thượng thức tốt hơn, các trận thi đấu tia chớp có giới hạn nghiêm ngặt, Ma tộc có cảnh giới tu vi khác nhau sẽ không được phân vào trong trận đấu cùng cấp bậc. Mà trong nhiều trận thi đấu cấp bậc khác nhau, lấy cấp ma tướng là cao nhất. Trận đấu có thực lực cao hơn nữa cũng không phải không có, nhưng là trong phạm vi nhỏ giao lưu với nhau, sẽ không giải trí như công cộng.

Mà trận đấu cấp Ma tướng cũng đặc sắc nhất. Có thể tưởng tượng, một đám Chân Nhân Kim Đan có thể so với Thiên Nhất Chân Thủy trong thủy cầu triển khai tranh đấu kịch liệt, thi triển diệu thuật đến tranh đoạt quả cầu nước, cố gắng đưa quả cầu nước đến đối phương, quá trình sẽ xuất sắc cỡ nào.

Trận chiến liên miên này diễn ra ước chừng một canh giờ, mà càng về sau, sức cuốn hút trên sân khấu càng mạnh, đến giai đoạn cuối cùng của trận đấu, ngay cả Chu Mộc Mộc vốn không có hứng thú đối với trận đấu cũng nhìn không được hào trợ uy cho Lăng Cơ Kinh trong sân.

Cuối cùng, đội quân tinh minh của chủ trường chiến đấu đặc biệt phải so tài số bốn để phân thắng người cạnh tranh mạnh nhất của bọn họ. Đội ngũ siêu sao Lư Tạt Thành giành được ủng hộ cả sảnh đường, cũng giơ lên cao Bất Hủ Thuần - Đương nhiên, đây chỉ là phần thưởng đặc biệt của chiến thắng, Bất Hủ Thuần chân chính còn phải đợi sau khi kết thúc cuộc thi mới cho người thắng.

Sau cuộc thi, đám người Vương Lục vẫn chưa thỏa mãn theo đoàn người rời khỏi sân khấu.

Một đường trở lại tiểu viện ở tạm, bầu không khí vui vẻ mới thoáng lạnh vài phần. Trong đó Chu Mộc tình cảm phức tạp nhất.

“Nếu như... Nếu như không phải đã xác định rõ ràng mục tiêu, ta nghĩ không bao lâu nữa chúng ta thật sự sẽ mất phương hướng ở chỗ này.”

Vương Lục cũng thở dài: “Quả thật là một thế giới đẹp đến mức làm cho người ta căn bản không đành lòng phá hủy.”

Nhắc tới đề tài này, bầu không khí lập tức lạnh xuống.

Dựa theo kế hoạch, khi thủy triều màu đen giáng xuống, Quỳnh Hoa sẽ dùng Lục Tiên Kiếm chém ra một con đường, mà sau khi rời khỏi Ma giới mới, bọn họ còn có một chuyện trọng yếu phải làm —— đánh thức ức vạn người ngủ say kia, kết thúc mộng cảnh hai ngàn năm trong mộng cảnh.

Làm như vậy chủ yếu là để phòng ngừa cơn sóng đen lan tràn và nổ tung, nếu như bỏ mặc mặc tất cả, thủy triều đen sẽ có một ngày nuốt hết tất cả, mang đến tai nạn đại chiến không thua gì đại chiến Tiên Ma ở Cửu Châu. Nhưng khi cảnh tỉnh mộng, văn minh mỹ lệ triển khai hai ngàn năm cũng sẽ theo đó tan thành mây khói.

Kế hoạch Vương Lục thành lập thương hội ở Cửu Châu Đại Lục, bắt chước hoạt động giải trí của tân Ma Giới, cũng không phải là vì một màn sụp đổ kia mà cảm thấy tiếc hận, thử lưu lại cái gì đó?

Trong trầm mặc, Quỳnh Hoa mở miệng nói: “Được rồi, về trước nghỉ ngơi, riêng phần mình điều chỉnh tiên tâm đi. Sau cuộc tranh tài, ta thấy tâm thái mọi người có chút không ổn định.”

Lúc này, ngay cả Vương Lục cũng không phản đối.

Lần Hắc triều buông xuống tiếp theo đã cách nhau rất lâu rồi.

Bản chất của luồng triều đen này là bản năng giết chóc của Ma tộc bị áp chế ở Ma giới mới thức tỉnh. Nhưng mấy ngày nay thi đấu với Thiểm Điện Cầu lại phát tiết cảm tình tiêu cực khi

tân Ma giới tích lũy, kéo dài thời gian một lần sóng đen sôi trào.

Nhưng thủy triều màu đen rất cực cũng đã giáng xuống, dùng Thiểm Điện cầu phát tiết ra phương pháp tiêu hao tình cảm xấu mặt của Ma tộc, chung quy vẫn là trị ngọn không trị được gốc.

Một ngày nọ chạng vạng tối, bầu trời vang lên tiếng kèn thê lương, đó là Ma Vương vì trị vì con dân mà cảnh cáo. Tiếng kèn vang lên, Ma tộc mới Ma giới liền nhao nhao trốn vào nhà, thế giới ồn ào thoáng chốc trở nên an tĩnh lại.

Mà cùng lúc đó, đám người Vương Lục ngược lại đi ngược lại, ra khỏi tiểu viện an thân, một đường đi đến thành.

Binh lính bảo vệ cửa thành ngày thường sớm đã trốn vào doanh trại nghỉ ngơi, cửa thành lớn như vậy lại không có người trông coi, mặc cho người ra vào.

Đoàn người một đường đi tới cánh đồng bát ngát, lúc này sắc trời đã tối đen như mực. Tinh hà chi quang từng lóe ra dưới màn đêm đều biến mất, trong không khí tràn ngập một mùi tanh, khiến cho người ta cảm thấy ngột ngạt.

Quỳnh Hoa Tiên Tử xung phong đi trước, u quang màu máu tươi trong bóng tối tản đi bao nhiêu là áp lực trong lòng mọi người.

Khi con triều đen giáng xuống, Quỳnh Hoa dùng Lục Tiên Kiếm trảm phá không gian, mở ra một con đường an toàn, trực tiếp thông đến Đại Lục Cửu Châu. Vì một kiếm này, lúc trước tể kiếm Quỳnh Hoa ba ngày ba đêm, ngay cả tiên thiên nguyên khí của mình cũng bị thiêu đốt, cộng minh với Lục Tiên Kiếm đã đạt đến giai đoạn đỉnh phong.

Mọi người vừa mới ổn định lại nhịp bước, chuẩn bị nghênh đón đợt thủy triều đen giáng lâm... bầu trời sụp đổ.

Thân ở trong bóng tối bao bọc, đây là cảm thụ trong chốc lát đám người trực quan nhất, tuy rằng bốn phía đen kịt một màu, nhìn không ra nửa phần biến hóa, lại phảng phất có một thế giới ở trên đỉnh đầu nhanh chóng rơi xuống.

Chỉ cần đảo mắt một cái, vài tên Kim Đan chân nhân sẽ bị nghiền thành bột mịn, nhưng chỉ trong chớp mắt, Quỳnh Hoa

Lục Tiên Kiếm đã chém ra, kiếm quang thẳng tiến không lùi, phá thẳng trời xanh.

Kiếm quang nở rộ, ngàn vạn vong hồn cùng cất tiếng gào thét, đó là chiến quả hiển hách trăm yêu trừ ma trong lúc xuất đạo tới nay. Những vong hồn này khi còn sống đều là hạng người cùng hung cực ác, trời tru đất diệt, sau khi chết hóa thành lệ quỷ trong Lục Tiên Kiếm, hung diễm cũng đặc biệt lợi hại, theo kiếm quang chiếu rọi, ngàn vạn vong hồn này bắt được một điểm trong hư không.

“Đi “

Quỳnh Hoa quát lạnh một tiếng, uy năng của Lục Tiên Kiếm bùng nổ thêm một bước, Huyết Hải Cuồng Đào đã từng học tập Ngũ Linh Huyết Quan tranh bá với sóng máu lại mãnh liệt tuôn ra, mạnh mẽ bức lui thủy triều màu đen, mà bốn người còn lại không đợi nói nhiều, lập tức dọc theo kiếm quang đi vào hư không.

Quỳnh Hoa thì phụ trách điện phía sau, đợi khi Hạng Lương đi vào hư không, nàng đem kiếm quang vừa chuyển, Đào Thủy Huyết Hải lại bị thu vào trong kiếm. Mà Hắc triều bị biến máu kích thích thì lại cuồng bạo gấp bội đánh tới.

Nhưng lúc đó Quỳnh Hoa đang ở biên máu thu lại, phong bế khe hở không gian, chỉ để lại một bóng lưng tiêu sái ở Tân Ma giới.

Xoay người, Quỳnh Hoa nhìn thấy một đoàn người đang ở trong kẽ hở của thế giới và thế giới, ở đây như không có tọa độ, tu sĩ có đại thần thông như thiên địa cũng sẽ trầm luân, nhưng dưới chân Quỳnh Hoa lại có một cái vạch, một chỗ khác không phải là nơi xa xôi, đó là phương hướng của cửu châu.

Quỳnh Hoa mỉm cười: “Được rồi, kế tiếp chúng ta chỉ cần...
Ồ, Vương Lục thì sao?”

Nhìn kỹ, Quỳnh Hoa tiên tử mới xuất hiện, những người khác đều có mặt, chỉ có Vương Lục là không thấy đâu.

...

“Vương Lục đâu?”

Trước khi phát hiện Vương Lục không gặp, Quỳnh Hoa đã cảm thấy căng thẳng trong lòng, vội vàng hỏi mấy người khác, đặc biệt là Chu Mộc.

“Hắn...” Chu Mộc Mộc trương giọng với giao tình tốt nhất với Vương Lục, lại có vẻ hơi hoang mang khó tả: “Hắn, chớp mắt đã không thấy đâu nữa.”

“Không thấy nữa?”

“Hắn là người đầu tiên tiến vào hư không, còn ta thì đi theo sau hắn, nhưng mới bước vào hư không thì chỉ thấy nửa người hắn, nửa người còn lại thì ẩn hiện trong hư không, thoát nhìn giống như bị người chia làm hai đoạn. Sau đó hắn nói với ta...”

Chu Mộc nói tới đây, theo bản năng nuốt một lần rồi mới nói thêm: “Hắn nói, có cái gì quên, phải trở về lấy.”

Bốn người ở đây ai cũng nói không ra lời, có người quên mất, còn người phải đi lấy lại quên đi chẳng lẽ là đầu óc của hắn?

Hắn biết rõ Quỳnh Hoa tiên tử phải bỏ ra đại giới bao nhiêu mới có thể tìm được khe hở trong không gian Ma giới được xưng là vĩnh viễn không thể đột phá, chém ra đầu thông lộ này sao? Vì con đường này, Quỳnh Hoa bản thân đã gánh vác nguy hiểm bị Lục Tiên Kiếm cản trở, mà mấy người còn lại cũng đem chính mình bại lộ dưới uy áp của Hắc Triều khan.

Cơ hồ phải đánh bạc tính mạng mới nắm bắt được cơ hội đột phá, vất vả lắm mới thoát khỏi lồng giam Tân Ma giới, không ngờ hắn lại vòng trở về?

Qua một lúc lâu, Quỳnh Hoa mới nói: “Vương Lục làm việc theo thói quen nằm ngoài dự đoán của mọi người, nhưng mỗi một lần đều có suy nghĩ của riêng hắn... Hắn sẽ không tự mình đi đến đường chết, ta nghĩ lần này hắn là hắn có điều gì hy vọng được chúng ta biết đến làm việc này.”

Chu Mộc Mộc hỏi: “Vớ da mặt dày của hấn, chỉ sợ ngay cả chạy tới trước mặt chúng ta cũng không đổi sắc, có gì phải giấu giếm mọi người làm sao?”

Quỳnh Hoa không trả lời, chỉ lạnh nhạt nói: “Nơi này trải rộng hư không loạn lưu, không nên ở lâu, hơn nữa manh mối dẫn đường của ta cũng không thể duy trì quá lâu, cho nên chúng ta về Cửu Châu trước, tóm lại bàn bạc kỹ hơn đi.”

“Này, ngươi muốn giữ Vương Lục lại như vậy sao?”

Quỳnh Hoa hỏi: “Chẳng lẽ ngươi nguyện ý ở lại cùng hấn sao?”

“Hấn...” Chu Mộc hơi há mồm cứng lưỡi. Tuy nàng và Vương Lục quan hệ không tốt, nhưng còn lâu mới tới mức sinh tử chi giao. Huống chi nàng là Côn Luân Tịch, cũng không thể hành động theo cảm tính như vậy được.

“Nhưng ít nhất hấn cũng là đồng đội của chúng ta, chờ thêm một thời gian...”

Quỳnh Hoa lại nói: “Ngươi cho rằng chuyện của hấn là có thể giải quyết trong thời gian ngắn sao? Nếu không phải, chúng ta ở đây chờ một lát lại có ý nghĩa gì chứ?”

“...” Rốt cuộc Chu Mộc không còn gì để nói.

Âm thanh phản đối duy nhất biến mất, hành trình của bốn người liền được định ra, do Quỳnh Hoa dùng Lục Tiên Kiếm dẫn đường, từ hư không loạn lưu trở về Cửu Châu.

Một đường không nói gì.

Tu vi tu sĩ kim đan còn chưa đủ để tự nhiên xuyên qua Đại Thiên thế giới, Quỳnh Hoa cũng là phải dựa vào nhiều món chí bảo tiên môn mới có thể một mực nắm lấy dẫn dắt của Lục Tiên Kiếm. Ba người còn lại theo sát phía sau, đồng dạng không rảnh để hấn quan tâm.

Chuyện của Vương Lục không còn ai nhắc tới nữa.

Mà Quỳnh Hoa đi đầu, lại ở trong lòng yên lặng cảm thán.

Khác với những người khác, nàng... biết ít nhiều về dụng ý của Vương Lục.

Đối với hắn mà nói, lựa chọn kia nhất định sẽ vô cùng khó khăn, nhưng năng tin tưởng, Vương Lục nhất định có thể hoàn thành tốt.

Tuy quan hệ của hai người không tốt, nhưng Quỳnh Hoa chưa bao giờ đánh giá thấp Vương Lục, đó là một... chưa bao giờ khiến người ta thất vọng về đồng đội.

Một bên khác, sau khi thoát khỏi đại đội, Vương Lục quả thật có nhiệm vụ cần phải một mình hoàn thành.

“Ha ha, vùng đất quen thuộc, không khí quen thuộc.”

Đặt chân lên một mảnh bình nguyên màu máu, Vương Lục tìm lòng không được mà cảm khái.

Nửa tháng trước, hắn từ Đại Lục Cửu Châu phá vỡ hư không đi tới nơi này... Vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy một thế giới cường đại khác hẳn với Đại Lục ở Cửu Châu, nhưng không ngờ tất cả đều là một mảnh đất bỏ hoang.

Ma giới, Vương Lục một lần nữa về tới Ma giới.

Quỳnh Hoa dùng Lục Tiên Kiếm trăm phá không gian, đánh xuyên một con đường đi tới Cửu Châu, nhưng Vương Lục cũng không vội vã trở về Cửu Châu, mà là từ trong hư không trở lại Ma Giới – Đương nhiên, từ sau khi tiến vào Ma Giới, gã lại bị kết cấu đặc thù của Tân Ma Giới giam cầm lại.

Lúc này, hít thở không khí quen thuộc, giẫm lên mặt đất quen thuộc. Vương Lục rõ ràng cảm nhận được, liên hệ giữa mình và Cửu Châu lại một lần nữa bị ngăn cách. Các loại đạo cụ, bao gồm cả Linh Kiếm Thiên Phù đều đã mất đi tác dụng.

Nhưng không sao cả, lần này quê hương tái du, hắn đã chuẩn bị kỹ càng.

Bầu trời vẫn cuồn cuộn mây máu, theo lý thuyết thời điểm hắn theo Quỳnh Hoa phá vòng vây, chính là lúc hắc triều giáng lâm, bất quá hắc triều cũng chỉ có ở Ma giới mới là không chỗ nào không có, cũng không thể hoàn toàn bao trùm Ma giới, ít nhất tại một nơi, là cấm khu Hắc Triều tuyệt đối sẽ không tiếp cận.

Vương Lục từ Tân Ma giới đến hư không, lại từ hư không đến Ma giới, tổng cộng chỉ bước ra hai bước. Nhưng hai bước này

lại ngưng kết tinh hoa tu vi của Kim Đan chân nhân, mỗi một bước đều ẩn chứa tính toán vô cùng, hơn nữa vận dụng tương đối nhiều pháp bảo.

Bởi vì không như thế, hắn làm sao có thể từ trong hư không bước tới nơi này?

Vương Lục ngẩng đầu, trong tầm mắt là một ngọn núi.

Một tòa thi hài do ngàn vạn sinh linh chồng chất mà thành.

Cũng là vị trí bản thể của Ma giới mới.

“Tiếp theo...” Vương Lục nhẹ giọng tự nói, cất bước về phía trước, đồng thời tay phải thò vào trong ngực, nắm chặt Ma Ngọc đã nóng hổi.

Kế tiếp là thời điểm lựa chọn... Hắn phí nhiều công sức, mạo hiểm cực lớn đến đây, cũng vì chuyện này — thức tỉnh mộng cảnh ngàn năm của Ma tộc.

Mộng cảnh của Ma tộc bất tỉnh, cơn sóng đen trong mộng cảnh sẽ không ngừng bành trướng, cuối cùng trở thành tai họa đủ để nguy hiểm đến chín châu đại lục. Nhưng nếu muốn mộng cảnh thức tỉnh, thì cũng đồng nghĩa với việc Ma giới mới bị phá diệt... Mặc dù chỉ là một giấc mơ, nhưng đó lại là mộng hùng vĩ tráng lệ nhất mà Vương Lục từng gặp.

Nếu thật sự dùng một tay phá hủy nó, Vương Lục... Thật sự có chút không đành lòng.

Bởi vì đó không phải là mộng cảnh đơn giản, hai ngàn năm sinh sôi nảy nở khiến cho tân Ma giới trở thành một tồn tại độc lập, mỗi một người trong đó đều có máu có thịt., Sinh linh sống sờ sờ, hơn nữa yêu thích hòa bình, cần cù trí tuệ. Khi ở tân ma giới, ngay cả người có vẻ cực đoan như Quỳnh Hoa trước phân tiên ma cũng không khỏi buông bỏ sát ý, căn bản không cách nào động thủ với dân cư trong đó... Đó thật sự là một nơi khiến người ta say mê.

Mà hiện tại, muốn bản thân thức tỉnh mộng cảnh, khiến ức vạn sinh linh trong Ma giới mới sụp đổ trong không gian chết không có chỗ chôn?

Loại tội nghiệt này, Vương Lục cũng không muốn công trên người, nhưng bây giờ xem ra cũng không có lựa chọn nào

khác. Cho dù mình không động thủ, vài năm sau, hoặc là vài chục năm nữa, Ma giới mới cũng sẽ sụp đổ.

Nghĩ rõ điểm này, Vương Lục lập tức đề xuống một chút bất an trong lòng, tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Phương pháp thức tĩnh mộng cảnh vô cùng đơn giản —— chỉ cần lợi dụng đầy đủ hiệu quả thống trị Ma Ngọc là đủ rồi, mặc dù sau khi Vĩnh Hằng Thụ bị hủy diệt, Ma Ngọc đã mất đi công hiệu quân lâm thiên hạ. Nhưng Vương Lục tin tưởng, đối với toà Thi Sơn, Ma Ngọc trước mắt này vẫn có một ít hiệu quả sắc lệnh.

Mà điều hắn muốn làm cũng chỉ là mệnh lệnh cho những sinh linh này tỉnh lại.

Vương Lục không rõ ràng vị Ma tộc trong quân tiên mộ kia, có phải xuất phát từ nguyên nhân này giao Ma Ngọc cho mình hay không, nhưng hiện tại xem ra nó vừa lúc có thể phát huy tác dụng cực lớn.

Bất quá, ngay lúc Vương Lục chuẩn bị kích ma ngọc, bỗng nhiên một thanh âm dị thường vang lên.

“Hình như ta ngửi thấy mùi vị quen thuộc...”

Vương Lục nghe vậy sửng sò, lập tức nhìn về phía dưới chân. Bởi vì thanh âm chính là từ dưới chân gã đi ra.

“... Sa Tra, người vậy mà tỉnh?”

Ở thư viện Côn Luân tiên sơn tìm được Hồ Ngôn tộc di tộc, vốn là Vương Lục đã chuẩn bị xong át chủ bài từ Ma giới phản hồi Cửu Châu, nhưng tình thế biến hóa quá nhanh, đầu tiên là tình huống ở Ma giới có chút mong muốn, sau đó Vương Lục càng là kẻ đi theo Ma giới thì mơ màng màng không tỉnh, phảng phất như giả chết hoàn toàn mất đi tác dụng.

Nghĩ đến cũng bình thường, Sa Tra sống ở Thái Cổ di dân hơn vạn năm trước, hiện nay ở Ma giới, pháp tắc sụp đổ, đại khí hỗn loạn, đã sớm không thích hợp sinh tồn, đặc biệt là không khí nơi này đối với Ma tộc tựa hồ có kịch độc, chỉ còn lại Lỗ Vệt môi mím tự nhiên chống đỡ không nổi.

Vốn tưởng rằng cái miệng này sẽ hôn mê đến khi trở về Cửu Châu, thậm chí tràng diện sẽ không tỉnh, không ngờ rằng lúc

này nó sẽ tỉnh lại.

Bất quá, cho dù tỉnh lại, hấn cũng không có tác dụng gì.

Vương Lục đang chuẩn bị bỏ qua sắc nhọn, lại nghe Lăng Hâm kinh hô: “Không sai, đúng vậy, ta đúng là người được khí tức chủ nhân đồng tộc, chúng ta trở lại Ma giới sao? Không sai, đây chính là mùi của Ma giới... Mặc dù có biến hóa rất lớn, nhưng ta tuyệt đối sẽ không nhận lầm quê hương.”

Cảm nhận được dưới chân bắt đầu khởi động, Vương Lục giơ chân lên, ngọc ngậy tựa như lá khô trong gió tung bay giữa không trung, hoan hô.

“Ha ha ha, về nhà ông đây cũng về nhà thôi.”

Vương Lục thầm than trong lòng: Về nhà đích thật là về nhà, nhưng thương hải tang điền, quê hương của người đã biến thành phế tích.

Quả nhiên, không quá lâu sau, tiếng hoan hô trầm thấp xuống, thay vào đó là nghi hoặc rất sâu.

“Chủ nhân, tại sao ta lại có cảm giác quê hương đã có biến đổi rất lớn, hơn nữa... tử khí nặng nề...”

Trong cuộc chiến tiên ma, hầu như mất đi tất cả khí quan sắc bén, tự nhiên sẽ không nhìn thấy, cũng không cảm giác được biến hóa nghiêng trời lệch đất của ma giới, chỉ là sau khi vui mừng thối lui, cuối cùng từ trong cảm giác duy nhất của mình đã phát giác được dị thường.

Vương Lục thì đi thẳng vào vấn đề: “Ma giới đã xong rồi.”

“Xong rồi?” Đầu bạc sừng sốt, qua một lúc lâu, hỏi: “Chủ nhân, người nói xong rồi... Có ý gì?”

Vương Lục thân nhiên nói: ” Vĩnh Hằng thụ bị người hủy, Thiên Địa Pháp Tắc của Ma giới tan vỡ, tất cả mọi người chết trong sạch.”

“Điều này không có khả năng...” Hâm Lăng Hâm kinh hô: “Ta vừa rồi còn người thấy mùi đồng tộc.”

“Lại nghe tiếng, không người thấy mùi thì thế sao?”

“Ta...” Giọng nói hiên ngang lại trầm thấp thêm lần nữa.

Thân ở trước núi thi thể, mùi thi thể nồng đậm làm người hít thở không thông làm sao người không ra chứ? Chỉ là lúc trước trinh sát căn bản không muốn suy nghĩ cái khả năng này, chỉ chăm chú vào một tia khí tức sinh linh còn sót lại trong thi thể mà thôi.

Ngay lúc Vương Lục cho rằng Đồ Lăng đã chấp nhận số phận, di dân Hồng tộc này lại rít gào lên lần nữa: “Chuyện này không có khả năng ta tuyệt đối không tin Ma tộc sẽ diệt sạch chọi tộc như vậy. Đứng ra cho ta ra lệnh cho các người, lập tức xuất hiện trước mặt ta, lập tức.”

Trong thế giới Ma tộc từ vạn năm trước, Thiểm tộc được xem như tộc tông tộc có tiếng tăm của chủ tộc, không ai không tuân theo. Thế nhưng Ma giới lúc này, còn tộc Ân Môn ở đâu có thể hưởng ứng lời kêu gọi kia chứ?

“Liều tộc các người muốn tạo phản sao? Là ta đã trở về, là ta...” Trong miệng sặc sỡ ra sức rít gào, không bao lâu trong miệng liền tràn ra máu, nhưng hắn vẫn không chịu ngừng lại: “Như vậy... Tu tộc, Tu tộc ở đâu? Tu tộc, các người ra đây cho ta, không thể cứ diệt tuyệt như vậy được, ta biết các người còn sống, đi ra đây cho ta.”

Oanh!

Tiếng rống phẫn nộ xuyên thủng mây xanh, mây lửa trên trời bị tiếng gầm này đánh tan tộc quần... Quả nhiên là danh bất hư truyền.

Nhưng cho dù rống to hơn nữa, chẳng lẽ còn có thể để người chết sống lại sao?

Đúng lúc Vương Lục lắc đầu, chợt nhìn thấy trên Thi Sơn phía trước có một chỗ nhô ra khẽ run lên.

Một cỗ thi thể ngủ say hai ngàn năm, đột nhiên đứng lên.

...

Vương Lục thật sự cảm thấy mở rộng tầm mắt.

Xác chết giả chết không có gì lạ, nhưng thi thể đã chết đi hai ngàn năm bị người dùng tiếng gầm gừ thức tỉnh, điều này cũng rất hiếm thấy... Huống chi, bị tiếng gào thức tỉnh lại, là một Ma tộc vốn nên vĩnh viễn ngủ say không tỉnh, đây quả thực là chết mà sống lại.

Thần thông dị năng của Côn Bằng Thân là một dị năng của Hồng tộc, đích thật không hề tầm thường.

Bất quá Vương Lục cảm thấy hứng thú hơn chính là chuyện tiếp theo.

Trên Thi Sơn, không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, một bộ thi thể hưởng ứng triệu hồi Hâm, từ trong giấc ngủ say tỉnh lại. Một người thức tỉnh đối với tân Ma giới không có ảnh hưởng, những thi thể còn lại còn đang ngủ say dài, trên Thi Sơn, cỗ thi thể này đứng thẳng lên có vẻ dị thường đột ngột.

Sa Tra phát giác nó thức tỉnh, lập tức vội vã lướt qua, đi tới trước cỗ thi thể kia.

“Quả nhiên còn có người sống sót người, nhanh nói cho ta biết rốt cuộc Ma giới đã xảy ra chuyện gì?”

Lúc này, thậm chí Hâm Na cũng bất chấp sự tồn tại của chủ nhân. Mà Vương Lục cũng không để ý, chỉ dạo bước đến Thi Sơn, đi đến bên cạnh thi thể kia.

Dưới loại tình huống này, lại có người có thể sống lại, thật sự khiến người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi... Cỗ thi thể này khi còn sống nhất định là đại nhân vật rất giỏi. Bất quá có thể nhìn ra được lúc này cũng chỉ có thể coi như là hồi quang phản chiếu, bởi vì sau khi thoát ly mộng cảnh của Thi Sơn, cỗ thi thể cao lớn này đang bị hư thối với độ kinh người.

Bất quá, trước khi triệt để hư thối, hẳn vẫn có năng lực mở miệng nói chuyện.

“Ma giới?”

Thi thể vừa thức tỉnh, thần trí còn có chút mơ hồ, một lát sau, nó lặng lẽ thở dài: “Ma giới, đã không còn tồn tại nữa.”

Nghe được câu này, Sặc sỡ rút cuộc từ bỏ ảo tưởng, cả người đại ra.

Mà thi thể bị đánh thức thấy không còn vấn đề gì nữa liền chuẩn bị cầm đầu tiếp tục ngủ say. Có điều Trạc lại đột nhiên mở miệng hỏi lại: “Chúng ta, thua rồi sao?”

“Đúng vậy.” Thi thể kia bình tĩnh trả lời.

“Như vậy à...” Giọng mũi nhọn cay đắng, bây giờ hẳn chỉ còn sót lại khoe miệng, ngay cả con mắt cũng không có, tự nhiên cũng không có nước mắt tràn đầy khuôn mặt, nhưng trong thanh âm thống khổ lại làm cho người ta cảm thấy đồng cảm.

“Chúng ta, có chống cự đến khoảnh khắc cuối cùng sao? Tuy rằng thua, nhưng chúng ta vẫn là chiến sĩ quang vinh, có phải không?”

Nghe được vấn đề này, cỗ thi thể kia chân chờ một chút, nói: “Chúng ta không chống cự đến cuối cùng, bởi vì như vậy quá không sáng suốt rồi.”

Sa Tra nghe vậy nhất thời sững sốt.

Hắn hoàn toàn không thể tin được chính mình nghe được cái gì.

“Người nói...bạn ta không chống cự đến cuối cùng? Vì vậy không sáng suốt? Người nói vậy là có ý gì?”

Cỗ thi thể kia kể sơ qua về đại tai biến của hai ngàn năm trước, sau đó tổng kết nói: “Tóm lại, đối mặt với nguy cơ của toàn bộ Ma giới, làm bừa cũng không có ý nghĩa gì. Vì vậy cuối cùng chúng ta cùng nhau tạo ra một giấc mơ, cũng thành lập một quốc gia mới trong giấc mơ.”

“Hoang đường, hoang đường, chuyện này quả thực vô cùng hoang đường...”

Ánh lửa phản nộ cắt đứt đối phương: “Cái gì gọi là dũng mãnh của thất phu vô nghĩa? Cái gì gọi là chống cự tới cuối cùng quá không sáng suốt? Lời này quả thực là sỉ nhục của ma tộc...”

“Đây là tất cả chúng ta có chung nhận thức.” Cổ thi thể kia lại vô cùng lạnh nhạt, “Khi có được phần thắng, anh đừng chiến đấu là đáng để hô hào. Nhưng nếu một phần thắng đều không có, thì nên lựa chọn sáng suốt mà từ bỏ.

“Sau đó trốn trong mộng làm kẻ nhu nhược cả đời? Các người... Các người rốt cuộc là thứ gì? Các người tuyệt đối không phải Ma tộc, bởi vì ta tuyệt đối sẽ không tin tưởng hậu nhân của ta trở thành phế vật như thế. Chúng ta dù đối mặt với đối thủ không thể nào chiến thắng, cũng sẽ ưỡn ngực ngẩng đầu, thẳng đến một khắc sau buông xuống bởi vì đó mới là tư thái Ma tộc nên có...”

Thi thể có chút khó hiểu: “Nhưng điều đó không phải lý trí.”

“Lý trí? Đó là món đồ chơi mà nhân loại mới có thể cảm thấy hứng thú, Ma tộc chưa bao giờ cần lý trí, cái chúng ta cần chính là vinh dự, là tôn nghiêm...”

Sa Tra không ngừng gào thét, mà bởi vì khàn cả giọng, trong miệng cũng không ngừng phun ra máu.

Nhưng hắn lại không có ý định dừng lại chút nào.

“Các người... Người đã quyết định là ai? Là ai dám dẫn dắt Ma tộc đi vào con đường khuất nhục như vậy? Để hắn đi ra gặp ta.”

Thi thể sống lại rõ ràng có chút khó khăn, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

“Gọi lĩnh của các người ra đây gặp ta...”

Vừa rống, mũi nhọn vừa bắt đầu điên cuồng phun máu tươi, hiển nhiên lực lượng của nó căn bản không cho phép nó cuồng bạo như vậy, nhưng cũng rất rõ ràng, nó căn bản không quan tâm sống chết của mình.

Cuối cùng cho đến khi khí lực Hâm tiêu hao hết, vạn phần không cam lòng rơi xuống mặt đất, cổ áo Thi Sơn cũng không xuất hiện, ngay cả thi thể bị tiếng rống đánh thức cũng bị pháp tắc sụp đổ hóa thành tro bụi, không có manh mối hữu dụng nào nữa.

Sùng nằm trên mặt đất, thoi thóp, trong miệng vẫn lẩm bầm.

“Ta... Ta tuyệt đối không tin, tuyệt không tin đây là kết cục. Trốn vào mộng cảnh kéo dài văn minh? Đó là chuyện cười... Chủ nhân, nói cho ta biết, đây cũng không phải là kết thúc.”

Vương Lục khe khẽ thở dài: “Cái này đương nhiên không phải là kết thúc, tất cả chỉ mới bắt đầu thôi.”

“Vậy sao, vậy ta đây, yên tâm rồi... Ma tộc chúng ta, không nên uất ức như vậy chứ.”

Nói xong, cái tiếng hồng to ồn ào này rốt cuộc cũng vô thanh vô tức rồi.

Mà Vương Lục thì lâm vào trầm mặc dài lâu.

Lúc trước thả Hâm nhuệ ra, thuận túy là thuận tay mà thôi, cũng không có quá nhiều ý nghĩ, nhưng nghe xong những lời này, trong lòng Vương Lục lại dâng lên một nỗi nghi hoặc.

Hai ngàn năm trước, đối mặt với sinh tử quan đầu, Ma tộc lựa chọn trốn vào trong mộng cảnh... Dĩ nhiên là một chiêu diệu kỳ, nhưng hôm nay xem ra, hoàn toàn chính xác có rất nhiều chỗ không giải thích được.

Vương Lục không dám nói mình hiểu sâu bao nhiêu về Ma tộc, nhưng trong hai lần đại chiến tiên ma, ít nhất có một điểm là rõ ràng —— Ma tộc là một loại sinh vật tính tình đặc biệt cương liệt, cho dù trong đó là chủng tộc tương đối giao hoạt đa biến cũng không ngoại lệ. Như vậy, đối mặt với Ma giới lúc sinh tử sụp đổ, những sinh linh thà là ngọc nát này lại lựa chọn “không cậy mạnh” sao?

Nhìn từ góc độ con người có thể trốn vào trong mộng cảnh không có gì đáng trách, nhưng Trọc Hà trước khi chết gầm lên lại khiến Vương Lục tỉnh ngộ hơn, hẳn không thể dùng tiêu chuẩn của con người để cân nhắc hành vi của Ma tộc.

Nếu đứng ở góc độ Ma tộc mà nhìn thì sẽ gặp phải tuyệt cảnh, lựa chọn bình thường hẳn là chống lại đến cùng, đến chết mới thôi. Về phần xoay người trốn vào trong mộng cảnh, thật sự không phù hợp với mỹ học của ta. Đương nhiên, trong ức vạn sinh linh của Ma tộc, khó tránh khỏi xuất hiện số ít trường hợp đặc biệt, nhưng tòa Thi Sơn cao vút trong mây trước mắt này, hiển nhiên là tuyệt đại đa số sinh linh đều lựa chọn con đường này, điều này... đích xác có chút bất thường.

Sau khi ý thức được vấn đề, Vương Lục lâm vào mâu thuẫn sâu hơn.

Làm một kẻ chuyên nghiệp mạo hiểm, một chi tuyến quan trọng bày ngay trước mắt, không có khả năng làm như không thấy, nhưng tại đây thời điểm phức tạp mọc nhánh cây cũng không phải là mong muốn của hắn, nhất là cái chi tuyến này đối với hắn trước mắt mà nói, độ khó thực sự là có điểm quá cao.

Hắn vừa mới thăng cấp Kim Đan chân nhân, còn đảm đương không nổi trọng trách của thế giới chân tướng như vậy...

Vương Lục đi qua đi lại trên Thi Sơn, trù trừ hồi lâu cũng khó quyết định, mà cái này đối với Vương Lục luôn luôn lấy quả quyết chưa thành mà nói thật sự rất ít thấy.

Trên Linh Kiếm Sơn, như là chủ động nói với người của chương môn, hành vi khinh sư diệt tổ như thế này cho sư phụ, hắn làm sẽ không chớp mắt, nhưng bây giờ... lựa chọn thật khó khăn.

“... Vốn chỉ định gọi một cái giường, không có ý định xâm nhập mở ra a.”

Rốt cuộc, Vương Lục vẫn ngửa đầu thở dài một tiếng, sau đó Khôn Sơn Kiếm từ lòng bàn tay chui ra, lẳng không vung hai cái, kiếm khí tung hoành, oanh kích lên Thi Sơn, nhưng chỉ khơi dậy tầng tầng gợn sóng.

Tòa Thi Sơn này tồn tại hai ngàn năm, đã tiến hóa thành tồn tại cấp độ cực cao giống như pháp bảo. chưa tà bất xâm, vạn pháp bất thương. Lấy tu vi Vương Lục hôm nay, hầu như không cách nào dao động mảy may. Mà hiệu dụng sau khi Vĩnh Hằng Thụ sập xuống của Ma Ngọc cũng giảm bớt đi nhiều, khả năng duy nhất làm cho một ít di dân Hồng tộc đồng cảm kiệt sức mà chết... Vương Lục quả thực không muốn dùng thân mình mạo hiểm.

Thế nhưng, câu nói cũ lại nói như thế nào? Người muốn làm kẻ nhu nhược cả đời, hay là trở thành một anh hùng, dù rằng chỉ có thể kéo dài vài giây giây.

Tuy Vương Lục hoàn toàn không cảm thấy chỉ có thể liên tục mấy giây để xưng anh hùng, nhưng mà... Đối mặt một bí ẩn

lớn, gã đã không có biện pháp áp chế sự thăm dò của mình.

Mang theo hiếu kỳ mãnh liệt, Vương Lục chỉ xuống mũi kiếm, Hồn Độn Phá Thiên kiếm khí ngưng tụ một điểm, dẫn không ra. Chỉ là không ngừng khuấy động, lệnh kiếm khí trở nên sắc bén hơn. Sau đó Vương Lục nhẹ nhàng cắm mũi kiếm xuống dưới chân, vừa vặn là mấy cỡ thi thể gần như dính chặt vào trong khe hở của nhau.

Một kiếm súc thể đã lâu không chút lo lắng phá vỡ khe hở của Thi Sơn, sau đó Khôn Sơn kiếm dùng sức vẩy một cái, mượn Phá Thiên kiếm khí không gì không phá được sắc bén, cứng rắn ở trên Thi Sơn mở ra một khe hở.

Cùng lúc đó, từ trong Thi Sơn truyền đến một trận lực phản chấn kinh thiên động địa, Vương Lục vội vàng đem ma ngọc té ra trước người. Viên Chí Tôn bảo vật của Ma giới này đã từng là một chút công hiệu, triệt tiêu lực phản chấn của Thi Sơn. Mà Vương Lục thì nhân cơ hội này tiếp tục xâm nhập, hoàn toàn chui vào trong Thi Sơn.

Hắn muốn tìm một người trong Thi Sơn, một người một tay dẫn dắt ức vạn Ma tộc đi vào lối rẽ, thống lĩnh Đại Ma Vương của Ma giới hai ngàn năm.

Trải qua cuộc đối thoại giữa Duệ và vong hồn Ma tộc vừa rồi, trong lòng Vương Lục đã có rất nhiều câu đố chờ đợi giải đáp. Mà hai ngàn năm trước, thi thể Ma Vương chính là bước đầu tiên để Vương Lục giải đáp mê hoặc... Ở vừa rồi dạo bước, gã đã tra xét được vị trí thi hài Ma Vương.

Chính giữa Thi Sơn có ức vạn Ma tộc bao vây, như sao quanh trăng sáng... Nơi đó chính là nơi mai táng của Ma Vương, tòa Thi Sơn này giống như là dùng thi hài tạo thành một gian lăng tẩm.

Ức vạn Ma tộc phơi thây nơi hoang dã, chỉ có một mình Ma Vương xem như đã chết, đây cũng là một điểm đáng ngờ.

Hành tẩu trong núi thi, đi lại gian nan, mặc dù có Ma Ngọc hộ thân, Vương Lục vẫn phải đối mặt với đủ loại dị tượng... Dù sao, đây là một tòa Ma Vương Lăng tẩm, hơn xa bất kỳ phần mộ nào của đương đại, ức vạn sinh linh vì nó mà tử vong, chỉ

cần là oán niệm tiếc hận của người táng, đã có thể hình thành cơn thủy triều tàn sát bừa bãi Ma giới.

Ở Cửu Châu, Đại Lục, thường có truyền thuyết về quỷ diễm, Vương Lục vừa đi vừa tự giễu. Nếu trong Thi Sơn có quỷ khóc, tuyệt đối không chỉ có cô hồn dã quỷ, mà là quỷ triều? Vậy cũng chính là quỷ triều thổi đèn khanh khách.

May mắn một màn thiếu niên kia không thích hợp lại không sinh ra. Dưới sự che chở của Ma Ngọc, Vương Lục dựa vào Vô Tướng kiếm, hữu kinh vô hiểm mở ra một thông lộ.

Cuối cùng hẳn cũng thấy được quan tài của Ma Vương.

Ma Vương không hồ là Ma Vương, đãi ngộ khác xa so với người khác. Ở trung tâm núi Thi, Ma Vương có được một gian phòng độc lập, do hơn một ngàn tên Ma tộc cao lớn khôi ngô quay lưng lại, sau này lưng tạo thành sàn nhà, vách tường, nóc nhà, mà trên tường bốn phía, khắc lấy văn chương thi từ vì công đức Ma Vương.

Dựa vào nhận thức về văn tự Ma tộc, Vương Lục có thể nhìn ra vị Ma Vương đời sau của Ma tộc này trong thời gian ngắn ngủn vài chục năm đã thành lập công nghiệp không tầm thường, bởi vậy ở Ma giới cũng được hưởng uy vọng cực cao, thậm chí có thể nhất ngôn cửu đỉnh, lúc này mới có thể làm cho hàng tỉ Ma tộc đi theo.

Đồng thời, trên một bức tường còn có chân dung Ma Vương. Nhìn thoáng qua có thể thấy là đồng tộc Đào Ngột, mặt đỏ răng nanh, sau lưng mọc ra đuôi dài chập chờn. Chẳng qua so với Giao Bằng, vị Ma Vương này có dáng người nhỏ gầy, mặt mày bình thường, chỉ có một đôi đồng tử như đồng hồ cát biểu hiện ra sự khác biệt của gã.

Nhìn chân dung này, Vương Lục có chút xuất thần. Nhưng rất nhanh gã liền lắc đầu, không để ý tới nữa.

Trong Thi Sơn không thể ở lâu, di tượng người chết càng không cần phải nhìn nhiều, vấn đề là vấn đề máu chót là...

Vương Lục tiến lên vài bước, đưa tay nắm lấy nắp quan tài của Ma Vương, sau đó dùng sức mở ra.

Bên trong trống trơn.

Đổi mặt với quan tài trống rỗng, Vương Lục trầm mặc thật lâu, bất đắc dĩ thở dài.

“Quả nhiên là gạt người.”

Trước khi tiến vào Thi Sơn, Vương Lục bắt đầu hoài nghi thân phận của vị mặt thể Ma Vương này.

Bất kể trong bao nhiêu công lao kinh người hắn làm ra tại vị, nhưng không thể phủ nhận có hai vấn đề. Thứ nhất, Vĩnh Hằng Thụ ở Ma giới là sụp đổ trong trách nhiệm của hắn. Thứ hai, đổi mặt với tuyệt cảnh là lựa chọn để hắn dẫn dắt ức vạn Ma tộc làm trái với lẽ thường.

Như vậy giáo dục có nhiều bài thơ công đức hơn nữa cũng đáng giá đi chất vấn một chút... Dù sao đối với Vương Lục mà nói, loại chuyện này cũng không phải là hiếm thấy.

Trong quá trình kinh lịch, Vương Lục đã nhìn thấy quá nhiều tình huống tương tự, một bên lừa dối dân chúng vì mục tiêu vĩ đại mà hiện dâng tất cả. Sau đó bản thân lại lặng lẽ chuẩn bị đường lui cho mình, gọi là trong hàng ngũ nhân vật lãnh đạo là nhân vật lãnh đạo., Loại này có thể nói là tầng tầng lớp lớp, ma giới đại vật nhiều vô số, ngẫu nhiên sản xuất ra một cái cũng không có gì ngạc nhiên. Chỉ tiếc căn cứ vào chân dung vẽ xem ra, vị lãnh tụ này cho dù tiêu chuẩn nhân loại đến xem cũng tính là mi thanh mục tú, không có một cái đầu địa đò, vậy càng thêm phù hợp với ấn tượng của mình...

Về phần tại sao may mắn gặp được hàng này trong đám Ma Vương đời sau? Rất đơn giản, bởi vì một khi trên vương tọa của Ma giới xuất hiện loại hàng này, vậy cơ bản nhất định là Ma Vương đời cuối.

Tuy nhiên, nhìn quan tài trống rỗng, trong lòng Vương Lục vẫn có chút bất an.

Hai ngàn năm trước rốt cuộc nảy sinh cái gì? Sự tình thật chỉ đơn giản như vậy thôi sao? Bởi vì Ma Vương thống trị bất lực, cho nên Vĩnh Hằng Thụ bị phá hủy, sinh linh Ma tộc cũng bị

dẫn vào lối rẽ, rơi vào mộng cảnh dài đằng dặc... Là như vậy sao?

Đáng tiếc hiện tại có vấn đề tra chứng thực nhiều hơn nữa, trong quan tài rỗng tuếch, không lưu lại bất cứ manh mối nào có giá trị, về phần ca công tụng đức trên vách tường xung quanh, cũng cơ bản không có giá trị để đọc. Một lãnh tụ chủng tộc có thể dẫn dắt dũng mãnh thượng võ nhất đi về phía mộng cảnh, tự nhiên sẽ không vì mình mà lưu lại hắc điểm của sử sách. Sách sử tốt lưu danh, cái này cũng coi như là thông bệnh thông thường.

“Vậy kế tiếp... phải chuẩn bị sao?”

Muốn giải đáp bí ẩn nhất thì không thể giải được. Vương Lục chỉ có thể lùi lại cầu tiếp, bắt đầu thực hiện nhiệm vụ thứ yếu — đánh thức giấc mộng dài ngàn năm, giải quyết được nỗi lo về sau của con thủy triều đen.

Chuyện này, trong liên tục mở màn trên Thiểm Điện Cầu Ma giới mới, Vương Lục đã bắt đầu chuẩn bị, chuyện cho tới bây giờ hầu như là tình thế bắt buộc phải làm.

Nhưng Vương Lục lại không có biện pháp lập tức hạ quyết tâm đi làm.

Trong nửa tháng thời gian ở Ma giới mới, những thứ mà hắn nhìn thấy làm hắn khó mà quên được. Mộng cảnh mà Ma tộc xây dựng hai ngàn năm quả thực là một kỳ tích, văn minh mỹ lệ xán lạn kia, nếu cứ như vậy mà bị hủy hoại thì Vương Lục thật sự cảm thấy đau lòng.

Kỳ thật hắn rất thích quả cầu chóp kia.

Hơn nữa, mặc dù bản chất của tân Ma giới chỉ là mộng cảnh, nhưng không ai có thể phủ nhận mộng cảnh này ẩn chứa lực lượng cường đại. Đám người Vương Lục ở trong đó, không khác gì đặt mình vào thế giới hiện thực là hưởng thụ mỹ thực trong mộng là thật, trong túi xì của gã bây giờ còn chứa mấy chén đặc sắc của Ma giới mới, căn bản đã thực thể hóa hóa.

Tương tự, ngàn vạn cường giả trong Tân Ma giới cũng không phải Kính Hoa Thủy Nguyệt, tổng hợp lại xem ra, đó là lực lượng cường đại đủ để sánh vai cùng Cửu Châu Đại Lục, nếu

như bởi vì mộng cảnh thức tỉnh mà bị thất thủ toàn bộ... Cũng không khỏi quá đáng tiếc.

Một lần ra oai phủ đầu gọi là giết chết hai tên Ma vương trong Ma giới Tân Ma vương. Ma quân mà thế thì Ma tướng nhiều vô số kể... Vương Lục cảm thấy chiến tích này thực sự không đáng để khen ngợi.

Huống chi, đạo cụ bản thân mình dùng, cũng chính là ma ngọc trong tay —— tinh túy Ngũ Linh huyết quan, là do vị Hắc Vụ Ma tộc trong quần mộ tổ tiên tặng cho, mà lý do hấn tặng cho Ma Ngọc, chẳng lẽ là hy vọng mình đánh nát Ma giới mới, triệt để chôn vùi ngọn lửa văn minh còn sót lại của Ma giới sao?

Sự tình... dẫu sao cũng nên có một phương án giải quyết thích thỏa đáng mới đúng.

Nhưng nếu vì nhân từ trong thời gian ngắn mà bỏ qua mộng cảnh Ma giới mới này, như vậy khi cơn sóng đen bành trướng tới mức cuối cùng không thể ngăn chặn nổi, Ma giới mới cũng sẽ bị hủy hoại trong chốc lát, đồng thời ngay cả chín châu sáu cũng sẽ bị liên lụy. Khi đó, nhân từ của mình chính là sỉ nhục cả đời không thể rửa sạch.

“Ta nói này, bạn học Ma Vương đời sau, nếu như chuyện này đổi thành người quyết sách, người sẽ làm như thế nào đây?”

Trong lúc tầm ngủ của Ma Vương, Vương Lục nhẹ giọng hỏi, đồng thời ánh mắt chăm chú tập trung vào bức tranh trên tường.

“Đổi lại là người, nhất định sẽ không chút do dự kích hoạt ma ngọc. Bởi vì như vậy mới đủ lý trí, đủ an toàn. Mà lựa chọn này tuy tàn nhẫn nhưng không có lựa chọn nào khác...”

Vương Lục vừa nói, thanh âm cũng trở nên càng ngày càng nhẹ, đồng thời ánh mắt của gã cũng càng sáng ngời.

“Nếu như là người, nhất định sẽ nói như vậy, dù sao người cũng sẽ tìm được cái cơ giống như không có lựa chọn nào khác, mà tin tưởng trên thế giới này, người ủng hộ loại giá trị này cũng không phải số ít, thậm chí đổi lại là Quỳnh Hoa cũng không ngoại lệ.”

“Đáng tiếc, người tới chỗ này là ta, mà ta làm sao có thể cùng loại người như người thông đồng làm bậy? Khi tiến thoái lưỡng nan, vậy thì đi con đường mới, ví dụ như hiện tại...”

Vương Lục vừa nói, vừa đi đến bên tường, dùng sức in bàn tay lên trên một bộ chữ, sau đó trong lòng sợ hãi thán phục, năm đó đám người tuần táng cũng để lại một ít thứ hữu dụng.

“Hiện tại, ta có thể lựa chọn chúc bọn họ mộng đẹp rồi.”

Sau khi ra khỏi Thi Sơn, nghênh đón Huyết Vân của Ma giới, Vương Lục thở dài một hơi.

Lựa chọn trong Lăng gia không dễ dàng.

Lựa chọn phá hủy tất cả là chuyện đơn giản nhất, nhưng cũng vì thế mà Vương Lục khinh thường nhất. Cho nên... Hẳn lựa chọn một con đường càng thêm gian nan. Vương Lục không thể để mặc cho sóng đen trong Tân Ma giới không ngừng bành trướng, cuối cùng trở thành thiên tai uy hiếp đến Cửu Châu. Cho nên việc kế tiếp của hắn chính là nghĩ biện pháp tiêu diệt cơn thủy triều đen này.

Nói dễ vậy sao?

Thiên tài của Tân Ma giới xuất hiện lớp lớp, hai ngàn năm qua cũng không có ai có thể tiêu diệt được cơn sóng đen, ngược lại bởi vì tân Ma giới bành trướng, khiến cho lực lượng hắc triều không ngừng tăng trưởng. Vương Khu vực sáu một người, đối mặt với uy năng của toàn bộ thế giới, quả thực nhỏ bé không đáng nhắc tới.

Cho dù có ma ngọc tương trợ, Vương Lục cũng không có khả năng trực tiếp đi chống lại thủy triều màu đen - cho dù vĩnh hằng thụ vẫn còn, ma ngọc vẫn có công hiệu thần kỳ thống trị vạn vật của Ma giới, cũng không có khả năng chỉ dựa vào một ngọc thạch đã có thể tiêu trừ ác niệm trong lòng ức vạn sinh linh Ma giới. Nếu ma ngọc dễ dùng như vậy, Ma tộc đã sớm đem nhân loại diệt tộc trong lần đại chiến tiên ma đầu tiên rồi.

Nhưng mà, đây cũng không phải là vấn đề khó giải quyết.

Vương Lục trong quá trình từ lăng tẩm chậm rãi đi ra khỏi Thi Sơn, cũng đã cơ cấu xong một phương án. Dưới cái nhìn của gã, sự tình cũng có thể làm được.

Nguyên nhân của cơn sóng đen là do sinh linh mới ở Ma giới sau khi bị cưỡng ép hài hòa, vô ý thức tích lũy cảm xúc tiêu cực tập hợp. Hai ngàn năm qua, người của Ma giới vẫn chưa bao giờ phát hiện ra thế giới của mình, cắt đứt rất nhiều đồ bị thiếu trong thiên tính của mình. Mà không có ý thức được điều này, đương nhiên cũng không có biện pháp giải quyết vấn đề bị bệnh.

Đây chính là người trong cuộc u mê.

Nếu không phải như vậy, với sự tích lũy văn minh của Tân Ma giới lúc này, cường giả nhiều như mây, chẳng lẽ thật sự không giải quyết được vấn đề của thủy triều đen? Căn bản không có ý thức được vấn đề thì mới là vấn đề lớn nhất.

Dựa theo suy luận thám thính này, Vương Lục muốn giải quyết vấn đề rất dễ dàng, chỉ cần làm cho cư dân mới của Ma giới ý thức được vấn đề, thoát nhìn vấn đề liền giải quyết dễ dàng... Nhưng hơi suy nghĩ một chút liền biết, đó là một con đường chết.

Nếu như dân cư ở Tân Ma giới bỗng nhiên biết được hóa ra mình sinh sống trong một thế giới có bản năng... Như vậy bọn họ sẽ rất dễ liên tưởng tới bản chất của thế giới này có lẽ là mộng cảnh, thế là đột nhiên bừng tỉnh, mộng cảnh tan vỡ.

Wương Lục nếu không muốn đánh thức bọn hắn, thì không thể áp dụng phương thức trực tiếp thế này.

Cho nên hắn dự định làm việc tinh tế một chút, ngoại nhân góc độ để cải tạo Ma giới mới. Hắc triều xuất hiện, từ một góc độ khác cũng có thể lý giải là vấn đề một quốc gia vĩnh viễn vô ngoại bệnh nhân. Ma tộc chính là một đám người trời sinh bị ngược đãi cuồng bạo., Không bị chiến hỏa đốt đến mức khắp người đầy thương tích thì ý niệm không thông đạt, hoàn cảnh Tân Ma giới quá hòa bình nên căn bản không thích hợp sinh tồn... Đã như vậy, ở trong Tân Ma giới chế tạo một điểm nhân tố rung chuyển, để bọn họ tận tình hưởng thụ là được.

Đương nhiên, với tu vi của Vương Lục lúc này, muốn trực tiếp tiến vào trong mộng cảnh vẫn là Thiên Phương dạ đàm. Nhất là một thế giới vô cùng tiếp cận với chân thật, Vương Lục thật sự rất khó có thể chen vào được.

Nhưng hẳn có Ma Ngọc.

Nghĩ đến đây, Vương Lục cảm thấy ma ngọc trong tay phóng xuất ra nhiệt lượng kinh người trước nay chưa từng có, phẳng phát như từ nơi sâu xa cũng đáp ứng mình, chỉ rõ con đường này là chính xác.

“Tốt lắm, tiếp theo, để chúng ta cùng làm chúa cứu thế đi.”

Sau đó, tay trái hẳn nâng lên ma ngọc, tay phải thì mở ra một quyển trục, quyển trục là Lục trường lão Lục Ly tự tay vẽ ra, trong khoảng khắc có thể hoàn thành đại bộ phận phù lục, bí tịch phục chế, ngay cả công hiệu trong đó cũng có thể kế thừa bảy tám phần. Vương Lục dùng quyển sách này đem một bức họa trong tấm Ma Vương Lăng Thác ghi lại, cũng tái hiện trước mắt.

Bức tranh chữ kia vẽ bí thuật truyền kỳ mà hai ngàn năm trước Ma Vương sử dụng, Trúc Mộng Thuật.

Thời gian có hạn, Vương Lục không có khả năng trong thời gian ngắn tu hành nắm giữ môn bí pháp truyền thừa Vương tộc ở Ma giới này. Nhưng y cũng không cần nắm giữ, chỉ cần biết cách thức dùng bốn lượng nghìn cân ảnh hưởng đến quái vật khổng lồ ở Tân Ma giới là đủ rồi.

Mà nội dung này, trên bích họa có ghi chép vô cùng tường tận.

Ma tộc hai ngàn năm trước cực cao tít nhiệm Ma Vương, tạo nên Ma giới mới tự vận chuyển, không bị ngoại lực ảnh hưởng, lại đặc biệt đối đãi với Ma Vương, cấp cho hẳn quyền hạn quản lý tối cao, chỉ cần thao tác trên bích họa, có thể trực tiếp ảnh hưởng pháp tắc căn bản của tân Ma giới.

Đơn giản mà nói, chỉ cần một ý niệm trong đầu Ma Vương, là có thể tăng gấp bội trọng lực của Ma giới mới, có thể làm linh khí mơ hồ tân Ma giới khô kiệt mà những kịch biến thay trời đổi đất này, người thao tác thực tế là ức vạn người ngủ say, bản thân Ma Vương thậm chí không cần xuất ra bất cứ khí lực gì.

Vương Lục cũng không phải là Ma Vương hai ngàn năm trước, nhưng gã cầm trong tay Ma Ngọc, lại có thể lâm thời khách xiên. Đương nhiên, lâm trận mài gươm, Vương Lục không thể tự nhiên như bản thân Ma Vương được, tự nhiên

thao túng hết thầy pháp tắc của tân Ma giới, nhưng gã cũng chỉ cần điều chỉnh một cái rất nhỏ là đủ rồi.

Hắn muốn phóng thích một pháp thuật trong toàn bộ Ma giới mới. Một pháp thuật khiến người ta rơi vào trạng thái ngủ say không thể tránh khỏi hiện thực, mà thời điểm thi pháp lại là thời điểm hủy diệt.

Hắn muốn cho dân ở Ma giới mới đối diện với hắc triều.

...

Trong hai ngàn năm qua, Ma tộc mới ở Ma giới vẫn chưa từng đối mặt với mặt hắc ám của mình, mỗi khi hắc triều buông xuống, bọn họ liền như đà điểu trốn trong thành ngũ thiếp đi, nếu có kẻ không tin khiêu chiến thì oán niệm của ngàn tỉ sinh linh cũng sẽ tan thành mây khói trước mặt.

Nhưng hiện tại Vương Lục đã có ý định xoay chuyển cục diện này, y muốn cho đám Ma tộc của Tân Ma giới thức tỉnh từ trong giấc ngủ say, đối mặt với hắc triều, tận mắt chứng kiến trong lòng mình rốt cuộc đã thai nghén ra mãnh thú kinh khủng bực nào.

Sau đó, ma tộc mới tới tay tiêu diệt đám oan hồn lệ quỷ trong cơn thủy triều màu đen này.

Tân Ma giới hai ngàn năm qua đã không có lo lắng gì bên ngoài, hiện tại Vương Lục đã tìm cho bọn hắn một cái ngoại hoạn thật lớn, vừa lúc cho đám người này rảnh rỗi đến phát chán., Chỉ có thể thông qua Thiểm Điện cầu để tiết lộ dã tính của Ma tộc. Mà theo bọn họ ngênh chiến Hắc Triều vong hồn dần dần đầu nhập càng nhiều tinh lực, tự nhiên đầu nhập vào hắc triều lực lượng sẽ giảm bớt. Dưới cái này, nhìn như thế không thể đỡ, có lẽ thật sẽ bị tân Ma giới Ma tộc trấn áp.

Đương nhiên, trong quá trình này, Tân Ma giới chắc chắn sẽ chịu đả kích thảm thiết, duy trì văn minh mộng ảo hai ngàn năm cũng sẽ từ mây rơi xuống, trở nên càng thêm chân thực, nhưng đây đã là kết quả tốt nhất.

Dù sao cũng tốt hơn lúc bất tri bất giác bị cơn sóng đen thôn phệ chứ? Cũng còn hơn là bỗng nhiên bị người ta dùng Ma Ngọc thức tỉnh, tất cả văn minh trong khoảnh khắc sụp đổ còn mạnh hơn nữa?

Đây chính là phương án mà Vương Lục đưa ra toàn bộ sự đẹp đẽ của nàng ta.

Vốn dĩ trong lòng hắn chỉ hơi hình thành một chút, thao tác thực tế gặp phải rất nhiều khó khăn, nhưng ở trên vách tường ngũ lại tìm được Trúc Mộng Thuật, giống như chát xúc tác,

khiến cho hình dạng ban đầu của hắn nhanh chóng trở thành.

Vương Lục khoan chân ngồi ở trên Thi Sơn, trên bức họa cuộn tròn trước mặt mở ra lít nha lít nhít vặn tự cùng với hình vẽ theo ánh mắt của hắn di chuyển mà nhanh chóng biến hóa. Mà bất kể qua bao lâu, trên bức họa vẫn sẽ có nội dung mới xuất hiện, trên bức họa một xích vuông, còn vặn tự và tranh họa lại phẳng phát như vô cùng vô tận.

Trúc Mộng Thuật là một môn học vấn bác đại tinh thâm, Vương Lục thô xem ra, Tinh Thần Kiếm Điển hầu như không thua gì bảo vật trấn phái của Linh Kiếm phái muốn học thành trong thời gian ngắn, lấy ngộ tính của Vương Lục cũng là Thiên Phương Dạ Lải nhải... Tuy nhiên, hắn cũng không cần học nhiều như vậy.

Theo ánh mắt đảo qua, nội dung trên bức họa biến hóa, sau đó tại một chỗ cuối cùng ngừng lại.

Vương Lục khẽ thở dài.

Đúng rồi... Nếu dịch tới từ mặt chữ thì đó là sắc lệnh của Vương Giả, mà theo lý giải của Vương Lục thì đó chính là sổ điều hành hành viên.

Chương phái liên quan đều là giới thiệu một gã gánh vác, nên ra lệnh như thế nào với tân Ma giới sau đó để cỗ máy khổng lồ này tự vận chuyển, điều phối lực lượng để thực hiện hiệu quả mong đợi. Mệnh lệnh thao tác vô cùng phức tạp, gần như có thể đơn độc hình thành một môn ngôn ngữ. Bất quá Vương Lục chỉ chọn trọng điểm, rất nhanh đã nắm giữ nội dung ước muốn của mình.

Sau đó, cũng không kịp luyện tập, đã đến lúc thực tế.

Vương Lục đặt hai tay lên mặt ngoài Thi Sơn, nguyên thân dọc theo thân thể kết nối chậm rãi chìm xuống. Khi chạm đến Thi Sơn, chỉ cảm thấy một cỗ cự lực tràn trề đánh tới, cơ hồ làm cho hắn hồn phi phách tán.

Vương Lục lập tức nói ra khẩu lệnh của Thiệu viên, vì vậy sức mạnh cường đại không gì không phá được hóa thành gió xuân thổi qua, ôn hòa vây nguyên thân Vương Lục lại.

Dùng thần thức cảm giác, Vương Lục phát hiện bản thân lại một lần nữa đi tới Ma giới mới, chỉ là thị giác lần này là thị giác của Thượng đế... Chính mình đặt mình vào đám mây phía trên, toàn bộ tâm Ma giới đều thu hết vào trong mắt, đồng thời có vô số hình ảnh mơ hồ hiện ra ở trước mắt, đó là đủ loại số liệu của toàn bộ tâm Ma giới.

Kê cả tâm Ma giới nhân khẩu tổng hòa, dựa theo thực lực phân chia số lượng nhân khẩu thống kê, cùng rất nhiều thường số tâm Ma giới thiết trí.

Phần lớn nội dung trong đó, thậm chí Vương Lục xem còn xem không hiểu... Dựa theo mong muốn của mình, muốn ban đầu ăn được công năng chở tù nhân này, ít nhất là một tháng... Hẳn làm gì có thời gian lãng phí một tháng ở đây?

Cho nên hẳn quyết định dùng phương pháp thô bạo đơn giản, trực tiếp nhảy qua các bộ phận có quan hệ nói rõ tất cả, từ thao tác thực tế bắt đầu xem lên, sau đó căn cứ theo điển hình trên sổ sách cung cấp, trực tiếp thực dụng.

Nói trắng ra, Tâm Ma giới dù sao không phải nhà mình, chơi hỏng có được không?

Nghĩ như vậy, Vương Lục thu liễm tâm thần, bắt đầu nhắm mắt theo Phạm Phổ truyền tổng mệnh lệnh đến.

Mệnh lệnh nguyên bản là văn tự Ma tộc, hay là ngôn ngữ cao lãnh Vương thất sử dụng, Vương Lục chưa nắm rõ môn ngôn ngữ này, cho nên trước tiên phải dùng phương thức quen thuộc đưa vào, sau đó mới dịch —— về phần sai lệch có thể tạo thành trong đó, vậy cũng chỉ có thể nghe ý trời.

“aknj – – ai1”

Mệnh lệnh vừa ra, Vương Lục chỉ cảm thấy hoa mắt, một cỗ man lực tràn trề không thể chống cự ầm ầm từ bên cạnh lưu động, rơi xuống phía dưới, bao phủ toàn bộ Ma giới mới.

Mà dân cư của Ma giới bị luồng năng lượng này tác động đến, đều cảm thấy trên đỉnh đầu mát lạnh, như thể hồ quán đỉnh, khiến người ta tinh thần gấp trăm lần, thần thái sáng láng.

Rất nhiều ma tộc vất vả mấy ngày, đang hôn mê, trong khoảnh khắc tinh lực dồi dào, phảng phất phục sinh tại chỗ.

Mà những tên Ma tộc nằm trên giường ngủ say thì trực tiếp nhảy dựng lên, không thể tin được mà nhìn bốn phía xung quanh, không biết mình rốt cuộc có ngủ say hay không nữa.

Đương nhiên, tác dụng phụ cũng có không ít. Có vài Ma tộc đang bế quan minh tư tu hành, đang ở vào cảnh tượng vong ngã như ngủ mà không phải ngủ, đột nhiên trời giáng tường thủy, nhất thời khí tức lạc đường, thống khổ không chịu nổi.

Thậm chí vì vậy mà học máu... Có liên quan đến kết quả thống kê, ngay trước mắt Vương Lục hiện ra. Nhìn con số thương vong khổng lồ kia, dù là Vương Lục tâm trí kiên nghị cũng không khỏi đỏ mồ hôi một phen.

Hình thức của Thiên Thần cũng không tốt, loại lệnh khắc một đao thô bạo này, cho dù chỉ đơn giản một cái đánh thức thuật cũng sẽ khiến thiên địa kịch biến, mang đến thương vong vô cùng nghiêm trọng.

Ảnh hưởng tiếp theo của sự kiện này càng thêm sâu xa. Sau khi pháp thuật vận chuyển, các cường giả của Ma giới mới lập tức có phản ứng, hai tỷ muội Ma Vương càng không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn trời. Ánh mắt lợi hại gần như nổi liền với ánh mắt của Vương Lục.

Vương Lục lập tức dừng tay, lại chơi tiếp... Chỉ sợ rất nhanh sẽ bị người ta phát hiện dị thường, tiến tới tỉnh ngộ bản chất của Tân Ma giới. Đến lúc đó nếu như mộng cảnh thức tỉnh, kế hoạch toàn bộ bàn chơi này của mình sẽ thất bại.

Hơn nữa một lần thí pháp phạm vi toàn thế giới vừa rồi, bởi vì phương thức quá thô bạo, khiến cho kết cấu toàn bộ thế giới đều xuất hiện không ổn định, không chế bản vẽ báo sai về giới diện, hồng xoa bắt mắt gần như tràn ngập tầm nhìn.

Bất quá lần thí nghiệm này cũng đã chứng minh hiệu quả, tiếp theo... Chỉ cần đưa mệnh lệnh tương tự vào lúc cơn thủy triều đen phủ xuống, hẳn là có thể giải quyết hết thủy vấn đề.

... chắc là được.

Lần Hắc triều hàng lâm tới thật nhanh.

Có lẽ bởi vì lần thí nghiệm thân thể kia đã mang đến áp lực tâm lý nặng nề cho đám Ma tộc ở tân Ma giới, cho nên sau

nửa ngày ngấn ngủ, lúc chạng vạng tối, bầu trời liền vang lên tiếng kèn lệnh do chính Ma Vương tự mình thổi lên.

Làn sóng đen sắp tới.

Cùng một thời gian, Vương Lục ở góc nhìn thượng quan cũng nhận được rất nhiều tin tức báo động, nếu như dùng phương thức dịch phiên dịch chính là: Hệ thống mạng cảnh đang xử lý tiến trình quan trọng, trong lúc đó xin dừng đóng hệ thống lại...

Rất nhanh, sắc trời đã tối đen bao phủ bầu trời. Các Ma tộc đều dựa theo quy tắc lưu truyền hai ngàn năm trốn trong sự che chở của thành thị.

Đại bộ phận mọi người đều lựa chọn nghỉ ngơi, số ít người còn dự định ở trong phòng tăng ca xử lý sự vụ... Bất quá khi Hắc Triều phủ xuống, thật ra thì tất cả mọi người đều cưỡng chế rơi vào ngủ say, không còn tồn tại nữa.

Loại trạng thái biến mất này cũng không giống như giấc ngủ bình thường, cho nên thân thuật của Vương Lục có hiệu quả hay không cũng không có hiệu quả, nhưng trước mắt hẳn có thể nắm giữ cách làm phép này cũng chỉ có một cách mà thôi.

“aknj – – ai1”

Giống như đúc mệnh lệnh nửa ngày trước xuất hiện trong đầu Vương Lục. Chỉ đợi thời cơ tiến đến, gã sẽ kích hoạt mệnh lệnh, hạ xuống thức tỉnh pháp thuật toàn cảnh.

Kế tiếp, thủy triều đen cũng bùng xuống.

Hải triều đen xuất hiện rất đột ngột, một khắc trước, Vương Lục vẫn đang tập trung mệnh lệnh trong đầu, khoảnh khắc sau làn sóng đen liền vô thanh vô tức bao phủ toàn bộ Ma giới mới. Cùng lúc đó, ức vạn sinh linh trong Ma giới mới bắt đầu lâm vào ngủ say.

Đã nằm trên giường nhắm mắt dưỡng thần, tiếng ngáy chọt vang lên. Những người trắng đêm không ngủ cũng bất tri bất giác ngã xuống - Sáng sớm ngày hôm sau bọn họ sẽ thức dậy tinh thần gấp trăm lần, sau đó hoàn toàn không nhớ rõ mình từng hôn mê. Mà khi đám Ma tộc ùn ùn ngủ đi, thân hình bọn

họ cũng bắt đầu hư hóa, liên thông toàn bộ thế giới trong lúc hắc triều giáng xuống ần nấp.

Mà vào lúc này, Vương Lục dứt khoát ra lệnh.

Mặt cảnh báo màu đỏ chỉ một thoáng đã tràn ngập tầm nhìn, hơn nữa còn bắt đầu chùng chất với tốc độ kinh người. Nơi cao nhất của Vương Lục cũng đất rung núi chuyển, lung lay sắp đổ. Dưới sự giáng lâm của cơn sóng đen ngay thời khắc mấu chốt này, là mệnh lệnh mà tân Ma giới vận hành hai ngàn năm qua chưa từng có. Mà Vương Lục đối với mệnh lệnh, thế giới này đã bắt đầu yên lặng biểu thị ý bài xích của mình.

Nhưng Vương Lục căn bản không thêm đề ý.

Bởi vì bất luận mộng cảnh này bài xích thế nào đối với hắn, chỉ cần hắn còn là người đứng đầu chính thống ma giới cầm trong tay ma ngọc, hắn nhất định có thể nhận được lệnh thi hành, những Ma tộc đã mê man kia bị cưỡng ép tỉnh lại, từ trong hư không lần nữa hiện ra thân hình.

Mà lúc này, thủy triều đen đã chính thức buông xuống, khô lâu trắng bệch, cương thi hôi thối đã tràn ngập toàn bộ thế giới, sau đó, không hẹn mà gặp với đám Ma tộc thức tỉnh.

Nếu như số ít Ma tộc thức tỉnh, như vậy đơn giản là một tân Ma giới khổng lồ có thêm mấy người mất tích, nhưng là tân Ma giới, ức vạn Ma tộc thức tỉnh, liền mang ý nghĩa một hồi đại chiến mở đầu.

“Đây, đây là cái gì?”

Một tòa thành nhỏ ở biên giới mới Ma giới, vệ binh canh gác trên tường thành run rẩy nhìn đại quân Bạch Cốt một mảnh mờ mịt ngoài thành, sau đó lập tức giãy giụa từ trong sợ hãi, dứt khoát kéo cảnh báo.

Sau một lát, mấy vị ma tướng bay tới đầu tường thành, trong đó có mấy người máu nhuộm chiến bào, đã trải qua một thời gian ngắn chiến đấu kịch liệt trên đường chém giết đối thủ. Chẳng qua, sau khi được chứng kiến vong linh ngoài thành, bọn họ liền ý thức được kinh nghiệm chiến đấu của mình căn bản không đáng nhắc tới.

“Mau báo gấp cho Ma Vương bệ hạ, cứ nói...”

“Không cần, ta đã biết rồi.”

Thanh âm của Ma tướng mới được một nửa, thanh âm của một nữ tử liền từ đó cắt đứt. Mà nghe giọng nói của nữ tử, toàn bộ Ma tướng đều quỳ một chân xuống đất.

“Tham kiến Ma Vương bệ hạ.”

Đại Ma vương đương đại quân lâm vào khu vực biên thù này mà vẫn vô thanh vô tức xuất hiện. Có điều rất nhanh sau đó, buông xuống nơi này chỉ là một phân thân của Ma Vương mà thôi.

“Tất cả thành thị của Tân Ma giới đều đang trải qua tình huống giống các ngươi.”

Đại Ma Vương nhàn nhạt mở miệng giải thích.

Mấy vị ma tướng khó tin hỏi: “Tất cả thành thị? Ma Vương bệ hạ, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

“Những vong hồn này rốt cuộc từ đâu tới đây?”

“Chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Trong lúc nhất thời tiếng ồn ào vang lên, các Ma Tướng mặc dù thực lực không tầm thường, nhưng chung quy không trải qua chiến tranh tẩy luyện, rất nhanh liền lâm vào bối rối.

Lúc này, phân thân của Ma vương lại mở miệng.

“Chúng ta không cần quan tâm bọn chúng là cái gì, từ đâu tới, chúng ta...”

Trong lúc nói chuyện, phân thân giơ tay phải lên, trong gang tay sắt đen kịt, hỏa diễm hùng hực thiêu đốt.

Cùng lúc đó, ngoài thành, đại quân Bạch Cốt là nơi dày đặc nhất, phạm vi ước chừng mấy chục dặm, mặt đất run lên như sóng nước, đột nhiên một tòa cô phong đột ngột từ mặt đất mọc lên, giống như một thanh trường thương xuyên thủng quân thể khổng lồ của vong hồn. Trên đỉnh ngọn núi, dung nham nóng chảy phun ra, dòng nước hủy diệt hùng hực chảy qua đỉnh núi, quét ngang ngàn quân.

Quá trình chỉ diễn ra trong thời gian một chén trà nhỏ, khiến cho bạch cốt đại quân vệ run rẩy không ngừng, bị dung nham nóng chảy làm cho tan chảy hầu như không còn.

Sau đó phân thân của Ma Vương thu hồi tay phải đã gần trong trạng thái rùng rục, nhẹ giọng nói.

“Chúng ta, chỉ cần nghiền nát chúng.”

...

Vương Lục cũng không tận mắt nhìn thấy chí tôn Ma giới hóa thân mấy trăm thành thị lớn nhỏ hàng lâm Ma giới, dùng thần uy vô thượng nghiền nát đại quân vong hồn.

Bởi vì trước khi phân thân Đại Ma Vương giáng lâm, hắn đã bị hệ thống đẩy ra.

Lúc hắc triều phủ xuống phóng thích pháp thuật phạm vi thế giới, Vương Lục chỉ duy trì trong chốc lát đã bị hệ thống bắn ra.

đạn bắn ra là để bảo vệ, bởi vì chỉ trong nháy mắt sau khi Vương Lục rời khỏi, vùng đất chí cao nhất đã bị nghiền thành phân vụn.

Mà nơi cao nhất rơi vào tay giặc khiến Vương Lục ngạc nhiên trong chốc lát, rồi lập tức cười ha hả.

Thật ra nơi cao nhất chính là danh sách của Hộ Không, mà bởi vì Vương Lục thao tác bạo lực dẫn đến hệ thống hỗn loạn, ngay cả sổ sách phụ tá cũng bị nghiền nát... Điều này cũng có nghĩa là, Ma giới mới tiến vào trạng thái hỗn loạn trước nay chưa từng có.

Rốt cuộc cũng không có ai có thể tùy ý điều khiển mộng cảnh này, mà pháp thuật dùng để trang trí thái bình lúc trước cưỡng chế cũng nhao nhao phá bỏ. Bị bản năng kìm nén hai ngàn năm bắt đầu hồi tố, dân cư mới của Tân Ma giới mới có thể ứng phó chính xác ngay lập tức.

Nếu như là một tân Ma giới ở trạng thái bình thường, khi đối mặt với vong hồn đầy trời, phản ứng đầu tiên của hắn là tìm người đến nhà chào hỏi, mời người ta đến làm khách. Sau đó cho đến khi bị vong hồn giết đến máu chảy thành sông mới nghĩ tới việc xung phong dũng mãnh chống cự, hơn nữa chỉ có thể tự bảo vệ mình, tuyệt đối sẽ không chủ động tiến cử...

Chúng tộc hòa bình hai ngàn năm sẽ chậm chạp đến mức độ này. Nhưng may mắn vùng đất cao nhất sụp đổ, giam cầm trong lòng Ma tộc bị đánh nát, vì vậy bọn họ có thể làm ra phản ứng chính xác giống như ma tộc thật sự.

Quản bọn họ là ai, đến từ nơi nào, nếu như nhìn không vừa mắt, có khả năng uy hiếp đến mình, vậy trước tiên cứ nghiền nát rồi nói sau.

Chuyện đàm phán, chờ đối thủ bị đánh đến không có lực hoàn thủ, sát tính của bản thân cũng tiết lộ bảy tám phần về sau rồi nói sau.

Vương Lục cũng không nhìn thấy lần thi triển tiếp theo của Tân Ma giới, nhưng ít nhiều hẳn cũng đoán được.

Hai Đại Ma Vương là cường giả cấp Chân Quân, Ma Quân Ma Tướng dưới trướng cũng đều là tinh binh cường tướng, cộng thêm tân Ma giới hai ngàn năm tích lũy, tại hạ Hắc Triều vẫn có sức phản kháng, mặc dù lúc đầu tương đối vất vả, nhưng càng về sau tình thế càng thuận lợi, dù sao căn nguyên Hắc Triều đã bị cắt đứt...

Đương nhiên, liên quan đến biến hóa của một thế giới, Vương Lục cũng không thể dự đoán chuẩn xác trăm phần trăm. Có lẽ sau khi thi triển, hắc triều xuất hiện biến hóa mới, lại đem tân Ma giới cắn nuốt mất... Nhưng mãi cho đến lúc này, Vương Lục đã dùng hết khả năng làm được tốt nhất.

“Tiếp theo... rốt cuộc cũng có thể quay về nhà?”

Vương Lục từ trên Thi Sơn đứng dậy, phui phui quần áo quần lên thi khí nhiệm nhiệm, sau đó liền chuẩn bị tay chân về nhà.

Tân Ma giới bị mình làm cho hỏng bét rồi, không gian phong tỏa cũng vì vậy mà trở nên yếu đi, hiện tại mình đã có thể thông qua Linh Kiếm Thiên Phù cảm nhận được vị trí của Cửu Châu Đại Lục... Mặc dù chỉ bằng một tấm Linh Kiếm Thiên Phù còn khó mà xuyên thủng được nhiều tầng màn chắn không gian, trở lại Cửu Châu Đại Lục, nhưng mà... Linh Kiếm Thiên Phù trên tay mình cũng không chỉ có một tấm a.

Vương Lục lấy tất cả Linh Kiếm Thiên Phù từ trong túi trữ vật ra, xếp thành mười một hàng, không cần kích thích, Tiên Linh Chi Khí ẩn chứa trong đó liền nối liền thành bó, phát ra uy thế kinh người.

“Hừ, nếu như Vương Vũ nhìn thấy trận thế này, phỏng chừng không chống đỡ được chút nào, lập tức quỳ xuống cầu xin ta chia cho nàng một nửa đi...”

Vương Lục vừa nói, vừa thu hồi năm tờ. Căn cứ theo tính toán của gã, dưới tình huống hàng rào không gian đã hoàn toàn buông lỏng, trở về Cửu Châu Đại Lục không cần phải lãng phí như vậy. Năm tấm Thiên Phù dư xài, dùng quá nhiều khả năng tạo ra không gian loạn lưu hình thành ngược lại hiệu quả.

“Chuyện cần làm tiếp theo... Chính là cần nhắc xem sau này trưởng lão môn phái sẽ báo cáo thế nào?”

Lần đi tới Ma giới này của Vương Lục là nhận được sự ủng hộ mạnh mẽ của môn phái, bất kể là đặc huấn đặc biệt mà trưởng lão Lục Ly nhọc lòng hay vật tư chuyên dụng mà Thiên Kiếm đường chuẩn bị cho hắn... Kỳ thật phía sau này ẩn chứa môn phái này rất chờ mong chuyển đi tới Ma giới của hắn.

Chờ mong sự trưởng thành của hắn, cũng chờ mong thu hoạch của hắn tại ma giới.

Sau đó xem ra, trưởng thành chưa được bao nhiêu tuổi. Tổng cộng cũng chỉ kéo dài không tới một tháng, ngay cả đối thủ ra dáng cũng chưa trải qua mấy lần, đương nhiên khó có tiến bộ lớn. Nhưng muốn nói tới thu hoạch, vậy vô cùng phong phú.

Chỉ cần quyển sách ghi chép thuật Trúc Mộng đã có thể nói là giá trị liên thành. Tuy rằng bản thân Vương Lục nhìn không thuận mắt lắm, thế nhưng trên Linh Kiếm sơn có rất nhiều đệ tử nội ngoại, luôn có người thích hợp tu hành ở đây., Ma Ngọc cũng là bảo vật vô giá, cho dù không có Vĩnh Hằng Thụ phụ trợ đã mất đi đại bộ phận công hiệu, nhưng kết cấu bản thân vẫn ẩn chứa giá trị nghiên cứu rất cao... Sau đó, thành công hóa giải tai nạn trọng đại cho Cửu Châu, càng là công đức vô tội.

Cuối cùng, tận mắt chứng kiến Ma tộc trải nghiệm giáo huấn bói toán hai ngàn năm qua đối với người Cửu Châu mà nói cũng có chỗ tốt cực lớn, Vương Lục dự định trở về viết một quyển sách, tên sách gọi là Huyền Cư An Tư Ngụy —— Ma giới vong quốc hai ngàn năm tế vong tộc. Sau đó ở trong sách, hắn tính toán đúng lúc tiết lộ ra một ít bí mật., Ví dụ như sự tồn tại của ba ngàn đại thế giới, ví dụ như Ma tộc bị diệt vong, ví dụ như... một sự sợ hãi nào đó khiến cho Thượng Cổ Địa Tiên phải sợ hãi, tất cả Tiên Ma đều vì thế mà liên thủ đối mặt với nhau, uy hiếp không biết tên.

Những bí mật này, tin rằng trên Cửu Châu Đại Lục khẳng định đã có người biết, ví dụ như mấy vị trưởng lão Thiên Kiếm Đường hẳn là biết nhiều hơn mình biết, chỉ là am hiểu giả bộ ngu. Nhưng những đại nhân vật này luôn có lý do như vậy không thể đem bí mật này bới ra. Nếu đã như vậy, cứ giao cho mình làm tốt đi.

Hắn là linh kiếm tịch, tuy rằng đã là kim đan chân nhân, nhưng tu hành không đến ba mươi năm, vẫn là tu tiên giới vẫn bối. Rất nhiều chuyện làm ngược lại không có gì cố kỵ. Hơn nữa, nếu như có một số việc thật sự là bí mật không thể nói, như vậy mình làm Tịch đệ tử hẳn là được báo trước.

Bí mật càng không thể nói ra, ngược lại càng không thể giấu diếm quá chết đi được.

Nghĩ tới đây, Vương Lục quả thực muốn cười ra tiếng. Đã bao lâu rồi, tư duy của mình không tán loạn như vậy... Cảm giác hưng phấn sắp về nhà, thật sự là đê thế nào cũng đê không được.

Sau đó, Vương Lục thở sâu, kích thích Linh Kiếm Thiên Phù.

Dựa theo hiệu dụng của Thiên Phù, chỉ cần trong nháy mắt hẳn có thể xuyên qua tầng tầng hư không, trở lại Cửu Châu Đại Lục... Mà sau khi linh quang của Thiên Phù lóe lên, cảnh tượng trước mắt Vương Lục bắt đầu vặn vẹo.

Dựa theo kinh nghiệm lúc trước, cảnh vật trước mắt đầu tiên sẽ thu nhỏ lại một chút, sau đó nhanh chóng triển khai, mà cảnh vật triển khai hẳn là núi Linh Kiếm Vô Tướng...

Vù vù

Ngay lúc cảnh tượng Ma giới bị thu nhỏ lại đến một điểm, Vương Lục bỗng nhiên cảm giác ánh mắt có chút mơ hồ, một cỗ mây đen không biết từ nơi nào bay tới, phủ lên điểm này.

“?”

Vương Lục cả kinh này không phải là chuyện đùa, Linh Kiếm Thiên Phù tạo thành không gian chuyển hoá thể mà lại bị ngoại lực quấy nhiễu? Rốt cuộc là có loại thủ đoạn gì có thể nhiễu loạn Thiên Phù vận chuyển? Hơn nữa đạo mây đen này xuất quỷ nhập thần, chính mình lúc trước nửa điểm cũng không phát giác được rốt cuộc là có cao nhân nào đang cố ý

ám toán, hay là chính mình tính toán lộ trình về nhà lỡ mất cái gì?

Không, vấn đề quan trọng nhất hiện giờ là quá trình chuyển hóa không gian lại bị quấy nhiễu, vậy mình còn có thể trở về được sao?

Tình huống tồi tệ nhất là vĩnh viễn lạc lối trong hư không, vận khí tốt chút thì bị chuyển đến địa phương nào đó ở Cửu Châu Đại Lục... Đương nhiên cũng không phải quá tốt, bởi vì nơi thần bí ở chín Châu rất nhiều, tu vi cấp Kim Đan còn không được coi là đặc biệt an toàn.

Cho nên sau khi Vương Lục phát giác dị thường, lập tức lấy ra năm cái linh phù đã dự bị kia, chỉ đợi tình huống xuất hiện rõ ràng là có vấn đề, liền kích ngay lập tức, lại đánh ra một cái thông lộ không gian.

Sau một khắc, điểm không gian co rút một lần nữa giãn ra. Vương Lục hơi sững sờ, sau đó buông tay xuống.

Bởi vì triển khai cảnh tượng chính là một mảng non xanh nước biếc, bốn phía tràn đầy thiên địa linh khí nhẹ nhàng sung mãn... Mặc dù trong lúc nhất thời không nhận ra là nơi nào, nhưng nhất định là địa phương Đại Lục ở Cửu Châu.

... Xem ra, tuy rằng quá trình chuyển hóa không gian bị quấy nhiễu, nhưng cuối cùng cũng không có sai sót gì lớn.

Chỉ cần trở lại Cửu Châu, vấn đề liền giải quyết hơn phân nửa.

Bởi vì chỉ cần còn ở Đại Lục Cửu Châu, Linh Kiếm Thiên Phù chính là thiên phù bảo mệnh đáng tin cậy.

Mà Vương Lục cũng không do dự, sau khi thấy rõ cảnh tượng lập tức rút ra một tấm Thiên Phù, kích thích pháp lực trong đó. Chỉ thấy Thiên Phù trong tay y vỡ vụn thành ngàn vạn điểm tinh quang, một đạo tiên linh khí tạo thành vòng xoáy bắt đầu xoay tròn, sau đó...

Sau đó liền tản ra, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Vô Tướng phong không quen thuộc, cũng không phải Thương Khê châu quen thuộc, thậm chí không có tiến hành không gian

chuyển đổi. Tấm Linh kiếm thiên phù này cứ như vậy bị phế bỏ.

Vương Lục vụn phần kinh ngọc, vội vàng lại lấy ra một tấm Thiên Phù, lại dẫn mà không ra, mà là đem nguyên thần chìm vào trong lá bùa, đi cảm ứng tọa độ Vô Tướng Phong trong lá bùa kia.

Sau một lát, không thu hoạch được gì. Vì vậy cũng tìm ra nguyên nhân Thiên Phù mất đi hiệu lực: Linh Kiếm Thiên Phù căn bản tìm không thấy vị trí Vô Tướng Phong, tự nhiên không cách nào thay đổi không gian, đưa Vương Lục trở về. Nhưng... Vì sao lại không tìm được Vô Tướng Phong?

Chỉ cần ở trong phạm vi tầng sáu của cửu Châu, trừ phi Chân Tiên hạ phàm, nếu không cho dù chường môn các đại môn phái có quấy nhiễu tọa độ của Thiên Phù cũng rất khó để phá vỡ. Nhất là gần hai năm Thiên Kiếm Đường thăng cấp Thiên Phù, xử lý công năng ghi chép tọa độ trong đó, triệt để ngăn cản tình huống Vương Lục tao ngộ khi cuộc chiến Ngự Thú Tông ở Vân Đài Sơn.

Như vậy... Rốt cuộc là ai đang ngăn cản mình trở về Linh Kiếm Sơn? Là vì sương đen nhiễu loạn trước đó? Hay là có người đứng phía sau âm toán, ví dụ như... Ma Vương đáng lẽ đã sớm tuần tắng cùng Ma giới cũ từ hai ngàn năm trước rồi.

Trong lúc nhất thời nghi vấn trong đầu Vương Lục dường như muốn quấy thành đoàn, vấn đề liên tiếp tuôn ra, nhưng lại hoàn toàn tìm không thấy đầu mối để giải quyết.

Càng tòi tệ hơn chính là hẳn thậm chí không cách nào xác định tình huống trước mắt. Mặc dù bốn phía thoát nhìn chim hót hoa nở, nhưng có thể làm cho Linh Kiếm Thiên Phù hoàn toàn cảm ứng không được Vô Tướng Phong... Đây chính là đải ngộ có thể so với Ma Giới, Vương Lục lục soát khắp sở học của mình, cũng không tìm được một lời giải thích hợp lý nào.

Chẳng lẽ thật sự là ở trong không gian loạn lưu bị cuốn đến những ba ngàn đại thế giới khác? Nói như vậy...

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên xa xa vang lên tiếng bước chân.

Cái gọi là xa xa là thật sự rất xa xôi, lấy thính lực của Vương Lục mà nói thì nghe có chút mơ hồ, hai bên cách nhau chỉ ít

cũng ngoài mười dặm. Nhưng những tiếng nói chuyện của những người đó lại vô cùng rõ ràng.

“Đại sư huynh, chúng ta còn muốn xâm nhập nữa không? Hay trước tiên nghỉ ngơi ở chỗ này một chút đi?”

“Sáu Ly à, tổ chức môn phái lịch lãm, không phải là để cho chúng ta đến nơi hoang man hưởng phúc, không xâm nhập hiểm cảnh thì làm sao tiến bộ được? Môn phái có thể ở trong vòng trăm năm dao động một cái, hy vọng duy nhất chính là thành viên một thể hệ hoàng kim của chúng ta, người cũng đừng tụt lại phía sau.”

...

Vương Lục cảm thấy Tam Quan của mình có nguy cơ sụp đổ.

Từ khi xuất đạo đến nay, Vương Lục cũng có thể tính là kiến thức rộng rãi. Tuy rằng tu vi của bản thân vừa mới đạt tới cảnh giới Kim Đan, nhưng tầm mắt của gã cũng đã vượt qua rất nhiều tu sĩ Nguyên Anh thậm chí là Hóa Thần cảnh.

Tây Di Đại Lục chính là Hoàng Kim Vương, cường giả cấp bậc Việt Thánh, Vương Lục đang nói cười vui vẻ với hắn. Môn nhân là mộ quân tiên, Thượng Cổ Kiếm Ma, đó là cường giả nghịch thiên vì tu sĩ một Châu mở ra con đường phi thăng, Vương Lục đấu trí đấu dũng với hắn. Hành trình đến Ma giới, lấy sức một người hóa giải nguy cơ của Hắc triều, truyền kỳ mà Vương sáu từng trải qua đã vượt xa đại đa số tu sĩ chín Châu.

Nhưng, có lẽ thật sự là thế giới rộng lớn không có gì lạ, tiên hiền cũng từng nói, trên thế gian này luôn có vài người và sự tình khiến Tam Quan của người tan vỡ, mà Vương Lục hiện tại rốt cuộc đã khắc sâu cảm nhận được đạo lý này.

Nghe đám tu sĩ nói chuyện phiếm ngoài trăm dặm, hắn đột nhiên cảm thấy sức tưởng tượng của mình có vẻ không đủ dùng.

Lục Ly? Hoàng kim thế hệ? Hoang man chi địa?

Nếu chỉ là một từ đơn lẻ trong đó, có lẽ còn có khả năng là trùng hợp, nhưng ba từ liên kết cùng một chỗ... Cho dù nghĩ thế nào, cũng chỉ có một kết quả.

Kế hoạch huấn luyện Chử Sinh của Linh Kiếm phái là quản lý huấn luyện.

Mọi chuyện phải được nói từ hai trăm năm trước.

Lúc đó Linh Kiếm phái đang rơi vào thời kì bóng tối trầm thấp nhất kể từ khi được kiến tạo cho tới nay, trong đó thậm chí nhiều lần bị hội viên Vạn Tiên minh đề nghị điều chế phẩm cấp, khai trừ Ngũ Tuyệt. Mà biểu quyết mấy lần tập hợp của hội nghị cũng là dựa vào công lao kinh người của hai ngàn năm trước khi đại chiến Tiên Ma lần thứ hai bắt đầu, mới có

thể may mắn vượt qua kiểm tra, nhưng cách thời điểm suy nghĩ thông qua vé số cũng càng lúc càng gần.

Nhưng Thường Ngôn Đạo Vật cực tất phản, từ đó về sau Linh Kiếm phái phảng phất được trời cao chiếu cố, kỳ ngộ liên tục. Đầu tiên là mấy Đại trưởng lão tự mình đột phá bình cảnh, trở thành một trong những tồn tại quan trọng nhất tu tiên giới, thể của Vạn Tiên minh đã triệt để vững chắc. Đồng thời nhân tài đông đúc trong thế hệ trẻ tuổi, người kinh tài tuyệt diệu thậm chí đạt được danh hiệu “Tư chất khoáng cổ tuyệt hậu”.

Bọn họ được gọi là Linh kiếm phái hoàng kim, được môn phái gửi gắm kỳ vọng, Linh kiếm phái có thể từ nhân khẩu điều linh hay không, thể lực yếu ớt đến cuối cùng đều phấn khởi đuổi theo, mấu chốt là ở thời kì hoàng kim triển khai tiềm lực trưởng lão. Dù sao tiềm lực trưởng lão cũng chỉ dừng ở đây, hơn nữa mỗi người đều không có nhiều tuổi thọ, Linh kiếm phái có thể tiến thêm một bước hay không vẫn phải xem biểu hiện của người trẻ tuổi.

Để cho hoàng kim nhất đại triển lộ tài hoa, các trưởng lão Linh Kiếm phái khổ tâm cô, toàn bộ tâm huyết đều dồn vào nhóm tu sĩ này, không tiếc mọi thứ để bọn họ mau chóng trưởng thành. Dù sao trước đó, Linh Kiếm phái đã áp chế thời gian quá dài.

Nhưng tâm tình sốt ruột này cuối cùng đã đi tới cực đoạn, sinh ra hiệu quả phản kháng. Một trăm năm trước, lúc đó Tịch đệ tử của môn phái là Kim Đan đại thành, vài sư đệ sư muội cũng tự mình tu luyện đến Hư Đan đỉnh phong, chỉ còn cách kim đan một bước ngắn, hơn nữa thực lực chân chính còn hơn xa kim đan tầm thường... Lúc này, trưởng lão của môn phái cực kỳ nôn nóng đưa ra một kế hoạch huấn luyện, hy vọng có thể kích thích những đệ tử này tiến thêm một bước trưởng thành.

Cái gọi là kế hoạch huấn luyện 《Tông Lý》, chính là đem hoàng kim thế hệ dưới áp tới Hoang Man chi địa, mở mang lãnh thổ ở nơi vẫn minh chưa kịp, thành lập Linh Kiếm phái thế lực. Trong đó mỗi vị đệ tử đều ở trong quá trình này một mình đảm đương một phía, trở thành người thống trị một nơi không ché.

Mà đây cũng chính là đệ nhất hoàn có chiến lược chiến lược bưng bưng của các trưởng lão linh kiếm lúc ấy. Lúc đó linh kiếm phái người điều linh, tài nguyên nghèo nàn, tài phú của môn phái tích lũy, phạm vi thế lực thậm chí không bằng một ít môn phái trung phẩm. Mà vấn đề này chỉ dựa vào vài tên đệ tử thiên tài trên con đường tu hành mà tiến bộ nhanh chóng là không giải quyết được., Dù sao tu vi cá nhân có cao đến đâu thì cũng chỉ là chuyện của con người mà thôi, không đáng kể tới môn phái. Cho nên lúc đó trưởng lão linh kiếm liền lập ra chiến lược trăm năm, trong đó vòng thứ nhất chính là kế hoạch huấn luyện cho Chử Sinh. Kế hoạch của các trưởng lão dùng hai mươi năm thời gian để thế hệ hoàng kim trở thành người thống trị một phương., Sau đó đem đại bộ phận những người trong bọn họ từ vùng man hoang trở về, quay đầu hướng Cửu Châu Đại Lục triển khai. Sau đó, Linh Kiếm phái dựa lưng vào vùng đất hoang man đã khai thác tốt, có thể tận tình hấp thu tài nguyên phong phú trong đó., Phía trước là một đám đệ tử tinh nhuệ được các trưởng lão chỉ dẫn mở rộng lãnh thổ, sau trăm năm, Linh Kiếm phái hoàn toàn khống chế Thương Khê châu, đồng thời cũng nắm giữ thế lực riêng của mình ở Cửu Đại châu. Đến lúc đó nếu thuận lợi, coi như là thịnh kinh tiên môn cũng có thể có địa vị ngang nhau, coi như không được thuận lợi, cũng ít nhất có thể thoát khỏi quần cảnh trước mắt.

Chiến lược trăm năm truyền đi toàn bộ tâm huyết của các trưởng lão Linh Kiếm, ký thác vào bọn họ nhiều năm qua đã chứng kiến Linh Kiếm Suy suy yếu trong lòng buồn khổ, cùng với hướng tới sự quật khởi. Nhưng lúc này xem ra, không thể không cảm khái chiến lược của bọn họ quá mức cấp tiến rồi.

Đem hy vọng của một môn phái Ngũ Tuyệt toàn bộ đặt lên người một đám trẻ tuổi tu hành nhiều nhất mới năm sáu chục năm, quả thực là mầm non trợ giúp. Cho dù lúc đó các thế hệ hoàng kim nhiều lần sáng tạo kỳ tích, không ngừng vượt qua giới hạn mơ ước của những người mới đối với bọn họ, nhưng điều này không có nghĩa là bọn họ không gì không làm được, trên thực tế một phần lớn đã tiêu hao hết tiềm lực rồi.

Nhân lực có khi cạn kiệt, khi môn phái đệ tử tiêu hao quá độ, hư hoa cao ốc sẽ âm âm sụp đổ.

Quá trình cụ thể đến nay Vương Lục cũng chưa từng hiểu rõ, nhưng ít nhất gã đã biết, kế hoạch huấn luyện thuần thực đời hoàng kim của Linh Kiếm phái gần như toàn quân bị diệt, trên trăm đệ tử thiên tài ngã xuống, tu sĩ cùng thời chỉ còn lại mười người, trong đó còn có một người vĩnh viễn ẩn cư, đến nay vẫn chưa lộ diện.

Càng thâm liệt hơn chính là, tuy rằng các sư phụ chưa bao giờ nhắc tới, nhưng rõ ràng có một hiện tượng rất rõ ràng: các môn phái khác, từ môn hạ phẩm tới một số môn phái tại Thịnh Kinh Tiên, nội bộ đều có Thái Thượng trưởng lão tọa trấn. Duy chỉ có Linh Kiếm Phái là không có. Tu hành mới hơn hai trăm năm, Phong Ngân Chân Nhân chính là người có bối phận cao nhất trong môn phái.

Nói cách khác, chuyện Hoàng Kim thế hệ vẫn lạc, còn có Linh Kiếm trưởng lão lúc đó đoàn viên hấn bồi táng.

Hơn một trăm năm trước, Linh Kiếm phái tại vùng man hoang gặp phải tai nạn thảm kịch nào, cho tới nay vẫn là một điều bí ẩn. Vương Lục những năm gần đây bất kể là từ nội bộ môn phái, hay là mượn nhờ lực lượng ngoại bộ Vạn Tiên minh đi tìm hiểu cũng không thu hoạch được gì, về sau gã cũng mất đi hứng thú tiếp tục thăm dò. Dù sao cũng là thảm sự mà các trưởng lão sư môn không muốn đề cập đến, gã tội gì phải vạch trần tầng sẹo kia chứ?

Không thể tưởng được... Hiện giờ mình đã từ bỏ bí mật thăm dò, ngược lại chính mình hiện ra ở trước mắt, nhóm tu sĩ trẻ tuổi ngoài trăm dặm kia, nghe có vẻ đúng là một thế hệ hoàng kim của Linh Kiếm phái.

Nói cách khác, một lần chuyển dời Linh Kiếm Thiên Phù thất bại, thế mà lại đưa chính mình đến hơn một trăm năm trước? Hoàn thành thời không xuyên không?

Không... Việc này lớn, cần phải thật sự xác nhận mới được. Suy đoán càng hoang đường thì càng phải đối đãi cẩn thận. Vì vậy Vương Lục nhắm hơi ngưng thần, sau đó vận lực cực nhĩ, chăm chú nghe đối thoại ngoài mười dặm.

“Tóm lại, sáu Ly, nếu đã tới vùng đất hoang man thì nhất định phải nhuệ ý tiến thủ, không thể bỏ đi thiên phú tài hoa của bản thân.”

“Đại sư huynh, thiên tài không gì không làm được, đệ chỉ là phàm nhân nha.”

“Ha ha, Lục Ly sư đệ ngươi lại nghịch ngợm rồi, đều là thành viên trong hàng ngũ đệ tử đời thứ nhất, tư chất ngộ tính giữa ta và ngươi cũng không chênh lệch về chất, sao thiên tài lại nói như vậy? Ngươi thiếu hai điểm, một là chuyên chú. Ngươi phân tâm quá nhiều tạp vật., Phù lục ngươi phải học, trận pháp ngươi muốn học, luyện khí ngươi cũng phải học, những thứ mà trưởng lão trong môn phái có thể dạy ngươi đều phải học. Cho dù ngươi có ngộ tính kinh người, dưới sự phân tâm tu hành, đương nhiên cũng không theo kịp ta. Thứ hai, lòng tin của ngươi không đủ. Bởi vì ngươi phân tâm quá nhiều thứ., Độ tu hành so với các sư đệ sư muội khác có chỗ khiếm khuyết, ngươi tự ti mặc cảm, thậm chí từ bỏ trị liệu, bắt đầu càng thêm say mê vì tạp vật tu hành, dùng cái này để tìm về cân bằng. Nhưng càng như thế, việc tu hành của ngươi trên chính đạo càng chậm, cho đến hôm nay...”

“Ta dựa vào đại sư huynh mà tha mạng được không? Ta chỉ là khách sáo với ngươi một chút thôi đó, ngươi lại còn thao thao bất tuyệt như vậy, lại còn nói ta đau đớn đến mức ngươi làm sư huynh như vậy sao?”

“Ồ? Ngươi thật sự để bụng sao? Hẳn là vẫn ổn chứ, Mộ Ảnh sư muội ngươi ở trong một đội khác nghe không được những lời này a.”

“Mẹ kiếp, lục Ly ngươi thế mà lại ngâm mền mộ bóng? Tin tức lớn à?”

“Đại sư huynh.”

“A? Sự tình ám luyện cũng không thể nói? Nhưng ngày đó ta thấy ngươi uống say với Y Vân xong sẽ cất giọng hát vang, cái gì cũng nói cả, ta tưởng ngươi đã không còn để ý rồi.”

“A, Lục Ly ngươi thế mà lại uống rượu ca hát với Y Vân sư tỷ?”

“Đại sư huynh.”

“... Được rồi, ta cái gì cũng không nói nữa, đừng nóng giận nhé, ta chỉ muốn khích lệ ngươi một chút thôi. Mọi người khó được phân đến một tổ, tương lai ít nhất mười năm thời gian

đều phải ở chung với nhau, cùng nhau ở vùng đất hoang man vượt mọi chông gai, nhất định phải cổ vũ để phấn khởi nha.”

“... Đại sư huynh yên tâm đi, hiện tại ta vô cùng phấn khởi, hận không thể lập tức có thể tu thành Nguyên Anh.”

“Ồ? Căn cơ Hư Đan của ngươi còn chưa ổn a... Tuy rằng có tâm khí cũng là chuyện tốt, bất quá vì sao ngươi vội vàng thành tựu Nguyên Anh như vậy?”

“Bởi vì chỉ có thành tựu Nguyên Anh mới có thể đánh chết tiện nhân Kim Đan ngươi.”

“... Sư đệ ngươi lại nghịch ngợm rồi, với sự phân tâm rộng rãi của ngươi, cho dù thành Nguyên Anh kỳ thật cũng đánh không lại ta...”

“A a a ta hiện tại muốn chém ngươi...”

“Ừm, không sai, hẳn là người Linh kiếm phái.”

Cách đó mùi dậm, Vương Lục nhẹ nhàng gật đầu, xác nhận suy đoán của mình.

Tuy rằng tám người này ngoại trừ sáu, bảy người còn lại, hẳn đều không nhận ra, nhưng phong cách nói chuyện này, ngoại trừ phái Linh kiếm hẳn là không có gì khác biệt.

Hơn nữa, trưởng lão Lục Ly mà Vương Lục Địa quen thuộc lại là cao thủ Nguyên Anh đỉnh phong, mà trưởng lão Lục Ly lúc này lại chỉ là cảnh giới Hư Đan. Nếu như không phải lão nhân gia già gần đây tung hoành quá độ dẫn đến tu vi giảm mạnh, cũng chỉ có thể quy kết vào thời không xuyên không trở về mà thôi.

“Ha ha, kết quả quả quả nhiên là xuyên không rồi, hơn nữa một lần chính là hơn một trăm năm... Có điều vượt qua nhưng lại không nhận được quà tặng kèm theo bên ngoài, quả thực có chút đáng tiếc.”

Vương Lục thở dài, sau đó chuẩn bị đứng dậy rời khỏi trận đấu.

Tốc độ tiến độ của đám người Lục Ly sư thúc rất nhanh, hơn nữa mục tiêu chính là nơi mình đứng. Mà Vương Lục còn chưa tính gặp mặt bọn họ từ lâu. Lần này xuyên qua thời không quá kỳ, nguyên lý hoàn toàn không cách nào phân

tích, Vương Lục cũng không tính bởi vì thời không rối loạn mà làm ra chuyện gì.

Trong câu chuyện thời không mà hắn biết, không thiếu những kẻ xuyên không và tiền nhân tiếp xúc nhau, tiền nhân nhanh chóng biến mất, thế là lịch sử được thay đổi rất nhiều, ác ma màu đỏ tàn sát bừa bãi trong thiên hạ.

Nếu như bởi vì loại nguyên nhân này dẫn đến trưởng lão Lục Ly biến mất, chính mình sẽ bị gán tội lớn.

Nhưng Vương Lục mới vừa đứng lên, chợt nghe bên tai vang lên thanh âm tò mò.

“Xin hỏi, vừa rồi người nói xuyên không là cái gì?”

Quay đầu nhìn lại, một vị tu sĩ trẻ tuổi tuần lã, mặc trường bào màu đỏ trắng có bảy tám phần tương tự mình, vẻ mặt hiếu kỳ đứng ở nơi đó.

Vương Lục trong lòng cả kinh, bởi vì thanh âm này gã vừa mới nghe qua.

Đây đúng là linh kiếm phái vốn nên ở ngoài mười dặm. tao ngộ này thực sự quá nhanh.

...

Chuyện xảy ra bất thành linh khiến Vương Lục lấy làm kinh hãi. Một khắc trước đối phương vẫn còn ở ngoài mười dặm, một khắc sau đã gần ngay trước mắt, hơn nữa thần không biết quỷ không hay, thủ đoạn bực này quả thực có mấy phần lợi hại.

Mặc dù từ trước đến nay Vương Lục chưa bao giờ nổi danh về nhận thức nhạy bén, lúc này lại vừa mới trải qua một lần chuyển đổi thời không, ý thức có chút mơ hồ. Nhưng gã là Tịch đệ tử Linh Kiếm phái, cho dù là người tu hành ngẩn nhất thì cũng đã đạt tiêu chuẩn bình quân. Mà đối phương lại có thể hoàn toàn che giấu được cảm giác của gã, thực lực của vị Đại sư huynh thế hệ hoàng kim này làm cho Vương Lục không khỏi giật mình trong lòng.

Từ dao động Pháp lực ẩn ẩn của đối phương xem ra, tu vi cảnh giới tương đương với mình, đều là Kim Đan hạ phẩm, pháp lực hùng hồn cực kỳ, so với Kim Đan bình thường còn mạnh hơn gấp mười lần, cũng tương tự như mình vậy. Mà công pháp hẩn tu luyện trong lúc nhất thời lại nhìn không ra, nhưng chắc chắn sẽ không phải là vật phạm.

Đồng thời, khí chất của hẩn sắc bén như kiếm nhưng không có vẻ sắc nhọn bức người, biểu hiện tạo nghệ trên kiếm đạo của hẩn đã đạt đến cảnh giới tùy tâm sở dục, sự sắc bén trong kiếm đạo có thể thu tự nhiên. Mà đây là cảnh giới mà rất nhiều kiếm tu cấp Nguyên Anh chưa từng nắm giữ.

Quả nhiên không hổ là Đại sư huynh thế hệ Hoàng Kim của Linh Kiếm phái, ít nhất tuyệt đối không dưới Thịnh Quỳnh Hoa tiên tử.

Mà lúc Vương Lục cẩn thận dò xét đối phương, đối phương cũng đang quan sát hẩn, chỉ nhìn mấy lần đã lòng tràn đầy kinh ngạc.

“Các hạ rốt cuộc là người phương nào? Trang phục và Linh kiếm phái chúng ta thoát nhìn rất có nguồn gốc, sở tu công pháp tuy có kỳ lạ nhưng lại ẩn chứa đặc thù của linh kiếm phái

chúng ta, rõ ràng là đệ tử linh kiếm... Nhưng ta tu hành trong núi vài chục năm cũng chưa từng thấy qua người a.”

Trải qua một phen, Vương Lục cũng kinh ngạc, cách ăn mặc và trang phục của mình so với y phục của gã cũng không có gì đặc biệt —— hơn một trăm năm qua Linh Kiếm phái không có quá nhiều công phu trang phục của môn phái, nhưng cấu trúc cơ bản của đệ tử chân truyền thì lại không thay đổi, cách ăn mặc của mình và cách ăn mặc của người trước mặt chỉ khác một vài chỗ rất nhỏ —— mấu chốt chính là tại sao gã nhìn ra công pháp sở tu của mình và rất có quan hệ sâu xa với Linh Kiếm phái?

Tuy rằng bản thân đã tu hành trong Linh Kiếm Sơn vài chục năm, nội dung sở học phần lớn đều do các vị Linh Kiếm trưởng lão truyền thụ, nhưng hôm nay tổ chức thành chủ thể của hệ thống Pháp, một cái là Hỗn Độn Pháp Thiên Kiếm Khí, đây là Ma Chủ kế thừa từ Thượng Cổ Kiếm Ma., Không có chút liên hệ nào với Linh kiếm phái. Một đầu Linh kiếm công khác tuy là địa đạo, nhưng lại là sự phụ Vương Vũ tự sáng tạo, cùng là quan hệ không lớn với môn phái truyền thừa của Linh kiếm phái. Về phần tạp học như trận pháp, phù lục chi đạo, mình đọc qua còn thiếu, cũng sẽ không ảnh hưởng công pháp chủ thể.

Chỉ bằng pháp lực dao động đến xem, chính mình và Linh kiếm phái cơ hồ không có bất kỳ liên quan, mà hẳn... làm sao có thể kết luận mình là linh kiếm đệ tử?

Mà ngay lúc Vương Lục kinh dị, vị Đại sư huynh kia lại tiếp tục suy đoán từ đầu đến cuối: “Trên lý thuyết người là Linh kiếm đệ tử, nhưng chủ thể công pháp sở tu lại không phải Linh kiếm truyền lại. Tuổi người còn nhỏ hơn ta mấy tuổi, cảnh giới Pháp lực lại không dưới ta, kinh tài tuyệt diệu bậc này tuyệt diệu không nên không có tiếng tăm gì, hơn nữa tư chất bậc này cũng không nên không học kiếm điển Tinh Thần chí cao môn phái. Nhưng hôm nay xem ra... Ta nói, chẳng lẽ người là... Chẳng môn người là con riêng?”

Đại sư huynh hồ nghi nhìn lại Vương Lục, sau một lúc lâu bỗng nhiên vỗ vỗ đầu mình: “Thật có lỗi, ta lại tự nói với mình, đây là tật cũ xin đừng ghi nhớ, trước đó ta quên tự giới

thiệu bản thân, ta là Tịch Đệ Tử Âu Dương Thương của Linh Kiếm Phái, không biết tôn tính đại danh của các hạ là gì?”

“Họ Vương tên Lục, là cái kia...”

Nói đến xuất thân của mình, Vương Lục lập tức cảm thấy có chút khó giải thích.

Nhưng Vương Lục còn chưa dứt lời, Âu Dương Thương đã cười ha hả vỗ vai gã: “Không sao, thân phận của ngươi đặc biệt miễn cảm, không tiện nói cũng không sao, mọi người ăn ý là được rồi. Ha ha, không ngờ lão chương môn kia ngày thường nghiêm trang, kỳ thật cũng rất hiểu cuộc sống.”

“...” Vương Lục suy nghĩ một chút, cảm thấy lấy tình huống trước mắt, lấy thân phận con riêng của Chương môn mà hành động, tựa hồ cũng không tệ.

Tuy rằng trong này khẳng định có rất nhiều chỗ không giải thích được, căn bản không cảm được, nhưng lấy tính cách vị Linh Kiếm Đại sư này, tiếp theo nhất định là như vậy:

“Ha ha, ta giới thiệu cho mọi người một chút. Vị này là sư đệ Tử Vương Lục Kiếm của Linh Kiếm chương môn chúng ta, lần này đến tham gia kế hoạch trường sinh trường lão cùng với chúng ta. Thân phận của hắn đặc biệt nhạy cảm, hi vọng tiếp theo mọi người có thể chiếu cố hắn nhiều hơn. Những chuyện không nên nghe ngóng thì không nên hỏi lung tung cùng là Linh Kiếm nhất mạch. Mọi người muốn hài hòa chung vui vẻ, một đạo diễn công lập nghiệp ở nơi hoang dã này.”

Sau đó những người khác chỉ có thể nén một bụng hiếu kỳ, cố nén sự hòa thuận với mình, cùng nhau kiến công lập nghiệp.

Kể từ đó, mặc dù sẽ có không ít xấu hổ, nhưng sẽ giảm bớt không ít phiền toái.

Ví dụ như, vì sao trong kế hoạch huấn luyện Chử Sinh của Linh Kiếm Phái lại đột nhiên xuất hiện thêm một người. Trong vùng đất hoang dã khi bị Linh Kiếm Phái khi đó coi là hậu hoa viên, tại sao lại có Kim Đan chân nhân lạ lẫm xuất hiện... Hôm nay dùng lý do chương môn sinh con riêng như vậy cũng có thể được giải thích.

Mặc dù không biết vị Âu Dương Thương đại sư huynh này đến tột cùng vô tình hay cố ý muốn nghĩ ra lời giải thích này,

nhưng nếu hữu dụng thì đành dùng tiếp vậy.

Sau một lát, bảy người khác ngự kiếm đuổi tới.

Trong đội ngũ, Lục Ly thời đại của thanh niên cũng nằm trong đó, khác với Lục trưởng lão râu tóc trắng đen. Lúc này Lục Ly còn có vẻ cực kỳ ngây ngô, tạp học trên người vẫn chưa thông suốt, chỉ nhìn từ quần áo đã có thể thấy được một chút: Các loại trang sức tầng lớp lớp, bên hông ngoại trừ ba túi giới tử, còn có một cái bàn tính nhìn qua bản thủ, hai cái vỏ quýt và một đồ đặng nhỏ do lông vũ cùng xương cốt động vật tạo thành. Có thể thấy được lý do sáu loại ly này hỗn tạp, khiến người ta buồn cười không khỏi.

Đối với đội ngũ là một thiếu nữ mặc váy dài đỏ trắng, dung mạo diễm lệ, khí chất phóng khoáng, người còn đang ở giữa không trung, liền cau mày lớn tiếng oán giận: “Đại sư huynh người không cần xuất quỷ nhập địa như vậy có được không, chương môn sư bá truyền cho người thuật súc địa không phải để người chơi nhân gian hấp hối người ta... Ồ, đây là ai? Sao thoạt nhìn lại giống người như vậy?”

Mấy người phía sau thiếu nữ đều lộ vẻ hoang mang.

Mà đại sư huynh Âu Dương Thương lại cười vang nói: “Ha ha, để ta giới thiệu cho mọi người một chút. Vị này là con riêng của Chương môn chúng ta Vương Lục sư đệ, lần này đến đây cùng với kế hoạch huấn luyện Sinh của chúng ta. Thân phận của hắn đặc biệt miễn cảm, hi vọng mọi người tiếp theo có thể chiếu cố hắn nhiều hơn. Chuyện không nên nghe ngóng thì không nên hỏi lung tung cùng một mạch Linh kiếm. Mọi người muốn hài hòa chung sống, một đạo lập nghiệp ở nơi hoang dã này...”

Sau đó liền thấy bảy vị sư đệ sư muội đều lộ ra vẻ mặt vắn vẹo như bí mật.

Thiếu nữ diễm lệ kia thế nào cũng nhịn không được, tiến lên nửa bước mở miệng hỏi: “Đại sư huynh, rõ ràng lai lịch người này...”

Còn chưa dứt lời, trên đầu thiếu nữ liền thêm ra một bàn tay, dùng sức xoa nắn cuốn sách có vẻ xoã tung của nàng.

Âu Dương Thương vẽ mặt khoan hậu trường giả nhẹ nhàng nói: “Thảo Hà ngoan, đừng để cho người khác khó xử chứ.

Thiếu nữ tên là Thái Hà gò má thoáng cái liền đỏ lên, trong đó có vài phần ngượng ngùng, nhưng cũng có vài phần buồn bực. Nàng bị đại sư huynh Âu Dương Thương xoa đầu, trong lòng có nhiều khí hơn nữa cũng không thể tiết ra, cuối cùng chỉ tức giận dậm chân một cái rồi quay người trở về.

Mà dáng tươi cười của Âu Dương Thương cũng có chút vắn vẹo — mới Thái Hà giậm chân, dậm chính là chân của gã. Tính tình sư muội tu hành Ly Hỏa Kiếm này tính tình luôn luôn thẳng thắn nóng bỏng, hơn nữa lực công kích cũng thật là kinh người, cái chân kia của mình hơn phân nửa là muốn điều dưỡng một phen...

“Tóm lại, hiện tại chúng ta có thêm một vị cường viện. Vương lục sư đệ tuy tuổi còn trẻ, nhưng thực lực quần chúng ta đã thành tựu Kim Đan mạnh mẽ như thế, tin tưởng kế tiếp chúng ta khai hoang hành động cũng sẽ càng thêm thuận lợi. Cho nên ta quyết định tiến hành một chút sửa đổi kế hoạch, không ở Tây Sơn Ngọc Lâm Trát trại nữa, chúng ta đổi sang Phúc Tuyền đi.”

Kết quả các sư đệ sư muội không kịp tò mò về người trẻ tuổi tên Vương Lục này vậy mà đã là Kim Đan chân nhân, đã bị những lời nói kế tiếp của Âu Dương Thương làm cho sợ ngây người.

Một gã nam tu sĩ thân hình cường tráng trừng to mắt hỏi: “Đội đã, không ở Ngọc Lâm Tráng Trát trại, đổi lại Phúc Tuyền đi? Đại sư huynh người đáng tin cậy chút có được không, dựng trại trong Ngọc Lâm vốn đã rất mạo hiểm rồi, đi Phúc Tuyền là tìm chết bên kia a, nghe nói là nơi tập trung của Long Giao ngàn năm đấy.”

Âu Dương Thương cười nói: “Long Giao ngàn năm mà thôi, có gì đặc biệt hơn người chứ?”

“Mẹ kiếp, người cảm thấy không có gì ghê gớm. Vậy người đi đơn đả độc đấu với bọn ta xem thử Kim Đan tự bành trướng như vậy đi. Chờ đến khi Nguyên Anh người thành công chắc chắn sẽ trực tiếp đi khiêu khích Thiên Kiếp mưu cầu phi thăng.”

“... Thái Hà sư muội không nên nóng nảy như vậy, ta biết rõ thực lực của Long Giao ngàn năm có thể so với lão quái Nguyên Anh, chỉ bằng đội chúng ta thì nhiều nhất chỉ là cố gắng chống đỡ. Xét thấy dưới trướng Long Giao còn có binh tôm tướng cua, chúng ta chắc chắn phải thua. Nhưng mà, đó chỉ là trong tình huống tám người chúng ta đang suy xét, hiện tại có thêm Vương Lục sư đệ., Phần thắng của bọn ta đã ngoài bảy phần rồi... cân nhắc đến chúng ta đều là tinh nhuệ của môn phái, trong chiến đấu rất có khả năng sẽ có người đột phá trận pháp, tính đến phần này, phần thắng có trên chín phần mười, còn không dám đánh cược, bọn ta không cần phải đến Man Hoang khai hoang, trực tiếp bế tử quan ở môn phái là được rồi.”

“Này, nào có một phía như ngươi nguyện ý như vậy? Mới có thêm một người từ chắc chắn sẽ thua biến thành chín phần thắng. Ngươi cho rằng Vương Lục sư đệ là Linh Kiếm trưởng lão sao?”

“Thái Hà sư muội, muội phải tin vào sức mạnh của học thuật, kết luận học thuật của ta đã được tính toán chính xác, nếu như muội thấy không ổn, hoan nghênh muội đến kiểm tra.”

Nói xong, Âu Dương Thương đưa tay ra hơn một trăm tấm toán phù, sau đó đưa đến trước Thái Hà.

Thiếu nữ nhìn thoáng qua liền cảm thấy đầu vầng mắt hoa, vội vàng khoát tay nói: “Quên đi, ngươi là Đại sư huynh, ngươi nói cái gì cũng đúng, được chưa?”

Mà ngay lúc Âu Dương Thương cãi vã với Thái Hà, Vương Lục lại lâm vào trầm tư.

Thời không xuyên qua, để lại quá nhiều bí ẩn, ví dụ như hiện tại Vương Lục lại rất tò mò một chuyện...

Nếu như nói trước khi gặp mình, đám người Âu Dương Thương dự định hạ trại tại một chỗ tên là Ngọc Lâm, như vậy hiện tại xem ra thay đổi phúc tuyến đã là xác thực không thể nghi ngờ.

Như vậy, rất có thể lịch sử cũng đã thay đổi.

Nếu như lịch sử có thể thay đổi, như vậy... thảm kịch thế hệ hoàng kim của Linh kiếm phái có thể tránh né được không?

Nếu thật sự có thể làm được như vậy, thì...

Như vậy, còn có thể có thân là linh kiếm bản thân sao?

...

Đủ loại phỏng đoán thời không với Đại Lục Cửu Châu cũng không có gì kỳ lạ, từ tu vi đến tu sĩ Chân Quân tiếp cận cảnh giới phi thăng, hạ xuống đến những quán trà nhiệt tình tương tượng người đọc sách, đều có phỏng đoán về thời không.

Đương nhiên, cũng chỉ là suy đoán, bởi vì dù là tu sĩ cao minh nhất cũng không cách nào thao túng được thời gian, một chén trà Thần Tiên chính là thần thoại truyền kỳ của các tu sĩ, trên ý nghĩa chân chính là vượt qua thời không, còn chưa bao giờ có trường hợp thực tế.

Mà căn cứ vào hiểu biết của Vương Lục, trước mắt có vài phỏng đoán tương đối lưu hành, một trong số đó là lịch sử không thể thay đổi. Cho dù thật sự có người thông qua thủ đoạn gì để trở lại quá khứ, cũng sẽ phát hiện hẳn không thể thay đổi được bất cứ sự tình gì đã xảy ra., Bởi vì bản thân xuyên không của hắn cũng đã được định sẵn từ lịch sử. Còn một loại là luận về thời không, người trở lại quá khứ quả thật có thể thay đổi lịch sử, nhưng từ thời khắc hắn xuyên việt trở về, lịch sử đã sản sinh ra chi nhánh, hắn chỉ có thể thay đổi một chi nhánh trong đó.

Nói chung, Vương Lục rất thích cách nói dối thứ hai. Bởi vì cách nói thứ hai có khả năng khiến cho mọi người phát chủ quan có thể thay đổi, ví dụ như tình huống hiện tại, nếu như Vương Lục cố gắng có thể thay đổi bi thảm của Linh Kiếm phái, như vậy gã nhất định sẽ toàn lực ứng phó.

Về phần những chi tuyến khác không bị thay đổi... Dù sao cũng không liên quan gì đến mình, cũng không cần để ý.

Hơn nữa, nếu như việc mình xuyên không đã được định trước, như vậy... Không lý do gì mà mình tu hành trên Linh Kiếm Sơn hai mươi năm, lại chưa từng có một vị trưởng lão nhắc cho mình việc này. Huống chi hẳn còn nhớ rõ lúc Thăng Tiên đại hội, chính mình thiếu một chút nữa là vì cái lão tạp mao cổ của Chương môn kia mà vô duyên vào núi.

Nếu như bọn họ thật sự nhớ rõ chính mình, tại sao lại xuất hiện loại Ô Long này?

Cho nên từ giờ trở đi, cần phải phô bày đúng tâm tính, tất cả những gì đã làm ở Man Man đều đang thay đổi lịch sử, nếu như mình làm đủ tốt, một thế hệ hoàng kim của Linh Kiếm phái có lẽ sẽ không chết.

Thật ra Vương Lục cũng không có tình cảm gì với thế hệ hoàng kim. Dù sao thì các trưởng lão dạy cho hắn một thân kỹ nghệ, phần lớn năm đó ở trong thế hệ hoàng kim cũng đều là hạng người không có tiếng tăm gì.

Đổi lại cách nói tương đối tàn khốc, nếu như hoàng kim nhất đại thế hệ trước bất tử, sau đó chủ sự Linh Kiếm phái còn có thể là phong ngâm sao? Thiên Kiếm đường trưởng lão, còn tới lượt Phương Hạc, Lưu Hiển Dương sao? Nhất là Vương Vũ... liệu có còn là Vương Vũ hôm nay không đây?

Nhưng Vương Lục cũng không tính bởi vì những chuyện này mà thờ ơ với tất cả những gì xảy ra ở quá khứ.

Ở trên Linh Kiếm Sơn, mấy chục năm sống chung với các trưởng lão, Vương Lục có thể cảm nhận được rõ ràng, nỗi đau đón năm đó đối với bọn họ là bóng ma suốt đời cũng không cách nào quên được, nếu như có thể thay đổi quá khứ... Bọn họ nhất định sẽ lựa chọn thay đổi, cho dù hi sinh tất cả.

Vương Lục ở trên Linh Kiếm Sơn chịu ân huệ của các trưởng lão rất nhiều, lúc này... coi như là báo đáp bọn họ vậy.

Nửa ngày sau, một hàng chín người lướt qua rừng rậm Quỳnh Ngọc, dọc theo con đường dốc núi về phía trước, mãi cho tới khi một bình nước trong vắt vắt vắt giữa tầm mắt.

“Ừm, cuối cùng cũng thấy Phúc Tuyền, có điều dọc đường chúng ta tới đây tiêu hao quá nhiều, hạ trại ở đây, ngày mai lại đi Phúc Tuyền khai hoang.”

Đại sư huynh Âu Dương Thương suy nghĩ một lát, đưa ra quyết định.

Sau đó đội ngũ phía sau liền truyền đến một trận hoan hô, mấy tu sĩ trẻ tuổi trực tiếp nằm xuống đất, nửa bước cũng không muốn rời đi.

Âu Dương Thương khẽ nhún vai lắc đầu, hiển nhiên đối với sự lười biếng của các sư đệ sư muội có chút bất mãn, sau đó quay đầu, đối với người bên cạnh cũng mặc trường bào đỏ trắng,

tướng mạo cũng giống mình vài phần, nhẹ giọng nói: “Đề người chê cười rồi, mấy vị sư đệ sư muội thật sự không có chút thành tựu gì.”

“Là người yêu cầu quá cao.”

Vương Lục nhàn nhạt đáp lại.

Một đường đi tới, cũng không phải thuận buồm xuôi gió. Lúc này Tây Sơn Hoang Man vùng cũng không có hắc triều sau này Vương Lục nhìn thấy, sinh vật dân bản xứ vùng hoang man vẫn là uy hiếp trọng yếu không thể bỏ qua. Ở trong Quỳnh Ngọc sâm lâm đoàn người gặp phải tình quái tập kích, một đám sơn tinh thụ quái tu ra nội đan, không dưới trăm con, đem bọn họ bao vây nhiều vòng., Thế công như thủy triều, càng là mặt người kiêu thú hung mãnh hiển hách, thực lực có thể so với Kim Đan đỉnh phong bình thường. Trong đội ngũ linh kiếm tuy có hai Kim Đan chân nhân, nhưng một đường ác chiến, mọi người tiêu hao cũng không phải chuyện đùa.

Nhưng Vương Lục xem ra, đoàn người này có thể thuận lợi đột phá vòng vây, không có thương vong chút nào, đã là chuyện khó tin rồi.

Đội ngũ do Âu Dương Thương dẫn dắt thậm chí cũng không phải là đội ngũ tinh nhuệ mạnh nhất của thế hệ Hoàng Kim, thực lực tám gã đệ tử chênh lệch nhau không đều, được chọn lựa từ hơn một trăm đệ tử bên trong tạo thành một đội ngũ, có chút chênh lệch với thực lực của các đội ngũ khác, cũng không có cường độ nghịch thiên. Mà trong rừng rậm Quỳnh Ngọc, người mặt người kiêu thú cùng nhanh vuốt của nó lại có thực lực khủng bố gia tăng, nhưng dưới sự dẫn dắt của Âu Dương Thương, đoàn người lại hữu kinh vô hiểm.

Trong thời gian này, Vương Lục mặc dù có nhiều cống hiến, nhưng cũng không có xuất ra bản lĩnh mười phần. Thành công của đội tu sĩ này chủ yếu là dựa vào thực lực của bản thân. Mà phần thực lực này quả thực có thể xem.

Mặc dù không đến mức nghịch thiên, nhưng một đội tu sĩ này đều là tinh nhuệ đỉnh cao nhất của bất kỳ môn phái nào, mà đội ngũ như vậy tại Linh kiếm phái lúc đó lại có hơn mười mũi trở lên.

Nhưng Âu Dương Thương vẫn không hài lòng: “So với tu sĩ cùng thể hệ thì nhóm tu sĩ chúng ta đúng là rất mạnh, nhưng mà còn không đủ để đền bù tổn thất của Linh kiếm phái trong mấy ngàn năm qua. Khác với mấy môn phái Ngũ Tuyệt, cơ sở của Linh kiếm phái quá kém, ở bất kỳ một phương diện nào đều tuyệt đối kém cỏi, mà thời gian để chúng ta đuổi theo cũng không nhiều.”

“Ồ? Không nhiều lắm? Cần gấp gấp như vậy sao?”

“Không có cách nào không vội, chênh lệch giữa Linh kiếm phái và các môn phái khác là mấy ngàn năm, do mấy chục đời tu sĩ kéo giãn ra từng chút một. Mà thời gian Linh kiếm phái có thể dùng để đuổi theo, đơn giản chính là thể hệ hoàng kim chúng ta. Linh kiếm phái không biết vận khí đã đi được bao nhiêu., Mới có thể tụ tập đông đảo thiên tài một đời ở đây, lại trung thành tuyệt đối với môn phái. Đến khi thể hệ chúng ta trôi qua, chỉ sợ không có khả năng lại vận khí tương tự, mà muốn chênh lệch giữa một thể hệ với nhau mấy ngàn năm, nói thì dễ vậy sao?”

Vương Lục buồn cười hỏi: “Cần phải chấp nhất với việc truy đuổi chênh lệch như vậy sao? Có thể ổn định vị trí Ngũ Tuyệt cũng coi như không tệ rồi.”

“Người lấy được thì được, người lấy được thì được, sở dĩ Linh Kiếm phái từ thời kỳ cường thịnh một đường suy sụp đến đây, không muốn tiến thủ là nguyên nhân lớn nhất.” Âu Dương Thương lắc đầu, nói ra., “Bây giờ trong Vạn Tiên minh, một môn phái đứng đầu ở Thịnh Kinh Tiên môn là một môn phái độc đại, có ưu thế tuyệt đối không thể dao động với các môn phái khác. Nhưng cả Quân Hoàng sơn lẫn Vạn Pháp Tiên môn chưa bao giờ từ bỏ ý thức nguy cơ của mình, còn Thịnh Kinh Tiên môn chưa từng bỏ lại. Mà bọn họ còn như vậy., Linh kiếm phái chúng ta vốn đã lạc hậu, chẳng lẽ lại có thể để mặc cho tự lưu sao? Chỉ có cố gắng gấp bội, gánh vác những gánh nặng nề so với bất kỳ môn phái nào khác, mới có thể từng bước một đuổi kịp. Cổ nhân nói trời sinh ta nhất định có chỗ dùng tài liệu, Linh kiếm phái có thể đột nhiên sinh ra đời sau hoàng kim, nghĩ đến nhất định là có sứ mệnh lịch sử chúng ta cần phải gánh chịu a.”

Một câu nói xong, Âu Dương Thương cười cười: “Xin lỗi ta lại bắt đầu tự nói tự nói với mình, ai ta từ nhỏ đã mắc bệnh như vậy, chỉ cần mở miệng là không được, có lúc lại không cẩn thận nói những điều không nên nói, nhưng yêu cầu người phải tin tưởng ta đối xử với người thành thật, tuyệt đối sẽ không làm khó dễ người khác...”

“Ách...”

“Ai, đáng tiếc, người hiểu chuyện trên đời rất ít, đừng nói bên ngoài, cho dù ở trong núi, ta cũng thường xuyên bị các sư bá trách cứ, đáng hận nhất là còn có mấy sư đệ sư muội không có thành tựu đề nghị mang hạt giống cho ta, quả thực không giống nói đùa.”

“... Ừm, chỉ là cái xiên làm sao che được cái miệng này của người.”

“...” Âu Dương Thương sừng sốt một chút, lập tức gật đầu nói: “Cũng có lý, thay đổi vấn đề của bản thân làm sao có thể dựa vào ngoại lực? Về điểm này ta lại chưa từng nghĩ tới, Vương lục sư đệ không hổ là thiên tài tu sĩ trẻ tuổi có thể thành tựu kim đan, trên người rất có chỗ đáng cho ta học tập.”

Nghe đến đó, Vương Lục triệt để ý thức được miệng của gia hỏa này là hết thuốc chữa, cho nên gã cũng lười đáp lời, trực tiếp che chắn thánh lực, không để ý tới đám Âu Dương Thương đang thao thao bất tuyệt nữa.

Mặc dù việc này đối với Âu Dương Thương đang hưng phấn, có chút tàn nhẫn, nhưng Vương Lục cũng thật sự không có tâm tư đến gần hắn.

Đồng thời, trong lòng Vương Lục cũng không thiếu cảm khái.

Mặc dù miệng vị đại sư huynh Âu Dương Dương bị rách một chút, đầu óc có chút rối loạn, nhưng thật ra vấn đề cực kỳ tinh táo. Tư duy của hắn kỳ thật một chút cũng không sai, lấy tình cảnh Linh kiếm phái hôm nay, nếu muốn chân chính ổn định tình thế Ngũ Tuyệt, thậm chí tại tu tiên giới tiến thêm một bước, cũng chỉ có nỗ lực hơn các môn phái khác rất nhiều. Hoàng kim là cơ hội trời ban, cũng là cơ hội duy nhất, đổi lại là ai cũng sẽ không bỏ qua.

Hơn nữa đoạn đường này, Vương Lục nhìn ra được gã không phải là kẻ dũng mãnh vô mưu, mặc dù cố chấp với biến cường gần như là bệnh hoạn, nhưng trong quá trình chấp hành cụ thể thì gã cũng không phải là dũng mãnh vô mưu., Âu Dương Thương thật ra vẫn đang không chế phong hiểm trong một khu vực cẩn thận. Tỉ như lần này thay đổi phúc tuyến tạm thời, chính là cân nhắc đầy đủ đến việc Vương Lục gia nhập tăng thực lực đoàn đội, mới có thể đưa ra quyết định. Mà ác chiến ở Quỳnh Ngọc Sâm Lâm, cũng hoàn toàn chứng minh gã tính toán chuẩn xác, đoàn người vừa vặn đề thấp nguy hiểm chiến đấu xuống phạm vi vô kinh vô hiểm.

Người như vậy, quả thực không thẹn với cái danh đại sư huynh của môn phái, theo một ý nghĩa nào đó hẳn thậm chí còn tận lực hơn chính mình —— so với phong cách cá nhân Âu Dương Thương, Vương Lục quá rõ ràng, cũng không đủ bình dễ gần.

Như vậy vấn đề tiếp theo chính là: Nếu Âu Dương Thương không có vấn đề gì, cuối cùng dẫn đến thảm kịch một đời hoàng kim bị diệt lại là chuyện gì?

Đang lúc suy nghĩ, bỗng nhiên nghe Âu Dương thương nhân chuyển chủ đề, không bàn về việc kiến thiết thực đường tại Linh Kiếm sơn sau này ảnh hưởng đến tu vi đệ tử môn phái, mà đề nghị: “Vương lục sư đệ, ta thấy sắc trời còn chưa quá muộn, không bằng chúng ta đi câu cá đi.”

“Người đang ám chỉ một trưởng lão Tạo Bàn môn phái thu hai trăm triệu Kim Linh thạch lấy được từ Hoàng Sơn, viện trợ giúp lật đổ sự thống trị của Chương môn, sau đó xem vị sư đệ sư muội nào bị lừa gạt sao? Ai mắc mưu người đó đều là cá ngu xuẩn.”

“... Vương lục sư đệ, trò chơi biến thái như vậy người làm sao nghĩ ra được? Bất quá lần này ý tứ của ta là, chỉ hai chúng ta câu cá.”

Nói xong, Âu Dương thương duỗi tay chỉ hướng phương xa.

Xa xa, dưới ánh chiều tà, Phúc Tuyên đang lóe lên vạn điểm kim lân.

Không ngờ Âu Dương Thương muốn cùng Vương Lục tổ đội, tiến về Phúc Tuyền trước thời hạn.

“Coi như ta đã hiểu rõ vì sao đời sau Hoàng Kim lại chết như vậy rồi.”

...

481

Đối với đề nghị của Âu Dương Thương đi câu cá Phúc Tuyền, Vương Lục cũng không chút do dự liền đồng ý.

Thứ nhất, Vương Lục rất muốn biết mục đích thật sự của Âu Dương Thương - gã đã tìm tổ đội của mình để đi Phúc Tuyền, không phải thật sự là câu cá chứ?

Thứ hai, chỉ là Phúc Tuyền cũng không có đặt trong mắt Vương Lục.

Tuy nhiên phúc tuy nhiên đối với đội ngũ linh kiếm hoàng kim trước mắt vẫn là một mảnh hiểm địa tràn ngập bụi gai, nhưng đối với một người xuất đạo hai mươi mấy năm qua tạo ra một cái kỳ tích mà nói, long giao ngàn năm phúc tuyền nghỉ ngơi kỳ thực còn chưa đủ. Vương Lục cho dù đánh không thắng, cũng có đủ dư lực rút lui an toàn.

Mà Âu Dương Thương cũng là người sáng khoái, đợi Vương Lục đồng ý, gã liền nói rõ một phen với Thái Hà.

“Bọn ta trước tiên đi ra ngoài một chút, các người hảo hảo ở lại chỗ này không nên chạy loạn, gặp chuyện gì nhớ kịp thời báo cho ta.”

Sau đó kéo Vương Lục đi không còn thấy bóng dáng tăm hơi, chỉ để lại thái hà trợn mắt há hốc mồm đứng tại chỗ, thậm chí không kịp giẫm chân Âu Dương Thương.

Hai người kết bạn mà đi, từ trên vách đá núi cao một đường bay tới ven phúc tuy đường đi không xa, nhưng một đường đi tới hai người đều có thể phát giác phụ cận ẩn tàng không ít hiểm mao hiểm.

“Thật không hổ là vùng đất hoang dã, thời khắc nào cũng có thể làm cho người ta kích thích, làm cho tinh thần phấn chấn.”

Vừa rồi mới vung kiếm khu trừ đi một con quái điều lòng hiếu kỳ quá mức nặng nề, sau đó Âu Dương Thương đã đạp bước chân lên đá cuội bên cạnh Phúc Tuyền.

Mà Vương Lục thì đi theo phía sau hắn, sau khi hạ xuống liền đi thẳng vào vấn đề: “Có lời gì thì bây giờ có thể nói được rồi

chứ?

“Được chứ?” Âu Dương Thương lộ ra vẻ mặt kinh hi, hiển nhiên trong cuộc đời mấy chục năm của ông ta, còn rất ít người nói với ông ta: “Muốn nói cái gì thì nói cái đó đi.” Nói lời khẳng khái như vậy.

“Chỉ giới hạn trong việc hữu dụng.”

“Vậy thì nhiều rồi.” Âu Dương Thương Hưng không giảm hứng thú, hiển nhiên khái niệm hữu dụng với gã quá mức rộng rãi, có lẽ thảo luận thức ăn cơm tối nay là đậu hũ ngọt hay là nãi đậu phụ cũng đủ để trở thành đề tài trọng yếu.

“... Được rồi, để ta nói rõ một chút, chỉ giới hạn trong hai công việc cụ thể có liên quan đến hành động câu cá lần này, mỗi chuyện không được vượt qua một ngàn chữ.”

Âu Dương Thương quả thực chân kinh. Trong giây phút đó, ánh mắt gã nhìn về phía Vương Lục trở nên sắc bén, phảng phất như nhìn thiên địch của mình.

Tên này thế mà dùng một câu đã bịt kín niềm vui thỏa thích của bản thân... Chương môn huyết mạch thật sự là danh bất hư truyền, chỉ là đã như vậy, vậy công việc công việc đi.

“Lần này đến đây xác thực là vì câu cá —— trong Phúc Tuyền có Long Giao ngàn năm, nó là chương ngại lớn nhất mà chúng ta bố trí căn cứ ở đây, mà kế hoạch của ta trong vòng một tháng tới tập hợp lực lượng toàn bộ mọi người trực xuất nó hoặc hàng phục nó xuống. Tin tưởng người cũng coi như được cho ra, đối với chúng ta hiện tại mà nói, mục tiêu này tương đối gian nan.”

Vương Lục nói: “Dựa theo công thức lưu hành của Quân Hoàng sơn để tính toán, khả năng chúng ta có thể không tổn hao mục tiêu bất quá chỉ 1%, tám mươi phần trăm là lưỡng bại câu thương, trong chín người chúng ta ít nhất phải chết hai đến ba người.”

“Ồ? Người có công thức suy diễn chiến đấu trong nội bộ Quân Hoàng sơn? Nếu là thuận tiện ta ngược lại muốn lĩnh giáo một phen —— bất quá trở về chính đề.”

Khó được thương hội Âu Dương chủ động nghĩ đến chuyện trở về chính, có thể thấy được kế tiếp hẳn phải lãng phí không

ít chữ.

“Mục tiêu gian nan nhắm vào hiện tại mà nói, nhưng trong một tháng tới, ta sẽ khiến thực lực của đội ngũ tăng lên một bậc thang lớn, khiến cho chúng ta có bảy thành nắm chắc chiến thắng đối thủ., Đến lúc đó ta mới thực sự mở ra quyết chiến. Mà thời gian một tháng nếu muốn hoàn thành loại tiến hóa này, cũng chỉ có một con đường có thể đi - thực chiến. Thực chiến là đối tượng của long giao ngàn năm trong phúc tuyến, cùng với hà binh giải tướng của nó. Ta tin tưởng với thiên phú của các sư đệ sư muội, mỗi một lần ác chiến đều sẽ có thu hoạch cực lớn., Cộng thêm bọn họ mấy chục năm tiềm tu ở trong núi, tiến bộ sẽ vô cùng nhanh chóng. Nhưng nếu nhìn theo góc độ khác, lần đầu tiên giao chiến sẽ vô cùng nguy hiểm, đặc biệt là mấy sư đệ sư muội tu vi cảnh giới thấp kém nhất trong đội ngũ, cùng với tu vi cao hơn bọn họ một chút, nhưng đặc biệt ưa thích xả thân cứu người. Trong lúc vội vàng không kịp đề phòng, rất có thể thương vong nặng nề...”

Còn chưa dứt lời, Vương Lục đã ngắt lời: “Cho nên người tìm ta đến điểm giãm mạnh trước thời hạn?”

“Ừm, ít nhất phải thăm dò hư thực của Long Giao này, tình báo trước mắt hoàn toàn thành lập trên bút ký trường lão ngẫu nhiên hái thảo dược ở vùng man hoang lưu lại, sai biệt có thể là kinh người. Tin tức của Thiên niên long giao vẫn là cập nhật ba mươi năm về trước, ba mươi năm qua không có bất cứ biến hóa gì cũng không có gì là lạ, ta cũng không muốn ngày mai mang theo sư đệ sư muội đến đây khai hoang, nhưng hiện tại thế cục hoàn toàn không ở trong sự khống chế, nguy cơ tàn suất.”

Vương Lục có chút hứng thú hỏi: “Huynh lo lắng đám sư đệ sư muội gặp nạn, không sợ mình câu cá có chuyện sao?”

“Đương nhiên không sợ, ta là đại sư huynh của Linh Kiếm phái, há có đạo lý ở đây?” Âu Dương Thương cực kỳ hào phóng. “Hơn nữa, nếu ngay cả ta cũng sợ, các sư đệ sư muội nên làm gì bây giờ? Kế hoạch huấn luyện sinh của Linh Kiếm phái còn chấp hành thế nào được nữa? Cho nên ta tuyệt đối không thể sợ, mà dũng khí của ta sẽ giúp ta không ngừng tiến lên.”

Nghe đến đó, trong lòng Vương Lục không khỏi thôn thức.

Tên gia hỏa này, năm đó chết thật sự là đáng tiếc, nếu như có thể thành công sống sót... Nếu như Thiên Kiếm Đường có thể có thêm một trưởng lão như vậy mà nói...

Đáng tiếc tất cả chỉ là nếu như, chính bởi vì Vương Lục biết kết cục của Âu Dương Thương, cho nên lúc này y càng cảm thấy tiếc hận vì sao Âu Dương Thương mà chết. Đáng tiếc, y thủy chung không rõ ràng vì sao mình lại chết, càng không biết trận đại nạn cuối cùng cũng không thể may mắn thoát khỏi kia đến cùng là từ đâu... Nếu không, y hiện tại sẽ tiến về Linh Kiếm Sơn bẩm báo trưởng lão, dù cho người xuyên không chính mình cũng không tiếc.

Nhất định phải ngăn cản tất cả sinh mệnh.

Nhưng bây giờ cho dù hắn có chạy tới Linh Kiếm Sơn cũng căn bản bất lực, hắn căn bản không có cách nào chứng minh thân phận mình xuyên không —— hiện tượng Linh Kiếm Phái đoạn đại quá nghiêm trọng, hắn đối với trưởng lão đời trước biết rất ít, căn bản không thể nào xuyên qua tư bản, cho dù hắn có thể chứng minh mình có liên hệ thiên ti vạn lữ với Linh Kiếm Phái, nhưng muốn Linh Kiếm Phái hủy bỏ kế hoạch huấn luyện sinh này, cũng là thiên phương đàng.

Dù sao lúc này hắn ta cũng chỉ là một người xuyên không, là đại sư huynh có thể ảnh hưởng quyết sách của môn phái, Tịch đệ tử... Là Âu Dương Thương.

Cũng chính vì như thế, Vương Lục mới có thể theo sát bên cạnh Âu Dương Thương, chuẩn bị tùy cơ ứng biến. Tuy rằng trên lý thuyết lấy thực lực Kim Đan chân nhân có lẽ còn chưa đủ để nghịch thiên, nhưng xuất đạo nhiều năm như vậy, chuyện hắn không thể dùng lý luận để tính toán ra đã là quá nhiều rồi.

“Được, vậy để ta hảo hảo mở mang kiến thức một chút Phúc Tuyền Long Giao này có bản lĩnh gì.”

Vương Lục nói xong, một ngựa đi trước, so với Âu Dương Thương nhanh hơn một bước bước vào Phúc Tuyền. Mà khi hai chân gã rơi vào mặt nước, sinh linh ở sâu trong dòng nước đột nhiên bị đánh thức.

“Hồng “

Một tiếng rống giận chấn vỡ mặt nước, mang theo đạo đạo cột nước phóng lên tận trời. Mà Vương Lục thì khởi động vòng vây Vô Tướng kiếm, dưới sự trùng kích của cột nước, vững vàng đứng vững, đập thể nước bắn ra dưới chân, tư thái tiêu sái không nói nên lời thông dong tiêu sái.

Nhưng Âu Dương Thương bên cạnh thủy triều không ngờ lại thay đổi sắc mặt: “Vương Lục sư đệ, cẩn thận một chút...”

Bởi vì cột nước phóng lên tận trời cao kia hóa thành mưa rơi đầy trời, nước mưa tí tách rơi nện trên thảm thực vật cạnh bờ, lại mang theo từng luồng từng luồng khói xanh gay mũi, thực vật bị giọt nước bắn tung tóe đều héo rũ vàng óng, mà tẩu thú trong rừng lại càng nhao nhao ngã xuống đất., Toàn thân lông lá bị cuốn cong, máu tươi đầm đìa, chết trong đau đớn... Dòng nước Phúc Tuyền này, trong khoảnh khắc biến thành độc tính của kịch độc, cực kỳ mãnh liệt. Hoang Man xâm nhập đến phụ cận Phúc Tuyền, sinh linh sinh sống trường kỳ ở đây đã không còn là nhân vật đơn giản nữa, nhưng bị độc thủy ăn mòn không hề có sức kháng cự.

Dur uy cột nước rơi xuống đất còn như thế, thân ở vị trí trung tâm do cột nước trùng kích, áp lực mà Vương Lục phải thừa nhận cũng có thể tưởng tượng được.

Nhưng Vương Lục căn bản không thèm để ý đến chuyện này. Sau khi dùng Vô Tướng Kiếm khởi động phòng ngự, vẫn còn dư lực đâm xuống nước một phát Hỗn Độn Phá Thiên kiếm khí. Kiếm khí chí âm chí nhu lặng yên không một tiếng động men theo cột nước ăn mòn, một đường kéo dài, cho đến khi chạm đến một lĩnh vực nào đó không nên xâm phạm.

Sau một khắc, cảm giác nguy cơ cực lớn đồng thời cuộn cuộn trong lòng Vương Lục và Âu Dương Thương.

“Đi thôi.”

Vương Lục ngồi trên cột nước vừa mở miệng cảnh báo, vừa không chế Khôn Sơn Kiếm bay lên trên xa xa, không dám khiêu khích long giao trong phúc tuyền nữa.

Âu Dương Thương càng cảnh giác, căn bản không cần Vương Lục mở miệng đã dùng Súc Địa thuật bỏ chạy trước.

Sau một khắc, mây đen giăng đầy bầu trời trên phúc tuyến, chỉ nghe một tiếng vang chớp giạt, tiếp theo là mưa to như mưa rào, thế như tấm màn thiên hà trút xuống. Nước suối không tràn đầy bắt đầu nhanh chóng dâng lên thủy vị. Nước lớn cần nuốt bờ hồ, mở rộng thành một hồ nước rộng lớn. Mà sâu trong hồ nước, đột nhiên mở ra vô số đôi mắt âm lệ.

“Ha ha, cảm giác trêu đùa lão quái Nguyên Anh thật là thoải mái.”

Lúc này, ở ngoài mười dặm, Vương Lục và Âu Dương Thương đã tiến vào khu vực an toàn. Vương Lục từ trên trời giáng xuống, mang theo nụ cười thỏa mãn.

Trên mặt Âu Dương Thương cũng mang theo nụ cười, nhưng trong nụ cười lại ẩn hàm vài phần nghiêm túc.

“Phúc Tuyền Long Giao này mạnh hơn so với dự đoán, tưởng lão phái ba mươi năm trước đi qua, nó chỉ có thể mượn thế sơn thủy, bây giờ lại có thể câu thông thiên uy. Hơn nữa trong ao cũng không phải là binh tôm tướng cua, mà đều bị nó diễn hóa thành con cháu long giao, số lượng ít, nhưng thực lực tổng hợp lại mạnh hơn rất nhiều.”

Nhãn lực của Âu Dương Thương vô cùng độc đáo, lúc ở trên phúc tuyến, gã chỉ nhìn một cái là hiểu rõ hình dáng thực lực của Long Giao này, nhưng thấy rõ thì lại càng kinh hãi.

“Xem ra kế hoạch chọn chỉ phúc tuyến cần điều chỉnh một chút.” Âu Dương Thương nhẹ gật đầu, sau đó bỗng nhiên chuyển chủ đề.

“Nói đến, Vương Lục sư đệ, có chuyện này kỳ thật ta vẫn muốn hỏi mà không hỏi, nhưng hiện tại lại không thể không nói, ngươi... Rất cuộc là ai?”

Âu Dương Thương nhìn Vương Lục, ánh mắt sáng quắc cũng không sắc bén bức người, mà là tràn đầy thành ý, phảng phất như thiếu nữ hoài xuân.

Vương Lục cười cười: “Không phải ngươi đã nói rồi sao, ta là con riêng của chương môn a.”

“Không thể nào.” Âu Dương Thương chém đinh chặt sắt: “Chỉ là con riêng của chương môn, không có khả năng dễ dàng ngăn được Độc Thủy đại trận của Long Giao Phúc Tuyền,

trong nước kia ẩn chứa tinh nguyên bản thể Long Giao ngàn năm, tính ăn mòn cực mạnh, dù ta ngăn cản cũng có chút cố hết sức. Nhưng người chẳng những ngăn trở được, thoát nhìn còn rất thành thạo.”

Vương Lục nhún vai: “Chuyện này, mặc dù ta cũng không có ý tốt lắm, nhưng mà...”

“Xem ra thực lực của người đúng là cao hơn ta.” Âu Dương Thương nói: “Nhưng chính vì vậy, ngược lại ta lại xác định người không phải là con riêng của Chương môn.”

“Ồ? Hai việc này có quan hệ gì?”

Âu Dương Thương nói: “Bởi vì ta chính là con riêng của chương môn.”

“Mẹ kiếp.”

...

Vương Lục hiện, từ khi Linh Kiếm Thiên Phù chuyển dời thời không thất bại, cuốn hẳn vào trong trận xuyên qua kịch này, Tam Quan của hắn đã nhiều lần bị đả kích.

Bản thân Vương Lục cũng cảm thấy Tam Quan dao động, có thể thấy được kịch bản của vở kịch này là kinh sợ cỡ nào, nhưng mà thân là một trong diễn viên chính Âu Dương Thương lại có vẻ vô cùng bình tĩnh.

“Ta là con riêng của chương môn, cho nên ta rất rõ ràng với tư cách là một con riêng, có thể lấy được bao nhiêu tài nguyên, có được bao nhiêu hiệu quả, càng rõ ràng biết rõ bộ huyết mạch này ẩn chứa cực hạn tiềm lực ở đâu. Không khách khí nói, thực lực của ta cơ bản đồng nghĩa một cực hạn, mà người lại vượt qua cực hạn này... Tuy rằng biên độ cũng không tính là quá lớn, nhưng là không thể nghi ngờ.”

Âu Dương Thương nói: “Đương nhiên, chuyện thế gian cũng không tuyệt đối, hoặc là trên con đường tu hành người gặp kỳ ngộ gì. Nhưng nếu thiên phú và thực lực của người cao hơn ta, như vậy chương môn hẳn không có đạo lý không chọn người làm đại sư huynh môn phái, cũng chính là người đứng đầu trong tương lai của môn phái.”

Vương Lục cười nói: “Có lẽ là do hắn không thích ta.”

“Nếu như người quen thuộc hắn, nên biết hắn chưa bao giờ là người chú trọng cảm tình cá nhân. Hắn đã sớm hiến hết tất cả của mình cho môn phái, ngay cả người yêu ngày trước cũng có thể vứt đi như giày cũ... Hắn lựa chọn ta cũng không phải bởi vì ta là con của hắn, mà là bởi vì ta so với bất luận người nào khác đều ưu tú hơn.”

Vương Lục cười khổ trong lòng. Gã quả thật không quen thuộc chương môn thế hệ này, bởi vì Chương môn gã quen thuộc là Phong Ngâm. Ở thời đại này gã hẳn chỉ là một người trẻ tuổi có tu vi Hư Đan.

“Tóm lại... Lúc đầu ta thật sự cho rằng người là con riêng của chương môn, bởi vì chỉ có lời giải thích kia là hợp lý nhất.

Nhưng xem ra hiện tại ta đã đoán sai rồi, cho nên ta mới muốn hỏi rõ, người rút cuộc là ai?”

Vương Lục suy nghĩ một chút, cảm thấy với tính tình của Âu Dương Thương, đáp án thích hợp nhất hẳn là...

“Nếu như ta nói ta là người xuyên không, người sẽ có ý kiến gì?”

Âu Dương Thương nghe vậy sững sờ, suy nghĩ một chút, sau đó giãn mặt cười nói: “Hoan nghênh người đến Cửu Châu Đại Lục, sau đó thu liễm nụ cười. “Xin hỏi, người tới đây có gì đất?”

Ừm, phản ứng không tệ, không hồ là đại sư huynh đòi linh kiếm, thần kinh này cường tráng nghiêm nhiên đạt tiêu chuẩn.

“Ta là tới cứu người.” Vương Lục cũng thẳng thắn nói thẳng: “Hoặc là nói, cứu tất cả mọi người.”

Âu Dương Thương trừng to mắt: “Người tới cứu mọi người chúng ta? Lời nói như phổ độ chúng sinh khiến ta nhớ tới giáo lý tà giáo lưu hành nơi thâm sơn cùng cốc.”

“Ánh mắt người không tệ, trước khi xuyên không đúng là có thêm một phần chức vụ Giáo chủ tà giáo.”

Lấy lời nói thiện biện của Âu Dương Thương, lúc này cũng cảm thấy có chút tiếp tục không nói được.

Cũng may Vương Lục không dùng hẳn tiếp: “Nói vậy thì nói chuyện, ta nói lần này đến cứu người, cũng không phải là nói đùa.”

Vương Lục nghĩ, nếu chính mình đã vạch trần thân phận người xuyên không ra, chuyện còn lại càng không cần thiết phải giấu diếm, cho nên đơn giản mà tổng kết đạo.

“Ta đến từ một trăm năm sau, là đệ tử của linh kiếm Tịch năm đó. Mà dựa theo lịch sử ta được biết, đám người các người hầu như toàn quân bị diệt trong vùng man hoang.”

“Thật sao?” Giọng nói của Âu Dương Thương tương đối bình thản, không ngang nhiên nói thẳng, cũng không vì vậy mà rơi vào sợ hãi: “Toàn quân bị diệt... Vậy mà lần này người xuyên đến đây, chính là hy vọng có thể cứu được chúng ta?”

“Mặc dù nhân quả quan hệ có chút điên đảo, nhưng trước mắt xem ra không sai biệt lắm.”

“Những lời như vậy là ta thay mặt các sư đệ, sư muội cảm tạ người.” Âu Dương Thương nhẹ gật đầu: “Nhưng những lời tiếp theo, người không cần phải nói nữa.”

Vương Lục sững sốt một chút: “Ta vốn định khách khí một chút, người đã nói không cần, vậy thì thứ cho ta một đao thẳng vào: Thật ra ta đã sớm muốn nói rồi. Kế hoạch huấn luyện sinh huấn luyện của các người thuần túy là tìm đường chết. Ta xem hay là nhanh chóng rút lui thì tốt hơn.”

Âu Dương Thương cũng sững sốt trong chốc lát: “Lời ta nói tiếp theo không cần nói, chính là chỉ những thứ này.”

Vương Lục lại sững sốt: “Cái này, Âu Dương sư bá...”

“Không cần gọi ta sư bá, người xuyên việt tới đây, chúng ta có thể ngang hàng luận giao.”

“Được rồi Âu Dương sư huynh, theo ta được biết, nguyên nhân cái chết của các người chính là kế hoạch huấn luyện bắt đầu từ việc quản lý...”

“Cụ thể thì sao?” Âu Dương Thương hứng thú hỏi: “Cụ thể chúng ta chết như thế nào?”

Vương Lục nhún nhún vai: “Không biết, những người may mắn còn sống sót chưa từng nói với ta.”

“Vậy người làm sao để chắc chắn tội danh là kế hoạch huấn luyện Chử Sinh?”

“Từ trong dấu vết để lại mà đoán được, trong nhiều khả năng này, cái này lớn nhất.” Vương Lục lý lẽ hùng hồn coi chuyện thám thính của gã là một vấn đề.

“Thì ra là thế.” Âu Dương Thương lại không phản bác: “Như vậy người có suy xét hay không, cho dù ta có thể tiếp nhận lời giải thích của người, Linh Kiếm phái có thể không?”

“Hẳn là không thể, cho nên ta mới đặc biệt chạy với người một ngày.” Vương Lục cũng rất thản nhiên, “Người khác không tin cũng không sao, người tin là được.”

Nghe đến đó, Âu Dương Thương nở nụ cười: “Không hổ là Tịch đệ tử hậu thế của Linh Kiếm phái, thiên phú, thực lực, tâm kế đều đạt đến trình độ như thế, Linh Kiếm phái lo gì không thể phục hưng? Nhìn thấy ngươi, ngược lại ta cảm thấy cho dù chúng ta đều chết hết rồi.”

“... Ta cảm thấy vẫn có chút cái gọi là.”

Âu Dương Thương cười lớn tiếng hơn: “Chính là ý tứ thoáng một phát, ta ở thời đại này giống như ngôi sao trên trời, cuối cùng sẽ có một ngày càng trở thành sáng rực mặt trời, sao có thể chết đơn giản như vậy được, điều đó chính là tồn thất của toàn bộ chín Châu sáu.”

“Ừm, ngươi thật ra có vài phần thần vận ở khóe miệng vô si của ta.” Vương Lục cười cười. “Nói đến thì tuy rằng ta cũng không biết chi tiết chuyện năm đó, nhưng...”

Âu Dương Thương lại khoát tay: “Thôi bỏ đi, ta không có hứng thú với những chuyện đã trải qua với kẻ thất bại. Nếu ngươi từ khi sinh ra đã thất bại trong lịch sử của ta, không cần phải nói cho ta biết, với tư cách một kẻ thất bại, ta đã thất bại là thế nào, nghe xong cũng thấy khó chịu.”

Dừng một chút, Âu Dương Thương lại nói: “Bất kể như thế nào, nếu kế hoạch huấn luyện Chử Sinh lần này có thể lấy được cường viện như ngươi, ta nghĩ cho dù ban đầu tồn tại nguy cơ trí mạng như vậy, đến lúc đó cũng có thể gặp dữ hóa lành. Ít nhất trước mắt chúng ta có thể cố gắng theo hướng đó.”

Wương Lục gật gật đầu: “Đây cũng là một trong những mục đích mà ta đi theo.”

Dù sao đối với chuyện xảy ra hơn một trăm năm trước, Vương Lục cũng không cách nào kết luận được là khâu nào xảy ra vấn đề, dẫn đến Linh Kiếm Sơn xuất hiện thảm án như thế. Mà dưới tình huống chưa biết gì, tùy tiện hành động rất có thể sẽ có hiệu quả phản tác dụng.

Ví dụ như... tình huống tồi tệ nhất là, dẫn đến một thế hệ hoàng kim bị diệt là một đối thủ căn bản không cách nào địch lại, Linh kiếm phái năm đó dùng cách thức của tráng sĩ để may mắn sống sót. Nếu như lúc này nghe được lời đề nghị của

Vương Lục, tất cả mọi người đều ẩn nấp bệ quan tiềm tu trong sơn môn, kết quả là ngay cả tráng sĩ đoạn cổ tay cũng không có cơ hội, toàn quân bị diệt theo ý nghĩa chân chính.

Khả năng suy đoán này không lớn, nhưng ai dám đánh cược?

Cho nên so với hành động tùy tiện, Vương Lục Ninh chịu đánh chắc, tự mình đi theo hoàng kim nhất đại khai khẩn, đến lúc đó vô luận gặp phải tình huống gì, chung quy còn có đường hòa giải.

Hắn không quá lo lắng bản thân sẽ chôn cùng, dù sao... một đời hoàng kim có người may mắn còn sống. Nếu như đám người Vương Vũ và Phong Ngân còn sống sót, đương nhiên hắn cũng có thể.

“Vậy thì để chúng ta cùng nhau, đẩy kế hoạch huấn luyện Chủ Sinh này hoàn thành đi.”

Đối với Vương Lục mà nói, so với đơn giản lợi dụng ưu thế xuyên không cứu người... Nếu có thể hoàn thành kế hoạch huấn luyện sinh năm đó, chẳng phải tốt hơn sao?

Mà có Vương Lục hứa hẹn, Âu Dương Thương có vẻ vô cùng vui vẻ.

Vương Lục ngược lại lại khiến cho mọi người bình tĩnh như vậy: “Như vậy kế tiếp...”

Âu Dương Thương nói: “Tiếp theo, cứ làm theo lời ta nói, trước tiên điều chỉnh một chút chiến lược của Phúc Tuyền, thực lực Long Giao mong muốn, cho nên chúng ta...”

Nửa ngày sau, Vương Lục đã thấy được kết quả điều chỉnh của Âu Dương Thương.

Vị đại sư huynh Linh kiếm này đích xác có sở trường đặc biệt ngoài dự đoán của mọi người. Vương Lục vốn tưởng rằng sau khi biết được sự lợi hại của Long giao, gã sẽ lựa chọn lui về rừng rậm Quỳnh Ngọc, nhưng kết quả lại là...

“Ha ha, đại sư huynh a, không ngờ chúng ta mới chia ba ngày đã gặp lại a, chẳng lẽ ngươi gặp vấn đề nan đề gì cần các sư đệ sư muội chúng ta dốc sức trợ giúp?”

Giữa không trung, một tiếng cười sang sảng vang lên trước mặt. Trong tầm mắt, một đội tu sĩ mặc trường bào linh kiếm

bay tới.

Vì một đại hán râu quai nón, người nọ thân thể cường tráng, tiếng nói vang dội, một đầu tóc ngắn rối bù, một thân áo bào xám xịt, hai cái hồ lô đựng rượu ở bên hông, khí chất phóng đảng bất kham đập vào mặt. Bất quá nhìn kỹ ngũ quan, lại có thể phát hiện hắn kỳ thật tuổi không lớn, nhất là ánh mắt linh động, nhảy thoát ra ngoài lại càng hiện ra vài phần non nớt.

Nhưng có thể trở thành một đội tinh nhuệ, vị đại hán râu quai nón này hiển nhiên có chỗ độc đáo, ngay cả Âu Dương Thương cũng phải nhìn hắn với con mắt khác.

“Dương sư đệ, lần này ta không cầu viện người, mà là cho người cơ duyên.”

Mà trong lúc hai người nói chuyện, đại hán râu quai nón Dương Phi suất lĩnh một đoàn người đã hạ xuống đỉnh núi.

“Cơ duyên gì?” Dương Phi tính tình nóng nảy, sau khi rơi xuống đất liền sốt ruột hỏi: “Người bắt được yêu tinh dung mạo yêu nữ sao?”

“... Có một đại gia hỏa.” Âu Dương Thương đưa tay chỉ chỉ vị trí Phúc Tuyền, “Ta tính để mọi người cùng nhau ăn, trừ người ra, ta còn kêu Chu Minh sư đệ và Hàn Sở Nhiên cùng một chỗ.”

“Ô, vậy là bốn tổ người rồi. Cái gì mà đại gia hỏa đáng để hưng sư động chúng như vậy? Bốn nhóm người phân tán địa điểm khác nhau, chỉ là đi về lộ trình cũng chậm trễ không ít.”

Dương Phi nói một tràng, lại hiện ra đặc tính của nó.

Âu Dương Thương cười nhạt một tiếng: “Gặp là biết.”

Thấy sư huynh có ý giữ bí mật, Dương Phi cũng không so đo, dù sao lăn lộn nhiều năm như vậy với đại sư huynh, hắn làm cho người ta thất vọng khi nào? Chỉ là tiếp theo không khỏi lòng mà Dương Phi nhướng lên, đây là một vấn đề mới.

“Tên kia là ai? Thoạt nhìn lạ mặt a.”

Hắn đưa ngón tay chỉ vào Vương Lục, người sau đang bắt chuyện rất thân thiết với các tu sĩ linh kiếm trẻ tuổi mà hắn dẫn tới.

Khóe miệng Âu Dương Thương nhếch lên: “Lão già Chương môn kia hưởng thụ sản phẩm phụ trên cuộc sống.”

“Ai ui a” Dương Phi có chút khó tin, nhưng rất nhanh đã thuyết phục chính mình, “Khó trách thoát nhìn cùng người có vài phần giống nhau.”

...

Vương Lục chính là lời đồn đã truyền bá và tán thành của Chương môn.

Trong đó, đại sư huynh Âu Dương Thương cố ý thúc đẩy công lao vĩ đại —— hẳn ở nội bộ môn phái được hưởng uy danh cực cao, đại sư có thể nói là một không hai. Thứ hai... Con tư sinh tuy rằng hoang đường, cẩn thận nghĩ lại thì tựa hồ có thể giải thích hoàn mỹ Vương Lục đột nhiên xuất hiện, cho nên rất nhanh đã thâm nhập lòng người.

Về phần bản nhân Vương Lục cũng coi như vui vẻ gặp mặt, nếu không chẳng lẽ còn phải lộ ra thân phận người xuyên không như gã cho tất cả mọi người biết sao?

Trong số những người này, gã chỉ tin tưởng Âu Dương Thương.

Bất quá so với đề tài con ngoài giá trị, thật sự đáng để ý chính là Âu Dương Thương lớn mật tiến cấp. Vì ứng phó Phúc Tuyền Long Giao, gã vậy mà trực tiếp triệu tập bốn đội nhân mã, làm tốt công tác đánh trận với đội ngũ trong thời gian dài tính dựa theo lý luận của gã. Nếu hôm nay Long Giao đã vượt xa một đội người bọn họ có thể đối đầu., Vậy thì tìm thêm vài đội thôi, nếu không đủ thì tìm đi, quản lý kế hoạch huấn luyện sinh ban đầu là hơn trăm người, chung quy có thể đuổi chết long giao... Tóm lại, rút lui, từ bỏ các loại chữ xưa nay không xuất hiện trong suy tính của hắn.

Đối với chuyện này Vương Lục cũng không tỏ rõ ý kiến. Tuy rằng chiến lược của Âu Dương Thương cấp tiến, nhưng so với người năm đó ở Tây Di Đại Lục lấy thực lực Hư Đan đỉnh phong đi lựa Thánh Giả... Cũng chưa chắc càng nguy hiểm hơn bao nhiêu. Huống chi nhờ có hắn triệu tập bốn đội người, Vương Lục cuối cùng lại nhìn thấy mấy khuôn mặt quen thuộc.

“Ha ha, Chu Minh sư đệ, lần này ngươi tới trễ nhất, phải phạt ba chén rượu phạt ta xem ngươi trân quý tiên ngọc nhiều năm uống vào đã ngon lắm rồi...”

“Phạt cái đầu ngươi, để lão tử chạy xa từ đằm lầy tới, còn mơ tưởng ham rượu của ta?” Chu Minh không chút khách khí lấy võ kiếm ra vỗ về hướng túi trữ vật của Âu Dương Thương.

Mà Vương Lục nhìn thấy vị tứ trưởng lão linh kiếm ngày sau cũng không khỏi mỉm cười.

Lúc trước ở Linh Kiếm phái tìm hiểu được tin tức nói, Thiên Kiếm Đường thập trưởng lão tại thời đại hoàng kim năm đó cơ hồ đều là A Châu giai cấp, chỉ có rải rác mấy người xếp hàng thượng hạng, bây giờ xem ra Chu Minh sư bá tính là một trong số đó. Bất quá, trăm người một thế hệ hoàng kim, bây giờ cũng nhìn thấy một phần ba mạnh rồi, làm sao lại chỉ có hai khuôn mặt quen thuộc?

Một tên Lục Ly, một tên Chu Minh... Những người khác đâu? Chương môn Phong ngâm ở đâu? Đặc biệt là kẻ mà mình bận tâm nhất, hôm nay không thể nhìn thấy, thực sự là tiếc nuối.

Có điều sự chú ý của Vương Lục rất nhanh đã chuyển đến địa phương khác.

Hôm nay trong bốn đội người tụ tập ở đỉnh núi, tỉ lệ nam nữ cơ bản đều cân đối, muội tử hơi nhiều, mà gần hai mươi muội tử chất lượng bình quân, làm Vương Lục có chút tán thưởng.

Không thể tưởng được Linh Kiếm phái năm đó cũng sản xuất ra rất nhiều mỹ nữ a, hơn nữa chất lượng mỹ nữ so với loại cơ quan chuyên nghiệp như Âm Dương tông cũng không kém là bao nhiêu.

Nên biết, cấp độ của tu sĩ với phạm nhân cũng không phải chỉ là cảnh giới mà thôi.

Bởi vì cho dù là Trúc Cơ Kỳ... Thậm chí một ít tu sĩ Luyện Khí kỳ, đều có thể lấy công pháp độc đáo thay đổi hình thái thân thể. Đến lúc đó, dáng người gợi cảm của khuôn mặt hầu như dễ như trở bàn tay. Trong hoàn cảnh lớn như thế, các tu sĩ tự nhiên có nhu cầu cao hơn – chi tiết. Ví dụ như làn da, một câu trơn bóng như ngọc, nghe qua êm tai dễ dàng., Thế nhưng, thật sự là trơn bóng hoàn mỹ hay là lông tơ đơn thuần tương đối nhỏ? Mà cũng sạch sẽ như vậy, độ sáng của làn da lại khác nhau hoàn toàn., Cùng là hoa văn nhỏ nhỏ cũng có khác biệt rất lớn. Khác biệt này đối với phạm nhân có lẽ chỉ là bé nhỏ

không đáng kể, thậm chí khó tra. Nhưng đến cấp độ tu sĩ, bọn họ càng coi trọng, bởi vì bọn họ đã nhập vi theo đuổi mỹ lệ.

Mà yêu cầu nhập nho nhỏ, đối với các tu sĩ thị thực bảo dưỡng liên đề xuất khiêu chiến, nhất là tu sĩ cảnh giới càng cao, đối với chi tiết yêu cầu càng nghiêm khắc, càng khó có thể thỏa mãn. Tỉ như phương diện dáng người., Bình thường mà nói, nếu nữ tử chỉ có mình Côn Luân chén đã được xưng tụng là kiều căng, nhưng trong mắt một số tu sĩ thì con số này quả thực quá thô ráp đến mức không cách nào nhìn thẳng được, không có bà bà. Vòng ngực của bốn mươi lăm tuổi cũng không biết xấu hổ mà đi ra gặp người? Mà muốn giữ ngực được bảo trì chính xác như thế, lại phải ổn định trường kỳ... Tu sĩ bình thường thật sự không làm được.

Muốn đẹp, thì phải cố gắng.

Điều này vô luận đối với nam nữ cơ hồ đều là thông dụng, thiên sinh lệ chất xuống cấp bậc thấp cơ bản đều không đủ, nhất định phải chú trọng điều tiết nhục thân, học vấn trong đó khó nói hết một câu.

Huống chi ngoại trừ vẻ mỹ lệ bên ngoài, tu sĩ cũng đồng dạng cường điệu khí chất, khí chất không tốt như người nào đó, ngoài ra hoàn mỹ cũng phải có phần.

Mà Vương Lục xem ra, mỗi một nữ đệ tử Linh Kiếm phái thế hệ này, đều có thể nói là cực phẩm mỹ nhân cùng cảnh giới, có lẽ so với Tiểu Lưu Ly cực phẩm còn có chênh lệch, nhưng đã đủ để khiến mấy vị muội tử Âm Dương tông kia gặp mặt dữ tợn.

Mà nghĩ đến cuối cùng đám muội tử này toàn quân bị diệt, Vương Lục lại càng cảm thấy đau lòng hơn.

Chết đây đều là muội tử a, còn là các muội tử đáng yêu động lòng người, nếu như người chết là Vương Vũ thì tốt biết bao...

Nghĩ như vậy, Vương Lục một bên tận tình cùng các muội tử đàm tiếu phong sinh — Bởi vì Đại sư huynh bảo đảm, các muội tử đối với hắn cũng không có gì đề phòng, rất nhanh đã đánh thành một mảnh —— một bên cũng chú ý tới, trong đám người có vẻ có chút độc lập.

Đó là một thiếu nữ tướng mạo và khí chất đều bình thường không có gì lạ.

Nếu nhìn từ góc độ hạ giới, nữ tử có thể nói là xinh đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú, dáng người mỏng manh mà không mất đi đường cong cũng đủ để khiến cho rất nhiều chàng uớt át một mình mấy chục năm như điên. Nhưng lúc này dưới sự phụ trợ của thiếu nữ linh kiếm mỹ lệ, thiếu nữ này nhất thời có vẻ âm đạm không ánh sáng.

Nhìn ra được, nàng đối với bản thân hoàn toàn không quan tâm, hoàn toàn không chịu tiêu phí chút sức lực nào để tu sửa, bởi vậy rất nhiều chi tiết lộ ra vẻ thô ráp vô cùng. Đồng thời khí chất lại ngậy ngốc cứng nhắc, hình thành tiên sinh đối lập với các muội muội hoạt bát đáng yêu xung quanh.

Hơn nữa nàng thật sự là không hợp với bốn đội tu sĩ xung quanh, hiện giờ bốn nhóm tu sĩ dưới sự triệu tập của Âu Dương thương tề tụ cùng một chỗ, tất cả mọi người đều có nói cười, chia sẻ nghe kể lại mấy ngày qua, duy chỉ có nàng cô độc một mình, một người đứng trong góc không nói gì.

Bởi vì tự ý độc hành nên mới khiến cho Vương Lục nảy sinh hứng thú.

“Hắc, đệ tốt a.”

Mang theo một nụ cười ôn hòa, Vương Lục chạy tới bắt chuyện với thiếu nữ bình thường kia.

Nhưng đối phương lại không có chút phản ứng nào, ngay cả ánh mắt nửa mở cũng không thêm chuyển động. Thẳng đến khi Vương Lục lại hô một tiếng, nàng mới đột nhiên bừng tỉnh, mở to hai mắt.

“Có... mắc gì?”

Việc làm ăn của thiếu nữ có vẻ hơi thiếu trung khí, đút quăng, nhưng Vương Lục lại nhạy cảm phát giác được, đây là bởi vì nàng phân tán phần lớn tinh lực đến địa phương khác, dùng tinh lực đối thoại nghiêm trọng không đủ, nàng nói một câu công phu đều thất thần.

Mà chuyện nàng phân tâm... lại là tu hành.

Khi tới gần thiếu nữ, có thể cảm nhận rõ ràng thiên địa linh khí đang thông thả xoay tròn trao đổi xung quanh nàng, thiếu nữ nỗ lực lấy nguyên thần cấu trúc ra một loại năng lượng tuần hoàn... Đây là một phương thức tu hành phi thường chính thống, đang ở nơi thiên tài tụ tập trái lại có vẻ kỳ quái. Bởi vì quá mức chính thống., Vì vậy hiệu suất không cao, trừ phi là tích lũy tháng ngày, không ngừng nghỉ, lúc này mới có thành tựu. Thế nhưng khảo nghiệm nghị lực và sức chịu đựng của tu sĩ quá nghiêm khắc.

Bình thường chỉ có con đường tu hành còn lại bị ngăn chặn, bắt buộc dĩ phải bẻ tử quan người khác mới có thể tu hành như vậy.

“Người đây là hành vi nghệ thuật sao?”

Vương Lục đi đến hỏi.

Thiếu nữ nhìn hắn một cái, sau đó liền nhắm mắt lại, tiếp tục chuyên chú xây dựng năng lượng tuần hoàn của mình, không để ý tới vấn đề khó hiểu này nữa.

Vương Lục nở nụ cười, cũng không mạnh mẽ quấy rầy nàng, mà quay đầu đi hỏi Âu Dương Thương.

“Cái tên muội muội bên kia, xảy ra chuyện gì?”

Âu Dương Thương nhìn một cái, thở dài nói: “Nàng... luôn luôn là một trong những người nỗ lực nhất trong môn phái, đáng tiếc thiên phú có hạn, thủy chung không cách nào đạt được thành tựu đủ cao.”

“Thiên phú kém như vậy, đuổi học ra một đời hoàng kim là được rồi, hà cớ gì dẫn nàng tới nơi này mạo hiểm?”

“Thiên phú sai sao?” Âu Dương Thương lại thở dài: “Cái gọi là thiên phú, quy kết là tiến độ tu hành ngoại trừ thời gian tu hành... Mà kết quả của nàng cũng không kém hơn những người khác. Tu hành hai mươi năm tới cảnh giới Hư Đan, ở môn phái khác có thể được xưng là thiên tài sao?”

“Cái này sao...”

Bản thân Vương Lục đương nhiên đồng ý với lý luận này. Kiến thức của gã uyên bác, đương nhiên sẽ không hẹp hòi như người khác, chỉ dùng linh căn tư chất luận anh hùng - Nếu tính

thật như vậy, không linh căn này của gã tại thời kỳ nhập môn kỳ kỳ kỳ kỳ kỳ kỳ thật là một phé linh căn tiêu chuẩn...

Quyết định một tu sĩ thành tựu còn rất nhiều nhân tố, linh căn thuộc tính, tài hoa ngộ tính, tâm trí kiên nghị, trình độ vận thể... Một tu sĩ tư chất Lỗ Nhị, nếu mỗi lần nhảy núi đều có thể đạt được tiên gia truyền thừa, sau mười lần nhảy vọt liền phi thăng tiên giới, người nói hẳn không phải thiên tài?

Cho nên so sánh yếu tố vô nghĩa, phương thức khách quan nhất chính là như Âu Dương Thương nói, dùng tiến độ tu hành ngoại trừ thời gian tu hành, mà vị thiếu nữ bình thường kia nếu thành tích cũng không tệ lắm...

“Trên thực tế, ta vẫn luôn đánh giá nàng rất cao.” Âu Dương Thương nói tiếp: “Tuy phần lớn mọi người trong môn phái không tán đồng quan điểm của ta, nhưng ta luôn cho rằng, chỉ cần linh căn thuộc tính trên một cơ sở nhất định, như vậy người quyết định thành tựu tu sĩ thường là tính cách của hắn. Mà tính cách của Vương Vũ không thể nghi ngờ là có thể làm được đại sự.”

“Là... Đợi đã, người nói nàng tên gì?”

Âu Dương Thương có chút kinh ngạc với sự ngạc nhiên của Vương Lục: “Vương Vũ à, cái tên này không có gì đặc biệt chứ? Hay là nói sau này nàng và người xuyên không như người có liên quan gì?”

Liên hệ tê liệt lớn quá...

Nhưng lúc này Vương Lục đã bắt chập giải thích cái gì với Âu Dương Thương. Biết được vị thiếu nữ mặt mày thanh tú này, chính là ngày sau sư tôn đại nhân của mình... Vương Lục thật lòng có loại cảm giác Tam quan lại sụp đổ thêm lần nữa.

Từ tướng mạo mà nhìn, kỳ thật hai thứ đích xác có chỗ giống nhau, chỉ là bởi vì khí chất thần thái khác nhau thực sự quá lớn, làm cho người ta căn bản không nghĩ tới cùng một chỗ. Trên thực tế cho dù có nhìn thế nào, cũng khó có thể nhìn ra vị thiếu nữ trong lãnh đạm này, sẽ là Vương Vũ, người có tâm cơ tận tâng ở hậu thế.

Vương Lục sững sốt, lại nghĩ: Tục ngữ nói rất đúng, người không thể nhìn mặt mà bắt hình dong. Có lẽ lúc này Vương

Vũ chỉ cần siêng năng tu hành để che giấu nội tâm phóng đãng bất kham của nàng. Đợi ta đến cẩn thận dò xét một phen...

Vì vậy hắn bỏ mặt Âu Dương Thương, một lần nữa đi tới trước mặt Vương Vũ.

Ngày sau vóc người cao gầy kia, hầu như không thua kém sự phụ đại nhân của hắn. Lúc này chỉ là thiếu nữ tướng mạo mang chút ngây thơ, so với Vương Lục thấp hơn phân nửa. Khi Vương Lục đi vào, toàn bộ đều bị che đậy trong bóng râm.

Sau đó, Vương Lục cúi đầu, nghiêm túc hỏi: “Ước định sao?”

...

Có lẽ vì Vương Lục gom lại quá gần nên đã quấy nhiễu năng lượng tuần hoàn. Vương Vũ mở mắt ra, có chút không biết làm sao mà nhìn Vương Lục.

Wương Lục lập lại một lần: “Ước định sao?”

Wương Vũ khẽ nhú mày, dường như không hiểu gã đang nói cái gì.

Wương Lục cười lạnh trong lòng: Giả bộ, bảo người giả bộ sau đó giải thích ngắn gọn: “Đi hẹn hò chưa?”

“Ước... pháo?”

Cô gái ngẩng đầu, ánh mắt vô cùng mờ mịt.

Mà sau một lát, một vòng đỏ ửng dần dần nổi lên gương mặt, mà vừa mới nâng lên đầu cũng lập tức rũ xuống.

Wương Lục quả thực muốn reo hò vì diễn nghệ tinh xảo này. Mẹ nó, không thể tưởng được lúc người còn trẻ có thể diễn tốt nét mặt thiếu nữ thuần tình như vậy, lại còn kèm theo công năng đỏ mặt? Chắc, nghe một câu hẹn pháo đã đỏ mặt, đây là chuyện người làm được sao? Bản thể của người chính là cái tên điên cuồng vì chia tài sản, thậm chí không tiếc đem đồ đệ kéo lên giường làm đồ đệ.

Nhưng Vương Lục còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, bỗng nhiên bị người vỗ vai một cái.

Âu Dương Thương đứng ở sau lưng Vương Lục, ý cười uyển chuyển: “Thật không có ý quấy rầy, nhưng vừa lúc bên kia đang có chuyện quan trọng cần người tham dự đề nghị.”

Wương Lục nghiêng đầu lại liếc nhìn Vương Vũ, nghĩ thầm dù sao tương lai cũng rất dài, nghiệt duyên hai ta đây cho dù cách một trăm năm mươi năm cũng không rõ ràng lắm, cho nên cũng không cần tranh giành nhất thời nửa khắc, ở Vô Tướng Phong thừa nhận người chiếu cố hơn hai mươi năm qua... Hôm nay ta nhất định báo đáp gấp trăm lần cho người.

Bây giờ Âu Dương Thương đã nói có chuyện quan trọng, vậy đi xử lý chuyện quan trọng trước đi.

Cái gọi là chuyện quan trọng vẫn là Phúc Tuyền Long Giao.

Sau khi bốn đội nhân mã tề tựu đông đủ, Âu Dương Thương cuối cùng bắt đầu liên hợp với tất cả mọi người lập ra kế hoạch tác chiến kế tiếp theo. Mà hạch tâm của kế hoạch này chính là Long Giao ngàn năm có thực lực Nguyên Anh.

Kế hoạch Âu Dương Thương sơ bộ đã định có thể nói là đặc biệt độc hành. Khi kéo Vương Lục tới thảo luận, đã khiến cho Vương Lục hơi lộp bộp kinh hãi.

Dựa theo sách lược bình thường, khi tập hợp đoàn đội để đẩy loại phó bản thực lực đơn thể cường đại này, tốt nhất là chia các đội viên thành nhiều đội viên mỗi người một chức trách, ví dụ như am hiểu công phá, kiểm thế sắc bén bức người liền làm tổ, người am hiểu phòng thủ phòng thủ thì làm tổ phòng thủ phòng ngự., Sau đó còn có tổ chức phụ trợ, lắp ráp y tế vân vân. Lúc chiến đấu tổ hợp ở phía trước, sau khi tổ chức xong... Đại thể như thế, mặc dù là một số ít chiến thuật sắp xếp cẩn thận tỉ mỉ, cũng đơn giản là chế định thêm một ít bí kíp chạy trốn, càng linh hoạt vận dụng không gian hữu hiệu.

Loại phương thức phân công chức vụ này, trong lịch sử nhiều lần chứng minh giá trị của nó, có người hình dung đây là dấu hiệu chiến đấu của tu sĩ hoá lưu tuyến, cũng không tệ.

Nhưng Âu Dương Thương lại hoàn toàn phá vỡ lệ cũ này, lớn mật chọn ra một sách lược thân thể độc lập cao độ. Hắn cũng không vì bốn đội nhân mã mà tổ đội, mà là đem bốn đội nhân mã chỉnh hợp hoàn toàn xáo trộn, sau đó bố trí cho mỗi người một nhiệm vụ chiến đấu độc lập.

Bốn đội tu sĩ, cơ bản tu vi đều nằm giữa Trúc Cơ đỉnh phong đến Kim Đan hạ phẩm. Nếu chính diện chống lại với Long Giao ngàn năm, một mặt cũng khó mà chống đỡ. Nhưng Âu Dương Thương cũng không cần bọn họ phải đối mặt với một con Long Giao nguyên vẹn... Hắn đem Thiên niên Giao từ thực thể, Hư Thể nhiều góc độ, phân giải thành mấy trăm phần, sau đó bố trí cho mỗi người đều bố trí mấy phần nhiệm vụ tương ứng, chăm chú nhìn vào trong đó, mười mấy phần, mấy phần.

Cách phân giải này đối với Vương Lục là một loại hậu thế tu sĩ mới mẻ. Dụng ý của Âu Dương Thương rất dễ hiểu - huấn

luyện sư đệ sư muội đầy đủ để bọn họ mỗi người đều có thể một mình đảm đương một phương, mà không phải là một bộ phận nhỏ trong đoàn đội.

Kế hoạch huấn luyện 《huấn luyện》, phải bồi dưỡng trên trăm tinh anh có thể một mình đảm đương một phương, không phải quân cò ròi khỏi đoàn đội thì không cách nào sinh tồn.

Nhưng Vương Lục dựa theo kế hoạch của Âu Dương thương suy xét kỹ càng, lại cảm thấy trong đó có điểm khó khăn. Tác chiến Lưu Thủy tuyến có thể đại hành kỳ đạo, tự nhiên là có đạo lý. Cách phân giải của Âu Dương Thương cần phải đối mặt với nhiều vấn đề.

Ví dụ như một vấn đề đơn giản nhất: Nếu như Long Giao muốn tập trung đột phá một điểm thì phải làm thế nào mới được?

“Cho nên khi ta phân giải Long Giao, ta sẽ cân nhắc kỹ càng chuyện này... Người xem, nếu Long Giao lấy thân thể để tấn công, như vậy mấy điểm này sẽ hành động trước.”

Âu Dương Thương nói xong, lẳng không khoa tay múa chân, đầu ngón tay lưu lại một vết sáng tinh tế, phác họa ra một khuôn mặt dữ tợn của Long Giao, cũng điểm ra mấy chỗ khớp thân thể.

Vương Lục nhìn thoáng qua: “Ừm, mấy điểm này bị người lặp lại phân phối, dựa theo ý đồ của người, nếu như Long Giao có hành động gì, sẽ có bảy đến tám người toàn lực cản trở, khiến gã khó có thể lực.”

“Đồng thời, nếu như nó áp dụng pháp thuật công kích, như vậy ta cũng có thể biến chiêu như thế.”

Thế là Âu Dương Thương lại chỉ ra mười mấy điểm, lại là hư thể, cũng chính là nhắm thẳng không phải thực thể của long giao, mà là tiết điểm thiên địa linh khí và pháp lực biến hóa.

Vương Lục lại gật gù đầu: “Chỉ cần có thể nắm chuẩn vị trí, nhắm vào mục tiêu mà dùng pháp thuật phản chế, thì đồng dạng có thể phòng ngự được.”

Âu Dương Thương nói: “Tình huống còn lại, bao gồm cả việc Long Giao gọi ra con cháu của nó trợ chiến, ta đều có kế

hoạch ứng đối, nên không nhất cử nhất động, nhưng mà...”

Vương Lục nói: “Thế nhưng toàn bộ kế hoạch đều chỉ là đàm binh trên giấy. Chúng ta cũng chưa từng tự mình tiếp xúc qua long giao, lần trước chỉ là xem nhẹ một chút, căn bản không bức ra át chủ bài của đối phương. Thậm chí ngay cả ngoại hình long giao, cũng đều là dựa theo bút ký của tiền bối môn phái ba mươi năm trước vẽ ra. Về phần phỏng đoán hình thức công kích của long giao, càng là không có gì để tưởng tượng, hơn nữa dựa vào tưởng tượng, chiến thuật ứng đối của người cũng có rất nhiều chỗ mâu thuẫn.”

Âu Dương Thương cười nói: “Năng lực có hạn. Hơn ba mươi người này, mỗi người đều phải phân ra mười mấy tiết điểm, sắp xếp tổ hợp dưới, tính toán số lượng quả thực nghe rợn cả người. Cho dù ta tính toán học được tạo nghệ nhất định cũng không ứng phó được.

“Đó là pháp thuật của người không đúng. Quân Hoàng Sơn nhắm vào tình huống này thiết kế rất nhiều loại pháp thuật ưu hóa, Vạn Pháp Tiên môn cũng đã thăm dò qua vấn đề toán, đều có phương án giải quyết càng tốt hơn.”

Nói xong, Vương Lục đã sắp xếp lại toàn bộ Pháp tính liên quan, chỉ nhìn thấy Âu Dương Thương như mê như say.

Thật ra nếu bàn về thiên phú tài hoa của toán học, Vương Lục cũng không quá nhiệt tình với toán học, khẳng định là không bằng Âu Dương Thương. Nhưng hoàn cảnh của hai người khác với nhãn giới, lại làm cho tính toán học nghệ của Vương Lục hoàn toàn vượt lên trước một trăm năm trước.

Dù sao Âu Dương Thương tuy mạnh, nhưng ở Linh Kiếm phái giấu giếm chỉ đạo phương châm, kết giao với đệ tử các môn phái khác cũng không nhiều, cho nên càng không có khả năng từ những môn phái kia đạt được tính toán tiên tiến nhất.

“Có Vương Lục sư đệ cung cấp số toán pháp này, kế hoạch của ta chính thức có tính khả thi rồi.” Âu Dương Thương vô cùng hài lòng gật đầu, “Bất kể tình huống thực tế của Long Giao xuất hiện sai lầm như dự tính, hay là tình huống nào khác đều có thể tìm được phương pháp giải quyết trước tiên. Sau đó lại thêm mấy lần thực chiến nữa... Ta tin tưởng tới đa chỉ cần nửa năm, Phúc Tuyền Long Giao nhất định sẽ đền tội.”

Vương Lục ngẩng đầu tính một chút: “Thời gian nửa năm, không sai biệt lắm chỉ cần một thế hệ hoàng kim thật sự danh bất hư truyền.”

Lần đầu tiên thực chiến sau nửa ngày là bắt đầu rồi.

Đám đệ tử thế hệ này của Linh Kiếm phái có ý thức nguy cơ phi thường mạnh mẽ, vô luận làm cái gì cũng như tranh giành được mỗi giây một —— tuy không đến mức khoa trương như Vương Vũ, nhưng ý thức chăm chỉ so với đệ tử Linh kiếm hậu thế thật sự mạnh hơn nhiều lắm.

Ngày hôm đó sau khi tập kết xong, nghỉ ngơi ngắn ngủi một đêm, buổi sáng ngày hôm sau chính thức bắt đầu.

Vẫn là Vương Lục và Âu Dương Thương đi đầu, nhân thủ còn lại theo sát sau đó, ba mươi người này cũng không có trận hình cùng vị trí cố định, tất cả đều tùy cơ ứng biến, nhưng thần sắc lại có vẻ trầm ổn mà tự tin.

Kế hoạch chiến đấu do Âu Dương Thương và Vương Lục thiết kế, vào một buổi tối trước đó, y đã cấp cho tất cả mọi người, cho nên phần lớn những người trong đêm đó đều không ngủ, mà là đang liều mạng quen thuộc với bản kế hoạch rất dày kia. Sau khi xem bản kế hoạch, đại bộ phận mọi người đều tràn ngập tin tưởng đối với chiến đấu ngày đó.

Tình huống thực tế cũng đúng như dự đoán.

Long Giao ngàn năm cũng không tự mình xuất chiến, đối mặt hơn ba mươi tu sĩ tập kết trên không phúc tuyến, nó vô cùng cẩn thận lựa chọn phái ra pháo hôi ứng chiến, dò xét nội tình.

Ở chỗ sâu trong Phúc Tuyền, mấy trăm con cá có cánh sau lưng chạy ra, lộ ra hàm răng sắc bén như lưỡi đao, hai cánh bằng thịt bị uốn lượn xương khớp bao gồm, ngoại duyên của xương cốt thậm chí sắc bén hơn hàm răng của nó, nhìn qua giống như là hai thanh trát đao.

Tốc độ phi ngư cực nhanh, hầu như trong nháy mắt dưới mặt nước mơ hồ truyền đến động tĩnh, trong nháy mắt xuyên thủng mặt nước, bay vào trong đám người, dùng trát đao cùng răng nhọn tận tình cắt chém vỡ nát, hết thảy nhanh đến mức làm cho người ta không kịp chuẩn bị.

Nếu là tu sĩ bình thường, có lẽ bị cái đạn pháo này công kích, một vòng liền đánh tan nhuệ khí. Nhưng đối với một thế hệ hoàng kim mà nói, cái này ngay cả tư cách mở món ăn cũng không đủ.

Trong kế hoạch tác chiến không hề đề cập tới sự tồn tại của cá bay - trọng tâm của kế hoạch từ đầu đến cuối đều đặt trên bản tôn Long Giao—— nhưng căn bản không cần theo kế hoạch chỉ đạo, ba mươi bảy tu sĩ trên không trung, mỗi người đều tìm đúng vị trí của mình trước, đều dùng thủ đoạn ứng phó qua nguy cơ.

Mấy vị Trúc Cơ đỉnh phong có tu vi thấp nhất trong đội ngũ, dưới sự gấp gáp ứng phó có chút khó khăn, nhưng bên cạnh bọn họ lại không ngoại lệ mà xuất hiện sư huynh sư tỷ Hư Đan đỉnh phong hộ tống cho bọn họ.

Tất cả những điều này vừa không có kế hoạch, cũng không có diễn luyện, thuần túy là sự ăn ý của các tu sĩ Linh kiếm.

Mấy trăm con cá trong chớp mắt đã bị các loại thần thông tạo thành mưa máu bay đầy trời, mưa to rơi vào nước suối, màu sắc đỏ thẫm giống như khinh nhon, rất nhanh đã triệt để chọc giận lão tổ tông trong Phúc Tuyền.

Bầu trời bắt đầu mây đen giăng đầy, thời không trong xanh xao đã bị mây đen che phủ, tiếng sấm ù ù chấn động làm tim đập thành thạch.

Rồng, thượng cổ tiên thú trong truyền thuyết, trời sinh đã có thể di vận lộng vũ. Mà cái gọi là long giao ngàn năm lại là hình thái trung gian của giao hóa long, nói lớn một chút, cũng có thể nói là bán chân long.

Đương nhiên, chín châu sáu ngàn vạn năm, có không ít bán chân long, Chân Long chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Nhưng cho dù chỉ là bán chân long, uy áp trước khi ra tay vẫn làm cho lòng người tê dại.

Uy áp Chân Long trong truyền thuyết có thể trong nháy mắt giết cường giả từ Kim Đan trở xuống, ngàn năm Long Giao xa xa không bằng Chân Long, nhưng tức giận bùng bùng, lúc hội tụ phong bạo uy áp vẫn làm người ta cảm thấy hít thở không thông.

“Chuẩn bị rồi.”

Theo tiếng Âu Dương Thương lạnh lùng hạ lệnh, ba mươi bảy tu sĩ đồng loạt xuất ra phi kiếm, trong lúc nhất thời kiếm quang dày đặc.

Sau một khắc, cảm nhận được sát ý lẫn liệt của các đệ tử Linh Kiếm, Long Giao càng thêm phần nộ, một đạo lôi đình ở trong mây hơi xảy ra một chút, liền âm âm rơi xuống, cùng lúc đó, trên thủy vị sớm đã biến thành nước Phúc Tuyên, một bóng người đen nhánh trở nên nồng đậm như mực.

Bản tôn của giao long đã sắp ra tay.

Sau đó, Âu Dương thương xuất ra mệnh lệnh thứ hai: “Ra tay”

Ba mươi bảy tu sĩ, với tư thế chĩnh tề, sét đánh không kịp bưng tai, xoay người bỏ chạy, làm chim thú tán loạn.

...

Âu Dương Thương là một người trực tiếp lại cẩn thận.

Bởi vì cấp tiến, cho nên hắn không tiếc để cho các sư đệ sư muội tu vi cực kỳ non nớt đối mặt với một con long giao tu hành ngàn năm. Mà bởi vì cẩn thận, trước khi đối phương biết rõ nội tình, hắn tuyệt sẽ không thật sự ác chiến với nó.

Sau khi đánh chết pháo hôi dùng để thăm dò, lại dùng tư thái cứng rắn bức bách Long Giao tự mình ra tay... Đây chính là toàn bộ nội dung tác chiến hàng ngày.

Sau khi bức ra Long Giao bản tôn, tự nhiên sẽ có tu sĩ linh kiếm am hiểu quan sát tiến hành quan sát toàn bộ phương vị, sau đó hội tụ số liệu thu hoạch được, dần dần tạo nên mô hình Long Giao trong kế hoạch tác chiến phong phú. Mà khi mô hình Long Giao hoàn thành vượt qua bảy thành, mới có thể chân chính buông tay ác chiến với nó.

Trước đó, nhiệm vụ của tu sĩ chính là dùng hết tất cả biện pháp bức bách Long Giao bại lộ càng ngày càng nhiều. Nhật tác chiến, Âu Dương Thương lợi dụng tính cảnh giác của Long Giao, bày ra tư thế quyết một trận tử chiến với hơn ba mươi người bức nó ra ngoài, nhưng sau đó rút lui, lại mang ý nghĩa trong khoảng thời gian ngắn tới, rất khó dự hoặc được bản thể của Long Giao.

Nhưng vừa rồi mới hạ tâm, bởi vì bản thể Long Giao không ra tay, cũng chỉ có thể phái lính tằm tương của. Mà nếu trước khi quyết chiến, có thể tận dụng hết khả năng cất cánh chim của nó, biến nó thành một thân thống lĩnh, áp lực khi quyết chiến cũng sẽ giảm bớt rất nhiều.

Sách lược của Âu Dương thương từ trước đến nay là vô cùng đầy đủ.

Bất quá sau cuộc chiến ngày nọ, lúc hội tụ tình báo về tổng long giao, Âu Dương Thương lại dần dần nhíu mày.

“Nói cách khác... Căn cứ kết quả quan sát của ngươi, thực lực Phúc Tuyên Long Giao này, chỉ sợ so với mong muốn lần trước còn mạnh hơn nữa?”

Vương Lục thở dài: “Chỉ sợ còn phải mạnh hơn nhiều. Nếu không nhìn lầm, nội đan của gia hỏa này đã tu thành Long Châu rồi, hơn nữa không chỉ một viên.”

Trong truyền thuyết, giao hóa long, muốn đem nội đan tinh quái trong cơ thể tu luyện thành long châu, gom đủ bảy viên thì có thể biến thân chân long. Đương nhiên quá trình này phi thường gian nan, mỗi một lần nội đan hóa long châu đều phải dẫn thiên kiếp. Đồng thời sau khi chuyển hóa long châu phải tu ra nội đan mới, điều này tương đương với một lần mới bắt đầu, cần phải gặp đủ loại khó khăn... Nhưng chuyển hóa thành công của mỗi một long châu, đều mang ý nghĩa long giao hướng chân long bước vào một bước lớn, thần thông rất có tiến bộ.

“Lần này nó chỉ dùng thần thông cơ bản, còn cất giấu át chủ bài chân chính. Hơn nữa cho dù không dùng lá bài tẩy, với cường độ thân thể nhị chuyển, xông thẳng tới cũng không thể ngăn cản. Kế hoạch của chúng ta cần phải điều chỉnh, điều chỉnh lớn. Tốt nhất là điều chỉnh từ bỏ phúc tuyến, đổi sang Quỳnh Ngọc Sâmng.”

Âu Dương Thương cắn răng: “Không cần thiết, Long Giao nhị chuyển... Dựa theo tính toán mà người cung cấp, cũng không phải là không thể chiến thắng. Ngược lại, nếu có thể chiến thắng, thu hoạch của chúng ta cũng sẽ càng cao.”

Vương Lục nói: “Đúng vậy, chỉ là Nhị Chuyển Long Giao, cũng không tính là trận chiến tất bại. Nhưng muốn đánh thắng cũng không dễ dàng, hiện giờ đẳng cấp trung bình của đội ngũ ít nhất phải tăng lên hai ba tiểu phẩm, tiếp cận một phẩm cấp lớn mới được, ít nhất trong đội ngũ không thể còn bã của Trúc Cơ đỉnh phong.”

Âu Dương Thương nói: “Thời gian nửa năm cũng đủ để ba người kia đột phá đến cảnh giới Hư Đan, những người khác tăng lên hai đến ba phẩm cấp... Cũng không khó khăn. Bất quá kế hoạch luyện cấp nhất định phải đổi.”

Vương Lục cúi đầu nhìn hơn một ngàn Toán pháp quyết đã hoàn thành trước đó, nhẹ gật đầu.

“Đem biến hóa mới nhất quan sát đưa vào... Luyện cấp thời gian chỉ là kéo dài thêm hai tháng, tám tháng sau thực lực

đoàn đội đủ để chiến thắng Nhị Chuyển Long Giao, vấn đề là trong lúc luyện tập, nguy hiểm sẽ trở nên khó có thể khống chế.”

Âu Dương Thương nói: “Đúng vậy, kết quả tính toán đột phá khu vực an toàn, hơn nữa đột phá không ít, như vậy... không tổn hại cấp độ luyện tập thì không cách nào thực hiện được, mà thương vong, ta không có khả năng nhận thương vong như vậy.”

Nói xong, Âu Dương Thương lại đưa tay kích hoạt mấy tấm toán phù, một lần nữa tiến hành tính toán, mím môi nói ra: “Dựa theo lực lượng chúng ta hiện có, dù có cải biến chiến thuật cũng khó bảo đảm an toàn sinh mệnh của tất cả mọi người lúc luyện tập.”

Vương Lục cũng có chút dăm chiêu mà sờ sờ cảm, gã luôn cảm thấy dường như vấn đề này có phương pháp giải quyết rất thuận tiện. Chẳng qua trong lúc nhất thời gã không nghĩ ra.

Mà lúc này đúng lúc Âu Dương Thương bắt đầu tính toán với hoàn cảnh: “Ta vừa hiện tại đánh giá tình hình nơi này cũng không chính xác. Nếu như trong mấy chục năm qua, Long Giao ngàn năm đã xảy ra dị biến, thêm ra hai viên Long Châu, như vậy rất có thể tinh quái phụ cận cũng có phản ứng tương tự. Chúng ta ngoài luyện cấp còn phải tốn nhiều thời gian hơn để dọn dẹp nơi đóng quân, bảo đảm an toàn... Như vậy ảnh hưởng tổng hiệu suất hẳn là...”

Nghe đến đó, linh quang trong đầu Vương Lục liền lóe lên: “Nếu như vậy... Không ngại thì đem vấn đề này giao cho ta.

Nói xong, hắn cũng đưa tay ra, điểm một cái lên trên một tấm phù lục, kết quả của toán thức màu đỏ trước kia liền bị xóa đi.

“Cuờng ép xóa bỏ?” Âu Dương Thương hiếu kỳ nói: “Nói cách khác, Vương lục sư đệ ngươi có đầy đủ lòng tin giải quyết vấn đề an toàn của luyện cấp sao?”

“Ừm, giao cho ta là được, một khi trong quá trình luyện cấp xuất hiện đối thủ thực lực quốc cường, tình huống khó có thể ngăn cản, ta sẽ ra tay bảo vệ mọi người bình an... Đương nhiên, cần một chút thời gian chuẩn bị, cho nên phương án luyện cấp cần đề định càng thêm ổn thỏa.”

Âu Dương Thương nói: “Không sao, để mọi người lưu lại chút khí lực, thời khắc nào cũng chuẩn bị động tới Quy Giáp trận, chỉ có điều sẽ giảm bớt một chút độ luyện cấp mà thôi... Chờ chút, không ngại điều chỉnh nội dung luyện cấp một chút, đem phần thời gian kéo dài ra sử dụng đầy đủ... Tóm lại vấn đề này xem như đã giải quyết, bắt đầu thảo luận tiếp theo đi.”

Vấn đề phiền phức lớn nhất của đoàn người là bị Vương Lục nói một câu liền nhảy qua, nhưng Âu Dương Thương cũng không kinh ngạc, đối với Vương Lục cho ra sự tín nhiệm vô cùng đầy đủ.

Kế tiếp, hai người chân chính bắt tay vào việc chỉnh sửa kế hoạch luyện cấp từ sơ lược, từng chút một phong phú tới mức một hệ thống hoàn mỹ.

Công việc này vô luận là đối với Âu Dương Thương hay Vương Lục mà nói, làm một mình sẽ rất tốn sức, dù sao lượng tính toán khủng bố kia đối với tu sĩ mới vào Kim Đan mà nói vẫn quá nặng. Sợ rằng cũng chỉ có Thiên Luân Chân Quân của Vạn Pháp mới có năng lực xử lý hoàn thành trong khoảng khắc.

Nhưng mà hiệu suất hợp tác của hai người lại tăng lên rất nhiều, thậm chí hoàn toàn hoà cùng hai người, phẳng phát trời sinh đã có một loại ăn ý không thể nói bằng lời... Mỗi khi trong quá trình tính toán, một người trong đó gặp khó khăn, thì sẽ có linh cảm bạo phát, báo đáp được... Hai người đều tính toán tạo nghệ kinh người, hơn nữa tư duy bù đắp cho nhau, cả đêm tính toán, một chồng bản kế hoạch liên đại công cáo thành.

Ánh nắng ban mai từ đường chân trời chiếu lên đỉnh núi, hai người không hẹn mà cùng nhìn nhau cười một tiếng, sau đó đồng thời thở dài.

“Đáng tiếc người không phải em gái, nếu không kết làm đạo侶 với người cũng được vui vẻ.”

Hai người đồng thanh nói xong, không khỏi sùng sột, sau đó tiếc nuối thật sâu xông lên đầu.

Trầm mặc chốc lát, Âu Dương Thương hỏi: “Nói ra, gần đây ta đang thiết kế một loại tiên pháp có thể thay đổi giới

tính thân thể. Hiện tại bước đầu đã có thành tựu, người có hứng thú thử xem Vương Lục có muốn thử không?”

“... Vì sao không phải là tự người thử?”

“Cường độ thân thể của người cao hơn ta, hiển nhiên lĩnh vực thân thể của người tinh thông hơn ta, cũng càng thích hợp làm thí nghiệm thân thể hơn.” Âu Dương Thương lý lẽ hùng hồn.

“Chính bởi vì cường độ cao, cho nên độ khó khi chuyển biến hình thái cũng sẽ càng lớn. Hơn nữa thẳng thắn mà nói, ta có mâu thuẫn đối với biến tính, thỉnh thoảng có thể khôi phục nữ trang, nhưng không cần bàn tới biến tính.”

Âu Dương Thương tiếc nuối nói: “Người không suy nghĩ nhiều nữa sao? Hai người chúng ta kết thành đạo侶 thì chỗ tốt đối với người cũng rất lớn đấy —— ít nhất người có bồi phận liền trực tiếp tăng lên một cấp. Mà ta là đại sư huynh cùng thế hệ, người đi theo ta, địa vị cơ bản ngang với chúng ta. Chờ người xuyên việt trở về, báo danh cho ta, cho dù trực tiếp nhận chức Chương môn của Nhâm môn cũng có khả năng lớn —— dù không đủ cũng là trưởng lão mà.”

Vương Lục thì thẳng thắn nói: “Nếu ta xuyên không trở về bị người ta nhìn thấy biến thành muội tử, chỉ sợ ngay cả chức vị Tịch cũng không giữ được. Hơn nữa chuyện kết làm đạo侶 với người cũng không có bằng chứng —— người lại không thể cùng ta xuyên không trở về, làm sao có thể lấy lòng người? Cũng không bằng người biến thân thành muội tử, ta đem cái khăn tay màu đỏ của người trở về biểu diễn cho các trưởng lão xem một phen, bọn họ nhất định sẽ đầu rạp xuống đất, cùng nhau đề cử ta làm Chương môn chân nhân.”

Âu Dương Thương cười lạnh một tiếng: “Lạc Hồng? Người nghĩ ta là ai? Cho dù thế hệ Linh Kiếm phái này giấu tài, giao lưu với bên ngoài không nhiều lắm, nhưng mà... Người vậy cũng quá xem thường ta đi.”

Vương Lục ghen hống nhìn trần trời: “Người, người thế mà đã...”

Âu Dương Thương cười hắc hắc nói: “Có gì mà ghê gớm đâu? Người đã quên xuất thân của ta rồi sao? Cha ta chính là người linh kiếm phái số một số hai biết hưởng thụ cuộc sống, người

cảm thấy ta không biết hưởng thụ sao? Hơn nữa tất cả mọi người đều là người trưởng thành, loại chuyện này không đáng ngạc nhiên sao. Hay là nói đến bây giờ, Vương Lục còn chưa có... “

Vương Lục lập tức gạt bỏ đề tài này: “Su muội đến rồi.”

Âu Dương Thương quay đầu lại nhìn, quả nhiên là có người đến vây quanh - chính là người trong đoàn đội mà gã không yên lòng nhất.

“Vũ Nhi, có việc gì thế?”

Vừa dứt lời, bản thân Vương Vũ còn chưa kịp phản ứng đã thấy Vương Lục lão đảo lui về phía sau mấy bước, sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

Vũ Nhi, mẹ nó? Tại sao ta vừa nghe đến hai chữ này, da gà toàn thân như mặng mọc đầu xuân không ngừng khô, hơn nữa cơ bắp cũng tê rần giống như bị phế, cái này, đây chẳng lẽ là một loại chân ngôn thuật ẩn chứa năng lượng khủng bố nào đó sao?

Được, ta nhớ kỹ, chờ ta xuyên việt trở về sẽ đọc cho bản thân sư phụ nghe, nhìn nàng có phản ứng gì.

Hai người đối thoại bên kia lại không để ý dị trạng của Vương Lục.

Vương Vũ mang vẻ mặt lạnh nhạt, mở miệng nói: “Ta có nhiều chỗ không hiểu về công pháp lắm, mong sư huynh chỉ điểm.”

Sau đó, không đợi Âu Dương Thương mở miệng, Vương Vũ liền nói ra từng vấn đề trong tu hành.

Âu Dương Thương cười khỏ một tiếng, vị sư muội này luôn luôn lãnh đạm với gã, cũng không biết tại sao mình lại đắc tội với nàng... Bất quá sư muội nhờ sư huynh giúp đỡ, hẳn chung quy không thể bỏ qua.

Âu Dương Thương có công pháp khác với Vương Vũ, nhưng loại suy luận, lại thêm ưu thế cảnh giới, rất nhanh đã giải đáp xong xuôi cho Vương Vũ —— gã là đại sư huynh trong môn phái, về mặt này so với Tịch đệ tử của Vương Lục thì hợp sức

hơn nhiều, để bắt chẹt hậu phương không bỏ sót chút sức lực nào.

“Như vậy... Đa tạ sư huynh.”

Vương vũ sau khi giải đáp toàn bộ câu hỏi, hướng về phía Âu Dương thương gật gật đầu, liền quay người rời đi. Thậm chí so với vừa rồi có vẻ càng thêm lãnh đạm.

Âu Dương Thương tự nhiên không biết phải làm thế nào.

Nhưng Vương Lục đang toàn bộ hành trình vây xem lại hiện ra một sự thật kinh khủng.

Vương Vũ quay đầu lại, trên mặt tựa hồ... hơi đỏ lên.

...

Sự tình Vương Vũ xen vào cũng không tạo ra ảnh hưởng quá lớn đến kế hoạch luyện cấp.

Vương Lục là người đặc biệt đặc biệt phân biệt rõ nhẹ nhẹ và cấp bách, cho nên hiện tại còn có ngàn vạn vấn đề muốn hỏi, ví dụ như thiếu nữ hoài xuân nguoi, ngày thường đều dùng ngón tay nào giải quyết nhu cầu? Có làm tốt biện pháp giải quyết và an toàn không? Hàng hoa quả bình thường thích ăn nhất có phải là chuối tiêu hay không, rau quả hay không là dưa vàng...

Nhưng hắn cố nén xuống, không vì tạm thời xen vào mà chậm trễ đại nghiệp luyện cấp. Trước mắt quan trọng nhất là phải toàn lực tăng thực lực của thể hệ hoàng kim này lên, nhất định phải làm còn tốt hơn so với lịch sử chân thật, như vậy... Vào thời điểm tai nạn ập xuống, có lẽ mới có kết quả bất đồng.

“Yên tâm đi, có ta ở đây, mọi thứ sẽ không còn giống nhau nữa.”

Mang theo giác ngộ như vậy, Vương Lục ở lúc bình minh chia tay đoàn đội, một mình bước lên đường. Mà Âu Dương Thương cáo biệt Vương Lục, cũng bắt đầu chấp hành nhiệm vụ của mình.

Trải qua cả đêm cố gắng, một kế hoạch sơ bộ thành hình đã hoàn thành. Âu Dương Thương đem nó phân vào trong tay mỗi người, sau đó không có gì bất ngờ xảy ra liền nhận được một nỗi sầu bi.

“Đại sư huynh, cần khoa trương như vậy không... Chỉ là mục lục tác chiến đã được phân một chồng dày như vậy, văn tự chính cũng được hơn mười vạn. Hai người các nguoi thương lượng cả đêm là đang viết tiểu thuyết à?”

Người dẫn đầu oán giận chính là Dương Phi ghét nhất loại công phu mài giũa này.

“Đại sư huynh hẳn là nguoi biết ta căn bản không thể nhớ được những thứ phức tạp như vậy a.”

Âu Dương Thương gật đầu nhẹ: “Cho nên lần này tìm cho người một vị sư phụ đặc biệt phụ phụ phụ, giữ cho đầu óc người tỉnh táo, học tập ít mà hiệu quả nhiều.”

Dương Phi nói: “Ha ha đại sư huynh đừng trêu ta, ngay cả truyền công trường lão cũng đã nói, từ sau khi ta tu nguyên dương chân hỏa tẩu hỏa nhập ma, trí nhớ không tốt với tật xấu không kiên nhẫn này cho dù là não tàn vô dược liệu, người có thể tìm ở đâu ra một lão sư phụ đặc biệt nào đó để cho ta học tập làm ít mà nhiều chứ?”

Âu Dương Thương cũng không nói nhiều, chỉ tay về phía một thiếu nữ sau lưng: “Sư muội, đến đây.”

Sau đó Thái Hà vẻ mặt bức bối khó chịu đi tới, vừa đi vừa oán giận nói: “Đại sư huynh, cái đầu này của người bị rút gân à? Kế hoạch như thiên thư kỳ đàm như vậy làm trò cười sao? Trừ người ra, còn ai có thể nhớ được hay sao?”

Đi tới phụ cận, Thái Hà mới phát hiện bên cạnh đại sư huynh Âu Dương Thương còn đứng một người, chỉ là người kia thấy mình tới, mặt mũi đỏ bừng, cổ thô ráp, phảng phất bí cộng thêm đường điệp, còn đặc biệt quay đầu qua, không muốn nhìn thẳng vào mình.

Thái Hà đôi với việc này khịt mũi coi thường: “Một mặt nhìn nhau ngu xuẩn”

Sau đó hắn quay đầu lại hỏi Âu Dương Thương: “Này đại sư huynh người suy nghĩ kỹ đi, ta thì thôi, trong đội ngũ còn có Dương Phi ngu ngốc không có thuốc y, người viết kế hoạch tác chiến này, với khả năng hiểu biết của hắn phỏng chừng cũng không xem ra gì, càng không cần phải nói là dung hội quán thông, đến lúc đó đánh nhau chắc chắn hắn sẽ ngáng chân nha.”

Âu Dương Thương mỉm cười: “Cho nên lần này ta nhờ người hỗ trợ phụ đạo.”

Thái Hà vốn còn muốn phàn nàn hai câu, nghe được Âu Dương Thương nói lập tức ngạc nhiên: “... Người nói cái gì?”

Âu Dương Thương rất kiên nhẫn lặp lại lần nữa: “Ta nói là để người phụ đạo Dương Phi.”

Ráng màu nhất thời kinh hãi kêu lên: “Đùa gì thế, ta không thèm ở chung với tên đàn độn này thì sẽ lây bệnh cho thôi.”

Sắc mặt Dương Phi quả thực đỏ tới tím, đến tròng mắt cũng bắt đầu sung huyết, có vẻ phần nộ dị thường: “Mới tài, mới không lây bệnh đâu.”

Thải Hà tiếp tục kháng nghị: “Sur huynh tha cho ta đi, ta còn không tự học được, làm sao phụ đạo người khác đây? Hơn nữa còn là một tên ngu xuẩn, huynh phải phụ đạo bản thân là tốt rồi, huynh chẳng phải đại sư huynh sao, giỏi nhất là dẫn dắt hậu tiến đó!”

Âu Dương Thương ngẩng đầu nhìn sắc trời, cảm thấy tiếp tục tranh chấp cùng Thải Hà sư muội, bao nhiêu thời gian cũng không đủ dùng, liền nhàn nhạt ngắt lời nàng: “Đây là mệnh lệnh của đại sư huynh.”

“Lại là mệnh lệnh của đại sư huynh? Người có cần phải ngang ngược như vậy không.”

“Muốn.”

Dù bình thường Thải Hà cùng Âu Dương thương ở chung có bao nhiêu tùy ý, nhưng khi Âu Dương Thương nghiêm túc vận dụng đặc quyền đại sư huynh của mình, ráng mây màu chỉ tuân theo chấp hành.

Thế là nàng đành phải bất đắc dĩ tiến đến trước mặt Dương Phi, sau đó mắt húng mở kế hoạch trong tay ra, trước tiên nhìn bản kế hoạch của mình, sau đó không ngẩng đầu lên mà hỏi: “Có gì mà không hiểu chứ? Không hiểu thì hỏi.”

Một hồi lâu không được đáp lại, ráng mây ánh mắt liếc qua, chỉ thấy Dương Phi đang đỏ bừng ngời bên cạnh mình, trên tay cũng đang cầm bản kế hoạch, nhưng lực chú ý lại nghiêm nhiên không tập trung, vẻ mặt càng lộ ra thống khổ cùng xoắn xuýt, hơn nữa còn lấy độ rất nhỏ từ từ tránh xa...

Gặp quý rồi, gia hỏa này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mình như thế nào lại trêu chọc hắn, mỗi lần gặp mặt đều một bộ gặp ôn thần mồm mép.

Thải Hà ghét Dương Phi cũng bởi vì điểm này. Dương Phi tính cách sáng khoái phóng khoáng, nhân duyên thật ra tương đối tốt. Mà cái gọi là không có được y nào mà chỉ hấn không chịu

nổi tâm học những thứ đặc biệt tỉ mỉ, cũng không phải là chỉ số thông minh thật thiếu hụt... Nhưng mỗi lần ở chung với mình, hẳn đều mang vẻ mặt biến thái, khiến Thái Hà không tức giận sao được?

Về phần hiện tại ư... Hừ, không mở miệng càng tốt hơn, dù sao sư huynh an bài ta phụ đạo, lại không nói nhất định phải phụ đạo thành bộ dáng nào. Bộ dạng từ chối không hợp tác này của hắn, cuối cùng học không được cũng không thể trách ta a!

Sau đó Thái Hà cũng không để ý tới Dương Phi nữa, tập trung đọc bản kế hoạch của mình - giống như trong lúc này đa số đồng bọn trên đỉnh núi vậy. Kế hoạch tác chiến mà Âu Dương Thương và Vương Lục liên thủ thiết kế quả thật quá phức tạp, cho dù là tu sĩ có tư chất cực tốt cũng phải cẩn thận tinh thần lĩnh ngộ mới có thể có thu hoạch, mà dải lụa cũng không thuộc về ngộ tính thượng giai... Cho nên cũng chỉ có thể cố gắng gấp bội mà thôi.

Một lát sau, thái hà dần dần cảm thấy tâm thần ngưng định, sau đó liền tiến vào vật ngã lưỡng vong chi cảnh... Không biết qua bao lâu, nàng từ trong minh tư khôi phục lại, duỗi lưng một cái thật dài., Trên mặt nở một nụ cười thỏa mãn. Lần này hiệu quả của Minh tướng tốt hơn so với dự đoán, kế hoạch chỉnh lý nàng đã bước đầu thông hiểu một phần mười, tuy rằng vẫn có không ít chỗ tối nghĩa, nhưng xem ra chỉ cần qua thêm bảy tám ngày nữa là có thể quán thông toàn bộ kế hoạch, như vậy xem ra bản thân cũng không quá ngu ngốc mà thôi.

Đám mây ngũ sắc tự cảm thấy tiên độ tốt đẹp, liền có ý thư giãn, nhất là nhìn thấy hán tử mặt đỏ bên cạnh vẻ mặt vẫn trầm tư suy nghĩ, nghĩ mãi không ra, không khỏi đắc ý.

“Này, người rớt cuộc có vấn đề gì không?”

Vốn là vấn đề đùa giỡn, lại nhận được trả lời nghiêm túc.

“Thái Hà sư muội, ta thật sự... có điều không hiểu.”

Nói xong, hắn chỉ vào một trang trong kế hoạch: “Biến hóa này, sư huynh đánh dấu là cực trọng yếu, nhưng ta cũng không thể hiểu rõ ý nghĩa trong đó, kính xin sư muội chỉ điểm.”

Những lời này, Dương Phi nói vô cùng nặng nề, giống như đang tụng niệm di ngôn vậy. Thái Hà bây giờ cũng lười tức giận, liếc qua bản kế hoạch, chuẩn bị mở miệng giải đáp.

Mọi người đều xem từ đầu, phía trước cơ bản là chung bộ phận. Mà tiến độ của mình đương nhiên so với Dương Phi dẫn đầu, hiện giờ vấn đề hấn gặp phải đều là tự mình suy nghĩ, cho nên...

Nghĩ như vậy, bỗng nhiên thái hà hiện lên trang tay Dương Phi chỉ có vẻ đặc biệt xa lạ.

Nàng chớp chớp mắt, lần nữa xác nhận, đích xác một tờ kia nàng chưa từng xem qua?

Quái dị, chẳng lẽ bộ phận liên thông, sư huynh đều căn cứ đặc điểm mỗi người phân biệt sao? Có cần tỉ mỉ như vậy không...

Nhưng lại nhìn thêm một lúc nữa, sắc mặt thái hà bỗng nhiên biến đổi: Bởi vì nàng thấy bộ phận Dương Phi đã lật qua - ước chừng chiếm một phần năm kế hoạch.

“Người... người đã thấy nơi này? Những người phía trước đâu, đã thông hiểu hết chưa?”

Dương Phi nghiêng đầu qua chỗ khác, có vẻ đặc biệt khó chịu: “Đúng vậy, đúng vậy, ta, ta chỉ thấy là nơi này, tuy rằng rất cố gắng để xem... Nhưng thành quả đích xác không tốt lắm.”

Ánh nắng sắc sỡ sừng sốt thật lâu.

Chết tiệt người đang đùa ta hả? Thành quả không được tốt lắm, hiệu suất gần gấp đôi của ta gọi thành quả không tốt lắm nhỉ? Người xem tiến độ của ta là cố ý ép buộc ta đúng không?

Nhưng mà cũng vào lúc này, ráng màu chợt nhớ tới... Dương Phi sư huynh trước khi tu hành Nguyên Dương Chân Hỏa, kỳ thật là xuất chúng thông minh, chỉ là chân hỏa ngập trời sau đó rất khó an tâm học tập, lúc này mới bị người đánh giá nào tào vớ dợ y. Mà vừa rồi chẳng lẽ hấn...

Nếu là Dương Phi bình thường trở lại, ngộ tính đúng là ở phía trên ráng mây. Nhưng nghĩ đến Dương Phi vẻ mặt ngây ngốc lúc bình thường lại áp lên đầu mình, ráng màu liền cảm thấy cực kỳ khó chịu.

“Đầu tiên người nên suy nghĩ một chút, nếu không chắc chắn ta sẽ nói cho người đáp án sau.”

Nói xong, thái hà khí dùng dùng lật bản kế hoạch của mình lên, gần như là nghiền răng nghiền lợi đọc, ghi nhớ mỗi công thức ở trên, cũng không hề suy diễn trong lòng.

Lần này, cảnh giới Lương Vong ta tiến vào còn nhanh hơn so với lần trước, não hải cũng trở nên rõ ràng hơn.

Xa xa, Âu Dương Thương nhìn thấy hết thảy chỉ mỉm cười: Đám sư đệ sư muội này thật sự là đáng yêu.

Mà việc mình có thể làm chỉ có bấy nhiêu thôi.

Đại khái ba ngày sau, mình sẽ dẫn đội tiến vào Phúc Tuyên lần nữa, mà lần đó sẽ là một hồi sinh tử chiến, Nhị Chuyển Long Giao sẽ không để cho mình dễ dàng chạy thoát như vậy nữa. Lần trước giao thủ, không riêng mình quan sát Long Giao, Long Giao cũng đang quan sát những tu sĩ này, chi tiết của bọn người mình cơ bản đã bị nhìn thấu.

Dựa theo tính toán của mình, ngay cả khi giao thủ lần kế tiếp, cho dù các sư đệ sư muội có chuẩn bị tốt đến đâu, độ nguy hiểm đến đâu cũng vượt xa giá trị cực hạn. Lần đầu tiên Long Giao toàn lực ra tay ắt như bão tố, mà Hoàng Kim thế hệ còn chưa trải qua trải qua phong sương tầy luyện còn xa xa không phải là đối thủ.

Đến lúc đó kết quả tốt nhất cũng đơn giản là sư môn cố ý truyền thụ Quy Giáp Trận kéo dài hơi tàn... Có thể thấy được năng lực gây sóng gió của Long Giao, Âu Dương Thương không chút hoài nghi đối phương có thể trong khoảnh khắc dùng nước lũ biển cả triệt để vây khốn Quy Giáp Trận.

Đây vốn không nên chạm vào đối thủ, lúc này các sư đệ sư muội lại càng cố gắng, lúc tuyệt cảnh lâm thời chênh lệch càng lớn. Mà lúc đó... có thể nghịch chuyển tất cả thì chỉ có một người.

Mãi đến trước khi rời đi, người tự xưng là người xuyên không cũng không thể tiết lộ hoàn toàn kế hoạch của hắn.

Làm nhị chuyển long giao cường lúc, hắn phải như thế nào mới có thể dùng sức của bản thân ngăn cơn sóng dữ?

Âu Dương Thương thật sự là vô cùng tò mò.

...

Ba ngày sau, trên bầu trời Phúc Tuyền, hơn ba mươi tu sĩ tập kết thành đội ngũ, người chưa đến mà kiếm ý đã bao phủ bầu trời, phẳng phất như một lồng giam chắc chắn.

Đội ngũ do kim đan của Âu Dương Thương dẫn đầu, hơn ba mươi linh kiếm tinh nhuệ tạo thành có năng lực phong tỏa thương khung, hơn ba mươi người chỉ dựa vào dư lực của pháp lực có thể khiến phi cầm không thể giương cánh, tẩu thú không dám gào thét.

Nhưng tất cả những thứ này, trước mặt cự thú ở chỗ sâu trong phúc tuyền đều không có chút ý nghĩa nào.

Hơn ba mươi người ngưng kết thành kiếm ý có thể hóa thành thực chất xuyên thủng kim thạch, nhưng không thể tạo ra một chút gợn sóng nào trên dòng suối. Mà giờ phút này đoàn đội Linh kiếm nhìn như vô cùng uy phong, một khi Long Giao kia lộ ra bản tôn, đơn thương độc mã có thể giết bọn họ đến thất linh bát lạc.

Nhưng bọn họ vẫn tới, cho dù thời gian ba ngày căn bản không đủ để tiêu hóa toàn bộ kế hoạch tác chiến khổng lồ kia. Mặc dù ngăn đến một khắc trước đó, Âu Dương Thương cũng không rõ Vương Lục rốt cuộc phải làm như thế nào để đảm bảo an toàn cuối cùng, dù vậy xem ra bọn họ gần như là tới chịu chết.

Nhưng đây là một thế hệ hoàng kim của Linh kiếm phái, theo đuổi sự trưởng thành cực hạn dưới điều kiện cực hạn, giấc mộng hoàn thành sự quật khởi của Linh kiếm ở nhân gian một thế hệ.

Dựa theo lịch sử bình thường, bọn họ vì sự cấp tiến của mình mà đánh đổi, mà lần này, tình huống có khác biệt gì không?

“Long giao quả nhiên tính giảo hoạt mà cẩn thận, lần trước hẳn đã xem thấu chi tiết của chúng ta. Lần này chúng ta càng không giữ lại chút nào, theo lý thuyết hẳn rõ ràng có ưu thế tuyệt đối, nhưng vẫn không chịu chủ động ra mặt.”

Giữa không trung, Âu Dương biết có chút không thể làm gì, đành thở dài.

Hắn mang đội ngũ tập kết trên không trung, là hy vọng khóa chặt chiến trường trên không, để tránh đối phương có ưu thế địa lợi trong nước. Tuy rằng giao long gây sóng gió, mưa to cơn hồ đem tầng mây xuyên thành một dòng sông cuồng bạo giữa mặt đất... Nhưng dù sao cũng mạnh hơn so với xâm nhập vào Phúc Tuyền nhiều.

Nhưng Long Giao tựa hồ nhìn thấu ý định của bọn họ, tử thủ gia môn... Đối với Long Giao tính tình tàn bạo mà nói, người khiêu khích không có khả năng dung túng như thế, nó khẳng định những nhân loại tu sĩ này nhất định sẽ chủ động tìm tới cửa, cho nên nó liền thần nhiên đối đãi lao động.

“Không có cách nào, ta tự mình lên đi.”

Âu Dương Thương vừa dứt lời, bóng người liền biến mất trên không trung, sau một khắc, hai chân của gã đã dẫm lên trên đá cuội bên bờ Phúc Tuyền, kiếm sắc trong tay thân kiếm như gương, chiếu rọi lẫn nhau trên mặt nước Phúc Tuyền, sáng lấp lánh.

Nhưng chính vào lúc này, cảnh sắc bên bờ đột nhiên biến ảo, bãi bùn dưới chân Âu Dương Thương dường như bị khăn mặt thấm nước đột nhiên mềm nhũn ra, mà đất đai ở bốn phía thì dâng lên cao, phẳng phất như cự thú há mồm cắn người.

Các tu sĩ bay trên không trung thấy được rõ ràng, sắc mặt không khỏi biến đổi: Bởi vì Âu Dương Thương giẫm lên căn bản không phải bãi biển gì cả, mà là một đầu thủy thú biến hình biến sắc ngụ thành một con hình thể to lớn có thể so với ngọn núi nhỏ.

Hình thành một cái lồng giam che khuất bầu trời bao phủ Âu Dương Thương, chính là xúc tu to lớn của Chương Ngự. Nó vừa mở cái miệng khổng lồ ngay dưới chân Âu Dương Thương đã bị thôn phệ, dung nham nóng chảy sôi trào cuộn cuộn trào lên.

Bạch tuộc kia vừa hiện hình đã yêu khí tản ra bốn phía, một cỗ âm phong thổi vào khiến mặt người đau nhức, càng không cần nói đến áp lực trong lồng giam khi xúc tu... Đây là một đầu

nội đan tinh thuần, có thể so với Kim Đan chân nhân cường đại tinh quái, hơn nữa có ý định đánh lén, cho dù Kim Đan chân nhân cũng rất dễ dàng theo con đường của nó. Mà các tu sĩ Linh Kiếm tông tận mắt thấy dị biến cũng không nhúc nhích.

Dựa theo kế hoạch tác chiến, loại tình huống tương tự như vậy, bất luận Âu Dương Thương gặp phải nguy cơ lớn cỡ nào, bọn họ cũng quyết không thể tùy tiện ra tay giúp đỡ.

Bởi vì rất có thể kế hoạch Nguy cứu Triệu sẽ càng trọng hơn. Hơn nữa... người gặp nguy hiểm không phải ai khác mà là Âu Dương Thương, hẳn không dễ chết như vậy.

Quả nhiên, ngay khoảnh khắc bạch tuộc khép lại lồng giam, một đạo kiếm quang phóng lên tận trời, trực tiếp xuyên thủng trần lồng giam. Thẻ dịch ăn mòn tung tóe khắp nơi, mang theo từng cỗ khói xanh. Bạch tuộc bị thương nặng, kêu thảm không ngừng, định khép tay lại, cố gắng nhốt nó vào bên trong.

Nhưng sau một khắc tiếng kêu thảm thiết liền im bật, lồng giam lần bạch tuộc bao bọc đột nhiên bành trướng, sau đó nổ tung. Trong lồng giam, một ngọn núi nhỏ kiên cố sừng sững, Âu Dương Thương đứng trên đỉnh núi, hai chân thì chìm vào trong núi đá, phẳng phất như sơn thần hàng lâm.

Ngoại trừ kiếm thuật của Âu Dương Thương am hiểu nhất chính là Súc Địa thuật, cũng chính là Thổ Động thuật. Pháp thuật mà ông ta vận dụng đối với Thổ tướng thuật có thể nói là đăng phong tạo cực, lấy lực phá lực, triệu hoán ngọn núi, trực tiếp làm nổ tung cả con bạch tuộc cấp bậc Kim Đan.

Rốt cuộc Phúc Tuyền Long Giao vẫn đánh giá thấp Âu Dương Thương —— cảnh giới của hắn quả thực chỉ là kim đan hạ phẩm, nhưng trong toàn bộ tu sĩ cấp chín Châu, người có thể thắng hắn chỉ còn lại một phần mười.

Đương nhiên, Kim Đan mạnh hơn nữa cũng chỉ là Kim Đan. Âu Dương Thương một kiếm phá địch, nhưng bản thân cũng chịu lực phản chấn, sắc mặt có chút biến hóa. Mà biến hóa này lại bị quan sát dưới nước nhạy cảm bắt được.

Đại thủ hạ bị chém giết tất nhiên là tổn thất, nhưng cái chết của bạch tuộc cũng khiến nó buông xuống hoàn toàn cảnh

giác.

Thực lực thủ lĩnh của đối phương cũng chỉ như vậy, ngay cả miễu sát bạch tuộc cũng sẽ bị hao tổn, thực lực không đủ. Mà xem ra bọn hắn cũng không có nhiều lá bài tẩy, đã như vậy...

Đến lượt mình phải ăn no một bữa no nê.

Ngay khoảnh khắc Chương Ngự bị xé xác ăn thịt, mây đen trên bầu trời Phúc Tuyên giăng đầy trời, sấm vang chớp giạt. Hơn ba mươi tu sĩ liên thủ tạo thành kiếm ý phong tỏa võ vụn. Trên mặt nước Phúc Tuyên bành trướng, trong khoảnh khắc liền bao phủ phạm vi mười dặm, hình thành một hồ nước kinh người.

Một bóng dáng Hắc Long đang quay cuồng trong hồ nước.

Âu Dương Thương biến sắc, lập tức tản ra đá núi dưới chân, chuẩn bị ngự kiếm bay lên không, nhưng một đạo sét đánh lôi đình lại từ trên trời giáng xuống. Gã bất đắc dĩ đành phải rút kiếm hướng lên trời.

Lôi quang tán loạn, Âu Dương Thương cũng bị ép xuống, rơi vào trong nước, từ đầu gối trở xuống lập tức bị mặt nước bao phủ. Mà nước Phúc Tuyên trong suốt lúc này đen sì như mực, hơn nữa cực kì sền sệt, Âu Dương Thương lại không cách nào giãy giụa ra được.

Lúc này, tu sĩ trên trời cũng nhao nhao chuyển động, bắt đầu ra tay cứu viện.

Trong kế hoạch, chỉ có Âu Dương Thương bị tạp ngự vây công, bọn họ có thể khoanh tay đứng nhìn. Nếu như Long Giao bản tôn ra tay, bọn họ còn không giúp đỡ, vậy chính là có ý định mưu sát rồi.

Lúc ra tay mọi người vẫn giữ thái độ bình thản, vẫn chưa cùng nhau xông lên. Lấy sự am hiểu công kích của Dương Phi, các tu sĩ am hiểu nhất là công kiên tại mấy chỗ yếu hại trên chiến trường đánh ra bạo tạc mạnh nhất. Mà tu sĩ cấp một thì sau khi dừng lại một chút, tự mình thi triển pháp thuật, làm đợt đuổi theo thứ nhất, hoặc là chống lại mây đen trên đỉnh đầu., Hoặc là thử khai thông cái kia đột nhiên trên mặt nước, mỗi người kỳ thật đều là tự mình chiến đấu, nhiệm vụ đều không giống nhau, bọn họ trước đó cũng chưa từng có bất kỳ phối hợp gì

phối hợp diễn luyện, nhưng lần đầu thực chiến, phối hợp lại thiên y vô chế.

Hoàng kim thiên nhiên ăn ý, làm bọn họ miễn cưỡng đoạt lại tiên cơ. May mà sư đệ sư muội tương trợ, Âu Dương Thương tránh thoát khỏi sự trói buộc của nước đen, sấm sét từ đỉnh đầu rơi xuống bị mấy vị sư đệ sư muội am hiểu dẫn dắt sấm sét tách ra, khiến cho Âu Dương Thương thành công trở về đoàn đội, không bị nhốt chết ở trong nước.

Bởi vì theo kế hoạch đã định, bất luận thế nào cũng không thể khai chiến dưới nước với Long Giao. Nếu như Âu Dương Thương thật sự bị trói buộc trong nước, những người khác dù không cam lòng cũng nhất định phải chịu đựng.

Hoàn hảo, sự tình không triển khai theo hướng xấu nhất.

Nhưng lần này ra tay không có kết quả, Long Giao lập tức liền vận dụng lực lượng mạnh hơn, bóng đen dưới nước bỗng nhiên lao ra khỏi mặt nước, lao thẳng tới các tu sĩ trên trời — nó vận dụng lực lượng bản tôn.

Đối mặt với con Long Giao hung mãnh dị thường này, Âu Dương Thương căn bản không do dự nhiều, liền giơ tay lên cao, nắm chặt nắm đấm, đó là một trong những ám hiệu đã ước định trước đó.

Theo nắm đấm của hắn siết chặt, hơn ba mươi người hành động với tốc độ kinh người, nhanh chóng dựa vào một chỗ, pháp lực tương liên lẫn nhau, lấy Âu Dương Thương làm đầu mỗi then chốt, cùng tiến thối.

Sau đó, một màn hào quang hình tròn màu vàng đất phát sáng lên, như vỏ trứng bao bọc tất cả mọi người vào trong.

Đây là trước khi các hoàng kim rời núi, trưởng lão của môn phái đã tự mình thiết kế truyền thụ tuyệt kỹ bảo mệnh mạnh nhất, Quy Giáp trận. Tập hợp lực lượng của mọi người, thúc giục lực phòng ngự đến mức tận cùng. Lúc đỉnh có hơn một trăm tu sĩ hoàng kim liên thủ kết trận, có thể làm cho Hóa Thần Chân Nhân cảm thấy hơi khó giải quyết. Lúc này trận hình mặc dù không đầy đủ, nhưng nhị chuyển long giao cũng thua xa Hóa Thần chân nhân.

Quy giáp trận vừa ra, mọi người hẳn là đã đứng ở thế bất bại... Long giao không có khả năng rời khỏi phúc tuyến trong thời gian dài, sớm muộn gì cũng sẽ rút lui, khi đó... Lần thứ nhất thực chiến coi như kết thúc viên mãn.

Nhưng sự tình quả nhiên sẽ không thuận lợi như mong muốn, cự thú màu đen lao ra khỏi mặt nước, mở ra cái miệng to như chậu máu liền vọt tới, hai hàm răng sắc bén mở rộng kịch liệt trước mặt mọi người... Hơn nữa thoát nhìn giống như không ngừng nghỉ, không ngừng mở rộng ra.

Lúc này Âu Dương Thương mới hiện thân, trước đó bọn họ dường như đã đánh giá sai hình thể Long Giao lúc trước mấy lần quan sát đều cách nhau một tầng nước suối, cũng không có chân chính nhìn thấy toàn cảnh Long Giao.

Đây là một đầu hình thể khổng lồ ác thú có thể so với sơn mạch tạo thành Quy giáp trận hình thể đã tương đương khổng lồ, nhưng mà... Long Giao chỉ cần một cái, liền nuốt tất cả mọi người vào.

“... Thật đúng là thủ đoạn ngoài ý liệu a.”

Trong ánh sáng âm đạm, Âu Dương Thương bắt đặc dĩ thở dài.

Dựa vào quang mang nhàn nhạt bên ngoài Quy Giáp Trận, có thể miễn cưỡng thấy rõ hoàn cảnh bốn phía, lúc này bọn họ thân ở trong cơ thể long giao, bốn phía là vách thịt màu đỏ thẫm, mà mai rùa như vỏ trứng bị ngâm trong nước hấp thu nồng đậm.

Ai cũng chưa từng nghĩ đến, Long Giao vậy mà lại dùng được như vậy.

“Sư huynh, hay là mở ra vòng bảo hộ, sau đó tiến hành phá hư vào bên trong?”

Trong đội ngũ, ráng màu cau mày đề nghị.

“Không được, đó là tự tìm tử lộ, dùng cái này để so sánh thực lực địch ta, Quy Giáp Trận tuyệt đối không thể cởi bỏ. Trong cơ thể xác thực là một trong những nhược điểm của Long Giao, nhưng chúng ta còn chưa đủ lực lượng lợi dụng nhược điểm này.” Âu Dương Thương nói, đưa ngón tay chỉ tiêu hóa địch bốn phía: “Nhưng những thứ này, trong chúng ta không ai có thể ứng đối một mình.

“Nhưng nếu cứ tiếp tục hao tổn như vậy, sớm muộn chúng ta cũng sẽ dầu hết đèn tắt a... Trong cơ thể long giao này trải rộng chương khí độc thủy, căn bản không có cách nào mượn thiên địa linh khí để bổ sung pháp lực a.”

Âu Dương Thương bất đắc dĩ gật đầu.

Tiêu tốn là tử lộ, nhưng không hao tổn? Vậy chỉ có thể chết càng nhanh hơn. Hoặc là đơn giản hơn một chút mà nói, trước mắt bọn họ hơn ba mươi người đã nghiệm rồi.

Tính toán giống như trước cuộc chiến, đối đầu với nhị chuyển long giao, đẳng cấp hiện tại của bọn họ căn bản không thể không chế phiêu lưu, rất dễ dàng bị ép vào con đường chết, chỉ có thông qua thực chiến một lần, thực lực của mấy vị sư đệ sư muội đột nhiên tăng mạnh, mới có thể chân chính ngang hàng với long giao này.

Về phần hiện tại... Âu Dương Thương ngẩng đầu lên, cũng chỉ có thể trông cậy vào vị sư đệ Vương Lục Linh trước khi khai chiến kia mất tích một cách thần bí.

Nhưng mà, cho dù là hắn, đối mặt với tình hình trước mắt thì có thể làm được cái gì? Cho dù thực lực của hắn có mạnh gấp mười lần, cũng không có khả năng khiến Long Giao nhỏ ra đồ vật trong bụng.

Nhưng đúng vào lúc này, bỗng nhiên trong cơ thể long giao cuộn cuộn một hồi cự lực, tiêu hóa dịch thể thành thủy triều cuộn cuộn đẩy Quy Giáp Trận ra ngoài. Âu Dương Thương chỉ cảm thấy hoa mắt, đã bị long giao phun ra ngoài cơ thể.

Biến hóa đột ngột này quả thực làm người ta kinh ngạc không thôi, Long Giao trời sinh tính tình tàn nhẫn tham lam, nuốt mỹ thực vào bụng há có lý trả lại?

Sau một khắc, nhìn thấy hai nhãn cầu kinh sợ và khủng hoảng còn lớn hơn cả đình viện bình thường của Long Giao, Âu Dương Thương bỗng nhiên hiểu ra điều gì đó.

Quay đầu nhìn lại, phía đường chân trời xa xôi, một làn sóng đen kịt ập tới.

Đó là liên quân khổng lồ do không biết bao nhiêu tinh quái cường đại tạo thành, phần lớn là xuất phát từ những nơi yếu hại xung quanh. Ví dụ như mặt người của rừng rậm Quỳnh

Ngọc, âm hồn nguyên rửa của Kính Khâu... Những tinh quái này vốn nên là nước sông không phạm nước giếng, chết già không quen biết, lúc này lại tập kết cùng nhau, khí thể hùng hổ hướng về phía Phúc Tuyên đánh tới.

Khó trách Long Giao Hội lại nhờ ra bọn chúng với khí thể hung hãn như vậy, tổng hợp thực lực hơn xa đối thủ của mình, nó toàn lực ứng chiến chưa hẳn có thể thắng, há có thể cho phép trong cơ thể tồn tại dị vật?

Thế nhưng... Vì sao đột nhiên lại xuất hiện nhiều tinh quái tới gây sự với Long Giao như vậy?

Âu Dương Thương Vận có thị lực cực hạn trông về phía xa, cố gắng tìm tòi trong tầng sương mù màu đen, cuối cùng cũng tìm được đáp án.

Một đáp án khiến hắn hít một hơi lạnh.

Ngay tại đợt sóng đen đầu tiên, Vương Lục cước đạp phi kiếm, cất tiếng cười điên cuồng.

“Ta là... Xe lửa Vương.”

...

Phương xa, thú triều đen kịt đã hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Bất kể là tu sĩ Linh kiếm tìm được đường sống trong chỗ chết hay là con nhĩ chuyển long giao với khí thể hung ác ngấp trời kia đều tập trung lực chú ý về phương xa, đối với kẻ địch gần đó đều coi như không thấy.

Tinh quái tạo thành thú triều, phần lớn thực lực đơn thể không quá mạnh mẽ, nhưng thú triều đầy trời từ đường chân trời xa xôi quét tới, yêu khí ngất trời thậm chí đánh tan mây đen dày đặc do long giao cuốn lên. Chỉ là mây đen sau khi tan hết lại không có ánh mặt trời, xanh lam thương khung bị ngàn vạn yêu khí tinh quái che phủ, hóa thành một mảng màu máu thê lương, khiến người ta không rét mà run.

Hung uy như thế, trên lý thuyết không có bất kỳ ai có thể đối diện với cỗ thủy triều này. Nhưng ngay tại phía trước thú triều, Vương Lục cước đạp lên Khôn Sơn Kiếm, thành thạo điều luyện, cất tiếng cười điên cuồng. Ngay phía sau hắn, bảy tám con cự thú hình thể dọa người đang không ngừng há mồm cắn xé, huy trao mãnh kích, hoặc là phun ra liệt diễm, sương mù axit... Lại thủy chung không thể thương tổn đến Vương Lục mấy may.

Thấy cảnh này, Âu Dương Thương trừng to mắt, đầu óc vốn luôn thông tuệ bách biến hơi có chút đình trệ...

Tên gia hỏa này, rốt cuộc làm sao mà có đây? Hơn nữa hắn không muốn sống nữa sao?

Vài ngày tiếp xúc, Âu Dương Thương sớm đã biết Vương Lục mặc dù sinh trưởng trong công phòng, nhưng độ khó lại rất ngấn. Về lý luận về công việc câu dẫn tinh quái này gã căn bản làm không được, bởi vì tinh quái hơn tốc độ của gã rất nhiều... Nhưng hiện tại xem ra, gã lúc trước tựa hồ đã che dấu thực lực, bởi vì lúc này tốc độ ngự kiếm của gã cực nhanh, ngay cả Âu Dương Thương nhận thấy tốc độ cũng tự thẹn không bằng mình.

Công thủ đã lợi hại như thế, Vương Lục quả thực không phải người.

Nhưng ngay sau đó, Âu Dương thương mở to mắt, thậm chí kinh hô: “Mẹ kiếp, rõ ràng là như vậy.

Thị lực cẩn thận quan sát tỉ mỉ làm hắn nhìn thấu chân tướng cao kinh người của Vương Lục. Hóa ra mỗi khi công kích tinh quái phía sau Vương Lục, Vương Lục đều vừa vặn vờn một ngón tay, lấy Vô Tướng kiếm khí chính diện chống đỡ, sau đó mượn lực phản chấn xông về phía trước. Phía sau hắn là vô số tinh quái., Gã xông xuống từng giây từng phút đều phải đối mặt với bão tố công kích, mà gã lại vây chặt Vô Tướng Kiếm một mực chèo chống, không những có thể tự bảo vệ mình không ngại, còn có thể mượn lực trùng kích từ đầu đến cuối duy trì trong đội ngũ, tận tình dẫn dắt đại quân tinh quái sau lưng.

Nhưng mà... Đi chơi trò này trước thú triều quả thực là vũ điệu trên cương ti. Chỉ hơi vô ý bị công phá vòng vây kiếm, Vương Lục chết không có chỗ chôn, hắn lại thật dám chơi đùa như vậy, hơn nữa chơi được rồi.

Bất quá, không kịp nghĩ nhiều, Vương Lục đã dẫn thú triều đánh tới. Âu Dương Thương lập tức dẫn các sư đệ sư muội tránh đi, tránh gặp vạ lây. Mà Phúc Tuyên Long Giao cho dù có tâm ngăn trở, lúc này cũng không dám phân tâm đi phá Quy Giáp Trận, dưới sự trùng kích của cuồng bạo thú triều, việc duy nhất gã có thể làm chính là bảo trụ được quê hương của mình.

Sau một khắc, Long Giao ngửa mặt lên trời thét dài, dưới thân hồ nước ứng thanh mà lên, xông thẳng lên trời, trong khoảnh khắc như Thiên Hà chảy ngược, màn nước che khuất bầu trời.

Nhưng mà phúc tuyên thủy chung quy là hữu vô cùng vô tận, dưới pháp lực long giao không ngừng thao túng kéo dài lên trên, một lát sau nước hồ đã loãng như sương mù, giữa phúc tuyên sơn cốc hơi nước mờ mịt.

Sau đó trong nháy mắt thú triều cuốn tới, sương mù tiêu tán, trong sơn cốc khôi phục lại vẻ thanh thản ban đầu, nhưng cùng lúc đó... Long Giao cũng biến mất, liền dẫn theo nhà ông Phúc Tuyên biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Vương Lục dẫn đầu xe lửa lấp bấp kinh hãi, nhưng động tác cũng không dám trì hoãn, tiếp tục khởi động vòng vây Vô

Tướng kiếm, dẫn dắt thú triều lướt qua vị trí ban đầu ở Phúc Tuyền, hướng nơi xa xa bay đi.

Nhưng trong lòng hẳn biết rõ, một kích hủy thiên diệt địa này không thu được hiệu quả, Long Giao đã bỏ trốn mất dạng.

“Thận Lâu thị biến, huyền thuật thật lợi hại.”

Xa xa, Âu Dương Thương nhẹ giọng khen.

Một khắc cuối cùng Long Giao vận dụng pháp thuật, gã đã thu hết vào mắt, cũng rất nhanh phiên dịch ảo diệu trong đó, nói đến cũng đơn giản, đơn giản là lấy nước Phúc Tuyền dẫn đường., Cộng thêm nắm giữ địa mạch linh lực nhiều năm nơi đây, động một cái thủy tượng huyền thuật quy mô kinh người, đem quê hương mình giấu đi, cũng dẫn ngộ đạo thú triều phóng tới địa phương khác... Thủ huyền thuật này trong mắt tu sĩ nhân loại cũng có thể xưng là tinh diệu, hơn phân nửa là Long Giao giáo hoạt giáo hoạt bố trí bảo mệnh nhiều năm ở đây. Một khi thi triển, các tinh quái không có chút lý trí nhất thời trúng chiêu.

Nếu như Thiên Kim Thú triều kia cố ý nhằm vào Long Giao, có lẽ còn có thể không bị lay động, nhưng dù sao mục tiêu của bọn họ cũng là Vương Lục...

Mà thấy chiến thuật lái xe Vương này không có hiệu quả, Vương Lục sau khi thoáng thư giãn một chút, liền lấy ra một tấm Thiên Phù từ trong túi giới tử, tay run lên liền đánh nó tan tành, sau một khắc thân hình biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi —— gã trước khi ra ngoài, liền cải tạo Linh Phù trong tay, đem tụ tập tại một chỗ an toàn khác.

Mà thú triều đầy trời tức thì mất đi mục tiêu, uy lực của linh kiếm thiên phù mạnh hơn xa những tinh quái này, bọn họ căn bản không thể nào truy tung. Mà những tinh quái không chút lý tính sau khi mất đi mục tiêu liền bắt đầu tự giết lẫn nhau... Sau khi lưu lại một màn gió tanh mưa máu trên bầu trời mới dần dần tán đi.

Trong lúc thú triều tranh đấu lẫn nhau, Vương Lục và Âu Dương Thương đã hội họp ở địa phương đã hẹn.

“Ha ha, dễ chịu?”

Nghe tiếng cười của Vương Lục, Âu Dương Thương cũng cười đáp lại: “Lòng vui phục.”

Vốn còn định thăm hỏi hắn có bị thương hay không, nhưng nhìn bộ dạng này... cho dù bị nội thương hắn cũng không muốn để người khác biết? Cho nên Âu Dương Thương không hỏi giòn tan, trực tiếp biểu đạt sự khâm phục của mình.

Vô luận là vây quanh Vô Tướng kiếm triều cứng rắn đỉnh cao kia hay là có can đảm bố trí trí trí trí tưởng tượng và quyết đoán của Thiên Mã Hành Không... Vương Lục cũng đã triển lãm ra chỗ phạm thoát tục của hắn.

“Thật sự là sóng sau Trường Giang đẩy sóng trước a.” Âu Dương buồn cảm khái, cũng không ngừng thổn thức. Minh thân là Đại sư huynh thế hệ hoàng kim, thực lực tố chất đã có thể nói là đứng đầu tu sĩ cùng thế hệ ở Cửu Châu, nhưng Vương Lục này dường như so với mình càng hơn một bậc... Tương lai Linh Kiếm phái thật sự là làm người ta chờ mong.

Mà nghe Âu Dương tán thưởng, Vương Lục cười khoát tay áo: “Yên tâm đi, ta đối với nam nhân không có hứng thú gì —— nếu là Âu Dương huynh ngươi nguyện ý biến thân cái gì gì gì đó, thì ngược lại là có thể cân nhắc một phen.”

“...” Âu Dương Thương trầm mặc một chút, nói sang chuyện khác: “Ngươi làm thế nào câu dẫn những tinh quái rời núi? Còn có thể lặp lại sao?”

Dựa theo hiểu biết của Âu Dương Thương lúc trước đối với vùng đất hoang man, nơi này tinh quái đa số, nhưng mà thú có trí tuệ đầy đủ như Nhị Chuyển Long Giao lại phi thường hiếm thấy. Đại đa số tinh quái tuy thực lực mạnh mẽ, nhưng chỉ bằng vào bản năng hành sự, so sánh với cầm thú hạ giới cũng không khác bao nhiêu. Cho nên ngàn vạn năm qua vùng đất hoang dã cũng chưa thành lập được văn minh giống vậy, tựa như một vùng hoang dã, cái tên nổi tiếng nơi hoang dã cũng từ đó mà ra.

Tiện thể dẫn tới việc hình thành chính là Đông Cách Châu, Thiên Nam Châu. Hai đại châu này đều có rất nhiều quốc gia do tinh quái thành lập, trải qua ngàn vạn năm sinh hoạt, bình an vô sự với nhân loại.

Đương nhiên, nếu không phải như thế, Linh Kiếm phái cũng sẽ không phải ra hơn trăm đệ tử tiến vào nơi thực chiến của Man Hoang: Tiến vào một lãnh địa văn minh trưởng thành cũng đại khai sát giới, vậy thì phạm vào đại kị của Vạn Tiên minh. Đặc điểm của vùng đất hoang dã khiến cho thế hệ hoàng kim có thể thỏa thích thi triển quyền cước., Nói cực đoan một chút, bọn họ nếu có bản lĩnh lấy Diệt Thế Tiên Pháp trực tiếp xóa bỏ đi chi địa trong Cửu Châu Đại Lục, đó cũng là bản lĩnh của bọn họ —— vùng đất hoang man dựa theo lệ cũ cho tới nay đều thuộc về Linh Kiếm phái quản hạt, tu sĩ linh kiếm ở vùng hoang man làm cái gì đều là nội chính của môn phái. Nhưng mà ngược lại nói ngược lại, bọn họ đều là nội công của môn phái., Cũng khiến cho nguy cơ từng bước ở khu vực tu hành hoang dã, cơ bản không có chỗ nào an toàn. Bất cứ tinh quái nào đi ngang qua cũng có thể phát động công kích với bọn họ, thần kinh cảnh giác phải vĩnh viễn căng thẳng, trước đó bọn họ trú đóng ngăn ngủi trên đỉnh núi là một khu vực cực kỳ an toàn.

Đồng thời, tinh quái vùng đất hoang man đại đa số có ý thức lãnh thổ rất mạnh, bình thường chỉ tử thủ lãnh thổ nhà mình, không cho phép ngoại nhân xâm lấn cũng không dễ dàng xâm nhập nơi khác, cho nên Long Giao lần đầu bị khiêu khích căn bản không nghĩ tới truy kích, một khi bọn người Âu Dương Thương rời khỏi phạm vi lãnh thổ Phúc Tuyên, Long Giao liền kịp thời thu tay lại.

Cho nên Âu Dương Thương hết sức kỳ quái, Vương Lục rốt cuộc là sao có thể tụ tập nhiều tinh quái như vậy, lôi bọn hắn từ trong sào huyệt ra ngoài.

“Ha ha, kéo thù hận là tuyệt kỹ của ta đó, kích thích một đám tinh quái không có đầu óc không phải quá đơn giản hay sao!

Âu Dương Thương hứng thú hỏi: “Làm thế nào?”

“Ách, phương pháp cụ thể sợ rằng sẽ làm cho người nghe khó chịu, ta đề nghị sư huynh không nên nghe thì tốt hơn.” Vương Lục nhếch miệng cười, chỉ là hai hàm răng trắng như tuyết lại có vẻ hơi dữ tợn.

Âu Dương Thương nghe vậy kinh ngạc, sau đó trong đầu cũng mơ hồ hiện ra một tia linh cảm.

Nếu như đổi lại là mình sẽ làm như thế nào? Khiến đám tinh quái càng giữ vững bản năng đuổi giết tới, vậy... Quá nửa là thù giết vợ, mỗi hận giết con? Sau đó trong thú triều đuổi giết hôm nay, đại bộ phận đều là có con non... Thôi vậy, vấn đề này đúng như lời Vương Lục nói, không nên nghĩ nhiều thì tốt hơn.

“Tóm lại, lần này nhờ có người ra tay, cuối cùng cũng không bị toàn quân tiêu diệt. Nhưng bị thú triều của người hù dọa, chỉ sợ Long Giao kia mặc cho chúng ta khiêu khích như thế nào, cũng sẽ không dễ dàng bước ra khỏi phúc tuyến.”

Vương Lục lại cười: “Ta đã từng suy nghĩ đến vấn đề này, kỳ thật cũng không khó giải quyết. Người xem Phúc Tuyền kia cũng không phải là tử thủy, nguồn nước chung quy không phải trống rỗng mà đến, chúng ta chỉ cần ở thượng du phóng độc, không lo không bức ra bọn họ.

Âu Dương Thương sờ sờ cằm: “Nhưng bình thường độc tố căn bản không làm gì được Hắc Long Giao nổi tiếng về kịch độc chứ? Huống chi Phúc Tuyền là đại bản doanh của chúng nó, năng lực tịnh thủy chung quy là có.”

“Vì vậy không nghiêm khắc đòi độc, nhất định phải có hiệu quả thực tế, chỉ cần có thể chọc giận đối phương là được.”

Âu Dương Thương nghe vậy nhíu mày: “Ta nói này, người không phải là muốn chui xuống nước người ta hay sao...”

Vương Lục cười ha ha nói: “Không hồ là Âu Dương sư huynh, chúng ta chính là ăn ý. Đúng là ta cũng muốn như vậy —— hướng trong nước Phúc Tuyền ném phân.”

“Người xem, phúc toàn công của chúng ta ít nhất phải là tám tháng, trong thời gian này các sư đệ sư muội ngoại trừ tu hành ra còn phải ăn uống ỉa đái đúng không? Cũng không phải tất cả mọi người đều tu thành tích cốc công... Ta thấy vì bảo đảm đồ ăn cho mọi người, không bằng ở gần đây xây một cái xưởng nuôi dưỡng, vừa có thể cung cấp đủ lượng thịt tươi, lại có thể chứa đầy phân và nước tiểu, quả thực một công đôi việc.”

“Sư đệ, nhìn thấy người mặt không tiết tháo như vậy, ta bỗng nhiên sinh ra một tia lo lắng đối với tương lai Linh Kiếm

phái.”

Ba ngày sau, Phúc Tuyên Long Cung.

Trải qua một lần thú triều kinh hãi, chủ nhân nơi này đang nghỉ ngơi lấy sức, nhắm mắt minh tư, bỗng nhiên từ ngoài long cung bơi tới một ấu long màu đen thân hình thon dài trơn trượt.

“Báo cáo phụ vương, đại sự không ổn.”

Long Giao mở con mắt màu vàng ra, trầm giọng nói: “Những tu sĩ nhân loại kia lại tới khiêu khích? Hừ, để bọn chúng nào loạn đi.”

“Nhưng mà, nhưng mà...”

“Không có chính xác, vô luận bọn hấn khiêu khích như thế nào, hiện tại đều cho ta nhịn xuống, nhân loại tu sĩ luôn luôn giảo hoạt hèn hạ, không cần phải trúng bẫy của bọn hấn, chỉ cần thủ vững quê hương, bọn hấn không có thời gian một mực dây dưa ở chỗ chúng ta.

Là tinh quái trí tuệ hiếm có trong vùng man hoang, Long Giao nhìn thấu vấn đề lớn nhất của các tu sĩ linh kiếm - Thời gian quý giá.

Đáng tiếc, cuối cùng hấn vẫn đánh giá thấp thủ đoạn của đối thủ.

“Nhưng, nhưng phụ vương, những nhân loại kia thế mà lại mang rất nhiều nước tiểu và nước tiểu theo dòng suối địa mạch xếp vào đây a.”

“Ngươi, ngươi nói cái gì?”

“Bọn hấn trực tiếp ở trong nước ném phân a...”

“... Mẹ nó, hôm nay ta giết sạch đám tiểu nhân của bọn chúng, toàn quân ta xuất kích.”

...

Rất nhiều người từng tò mò, trên chín Châu Đại Lục có nhiều sinh vật trí tuệ như vậy, trong đó không thiếu tu hành tư chất kinh người, càng có các loại tiên thú trời sinh đã có thần thông uy năng vô hạn... Vì sao cuối cùng lại là nhân loại thống trị thiên hạ?

Có người nói nhân loại tu hành với tốc độ nhanh, có người nói là nhân loại sáng tạo ý thức mạnh mẽ, càng có một số da mặt dày tuyên bố là nhân loại có được ân sủng của trời cao, có đại khí vận trên người...

Mà Vương Lục xem ra, lý do trên thực tế vô cùng đơn giản - Nhân loại so với các sinh linh khác còn vô si hơn nhiều, mà thế giới này, là thế giới mà người không biết xấu hổ vô địch thiên hạ.

Vương Lục là người nổi bật với tư cách là tu sĩ nhân loại, lại càng am hiểu sâu sắc đạo thần vận này. Chiến thuật ném phân y đưa ra đã đổi mới rất nhiều sự đệ sự muội, nhưng hiệu quả... lại không thể nghi ngờ là tốt hơn.

Gần như là ngay lập tức kế hoạch chấp hành, Phúc Tuyên thủy vị liền tăng mãnh liệt lên, mấy chục bóng người đen kịt từ trong nước hiện lên... Lúc này, Nhị Chuyển Long Giao thật sự xuất động toàn bộ lực lượng, thế phải đem nhóm nhân loại vô si này chém giết hầu như không còn.

Lần trước giao thủ, Long Giao đã rất rõ ràng thực lực hạn chế của đối thủ, Quy Giáp Trận kia quả thật có vài phần môn đạo, nhưng cũng không phải chỉ có nhân loại biết trận pháp, hấn ở Phúc Tuyên kinh doanh trăm năm, Long Tử Long Tôn sinh sản cũng có thể dùng để bày trận.

Ba mươi sáu Long Tử Long Tôn, có thể tổ thành Bàn Long Trận, công thủ nhất thể, không gì không làm được.

Mặc dù không có khả năng so với nhân loại tu sĩ trận pháp càng thêm tinh diệu, nhưng tại tuyệt đối thực lực ưu thế, lại đủ để trở thành cái cân đặt thẳng cục.

Nhưng mà ngay khi Long Giao mang theo đầy lửa giận dẫn người lao ra khỏi mặt nước, thì thứ nhìn thấy không phải là Quy Giáp trận do các tu sĩ linh kiếm hợp thành, mà là...

“Móa nó lại đến?”

Phía chân trời, hắc triều cuộn cuộn lại bắt đầu khởi động. Mà Vương Lục đang đứng ở đầu sóng đầu vòi gió, cất tiếng cười điên cuồng.

“Ha ha ha, ta, còn nữa, con mẹ nó, là tàu lửa Vương.”

Trong lúc cười to, Vương Lục bị cơn sóng lớn phía sau thúc đẩy đến trước người Long Giao.

Khoảng cách này, Long Giao chỉ cần một lần tập kích, là có thể tạo thành uy hiếp trí mạng đối với Vương Lục - thực lực của Long Giao và những tình quái phía sau Vương Lục kia hoàn toàn không ở cùng một cấp độ, mặc dù không cách nào đối đầu được với thú triều, nhưng lại có thể đột phá trọng thương Vương Lục. Chỉ là, sau khi miểu sát Vương Lục, hắn sẽ trực diện đối mặt với thú triều...

Trong nháy mắt do dự, Long Giao đã mất đi cơ hội cuối cùng. Vương Lục đã dẫn dắt thú triều hoàn toàn khóa chặt Long Giao và Phúc Tuyền gia tộc.

“Long Giao thân ái, ta muốn cho ngươi biết thú triều này bị ngươi nhận thầu.”

Sau đó, linh kiếm thứ hai thiên phù động, thân ảnh Vương Lục trong nháy mắt biến mất.

Mà đàn thú bị Vương Lục kích thích mất lý trí, ban đầu trong mắt chỉ có Vương Lục một người, đợi Vương Lục biến mất, tầm mắt bỗng nhiên sáng sủa... Chỉ còn lại có Phúc Tuyền Long Giao và Bàn Long Trận của hắn.

Sự chuyển dời thù hận chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Lúc này, Long Giao thậm chí còn không kịp triển khai sương mù dày đặc, dùng Thủy Tương Huyền thuật để dụ đối thủ, bởi vì thú triều đã ép tới quá gần.

Hắn ta vừa định mở miệng, một con dị thú hai cánh trên lưng, đỉnh đầu có một sừng gào thét xông tới, một sừng hầu như đánh đổ lân phiến của long giao.

Đau đớn trên cơ thể cũng triệt để chọc giận vị Phúc Tuyền bá chủ này.

“Cũng tốt, hãy cho đám súc sinh này hiểu cho kỹ một chút, chủ nhân của ngọn núi Đại Mang này rốt cuộc là ai.”

Tiếng rống gầm phần nộ rung chuyển trời đất, con nhị chuyển long giao này không những không lùi bước mà còn triệu tập toàn bộ lực lượng hãn kinh doanh trong nước huyết phúc tuyền mấy trăm năm, cùng thú triều cuộn cuộn chính diện chống đỡ.

Thú triều đen kịt thoáng chốc đã bị máu tươi nhuộm đỏ, mực nước Phúc Tuyền bành trướng, dòng suối nhỏ hóa thành hồ nước, sóng nước trong hồ lại tựa như hải dương, chỉ là nước biển kia lại đỏ thẫm.

“Chật chịt, thật sự là một trận quyết chiến kinh thiên động địa a.”

Xa xa trên đỉnh núi, một đoàn người Linh Kiếm phái thân nhiên vây xem.

Vị trí của bọn họ đã được bày ra tầng tầng trận pháp, che đậy cảm giác của tất cả tinh quái. Trận pháp này được bố trí gấp gấp nhưng hiệu quả lại không thua kém gì ảo ảnh của Lương Chuyển Long Giao.

Lúc này, thú triều và giao long đã tiến vào giai đoạn chiến đấu gay cấn, hai bên đều giết đến đỏ cả mắt, sức mạnh bạo ngược tàn phá bừa bãi trong địa giới Đại Tung Sơn Mạch, mỗi thời mỗi khắc đều có thi thể từ không trung rơi xuống., Có nhục thân yếu đuối, trên đường rơi xuống bị dư ba pháp thuật chấn thành thịt nát, mà nhục thân cường hãn, sau khi rơi vào trong Phúc Tuyền Huyết Hải cuối cùng cũng sẽ bị tan rã, lại hóa thành máu tanh có thể chống đỡ đám Giao Long lấy ít địch nhiều... Tinh quái chiến tranh không thôi., Một khi khai chiến chính là tuyệt đối không chết không thôi, người thất bại thân tử hồn diệt, càng sẽ bị trăm thảo trừ căn... Chỉ là song phương giao chiến đã giết đến tình trạng như thế này, ai cũng không có phát hiện, ngay tại trên sơn khu lân cận, một đám nhân loại tu sĩ đang lạnh nhạt bàng quan.

Chênh lệch giữa tu sĩ nhân loại và trời sinh thần thông cũng thể hiện ở đây không thể nghi ngờ.

Nhưng cho dù là ưu thế, tận mắt thấy cục diện chiến đấu máu tươi trộn lẫn thịt ở trên núi Đại Tung đánh nhau, người được những cơn gió tanh hôi đập vào mặt, cũng rất khó chân chính buông lỏng tâm cảnh làm khán giả, đối với những người trẻ tuổi tu tiên này phần lớn thời gian dùng cho việc tiếm tu trong núi mà nói, tình cảnh trước mắt thật sự quá kích thích.

“Dị tượng bực này, cũng chỉ có vùng man hoang mới có thể lĩnh hội được, thật là khiến người ta mở rộng tầm mắt, tâm sinh kích động không dám chính mình.”

Một vị tu sĩ trẻ tuổi vóc người khôi ngô lắc nhẹ đầu, phảng phất bị xúc động sâu sắc.

Chỉ là một phương diện khác, hấn lại đưa tay sờ mấy khối Vu Quả trong mâm trước người, nhanh chóng bóc ra vỏ ngoài, đem quả nhân đưa vào trong miệng, động tác thành thạo kia, rất khó nhìn ra lực chú ý của hấn rốt cuộc là đặt ở xa xa trên đại chiến, hay là trên mâm thức ăn trước mắt.

“Ta nói Dương sư đệ này, nếu ngươi không có hứng thú thì có thể không cần phải miễn cưỡng ra bộ dáng hứng thú như vậy - Xem thử quả trên bàn không có ai ăn, đều là của ngươi hết.”

Dương Phi nghe vậy cười ha ha: “Vậy đa tạ sư huynh khẳng khái —— ta thật đúng là không có hứng thú nhìn xem, không phải chỉ là chém giết súc vật, chớ cần chớ sao? Trừ nhiều chút máu thịt cũng không có gì đáng xem.”

Âu Dương Thương còn chưa kịp nói gì, đã nghe bên cạnh vang lên thanh âm không chút khách khí của một thiếu nữ: “Thật là ngu xuẩn...”

“... Ta nói Thái Hà ngươi đủ rồi đó, gần đây ta cảm giác hình như ngươi vẫn luôn nhắm vào ta.”

Âu Dương Thương thở dài, quyết định che giấu vẻ cợt nhả từ trong thính giác của hai tên câu nam nữ này.

Trên thực tế, lúc này phần lớn mọi người đều đang nghiêm túc quan sát cuộc ác chiến của người ở Đại Tung Sơn, những tình quái này đa số phẩm cấp không cao, ngoại trừ trời sinh thần thông ra thì những tình quái này đều có phẩm cấp không cao.,

Cũng không có hậu thiên công pháp gì ghê gớm, lúc tác chiến ngoại trừ giới dùng thân thể cùng thần thông, cũng không có kỹ xảo gì đáng để xem. Nhưng hàng trăm hàng ngàn tinh quái quên cả sống chết chiến đấu hăng hái, lấy máu thịt bản thân diễn dịch sinh sôi cùng tử hoi... Đây là cảnh tượng cho dù thân là đệ tử ngũ tuyệt cũng không thường thấy. Cần thận quan sát, có thể có hữu hiệu tôi luyện tâm cảnh tu sĩ.

Kế hoạch tác chiến được chỉ định lúc trước đều có chênh lệch không nhỏ trong hai lần hành động trước, nhưng Âu Dương Thương với tư cách đại sư huynh lại có thể kịp thời tiến hành điều chỉnh., Bảo đảm đoàn đội sẽ không vì vậy mà lãng phí thời gian. Mà trước mắt xem ra, trận chiến do Vương Lục khơi mào này đích xác là có tác dụng. Ngăn ngừa trong chốc lát, đã có bốn năm sư đệ sư muội ở trong quan chiến như có điều ngộ ra, bắt đầu nhắm mắt minh tư... Nói vậy đến khi mở mắt ra, đạo tâm của bọn họ sẽ trở nên càng thêm ngưng thực tẩy luyện.

Đương nhiên, cũng có một số ít người không để ý đến cái trò này, Dương Phi tính là một trong số đó, còn có thể nói là...

Quay đầu lại, Âu Dương Thương bắt đầu nhìn thấy hai người cũng đang vô tâm quan chiến nói chuyện phiếm.

Nói chính xác hơn, là một người đang nói chuyện phiếm, một người khác đang bị nói chuyện.

“Ta nói Tiểu Vũ này, người tu hành như vậy cũng không đúng a, tu tiên là chuyện toàn phương vị, ngoại trừ pháp lực Minh Tư, rèn luyện nguyên thần, càng phải mở rộng tầm mắt, tăng cường thực tế, như vậy mới có thể trưởng thành toàn diện. Người dùng công pháp Vận Mệnh chông chất pháp lực như vậy, nhiều nhất cũng chỉ rơi vào cảnh cao pháp thấp.”

Giọng nói Vương Lục có vẻ thâm thía, nhưng Âu Dương Thương nghe thế nào cũng cảm thấy ý tứ đùa giỡn trong đó càng đậm hơn một chút.

Nhưng Vương Vũ nghe xong đề tài tu hành, lại có chút nghiêm túc, mở mắt nhìn chỉ minh tướng của mình, quay đầu, dùng ánh mắt trong suốt biểu đạt ra ý tứ tò mò.

Vương Lục tiếp xúc lâu như vậy, khó có được đáp lại, lập tức hào hứng bưng bưng giải thích.

“Nữ nhân mà, máu chót thật ra không phải là cảnh giới tu hành, mà là mặt mũi cùng vóc người. Kỳ thật người thiên phú tư chất không tồi, chỉ cần cần chăm chỉ khổ luyện sớm muộn có thể tu thành một thể hệ non nớt tai nạn dân đen., A Bất Hồng Nhan Họa Thủy. Đương nhiên, thuật pháp của Trú Nhan Dung Dung có thể tu ra cảnh giới không đơn giản, lấy tình huống hiện tại của người tu hành cơ sở vẫn không thích hợp phân tâm quá nhiều, cho nên ta nơi này còn có một bộ biện pháp cho người tham khảo.” Vương Lục nói, từ trong túi trữ vật lấy ra một bộ trang phục có vẻ phi thường khả nghi.

“Bộ trang phục thần kỳ này tên là Đào Hình nội y, chỉ cần mặc vào, không cần cố gắng tu hành có thể dần dần có được một thân hình tốt hay không rất động tâm, rất muốn? Không sao, mọi người đều là Linh kiếm nhất mạch, không cần cứu bát ta vô ràng tặng cho người.” Vương Lục nói xong, còn phi thường khẳng khái vỗ vỗ vai Vương Vũ - hoàn toàn không để ý đến loại hành vi thân mật này làm cho lão không quen.

“Nhưng mà, áo ngoài hình dạng này cũng không phải dùng vĩnh viễn, bên trong của nó có chứa pháp lực cực hạn, sau khi dùng xong sẽ đổi thay. Bất quá người không nên lo lắng, mọi người đồng môn một lần, ta sẽ bảo vệ miễn phí cho người chỉ cần người đem nội y cho ta là được, dùng món cũ thay mới, có phải rất có giá trị hay không?”

Âu Dương Thương thở dài, cảm thấy lời nói này thật sự quá vô sỉ.

Thật sự không rõ được vị trẻ tuổi tự xưng là người xuyên không này đến cùng là coi trọng Vương Vũ một điểm nào, mấy ngày nay chỉ cần có thời gian liền triển khai điên cuồng quấy rối thế công, quả thực vui vẻ không biết mệt... Nếu nói là Vương Lục xuân tình nhộn nhạo..., Nhưng thoát nhìn hấn chỉ đơn thuần đùa giỡn quấy rối, không có ý định triển khai quan hệ thêm chút nào, hơn nữa Vương Lục ánh mắt trong suốt không dính một hạt bụi —— cho dù lúc cầm loại nội y biến thái trong tay cũng như thế., Hoàn toàn không giống như lòng dạ có tà niệm. Hơn nữa nói một câu thật lòng, sự muội Vương vũ đơn thuần chỉ là mị lực của nữ giới... Cũng bởi

nàng quá mức thô lỗ mà lộ ra phi thường yếu đuối. Trước mắt vóc người trong đoàn đã hơn hẳn sư muội nàng không ít, nhưng Vương Lục căn bản đối với các nàng làm như không thấy.

Ngoài ra, muốn nói hai người có quan hệ gì... Ngoại trừ cái họ giống nhau, kỳ thật không có điểm nào giống nhau. Hai người ngũ quan tướng mạo đều có khác biệt rất lớn. Về phần quan hệ sư thừa... Vương lục tu công pháp mà hắn tu luyện chưa từng nghe qua, chỉ là trong hệ thống phòng ngự mơ hồ có một tia thần vận Linh Kiếm phái. Mà Vương Vũ giới hạn ở tư chất, tu hành chính là công pháp cấp thấp phổ biến trong Linh Kiếm phái, bất luận là phương diện nào cũng không có liên quan gì tới truyền thừa của Vương Lục.

Bất quá, dựa theo biểu hiện của Vương Lục bây giờ thì... Trong lịch sử của hắn, rất ít người sống sót có thể hệ hoàng kim, hắn là có chỗ ở Vương Vũ.

Nói đến cũng thật sự là khó tin, đến tột cùng là tai họa gì, có thể làm cho nhiều người như vậy đồng loạt chết đi, ngay cả chính mình cũng không thể may mắn thoát khỏi, hết lần này tới lần khác Vương Vũ lại còn sống?

Bất quá, như vậy cũng tốt.

Âu Dương Thương ngẩng đầu lên, ánh mắt dần dần nhìn về phía bầu trời xa xôi.

Như thế cũng tốt, nếu như nàng sống sót... cũng rất tốt.

...

Khu hồ nuốt sói không phải là kế hoạch lúc đầu.

Khiêu khích tinh quái quanh núi Đại Tung để chống lại Phúc Tuyền Long Giao, ban đầu chỉ là Vương Lục dùng để bảo vệ các đệ tử Linh kiếm ở thời khắc máu chốt. Mà một chiêu này cũng hoàn toàn chính xác nhận được hiệu quả.

Nhưng bây giờ xem ra, hiệu quả chiêu này rất có thể sẽ tốt hơn nhiều so với mong muốn.

Lần thứ hai xua hồ nuốt sói, lúc đầu chỉ là vì muốn làm suy yếu thực lực của long giao, tốt nhất là để nó thích ứng được trình độ của các tu sĩ linh kiếm trước mắt. Bằng không mỗi lần luyện cấp xuất hiện nguy cơ trí mạng, đều sẽ bị Vương Lục dẫn quái đi làm xe lửa Vương, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện.

Kết quả không ai ngờ được, trận đại chiến này lại diễn biến thành hai tốp sinh tử của tinh quái. Thật ra là vượt xa mong đợi của hắn.

Nhị chuyển long giao nghi phúc tuyền, là người mạnh nhất trong phạm vi mấy trăm dặm, mơ hồ cũng có thể coi là bá chủ. Ở xung quanh phúc tuyền tinh quái mọi người đều có kiêng kỵ đối với nó, bình thường tuyệt sẽ không khiêu khích long giao. Cho nên dựa theo mong muốn ban đầu của Vương Lục, chính mình hấp dẫn thù hận., Sau đó Thiên phù thoát chiến, thú triều chuyển đi thù hận, không thể tránh khỏi động thủ với long giao, nhưng rất nhanh sẽ trấn áp làm chim thú tán thành. Trong lúc đó, thực lực của long giao không thể tránh khỏi sẽ bị suy yếu, nhưng cũng không thể trông cậy vào suy yếu quá nhiều.

Nhưng thao tác thực tế, những thú triều kia phảng phất như ngay cả bản năng tự hại xu lợi cũng không tồn tại, biết rõ Bàn Long Trận do ba mươi sáu con giao long tạo thành là một cái cối xay huyết nhục, nhưng vẫn không màng sống chết, dù hy sinh hết thảy, cũng muốn cắn xuống một miếng lân phiến của đối phương, làm cho hắn bị thương chảy máu.

Phong cách tác chiến buru hãn bực này, quả thực giống như là thù không đội trời chung, nhưng thực tế đây chỉ là thú triều thu bớt cừu hận ban đầu mà thôi.

Vậy thì... Với tư cách là đối tượng thù hận ban đầu, Vương Lục rốt cuộc đã làm được chuyện gì oán?

Một số ít đệ tử Linh kiếm có tư duy rậm rạp thâm thúy, không thể tránh khỏi sẽ nghĩ đến một khâu này, cũng nhìn Vương Lục hiểu kỳ cùng ánh mắt khâm phục.

Mà so với đám đệ tử này, Âu Dương Thương suy nghĩ chu đáo hơn, cũng đã sớm đoán được cách làm của Vương Lục, đối với hết thảy trước mắt cũng xem như không có gì lạ.

Hắn khẳng định đã tìm được càng nhiều linh cảm từ chiến thuật cốt chó sáng tỏ, phát sáng lên.

Những tình quái triều vây công mà đến này, nhất định là vì nguyên nhân này mà mất đi lý trí: Thử đổi thành nhân loại, thân nhân hài tử bị ám sát, nhà cửa bị người ta đổ phân... Vậy cũng nhất định là hận này liên miên không dứt.

Loại thủ đoạn này có tính toán sau, nhưng mặt khác... Lại không mất đi cơ hội ngồi làm ngư ông đắc lợi, sau trận chiến này, chắc chắn Phúc Tuyên Long Giao sẽ tổn thương nguyên khí nặng nề, nhưng căn cơ nó chưa bị tổn hại, vẫn sẽ lưu lại thực lực tương đối, thật sự là đối tượng để luyện tập hoàn mỹ.

Thú triều và Bàn Long trận kịch chiến kéo dài ba ngày ba đêm.

Luận quy mô, thú triều là ưu thế nghiền ép tuyệt đối, nhưng nhị chuyển long giao là bá chủ nơi đây, trong thực chiến lại bằng bàn long trận chiếm thế thượng phong. Cối xay máu và thịt tận tình mài mòn sinh mệnh thú triều, thú triều có ưu thế số lượng, nhưng dưới tình huống lý trí mất hết, đôi bên chẳng những không phối hợp, giết tới đỏ mắt ngược lại tự tàn sát lẫn nhau, mười phần mười lực lượng không chém ra được ba phần, tự nhiên không phải đối thủ.

Ba ngày sau, chiến cuộc đã định, tinh quái có thể chinh chiến trong thú triều đều đã chết trận, đàn thú cũng không thể hồi phục, mà Bàn Long trận mặc dù tổn thất thảm trọng nhưng

sùng sùng không ngã. Thấy cảnh này, thú triều rút cuộc cũng tìm về một chút lý trí trong tuyệt vọng, bắt đầu chạy tán loạn.

Các Long Giao không có truy kích, cũng không phải là không muốn, quả thực là không thể. Ba ngày ác chiến, bọn họ mặc dù hơn thua, nhưng thật sự là thắng rất thảm. Ba mươi sáu con Long Tử Long Tôn hao tổn hơn phân nửa, Nhị Chuyển Long Giao vốn tôn trọng bị thương, một viên Long Châu xuất hiện vết rạn, một con mắt bị mạnh mẽ đánh nổ... Bá chủ của Sơn Phúc Tuyền Đại Tung, ít nhất mất đi hơn phân nửa sức mạnh.

Loại tình huống này, Long Giao thậm chí không dám bảo đảm chính mình còn có thể đối mặt với những tu sĩ nhân loại như con sâu cái kiến kia.

Nếu như bọn họ thừa dịp cháy nhà hôi của...

Cũng may những nhân loại kia rút cuộc cũng không xuất hiện, mãi cho đến khi Nhị Chuyển Long Giao mang theo con cháu của mình trở lại long cung Phúc Tuyền Thủy, những nhân loại kia cũng không có ra tay.

Rõ ràng đây là cơ hội tốt nhất, bỏ qua lần này, bọn họ tuyệt đối sẽ không có cơ hội tốt như vậy - tinh quái xung quanh núi Đại Tung đều đã bị phục tùng, sự sợ hãi và thần phục đối với long giao đã hoàn toàn in sâu vào trong nguyên thần và xương tủy, bọn họ không thể nào bị kích động đến mức để người ta đánh cho ngư ông đắc lợi nữa. Còn bản thân... Cho dù trong một thời gian rất dài cũng không thể khôi phục hoàn toàn thương thế, nhưng vẫn có ưu thế thực lực tuyệt đối.

Nhân loại hèn hạ vô sỉ, thực sự rất khó lý giải vì sao bỏ qua cơ hội không đi lợi dụng. Nhưng bọn họ thật sự không có đến.

Điều này làm cho nhị chuyển long giao ở trong long cung lo lắng sợ hãi mấy ngày, bởi vì hắn luôn cảm thấy nhân loại sẽ có âm mưu khủng bố hơn đang chờ hắn...

Mãi đến ngày thứ năm, nhân loại mới có âm mưu.

“Báo cáo đại vương, không ổn rồi...”

Long Giao đang nhắm mắt điều dưỡng thương thế bỗng mở con mắt ra: “Chuyện gì?”

Lúc này, Long Giao tâm tư ngược lại có chút buông lỏng, tựa như tảng đá lớn rơi xuống đất, bất luận nhân loại làm cái gì, tốt xấu gì cũng đã ra chiêu, tiếp theo...

Tiếp theo, hắn nghe thủ hạ nói ra lời thoại quen thuộc.

“Bọn hắn lại ném phân xuống nước “

... Theo lý thuyết, nghe được đối thủ giở lại chiêu cũ, hắn phải cao hứng mới đúng, dù sao chiêu số lần nữa chứng minh đối thủ có khả năng đã bỏ mạng, nhưng Long Giao hoàn toàn không cao hứng nổi.

Dù là ai thì cũng rất khó vui mừng vì bị phân chó nhà mình.

Lần trước Long Giao toàn quân xuất quân, kết quả trải qua ba ngày đại chiến kinh thế hãi tục, lần này nó quyết định đơn thương độc mã xuất chinh.

Bởi vì Long Tử Long Tôn của hắn còn cần rất nhiều thời gian mới có thể hồi phục hoàn toàn, mà hắn cũng không muốn vì mấy tên tu sĩ nhân loại mà để cho mình đoạn tử tuyệt tôn, lấy lực lượng của những nhân loại kia, một mình hắn còn ứng phó được.

Lúc bay ra khỏi mặt nước, hơn ba mươi tu sĩ Linh kiếm cũng đã chờ từ lâu.

Song phương căn bản không cần nhiều lời, sau khi gặp mặt liền chém giết cùng một chỗ.

Đây là lần đầu tiên các thế hệ Hoàng Kim thật sự chấp hành kế hoạch luyện cấp của mình.

Trải qua trận ác chiến với thú triều lúc trước, thực lực Phúc Tuyền Long Giao đã bị giảm đi rất nhiều, vừa vặn là: Có thể mang đến cho bọn họ sự hung hiểm rất lớn, nhưng lại không có mức độ trí mạng. Đồng thời thái độ chiến đấu của giao long cũng tương đối cẩn thận, hắn tất nhiên cực kỳ hận đám tu sĩ này, không muốn cùng bọn chúng đánh đến người chết ta sống.

Vì vậy chiến đấu hữu kinh vô hiểm, Âu Dương Thương Định phân tán chiến thuật thành công cực lớn, ba mươi bảy tên tu sĩ linh kiếm nhìn như chia năm xẻ bảy, trong lúc chiến đấu bất tri bất giác đã ngưng kết thành một chính thể, bọn họ giúp đỡ lẫn

nhau, phối hợp với nhau, mấy chục năm tu hành song song lại ngậm ăn ý làm cho tiến trình chiến đấu như nước chảy mây trôi. Thực lực đối thủ rõ ràng có ưu thế áp chế, nhưng thủy chung không thể chân chính áp đảo bọn họ.

Cuối cùng chiến đấu kéo dài một ngày một đêm, song phương đều cảm thấy kiệt sức khó mà tiếp tục được. Lúc này tình thế của giao long chiếm ưu thế: hấn thân là tinh quái, trời sinh thần thông, thân thể mạnh mẽ, khả năng khôi phục mạnh hơn nhân loại. Nhưng khi hấn chuẩn bị đem lực còn lại đối với pháp lực khô kiệt hạ sát thủ, một đạo kiếm quang màu vàng đất đã đem hấn gắt gao đè chết tại chỗ.

“Mẹ nó, lại là người?”

Sau một ngày ác chiến, Long Giao đã có thể mơ hồ nhìn ra được những nhân loại nhỏ bé. Người chống đỡ được kiếm quang màu vàng đất này, xem như một trong những đối tượng mà gã thống hận nhất - bởi vì tên này đã phá hỏng quá nhiều cơ hội của mình.

Các tu sĩ linh kiếm phối hợp trong lúc chiến đấu mặc dù phi thường ăn ý, nhưng cũng không phải hoàn mỹ không tỳ vết, cả ngày tác chiến nhiều lần xuất hiện sơ hở, mà Long Giao thân là bá chủ một địa làm sao lại bắt không được? Chỉ là... Mỗi khi hấn chuẩn bị bạo khởi đả thương người, đều sẽ có một đạo kiếm quang ngăn cản hấn, khiến cho hấn đầu rơi máu chảy.

Năng lực phòng ngự của Vô Tướng kiếm cực mạnh, đã hoàn toàn vượt qua phạm trù kim đan. Có lẽ đối với Nhị Chuyển Long Giao thời toàn thịnh mà nói không đáng để lo, nhưng hấn cũng không thể ở trong trạng thái công kích của hơn ba mươi tu sĩ, luôn luôn giữ vững trạng thái đỉnh phong. Tiểu tử đỏ trắng kia nắm chắc chiến cơ quá mạnh, mỗi lần ánh kiếm màu vàng đất đều xuất hiện rất đúng lúc, khiến hấn có khí lực nhưng không thể thi triển ra.

Mà mỗi khi hấn chuẩn bị chuyển di mục tiêu, tập trung hỏa lực đối phó hấn... Lại có một tu sĩ khiến người ta chán sống, lấy tốc độ xuất quỷ nhập thần oanh tạc điên cuồng quanh mình, ép buộc chuyển lực chú ý đi.

Cũng may là gia hỏa đáng ghét nhất hôm nay tự mình nhảy ra tìm chết, những người khác đều đã rút lui, lưu lại một mình

hắn đoạn hậu. Kiếm quang màu vàng đất của hắn dù mạnh hơn, chẳng lẽ còn có thể mạnh hơn răng nhọn của một con nhện chuyển long giao?

Nhưng thân ở tuyệt cảnh, tu sĩ nhân loại kia lại cười đến vui vẻ.

“Chờ cả ngày, rốt cục cũng tìm được cơ hội cùng người một đầu một, đến chúng ta hảo hảo thân thiết một chút.”

Nói xong, kiếm quang màu vàng đất tán đi, chỉ thấy tu sĩ nhân loại kia gan to bằng trời rút về tay phải Khôn Sơn Kiếm, tiến lên nửa bước, lòng bàn tay trái toả ra ánh sáng hỗn độn. Long giao sinh lòng cảnh giác, xa xa phun ra một ngụm khí độc tanh hôi, cũng không tới gần.

Sau đó hắn cảm thấy may mắn vì mình cẩn thận, quang mang hỗn độn chuyển qua trong giây lát ước thúc thành một lưỡi đao sắc bén, thế như chẻ tre xuyên qua khí độc bao phủ, đánh tới trước người, Long Giao vội vàng nhắc lân phiến trên người lên chống đỡ. Ngay sau đó kiếm khí hỗn độn đột nhiên dẫn nổ, vẫy rồng bên ngoài vỡ thành mảnh nhỏ, dư âm kiếm khí mặc dù suy giảm nhưng vẫn cắt da thịt nó.

Điều này làm cho Long Giao kinh hãi không thôi, nếu không phải hắn cẩn thận lựa chọn tránh ra xa, vừa rồi bị một đạo kiếm khí như vậy đánh vào người, hậu quả thật đúng là khó mà lường được...

Ngoài kinh hãi còn lại là tức giận, vì thế Long Giao Vu tế ra nội đan long châu của mình, từ trong miệng đột nhiên phun ra, đánh về phía đối thủ như đạn pháo... Đây là cử động phi thường nguy hiểm, nhưng không thể nghi ngờ có công hiệu một lao suốt đời nhân nhãi.

Đối mặt với thế công sắc bén như thế, đối thủ cũng không dám lãnh đạm, hắn thu hồi hỗn độn kiếm quang, biểu tượng phòng ngự của Khôn Sơn Kiếm thì toàn lực vẽ ra một đường cong tròn trịa, không quá ba thước, đó là một trong những phòng ngự mạnh nhất hiện giờ của hắn.

Kiếm ba thước vây.

Sau một khắc, sóng chấn động mãnh liệt từ mũi kiếm truyền đến, trong nháy mắt liền quét sạch toàn bộ thân hình, vòng

kiếm ba thước chỉ kiên trì trong nháy mắt đã tuyên cáo thất thủ, kiếm khí trước kia vận chuyển liền bị phá thành mảnh nhỏ, hai trăm lẻ sáu đoạn kiếm cốt hầu như đứt từng khúc, bản thân hẳn càng bị man lực không thể chống cự hất bay ra ngoài, trong nháy mắt biến mất trong rừng rậm rạp.

Long Giao theo bản năng muốn truy kích, nhưng rất nhanh liền ngừng lại.

Bị Long Châu chính diện oanh kích, không còn may mắn nữa... Không cần phải mạo hiểm xâm nhập nữa.

Phía bên kia, trong khu rừng cây đổ nát bừa bộn, một cây đại thụ chọc trời khẽ lắc lư.

Chỗ rễ cây, trùng kích mãnh liệt tạo thành vết lõm rõ ràng, lõm ở giữa, mơ hồ có thể thấy được là một người, chỉ là huyết nhục mơ hồ, lại bị đoạn cành lá đứt cùng bùn đất che giấu, nhìn chặt vật không chịu nổi.

Răng rắc... Tiếng xương va chạm thanh thúy vang lên. Một lát sau, một người trong đám hỗn độn đứng lên, tuy rằng thân hình lắc lư, một ít đốt ngón tay rõ ràng có méo mó, nhưng cuối cùng vẫn đứng lên.

Người nọ nhúc nhích hai bên cổ một chút, từ trong xoang mũi bị sặc ra máu bầm, sau đó duỗi lưng một cái thật dài.

“Hô, bị người dùng trứng đánh mặt, mùi vị này thật là sảng khoái...”

...

Thời điểm Vương Lục mang theo một thân thương thể nặng nề trở lại đỉnh núi, dẫn đến một tiếng phản kích cực lớn.

“Vương Lục sư đệ, ngươi làm sao vậy? Nhưng ở trong núi gặp phải côn đồ lãnh nhục, bất hạnh thất trình sao?”

Thân là đại sư huynh linh kiếm, Âu Dương Thương là người đầu tiên lên tiếng hỏi han ân cần.

Mà mọi người xung quanh nghe được Âu Dương Thương hỏi như vậy, cũng nhao nhao quan tâm ánh mắt.

Cũng không trách Âu Dương Thương ác ý suy đoán, thật sự là Vương Lục lúc này trở về mặt đất quá chật vật, sắc mặt trắng bệch đầy máu tằm không nói đến, ngay cả trường bào trắng nõn sạch sẽ từ trước đến nay, không dính một hạt bụi cũng trở nên rách tung toé, nhìn qua giống như là gặp phải côn đồ xâm nhập.

Mà đối với sự quan tâm của Đại sư huynh, Vương Lục suy nghĩ một chút, đưa tay phải chỉ về phía cánh tay trái của mình, chỉ thấy trên cánh tay trơn bóng bị nhiễm một vết máu.

Đại sư huynh sửng sốt: “Cái này... Chẳng lẽ ngươi muốn nói đó là cát thủ cung của ngươi? Được rồi, sư đệ trình tiết vừa mạnh mẽ, khiến người bội phục, là ta đoán được mạo muội rồi.”

Tiếp theo, trong ánh mắt hoảng sợ của mọi người, Vương Lục phát phát tay trái có chứa thủ cung sa, ý bảo bài lui những người này, đợi sau khi chỉ có Âu Dương Thương Hội ở đây, liền dẫn chủ đề vào quỹ đạo.

“Đã kiểm tra được giới hạn thực lực của Long Giao, từ nay về sau nó không còn bị uy hiếp diệt đoàn nữa, số liệu cụ thể ở chỗ này.”

Vương Lục nói, đưa tay mở ra mấy tấm toán phù, cũng đem số liệu ghi vào. Âu Dương Thương nhìn thoáng qua liền ý thức được, dựa theo số liệu trước mắt, kế hoạch luyện cấp sau này sẽ không tồn tại nguy hiểm không thể khống chế. Bởi vì Long Giao cho dù toàn lực ra ngọc thạch câu phân, các thể hệ hoàng

kim cũng có biện pháp chạy thoát, ít nhất sẽ không bị toàn quân tiêu diệt. Mà điểm này phi thường quan trọng, hệ mạo hiểm rõ ràng, hiệu suất luyện cấp có thể đề thăng rất lớn.

“Không thể tưởng được Long Giao đã trải qua một trận chiến thú triều lại suy yếu đến như vậy, có điều... Vương lục sư đệ, vì kiểm tra điểm máu chốt này, có đáng không?”

Đùa thì vui đùa, nhưng Âu Dương Thương làm sao nhìn không ra lúc này thương thế của Vương Lục đã nặng đến mức hầu như không thể khôi phục được? Vương Lục này làm việc không câu nệ tiểu tiết, nhưng dáng vẻ gã luôn luôn hào phóng đặc thể, quần áo không dính một hạt bụi, có thể làm cho gã không quan tâm đến dung nhan, có thể thấy tình huống lúc này đã quần bách cỡ nào rồi.

Đương nhiên là bởi vì lúc trước hấn khư khư cố chấp, muốn một mình đoạn hậu, một con ngựa đơn thương đối mặt với một con Nhị Chuyển Long Giao thực lực tổng hợp có thể so với Nguyên Anh trung phẩm, lại nhất định phải dùng Vô Tướng Kiếm cứng đối cứng với Long Châu của đối thủ - đây chính là sát chiêu đủ để Long Giao vượt cấp khiêu chiến, đối lại là Nguyên Anh chân nhân cũng sẽ không cứng rắn ngăn cản.

Vương Lục có thể còn sống trở về, quả thực là kỳ tích, thậm chí có thể xưng là trước giờ chưa từng có —— Tiên Tàn Thủy Hoàng sắc thái giàu có nhất —— cho dù là Kim Đan sắc thái, cũng không có khả năng ngăn được Long châu phun trào. Nhưng vì một thành tựu nhỏ mà liều mạng, điều này cũng...

“Đây là tu hành của ta.” Vương Lục khoát tay áo, không nói thêm gì nữa.

Chiến đấu với Long Giao, đối với tu sĩ linh kiếm khác mà nói là vũ công trên cương ti. Long Giao không bị diệt đoàn uy hiếp, cũng không có nghĩa là mỗi người trong đoàn đều vững như bàn thạch, chết một hai người là chuyện hết sức bình thường.

Nhưng đối với Vương Lục đã có lực phòng ngự nghịch thiên mà nói, tác chiến đoàn đội căn bản không kinh vô hiểm, nguyên thần và tiên tâm thậm chí không có cách nào khẩn trương độ cao, thế là ác chiến cả ngày hầu như không có thu hoạch, điều này làm sao hắn có thể nhìn được?

Nếu như tác chiến đoàn đội không có thu hoạch, vậy thì đơn giản thôi... Cho nên cuối cùng Vương Lục cũng đơn thương độc mã, cùng long giao đánh một chiêu.

Tuy bại nhưng vẫn thắng.

“Sau này ta muốn bế tử quan, không có việc gì thì đừng tìm ta.”

Vương Lục nói xong câu đó, nhin không được ho khan lên. Gã lấy tay che miệng lại, thân hình bị bẻ ngoặt, run rẩy kịch liệt, từ trong khe hở ngón tay không ngừng phun ra huyết dịch. Qua một hồi lâu, đến khi gã đứng thẳng lên, nửa khuôn mặt đều nhuộm đầy máu tươi.

Vương Lục ảo não lắc lắc tay: “Chậc, thế mà lại bại lộ rồi.”

Âu Dương Thương bất đắc dĩ thở dài, đến lúc này mà còn có tâm tình đùa bỡn chính gã, xem ra hẳn cũng không có gì đáng ngại.

“Tốt, tiếp theo người an tâm nghỉ ngơi đi, có số liệu của người, ta lại điều chỉnh một chút kế hoạch tác chiến của mọi người, trong vòng năm tháng tiếp theo, có thể kết thúc chuyến rèn luyện Phúc Tuyền.”

Sau khi ứng phó với Âu Dương Thương, Vương Lục đã chuẩn bị tâm tình trầm xuống bế tử quan. Hôm nay thương thế của hắn cực kỳ nặng nề, lúc trước tại trong rừng sống lại chẳng qua là làm cho mặt ngoài thoát nhìn nhẹ nhàng hơn một chút., Bên trong vẫn rối tinh rối mù. Bây giờ hai trăm lẻ sáu mảnh kiếm cốt nhưng hơn phân nửa là gãy, chỉ là bị Vô Tướng Hoàng Cốt cưỡng ép tụ lại không có tản ra. Ngọc phủ càng như bị cưỡng ép phá hủy một lần, một mảnh ngói vỡ ngói vỡ ngói vỡ, đổi lại là tu sĩ tầm thường, thương thế bực này thậm chí không chống đỡ được người khác xử lý hậu sự. Cho nên Vương Lục nhất định phải mau chóng chữa thương.

Đồng thời, lần trọng thương này cũng mang tới cho hắn khả năng khải thật lớn, phải nhanh chóng tiêu hóa. Dù Long châu của Vô Tướng kiếm cương trực cương long giao, trong khoảnh khắc va chạm đã kích thích vô hạn linh cảm, từng đợt chấn động kia đánh tan Vô Tướng kiếm vây của hắn, nhưng

cũng rõ ràng chỉ ra chỗ thiếu sót trong kiếm của hắn còn tồn tại.

Những thứ này không phải khuyết điểm của kiếm pháp mà là số lượng mục tiêu mà hắn dùng cảnh giới kim đan vẫn không cách nào thực hiện... Nhưng cái gọi là tu hành, không phải là tìm được mục tiêu trước, sau đó đi nỗ lực thực hiện sao? Hơn nữa hắn tại thời khắc sinh tử, Vô Tướng Tiên Tâm nói rõ trong lúc vận chuyển cũng không ngoài ý muốn đột phá, bước tiếp theo lấy tiên tâm đột phá mang lại chính thể, hắn sẽ nghênh đón một đợt tu vi đột nhiên tăng mạnh.

Kế hoạch luyện cấp, không chỉ là vì những người khác thiết kế, Vương Lục cùng Âu Dương Thương cũng có nhiệm vụ của mình, hơn nữa so với những người khác càng gian nan hơn...

Vương Lục đi vài bước trên đỉnh núi, cảm thấy thân thể càng nặng nề, biết mình đã khó có thể tiếp tục, đành phải tùy ý tìm một chỗ yên tĩnh khoan chân ngồi xuống, chậm rãi vận chuyển pháp lực rải rác trong cơ thể tuần hoàn, đợi khôi phục vài phần năng lực hành động, lại nghĩ biện pháp bố trí hoàn cảnh bế quan.

Nhưng vừa mới ngồi xuống, bỗng nhiên bên người nhiều thêm một người, trên vai liền nhiều thêm một cánh tay, dọc theo bàn tay mềm mại kia, một cỗ lực lượng ấm áp vọt tới, trợ giúp hắn thôi động tuần hoàn trong Ngọc phủ.

Vương Lục hơi sững sờ, quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt vô cùng quen thuộc kia, bây giờ lại trở nên vô cùng xa lạ.

“Su... Cái muội kia, ngươi đây là?”

Truyền pháp chữa thương của Vương Vũ có vẻ hơi vất vả, không bao lâu trên trán đã có mồ hôi, nghe Vương Lục hỏi, há miệng muốn trả lời, nhưng Ngọc Phủ của mình vận chuyển pháp lực lại bị mệt mỏi, lập tức khí tức đi lạc.

Vương Lục dở khóc dở cười, đành phải dừng vòng tuần hoàn trước, trợ giúp Vương Vũ lý lý luận tuần hoàn pháp lực, sau đó lại mở miệng hỏi: “Ngươi làm vậy là vì cái gì?”

“Giúp ngươi chữa thương.” Vương Vũ đáp.

“Ngươi... Vì sao phải giúp ta chữa thương?” Vương Lục cố nén không nói hết lời. Thật ra là: Hư Đan yếu ớt như ngươi

không biết chút gì sao? Không sợ ta bị nội hỏa thiêu đốt lây bệnh cho ngươi sao?

Đáng tiếc, Vương Vũ căn bản không nghe ra ý tứ trong đó, chỉ nói như chém đinh chặt sắt: “Đệ tử Linh kiếm, đồng khí liên chi...”

“... Một thụ lê hoa áp hải đường đồng khí liên chi sao? Tóm lại, hảo ý lĩnh, mời ngài trở về đi.”

Vô luận là Vương Vũ ở trên sợi dây thời gian này có chậm chạp cỡ nào, cũng nhìn ra được bản thân ở chỗ này chỉ là vướng tay vướng chân. Vì vậy thiếu nữ có chút bất đắc dĩ, trừng mắt nhìn, lại một lần nữa đặt tay lên vai Vương Lục.

Lần này Vương Lục thật có chút bực bội rồi, dù sao gã cũng đang ở thời kỳ mâu chốt để chữa thương, cứ lần lượt bị người khác cắt ngang, vạn nhất tạo thành tổn thất không thể vãn hồi thì...

Nhưng sau một khắc, tức giận tan thành mây khói, thay vào đó là vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì lần này Vương vũ lan đến là một cỗ lực lượng làm cho cả tòa Ngọc phủ Vương Lục đều ấm áp như mùa xuân. Lực lượng cũng không cường thế, lại cứng cỏi mà vững chắc, đó là bản nguyên Hư Đan của tu sĩ Hư Đan, không thua gì lực lượng chân khí Tiên Thiên quý giá.

Đã có lực lượng bản nguyên này, Ngọc phủ của Vương Lục cũng được chữa trị rõ ràng. Vương Khải thì thành công lui về phía sau, lão đảo đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Đi được hai bước, nàng dừng lại nhẹ giọng nói: “Ta cảm thấy thái độ tu hành của ngươi rất đúng.”

“Ha?”

“Con đường tu tiên như đi ngược dòng nước, chỉ có thể dốc toàn lực ứng phó, thậm chí đánh bạc tính mạng mới có thành tựu... Ta vốn cho rằng thiên tài của ngươi sẽ không có loại quyết đoán này. Thế nhưng, mặc dù chỉ là súc mọn, nhưng ta nguyện ý giúp ngươi...”

Sau đó, Vương Vũ không nói thêm gì nữa, mà Vương Lục cũng không có tâm tư nghe lại.

Lúc này toàn bộ tâm tư của hắn đều bị hấp dẫn bởi lời nói của Vương Vũ vừa rồi, trong lòng phảng phất như có Cửu Thiên Cương Phong, tất cả nhân tố tên là lý trí, sự bình tĩnh đều bị phá thành mảnh nhỏ.

Sư phụ, con mẹ nó ngươi lấy nhằm kịch bản rồi hả? Lời thoại này không phải viết cho ngươi, ngươi đừng có đọc lung tung đây có được không?

Ngươi là loại sĩ nhục linh kiếm tiêu vong, tiêu vong đạo đức chứ không phải cái lý tưởng này làm trọng, người tốt nghĩa khí vi tiên, đồng ý với lý niệm tu hành của người khác liền không tiếc tiêu hao căn nguyên Hư Đan bản nguyên của mình để chữa thương cho hắn... Nếu lần sau gặp phải Tam Lang liêu mạng, có phải ngươi sẽ lao lên cởi quần áo người ta ngủ thiếp đi rồi không?

“...Được rồi, nhất định phải thừa nhận, hiện tại vị Vương Vũ hình nghĩa khí này cũng có chỗ đáng yêu. Nàng không tiếc hao phí căn nguyên bản thân trị thương cho mình, quả thật đã giảm bớt gánh nặng chữa thương. Nhưng chính vì như vậy, ngược lại càng làm cho Vương Lục cảm thấy hiếu kỳ.

Tại nơi hoang dã này, tiếp đến cùng là sinh cái gì, để một vị nội hướng lại không thất vọng nhiệt tình thiếu nữ, biến thành ngày sau vị kia được vinh quang linh kiếm cứu châu sĩ nhục?

Cái kia nhất định là tương đối nghiêm trọng nguy cơ a, nghiêm trọng đến mức, chí ít lấy hắn lực lượng trước mắt còn tuyệt không cách nào nghịch chuyển vận mệnh.

Bao gồm cả Âu Dương Thương ở trong một thế hệ hoàng kim tràn ngập ý thức nguy cơ, thường xuyên hô to để lại cho bọn họ thời gian không nhiều lắm, nhưng trên thực tế cho Vương Lục thời gian, mới thật sự là không nhiều lắm.

Lúc Vương Lục đang bế quan tiềm tu ở đỉnh núi, Âu Dương Thương tức thì dẫn đoàn đội mở ra con đường tu luyện rất dài.

Ba tháng qua, bọn họ đã kịch chiến với Phúc Tuyền Long Giao mười lần, mỗi lần đều thua thảm, cuối cùng lại càng có hai gã sư đệ bị thương nặng, suýt nữa mất mạng... Nhưng ba tháng qua, các tu sĩ linh kiếm cũng thấy rõ tiến bộ của chúng.

Đây là một đám thiên tài đệ tử không then với cái tên hoàng kim nhất thế hệ, là kỳ tài có thể thông qua thực chiến không ngừng nhanh chóng trở nên mạnh mẽ. Thất bại cuối cùng cũng không phải là phối hợp xuất hiện sai lầm, hoặc là thực lực không đủ, mà là Long Giao thông qua từng trận chiến kịch liệt cảm nhận được đối phương tiến bộ nhanh chóng, trong lòng sinh ra sợ hãi vận dụng Long Châu.

Long châu phun ra, là sát chiêu đủ để làm Vương Lục trọng thương. Một nhóm người này chỉ trả một cái giá lớn là hai người bị trọng thương liền thuận lợi rút về, so sánh ba tháng trước, tiến bộ có thể nói là không thể tưởng tượng được.

Mà trải qua ba tháng bế quan dài đằng dặc, Vương Lục cũng được khôi phục, tu vi càng tiến thêm một tầng.

Kế tiếp, dựa theo tính toán của Âu Dương Thương và Vương Lục, chỉ cần qua thêm một hai tháng nữa, Phúc Tuyền Long Giao liền sẽ biến thành hạng người thịt cá. Mà sau khi quét sạch Long Giao, có mấy vị sư đệ sư muội sẽ ở lại chỗ này, từng bước không chế Đại Tung Sơn, những người còn lại thì tiến sâu vào trong Hoang Man chi địa, tiếp tục rèn luyện.

Đáng tiếc, sự việc đã định trước sẽ không thuận lợi như vậy.

Dị biến bất tri bất giác giáng lâm.

...

Một ngày nọ, Âu Dương Thương nhận được một phong thư, khiến cho hắn cảm thấy có chút hiếu kỳ.

Ở vùng đất hoang dã, phong thư qua lại rất ít thấy, bởi vì điều kiện địa lý đặc thù ở nơi đây khiến cho rất nhiều pháp thuật truyền tin đều khó có hiệu lực bình thường. Về phần Phi Kiếm Truyền Thư, nhìn như ổn thỏa hơn một chút., Nhưng rất dễ dàng bị đám tinh quái ở đây chặn lại giữa không trung. Tiến vào vùng man hoang mấy tháng, ngay cả tín hàm trưởng lão sư môn cũng không nhận được, đám Chử Sinh chuyên quản lý huấn luyện gần như là ngăn cách với thế gian. Nhưng giữa bọn họ còn có phương pháp liên lạc, chỉ cần có thể liên lạc chặt chẽ cùng linh khí địa mạch của Man Man là có thể mượn lực lượng đại địa lan truyền tin tức.

Tuy nhiên muốn mượn nhờ địa mạch linh khí thì cần phải xây dựng pháp đàn tương ứng, mà đây không phải chỉ nửa ngày mà cần tiêu tốn tài nguyên cũng khá nhiều, nhất là ở nơi hoang dã này. Một nhóm người bọn họ từ Linh Kiếm sơn đi ra, trên người mỗi người đều mang theo tổ tài kiến tạo., Nhưng số lượng cũng không nhiều —— kinh tế môn phái dù sao cũng hơi khó khăn. Nếu không tìm được phong thủy bảo địa, bình thường ai cũng sẽ không nguyện ý đầu nhập tài nguyên kiến tạo pháp đàn. Ngay cả đội người Âu Dương Thương này, cũng là trước đây không lâu vì để có thể mở Hoang Tuyền Long Giao tốt hơn, mới có mấy người gom góp tài nguyên, ở đỉnh núi xây dựng một tòa cứ điểm, trong đó có pháp đàn thông tin dùng.

Âu Dương Thương tự nhận là tiến độ khai hoang xem như nhanh...Đại Tung Sơn Phúc Tuyền này, tại toàn bộ khu vực phía đông hoang man, xem như là một khu vực phong thủy bảo địa, đáy phúc tuyền tiết điểm chôn cất chất lượng không tệ, thích hợp cho tu sĩ trên dưới kim đan tu hành. Mà bọn họ mất thấy bốn, năm tháng thời gian có thể triệt để chiếm cứ nơi đây, cho nên mới đầu tư xây dựng tài nguyên ở đây. Mà nền móng cũng chỉ vừa mới xây xong mà thôi.

Mà mấy đội sư đệ sư muội khác, chắc sẽ không tiến triển nhanh như vậy... Hay là nói bọn họ gặp khó khăn ở nơi hoang dã, bắt đắc dĩ mới kiến tạo căn cứ?

Mang theo trong lòng rất nhiều nghi vấn, Âu Dương Thương mở ra tín hàm, ánh mắt chỉ quét qua hai lần, sắc mặt hơi đổi.

Thư là thư cầu trợ, nội dung trong thư phi thường đơn giản: Lưu Tam Dao sư đệ mất đi liên lạc ở khu vực Đại Mạc, khẩn cầu đại sư huynh hỗ trợ.

Người đưa tin là tiếng gió thổi, một vị sư đệ rất tin cậy. Tư chất ngộ tính đều có thể coi là thượng giai, tuy giới hạn các loại nguyên nhân, thực lực trong thế hệ hoàng kim không tính là đứng đầu, nhưng tâm tính thành thực, có thể làm trọng trách. Lần này ra ngoài mọi người chia làm nhiều đội ngũ, trong đó đội ngũ đi về phía bắc đầu đội trưởng chính là Phong Ngâm.

Với hiểu biết của hắn về phong phanh, đó là một người khá mạnh, bình thường cho dù gặp khó khăn cũng phải cố gắng tự mình giải quyết, không muốn phiền phức người khác. Lúc này lại viết thư xin mình giúp đỡ, e rằng tình huống không chỉ đơn giản là mất đi liên hệ.

Mà Lưu Tam Dao sư đệ hắn cũng hiểu rất rõ, đó là một trong số ít đệ tử ngoại môn thế hệ hoàng kim.

Kỳ thật danh xưng đệ tử ngoại môn này có chút chuyện xưa, sư phụ của ông ta là một trong những trưởng lão Thiên Kiếm Đường, có thể coi như là mầm đỏ chính... Nhưng ông ta xuất thân bất chính, trước khi vào núi đã là sơn phi hung hãn nổi danh Phàm gian, giết người như ngóe., Nhờ cơ duyên xảo hợp, trưởng lão Thiên Kiếm Đường mới bừng tỉnh hiểu ra, bước lên con đường tiên đạo. Chỉ là sau khi bước vào tiên môn, trên người Lưu Tam Dao vẫn còn lưu lại khí tức phi, liền không khỏi gặp phải trắc trở với đồng môn, sau đó càng ngày càng vắng vẻ, thậm chí bị người ta gọi là đệ tử ngoại môn Linh Kiếm phái.

Đệ tử trưởng thành dưới loại hoàn cảnh này, tính cách cao ngạo, độc lai độc vãng. Từ trước khi quản lý kế hoạch huấn luyện 《huấn luyện》, hắn nhiều lần một mình một mình tiến hành rèn luyện ở hiểm địa. Mọi người cũng đã sớm tập mãi

thành thói quen. Lúc trước đem hấn cùng Phong Ngâm sư đệ xếp vào một đội, còn có người lo lắng phong ngâm trấn không được hấn, hiện tại xem ra quả nhiên là có vấn đề xảy ra.

Mất liên lạc với khu vực đại mạc... sách sách, đúng là người biết bơi giỏi cung chiều.

Phong thư trên vai Âu Dương Thương Hợp, trong lòng đã đại khái có đầu mối.

Nhất định là Lưu Tam Dao tự cao hấn là Thổ Hành Thiên linh căn, cộng thêm nhiều năm khổ tu Thổ tướng pháp thuật, liền tự cho là tại sa mạc khu vực có thể hành động tự nhiên, so với rất nhiều sinh vật dân bản xứ càng thành thạo hơn. Sau đó hấn bỏ qua đoàn đội cô quân xâm nhập sâu hơn., Một người xây dựng căn cứ trong sa mạc vô ngần, kết quả lại không nghĩ rằng bên trong sa mạc vô ngần này lại ẩn chứa nguy cơ cực lớn, cơ bản không phải thứ mà linh căn Thổ hành Thiên có thể giải quyết được, hơn nữa, toàn bộ mọi người đều bởi vì nó mà bị ảnh hưởng.

Đương nhiên, Linh kiếm đệ tử đồng khí liên chi, vô luận ngày thường Lưu Tam Dao duyên dáng như thế nào, sau khi xuất hiện hiểm tình cũng không thể khoanh tay đứng nhìn, nhưng từ phong khiêu viết thư cầu viện đến xem...

“Tên ngu xuẩn này, cho dù khẩn cấp thế nào đi nữa, tốt xấu gì cũng phải cầu xin ta viết lên chứ... Liền thành khẩn cầu xin giúp đỡ, có quý mới biết nên giúp người cái gì? Chẳng lẽ giúp người dâng hương cho Lưu Tam Dao sao?”

Nhưng nghĩ một góc độ khác, tuy rằng phong ngâm làm người thường có chỗ sơ hở, nhưng cũng không đến mức thô ráp như thế, hơn phân nửa thời điểm viết thư tình cảnh xung quanh đã phi thường bất lợi, không kịp viết câu cầu khẩn cuối cùng quá dài, nói không chừng không phải là muốn hấn giúp tìm người, mà là giúp tất cả mọi người thoát khỏi khốn cảnh này.

Về phần địa điểm tin tức, dọc theo bức thư pháp lực còn sót lại liền có thể trở ngược rút lui, cũng không tính là khó, vấn đề là ở chỗ này.

Bây giờ phúc tuyến bên này, quả thật hấn không thoát thân ra được. Trong kế hoạch luyện cấp hấn là lựa chọn quan trọng

nhất. Trong lúc Vương Lục bế quan dưỡng thương, hẳn là người duy nhất có thể chính diện kiềm chế điếm Long Giao. Một khi không có hắn, những người khác có ra sức tác chiến thế nào cũng không thể bù đắp được chênh lệch cực lớn với cảnh giới Long Giao.

Về phần từ bỏ Phúc Tuyên Long Giao... cũng không phải là không được, dù sao mạng người là lớn, nhưng cho dù từ bỏ phúc tuyên cũng không phải chuyện đơn giản. Minh vừa đi như vậy, căn cứ này khẳng định là không giữ được —— lần tác chiến Long Giao kia ngay cả Long châu cũng phun ra., Hiên nhiên là không tiếc bất cứ giá nào để cùng nhân loại liều chết chiến đấu. Hẳn tuyệt đối sẽ không tử thủ tại phúc tuyên, một khi Âu Dương Thương rời đi, Long Giao lập tức sẽ từ trong nước lao ra lao thẳng đến nơi này, đến lúc đó bằng vào các sư đệ sư muội còn chưa hoàn toàn trưởng thành, tuyệt đối thủ không nổi.

Thủ không được, vậy cũng chỉ có thể chạy, nhưng mà muốn chạy đi đâu? Hoang man bước đi sát khí, cũng không thể tùy tiện chạy loạn. Hơn nữa ngay từ đầu xâm nhập phúc tuyên chính là một nước cờ hiểm, cường độ tinh quái bốn phía phổ biến tương đối cao, không có chính mình dẫn dắt, những người khác có thể bình yên vô sự rút lui đến khu vực an toàn sao?

Thế nhưng, nếu như mình dẫn đội đưa tất cả mọi người về khu vực an toàn, thế thì phong ngâm bên kia có lẽ sớm đã bị diệt sạch rồi.

Ài, đúng là không thể phân thân được... nhưng vẫn còn may, bây giờ trong tay mình vừa vặn có người có thể dùng... Không, chính xác mà nói, hẳn là phải dùng tốt hơn chính mình mới đúng.

Chỉ là không rõ thương thế của hắn rốt cuộc đã khôi phục như thế nào, ba tháng trước bị Long Châu chính diện oanh kích, cơ hồ là trọng thương sắp chết, ngăn ngừa ba tháng có thể khôi phục mấy thành, thật sự là vấn đề.

Nghĩ tới đây, Âu Dương thương cảm thấy càng thêm đau đầu.

Cũng may nửa ngày sau, lại có một phong thư khiến cho sự tình thay đổi.

“Lưu sư đệ gặp được quý nhân tương trợ, chúng ta đã chuyển nguy thành an, lúc trước quấy nhiễu sư huynh, vô cùng hổ thẹn.”

Nội dung phong thư thứ hai trong gió ngậm tới sẽ sung túc hơn rất nhiều. Đúng như trong thư nói tình cảnh của bọn họ đã chuyển nguy thành an, liền có đầy đủ nhân rồi viết một phong thư dài.

Căn cứ theo lời của Phong Ngân thì Lưu Tam Đào xâm nhập đại mạc vào một tháng trước mà bật vô âm tín. Dựa theo ước định ban đầu, hẳn nhiều nhất trong vòng một tuần sẽ theo đại mạc trở về, quá hạn không trở lại chính là gặp phải phiến toái.

Phong ngân thử nghiệm nhiều loại thủ đoạn cũng không thể lấy được liên lạc, rơi vào đường cùng đành phải dẫn đội xâm nhập đại mạc, cùng nhau tìm kiếm cứu.

Đương nhiên, với tư cách lãnh đội trưởng, Phong Ngân phải chịu trách nhiệm cho tất cả đội viên, cho nên không dám đi quá sâu, một khi thật sự gặp phải nguy hiểm, cũng chỉ có thể bỏ qua Lưu Tam Đào, bảo vệ những người khác... Kết quả bất hạnh chính là vừa mới tiến vào Đại mạc đã gặp phải bão cát mãnh liệt. Ô Phong rừng rục như lưỡi dao sắc bén thổi da tróc thịt, đoàn người tiến thối lưỡng nan, liền dùng pháp thuật đào gò cát, ở dưới mặt đất xây dựng tránh nạn, may mắn thoát khỏi.

Tiếp theo chính là bão cát không ngừng nghỉ. Bão cát ở khu mạc vô ngân này kéo dài được khoảng một tuần, hơn nữa còn chưa có xu thế giảm bớt, mà dưới mặt đất của sa mạc không biết vì sao lại nóng vô cùng, hơn nữa linh khí gần như đã cạn kiệt. Đoàn người bọn họ kiên trì một vòng, tiếp tế nhanh chóng tiêu hao, mắt thấy sẽ không thể tiếp tục được nữa.

Trong tuyệt cảnh, Phong Ngân đành phải thử hướng người khác giúp đỡ. Mà xét thấy hoàn cảnh vùng sa mạc vô ngân ác liệt như vậy, người bình thường đừng nói hỗ trợ, chỉ sợ bản thân khó bảo toàn, cho nên trước sau suy nghĩ cũng chỉ có thể xin đại sư huynh giúp đỡ... Mà dưới tình huống bão cát tàn sát bừa bãi, địa mạch linh khí phi thường hỗn loạn, gió ngậm mấy lần đều thất bại, cuối cùng chỉ có thể đưa một tin tức ngắn đến xin giúp đỡ.

Kết quả là sau khi lá thư đầu tiên rời khỏi đầu gió, bão cát lập tức ngừng lại.

Đồng thời, Lưu Tam Dao mất tích hơn một tuần cũng đã trở về, hơn nữa còn mang đến một đám bằng hữu kỳ quái.

“Rất khó tưởng tượng, ở hoang man thế mà lại tồn tại văn minh của sinh vật trí tuệ, đó là một đám thổ nhân sinh sống ở sâu trong đại mạc, ngoại hình xem ra tương tự với nhân loại độ cao của nhân loại., Nhưng sinh sống trong hoàn cảnh nhiệt độ cao, làn da bị phơi đến màu đỏ đậm. Đồng thời vì khu vực sa mạc thiếu thốn thực vật, bọn họ cơ bản lấy đi săn thịt ăn mà sống., Bởi vậy sinh ra một cái răng nanh sắc bén, nhưng bọn họ nhìn như hung tàn, kì thực ôn thuận dễ gần. Lúc trước Lưu sư đệ bị dị thú đánh lén trọng thương ở Đại mạc, chính là bọn họ cứu Lưu sư đệ, đồng thời cũng là do sau khi bão cát ngừng lại tìm được chúng ta, cũng mang đến cho chúng ta sự vật quý giá uống nước. Trước mắt chúng ta tình hình tốt, đã không cần sư huynh quan tâm nữa.”

Nhìn thấy phong thư này, Âu Dương thương thực sự kinh hãi, nơi hoang man lại còn có trí tuệ văn minh, đây chính là chuyện lạ chưa từng nghe thấy. Trưởng lão của môn phái đối với việc thăm dò vùng hoang man cũng hơn mấy trăm ngàn năm rồi, lại chưa bao giờ nhắc tới trong đại mạc còn có một đám người cát tồn tại như vậy...

Tuy nhiên nói đi cũng phải nói lại, trong vòng mấy trăm đến ngàn năm, chỉ bằng vào sức mạnh của Linh kiếm phái cũng chưa bao giờ hoàn toàn thăm dò qua vùng đất hoang man này, đặc biệt là nơi sâu trong đại mạc dường như thật sự chưa có dấu chân người... sự tồn tại của người cát cũng có thể giải thích được.

Chỉ là bất luận thế nào, gặp chuyện của bọn Phong Ngân tựa hồ cũng trùng hợp một chút, xảo hợp làm cho người ta rất khó tin tưởng là thuần túy trùng hợp, nhưng đồng dạng là đổi cái góc độ nhìn khác.

Trải nghiệm của mình sao lại không phải chứ?

Vương Di Lục đến từ một trăm năm sau xuyên việt một trăm năm sau... Hắc, ngay cả loại người này mà cũng gặp được,

vậy thì phong ngâm ở trong đại mạc gặp phải người cát có đáng là gì?

Nghĩ tới đây, Âu Dương Thương quyết định tạm thời không quản quá nhiều. Kế hoạch quản lý huấn luyện cương sinh của môn phái là bồi dưỡng nhân tài một mình, mà không phải gặp khó khăn liền hô to Đại sư huynh sư phụ bị yêu quái bắt phé vật. Vấn đề mình gặp phải tự mình giải quyết, cho dù những bộ lạc người cát kia có nguy hiểm gì, đó cũng là gió gầm tu hành của bọn họ.

Vì vậy Âu Dương Thương liền bắt đầu hồi tin, chăm chú nỗ lực một phen đối với đám người Phong Ngâm, sau đó chuẩn bị đem phong thư ra.

Đúng lúc này, sau lưng có tiếng bước chân vang lên, tiếng gió rít lên bên cạnh được một người nhặt lấy.

“Vương Lục sư đệ, ngươi không sao chứ?”

Trong căn cứ tiền tuyến này, gian phòng Âu Dương Thương chỉ có bản thân hắn và Vương Lục có thể tự do ra vào. Cho nên không cần quay đầu lại hắn liền biết, thương thế Vương Lục bế quan ba tháng đã khỏi hẳn xuất quan.

“Ừm, nghỉ ngơi ba tháng, năng lực tính năng đã hoàn toàn khôi phục.”

“Ngươi muốn nói có thể khôi phục sao?”

“Đều giống nhau cả... chà, ta nói này Âu Dương sư huynh, tin hay đây.”

Vương Lục nói, đưa tay búng lá thư: “Da dẻ đỏ thẫm, miệng sinh răng nanh... miêu tả trong thư này, sao nhìn quen mắt vậy nhỉ?”

Trong lúc nói chuyện, nụ cười trên mặt đã dần dần trở nên lạnh lẽo.

...

Mặt đỏ răng nanh, Vương tộc Ma giới.

Chín châu rộng lớn, thật ra có rất nhiều sinh vật hình người mặt đỏ răng nanh. Phong Ngâm trong thư cũng không tính tường tận, vì vậy khả năng phù hợp điều kiện mơ hồ này ít nhất cũng có bảy tám loại, cái gọi là răng nanh mặt đỏ rất có thể chỉ là trùng hợp.

Nhưng Vương Lục tuyệt đối không tin vào trùng hợp gì, nhất là... Gã biết rõ sau trăm năm Hoang Man chi địa bị cơn thủy triều màu đen chiếm cứ, hoàng kim bị diệt và Ma tộc không có khả năng thoát khỏi quan hệ này.

Mà thấy trên nội dung viết của Vương Lục có phản ứng rõ ràng, Âu Dương Thương nhất thời sửng sốt: “Sự đệ liên tưởng đến cái gì?”

“Chắc sư huynh vẫn nhớ lần đại chiến tiên ma thứ hai hai hai ngàn năm trước?”

“... Người nói là Vương tộc trong Ma tộc sao?”

Thân là đại sư huynh Linh kiếm Đại, Âu Dương Thương cũng là người bác học uyên bác, rất nhanh đã phản ứng lại Vương Lục đang nói cái gì.

“Ta cảm thấy lời giải thích này có chút gượng ép. Chúng tộc đã biến mất hai ngàn năm đột nhiên xuất hiện ở đây sao? Hơn nữa còn là Vương tộc trong Ma tộc, hơn nữa còn nhiệt tình chiêu đãi đám người Phong Ngâm sư đệ vô luận nhìn thế nào, những điều kiện này đều không liên hệ được với trước đó.”

Vương Lục nói: “Đó là bởi vì điều kiện người đã biết còn chưa đủ nhiều. Trên lịch sử của ta, các người đúng là đã chết dưới tay Ma tộc.”

“Thế nhưng nếu là Ma tộc, bọn hấn có lý do gì để trợ giúp đám người Phong Ngâm sư đệ sinh tồn trong bão cát?”

Vương Lục nói: “Tóm lại là hảo ý ở chỗ trị bệnh cứu người là được.”

Âu Dương Thương nói: “Nếu như không phải xuất phát từ hảo ý, như vậy chỉ có thể giải thích cho bọn họ là có mục đích khác trợ giúp Phong Ngâm sư đệ.”

Vương Lục gật gù đầu: “Hơn nữa nhìn từ trong thư thì... Bọn họ vừa mới ra ngoài cầu viện, Ma tộc liền lập tức đi cứu viện, thời cơ này cũng có chút vi diệu.”

Âu Dương Thương nói: “Nếu như không phải trùng hợp, thì chính là cố ý đây, ta nghĩ cũng không ngại giả thiết như vậy: Bọn họ thông qua biến hóa của địa mạch linh khí, hiện phong ngâm sư đệ ra tin cầu viện, phỏng chừng nếu bỏ mặc kệ, rất có thể sẽ có người ngoài đến cứu viện, cho nên mới cứu bọn họ ra trước một bước, tránh để xảy ra chuyện...”

“Làm như vậy có ý nghĩa gì chứ? Là do thực lực bản thân không đủ, kiêng kỵ lực lượng bên ngoài, hay là đám người Phong Ngâm đối với bọn họ có giá trị đặc biệt?”

Âu Dương Thương tò mò hỏi: “Giá trị đặc biệt là gì?”

Vương Lục nói: “Ta hiểu như vậy, nếu không phải Phong Ngâm bọn họ còn có nhiều giá trị lợi dụng, bọn họ trực tiếp ra tay giết, làm thổ dân, bọn họ không đến mức ngay cả chút bản lãnh đó cũng không có, hơn nữa vùng Hoang Man này khắp nơi đều là tinh quái nguy hiểm, người chết là chuyện bình thường, sau một trận bão cát qua đi, bảo đảm xác người chết không còn, chúng ta cho dù muốn tìm người cũng không tìm được manh mối.”

“Như vậy cái gọi là giá trị lợi dụng...” Âu Dương Thương nói, càng lộ ra nhiều nghi hoặc: “Sư đệ, theo người biết, Ma tộc có dùng huyết tể nhân loại để đổi lấy truyền thống của lực lượng hay không?”

Vương Lục nói: “Loại truyền thống này không chỉ riêng Ma tộc có, mà nhân loại tu sĩ cũng có. Chuyện đám tà tu kia huyết tể vạn người đến luyện chế Vạn Linh Huyết Châu người cũng chưa từng nghe qua. Văn minh Ma tộc cũng không thua gì nhân loại, có kỹ xảo cùng loại cũng rất bình thường.”

Âu Dương Thương nói: “Nhưng điều này kỳ thật có chút khó nói, nếu muốn huyết tể. Vừa lên liền trực tiếp động thủ là được, Phong Ngâm bọn họ bị bão cát vây khốn mấy ngày, đầu

hết đèn tắt. Ma tộc nếu muốn hạ thủ, bọn họ căn bản không có vốn để phản kháng. Huống chi... Trong thư mặc dù không có nói rõ., Nhưng nhìn ra Ma tộc ở trong đại mạc kinh doanh không tồi, thực lực chính thể không tầm thường, tuyệt đối không phải bảy tám người bọn họ có thể chống lại. Điểm cuối cùng, bọn họ thực sự không cần mang tới tiếp tế cho bọn người Phong Ngâm, trợ giúp bọn họ khôi phục lực lượng.”

Vương Lục sờ sờ cằm: “Phải sắp xếp lại điều kiện đã biết đại khái có thể suy đoán ra, Ma tộc cần bọn họ sống sót, đảm bảo thực lực nhất định, lại không thể sinh ra ý thức phản kháng, lại không thể bị người ngoài quấy nhiễu, tổng hợp ba điểm này xem... Có nên mượn hạt giống hay không đây?”

“Ha?”

“Ví dụ như bọn hãn có thể hấp thu toàn bộ kinh nghiệm hai lần đại chiến tiên ma trước, giáo huấn Chủ Bằng tính sáng tạo ra một cái chủng tộc hoàn toàn mới, dung hợp với sở trường của hai nhà, cho nên cần gió ngâm chờ tình nhuệ trong tu sĩ nhân loại để cung cấp hạt giống, cũng chính là cùng loại với Ma tộc bổ sung gian... Không đúng, bổ sung xong kế hoạch.”

“...” Âu Dương Thương nghe vậy trầm mặc không nói, bởi vì gã đã không còn gì để nói.

“Căn cứ theo hiểu biết của ta về Ma tộc, hiện tại bọn hãn hãn là gần như mất nước, tình huống cụ thể trong này là như thế nào., Nếu người cảm thấy hứng thú với ta sau này sẽ giải thích với người... Mặc dù không rõ bọn họ làm cách nào chạy tới Đại Lục ở Cửu Châu, nhưng nghĩ đến việc một chủng tộc gần chết mà nói, sinh sôi nảy nở sẽ là tộc đầu tiên. Mà nếu số lượng tộc quần của bọn họ không nhiều lắm thì..., Như vậy, những giao dịch thân thích và giao dịch gần đây rất có thể sẽ xuất hiện bất lợi cho chủng tộc. Ít nhất những Vương tộc ở Ma giới mà ta biết, chỉ cần Vương tộc này trưởng thành là có thể dùng thực lực của bản thân ngưng kết ra một bộ trọng giáp. Mà chủng tộc trong Phong Ngâm thư nói tới gần như đều chạy trốn chết, nếu lại thoái hóa tiếp thì đoán chừng ngay cả chiến bộ đầu tiên cũng không có... Hiện tại rất có thể bọn họ đang tiến hành giao dịch với Nhân tộc có gen tốt nhất trong Cửu Châu Đại Lục.

“Con mẹ nó nguoi lại có lý mà còn đoán được một chuyện hoang đâm vô đạo sao?”

Vương Lục mỉm cười: “Su huynh quá khen.”

“Không khách khí...” Âu Dương Thương thật có chút tức giận cũng không thèm đi ra, chỉ có thể chấp tay, trên phương diện tiết lộ mai táng mặc dù không bằng.

Vương Lục cười cười, nghiêm mặt nói: “Nếu như không phải là Ma tộc bổ sung gian... bù đắp xong kế hoạch thì còn có thể là nguyên nhân gì chứ? Cũng không thể là bọn hản thả dây dài câu được cá lớn, muốn bắt sống, đợi chúng ta buông lỏng cảnh giác rồi lại làm ra được nguy cơ gì, dùng gió thổi gió để bọn hản làm con tin câu chúng ta được chứ?”

“... Vì sao không thể?”

Vương Lục sững sốt một chút nói: “Su huynh, người cảm thấy suy đoán này là đáng tin sao? Ta cảm thấy rất không thú vị, một chút cũng không ngoài dự đoán của mọi người, còn không bằng kế hoạch bổ sung gian của Ma tộc chơi vui đây.”

“Làm ơn người đừng chơi nữa. Ta nghĩ chiến thuật câu rất có thể chính là chân tướng, nếu đúng như những gì người nói là dư nghiệt Ma tộc, hiện tại hản là đang nhắm vào ta.”

“Cái này hả, đại sư huynh, người có tài đức gì mà bị người ta nhắm vào như thế chứ?”

“Bởi vì ta là người mạnh nhất trong số tu sĩ trẻ tuổi ở Cửu Châu Đại Lục, nếu có thể loại bỏ ta, tương lai Đại Lục Cửu Châu sẽ bớt đi một nhân vật lĩnh quân. Đứng ở lập trường Ma tộc, đây là đại sự đủ để vì nó mà huy động nhân lực.”

“... Su huynh người vừa mới nói ở tiết lộ mai táng tự thẹn không bằng sao? Quá khiêm tốn rồi nhỉ?”

“Ta là thực sự cầu là đúng mà thôi. Tu sĩ bản đại lục cửu Châu, không có mấy ai ta dám chiêu cả.”

“Được rồi, vậy thì để cho chúng ta bảo vệ tương lai của cửu Châu Đại Lục, từ bỏ trụ cột của mình, buông bỏ phong ngâm bọn họ đi.

Âu Dương Thương cười một tiếng: “Nếu ngay cả đồng môn sư đệ mà cũng nói ném được, thì loại nhân vật như vậy trong

tương lai tu vi có cao hơn nữa cũng không xứng được gọi là thiên tài trụ cột gì.”

Vương Lục nghe vậy, trong đầu lập tức nhớ lại thân ảnh thiếu nữ cầm Lục Tiên Kiếm trong tay, lập tức vui vẻ nói: “Lời này ta thích nghe.”

Âu Dương Thương nói ra: “Đương nhiên là bọn họ muốn cứu Phong Ngâm, nhưng chuyện này cũng cần bàn bạc kỹ hơn. Huống chi bây giờ chúng ta cũng không có lý do gì để nói trước khi đi cứu người, tùy tiện đi tới chỉ có thể khiến bọn họ lâm vào hiểm cảnh.”

Vương Lục tiếp lời: “Hơn nữa trong thời gian ngắn, có lẽ bọn họ cũng không lo lắng đến tính mạng, dù sao mỗi vẫn là vật sống tốt. Nhưng sự tình cũng không nên kéo dài quá lâu, vạn nhất bên kia thực sự chấp hành kế hoạch bổ sung gian của Ma tộc, chúng ta chung quy không thể coi phong ngâm của bọn họ nguy cơ mà không thấy. Bây giờ ta bị thương lại, bước tiếp theo chúng ta hãy tăng tốc độ nhanh một chút, mau chóng xử lý con Long Giao kia, sau đó sắp xếp ổn thỏa những người này, liền đi Đại mạc cứu người.”

“Ừm, hiện tại giá trị luyện cấp của Phúc Tuyên Long Giao này cũng đã bị ép hơn phân nửa, kết thúc sớm một chút cũng không phải là không thể. Tuy nhiên, trong khoảng thời gian này tốt nhất có thể bảo trì cùng thư tín bên kia lui tới, ổn định thế cục một chút, cũng tốt hơn là thăm dò một chút lai lịch của đối phương.”

Vừa nói, Âu Dương Thương vừa nhắc bút lên, khoa bút tạt thư.

Vương Lục ở một bên nhìn, chỉ thấy Âu Dương Thương viết như thế: “Phong ngâm sư đệ, lần đại nạn này không chết, thật đúng là đáng mừng. Đại mạc sa nhân trong thời khắc quan trọng nhất xuất thủ cứu viện, các người phải nhớ ơn cứu mạng là đừng tuyên trương báo... Các người ở trong bão cát tra tấn mấy ngày, thân thể ngọc phủ đều bị áp bức, chắc hẳn đã chong chất vết thương, nhưng nhớ kỹ nguy cơ và kỳ ngộ cùng tồn tại, lần này cũng là cơ hội tu hành đột nhiên tăng mạnh...”

Âu Dương Thương lái nhải, từ công pháp tu hành đến sinh hoạt hàng ngày, từ xử lý nhân tế quan hệ đến chuyện lớn, viết

một phong thư chừng mấy ngàn chữ dài, Vương Lục thấy vậy như si như say: Công phu quán nước thành thạo như thế, sư huynh nếu đi ngay kể cả tiểu thuyết cũng là một hảo thủ.

Nhưng trừ điều đó ra, Vương Lục cũng từ đó nhìn ra chút môn đạo.

“Phổ số?”

“Đúng vậy, phương thức giải bí mật chỉ có mấy tiểu đội trưởng biết ta đã đem chuyện của Ma tộc viết ở bên trên, tin tưởng sau khi Phong Ngân biết được sẽ đưa ra phán đoán hợp lý.”

“Hơn nữa bên trong chính văn không hề có ý che giấu ân cần quan tâm, còn lấy lý do quan tâm thương thể khôi phục, yêu cầu Phong Ngân mỗi ngày hồi âm, cũng coi như làm một khóa an toàn cho bọn họ. Quan trọng nhất là...”

Âu Dương Thương cười cười, đưa tay bản ra mấy dòng chữ cuối cùng trên phong thư.

“Một tháng sau, đợi ta xử lý xong sự vụ trong tay, sẽ tự mình đến nhà báỉ phỏng, đại biểu môn phái hướng sa nhân cảm tạ chân thành.”

Nói cách khác, một tháng sau, Âu Dương Thương liền dự định gặp gỡ Ma tộc ở đại mạc.

Phong thư này, tin tưởng đám Ma tộc cũng có thể xem được, nếu như bọn họ thực sự là vì câu dẫn chính mình tiến đến, hẳn là không quan tâm chờ đợi một tháng này. Nhưng nhiều thêm một tháng thời gian chuẩn bị, Âu Dương Thương liền nắm chắc có thể xông vào bất cứ đầm rồng hang hổ nào.

Bất quá, quyết tâm này vào ngày thứ ba đã bị dao động thật lớn.

“Đa tạ sư huynh lo lắng, sư đệ đã cảm động cũng là xấu hổ... Ở trong đại mạc tất cả tình huống đều tốt, người cát đối đãi chân thành nhiệt tình, chẳng những an bài chỗ ăn ngủ cho chúng ta, càng cung cấp linh thảo quý giá có thể khôi phục pháp lực, khỏi hẳn thương thể. Chỉ là cảm động cũng có chút phiền não, những thiếu nữ dân bản xứ này nhiệt tình chạy trốn, làm người ta... Thực có chút khó chống đỡ.”

Khi nhận được phong thư này, Âu Dương Thương hai tay cầm phong thư liền sửng sốt trong khoảng thời gian một nén nhang, hơn nữa càng nhìn thì hai tay run càng nhiều.

Cuối cùng, với tu vi tâm tính của Âu Dương Thương cũng kiềm nén không được lửa giận trong lòng.

“Cút mẹ ma tộc bổ gian của ngươi đi.”

...

Mọi người thường nói trên đời không như ý tám chín phần mười, ý tứ là chuyện trên thế giới bình thường sẽ không thể hiện theo suy nghĩ của mọi người.

Tỷ như tình hình ở đại mạc phía bắc Man Hoang chính là như vậy.

Vào lần đầu tiên nhận được thư phong ngâm cầu trợ, Âu Dương Thương cùng Vương Lục đã suy đoán vô số khả năng, phỏng đoán qua đủ loại âm mưu quỷ kế của Ma tộc, đã suy đoán qua đủ loại tra tấn ở khu vực Đại Mạc phía Bắc mà bọn người Phong Kính có thể gặp phải, cũng đã thiết kế vô số phương án cứu viện. Nhưng ai cũng không ngờ sự tình lại tràn ngập tính hí kịch như vậy. Bên này còn đang lo lắng đề phòng, nhưng bên kia lại rơi vào phiền não ôn nhu hương thật sâu.

Lúc đó phụ trách hồi âm chính là Vương Lục. Đối với vấn đề thiếu nữ dân bản xứ khó có thể chiêu mộ được Phong Ngân đề xuất ra, câu trả lời của Vương Lục chính là viết một phần Quy Hoa Bảo Điển cho hắn, khuyên hắn nhanh chóng trăm xong phiền não, xong hết mọi chuyện.

Mặc dù như vậy có chút có lỗi với lão bản nương trên tuyến lịch sử, bất quá Vương Lục Nghĩa Trung cũng lười quan tâm nhiều như vậy.

Đương nhiên, tin hồi âm như vậy cũng không giải quyết được vấn đề gì, hơn nữa hai ngày sau, tiếng gió lại vang lên lần nữa: bão cát ở Đại mạc trăm năm một lần luân hồi lại tàn phá bờ bãi, trọn vẹn mấy tháng, ngoại trừ ốc đảo chỗ người cát, các khu vực còn lại đều trở thành tử địa miễn tiến, ốc đảo hoàn toàn ngăn cách với ngoại giới.

Nói cách khác, bọn họ bị nhốt chết rồi.

Sau đó Âu Dương Thương cùng Phong Ngân lại thêm mấy lần thư, xác nhận lúc này Đại Mạc quả thực đã là một vùng tử địa, căn bản không thể ra vào, kế hoạch nghĩ cách cứu viện cũng chỉ có thể bàn bạc theo kế hoạch. May mà ốc đảo chỗ đám người Phong Ngân không hổ là động tiên phúc địa, linh khí dư

dã, sẽ không chậm trễ tu hành, vấn đề duy nhất chính là thiếu nữ dân bản xứ ngày càng nhiệt tình đã dần dần có xu thế không từ thủ đoạn, nguy cơ tập trung khắc không thể chậm.

Thi triển như vậy không ai dự liệu được, nhất là biểu hiện của người cát Đại mạc hoàn toàn vượt quá dự liệu của Vương lục và Âu Dương.

Tóm lại, nói không rõ rốt cuộc là Ma tộc ở sa mạc vô ngần quá giáo hoạt, diễn một hồi thật đẹp tận mắt, làm cho đệ tử hai đời Linh kiếm không tìm ra được sơ hở... Vẫn là phỏng đoán lúc ban đầu của Vương Lục cùng Âu Dương Thương có chút sai lệch. Tóm lại trong suốt một tháng sau đó, mọi người ở đây đều không lộ ra bất kỳ sơ hở nào. Thậm chí nói, biểu hiện của bọn họ đã không thể bắt bẻ.

Đám người cát ở thời khắc mấu chốt cứu được đám người gió ngậm, cung cấp sự chăm sóc hiếm có cho bọn họ. Ngoài ăn mặc, ở lại, càng có thiếu nữ dân bản xứ nhiệt tình dạt dào, dáng người nóng bỏng mỗi ngày làm bạn.

Đãi ngộ bực này, thậm chí khiến cho Âu Dương Thương có một trận hoài nghi tính chân thật của mình, rốt cuộc những người cát kia đang thả dây dài câu cá lớn... Hay là thật sự đến Ma tộc bỏ sung gian?

Đương nhiên, thân ở nơi hoang dã, trải qua lại ly kỳ, thêm một phần cẩn thận tuyệt đối không phải là chuyện xấu, cho nên Âu Dương Thương nhiều lần dùng mật văn nhấn mạnh an toàn, cường điệu muốn gió gằm chờ các sư đệ sư muội giữ chặt trình tiết, trong lúc đó căn bản không ngáng đường, đến sau này phong ngâm thậm chí uyển chuyển bày tỏ: “Thật ra đại sư huynh người không cần lo lắng cho chúng ta như vậy, chúng ta biết rõ chừng mực.”

Âu Dương Thương tự giễu nói: “Chậc, thế mà lại bị người ta ghét bỏ.”

Vương Lục Tâm nói đây là người nói nhảm... Tuy rằng mọi người đều biết người nói nhiều, nhưng vì việc lớn nhỏ, mỗi ngày chậm rãi cập nhật Tam Phong gia thư, liên tục một tháng liên tục không ngừng, người trông cậy vào người ta cho người toàn cần cù sao? Chỉ biết coi như là người có dụng tâm riêng mà thôi.

Âu Dương Thương có chút khó tin nói: “Có ý đồ riêng? Nói như vậy, hiện tại ta nghiễm nhiên đã không cho phép người khác ăn được mấy cây nho quý, mặt mày xấu xí thế này sao? Thật quá đáng quá, ta hoàn toàn có thành ý mà!”

Vương Lục hừ một tiếng: “Cho nên người có thể tức giận mấy con sơn tinh thủy quái đến chứng minh bản thân a.”

“Ta nói thật đấy, ta thấy thị nữ mỹ ngư bên trong Phúc Tuyên Long Cung cũng thật không tệ, thủy linh non mịn, hơn nữa được long giao dạy dỗ ngoan ngoãn hiểu chuyện, kỹ nghệ thành thạo, như thế nào so với đám dân bản xứ phơi nắng ở trong sa mạc kia thì mạnh hơn nhiều a, ta xem bọn họ hiện tại mỗi ngày đều khóc lóc kể lể bị thiếu nữ dân bản xứ quán lấy không thể khai giao., Nói là xuyên thủng tâm tư xử nam giả, chưa từng thấy nữ nhân, xem cái gì mới mẻ. Mà chỉ cần người hát gió cho bọn họ khoe khoang hương vị mỹ nhân long cung một phen, bọn họ nhất định sẽ cảm giác thiếu nữ dân bản xứ vị như nến, từ nay về sau một lòng chờ đợi người và ta tiến đến cứu viện, sau đó đến phúc tuyên hưởng thụ khoái hoạt của mỹ nhân ngư.”

“Nói cũng có lý.” Âu Dương Thương lông mày nhướng lên, lại giống như chăm chú suy nghĩ về tính khả thi của chuyện này.

Vương Lục thấy quả thực vui đến không thể chống đỡ nổi: Nói toạc ra vị Âu Dương sư huynh này và Phong Ngân bọn họ kỳ thật cũng không có gì khác nhau mới là giáo dục thế hệ hoàng kim của Linh kiếm phái còn đỡ, duy chỉ thiếu mỗi một lý tưởng giáo dục là được, thôi thì để cho đệ tử đời sau ta đến dạy bù thêm cho các người vậy.

Cũng may sự tình cuối cùng cũng không có hướng về phía đó triển khai, bởi vì ngay lúc Âu Dương Thương bắt đầu chăm chú cân nhắc tìm hiểu Long Cung Mỹ Nhân Ngư, thì dưới phong ngâm hạ một phong thư cầu viện đưa đến.

Lần này nội dung đơn giản hơn nhiều, nhìn qua đều là những phụ huynh không có dinh dưỡng, chỉ là phương thức mã hóa viết: Người cát chúng ta hiện có ý thao túng bão cát tàn sát bừa bãi này không phải một trăm năm một lần luân hồi, mà là vũ khí bí mật bọn họ nắm giữ trong tay.

Nội dung lá thư dừng ở đây, nhưng sau khi nhận được thư, sắc mặt Âu Dương Thương và Vương Lục đều thay đổi.

Người cát có thể lợi dụng bão cát làm vũ khí, điều này cũng không có gì mới lạ, vấn đề là lúc trước bão cát dài đằng đằng là cố ý gây ra... Bọn họ vì vậy khốn đám người Phong Ngâm mà chịu hạ bản sao? Chẳng lẽ thật sự vì Ma tộc bỏ sung xong kế hoạch hay là vì...

Sau nửa ngày, một phong thư mới xuất hiện, khiến cho tình huống càng thêm chuyên biến xấu.

“Đại sư huynh, những người cát kia hình như đã làm khô cứng tính nhẫn nại, bắt đầu động thủ. Có hai vị sư đệ bị nữ tử rất có uy vọng trong Sa Nhân tộc cưỡng ép mang đi, bước tiếp theo nên làm gì bây giờ, mong rằng sư huynh mau chóng hành sự.

Lúc đó nhận được thư là Vương Lục, bởi vì thư tương tự lúc trước nhận được quá nhiều lần, cho nên hắn tiện tay viết lại một phong thư: “Nhớ để bọn họ uống thuốc xong.” Xong việc liền xong việc.

Đến khi phục hồi tinh thần lại mới ý thức được hình như những ma tộc sa mạc kia sắp bắt đầu chơi đùa thật.

Bản thân mình vui đùa giống như thật suy đoán thành thật, Ma tộc thật sự muốn mượn hạt giống của bọn họ, hơn nữa chỉ sợ không chỉ có mượn hạt giống, mà còn muốn mượn nhờ thái độ mạnh mẽ của bọn họ, mình bạch người cát... Không, đám Ma tộc đã không quan tâm liệu có thể kích thích địch ý của bọn họ hay không. Trên thực tế lấy lực lượng bão cát bọn họ có thể không chế cũng căn bản không cần quan tâm.

Sự tình đã không thể kéo dài nữa, cho nên Vương Lục lập tức tìm đến Âu Dương Thương, thương nghị đối sách bước tiếp theo.

Nếu nói phương bắc cứu viện, bất cứ lúc nào cũng có thể lên đường, chỉ là các sư đệ sư muội khác vẫn còn chưa yên tâm để bọn họ ở lại chỗ này.

“Phúc Tuyền công lực đã đến một bước cuối cùng, đồng thời cũng là bước nguy hiểm nhất. Nếu lúc này mà rời đi...”

Phong Ngâm bên kia tình huống khẩn cấp, nhưng tình huống bên này cũng không lạc quan như vậy. Đối thủ là cường địch

cấp Nguyên Anh, vạn nhất xảy ra chuyện, nói một câu lãnh khốc. Phong phanh bên kia dù sao cũng chỉ có bảy tám người, bên này có hơn ba mươi tính mạng a.

Mà ngay lúc này, Dương Phi tùy tiện gõ cửa vào phòng.

“Ồ, đại sư huynh, Vương sư huynh, hai người các người lại thương thảo kế hoạch tác chiến à? Thật ra không cần phiền toái như vậy đâu, Long Giao đã nỗ lực hết đà, căn bản không có nguy hiểm gì, cho dù các người không ra mặt, chúng ta cũng nắm chắc tám chín phần mười có thể giết chết được nó.”

Tự một tháng trước, Âu Dương thương dẫn đội, dưới tình huống không có Vương Lục trợ trận, đối mặt Long Giao long châu phun ra đều có thể bình yên rút lui, thực lực song phương so sánh bắt đầu chênh lệch nghịch chuyển. Từ đó về sau, ý chí chiến đấu của các tu sĩ cũng sục sôi, thực lực càng ngày càng tăng, mà Long Giao thì ngày càng sa sút, càng ngày càng khó ngang hàng. Bây giờ lại dựa vào địa phận Long Cung dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, bại vong chỉ là chuyện sớm hay muộn, nhưng... đó là dưới tình huống có Vương Lục và Âu Dương Thương dẫn đội.

Dù sao Long Giao cũng là bá chủ chiếm giữ nơi đây mấy trăm năm, nào dễ dàng chết như vậy?

Nhưng còn chưa đợi Âu Dương Thương nói cái gì, đã thấy Thái Hà cũng đi vào phòng: “Hai vị sư huynh, chuyện gì chúng ta cứ nói thẳng đi, chúng ta nhìn ra được, các người thật ra vẫn có chuyện quan trọng cần phải xử lý, nhưng lại bởi vì chúng ta vướng víu mà không thể thoát thân... Nhưng nếu muốn ta nói, các người cứ thoải mái đi làm việc mình cần làm đi, những người như sư đệ sư muội chúng ta, cũng không thể cứ dựa dẫm vào các người mãi được.”

Vương Lục cười lạnh: “Ai da, cánh cứng quá, ngực không lớn, khẩu khí không nhỏ.”

Sau đó Thái Hà không chút khách khí đá vào đầu gối của hắn.

“Đại sư huynh, chúng ta đang nghiêm túc.” Thái Hà nói, lấy một chồng giấy dày từ trong túi trữ vật ra: “Đây là kế hoạch tác chiến mà chúng ta tự nghĩ ra... Là không có các người trợ

giúp thì phải làm như thế nào để chống lại nhiều phương án với Long Giao. Có lẽ không được hai vị sư huynh liên thủ làm ra tận thiện tận mỹ như vậy, nhưng mà...”

Âu Dương Thương nhận lấy bản kế hoạch, nhìn thoáng qua, ánh mắt rớt cuộc không dời đi được. Vương Lục sau khi đến gần cũng khẽ nhưng mày.

Lúc trước, thật đúng là đã khinh thường nhóm người này, cho tới nay bọn họ đều bị vạn trượng quang mang của Âu Dương Thương áp đảo âm đạm không ánh sáng, nhưng trên thực tế... Bọn họ chính là hoàng kim thể hệ đáng kiêu ngạo nhất của Linh kiếm phái mấy ngàn năm qua. Âu Dương Thương mạnh ở năng lực toàn diện, cũng không phải nói bất kỳ hạng nào cũng có thể áp đảo những người khác xa xa xa.

Khi bọn Dương Phi tập hợp lực lượng của mọi người, có khả năng áp đảo tất cả đại sư huynh.

“... Được rồi.” Sau thời gian dài trầm mặc, Âu Dương Thương thở dài: “Ta đồng ý với kế hoạch này, trên thực tế cho dù ta có làm cũng không thể làm được gì tốt hơn. Chỉ cần các người nghiêm khắc chấp hành, hoàn toàn có thể trước nguy hiểm có thể điều khiển Long Giao.”

Sau khi được sư huynh tán thành, Dương Phi cùng thái hà không khỏi hoan hô âm ỉ, thậm chí ôm chặt lấy nàng, nhưng sau một khắc tiếng hoan hô liền im bật mà dừng.

“Bất quá có chút chú ý điều này ta vẫn phải nhấn mạnh một chút, đầu tiên là...”

Còn chưa dứt lời, Âu Dương Thương đã bị hai người đồng thời đá ra ngoài.

Cùng Vương Lục bước lên con đường phía bắc, là nửa ngày sau. Chỉ là nhân số đội ngũ so với mong muốn lúc đầu nhiều hơn một người.

Ngoại trừ Âu Dương và Vương Lục, còn có một gã Vương Vũ yên lặng theo ở phía sau.

Wương Vũ đi theo, là yêu cầu mà Âu Dương Thương đưa ra. Trên thực tế, điều này cũng làm cho Vương Lục lấp bắp kinh hãi.

Bất luận là theo phương diện nào, lúc này tu vi của Vương Vũ vẫn còn chưa đủ để trưởng thành, chỉ là một tên đồng đội heo mà thôi, mà hành động cứu viện từ phía Bắc lại mang ý nghĩa cùng Ma tộc giao chiến, nguy hiểm cực lớn. Đối với Vương Vũ, thuần túy chỉ là gánh nặng mà thôi.

Nhưng mà, khi Âu Dương Thương nghiêm túc nói ra: “Ta không yên tâm nàg không ở bên cạnh ta.” Lúc này, Vương Lục căn bản không tìm được bất kỳ lý do phản đối nào.

“Được rồi... Ai bảo chúng ta chưa kịp bắt mỹ nhân ngư long cung, dùng tên nhóc này một chút cũng được chứ?”

...

Từ Phúc Tuyền, Đại Tung Sơn đi thẳng đến khu vực sa mạc mà bọn người Phong Ngân bị nhốt, mất trọn vẹn hai ngày.

Đây cũng là kết quả mà Vương Lục và Âu Dương Thương dốc hết toàn lực.

Dù sao nơi hoang man cũng là vùng đất hoang man, đối với hai vị Kim Đan Chân Nhân đỉnh cấp thì đây không phải là hậu hoa viên nhà mình... Vì tránh né nguy hiểm, thật ra hai người bọn họ đã đi một vòng lớn, lựa chọn tinh quái phân bố tương đối thưa thớt, thực lực cũng không quá mạnh, cả ngày lẫn đêm kiên trì.

Về phần Vương Vũ, do hai người thay phiên nhau gánh. Lúc này nàng còn lâu mới có phong thái yếu điệu như ngày sau. Thoạt nhìn như nàng là một con nha đầu bó củi, lưng gánh cũng không cố sức, cũng sẽ không ảnh hưởng đến hành trình này.

Thời điểm ba người chạy tới biên giới sa mạc, chỉ thấy trên cồn cát chập chùng, mặt trời chiếu cao, vạn dặm không mây. Bầu trời trong suốt phẳng phất đang không tiếng động mời bọn họ đi vào đại mạc, tiến về mảnh ốc đảo thần bí kia.

Vương Lục đột nhiên cảm thấy trong lòng như có tiếng cảnh báo, hơi nhíu mày: “Cứ cảm giác lần đi trước này là không lối về...”

Âu Dương Thương cười nói: “Vậy ngươi cho rằng kết quả gặp lại sẽ tốt hơn một chút sao?”

Đương nhiên là không phải.

“Nói ra, ngươi thật muốn mang tên này cùng đi sao? Ta vẫn cảm thấy không đáng tin, thực sự có thể yếu.” Vương Lục duỗi ngón tay chỉ vào Vương Vũ cách đó không xa đang khoanh chân ngồi.

Vốn chỉ là thuận miệng oán giận, không ngờ Âu Dương Thương ngược lại có chút nghiêm túc: “Nàng đối với ngươi rất trọng yếu, tại lịch sử chi tuyến của ngươi.”

Cái này... xác thực cũng không sai.

“Có thể may mắn sống sót sau cơn đại thiên tai kia, và cũng sẽ trở thành nhân vật vô cùng quan trọng với hậu thế của người, hẳn nàng cũng có chỗ đặc biệt.”

Ha ha, nếu như người nhìn thấy dáng vẻ của nàng trăm năm sau, nên biết nàng tuyệt đối không chỉ có “có chút chỗ đặc biệt”

“Ngược lại, có lẽ đám người Dương Phi sư đệ chưa sống sót? Nhìn phản ứng của người có thể nhìn ra, người có vẻ vô cùng xa lạ với bọn họ.”

Vương Lục lập tức nhớ tới một người thân ở trong đội ngũ nhưng lại bị chính mình xem nhẹ. Lục Ly sư thúc, ta thật có lỗi với người.

“Ngược lại, tựa hồ người còn tương đối quen thuộc với phong ngâm, như vậy hẳn hẳn cũng là một trong những người còn sống sót. Cho nên đây không phải rất đơn giản hay sao? Để cho nàng tận lực ở chung một chỗ với người sống sót, chung quy so với những người chết đi cùng an toàn hơn.

Điều này cũng có vài phần đạo lý, vì vậy đại sư huynh ta lập tức dẫn theo muội muội Vương Vũ cáo từ, một mình huynh đến sa mạc tìm Phong Ngâm để giở trò đi.

“Này, người hẳn tâm nhìn một mình ta đi chết hả?”

Vương Lục rất muốn nói rằng ta không đành lòng nên không nhìn. Nhưng cân nhắc đến giá trị tiết kiệm của vị đại sư huynh này so với mình thật ra cũng không khá hơn bao nhiêu, vạn nhất hẳn quỳ xuống ôm chân mình không buông, cục diện kia quả thực không dễ nhìn, huống chi sau lưng còn có một sư phụ đại nhân trăm mặt không nói... Nếu là để nàng trở mặt nhìn mình thấy đại sư huynh chết không cứu, về sau chắc chắn trở mặt thành thù.

Nghĩ đến đây, Vương Lục đành phải đè xuống bất an trong lòng: “Được rồi, chúng ta cùng đồng sinh cộng tử đi.”

Đi sâu vào đại mạc so với dự đoán thì đơn giản hơn nhiều, gió ngâm nhiều lần không xuất hiện bão cát, đi lại trên cát vàng vạn dặm, ngoại trừ cảm giác nóng rực khiến người ta hòa tan ra thì cũng không còn chướng ngại nào khác.

Hơn nữa có lẽ do vừa mới khởi động bão cát nên số lượng tinh quái trong sa mạc ít tới mức đáng thương. Dọc đường đi không gặp trở ngại gì.

Âu Dương Thương không hổ là thể chất Thổ Hành trời sinh, sau khi tiến vào sa mạc như cá gặp nước, dễ dàng tìm được dấu vết đám người Phong Ngân Nguyệt lưu lại ngay dưới mặt trời chói chang, cũng một đường truy tung theo dấu vết.

Một nhóm ba người ở trong đại mạc một ngày một đêm, rốt cuộc tới gần vị trí mục tiêu, vượt qua một cồn cát, đối diện là một cỗ thanh sàng ẩm ướt không thể tưởng tượng nổi, đó là ốc đảo phương xa.

Trong ốc đảo chính là thành thị, người cát Vương Lục chờ mong đã lâu... Cũng chính là thu hết vào mắt của thành thị Ma tộc.

Ốc đảo sa mạc này khác xa cách hùng vĩ mỹ lệ của tân ma giới, thậm chí so với thành thị ma tộc thời kỳ ngũ linh huyết chiến cũng khác rất xa. Đám ma tộc sa mạc chỉ quay quanh ốc đảo phụ cận ốc đảo, dựa vào tài nguyên có hạn dựng lều, các loại kiến trúc hổ bần, có vẻ vô cùng đơn sơ. Nếu không phải Vương Lục đã sớm kết luận thân phận của bọn họ, dù thế nào cũng không nghĩ tới đây là một tòa thành thị do vương tộc ma giới xây dựng nên.

Tương tự, đám Ma tộc hành tẩu trong thành thị cũng khác với khí chất Vương tộc uy phong凛冽, ngoại trừ những răng nanh tiêu chí của mặt đỏ vẫn bảo lưu bên ngoài, kỳ thật trên người đã không còn bao nhiêu đặc thù Vương tộc, ngay cả áo giáp nặng có tiêu chí cũng đã thoái hóa mất.

Đứng trên cồn cát nhìn ra xa trong chốc lát, Âu Dương Thương lông mày nhíu chặt, tình trạng trước mắt so với dự đoán chênh lệch quá lớn, kế hoạch tiếp theo căn bản không tiếp được.

“Đây... Thật sự là một thành thị của Ma tộc sao? Hoàn toàn không cần phòng bị, hơn nữa không cảm giác được chút địch ý nào. Chúng ta cũng đã tiếp cận thành thị rồi mà.”

Dựa theo phỏng đoán lúc trước, nếu như Ma tộc trong thành đã đối đầu ngạnh kháng bọn người Phong Ngân, nghĩa là song

phương đã xé rách mặt mũi, Âu Dương Thương và Vương Lục cứu viện chính là một trận chiến cứng rắn kinh thiên động địa, song phương không thể hòa giải được nữa, nhưng nhìn bộ dạng trước mắt...

Đang lúc nghi hoặc, đột nhiên một đạo kiếm quang bay lên óc đảo, tiếng vui mừng đan xen từ xa xa truyền tới: “Đại sư huynh, người đã tới?”

Một lát sau, một tu sĩ trẻ tuổi mặc áo ngắn màu sa sắc chân đạp phi kiếm từ trên trời giáng xuống, sắc mặt vui mừng. Người còn ở giữa không trung, ánh mắt liền một mực tập trung trên người Âu Dương Thương, hận không thể lập tức ôm ấp.

Nhưng hắn còn chưa kịp rơi xuống đất thì một luồng ánh sáng hình tròn màu vàng đất đã phát sáng lên. Vương Lục dựng lên Vô Tướng kiếm không thể phá vỡ, nhất thời làm cho người trẻ tuổi từ trên trời giáng xuống bị đụng đến thất điên bát đảo, máu mũi chảy dài.

Đối với chuyện này, Âu Dương Thương chỉ nhẹ nhàng thở dài, vừa bực mình vừa buồn cười, nhưng cũng không tiện nhiều lời. Về phần người bị hất văng ra ngoài, đương nhiên là không kìm nổi cơn giận.

“Người là ai? Dám hung hăng trước mặt đại sư huynh?”

Vương Lục cũng thở dài, không biết nên làm thế nào trước cửa nhà mình. Hai bên tuy rằng phong thư đã đến đây mấy lần, nhưng kỳ thật phong ngâm vẫn chưa biết đến sự tồn tại của Vương Lục.

Chẳng lẽ phải nói với hắn, ta là đệ tử chân truyền một trăm năm sau thu nhập sơn môn sao? Với chỉ số thông minh của lão gia hỏa này nhất định nghe không hiểu.

Trong lúc người trẻ tuổi không chế kiếm quang bay lên trời mà đến, Vương Lục đã nhận ra người này chính là Phong Ngân của thời thanh niên. Lúc này mặc dù gã còn chưa tu Hành Tinh Thần Kiếm Điển, nhưng đã mơ hồ có thể nhìn ra bóng dáng của ngày sau Hóa Thần đỉnh phong... Mà Vương Lục biết rõ là còn phải thi triển bao vây Vô Tướng Kiếm, bởi vì gã không tin nổi tiếng gió thổi lúc này.

Ba ngày trước còn tin cầu viện, giống như là bị Ma tộc si nữ ăn sống nuốt sống vậy, lúc này lại không có chuyện này người chạy ra như người chạy ra, nếu đổi lại là ai có thể tin hẳn? Ai biết được hẳn có phải đã ở trong thời gian ba ngày này không chịu nổi mê hoặc, dâng lên trình tiết đầu nhập phản bội làm phản rồi hay không?

Cũng may Phong Ngâm phản ứng cũng nhanh, chắt vắn một tiếng liền ý thức được vừa rồi mình thật sự là lỗ mãng, vội vàng giải thích: “Đại sư huynh, hai ngày qua ta một mực thử gửi thư cho người, nhưng thủy chung không liên lạc được người... Sự tình lại có biến hóa, lúc trước ta đã hiểu lầm bọn họ.”

“Hiểu lầm?” Âu Dương Thương lại không vội vàng hạ quyết định: “Nói nghe thử xem?”

Phong Ngâm gật đầu: “Là như vậy sao, ba ngày trước hai vị sư đệ bị bắt đã được thả ra ngoài.”

Vương Lục cười nhạt nói: “Đây là lý do gì? Người là bọn họ bắt, sau khi thả ra sẽ không còn trách nhiệm? Theo cách nói này, chỉ cần cắm vào rồi lại chui ra thì không tính là cưỡng gian nữa hả?”

“Chuyện này, chuyện này có ân tình khác, một lời khó nói hết.”

“VẬY CHẬM RÃI NÓI.” Trong khi Vương Lục nói chuyện, Khôn Sơn Kiếm trong tay vẫn không thu lại, cảnh giác biểu hiện ra hết ý đề phòng.

Phong Ngâm có chút chân chờ nhìn Vương Lục một cái, sau đó đưa mắt hỏi thăm Âu Dương Thương.

“TỪ TỪ NÓI ĐI.”

“Vâng.” Thấy mình không được tin tưởng, Phong Ngâm cũng chỉ có lòng tràn đầy phiền muộn: “Trên thực tế, trước đó ngay cả ta cũng hiểu lầm bọn họ... Sư huynh người đoán không sai, bọn họ đích thật là hậu duệ Ma tộc, nhưng Ma tộc trong thời kỳ đại chiến tiên ma đã sớm không có quan hệ. Bọn họ cũng không muốn gây nên tranh chấp, chỉ muốn bình tĩnh sống qua ngày.”

Vương Lục cười lạnh nói: “Nếu có một ngày, đại sư huynh của ngươi nói cho ngươi biết hẳn muốn bết khâu thiên, ngươi có tin không?”

“Ha ha, sao có thể như vậy được, còn không bằng giết hẳn đi.”

“Khụ khụ” Âu Dương Thương ho khan một tiếng.

Vương Lục nói: “Một khi đã như vậy, ngươi như thế nào lại tin tưởng Ma tộc sẽ đổi tính? Trên thực tế, phản ứng của ngươi bây giờ ngược lại càng làm cho người ta sinh nghi a.”

“Ta biết.” Phong Ngâm gật gật đầu: “Cho nên, nếu các ngươi không tin ta, liền xin ban cho ta một cái Vấn Tâm kiếm, ta nguyện dùng cái này chứng minh trong sạch.”

“Vấn Tâm Kiếm?” Vương Lục hừ một tiếng: “Đó cũng không phải là kiếm thuật vạn năng gì, muốn lừa gạt qua cửa ải quá nhiều. Nếu như ngươi thật sự có thành ý chứng minh trong sạch, thì hãy dùng điều kiện nghiêm cần và bằng chứng không thể nghi ngờ để nói chuyện.”

Phong Ngâm trong lúc nhất thời nào lại tìm được chứng cứ không thể nghi ngờ? Ở tại chỗ thông thả vài bước, càng bức bối khó bình an. Mà vào lúc này, một thanh âm già nua âm u vang lên.

“Kính xin hai vị không nên làm khó hẳn nữa, sự tình vì tộc ta mà lên, để ta đại diện tộc nhân tự mình giải thích đi.”

Trước mặt Vương Lục, một nắm cát vàng chợt cuộn lên, dần dần ngưng tụ thành một vị lão giả Ma tộc dáng người cồng cồng, lão nhân kia mặt đỏ nanh vàng, một thân áo dài, trước ngực đeo một tấm Hộ Tâm Kính, hai tay bọc vào trong bao tay dày nặng, dưới chân thì giẫm lên đôi giày chiến bằng kim loại. Ngoài quan, thoạt nhìn như còn giữ lại một chút đặc thù Vương tộc, nhưng hoàn toàn làm mất đi chiến ý dạt dào ở Vương tộc Ma giới.

“Ta là trưởng lão bộ tộc nơi đây, Xích.” Lão nhân Ma tộc nói: “Như các ngươi nhìn thấy, chúng ta là di dân của Cửu Châu Đại Lục, từ sau trận đại chiến hơn hai ngàn năm trước, chúng ta cũng không thể trở về quê hương, mà là dưới cơ duyên xảo hợp ở lại nơi này. Cho đến tận bây giờ, chúng ta đã sinh sản sinh lợi đã được hai ngàn năm.”

“Hai ngàn năm sinh sôi nảy nở khiến bộ tộc chúng ta sinh ra biến hóa cực lớn, chúng ta cũng không muốn đối nghịch với loài người nữa, giết đến người chết ta sống, chỉ hy vọng có thể sống yên ổn trong ốc đảo này. Hơn nữa như người thấy, chúng ta cho dù có hữu tâm, cũng vô lực.”

Nói xong, lão nhân Ma tộc cởi bỏ bao tay hơi nặng của mình, lộ ra một đôi cổ tay vô cùng tinh tế.

“Chúng ta, đã mất đi năng lực chiến đấu.”

...

Lão nhân Ma tộc khẽ run lên, nhìn qua giống như cành cây khô. Cổ tay như vậy đừng nói nắm chặt binh khí chém giết với nhân loại, chỉ sợ ngay cả thỏa mãn yêu cầu của mình cũng không đủ lực.

Hơn nữa khí tức sinh mệnh cực kỳ suy yếu trên người lão nhân này, cũng nhìn không ra hẳn có nửa phần chiến lực đáng nói. Một tay tổ cát hóa hình pháp thuật thật ra đẹp đẽ, nhưng cho dù pháp thuật xinh đẹp, không thể dùng cho thực chiến cũng vô nghĩa.

Nhưng một lão nhân suy yếu thì có thể nói được gì? Bất cứ một bộ tộc nào có thể chinh phạt thiên chiến đều không thiếu những người già yếu bệnh tật mất đi sức chiến đấu, một mình hẳn bóc lột không động, chẳng lẽ chứng minh toàn bộ ma tộc sa mạc không có phúc? Thiên hạ không có đạo lý như vậy. Cho nên theo Vương Lục, lý luận tự chứng của tên ma tộc lão đầu này quả thực là trên chọc vô song.

Nhưng ngay lúc này, gió thổi lại không nhịn được mở miệng giải thích: “Sur huynh, người của bọn chúng đích xác đã không còn năng lực chiến đấu.”

Âu Dương Thương còn chưa kịp nói gì, Vương Lục đã nhịn không được mà quát lên: “Người nói nhiều cũng không có năng lực chiến đấu? Trong thư người nói Trương Thắng và Vương Trần Dĩ bị cưỡng ép bắt đi là đánh rắm sao? Không có sức chiến đấu có thể bắt đi cao thủ tinh nhuệ một đời hoàng kim của các ngươi ư?”

Phong Ngân vội vàng nói: “Hiểu lầm rồi, chuyện kia hoàn toàn là hiểu lầm, chuyện này... Điều này làm cho ta giải thích thế nào cũng là tốt. Hai vị sư đệ Trương Vương là có nguyên nhân đặc biệt, bọn họ lúc đó là trúng độc nhưng không biết, thật ra không đúng, chúng ta đều trúng độc, chỉ là...”

Lúc này tiếng gió thổi tựa hồ không am hiểu ngôn từ, trong lúc gấp gáp biểu đạt năng lực ngôn ngữ trực tiếp thôi lui đến đẳng cấp vượn, trong lúc nhất thời chỉ cần khoa tay múa chân là sẽ biểu đạt không rõ. Vương Lục ở bên cạnh nhìn, trong lòng

thậm than, khó trách trăm năm sau thường xuyên bị Vương Vũ mắng không thành hình người, chỉ số thông minh của lão gia hỏa này đích thật là thiếu giai a...

Cũng không biết chỉ số thông minh này của hắn làm sao có thể chỉ ngắn ngủn hơn hai trăm năm đã tu thành Hóa Thần đỉnh phong, ngay cả người có tư chất mà Âu Dương Thương nhìn trúng cũng chỉ mới Nguyên Anh đỉnh phong a...

“Chuyện thì để ta nói cho, dù sao hết thấy cũng xem như bởi chúng ta mà ra.”

Lão giả Ma tộc lại thở dài, sau đó rủ rỉ nói.

Đoạn chuyện này kể rất lâu rồi, còn Vương Lục và Âu Dương Thương thì yên lặng đứng trên cồn cát lắng nghe. Mặt trời dần dần lên cao, ánh sáng nóng bỏng cũng không thêm để ý.

Thật sự là một đoạn chuyện vô cùng phức tạp ly kỳ, chuyện xưa chia làm hai giai đoạn, thứ nhất là về chuyện cưỡng bức bắt trộm đệ tử.

Trước, hai người Trương Thắng, Vương Trần Dĩ quả thật đã bị cưỡng bức bắt đi, nhưng lúc đó hai nữ tử bắt bọn họ cũng không phải muốn làm hại bọn họ, mà là nhìn ra kỳ độc trong người bọn họ, cơ hồ bệnh tình nguy kịch, vì thế dưới tình huống khẩn cấp trực tiếp động thủ đoạt người đi cứu cấp. Về phần hai vị tu sĩ tinh nhuệ vì sao không cách nào phản kháng... Cũng bởi vì trong người có kỳ độc lại không tự biết, tự cho là còn có tiên pháp tu vi, kỳ thật ngay cả hai nữ tử Ma tộc bình thường cũng không ngăn được.

Mà lúc ấy đám người Phong Ngân vừa lúc tách ra khỏi bọn họ, cũng không có ở hiện trường, đã đến lúc dùng Quan Ảnh Thuật hồi tưởng lại quá khứ mới xuất hiện tung tích hai người. Lúc ấy chỉ thấy hai vị nữ tử Ma tộc cưỡng ép cướp người, hơn nữa càng theo dõi được hai người bị nữ tử dẫn vào phòng lật mây che mưa... Điều này tự nhiên là quá sợ hãi, cuống quýt hướng về Âu Dương Thương viết viết thư xin giúp đỡ. Kết quả sau khi đi ra ngoài không lâu mới hết thấy đều là hiểu lầm.

Sau đó lại tới giải thích về những chuyện kỳ lạ của hai nữ tử kia.

“Các nàng là y sư trừ độc trong tộc. Mỗi khi có tộc nhân bất hạnh bị sa độc ăn mòn, đều là các nàng ra tay, trải qua âm dương giao hợp hút độc tố. Đây là phương pháp giải độc duy nhất mà bộ tộc chúng ta biết trong vòng trăm ngàn năm qua, huống chi lúc ấy tình thế khẩn cấp, nếu trì hoãn có thể xảy ra kịch độc. Hơn nữa... Bởi vì thuật trừ độc này, các nàng không thể nói ra, cũng không có cách nào giải thích.”

“... Thì ra là thế, thật ra vô duyên vô cớ tặng cho hai người kia một hồi điểm phúc.”

Trong quá trình kể rõ, vì kể rõ, Phong Ngân thậm chí lần nữa dùng Quan Ảnh Thuật, triển lãm cảnh tượng ngày đó ra... Hai vị Ma tộc cưỡng ép cứu người kia đều là mỹ nhân gợi cảm, mặc dù theo tiêu chuẩn của tu sĩ thì vẫn có chút tỳ vết, nhưng đối với hai người chưa bao giờ nếm qua mùi thịt mà nói cũng không phải là vấn đề gì lớn.

Toàn bộ câu chuyện cơ bản hợp tình hợp lý, lại có gió gầm lập đi lập lại chứng thực, cũng không có nhiều điểm đáng ngờ. Vấn đề duy nhất chính là... Đang yên đang lành sao lại trúng độc? Hơn nữa đến tột cùng là độc gì có thể khiến một đám tu sĩ linh kiếm tinh nhuệ bất tri bất giác trúng chiêu —— bọn họ lúc ấy trong lúc mơ hồ có tiếng nhắc nhở, một mực tăng thêm sự phòng bị nghiêm ngặt, đề phòng nghiêm ngặt.

“Là sa độc.” Lão giả Ma tộc giải thích, “Cũng là ác mộng quái nhiều bộ tộc chúng ta hai ngàn năm. Loại thực chất kịch độc này là nguyên rủa của một ác ma vô hình. Lúc nguyên rủa bình tĩnh, nó vô sắc vô vị, giết người trong vô hình. Mà khi nguyên rủa nổi, sẽ hình thành bão cát quét sạch đại mạc, làm tất cả sinh cơ mất đi.”

Vương Lục nghe xong lão đầu Ma tộc giải thích, vô cùng kinh ngạc: Cái này mới triển khai là cái gì? Có thể để cho Ma Giới Vương tộc ác mộng hai ngàn năm sao? Đây là thần thánh phương nào? Hoang Man chỉ địa phía Bắc sa mạc lại còn cư ngụ cường đại như thế?

Kế tiếp, lão giả Ma tộc liền kể lại một câu chuyện xưa, cũng là nội dung đầu tiên về phong ngâm: Ma tộc sa mạc có thể điều khiển bão cát.

“Trên thực tế, chúng ta quả thật có thể ảnh hưởng tới bão cát một cách nhất định, nhưng nếu nói là tự do điều khiển...” Lão giả Ma tộc lắc đầu cười khổ: “Điều chúng ta có thể làm chỉ là dùng thân thể máu thịt để hiến tế, đổi lấy sự thỏa mãn của tên ác ma vô hình kia trong chốc lát, dùng cái này để kéo dài hơi tàn mà thôi.”

Dùng một chút, lão giả Ma tộc nói thêm: “Tên ác ma vô hình đó sở hữu thần lực vô cùng vô tận, giơ tay nhắc chân có thể khiến nhật nguyệt đảo ngược, giang hà nghịch lưu. Sa mạc này hai ngàn năm trước từng là một rừng rậm xanh um, lại bị cát độc của nó ăn mòn, chỉ trong mấy chục năm ngắn ngủi đã biến thành một vùng cát vàng.”

Vương Lục nghe vậy càng thêm kinh ngạc, xem ra mảnh sa mạc này thô sơ chỉ sợ không có phương viên mấy ngàn dặm, lại là vì một đầu ác ma vô hình ăn mòn mà thành? Cái này... Cái này chỉ sợ đã không phải thủ đoạn của Phàm gian.

“Hai ngàn năm trước bộ tộc chúng ta còn từng anh dũng chiến đấu với hắn, chỉ là tình hình bây giờ người cũng thấy rồi đấy. Chúng ta thua rồi, triệt để biến thành đồ chơi trên chướng của ác ma vô hình. Chúng ta sinh sản sinh lợi trong ốc đảo còn sót lại này, sau đó cống hiến máu thịt tinh hoa., Đổi lại là nguyên rửa của hắn ta được dẹp loạn, dùng cách này để kéo dài hơi tàn, cũng giống như súc vật trong nhà. Mà cuộc đời gia súc hai ngàn năm cũng đã triệt để khiến chúng ta mất đi năng lực phản kháng., Mặc dù chúng ta có huyết mạch Vương tộc, nhưng bây giờ đại bộ phận tộc nhân ngay cả kích ma giáp cũng không làm được, một phần ba ma giáp giống như ta có thể bao trùm thân thể, cho dù thân thể thậm chí cũng không chống đỡ nổi phân lượng ma giáp, cũng đủ làm trưởng lão bộ tộc., Những người còn lại càng không chịu nổi. Cho nên, người hoàn toàn không cần lo lắng dư nghiệt Ma tộc chúng ta sẽ khơi mào đại chiến Tiên Ma gì nữa, chúng ta căn bản không có thực lực, bây giờ chúng ta chỉ hy vọng có thể tiếp tục sống bình tĩnh như vậy, không gì hơn nữa.”

Vương Lục nhíu chặt mày, những lời này nghe ra quả thực không thể tưởng tượng được. Vương tộc của Ma giới ngày trước bây giờ đã trở thành đồ chơi của gia súc sao? Chắc chắn, nếu không phải gã đã tận mắt chứng kiến thảm trạng của Ma

giới ngày hôm nay, cùng với núi cao do hàng tỉ thi thể Ma tộc chồng chất lên, gã làm sao cũng sẽ không tin cường tộc đã từng khiến cho Cửu Châu hai lần rơi vào nguy cơ diệt tuyệt, lại lưu lạc đến tận đây.

Nhưng điều này hết lần này tới lần khác rất có thể chính là sự thật, tại thời điểm nói chuyện, ma tộc gần đó cũng có chút tò mò mà trải qua, đều không ngoại lệ, đều lộ ra dấu hiệu sinh mệnh khô kiệt, ngay cả đại bộ phận bọn họ đều biết cách sử dụng pháp thuật, trong huyết mạch cũng ẩn chứa thiên phú thần thông, nhưng căn bản không có sức chiến đấu đáng kể.

Đúng là giống như một đám heo chó đang đợi làm thịt.

Lúc này, trưởng lão Ma tộc lại tiếp tục nói: “Mấy ngày trước chính là thời điểm Tế ti bộ tộc thực hành huyết tế, kết quả không cẩn thận bị mấy người bọn họ phát hiện, bị ngộ làm tưởng rằng chúng ta có thể dùng tà pháp điều khiển bão cát. Mà bọn hãn ngộ nhập khu vực tế đàn, lại chưa tiến hành huyết tế., Đã có người trúng nguyên rủa. May mà lúc đó ác ma vô hình kia vừa mới ăn no, vô tình truy cứu, bằng không chỉ sợ vẫn không đợi độc y sư của tộc ta ra tay, máu thịt bọn họ tan rã, khi đó... càng không thể nói rõ được.”

Nói tới đây, hai phong thư đều có thể giải thích thông suốt.

Vương Lục cười lạnh nói: “Đúng vậy a, may mắn là không xuất hiện tình huống cực đoan nhất. Nếu không ta cho các người ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không có...”

Dù giải khai nghi vấn, thái độ Vương Lục vẫn có vẻ hùng hổ dọa người, quả thật tư thái thần nhiên của lão đầu nhi Ma tộc này đủ để làm mất đi đa số nghi ngờ của người khác, ít nhất Âu Dương Thương cũng dần dần buông xuống tư thế giương cung bạt kiếm. Nhưng đối với Vương Lục mà nói, chứng minh nhiều hơn nữa cũng không có “Một thế hệ hoàng kim từng chết trên tay Ma tộc” này càng có sức thuyết phục hơn.

Trưởng lão Ma tộc đối với việc này cũng không tức giận: “Ai, hết thấy đúng là do chúng ta gieo gió gặt bão, nếu sớm nói rõ với các người tất cả, cũng không đến nỗi khiến hai người kia trúng kịch độc, suýt nữa mất mạng dưới Hoàng Tuyền.”

Phong Ngâm nhin không được nói ra: “Trưởng lão, cái này không trách người được. Chung quy chúng ta cũng chỉ là người ngoại lai, khoảng thời gian đó hai tộc chúng ta ngay cả ngôn ngữ cũng không quá thông, làm sao có thể yêu cầu xa vời các người đem bí mật của bộ tộc nói cho chúng ta biết? Là lúc đó chúng ta quá mức lỗ mãng.”

Tư thế phong ngâm này khiến Vương Lục Đại nhú mày, trong lòng thầm nói không ngờ lão già người trăm năm trước lại ngu ngốc như vậy.

Nhưng về phương diện khác cũng khiến cho Vương Lục không thể không suy nghĩ một vấn đề.

Chẳng lẽ đám ma tộc trong sa mạc này... thật sự là vô tội? Suy cho cùng, Vương Lục cũng không rõ ràng chân tướng hoàng kim nhất đại quân bị diệt năm đó, gã chỉ có thể cơ bản kết luận có liên quan đến Ma tộc. Nhưng trên đời này chưa chắc Ma tộc chỉ có một nhà ở ốc đảo sa mạc này. Bằng vào chiến lược của đám cặn bã này, căn bản không có khả năng gây ra tổn thất lớn như Linh kiếm phái.

Dựa vào manh mối trước mắt, Vương Lục vẫn không thể đưa ra kết luận có sức mạnh, nhưng gã ít nhất có thể xác định một chuyện.

“Đã như vậy, chúng ta cáo từ trước. Cảm tạ người trong khoảng thời gian này chiếu cố Linh kiếm môn của ta, ngày sau nhất định có cơ hội báo đáp.”

Vương Lục nói xong, liền trực tiếp hạ lệnh đối với Phong Ngâm: “Đội ngũ tập hợp, lập tức rời đi.”

Phong Ngâm lấp bắp kinh hãi: “Lập tức rời đi?”

“Nếu không chẳng lẽ người cũng muốn bị ác ma vô hình coi là gia súc nuôi? Ta biết người cảm thấy đám Ma tộc này có ân với người, biết ơn phải báo đáp, nhưng không cần thiết phải đặt cả mạng sống của mình ở đây: Phải biết rằng ân bồi dưỡng môn phái người mới là người đầu tiên...”

Vương Lục nói ra lời này, nhất thời làm cho gió rít không còn gì để nói. Mà vị trưởng lão Ma tộc kia cũng chỉ thở dài một hơi, trầm mặc gật gật đầu.

Nhìn ra được, dường như hẳn rất mong đợi tu sĩ Linh kiếm, giống như người chết đuối bắt được cọng rơm. Nhưng hẳn cũng hiểu rõ đó chỉ là ảo tưởng, một đám người trẻ tuổi cao nhất chỉ có tu vi Kim Đan, làm sao có thể chống lại được ác ma vô hình kia?

Cho nên kế tiếp, mặc dù sự tình có vẻ vô cùng gấp gáp, nhưng đầu tiên vẫn là chỉ huy đệ tử linh kiếm trong bộ tộc, chuẩn bị khởi hành rời đi. Ngay cả hai người Trương Thắng cùng Vương Trần Dĩ tinh thần sung mãn chạy tới —— thuật trừ độc y sư của Ma tộc quả nhiên lợi hại.

Sau khi nhìn thấy Âu Dương Thương và Vương Lục, phần lớn đệ tử đều lộ ra vẻ kinh hãi, rất nhanh đồng ý cùng bọn họ rời đi... Chỉ có một người là ngoại lệ.

“Đại sư huynh, Vương Lục sư huynh, thật xin lỗi, ta không thể đi cùng các ngươi.”

Người nói chuyện là Trương Thắng, vị tu sĩ trẻ tuổi này phảng phất một thanh kiếm sắc bén, toàn thân tản ra khí chất sắc bén. Kiếm ý thuần khiết, khiến Vương Lục thấy vậy tán thưởng: Kiếm ý như thế chỉ sợ có thể so với Lưu Ly Tiên rồi.

Nhưng có vẻ chỉ số thông minh này cũng có người đấu với Tiểu Lưu Ly... không thể đi cùng với chúng ta được? Vậy ngươi định cư ở đây chắc?

Các vị đồng môn cũng đều tò mò nhìn hẳn. Âu Dương Thương nói: “Nói lý do đi.”

Trương Thắng khẽ nhíu mày, dường như có vẻ khó có thể tổ chức từ ngữ, trầm mặc một lát, hẳn trầm giọng nói: “Bởi vì trái tim của ta đã ở chỗ này.”

“Ha?”

Sau đó chỉ thấy Trương Thắng quay đầu lại, dưới một cây gậy trúc màu nâu cách đó không xa, một vị nữ tử dáng người thướt tha đang yên lặng nhìn hẳn chăm chú.

Vương Lục nhớ rất rõ ràng, đó là độc y sư giải độc giúp Trương Thắng thành thực hành trừ độc thuật...

“Đại sư huynh, Vương Lục sư huynh, ta... không thể bỏ lại nàng một mình rời đi, cho nên rất xin lỗi, ta không thể đi.”

Lời nói ra khỏi miệng, Trương Thăng nhẹ nhàng thở ra, như trút được gánh nặng. Người xung quanh như hóa đá ngưng đọng lại.

Không thể để nàng một mình rời đi sao? Điều này, lẽ nào tên khốn này yêu y sư của Ma tộc kia? Cũng bởi vì hai người từng có duyên hợp thể một đêm? Điều này...

“Âu Dương thương”

Trong yên tĩnh, Vương Lục gầm lên giận dữ. Gã tiến lên một bước nắm lấy cổ áo của Âu Dương Thương.

“Xem chuyện tốt của ngươi.”

Trong lúc mọi người đều tò mò cái này có quan hệ gì với Âu Dương Thương, Vương Lục giận dữ nói: “Đã sớm nói ngươi tìm một mỹ nhân ngư ở phúc tuyến rồi, video cho đám xử nam ngu ngốc chưa từng nhìn thấy thịt này thăng cấp phẩm vị của bọn họ ngươi cho ta một chút đi, bây giờ ngươi cứ thận trọng chơi đùa đi? Bị nha đầu dân bản xứ câu được hồn phách đều không thấy đâu nữa rồi.”

...

Cuối cùng đội ngũ cũng không đi thành.

Trương Thắng cố chấp chấp chấp với mình, nhất quyết phải ở lại nơi này đồng sinh cộng tử với vị y sư trừ độc kia. Cho dù Âu Dương Thương ra mặt khuyên bảo cũng không thể dao động.

Đối với tinh thần cái đình bực này, Vương Lục thập phần bội phục, chuẩn bị dâng cho gã một phần thực đơn chuyên dụng, theo thứ tự là mạnh mẽ hủy đi, mạnh mẽ phá bỏ cùng mạnh mẽ —— Tú Tú ân ái không chia tay? Có tin ta một mối lửa đốt hai tên cầu nam nữ các ngươi không?

Nhưng rất nhanh, Âu Dương Thương đã giải thích cho hắn một lời giải thích, khiến cho Vương Lục cũng chỉ tiếc nuôi buồng bó đuốc trong tay xuống.

Hóa ra vị Trương Thắng sư đệ này thiên phú dị bẩm, trời sinh tính tình cực đoan, công pháp tu luyện cũng là tương xứng... Tình Kiếm. Đây là trưởng lão Linh Kiếm phái tự nhiên tìm được, truyền thuyết là do thượng cổ tiên nhân truyền thừa. Trong đoạn thời đại mạt pháp trước kia, từng có một vị kiếm tu phá toái phi thăng dùng kiếm thuật này để cấu trúc toàn bộ hệ thống tu hành.

Cái gọi là tình kiếm, chính là phải chuyên tâm vào tình cảm, chuyên tâm tu kiếm —— chỉ có thể cực tại tình, mới có thể cực hơn kiếm. Bộ kiếm pháp này nếu là do một người cực đoan tính tình tu hành, uy lực có thể nói là kinh thiên động địa. Vị Trương Thắng sư đệ này luận tu hành thời gian., Tư lịch môn phái trong thế hệ hoàng kim xem như khá nông cạn, nhưng tu vi cảnh giới cũng đã đến Hư Đan đỉnh phong, mức độ tu hành này không kém bao nhiêu so với Âu Dương Thương. Nếu Vương Lục không có kỳ ngộ ở Vân Đài Sơn, với kinh Vân Đài tiên tử lấy ngàn năm truyền công, chỉ sợ độ chênh lệch cũng bằng hắn.

Đương nhiên, cho dù là đệ tử thiên tài đi nữa, nếu không phục quản giáo, không tuân thủ môn quy cũng không đáng được bồi dưỡng. Nhưng Trương Thắng cho tới nay đều cần cù chăm chỉ

cẩn trọng, hơn nữa thiên phú đủ tốt để tu hành rất nhanh, nhân duyên trong môn phái cực tốt. Lần này là lần đầu tiên hấn gia nhập Linh kiếm phái trong mấy chục năm.

Hơn nữa một trong một tình mà cố chấp, đây là chuyện mà người tu hành tình kiếm căn bản không tự chủ được. Lúc này cho dù thật sự có cho hấn đốt đuốc, hấn cũng chỉ có thể cố chấp đến thời khắc cuối cùng trong liệt hỏa. Cho nên có phải nên tuyệt tình như vậy hay không, làm Vương Lục cũng cảm thấy có chút chần chừ., Tuy nói không màng danh lợi, làm lãnh tụ đoàn đội hành sự theo lý trí, quyết định thật nhanh, nhưng một lãnh tụ đủ tiêu chuẩn làm việc quyết không thể thô bạo đơn giản, Trương Thăng tình huống phức tạp, cũng không cho phép phương thức xử trí khoái đao loạn phúc.

Mà ngay lúc Vương Lục cân nhắc phải làm thế nào để Trương Thăng từ bỏ đoạn tình cảm hoang đường này, Trương Thăng ngược lại lại chủ động xuất kích.

Chỉ thấy đầu gối hấn cong lại, ngã quy xuống đất: “Đại sư huynh, người luôn luôn làm việc không gì không làm được, xin người giúp bọn họ đi.”

“Trương sư đệ, người?”

Mọi người tại đây đều trợn mắt há mồm, Trương Thăng tu hành kiếm tình, tính tình lạnh lùng cao ngạo như kiếm, cho dù đối đãi với trưởng lão sư môn cũng không kiêu ngạo không siểm nịnh, hôm nay lại chủ động quỳ lạy cầu người, quả thực không thể tưởng tượng nổi có thể khiến nam nhân như thanh kiếm này phải khuất phục. Có thể thấy được đối với tu sĩ tình kiếm mà nói, lực lượng tình yêu đã đủ để làm nam nhân trực tiếp uốn cong... Đồng thời, Trương Thăng vừa quỳ xuống, cũng làm cho người chung quanh không khỏi dao động.

Một khoảng thời gian trước đó, bọn họ thực sự cùng Ma tộc sa mạc sống chung rất vui vẻ, những Ma tộc này tính tình ôn hòa hào phóng, nhiệt tình sáng khoái, nhiệt tình., Hoàn toàn bỏ đi dấu ấn tàn bạo bất nhân thời kì đại chiến tiên ma. Linh kiếm phái không chấp nhất, những đệ tử này cũng sẽ không bởi vì đối phương là ma tộc mà không đội trời chung. So với hai ngàn năm trước huyết cừu, bọn họ càng để ý chính là trong khoảng thời gian ngắn ngủi cảm nhận được thiện ý thuần

khiết... Càng hưởng chi một ngàn đạo một vạn, ma tộc đối với bọn họ còn có ân cứu mạng. Hôm nay biết rõ tình cảnh của bọn họ mà muốn bỏ chạy, điều này... tuyệt không phải hành vi chính nhân quân tử.

Đương nhiên, đối với những đệ tử bình thường này, cân nhắc một bước này cũng đã đủ, dù sao bọn họ nắm giữ tình báo cũng không đầy đủ. Mà đối với chân chính hai người có thể quyết định lưu lại, vấn đề càng thêm chu đáo.

“Vương Lục sư đệ, ngươi thấy những ma tộc sa mạc này thế nào?”

“... Lấy tình huống hiện tại, nhìn không ra bọn họ là thủ phạm gây ra thảm án. Ta tu hành mấy chục năm qua cũng trải qua không ít chuyện, điểm nhãn lực ấy thì vẫn có. Nhưng vấn đề là... bọn họ dù sao cũng là ma tộc.

“Nói không sai, dù sao cũng là Ma tộc.” Âu Dương Thương gật gật đầu: “Đổi lại là ta một thân một mình, nếu không có người xuyên không như ngươi nhắc nhở, nhất định sẽ chọn khoanh tay đứng nhìn. Sư đệ Trương Thăng tu hành kiếm, kỳ thật sư môn đã sớm nghĩ có thể sẽ có ngày không thể không hy sinh hẳn. Các sư đệ sư muội khác không trải qua phong ba, nhân từ nương tay, nhưng đây cũng không phải lần đầu tiên làm ác nhân.”

Vương Lục nhíu mày: “Nói cách khác... bứt ra mà đi, có thể là trở lại con đường lịch sử trong quá khứ.

“Vương lục sư đệ, ngươi có nghĩ tới khả năng này hay không, có lẽ là bởi vì quá khứ ta từng đơn giản mà bỏ đi, ngược lại bỏ mặc một điểm phong hiểm nào đó?”

Vương Lục tiếp lời: “Ví dụ như ác ma vô hình?”

“Không sai, bằng không chỉ dựa vào những Ma tộc này... Ta cũng không cho rằng bọn chúng có thể bức ta vào tuyệt lộ. Cho dù là người toàn thành này đều đang nguy trang bản thân.”

Số lượng Ma tộc trong ốc đảo sa mạc ước chừng hơn ngàn, nhưng hơn ngàn người này đều là gia súc có chiến lực tầm thường, dù có chen chúc nhau cũng không thể làm gì được Âu Dương Thương, càng không có khả năng làm cho một thế hệ

hoàng kim bị diệt sạch, ngay cả trưởng lão của môn phái cũng phải tự mình chôn vùi.

Nhìn chung toàn bộ vùng đất hoang man này, cũng không có bất kỳ một tồn tại nào có thể làm được việc này. Trăm năm trước khi Linh Kiếm trưởng lão hái thảo dược ở vùng man hoang, truyền thuyết từng gặp phải một con tinh quái cường đại dị thường, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là cấp Hợp Thể Chân Quân, vị trưởng lão kia không thể địch lại bình yên rút lui, thực lực cũng không chênh lệch tuyệt đối.

Chỉ có ác ma vô hình mới có năng lực như vậy.

Vương Lục nói: “Ác ma vô hình đúng là điếm đáng ngờ lớn nhất, nhưng ngươi cho rằng đó là vấn đề mà Kim Đan chân nhân và ta chỉ có thể giải quyết sao?”

Âu Dương Thương nói “Đương nhiên không phải... Nếu như có thể giải quyết, ta không có lý do gì mà lại không giải quyết được.”

“Vậy ngươi muốn cân nhắc tới việc cầu trợ lực lượng sơn môn sao?”

“Trên tuyến lịch sử trước kia, toàn bộ trưởng lão của môn phái đều bị diệt phải không? Nếu bọn họ giải quyết được vấn đề, làm sao toàn quân bị diệt?”

“Tức là mở rộng phạm vi cầu cứu, ví dụ như... nói những tồn tại Ma tộc này cho Thịnh Tiên môn biết, đám người Thịnh Kinh ước ác như thù, nhất định sẽ vận dụng vũ khí có tính sát thương với quy mô lớn, san bằng toàn bộ sa mạc thành bình địa.”

“Nhưng có thể sẽ khiến toàn quân bị diệt không chỉ có một nhà Linh Kiếm phái... Phải biết rằng đám trưởng lão kia của môn phái không phải là hạng dễ dàng a.”

“Hơn nữa trong lịch sử của ta, vùng đất hoang vu cuối cùng đã bị hắc triều chiếm cứ. Đó là tồn tại mà bất kỳ một môn phái nào cũng không thể đơn độc chống lại.”

“Cho nên không phải là trừ thân thế ngoại, trưởng bối cầu cứu sư môn có thể giải quyết vấn đề. Mà khả năng vấn đề trở nên càng thêm hồng bét...”

“Ví dụ như, có lẽ vấn đề mấu chốt giải quyết ác ma vô hình này ở ngay tại sa mạc Ma tộc. Dù sao bọn chúng dùng huyết nhục tế lễ, kéo dài ước chừng hai ngàn năm thời gian của ác ma vô hình... Mà tùy tiện dẫn người ngoài tới, bọn chúng thấy Ma tộc liền đại khai sát giới, ngược lại là bóp chết hy vọng duy nhất, khiến cho bị kịch rơi xuống?”

Vương Lục và Âu Dương Thương cứ như vậy mỗi người một câu, không hỏi được ai đáp, càng giống như là làm bầm đem vấn đề này triển khai ra thảo luận.

Mà kết quả thảo luận chính là lưu lại nơi này.

“Nếu như cho dù lựa chọn thế nào cũng không có gì an toàn, chi bằng ở lại nơi này nắm quyền chủ động.

Vì vậy sau một phen thương thảo, hai người cùng đưa ra phán đoán, lưu lại.

Sau khi nói cho đám người Phong Ngân biết tin tức này, bọn họ đã hoan hô rung trời.

“Đại sư huynh, ta biết ngay là người tốt nhất mà.”

“Ha ha, có đại sư huynh ra mặt, ác ma vô hình kia cũng sắp chết tới nơi rồi.”

Nhìn thấy các sư đệ sư muội tận tình cuồng hoan, Âu Dương Thương cũng chỉ có cười khỏ, cũng không phải vì cái gì khác, thật sự là... Những Ma tộc này ở trong thời gian ngắn đến cùng kéo lên bao nhiêu độ hảo cảm a, đám người này rõ ràng đã sớm đứng ở một bên Ma tộc nhỉ?

Mà sau một khoảng thời gian, tiếng hoan hô mới lắng xuống.

“Chúng ta trở về đón thoát gió tẩy trần cho đại sư huynh, đứng rồi, còn có Vương sư huynh nữa.”

Đối với thân phận Vương Lục, phong ngâm cũng không có giải thích quá chi tiết, chỉ nói là chương môn phái đến một kế hoạch tham dự huấn luyện 《Luận Sinh》... Thực lực tư chất đều là thời điểm đứng đầu, là hy vọng lớn nhất của môn phái trong tương lai. Mà đám người Phong Ngân mặc dù nửa tin nửa ngờ, nhưng xem dáng vẻ của đại sư huynh cũng không phải là nói đùa, liền tạm thời tiếp nhận đặt kế hoạch này.

Sau khi chiêu đãi qua Âu Dương thương và Vương Lục, mọi người mới phát hiện nơi này tựa hồ còn có một người, một người tồn tại cảm giác dị thường mỏng manh.

“A, Vương vũ sư muội, sao ngươi cũng tới?”

Vương Vũ nghe thấy có người hỏi, nhẹ nhàng mở mắt, đình chỉ vòng vo pháp lực sinh sôi không ngừng trong Ngọc phủ, có chút không kiên nhẫn mở mắt, ừ một tiếng, sau đó lại nhắm mắt tiếp tục tu hành.

Sự chấp nhất đối với tu hành quả thực khiến người ta giận sôi sục. Mà tu sĩ linh kiếm khi hỏi cũng không cảm thấy kinh ngạc, cười khỏ một tiếng nhún vai, cũng không có gì đáng để ý.

Âu Dương Thương chủ động đứng ra giải thích: “Ta mang nàng ta đến, xem như đã được mở rộng tầm mắt.”

“A, hóa ra là đại sư huynh đích thân chiêu cố, Vương vũ sư muội thật là phúc khí a.” Tu sĩ trẻ tuổi tặc lưỡi không ngớt lời, vẻ mặt hâm mộ nhìn Vương vũ, phảng phất như đang hâm mộ nàng có thể được đại sư huynh ưu ái.

Vương Lục cũng tấm tắc xung kỳ, xem ra gian tình của sư phụ cùng với Âu Dương Thương có vẻ đã từ rất lâu rồi, cũng không biết nàng có tài đức gì mà có thể chiếm được một vị trên các phương diện đều ưu ái với thiên tài tuyệt thế khó phân cao thấp của mình.

Bây giờ Vương vũ không phải là kim đan đệ nhất Cửu Châu một trăm năm sau, lúc này vô luận đáng người tương mạo hay khí chất tu vi đều không có tiếng tăm gì, so sánh với Âu Dương Thương quang mang vạn trượng quả thực là hai thái cực. Nếu nói nàng có thể hấp dẫn được ánh mắt của Âu Dương thương thì quả thực là tình tiết trong tác phẩm văn nghệ.

Nói như thế, thật ra Vương Vũ sớm đã có một khoản tiền vốn hết sức dồi dào —— nàng hoàn toàn có thể sửa chữa lại tiểu thuyết mà mình đã từng trải qua lúc trước —— nàng có thể đổi tên là Bá Đạo sư huynh yêu ta, dùng một đoạn câu chuyện tình yêu của cô bé để thu hút người xem, cuối cùng lại dùng một hồi kết thúc của cuộc xây dựng bi kịch hắc triều bùng nổ, quả thực là một câu chuyện tình hoàn mỹ, nhất định có thể

phong hoán cửu châu, thuế ruộng bản kiểm được đến mức
Nguyệt kinh thất thất.

Nghĩ ngợi lung tung như vậy, Vương Lục thuận tay kéo
Vương Vũ đi. Theo những người khác tiến vào một tòa thành
được dựng lên trong sa mạc, bắt đầu tiến hành một vòng thăm
dò mới.

Ác ma vô hình... Cho ta xem chân thân của người thế nào.

...

Sau khi tiến vào sa mạc ốc đảo, Vương Lục phát hiện tòa thành này đã hoàn toàn đánh dấu ấn của tên ác ma vô hình kia. Với tư cách là ác ma bao phủ hai ngàn năm của Ma tộc, nó hầu như không chỗ nào không có.

Ví dụ như ở trên bữa tiệc Tiếp Phong ngày do trưởng lão Ma tộc tự mình an bài, Vương Lục liền nhìn thấy một màn như vậy.

“Đa tạ thần minh ban đồ ăn cho bọn ta.”

Trên bàn ăn, mấy lão giả Ma tộc có thân phận có chút bất phàm, trước khi mở cơm đã thành kính nhắm mắt cầu nguyện, cuối cùng còn nói lên lời cảm tạ đối với thần minh.

Vương Lục lúc ấy cảm thấy rất kỳ lạ, cảm tạ thần minh? Trong Ma tộc thế mà còn có Thần ư?

Đương nhiên, trên ý nghĩa nghiêm khắc mà nói, Ma tộc đương nhiên là có Thần, Ma Thần. Giống như chín châu Đại Lục có Chân Tiên, Tây Di Đại Lục có Thần Tự., Ma tộc cũng có chí cao cường giả của bọn họ, được xưng là Ma Thần. Nhưng chính như tu sĩ Cửu Châu sẽ không đi cúng bái tổ tiên Chân Tiên, Ma tộc cũng sẽ không đem Ma Thần chế thành đồ dâng ngày cầu nguyện quỳ lạy, lấy hiểu biết của hãn đối với Ma tộc, ít nhất Vương tộc của Ma giới tất cả đều là một đám vô tín giả —— bởi vì bọn họ chính là Chí Tôn Ma giới, ngàn vạn người tụ tập tín ngưỡng.

Vậy thì hiện tại đám hậu duệ Vương tộc này đang cảm tạ thần thánh phương nào đây?

“Ai, chính là ác ma vô hình đó.”

Trưởng lão bộ tộc ngồi bên cạnh Vương Lục có chút chua chát thở dài, sau đó dùng pháp thuật mật truyền âm nói: “Từ hơn một ngàn năm trước, một nhóm phái phản kháng cấp tiến của bộ tộc sau khi bị ác ma vô hình kia giết chết, người trong bộ tộc liền triệt để từ bỏ chống cự. Mà mấy trăm năm sau đó, trong mấy trăm năm., Lại dần dần có một số người thả cả tôn nghiêm xuống, bọn họ bị lực lượng cường đại của ác ma vô

hình khuất phục, cam nguyện tôn sùng nó như thần linh, ngày đêm lễ bái. Mà càng ngày càng nhiều người, trong bộ tộc sắp chiếm đến hai phần trở lên.”

Vương Lục gật đầu: “Tu Đức ca chờ ma chúng mà, các người có thể kiên trì hơn một ngàn năm mới bị đầu hàng chiếm hai thành, cũng không hồ là huyết mạch Vương tộc.”

Hơn một ngàn năm thời gian thống trị cao độ, đổi thành các loại sinh vật như heo chó đã sớm bị thuần hóa, đã tính hoàn toàn không còn. Hiện giờ bộ tộc Ma tộc này còn có hơn phân nửa giữ vững nhân cách độc lập, cũng là rất đáng quý.

Chẳng qua, xem ra sự kiên trì của bộ tộc này cũng đã sắp đến cực hạn rồi. Ngày đó Ma tộc tham dự yến hội hơn ba mươi người, kết quả ăn được hơn mười người hưng phấn khó nhịn được tiến tới hỏi Vương Lục cùng Âu Dương Thương, có đủ năng lực giúp bọn họ thoát khỏi khốn cảnh, hiển nhiên coi hai người này thành cọng rơm cứu mạng. Trong đó có mấy người tâm tình kích động., Lập tức quỳ rạp xuống đất dập đầu với Âu Dương, khiến yến hội rối tinh rối mù. Cuối cùng Đại trưởng lão bộ tộc giận tím mặt, túm cổ những người này ném ra nhà bếp mới khiến bầu không khí yên tĩnh trở lại, nhưng bầu không khí vui vẻ trên bàn ăn cũng không còn sót lại chút gì.

Bản thân đám tu sĩ kiếm linh cũng không hưởng thụ bữa tiệc tiếp gió này nữa. Điều kiện vật tư của Ma tộc trong sa mạc thực sự quá gian nan, dù đại trưởng lão đã nghĩ hết tất cả biện pháp nhưng thức ăn trên bàn ăn vẫn đơn sơ keo kiệt. Đa số đều là thực vật địa phương sinh trưởng ở ốc đảo, miệng cảm giác thô ráp, phẳng phất như đang gắp hạt cát. Còn có một số ít súc vật nuôi dưỡng con người., Nhưng thủ pháp gia công có vẻ vô cùng non nớt, hơn nữa số lượng thừa thớt, thậm chí còn bày bất mãn với cơm chiều. Đối với tu sĩ đã quen ăn đồ ăn bình thường mà nói, mặc dù không đến mức khó nuốt trôi, nhưng thực sự không hưởng thụ nổi.

Nhất là khi ý thức được bộ tộc này đã gần như tan vỡ dưới áp lực của ác ma vô hình, càng khiến tâm tình người ta áp lực, ăn uống đại giảm. Trên yến tiệc thật ra căn bản không ai có tâm tình ăn cơm, ngay cả Vương Lục cũng chỉ uống hai ngụm nước trái cây cỏ mà thôi. Trên bàn ăn chỉ có tiếng nhai nuốt

của một góc không ngừng nhai nuốt - đó là Vương Vũ., Nàng vừa gia tăng Pháp lực tuần hoàn Ngọc phủ, vừa máy móc bỏ đồ ăn trên bàn vào trong miệng. Kỳ thật nàng hoàn toàn không biết mùi vị của thức ăn, nhưng mãi đến cuối yến hội, có ít nhất một phần năm món ăn đã vào bụng nàng, trong đó còn có hai đĩa nhỏ và một cái thìa.

Sau khi yến hội kết thúc, đám người Âu Dương Thương và Vương Lục theo Phong Ngân đến chỗ ở an bài, cùng các sư đệ sư muội bàn giao sơ lược một phen. Hai người liền kết bạn đi ra ngoài vào ban đêm dạo chơi ốc đảo, bắt đầu chia nhau mở rộng cuộc khảo sát nơi đây.

Mặc dù cũng có thể nghe Phong Ngân hoặc là giới thiệu cho bọn trưởng lão Ma tộc, nhưng dù sao tin tức về hai tay cũng không bằng một tay. Thực tế đối thủ tiếp theo là một đối thủ có uy lực sâu không lường được, bất luận một chút tin tình báo nào cũng có thể tạo thành kết quả trí mạng.

Hiệu suất quan sát của hai người cực kỳ cao, một ngày sau đã thăm dò đại khái tình huống một toà thành thị Ma tộc này.

Ở trong trường bằng nghi ngại của các tu sĩ Linh Kiếm, Vương Lục bắt đầu giảng giải thu hoạch của mình cho mọi người: “Nhân khẩu bộ tộc Ma tộc này không nhiều, chỉ có khoảng một ngàn một trăm, trong đó đại bộ phận đều là thanh niên trai tráng., Lão nhân cực ít. Bởi vì ma ác ma vô hình cần không ngừng huyết tế mới có thể dẹp yên nguyên rủa, cho nên đại bộ phận ma tộc khi già yếu đều chủ động hy sinh để giữ gìn lợi ích của bộ tộc. Đồng thời hoàn cảnh đặc thù sinh tồn khiến cho thời kỳ tiên ma đại chiến của bộ tộc có sự khác biệt rất lớn so với ma giới Vương tộc. Đầu tiên là trung bình thọ mệnh rút ngắn thật nhiều, Vương tộc ma giới bình thường tuổi thọ theo năm trăm năm trở lên., Đây là không cần nhắc bất luận số liệu hậu thiên tu hành gì, mà nếu bọn hấn chăm chỉ tu hành, thực lực cảnh giới không ngừng tăng lên, tuổi thọ cũng sẽ kéo dài theo. Đến ma giới cấp bậc vương giả bình thường đã là cùng thiên địa đồng thọ., Sẽ không tự nhiên tiêu vong. Dù sao thì, chủng tộc này so với nhân loại càng thêm trường thọ. Nhưng Ma tộc trong ốc đảo này chỉ có bốn mươi tuổi thọ bình quân, đại trưởng lão bộ tộc hiện giờ là đệ nhất sinh tinh trong tộc, năm nay cao thọ sáu mươi hai.”

Vương Lục nói tới đây, liếc nhìn mọi người lâm vào tĩnh mịch, khước miệng nhếch lên: “Nói cách khác, đại đa số người ở đây kỳ thật lớn tuổi hơn hẳn.”

“Mẹ kiếp, trước đó ta vẫn luôn kính hắn làm trưởng giả mà...”

Vài tên tu sĩ linh kiếm vừa tức giận vừa buồn cười.

Nhưng Vương Lục nhanh chóng chuyển đề tài: “Nhưng các người kỳ thật có đủ lý do tôn trọng hắn. Bởi vì nếu đặt ở thế giới nhân loại, hắn chính là một tuyệt thế thiên tài tu hành sáu mươi năm đã đạt tới cảnh giới Nguyên Anh, ít nhất cũng không thua bất kỳ ai trong các người.”

“Cái gì? Cảnh giới Nguyên Anh?” Đám người Phong Ngân kinh ngạc khó hiểu: “Hoàn toàn không cảm giác ra được. Tuy rằng pháp thuật đắp cát rất đẹp, nhưng mà...”

“Chờ chút, tỉ mỉ mà nói, lực lượng của hắn tuy mỏng manh, nhưng vận dụng xảo diệu đối với thiên địa linh khí, đích xác hơn xa chúng ta. Lúc trước ta còn tưởng là bọn hắn thân là trời sinh thần thông sa mạc dân bản xứ, hiện tại nghĩ đến bọn hắn nếu là ma tộc, tại sao lại có thần thông sa mạc? Rõ ràng là cảnh giới cực cao, nhưng bị giới hạn lực lượng bản thân chưa đủ mới đúng.”

Chung quy ở đây vẫn là linh kiếm tinh nhuệ, kinh mạch sáu điểm liền nhau nhao nhao tỉnh ngộ.

“Hơn nữa càng tiến thêm một bước, dưới điều kiện ác liệt như thế, sáu mươi năm đến Nguyên Anh... Nếu đổi lại là các người, có làm được không?”

Đám người Phong Ngân trầm mặc không nói, hiển nhiên rất không có lòng tin.

“Tuy trong bộ tộc này cũng chỉ có một đại trưởng lão, nhưng Ma giới Vương tộc không hổ là Ma giới Vương tộc, cho dù là trải qua hai ngàn năm nhân chủng suy yếu, trong bộ tộc vẫn có kỳ tài. Bước tiếp theo nếu muốn đối kháng cái kia vô hình ác ma, lực lượng đám dân bản xứ tất không thể thiếu.”

Nói đến đây, chủ đề là do Âu Dương Thương tiếp tục nói:

“Trên thực tế, những Ma tộc này hai ngàn năm qua cũng không phải là một chuyện vô thành, làm thế nào để chống lại

đám ác ma vô hình này, đã tạo thành một phương pháp nghiêm mật, xuyên đến từng điềm một của cuộc sống bọn họ.”

Một gã đệ tử linh kiếm cười nhạo nói: “Giảng nó như thần linh, mỗi ngày ba lần lễ bái đối với nó sao?”

Âu Dương Thương lại cười không ra, nghiêm mặt nói: “Trong tình huống hai ngàn năm không có hy vọng phản kháng, chỉ có hai thành từ bỏ chống cự, đổi lại là nhân loại, người làm được không?”

Vương Lục tiếp lời: “Trên thực tế hai ngàn năm qua bộ tộc sa mạc này vẫn luôn thực hiện một phương án phản kháng tuyệt vọng. Trong một ngàn tộc nhân, sẽ tuyển ra một bộ phận thiên phú dị bẩm, gánh vác sứ mệnh đặc thù, những người này được gọi là Hỏa chủng, bọn họ từ khi sinh ra đã được trưởng lão bộ tộc vẽ xuống chú ấn trên người. Chú ấn kia không có tác dụng khác., Nhưng lại có thể che giấu cảm giác của ác ma, khiến hần không phát hiện ra sự tồn tại của người này. Sau đó bộ tộc sẽ dốc hết toàn lực bồi dưỡng những môi lửa này, đợi khi bọn chúng trưởng thành sẽ thử rời khỏi ốc đảo.”

Âu Dương Thương nói: “Một khi những Ma tộc bị nhốt rời xa ốc đảo, sẽ chạm đến nguyên rủa của ác ma, chết không có chỗ chôn. Nhưng bọn chúng lại thi triển một loại chú ấn, có thể che giấu cảm giác của ác ma, thử giấu trời qua biển. Một khi thành công, thì có người trong bộ tộc có thể thoát khỏi xiềng xích của ác ma, từ đó về sau cá vào biển rộng...”

Phong Ngân hỏi: “Nhưng như vậy chỉ có một số ít người có thể được cứu, những người khác phải làm sao bây giờ?”

Vương Lục giải thích: “Hiệu quả của chú ấn có hạn, không thể vẽ lên mỗi người một nghìn, mọi người di chuyển ra ngoài. Trên thực tế hai ngàn năm đã qua đi, bọn họ thậm chí không thể thành công đưa ra một viên hỏa chủng. Đây là lần ghi chép tốt nhất., Là đại trưởng lão đương nhiệm sáng chế, khi hần rời khỏi ốc đảo trăm dặm thì bị ác ma hiện lên, sau đó may mắn sống sót trong bão cát, cũng lĩnh ngộ được một chiêu pháp thuật tổ cát hóa hình này, nhưng chạy ra khỏi phạm vi không chế của ác ma vẫn xa xôi vô hạn.”

“Vậy, vậy điều này có ý nghĩa gì đây?”

“Ý nghĩa ở chỗ, đây là hy vọng duy nhất của bọn họ. Đồng thời, cũng là mấu chốt của hành động tiếp theo của chúng ta.” Vương Lục nói, “Chú Ân có thể che đậy ác ma, cách Ác Ma càng gần hiệu lực càng mạnh. Một ngàn năm trước Ma tộc đã từng cực đoan thực nghiệm một lần, đưa hỏa chủng mang theo chú ấn đưa tới hiện trường huyết tể, mà lúc ác ma giáng lâm có ý hiện thân, ác ma đối với nó làm như không thấy.”

Nghe đến đó, bọn người Phong Ngân đã mơ hồ đoán được kế hoạch Vương Lục cùng Âu Dương Thương, chỉ là cấu tứ to gan lớn mật kia lại làm cho bọn họ cảm thấy khó có thể tin được.

Quả nhiên sau khi nghe Âu Dương Thương nói: “Cho nên bước tiếp theo, chúng ta định dựa vào chú ấn này để đích thân tiến tới nơi ác ma nghỉ ngơi tìm tòi. Cũng phải biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng.”

“Đại sư huynh, như vậy quá mạo hiểm.” Phong Ngân lập tức khuyên nhủ.

Wương Lục cười lạnh: “Vậy nếu không người đi?”

“Ách... “

Wương Lục đương nhiên biết nguy hiểm trong cử động lần này, nhưng trừ lần đó ra còn có thể làm gì?

Nếu có thể khoanh tay đứng nhìn, không lo lắng nguy hiểm, hẳn và Âu Dương Thương vốn sẽ không ở lại. Vấn đề là dưới sự cân nhắc lợi hại, đối mặt trực diện với ác ma vô hình kỳ thật là lựa chọn sáng suốt nhất, như vậy trên cơ sở này, chú ấn tồn tại lại là một nhân tố lợi dụng bức bách bọn họ phải mạo hiểm —— nếu có điều kiện tốt như vậy còn không lên, còn chờ gì chờ đợi nữa?

...

Sáng sớm ngày hôm sau, Vương Lục cùng Âu Dương Thương liền tìm được Đại trưởng lão bộ tộc, trực tiếp đưa ra yêu cầu địa phương có yêu cầu.

” Chú ẩn?”

Đại trưởng lão lúc ấy đang ở trong lều dùng bữa sáng —— một bàn canh rau thanh đạm. Nghe được hai người yêu cầu, tại chỗ liền đem canh rau uống vào trong mũi.

“Làm sao các người biết sự tồn tại của chú ẩn?”

Đối với bộ tộc sa mạc này mà nói, chú ẩn có thể coi là bí mật tuyệt đối, đó chính là hy vọng duy nhất của bọn hắn bây giờ, giữ bí mật cao độ. Kết quả từ một ngày mới tới miệng người ngoài nghe được.

Vương Lục cười nói: “Buồn cười, để cho chuyên gia mạo hiểm ở trong thành của các người dạo một ngày, người còn mong có thể còn lại cái gì hay sao?”

Âu Dương Thương ở một bên khuyên: “Vương Lục sư đệ, cách nói này của người có chút biến thái rồi.”

“Âu Dương sư huynh, lời nói này của người giống như đang nói ta không phải biến thái vậy.”

Đại trưởng lão chăm chú nhìn Vương Lục, một lúc lâu sau mới thở dài một tiếng: “Các người đã biết thì cũng thôi đi. Nhưng các người cần chúng ta cung cấp chú ẩn quan sát ác ma ở khoảng cách gần? Điều này yêu cầu chúng ta không chấp nhận được.”

Vương Lục nói: “Sợ mạo hiểm bị chúng ta liên lụy? Vậy lúc trước sao phải để chúng ta tiến vào?”

Đại trưởng lão trầm ngâm không nói, hiển nhiên trong lòng khó quyết định.

Mời những người ngoài vào, hắn đương nhiên đã chuẩn bị sẵn tâm lý mạo hiểm, nhưng... chỉ trong một ngày đã có thể tiến triển trực diện với ác ma vô hình, thực sự vượt quá dự liệu của hắn.

Đáng tiếc, Vương Lục căn bản không có ý định cho hắn thời gian hoãn lại.

“Nếu như không muốn cung cấp chú ấn cũng không sao cả, chúng ta trực tiếp trần truồng mà chạy cũng giống nhau. Căn cứ theo hiểu biết của ta, ác ma vô hình kia cũng không miễn cảm với sinh linh ngoài Ma tộc. Hai ngàn năm qua trong đại mạc cũng nghênh đón không ít khách ngoại giới thăm hỏi, ra vào tự do, thậm chí gần sa mạc lục đảo cũng sẽ không dễ dàng bị nguyên rửa. Đến lúc đó chúng ta chỉ cần cẩn thận một ít không dính sa độc là được, như vậy xin cáo từ.”

Nói xong Vương Lục quay người muốn rời đi, nhưng sao Đại trưởng lão có thể để hắn cứ như vậy mà đi? Hơn nữa không đề cập đến việc hai người bọn họ là ánh sáng hy vọng duy nhất mà đại trưởng lão khổ thủ nhiều năm nhìn thấy... Cho dù có thể không quan tâm đến sống chết của bọn hắn, nhưng vạn nhất bọn hắn trên chọc phải ác ma, khiến nguyên rửa bùng nổ, đến lúc đó sẽ bị hại toàn bộ bộ tộc.

“... Các ngươi muốn chú ấn? Có thể, nhưng ít nhất phải cho ta một ngày chuẩn bị.”

“Phải ở lâu như vậy sao? Cả nửa ngày còn chưa đủ sao?”

Thấy sắc mặt âm trầm của Đại trưởng lão dần dần chuyển sang màu đen, Vương Lục ý thức được đại khái mình đã dẫm lên điểm mấu chốt của đối phương.

“Được rồi, vậy ngày mai chúng ta gặp lại.”

Ngày thứ hai, vẫn là trong lều của đại trưởng lão, Vương Lục cùng Âu Dương Thương lại đến thăm lần nữa. Chẳng qua lần này trong lều ngoài Đại trưởng lão ra còn có thêm hai người, là hai lão giả mặt đầy nếp nhăn, khí tức sinh mệnh nhỏ bé không thể tra xét. Tuổi...Hắn là phải trên dưới năm mươi, thuộc về trưởng lão trong bộ tộc.

Sắc mặt bản thân Đại trưởng lão còn âm trầm hơn so với lần trước. Sau khi thấy hai người Vương Lục đến, lão hừ một tiếng nói: “Như vậy thì chuẩn bị bắt đầu là được.”

Sau đó, chỉ thấy hai người bên cạnh Đại trưởng lão đột nhiên rút đao ra, hàn quang lóe lên.

Vương Lục quả thực kinh hãi, Đại trưởng lão này chuẩn bị một ngày chính là thứ chuẩn bị này? Sau khi đập chén xong, năm trăm đao phủ thủ mai phục? Vấn đề là... Chỉ bằng hai lão đầu nhi yếu đuối này cũng xứng làm đao búa thủ sao?

Quả thật trong bộ tộc này không thiếu thiên tài, chỉ xét riêng cảnh giới, một ngàn người đã ngoài Kim Đan cấp hai ba mươi người. Nhưng thực tế chiến lực có thể nói... Vương Lục một mình tàn sát cả cái thành phố này hơn mười lần, về phương diện bạo lực quả thực ngu không gì sánh bằng.

Nhưng sau một khắc, chỉ thấy hai lão đầu kia chuyển hướng chém thẳng vào cổ mình, hơn nữa phương thức cực kỳ đặc biệt, một đao vậy mà đã chặt đứt đầu cả hai.

Nhìn hai dòng suối máu phóng lên trời, Vương Lục cau mày hỏi Âu Dương Thương: “Đây chẳng lẽ là thuật đầu hàng hay sao?”

“... Ta nghĩ ngươi nhất định đã hiểu lầm, thuật đầu hàng không phải là cúi đầu của mình xuống.”

Nhưng Âu Dương Thương cũng không biết được đối phương đang suy nghĩ cái gì, vừa thấy mặt đã cắt đầu của mình xuống, trên đời này chỉ sợ còn không có thi lễ gặp mặt một người như vậy. Chẳng qua gã cũng nhanh chóng hiểu ra dụng ý của đối phương.

Sắc mặt Đại trưởng lão Ma tộc âm trầm, triển khai hai tay tụ lực lượng, suối máu phóng lên tận trời bị lực lượng vô hình liên lụy hóa thành vô số dòng chảy nhỏ, ở giữa không trung vẽ ra đồ hình phức tạp.

“... Đây là chú ấn?”

Nhìn thấy một màn này, người có chậm chạp đến đâu cũng có thể ý thức được chân tướng. Nguyên lai chú ấn Ma tộc là dùng máu đầu người làm tố tài vẽ ra, khó trách lúc trước muốn xin chú ấn sắc mặt Đại trưởng lão hiện vẻ khó coi, lúc này sắc mặt cũng phi thường không tốt.

Đại trưởng lão dùng pháp lực tinh diệu thao túng đám máu đầu người trên không trung phác họa ra đồ án vô cùng phức tạp tinh xảo, sau đó kêu lên một tiếng đau đớn, huyết đồ kia liền lóe lên vài cái trên không trung, biến mất không thấy. Âu

Dương Thương cùng Vương Lục thì mỗi người đều cảm thấy cổ tay nóng lên, một đạo đồ hình hơi co lại hiện lên phía trên.

Sau khi vẽ xong chú ấn, Đại trưởng lão tỏ ra vô cùng mệt mỏi: “Tiếp theo làm chuyện mà các ngươi nên làm.”

“Ta còn tưởng là con mẹ nó làm.”

Sau khi mang theo chú ấn, hai người cũng không cảm thấy cùng lúc trước có gì khác biệt, lấy nhiều loại thủ pháp thủ phân tích bí mật của dấu ấn, cũng chỉ có thể cảm giác được một cỗ lực lượng yếu ớt mà huyền diệu ngưng tụ ở trong chú ấn, phân tích cụ thể ra, lại có chút cùng loại bằng lộn — không có bất cứ ý nghĩa thực tế nào.

Rốt cuộc vì sao Ma tộc có thể dựa vào những tình tiết lộn xộn trên cổ tay như vậy để tránh khỏi cảm giác của ác ma vô hình, cho dù thế nào cũng lý giải không được. Nhưng suy xét tới bản thể của ác ma vô hình vẫn là chưa biết bao nhiêu, có lẽ phương thức cảm giác của hắn hoàn toàn không nằm trong lẽ thường, vì vậy không thể làm gì khác hơn là tạm thời tiếp nhận thiết kế này.

Tóm lại, sau khi tiếp nhận chú ấn, hai người chuẩn bị đi tới nơi nghỉ chân của ác ma vô hình —— chính giữa thành thị, một thần điện nguy nga hùng vĩ, các nghi thức huyết tế của bộ tộc đều được cử hành trong thần điện.

Tòa thần điện này được xây từ nham thạch trắng tinh, có vẻ rất bắt mắt ở khắp mọi nơi trong lều trại., Quả thực như là hạc giữa bầy gà, khó mà tưởng tượng được người ở đây ăn tiết y đến mức nào mới có thể gom góp tài nguyên xây dựng thần điện này. Mà lực ảnh hưởng vô hình của ác ma tại tòa thành này cũng có thể thấy được chút ít. Đồng thời cũng dễ dàng khiến người ta sinh ra mơ tưởng: Bọn ma tộc này rốt cuộc sợ hãi thế nào ác ma vô hình kia, mới có thể lãng phí tài nguyên mà xây dựng thần điện như thế.

Nhưng đến gần, thạch điêu bích bích bích đang vờn quanh bên ngoài thần điện lại đang rõ ràng ghi chép tinh thần bất khuất chống lại Ma tộc, mỗi một bích họa đều ghi chép một vị đồng bào bộ tộc vì chống lại mà chết, cho dù khi còn sống chỉ là người bình thường bé nhỏ không đáng kể. Hai ngàn năm qua, bức bích họa như vậy đã tích lũy được hàng ngàn vạn.

Có lẽ tại thời điểm xây cái cung điện hùng vĩ này, Ma tộc đã ý thức được nó sẽ là một hồi lâu dài, không có điểm cuối để chống lại, cho nên để lại đầy đủ không gian để ghi chép những dũng cảm và dũng cảm. Đáng tiếc hai ngàn năm qua đi, vách ngoài của cung điện hùng vĩ cuối cùng cũng sắp dùng hết rồi, mà ác ma vô hình vẫn mạnh mẽ khiến người ta không nhìn thấy được hi vọng giải thoát.

Đẩy cửa đại môn điện ra, bên trong cửa vắng vẻ, chỉ có vài tên tế ti sắc mặt trắng bệch. Sau khi nhìn thấy Vương Lục và Âu Dương Thương, bọn hắn hờ hững gật đầu, sau đó kéo mở cửa đá thông hướng chỗ sâu hơn.

Dọc theo thông đạo phía sau cửa đá một đường đi xuống phía dưới, không khí bốn phía từ nóng rực trở nên u hàn, thông đạo dưới chân có hình xoắn ốc uốn lượn xuống dưới, đi chừng mấy trăm mét sau, cuối thông đạo xuất hiện một cánh cửa.

Trên cửa trải rộng phù văn chú ấn do máu tươi vẽ thành, huyết dịch dưới lực lượng thần bí đang chậm rãi lưu động, cũng phản xạ ánh đuốc hai bên thông đạo. Mà huyết ấn trên cửa, lực lượng mạnh hơn rất nhiều so với chú ấn trên cổ tay Âu Dương Thương cùng Vương Lục, mà công hiệu cũng đơn giản rõ ràng - ngăn cản tất cả người chưa được cho phép tiến vào sau cửa, tránh làm cho Ác ma tức giận.

Phía sau cánh cửa là tế đàn do Ma tộc sa mạc cử hành nghi thức huyết tế, cũng là nơi gần với bản thể ác ma nhất trong ốc đảo. Cách một khoảng thời gian Đại Tế Ti bộ tộc sẽ chủ trì huyết tế ở đây, tập trung người có sức mạnh yếu của bộ tộc lại hiến tế ác ma. Đương nhiên, đôi lúc ác ma cũng sẽ yêu cầu một ít tế phẩm chỉ muốn có một chút tên ác ma., Chỉ là phạm vi đòi hỏi hoàn toàn tùy cơ, có khi là trưởng lão quyền cao chức trọng trong bộ tộc, có khi lại là phạm nhân, mỗi lúc, trong bộ tộc sẽ kèm theo sinh ly tử biệt.

Ngoài thời gian huyết tế, cánh cửa này cơ bản sẽ không mở ra, mà lực lượng những Ma tộc này cũng không có khả năng bạo lực phá giải huyết ấn, bởi vậy bình thường coi như an toàn. Bất quá đạo an toàn này đối với người ngoài ốc đảo mà nói, cũng không tuyệt đối như vậy. Mấy ngày trước, bọn người Phong Ngân chính là sau khi phá giải huyết ấn trên cánh cửa,

lên vào rình coi huyết tể. Ngẫm nghĩ Ma tộc sa mạc có năng lực điều khiển bão cát.

Ngay cả Phong Ngân cũng có thể phá giải khóa cửa, đối với Âu Dương Thương và Vương Lục mà nói lại càng dễ dàng. Âu Dương Thương thậm chí không đụng đến huyết ấn, chỉ thò tay đặt trên vai Vương Lục, sau một khắc hai người liền xuất hiện ở phía sau cửa —— gã đã dùng Thổ Động Thuật cực kỳ cao minh.

Phía sau cửa là một mảnh trống trải, chính giữa không gian hình tròn đặt một cái thật lớn, dính đầy vết máu. Hai người đi tới trước tể đàn, sau đó nhắm lại tinh thần, đem sóng pháp lực toàn thân thu liễm áp chế, ngay cả hô hấp cũng đình chỉ, nhiệt độ cơ thể hạ thấp, tựa như vật chết.

Điều phải làm tiếp theo là hành động vĩ đại mà đã hai ngàn năm rồi chưa có người nào thử nghiệm, dù cho có chú ấn bảo vệ thì cũng không thể không cẩn thận.

Hai người mở tể đàn ra.

Hòn đá khổng lồ nặng nề, trong tay hai Kim Đan chân nhân tựa như rơm rạ đột ngột từ mặt đất mọc lên. Mà quá trình yên tĩnh im ắng, gạch ngói vụn rơi xuống đều bị Âu Dương Thương dùng lực lượng nhẹ nhàng tinh diệu bao bọc hòa tan ra. Phía dưới tể đàn là một cái hố sâu không thấy đáy.

Căn cứ vào truyền thuyết của Ma tộc, dưới động quật chính là bản thể của ác ma, chỉ là ngoại trừ nhóm dũng giả đầu tiên hai ngàn năm trước, không còn ai có thể tận mắt nhìn thấy phong thái của hắn. Mà nhóm dũng giả đầu tiên sau khi nhảy vào động quật, cũng không ai có thể trốn ra được. Mà lúc đó Ma tộc cũng không gây yêu như bây giờ.

Lúc cửa động lộ ra, Âu Dương Thương cùng Vương Lục chỉ cảm thấy một trận âm phong đập vào mặt, không khỏi tăng tính cảnh giác lên tới cực điểm. Vương Lục lại càng lưu chuyển Vô Tướng kiếm khí quanh thân, cam đoan mình vạn độc bất xâm...

Nhưng sau một khắc, thần kinh căng thẳng âm một tiếng đứt gãy.

“Ồ, là hai tiểu gia hỏa chưa từng thấy.”

Bên tai bỗng nhiên vang lên thanh âm, làm hai vị Kim Đan chân nhân nhìn quen sóng gió đồng thời cảm thấy tâm thần chấn động mạnh.

...

Trước khi tiến vào thần điện, Âu Dương Thương và Vương Lục từng tưởng tượng qua vô số khả năng, trong đó đương nhiên có ác ma xuất hiện, không thể không đối đầu trực diện.

Nhưng hai người bọn họ thực không nghĩ tới vừa mới mở cửa liền bị người ta nhìn thấy hành tung, càng không nghĩ tới bên tai lại có tiếng thăm hỏi ôn hòa, hơn nữa nghe mơ hồ tựa hồ là... thanh âm nữ tính?

Dưới sự kinh biến, phản ứng của hai người đều vô cùng nhanh chóng, Vương Lục Mã dẫn đầu: “Buổi sáng, chúng ta là tu sĩ nhân loại đến từ Linh Kiếm Sơn ở Thương Khê Châu. Nghe nói ở đây có một vị tiên bối đức cao vọng trọng uy năng vô hạn, bởi vậy trong lòng chúng ta đầy thành ý cùng với cẩn thận đến đây chiêm ngưỡng nhan sắc.”

“A, một thằng nhóc thú vị.”

Trong động quật, thanh âm ôn hòa lần nữa vang lên.

“Trả lời chúng ta hai vấn đề, các tiểu gia hỏa.”

Vương Lục cùng Âu Dương Thương cũng không khỏi nhíu mày. Ác ma trong động quật kia tựa hồ chậm rãi nói chuyện, nhưng mỗi một chữ đều ẩn chứa ma lực, rơi vào trong tai làm cho tâm thần mọi người sợ hãi. Nếu không phải hai người bọn họ không phải kim đan bình thường có thể so sánh, chỉ cần nghe nàng nói hai câu, tâm trí sợ là hỏng mất, mặc cho người ta chém giết.

Bất quá cũng xem như may mắn trong bất hạnh, ác ma kia cũng chưa đến mà đã lạnh lùng hạ sát thủ, tuy rằng thế cục trước mắt vẫn không lạc quan, nhưng có thể đối thoại thì có đường hòa giải. Bất kể là Âu Dương Thương hay Vương Lục, thuật nói chuyện đều tương đối cao minh.

“Mời ngài nói.” Âu Dương Thương thoải mái đáp lại, đồng thời tiến lên nửa bước, ngăn cản Vương Lục ở phía sau.

Vương Lục có chút lý giải không được. Luận về thực lực tổng hợp, Âu Dương Thương cùng hắn cơ bản sà sà nhau, nhưng lấy phòng ngự mà nói, hắn so với Âu Dương Thương mạnh

hơn không chỉ một bậc, làm sao cũng không tới lượt Âu Dương Thương ở phía trước làm Nhục Thuần... Bất quá hiện tại hiển nhiên không phải là thời điểm tranh luận.

“Vấn đề thứ nhất, nếu các ngươi vì mộ danh mà đến, cũng không có ý khác, vì sao phải vẽ buồn cười trên bức tranh? Chậc, cái mùi máu tươi ghê tởm kia, khiến người ta trong lúc ngủ mơ cũng có thể đánh thức.”

Vương lục cùng Âu Dương thương trong lòng đồng thời choáng váng: Bọn họ lớn mật đến nơi này, một nguyên nhân trong đó là khi có chú ấn che chở, bọn họ có bảy tám phần lòng tin có thể che giấu trời qua biển. Hiện tại xem ra lại thích hợp, tự đào hố chôn mình... Chẳng lẽ là lão đầu ma tộc kia đánh một ván cờ rất lớn?

Không có lý nào, bọn họ tín nhiệm chú ấn của Đại trưởng lão, là bởi vì Ma tộc làm bộ làm tịch ở đây không có ích lợi gì. Cho dù một chiêu này có thể hại chết Âu Dương Thương và Vương Lục, nhưng chẳng lẽ Ác ma giết mình tỉnh giấc còn có thể ban thưởng cho bọn họ? Làm cho lưỡng bại câu thương, thì có ý nghĩa gì?

Nhưng mà, hiện tại cũng không phải là thời điểm so đo với Đại trưởng lão Ma tộc.

Âu Dương Thương đè xuống chân động trong lòng, vẫn ung dung đáp lại: “Bởi vì chúng ta không muốn quấy rầy giấc mộng mát của ngài. Mà nghe dân bản địa nói, chú ấn này có thể che giấu thân hình, không bị ngài phát hiện, cho nên mời bọn họ vẽ xuống chú ấn này cho chúng ta... Đáng tiếc chúng ta hình như bị bọn họ lừa rồi.”

“Bọn chúng không lừa các ngươi, những con côn trùng buồn cười kia thật sự tự cho là có thể lừa được cái mũi của ta. Sau đó thì sao, hình như cứ cách một đoạn thời gian, bọn chúng sẽ chọn ra một con cáo, sau đó thử từ phạm vi phân định của ta chuồn ra ngoài. Ta ngủ rất nhàn chán, vẫn chơi đùa cùng bọn chúng, kết quả bọn chúng càng coi là thật, mấy năm nay chúng ta chơi đùa thật vui vẻ.”

Lúc này, Âu Dương Thương và Vương Lục đã không nói nên lời.

Thật sự là đã đánh giá cao bản sự của đám ma tộc này, bọn họ coi như chú ẩn duy nhất chỉ có hy vọng, thế mà ngay từ đầu lại là một trò cười. Mà bọn họ vì cái trò cười này mà liều mạng hai ngàn năm.

Nghĩ đến cung điện khắc họa vô số liệt sĩ trên đỉnh đầu, nghĩ đến mỗi lần trong bộ tộc vẽ hạ chú ẩn, đều phải hy sinh tính mạng, nghĩ đến hi vọng nhiều thế hệ bộ tộc ngưng tụ nhân tâm... Thật sự là khiến người ta không còn lời nào để nói.

Yếu Nhược Mạnh Thực, đây chính là thiên lý của thế gian. Đối với kẻ yếu mà nói, dũng cảm cũng được, trí tuệ cũng được, cứng cỏi cũng được... Những phẩm đức tốt đẹp này chỉ có thể dùng cho chính mình say sưa, giải trí cho chính mình, cường giả chỉ cần một đầu ngón tay cũng có thể đem tất cả hóa thành hư ảo.

Nhưng bây giờ cũng không phải là lúc tiếc hận thay cho Ma tộc, bởi vì ác ma vô hình kia lại mở miệng.

“Vô luận như thế nào, đám tiêu gia hỏa, trả lời vấn đề thứ hai của chúng ta: Các ngươi đã làm âm ỉ đến ta... Chúng ta nên tra tấn các ngươi như thế nào để làm tiêu khiển sau khi thức tỉnh?”

Vừa dứt lời, một cỗ hàn phong mãnh liệt từ trong động phóng lên trời, trong phút chốc, vô luận là hộ thân kiếm khí của Âu Dương Thương hay là vô tướng kiếm của Vương Lục đều bị phá thành mảnh nhỏ. Âu Dương Thương lập tức đưa tay vào ngực chuẩn bị lấy đạo cụ bảo vệ tính mạng, Vương Lục thì đem nguyên thần chìm vào Ngọc phủ chuẩn bị liều mạng một kích.

Nhưng chung quy vẫn chậm một bước, bởi vì hai người từ thân thể đến nguyên thần, hoàn toàn bị âm phong đông cứng.

Ác ma vô hình kia chỉ phun ra xa xa một ngụm khí lạnh, đã khiến hai vị Kim Đan chân nhân đỉnh cấp hoàn toàn mất năng lực chống cự. Mà nếu âm phong lại thổi nữa, hai người chắc chắn sẽ bị thổi tan thân thể, hồn phi phách tán. Nhưng đôi phương tựa hồ cũng không nóng lòng giết chết bọn họ, âm phong chợt lóe, nhưng theo phong thế lắng lại, hai người đã mất đi toàn bộ khí lực, suy sụp ngã xuống đất.

Thân ở tuyệt cảnh cũng không thể đánh tan ý chí chiến đấu của hai người, Âu Dương Thương lập tức thử mở miệng nói ra: “Ngài có thể kể cho chúng ta nghe một chút cố sự.”

“Nói chuyện xưa?”

Ác ma trong hang hơi tò mò hỏi: “Tại sao ta phải kể chuyện cho các người?”

“Bởi vì bọn ta thật tâm hứng thú nghe.”

Câu trả lời của Âu Dương Thương rõ ràng có chút hỏi một chút, nhưng kỳ thật lão ta đang đánh cược mong muốn của tên ác ma vô hình này.

Nếu không phải nàng có dự vọng muốn thổ lộ cực mạnh, thì cần gì nói nhiều với bọn họ như vậy? Lúc trước nàng như mèo vờn chuột, đùa bỡn Ma tộc hai ngàn năm, cơ hồ không nói với bọn họ một câu này thì sau lưng khẳng định có lý do gì. Cho nên giờ phút này, Âu Dương Thương toàn lực bắt lấy một đường sinh cơ này.

Sau đó hắn đánh cược thắng.

“Ồ có hứng thú nghe sao? Câu nói này nghe tựa hồ không phải là nói dối đâu. Lỗi tai của chúng ta nói cho ta biết, hai người các người sắp chết đến nơi, lại còn thật sự có hứng thú nghe kể chuyện xưa. Ha ha, hai ngàn năm qua, tiểu gia hỏa như các người ngược lại cũng không nhiều lắm. Cho nên làm phần thưởng, trước khi các người chết ta sẽ kể cho các người một câu chuyện.”

Chuyện của ác ma rất đơn giản.

Hơn hai ngàn năm trước, nàng gặp phải một đối thủ mạnh mẽ, đánh nhau kịch liệt không địch lại, nhưng đối thủ kia không giết nàng, mà là nhốt nàng vào một chỗ hoang vu, lại dùng bí thuật vắt cạn sức mạnh của nàng để sử dụng.

Song đối thủ kia lại đánh giá thấp thực lực của ác ma này, là nàng bất ngờ không đề phòng mới không cẩn thận bị thua, một khi khôi phục tinh thần, phản phệ mạnh mẽ vượt quá dự liệu của kẻ đối đầu. Đối thủ kia kiêng kỵ lực lượng của nàng, tạo một cái lồng giam không thể phá. Bản thân lồng giam là hoàn mỹ không tỳ vết, nhưng người kia lại quá tham lam., Lại lưu lại một pháp trận hấp thu lực lượng trong lồng giam, điều này

đã tạo thành sơ hở. Trải qua hơn mười năm nghỉ ngơi lấy lại sức, ác ma tích góp từng chút nguyên khí, thừa dịp đối thủ chết úng phó một cửa ải khó khăn, dọc theo pháp thuật hấp thu lực lượng phản hướng lực lượng, trực tiếp làm hấn bị thương nặng.

Nhưng đó chỉ là lưỡng bại câu thương, đối thủ cường đại kia mặc dù bị nòng trọng thương, bản thân nòng cũng bị pháp thuật phản phệ, bị thương càng nặng. Mà vào lúc này, nòng bỗng nhiên trấn áp phía trên lồng giam của mình, một bộ tộc cường đại đối đầu lưu lại, lập tức trở thành đối tượng trút giận của nòng.

Bộ tộc kia tiêu chuẩn bình thường mà nói coi là tương đối cường thịnh, đáng tiếc trong mắt ác ma chỉ là một bầy kiến hôi, cho dù trọng thương trong người, cho dù thân ở trong lồng giam, nòng vẫn có năng lực tàn sát toàn bộ bộ tộc hầu như không còn.

“Bất quá chỉ giết bọn chúng thì quá không thú vị, chúng ta bị thương nặng, lại bị vây ở tuyệt địa, mấy ngàn năm cũng chưa chắc có thể khôi phục, chẳng bằng lợi dụng một chút lực lượng bé nhỏ không đáng kể của chúng. Vì vậy ta liền đem bọn chúng nuôi dưỡng.”

Nói tới đây, ác ma có vẻ vô cùng đắc ý: “Những kỹ xảo nuôi dưỡng này là ngẫu nhiên học được từ trên thân nhân loại các người, xác thực phi thường thú vị, giống như chúng ta từng một đi săn mỗi có thú vui khác nhau. Trước tiên chúng ta dùng lực lượng cường ngạnh tiêu diệt phái phản kháng trong bộ tộc, sau đó mặc cho hạng người nhỏ yếu trong bộ tộc sinh sôi sinh sản sinh lợi., Mỗi khi bọn họ tích súc lực lượng nhất định, sẽ tiến hành thu hoạch một lần. Để tránh cho bọn họ hoàn toàn đánh mất hy vọng tạo thành thoái hóa, chúng sẽ cho phép họ giữ lại một phần quyền vọng tương tương, thậm chí cứ cách một đoạn thời gian, chủ động đốt cháy cơ thể trong bộ tộc., Làm cho hấn trở thành thiên tài tu hành vượt xa người cùng thế hệ, sau đó lúc cần thiết lại cho bọn hấn ném một chút ngon ngọt. Đáng tiếc cho dù như thế, ý chí chống cự của bọn hấn cũng thật sự làm cho ta thất vọng. Sau sự phản kháng kịch liệt mấy trăm năm, bọn hấn đã đổi hy vọng gửi gắm trên việc chạy trốn., Không bao giờ chịu chính diện tác chiến với ta nữa. Ý

chí chiến đấu thất bại, nhục thể của bọn họ cũng bắt đầu kịch liệt thoái hóa, gia súc giá trị không bằng trước, mỗi lần thu hoạch được năng lượng máu thịt cũng càng ngày càng ít, chỉ có thể làm đồ chơi đùa, nhưng chơi đùa nhiều năm như vậy, chúng ta cũng đã chán rồi.”

Chỉ nghe thấy những lời này, trong lòng Âu Dương Thương và Vương Lục toát mồ hôi lạnh.

Ác ma này thực sự quá a... thế mà lại đem một bộ tộc Ma tộc cường thịnh chơi đùa hai ngàn năm, mà đây vẫn là nàng thân hãm tù lung, thân chịu trọng thương.

Lúc trước bọn họ quan sát chi bộ tộc Ma tộc này, chỉ cảm thấy khắp nơi chấn động lòng người. Thành viên bộ tộc tuy năng lực suy yếu, tay trói gà không chặt, nhưng đấu tinh thần lại đáng được tôn trọng. Thế nhưng... Thì ra những thứ có tinh thần chống lại tinh thần, chẳng qua chỉ là chất trơn mà thôi.

Từ đầu tới cuối, ma tộc này còn chưa thoát khỏi lòng bàn tay của ác ma.

Sau đó, hiện tại sẽ đến lượt hai người bọn họ sao? Đám Ma tộc cố gắng hai ngàn năm, kết quả chỉ là chuyện cười. Như vậy nếu như đổi lại là Âu Dương Thương và Vương Lục nói thì...

“Như vậy, hiện tại ngài chắc là rất nhàm chán?” Vương Lục hỏi.

Ác ma trong động thở dài: “Đúng vậy a, chơi một trò chơi hay tới cả ngàn năm cũng khiến người ta chán ghét. Cho nên chúng ta mới hỏi, các người muốn bị ta tra tấn chết thế nào đây? Nếu khiến chúng ta vui vẻ, chúng ta có thể giết cho thống khoái một chút.”

“Cái này, trước cho ta hỏi một câu. Nói từ góc độ giới tính, ngài là nữ giới tính phải không?”

“A, nhìn từ góc độ nhân loại các người, có lẽ chúng ta là giống cái không?”

“Đã như vậy thì dễ xử lý rồi.” Vương Lục nói, khóe miệng nhếch lên một tia tươi cười làm người ta sớn tóc gáy.

“Không biết ngài có từng nghe qua một câu nói như vậy không. Đối với nữ nhân trong thiên hạ, thú vui lớn nhất chính

là niềm vui nuôi dưỡng sữa nuôi.”

“Hả?” Thanh âm tràn đầy tò mò truyền ra.

“Tin tưởng ta, chỉ cần ngài chịu thử, nhất định là làm cho ngài ghi nhớ thể nghiệm vui vẻ cả đời”

Lời còn chưa dứt, Vương Lục đã nhìn thấy ánh mắt kinh hãi muốn chết của Âu Dương Thương bên cạnh —— đây là lần đầu tiên gã ta thất thố như vậy, hiển nhiên gã ta cũng đoán được tiếp theo mình muốn làm gì. Mà như vậy đã vượt xa khả năng chịu đựng của gã ta.

Nhưng Vương Lục vẫn nhẹ nhàng nói ra những lời tiếp theo.

“Mà ta, nguyện ý giúp đỡ ngài hoàn thành giải trí vĩ đại này...”

...

501

“Tặng sữa dưỡng tử nghe có vẻ rất thú vị a. Đáng tiếc ta cũng không nhớ rõ lúc nhỏ rốt cuộc là ai nuôi ta lớn...”

Trong khi nói chuyện, giọng nói trong huyết động đầy xa xăm mờ ảo, phảng phất như thân thể hãm trong hồi ức không biết mấy ngàn năm trước.

Nhân cơ hội này, Âu Dương Thương vội vàng truyền âm nguyên thần.

“Vương Lục sư đệ, ngươi điên rồi sao?”

Vương Lục đáp: “Nếu không thì ngươi tính làm sao bây giờ? Trừ một chiêu này ra, ngươi nói cho ta còn biện pháp nào có thể thỏa mãn nhu cầu giải trí của nàng sao? Dạy nàng thăng cấp sao? Vậy hiện tại cũng là tam thiếu một a, ít nhất phải chờ nàng đem đứa nhỏ này sinh ra dưỡng lớn mới có thể gom chung một bàn chứ?”

“Đậu xanh, bây giờ ngươi còn có tâm tư quý quái này à?”

“Bằng không sợ tè ra quần cho ngươi xem sao?” Vương Lục vừa đối thoại gay gắt với Âu Dương Thương, trong ánh mắt đã dần dần hiện ra vẻ điên cuồng. “Đây chính là chuyện sống còn, vì sống sót, cũng có thể dùng đến chiêu số gì.”

“... Ngươi vậy là không thành công thì đã thành nhân.”

“Cùng loại đối thủ này, ngươi còn muốn kéo dài giai đoạn hậu kỳ sao? Cơ hội của chúng ta cũng chỉ có một cơ một hào mà thôi.”

Hai người nói xong, thanh âm trong động lại vang lên lần nữa.

“Tiết dưỡng dục tử thật sự khiến ta có chút hứng thú, đáng tiếc hai tiểu gia hỏa các ngươi còn quá nhỏ, không giúp đỡ được cái gì.”

Vương Lục nghe xong sột sắng: “Vậy ngài cũng không biết là cảnh giới hiện tại của ta không cao, nếu so sánh với ngài thì như trời với mây, nhưng ta sống rất tốt. Bảo ngài hài lòng không trải nghiệm một phen thì không nên phán đoán bậy bạ.”

Âu Dương Thương chỉ nghe đến nghẹn họng trên trời:

“Này...”

“Ha ha ha...”

Vương Lục nói xong, ác ma trong hang bỗng cười phá lên.

“Tiểu gia hỏa, ngươi thật sự là càng ngày càng chơi vui, khiến người ta cũng không nỡ giết ngươi, bất quá bằng chút bản lĩnh hiện tại của ngươi cũng muốn thân cận chúng ta, đó quả thực là ý nghĩ hảo huyền, chỉ sợ ngươi còn không có tới gần ta...”

Ồ? Kỳ quái, trên người ngươi vì sao có mùi vị quen thuộc, cái này cũng không có đạo lý a.”

Sau đó, thanh âm trầm mặc rất lâu trong động quật.

Ngay khi Vương Lục cùng Âu Dương thương hai mặt nhìn nhau, ác ma kia lại mở miệng.

“Chậc, không hiểu, ngươi qua đây cho ta xem thật kỹ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Vừa dứt lời, một cái bóng đen trong hang mãnh liệt vọt ra, như một sợi dây thừng quấn Vương Lục lại, kéo mạnh một phát xuống phía dưới, kéo vào trong hang động.

“Này?”

Âu Dương Thương ra tay ý đồ cứu giúp đầu tiên, nhưng tốc độ của gã vẫn quá chậm so với ác ma kia, lúc đưa tay, Vương Lục đã biến mất trong động quật.

Âu Dương Thương không chút do dự, lập tức tung người nhảy xuống, nhưng vừa tới cửa động đã bị lực đẩy ra một cách vô hình. Lực lượng kia ôn hòa nhưng kiên quyết, Âu Dương Thương thay đổi mấy loại thủ pháp khác cũng không thể vòng qua, dưới tình thế cấp bách lại chém ra một đạo kiếm khí Kim Đan nhằm đánh vỡ mặt đất, nhưng lại bị một cỗ lực phản chấn làm cho Ngọc phủ rung chuyển, hiển nhiên là Ác Ma kia hoàn toàn phong kín con đường này.

“...” Âu Dương Thương trầm mặc một lát, mạnh mẽ cắn răng một cái, lớn tiếng hô: “Vương sư đệ dù sao cũng có thiên phú dị bẩm còn nhỏ, một mình hẳn không đủ cho ta đi vào. Sư huynh đệ chúng ta cùng hầu hạ ngươi, đánh cược tôn nghiêm với nam nhân, nhất định hầu hạ ngươi thỏa mãn.”

Hoàn toàn không có trả lời, Âu Dương thương đánh bạc với tôn nghiêm nam giới, hành động vĩ đại dường như cũng không khiến đối phương hứng thú.

“Này, không nên đả kích ta như vậy có được không? Ta cũng hạ quyết tâm rất lớn mới nói ra lời đó thôi.

“... Nói thật, ta ở trong môn phái kỳ thật rất được nữ hài tử hoan nghênh, ngay cả một ít giống cái cũng biểu đạt hảo cảm với ta, người ngàn vạn lần đừng xem thường người a...”

“Ít nhất người phải nói cho ta biết, vì sao Vương sư đệ có thể thì ta không làm chứ? Hắn có chỗ nào tốt hơn ta đâu? Hắn cho ta được không?”

“Còn có...”

Lần này không đợi Âu Dương Thương nói xong, trong động quật liền truyền đến thanh âm không kiên nhẫn.

“Người có xong chưa?”

Sau đó một sợi dây thừng màu đen âm ảnh bay ra, trực tiếp quấn quanh cổ Âu Dương Thương, siết chặt hẳn tiến vào động.

Âu Dương Thương chỉ cảm thấy hoa mắt một cái, đã bị đưa vào trong động quật. Trong động một mảng tối đen, mà gã là tu sĩ, cảm giác của mình cũng bị áp chế, vì vậy gã thử dùng pháp thuật nhóm lửa.

Quang mang cũng không bị trở ngại phát sáng lên, vì vậy Âu Dương Thương liền thấy được trước người mình không xa, Vương Chính khoanh chân ngồi dưới đất, sau đó, thân thể trần trụi.

“Dựa vào ta?”

Âu Dương Thương kinh hãi suýt nữa đã đánh tan Tam Muội Hỏa trên đầu ngón tay.

“Vương Lục sư đệ, người đây là...”

Vương Lục cũng lấp bắp kinh hãi: “Âu Dương sư huynh? Sao huynh cũng tới? Không nhìn ra khẩu vị của huynh quá nặng, loại chuyện này cũng nguyện ý chen chân vào.”

“... Ta không chen vào một cước, chẳng lẽ để người một mình chọn đại xà? Người làm sư huynh như ta đây mặt mày không

còn chút gì.

Vương Lục đương nhiên biết hẳn lo lắng chính mình, trong lòng có chút cảm khái, lại hỏi: “Có điều hai người chúng ta đều đã tới, những người khác phải làm sao bây giờ?”

Âu Dương Thương chỉ trả lời một câu: “Người còn quan trọng hơn bất cứ thứ gì.”

“...Ách, đại sư huynh à, người không phải là bởi vì người nhìn chăm chăm trần thế của ta rồi không thể tự nói chuyện với mình như vậy chứ? Lời thoại lãng mạn như vậy đừng lãng phí cho ta a, để cho những tiểu sư muội hâm mộ người đã lâu đi a.”

“Người nghĩ ta là ai?”

Trong lúc hai người tranh chấp, tên ác ma kia cười khẽ nói: “Hai tên nhóc con các người, chẳng lẽ muốn nhân lúc trước chúng ta dùng lẫn nhau diễn một hồi?”

Vương Lục sửng sốt: “Cảnh tượng đó thật sự là quá đẹp khiến người ta không dám nhìn... Thuận tiện, hiện tại ta đã thắng thần gặp mặt, ngài nhìn ra cái gì không?”

Ác ma nói: “Rất thú vị.”

Trong khi nói chuyện, bóng tối trong động quật bỗng nhiên trở nên dày đặc, Tam Muội Hỏa trên đầu ngón tay Âu Dương Thương như bị lực lượng nào áp chế, trở nên lung lay như sắp đổ, mưa gió lung lay.

Mà nhờ ánh sáng yếu ớt này, mơ hồ có thể nhìn thấy một bóng đen to lớn như núi đánh tới.

“Tiểu gia hỏa, trên người người có mang theo mùi vị đồng tộc của ta... Rất kỳ quái, ta cũng không nhớ rõ trên cái Đại Lục này còn có đồng tộc còn lại. Nhưng hương vị hoàn toàn chính xác không sai. Khó trách lúc trước phát hiện hai người các người, không có hứng thú hạ sát thủ.”

Âu Dương Thương nghe xong sửng sờ, trên người Vương Lục sư đệ mang theo hương vị đồng tộc ác ma?

Vương Lục cũng nhíu chặt mày.

Ta từng tiếp xúc với đồng tộc của ác ma rồi ư? Hơn nữa nghe ý của cô ta, hình như đồng tộc của cô ta đều đã bị diệt vong. Nhưng ta cũng không phải từ quá khứ xuyên không trở về, mà là chưa bao giờ xuyên không về.

Vừa nghĩ, Vương Lục vừa tươi cười nói: “Chúng ta đã có duyên như vậy, vậy...”

“Không được a tiểu gia hỏa, hương vị trên người người, là làm cho ta nghĩ thấy thân thiết, lại không muốn cùng nó kết giao a.”

Vương Lục lập tức cả kinh: “Chẳng lẽ là hương vị của nam nhân âm áp sao?”

Sau đó Vương Lục lại quay đầu nhìn Âu Dương Thương. Sắc mặt lão biến hóa mấy lần, có vẻ không được tự nhiên.

Vương Lục bị dùng mùi làm ra thẻ nhân hậu, như vậy kế tiếp... Hẳn là người không có hương vị tốt hiển nhiên là không thể đồ cho người khác.

Mẹ nó, nếu biết trước là như vậy thì sao hẳn theo vào được? Vương Lục căn bản không gặp nguy hiểm gì, hẳn lại nói mình đã vượt qua chi trả này...

“Ha ha, tiểu gia hỏa đừng lo lắng, bây giờ ta đối với chuyện đó không có hứng thú gì. Chỉ là cho tới giờ thực sự quá nhàm chán, tóm lại cũng phải tìm chút chuyện vui.”

Vương Lục và Âu Dương Thương liếc nhìn nhau, trong lòng đều cảm thấy may mắn.

Cửa ải này xem như đã qua, mặc dù có chút khó hiểu, hoàn toàn dựa vào vận khí mới vượt ải được, nhưng vận khí cũng coi như là một phần của thực lực.

Từ khi nhìn thấy ác ma này trở nên ôn hòa mà dễ nói chuyện, nhưng nếu thật sự cho rằng nàng ta tính tình ôn thuận... trên vách ngoài thần điện có khắc ngàn vạn liệt sĩ chắc chắn sẽ bị phần không thôi.

Đương nhiên, nếu nhìn theo một góc độ khác, ác ma này chỉ nhắm vào tên cường địch hai ngàn năm trước mà giận chó đánh mèo với đám Ma tộc còn lại, chưa chắc bản tính đã tàn bạo bất nhân, nếu vậy...

Có phải điều này có nghĩa là nguy cơ diệt trừ một đời hoàng kim đã được giải trừ rồi không?

Vương Lục sau khi xuyên qua cảnh tượng này, một đường trải qua đến bây giờ, duy nhất có khả năng khiến cho hậu thế có đại tai nạn, cũng chỉ có đại ác ma sâu cạn khó lường này.

Như vậy, năm đó không phải bởi vì không có sự tồn tại của mình, đại sư huynh Âu Dương Thương không thể tìm được đường hòa giải, bị ác ma này giết chết. Chỉ là phản công trước khi chết làm thương thế của nàng tăng thêm, khiến nàng rất là tức giận, thế là các sư đệ sư muội khác cũng bị liên lụy, bị nàng tìm hiểu nguồn gốc chém giết...

Không, giải thích này quá gượng ép, hơn nữa cũng không có cách nào giải thích mực đen của hậu thế xuất hiện như thế nào, dù sao đó cũng là đặc sản Ma tộc tiêu chuẩn, mà chỉ dựa vào ốc đảo trên sa mạc, cho dù tăng gấp mười lần cũng không thể nhắc lên được hắc triều.

Chân tướng của chuyện như vậy đến tột cùng là thế nào đây? Đại ác ma bị trấn áp ở đây, rốt cuộc nhân vật trong sự kiện năm đó ra sao? Mà ngoài nó ra, còn ai có bản lĩnh lớn như vậy?

Vương Lục cùng Âu Dương Thương cũng không thương lượng cái gì, nhưng ý nghĩ lại không hện mà cùng chuyên đến cùng một vấn đề. Hai người đều là người có ý niệm cực nhanh, rất nhanh liền mơ hồ bắt được cái gì.

Mà ngay lúc này, đại ác ma kia buồn chán vô cùng nói: “Này, bây giờ ta thật sự quá nhàm chán, lồng giam này nhìn qua trong vòng năm trăm năm còn chưa đột phá được. Các người nói xem chúng ta làm sao vượt qua năm tháng dài đằng đằng đây.

Đại ác ma vừa mơ hồ bắt được linh cảm cũng tan thành mây khói, hai người cũng không nổi giận, linh cảm của bọn họ chưa bao giờ thiếu hụt, có thời gian mơ tưởng lại là được.

Mà Vương Lục nghe nói đại ác ma kia lại mơ hồ làm nũng, càng là buồn cười. Gã tự nhủ thầm rằng bây giờ người thật sự không xem hai người bọn ta là người ngoài nữa... Nếu đã như vậy, ta cũng giúp người một tay vậy.

“Nếu chỉ là cảm thấy nhàm chán, ta nơi này ngược lại là có một ý nghĩ có thể cho người tham khảo một chút.”

“Nói nghe một chút.”

“Thử xem nhân vật diễn xuất, trở thành đảng chủ đi.”

“Nhân vật trang trí? Thành tựu đảng phái?”

“Chính là để cho mình đi đóng vai trò đặc thù, sau đó thiết lập một ít khiêu chiến đặc thù, lấy hoàn thành khiêu chiến làm niềm vui. Kỳ thật trong tay người có một món đồ chơi thượng giai, chỉ là thưởng thức hai ngàn năm không có cảm giác mới mà thôi, hiện tại ta còn muốn tạo ra phương pháp chơi mới cho người.”

“Hả?” Ác ma nghe có vẻ rất hứng thú.

“Trước, với năng lực của người, muốn đạt được quyền khống chế bất cứ thành viên nào trong bộ tộc cũng không làm khó đúng chứ?”

“Ừm.”

“Như vậy, người thử khống chế một cái A Túc Ti xem như là vai trò trụ cột đóng vai, sau đó thiết lập một mục tiêu thành tựu như vậy: Nghĩ biện pháp làm cho thiếu nữ xinh đẹp của toàn bộ tộc đều mang thai hẳn. Trong lúc đó không thể vận dụng lực lượng của người với quy mô lớn. Thế nào, có phải rất thú vị hay không?”

“... Có gì thú vị?”

“Thử rồi biết ngay mà.”

...

Chương thứ hai mươi ba: Thế mà có người nhận ra ta?

Cuối cùng Vương Lục cũng không thuyết phục được ác ma, y đi chơi một trò ác ma chân nhân vai diễn. Tuy nói đến cuối cùng, sáng tạo của y quả thật khiến cho ác ma hứng thú, nhưng lại có một kỹ thuật khó khăn không thể vượt qua.

“Những con côn trùng kia, chỉ ngửi được hương vị bọn chúng đã khiến ta buồn nôn, phụ thể cái gì... Ta theo bản năng bài xích phản ứng sẽ khiến thành thị bọn chúng trong khoảnh khắc hóa thành hư ảo.”

Suy nghĩ đến sự thống trị tuyệt đối của ác ma hai ngàn năm qua, Vương Lục cũng không cảm thấy là đang khoe khoang, vì vậy đành phải vạ phần tiếc nuôi tế ra phương án thay thế:

“Người đã nghe nói qua mặt chược chưa?”

“Thứ gì?”

“Một loại tranh tài tranh tài truyền thống vô cùng kích thích.”

Vương Lục nói xong, túi trữ vật rộng mở, lấy ra một khối phi thúy thật lớn, năm ngón tay nhẹ nhàng chạm vào trên phi thúy thạch, ngọc thạch liền chỉnh tề cắt thành trên trăm khối vuông, hơn nữa từng khối vuông đều là màu xanh biếc, chính diện trắng nõn không tỳ vết. Sau đó theo ngón tay của Vương Lục nhẹ nhàng lắc lư, khối vuông trực tiếp hiện ra các loại đồ án khác nhau.

Âu Dương Thương nhìn mà buồn cười: “Người muốn dạy nàng chơi mặt chược?”

“Không sai, hơn nữa là mặt chược đặc thù.”

“... Có gì đặc biệt?”

Vương Lục cười cười, ngẩng đầu nói với ác ma kia: “So với mặt chược có thể thấy được ở bất cứ đâu trong nhân gian, ta cái trò mặt chược này có một cách chơi độc nhất vô nhị: Người thua là muốn cởi quần áo.”

“... Chờ một chút, tại sao ta chưa từng nghe qua một cái trò chơi hạ lưu như vậy?”

“Cho nên mới nói đại sư huynh cái gì cũng tốt, chỉ là rèn luyện không đủ, kiến thức còn chưa đủ uyên bác a.”

Vương Lục vừa đấu võ mồm với đại sư huynh vừa giải thích cách chơi của chim sẻ với ác ma vô hình. Nguyên thần ác ma kia cường đại cỡ nào, vừa nghĩ qua là hiểu thấu triệt quy tắc của trò chơi này.

trò chơi của Phạm gian đối với nàng mà nói vốn cũng không có bao nhiêu lạc thú, nhưng mị lực lớn nhất của trò chơi tranh tài chính là ở chiến đấu cùng đối thủ, mà hai tiểu gia hỏa trước mắt này, về sức mạnh mặc dù không đáng nhắc tới, nhưng luôn có ý nghĩ mới lạ làm người ta kinh hãi.

“Được, ta liền cùng các người chơi đùa, bất quá về quy tắc cởi quần áo kia ta biết người muốn cái gì, ta có thể đáp ứng người, nếu người thật có thể thắng ta, ta cho người kiến thức một chút dung mạo kiều ngạo của ta đi.

Dụng ý của Vương Lục bị đối phương chọc thủng, nhưng hắn cũng không cảm thấy lúng túng, mà khẽ mỉm cười: “Được, chỉ là trước khi thi đấu, có thể cho ta mặc quần áo trước được không?”

Trước đó, ác ma kia vì ngửi mùi trên người hắn, cưỡng ép khiến Vương Lục hiện ra trạng thái thân thể trần trụi. Mà Vương Lục cũng thản nhiên, chạy trần như vậy lâu như vậy cũng không vội mặc quần áo. Dù sao đồ kiều ngạo cũng để cho người ta nhìn cũng không sao, mèo khen mèo nhiều không thú vị a.

Ác ma vô hình cũng rất coi trọng tính công bằng của cuộc thi, dù sao niềm vui là ở chỗ khiến người ta cởi quần áo, vừa lên là không có quần áo còn làm sao chơi trò chơi này được? Tuy Vương Lục đã từng trần truồng chạy ở trước mặt nàng, mà nàng hoàn toàn không có hứng thú đối với thân thể con người, nhưng nàng lại cảm thấy hứng thú làm cho hai tiểu gia hỏa kiều ngạo này lại lần nữa ném thử cảm giác thất bại.

Nhưng rất nhanh nàng liền phát hiện hình như mình không nên dung túng đối thủ như vậy, bởi vì cái gọi là quần áo của Vương Lục vừa mặc xong, rõ ràng là lỗ hổng theo trình tự chui vào, chỉ thấy y phục và đạo bào đã được hắn mặc vào xong., Bắt đầu không ngừng mặc thêm quần áo trên người, từ

áo da ngựa đơn giản đến xa hoa, trong ngoài tầng mười lớp, trong đó còn xen lẫn rất nhiều mảnh vụn vật nhỏ như đai lưng, khoác vai - hiển nhiên những mảnh vụn vật này tuy nhỏ, nhưng cũng tính bằng một kiện.

Có trời biết Vương Lục đã tích trữ bao nhiêu thứ trong túi giới tử, những y phục này rõ ràng không phải thường ngày của hắn. Máy món mặc ở bên ngoài ít nhất phải lớn hơn hắn mấy lần, phong cách cũng có vẻ khá không hợp. Nhưng hắn lại hạ bút thành văn, vào thời điểm này có thể phát huy tác dụng.

Mà lúc ác ma kinh ngạc, chỉ nghe Âu Dương Thương giật mình nói: “À đúng rồi, còn có chiêu này có thể dùng được...”

Sau đó hắn cởi xuống túi trữ vật bên hông, từ trong đó lấy quần áo mặc vào từng kiện, chỉ chốc lát sau đã bọc mình thành hình cầu. Hai vị đệ tử linh kiếm cách xa nhau hơn một trăm năm, trong loại chuyện đau trúng này, lại có sự ăn ý lạ thường.

“Này, hai người các ngươi không nên quá phận a, ta hiện tại cảm thấy trò chơi này có chút đùa.”

Vì vậy Vương Lục và Âu Dương Thương vội vàng cởi quần áo ra một nửa, sau đó ba người chính thức đánh nhau.

Quá trình chơi đùa cũng không có sấm vang chớp giật, ba người đều không sử dụng pháp lực thần thông, chỉ dựa vào kỹ xảo cơ bản cùng vận khí tranh đấu.

Bởi vì nếu muốn vận dụng thần thông pháp lực, trò chơi này cũng không cần chơi. Bảo vệ chuẩn đại ác ma đem Thiên Hồ, Vương Lục cùng Âu Dương Thương đừng nói là phối bài giống thế nào, chỉ sợ lấy ra một hàng Cúc Mai Lan Trúc cũng có khả năng.

Về phần kỹ xảo cơ bản, Vương Lục cùng Âu Dương Thương kỳ thật cũng không có ưu thế gì. Bọn họ dù thiên tài xuất chúng, cũng không có khả năng đi nghiên cứu mỗi việc vật, hướng chỉ trong hạng mục giải trí mật chược cũng chỉ là tiểu đạo, là trò chơi của phàm nhân, càng không đáng tốn thời gian nghiên cứu.

Bọn họ có được năng lực vận toán hơn xa phàm nhân, nhưng vận toán tính kế thì có ai có thể đùa bỡn với vị đại ác ma này

trong lòng bàn tay hai ngàn năm chứ? Cho dù nàng chỉ mới học sơ luyện, kỹ xảo của nàng vẫn hơn hai đệ tử linh kiếm.

Như vậy thì liễu mạng chính là vận may.

Cái gọi là vận khí, tối tăm vô hình, không thể dự đoán, đối với rất nhiều người trong thế gian mà nói, đó là tin tức nhưng không có gì không tin, cho dù là có một số người nổi tiếng là may mắn kinh người, cũng không dám nói mình nhất định có thể dựa vào vận may như thế nào.

Nhưng đối với người tu tiên, người tu tiên mà nói, nắm giữ quy luật thiên địa biến hóa là bản lĩnh để ăn cơm, mà hai chữ may mắn này chính là một loại thể hiện quy luật biến hóa của thiên địa, cho nên tu sĩ tự nhiên có lý giải khác nhau đối với nó.

Vận khí là tồn tại chân thật, người và người, khác biệt giữa vận khí tốt và vận khí xấu cũng là thật sự, đương nhiên cái này cũng không thể tạo thành kết quả tuyệt đối, ví dụ như người được cát tinh cao chiếu, cũng không thể nương tay ném bồng liên tục một trăm lần chính diện. Nhưng người may mắn, thường thường thường có thể ở thời khắc mấu chốt làm thế đi của di đồng có lợi với bên mình.

Ba người ở đây không thể nghi ngờ đều là người có vận khí tốt, không có vận khí tốt, Âu Dương Thương không có khả năng mang thiên linh căn, lại bái nhập làm môn hạ Linh Kiếm Môn. Mà Vương Lục lại càng không cần phải nói...

Nhưng vận khí của đại ác ma cũng không đơn giản. Trong thiên hạ ngoại trừ rải rác vài loại sinh vật thượng cổ, còn không có ai cường đại mà sinh ra, muốn có được năng lực thông thiên triệt địa thì phải chăm chỉ khổ luyện, cộng thêm đủ vận may tốt.

Với thực lực cường hãn của đại ác ma này, chắc chắn phải là vận khí cực tốt mới có thể trưởng thành đến bước này. Nếu theo tiêu chuẩn bình thường mà nói, vận khí của nó nhất định mạnh hơn nhiều so với Vương Lục và Âu Dương Thương. Dù sao thiên hạ to lớn, thiên tài cấp bậc kim đan nhiều không đếm xuể. Thế nhưng cường giả cấp bậc đại ác ma lại không thấy nhiều.

Đại ác ma biết chỗ dựa của hai thằng nhóc chỉ là may mắn, nhưng cô tin tưởng hai thằng nhóc này tự tin quá mức, tử thí vận khí, ít nhất cô bé sẽ không thua bọn chúng.

Tuy rằng bị người đánh lén trọng thương, trấn áp nơi đây hai ngàn năm, nhìn quả thực là ách vận, nhưng hai ngàn năm qua nàng cũng không hoang phế, ngược lại sinh hoạt bị nhốt lại làm cho nàng ngộ được càng nhiều thứ. Một khi lần này thoát khốn, nàng có thể sẽ đột phá cái bình cảnh mà nàng từng cho rằng không có khả năng đột phá nữa.

So với đột phá trên thực lực, chỉ hai ngàn năm nhốt lại quả thực quá rẻ, hưởng chi cuộc sống của nàng hai ngàn năm qua thật ra vô cùng tự tại.

Hai bên đều có lòng tin cực lớn. Đại ác ma suy đoán mình chỉ cần nửa ngày là có thể khiến hai tiểu gia hỏa trần truồng, xấu hổ không chịu nổi.

Nửa ngày sau, kết quả đúng là như vậy.

Đại ác ma khó tin nhìn ngọc bài phi thúy xếp chỉnh tề trước mặt, phối hợp lác đác khắp nơi khiến ngay từ đầu nó đã hoàn toàn không hứng thú tiếp tục chơi trò chơi. Mà hai con tiểu gia hỏa trước mặt lại rít rít mỉm cười.

Nụ cười chết tiệt này...

Lúc trước tranh đấu nửa ngày, mỗi khi bọn họ lộ ra nụ cười như vậy mang ý nghĩa bọn họ đã cách thắng lợi không xa nữa.

Trên thực tế, bọn họ đúng là đã thắng rất nhiều lần, trong mười lần, chỉ ít cũng có tám lần là bọn họ thắng, hơn nữa mỗi lần đều thắng rất lớn... Cái đó không liên quan gì đến bất luận pháp thuật thần thông hay bài kỹ nào, càng không phải là gian lận, trước mặt nàng không ai có thể gian lận. Đó là vận khí thuần túy, tuyệt đối.

Nói ngắn gọn, vận khí của hai vị thiếu niên này quá mạnh, thậm chí vượt qua lực lượng có thể nói là ác ma đứng đầu thiên hạ.

Mà lúc này... là chuyện không thể nào.

Đang nghĩ ngợi, đúng lúc đến lượt Vương Lục sờ bài, kết quả lá bài đầu tiên của gã liền trực tiếp thắng tương đối lớn.

“Thôi, không chơi nữa.”

Rốt cuộc đại ác ma cũng mất đi hứng thú chơi đùa, thật ra ngay từ đầu ả đã chẳng hứng thú gì với trò mạt chược, ả chỉ hứng thú với việc thắng hai tiểu gia hỏa, bây giờ đã không thắng được thì đương nhiên không cần phải chơi tiếp.

“Thật sự là kỳ quái, hai tiểu tử các ngươi kỳ thật cũng không có gì ghê gớm. Trước kia ở Cửu Châu Đại Lục, cảnh giới Kim Đan so với trình độ của các ngươi cũng không sai biệt lắm, làm sao vận khí tốt như vậy? Có vận khí tốt như vậy, phiền toái trở nên mạnh hơn chút nữa để chúng ta có thời gian chuẩn bị tâm lý a.”

Vương Lục sừng sốt: “Trước đây cái gọi là thời đại mạt pháp của ngài, là trước kia sao?”

“Ta không rõ lắm thời đại mạt pháp gì, lần trước đến Cửu Châu Đại Lục đã không nhớ rõ là bao lâu rồi... Nếu như không phải bị người ta ám toán, chỉ sợ vĩnh viễn sẽ không tới nơi đây nữa. Được rồi, muốn đánh cược chịu thua, để cho các ngươi kiến thức một chút bộ mặt thật của ta là được.”

Nói xong, bóng tối trong động quật lui ra, Vương Lục cùng Âu Dương Thương chỉ cảm thấy trước mắt sáng tỏ thông suốt, vách đá bốn phía động quật cũng trở nên rõ ràng có thể thấy được, sau đó... Lại có một góc vẫn đen kịt thâm thúy như cũ.

Nhưng không còn là ác ma dùng để che giấu bóng tối của thân mình, mà là bản thể của ác ma. Đầu tiên là một màu đen, dưới ánh lửa mờ hồ có lớp da lông bóng loáng, mà dọc theo ánh sáng lên trên nhìn lại, hai ánh mắt như ngôi sao rực rỡ. Sau đó mới thực sự thấy rõ hình dáng của cô.

Một con sói khổng lồ hình thể to lớn như núi, đường cong ưu nhã mà toàn thân đen kịt.

Tuy không phải người nhưng lại có cảm giác mỹ lệ mà sinh linh vạn vật cộng hưởng. Có lẽ phạm nhân không cách nào cảm thụ rõ ràng, nhưng càng mang theo tu vi, càng có thể cảm nhận được phần lực lượng mỹ lệ chấn động lòng người này.

Đại ác ma cũng không nói khoác, đây thật sự là mỹ lệ đáng để kiêu ngạo.

Ánh mắt Âu Dương Thương có chút mê ly, rung động thật sâu đối với vẻ đẹp của sinh linh màu đen này. Vương Lục kinh ngạc càng sâu hơn, lùi liền mấy bước, suýt chút nữa ngã ngồi trên mặt đất.

Bởi vì hần từng gặp sinh vật tương tự, xa xa không lớn như vậy, cũng không chân động như vậy, thậm chí ngay cả khí chất cũng khác nhau một trời một vực.

Nhưng hần xác định, vậy nhất định là nhất mạch kế thừa.

Tây Sơn Hắc Thủy, chó đất lông tạp nham.

“... hương thơm? Ngươi là hương thơm của ma lang Tây Di?”

“A, ngươi vậy mà nhận ra ta?”

...

503

Hắn tha hương gặp cố biết sự tình vốn là chuyện vui mừng, nhất là đối thủ vốn đề phòng đề phòng, đề phòng toàn bộ ứng đối, hiện lại là bạn tốt, càng cảm thấy trấn an.

Nhưng Vương Lục lại cảm thấy trong nháy mắt như rơi vào hầm băng.

Bởi vì hắn đã ý thức được bản thân lại hiểu lầm đối tượng, khiến cho hoàng kim nhất đại thế hệ bị diệt thực sự không phải là sa mạc ma tộc sợ hãi ác ma hai ngàn năm vô hình, mà là một kẻ khác.

Một đạo lý rất đơn giản, nếu như là con ma lang này gây ra tai nạn, như vậy thì sau khi Vương Lục ở trong Tây Sơn hắc triều nhật về chơi cờ hồi hồi sơn, Vương Vũ không lý nào lại không nhận ra được phẩm loại của nó. Đây chính là hậu duệ hung thủ khiến nàng tiếc hận cả đời này a.

Vương Vũ không nhận ra, thậm chí những người khác trên Linh kiếm sơn cũng đều không nhận ra. Cuối cùng vẫn là A Hoài đạo khám phá bí mật, vậy cũng chỉ có thể chứng minh trong kiếp sống tu hành của các tu sĩ Linh kiếm, Tây Di ma lang cũng không chiếm vị trí trọng yếu gì, ít nhất tuyệt đối không có khả năng gây ra tai họa cho tất cả mọi người.

Như vậy... Thật hung ác rốt cuộc là ai?

Từ khi xuyên qua đến bây giờ, Vương Lục đã trải qua quá nhiều thất bại mong muốn, trên đường đi y đã nghiên cứu sai rất nhiều lần, cho nên y cũng không ngại chính mình sai một lần nữa. Dù sao thành công không phải là sau lần lượt thất bại mới được ném trái cây sao? Huống chi mỗi lần thất bại đều có thể mang ra manh mối mới, cũng không phải là không có giá trị gì.

Nhưng lúc này, những đầu mối mà mục tiêu đã đoán sai lại làm cho người ta không rét mà run.

Nếu hung thủ thực sự không phải là ma lang hương vị... Xét thấy con chó trăm năm đi cờ lại ở trong thủy triều đen kịt một mình cầu sinh, như vậy có nghĩa là người làm mẫu thân này

rất có thể cũng chết trong kiếp nạn, thậm chí là chết vô thanh vô tức... Có thể với thực lực của nàng đương thời còn có ai có thể giết được nàng?

Chỉ có một khả năng...

Vương Lục vừa cúi đầu trầm tư, vừa nói: “Xin hỏi... Lúc trước ngài nói, đối thủ đánh lên trọng thương ngài hai ngàn năm trước, trước mắt đã bị ngài trấn áp? Nói cách khác ngài vẫn chưa chết?”

Hình như người không quá ưa thích đề tài này, thế nhưng giọng nói lại hờ hững như không nghe thấy gì cả: “Hừ, sớm muộn gì cũng sẽ giết chết hẳn thôi.

“Nói cách khác hẳn không chết?”

Hương vị trong mắt hẳn ta không thềm nói thêm gì nữa, đầu ngẩng cao ngang tai tỏ vẻ khinh thường, hiển nhiên cực kỳ bất mãn với phản ứng của Vương Lục.

Hai người bọn họ là người duy nhất may mắn chứng kiến được dáng người hoàn mỹ không tỳ vết này, đây chính là vinh quang chết không tiếc. Phản ứng bên cạnh rất tốt, đã hãm sâu vào bên trong không thể tự thoát, hiển nhiên là biết thắm mỹ. Nhưng mặt khác cái này rõ ràng là không hiểu.

Lúc này mà không quỳ rạp xuống đất cúng bái mỹ thần, ngược lại còn quan tâm đến con tiện nhân hai ngàn năm trước kia để làm gì? Lẽ nào hẳn cảm thấy với sức mạnh của mình mà vẫn không thể trấn áp được một kẻ tí hon đang đánh lên?

Tuy rằng nàng đã dùng hai ngàn năm cũng không thể làm tan thành mây khói. Nhưng đó là vì bản thân bị nhốt trong lồng giam, một khi thoát ra, nàng có thể lập tức hồn phi phách tán, càng không cần nói tới lần này gặp phải trắc trở khiến nàng dần dần thoát thai hoá cốt, tiến thêm một bước.

Hơn nữa coi như là lo lắng trong đó tồn tại tai hoạ ngầm, bộ dạng trước mắt cũng không ngẩng đầu lên lại là chuyện gì? Thực cho là mình được sủng ái, có thể không kiêng nể gì sao? Hắc, những tiểu gia hỏa nhân loại này cho tới bây giờ đều là như vậy, hơi cho chút màu sắc cũng không biết trời cao đất rộng là gì.

Đang lúc suy nghĩ, nàng vô cùng không hài lòng với Vương Lục, một chút hảo cảm ban đầu nhanh chóng biến mất, bởi vì nàng cảm giác như mình bị người lợi dụng vậy. Tiểu gia hỏa cũng không quan tâm tình huống của nàng, chỉ quan tâm tài nguyên trong tay nàng có thể nắm giữ... Nàng ghét nhất thứ đồ vật nhỏ như vậy.

Mà Vương Lục vốn định lại hỏi rõ ràng chi tiết, nhưng thấy vị hoa trong này lộ vẻ giận dữ, bóng mờ màu đen dần dần bao phủ tới... Gã mới bừng tỉnh đại ngộ, ý thức được hiện tại cũng không phải là thời cơ tốt để đặt câu hỏi.

Đồng thời, hiện tại cũng không phải là thời cơ tốt để xin lỗi, bởi vì một khi xin lỗi liền mang ý nghĩa thừa nhận sai lầm, đối với vị Tây Di Ma Lang này, một món đồ chơi sẽ phạm sai lầm liền không có tư cách chứa đồ chơi nữa.

Cho nên Vương Lục nhất định phải nghĩ biện pháp lại sự hứng thú của nàng, ví dụ như...

Hắn hơi hơi nghiêng đầu, làm cho ánh mắt mình càng thêm rời xa ma lang, sau đó vận công thượng diện, khiến cho gương mặt ửng đỏ. Lời trong miệng lập tức trở nên nói năng lộn xộn.

“Ta cảm thấy ngươi vẫn nên cẩn thận thì hơn, dù sao người ta thường nói, thuyền vạn năm cẩn thận thì người cũng tu luyện tới trình độ này đã không dễ dàng gì, hơn nữa ngoại trừ thực lực đủ mạnh ra lại vẫn cứ như vậy, như vậy...”

Trong ma lang hoa chỉ nghe được tâm phù khí nóng nảy —— cái này đều là cái quái gì? Trong lòng thậm chí đã dựng thẳng sát cơ, nhưng vào lúc này, đột nhiên nàng phát hiện Vương Lục phản ứng tựa hồ có chút kỳ quái, ánh mắt của gã nhìn chung quanh, từ đầu đến cuối không chịu dừng lại ở trên người mình chút việc, phảng phất như trên người mình có cái gì đó khó coi.

Vì vậy hương thơm kia lạnh lùng hỏi: “Phàm nhân, nhìn ta...”

Vương Lục nghe vậy cả người chấn động, chỉ cảm thấy hai trăm lẻ sáu cây Vô Tướng Kiếm Cốt đều bị tiếng quát chói tai này chấn động đến mơ hồ mềm yếu. Sau đó gã có chút không tình nguyện ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt ma lang, lại có vẻ phi thường miễn cưỡng.

Điều này khiến hắn cảm thấy tức giận: “Phàm nhân, cơ thể ta không lọt vào mắt ngươi sao?”

“Không phải, chủ yếu là... Ngươi không mặc quần áo.”

“... Ngươi nói cái gì?”

Vương Lục thử khiến sắc mặt của mình càng thêm đỏ tươi: “Bất thường mà.”

Một câu phi lễ chớ nhìn, là làm cho Ma Lang Hoa không phản ứng được nửa ngày, nên nói cái gì đó.

Mà Vương Lục thì nhân cơ hội này lần nữa nghiêng đầu đi, sau đó giải thích: “Chính bởi vì dáng người ngươi quá đẹp, cho nên ta sợ mình xem lâu như vậy thật sự cảm không nổi... Đương nhiên, nếu như ngươi không ngại ta giữ không được mà nói... Dục Tử chi lạc mà ta nói lúc trước cũng còn tính được.”

Hương vị, nàng chỉ cảm thấy đầu óc của mình như có chút rối bời, một lát sau, nàng hứng thú hỏi.

“Đối với nhân loại mà nói, bộ dáng của ta có thể khiến ngươi... sinh ra hứng thú ở phương diện đó sao?”

Vương Lục lý hợp tình: “Đẹp không phân giới tính, gợi cảm không phân chủng tộc. Ta là người luôn yêu thương...”

Nói xong, trong lòng Vương Lục lại nhớ tới hai mẹ con không phải người cũng không phải thú trên Vân Đài sơn kia. Thật đúng là không nói ngoa đối với động vật loài chó, gã quả thực có duyên không giải thích được.

“... Được rồi, coi như ngươi qua ải, tiểu gia hỏa.”

Nói xong, trong bụng ma lang nhoén miệng cười, lại lần nữa cảm nhận được niềm vui thú mới mẻ, thế là thanh âm của nàng cũng khôi phục vẻ thoải mái trước đó: “Tiếp theo, nói về câu nói trước kia của ngươi đi, đối thủ trước mặt ta, ngươi có ý kiến gì không?”

“Ta lo lắng trước mặt ngươi còn đang rục rà rục rịch, bởi vì ngươi và hắn quá giống nhau. Đều là bị người đánh lén sau đó gặp phải trấn áp, hãm sâu vào khốn cảnh giới. Hai ngàn năm trôi qua, ngươi đã tìm được phương pháp đột phá, ta lo rằng hắn cũng sẽ tìm được.”

Ma Lang thom mặt buồn cười nói: “Người lo lắng hẳn có thể thoát ra? Ha ha, hai ngàn năm qua ta vẫn luôn trấn áp hẳn, mọi cử động của hẳn đều không thoát khỏi cảm giác của ta. Ta cũng không lo hẳn sẽ ngóc đầu trở lại, một tiểu tử mới tới như người lại bắt đầu lo lắng rồi?”

Vương Lục dừng một chút, sau đó hùng hồn nói: “Trên lý trí ta đương nhiên biết đây là buồn lo vô cớ, nhưng ta vẫn là nhịn không được sẽ lo lắng cho người. Trước khi nhìn thấy tên kia hoàn toàn không có hy vọng xoay người, ta không thể nào an tâm được.”

Trong cuộc đời dài đằng đẵng của Ma Lang hương, quả thật là một tiểu gia hỏa chưa từng thấy qua. Mặc dù biết rõ hẳn lúc này hơn phân nửa là đang hoa ngôn xảo ngữ, nhưng mà... Những hoa ngôn xảo ngữ này hình như cũng không khiến người ta chán ghét.

Có lẽ bởi vì mùi vị thân thiết trên người Vương Lục, có lẽ nàng hai ngàn năm qua thật sự quá nhàm chán. Cho nên nàng cuối cùng quyết định thỏa mãn yêu cầu của Vương Lục.

“Người đã lo lắng như vậy...” Ma Lang Thuần lắc đầu: “Được rồi, ta cho người xem hiện trạng thể lương của thằng nhãi kia, cũng cho người thật sự an tâm.”

Nói xong, chân trước của hương vị này đập mạnh xuống mặt đất, lập tức mặt đất rạn nứt, mặt đất xuất hiện một cái hố sâu không thấy đáy.

Vương Lục cùng Âu Dương thương nhin không được tò mò quay đầu nhìn lại, trong hố sâu tối om làm người ta không khỏi sinh lòng kính sợ, phảng phất như đi thông đến một không gian chưa nổi danh nào đó.

Hương vị người giải thích: “Đây chính là lồng giam của hẳn, hiện giờ hẳn bị trấn áp trong Cửu U Thâm Ngục, đó là một mảnh hư vô tuyệt đối, chỉ cần một tiểu gia hỏa như các người bị ném vào trong thì công phu của một chung trà cũng sẽ bị hư vô hòa tan. Hẳn ở trong đó cũng chỉ có thể kéo dài hơi tàn mà thôi., Hai ngàn năm qua hẳn không có được một tia năng lượng bổ sung, còn phải không ngừng tiêu hao năng lượng của mình để duy trì sinh tồn, sẽ càng ngày càng yếu, hai ngàn năm trước hẳn không ra được, hiện tại càng không có hi vọng.”

Vương Lục quan sát cái hổ vô tận thâm thúy, hỏi: “Tuyệt đối là hư vô? Cái này... thật sự rất ổn thỏa.”

Nghe mùi thơm giải thích như vậy, trong lòng Vương Lục lại càng hoang mang.

Chẳng lẽ sợi tơ này cũng bị chặt đứt sao? Tuyệt đối là hư vô... Đối với phần lớn sinh linh mà nói đều là tử địa, riêng việc duy trì hình thể trong hư vô thì không phải Nguyên Anh chân nhân là không thể làm. Cho nên, nếu như đúng là nhốt hẳn trong tuyệt đối hư vô, vậy thì hẳn hoàn toàn không có khả năng đào thoát. Nhưng mà...

Nhưng trong mơ hồ, Vương Lục luôn cảm thấy sự tình cũng không có tuyệt đối như vậy, đáng tiếc chỉ dựa vào manh mối bé nhỏ không đáng kể. Trong lúc nhất thời gã cũng chỉ có thể nghĩ đến đây, tư duy khó có thể tiếp tục được.

“Được rồi, Cửu U Thâm Ngục này cũng đã xem qua, người cũng nên yên tâm rồi chứ?”

Vương Lục mặt giãn ra cười nói: “Không hổ là diệt thể ma lang uy danh hiển hách. Ta không có bất kỳ cái gì để lo lắng cả.”

Không lo lắng mới có quý, nếu trăm năm trước chân hung thật sự là ma lang đối đầu, sự tình ngược lại dễ xử lý, bởi vì ít nhất có thể khóa chặt phạm vi mục tiêu, tiếp theo toàn lực đề phòng là được. Trước mắt chẳng khác nào tất cả manh mối bị gián đoạn, chỉ có thể một lần nữa trở lại.

Vì vậy sau khi trầm mặc một lát, Vương Lục chuyển đề tài, hỏi: “Ở vùng đất hoang man này, còn có tồn tại cường đại nào đặc biệt đáng để ý sao?”

“Không còn nữa.”

Trong hoa viên ma lang người trả lời là chém đinh chặt sắt: “Cái vùng đất này đúng là có chỗ thần diệu, nhưng không đàn sinh ra thân thể quá mức cường đại... Cho nên người không cần phải lo lắng chúng ta sẽ bị uy hiếp từ nơi khác đến. Ban đầu trong mấy trăm năm trước., Đích thật có chút đui mù muốn thừa dịp ta trọng thương chiếm chút tiện nghi, kết quả hết thầy thành chất dinh dưỡng cho ta, bây giờ ngược lại chúng ta hy vọng mảnh hoang man này có thể có tồn tại cường

đại đặc biệt nào đó. Như vậy có lẽ không tới vài năm ta có thể thoát khốn mà ra.”

Vương Lục nghe xong lại cảm thấy bất đắc dĩ.

Cái này cũng không đúng, thật gặp quỷ thật rồi, trăm năm trước hung thủ rốt cuộc là thần thánh phương nào? Sao vấn đề thám thính này lại khó như vậy?

Đang lúc bực bội, chợt nghe trong hương hoa có chút nhảm chán nói: “Nói đến gia hỏa này cũng kỳ quái, sau khi bị nhốt trong Cửu U Thâm Ngục, đã trọn vẹn trăm năm không nhúc nhích, nhưng cũng không phải chết, giống như đang nhờn nhờ ngủ, cũng không biết làm cái gì trong mộng.”

Đợi đã, mộng sao?

...

504

Nhắc tới mộng cảnh, Vương Lục không khỏi nhớ tới giấc mộng hùng vĩ mỹ lệ nhất mà cả đời họ nhìn thấy, trải qua ức vạn sinh linh nguyện vọng, cùng với núi thi thể nguy nga cao vút trong mây xanh, trong núi xác chết khúc kính thông u một phương mật thất, còn có một người nào đó không cánh mà bay trong mật thất.

Nếu là hấn, tất cả manh mối đều có thể xuyên chuỗi được... Không, phải nói dựa theo thời điểm suy luận, cũng chỉ có thể là hấn.

Ma giới mới ra đời từ hai ngàn năm trước, lúc đó Ma vương vốn trấn thủ ở giữa núi thi thể lại lảng lạng chạy trốn. Mà các người lại bị cường địch đánh lén trọng thương, bị trấn áp ở đây, cũng là hai ngàn năm trước, sao lại để cho người ta không liên tưởng đến chuyện này?

Quân vương đời sau của Ma giới từ bỏ con dân của mình, dẫn dắt một bộ tộc hoàn toàn mới đi tới Cửu Châu Đại Lục, tới Tây Di săn bắt diệt thế ma lang, ý đồ chuyển hóa sức mạnh của nó cho mình dùng, cuối cùng lại gặp ma lang phản phệ thất bại trong gang tấc, bộ tộc cũng biến thành món đồ chơi ma lang, kết cục như vậy xem như là gieo gió gặt bão.

Nhưng cũng giống như vậy, nếu đúng là hấn thì Cửu U Thâm Ngục của người sẽ không an toàn như vậy.

Bởi vì Trúc Mộng thuật mà vị quân vương đời cuối kia am hiểu nhất chính là Vô Trung Sinh, là tuyệt học sinh ra lực lượng trong hư vô. Vấn đề duy nhất là lực lượng cần thiết để tạo ra mộng cảnh cực kỳ khổng lồ, hấn bị ma lang hương cắn trả đánh lén đánh rơi Cửu U Thâm Ngục, dưới sự vội vàng, chỉ dựa vào một mình hấn thì có thể tạo ra được quy mô mộng cảnh gì?

Thế nhưng, mộng cảnh nhỏ yếu như thế nào, nếu mặc kệ nó sinh sôi nảy nở hai ngàn năm, một khi quả cầu tuyết lăn lên, cuối cùng kết quả gì cũng không kỳ quái.

Ví dụ như, một trăm năm mươi năm sau, hắc triều vô tận bao trùm toàn bộ hoang man.

Nghĩ tới đây, Vương Lục càng cảm thấy việc này không nên chậm trễ. Nghe được hương thơm trong hoa nói rõ năm đó, gã liền chen lời vào.

“Vị cường địch kia, nhưng mà vóc người không cao, mi thanh mục tú, thoát nhìn như là thiếu niên bình thường?”

Lời còn chưa dứt, trong động quật bỗng tối om bao phủ, thân hình trong đó đột nhiên đứng lên, một cỗ uy áp kinh người khó mà kháng cự phá vào mặt.

“Làm sao ngươi biết được?”

Trong bóng tối, âm thanh thơm ngát không còn thoải mái tự tại như lúc trước, thanh âm cô gái độc đáo kia trở nên trầm trọng khàn khàn, tựa như dã thú gào thét.

Hương vị lúc trước biểu hiện dễ nói chuyện là bởi vì Vương Lục và Âu Dương Thương khiến nàng rất hài lòng. Nhưng nếu hai tiểu gia hỏa này có liên quan gì đến cường địch kia, vậy thì hương thơm này ngươi cũng không thể vui nổi.

“Ta chưa từng nói cho ngươi dung mạo của nó...”

Vương Lục vận chuyển Vô Tướng công, cưỡng ép tụ lại nguyên thần gần như bị đánh tan tác, trầm giọng nói: “Hai ngàn năm trước, Ma giới có một trận đại loạn.”

Hương vị không so đo suy nghĩ về Vương Lục, mà chỉ yên lặng gật đầu: “Tiếp tục.”

“Trận rung chuyển kia gần như hủy diệt Ma giới, lúc đó Ma Vương suất lĩnh người sống sót tạo ra một kỳ tích kinh người, kéo dài văn minh Ma tộc, kỳ tích kia có tên là Ma giới mới.”

Nói xong, Vương Lục vươn tay ra điểm trước mắt. Nhất thời trong bóng tối sinh ra ánh sáng lung linh, huyễn hóa ra cảnh tượng ở tân Ma giới.

Mặc dù chỉ là pháp thuật biến thành, hơn nữa Vương Lục không dụng tâm dẫn đến hình ảnh mơ hồ không rõ, nhưng bên trong hương hoa vẫn cảm nhận được sinh cơ vô hạn ẩn chứa bên trong Tân Ma giới.

“Tiếp tục.”

Vương Lục gật gù đầu, bắt đầu hình ảnh biến hóa, thị giác không ngừng bay vọt lên trên, cho đến khi đột phá bầu trời, lấy ra sự ràng buộc của tân Ma giới, nhìn thấy được hết thấy chân tướng.

Vương Lục lấy núi thi thể chồng chất ức vạn sinh linh bày ra trước mắt.

Diệt Thế ma lang của Tây Di đã quen nhìn cảnh tử vong từ lâu, nhưng tận mắt thấy ngọn núi kinh người này vẫn cảm thấy kinh hãi không thôi: “Đây là cái gì?”

“Thế nội của Ma giới mới, bắt đầu tất cả.” Vương Lục nói xong, tiếp tục di chuyển thị giác, xâm nhập sâu vào bên trong một góc của núi thi sơn, thăm dò bí mật bên trong sơn thể.

Hương vị hẳn nhìn thấy được một hành lang hẹp dài, cùng với mật thất bốn phía phía sau hành lang, chính giữa mật thất là quan tài rộng tuếch, bốn phía đều ghi lại vách tường của thuật Trúc Mộng.

Thấy những điều này, nàng cũng hiểu được mọi chân tướng. Từ trước đến nay sói chỉ là những sinh vật giao hoạt nhanh nhẹn, mà Tây Di Ma Lang đang đứng trên đỉnh những con sói lại càng như vậy.

Có thể nàng ta sẽ tùy hứng, có thể tham chơi, nhưng tuyệt đối sẽ không ngu xuẩn đàn độn.

“Ta còn có một vấn đề cuối cùng: Cái này, ngươi làm sao biết được?”

Vương Lục lạnh nhạt ứng đối: “Trưởng lão của môn phái đã từng may mắn tìm được bí mật, sau đó truyền cho chúng ta những đệ tử tinh nhuệ này.”

Hương vị ngơ ngác nhắm mắt lại, tạm thời tiếp nhận đáp án này, mà đây quả thật là đáp án hợp lý nhất.

Vương Lục cũng không nói ra chân tướng người xuyên không chính mình. Tuy rằng như vậy là dễ lấy tín nhiệm nhất, nhưng gã vẫn không tin con ma lang nhìn có chút bắt mắt này.

Đối với Âu Dương Thương thẳng thắn tất cả, là bởi vì gã tín nhiệm đối phương, biết lợi ích song phương nhất trí, sẽ cùng

chung nếm thử ưu thế của người xuyên không, lấy nghịch chuyển lịch sử, cứu vãn linh kiếm hoàng kim. Nhưng đối với người xuyên việt mà nói, hiển nhiên cách dùng của người xuyên không không chỉ có vậy.

Vì để tránh phiền toái, Vương Lục liền đem hết thảy mọi chuyện đổ hết cho trưởng bối trong môn phái. May mà trong lòng gã trùng trùng lớp lớp tâm sự, cũng không nghiêm túc so đo.

Bây giờ để trong hương nhận được chân tướng, kế tiếp là nghĩ biện pháp triệt để tiêu diệt Ma Vương trong Cửu U Thâm Ngục. Đối với điểm ấy, trước mắt Vương Lục ngược lại có chút ý nghĩ muốn thử nghiệm, nhưng mà ở trước khi hấn mở miệng, liền nghe được thanh âm mang theo vẻ mệt mỏi của mùi thơm.

“Được rồi, ta đã biết, các ngươi có thể đi rồi.”

Vừa dứt lời, Vương Lục cùng Âu Dương Thương liền cảm thấy hoa mắt, bị đưa ra khỏi động quật dưới mặt đất, đi thẳng tới bên ngoài thần điện trên mặt đất.

“Lại bị hạ lệnh trục khách?” Vương Lục quả thực kinh ngạc không hiểu.

“Có lẽ là nàng cũng không tin chúng ta.” Âu Dương Thương phỏng đoán: “Tiếp theo nàng muốn đối phó với cường địch trong Cửu U Thâm Ngục, có thể thi triển bí pháp cấm kỵ gì đó, trong lúc đó bản thể nàng trở nên đặc biệt yếu ớt, cho nên không muốn chúng ta ở bên cạnh.”

Lời giải thích này hợp tình hợp lý, Vương Lục cũng không thể nói gì hơn.

Một lát sau, Vương Lục lại thở dài nói: “Nói cho cùng vẫn là kế hoạch của Dục Tử không có thực thi thành công. Nếu hai bên có duyên hợp thể thì lúc này đại khái sẽ không đề phòng lẫn nhau như vậy.”

Âu Dương Thương vốn định gật đầu đồng ý, nhưng nghĩ đến kế hoạch Dục Tử không thành công, một phần lớn nguyên nhân là sau khi Vương Lục bị thể kết thân, bản thân gã là tuyến thủ thay thế bổ sung không kịp đuổi theo... Cho nên cũng không bình luận việc này, tránh rước lấy lửa thiêu.

Cho nên hần hẩn hẩng giọng một cái, nói sang chuyện khác: “Trước mắt hang động dưới lòng đất đại khái là cực kỳ khủng khiếp, chúng ta ở bên ngoài cũng không thể vây xem đến cùng... Về Trúc Mộng Thuật kia, ta có chút ý nghĩ.”

Vương Lục cười nói: “Đúng lúc ta cũng có. Trúc Mộng Thuật mặc dù là vô trung sinh hữu, nhưng muốn đánh vỡ Cửu U Thâm Ngục, cần năng lượng khổng lồ dị thường. Mà cái này cũng cần đủ vật liệu thích hợp. Chỉ bằng một người bản thân khó bảo toàn...”

Âu Dương Thương nói: “Hơn phân nửa là bên ngoài có viện thủ, nhưng xem tình huống bộ tộc, dường như ngay cả Đại trưởng lão cũng đã không nhớ rõ chuyện cũ hai ngàn năm trước.”

Vương Lục nói: “Thời đại văn minh đoạn, cũng không có gì lạ. Hơn nữa lấy Trúc Mộng Thuật tích góp lực lượng, đây hiển nhiên là bí mật lớn nhất hẩn ẩn tàng cần thiết hai ngàn năm qua, tộc nhân bộ lạc nhiều miệng tạp nham, rất dễ tiết lộ bí mật. Cho nên Vu Thuý không cho bọn họ biết, đơn thuần lợi dụng lực lượng của bọn họ mới tốt.”

“Cho nên bước tiếp theo, không ngại ở trong bộ tộc nghe ngóng một chút chuyện liên quan đến mộng cảnh, nói không chừng sẽ có phát hiện gì đó.”

Hai người nhìn như đối thoại, kì thực tự nói mình an bài hành động kế tiếp thỏa đáng. Sau đó liền ước định chia nhau hành động, mỗi người trong bộ tộc tìm hiểu bí mật có liên quan trong mộng cảnh.

Sau đó hai người không hẹn mà cùng tìm được đại trưởng lão bộ tộc. Gặp nhau ở cửa lều vải của trưởng lão, hai người đều mỉm cười.

Tìm hiểu truyền thuyết về bộ tộc, đương nhiên là tìm tộc lĩnh trực tiếp cắt đứt truyền thuyết.

Hai người vén rèm cửa lên, chính giữa lều trại, đại trưởng lão đang hưởng dụng bữa trưa, nhìn thấy hai người đi vào không khỏi kinh ngạc ngẩng đầu: “Các ngươi...”

Vương Lục đi thẳng vào vấn đề: “Trưởng lão, xin hỏi bộ tộc này, có câu chuyện nào liên quan đến mộng không?”

Âu Dương Thương bổ sung: “Hoặc là mấy năm gần đây trong tộc có người làm ra giấc mộng ly kỳ sao? Nội dung đại khái là liên quan tới việc phản kháng ác ma vô hình.”

Nghe hai người hỏi như vậy, vẻ kinh ngạc trên mặt Đại trưởng lão càng nặng thêm vài phần, hấn buông bát cơm xuống: “Hai vị, vì sao đột nhiên các ngươi lại nhớ tới việc này?”

Vương lục cùng Âu Dương Thương không nói gì, chỉ chăm chú quan sát phản ứng của đại trưởng lão. Đại trưởng lão thoát nhìn cũng không có gì dị thường, biểu hiện đúng là một người được hỏi vấn đề nên có phản ứng. Chẳng qua... Lấy tâm kế thành phủ của lão già này, trông cậy vào hấn chỉ nói ba ba câu liền lộ ra sơ hở, đó cũng không phải là hiện thực.

Nhưng đám Vương Lục cũng không có nhiều thời gian để lãng phí vào trận đấu lục đục với lão gia hỏa, cho nên hai người liền dùng đến chiến thuật khoái đao trăm loạn ma.

“Là ác ma vô hình bảo chúng ta đến hỏi.” Vương Lục nói: “Nàng muốn chúng ta điều tra bí mật của bộ tộc các ngươi có chỗ chống đối nàng.”

“Cái gì?” Rốt cuộc trên mặt Đại trưởng lão cũng lộ vẻ hoảng sợ: Đó là sự thật, không thể làm giả được, kinh ngạc, sợ hãi, với ý đồ che giấu gì đó hoảng loạn.

“Tốt, cuối cùng ngươi cũng lộ ra rồi.” Nhìn biểu cảm biến hóa rất nhỏ của Đại trưởng lão, Âu Dương Thương cười tiến lên một bước, thân hình lóe lên liền đến trước người đối phương, duỗi tay ra liền nắm lấy cổ lão. “Quả nhiên là bí mật.”

Một bên khác, Vương Lục giơ tay lên, dùng pháp thuật che đây âm thanh trong lều vải, sau đó cũng tiến lên phía trước.

“Nói kỹ hơn đi, bí mật về cõi mộng.”

Nói xong, tay của hấn cũng đã đặt lên trên đầu Đại trưởng lão.

“Nếu ngươi không chịu tự mình nói, chúng ta cũng chỉ có thể tự mình đi xem thôi.”

Theo như lời Vương Lục thì đúng là Suu Hồn thuật mà tà đạo tu sĩ thường dùng, trực tiếp suu hồn người, đoạt trí nhớ người, hung tàn phi thường. Thông thường được tu sĩ chính đạo liệt vào một trong những cấm kỵ tuyệt đối, nhưng rõ ràng là vô

luận là Vương lục hay Âu Dương Thương, đều thuộc về loại không có cấm kỵ.

Đại trưởng lão vốn định liều chết, nhưng ý niệm vừa mới nổi lên, liền thấy trên tay hai người đồng thời nổi lên lục quang —— chính là điềm báo suu hồn thuật thi triển ra, Vương Lục cùng Âu Dương Thương thế mà đều học qua suu hồn thuật.

Cảm giác sợ hãi bị suu hồn đoạt phách của Đại trưởng lão thoáng chốc chiếm cứ tâm trí Đại trưởng lão. Mặc dù cảnh giới tu vi của lão cực cao, nhưng về mặt lực lượng hoàn toàn không thể đánh đồng với hai người, đối mặt với uy hiếp vũ lực trụi lủi của hai người... Lão không ngăn cản được.

“Được, ta nói...”

...

Thông thường ý nghĩa trên, Vương Lục cùng Âu Dương Thương đều là nhân sĩ chính phái tri lễ thủ tiết, mặc dù ngẫu nhiên tiết kiệm tinh thần ẩn, nhưng thủ đoạn luôn luôn có điểm mấu chốt, nếu không hai người cũng khó đảm đương danh tiếng môn phái.

Nhưng chính vì hai người gánh vác trọng trách môn phái nên lúc nào cũng không từ thủ đoạn, bọn họ cũng không chút do dự.

Đại trưởng lão sa mạc cùng hai người không thù không oán, phẩm tính cũng không có chỗ nào không ổn. Hai người không có lý do gì liền xuống tay độc ác, vô luận nhìn thế nào cũng là hành vi mười phần ác nhân. Nhưng lúc này Vương Lục cùng Âu Dương Thương đối mặt là vấn đề liên quan đến sinh tử tồn vong của toàn bộ Linh Kiếm Sơn, là cho ác nhân hay là chết người, lựa chọn đề bài này không có bất kỳ khó khăn gì.

Dưới sự uy hiếp của pháp thuật hai người, Đại trưởng lão cũng không kiên trì bao lâu liền nói ra toàn bộ bí mật của cả bộ tộc.

Cũng không phải ý chí thật sự của hắn không đủ kiên định, sợ hãi đối với Nhiếp Hồn Thuật tự nhiên là có, nhưng càng trọng yếu hơn là hắn nhìn ra hai tu sĩ Nhân tộc này thật sự không tiếc xé rách da mặt mà tìm tất cả bí mật, làm việc hoàn toàn không kiêng nể gì, nếu mình đến chết cũng không dám buông lời, bọn họ rất có thể sẽ ra tay với những người bộ tộc khác. Đến lúc đó cái bộ tộc vĩ đại kéo dài hai ngàn năm trong khốn cảnh này sẽ hủy hoại trong chốc lát. Cho nên hắn căn bản không có lựa chọn nào khác.

Trong bộ tộc sa mạc hoàn toàn chính xác truyền lưu một truyền thuyết liên quan tới mộng cảnh.

“Trong truyền thuyết, mỗi dũng sĩ chết vì chống lại ác ma vô hình, sau khi chết đều sẽ tiến vào giấc mộng ma linh.”

“Ảo mộng Ma Linh?”

“Ta cũng không biết đó rốt cuộc là cái gì. Mộng Ma Linh đối với ta mà nói chỉ là truyền thuyết được lưu truyền từ rất nhiều

bộ tộc từ rất nhiều năm trước. Cho tới nay chưa có ai nhìn thấy nó., Càng không ai biết rõ ác mộng Ma Linh rốt cuộc là cái gì. Nhưng truyền thuyết này lại là Đại trưởng lão mỗi đời của bộ tộc thay đổi liên tục truyền miệng, bí mật trân trọng mà trọng, sau lưng nhất định có ý nghĩa gì đó. Ta nghĩ, trong đó hẳn là ẩn chứa bí mật có thể chiến thắng ác ma vô hình.”

“Rất tốt.”

Nói xong, lục quang trên tay Vương Lục lóe lên, đại trưởng lão Ma tộc không nói một tiếng té xỉu trên mặt đất. Vương Lục cũng không phá hủy hồn phách của hắn, mà là sưu hồn thuật hóa thành Kinh Hồn Thứ trực tiếp đâm ngất hắn.

“Ta nghĩ là ta đã đoán được đáp án rồi.”

Bên kia Âu Dương Thương cũng sờ sờ cằm: “Vừa rồi hắn nói đúng sẽ chết rồi sẽ đi vào giấc mộng Ma Linh? Điều này có chút ý tứ.”

“Hai giải thích, một là, đây là một loại giáo lí không có ý nghĩa thực tế của tông giáo, tác dụng của nó là dẫn dắt thành viên bộ tộc có thể dũng cảm chống lại cái chết. Nhưng trong truyền thuyết cũng không miêu tả chi tiết nội dung của giấc mơ Ma Linh, năng lực dẫn dắt các thành viên bộ tộc có hạn. Hơn nữa đối với một bộ tộc Đinh Đinh điều linh mà nói, uy hiếp quá mức khinh thường tử vong là tự diệt vong.”

Âu Dương Thương gật đầu: “Khả năng thứ hai là Trúc Mộng Thuật.”

Vương Lục nói: “Hắn là loại thứ hai rồi. Ta thực sự quá xem nhẹ vị quân vương đời cuối tự mình dẫn dắt ức vạn sinh linh cấu trúc tân Ma giới rồi, lại có thể đem chủ ý đánh lên trên đầu người chết... Đúng vậy, hẳn lẻ loi một mình lực lượng có hạn., Bộ tộc rơi vào ma chương trong hương thơm, quy mô vĩnh viễn không có khả năng mở rộng đến mức có thể chịu tải một mộng cảnh cường đại. Cho dù tộc nhân lúc cường thịnh nhất cũng chưa từng hơn vạn, nhưng nếu như thống kê một chiêu người chết hai ngàn năm qua... Trước đó sao ta lại không nghĩ tới còn có một chiêu này?”

Âu Dương Thương cười nói: “Căn cứ vào Trúc Mộng Thuật mà người lấy được trong mật thất Thi Sơn, thì không thể nào

lợi dụng được người đã chết hoàn toàn mới đến Trúc Mộ, đây là kỳ tích kỹ thuật sáng tạo nên, tính kế cũng là không thể tránh được.”

“Vậy vấn đề hiện tại chính là, tướng mạo thật sự của giấc mơ Ma Linh kia là như thế nào? Vương sư đệ, người đối với Trúc Mộ Thuật...”

“Chưa từng xâm nhập nghiên cứu qua, bắt quá lâm trận mài thương chắc cũng không sai biệt lắm, chúng ta không cần thiết xây dựng mộng cảnh, chỉ cần có thể tham dự bàng quan trong đó là được.”

Vương Lục nói, mở cuộn sách thác ẩn trong mật thất của Thi Sơn ra, vô số đạo bí văn và hình vẽ phức tạp theo ngón tay Vương Lục đong đưa, phù du trên quyền trục. Bí mật của Trúc Mộ Thuật hiện ra từng chút từng chút một.

Vương Lục một bên không ngừng đong đưa hình vẽ biến hoá ngón tay, một bên nói ra: “Ta nhớ lúc trước đã từng thấy qua một kỹ xảo cùng loại công năng, có thể nhìn coi mộng cảnh bí mật, là nội thuật a?”

“Thuật nhìn trộm... Người có chắc đó là dùng để nhìn trộm mộng cảnh không?”

“Ặc, chính là cái này.” Vương Lục nói xong, đưa tay điểm một cái lên quyền trục. Hình vẽ đang biến hóa lập tức đình trệ: “Có thể cảm giác được sự tồn tại của mộng cảnh, chính là tình huống hiện tại thích hợp nhất.”

Truyền thuyết về giấc mộng Ma Linh, mặc dù đã biết, nhưng hai ngàn năm qua trong bộ tộc sa mạc thậm chí không có ai chính thức thấy sự tồn tại của nó. Hiển nhiên vị mật thể Ma Vương kia đã giấu đi mộng cảnh, nếu không có kỹ xảo tương ứng, ngay cả nhìn cũng không thấy nó.

Hương vị trong hai ngàn năm đã trấn áp Ma Vương nhưng lại không biết sự tồn tại trong mộng cảnh, hiển nhiên có quan hệ với kỹ xảo đặc biệt này. Năm xưa Ma giới đều thuộc về bí mật hi thế, nếu không phải Vương Lục trùng hợp khám phá qua Ma giới thì đã có một cuộn sách ghi lại thuật Trúc Mộ rồi, lúc này cũng chỉ có thúc thủ vô sách.

Cảm giác kỹ xảo mộng cảnh cũng không phức tạp, lấy năng lực hai vị Kim Đan chân nhân, không bao lâu liền hoàn toàn nắm giữ pháp thuật, mà lại phóng thích ngay tại chỗ, không chút do dự.

Nguy cơ của hai người đều rất mạnh, nhiều thêm một khắc cũng không muốn lãng phí, cho dù bây giờ còn có rất nhiều vấn đề cần phải xử lý, ví dụ như chuyện tập kích Đại trưởng lão bị phát hiện thì phải làm sao? Lúc trước hoàn toàn không có chào hỏi đám người Phong Ngâm, phản ứng của bọn họ sẽ thế nào... Nhưng hôm nay cũng chỉ có thể buông bỏ mặc kệ.

Lui vạn bước mà nói, cho dù sự tình có thể triển khai hướng xấu nhất, chỉ cần có thể ngăn cản Ma Vương khôi phục cũng đáng.

Một lát sau, khi pháp thuật có hiệu quả, hai người chỉ cảm thấy trước mắt hơi nóng lên, một thế giới hoàn toàn mới hiện ra trước mắt.

Mộng cảnh do Trúc Mộng Thuật tạo ra cũng không có vị trí cố định, tâm ở trong giấc mơ, khi bọn họ ý thức được mộng cảnh tồn tại, cũng lấy phương thức chính xác quan sát ra, liền có thể nhìn thấy mộng cảnh người trước xây ra.

Cảnh sắc bốn phía dần dần ảm đạm trong suốt, hào quang thế giới mới thay thế tất cả.

Một chiến trường bao la bát ngát hiện ra trước mắt mọi người.

Một mặt trên chiến trường, các chiến sĩ Ma tộc đêm không hết phảng phất một làn sóng màu đỏ. Bọn hắn cầm binh khí hoàn mỹ cao giọng hò hét, khí thế như cầu vồng, thanh thế uy chấn thiên. Các chiến sĩ đó có được phong thái ước mơ của bộ tộc sa mạc, mỗi một cái đều giống Vương tộc thống trị Ma giới như đúc hai ngàn năm trước, thân khoác trọng giáp, chiến ý dâng trào.

Ngàn vạn chiến sĩ Vương tộc tạo thành quân đoàn, từng tung hoành bất bại ở Ma giới, căn cứ lịch sử Ma giới, Ma Vương sơ đại chính là bằng vào một mũi quân đoàn cường hãn như vậy thống nhất Ma giới, cho dù là chiến sĩ Nộ Diễm cốc kiêu ngạo cũng phải tỏ vẻ sợ hãi đối với lực lượng như vậy. Mà lấy ánh mắt Vương Lục cùng Âu Dương Thương mà xem xét., Có lẽ

do xuất thân nên ma linh do bộ tộc sa mạc hóa thân không thể hoàn toàn phục chế ra tư thái tiền bối, đẳng cấp trung bình vẫn thấp hơn không ít. Tuyệt đại đa số chiến sĩ chỉ tương đương với tu sĩ nhân loại Luyện Khí kỳ, Trúc Cơ trở lên chỉ có một phần mười, đến Hư Đan Kim Đan lại càng rải rác không có mấy.

Nhưng ưu thế về số lượng lại khiến quân đoàn này không thể khinh thường, ma tộc lang bạt khắp núi ít nhất cũng mấy chục vạn, mà mấy chục vạn tu sĩ luyện khí... Cho dù là Vạn Tiên minh ngũ tuyệt đối mặt lực lượng như vậy cũng phải suy nghĩ một phen.

Nhưng ở trên chiến trường này, Ma tộc lại bị đè ở thế hạ phong.

Bởi vì đối thủ của bọn họ thật sự quá cường đại, đó là một quái vật khổng lồ chiếm cứ hơn phân nửa chiến trường —— một mảng đen kịt không tan, nơi bóng tối đi qua vạn vật biến mất, ngay cả Bích lam thương khung cũng bị nó thôn phệ hào quang. Các chiến sĩ ma tộc sử dụng binh khí cùng với trời sinh thân thông, không ngừng ngưng tụ lực lượng hướng hắc ám khởi động trùng kích., Hoặc là thiêu đốt lửa, hô ứng sấm sét, hoặc là ném trường mâu mãnh liệt. Trong đó một số ít người có tu vi cảnh giới tương đối cao, càng có thể chinh hợp lực lượng mấy vạn chiến sĩ Ma tộc, luyện thành khôi lỗi khổng lồ, hoặc là động ra vu thuật uy thế kinh người.

Nhưng tất cả cái này đều không thể nghịch chuyển tình thế, hắc ám vững bước khuếch trương, quân đoàn Ma tộc liên tục bại lui, cho dù chiến sĩ tinh nhuệ nhất bị hắc ám kia dính vào một chút, cũng sẽ trong khoảnh khắc hóa thành một bộ bạch cốt sâu thẳm, sau đó tro bụi tan thành tro bụi, thi cốt vô tồn.

Vương Lục cùng Âu Dương Thương ở trong góc chiến trường quan sát chốc lát, liền nhìn thấy chỉ ít có hơn vạn chiến sĩ chết thảm.

” Tiết tấu này có chút quái quái, nếu cứ đánh như vậy, không tới nửa ngày đám ma nhỏ đầy khắp núi đồi này đã chết sạch rồi. Làm sao kiên trì được hai ngàn năm như trước? Chúng ta đuổi kịp song phương sẽ quyết một trận tử chiến, hay là...”

Khi Vương Lục nói chuyện, chỉ thấy ở một bên của Ma tộc trên chiến trường, bầu trời bỗng nhiên mở rộng, vô số chiến sĩ Ma tộc từ trên trời giáng xuống gia nhập chiến trường. Chiến sĩ sinh lực gia nhập rất cục làm cho Ma tộc ngừng suy sụp, lại bắt đầu chậm rãi đem chiến tuyến đẩy mạnh về phía trước.

Trong thời gian này, Vương Lục thấy rất rõ ràng, một nhóm quân đầy sức sống này rõ ràng chính là những người đã chết lúc trước.

“...Đây là khoa học kỹ thuật gì vậy, sao lại mạnh mẽ như vậy?”

Nếu như chỉ là mộng cảnh bình thường, đừng nói chết rồi sống lại, chuyện ly kỳ đến đâu cũng không đáng ngạc nhiên, nhưng giấc mộng Ma Linh này rõ ràng là xây dựng một hệ thống quy tắc tự hợp tác, mà cảnh tượng trước mắt khởi sinh này, phải dùng quy tắc gì mới có thể giải thích được?

Nghi vấn tương tự cũng tồn tại trong lòng Âu Dương Thương, nhưng hai người còn chưa nghĩ ra cách gì, bỗng nhiên thấy xa xa một Ma tộc cao giai ước chừng cảnh giới Mạc Hư Đan bị man lực vô hình đánh trúng, từ trên trời rơi xuống như thiên thạch, vừa vụn rơi xuống bên chân hai người, đập ra một cái hố thật lớn.

Ma tộc kia cũng ương ngạnh, phun ra một búng máu ở trong hố, giãy dụa muốn đứng lên, hoàn toàn không để ý như vậy sẽ chỉ làm thương thế nặng thêm. Hắn đứng dậy phía sau nhìn thấy Vương Lục và Âu Dương Thương, lấy làm kinh hãi: “Các người mới tới?”

Vương Lục sững sốt: “Đúng vậy, nơi này là...?”

Tên Ma tộc kia nghe vậy nở nụ cười: “Ha ha, người hẳn là đoán được, nơi này chính là trong mộng Ma Linh của ta.”

Còn chưa dứt lời, gã liền bắt đầu thổ huyết, bất luận cố thể nào cũng không ngăn được, một lát sau tinh huyết hao hết mà chết.

Vương Lục và Âu Dương Thương hai mặt nhìn nhau, chỉ cảm thấy sự chen chúc này thực có chút không giải thích được. Nhưng chỉ qua nửa nén hương, chỉ thấy chân trời lại có một người bay tới, phát tay chào hỏi bọn họ.

Chính là người vừa mới chết kia. Vương Lục cúi đầu nhìn lại, thi thể người kia còn đang nằm trên mặt đất.

“Ha ha, có phải rất kinh ngạc về việc ta còn sống hay không? Rất đơn giản, bởi vì nơi này là một nơi Ma tộc vĩnh sinh nằm trong giấc mộng Ma Linh.”

...

506

Mộng cảnh Ma Linh, Ma tộc vĩnh sinh.

Cảnh tượng trước mắt tăng thêm sự nhiệt tình giới thiệu của vị cao giai Ma tộc này khiến cho Vương Lục rất nhanh hiểu được quy tắc trong mộng cảnh này.

Đích xác rất đơn giản, cái gọi là quy tắc cũng chỉ có một cái: Trong vùng không gian này, Ma tộc vĩnh viễn sẽ không chết. Vô luận là phương pháp nào cũng không thể hoàn toàn tiêu diệt Ma tộc, mỗi khi tử vong giáng lâm đều mang ý nghĩa bắt đầu tân sinh.

Dựa theo lý giải của Vương Lục đối với Trúc Mộng Thuật, loại phép tắc nghịch thiên này hầu như không thể chấp hành, nhưng trên thực tế cái quy tắc này đã bị trung thành chấp hành hai ngàn năm, trước mắt chính là Ma Linh Chi Mộng tiêu phí hai ngàn năm thời gian tụ tập lại chiến sĩ Ma Linh, tổng số hơn trăm vạn.

Dựa vào tỷ lệ sinh sản của bộ tộc sa mạc, kỳ thực dân cư trong hai ngàn năm sinh ra không chỉ trăm vạn, nhưng dũng sĩ trong mộng ma linh sẽ chỉ thu nạp khả năng chống cự lại ác ma vô hình mà chết, đối với ma tộc bình thường cũng không mở ra. Trăm vạn chiến sĩ Ma tộc này đến từ bộ tộc sa mạc cũng không nhiều, chủ thể vẫn là tân binh từ trong mộng Ma Linh tự sinh sôi ra.

Mà chuyện cho tới bây giờ, chỉ còn lại hơn ngàn bộ tộc sa mạc đối với giấc mộng ma linh lại càng không quan trọng.

“Nhưng có thể nhìn thấy gương mặt mới mẻ này thì vẫn rất đáng vui mừng, chỉ có điều, các người đều đã thoái hóa đến mức không kém nhân loại bao nhiêu.”

Trưởng lão Ma tộc cao giai từ trước đến giờ chỉ biết thở dài than ngắn.

“Một ngàn năm trước ta tới đây, lúc ấy quy mô của giấc mộng Ma Linh vẫn chưa khổng lồ như bây giờ, mỗi người mới tới đều là tài nguyên quý giá. Đến cuối cùng người có thể kiên trì chống cự với ác ma vô hình đều là dũng sĩ số một số hai trong

bộ tộc, trong mộng Ma Linh rất nhanh có thể khôi phục hoàn hảo trạng thái., Trở thành chiến hữu đáng tin. Đáng tiếc từ sau khi ta tới đây, người mới gia nhập càng ngày càng yếu, hơn nữa càng ngày càng ít, có thể thấy được tình huống bên ngoài càng ngày càng gian nan. Ai, thời gian của chúng ta đã không còn nhiều nữa.”

Ma tộc kia vừa rồi than thở xong, đảo mắt lại là vẻ mặt: “Nhưng hai người các ngươi cũng đừng lo lắng quá nhiều, ở trên mảnh đất này, các ngươi rất nhanh sẽ khôi phục tư thái Ma tộc nên có. Lúc trước chỉ là các ngươi bị hoàn cảnh ác liệt áp bức quá tàn nhẫn mà thôi. Yên tâm, chúng ta những tiền bối này sẽ hảo hảo chiếu cố các ngươi, thẳng đến các ngươi cũng sẽ trở thành một chiến sĩ đủ tư cách.”

Vừa nói xong, lại thấy xa xa liên tiếp có hỏa cầu dị sắc bay tới, khí thế hung hăng. Cao giai Ma tộc biến sắc: “Đi mau, nơi này bị theo dõi rồi...”

Vương Lục cùng Âu Dương Thương cũng không làm bộ làm tịch, lập tức triển khai pháp thuật chạy theo Ma tộc cấp cao. Sau một lát, vị trí đứng ban đầu đã bị biển lửa bao phủ, hỏa cầu màu sắc khác nhau rơi xuống đất lại dẫn tới một vụ nổ lớn kinh thiên động địa. Mặt đất bị xé rách, nham thạch nóng chảy phun ra. Khí lãng của Kim Đan chân nhân nóng rực ra lệnh ở cách xa vài dặm cũng cảm thấy một hồi phiền muộn ác liệt.

“Đại gia hỏa kia ngẫu nhiên cũng sẽ chủ động xuất thủ, mỗi một lần đều giống như trời long đất lở vậy, bị đánh trúng phải tốn thời gian rất lâu mới có thể phục sinh, có chút không hợp để tính.”

Mắt thấy cao giai Ma tộc tựa hồ sẽ dựa vào chủ đề này mà nói ra, Vương Lục vội vàng cắt ngang, cũng hỏi ra một vấn đề trọng yếu.

“Đại gia hỏa kia là ai? Vì sao phải đánh với nó không dứt?”

Cao giai Ma tộc nhìn Vương Lục với ánh mắt không thể tưởng tượng nổi: “Hai người các ngươi ngay cả bản thân làm sao tới cũng không nhớ rõ? Tên đại gia hỏa kia đương nhiên là ác ma vô hình, kẻ địch lớn nhất của Ma tộc chúng ta chỉ cần nó còn chưa bị tiêu diệt, chiến tranh sẽ vĩnh viễn không ngừng lại”

Vương Lục quay đầu nhìn thoáng qua bóng tối chiếm cứ một nửa thế giới: “Đó chính là bản thể của ác ma vô hình?Ồ, các người thật sự cảm thấy đối phó với thứ đồ này, dựa vào chiến thuật biến người mới có tác dụng sao?”

“Đương nhiên có tác dụng là đừng nhìn nó bây giờ dường như không thể chiến thắng, nhưng phải biết rằng, hơn chín phần mười thế giới này đã bị bóng tối chiếm cứ, hiện tại chúng ta đã có thể dựa theo xu thế đó mà thi triển, chỉ cần kiên trì thêm tối đa năm trăm năm nữa là chúng ta có thể hoàn toàn chiếm được ưu thế, tiêu diệt được vô hình ác ma rồi.”

“Tạm thời mặc kệ đối thủ có ngồi chờ chết hay không, để cho các người không ngừng lớn mạnh... Ở trong giấc mộng Ma Linh, coi như đã thắng, có thể ảnh hưởng đến đối thủ hay không?”

“Đương nhiên có thể, chỉ cần có thể thắng ở đây, ác ma vô hình sẽ bị tiêu diệt.”

Ma tộc cao giai chém đinh chặt sắt, mặc dù không có nói rõ nguyên nhân, nhưng thoát nhìn hấn ngược lại không hề nghi ngờ chút nào.

Vì vậy Vương Lục chỉ tiếp tục dây dưa ở vấn đề này, rồi lại hỏi: “Nhưng mà, hôm nay là ngày gì mà lại quyết chiến với quy mô lớn như vậy?”

“Không có gì đặc biệt a, chúng ta vẫn luôn đánh như vậy.”

“Vẫn luôn?” Vương Lục kinh ngạc nói: “Các người cứ đánh với nó như vậy hai ngàn năm?”

“Không sai...” Ác ma cao cấp rất tự hào nói: “Hai ngàn năm qua, chiến tranh không ngừng nghỉ bất cứ giây phút nào.

“Như vậy... Tất cả mọi người ở đây? Không ngừng chiến đấu, sau đó không ngừng chết đi sống lại? Ngoại trừ chiến đấu thì không có hoạt động nào khác?”

Cao giai Ma tộc ù ù nói: “Hoạt động khác cái gì? Trước khi giết chết vô hình ác ma, ngoại trừ chiến đấu thì chúng ta cái gì cũng không cần “

Vương Lục càng thêm kinh ngạc: “Ít nhất cũng cần sinh sôi nảy nở? Không phải phân lớn trăm vạn người này sinh ra từ

bản địa hay sao?”

Cao giai Ma tộc cười ha hả nói: “Người nói là tăng dân số? Rất đơn giản, đôi khi chúng ta bị tên ác ma vô hình kia xé thành hai nửa, khi sống lại có thể sẽ biến thành hai người... Người xem kẻ bên kia có giống ta không? Ba trăm năm trước chúng ta bị một tên ác ma vô hình chặt đứt, tỉnh lại cũng là như vậy đó.”

“Mẹ nó, lại là dựa vào chút phân liệt hoàn thành tăng trưởng? Được rồi, vậy trừ sinh sản ra thì sao? Các người sẽ không cảm thấy mệt sao? Chiến đấu hai ngàn năm, sẽ không quá nhàm chán, sẽ không đau khổ, sẽ không có bất kỳ cảm xúc chán ghét chiến đấu nào sao?”

Nhìn trên phân giới tuyến trên chiến trường hàng ngàn hàng vạn Ma tộc ở dưới bóng tối ăn mòn thi cốt không còn, phảng phất đưa vào thịt cốt xay của Vương Lục thật sự không cảm thấy có người ở dưới hoàn cảnh như vậy kiên trì được hai ngàn năm. Cho dù năm đó chiến sĩ Nộ Diễm Cốc hiếu chiến nhất, sau đại chiến cũng phải tận tình tiết lộ, hoặc ăn thùng uống vại, hoặc cày cấy trên người nữ nhân... Tuyệt đối không có khả năng liên chiến không ngớt, hướng chỉ là hai ngàn năm.

Ma giới Vương tộc năm đó tuy rằng chinh phục Ma giới, nhưng làm chiến sĩ cũng sẽ không ưu tú hơn Nộ Diễm cốc. Bọn hắn sẽ sợ hãi, sẽ mệt mỏi, sẽ suy sụp. Loại vô tận chiến tranh trước mắt này hoàn toàn không hợp tình hợp lý.

“Ai nha, hai người các người mới tới sao lại hỏi nhiều vấn đề như vậy? Bộ tộc nhân bây giờ đã trở nên già nua, mầu thân sao? Muốn biết tại sao, vậy cùng ta trải nghiệm một phen ở chiến trường trước kia là được rồi.”

Nói xong, không biết từ chỗ nào của Cao giai Ma tộc thò ra hai thanh trường thương sắc bén đen kịt.

“Này, cầm lấy, sau đó chúng ta cùng xông lên một lúc, chỉ cần thể nghiệm sống và chết trong Luân Hồi một lần, người liền biết vì sao chúng ta có thể kiên trì được hai ngàn năm.”

Sau đó hắn ta xông lên trước, trực tiếp vượt qua đại quân Ma tộc xông về phía tiền tuyến chiến trường.

Ma tộc đẳng cấp cao này thực lực tương đương với tu sĩ cảnh giới Hư Đan, trên người mang nhiều loại thần thông pháp thuật, lúc này lại giống như võ giả hạ giới đơn thuần lấy lực lượng thân thể xông lên, tốc độ cũng bất mãn. Chỉ trong chớp mắt, đã vượt qua chiến trường bao la này đến tiền tuyến, hấn lên tiếng rít gào giờ trường thương đâm về phía hắc ám, sau đó chỉ thấy hắc triều cuốn một cái, thi cốt của hắn đã không còn.

Một làn khí lang rút lui, lại có xung phong dũng mãnh vô mưu.

Một lát sau, tên cao giai Ma tộc kia lại từ trên trời giáng xuống, buồn bực nhìn Vương Lục và Âu Dương Thương: “Hai người các ngươi không theo ta xông lên?”

Đương nhiên không thể đi theo được, những Ma tộc này có khả năng khởi tử và hồi sinh, kẻ xâm lấn của hai người bọn họ có thể tuyệt đối không, nếu như bị cơn sóng đen cuốn tới thì khẳng định sẽ chết không có chỗ chôn.

Nhưng trong khi nói chuyện, xung quanh cũng có rất nhiều Ma tộc nhìn qua, tò mò đánh giá hai người này.

“Mới tới?”

“Xem ra càng ngày càng kỳ quái... Bây giờ mọi người bên ngoài làm sao vậy? Có quen biết với nhân loại không?”

“Trên thực lực hình như cũng không tệ lắm, nhưng sắc mặt lại không thể nào a.”

“Đừng sợ, khi ngươi thật sự chết một lần thì sẽ biết, cái gọi là sợ hãi, thống khổ đều là hư ảo, sẽ biến mất theo đường sinh tử luân hồi, việc ngươi cần làm là chiến đấu không ngừng.”

Ma tộc vây quanh hai người nhao nhao nghị luận càng ngày càng nhiều. Vương Lục và Âu Dương Thương trao đổi ánh mắt một chút, biết rằng nếu để bọn họ tiếp tục nhìn tiếp thì nhất định sẽ lộ ra sơ hở. Dù sao hai tân binh Ma tộc giống nhân loại như đúc kia, chuyện này nhìn thế nào cũng thấy không bình thường. Cũng chỉ có đám Ma tộc chiến đấu hai ngàn năm này, đầu óc đều có cục u đó nên mới sững sờ lâu như vậy mà không phát hiện ra vấn đề gì.

Vì vậy hai người quyết định thật nhanh, một câu nói nhảm cũng không nhiều, tự mình giờ lên trường thương gào thét

xông về phía trước, sau đó sắp tiếp xúc với hắc ám thì Âu Dương Thương dùng độn thổ mang theo hai người chui vào trong lòng đất.

“... Chắc là an toàn?”

Trón trong thế giới dưới lòng đất tối đen, hai người tự mình thi triển thủ đoạn thu liễm khí tức, che giấu cảm giác, thực lực hai người bọn họ không tính là đặc biệt cao, nhưng cũng tự tin có thể giấu được đám chiến sĩ Ma tộc đầu óc phát u ám bên ngoài.

Trận chiến kéo dài hai ngàn năm liên tục như vậy đã khiến năng lực cảm giác của bọn họ suy giảm rất nhiều. Ngoại trừ chính diện cứng rắn ra thì những bản lĩnh khác đã dần dần tiêu vong, không còn gì đáng sợ nữa.

“Mộng cảnh này thật có chút ý tứ.” Đợi đến khi thế cục ổn định, Vương Lục liền mở miệng nói: “Lấy hương thơm làm kẻ địch giả dối, hai ngàn năm tiếp tục huyết chiến không ngừng... Rốt cuộc có tác dụng gì đây?”

“Chắc hẳn là hương thơm ở đây không có liên quan gì tới hương thơm chân chính.” Âu Dương Thương phỏng đoán nói: “Ta thấy đây chỉ là một cái ngụy trang, cuộc huyết chiến này càng giống một hội nghị thức thu thập. Chẳng qua vị Ma Vương kia muốn thông qua nó thu thập thứ gì đây?”

Vương Lục nói: “Hẳn là cảm xúc tiêu cực a... Trên ý nghĩa nào đó của giấc mộng Ma Linh này giống như một Ma giới mới. Ma tộc của Ma giới mới bị cướp mất cừu hận, mà các chiến sĩ trong mơ Ma Linh thì bị tước mất đau đớn, chán nản, mệt mỏi, biến thành sinh vật đơn thuần hơn, nhưng bộ phận cảm xúc này không có khả năng hoàn toàn biến mất, chúng nó chỉ là bị thu thập lại để chế tạo ra một vũ khí đủ để quyết định Càn Khôn...”

“Hắc triều?” Dù sao Âu Dương Thương cũng chưa từng tiến về Ma giới cùng Ma giới mới, phản ứng không nhanh như Vương Lục, nhưng một khi nhắc nhở, cũng rất nhanh đã tìm được phương hướng chính xác.

“Hơn phân nửa là như vậy, như vậy liền có liên hệ với lịch sử đã biết. Hắc triều ở Hoang Man không phải đến từ bộ tộc sa

mạc nhỏ yếu kia, cũng không phải là trong mộng Ma Lang, mà là của Ma Linh Chi Mộng.”

“Cho nên bước tiếp theo chính là nghĩ biện pháp phá hủy mộng cảnh này? Bất quá lấy quy mô mộng cảnh này... Người có biện pháp gì không?”

Vương Lục cười cười.

“Thật trùng hợp, thật đúng là có.”

...

Phá hỏng vĩnh viễn dễ dàng hơn xây dựng lại, nhưng đối với mộng cảnh Ma Linh kéo dài liên tục hai ngàn năm như vậy mà nói, muốn phá hủy hoàn toàn nó tuyệt đối không phải là chuyện dễ. Ít nhất đối với hai tu sĩ cảnh giới Kim Đan mà nói, có thể nói là một trời một vực.

Cho dù hai người hao hết nguyên thần lực cũng không có khả năng dao động căn cơ mộng cảnh này, nhưng trong tay Vương Lục vừa vặn có một kiện đạo cụ đủ để nghịch chuyển càn khôn.

Ma ngọc kia vốn nên tiêu hao ở Ma giới, chứng nhận Vương Giả của Ma giới.

“Nếu như là đám bộ tộc sa mạc thối hóa kia, ta cũng không nắm chắc bao nhiêu phần có thể khiến ma ngọc có hiệu quả. Nhưng trong ma linh chi mộng, toàn bộ ma tộc đều sẽ dần dần khôi phục bản mạo, điều này đặt ra ngược lại là bọn họ tự mua dây buộc mình.

“Bất quá dùng Ma Ngọc trực tiếp phá hủy mộng cảnh, rất có thể sẽ dẫn đến bạo nổ, cần phải cẩn thận.” Âu Dương Thương nhắc nhở.

“Ừm, trước khi triệt để phá hủy mộng cảnh, ta phải nghĩ cách giải quyết hắc triều đã. Ở phương diện này ta có chút kinh nghiệm, căn nguyên hắc triều là ở chỗ cảm xúc tiêu cực của người trong mộng. Nếu có thể kích động hai phe tự giết lẫn nhau, có thể làm chơi ăn thật.”

Âu Dương Thương hỏi: “Khiêu chiến hai bên? Cụ thể thao tác thì sao?”

“Có hai loại phương án, một loại là phá vỡ ản nắp của ma linh đối với hắc triều, khiến các chiến sĩ trong mộng có thể ý thức được sự tồn tại của hắc triều. Sau đó vô luận là đem chuyện hắc triều nguy trang làm hoa viên hay là một bộ phận khác đều không khó. Nhưng biện pháp này lại có hai vấn đề, một là vị ma vương đại nhân kia có cho phép ta đại náo như thế trong ma linh chi mộng không. Một khi bị hấn phát giác, rất có thể

sẽ dẫn bạo hắc triều, đến lúc đó toàn bộ kế hoạch của chúng ta đều thất bại. Thứ hai là để Ma tộc đánh nhau với hắc triều, chỉ khiến bọn họ sinh ra cảm xúc tiêu cực thống khổ, lớn mạnh hắc triều, chưa chắc đã có tác dụng lưỡng bại câu thương.”

Âu Dương Thương gật đầu: “Phân tích có đạo lý, như vậy phương án thứ hai thì sao?”

“Phương án thứ hai thì tương đối phiền phức một chút —— căn nguyên của hắc triều là ở chỗ cảm xúc tiêu cực, nếu chúng ta có thể đoạn tuyệt cảm xúc tiêu cực này, thậm chí sinh ra cảm xúc chính diện, hắc triều tự nhiên sẽ gặp phải suy yếu.”

Âu Dương Thương lại gật đầu: “Theo lý thuyết thì phân tích không tệ, nhưng mà...” Y đưa tay chỉ lên đỉnh đầu, một giọt chất lỏng sền sệt màu đen nhỏ xuống cách y không xa.

Đó là kết quả sau khi các Ma tộc máu chảy thành sông trên chiến trường, huyết dịch thấm xuống mặt đất, thấm xuống dưới hơn trăm mét.

Trên chiến trường thảm liệt như thế, nếu không phải vị Ma Vương kia dùng thủ đoạn lợi hại trong Trúc Mộng Thuật hoàn toàn tách rời tâm tình tiêu cực, bất luận kẻ nào cũng không kiên trì được bao lâu sẽ sụp đổ, càng không nói đến cảm xúc chính diện?

“Vẫn có biện pháp.” Vương Lục nói. “Không biết người chú ý tới chưa, trong mộng Ma Linh này, cảm xúc tiêu cực của chiến sĩ Ma tộc này là sau khi tử vong, khoảng thời gian trước khi trọng sinh hoàn toàn bị bóc rời.”

Âu Dương Thương nói: “Đúng là như thế, ta đã chú ý đến bọn họ đang xung phong khốn trận, khi bị thương nặng kỳ thật còn có thể cảm nhận được đau đớn. Ta tận mắt nhìn thấy một Ma tộc bị cắt đứt ngang hông trên mặt đất, lớn tiếng kêu thảm thiết. Nhưng không lâu sau sau khi hắn chết rồi tinh thần lại sung mãn, phảng phất hoàn toàn không nhớ được kinh nghiệm trước đây không lâu.”

Vương Lục nói: “Không sai, chính là vấn đề này. Bình thường mà nói, cho dù là người tinh thần cứng cõi, trải qua một lần trọng thương đến chết cũng sẽ mất một khoảng thời gian tinh thần uể oải, nhưng những Ma tộc này một khi sống lại liền

sinh long hoạt hồ sống., Hiển nhiên là sau khi sống lại sẽ bong ra toàn bộ tâm tình tiêu cực. Mà làm rõ những khâu này, liền cho ta cơ hội hành động, ta muốn cho phép mộng Ma Linh trừ trừ cảm xúc tiêu trừ tiêu trừ tiêu trừ tiêu trừ mặt mũi, đem cảm xúc chính diện cũng gia nhập, cũng chính thức gia tăng năng lượng.”

“Thêm năng lượng chính thức? Ví dụ như?”

“Ví dụ như...”

Vương Lục hít vào một hơi, lấy ra Ma Ngọc rồi dùng pháp lực kích thích, sau đó mượn lực lượng trong Ma Ngọc cưỡng ép hoạt động một đạo pháp thuật Trúc Mộng.

Chấn động của pháp thuật cũng không mãnh liệt, có nghĩa là ảnh hưởng của nó đối với giấc mơ của Ma Linh có hạn, nhưng trên đời có bốn, hai nhóm đạo lý cân, một đạo pháp thuật nhỏ cũng có thể có tác dụng nghịch chuyển càn khôn. Chẳng qua là Âu Dương Thương không nghĩ tới phương pháp thao tác cụ thể.

Cho nên hẳn cũng rất tò mò đối với hiệu quả pháp thuật của Vương Lục. Đợi sau khi Vương Lục pháp thuật hoàn tất, hẳn trầm tư trong chốc lát, sau đó hai tay đưa nhau, một đạo hư không hình chiếu sáng lên trong lòng bàn tay.

Trong hình chiếu một mảng ánh sáng màu trắng sữa, biểu hiện chính là quá trình chiến sĩ ma tộc chết trận ở trên mặt đất, ở trên trời phục sinh.

Vương Lục thấy vậy không khỏi cả kinh: “Đây là... Trúc Mộng Thuật? Người học được chiêu này từ lúc nào vậy?”

Về Trúc Mộng Thuật, bởi vì thời gian có hạn, Vương Lục chỉ giới thiệu sơ lược với Âu Dương Thương, chưa bao giờ lấy ra quyển trục để gã cẩn thận đọc. Mà lúc trước Âu Dương Thương đối với quyển sách này cũng không có hứng thú quá lớn —— chỉ riêng việc trước mắt gã tu luyện kiếm thuật đã bác đại tinh thâm, cần hao phí đại lượng tinh lực nghiên cứu, nào có thời gian đi học Trúc Mộng Thuật gì chứ?

Nhưng kỹ xảo mà Âu Dương Thương sử dụng trước mắt chính là ghi chép trong Trúc Mộng Thuật... Hơn nữa ngay cả Vương

Lục cũng không chăm chú xem qua, mà gã học được ở đâu vậy?

Âu Dương Thương nói: “Lúc này khi thấy người mở quyển trục, đồ văn biến hóa trên đó, có mấy pháp thuật nhỏ xem ra cũng không khó, ta tùy ý ghi nhớ một chút, trong lúc vô tình cũng đã học được.”

“Tùy ý ghi nhớ, bất tri bất giác đã học xong?” Vương Lục vạn phần kinh ngạc, chỉ cảm thấy Tam Quan của mình đều mơ hồ bị đổi mới. Ngộ tính của vị Đại sư huynh này trước đây quả thực rất nghịch thiên, chỉ lấy phần năng lực học tập này mà nói, so với chính mình còn hơn một bậc, người như vậy mới vẫn lạc ở trăm năm trước... Khó trách sau đó các trưởng lão Thiên Kiếm đường may mắn còn sống sót đối với cái này vĩnh sinh khó có thể quên.

Gia hỏa này nếu tiếp tục sống sót mà nói...

Đang lúc suy nghĩ, bên tai lại vang lên tiếng kinh hô của Âu Dương thương: “Mẹ kiếp, Vương lục sư đệ, đây là năng lượng chính gia của người?”

Chỉ thấy trong hư ảnh bàn tay Âu Dương Thương, trong một mảng ánh sáng trắng như sữa thánh khiết, hàng trăm hàng ngàn chiến sĩ Ma tộc ở trong đó, ánh mắt mờ mịt như mất đi.

Đó là đứng giữa vô số lần sinh tử luân hồi của bọn họ, mỗi khi các chiến sĩ chết trận, linh hồn đều sẽ từ đại địa dâng lên, tiến vào trên trời, ở sau trống trải ngủ lại được đầu nhập vào chiến trường, không ngừng chém giết.

Nhưng lần này, sau khi linh hồn bay lên lại không còn trống rỗng, bọn họ đã thấy được cảnh tượng trước giờ chưa từng có.

Đó là một tòa điện đường thánh khiết được xây dựng từ bức tượng bằng ngọc thạch màu trắng thuần khiết hoàn mỹ. Chính giữa cung điện đặt một bàn ăn thật dài, trên bàn chất đống vô số món ngon mỹ vị, có màu sắc óng ánh vàng óng, nước thuần khiết, thịt thượng đẳng đầy ắp., Có sắc thái diễm lệ, hoa quả viên ngọc mượt mà thơm ngọt, còn có bánh ngọt tạo hình nhân nhụy. Đối với chiến sĩ Ma tộc xuất thân từ bộ lạc sa mạc, vật tư cực độ thiếu thốn mà nói, đó là cảnh tượng mỹ lệ ngay cả trong mộng cảnh cũng chưa từng có.

Mà càng làm cho bọn họ rung động hơn chính là hàng loạt thiếu nữ Ma tộc bên cạnh bàn ăn. Các nàng dáng người thướt tha, đang lúc tuổi thanh xuân, da thịt trơn bóng như nước, làn da đỏ tươi như máu. Ngũ quan tinh xảo mà không mất uy nghi Vương tộc, hai cái răng nanh nhỏ nhỏ từ trong miệng khẽ nhô ra, đặt lên môi, rất hấp dẫn. Hơn nữa không giống với những Vương tộc khác, vĩnh viễn khoác trọng giáp, các nàng chỉ mặc một lớp lụa mỏng trong suốt, điệu cảm như ẩn như hiện, khiến người ta có huyết mạch sôi sục.

Nếu như nói bàn ăn trong điện đối với chiến sĩ ma tộc mà nói là rung động, như vậy những thiếu nữ này quả thực chính là cử thiên giáng lôi, nổ bọn họ hồn phi phách tán.

Bọn họ trước khi dùng thân thể ma linh tiến vào mộng cảnh huyết chiến, đều xuất thân bộ tộc sa mạc, sống cuộc sống gian nan mấy chục năm qua. Trong bộ tộc không thiếu dị tính, càng cổ vũ sinh dục. Nhưng điều kiện có hạn., Đại bộ phận nữ ma tộc đều lộ ra vẻ tiêu tụy, hơn nữa già yếu cực nhanh. Nếu chỉ là già yếu bộ tộc, không có kiến thức rộng lớn, có lẽ cũng không cảm thấy có vấn đề gì. Nhưng hôm nay lại được nhìn thấy mỹ nữ tuyệt sắc của ma tộc chân chính trong điện phủ... Bọn họ chỉ cảm thấy quan điểm cuộc sống của mình coi như hồng mắt.

“Thì ra thế gian lại có nữ nhân xinh đẹp như vậy...”

“Chỉ là từ xa nhìn lại đã làm cho người ta huyết mạch sôi sục “

“Tựa hồ, hấp dẫn hơn nam giới với ta a...”

“Đúng vậy a, cho tới bây giờ cũng không rõ nữ nhân rốt cuộc có diệu dụng gì, hiện tại ta mới phát hiện hơn ngàn năm trước đây đều sống uổng phí.”

“Này, người đang ở trước mặt chiến hữu thân mật bầu bạn với người một ngàn năm nay? Người có lương tâm gì ở đây hả?

“Thật xin lỗi, ta nghĩ ta vẫn thích nữ.”

“...Được rồi, thật ra ta vừa mới phát hiện ta cũng vậy.”

Cung điện quy mô vô cùng to lớn, đi vào trong đó không gian càng trở nên rộng lớn bao la bát ngát, bàn ăn dài hai bên, chỗ ngồi không nhìn thấy điểm cuối, các nam chiến sĩ có chút mờ mịt, đầy hoài bão ngồi xuống chỗ của mình, sau đó không nói

nhieu, những thiếu nữ trẻ tuổi kia liền đến gần hầu hạ món ngon mà bọn họ hưởng thụ.

Trên bàn ăn mê người món ngon, nhưng sao có thể sánh được với mỹ miều bên cạnh? Chỉ là các chiến sĩ Ma tộc đối với tình hình trước mắt vẫn còn có chút không thỏa đáng, càng không dám làm việc bừa, chỉ là trước chiếu theo sắp xếp của các thiếu nữ, chậm rãi nhắm nháp mỹ thực, lại có chút ăn không biết vị.

Nhưng một lát sau, rung động càng lớn hơn đến, chỉ thấy vài người trong thiếu nữ buông đồ ăn thức uống trong tay xuống, nhẹ nhàng khoan thai xuống bàn cơm, mặt hướng về các chiến sĩ Ma tộc quỳ xuống, sau đó khẽ mở môi anh đào...

hưởng thụ chí cao vô thượng cứ như vậy mà buông xuống, các chiến sĩ Ma tộc trên bàn cơm chỉ cảm thấy một cảm giác âm áp như thủy triều cuốn quanh thân, thẩm thấu vào trong cốt tủy, ngay cả hồn phách cũng như bị hòa tan., Cả người phiêu phiêu dục tiên, mà ngay lúc dục tiên dục tử, các thiếu nữ khác hầu hạ cũng cười duyên đi tới gần, các nàng cởi lụa mỏng trên người, lấy phương thức trực tiếp nhất tỏ vẻ thân mật, làm càn. Một vở hí kịch hoang đường diễn ra ngay tại trong điện phủ.

“... Đây chính là năng lượng chính thức của người sao?”

Dưới mặt đất, Âu Dương Thương Bình giơ hai tay duy trì hình chiếu, sau đó sắc mặt nghiêm nghị nhìn Vương Lục.

“Làm sao vậy?” Vương Lục không hiểu, “Người cảm thấy còn chưa đủ chính điểm? Ta cảm thấy có thể rồi, nhìn tiêu chuẩn Ma tộc, những cô nương kia là nhân vật mỹ nữ hạng nhất, lúc bóp người ta còn thuận tiện tham khảo tỷ muội Ma tộc phá lạc Ma tộc, đảm bảo sẽ có sức hấp dẫn khác với bọn họ.”

“... Ta không phải đang nói về vấn đề chính hay không chính xác...”

Wương Lục vỗ trán: “Hiểu rồi, người cảm thấy ta chỉ cần quan tâm đến nam nhân, giới tính kỳ thị? Ha ha, người nhìn lại nơi này đi.”

Nói xong, hắn đưa tay ấn ảnh trên bàn tay Âu Dương Thương, lập tức hình ảnh chuyển đổi.

Sau đó Âu Dương Thương liền nhìn thấy, tình huống tương tự cũng xuất hiện ở trước mặt những nữ chiến sĩ Ma tộc kia, một loạt thiếu niên Ma tộc anh tuấn thanh tú, lại không thiếu thiếu thiếu niên cường tráng thể trạng xếp thành đội ngũ chỉnh tề, ở trong điện phủ màu hồng cung kính chờ đợi nữ chiến sĩ quang lâm, sau đó lấy thủ đoạn của mình lấy lòng đối phương.

“Thuận tiện ta còn tạo Bách Hợp điện và Thái Cúc điện, cung cấp cho Ma tộc khẩu vị đặc biệt, không biết người có hứng thú quan sát một phen không?”

“... Không có, cảm ơn.”

Vương Lục nói: “Tóm lại, bắt đầu từ giờ trở đi, mỗi một vị dũng sĩ Ma tộc anh dũng chết trận đều sẽ hưởng thụ đến đãi ngộ này, hưởng thụ không hết mỹ vị, cùng với bảy mươi hai tên nam đồng trinh mặc cho mặc sức hái qua một màn này, sợ hãi đối với tử vong cũng sẽ giảm bớt đi rất nhiều., Thậm chí thay vào đó là vô tận mong đợi chỉ cần chết một lần là sướng nhất, sướng khoái xong còn có thể sống lại tiếp tục sướng khoái, tin tưởng ta, từ nay về sau, những Ma tộc này sẽ từ trên căn nguyên trở nên coi cái chết như về, cái gọi là tâm tình tiêu cực sớm đã tan thành mây khói từ lâu “

“Xem, bọn hần đã có người bắt đầu hô to Hiệt A Khắc rồi.”

...

Phi thường thường người hành phi thường, Vương Lục Trúc Mộng Thuật mặc dù nhìn như hoang đường, lại đánh thẳng chỗ yếu hại. Một cái xây dựng tốt đẹp đối với thế giới sau khi chết, nhất thời làm các chiến sĩ Ma tộc trở nên coi tử như Quy. Dù sao mỗi một lần chết đều sẽ phục sinh, tất cả trạng thái đầy đủ, ngay cả lúc tử vong thống khổ cũng sẽ hoàn toàn bị bóc ra, như vậy... Tất cả cái này còn có cái gì đáng sợ đây?

Hưởng chi cho dù không thống khổ tróc ra, so sánh với hưởng thụ chí cao vô thượng trong điện phủ kia, thống khổ chết chóc cũng căn bản không đáng sợ. Ma giới Vương tộc tuy không giống các chiến sĩ Nộ Diễm cốc có thể hoàn toàn bỏ qua đau đớn, nhưng đối với chịu đựng thống khổ chịu đựng cũng cực kỳ kinh người.

Năng lượng chính thức của Vương Lục rất nhanh đã sinh ra hiệu quả, bầu không khí chém giết trên chiến trường Ma Linh hầu như bị quét sạch, các chiến sĩ Ma tộc nói có cười nói từ trên trời giáng xuống, trong đó không ít người trên mặt còn mang theo sự vui mừng cực độ.

Sau đó bọn họ không hề để ý tới binh khí, chuẩn bị pháp thuật, đưa vào chiến trường. Lúc tác chiến, bọn họ trở nên dũng mãnh hơn bất cứ lúc nào, đối với tử vong chẳng những không sợ hãi, ngược lại mơ hồ có chút khát khao.

Rất nhiều người căn bản là dùng tư thế tự sát nhảy vào bóng tối, dùng hoàn toàn không tính thực tế phương thức tiêu hao năng lượng ác ma vô hình để làm kinh tế.

Sau đó, cung điện đã chờ đợi từ lâu đã xuất hiện trước mắt, từng mỹ nhân nhỏ nhắn đứng trước bàn ăn chờ vận may của mình.

Chuyện tốt như vậy, ai còn quan tâm cái gì mà sống chết chứ?

Mà tại độ cao cao cao hứng thú của Ma tộc đồng thời phần tâm tình chính diện nảy sinh ra, bắt đầu tan rã thủy triều màu đen khổng lồ.

Thế là, thủy triều màu đen liên tục lớn mạnh hai ngàn năm rớt cuộc cũng ngừng tăng trưởng, bắt đầu từ thịnh chuyên suy.

Đối với việc này, Âu Dương Thương trầm mặc hồi lâu, không thể không cảm thán: “Thật sự là đậu xanh a.”

Thiên ngôn vạn ngữ đều không thể thốt lên, cũng chỉ có một câu này mới có thể biểu đạt cảm khái trong lòng Âu Dương Thương.

Ban đầu khi phân tích năng lượng chính đề tiêu hóa cơn triều đen, Âu Dương Thương cũng ý thức được hẳn nên làm văn chương ở trên trời, nội dung đơn giản là làm sao để bọn họ cảm thấy sung sướng vui vẻ. Nhưng phản ứng đầu tiên của Âu Dương Thương là kích thích lên cảm giác vinh dự, cạnh tranh cơ chế... Kết quả Vương Lục trực tiếp dùng chiến thuật bảy mươi hai trinh nữ dạy dỗ hẳn.

Muốn người ta coi như chết không sồn, xử nữ có thể còn tốt hơn cả vinh dự.

Tuy nhiên sau khi cảm khái thủ đoạn tiên tiến của Vương Lục xong, nhất định phải đổi mặt một vấn đề khác: Đối với hắc triều tích lũy hai ngàn năm qua mà nói, năng lượng chính đại của chiến thuật xử nữ Thất Thập Nhị cung cấp nhìn như khổng lồ, kỳ thật chỉ là như muối bỏ biển, hơn nữa không có khả năng kéo dài quá lâu. Cảm giác mới mẻ của mỹ thực cùng nữ sắc sẽ suy sụp, đến lúc đó nên làm cái gì đây?

“Yên tâm, ở đây ta có đầy đủ kế hoạch, sau khi mất đi công hiệu cũng mất đi công hiệu, đến phiên bộ này của hệ thống ra trận... Hắc hắc, cũng may đây là trong mộng cảnh, mới có thể bỏ qua thường thức mà tạo ra thứ này.

Vương Lục nói xong, lại bắt đầu kích hoạt Ma Ngọc, tạo ra nội dung mới trong Ma Linh Chi Cảnh.

“Ồ?” Âu Dương kinh ngạc thay đổi hình ảnh, chỉ thấy Vương Lục đã xây dựng xong điện phủ mới, mà ở trong điện phủ cũng là một cái bàn dài, nhưng trên bàn không hề có mỹ vị, chỉ có một cái đài tạo hình chữ nhật kỳ quái, trên bề mặt có thể chiếu ra những hình ảnh rục rịch, mà phong cách lại khác nhau. Ngoài ra trên bàn còn có một tấm ván nhỏ được che kín bởi rất nhiều ô vuông nhỏ tạo hình như chuột.

“Đây là cái gì?” Âu Dương Thương không hiểu ra làm sao.

“Lưới đi.”

“... Cái gì?”

“Giải thích kỹ càng sẽ rất phiền phức, nhưng tóm lại người biết đây là một nơi có thể cho người khác hưởng thụ vô thượng, đồng thời lại có thể phế bỏ mọi người nơi đây là được rồi.”

Vương Lục nói, bắt đầu gia nhập trong điện phủ nhiều chi tiết hơn: Trên mỗi cái ghế đều thêm một chén mì nóng hôi hổi, một chén nước suối trong suốt, trong điện phủ đồng thời trở nên khói mù lượn lờ, tràn ngập vị mê người.

“Ha ha, lần này đại công cáo thành đợi hệ thống chính thức thượng tuyến, ta sẽ định ra quy củ, bởi vì trăm mà chết, có thể ở trong lưới giải trí một hồi văn, giải bài ba giờ hôn phi phách tán. Đặc biệt thâm tâm còn cung cấp dịch vụ bao đêm tin tưởng những ma tộc kia nhất định sẽ kiên trì để mình chết thảm không người, cũng không có mệt mỏi.”

“Thật là khiến người ta cảm thấy khó hiểu.” Âu Dương Thương cảm khái sâu sắc.

“Nhưng bộ hệ thống này cũng có nhược điểm, nếu như trong lúc giải trí bị điện giật mạnh mẽ, có thể sẽ mất đi hứng thú với cái lưới vĩnh viễn... Tuy nhiên hẳn là không có người nào sẽ phóng điện ra ngoài vào lúc này chứ?”

“Ta tin rằng đại đa số mọi người ngay cả hệ thống này cũng không biết làm gì.”

“Hắc, vậy thì không còn gì tốt hơn... Tiếp theo, chỉ cần thêm vào vài mệnh lệnh nữa, thiết kế hệ thống của ta hoàn toàn vững chắc hóa giải, cho dù bản thân Ma Vương đời cuối sợ cũng phải hết cách, chỉ có thể ngồi xem mặt trời dần dần tan rã.

Âu Dương Thương gật đầu, không nói gì thêm.

Mặc dù nói... Vương Lục phí hết khổ tâm gia nhập hai đại hệ thống này, đích xác làm cho mực nước từ thịnh chuyển chuyển suy, nhưng tích lũy hai ngàn năm há là bình thường? Cho dù hẳn kích thích năng lượng chính có nhiều nữa, không có đủ

thời gian tích lũy cũng khó có thể chính thức dao động thủy triều màu đen khổng lồ kia.

Lấy Trúc Mộng Thuật rình mò cơn sóng đen, quy mô đó quả thực khiến người ta kinh tâm động phách, so ra mà nói Ma Linh chi hoa chiếm cứ trong nửa thế giới so sánh thì người đều nhỏ bé. Những chiến sĩ ma tộc này thật ra sớm trong bất tri bất giác đã tạo ra một đối thủ kinh khủng hơn, chỉ là chính bọn họ vẫn còn mơ mơ hồ hồ không biết gì.

Có lẽ so với quy mô của tân Ma giới mà Vương Lục nói tới, quy mô của giấc mơ Ma Linh vẫn chưa đáng giá nhắc tới. Nhưng với quy mô hiện tại của nó, chỉ sợ không có bất kỳ một tu sĩ nào ở trong thiên hạ có thể lấy sức một người chống lại cơn sóng đen, ít nhất cũng phải là một trong Vạn Tiên minh Ngũ Tuyệt toàn lực ra tay mới có thể trấn áp được.

... Nếu nghĩ như vậy, kết cục của toàn quân toàn diệt trên tuyến lịch sử Vương Lục thì Linh Kiếm phái cũng không khó lý giải. Trong Ngũ Tuyệt, Linh kiếm là yếu nhất, đối lại là Quân Hoàng sơn, cửa Vạn Pháp có lẽ còn có thể miễn cưỡng trấn áp được, mà Linh kiếm phái phải liêu mạng.

Âu Dương Thương nghĩ đến đây, đột nhiên cảm thấy có chút kỳ quái.

Dựa theo lời Vương Lục, thảm án ở Man Hoang năm đó, Linh Kiếm phái từ trên xuống dưới hầu như chết sạch, chỉ có mấy tên đệ tử vẫn bói may mắn sống sót, như vậy... Bọn họ dựa vào cái gì để duy trì cái tên Ngũ Tuyệt không bị rơi xuống? Phải biết rằng bây giờ thực lực của Linh Kiếm phái cũng chỉ miễn cưỡng treo trên ngưỡng cửa Ngũ Tuyệt mà thôi., Nếu trưởng bối chết hết, lập tức sẽ lưu lạc đến dòng nước thứ hai. Tuy rằng một trăm năm mươi năm sau Linh Kiếm phái bắt đầu dần dần quật khởi, môn phái mới xuất hiện lớp lớp, tu vi trưởng lão cũng trở nên sâu không lường được, nhưng chính giữa một trăm năm là như thế nào mà trôi qua.

Mặc dù những vấn đề này, đối với tình huống bây giờ chỉ là một chút chuyện nhỏ, nhưng nếu nghĩ tới, lại không ngại bỏ chút thời gian suy nghĩ sâu xa.

Nhưng mà Âu Dương Thương vừa mới mở đầu, chợt nghe Vương Lục kêu lên một tiếng đau đớn, cả người run rẩy, thất

khiếu đều tràn ra tia máu.

“Mẹ nó, chơi thoát đi.”

Nghe xong câu này, Âu Dương Thương không hỏi câu nào, lập tức thi triển độn thổ, lặn sâu xuống đất.

Hắn chỉ dùng trong nháy mắt đã tính toán ra tình thế. Vương Lục nói chơi đùa, nhất định là lúc củng cố mệnh lệnh bị vị mặt thế Ma Vương kia hiện cũng phản phệ, hơn nữa lực cản trở còn đưa ra mong muốn, làm cho hắn rơi vào hoàn cảnh cực kỳ bất lợi. Thế cho nên hắn ngay cả thi triển Trúc Mộng Thuật rút lui khỏi Ma Linh cũng làm không được.

Bởi vì, có công phu bạo khẩu, đầu tiên là tìm cách rời khỏi hiểm địa này được chứ?

Vương Lục chưa bao giờ là kẻ lỗ mãng vô mưu như vậy. Gã dám cả gan làm loạn trong Ma Linh Chi Cảnh, làm lớn chuyện. Đương nhiên gã có chỗ dựa, kể cả Ma Ngọc thần kỳ kia, cũng bao gồm cả đồng đội bên cạnh gã.

Chính bởi vì có Âu Dương Thương ở bên cạnh, cho nên hắn có thể yên tâm can đảm dùng thân mạo hiểm. Đồng thời, một khi xuất hiện vạn nhất, Âu Dương Thương nhất định có thể kịp thời bỏ đài. Một câu nói ngoài lời kia, kỳ thật chính là muốn Âu Dương Thương hành động. Mà Âu Dương Thương cũng không phụ sự kỳ vọng của hắn, phản ứng cực nhanh., Không có chút xíu sai sót nào, Thổ Độn Thuật lập tức trăm dặm. Chỉ cần một ý niệm, Âu Dương Thương đã mang theo Vương Lục chìm sâu vào lòng đất không biết bao nhiêu. Cùng lúc đó, hai người mơ hồ có thể cảm giác được trên đỉnh đầu có một cái bóng cực lớn bao phủ xuống, cũng đã hoàn toàn nuốt hết không gian rộng lớn này.

“... Nguy hiểm thật.”

Âu Dương Thương nói xong, liền bắt đầu thử thi triển kỹ xảo Trúc Mộng Thuật mới.

Đồng dạng trùng hợp nhìn thấy trong quyển trục, liền tùy ý lĩnh ngộ tiểu kỹ xảo, vừa vận dùng để thoát ly mộng cảnh. Nhưng Âu Dương Thương vừa mới nghĩ tới, liền bị Vương Lục phát tay ngăn lại.

“Vô dụng, đối phương đã phong tỏa mộng cảnh, hành động tùy tiện sẽ bại lộ vị trí.”

“Nói cách khác, không tùy tiện hành động...”

Vương Lục lúc này mới miễn cưỡng thở được: “Trong mộng cảnh cũng không phải là không gì không làm được, hẳn chỉ là người sáng lập và quản lý trong mộng, chứ không phải thống trị tuyệt đối... Bằng vào Ma Ngọc, ta vốn nên có thể tranh thủ đến quyền hạn cao hơn hẳn, chỉ tiếc hai ngàn năm qua hẳn lại có đột phá mới trên Trúc Mộng Thuật, đánh ta trở tay không kịp. Bất quá hiện tại quyền hạn quản lý của hẳn cũng bị ta tự bạo, cuối cùng vẫn còn đường sống để nghỉ ngơi.”

Âu Dương Thương trầm ngâm nói: “Nếu năng lực trong mộng của gã chỉ giới hạn trong những biểu hiện vừa rồi, đích xác còn có đường hòa giải —— ít nhất Thổ Động Thuật của ta có thể chạy đủ nhanh, gã không đuổi kịp ta.”

Nghĩ tới động thuật trăm dặm vừa rồi, Vương Lục càng thêm lý giải vì sao Âu Dương Thương khi ý thức được tình huống có biến, phản ứng đầu tiên là trốn vào trong lòng đất mà không phải là những nơi khác. Thổ Động Thuật của gã toàn lực thi triển quả thực nghịch thiên, bất luận là độ phản ứng hay là độ xê dịch đều đã hoàn toàn thoát ly khỏi giới hạn tu sĩ Kim Đan. Chỉ sợ Nguyên Anh chân nhân cũng khó có được phân bạo lực kinh khủng như vậy... Dường như toàn bộ đại địa đều có thể che chở cho gã.

“Ừ, từ nhỏ ta đã có duyên với đại địa.” Âu Dương Thương giải thích đơn giản: “Tuy không phải linh căn hệ Thổ nhưng khi tu hành ngũ hành pháp thuật thì hiệu quả của pháp thuật hệ Thổ luôn rất tốt.”

Vương Lục Mang cười nói: “Cho nên không bằng người đổi tên Âu Dương Thổ, như thế nào? Chúng ta coi như là có tên tình lữ.”

“Tóm lại, kế tiếp ta sẽ lo lắng tranh thủ thời gian cho người, về phần làm thế nào đột phá phong tỏa của đối phương, thoát khỏi giấc mơ ma linh...”

Vương Lục hít vào một hơi thật sâu: “Giao cho ta là được rồi, cứng thì không được, thủ đoạn mưu lợi ta vẫn còn rất nhiều.”

Nói xong, hắn lại lần nữa lấy ra Ma Ngọc, bên trong ngọc thạch ẩn chứa Hồn Độ màu đỏ thẫm, giống như mãnh thú đói khát.

...

Luận về năng lực lĩnh ngộ đối với Trúc Mộng Thuật, thật ra Âu Dương Thương càng mạnh hơn, nhưng tình thế lúc này lại không cho phép Âu Dương Thương phân tâm nghiên cứu Trúc Mộng Thuật, bởi vì trong Ma Linh Chi Cảnh chỉ có Thổ Độn Thuật của gã kéo dài thời gian mà thôi., Hơn nữa nhất định phải toàn lực thi triển Thổ Độn Thuật. Hơn nữa Vương Lục dù sao cũng tiếp xúc Trúc Mộng Thuật càng sớm, từ lâu đã sâu hơn, trong tay còn nắm giữ Ngũ Linh Huyết Quan Ngọc chí bảo của Ma tộc, trọng trách Trúc Mộng Thuật đối kháng Ma Vương không phải hẳn có thể làm được.

Đương nhiên, muốn phá giải mộng cảnh của Ma Vương phong tỏa tuyệt không phải chuyện dễ. Vương Lục chìm tâm thần vào trong Trúc Mộng Thuật, lấy hiệu quả Ma Ngọc phụ trợ cường hóa Trúc Mộng Thuật, không ngừng cố gắng xé rách không gian mộng cảnh.

Thời gian này, vị mặt thể Ma Vương kia đuổi theo mãi không thôi, bóng tối không ngừng lan tràn trong đại địa, mỗi lần bạo phát sẽ nuốt hết mọi tồn tại trong phạm vi vài dặm. Hơn nữa vụ nổ này hầu như không hề có dấu hiệu báo trước, mỗi một lần đều dựa vào trực giác phản ứng của Âu Dương Thương, lại dùng Thổ Độn Thuật thuận di trăm dặm mới có thể miễn cưỡng né tránh được.

Mỗi lần né tránh đều vô cùng khó khăn, nếu như có kẻ thứ ba đang xem cuộc chiến, nhất định sẽ cho rằng không quá mười lần Âu Dương Thương sẽ bị đối phương bắt được. Bởi vì chênh lệch thực lực giữa hai bên quá rõ ràng, đó là bất kỳ thiên tài nào, kỳ ngộ cũng khó mà san bằng nổi khoảng cách cực lớn.

Mãi cho đến lần thứ một trăm né tránh, Âu Dương Thương và Vương Lục vẫn vui vẻ nhảy nhót, cũng không bị bóng tối nuốt hết. Âu Dương Thương mặc dù đầu đầy mồ hôi, nhưng chân động pháp lực vẫn ở đỉnh phong, thậm chí so với lúc khai chiến còn cường đại hơn.

Âu Dương Thương càng đánh càng mạnh, cảm giác của gã đối với vụ nổ hắc ám càng ngày càng sâu sắc, mỗi một lần độn thổ né tránh cũng kịp thời, sau một trăm lần né tránh, gã càng thêm thông dong. Thế cho nên thậm chí có rảnh rỗi quan tâm đến chuyện bên kia.

“Tình huống thế nào?”

“Còn cần thời gian.”

“Yên tâm, thời gian... Muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.”

Nói xong, Âu Dương Thương lại lần nữa kết nối pháp lực trong cơ thể mình và Vương Lục, hòa hợp chính mình và đại địa thành một thể, trong thời gian ngắn đã xuất hiện ở ngoài trăm dặm. Sau một khắc, hắc ám bạo tạc, sâu trong lòng đất truyền đến tiếng trầm đục nặng nề. Đó là tất cả mọi thứ trong không gian to lớn đều bị nuốt hết, thanh âm đất đai va chạm cùng nham thạch rơi xuống.

Cách tầng đất dày nặng, thanh âm có vẻ mơ hồ mông lung, nhưng Âu Dương Thương lại cảm thấy trong lòng nặng nề.

“Lực phá hoại kinh người như vậy, nhưng... vị mặt thể Ma vương kia rốt cuộc là cấp bậc gì?”

Lúc này Vương Lục vừa vặn hoàn thành một giai đoạn công tác, thở dài một hơi nói: “Có thể quân lâm Ma giới, đương nhiên là cường giả cấp bậc đỉnh phong ở Ma giới.”

“Nhưng nếu quả thật là cường giả đỉnh phong thì...”

“Ừm, nếu chỉ một mình Hợp Thể Chân Quân ở đây, chúng ta đã chết từ lâu rồi. Thủ Độn thuật của ngươi có thần diệu đến mấy cũng vô dụng.”

Khoảnh khắc đó trăm dặm đúng là rất giỏi —— đối với Kim Đan chân nhân mà nói, đổi thành Hợp Thể chân quân, cho dù không dựa vào tiên pháp thần thông, chỉ bằng thiên chuy bách luyện thân cũng đủ làm được chuyện tương tự. Cộng thêm phẩm chất nguyên thần cách biệt một trời một vực, Âu Dương Thương căn bản không có khả năng chạy thoát.

“Cho nên mới có vài khả năng: Một là Ma giới từ hai ngàn năm trước đã không chịu nổi một kích, cái gọi là cường giả đỉnh phong cũng chỉ là trình độ Nguyên Anh Hóa Thần. Hai là

vị Ma Vương bệ hạ kia bị trấn áp hai ngàn năm, sớm áp bức đến mức tận cùng, thực lực trăm không còn một. Ba là lúc bị ta đánh thức đang nằm trong giấc ngủ sâu, hiện tại còn chưa hoàn toàn tỉnh giấc.”

Âu Dương Thương thở dài: “Vương sư đệ không bằng người trực tiếp nói bốn.”

Vương Lục cười nói: “Thứ tư, hấn cố ý nhường nhịn, để chúng ta phớt lờ.”

“Thật sao?” Âu Dương Thương nghiêng đầu, sau đó lần nữa dung hợp đại địa, tránh thoát một lần hắc ám thôn phệ, tuy rằng thông dong, nhưng vẫn không thiếu kinh hiểm.

“Vậy hấn nương tay thật kín đáo.”

“Không như vậy, làm sao lừa được hai người chúng ta?”

“Bản đồ cái gì?”

Vương Lục vẫy vẫy ma ngọc trong tay: “Đương nhiên là nó, trừ nó ra, trên người hai Kim Đan chân nhân có gì đáng để bệ hạ lãng phí tinh lực đi mưu đồ đâu chứ?”

“Có lý, chứng cứ Vương Giả Ma giới bây giờ rơi vào tay nhân loại, nếu ta là Ma Vương, chắc chắn cũng không cam lòng. Hơn nữa người dựa vào Ma Ngọc có thể gây phiền phức cho Ma Linh Chi Cảnh không ngừng cho hấn, hiển nhiên đây là cái đinh trong mắt hấn. Việc cấp bách trước mắt khi cướp đi Ma Ngọc.”

“Nhưng hấn không thể khẳng định ta đã động tay động chân gì trên ma ngọc, cho nên cũng không tùy tiện hành động. Hấn đang chờ, chờ ta tự cho là an toàn, cho là lực chú ý của hấn đều đặt ở trên người người, vì thế yên tâm lớn mật bồng vào ma ngọc giai đoạn thứ hai bắt đầu Trúc Mộng thuật, hấn có thể nhanh chóng ra tay cướp đi ma ngọc. Đến lúc đó, trực giác của Âu Dương sư huynh dù nhạy bén, cũng rất khó thích ứng tiết tấu lúc trước, theo kịp phản ứng.”

Âu Dương Thương cười khỏ nói: “Lấy thủ đoạn của một Kim Đan chân nhân như ta, có thể theo đến tiết tấu này đã rất không dễ dàng rồi chứ? Mà nghe ý của người, tựa hồ muốn phá vỡ phong tỏa mộng cảnh, nhất định phải dùng đến Ma

Ngọc, mà chỉ cần lại dùng Ma Ngọc, sẽ lưu lại sơ hở cho hẳn cơ hội tranh đoạt?”

“Cho nên tiếp theo làm phiền người giúp một việc, chúng ta ở trên ma ngọc thật sự động tay động chân cho hẳn xem, chỉ cần ma ngọc rời khỏi ta không chế sẽ lập tức hủy nó.”

“Phá hủy nó?”

“Ừm, dù sao sau khi bị cướp đi chúng ta cũng không thể đoạt lại, còn không bằng ngọc thạch cùng vỡ. Thứ này tuy là vật do pháp tắc ma giới ngưng tụ, nhưng cũng không phải không thể phá vỡ, ta vừa hay biết mấy biện pháp có thể phá hủy nó, tỉ như.”

Vương Lục nói xong, đưa ma ngọc tới trước mặt Âu Dương Thương, liền muốn làm mẫu phương pháp phá hủy. Nhưng vào lúc này, một đạo hắc ảnh bỗng dung lóe ra, tốc độ cực nhanh, hoàn toàn vượt ra khỏi phản ứng cực hạn của Kim Đan chân nhân.

Nhưng Vương Lục và Âu Dương Thương lại không biết trước tiên sẽ sớm có phản ứng, hai người một triển khai Vô Tướng Kiếm vậy, một Thổ Độn Thuật hiệu lực gấp mấy lần so với trước, bị Ma Vương toàn lực xuất thủ cản lại một lần.

Ngay lập tức, hai người xuất hiện ở chỗ sâu trong lòng đất cách đó mấy trăm dặm. Sắc mặt Âu Dương tái nhợt, toàn thân run rẩy. Vương Lục thì thất khiếu chảy máu, tay phải cầm kiếm từ khuỷu tay phải hiện ra vụn vẹo quỷ dị, Vô Tướng Kiếm Cốt rõ ràng đã bị bẻ gãy. Nhưng so với thành tựu chạy trốn từ cõi chết, những thương thế này lại không đáng nhắc tới. Nhất là vừa rời trong nháy mắt giao thủ, hai người đã thăm dò kỹ càng đối phương.

Đúng là đối phương vượt rất xa hai người bọn họ, nhưng giờ phút này cũng mang theo hạn chế cường đại, mười phần bản lĩnh có chín phần không dám vận dụng. Một lần bạo liệt vừa rồi nửa đường thu tay lại, không dám bạo phát đến tận cùng.

Cho nên... Xét cho cùng, đối phương không có gì phải sợ.

Cùng lúc đó, vị Ma Vương một mực giấu ở phía sau cũng cải biến sách lược, đi tới trước đài.

“Biểu diễn xuất sắc thật đấy.”

Lời nói của Cửu Châu rất rõ ràng, thanh âm trẻ trung ôn hòa khiến không khí xơ xác tiêu tán khi người chết ta sống. Một vị ma tộc khoác áo choàng đỏ thẫm, toàn thân mặc khôi giáp đen kịt dọc theo thông đạo trong bóng tối đi tới trước mặt hai người. Hai con người màu đỏ tươi giống như ngọn lửa đang thiêu đốt, chiếu sáng khuôn mặt hắc.

Quả nhiên giống như lúc trước Ma giới chứng kiến, Ma vương đời thứ hai ngàn năm trước thống trị Ma giới là một Ma tộc trẻ tuổi thậm chí còn chưa hết ngây thơ, bình thường không có gì lạ, nhưng khí thế quân lâm thiên hạ lại đập vào mặt.

Chỉ nghe Ma Vương ung dung cảm khái: “Nhân gian hai ngàn năm, không thể tưởng được Cửu Châu Đại Lục lại xuất hiện nhiều tài năng hi thế như vậy, so với lần Tiên Ma đại chiến lúc trước tinh nhuệ hơn hẳn, thật sự là khiến người ta hâm mộ a.”

Vương Lục nghe xong lại nhướng mày: “Cái này thì lạ, người làm sao biết chuyện đại chiến Tiên Ma lần thứ hai.

Dựa theo hiểu biết lúc trước về vị Ma Vương này, thời kỳ đại chiến tiên ma lần thứ hai hẳn nên ở lại Ma giới, lấy Vĩnh Hằng Thụ làm căn cơ thử ngăn cơn sóng dữ, dẹp yên sự hỗn loạn của pháp tắc Ma giới. Cho đến khi tất cả nỗ lực đều thất bại., Hắc mới suất lĩnh người sống sót xây dựng mơ một Ma giới mới. Trong thời gian này, những tiên pháp kia không thể bằng được, sau khi bị quấy nhiễu bởi pháp tắc, sinh linh Ma giới trở nên điên cuồng, dọc theo thông đạo không gian tiến vào Cửu Châu Đại Lục, dẫn đại chiến Tiên Ma lần thứ hai.

Sau khi Ma Vương tiến vào Cửu Châu, chuyện này hẳn là mới Ma giới dựng xong, nhưng nghe hẳn nói những lời này, tựa hồ chuyện năm đó còn có ẩn tình khác?

Vương Lục đang suy nghĩ phải nghĩ nên làm thế nào để moi được tin tức từ trong miệng đối phương, thì thấy vị Ma Vương đại nhân kia nhẹ nhàng cười.

“Không phải đạo lý rất đơn giản sao? Hai ngàn năm trước, chỉ bằng vào những bạo dân không có lý trí kia, làm sao có thể gây náo loạn đến long trời lở đất ở Cửu Châu Đại Lục?”

Vương Lục và Âu Dương Thương không hẹn mà cùng hít vào một ngụm lương khí.

Gia hỏa này đang thừa nhận đại chiến tiên ma hai ngàn năm trước là một tay hấn bầy ra? Chí ít cũng có chiều sâu tham dự.

Cái này cùng cách nói của Vương hậu thế Ma giới khác nhau một trời một vực a... Vương Lục cũng không nghĩ rằng đôi tỷ muội Ma Vương kia cần phải cố ý lừa gạt mình, nói cách khác các nàng cũng bị vị Ma Vương đời trước này lừa dối sao? Nhưng làm như vậy... Ý nghĩa ở đâu?

Nhưng mới vừa nghĩ tới đây, đã thấy trước mắt lại có một bóng đen chớp động. Ma Vương thế mà lại ra tay, lúc này Âu Dương Thương phản ứng cực nhanh, Vương Lục lại hơi chậm nửa nhịp... Cũng may Vô Tướng công thật sự là thần diệu phi thường, dù cho bản thân tu sĩ đang mất tập trung, vô thức phòng ngự vẫn không lọt ra ngoài, thậm chí ngay cả số lượng cũng đã chuẩn bị từ trước.

Một lần va chạm, một lần độn thổ chạy trốn, ngoài mấy trăm dặm, thân hình hai tu sĩ trẻ tuổi hiện ra, thương thế càng nặng nề, nhưng vẫn vững vàng ngăn cản một hiệp.

“Thật ghê gớm.” Ma Vương bề ngoài trông rất trẻ tuổi chân đạp hắc ám theo dấu vết mà tới: “Lần này các ngươi thật sự nằm ngoài dự liệu của ta.”

Vương Lục nhẹ giọng ho ra máu, cười nhạt nói: “Ngươi cũng đồng dạng ngoài dự liệu của ta a... Thành thật mà nói, ngươi rốt cuộc là cái gì?”

Trong khi nói chuyện, ma ngọc trong tay hấn tỏa ra hào quang màu đỏ chói mắt.

“Không chú ý sao? Vừa rồi trong nháy mắt giao thủ, ta dùng Ma Ngọc nhẹ nhàng chiếu cho ngươi một cái. Mặc dù không có pháp tắc gia trì, nhưng bất cứ một Ma tộc nào cũng không có khả năng thờ ơ với chúng chỉ Vương Giả. Mà ngươi... Thật sự là Ma tộc sao?” Vương Lục cuối cùng cũng thanh minh suy nghĩ, nói ra nghi vấn của mình. ” Nhìn chung mấy sự kiện trọng đại ngươi trải qua, hành động của ngươi đều có quá nhiều điểm đáng ngờ. Ngươi cũng không phải là Ma tộc chứ?”

“Ha ha ha ha...”

Tên Ma vương trẻ tuổi cất tiếng cười to.

“Muốn biết không? Đánh bại ta, ta đương nhiên sẽ nói cho người biết...”

Hắc ám lại một lần nữa bao phủ.

...

Trong thế giới dưới lòng đất của giấc mộng Ma Linh, cuộc truy kích tàn khốc vẫn đang tiếp tục.

Vương Lục và Âu Dương Thương trốn ở phía trước, Ma Vương đuổi theo phía sau.

Theo Vương Lục đưa ra vấn đề mấu chốt, hai bên duy trì con đường giao lưu ngắn ngủi một thoáng đoạn tuyệt, Ma Vương không còn hứng thú nói chuyện với bọn họ nữa, mà toàn lực xuất thủ đuổi giết.

Lúc này đây, truy kích lại trở nên kinh tâm động phách. Bởi vì Ma Vương áp chế lực lượng bản thân càng ngày càng nhỏ, phương thức ra tay càng quỷ dị và đa dạng. Uy lực của hắc ám bạo thì càng ngày càng tăng. Có không ít lần, Âu Dương Thương thật sự dựa vào mấy phần vận khí mới có thể đem theo Vương Lục tránh được hắc ám bạo.

Mà theo lực công kích của Ma Vương không ngừng tăng lên, hiện tại Vương Lục hoàn toàn không cách nào dùng Vô Tướng Kiếm chính diện va chạm để tranh thủ xông vào – đó là một con đường chết. Cho nên toàn bộ áp lực đều đặt lên trên người Âu Dương Thương, thế giới chiến đấu dưới mặt đất nghiêm nhiên trở thành sân khấu mà Ma Vương cùng Âu Dương Thương một đấu một mình khiêu chiến.

Mà Âu Dương Thương cũng thật sự chịu áp lực, bất luận lâm trận bạo phát cũng tốt, vận khí cũng tốt, hắn luôn có thể hữu kinh vô hiểm tránh khỏi truy kích của Ma Vương.

Sau mấy hiệp, Ma Vương bỗng nhiên dừng tay.

Hắn chăm chú nhìn Âu Dương Thương, trong ánh mắt có chút suy tư: “A? Hóa ra là có khí vận gia thân, cả đại địa đều đang chờ chờ cho ngươi, khó trách lại lấu cá như vậy, đáng tiếc...”

Còn chưa dứt lời, Âu Dương Thương đã cảm thấy trước mắt tối sầm lại, trực giác nhạy cảm không ngừng đưa ra cảnh báo, cảnh cáo nguy cơ sống chết của gã sắp giáng lâm, mà gã lại hoàn toàn không có biện pháp ứng đối.

Một bên khác, Vương Lục đồng dạng cũng cảm nhận được nguy cơ sắp đến, nhưng gã lại có một chút linh cảm ở bên trong tuyệt cảnh.

Ngay khi Ma Vương ra tay, Vương Lục mãnh liệt nhắc Ma Ngọc lên đến đỉnh đầu.

Cũng không phải ý định lấy Ma Ngọc để giao dịch tính mạng của mình, mà là toàn lực thôi động lực lượng trong đó, làm cho nó bắn ra hào quang mãnh liệt trước nay chưa từng có.

Quang mang lóe sáng, sắc mặt Ma Vương đột nhiên thay đổi, nhắm vào pháp thuật Âu Dương Thương chuẩn bị động lập tức hủy bỏ, chuyển hướng mà liếc về phía Vương Lục, nhưng vẫn chậm một bước. Trong thời gian ngắn đã khiến ma ngọc trong tay Vương Lục thuận lợi bắn ra hào quang.

Ma Vương bất đắc dĩ buông tay xuống, có chút kinh ngạc với tốc độ phản ứng của tiểu gia hỏa này, cùng tư duy nhanh nhẹn.

Đối phương đã nhìn ra khốn cảnh mình gặp phải: chung quy Ma Vương vẫn bị Ma Lang Hương trấn áp, hôm nay chiến đấu trong mộng nhìn uy phong vô hạn, nhưng một khi bị hương thơm phát hiện... Hắc, giấc mộng Ma Linh này có thể che dấu được ngàn hai ngàn năm, là bởi vì ngàn lúc trước đối với Trúc Mộng Thuật hoàn toàn không biết gì cả, nếu lúc trước ngàn biết được sự tồn tại của giấc mơ Ma Linh...

Mà thừa dịp Ma Vương dừng tay, Vương Lục vẫn không làm thì phải làm đến cùng. Gã đưa tay kia lên đỉnh đầu Ma Ngọc, toàn lực phát ra, khiến cho hào quang càng chói mắt, tựa hồ sợ thanh thế còn chưa đủ lớn, nên không cách nào kinh động đến vị Ma Lang đang trấn áp tất cả kia.

“Đã đủ rồi đừng soi, ta sắp bị mù rồi.”

Giọng nói của người đứng hạn mà tới, chỉ là đầu nguồn của âm thanh lại đang ở trước ngực của Vương Lục.

Sau một khắc, Vương Lục khó có thể tin cúi đầu nhìn về phía trước ngực. Chỉ thấy vạt áo trường bào đỏ trắng quần quanh chẳng biết từ lúc nào đã gặp một cọng lông sói rất nhỏ. Lông sói hơi rung động một chút, rồi từ từ hạ xuống. Sau đó gã nhanh chóng trưởng thành một thiếu nữ tai sói ở giữa không trung.

Vương Lục vạm phần kinh ngạc: "...Là người?"

Thiếu nữ tai sói kia giật giật lỗ tai: "Chính là ta mới chứ, còn có thể là ai? Hắc hắc, bộ dáng chúng ta trong mộng cảnh cũng rất đẹp phải không?"

Nói xong, thiếu nữ dạo một vòng tại chỗ, thân thể mềm mại xinh đẹp không sao tả xiết.

So với thân ảnh đen kịt khủng bố trong động quật kia, trước mắt xuất hiện trong giấc mộng Ma Linh, thoát nhìn rõ ràng chỉ là một tiểu cô nương mười bốn mười lăm tuổi. Nhưng mà từ sắc mặt vô cùng âm trầm của Ma Vương, có thể nhìn ra vị tiểu cô nương này có lực uy hiếp cường đại cỡ nào.

Hương vị xuất hiện, tất cả nguy cơ đều đã được giải trừ, thế nhưng ở chỗ này, Vương Lục vẫn còn có một vấn đề.

"Người luôn đuổi theo bọn ta?"

"Hừ hừ, bằng không thì chúng ta làm sao tới đúng lúc như vậy?" Nói xong, mũi thom đắc ý cười nói, "Các người nói với chúng ta về Trúc Mộng Thuật, chúng ta liền đoán được hấn đang mưu đồ cái gì. Nhưng muốn bắt không được bản thể của hấn cũng không làm nên chuyện gì. Mà nếu như chúng ta tự mình ra mặt, lấy sự bóng loáng của hấn tất nhiên sẽ không chịu hiện thân. Nhưng nếu như chỉ có hai tiểu gia hỏa các người, cầm thêm ma ngọc, hấn nhất định nhìn không được."

"...Lão nhân gia người đem chúng ta làm mỗi câu sao? Vậy ngài xác định rằng cá ngọc mắc câu xong, có thể xuất hiện sớm một chút a."

"Sớm một chút? Thời điểm sớm một chút, ta không thể tin tưởng nổi hai người các người a." Trong hoa thom nhẹ nhàng băng quơ nói, "Ai biết hai người các người có phải là do hấn phái tới để dụ dỗ chúng ta tiến vào giấc mộng Ma Linh hay không? Chúng ta ở ngoại giới có ưu thế trấn áp tuyệt đối, nhưng nằm mộng thì không chắc, vạn nhất tất cả đều là âm mưu các người định ra, đem chúng ta lừa đến hố trong mộng để làm gì?"

Lúc này vị Ma Vương kia ngắt lời nói: "Người biết rõ khả năng này còn dám tới mà?"

“Đương nhiên, hai tiểu gia hỏa còn chưa có thành tựu kia mà cũng dám mạo hiểm, tại sao chúng ta lại không dám? Mà xác nhận các người cũng không phải là thông đồng với nhau, ta càng nắm chắc hiện thân. Lão bằng hữu, xem ra trận quyết đấu kéo dài hai ngàn năm này, cuối cùng chúng ta thắng.”

Ma Vương nhếch miệng: “Thắng? Người chắc chắn chứ? Chỉ bằng một lần tướng quân trong mộng cảnh?”

Không lâu trước đó, bên ngoài mộng cảnh.

“... Đại sư huynh bọn họ sao còn chưa tỉnh lại?”

Một vị linh kiếm tu sĩ trẻ tuổi lo lắng thong thả đi tới đi lui trong lều, mà ở bên cạnh hắn, một đám sư đệ sư muội, sắc mặt cũng đều bày ra vẻ trầm trọng, trong đó có mấy người lộ ra phi kiếm, sát ý tràn ngập tựa như thực chất, niêm phong cửa lều lại một mực.

Ngoài lều thì âm thanh ồn ào bên tai không dứt.

“Mau thả Đại trưởng lão ra.”

“Lập tức thả người.”

“Đừng tưởng rằng mình có thể muốn làm gì thì làm.”

Nghe tiếng rống giận bên ngoài lều, tu sĩ đi dạo lại thở dài.

“Ài, đám người đại sư huynh thật sự... trước đó không bàn giao chút nào, giờ lại để lại cục diện rối rắm như vậy cho ta xem.”

Quay đầu, chỉ thấy chính giữa lều vải, Đại trưởng lão bộ tộc sa mạc cụt hứng ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh, mặc dù không có lo lắng cho tính mạng, trạng thái nhưng cũng chặt vật không chịu nổi, hiển nhiên là gặp độc thủ của ai.

Nguyên Hung hạ độc thủ cách không xa liền ngã xuống bên cạnh Đại trưởng lão không xa. Vương lục và Âu Dương Thương sóng vai, đồng dạng cũng hôn mê bất tỉnh.

Trước đó không lâu, một cô gái Ma tộc chịu trách nhiệm hầu hạ trưởng lão sinh hoạt trong sa mạc muốn đi vào thu thập đồ ăn cơm của trưởng lão, nhưng ba người nhìn thấy đã hôn mê bất tỉnh, trong đó, khóe miệng Đại trưởng lão mang theo to

máu, nghiêm nhiên bị thương không nhẹ. Cô bé thét lên chói tai, kinh động đến nửa ốc đảo.

Những tu sĩ đến đầu tiên chính là Linh Kiếm phái, trước khi những Ma tộc khác phần nộ nhảy vào lều vải, bọn họ tiến vào lều vải trước, sau đó bắt đầu phong tỏa toàn bộ.

Mặc dù không rõ rốt cuộc chuyện này thế nào, nhưng nghĩ cũng biết đại sư huynh bọn họ đang đối mặt với tình huống đặc thù, hoặc là đang xử lý vấn đề khó giải quyết, lúc này quyết không thể cho phép ngoại nhân tiến vào quấy rầy bọn họ. Cho nên bọn họ thà rằng trở mặt với ma tộc, cũng kiên trì ở lại trong lều, hộ pháp cho Vương Lục và Âu Dương Thương.

Về phần Đại trưởng lão Ma tộc, kỳ thật chỉ là một người không quan trọng, nhưng ai cũng không xác định gã cùng Vương Lục Âu Dương Thương hôn mê có bao nhiêu quan hệ, lúc này cũng chỉ có thể tận lực duy trì hiện trường, không cần dựa vào biến số thêm nữa.

Hành động này trong mắt đám Ma tộc tự nhiên khó có thể tha thứ, nhưng chênh lệch thực lực quá lớn lại khiến bọn họ không thể tiến thêm một bước, chỉ có thể phần nộ kháng nghị thị thị uy bên ngoài lều.

Tu sĩ nhân loại trong lều tuy còn trẻ non nớt, nhưng phi kiếm trong tay bọn họ lại là hàng thật giá thật sắc bén, tuy chưa từng thực sự xung đột, nhưng nghĩ cũng biết, nếu đánh nhau, bộ tộc sa mạc chắc chắn phải trả cái giá dị thường đau đớn. Hơn nữa chuyện này đích xác rất kỳ quái, trong tu sĩ nhân loại ưu tú nhất là hai người ngất xỉu trong lều... Chẳng lẽ là do ác ma vô hình nguyên rủa?

Nghĩ đến điểm này, đám Ma tộc càng không dám vọng động, đương nhiên sóng âm thị uy lại chưa từng giảm bớt, liên tục gây áp lực cho tu sĩ nhân loại trong lều.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Trong lều, tu sĩ trẻ tuổi dạo bước lại thở dài, mà vì xả giận, tần suất dưới chân hần càng nhanh thêm vài phần.

“Phong Ngâm sư huynh, người dừng một lát đi, người ở chỗ này loanh quanh làm người ta choáng váng đầu.”

“... Người bị váng đầu, ta đau đầu đấy.” Phong Ngâm tức giận trả lời một câu, cái tên hỗn đản Vương Trần Dĩ lại còn có tâm tình châm chọc. Nếu không phải hắn và hai tên ngu ngốc Trương Thăng ăn trộm lung tung của người ta, dẫn đến bị cát độc nguyên rửa... Làm sao lại có nhiều chuyện như vậy...

Vương Trần Dĩ ở trong thế hệ hoàng kim thuộc về một người rất trẻ tuổi, tính tình hoạt bát, chơi đùa rất nặng. Lúc này thấy sắc mặt gió thổi âm trầm bất định, hắn cười hì hì, nói: “Phong ngâm sư huynh, huynh luôn thích đem bất cứ chuyện gì đều nghĩ xấu. Nhưng thật ra nói không chừng chân tướng sự tình rất đơn giản?”

Phong Ngâm tức giận hỏi: “Ví dụ như?”

“Người xem, Đại sư huynh và Vương Lục sư huynh sóng vai năm, tư thái mập mờ. Nói không chừng là do bọn họ trong lúc song tu ở đây bị trưởng lão nhìn thấu, trong lúc kinh hãi liền bạo khởi đả thương người, bản thân cũng bị lực lượng cản trở, vì vậy... liền có một màn này.”

Vương Trần Dĩ vừa dứt lời, chợt nghe một vị tu sĩ thiếu nữ trong đội ngũ cả giận nói: “Quả thực hoang đường, trong đầu người có thể có thứ gì bình thường hay không?”

Vị sư muội này họ Lâm tên Hùng, tính tình ôn hòa, nhân duyên luôn luôn tốt đẹp, nghe nàng đột nhiên bạo táp, Vương Trần Dĩ có nóng vội thế nào cũng không nhịn được mà rụt cổ lại: “Lâm sư muội, ta chỉ đùa chút thôi...”

Kết quả Vương Trần Dĩ còn chưa dứt lời, Lâm Thiên Thiên phần nộ lại nói: “Hai người bọn họ đều là tuyệt đỉnh thông minh, có bệnh mới chạy đến lều vải của người khác song tu a.”

Vương Trần Dĩ trợn mắt há hốc mồm: “... Ta cứ cảm thấy chỗ người tức giận hình như có gì đó không đúng. Dựa theo lẽ thường, người nên nghi ngờ là hai người bọn họ vì cái gì mà phải song tu chứ.”

Lâm Thiên Thiên lườm hắn một cái: “Hai người bọn họ song tu có gì kỳ quái?”

“Âu Dương sư huynh thiên tài phức tạp, thế gian không ai bằng, càng không có nữ tử nào xứng với hắn. Những năm này hắn làm đại sư huynh của chúng ta kỳ thật sống có chút tịch

mịch. Mà vị sư huynh Vương Lục này tuy rằng xuất hiện đột ngột, nhưng ta nhìn ra được, Âu Dương sư huynh rất thích hưởng thụ thời gian cùng hắn, mà Vương Lục cũng giống như vậy, cho nên... Bọn hắn cho dù song tu có gì đáng gờm?”

Vương Trần Dĩ dùng sức khép cằm đang trật của mình lại: “Đệ cảm thấy Lâm sư muội có thể nói mấy câu hợp tình hợp lý này mới là ghê gớm.”

Nhưng mà lại nhìn bên người, bao gồm cả Phong Ngâm ở bên trong. Ánh mắt mọi người nhìn về phía Vương Lục cùng Âu Dương Thương đều có biến hóa vi diệu.

A, các người không nên như vậy có được không?

...

511

Trong ốc đảo sa mạc, mâu thuẫn đang không ngừng chuẩn bị kích thích.

Người trong lều đang đau khổ suy tư chân tướng, cố gắng tìm ra phương pháp thoát ra khỏi cảnh trước mắt, vì thế ngay cả danh dự tiết tháo của Đại sư huynh và Vương lục sư huynh cũng có thể vứt bỏ mặc.

Đồng dạng đối với người bên ngoài lều vải cũng là như vậy, chỉ cần có thể cứu được Đại trưởng lão, bọn họ cũng nguyện ý hy sinh rất nhiều thứ.

Hi sinh tính mạng là công kích đơn giản nhất, trên thực tế trong lúc song phương giằng co, có không ít dũng sĩ nhiệt huyết xông lên đầu, ý đồ lấy máu tươi của mình chứng minh cốt khí bộ tộc sa mạc, nhưng mấy lão gia hỏa trong bộ tộc tốt xấu ngăn bọn họ lại.

Địch mạnh ta yếu, tình thế bức bách, bộ tộc sa mạc cũng không có tư cách xúc động nhiệt huyết, mấy mãng hán bọn họ xông vào tự sát là rất dễ dàng, vạn nhất kích thích lửa giận đối phương, lao ra đại khai sát giới, chỉ bằng chiến lực bộ tộc sa mạc bây giờ, có ai có thể chống đỡ?

Cho nên qua thật lâu, ma tộc bên ngoài lều trại chỉ dừng lại ở giai đoạn kháng nghị thị uy, tuy rằng từ ngữ dần dần mãnh liệt, nhưng không có ảnh hưởng bản chất.

“Nhân loại là cách làm việc của các người tự xưng là danh môn chính phái?”

“Chúng ta đối đãi các người là một mảnh chân thành, thậm chí cứu tính mạng hai người các người, các người lại ra tay độc ác với đại trưởng lão, các người quả thực táng tận thiên lương không sợ ngày sau phi thăng độ kiếp, bị thiên lôi đánh cho hồn phi phách tán sao.”

“Thả trưởng lão ra, chúng ta có thể bỏ qua chuyện cũ.”

Những âm thanh kháng nghị vang lên, mọi người trong trường bông đã nghe đến phát phìền, sau một lát có người bày ra cách âm thuật ở cửa, nhất thời một mảnh thanh tĩnh.

Mà hoàn cảnh yên tĩnh cũng hoàn toàn có lợi cho suy nghĩ của mọi người.

“Các người nói xem, có nên gọi những người khác tới không?”

“Những người khác? Nghĩa là gì?” Lâm Côn nhìn đột nhiên đề nghị.

“Ta nói những người ở Phúc Tuyền kia —— Đại sư huynh lúc trước không phải xây dựng căn cứ ở Phúc Tuyền sao? Bên kia hẳn là có ba đội người chúng ta, Thái Hà sư tử cũng ở đây, nếu sư tử có thể tới, có lẽ sẽ có biện pháp gì.

“Hướng Phúc Tuyền cầu viện sao?” Lâm Côn lẩm bẩm nói: “Nhưng Phúc Tuyền bên kia, không phải đang quyết chiến một trận với Long Giao sao, không thể rút ra nhân thủ chứ?”

Phong Ngâm nói: “Trước đây không lâu ta vừa mới thông qua tin nhắn với Phúc Tuyền, tiến độ của bọn họ vô cùng thuận lợi, hôm qua mới đánh một trận chiến kịch liệt nhất với Long Giao, đại hoạch toàn thắng...”

Mấy người khác nghe xong đều sững sốt.

“Bây giờ Phúc Tuyền đã hoàn toàn tiến vào giai đoạn thu hoạch, cho dù bớt đi một người hay thậm chí nhiều người cũng không quan trọng. Huống chi nền móng Phúc Tuyền vốn chỉ là một căn cứ phía trước, sau khi hoàn thành một chút công kích ở Phúc Tuyền., Ba đội người không thể đều đóng ở lại Phúc Tuyền, đại bộ phận người vẫn phải tiếp tục xâm nhập vùng đất hoang man thăm dò. Vậy còn không bằng tới nơi này tụ hợp cùng chúng ta, sa mạc ốc đảo này, xâm nhập đảo móc chỉ sợ là địa phương so với Phúc Tuyền càng có tiềm lực hơn.

Rất nhanh đề nghị của không ít người được ủng hộ.

“Đồng ý, tình huống trước mắt đã chứng minh những người chúng ta không thể giải quyết được, như vậy việc dẫn thêm chi viện mới là chuyện đương nhiên.”

“Tuy nói kế hoạch huấn luyện Chử Sinh lần này phải rèn luyện năng lực độc lập của mỗi người chúng ta, nhưng đứng trước sự kiện lớn như vậy, hợp tác chân thành mới là căn bản.”

Thấy sư đệ sư muội nhao nhao tán đồng, gió rít gật gật đầu:
“Vậy ta đi chuẩn bị viết thư cho Phúc Tuyên bên kia, chỉ tiếc
tế đàn cách khá xa, đợi lát nữa phiên vị sư đệ sư muội nào đó
hỗ trợ chạy tới một chuyến.”

“Phong Ngâm sư huynh, đề nghị người không nên làm như
vậy.”

“Hả?” Phong Ngâm nghe vậy sững sờ, quay đầu lại, chỉ thấy
người nói chính là Vương Vũ sư muội vẫn luôn trầm mặc.

Vương vũ sư muội trước sau như một đắm chìm toàn bộ tâm
thần vào trong tu hành, lúc này khoanh chân ngồi, quanh thân
pháp lực như thủy triều, hiển nhiên đang lúc vận công. Nếu
không phải vừa rồi phong ngâm rõ ràng, thật sự nhìn không ra
là Vương vũ đang nói chuyện.

“Vương vũ sư muội, người vừa mới nói... đề nghị ta không
cần viết thư cầu viện? Tại sao?”

Vương Vũ cũng không mở mắt trả lời: “Bởi vì Đại sư huynh
không hy vọng có quá nhiều người tham gia vào việc này.”

“Làm sao cô biết?”

“Ta chính là biết.” Vương Vũ nói xong liền không nói nữa, vô
lận Phong Ngâm hỏi như thế nào cũng đều trầm mặc đối mặt,
làm cho Phong Ngâm cảm thấy rất khó chịu.

Nhưng nhiều năm ở chung với sư huynh muội, hẳn cũng đã
quen với việc Vương Vũ đứng một mình, đối với nàng mà nói,
trên đời này không có chuyện gì quan trọng hơn tu hành ——
Đương nhiên nếu không phải như thế, với tư chất ngộ tính của
nàng, tuyệt đối không thể đi đến bước này.

Cho tới nay, bất luận là môn phái lịch luyện hay các hoạt động
khác, nàng từ trước tới nay chưa từng đi đến trước đài, luôn
theo sau người khác, đại bộ phận tinh lực dùng cho tiềm tu, về
phần phía ngoài rèn luyện lại càng là yêu thích bế quan cuồng
nhiệt, một năm ba trăm ngày trở lên là ở trong nhà bế quan, là
một “Nhàn nhã” không hơn không kém.

Nàng vừa chủ động mở miệng nói chuyện, xem như là chuyện
vô cùng hiếm thấy, mà đối với đề nghị của nàng, Phong Ngâm
cũng dự định nghiêm túc suy nghĩ.

Đạo lý rất đơn giản, bởi vì nàng là Phong Ngân và Vương Lục tự mình mang phúc tuyền tới đây. Hơn nữa đại sư huynh xem trọng Vương Vũ, trong hoàng kim thế hệ này cũng không tính là bí mật gì.

Nhưng, không viết thư cầu viện, tình huống hiện tại chẳng lẽ muốn trì hoãn vô hạn sao? Nơi này dù sao cũng là sân bãi chính của đám ma tộc sa mạc người ta nhìn như gầy yếu, nhưng bọn họ đã đấu tranh với một ác ma vô hình uy năng kinh người hai ngàn năm, một khi bọn họ quyết định không tiếc bất cứ giá nào, chỉ bằng những người như mình, có thể chống đỡ được trăm ngàn người bên ngoài liều chết sao?

Thời gian liền trôi qua trong sự nôn nóng, không biết qua bao lâu, bỗng nhiên thấy rèm cửa lều vải khẽ động, một vị thiếu nữ Ma tộc đi đến.

Thấy nàng, lập tức có người trong số vài tên tu sĩ Linh Kiếm sư lấp bấp kinh hãi: “Sao ngươi lại tới đây?”

Trương Thăng đứng lên, kinh ngạc nhìn thiếu nữ dáng người đầy đặn, mặt mày lại thuần khiết non nớt kia.

Thiếu nữ nhìn thấy Trương Thăng, nở một nụ cười hạnh phúc dào dạt, sau đó đưa tay khoa chân múa tay một phen.

“Ý ngươi là các trưởng lão phân phó ngươi tới? Chuyện này... tình huống hiện tại gấp gáp như vậy, ngươi tới đây để làm gì?” Trương Thăng không hiểu chút nào, đồng thời cũng cảm thấy lo lắng.

Đang nói, phía sau có người huýt sáo: “Trương sư đệ, cầm lấy chính mình nha không nên trúng kế mỹ nhân của người ta mà phản bội đối phương.”

Trương Thăng giận dữ quay đầu lại: “Không cần ngươi nói ta cũng biết”

“Thật sao? Nói chung tuyệt đối đừng làm chuyện điên rồ nha. Ta nói cho ngươi biết tuy con đường tu tiên có ngàn vạn, nhưng không chế tình cảm của mình, lý trí hành sự mới là vương đạo. Đương nhiên ta biết ngươi tu luyện Tình Kiếm, nhưng tình yêu là tình, tình bằng và tình cảm giữa chúng ta ngươi cũng đừng quên nha.”

“Vương Trần Dĩ, ngươi câm miệng cho ta.”

Trương Thắng vừa dứt tiếng gầm gừ thì màn cửa lều vải lại mở ra, thiếu nữ thứ hai đi tới, khuôn mặt cũng nóng bỏng, đầy thanh thuần.

Vương Trần Dĩ vốn còn đang vui vẻ cười, thấy người nọ nhất thời không cười nổi, vươn người đứng dậy: “A Thanh, sao ngươi lại tới đây?”

Vị thiếu nữ Ma tộc kia cũng đưa tay khua khua tay một phen, khiến Vương Trần Dĩ kinh ngạc: “Ngươi cũng là bị các trưởng lão phái tới sao? Quái quá, đề ngươi đến làm gì? Thật là, tình thế nơi này khẩn trương, không loại trừ khả năng động thủ, vạn nhất không cẩn thận bị thương thì làm sao bây giờ? Mau về đi, thật sự không thể yên tâm, ta tiện đưa ngươi về chỗ cũ.”

“Này, Vương Trần Dĩ, bây giờ là ngươi theo địch phản bội à?”

Nhưng mà còn chưa chờ Vương Trần Dĩ giải thích gì, hai thiếu nữ trừ độc y sư hơi cười khổ mà khoa tay múa chân một hồi.

Vương Trần Dĩ và Trương Thắng đồng thời biến sắc.

“Hoang đường” không có khả năng “

Trong mấy người, chỉ có hai người đã từng hợp thể với y sư trừ độc này, mới hiểu được lời nói của bộ tộc sa mạc, những người khác thấy thần sắc hai người biến hóa, đều tò mò: “Sao vậy?”

Trương Thắng lắc đầu không nói, chỉ dùng sức ôm lấy thiếu nữ Ma tộc, làm sao cũng không chịu buông ra. Vương Trần Dĩ tương đối phải thả lỏng một chút, sau một tiếng thở dài liên tục cười khổ.

“Các trưởng lão bộ tộc sa mạc vừa rồi cẩn thận hỏi thăm tình hình trong lều vải, cảm thấy ba người bọn họ trúng sa độc cho nên mới hôn mê bất tỉnh, sau đó... phái các nàng tới.”

Hắn hoài nghi ba người trúng sa độc, sau đó phái tới trừ độc y sư? Cái này... Tình tiết này triển khai, thật sự là vui mừng khi nhìn thấy.

Vương Lục cùng Âu Dương thương có phải trúng sa độc không, ở đây người không thể nào phân biệt. Sa độc này vô hình vô sắc, cũng chỉ có những Ma tộc này mới có thể phân

biệt chuẩn xác. Theo lý thuyết mà nói, ba người bọn họ ở thành thị trong ốc đảo., Vô duyên vô cớ sao lại nhiễm cát độc? Nếu ngay cả tòa thành này cũng không an toàn, những ma tộc này đã sớm diệt vong, cho nên khả năng sa độc cũng không lớn, đây cũng là nguyên nhân ngay từ đầu bọn họ đã đem đám ma tộc chặn bên ngoài lều vải.

Nhưng hiện tại tình huống hiện tại là, trải qua lâu như vậy, các tu sĩ dùng hết thủ đoạn cũng đoán không ra mấu chốt vấn đề, đương nhiên, bởi vì bọn họ cũng chưa có ai nghe nói đến sự tồn tại của Trúc Mộng Thuật. Như vậy khi sa mạc Ma tộc đưa ra Sa độc, bọn họ cũng không có biện pháp phủ định lại.

Hơn nữa, đám Ma tộc sa mạc cũng thản nhiên nói ra: Nếu các ngươi không tin chúng ta cũng không sao cả, nhưng ít ra để cho chúng ta cứu trưởng lão bản tộc trở về.

Yêu cầu này rất hợp tình hợp lý, rất khó cự tuyệt, nhưng đối với Trương Thắng và Vương Trần Dĩ mà nói, muốn đồng ý cũng cần một phen đấu tranh tâm lý.

Tất cả mọi người đều biết phương pháp rút độc của y sư, đối với bộ tộc sa mạc mà nói thì đây là cách sinh tồn, nhưng đối với hai người trẻ tuổi lịch luyện còn thấp mà nói...

“Không còn y sư nào khác đi trừ độc sao?” Vương Trần Dĩ cười khở khoa tay múa chân.

Thiếu nữ Ma tộc nghiêm túc đáp lại: “Trong số y sư của bộ tộc, chỉ có hai người chúng ta có tư cách trừ độc cho đại trưởng lão.”

“... Mẹ nó, con này còn muốn coi trọng tư cách gì nữa?”

“Thật có lỗi, nếu như không có chuyện khác, chúng ta phải mau chóng giải độc cho Đại trưởng lão.” Thân sắc thiếu nữ đặc biệt nghiêm túc.

Wương Trần Dĩ không phản bác được, quay đầu nhìn về phía Trương Thắng, chỉ thấy sư đệ sắc mặt xanh mét, nhưng không nói một câu nào, tùy ý để người trong lòng mình đến gần, đi tới bên cạnh trưởng lão.

Wương Trần Dĩ không khỏi cảm khái. Trương Thắng sư đệ không hổ là tu luyện tình kiếm, thật sự là yêu một người mà

vẫn có thể yêu nàng, ngay cả màu xanh trên đầu cũng có thể lộ ra, loại lòng dạ này... Tốt nhất là đừng tùy ý bắt chước.

Vài tên tu sĩ linh kiếm khác trong lều cũng cảm khái Trương Thắng, con đường tình cảm lớn này chỉ sợ tiền đồ nhiều thăng trầm, cũng không để ý gì đến hai vị trừ độc y sư.

Nhưng vào lúc này, trong mắt một thiếu nữ Ma tộc bỗng nhiên nổi lên một tia quang mang màu đen.

Mà nàng cách Vương Lục và Âu Dương Thương mấy bước.

...

Dị biến của y sư trừ độc chỉ duy trì trong nháy mắt ngắn ngủi, màu đen trong con ngươi chợt lóe qua, thoáng cứng ngắc động tác cũng rất nhanh khôi phục tự nhiên.

Đối với biến hóa rất nhỏ này, ở đây cũng có hai ba người nhận ra, nhưng cũng không quá mức để ý, chỉ là từng người xê dịch vài bước, đứng ở giữa nhờ độc y sư cùng hai vị sư huynh.

Hai vị trừ độc y sư đối với việc này coi như không thấy, trực tiếp đứng trước người đại trưởng lão, sau đó cởi dây lưng rộng, lộ ra hai bộ thân thể bóng loáng nhẵn nhụi, tiến hành chuẩn bị trừ độc cho lần sau.

Đám nam tu sĩ Linh kiếm phái đều quay đầu lại, phi lễ chớ coi thường. Vương Trần Dĩ cùng Trương Thắng ở cửa càng khổ sở khó nói nên lời, dễ hiểu đi đến một góc lều trại nhắm mắt minh tư, không quan tâm.

Nhưng đúng vào lúc này, Vương Vũ bỗng nhiên đứng dậy, tiến lên ngăn cản hai thiếu nữ Ma tộc.

“Chờ một chút.”

Hai thiếu nữ kinh ngạc nhìn nàng, nhao nhao khoa tay múa chân ý đồ giải thích. Nhưng Vương Vũ căn bản không hề nhìn.

Nàng quay đầu lại, kỳ quái hỏi Phong Ngân: “Các người... Vì sao lại để các nàng tiến vào?”

Phong ngân nói: “Các nàng tới cứu người nhà mình a...”

Wương Vũ kỳ quái hơn: “Vậy thì giao trưởng lão ra đi, giữ ông ta ở lại đây có ích lợi gì?”

Phong Ngân ngạc nhiên, sau đó giải thích: “Không thể đảm bảo trưởng lão và hai vị sư huynh hôn mê không có quan hệ, trước khi chân tướng sự tình được công bố, tốt nhất là duy trì hiện trường không thay đổi... Đây là đại sư huynh trước đây đã dặn dò chúng ta.

Wương Vũ nói: “Cũng đúng, đại sư huynh đích xác đã dặn dò qua, chân tướng sự tình không rõ ràng tận lực duy trì hiện trường không thay đổi, cho nên tuyệt đối không thể để cho

người ngoài tiến vào, huống chi là hai người bọn họ? Người... Đại sư huynh luôn gửi gắm kỳ vọng rất lớn đối với người, thậm chí khi hắn không có mặt còn do người gánh vác làm lãnh tụ, nhưng người làm việc như vậy là vì thế?”

Tiếng gió rít bị Vương Vũ chắt vắn khiến cho hỗn loạn cả lên, trong ấn tượng của hắn, Vương vũ sư muội chưa bao giờ hùng hổ dọa người như thế... Không, nàng thậm chí trước nay chưa từng nói chuyện lớn tiếng như vậy.

Wang Wu vì tư chất không đủ, ở trong đời hoàng kim xem như là tồn tại đuôi xe, thậm chí nếu không phải thường nhân số cố gắng cùng với đại sư huynh nhìn nhau bằng con mắt khác, nàng căn bản không có tư cách liệt vào thế hệ hoàng kim. Mà nàng cũng luôn tự biết mình, ngoại trừ tu hành chính là tu hành, ở trong hoàng kim người trong suốt, nhưng bây giờ...

“Wang Wu sư muội, người rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Phong ngâm với tư cách là tài năng tinh nhuệ gần với mấy người đời hoàng kim, xưa nay chưa từng bị người nào chỉ vào mũi chắt vắn như thế? Nhưng hắn cũng biết Vương Vũ không phải vô duyên vô cớ chỉ trích mình... Làm thế nào cũng phải nghe lý do của nàng.

Wang Wu nhăn mày càng chặt hơn: “Còn cần hỏi sao? Các nàng là y sư trừ độc trong Ma tộc.”

“Sau đó thì sao?”

Tranh chấp giữa hai người rất nhanh hấp dẫn chú ý của những người khác, nhất là Vương Trần Dĩ cùng Trương Thắng càng giận dữ đứng dậy, quăng đến ánh mắt nghiêm khắc.

Bọn họ không biết nhiều lắm về Vương Vũ, giao tình bình thản, thậm chí bởi vì vấn đề tu vi của nàng, đối với nàng ngồi trong hàng hoàng kim thế hệ rất có phê bình. Lúc này nghe nàng công khai chỉ trích hai vị trừ độc y sư, trong lòng càng tức giận khó bình tĩnh.

Wang Wu đối với việc này coi như không thấy. Thời điểm ở trên núi, nàng đối với đồng môn ngẫu nhiên có ánh mắt thờ ơ, cũng không phải là tự biết mình, nàng chỉ không quan tâm. Mà giờ này khắc này, nàng cũng không quan tâm người khác đối

đãi nàng như thế nào, nàng chỉ muốn đem tất cả lời nên nói nói nói nói nói ra, về phần sau đó bọn họ phán đoán như thế nào, cũng không quan hệ gì với mình.

“Các nàng là y sư trừ độc, lấy phương thức giao phối giải trừ cát độc cho mọi người trong bộ tộc. Điềm này chúng ta đã từng nghe thấy, đúng không?”

Vương Trần Dĩ nói: “Đúng vậy, chúng ta đều biết, vậy thì đã sao? Người muốn nói bọn họ...”

Vương Vũ liếc gã một cái, ánh mắt thanh tịnh mà lạnh như băng khiến vị Vương Trần Dĩ có tu vi cao hơn mình trong lúc nhất thời nói không ra lời.

“Ta muốn nói, chẳng lẽ các người không nghĩ tới, các nàng vì người khác mà trừ bỏ sa độc, như vậy cát độc rút ra, ở nơi nào?”

Mà thừa dịp tất cả mọi người còn đang kinh ngạc, Vương Vũ tiếp tục nói: “Sa độc ở trong cơ thể các nàng, mà các nàng là y sư trừ độc tốt nhất trong bộ tộc, tích lũy độc cát cũng nhiều nhất. Theo ta thấy, các nàng không khác gì hung khí tràn đầy độc dược. Các người... Cứ nhiên để các nàng đi vào dễ dàng như vậy, hơn nữa tùy ý để các nàng tới gần hai vị sư huynh?”

“Chuyện này, nói quá nghiêm trọng rồi?” Vương Trần Dĩ lúng túng biện giải: “Hẳn là không nguy hiểm như vậy chứ? Không phải họ vẫn luôn sống tốt trong bộ tộc sao?”

“Địa điểm các nàng cư trú độc lập trong khu vực tụ tập của những người khác, như vậy còn chưa đủ sao? Hơn nữa bản chất cát độc là một loại nguyên rửa, nếu là nguyên rửa, trên lý thuyết có thể bị người khác dụ dỗ, điềm này cho dù là độc y sư cũng thân bất do kỷ.”

Vương Trần Dĩ cảm thấy yết hầu của mình càng trở nên sâu sắc, gần như không nói ra lời: “Nhưng... Đây chỉ là suy đoán của người mà thôi.”

Vương Vũ gật đầu: “Chỉ là suy đoán thôi, cho nên các người vẫn nguyện ý đánh cược, ta cũng không còn cách nào. Nhưng chỉ cần ta ở đây, tuyệt đối sẽ không cho phép các nàng ở lại đây hành động một cách tự nhiên.”

Nói xong, nàng không để ý tới những người khác nữa, trực tiếp tiến lên một bước đẩy hai vị y sư trừ độc ra, căn bản không để ý tới hai thiếu nữ đang liều mạng khoa tay múa chân, giải thích mình tuyệt không có ác ý. Đồng thời cũng không để ý đám người Phong Ngâm còn chưa hoàn toàn tiêu hóa hết lời nói vừa rồi của nàng, còn căn bản không có ý kiến gì.

Ý tưởng của Vương Vũ rất đơn giản, những điều nên nói đều đã nói, những điều nên làm cũng tận lực làm. Nếu đám người Phong Ngâm thực sự chấp mê bất ngộ, nhất định phải làm trái với suy nghĩ của nàng, nàng cũng không có cách nào. Cùng lắm thì các sư huynh muội trở mặt đánh một trận - nàng đương nhiên không phải là đối thủ, nhưng những gì mình có thể làm cũng đều đã làm rồi, nếu thực sự không làm được thì cũng không có liên quan gì đến nàng. Cho dù sư huynh trở lại cũng không trách nàng được.

Nếu có thể, nàng thật sự không muốn chủ động ra mặt làm những việc này... Nàng không có tư chất tu tiên của đám người Trương Thắng, mỗi một tác thời gian đều vô cùng quý giá, hận không thể đem ra tu hành. Còn những chuyện khác, giao cho các sư huynh sư tỷ còn dư lực làm. Nhưng... Bọn họ vì sao lại vụng về như vậy? Ngay cả âm mưu đơn giản như vậy cũng nhìn không thấu?

Trên thực tế, lúc này đám người Vương Vũ có chút quá phận trách cứ Phong Ngâm. Bọn họ là con cháu của Linh Kiếm phái, quanh năm bế quan tiếm tu trong núi, kinh nghiệm lịch lãm vô cùng ít ỏi., Mà bình thường một khi gặp phải nghi nan tạp chứng, hơn phân nửa là do đại sư huynh Âu Dương Thương ra mặt, một mình đem tràng diện gánh xuống. Những người khác cơ hồ không có kinh nghiệm một mình đảm đương một mặt—— đây cũng là nguyên nhân lớn nhất trong môn phái quyết định đem bọn họ phái vào Hoang Man chi địa tiến hành huấn luyện sinh Chử Sinh kế hoạch. Nếu ai cũng ưu tú như Âu Dương thương, thì cũng không cần phải huấn luyện cái gì nữa.

Lúc này ở trong bộ tộc Ma tộc bỗng nhiên gặp tình huống ngoài ý muốn, bọn người Phong Ngâm khó tránh khỏi tâm Phù Khí xao động, duy trì trấn định không được, mặc dù lấy tu vi

tiên tâm ép buộc tư duy bản thân tỉnh táo, nhưng rất nhiều chi tiết tư duy vẫn sẽ có vẻ chậm chạp trì trệ.

Cũng chỉ có loại người tính tình lãnh đạm như Vương Vũ mới có thể hoàn toàn không bị hoàn cảnh ảnh hưởng, tư duy vượt lên một bước so với người khác.

Nhưng cũng chỉ có một bước này, Vương Vũ nhìn ra hai vị y sư trừ độc ẩn chứa nguy hiểm, cho nên chủ động ra mặt định đuổi họ ra khỏi lều trại. Lúc này nàng lại lơ là một chút.

Trong số các sư huynh muội, nàng có tư cách gì mà đi tới trước mặt người có tu vi cao nhất?

Sau một khắc, thiếu nữ áo thuốc trừ độc cách bà gần nhất, hai con mắt hoàn toàn tối đen, trên người có một luồng khí đen phóng lên cao, uy thế mãnh liệt chấn nhiếp đương trường, ngay cả tiếng rên rỉ vội vàng không kịp đề phòng cũng là một tiếng rên, cảm thấy hoa mắt, ngũ giác đều bị ô nhiễm. Trong lúc nhất thời hoàn toàn không nhắc lên nỗi khí lực, thậm chí buồn ngủ.

Vương Vũ còn không chịu nổi, dù nàng đã chuẩn bị đầy đủ, vừa nói chuyện, đi bộ đã sớm tăng lực lượng Hư Đan lên đến đỉnh phong. Môn phái còn tế pháp bảo trung phẩm cho nàng ra trước để đỡ trước người. Nhưng trong nháy mắt ma điểm đen kịt bốc lên., Nàng bị đánh bay thẳng ra ngoài, thân thể xuyên qua lều vải bay thẳng ra ngoài, một đường lăn lông lốc, phá vỡ mấy bức tường nặng nề trong thành thị mới ngừng lại ở ngôi vỡ ngôi vỡ, nhưng đã bất tỉnh nhân sự, sống chết không rõ.

“A Thanh, người ở chỗ nào?”

Vương Trần Dã kinh hãi đan xen, vọt tới thiếu nữ Ma tộc đột nhiên bùng nổ. Tu vi của hắn trong số mọi người chỉ tính là thượng, nhưng dưới tình thế cấp bách lại bạo phát tiềm lực, nhanh chóng khôi phục như gió gằm. Trong quá trình xung phong, lôi đình phi kiếm đã quen dùng từ trong tay áo bay ra, cầm trong tay. Hơn mười linh phù công năng khác nhau được nguyên thần tế luyện ra, vờn quanh người, trong khoảnh khắc đã chuẩn bị chiến đấu.

Phía trước, thiếu nữ Ma tộc A Thanh vừa mới còn đang chìm trong hâm mộ nhiệt tình, đang trừng mắt nhìn vào con người

đen kịt, cười như không cười mà chờ đợi hẳn.

“Đừng qua đó.”

Gió gào lấy nguyên thần truyền âm, bắn ra tiếng gào giận dữ, kịp thời ngăn Vương Trần Dã lại.

“Bảo vệ hai vị sư huynh cho tốt, những chuyện khác không cần lo...”

Kinh biến, Phong Ngâm ngược lại khôi phục lý trí của hẳn. Thiếu nữ Ma tộc đột nhiên xuất hiện bạo, hiển nhiên là có kẻ đứng đằng sau điều khiển, đối phương mưu đồ tuyệt không phải mấy người bọn họ, nhất định là kẻ hôn mê bất tỉnh Âu Dương Thương cùng Vương Lục. Cho nên trước mắt quan trọng nhất chính là xem trọng hai người bọn họ.

Bọn họ không biết nhiều về đám Ma tộc và Sa độc, cho nên thực lực của đối phương rốt cuộc ra sao, trong thời gian ngắn rất khó đoán ra - Chỉ có thể suy đoán là không khác biệt lắm so với đám người mình, nếu không thì không cần phải nguy trang che giấu, trực tiếp ra tay nghiền ép là được rồi: Mà dưới tình huống không rõ ràng, bọn họ cẩn thận là phẩm chất quan trọng nhất.

Có lẽ đổi thành Âu Dương Thương ở đây, sẽ có đủ dũng khí và quyết đoán đi đánh cược hành vi cấp tiến, nhưng Phong Ngâm thì không dám, hẳn tự biết mình.

“Trương Thắng, Vương Trần Dã, các người đi cứu Vương vũ sư muội, những người khác bày trận bảo vệ hai vị sư huynh với ta.

Trương Thắng và Vương Trần Dã thực lực không kém, nhưng lúc này đối thủ là tình nhân nhiệt tình của bọn họ, lấy tâm tính thiếu niên của bọn họ khó tránh khỏi sẽ bị ảnh hưởng. Đặc biệt là vị tu sĩ tình kiếm Trương Thắng này, rất khó nói hẳn rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì, cho nên... chỉ bằng đem hẳn đẩy ra, mắt không thấy làm sạch, đối tốt với tất cả mọi người.

Trương Thắng yên lặng gật đầu biểu thị mình tiếp nhận mệnh lệnh này, nhưng ánh mắt của hẳn thủy chung không rời khỏi người yêu mến. A Thanh mà Vương Trần Dã yêu mến đã biến thân, mà thiếu nữ Ma tộc bên cạnh nàng cũng bị con người đen kịt bao trùm, cách biến thân vền vẹn một bước.

Dị biến phát sinh bên trong lều đã bị người bên ngoài phát giác —— Vương Vũ bị đánh bay lúc kéo sụp non nửa lều vải, bên trong nhìn không sót gì.

Hai vị trừ độc y sư đột nhiên xuất hiện bạo tạc kinh hãi tất cả mọi người, trước đó đúng là do độc y sư bởi vì thân mang sa độc, ở trong thành xem như sống cách quần đảo, nhưng chưa từng có tình huống độc tố bạo tạc —— nếu sớm có việc này, người bộ lạc sa mạc nói cái gì cũng không thể để cho nhóm trừ độc y sư ở gần mình như vậy.

“Ác ma vô hình kia nghĩ gì?”

Trong đám người nghị luận âm ỉ, cảm xúc phần nộ nhanh chóng uể oải hẳn lên.

Trong mắt bọn họ, tình huống trước mắt không thể nghi ngờ lại là quỷ kế vô hình ác ma, ý đồ lợi dụng Sa độc phân hoá quan hệ giữa tu sĩ nhân loại và bộ tộc sa mạc. Nhưng biết rõ phải biết, biện pháp giải quyết hoàn toàn không có, người trí tuệ nhất trong bộ tộc hiện giờ đang nằm trong lều vải., Những trưởng lão khác thương lượng cả buổi, chủ ý mà bọn họ nghĩ ra cũng đơn giản là phái độc y sư đi vào, kết quả vừa đi vào liền xảy ra chuyện. Hiện tại một đám trưởng lão như rắn mất đầu, hoàn toàn rơi vào trạng thái hỗn loạn, căn bản không ai có thể đưa ra quyết định.

Cũng có không ít ma tộc nhiệt tâm ở ngoài lều cao giọng ra quyết định cho tu sĩ nhân loại bên trong: “Dùng nước lạnh hắt nước lạnh xem các nàng tỉnh táo lại”

“Đúng vậy, các nàng trời sinh có sức chống cự cát độc, chỉ cần các nàng tỉnh táo lại là được rồi.”

Còn có người khẩn cầu nhân loại đừng hạ sát thủ: “Xin các người đừng thương hại các nàng, các nàng chỉ bị một con ác ma vô hình tạm thời khống chế thôi, đâu có cố ý làm hại các người...”

Trong lúc nhất thời mấy trăm người lộ ra, bên ngoài bộ quần trại loạn thành một đoàn, nhưng người trong lều căn bản

không chú ý đến loạn tượng bên ngoài.

Hai y sư trừ độc cát độc bạo tạc mang đến cảm giác càng ngày càng áp bách, tuy rằng bọn họ từ đầu đến cuối chưa từng ra tay, thế nhưng... Đám người Sa Độc Khôi, Phong Ngân nào dám coi thường? Mấy chục năm qua tịnh hóa các loại trong núi, pháp thuật phòng ngự đều bị tể ra, sợ đối phương thừa dịp bất ngờ phóng thích cát không màu không vị.

Những pháp thuật phòng ngự này có hiệu quả hay không hoàn toàn không thể biết, áp lực tinh thần khiến cho pháp lực của chúng tu sĩ tiêu hao càng nhanh. Trong lúc hai phe giằng co, tu sĩ không thể nghi ngờ bị động, nhưng Phong Ngân thờ ơ, tọa trấn trong trận, bất động như núi.

Thời gian dài, bọn họ kéo dài nổi, bởi vì hiện tại rõ ràng là Ma tộc tranh thủ thời gian. Bọn họ đem độc y sư giống như bom cá thể người, điều này không phải là chiến thuật đường đường chính chính, mà giống như hành vi trộm gà không thể làm gì hơn. Hơn nữa sư muội Vương Vũ sau khi gặp nguy hiểm đã phái người tới., Kỳ thật cũng không lập tức trở mặt với bọn họ, chỉ là ý đồ đuổi các nàng ra ngoài, là các nàng động thủ trước, hình thành cục diện giằng co hiện tại, điều này nói rõ các nàng nhất định phải nhanh chóng đạt được chiến quả, kéo dài không nổi thời gian.

Nếu đối phương không thể kéo dài, như vậy ta cần phải dùng sức kéo dài thời gian.

“Rất thông minh, đáng tiếc hôm nay không có thi triển tiểu thông minh lên sân khấu cho các ngươi, lui ra đi, con kiến hôi.”

Trong lúc mơ hồ, gió thổi tựa hồ nghe được nụ cười lạnh của người nào đó, sau một khắc hai vị trong độc y sư bỗng nhiên lộ ra vẻ mặt thống khổ, run rẩy khom người xuống, hai tay dùng sức che miệng, nhưng máu màu đen vẫn không ngăn được trào ra.

Cùng lúc đó, bên ngoài lều trại âm thanh ồn ào bỗng nhiên yên tĩnh lại, ánh mắt chuyển qua, chỉ thấy mấy trăm tên ma tộc sa mạc tụ tập bên ngoài, đại bộ phận đều lộ ra biểu tình thống khổ dị thường, trong thất khiếu tràn ra máu dinh dính màu đen.

Những huyết dịch này không mang đến sinh mệnh lực xói mòn, ngược lại, ở trung tâm phòng ngự trận có thể cảm giác được rõ ràng, áp lực bên ngoài lều trại đang tăng lên, ma tộc vô hình áp bức ma tộc đầu hết đèn tắt bị ép cho sức mạnh hoàn toàn mới được rót vào, bên ngoài lều thậm chí còn nổi lên cuồng phong màu đen.

“Phong Ngâm sư huynh...” Lâm Thiên Thiên có chút bất an nói.

“... Không nên tự loạn trận cước.” Phong Ngâm làm sao nhìn không ra tình thế trước mắt đang chuyển biến xấu đến cực điểm, nhưng giờ khắc này trừ tử thủ ra thì không còn lựa chọn nào tốt hơn: Bọn họ đã không thể đi được nữa.

Máu đen tràn ra từ thất khiếu của Ma tộc không ngừng chảy ra, bên ngoài cơ thể ngưng kết lại, một lát sau liền hình thành một bộ khô giáp hạng nặng tạo hình thô lậu, nhưng lại cực kỳ kiên cố. Cùng lúc đó, khí thế Vương Giả từng khiến rất nhiều chủng tộc ở Ma giới khiếp sợ cũng dần dần trở về.

Từng có lúc bộ tộc sa mạc còn gầy yếu không chịu nổi, trong nháy mắt đã trở thành một thế lực cường đại không thể khinh thường, uy áp mãnh liệt làm cho đám người Phong Ngâm căn bản không dám hành động thiếu suy nghĩ. Mấy trăm ma tộc ngoài lều, thực lực ở Hư Đan trở lên cũng có trên trăm, trước kia bọn họ đầu hết đèn tắt, không có cảnh giới mà không có uy hiếp, nhưng trước mắt lại làm cho người kinh tâm động phách.

“Hiện tại ta hoàn toàn tin tưởng bọn họ đều là hậu duệ của Vương tộc Ma giới.” Phong Ngâm cau mày, nhẹ giọng tự nói: “Nhưng mà phản tổ sao? Bị chèn ép lực lượng hai ngàn năm một khi trở về, tại sao?”

Cướp đoạt lực lượng của bọn họ chính là ác ma vô hình kia, mà ác ma vô hình nhìn thế nào cũng không có lý do gì phải đứng ở ma tộc vừa nhằm vào mấy người bọn họ.

Phong Ngâm chỉ cảm thấy đỉnh đầu phảng phất có một cái bóng thật lớn bao phủ xuống, áp lực trầm trọng làm cho người hít thở không thông.

“... Đại sư huynh, phiền huynh nhanh chóng tỉnh lại.”

“Bây giờ các người định làm như thế nào?”

Trong Ma Linh chi mộng, Ma Vương đưa tay mở ra một cửa sổ trong hư không, ngoài cửa sổ nhìn thấy dị biến phát sinh trong sa mạc ốc đảo.

Mấy trăm tên phản tồ ma tộc vây quanh phong ngâm, trong mắt những ma tộc tính tình ôn hòa này đã tràn ngập thô bạo chi khí, phảng phất dã thú đói khát, đôi mắt con môi trong lều rục rà rục rịch.

“Như các người đã thấy, những đứa bé này đã bị ta kích thích huyết mạch thượng cổ, mặc dù không sống được bao lâu, nhưng trước khi chết vẫn có thể làm rất nhiều chuyện đấy.”

Nói xong, hắn còn chủ động quay đầu nhìn về phía hình dạng thơm ngon của thiếu nữ: “Cũng phải cảm ơn lời nguyện mà hai ngàn năm qua người không ngừng giữ lấy, nếu không có nó làm vật dẫn, ta cũng không có cách nào thông qua trừ độc y sư, kích thích huyết mạch của nhiều người như vậy.”

Hương vị, ông ta chẳng thèm để ý tới, chỉ cho rằng Ma Vương không tồn tại. Vương Lục thì cười nhạo nói: “Đám ngu xuẩn kia còn tưởng rằng tất cả những thứ này đều là ác ma vô hình gây nên, lại không biết người đứng sau màn thao túng tất cả chính là tổ tông bọn chúng tôn thờ như thần linh... Không hồ là một đám phế vật đáng đời vong quốc.”

Ma Vương hừ lạnh một tiếng: “Thời gian không nhiều lắm, ta khuyên các người sớm quyết định đi.”

Ma Vương nói xong, tiện tay đóng cửa sổ lại, ánh mắt quét một vòng trên người đối thủ trước người, bỗng nhiên nhíu mày: “Có điều, xem ra các người đã có quyết định rồi?”

Vương Lục và Âu Dương Thương không hẹn mà cùng cười lạnh nói: “Giết người, bất cứ chuyện gì cũng giải quyết xong.”

“Ừm, nói không sai, cho nên ta không chơi cùng các người nữa, các người ở lại chỗ này, thích giết ai thì giết người đó là được.”

Nói xong thân hình Ma Vương lóe lên rồi biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, dù Vương Lục và Âu Dương Thương đã hết sức chăm chú, nhưng vẫn không thể kịp thời giữ hắn lại.

Sau khi hai người ra tay vô huyệt, Vương Lục lập tức vận dụng Trúc Mộng Thuật thử toàn lực phá vỡ phong tỏa mộng cảnh.

Âu Dương Thương không chen ngang được, liền quay đầu nói với hương hoa: “Àch, vừa rồi...”

Hương thơm trong hình thái thiếu nữ hừ một tiếng: “Ngươi muốn hỏi vừa rồi tại sao không có ra tay?”

Âu Dương Thương sừng sốt một chút, suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta là muốn nói, bộ dáng này của ngươi nhìn thật đẹp.

“Hắc hắc, đúng không, ta cũng cảm thấy... khoan đã, ta cũng không phải bảo ngươi hoa ngôn xảo ngữ lấy lòng ta. Vừa rồi ta đã ra tay, ngươi cho rằng hấn tự mình chạy thoát sao? Nếu không phải ta nuốt hấn, hai tiểu gia hỏa các ngươi đã sớm bị hấn đánh cho hồn phi phách tán, nào có tư cách ở chỗ này nói chuyện với ta.”

“Ồ, thì ra vừa rồi hấn bị hồn phi phách tán nên mới biến mất sao? Các hạ thật không hổ là cường giả Thần cấp, ra tay hồn nhiên như không để lại vết tích...”

“Được rồi, vừa rồi ta nuốt chỉ là một bộ phận thân của hấn, mà còn là phân thân trong mộng, bản thể của hấn vẫn trốn trong Cửu U Thâm Ngục, mặc dù trốn không thoát, nhưng ta cũng không làm gì được hấn... Mộng Ma Linh này hoàn toàn thoát khỏi khống chế của ta, mộng cảnh phong tỏa thì ta không đột phá được, hấn mượn mộng cảnh câu thông với ngoại giới, ta cũng ngăn cản không được. Cho nên...”

“Cho nên muốn cứu người, còn phải dựa vào chính mình?”

Vương Lục nói, thở một hơi thật sâu mùi máu tươi cực nặng: “Nhưng bên này ta đột phá phong tỏa mộng cảnh còn cần có thời gian, chuyện bên ngoài, ngươi có thể giúp đỡ bao nhiêu?”

Hương vị trong xương nói: “Ngươi muốn ta ra tay cứu người? Có thể là, thế nhưng tại sao chúng ta phải làm như vậy?”

Từ trước đến nay ma lang không phải chủng tộc thân cận với người khác. Trước mặt Vương Lục bày ra một bộ dạng thiếu nữ đáng yêu động lòng người, đó là vì trên người Vương Lục có mùi khiến nàng cảm thấy thân thiết. Đòi lại là đám người Phong Ngâm, nàng ta không một ngậm nuốt thì tuyệt đối là ghét bản.

“Bởi vì cứu bọn họ, chính là cứu chính ngươi.” Vương Lục thở phì phò, chăm chú nói: “Ngươi đi đường ta lâu như vậy,

hắn là nhìn thấy thủy triều đen ngòm... Người cảm giác lực lượng của con thủy triều đen này thế nào?”

Nụ cười trên mặt người rất thơm ngon dần dần biến mất:
“Người thật sự có biện pháp loại bỏ uy hiếp của hắc triều?”

Vương Lục chỉ tay lên trên: “Phía trên bố trí này chính là để tiêu trừ hắc triều, hơn nữa đã bắt đầu có hiệu lực. Trừ phi hắn muốn thừa dịp hắc triều còn chưa hoàn toàn thành hình dẫn nổ nó, nếu không mặc dù hắn có thiên đại bản sự, cũng chỉ có thể trợ mắt nhìn lực lượng của hắc triều suy giảm từng ngày —— chỉ cần ta ở đây, dùng Trúc Mộng Thuật cố hóa bố trí sẽ không cách nào sửa đổi. Lúc trước hắn một giấc mộng trăm năm, sơ hở lưu lại quá lớn.”

Hàng xóm khẽ nhíu mày: “Tuy nghe không hiểu lắm, nhưng người muốn nói, chỉ cần người không chết, sự uy hiếp của con sóng đen sẽ dần dần hạ xuống. Nhưng nếu như chúng ta không ra tay cứu người, rất có thể người sẽ chết cùng với các bằng hữu của người, mà ta cũng sẽ chết theo con thủy triều này?”

Vương Lục gật gật đầu.

Trên thực tế, trên thực tế, sự tình rất có thể sẽ triển khai như vậy. Bằng không với sức mạnh kinh người của một con trưởng thành, còn có ai có thể tiêu diệt được nó?

Hương vị trầm ngâm một lúc lâu, cuối cùng cũng lắc lắc đầu, cười khẽ nói: “Được rồi, ta sẽ giúp người một tay.”

Nhưng mà hương thơm này vừa muốn động thủ, bỗng nhiên lại bị Vương Lục ngăn lại.

“Chờ một lát... Đề nghị đừng hạ sát thủ.”

“Vì sao?”

“... Lo lắng trong đó có bấy.” Vương Lục giải thích, “Tên kia chết như vậy trong sạch lưu loát, hơn nữa không lưu lại bất kỳ hậu chiêu nào. Người không cảm thấy quá đơn giản sao? Quả thực giống như là chờ ta cầu người xuất thủ cứu người vậy.”

Nói xong, Vương Lục thở hắt hắt, kiên nhẫn nói: “Ta vừa lợi dụng thuật Trúc Mộng cảm giác được Ma Linh chi mộng, hiểu biết đối với Hắc triều càng sâu thêm một tầng. Hiện tại Hắc triều này khoảng cách thành thực chỉ có một đường... Cũng là

ta may mắn, chậm hơn năm ba ngày nữa lại đây... Hấn thật sự đã đại công cáo thành, mà chính bởi vì mắt thấy sắp hoàn thành thuận lợi, bản thân hấn có chút lười biếng cũng cho ta cơ hội. Nhưng bố trí của ta hiện tại còn chưa làm suy yếu quá nhiều cơn sóng đen, một khi xuất hiện biến số gì đó, rất có thể sẽ dẫn dụ nó trưởng thành trước thời hạn, sau đó hoàn toàn nổ tung.”

Hương vị sờ sờ lỗ tai: “Thật là phiền phức, theo cách nói của ngươi, giết cũng không được, không giết... tựa hồ cũng không phải, đến cùng phải làm như thế nào mới được?”

Vương Lục trầm ngâm nói: “Vị Ma Vương kia để lại những hậu duệ này mặc kệ, hơn phân nửa là muốn ngươi giết chết bọn hấn, mượn thứ này sinh ra cảm xúc tiêu cực cường đại, nhanh chóng sung thực hắc triều. Cho nên không bằng phản lại đạo hạnh.”

“Đạo hạnh phản ngược? Làm thế nào?”

Vương Lục chỉ tay lên trời cười không nói.

...

“... Ta nói các sư đệ sư muội, các người ai có thể giải thích một chút, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

Vẫn là thành nhỏ ốc đảo, bên ngoài lều của đại trưởng lão trung tâm thành, mấy trăm tên Ma tộc vẫn làm bên ngoài lều vải chật như nêm cối, nhưng khí tức sát khí lúc trước đã bị quét sạch, thay vào đó... Một luồng khí tức màu hồng phấn khiến người ta khó mà nhìn thẳng được.

Mấy trăm ma tộc vừa mới dùng máu huyết ngưng kết trọng giáp lúc này đều thối lui khỏi giáp, lộ ra thân thể trần trụi, sau đó túm năm tùm ba, thân hình quấn chặt lấy nhau. Đương nhiên cũng có số ít người tìm không thấy đồng bạn, vì bảo vệ lều trại mà không ngừng ma sát, tự niềm vui.

Sau đó, tiếng rên rỉ dinh dính vang lên liên tiếp, đan xen vào nhau tạo ra một khúc tấu khúc khiến người ta mặt đỏ tai hồng.

“Đây là thể tiến công thần kỳ gì sao?”

Trong lều trại, một tu sĩ linh kiếm nhin không được hỏi.

Phong ngâm ở giữa trần cẩn thận gật đầu: “Có lẽ... Cho nên các người nhất định bảo vệ chặt nguyên thần, không nên bị loạn tượng này mê hoặc.”

Vừa dứt lời, chợt nghe bên ngoài lều truyền đến một tiếng kêu rên cao vút, thân thể vài nam nữ đan xen thành một cục, co rúm lại, như bị thiên lôi đánh trúng. Đồng thời cao cao trên đỉnh núi ngẩng đầu, hai mắt trắng dã, nước dãi theo khóe miệng không ngừng nhỏ xuống. Cảnh tượng này, nhìn thế nào cũng giống với từ ngữ lấy cao đánh đầu, dùng thủy triều quét xuống.

“... Đây cũng là một bộ phận của ảo giác ư?”

Phong Ngâm nói: “Hay là... dùng để mê hoặc chúng ta?”

“Thông qua phương thức này sao?”

Phong ngâm tiếp tục thử giải thích: “Có lẽ là thói quen phong tục của Ma tộc khác với chúng ta...”

“Hoặc là nói, “Lâm Côn chần chờ suy đoán nói: “Phong Ngâm sư huynh, ta cảm giác bọn hắn hình như đang... chơi thuốc men?”

“Quá keo kiệt?”

“Đúng vậy a, trưởng lão từng nói qua, hạ giới có một loại hàng hóa tên là Ngũ Thạch tán, lúc hút vào tựa hồ chính là dạng này.”

Phong Ngâm càng hoang mang: “Ngũ Thạch tán ta ngược lại biết, nhưng hiệu quả tuy rằng tuyệt đối không mạnh như vậy, nhưng tính chất lại tương tự. Tóm lại, người cảm thấy... bọn họ đã thức tỉnh huyết mạch, sau đó bao vây chúng ta lại, chính là vì độc dược cho chúng ta xem?”

“Hay là... định lấy việc này để dụ dỗ chúng ta cùng nhau hút?”

Lâm Thiên Thiên nói đến đây, chính mình cũng cảm thấy hoàn toàn nói không thông, lại nghĩ không rõ những Ma tộc này rốt cuộc là ở chỗ này.

“Các người... Bọn ngu xuẩn này.”

Lúc này bên ngoài lều truyền đến âm thanh nhỏ như tơ nhện của Vương Vũ.

“Đây hiển nhiên là tác phẩm của sư huynh, hắn sáng tạo cơ hội cho các người, bây giờ không đi, còn đợi khi nào?”

Phong Ngâm Kinh Vũ của Vũ Vương giật mình hiểu ra, lúc này những Ma tộc kia rơi vào trạng thái khác thường, vô luận là vì nguyên nhân gì... Không phải là thời cơ tốt để chạy trốn? Đáng hận là trong lúc nhất thời không có phản ứng, suýt nữa bỏ lỡ cơ hội.

“Rút lui “

Kỳ thật không cần gió Ngâm lại nói, đám người Lâm Thiên Thiên đã thu hồi trận pháp, bắt đầu chạy trốn hết.

Bên ngoài lều trại, tường người thùng rỗng kêu to, một lát trước Ma tộc còn hung thần ác sát hoàn toàn chìm đắm trong khoái cảm khó hiểu, căn bản không quan tâm tới mấy tên tu sĩ nhân loại thoát đi.

Vài tên tu sĩ linh kiếm tự mình triển khai pháp bảo, thôi vận công pháp, dùng tốc độ nhanh nhất thoát khỏi ốc đảo trong sa mạc, chạy như bay về phía sa mạc vô tận xa xôi.

“Tiếp theo là phương hướng nào?” Phong Ngân dừng lại tại đội ngũ, lớn tiếng hỏi.

“Phúc Tuyền.” Vương Vũ được Vương Dĩ đưa sau lưng, miễn cưỡng giơ ngón tay chỉ về một hướng. “Ngay bên kia kia, đó là vị trí an toàn gần nhất, có cứ điểm do đích thân sư huynh bố trí.”

“Được.” Phong Ngân vốn là thuộc về Phúc Tuyền, lúc này nghe Vương Vũ đề nghị như thế, lại càng quyết định bay thẳng đi.

“Thật thú vị, những bột phấn màu trắng này là cái gì?”

Trong mộng Ma Linh, mùi hương thơm ngát hừng thú đánh giá một đồng bột phấn màu trắng trong tay Vương Lục. Ngay vừa rồi, nàng quán chú những bột phấn màu trắng này vào trong cơ thể Ma tộc trong sa mạc, nhất thời sinh ra phản ứng kỳ diệu. Những ma vương kia sau khi kích thích huyết mạch Viễn Cổ, thực lực bạo tăng, Ma tộc có ý chí kiên định đều bị luân hãm, không thể ức chế đắm chìm trong khoái cảm của hư vô, trắng trợn tiêu sái không còn bao nhiêu sinh mệnh.

Dựa theo thiết kế của Ma Vương, những tộc nhân này bị hấn coi như con bông, hấn phải chết trong một cuộc ác đấu kịch liệt. Bọn họ sẽ như thiêu thân lao đầu vào lửa, đánh sâu vào kiếm trận của Linh kiếm phái, sau đó dựa vào ưu thế số lượng cực lớn bao phủ lấy tu sĩ trẻ tuổi, sau đó thì chết đi một hơi Sinh Mệnh lực tiêu hao.

Trong chiến đấu phần nộ, nổi thống khổ khi tiêu hao tính mạng... Đây là lượng lớn tâm tình tiêu cực, sẽ trở thành viên gạch cuối cùng để hoàn thành đợt thủy triều đen. Thiết kế của Ma Vương gắn liền với nhau, xem ra không thể nào hiểu được.

Nhưng rất không may chính là, Vương Lục ngay lập tức tìm được sơ hở.

Bản thể Ma Vương bị phong ấn trong Cửu U Thâm Ngục, trong mộng Ma Linh là cây cầu duy nhất hấn cầu thông ngoại giới, mà hấn ở trong giấc mộng làm phép kích thích huyết

mạch Viễn Cổ hậu duệ trong hiện thực của Ma tộc, quá trình này đã bị Vương Lục cùng Âu Dương Thương thu hết vào trong mắt.

Sau đó Vương Lục giả bộ toàn lực đột phá phong tỏa mộng cảnh, mà Âu Dương Thương thì dựa vào yểm hộ lật xem quyển trục Trúc Mộng Thuật, trong thời gian nhanh nhất tìm được pháp thuật tương tự. Cũng bằng vào ngộ lực cấp bậc nghịch thiên, bước đầu đã nắm giữ sơ bộ pháp thuật này.

Sau đó Vương Lục cung cấp đạn dược —— cũng chính là bột trắng thần bí có thể làm cho người muốn chết, lại do mùi thơm dục tiên dục tử xuất lực. Âu Dương Thương dựng cây cầu, đem thần bí dược vật tồn tại trong Ma Linh trong mộng trực tiếp tác dụng ở trong đầu những bộ tộc sa mạc kia. Đồng dạng là vòng liên kết lẫn nhau, thiếu một thứ cũng không được.

“Bạch phần sao? Chỉ là một loại tiêu kỹ thuật giúp người ta có năng lượng chết người mà thôi, nếu không phải Ma Vương mở ra mộng cảnh cùng hiện thực ở đầu cầu, chỉ bằng hai Trúc Mộng Thuật lâm trận mài thương còn xa mới có thể đem tồn tại trong mộng cảnh chiếu vào trong hiện thực. Bất quá tóm lại tất cả đều dựa theo kế hoạch mà rời đi, những Ma tộc này đã hoàn toàn phế bỏ, trước khi chết vì muốn tan rã hắc triều làm ra một phần cống hiến cuối cùng., Cũng coi như chết một nơi - sáng khoái chết đi, tiếp theo cơn sóng đen sẽ không tăng trưởng thêm nữa, mà luồng nước đen chưa hoàn thành cho dù có nổ tung thì lực phá hoại cũng có hạn, nhưng mà...”

Hương vị, người nhẹ nhàng lắc lắc cái đuôi: “Nhưng mà, chuyện hiển nhiên sẽ không đơn giản như vậy mà kết thúc, tên khốn kia thật sự rất giáo hoạt, rõ ràng giấu giếm ta tới hai ngàn năm không để lộ kẽ hở. Trước đó ta vẫn cho rằng hắn sẽ không có cơ hội xoay chuyển nữa, kết quả thì sao...”

Vương Lục Tâm nói, nếu không phải tên xuyên việt ta đây thay đổi lịch sử, ngài đã bị hắn lật tung thật rồi.

Mà xét đến thăm trạng của Linh Kiếm phái trên tuyến lịch sử chân thật, Vương Lục tin rằng thủ đoạn của vị Ma Vương đại nhân kia tuyệt đối không chỉ có như vậy... Không, cẩn thận nói ra có lẽ không nên gọi hắn là Ma Vương nữa, Ma Ngọc tượng trưng cho sự bá chủ Ma giới đối với hắn hoàn toàn

không có hiệu quả, điều này thật sự rất nói rõ vấn đề, chỉ tiếc thân phận thật sự của hắn là cái gì, hiện tại hoàn toàn không có đầu mối.

“Về tên kia, ngươi còn biết được bao nhiêu?”

Hương vị lắc đầu: “Ta đã biết thì đã nói với ngươi rồi, hỏi lại cũng chẳng có thứ gì mới mẻ. Nhưng thật ra ta rất hiếu kỳ, đặc biệt là hai tên nhóc các ngươi, đặc biệt là ngươi, tựa hồ hiểu biết về nó đôi chút, nhưng theo lý mà nói, nó đã bị ta trấn áp hơn hai ngàn năm, từ khi sinh ra các ngươi đã không thể nào gặp được nó.”

Vương Lục thở dài, quang mang vạn trượng của người xuyên không quả nhiên rất khó che giấu, trong lúc đó một vài người giống như tiên tri biết trước phản ứng rất dễ dàng để lại sơ hở. Nhất là vị tiên bói Ma Lang này tinh tế, muốn giấu giếm một chút gì đó trước mặt nàng thật sự là khó, điểm này thật sự không thể sánh bằng chuyện cầu cầu đi cò tạp mao huyết mạch ma lang...

Cũng may Vương Lục vừa vặn có một lý do để tạm thời tránh né vấn đề mẫn cảm này.

“A, phong tỏa mộng cảnh đã phá vỡ.”

Trải qua nỗ lực dài đằng đẵng, phong tỏa biên giới của giấc mộng Ma Linh cuối cùng đã được giải trừ, mà Vương Lục lập tức thuận lý thành chương mà chuồn đi.

“Thật ngại quá, hiện tại khoảng cách giữa nguyên thần và thân thể của ta đã quá xa, nếu không trở về đại khái sẽ không thể quay về được nữa.”

Nói xong, Vương Lục liền dẫn theo Âu Dương Thương rời khỏi giấc mộng Ma Linh, lưu lại tư thái tươi đẹp của thiếu nữ.

“Hắc, tiểu gia hỏa này chuồn nhanh, nhưng... Đây đúng là tự cho là thông minh. Không bao lâu nữa, chúng ta sẽ gặp lại.”

Nói xong, nàng nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười khỏ.

“Đi nhanh như vậy, ta còn không kịp nói cho ngươi, tên kia... Không biết từ lúc nào mới chạy ra khỏi Cửu U Thâm Ngục.”

“Ai, mấy tên đàn kia, tự cho là thông minh, suýt nữa hại chết chúng ta.”

Vương Lục vừa tức giận vừa buồn cười mà thở dài.

Đám người Phong Ngân đích thật là biết nắm chắc cơ hội, quyết định rất nhanh, nói đi là đi. Chỉ là bọn họ trước khi rút chân đã không nghĩ tới, nguyên thần của Vương Lục cùng Âu Dương thương bị giam cầm ở trong giấc mộng Ma Linh, không thể lập tức đi theo bọn họ. Bọn họ mang nhục thân hai người chạy rất nhanh, lại không biết giữa thân thể và nguyên thần liên hệ suýt nữa bị kéo đứt hai tên đệ tử Tịch cấp này từ nay về sau biến thành Du Hồn Dã quỷ.

Cũng may Vương Lục kịp thời đánh vỡ phong tỏa mộng cảnh, đồng thời cường độ Nguyên Thần hai người vượt xa Kim Đan bình thường, lúc này mới kiên trì Nguyên Thần không tiêu tan, một đường mưa gió phiêu diêu về nhục thân.

Còn khi nguyên thần trở về vị trí cũ, ý thức tỉnh lại, đã không biết bao lâu rồi.

“Đại sư huynh, cuối cùng ngươi cũng tỉnh rồi...”

Lúc Vương Lục mở mắt ra, đã ở bên trong cứ điểm Phúc Tuyền, bên tai nghe được từng tiếng hoan hô vui mừng —— chỉ tiếc tiêu điểm hoan hô không phải là mình, mà là cái vị bên cạnh mình.

Gió thổi, Dương Phi, Thái Hà đa số vây quanh bên cạnh Âu Dương Thương hỏi han ân cần, đối với Vương Lục thoáng có chút lạnh nhạt, dù sao người trước mới là người tu đạo với bọn họ mấy chục năm, thân như huynh đệ.

Nhưng vẫn có một người lựa chọn canh giữ bên cạnh Vương Lục.

“Ồ, sư... Cái muội kia.” Vương Lục khẽ cười chào hỏi thiếu nữ trước mắt, đồng thời trong lòng cảm khái bản thân vừa suýt chút nữa không cẩn thận gọi ra sư phụ.

Nhưng Vương Vũ sau khi tỉnh lại, nhắm mắt lại, bắt đầu tiến vào tu hành tiết tấu, hoàn toàn không để ý tới lời hỏi thăm của Vương Lục nữa.

Phản lãnh ngộ này làm cho Vương Lục hoài niệm năm đó tại thời điểm tu hành trên núi, lòng tham của y ức vạn thân gia mà không tiếc nhiều lần cầu hôn sư phụ.

Ài, khi còn bé người mặc dù tiết tháo trị giá một chút, nhưng quả thực không đáng yêu chút nào.

Dù thế nào, lần đi sa mạc này cuối cùng cũng kết thúc một thời gian, chưa hoàn thành toàn bộ, nhưng lại có tiến triển quan trọng. Sát chiêu chân hung trăm năm trước cuối cùng cũng nổi lên mặt nước, mà một trong sát chiêu lớn nhất của hắn, ma linh hắc triều cũng bị phế bỏ. Việc tiếp theo phải làm chính là tập hợp tất cả lực lượng có thể tập hợp, nghiền nát hắn triệt để.

Nhưng mà vào lúc này, Vương Lục chợt nghe Dương Phi nói với Âu Dương Thương.

“Đại sư huynh, vừa rồi chúng ta nhận được tín hàm Lưu Hiến sư huynh đưa tới, có một vị sư đệ mất tích tại Quỷ Khốc Lâm, bọn hắn đã tìm rất lâu vẫn không thấy, dưới tình huống bất đắc dĩ cầu viện bên này.”

Kế hoạch huấn luyện Chủ Sinh của Linh Kiếm Phái vốn là nguy hiểm cực lớn, các đệ tử tự đi thăm dò ở vùng đất hoang man, gặp nguy hiểm là chuyện thường ngày.

Nhưng khi nghe được tin tức này, Vương Lục cùng Âu Dương Thương lại không hện mà cùng cảm thấy sau lưng phát lạnh.

...

Đệ tử linh kiếm mất tích ở Quỷ Khốc Lâm... Đối với một kế hoạch huấn luyện Chử Sinh tràn ngập nguy hiểm và biến số mà nói, là chuyện thường ngày của gia đình —— trong lúc môn phái dự kế hoạch thảo dược, thậm chí đã lưu lại một phần mười danh ngạch tử vong, quả thực là đốt cháy giai đoạn máu chảy đầm đìa —— nhưng Vương Lục và Âu Dương Thương lại cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy.

Đối với bọn họ mà nói, trực giác luôn luôn là tham khảo quan trọng của việc làm việc, trực giác cho dù nội dung có mờ mịt hay hoang đường, cũng tuyệt đối không thể coi thường. Cho nên sau khi nghe được nội dung Dương Phi chuyển đến tín hàm, hai người đều nhíu mày, bắt đầu suy nghĩ bí mật có thể ẩn giấu phía sau chuyện này.

Sư đệ mất tích là lực lượng trung kiên của Vương Đông Hoa, Hoàng Kim thế hệ, thiện giả ngoại vật, ngự vật chi thuật một tay ở trong thế hệ hoàng kim là tiêu chuẩn hàng đầu, bản mạng pháp bảo kim hạch khôi lỗi càng diệu dụng vô cùng, có thể nói bảo mệnh lợi khí, người như vậy lại đột nhiên thất thủ tại quỷ khốc lâm?

Cùng lúc đó, Dương Phi vẫn đắm chìm trong vui sướng khi hai vị sư huynh thức tỉnh, cũng không chú ý tới vẻ mặt sầu lo của bọn họ, lúc nói chuyện tâm thái vẫn lộ ra có chút nhẹ nhõm: “Tiểu tử Vương Đông Bạch kia luôn thích ỷ vào pháp bảo đông đảo đi tìm chỗ nguy hiểm, trước kia lúc lịch luyện Thanh Vân Sơn đã không an phận., Nhiều lần bị rơi vào vây khốn sau đó được trưởng lão cứu giúp. Không thể tưởng được hắn đến vùng đất hoang man vẫn là thói quen nông cạn không thay đổi. Quỷ Khốc Lâm à, ta nhớ rõ ràng là mục tiêu trung kỳ trên đoạn đường đi của Lưu Hiến sư huynh, hôm nay ngay cả căn cứ thứ nhất bọn họ cũng không dựng lên được, hắn liền một mình chạy tới Quỷ Khốc Lâm, thật sự là...”

Còn chưa dứt lời đã bị Thái Hà tức giận tát một cái vào sau gáy: “Có thể nói chuyện không vậy? Sư đệ nhà mình xảy ra chuyện, ngươi còn hả hê nữa à?”

Dương Phi bị đánh cho cổ co rụt lại, có chút không cam lòng lắm lắm: “Có thể xảy ra chuyện gì, Đông Hoa tiểu tử kia cũng không phải lần đầu tiên làm chuyện như vậy. Trưởng lão tiên nhiệm đã giúp hắn đem Kim hạch khôi lỗi tấn cấp linh bảo, chỉ ít cũng có thể bảo trụ được tính mạng. Lúc này tám thành là ở một nơi nào đó mê muội, đến lúc đó mọi người cùng nhau tìm kiếm một phen là được rồi.

Thải Hà hừ lạnh nói: “Được, vậy ngươi còn không dẫn đầu đi cứu người, ở chỗ này khua khoắng nước sao?”

“Này, bây giờ ta là người phụ trách phúc tuyến, ngươi bảo ta rời cương, chạy đến Quỷ Khốc Lâm cứu người, vậy căn cứ này có cần hay không?”

Thải Hà không chút khách khí châm chọc nói: “Người phụ trách này của ngươi ở chỗ này cũng chỉ thêm phiền phức, trong khoảng thời gian từ căn cứ vận chuyển đến phục thị hai vị sư huynh, còn không phải đều là ta một tay Trương La hay sao? Từ khi đầu Giao Long kia đền tội, ngươi đã không có tác dụng gì, gặp chuyện chỉ biết hô to gọi nhỏ, sau đó vành mắt đỏ bừng muốn chạy ra sa mạc báo thù cho sư huynh.”

“Này, có ai mắt đỏ bừng hả?” Dương Phi bị thái hà nói qua tai, trên mặt giống như bị hỏa thiêu, “Không được ăn nói lung tung.”

Ráng màu mặt không thay đổi từ trong túi trữ vật lấy ra một tinh thạch ghi lại hình ảnh: “A, ta biết ngay ngươi sẽ không nhận nợ mà...”

“Này “

Dương Phi luôn bao dung đối với thái hà, lúc này cũng bị kích thích nên không thể tự kiềm chế được, hắn một tay đoạt lấy tinh thạch: “Ngươi đừng có quá đáng.”

Thải Hà còn phải nói nữa, nhưng lại nghe thấy bên cạnh có người không nhịn được quát: “Hai người các ngươi tán tỉnh nhau cũng xem tình hình rồi, hai vị sư huynh vừa thức tỉnh, cần tĩnh dưỡng a.”

Lúc này ngay cả gò má của thái hà cũng đỏ bừng: “Ta, ta mới không cùng hắn...”

Mắt thấy chủ đề này không thể quay lại được nữa, Âu Dương Thương vừa thức tỉnh liền thở dài một tiếng: “Quý Khốc Lâm sao? Được, ta chuẩn bị xuất phát ngay đây.”

Lời vừa dứt, bên trong căn phòng trở nên tĩnh mịch, các đệ tử đang đứng trước giường bệnh, nghẹn họng nhìn trân trối, muôn vãn lời đang che yết hầu.

Âu Dương Thương là đại sư huynh, luôn luôn tận tâm tận tụy làm việc, đối với sự chiếu cố của các sư đệ sư muội rất nhiều, nhưng trước mắt chính gã còn trọng thương mới khỏi, liền vội vã chạy đi cứu người, cái này cũng không khỏi quá...

“Sư huynh đừng nói đùa, nguyên thân của người ly thể quá lâu, vừa mới trở về, ít nhất phải ba đến năm ngày tĩnh dưỡng mới có thể khôi phục như lúc ban đầu, làm sao có thể chạy đi Quý Khốc Lâm mạo hiểm?”

“Đúng vậy a, sư huynh người không yên tâm, chúng ta phải thêm mấy người hỗ trợ là được rồi, dù sao phúc tuyến cơ sở trước mắt đã bước đầu vận chuyển, không cần lưu lại nhiều người như vậy trông coi cũng được.”

Âu Dương Thương lại lắc đầu: “Sự tình không đơn giản như vậy, chỉ sợ không phải là ta ra mặt không được.”

Nhưng gã vừa mới nói xong, bả vai liền bị người vỗ một cái, quay đầu lại, chỉ thấy sắc mặt Vương Lục nghiêm túc lắc lắc.

Âu Dương Thương khẽ giật mình, không ngờ ý kiến lại hoàn toàn trái ngược với Vương Lục. Gã suy nghĩ một chút, phát tay ý bảo các sư đệ sư muội rời đi.

Đám người Dương Phi cũng ngạc nhiên, nhưng nhiều năm qua thói quen nghe kể của đại sư huynh khiến bọn họ không tiếp tục dây dưa nữa, mà chỉ yên lặng rời đi, chỉ để lại hai người mới khỏi bệnh nặng mới khỏi ở lại phòng.

Âu Dương Thương trầm mặc hồi lâu, mở miệng hỏi: “Người cho rằng chuyện Đông Hoa sư đệ... có liên hệ với sự kiện kia?”

Cái gọi là sự kiện đó, đương nhiên chỉ ở trên tuyến lịch sử của Vương Lục, dẫn đến thảm kịch gần như toàn bộ Linh Kiếm phái bị diệt.

Vương Lục nói: “Sau khi xuyên không, ta tham dự nhiều chuyện như vậy, lịch sử đã sớm thay đổi hoàn toàn, cho nên ta cũng không có biện pháp kết luận có liên hệ hay không. Nhưng, người hẳn là cũng cảm giác được, chuyện này chỉ sợ cũng không đơn thuần là một vị sư đệ tự tìm đường chết, thất bại trong hiểm địa.”

Âu Dương Thương nói: “Quả thật có chút trùng hợp, trùng hợp lúc này lại gặp đúng lúc, hình như cố ý không cho chúng ta về núi.”

Đối với Âu Dương Thương mà nói, sau khi xử lý sự tình ma tộc sa mạc, việc quan trọng nhất chính là quay về núi bảm báo toàn bộ chuyện ma tộc cho trưởng lão. Lúc trước gã không nói, bởi vì chân tướng còn hoàn toàn ẩn giấu trong sương mù, tùy tiện hành động khả năng sẽ dẫn đến phản tác dụng, nhưng hôm nay địch nhân đã minh, cũng không cần cố kỵ uy hiếp gì không biết.

Đối thủ là Ma tộc, hơn nữa không giống với những Ma tộc ưa thích hòa bình trong ốc đảo sa mạc kia, đã bị hương thơm tiếp cận thuần hóa toàn bộ. Vị Ma Vương đời sau kia thực lực mạnh mẽ, dã tâm bừng bừng, hơn nữa lòng dạ độc ác, nếu mặc kệ bỏ qua, đối với toàn bộ cửu châu đại lục đều là uy hiếp rất lớn. Mà đối thủ cường đại như vậy, đã vượt xa cực hạn ứng đối hoàng thế hệ cực hạn.

Đây là phải do trưởng lão Linh Kiếm phái ra mặt, phối hợp với toàn bộ lực lượng cao tầng Vạn Tiên minh ứng phó cường địch.

Chuyện cho tới bây giờ, uy hiếp chưa biết đã thăm dò rõ ràng, không cần thiết bởi vì đoán chừng đã từng sống trong lịch sử, mà để các trưởng lão tránh ở bên ngoài. Hơn nữa ở trong ốc đảo sa mạc nắm giữ đủ chứng cứ, cũng không cần vạch trần thân phận Vương Lục xuyên không là có thể lấy tín nhiệm người, lúc này đi tìm Linh Kiếm trưởng lão xin giúp đỡ có thể nói là thời cơ tốt nhất.

Đáng tiếc tại vùng đất hoang dã này, thông tin pháp thuật bình thường hoàn toàn không có hiệu quả, dùng tín hàm pháp đàn truyền tin đã là cực hạn, mà cái này cũng chỉ giới hạn trong vùng hoang man, muốn đưa tin tức ra ngoài cơ hồ không có

khả năng. Bởi vậy muốn báo tình hình lên sơn môn, phải do người tự mình đi đưa tin.

Sau đó hấn vừa mới tỉnh dậy đã nghe được tin tức sư đệ mất tích ở Quỷ Khốc Lâm - Quỷ Khốc Lâm cách sa mạc không xa, thật sự khiến người ta không thể không nghĩ tới phương diện đó.

Âu Dương Thương nói ra: “Theo lý thì trong thời gian ngắn hấn không có cơ hội xoay người mới đúng.”

Vương Lục nói: “Có lẽ bản thân hấn không có, nhưng hấn còn có thủ hạ, bộ tộc sa mạc chưa chắc là quân cờ duy nhất của hấn, trong đó chỉ nói nơi hoang man không tồn tại sinh vật quá cường đại, nhưng lấy tiêu chuẩn của nàng, chỉ sợ các trưởng lão Thiên Kiếm Đường chúng ta cũng không có mấy người được coi là cường đại. Mà vị Ma Vương kia trước khi bị hương thơm đánh lên trần áp, đã kinh doanh một đoạn thời gian ở vùng man hoang dã.”

Âu Dương Thương gật đầu: “Cho nên chuyện này đúng là có khả năng do Ma tộc gây nên, Vương Đông Hoa sư đệ là con tin trong tay bọn họ, mà điều bọn họ muốn...”

Vương Lục nói: “Cái bọn họ muốn chính là người lập tức đi cứu người, như vậy có thể tránh cho người về bẩm báo tình hình, làm cho bọn họ tồn tại quá nhanh bại lộ. Đồng thời thuận lợi còn có thể bắt được một con tin càng có phân lượng. Cho nên lý trí lựa chọn chính là không nhìn đối phương uy hiếp, đi làm chuyện mình nên làm.”

Âu Dương Thương nói: “Ý người là muốn ta từ bỏ bản môn, không để ý tới các vị sư đệ?”

“Ta là bảo người đưa ra lựa chọn lý trí hơn.”

“Độc lý trí, ghi chép lãnh huyết?”

“Chậc, ta thật không ngờ người lại có tư tưởng chủ nghĩa lý tưởng như vậy... Nói như vậy, mọi chuyện vừa rồi chúng ta thảo luận chỉ là căn cứ vào suy đoán mơ hồ, có lẽ Vương Đông Hoa sư đệ thật sự chỉ vô ý lạc phương hướng, có lẽ lúc này Lưu Hiến sư đệ đã tìm tới hấn, đang vừa trách mắng hấn tự do tản mạn vừa gửi thư báo bình an cho Phúc Tuyền, còn người và ta đều chỉ sợ bóng sợ gió một hồi.”

Âu Dương Thương nói: “Cũng có lẽ Vương Đông Hoa sư đệ đã rơi vào sự khống chế của Ma tộc, tính mạng trong sớm tối, thậm chí cả tuyến đường Lưu Hiến sư đệ dẫn đội cũng bại lộ trong nguy hiểm, mà lúc này chỉ cần chúng ta làm việc hơi có chút sai lầm.

“Chỉ cần có chút sai sót, người bại lộ nguy hiểm sẽ càng nhiều hơn.” Vương Lục nói.

Âu Dương Thương và Vương Lục nhìn nhau một lúc lâu, không ai nhường ai.

Mà đúng lúc này, cửa phòng quần áo bị thô bạo đẩy ra, vừa rồi Dương Phi vẻ mặt vẫn còn ung dung, sắc mặt âm trầm bước nhanh đến, ở trong tay hắn đang nắm một phong thư có chứa thuật pháp chiếu rọi.

Thư được Lưu Hiến tự tay viết, pháp thuật cũng là do lão bày ra, phản chiếu trên thư vô cùng đơn giản thô bạo.

Một cánh tay đầm máu yên tĩnh nằm trên một tảng đá trắng nõn, chỗ đứt gãy của cánh tay còn chậm rãi chảy máu.

Dương Phi khó hiểu nói: “Lưu Hiến nói, đó là tay của Vương Đông Hoa rõ ràng là người, bởi vì trong tay hắn có nắm một phong thư, trên thư là dùng máu tươi của Đông Hoa sư đệ viết thành một chữ.”

Nói xong, Dương Phi lật tin hàm xuống một trang khác, hình ảnh biến đổi theo, hiện ra một chữ nhân loại vuông vức ngay ngắn, lại có vẻ hơi trúc trắc:

Âu Dương Thương và Vương Lục Quân hít sâu một hơi.

Sự tình đã tới nước này, suy đoán ban đầu mơ hồ không thể nghi ngờ là đã được chứng minh.

Đích xác là do Ma tộc hạ thủ, hơn nữa đối phương đã xuất ra uy hiếp trần trụi.

“Đại sư huynh, bây giờ phải làm sao?” Dương Phi vội vàng hỏi.

Âu Dương Thương trực tiếp đứng dậy khỏi giường bệnh: “Đội ngũ tập hợp, chúng ta xuất phát ngay đây.”

Sau đó hắn quay đầu lại nhìn về phía Vương Lục.

Vương Lục hít vào một hơi thật sâu, trong nháy mắt này, gã không thể không liều mạng tiến hành cân nhắc. Thái độ của Âu Dương Thương kiên quyết, đây là biết rõ là chịu chết cũng không có gì phải sợ, như vậy...

Phải bỏ hấn sao?

Mà đúng lúc này, một người khác mở miệng.

“ Sư huynh, ta đi cùng ngươi.”

Vương Lục khó tin nhìn Vương Vũ dạo bước từ bên ngoài phòng giam vào.

...

Vào lúc này nhìn thấy Vương Đông Hoa, Thẩm Nhất nghe vậy trong lòng đầu tiên là vui mừng, sau đó liền cả kinh.

Hơn một ngày trước, khi xuất hiện cánh tay của Vương Đông Hoa ở gần Quỷ Khốc Lâm, Lưu Hiền liền tổ chức tất cả mọi người tiến hành hội nghị một lần, lúc ấy đa số mọi người đều suy đoán Vương Đông Bạch rất có thể đã gặp bất trắc. Hắn là thiên tài tu sĩ có năng lực bảo mệnh trong đoàn đội, kim hạch khô lồi hầu như có thể phù hộ hắn ở dưới tình huống bất lợi nào đều chạy thoát, như vậy nói ngược lại, nếu như khô lồi kim hạch cũng không có hiệu quả mà nói...

Tại thời điểm còn chưa tìm cứu, mọi người đã chuẩn bị tốt tâm lý, bọn họ cuối cùng rất có thể tìm được thi thể Đông Hoa sư đệ. Hơn nữa cho dù tìm được người sống, cũng phải đối mặt một đối thủ cường đại thực lực không rõ, có thể từ trong tay đối phương cứu người hay không hoàn toàn không biết.

Cho nên bọn họ mới đặc biệt khẩn cấp hy vọng đại sư huynh đến... Hiện giờ công việc truy tung do bọn họ làm ra đơn giản là tiếp tục kéo dài manh mối, cũng không trông mong có thể tìm được Đông Hoa sư đệ, nhưng hiện tại... Vương Đông Hoa rõ ràng đang đứng trước mặt mình.

Đây thật sự là Đông Hoa sư đệ sao? Thẩm Nhất nghe nói trong thời gian ngắn lại càng thêm cảnh giác.

Nhưng sau một khắc, sự cảnh giác trong lòng của hắn liền buông lỏng tám phần, bởi vì hắn lại nghe được ngữ điệu quen thuộc của Vương Đông Hoa.

“Ôi trời, cuối cùng cũng được gặp người thân rồi.”

Thanh âm, ngữ khí cùng Vương Đông Hoa sư đệ quen thuộc giống nhau như đúc, Thẩm Nhất vừa nghe vừa kinh hỉ vội vàng hỏi: “Người không sao chứ?”

Vương Đông Hoa nhún vai, vẻ mặt khổ sở: “Sư huynh người xem bộ dáng ta giống như không có việc gì sao? Tay phải của ta không còn một vợ một thiếp chỉ còn lại một thiếp, người cảm thấy ta sẽ không có việc gì sao?”

Thẩm Nhất nghe vậy quả thực không biết nên tức giận hay nên cười: “Con tiện nhân nhà ngươi, trải qua chuyện như vậy cũng không thay đổi được tật xấu của ngươi... Đúng rồi, rốt cuộc là ai xuống tay với ngươi? Ngươi trốn thế nào vậy?”

Vương Đông Hoa nghe vậy, sắc mặt hơi đỏ: “Ngươi hỏi... người xuống tay với ta?”

“Ân, hắn đang ở đâu? Thực lực như thế nào? A, có thể bị ngươi thân không biết quý không hay bỏ chạy, hắn là thực lực cũng sẽ không quá mạnh mẽ a? Tóm lại ngươi yên tâm, đại sư huynh bọn họ rất nhanh sẽ trở về, đến lúc đó nhất định sẽ báo thù cho ngươi.”

“Đại sư huynh muốn tới?” Vương Đông Hoa lộ ra thần sắc kinh hi: “Vậy thì quá tốt rồi... Như vậy cũng không có gì phải lo lắng rồi.”

Nói xong, thân thể hắn mềm nhũn, muốn ngã xuống, Thẩm Nhất vội vàng tiến đến đỡ. Nhưng ngay lúc hai người sắp tiếp xúc, trực giác Thẩm Nhất nghe thấy lại lần nữa đèn báo động, cảnh cáo phía trước hắn có nguy hiểm to lớn.

“Nguy hiểm? Cái gì nguy hiểm? Chẳng lẽ là...”

Đáng tiếc hắn còn chưa kịp phản ứng, một cỗ xúc cảm băng lãnh liền đâm xuyên qua, rất nhanh lan tràn ra khắp quanh thân.

Thẩm Nhất nghe vậy không thể tưởng tượng nổi nhìn Vương Đông Hoa sư đệ trước mặt, nhìn nụ cười lạnh như băng trước ngực cùng với dao găm lạnh lẽo càng thêm lạnh như băng kia.

“Đông Hoa sư đệ, ngươi... Ngươi không phải Đông Hoa sư đệ?”

Thẩm Nhất nghĩ rốt cuộc ý thức được mình gặp phải chuyện gì, hắn vội vàng quay đầu, muốn lớn tiếng cảnh báo với người sau lưng —— truy thủ trước ngực đâm xuyên qua Ngọc phủ, hắn đã không cách nào dùng pháp thuật truyền âm nữa.

Nhưng hắn vừa há miệng ra đã cảm thấy lực lượng trên người mất đi với tốc độ kinh người, toàn bộ thân hình phảng phất như bị hòa tan, ngay cả một câu cũng nói không ra. Sau một lát, ý thức của hắn triệt để trầm luân, lâm vào đen kịt.

“Quái lạ, vừa nghe tin sư đệ đâu rồi?”

Người chạy tới đầu tiên là Tạ Minh Huyền, cũng là người truy tung gần với Trầm Nhất. Đoạn đường này hẳn một mực đi theo sau lưng Trầm Nhất, cũng dùng pháp thuật âm thầm bảo vệ, một khi có ngoại lực quấy nhiễu truy tung của Trầm Nhất, hẳn lập tức nhào tới, có thể nói hành tung Tạ Minh Huyền đối với Trầm Nhất gửi rất chặt chẽ.

Nhưng lúc này hẳn lại kinh ngạc phát hiện, vừa rồi chỉ là chớp mắt công phu, Trầm Nhất gửi liền biến mất không thấy Quỷ Khốc Lâm mặc dù quý dị khắp nơi, cũng không đến mức để một tu sĩ cảnh giới Hư Đan nói là không đi?

Tạ Minh Huyền lòng đầy hoang mang đang định đi vào trong rừng thăm dò, lại nghe Lưu Hiến Sát sau lưng quát bảo dừng lại: “Không được đi vào.

“Nhưng mà, Trầm sư đệ hẳn vừa mới...” Tạ Minh Huyền vừa nói, vừa đi tới phía trước.

Oanh!

Sau một khắc, một đạo Kim Tướng kiếm khí sắc bén đánh tới trước người, nổ tung đầy trời bụi đá, mà dư âm kiếm khí cũng đâm vào người đau nhức.

Tạ Minh Huyền kinh hãi: “Sư huynh, người đây là...”

“Ta đây là cứu người, người cũng muốn giống như vừa nghe sư đệ biến mất một cách khó hiểu sao?” Lưu Hiến nói, vạn phần phần nộ mà lắc lắc đầu. “Là lỗi của ta, không nên để cho hắn đuổi sát theo như vậy, ta chỉ muốn có thể giải quyết tất cả vấn đề khi hắn tới đây, lại quên đại sư huynh mấy lần dặn dò, càng đến gần thành công càng không thể buông lỏng cảnh giác.”

Tạ Minh Huyền nghe vậy trong lòng càng trầm xuống: “Sư huynh, ý người là Trầm Nhất sư đệ hẳn đã...”

“Đúng vậy, hơn nữa lúc này đây lại ở ngay trước mắt chúng ta.” Lưu Hiến nói, trong đôi mắt đã trải rộng tơ máu, giống như lửa cháy.

“Điều này sao có thể, pháp thuật của ta vẫn luôn ở bên cạnh Văn sư đệ, nếu như hắn thật sự xảy ra chuyện gì, ta...”

Nói xong lời cuối cùng, Tạ Minh Huyền không nói tiếp được nữa, trong đời hoàng kim không có kẻ ngu lừa mình dối người, chân tướng sự tình kỳ thật đơn giản rõ ràng. Pháp thuật của hắn không có hiệu quả, Thẩm Nhất nghe vậy liền bị người ta bắt đi ngay dưới mắt hắn.

A, cái gọi là bắt đi, cũng chỉ là một bên tình nguyện đi, cũng giống Vương Đông Hoa sư đệ, chỉ có thể cầu nguyện bọn họ may mắn còn sống, vẫn làm con tin sống ở trong sự khống chế của kẻ địch không rõ kia.

“Nếu để ta bắt được hắn... Lão tử, lão tử nhất định đem hắn băm thây vạn đoạn, cắn chặt hàm răng, khước miệng không ngừng tràn ra huyết dịch. Hắn bình thường cùng Thẩm Nhất nghe quan hệ tốt nhất, công pháp hai người tương tự, có thể phối hợp lẫn nhau, lúc ở trong núi tu hành hình ảnh không rời, thân như huynh đệ. Nhưng ngay hôm nay, ngay tại trước mắt hắn...”

Lưu Hiền cũng là bi phần khó nói, nhưng là người dẫn đầu lại phải khống chế được cảm tình của chính mình.

“Minh Huyền, trở về đi. Tiếp theo chờ đại sư huynh tới rồi hãy nói. Tin tưởng Đại sư huynh đi, hắn nhất định... nhất định sẽ báo thù cho hai vị sư đệ.”

Âu Dương Thương là Quỷ Khốc Lâm đã đến sau một ngày.

Người đồng hành cũng không nhiều, chỉ có hai người Vương Vũ, Vương sáu. Loại công việc nguy hiểm này, cũng không cần mang quá nhiều người, thậm chí ngay cả Vương Vũ đến cũng khiến cho rất nhiều người chê trách.

“Đại sư huynh, không phải ta tin người phán đoán, thế nhưng... tình hình bây giờ, có thể để cho Vương Vũ sư muội tham dự vào quá mạo hiểm không? Trước đó đã nghe Thẩm Nhất nói sư đệ gặp nạn, hiện tại ta thực sự không có lòng tin có thể bảo hộ nàng chu toàn.”

Đối với câu hỏi của Lưu Hiền, Âu Dương Thương chỉ nói:

“Không sao, Vương Vũ sư muội sẽ chăm sóc tốt cho bản thân mình, hơn nữa bên cạnh nàng còn có một bảo tiêu mạnh nhất, không cần phải lo lắng thay cho nàng.”

Trong lúc nói chuyện, Vương Lục mỉm cười phất phất tay với đám người Lưu Hiến: “Chào mọi người, ta là bảo tiêu mạnh nhất.”

Đối với thân thể Vương Lục, Âu Dương Thương vẫn tiếp tục dùng lời giải thích: Chương môn lão đầu nhi hưởng thụ sản phẩm sinh sống trên đời.

Thật sự cân nhắc đến Vương Lục và Âu Dương Thương đích xác biểu hiện cực độ nhất trí, đám người Lưu Hiến Hành sau một thời gian ngẩn kinh ngạc cũng chấp nhận hiện thực. Huống chi thân thể của Vương Lục cũng không quan trọng, quan trọng nhất là thực lực của y.

Tiếp theo, dưới sự dẫn dắt của Âu Dương thương, nên làm thế nào để hành động tiếp theo.

Tạ Minh Huyền nóng lòng muốn báo thù, đề nghị đại sư huynh lập tức dẫn đội, xâm nhập toàn diện vào Quỷ Khốc Lâm. Nhưng Âu Dương Thương lại có ý khác.

“Đối phương nói rõ muốn ta tới, hiện tại ta đã tới. Tiếp theo không bao lâu nữa đối phương sẽ chủ động bước ra nước cờ... Chúng ta không ngại yên lặng theo dõi kỳ biến. Đương nhiên, trong khoảng thời gian này chúng ta phải tăng cường đề phòng, quyết không thể cho đối phương cơ hội lợi dụng.”

Sau đó bắt đầu bàn giao một số việc cần chú ý, Âu Dương Thương trong lúc suy nghĩ, tư duy kín đáo thường nhân, từng mệnh lệnh bố trí xuống, dần dần khiến bọn người Tạ Minh Huyền, Lưu Hiến cảm thấy một tia trấn an cùng lòng tin.

Mà Vương Lục thì bắt đầu hỏi thăm chi tiết sự kiện ngày đó.

“Cái gọi là chớp mắt liền biến mất không thấy gì nữa, hiển nhiên là không thể nào, lúc ấy các ngươi có nhiều người theo sau như vậy, cho dù một hai người có dời ánh mắt đi thì cũng không thể để ánh mắt của tất cả mọi người xung quanh xoay chuyển, hơn nữa bất kể hỏi ức thế nào cũng không tìm ra manh mối. Đối phương hơn phân nửa là dùng ảo thuật che dấu. Các ngươi có căn cứ vào điểm này để điều tra hiện trường hay không?”

Tạ Minh Huyền nói: “Đương nhiên đã điều tra, nhưng không lưu lại bất cứ dấu vết ảo thuật nào.”

“Thật không? Đại khái là phương pháp điều tra của các người không đúng, đợi lát nữa ta tự mình đi một chuyến.”

Lông mày Tạ Minh Huyền lập tức nhíu lại. Người lúc đó phụ trách điều tra hiện trường đúng là hắn, đồng thời là tu sĩ am hiểu truy tung duy nhất trong đội ngũ, trở thành tu sĩ truy tung, công tác điều tra không ai có thể là hắn. Mà kết luận điều tra của Tạ Minh Huyền đối với mình có đầy đủ tin tưởng.

Nếu như là câu hỏi của đại sư huynh Âu Dương Thương, có lẽ hắn đã chột dạ tiếp nhận, nhưng cái tên Vương Lục khó hiểu này thì tính là cái gì?

Kết quả chưa tới một canh giờ sau, Tạ Minh Huyền đã vô cùng xấu hổ nhìn đoàn huyết vụ trong tay Vương Lục gom lại.

Đó là linh sủng vụ yêu của Thẩm Nhất Văn... Đã quanh quẩn tại nơi chủ nhân mất tích. Chỉ là lúc trước Tạ Minh Huyền dẫn đội điều tra tại hiện trường một hồi lâu, nhưng căn bản không hiện vụ yêu tồn tại.

Đương nhiên không phải vì vụ yêu có thiên phú thần thông ẩn nặc hình, mà là ảo thuật sau màn của vị hắc thủ kia vẫn luôn tồn tại. Tạ Minh Huyền căn bản là đang dò xét ảo thuật, đương nhiên không tra ra bất cứ kết quả gì.

Mà Vương Lục ra mặt, chỉ dùng một viên ngọc thạch màu đỏ hình thù kỳ quái chiếu vào rừng rậm một cái, trong miệng phun ra một âm tiết kỳ quái, sau đó Vụ Yêu liền xuất hiện ở trước mắt mọi người, trong không khí cũng tràn ngập một mùi thi vị và mùi máu tanh.

Nguyên lai đến lúc này, huyền thuật trong rừng mới chính thức bị phá giải hết thấy bị che giấu trước kia cũng đều bại lộ ra.

“Đây là huyền thuật độc hữu của Ma tộc, với trình độ của Cửu Châu Đại Lục trước mắt thì không cách nào trực tiếp phá giải.”

Tạ Minh Huyền không nhịn được hiếu kỳ hỏi: “Vậy làm sao người làm được?”

“Đương nhiên là có cao nhân chỉ điểm rồi.”

Vương Lục nói, không khỏi nhớ tới loại pháp môn không thể tưởng tượng nổi ở trên Linh Kiếm Sơn trước đây không lâu do

Lục Ly trưởng lão tự mình truyền thụ cho, bao gồm phương pháp phá giải ảo thuật này. Đương nhiên, phương pháp trưởng lão Lục Ly truyền thụ vô cùng rườm rà, mà mình bây giờ có Ma Ngọc trong tay, lại có thể đi đường tắt.

Nhưng nếu không phải Lục Ly đem nguyên lý huyền thuật điềm rõ ràng, hẳn cho dù cầm trong tay ma ngọc cũng chưa chắc có thể tìm được phương pháp đúng.

“Tiếp theo, chúng ta nghe Vụ Yêu thuyết pháp đi.”

Là người sống sót ở tại chỗ, Vụ Yêu rất có thể tận mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình Thẩm Nhất mất tích thần bí là đầu mối trọng yếu. Nhưng Vụ Yêu thiếu linh tính, từ trước đến nay không dễ câu thông, làm linh sủng, phần nhiều được sử dụng như công cụ bình thường. Cho dù nó có tận mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình, nhưng làm sao lấy phần ký ức này ra được cũng là vấn đề.

“Là vấn đề gì vậy? Chẳng lẽ các ngươi ngay cả Suu Hồn thuật thế hệ hoàng kim cũng không ai dạy qua sao?”

Vương Lục nói xong, lòng bàn tay nở rộ lục quang, một đạo Suu Hồn thuật không chút khách khí đánh vào trên người Vụ Yêu.

Huyết vụ bắn ra tiếng kêu thê lương thảm thiết xưa nay chưa từng có, trong lúc nhất thời không ít người đều đột nhiên biến sắc.

“Ngươi đang làm cái quỷ gì vậy?”

“Đây chính là di vật quý giá của sư đệ Thẩm Nhất a, khi còn sống hẳn thương yêu nhất con Vụ Yêu này, ngươi lại...”

Vương Lục thản nhiên nói: “Hiện tại người đều chết hết, còn quan tâm đến việc gã thích gì khi còn sống sao? Đầu óc các ngươi có vấn đề sao? Đây chính là manh mối trực tiếp làm cho con linh sủng này chết đi, chẳng lẽ không được sao?”

Nói xong, hẳn cũng không để ý tới ánh mắt những người khác, trực tiếp thu suu hồn thuật, đánh vào trên mâm tròn do Âu Dương Thương đã chuẩn bị sẵn.

...

Hình ảnh trên mâm tròn là một mảnh huyết hồng.

Vụ Yêu là một loại tinh quái, tâm trí thuộc tính của nó khác với nhân loại, cảm giác đối với thế giới, nhận thức cũng rất khác nhau. Vương Lục trực tiếp lấy sưu hồn thuật rút lấy ký ức của nó, như vậy trực tiếp hiện ra đương nhiên không dễ giải thích.

Nhưng Vương Lục cũng không có gia công thêm trang sức, mà là đem nguyên vị hình ảnh hiện ra. Đại đa số mọi người ở đây xem đến có chút ngây thơ, nhưng xuất thân tinh nhuệ, lại làm cho bọn họ ít nhiều có thể giải thích ra một ít nội dung.

“Theo thị giác của Vụ Yêu... một mảnh huyết hồng, tựa hồ nói rõ nó luôn ở trạng thái cao độ phấn khích, nhưng trong tầm mắt lại không có bất cứ vật gì rõ ràng, đại khái là cảm giác của nó bị người ta che đậy, cái gì cũng không nhìn thấy.

Lưu Hiến nhẹ giọng phỏng đoán.

Vương Lục nói: “Áo thuật của đối thủ có thể lừa gạt được những tinh nhuệ các người, đương nhiên cũng có thể lừa gạt được tinh quái không có đầu óc này, hướng chỉ năng lực cảm giác của Vụ Yêu vốn là bình thường, cái gì cũng không thể nhìn ra là bình thường được... Nhưng, không cảm thấy bối cảnh của mảnh màu đỏ này rất kỳ quái sao? Vụ Yêu là sinh vật khát máu, nhưng dưới hình thức truy tung, Vụ Yêu chỉ có hứng thú với máu của sinh vật mục tiêu.”

Lưu Hiến lập tức phản ứng lại: “Nói cách khác, loại trạng thái phấn khởi cao độ này, là vì vụ yêu hiện lên máu của Đông Hoa sư đệ?”

“Mà huyết lượng tương đối lớn.” Vương Lục bổ sung, “Như vậy kết hợp một vấn đề: Trần Nhất là người truy tung, đã được môn phái huấn luyện vô cùng nghiêm khắc, tính cảnh giác cực cao... Hắn làm sao lại đột nhiên bị ngộ hại, ngay cả cảnh báo cũng không kịp truyền ra?”

Âu Dương Thương nói: “Có lẽ là vì hắn đã buông lỏng cảnh giác. Dù sao huấn luyện của môn phái cũng có hạn, rất nhiều

phản ứng trước mắt, không tích lũy đủ kinh nghiệm là không làm được.”

“Mà có thể khiến một kẻ theo dõi cơ cảnh buông lỏng cảnh giác... Ta nghĩ Thâm Nhất nghe tình huống sư đệ gặp, sẽ rất dễ dàng thám thính ra.”

Lưu Hiền khó tin nói: “Người cho là hắn đã nhìn thấy... Vương Đông Hoa?”

“Chính xác mà nói chỉ sợ là thi thể Vương Đông Hoa. Huyết dịch của người sống đối với vụ yêu lực hấp dẫn kém xa người chết, có thể làm cho vụ yêu sinh ra bản năng hưng phấn như vậy, chỉ sợ cần trọn vẹn một bộ thi thể mới được.”

Âu Dương Thương nói tiếp: “Đối thủ rất có khả năng sẽ điều khiển khôi lỗi thuật nhục thân, hoặc là cướp đoạt thuật phụ thể... Tóm lại, vừa nghe thấy sư đệ cho rằng đã nhìn thấy Vương Đông Hoa còn sống, bị lời nói dụ dỗ buông lỏng cảnh giác, sau đó bị đánh lén bất hạnh. Cái này đại khái chính là chân tướng sự tình.”

Vương Lục nói: “Đương nhiên, tất cả chỉ là suy đoán của chúng ta, cũng không thể loại trừ khả năng khác. Nhưng nói ngắn gọn, ta hi vọng mọi người có thể hấp thụ giáo huấn giáo lúc nào cũng duy trì khẩn trương, tràn ngập cảnh giác đối với mỗi một điểm biến hóa bên người. Nếu không, Thâm Nhất nghe nói sư đệ chính là vết xe đổ.”

Lời này nói rất nghiêm khắc, thậm chí là lãnh khốc, bởi vậy không có bất kỳ phản hồi nào. Nhưng Vương Lục cũng không quan tâm. Gã và Âu Dương Thương kết bạn mà đến, đều có phân công. Có quan hệ hòa hợp với các sư đệ, Âu Dương Thương chịu trách nhiệm làm Tri Tâm tử tử, còn gã... thì chịu trách nhiệm nói ra những lời không ai thích nghe, nhưng lại không thể không nói.

Tổng kết kinh nghiệm giáo huấn giáo huấn là nhất định phải có, nhưng tổng kết hội máu chảy đầm đìa như thế lại không có người hy vọng tiếp tục nghe.

“Vậy, tiếp theo chúng ta phải làm sao bây giờ?” Lưu Hiền chuyển đề tài.

“Rút lui.” Vương Lục không chút do dự cho đáp án. “Tất cả mọi người lập tức rút về sơn môn, sau đó đem chuyện nơi này giao cho các trưởng lão xử trí.”

“Đây là biện pháp gì?” Lưu Hiến Vạn lần khó có thể tiếp nhận. “Người muốn chúng ta buông Vương sư đệ và Thảm sư đệ xuống, cứ như vậy chạy trôi chết?”

Vương Lục lạnh lùng nói: “Ta là muốn các người ít nhất bảo trụ tính mạng nhà mình. Lúc trước Vương Đông Hoa sinh tử không rõ, bị coi là con tin, các người kiên trì muốn cứu người, sau đó Thảm Nhất nghe nói sư đệ đã bồi thường vào. Hiện tại dựa vào sự hi sinh của Thảm sư đệ, chúng ta cuối cùng đã thăm dò rõ ràng tình huống, chẳng lẽ người muốn Thảm sư đệ hi sinh uổng phí?”

“Hiện tại thì là để Thảm sư đệ hy sinh uổng phí” Lưu Hiến kích động giải thích: “Huống chi làm sao người biết Vương sư đệ và Thảm sư đệ đã chết? Có lẽ...”

Vương Lục cười nhạt nói: “Có lẽ bọn hăn còn sống? Có lẽ bọn hăn chỉ là bị người nhốt lại, chờ một ngày kia chúng ta có thể cứu ra bọn hăn? Ha ha, người không bằng giả thiết bọn hăn có lẽ tại lúc nguy cấp bán ra tiềm lực, nháy mắt phi thăng thành tiên. Lý trí một chút đi, tốt xấu gì người cũng là một trong những đối tượng huấn luyện trọng điểm trong kế hoạch huấn luyện Chủ Sinh, đường đường là một người dẫn đường, nếu như ngay cả năng lực nhìn thẳng vào hiện thực cũng không có...”

“Đủ rồi, ta biết người muốn nói gì, người chỉ đang dùng tất cả biện pháp để kiếm cơ chạy trốn, tên yếu đuối lai lịch bất minh này của người...” Lưu Hiến phần nộ ngắt lời nói: “Ta không muốn nghe người nói nhảm nữa... Đại sư huynh, người nói như thế nào?”

Nhưng khi Lưu Hiến Hi nhìn về phía đại sư huynh với ánh mắt đầy hy vọng, thì lại nhận được một bộ ánh mắt phức tạp.

Lưu Hiến kinh ngạc nhìn hăn, trong lúc nhất thời y cũng cảm thấy gương mặt của đại sư huynh có chút lạ lẫm.

“Đại sư huynh, người... người sẽ không ủng hộ hăn đây chứ?”

“Nghe nói sư đệ còn đang chờ chúng ta đi cứu Đông Hoa sư đệ có lẽ còn chưa chết, hẳn có kim hạch khôi lỗi, tương đương với có bao nhiêu tính mạng, cho dù Nguyên Anh chân nhân muốn giết hẳn cũng không dễ dàng làm vụ yêu người được, có lẽ chỉ là mùi máu tanh của kim hạch khôi lỗi vẫn chưa thể kết luận bọn hắn đã chết rồi a.”

Lưu Hiến thì theo lý lẽ mà tranh giành, nhưng đối lại là Âu Dương Thương trầm mặc dài lâu.

“Đại sư huynh, ta...”

Nhưng mà nói đến đây, Lưu Hiến Dương rút cuộc cũng nói không nổi nữa, ánh mắt y chuyển hướng nhìn những người khác, chỉ thấy mọi người mặc dù mặt lộ vẻ khó xử, lại nhao nhao đứng ở một bên Âu Dương Thương.

Đây chính là uy vọng của một vị đại sư huynh một đời hoàng kim, chỉ cần là quyết định của hắn thì dù có gian nan cỡ nào cũng chỉ có thể tiếp nhận.

...Cũng đúng, đây chính là phán đoán của đại sư huynh, có lẽ thật sự là ta sai rồi. Lưu Hiến Minh thầm nghĩ trong lòng.

Nếu như nói lúc nhìn thấy cánh tay kia, còn có thể tồn tại mang ảo tưởng đối với Vương Đông Hoa còn sống, như vậy khi Thẩm Nhất nghe thấy cũng gặp nạn, lại đi suy đoán bọn họ còn sống sót... Hay là thật sự chỉ là một sương nguyện ý. Có lẽ trên thực tế chỉ là ta không thể tiếp thu thân phận một người dẫn đầu, trơ mắt nhìn hai vị sư đệ gặp độc thủ lại bất lực.

Tâm thái như vậy dù là mũi nhọn sừng trâu, chỉ sợ cách nhập ma cũng không xa, may mắn có Đại sư huynh kịp thời đánh thức ta, chỉ là... mùi vị tình lại thật không dễ chịu gì.

Sau khi trầm mặc thật lâu, Lưu Hiến cuối cùng cũng ngẩng đầu lên: “Đi thôi.” Giọng nói khàn khàn trầm thấp, lại mang theo vài phần quyết tuyệt.

Cùng ngày, đội ngũ bắt đầu rời khỏi Quỷ Khốc Lâm.

Đội ngũ cần thời gian rút lui, tuy rằng Âu Dương Thương và Vương Lục, Vương Vũ chỉ dùng hơn một ngày là ra khỏi phúc tuyến, nhưng đó là trận nhẹ nhàng trang bị, hơn nữa còn có phúc tuyến tiếp tế đầy đủ. Đội sau khi thêm đám người Lưu

Hiên Lâm muốn vòng trở về Phúc Tuyền từ quỹ khốc lâm, ít nhất phải mất hơn ba ngày.

Rời khỏi hành động, an bài trật tự, không nhanh không chậm. Bởi vì tất cả mọi người đều rõ ràng, ngay bên cạnh mình có một địch nhân cường đại thần bí đang nhìn chăm chăm, đã có hai vị sư đệ bởi vì nó mà bất hạnh gặp nạn. hơi có chủ quan, có lẽ mình sẽ trở thành người thứ ba.

Đội ngũ đầu tiên tiến lên với tiết tấu chậm chạp, đi tới bên ngoài Quỹ Khốc Lâm mới bắt đầu dựng trại. Các tu sĩ Linh Kiếm kỳ ai nấy làm nhiệm vụ nấy, có người dùng kiếm khí chém cỏ dại, cung cấp không gian cho mặt đất, có người bày trận pháp khí bố trí xung quanh doanh địa để tiến hành cảnh giới. Còn có người phụ trách khai lò luyện chế đan dược đơn giản, làm tổ tài dược thiện. Những người không được phân phối đến nhiệm vụ thì tự tìm chỗ tốt, tọa trấn vận công, duy trì lực lượng.

Ngày xưa, công tác đóng quân ở An doanh chưa bao giờ thiếu thôn sung sướng, đặc biệt là trong đội ngũ này còn có một thiên tài đầu bếp thể hệ hoàng kim là Lý Hi, một tay có thể học thành tài, xuất thần nhập hóa, đừng nói tu sĩ cùng cảnh giới, ngay cả một ít trưởng lão Nguyên Anh cũng gần như đồ xô. Không những tư vị tuyệt diệu không thể nói, hơn nữa nhiều loại nguyên liệu phối hợp, còn có các loại ích lợi cố bản bồi nguyên. Mỗi lần có Lý Hi đồng hành, sau khi hạ trại đều đáng được vạn phần chờ mong.

Nhưng hôm nay tất cả mọi người đều hào hứng hạ thấp, nghĩ tới hai vị sư huynh đệ đồng môn đã hoàn toàn thất lạc trong Quỹ Khốc Lâm, lại nghĩ tới đám người mình cứ như vậy vứt bỏ bọn họ. Trong lòng nặng nề khiến đồ ăn ngon cũng khó mà nuốt xuống được.

Trong doanh địa đơn giản này, cũng chỉ có đầu bếp béo lùn Lý Hi còn có thể lạc quan lên.

“Đại sư huynh, Vương sư huynh, đây là canh thịt vừa làm xong, hai bát đầu sẽ cho các người ném thử.”

Lý Hi Nhạc cười ha hả múc từ trong một cái đỉnh nhỏ ra hai bát canh thịt thơm nồng, đưa tới trước người Âu Dương Thương và Vương Lục.

“Ồ? Mùi vị canh thịt này dường như ngon hơn trước kia nhiều.” Âu Dương Thương bưng bát canh, canh thịt còn chưa vào miệng, mùi thơm nồng đậm đã khiến gã hứng thú.

Lý Hi chất phác cười nói: “Không phải vừa rồi vận khí không tệ, trong rừng bắt được một con Trăn Châu, trước kia ta chỉ thấy trong sách, trong truyền thuyết thịt vị ngon, cho dù thả vào trong bảo đỉnh hầm nấu cũng không mất sự non nớt của nó, vào miệng liền hóa.”

Âu Dương Thương buồn cười lắc đầu: “Không thể tưởng tượng được đến lúc mát mát lại có khẩu phúc từ trên trời giáng xuống.”

Vương Lục bên cạnh cũng cười theo, gật gật đầu với Lý Hi, tay phải nâng bát canh muốn vào miệng. Nhưng ngay sau đó, hần đột nhiên đưa tay trái về phía trước, thế đi của cánh tay cực nhanh tựa như kiếm bay hàn mang, trong nháy mắt liền nắm chặt lấy cổ Lý Hi, sau đó tay phải giơ lên, đổ hết bát canh thịt vào trong miệng Lý Hi.

Ngay tức khắc, dưới cằm Lý Hi bỗng nhiên tan ra, phảng phất như ngọn nến bị nhiệt độ cao thiêu đốt, máu thịt, xương cốt tan thành bột mịn, cùng canh thịt ở cửa ra vào rơi vào trước ngực, cùng với pháp bào có công hiệu tránh độc chạm vào nhau, bốc lên một làn khói xanh gay mũi.

“Hắc hắc, vào miệng liền hóa, nói thật sự không sai chút nào.”

Vương Lục cười lạnh vớt bát canh, sau đó gọi ra Khôn Sơn kiểm. Bên cạnh Âu Dương Thương sớm đã yên lặng đặt chén canh xuống đất, cầm trong tay một thanh kiếm phong cách cổ xưa, kiếm ý lạnh lạnh bao phủ lấy Lý Hi.

Dị biến này nảy sinh, tất cả mọi người ở đây đều bất ngờ, nhưng mà Lý Hi thân là đương sự, lúc này lại có vẻ trầm trọng dị thường.

“Các người... Làm sao biết?”

Thanh âm nặng nề từ trong bụng Lý Hi vang lên: cằm và yết hầu của hắn đã hoàn toàn tan mất, căn bản không cách nào mở miệng nói chuyện.

Vương Lục cười lạnh nói: “Xích Huyết độc, vô sắc vô vị, hóa huyết Hủ Cốt. Người cho là chỉ có Ma tộc mới nhận ra loại

độc này sao?”

Trước đây không lâu, khi ở sơn môn tiếp nhận đặc huấn, trưởng lão Lục Ly đã trọng huấn luyện giải pháp Xích Huyết độc...

Lý Hi híp mắt, ánh mắt chất phác của chủ nhân cũ lúc này lại sắc bén lạnh lẽo.

“Các ngươi đã sớm tính kế xong chưa?”

“Đương nhiên là đã tính toán từ lâu rồi, chúng ta đã sớm tính trước là chỉ cần bày ra tư thế nản lòng thoái lui, ngươi tuyệt đối sẽ xuất hiện tại ven đường bởi vì ngươi không dám thả chúng ta về núi cầu viện ngày hôm đó, ra về chật vật, cuối cùng cũng cầu được con cá lớn này của ngươi... Nực cười, ngươi hại hai gã đệ tử Linh kiếm, sao có thể để cho ngươi tiếp tục ở một nơi bí mật ám tiếp tục tiêu dao tự tại một ngày không giết ngươi, ta khó yên lòng...”

“Muốn giết ta? Cũng phải xem ngươi có...”

“Chết đi tạp chủng “

Trong lúc nói chuyện, một đạo kiếm khí Hỗn Động Phá Thiên của Vương Lục trực tiếp đánh nổ đầu Lý Hi.

Cùng lúc đó, một tiếng kêu thê lương dị thường vang lên từ phương xa.

...

Tang lễ của Lý Hi vô cùng đơn giản.

Non xanh nước biếc vờn quanh một phần mộ mộ mạc, ngoài rừng Quỷ Khốc Địa khó có được thanh tịnh, chính là nơi chôn xương của hắn. Bản mạng pháp bảo Thiên Hương đỉnh của Lý Hi đứng ở phía trước bia mộ, dưới đỉnh lửa bếp cháy không tắt, canh thịt trong đỉnh sôi trào vĩnh viễn không khô kiệt. Hơi nước mịt mờ, mơ hồ phảng phất khuôn mặt tươi cười của người mập.

Bên cạnh phần mộ của Lý Hi, mộ mộ của Vương Đông Hoa, Thẩm Nhất Văn theo thứ tự mà sư huynh đệ đứng đó.

Âu Dương thương cảm, các tu sĩ Linh kiếm ở đây nhẹ giọng hát hát tặng đạo ca, tiễn biệt đạo hữu bất hạnh trên đường đi Tiên đạo rời xa bọn họ.

Linh Kiếm phái cũng không hỏi phiền phức lễ nghi, đau thương cùng phần nộ theo tiếng ca vùi lấp đáy lòng, một khúc khúc ca xong, do Âu Dương Thương dẫn đội thiết hạ trận pháp phòng hộ, đuổi dã thú độc trùng đi, bảo vệ nơi đây bình an. Sau đó đoàn người liền tiếp tục bước lên hành trình.

Ven đường, không có bất cứ ai chỉ có một cái chết của Lý Hi, bởi vì lúc này không cần phải làm phức tạp. Hơn nữa, trong thế hệ hoàng kim, cũng không có chuyện gì không rõ ràng, không phân biệt đúng sai.

Vương Lục dùng Hồn Động Phá Thiên kiếm khí chém giết Lý Hi, khiến hắn thân hình câu diệt, thủ đoạn quả tàn nhẫn làm cho người ta không rét mà run, ra tay với đồng môn không chút lưu tình, nhìn như dễ khiến người khác chê trách. Nhưng khi đó ngàn cân một, há có thể cho phép phụ nhân lòng? Hơn nữa Lý Hi bỏ ra kịch độc Hủ Cốt trong nước canh, nhưng lại không có một ai phát hiện ra. Nếu không phải Vương Lục đã được huấn luyện đặc biệt, một nồi canh thịt kia có thể sẽ tạo thành thương vong vô cùng nghiêm trọng.

Lúc đó Lý Hi đã không còn là một nhà bếp thiên tài béo tốt như người ta hay biết, có lẽ khi đó hắn chỉ là một cái xác

không hồn, đổi lại là ai... Cách làm chính xác nhất cũng là an nghỉ.

Huống chi Vương Lục toàn lực phát nổ kiếm khí, chẳng những an táng Lý Hi, mà còn đánh trọng thương nguyên thần trên đó... Tiếng kêu thê lương ở phương xa kia làm kinh động ngàn vạn chim tước, cách xa xôi cũng nghe được rõ ràng.

Vương Lục có Hỗn Độn Phá Thiên kiếm khí có thể nói là Tiên cấp kiếm khí, uy lực mạnh không dưới Kiếm Tâm Thông Minh, chỉ tiếc giới hạn cảnh giới bản thân, chung quy không thể lao động vĩnh viễn. Có lẽ trong khoảng thời gian ngắn có thể cam đoan một đoạn bình an, nhưng về sau, không ai nói trước được.

Vấn đề cần giải quyết còn quá nhiều, ví dụ như... rốt cuộc Lý Hi bị khống chế từ lúc nào vậy? Đoàn người từ đầu đến cuối đều tụ tập một chỗ, cho dù là xây dựng cơ sở, hay là Lý Hi chạy đến chỗ xa hơn để bắt con mồi, lúc nào cũng có sư huynh đệ để quét thần thức, cơ hồ hoàn toàn không có khe hở.

Cũng không phải là hẳn không yên lòng với Lý Hi, mà là thân ở hiểm địa, lại phải đối mặt với cường địch uy hiếp, phải luôn chiếu cố lẫn nhau mới có thể bình an. Chỉ tiếc thủ đoạn thận trọng như thế vẫn xảy ra vấn đề, hơn nữa đến bây giờ vẫn không thể hoàn minh chân tướng, điều này làm cho trong lòng mọi người đều bị ám ảnh.

Phải làm sao tiếp theo đây? Cho dù có dũng khí của tráng sĩ, bỏ qua tất cả trở về sơn môn, nhưng từ Quỷ Khốc Lâm trở lại Linh Kiếm Sơn, đoạn đường này ít nhất cũng phải sáu bảy ngày, rất khó tưởng tượng vị Ma Vương kia sẽ ngồi yên không để ý tới, mà trong đó còn có bao nhiêu đệ tử linh kiếm bị làm hại?

“Vương lục sư đệ, ngươi có ý kiến gì không?”

Trên đường đi, Âu Dương Thương Nguyên Thần truyền âm lặng lẽ hỏi. Không công khai nội dung, là gã lo lắng Vương Lục kỳ thật đã có đáp án, nhưng đáp án kia có thể sẽ phá hủy lòng tin của người khác.

Vương Lục trả lời: “Đáng tiếc là không có... Ta cũng không phải đang giấu diếm cái gì, chân tướng dù cho tàn khốc, chung

quy vẫn tốt hơn là không biết chân tướng. Nhưng mà... Ta dù thế nào cũng không nhớ rõ năm đó trưởng lão đã từng dạy ta, Ma tộc còn có thủ đoạn điều khiển khôi lỗi này nữa.”

“Theo cách nói của ngươi, năm đó sau khi trưởng lão hi sinh tuyệt đại mới hấp thụ kinh nghiệm giáo huấn Chủ Bằng luyện ra đủ loại ứng đối, mà bọn hắc cũng không có khả năng nắm giữ toàn bộ thủ đoạn của Ma tộc, hơn nữa...”

Vương Lục cười khổ nói: “Hơn nữa tuyển lịch sử đã phát sinh biến hóa trọng đại, xuất hiện tình huống mới là chuyện đương nhiên. Chỉ có điều giao chiến cùng đối thủ như vậy, đoạn thời gian tiếp theo có thể sẽ gặp phải cục diện cực kỳ tàn khốc.

Bởi vì không cách nào phán đoán được phương thức điều khiển khôi lỗi của đối thủ, cho nên càng không thể nào dự đoán được sự tình của mập mạp Lý Hi tuyệt đối không phải là lần cuối cùng, hơn nữa đối thủ sẽ càng trở nên giao hoạt.

Lần này, đầu độc bị Vương Lục khám phá, đó là bởi vì bí dược Ma tộc vốn không nên bị nhân loại biết là Xích Huyết Độc, vừa vặn trong phạm vi phân biệt của Vương Lục. Nhưng lần tiếp theo thì sao? Ngay cả trưởng lão Lục Ly cũng chưa từng nói mình có thể phân biệt được toàn bộ độc dược Ma tộc. Vương Lục đương nhiên càng không nắm chắc.

Hơn nữa hạ độc là nhỏ, chỉ cần đối thủ không ngốc là có thể dễ dàng nghĩ ra phương pháp hữu hiệu hơn: Tay chân tương tàn.

Hắn có thể khống chế Lý Hi đầu độc trong đỉnh, sau khi bị nhìn thấu liền trở mặt động thủ, đương nhiên cũng có thể khống chế được những người khác, mặt ngoài giả bộ không có gì khác thường, sau đó đột nhiên bạo khởi đả thương người... Cho dù không thành công, cũng sẽ làm trọng thương quan hệ tin cậy giữa các đệ tử.

Hoàng kim thân là tay chân, lòng can đảm tương chiếu, ăn ý mấy chục năm kiên cố không thể phá vỡ. Nhưng đó là xây dựng trên nền tảng hiểu biết của nhau, nếu như ngay cả đối phương có phải chân nhân hay không cũng không thể kết luận, ăn ý, tin cậy, đều là lời nói trắng.

“Hơn nữa trong này còn ẩn chứa một vấn đề trí mạng a.” Âu Dương Thương đăng chát cảm khái.

Vương Lục gật đầu: “Lúc hấn không chế Lý Hi... Mãi đến tận lúc cuối cùng ta phát hiện Xích Huyết độc trong chén, trước đó thậm chí ta còn không nhìn ra chút manh mối nào.”

“Ta cũng vậy.” Âu Dương Thương nói tiếp: “Ngụy trang không chệ vào đâu được, không khác gì người thật, ngay cả chi tiết nhỏ nhất cũng bắt chước hoàn mỹ không tỳ vết. Điều này chỉ ra, hấn đã hoàn toàn nắm giữ nhân cách của Lý Hi, cùng với... ký ức.”

Vương Lục nói: “Hoàng kim các ngươi thân như tay chân, mấy chục năm tu hành đều thẳng thắn tương đối, gần như không có bí mật gì với nhau, cho nên... Hấn chỉ cần không chế một người, chẳng khác nào có thể tìm hiểu ngọn nguồn bắt được tất cả những người khác.

Âu Dương Thương cười khỏ.

“Nói đến, lúc trước trưởng lão môn phái nuôi dưỡng các ngươi, không suy nghĩ tới vấn đề này sao? Tu hành còn thấp thời gian thì không nói, nhưng đợi ngày sau các ngươi có thành tựu, lúc các ngươi chấp chương một phương lãnh thổ Linh Kiếm Phái... Chỉ cần có người dùng Sư Hồn Thuật, cả môn phái xong đời chưa?”

Âu Dương Thương không trả lời, mà chuyển đề tài sang chỗ khác: “Không biết hai tên sư đệ về núi báo tin... hiện tại thế nào rồi?”

“Nghĩ kỹ rồi, nếu trong khoảng thời gian này đối thủ kia một mực dây dưa với Quỷ Khốc Lâm, những phương diện khác hấn là không kịp chiếu cố, cho nên bọn họ có cơ hội rất lớn thành công trở về sơn môn. Chẳng qua...”

Âu Dương Thương nói: “Bất quá rất khó tưởng tượng đối thủ sẽ lộ ra sơ hở lớn như vậy... Đáng tiếc hiện tại cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước.”

“Đúng rồi, vừa rồi ta đột nhiên nghĩ đến một chuyện.” Vương Lục nói xong thì lắc đầu nhưng không nói tiếp: “Nhưng mong là sẽ không tệ lắm.”

Âu Dương Thương liếc gã một cái, với tính tình của Vương Lục, rất ít khi nói ra lời gì không nói xong khiến gã kiêng kị như vậy... Sợ rằng sự tình kia thật sự không dễ nói ra như vậy.

Mà việc đó, bản thân hắn cũng đoán được, quả thật là... nhưng cũng đừng trách móc.

Phái linh kiếm hậu thế từng có một định luật của Vương Vũ, nội dung là: Chỉ cần Vương Vũ có khả năng mất tiết tháo, cho dù khả năng này có nhỏ bé không thể tưởng tượng nổi... Nàng nhất định sẽ ném cho người xem.

Cùng một đạo lý, chỉ cần sự tình còn có khả năng làm hỏng, vô luận người không tình nguyện bao nhiêu, đều phải đối mặt với nó.

Chuyện Vương Lục và Âu Dương Thương lo lắng, một ngày sau mới xuất hiện.

“Hừ “

Vương Vũ rên lên một tiếng, phá vỡ yên tĩnh mà đội ngũ đang tiến lên.

Đoàn người đang lặng lẽ phi hành trên một con sông lớn, quần ma loạn vũ trong sông, là hiểm địa nổi danh phụ cận, nhưng cũng là một con đường tắt trở về Phúc Tuyên.

Mấy ngày trước, ba người Âu Dương Thương, Vương Lục, Vương Vũ chính là vượt qua con sông lớn này, từ đường tắt chạy đến Quỷ Khốc Lâm. Chỉ cần qua sông vượt qua mặt sông khoảng cách hơn trăm thước, an tĩnh không tiếng động, thì sẽ không quấy nhiễu đến tinh quái cường đại dưới đáy sông.

Mà lần này, đoàn người vượt sông trước bị trăm cách thức bàn giao, trong quá trình qua sông cũng là cẩn thận từng li từng tí, mắt thấy hành đạo quá nửa, lại bỗng nhiên sinh dị biến.

Nhóm Âu Dương Thương lập tức quay đầu lại, đã thấy Vương Lục đi trước gã một bước tới bên cạnh Vương Vũ, tay phải cầm Khôn Sơn Kiếm chống lên Vô Tướng Kiếm bao phủ chặt chẽ nàng ở bên trong, tay trái Hỗn Độn Kiếm Khí quanh quần đầu ngón tay vận sức chờ đợi.

Với tính tình của Vương Lục, không nên có trình tự sức thế chờ đợi. Một khi đã xác nhận địch tập kích, kiếm khí sẽ không

chút lưu tình mà nổ tung ra, nhưng lúc này gã không thể không nhin.

Bởi vì người ra tay đánh lén Vương Vũ chính là Lưu Hiền Vũ.

Điều này ngay cả Vương Lục cũng bất ngờ, gã hoài nghi tất cả mọi người trong đội, nhưng đích xác không có hao tổn quá nhiều tâm tư trên người Lưu Hiền. Bởi vì năm đó gã còn sống, cũng là trưởng lão truyền công của Linh Kiếm phái trên tuyến lịch sử thực sự, thực lực sâu không lường được... Mặc dù đó là Lưu Hiền một trăm năm, nhưng trong lòng Vương Lục lại không tránh khỏi vì vậy mà có ý định đầu nhập làm chủ.

Có trời biết vì sao đôi thủ có thể nắm được sơ hở này để không chế Lưu Hiền Hiền. Hắn đã thi triển một kiếm lãng lệ ác liệt với Vương Vũ. Nếu không phải Vương Lục Chung quy là liệt kê Vương Vũ làm đối tượng trọng coi trọng điểm thì một kiếm này đã có thể làm hấn hương tiêu ngọc vẫn.

“Như hôm nay Thiên Kiếm đường có tới mười người, năm đó hoàng kim nhất đại cũng là hạng người không có triển vọng? Sư bá người không khỏi quá khiêm tốn a, chỉ bằng một kiếm này của người, cho dù không được xem là hàng đầu trong hoàng kim thế hệ, nhưng tiêu chuẩn trung thượng cũng là khẳng định.”

Vương Lục có chút phức tạp nhìn Lưu Hiền trước mặt, thật sự không nghĩ ra lại là người a... Muốn trách, thì trách cái lịch sử tuyến chết tiệt kia đi.

Nghĩ tới đây, Hồn Động kiếm khí của Vương Lục không còn do dự, liền muốn phá thể mà ra. Nhưng vào lúc này, Lưu Hiền bỗng nhiên thần sắc ngẩn ra, mặt lộ vẻ mờ mịt.

“Ta... Ta bị làm sao vậy?”

Kiểm khí của Vương Lục lập tức ngưng lại: “Lưu Hiền?”

Lưu Hiền lắc lắc đầu: “Vừa rồi... hình như thần trí có chút hoảng hốt, sinh ra cái gì vậy?”

Sau đó hắn nhìn thấy Vương Vô Tướng kiếm của Vương Lục và Vương Vũ đang ở bên cạnh Vương Lục, đang trầm mặc bạo tạc vết thương trên cánh tay.

Lưu Hiền mặc dù không phải kinh tài tuyệt đỉnh, nhưng cũng không phải đồ dân, lập tức tỉnh ngộ cái gì.

“... Đúng, là ta làm sao? Vừa rồi ta bị kẻ địch đoạt xá, hương Vương vũ sư muội ra tay sao?”

Mọi người xung quanh xúm lại, dùng ánh mắt phức tạp nhìn Lưu Hiền. Có hoài nghi, có đồng tình... không giống nhau.

Vương Lục lại cảm khái trong lòng: Đối thủ quả nhiên nghĩ đến chiêu đoạt xá này: Đoạt xá, sau đó thả cho hắn tự do, để lại một cục diện rối rắm, xem bọn hắn giải quyết như thế nào.

Đối mặt với một vị sư huynh đệ đồng môn từng có tiền lệ, quan hệ tin cậy một đời hoàng kim... Còn có thể duy trì được nữa sao?

Mọi người còn có thể không giữ lại chút nào tín nhiệm Lưu Hiền nữa sao? Ai có thể bảo đảm tư thái vô tội của y bây giờ không phải là nguy trang chứ? Dù sao sau khi đối thủ đoạt xá, có thể hoàn mỹ phục hồi mọi cử động của chủ nhân cũ.

Nếu là hạ sát thủ, không chút do dự mà đem Lưu Hiền chém giết xử quyết, mọi người ở đây... thực sự có thể坦然 nhiên đối mặt với đôi mắt vẫn hiện ra vẻ vô tội sao? Nửa đêm tĩnh mịch, không lo tâm ma quấy phá sao?

Đây quả thực là công tâm thuật cao minh nhất...

“Vương lục... sư huynh.” Lưu Hiền thanh âm run nhè nhẹ: “Xin lỗi...”

Sau đó, gã hoành kiếm trong tay, mũi kiếm vẫn còn dính máu tươi trên cánh tay Vương Vũ, nhưng lúc này lại nhắm ngay cổ họng của gã.

Hiển nhiên, vấn đề này Lưu Hiền cũng đã suy nghĩ rất rõ ràng, hiện tại y đã trở thành gánh nặng trong đội ngũ, cho nên y cũng xuất ra quyết đoán, chuẩn bị sát thân thành nhân.

Nhưng ngay khoảnh khắc sau, Vương Lục đã ra tay, Hỗn Độn Phá Thiên Kiếm Khí đâm ra từ đầu ngón tay.

...

Luận về quyết đoán ra tay, ít người có thể so được với Vương Lục. Ngay khi Lưu Hiền Chính sắp dẫn kiếm tự vẫn, Hồn Độn Phá Thiên kiếm khí phá thể mà ra.

Nhưng mà khác với dự liệu của những người xung quanh, kiếm khí cũng không phải chỉ kiếm trong tay Lưu Hiền, mà là đâm vào sông lớn dưới chân.

Tiếng âm âm nổ vang, nước sông phóng lên tận trời, kiếm khí tàn sát bờ bãi, trong sông không ít tôm cá tan xương nát thịt. Mà đáy sông, cự thú lúc thức tỉnh tức giận gào thét cuộn cuộn mà đến.

Đội ngũ, cùng Vương Lục vô cùng ăn ý với Âu Dương Thương rống giận lớn: “Đi”

Một tiếng gầm giận dữ này dùng tới chân khí Kim Đan, chấn nhiếp lòng người công hiệu không thua gì tiếng sư tử hồng của Thiên Tông, thanh âm vang lên tứ tán, chặn lại tiếng gào thét của cự thú dưới đáy sông, chấn động khiến cả sông lớn sóng cả quay cuồng. Các tu sĩ Linh Kiếm sư trên sông cũng rạo rục tinh thần, pháp lực toàn thân không tự chủ được bốc lên, thân thể như bị ngoại lực hấp dẫn, đi theo Âu Dương Thương tiến về phía trước.

Sau một khắc, cự thú dưới đáy sông cảm nhận được ý vị khiêu khích, từ trong giấc ngủ hoàn toàn nổ tung, một đạo băng chùy màu xanh đậm từ đáy sông phóng lên tận trời, cự đại xương sống đem tất cả mọi người bao phủ trong phạm vi đóng băng của nó. Mà ngàn cân một khắc, Vô Tướng kiếm của Vương Lục cùng Hư Không Thổ Thuần của Âu Dương Thương đồng thời ra tay, chạm thẳng vào chính diện băng trụ.

Sau một tiếng nổ nặng nề, hai người bị lực phản chấn đẩy thẳng lên trời, nhưng bởi vậy mà ngưng đông của băng trụ cũng tạm hoãn lại một khắc. Những người còn lại không dám chần chừ, toàn lực bỏ chạy, dưới sự uy hiếp của cự thú dưới đáy sông, giờ khắc này đều rối rắm, chần chừ cũng bị quét sạch, chỉ có ý chí muốn sống chiếm cứ tất cả.

Sau một khắc, sau lưng mọi người, một đạo băng chùy nổi thẳng mây xanh ngưng kết thành hình, giữa sông bơi đến phi diều trên bầu trời, toàn bộ đông kết trong cột băng, sinh cơ mất đi mà nếu không có đạo băng trùy này, nửa đoạn xương cốt hơi lệch một chút, đoàn người Linh kiếm phái cũng khó may mắn thoát khỏi.

Nguy cơ vẫn chưa chấm dứt, cự thú công kích đã bị ngăn cản lại. Nhưng cự thú làm chủ sông lớn, thủ hạ tằm của tướng lại nhiều vô số kể, lúc này nhao nhao nhảy ra ngoài, thi triển yêu thuật bắt đầu hành động quấy nhiễu các đệ tử Linh kiếm.

Có con cuốn nước sông hình thành vòng xoáy, có con bố trí sương mù dày đặc che khuất bầu trời, còn có con lấy yêu khí trong tay oanh kích từ xa, còn có con nhảy ra khỏi mặt nước, chính diện chặn đường.

Những quân tằm tướng này mặc dù chỉ là binh lính tạp nham trong sông lớn, nhưng lại không thiếu hạng người thực lực kinh người. Trong đó có vài con của xanh thành tinh thành nội đan sung mãn, quang hoa tràn đầy, nghiêm nhiên đã có thực lực tu sĩ cấp Kim Đan.

Lúc này Âu Dương Thương cùng Vương Lục còn đang đề phòng cự thú, không rảnh phân tâm ra tay tương trợ. Mà những người khác trong đội tuy đều là tinh nhuệ cùng thế hệ, lại vừa vặn không có loại đột kích có thể một mạch từ trước đến nay chưa từng có, từ trước đến nay dẫn dắt đội ngũ thoát khỏi khốn cảnh——Hoàng Kim trên dưới trăm người, có thể nói đột kích cũng phi thường hiếm thấy.

“Mọi người... Đi theo ta.”

Vào thời khắc mấu chốt, Lưu Hiền gầm lên một tiếng, toàn thân đắm chìm trong hào quang màu vàng, sóng pháp lực kinh người bành trướng khuấy động.

“Ngươi...ngươi đang thiêu đốt tiên thiên nguyên khí?” Bên cạnh hắn, Tạ Minh Huyền kinh ngạc không thôi: “Ngươi thành Hư Đan chưa lâu, tùy tiện vận dụng tiên thiên nguyên khí là...”

“Là chuộc tội của ta...” Lưu Hiền cất tiếng rống giận, phi kiếm trong tay hóa thành một cây cầu nổi thẳng tới phía trước,

thân cây cầu hướng về phía đó, quần ma tán loạn, mấy con cua xanh cũng lắc lư thân hình, bị bức bách không đứng vững.

“Mọi người đuổi theo!” Tạ Minh Huyền không hề chần chừ, đồng thời cũng bùng lên tiên thiên nguyên khí, dùng lực lượng giúp đỡ Lưu Hiền Nhất, khiến cho cây cầu vàng trở nên ngưng thực.

Ngay sau đó, những người còn lại cũng nhao nhao đuổi theo, dùng lực lượng bản thân gia cố cây cầu, sau đó đi dọc một đường về phía trước, không ai có thể ngăn cản.

Một đoàn người dùng tốc độ nhanh nhất hướng bờ sông bên kia chạy vùn vụt, trong lúc đó cũng không có ai rảnh rỗi mà lại muốn làm chuyện khác. Gia cố cầu vàng, làm quần ma sông lớn không cách nào tới gần...

Lưu Hiền thiêu đốt tiên thiên nguyên khí phóng thích cây cầu vàng có công hiệu trừ tà rất mạnh, trải qua sự liên thủ của một đám Linh kiếm tu sĩ lại càng không thể phá vỡ. Mấy con cua xanh đại tướng điên cuồng đánh ra mấy cặp càng lớn, mỗi một đòn đều có lực lượng phá núi phá đá, nhưng đánh không thoát được cầu vàng thông lộ. Cự thú duy nhất có khả năng đánh vỡ cây cầu vàng, lại không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, thủy chung không ra tay nữa.

Sông lớn rộng rãi, cuối cùng cũng có phần cuối, không biết qua bao lâu, cuối cầu vàng rốt cục đặt lên bờ, mà lên đến bờ, liền không còn là phạm vi thế lực tinh quái của sông lớn nữa, đám lính tôm tướng của nhao nhao không cam lòng lui trở về, sau đó chuyển dời lực chú ý đến hai người đang xoay quanh trên bờ sông.

Vương Lục và Âu Dương thương thủy chung không có đuổi theo cầu vàng, cũng không phải là do tự tin, mà là vì con cự thú ở sâu trong sông lớn kia, chỉ có bọn họ mới có thể miễn cưỡng ngăn cản một chút, cho nên bọn họ phải lưu lại đoạn hậu. Đương nhiên, đối mặt với tinh quái bậc này, hai người bọn họ cũng không có lòng tin thủ thắng, nhưng lại có đầy đủ thủ đoạn khiến đối thủ sinh ra kiêng kỵ, không dám tùy tiện khơi mào chiến tranh toàn diện.

Vương Lục thu hồi Vô Tướng kiếm pháp, vận chuyển Hỗn Độn Phá Thiên kiếm khí đến cực hạn. Hai tay kiếm khí tràn

đầy, không ngừng đánh nát không gian, phảng phất như xé rách Âm Dương, khuấy động hỗn độn dị thú hồng hoang. Mà Âu Dương Thương cũng đem phi kiếm cấp Linh Bảo trong tay tế ở trước ngực., Kiếm quang như sóng, nơi đi qua hơi nước bốc lên, giống như đại hạn buông xuống. Âu Dương Thương trời sinh thân thiết cùng đại địa, Thổ Đức Chi Thể hơn Thổ Hành Thiên linh căn, đây vốn nên là đặc tính am hiểu phòng thủ, nhưng hẳn sau khi đem năng lực này biến đổi phương thức sử dụng, nghiêm nhiên hóa thân thành thiên địch của sinh vật trong nước - Hạn Chấn Huyền.

Hai người đều buông bỏ tư thế phòng thủ, toàn lực tấn công. Nếu là cự thú sông lớn thật sự không tiếc tử chiến, có lẽ bọn hắn không địch lại., Lại có thể khiến đối thủ trọng thương vĩnh sinh không thể khởi. Đây không phải là tu vi cảnh giới của bọn họ vững chắc bao nhiêu, mà là công hiệu vô thượng của Hỗn Độn Phá Thiên kiếm khí cấp Tiên. Công pháp cấp Tiên, mấy vạn năm qua tu sĩ nhân loại tư cầu tiên hương đạo tích lũy kết tinh, cũng là nguyên nhân căn bản mà tu sĩ nhân loại thống trị thiên hạ. Mà đối với đối thủ như vậy, không có bao nhiêu tinh quái nguyện ý tử chiến.

Tinh quái thành đạo không dễ, cường giả như cự thú sông lớn, hơn phân nửa là phải tu hành ngàn năm, vượt qua vô số kiếp nạn. Mà nhân loại thường thường trong vòng trăm năm có tu vi ngang nhau, cho nên trừ phi cần thiết, rất ít tinh quái nguyện ý tranh đấu sinh tử với nhân loại.

Cuối cùng cự thú cũng không lựa chọn ra tay, để cho hai người rời đi. Vương Lục cùng Âu Dương Thương ở trên cao xoay quanh một vòng, thấy tình thế đã định, liền theo sát đội ngũ vượt sông, ở bên bờ nghỉ ngơi và hồi phục.

Lúc rơi xuống đất, hai người không hẹn mà cùng thân hình lắc lư, phun ra máu đen —— đó là cái giá chính diện ngăn cản băng trụ. Nhưng sau khi hộc máu, sắc mặt hai người lại hồng nhuận hơn rất nhiều, hiển nhiên đã hoàn toàn đè nén thương thế xuống.

Nhưng bây giờ sự chú ý của đội ngũ đã không còn là hai người bọn họ, mọi người vây thành một vòng, ở giữa thì là Lưu Hiển khoanh chân ngồi.

Thấy Âu Dương Thương đến, mọi người tự giác phân ra đất trống. Âu Dương Thương cũng không nhiều lời, tiến lên vài bước đến phía sau Lưu Hiền, sau đó xuất thủ đặt trên đỉnh đầu Lưu Hiền. Dùng phương pháp thể hồ quán đỉnh, trợ giúp lực lượng Hư Đan cường bạo trong Thuận Ngọc Phủ. Lấy Kim Đan chí thuần chí tinh trong đó bù đắp cho Tiên Thiên Nguyên Khí thiếu hụt.

Một lát sau, sắc mặt Lưu Hiền có chút chuyển biến tốt đẹp, y hít một hơi thật sâu rồi đứng dậy, chấp tay thi lễ với sư huynh.

Âu Dương Thương gật đầu, sau đó ánh mắt nhìn về phía những người khác: “Mọi người hiểu chưa?”

Đám người Tạ Minh Huyền gật đầu rồi rít, sau đó cảm kích nhìn Vương Lục. Nhất là Lưu Hiền, hẳn còn khom người thật sâu, gần như quỳ xuống hành đại lễ.

Vừa rồi ở trên sông lớn, Lưu Hiền Bất hạnh bị Ma tộc khống chế tâm thần, ra tay đánh lén Vương Vũ. Sau đó mặc dù khôi phục thần trí, nhưng lại gặp phải cục diện tin tưởng tan vỡ.

Một người bị Ma tộc điều khiển qua, có đáng tin nữa hay không? Hoặc là nói, chứng minh hẳn là chính mình mà không phải Ma tộc nguy trang?

Thật ra đây là một nan đề khó giải. Bởi vì lúc trước Lý Hi nguy trang hoàn mỹ không tỳ vết khiến cho bất cứ hành vi tự chứng minh trong sạch đều lộ vẻ bất lực. Vì vậy Vương Lục chủ động ra tay, cung cấp một cơ hội đi ra.

Đơn giản mà nói, dùng mạng để liều.

tín nhiệm thứ này vốn không phải thuần túy là lý trí, muốn lý trí chứng minh sẽ chỉ rơi vào cạm bẫy, mà phương pháp đơn giản nhất là dùng nhiệt huyết và tình cảm.

Khi mọi người tận mắt thấy Tạ Minh Huyền không tiếc mạo hiểm thân vẫn đạo tiêu, dứt khoát thiêu đốt tiên thiên nguyên khí đúc thành kim cầu, hoài nghi có lớn hơn nữa cũng tan thành mây khói - hoàng kim thể hệ đầu vốn đã có tình cảm sâu đậm ràng buộc, muốn xây dựng lại tín nhiệm cũng chỉ cần một cơ hội mà thôi.

Vương Lục dùng tốc độ nhanh nhất cung cấp cơ hội, mà Lưu Hiền cũng không phụ kỳ vọng, bắt lấy cơ hội này. Hôm nay

mọi người đã quên mất Lưu Hiên bị Ma Vương khống chế đi qua, một lần nữa tiếp nhận hấn làm huynh đệ làm tay chân.

Đương nhiên, nếu quả thật sự muốn so sánh thì trong này quả thật có rất nhiều chỗ thắc mắc, ví dụ như mục đích Vương Lục ra tay quá tận lực, hành vi vừa rồi của Lưu Hiên Phương rất có thể chỉ là nguy trang của Ma tộc, nhưng cũng không khác gì nhau lắm. Ma tộc đã có thể thần không biết quỷ không hay khống chế Lưu Hiên, cũng có thể khống chế bất cứ kẻ nào khác, mù quáng hoài nghi căn bản là vô nghĩa. Chỉ cần cảm tình nói trôi chảy là đủ rồi.

Một bước cờ này của Ma tộc là muốn phá hủy tín nhiệm của thế hệ hoàng kim, mà nhiệm vụ của tu sĩ linh kiếm chính là bảo vệ phần tín nhiệm này, mà một hiệp giao phong này, hiển nhiên là Linh Kiếm phái đã thắng. Đồng thời, nếu Ma tộc không diễn trò mới, hiệp tiếp theo giao phong vẫn là các đệ tử thủ thắng.

Sau khi sửa sang lại đội ngũ một lần, Âu Dương Thương nói: “Cách nền móng Phúc Tuyên đã rất gần, kế tiếp mọi người vất vả hơn một chút, không cần nghỉ ngơi, toàn lực lên đường đi.”

Một ngày sau, mọi người chạy tới Phúc Tuyên.

Trong căn cứ Phúc Tuyên, đã tụ tập quá nửa thế hệ hoàng kim. Từ sau Vương Đông Hoa, Thẩm Nhất nghe nói song song ở Quỷ Khốc Lâm chết đi, Âu Dương Thương ngay tại căn cứ tạm thời ngoài Quỷ Khốc Lâm đã hướng đến Phúc Tuyên gửi thư, yêu cầu bọn hấn nghĩ biện pháp liên hệ tất cả những người khác, mau chóng tụ tập tại nền móng Phúc Tuyên.

Đối thủ xuất quỷ nhập thần, thủ đoạn khó lường, hơn nữa rõ ràng là đang nhắm vào đệ tử Linh kiếm, lúc này lại cấp tốc bồi dưỡng mũi châm vuông như thế nào, cũng không có khả năng bỏ mặc đệ tử Linh kiếm hành động độc lập tại vùng đất hoang man này.

Sau khi chạy tới căn cứ Phúc Tuyên, Âu Dương Thương lập tức hỏi: “Sơn môn có thư hồi âm không?”

Mấy ngày trước hai vị sư đệ về núi cầu viện cũng nên có kết quả, vô luận thành hay không...

Dương Phi đã sớm đoán được đại sư huynh sẽ nói ra vấn đề này, trên mặt liền tươi cười.

“Sư phụ đã hồi tín, ba ngày sau viện quân sẽ tới.”

Trong nét tươi cười, ẩn chứa lòng tin nắm chắc thắng lợi trong tay.

...

Vài ngày trước, Vương Lục cùng Âu Dương thương phái ra hai vị sư đệ về núi cầu viện, kỳ thật cũng không ôm Hi lớn mật cầu viện.

Nếu tất cả đều thuận lợi đương nhiên là tốt nhất, Linh Kiếm trưởng lão thậm chí cường giả các môn phái khác của Vạn Tiên minh đều sẽ chạy đến trợ giúp, đến lúc đó Ma tộc có thủ đoạn thông thiên cũng sẽ tan thành mây khói.

Lúc trước Vương Lục không cách nào phán đoán át chủ bài của đối thủ, không dám tùy tiện mở rộng quy mô chiến tranh. Hiện tại Hắc Triều đã bị ngăn chặn, có thể không còn gì cố kỵ rồi.

Tuy nhiên đối với chuyện cầu viện, cũng thực sự không thể ôm kỳ vọng quá cao, bởi tình thế này đối với đối thủ mà nói cũng không khó để phán đoán, chỉ cần Ma tộc không ngu ngốc đến mức về đến nhà, nhất định sẽ nhìn ra được sự quan trọng của tin tức phong tỏa. Chỉ cần giết sạch đám đệ tử Linh kiếm này, căn cứ vào đặc tính cách tin tức ngăn cách của Man Hoang, Linh Kiếm sơn môn nhất thời nhất thời nửa khắc rất khó phát giác dị thường, mà chờ bọn hắn hiện tại vấn đề, Ma tộc đã sớm hoàn thành bố trí, không còn e ngại bất cứ kẻ nào nữa. Chỉ cần giết Vương Lục, thủy triều kinh khủng trong sa mạc kia sẽ tiếp tục tích lũy cho đến khi bạo phát. Dưới thủy triều đen kịt quét qua, Linh Kiếm phái sẽ đi lên con đường chân thật trên đường đường lịch sử.

Cho nên ngay từ đầu, phái người về núi cầu viện đã có ít nhiều tính chất đánh bạc. Chỉ là tình thế lúc đó, một bước cờ này không thể nào không đi, cho nên dưới cân nhắc của Âu Dương Thương Quyền, vẫn chọn hai gã sư đệ tinh thông độn thuật, am hiểu bảo mệnh hồi sơn truyền tin.

Cũng may tình thế sau này triển khai, tuy rằng cũng không quá thuận lợi, nhưng tóm lại vẫn có thể khống chế. Hiện giờ cho dù hành động của hai sư đệ kia không thuận lợi, tin cầu viện cũng không thể đưa về sơn môn... Phúc Tuyền căn cứ cũng đã

tập hợp quá nửa nhân số, kế tiếp chỉ cần có thể dẫn dắt những người này đoàn tụ về núi, coi như là thắng lợi.

Hôm nay nghe nói hai vị sư đệ thành công truyền tin cầu viện đến, Âu Dương Thương cuối cùng cũng thở phào một hơi thật sâu.

Một đường đi tới, hấn với tư cách là đại sư huynh, áp lực đè nặng khiến hấn cảm thấy vô cùng mệt mỏi, cường địch thâm sâu khó lường, Hắc Triệu Ma tộc khủng bố, thân gia của hơn trăm sư huynh đệ đều gánh vác tất cả, mà lúc này hấn cũng chỉ là một người trẻ tuổi mới vừa thành tựu Kim Đan mà thôi.

Cũng may đợt khảo nghiệm gian nan này cuối cùng vẫn là kết thúc.

“Ba ngày nữa viện quân sẽ đến, như vậy ba ngày này mọi người cần phải cẩn thận, không được ngã trước bình minh.

Sau khi dặn dò sơ lược với Dương Phi, Thái Hà và người phụ trách Phúc Tuyên Cơ sở, Âu Dương Thương liền trở về phòng của mình chuẩn bị nghỉ ngơi, đoạn đường này hấn cũng thật sự mệt mỏi.

Nhưng sau khi đẩy cửa phòng, đã thấy trong phòng sớm có người. Nhìn thấy người nọ, Âu Dương Thương không khỏi cười khỏ: “Vương lục sư đệ tinh lực thật tốt, người không mệt sao?”

Vương Lục nói: “Đã sắp mệt thành chó rồi, cho nên đặc biệt tới đây nghỉ ngơi và nhàn rỗi.”

“... Sư đệ người vẫn nên nói thẳng đi, đừng nói chuyện nhàn rỗi gì nữa thì miễn đi.”

Vương Lục nói: “Ồ, ta vốn nghĩ khó có được một kỳ nghỉ phép, không ngại tỏ vẻ thân thiết với nhau một chút, nhưng nếu người đã kháng cự tình hữu nghị thuần khiết trong đồng tính như vậy, ta cũng đành phải...”

Âu Dương Thương thật sự không đành lòng nghe tiếp, vội vàng ngắt lời nói: “... Đối với việc viện quân ba ngày sau đến, người có ý kiến gì không?”

Vương Lục thở dài nói: “Đương nhiên là có, ta đến tìm người trừ hưu nhân thân thiện ra, chính là muốn thương thảo việc

này. Dựa theo tuyến lịch sử trước kia, trên dưới Linh Kiếm phải đều là toàn quân bị diệt. Mà chính bởi vì ta biết điểm này, cho nên lúc trước thủy chung phản đối đưa trưởng lão môn phái tới. Đáng tiếc tình thế biến hóa, cuối cùng vẫn là đi lên con đường cũ... Tuy nói chúng ta đã làm đủ biện pháp an toàn, dù sao vẫn phải gánh vác thật lớn phong hiểm.”

Âu Dương Thương nói: “Đôi đầu với địch nhân cường đại như vậy, làm gì có chuyện không gánh vác nguy hiểm chứ. Bây giờ Hắc Triều đã bị người phong bế, mà sau mấy lần giao phong với địch nhân, thủ đoạn của đối phương tuy thần bí khó lường, nhưng nếu nói có thể diệt hoàn toàn trưởng lão Linh Kiếm thì hiển nhiên là không thể... Về tình về lý, chúng ta đều không cần lo lắng suông, từ lúc người xuyên không tới đây, đường lịch sử đã phát sinh biến hóa không thể phục hồi như cũ.”

Vương Lục gật gật đầu: “Ừm, vấn đề này tạm thời sẽ bỏ qua. Chúng ta thảo luận một vấn đề, ba ngày qua đối với tất cả mọi người đều vô cùng gian nan, thoát nhìn thực lực của hơn năm mươi người căn cứ Phúc Tuyên này nhìn như không lồ., Nhưng dưới sự thâm thấu thâm nhập của đối thủ, số người nhiều hơn sẽ khiến sơ hở càng thêm nhiều. Có thể bảo vệ chiêu số của Lưu Hiến Nhất một không được nữa, tiếp theo nếu xảy ra sai sót, hơn năm mươi người sẽ nội loạn, cho dù người và ta ra tay chỉ sợ cũng khó áp chế được.”

Âu Dương Thương gật đầu: “Nói không sai, cho nên vừa rồi ta nhờ Dương Phi mang theo sư đệ am hiểu bày trận gia cố nền móng Phúc Tuyên, phối hợp thêm yêu khí kết giới Long Giao đi lưu lại...”

Vương Lục ngắt lời nói: “Phúc Tuyên trụ sở dù có kiên cố như thế nào, chung quy cũng chỉ là xuất phát từ tay đám trẻ tuổi cảnh giới cao nhất Kim Đan chúng ta. Lúc chúng ta ở Quỷ Khốc Lâm, toàn bộ tinh thần đề phòng cũng không thể nào phòng được đối phương thâm thấu vào, trở lại Phúc Tuyên cũng không có khả năng nắm chắc.”

Âu Dương Thương thở dài: “Ta biết, cho nên ta cũng nhờ Thái Hà làm bố trí khác.”

“Nghiêm chỉnh quản lý nội bộ, đối với mỗi vị đệ tử thi hành giám sát nghiêm ngặt sao... Ý tưởng là đúng, nhưng ta luôn

cảm giác lực lượng thủ đoạn vẫn chưa đủ.”

Âu Dương Thương nói: “... Ừm, chỉ dựa vào mấy người Thái Hà sư muội cũng không an toàn, cho nên ta dự định sau khi nghỉ ngơi một chút sẽ tự mình ra mặt ở bên trong căn cứ tuần tra...”

“Phúc Tuyền cơ sở là xây dựng trên cơ sở long cung, ban đầu chủ nhân nơi đây đông đảo thủ hạ, long cung quy mô cực lớn, dựa vào một mình người có thể cam đoan không lưu lại tử giác sao? Thêm nữa ta cũng không đủ. Theo ta thấy, không bằng người ra mặt ra lệnh cho tất cả mọi người tập hợp ở đại sảnh long cung, sau đó trong đại sảnh do ta và người bố trí trận pháp., Giới hạn mọi người trong hàng rào một trượng vuông, trong vòng ba ngày mà trưởng lão đến, tất cả mọi người phải ở lại hàng rào này, không được tự tiện dùng ngoại phóng pháp thuật, nếu vi phạm sẽ bị Ma tộc phụ thể luận xử, tất cả mọi người cùng công kích.”

Âu Dương Thương cười khò nói: “Biện pháp này của người hoàn toàn là dùng kiếm đi trượt, nếu thật sự thực sự thực sự thực hiện theo thứ tự, đúng là có thể dẫn dắt hỗn loạn đến mức lớn nhất của cả Ma tộc, nhưng chẳng khác nào đang nghi ngờ tất cả các sư đệ sư muội ở đây đều không thể tin cậy, đã gieo xuống mầm mống hoài nghi.”

Vương Lục nói: “Vốn không thể tin cậy, trên lý thuyết ngay cả hai người chúng ta cũng không đáng tin cậy, chẳng qua hiện tại không có người đủ tư cách chất vấn người và ta mà thôi. Hơn nữa đại sư huynh, lấy sự ăn ý của hai chúng ta, người cũng đừng nói với ta một chiêu này trước đó người cũng không ngờ được.”

Âu Dương Thương bị Vương Lục chất vấn như vậy, cũng chỉ có trầm mặc mà thôi.

“Đừng thẹn thùng, trước khi ta đến, đến cửa phòng mình còn không khóa, rõ ràng là muốn chờ ta sao...”

“...” Âu Dương Thương vẫn không nói lời nào, chỉ yên lặng lui về phía sau nửa bước, cách Vương Lục một khoảng xa.

“Này, loại tư thái che đậy tài hoa này của người vô cùng dễ khiến người ta hiểu lầm, làm không nổi một câu.”

Âu Dương Thương trầm ngâm một lát: “Hai vấn đề, một là chuyện này hoàn toàn chính xác là do ta không nên ra mặt...”

“Biết rõ, đề nghị đặc tội này đương nhiên là ta nói, lát nữa triệu tập tất cả mọi người họp, ta phụ trách đề nghị, người không cần tỏ thái độ, tự nhiên sẽ có người ra mặt ủng hộ... Việc này người có thể tin nhiệm sự đệ sự muội của người.”

Âu Dương Thương lại cười khỏ: “Loại lợi dụng thủ đoạn chính khách để tin nhiệm người khác này thật khiến người ta chán ghét.”

Vương Lục lật tay lấy ra một khay đậu phộng dầm chua: “Lời nói buồn nôn thì có thể có chút chua xót, nhưng chuyện vẫn phải làm tiếp... Chúng ta vừa ăn vừa nói. Trong lúc tin nhiệm nguy cơ, tạo một thần tượng không cần thiết, mà thần tượng này không phải thuộc về người. Nhưng vấn đề tiếp theo thì tương đối phiền toái., Dùng trận pháp hạn chế hành động của mọi người, đương nhiên có thể bảo vệ an toàn nội bộ, nhưng một khi ngoại địch chính diện xâm lấn, người bị hạn chế ở hàng rào khó tránh khỏi bị động. Cho nên ta đề nghị giữ ta lại bên ngoài.”

“... Người thật đúng là dám nhắc tới a, đổi lại là người khác, chỉ bằng vào đề nghị này, ta không thể không sinh ra một chút hoài nghi.”

Vương Lục nói: “Cho nên người thủ vệ mới không phải ta. Trong tất cả mọi người, ta đối kháng với ngoại lực xâm lấn cao nhất —— Ma tộc nếu có thể khống chế ta, sớm đã khống chế ta tự sát dùng để xóa đi ấn ký trong cơn sóng đen rồi. Ta đã sống sót nhảy đến hiện tại, chứng minh bọn họ thâm thấu không có hiệu quả đối với ta, cho nên do ta thủ ngoại môn ngược lại an toàn.

“Ừm, ta biết... Được, liền theo ý kiến của người. Một hồi nữa ta tổ chức toàn thể hội nghị, người hãy chuẩn bị đề nghị đi.”

“Ha ha, hãy chuẩn bị tinh thần gặp kẻ vô ơn này đi.”

Toàn bộ hội nghị, Vương Lục hoàn toàn chính xác bị chất vấn rất lớn. Đề nghị đầu tiên của gã rất nhanh đã được thông qua, nhưng đối với vấn đề thứ hai lại chậm chạp không tiến triển.

“Thời kỳ đặc thù, đem mọi người ước thúc ở chính điện, dùng hàng rào pháp trận ngăn cách... Tuy phương thức có chút thô bạo, nhưng lại không mất đi là một thủ đoạn có thể hữu hiệu bảo hộ mọi người. Điểm này tuy trong lòng ta có chút không vui, nhưng cũng không dị nghị. Vấn đề của ta, dựa vào cái gì ngay cả đại sư huynh cũng hạn chế ở trong này, mà người lại có thể không bị hạn chế mà chạy ra ngoài điện?”

Thái hà nghĩa chính nghĩa chất vấn, đạt được sự tán đồng của rất nhiều đệ tử Linh kiếm.

“Ta biết người thực lực cường đại, thậm chí mạnh hơn đại sư huynh một phần, nhưng lúc này tín nhiệm không liên quan tới thực lực, chúng ta tín nhiệm đại sư huynh, là bởi vì trước mắt phải có một người có thể gánh vác được sự tín nhiệm của tất cả mọi người, mà nhân tuyển này chỉ có đại sư huynh là thích hợp nhất. Về phần người, chúng ta thậm chí còn không biết rốt cuộc người là ai.”

Vương Lục há to miệng, vừa muốn nói đã bị ráng mây nghẹn trở về.

“Đừng có lấy con tư sinh của Chương môn ra mà qua loa gạt lệ loại lý do ngu ngốc đó của chúng ta, chỉ có tên Âu Dương Thương ngu xuẩn kia mới có thể tin tưởng”

Âu Dương Thương nghiêng đầu: “Ta nói thái hà...”

“Người câm miệng. “

“Ách...”

Thái độ thái hà kiên quyết, Âu Dương Thương cũng không tiện nói chuyện, nhưng Vương Lục trước sau, cũng thật sự không tìm được một giải thích hợp tình hợp lý —— vạch trần thân phận người xuyên không không phải là không thể, thật ra lý do này so với con ngoài thì lý kỳ hơn, cũng chỉ có Âu Dương Thương mới có thể không chút chướng ngại tiếp nhận. Thay Thái Hà mà nói...

“Đủ rồi.”

Cuối cùng vẫn là Âu Dương thương ra mặt, lấy quyền uy của đại sư huynh mạnh mẽ áp chế sự chất vấn của đám mây.

“Nếu các ngươi còn cho rằng ta là đại sư huynh, như vậy chuyện này cũng không cần bàn nữa, đợi các trưởng lão đến, chúng ta sẽ cho tất cả mọi người một lời giải thích... Ngươi nói được không, Thái Hà sư muội?”

Nói đến nước này, đám mây cũng không thể kiên trì giữ ý kiến, đành phải cam tâm không cam lòng đáp ứng.

Trong thời gian ba ngày kế tiếp, các đệ tử Linh kiếm Thảo Mộc Giai Bình, tiếng gió rộn ràng, trải qua khổ không thể tả. Vương Lục canh giữ bên ngoài Long Cung, càng căng thẳng thần kinh, một khắc cũng không dám buông lỏng.

Nhưng điều khiến người ta kinh ngạc là trong ba ngày này Ma tộc không hề ra tay, thậm chí ngay cả thăm dò nhỏ nhất cũng không có, khiến cho Linh kiếm đệ tử cảnh giác cao độ hoàn toàn thành kinh sợ một hồi.

Khi tia sáng bình minh từ đường chân trời nhô lên, Vương Lục thậm chí khó có thể tin chỉ mới qua ba ngày mà thôi.

Đợi đã, đã qua ba ngày rồi sao?

Wương Lục bỗng nhiên nghĩ đến một điểm mù to lớn, sau lưng thoáng xuất hiện một tầng mờ hôi lạnh.

...

“Ồ, Vương lục sư đệ, sao ngươi lại quay về rồi...”

Trong chính điện Long Cung, đệ tử Linh Kiếm ngồi khoanh chân vận công đã có hơn bảy mươi người —— trong ba ngày nay lại có không ít người tới phúc tuyền cơ sở. Phúc Tuyền cơ sở đối với tất cả mọi người đều mở rộng cửa lớn, chỉ là bất cứ kẻ nào đi vào, sẽ phải ở long cung đại điện tiếp nhận pháp trận trói buộc., Điểm này ngay cả Âu Dương Thương cũng không ngoại lệ. Cùng lúc đó Vương Lục bị ngăn cách ở bên ngoài, dựa theo ước định hẳn không bị pháp trận hạn chế, nhưng cũng không thể tùy ý tiến vào đại điện, nếu vi phạm... Trên lý thuyết có thể xem hẳn là địch nhân, để cho Âu Dương Thương dùng trận pháp trong Phúc Tuyền Long Cung trấn áp hẳn thậm chí là đánh chết.

Đây coi như là một loại biện pháp bảo đảm an toàn. Vương Lục một mình canh giữ ở ngoài điện. Đối với người trong điện mà nói, gã cùng một nguồn nguy hiểm cực lớn, bởi vì lúc Ma tộc xâm lấn gã coi như là xung phong liều mạng., Đồng thời quyền hạn hành động tự do khiến hẳn một khi rơi vào tay giặc thì uy hiếp đối với người trong điện sẽ lớn đến mức không còn gì để bù đắp. Xét thấy biến số xảy ra không thể khiến cho mấy chục người trong điện bị chôn cùng, liền hạn chế phạm vi hành động của Vương Lục. Đương nhiên, nếu như cũng cần nhắc đến tình huống xấu nhất, người trong điện tuyệt đối không được hoảng loạn., Người chịu trách nhiệm ra tay nghênh địch chỉ cần một mình Âu Dương Thương là đủ, những người khác ra tay lung tung cũng chỉ làm cho người ta đục nước béo cò mà thôi. Còn nếu ngay cả Âu Dương Thương đang khống chế Long Cung cũng không trấn áp được, như vậy việc duy trì trật tự cũng không có ý nghĩa gì, mọi người toàn lực ra tay, mỗi người tự chạy trốn là được.

Cũng may là ba ngày qua, tình huống xấu nhất từ đầu đến cuối đều không xảy ra, gió êm sóng lặng làm cho người ta khó có thể tin được. Nhưng mà mới ba ngày vừa qua, mọi người đã thấy Vương Lục nặng nề đi vào trong điện.

Ráng chiều màu cách cửa đại điện gần nhất còn tưởng là trưởng lão Linh Kiếm phái đã đến, kinh hỉ xoay người sang chỗ khác, nhưng chỉ thấy bóng dáng một mình Vương Lục. Chỉ một thoáng, nàng liền cảm thấy trong lòng trầm xuống, nghĩ đến khả năng xấu nhất kia, mà càng không xong chính là Đại sư huynh Âu Dương Thương tựa hồ còn chưa kịp phản ứng, vẫn còn vẻ mặt ôn hoà chào hỏi gã.

Đại sư huynh, không phải đã nói một khi Vương Lục xuất hiện vấn đề, ngươi muốn ra tay trấn áp hẳn đầu tiên sao? Làm sao đến trước mắt ngươi lại nhân từ nương tay cho tên không rõ lai lịch này, rốt cuộc là ai, đáng để ngươi lần lượt phá lệ cho hẳn như vậy?

Nhìn thấy ánh mắt tràn ngập tin tưởng của đại sư huynh, trong lòng Thái Hà thậm chí có một tia ghen ghét, nhưng nàng cũng biết đại sư huynh nhất định có lý do của mình, cho nên không thể làm gì khác hơn là cố gắng kìm nén sự nóng nảy trong lòng.

“Vương lục sư đệ, có chuyện gì sao?”

Âu Dương Thương Vân nhẹ nhàng coi thường, nhưng thật ra trong lòng cũng âm thầm cảnh giác. Gã thật sự tín nhiệm Vương Lục, nhưng phần tín nhiệm này cũng không phải là không có hạn chế... Trong lúc gã hỏi, kỳ thật đã âm thầm kích hoạt bố trí trong Cung Điện Long, nếu như Vương Lục thật sự có gì khác thường, gã tuyệt sẽ không dung tình. Thực lực Vương Lục quá mạnh mẽ, hạ thủ lưu tình là hành vi tự sát.

Nhưng Vương Lục lại bỏ qua rồi rầm trong lòng tất cả mọi người ở đây, sải bước đi đến trước người Âu Dương Thương, nói thẳng vào vấn đề: “Về chuyện ba ngày tới viện quân của môn phái, ngươi làm sao xác nhận được?”

Âu Dương Thương nghe xong lời này không khỏi ngẩn ra, lập tức đứng dậy: “Nói rõ với ta vào trong đó.”

Đồng thời, Âu Dương thương đưa ánh mắt quan tâm về phía một đám sư đệ sư muội đang nhìn hẳn phát phát tay: “Mọi người bình tĩnh đừng nóng.”

Đợi trở lại phòng ngủ, Âu Dương Thương liền hỏi: “Ngươi hoài nghi lá thư này là giả, viện quân của môn phái sẽ không

đến? Lúc trước ta đã xác nhận lá thư thật là giả, bất kể là trang giấy viết văn thư hay là phương thức viết văn tự, cùng với ấn ký tiên linh lưu lại trên phong thư đều không sai.”

Âu Dương Thương nói xong, thậm chí trực tiếp xuất ra phong thư, ngay tại chỗ xác nhận thật giả.

Vương Lục nói: “Đương nhiên không có sai, nếu ngay cả chi tiết nhỏ ấy mà cũng không làm được, vậy thì ngay cả Dương Phi Thái Hà cũng không lừa được, làm sao có thể giấu diếm được ánh mắt của chúng ta? Nhưng loại xác nhận này bản thân đã tồn tại lỗ hổng cực lớn - Người xác định ánh mắt người nhìn thấy, đó là sự thật sao?”

“Ồ?”

“Ta cũng là vừa rồi mới nghĩ ra đạo lý này... Đại sư huynh ah, vài ngày trước lúc quý khóc lâm, ta và người đã nhận ra Lý Hi là giả sao?”

“Ý người là kỹ xảo nguy trang của đối phương có thể dùng vào thư, hơn nữa năng lực nhận biết của chúng ta càng cao hơn?”

“Điều này suy luận ta không có chứng cứ, nhưng kỳ thật cũng không cần chứng cứ. Bởi vì còn có chứng cứ càng thêm mạnh mẽ: Ta mặc dù chưa tiếp xúc với trưởng lão Linh Kiếm trưởng lão thời đại này, nhưng có lẽ nghĩ đến một đám người có thể thiết kế ra kế hoạch huấn luyện 《huấn luyện》, vô luận như thế nào cũng không phải là vì theo người cũ tuân thủ, đúng không?”

Âu Dương Thương nói: “Không tệ, có thể nói là một nhóm cực kỳ cấp tiến trong ngàn năm qua của Linh Kiếm phái, có thể nói là nhóm gần đây nhất của Linh Kiếm phái.

“Cho nên sau khi bọn hã nhận được thư cầu viện, chuyện đầu tiên cần làm là phái ra một hai trưởng lão cường lực, trước tiên không tiếc bất cứ giá nào đi tới Phúc Tuyên cứu người, mà không phải chinh đôn đội ngũ., Muốn chúng ta ở nơi này trọn vẹn ba ngày dựa theo đường lịch sử chân thật, toàn quân trưởng lão Linh kiếm phái bị diệt, còn có đệ tử sống sót xem ra, Linh kiếm trưởng lão là đem thế hệ hoàng kim xem trọng an toàn hơn so với bản thân, lúc này bọn hã tuyệt đối sẽ

không quan tâm đến việc tùy tiện cứu viện liệu có làm cho chính mình rơi vào hiểm địa hay không.”

“Nói không sai.” Sắc mặt Âu Dương Thương cũng âm trầm xuống, “Ít nhất Kiếm trưởng lão không có khả năng để chúng ta ở trong hiểm địa như vậy tự sinh tự diệt ba ngày thời gian. Trên thực tế, lúc trước ta cũng cân nhắc điểm này, nên mới không vội bảm báo hết thầy với môn phái., Bằng không nếu không kiếm trưởng lão trêu chọc đến, rất có thể sẽ trực tiếp dẫn nỗ hắc triều... Nhưng vô luận như thế nào, hạch tâm quản lý kế hoạch huấn luyện Chử Sinh là sự nguy hiểm có thể không chế toàn bộ, mà Ma tộc xuất hiện không thể nghi ngờ phá vỡ điểm này.”

Nói tới đây, quan điểm của Âu Dương thương hoàn toàn giống với Vương Lục.

“Xem ra là trúng kế...” Âu Dương Thương nói: “Không công lãng phí thời gian ba ngày quý giá.”

Vương Lục nói: “Thời gian ba ngày cũng không chí mạng, nhưng điểm trí mạng là chúng ta nghĩ làm viện quân sắp đến, triệu tập đại bộ phận sư đệ sư muội ở Man Hoang đến đây... Quả thực là một cơ hội tốt để người ta một lưới bắt hết.”

“Ngươi cho rằng kế tiếp đối thủ sẽ làm thế nào? Hay là dùng các thủ đoạn phụ thể đoạt xá làm nội loạn?”

Vương Lục oán hận nói: “Phụ thể đoạt xá? Chết tiệt đây chỉ sợ là điểm sai lầm lớn nhất của chúng ta. Ta hiện tại mới hiểu được, thuật phụ thể đoạt xá của đối phương cũng không có hiệu quả thần kỳ như vậy, khi sử dụng khẳng định có hạn chế rất lớn. Đối phương là cố làm ra huyền hư., Lừa chúng ta tự trói tay chân. Thử nghĩ nếu ma tộc thật sự có thủ đoạn sắc bén như vậy, lại không nhắc tới hai lần tiên ma đại chiến trước mà trong sử sách cũng không có ghi chép. Chỉ riêng trên đường chúng ta tới đây, cơ hội xuống tay của hắn nhiều vô số kể, vì sao không dùng? Hơn nữa cẩn thận ngẫm lại, hắn trước sau xuất thủ ba lần., Lần thứ nhất là khống chế Vương Đông Hoa, dụ giết Thẩm Nhất, lần thứ hai là khống chế Lý Hi đầu độc, lần thứ ba là khống chế Lưu Hiển Hiển Đối Vương xuất thủ. Lần này ba lần, thời gian khống chế càng ngắn, hiệu quả kém. Ta không cho rằng đây chỉ là một sự trùng hợp.”

Âu Dương Thương nói: "... Đối phương vận dụng kỹ xảo phi thường cao minh, dùng khí lực ít nhất làm rối trận cước của chúng ta. Bất quá theo như lời người nói, đoạt xá phụ thể cũng không đủ để làm sát chiêu của hắn, hơn nữa bị chúng ta sau này nhìn thấu hiệu quả sẽ càng kém. Người cho rằng bước tiếp theo hắn sẽ làm thế nào?"

"Không biết." Vương Lục thần nhiên nói: "Ta vẫn luôn đoán không ra suy nghĩ của đối thủ, theo như hành vi nhìn thì chỗ mâu thuẫn của bản thân rất nhiều, nhưng lại không thật sự đem đối thủ coi là hạng người không có đầu óc để đối đãi... Vô cùng phiền toái..."

Âu Dương Thương nói: "Đừng nóng vội, sắp xếp lại vấn đề trước mắt của người một chút, chúng ta cùng nghĩ đi."

"Vấn đề thứ nhất, mục đích của địch nhân rốt cuộc là gì? Trên lý thuyết, người Ma tộc cần giết chỉ có ta, chỉ cần giết ta, là có thể triệt để bạo nổ Hắc Triều. Nhưng bây giờ bọn họ lại nghiêm nhiên chuyển mục tiêu sang những người khác, hận nhà tan tác, cũng không khỏi bỏ cuộc."

Âu Dương Thương trầm tư hồi lâu, nói: "Có lẽ là tầm quan trọng của Hắc Triều đối với Ma tộc giảm xuống rồi? Bản thân Ma Vương bỏ qua ý định bạo nổ hoàn toàn hình thái Hắc Triều?"

"Không có lý, hắn dùng Trúc Mộng thuật chế tạo thủy triều đen, một trong những mục đích quan trọng nhất là đánh chết nó, mà chưa hoàn thành hình thái hắc triều có lẽ có thể đánh bại được nó, lại không cách nào đánh chết nó, chỉ cần là trong đó không chết, phong tỏa của Cửu U Thâm Ngục sẽ không thể phá được. Nó giống như đang tiêu xài sức mạnh vô ích."

"... Người xác định nhất định phải giết chết người mới có thể giải phóng Cửu U Thâm Ngục?"

Vương Lục nói: "Cái gọi là Cửu U Thâm Ngục, kỳ thật chính là không gian độc lập trong cơ thể Hương Tích. Trong câu chuyện thần thoại Tây Di, con Diệt Thế Ma Lang này có thể thôn phệ thiên địa, chính là dựa vào không gian độc lập bẩm sinh. Không gian này tự nhiên bị đóng kín cao độ, trong truyền thuyết ngay cả Thần Tự bị nuốt mất cũng không cách nào đi

ra, ta cũng không cho rằng Ma Vương kia có thể mạnh hơn so với Tây Di Thần Tụ.”

“Nhưng ngươi còn nhớ rõ trong mộng Ma Linh, hấn tự tay mở ra một cái cửa sổ, để cho chúng ta thấy được trong sa mạc bộ tộc, Ma tộc phản tổ sao? Nếu Cửu U Thâm Ngục thật sự hoàn toàn ngăn cách với ngoại giới... Hấn làm sao lại đem lực lượng của mình thâm thấu ra ngoại giới? Hoặc là nói, bản thể hấn bị nhốt ở Cửu U Thâm Ngục, tại sao bên ngoài còn có một giấc mộng Ma Linh tương liên với linh hồn hấn?”

Vương Lục nói: “Trúc Mộng Thuật đúng là công pháp xuất thức thông thường, chiếu theo lý giải của ta đối với nó, xác thực trên một mức độ nào đó tồn tại công hiệu đánh vỡ không gian phong tỏa, nhưng có thể thoát khỏi phong tỏa cũng chỉ có một phần linh hồn...”

“Như vậy, có lẽ bây giờ âm hồn của chúng ta không tiêu tán, chính là tàn hồn của hấn ta?”

“... Cái này cần phải làm sao? Đem linh hồn của mình xé rách, bản thể cùng phần lớn linh hồn để lại ở Cửu U thâm ngục, đây hoàn toàn là cách tự bạo.”

“Nhưng cũng là cách lý trí nhất. Hắc triều bị ngươi phong cấm, trong thời gian ngắn không còn dư lực giết chết ngươi. Như vậy buông tha một phần không thể cứu vãn chính là lựa chọn chính xác nhất.”

“Ngươi xác định hấn không có thủ đoạn nào khác sao? Hấn ở vùng đất hoang vắng thì không có thủ hạ nào khác để dùng sao?”

“Không thể hoàn toàn xác định, nhưng nếu như hấn thật sự có thủ hạ khác, không lý do gì phải ngủ đông suốt hai ngàn năm cũng không động, ít nhất cũng có thể dùng để tăng cường quy mô của giấc mơ Ma Linh sao? Hơn nữa ta đã từng tìm hiểu qua đoạn thời gian ở ốc đảo trong sa mạc kia. Đám Ma tộc kia chưa bao giờ biết trong vùng hoang man còn có minh hữu của mình, muôn nói hấn còn có thủ hạ khác, ít nhất ta không phản ứng.”

Vương Lục cười cười: “Hiếm khi thấy ngươi và ta có ý kiến chia rẽ, bất quá lần này ta nghe ngươi... Tóm lại, dựa theo

thám thính vừa rồi... , Chúng ta có thể suy đoán Ma Vương đã bỏ ra cái giá cực kỳ thảm trọng từ Cửu U Thâm Ngục để thoát ra. Nhưng còn có một vấn đề chưa giải quyết: Hãn vất vả lắm mới thoát được tự do, cần gì phải chấp nhất với những bồi tử nhỏ như chúng ta? Thành thật ở nơi hoang man nghỉ ngơi lấy lại sức, trăm ngàn năm sau góc đầu trở lại chẳng phải tốt hơn sao? Hãn chờ hai ngàn năm, không thể đợi thêm mấy trăm năm nữa sao?”

Ánh mắt Âu Dương Thương hơi lập lòe: “Ta đoán... có lẽ hãn không thể chờ thật.”

...

“Không thể chờ?” Vương Lục tỏ vẻ tò mò với phỏng đoán của Âu Dương Thương.

“Rất đơn giản, với tiềm lực của thể hệ hoàng kim, mấy trăm năm sau, cho dù hấn ngóc đầu trở lại cũng chẳng có ý nghĩa gì.

“Ha ha, lời này thật tự tin.”

“Không chỉ có tự tin, đối phương cũng tin như vậy... Còn nhớ trong mộng Ma Linh và cuộc đối thoại của hấn không?”

“Mỗi một câu đều nhớ rõ, ngươi hỏi câu nào?”

Âu Dương Thương nói: “Về câu nói đại khí vận gia trì thân thể kia. Lúc đó ta dùng Thổ Động Thuật liều mạng chạy trốn, hấn nhiều lần đuổi giết không có thu hoạch, liền cảm khái ta có khí vận trên người, được đại địa che chở, cho nên đặc biệt lấu cá.”

Vương Lục nói: “Sau đó thì sao?”

“Lúc ấy sự chú ý của hấn vẫn luôn tập trung trên người ta.”

“... Chuyện đương nhiên rồi, chủ lực chạy trốn lúc đó chính là ngươi, toàn bộ giác mộng Ma Linh vốn là sân khấu do các ngươi đơn đả độc đấu, đương nhiên là phải chú ý đặc biệt đến ngươi rồi.”

“Không chỉ có vậy... Lúc ấy ngươi không trực tiếp chú ý tới hấn, cho nên không cảm nhận được một số điểm rất nhỏ. Đương nhiên sau khi nhớ lại ta mới thấy kỳ quặc. Lúc đó hấn nói chuyện thật ra trọng điểm là ở khí vận gia trì trên người.”

“Khí vận gia thân?” Vương Lục nhíu mày, bắt đầu suy tư ý nghĩa khả năng xảy ra trong câu nói này. “Đầu tiên, ngươi thật sự tin tưởng cái khí vận này?”

“Bán tín bán nghi.” Âu Dương Thương nói: “Vận khí là ta tin. Có một số người trời sinh có vận rủi, có vài người liên tục gặp vận rủi, chuyện khách quan này không ai không tin. Nhưng khí vận cái thứ này... Năm chắc, đến nay cũng không có một học thuyết hoàn hảo nào có thể giải thích nó một cách dễ dàng được., Cho nên khó mà tin vào người khác. Ta từng thấy

không ít người được đại khí vận, quật khởi trung đạo là thân nhân thù, cái gọi là khí vận gia trì, thường thường là thành vua thua làm giặc, người thành công chính là có khí vận, không thành công chỉ là may mắn không đủ, điều này hiển nhiên giải thích không thông.”

Nói xong, Âu Dương Thương thậm chí tự giễu nói: “Ví dụ như số mệnh này của ta gia thân, chẳng phải cũng chết thảm trong lịch sử của người hay sao?”

“Nhưng khoảnh khắc đó, ta xác định ít nhất là bản thân Ma Vương, đối với khí vận là rất nghiêm túc. Trong lúc nói ra câu nói kia, sát ý của hắn so với trạng thái bình thường còn nồng đậm hơn nhiều. Hình như hắn đối với khí vận gia trì đặc biệt mẫn cảm, mà một đời hoàng kim... Được khí vận cũng không chỉ có mình ta.”

Nghe đến đó, Vương Lục cũng cảm thấy kỳ quái: “Cho nên người cảm thấy sau khi hắn xé rách linh hồn chạy trốn sẽ tiếp tục dây dưa không ngớt với chúng ta, là bởi vì trên người chúng ta có cái gọi là khí vận mà hắn thống hận không thôi? Vậy thì trách đi, khí vận này đến tột cùng là thứ gì mà khiến hắn để ý như vậy?”

“Ta cũng không biết, nhưng suy xét cẩn thận lời nói của Ma Vương, ta đã có một suy đoán.” Âu Dương Thương nói: “Nguyên lai lời của hắn là: “Nguyên lai là có khí vận gia trì, toàn bộ đại địa đều đang che chở cho người, chẳng trách lại lâu cá như vậy.”

Vương Lục nói: “Khí vận gia trì thân thể và đại địa che chở là quan hệ nhân quả, chí ít cũng là đặt song song quan hệ?”

Âu Dương Thương nói: “Kỳ thật ta vẫn luôn rất kỳ quái, bất luận là thuộc tính linh căn hay là công pháp sở tu của ta, đều không có kỹ xảo câu thông đại địa một cách đặc biệt, nhưng hết lần này tới lần khác, hiệu quả pháp thuật Thổ tướng của ta cực kỳ tốt, điểm này ngay cả các trưởng lão cũng không tìm ra một lời giải thích hợp lý.”

“... Bởi vì mẫu thân đang đổ dấn trên người người?”

“Ta nghĩ chính bởi vì cái gọi là số mệnh kia a.” Âu Dương Thương nói qua, có chút xuất thần đưa tay ra, chân khí Kim

Đan tinh thuần ở lòng bàn tay nhẹ nhàng run lên, lập tức một mỏm đá lẳng không sinh ra, trực chỉ hướng trên.

“Xem, thật ra thứ ta dùng chỉ là Tuấn Sa, cũng không phải là Nham Chùy, nhưng hiệu quả mà...” Âu Dương Thương lắc đầu, đưa tay đánh cho Nham Chùy xơ xác., “Nếu không phải lúc ta có tâm không chế, vẫn có thể không chế tinh chuẩn pháp thuật hiệu quả, đây quả thực là ví dụ hoàn mỹ không không chế được pháp thuật. Ngay lúc ta mới đầu học tập ngũ hành pháp thuật, có một lần cho là trưởng lão nào đó đang đùa giỡn với ta, khiến cho ta đối với việc tu hành có đầy đủ lòng tin. Nhưng về sau khi ta nhìn thấy bọn họ rồi rít biểu hiện không thể tưởng tượng nổi mới biết, đây không phải là do bọn họ động tay động chân.”

Vương Lục có chút hăng hái hỏi: “Ngươi cho rằng do khí vận gây nên?”

Âu Dương Thương nói: “Đúng vậy, hơn nữa ta cho rằng đây là chân tướng của khí vận, giả thiết chúng ta đã xem Cửu Châu Đại Lục thành một sinh vật cực lớn, có được ý thức của mình. Như vậy cái gọi là khí vận, chính là phần thưởng mà nàng dành cho khẩu vị và khẩu vị của người của nàng.”

Vương Lục trầm ngâm nói: “Coi toàn bộ cửu Châu như một sinh vật độc lập? Ý nghĩ này thật ra cũng thật thú vị, nhưng mà...”

“Nhưng mọi người thường nói thiên địa bất nhân, lấy vạn vật làm trâu cẩu đúng không? Ta nghĩ có lẽ cũng không phải thiên địa thật sự máu lạnh vô tình, mà đối với thiên địa mà nói, bất luận sinh linh nào đều quá mức nhỏ bé, căn bản không thể hấp dẫn sự chú ý của nàng, giống như phạm nhân trên đường đi cũng sẽ không có ý để ý đến kiến dưới chân. Nhưng nếu có nguyên nhân gì, làm cho nàng bắt đầu để ý tới những con kiến này... Cái gọi là người được đại khí vận liền sinh ra.”

Vương Lục ngẫm nghĩ: “Cũng có lý, hai người công nhận khí vận mạnh nhất từ trước đến nay, Tiên Tàn Thủy Hoàng, đức thắng thái tổ, đều sinh ra đúng thời điểm, cứu vớt tình thế nguy hiểm nguy hiểm cả Đại Lục. Tiên Thủy Hoàng Phi quật khởi, thống nhất Cửu Châu., Là thành lập ở Cửu Châu hỗn chiến nhiều năm, địa mạch tiết điểm bị liên tiếp coi là vũ khí

chiến lược dẫn nổ, khiếp sợ trên cơ sở Cửu Châu. Lúc ấy nếu như không có Tiên Tàn Thủy Hoàng kết thúc chiến loạn, Cửu Châu Đại Lục rất có thể sẽ bị các tu sĩ đánh cho phá thành mảnh nhỏ. Mà Đức Thắng Thái Tổ lại càng không cần phải nói, nhân vật lãnh tụ đại chiến Tiên Ma, nếu không có hắn đem kẻ xâm nhập Ma giới đuổi về quê, Cửu Châu Đại Lục cũng liền không gọi là Cửu Châu Đại Lục.”

Âu Dương Thương nói: “Từ ghi chép trong sử sách mà xem, hai vị tiền bối kia quật khởi nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi, tuyệt đối không chỉ là công hiệu của Không linh căn.”

Vương Lục rất tán thành: “Không linh căn đích xác chỉ là căn bã.”

“Hả?”

“Không có chuyện gì thì ta làm nũng mà thôi, đại sư huynh người nói tiếp đi.”

“Cho nên ta nghĩ rằng, nếu mỗi khi Đại Lục ở Cửu Châu gặp phải nguy hiểm, đều sẽ có loại người có đại khí vận này xuất hiện, tựa hồ đang chứng minh suy đoán của ta. Mà những người quật khởi trung đạo liền chết yểu cũng không khó dùng lý luận này giải thích: Khí vận chỉ là một khoản đầu tư dành cho một người trong Cửu Châu Đại Lục, mà đầu tư là có nguy hiểm.”

Vương Lục gật gật đầu: “Nói không sai, người đoán như vậy đúng là có rất nhiều chuyện... Bao gồm sự thù địch của tên kia đối với chúng ta. Nếu như nói hoàng kim một đời là Cửu Châu Đại Lục xem trọng, như vậy hắn làm Ma tộc xem hoàng kim thể hệ này là cái đinh trong mắt cũng là thuận lý thành chương. Nhưng nơi này sẽ dẫn ra vấn đề thứ hai của ta. Hắn rốt cuộc là ai, thật sự là Ma tộc sao?”

“Ồ? Người nghi ngờ thân phận Ma tộc của hắn?”

“Ừm, Ma Ngọc không có hiệu quả gì lớn nhất với hắn, hơn nữa hành động của hắn trong Ma tộc cũng có tranh cãi rất lớn, phong cách hành sự cũng không phải phong cách của Ma tộc.”

Vương Lục nói xong, không khỏi nhớ tới trên thi sơn Ma giới, một vị Di dân của Ma tộc thét lên trước khi chết.

Âu Dương Thương hỏi: "... không phải Ma Vương của Ma tộc sao? thiết lập như vậy không phải kỳ lạ sao?"

"May quá, ta còn biết chính phái giai cấp lãnh đạo có tài sản không sản xuất đây."

"Này, chớ nói lung tung, vừa rồi ngươi nói câu nói kia, hình như ta đã nhìn thấy điềm báo tinh của ngươi rồi."

"...Ta đây đổi cách nói khác, ta còn biết được mình có được quyền lực chính trị của dân chúng Tây Di dưới sự lãnh đạo của Côn Luân."

"Nói vậy có vẻ cao lớn hơn rất nhiều, đúng là suy luận thú vị, như vậy theo ý ngươi, nếu hắc không phải là Ma tộc, thì sẽ là ai? Có thể lừa gạt cả một sinh linh Ma giới, không thể nào là kẻ đầu cơ may mắn chứ?"

"Đương nhiên là không, nếu chỉ là phần tử đầu cơ bình thường, sau khi trộm cắp vị trí Ma Vương, an hưởng vinh hoa phú quý mới là chính xác. Hắc không tiếp tục làm Đại Vương ở Ma giới nữa, mà trực tiếp dẫn đám Ma tộc vào ngõ cụt., Quay đầu lại, hắc suất lĩnh một bộ phận dư nghiệt, thông qua biện pháp nào đó vào Cửu Châu Đại Lục. Hắc ở Cửu Châu Đại Lục cũng không sống yên, cố ý đến Tây Di Đại Lục bắt một con ma lang diệt thế... Sau đó bị nó trấn áp hai ngàn năm cũng không mất đi động lực, hành vi cử chỉ của hắc hoàn toàn khiến người ta nhìn không thấu, theo ý ta, ngược lại có chút không tự chủ được ý tứ."

Âu Dương Thương gật đầu: "Đúng là không giống như việc một người bình thường làm, bởi vì hoàn toàn không tìm được chỗ lợi cho việc làm của hắc. Lừa Ma tộc, sau đó quay đầu lại hãm hại Cửu Châu., Lập trường của hắc là cái gì? Chỗ tốt của hắc là cái gì? Chính xác giống như bị thứ gì bức bách, không ngừng làm một số chuyện thỏa mãn yêu cầu của đối phương. Nhưng hắc đã là vua của Ma giới, trong thiên hạ còn có ai có tư cách bức bách hắc? bức bách hắc làm những chuyện này, thì có lợi ích gì?"

Vương Lục cười nhạt một tiếng: "Có lẽ là Ma Thần trong truyền thuyết?"

Âu Dương Thương lắc đầu: “Ma giới Thần Tự? Giống như Cửu Châu Đại Lục Chân Tiên là khái niệm xa xa không thể với, ít nhất từ trước đến nay còn chưa nghe nói qua có Ma giới Thần Tự trực tiếp xuống hạ giới. Mà Cửu Châu Đại Lục, Chân Tiên hạ giới cũng chỉ tồn tại trong truyền thuyết —— truyền thuyết Tiên Tàn Thủy Hoàng và Đức Thắng Thái Tổ là Chân Tiên Truyền Pháp, chỉ vậy thôi, Tiên giới cũng vậy, Ma Thần giới cũng vậy, thoát nhìn giống như là một con đường không thể quay về.”

“Vậy thì kỳ quái.” Vương Lục nói: “Không phải Ma Thần hạ phàm thì là ai chứ? Chẳng lẽ là...”

Nói đến đây, Vương Lục cùng Âu Dương thương hai mặt nhìn nhau, không tự chủ được mà nhớ tới một đáp án không thể tưởng tượng.

Nhưng không đợi hai người nói ra đáp án này, một thanh âm lạnh như băng đột nhiên xen vào.

“Các ngươi biết quá nhiều... quả nhiên, các ngươi không thể không chết...”

Đối với hai người mà nói thì thanh âm này không xa lạ gì, trong Ma Linh chi mộng, bọn họ đã nghe hẳn nói qua không chỉ một đoạn... Chỉ là vô luận như thế nào cũng khiến người ta không thể tưởng tượng được, hẳn thế mà lại xuất hiện ở chỗ này, các tu sĩ Linh kiếm này đã tỉ mỉ gia cố lô cốt yếu của trác trở dưới đáy nước.

“Nếu đã đến, thì cũng đừng đi nữa. “

Âu Dương Thương lập tức thúc giục trận pháp phòng hộ Long Cung, cung điện khổng lồ phát ra tiếng trầm đục ù ù, cấu trúc dưới đáy nước. Cung điện chịu tác dụng của vạn quân thủy áp xuống dưới, chậm rãi chìm xuống, bùn cát lăn lộn cuộn cuộn dưới đáy nước Phúc Tuyền ngàn vạn năm, bao trùm cung điện lại.

Phúc Tuyền Long Giao kinh doanh cung điện của mình trăm ngàn năm, hạng tài phú trọng yếu tích lũy được chính là đồng bùn cát dưới đáy sông này, mỗi một hạt đều trải qua yêu khí của nó tẩy luyện. Mà bây giờ dưới sự cải tạo của các tu sĩ linh kiếm, càng có công hiệu huyền diệu khó tin, một khi đã sử

dụng, cho dù là Hóa Thần Chân Nhân giáng lâm cũng không dễ phá vỡ phòng ngự của nó.

Nhưng mà ngay lúc bùn cát đáy sông sắp hoàn toàn bao trùm cung điện, Âu Dương Thương bỗng nhiên cảm thấy ngọc phủ kim đan không chịu không chế nhảy lên một cái.

“Nguy rồi.”

Lấy sức một người điều khiển trận pháp long cung, yêu cầu cực cao đối với việc vận dụng pháp lực của Âu Dương Thương vận dụng tinh chuẩn pháp lực. Y lấy cảnh giới Kim Đan trấn giữ toàn cục vốn là một loại khiêu chiến vượt cấp, trong lúc đó có thể nói nửa điểm sai sót đều không cho phép.

Hôm nay cái nhảy kim đan của ngọc phủ, nhìn như nhỏ bé, nhưng tại thời khắc mấu chốt của trận pháp kích thích, lại có tác động toàn thân.

Đỉnh Long Cung âm âm, lực lượng không lồ đột nhiên ứ nghẹn, sau đó âm âm bạo, nước sông vạn quân theo đó tuôn trào rót vào.

Các tu sĩ Linh kiếm môn trông cậy vào phòng thân đại trận, trong nháy mắt phá tan.

...

“Bỏ trận.”

Âu Dương Thương Lâm lâm nguy không loạn, trong lúc long cung rung mạnh, trận pháp tan rã, dâng lên một cỗ chân khí Kim Đan, từ yết hầu phun ra ngoài, hóa thành một tiếng truyền khắp cung điện sắc lệnh uy nghiêm.

Cùng lúc đó, hơn bảy mươi tu sĩ tọa trấn chánh điện đều mở to mắt, sau đó chỉnh tề hành động.

Loại tình huống trước mắt này, lúc đầu đã thương thảo qua. Lúc tình thế nguy cấp, tai họa ngầm nội loạn đã không còn là vấn đề lớn nhất, lúc này Âu Dương thương hội trực tiếp hạ lệnh tất cả mọi người giải trừ ước thúc, sau đó toàn lực phối hợp hành động với gã.

Ví dụ như hiện tại, không có nguy cơ nước sông chảy xuống so với trên đỉnh đầu càng lớn hơn —— nước sông bản thân cũng không đáng sợ, nhưng những vật chất màu đen hòa tan trong nước sông kia, lại làm cho mọi người trong lòng dâng lên cảm giác nguy cơ mãnh liệt. Nghe được sắc lệnh của Âu Dương Thương, các đệ tử Linh Kiếm lập tức làm từng bước, tự mình tìm vị trí trong trận pháp, sau đó vận chuyển lực lượng, tu bổ cung điện.

Tòa cung điện dưới đáy nước này là kết tinh Long Giao kinh doanh suốt đời, bản thân đã được tôi luyện thành tiếp cận pháp bảo, lúc này các tu sĩ được pháp lực quán chú, lập tức chỗ lỗ thủng mái vòm bắt đầu chậm rãi khôi phục, bùn cát đáy sông bị đánh tan cũng một lần nữa tụ tới.

Tổng thể thế hệ hoàng kim có tố chất phi thường cao, chấp hành lực thậm chí đủ để so sánh với đám cuồng tu coi kỷ luật như tính danh trên man hoang sơn kia. Âu Dương Thương sau một tiếng sắc lệnh, hơn bảy mươi người chỉ dùng thời gian ngắn ngủn ba lần hô hấp đã hoàn toàn bịt kín lỗ thủng mái vòm, nước sông tràn vào trong điện, bất quá mới có thể nhấn chìm mắt cá chân người ta.

Sau thời gian một chén trà nhỏ, toàn bộ Long Cung đại trận được tu bổ, mặc dù so với trạng thái hoàn mỹ đã có chỗ thiếu hụt, nhưng trận pháp khôi phục vận chuyển, lực lượng sinh sôi không ngừng, hoàn toàn khôi phục chỉ là vấn đề thời gian.

“Đại sư huynh, làm sao vậy?”

Sau khi bổ trận xong, Thái Hà không nhịn được mở miệng hỏi. Nàng đối với pháp lực biến hóa đặc biệt nhạy cảm, vừa rời long cung kinh biến, nàng rất rõ ràng là Âu Dương Thương không khống chế tốt lực lượng tạo thành ngoài ý muốn... Nhưng dựa theo hiểu biết của nàng đối với Âu Dương Thương, loại sai lầm này quả thực là không thể tưởng tượng.

Tuy tính cách đại sư huynh có quá nhiều chỗ đáng trêu chọc, nhưng trên phương diện tu hành hoàn mỹ không tỳ vết. Có lẽ hẳn sẽ vì thời gian tu hành mà có hạn, rất nhiều chuyện lực lượng không thể với tới, nhưng nếu nói khống chế sai lầm dẫn đến việc xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy... thực sự khiến người ta khó có thể tin được.

Nhưng Thái Hà mới vừa đứng lên hỏi, bỗng nhiên phía sau truyền đến tiếng kinh hô của Dương Phi: “Cẩn thận.”

Cẩn thận? Trong lòng Thái Hà kinh ngạc, vội vàng quay đầu, nhưng mà với cảnh giới Hư Đan, phản ứng thiên chuy bách luyện của nàng vẫn chỉ kịp thấy một bóng đen nhàn nhạt đứng phía sau mình.

Bóng đen, đây là cái gì? Từ đâu tới?

Bóng đen mơ hồ có thể thấy được hình dạng con người, ánh sáng còn sót lại bỗng nhiên đánh về phía mình. Trực giác của Thái Hà cảm thấy nếu bị vật ấy đến gần, nhất định sẽ có phiền toái cực lớn, dưới sự vội vàng mà vội vàng đề cập tới kiếm khí hộ thân, nhưng lại chậm mất một khắc. Dương Phi hiện ra bóng đen đầu tiên, tuy rằng phi kiếm đã từ lòng bàn tay phun ra, nhưng cũng không kịp ngăn cản bóng đen.

Bóng đen đã dính đến đầu vai Thái Hà.

Chỉ một thoáng, thế giới của nàng ngừng lại, vạn vật trước mắt đều ngừng vận chuyển... Nàng biết điều này cũng không phải là thời gian thật sự đình chỉ, mà là mình bị tồn tại cường đại vô cùng mạnh mẽ trấn áp nguyên thần, cắt đứt liên hệ với ngoại

giới. Cùng lúc đó cảm giác âm lãnh từ đầu vai lan tràn ra, nơi đi qua phảng phất cũng không thuộc về mình nữa. Mà chiếu theo độ lan tràn này, chỉ cần một cái chớp mắt, chính mình đã không còn là chính mình...

Ta, ta sắp chết rồi sao?

Sau một khắc, thế giới đen kịt âm âm vỡ nát, vạn vật bất động một lần nữa khôi phục lưu động. Đám mây kinh ngạc, chỉ cảm thấy bả vai giống như có chút nhẹ, sau đó là cảm giác đau thấu tim gan.

Bả vai của nàng bị người ta đánh nát, bả vai mượt mà tựa như bị đào đi một miếng, lộ ra xương cốt trắng bệch, máu chảy như suối.

Cùng lúc đó, chỉ thấy trên hành lang một bên đại điện, Vương Lục nhẹ nhàng thu hồi Kiếm Chỉ tay phải.

“Phù... Cũng còn kịp.”

Không cần phải nói, phi kiếm có thể so với Dương Phi còn nhanh hơn, thậm chí còn nhanh hơn so với phản ứng theo bản năng của Thái Hà, cũng chỉ có thể là Hỗn Độn Phá Thiên Kiếm Khí của Vương Lục.

Thần diệu của công pháp cấp Tiên, cho dù là thể hệ hoàng kim của Linh Kiếm phái cũng không cách nào với tới.

Nhưng mà một kiếm này mang đến quá mức đột ngột, vừa rồi bóng đen cũng là chợt lóe rồi biến mất, đại bộ phận người xung quanh thậm chí không ý thức được rốt cuộc sinh ra cái gì, vì vậy nhao nhao quăng đến hết là khiếp sợ. Ánh mắt khó hiểu, trong đó càng có một số người phản ứng chậm chạp một chút, lộ ra địch ý tràn trụi với Vương Lục.

“Đồ đàn, thay vì nhe răng nhếch miệng với ta, không bằng trước tiên nghĩ biện pháp chữa thương cho nàng a. Tuy ta đã tận lực áp chế lực sát thương, nhưng vì loại trừ độc tố không để lại mầm họa, cũng không thể lưu thủ quá nhiều. Bị Hỗn Độn Phá Thiên kiếm khí gây thương tích, dựa vào tự nhiên khôi phục không được.”

Vương Lục đưa tay chỉ chỉ vào thái hà vẻ mặt suy yếu, đồng thời đã có ba bốn đệ tử am hiểu y tế chạy tới chữa thương cho

hắn. Dưới phụ trợ của đan dược, linh phù cùng pháp khí, bả vai vỡ vụn bắt đầu chậm rãi khép lại.

“Rốt cuộc... chuyện gì xảy ra?” Thái Hà cố nén đau đớn hỏi: “Bóng đen vừa rồi là cái gì?”

Vương Lục lắc đầu: “Tóm lại cũng không phải là thứ tốt lành gì, hắn là từ trong nước sông ô nhiễm mà thâm nhập vào. Kế tiếp mọi người cần phải cẩn thận bốn phía.”

Vừa mới nói xong, Vương Lục liền tiện tay chỉ phía sau một cái, một đạo kiếm khí sắc bén oanh nổ bóng đen vừa mới ngưng kết thành hình.

“Đối phương sẽ xuất quỷ nhập thần.”

“... Đại sư huynh đâu rồi?” Thái Hà hỏi.

Vương Lục nói: “Đang toàn lực vận chuyển pháp trận, phòng ngừa càng nhiều nước sông chảy ngược xuống. Hắn hiện tại không thoát thân được, cho nên nơi đây do ta toàn quyền phụ trách... Thế nào, các ngươi muốn kháng nghị thị uy sao?”

Thái Hà lắc đầu: “Không... Tuy không thích ngươi, thế nhưng ta cũng hiểu được nặng nhẹ, cho nên mời ngươi hạ mệnh lệnh.”

“Đầu tiên là dọn dẹp những nước bẩn này.” Vương Lục nói, “Tất cả nước bẩn đều phải thanh lý, kể cả chỗ bị nước bẩn nhiễm phải thanh lý, không được để sót một chút nào.”

“Phương thức dọn dẹp đâu?”

“Khu ma, đem mấy thứ này coi như Ma tộc đối đãi. Phương pháp Khu Ma môn hắn là đã dạy rồi nhỉ? Tuy rằng đại chiến Tiên Ma đã qua hai ngàn năm, nhưng trong ấn tượng của ta Đẳng Vân đường có môn tu luyện này, cũng không biết trăm năm trước có phải cũng coi trọng như vậy hay không...”

“Vừa mới là ma tộc sao?” Thái Hà không nghe thấy Vương Lục lầm bầm, nhưng câu nói đầu tiên khiến nàng giật nảy cả mình. “Không phải bọn họ đều chết trong sa mạc rồi sao?”

“Âm hồn bất tán thôi, tóm lại sau đây, chỉ sợ chúng ta phải mất một đoạn thời gian rất dài mới có thể giao tiếp với Ma tộc.

Vương Lục nói xong, cúi người xuống dùng bàn tay nâng nước bắn lên, sau đó dưới ánh mắt kinh hãi muốn chết của mọi người, nuốt nước bắn xuống.

“Hắc, tư vị thật đúng là quen thuộc.”

Hắc triều... Lại gặp mặt.

“Quả nhiên là thủy triều đen... Không thể tưởng tượng được tên kia chỉ còn sót lại chút tàn hồn, lại còn có thể chuyển hắc triều ra ngoài.

“Trong khoảng thời gian này dùng đủ loại thủ đoạn kéo dài thời gian chính là vỡ tuồng để ra khỏi Hắc Triều vây thành này... May mà quy mô của Tiểu Hắc triều đã ngoài chín thành Súc Thủy, nếu trong sa mạc nhìn thấy con sóng đen kia, cho dù không thể tiêu diệt sạch sẽ, nhưng ít nhất cũng có thể tiêu diệt được nhóm người chúng ta.”

“Đúng vậy, may mà đại hắc triều đã bị người phong tỏa.”

Trong một gian phòng ngủ đơn giản, Âu Dương Thương khoanh chân ngồi, hai mắt nhắm nghiền, nhẹ giọng cảm khái, toàn thân tràn đầy một cỗ khí tức Tiên Linh phiêu dật xuất trần.

Đây là lúc hắn toàn lực vận chuyển Kim Đan, một ít năng lượng tán dật không cách nào khống chế được, mà có thể làm cho Âu Dương Thương toàn lực toàn lực khống chế pháp lực đến trình độ không cách nào hoàn mỹ, cục diện trước mắt khó khăn cũng có thể thấy được.

Vương Lục hỏi: “Tình hình bên ngoài thế nào rồi?”

“Chẳng ra sao cả, phúc tuyến bị hắc triều hoàn toàn ô nhiễm, cũng may nguyên nhân ô nhiễm còn ở dưới mặt nước, hơn nữa vừa rồi bổ trận độ rất nhanh, bằng không nếu có càng nhiều nước suối trút xuống, thì không phải trước mắt đơn giản như vậy.

“Bây giờ ta đã động viên tất cả mọi người, quét sạch tất cả, cũng coi như để cho bọn họ nhiệt thân đi, kế tiếp... Có muốn xông lên không?”

Âu Dương Thương trầm ngâm một lát: “Khó, với tình huống hiện tại, tôi đã hai người chúng ta xông ra ngoài, những người

khác rất khó chống đỡ cơn sóng đen... Trừ phi trong tình huống Vô Tướng Kiếm của người có thể duy trì cường độ cao nhất không thay đổi, mở rộng đến hơn trăm thước.”

Vương Lục nói: “Đợi sau khi ta Kim Đan đỉnh phong xong có thể cân nhắc thử xem... Tóm lại, hiện tại chỉ có thể tử thủ rồi mới nghĩ ra biện pháp khác. Có điều đây có thể là một trận chiến dai dẳng trước nay chưa từng có. Bị Hắc triều hoàn toàn bao trùm, người cảm thấy trụ sở này có thể kiên trì được bao lâu?”

Âu Dương Thương trầm mặc trong chốc lát rồi nói: “Tôi đa ba năm... tòa Long cung này dù sao cũng chỉ là một thủ bút của một con Dã Sinh Long Giao chưa từng được hệ thống huấn luyện, căn cơ bẩm sinh không đủ. Mà thời gian chúng ta đến đây lại ngắn ngủi, không kịp cải tạo toàn bộ. Hiện tại cho dù ta hiểu rõ căn cơ của Long Cung, cũng chỉ có thể kiên trì nhiều nhất ba năm. Mà điều kiện tiên quyết này vẫn là loại ngoài ý muốn vừa mới xảy ra.”

“Yên tâm đi, nếu có chuyện gì xảy ra ta còn phụ trách ban bổ, không đến mức khiến nóc nhà mình bị lật tung như vừa rồi.”

“Ừm, nếu không có người ở đây, ta cũng không dám lấy vé trong ba năm.”

“Thời gian ba năm, phải trong thời gian ba năm nghịch chuyển tình thế, máu chốt vẫn là những người bên ngoài kia. Người quen biết bọn họ hơn ta, người cảm thấy thế nào?”

“Chỉ là ba năm, lại là khôn thủ tử địa, vốn là bất luận thế nào cũng không đủ, nhưng có long cung này, còn có những hắc triều này làm dinh dưỡng, có lẽ có thể làm được.” Âu Dương Thương nói: “Chỉ là sẽ vất vả một chút, nguy hiểm một chút mà thôi.”

Nói đến đây, ngay cả bản thân Âu Dương Thương cũng bật cười.

So với thảm trạng của Linh kiếm phái tiếp cận toàn quân bị diệt trên tuyến lịch sử chân thật, chỉ là khổ cực cùng nguy hiểm lại có thể tính là thập phần trăm.

Đã rất tốt... Uy lực của Hắc triều còn mạnh hơn một phần mười so với thời kỳ toàn thịnh, Ma Vương đến từ địa vực

không rõ kia cũng chỉ còn lại một đạo tàn hồn, đối mặt với tình hình như vậy, còn chưa thỏa mãn gì sao?

“Hừ, nếu Ma đầu kia đã không thể kéo dài phòng tuyến của ta ngay lập tức... Trong ba năm tiếp theo, ta sẽ cho hắn mở mang tầm mắt một chút với thế hệ hoàng kim.”

“Trong vòng ba năm, ta muốn bên trong Long Cung này, toàn bộ kim đan...”

...

Tu hành Tiên đạo cần phải có thành tựu, căn cơ không vững chắc thì thành tựu sau này có hạn. Đối với đại đa số tu sĩ tu hành mà nói, đây cơ bản đều là thường thức mà sư trưởng dạy bảo nhiều lần.

Nhưng kiến thức thông thường chính là dùng để phá vỡ.

“... Ta nghĩ tình cảnh trước mắt của chúng ta ta ta ta đã nói rất rõ ràng.”

Trong chính điện long cung, thanh âm Âu Dương Thương lạnh nhạt vang vọng, lại tựa như một cái búa tạ đập vào trong lòng mọi người.

Hắc triều, nước bản, kỳ hạn ba năm... Ngay cả ở đây đều là hạng người tinh nhuệ, áp lực nặng nề vẫn không thể khinh thường.

“Nhưng chúng ta còn lâu mới đến lúc tuyệt vọng, ba năm, đối với chúng ta mà nói thực sự quá dư thừa... Từ giờ trở đi, tất cả mọi người lấy việc đột phá cảnh giới làm việc quan trọng nhất, không tiếc bất cứ giá nào, trong vòng ba năm ngưng ra kim đan cho ta.”

“Cái gì?”

Lời còn chưa dứt, trong điện phủ đã xôn xao một mảnh.

Danh vọng của Âu Dương Thương là không thể nghi ngờ, nhưng bởi vì tính cách, các sư đệ sư muội đối với gã cũng không nơm nớp lo sợ, nghe nói kim đan ba năm gì đó đột nhiên kinh ngạc.

“Sư huynh lại đùa rồi, ba năm thành Kim Đan, huynh cho là đang bọt nước à?”

“Ba năm thành kim đan... Cầu Tiên giới trợ giúp thánh dược...”

“Nếu là mấy người Dương Phi sư huynh, Trương Thắng sư huynh thì không nói, vốn chính là Hư Đan đỉnh phong. Độ kiếp sớm một chút cũng không quan trọng, nhưng những người như chúng ta sau ba năm bồi hồi ở Hư Đan hạ phẩm đã

có thể tiến cấp lên Hư Đan trung phẩm rồi. Kim Đan căn bản là chuyện cười a.”

“Ai, trước mắt ta còn chưa đạt tới Hư Đan, chẳng phải càng không có hi vọng sao?”

Các loại thảo luận hỗn loạn trong một thời gian ngắn, Âu Dương Thương lại mở miệng.

Hắn vừa mở miệng, thảo luận âm thanh phía dưới lập tức ngừng lại.

“Không ai cần các người đi ngưng kết kim đan mười phần thành màu, chỉ cần là kim đan, cho dù là 187 kim... Thậm chí là kim bạt cũng được.”

Kết quả lời vừa mới dứt, phía dưới lại bắt đầu ồn ào: “Kim thuận đều tính? Vậy đã xem như là cặn bã rồi sao?”

“Thế hệ Hoàng kim sẽ biến thành một thế hệ thoi đưa vàng sao?”

Âu Dương Thương thở dài: “Coi như là cặn bã, cuối cùng cũng là một loại kim đan... Tóm lại sau ba năm, ta muốn nhìn thấy bảy mươi ba Kim Đan chân nhân, nếu không nơi đây chính là nơi chôn xương của chúng ta.”

Nghe xong lời này, mọi người lại yên tĩnh trở lại.

... Nói cũng đúng, hiện tại cũng không phải là lúc chọn lựa. Bên ngoài long cung, hắc triều khổng lồ đã ô nhiễm hoàn toàn phúc tuyến, mạnh mẽ ăn mòn âm độc, không có cảnh giới Kim Đan chân khí căn bản khó mà chống cự. Vừa rồi lúc càn quét, mặc dù tất cả mọi người đã hết sức chăm chú, nhưng vẫn có hai gã Linh Kiếm sư vô ý bị lực lượng ẩn chứa trong nước làm bị thương.

Mà nếu muốn đột phá vòng vây đến bên ngoài long cung, áp lực phải đối mặt gia tăng gấp hàng trăm hàng ngàn lần, ở đây ngoại trừ rải rác vài người, những người khác chỉ có con đường chết.

Thời gian ba năm, đối với những tinh anh ở đây mà nói quả thật có thể tiến bộ vượt bậc, hoặc là tiến thêm một bước lĩnh ngộ kiếm ý chân tủy, hoặc là tu luyện môn công pháp nào đó đến đại thành, hoặc là luyện thành một kiện bản mạng pháp

bảo uy lực phi phạm... Nhưng trong tuyệt cảnh hiện tại, những thứ kia chỉ là phù vân mà thôi... Về lý tính, đích xác không còn cái gì, hữu hiệu hơn so với một viên kim đan.

Cho dù chỉ là kim ngao.

Trên dưới kim đan là hai tầng trời, danh hiệu chân nhân chỉ được tặng cho cảnh giới kim đan, thói quen này tự có thâm ý.

Trong tu hành Tiên đạo, như là rèn thể, luyện khí, trúc cơ... dạng tu vi này phân chia, ở thời kỳ Hồng Hoang sớm nhất thì không có, khi đó mọi người sở tu công pháp ngàn sai vạn khác nhau., Con đường tu hành càng độc nhất vô nhị, như vậy thành quả tu hành tự nhiên khó có tiêu chuẩn thống nhất. Cho tới mấy vạn năm qua, mọi người dần dần phát hiện, tựa hồ không tu hành tới trình độ nhất định, đều có năng lực đặc thù trước kia chưa từng có, mà điều này khiến cho thực lực tu sĩ cách biệt với lúc trước, vì vậy đã có phân chia cảnh giới.

Trong đó cấp bậc kim đan, chính là một đường ranh giới quan trọng. Có lẽ đối với những tu sĩ thiên tài của các đại môn phái kia mà nói, cảnh giới kim đan chỉ là vấn đề thời gian, mục tiêu nên để càng dài hơn nữa. Nhưng kỳ thực đối với tu hành giới tuyệt đại đa số tu sĩ mà nói, chỉ cần có thể thành kim đan, cho dù chỉ là kim ngao cũng chết mà không hối tiếc.

Hơn nữa đối với tinh nhuệ ở đây mà nói, kim đan địa chất không đủ, cũng có thể dùng đủ loại phương thức để bù đắp, cùng lắm thì dưới sự bảo vệ của trưởng lão mà chế tạo trọng điểm của toái đan, tuy rằng gian nan khốn khổ, nhưng phá xong rồi lập ngược lại lại rất có ích lợi. Tóm lại, bảy mươi ba mươi chiến thuật kim ngao quả thật khả thi.

“Nhưng mà, đại sư huynh ah, cho dù chúng ta kéo tiêu chuẩn thấp, nhưng tục ngữ nói nữ nhân xinh đẹp này khó có thể làm bếp núc không gạo a, nơi đây tuy rằng tọa lạc tại Địa Mạch Tiết Điểm, nhưng bản thân linh mạch này cũng không tính là hàng thượng đẳng. Chúng ta hơn bảy mươi người đến chia., Càng là giết gấu vá vai, duy trì tu hành thường ngày ngược lại là đủ, nhưng muốn đột kích cảnh giới, quan trọng nhất chính là tích lũy số lượng, nhu cầu đối với thiên địa linh khí nhiều hơn gấp mấy lần so với lúc bình thường. Linh mạch này căn bản không đủ a.”

Ráng màu đưa ra một vấn đề vô cùng thực tế.

“Chỉ dựa vào linh mạch thì đương nhiên không đủ, nhưng ngoại trừ linh mạch ra, chúng ta còn có nó mà.” Âu Dương Thương nói, đưa tay chỉ lên đỉnh đầu.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy mái vòm long cung đang ở dưới nước bắn long tuyến trùng kích khê run lên.

“... Đại sư huynh, không phải ngươi muốn chúng ta mượn dùng cỗ lực lượng đó chứ?” Thái Hà mở to hai mắt không thể tưởng tượng nổi: “Kích độc nhìn thấy Huyết Phong Hầu ấy mà...”

Âu Dương Thương cười nói: “Độc tính mãnh liệt chính là nói rõ ẩn chứa trong đó có nhiều năng lượng, hiện tại điều kiện của chúng ta gian khổ, cũng đừng chọn lựa.”

“Nhưng cái này cũng quá...” Mọi người đều cảm thấy khó tiếp nhận.

Nếu nói theo nguyên lý, hấp thu lực lượng Hắc triều cũng không phải là không thể thực hiện được, nhưng nếu biến Hắc triều đối với kích độc thân thể thành Tiên linh chi khí, cái này không chỉ yêu cầu kỹ nghệ gia công của Hắc triều lên đỉnh cao, càng cần tu sĩ trả giá nặng nề, ở trong Kim Đan căn bản pha tạp Hắc triều, cơ hồ là tự mình đọa lạc nhập ma chi đạo... Cho dù ngày sau có toái đan đúc lại, mạo hiểm cũng tăng lên gấp bội.

Mà lúc mọi người do dự, Vương Lục mở miệng.

“Các ngươi những người trẻ tuổi này à, sinh ra đã là thiên chi kiêu tử, ở Vạn Tiên minh được ngũ tuyệt tiếp thu giáo dục tinh anh thượng đẳng nhất, chưa từng thật sự nếm mùi đau khổ, càng chưa từng trải qua cảnh thiếu thốn tài nguyên gian nan. Các ngươi có biết khi nhân gian vất vả hay không, cho dù là phân ngựa cũng có người ăn.”

Vương Lục nói, đề đề cao độ tin cậy, lộ ra vẻ mặt nặng nề, dường như có nỗi đau thân thiết.

Các đệ tử Linh kiếm trong đại điện đều sợ ngậy người. Khi nghĩ đến lúc dân chúng Phàm gian làm than, dân chúng cực khổ lại đi ăn thứ đồ kia... Thật khiến người khác không biết nói gì.

Ngay cả Âu Dương Thương cũng không ngờ rằng Vương Lục còn có lịch duyệt bậc này, không khỏi tò mò hỏi: “Ăn ngon không?”

“... Người ném thử là biết.” Vương Lục quả thực muốn đánh hắn.

“Tóm lại, tình cảnh hiện tại của các người, không khác gì những dân đói gần chết kia, không mượn lực lượng Hắc Triều, các người sẽ không thành Kim Đan. Không thành Kim Đan, sẽ không phá được Hắc Triều vây khốn, không bảo vệ được tính mạng của mình. Cho nên... Đồ vật bày ở nơi đó, ăn hay là không ăn, tự các người tự nghĩ đi.”

“... Người đã thành tựu kim đan, dĩ nhiên có thể nói như vậy không quan trọng.” Thái Hà có chút không cho là đúng lúc đầu.

Vương Lục quay đầu lại nhìn nàng một cái: “Nói cũng có đạo lý, chuyện cốt chớ này, lãnh đạo thị trường khẩu hiệu lại không dẫn đầu không khác gì đùa bỡn lưu manh. Cho nên... Mặc dù trước đó ta đã biểu diễn qua cho các người, hiện tại lại đến cho các người kiến thức một chút là được rồi.”

Vương Lục nói xong, ra hiệu với Âu Dương Thương. Lão giả hơi kinh hãi, lập tức gật gật đầu, ngón trỏ tay phải khẽ nhếch lên, lập tức trên mái vòm long cung mở ra một khe hở, nước Phúc Tuyền đen nhánh từ khe hở chảy xuống như thác nước.

Mà trong quá trình hạ xuống, trong nước bắn bốc lên khói đen, phảng phất quỳ ánh tầng tầng lớp lớp. Vương Lục cười lạnh một tiếng, dưới chân điềm một cái phi thân lên, thân ở giữa không trung, kim đan của Ngọc phủ đột nhiên co rút vào phía trong, đặc tính không linh căn bị cực hạn phát huy ra.

Trong đại điện, hơn bảy mươi Linh Kiếm sư đệ tử đều cảm thấy trên đỉnh đầu phảng phất có một cái hố đen khủng bố, điềm cuồng thu nạp năng lượng phụ cận, thế mãnh liệt thậm chí làm Ngọc phủ bọn hắn hơi chấn động. Mà nước bắn từ trên đỉnh đầu đổ xuống càng không tự chủ được bị cuốn thành một vòng xoáy, không tự chủ được bị Vương Lục hấp thu qua, hình dạng giống như một cái phễu thật lớn, cuối cùng là Vương Lục mở miệng ra.

Chỉ chốc lát công phu, nước bắn từ mái vòm long cung trút xuống đã bị Vương Lục hấp thu toàn bộ nhập thể. Nước bắn đủ để che mắt một gian phòng chỉ có thể làm bụng Vương Lục hơi lớn lên, hiển lộ ra công phu nạp tu di trong tay.

Nhưng đám tu sĩ vừa mới bị đại xoá bỏ, giờ phút mấu chốt của sự việc không phải là thu nạp mà là trấn áp. Vừa rồi hẳn có thể nói là nuốt một cái bóng đen Sát Lục vào bụng, tiếp theo phải xử lý như thế nào a...

“Ha ha.” Vương Lục chẳng hề để ý cười khẽ một tiếng, sau đó nhắm mắt lại, ngực bụng mạnh mẽ co rút lại, dùng man lực đè nén nước bắn thu nạp nhập thể. Đối với lực lượng trong hắc triều, thật ra Vương Lục cũng không có phương pháp tiêu hóa đặc hiệu gì., Việc duy nhất có thể làm chính là lấy man lực đánh vỡ tất cả. Sau một khắc, tất cả mọi người đều nghe được tiếng vang do khoảng cách áp bách quá lớn, sau đó từ lỗ chân lông quanh người Vương Lục mạnh mẽ phun ra một cỗ hắc vụ mỏng manh. Hắc vụ vừa qua khỏi cơ thể liền hợp thành một cái hình người không trọn vẹn, hoảng hốt chạy trốn ra ngoài.

“Trở về đi.” Vương Lục ngoắc một cái. Kim Đan của Ngọc phủ lần nữa bắn ra lực hút, hút bóng đen không trọn vẹn kia vào trong cơ thể, sau đó lại không một tiếng động nữa.

“Thấy chưa? Ta đã ăn xong, hơn nữa còn là bàn sáng, kế tiếp sẽ đến lượt các ngươi.”

Vương Lục nói xong, không có hảo ý mà nhìn mọi người trong đại điện.

Những người bị ánh mắt của hắn nhìn trúng đều không khỏi cúi đầu hoặc quay đầu nhìn lại, không dám nhìn thẳng.

Đối với một người ăn ngon lành như vậy, muốn nhìn thẳng, đích thật có chút khó...

Nhưng bất kể thế nào, sau khi Vương Lục dẫn đầu làm mẫu, mọi người thật ra đối với việc lợi dụng cơn sóng đen cũng không bài xích... Tuy rằng không có cách nào giống như Vương Lục, tiêu hóa sạch sẽ, nhưng nếu không còn lựa chọn nào khác thì đành phải đi đối mặt với kẻ địch bằng dũng cảm vậy.

...

Một năm trôi qua, hẳn chỉ nói một câu là xong.

Đối với đệ tử bị vây khốn trong Long Cung, một năm qua qua thực như ảo mộng — một cơn ác mộng rõ đầu rõ đuôi.

Bắt đầu từ ngày đầu tiên trong mộng cảnh, bọn họ đã trải qua đải ngộ không phải con người. Không chỉ có bị Đại sư huynh dùng các loại thủ đoạn thần kỳ thao luyện thêm tu hành, đốt cháy giai đoạn, còn cần Vương Lục giám sát, ngày đêm phục dùng thủy triều đen tinh luyện ra dược vật, mùi vị thật sự là sống không bằng chết.

Bởi vì quá trình chế tạo dược vật thật sự khiến người ta tuyệt vọng.

Suy xét người bình thường không có khả năng giống như Vương Lục, thông qua Vô Tướng Công vô địch tiêu hóa lực lượng để ăn sống thủy triều màu đen. Muốn lợi dụng năng lượng trong thủy triều màu đen, phải gia công đối với thủy triều màu đen tiến hành độ tinh vi cao. Mà muốn đem kịch độ gia thành linh kiếm tu sĩ khác cũng có thể tiêu hóa đan dược dùng, nghịch thiên tuyệt kỹ bậc này chỉ có Vương Lục mới có thể làm được — hẳn trước tự mình nuốt vào đại lượng nước bản màu đen, ăn sống nuốt vào tiêu hóa thành lực lượng bản thân sau đó mới đem nó bài hóa ra.

Trải qua Vương Lục tiêu hóa cải tạo, nước bản kịch độ biến thành dịch đậm đặc màu hổ phách, mang theo đục ngầu, cũng có mùi vị khác thường... Tổng thể mà nói, vô luận là tư vị hay là phẩm chất, kỳ thật cũng không khác gì độ dược trên ý nghĩa bình thường, nhưng đây đã là cực hạn mà Vương Lục có thể làm được, dù sao gã cũng chỉ là cảnh giới Kim Đan mà thôi. Hơn nữa nước bản đã tinh luyện qua ít nhất độ cũng không chết người, độ tính suy yếu hơn chín thành.

Nhưng bởi vì quá trình này hoàn toàn tương đương với việc ăn cơm thừa Vương Lục... Thậm chí chính xác hơn là đang ăn Vương Lục để tiêu hóa những vật còn lại, nói xấu cũng không khác gì ăn uống để nói, nói cũng như nuốt nước miếng, bởi vậy loại chất lỏng độc đặc sắc hổ phách này lại được gọi là

dầu mỡ. Suy xét đến mùi lạ lùng gay mũi của nó, quả thực giống như là tinh hoa trong cống rãnh, bởi vậy còn được gọi là rãnh đất.

Các đệ tử Linh Kiếm môn được tích lũy lâu dài một năm, trong đó đau đớn không đáng kể như người ngoài, nhưng một năm giày vò này cũng không uổng phí. Tu vi của các đệ tử Linh Kiếm đột nhiên tăng mạnh, số lượng Trúc Cơ đạt tới Hư Đan, cảnh giới Hư Đan ít nhất cũng tăng lên một cảnh giới. Với Trương Thăng, đám Hư Đan đỉnh phong như Dương Phi càng thành công tấn cấp lên Kim Đan, đã có tỉ lệ thành công.

Đương nhiên, chất lượng Kim Đan là không thể cưỡng cầu. Lấy Dương Phi làm ví dụ, tu hành Phần Thiên nấu biển, chân hỏa lan tràn nhưng không che giấu thần trí thanh minh, đây là minh chứng tư chất tuyệt hảo, nếu làm từng bước, kim đan sẽ tinh khiết vô cầu, chân hỏa trong đan không tắt, là kim đan thượng phẩm nhất. Nhưng bây giờ... Kim Đan trong Ngọc phủ miễn cưỡng bày ra hình dạng tròn trịa, nhưng màu sắc âm đạm, ánh lửa mịn mờ, trung phẩm cũng không đủ, quả thực là tự hủy tiền đồ.

Dựa theo lời Dương Phi nói, loại Kim Đan này có thể nói là si nhục. Việc đầu tiên sau khi hấp trở về núi chính là trọng tu Toái Đan, hơn nữa từ nay về sau không dám để người khác nhắc đến nữa.

Trên thực tế tình huống của Dương Phi coi như không tệ, kế hoạch huấn luyện Chử Bằng của hắn trước đó đã là Hư Đan đỉnh phong, căn cơ vững chắc chỉ có đột phá, mà đối với những kẻ chưa đào tạo căn cơ, phục dụng phụ trợ có lợi nhất càng thêm rõ rệt.

Một nhóm tu sĩ lấy ráng màu làm cơ duyên, cứ thế một năm dựa vào năng lượng ăn uống no say để nhiếp lấy, cũng là tới điểm giới hạn của Hư Đan đỉnh phong, nhưng đến khi tới cửa một cước lại mãi không đá ra được. Điều này không liên quan gì tới tư chất ngộ tính của các nàng, mà thuần túy là tích lũy chất lượng quá kém.

Đổi thành năng lực tư chất kém hơn một chút, loại cảnh giới phóng khoáng này rất có khả năng tẩu hỏa nhập ma, đám người thái hà có thể an ổn thăng cấp đến Hư Đan đỉnh phong,

theo ý nghĩa nào đó so với thành tựu kim đan càng khó khăn hơn. Hơn nữa còn hai năm nữa có thể vượt ải, tiền đồ tốt đẹp.

Nhưng hiển nhiên đám người Thái Hà vô luận thế nào cũng không vui nổi, tình cảnh thực tế thế thâm là một mặt, một tình huống ngoài ý muốn nào đó lại cấu thành một phương diện khác.

Vương Vũ tiến triển quá nhanh, nhanh đến mức các tu sĩ Linh Kiếm khác đều cảm nhận được rõ ràng áp lực. Một năm trước, nàng là Hư Đan hạ phẩm, trên thực tế chỉ miễn cưỡng treo ở biên giới Hư Đan, thực lực chân thật thậm chí chưa chắc cao minh bằng mấy sư đệ sư muội Trúc Cơ đỉnh phong kia. Nhưng một năm qua, nàng yên lặng tu hành, tu vi lại đột nhiên tăng mạnh, đến nay đã là Hư Đan viên mãn, chính thức bước vào cảnh giới Hư Đan đỉnh phong.

Đương nhiên Hư Đan của nàng hư thật bất hợp, lơ lửng bất định như nền tảng trong gió. Rèn luyện trên thân thể nguyên thần hoàn toàn không đuổi kịp, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể Hư Đan sụp đổ, tu vi hóa thành nước chảy. Nhưng cứ qua một ngày, tu vi của nàng lại vững bước tăng trưởng thêm một phần, tiền cảnh lại ổn định, khiến người ta ghen hòng nhìn trần trời.

Vương Vũ ở trên Linh Kiếm Sơn chưa bao giờ lấy tư chất dị bẩm trừu danh. Nói về tư chất, nàng ở trong thế hệ hoàng kim xem như là kém cỏi nhất. Linh căn cấp năm đặt ở tu tiên giới có lẽ có thể tính là trung du, nhưng trong môn phái Ngũ Tuyệt của Vạn Tiên minh, thật sự rất khó tìm được vị trí của mình. Hơn nữa ngộ tính của Vương Vũ cũng không có chỗ nào xuất chúng ở phương diện pháp thuật., Pháp thuật ứng dụng từ trước đến nay là theo khuôn phép cũ... Trừ cần cù và tự chế ra, trên người Vương Vũ hầu như không có bất kỳ điểm sáng nào. Nếu không phải Chương môn đương đại của Linh kiếm phái có ánh mắt đặc biệt, lại thêm sự ủng hộ mạnh mẽ của đại sư huynh Âu Dương Thương, thì Vương Vũ căn bản không có tư cách được xếp vào hàng hoàng kim nhất thế hệ.

Nhưng trải qua một năm đó, không ai còn hoài nghi tiềm lực của cô ta, chỉ là điều kỳ lạ là vì sao?

Đối với việc Vương Vũ đột khởi, thái hà không kiềm chế được hiếu kỳ. Rất lâu trước đó nàng đã hỏi qua, thấy Vương Vũ cũng trả lời đúng sự thật: “Bởi vì ta có thể tĩnh tâm, chỉ thế mà thôi.”

Lại nói thì dễ dàng rơi vào hiểm cảnh, thời khắc nào Hắc Triều cũng thâm thấu vào trong, chưa bao giờ yên ổn tu hành một năm. Dù cho Âu Dương Thương trấn áp Long Cung, cũng không ngăn được Ma Vương xuất quỷ nhập thần kia ra tay ám toán., Những tình hình nguy hiểm, cộng thêm nơi đây linh khí thiếu thốn, đối với tu sĩ trường kỳ mà nói mỗi ngày đều phải trải nghiệm được sự tra tấn của linh khí, đồng thời còn phải uống thuốc độc như khe rãnh dầu... Trong hoàn cảnh như vậy mà vẫn có thể tĩnh tâm, thật sự là một loại bản lĩnh.

Ít nhất trong điện này có khoảng bảy mươi lăm người, có thể làm được cũng chỉ có rải rác vài người, thậm chí nói chỉ có Vương Vũ.

Coi như là Âu Dương Thương và Vương Lục, bởi vì ngoại vụ quân thân, tiết tấu tu hành nhiều lần bị cắt đứt, nhất là lúc Ma Vương ra tay đánh lén, cũng thành công thương tổn đến tu sĩ linh kiếm, càng sẽ sinh ra chấn động tình cảm, cũng ảnh hưởng đến hiệu suất tu hành. Nhưng mà Vương Vũ lại có thể từ đầu đến cuối, bất luận bên ngoài sinh ra bất kỳ biến hóa gì, đều nghiêm thủ tiết tấu tu hành của mình, làm cho thời gian không loạn chút nào.

Đối với việc tu hành chấp nhất mà không xao động, Thái Sơn sụp đổ ở phía trước mặt không đổi sắc, có được đặc chất như vậy, ở trong hoàn cảnh đặc thù tự nhiên sẽ hạc giữa bầy gà. Thái Hà được đáp án mặc dù không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể bội phục ánh mắt chường môn sư bá cùng đại sư huynh, sau đó cam bái hạ phong.

Nhưng trên thực tế, sự tình này rơi vào trong mắt Vương Lục cùng Âu Dương Thương tuyệt đối không đơn giản như vậy. Bản thân ả cũng không cảm giác được, nhưng kỳ thật nếu chỉ dựa vào tâm cảnh bình ổn, làm sao có thể một năm thời gian từ Hư Đan hạ phẩm đến Hư Đan đỉnh phong? Nếu đơn giản như vậy, tu sĩ Hư Đan trong thiên hạ đều đi bế tử quan —— Vương Vũ sẽ duy trì tâm cảnh vững vàng, chẳng lẽ có thể lãnh đạm hơn so với những kẻ đã đóng cửa thành tính kia sao?

Mấu chốt là, năng lực chế tạo đất của nàng thực sự quá mạnh mẽ, lúc trước ai cũng không nhìn ra nàng còn có bản lĩnh này, nàng hoàn mỹ lợi dụng mỗi một phân điều kiện hiện có. Trong một năm này, mỗi một lần nàng uống xong, đều dùng kỹ xảo đặc thù cực hạn để lợi dụng năng lượng trong đó. Mà hiệu suất của nàng nếu so sánh với các sư huynh sư tỷ khác, ít nhất cao hơn mấy lần...

Tu sĩ Đại Phàm thu nạp thiên địa linh khí nhập vào cơ thể, đại bộ phận đều sẽ bị lãng phí, người thật sự tồn trữ trong cơ thể chỉ là một phần rất nhỏ, làm sao để tăng xác suất chuyển hóa luôn luôn là đề bài trọng điểm của giới tu hành., Bây giờ trong các công pháp của các đại môn phái, nội dung đều là cơ mật hạch tâm, bất cứ cải biến nào đều là vô số người sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng mới dám thử. Mà Vương Vũ... lại lớn mật bao thiên địa tự sửa chữa nội dung công pháp, mà nàng lại sửa chữa hoàn mỹ không thiếu sót, thích ứng hoàn cảnh hiện tại, đặc biệt là năng lực tiêu hóa của rãnh đất càng được tăng cường trên diện rộng. Lúc này mới có một năm đột nhiên tăng tiến mạnh.

Nhưng mà, chỉ bằng nàng, làm sao có thể làm được? Sửa chữa công pháp hạch tâm, vậy năng lực thôi diễn công pháp nghịch thiên cần phải cực kỳ hùng hậu và tích lũy. Cho dù Vương Lục và Âu Dương Thương cũng không dám nói mình bây giờ có bản lĩnh tùy ý sửa chữa công pháp hạch tâm của mình... Mà Vương Vũ, ít nhất trước đó cũng không lấy ngộ tính nổi bật, nàng làm như thế nào?

Nếu như là Vương vũ một trăm năm mươi năm sau, có lẽ còn dễ dàng lý giải hơn. Công pháp cấp Nghịch Thiên này của Vương lục chính là công pháp mà Vương vũ sáng tạo riêng cho bản thân. Nàng dùng một hai năm ngắn ngủi đã tự sáng tạo ra mấy chục tầng công pháp đầu tiên, ngộ tính phương diện này tuyệt đối là nghịch thiên. Nhưng bây giờ, Vương Vũ tuyệt đối không làm được.

Không kìm nén được hiếu kỳ, Vương Lục hỏi một cách thuận lợi, mà câu trả lời nhận được lại khiến cho người khác không biết nên khóc hay nên cười.

“Không phải là ta hoàn toàn sáng tạo ra, ta đang tham khảo việc tham khảo Vô Tướng công của ngươi.” Vương Vũ hỏi

kinh ngạc hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ ngươi không nhìn ra sao? Vì sao cảm thấy ta là công pháp nguyên bản?”

“... Ngươi đang tham khảo Vô Tướng công của ta? Ta không nhớ đã từng nói với ngươi môn công pháp này.”

“Đúng là chưa nói, nhưng lúc ngươi tu hành cũng không tránh người, ta thấy rất nhiều, tự nhiên có thể hiểu được một số diệu dụng trong đó. Bên trong có không ít điểm đáng để tham khảo, ta dùng nó để tham khảo sửa chữa công pháp, kết quả quả quả quả nhiên hữu dụng.”

Vương Lục nghe mà ghen hống trợn trời: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó... A, ta quên nói cảm ơn, thật xin lỗi.” Vương Vũ nói xong, nhàn nhạt gật gật đầu tỏ vẻ cảm ơn, rồi nhắm mắt lại tiếp tục tu hành, tốc độ vẫn tiến triển cực nhanh.

Vương Lục đã hoàn toàn không biết nên nói cái gì cho phải.

Quan hệ nhân quả này... thực sự là cắt không ngừng rắc rối. Vương Lục sợ dĩ không ở trước tiên đem tinh túy của Vô Tướng Công phản bội Minh Giả Vương Vũ cho Vô Tướng Công chính là vì không muốn người ta tạo ra loại nhân quả mâu thuẫn này. Bằng không mà nói, sự phụ trở thành đồ đệ, đồ đệ thành sự phụ, quan hệ luân lý này chẳng phải liên loạn sao? Không thể tưởng được hẳn phải cẩn thận, rốt cục vẫn không thể đào thoát khỏi kết cục tám chín phần mười.

Bất quá, nếu thật sự có thể coi đây là cơ hội, đánh thức đệ nhất kim đan cử châu kia sớm thì cũng không phải chuyện xấu. Không trông mong nàng có thể trưởng thành trong vòng một hai năm, nhưng thế cục trước mắt này, không ai ngại đồng đội mạnh mẽ hơn mình quá nhiều.

Nếu như nói đám người Thái Hà, một năm qua Dương Phi chỉ vì nỗi khổ tu hành, như vậy Vương Lục và Âu Dương Thương với tư cách thủ hộ toàn bộ Long Cung, áp lực phải đối mặt có thể nói là gấp mười gấp trăm lần. Hơn nữa theo thời gian trôi qua, đối với tiền đồ càng không thể lạc quan.

...

“Vương lục sư huynh, đây là thống kê tiến độ tu hành tháng trước của mọi người, mời ngài xem xét.”

Thiếu nữ dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, mang theo tiếng trẻ con mềm mại xuất hiện ở trước mặt Vương Lục. Trong tay nàng đang cầm một tờ giấy viết công khai đưa cho Vương Lục.

Vương Lục nhận bản khai, tiến độ của hơn 70 người được sắp xếp vô cùng kỹ càng ở phía trên, phụ trách thống kê chính là Dương Phi, Thái Hà, Phong Ngân là một đám tinh nhuệ, làm việc cẩn thận, cẩn thận tỉ mỉ, bảng này một năm qua làm mười hai phần, trong lúc đó còn chưa xảy ra bất cứ sai lầm nào.

“Ừm, xem ra gần đây mọi người đã tìm được bí quyết rồi, tiến độ càng lúc càng nhanh.” Vương Lục vừa xem tờ khai, trong lòng đã mô phỏng ra một đường cong phức tạp, đó là số liệu tổng hợp trên bảng là hàng nghìn con số dùng toán phức tạp tính ra kết quả trực quan sát. Mà kết quả cuối tuần trước, tiến độ tu hành của chư vị sư đệ sư muội rõ ràng đã nhanh hơn.

“Ừm, tất cả mọi người đều lấy Vương Vũ sư tỷ làm gương, đang nỗ lực không ngừng đấy.”

“A, khó trách gần đây rãnh đất cũng không được cung ứng.” Vương Lục mỉm cười một tiếng, trong lòng lại nghĩ nếu để cho tương lai của Linh Kiếm phái lấy Vương Vũ làm gương, hình như cũng rất thú vị.

Chương môn Phong của Linh Kiếm phái là Vô Tướng phong, thần công trấn phái là Vô Tướng công, còn người của chương môn thì đương nhiên là Vương Vũ. Đến lúc đó, những người từng giáo huấn Diêm Vương Vũ và chương hình trưởng lão như Âm Tử đều phải ngoan ngoãn cúi đầu. Mỗi khi Vương Vũ ra ngoài đánh bạc, trêu hoa chọc, bọn họ đều tức giận làm chân chó...

Ha ha, tình cảnh bực này nếu không tận mắt nhìn thấy một phen, quả thực là uổng sống một đời a.

Chỉ vì cái này thôi cũng phải cố gắng thủ hộ lịch sử tuyến này.

Vương Lục vừa cười, vừa nhìn thấy trên mặt tiểu sư muội tựa hồ có chút không vui, giống như đang cất giấu tâm sự. Vương Lục Tâm có chút cảm giác, cúi đầu nhìn tờ khai, lập tức tỉnh ngộ, thì ra tiến độ này trong đường cong, vị sư muội Hà Nguyệt này nổi trội nhất, khó trách lần đưa tờ khai này cũng đã đổi người khác, đây là đến tranh công.

Vương Lục gật gật đầu, đưa tay lên đỉnh đầu Hà Nguyệt như muốn vuốt ve, tiểu cô nương mím cười nheo mắt lại, bắt đầu hưởng thụ từ sớm...

Sau một khắc, lòng bàn tay Vương Lục bắn ra mấy chục đạo Hỗn Độn Phá Thiên Kiếm Khí cuồng loạn, thân thể mềm mại nhỏ bé của Hà Nguyệt dưới kiếm khí tung hoành chia năm xẻ bảy, tiếp theo lại bị nghiền thành hình dạng sương mù, thi cốt vô tồn.

Lúc Vương Lục xuống tay, Âu Dương Thương ở ngay bên cạnh hắn, thấy một màn máu tanh thảm thiết như thế, lại chỉ nhướn mày nói: “Ồ, trình độ kiếm khí rất cao a.”

Vương Lục cũng lười để ý tới gã, chỉ cười lạnh một tiếng. Một lát sau, huyết vụ trước mắt nhanh chóng chuyển thành màu đen, một cỗ khí tức âm lãnh tràn ngập ra.

ngụy trang bị phá, bản thể hiện lộ.

Mặc dù vừa rồi Hà Nguyệt ngụy trang giống hệt chân nhân, nhưng bản chất chỉ là một đoàn hắc vụ bị người ta không chế cao độ... Gian xảo này, một năm qua các tu sĩ đã kiến thức không dưới mười lần.

Người thao túng hắc vụ đương nhiên là vị Ma Vương bản thể không rõ ràng kia. Hắn dùng hắc vụ hóa hình, có thể ngụy trang hoàn mỹ thành bất kỳ người nào trong long cung, mỗi cái nhãn mày một nụ cười không có gì sai biệt. Mà ngụy trang như vậy, hắn có thể làm nhiều việc lắm rồi.

Các đệ tử Linh kiếm không có khả năng ba năm như một, thủy chung vẫn bế tử quan tại chính điện Long Cung, hằng ngày làm việc luôn cần một ít không gian tư nhân. Mà nếu hắc vụ thừa dịp này âm thầm đánh lén, trừ bỏ rải rác mấy người, những người khác thực sự không nắm chắc có thể may mắn

thoát khỏi. Mà vạn một quyền không biết quỷ không hay biến mất, mà hắc vụ nguy trang thành, vậy tính uy hiếp càng lớn.

Cũng may, có Vương Lục cùng Âu Dương Thương tọa trấn Long Cung, mỗi lần hắc vụ thâm thấu vào, nguy trang đều bị vạch trần trước tiên. Lần này đối phương hoàn toàn cải trang thành công, sau đó gan to bằng trời trực tiếp xuống tay với Vương Lục. Mà Vương Lục cũng đích xác suýt chút nữa không phát hiện vấn đề, cho đến khi bàn tay sắp chạm đến tú trên Hà Nguyệt, trong lòng mới bỗng nhiên nhảy dựng, tiếp theo đau đớn hạ sát thủ, hoàn toàn không để cho đối phương có cơ hội biện giải.

Phản quyết đoán này khiến hắc duy trì ghi chép toàn thắng. Mà sương mù màu đen sau khi bị đánh tan lập tức bắt đầu phiêu tán về phía sau, chỉ là còn chưa bay được bao xa, đã bị một đạo bình chướng màu vàng cản lại.

“Lần trước phòng ngự không nghiêm túc thả người đi, lần này ta lại giẫm vào vết xe đổ?” Vương Lục nói, tâm niệm vừa chuyển, Vô Tướng kiếm nhanh chóng co rút lại, mạnh mẽ đè ép màn sương đen không có lỗ hồng kia đến mức không thể động đậy, thu nạp lại.

Hắc vụ không ngừng vặn vẹo biến hình dưới áp lực của kiếm, muốn giãy dụa, nhưng chung quy cũng phí công. Vì vậy trước khi Vương Lục thu nạp nhập thể hóa thành chất dinh dưỡng, liền tự động giải khai, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Chậc, vẫn không ngăn được a.”

Âu Dương Thương bên cạnh liếc mắt nhìn hắc: “Sớm nói cho người biết, nếu gặp tình huống như vậy giao sát hắc hầu như là xong, không cần thiết phải uổng phí sức lực. Đây chính là bản nguyên hóa thân của người ta, nếu dễ dàng bị người bắt được bản nguyên của người ta như vậy... Hợp lực lượng hơn bảy mươi người chúng ta phản hướng ngược lại, giết một tàn hồn dễ như trở bàn tay. Mà đối phương nếu dễ dàng bị giết chết như vậy, không phải năm đó ta chết vô ích hay sao?”

Vương Lục đương nhiên biết đạo lý này, nhưng làm người cung ứng đường rãnh, kỳ thật khí lực của hắc nhiều đến mức

xài không hết, lãng phí một chút đi thử một chút bản nguyên phân thân bắt giữ Ma Vương cũng không phải là chuyện xấu.

“Tu tưởng chủ nghĩa bi quan này của ngươi là đáng hổ thẹn nhất, ngươi thân là đại sư huynh, cứ như vậy bày tỏ tỷ lệ cho người bên dưới sao? Ta thấy trong Long Cung chúng ta cần phải diễn một hồi chính gió quay phải vận chuyển ——trong ba năm mười ba mươi ba kim đan nhảy vọt đều làm, không bằng giòn tan đem vận động cả hai bên cùng làm một bộ.”

Âu Dương Thương không chút khách khí ném ra một lá bùa màu vàng đã viết bằng bút dầu tạt.

“Cả gió? Ta xem ngươi nhìn rồi tới đau cả trứng, đã như vậy thì giúp ta vẽ phù giúp ta đi. Đại trận Long Cung bị phá hủy một năm, hôm nay ngay cả yêu ma quỷ quái cũng sắp gần cản không nổi rồi, càng ngày càng dễ bị người ta thâm thấu vào... Hắc vụ kia lúc đầu là cách một tháng trở lên mới có thể thâm thấu một lần, hiện tại cứ cách một năm thì tới một lần., Thật sự là không chịu nổi quá nhiều. Dựa theo tính toán của ta, trong ngày hôm nay ít nhất phải dán hơn hai trăm năm mươi ba tấm Kim Cương Phục Ma Phù, mới có thể duy trì công hiệu đại trận như lúc ban đầu, ta phụ trách chia sẻ một trăm tấm, còn lại giao cho ngươi đi.”

Vương Lục khịt mũi coi thường chuyện này: “Họa phù bỏ trận? Đây thuần túy là cách xăm hoay, bản thể quỷ vụ kia chưa hẳn ở bên ngoài. Ngươi dán đầy ba tầng phù lục ở bên ngoài Long Cung, chưa chắc đã hữu dụng. Hơn nữa đừng quên đại trận lúc trước hoàn hảo không tổn hao gì. Khi ngươi toàn lực trấn giữ ở chính giữa, người ta có thể đem kim đan của ngươi biến thành trứng nhảy, vẽ mấy tấm tiểu Hoàng đồ có tác dụng cái rắm nha.”

Âu Dương Thương gật đầu: “Ừm, ngươi tự tìm một cái có thật tốt cho mình. Đáng tiếc trước khi ngươi lấy ra biện pháp tốt hơn, vẫn phải phiền ngươi giúp ta vẽ phù xong.”

“... Ta học nghệ không tinh, không biết vẽ bùa.”

“Ta nhớ ngươi tuyên bố mình là linh kiếm học bá trăm năm sau đúng không?”

“Thật có lỗi ta phân cao thấp, sẽ không thực tế mà làm.”

“Không sao, lấy tư chất tuyệt thế của ngươi, hiện học cũng tới kịp. Chẳng qua chính là muốn luyện nhiều, ta thấy hay là đề ngươi vẽ thêm hai trăm tấm là được.”

“Mĩa.” Nói đến cuối cùng, Vương Lục vẫn là chán nản không nói nên lời, từng nét từng nét vẽ Kim Cương Phục Ma Phù. Phù lục đích xác không phải sở trường của gã, nhưng am hiểu hay không cũng là tương đối mà thôi. Với tư cách hai Kim Đan trung phẩm chân nhân duy nhất trong Long Cung, cho dù Vương Lục tay sinh ra thế nào, thì hiệu quả vẽ phù lục cũng là tốt nhất đẳng.

Càng quan trọng hơn là, chuyện này cho dù nhằm chán nữa, hắn cũng không thể trách nhiệm cho vay, ai bảo hắn là một trong hai vị linh của Long Cung này chứ?

Chỉ là vẽ được một nửa, Vương Lục bỗng nhiên trong lòng khẽ động: “Àu Dương à, hai chúng ta đơn lực bạc, không bằng động đến quần chúng đi.”

“Lục động quần chúng? Ngoại trừ ta và ngươi, người am hiểu nhất chính là Lưu Tam Dao, đáng tiếc cho dù là hắn, một hơi vẽ ba tấm linh phù đã là cực hạn, như muối bỏ biển mà thôi... Hắc, thật đúng là xứng đáng với cái tên kia.

Tại long cung linh khí nghèo nàn như vậy, năng lượng là tài nguyên quý giá nhất, ngoại trừ người đã thành tựu kim đan, pháp lực tự sinh ra, các linh kiếm tu sĩ còn lại không ai không cẩn thận, tính toán tỉ mỉ. Nếu hao phí quá nhiều, chỉ dựa vào rãnh đất cũng không bù lại được.

Wương Lục nói: “Không trông cậy vào bọn hắn vẽ bùa, mà là nói bọn hắn và đại trận này thành một thể, làm một bộ phận của đại trận, tự mình phụ trách tiết điểm máu chốt trong đó. Như vậy mới có thể thành công., Bất cứ gió thổi cỏ lay nào nhằm vào bọn họ đều có thể phát hiện, cũng có thể thông qua pháp trận tiến hành tiên hành bảo vệ. Mà có tấm lưới này, chúng ta cũng không cần phải lãng phí thời gian tinh lực cho ngày hao tổn đó để điều tra bổ sung thêm. Giao cho mỗi người Dương Phi phụ trách tu bổ bộ phận của mình là tốt rồi, tiết kiệm thời gian công sức.”

“... Nhiều người như vậy thậm chí ngay cả trên phương diện trận pháp này?”

Vương Lục nói: “Lúc đầu cũng đều là châu chấu trên cùng một sợi dây thừng. Trước khi bọn hấn tu hành đại thành, trận này nếu phá, trừ ngươi ta ra còn có ai may mắn sống sót?”

“Nhưng muốn dung nhập người này vào trận pháp...”

“Không có gì khó khăn, trong một năm này, mọi người cùng nhau uống nước bọt, đã sớm tâm hữu linh như người một nhà.”

“Ừm, quả thật có thể trợ giúp thống nhất.”

“Hơn nữa, rất nhiều người gần đây bắt đầu dựa vào giám định của Vương Vũ để tiến hành cải tạo công pháp của bản thân. Tuy hiệu quả không thần kỳ như Vương Vũ, nhưng dù sao thì những phần cải biến này dù sao cũng có chỗ chung, hơn nữa công pháp sở tu đều là Linh kiếm nhất mạch. Hôm nay chính là thời điểm mọi người cộng hưởng sâu nhất, có lẽ việc thành lập trận pháp liên hệ cũng không dễ dàng gì.”

Nghe đến đó, Âu Dương Thương buông bút, sau khi trầm ngâm một lát, hấn mở miệng nói: “Việc này có thể thực hiện được, ta đã kết nối Dương Phi và Trương Thắng vào trong đại trận, lực bài xích nhỏ hơn so với mong muốn. Nếu như tiếp theo có thể thuận lợi thì kỳ hạn ba năm chính là có hy vọng. Vấn đề duy nhất...”

“Tên kia liệu có chiêu số gì mới không? Hừ, vô luận thủ đoạn của hấn có bao nhiêu phương pháp thiên biến vạn hóa, dù sao bản thể thủy chung vẫn không thể khôi phục như lúc ban đầu. Cho nên chiêu số của hấn đại khái ta đoán được, chỉ cần hai năm tiếp theo hung hăng xây dựng tư tưởng, hơn phân nửa có thể hữu kinh vô hiểm vượt qua cửa ải khó khăn, mà lúc đó...”

Vào lúc ấy, hơn bảy mươi tu sĩ Kim Đan sẽ đi ngược dòng lịch sử chân chính. Hành trình xuyên không của mình cũng sẽ nghênh đón một màn cuối cùng.

Chỉ cần hai năm...

...

“Trương Thắng sư huynh, hôm nay đến phiên ngươi chịu trách nhiệm?”

“Ừm.”

“Vất vả rồi, có sư huynh Trương Thắng ra tay, hai ngày này mọi người có thể yên tĩnh một chút.”

Trương Thắng hơi nhíu mày: “Ma tộc biến hóa kỳ lạ đa biến, cho dù là đại sư huynh thay phiên trấn giữ cũng phải dặn dò mọi người không được buông lỏng cảnh giác, các ngươi...”

“Biết rồi biết rồi, Trương Thắng sư huynh thật đông dài.”

Hà Nguyệt nhỏ nhắn vừa làm mặt quỷ cho Trương Thắng, vừa vui vẻ chạy đi, nhường bồ đoàn trong phòng ra. Trương Thắng vào phòng cũng không nhiều lời, khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, nhắm mắt dưỡng thần. Một lát sau, một thanh phi kiếm bán thực bán thực từ chỗ mi tâm nhảy ra, kiếm quang lóng lánh.

Trên thanh phi kiếm này còn đứng một người tiểu nhân, tướng mạo ngũ quan và bản nhân Trương Thắng giống nhau như đúc, nhưng kích thước lại áp súc thành nguyên thần Trương Thắng trên dưới bảy tấc, chính là nguyên thần của hắn. Ngoại trừ việc không chế phi kiếm vốn không phải bản lĩnh của Kim Đan chân nhân, nhưng tu sĩ Tình Kiếm lại khác hẳn. Chỉ thấy Trương Thắng nguyên thần một đôi chân trần giẫm lên lưỡi kiếm., Dưới chân và lưỡi kiếm gần như hòa làm một thể, đây là hai thứ hoàn toàn hợp nguyên thần và phi kiếm lại thành một. Nếu không phải vậy, kiếm của Kim Đan chân nhân lợi hại vô cùng, cho dù chỉ là kiếm ý cũng có thể chém sắt như bùn, với bản lĩnh của Trương Thắng còn chưa thể ký thác nguyên thần ở bên ngoài vào phi kiếm được.

Phi kiếm rời cơ thể bay lên trên, chọt lóe lên trên nóc nhà. Đối với Trương Thắng mà nói, công tác kế tiếp vừa mới bắt đầu.

Sau khi rời khỏi gian phòng, phi kiếm xuất hiện trong một vùng nước đen đục ngẫu, chính là nước Phúc Tuyền đã từng được nhuộm qua bên ngoài long cung. Hôm nay phúc tuyền đã

bị thủy triều ô nhiễm ước chừng hai năm, nước suối trong veo đã từng biến thành kịch độc chớ gân người sống. Hai năm trước, chỉ cần một bát nước độc như vậy, có thể làm cho thân thể một hoàng kim từ đầu đến cuối, về phần đem nguyên thân phi kiếm ngâm ở trong nước độc, càng là đạo lấy cái chết.

Nhưng xưa đâu bằng nay, thời gian hai năm, một đời Hoàng Kim đã thoát thai hoá cốt, Kim Đan chân nhân xuất hiện rất nhiều, mặc dù tính chất Kim Đan thô lậu đáng lo, nhưng dù sao cũng là Kim Đan, dù sao cũng là thể hệ Hoàng Kim. Hơn nữa hai năm qua, ngày đêm không ngừng uống rượu, dùng Hắc Triều thủy gia công qua khe rãnh, đối với nguồn lực lượng này ít nhiều có kháng tính.

Cho nên bọn họ cũng bắt đầu phản kích. Bị Ma tộc áp chế trong Long Cung, chung quy không phải kể lâu dài, còn có một năm nữa, mọi người sẽ chuẩn bị đột phá vòng vây. Đến lúc đó bảy mươi lăm tu sĩ Kim Đan trong Long Cung sẽ tạo thành một đại trận Địa Sát, sau đó do Âu Dương Thương tái sinh., Vương Lục cùng một gã đệ tử xuất sắc nhất tạo thành Tam Tài Trận thống lĩnh toàn cục. Đến lúc đó, song trận tề tụ, làm nổ tung địa mạch dưới nước, mượn lực từ dưới nước xông thẳng lên trời, bình định hết thủy Ngưu Quỷ Xà Thần., Đó chính là không thành công thì cũng đã hóa thành nhân, không có nửa điếm qua loa. Cho nên trước đó cũng có hơn một năm đã đạt tới giai đoạn diễn luyện, các tu sĩ linh kiếm muốn chủ động xuất kích, sau lưng là đại trận long cung, thâm nhập vào hắc thủy, mở mang bờ cõi.

Đương nhiên, có tư cách mở mang bờ cõi chỉ có rải rác vài người, phần lớn tu sĩ linh kiếm là nhiệm vụ chống đỡ đại trận Long Cung chống đỡ không ngã. Một năm nay, đại trận Phúc Tuyền Long Giao lưu lại bị thủng trăm ngàn lỗ, không chỉ có vị Ma Vương kia, mà ngay cả hạng người yêu ma quỷ quái cũng bắt đầu thâm thấu vào trong Long Cung.

Cái gọi là yêu ma quỷ quái, chính là chỉ vong linh trong hắc triều. Đã hơn một năm, trong hắc triều hoàn toàn tĩnh mịch bắt đầu xuất hiện vong linh, như những khô lâu cương thi Vương Lục ban đầu gặp ở chân núi Tây Sơn. Điều này mang ý nghĩa ma vương phóng thích hắc triều đã bắt đầu tiến hóa toàn diện,

cũng mang ý nghĩa các tu sĩ linh kiếm phải cẩn thận vượt qua thời gian còn lại không đến một năm.

Thất Thập Nhị Địa Sát đại trận cùng Tam Tài kiếm trận song trận, chiến lược to lớn như vậy không phải là chuyện nhỏ, bất luận một khâu nào xảy ra vấn đề đều làm cho kế hoạch có nước chảy. Cho nên hơn hai năm qua, Âu Dương thương và Vương Lục xem như vô cùng cẩn thận, toàn lực cam đoan an toàn sinh mệnh mỗi người — Nếu không như vậy..., Bọn họ không cần lãng phí thời gian tinh lực quý giá vào chi tiết nhỏ để tu bổ, trong long cung có hơn bảy mươi người, tùy tiện chết hai ba người thì làm sao đây? Hắc triều nguy cơ ở trên tuyến lịch sử chân thật là tạo thành nguy cơ toàn quân bị diệt, trông cậy vào một người không chết thì có thể bình yên độ kiếp.

Nhưng xem ra, đúng là một người không muốn chết, chết mất một người thì chiến lược song trận không thể nào bàn được, hơn nữa thời gian đã qua hơn hai năm, tất cả mọi người đều nỗ lực vì mục tiêu này, kế hoạch muốn tạm thời sửa chữa đã rất khó khăn rồi. Bọn họ chỉ có thể một đường tiến lên, mãi tới khi...

Leng keng leng keng...

Một tiếng va đập thanh thúy vang lên, cắt đứt suy nghĩ của Trương Thắng. Ngưng thần cảm ứng, đúng là một vong linh chiến sĩ toàn thân mặc trọng giáp, cầm trọng chùy, vừa rồi cùng phi kiếm của mình đánh một chiêu, bị chấn động bay ngược ra trong nước.

Bất quá... Lại chỉ đẩy lui chứ không phải phá hủy? Trương Thắng không khỏi kinh ngạc.

Từ khi hắn được đại sư huynh dẫn dắt tới nay, dùng nguyên thần ngự kiếm tiến vào nước đen, số lần giao thủ với vong linh Hắc Triều cũng không ít, thế như chẻ tre bất bại bình thường, chưa bao giờ có một chiêu không bắt được đối thủ.

Là Hắc Triều Vong Linh lại tiến hóa? Hay là đám người đại sư huynh cố ý lưu lại để mình thích ứng độ cường độ?

Hắc triều xuất hiện hai năm, uy năng chân thật của nó tất nhiên không phải chỉ một Trương Thắng là có thể tung hoành ngang dọc, chỉ là tới gần Long Cung đại trận, sức ép gặp phải

quá mạnh mẽ, cộng thêm sự tồn tại của Vương Lục và Âu Dương Thương, khiến cho vong linh cường đại nhất thủy chung không muốn ra tay chính diện. Ở phụ cận Long Cung hơn phân nửa là tạp ngư không có thần trí, lúc này mới có thể cho Trương Thăng luyện tay.

Nhưng bây giờ xem ra, trong đám cá nhép có một gã tinh anh trà trộn vào.

Trương Thăng điều chỉnh tiết tấu, tạm thời không suy xét ý nghĩa trong đó nữa, mà là tập trung vào chiến đấu. Hắn là kiếm tu, kiếm tu có tiềm lực có thể xếp vào ba thứ hạng đầu trong hàng đệ tử đời này, chiến đấu mới là thiên chức. Về phần chuyện phức tạp, vẫn là trở về bẩm báo sư huynh, để cho hắn cân nhắc đi.

Thực lực của Trương Thăng đích xác rất mạnh, cho dù chỉ là nguyên thần điều khiển Hư Kiếm, uy năng cũng vượt xa tạp binh trong cơn sóng đen, trọng giáp vong linh lực và phòng ngự rất mạnh, nhưng phản ứng mau lẹ không kịp, sau ba chiêu liền bị Trương Thăng đánh ra sơ hở, từng chiêu một nối liền trán.

Sau khi thu thập xong tinh anh vong linh, Trương Thăng cũng cảm thấy mệt mỏi, nguyên thần của hắn xuất khiếu cũng không thể kéo dài, thứ nhất là trong hai năm đột nhiên tăng mạnh, hoàn toàn xây dựng trên cơ sở đốt cháy giai đoạn, pháp lực cảnh giới lên, thật ra tu vi nguyên thần cũng không theo kịp., Thứ hai... Nguyên thần xuất khiếu vốn không phải cảnh giới mà Kim Đan chân nhân có thể với tới, nhờ có hãn sở tu thuật Tình Kiếm tiếp cận cấp Tiên, tăng thêm một ít nguyên nhân đặc thù, mới có thần hiệu như bây giờ. Mà lúc này Trương Thăng chiến đấu trong thủy triều đen ước chừng mất một bữa cơm, lực lượng nguyên thần tiêu hao hơn bảy thành, đã đến lúc Minh Kim thu binh.

Song ngay lúc hắn bắt đầu sinh thoái ý, bỗng nhiên trên phi kiếm loé lên quang mang, hơi rung động. Trương Thăng lập tức cảnh giác, lấy nguyên thần cảm ứng, quả nhiên cách đó không xa lại có mấy bộ trọng giáp vong linh bắt đầu tới gần.

Trương Thăng là kiếm tu trời sinh tính hiếu chiến, nhưng lúc này cũng không muốn đánh nhau, cho dù nguyên thần của hắn

sung mãn, thấy tình huống quý dị này cũng sẽ cẩn thận, sự khác thường tức là yêu, với thực lực hiện tại của hắn còn chưa đủ tư cách trảm yêu trừ ma.

Nhưng khi muốn lùi lại, đường lui đã đứt, hai vong linh vô hình ngưng kết thực thể ngay phía sau hắn, tạo thành thế giáp công trùng kích với trọng giáp vong linh phía trước.

Trong lòng Trương Thắng càng trầm xuống, mai phục trận này... hiển nhiên là mưu đồ đã lâu. Mà sau lưng hiển nhiên là Ma Vương đang vận hành.

Mấu chốt của sự việc không phải là mấy tên tinh anh tạp binh mà là hiện tại đám Đại sư huynh cũng không ra mặt... Hơn phân nửa là bị Hắc Triều Vong Linh dùng thủ pháp đặc biệt nào đó che giấu cảm giác. Sau đó mới thiết lập cam bẫy đối phó với mình.

Muốn che giấu cảm giác của hai người kia quả thực không dễ dàng, cho nên đối tượng bọn họ xuất thủ cũng cực kỳ chú ý. Trương Thắng là nhân vật mấu chốt của song trận, tính quan trọng thậm chí còn cao hơn các đệ tử còn lại. Bởi vì các loại như Dương Phi, Thái Hà, chỉ là nhân vật trọng yếu trong Thất Thập Nhị Địa Sát đại trận mà thôi, Trương Thắng lại là người chỉ còn lại một vị trí trọng yếu để ứng cử kiếm trận Tam Tài kia.

Nói thế thì tàn nhẫn một chút. Nếu bọn Dương Phi chết đi, với thủ đoạn của đám người Đại sư huynh, chưa chắc không tìm được vật thay thế. Ít nhất Trương Thắng biết, thanh cở kiếm Khôn Sơn trong tay Vương Lục kia đã không giống bình thường. Kiếm Linh đã có thể tồn tại độc lập, hơn nữa thực lực không tầm thường, thời khắc mấu chốt để trở thành một đệ tử Kim Đan sử dụng cũng không thành vấn đề.

Nhưng có thể giẫm trong kiếm trận Thiên Địa Nhân Tam Tài, ngồi trên vị trí người, trước mắt tối đa cũng chỉ có ba ứng cử viên, Trương Thắng một, Chu Minh một, Phi Anh một... Ngoài ra, những cường giả bài lâu năm trong thế hệ hoàng kim như Dương Phi, Phong Ngân đều không đủ tư cách, thậm chí ngay cả Vương Vũ hai năm nay đột khởi cũng kém hơn một chút.

Đối với ba người này, Âu Dương Thương và Vương Lục là đã bỏ đủ công sức, dù xảy ra tổn thất gì cũng có thể nói là tổn thương đến gân cốt, huống chi Trương Thăng là người đứng đầu trong ba ứng cử viên lớn nhất...

“Lên”

Vào thời khắc mấu chốt, Trương Thăng không chút do dự mà toàn lực ra tay, phi kiếm như điện đâm thẳng về phía sau. Mà hai vong linh trên đường phía sau đã sớm dự liệu trước, một bước đem thân hình hư hóa, cũng chỉ là nửa hư nửa thật, giống như ngàn vạn sợi tơ nhỏ, lập tức lại bện thành vô số tấm lưới mười phần căng ra. Phi kiếm của Trương Thăng mặc dù nhanh, nhưng sau khi xuyên thủng mấy chục tấm lưới cũng chậm lại.

“Phá “

Nguyên thần Trương Thăng chấn động, phi kiếm chọt bành trướng một vòng, tỏa sáng rực rỡ, cuối cùng cũng thoát khỏi mạng lưới trời buộc.

Nhưng nỗ lực hết đà không thể xuyên qua nỗ lực, nguyên thần Trương Thăng mạnh mẽ, mặc dù miễn cưỡng xuyên qua sườn dốc, cũng không còn sức lực, sau khi tránh thoát mạng lưới không lâu liền đình trệ lại. May mắn lúc này khoảng cách Long Cung đại trận chỉ có một bước ngắn... Nhưng chính vào lúc này, phía trước lại xuất hiện một cái bóng đen kịt.

Trong thủy triều đen nhánh vẫn làm cho người ta cảm giác đen kịt, lực lượng cái bóng kia có thể thấy được một chút, Trương Thăng biết mình không có năng lực đối địch, cũng không muốn đối đầu. May mà đến thời khắc cuối cùng, hắn còn có một thủ đoạn cứu mạng.

“Giải”.

Một tiếng chấn động vang lên, nguyên thần Trương Thăng từ trên phi kiếm tách ra, phi kiếm ban đầu thì âm âm vỡ ra, hóa thành vô số mảnh vỡ, trong đó vài mảnh lớn nhất vừa vụn nghênh đón, tranh thủ thời gian cho nguyên thần của Trương Thăng phi độ.

Chiêu này là Âu Dương Thương dạy hắn lá bài tẩy cuối cùng, bản mạng phi kiếm tất nhiên đáng quý, chung quy không bằng

mạng người đáng quý. Hơn nữa thật sự đến cuối cùng, khẩu Khôn Sơn kiếm trong tay Vương Lục kia có thể tạm thời mượn dùng một chút, lấy thần diệu của kiếm linh, đảm đương một đoạn thời gian bổn mạng phi kiếm ứng lực vô cùng lớn.

Mà một chiêu cuối cùng của Trương Thắng quả nhiên có hiệu quả, bổn mạng phi kiếm có uy lực cực lớn? Mỗi một mảnh vỡ hầu như đều là một kích toàn lực của Kim Đan chân nhân, bóng đen phụ trách bao vây mặc dù cường đại, cũng bị ép tới mức luống cuống tay chân, hoàn toàn không bận tâm tới nguyên thần Trương Thắng mượn cơ hội phi độ.

Chỉ là, ngay lúc Trương Thắng sắp trở về long cung, bóng đen kia lại bỗng nhiên mở miệng nói chuyện.

“Trương Thắng, là ta mà...”

Tiếng nói được truyền trong nước, bị Trương Thắng trở về long cung, một vết nguyên thần còn sót lại còn nhanh nhạy bắt được.

Chỉ một thoáng, Trương Thắng như bị sét đánh, nguyên thần rung mạnh không ngừng.

...

“Nghe nói trạng thái của Trương Thăng gần đây không được bình thường cho lắm.”

Trong phòng ngủ, Vương Lục vừa nhìn tờ khai Thái Hà đưa lên, vừa thuận miệng hỏi.

Ráng màu hừ một tiếng: “Phi kiếm bản mệnh bị hủy, trạng thái đương nhiên không quá đúng.”

“Cái cũ không đi không tới đâu, bản mạng phi kiếm của hần lúc tấn cấp kim đan cũng bị thấm qua, vượt qua kiếp nạn này sớm muộn gì cũng phải đổi. Hơn nữa không phải ta tặng hần một cái thương phạm pháp bảo sao? Lấy tư chất của hần tế luyện một tháng có thể vận dụng như thường, hướng chi hần vốn tu hành chính là tình kiếm, lấy tình làm kiếm, bản mạng phi kiếm cũng không quan trọng như vậy.”

“Hừ, ngươi phải nói, rõ ràng là hai người các ngươi chưa chăm sóc tốt...”

Vương Lục cười: “Ngươi lương tâm bị rãnh đất rồi hả? Lúc Trương Thăng gặp chuyện không may, đang đuổi kịp Ma Vương xâm lấn, ta cùng đại sư huynh vội cứu các ngươi đều không kịp, làm sao còn quan tâm đến Trương Thăng, hướng chi đại sư huynh đã sớm cho hần chiêu số bảo mệnh... Ồ đúng rồi, biện pháp tự bạo phi kiếm là Đại sư huynh dạy, ngươi dù có oán giận cũng không thể trách móc ta được a.”

Ráng màu bĩu môi, biết mình nói không lại đôi phương nên cũng lười nói tiếp.

“Bảng cáo cho ngươi, ta còn phải tu hành, không muốn nói chuyện với ngươi nữa.”

Tiền Thái Hà đi, Vương Lục quay đầu lại, có chút ngoài ý muốn nhìn thấy Âu Dương Thương đứng ở sau lưng, trong tay cầm một tấm biểu ngữ khác.

Với tư cách là người không chế đại trận Long Cung, Âu Dương Thương lúc dung hợp các tu sĩ khác tiến vào đại trận, chính mình đương nhiên sẽ không ngoại lệ. Mà với tư cách là một khâu quan trọng nhất trong trận, hôm nay long cung tựa

như bàn tay của hắn có thể tự do vận dụng, cho nên xuất quỷ nhập thần cũng không làm cho người ta ngạc nhiên.

Điều khiến người ta bất ngờ là tờ khai trong tay hắn.

“Chuyện của Trương Thắng quả nhiên chưa xong rồi?”

“Ừm.” Âu Dương Thương nói: “Ngày đó hắn tự bạo phi kiếm trốn về biểu hiện rất không thích hợp, lúc đó Ma Vương thẩm thấu gây rối, chạy đến hộ pháp cho Hà Nguyệt cách Trương Thắng gần nhất. Nàng nói, khi nguyên thân Trương Thắng trở về vị trí cũ biểu lộ rất không đúng, chỉ sợ không chỉ đơn giản là tự bạo phi kiếm dẫn phản phệ như vậy.”

Vương Lục nói: “Hoàn toàn chính xác không đơn giản, Ma Vương tự mình mai phục vì yểm hộ của hắn... Người vừa mới chẩn đoán bệnh cho Trương Thắng, kết quả như thế nào?”

“Tất cả đều bình thường, ngoại trừ có chút suy yếu ra.”

“Suy yếu? Thẻ hư vẫn là chột dạ à?” Lúc này Vương Lục cũng nhìn thấy tờ khai trên tay Âu Dương Thương, tờ giấy đó là gã đã kiểm tra toàn diện kết quả kiểm tra của Trương Thắng sau khi kiểm tra toàn diện, có vài mục số liệu quả thực có ý tứ.

“Cả hai đều có chuẩn bị.” Âu Dương Thương nói: “Thẻ hư không cần phải nói, chột dạ mà... Nói chột dạ cũng không chuẩn xác, nguyên thân của gã cao độ sinh động, nhất là kiểm ý lẫm liệt, gần như không giống bản mạng phi kiếm bị hủy.”

“Tu luyện Tinh Kiếm nha, lấy tình làm kiếm, tình vẫn còn tại kiếm, xem bộ dạng này của hắn là có tình.”

Âu Dương Thương cười khỏ nói: “Tình huống mà Hà Nguyệt sư muội nói với ta cũng không sai biệt lắm... Vừa rồi tự bạo phi kiếm đổi lấy nguyên thân trở về vị trí cũ, kết quả là lần đầu tiên hô hấp đặc biệt thô trọng, giống như cảm xúc kích động, về sau mới lấy tu vi tiên tâm không chế được. Hà Nguyệt cho rằng là do hắn vừa trải qua ác chiến nên còn chưa điều chỉnh lại, nhưng trên thực tế...”

“Trên thực tế là tình.” Vương Lục nói như chém đinh chặt sắt.

“Vấn đề là ta vừa mới đến hỏi Trương Thắng, hắn không nói gì với ta cả.”

Vương Lục cười nhạo: “Lúc Mộng Di ngươi có nói với đồng bạn không?”

“... Cho nên không phải ta tới tìm ngươi rồi sao? Loại chuyện tương đối đơn giản thế này, ngươi có thể đánh mở được cục diện, ta thì không được.”

“Hừ hừ, rốt cuộc ngươi đã nhận ra chênh lệch giữa ta và ngươi có lớn đến mức nào chưa?”

Sau một canh giờ, Vương Lục trở lại phòng, nhún vai: “Cũng giống như đoán.”

Âu Dương Thương sững sốt: “Thật sự là nàng ta? Âm hồn bất tán đó.”

Từ lúc Vương Lục tìm Trương Thăng nói chuyện, Âu Dương Thương đã đoán ra rốt cuộc là người phương nào làm Trương Thăng tâm tư bất ổn. Cuối cùng gã kết luận: Có khả năng vị y sư trừ độc chết sớm ở sa mạc là cao nhất.

Người tu hành tình kiếm, một chữ này từ trước đến nay đột nhiên xuất hiện, oanh oanh liệt liệt, hơn nữa thời gian rất lâu sau khó mà quên được. Đương nhiên, chân chính giống vị tiên bối phi thăng kia, làm được như vậy cả đời chỉ yêu một người cũng không dễ dàng, hơn nữa những năm gần đây tùy tiện bụi hoa cũng không ít. Chuyên tình là tình, lạm tình chẳng lẽ không phải là tình cảm? Người chuyên tình có thể một kiếm phá vạn pháp, người lạm tình cũng có thể luyện trăm vạn kiếm trận oanh sát hết thảy.

Nhưng ít nhất Trương Thăng cũng không phải người lạm tình, hai năm qua hắn ta không nói, nhưng tất cả mọi người đều biết, thật ra trong lòng hắn ta cũng không quên chuyện trong sa mạc.

Lúc trước bọn hắn đi gấp gáp, cũng không có nhìn thấy kết cục cuối cùng của Ma tộc trong sa mạc, nhưng lấy thân thể suy yếu thoái hóa bỗng nhiên phát nổ lực lượng phản tổ., Vốn là tự đoạn tuyệt đường lui, lại thêm dưới đất còn có một diệt thế ma lang, nghĩ thế nào bọn họ đều là tử lộ. Vì thế Vương Trần Dĩ trở về còn say mèm một trận. Nhưng tính tình Trương Thăng lại càng thêm kịch liệt, một câu cũng không nói nhiều, chỉ là

từ đó về sau, hắn vốn coi như khá cởi mở, lại trở nên cứng nhắc.

Trong đó tâm lộ lịch trình phức tạp dị thường, nhưng cũng không cần nói nhiều, tóm lại Trương Thắng ít nhất chưa bao giờ nói gì ngoài sáng, chuyện tu hành cũng cẩn thận, cho nên mọi người cũng đều rất ăn ý né tránh không đề cập tới. Tu sĩ tất tu tâm, qua một đoạn thời gian, đương nhiên Trương Thắng sẽ điều chỉnh lại, đáng tiếc, thời gian không chờ ta.

Âu Dương Thương trầm ngâm nói: “Nếu là như vậy, đối phương thật đúng là nắm giữ một khâu mỏng manh. Thiên phú thực lực của Trương Thắng không thể bắt bẻ, kỳ thật tâm tính cũng kiên nghị quả quyết hơn người thường, nhưng tình kiếm song nhận, đả thương người cũng có thể hại mình. Sư môn trưởng lão vốn định để hắn sau này vượt qua tình kiếp Kim Đan kiếp lần nữa —— Với tính tình của hắn, vốn không nên trải qua tình kiếp sớm như vậy.”

“Hắc hắc, cái này thuần túy là bào dưỡng phương châm sai, các ngươi đem hắn chế tạo quá mức gây thơ vô tri, bị dân bản xứ muội tử một lần lên một lần liền si tình khó quên... Các ngươi đã sớm cân nhắc tồn tại tình kiếp, hoặc là để hắn ở trong núi một đường tu hành đến kim đan trở lên, hoặc là giòn tan ở trong môn phái tìm cho hắn nữ nhân xinh đẹp bao bọc lấy hôn nhân...”

Âu Dương Thương nói: “Ai có thể ngờ được vùng Hoang Man còn có văn minh dân bản xứ...”

“Không có văn minh dân bản xứ cũng có thể có hồ ly tinh, miêu nhĩ nương... Hơn nữa thật sự đến thời điểm tịch mịch khó nhìn, cho dù là dê núi chó hoang cũng là nguồn cung phong phiêu lưu.”

“Này, ngươi cũng không khỏi nghĩ cho Trương Thắng sư đệ...”

“Thành thật mà nói, ngươi hi vọng hắn sẽ yêu một con dê non xinh đẹp, thuần khiết đáng yêu, hay vẫn là hi vọng hắn sẽ yêu một nữ nhân Ma tộc thiên địch của con người?”

“Hỏi hay lắm...” Âu Dương Thương sừng sốt, lập tức rơi vào trầm tư.

“Nói thật, ta cảm thấy dê ngon cũng là một lựa chọn không tồi... Ít nhất chúng ta có thể dạy nàng tu hành, đợi đến khi hóa thành con người, vậy thì...”

“... Đại sư huynh, người thật sự rất hiếu kỳ.”

Âu Dương Thương vội vàng giải thích: “Đây là nghiên cứu học thuật tìm hiểu nghiên cứu... Trở về chính đề, hiện tại vấn đề mà Trương Thăng muốn giải quyết là như thế nào?”

“Biện pháp tốt nhất chính là để cho hắn di tình biệt luyện, vừa có thể duy trì sự sắc bén của Tinh Kiếm cũng có thể không bị Ma tộc dẫn dụ.

Âu Dương Thương nói: “Nhưng phỏng chừng cái này rất khó, trong hai năm qua chúng ta cũng nghĩ cách phối xứng cho hắn, từ Hà Nguyệt, Phi Anh, Thái Hà Văn... Đều từng hợp tác với hắn, tiên tâm người ta cũng bất động.

Nói đến đây, Âu Dương Thương cũng không thiếu lời oán hận, tên tiểu tử Trương Thăng này rất khó động tình, kết quả vừa mới động đã động đến trên người Ma tộc, bản sự này cũng coi như là khó có được.

“Ta thấy là cách hợp tác lúc trước có vấn đề.” Vương Lục nói: “Để bọn họ chia hai tổ hợp thay phiên, việc bồi dưỡng là tình đồng nghiệp. Nếu như có thể bồi dưỡng được tình cảm thật, y đã ở trên núi nhiều năm như vậy rồi.”

“Vậy người nói xem?” Âu Dương Thương hơi bồn chồn hỏi.

“... Người cứ muốn từ trong miệng ta nói ra những lời này đúng không? Đơn giản nhất đương nhiên là tìm một người tự nguyện hiến thân một lần, Trương Thăng tiểu tử này rõ ràng là yêu đương từ trần, nói chuyện với muội tử dân bản xứ đều có thể làm cho phong sinh thủy khởi, nếu là muội tử bản tộc phỏng chừng có thể chơi bạo thậm tệ. Hơn nữa hai năm trước hắn nếm qua mùi thịt một lần, hai năm sau xem như cô chường khó khăn, cũng là thời điểm để cho hắn tìm đối tượng.”

Âu Dương Thương nói: “Kỳ thật ta thấy trong sư muội có không ít người thích hắn.”

“Thiên tài tới đâu cũng vậy thôi, hơn nữa hai năm qua hắn có vẻ mặt si tình, có thể dụ dỗ tiểu muội tuổi trẻ. Những sư muội

kia cũng quanh năm tìm tu trong núi, kiến thức không nhiều lắm, bị nó hấp dẫn là đương nhiên.”

“Người xem ai xứng với hần tương đối thích hợp?”

“Cái này sao, chúng ta có thể dựa theo trình tự từ lớn đến nhỏ sắp xếp cho chư vị sư muội một chút, sau đó ứng phó theo thứ tự.”

“Hoặc dựa theo môn? Ta không rõ lắm về sự yêu thích của hần, nhưng người là đại sư huynh, lẽ ra phải khá quen thuộc với hần, có lẽ cũng tương đối hiểu rõ tính tình của hần.”

“Mẹ nó, người mới hiểu được cái kia...”

Mà ngay lúc Vương Lục cùng Âu Dương Thương hao tâm thương lượng muốn chọn lựa vị cô nương nào cùng Trương Thăng đối đầu, bản thân Trương Thăng cũng đang lâm vào mê mang.

Vừa rồi Vương Lục tìm tới cửa, hỏi hần những gì đã trải qua sau khi nguyên thân xuất khiếu. Mà lúc nhìn thấy Vương Lục, hần đã biết bí mật của mình đã không giữ được nữa rồi.

Trên thực tế, hần vốn cũng không có ý định coi đó là bí mật, bởi vì sự việc nặng nhẹ hần vẫn phân biệt rõ ràng. Quả thật trong lòng vị Thiên Thiên Y Sư trừ độc kia vẫn luôn quan quan, nhưng so với tình yêu đồng môn nhất thời, tình cảm mấy chục năm không thể nghi ngờ là nặng hơn.

Hần tu hành tình kiếm nhiều năm như vậy, đã sớm học được cách lợi dụng các loại tình cảm, nếu không trước khi gặp vị kia giải độc y sư, chẳng lẽ tình kiếm không phát uy sao?

Nhưng hần không muốn giải thích những lời này, bởi vì bất cứ thứ gì dùng miệng nói là thiếu chút nữa có hiệu quả, không gì có thể chứng minh tất cả. Hơn nữa thay vì để mấy người đại sư huynh vì những việc vặt này mà lo lắng, không bằng tự mình giải quyết vấn đề, hai người bọn họ đã đủ bận rộn, về tình về lý mình không nên để cho bọn họ hao tâm tổn trí.

Kế hoạch huấn luyện Chử Sinh không phải là để bồi dưỡng năng lực giải quyết vấn đề độc lập sao?

Đương nhiên, vấn đề này cũng không dễ dàng giải quyết... Tình yêu xưa nay là một trong rất nhiều tình cảm mãnh liệt

nhất, một người có thể có đối tượng tình thân, tình bạn, nhưng chân tình chỉ có một. Trong lòng mình luôn nhớ mãi không quên, luôn là một tai họa ngầm, chắc hẳn Ma tộc cũng nhìn trúng điểm này...

Đáng tiếc bọn họ cũng quá ngu xuẩn, thực sự cho rằng chỉ bằng một chiêu này là có thể khiến mình quay giáo sao? Mẹ nó, đùa cái gì vậy chứ!

Chuyện hai năm trước đã trải qua, bây giờ đã như mộng như ảo, nhưng đã là mộng ảo, thì luôn có một ngày tỉnh lại.

Trương Thắng nhẹ nhàng vuốt ve thanh phi kiếm mới tinh trong tay, trong lòng đã có kế hoạch.

...

Cuộc tranh luận của Tam Tài kiếm trận được các tu sĩ linh kiếm đàm luận đã lâu cuối cùng đã chấm dứt.

Người đứng ở vị trí tam tài kiếm trận, quả nhiên vẫn là Trương Thắng. Lúc Chu Minh và Phi Anh tuyên chọn tuy có tiếc nuối nhưng không ai không cam lòng.

Bởi vì bọn họ đề tay lên ngực tự hỏi, trình độ không thể làm được Trương Thắng, trong nửa năm gần đây, biểu hiện của Trương Thắng không thể bắt bẻ được.

Thậm chí còn khiến người ta sinh lòng kính sợ.

“Trương Thắng, thật ra ngươi... chưa chắc đã làm tới bước này. Chu Minh, Phi Anh Quân là người thay thế tốt nhất, không phải là người không thể.”

Giao trận đồ Tam Tài Kiếm Trận cho Trương Thắng, trên mặt Âu Dương Thương lộ ra vẻ không đành lòng.

Trương Thắng đối với việc này chỉ cười cười: “Đúng là bọn họ rất lợi hại, nhưng dù sao cũng chỉ là người thay thế. Đối thủ của chúng ta là Ma Vương, tất cả đều phải làm tốt nhất, làm đến cực hạn mới có phần thắng.”

“Nhưng Tình Kiếm ngự kiếm, ngươi tự đè nén bản thân như vậy, ta rất lo lắng cho ngươi...”

“Đại sư huynh, ngươi quá lo lắng rồi.” Trương Thắng nhận trận đồ: “Tình yêu là tình, tình cảm hiệp thủ của huynh đệ chúng ta cũng là tình cảm. Có lẽ nửa năm trước ta còn có thể có chút mê mang, nhưng khi ta chém ra một kiếm kia, kiếm ý của ta liền trở nên thuần túy chưa từng có, không còn mê man nửa năm nay, ta nghĩ ta đã chứng minh điểm này.”

Âu Dương Thương im lặng gật đầu.

Trương Thắng tu hành nửa năm qua quả thực đủ để chứng minh tất cả, hẳn không chỉ khắc khổ, căn bản là đang liều mạng. Dựa theo thay phiên bình thường, mỗi ba ngày nguyên thần hẳn lại xuất khiếu một lần, chém giết vong linh., Sau khi tôi luyện nguyên thần, nhưng từ tao ngộ ngoài ý muốn nửa

năm trước, Trương Thăng đã xung phong nhận việc tăng tần suất lên một ngày một lần. Tiết tấu này hoàn toàn là tự sát. Đến ngay cả Âu Dương Thương cũng tỏ vẻ phản đối chuyện này, nhưng Trương Thăng cố chấp cũng có chút sức, ít nhất thì tiết mục thân cận mà Âu Dương Thương đưa cho hấn hấn hấn hấn hấn hấn hấn cũng hoàn toàn không chịu phối hợp.

“Ta một lòng hướng kiếm, không cố chấp với nhi nữ tình trường.”

Nói trắng ra khó có thể lấy tín của người khác, vì vậy tiếp theo Trương Thăng dùng thực tế chứng minh tất cả, mỗi ngày hấn xuất chiến tất có thu hoạch, trải qua một lần mai phục, năng lực cảm ứng của hấn nhạy cảm hơn rất nhiều, không cần sư huynh tương trợ liền có thể qua lại tự nhiên trong cơn thủy triều đen. Đồng thời lấy chiến dưỡng chiến, tu vi bản thân tinh tiến cũng làm người ta trở mắt nhìn không thôi.

Đương nhiên, loại hỗn binh chiến thường xuyên này cũng không phải là mấu chốt. Trong sự quan tâm của chư vị sư huynh đệ, hấn rất nhanh đã nghênh đón một khắc quan trọng trong cơn sóng đen bên ngoài long cung.

Trong vòng vây của phần lớn các vong linh, hấn nhìn thấy người yêu hai năm trước, y sư trừ độc của bộ tộc sa mạc, lộ ra ngoài.

Lần này, không còn là giấu trong bóng đen nữa, mà là quang minh chính đại xuất hiện trong tầm mắt, dung mạo giống hệt hai năm trước, ngay cả khí chất cũng giống nhau, trong vắt, thanh tịnh. Xuất hiện ra, thậm chí khiến cho Vương Trần Dĩ cũng có một duyên với giải độc y sư lâm vào trầm tư.

Trương Thăng chí tình, chấn động càng mạnh, ánh mắt hấn ta trong khoảnh khắc liền thay đổi.

Chỉ là, nó trở nên lạnh lùng như băng. Ngay tại lúc thiếu nữ Ma tộc mang theo phiền muộn chuẩn bị mở miệng nói chuyện thì thanh kiếm tình của Trương Thăng đã rời vỏ.

Khi đó mỗi người trong long cung dùng pháp thuật quan ảnh, đều vì một kiếm quyết cùng sắc bén rung động không thôi. Tuyệt đối là một kiếm sắc bén nhất của Trương Thăng từ khi sinh ra đến nay, nơi kiếm khí đi qua, ngay cả dòng nước cũng

bị quấy nát bậy, thiếu nữ Ma tộc xông lên càng bị quấy thành một đám khói đen., Hơn mười trọng giáp chiến sĩ bên cạnh nàng một đạo biến mất trong bọt nước, từ đầu đến cuối, Trương Thắng ngay cả lời cũng không thể nói nhiều, cái kiêu lãnh khốc vô tình đó, khiến người ta thậm chí hoài nghi hẳn rốt cuộc vẫn không phải là tình kiếm tu.

“Không, không phải vô tình.” Sau khi nguyên thần Trương Thắng trở về, hẳn ta nhận nhận giải thích: “Chỉ là tuyệt tình.”

Trương Thắng dùng thực chiến không thể nghi ngờ để chứng minh mình, Vương Lục cùng Âu Dương thương cũng không còn lời nào để nói. Sau một phen thương thảo, rút cuộc quyết định giao vị trí cuối cùng của Tam Tài kiếm trận cho hẳn xem như sự tán thành lớn nhất. Trên thực tế, Trương Thắng chém ra Tuyệt Tình chi kiếm, thực lực đã hoàn toàn vượt lên trên các sư huynh đệ khác.

Sau đó, vị thiếu nữ Ma tộc kia không còn xuất hiện trước mặt Trương Thắng nữa, có lẽ đã thật sự bị Tuyệt Tình Chi Kiếm của Trương Thắng chém tới hồn phi phách tán. Cũng có lẽ Ma Vương không ôm hy vọng với bộ diễn kịch động lòng người này, tóm lại chuyện này cuối cùng cũng giải quyết xong.

Chỉ là, mỗi khi mọi người nhìn thấy ánh mắt kiên định của Trương Thắng ngày đó, đều cảm thấy có chút thổ thức không thôi.

Tổn thất của kế hoạch Hồng Nhan tai thủy đối với Ma Vương mà nói tựa hồ không quan trọng, bởi vì kế hoạch không ra còn có một kế, rút độc y sự chỉ là một khâu trong kế hoạch. Sau một thời gian ngắn, hẳn bày ra đủ loại cách, không ngừng dùng các loại phương thức thâm thấu đả kích, ý đồ cản trở chiến lược song trận, làm cho Âu Dương Thương và Vương Lục mệt mỏi ứng đối, thậm chí bản thân tu hành cũng thường xuyên bị liên lụy.

Dựa theo mong muốn tốt nhất, sau ba năm chiến lược, ngoại trừ kiếm được bảy mươi ba Kim Đan chân nhân mới mẻ, tu vi Âu Dương Thương cùng Vương Lục đồng dạng sẽ đột nhiên tăng mạnh, có hi vọng đạt tới Kim Đan đỉnh phong, nhưng trên thực tế bởi vì bên ngoài có quá nhiều tinh lực. Hai người

trước mắt đều chỉ là Kim Đan trung phẩm, mà muốn trong nửa năm còn lại tiếp tục tiến thêm một bước, không có khả năng.

Nhưng sự tình nhìn ngược lại cũng có mặt tốt: Ma Vương chiêu trò chồng chất, hoàn toàn chứng minh thủ đoạn thiếu khuyết nhất giải quyết... Lấy thực lực bản thân Ma Vương cường đại, đối phó một đám Kim Đan cảnh giới cao nhất cũng cần hao phí trăm trở như thế, chỉ có thể nói là hấn bị thương quá nặng, đã lực bất tòng tâm.

Chỉ cần kiên trì đợi đến ngày song trận nhất định, chính là lúc các tu sĩ linh kiếm nhất cử thoát khốn, nhất phi trùng thiên thời.

Được cổ vũ tín niệm này, các tu sĩ linh kiếm vượt qua nửa năm gian khổ cuối cùng.

Thời gian nửa năm chớp mắt đã qua.

Một ngày này, Phúc Tuyên Long Cung rung động không ngớt, đá vụn tro bụi đen kịt từ trên đầu tuôn rơi, từng đạo vết nứt giống như thiểm điện trên bầu trời, ở trên mái vòm không ngừng tách ra. Cùng lúc đó, linh mạch dưới đất long cung bắt đầu sụp đổ, thiên địa linh khí cuồng loạn xé rách mặt đất, từ khe hở không ngừng phun trào ra. Cái gọi là trời long đất lở, bất quá như thế.

Phúc Tuyên Long Cung tan rã phi thường nhanh chóng, nhưng tất cả những điều này đã sớm đoán trước, các tu sĩ Linh Kiếm đã chuẩn bị trọn vẹn ba năm trong ngày này. Giữa không trung chánh điện Long Cung, Vương Lục, Âu Dương Thương, Trương Thăng trình ra thể chân vạc ba chân, trên người Vương Lục mang linh căn vô thượng, trên nhật thiên tâm tư,, Âu Dương thương nhận được đại khí vận, có đại địa che chở, chiếm địa vị. Trương Thăng tu hành tình kiếm, mà tinh hoa con người không gì sánh được một chữ, cho nên chiếm cứ vị trí. Ba người tự mình chiếm vị trí, ba tài đều có sẵn, dùng kiếm ý thông huyền, thống lĩnh toàn cục.

Trên mặt đất, bảy mươi hai đệ tử Linh kiếm phân tán ra, theo thiết kế trận đồ bảy mươi hai đại trận Địa sát, mỗi người chiếm cứ vị trí yếu hại, mà thiếu nữ thanh tú ở trong trận thì là phi anh đào - trong số một thể hệ hoàng kim trừ Âu Dương Thương am hiểu trận pháp nhất.

“Khởi trận.”

Theo một tiếng quát thanh của thiếu nữ, các tu sĩ ngưng thần vận pháp, cùng mở miệng.

“Khởi trận.”

Trong khoảnh khắc, xung kích không ngừng nghỉ vì địa mạch sụp đổ, mặt đất như gợn nước đột nhiên bình tĩnh lại như bị lực lượng lớn hơn đè ép không thể động đậy. Mà bảy mươi hai viên kim đan thì lại ngay lúc đó tỏa ra hào quang chói tề, hòa lẫn với nhau.

Trong vòng ba năm, bởi vì tình thế bức bách, hầu hết Kim Đan của các tu sĩ đều có thành màu không đủ, hiệu quả chênh lệch cực lớn so với Kim Đan thượng phẩm. Nhưng giờ phút này, dưới tác dụng của Địa Sát đại trận, quang trạch tương dung lẫn nhau, đèn bù tỳ vết, kim đan thành sắc dần dần tiến đến hoàn mỹ không tỳ vết.

Bản thân đại trận Địa Sát cũng không thần kỳ như vậy, nhưng lúc này nhờ phúc tuyến địa mạch băng ly, linh khí hóa thành sát khí đã thu toàn bộ tinh túy của linh mạch vào trong đại trận. Trong thời gian ngắn có thể thúc giục ra bảy mươi hai viên kim đan hoàn mỹ trong veo, không tỳ vết.

“Khởi trận.”

Giữa không trung, Vương Lục ngâm nga một tiếng dài, Càn Sơn Kiếm giờ cao đỉnh đầu, thanh cổ kiếm mang theo ý nghĩa Hậu Thổ mà sinh lại hiện ra khí tức linh hoạt mênh mông.

“Khởi trận.”

Âu Dương Thương cúi đầu gào thét, bốn mạng linh kiếm chỉ thẳng, kiếm ý thuần hậu, bất động như núi.

“Khởi trận.”

Trong lòng Trương Thăng lóe lên ánh sáng kỳ quái sáu Ly, từng điểm dung hợp đạo vài chục năm thành một đạo kiếm ý thuần khiết, phản chiếu trong hai tròng mắt khí thể như kiếm kia.

Tam Tài kiếm trận chính thức kích thích, ba gã tu sĩ trong khoảnh khắc phảng phất dung hợp làm một thể, lại phảng phất hóa thân vạn ngàn, mỗi một người đều là chủ đạo, mỗi một

người đều lót đường. Mà tiếp theo, kiếm trận liền cùng Địa Sát đại trận tương liên, tuy rằng Tam Tài kiếm trận nhân số ít hơn, lại như đầu óc chỉ huy thân thể, trong chốc lát không chế chủ đạo quyền.

Thính Địa Sát đại trận hấp thu lực lượng Địa Mạch, diễn hóa ra bảy mươi hai viên Kim Đan thuần khiết, mượn đặc tính Kim Đan sinh sôi không ngừng cung cấp năng lượng khổng lồ. Mà Tam Tài kiếm trận trên đỉnh đầu là khiến ba vị kiếm tu đỉnh cấp Tiên cấp, chuẩn Tiên cấp hợp lực vận dụng cỗ lực lượng này đến cực hạn.

“Khởi trận.”

Lúc này thanh âm đã không còn cách nào nhận biết rõ cuộc thuộc về ai, phảng phất như chỉ có một người, lại phảng phất như là bảy mươi lăm người cùng cất tiếng hò hét. Hai cái trận pháp hoàn toàn phát động phóng xuất ra uy năng vô cùng vô tận., Dưới một tiếng la hét này, Phúc Tuyền Long Cung chỉ kiên trì trong nháy mắt liền sụp đổ. Sau một khắc hắc triều trên đỉnh đầu âm âm rơi xuống, trong thủy triều còn có vong linh đêm không hết, cùng nhau hóa thân thành một con cự thú phảng phất thôn phệ tất cả., Nhưng kiếm quang vô cùng mãnh liệt lập tức thấp sáng hắc ám. Tam tài kiếm trận cắt đứt chủ vị, lấy Thiên Kiếm Vương Lục làm hạch tâm, điều động lực lượng khổng lồ của bảy mươi hai đại trận Địa Sát, đánh ra một đạo cường độ Hỗn Độn Phá Thiên Thần Kiếm trước nay chưa từng có.

Một kiếm này vừa là vô hình kiếm khí cũng vừa là hữu hình, các tu sĩ linh kiếm chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng tràn trề không thể chống cự vọt tới, dường như hòa tan bọn họ lại trùng tổ. Trong nháy mắt, bảy mươi lăm người đã hóa thành một thanh kiếm sắc bén không gì không phá được, mũi kiếm chĩa thẳng lên trời, đề nghị phá tan hết thủy trở ngại.

Oanh!

Hỗn Độn Phá Thiên Thần Kiếm va chạm kịch liệt với thủy triều đen, thanh thế dọa người.

Chiến lược song trận cũng không phải bí mật gì, Ma Vương sớm đã đoán được sẽ có ngày quyết chiến như vậy, cho nên đã sớm bày ra thiên quân vạn mã ở trong nước bản ở Phúc Tuyền,

trong đó không thiếu những kẻ có thực lực kinh người. Cộng thêm việc chuẩn bị kịch độc nước bắn ba năm, cản trở mà các tu sĩ Linh kiếm gặp phải cũng không phải chuyện đùa.

Nhưng nước bắn trong một ao vây khốn đám tu sĩ Linh Kiếm Sư trong ba năm nay, dưới sự trùng kích của Hỗn Độn Pháp Thiên Thần Kiếm chỉ ngăn cản trong nháy mắt đã tan thành mây khói. Vong Linh núp trong nước ngay cả sóng địa chấn kịch liệt cũng không chông đỡ nổi, đều hóa thành mảnh vụn. Mà nước Phúc Tuyên ép nặng nề ở dưới kiếm khí trùng kích đánh vào cũng như không còn.

Một khắc trước, bọn họ còn đang ở Long Cung dưới đáy nước, từng đợt âm thanh vang lên quanh quần bên tai.

Sau một khắc, thủy vực sâu hơn vài dặm bị âm âm xuyên qua, một đoàn người đã xuất hiện trên không Phúc Tuyên, con đường phía trước bỗng nhiên sáng sủa thông suốt.

...

Bầu trời đen kịt như mực.

Thời gian ba năm không gặp ánh mặt trời cũng không kết thúc theo một chiều kiếm kinh thiên vừa rồi.

Thế giới trên mặt nước vẫn không có ánh mặt trời. Ba năm trôi qua, mực nước đen đã thâm căn cố đế ở nơi man hoang, bắt đầu lớn mạnh. Sau khi rời khỏi phúc tuyến, các tu sĩ linh kiếm nhìn thấy vong linh càng thêm cường đại. Hàng ngàn vạn đại quân hải cốt dọc theo mặt đất rộng lớn, một đường trải dài tới chân trời, đặc biệt là hướng đi của Linh Kiếm sơn lại càng bị bóng tối nồng đậm bao phủ hoàn toàn, trở về Linh Kiếm sơn, thoát nhìn không thông.

“... Thằng này được lắm, mới ra khỏi Long Đàm lại vào hang hổ a.”

Trong Tam Tài kiếm trận, Âu Dương thương cảm khái đồng thời vang lên trong lòng Vương Lục và Trương Thắng.

Nguyên thần ba người sớm dưới tác dụng của trận pháp liên kết chặt chẽ, tâm ý tương thông lẫn nhau.

“Nực cười, nếu thật sự có quang cảnh kinh thiên động địa bực này, hắc triều hẳn phải kinh động thịnh kinh tiên môn từ sớm, bị Hà Đồ đạo nhân phái người đến thu. Người tưởng Cửu Châu đồ là giả sao? Trước mắt đây bất quá chỉ là huyền thuật có bề ngoài mà thôi, chúng ta về nhà thôi.”

Bảy mươi hai tu sĩ Linh kiếm sư phía dưới Tam Tài kiếm trận im lặng không nói gì, lúc khởi trận bọn họ đã thu liễm nguyên thần, giao hết thầy mọi thứ của mình cho Tam Tài kiếm trận, không quan tâm đến bên ngoài. Tam Tài kiếm trận chỉ về hướng nào, bọn họ liền theo đến nơi nào.

Vương Ngũ tại Tam Tài kiếm trận chiếm cứ thiên vị, có được thời khắc máu chốt tuyệt đối là quyền chủ đạo. Sau khi phá vòng vây, hắn lập tức tập trung phương hướng, kiếm chỉ hướng đông, phương hướng của Linh kiếm sơn.

Đối với việc này, Âu Dương Thương có chút chần chừ cũng không phản đối, gã chỉ thoáng nhớ tới lúc trước cùng tiến vào

vùng hoang man, các sư đệ sư muội khác... Ba năm trước khi Hắc Triều phong tỏa Phúc Tuyên, còn có hơn hai mươi người phân tán ở các nơi khác nhau trong Hoang Man, hôm nay cũng không biết bọn họ còn sống không?

Nhưng bây giờ không phải lúc cứu người, hai trận cùng lúc bạo lực không gì sánh kịp, nhưng không thể kéo dài, kiếm trận nhiều nhất chỉ duy trì nửa canh giờ sẽ tan rã, mà sau khi song trận tan rã, tất cả mọi người đem dầu hết đèn tắt không thể tái chiến... Lúc trước thiết kế một chiêu này, làm cho tính bất thành công liền thành nhân. Bọn họ không có bất cứ một tia thời gian dư thừa nào có thể lãng phí.

“Phá, phá, phá “

Vương Lục chỉ huy kiếm trận hát vang tiến nhanh. Hắc không chế nguyên thần không ngừng xuất sắc lệnh, mỗi một tiếng vỡ đều có thể bắn ra một đạo kiếm khí Hỗn Độn Phá Thiên hình tròn, đánh cho tất cả những thứ cản đường đều vỡ nát hầu như không còn.

Liên tục ba đạo sóng sau đó, kiếm trận từ mặt nước Phúc Tuyên một đường bôn tẩu hơn mười dặm, những nơi đi qua không có địch lại, ngàn vạn vong linh trong kiếm ba hồi phi yên diệt, ngay cả nơi đi qua hắc triều cũng bị đánh tan không ít, mây đen trên trời dần dần thưa thớt, lộ ra ánh mặt trời xám xịt.

Nhưng mà sau ba đợt kiếm sóng, con đường phía trước càng ngày càng trở ngại, vong linh tử thương lúc trước chỉ là pháo hôi, trước mắt lại có càng ngày càng nhiều tinh nhuệ tập kết, ý đồ không tiếc bất cứ giá nào ngăn lại kiếm trận.

“Phá vỡ “

Vương Lục không ngừng chút nào, lại liên tục ba tiếng sắc lệnh, thanh thế càng kinh người, thúc dục ra lực phá hoại càng cường đại hơn kiếm ba.

Ngon núi Hủ nhục khổng lồ bị sóng kiếm phá giải, khói quỷ âm độc tan thành mây khói, ngàn vạn hài cốt bị nghiền thành bột xương... Lại là một đợt đợt kích nghiền ép không gì sánh kịp, kiếm trận thế đi không trở ngại, lại lần nữa tiến lên mây

chục dặm, tương đương với trên đường về nhà bước thêm một bước dài.

Cùng lúc đó, địch nhân phía trước cũng dần dần trở nên cường đại, hoang man tinh quái bị hắc triều hủ hóa, thân khoác trọng giáp, đã từng xuất hiện Tiên Cổ ma linh trong Ma Linh chi mộng...

“Phá vỡ “

Vương Lục cất tiếng rít gào, nguyên thần điên cuồng thúc dục lực lượng của kiếm trận. Bảy mươi hai viên kim đan của đại trận Địa Sát điên cuồng co rút lại theo hơi thở của Vương Lục, tựa như bị xé rách. Mỗi một lần co rút lại đều sẽ ép rút ra chân khí Kim Đan tuôn vào kiếm trận Tam Tài, sau đó lại bị chuyển hóa thành kiếm khí Phá Thiên có thể đối đầu với thiên kiếp, đánh thẳng về phía trước.

Đám Ma Linh tiên cổ phần nộ mà thống khổ bị xé nát, đám tinh quái trong mộng muội đi về phía diệt vong, vài đầu Quỷ Vương vừa mới hiện hình kêu thảm thiết hòa tan biến mất...

Nhưng mà vừa thừa hơi liền cạn kiệt, pháp lực của bảy mươi hai đại trận Địa Sát tuy còn dư thừa nhưng nguyên thần của Vương Lục sau chín vòng bạo nổ thì trở nên hư thật bất định, lập lòe nhấp nháy.

“Đổi người.”

Âu Dương Thương ở trong kiếm trận tiến lên một bước, dẫn động toàn bộ kiếm trận chuyển động, chiếm làm chủ đạo, thay thế Vương Lục. Mà theo Âu Dương Thương lên đài, hành động của kiếm trận nhất thời chậm lại., Đồng thời cũng mất đi động lực trôi nổi trên không trung, hướng phía dưới rơi xuống, không bao lâu tất cả mọi người trong kiếm trận đều chân đạp đất, rơi vào trong một dãy núi trùng điệp. Cùng lúc đó, trong dãy núi, lực lượng thủy triều màu đen ở khắp mọi nơi. Vô số yêu ma quỷ quái bắt đầu thăm dò.

“Động”

Âu Dương Thương hừ lạnh một tiếng, lực lượng khổng lồ không còn được tập trung cao độ chuyển hóa thành kiếm ý sắc bén nữa, mà đột nhiên trầm xuống, tràn vào mặt đất.

Sau một khắc, kiếm trận đột nhiên tiến lên, xông thẳng về phía trước với tốc độ kinh người, không thấy bọn họ có bất cứ động tác gì, thế bay, thế không thể đỡ... Bởi vì đất đai dưới chân mỗi người đều đang diên cuồng cuộn cuộn, dựa theo hiệu lệnh của Âu Dương Thương, đẩy bọn họ về phía trước, lại tiến về phía trước.

Phía trước là trùng trùng điệp điệp dãy núi, vì thế Âu Dương Thương cao giọng hô: “Phân”.

Đại địa dao động, dãy núi chia lìa, ngàn vạn năm đứng sừng sững không ngã dưới sắc lệnh tự động rạn nứt, phân ra một khe núi dài nhỏ, vừa vạn cung cấp kiếm trận thông hành.

Hai bên hạp cốc, vong linh yêu ma nhìn chăm chăm như hổ đói, phía trước lại có đầu quỷ hỏa từ trên trời giáng xuống ngăn cản đường đi.

Những vong linh trong cơn sóng đen này đều không nghe theo sắc lệnh của Âu Dương Thương, thế là hấn lại hiệu lệnh dãy núi.

“Băng”

Đại địa nổ tung, quần sơn nứt vỡ, từng vết nứt sâu không thấy đáy tách ra, phảng phất như cự thú miệng cắn nuốt vong linh trên mặt đất hầu như không còn. Đá núi vỡ vụn cuộn cuộn rơi xuống, vạn quân trọng thương đánh cho đám vong linh gãy vụn.

Âu Dương Thương Hào lệnh cho mặt đất là của mình sử dụng, quét sạch con đường phía trước, sơn cốc hai bên càng ngăn cản đại bộ phận địch nhân ngăn cản đường tiến, thế tiến lên không thể ngăn cản. Một đoạn đường này đi cả trăm dặm, Âu Dương Thương chỉ cảm thấy nguyên thần nóng như lửa, cũng đã đến cực hạn.

“Đổi người.”

Trương Thăng bước lên trước thay đổi Âu Dương Thương, mà theo hấn chiếm cứ chủ vị, uy thế của kiếm trận bỗng nhiên giảm xuống một cấp độ —— mặc dù ở trong kiếm trận lực lượng cùng nhau chia sẻ, nguyên thần tương dung. Nhưng chênh lệch giữa hấn và Vương Lục hoặc Âu Dương Thương là không thể tránh khỏi.

Cảm nhận được khí thế kiếm trận đi xuống thấp, những vong linh bị kinh hãi lại bắt đầu rục rịch.

“Loạn “

Trương Thắng ra tay chính là Tuyệt Học Tình Kiếm của hắn, tình kiếm khí vô hình, lặng yên vô thanh vô tức thâm thấu ra. Chốc lát sau, bốn phía đều vang lên âm thanh kịch chiến, đám Hắc Triệu Vong Linh bị kiếm khí xâm nhiễm, bắt đầu điên cuồng tự giết lẫn nhau, về phần các tu sĩ bị vây ở giữa không ai bận tâm.

Thế là Trương Thắng cười nhẹ một tiếng, chỉ huy kiếm trận tiến lên, độ tuy rằng không nhanh, nhưng lại như giẫm trên đất bằng, thoải mái tự tại.

Một đường đi qua mấy chục dặm, Trương Thắng dần dần cảm thấy nguyên thân dao động, trong lòng bực bội bất an, thất tình lục dục bắt đầu nhảy múa hỗn loạn, tình kiếm khó có thể tiếp tục.

“Đổi người.”

Lúc này Vương Lục cũng đã nghỉ ngơi và hồi phục xong xuôi, gã chờ đợi rất lâu. Nhưng đợi đến khi gã leo lên chủ vị, chuẩn bị ngự không tiến lên, dùng Hỗn Độn Phá Thiên Thần Kiếm quét sạch tất cả Ngưu Quỷ Xà Thần... Trận chiến về quê này, cuối cùng cũng nghênh đón được một đối thủ mười phần.

“Trận pháp hay lắm, không hổ là thế hệ hoàng kim thanh danh lan xa.”

Thanh âm quen thuộc, thân ảnh quen thuộc. Người tới phía trước mặt đỏ, mặt đỏ, toàn thân áo giáp nặng, dáng người tuy nhỏ nhưng uy nghiêm như núi, mỗi một bước chân đều cháy lên lửa cháy hết thấy, lúc nhấc chân lưu lại một mảnh đất khô cằn.

Ma vương đời cuối đã lâu không gặp, rốt cuộc cũng hiện thân.

“Thật can đảm, ngươi lại thật dám đứng ra. Chỉ là một cái tàn hồn vô hình, ngay cả thân thể ký thác cũng không có, ngươi đến chịu chết sao?” Vương Lục híp mắt, lấy trạng thái toàn thịnh nhìn rõ đối thủ hư thực.

Tuy nhiên, ánh mắt sắc bén của Vương Lục đảo qua, lại không thu hoạch được gì... Đối thủ chung vẫn là đoạn vị quá cao, Ma Vương trạng thái hoàn chỉnh cùng là cường giả cấp bậc với Diệt Thế Ma Lang, cảnh giới có thể còn trên cả Chân Quân, dù chỉ là một đám tàn hồn hấn cũng không thể phân tích được.

Nhưng tàn hồn cuối cùng cũng chỉ là tàn hồn... Hề ai có được một phần trăm bản lĩnh hoàn chỉnh của hấn, cũng không cần phải hưng sư động chúng như vậy, từ trong hắc triều xuất động ức vạn vong linh để cản trở bọn họ hồi sơn. Dựa vào nhiều tạp binh tác chiến như vậy, vừa vạn nói rõ lực lượng bản thể của hấn không đủ nghiêm trọng. Ít nhất không đủ để chính diện đối đầu với kiếm trận của tu sĩ linh kiếm trận.

“Khách tới từ vực ngoại, trở về gia tộc của ngươi đi.”

Vừa dứt lời, Vương Lục dùng Hỗn Động Phá Thiên kiếm khí toàn lực đánh ra, Phá Thiên kiếm khí không chỗ nào không phá, đối với hồn phách vô hình cũng có lực sát thương tuyệt đối. Kiếm khí vừa xuất ra, tàn hồn của Ma Vương liền hiện ra hình ảnh mưa gió lác đác.

Nhưng mà trước khi Ma Vương bị kiếm khí phân liệt, một tấm thuẫn nặng nề bỗng nhiên chắn trước mặt hấn, kiếm khí đủ để xuyên thủng tầng mây kia oanh kích lên trên tấm thuẫn, nhắc lên từng gợn sóng rung động lắc lư, nhưng gợn sóng khuếch tán ra, tấm thuẫn kiên cố như lúc ban đầu.

“...Ah?”

Tấm thuẫn là nắm trên tay một hồi tráng kiện hữu lực, mà cánh tay kia thuộc về một trọng giáp ma tộc thân hình cao lớn khôi ngô, hai bên mũ giáp có sừng nhọn, là một khuôn mặt quen thuộc.

“Ma tộc sa mạc? Hấn thế mà cũng chưa chết?”

Hơn ba năm trước, Vương Lục từng nhìn thấy khuôn mặt kia trong sa mạc, đó là một thợ rèn cần cù chăm chỉ làm việc, lực lớn vô cùng nhưng lại thật thà chất phác, về sau lại lấy tính mạng làm cái giá, bị Ma Vương dụ dỗ sức mạnh tổ tiên trong cơ thể, phản tổ thành Vương tộc Ma giới dưới hình thái hoàn toàn kia, sức mạnh tăng vọt.

Nhưng mà, nếu không đề cập đến hiện tượng phản tổ kia thì sẽ tiêu hao rất nhiều sinh mệnh lực... Cho dù là sau khi phản tổ, thợ rèn có lực lượng đỉnh phong cũng tuyệt đối không có khả năng ngăn cản được Hỗn Độn Phá Thiên kiếm khí.

Dùng hai đại kiếm trận làm hậu thuẫn toàn lực thúc giục Hỗn Độn Phá Thiên Kiếm Khí, đừng nói là Kim Đan Nguyên Anh... Cho dù Hóa Thần Chân Nhân, nếu không phải Trung phẩm cảnh giới trở lên cũng không thể đón đỡ trực tiếp. Mà Thợ rèn kia nhiều nhất cũng chỉ là cấp bậc Kim Đan... Chẳng lẽ trong ba năm qua, hắn còn có bản lĩnh từ Kim Đan tăng vọt lên Hóa Thần hay sao?

Nhưng rất nhanh, nghi hoặc của Vương Lục đã được giải đáp. Sau lưng tên thợ rèn kia lại có thêm hơn mười tên Vương tộc hiện thân, đều là Ma tộc vốn nên chết trong sa mạc từ lâu, lực lượng đều vượt xa ba năm trước. Đồng thời... Khí tức lẫn nhau tương liên, mơ hồ bị một trận pháp không biết tên nối liền lại.

Người vừa chặn được kiếm khí Hỗn Độn Phá Thiên không phải chỉ có một mình Thợ rèn, mà là hợp lực của hơn mười tên Ma tộc này. Mặc dù là... Cho dù có mấy chục người hợp lực, cũng không thể nào sánh ngang uy lực kiếm khí.

“Người hiểu được trận pháp không chỉ có mỗi người.”

Ma Vương nở nụ cười khiến người khác tức giận nói: “Đúng là khách tới từ vực ngoại như ta chỉ còn sót lại một luồng tàn hồn, thậm chí không chịu nổi một kiếm tùy tay của người. Cho nên nếu có bản lĩnh thì cứ vượt qua thủ vệ trung thành của ta mà giết ta đi, chỉ cần các người thật sự làm được.”

...

Đây là một trận ác chiến ngoài dự kiến.

Thực lực Ma tộc trong sa mạc cực mạnh, mỗi một người đều có thể so với Cửu Châu Đại Lục kim đan, thực lực một đơn thể hơn đám đệ tử Linh Kiếm sư kia ngâm trong rãnh đất thành kim đan. Mà trận pháp của bọn hắn mạnh hơn, hành động của hơn mười người nhìn như lộn xộn, thường có cử chỉ khó hiểu, nhưng giờ tay nhắc chân lại có thể dẫn dắt uy năng cực lớn. Chính diện va chạm chính diện với Linh kiếm phái tổ hợp kiếm trận mà Vương Lục Đạo không chút rơi vào thế hạ phong nào.

Mỗi một lần giao kích đều làm đất rung núi chuyển, dư âm kiếm khí không ngừng quét ngang tàn phá, đem hắc triều bao phủ nơi đây bức ra, lộ ra bầu trời nắng ráo.

Nhưng bầu trời xanh thẳm cũng rất nhanh lạc lối dưới năng lượng loạn lưu cuồng bạo, khi thì hiện ra bầu trời đêm thâm thúy, khi thì sấm chớp rền vang, mây mù bao phủ, khi thì ánh mặt trời lại chiếu rọi xuống...

Lệnh trời sinh dị tượng, có thể thấy được trận ác chiến này kịch liệt đến mức nào. Vương lục đứng ở vị trí chủ vị của Tam Tài kiếm trận, càng đánh càng kinh hãi. Ba năm trước khi định ra song trận cùng chiến đoàn này, không nghĩ tới có thể có người chính diện đối địch với kiếm trận.

Đương nhiên, nghiêm chỉnh mà nói, nếu như Ma Vương có thể trong vòng ba năm giải quyết được mối uy hiếp của hương thơm, cũng hoàn toàn khôi phục thương thế, như vậy Ma Vương có hình thái hoàn chỉnh đủ để nghiền ép hết thảy, nếu thật sự gặp phải tình huống đó mọi người cũng chỉ có thể cùng đi qua Hoàng Tuyền, nhưng trước mắt, Ma Vương mặc dù không thể khôi phục thương thế, nhưng bảo tiêu của hắn lại cường đại khác thường.

“Bọn họ thật sự chỉ là cấp bậc kim đan sao?”

Ác chiến vừa rồi, Âu Dương Thương đã nhìn không được mà hỏi.

Vương Lục trầm giọng trả lời: “Dựa theo phân cấp của nhân loại thì đúng là cấp Kim Đan. Từ Kim Đan đến Kim Đan đỉnh phong phẩm khác nhau, bình quân xem ra so với chúng ta không cao hơn bao nhiêu, số lượng vẫn là hoàn cảnh xấu. Nhưng...”

Nhưng kịch chiến một lúc lâu, Linh kiếm một bên chiếm không đến nửa điểm tiện nghi, đừng nói vượt qua phòng tuyến của bọn hắn đi đánh chết Ma Vương... Thậm chí trong sự bức bách của đối phương, hắn chậm rãi lui về phía sau. Mà đây còn là Vương Lục Đạo công kích sắc bén nhất trong Tam Tài kiếm trận, đợi đến khi nguyên thần của Vương Lục lóe ra cần đối người, tình cảnh càng thêm nghiêm trọng.

“... Là chênh lệch trận pháp.”

Nguyên thần xích đường của ba người bỗng nhiên truyền đến thanh âm của phi anh đào. Nàng tọa trấn chính giữa bảy mươi hai đại trận Địa sát, là tiết điểm duy nhất liên kết chặt chẽ với kiếm trận Tam Tài, bởi vậy có thể nói chuyện với đám người Vương Lục.

Phi Anh là đại hành gia trận pháp, luận thiên phú ngộ tính thậm chí còn trên cả Âu Dương Thương toàn năng. Lúc này trải qua một đoạn quan sát, bà phán đoán trận pháp Ma tộc sử dụng chất lượng còn trên cả tổ hợp kiếm trận của mình.

“Trận pháp chênh lệch sao...” Âu Dương Thương nhất thời cảm thấy chuyện này càng thêm khó giải quyết. Tổ hợp kiếm trận này là lúc trước gã và Vương Lục mất ăn mất ngủ tạo thành, về sau lại trải qua tu bổ của tất cả mọi người cuối cùng mới thành hình, ngưng kết chính là trí tuệ của một thế hệ hoàng kim. Mặc dù tính năng so với rất nhiều danh trận cấp Nguyên Anh, cấp Hóa Thần còn có chênh lệch, nhưng ở cảnh giới Kim Đan đã là tác phẩm Kim Đan đỉnh phong.

Trận pháp không phải càng mạnh càng tốt, tỷ như trong truyền thuyết Tru Tiên Kiếm Trận có thể chém tiên nhân trong thời kỳ hồng hoang, luận thần diệu huyền bí, uy năng mạnh yếu, tự nhiên hơn xa Tam Tài kiếm trận, nhưng kiếm trận kia không phải cấp Chân Quân không thể sử dụng, không có tổ hợp kiếm trận thân dân Tam Tài Địa Sát. Ở giai đoạn Kim Đan, tổ hợp kiếm trận đã có thể xưng là đỉnh phong.

Không thể tưởng được một núi còn cao hơn núi, Ma tộc trước mắt sử dụng trận pháp rõ ràng cao hơn một bậc, sau khi giao chiến chỉ khiến người ta cảm thấy bó tay bó chân, tình thế càng ác liệt.

“Dù là chiến lược đơn thể hay trận pháp đều có chênh lệch, trận chiến này không dễ đánh đâu.”

Nguyên thần xích qua, phi tần bất đắc dĩ cảm thán một câu.

“Đừng nghĩ nữa, chuyện chiến đấu giao cho chúng ta là được, sẽ có cách.” Âu Dương Thương trấn an phi tần, sau đó nói với Vương Lục: “Không chịu nổi thì đổi người đi. Ta thấy nguyên thần của người sắp tới cực hạn rồi.”

Wương Lục lại không cho là đúng: “Nếu là người đi lên khiến tình huống trở nên càng thêm hồng bét sao? Hiện tại ta làm chủ đạo miễn cưỡng còn đạt thế ngang nhau, một khi Phương ta suy yếu, tình thế lập tức sẽ nhắc lên quả cầu tuyết, không cách nào vặn hồi.”

“Vấn đề là tình huống dầu hết đèn tắt của người sau này chẳng phải càng thêm hồng bét sao?”

“Cho nên trước khi đèn dầu cạn... Nhất định phải nghĩ ra chút điểm ngoại chiêu.” Vương Lục nghiêng răng: “Chuẩn bị chết đi.”

“Người dám chết?” Ánh mắt Âu Dương Thương ngưng tụ: “Người thật sự nghĩ?”

“Không thì sao? So sức chịu đựng, chờ đợi bọn họ không chống đỡ nổi à, ta thấy tình hình của họ tốt hơn chúng ta rất nhiều, so sức chịu đựng thì không bằng. Không dùng chiêu thức không phóng đại đã không thể lật ngược được.”

“Thứ người nói là đại chiêu, chính là đệ sư đệ sư muội nào đi lên tự bạo kim đan?”

“Hoặc là người có đại chiêu khác nói nghe một chút a...”

“... Ta không có cách nào tán đồng, cho dù có thể thân nhiên đối mặt hy sinh, nhưng một chiêu này của người quá mạo hiểm. Nhân số tổ hợp kiếm trận của chúng ta là vừa vặn thích hợp, một người không nhiều lắm. Một khi tự bạo kim đan

chẳng khác nào tự phế kiếm trận, nếu không thể đánh tan trận hình đối phương, vậy chẳng khác nào tự sát a.”

Vương Lục nói: “Có kim bài thay thế Bồ Lương Thu có thể thay thế chống đỡ.”

“Trước khi ra trận thì cũng thôi đi, hiện giờ trận pháp đã vận hành đầy phụ trách, làm gì còn đường nào cho Lương Thu nhúng tay? Một khi cưỡng ép người mới, khiến cho trận pháp đình trệ cũng là tự sát.”

“Ồ? Như vậy xem ra đại sư huynh ngươi nghĩ ra một phương pháp không cần phải mạo hiểm, lại ổn định có thể thủ thắng sao?”

Âu Dương Thương trầm mặc trong chốc lát: “Để ta thử xem sao, nếu không được thì tùy ngươi tìm người tự bạo đi.”

“Được, vậy thì chờ tin tốt của ngươi.”

Sau khi Âu Dương Thương ra trận, tình thế cũng không chuyển biến tốt đẹp. Đương nhiên, cũng không tệ như Vương Lục dự kiến, mặc dù bạo lực không nghịch thiên như Hỗn Độn Phá Thiên Kiếm Khí, nhưng Âu Dương Thương khéo dùng lực lượng mặt đất, lại tiến hành chu toàn với Ma tộc có vẻ rất thành thạo.

Đương nhiên, một phần lớn trong đó là đến từ đại địa không hiểu sao che chở, tám phần mười xuất lực, mười phần hiệu quả. Âu Dương Thương dựa vào thường xuyên mới miễn cưỡng duy trì thế cục không sụp đổ. Đáng tiếc cho đến khi nguyên thân của gã nóng hồi, không chịu nổi tái chiến, cũng không thể tìm được cơ hội lật ngược tình thế.

Sau khi Âu Dương Thương Minh lui ra đến phiên Trương Thắng. Đối với vị tu sĩ tình kiếm này, thật sự là khó có thể nói lên bao nhiêu lòng tin. Biểu hiện của Trương Thắng đích xác rất ưu tú, nhưng dù sao hắn cũng không thể so sánh với Âu Dương Thương, Vương Lục. Bởi vậy khi hắn vừa ra trận, Vương Lục đã chuẩn bị sẵn sàng từ trong Thất Thập Nhị Địa Sát đại trận chọn Kim Đan thích hợp tự bạo.

Nhưng vào lúc này, trận pháp của Ma tộc cũng bắt đầu từ thịnh chuyển suy, chẳng những Ma tộc trong trận xuất lực dần dần hạ xuống, bọn họ trong biến trận cũng có vẻ hơi cứng ngắc, độ

linh hoạt không bằng trước. Mà ở trong thế giằng co, biến hóa này có vẻ đặc biệt bắt mắt.

Bởi vì cần phải phá vỡ thế cục bế tắc, chính là một chút biến hóa nhỏ xíu như vậy đấy.

“Đây là...” Vương Lục khó có thể lý giải mà nhìn tình thế biến hóa trước mắt, “Chẳng lẽ thật sự là Ma tộc không thể kéo dài? Trận pháp đã qua thời gian hữu hiệu?”

Âu Dương Thương cũng cảm thấy hoang mang: “Hay là Tình Kiếm có hiệu quả đặc thù với những sa mạc Ma tộc này?”

“Hoặc là...”

Trong lúc nhất thời hai người đều không suy tính được ảo diệu trong đó, nhưng cũng không chấp nhất vấn đề này, hiện giờ điều bọn họ phải làm chính là toàn lực ủng hộ Trương Thăng làm chủ đạo, phát huy uy lực của Tình Kiếm đến mức tận cùng.

Mà Trương Thăng lại càng không phân tâm suy nghĩ chuyện khác, hoàn toàn đắm chìm trong thanh kiếm tình. Thanh kiếm hữu hình trong tay được gã huy động toàn lực, dẫn dắt chân khí Kim Đan hóa thành kiếm khí vô hình. Sau khi tình cảm thấm thiết trong Tiên tâm lại tràn ra ngoài.

“Loạn “

Trong lúc loạn tâm, kiếm quang phiêu hốt bất định, tựa như trăng vỡ trong nước. Ma tộc thủ ở trước trận, Thuần Vệ chỉ cảm thấy hoa mắt, kiếm khí hình cung vòng qua trọng thuẫn bổ vào đầu vai của hắn, khô giáp dày nặng triệt tiêu sự sắc bén của kiếm khí, nhưng loạn tâm mê mang lại thấm thấu vào, quyền rũ vướng vào, làm cho Ma tộc nhất thời ngậy người tại chỗ.

Chỉ một thoáng, trong lòng Ma tộc kia mê mang, vô số quang ảnh bị lãng quên xẹt qua trước mắt: Ở trong bộ tộc sinh hoạt gian khổ lại đơn giản, thợ rèn ngày qua ngày tu hành, cùng thanh mai trúc mã vụng trộm sinh tình... Mãi đến khi tổ tiên thức tỉnh huyết mạch, sinh hoạt chia năm xẻ bảy.

Ta... Vì sao phải chiến đấu? Cho dù đánh thắng được người trước mắt, nhưng tất cả hy vọng của ta có thể trở về được sao?

Sự mê mang của Thuần Vệ khiến toàn bộ trận pháp của Ma tộc đều trì trệ, Trương Thăng lập tức bước lên phía trước thừa thắng xông tới, chỉ là Ma tộc biến trận cũng nhanh, hàng trăm hàng ngàn bóng đen ném mâu như bão tố ập tới, làm cho Trương Thăng không thể không nghiêng thân kiếm, dùng tốc độ chậm chạp chống đỡ trường mâu.

Khi Trương Thăng tìm được sơ hở trong thế tiến công của Ma tộc, phía trước đối phương đã đổi thành một người khác, đó là một gã đồ tể thân hình cũng cao lớn khôi ngô, trong hốc mắt có ngọn lửa đang bốc cháy. Lấy hắn làm trung tâm, trận pháp của Ma tộc trở nên hùng hực nóng rực, tâm tình hỗn loạn của Trương Thăng thoáng chốc đã bị thiêu cháy hầu như không còn.

Trương Thăng trầm ngâm, vận chuyên tiên tâm, những suy nghĩ mờ mịt trong lòng biến mất, thay vào đó là chiến ý hùng hực, tựa như ngọn lửa đang bốc cháy.

“Đốt”

Kiểm khí đỏ đậm ra tay sau đó hóa thành biển lửa cuộn cuộn, lại thêm một mối lửa đốt cháy cho Ma tộc trận, châm dầu vào lửa.

“Rồng” Đồ tể khát máu chỉ còn một lý trí bị thiêu hủy, sát ý bạo ngược không thể ngăn cản. Nó rời trận đánh bất ngờ, lưỡi rìu và thanh đao sắc nhuốm đầy máu tươi chỉ thẳng vào mặt, sát ý như biển. Trương Thăng lại ở phía sau màn lui ra, Vương Lục sớm đã chuẩn bị đi lên sân khấu, trước đó đã súc thế tràn đầy Hỗn Độn Phá Thiên kiếm khí khai thiên tích địa bùng nổ.

Nửa người đồ tể như có tuyết đọng tan rã, dưới sự che chở của Hỗn Độn Phá Thiên Kiếm Khí hoàn toàn hủy diệt. Rời khỏi trận pháp che chở, chiến lực đơn thể của Ma tộc ở trước mặt tổ hợp kiếm trận không chịu nổi một kích, mà Vương Lục một kích đắc thủ liền lùi về sau nhường lại một bước, Trương Thăng hít vào một hơi, lập tức thay thế đi, kiếm ý lúc ra tay rét lạnh thấu xương.

“Gốc”

Trong lúc đồ tể đèn tội, Ma tộc khiếp sợ bị thương thì kiếm ai thắng vừa đúng chỗ tốt rơi xuống, kiếm ý đau thương giống

như tuyết lớn từ trên trời hạ xuống, đảo qua lòng mỗi một Ma tộc, đông kết hết thủy tình cảm.

Toàn bộ trận pháp hơi chậm lại, lập tức tổ hợp cứng như bàn thạch.

Lần này, không cần thay người nữa, bởi vì Trương Thăng đã chuẩn bị sẵn Kiếm Ý sắc bén nhất.

Đó là trong tình kiếm, phá hư một kiếm có lực sát thương cường đại nhất, dưới toàn lực thúc giục, uy lực thậm chí có thể tranh đấu ngắn dài với Hỗn Độn Phá Thiên kiếm khí, mà nếu rơi vào trong trận chiến Ma tộc chia năm xẻ bảy, chỉ cần một kích là có thể phân định thắng bại.

Nhưng đúng vào lúc này, Trương Thăng bỗng cảm thấy nguyên thần run rẩy một trận, kiếm ý áp ủ viên mãn hơi tán loạn.

Không phải vấn đề của bản thân hắn mà là pháp lực được cung cấp cho pháp lực của Thất Thập Nhị Địa Sát đại trận bắt đầu dao động. Tổ hợp kiếm trận tạo ra phản ứng dây chuyền, tình kiếm của hắn cũng chịu ảnh hưởng rất lớn.

“Như thế nào?”

“... Thời gian.” Vương Lục buồn bực đáp.

“Thời gian?” Trương Thăng giật mình, nguyên lai... Thời gian đã sắp đến.

Tổ hợp kiếm trận chỉ có nửa canh giờ, lúc trước Tam Tài kiếm trận thay nhau luân phiên, liên tục đột tiến mấy trăm dặm, trên đường về nhà vượt qua một nửa, sau đó lại luân phiên đại chiến với Ma tộc đã chết mà sống lại... Thời gian cuối cùng cũng đi tới điểm cuối.

...

Chiến lược của song trận khi thiết kế thì chưa từng nghĩ đến lúc gặp đối thủ ngang ngửa thì nên thay đổi thế nào. Dựa vào tổ hợp kiếm trận, các tu sĩ có Linh kiếm có thể trong vòng nửa canh giờ đạt được sức chiến đấu của Hóa thân chân nhân, vượt qua sức chiến đấu của hai tu sĩ cấp bậc này có thể nói là kinh thế hãi tục. Để đạt được mục đích này, các tu sĩ trong ba năm qua không tiếc bất cứ giá nào cũng phải trả một cái giá thê thảm đau đớn.

Tất cả đều là vì muốn đạt được ưu thế thực lực nghiền ép cấp bậc Hóa Thân chân nhân - tu vi Hóa Thân tại toàn bộ Đại Lục châu có lẽ không tính là chiến lược đỉnh cao, nhưng đối mặt với một tàn hồn Ma Vương đã là dư dả.

Đương nhiên, nếu đối thủ đã cường đại đến mức ngay cả có được tu vi Hóa Thân cũng khó có thể thủ thắng, vậy cũng là số mệnh, không còn lời nào để nói.

Nhưng không ngờ Ma Vương chân chính tuy rằng không có lực lượng Hóa Thân kỳ, lại có được một đám thủ hạ sau khi kết trận có thể so sánh với Hóa Thân. Cơ hồ cùng ý tưởng với tổ hợp kiếm trận, Ma Vương dựa vào một đám ma tộc sa mạc cao nhất Kim Đan đỉnh phong, chống đỡ được kiếm trận tổ hợp hoàng kim thế hệ này.

Bây giờ nửa canh giờ sắp qua đi, bảy mươi hai địa sát đại trận đã lung lay sắp đổ. Bắt đầu từ mấy tên kim đan tu vi yếu nhất, liên tục có người không theo kịp biến hóa của địa sát đại trận, cũng không phải là do bọn hắn đánh mất chiến ý, mà là do thường xuyên bị áp chế, kim đan gần như sụp đổ, đã khó có thể thỏa mãn nhu cầu thấp nhất của địa sát đại trận, lúc nào cũng có thể bị trận pháp bài xích ra ngoài.

Một khi bảy mươi hai đại trận Địa Sát tan rã, cho dù Vương Lục cùng Âu Dương Thương có năng lực lớn mấy cũng không làm nên chuyện gì. Tam Tài kiếm trận sẽ như nước vô nguyên... Nhưng cho đến lúc này, một thế hệ hoàng kim vẫn chưa thể đột phá phòng tuyến của Ma tộc.

“Xem ra ván này là ta thắng.” Thanh âm Ma Vương yếu ớt truyền đến, tư thái cười đùa đắc ý kia làm cho người ta phân biệt tức giận.

Tổ hợp kiếm trận còn chưa hoàn toàn tan rã, trước mắt lực lượng còn sót lại chỉ là bên bờ sụp đổ, một kích cuối cùng này có thể đánh ra hay không, thật là chỉ trong một ý nghĩ của rất nhiều người., Chỉ cần sơ sẩy một chút là kiếm trận này đã có thể khiến đất đai sụp đổ hoàn toàn, mà trước khi trận pháp gần sát giải thể thì đã có rất nhiều đệ tử cảm giác được giải trừ, trở nên bị ngoại vật quấy nhiễu. Kim Đan trong lúc lung lay, tâm thần kháng lực cũng yếu kém nhất. Ma Vương nhẹ nhàng nói một câu đã nhắc lên ngọn sóng trong lòng rất nhiều người.

Nhưng đúng vào lúc này, trong đại trận Địa Sát, phi tần kinh ngạc nói: “Trong trận pháp Ma tộc có sơ hở...”

Nói xong, nương theo sự liên hệ của Địa Sát đại trận và Tam Tài kiếm trận, thiếu nữ thông qua sợi xích truyền cho Tam Tài kiếm trận.

Chỉ một thoáng, trong tầm nhìn của Trương Thăng, trong trận Ma tộc trở nên đỏ thẫm như máu, đó là tiêu chí độc đáo của phi anh.

Ma tộc vóc người thấp bé được phi anh đào viết ra, biểu hiện trong lúc chiến đấu bình thường không có gì lạ, lúc này không biết vì sao lại rời xa toàn bộ trận pháp, lập tức lộ ra một sơ hở không lớn.

Phi Anh chỉ rõ một điểm, sau đó giọng nói vang vọng trong lòng mỗi một đệ tử linh kiếm: “Đừng nghe hắn nói càn rỡ, kỳ thực Ma tộc đã là nỗ lực hết đà, ngay cả trận pháp của mình bọn chúng cũng không duy trì được, bắt đầu lộ ra sơ hở, chúng ta chỉ cần phá tan điểm yếu trước mặt bọn chúng là có thể nhân cơ hội phá tan phòng tuyến mà đánh thẳng tới Hoàng Long.”

Lời này lập tức ổn định lại lòng quân.

“Hiểu rồi.” Trương Thăng hít vào một hơi, sau đó toàn lực vận chuyển kim đan trong ngọc phủ, trong tiên tâm tràn đầy sát ý tịch diệt.

Tịch diệt tâm kiếm, sát chiêu mạnh nhất trong giai đoạn hiện giờ đang áp súc chờ đợi.

Thời gian cấp bách, Trương Thắng đã không kịp đổi vị trí với hai vị sư huynh, mà Vương Lục và Âu Dương Thương cũng không có ý tranh đoạt vị trí chủ vị. Nhìn tình hình vừa rồi, hiệu quả khắc chế của Trương Thắng đối với Ma tộc rõ ràng nhất, tuy rằng nguyên lý không rõ, nhưng hiện tại cũng không phải là thời điểm cần nghiên cứu nguyên lý.

Ta đã thu hoạch được trái cây thắng lợi này.

Trương Thắng thầm nói trong lòng, sau đó Tịch Diệt Tâm Kiếm toàn lực xuất thủ.

Trong thời khắc cuối cùng tổ hợp kiếm trận bộc phát ra lực lượng kinh người, các đệ tử linh kiếm đã nhao nhao đốt lên tiên thiên nguyên khí, không tiếc mọi giá cung cấp, mà toàn lực bạo phát, Tịch Diệt Tâm kiếm như vào chỗ không người, trong khoảnh khắc liền xông vào hạch tâm của đối phương, sau đó đâm vào ngực Ma tộc thấp bé kia.

Một kiếm này mãnh liệt đến mức toàn bộ Ma tộc chiến trận đều bị dư chấn làm cho thất linh bát lạc. Tên Ma tộc thấp bé kia càng không chịu nổi, trọng giáp trên người vụn vụn bị dư âm đánh cho tan rã hơn phân nửa, mũ giáp bao phủ toàn bộ khuôn mặt rớt xuống, lộ ra hình dáng thực của Ma tộc.

Một khuôn mặt thanh tú lại trắng bệch.

”””

Chỉ một thoáng, Trương Thắng khẽ run lên.

“Giới, là ngươi?”

Trương Thắng nhẹ nhàng phun ra giọng nói nghi vấn.

Thế nhưng đối phương đã không cách nào đáp lại hắn, bị Tịch Diệt Tâm Kiếm đâm trúng, vị độc y sư trước đây đã mất đi sinh cơ trong nháy mắt, trên mặt đặc biệt mang theo một tia ngạc nhiên, thậm chí ngay cả câu nói cuối cùng cũng không kịp lưu lại.

Đáng tiếc... Trương Thắng cười lạnh.

Nếu như nửa năm trước không có lần ngoài ý muốn gặp người, lúc này có lẽ ta sẽ chịu đả kích lớn, sau đó mệt đến tất cả mọi người... Thân là tu sĩ tình kiếm, lộ ra đích xác là mệnh môn của ta, đáng tiếc cái át chủ bài này làm các người bại lộ quá sớm.

Không sai, cho đến hôm nay, trong lòng ta kỳ thật vẫn không buông bỏ được tình yêu với mình, nhưng ta đồng thời cũng biết, bộc lộ chân chính từ ba năm trước đã chết rồi, bây giờ cái này bất quá chỉ là cái xác không hồn bị Ma Vương đánh thức, bởi vì nếu như là thật sự lộ ra, nàng tuyệt sẽ không đứng ở giờ phút này đối lập với ta. Mà ta, tuyệt đối sẽ không lãng phí cảm tình ở trên một đồng thịt thật sự đó là không tôn trọng đối với sự lộ ra.

Mang theo vài phần quyết tuyệt, uy lực của Tịch Diệt Tâm kiếm đã vượt qua Trương Thắng, bộc lộ thi thể, gạt bỏ phòng tuyến Ma tộc, bức thẳng tới bản thể Ma Vương.

Chỉ cần chính giữa một kiếm này, chiến đấu lập tức tuyên cáo kết thúc.

Khoảnh khắc cuối cùng, thời gian Trương Thắng hiện ra phẳng phát chậm lại... Có lẽ là lúc Tịch Diệt Tâm Kiếm toàn lực ra tay, nguyên thần vận chuyển cực hạn, cũng có thể là Ma Vương đang giãy dụa sắp chết—— tuy hẳn là tàn hồn, không có nhục thân, nhưng bản chất dù sao cũng là nguyên thần cường giả cấp Chân Quân, có lẽ có thể ảnh hưởng đến cảm giác của hắn.

Nhưng đây cũng chỉ là giãy dụa vô vị mà thôi, bất luận hắn quấy nhiễu như thế nào, Tịch Diệt Tâm Kiếm của Trương Thắng cũng không dao động chút nào.

“Thật đáng tiếc.” Thanh âm Ma Vương âm u vang lên: “Nàng là người duy nhất cứu vẫn giữ linh hồn nguyên vẹn của ta, vốn định nói nếu các người có thể đánh thắng ta, ta sẽ thành toàn đôi tình nhân quyến thuộc, không ngờ ta một mảnh khổ tâm, cứ như vậy bị người một kiếm vô tình chém.”

“...” Trương Thắng nghe vậy sững sờ, trong nội tâm không khỏi bắt đầu dao động.

“Đừng nghe hắn nói.” Vương Lục lớn tiếng quát: “Đồ vật chết không có đối chứng, không đáng để lãng phí tinh lực.”

“Chết không đối chứng? Ha ha ha, chẳng qua chỉ là lừa mình dối người mà thôi, nếu không phải nàng thâm tình với người như vậy, nửa năm trước sao nàng lại vi phạm mệnh lệnh, tự tiện đến gặp mặt người phải lưu lại át chủ bài cuối cùng mới đúng. Nàng yêu thương người đến khinh thường hết thấy mới đúng., Thà rằng quay lưng bỏ mặc đồng tộc cũng phải cản chân trong trận, nếu không vừa rồi chiến trận hoàn mỹ của ta sao có thể từ thịnh suy sớm như vậy? Nếu ánh mắt người không mù, chẳng lẽ không nhìn ra vấn đề trận pháp kia? Đáng tiếc thực lực các người quá yếu, cho dù có tên phản tặc như nàng tương trợ cũng không thắng nổi., Cho nên thời khắc cuối cùng cô không thể không chủ động nhảy ra trở thành kẻ hở khi mình tỉnh lại từ ba năm trước, đã hạ quyết tâm hi sinh mình để thành toàn cho người. Nhân loại từng thề non hẹn biển với mình, nguyện ý đồng sinh cộng tử, cuối cùng quả nhiên dẫm lên thi thể của nàng đi tới trước mặt ta...”

“Người, người...” Trương Thắng toàn thân run rẩy kịch liệt, kiếm khí tán loạn không thể khống chế.

“Không sai, người thắng, chiến trận hoàn mỹ của ta đã bị phá, sẽ không ai có thể ngăn cản được người nữa, cho nên hưởng thụ lấy trái cây thắng lợi của người đi, người được yêu thương đúc thành quả, nhất định là đặc biệt – biệt – tiên – mỹ...”

Oanh!

Tâm cảnh Trương Thắng đại loạn, Tịch Diệt Tâm Kiếm cũng âm âm tán loạn.

“Móa nó, chỉ biết là người tình không đáng tin cậy...”

Vào thời khắc máu chót, Vương Lục đứng lên, mạnh mẽ chống đỡ lực đẩy Tam Tài kiếm trận đứng ở vị trí chủ vị. Hỗn Độn Phá Thiên kiếm khí cuốn ra một vòng xoáy thật lớn, đem Trương Thắng kiếm khí tán loạn quán vào trong đó, hóa thành của mình sử dụng, tiếp tục đâm ra một kiếm chế thắng này.

Mặc kệ là giẫm trên thi thể ai, dùng máu tươi ai đúc thành trái cây... Trương thắng tình loại này sẽ bị quỷ kế của người dụ dỗ, ta lại không biết.

Nhưng mà không có sự phối hợp nhân vị trong Tam Tài kiếm trận, Vương Lục chẳng khác gì dùng sức một mình đi thử không chế năng lượng toàn lực bạo phát của tổ hợp kiếm trận. Trong lúc nhất thời, vận chuyển làm Vương Lục Kim Đan bị nổ mạnh, tứ chi bách hải rung động khanh khách, thất khiếu không ngừng tràn ra huyết khí mà kẻ thừa đại bộ phận uy lực của Tịch Diệt Tâm Kiếm, Hỗn Độn Phá Thiên kiếm khí đã trở nên trầm trọng như núi, trong lúc nhất thời không thể xuất thủ.

“Cùng “

Âu Dương Thương ra sức, một bước đạp lên phía trên nhân vị, mạnh mẽ thay thế cho Trương Thắng đã tâm thần sụp đổ, mà vị trí ban đầu của gã lại có Âu Dương Thương đang duy trì trận pháp.

Đây là lấy cảnh giới của hắn mà nói, còn lâu mới đủ để thi triển Ngũ Hành bí thuật, Uế Thổ chuyển sinh. Theo lý thuyết thì đạo bí thuật này phải có tu vi Hóa Thần mới có thể thi triển ra được, nhưng khi Âu Dương Thương liều mạng đã bắt chấp tất cả, thân phận khí vận chi tử huy thân hiệu, mặt đất dưới chân đột nhiên tuôn ra một cỗ lực đạo, ủng hộ hắn phóng xuất đạo bí thuật này một cách hoàn mỹ.

Cái gọi là được đại khí vận gia trì thân thể, thân hiệu của nó đến tận đây, không thể bù đắp được.

Mà có Âu Dương Thương ổn định Tam Tài kiếm trận, Vương Lục lập tức cảm thấy lực lượng cuồn cuộn không dứt trợ giúp, kiếm khí trong tay một lần nữa trở nên thuận buồm xuôi gió.

“Ồ, lại là khí vận gia trì ư?” Ma Vương cười lạnh một tiếng: “Chờ ngươi lâu lắm rồi, khí vận buồn cười, phá cho ta đi.”

Oanh!

Ma Vương vừa dứt lời, Âu Dương Thương liền cảm thấy Kim Đan bỗng nhiên nhảy dựng, sau đó Uế Thổ lại âm âm vỡ vụn, vị trí nhân thủ nhất thời trống không, Tam Tài kiếm trận trực tiếp phá vỡ, cản trở mãnh liệt đồng thời khiến Âu Dương Thương và Vương Lục mệt mỏi. Hai người đồng thời điên cuồng phun máu tươi mà Vương Lục lại càng nghe rõ tiếng kim đan vỡ vụn của mình.

Trong tình huống như vậy, Kim Đan vỡ vụn cơ hồ là cục diện chắc chắn phải chết. Nhưng một khắc cuối cùng này Vương Lục vẫn duy trì tỉnh táo khác thường, mỗi một động tác của mình đều nằm trong tay gã. Mặc dù thời gian không còn thừa bao nhiêu, nhưng vừa đủ để gã hoàn thành sứ mạng của mình.

Một khắc cuối cùng, Vương Lục hăng hái dùng dư lực, trực tiếp kích nổ Hỗn Độn Phá Thiên kiếm khí đã mất đi không chế.

Nếu chết thì cùng chết đi.

...

Trong bóng tối vang lên tiếng nước chảy.

Vương Lục bừng tỉnh, mở mắt ra. Trong một mảnh đen kịt, chỉ có một bóng người mờ lung nửa sáng đứng ở trước người.

Bóng người kia tuy mơ hồ, nhưng bóng dáng lại lờ mờ có thể phân biệt được, Vương Lục kinh ngạc nói: “Đại sư huynh, là người?”

Dừng một chút, hắn lại hỏi: “Chúng ta vẫn còn sống à?”

Bóng người trước mặt im lặng không nói gì, trong bóng tối chỉ có từng giọt nước tí tách có tiết tấu vang lên.

“... Chẳng lẽ chúng ta đã chết?”

Thấy đối phương không đáp, Vương Lục mơ hồ có điều linh ngộ. Sau khi gã trầm mặc một lúc, bèn ngửa đầu nằm xuống, nản lòng thoái chí: “Ai, còn tưởng rằng phen này vất vả quá, có thể nghịch thiên cải mệnh chứ.”

“Đúng là người có thể nghịch thiên cải mệnh, người đã nghịch thiên cải mệnh.”

Giọng nói của Âu Dương Thương vang lên, vì vậy Vương Lục nhảy dựng lên: “Ôi chao? Người không chết à?”

Lời còn chưa dứt, Vương Lục đột nhiên cảm thấy một cảm giác thất trọng mãnh liệt, thân thể không tự chủ được rơi xuống phía dưới, một điểm hào quang trong bóng tối phía dưới mở rộng kịch liệt.

Trong nháy mắt, Vương Lục phát hiện mình đã nằm ở trong một sơn cốc xa lạ, bốn phía là một mảnh nham thạch trụi lủi, không thấy nửa điểm sinh cơ. Đỉnh đầu quay cuồng đen kịt, thủy triều đen bao phủ, lực lượng hắc ám cường đại dị thường, khiến cho người ta cảm thấy hít thở không thông.

...Quái lạ, vừa rồi đối thoại với Đại sư huynh chỉ là mơ thôi sao? Như vậy rốt cuộc mình đã ngủ say bao lâu rồi? Một kiếm cuối cùng có phát huy được hiệu quả hay không? Theo lý thuyết thì lúc Hỗn Độn Phá Thiên kiếm khí nổ tung, ở vị trí gần nhất thì cho dù là tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong cũng chỉ

có một con đường chết, chứ đừng nói là Ma Vương chỉ còn lại một đám tàn hồn vốn không có khả năng chống cự, thế nhưng...

Nhưng, lý luận của Vương Lục chỉ thích hợp cho sinh vật đã biết ở thế giới, chưa chắc đã thích hợp với khách tới từ vực ngoại. Mà xét từ cường độ hắc triều hiện tại trên đỉnh đầu, trong khoảng thời gian này Hắc Triều chẳng những không tiêu tán, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng.

Sau khi mình hôn mê, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Đúng lúc Vương Lục chuẩn bị tiến lên một bước thăm dò, bầu trời trên đỉnh đầu bắn ra tiếng nổ mạnh đình tai nhức óc.

Rắc rắc rắc.

Bầu trời vỡ vụn, vỡ ra một vết rách thâm thúy. Ở chỗ sâu trong vết rách, năng lượng bắt đầu khởi động. Hỏa diễm và máu tươi đột nhiên hạ xuống, vô số yêu ma quỷ quái từ đó mãnh liệt tuôn ra, tham lam khát khao tất cả mọi thứ bên ngoài hang động.

“Đây đều là đồ vật gì?” Vương Lục vạn phần khiếp sợ nhìn đạo Thiên Chi Ngân kia. Trong trực giác, cái kia phảng phất như là một cánh cửa dẫn về địa ngục. Hôm nay đại môn mở rộng, quần ma sắp quét ngang Cửu Châu.

Yêu ma trong vết rách đều là phẩm chủng chưa từng thấy, lấy số lượng khổng lồ kia xem chỉ là pháo hôi dò đường, nhưng thực lực đều không phải chuyện đùa, như vậy trốn sau lưng chúng nó sẽ là thần thánh phương nào? Mà số lượng pháo hôi này thoạt nhìn vô cùng vô tận, nếu một mực xuất hiện như vậy, cho dù chỉ là pháo hôi cũng có thể mang đến thương tổn cực lớn cho Cửu Châu Đại Lục.

“Si tâm vọng tưởng”.

Một tiếng Thiên Lô gào thét đánh tan tầng mây, cùng lúc đó, một Cự Long màu tím xanh từ chân trời gào thét tới, tiếng rùng ngâm kinh tâm động phách, bản thể nó xa tại chân trời, tiếng gầm truyền đến liền làm cho nguyên thần Vương Lục Kim Đan chân nhân bất ổn, thành linh tiếp cận cấp bậc Tiên Thú.

Thanh Long tới cực nhanh, nháy mắt liền từ chân trời bay đến trước mắt, thân hình thon dài xoay quanh một vòng trên không trung, từ trong miệng phun ra hàn khí, nhất thời một mảnh băng thiên tuyết địa, yêu ma từ trong hư không bay ra đều bị đông lạnh thành băng điêu, mà ngay cả hỏa diễm và máu tươi chảy xuống cũng theo đó ngưng kết lại, không chảy xuôi.

“Ồ?”

Cách Thiên Ngân không xa, một bóng người thấp bé hiện ra... Chính là vị Ma Vương đến từ vực ngoại thế giới.

Chỉ là lúc này Ma Vương không còn là một luồng tàn hồn nữa, hắn có được thân thể cường tráng cùng hồn phách cường đại, uy áp mơ hồ còn trên Thanh Long.

“Nghĩ không ra ngay cả mười tám Ma tướng cũng không cản được các ngươi, còn bị các ngươi triệu hoán ra Thủ Hộ Giả của Cửu Châu. Lấy tiêu chuẩn của tu sĩ nhân loại mà nói, các ngươi có chút bản lĩnh.

Trong khi nói chuyện, Ma Vương xoay người lại, vừa vặn đem chính diện lộ cho Vương Lục. Vương Lục nhất thời lấp bắp kinh hãi.

Nguyên lai nửa người hắn từ vai phải đến eo đã biến mất, chỗ biên giới cao thấp không đều, giống như bị cự thú cắn xé... Nhưng mà lấy lực lượng của hắn bây giờ, có ai có thể tạo thành thương tổn như vậy với hắn? Hơn nữa hắn ngay cả khôi phục thương thế cũng không làm được?

“Đáng tiếc vẫn chưa đủ.”

“Đủ hay không, ngươi nhìn qua một chút là biết.”

Phía sau Thanh Long, hơn mười tên Linh Kiếm trưởng lão lần lượt xuất hiện.

Lúc nhìn thấy những trưởng lão này, Vương Lục bừng tỉnh nhận ra chính mình rốt cuộc đang ở chỗ nào.

... Tất cả mọi thứ trước mắt đều là lịch sử chân thật.

Vì sao từ tuyến lịch sử xuyên không đột nhiên nhảy đến đây, đại khái là vì... sứ mạng của bản thân là người xuyên việt đã kết thúc, Ma Vương đúng là đã đánh một đòn cuối cùng tan thành mây khói, coi như là cải mệnh định cư. Nhưng mọi

chuyện cũng không kết thúc như vậy, bởi vì còn rất nhiều chân tướng đang đợi mình.

Ví dụ như, khách tới từ vực ngoại này đến cùng là đến từ vị trí nào? Hãn hiển nhiên không phải xuất thân từ Ma tộc, lại có thể đánh cắp vị trí Ma Vương, chẳng lẽ là dựa vào sức một mình? Sau lưng còn ẩn giấu bao nhiêu độc thủ phía sau?

Ngoài ra, hãn cơ bản đã hoàn toàn không có kiến thức về thế hệ hoàng kim, tiềm lực của người trong một tay cung như phi anh đào, Trương Thắng, so với Âu Dương Thương cũng chênh lệch không xa. Đúng như lời các trưởng lão nói, trong hoàng kim đời sau, Thiên Kiếm Đường ở hậu thế đa số là hàng nhị lưu. Nhưng nhìn từ thực tế, đánh giá nhị lưu không khỏi quá mức khiêm tốn.

Lấy gió ngấm làm ví dụ, trăm năm từ Hư Đan đến Hóa Thần đỉnh phong, thực lực chân thật càng cao hơn cảnh giới Hóa Thần. Thành tích này ở toàn bộ chín Châu Đại Lục đều là thành tích cao nhất. Trong thế hệ hoàng kim chỉ sợ chỉ có Âu Dương Thương mới có trăm năm đạt được đột phá bậc này.

Cùng với biểu hiện của Vương Vũ cũng làm người khó hiểu, trăm năm trước nàng chỉ là thiếu nữ chấp nhất đối với tu hành, vô luận là thực lực hay là tính tình cùng hậu thế đều có sự khác biệt to lớn, mà những khác biệt này trên đường lịch sử xuyên việt đều bị xóa đi, khiến cho Vương Lục cảm thấy tiếc nuối.

Mà bây giờ, những bí mật khó gỡ này cuối cùng cũng tới thời điểm công bố.

Như vậy bước kế tiếp, cứ lẳng lặng xem lịch sử chân thật là được.

Trên bầu trời, trưởng lão đoàn Linh Kiếm phái giảng co cùng Ma Vương, tổng hợp thực lực nhìn Linh Kiếm phái chiếm thượng phong tuyệt đối, trong đoàn đội có ba người cấp Chân Quân, vì người này mà trên thân mơ hồ có khí tức Tiên bảo. Chỉ bằng một Ma Vương bị cắn nát nửa người thì xa xa không phải là đối thủ.

Ma Vương cũng sớm có giác ngộ đối với chuyện này.

“Muốn giết ta, các ngươi tùy ý một mình cũng có thể làm được — thanh tiên kiếm kia không cần ẩn tàng, ta nhìn thấy. Vì giết con sói đói kia, ta đã trả giá lớn, đích xác không phải đối thủ của các ngươi. Nhưng hiện tại cho dù giết ta cũng không làm nên chuyện gì, thông đạo đã mở ra, thiên băng tức, không phải nhân lực có thể cứu.”

Các trưởng lão Linh Kiếm phái nghe vậy cả kinh, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy vết rách kia thâm thúy, nhìn không rõ lắm, dường như thật sự thông tới thế giới nào đó.

“... Nghe nói có ba ngàn đại thế giới, chín châu Đại Lục chỉ là một trong số đó. Nhưng giữa thế giới vốn nên có hàng rào không thể vượt qua, không ngờ vậy mà thật sự bị người phá vỡ.”

Chương môn bản đại Linh Kiếm phái ngửa đầu nhìn vào chỗ sâu trong thông đạo, ánh mắt thâm thúy tương tự đã thấy được bờ bên kia thông đạo, một hồi lâu sau bỗng nhiên thở dài:

“Sớm biết như thế, thì không nên vì thất tín mà giấu diếm tin tức dị biến nơi đây mà không báo. Hôm nay Linh Kiếm phái tự thực khổ quả, không còn lời nào để nói.”

“Sư huynh, cần gì phải nói loại lời ử rữ này?” Một vị Kỳ trưởng lão ở phía sau cười ha hả: “Nói theo góc độ khác, nếu như việc này thành công, sẽ thành công bất thế a. Cho dù ta đã mất hết toàn bộ công lao của đám người này ở đây, nhưng cái ghế Ngũ Tuyệt của Linh Kiếm phái cũng sẽ không dễ dàng gì.”

“Nói hay lắm...” Trong mắt chương môn nhân thả ra tinh quang, sau đó tiến lên trước một bước đi tới vết rạn, đưa tay vào trong thông đạo hai giới. Phía sau hắn, các trưởng lão dồn dập xuất ra phi kiếm, lực lượng toàn thân cũng bị thôi vận đến trạng thái cực hạn.

Ma Vương lấy làm kinh hãi: “Các ngươi...”

Nhìn ra ý định của các trưởng lão Linh Kiếm phái, sắc mặt Ma Vương trong nháy mắt trầm xuống: “Các ngươi đừng mơ lấy một tay trái còn sót lại vươn về phía trước, một ngọn núi lớn đen kịt xoay tròn trong lòng bàn tay.

Nhưng vào lúc này Thanh Long lại lao thẳng tới, lấy man lực đánh gãy Ma Sơn triệu hoán của Ma Vương.

“Nghịch súc, rút xa ta một chút cho ta.”

Ngọn núi trong tay trái của Ma Vương bị ngọn lửa hòa tan thành dung nham nóng rực, sau đó trực tiếp đè lên người Thanh Long, nhưng mà Thanh Long không để ý thương thế, ra sức cuốn lấy Ma Vương.

Thanh Long dùng tính mạng của mình để giữ chân Ma Vương trong thời gian này. Các trưởng lão linh kiếm lấy quyết đoán kinh người kết thành một trận pháp khổng lồ phức tạp khiến người ta sợ hãi.

Một đại trận khủng bố lấy nhiều tên Chân Quân làm hạch tâm, tiên bảo trấn phái làm tế phẩm, địa mạch linh lực của Thương Khê Châu làm môi nhử.

“Bổ thiên khuyết “

Chưởng môn Linh Kiếm môn tế ra bản mạng tiên kiếm, truyền thừa vạn năm, thanh phi kiếm trong trẻo mà thượng giới ban tặng hòa tan trong ánh sáng, coi như vật dẫn, một đạo kiếm quang thẳng đến trời xanh. Một lát sau, ánh sao sáng chói chiếu rọi, khói đen che trời cũng tan thành mây khói.

Ngôi sao như thác nước, ngàn vạn điểm sáng từ nơi xa xôi vô hạn chạy tới.

Mặt đất nứt toác, ánh sáng thâm thúy từ trong khe nứt trên mặt đất lan tỏa, tựa như ánh sáng của hạt nhân.

Các trưởng lão linh kiếm thi triển công pháp trong hào quang, nhao nhao đem hình chiếu của Ngọc phủ thiên chuy bách luyện của mình chiếu ra ngoài. Trong lúc nhất thời, Quỳnh Lô Ngọc Vũ Thành Lâm, đẹp không tả nổi, nhưng rất nhanh lại hòa tan trong hào quang.

“Các ngươi cho rằng như vậy là có thể ngăn cản ta sao?”

Ma Vương bị Thanh Long lao tù quần chặt lấy, không ngừng phóng thích ma lực từ trong khe hở, ý đồ ngăn cản Bổ Thiên Khuyết đại trận hoàn thành, nhưng so sánh với đại trận thành hình, lực lượng cá nhân bé nhỏ không đáng kể.

“Ta có thể mở thông đạo này trong một lần, đó là có thể mở ra lần thứ hai. Hy sinh của các người nhất định vô nghĩa...”

Nhưng mà càng ngày càng có nhiều ánh sáng tụ lại xung quanh vết nứt, giống như hàng rào không thể vượt qua lấp kín thông đạo, các trưởng lão Linh Kiếm căn bản không hề bị lay động.

“Gia nhập vào chúng ta đi.”

Ma Vương thấp giọng nói: “Các người căn bản không biết đối thủ mà mình muốn đối mặt là ai, hiện tại tất cả làm ra chỉ là châu chấu đá xe, nhưng ta cho các người một cơ hội, gia nhập vào chúng ta, trở thành một thành viên, các người sẽ có được lực lượng vượt xa cứu châu Đại Lục.”

“Ha ha ha...”

Câu trả lời của các trưởng lão linh kiếm lại là một tràng cười trừ sinh tử.

“... Các người?” Ma Vương cả giận nói: “Nếu các người dám hủy hoại sự nghiệp của ta, ta sẽ không tiếc mọi giá giết chết môn hạ đệ tử của người, mặc dù cuối cùng ta sẽ chết ở đây, nhưng Linh Kiếm phái của các người cũng sẽ từ nay tan thành mây khói.”

“Vậy Đại Linh kiếm phái ta vĩnh viễn bất diệt rồi, ha ha ha ha ha...”

Vương Lục nhìn thấy một màn cuối cùng, là hải dương ánh sáng giống như khai thiên tích địa hoàn toàn bao phủ Thiên Chi Ngân. Lúc quang mang tan hết, đỉnh đầu trời quang vạn dặm, mà sắc mặt Ma Vương trắng bệch, toàn thân run rẩy.

...

Nhìn từ ánh mắt Vương Lục, các trưởng lão linh kiếm thế hệ trước có chút vấn đề.

Từ kế hoạch huấn luyện 《 Tổng Sinh 》 có thể thấy được manh mối —— khó được một môn phái tích bản suy yếu thời gian lại tụ tập được nhiều đệ tử kinh tài tuyệt diệu như vậy, đổi lại là các môn phái khác cẩn thận che chở còn không kịp., Nhưng bọn họ lại có can đảm ném toàn bộ đệ tử vào Hoang Man để chịu đựng khảo nghiệm sinh tử, đem chuyện đẹp đót cháy giai đoạn hóa dài thành ngọc bất trác... Nói dễ nghe thì đây là hùng tâm tráng chí, quyết đoán mười phần. Nói khó nghe, đây căn bản là coi mạng người như cỏ rác.

Đương nhiên, nghĩ đến bản thân lúc Triển Trí giáo Vương Lục cũng đã vận dụng đại sát khí Kiền Nguyên Nhiên Huyết Công như vậy, đối với việc coi mạng người như cỏ rác này, gã cũng không thừa nhận nữa. Nhưng không hề nghi ngờ, trong mắt trưởng lão Linh Kiếm trưởng lão thế hệ này, tính mạng của đệ tử cũng không được đặt vào vị trí thứ nhất, so sánh với việc trọng yếu nhất của môn phái là Chấn Hưng Hưng.

Môn phái chấn hưng đương nhiên là chuyện tốt, đứng ở vị trí người quản lý, chỉ cần cân nhắc lợi và hại, trả giá nhất định để đổi lấy thành công của môn phái cũng là chuyện dễ hiểu. Còn về phần kế hoạch huấn luyện trù sinh thất bại, thật ra cũng không thể trách các trưởng lão sai lầm chiến lược – lại có ai có thể ngờ được, trong vùng đất hoang man mấy ngàn năm nay đều bình yên vô sự lại đột nhiên xuất hiện thêm một Đại Ma Vương đến từ thế giới không ai biết?

Nhưng vào giờ phút này, Vương Lục đã được kiến thức Bồ Thiên Khuyết do thiêu thân lao đầu vào lửa của Linh kiếm trưởng lão, cùng với những lời tuyên bố hùng hồn mãi mãi bất diệt của đại linh kiếm phái kia, cách nhìn của Vương Lục đối với bọn họ đã triệt để rõ ràng.

Đám người này đã không đơn thuần là có vấn đề, căn bản đã là có bệnh. Có lẽ là niên đại bọn họ sinh trưởng, vừa vặn là thời điểm mà Linh kiếm phái sinh tồn có áp lực nặng nhất, tình

cảnh gian nan nhất, cho nên bọn họ cố chấp với chấn hưng môn phái đã đến mức oán niệm. Làm việc không màng giá, bất kể hậu quả, hơn nữa hoàn toàn thiếu đi sự xa lạ.

Vốn là giấu giếm dị biến của Hoang Man không báo, các trưởng lão hiển nhiên là không muốn Vạn Tiên minh biết, kế hoạch quản lý huấn luyện Chử Sinh của Linh Kiếm phái phóng xuất ra một con hung thú Ma giới, định dùng sức một mình gánh chịu. Đợi đến lúc thực lực đối thủ vượt xa tưởng tượng, mang đến nguy cơ cũng không phải là nơi Thương Khê châu có thể gánh chịu nổi, thì tất cả đều không kịp nữa rồi.

Còn về phần hy sinh tính mạng toàn thể trưởng lão để bù đắp cho Thiên Khuyết, nhìn như bi tráng nhưng kì thực lại không có mưu đồ. Tại thời điểm nguy cơ chưa hoàn toàn vượt qua, bọn họ chết sạch, ai lại che gió tránh mưa cho các đệ tử như Âu Dương Thương chứ? Chẳng lẽ trông cậy vào câu nói của bọn họ tự sinh tự diệt sao? Câu cuối cùng kia vĩnh viễn bất hủ càng không giống người, môn phái là tồn tại từ người, ai cũng chết hết, lưu lại hư danh lại có tác dụng gì?

Bất luận thế nào, mọi người đều chết hết, tiên thi vô ích. Người còn sống chỉ cần suy xét sự tình sống sót là đủ rồi. Ví dụ như đám người Âu Dương Thương hiện tại, phải cân nhắc làm thế nào để sống sót dưới sự nổi giận của Ma Vương.

Không phải là không có cơ hội.

Tin tức toàn quân trưởng lão Linh Kiếm phái toàn quân bị diệt không bao lâu nữa sẽ bị người ta biết được - tốt xấu gì cũng là một trong Ngũ Tuyệt của Vạn Tiên minh, cao tầng biến mất là không giấu được, huống chi các đệ tử ở lại môn phái cũng không nhận được tin tức giấu diếm.

Một khi ngoại giới biết được tin tức, tự nhiên sẽ có ngoại viện đến, quá trình này sẽ không quá lâu, dài nhất chỉ có mấy tháng, một năm.

Nhưng đối với thế hệ hoàng kim tuyệt cảnh cầu sinh này, nhiều thêm một ngày cũng là tra tấn to lớn.

Thiên chi ngân đã biến mất, yêu ma vực ngoại không còn xuất hiện nữa, thậm chí hắc triều cũng bị đánh tan, nhưng Ma tộc ở nơi man hoang vẫn đang tàn sát bừa bãi, mà lực lượng Ma

Vương bị Thanh Long đánh trọng thương tất nhiên đại giảm, đối mặt với một đám tu sĩ thế hệ này vẫn còn có ưu thế áp đảo tính chất. Huống chi Ma Vương vốn rất cố chấp đối với thế hệ hoàng kim khác thường.

Đối với một ma đầu nguyên ý mở ra dị giới để xâm lấn Cửu Châu Đại Lục mà nói, đã không thể hoàn thành mục tiêu lớn nhất, như vậy việc hắn có thể làm chính là tận hết khả năng tru sát anh tài Cửu Châu, làm suy yếu thực lực Cửu Châu. Ở dưới thế cục như vậy, hoàng kim một thế hệ thương vong vô cùng nghiêm trọng.

Thảm trọng đến mức Vương Lục thậm chí khó có thể nhìn thẳng.

Bởi vì Vương Lục đang hoạt động trên sa mạc, trực tiếp chặt đứt đại kế mà Ma Vương dùng hắc triều mở ra Thiên Ngân, khiến câu chuyện trực tiếp tiến vào giai đoạn thứ hai. Về sau Vương Lục lại lấy thời gian ba năm cố gắng cùng Ma Vương liều mạng đồng quy vu tận. Mặc dù hi sinh bản thân, nhưng để lại đại bộ phận người khác, tất cả đều hết sức thuận lợi. Kịch cảnh trăm năm trước chỉ là một câu chuyện nặng nề, không có trực quan nhận thức.

Hiện tại, lại có rồi.

Trên tuyến lịch sử chân thật, đám người Âu Dương Thương thực sự không thể kịp thời ngăn cản Ma Vương thức tỉnh trong sa mạc. Thậm chí bọn họ còn không hoàn toàn ý thức được nguy cơ ẩn tàng trong sa mạc, mặc kệ mười năm trốn thoát, vì vậy sau một hồi ác đấu, ma lang bị giết chết, trong tuyệt vọng chỉ giữ lại một mối lửa bé nhỏ không đáng kể, cũng để lại cho Ma Vương cả đời không thể khôi phục.

Sau đó Ma Vương hấp thu ma lực không lồ của các người, phối hợp với làn sóng đen xé rách bầu trời, mở ra thông đạo. Trong lúc đó đám người Âu Dương Thương có ý đồ ngăn cản trăm lần cũng không có tác dụng. Muốn đưa tin về sơn môn, con đường trở về cũng bị phong tỏa. May là trong số trưởng lão linh kiếm có người am hiểu bói toán, nhận thấy được dị thường người đến đây mới không khiến tất cả mọi chuyện không thể vấn hồi.

Nhưng thế hệ đầu hoàng kim đã không thể vấn hồi.

Sơn cốc Bắc Sơn, hai thiếu nữ mặc trang phục Linh kiếm phái đang cẩn thận tiến vào trong sơn cốc, quần áo các nàng tả tơi, hình dáng chật vật, nhưng ánh mắt kiên nghị, giống như thép nguội.

Đó là Hà Nguyệt cùng Thanh Sương, Hà Nguyệt đi trước, hết sức chăm chú quan sát một gốc cây cổ thụ che trời, đưa tay vuốt ve gốc cây thô ráp, sau một lúc lâu nhíu mày, nhẹ giọng nói với người bên cạnh.

“Tiêu ký ở lại chỗ này ba ngày trước đã hoàn toàn biến mất... Ma tộc đã tới nơi này, chúng ta nhất định phải dời trận địa.”

Phía sau Hà Nguyệt, một vị thiếu nữ dáng người thon dài, mặt mày có vẻ non nớt kinh ngạc nói: “Lại muốn dời đi? Không cần đâu, chúng ta vất vả lắm mới tìm được một linh mạch rách nát, miễn cưỡng có thể tu luyện nha.”

“Thanh Sương, ngươi có đủ quan trọng với tu hành hay không?” Hai hàng lông mày của Hà Nguyệt nhướn lên, khiến cho thiếu nữ tên là Thanh Sương ngậm miệng.

Sau một khắc, toàn thân Hà Nguyệt bỗng nhiên run lên, trên mặt biến thành màu đỏ rực, sau đó phun ra một ngụm máu tươi.

“Su tử?”

“Trên cây có độc, ta nhất thời vô ý...” Hà Nguyệt miễn cưỡng nói xong cánh tay phải đã như ngọn nến cháy, hòa tan xuống.

Hiển nhiên là Hà Nguyệt đã không còn xa lạ với cảnh này nữa, nàng cười khổ một tiếng, đặt tay lên vai Thanh Sương, kim đan của Ngọc phủ xoay tròn mãnh liệt, bản mệnh chân khí cuộn cuộn không ngừng truyền ra ngoài.

“Ta đem hết thầy hết thầy cho ngươi... Đi tìm đại sư huynh, sau đó sống sót, mang ta cùng đi.”

Thanh Sương cố nén nước mắt, kiên cường gật gật đầu, vận chuyển kim đan, tiếp nhận chân khí của Hà Nguyệt.

Động tác của hai người thoạt nhìn giống như đã trải qua rất nhiều lần diễn luyện. Một lát sau, Hà Nguyệt đã bị Xích Huyết độc hóa thành một bãi máu đen, Thanh Sương quỳ rạp xuống đất, lặng lẽ khóc ròng.

Nhưng chỉ sau một chốc công phu, Thanh Sương liền lau nước mắt, đứng dậy.

Trên một bãi đá vụn, Lưu Tam Dao toàn thân đầm máu, thi thể Ma tộc chất thành ngọn núi nhỏ trước mặt hắn, nhưng càng nhiều Ma tộc không do dự mà xông lên mãnh liệt. Những Ma tộc kia cũng không phải là Vương tộc, mà là một ít Phó tộc cấp pháo hôi, thực lực nhỏ yếu, nhưng số lượng lại nhiều hơn.

Lưu Tam Dao như nỏ mạnh hết đà, vây kiếm không bao lâu đã bị đột phá. Đám Ma tộc hình thú lao tới cắn xé thân thể hắn.

“Ha ha, bọn ma nhỏ muốn ăn lão tử, hôm nay cho các người ăn thống khoái.”

Nói xong, kim đan tự bạo, kiếm khí bạo liệt quét ngang tứ phương, hàng trăm hàng ngàn ma tộc bị xoắn thành thịt vụn, mà bản thân Lưu Tam Dao cũng không còn sót lại chút xương cốt nào.

Mà Lưu Tam Dao sau khi chết, một thanh tiểu phi kiếm, chơ một quả cầu ánh sáng phiêu diêu, loạng choạng đi về phía nào đó.

Đây là một động quật dưới mặt đất thâm thúy, ba gã đệ tử Linh kiếm canh giữ ở cửa động, chân đạp Tam Tài kiếm trận, ra sức ngăn cản hơn một ngàn tên Ma tộc đang vây công ở ngoài động.

Cũng không lâu lắm, ba người liền cảm thấy pháp lực khô kiệt khó có thể tiếp tục, một người trong đó cắn răng nói.

“Vương Trần Dĩ, Tạ Minh Huyền, các người đi trước đi.”

“... Rõ ràng.”

Sau đó, bàn tay ba người nhẹ nhàng đụng chạm, vì người này trong lòng bàn tay phun ra một viên quang cầu, sau đó hắn nhếch miệng cười một tiếng.

“Nhớ tìm người đáng tin giúp ta.”

“Được, Tổng sư huynh yên tâm đi.”

Sau bao nhiêu lần hi sinh, đệ tử linh kiếm đã không còn xa lạ với cái chết của Sinh Ly. Vương Trần Dĩ và Tạ Minh Huyền không do dự quá nhiều, xoay người rời đi. Sau đó Tổng sư

huynh quay người, kim đan của Ngọc phủ âm âm tan vỡ, hóa thành ngàn vạn thanh phi kiếm phụt ra ngoài động, khuấy lên gió tanh mưa máu.

Một mảnh thủy tinh yên tĩnh bên cạnh mặt hồ, Tạ Minh Huyền đỡ Vương Trần Dĩ chậm rãi đi bộ, vừa đi vừa mượn Nguyệt Hoa phản xạ trên mặt nước chữa trị thương thế, chỉ là không bao lâu Vương Trần Dĩ lắc đầu.

“... Tạ sư đệ, ta thấy ta không làm được rồi, đừng lãng phí tinh lực thay ta chữa thương nữa.”

“Không được người cứu ta nhiều lần như vậy, ta sao có thể tro mắt nhìn người chết?”

“Xem như là tội lỗi của ta đi... Nếu không có ta và Trương Thăng, sao lại có những sự việc phía sau? Các người căn bản là bị chúng ta liên lụy... Đương nhiên, ta so với tiểu tử Trương Thăng kia vẫn tốt hơn một chút, hẳn cũng quá không địa vị, vì một nữ nhân phá hỏng đại sự. Thôi đi, sư huynh luôn nói tiếng người thê chết cũng là chuyện tốt, ta liền nói những lời dễ nghe đi. Minh Huyền, người nhất định phải sống sót.”

Nói xong, hắn vươn tay đặt lên ngực Tạ Minh Huyền.

“Minh Huyền, có một số lời nói kỳ thật từ rất sớm trước đó ta đã muốn nói...”

“Ừm, ta nghe đây.”

“Mấy năm nay ta vẫn không có bạn gái, kỳ thật đều có nguyên nhân.”

“Ha ha, nhìn người sợ hết hồn. A, di vật của Tống sư huynh, a, cả của ta nữa, đều giao hết cho người.”

Nói xong, một dòng nước ấm không chút nghi ngờ dũng mãnh tràn vào ngực Ngọc phủ. Tạ Minh Huyền há miệng, giọng run run: “Người định giao cho ai?”

“Còn lại ai đây?” Ánh mắt Vương Trần Dĩ âm đạm, “Tất cả mọi người đều chết gần hết rồi... Đúng rồi, giao cho Tiểu Vũ đi. Đại sư huynh luôn sủng ái nàng.”

“Vương Vũ? Nhưng nàng...”

“Đại sư huynh đã trung ý với nàng như vậy, chắc hẳn có lý do gì đó, chúng ta đã tin tưởng đại sư huynh rồi.”

“... Ừm.”

“... Cuối cùng, cũng chỉ còn lại vài người như chúng ta mà thôi sao?”

Âu Dương Thương cười thắm.

“Trương Thắng, Phong Ngân, Lưu Hiến, Phương Hạc, Chu Minh, Lục Ly, Quan Hải, Vương Vũ... Chỉ có mấy người các ngươi.”

“Chẳng qua, vậy là đủ rồi.”

“Tiếp theo ta muốn làm một chuyện, nhưng trước đó, ta cần các ngươi đáp ứng ta một chuyện.”

...

“Đại sư huynh yên tâm đi, chúng ta đã sớm chuẩn bị tinh thần hy sinh tất cả, không cần người nói chúng ta cũng biết.”

Phong Ngâm trầm giọng nói.

Lưu Hiến cũng nản lòng thoái chí: “Sống đến bây giờ, số của ta đã sớm không còn là của mình rồi. Cái mạng nát này, nếu đại sư huynh cần gì cứ việc cầm đi.”

Phương Hạc: “Ừm, chỉ cần có thể chiến thắng tên Ma Vương kia, tính mạng còn đâu quan trọng.”

Chu Minh cười thảm: “Đáng ra người còn sống cũng không phải là chúng ta, mà là mấy vị Phi Anh sư tử mới đúng, cho nên...”

“Đã đủ rồi “

Âu Dương Thương nghiêm nghị quát: “Các người làm vậy là ở chỗ nào? Có ai nói muốn các người đi chết?”

Phong Ngâm sừng sốt: “Nhưng mà... nhưng ngoài cái chết ra, đám người bình thường chúng ta còn làm được gì?”

“Sống sót.” Âu Dương Thương nói. “Ta muốn các người làm việc này chính là: Cho dù thế nào, sống sót cho ta. Hiện tại Linh Kiếm phái chỉ còn lại các người, nhưng chỉ cần các người còn sống, Linh Kiếm phái sẽ không tiêu vong.”

Lưu Hiến nói: “Là chỉ cần đại sư huynh người còn sống, mới có hi vọng tất cả được, về phần chúng ta...”

“Môn phái trong thiên hạ không có một ai, Âu Dương Thương lại quát lên lần nữa: “Hơn nữa bọn họ trước khi chết đã giao truyền thừa của mình cho các người, chẳng lẽ lại phải hy sinh qua loa, để cho tất cả bọn họ đều hy sinh hết sao? Mạng của các người sớm đã không phải là của chính các người, trên lưng mỗi người đều đeo truyền thừa của những người khác, không có tư cách nói linh tinh.”

“... Vâng, ta hiểu rồi.”

“Nhớ kỹ, cho dù không phải vì chính mình, vì những người đã chết kia cũng được... sống sót cho ta, cho dù sinh ra cái gì, các ngươi đều phải sống sót.”

Nói xong, Âu Dương Thương lại quay đầu nhìn về phía Vương Vũ.

“Có mấy lời ta muốn nói riêng cho ngươi.”

“A? A.”

Đợi đến khi Âu Dương Thương dẫn Vương Vũ rời đi, đám người Phong Ngân cũng chán nản ngã xuống.

“Vì sao, tại sao lại là chúng ta a...”

Mà bên kia, Âu Dương Thương dẫn Vương Vũ đi tới một gian phòng yên tĩnh.

Sau khi vào nhà, thần sắc Vương Vũ có chút khản trương, Âu Dương Thương nhìn nàng cười, sau đó nghiêm mặt nói:

“Những lời tiếp theo ta không nói với bất cứ ai, nhưng ngươi nhất định phải biết rõ.”

“... Ta?”

“Ba ngày trước, ta đã từng một thương một ngựa giết về phía hang ổ của Ma Vương.”

“Cái gì?”

“Đừng kinh ngạc như vậy, lúc trước hẳn ta trước sau bị ma lang hương đánh trọng thương, thực lực đã sớm không còn trạng thái đỉnh phong. Mà ta...”

Vương Vũ nhẹ nhàng gật đầu, thật ra mấy năm nay nàng đã sớm biết, thực lực thật sự của Âu Dương Thương thậm chí vượt xa những người khác tưởng tượng. Hơn mười năm rèn luyện này, Âu Dương Thương đã vượt lên phía trước.

“Lúc ấy ta tìm được một cơ hội động thủ tuyệt hảo, dựa theo suy tính, ta sẽ có bảy phần nắm chắc chém giết được Ma Vương. Nhưng thực tế ra tay, ngay cả một phần thắng ta cũng không có.”

“Vì sao?”

“Bởi vì khí vận của ta bị cướp đi thậm chí còn trở thành trở ngại. Người nên biết, ta luôn được đại địa chiếu cố, hiệu quả Thổ Tướng Tiên thuật đặc biệt tốt, nhưng trong cuộc chiến với Ma Vương, mỗi một bước ta đều bùn đất hãm sâu, lực cản trùng trùng điệp điệp, trong chiến đấu thậm chí ngay cả linh khí hệ Thổ cũng không cảm giác được, hấp thu thiên địa linh khí, ngũ hành thiếu một cái. Hơn nữa kim đan lúc thì rung động, không nghe sai sử.”

“...?”

“Người còn nhớ rõ ta đã từng nói cho các người, cái gọi là nguồn gốc của khí vận không?”

“Người cho rằng có thể xem Cửu Châu Đại Lục như một sinh vật có trí tuệ, mà số mệnh chính là một loại đầu tư của Cửu Châu Đại Lục?”

“Không sai, mà nếu đầu tư, đương nhiên là có thể thu mua.”

Âu Dương Thương nói: “Ít nhất có thể hiểu là, Ma Vương có được quyền quản lý tài nguyên khí vận cao hơn ta.”

“Quyền quản lý cao hơn?” Vương Vũ kinh ngạc: “Làm sao có thể? Khí vận của người là do chín Châu Đại Lục thêm vào cho người, có nghĩa là sự tán thành của toàn bộ Đại Lục đối với người, sao Ma Vương có đủ quyền quản lý thu hồi khí vận?”

“Đại khái bởi vì thân phận chân thật của Ma Vương là... Đọa Tiên.” Âu Dương Thương nói ra.

“Đọa Tiên?”

“Ừm, bất quá cũng chỉ là suy đoán của ta mà thôi: Cực hạn của tu sĩ là phi thăng thành tiên, mà cảnh tượng của Tiên giới mặc dù chưa bao giờ lưu truyền ở Cửu Châu, nhưng nghĩ đến cũng sẽ không phải là một mảnh tử thủy chứ. Ta nghĩ cũng sẽ có cạnh tranh, có mâu thuẫn, có xung đột, có xung đột., Có thắng bại, người thắng tiếp tục ở trên cao ở Tiên Giới, mà người bại trận trốn vào Địa Ngục nơi yêu ma sinh ra, nhưng bọn họ không cam lòng thất bại, muôn góc đầu trở lại, cho nên liền có Thiên Chi Ngân., Bọn họ muốn chiếm cứ Cửu Châu, lại thông qua Cửu Châu trở về Tiên Giới. Bọn họ mặc dù là tiên nhân sa đọa, cuối cùng cũng là tiên nhân, thực lực cảnh giới càng cao hơn Đại Lục, mà có thể đắc đạo thăng tiên

trong ức vạn tu sĩ, đối với lý giải và vận dụng khí vận cũng nhất định vượt xa tu sĩ Cửu Châu. Nhưng cứ như vậy, mang ý nghĩa tất cả những thiên mệnh quy về đều trở nên vô nghĩa trước mặt Đọa Tiên.”

“... Nhưng mà, cho dù như thế, bản thân hấn ta đã bị trọng thương, không còn sống được bao lâu nữa.”

“Không sai, hiện tại tên Đọa Tiên này không đáng để lo, nhưng ta sợ Đọa Tiên không chỉ có một. Hấn không tiếc mọi giá để mở ra thông đạo hai giới, chẳng lẽ để nghênh đón đám pháo hôi kia tiến vào Cửu Châu sao? Phía sau thông đạo là một đại thế giới đó.”

“Thế nhưng Thiên Chi Ngân đã được bù đắp rồi.”

“Trước kia Thiên Ngân chưa từng xuất hiện, hấn cũng có thể tiến vào Cửu Châu? Hấn chết rồi, khó mà đảm bảo sẽ không có người kế tiếp, mà lúc ấy, chúng ta còn có may mắn như thế để ngăn cản sao?”

Vương Vũ chỉ cảm thấy trong lòng nặng nề dị thường, nàng trầm mặc thật lâu: “Tại sao phải đặc biệt nói cho ta những chuyện này?”

“Bởi vì ngươi cần phải biết.”

Vừa dứt lời, Âu Dương Thương bỗng nhiên tiến lên một bước, nắm chặt lấy tay Vương Vũ, khiến nàng lắp bắp kinh hãi, vô thức giãy giụa nhưng lại không thể thoát ra được.

Nếu là ở hơn mười năm trước, Vương Vũ nhất định sẽ cảm thấy cực kỳ hạnh phúc, nhưng lúc này nàng lại vô cùng khủng hoảng.

“... Xem ra ngươi đã biết.” Âu Dương Thương mỉm cười: “Không hổ là sư muội mà ta coi trọng nhất.”

“Đại sư huynh, không được...”

Nhưng lời còn chưa dứt, một dòng nước ấm ôn hòa liền từ trên tay truyền tới. Vương Vũ kháng cự càng thêm kịch liệt, nhưng dưới áp chế tuyệt đối của Âu Dương Thương, nàng không còn lựa chọn nào khác.

Giấy dựa trong chốc lát, cuối cùng Vương Vũ cũng từ bỏ. Lực lượng từ lòng bàn tay truyền đến càng thêm âm áp, không

ngừng thấm nhuần quanh thân nàng, giúp thân thể, Ngọc phủ, nguyên thần... khiến nàng càng trở nên cường đại hơn, hơn nữa còn trở nên cường đại từ gốc rễ.

Loại công pháp truyền thừa có thể cải thiện tư chất căn cốt người khác này, ở cửu Châu Đại Lục có thể nói là khai lịch sử tiên hà. Nhưng để được hưởng lợi một phương, Vương Vũ lại cảm thấy bi thống tê tâm liệt phế. Nàng ngẩng cao đầu, cố gắng không để nước mắt chảy xuống: “Tại sao là ta?”

“Bởi vì chỉ có ngươi mới có năng lực này.” Trong giọng nói của Âu Dương Thương đã nhiễm một chút mỉa mai: “Thiên phú thật sự của ngươi, những người khác không biết, ta há lại không nhìn ra? Đừng quên, là ta dốc hết sức chủ trương gia nhập ngươi gia nhập hoàng kim nhất đại.”

“Su huynh, đệ chỉ là...”

“Không sai, ngươi chỉ là một người tầm thường ở hạ phẩm linh căn. Người khác chê cười ngươi là người trời sinh ngũ phẩm linh căn không thể đặt chân trong các đại phái thượng phẩm, lại không biết thực tế ngươi còn không phải là ngũ phẩm linh căn... dưới phẩm tư chất chân chính đạt được thành tựu như bây giờ, căn bản là kỳ tích.”

“Quả nhiên, su huynh ngươi đã sớm nhìn ra rồi.”

“Không đơn thuần là ta, trong số các trưởng lão cũng có người nhìn ra được. Bằng không với thành tích của ngươi lúc đó, tiến vào hàng ngũ hoàng kim một đời vốn không khó khăn như vậy.” Âu Dương Thương nói: “Linh căn bất nhập trung phẩm thì cả đời không có hi vọng kim đan, cho dù được thiên tài địa bảo tương trợ may mắn thành đan, cũng không có khả năng vượt qua ngưỡng cửa Nguyên Anh. Đây là lẽ thường từ xưa đến nay.”

Vương Vũ khổ sở nói: “Một khi đã vậy, vì sao su huynh ngươi lại...”

“Bởi vì ta chưa bao giờ tin vào lẽ thường, chí ít ta cũng không tin vào lẽ thường có thể ràng buộc được ngươi. Ngươi có thể một đường đi tới hôm nay đã phá vỡ quá nhiều lẽ thường rồi.

“Chút thành tích ấy của ta tính là phá vỡ lẽ thường gì?” Vương Vũ lắc đầu. “Đừng nói là so sánh với đại su huynh, kể cả các

sư huynh sư tử khác, cũng có rất nhiều người mạnh hơn ta. Không đáng để sư huynh coi trọng như vậy.”

“Được ngoại lực tương trợ không đủ chứng cứ.” Âu Dương Thương thở dài nói: “Trong thế hệ hoàng kim, có quá nhiều thứ là được thiên địa ưu ái., Khí vận gia thân cho nên mới có thể một đường tiến mạnh, trong đó ta xem như là người nổi bật. Nhưng người không có thiên phú xuất chúng, cũng không có bất cứ khí vận gì gia thân—— trên thực tế chỉ sợ người so với tu sĩ bình thường thì xui xẻo hơn nhiều. Nhưng người vẫn là đi tới bước này hôm nay., Khác với những người được thiên địa chúc phúc song hành, bởi vì bên trong người còn cường đại hơn xa so với người khác: Người khắc khổ hơn so với bất luận kẻ nào, còn phải kiên định hơn so với bất luận kẻ nào... Cũng phải thông minh hơn bất luận kẻ khác. Tư chất thật sự phẩm chất từ cấp dưới lại có thể tu hành công pháp trung phẩm linh căn mới có thể tu hành, sự lý giải và sức mạnh của người đối với công pháp đã sớm vượt qua bất cứ kẻ nào, cho dù ta cũng mặc cảm không bằng.”

“Đây chẳng qua là chút tài mọn mà thôi, cho dù ta cố gắng thế nào, đơn giản là từ điểm thành tích hạ phẩm trung phẩm đó có ý nghĩa gì chứ?”

“Có phải là chút tài mọn hay không, có ý nghĩa gì, người cần gì phải lừa mình dối người? Vương vũ sư muội, người cuối cùng sẽ có một ngày hào quang đại phóng ở cửu Châu.”

“Hài quang đại phóng? Sư huynh người quá coi trọng ta rồi.”

“Ta chưa bao giờ xem trọng bất luận kẻ nào. Theo ta thấy, trên người người chỉ thiếu một món đồ mà thôi.”

“Hừm?”

“Cảm giác trách nhiệm, người thiếu trách nhiệm chính là cảm giác trách nhiệm. Cho tới nay người đều tu hành dưới hào quang vạn tượng của các sư huynh sư tử khác, đối với chuyện bên ngoài không quan tâm, thậm chí trở nên nội liễm. Đây không phải bởi vì người năng lực không đủ, mà là người không muốn gánh vác càng nhiều trách nhiệm hơn., Chủ động trốn tránh tất cả cơ hội biểu hiện. Nếu như hoàng kim nhất thế hệ có thể thuận lợi phát triển, như vậy Linh Kiếm phái có những người khác chèo chống hết thảy, người nguyện ý độc

thiện thân cũng không sao, nhưng hiện tại tình thế đã thay đổi, bên cạnh ngươi đã không còn ngọc trụ kinh thiên gì nữa, ngươi nhất định phải tự mình chèo chống tất cả những thứ này...”

“Ta... Ta không có lòng tin.” Vương Vũ cảm nhận được năng lượng mãnh liệt tràn vào lòng bàn tay, trong lòng lo lắng và dao động đã không thể kìm nén được.

Âu Dương Thương nói: “Ta biết ngươi không có, nhưng ta sẽ không cho ngươi cơ hội trốn tránh.”

Nói xong, một luồng năng lượng tràn vào trong cơ thể Vương Vũ.

“Ta giao hết mọi thứ của ta cho ngươi, như vậy ngươi sẽ không còn cách nào trốn tránh đúng không?”

Rốt cuộc Vương Vũ không nhịn được khóc lên: “Đại sư huynh, ngươi quá tàn nhẫn rồi, ngươi biết ta chưa bao giờ muốn di sản và truyền thừa của các ngươi, chưa bao giờ nghĩ ta chỉ muốn yên tĩnh tu hành, yên lặng yêu thích một người... Sao ngươi có thể tàn nhẫn như vậy? Ngươi muốn tiêu diệt Ma Vương?, Ngươi muốn chấn hưng môn phái, ngươi muốn cứu vớt Cửu Châu Đại Lục, vậy chính ngươi đi làm sao muốn làm khó ta? Ngươi cảm thấy năng lực của mình không đủ, vậy lấy hết của ta đi a một mình không đủ, bên ngoài còn có nhiều người như vậy nguyện ý hy sinh a.”

“Hy sinh không thể giải quyết được bất cứ chuyện gì, chỉ có sống sót mới có thể giành được thắng lợi...”

“Vậy ngươi cứ sống sót đi, đừng vứt hết mọi chuyện lại cho ta, sau đó đi một mình hy sinh đi a.”

“Nghe” Âu Dương Thương dùng sức nắm bả vai Vương Vũ, “Nghe kỹ, ta có chuyện cần làm, mà các ngươi cũng có chuyện cần làm. Các ngươi phải sống sót, vui vẻ mà sống, một trăm năm, hai trăm năm... sống sót vui vẻ...”

“Tính vui à? Nhìn ngươi chết mà ta lại vui vẻ? Đại sư huynh ngươi đừng có quá đáng...”

“Đúng vậy, làm khó người ta như vậy, đúng là ta rất quá đáng... Cho nên, cho ngươi chút phần thưởng là được rồi.”

Dưới ánh mắt không thể tưởng tượng của Vương Vũ, Âu Dương Thương bỗng nhiên thò đầu ra, khẽ hôn lên môi nàng một cái.

Cùng lúc đó, Âu Dương Thương buông lỏng tay, trên mặt tươi cười tràn đầy quỷ kế thực hiện.

“Thật có lỗi, bởi vì là nụ hôn đầu, kỹ xảo kém một chút, cho nên không thích thì quên luôn đi.”

“Như vậy đi, ta hứa với ngươi: Chỉ cần ngươi sống vui vẻ, như vậy ta nhất định sẽ tới tìm ngươi.”

“Sẽ đến tìm ta sao? Loại hứa hẹn lừa gạt trẻ con này của ngươi...”

“Ừm, mặc dù nghe qua có chút ý vô nghĩa, nhưng ngươi để tay lên ngực tự hỏi, ta có lừa ngươi không?”

“Có.”

“... Vậy ít nhất lần này sẽ không.” Âu Dương Thương mỉm cười ôm Vương Vũ: “Cứ tin ta một lần, chắc chắn ta sẽ trở lại.”

Sau đó, hắn buông tay ra, lão đảo đứng lại. Sau khi truyền thừa toàn bộ lực lượng của mình cho Vương Vũ, Âu Dương Thương giống như một cái vỏ rỗng, nhưng rất nhanh, bên trong xác không bốc lên năng lượng mới, đó là tiên thiên nguyên khí của hắn.

“Cuối cùng còn có một việc ta muốn làm, thời gian có hạn ta không thể tạm biệt bọn Phong Ngân. Đúng rồi, đại khái không bao lâu nữa, viện quân của Vạn Tiên minh sẽ chạy tới, đến lúc đó chuyện liên quan tới môn phái... Được rồi, môn phái tồn tại vì người, chỉ cần các ngươi còn sống là tốt rồi, có thể tranh thì tranh, không thể tranh thì thôi, phải tự giải quyết cho tốt.”

Nói xong, Âu Dương Thương trốn vào đại địa, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Vương Vũ đưa tay ra định bắt lấy bóng dáng của gã, nhưng không thu hoạch được gì.

Sống thật vui vẻ?

Tên khốn kiếp nhà ngươi nói thật không dễ dàng... Vương Vũ thử kềm chế cơ mặt, lộ ra nụ cười, nhưng không biết vì sao mỗi lần cơ bắp run rẩy, lại khiến nàng đau thấu tim gan.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng đám người Phong Ngân cũng cảm thấy không đúng bèn chạy tới, nhưng chỉ nhìn thấy Vương Vũ đã sớm lau nước mắt, vẻ mặt tươi cười.

“Đại sư huynh đâu?” Phong Ngân kinh nghi bất định hỏi.

“Đại sư huynh à?” Trên mặt Vương Vũ vẫn tươi cười, “Chắc là chán sống, đi chịu chết đi.”

“Người đang nói bậy bạ gì đó?” Phong Ngân giận tím mặt, nhưng lập tức nhớ tới quan hệ của hai người bọn họ, đặc biệt là tâm tình của Vương Vũ đối với Âu Dương Thương nhiều năm như vậy, nhất định không đến mức nói ra những lời tàn nhẫn như vậy.

“Sư muội, người bị làm sao vậy?”

Wương Vũ cười nhún vai: “Không có gì, ta rất khỏe, chỉ là... đang vui vẻ theo yêu cầu của ai đó mà thôi.”

“Tính một chút lòng vui?”

“Đúng vậy, người sống quan trọng nhất là vui vẻ, sau đó tiếp tục cho người ăn... Đúng rồi, đại sư huynh nói không được bao lâu nữa sẽ có viện quân của Vạn Tiên minh lại đây, hay là các người suy nghĩ xem nên làm thế nào để lột da với những người kia. Môn phái chúng ta phái người chết bảy tám phần, cũng đừng để bị trực tiếp tiêu phí trong Vạn Tiên minh.”

“Cái gì? Viện quân của Vạn Tiên minh?”

“Đại sư huynh nói như vậy, không tin thì thôi.” Vương Vũ nhún vai: “Ta sắp ngủ trưa, chư vị sư huynh sư đệ cứ tự nhiên.”

Cùng lúc đó, dưới chân một ngọn núi lửa xa xôi, Âu Dương Thương đã nhìn thấy Ma Vương chờ đã lâu.

Mấy tháng trước, ngay tại ngọn núi này, một vết rách xé rách thế giới đã thông hai giới thông đạo, trưởng lão tu sĩ Linh kiếm hi sinh hết thầy mới đem lỗ hồng bổ sung vào. Mà hiện tại, đại đệ tử Linh kiếm phái trở về nơi đây, chuẩn bị cuối cùng quyết chiến.

“Ha ha, làm phiền người chờ lâu.”

“Hừ, chỗ tâm ma đại thế, không sợ người chạy thì xem ra hậu sự của người đã xử lý xong, vậy chúng ta bắt đầu thôi.”

Nói xong, Ma Vương vươn tay trái không trọn vẹn ra, vượt qua không gian trực tiếp ấn đến trán Âu Dương Thương.

Âu Dương Thương chấn động toàn thân, ngữ khí lại bình ổn như lúc ban đầu: “Nếu là người thắng, bộ thân xác này sẽ thuộc về người, người có được một thân thể tu sĩ đứng đầu, thương thế bây giờ sẽ không đáng nhắc tới nữa, vì thế người đã có vốn liếng để tiếp tục tính toán âm mưu ở chín châu Đại Lục. Mà người thua, trí nhớ của người thuộc về ta, ta sẽ có được kiến thức của một vị tiên nhân, từ nay về sau tiền đồ vô lượng.”

“Mà người sẽ không có bất kỳ phần thắng nào.” Ma Vương lạnh lùng nói, trên tay càng thêm dùng sức, bị thương nặng bên trong thân thể, sức mạnh khổng lồ bắt đầu tràn vào.

Phòng ngự nguyên thần tầng tầng của Âu Dương Thương sụp đổ, thậm chí không thể kéo dài thêm thời gian. Rất nhanh ý thức của Ma Vương men theo thông đạo đã được đã thông xâm nhập vào.

Sau một khắc, lửa giận của Ma Vương sôi trào.

“Người gạt ta?”

“Ha ha, Tâm Ma đại thế ước thúc, ta sao dám lừa gạt? Chỉ cần người thắng, nhục thân ngọc phủ đều thuộc về người, ta có thể không quyệt nợ, chỉ là trước khi đến đây dọn dẹp một chút hàng tồn mà thôi. Lúc bán nhà cũng không phải nói nhất định phải phụ cấp đồ gia dụng và sửa nhà đúng không?”

“Người?”

“Nhắc tới, người cảm thấy kỹ xảo nguy trang này của ta như thế nào? Có phải đã nhìn qua rồi hay không?”

“Muốn chết thì tự đi chết đi, ta đã đáp ứng một muội tử phải trở về tìm nàng ấy. Thứ cho ta không thể phụng bồi, người tự chơi một mình đi.”

“Người dám để tâm ma đại thế ước thúc, một khi trận chiến này bắt đầu, không chết không thôi!”

“Ha ha, không nói cùng người ngưng chiến a, ta đây là chiến lược chuyển tiến, đợi trăm năm sau ta tái chinh lá cờ đoạt mạng chó người cũng không muộn, không biết hồn phách tàn khuyết này có thể kiên trì lâu như vậy hay không, ha ha ha ha...”

Trong lúc nói chuyện, một luồng nguyên thần như muốn thoát ra khỏi cơ thể.

“Mơ tưởng chạy trốn...”

Sợi dây thừng màu đen trói chặt lấy nguyên thần đang chạy trốn.

“Ài, đừng cố chấp như vậy, dù sao Đọa Tiên giới các người nhân tài đông đúc, chết đi một mình người còn có hậu nhân.”

Nguyên thần không ngừng cố gắng tránh thoát, Ma Vương tuy hoàn toàn không chịu buông tay, nhưng lực trói buộc dần dần buông lỏng.

“Đừng thử, người lãng phí khí lực vào việc đột phá, mà ta lại đặt tất cả tiền đặt cược lên việc chạy trốn... Người không ngăn được ta đâu.”

“... Có lẽ là như vậy.” Ma Vương trầm giọng nói: “Nhưng đừng tưởng rằng người thắng.”

Vừa dứt lời, nguyên khí Tiên Thiên bùng nổ, nguyên thần thể ầm ầm nổ tung.

Thân thể tự bạo phóng xuất ra lực lượng khủng bố trước nay chưa từng có, núi cao ngàn trượng sụp đổ một khắc, dung nham trút xuống, phạm vi trăm dặm một mảnh tĩnh mịch. Thương khung biến sắc, một vết nứt mơ hồ một lần nữa nở rộ trên trời.

Sau đó, thế giới vỡ nát, trở nên đen kịt một màu.

“Đã đặt xong rồi?”

Trong bóng tối, Vương Lục có chút mờ mịt mà lắc đầu, nhìn hồi ức lâu như vậy, cảm giác cả người có chút trì trệ.

“Đúng vậy, kết thúc, có đánh giá gì?”

“... Đây có tính là phần cuối không?” Vương Lục nhún vai.

“Một trận bạo tạc lớn, sau đó toàn bộ kết thúc kịch liệt? Còn

có rất nhiều chuyện căn bản không có bàn giao rõ ràng nha, hơn nữa Đại sư huynh a, tại sao phải cho ta xem những thứ này?”

“Bởi vì những điều này là tiền đề trước khi ban thưởng lễ tuyệt đối không thể thiếu.”

“Phế lễ ban thưởng?”

Vương Lục nghi hoặc hỏi, nhưng mà vào lúc này, trong bóng tối một điểm đỏ đậm sáng lên, Ma Vương vĩnh viễn không trọn vẹn nửa người phải kia xuất hiện ở trong tầm mắt.

Ma Vương xem ra mỗi mệt mà suy yếu, sớm đã không còn khí phách như xưa. Mà lần này hiện thân, vẻ mặt cũng được giải thoát.

“Ngươi thắng.”

Nói xong, hắn liền đem một viên tinh cầu tròn vo trong tay trái giao cho Vương Lục. Không đợi Vương Lục tiếp ứng xong, viên tinh cầu đã tan thành mây khói.

Giọng nói của đại sư huynh trầm tức vang lên sau lưng: “Chắc chắc, lão già này cũng thật không dễ dàng gì, bị ngành sinh tiêu hao hơn trăm năm mà oán niệm vẫn không tiêu tan, cũng rất ghê gớm.”

Vương Lục trầm mặc một hồi, chỉ cảm thấy tất cả những gì mình trải qua đều có vẻ trái ngược nhau. Y quay mặt về phía hư không hỏi: “Lúc trước xuyên không, chỉ là một giấc mộng thôi sao?”

“Mộng? Đó không phải mộng cảnh gì, đó là một trận chiến tranh, kết quả của chiến tranh là ngươi thắng.”

“Ta thắng?” Vương Lục có cảm giác càng nặng nề: “Ta không nhớ rõ mình đã tham gia hoạt động đánh cược gì. Cái gọi là thắng lợi, hẳn là chỉ cái đánh cược mà một trăm năm trước ngươi đặt cược với Ma Vương kia? Mà phần thưởng mà hắn giành được là ký ức và học thức của Đọa Tiên, nhưng mà...”

Nhưng mà, nói không được a, người đánh cược với hắn ta lại là ngươi, cuối cùng người ứng chiến lại là ta, cái này cũng có thể tính sao?

Âu Dương Thương cười nói: “Một trăm năm trước, ta gian lận trong đánh cược chiếm được tiên cơ, nhưng Ma Vương trời sinh tính cương liệt, tự bạo nhục thân để đồng quy vu tận, cơ duyên năng lượng mãnh liệt trùng hợp rơi lỏng một góc của Bồ Thiên Khuyết, chấn động nguyên thần ta đến mức phá toái hư không... Người đoán xem sau đó thế nào?”

“... Chắc không phải là xuyên qua ba ngàn đại thế giới đây chứ?”

“Ha ha, khi đó ta ở trong loạn lưu thời không bị lạc lối thật lâu, lúc tỉnh lại, phát hiện mình thế mà lại ở trong một quốc gia cấp độ kiếm ăn không sinh sản dưới giai cấp tài sản của một quốc gia...”

“A, cái kia thật sự là một đoạn cuộc sống như ảo mộng, các loại diệu dụng trong đó đủ để khiến người ta vui không nghĩ tới Thực, cho nên ta cũng thật sự do dự, đã từng bàng hoàng... Nhưng cứu Châu bên này, ta còn thiếu nòng một cái hứa hẹn. Hơn nữa lại để các sư đệ sư muội ở cửu châu Đại Lục đối mặt nguy hiểm, một mình ta được hưởng thụ an nhàn ở dị giới, cảm thấy khó có thể bình an a.

“Cho nên...” Nghe đến đó, trong lòng Vương Lục đã cuồng loạn không thôi. Chân tướng sắp sửa phải đối mặt tựa hồ có chút vượt quá giới hạn mà người bình thường có thể thừa nhận... Nhưng từ nơi sâu xa, Vương Lục lại không ngừng nghe được âm thanh sâu trong nội tâm.

Lẽ nào người chưa từng tò mò về bản thân mình từ đâu mà đến?

Lẽ nào người chưa từng tò mò, ký ức mơ hồ của một kẻ chuyên đi mạo hiểm đến từ nơi nào?

Lẽ nào người chưa từng tò mò, cái gọi là Không Linh Căn kia thật sự là trời ban ân sao?

Trong mê man, Vương Lục nghe được Âu Dương Thương tiếp tục nói.

“Cho nên ta quyết định trở về... Đương nhiên, chuyện này cũng không dễ dàng, nhưng ở thế giới khác ta học được không ít thứ, càng cơ duyên xảo hợp đạt được linh căn tuyệt phẩm trên Đọa Tiên, sau đó thừa dịp một lần không gian bên trong

Tam Thiên Đại Thế Giới chấn động mạnh, ta bỏ qua đại bộ phận lực lượng ký ức và nguyên thần, thừa dịp khe hở thời không trở về.”

Trong khi nói chuyện, Âu Dương Thương từ trong hư không đi ra, chỉ là xuất hiện trước mặt Vương Lục, lại là một khuôn mặt giống mình như đúc.

“Người...” Vương Lục nhíu mày nhìn đối phương, trong lòng có ngàn vạn lời.

Nhưng cuối cùng y không nói được một câu nào.

Hồi lâu sau, Vương Lục bất đắc dĩ nở nụ cười.

“Một đoạn cơ tình xinh đẹp cứ vậy biến thành tự ăn, ta cũng say.”

...

“A, trời thật sự là xanh tốt a...”

Trên thảo nguyên mênh mông bát ngát, Vương Lục ngồi trên một cỗ xe ngựa rộng lớn ngửa đầu nhìn trời, nhìn bầu trời xanh thẳm mà cảm thán từ đáy lòng.

“Vị tiểu ca này, ngươi có tâm sự gì sao?” Lão đại ca đánh xe chông cuồng phong gào thét, lớn tiếng hỏi.

Vương Lục ở trong thùng xe nghe xong không khỏi ngạc nhiên: “A? Vì sao lại hỏi như vậy? Đại ca nhìn ra được?”

Gã cao to đánh xe cười ha hả: “Ngươi hôm nay đã cảm khái hơn hai mươi ngày rồi.”

“Đúng vậy a, trời thật sự là lam tốt a...” Vương Lục lại thờ dài, nằm xuống trên xe ngựa không nhìn trời nữa, nhưng một lát sau lại cảm thấy tâm thần phập phồng, phiền muộn trong lòng liên tục có một món vọt lên, nhiều không thể chịu nổi.

Vì vậy Vương Lục chuyển đến trước thùng xe, tiến đến sau lưng phu xe, hứng thú hỏi: “Vị đại ca này, ngươi đánh xe ở Thiên Nam châu nhiều năm như vậy, chắc là kiến thức rộng rãi. Ta muốn hỏi ngươi một vấn đề.”

“Tiểu ca ngươi hỏi.”

Đối với việc bỏ ra nhiều tiền thuê khách quý đánh xe, lão xa phu này xuất ra ý thức phục vụ tương đối chính đáng.

Vương Lục hỏi: “Ngươi nói, nếu có một ngày ngươi uống rượu say, rất nhiều chuyện hồ đồ, trong đó có chuyện tốt cũng có chuyện xấu, chờ ngươi tỉnh lại sẽ quên sạch những chuyện kia...”

Còn chưa dứt lời, xa phu đã cười ha hả: “Tiểu ca, ngươi hỏi đúng người rồi, loại chuyện này ta gặp quá nhiều rồi, mỗi lần từ Hán Châu ra đánh xe đi chỗ khác, sau khi trở về ta đều phải hung hăng uống mấy chén, có khi kiếm được nhiều thì uống một chút, trưa ngày thứ hai tỉnh lại, cái gì cũng không nhớ ha...”

Vương Lục mỉm cười, lại nói tiếp: “Nếu những chuyện người làm được đặc biệt khác thường, lại liên quan mật thiết với người bên cạnh người, nên làm cái gì bây giờ?”

Phu xe xoa tay: “Còn làm sao được? Nên nhận sai, cuộc sống nào cũng qua mà.”

“Ha ha, nói cũng đúng.” Vương Lục nhún vai.

“Anh bạn trẻ.” Người đánh xe tính toán, dứt khoát bắt đầu lái nhai: “Ta thấy cậu còn trẻ tuổi, nói năng bất phàm, ra tay hào phóng, chắc không phải nhà bình thường. Đại nhân vật như cậu cho dù làm sai chuyện gì cũng có đường sống, không có gì phải sợ. Người nhìn ta xem, người xem ta đây., Năm ngoái hẳn uống say đập nát một cái bình đồ sứ, bồi thường tích góp khoảng chừng ba năm cũng không đủ, nếu lúc ấy không phải gặp người lương thiện giải vây giúp ta, hiện tại ta ở trong đại lao ăn cơm tù. Tuy nhiên, có đôi khi, sự tình quá lớn, khi đối mặt với nó cũng thận trọng một chút, thật sự không được, lúc nợ cũng phải quyt nợ nha.”

Vương Lục cười ha hả: “Nói hay lắm, nên quyt nợ thì trốn nợ đi.”

Hai người mỉm cười một hồi, Vương Lục cũng dần dần lên tiếng, lại hỏi: “Nếu người yêu một người, người kia các phương diện điều kiện đều không tồi, hơn nữa cũng có chút ý tứ với người. Vì thế hai người các người tự định chung thân, thân thiết ân ái, thậm chí ngay cả hài tử cũng mang thai...”

Phu xe vừa nghe vừa liên tục gật đầu, có vẻ tràn đầy đồng cảm... Xem ra tình cảm sinh hoạt tương đối thuận lợi.

“Như vậy nếu có một ngày, người đột nhiên phát hiện người kia là thân muội muội thất lạc nhiều năm của người, người nên làm gì bây giờ?”

Vương Lục vừa dứt lời, chỉ thấy toàn thân phu xe rung mạnh, vừa sợ vừa sợ kêu lên: “Làm sao người biết?”

“...” Vương Lục yên lặng nhìn phu xe, trong lòng cũng có một vụn con ngựa rơm rạ chạy như điên.

Quá lâu sau, Vương Lục buồn bã mở miệng: “Tóm lại, thật ra ta không có thành kiến gì đối với chuyện này. Làm người quan

trọng nhất là vui vẻ, có thể có người yêu dưới kia cho người ăn cái gì quan trọng hơn, đúng không?”

Thân thể phu xe cứng ngắc, cổ gượng nuốt xuống, nhẹ gật đầu.

“Như vậy, sau này các người như thế nào?”

“...” Xa phu trầm mặc một hồi lâu, bùi ngùi thở dài: “Còn làm sao nữa? Giấu người trong nhà, sinh con trai, sau đó chuyển ra ngoài từ từ sống qua ngày. Cuộc sống dài, hài tử cũng lớn rồi, những chuyện khác không phải vẫn vậy.”

Vương Lục gật gật đầu, tự lẩm bẩm: “Hài tử... Đây quả thực là nhân tố mâu chốt.”

Vương Lục trở lại Cửu Châu Đại Lục đã được một đoạn thời gian.

Ngày đó, sau khi một giấc mộng dài nhất kia kết thúc, hắn liền phát hiện mình đang nằm ở trên thảo nguyên Thiên Nam Châu... Nguyên lai lúc trước từ Ma giới trở về Cửu Châu Đại Lục, nửa đường bị oan hồn của Đọa Tiên Ma Vương kia cuốn lấy, kéo vào trong mộng cảnh của Ma Vương. Về sau mộng cảnh vỡ nát, Vương Lục bị thời không loạn lưu cuốn vào, ném đến một góc không biết tên ở Thiên Nam Châu... May mắn là không có bị bỏ ở tuyệt địa nào đó.

Sau khi trở về Cửu Châu Đại Lục, Vương Lục cũng không vội vã trở về sơn môn, thậm chí gã còn cố ý dùng tiên thuật che giấu sự tồn tại của mình. Đạo cụ thuộc về Linh Kiếm phái trên người cũng bị gã phong ấn trong túi trữ vật, ngay cả Khôn Sơn Kiếm cũng không ngoại lệ.

Sau lần xuyên qua mộng cảnh đó, Vương Lục cũng không uổng phí, ngược lại gã thu hoạch cực lớn, phải dùng một đoạn thời gian cẩn thận tiêu hóa. Mà trong lúc này, gã cũng không muốn tùy tiện gặp mặt người của Linh Kiếm phái, bởi vì gã còn chưa nghĩ kỹ cụ thể phải đối mặt như thế nào.

Phương pháp đơn giản nhất là như thế:

“Các đồng chí ta Âu Dương nhị thế trở về nhanh chóng quay xuống liêm a ha ha...”

Kết quả đại khái là như vậy:

“Các ngươi muốn làm gì? Phóng tôn trọng ngươi một chút, chính là ngươi, ta lệnh cho ngươi dừng tay cho ta và cả ngươi nữa, họ Lưu kia, đừng tưởng rằng ta không biết lịch sử Hắc Thủy của ngươi, ta chính là...”

Sau đó trên Linh Kiếm Sơn có lẽ sẽ xuất hiện một cỗ chết bởi thi thể tên điên này.

Tình nghĩa hoàng kim nhất thế hệ là không thể nghi ngờ, nhưng sự tình đã qua hơn một trăm năm, như thế nào đối mặt một đại sư huynh chuyển thế đầu thai xuyên không đến, chỉ sợ đối với bọn người Phong Ngâm cũng là nan đề.

Tiếp tục để hắn làm linh kiếm chiếu? Tựa hồ không thích hợp lắm, thôi vị để hiền môn giao lại vị trí Chương môn cho hắn? Tựa hồ càng là hoang đường...

Hơn nữa máu chốt của vấn đề là ở trên người Vương Vũ.

Vương Lục đã không biết phải đối mặt với vị sư phụ đại nhân tôn kính của mình như thế nào rồi.

Sau khi nhìn thấy đoạn lịch sử đen nhánh kia, trong lòng Vương Lục có thể nói là ngũ vị trần tạp, kính nể có, thể cảm thấy có, nhưng tâm tư thì không nói. Kiếp trước ý thức tỉnh, chỉ là để Vương Lục biết được một số chuyện, cũng không kế thừa ký ức của Âu Dương Thương, cho nên nộ hôn nhẹ lúc ly biệt, cùng với hứa hẹn bình thường của Hải tề Sơn Minh... thực sự là gánh nặng.

Chuyện này không chỉ đơn thuần là với chính mình, mà đối với Vương Vũ cũng vậy.

Với nàng mà nói, hồi ức hơn một trăm năm trước chỉ sợ đã sớm phai màu, về phần hứa hẹn kia, chắc hắn cũng chỉ che giấu đáy lòng.

Bởi vì người luôn muốn hướng về tương lai, người chấp nhất chuyện quá khứ không thể quên đi tư cách tiếp tục đi tới. Đồng thời, nhiều năm trôi qua như vậy, tính cách “Khai vui tâm” của Vương Vũ kia cũng đã sớm ăn sâu cố đố, không có khả năng phục hồi như cũ.

Đạo lý rất đơn giản, hơn một trăm năm trước lúc Âu Dương Thương báo lại di ngôn cho nàng, Vương Vũ mới có bao nhiêu tuổi? Hiện tại nàng đã bao nhiêu tuổi? Nàng phần lớn thời gian

nhân sinh là đang thoải mái trải qua trong lòng, nàng trong tính cách kiên chấp mà nội liễm nàng, chỉ sợ đã sớm theo gió mà chết rồi.

Như vậy, một Vương Vũ vui vẻ, nếu bày ra tư thế tình nhân ngày xưa, kết quả sẽ như thế nào đây?

“Sur muội, ta tới muộn rồi...”

“Không muộn thì chúng ta động phòng hoa chúc, sau đó cùng hưởng tài sản đi a ha ha ha...”

Thành thật mà nói, tình cảnh như vậy hoàn toàn không khó tưởng tượng.

Đồng thời cũng không khó suy đoán triển khai thêm lần nữa.

“Xung bối, đại bê bối của Vạn Tiên minh chính là bê bối của Ngũ Tuyệt Linh Kiếm phái, đúng là bêu xấu. Ngũ trưởng lão Vương Vũ của Thiên Kiếm đường cùng với đồ đệ tử của môn phái Vương Lục Vũ bỏ qua mọi chuyện. Vô sỉ, khi gặp con tin thì hỏi han câu hỏi của tình nhân kiếp trước, thông qua loa khắp thiên hạ để biết được tin tức về linh thạch của bốn kỳ là một khối linh thạch.”

“Phía dưới chính là tin tức do phóng viên bản quán đưa tới... mọi người cũng may ta là tiểu mỹ, chuyên viên của cửu Châu đóng giữ ở Thương Khê Châu có liên quan tới vụ bê bối của các sư đệ Linh Kiếm phái đang sôi trào trong thời gian gần đây. Ta phỏng vấn đến nhân sĩ nội bộ Linh Kiếm phái, nghe nói là không muốn lộ ra tính danh của trưởng lão Thiên Kiếm đường, nên trong môn phái, Vương Vũ luôn luôn làm việc vô pháp vô thiên., Đã sớm có tiền lệ ác liệt, lần này tạo thành bê bối cũng không có gì lạ. Nội bộ môn phái sớm đã bất mãn với hắn, nghe nói Thiên Kiếm đường đã tổ chức nhiều lần vụ giao dịch của chương môn, nhiều trưởng lão liên hợp với đề nghị nghiêm trị, được toàn bộ môn phái ủng hộ...”

“Ngũ sư muội, hiện tại dư luận bên ngoài xôn xao hẳn lên, chắc hẳn ngươi cũng đã biết rõ rồi, ngươi và Đại sư huynh... Không, chuyện của Vương Lục, kỳ thật nội bộ môn phái vẫn có rất nhiều người ủng hộ, nhưng dù sao áp lực trên dư luận quá lớn, cho nên ngươi xem...”

“Chương môn sư huynh a, chuyện khác ngược lại cũng không có gì, nhưng vấn đề là hài tử chúng ta đều có rồi a.”

“Cái gì? Lúc nào?”

“Ngay tại thời điểm các người liên tục tổ chức chương môn tổ chức hoạt động công hội, ta kịp thời hiện nguy cơ, vì thế liền cùng Vương Lục cày cấy trong đêm, cuối cùng có thu hoạch... Các người chung quy không muốn cho hài tử trong bụng của ta sinh ra thì không có phụ thân chứ?”

“Này, một chiêu này của người quá ti tiện...”

“Làm người nha, quan trọng nhất chính là vui vẻ...”

“Cút”

Trên chính là ý tưởng của Vương Lục. Nghĩ đến cuộc sống như vậy, Vương Lục liền nản lòng thoái chí, hoàn toàn không có hứng thú trở về núi.

“Ai, sớm biết vậy, lúc trước ta đã không đi Ma giới, phiền toái chết rồi...”

Vương Lục nằm ngửa mặt trong xe, chán nản vô cùng. Đương nhiên, khách quan nói, chuyến đi Ma giới này cộng thêm giấc mơ xuyên qua, tuy mang đến vô số vấn đề, nhưng cũng thật sự là kiếm lời lớn mà đặc biệt, hôm nay xoắn xuýt ít nhiều có chút ý vị trang bức. Đoàn lạc kia vẫn để lại trong Ngọc phủ chưa từng mở ra di sản Đọa Tiên, không đề cập tới, chỉ là thứ do thương nhân Âu Dương kiếp trước lưu lại đã có chút phong phú rồi.

Một hạng đơn giản nhất, sau khi biết được thân thế của mình, rất nhiều vấn đề nghi hoặc đã lâu được giải đáp, ví dụ như... mình từ lúc sinh ra đã quanh quẩn trong đầu những suy nghĩ kỳ diệu kia rốt cuộc từ đâu mà đến?

Kể cả khái niệm về kẻ mạo hiểm chuyên nghiệp, bao gồm giai cấp tài sản, giai cấp không sản xuất... Tự sinh ra, trong đầu hẳn liền không ngừng hiện lên những thứ này, ngẫu nhiên còn có thể mơ thấy rất nhiều cảnh tượng kỳ diệu, đại diện kim loại cao mấy trăm thước cùng thủy tinh, máy móc và con rối kim loại khổng lồ... Đó là kỳ cảnh ở chín châu, nơi nào cũng chưa từng có, nhưng ở trong đầu hẳn lại quanh quẩn không ngừng.

Lúc ấy một cơ hội ngẫu nhiên, hắn nghe nói trên đời có người sinh ra đã biết, tình huống có chút tương tự với mình, mà những người kia đều có sự nghiệp kinh thiên động địa. Hơn nữa thiên phú linh căn không gian khiến cho hắn từ nhỏ đã thấy bất đồng, cho nên mới có chí hướng tu tiên kiên định như vậy...

Bây giờ nghĩ lại, không phải mình chính là một kẻ xuyên không sao... Đương nhiên, tên xuyên không này còn phức tạp hơn cả những kẻ đồng hành bình thường.

Đồng thời, khó trách vì sao lúc trước bản thân lại theo bản năng chọn lựa linh kiếm phái. Tuy nói rời nhà là một nhân tố quan trọng nhất nhưng với sự tự tin của hắn lúc đó, thật ra trong thiên hạ đệ nhất Thịnh Kinh Tiên Môn mới là lựa chọn tốt hơn.

Những vấn đề này nhìn như không quan trọng, nhưng đối với tu sĩ mà nói lại là một khâu trọng yếu, ngày sau thành tựu Nguyên Anh, Hóa Thần cảnh giới, những vấn đề này nếu không giải quyết khó tránh khỏi gặp phải chướng ngại chí tâm ma, bây giờ hết thảy vấn đề minh bạch, cũng coi như quét sạch một ít trở ngại trên con đường tu hành.

Tiếp theo, ý thức tinh ý thức kiếp trước khiến cho Vương Lục cảm thấy trong lòng như có một ngọn đèn sáng... Nói đơn giản, trong cuộc sống có một vài mục đích chính xác.

Trước đó, cuộc sống của hắn, tu hành ít nhiều có chút ngờ ngợ ngác ngác ngác. Sau khi gia nhập Linh Kiếm phái, mặc dù làm không ít chuyện, nhưng đại bộ phận đều là vì tình thế mà thành sự, đơn giản mà nói chính là chuyện đến rồi, hắn đi giải quyết, sự tình chưa tới, vậy thì đành hoàng tu hành trong núi, tính chủ động cũng không tính là mạnh.

Thế nhưng bây giờ lại khác.

“Đọa Tiên à... Thật sự là một nan đề lớn mà.”

...

Lý do thứ hai ngăn cản Vương Lục trở về sơn môn chính là di sản của Đọa Tiên.

Đoàn quang cầu óng ánh kia còn chưa có hoàn toàn hấp thu, nhưng Vương Lục đã lấy ra một phần kiến thức tương đương từ trong đó.

Di sản Đọa Tiên cũng không phong phú như mong đợi ban đầu... Vị Đọa Tiên kia bị Âu Dương thương dùng quỷ kế dụ dỗ, tự bạo phía sau thân thể, một tia nguyên thần còn sót lại bị tâm ma đại thế ước thúc đến không thể sống, kéo dài thở dốc hơn một trăm năm. Lúc gặp mặt Vương Lục, thật ra chỉ còn lại một tầng cạn bã.

Nếu không như vậy, trong mộng cảnh của hắn, Vương Lục cũng không dễ dàng đạt được thắng lợi trong trận quyết chiến này.

Như vậy, sau khi mưu lợi, trái cây thắng lợi tự nhiên cũng sẽ giảm đi rất nhiều. Hơn một trăm năm phong hóa, phần lớn ký ức của Đọa Tiên đã mất hoặc là không trọn vẹn, chỉ để lại một phần rất nhỏ. Trong đó thứ giá trị nhất chính là một ít tâm đắc để lĩnh hội về thuật Trúc Mộng., Vương Lục tính toán bỏ chút thời gian nghiên cứu tinh tế, tranh thủ nắm giữ môn tuyệt học Ma giới này đến tay. Còn có tàn thiên của hai ba bộ công pháp Tiên cấp, bất quá đối với người xuất thân Vạn Tiên minh Ngũ Tuyệt môn phái mà nói, thiên công pháp Tiên cấp tàn thiên ý nghĩa không lớn, chỉ có giá trị nghiên cứu nhất định mà thôi. Dù sao thì ngay cả công pháp Tiên cấp Tinh Thần Kiếm Điện hoàn chỉnh, hiện giờ Vương Lục cũng không quá để ý.

Ngoài ra, trong di sản của Đọa Tiên, ký ức của hắn quan trọng nhất chính là gửi tên cho thế giới mà Đọa Tiên đã chiếm cứ.

Bởi vì phần lớn trí nhớ đã phong hóa tàn khuyết, cho nên Vương Lục thoát nhìn cũng mơ hồ không rõ. Chỉ thấy một vùng biển lửa Luyện Ngục, vô số sinh linh thống khổ tra tấn, hoàn toàn là cảnh tượng của Địa Ngục.

Ngày đó trong mộng cảnh của Đọa Tiên, Thiên Chi Ngân bị mở ra ngàn ngụi, rất nhiều sinh vật trông như pháo hôi tuôn ra, những pháo hôi hình thù kỳ quái kia, sát khí trên người cùng oán khí trùng thiên, đó là đặc chất mà chỉ có thể dưỡng thành trong lúc tra tấn tuyệt đối, tình trạng của Đọa Tiên Giới cũng có thể thấy được.

Nếu để cho đám Đọa Tiên này lao ra khỏi thông đạo chiếm cứ chín châu, chắc chắn là sinh linh đồ thán... Chỉ sợ còn thể thảm hơn trận chiến với Tiên Ma đại chiến bại. Cho nên các trưởng lão đời trước của linh kiếm không tiếc mọi giá để phong ấn Thiên Chi Ngân, quả thực là không công huân, cho dù chính trị trong Vạn Tiên minh có âm hiểm thế nào cũng không thể nói.

Nhưng chuyện cũng không phải chấm dứt ở đây.

Sự rình mò của Đọa Tiên Giới đối với Cửu Châu Đại Lục chưa bao giờ dừng lại, dường như vị Đọa Tiên Tụ lên vào Ma giới lúc trước tên là Phong Nguyệt tiên sinh chỉ là một tiên sinh, đại bộ đội còn chờ ở phía sau. Mà sau khi Phong Nguyệt tiên sinh chết đi, Đọa Tiên Giới chắc chắn sẽ không để yên, còn phái người mới đến, hơn nữa sẽ chỉ mạnh hơn Phong Nguyệt tiên sinh.

Mà Đại Lục Cửu Châu đã từng chuẩn bị tốt việc đối mặt với Đọa Tiên kế tiếp chưa?

Ít nhất nhìn từ cảnh tượng thái bình thịnh thế hiện tại, hoàn toàn không có... Đừng nói Đọa Tiên giới, ngay cả chuyện tình Ma tộc cũng sắp bị người ta quên rồi, hiện giờ ngoại trừ một tên Tiên Ma không đội trời chung ra,, Ai có thể thật sự hiểu rõ sự tình của Ma tộc như lòng bàn tay? Các tu sĩ ngoại trừ dốc lòng khổ tu, chính là lãng phí tinh lực vào nội đấu, nếu không phải Phong Đô dị quân đột khởi ở Thiên Nam Châu gần đây, thay đổi một phần mâu thuẫn xã hội, chỉ sợ Vạn Tiên minh nhất định phải phát nổ một hồi chiến tranh của bộ lạc để giảm bớt mâu thuẫn.

Đương nhiên chuyện cũng không cần quá bi quan, theo trí nhớ của Phong Nguyệt tiên sinh thì thông đạo hai giới rất khó xuyên qua, bản thân Phong Nguyệt tiên sinh bỏ ra hai ngàn năm thời gian cũng sắp thành lại bại, hậu nhân muốn thừa kế

sự nghiệp của hắn cũng không dễ dàng như vậy. Ít nhất bước đầu tiên, làm sao mới có thể tiếp tục đưa quân tiên phong vào Cửu Châu là một vấn đề lớn.

Tiên giới, tiên sinh Phong Nguyệt tiên sinh dẫn đầu là thông qua Ma giới đi đường vòng mới có thể tiến vào Cửu Châu, bây giờ Ma giới cơ bản đã hủy, lại dùng biện pháp cũ sai người tới đây cũng không dễ dàng... Nhưng, cũng chỉ là không dễ dàng gì., Sự tình không thể đến mức cao siêu. Từ trong trí nhớ của Phong Nguyệt tiên sinh, Vương Lục biết được sau khi Đọa Tiên Giới bị phong nguyệt tiên sinh trấn áp, cũng đã bắt tay vào tìm hiểu nhiều cách xâm nhập mới, trong đó có mấy phương án đã tiến triển rất nhanh.

Thời gian không để ta ở a...

Chỉ là để tiến hành phân tích nội dung, lại phát hiện nội dung phong nguyệt tiên sinh bị mã hóa hơn trăm năm nay lại còn có ý thức bảo mật mạnh như vậy, tạo thêm không ít phiền phức cho người khác... Nghĩ tới đây, Vương Lục có chút bực bội lật mình trên thùng xe: “Sao hôm nay lại lam như vậy?”

Một ngày sau, xe ngựa chạy tới Nghiêu Sơn thành, tòa thành thị trên thảo nguyên này dựa lưng vào Nghiêu Sơn, xem như là một tòa thành nhỏ ở biên thùy vắng vẻ. Thành thị dân cư cũng chỉ có mấy ngàn, ngay cả tường thành cũng phải ngồi xe ngựa lang thang. Cũng may dân chúng tính chất phác, cũng là một nơi an nhàn.

Xa phu đưa Vương Lục vào trong thành, nhiệt tình giới thiệu nhân tình bạn rạn ở Sơn thành, lại thử giới thiệu khách sạn cho hắn. Đoạn đường này hắn nhìn ra được Vương Lục thân thể bất phàm, liền dự định chọn một khách sạn quý nhất trong thành, bản thân không ít tiền hoa hồng. Ai ngờ hắn chỉ nói đến miệng lưỡi khô khốc, sau thùng xe lại trầm mặc, người đánh xe nói buồn bực, quay đầu nhìn lại thì thấy trong xe đã trống không không một bóng người, chỉ để lại mấy nén bạc, mấy khối đá sáng lấp lánh.

Phu xe mờ mịt một lát, trong lòng kinh hãi. Hắn lái xe nhiều năm, xe ngựa này như một bộ phận thân thể, một tên tiểu tử nặng hơn trăm cân nói không có, hắn đánh xe phía trước nửa điểm không phát hiện ra động tĩnh, thực sự là kỳ lạ. Nhưng

hắn kiến thức rộng rãi, biết nói là gặp quý, không bằng nói là gặp tiên.

Nghĩ đến đây, xa phu không khỏi càng nghĩ càng cảm thấy có lý, nếu không phải tiên nhân, sao có thể hành tẩu ban ngày, hơn nữa tới vô ảnh đi vô tung? Hơn nữa đoạn đường này vừa không mưu tài cũng không hại mệnh, không phải tiên nhân thì là ai?

Lần này hẳn thật đúng là vận may lớn, đây là một nước nhỏ tiên nhân sinh sống trong cái đất nước này, nhưng bao nhiêu năm không có tiên nhân, hôm nay để hắn gặp một vị ngôn hành động không gì không độc lập, thực cùng tiên nhân trên ý nghĩa bình thường có không ít khác biệt.

Chỉ tiếc dọc đường này không có nói chuyện nhiều với tiên nhân, không thể dính chút tiên khí. Nhưng trên xe có bảo bối tiên nhân lưu lại, đỉnh bạc cùng tảng đá, phu xe vạn lần không có ý định cầm đi sử dụng hoặc buôn bán, hắn là muốn về nhà về sau tể vào trong nhà, trấn trạch trừ tà, hơn nữa thay mặt đền đại. Có tiên nhân che chở, chắc về sau con cháu Phúc Lộc vô lo...

Không nói đến cảnh tượng trong lòng người đánh xe miêu tả tương lai như thế nào. Chỉ nói đến việc Vương Lục tiến vào Nghiêu Sơn thành rồi lặng lẽ rời khỏi thành thị, trực tiếp đi lên Nghiêu Sơn.

Bởi vì hắn ngửi được khí tức của tu sĩ trong thành.

Thực lực đối phương không mạnh, ước chừng chỉ là Hư Đan và Kim Đan mà thôi. Nhưng trong thành nhỏ nơi biên giới này, tu vi bậc này đủ để trở thành thần hộ hộ thần đòi đòi truyền lại., Cũng chính là địa đầu xà tiêu chuẩn. Mà máu chót là khí tức người nọ bất ổn, tựa hồ người này bị thương chút, mà tu sĩ như vậy hơn phân nửa miễn cảm nhất, nhất là đối với tu sĩ bên ngoài cảnh giác mười phần. Vương Lục không có ý định đối mặt với loại người này., Hắn cũng không muốn lãng phí thời gian ở trên việc tranh cãi với một thổ dân không quan trọng. Hơn nữa vạn nhất sự tình làm ầm ĩ... Nơi này chính là Thiên Nam Châu, Phong Đô, Linh Kiếm phái mặc dù nhân khẩu không đông, nhưng nhân thủ đóng quân ở đây cũng

không ít, mà Vương Lục còn chưa có ý định chào hỏi người của Linh Kiếm phái.

Bây giờ hấn lang thang không mục đích ở Thiên Nam là vì muốn chỉnh lý lại tu vi. Cuộc chiến xuyên qua mộng của Đọa Tiên Phong Nguyệt tiên sinh trong mộng của hấn, thu hoạch của hấn là toàn bộ phương vị của cuộc sống chảy mỡ trong ba năm mang tới cảnh giới tu hành toàn diện, nhưng thật sự có thể. Hiện giờ cảnh giới giấy của Vương Lục có Kim Đan đỉnh phong, thế nhưng loại Kim Đan đỉnh phong bị ngâm trong lòng đất như vậy tất nhiên là phải lách nước ra đây...

Sau đó Vương Lục liền chọn Nghiêu Sơn. Ngọn núi cao hơn ngàn trượng này ở trong bản đồ tu tiên giới xem như là một ngọn núi hoang. Bởi vì tuy rằng trên lý thuyết ngọn núi lớn thường có Tiên Linh ở bên trong., Ít nhất rất dễ dàng trở thành địa mạch tiết điểm. Dù sao bản thân núi cao chính là sinh vật do địa xác vận động kịch liệt. Nhưng Nghiêu Sơn chính là trường hợp đặc biệt, đừng nói là địa mạch tiết điểm, ngay cả địa mạch cũng tránh xa thiên địa linh khí thật đáng thương. Cho nên Nghiêu Sơn lại bị rất nhiều tu sĩ Thiên Nam Châu gọi là mù sơn.

Nhưng loại địa phương này đối với Vương Lục hiện tại mà nói lại không thể tốt hơn, kim đan của y đã thành, pháp lực chân khí có thể sinh sôi không dứt, cuộn cuộn không dứt. Hơn nữa cảnh giới cao không dứt, chen nước vào còn không kịp, lại càng không cần mượn nhờ linh khí bên ngoài để tăng cường tu vi. Trên thực tế với tư chất không linh căn của y, tốt nhất là tìm nơi linh khí ngăn cách, miễn cho không chú ý liền hấp thu số lượng lớn thiên địa linh khí nhập thể.

Núi cao ngàn trượng đối Kim Đan chân nhân mà nói có thể nói là một bước ngăn, nhưng Vương Lục không muốn bại lộ thân phận ở phụ cận Nghiêu Sơn thành, cho nên liền đi bộ, bỏ ra nửa ngày mới lên tới đỉnh núi. Tòa Nghiêu Sơn này quả nhiên không hổ là núi mù thiên địa linh khí mỏng manh, đừng nói tu sĩ, ngay cả sinh vật bình thường cũng rất thưa thớt. Trên đỉnh núi một mảnh loạn thạch trụi lủi, chim bay cá nhảy thậm chí là chim bay côn trùng cũng ít đến thương cảm.

Vương Lục cũng không quan tâm, trực tiếp tìm một tảng đá bằng phẳng khoanh chân ngồi xuống, sau đó nguyên thân từ

bên dưới Tử Phủ trầm xuống, hợp làm một với viên kim đan đang căng tròn trên mặt đất kia. Thúc giục nó điên cuồng xoay tròn, không ngừng đem tạp chất bên trong kim đan hất văng ra ngoài. Được lực lượng hắc triều nhanh chóng bị Hỗn Độn Kim Đan vô tướng tựa như âm dương song sinh gạt ra ngoài. Mặc dù thể tích kim đan bởi vậy mà thu nhỏ lại, nhưng lại khiến cho kết cấu Kim Đan càng thêm tràn đầy tinh thuần.

Quá trình này kéo dài ròng rã ba ngày. Ba ngày sau, Kim Đan Ngọc phủ rút nhỏ một phần mười, tu vi tổng thể của Vương Lục từ Kim Đan đỉnh phong chảy thẳng xuống Kim Đan thượng phẩm, nhưng cảnh giới giảm xuống, Vương Lục lại cảm thấy thực lực không sụt giảm mà tăng. Bởi vì Kim Đan đã rút nhỏ, vận dụng trái lại càng thuận buồm xuôi gió.

Hơn nữa trong quá trình rút đan, Vương Lục còn bắt đầu thử dung hợp Vô Tướng công và Hỗn Độn Phá Thiên kiếm khí trong Kim Đan. Hai môn công pháp Tiên cấp này một chủ công, một phòng, mặc dù sử dụng hợp lại có thể nói là công thủ kiêm chuẩn, nhưng dù sao trong lúc chuyển đổi công pháp có tồn tại một chút trì trệ ngây ngô... Lúc nghiền áp con cá nhép sẽ không cảm thấy vấn đề đối với cường giả cùng cấp hay thậm chí là cấp càng cao là vấn đề.

Trước đó trong trận chiến cuối cùng xuyên qua mộng cảnh, hắn thiết kế Tam Tài kiếm trận chiếm cứ thiên vị, nhưng thực chiến chỉ có thể vận dụng Hỗn Độn Phá Thiên kiếm khí tấn công mạnh mẽ, Vô Tướng công hoàn toàn không có không gian. Đây là bởi vì trước mắt hắn còn không có cách nào tự do hoán đổi trong hai đại công pháp cấp Tiên.

Dựa theo quy hoạch lúc trước, muốn dung hợp công pháp là phải đợi sau khi đưa tới cảnh giới Nguyên Anh. Nhưng sau khi lấy được di sản của Phong Nguyệt tiên sinh, Vương Lục lại cảm thấy trong đầu nhiều hơn chút linh cảm. Tựa như có thể sớm phát hiện ra một bước này, tuy độ khó không nhỏ nhưng thời gian lại càng thêm dài.

Nhưng vấn đề liên quan tới việc làm thế nào đối mặt với các trưởng lão Linh Kiếm tông cũng còn chưa nghĩ ra, Vương Lục liền có ý định chuyên tâm tu hành trước, chuyện khác thả đi rồi hãy nói sau.

Đáng tiếc, hai ngày sau, kế hoạch đã bị bỏ dở một cách vô tình.

...

Vớ tu sĩ Kim Đan tinh nhuệ mà nói, một lần bế quan tu hành kéo dài ba năm là chuyện bình thường. Vương Lục không định làm lâu như vậy, nhưng cũng muốn ẩn cư tại Lao Sơn mấy tháng nữa rồi hãy nói.

Lúc trước hắn và đám người Quỳnh Hoa cùng nhau đi thăm dò Ma giới, sau đó đám người Quỳnh Hoa thuận lợi trở về, hắn lại thất lạc trên đường trở về... Vậy sau đó Đại Lục sáu tháng thời gian trôi qua, tin tức bản thân thất lạc trong đó khẳng định đã được miệng của đám người Quỳnh Hoa truyền khắp Vạn Tiên minh. Hiện tại người nên sốt ruột nhất định đã sớm nóng nảy qua rồi., Mà trải qua nhiệt độ lúc ban đầu, phải chuẩn bị xử lý hậu sự, nói không chừng bây giờ “Thừa sản” của mình đều rơi vào ma chướng nào đó... Cho nên gấp cũng không có tác dụng, còn không bằng tốn thời gian mấy tháng tĩnh lặng.

Đáng tiếc Vương Lục ẩn cư trong núi tổng cộng mới năm ngày, đã bị biến cố đột nhiên xuất hiện phá vỡ yên lặng.

Một ngày này, Vương Lục đang nhắm mắt ngưng thần, sau khi dốc hết tâm tư vào việc thu hẹp đan dược, bắt đầu chính thức bắt tay vào nghiên cứu Vô Tướng và Hỗn Động dung hợp. Kết quả vừa mới để cho tâm tư tiến vào trạng thái Minh Minh Huyền Huyền Kỳ, liền nghe dưới chân núi truyền đến tiếng cười chói tai.

“Ha ha ha, Vạn Linh Huyết Châu, Vạn Linh Huyết Châu sắp xuất thế rồi, ha ha ha...”

Vương Lục nhất thời từ trong minh tư bừng tỉnh, tiếng cười này có thể vang vọng trên ngàn trượng núi cao, tất nhiên là do tu sĩ gây nên. Hắn vốn không muốn giao tiếp cùng tu sĩ, nhưng lời nói cuồng tiếu của tu sĩ kia lại làm cho hắn không thể không lưu ý.

Vạn Linh Huyết Châu xuất thế?

Hai từ Vạn Linh Huyết Châu này, tại tu tiên giới thật ra đã sớm nát đường cái rồi, Vạn Linh Huyết Châu sớm nhất sinh ra từ niên đại hồng hoang, đại năng cấp Tổ Vu luyện hóa máu

huyết vạn loại linh vật ngưng kết thành., Có năng lực thông thiên triệt địa. Về sau mọi người căn cứ truyền thuyết không ngừng mô phỏng, thành phẩm, đủ loại thiên kì bách quái, đều gọi là Vạn Linh huyết châu, nhưng công hiệu là khác nhau một trời một vực. Hiệu lực mạnh có uy lực tiếp cận tiên bảo, hiệu lực yếu kém chính là đem sờ đến rìa pháp bảo mà thôi.

Nhưng bất luận phẩm cấp như thế nào, Vạn Linh Huyết Châu này hơn phân nửa đều là tà vật —— cần lấy máu của sinh linh để luyện chế chưa hẳn là tà vật, nhưng ở trong hoàn cảnh tu tiên ngay từ đầu, trông cậy vào các tu sĩ thành thành thật thật đi lấy phương thức hòa bình thu thập máu của sinh linh., Căn bản là buồn cười, hôm nay tại tu tiên giới lưu truyền Vạn Linh Huyết Châu, cơ bản đều không phải là thứ đứng đắn. Mà bây giờ tiếng cười này tràn đầy sát tính không kiêng nể gì, một mùi máu tanh phóng lên cao, thẳng đến đỉnh núi ngàn trượng, Vương Lục tự nhiên đoán được phía dưới rốt cục đã phát sinh cái gì.

Chắc chắn, lúc ấy tinh thần không tập trung, trong lúc lơ đãng đã nhìn nhầm. Tu sĩ Hư Đan chiếm giữ thành Nghiêu Sơn kia căn bản không phải thần bảo vệ gì cả, mà là một gã tà tu hung lệ thành tính đến Nghiêu Sơn thành cũng không phải vì chuyện khác, mà là muốn lấy tính mạng mấy ngàn phạm nhân trong thành luyện chế Vạn Linh Huyết Châu.

“... Mẹ nó, muốn tìm một nơi yên tĩnh để ẩn tu sao? Sao hôm nay lại gian nan như thế.”

Lấy tâm tình của Vương Lục lúc này, kỳ thật đối với thảm kịch sinh dưới chân Nghiêu Sơn kỳ thật cũng không mường tượng đến. Đạo lý tiên phạm cách biệt, sớm đã để lại dấu ấn trên người Kim Đan chân nhân hắn. Cửu Châu to lớn, sinh linh phạm gian dùng số ức vạn., Giết chóc, tra tấn, mỗi giờ mỗi khắc đều đang sinh sôi, hắn có bản lĩnh cực lớn cũng không có khả năng bận tâm tới tất cả. Hơn nữa chuyện nơi đây sinh ra đều có môn phái Vạn Tiên minh chuyên gia xử lý, hắn là ngoại nhân không cần phải nhúng tay vào trong đó.

Chẳng qua là, lần động tĩnh tà tu trong Nghiêu Sơn thành kia làm lớn như vậy, đặc biệt là nơi đường hoàng bùng nổ ra Vạn Linh huyết châu, giống như sợ người khác không biết hắn đang tìm đường chết... Như vậy chuyên viên của môn phái địa

phương hấn là không bao lâu nữa sẽ chạy tới. Chưa chắc kịp ngăn cản tên tà tu kia luyện thành huyết châu., Nhưng đến khi bọn hấn đến, Vương Lục ở trên đỉnh Diêm Sơn cũng không thể ngăn người thậm chí là bi quan hơn. Mấy ngày nay, dấu vết gã vận công rút đan lưu lại trên đỉnh núi cũng có thể bị người phát hiện, sau đó hành tung của mình cứ vậy bại lộ., Không quá ba ngày đã bị một bà lão tiết kiệm tiền tiêu hơn trăm năm kéo về sơn báí đường thành thân, ngày ngày kết hôn, đêm hôn, lấy con cái sớm sinh quý, mẫu bằng tử trần quý...

Nghĩ đến đây, Vương Lục toàn thân run lên, vội vàng toàn lực quét vết tích —— nhưng đối với tu sĩ cấp Chân Nhân am hiểu bói toán mà nói, dấu vết rất khó quét sạch, y cũng chỉ là tán gẫu cố gắng hết sức.

Đồng thời, hấn trực tiếp vận chuyển nguyên thần hướng phía dưới quét tới, định lưu lại ấn ký trên người tà tu kia. Tên kia phá hỏng chuyện tốt của hấn, nhưng không dễ dàng coi như xong, không đánh hấn phân rồi lại ghen trở về, thật là ý niệm trong đầu không thể thông suốt. Kết quả nguyên thần quét qua, lại thấy được đồ vật ngoài ý liệu.

Nghiêu Sơn thành bây giờ đã bị tà tu kia huyết tẩy, khắp nơi gạch ngói vỡ ngói vỡ, ánh lửa ngập trời. Mà tại Nghiêu Sơn thành ngày xưa chủ tại một khách sạn bên đường, một cái năm ước chừng bốn năm mươi tuổi hán tử ngoại địa nghiêng đầu ngã trên mặt đất, trước ngực một cái lỗ thủng thật lớn, máu tươi đã đọng lại, trái tim trong lồng ngực bị người dùng thủ pháp tàn khốc thọc ra, ném ở một bên.

Hán tử kia giang hai tay ra rơi trên mặt đất, trong lòng bàn tay mấy nén bạc phản chiếu ánh lửa, lộ ra vẻ âm trầm.

“... Tại sao là ngươi?”

Người nọ chính là lão đại Xa phu năm ngày trước đưa mình đến Nghiêu Sơn thành, không thể tưởng được năm ngày nay hấn lại lưu lại Nghiêu Sơn thành vắng vẻ này không đi, kết quả gặp đại nạn.

Vương Lục thầm thở dài, mình và xa phu này miễn cưỡng cũng coi như có duyên, đối thoại trên xe chưa tính là gì, nhưng lại làm cho trong lòng hấn ưu sầu thoáng giải thích. Cho nên

ngày đó tặng cho xa phu thối bạc và linh thạch kia, nghĩ chằm dứt đoạn duyên phận này.

Kết quả... Xem ra xa phu kia đột nhiên đổi được khoản tiền lớn, bắt đầu quên hết tất cả. Hắn một mình đi ra ngoài, lại hoành tài, muốn làm chút gì đó trong tiểu thành này cũng bình thường, nhưng kết quả lại là...

Vương Lục nghĩ tới đây, cũng không vội quét dấu vết, từ đỉnh núi nhảy xuống, độn thuật của y bình thường, mẫu thân đại địa Âu Dương thương nhân ở kiếp trước che chở cũng không đưa vào đời này. Nhưng tốt xấu gì cũng là Ngũ Tuyệt Tích, trình độ tiên pháp không tầm thường, chớp mắt liền đi tới trước mặt vị xa phu đã chết kia.

Vương Lục đốt một ngọn lửa trong tay, chuẩn bị thay phu xe sống, nhưng nhìn thấy nén bạc trong tay hắn lại bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện.

Linh thạch ngày đó đưa hắn đi đâu rồi? Linh thạch kia tuy không phải trân phẩm hi thế nhưng giá trị ở nhân gian cũng không tầm thường, lẽ nào hắn cứ như vậy vội vàng tuột linh thạch khỏi tay? Không đúng, mấy thối bạc kia cũng không phải tiền lẻ, muốn tiêu điều tự tại trong thành, dùng mỗi thối cũng dư xài, người đánh xe kia cũng là người có gia đình, làm việc sẽ không giống người trẻ tuổi không để xảy ra hậu quả...

Nghĩ tới đây, Vương Lục lại thu thập một chút hồn phách còn sót lại trong thân thể tàn phế của phu xe – chủ hồn đã bị luyện chế thành Vạn Linh Huyết Châu. Mà tàn hồn mặc dù tàn phế, lại vừa vẫn nhớ lại một ít hình ảnh mấy ngày cuối cùng trước khi chết, Vương Lục dùng pháp thuật phục hồi như cũ.

“Ha ha, Điền lão tam, sao hôm nay lại gặp ngươi rồi? Hắc Tùng lâu là tửu lâu hạng nhất tại Nghiêu Sơn thành, mấy ngày nay ngươi lại ngày ngày chạy đến nơi này, là mưu tài hại mệnh đó hả?”

Trong tửu lâu, một người trung niên quần áo phú quý hơi trêu chọc chào hỏi.

Điền lão tam cười mắng: “Chẳng qua con mẹ nó ngươi mới mưu tài hại mệnh, lão tử gặp được quý nhân là may mắn rồi.”

“Điền lão tam ngươi cũng có thể gặp quý nhân?”

“Hừ, có tin hay không, chờ một chút nữa sẽ có lúc các ngươi hâm mộ, tiểu nhị, lại đến bàn rượu và thức ăn hôm qua đi.”

Trong lầu phần hồng, dựa vào đũa rọc tựa sát vào thúy, vô cùng xinh đẹp.

“Điền đại gia ta nghe các tỷ muội nói, gần đây ngươi giàu to nha.”

Điền lão tam đã say khướt hun khói, cười ha hả: “Há, đại tài? Lão tử đã sớm không ham hố gì tài sản mấy ngày nay tiêu dao khoái hoạt trong thành, tiêu xài toàn là tiền riêng của lão tử, bởi vì lần này lão tử đi đại vận, đụng phải tiên duyên a...”

Mấy cô nương hiếu kỳ hỏi: “Tiên duyên?”

Điền lão tam căn bản không kiểm được bí mật, hơn nữa biết cô nương của Túy Tiên Lâu này thích nhất những câu chuyện mới lạ này, bèn lấy thời bạc và linh thạch trong ngực ra khoe khoang: “Lão tử gặp được tiên nhân rồi, ha ha ha...”

Nhưng mà sau một khắc cửa phòng mở ra, một trận âm phong đập vào mặt.

Ngồi trên tà phong, một gã trẻ tuổi xông vào trong phòng, trên người gã mặc pháp bào đen kịt, trên áo khoác in hơn trăm điểm đỏ, mà bản thân gã cũng đang nhìn chăm chăm vào linh thạch trong tay Điền lão tam, lạnh giọng hỏi: “Tiên nhân?”

Điền lão tam ngạc nhiên, lập tức giận dữ: “Ngươi, ngươi là ai? Ai bảo ngươi tiến vào nhanh rút ra ngoài.”

Người trẻ tuổi lạnh lùng nói: “Ta hỏi lại lần nữa, ngươi nói là gặp phải tiên nhân... thế nhưng tiên nhân như ta?”

Sau một khắc, hắc bào khẽ động, một điểm đỏ bay ra, giữa không trung hóa thành một Huyết Khô Lôu thể lương, cắn đứt một nửa thân thể một cô nương, máu chảy đầy đất.

Điền lão tam hồn phi phách tán: “A, đại tiên tha mạng, đại tiên tha mạng...”

Người trẻ tuổi cũng không để ý tới hắn, trực tiếp thò tay lấy mấy viên linh thạch kia, đặt ở trong tay thưởng thức một phen, nhất thời nhướng mày, sau đó mặt mày trở nên dữ tợn.

“Quả nhiên là linh thạch Vạn Tiên minh... đuổi tới đây cũng không chịu bỏ qua. Được rồi, nếu các người đã hùng hổ dọa người như vậy, vậy đừng trách ta chớ cùng rút giậu. Vạn Linh huyết châu, lên!”

Sau đó hình ảnh đó cũng không còn cách nào đọc được nữa.

Vương Lục giải tán tàn hồn, thở dài. Tên Điền lão tam này quả thật là thời vận không đủ, loại chuyện xui xẻo này cũng có thể để cho hắn gặp được.

Người trẻ tuổi mặc hắc bào kia chắc là tu sĩ bị đuổi giết, chạy tới Nghiêu Sơn thành mượn nơi đây nhân khí ẩn nấp, cũng tùy cơ hội chữa thương. Nghiêu Sơn xa gần đều là nơi thiên địa linh khí khô cạn, hầu như chưa từng có tu sĩ lui tới. Đuổi giết một phương càng khó đoán được một người bị thương lại chạy đến ẩn nấp nơi thiếu hụt linh khí, hắn ngược lại chọn được chỗ tốt.

Nhưng sau khi Điền lão tam dẫn theo kỳ ngộ hành trình của hắn ta vào thành, bởi vì không quản được miệng, sự tình tiên duyên dần dần lưu truyền ra, nhất thời khiến tà tu chạy nạn này kinh sợ.

Nghiêu Sơn thành bao nhiêu năm không có tu sĩ đến, kết quả mình bị người đuổi giết đến tận đây không bao lâu lại có một người tới, nếu nói đây là trùng hợp, quả thực khó có thể lấy lòng người. Bất quá phạm nhân ngu muội, cũng chưa chắc thật sự gặp phải tu sĩ, có lẽ chỉ là uống nhiều quá, có lẽ là do hắn âm thầm nhìn chằm chằm Điền lão tam, kết quả hắn say mèm xuất ra mấy viên linh thạch trơn bóng phẩm chất thượng thừa, chớ cùng rút giậu, Nghiêu Sơn thành bị diệt.

Vương Lục lắc đầu, Điền lão tam chết oan uổng, người toàn thành càng oan uổng hơn: Tà tu kia lúc đầu không nghĩ làm đến tuyệt thế, thuần túy là bị kích thích. Mà ngọn nguồn kích thích, không phải người khác...

Đương nhiên, Vương Lục cũng không có tình thân mẫu thân gì, tai họa này mặc dù xem như là do chính mình gây nên, nhưng căn bản chính mình hoàn toàn không có trách nhiệm. Nhưng nếu cứ như vậy mà phủi mông rời đi...

“Thôi được, lãng phí chút thời gian vì dân trừ hại đi.”

Nói tới đây, Vương Lục không che giấu khí tức nữa. Một luồng kiếm khí ác liệt phóng lên tận trời, trực tiếp đánh vỡ bầu trời màu máu bao phủ toàn thành.

“Người nào?”

Huyết mặc mới thành Vạn Linh Huyết Châu bị phá, tà tu toàn thân rung mạnh, kinh hãi muốn chết.

Vương Lục lạnh giọng đáp: “Tiên nhân.”

...

Trên bầu trời Nghiêu Sơn thành, hắc bào tu sĩ vô cùng hoang mang nhìn vị kiếm tu đột nhiên xuất hiện trước mặt, trong lòng cực kỳ rối rắm.

Vốn tưởng rằng tu sĩ lặng yên tiến vào Nghiêu Sơn thành là để âm thầm đuổi giết tu sĩ Vạn Tiên minh, không ngờ bị Vạn Linh huyết châu hất ra lại là một người xa lạ, hơn nữa ma khí ngập trời trên người hơn phân nửa là đồng đạo - Tà đạo.

Chuyện bất hạnh thế gian cùng lắm cũng chỉ thế thôi. Mình tự chuẩn bị sẵn sàng chớ cùng rút giậu, không tiếc mọi giá hành động hành hạ thành, gần vạn người Nghiêu Sơn thành chết vì tà pháp, trong lúc nhất thời oán khí ngập trời... Chuyện như vậy không lừa được ai, phỏng chừng không tới ba ngày, ngoại trừ mấy tu sĩ trẻ tuổi của Vạn Tiên minh đuổi giết mình trước kia, ngay cả trưởng lão cũng sẽ nhảy ra trăm yêu trừ ma.

Đệ tử thiên tài của Huyết Luyện môn Trịnh Lực Minh... hơn phân nửa là không đợi được ma công đại thành, tung hoành Cửu Châu rồi.

Cái gọi là chớ cùng rút giậu, vốn là hành động uống rượu giải khát, không ngờ uống xong nước thuốc lại phát hiện ra miệng sâu hơn.

“Người... Người rốt cuộc là ai?” Trịnh Lực Minh trầm nghĩ, đồng đạo khiến mình như chim sợ cành cong cuối cùng là ai.

“Tiên nhân.”

“Tiên nhân?” Trịnh Lực Minh ngạc nhiên một lúc lâu, sau đó càng cảm thấy xúi quẩy. Không thể tưởng được người khiến mình kinh sợ toát mồ hôi lạnh vài lần lại là tên điên trên con đường tu tiên đầy bụi gai, bị tâm ma quán quanh dẫn đến thần trí mơ hồ, tự cho mình là vô số kẻ, hành vi hành vi loại này điên đảo tứ ngã, căn bản không theo quy luật nào. Trong lòng Trịnh Lực Minh phiền não một trận, sát ý dần dần dâng lên.

Tu sĩ tà đạo hành sự vốn không cố kỵ, cái gọi là tình đồng đạo đương nhiên chỉ là chuyện cười. Tuy cảnh giới của tên điên này nhìn có chút không tầm thường —— có khoảng kim đan

trung phẩm. Nhưng mình xuất thân danh môn, căn cơ thâm hậu, trong tay lại có giọt Vạn Linh huyết châu mới luyện thành., Cho dù là kim đan trung phẩm cũng chưa chắc đã thua. Hơn nữa loại tâm ma quần thân này thực lực hơn phân nửa sẽ giảm đi, cũng không cần phải sợ hãi. Huống chi loại tu sĩ cảnh giới cao thâm như vậy, một khi giết chết thì chính là thuốc bổ tuyệt hảo... Nếu có thể luyện một Kim Đan chân nhân luyện nhập vào Vạn Linh Huyết Châu., Thực lực của mình sẽ tăng gấp bội, đến lúc đó đừng nói tới mấy tên tu sĩ chính đạo đuổi theo không bỏ Vạn Tiên minh, cho dù trưởng bối có tới đây, trừ phi là Nguyên Anh lão quái, chính mình cũng có phương pháp thoát thân.

Nghĩ tới đây, Trịnh Lực Minh ra tay trước là mạnh nhất, áo đen run lên, hơn trăm điểm Huyết Khô Lâu bắn ra, đồng thời thu Vạn Linh Huyết Châu vào trong tay, hắn cũng không dám khinh thường, Vạn Linh Huyết Châu tuy uy lực vô cùng, nhưng khiêu chiến vượt cấp, chỉ có một cơ hội, một kích không trúng là đến lượt hắn chết...

Mà một bên khác, Vương Lục đối với Huyết Khô Lâu của Trịnh Lực Minh tất nhiên là hoàn toàn không thèm để ý. Với thực lực của gã lúc này, cho dù không thêm bất kỳ Pháp lực nào, chỉ bằng vào thân thể cũng có thể ngạnh kháng được tất cả tấn công của Huyết Khô Lâu. Nếu gã sử dụng tới Hỗn Độn Phá Thiên Kiếm Khí, một kiếm có thể khiến cho tên tà tu hồn phi phách tán.

Từ khi Vương Lục xuất đạo đến nay, cho tới bây giờ đều là vượt cấp, thậm chí còn có nhiều cấp khiêu chiến người khác, vậy thì đến lúc nào mới được người khác vượt cấp khiêu chiến hắn? Chỉ là tình thế bây giờ bất đồng, Vương Lục cũng không muốn lấy ra bản lĩnh thật sự của mình.

Bất luận là Hỗn Độn Phá Thiên kiếm khí hay là Vô Tướng công, đương kim Vạn Tiên minh đều có chút danh tiếng - thành thật nói thật với tên tà tu trước mặt mà không nhận ra linh kiếm chiếu của mình cũng khiến người ta bất ngờ. Còn tuyệt kỹ chiêu bài của mình vừa thi triển, dấu vết kia quả thực rất rõ ràng, nhưng mình còn chưa nghĩ đã bại lộ hành tung.

Cho nên chỉ có thể dùng chiêu bài bên ngoài, vừa hay trong di sản của Phong Nguyệt tiên sinh có một chút công pháp bàng

môn, tuy rằng không có tư cách thay thế Hồn Độn Phá Thiên Kiếm Khí và Vô Tướng Công, nhưng lại có thể là một hệ thống công pháp có ích bổ sung. Vương Lục lúc trước thuận tay đọc qua Súc Đan, lúc này vừa vặn lấy ra dùng một lát.

Công pháp trong di sản Đọa Tiên bác tạp, có công pháp chính đạo quang minh chính đại cũng có tà khí bức người ngoại đạo. Lúc trước Vương Lục đã xuyên thủng màn máu Vạn Linh Huyết Châu sử dụng chính là một môn kiếm pháp tà đạo tên là Hóa Sinh Cốt Kiếm. Lúc này đối mặt với Huyết Khô Lâu như mưa rơi, y lại nghĩ tới một môn ma công độc quyền khắc Huyết Khấp Hóa U có thể điều khiển được nó, lập tức khiến cho hơn trăm đầu Huyết Khô Lâu tan thành mây khói.

Vương Lục thâm mỉm cười, thâm nghĩ trong di sản Đọa Tiên này, tuy sắc mặt hàng đỉnh cấp ít, nhưng những bảng môn tả đạo này quả thực có chút ý tứ, nếu vận dụng thời cơ thích hợp cũng không thuộc về những công pháp Tiên cấp. Vận dụng tổng hợp những thứ này lại có thể giúp cho sức thích ứng của mình nâng cao một bước. Di sản Tiên nhân quả thật không giống bình thường, lúc trước bản thân mình lại có chút đánh giá thấp giá trị những thứ này.

Bên kia, Trịnh Lục Minh quả thực sợ đến vỡ mật. Hơn trăm cái Huyết Khô Lâu kia là bản mạng công pháp của gã, tuy không bá đạo bằng Vạn Linh Huyết Châu, nhưng hơn trăm cái, tự tin cho dù là Kim Đan chân nhân cũng khó mà đối đầu, không ngờ đối phương tùy ý phát tay đã làm cho đám khô lâu tan thành mây khói.

Loại đối thủ này sao có thể đối đầu? Đừng nói cái gì mà Vạn Linh huyết châu, cho dù có chí bảo huyết luyện môn uống máu trong bản đồ Trường Hà cũng tuyệt đối không phải là đối thủ, cho nên lúc này Khương Lục Minh nảy sinh ý định rút lui. Nhưng hắn muốn đi, Vương Lục còn chưa nghĩ phóng chú, hơn trăm đạo cốt kiếm hóa thành một cốt lao ngăn cản Trịnh Lục Minh. Trịnh Lục Minh trở tay liền đem Vạn Linh huyết châu đánh ra., Chỉ thấy một viên châu màu đỏ tròn như lưu tinh bay tới, ngàn vạn oan hồn quanh quần ở bên huyết châu, lớn mạnh thanh thế. Mà Vạn Linh Huyết Châu cũng không hổ là ma đạo chí bảo, bản thể chưa tới, cỗ mùi huyết tinh núi thây

biển máu kia đã đập vào mặt, không ngừng nhiễu loạn nguyên thần của tu sĩ Nguyên Thần Ngọc Phủ.

Vương Lục cũng không khách khí, trực tiếp tể ra Kim Đan Ngọc phủ, cùng Vạn Linh Huyết Châu cứng rắn va chạm với Trịnh Lục Minh ở giữa không trung cả kinh đến sững sốt. Gã hy sinh Vạn Linh Huyết Châu mới tranh thủ thời cơ chạy trốn được.

Cũng không phải Trịnh Lục Minh quá ngu xuẩn, thật sự là một chiêu này quá mức ly kỳ, cần biết kim đan của tu sĩ Kim Đan có thể nói là mệnh căn của tu sĩ. Một khi có tổn thương, một thân tu vi Tiên đạo liền có nước chảy xuống. Người bình thường bảo vệ còn chưa kịp, nào có lấy ra dùng làm ám khí? Cho dù là tinh quái phun nội đan, cũng là lúc chó cùng rứt giậu mới dùng chiêu này của Vương Lục quả thực rửa sạch tam quan của Trịnh Lục Minh.

Sau một khắc, con mắt Trịnh Lục Minh vốn đã mở đến cực hạn lại mở rộng thêm vài phần, con mắt như muốn nhảy ra khỏi hốc mắt. Bởi vì ngay trước mắt hắn, vạn linh huyết châu âm âm vỡ nát, bị kim đan kia xuyên qua chia năm xẻ bảy.

Đây rốt cuộc là kim đan hay ám khí? Trên đời làm gì có kim đan sắc bén như vậy?

Mà kinh ngạc, Trịnh Lục Minh cũng tâm như tro tàn, đối thủ cường đại như thế tưởng tượng, ngay cả vạn linh huyết châu đều bị hủy diệt, mình có thể nói là chạy trời không khỏi nắng rồi... Thật là, sớm biết như vậy, hà tất phải đi quản cái tên phu xe kia nói cái gì? Thành thật dưỡng thương, sau khi dưỡng thương xong, nghĩ biện pháp chạy về sơn môn không phải là tốt hơn bất cứ thứ gì sao? Đây đúng là tự tìm đường chết.

Một bên khác sau khi Vương Lục Nhất Kích Kiến Công cũng cảm thấy nhàm chán. Đối thủ dù sao cũng quá yếu, kết quả nghiền ép toàn bộ quá trình, ngoại trừ một chút kỹ năng thành thực thì cơ bản không có thu hoạch gì. Điều đáng giá duy nhất chính là sau khi dùng Kim Đan cứng đối cứng với Vạn Linh Huyết Châu, chấn động kịch liệt khiến cho hai môn công pháp bên trong Kim Đan tiến thêm một bước dung hợp lại với nhau., Mặc dù độ dung hợp không cao, nhưng lại mở ra lối tiến mới cho Vương Lục. Ngày sau nếu có cơ hội, không ngại

lặp lại chiêu cũ, lại dùng Kim Đan đi va chạm với vật cứng, xem có thể tiến thêm một bước tiến bộ hay không.

Vừa nghĩ, Vương Lục vừa chuẩn bị tốt Hóa Sinh Cốt kiếm cho Trịnh Lực Minh một kích cuối cùng. Sau khi giết tà tu đầy máu tanh này, liền đến phiên mình chạy trốn. Trong trận chiến ngắn ngủi vừa rồi mình chưa dùng bất kỳ chiêu số liên quan tới Linh Kiếm phái, trừ phi là bói toán mọi người toàn lực ra tay, nếu không sẽ không đến mức không suy tính ra được lai lịch của mình.

Mà chỉ cần Trịnh Lực Minh này chết, tin rằng cũng chẳng ai rảnh rỗi tới mức đòi giết hấn: Vạn Tiên minh thống lĩnh khu vực này, gặp yêu tà, ai cũng phải giết.

Nhưng mà ngay khi Vương Lục rút xương cánh tay nhỏ ra, hóa thành một thanh cốt kiếm trắng bệch chuẩn bị chém đầu Trịnh Lực Minh xuống, bỗng một vệt tinh quang từ phía chân trời rơi thẳng xuống đỉnh đầu Trịnh Lực Minh.

Tinh quang kia rơi xuống cực nhanh, ngay cả Vương Lục cũng có chút trở tay không kịp, chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, chỉ thấy đầu của Trịnh Lực Minh đã bay lên cao cao, máu vẩy ra đầy trời.

“?”

Vương Lục giật nảy cả mình, trời giáng tinh quang rõ ràng là một đạo phi kiếm chi thuật lợi hại dị thường, mình còn chưa kịp phản ứng, phi kiếm kia đã một kiếm chém Trịnh Lực Minh. Lúc đó Trịnh Lực Minh mặc dù đã có chút tự bạo, nhưng ma công hộ thân của gã còn chưa tán đi., Pháp bào Huyết Thi cấp pháp bảo vẫn còn đang trung thành hộ chủ. Kết quả kiếm quang vừa rơi xuống, ma công, pháp bào gì đó, tất cả đều sụp đổ. Thân thể Trịnh Lực Minh bị chém, ngay cả nguyên thần cũng không chạy ra, nháy mắt đã hình thần câu diệt.

Một kiếm này kỳ lạ quý dị sắc bén, so với Hỗn Độn Phá Thiên Kiếm Khí của Vương Lục cũng không kém bao nhiêu, kiếm ý thuần túy của nó tựa hồ còn ở trên Vương Lục —— Vương Lục dù sao cũng là công thủ kiêm thủ, ở dưới hình thức toàn công kích thuần túy của toàn bộ vẫn kém một phần.

Vương Lục cũng không cảm thấy mình vô địch thiên hạ, bây giờ chỉ là Kim Đan cảnh giới, trên chín Châu Đại Lục không thể nào so được với kiếm tu mạnh mẽ của mình. Nhưng có thể đánh ra một kiếm vừa rồi thì tuyệt đối sẽ không quá nhiều, mà trong ấn tượng của mình...

Mang theo nhè nhẹ run rẩy, Vương Lục nhìn thấy trước mắt bóng người lóe lên, một thân ảnh thiếu nữ như cầu vồng hoa mỹ xuất hiện phía sau thi thể Trịnh Lực Minh, trong tay cầm một thanh Tinh Quang Tiên Kiếm vừa mới rửa sạch vết máu.

Thiếu nữ này một đầu thanh tú, khuôn mặt tươi tắn như vẽ, trẻ con như hoa, đôi mắt lóe sáng mang theo tò mò vô tận đối với vạn vật.

Nhìn thấy khuôn mặt này, quả thực trước mắt Vương Lục tối sầm lại, bản thân tính toán trăm lần cũng không muốn bại lộ thân hình, nhất là không muốn đồng môn hiện bản thân. Kết quả không nghĩ tới a, người trước mắt này chính là mình quen biết đã nhiều năm...

“Vương Lục sư huynh, sao lại là ngươi?”

Thiếu nữ Lưu Ly Tiên vốn có chút bất khả tư nghị, trừng mắt nhìn, tiếp theo hoan hô một tiếng, rồi như chim én về rừng đánh tới.

Vương Lục trong lòng căng thẳng, lập tức lách mình về phía sau, sau đó giả bộ khuôn mặt không quen biết: “Nam nữ thụ bất thân. Xin thí chủ hãy tôn trọng một chút.”

“Hả?” Lưu Ly Tiên tò mò nghiêng đầu, nhìn Vương Lục đánh giá một phen, sau đó ngẩng đầu chăm chú suy tư. Cuối cùng hai tay thiếu nữ vỗ nhẹ, bưng tỉnh đại ngộ.

Sau đó, Lưu Ly Tiên cẩn thận tỉ mỉ hành lễ với Vương Lục, nghĩa chính từ nghiêm nói: “Lưu Ly tiên bái kiến Vương Lục sư huynh”

...Này, ta không phải muốn người tôn trọng như người.

Vương Lục nói: “Ta nghĩ có lẽ ngươi đã nhận lầm người.”

“Hả?” Lưu Ly Tiên vẻ mặt khó tin che cái miệng nhỏ nhắn, hoàn toàn không thể tiếp thu hiện thực.

Vương Lục ho khan một tiếng: “Có lẽ ta và sư huynh của người tướng mạo giống nhau... Nhưng tục ngữ nói dưới trời tất có ba người tướng mạo giống nhau, cho nên người kỳ thật nhận lầm người. Ta họ Trương tên Phàm, chính là tán tu Thiên Nam...”

Lưu Ly Tiên ngạc nhiên không thôi, sau đó lại như bưng tỉnh đại ngộ gật đầu, dè dặt tiến lại gần.

“Ta biết rồi, sư huynh, người đây là đang thực hiện nhiệm vụ bí mật đúng không? Lưu Ly sẽ giữ bí mật, người yên tâm đi.”

“Giữ bí mật...” Dựa vào sự giữ bí mật của Lưu Ly Tiên, độ khó gần như là trồng cây vào Vương Vũ để trở thành người chính trực.

Vương Lục thở dài, thuận miệng hỏi: “Nếu có người hỏi người đang bận ở Sơn thành nhìn thấy người nào, người trả lời như thế nào?”

“Bí mật “

“Bí mật gì?”

“Bí mật không thể nói”

Vương Lục nhướn mày: Có thể, mấy tháng không thấy có tiên bộ.

Được rồi, vậy chúng ta đổi một chiêu khác.

“Lưu Ly à, bảo vệ bí mật rất quan trọng mà cũng rất khó khăn, một mình người e rằng không được làm tốt, ta đồng ý giúp người giữ bí mật.”

“Được.”

“Nhưng trước tiên người phải nói cho ta biết bí mật là gì, ta mới có thể giúp người bảo vệ tốt.”

“Ồ... Bí mật chính là, ta nhìn thấy Vương Lục sư huynh rồi, người ngàn vạn lần đừng nói với người khác nha.”

Vương Lục bắt đầu dĩ cười rộ lên.

Dù sao cũng là Lưu Ly Tiên.

...

Vấn đề của Lưu Ly Tiên thật khó hiểu.

Bởi vì một vài nguyên nhân xuất phát từ lễ phép không tiện chỉ ra, chỉ hy vọng đứa nhỏ này che giấu bí mật căn bản là Thiên Phương Dạ đàm. Vương Lục cũng đã dạy dỗ nàng không ít năm, trước mắt cách để có thể để Lưu Ly Tiên giữ bí mật cũng chỉ có một mà thôi.

Giết người diệt khẩu.

Đương nhiên, một chiêu này hoàn toàn không có khả năng thực hiện được, Vương Lục dù có phát rồ như thế nào cũng không thể xuống tay với Tiểu Lưu Ly. Nhưng cũng không thể bởi vậy mà mặc kệ, bằng không thì không bao lâu toàn bộ Linh Kiếm phái đều biết mình đã trở về.

Mà hắn còn chưa chuẩn bị tốt để về núi.

Vấn đề nhìn như lâm vào cục diện bế tắc, nhưng nếu vấn đề không thể giải quyết chính diện mà ngược lại giải quyết cũng là như vậy. Lưu Ly Tiên không thể giữ bí mật, vậy biến Lưu Ly Tiên thành một bộ phận bí mật là được. Nói ngắn gọn, đừng để Lưu Ly Tiên về núi là được rồi?

Chẳng qua trước đó phải làm rõ tại sao Lưu Ly Tiên lại chạy đến Nghiêu Sơn thành?

“Là sư phụ bảo ta tới.”

“Chu Minh sư bá? Hắn bảo ngươi tới làm gì?”

Lưu Ly Tiên lấy một tờ giấy ra, gằn từng chữ một: “Trảm yêu trừ ma, cống hiến cho chính nghĩa, cống hiến cho sự nghiệp chính nghĩa của Vạn Tiên minh.”

“... Trong tự hấn đã giao phó với cô như thế nào?”

Lưu Ly Tiên cười nói: “Hắn nói để ta đuổi giết một tu sĩ Huyết Luyện Môn, sau đó mang theo tín vật trên người hấn về Phong Đô lĩnh thưởng, là lịch luyện của ta.”

“A, phần thưởng thợ săn?” Vương Lục lập tức hiểu rõ, đây là Phong Đô quản lý thông báo phần thưởng săn giết lệnh.

Từ sau khi Phong Đô quật khởi, ở Thiên Nam Châu có thể nói là phong vân tể hội, long xà hỗn tạp. Như thịnh kinh tiên môn, linh kiếm phái là đại phái bậc này thì không cần phải nói, ngay cả một ít tu sĩ hạ phẩm môn phái cũng ùn ùn ùa tới Thiên Nam đào kim. Mà người đông hơn, phiền toái càng nhiều, rất nhiều tu sĩ tà đạo nhân cơ hội đục nước béo cò, gây sóng gió. Vị tu sĩ trẻ tuổi Huyết luyện môn này chắc là một trong số đó.

Hiện giờ tu sĩ chính đạo ở Cửu Châu tuy là chủ lưu, nhưng số lượng tu sĩ tà đạo cũng không ít. Phong Đô quản lý lực lượng cao tầng Phổ nghị mặc dù mạnh mẽ, nhưng cũng không có khả năng chu đáo, cho nên đối với những tà tu ở xung quanh Phong Đô làm xằng làm bậy kia, biện pháp bình thường đưa ra chính là tiền thưởng liệt sát lệnh, lấy tiền thưởng mời cao thủ trong dân gian đi săn giết. Dù sao tài nguyên của Phong Đô mặc dù khẩn trương, nhưng tiền tài chưa bao giờ thiếu.

Phần thưởng này săn giết vừa ra, tổ chức dân gian lập tức có sức sống như nấm mọc sau mưa xuất hiện, tạo thành đả kích nghiêm khắc cho đám tà tu... Chẳng qua đối với những đệ tử tinh nhuệ của các đại môn phái kia mà nói, đây là cơ hội tốt nhất để trải nghiệm thực chiến.

Có thể được quản lý đến mức dựa vào tiền thưởng để săn giết người trên bảng cơ bản đều là những tinh nhuệ trong tà tu, thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, năng lực bảo vệ tính mạng đặc biệt cường hãn. Mà đối phó với những người này, tinh nhuệ chính đạo có thể nói là hoàn toàn đúng mực. Lưu Ly Tiên thân là cường giả đứng ba hạng đầu trong hàng đệ tử Linh Kiếm phái, tự nhiên không thể thiếu lịch luyện như vậy.

“Sư bá có quy định lúc nào người về muộn nhất hay không?”

Lưu Ly Tiên lắc đầu: “Không có, chỉ nói ta cẩn thận làm việc, không được ăn đồ ăn của người xa lạ cho, không được uống nước của người xa lạ cho, không được làm loạn trong điện tịch công pháp, cũng không được tiêu tiền lung tung...”

Vương Lục chỉ nghe mà lòng sinh thương xót: Sư bá à, người mang đồ đệ như vậy thật là phí tâm.

“Như vậy... Trong khoảng thời gian ta không ở đây, tình huống trong núi thế nào?”

Lưu Ly Tiên vui vẻ cười nói: “Tốt lắm, Tiêu Dao Phong mời đầu bếp mới, bán ra rất nhiều món ăn mới nha.”

“... Ta nói là các trưởng lão có nói gì về chuyện của ta không, ta đã lâu như vậy không về núi, bọn họ...”

Lưu Ly Tiên nói: “À, lúc đầu chương môn sư bá rất lo lắng, còn tổ chức công hội chương môn thương lượng có nên nghĩ biện pháp bố trí một cái Chu Thiên Tinh Đấu đại trận hay không, dùng Đại Diễn thuật tinh thần để tìm kiếm cứu người. Sau đó Ngũ sư thúc đề nghị chi bằng lấy ra để tổ chức một công lâu xa hoa cho Vô Tướng phong., Nói người nhất định là ghét bỏ Vô Tướng Phong rách nát mới rời nhà đi, chỉ cần tu sửa nhà đến tráng lệ, lại có mỹ nhân ở trong phòng, nhất định có thể hấp dẫn người trở về...”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó hình như bọn chúng đã cãi nhau âm ỉ, mọi chuyện không ổn nữa.”

Vương Lục gật gật đầu: “Thật không hổ là sư phụ tốt của ta, nếu ta thực sự xảy ra chuyện gì, thì trông cậy vào bà ta hại chết ta là được rồi.”

Nói tới đây, nhớ tới chuyện xuyên qua mộng, tiểu nữ tử thuần tình hướng tới, trong lòng Vương Lục không khỏi cảm khái. Thời gian này thật sự là một vốc tinh luyện tâm thiết không người chúc phúc thêm Thập Thất Đồ Long Bảo Dao, hôm nay học sinh của Vương Vũ căn bản đã thay đổi hoàn toàn rồi...

“Trừ điều đó ra, môn phái không có biến hóa gì khác sao?”

Lưu Ly Tiên suy nghĩ một chút rồi nói: “Mọi người đều nhớ người lắm.”

Vương Lục tò mò: “Mọi người?”

Theo lý giải của hắn, nhân duyên của mình trong sơn môn không kém, nhưng cũng không tốt lắm, bởi vì hắn cho tới bây giờ không tốn quá nhiều thời gian dùng cho nhân tế kết giao, ngoại trừ rất ít người thường xuyên lui tới, cũng chỉ có thể gật đầu với đại bộ phận đồng môn tu sĩ. Hôm nay mới mấy tháng không gặp, thế mà lại khiến cho mọi người rất nhớ nhung?

“Đúng vậy a, tháng trước bọn hấn vừa mới tổ chức hội nghị, cùng nhau tiến về Vô Tướng phong hiến cho người Hoa Quyền a.”

“...Hiến Hoa Quyền?”

Lưu Ly Tiên gật đầu: “Ừ, còn có không ít pháp khí, pháp bảo linh thạch, nói là để gửi gắm bi thương, lễ vật càng quý trọng mang ý nghĩa Ai Tư càng chân thành. Ngày đó ta cũng đi, trả lại cho người một bao bao kẹo đường Phi Hà đấy.”

“... Nghĩa khí thật tốt.” Biết rõ Phi Hà Bao là mỹ thực mà Lưu Ly Tiên yêu thích nhất dạo gần đây. Vương Lục sờ đầu Lưu Ly Tiên, làm cho thiếu nữ đặc biệt thích ý hừ một tiếng, sau đó hỏi: “Đây là chủ ý của sư phụ ta?”

“Đúng vậy, là Ngũ sư thúc đề nghị. Nói người dù sao cũng là đệ tử của Linh Kiếm Tịch, mọi người đồng môn đánh một trận đều nên có chỗ tỏ vẻ... Tuy ta nghe rất rõ là có ý tứ gì, nhưng sau khi nàng đề nghị, bầu không khí trên núi đều nặng đi vài ngày.”

Vương Lục cười lạnh: “Vương Vũ, mẹ nó, người tuyệt đối đừng để ta trở về bắt được người.”

Nhưng ngoài ra, tên khốn Vương Vũ kia đã có lòng dạ dạ nào đó với cái tên này, có lẽ hấn thật sự tin chắc rằng mình sẽ không gặp chuyện không may. Nói là sự tin tưởng của thầy trò rất là long trời lở đất.

“Được rồi, tóm lại môn phái này không có việc gì lớn, coi như không tệ. Tiếp theo...” Vương Lục lại xoa đầu Lưu Ly Tiên: “Có cần chơi với ta hai ngày không?”

“Tốt tốt tốt.” Lưu Ly Tiên vui mừng khôn xiết, sau đó gọi phi kiếm ra: “Chơi như thế nào?”

Trước kia khi còn ở trên núi, cách giải trí mà hai người thường dùng nhất chính là đấu kiếm. Bởi vì từ trước đến tận lúc Vương Lục Tấn cấp Kim Đan, tu vi cảnh giới của hấn và Lưu Ly Tiên đều sà sà nhau, thực lực tổng hợp chênh lệch nhỏ, có thể nói là kỳ phùng địch thủ, mỗi lần đấu kiếm đều được lợi rất nhiều.

Hôm nay mặc dù Vương Lục bởi vì kỳ ngộ mà thành Kim Đan trước, thực lực đã dẫn trước một bước, nhưng vừa rồi một

kiếm kia cũng biểu hiện ra Lưu Ly Tiên trong khoảng thời gian này tu vi đột nhiên tăng mạnh, cũng không bị bỏ lại quá xa, vẫn ở cùng một cấp độ với Vương Lục.

Trong lòng Vương Lục khẽ động, Âm Đạo cùng Lưu Ly Tiên Đấu Kiếm cũng là một chủ ý không tệ. Hôm nay bản thân mình bất luận là Súc Đan hay là dung hợp, thực chiến rèn luyện đều là thối hóa thật tốt, đặc biệt kiếm ý Thông Tâm Thông Minh của Lưu Ly Tiên còn trên cả mình, dùng để rèn luyện trong thực chiến là vô cùng thích hợp.

Nhưng mà ngay lúc Vương Lục chuẩn bị gạt đầu, đột nhiên kim đan trong ngọc phủ run lên, giống như mơ hồ có cảm ứng với thứ gì đó, một lát sau phía sau có một đạo ánh sáng nhanh như tia chớp bay tới. Chỉ thấy một vị kiếm tu phiêu dật nhẹ nhàng hàng xuống, vừa hạ xuống đất liền chấp tay thi lễ.

“Tại hạ Xích Tùng Sơn Lăng Tiêu Cung đệ tử Trì Huyền Anh, bái kiến đạo hữu.”

Vương Lục đánh giá hẩn một chút, lại không vội hoàn lễ, trong ánh mắt ngược lại nhiều hơn mấy phần trêu tức.

Xích Tùng Sơn Lăng Tiêu Cung, là đại phái thượng phẩm nổi tiếng ở Cửu Châu, xem như là một trong những thế lực cường đại gần với Ngũ Tuyệt, tổng bộ thiết lập ở Thiên Nam Châu, nhưng các châu khác đều có phân bộ, luận về sức ảnh hưởng của toàn bộ sáu châu thậm chí còn trên cả Linh Kiếm phái. Mà Trì Huyền Anh thì là đệ tử đương đại của Lăng Tiêu Cung, Tịch đệ tử đương thời của Lăng Tiêu Cung., Tu tiên năm mươi năm, tu vi Kim Đan đỉnh phong có thể nói là cường hãn, bản thân hẩn tại sư môn ngầm đồng ý càn kinh doanh thế lực tương đương, tại Thiên Nam châu có chút uy danh. Bởi vậy, rất nhiều người đã không còn xem hẩn là bối phận tu sĩ, mà xem như một phương cường hào., Một năm trước hẩn và Tịch Quỳnh Hoa gặp mặt ở Thịnh Kinh, không kiêu ngạo không tự ti, nói chuyện rất vui vẻ. Sau lần đối thoại đó, thanh danh của Trì Huyền Anh càng thêm hiển hách, đến mức ngay cả Vương Lục cũng nghe nói đến tên của hẩn.

Những điều này kỳ thật cũng không phải là trọng điểm, đừng nói chỉ là một buổi tiệc Lăng Tiêu Cung, cho dù bản thân Quỳnh Hoa ở đây, Vương Lục cũng lười liếc mắt nhìn. Thật sự

là ý đồ của vị Trì Huyền Anh này, làm cho Vương Lục cảm thấy có chút buồn cười.

Bởi vì buồn cười, cho nên hẳn không chút khách khí cười lên. Tiếng cười này làm cho Trì Huyền Anh có chút không hiểu, càng có chút tức giận. Trong mắt hắn, lễ số đã tới, nhưng Tịch đệ tử của Linh kiếm phái lại thô lỗ vô lễ đến ngoài ý muốn.

“Đạo hữu, ngươi...”

Vương Lục không chút khách khí ngắt lời gã: “Đừng có giả bộ, ngươi đang nghĩ gì, sao ta không nhìn ra được? Lao Sơn này là mù sơn xa xôi nổi tiếng gần, bao nhiêu năm rồi không thấy một tu sĩ đến đây. Trịnh Lục Minh là tới để tìm cách chạy nạn, ta là tùy ý mà an, Tiểu Lưu Ly là vì Trịnh Lục Minh, còn ngươi, là đến làm gì?”

Trì Huyền Anh nhú mày, mở miệng nói: “Ta...”

Còn chưa dứt lời đã bị ngắt lời. “Ngươi là Lăng Tiêu Cung, không nhận rồi chạy đến nơi này đập thanh. Trịnh Lục Minh chỉ là Hư Đan đỉnh phong, còn lâu mới đủ tư cách để Kim Đan đỉnh phong ngươi ra tay... Cho nên, ngươi đừng nói với ta là ngươi vì ta mà tới.”

Nghe đến đó, Trì Huyền Anh cũng coi như ý tứ trong lời nói của Vương Lục. Nghĩ đến tác phong cường thế gần như không nói lý của vị linh kiếm chiếu này, hẳn chỉ có thể thở dài.

“Không sai, ta đến là vì Lưu Ly tiên sư muội.”

Vương Lục gật gật đầu: “Vậy bây giờ ngươi có thể đi rồi.”

“...” Trì Huyền Anh có chút khó tin nhìn Vương Lục, lại phát hiện ánh mắt của đối phương vô cùng bình tĩnh, tựa hồ là nghiêm túc.

Cố nén lửa giận trong lòng xuống, Trì Huyền Anh còn nói thêm: “Chắc là trong này có hiểu lầm gì đó, ta chỉ...”

Vương Lục cười lạnh: “Ngươi chỉ là dùng hết tình nghĩa của chủ nhà, nguyện vì sư muội dẫn đường lược trận làm tên, hành động chân thực mà thôi. Hiện giờ lưu ly nhà ta tu hành chỉ hơn hai mươi năm, tại tu tiên giới chúng ta ngay cả Niên Hoa cũng không bằng, chỉ có một mình tiểu sư đệ. Đại thúc tu hành năm mươi năm của ngươi không nên nghĩ quá nhiều thì tốt hơn.”

Nói đến mức này, đã không khác gì là xé rách da mặt, nhưng Trì Huyền Anh vẫn duy trì hàm dưỡng nói: “Ta...”

Kết quả còn chưa nói xong đã bị cắt ngang, chỉ thấy Vương Lục đưa tay sờ lên đầu Lưu Ly Tiên.

“Rửa sạch buổi tối đi ngủ quanh Lăng Tiêu cung, món ăn này sớm đã bị ta chứa rồi.”

...

Đối mặt với Vương Lục, Trì Huyền Anh chỉ cảm thấy phiền phức trước nay chưa từng có. Hắn tu hành năm mươi năm, người như thế nào cũng đã gặp, ngay cả Quỳnh Hoa tiên tử cao cao tại thượng cũng có thể nói chuyện vui vẻ, nhưng chưa từng nhìn thấy người như Vương Lục... Chẳng trách trong vòng, thanh danh của Vương Lục là tranh cãi nhất.

Chẳng qua... đây cũng không phải là cơ hội tốt. Buổi tiệc Lăng Tiêu Cung gặp nhau với linh kiếm bàn, chắc chắn sẽ thu hút không ít sự chú ý ở trong Vạn Tiên minh, đến lúc đó biểu hiện của hai bên đều sẽ bị người ta để vào mắt. Một bên khác tinh tế lỗ mãng, bên kia lại lễ độ lễ độ, phân cao thấp.

Trì Huyền Anh sẽ không tận lực mượn người khác xây dựng lực ảnh hưởng của mình, nhưng nếu có thể thuận tay, hắn cũng không chống cự. Sống ở đại phái thượng phẩm dưới ngũ tuyệt bóng ma, chung quy phải có đạo sinh tồn của chính mình.

“Ta muốn...” Đối mặt với thái độ hùng hổ dọa người của Vương Lục, Trì Huyền Anh ổn định trận tuyến, đang chuẩn bị mở miệng kiên trì nói ra tất cả đều là hiểu lầm, ánh mắt rơi vào ánh mắt Lưu Ly Tiên bị Vương Lục sờ sờ khuôn mặt thoải mái, trong lòng khẽ động.

Hiểu lầm? Ha ha, người sáng suốt bên phía Phong Đô đều biết đây không phải là hiểu lầm. Mấy tháng trước Lưu Ly Tiên vô tình gặp được, bản thân cũng kinh hãi như trời với đất, gần như mọi người đều biết rõ chuyện này, nếu ta cứ khăng khăng hiểu lầm thế nào cũng chỉ là lừa mình dối người mà thôi, hơn nữa chẳng phải có nghĩa là trước mặt Linh Kiếm Tịch, ngay cả dũng khí nói thật của Lăng Tiêu Cung cũng không còn?

Cũng không phải là chuyện trái đạo đức gì, hai người đều là thân tự do, đường Trì Huyền Anh ta đường đường đường chính chính theo đuổi, có gì không để người ta vào chứ? Lúc này cho dù mình ăn ngay nói thật thì có thể làm được gì?

Vương Lục người chỉ là sư huynh của nàng, cũng không phải đạo lữ của nàng quản được rộng như vậy.

Cho nên ánh mắt của Trì Huyền Anh nhìn thẳng, mỉm cười nói: “Lưu Ly tiên muội thiên chất thiện lương, phong tư trác tuyệt, ta đối với nàng đúng là sinh lòng ái mộ.”

“Ta không hứng thú với ý nghĩ của ngươi.” Vương Lục ngắt lời nói: “Lưu Ly tiên đã bị ta nhận thầu, ngươi đi tìm những người khác mà sinh lòng ái mộ đi.”

“Các hạ thật sự là thích nói đùa, người cũng không phải hàng hóa, nói bao nhận thì nhận vậy.”

Vương Lục cười lạnh nói: “Ta thừa nhận thì đã sao, ngươi đi tố cáo ta à.”

Trì Huyền Anh nói: “Các hạ không cảm thấy tuyên ngôn như vậy quá mức bá đạo, hoàn toàn không tôn trọng ý nguyện của người trong cuộc sao?”

“Ý nguyện chủ quan? Thật sự là buồn cười.” Vương Lục lắc đầu, sau đó hỏi Lưu Ly Tiên Đạo: “Lưu Ly, nói xem, Trì Huyền Anh này với ngươi mà nói thì tính là nhân vật gì?”

Lưu Ly Tiên đảo mắt nhìn Trì Huyền Anh, người sau mỉm cười, tư thái hào phóng.

“Trì sư huynh là người tốt a...”

Vương Lục cười ha ha nói: “Nghe rõ chưa? Người tốt thu thế vào là được chứ gì.”

Nói xong, Vương Lục dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc liếc nhìn hắn, sau đó kéo tay Lưu Ly Tiên lại, xoay người rời đi.

“Cái này?” Trì Huyền Anh không chịu từ bỏ, trên thực tế hắn ngược lại có chút được cổ vũ sâu xa. Hắn và Lưu Ly Tiên tiếp xúc không lâu, nhưng đó là người tốt... Hiển nhiên là mình đã lưu lại ấn tượng tốt đẹp cho nàng, nếu có thể tiếp tục triển khai đương nhiên, có Vương Lục ở đây, sự tình sẽ tuyệt đối không thuận lợi như vậy, điểm này từ mấy tháng trước hắn đã dự liệu được.

Lúc đó tin tức về Linh Kiếm Tịch mất tích mới vừa rồi lưu truyền trong phạm vi, mà đó cũng là lúc hắn bắt đầu thử tiếp xúc với Lưu Ly Tiên. Vì vậy có người bên cạnh nói với hắn, lúc này ra tay đối với Lưu Ly Tiên có khả năng lợi dụng nguy hiểm của con người. Còn Trì Huyền Anh thì phản bác, Vương

Lục và Lưu Ly Tiên chẳng những không có ước hẹn hôn nhân, thậm chí cũng không có tình nam nữ. Cho dù Vương Lục còn sống, hắn cũng không kiêng kỵ, cho nên không thể nói là thừa dịp nguy hiểm của con người.

Tuy nói như thế, nhưng trên thực tế Trì Huyền Anh đã sớm đoán được. Nếu Vương Lục thật sự mất tích thì cũng thôi, một khi y trở về, như vậy sẽ trở thành trở ngại ngăn cản trước mặt Lưu Ly Tiên. Y và Lưu Ly Tiên hoàn toàn không phải tình cảm nam nữ., Ít nhất là trước mắt không phải... Theo hắn lén lút hướng người Ngự Thú Tông hiểu được, hai người kia càng giống quan hệ chủ tớ hơn. Nhưng kỳ thực loại quan hệ này càng tệ hơn... Trì Huyền Anh tu hành năm mươi năm, thấy được chuyện tình cảm này quá nhiều, đại bộ phận trở ngại trong đó đều không phải hai người đến từ ái người, mà là gia đình sau lưng hai người, mà cách nhìn của Vương Lục như thế nào cũng thấy giống như một bà bà không thông qua được nhân tình.

Mắt thấy Vương Lục sẽ dẫn Lưu Ly Tiên đi xa, Trì Huyền Anh liền vội vàng hô: “Đạo hữu xin dừng bước...”

Cử động lần này tuy ngại lỗ mãng, nhưng cũng là Trì Huyền Anh bắt buộc dĩ làm ra. Nếu thật sự để Vương Lục rời đi như vậy, về sau gã cũng đừng mong gặp được Lưu Ly Tiên... Gã tu hành năm mươi năm, đây là lần đầu tiên động tâm với nữ tử. Nếu chuyện cứ như vậy mà phỏ thác nước, sợ là trong vòng mấy chục năm sẽ hình thành tâm ma không tiêu tan. Cho nên, cho dù có khiến Vương Lục phản cảm, gã cũng không thể quan tâm.

Ai ngờ phản ứng của Vương Lục còn lớn hơn so với dự đoán của hắn, hắn đích xác dừng chân lại, nhưng quay đầu lại, một đạo kiếm khí sắc bén làm nguyên thần Huyền Anh rung mạnh, bổ thẳng vào mặt hắn.

Thời khắc này, Trì Huyền Anh thân là ngọn nguồn của Lăng Tiêu Cung, thực lực bạo phát toàn diện, tử khí lượn lờ trong Ngọc Phủ, Kim Đan đã được rèn luyện đến trạng thái đỉnh phong, dưới sự áp ủ của tử khí toàn diện thăng hoa, ngưng kết thành một tiểu nhân hư thật bất định.

Hình người đã thành, pháp lực toàn thân Trì Huyền Anh cũng theo đó mà sống lại, một cỗ tiên linh chi khí tràn ngập quanh thân, thiên địa linh khí toàn diện sống lại... Rõ ràng đã là thần thông cấp nguyên anh...

Lấy thần thông Kim Đan cảnh giới điều khiển Nguyên Anh, thực lực của Trì Huyền Anh thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn, tuy rằng loại thần thông vượt cấp này chỉ có thể trong nháy mắt, chỉ có thể tung ra một chiêu, nhưng thường thường chính chiêu này là có thể phân ra thắng bại.

Có thể đối mặt với kiếm khí phách trăm mặt mà đến, Trì Huyền Anh thậm chí không dám suy nghĩ cái gì gọi là thắng bại quan hệ, hắn chỉ kịp thời khắc cuối cùng đem tiên linh khí cấp Nguyên Anh hóa thành một cây tùng óng ánh ở trước người, đó là Lăng Tiêu cung chủ —— cũng là bản tôn của hắn —— ban cho hắn bản mạng linh bảo, cũng là thần thông vô thượng của tiên linh hóa sinh cảnh giới Nguyên Anh.

Khoảnh khắc sau kiếm khí nổ tung, từng trần run rẩy kịch liệt, ngàn vạn cây tùng rơi lá tả như mưa, thân cây thẳng tắp bị ép lệch vào trong, cành cây như muốn đứt rời... Cây linh thụ này còn chưa kịp vung lên đã bị đánh tan hơn phân nửa thần thông.

Còn bản thân Trì Huyền Anh thì cảm thấy Ngọc phủ rung mạnh, Nguyên Anh vừa mới ngưng kết thành hình tản ra, hóa thành một đoàn tử khí thô bạo ở trong cơ thể đâm lung tung, hao hết toàn bộ khí lực mới có thể miễn cưỡng áp chế.

Tuy nhiên, cuối cùng cũng đỡ được...

Một bên khác, Vương Lục cũng kinh ngạc không thôi, Hỗn Độn Phá Thiên kiếm khí của mình lại bị người ngăn cản? Điều này thật có chút ngoài ý muốn... Phải biết rằng lúc mình xuất kiếm cũng không phải lấy chỉ làm kiếm, cũng không phải lấy Khôn Sơn kiếm làm vật dẫn để làm trung tâm..., Mà hắn tiện tay rút bội kiếm của Lưu Ly Tiên ra phá vỡ bầu trời —— đó cũng là vũ khí Hỗn Độn Phá Thiên kiếm khí vốn nên phối hợp, uy lực mạnh hơn gấp đôi so với bình thường. Đừng nói Kim Đan đỉnh phong, cho dù là Nguyên Anh hạ phẩm có giá trị nhất định ở đây, hắn cũng chém một kiếm.

Đương nhiên, xét thấy tác dụng phụ trên vũ khí, Vương Lục chém ra một kiếm liền trả kiếm lại cho Lưu Ly Tiên, hơn nữa

một kiếm vừa rồi cũng làm cho hắn cảm thấy trong Ngọc phủ trống rỗng một hồi, trong thời gian ngắn khó có thể tái hiện.

“Không tệ sao, có chút bản lĩnh.” Vương Lục gật gật đầu, thu liễm Hỗn Độn Kiếm Khí, cũng không thừa dịp nguyên thần đối thủ hoảng hốt mà bỏ đá xuống giếng.

Kỳ thật ngay từ đầu, hắn đối với Trì Huyền Anh không có quá nhiều ý kiến. Loại mị lực chữa trị cho tiểu thiên sứ như Lưu Ly Tiên là không thể nghi ngờ, có người nào vì hắn mà ái tâm bất quá bình thường, Trì Huyền Anh cũng chỉ là một người dũng cảm mà thôi., Hơn nữa từ đầu đến cuối lễ tiết cũng không có vấn đề gì quá lớn, tuy rằng thời hạn tu hành chênh lệch hơi lớn với Lưu Ly Tiên, nhưng với tư chất tuyệt thế của Lưu Ly Tiên... Thời gian tu hành cũng tương đương với phần lớn Hư Đan đều xa vời, gà trống cõ này làm sao mà trèo cao nổi? Dùng tuổi để làm hạn chế cũng đã quá gượng ép rồi.

Chỉ là vừa rồi lúc nói chuyện, hắn còn bắt kịp tâm tình cực kỳ ác liệt của Vương Lục —— hắn từ Ma giới trở về đã lòng đầy nặng nề, vốn định lấy việc tu hành để bài xích bực bội, kết quả vừa mới tiến triển đã bị Trịnh Lực Minh của tà tu cắt đứt. Đến khi hắn đi xuống núi chuẩn bị dùng Trịnh Lực Minh trút giận, vất vả một phen, kết quả cuối cùng đầu người lại bị Lưu Ly Tiên thu đi.

Vương Lục luôn cung chiêu cực điểm đối với Lưu Ly Tiên, nhưng có một điều khó nói. Một kiếm của Lưu Ly Tiên ngày đó ngoài phi tiên, tính chất cuối cùng thuộc về kẻ cướp đầu người... Lệ khí trong lòng Vương Lục vẫn chưa tiêu, lại không muốn giận chó đánh mèo Tiểu Lưu Ly, liền đề nghị đấu kiếm. Kết quả kiếm còn chưa đấu xong, lại có một tên không biết chết sống chạy tới muốn cùng đối tượng của Lưu Ly Tiên.

Muôn chết cũng không có làm như vậy, Vương Lục chưa kịp trở mặt đã là uẩn dưỡng, kết quả đợi đến lúc Trì Huyền Anh nói ra cảm ngữ xin đạo hữu dừng bước, một kiếm kinh thiên này cũng không kiếm chế được nữa, đã ra tay.

Đương nhiên, vào thời khắc cuối cùng Vương Lục vẫn giữ lại, trong Hỗn Độn Phá Thiên Kiếm Khí có cực ít sát phạt chi ý, một kiếm này cho dù không ngăn được cũng sẽ không có người chết, nhưng Trì Huyền Anh vẫn chống đỡ được.

Mà sau một kiếm này, ánh mắt Trì Huyền Anh nhìn Vương Lục liền thay đổi.

Sớm đã nghe nói thực lực của linh kiếm đối nghịch thiên, nhưng không ngờ... thật sự nghịch thiên. Cảnh giới của mình so với hắn trước cả hai phẩm cấp, kết quả ngay cả một kiếm của hắn cũng cơ hồ không đỡ nổi, dưới sự chênh lệch lớn như vậy, thật khiến người ta nản lòng thoái chí.

Bởi vậy, mặc dù lệ khí sau một kiếm của Vương Lục đã tiêu tan, bắt đầu bày ra tư thế thân mật, nhưng Trì Huyền Anh lại không thể nâng cao thực lực.

“Vương Lục sư huynh kiếm pháp Thông Thần, ta hồ thẹn không bằng.”

Đây là lần đầu tiên Trì Huyền Anh gọi Vương Lục là sư huynh, cũng có nghĩa là hắn cam tâm phục tùng, cam bái hạ phong —— hai người đều là tiệt môn phái, cảnh giới xấp xỉ, vốn nên là sư huynh tu hành lâu hơn hắn. Chẳng qua dù sao trên phương diện tu hành cũng là cường giả vi tôn, trải qua một kiếm vừa rồi, Trì Huyền Anh tuyệt đối không dám làm ra vẻ sư huynh gì.

Nhưng tu vi thua, chuyện tình cảm lại không thể thua. Trì Huyền Anh cắn răng, nghiêm túc khấn cầu: “Luận tu vi có lẽ đời này ta vô vọng so với ngươi, nhưng ta vẫn hy vọng ngươi có thể cho ta một cơ hội...”

Vương Lục lúc ấy liền cả kinh: Da mặt tiêu tử này dày đến nghịch thiên. Mới vừa rồi bị đánh đến ngay cả phân cũng muốn nhả ra, hiện tại rõ ràng quay mặt qua là có thể bày ra một tư thế cầu hôn với nhạc phụ?

“Ngươi...” Vương Lục thử hỏi. “Vừa rồi ta dùng việc phá trời điều khiển kiếm khí, là vô ý làm bị thương đầu óc của ngươi sao?”

“Không, ta rất tỉnh táo, ta rất nghiêm túc đấy.” Ánh mắt Trì Huyền Anh sáng rực.

“Nhận, nghiêm túc?” Vương Lục lập tức trầm ngâm, liếc qua Trì Huyền Anh, càng cảm thấy một kiếm vừa rồi của mình có khả năng thật sự tạo thành cái gì đó không thể vãn hồi mà tổn

thất chỉ số thông minh từ đầu đến cuối của đối phương, không khỏi cảm thấy nên bồi thường cho đối phương một chút.

Thế nhưng đối phương lại nghĩ tới Lưu Ly Tiên, chẳng lẽ bản thân không thể bồi thường tiêu lưu ly cho hắn à? Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có...

“Như vậy đi, chỗ ta có cây cỏ bằng thịt của tổ truyền, cũng tặng cho ngươi đi.”

...

Trì Huyền Anh vô cùng hoang mang nhìn cái gọi là Nhục Linh Chi Vương Lục đầy thành ý đưa tới, trong lòng phỏng đoán thứ này rốt cuộc là dùng để làm gì... Bất quá rất nhanh hẳn liền xoay chuyển ý niệm trong đầu không suy nghĩ những việc vật này nữa.

Chuyện chính quan trọng hơn.

“Vương Lục sư huynh, thứ cho ta nói thẳng...” Trì Huyền Anh nói, “Thực lực, tài trí, tâm tính của ngươi... Trong cùng thế hệ đều là hàng đầu, càng có cơ sở tình cảm với Lưu Ly tiên muội. Nếu cạnh tranh với ngươi, không giúp ngươi mở miệng, ta cũng sẽ không tự lượng sức mình. Nhưng, ngươi đã không có ý muốn kết làm đạo侶 với Lưu Ly tiên sư muội, thậm chí không có bao nhiêu tình tình nam nữ, như vậy... Ta hy vọng ngươi có thể cho ta một cơ hội...”

Vương Lục ngạc nhiên.

Không phải kinh ngạc vì da mặt đối phương, mà là kinh ngạc vì lời giải thích của đối phương... Không có bao nhiêu tình cảm nam nữ, lời này nói cũng không sai. Hắn tuy cung chiêu Lưu Ly Tiên, nhưng ít nhất cho tới hôm nay, cũng không nghĩ tới muốn kết làm đạo侶 với Lưu Ly Tiên. Đương nhiên, trước mắt không nghĩ biện pháp này không có nghĩa là có thể tùy ý buông tay. Thứ nhất thân là sư huynh, hẳn có nghĩa vụ chăm sóc tốt Lưu Ly không bị gian nhân lừa gạt, thứ hai... Tài nguyên là có thể dự trữ.

Chẳng qua đây là suy nghĩ của hắn, người ngoài không thể như vậy, hắn cũng nghe qua không ít về hắn và Lưu Ly Tiên. Sao Trì Huyền Anh lại có tự tin như vậy, trước mắt mình còn chưa nghĩ đến Lưu Ly Tiên cơ chứ?

“Bởi vì ta có thể nhìn thấy được nhân duyên cùng tình duyên của một người.” Trì Huyền Anh đáp.

“Quan hệ thông gia và tình duyên?”

Trì Huyền Anh có chút bất đắc dĩ: “Đây là một trong những bản lĩnh giữ nhà của Xích Tùng Sơn Lăng Tiêu Cung, nhưng

tiểu môn phái trong Lăng Tiêu Cung đại khái không phát hiện được Vương Lục sư huynh. Một trong những công pháp hạch tâm của môn phái chúng ta chính là xem nhân quả, nhân duyên giữa người và người. Mà nhân duyên và tình duyên trong đó là lĩnh vực mà chúng ta am hiểu nhất.”

Lúc trước Vương Lục cũng không có chú ý quá nhiều đến công pháp Lăng Tiêu Cung, nghe Trì Huyền Anh giải thích như vậy, liền hợp lý đoán: “Nói cách khác chính là kéo da sao?”

“...” Trì Huyền Anh không thở dốc một hơi, đồng thời trong lòng cân nhắc có nên vì vinh dự môn phái mà quyết một trận tử chiến với đối phương hay không.

Chỉ nhớ tới một kiếm vừa rồi đánh tan Nguyên Anh kia, trong thời gian ngắn thật lòng Trì Huyền Anh cũng không thể gọi lên chiến ý gì, đành phải tiếp tục ôn nhu giải thích.

“Theo ta thấy, nhân duyên cùng tình duyên giữa người là tồn tại chân thực. Cái gọi là nhân duyên, chính là kết nhân duyên cùng người hợp với lẽ hợp pháp, nhân lễ nhiều lần tác động huyền cơ thiên địa, cho nên thông thường có thể phân biệt rõ ràng, tỷ như Vương lục sư huynh trên người người sẽ không tồn tại bất kỳ tuyến quan hệ nhân duyên nào.”

Wương Lục gật gật đầu: “Đúng là ta chưa có hôn.”

“Mà tình duyên tuyến thì tương đối phức tạp, người đối với người khác hoài tình cảm, người khác đối với người tâm hoài tình cảm đều sẽ thể hiện ra trên một người. Chỉ là loại tâm tư này, có khi là bí mật giấu trong đáy lòng người, có khi chính người kia cũng không ý thức được đối với nhân phương tâm thầm hứa, cho nên tình cảm đối với hắn cũng tương đối khó. Thực tế những nguyên thần kia cường đại ta càng nhìn không rõ, bình thường chỉ có thể nhìn thấy tình duyên tuyến dưới cùng cảnh giới.”

“Sau đó thì sao?”

Trì Huyền Anh thở dài nói: “Wương Lục sư huynh không hổ là nhân vật hàng đầu đương đại, trên người liên quan tới rất nhiều tình cảm, có một số tu sĩ thậm chí đến từ cảnh giới cao hơn, ta chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy nó, lại không nhìn

thấy phương hướng tình duyên. Đương nhiên, trong những tình cảm này, đích xác có người đến từ Lưu Ly tiên sư muội.”

Vương Lục nghe vậy cười một tiếng, sờ lên đầu Tiểu Lưu Ly: “Thật không uổng công thương người.”

Trì Huyền Anh lại thở dài: “Chỉ là tình cảm này quá mức trong vắt, mang ý nghĩa tình cảm của Lưu Ly tiên muội đối với muội mặc dù chân thành nhưng cũng ngây thơ hồ đồ, khác biệt không nhỏ với tình yêu nam nữ, càng khuynh hướng về phương diện thân tình.”

Vương Lục hừ lạnh một tiếng không nói gì, nghĩ thầm đây không phải nói nhảm sao? Bài giáo dục sinh lý, vệ sinh của Lưu Ly Tiên đến nay cũng chưa từng mở ra, nàng biết tình yêu nam nữ cái rắm này.

“Nhưng điều quan trọng hơn là, ta hoàn toàn không thấy tình duyên thiết với Lưu Ly Tiên trên người người... Tuy có cảm tình, nhưng cũng là nghiêng về mặt thân tình, cho nên...”

Vương Lục nói tiếp: “Cho nên muốn tự mình đến thử vận may?”

Trì Huyền Anh nghiêm mặt nói: “Ta thật lòng có ý với Lưu Ly tiên sư muội, tuyệt đối không phải đang thử vận may.”

“Đáng tiếc nàng tên hoa có chủ, cho dù người chân tình chân ý thế nào cũng không có ý nghĩa a.”

“Danh Hoa Hữu Chủ? Cái cơ này chỉ sợ là...”

“Không phải liên quan đến chính ta.” Vương Lục giải thích: “Lưu Ly tiên mặc dù bị ta nhận thầu, nhưng không ai quy định rằng bao người phải tự sinh tự dùng. Hôn nhân đại sự của nàng đích thật là thuộc về ta phụ trách, mà ta đã tìm được danh hoa chi chủ.”

“Cái gì?” Trì Huyền Anh khiếp sợ không thôi, trong lòng thì không khỏi hoài nghi đây có phải là lời nhẩn nhủ của Vương Lục không, bởi vì theo hần, mối quan hệ quan trọng nhất trên người Lưu Ly Tiên chính là gắn liền với Vương Lục, trừ gã ra, còn có ai có thể làm chủ một đóa lưu ly tiên?

“Là... Ai?”

Sau đó, trong lúc Trì Huyền Anh kinh ngạc, hồ nghi, trong ánh mắt chờ mong của hắn, Vương Lục đã nói ra đáp án.

“Người đó tên là Chu Thi Dao.”

“Chu Thi Dao?” Trì Huyền Anh sửng sốt một chút, lập tức nhớ ra: “Đại sư tử của quý phái?”

“Không thể tưởng được cái trạch nữ chết tiết kia vậy mà cũng có danh tiếng không nhỏ ở giới làm...” Vương Lục lắc đầu, sau đó nói: “Chính là nàng, nàng rất có tình thâm với Lưu Ly Tiên, không thể tự kềm chế được, hai người đã sớm kết thành tình nghĩa thâm hậu, cho nên ta không thể cho phép nàng chen ngang vào.”

Trì Huyền Anh khiếp sợ chỉ cảm thấy trước mắt từng mảng tinh quang bốc lên.

“Cái này, cái này không có khả năng...”

Wang Lục nói: “Nếu ngươi đã có thể nhìn thấy tình duyên tuyến, hẳn là có thể nhìn thấy cảm tình trên người Lưu Ly Tiên gửi gắm mãnh liệt của nàng.”

Trì Huyền Anh sửng sốt, ngưng thần nhìn kỹ, đích xác có thể nhìn thấy trên thân Lưu Ly Tiên có vô số tình cảm, chẳng qua là trong đó đại bộ phận đều liên quan đến phương xa không thể tới mắt, có thuộc về Chu Thi Dao hay không thì không thấy rõ ràng... Hơn nữa vấn đề mấu chốt không phải là vấn đề này.

“Chu Thi Dao không phải nữ nhân sao?”

Wang Lục chớp mắt: “Nữ thì sao? Ngươi chưa từng nghe nói đến Bách Hợp sao?”

“Bách Hợp?”

“Đơn giản mà nói, chính là nữ đồng nam mỹ hình.”

“Thật ra Lưu Ly Tiên cũng thích nữ nhân.”

“Điều đó không có khả năng...”

“Có cái gì không thể? Nếu không phải bởi vì cô ta thích nữ nhân, ngươi cảm thấy cảm giác của cô ta với ta sẽ nhạt như vậy sao? Lấy tư chất tuyệt thế của ta, chỉ sợ không có nữ nhân nào mà không động tâm chứ?”

Trì Huyền Anh đã không thềm phản bác lại lời nói da mặt dày kinh người này nữa, tâm thần của hắn vẫn chìm đắm ở trên phương diện bàn luận bách hợp.

“Cái này, nữ nhân mến nhau, quả thực hoang đường.”

Vương Lục lại nói: “Cái này có gì hoang đường? Mặc dù các nàng đều là nữ nhân, nhưng tốt xấu gì cũng là nhân loại a... Thiên Nam châu các người có Ngự Thú tông, bên trong có rất nhiều người ngay cả linh thú cũng chơi, người thấy thế nào?”

“...” Trì Huyền Anh lập tức cảm thấy xấu hổ với những môn phái tu tiên đồng cấp với Lăng Tiêu Cung và Ngự Thú Tông ở Thiên Nam Châu.

“Cho nên bất luận ân tình này của người... Tình yêu là chân thành động lòng người cỡ nào, ta cũng chỉ có thể nói cho người biết, người tìm làm người, Lưu Ly Tiên muội muội đã hoa có chủ rồi. Người tuổi còn trẻ mà tu vi không tầm thường, ngày sau còn có tiền đồ rất tốt, không cần phải thất cổ ở trên gốc cây này. Nếu người muốn có đối tượng, ta có thể giới thiệu các mỹ nữ Âm Dương tông cho người làm quen.”

Trì Huyền Anh bất đắc dĩ cười cười, không trả lời.

Âm Dương tông mỹ nữ đích thật là tốt, Vạn Tiên minh có không biết bao nhiêu nam tu sĩ mơ ước có thể giành được sự ưu ái của các nàng... Nhưng tầm mắt của những đệ tử Lăng Tiêu cung tới không giống với những người khác. Hơn nữa đối với hắn mà nói, nếu như không phải Lưu Ly tiên, bất cứ người nào khác đều vô nghĩa.

“Ta hiểu rồi, nhưng ta sẽ không từ bỏ như vậy.” Trì Huyền Anh trầm giọng nói, ngữ khí vô cùng kiên định.

“Ha ha.” Đối với phần tuyên ngôn này, Vương Lục căn bản cũng không để ở trong lòng, cái gọi là sẽ không đơn giản từ bỏ là tỏ thái độ, có Bách Hợp đại sát khí kia ở đây, gã không buông tha thì có thể làm được gì?

Có bản lĩnh thì đi làm một người dưỡng thân phẫu thuật cho ta xem a.

“Vậy chúng ta rửa mắt chờ xem đi, hôm nay ta cáo từ trước.”

“Đúng rồi, sau khi người trở về nhớ nói ra tin tức của ta với Lưu Ly Tiên.” Vương Lục không chút khách khí đề xuất yêu cầu.

“...Đã biết.” Trì Huyền Anh nói xong liền xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng Trì Huyền Anh đi xa, Vương Lục biết mình cuối cùng đã giải quyết được phiền toái không lớn không nhỏ này. Chỉ là gã vừa mới biểu diễn quan hệ thông gia, Vương Lục lại cảm thấy tựa hồ có chuyện gì đó bị chính mình bỏ qua.

“A, đúng rồi, chi thịt của hắn thế mà quên cầm... đạo cụ tốt như vậy cũng không để trong lòng, chẳng lẽ hắn định biến thân thành phẫu thuật sao?”

Sau khi tiễn Trì Huyền Anh đi, chấm dứt khúc nhạc đệm này, Vương Lục cuối cùng có thể dựa theo kế hoạch mong muốn, cùng Lưu Ly Tiên vượt qua một đoạn sinh hoạt an nhàn. Đối với Vương Lục mà nói..., Lưu Ly tiên sứ đã tới, vậy thì không có khả năng thả đi nữa. Nhiệm vụ săn giết tiền thưởng mà hội viên Phong Đô bố trí cho nàng trực tiếp bị Vương Lục lấy quyền hạn uỷ nhiệm vụ xác nhận nặc danh cho xác nhận. Vì vậy Lưu Ly Tiên trong nháy mắt biến thành tự do rời khỏi Nghiêu Sơn, cùng Vương Lục một đường tiến về một nơi hoang vu hẻo lánh hơn.

Nghi Sơn chung quy không phải là nơi tu hành. Đối với Vương Lục, gã cơ bản thích ứng với cảnh giới Kim Đan mà nói thì không nói, nhưng thể chất Kiếm Tâm Thông Minh của Lưu Ly Tiên lại đặc biệt bài xích điểm mù của loại thiên địa linh khí này. Ở đây căn bản không cách nào tu hành.

Hai người du lịch không mục đích ở Thiên Nam, khi thì trèo đèo lội suối, khi thì lại ở phồn hoa đô thị hưởng thụ mỹ thực nhân gian, sau đó cách ngày đầu kiếm, cuộc sống thật không thích thú.

Trong nháy mắt qua hai tháng, Vương Lục ở cảnh giới Kim Đan rốt cuộc triệt để ổn định lại. Vô Tướng công và Hỗn Độn Phá Thiên kiếm khí dung hợp cũng đã đạt tiêu thành, tiến độ so với kế hoạch ban đầu còn nhanh hơn. Mà trong đó Lưu Ly tiên công không thể thiếu, có bồi luyện hay không, hiệu suất hoàn toàn khác nhau.

Bất quá, tác dụng chân chính của Lưu Ly Tiên tuyệt đối không chỉ là một thượng giai bồi luyện, so với thu hoạch trên tu hành, biến hóa trên tâm cảnh của Vương Lục mới quan trọng hơn. Cuộc sống an nhàn hai tháng, cuối cùng hắn cũng từ trong giấc mơ thăm liệt xuyên qua kia triệt để đi ra, hơn nữa đã tìm được phương hướng tương lai.

“Sư huynh, chúng ta... hay là không về núi?” Lúc ăn cơm, Lưu Ly Tiên hơi do dự hỏi: “Chúng ta rời núi lâu như vậy, chắc sư phụ sẽ lo lắng cho chúng ta?”

“Yên tâm đi, nếu lo lắng thật thì đã sớm tới tìm người rồi, người cho rằng các trưởng lão Thiên Kiếm Đường thật sự yên tâm phái người một mình chạy đi Phong Đô làm thợ săn thưởng sao?”

“Hả?” Lưu Ly Tiên có chút hoang mang.

Vương Lục cũng không giải thích quá nhiều, chỉ vừa gấp đồ ăn, vừa nói với Lưu Ly Tiên: “Hai ngày nữa, chúng ta về Phong Đô đi.”

...

Mộ Tiên Phong Đô bị Vương Lục tập trung đến mục tiêu tiếp theo cho hắn ta.

Bỏ ra thời gian mấy tháng sửa sang lại chính mình, Vương Lục bắt đầu nghiêm túc hành động.

Giác mộng xuyên qua kia ngoại trừ cho hắn thức tỉnh ý thức kiếp trước, còn có một ý nghĩa trọng yếu khác là ở chỗ khiến cho Vương Lục ý thức được một nguy cơ cực lớn. Vì vậy hắn làm việc cũng không thể giống như trước kia tùy tâm tùy ý gặp gỡ, không hề có mục đích.

Trước khi xuyên qua giác mộng tu hành, Vương Lục kỳ thật một mực không có quá nhiều cảm giác bức bách đối với tu hành, địa vị của gã tại Linh Kiếm phái vốn đặc thù, tại Vô Tướng Công còn chưa đạt thành tựu đã thanh danh vang dội. Mà ở trong Ngũ Linh Huyền Quan tranh bá đánh bại Quỳnh Hoa một lần, Vương Lục càng mơ hồ điện thờ vững vị trí đệ nhất nhân đồng lứa, động lực tiếp tục đi tới tự nhiên sẽ có chỗ khiêm khuyết.

Đồng thời, đối với tu sĩ có được tư chất không linh căn mà nói, ước mơ tối cao của tu sĩ: Phi thăng thành tiên, căn bản là một loại tự nhiên. Chỉ cần từng bước tu hành từng bước., Phi thăng là thuận lý thành chương. Cho nên trên phương diện tu hành, Vương Lục căn bản không cần thiết, cộng thêm hoàn cảnh tổng hợp của Đại Lục Châu và bình an nhân lúc này, cho nên y cho tới nay làm việc đều tương đối tùy tính, nhiều lúc là bị mọi chuyện đẩy đi, mà không phải chủ động đi tìm sự tình làm —— Bởi vì không cần thiết.

Nhưng tình huống bây giờ đã khác, uy hiếp của Đọa Tiên đã như thanh kiếm sắc bén treo trên đầu, với thực lực hiện tại, sợ là ngay cả pháo hôi cũng không đủ tư cách. Lúc đại chiến cấp Tiên, từ Chân Quân trở xuống đều là con sâu cái kiến, cho dù kim đan có tới tận cửa tiền tuyến cũng không có tư cách trao đổi ám áp.

Vì vậy tốc độ tu hành là lựa chọn tất nhiên, phương pháp tu hành nhanh hơn là hai loại. Cách thứ nhất ôn hòa nhất: khi về

đến Linh Kiếm sơn, trưởng lão Thiên Kiếm đường sẽ hỗ trợ tìm một chỗ linh khí nồng nặc. Sau khi độc chiếm sẽ bế tử quan, gặp lại vài chục năm sau, ít nhất cũng là Nguyên Anh chân nhân.

Nhưng phương pháp này lại có hai vấn đề, thứ nhất là tuy tài nguyên linh mạch của Linh Kiếm phái khá dồi dào, nhưng người cần có Linh mạch cũng nhiều, chứ vị trưởng lão Thiên Kiếm đường, Lưu Ly Tiên, Chu Thi Dao..., Một đám đệ tử nội môn trên Phiêu Phong, cùng với một số tu sĩ thoát ly khỏi môn phái vẫn còn đang tu hành trong núi... Thứ hai, vài chục năm đến Nguyên Anh, tốc độ này quá chậm, mặc dù so với tu hành hai trăm năm chưa thành Nguyên Anh, vị Vô Tướng Phong nào chủ yếu mạnh, nhưng còn xa mới có thể thỏa mãn được nhu cầu của Vương Lục.

Vậy chỉ có thể chọn con đường thứ hai: tìm kiếm đột phá trong thực chiến. Con đường này luôn luôn bị không ít người coi là các thiên tài tu hành đường tắt, chỉ cần tư chất ngộ tính đủ cao, mạng cũng đủ lớn., Không sợ giết chóc nhân quả, như vậy một đợt khảo nghiệm sinh tử quả thật có thể làm cho thực lực người ta đột nhiên tăng mạnh. Điển lệ tốt nhất trong lịch sử là Tiên Tần Thủy Hoàng, đức thắng hai cao nhân tu hành thái tổ hai mươi năm đã phi thăng thành tiên. Độ tu hành kinh người như thế nghe nói đến độ tu hành., Ngoại trừ Không linh căn, nguyên nhân quan trọng nhất là bọn họ quật khởi trong thời loạn lạc, ngay khoảnh khắc bước lên con đường tu hành đã bị cuốn vào chiến hỏa, chiến đấu gần như là duy trì liên tục hai mươi năm. Đợi đến lúc chiến tranh lắng xuống, bọn họ đã phi thăng thành tiên...

Đáng tiếc hiện nay chủ đề của Cửu Châu là hòa bình cùng Triển, khó có thể tìm được một chiến trường to lớn có thể khiến người ta huyết tinh chém giết hai mươi năm. Cũng may Thiên Nam Châu có một quần tiên mộ được khai quật, vô tận phó bản cung cấp chiến trường vô tận, chỉ cần thay đổi trạng thái tu hành thành trạng thái chiến đấu, là có thể đạt được lợi ích khổng lồ từ trận chiến.

... Đương nhiên, ngoại trừ những nguyên nhân kia, Vương Lục còn có chút mục đích khác.

Tin tức của mình và Lưu Ly Tiên hẳn là đã sớm truyền về trong núi, trong khoảng thời gian này trên Linh Kiếm sơn không có bất kỳ động tĩnh gì, hiển nhiên là đoán được Vương Lục bên này có khó khăn gì, vì vậy liền chờ gã chủ động về núi.

Nhưng... Vương Lục tự đâm ngực lên ngực tự hỏi, mình còn chưa chuẩn bị tốt cho bọn họ, nhất là khi nàng gặp lại, hơn nữa trong khoảng thời gian ngắn có vẻ như không dễ chuẩn bị lắm.

Nhưng dù sao bên ngoài bay bổng cũng không phải lâu dài, nhất là vị Vô Tướng phong chủ kia luôn luôn không có kiên nhẫn, đoán chừng không bao lâu sẽ bị nàng tìm tới cửa.

Cho nên đi tới Mộ Tiên Phong Đô tránh mặt một thời gian, đến phó bản độc lập, nàng có thiên đại bản lãnh cũng vô dụng, ha ha.

Mà ngay lúc Vương Lục hạ quyết tâm muốn tiến về mộ tiên Phong Đô, trên núi Xích Tùng ở Thiên Nam, cung chủ Lăng Tiêu Bách Nhai nhú chặt lông mày, trong ánh mắt tràn đầy bất đắc dĩ.

“Huyền Anh hẳn vẫn không chịu đi ra?”

Trước người Tiêu Bách Nhai, một vị nữ tử mặt mày đầy phong tình, xem ra khoảng chừng ba mươi điểm nhẹ nhàng lắc đầu.

“Vẫn không chịu, hẳn nói không thể phá được kiếp nạn này, thể không xuất quan.”

Tiêu Bách Nhai trầm mặc chốc lát, hỏi: “Vậy người có nói cho hẳn biết hay không, muốn hẳn xuất quan là mệnh lệnh của ta?”

Cô gái kia nói: “Hẳn đã nói sau khi nhốt người phải chịu đòn thỉnh tội.”

“Vô liêm sỉ” Tiêu Bách Nhai giận tím mặt, chỉ một thoáng ngàn vạn cây tùng xích sắc bên ngoài Lăng Tiêu Cung đồng loạt lắc lư, cây tùng đỏ đậm trở nên óng ánh ướt át, phảng phất khóc máu.

“Phụng Kinh thỉnh tội? Thỉnh tội với sư phụ ta? Ai muốn hẳn chịu tội? Đắc tội thì có ích lợi gì hẳn là đệ tử Lăng Tiêu Cung, mỗi tiếng nói cử động đều là điển phạm đệ tử trong cung hiện

tại. Tất cả mọi người đều biết lời nói của cung chủ là của ta rồi.”

Nữ tử nghe Tiêu Bách Nhai rống lên hai câu, lập tức nhú mày: “Còn không phải là bình thường người cung chiêu hấn vô pháp vô thiên à? Ngày thường không có nửa điểm uy nghiêm của sư đạo, ngay cả chí bảo của Lăng Tiêu cung Xích Tùng cũng phân cho hấn, hấn không thể sớm tuyên bố muốn hấn kế thừa chức vị Cung chủ, thậm chí lúc ở chung với hấn cũng không có chút kiêu ngạo. Giờ trông cậy vào chính mình nói chuyện có phân lượng., Làm sao có thể? Hừ, năm đó sư phụ đánh giá người, người làm Lăng Tiêu Cung Chủ có thể làm việc tốt, nhưng người không phải là sư trưởng hợp cách, lời này quả nhiên không sai “

Tiêu Bách Nhai bị bác được nét mặt đỏ bừng, im lặng một lúc lâu, hấn đứng dậy: “Ta đi kéo hấn ra.”

“Thôi bỏ đi.” Cô gái lại kéo Tiêu Bách Nhai: “Bây giờ hấn đang bế tử quan, tình kiếp này nếu không đủ, người cưỡng ép hấn đi ra, cũng chỉ kéo ra một cái xác không hồn... Nếu không người cho rằng ta sẽ thả hấn đi mặc kệ, một mình trở về? Ài, người nói, tình kiếp này thật sự khổ sở như vậy sao?”

“Người đây là nói nhảm.” Tiêu Bách Nhai trừng mắt nhìn cô: “Người cũng tu luyện công pháp Lăng Tiêu Cung, đối với tu sĩ Lăng Tiêu Cung mà nói, tình kiếp có ý nghĩa thế nào người lại không rõ?”

Nữ tử nhún nhún vai: “Năm đó độ tình kiếp ta cũng không cảm thấy khó khăn gì. Tình cảm của Hải Trảm Sơn Minh sau khi bị các trưởng bối định cư, ép buộc ta gả cho người. Người xem, ta mất nửa tháng mà đã điều chỉnh xong rồi mà.”

“Người...” Tiêu Bách Nhai nhất thời càng thêm tức giận, chỉ nhìn vị thê tử lãnh đạm với mình này, lại một lúc lâu không biết nên nói cái gì mới tốt, cuối cùng bất đắc dĩ nhụt chí.

“Tóm lại, người tính làm sao với tên nghịch đồ này?”

“Dù sao cũng không thể mặc kệ. Tính cách tư chất của Huyền Anh cũng ngại thiên vị, dựa vào chính mình độ tình kiếp là độ không được.” Tiêu Bách Nhai trầm ngâm một lúc lâu, “Cho nên, cũng chỉ có thể do ta ra tay.”

“Ngươi ra tay? Chẳng lẽ là muốn...”

“Ừm, hiện giờ hấn máu chót là, hấn khó mà động tâm muốn theo đuổi một người mà không chiến mà bại, cảm tình còn chưa bắt đầu đã tuyên cáo kết thúc, khiến hấn không cam lòng. Huyền Anh không phải tiểu nhân lòng dạ hẹp hòi, nếu cạnh tranh thua, sẽ chỉ khiến tâm tính hấn càng thêm thành thực, trước mắt đã đi vào ngõ cụt, cho nên ta muốn kéo hấn ra.”

“Kéo thế nào?”

Tiêu Bách Nhai trầm mặc một chút, nói: “Giúp hấn tạo ra một cơ hội cạnh tranh công bằng.”

“... Chẳng lẽ ngươi muốn dùng Quan Hệ Phổ? Ngươi điên rồi à? Ngươi có biết là tùy tiện can thiệp vào tu sĩ không, nhất là quan hệ thông gia của tu sĩ môn phái khác, sẽ gặp phải bao nhiêu cản trở? Hơn nữa người kia là đệ tử chân truyền Linh Kiếm phái, cho dù tu vi còn thấp, nhưng năng đại diện cho Vạn Tiên minh ngũ tuyệt, vạn nhất bị người phát hiện, ngươi... Ngươi sẽ không phải dễ chết?”

Tiêu Bách Nhai nói: “Ta đương nhiên sẽ không tự lượng sức mình cưỡng ép quan hệ nhân duyên với người ta, trên thực tế ta cũng không liên quan được... Nhưng nếu là trên một chuyện nào đó thuận nước đẩy thuyền một chút thì sao?”

Trong lúc nói chuyện, Tiêu Bách Nhai từ giá sách đi lên một quyển sách dày nặng, sách kia toàn thân đỏ đậm, là do ngàn vạn cây châm Xích Tùng bện thành, trên sách trống không chữ. Tiêu Bách Nhai nhắc bút lên, trầm ngâm một lúc lâu, sau đó viết xuống phía trên hai chữ.

Vương Lục.

“Vương Lục?” Nữ tử kinh ngạc nói: “Tại sao lại là hấn? Không phải nói Lưu Ly Tiên là loại bách hợp gì đó...”

Tiêu Bách Nhai hừ lạnh nói: “Ngươi thật tin lời ma quỷ của tiểu tử Vương Lục kia? Bách Hợp... Thế mà hấn nghĩ ra được đồng hồ sáng mai của Lưu Ly Tiên cũng khác với hấn, mà hấn đối với Lưu Ly Tiên cũng không giống người thường.”

“Nhưng Huyền Anh nói hấn không nhìn thấy tình duyên tuyến trên hai người kia.”

“Hừ, chỉ với chút đạo hạnh thấp kém của hầy thì có thể nhìn ra cái gì? Nhưng hai người kia đích xác còn chưa chính thức xác lập quan hệ, giữa bọn họ tình duyên tuyến chỉ có thể tính là tuyến sâu thẳm, phi thường khó quan sát... Đồng thời, coi như phá bỏ đi, nhân quả phản phệ cũng rất nhỏ. Đương nhiên, bảo đảm an toàn, ta sẽ không trực tiếp động thủ.”

Tiêu Bách Nhai vừa nói, vừa viết chữ vào nhân thư, thông thả cố hết sức.

“Nhân duyên xấu xa, đối với tu sĩ Lăng Tiêu Cung là điều cấm kỵ tuyệt đối, nếu không cần thiết tuyệt đối không thể thi triển loại pháp thuật này. Nhưng, tu sĩ Lăng Tiêu Cung mấy ngàn năm qua nghiên cứu quan hệ thông gia, muốn làm một chuyện, thủ đoạn lại có...”

Trong khi nói chuyện, cánh tay Tiêu Bách Nhai đã bắt đầu run nhè nhẹ, trên trán rịn mồ hôi, đối với một tu sĩ cấp Chân Quân mà nói, tiêu hao pháp lực bức này có thể nói là kinh thiên động địa. Mà lực đạo khủng bố như thế rơi vào trên thân một tu sĩ Kim Đan lại có hiệu quả ra sao?

“Ngươi, ngươi làm vậy là ở đâu? Đối phó với một tên tiêu bồi cấp Kim Đan mà ngay cả chân nguyên cũng dùng tới, ngươi định để hầy cô độc cả đời à?”

Tiêu Bách Nhai rút cuộc viết xong chữ cuối cùng, lập tức kết hợp quan hệ thông gia, sau đó mặt cười nói với thê tử.

“Hoàn toàn ngược lại, chương ta viết vừa rồi, tên là...”

“Tu La Trường.”

Cùng lúc đó, trên Linh Kiếm Sơn, Vương Vũ vạn phần kinh ngạc nhìn Phong Ngâm chân nhân trước mặt.

“Cái gì? Mộ tiên mới xuất hiện tiên mộng cảnh? Chỉ giới hạn mỹ nữ cảnh giới dưới Kim Đan cảnh tiến vào? Cho nên các ngươi muốn ta mang theo Dao nhi, Thi Lung, Hình Dao còn có con mèo ngọc kia cùng đi Phong Đô? A? Ngay cả Tiểu Linh Nhi cũng đi? Nàng ta không phải... Được rồi, ta không có ý kiến, chỉ cần các ngươi dự tính rất hào phóng, bao nhiêu người cũng không sao cả.”

...

“Thật là nhiều người a, gần đây Phong Đô lại làm hoạt động mới gì thế?”

Đi ở đầu đường Phong Đô, Vương Lục chỉ thấy người đi đường chen lấn nhau, biển lớn người đông nghịt như thủy triều sôi trào, hơn nữa bên trong dòng người tuyệt đại bộ phận đều là nữ tu sĩ các môn phái, oanh oanh yến yến Phong Đô giống như là quốc gia của nữ nhi.

Lần trước nhìn thấy tình cảnh sóng to gió lớn như vậy, hay là quần tiên mộ mở đại điển không lâu sau, lúc đó chấp chính đưa ra yêu cầu cao nhất mời đoàn thể thiếu nữ thần tượng nổi tiếng nhất Cửu Châu Đại Lục đến biểu diễn. Đám truy Tinh tộc nghe tin chạy đến cơ hồ san bằng toàn bộ đám tu sĩ Phong Đô thành thay phiên trị an lúc ấy bận rộn đầu mả trán oán khí ngập trời, thù lao của hội đồng cuối cùng gấp mười lần mới áp chế được, Vương Lục nhớ kỹ.

Lúc này cổ cảnh tái hiện, chỉ là đảo lộn giới tính một phen, Vương Lục lập tức sinh lòng tò mò.

“Nhiều nữ tử tuổi còn trẻ tụ tập như vậy, chẳng lẽ trong khoảng thời gian này Huyền Thiên quán mang theo đội thần tượng thiếu niên gì đó ra đây? Chậc chậc, cuối cùng Huyền Thiên quán cũng suy nghĩ thông suốt rồi, trên đời này không có ai kiếm nhiều tiền hơn nữ nhân, bọn họ đã từng đề nghị với bọn họ rồi, nhưng hết lần này tới lần khác lại chẳng ai coi trọng... Không phải là Tiểu Lưu Ly gần đây không phải từng lịch luyện ở Phong Đô sao, có nghe nói qua những chuyện này chưa?”

Lưu Ly Tiên lắc đầu: “Chưa từng nghe nói có đội thần tượng nào.”

Thiếu nữ vừa ở bên đường thuận tay mua mấy bao bánh dầu nổ trái cây ăn, vừa lầm bầm nói: “Phong Đô bây giờ nhiều người, là bởi vì đoạn thời gian trước mấy đại môn phái cùng đánh xuyên một cái tiên mộ đại liên hoàn, khiến cho trong quần tiên mộ mở ra một đám tiên mộ cảnh mới, nghe nói tiền lời phi thường phong phú.”

“Ồ? Một đám? Nói như vậy là quần tiên mộng sao? Tổ hợp Công Lược vậy mà có thể tiến triển như vậy sao? Không thể tưởng được đám người kia cũng rất có năng lực nha. Chẳng qua là quần tiên thôi mà, có thể có lực hấp dẫn lớn đến vậy sao? Hơn nữa sao đều là nữ nhân đến?”

Theo Vạn Tiên minh ngày khai công tác xâm nhập quần tiên mộ, càng ngày càng nhiều quy luật bị mọi người tìm ra, quy luật nhận thức đối với quần tiên mộ và tiên mộng cảnh đã hơn xa xưa. Lúc đầu, quần tiên mộ tại chế tạo tiên mộng cảnh khác nhau là độ cao độc lập., Không liên quan gì đến nhau, ngàn vạn tiên mộng cảnh, vạn người không liên quan gì tới nhau. Nhưng không bao lâu sau, xuất hiện cảnh giới liên hoàn tiên mộng, nội dung mộng cảnh trở nên tương đối cố định, hơn nữa giữa nhau có quan hệ trước sau, sau đó thậm chí xuất hiện khái niệm tiên mộng quần.

Đó vẫn là sau khi đám người Vương Lục đánh xuyên Ngũ Linh Huyết Quan tranh bá không lâu, tổ chức trận chiến hiện tại, trong quần tiên mộ xuất hiện một nhóm lớn Tiên Mộng chi cảnh có thể tự chủ lựa chọn tiến vào, nội dung mộng cảnh được củng cố cao độ, tùy theo tính tự nhiên sẽ giảm bớt, nhưng lợi ích lại trở nên phong phú hơn.

Trong cảnh giới Tiên Mộng bình thường, dù là tu sĩ tinh nhuệ cũng thường chỉ có ích lợi như gân gà, bảo vật cấp Linh Bảo gần như truyền thuyết, còn quả Ma Ngọc của Vương Lục kia căn bản chỉ có thể ngộ không thể cầu... Nhưng trong tiên mộng cố định này lại nằm trong giấc mộng., Nhưng các loại linh bảo lại nhiều lần thấy không ngon, đương nhiên, căn cứ vào nguyên tắc trao đổi đồng giá, linh bảo cũng không dễ dàng lấy đi như vậy là được. Hơn nữa những bảo vật này cũng không phải là có thể tái sinh tài nguyên., Một khi có người lấy chỉ bảo trong mộng Tiên nào đó, tiên mộng này sẽ vĩnh viễn đóng cửa. Lúc ấy quần tiên mộng sau ngũ linh huyết quan mở ra, tổ đội công lược tuần tự lặp đi lặp lại công lược, chỉ mất ba bốn tháng thời gian đã bị khai mở hầu như không còn., Ngũ Tuyệt của Vạn Tiên minh và các đại phái thượng phẩm khác hầu như chia đều tất cả lợi ích, về sau xuất hiện tiên mộng vĩnh viễn đóng cửa, oán khí trong các môn phái cỡ nhỏ kia quả thực như hóa thành thực chất. Cho nên từ đó về sau, quản lý sẽ

bị ép tổ chức hội nghị khẩn cấp, chế định ra biện pháp quản lý quần tiên, phân phối tài nguyên hợp lý.

Đáng tiếc sau ngày đó, một thời gian rất dài không có quần tiên mộng mới sản sinh. Dù sao đặng độ Ngũ Tuyệt Tịch như Vạn Tiên minh cũng không phải tùy tiện chứng kiến. Vương Lục vốn tưởng rằng trong ba năm tới sẽ không có quần tiên mộng mới sinh, không ngờ tổ tiên của Công Lược lại có thể so với mong muốn.

“Ta không rõ đám tiên mộng gì đó.” Lưu Ly Tiên nói: “Sự phụ nói ta không phân tâm trên cảnh giới tiên mộng, chỉ cần làm từng bước tu hành cho tốt là được.”

Vương Lục cười cười: “Chu Minh sư bá đây là kiến thức lão luyện thành thực, bất quá... Ta thật ra cảm thấy chúng ta không cần làm việc bảo thủ như vậy.”

“Hừm?”

“Không có gì, chúng ta đi trước.”

Trong lòng Vương Lục thầm nghĩ, nếu như Cửu Châu có thể hòa bình nhiều đời, như vậy lão luyện nặng một điểm đương nhiên là tốt rồi. Lưu Ly Tiên bây giờ là giai đoạn dưỡng đan cuối cùng trước khi thành Kim Đan., Mỗi cử động đều ảnh hưởng tới kim đan thành sắc, thậm chí kim đan thành bại. Kiếm tâm thông minh nàng tu hành vốn là thiên hướng bạo công, trong lúc dưỡng đan chỉ hơi không cẩn thận có thể đan hỏa bạo thất bại trong gang tấc... Chu Minh bọn hắn đã trải qua đại kiếp nạn một lần, đặc biệt miễn cảm với chuyện thiên tài vẫn lạc, cho nên một lòng cầu ổn thỏa đương nhiên không tệ.

Mà lấy bản tâm của Vương Lục mà nói, cũng không muốn thiếu nữ có tính tình như Lưu Ly Tiên đi trải qua chuyện gì đó đại lạc, loại tâm cảnh thuần khiết dơ bẩn này tựa như một tác phẩm nghệ thuật. Nhưng hiện thực là, trong năm rung chuyển, nhiều xấu nhất chính là cái gọi là tác phẩm nghệ thuật. Vương Lục không rõ nguy cơ của Đọa Tiên khi nào sẽ bùng nổ, nhưng chắc hẳn thế hệ này cũng nhìn thấy được, cho nên...

“Lưu Ly à, ngươi có hứng thú với cảnh giới Tiên Mộng không?”

Lưu Ly Tiên suy nghĩ: “Không biết, không nghĩ tới.”

Vương Lục cười nói: “Lần trước ta đến Tiên Mộng cảnh, bối cảnh là thiết lập ở Ma giới Đại Lục... Văn hóa của Ma tộc rất thú vị, lấy Nộ Diễm cốc Man tộc làm ví dụ. Văn minh bọn họ mặc dù lạc hậu, thủ đoạn nấu nướng nhanh chóng, có vẻ thô ráp không chịu nổi, nhưng đặc thù môi trường sản xuất tài ăn đặc thù, điểm này lại là trời ban hậu. Ví dụ như có quả dung nham, mùi vị đặc biệt, có hoa quả và hương vị ngọt ngào, lồi vào lại như núi lửa phát nổ, hương vị lập tức toàn bộ tuôn ra...”

“Sư huynh, người đừng coi ta là đồ ngu” Lưu Ly Tiên mắt hửng kháng nghị, sau đó nuốt nước miếng: “Cái thứ Dung nham quả kia...”

Vương Lục nhún vai: “Khu vực rời khỏi Nộ Diễm cốc sẽ hỏng mất, bỏ vào túi trữ vật cũng không có tác dụng. Lúc ấy ta không có đạo cụ chuyên cất giữ, cho nên đành phải buông tha.

“Thật đáng tiếc.” Ánh mắt Lưu Ly Tiên lóe lên, hiển nhiên đang ảo tưởng về mùi của Dung Nham quả.

“Kỳ thực không chỉ là Dung Nham quả. Tiên mộng cảnh sân khấu đủ mọi loại, trân kỳ mỹ vị gì mà không thấy được chứ?”

“Đúng vậy a, đáng tiếc sư phụ nói...”

Vương Lục nói: “Chu Minh sư bá nói cho người từ lúc nào?”

Lưu Ly Tiên đáp: “Hơn ba tháng trước, lúc ta mới tiến vào giai đoạn Dưỡng Đan sư phụ đã nói với ta.”

“Nhưng bây giờ đã qua ba tháng rồi a, thời gian thay đổi, hiệu lực lời nói cũng sẽ thay đổi, đúng không?”

Lưu Ly Tiên kinh ngạc: “Có đúng không?”

“Là như vậy a, tỷ như người ăn xong điểm tâm nói mình ăn no rồi, đến giữa trưa thì sao? Có phải người nói ta đói không?”

Lưu Ly Tiên gật đầu: “Ừ ừ.”

“Cho nên Chu Minh sư bá muốn người không thể tiến vào Tiên Mộng ba tháng trước, nhưng hiện tại chưa chắc đã có hiệu quả. Nếu như cần thiết, bây giờ người tiến vào cảnh giới Tiên Mộng rèn luyện cũng là chuyện đương nhiên.”

“Nhưng...” Lưu Ly Tiên vẫn lộ vẻ chần chừ.

Vương Lục lại tiếp tục tăng giá: “Cổ ngữ nói trưởng huynh như cha, sư phụ người hiện giờ không có ở đây. Ta làm sư huynh của người, giống với sư phụ người.”

“Ặc...” Lưu Ly Tiên sững sốt một hồi, miễn cưỡng gật đầu một cái: “Vây, ta tới cảnh giới tiên mộng xem.”

“Ừm, chúng ta bắt đầu từ đơn giản, hơn nữa còn có ta ở bên người.”

“Ha ha.” Nghe thấy Vương Lục sẽ ở bên cạnh, Lưu Ly Tiên không còn nghi ngờ gì nữa.

Sau khi mang theo Lưu Ly Tiên tiến vào cửa lớn của quần tiên, cảnh tượng trước mắt bỗng nhiên rộng mở khiến cho Vương Lục lại lấp bắp kinh hãi.

Trong tầm mắt không còn là mảnh tinh hà sáng chói lúc ban đầu nữa, mà là một quảng trường rộng lớn, bốn phía quảng trường mở ra rất nhiều cánh cửa lớn, cạnh cửa thì tự có kiến trúc của mình, rất nhiều tu sĩ đi vào trong kiến trúc, rất là bận rộn.

Mấy tháng không gặp, mộ quần tiên biến hóa thật lớn... Dùng hình thức khác biệt nhật nguyệt cũng không quá đáng, còn nhớ rõ lúc ban đầu, ngoài cửa phong Đô phồn hoa như gấm vóc, nội môn lại như một mảnh hoang vu. Trong khoảng thời gian này, các tu sĩ rất cực đem lực lượng của mình thâm thấu vào trong quần tiên mộ. Sau cửa quảng trường không phải do Địa tiên bố trí, mà là Phong Đô quản lý thông qua việc cải tạo quần tiên mộ. Mọi người phân loại cửa vào tiên mộng cảnh, có thể ở trên một trình độ nhất định thực hiện nội dung người lựa chọn tiên mộng. Mặc dù người lựa chọn làm cho lợi ích lý luận sẽ thấp hơn so với lúc tùy cơ hội, nhưng trên thực tế bởi vì nội dung tiên mộng có thể khống chế, lợi ích gia tăng.

Cho nên, bây giờ đại bộ phận tu sĩ tiến vào quần tiên mộ đều sẽ người vì lựa chọn nội dung tiên mộng. Chỉ thấy trên quảng trường một loạt cánh cửa mở ra, phần lớn các tu sĩ theo lối vào quần tiên mộ phần lớn xếp ở phía sau đội ngũ này, hiển nhiên đây chính là tạo thành một quần tiên mộng cuộn cuộn của Phong Đô. Nghĩ đến lúc trước hẳn làm quản lý ủy thác sẽ thu

được báo cáo, ghi chép về quần tiên, Vương Lục không khỏi động tâm.

Bây giờ hẳn nóng lòng đột phá tu vi, như vậy quần tiên mộng là lựa chọn tốt nhất, trong một quần tiên bảo thì ngay cả tiên bảo cũng ngang trời xuất thế, chỉ tiếc là quá trình tổ hợp hơi tốn trăm cay nghìn đắng cũng không thể lấy được, nhưng nếu đổi lại là mình... Cho dù tiên bảo có khó khăn, chung quy vẫn tốt hơn so với lợi ích của tiên mộng lúc toàn cơ hội. Ít nhất đại sát khí như Ngũ Linh Huyết Quan, xếp hàng ngẫu nhiên là vĩnh viễn không thể gặp được.

Nghĩ tới đây, Vương Lục kéo Lưu Ly Tiên đi thẳng đến cánh cửa trong mộng, về phần con rồng dài đằng đằng trước cửa kia hoàn toàn làm như không thấy. Hẳn làm người quản lý lý lý ủy thác, hiện tại quần tiên mộ nhiều vô số kể, thông đạo khách quý chỉ có thể tính là chuyện nhỏ. Đám tu sĩ xếp hàng thấy vậy đều nghiên răng nghiên lợi, nhưng cũng không thể tránh được.

Nhưng mà khi Lưu Ly Tiên bay tới cửa lại bị một nhân viên trung niên có tu vi Kim Đan ngăn lại.

“Thật xin lỗi, làm phiền ngài chờ một chút.”

Vương Lục nghe vậy dừng bước: “Sao vậy, ta cũng cần xếp hàng sao?”

“Ngài nói đùa, ngài là đi qua thông đạo khách quý, đương nhiên không cần xếp hàng, nhưng quần tiên mộng này chỉ có nữ giới mới có thể đi, người bên cạnh ngài có thể vào, ngài không thể vào nha.

“Chỉ có nữ giới mới có thể vào? Đây là đạo lý gì?”

Nhân viên làm việc cười khổ nói: “Đây không phải là chúng ta cố ý làm khó dễ, mà là quy tắc của quần tiên mộng như vậy, nam nhân có xông vào cũng chỉ bị trận pháp mạnh mẽ ngăn cản ở bên ngoài. Thời gian trước phủ viên đã từng thử phá giải quy tắc, nhưng chân quân ra tay cũng không làm nên chuyện gì, còn bị phản phệ mà thương tổn tới hiện tại. Ngài xem, trong đội ngũ phía sau ngài, có nam tu sĩ không? Cho dù có, cũng là đưa nữ giới đến, chính mình không vào được.”

Vương Lục quay đầu nhìn lại, quả nhiên là thế.

“Chẳng trách thời gian này Phong Đô đều sắp thành Nữ Nhi quốc, nguyên lai là như vậy.”

Nhân viên làm việc nói: “Không phải chứ, quần chúng tiên mộng này có thu hoạch phong phú khiến người ta cực kỳ hâm mộ, đáng tiếc vô duyên với nam tu trong thiên hạ.”

“...” Chuyện đến gần đây gặp phải biến cố bậc này, Vương Lục đương nhiên không cam lòng, suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Đám tiên mộng này làm cách nào phán đoán sự khác biệt nam nữ? Sinh lý hay là tâm lý?”

Nhân viên làm việc nghe vậy sững sốt: “Cái này, không phải ngài muốn...”

Vương Lục cười nói: “Chỉ hỏi một chút mà thôi.”

“Cái này, không dỗi gạt ngài nói, trong khoảng thời gian này cũng không thiếu người có cách nghĩ giống vậy, ngược lại tiêu chuẩn của mộ quần tiên vẫn rất nghiêm ngặt, nhất định phải là nữ giới hạn, đừng nói cái gì mà nam thân nữ tâm, cho dù là dung mạo không đẹp nữ tính cũng không vào được.”

“Còn có quy định này?”

“Đúng vậy, quần tiên mộng này thật sự rất kỳ quái, ngài xem sau lưng có phải bình quân tổ chất rất cao không?”

Vương Lục quay đầu nhìn thoáng qua: “Cũng có không ít ngoại lệ nha.”

Nhân viên làm việc cười khỏ: “Cho nên mỗi ngày chúng ta làm việc phần lớn là sau khi bị ngăn cửa khuyển bảo các nàng tiếp nhận hiện thực.”

“... Ta hiểu rồi.”

Nghĩ tới đây, Vương Lục cũng hết cách. Sau khi tiễn người làm nhiệm vụ, y quay đầu lại hỏi Lưu Ly Tiên: “Lưu Ly, người xem...”

Chỉ thấy Lưu Ly Tiên vô cùng hào phóng gật đầu: “Không vấn đề gì, một mình đệ cũng được, sư huynh yên tâm đi.”

Vương Lục lập tức yên lặng. Gã vốn là muốn hỏi: Người xem chúng ta có nên đổi chỗ khác hay không.

Nhưng là khó được Lưu Ly Tiên tích cực như vậy, Vương Lục cũng không muốn khi nàng vừa mới đối với cảnh giới Tiên Mộng có hứng thú liền đi tiêu nó, liền nói: “Vậy được, ngươi cố lên đi. Nhớ kỹ vạn sự cẩn thận, không được cậy mạnh.”

“Ừm, ta nhớ kỹ rồi...”

Lưu Ly Tiên nói xong liền sai bước đi vào bên trong. Vương Lục nhìn bóng lưng nàng, dù thế nào cũng không nỡ buông bỏ. Mắt thấy bóng lưng nàng sắp chìm vào bóng tối, Vương Lục bỗng nhiên nghĩ đến trong túi giới tử của mình có không ít đạo cụ, liền đi lên chuẩn bị tặng cho.

“Cẩn thận, ngài không nên tiến về phía trước”

Lúc này, thanh âm nhân viên làm việc ở phía sau truyền đến. Vương Lục nghe vậy sững sờ, vừa định lùi bước nhưng đã muộn, chỉ cảm thấy phía trước bị một trận đại lực hút đến, không tự chủ được liền bị hút tới. Trước mắt mở ra một lỗ đen, vòng xoáy thật lớn điên cuồng chuyển động.

Sau lưng, viên viên làm việc kia trợn mắt há hốc mồm.

“Y tiến vào? Chuyện này, sao có thể?”

Mà bên cạnh hắn, mấy nam tu đưa đạo lữ tới cũng kinh ngạc không thôi: “Đã bảo nam tu không thể vào cơ mà? Chẳng lẽ thay đổi quy củ rồi? Kỳ quái, ta cũng thử xem sao.”

Sau đó chỉ nghe ngoài cửa vang lên tiếng nổ, mấy nam tu toàn thân cháy đen bay ngược ra ngoài.

Nhân viên làm việc càng thêm kinh hãi: “Chuyện này, quy củ còn chưa thay đổi, thế sao vừa rồi người nọ đi vào được?”

Nghĩ đi nghĩ lại, hắn bỗng nhiên nghĩ đến một khả năng không thể tưởng tượng nổi.

“Chẳng lẽ, chẳng lẽ cái kia thanh niên mi thanh mục tú kia, bản thể dĩ nhiên là... Ách, cũng đúng, nếu là đổi lại một thân nữ trang, hơi chút chuyện sửa chữa, tướng mạo kỳ thật cũng coi như không tầm thường.”

Bất quá lại nghĩ tới người nọ tuổi còn trẻ, ở Cửu Châu Đại Lục đã có danh khí vang dội, tiền đồ không thể hạn lượng, loại bí mật này vẫn là tốt nhất cả đời với mình.

Cuối cùng, thành viên làm việc cũng chỉ có thể cảm khái, Cửu Châu to lớn, thật sự là không có gì không có a...

Cùng lúc đó, chỗ cửa chính của Mộ tiên có vài cô gái kết bạn tới, trong đó có một người toàn thân nồng nặc mùi rượu, tràn đầy phấn khởi, thao thao bất tuyệt.

“Tiểu Linh Nhi, người xem vừa rồi ta nói biện pháp như thế nào? Để tiểu tử Vương Lục kia vận dụng quyền hạn cho người mở một tử lâu ở chỗ này, dùng số lượng người lưu lượng nơi này, sinh ý tất nhiên sẽ hưng thịnh, hơn nữa nếu như gặp dê béo... Ta nói là tà tu không biết tốt xấu, liền giòn tan đem hấn kéo vào nhà bếp. Tiền tài bảo vật vợ vét sạch sành sanh, thân thể nguyên thần luyện thành pháp bảo, lại là một khoản hoành phi tiếu ha ha.”

...

Lúc lốc xoáy trước mắt biến mất, Vương Lục phát hiện mình đang nằm bên cạnh một dòng suối nhỏ thanh tịnh. Bên người cách đó không xa, Lưu Ly Tiên đang vui vẻ bắt cá, thấy mình tỉnh lại liền dùng cành cây cao cao cắm lên một con cá, hô: “Sư huynh, người mau nhìn, ta bắt được một con cá đông lạnh.”

Chỉ thấy con cá trên nhánh cây kia mềm óng ánh, quả nhiên cùng loại với quả đông lạnh, mà từ vết răng phía trên xem, Lưu Ly Tiên đã sớt ruột ném thử món ngon.

“Hi hi, sư huynh nói không sai, Tiên Mộng chi cảnh quả nhiên là lợi hại, cái gì cũng có, sư huynh huynh người xem trái cây kia, không giống như là một khối thịt?”

Vương Lục ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên ở trên một thân cây thấy được trái cây hình như thịt khô. Trong lòng không khỏi cười thầm, cấu tạo của quần thể tiên mộng này cũng quá không có sáng tạo. Đơn giản là động vật thực vật trao đổi với nhau một chút, cũng chỉ có thể lừa gạt một chút Lưu Ly Tiên loại tiểu bằng hữu này.

Nhưng bây giờ không phải lúc quan tâm động vật thực vật, vấn đề cần giải quyết: Đây là đâu? Hay nói cách khác, đây là tiên mộng loại gì.

Nội dung cảnh tiên mộng thiên kì bách quái, có cường điệu chiến đấu, có cường điệu giải đáp nghi vấn, còn có cường điệu quan hệ nhân tế xử lý... Nghe nói đoạn thời gian trước, kể cả mỹ thực, tiên mộng tròng trọt cũng nhao nhao bị phát hiện., Nội dung Tiên Mộng trở nên phong phú hơn. Theo nhu cầu trước mắt của Vương Lục, cái cần nhất chính là cảnh giới Tiên Mộng trong chiến đấu, bởi vì so với công pháp cao cấp hay Pháp bảo hoặc Linh Bảo gì đó, hãn càn cần chính là tôi luyện bản thân trong thực chiến. Mà theo lý thuyết sau khi tiến vào Tiên Mộng quần., Hãn còn có một khâu lựa chọn, cung cấp cho hãn lựa chọn loại cảnh giới Tiên Mộng cụ thể tiến vào, kết quả không biết trình tự nào xảy ra vấn đề, khâu kia bị bỏ qua, chớp mắt đã tới nơi lạ lẫm này.

Nếu như Tiên Mộng chi cảnh này là thiên hướng kịch tính, vậy đối với Vương Lục mà nói rất gâ gà, thay vì ở chỗ này lãng phí thời gian, không bằng trực tiếp từ bỏ công lược.

Một vấn đề tiếp theo là: Tại sao mình lại đến chỗ này?

Nếu nhớ không lầm, nhân viên làm việc ở cửa kia nhiều lần nhấn mạnh chỉ có nữ tu sĩ, hơn nữa nhất định phải là mỹ nữ tu sĩ mới có thể đi vào, Vương Lục cũng không nghĩ là hắn đang cố ý lừa gạt cái gì. Như vậy Lưu Ly Tiên có thể đi vào là thiên kinh địa nghĩa, chính mình có thể làm gì?

Vương Lục thật lòng cũng cảm thấy mình có chỗ nào giống nữ nhân, cho dù năm đó ở mộ Thái Cổ Kiếm có một đoạn lịch sử màu đen, nhưng nếu như đó là số mệnh, cái quy tắc mà chỉ cho phép nữ giới tiến vào này lại không có chút ý nghĩa nào cả., Rất nhiều nam tu sĩ cũng có thể dùng thủ đoạn trà trộn vào đây. Mà nếu nói tới mỹ hình, bản thân mình mặc dù không được coi là loại thô lỗ phóng khoáng, nhưng vô luận khuôn mặt hay là dáng người đều có đặc thù nam giới, như thế nào cũng không phù hợp với định nghĩa của mỹ nữ được chứ?

Như vậy vấn đề là ở nơi nào? Viên Ma Ngọc trong túi kia? Vấn đề là Ma Ngọc mặc dù thần hiệu phi phạm, nhưng bản chất chỉ là Ngũ Linh Huyết Quan tranh bá với bản sao Ma giới sản xuất ra chí bảo, không có khả năng ảnh hưởng đến toàn bộ quần tiên mộ... Hay là nói mình là người có được đặc quyền không ai biết?, Thật sự phải có đặc quyền, lúc trước mình cũng không cần công lược ba mươi sáu liên hoàn vật vả như vậy, nhất định là có nguyên nhân gì khác.

“Sư huynh, tiếp theo chúng ta đi đâu đây?”

Khi Vương Lục đang trầm tư suy nghĩ, Lưu Ly Tiên đã ăn xong Lãn Ngư Ngư và Tịch Nhục Quả, vẻ mặt vẫn chưa thỏa mãn muốn hỏi Vương Lục biết dừng lại đi nơi nào.

“... Cũng đúng, trầm tư suy nghĩ cũng vô nghĩa, không bằng cứ đi lại xung quanh một phen, xem thử cảnh giới Tiên Mộng này đến cùng là như thế nào.”

Hai người gọi ra phi kiếm bay thẳng lên trời, lướt qua núi rừng rộng lớn rậm rạp, ở chung quanh dãy núi vây quanh thấy được người ở khói.

Đó là một tòa thành nhỏ phồn hoa an nhàn, ở xa xa dùng nguyên thần cảm nhận, trong thành cũng không có thân thể cường đại đặc biệt nào, đại bộ phận chỉ là sinh linh phàm gian, số ít người có tu vi cùng thần thông nhất định, cũng chỉ cao hơn kim đan... Thành thị như vậy là một khởi địa duy nhất toàn bộ phó bản, là một tân thủ thôn vô cùng thích hợp.

“Chúng ta xuống dưới đi... Ồ, chờ một chút.”

Trước khi ngự kiếm hạ xuống, Vương Lục chợt nhớ tới một chuyện, vội vàng ngừng lại.

Cảnh tượng Tiên Mộng trên lý thuyết này có lẽ là nước nữ nhi, Vương Lục gã xuất hiện tuyệt đối là tình huống ngoài ý muốn, tùy tiện hiện thân sợ rằng sẽ gây ra phiền toái không cần thiết... Cho dù lòng người nơi đây chất phác, không có ác ý, nhưng bị người ta biến thành sinh vật quý hiếm vậy xem cũng không thú vị gì.

Cho nên trước khi hạ xuống, Vương Lục cố ý dùng Ngũ Hành pháp thuật gia trì cho mình một cái ảo giác hiệu quả, đem chính mình huyền hóa thành hình tượng nữ tính cụ thể mà. Vương Lục cũng lười tốn công suy nghĩ thiết kế, trực tiếp đem hình tượng sư phụ đại nhân ra dùng. Lão nhân gia nàng tuy tiết kiệm, nhưng khuôn mặt cùng dáng người vẫn là không được nói. So với tiểu cô nương xấu xí một trăm năm trước kia giống như một con vịt nhỏ xấu xí đã hoàn toàn bất đồng, khác biệt một trời một vực rồi.

Vì vậy Vương Lục và Lưu Ly Tiên giống như một đôi tỷ muội tu sĩ, từ trên trời hạ xuống trong thành.

Nhìn thấy hai người xuất hiện, người trong thành biểu hiện ra kinh ngạc, rất nhiều ánh mắt tò mò nhìn tới, nhưng cũng không cuồng nhiệt, cũng không khủng hoảng.

Xem ra trong cảnh giới Tiên Mộng này, ngự kiếm phi tiên căn bản không phải chuyện ly kỳ gì.

Đồng thời Vương Lục cũng đang đánh giá mọi người xung quanh, giống như dự liệu. Nơi này thật sự là Nữ Nhi quốc, trong thành nhỏ tất cả đều là nữ nhân, hơn nữa không ngoại lệ đều là mỹ nữ có phẩm chất thượng giai. Thoạt nhìn phần lớn

đều là hai ba mươi tuổi, ở vào nữ nhân hoàng kim hoa, lớn tuổi phi thường hiếm thấy.

Những người này đại bộ phận chỉ là thân thể phàm tục, cũng không có tu vi Tiên đạo hoặc là thiên sinh thần thông gì khác, nhưng tinh khí thần của những người này tràn đầy dồi dào, vượt xa phàm nhân trên Cửu Châu Đại Lục. Trong các nàng tùy tiện lấy ra một cái, đặt ở chín Châu Đại Lục đều là kỳ tài võ học trăm dặm chọn một. Hơn nữa tiên thiên nguyên khí dị thường dồi dào, tựa hồ vừa vận giải thích vì sao người trong thành thoát nhìn đều trẻ tuổi như vậy.

“Đúng là một tiên mộng thú vị...” Vương Lục lẩm bẩm một mình, sau đó dặt tay Lưu Ly Tiên: “Đi, chúng ta đi ném thử mỹ thực đặc sắc của nơi này.”

“Ồ ồ” Lưu Ly Tiên vui sướng cổ vũ.

Tiểu thành tên Trường Khuynh Thành này tuy khác với thành thị ở Cửu Châu rất nhiều, nhưng chỉ cần là thành thị cho người ở lại. Hai người đi dọc theo chính giữa thành không lâu, liền thấy một tửu lâu làm ăn hưng thịnh, mùi thức ăn từ xa xa bay tới, khiến Lưu Ly Tiên không ngừng yên lặng nuốt vào.

Mang theo Tiểu Lưu Ly tìm chỗ ngồi xuống trong tửu lâu, xác nhận nơi này có thể trực tiếp sử dụng vàng bạc để tính tiền, sau đó tiểu nhị muốn đi lên đây một bàn mỹ thực. Vương Lục vừa ăn uống với Lưu Ly Tiên vừa nghiêm túc nghe người xung quanh nói chuyện.

Mọi người ở trên bàn cơm nói sẽ luôn nhiều hơn so với lúc bình thường. Cho nên nói ngược lại, không có chỗ nào tốt hơn ở trên bàn cơm thu hoạch tình báo. Với Nhĩ lực của Vương Lục, mỗi tiếng nói chuyện của người bàn ở tầng bốn trên dưới mỗi tầng tửu lâu đều có thể nghe được. Sau thời gian một bữa cơm, Vương Lục nghe đủ ngắn trong gia trường, đối với bối cảnh tiên mộng này cũng có phán đoán sơ bộ.

Chính như lúc trước mình suy đoán, nơi này là một nước nữ nhi tuyệt đối. Bởi vì nghe lâu như vậy, Vương Lục chưa từng nghe thấy bất kỳ ai nhắc đến tên nam nhân nào cả. Dường như trong dòng chữ điển tịch của người ở đây cũng không có khái niệm nam nhân này., Cái thế giới này... Ít nhất thì cư dân Trường Khuynh Thành này vô cùng ôn hòa thiện lương. Trên

tầng bốn của tử lâu, mấy trăm bàn thực khách, trong thời gian một bữa cơm lại không có cãi vã gì. Điều này cũng làm cho Vương Lục nhớ đến tân Ma giới. Sau đó, mọi người tại đây cũng không chênh lệch quá nhiều với Cửu Châu Đại Lục., Đều có thất tình lục dục, còn có trà gạo dầu muối. Cuối cùng, thế giới này cũng không hoàn toàn thái bình thịnh thế, chiến loạn phân tranh cũng có, hơn nữa cũng không thừa thớt.

Sau khi biết được điểm này Vương Lục cũng yên lòng hơn, ít nhất không cần lo lắng ở trong Tiên Mộng này không có thu hoạch gì. Nhưng vấn đề Vương Lục quan tâm nhất vẫn còn chưa có được giải đáp. Ví dụ như một vấn đề đơn giản nhất: Trong thế giới này nếu như chỉ có nữ nhân tồn tại., Vậy các nàng phải sinh sản ra hơi thở như thế nào đây? Có chút phân liệt không? Kỹ thuật nhân bản sao? Vương Lục nghe rất lâu, cũng không nghe thấy mọi người nhắc đến đề tài tương truyền của dòng dõi. Tiếp theo là, thế giới này cần bản thân làm cái gì?

Mỗi một Tiên Mộng chi cảnh khi sinh thành, đều sẽ có một kịch bản hoặc là đường chính ẩn hàm, hoặc là mâu thuẫn chủ yếu, xuyên qua toàn bộ lịch luyện Tiên Mộng chi cảnh.

Nói đơn giản một chút, sau khi tu sĩ tiến vào cảnh giới tiên mộng, rất nhanh sẽ chạm đến sự kiện, sau đó triển khai hết sức mạo hiểm nhấp nhô. Bởi vì cảnh giới tiên mộng dù sao cũng là do các Địa Tiên thiết kế để các tu sĩ đời sau dùng để rèn luyện bản thân, chứ không phải là cuộc sống thể nghiệm. Nhưng đến tận bây giờ Vương Lục vẫn chưa tìm được nội dung tiết tiết chính tuyến kia ở nơi nào.

“Đã như vậy, tiếp theo chúng ta đi thành đông chùa miếu một chút xem đi.” Sau khi thanh toán xong, Vương Lục nói với Lưu Ly Tiên như vậy.

“Chùa?” Lưu Ly Tiên tò mò hỏi.

“Ừm, chùa miếu.”

Vừa rồi lúc nghe người ta nói chuyện, thành đông có một tòa miếu Thương Thiên Thần, nơi đó thờ phụng toàn bộ Trường Khuynh Thành... Hoặc có thể nói là tín ngưỡng của người thế giới này: Thương Thiên. Miếu Thương Thiên là tổ chức tông giáo khổng lồ khắp cả thế giới này. Mà Vương Lục lại rất

hứng thú với điều này, một cái ảnh hưởng và toàn bộ tông giáo trên thế giới thường có ghi chép rất nhiều chân tướng của thế giới.

Bởi vì thật ra đại bộ phận tông giáo đều được triển khai chung quanh mấy vấn đề như vậy: Ta là ai, ta đến từ phương nào, ta sẽ đi hướng nào? Ví dụ như, là thần linh chúng ta tín ngưỡng sáng tạo ra người, người là con dân của Thần, do thần minh sáng tạo., Tương lai sau này sẽ trở về Thần quốc. Đương nhiên, những lý luận hình dáng này cũng không quá quan trọng, nhưng quan trọng là, lúc tông giáo có ý đồ luận chứng những lý luận kia, thường thường sẽ ghi chép lại lịch sử, đó chính là hiểu rõ về Vương Lục.

Không lâu sau đó, Vương Lục cùng Lưu Ly Tiên đi vào thành đông, nhìn thấy tòa miếu Thương Thiên Thần kia. Thần miếu xây dựng mộc mạc tự nhiên, nhưng tiền nhân tới người đi lại tấp nập., Hương hỏa rất vượng. Đồng thời trong thần miếu ẩn chứa khí tức cường đại, một cường giả cấp Kim Đan duy nhất trong thành tại đây để tránh phiền toái, kín tiếng hành sự. Sau khi Vương Lục tiến vào Thần miếu, bắt chước những người khác, mua một quyển điển tịch về giáo lý tông giáo Thiên Văn liền yên lặng rời đi.

Sau khi mua được sách, Vương Lục rất nhanh đọc qua một lần, quả nhiên đã tìm được rất nhiều tình báo quan trọng.

Mang Thiên nghe nói, lúc sớm nhất, thế giới ở trong một mảng hỗn độn mông muội, lúc đó cũng có sông núi, chim bay cá nhảy, nhưng điều kiện sinh tồn của sinh linh vô cùng ác liệt, lăn lộn giãy dụa trong thống khổ và giày vò. Sau đó, trời xanh thương chúng sinh, liền đánh cho đất trời tinh hoa một chỗ, sau đó lơ lửng từ trong hỗn độn trầm luân, trở hết tài năng, hình thành thế giới hiện tại.

Lúc ấy được trời xanh lựa chọn tiến vào nơi tập hồ, chính là tổ tiên của thế giới này, đều không ngoại lệ đều là nữ tử. Những nữ tử này bất luận vóc người tướng mạo, tư chất ngộ tính, không phải ở tiêu chuẩn đỉnh cao trăm ngàn năm Hỗn Độn chọn một, so sánh với phạm nhân không khác tiên nhân. Bởi vậy các nàng được xưng là Nhân Trung Tiên, mà thế giới được trời xanh trôi nổi không trung này, được gọi là Thiên Phạm gian.

Trừ lai lịch Thiên Thượng Nhân ra, trong thiên văn còn giải đáp vấn đề Vương Lục đưa ra sớm nhất: Thế giới này đều do nữ tử cấu thành, như vậy làm sao sinh sản sinh lợi?

Đáp án dĩ nhiên là phải do ông trời ban cho.

Trong giáo lý của Thương Thiên thần miếu, hai người giải thích như vậy và cũng quy định: Khi hai cô gái hợp tình hợp, yêu nhau, cũng xác định phải cố thủ chung thân, liền muốn đi Thương Thần miếu bái tế Thương Thiên, sau đó thông qua nghi thức đặc biệt cầu thông Thượng Thương, nếu tình cảm của hai nàng được trời cao tán thành, như vậy sẽ được ban tặng sinh mệnh mới.

Nhìn đến đây, Vương Lục không khỏi cảm khái thương thiên nhân gian này thật lòng bận rộn, ngay cả chuyện hợp chủng cũng muốn bao phủ xuống... Nhưng đây không thể nghi ngờ là một loại cờ hay, cầm quyền sinh sản sinh sản ở Thiên Không Phạm gian lên nắm quyền hạn sinh sản., Đương nhiên có thể trở thành tín ngưỡng độc nhất vô nhị nơi đây. Nhưng thú vị là nơi Thương Thiên này không phải tồn tại nhân cách hoá, ngay cả cung phụng trong miếu Thương Thiên thần cũng không phải thần tượng người. Lúc ban đầu Vương Lục suy đoán là Thương Thiên là tồn tại nào đó cách hoá, bây giờ xem ra cũng chưa chắc chính xác.

Sau đó, Thiên Văn cũng trình bày tỉ mỉ vấn đề này: Người sẽ đi tới đâu. Thiên Văn nói là, các tiên nữ trong nhân gian nếu tu hành thành công, có thể lên Tiên giới, hưởng thụ vĩnh hằng tự tại. Nếu là tư chất gặp phạm nhân, như vậy cả đời sau này sẽ được trời xanh thu mua linh hồn, cũng chuyển thế ban cho tân sinh, nếu là làm nhiều việc ác, như vậy sau khi chết sẽ bị đánh rơi tới thế giới hỗn độn, quan điểm về kiếp này cũng khá giống với Thiên tông.

Đồng thời, thiên thượng nhân nhân là nhạc thô từ trong hỗn độn thăng hoa ra, nhưng không có nghĩa là các tiên nữ trong nhân gian có thể từ nay về sau vô ưu, dù sao nhân trung tiên chỉ là người, mà nhân gian cuối cùng vẫn là nhân gian. So

sánh với tiên nhân tiên giới trường sinh bất diệt, vĩnh hằng tự tại, nơi này còn rất non nớt. Hơn nữa trọng yếu hơn hết là nhân gian., Thế giới hỗn độn vẫn tồn tại ngay dưới chân nhân gian, đồng thời không giờ khắc nào không bị nhạc thổ trên đầu nhìn chăm chăm. Trong lịch sử, hỗn độn giới hướng tới nhân gian xâm lược chiến tranh không dưới mười mấy lần, tuy mỗi lần đều bị đánh lui, nhưng trên trời nhân gian nếu chuẩn bị chiến đấu không đủ, cũng sẽ bị tổn thất cực lớn.

Vương Lục xem ra đây chính là một cách thức kích thích tương đối kịch liệt, khiến cho các tiên nhân hậu thế không muốn nằm trong tổ tiên dư thừa nghỉ chân không tiến. Dù sao sự hấp dẫn của thành tiên tuy lớn, nhưng đối với đại bộ phận nhân trung tiên mà nói, tiêu dao cả đời ở chốn nhân gian trên trời chẳng phải tốt hơn sao? Như vậy uy hiếp hỗn độn thế giới, liền bỏ đi ý niệm này.

Đồng thời theo Vương Lục, đây cũng là nội dung vở kịch của tiên mộng này: sinh vật hỗn độn hạ giới xâm lấn, sau đó tu sĩ tiến vào Tiên Mộng làm một người anh dũng chống lại xâm lược nhân gian, lập công lao hãn mã, mang theo bảo vật trở về Cửu Châu.

Bất quá tiếp tục đem thiên văn lật xuống, hiện tại Vương Lục đang ở bên ngoài cốt truyện chính, rất có thể còn tồn tại một cái nội dung tuyến đường chính khổng lồ: miếu Thương Thiên Thần.

Trong thiên văn, cơ hồ tìm không được ghi chép kỹ càng về sinh vật hạ giới, mấy chục lần xâm lược chiến tranh cũng có chút không rõ ràng. Liên quan tới mấy chục lần phản kháng kia xâm lược chiến tranh, trong thiên văn chỉ ghi chép tác dụng cột trụ trung lưu của Thương Thiên thần miếu, nhiều lần dẫn đạo các tiên trong nhân trung bảo vệ quê hương của mình. Nhưng đối với quá trình chi tiết lại tiếc rẻ bút mực., Hơn nữa luôn luôn cố tình nhấn mạnh trong vô tình, lúc hỗn độn xâm lấn, miếu Thương Thiên thần sẽ dành cho trời đất tất yếu là bảo vệ. Nhưng về phần khái niệm “Cần thiết” này thì nó rất mơ hồ, có lẽ có liên quan mật thiết tới sự thành kính của mọi người đối với miếu Thương Thiên thần.

“Như vậy xem ra, miếu Thương Thiên Thần này quả thực chính là bá đạo thượng nhân a...”

Sau khi lật bản thiên văn hoàn chỉnh, Vương Lục không khỏi nhú mày.

Cường thế của miếu Thương Thiên không cần nói cũng biết, người mạnh nhất trong thành chính là cấp độ Kim Đan trong miếu Thương Thiên, còn lại đều chẳng ra gì, căn bản như hạc giữa bầy gà. Đương nhiên, cường thế cũng không phải là vấn đề., Vấn đề ở chỗ miếu Thương Thiên Thần là làm thế nào để lợi dụng loại cường thế này. Theo tính cách thiên văn thì miếu Thương Thiên dường như không có ý định để những người khác tham dự vào chiến tranh, dựa theo Thiên Văn cố ý vô tình giảng giải, dường như khi hỗn độn xâm lấn, những người khác chỉ cần thấp hương bái trời trong thần miếu là được, những chuyện khác đều có thể giao cho tăng lữ của thần miếu.

Nhưng cái này không phải là dẫn dắt người khác tự phế võ công sao? Đem tất cả hy vọng ký thác vào Thần miếu, hoàn toàn mất đi ý nguyện phấn đấu của bản thân, thấy thế nào cũng không phải chuyện tốt. Hơn nữa cái này cũng không hợp với ý trời đất, thăng hoa trên trời nhân gian, lại bảo lưu hỗn độn hạ giới, là vì cho đám hậu nhân trung tiên và hậu nhân mình đủ kịch liệt. Hiện tại miếu Thương Thần đặt tất cả mọi thứ lên mình, khích lệ thể hiện ở nơi nào?

Đương nhiên, loại chuyện này ở Cửu Châu Đại Lục cũng không hiếm thấy, tổ chức tông giáo cũng tốt, tổ chức chính trị cũng tốt, sau này thi triển sẽ là thứ mình ruồng bỏ tín ngưỡng đầu tiên. Thương Thiên thần miếu trải mấy ngàn năm ở nhân gian trên bầu trời, có biến hóa như vậy cũng chẳng có gì lạ. Mà nếu muốn đào móc tiếp, đây lại là một tuyến đường tình lớn.

Đợi sau khi Vương Lục dùng góc độ âm u nhất phỏng đoán miếu Thương Thiên Thần, trong đầu hẳn rút cuộc cũng có ấn tượng bước đầu đối với cảnh giới Tiên Mộng này. Một đường chính lớn, một nhánh chính, đây chính là trọng điểm của lần này. Vương Lục cân nhắc một phen, quyết định lấy tuyến chính tiến hành tiến công hạch tâm.

Dù sao, so với chuyện tà ác phản kháng miếu Thương Thiên thần thống trị kịch bản tuyến này, vẫn là làm nổ tung chiến tranh hai giới càng thêm thú vị, nhất là việc dẫn dắt một đám thiếu nữ xinh đẹp dũng cảm chống lại xúc tu Hỗn Độn bị dính

tập kích loại kịch bản này quả thực không thể khen ngợi hơn., Một vấn đề cần phải hỏi là nội dung vở kịch chính tuyến này vốn không nên xuất hiện một nam nhân là hần ta, một khi bị phát hiện thân phận nam nhân, có thể sẽ bị coi là sinh vật hỗn độn có phẩm chất khác nhau ở hạ giới., Đến lúc đó sẽ phải đối diện với cảnh ngộ ngộ đạo đồng đội bên cạnh liên tục ngã trái ngược mà thụ địch. Mà muốn giấu diếm thân phận của mình thì nói dễ vậy sao? Vương Lục tự xưng là ảo thuật tạo nghệ cũng không phải tuyệt hảo, lừa gạt một chút Kim Đan bình thường cũng thôi, gặp phải cao thủ cấp Nguyên Anh thì nhất định sẽ bị khám phá hư thật. Mà một khi hai giới chiến tranh bùng nổ, đừng nói là cấp Nguyên Anh, xuất hiện Hóa Thân chân nhân cũng không phải chuyện gì mới lạ.

Chẳng qua nghĩ lại, sau lưng nguy cơ cũng ẩn giấu kỳ ngộ: Hôm nay trên trời nhân gian chỉ có một nam nhân, dựa theo quy luật hi hữu trên mà nói, hẳn so với cường giả cấp Chân Quân còn muốn hiếm thấy hơn. Đây rõ ràng là ưu thế được trời cao chiếu cố mà.

“... Ồ, chẳng lẽ nói đây mới là ý nghĩa tồn tại chân chính của cảnh giới Tiên Mộng này sao? Cái gì mà chiến tranh lưỡng giới, miếu Thương Thiên thần... Đều chỉ là nguy trang, cốt lõi của cửa ải này mới là trọng điểm: Dùng binh khí cấp của ta để những nữ nhân chưa từng thấy qua nam nhân này, chỉ có thể mỗi ngày mài đậu hũ nhâm nháp hương vị thịt thật sự., Từ nay về sau trở thành nô lệ thịt riêng của ta không, như vậy liền quá thấp tục, hẳn là đổi một góc độ khác trình bày, cửa ải này trọng điểm là dùng sự nhiệt tình của ta để dẫn dắt giá trị của những nữ nhân kia chính xác, thúc đẩy bầu trời này khôi phục âm dương hài hòa, như vậy đã đủ cảm giác sứ mệnh “

...

Lúc chàng vạng tối, Vương Lục ở khách điếm Trường Khuynh Thành nhận được một phong thư, một phong thư do Thất Thái Linh Cầm quanh quẩn trong gió truyền đến.

“Ồ? Đây là cái gì?”

Vương Lục tò mò mở phong thư, vừa đánh giá chim chóc đứng ở trên cửa sổ không chịu nổi chải vuốt lông chim. Con chim kia tư thái rất cao ngạo, ngửa đầu lộ ra vẻ không người trong mắt.

Sau khi mở thư ra, lá thư Vương Lục hiện lên là do người chủ trì của chùa Thương Thiên thần ở thành Trường Khuynh gửi đến, phong thư không lâu, đại khái là quý khách quang lâm không thể kịp thời nghênh đón thất lễ, mong rằng đãi tối tại Thương Thiên thần miếu chuẩn bị yến hội chờ đại giá lâm... Đương nhiên, dựa theo lý giải của Vương Lục, phiên dịch lại lá thư này chính là: Mời hai vị người từ bên ngoài đến báo cáo cho ta.

Miếu Thương Thiên không hồ là thiên thượng nhân gian bá đạo, tuy trên lý thuyết nó chỉ là tổ chức tông giáo phụng dưỡng Thương Thiên, nhưng thật ra các thế lực xúc tu đã sớm lan tràn thâm căn cố đế. Hôm nay, trong Trường Khuynh Thành xuất hiện thêm hai tu sĩ lạ mặt cũng khiến cho nó phải chú ý., Phạm vi quản lý này thật sự rất rộng. Chẳng qua điều này cũng khó trách, ban ngày Vương Lục và Lưu Ly Tiên ngông nghênh chạy đến miếu Thương Thiên thần tiên tham quan, còn cầm mấy bản Thiên Văn về, trong lúc đó cũng không cố gắng che giấu hành tung. Mà nếu là loại tu sĩ ngoại lai của chùa Thương Thiên đi vào nhà mình còn không hiện ra được, thì cũng không có tư cách xưng bá ở trên trời.

Chỉ là Vương Lục cũng không nghĩ tới đối phương lại sáng khoái như vậy, lúc chàng vạng tối thư mời này đã đưa đến cửa nhà rồi... Như vậy, có muốn dự hẹn hay không?

Đang lúc suy nghĩ, lại nhìn thấy Thất Thái Linh Cầm kia đang vẻ mặt mất kiên nhẫn dùng móng vuốt gõ cửa sổ, phát ra tiếng

khánh khách, dường như đang thúc giục. Vương Lục không kiên nhẫn khoát tay áo: “Ta nhận được thư, ngươi có thể đi.”

Linh cầm kia lập tức trừng to mắt, không thể tưởng tượng được trừng mắt nhìn Vương Lục, phảng phất là thiếu nữ gặp phải si hán bỉ ổi.

“...Này, ngươi xem ta làm gì? Chẳng lẽ là muốn ta đưa tiền bưu phí? Hắc, dường dường là miếu Thương Thiên thần cũng quá vô dụng rồi, đưa thư cũng đưa tới trả.” Vương Lục vừa nói, vừa từ trong đĩa thức ăn trên bàn cầm một hạt đậu phộng ném qua. “Ha ha, đến ăn đi.”

Con chim kia tức giận vỗ cánh, quét sạch đậu phộng sang một bên, còn kích động kêu to, tiếng kêu trong trẻo dễ nghe.

“Chậc, chỉ là một con chim rách nát còn rất chú ý.” Vương Lục đôi thành mắt một viên linh thạch. Con chim kia giương cánh bay đi, chỉ là trước khi đi có đôi cánh và cái đuôi quạt lộn xộn quạt, quạt vào một mảng lớn tro bụi lá rụng.

Sau khi tiễn tên chim sứ kiêu ngạo kia đi, Vương Lục quay đầu lại nhìn thấy Lưu Ly Tiên đang tò mò đưa mắt nhìn theo con chim nhỏ rời đi, lộ ra lưu luyến không rời, không khỏi cười nói: “Ha ha, vừa rồi quên hỏi ngươi có thích ăn chim nướng không.”

Lưu Ly Tiên u oán: “Su huynh coi ta là gì...”

Sau đó cẩn thận từng li từng tí một lặng lẽ nuốt nước miếng.

Đêm hôm đó, Vương Lục mang theo Lưu Ly Tiên đứng giờ xuất hiện ở trước cửa miếu Thương Thiên Thần.

Cân nhắc một phen, Vương Lục cảm thấy phó ước tương đối thú vị, thứ nhất là đối phương cung kính hành lễ với thư tín, thoạt nhìn cũng không có ác ý, nếu là thô bạo cự tuyệt ngược lại tỏ ra chột dạ. Thứ hai, một cơ hội trực tiếp nói chuyện với người bên trong miếu Thương Thiên thần ở giai đoạn hiện tại là rất thiết yếu.

Lúc trước thông qua lật xem tin tức trên trời thu được dù sao cũng là phỏng đoán chiếm đa số, rất nhiều công việc cụ thể thậm chí không thể nào phỏng đoán, mà nếu có thể trực tiếp đối thoại cùng tăng lữ Thần miếu, liền có cơ hội lấy càng nhiều tin tức tình báo.

Sau đêm, Thần miếu không hề mở ra đối ngoại, cửa lớn đóng chặt. Lúc Vương Lục đi đến cửa Thần miếu, một thiếu nữ áo trắng lẳng lẳng mở cửa ra, đón hai người vào, sau đó dẫn thẳng tới bên trong Thần miếu.

Tiệc rượu trong nội điện đã chuẩn bị xong, trên bàn chỉ có một người, một vị phu nhân xinh đẹp tầm hơn ba mươi tuổi., Từ phục sức đặc sắc của nàng chính là Lý Yên, người phụ nữ phụ nhân mặc một bộ quần áo trơn bóng hoa lệ xinh đẹp, mang ý nghĩa Mang Thiên, được bố trí ở Thương Thiên thần miếu là cửu trọng thiên, thuộc về lực lượng trung kiên trong hệ thống thần miếu. Trên cây trâm phượng trên đỉnh đầu nạm một viên đá xanh biếc, tức thì tượng trưng cho địa vị từng bàn tay.

Sau khi nói chuyện đơn giản, Vương Lục và Lưu Ly Tiên đều tự mình ngồi xuống. Sau đó Vương Lục và Lý Yên mỗi người đều đeo mặt nạ khách lên tiếng nói chuyện, lần này bàn bạc cơ sở yên hội.

Quả nhiên đúng như dự liệu, đây chính là một cuộc ăn com đơn giản, sâu sắc tình cảm lẫn nhau. Dù sao miếu Thương Thiên có bá đạo thế nào, cũng không đến mức vô duyên vô cớ mà đắc tội với tu sĩ trong thiên hạ. Lý Yên mời hai người tới đây, lại còn thân thiện giao lưu, ngồi luận đạo.

Nếu bàn về yên hội đã được sắp xếp làm thân thiện giao lưu, sau một phen gom góp đề tài rất nhanh nhiệt tình lên. Lý Yên trong lúc lơ đãng hỏi thân thế hai người, Vương Lục liền nói là ẩn tu truyền thừa trong núi, dù sao lấy thiên thượng nhân gian to lớn, cho dù là miếu Thương Thiên Thần cũng không thể không chế toàn cục, ít nhất trong thiên văn cũng từng ghi chép, lúc hạ giới xâm lấn, trên trời nhân gian có ẩn tu xuất thế trợ chiến khảng khái.

Lý Yên cũng không ẩn tu hành thân thế thâm sâu, sau khi trải qua vấn đề thân phận, ba người liền bắt đầu thảo luận trên vấn đề tu hành, Vương Lục và Lưu Ly Tiên xuất thân danh môn, mà Lý Yên thì lưng dựa vào miếu Thương Thiên thần, đều là học thức uyên bác, công lực thâm hậu. Thế hệ tu hành hai bên cách nhau một trời một vực, trong lúc nhất thời thảo luận cực kỳ nhiệt liệt, song phương đều cảm thấy thu hoạch tương đối khá.

Nhân lúc nói chuyện say sưa, Vương Lục dễ dàng kéo dài đề tài ra, đưa ra một vấn đề vô cùng quan tâm.

“Lý Yên đạo hữu, ta thấy vạn vật thiên địa vạn chuyển này đều ẩn chứa chí đạo vô thượng, nhưng có một điểm lại khiến ta trăm mối vẫn không có cách giải.”

“Mời đạo hữu nói.”

“Ta thấy thiên hạ sinh linh, không phải là phân làm thư hùng âm dương, mà âm dương và hợp mới có thể sinh sôi nảy nở, ví dụ như cầm thú trùng ngư trên mâm thức ăn chúng ta chính là như vậy... Nhưng vì sao nhân loại chúng ta lại khác với tất cả mọi người, cô âm vô dương? Đạo hữu có hay không nghĩ tới, có lẽ nhân loại chúng ta cũng như các sinh linh khác...”

Lý Yên Yển nhấp một ngụm trà, lộ ra một tia mỉm cười, nói: “Vấn đề đạo hữu đề nói nhìn như bình thường, nhưng kỳ thật đã trúng chỗ yếu hại, vì sao nhân loại chúng ta lại khác với tất cả mọi người? Tin rằng không chỉ một người có lòng hiếu kỳ về vấn đề này, mà kỳ thật đáp án rất đơn giản. Bởi vì lúc tạo vật trên trời xanh., Cho chúng ta là linh hồn của vạn vật, ưu thế của vạn vật, cho nên chúng ta có ưu thế sinh linh bình thường mà các sinh linh khác không có phải phân chia âm dương, mỗi loại một nửa mới có thể sinh sôi không ngừng, nhưng nhân loại chúng ta lại có thể độc chiếm hai giới âm dương., Ta nghĩ con người này cũng là một trong những biểu hiện của sinh linh cao hơn các sinh linh khác. Về phần đạo hữu nói là cô âm vô dương, tin tưởng chỉ là ảo giác lúc tu hành, người xem, trong cơ thể ta âm dương điều hòa, cũng không có thiếu cân bằng nha... Đương nhiên là đúng rồi..., Nếu nói căn nguyên thuộc tính, ta xác thực là âm tính, nhưng đây là bởi vì chúng ta chỉ là nhân trung tiên hậu đại, cũng không phải chân chính tiên nhân, cho nên còn tồn tại một chút không đủ, khi cảnh giới tu hành đầy đủ thời điểm, điểm thiếu hụt ấy cũng sẽ theo đó biến mất, đến lúc đó chúng ta sẽ trở thành chân chính hoàn mỹ sinh linh.”

Vương Lục quả thực đã quỳ, Lý Yên không hổ là một trong chín trọng thiên của chùa Thương Thần, Toái Thiên, thuộc hàng trung vị trung vị, khuôn mặt của tên thần côn chuyên nghiệp này thật là tuyệt vời, một lý luận hoang đường mà lại để cho nàng nói vẫn giống như đúc.

“Như vậy đạo hữu đã cân nhắc qua chưa, trên người chúng ta có chút khí quan phi thường khả nghi...”

Lý Yên trừng mắt nhìn: “Khí quan khả nghi? Đạo hữu là chi...”

Vương Lục vô cùng đơn giản chỉ thẳng vào giữa hai chân nàng.

Lý Yên Tâm hoang mang cũng có chút buồn cười: “Đây chính là nguồn gốc của niềm vui sướng của chúng ta.”

A, thú vui của Thương Thiên thần miếu hóa ra là tam tục như vậy sao?

Vương Lục đành phải nhẫn nại giải thích thêm: “Ý ta là bên trong đó một chút... Một phần nội tạng.”

Lý Yên lúc này mới hiểu: “Con nói nơi đó đích xác là nơi đó, ta cũng không biết rốt cuộc nó có tác dụng gì, ngoại trừ để những người bình thường hoàn toàn chưa từng tu hành, không thể kìm nén khí huyết mỗi tháng chảy máu, thì cũng không có ý nghĩa gì.”

Vương Lục lại hỏi: “Nếu bây giờ chúng ta đã xem như tiếp cận hoàn mỹ, vậy người không cảm thấy thứ kia cũng không cần thiết phải tồn tại sao? Sinh linh cùng loại với loài người, là thông qua nơi đó sinh đẻ con kế tiếp, nhưng chúng ta cũng không cần như vậy, mà là do trời xanh ban cho đời tiếp theo, như vậy...”

Lý Yên nở nụ cười: “Vẫn là câu nói đó, tiên nhân trong người chúng ta cũng không phải là tiên chân chính, trên người còn lưu lại một ít dấu vết không hoàn mỹ cũng có thể thông cảm được. Thật ra ngoại trừ chỗ người chỉ ra, trên người chúng ta không có nhiều thứ lắm, ví dụ như ruột mù không phải sao? Ta nghĩ đạo hữu đại khái rất chấp nhất cái gọi là hoàn mỹ rồi.”

Nói tới đây, có lẽ hơi say rượu, Lý Yên Thanh giải thích thêm hai câu.

“Kỳ thật thứ đạo hữu muốn nói ta rất rõ ràng. Qua nhiều năm như vậy, người đưa ra nghi vấn cùng loại với người có không ít, bao gồm ta cũng từng nghĩ qua, thế gian này có phải còn một loại nhân loại hay không, lại khác với chúng ta, trời sinh dương cương., Đồng thời... Nhưng mà khi ta chăm chú đọc

điển tịch ở miếu Thương Thiên Thần thì dần dần lĩnh ngộ được thắc mắc của mình ngu xuẩn đến mức nào. Có lẽ ở niên đại hỗn độn, nhân loại chúng ta đúng là chia làm hai loại âm dương, nhưng sau đó trời đất thăng hoa trở thành nhân gian, tổ tiên của chúng ta cũng từ trong nhân loại phổ thông trở hết tài năng, hẳn là bắt đầu từ lúc đó chúng ta dần dần thay đổi.”

Vương Lục đã không còn lời nào để nói nữa, nói nhiều cũng chỉ là lãng phí thời gian đối với một cái thần côn quy kết hết mọi vấn đề lên trời. Mà lúc này Lý Yên cũng đã hết hứng thú, bắt đầu đứng dậy tiễn khách.

Chỉ là trước khi chia tay, Lý Yên lại đưa cho Vương Lục một phong thư.

“Đạo hữu kiến thức uyên bác, rất nhiều ý tưởng làm cho người được mở sâu, càng giải đáp không ít nan đề quấy nhiễu ta đã lâu, chỉ tiếc vấn đề của ngươi ta lại không có cách nào trả lời toàn bộ được. Nhưng Thương Thiên thần miếu nhân tài đông đúc, trên ta còn có hình thái trời., Đám cấp bậc mẫn, chắc hẳn các nàng có thể giải đáp nghi vấn của ngươi. Tuy nhiên đạo hữu ngươi cũng không phải người trong miếu Thương Thiên, cho nên... cầm lá thư này lên, dựa vào nó ngươi có thể đi tới Thiên Cung bái kiến Dương Thiên Vô Nguyệt đại nhân, để cho nàng đến giải đáp nghi vấn cho ngươi.”

Vương Lục thu hồi thư đề cử, nghiêm túc nói cảm tạ, sau đó được Lý Yên một đường đưa đến cửa.

“Thật ra ngươi không cần cảm ơn ta, hôm nay bàn rượu này, ta thu hoạch lớn hơn ngươi. Ngươi đối với tu hành lý giải rất nhiều làm cho người ta mở rộng tầm mắt. Nói cũng khéo, ngay mấy ngày trước, ta vừa mới chiêu đãi vài tên tu sĩ, rất nhiều quan điểm các nàng có cùng công hiệu với ngươi, nếu có cơ hội gặp mặt các ngươi, có lẽ sẽ có thể hài lòng.

Vương Lục nghe vậy cả kinh, rất nhiều quan điểm cùng ta có hiệu quả như nhau?

Ở trên yến hội vừa rồi, Vương Lục làm cho Lý Yên thật sự được thông báo, cơ bản đều là những nơi khác biệt giữa hệ thống tu hành ở chín Châu Đại Lục và hệ thống tu hành của giác mộng tiên này. Mà nếu quan điểm của những người kia cùng loại với Vương Lục, rất có thể có ý nghĩa...

Trong cảnh giới Tiên Mộng này, ngoại trừ Vương Lục và Lưu Ly Tiên, còn có những người khác cũng đã nhanh chân đến trước, đã tới thăm hỏi Lý Yên Yên trước một bước.

... Vấn đề là, sẽ là ai chứ?

...

Căn cứ theo lời Lý Yên, mấy tu sĩ mấy ngày trước đến miếu Thương Thiên bái phỏng đã nhận mấy nhiệm vụ - miếu Thương Thần thường ban bố các loại nhiệm vụ cho tán tu - lúc này đang ở trong thành Trường Khuynh Thành.

Vương Lục rất tò mò trước hẳn đến cuối cùng là thần thánh phương nào —— trước đó hẳn một mực cho rằng Tiên Mộng này là kiểu phong bế, cũng chính là một khi tổ chức đoàn người tiến vào sẽ phong bế đối với bên ngoài, không thể tưởng được là mở ra kiểu thức, cùng loại với lúc trước Ngũ Linh Huyết Quan tranh bá chiến.

Vương Lục cũng không lo lắng đơn thuần phó lược, hẳn xuất đạo nhiều năm chiến công hiển hách hiển hách đủ để làm bằng. Nhưng một khi có ngoại nhân tham gia, vấn đề thường sẽ rất phức tạp hóa. Vương Lục không lo lắng sẽ bị người làm ảnh hưởng đến mình, vấn đề là ở lúc hẳn công lược phó bản., Tuy rằng thường dùng kiếm đi nghiêng, nhưng một khi trường kiếm ra khỏi vỏ sẽ là cục diện chính trực nghiền ép, tùy tiện ngăn ở phía trước rất có thể sẽ trực tiếp bị nghiền nát. Vương Lục không muốn khó hiểu vì sao tăng thêm sát nghiệt, liền muốn trước khi ra tay tiếp xúc với những người kia một phen, hai bên cũng có thể có ăn ý với nhau.

Theo lý thuyết, sau khi đã đạt thành ăn ý như vậy thì cũng không khó, Lý Yên nói tu vi của các nàng không cao, thậm chí còn đi nhận nhiệm vụ làm tạp vụ trên tay nàng. Có lẽ trong bản phó bản này, mưu đồ có hạn, khác với bố cục của nàng, là có thể bình an vô sự với nhau.

Dựa theo một ít manh mối Lý Yên cung cấp, rất nhanh Vương Lục đã tìm được mấy vị tu sĩ này trong một trạch viện ở Trường Khuynh Thành. Có điều khi gã vừa mới mang theo Lưu Ly Tiên ngự kiếm đáp xuống trong đình viện, cùng mấy người kia đối mặt nhau, liền cảm thấy thật sâu trong lòng hối hận.

“Mẹ nó, quá bất cẩn, nên phát hiện pháp lực dao động của mấy người này sớm, hiểu rõ mấy người này gần đây tuổi mà lớn trí

nhớ a.”

Mà ngay lúc vẽ mặt Vương Lục bắt đầu vắn vẹo, mấy thiếu nữ trong đình viện cũng nhìn thấy gã. Sau một khắc, tiếng thét chói tai vang tận mây xanh.

“Vũ tử tử”

A, đúng vậy, bản thân hiện tại đã được gia trì thêm huyền thuật, gánh vác bề ngoài của sư phụ đại nhân.

Âm thanh quen thuộc này, nhiệt tình kinh người này... Vương Lục chỉ thoáng suy nghĩ đã trở lại quá khứ, khiến cho phản ứng của gã hơi chậm một khắc.

Mà Vương Lục chỉ chân chò trong chốc lát, bốn làn gió thom đã gào thét lao tới, trong nháy mắt gã đã bị bốn thiếu nữ bao vây xung quanh, ngay cả Lưu Ly Tiên lúc trước còn nắm tay chen chúc đẩy sang một bên. Bên tai líu ríu ồn ào không ngừng, mỗi một thanh âm đều gọi lại hồi ức.

“Vũ tử tử, bọn ta rất nhớ ngươi.” Ừ, đây là Lâm Đình nhiệt tình nhất.

“Đúng vậy đúng vậy, đã lâu lắm rồi chúng ta không gặp mặt nha.” Đây là đại sư tử Thiên Đạo lan trong đám người.

“Lâu như vậy ngươi không liên lạc với chúng ta, đúng là không có lương tâm mà.” Đây là anh đào.

“Hu hu hu, chúng ta bị Vũ tử tử thủy loạn chung cực vứt bỏ, từ nay về sau chính là bốn đôi giày rách ô ô...” Đây là... Trong một khoảng thời gian không thấy đột nhiên học được anh đào xấu.

Trước đó, Vương Lục đã từng vô tình gặp được bốn tử muội ở cảnh giới Tiên Mộng ở trong quần tiên, dẫn bốn người bọn họ vào phó bản một lần, lần đầu tiên tiếp xúc với bí mật xuyên qua thời không của quần tiên mộ. Sau khi chia tay song phương chỉ là ngẫu nhiên có thư lui tới, vốn tưởng rằng với Cửu Châu to lớn, về sau khả năng rất khó gặp lại, không ngờ lại gặp ở chỗ này.

Trong lúc suy nghĩ, Vương Lục đã cảm thấy bốn cỗ thân thể ám áp vô cùng thân mật dán sát lại đây, cảm giác mềm mại trải rộng quanh thân, mà mãnh liệt hơn chính là từ bên trong bốn

cái thân thể kia truyền đến sự nhiệt tình hoả nhiệt tình...
Không, đã không chỉ là nóng như lửa, căn bản là bùng nổ.

“Vì đèn bù tổn thất cho chúng ta, Vũ tử tử người hiện tại cùng song tu với chúng ta đi, chúng ta vừa mới trải giường chiếu, có thể dung nạp nhiều nhất mười người ngũ linh thạch xa hoa nha.”

“Đúng đúng đúng, hiện tại song tu chúng ta rất hoài niệm linh tê của Vũ tử tử một ngón tay a.”

“Đến đi nha, lần này chúng ta nhất định sẽ kiên trì không ngắt xiủ nhanh như vậy đâu, Vũ tử tử cứ yên tâm đi.”

Mà ngay lúc lời nói mạnh mẽ như thế, động tác của bốn vị thiếu nữ Âm Dương tông vô cùng tinh xảo, Thiên Đạo lan phát tay triển khai một đạo thuật pháp che đậy toàn bộ đình viện, đồng thời cùng ba người còn lại bắt đầu cởi quần áo của mình ra.

Trang phục môn phái Âm Dương tông là trải qua thiết kế tỉ mỉ, tại toàn bộ Cửu Châu Vạn Tiên minh cũng tiếng tăm lừng lẫy, trừ các loại công hiệu cơ bản như hộ thân, ổn lưu, còn có đặc điểm lớn nhất chính là —— vô luận ngoại quan nhìn có bao nhiêu hoa lệ tinh xảo, thời điểm cởi ra chỉ cần nhẹ nhàng xé là được.

Cho nên Vương Lục trong khoảnh khắc liền cảm thấy xúc cảm trên người có chút khác biệt, cùng lúc đó bốn đôi ma trảo kia gan to bằng trời đánh về phía mình.

“Vũ tử tử, lần trước chỉ chơi đùa chúng ta thôi, lần này chúng ta phải báo thù đấy.”

“Đúng vậy đúng vậy, người còn muốn nói với chúng ta, người có một đồ đệ nhỏ như thịt tươi có thể mặc cho chúng ta sắp xếp, nhưng hần thoát nhìn dễ nói chuyện, thủ Trinh Quán đến thật nghiêm mật a, một chút sơ hở cũng không có, bồi thường của người căn bản không thành lập nha.”

“Đúng vậy, lần này nhất định phải báo thù, chúng ta cũng luyện Linh Tê Nhất Chỉ, Vũ tử tử người an tâm hưởng thụ đi.”

Mắt thấy tình thế sắp sửa tiến vào hoàn cảnh không thể vãn hồi, Vương Lục gầm lên giận dữ: “Chờ một chút cho ta...”

Cùng lúc đó, kiếm khí Vô Tướng chống đỡ một tầng phòng hộ đầy bốn người ra, miễn cưỡng lắm mới bảo vệ được phòng tuyến.

“Vũ tử tử lại chơi xấu, nào có ai dùng Vô Tướng kiếm lúc này.”

“Không phải đã nói chỉ cho phép song tu dùng công phu quyết thắng bại sao? Muốn bảo vệ mình, phải thắng đối thủ trước một bước, ngươi... Nếu ngươi giống như lần trước, trong nháy mắt sẽ khiến bốn người chúng ta bất tỉnh, chúng ta sẽ triệt để chịu phục.”

“Nhưng lần này không dễ dàng như vậy đâu, vài năm không gặp, chúng ta cũng có cố gắng tu hành đấy.”

“Cho nên tới đây Vũ tử tử, lại phân thắng bại một lần nữa đi.”

Vương Lục chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh như muốn chảy ròng ròng, quyết thắng thua của em gái ngươi ah, mặc dù từ khi xuất đạo đến nay gã chưa từng sợ hãi khiêu chiến cái gì. Nhưng một trận chiến trước mắt này, gã thật sự không có cách nào không kinh sợ chứ... Nhất là nhìn bốn thiếu nữ kia vươn đến ngón tay thon dài linh hoạt, Vương Lục càng cảm thấy đau trướng một hồi. Đây chính là Linh Tê Nhất Chỉ? Sư phụ đại nhân a, năm đó người tạo ra nghiệp chương lớn đến cỡ nào a...

“Đợi đã, ta muốn nói, các ngươi nhận sai người...”

Vương Lục nói xong, mắt thấy che giấu thuật pháp Thiên Đạo Lan cũng coi như không tệ, liền dễ dàng giải trừ huyền thuật của mình.

“À, là ta mà.”

Bốn nàng Thiên Đạo Lan trợn mắt há hốc mồm.

“Đúng, là ngươi?”

Thấy bốn người dừng tay, Vương Lục khẽ thở phào nhẹ nhõm, gật đầu cười: “Bởi vì một số nguyên nhân đặc biệt, làm cho một khuôn mặt sư phụ... Nhưng mà Vương Lục ta chính là hàng thật giá thật, không phải Linh Tê Nhất Chỉ Vũ tử tử của các ngươi. Vừa rồi các ngươi cũng cảm nhận được Vô Tướng Kiếm của ta, có chút khác biệt với sư phụ ta.”

Vì để tránh bị các nàng cho rằng là Vương Vũ giả vờ từ chối, Vương Lục còn thêm vào vài câu giải thích. Nhưng mà đám người Thiên Đạo Lan căn bản là không chú ý đến.

“Là Vương Lục a...”

“Chúng ta muốn chết với ngươi!”

“Lâu như vậy không gặp ngươi vẫn đẹp trai như xưa a...”

“Không được, ta nhịn không được muốn song tu với ngươi.”

Vương Lục kinh ngạc khó hiểu: “Này, các ngươi làm rõ việc chọn người có được hay không, ta là người đứng đắn, không có Linh Tê nhất chỉ có thể hầu hạ các ngươi.”

Thiên Đạo quyển rũ cười nói: “Ngươi không có, chúng ta có mà.”

Lâm Côn thì nóng lòng muốn thử: “Hơn nữa ai nói ngươi không có? Nam nhân các ngươi chẳng phải trời sinh đã có Linh Tê chỉ một ngón tay sao.”

A, bị ngươi nói ngươi thành một chỉ khiến ta không vui chút nào.

Mà vào lúc này, đột nhiên Lý Thanh sứ nhỏ tuổi nhất kinh ngạc hỏi: “Nam nhân? Nơi này không phải chỉ có nữ nhân mới có thể vào hay sao?”

Đám người Thiên Đạo Lan cũng ngạc nhiên theo: “Đúng vậy, nơi này là tiên mộng của nữ nhân, Vương Lục ngươi vào bằng cách nào vậy?”

Linh cơ anh đào khẽ động: “Thì ra Vương Lục cũng là nữ nhân.”

Là em gái ngươi à...

“Ha ha thì càng tốt, tất cả mọi người đã là nữ nhân, chúng ta liền tới thẳng thấn gặp nhau đi.”

Điều kiện xúc phạm thẳng thấn gặp nhau của các ngươi cũng quá nhiều rồi chứ? Tác dụng duy nhất của quần áo đẹp đẽ của các ngươi là bị cởi ra sao? Chúng nó nếu có linh trí lời nói sẽ khóc a?

“Chúng ta sẽ cẩn thận dạy ngươi một ngón tay Linh Tê a.”

Mẹ nó, chỉ là một con tê giác mà còn lằm bằm không ngừng, có tin ta đào được kỹ thuật cơ bản là các người khóc cha gọi mẹ không?

Nhưng mắt thấy mấy người Âm Dương tông này đã tiến vào trạng thái cuồng nhiệt, đạo lý bình thường chỉ sợ không giải thích được, Vương Lục đành phải tề ra sát khí.

“Luu Ly, đến đây.”

“Ồ?”

Luu Ly Tiên ngỡ ngác ngác đứng bên cạnh theo lời đến gần, chỉ là mới vừa đến bên cạnh Vương Lục, liền bị Vương Lục một tay ôm lấy.

“Xin lỗi các vị, bây giờ ta là người Nữ lang.”

“Hà?”

Tứ nữ cùng hô lên, sau đó không thể tưởng tượng nổi nhìn Luu Ly Tiên đồng dạng kinh ngạc không thôi.

“Nàng, nàng là bạn gái của người? Không đúng, người thế mà lại biết bạn bé?”

Vương Lục nhất thời khó chịu: “Chẳng lẽ ta nên chơi trai cùng?”

Vừa dứt lời, đã thấy anh đào hơi nghiêng đầu nói: “Nghe nói trước đây chàng và Vạn Pháp Tiên môn Hải Vân Phàm...”

“Mẹ kiếp, đây là bát quái ở đâu ra?”

“Là Vũ tử tử nói với chúng ta nha, tử ấy còn nói năm đó dựa vào việc viết hai người các người kiếm được không ít tiền đấy.”

Đờ mờ Vương Vũ

“... Tóm lại.” Vương Lục hít một hơi thật sâu, đè nén lửa giận của mình. “Ta là nam nhân bình thường mà trung trinh, sẽ không làm có lỗi với bạn gái đâu.”

Lâm Côn bữu môi một cái, có phần không phục nói: “Nàng ta có cái gì tốt chứ... Mặc dù thiên phú tu vi đều cao hơn chúng ta, mặt cũng xinh đẹp, nhưng nàng nhìn thì hoàn toàn không

hiểu chuyện nam nữ, người căn bản không có khả năng hầu hạ được.”

Thiên Đạo Lan cũng nói: “Đúng vậy, thứ quan trọng nhất của phụ nữ là nội mị... Ô không đúng, là nội dung.”

Lưu Ly Tiên tò mò hỏi: “Su huynh, nội tình thế nào?”

Vương Lục vỗ đầu của nàng: “Đừng nghĩ nhiều như vậy, đây không phải chuyện chỉ số thông minh người nên suy nghĩ.”

“Dạ.”

Sau đó Vương Lục thở dài, giải thích với đám người Thiên Đạo Lan: “Không sai, với tính cách này của nàng, cho dù sống thêm một trăm năm nữa cũng không thể đánh đồng với các người được, nhưng mà...”

Nói xong, hất giơ ngón tay, cởi bỏ áo trước ngực Lưu Ly Tiên.

“À có ngực a.”

...

Khi khe rãnh hoàn mỹ không tỳ vết của Lưu Ly Tiên xuất hiện trước mắt, các thiếu nữ Âm Dương tông biết mình đã thất bại.

Chỉ xét riêng kích cỡ, bộ ngực Lưu Ly Tiên tựa hồ cũng không tính là đặc biệt khoa trương, số lượng chén Đinh Mang vào trong Cửu Châu Đại Lục ngàn dặm chọn một còn không được, so với những ma nhân kia càng không bằng, nhưng cái gọi là từ bên ngoài xem náo nhiệt, nội hành xem môn đạo. Đối với nhân sĩ chuyên nghiệp của Âm Dương Tông mà nói, chỗ bất phàm của Lưu Ly Tiên vừa nhìn là biết ngay.

Năng lực thâm mỹ của tu sĩ hoàn toàn không cùng một cấp độ với người thường. Bởi vì đại bộ phận tu sĩ Trúc Cơ Kỳ có thể bắt tay vào cải tạo thân thể, Ngũ Thốn biến thân Cửu Xích Hán cũng không nói chơi, huông chi là chinh dung mạo... Nhưng chính bởi vì cải tạo kỹ thuật mạnh mẽ, tiêu chuẩn thâm mỹ tương ứng cũng sẽ trở nên nghiêm khắc hơn. Trừ bỏ càng thêm trọng chi tiết, đến Hư Đan chi tiết, ngoài ra..., Cảnh giới Kim Đan trở lên, một tu sĩ đẹp xấu, còn có một mục tiêu tỷ thí trọng yếu là trong ngoài phù hợp, nếu không có nội lực chèo chống, đơn thuần cải tạo thân thể chỉ là vẻ ngoài hư ảo mà thôi.

Mà ở phương diện này, Lưu Ly Tiên tu hành Kiếm Tâm Thông Minh hầu như không ai có thể sánh bằng, Thiên Đạo Trần Trần giơ tay lên ngực tự hỏi, cho dù là các sư tỷ thuần thực tinh mỹ trong Âm Dương Tông, cũng ít nhất phải đến cấp Nguyên Anh mới có thể đạt trình độ như Lưu Ly Tiên hiện tại... Vương Lục lấy ra khoe khoang đúng là một đại sát khí không gì sánh kịp.

Có lẽ kỹ xảo Lưu Ly Tiên thuần khiết tựa như giấy trắng, nhưng không chịu nổi điều kiện cứng rắn của người ta.

Đạo lý này giống như: Ngự hương, vị bếp nấu ăn đắt nhất cũng bán không tới một trăm lượng bạc, nhưng một tay gấu vừa mới từ trong thâm sơn săn được, giá trị sinh ra cũng đã trên trăm lượng.

Tổ chất đám người Thiên Đạo Lan đều không tầm thường, đáng tiếc các nàng gặp Lưu Ly Tiên.

“Ai, nhận thua đi.” Thiên Đạo Lan hứng thú rãi rời mặc quần áo của mình vào.

Các thiếu nữ còn lại cũng cảm thấy không cam lòng, không muốn cúi đầu.

Sau khi dựa vào hung khí của Lưu Ly Tiên trấn áp cục diện, mấy người trở lại trong phòng, cuối cùng có thể nói chuyện bình thường.

Sau một thời gian hàn huyên ngắn ngủi, mọi người đều tiến vào vấn đề chính.

“Vương lục sư huynh, ngươi vào bằng cách nào vậy?” Lâm Côn sốt sắng hỏi: “Nhóm tiên mộng này không phải chỉ giới hạn nữ tử tiến vào thôi sao? Là bởi vì ngươi có quyền hạn đặc thù gì đó sao?”

Vương Lục thở dài: “Ta cũng muốn biết vì sao, bản thân ta hoàn toàn không hiểu.”

Sau đó, hắn kể đơn giản chuyện xảy ra ở lối vào, nhưng đám người Thiên Đạo Lan nghe xong lại chỉ nhíu mày, căn bản không nghĩ ra được nguyên nhân.

Một lát sau, Thiên Đạo Lan đột nhiên nhớ tới một chuyện: “Đúng rồi, các ngươi còn nhớ cây sáo không? Coi như nàng dùng thân thể không phải nữ tử tiến vào trong quần tiên mộng này.

Đám người anh đào bừng tỉnh: “Không sai, thường địch cũng đeo...”

Vương Lục tò mò: “Thường Địch?”

Thiên Đạo Lan giải thích: “Ừm, cũng là đệ tử Âm Dương tông ta, chẳng qua là đến từ chi nhánh... Tuy nội tâm nàng là nữ tử, nhưng thân thể lại là nam nhân.”

“Ồ, không phải nói nam thân nữ tâm không tính sao?”

“Thường Địch trước kia là nữ nhân hàng thật giá thật a, chỉ là lúc tu hành Nghịch Âm Dương vô ý tẩu hỏa nhập ma, cho nên biến thành thân thể nam nhân, kết quả là quần tiên mộng vẫn

thừa nhận thân phận nữ tử của nàng. Về sau các trưởng lão phân tích, có lẽ chỉ cần người từng là nữ nhân thiên nhiên – không hơn không kém – Cho dù bây giờ không phải là có thể tính được, cho nên Vương lục sư huynh người có thể hay không cũng là tình huống tương tự, chỉ là chính người nhớ không rõ...”

“Tuyệt đối sẽ không có chuyện “Vương Lục chém đinh chặt sắt.”

Nói giỡn, từ khi sinh ra đến bây giờ, mỗi một sự kiện hẳn đều nhớ kỹ, mà trong đó tuyệt đối không bao gồm ký ức điên đảo giới tính, hẳn từ khi sinh ra đã là nam nhân hàng thật giá thật, tuyệt đối không có sai lầm.

Ồ? Từ khi sinh ra đến nay, đây đã là lạ rồi, cuộc đời ta rốt cuộc từ lúc nào tính ra nhỉ? Trên lý thuyết thì đoạn thời gian thương nhân Âu Dương thương kia cũng là một phần của cuộc đời ta đúng không? Bao gồm hồn phách phiêu linh đến khi xuyên qua thời gian xuyên qua ba ngàn đại thế giới., Đều có thể xem như một phần cuộc sống của ta. Chẳng lẽ trong đó xảy ra vấn đề gì? Nhưng Âu Dương Thương là hàng thật giá thật, điểm này không sai, chẳng lẽ là đoạn thời gian hồn phách xuyên không kia...

Nói đến... Cái này quả thật là một cái án khó. Bởi vì Vương Lục cũng không hoàn toàn nắm giữ ký ức quá khứ. Về đoạn ký ức phiêu linh xuyên qua ba ngàn đại thế giới kia, chỉ giữ lại rất nhiều mảnh vỡ, nhưng trong đó thủy chung không bao gồm một phần tự nhận thức của mình.

Nói cách khác, Vương Lục cũng không thể nào phán đoán được trong khoảng thời gian đó, gã đã tồn tại như thế nào. Cho nên, cũng không thể loại trừ khả năng gã từng làm nữ nhân tồn tại.

Mà vừa nghĩ tới những năm qua mình xuyên không vậy mà xuyên không thành một muội tử, Vương Lục liền cảm thấy chuyện thế gian khốn kiếp này cùng lắm cũng chỉ vậy mà thôi.

Không đúng không, suy luận này có vấn đề sở dĩ có thể tiến vào quân tiên mộng này nhất định là có lý do khác.

“... thay đổi đề tài đi.” Vương Lục thở dài, thuận miệng hỏi. “Lúc trước dùng khăn lụa Thiên Tầm, sau này có giám định kết quả không?”

Mấy năm trước, sau khi hấn lần đầu tiên trải qua một cảnh tượng giống như xuyên qua thời không, thì Thiên Tầm Cận biến thành chứng minh thời không có chứng cứ chứng thực sự tồn tại điểm mâu chốt, chỉ tiếc mấy năm qua Âm Dương tông vẫn luôn không tìm ra được đáp án đáng tin cậy. Cho đến ngày nay, xuyên qua thời không vẫn là bí ẩn của quần tiên mộ, nhưng đã có không ít người quên mất Phương Ti Cận rồi.

Mà nói đến khăn lụa Thiên Tầm, sắc mặt Thiên Đạo Lan lộ vẻ khó xử: “Mấy năm nay, bói toán lục tục có kết quả, nhưng chỗ mâu thuẫn giữa đôi bên rất nhiều, các trưởng lão tốn rất nhiều công sức xử lý, nhưng kết quả vẫn rất mơ hồ.”

Vương Lục nói: “Nếu loại bỏ tất cả con người làm chủ quan phán đoán phân nửa, thì chỉ xem kết quả bốc quẻ thì sao?”

Thiên Đạo Lan nói: “Khăn lụa Thiên Tầm đó đúng là một trong những bộ đồ của Nghê Thường Y.”

Vương Lục gật gật đầu: “Tiếp tục.”

“Nhưng nó không giống như là bộ phận bị mất của chúng ta, bởi vì nhân quả dính phải trên khăn lụa này cùng Âm Dương tông thật sự quá thừa thốt, giống như là mới chế tạo ra, chưa từng có người sử dụng qua. Nhưng theo lý thuyết thì trước khi nó bị mất hẳn nó đã được sử dụng trong một đoạn thời gian rất dài rồi.”

“Các ngươi có chứng cứ chính xác để chứng minh điều này không? Cái khăn lụa Thiên Tầm đã được Âm Dương tông sử dụng trước khi mất đi thật à?”

“Điều này rất khó, đoạn lịch sử đó sinh ra từ rất lâu trước kia, văn tự ghi lại cũng đã rất mơ hồ, nhưng chắc hẳn là dùng qua rồi, khó được chế tạo ra một bộ pháp bảo lại không sử dụng, cái này nói không thông a.”

Vương Lục nhắm mắt suy nghĩ một hồi, mở mắt nói ra:

“Ngươi xem có khả năng hay không, Nghê Thường Vũ Y các ngươi khi mới chế tạo ra đã bị mất đi một kiện trong đó, chỉ là lúc ấy bị các tổ tiên các ngươi chế tác hàng nhái hoặc là cách

thức tương tự che giấu, đồng thời chính phẩm bị thu vào trong quần tiên mộ, sau đó lấy phân thưởng đặt vào trong tay hậu nhân Âm Dương tông.”

Thiên Đạo Lan nghe vậy khẽ giật mình: “Chuyện này, nếu không suy xét nhiều điều kiện giả thiết của ngươi như vậy, dường như cũng giải thích rất rõ ràng, dù sao ghi chép lịch sử thời đại mặt pháp trước đây thực sự quá mơ hồ, ngươi nói thế nào cũng được. Nhưng vấn đề là vì sao chí bảo của môn phái chúng ta rơi vào trong quần tiên mộ?”

“Đúng vậy a, tại sao vậy?” Vương Lục cười hỏi ngược lại một câu, trong lòng đã mơ hồ có suy đoán, lại không nói thêm nữa.

“Các ngươi ở đây tiến triển thế nào rồi?”

Thiên Đạo lan lập tức kê khổ nói: “Nào có tiến triển gì chứ, còn không phải là cho người ta làm tạp vụ, chỉ là chút ít nhiệm vụ nhỏ lông gà vỏ tỏi, ban thưởng không nhiều, tốn sức cũng không ít.”

Wương Lục hỏi: “Vậy mấy người các ngươi còn ở đây xây dựng trạch viện, chẳng lẽ dự định sống ở Trường Khuynh Thành này, mỗi ngày làm việc vất cho Lý Yên hay sao?”

Thiên Đạo Lan nói: “Chúng ta cũng là không có biện pháp, ở nhân gian trên trời, mấy người chúng ta thuộc hắc hộ... Dựa theo quy củ nơi này, trừ phi là Kim Đan chân nhân, nếu không thân là hắc hộ sẽ có rất nhiều bất tiện. Lý Yên kia ngược lại nói chuyện rất tốt, muốn chúng ta ở chỗ này làm chút việc vất cho nàng, nàng sẽ làm tốt thân phận cho chúng ta. Ài, Vương Lục sư huynh ngươi nếu cũng làm nhiệm vụ ở Trường Khuynh Thành này, nhất định phải giúp chúng ta nha.”

Wương Lục áy náy cười: “Thật đáng tiếc, ta sắp rời thành Trường Khuynh. Đối với ta mà nói, một thành thị cấp Kim Đan thật sự có chút thiếu hiệu suất. Tuy nhiên trước khi đi, ta có thể nói giúp ngươi chuyện này với Lý Yên Yên, xem xem có thể mau chóng xác nhận cho mấy người các ngươi được không.”

“Wương lục sư huynh quả nhiên là tốt nhất” Lâm Côn kinh hỉ chạy tới, chỉ là quần áo trên người vừa chớp mắt liền ít đi vài kiện, lộ ra mảng lớn da thịt trắng nõn.

Vương Lục lùi lại một bước, bình tĩnh tránh qua.

Thiên Đạo Lan thì ôn nhu nói: “Lần từ biệt này, không biết tới năm tháng nào chúng ta mới có thể gặp lại nhau, không định lưu lại chút hồi ức sao?”

“Tích pháo đánh không rõ ràng lắm, vẫn là miễn đi.”

“Nhưng mà... chúng ta sẽ nhớ người.” Lý Thanh sứ nhẹ giọng nói.

“Đúng thế, người cũng thế, Vũ tử tử cũng thế, từ biệt một lần rồi sẽ không còn gặp lại người nữa, ngay cả thư cũng càng ngày càng ít, chúng ta... thật sự rất khổ sở mà.”

Mắt thấy mấy tiểu cô nương này trong khi nói chuyện bỗng nhiên khóc, Vương Lục cũng lười so đo các nàng là đang diễn trò hay là nghiêm túc, vội vàng tề ra một đại sát khí khác.

“Các người chỉ muốn lưu lại hồi ức để điều khiển cô đơn lạnh lẽo, vậy dùng cái này đi.”

Hắn đưa tay vào túi trữ vật, lấy ra một chồng Lục Ảnh Tinh Thạch thật dày. Trong đó, hình ảnh sự phụ Vương Vũ Xuân Quang đại tiết đầu đầu cũng có.

“Những thứ này tặng các người, chúc Linh Tê các người luyện một chỉ vui vẻ.”

Sau khi tạm biệt mấy vị sư muội Âm Dương Tông, Vương Lục lại đi một chuyến đến miếu Thương Thiên Thần, Lý Yên quả nhiên là dễ nói chuyện, rất nhanh đã đồng ý giải quyết vấn đề thân phận cho bọn người Thiên Đạo Lan.

Sau đó Vương Lục trực tiếp rời khỏi Trường Khuynh Thành, ngự kiếm bay về hướng Triều Thiên Cung.

Triều đình là thành thị có quy mô lớn nhất trong vòng mấy ngàn dặm, cũng là một trong những cứ điểm quan trọng kinh doanh nhiều năm ở Thương Thiên thần miếu. Thủ lĩnh thần miếu là lê Thiên Vô Nguyệt, tại Thương Thiên thần miếu cửu vị trung vị bậc thứ bảy, đã tiến vào danh sách cao tầng, là bá chủ một phương.

Căn cứ vào tin tức nói chuyện với Lý Yên trên bàn rượu, Vô Nguyệt rất có thể là cao thủ cấp Hóa Thần, đối với người vừa

mới ở kim đan trung phẩm ổn định mà nói thì đẳng cấp có chút không hợp thói thường.

Nhưng cấp bậc không cao mới có ý tứ không phải chứ?

...

“Đây chính là Triều Thiên cung a... Không hổ là thành vườn vàng mận, đã có vài phần khí thế của ma vương bức tường.”

Đứng ở ngoài Triều Thiên cung, Vương Lục cảm khái xuất phát từ đáy lòng đối với Triều Thiên cung, một trong thập đại thành của thế gian này.

Triều đình Thiên Cung quy mô cực lớn, từ bên ngoài thành bao vây đến trung tâm thành, phóng thích ra hơn một nửa đường ít nhất hơn trăm dặm, dân cư tụ tập lại lấy ngàn vạn để tính, là thành thị cỡ lớn số một số hai phụ cận, nhưng mà hạch tâm của Triều Thiên Cung lại là tòa thành lơ lửng bán kính không quá ba dặm., Tòa thành kia được xây dựng trên bầu trời chính giữa thành thị, tên là Nguyệt Đô. Mỗi khi màn đêm buông xuống, trăng đều tụ lại ánh trăng trong phạm vi của triều đình, khiến trong thành không thể thấy được nửa điểm ánh trăng, mà đây là vì miếu chủ Thương Thần của địa phương Thiên Cung, mận nỡ của trời không trăng.

Nàng tên là Vô Nguyệt, cho nên không hy vọng người thuộc hạ vào ban đêm nhìn thấy ánh trăng, logic và đơn giản, cũng khiến cho Vương Lục đối với lần gặp mặt này có một sự mong đợi bi quan.

Sau khi ở nhân gian trên trời một thời gian ngắn, khiến cho nàng có nhận thức tỉ mỉ về nơi này, dưới cái nhìn của hẳn, miếu Thương Thiên Thần này chính là bá chủ không thể nghi ngờ., Nhưng lại xuất phát từ đủ loại suy nghĩ, cũng không khiến địa vị bá chủ này rõ ràng hóa giải. Ví dụ như mỗi thành thị trên trời trần gian đều có thành chủ phụ trách, mà người phụ trách thường không thể kiêm nhiệm với chủ nhân của thần miếu, ví dụ như cung chủ triều đình không phải là Vô Nguyệt.

Nhưng mà vấn đề này liền đến, một thành thị vừa có thành chủ lại có miếu Thương Thiên Thần, như vậy rốt cuộc là ai định đoạt?

Đáp án dĩ nhiên là Thương Thiên thần miếu, cho dù thống trị thành thị trên danh nghĩa là thành chủ, nhưng miếu Thương Thiên lại có quyền tiết chế thành chủ, hơn nữa lúc cần thiết có

thể tham dự vào những việc trọng đại trong quá trình quản lý thành thị. Mà thứ duy trì được kết cấu thống trị một cách đặc biệt này chính là võ lực tuyệt đối của miếu Thương Thiên. Cung chủ của triều đình là cao thủ cấp Nguyên Anh, nhưng gay go là Hóa Thần chân nhân, muốn để cung chủ nói chuyện lớn hơn Vô Nguyệt, nói dễ vậy sao được?

Đương nhiên, trên trời đất diện tích nhân khẩu rất nhiều, sự tình luôn có trường hợp đặc biệt, tỷ như Lý An khuynh thành không thích tham gia vào phạm vụ, thành thị quản lý hoàn toàn cho thành chủ, nàng chỉ tiêu diêu tự tại ở trong thần miếu —— trên thực tế đây mới là ý định của miếu Thương Thiên, thần chức nhân viên chỉ cần hầu hạ trời xanh, cũng quản lý tốt bản thân tu hành là đủ rồi, chuyện thế tục sẽ thuộc về thế tục.

Nhưng đạo lý này tại triều Thiên cung hiển nhiên là không thể thực hiện được, tháng che khuất bầu trời đã thể hiện được sự cường thế tuyệt đối của miếu Thương Thiên thần. Phải biết rằng ở dưới ánh trăng, đó là phủ đệ cung chủ triều đình, đừng nói ban đêm không thấy ánh trăng, ban ngày ngay cả ánh mặt trời cũng bị che khuất, căn bản là cùng hình cùng bị dẫm dưới chân, phong cách hành sự của Vô Nguyệt cũng có thể thấy được.

Nói chuyện với người như vậy, quả thực là một môn nghệ thuật. Cho nên Vương Lục đã nghiên cứu tương đối sớm, chẳng những đi đường vòng một chuyến đến Thương Thiên thành, còn cẩn thận chuẩn bị mấy phân lễ vật. Gã hi vọng những thứ này có thể để cho gã đạt được thứ mình muốn.

Vị Hậu Thiên Vô Nguyệt này từng là mãnh tướng chém giết ở tiền tuyến chiến tranh dưới hạ giới, tự tay chém giết không dưới mấy trăm tướng lĩnh Hỗn Độn, càng không tiếc thân mình mạo hiểm trong lúc nguy nan, hi sinh nửa thân thể làm vỡ nát một thông đạo hạ giới vĩnh viễn, lúc này mới được miếu Thương Thiên phá lệ đề bạt., Trở thành chủ nhân chân chính của triều đình, hơn nữa trấn cư vĩnh viễn ở đây, hình dáng như Phiên vương. Người như vậy vô luận ở phương diện khác biểu hiện bá đạo đến mức không chịu nổi, chí ít liên quan đến Hỗn Độn hạ giới cùng với đề tài chiến tranh, nàng là chuyên gia không thể nghi ngờ, mà Vương Lục vừa lúc có rất nhiều vấn đề về Hỗn Độn hạ giới muốn thỉnh giáo.

Lần trước trên yến hội của Lý Yên, Vương Lục có quá nhiều ý nghĩ cùng nghi hoặc.

Sau khi vào thành, dựa vào thư giới thiệu của Lý Yên, Vương Lục và Lưu Ly Tiên rất nhanh đã bị thủ vệ của Nguyệt Đô dẫn vào trong Nguyệt Đô, nhưng không có tháng nào tiếp đón bọn họ ngay lập tức. Vệ binh dẫn bọn họ vào một phòng nghỉ, mà trong phòng nghỉ đã có không dưới một trăm người đang chờ, phòng nghỉ rộng rãi có vẻ chen chúc không chịu nổi, Vương Lục và Lưu Ly Tiên thậm chí ngay cả chỗ ngồi cũng không tìm được.

“... Thật không hổ là Nguyệt Đô a.” Vương Lục nhẹ giọng cảm khái. Ở chỗ này chờ đợi khách nhân đến bái phỏng Vô Nguyệt, hoặc là xuất phát từ việc công hoặc là xuất phát từ việc tư. Mà những người này tu vi phần lớn không thấp, cấp bậc Kim Đan cũng có hơn hai mươi người, ngay cả Nguyên Anh cũng có hai Nguyên Anh., Mặc dù chỉ là Nguyên Anh gà mờ vừa mới vượt qua ngưỡng cửa, nhưng tốt xấu gì cũng là Nguyên Anh, hiện giờ vẫn bị an bài chen chúc trong phòng nghỉ nhỏ hẹp này như thường, có thể thấy được Nguyệt Đô rất bận rộn. Mà trước khi tiến vào Nguyệt Đô, Vương Lục đã từng dùng nguyên thần cảm giác Nguyệt Đô ở phủ thành chủ Triều Thiên Cung phía dưới, nhân khí thừa thốt đáng thương.

“Các người cũng tới bái kiến Vô Nguyệt đại nhân?”

Vương Lục và Lưu Ly Tiên vừa đứng vững, liền nghe bên cạnh có người bắt chuyện.

“Ừm.” Vương Lục gật đầu.

“Các người từ đâu tới vậy? Ta là áo nhật tăng lữ vân du của Tú Vân Sơn Thần miếu.”

Vương Lục quay đầu lại, nhìn thấy một vị thiếu nữ cười xán lạn, nhưng quần áo càng thêm xán lạn. Nàng ta mặc một bộ áo ngắn vải thô, phối hợp với quần dài xoắn xoắn, trên quần áo giống như là một miếng vá, rậm rạp chằng chịt giống như cối xay khắc vậy. Nàng ta vốn ăn mặc giống như dân chúng bản hàn hơn nữa, nhưng trên người nàng ta mỗi một miếng vá đều óng ánh hào quang, chẳng lẽ là do Ngũ Tinh Linh Ti bện thành vải quý giá.

Loại hạt vá hoa lệ này thật lòng hiếm thấy. Dù là ở Cửu Châu Đại Lục cũng hiếm có loại trù tính này. Vương Lục thấy mà tò mò, không khỏi xuất thần.

Hoa khinh sam hì hì cười: “Đẹp không? Ta thiết kế, lần này tới bãi kiến Vô Nguyệt đại nhân, chính là hi vọng nàng có thể phê chuẩn ta phổ biến bộ quần áo này.”

Vương Lục không khỏi hỏi: “Tại sao phải phổ biến chuyện này?”

“Bởi vì thiết kế ban đầu thực sự không thể hấp dẫn người ta.” Hoa Khinh sam bất đắc dĩ thở dài, lại lấy ra một bộ quần áo, cũng là vải thô quần áo, đầy ắp vá, lộ ra vô cùng bần hàn.

“Dựa theo quy định ban đầu của miếu Thương Thiên thần, tăng lữ vân du chúng ta phụ trách hành tẩu ở thế tục, hóa duyên ban bố đại đạo. Mà trong lúc đó chế phục tiêu chuẩn của chúng ta chính là như vậy, ý định của nó là để tăng lữ vân du trong quá trình vân du., Có thể thể hiện gió tốt ở miếu Thương Thiên thần, càng khiến nhiều người ôm lòng tin đối với chúng ta. Nhưng bây giờ người ta thấy cách ăn mặc của người keo kiệt như vậy, tránh cũng sợ không kịp a... Tăng nhân vân du nhiều nơi càng quá đáng, ngay cả vệ sinh cá nhân cũng không để ý đến, thanh danh miếu Thương Thiên thần đều không còn nữa rồi...”

Vương Lục nghĩ thầm, đám tăng lữ vân du đeo bạc nên lấy bần khổ thị nhân này mặc áo vàng đeo bạc mới là thật sự hoại thanh danh được... Bất quá nhớ tới Nguyệt Đô che khuất bầu trời này, chỉ là một chút bổ đỉnh màu vàng thì tính là gì?

“Kỳ thật người phía dưới đã phản ứng lại với bên trên rất nhiều lần rồi, hy vọng có thể thay đổi quy tắc trong quá khứ một chút, nhưng bên trên một mực không chịu đáp ứng, nói đây là một mệnh lệnh căn bản đã vi phạm miếu Thương Thiên, cho nên đành phải dựa vào người bên dưới chúng ta nghĩ biện pháp cải tạo mới thôi., Đây chính là kết quả mới của ta.” Hoa Khinh sam vô cùng tự hào ưỡn ngực, “Tuy biểu hiện khác với bản đồ tiêu chuẩn, nhưng hoàn toàn không vi phạm văn tự, dù sao trong thẻ Thương Thiên chỉ quy định chất liệu của quần áo, lại không viết rõ ràng chất liệu cần dùng chất liệu gì. Tin

rằng nếu có thể thử ở bố cục triều Thiên Cung, nhất định sẽ rất được hoan nghênh...”

“... chúc người may mắn.”

“Khà khà.” Hoa Bạc sam cười cười, “Nói tới ta đây còn mấy bộ thử làm, người có cần không? Ta thấy tu vi của người khí chất không tầm thường, hẳn cũng là người phụ trách Thần miếu nào đó đúng không?”

Nói xong quần áo thanh thúy bắt đầu chào hàng sản phẩm nhà mình, Vương Lục Kính cảm tạ không quen.

Tuy nhiên trải qua lần đối thoại này, Vương Lục lại càng cảm thấy Thương Thiên Thần miếu này tựa hồ cùng với tổ chức nào đó trong ấn tượng của mình vô cùng tương tự. Đương nhiên cái này cũng không phải vấn đề gì, dù sao mình cũng không phải cư dân bản địa, không cần quan tâm đến kết cấu chính trị của người ta. Vấn đề là, chuyến đi này của mình xem như là đến để cầu học vấn đạo., Nhưng trước mắt xem ra, trong số những người bái phỏng Vô Nguyệt, người cầu đạo là ít, cầu chính sách chiếm đa số, bản thân và đám người này ở cùng một chỗ cũng không phải chuyện tốt.

Hơn nữa một cái miếu thờ Thương Thiên Thần chính trị cao độ hóa, chỉ sợ đã sớm không còn hứng thú với mấy chuyện như cầu học vấn nữa rồi. Lý Yên Không biết đã có giao tình từ bao nhiêu năm trước với Vô Nguyệt, còn tưởng rằng người ta là tu sĩ một lòng hướng về Tiên Đạo, nhưng lại không muốn thương hải tang điền a...

Nghĩ tới đây, Vương Lục thậm chí cân nhắc từ bỏ tuyến đường này, dù sao Thiên Nam nhân gian rất lớn, chưa chắc chỉ có một mạch cảnh của Lý Yên — Vô Nguyệt. Nhưng vào lúc này, cửa phòng nghỉ đột nhiên mở ra, một thiếu nữ mặc váy dài màu trắng đẹp dễ quý giá, vẻ mặt lạnh lùng đẩy cửa tiến vào, nhìn về phía Vương Lục.

“Vô Nguyệt đại nhân gọi các người tới.”

“Chúng ta?” Vương Lục hơi kinh ngạc.

Những người khác cũng khiếp sợ, tên này vậy mà lại chen ngang với Vô Nguyệt đại nhân? Rốt cuộc các nàng có quan hệ gì với Vô Nguyệt đại nhân? Phải biết rằng ở đây có hai

Nguyên Anh chân nhân vẫn còn đang kiên nhẫn xếp hàng — trên lý thuyết sắp xếp đến các nàng là cách đây ba ngày, mà thời gian chờ đợi người mới tới ít nhất là một tuần trở lên. Nàng dựa vào cái gì?

Đáng tiếc cô gái áo trắng kia đã mất kiên nhẫn nhíu mày: “Nhanh lên, thời gian của Vô Nguyệt đại nhân rất quý giá.”

Dưới sự dẫn dắt của người hầu, Vương Lục rời khỏi phòng nghỉ, thâm nhập đến vị trí trung tâm của Nguyệt Đô, chỉ là đi theo thị nữ không bao lâu, Vương Lục liền cảm thấy có chút không đúng, bởi vì phòng tiếp khách đã sớm đi qua, nhưng thị nữ vẫn còn tiếp tục đi tới.

“Ồ, không phải là gặp mặt trong phòng khách sao?”

Thị nữ áo trắng quay đầu lại trừng Vương Lục một cái: “Câm miệng ngoan ngoãn đi theo là được.”

Vương Lục không khỏi cảm khái: “Con chó nhà hung ác thật.”

“Ngươi?” Trên trán thị nữ áo trắng nổi đầy gân xanh, sát khí lộ ra ngoài.

Vương Lục không chút khách khí, từ trên cao nhìn xuống nàng: “Chặc chặc, một đen hai vàng ba hoa bốn trắng. Những thứ thấp nhất không hiểu lễ nghi cũng coi như hợp tình hợp lý đi.”

Thị nữ áo trắng trừng Vương Lục rất lâu, nhưng cuối cùng lại khó khăn lắm mới nuốt cơn tức giận này xuống: “Cẩn thận nói năng cẩn thận, nơi này là chỗ ở của Dương Thiên đại nhân. Chưa cho phép bất cứ kẻ nào được tùy ý mở miệng nói chuyện.”

Sau đó, nàng liền bước nhanh đi tới, đi trước dẫn đường. Qua một hồi đã tiến nhập phạm vi nơi ở của Nguyệt Đô Vô Nguyệt bản thân, vì thế Vương Lục ý thức được, địa điểm mà Vô Nguyệt chọn làm hội khách là phòng ngủ của nàng.

... Xem ra Lý Yên cùng nàng có giao tình thật sâu đậm a, chỉ cần một phong thư giới thiệu là có thể khiến cho Vô Nguyệt gặp nhau tính chất cá nhân rồi.

Không bao lâu sau, thị nữ áo trắng đưa Vương Lục đến trước cửa phòng ngủ. Hai vị thị nữ áo đen mở ra, vì vậy Vương Lục

rốt cục nhìn thấy Lãnh Thiên Vô Nguyệt đại nhân nổi tiếng đã
lâu.

Một cái xác người đã thành xương trắng nửa người.

...

Trong phòng ngủ, một nữ tử nửa mặt là người, nửa mặt khô lâu đang khoanh chân ngồi trên giường.

Vị trí thứ bảy trong chín vị trí thượng vị của chùa Thương Thiên, có cường giả uy danh không ai dám lớn tiếng ở trên trời, thống trị thực tế mấy ngàn vạn người trong triều đình... Trong dự đoán của Vương Lục, đây là một tên bá vương khí phách ngút trời, nhưng mà cảnh tượng trước mắt lại là một vị bá vương hiền ngang., Nhưng lại tạo thành sự hoàn toàn trái ngược mong muốn với Vô Nguyệt. Trong truyền thuyết về Vô Nguyệt đều có nhắc tới thương tổn mà nàng phải chịu trong cuộc chiến hỗn độn chung thân không thể chữa khỏi, vốn tưởng rằng chỉ là chút vết sẹo bắt mắt, là huy chương của Phiên Vương để khoe võ công, nhưng không ngờ Vô Nguyệt làm việc này thật đúng là triệt để, cái gọi là hi sinh nửa bên nhục thân, đúng là ý tứ chữ.

Nửa người phải của Vô Nguyệt là thân thể hoàn hảo, nửa người trái lại là khô lâu xương trắng, thân thể được quần áo che chắn, nhưng đầu lại lộ ra bên ngoài. Mắt phải của Vô Nguyệt vẫn còn nguyên vẹn, bên trong hốc mắt bên trái lại lóe lên điểm sáng đỏ sậm, tình hình cực kỳ kinh khủng, chỉ cần bộ dạng tôn vinh này đã hoàn toàn nằm ngoài ý liệu của nàng rồi.

Mà đối với Vương Lục mà nói, tất cả tình huống bên ngoài đều là tin xấu. Đối phương là Hóa Thần chân nhân thân kinh bách chiến, trên lý luận về một thân huyền thuật của mình chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra. Cho dù trên bản chất nàng chỉ là tạo vật ở cảnh giới tiên mộng., So với bài hóa thân thì không bằng, nhưng dù sao cũng là hóa thân. Trước khi tới đây, trong túi trữ vật có kết hợp với một ít nguyên liệu quý hiếm còn sót lại., Cộng thêm đạo cụ được trao đổi với giá cao ở Thương Thiên thành đã được thay đổi một lần cường hóa ảo thuật, nhưng có thể giấu giếm được sự cường hóa trên diện rộng của Hóa Thần Chân Nhân hay không thì vẫn chưa biết. Nếu không có thư phong của Lý Yên, Vương Lục cũng không tùy tiện tới đây. Nhưng tất cả cơ bản đều được lập trên quy hoạch quy

hoạch tinh vi, nếu xuất hiện tình huống ngoài dự liệu... thì có thể khảo nghiệm tùy cơ ứng biến rồi.

Đương nhiên loại năng lực này Vương Lục cũng có đủ, cho nên hần thản nhiên vào nhà, tươi cười đón chào.

Còn nghênh đón hần là tiếng cười sang sảng của Vô Nguyệt.

“Các người chính là hai tiểu gia hỏa mà Lý Yên giới thiệu? Ha ha, mau tới ngồi xuống.”

Tư thế thân thiết như thế càng là ngoài ý liệu, Vương Lục thậm chí đang suy nghĩ chẳng lẽ trong phòng ngủ này có chuyên viên tuyên truyền của nàng ở thần miếu Triều Thiên cung sao? Chỉ cần ghi chép lại cuộc đối thoại trong phòng ngủ, ngày mai sẽ có thể đăng bài lên làm: Đổ Thiên đại nhân đích thân đến gặp quần chúng đông bàn, để triển lãm sự bình dị của Dương Thiên đại nhân.

Nhưng hiển nhiên trong phòng ngủ của Vô Nguyệt sẽ không có người nhàn hạ, kể cả là thị nữ áo đen có danh sách cao cấp nhất cũng chỉ có thể chờ ở ngoài cửa, hiển nhiên là vô cùng bí mật gặp mặt rồi.

“Không cần câu thúc.” Vô Nguyệt đợi Vương Lục và Lưu Ly Tiên ngồi xuống bô đoàn, sau đó mở miệng nói: “Ta đã từng có giao tình sống chết với Lý Yên, tuy gần đây đã vài chục năm chưa gặp mặt, nhưng ta vẫn nhớ rõ ân tình của nàng.

Trong thư nàng nói hai người là bằng hữu mới của nàng., Lý Yên cũng không dễ dàng giao thiệp với bạn bè, nếu các người đã được nàng tán thành, vậy chẳng khác nào nhận được sự tán thành của ta. Ta coi các người là bằng hữu, cho nên các người không cần câu thúc, những lễ vật kia cũng xin cất đi, ta không cần vật phẩm lễ nghĩa.”

Nói xong, Vô Nguyệt thu lại nụ cười.

“Trong thư Lý Yên Yên nói, hai người các người có vấn đề về việc tu hành muốn hỏi ta? Không sai, mấy năm nay người có tâm tư thành ý tu tiên cầu đạo càng ngày càng ít, người cố chấp với công danh lợi lộc lại càng ngày càng nhiều.”

Wương Lục nghe xong chỉ muốn cười, chính khách quan liêu tiêu chuẩn như người cũng không biết xấu hổ phê bình người khác sao?

Vô Nguyệt lại như nhìn ra suy nghĩ trong lòng Vương Lục, chậm rãi đáp: “Xử lý Phạm vụ thế gian, ta sẽ chỉ dùng đến thân thể chết bên trái.”

Vương Lục sững sốt một chút, lập tức cười nói: “Được rồi, vậy ta cũng không khách khí. Trước tiên ta muốn hỏi một chút... Bộ dạng hiện tại của ngươi là muốn thông qua sinh tử hội tụ để lĩnh ngộ tiên đạo sao?”

Vô Nguyệt nghe vậy mở mắt bên phải ra,

“Khó trách Lý Yên Thư đánh giá rất cao đối với các ngươi, những người kia chỉ cho là ta đang khoe khoang vết sẹo của mình, lại không nghĩ tới lấy thân phận địa vị của ta bây giờ, còn cần phải khoe khoang với ai? Ngươi nói không sai, ta thật sự lấy sinh tử cận tiên đạo...”

Nói xong, Vô Nguyệt đột nhiên mỉm cười: “Ngoài ra, ngươi còn nhìn ra được gì?”

“Sinh tử, âm dương, đen trắng... Hết thấy mâu thuẫn mà tương đối thống nhất ở trên người ngươi hẳn là đều có thể hiện. Hai nửa người trái phải của ngươi gửi gắm tương đối nhiều thứ. Có thể nói đây là ngươi đang thử dùng phương pháp như vậy... Để bù đắp chỗ thiếu hụt của Tiên Thiên?”

Nghe tới đây, Vô Nguyệt cười ha hả.

“Ha ha, nói rất hay, khó trách ngươi là người như vậy mới có thể chạy đến bên ngoài hệ thống chùa Thương Thiên thần, bộ thần học cổ xưa kia không cách nào thỏa mãn ngươi.”

Vương Lục Tâm nói, cũng khó trách ngươi và Lý Yên là sinh tử chi giao, lại mấy chục năm không gặp mặt. So với cái dáng vẻ lười biếng thành kính kia, ngươi quả thực là bị trói ở trên giá hình phạt lửa. Bất quá nếu không phải như thế, ngươi cũng không có tư cách nắm giữ thành thị to lớn của triều đình.

Đối với một tổ chức chấp chương chính quyền mà nói, người theo chủ nghĩa lý tưởng là không có tư cách bước lên cảnh giới cao.

Sau khi nhận được sự cổ vũ của Vô Nguyệt, Vương Lục lại nói rất thẳng: “Chúng ta cũng không phải là sinh linh hoàn mỹ, ta thấy thiên địa vạn vật này ai cũng chia thành hai loại âm dương, chỉ có chúng ta là không phân chia giới tính. Lúc ta hỏi

Lý Yên, nàng chỉ suy đoán rằng đây là ý chỉ của ông trời, ta lại không cho là đúng. Biến hóa muốn thỉnh giáo Vô Nguyệt đại nhân, ý kiến của ngươi là gì?”

“Ý chỉ của Thương Thiên? Không thể tưởng được mấy chục năm không gặp, Lý Yên học được cách lừa mình dối người.” Vô Nguyệt bỗng nở nụ cười lạnh: “Nhân Trung Tiên từ đâu tới, những người khác không biết thì thôi đi, sao nàng lại không biết? Hay là không chịu thừa nhận thôi.”

Nói xong, Vô Nguyệt nhắm mắt lại, trầm giọng nói: “Ngươi đoán không sai, nhân loại đúng là nên phân chia giới tính, còn chúng ta là một phương thiên hướng âm tính, theo lý mà nói, hẳn là một phe dương tính tương ứng chúng ta.”

Vương Lục gật đầu nói: “Quả nhiên... Bất quá, vì sao miếu Thương Thiên Thần lại cố ý giấu diếm tin tức này? Điều này đối với việc triển khai nhân gian trên trời không có chỗ tốt gì chứ? Rõ ràng là không hoàn mỹ, lại tự cho là thể chất âm tính tự nhiên, lại tự cho là âm dương đầy đủ, loại hiểu biết chênh lệch này đối với tu hành mà nói là chướng ngại thật lớn.”

“Ngươi muốn biết?” Vô Nguyệt hứng thú hỏi lại: “Ngươi chắc chắn muốn biết đáp án? Đối với ngươi mà nói, nếu đã đoán được phân chia âm dương, cũng sẽ không chịu ảnh hưởng nhận biết, cần gì phải tìm tòi nghiên cứu bí mật sau lưng này?”

“Trong lòng hiểu kỳ là động lực tiến bộ nguyên lai.”

“Nói hay lắm. Đã như vậy, cho ngươi mở mang kiến thức một chút đi.” Nói xong, Vô Nguyệt đứng dậy, vỗ vỗ tay.

Vương Lục chỉ thấy một bàn tay mảnh khảnh mềm mại chạm vào cốt trảo hai cái, phòng ngủ liền bị thị nữ áo đen đẩy ra.

“Ta muốn dẫn khách đi xem sổ thu được của ta, ngươi dẫn đường đi.”

Vô Nguyệt cất giữ trong quán đồ xây dưới mặt đất, đoàn người do thị nữ áo đen dẫn đường, chậm rãi đi vào hành lang thâm thúy. Ven đường các loại bày rập nhiều không đếm xuể, thị nữ áo đen dẫn đường dùng hơn ba mươi loại đạo cụ làm chìa khóa mới lần lượt né qua, cuối cùng dẫn ba người đi tới cửa tiệm cất chứa đồ.

Bình thường mà nói, cho dù là bảo vật quý trọng cũng không đến mức phải đề phòng nghiêm ngặt như vậy, hơn nữa đồ vật quan trọng thật sự đều là tu sĩ mang theo bên người. Cho nên thấy trận chiến ở cửa ra vào này, Vương Lục mơ hồ cảm giác được tiếp theo chỉ sợ sẽ không phải là thứ tốt lành gì.

Quả nhiên, sau khi mở ra đại môn cất chứa quán, thị nữ dẫn đường vội vàng cáo lui, phảng phất sợ hãi đối với sự vật trong quán.

Vô Nguyệt hào phóng cất bước đi vào, phía sau cửa là một đại sảnh rộng rãi thâm thúy, theo Vô Nguyệt tiến vào, đột nhiên trở nên đèn đuốc sáng trưng, khiến người ta có thể thấy rõ đồ cất chứa trong quán.

Ngay thời khắc này, Vương Lục không khỏi nhắm mắt lại.

Đây thật sự là... không ngờ tới thứ này.

“Cảm giác thế nào?”

Giọng nói của Vô Nguyệt vang lên phía trước.

“Đây là chiến lợi phẩm mà ta thu được trong trận đại chiến bốn mươi năm năm trước, bất kỳ ai cũng đều là cao thủ nổi bật trong Hỗn Độn Hạ Giới... Đây mới thật là võ công đáng để khoe khoang. Vết sẹo trên người ta chỉ là sỉ nhục, có cái gì để khoe khoang?”

Vương Lục trầm mặc gật gật đầu, nương theo ánh sáng thu thập xung quanh quán. Gã có thể nhìn thấy rõ ràng trong đại sảnh đặt mấy chục cái rãnh thủy tinh, bên trong an tĩnh từng bộ thi thể của sinh linh Hỗn Độn.

Những sinh linh Hỗn Độn kia đều có bộ mặt dữ tợn, hơn nữa có những bộ đặc thù, có răng nanh lòi ra ngoài, có cái bắt mắt cái trán... Nhưng hình dáng cơ bản lại rất rõ ràng, là hình người, hơn nữa cơ bắp sung mãn, xương cốt rộng thùng thình, là... Nam chính tiêu chuẩn.

“Ta đoán đây chính là đáp án mà ngươi muốn rồi, vì sao miếu Thương Thiên Thần lại phải giấu giếm người khác có phân chia Âm Dương. Bởi vì chúng ta không thể nói với thế nhân, một nửa còn lại của các ngươi là sinh linh Hỗn Độn.”

“Thì ra là thế... Thật sự là một bí mật không thể nào công bố trước mọi người.”

Vương Lục vừa tinh tế quan sát những thi thể trong Lưu Tĩnh, vừa hỏi: “Nói chung, sinh linh cần Âm Dương giao hợp mới có thể sinh sôi nảy nở. Chúng ta có Thương Thiên đến ban cho sinh mệnh mới, như vậy Hỗn Độn giới thì sao? Bọn họ chỉ có được muốn sinh sản như thế nào? Ta xem thi thể những sinh linh Hỗn Độn này, trừ hình dáng cơ bản ra, thường xuyên sẽ có đặc thù động vật khác, tỷ như sừng trâu, sừng dê, đuôi ngựa, chẳng lẽ là...”

Vô Nguyệt hừ lạnh một tiếng nói: “Khi sinh sản cần áp đảo tất cả, bọn họ đương nhiên sẽ tìm kiếm tất cả mẫu thể có thể. Hừ, hạ giới bản thủ là tạp chủng của hạ giới.

Vương Lục nhìn một hồi, lại hỏi: “Kỳ quái, những sinh linh Hỗn Độn này chỉ có giống đực? Chẳng lẽ bọn chúng không sinh ra được giống cái sao?”

“Không rõ lắm, mấy ngàn năm qua, chúng ta chưa bao giờ chân chính đặt chân tới đất hạ giới, mỗi một lần đều là đem kẻ xâm nhập chém tận giết tuyệt thì kết thúc. Đất đai dư thừa hạ giới đối với chúng ta là trí mạng.”

Vương Lục gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Cùng lúc đó, trong lòng hắc lĩnh ngộ được, cảnh giới Tiên Mộng này chỉ sợ còn cất giấu một kịch bản vô cùng to lớn gian nan: Giúp sinh linh Hỗn Độn hạ giới lật đổ nhân gian trên trời, khiến cho Âm Dương hòa hợp trở về trạng thái bình thường.

Bất quá loại ý tưởng này cũng không tiện nói ra, suy nghĩ trong lòng là được rồi.

Còn khi đang suy nghĩ, bỗng nhiên nghe Vô Nguyệt nói.

“Trên thư Lý Yên Yên đều đánh giá rất cao đối với các ngươi, mà hôm nay nhìn thấy, quả nhiên không khiến ta thất vọng.”

Vương Lục chấp tay: “Quá khen.”

“Ta rất thích hai người các ngươi, cho nên, các ngươi đều ở lại đi.”

“Hả?”

“Nhắc tới ta cũng đã mười mấy năm không mở rộng nạp
nguyệt hậu cung, hôm nay liền vì hai người các ngươi mở lệ
đi.”

“Chờ một chút...”

...

“Ai, nên sớm nghĩ đến thiên hạ không có bữa trưa nào miễn phí, huống chi là tuân theo nguyên tắc trao đổi cơ bản như Tiên Mộng. Sự nhiệt tình của Vô Nguyệt rõ ràng vượt quá giới hạn... Vốn tưởng nàng sẽ bố trí cho chúng ta một số nhiệm vụ có độ khó cao, vừa vặn còn có thể mượn cơ hội này tôi luyện một chút kinh nghiệm thực chiến, không thể tưởng được nàng thể mà rút củi dưới đáy nồi a.”

Trong một gian phòng ngủ trang hoàng hoa mỹ, Vương Lục bất đắc dĩ nhún vai.

Trước khi bái phỏng như nguyệt, Vương Lục không nghĩ đến kịch tình sẽ bạo phát đến tình trạng này, gã còn chưa kịp lấy được tin tức gì từ trên người Vô Nguyệt thì đã bị đối phương giam lại trở thành một thành viên của hậu cung.

Trước đây không lâu, Vô Nguyệt thập phần khí phách đề xuất muốn thu Vương Lục và Lưu Ly Tiên vào hậu cung. Vương Lục còn tưởng nàng đang nói đùa, ý định của nàng là giữ hai người lại ăn cơm. Dù sao thì một người ngay cả ngực cũng chỉ còn lại có một viên còn có thể có hứng thú như vậy, tuyệt đối có thể tính là thân tàn chí gian.

Nhưng rất nhanh, Vô Nguyệt cười ha hả rời đi, sau đó các thị nữ áo đen trịnh trọng vì chuyện hai người chuẩn bị tốt phòng ngủ và những món đồ tương quan cho Nguyệt Đô cho bọn họ, còn cố ý viết một phần lời nhắc nhở ám áp, viết rõ ràng lúc ở với Vô Nguyệt đại nhân cần chú ý vẫn như vấn đề. Bao gồm là ngoài ngủ và nhu cầu về kỹ xảo vân vân... ai nhìn cũng hoa cả mắt, cảm giác bái phục vô cùng.

Sau đó Vương Lục liền ý thức được, thì ra là thật.

Vô Nguyệt không hổ là quan lại của cao tầng ở miếu Thương Thiên thần, người khác nhìn vào thì chuyện hoang dã vô đạo đối với nàng mà nói căn bản là chuyện đương nhiên. Khiến người ta không thể không cảm khái đây mới là tỷ lệ biểu đạt trong quan liêu, bất luận lúc nào cũng bảo đảm có ham muốn chiếm hữu, so sánh rõ ràng với cái đồng củi mục A Hoài kia.

Cảm khái xong thì phải cân nhắc đối sách. Hậu cung không thể ở lâu, tuy tuyển đường hậu cung không thể nghi ngờ là một pháp bảo quét pháp bảo, công pháp đường tắt... Nhưng lấy thân phận và nhân giới của Vương Lục, làm sao có thể hi hữu làm người ta chịu? Đừng nói Vô Nguyệt chỉ là một Hóa Thần, cho dù nàng là Chân Tiên hạ phàm, Vương Lục suy nghĩ như thế nào cũng phải tìm cơ hội phá vỡ nàng.

Chẳng qua cho dù muốn chạy trốn cũng phải tìm thời cơ thích hợp, tuy rằng hấn chướng mắt với sự tích trữ của Hóa Thần Chân Nhân, nhưng thừa nhận trước mắt hấn còn lâu mới có thể chính diện giao phong với Hóa Thần Chân Nhân. Nếu chọc giận Vô Nguyệt, sợ rằng ngay cả chạy trốn cũng không thoát.

Cho nên vừa rồi khi Vô Nguyệt ngang ngược thu hấn và Lưu Ly Tiên vào hậu cung, Vương Lục cũng không chính diện cường ngạnh, mà tạm thời đồng ý, Từ Đồ. Bằng vào một ít đạo cụ còn lại trong túi giới tử, chỉ cần thăm dò rõ kết cấu trận pháp của Nguyệt Đô, gã nắm chắc lúc Vô Nguyệt ta không để ý tìm sơ hở mà đào tẩu. Kế tiếp, chỉ cần chờ đợi thời cơ là được.

Vừa nghĩ, Vương Lục vừa lật xem nhắc nhở ám áp của thị nữ áo đen. Muốn từ trong những tài liệu này tìm ra sơ hở có thể sử dụng trên người Vô Nguyệt, nhưng vòng ra phía sau lại không khỏi cả kinh.

“Đây, đây là cái gì? Danh sách hậu cung?”

Nhìn tờ giấy chẳng chịt chi chít viết tên trước mắt, Vương Lục quả thực kinh hãi. Mà sau khi lật qua lật lại, lại là một tờ đầy hai tờ cộng lại, số người hậu cung này nghiêm nhiên hơn trăm người rồi.

... Chẳng trách trong thông báo ám áp có viết, thời gian ngủ ước chừng là một tháng, vốn tưởng rằng nhu cầu của Vô Nguyệt không nhiều như vậy, hóa ra là luân phiên xếp hàng cũng không xếp vào hàng ngũ, vân vân, hơn trăm mỹ nhân hậu cung này, lại là một tháng có một lần, chẳng lẽ mỗi ngày đều phải ba bốn người tới bồi tiếp? Đây, đây là lực eo mạnh cỡ nào a.

Đang lúc cảm khái, bỗng nhiên cửa phòng ngủ bị người từ bên ngoài đẩy ra, bốn năm nữ tu sĩ tướng mạo khác nhau đi đến,

một người vì vẻ mặt cao ngạo, vênh vác hung hăng đi vào phòng quét mắt một phen, sau đó ánh mắt tập trung vào trên người Vương Lục cùng Lưu Ly Tiên.

“Các ngươi chính là người mới tới à?”

Một câu, Vương Lục đại khái đoán được thân phận của mấy người này - Đồng nghiệp mới của mình cũng chính là nhóm tài xế trong hậu cung.

Vương Lục dùng nguyên thần âm thầm cảm giác một chút, hiện chỉ là một đám cận bã Kim Đan kỳ, liền tùy ý chấp tay với các nàng xem như lễ phép. Kết quả lại đôi lấy một tiếng cười nhạo.

Vì cặp mắt dài nhỏ của cô gái kia mà híp lại, nhẹ giọng cười: “Lúc trước ta đã nghe người ta nói hai muội muội mới tới không phải xuất thân từ miếu Thương Thiên thần., Không phải rất hiểu quy củ. Vốn dĩ ta còn trách cứ hạ nhân nói chuyện không biết trời cao đất rộng, không ngờ tận mắt nhìn thấy, quả thực khiến người ta khó có thể tin được. Đối với loại dã man không biết lễ nghĩa như các ngươi..., Làm sao có tư cách ở trong Nguyệt Đô hầu hạ đại nhân? Dương Thiên đại nhân quản lý mười lăm thành Thiên Cung và tất cả tam sơn xung quanh, sứ mệnh trách nhiệm cực kỳ trọng đại, nếu bởi vì hai người các ngươi không phục thị cho nàng tâm tình không được thoải mái, các ngươi chính là chết muôn lần. Cho nên ta thấy các ngươi hay là trước theo hạ nhân học lễ tiết cơ bản mấy tháng đi, coi như là làm tử tử cân nhắc cho các ngươi.”

Trong khi nói chuyện, bộ dáng mấy người tùy tùng bên cạnh nữ nhân kia đã đi lên phía trước, bắt lấy cánh tay Vương Lục và Lưu Ly Tiên kéo dài ra ngoài.

Bản quy trình nghiệp này, đối với các nàng mà nói thực sự quá quen thuộc, trên cơ bản mỗi người mới đều phải trải qua một lần như vậy, sau khi chịu một trận oai phong, mới có thể thành thành thật thật ở trong hậu cung ngủ đông.

Ánh mắt của Vô Nguyệt khá cao, những năm gần đây thu vào hậu cung không những tài hoa xuất chúng, kiêu ngạo bất tuân thủ, mà đánh gãy ngạo cốt của những người này, khiến những kẻ từng tự tôn tự thượng lộn dưới chân Vô Nguyệt không

hề xấu hổ, đây chính là sứ mạng của những tài xế xế của các cung lão.

Đương nhiên, ngoại trừ phục vụ Vô Nguyệt đại nhân, các nàng ít nhiều cũng sẽ có chút tư tâm, dù sao mỗi người mới vào hậu cung giai lệ đều là đối thủ cạnh tranh trực tiếp, đối với các nàng các nàng về sau cung vi thiên mà nói, Vô Nguyệt sủng ái chính là hết thấy, mà nàng sủng ái là có hạn, thêm một người, những người khác tất nhiên được phân ít.

Khi đám đầu tài xế chuẩn bị ra tay độc ác thì Lưu Ly Tiên mờ mịt không biết làm sao mà nhìn Vương Lục, không biết nên ra tay chống cự hay không. Còn Vương Lục thì nhíu mày, bắt đầu nhanh chóng sắp xếp lại suy nghĩ.

Trước mắt một màn này, vô luận nhìn thế nào cũng giống cảnh tượng trong cung đấu: Hai vị nữ chủ nhân xuất thân hèn mọn thuần lương công bằng công khai gạt trong nội tâm chính cung, mà dựa theo đường lối chính thống triển khai, đại khái chính là sau khi hai người trải qua hành hạ qua sự dẫn dắt của hai người., Cuối cùng là dùng phẩm chất thuần thật thiện đã động một vị sơn cốc đại hiệp trong hậu cung, đại hiệp một mặt bảo vệ tính mạng hai người, một mặt truyền thụ cho các nàng đạo sinh tồn hậu cung... Cuối cùng đại hiệp bởi vì đủ loại nguyên nhân thâm trầm chết trong tay chính cung, mà hai vị nữ lang nữ kế thừa đại hiệp trong sơn cốc bắt đầu hành trình báo thù...

Kịch bản như vậy hoàn toàn có thể tính được, dù sao chỉ riêng tuyến đường hậu cung mà nói, bằng vào ưu thế của người từ ngoài đến thực sự quá đơn giản ở trên người Vô Nguyệt xoát bảo vật, mà đây là không có khả năng phù hợp với nguyên tắc trao đổi đồng giá như tiên mộng cảnh, cho nên trong tuyến đường hậu cung tất gặp phải đủ loại khó khăn, đấu cung chắc chắn là tuyến chính.

Nếu triển khai con đường này, có lẽ sẽ có cố sự ca tụng nước mắt như vậy. Ít nhất Vương Lục chỉ cần một ý niệm đã nghĩ ra bảy tám con đường thú vị, nhưng gã lại không có hứng thú thực tế.

Nếu là trước khi xuyên không, có lẽ hẳn còn có tâm tư theo đám nữ nhân trông rỗng cô quạnh lạnh lẽo này, một tháng mới

được người ta vui đùa một lần, ví dụ như làm dấy lên một đợt phong trào nuôi chó ở hậu cung, nhưng hiện tại hẳn rất vội, cho nên so với trận đấu cung càng ưa thích võ đấu. Lúc trước hẳn còn lo lắng con đường rèn luyện võ trong tiên mộng bị Vô Nguyệt cưỡng ép cắt ngang thành đấu tuyến cung, kết quả...

Đám người này thế mà lại tự đưa tới cửa bảo hẳn đem lộ tuyến cưỡng ép cải biến lại.

Một đám tiện nhân không biết trời cao đất rộng chạy tới khiêu khích, không động thủ quả thực có lỗi với con đường vất vả của mình.

Lấy thực lực của hẳn bây giờ, muốn chống lại Vô Nguyệt còn chưa được, nhưng trong Nguyệt Đô ngoại trừ Vô Nguyệt bên kia, cho dù là mấy tên phụ tá có tu vi Nguyên Anh trung phẩm mạnh nhất của Vô Nguyệt, Vương Lục cũng có tự tin có thể mạnh mẽ đấu được năm năm, còn về phần đám củi mục trong hậu cung thì lại càng không có vấn đề – theo ý của hẳn thì căn bản chính là giá trị của việc đưa kinh nghiệm lên cửa.

Điều duy nhất cô cần làm là phản ứng của Vô Nguyệt bản thân, nhưng cô vừa bước chân vào thì đám tiện nhân kia đã chạy vào theo. Nói là bên trong không có liên hệ... Ha ha, chắc là Vô Nguyệt cũng đang quan sát phản ứng của mình.

Vậy thì, cho người xem một trò hay vậy. Cùng lắm thì cho dù Vô Nguyệt tự mình ra trận, Vương Lục cũng có một chiêu bảo vệ tính mạng.

Sau khi nghĩ rõ ràng hết thảy, Vương Lục không do dự nữa, phần nộ quát một tiếng, trong kim đan chuyển ra một tia Hỗn Độn Phá Thiên Kiếm Khí ngưng kết ở trên tay không dẫn mà không làm, tiếp theo một quyền đánh tới nữ nhân bên cạnh. Mặc dù đối phương cũng là tu sĩ Kim Đan, nhưng làm sao có thể so sánh với Vương Lục một bông hoa trước mắt, một nắm đấm bọc Hỗn Độn Kiếm Khí đã bị nắm đấm đánh bay ra. Nữ tử bên kia sững sốt, sau đó cũng bị một quyền đánh vỡ cằm, răng rắc rơi đầy đất.

Tốt xấu gì hai vị cũng là chân nhân cấp Kim Đan mà bị hủy dung, vì nữ tử kia mà trọn mắt há hốc mồm, trong lòng càng dâng lên sóng to gió lớn.

Tu vi Vương Lục mạnh vẫn còn thừa. Gã dám động thủ trong hậu cung ở Nguyệt Đô, đây mới là chuyện khiến tam quan dao động.

Tính tình Vô Nguyệt nghiêm khắc gần như thô bạo, yêu cầu thuộc hạ cực kỳ nghiêm khắc, hơi có chút sai lầm, cho dù mặc quần áo và trang sức mắc phải tỳ vết đều sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc, càng không nói đến vi phạm lệnh cấm trong hậu cung, ra tay đánh nhau to, đây căn bản là tự tìm đường chết.

Hai người mới tới này rốt cuộc là thần thánh phương nào? Vốn cho rằng là sủng phi Vô Nguyệt đại nhân rảnh rồi không có việc gì mới nạp, một cái trong kim đan một cái Hư Đan đỉnh phong, tùy ý có thể nắm lấy, không ngờ đối phương lại không sợ hãi bực này.

“Dám cả gan ở trong Nguyệt Đô tùy ý hành hung, ngươi không muốn sống sao?” Nữ tử cố gắng trấn định tâm cảnh, lớn tiếng quát hỏi, đồng thời lặng yên tế ra một tấm Âm Dương Hộ Tâm Kính - đó là pháp bảo thượng phẩm mà Vô Nguyệt tiện tay ban cho nàng trong một lần hợp hoan. Hai quyền vừa rời của Vương Lục đánh cho hai gã kim đan cốt vỡ nát, chân khí hộ thể dường như không còn, nàng nhìn thấy trong mắt, lông tơ toàn thân đều dựng đứng lên.

Nhưng mà sau một khắc, Vương Lục lại là một quyền đánh tới trước mặt, tốc độ nhanh đến mức làm tim nàng đập nhanh. Nàng thân là Kim Đan đỉnh phong, trước một quyền này lại yếu ớt như giấy cỏ, đã từng để cho nàng tung hoành một phương ngũ hành pháp thuật tất cả đều bị ném tới bên ngoài Cửu Tiêu Vân, chỉ có thể hi vọng Âm Dương Hộ Tâm Kính có thể cứu nàng một mạng.

Sau một tiếng trầm đục, nữ tử bay ngược ra ngoài, thân hình đụng vào trên vách tường hành lang phòng ngủ, phun ra một ngụm máu chùng một trượng.

“Ha...”

Vương Lục chậm rãi thu hồi nắm đấm, đồng thời thở dài một hơi, trong lòng vui sướng khó nói nên lời.

...

Tin tức Nguyệt Đô hậu cung bạo loạn chấn kinh rất nhiều người.

Dưới uy áp của Lãnh Thiên Vô Nguyệt, ngàn vạn người trong triều đều nom nớp lo sợ, về phần tâm cung của bản nhân Vô Nguyệt lại càng không cần phải nói. Bầu không khí lạnh như băng và áp lực kia từng khiến tâm cảnh của rất nhiều tu sĩ mới tới bị hao tổn.

Nhưng sự hỗn loạn đúng là cứ như vậy mà nổ tung. Vệ đội hậu cung vừa nghe tin chạy tới cũng đã tập kết được năm mươi người, nhưng khi bọn họ chạy tới nơi thì tràng diện đã không đành lòng nhìn thẳng.

Trên đất có khoảng mười phi tần cung điện nằm, đa số đều bị thiết quyền đập vào mặt - in dấu dấu quyền ấn vô cùng rõ ràng – sau khi hôn mê bất tỉnh, máu mũi trên mặt đất chảy thành sông, thậm chí còn trộn lẫn vài dòng dịch nhờn màu xám như não tương., Chân chính vô cùng thâm thẳm. Đồng thời, còn có bảy tám người đứng vây quanh ở chân tường lạnh run, trong đó có phi tần hậu cung cũng có thị nữ. Mà tất cả hung thủ tạo thành đều đang đứng ở chính giữa Huyết Hà, dùng giường ngủ lau hai nắm tay, vẻ mặt thoải mái.

“Thật sự là sáng khoái, tuy chỉ là một đám tôm cá nhép, nhưng ta cảm giác kinh nghiệm của mình đã tăng lên hai bậc trở lên.”

Vương Lục buông nắm đấm sung huyết nhiệt xuống, tràn đầy cảm khái sáng khoái.

Một phi tần hậu cung ngũ khí run rẩy, mang theo tiếng khóc nói: “Người, người có biết mình đang làm gì không? Vậy mà đám hung hăng ở tháng nào, người... người sẽ vĩnh viễn không sống được.”

Vương Lục liếc nàng một cái: “Ta luôn luôn tôn trọng kế hoạch sinh đẻ.”

Phi tần kia thực ra căn bản không nghe Thanh Vương sáu nói gì, bị Vương Lục đảo mắt sang, ả sợ tới mức thét lên: “Vệ vệ binh, mau bắt ả lại, ả bị sinh vật hỗn độn hạ giới ô nhiễm.”

Vệ trưởng Hàn Vũ lúc ấy thở dài một tiếng.

Đám hậu cung xinh đẹp này, bản lĩnh khác thì không có, nhưng bản lĩnh khơi mào thị phi lại khắc sâu vào tận xương tủy... Khiến người ta sợ tới mức váy cũng ướt nhep, thần trí cũng không tỉnh táo, nhưng mượn đao giết người là há mồm là được, thật sự khiến người ta không phục không được.

Phi tần hồ to gọi nhỏ này là được Vô Nguyệt đại nhân thuận tay thu vào hậu cung năm năm trước. Lúc đó nàng ở Lệ Tú Lâm là tưng lữ vân du có chút danh tiếng, mới vào Kim Đan khí tung bay, ai ngờ năm năm trôi qua, nàng đã trở nên xảo trá cay nghiệt, tiên linh khí đã từng mất hết hầu như không còn. Mà nhân vật như vậy, Hàn Vũ đã thấy rất nhiều, trăm người hậu cung, đại bộ phận đều đi qua cùng một con đường.

Lúc mới bắt đầu, Hàn Vũ rất hoang mang, Vô Nguyệt đại nhân anh minh thần võ vì sao lại để cho hậu cung nhà mình sa đọa đến như vậy? Nhưng sau đó nàng dần dần hiểu ra, nhất là khi đó vô tình có một cơ hội, nàng nhìn thấy ánh mắt vô cùng lạnh lùng của Vô Nguyệt đối với chánh cung nương nương nhà mình, Hàn Vũ liền ý thức được có lẽ đây mới là tình cảnh mà Vô Nguyệt mong muốn.

Vô Nguyệt chưa bao giờ thật sự động tâm với các phi tần ở hậu cung, ngay cả ham muốn chiếm hữu cũng không phải là thật lòng. Nàng cần chỉ là một hậu cung quy mô khổng lồ để chống đỡ cục diện quan liêu của nàng. Nhưng hậu cung thống trị nàng không chút hứng thú nào, cho nên liền chiếu theo hình thức hậu cung chính thống nhất - khiến các phi tần cần cù nội đấu., Giữa nhau phân tranh không ngừng, mà bản nhân Vô Nguyệt thì lại thờ ơ lạnh nhạt, giống như xem kịch vậy. Mà những năm gần đây, đám hí kịch trên sân khấu càng lúc càng xuất sắc, Hàn Vũ cảm thấy đám người lấy chính cung đình Tiêu Vân phi làm mục tiêu quả thực cùng đám hậu cung nương nương trong tiểu thuyết thoại miêu tả không khác nhau là mấy.

Đáng tiếc, trên sân khấu hôm nay lại xuất hiện một diễn viên biểu diễn kịch bản không tuân theo kịch bản. Nhìn đống máu mũi kia, trong lòng Hàn Vũ vô cùng phức tạp.

Một mặt nàng thật tâm bội phục dũng khí của người này, đồng thời cũng khó tránh khỏi cảm giác sảng khoái trong lòng, những người bị đánh ngất trên mặt đất thường phần lớn đều vênh váo tự đắc, có chút bất kính với thành viên trong vệ đội. Nhưng mặt khác, chức trách của nàng không thể để mặc cho người kia sinh cường.

Muốn trực tiếp chém giết đôi phương sao, Hàn Vũ không có quyết đoán như vậy, bởi vì nàng cũng không đoán được người này có đáng bị giết hay không, trước đây không lâu là Vô Nguyệt đại nhân đích thân đưa hai người này vào hậu cung, rốt cuộc nàng suy nghĩ cái gì để ai nói được? Cho nên trước tiên không bằng nghĩ biện pháp vây khốn, sau đó giao cho Vô Nguyệt đại nhân xử lý. Về phần có bắt được hay không...

Hắc, đường đường là Nguyên Anh chân nhân, nếu ngay cả một Kim Đan trung phẩm cũng không bắt được, nàng cũng không muốn nhậm chức ở Nguyệt Đô.

Nghĩ tới đây, Hàn Vũ nắm chặt đoản trường trong tay, tiến lên một bước, nhất thời cả phòng ngủ trời đất quay cuồng, cảnh tượng đã đổi thành một thảo nguyên mênh mông. Cùng lúc đó mây đen giăng kín trên đỉnh đầu, che cho mặt đất tối đen không thấy năm ngón, chỉ có lồi đình nổ vang mang đến một chút ánh sáng.

Một lát sau, mưa xối xả như vỡ vụn trên bầu trời. Thiên hà chảy xuống, đắm chìm trong mưa sa đầy âm lãnh này, Vương Lục đúng là một tên lừa đảo không phân biệt được là mưa bụi.

“Bản mệnh thần thông?”

Trong khoảnh khắc, bàn tay này thay trời đổi ngày thật sự đã lâu không gặp. Bởi vì những trận chiến của Vương Lục gần đây đều diễn ra rất nhanh, thắng bại cơ bản đều được quyết định trong mấy chiêu. Bất luận là y hay đối thủ, đều sẽ không té ra đại sát khí như bản mạng thần thông.

Uy lực thần thông bản mệnh tuy mạnh, nhưng bản chất lại là thủ đoạn kéo dài tiết tấu, hơn nữa hao tổn rất lớn, không dễ dàng sử dụng... Không thể tưởng được vị tu sĩ Nguyên Anh trưởng đảm nhiệm vệ đội này lại quả quyết, vừa đối mặt đã đem bản mạng thần thông của nàng té ra. Hơn nữa nhìn tình

cảnh mưa sa thảo nguyên này, uy lực thần thông bản mệnh này cũng không phải là nhỏ.

Vương Lục cũng không biết Hàn Vũ kỳ thật chỉ muốn dùng cục diện này không chế kéo dài thời gian, chờ Vô Nguyệt đại nhân chạy tới. Gã đang nghĩ, chẳng lẽ vệ đội trưởng này nhìn ra át chủ bài che dấu của mình rất nhiều? Nếu là như vậy, thực lực đội vệ trưởng còn phải đánh giá thêm mấy đẳng cấp nữa. Tu vi cường đại không đáng sợ, tu vi cường đại lại tinh minh cẩn thận, thực sự rất đáng sợ.

Chính trong khoảnh khắc chân chờ này, mưa sa càng ngày càng nặng, Lưu Ly Tiên bên cạnh không khỏi tới gần hai bước — thiếu nữ còn đang ở Hư Đan đỉnh phong không chịu nổi uy áp của Nguyên Anh chân nhân. Thực tế bản thân nàng là thiện công bất thiện, trước khi luyện ra chân khí hộ thể cảnh giới Kim Đan, nàng gần như không có sức chống cự trước mặt Nguyên Anh.

Vương Lục nhìn Lưu Ly Tiên, cất nàng vào trong lòng, sau đó khởi động Vô Tướng Kiếm vây quanh. Kiếm ánh vàng rực rỡ vây quanh giữa màn đêm đen nhánh tựa như chính giữa thế giới, sáng chói loá mắt. Nhưng người phát khởi mưa to lại thủy chung nấp trong bóng tối.

Có tu vi cấp Nguyên Anh, đối mặt với một tên Hư Đan Kim Đan lại không tiếc vận dụng thủ đoạn lén lút đâm sau lưng mình như vậy. Đây đã không phải giết gà dùng dao mổ trâu nữa mà là giết gà dùng Thánh Kiếm. Vương Lục ở trong mưa to trầm mặc một lát, sau đó thở dài ra một hơi, Kim Đan vận chuyển ẩn chứa thần thông bản mạng sâu nhất trong Kim Đan cũng theo đó triển khai.

Bản mệnh thần thông cấp Kim Đan còn không thể trực tiếp chống lại Nguyên Anh, thế là chỉ thấy trên bầu trời thảo nguyên lấp lóe hồng quang hai cái liên yên lặng, cuối cùng không có ngày nào thay đổi thái độ. Nhưng rất nhanh trên thảo nguyên đã nổi lên mùi máu tanh, bụi cỏ bốn phía bị huyết phong thổi qua ngưng kết cứng lại, cỏ dại tựa như lợi kiếm, thẳng tắp hướng lên trời.

Hàn Vũ ẩn nấp trong bụi cỏ hoảng sợ.

Nàng đã nhìn thấy nhiều thần thông bản mệnh, thế nhưng bản mệnh thần thông có thể tồn tại độc lập trong thần thông Nguyên Anh lại cực kỳ hiếm thấy. Thực tế huyết phong thổi qua của đối phương, toàn bộ thảo nguyên tựa hồ cũng không còn thuộc về mình nữa., Đặc biệt là khi nàng tận mắt nhìn thấy một cây cỏ dại ở bên cạnh trong thời gian mấy hơi thở ngắn ngủn đã kéo dài, đông lại, cuối cùng dưới nước mưa thoải mái hóa thành trường kiếm xanh biếc sáng bóng bằng kim loại, nàng thậm chí ngay cả hô hấp cũng đình trệ trong nháy mắt.

Sau một khắc, thanh lợi kiếm kia lấp loé quang mang, nhanh chóng đâm tới nàng. Mặc dù ngay lúc thanh kiếm cỏ này vừa thoát khỏi đại địa, trong nháy mắt đã bị cương khí hộ thể của Nguyên Anh chân nhân nghiền nát, nhưng một màn này vẫn làm cho Hàn Vũ khiếp sợ.

Đây là thần thông gì? Không ngờ lại có thể ăn mòn bản mạng thần thông của nàng? Bản mạng thần thông chỉ có thể bị thần thông càng cường đại hơn bao trùm, vừa rồi trên bầu trời biến sắc trong thời gian ngắn ngủi mang ý nghĩa bản mạng thần thông của đối phương tuy mạnh, nhưng còn chưa phải là đối thủ cấp Nguyên Anh, nhưng sau đó thảo nguyên bị ăn mòn đồng hóa cũng đồng nghĩa với thần thông cấp bậc cực cao của đối phương.

Không thể đợi lâu, Hàn Vũ quyết định chiến quyết, lúc này nàng cảm giác khắp nơi quanh mình đều tiềm tàng nguy cơ, mà Bạo Vũ Cừ Trư của nàng lại không thể làm gì được kim sắc kiếm vòng của đối phương.

Chỉ dựa vào thần thông bản thân đã không thắng được, cho nên Hàn Vũ nhất định phải tự mình ra tay. Ý niệm trong đầu nàng vừa động, bản thể liền hòa tan trong mưa to, trong thời gian ngắn đã thoát khỏi uy hiếp của thảo nguyên kiếm lâm, bức bách đến gần Vương Lục.

Nhưng mà tới gần qua, kiếm màu vàng thoạt nhìn hoàn toàn không có kẽ hở, trừ phi dùng lực lượng Nguyên Anh cưỡng ép áp bách, nếu không căn bản không cách nào phá được.

Vậy thì dùng lực lượng cưỡng ép áp bách cho tốt.

Hàn Vũ gào thét một tiếng, mưa to trở nên mãnh liệt hơn. Một lát sau từ phương xa truyền đến tiếng thủy triều cuộn cuộn,

trên thảo nguyên lại nhấc lên sóng to gió lớn cao mấy trăm trượng như một ngọn núi ép tới, thật sự là dòi non lấp bể.

Đây là lĩnh ngộ của Hàn Vũ đối với nước, từ khi nàng tu hành ở thâm sơn, tận mắt nhìn thấy mưa sa trùng trùng một ngọn núi lớn, nước lũ cuộn cuộn đổ xuống, quét sạch tất cả cảnh tượng ven đường, nàng liền ngưng kết bản mạng thần thông này. Sau khi nàng đem pháp lực thôi vận đến cực hạn, có thể lấy vạn quân thủy áp đảo hết thủy.

Vương Lục nhẹ nhàng a một tiếng. Đối với kinh đào hải lãng này, gã cũng không muốn đối đầu. Lấy tu vi Kim Đan trung phẩm mà so đấu pháp lực hùng hồn với Nguyên Anh chân nhân, đó là tự tìm đường chết.

“Lưu Ly, phụ một tay.”

Lưu Ly Tiên không nói gì, nhưng Phá Thương Khung đã cầm trong tay, pháp lực toàn thân đều ngưng kết trên thân kiếm, chỉ chờ Vương Lục ra lệnh một tiếng, sẽ phóng ra một kích mạnh nhất của nàng.

Tuy bình thường giống như thiếu gân, nhưng sau khi tiến vào trạng thái chiến đấu, trực giác nhạy cảm của Lưu Ly Tiên lại có thể chỉ đạo nàng làm ra phản ứng chính xác.

Vương Lục thấy tình hình này, tâm linh phúc chí, lập tức cải biến kế hoạch ban đầu, mà là dựa vào trực giác điều khiển, đưa tay nắm chặt Lưu Ly Tiên cầm kiếm. Hỗn Độn Phá Thiên Kiếm Khí chuẩn bị được một lát, chạy dọc theo chỗ hai người giao nhau tràn vào phá thiên khung. Nhất thời thanh Tiên Kiếm này phun ra chấn động khủng bố trước nay chưa từng có, kiếm sóng đảo qua, phạm vi trăm trượng đại địa tràn ra ngàn vạn vết rạn, mà đây chỉ là do bản năng phóng xuất ra một luồng dư âm.

Lấy Hỗn Độn Phá Thiên Kiếm Khí cùng phá thương khung phối hợp làm cơ sở, lại thông qua Kiếm Tâm Thông Minh của Lưu Ly Tiên tiến hành tăng phúc lực lượng, một kiếm này còn chưa ra tay, Vương Lục đã cảm thấy nguyên thần của mình dưới cộng minh có xu thế sụp đổ.

Đây đã không còn là lực lượng mà cảnh giới Kim Đan có thể không chế. Vương Lục không dám đợi thêm, lập tức liên thủ

cùng Lưu Ly Tiên toàn lực chém một kiếm này ra. Phá Thương Khung trước sóng lớn kéo lê một đường màu xám xuyên qua trời đất, phân chia trái phải.

Một khắc này, thiên địa ngưng trệ, sóng lớn gào thét tiến lên bị lực lượng vô hình ngăn trở trong chớp mắt, thời gian giống như dừng lại. Sau đó, cự lang hướng về hai bên trái phải âm âm tách ra, lộ ra chính giữa một khe sâu thăm thẳm nhìn không thấy điểm cuối. Hàn Vũ dốc hết toàn lực triệu hoán ra sóng lớn bị chia thành hai đoạn, dọc theo sợi màu xám.

Hàn Vũ bay ở phía trên sóng lớn, không thể tưởng tượng nổi nhìn bị mạnh mẽ chia cắt ra, hồng thủy cũng không cách nào khép lại từ hai bên Vô Tướng kiếm của Vương Lục gào thét lao qua.

Sau một khắc, một ngụm máu tươi từ trong miệng tràn ra. Hàn Vũ với tư cách là Nguyên Anh chân nhân, đã bị một kiếm kia chém nát thần thông bản mệnh, phản phệ mà bị thương.

Nhưng mà uy lực Hỗn Độn Phá Thiên kiếm khí vẫn không thấy đáy, lại qua một lát, ngay cả mặt đất cũng theo đó sụp đổ, tách ra một khe hở sâu không thấy đáy. Tầng mây trên bầu trời sôi trào mãnh liệt trước nay chưa từng có, trong bóng tối một đường cong rõ ràng hiện lộ ra.

Phá Thiên kiếm khí trong nháy mắt liền tuôn ra, nhưng uy lực đã thâm thấu đến toàn bộ không gian, tạo thành liên tục tổn thương không ngừng.

Máu trong miệng Hàn Vũ càng ngày càng nhiều, mặc cho nàng cố gắng như thế nào, thủy chung vẫn không thể ngăn cản bản mệnh thần thông tan rã.

Rốt cục, cơn mưa thảo nguyên này hóa thành vô số mảnh vỡ rơi xuống đất, Hàn Vũ lắc lư một cái, chán nản ngã xuống đất.

Nhưng Vương Lục lại không vui nổi, một kiếm vừa rồi tuy rằng bỏ ra thể nghiệm trước nay chưa từng có, khiến cho gã và Lưu Ly Tiên đều thu hoạch được vô cùng vô tận, nhưng cũng bỏ ra cường địch trước nay chưa từng có. Sau khi bỏ ngã Hàn Vũ... chính giữa phòng, Vô Nguyệt đã đứng ở trước mặt nàng.

Trên mặt vị Hóa Thần Chân Nhân này giống như cười mà không phải cười, chỉ là tay phải thỉnh thoảng run run biểu hiện

sự phần nộ của nàng với một màn trước mắt này.

“Ngươi có gì muốn nói không?” Vô Nguyệt cười híp mắt hỏi Vương Lục.

Vương Lục không chút nghi ngờ, lời thoại mà nàng tiềm tàng nói chính là muốn tự mình nói ra di ngôn. Bất kể trước đó không có trăng bao nhiêu coi trọng chính mình, nhưng phen đại não này đều là đang đánh vào mặt nàng, mà một nhân vật chính trị không có khả năng cho phép trên mặt mình có bất kỳ chỗ nào không sạch sẽ.

Nhưng Vương Lục sớm đã có chuẩn bị đối với một màn này. Hắn cười cười, nói với Vô Nguyệt.

“Hậu cung của ngươi cần cải cách, ban đầu hệ thống đấu đá này chỉ có thể bồi dưỡng ra phế vật có uy danh không tương xứng với ngươi, tựa như những vật nằm ở bên cạnh chân ngươi và ngươi vậy.” Vương Lục nói, ra tiếng mũi xem thường, sau đó nói ra: “Ngươi lấy chiến công lập nghiệp, hậu cung của ngươi ngay cả kỹ xảo chiến đấu cơ bản cũng đã quên mất, hậu cung như vậy có quy mô, làm người ta cười.”

“Thế thì sao?” Vô Nguyệt từ chối cho ý kiến.

“Cho nên ta cân nhắc một phen, quyết định dâng lên một kế hoạch cho ngươi.”

Vô Nguyệt đá vào một phi tần ngất xỉu bên chân: “Đây là kế sách ngươi đưa ra sao?”

Vương Lục nói: “Không sai, đây chính là một phần kế sách. Bởi vì ta muốn từ nay về sau, hậu cung như chiến trường, hết thầy thực lực vi tôn. Mỗi năm năm tổ chức một lần tỷ võ đại hội ở hậu cung, người thắng liền làm hậu cung chi chủ, một đời năm năm. Lợi hại khôn ngoan như thế mới có thể nuôi dưỡng ra hậu cung giai lệ có tên tương xứng với ngươi.”

“... Hậu cung đại hội tỷ võ?” Vô Nguyệt nheo mắt, bắt đầu nghiêm túc cân nhắc sáng kiến chưa từng nghe thấy.

Thiên thượng nhân chưa bao giờ có hậu cung như vậy, nhưng không thể phủ nhận, chuyện này quả thực rất thú vị. Đặc biệt là để các phi tử của mình vì hậu cung chi chủ chém giết lẫn nhau, tựa như cũng có một phen lạc thú.

“Rất tốt.” Cuối cùng, Vô Nguyệt gật đầu nói, “Ngươi đã có ý nghĩ này, vậy ngươi làm cho ta xem đi.”

...

“Sư huynh, người thật muốn tổ chức đại hội luận võ sao?”

Trong phòng ngủ, Lưu Ly Tiên ngồi ở đầu giường tò mò hỏi, trong ánh mắt tràn đầy vẻ kích động.

Vương Lục nói: “Đương nhiên là muốn, cơ hội tốt như vậy, hậu cung Vô Nguyệt tuy rằng nhiều củi mục, nhưng số lượng cao thủ cũng không ít., Chính Cung nương nương Tiêu Vân phi chính là cao thủ cấp Nguyên Anh, thực lực mặt giấy so với vệ đội của Hàn Vũ ngày hôm đó chỉ mạnh hơn chứ không kém. Chỉ tiếc nhiều năm qua cung đã đấu đá khiến các nàng đầu óc ngu ngốc như vậy, mười thành bản lĩnh chưa chắc đã dùng được hai ba thành. Hiện tại cho các nàng cơ hội điều chỉnh trạng thái, bắt đầu từ năm ngày sau, chúng ta đã có kinh nghiệm vượt không hết.”

“Được.” Lưu Ly Tiên không nhịn được bắt đầu vuốt ve bội kiếm của mình phá tan bầu trời.

Cho dù trong hậu cung này, đại bộ phận tu vi đều trên nàng, nhưng Lưu Ly Tiên vẫn ôm thân thể chiến đấu mãnh liệt, hận không thể đánh một trận với tất cả mọi người - Thậm chí trong đó bao gồm cả Vương Lục.

Cùng Vương Lục mạo hiểm, cùng vui chơi thỏa thích tất nhiên là tốt, nhưng nếu có thể có cơ hội củng cố tu vi, rèn luyện kiếm ý thì càng tốt.

Mà đối với Vương Lục mà nói, chuyện này cần phải suy nghĩ kỹ hơn một chút.

Ngay từ đầu, tất cả hành động của Vương Lục đều chưa từng đơn giản. Loại ý nghĩ khác thường như việc mở đại hội trong hậu cung có thể đạt được thông qua như ý trời, cũng không phải là dựa vào vận may.

Y theo tính tình Vô Nguyệt, hầu như không có khả năng dễ dàng để cho người khác đối với nàng mạo phạm, huống chi là ở trong hậu cung Nguyệt Đô cùng phi tần nữ đánh nhau bị thương đội trưởng. Đừng nói chỉ là bằng hữu do Lý Yên Yên

mở thư tiến cử, cho dù là bản thân Lý Yên, Vô Nguyệt cũng sẽ đau tay độc ác bảo vệ uy nghiêm của mình.

Đương nhiên, cách này của đại hội tử võ ở hậu cung quả thật không tệ. Nhưng Vương Lục chỉ xứng đáng chết một cách thoải mái trước khi chết, không cần bị ném vào hắc lao mặt trắng trước khi chết mà bị tra tấn.

Chân chính làm cho Vô Nguyệt nhin không được, là một kiếm Vương Lục kích phá bốn mạng thân thông của Hàn Vũ.

Tập hợp sức lực của hai người Vương Lục và Lưu Ly Tiên, lại dùng cách phá bầu trời để dẫn đạo hoàn mỹ. Uy lực một kiếm kia đủ để khiến đại đa số Nguyên Anh chân nhân cũng run sợ.

Đương nhiên, còn xa xa không uy hiếp được tu sĩ Hóa Thần, nếu dùng một kiếm đó ngắm về phía Vô Nguyệt, nàng cũng không cần vận dụng pháp bảo, chỉ bằng thân thể đã có thể ngăn cản được một kiếm kia. Nhưng trọng điểm của một kiếm kia của Vương Lục cũng không ở chỗ đả thương địch thủ, mà là biểu diễn một vấn đề - một tu sĩ Kim Đan, làm sao chém ra kiếm kia?

Thiên hạ tuy nhiều tu sĩ Kim Đan, nhưng có thể chém ra một kiếm kinh thiên động địa như vậy, e rằng rất nhiều người chưa từng nghe thấy. Kim Đan như vậy tuyệt đối không phải hạng người vô danh, chỗ dựa sau lưng rất có thể là lớn đến đáng sợ, cho nên Vô Nguyệt tuyệt đối sẽ không mạo hiểm khiêu khích. Thương Thiên thần miếu cửu thiên cấp bảy đúng là rất lợi hại, nhưng so với một người có thể bồi dưỡng ra Kim Đan như vậy, thì thần thiên cũng thật nhỏ bé.

Vô Nguyệt cuồng vọng, tàn bạo, vừa mới bảo vệ mình, nhưng với tư cách nhân vật chính trị, nàng có thực lực chính trị tuyệt đối nhạy cảm. Nàng ở cùng một chỗ với Phiến Vương Thiên Cung, đã không có không gian tiến thêm một bước, cho nên toàn bộ nhạy cảm nàng đều dùng vào việc làm sao bảo trụ hiện hữu vị trí.

Tháng che khuất bầu trời cũng tốt, tử tri thịt lâm xa hoa cũng tốt, thậm chí hậu cung hoang dã vô đạo này cũng tốt, đều là thủ đoạn nàng hướng tới những người khác biểu diễn dã tâm của mình. Chỉ có quân chân không tiến cử mới có thể tận cùng cực dục, mưu đồ sâu xa thường giả thành đạo đức thánh nhân,

như vậy nàng tại Triều Thiên Cung không kiêng nể gì, mục tiêu tự nhiên chỉ là một mình Phiến Vương, sẽ không yêu cầu xa vời càng nhiều. Đồng thời, nàng cũng tuyệt sẽ không đắc tội người không nên đắc tội.

Chính là động cơ chính trị phức tạp này, khiến cho Vô Nguyệt cuối cùng nhận nại được Vương Lục vô lễ, thậm chí phải dẫn đến hoàn thành tổ chức của cuộc tử võ hậu cung.

Trong mấy ngày này, chắc hẳn Vô Nguyệt sẽ dùng hết tài nguyên của mình đi đào móc chi tiết Vương Lục và Lưu Ly Tiên. Đương nhiên, nàng không thể có bất cứ kết quả gì, nhưng chính vì không có được kết quả, nàng ngược lại sẽ ném chuột sợ vỡ òa, không dám tùy tiện ra tay.

Với trí tuệ của Vô Nguyệt, cuối cùng nhất định sẽ phát hiện Vương Lục và Lưu Ly Tiên ở trên trời trần gian căn bản không có chỗ dựa gì đáng nói, nhưng mà không biết phải mất bao lâu nữa, ít nhất cũng đủ để Vương Lục lợi dụng khoảng thời gian này, lợi dụng tài nguyên trong tay Vô Nguyệt để hung hăng xoát một số kinh nghiệm.

Đối với Vương Lục và Lưu Ly Tiên bây giờ, không có gì có thể thoải mái vui vẻ hơn một trận tử thí võ đại hội. Đa số đối thủ tập trung ở giữa Kim Đan đến Nguyên Anh, vừa vặn hai người cần phải nghiêm túc ứng đối, thậm chí có chút mạo hiểm, nhưng lại không đến mức không thể ứng phó. Hơn nữa dựa theo quy củ của Vô Nguyệt, trên võ trường sinh tử mỗi người một thiên mệnh, bọn họ có thể không kiêng nể gì mà hạ sát thủ.

Trận chiến sinh tử bất đồng bình thường, mỗi trận chiến đấu, thu hoạch đều là gấp mười lần chiến đấu bình thường— đương nhiên, điều kiện tiên quyết là đừng để trong chiến đấu phải chịu đựng tổn thương nghiêm trọng không thể khôi phục —— có thể nói là một loại phương thức tu hành nguy hiểm và lợi ích cùng tồn tại.

Cũng chỉ có vậy mới có thể thỏa mãn nhu cầu cần của Vương Lục và Lưu Ly Tiên.

Nguyệt Đô hậu cung đại hội luận võ năm ngày sau sẽ mở màn.

Địa điểm nằm ở giữa Nguyệt Đô, trên võ trường thuộc về Vô Nguyệt.

Dưới sự trù tính tỉ mỉ của Vương Lục, cho dù chỉ có năm ngày, trên khai mạc vẫn hiện ra liên tiếp tiết mục đặc sắc, khiến người ta hoa cả mắt, nhìn không chớp mắt. Đám người Nguyệt Đô vây quanh diễn võ trường không rời mắt, tuy rằng có quy định quy định không cho phép các nàng làm ra bất kỳ phản ứng gì, nhưng tư thái chuyên chú vẫn bại lộ suy nghĩ chân thật đầu nhập của các nàng.

Đứng ở vị trí cao nhất chính giữa khán đài, ngay cả nương nương chính cung luôn luôn tâm kế không chớp mắt cũng thỉnh thoảng lộ ra nụ cười, vừa chỉ điểm tiết mục và diễn viên trên diễn võ trường, vừa nói chuyện với Vô Nguyệt. Nàng đang nói chuyện, Vô Nguyệt từ đầu đến cuối, không nói một lời.

Đợi diễn viên mở màn chấm dứt, vòng tỷ thí đầu tiên rất nhanh sẽ bắt đầu, diễn viên vừa rời còn trang điểm lộng lẫy trên diễn võ trường lập tức thay đổi trang phục, vẻ mặt nghiêm túc chờ đợi hiệp bắt đầu của mình.

Ngay cả chính cung nương nương cũng đi xuống đài, đổi thành một thân võ trang vừa khéo vừa thung thình lại vừa không mất hoa lệ. Vì thế trên khán đài, ngoại trừ một số ít quan liêu và Vô Nguyệt tin cậy sâu sắc, không còn ai khác.

“Như vậy, trận đầu sẽ để ta đấu với Tiêu Mộc Dung.”

Chính giữa diễn võ trường vừa là chủ trì của cuộc thi đấu, lại vừa là Vương Lục đang cười nói trận đầu tiên của tuyển thủ.

Cùng lúc đó, một vị nữ tử vẻ mặt giận dữ đi đến trên đài, cùng Vương Lục nhìn nhau, trong ánh mắt phảng phất muốn phun ra lửa.

Tiêu Mộc Dung chính là phi tần cung nữ bị Vương Lục tưởng là chính cung nương năm ngày trước, sau đó một quyền đánh ra một trượng máu, lúc đó nàng mang theo vài tên thủ hạ đi tìm Vương Lục và Lưu Ly Tiên gây phiền toái —— đó cũng là quy củ trường bối trong hậu cung điều giáo người mới. Ai ngờ người mới này hoàn toàn không biết quy củ là vật gì, ba quyền

hạ xuống, liền khiến Tiêu Mộc Dung ở hậu cung khổ tâm kinh doanh nhiều năm, uy vọng tích lũy nước chảy của mình.

Gặp nàng mũi máu điên cuồng phun, hôn mê bất tỉnh, từ nay về sau sẽ không có gì kính trọng nàng nữa, ngay cả nàng lúc trước dựa vào Sơn Tiêu Vân Phi cũng không gặp lại nàng, vì thế Tiêu Mộc Dung ở trong hậu cung đã tìm không thấy vị trí, trừ phi nàng có thể trên võ trường đánh bại đối thủ, rửa sạch sỉ nhục của mình.

Nàng không có đường lui.

Năm ngày, không đủ để cô hoàn toàn tìm về trước khi vào cung. Tinh khí thần của tăng lữ khổ hạnh của Thương Thiên thần miếu, nhưng cô vẫn có lòng tin đánh bại đối thủ của mình. Bởi vì trong tay Vương Lục là Khôn Sơn kiếm chứ không phải phá trời. Còn trong tay Tiêu Mộc nàng chính là Linh kiếm “Nguyệt Vô Nha” mượn được từ Tiêu Vân phi.

Nàng không thể xé rách bầu trời, không tin một Kim Đan trung phẩm lại có thể chém ra một kiếm kinh thiên động địa. Với tư cách Kim Đan đỉnh phong, nàng có được Nguyệt Vô Nhan chi trợ lại dám tranh đấu với Nguyên Anh chân nhân một ngày ngắn ngủi. So sánh này, nàng có phần thắng.

Trên thực tế, sau khi khai chiến, Tiêu Mộc Dung hoàn toàn nắm giữ cục diện chủ động, trường kiếm Nguyệt Vô Nhan còn sót lại trong tay nàng tựa như dao găm linh xảo, phối hợp với Âm Dương Hộ Tâm Kính, khiến cho trên diễn võ trường không ngừng biến hóa ban ngày và đêm, khi phi kiếm xuất hiện trong tay nàng, khi thì bị nàng té ra xa xa đã thương địch thủ. Kiếm quang khi thì như trăng khuyết nhỏ bé, khi thì như trăng tròn, mượn mà hoàn mỹ.

Tiêu Mộc Dung cơ hồ tìm về trên chín thành thực lực đỉnh phong, kiếm thế cực nhanh làm người ta hoa cả mắt, xem ra người mới tới kia hoàn toàn bị áp chế dưới hạ phong.

Nhưng cũng không lâu lắm, mọi người liền xuất hiện, mặc cho Tiêu Mộc Dung biến ảo thế nào, vòng kiếm vàng rực rỡ kia vẫn không nhúc nhích chút nào, nữ tử chính giữa vòng kiếm kia - cũng chính là hình tượng Vương Lục hôm nay dùng để thị uy —— hầu như ngáp dài.

Sắc mặt Tiêu Mộc đỏ bừng, cảm thấy vô cùng xấu hổ. Vì vậy nàng đành chỉ kiếm thế hoa mà không thực, bắt đầu tập trung sức mạnh tại một điểm.

Nguyệt Vô Nhan là một thanh linh kiếm, nếu không cân nhắc sự khác biệt giữa kiếm linh, thật ra phẩm cấp còn trên Khôn Sơn kiếm. Được Tiêu Mộc Dung toàn lực vận chuyển, trên thân kiếm lưu chuyển ánh trăng chí tinh thuần, dường như muốn làm mặt trăng thật sự cũng hổ thẹn không mặt.

Một khắc sau, ngay khi kiếm thế sắp được hoàn toàn súc tích, Tiêu Mộc Dung đột nhiên bạo, ý đồ đánh đối thủ trở tay không kịp. Trong mắt nàng, Vương Lục có thể bảo trụ kiếm không phá dưới thế công dày đặc như lúc trước, ít nhiều cũng có vài phần công lao dự đoán. Như vậy chỉ cần đánh vỡ dự đoán của đối phương là có thể đánh vỡ vòng vây của đối phương.

Chiêu kiếm này của Tiêu Mộc Dung kéo người lao tới, bảo đảm mỗi phần lực lượng của cô đều bị ép tới mức Nguyệt Vô Nhan. Linh kiếm bay ra, chỉ trong chớp mắt, cô đã bay lên. Đối thủ trong diễn võ trường nhanh chóng mở rộng trong tầm mắt, còn đáng vẻ cô còn chưa kịp trở tay.

Thắng lợi dường như đã nằm trong tầm tay.

Sau đó Tiêu Mộc Dung liền cảm thấy một luồng sức mạnh tràn trề từ trên kiếm trong tay âm âm nổ tung, tiếp đó dọc theo cánh tay một đường kích động, truyền khắp thân thể, thân thể hẳn ở cảnh giới Kim Đan trải qua vô số lần áp bách luyện lực nên có vẻ cực kỳ yếu ớt, xương cốt đứt gãy, bắp thịt xoắn thành một đống, trước khoảnh khắc ý thức biến mất, cô mơ hồ nhìn thấy tương ốc mình vỡ ra.

Mà khán giả ở đây, lại vô cùng khiếp sợ chứng kiến một màn như vậy:

Tiêu Mộc dốc toàn lực xuất kiếm, khí thế như cầu vồng, sau đó linh kiếm va chạm với kiếm vàng kim, âm một tiếng trầm đục, vòng kiếm run lên, còn Tiêu Mộc Dung lại biến thành thịt bằm.

“Phù, xem ra ta thắng.”

Thu hồi Khôn Sơn Kiếm, Vương Lục phát phát tay với bốn phía yên tĩnh không tiếng động, sau đó dưới ánh mắt chăm chú

của Vô Nguyệt Việt mà nhìn chăm chú vào diễn võ trường.

Lúc xuống đài, hắn dùng sức nắm chặt tay lại, xem như một lần chúc mừng nho nhỏ.

Đây là lần đầu tiên hắn thực chiến kết hợp kiếm thể phản kích của Vô Tướng kiếm và Hỗn Độn Phá Thiên kiếm khí lại với nhau, đồng thời đánh bật đòn công kích của đối thủ, thể là khoảnh khắc đó Tiêu Mộc Dung chẳng khác gì thừa nhận một đòn toàn lực của Kim Đan đỉnh phong, còn thêm cả Phá Thiên kiếm khí của Vương Lục, cho dù nàng có mười Âm Dương Hộ Tâm Kính cũng không giữ được tính mạng.

Mà thành quả như vậy, cũng chỉ có thể ở trong thực chiến không bàn sống chết mới có thể nhanh chóng ngưng kết thành hình, chỉ dựa vào bế quan tiềm tu, nguyên thần suy diễn, không biết phải tốn bao lâu mới có thể hoàn thiện một chiêu này.

Vương Lục ngẩng đầu nhìn các phi tần hậu cung đang đứng xem cuộc chiến của những tuyển thủ kia, lại nhìn thấy từng đoàn từng đoàn kinh nghiệm to lớn đầy đặn đáng giá.

...

Ngày đầu tiên đại hội tử võ tiến hành sáu vòng thi đấu, đồng thời quyết ra sáu gã thắng, cũng để lại sáu thi thể.

Tỷ lệ tử vong của kẻ thua cuộc đạt tới trăm phần trăm kinh người, điều này nằm ngoài dự liệu của rất nhiều người. Trước đó, mọi người đều cho rằng luận võ là sinh tử chớ bàn luận, nhưng tốt xấu gì thì tử muội bọn họ cũng phải đánh một trận, cho dù nhiều năm như vậy đến nay mọi người đánh nhau không ngớt, chung quy thì bọn họ vẫn có giao tình, không đến nỗi hạ sát thủ.

Nhưng kết quả thực tế lại là, giao tình trong hậu cung hoàn toàn không thể coi là thật, những tử muội tốt ngày thường biểu hiện vui vẻ, tại đấu trường lạnh lùng hạ sát thủ bất luận so với bất luận kẻ nào.

Trước khi khai chiến, hai người còn kéo một ít phụ huynh, nhớ lại thời gian tốt đẹp ở cùng nhau, thậm chí trong trận chiến ước định sau khi cùng nhau nhắm nháp tay nghề của đầu bếp Nguyệt Đô... Nhưng trong nháy mắt, mặt nạ thân thiện đã bị giật xuống., Cũng dùng thủ đoạn tàn khốc trước nay chưa từng có lấy đi tính mạng đối phương, lại dùng ánh mắt đại thù đắc được báo lại nhìn thi thể trên mặt đất, cảm khái nàng đã trừng phạt đúng tội như thế nào. Thậm chí còn có chuyện bí mật hắc ám ở hậu cung dưới sự công khai của triều đình rộng lớn, giống như kết oán nhiều năm cuối cùng có thể nôn ra một hơi nhanh chóng.

Các phi tần hậu cung tàn khốc lạnh lùng, khiến quan liêu thủ hạ Vô Nguyệt thấy mà giật mình. Ngay cả bản thân Vô Nguyệt cũng nhú mày thật sâu, sát ý dần dần ngưng kết.

Nàng cảm thấy thất vọng đối với các mỹ nhân hậu cung của mình - thực ra không phải là thất vọng vì các nàng, trên thực tế, bao năm qua nguyên tắc quản lý hậu cung của Vô Nguyệt chính là khiến những tu sĩ nhân cách độc lập trong hậu cung, ở trong lồng giam bức cung trở nên tai điếc mắt mù, cuối cùng ngu muội vô tri. Không biết đại thể kỳ thật cũng không phải là

sai, sai ở chỗ các nàng đã không thể nào vui vẻ sung sướng chủ nhân của mình.

Vô Nguyệt ngồi ở trên bảo tọa cao, lạnh lùng quan sát sáu trận tỷ thí. Trừ lúc trận đầu tiên Vương Lục đấu Tiêu Mộc Dung, Vô Tướng Vô Danh Kiếm cùng Hồn Độn Kiếm Khí phối hợp làm hai mắt nàng sáng ngời, năm trận còn lại đều có vẻ rất nhàm chán. Lấy tầm mắt của nàng là Hóa Thần Chân Nhân, mấy trận thi đấu Kim Đan căn bản không đáng nhắc tới, thứ nàng muốn là thứ khác.

Nàng muốn biết, các phi tần được chính mình coi như sủng vật nuôi dưỡng mấy chục năm, ở trên đấu trường có thể biểu hiện như thế nào? Nàng mong đợi đủ loại nhân tính phức tạp, rộng rãi, vừa hẹp của đủ loại người tận tình nở rộ trên sân khấu. Nhưng kết quả nàng ngoại trừ thất vọng hay thất vọng, những thù hận, oán than thờ không giải thích được kia, đều khiến nàng cảm thấy buồn tẻ vô cùng.

Luận võ ngày hôm sau vẫn như trước, đám phi tần dùng phương thức xấu nhất của mình chém giết thành một đoàn. Dưới khảo nghiệm sống và chết, bọn hắn đã bộc lộ ra bộ mặt tối tăm nhất của mình.

Ngày hôm nay, khán giả trên đài đã ít đi một nửa, Vô Nguyệt từ đầu đến cuối trên mặt phủ đầy sương lạnh, khiến đám phi tử trên sân diễn võ cảm như hén. Cho đến trận tỷ võ thứ năm bắt đầu, thiếu nữ tên là Lưu Ly Tiên lên đài, Vô Nguyệt mới lộ ra vài phần hứng thú.

Lưu Ly Tiên vẫn chưa vượt qua Kim Đan Kiếp, cho dù mọi việc đều đã chuẩn bị xong. Nhưng hiện tại dù sao nàng cũng chỉ là Hư Đan đỉnh phong, còn đối thủ của nàng lại là phụ tá đắc lực của Tiêu Vân Phi ở Cung Cung Cung., Tu sĩ thiên tài của Ngọc Hàn Trì - Trì Quỳnh Anh ngày trước. Tu vi Kim Đan đỉnh phong, cộng thêm một bản mạng pháp bảo do nàng ta tự tay luyện chế - Ngung Ngọc Bình. Trong bình có tam giang ngũ hải, là tích lũy tu hành trăm năm của Trì Quỳnh Anh. Luận về năng lực chiến đấu, Trì Quỳnh Hằng có thể đứng trong năm hạng đầu ở cả Nguyệt Đô Cung.

Đối với Lưu Ly Tiên, đối thủ rút được như vậy có vẻ cực kỳ bất lợi, nhưng cô gái lại có vẻ cực kỳ hưng phấn, trong mắt

không hề sợ hãi, khoe miệng hơi nhếch lên, lộ ra khuôn mặt tươi cười trong trẻo. Trì Quỳnh Hằng đối với chuyện này chỉ là cười lạnh., Trong khoảng thời gian này nàng đã sớm nghe người ta nói qua, hai người mới tới kia, kẻ nào kẻ nấy cao gầy, khôn khéo biến hóa kỳ lạ, hơn nữa thực lực quần hùng, viển viển không thể dùng cảnh giới để so sánh. Nhưng vóc người đầy đặn lại là một đứnà ngọc, ngoại trừ ăn cơm ra còn là cười ngây ngô.

“Chậc, còn cười ngây ngô nữa à... Tưởng chỉ bằng một tên Hư Đan như bà ta mà đủ tư cách sinh tồn trên sân đấu à? Đúng là nực cười...”

Nghĩ tới đây, lệ khí trong lòng Trì Quỳnh Anh dần dần sinh ra, sát ý bao phủ. Nàng cùng Lưu Ly Tiên không oán không cừ, nhưng mười vòng tỷ thí trước, kết quả mười bộ thi thể lại khiến cho nàng mặc ý thừa nhận quy củ tỷ võ hậu cung đại hội này là đến chết mới thôi.

Hơn nữa, đứng ở lập trường mà nói, giết một người đồng nhan, rất có khả năng uy hiếp đến địa vị mới của hậu cung mình là thiên kinh địa nghĩa.

Thế là sau khi tỷ thí võ chính thức bắt đầu, nàng lập tức chuyển động bình ngọc, sóng lớn tam giang ngũ hải từ miệng bình mãnh liệt mà ra. Sóng kia thế tiến bộ cũng không kém gì bản mạng thần thông của Hàn Vũ, đối với một tu sĩ Hư Đan mà nói, một khi hãm vào nước lũ chính là tử lộ.

Lưu Ly Tiên Công mạnh hay yếu, nếu bị nhốt trong nước lũ vô tận đích xác không dễ thoát thân, nhưng kiếm tâm thông minh trao cho nàng trực giác nhạy cảm của nàng lại khiến ngay từ đầu nàng đã có cảm giác như vậy.

Lúc miệng bình Ngung Ngọc của Trì Quỳnh Anh vừa mới nghiêng xuống, Lưu Ly Tiên đã từ trong tay áo bay ra mười hai thanh phi kiếm, đâm thẳng về phía miệng bình, dường như muốn dùng kiếm thế sắc bén phá hư miệng bình, khiến nước lũ bị chìm trong bình.

Trì Quỳnh Anh thầm khen một tiếng thông minh, sau đó cười thầm một tiếng ngốc. Thông minh là vấn đề lớn nhất của bình ngưng ngọc đối phương là miệng bình, ngốc thì ở chỗ, chẳng lẽ mình là chủ nhân bình ngưng ngọc mà lại không biết chỗ

thiếu hụt này? Điểm yếu nhất đã được nàng bày ra cạm bẫy cường đại nhất, đối phương dùng phi kiếm cách không đánh tới, hoàn toàn là chui đầu vào lưới.

Tuy rằng bội kiếm mạnh nhất của Lưu Ly Tiên Phá Thương Khung còn nắm trong tay, nhưng mười hai thanh phi kiếm này rõ ràng không phải vật phạm, tất nhiên là pháp bảo trọng yếu của nàng, nên trước tiên thu thập mười hai thanh kiếm này, sau đó mới chậm rãi bào chế nàng.

Trì Quỳnh Anh nâng tay ở đáy bình hơi thu lại, lập tức nơi miệng bình tuôn ra một cỗ hấp lực cường đại, mười hai thanh phi kiếm ở giữa không trung liền mất đi không chế, bị cắt đứt liên hệ với chủ nhân, lão đảo bị hút vào trong bình. Trì Quỳnh Anh mỉm cười, cảm nhận được linh lực dồi dào trong bình ngọc.

Sau một khắc, nụ cười ngưng lại. Năng lượng trong bình nhanh chóng tăng vọt, chỉ một thoáng đã phá tan áp lực an toàn của Ngung Ngọc Bình.

Nàng đã cố gắng giải phóng phong ấn ở cửa bình, nhưng đã không kịp nữa rồi, Ngung Ngọc Bình âm âm nổ tung trước mắt nàng, nước trong tam giang ngũ hải sụp đổ mà ra, lập tức bao phủ nàng lại. Trì Quỳnh Hằng thậm chí không kịp cảm nhận được nỗi thống khổ do bàn tay bị nghiền nát, cũng không kịp dùng nguyên thần trấn áp nát bấy Ngọc phủ, nàng chỉ cảm thấy mình như một chiếc lá lục bình rơi xuống dưới sóng lớn, sau đó trong nước lũ có một đạo kiếm quang hỗn độn đập vào mặt, mang nàng đi mất một chút ý thức cuối cùng.

Bên ngoài diễn võ trường, nương nương Chính Cung - Tiêu Vân Phi đột nhiên đứng dậy, khó tin nhìn về phía diễn võ trường.

Trong tầm mắt, Lưu Ly Tiên đang cầm bội kiếm giẫm dưới chân, ngự kiếm phi tiên, tránh hồng phong bùng nổ mãnh liệt.

Diễn võ trường của Nguyệt Đô trải qua Hóa Thần chân nhân tẩy luyện, không gian có tính kéo dài cực lớn, từ bên ngoài nhìn vào tựa hồ chỉ có trăm trượng vuông, bên trong không gian thực tế lại có thể chứa đựng một ngọn núi. Tuy nhiên lúc này cũng bị nước lũ nhấn chìm hơn phân nửa, Lưu Ly Tiên phiêu phù phía trên một mảng đại dương mênh mêng, cười hi

hì một tiếng, tay nhỏ vẫy vẫy, lập tức một thanh trường kiếm phong cách cổ xưa từ trong nước chui ra, đi tới bên cạnh nàng.

Chính là Lưu Ly Tiên phá thương khung

Tiêu Vân Phi lập tức ngưng thần nhìn kỹ, lập tức phát hiện thanh phi kiếm bị Lưu Ly Tiên giẫm dưới chân không phải phá thương khung mà chỉ là một Tật Phong Pháp Kiếm.

Lấy cường độ nguyên thần cấp nguyên anh của Tiêu Vân phi, hắn lập tức bắt đầu hồi tưởng lại mỗi một cảnh tượng vừa rồi, vì vậy nàng nhanh chóng phát hiện. Vừa rồi ở chỗ Trì Quỳnh Anh phóng ra tam giang thủy, thời khắc mấu chốt thu được phi kiếm, Lưu Ly Tiên dùng kiếm tâm thông minh giao thần thông ngự kiếm cho nàng, điều chỉnh vị trí Phá Thương Khung cùng Tật Phong Pháp Kiếm.

“Hay cho một tiểu nha đầu xảo trá” Tiêu Vân Phi trợn tròn hai mắt, nghiến răng nghiến lợi.

Lấy thực lực Hư Đan đỉnh phong của Lưu Ly Tiên, phối hợp với Kiếm Tâm Thông Minh toàn lực khống chế bầu trời, hoàn toàn có thể mang đến phiền toái cực lớn cho Trì Quỳnh Anh. Thậm chí có hy vọng khiến nàng bị trọng thương, nhưng Ngung Ngọc bình cũng không hồ là pháp bảo bản mệnh của Kim Đan đỉnh phong chân nhân. Tam Giang Ngũ Hải vừa xuất hiện, Trì Quỳnh Anh hoàn toàn có thể gặp nước thì sinh, căn bản giết không chết, nhưng Lưu Ly Tiên lại không thể chịu nổi tiêu hao chiến lâu dài.

Nếu toàn lực giao phong chính diện, chỉ cần một kiếm không thể giết chết đối thủ, Lưu Ly Tiên chắc chắn sẽ thất bại không thể nghi ngờ. Trên thực tế trước khi khai chiến Tiêu Vân Phi đã từng dặn dò Trì Quỳnh Anh, tận lực dùng ưu thế tu vi của nàng ngạnh kháng với đối thủ, như vậy là có tỷ lệ chiến thắng mười phần, nhưng không ngờ đối phương hoàn toàn nhìn thấu tính toán của bọn họ, dùng một kỹ xảo gian trá lạ thường trực tiếp chém chết Trì Quỳnh Nguyên... Lệnh cho đối thủ khắp người đầy thần thông là không thể nào huy động được đối thủ.

Đúng là tính toán rất hay, nếu dùng tu vi liều mạng, cho dù có mạnh mẽ hơn nữa thì uy năng cũng bị giới hạn trong thực lực của chủ nhân. Trì Quỳnh Anh hoàn toàn có thể đọ sức với

nàng ta, nhưng Trì Quỳnh Anh lại không cẩn thận trong kế hoạch, thu nàng ta vào trong bình ngọc trên bầu trời.

Một phẩm giai khó khăn lắm mới đạt tới cấp độ Linh Bảo, còn Ngung Ngọc bình chưa thể sinh ra Khí Linh, lại phải dung nạp ngoài tam giang ngũ hải một ngậm Thượng Cổ Tiên Kiếm? Huống chi vẫn là dưới tình huống không chút phòng bị?

Trì Quỳnh Anh cho rằng thu vào là mười hai thanh phi kiếm cấp pháp bảo, dư sức dư thừa Ngung Ngọc bình, nhưng không ngờ bên trong thực tế ẩn giấu một thanh tiên kiếm từng chém rách bầu trời, Ngung Ngọc Bình làm sao thừa nhận nổi, đương nhiên là lập tức bạo liệt.

Bất kể là Tiêu Vân phi hay là Trì Quỳnh Anh đều cho rằng đây sẽ là một cuộc chiến nghiêng về một phía, bất luận là tu vi hay trí tuệ, Trì Quỳnh đều vượt xa đối thủ, không ngờ tu vi của các nàng lại chính xác, đánh giá sai chỉ số thông minh.

“Giấu thật tiểu nha đầu, nhưng đại hội luận võ chỉ vừa bắt đầu, chúng ta sẽ gặp mặt.” Tiêu Vân Phi lạnh lùng mở miệng nói với Lưu Ly Tiên trong trận đấu: “Hy vọng lúc đó tiểu thông minh như ngươi còn cứu được mạng ngươi.”

Nói xong Tiêu Vân Phi xoay người rời đi, thậm chí không hề cáo biệt Vô Nguyệt. Vừa đứng lại là đặc quyền của chính cung, còn Vô Nguyệt cũng không để ý, ánh mắt của nàng vẫn dừng lại trên người Lưu Ly Tiên, một kiếm quyết thắng vừa rồi khiến nàng hứng thú cực lớn, đặc biệt là vết rách kia...

Mà Lưu Ly Tiên lại không có chút ý thức nào về thanh tiên kiếm của mình đã khiến cho Hóa Thần Chân Nhân cảm thấy hứng thú, nàng vẫn đắm chìm trong vui sướng cực lớn. Thiếu nữ quay đầu nhìn về phía Vương Lục đang đứng ngoài sân, cao giọng hô: “Su tử vừa rồi khen ta thông minh đấy, Lưu Ly cũng bị người ta khoe khoang.”

Wương Lục quả thực dở khóc dở cười.

Thông minh? Có lẽ, cuối cùng trong tình huống lâm trận đối kiếm đúng là một chiêu thức thông minh, nhưng đó không liên quan gì đến chỉ số thông minh. Chân chính tác dụng chính là trực giác của Lưu Ly Tiên so với dã thú nhạy cảm hơn nhiều.

Dưới kiếm tâm thông minh, thiếu nữ sẽ không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào, cho dù cơ hội kia bản thân nàng cũng vô thức, mà phản ứng theo bản năng của nàng có thể một kiếm nhắm yết hầu.

Trên thực tế đây mới là điểm đáng sợ thật sự của Kiếm Tâm Thông Minh, lực công kích không gì không phá được, trực giác có thể đánh tới cực hạn mới là quan trọng nhất.

Có khả năng phán đoán như vậy, Lưu Ly Tiên cho dù chỉ cảnh giới Hư Đan đỉnh phong, tại hậu cung này võ trường cũng đủ để mọi việc thuận lợi.

Nhưng khảo nghiệm chân chính vẫn còn ở phía sau, theo phản ứng của Vô Nguyệt, đại hội tỷ võ trong hậu cung như vở kịch này chỉ sợ rất khó kết thúc... Thời điểm cân nhắc phải quay người rút lui khi nào.

...

Đại hội luận võ bắt đầu từ ngày thứ ba, bầu không khí rất cuộc trở nên lạnh lẽo, trường tranh đấu của nữ nhân kia không còn, tỷ lệ thương vong cũng hạ xuống thẳng tắp, tỷ lệ thi đấu song phương phải dốc toàn lực ứng phó mới thôi, hoàn mỹ hiện ra tinh thần đấu kỹ, giành được từng đợt ủng hộ của khán giả trên khán đài. Còn Vô Nguyệt, vẻ mặt của nàng vẫn lạnh lùng, không còn là mây đen dày đặc nữa, khiến cho rất nhiều người thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Vương Lục lại biết, hiện tại biểu hiện của Vô Nguyệt càng bình tĩnh, có nghĩa là thời gian dành cho mình cũng càng ít.

Là người trù tính đại hội luận võ, tất cả cục diện cho tới lúc này đều nằm trong kế hoạch của hắn, bao gồm hai ngày trước cục diện huyết tinh thô bạo kia, kể cả sự tức giận lúc ban đầu của Vô Nguyệt đều nằm trong kế hoạch tỉ mỉ, nhưng tình thế hiện tại đã bắt đầu dần dần thoát khỏi sự khống chế.

Vương Lục tổ chức đại hội luận võ lần này mục đích là dứt khoát: Mượn thành viên hậu cung của Vô Nguyệt tới quét sạch kinh nghiệm, sau đó tùy cơ chạy trốn —— thành viên hậu cung tuy rằng kinh nghiệm thực chiến thiếu giai, hơn nữa ở hậu cung đấu nhiều năm đã sớm bị đấu hồng đầu óc từ lâu., Nhưng dù sao phần lớn xuất thân là khoa ban: Tăng lữ Thương Thần Kinh, công phu tương đối vững chắc, đạo cụ pháp bảo cũng tầng tầng lớp lớp. Đối thủ như vậy dù không phải cường địch cũng không được gọi là cá chín.

Chẳng qua, hậu cung quét của người ta cũng phải có một cái cơ thích hợp, Vô Nguyệt dù có vô tình như thế nào cũng sẽ không để mặc người khác chém giết. Cho nên Vương Lục đã thiết kế một cuộc tỷ võ không cần luận sinh tử., Vì dẫn dắt tâm tình Vô Nguyệt, còn thiết kế tình cảnh hai ngày trước. Hắn thiết kế trận đấu thay phiên quyết định đối thủ, lại thông qua hành động vụng trộm đem người ngày thường vốn có thù hận sắp xếp làm đối thủ., Đặc biệt là mấy tổ trước càng thù hận không đội trời chung. Mà sau đó hắn làm tuyên thủ tổ tiên lên sân, lấy thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn nghiền đối thủ thành thịt nát,

trực tiếp đem bầu không khí tanh máu đưa lên trên sân tử thí, tiếp theo cho dù là quán tính sử dụng, cũng sẽ khiến tuyến thủ phía sau thống khổ hạ sát thủ với nhau.

Loại tràng diện chém giết thập kém này là Vương Lục cố ý gây nên, mà Vô Nguyệt ngoài dự liệu cảm thấy bất mãn đối với điều này. Vì vậy ở trong sự bất mãn của Vô Nguyệt, hai trận chiến giữa Vương Lục và Lưu Ly tiên có vẻ như hạc giữa bầy gà, quyết đoán giành được hứng thú của Vô Nguyệt.

Bản ý của Vương Lục là để cho Vô Nguyệt hứng thú tiếp tục xem, mà chỉ cần Vô Nguyệt cảm thấy hứng thú với trận chiến giữa Vương Lục và Lưu Ly Tiên, bọn họ có thể bình yên chém giết nhau trên võ trường, cho đến sau này các phi tần thương vong hầu như không còn. Đến lúc đó, Vương Lục cùng Lưu Ly Tiên đủ kinh nghiệm cũng có thể chuẩn bị rời đi.

Nhưng hiện tại bước này không thể không đi sớm. Hành động biểu diễn của hắn và Lưu Ly tiên quả thực khiến Vô Nguyệt hứng thú, nhưng hứng thú của Vô Nguyệt rõ ràng đã ngoài mong muốn. Đặc biệt là khi nàng nhìn về phía tiên kiếm phá vỡ bầu trời càng tham lam rõ ràng hơn... Vương Lục biết mình có vẻ đánh giá thấp lòng tham của Vô Nguyệt thân là Phiên vương.

Hắn vốn tưởng rằng dựa vào một kiếm mà Lưu Ly Tiên hợp lực chém ra lúc trước, dựa vào Vô Tướng công của mình, Hồn Độn Phá Thiên kiếm khí, có thể giả tạo một hậu đài đủ vĩ đại khiến Vô Nguyệt sợ ném chuột vỡ bình, nhưng không ngờ, vị Phiên Vương của triều đình này đã gần như lấy lợi khiến cho thần trí bất tỉnh.

Trong lúc thân là nhân vật chính trị, đồng thời Vô Nguyệt còn là một tu sĩ, một gã tu sĩ cường lực ở trên trời dưới đất có thể đếm được trên đầu ngón tay. Tuy nàng không phải là kiếm tu có ý nghĩa nghiêm khắc, nhưng Phá Thương Khung đối với bất cứ một vị tu sĩ nào đều có sức hấp dẫn vô thượng.

Vương Lục tin tưởng, chính nàng tận mắt nhìn thấy Lưu Ly Tiên dùng uy năng của bản thân để đánh bại Trì Quỳnh Anh, tham lam trong lòng lại càng không thể áp chế.

Đã như vậy, Vương Lục đành phải đẩy nhanh tiến trình. Một mặt sửa đổi biểu hiện đối chiến, để sự phấn đấu của đại hội tử

võ tăng lên thẳng tắp, ý đồ phân tán sự chú ý của Vô Nguyệt. Mặt khác...

“Đa tạ.”

Vương Lục chấp tay về phía nữ tử quỳ một gối trước mặt, sau đó bỗng bèn đi xuống diễn võ trường.

Lấy hỗn độn phá thiên kiếm khí tấn công, Vô Tướng kiếm vây quanh chủ yếu, Vương Lục dùng một trăm mười ba chiêu đánh tan một vị hậu cung phi tần hạ phẩm Nguyên Anh. Mà đối phương vì thủ thắng thậm chí ngay cả tiên thiên nguyên khí cũng bị đốt không ít.

Trận chiến này có thể nói là trận chiến náo nhiệt nhất từ khi đại hội luận võ khai mạc tới nay. Vương Lục dùng Kim Đan Chiến Nguyên Anh, quá trình mặc dù hữu kinh vô hiểm nhưng không dễ dàng. Bởi vậy thu hoạch cũng phong phú trước nay chưa từng có. Hắn cảm thấy rất rõ ràng nguyên thần của mình càng cô đọng hơn so với cô đọng luyện., Ngọc phủ càng thêm vững chắc, sức sống tỏa ra từ kim đan sáng chói bắn ra bốn phía... Chỉ một trận chiến này đã vượt qua bế quan một tháng. Nhưng vẫn đề lại ở chỗ, dựa theo xu thế này mà triển khai tiếp, đối thủ mà Vương Lục phải tới chính cung nương Tiêu Vân phi.

Đương nhiên đây cũng là kết quả hành động của rương đen, nếu không có lẽ lần tiếp theo Tiêu Vân Phi gặp Lưu Ly Tiên, Vương Lục lại cưỡng ép đưa nàng tới trước mặt mình.

Tiêu Vân Phi đương nhiên cũng đoán được trong này có Vương Lục đứng sau hành động, nhưng nàng lại không để ý, Vương Lục cũng tốt, Lưu Ly Tiên cũng tốt, theo nàng thấy hai người này đều giống nhau, giáo huấn với ai cũng giống nhau. Mà nàng vô luận đối đầu với ai, đều có lòng tin sung túc có thể giành thắng lợi.

Tiêu Vân Phi khác với phi tần hậu cung khác, nàng là con tước của Vô Nguyệt “Minh Môi” chính thống thống trị, xuất thân cao quý không thể nghi ngờ, thực lực cường đại hơn xa cùng thế hệ, cho dù bản thân Vô Nguyệt ở cảnh giới cũng không phải đối thủ của nàng. Vô Nguyệt ở sau khi đại khai hậu cung cũng là kết quả do Tiêu Vân phi ngầm đồng ý, nếu

không có sự bá đạo của Vô Nguyệt, hậu cung cũng không thể mở ra được.

Tiêu Vân Phi đã thấy rất rõ thực lực của Vương Lục và Lưu Ly Tiên, nếu là dưới cùng cảnh giới, mình còn xa mới địch nổi. Nhưng bây giờ nàng là Nguyên Anh trung phẩm, tu hành hơn trăm năm, cùng với pháp bảo đầy người... Thậm chí ngay cả Diễm Võ Trường trong tháng này, cũng là lúc trước nàng tự tay kiến tạo.

Thiên thời địa lợi nhân hòa đều ở bên mình, cho dù Vương Lục mạnh hơn nữa thì có thể làm gì?

“Có chỗ này, xin cho phép ta ra ngoài mua sắm một ít đạo cụ để tiến hành chiến bị.”

Nguyệt Đô nội điện, Vương Lục hướng Vô Nguyệt ra ngoài xin.

Vô Nguyệt nằm ở trên Nguyệt Đô Vương, mắt trái màu đỏ trên mặt khô lâu quan sát tỉ mỉ Vương Lục một phen, sau đó cười nhạt nói: “Lý do khó lường, ngươi cho rằng ta sẽ cho ngươi cơ hội bỏ trốn sao?”

Vương Lục lảng tránh nghi vấn của Vô Nguyệt, nhưng vẫn kiên trì ý kiến của mình nói: “Tuy rằng trong Nguyệt Đô tồn kho phong phú, nhưng nơi ta cần đạo cụ không có.”

Vô Nguyệt cười lạnh nói: “Cần cái gì, mở ra thực đơn, ta sẽ mua cho ngươi. Ở trong Thiên Cung cảnh, không có thứ gì ta không mua được.”

Vương Lục nói: “Cửu Thiên Vô Nguyệt quyền uy tại triều đình chí cao vô thượng, ta hiểu rất rõ điều này. Nhưng triều đình thiên cung không chỉ là triều đình của ngài, Tiêu Vân phi là chánh cung nương nương, quyền uy gần bằng bản thân ngài. Ta lo lắng không bao lâu sau danh dự của ta bị rơi vào tay của nàng, như vậy lá bài tẩy của ta cũng sớm bại lộ cho Tiêu Vân Phi, quá mức bất lợi đối với ta.”

“A, nhanh mồm nhanh miệng.” Vô Nguyệt vẫn cười lạnh: “Vậy ngươi thử vượt qua điều kiện bắt buộc đi chiến đấu đi, ngươi là kiếm tu, có Phi Kinh Trảm Cực khắc phục ý chí lực vạn khó.”

Vương Lục nói: “Cho nên hiện tại ta đang ý đồ khắc phục sự cản trở của ngài, tranh thủ thắng lợi cho mình ta biết ngài lo lắng ta sẽ bỏ chạy như vậy, cho nên ta sẽ lưu lại con tin ở tháng này. Sư muội của ta Lưu Ly Tiên Tướng ở lại chỗ này, nếu ta một đi không trở lại, nàng sẽ mặc cho ngài xử trí.”

“Buồn cười, chẳng lẽ hai người các người không phải hiện tại để mặc cho ta xử trí sao?”

Vương Lục vẫn lảng tránh uy hiếp của Vô Nguyệt, tiếp tục đề tài của mình: “Hơn nữa, nếu ta có thể thủ thắng, đối với ngài mà nói cũng là lợi ích cực lớn không phải sao? Nguyệt Đô cũng không cần hai chủ nhân, hậu cung cũng không cần một chính cung nương nương vô cùng quyền lực. Đáng tiếc, bản thân ngài có một số việc không tiện xuống tay, nhưng trên võ trường sinh tử không cần luận võ, tất cả đều có khả năng. Mà việc ngài phải làm, chỉ là cho ta một cơ hội.”

Vô Nguyệt đột nhiên mở mắt phải ra: “Tốt lắm, vậy ta cho người một cơ hội. Nhưng nếu người không làm được lời hứa của người...”

Vương Lục cười nói: “Ngài muốn lấy mạng của ta, dễ như trở bàn tay.”

Vương Lục đi ra khỏi Nguyệt Đô, thẳng đến hoang sơn ở biên giới, mật thám của Hường Thiên Cung đi theo sau lưng gã chỉ bỏ lại một đoạn đường nhỏ liền biến mất vô tung vô ảnh. Muốn đi theo sau gã lại bị hai đạo Hồn Độn Phá Thiên Kiếm Khí không biết từ chỗ nào bắn tới ngăn trở.

Rơi vào đường cùng, mật thám trong triều đành phải theo đường cũ quay lại, sau đó cầu nguyện bản thân sẽ không bị một chương của Dương Thiên đại nhân đánh chết.

Sau khi trở lại Nguyệt Đô, mật thám cũng không bị Vô Nguyệt giết chết, nàng nghe xong hồi báo, im lặng không nói, sau đó thân hình thoát một cái rời khỏi vương tọa, đi tới một phòng ngủ ở hậu cung.

Thiếu nữ trong suốt như ngọc, thanh tú như thanh kiếm ngời ngay ngắn ở trên bờ đoàn, nhắm mắt minh tư, tu thần dưỡng kiếm, phá thương khung được nàng đặt ngang ở trước ngực, giữa người và kiếm có một thông đạo huyền ảo.

Hay cho câu kiếm tâm thông minh, hay cho câu tiên kiếm phá tan bầu trời... Vô Nguyệt thấy cảnh tượng này, trong lòng không khỏi có chút hâm mộ.

Nếu là mình cũng có tư chất như vậy, tiên kiếm như vậy, có lẽ không phải là mình trước mắt. Ngao Thiên Phiên Vương, nghe thần uy lâm liệt, nhưng so với những người chân chính hành tẩu trên tiên đạo, tất cả thứ mình có được có tính là gì?

Nhưng mà ngay lúc Vô Nguyệt xuất thần ngăn ngui, thân hình thiếu nữ trước mặt đã phiêu hốt bất định, mơ hồ hư hóa.

Vô Nguyệt chỉ thoáng phản ứng lại trong phòng ngủ lưu lại một ảo giác cao minh, một khi bị tu sĩ cấp Hóa Thần tiếp cận, ảo giác khó có thể duy trì. Về phần chân nhân, không biết chạy đến nơi nào lại liên tục.

Vô Nguyệt giận tím mặt: “Xua đầu to gan lớn mật...”

Sau một khắc, tay trái Bạch Cốt thò về phía trước, lực lượng tượng trưng cho tử vong bao phủ xuống. Trong phòng ngủ phảng phất vang lên ngàn vạn oan hồn kêu rên. Mà thân ảnh Lưu Ly Tiên ứng thanh bị phá, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Tại chỗ chỉ để lại một thanh tiên kiếm trôi nổi giữa không trung phá tan bầu trời, cảm nhận được lực tử vong áp sát, tiên kiếm phát ra tiếng vù vù sắc, chỉ một lát đã phá tan bài ca của oan hồn, khiến Vô Nguyệt cũng cảm thấy Ngọc phủ rung chuyển.

Một thanh Tiên Kiếm thật tốt, cho dù không có chủ nhân không chế, chỉ bằng vào uy năng của bản thân cũng có thể dao động đến Hóa Thần Chân Nhân... Thế nhưng, dù sao cũng chỉ là vật vô chủ mà thôi.

Vô Nguyệt thu tay trái lại, đưa tay phải tượng trưng sinh mệnh ra, trực tiếp sờ lên chuôi kiếm phá trời, trên thân kiếm nhất thời truyền đến lực phản chấn, nhưng trước khi chết chuyển hướng kịch liệt, khiến lực phản chấn này suy yếu rất nhiều.

Vô Nguyệt tập trung tinh thần, rất nhanh áp chế bầu trời. Sau đó nhìn phòng ngủ trống rỗng, trong lòng dâng lên một tia buồn cười.

Hai tiểu tử kia, dùng một thanh tiên kiếm để chơi ve sầu thoát xác? Quả nhiên gan to bằng trời, quả nhiên là sắc bén quyết

đoán.

Nếu không có tiên kiếm ở đây, thân là chủ nhân Nguyệt Đô, sao Vô Nguyệt lại không phát giác được khí tức của Lưu Ly Tiên đã biến mất trong Nguyệt Đô? Thậm chí nàng còn đoán được phương pháp đào thoát của Vô Nguyệt —— đích thị là lúc Vương Lục rời đi đã mang nàng phá tan bầu trời, sau đó Lưu Ly Tiên lại dùng phương thức nhân kiếm đổi lại bầu trời đổi cho Nguyệt Đô, bản thể đào thoát.

Nhưng... lưu lại bầu trời cũng coi như không lỗ. Chỉ là, vì sao vẫn luôn có cảm giác tính sai một chiêu?

Ngay lúc Vô Nguyệt dự định dò xét bầu trời thêm một bước nữa, kiếm trong tay bỗng nhiên lắc lư một cái, trường kiếm phong cách cổ xưa quét qua biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là một phi kiếm liệt diễm hùng hực.

Vô Nguyệt sững sờ trong giây lát, sau đó tức giận dùng tay trái Bạch Cốt bóp nát hỏa diễm kiếm.

Lưu Ly Tiên chẳng những có thể dùng Nhân Kiếm trao đổi, mà còn có thể tự do thay đổi vị trí các thanh phi kiếm khác nhau. Một ngày trước, nàng dùng chiêu dụ dỗ Trì Quỳnh Anh này, thu nhập Phá Thương Khung vào trong Ngung Ngọc Bình tạo thành thảm kịch. Hiện tại lại dùng chiêu ly miêu này đổi Thái Tử khác.

“... Hai người các người, làm rất tốt.”

Vô Nguyệt nhẹ giọng tự nói. Giọng của nàng đang run rẩy, thân thể của nàng đang run rẩy, toàn bộ mặt trăng đều đang run rẩy, hướng Thiên Cung cũng đang run rẩy.

“Trong vòng ba ngày, ta nhất định sẽ lấy mạng của hai người các người....”

Quyết ý của Hóa Thần chân nhân hóa thành một tia sét đánh giữa trời quang.

...

“... Nguy hiểm thật a, thiếu chút nữa bị sét đánh.”

Phía ngoài Triều Thiên cung, Vương Lục lòng còn sợ hãi nhìn đại địa vỡ cốc sâu không thấy đáy sau lưng kia. Tu sĩ Hóa Thần quả nhiên là a, cách xa như vậy, sấm sét giữa trời quang, uy lực đủ để bẽ nghề một tu sĩ cấp Kim Đan hóa thành tro bụi.

May mắn thay, vừa rồi hắn và Lưu Ly Tiên không đứng dưới luồng sét kia, mà thông qua một thanh thế kiếm dẫn dắt lực lượng lôi đình xuống, hoàn toàn truyền vào trong đất.

Nhìn cái khe nứt tĩnh mạch bị lực lượng sấm sét bổ ra kia, người mùi khét lẹt trong không khí, ngoài sự kinh hãi trong lòng Vương Lục, y không khỏi cảm khái bản thân mặc dù tu vi không bằng, nhưng tốt xấu gì chỉ số thông minh cũng có thể toàn diện áp chế Vô Nguyệt. Cho nên y có thể sớm đoán được mỗi một bước của nàng, sau đó sớm bố trí.

Thông qua thần thông thay đổi từ kiếm của Lưu Ly Tiên Nhân, Vương Lục đã thành công trợ giúp nàng chạy ra khỏi Nguyệt Đô. Nhưng ngay sau đó y sẽ phải đối mặt với sự truy sát toàn lực của một Hóa Thần Chân Nhân. Vương Lục cũng không cảm giác mình tranh thủ được chừng ấy thời gian, có thể giúp hai người bọn họ chạy ra đủ xa.

Cho nên Vương Lục ở trong Nguyệt đều để lại một chút manh mối cho Vô Nguyệt, lấy chủ động dẫn đạo động tác kế tiếp của nàng. Nhân kiếm của Lưu Ly Tiên trao đổi với nhau cũng không phải kỹ năng đào thoát hoàn mỹ không tỳ vết, nàng sở dĩ có thể tự do thay đổi vị trí giữa người và kiếm, thậm chí có thể giấu diếm được cảm giác của Vô Nguyệt., Theo mạng lưới giám sát thâm nghiêm của Nguyệt Đô, ở chỗ Kiếm Tâm Lưu Ly Thông Minh đem phi kiếm luyện hóa thành một bộ phận thân thể tu sĩ, nhân kiếm đổi với nhau tựa như một người giao tay nhắc chân tự nhiên, không khiến cho pháp lực bị chấn động.

Nhưng chỗ thiếu hụt nằm ở chỗ liên hệ mật thiết giữa Nhân Kiếm, một khi bị người bắt được một chút, có thể tìm hiểu ngọn nguồn. Tiếp theo là, nếu trong tháng đều lưu lại một ảo

ảnh Lưu Ly Tiên., Để tận lực kéo dài thời gian, nhất định phải lưu lại một thanh tiên kiếm có uy lực cường đại, suy xét tới nhân tố cách ly, chỉ có phá thương khung mới có thể đảm đương trọng trách này. Nhưng phải để lại một thanh tiên kiếm như vậy rơi vào Nguyệt Đô., Tồn thất này quá mức trầm trọng. Hơn nữa Phá Thương Khung đã sớm không thể tách rời với Lưu Ly Tiên, một khi bị người đoạt mất tu vi của Lưu Ly Tiên ít nhất phải mất một nửa, cho nên sau khi ảo ảnh bị phá vỡ, Lưu Ly Tiên muốn trao đổi hai thanh phi kiếm với nhau trước tiên, đổi lại liên lụy thấp nhất trong tay mình.

Mà khi trước mặt Vô Nguyệt tiến hành phi kiếm trao đổi lẫn nhau, thần thông có đổi thế nào cũng sẽ bị nàng bắt được dấu vết để lại. Với tính tình của Vô Nguyệt, dưới sự giận dữ chắc chắn sẽ có hành động, mà lấy bản lĩnh của Hóa Thần tu sĩ, lấy phạm vi ngàn dặm bên ngoài lấy cấp địch cũng dễ như trở bàn tay... Cho nên Vương Lục để Lưu Ly Tiên chuẩn bị sẵn thế thân kiếm, mấu chốt là có hy sinh một thanh phi kiếm đổi lấy một mạng của mình.

Kết quả tất cả đều như dự đoán, sau khi đổi lại bầu trời, một đạo sấm sét giữa trời quang mây tạnh đánh xuống đầu. Nếu không phải Vương Lục sớm có chuẩn bị, trước tiên mang theo Lưu Ly Tiên bỏ chạy kịp thời, hai người đều bị đạo lôi điện này đánh cho trọng thương.

Mà sau khi đánh ra đạo lôi điện này, chắc hẳn Vô Nguyệt bản thân càng ảo não không chịu nổi, bởi vì bản ý của nàng cũng không phải lấy sét đánh chết hai người, mà chỉ là muốn đánh cho bọn họ trọng thương. Sau đó bản thân nàng đem ấn ký dọc theo Lạc Lôi đích thân đến bắt hai người bị bắt lại., Mang Nguyệt Đô về, thi triển dần vật vĩnh viễn không được giải thoát. Nhưng kết quả là Vương Lục và Lưu Ly Tiên không bị Lạc Lôi gây thương tích, Lạc Lôi của Vô Nguyệt chỉ đánh nát phi kiếm của Lưu Ly Tiên nhưng không thể lưu lại ấn ký gì trên người hai người bọn họ. Bây giờ Vô Nguyệt tối đa có thể nhờ vị trí Lạc Lôi để tiến hành tìm tòi, muốn nhắm vào người thì không thể.

Bởi vì Vương Lục và Lưu Ly Tiên đã rời khỏi địa giới của triều đình, tiên nhập phạm vi Thương Thiên thành.

Vô Nguyệt ở trong Thiên Cung có quyền uy rất lớn, cũng không được xếp vào Thương Thiên Thành. Tòa thành thị giữa trời cao này chở cơ cấu quyền lực cao nhất của miếu Thương Thiên. Trong cấp bậc cửu thiên, ở vị trí đỉnh cao nhất là một người suốt ngày chỉ có một, thứ tịch Thẩm Thiên Lục ở thành Thương Thiên. Ở một nơi như Vô Nguyệt có ít nhất mấy chục Phiên Vương, mà ở trong đó có Vô Nguyệt tuyệt đối không phải là xuất sắc nhất.

Cho nên Vương Lục tuyệt đối không lo lắng sau khi tiến vào Thương Thiên thành, Vô Nguyệt có bản lĩnh trắng trợn lòng bất hủ và Lưu Ly Tiên.

Dù sao địa vị Phiên vương của Vô Nguyệt quá mức đặc thù, đừng nói nàng chỉ là con hàng mận, cho dù lại thăng thêm Nhất giai cũng không có khả năng tùy ý làm bậy tại Thương Thiên thành. Một khi khiến cho Thiên đại nhân chú ý, bảo tọa Phiên Vương của Vô Nguyệt này trong vài phút liền được thu hồi.

“Cho nên... Trước mắt chúng ta xem như an toàn rồi. Lưu Ly, trong khoảng thời gian này ta giúp ngươi toàn lực chữa thương... Sau đó, chúng ta cùng vượt qua Kim Đan Kiếp.

Lưu Ly Tiên sắc mặt tái nhợt gật đầu, trên mặt thiếu nữ thường xuyên tươi cười, lúc này đã bị vẻ mặt uể oải thay thế. Chỉ thấy hai mắt Lưu Ly Tiên trắng bệch, bờ môi trắng bệch, hiển nhiên là tinh khí thần câu thương.

Đây cũng là cái giá phải trả khi chạy trốn, mặc dù chuẩn bị nhiều như vậy nhưng hai người cuối cùng vẫn phải trả một cái giá tương đối thảm thiết. Phi kiếm do Lưu Ly Tiên luyện hóa nhập thể bị Vô Nguyệt bóp nát một ngum. Lôi kích một phát không thua gì bị chém đứt hai cánh tay., Tuy rằng đã sớm chuẩn bị, nhưng thương thế vẫn không nhẹ. Mà mấu chốt chính là, hôm nay Lưu Ly Tiên đang ở trước Kim Đan Kiếp một đoạn Dưỡng Đan kỳ cuối cùng, tổn thất của hai thanh phi kiếm này tuy vẫn còn trong phạm vi chịu đựng, nhưng lại dao động lớn trong Ngọc phủ của nàng, khiến Hư Đan ngưng kết cao độ kia rung động không theo quy luật nào.

Có lẽ Kim Đan kiếp đã không áp chế nổi nữa.

Lưu Ly Tiên vì muốn thành tựu kim đan, giai đoạn đầu đã chuẩn bị rất đầy đủ, bất luận đẳng cấp công pháp hay pháp lực dự trữ, tâm cảnh tu vi đều có thể nói là viên mãn., Chỉ đợi cơ hội khế ước đến là có thể thực hiện đột phá hoàn mỹ. Nhưng tích lũy thâm hậu như vậy, thật ra đã có chút hiểu biết, đổi lại là người khác, có một nửa Lưu Ly Tiên tích lũy, như vậy cho dù không muốn đột phá cũng không có khả năng. Lưu Ly Tiên có thể áp chế cảnh giới đến bây giờ, cũng là nhờ có kiếm tâm thông minh với thể chất đặc thù.

Nhưng ở trong Nguyệt Đô, đầu tiên là liên tiếp đại chiến khiến cho nàng thu được kinh nghiệm phong phú, ngay sau đó lại bị Vô Nguyệt liên tục làm chấn động Ngọc Phủ, cuối cùng cũng có chút áp chế không nổi.

Với tư chất của thiếu nữ, thành tựu kim đan cũng không có gì đáng nói, muốn thành công bất cứ lúc nào cũng được, nhưng lúc này bản thân nàng đang bị trọng thương, nên thành tựu kim đan dưới tình huống như vậy..., Như vậy thì kim đan tất có chỗ không trọn vẹn. Lần chuẩn bị vất vả lúc trước đã uổng phí, cho nên Vương Lục nhất định phải nhanh chóng mang Lưu Ly Tiên vào thành chữa thương. Ở vùng dã ngoại hoang vu vận công chữa thương là tự tìm đường chết, coi như Vô Nguyệt ở trong phạm vi Thương Thiên thành không dám lỗ mãng, thế nhưng ở ngoại ô âm thầm bắt được hai tu sĩ cấp Kim Đan cũng là chuyện dễ dàng.

Quá trình vào thành so với dự đoán thuận lợi hơn, chỉ là nộp phí vào thành cơ bản, cộng thêm đưa tín vật lấy được trong Thần miếu tại Trường Khuynh Thành, Vương Lục liền mang theo Lưu Ly Tiên tiến vào tòa thành thị trung tâm trên trời này, giống hệt quá trình Vương Lục một mình đến đây.

Thoạt nhìn Vô Nguyệt cũng không có đem lực lượng của mình thăm thấu đến Thương Thiên Thành, đây miễn cưỡng xem như một tin tức tốt, cũng có thể là sau khi Vô Nguyệt tỉnh táo lại, để cho thủ hạ của mình âm thầm giám thị bên trong Thương Thiên Thành, đợi khi hoàn toàn chuẩn bị kỹ lưỡng mới làm một kích sấm sét... Nhưng Vương Lục đã không thể lo được nhiều như vậy.

Sau khi tiến vào Thương Thiên Thành, Vương Lục rất nhanh liền tìm được một gian phòng luyện công được cho thuê với

giá cao, bên trong linh khí nồng đậm, đan dược cũng đã được chuẩn bị đầy đủ - mặc dù chỉ là tương đối mà thôi. So với phòng luyện công trên Linh Kiếm Sơn thì nơi này thua xa Thông Minh Phong, nhưng cũng miễn cưỡng có thể thỏa mãn yêu cầu của Lưu Ly Tiên, hơn nữa Vương Lục cũng không có khả năng bắt bẻ.

Ba ngày sau đó, Vương Lục toàn lực tương trợ Lưu Ly Tiên trấn áp Kim Đan, trị liệu thương thế. Tuy hẳn không cố ý tu hành tiên pháp chữa thương, nhưng tốt xấu gì cũng có tu vi Kim Đan trung phẩm, rất nhanh giúp Lưu Ly Tiên ổn định lại.

Mấy ngày sau đó, Lưu Ly Tiên bắt đầu độ Kim Đan kiếp, quá trình đầu vào đây, rất nhanh đã đi vào quỹ đạo, dự tính chỉ cần mười ngày là có thể hoàn mỹ thành đan.

Thành tựu viên kim đan này không dễ. Một khi đan thành, thành nhan hoàn mỹ cũng chính là chuyện trước nay chưa từng xảy ra. Nó có thể sánh ngang với Kim Đan mà Vương Lục ngưng kết hai đại công pháp kia.

Vương Lục đối với việc này có chút chờ mong.

Tuy nhiên trong lúc thiếu nữ ngưng kết Kim Đan, Vương Lục lại không thể ở trong phòng luyện công, để tránh lực lượng của mình quấy nhiễu đến đối phương. Vì vậy Vương Lục đứng hộ pháp ở ngoài cửa, Vô Tướng kiếm tạo ra màn sáng nhàn nhạt, loại bỏ tất cả khả năng quấy nhiễu ở bên ngoài.

Đến ngày thứ ba, Lưu Ly Tiên ngưng kết Kim Đan đã tới bước cuối cùng, một viên Kim Đan tròn trịa đã thành hình trong Ngọc phủ, chỉ đợi thân thể, nguyên thần kết hợp hoàn mỹ, liền đại công cáo thành.

Vương Lục chống đỡ bên ngoài phòng luyện công ba ngày ba đêm, cũng thoáng có chút mỏi mệt, nhưng nghĩ đến Lưu Ly Tiên sắp đan thành, ần ần hưng phấn làm cho cảm giác mỏi mệt không còn gì để nói.

Bách Lý đạo hạnh người thường kéo dài đến nửa trăm dặm, càng đến bước cuối cùng thì càng phải cẩn thận hơn. Nếu đến giai đoạn cuối cùng của Kim Đan mà xảy ra sự cố gì, đó mới là hối tiếc không kịp.

Nghĩ đến đây, Vương Lục hít vào một hơi thật sâu, đem Vô Tướng Kiếm vây quanh càng thêm vững chắc... Cứ như vậy, không biết qua bao lâu, bỗng nhiên gã cảm thấy hai ánh mắt nóng rực từ đằng xa phóng tới.

Vương Lục lập tức quay đầu lại, chỉ nhìn thấy một dãy vách tường trắng như tuyết.

Phòng luyện công mà hắn thuê là một góc vắng vẻ bên ngoài Thương Thiên Thành, bốn phía phần lớn là không có kiến trúc, tu luyện uy vũ cao lớn nhưng không có người ở lại, là một lần quy hoạch điển hình của Thương Thiên Thành sai, nhưng đem nơi này coi như địa điểm thành đan của Lưu Ly Tiên, lại càng thêm an toàn. Mấy ngày qua hắn thấp sáng kiếm quang của Vô Tướng kiếm, cũng không thấy xung quanh có người chú ý tới, nhưng không ngờ trong lúc khẩn cấp lại hấp dẫn chú ý của người khác.

Vương Lục ngưng thần trong hai mắt, ánh mắt xuyên qua tầng tầng kiến trúc. Gã nhìn thấy ngoài vài dặm, một nữ tử mặc váy dài đầy kinh hi đang nhìn mình chăm chú, ánh mắt cũng xuyên qua tầng tầng trở ngại.

Tướng mạo nữ tử kia rất thanh nhã hào phóng, mặt mày nhướng lên, hiện ra vài phần khí khái hào sảng oai hùng. Vương Lục nhìn chỉ cảm thấy có chút quen mắt, thực sự không nhớ nổi đã gặp ở nơi nào.

Mà ngay lúc này, thân hình nữ tử kia lóe lên, liền trực tiếp lướt qua vài dặm, xuất hiện ở trước mặt Vương Lục.

Thân hình này cực nhanh làm cho Vương Lục cảm thấy kinh ngạc, nhưng lại càng thêm kinh ngạc ở phía sau.

“Không thể tưởng tượng được người lại ở chỗ này a...”

Nữ tử vừa mở miệng, tóc gáy toàn thân Vương Lục đều dựng đứng lên, bởi vì âm thanh này quá quen thuộc. Mấy ngày trước, chủ nhân của âm thanh này chính là gã đang chuyên chú đối địch.

Chính là chủ nhân của Triều Thiên cung, trời xanh mây tạnh.

Trong phút chốc, Vương Lục không kịp suy nghĩ quá nhiều. Y không kịp nghĩ vì sao lúc này Vô Nguyệt lại xuất hiện ở đây, vì cái gì nàng nửa mặt nửa mặt hồng nhan kia đột nhiên chữa

trị nửa người bên trái. Vì sao lúc này nàng dám can đảm ở bên trong Thương Thiên thành tìm kiếm mình gây phiền toái, trong nháy mắt dừng lại cũng đủ để trí mạng.

Vương Lục lập tức vận khí Hỗn Độn Phá Thiên kiếm khí, chuẩn bị bạo nổ toàn bộ lực lượng của hắn... Mặc dù ở trước mặt Hóa Thần Chân Nhân, lực lượng như vậy chỉ sợ không có ý nghĩa, nhưng hắn nhất định phải tranh thủ thời gian cho Lưu Ly Tiên tranh thủ thời gian.

Nhưng động tác của Vô Nguyệt nhanh hơn hắn, tốc độ của Hóa Thần Chân Nhân thực sự quá nhanh, thậm chí so với ý niệm của Vương Lục còn nhanh hơn, Hỗn Độn Phá Thiên kiếm khí vẫn còn bên trong Kim Đan chuẩn bị xông tới, Vô Nguyệt đã đánh tới, nhuyễn ngọc ôn hương đầy lòng, sau đó...

Sau đó, nàng dùng một câu nói khiến Vương Lục khiếp sợ quên cả chống cự.

“Vũ tử tử, ta nhớ ngươi muốn chết a...”

...

Vũ tử tử?

Cách xung hô quen thuộc, ngữ điệu quen thuộc, khiến Vương Lục Thiếu trải qua sa trường thời gian dài nổi da gà, nhưng cũng là cùng một lúc hấn cường ép trần định lại, trên mặt không lộ ra vẻ gì, nhịp tim và cơ bắp cũng không chế phản ứng hoàn mỹ không tỳ vết.

Vô luận tiếng Vũ tử tử bao hàm bao nhiêu tin tức, hiện tại cũng không phải thời cơ tốt để xử lý những tin tức này. Vô Nguyệt ở gần trước người, hấn ít nhất phải vượt qua một cửa này rồi mới suy nghĩ đến những chuyện khác.

Bây giờ trong ngực Vô Nguyệt cười tươi như hoa, khuôn mặt vô cùng nhiệt tình tràn ngập cảm xúc hạnh phúc, khiến người ta khó có thể tưởng tượng được là mười ngày trước, đây là một khuôn mặt nửa sống nửa chết, vô số người vì đôi lông mày của nàng mà run rẩy mà trong lòng run sợ. Nhưng Vương Lục không dám khinh thường chút nào, bởi vì đã có vài ngày có thể làm cho nàng từ người chết sống trở thành thiếu nữ xinh đẹp, như vậy khó có thể giữ được vẻ cố ý trong nháy mắt vừa rồi.

Bây giờ trong ngực Vũ tử tử kêu thân thiết, một khắc sau sẽ hừ lạnh một tiếng để cho đôi phương tan thành tro bụi.

Cho nên Vương Lục nhất định phải xử lý tốt từng phản ứng của mình, không đơn thuần là vì chính mình, mà càng là vì thiếu nữ độ kiếp trong phòng phía sau kia.

Nhưng mà, đối mặt với một ôm áp đột nhiên xuất hiện, rốt cuộc phản ứng như thế nào mới gọi là chính xác đây? Tình cảm nhận của Vô Nguyệt lúc này là lộ ra ngoài, hay là nguy trang thật? Dù sao nơi này là trong Thương Thiên thành, nàng làm việc quá càn rỡ, chưa chắc đã chịu nổi.

Quá nhiều điều không biết, khiến người khó có thể quyết đoán, là cười ôm nhau với Vô Nguyệt, hay là từ chối lạnh như băng, hoặc là té ra Khôn Sơn kiếm ra liều chết một phen? Mỗi

một lựa chọn thoát nhìn đều có chút đạo lý, nhưng lại tồn tại tai hoạ ngầm rất lớn...

Trong chớp mắt, Vương Lục đã quyết định cân nhắc trong lòng, quyết định dùng đạo của trung dung để ứng đối.

Vì vậy y đáp lại một câu trả lời có thể nói là vạn năng.

“Ha ha.”

Không mẫn không nhạt, không kiêu ngạo không siểm nịnh, mặc người muôn vạn biến hóa, ta chỉ cười ha ha một tiếng. Không tính là ứng đối tinh xảo gì, nhưng lại kéo dài thời gian, dẫn dắt đối thoại đến vũ khí lợi hại vô thượng của một khâu tiếp theo.

Quả nhiên, Vô Nguyệt nghe xong cũng không để ý quá nhiều, mà giống như đang làm nũng cọ cọ trong ngực Vương Lục, tạo ra âm thanh lười biếng.

Vương Lục lại đồ mồ hôi lạnh, bây giờ hắn đang dựa vào ngoại hình của sư phụ Vương Vũ, đây là dựa vào một chiêu ảo thuật tuyệt diệu. Mà huyền thuật tuy rằng tinh diệu, có thể hoàn mỹ đến mức ngay cả xúc giác cũng bất chước—— cho nên lúc này cảm giác mà Vô Nguyệt thể nghiệm nhất định là rất tốt—— nhưng huyền thuật dù sao cũng là huyền thuật, bị một Hóa Thần Chân Nhân ở khoảng cách gần như vậy, Vương Lục thật sự không có lòng tin không bị đối phương nhìn ra manh mối.

Cũng may Vô Nguyệt dường như không có bất kỳ cảnh giác nào với mình, sau một hồi cọ xát, ngẩng đầu lên nói: “Vũ tử tử, đêm nay ta lại tới tìm tử có được không?”

“A...” Vương Lục trầm ngâm, cũng không nóng lòng trả lời.

Kỳ thật hắn rất muốn gật đầu: Không thành vấn đề, người tới tới, buổi chiều hôm nay ta sẽ đi tới đó trả lời rất nhanh, nên hắn phải bán cho họ hàng mới được.

Quả nhiên, vừa trầm ngâm một chút, đến lượt Vô Nguyệt sốt ruột. Nàng dùng hết sức ôm lấy cánh tay Vương Lục, vùng vẫy qua lại: “Đêm nay được hay không, người ta hiếm khi được đến Thương Thiên Thành một lần đấy.”

Vương Lục thậm chí bất chấp cảm giác truyền đến từ trên cánh tay, toàn bộ tâm thần của gã đều dùng để phân tích đối sách bước tiếp theo.

Từ cách nói chuyện bây giờ, sự mạnh yếu giữa Vô Nguyệt và Vũ tử tử... Hay nói cách khác, sự đối lập vừa xảy ra đã hiểu rõ, cái tên Phiên Vương uy phong lẫm liệt của Triều Thiên Cung, không biết Vũ tử tử đã thi triển thủ đoạn gì, biến nó thành bộ dạng yếu ớt. Cho nên, lúc này nó có thể hòa giải rất lớn, chỉ cần không lộ ra sơ hở, quyền chủ động sẽ nằm trong tay mình.

“Tối hôm nay a...” Vương Lục nhíu mày, sau đó dưới ánh mắt vội vàng của Vô Nguyệt, gã chậm rãi gật đầu: “Có lẽ vậy, ta hiện tại có việc không thể thoát thân. Người về trước đi, buổi tối nếu rảnh, ta sẽ đi tìm người.”

Sau đó, ngênh đón ánh mắt kinh hãi của Vô Nguyệt, Vương Lục lộ ra vẻ mỉm cười, sau đó khoát tay một cái. Thủ thế Linh Tê mơ hồ đưa ra.

Vô Nguyệt nhẹ nhàng a một tiếng, xem ra giống như hạnh phúc sắp bất tỉnh, khuôn mặt đỏ ửng, trong mắt càng hiện ra lệ quang.

“Ta, ta thật hạnh phúc...” Nói xong, nàng che mặt, hy sinh nói: “Người muốn ta từ bỏ thân thể chết tiệt, khiến ta thăng cấp Hóa Thần mấy chục năm nay tu vi có thể làm mưa nước... Nhưng người lại cho ta hạnh phúc thành gấp mấy lần, cảm ơn người, Vũ tử tử.”

Nói xong, nàng lập tức xoay người rời đi: “Vũ tử tử, lần này ta tới Thương Thiên thành là để tham gia hội nghị tạm thời, mấy ngày nay ta đều ở tại Thiên hội quán... Chờ tử đến a...”

Mà một khắc cuối cùng trước khi rời đi, ánh mắt của nàng vẫn tập trung vào trên đầu ngón tay Vương Lục duỗi ra, lưu luyến không rời.

Đợi thân hình Vô Nguyệt lóe lên biến mất, Vương Lục chỉ muốn đưa hai ngón tay vào mắt mình.

Cảnh tượng này thật sự là... quá đẹp. Thành thật mà nói, cảnh tượng của thiếu nữ Hoài Xuân kỳ thật tương đối thú vị, đặc biệt là một vị thiếu nữ xinh đẹp dung mạo xuất chúng, nhưng

chỉ cần nghĩ tới không lâu trước đây nàng vẫn là nửa sống nửa chết., Bạch cốt, dung nhan xinh đẹp cũng bị đánh không ít. Huống chi bản chất đối phương là phiên vương cấp Hóa Thần độc ác, cùng thiếu nữ thuần tình giống như sinh tử, âm dương đối lập nhau.

Đương nhiên, càng khiến người ta muốn tự đâm mình vào hai mắt mình, chính là cái tên Vũ tử tử mềm mại đến ngán kia của nàng.

Thiên hạ rộng lớn, Vũ tử tử có lẽ có ngàn vạn, nhưng có thể khiến cho một vị Hóa Thần Phiên Vương ở trong mấy ngày ngắn ngủn thay trời đổi đất, chỉ sợ chỉ có một.

Cho dù là bản thân Vương Lục, lúc này cũng thật lòng cảm thấy đầu nhập ngũ thể thần thông của Vũ tử tử.

Wũ tử tử kính yêu, người... Đối mặt người như vậy, rốt cuộc là sao lại xuống tay được? Linh Tê chỉ một cái là hoàn toàn không hề chọn đối tượng sử dụng? Ngay cả hoạt tử nhân cũng lên, khẩu vị này của người đã đột phá địa tâm. Hơn nữa người luyện một phen bản lãnh như vậy, là tính dùng để làm gì? Dù hoặc phú bà để bổ sung cho nhà dùng sao?

Hắc, nói như vậy, khó trách trưởng lão Thiên Kiếm đường Hoa Vân cùng người cảm tình tốt nhất, xem ra thật sự là tình tử muội ” Thâm”. Về phần cùng người quan hệ hòa hợp Ngạo Quan Hải, chỉ sợ là khí đại sống tốt nhân gian tương ái a.

Ài, Vũ tử tử à, năm đó Âu Dương Thương ca ca của người đem toàn bộ di sản, bao gồm trí tuệ ngu ngơ của hắn cho người, cũng không phải là để người lấy ra những kỳ kỹ thâm kỹ xảo này. Hơn nữa, năm đó ca ca cần người khoái hoạt vui vẻ mà sống, không phải để thiếu nữ ngây thơ thành kính đối với tiên đạo vô hạn kia biến thành như bây giờ, đem nhiệt tình để cho người ta mở kỹ xảo “thủ khoái hoạt”.

Chỉ là đến nơi này, Vương Lục lại không khỏi cảm thấy đau trướng.

Wũ tử tử... Ai, không ngờ ở loại địa phương như thế này đều có thể gặp được Vũ tử tử thân ái, chết tiệt người rốt cuộc là xuất quỷ nhập thần cỡ nào a? Người không thành thật mà ở trên Linh Kiếm Sơn chơi bởi lêu lổng, chạy đến nơi đây làm

cái gì chứ? Nhìn thế nào cũng không phải là loại người chăm chỉ trong phó bản nha.

Điều càng đáng ngạc nhiên hơn là đám lão già Thiên Kiếm Đường kia thực sự dám thả cô ta ra? Hơn nữa còn là đặt mộ Tiên Phong Đô, không sợ cô ta làm chuyện xấu thay cho Linh Kiếm Phái trăm năm hổ thẹn trước mắt mọi người sao?

... Nhất thời, suy nghĩ của Vương Lục lộn xộn, nhưng suy nghĩ trong chốc lát, thì chỉ có thể âm thầm thở dài.

Nói trắng ra là tự mình luống cuống, bởi vì hiện tại còn chưa có chuẩn bị tốt để gặp mặt Vương Vũ lần nữa. Hắn vốn định thông qua một đoạn thời gian thực chiến để bình ổn tâm cảnh một chút, sau đó lại tìm một cơ hội thích hợp, dùng phương thức thích hợp để gặp mặt Vương Vũ... Đương nhiên, tiêu chuẩn thích hợp này là cái gì, vậy thì chắc chắn sẽ xong, dù sao bây giờ tuyệt đối không thích hợp.

Đáng tiếc, vô luận Vương Lục bây giờ có hợp hay không thích hợp thì Vũ tử tử đã áp sát tới rồi, hơn nữa rất có thể đã biết được sự tồn tại của mình, lúc nào cũng có thể xuất hiện ở trước mặt mình.

Mình đã gánh khuôn mặt của Vương Vũ đi lại trên trời nhân gian, như vậy sau khi tiến vào nhân gian trên trời, lại gặp phải Vô Nguyệt. Tất nhiên nàng sẽ ý thức được có người mượn danh nghĩa của mình để làm việc.

Tính lại sự tồn tại của Lưu Ly Tiên cũng đã bại lộ. Như vậy một thám thính đơn giản: Kẻ biết dùng tướng mạo của Vương Vũ hành tẩu, bên cạnh lại đi theo Lưu Ly Tiên là ai?

Đáp án quả thực chỉ cần nhìn là hiểu.

Nghĩ tới đây, Vương Lục càng không khỏi cảm thấy mấy phân tâm bức bối. Ngay cả mấy ngày hôm trước gã vừa mang theo lưu ly mới tiến vào Thương Thiên Thành, tình huống còn chưa ổn định, lúc nào cũng có thể bị Vô Nguyệt đuổi giết, cũng chưa từng cảm thấy bất an như vậy.

“Ài, Tiểu Lưu Ly à, người mau kết đan đi. Kết đan xong chúng ta sẽ đi, càng xa càng tốt...”

Wương Lục đưa lưng về phía phòng luyện công, nhẹ giọng cảm thán.

Nhưng mà sau một khắc, sau lưng vang lên một tiếng cười nhạt.

“Đi? Ngươi tính đi đâu thế Tiểu Vương Lục?”

Thân thể Vương Lục thoáng ngưng kết lại.

Ngay cả khi vừa rời Vô Nguyệt dùng một khuôn mặt thiếu nữ hoà xuân nhào vào trong lòng hắn, hắn cũng không cảm thấy khiếp sợ như thế.

Nhưng Vương Lục không hổ là Vương Lục, có được tu sĩ kim đan số một số hai tâm cảnh, Vô Tướng Tiên Tâm không cần chỉ thị liền điên cuồng vận chuyển, không chế tất cả chân động tình cảm của Vương Lục.

Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh độ cao. Thực lực người kia mạnh hơn xa mình, bây giờ xuất quỷ nhập thần xuất hiện ở phía sau mình, xem như đã chiếm được tiên cơ. Dưới tình huống như vậy, mình muốn chạy trốn là khó như lên trời.

Một phần mười bản lĩnh của mình đều do nàng truyền thụ... Nhớ tới phần di sản sung hậu năm đó nàng kế thừa, cùng với thời gian tu hành dài đằng đặc một trăm năm sau đó, Vương Lục không cảm thấy chỉ bằng tu vi Kim Đan trung phẩm hiện giờ, có tư cách chính diện chống lại đệ nhất Kim Đan tiếng tăm lừng lẫy của Cửu Châu.

Cho nên chỉ có kiếm tẩu thiên phong mới có phần thắng, hơn nữa nhất định phải là loại kiếm tẩu thiên phong có thể làm cho đối phương cảm thấy dao động.

Trong nháy mắt, Vương Lục đã suy nghĩ rất nhiều, cũng làm ra đối ứng của chính mình trước tiên.

Hắn xoay người, trên mặt nở nụ cười dào dạt, trực tiếp nhào vào trong lòng người ở phía sau kia.

“Vũ tử tử, ta nhớ ngươi muốn chết a...”

Sau đó, trong nháy mắt Vũ tử tử kinh ngạc, Vương Lục nhắc chân đạp một cái, ý đồ mượn lực phản chấn bỏ chạy. Một cước này ra ngoài, ngay cả Hỗn Độn Phá Thiên kiếm khí đều ẩn chứa ở trong đó, đừng nói là muốn chết, giống như là muốn nàng chết.

...

Vũ tử tử, ta mẹ nó muốn chết người.

Vương Lục vừa nói vừa đạp, một cước vừa nhanh vừa tàn nhẫn, phối hợp lực lượng Hỗn Độn Phá Thiên Kiếm Khí đã không thua gì một kích toàn lực của Kim Đan trung phẩm. Dù cho là tu sĩ cấp Kim Đan đỉnh phong, trong lúc vội vàng có thể vững vàng đứng vững vị trí hiện tại.

Nhưng Vương Lục tin tưởng với thực lực của Vũ tử tử, nhắm mắt lại khiêng chiêu đoạn tử tuyệt tôn cước này cũng tuyệt đối dễ như trở bàn tay, cho nên mấu chốt của vấn đề là mình có thể mượn cơ hội chạy thoát hay không.

Nói đến chạy trốn, Vương Lục tuyệt đối không phải sở trường của hắn. Độ bình thường, pháp thuật ẩn nấp của hắn cũng không tính là tinh thông, chỉ dựa vào lực phản chấn mà muốn chạy thoát khỏi thủ hạ số một của Kim Đan cửu Châu.

Cho nên Vương Lục sau khi xuất cước, nhanh chóng truyền qua một tin tức ở trong nguyên thần, dùng để quấy nhiễu địch nhân.

“Tiểu Lưu Ly trong nhà khó sinh ra, ta đi tìm nước nóng, người tới hộ pháp cho nó.”

Theo tiêu chuẩn bình thường, người bình thường nhận được tin tức này sẽ lập tức rơi vào chấn động cực lớn, thế cho nên trong thời gian ngắn không cách nào phản ứng hữu hiệu. Huống chi Vương Lục còn hiểu rõ được giới hạn thâm trầm của Vũ tử tử. Cho nên khi nguyên thần truyền tin còn kèm theo lực lượng đánh vào tương đối cường đại.

Nếu đổi lại là nhằm vào những người khác, đây quả thực chính là sát chiêu khiến người ta rơi xuống đất chết. Nhưng Vương Lục biết cho dù lực công kích của mình tăng lên gấp đôi cũng chưa chắc có thể làm nàng bị thương được, chỉ mong rằng trong lúc vội vàng nàng sẽ ứng biến không kịp để lại cho mình một cơ hội.

Kết quả, trong nháy mắt tiếp theo Vương Lục đã thấy được sự lợi hại của đệ nhất kim đan cửu châu.

Nguyên thần trùng kích như đá chìm đáy biển, không một tiếng động, phảng phất như đối tượng trùng kích là một viên đá mà không phải là người sống. Đoạn Tử Tuyết Tôn Chân thì bị một đạo vô hình khí tường ngăn lại, có được lực phòng ngự tuyệt đối, tường khí lạnh như băng đùng tan Thiên kiếm khí của Vương Lục, vì vậy năm ngón chân va chạm ở dưới xương cốt lập tức đứt gãy ra.

Đương nhiên, Vương Lục cũng mượn nhờ lực phản chấn, nhưng gã còn chưa kịp sáp nhập nguồn lực lượng này cùng với lực lượng xung kích không chế Khôn Sơn kiếm của mình, liền cảm thấy trên vai bị người nhẹ nhàng điểm một cái.

Chỉ một thoáng, pháp lực vận đầy quanh thân âm âm tán loạn, hoàn toàn không nghe theo sai khiến nữa, vậy có thể giấu được huyền thuật của Vô Nguyệt cũng theo tiếng mà phá. Thân thể thiên chuy bách luyện trở nên mềm nhũn không chịu nổi, khiến cho Vương lục thân bất do kỷ ngã xuống phía dưới., Thoạt nhìn hết thấy đều không thể vấn hồi. Nhưng thân là tu sĩ Vô Tướng, tinh thần bất khuất đã thâm nhập cốt tủy, cho nên trong nháy mắt sắp chạm đất, Vương Lục bắt đầu chuyển động kim đan đã ngưng kết nghiệp vụ, trong lúc tán loạn đã tiết ra một tia pháp lực.

Tuy chỉ là một tia pháp lực, nhưng cũng đủ cho một Kim Đan chân nhân thi triển một pháp thuật đơn giản.

Vương lục đột nhiên rơi xuống phía dưới, trực tiếp dung nhập vào đại địa. Cả phiến đá trơn bóng mềm mại như là nước, bị hấn mạnh mẽ chen vào.

Đây là Thổ Động Thuật hiệu lệnh đại địa.

Vương Lục ứng biến cực nhanh, sau khi chìm vào trong lòng đất liền nhanh chóng thu lại pháp lực, tiếp tục không chế Thổ Động Thuật, ý đồ ở trong mặt đất tiến lên với tốc độ nhanh nhất. Hấn trải qua hai lần hành trình xuyên qua ba ngàn đại thế giới, đã không còn là người Cửu Châu Đại Lục che chở nữa, nhưng Thổ Động Thuật... Lại giống như một hạt giống thần kỳ mọc rễ trong Ngọc Phủ của hấn.

Hấn tự tin tạo nghệ Thổ Động Thuật có thể mạnh hơn tuyệt đại đa số tu sĩ Thổ Hành Thiên Linh Căn, chỉ cần cho hấn một hơi thở, hấn có thể chạy ra xa hơn mười dặm.

Đáng tiếc, thời gian một hơi ngắn này cuối cùng vẫn không tranh thủ tới tay.

Trong nháy mắt hắn chìm xuống dưới mặt đất, đại địa run rẩy nứt toác, mảng lớn đất đai cùng đá vụn bị đánh bay lên trời, thiên địa linh khí trở nên cuồng loạn không trật tự, Ngọc phủ của Vương Lục thì gặp phải một trận xung kích mãnh liệt, thật vất vả mới ngưng tụ lại một tia pháp lực trôi qua. Hắn lần nữa cảm thấy một cảm giác vô lực trước nay chưa từng có, bịch một tiếng liền ngã nhào vào trong hố đất.

Chắc chắn, lần này không thể chạy được nữa rồi.

Vương Lục bất đắc dĩ xoay người lại, đối mặt với người bất luận thế nào gã cũng không muốn đối mặt.

“Ồ, đã lâu không gặp.” Hắn phát phát tay, chào hỏi.

“Hừ hừ, quả thật đã lâu không gặp.”

Vương Vũ hừ một tiếng, trên mặt giống như cười mà không phải cười, ánh mắt lấp lóe, khiến cho Vương Lục nhìn thấy mà đau trứng.

Trên lý thuyết tên gia hỏa này cái gì cũng không biết, nhưng Vương Lục luôn cảm thấy lần này sau khi trở về rất có thể sẽ bị nàng nhìn ra điều gì đó... Vương Vũ một trăm năm trước là một thiếu nữ đàn độn, nhưng trong trận đại chiến của Đọa Tiên, nàng lại kế thừa một phần di sản của người cơ trí nhạy bén nhất từ lúc đó đến.

Dù sao cũng là nơi dễ tìm, Vương Lục cảm thấy nếu là mình, sớm đã nhìn ra mình có vấn đề —— cho dù không nhìn ra, cũng có thể giả bộ có vấn đề sau đó cướp lấy một khoản.

Cho nên... Nên làm cái gì bây giờ? Vương Lục Tức trong đầu suy nghĩ trăm hướng, lại nghĩ không ra bất kỳ biện pháp nào, cuối cùng gã đành quyết định, trước giả ngu, sau đó quay phim làm việc.

Mà Vương Vũ sau khi cùng hắn quan sát một lúc, liền cười nhạo một tiếng, từ trong túi trữ vật lấy ra một vật ném tới. Đúng là một ấm nước nóng hổi.

“Là nước ấm mà ngươi muốn.”

Vương Lục trực tiếp ném ấm nước nóng ra, suy nghĩ một chút rồi nói: “Nhiệt độ không đúng.”

Kết quả là Vương Vũ trực tiếp nhảy xuống hố đất vỗ một cái lên đầu gã, sau đó kéo cổ áo Vương Lục đứng lên.

“Nhiệt độ không đúng? Tên nghịch đồ nhà ngươi là muốn tạo phản phải không? Mấy tháng không gặp, tu vi tăng thêm một đoạn, không để Kim Đan đệ nhất Cửu Châu như ta vào mắt phải không? Ngươi cho rằng bình thường ta cho ngươi mượn ít tiền, ngươi có thể vượt lên trên ta sao? Ta nói cho ngươi biết, tiền tài không phải vạn năng...”

Nghe xong lời này, nhìn vẻ mặt nghiêm khắc chính nghĩa của Vương Vũ, Vương Lục bỗng nhiên cảm thấy mây đen khôn nhiều trước kia cứ như vậy tiêu tán mất.

Những thứ kia không xác định và không chắc chắn, thật ra hoàn toàn không cần thiết.

Mặc dù muốn chân chính chuẩn bị sẵn sàng đối mặt quá khứ cùng hiện tại hết thảy còn có chút khó khăn, nhưng là đối mặt trước đó cũng chưa chắc muốn bỏ trốn mất dạng... Tóm lại, hết thảy cứ theo nguyên dạng cũng tốt.

So với quan hệ giữa đại sư huynh và tiểu sư muội, dường như còn khiến hắn cảm thấy chuyện này như cá gặp nước. Cho nên Vương Lục khẽ thở dài, sửa sang lại trường bào màu trắng của mình, nói với Vương Vũ: “Nếu tiền tài vô dụng như vậy, sau này ta cũng không cần dùng thứ vô dụng để vũ nhục ngươi.”

Vương Vũ nghe vậy sững sờ, có chút khần trương, nhưng ngay sau đó tiếp tục diễn từ chính nghĩa nghiêm khắc: “Ta không vào địa ngục thì ai vào, cầu vũ nhục.”

“... Nói chung, sao ngươi lại tới đây?” Vương Lục hỏi: “Là tới tìm ta?”

Vương Vũ thấy Vương Lục không nói gì nữa, thở phào nhẹ nhõm, sau đó nói: “Ai có thời gian rảnh rồi quản ngươi chứ. Ta là người mà môn phái yêu cầu phải tới nơi này để tẩy tiên môn cảnh. Chương môn sư huynh nói với ta, một yêu cầu phải mỹ nữ mới có thể tiến vào Tiên Môn cảnh, toàn bộ cửu Châu Đại Lục không ai thích hợp hơn ta.”

Vương Lục suy nghĩ một chút: “Ta tin tưởng sư bá muốn nhân mạnh trọng đức là cảnh giới Kim Đan trở xuống.”

“Tóm lại, ngươi yên tâm, ta đến không phải vì ngươi mà cũng không có ai tới vì ngươi.”

Vương Lục nghe xong lời này liền cảm thấy không được tự nhiên, cái khác không nói, đường đường là Ngũ Tuyệt của Vạn Tiên minh, Tịch đệ tử nhà mình rời nhà trốn đi, không gây nên chút chấn động nào sao?

Mặc dù quyết sách bỏ nhà ra là do chính bản thân hắn làm ra, nhưng môn phái lại không cho chút phản ứng nào, điều này quả thực khiến người ta có chút thất lạc a.

Ài, nghĩ đến mình nhất định là bị vị sư phụ vô lương nào đó làm mệt mỏi đến rồi.

Vương Vũ như nhìn thấu suy nghĩ của Vương Lục, nhún vai nói: “Mấy tháng trước ngươi mất tích tại Ma giới, trên dưới Linh Kiếm Sơn đích xác là sắp bị ngươi gấp đến điên rồi. Về sau nghe nói ngươi ngẫu nhiên hiện thân tại Thiên Nam Châu, đám lão gia hỏa Thiên Kiếm Đường kia đêm hôm đó đã trừ tịch tiệc đón gió về núi chờ ngươi, lại không muốn ngươi vẫn chưa về, hơn nữa từ đó về sau biệt tích biệt tích., Thả tất cả mọi người tặc lưỡi, lúc ấy đám người kia không thể tưởng tượng nổi, mặt mũi khó mà tin nổi, ta nhớ vẫn còn mới mẽ, ừm, tiện thể còn dùng pháp thuật lưu lại bóng dáng, sau này có thể gạt bọn họ trả giá cao chuộc về.”

“...” Trong lòng Vương Lục không biết là nên ám áp hay là áy náy.

“Lúc đó trên núi có đủ loại tin đồn, các trưởng lão cũng bắt đầu dùng đủ loại biện pháp để tìm kiếm tung tích của ngươi, bởi vì bọn họ lo lắng ngươi bị người ta bắt cóc. Nhưng cũng có một số người suy đoán ngươi sẽ không phản bội đầu nhập địch. Nhưng mà, vào thời khắc mấu chốt, ta đứng ra đứng ra bỏ đầu., Giúp ngươi thắng được trong sạch. Ta nói với bọn họ, nếu chỉ có một mình ngươi mất tích, như vậy vấn đề rất phức tạp, nhưng bây giờ ngay cả Lưu Ly Tiên phái đi Thiên Nam châu rèn luyện cũng không trở lại, vậy chỉ có một khả năng.”

Vương Lục nghe vậy, đồng thời trong đầu bổ sung ra khả năng phù hợp thực tế nhất.

Trong lúc rối ren, khăng định trưởng lão Thiên Kiếm đường đã nhờ cậy đến Vương Vũ, để nàng dựa vào liên hệ thầy trò tìm kiếm Vương Lục. Mà Vương Vũ khăng định là lười động đây, liền chuyển ra khỏi Vương Lục đã phản bội đầu địch, không bằng lý do không có gã tồn tại. Sau đó, khăng định là trưởng lão chương hình và Chương môn chân nhân nổi giận mắng chửi máu chó xối xả, đành phải nghiêm túc suy nghĩ hướng đi của Vương Lục.

Nhưng nhìn bộ dáng này của Vương Vũ, Vương Lục thật sự không dám tưởng tượng nàng đang vắt óc suy nghĩ điều gì trên Linh Kiếm Sơn.

“Ta cùng đi với mọi người, khăng định là ý xuân của người ngọ nguậy, bỏ trốn cùng Tiểu Lưu Ly, sau đó hai người các người rất có thể đã tự định chung thân, nếu không Tiểu Lưu Ly đâu có dễ dàng bị người lừa gạt như vậy.”

“...” Vương Lục trầm mặc không nói, chỉ hận vừa rồi lúc đá vào chân nàng không tiếp tục dùng chút sức nữa. Quả thật Kim Đan đệ nhất Cửu Châu của Vương Vũ là danh bất hư truyền, nhưng đều là tu sĩ Vô Tướng công, thật sự muốn tìm sơ hở cũng chưa chắc không tìm ra.

Vương Vũ thì vẻ mặt tươi cười chúc mừng phúc vồ vồ bả vai Vương Lục: “Chắc chắc, nói là tiểu tử người ra tay thật đúng là nhanh và chuẩn độc ác, chỉ đơn giản như vậy đã lấy đi Đồng Nhan hoa trên Linh Kiếm Sơn dưỡng nhãn nhất... Tuy nhiên, người cũng đừng lo lắng quá nhiều., Trong khoảng thời gian này, dưới sự đốc sức thuyết phục của ta, các trưởng lão Thiên Kiếm đường đã không có ý kiến quá lớn rồi, dù sao ấn tượng của người trong mắt bọn họ cũng không tệ lắm —— trừ Chu Minh sư huynh ra. Lão tiểu tử kia rất keo kiệt, ta quản hắn đòi thêm mấy lần hỏi môn nữa là sẽ trở mặt với ta, da mặt này thật sự là mỏng manh một tầng cũng không đáng tiền nha.”

“...” Vũ tử tử tìm nhà để hỏi môn, người không bị kiếm tâm của Chu sư bá thông minh bạo đả, thật đúng là người ta hàm dưỡng hơn người.

Vương Vũ tiếp tục nói: “Cho nên, thật ra người không cần phải chật vật như vậy. Chỉ là bỏ trốn trên Linh Kiếm sơn, thật lòng không tính là gì cả, hơn nữa cho dù người không cần nhắc cho mình, cũng phải suy nghĩ cho Tiểu Lưu Ly một chút chứ? Dù gì thì người ta cũng đường đường là chân truyền Ngũ Tuyệt, cứ như vậy không phân biệt đâu là gì cả đời với người? Hơn nữa, chặc chặc, người ta đang trong thời điểm độ Kim Đan kiếp, người lại làm nàng khó sinh ra rồi, gương mặt này không khỏi làm cho người ta quá khinh bỉ.”

Lời còn chưa dứt, bỗng nhiên trong phòng luyện công run rẩy một trận, sau đó cửa phòng bị người từ bên trong mở ra, lộ ra một khuôn mặt tươi mát, tò mò.

“Ngũ sư thúc? Các người mới vừa nói ai khó sinh sao?”

Lưu Ly Tiên đứng ở cửa ra vào, khí chất thanh tịnh thoát tục, môi anh đào khẽ mở, pháp lực dao động cấp Kim Đan đã hiển lộ rõ không thể nghi ngờ.

...

560

Đạo tu tiên chưa bao giờ công bằng.

Cho dù sau khi đặt chân vào Tiên đạo, mục tiêu chung cực của tu sĩ chính là phi thăng thành tiên xa không thể với tới kia. Nhưng đối với đại đa số tu sĩ đương đại, cố gắng cả đời vẫn chưa thể chạm đến biên giới của cảnh giới Kim Đan. Có thể đạt được cảnh giới Hư Đan, coi như là một hảo thủ trong đám tu sĩ bình thường.

Đương nhiên, so với phạm nhân ở Đại Lục ở Cửu Châu thì số lượng lên tới hàng trăm tỷ, ngàn ức năm có thể có được linh căn, đặt chân lên Tiên Đạo đã là kỳ ngộ khiến người ta cực kỳ hâm mộ rồi.

Mà trong hoàn cảnh tàn khốc này, một số ít thiên tài tồn tại lại làm cho phạm nhân khác nỗ lực u ám thất sắc. Những tu sĩ Thiên Linh Căn, Tiên Thiên có thể cảm giác được sự tồn tại của thiên địa linh khí, sau khi đặt chân Tiên đạo, độ tu hành gấp mấy lần tu sĩ bình thường trở lên, hơn nữa rất nhiều bình cảnh khiến cho các tu sĩ khác vạn phần bối rối, trên con đường tu hành của thiên tài lại không thấy được bóng dáng.

Lưu Ly Tiên chính là một trong những thiên tài.

Nhìn Lưu Ly Tiên đẩy cửa đi ra, ngay cả Vương Lục cũng có chút hâm mộ nàng độ kim đan kiếp này thuận lợi. Vốn dự tính nàng sau khi khỏi hẳn còn phải mười ngày nữa mới có thể hoàn mỹ thành đan, nhưng thực tế mới qua năm sáu ngày, nàng đã bắt được một cơ hội nhất cử kiến công.

Thành đan sớm tất nhiên phải mạo hiểm tương đương lớn, nhưng nguy hiểm sau lưng lại là thu hoạch lớn, thành đan sớm không những không khiến kim đan của nàng thành sắc xuất hiện tì vết, ngược lại bởi vì dũng cảm quyết đoán này..., Bên trong Kim Đan có thêm một tia khí tức sắc bén ý chí tiến thủ. Lưu Ly Tiên trước khi thành tựu Kim Đan chính là công mạnh thủ yếu, hiện giờ phòng ngự do cảnh giới Kim Đan tăng trưởng trên diện rộng, đã hoàn toàn áp đảo phía trên Kim Đan bình thường, nhưng lực công kích lại có thể nói là khủng bố, khiến cho công thủ càng thêm thất ổn.

Mặc dù chưa thực tế giao thủ, nhưng Vương Lục lại mơ hồ có thể đoán ra, nàng mới vào Kim Đan cảnh, lực công kích thuần khiết đã không kém mình. Đợi nàng tấn cấp lên Kim Đan trung phẩm, năng lực công kích sẽ vượt lên trên chính nàng.

Một tu sĩ áp đảo một người nắm giữ Hỗn Độn Phá Thiên kiếm khí. Ngay cả Kiếm Ma sống lại, cảnh giới Kim Đan cũng tuyệt đối không có bản lĩnh như vậy. Thậm chí từ trước tới nay ở Cửu Châu Đại Lục, có thể sánh ngang với lực công kích hôm nay của Lưu Ly Tiên cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

“Chúc mừng ngươi, Lưu Ly chân nhân.” Vương Lục nghiêm túc chúc mừng thành tựu kinh người của Lưu Ly Tiên, mà ngay cả Vương Vũ ở bên cạnh cũng dựa theo lệ cũ, hành Kim Đan Lễ với Lưu Ly Tiên. Có nghĩa là từ nay về sau, đệ tử Linh kiếm Lưu Ly Tiên đã có tư cách tự lập gia môn, ngang hàng với các tu sĩ tiền bối khác.

Đương nhiên, tư cách này chỉ tồn tại trong lý luận. Đối với một đệ tử Ngũ Tuyệt, cảnh giới Kim Đan còn xa mới là điểm cuối cùng. Cho nên nụ cười hòa ái của bậc trưởng bối nhanh chóng khôi phục lại, đi lên xoa đầu Lưu Ly Tiên.

“Tiểu gia hỏa thật giỏi.”

Lưu Ly Tiên hắc hắc cười ngây ngô.

Sau đó Vương Vũ thuận thế xoa ngực nàng, kinh ngạc không thôi mà cảm thán: “Vậy mà lại lớn rồi?”

Trước khi Lưu Ly Tiên kinh hô, Vương Lục đã không chút khách khí dùng Hỗn Độn Phá Thiên kiếm khí đâm về phía Vương Vũ: “Thu móng vuốt của ngươi lại, quấy rối các đệ tử. Ở Linh Kiếm sơn là tội đại nghịch bất đạo, cẩn thận bị Tam sư bá bắt tới chỗ dùng hình phạt vĩnh viễn cắt thân thể, từ nay về sau biến thạch nữ.”

Vương Vũ vừa đưa ngón tay ra đã tiêu diệt được kiếm khí của Vương Lục, vừa giải thích: “Ta chỉ là đang làm kiểm tra thân thể nàng. Ngươi cũng biết, có thể khi Kim Đan mới tấn cấp lên thân thể sẽ xuất hiện vài chỗ không ổn định...”

“Nhìn ra được, năm đó khi ngươi thành tựu kim đan chắc chắn sẽ bị thương não.”

Vương Lục thuận thể mĩa mai một câu, lại để cho gã và Vương Vũ hai người đồng thời đều sừng sốt, không hẹn mà cùng nhớ lại tình cảnh năm đó thành tựu kim đan. Sau đó cả hai cùng rơi vào trầm mặc.

Một lát sau, Lưu Ly Tiên phá vỡ bầu không khí trầm mặc, tò mò hỏi: “Ngũ sư thúc, cái gì là khó sinh?”

“Cái này sao...”

Sau khi từ chối sự tò mò của Lưu Ly Tiên, cuối cùng Vương Lục cũng có thể tiến vào chính đề.

Gặp mặt Vương Vũ chỉ là ngoài ý muốn, nhưng có chút ngoài ý muốn thì phó bản công lược cũng không thể dừng lại như vậy được, hơn nữa trước khi tiếp tục tấn công, hai người cần phải trao đổi tiến độ công lược một chút để tránh dính dáng gì với nhau.

Vương Lục sờ sờ cằm: “Ặc, từ đâu mà nói tốt... Tên Vô Nguyệt kia là tác phẩm của ngươi?”

Vương Vũ cười nhạo nói: “Kẻ tự biến mình thành dòng người âm dương kia không phải chủ yếu sao?”

“Đánh giá tinh thông, tóm lại ngươi triệt để thu phục nàng rồi?”

“Rất dễ dàng, một ngón tay của Linh Tê làm cho ngay cả họ mình cũng quên mất. Đúng rồi, ngươi đối với một chiêu mới sáng của ta có hứng thú hay không? Ta có thể dạy ngươi.”

Vương Lục cũng cười nhạo nói: “Miễn đi, trên người ta còn mang theo vũ khí sắc bén hơn cả Linh Tê Nhất Chỉ đây này.”

Vương Vũ thần sắc có chút cổ quái hỏi: “Vũ khí sắc bén hơn? Ngươi là chỉ cái gì?”

“Có cơ hội sẽ cho ngươi mở mang kiến thức. Tóm lại, ngươi thu phục Vô Nguyệt rồi, hôm nay lại chạy tới Thương Thiên thành, là định làm cái gì?”

Vương Vũ nói: “Đương nhiên là dùng Vô Nguyệt làm bàn đạp, nghĩ biện pháp xử lý lãnh tụ cao nhất của Thương Thiên thần miếu sau đó thay vào đó. Chẳng phải ngươi tự nhận là kẻ chuyên đi mạo hiểm sao? Chuyện đơn giản như vậy mà còn không nhìn ra sao?”

“... Người hẳn là biết lãnh tụ của miếu Thương Thiên thần là cao nhất, ước chừng tương đương với tu sĩ cấp Chân Quân ở chín châu Đại Lục đúng không?”

“Biết a, vậy thì đã sao?” Vương Vũ khó hiểu nhìn Vương Lục. “Lão già Phong Ngân kia thực lực tương đương với cấp Chân Quân, nhiều năm qua ta vẫn luôn tính toán lật đổ sự thống trị tàn bạo của hắn, cũng không có gì tốt. Có thể thấy được cấp Chân Quân thật ra cũng không có gì ghê gớm, dù sao ta cũng là đệ nhất Kim Đan ở Cửu Châu.”

Wương Lục thâm than trong lòng, cái trang bức này có thể đủ chia.

Hắn đương nhiên biết tiền lời lớn nhất của lý luận cảnh giới tiên mộng này là làm rơi miếu Thương Thiên, xây dựng chính quyền mới của tông giáo, vấn đề ở chỗ thao tác thực tế căn bản không được. Chỉ riêng cái tu vi tối cao kia đã là cấp Chân Quân, với thực lực hiện nay của Vương Lục thì bất luận thế nào cũng không ăn nổi, không có bất cứ kim đan nào có thể chịu đựng được. Huống chi đối thủ không phải người cô độc, mà là một tổ chức khổng lồ.

Người tham dự Tiên Mộng cảnh thực lực không vượt quá cảnh giới Kim Đan, kỳ thật chính là hạn chế phương án công lược của người tham dự, nhất định phải nằm trong khung xương nhất định. Nếu không, thả một đội tu sĩ cấp Chân Quân tiến đến, trở tay có thể diệt Thương Thiên Thần Miếu, sau đó xây dựng bầu trời rộng rãi thành nhà mình hậu cung ngày ngày đàn hát, một cửa tiên mộng cảnh này thuần túy là dâm mộng cảnh. Thậm chí khoa trương hơn một chút suy nghĩ., Nếu như có được vũ lực tuyệt đối, thậm chí có thể đánh nát thông đạo giữa nhân gian và hạ giới Hỗn Độn, sau khi thống nhất trên trời, suất lĩnh các nương tử quân giết vào Hỗn Độn, thống nhất hai giới, khi đó thu hoạch được càng nhiều chỗ tốt.

Nhưng trong Mộ Tiên quần chúng không có cảnh giới tiên mộng hòa ái dễ gần như vậy, hạn chế cấp Kim Đan khiến những kế hoạch này chỉ có thể mơ tưởng mà thôi.

Chẳng qua, cho dù là thượng cổ địa tiên thiết kế quần mộ, đại khái cũng không liệu đến hậu thế sẽ xuất hiện một tên tu sĩ kim đan biến thái đến đập phá. Lãnh Thiên Vô Nguyệt ở trong

tiên mộng cảnh này, chỉ sợ vốn là định trở thành kẻ địch lớn nhất, mà đám cao tầng Thương Thiên thành thì căn bản chỉ là bồi cảnh thiết kế. Nhưng kẻ địch lớn nhất bây giờ bị một ngón tay liền giết chết, bồi cảnh đặt trên nhân vật bị đặt lên trên sân khấu.

Nhưng mà, một cái miếu Thiên Thần mà cấp Chân Quân thống lĩnh, thật sự chỉ một mình Vương Vũ là có thể chính diện cứng rắn sao? Làm đồ đệ nhiều năm của nàng, thật ra đã có ước lượng ước định đối với cực hạn thực lực của nàng. Là đệ nhất Kim Đan ở cửu Châu., Quả thật Vương Vũ mạnh mẽ đến mức khiến người ta phải bàn tay. Đừng nói cùng là Kim Đan, cho dù là trong tu sĩ Nguyên Anh cũng gần như không ai là đối thủ của nàng, thậm chí có là Hóa Thần hơi yếu một chút cũng không đủ tư cách - Ví dụ như Vô Nguyệt.

Nhưng kim đan dù sao cũng có cực hạn, cho dù nàng có song kim đan, ứng phó với Hóa Thần trung phẩm cũng chỉ là cực hạn, Hóa Thần thượng phẩm lại khó mà thắng được một trận... Còn về phần Việt Hóa Thần cảnh giới đến cấp bậc Chân Quân, nàng ngay cả bảo mệnh cũng khó khăn.

Đương nhiên, dùng cảnh giới Kim Đan làm được chuyện này đã là kinh thế hãi tục. Nhưng Vương Vũ đã tính toán trước, lại thật sự cho rằng mình có thể nuốt được quái vật khổng lồ trong miếu Thương Thiên Thần.

Vương Lục vừa suy nghĩ chẳng lẽ Vũ tử tử nhiều năm qua một mực ẩn tàng thực lực chân thật của mình? Một bên lại lấy kế hoạch của nàng làm tham chiếu để sửa chữa kế hoạch của mình, trong chốc lát lâm vào trầm tư.

Vương Vũ thấy vậy tò mò hỏi: “Đang nghĩ gì vậy?”

“Ta đang nghĩ, nếu như lúc này ta chạy tới miếu Thương Thiên Thần vạch trần người, sẽ đạt được bao nhiêu lợi ích chứ?”

“Mẹ kiếp, tên nghịch đồ nhà người khi sư diệt tổ đúng là tự nhiên giống như uống nước hay sao?”

“Chỉ là ta không quen đứng ở một bên với người thất bại.”

“Ai nói với người là ta nhất định sẽ thất bại? Lần này phần thắng của ta tương đối lớn không?” Vương Vũ giải thích:

“Người lãnh tụ tối cao của miếu Thương Thiên đã sắp sửa về hưu. Hiện tại thần miếu đang chuẩn bị việc thay đổi khóa, đây chính là cơ hội trời ban.”

“..... Tối cao lãnh tụ còn có cách nói về hưu quán?”

“Đương nhiên có, Thương Thiên thần miếu là tổ chức của tông giáo, mà lực lượng của lĩnh vực tông giáo bình thường đến từ Thương Thiên ban cho, mà không phải bản thân. Thiên Thần miếu lãnh tụ suốt ngày quả thực có thực lực cấp Chân Quân, nhưng trừ tông giáo gia thành, bản thể nhiều nhất cũng chỉ là Hóa Thần Thượng phẩm. Trên thực tế tầng lữ trung cao tầng của Thương Thiên thần miếu đều như vậy, một khi từ vị trí thượng vị lui xuống sẽ giảm một đoạn tu vi.”

Vương Lục gật gật đầu: “Thì ra là thế, khó trách người có thể một chỉ miếu sát Vô Nguyệt cấp Hóa Thần... Loại sức mạnh này đến từ ngoại giới chung quy vẫn là có sơ hở đúng không?”

“Đúng là như thế. Bất quá mặc dù như vậy, giao thủ chính diện với cấp Chân Quân cũng không bù nổi mất mát, cho nên ta mới lo lắng đến việc thay đổi thời gian tìm cơ hội. Sau này suốt ngày lui ra, có bảy ứng cử viên cạnh tranh có sức cạnh tranh, ngoại trừ sáu tên Thâm Thiên, còn có một Tây Vực cực kỳ hung hãn. Bảy người cơ hội đều giống nhau., Đã tranh đấu mấy năm mà vẫn chưa có kết quả xác định, nhưng chuyện lần này lửa sém lông mày, chỉ sợ không bao lâu xung đột sẽ kích phát toàn diện, mà lúc đó, cơ hội của ta sẽ tới.”

“... Thông qua triều đình của Vô Nguyệt Nguyệt để vào Thiên Cung sao?” Phản ứng của Vương Lục rất nhanh, lập tức đoán ra kế hoạch của Vương Vũ.

Bảy ứng cử viên tranh đoạt mấy năm không có kết quả, nói rõ cả ngày đều dựa vào thế lực của riêng mình, mà không phải Thương Thiên trực tiếp chỉ định - trên thực tế một khi trời đã không phải là thần tự nhân cách hoá, đương nhiên cũng sẽ không trực tiếp hiển linh chỉ định thành nam nhân chọn. Bảy vị trí ứng cử viên là ở trên trời dưới đất quyền lực đỉnh phong., Người ủng hộ phía sau đều có người ủng hộ, nhưng lại khó phân cao thấp. Như vậy trong thời điểm này, với tư thái độc lập dẫn người tới Thiên cung, đã thành thế lực quan trọng đủ ảnh hưởng tới cân bằng, thậm chí quyết định kết quả.

Vì vậy thái độ của Vô Nguyệt tiếp theo trở nên quan trọng, bảy người ứng cử tuy địa vị cao hơn Vô Nguyệt nhưng lại tích cực muốn tranh thủ sự ủng hộ của nàng. Mà trong quá trình này, cơ hội của Vương Vũ đã tới.

Nàng hoàn toàn có thể mượn cơ hội hai bên gặp mặt âm toán mai phục ứng cử, dùng Linh Tê nhất chỉ đem nó biến thành nhục nô ngoan ngoãn nghe lời. Sau đó dưới sự đốc sức ủng hộ của Vô Nguyệt, đem nhục nô của mình nâng đỡ, từ nay về sau gián tiếp khống chế nhân gian trên trời.

Nghĩ đến đây, Vương Lục không thể không cảm khái cấu tạo này của Vương Vũ quả thật là vô cùng xảo diệu.

“Trên thực tế, quân cờ của ta không chỉ có mỗi Vô Nguyệt. Theo kế hoạch của ta, khi tới thời điểm thi triển tư thế cuối cùng của bảy người ứng cử, trên tay ta phải có ba người trở lên, mười lăm tên tăng lữ cấp Thiên, sức mạnh như vậy đủ để trở thành phe thứ tám độc lập, như thế mới có thể thật sự ổn định thắng cục.”

“... Nhiều người như vậy, ngươi tính dùng mị lực nhân cách của mình để tiến hành cảm triệu sao?”

Wương Vũ đối với việc này xem thường: “Hị lực của nhân cách hư vô mờ mịt làm sao bì kịp được với Linh Tê Nhất Kích?”

...

Sau khi nghe xong kế hoạch hùng vĩ của Vương Vũ, Vương Lục lại một lần nữa chìm vào trầm tư.

Mặc dù nhìn cách nghĩ của nàng ta có hơi hoang đường, nhưng lý trí lại không có vấn đề gì quá lớn. Dù sao Kim Đan biến thái như Vương Vũ gia nhập vào cảnh giới Tiên Mộng này vốn dễ tạo thành cục diện nghiền ép cửa ải này.

Huống chi nàng còn có một chỉ Linh Tê... Ở trong thế giới không có nam nhân này, nàng căn bản chính là vô pháp vô thiên.

Đương nhiên, nói như vậy cũng không phải là chính xác, bởi vì trên trời nhân gian vẫn có một nam nhân, hơn nữa còn là một nam nhân cường tráng, công dụng tuyệt đối cao hơn Linh Tê Nhất Chỉ, nhưng Vương Lục mới sẽ không ngu đến mức nhảy ra làm cu li cho Vương Vũ lúc này.

Ba con rùa đen, mười lăm bức tranh, nếu chỉ dựa vào một nam nhân cường tráng để ứng phó thì chắc chắn sẽ chết sạch, vì vậy phải để Vương Vũ đi Túc Mộc chỉ tay là được, cùng lắm thì là viêm vỏ mà thôi.

Nhưng còn có một vấn đề khác, theo như lời Vương Vũ thì thời gian đến miếu Thương Thiên đã không xa, phải hàng phục từng người mười tám cao tầng, có kịp không?

“Đương nhiên là kịp rồi, còn cách đại diện đối khóa một vòng, hơn nữa ở đây còn có không ít người giúp đỡ...”

“Ngươi còn có người giúp đỡ?” Vương Lục bắt đầu cảm thấy không ổn: “Ngươi không phải đến một mình sao?”

“Ừm, bọn họ cảm thấy đây là một kỳ ngộ rèn luyện hiếm thấy, nếu chỉ lo lắng trong mộng pháp bảo đạo cụ thì thật là đáng tiếc, không bằng nhân cơ hội này tăng trưởng rèn luyện để cho thế hệ trẻ mở mang tầm mắt. Cho nên bọn họ muốn ta dẫn đội, trong môn phái tu vi ở trên dưới kim đan, nữ đệ tử thiên phú xuất chúng hầu như đều mang đến.”

Wương Lục lúc ấy liền kinh ngạc: “Chương môn sư bá đầu óc có vấn đề rồi sao? Linh Kiếm phái hiếm hoi lắm mới có vài

đóa hoa thuần khiết a, thế mà lại giao lên trên tay ngươi, không sợ làm lãng phí sao?”

“... Tên nghịch đồ nhà ngươi coi ta là cái gì?”

“Hình người tự chạy mất một ngón tay của Linh Tê.”

“...Ta sẽ không ra tay với đệ tử nhà mình.”

“Thật sao? Người lúc trước nhìn trúng tài sản của ta hùng hậu khóc lóc muốn kết hôn với ta là ai a?”

“Ngươi còn không biết xấu hổ nói chuyện lần trước sao?”

Vương Vũ dậm chân tại chỗ. “Khó có dịp ta cầu xin người khác thứ hôn, thế mà ngươi lại từ chối không chút do dự. Quả thực là không để tôn nghiêm sư đạo vào mắt...”

“Xấu hổ quá, tôn nghiêm sư đạo của ngươi quá nhỏ bé, ta thật sự không nhìn thấy được.”

“... Tóm lại, lần này ta mang theo không ít người đến, có các nàng hỗ trợ, thừa thời gian dư dả.”

“Có những ai?”

“Đầu tiên là Dao Nhi, thực lực của nàng mạnh nhất, đủ để một mình đảm đương một phía, ta muốn trong vòng ba ngày nàng giải quyết tám tên Hạp Thiên giao đến tay ta dạy dỗ, bây giờ mới qua nửa ngày nàng đã giải quyết xong hai người này rồi.”

Vương Lục hí mắt: “Đại sư tử? Không hổ là đệ tử chân truyền của Chương môn.”

“Ừm, sau khi thành tựu kim đan, cuối cùng Dao Nhi cũng tiêu hóa xong di sản ở Thái Cổ Kiếm Trung ngày đó, riêng bàn về kiếm thuật, nàng đã có thể sánh vai với một số trưởng lão của thượng phẩm đại phái.”

Nhớ tới tạo nghệ kiếm thuật kia cực kỳ khó giải, ngay cả đại sư tử là thiên tài Lưu Ly Tiên cũng phải cam bái hạ phong. Vương Lục không bắt ngờ chút nào, nàng có thể dễ dàng giải quyết một cách dễ dàng tương đương với tu vi Nguyên Anh cấp bậc Thiên Tăng lữ.

“Sau đó là Thi Tường và con mèo ngu xuẩn kia, năng lực chiến đấu của tổ linh thú này hơi kém một chút, ta phân cho

các nàng sáu chỉ tiêu, bây giờ đã giải quyết xong một cái, tiến độ thoát nhìn cũng miễn cưỡng có thể đuổi kịp.”

Vương Lục có chút kinh ngạc: “Ngay cả Bạch Thi cũng rời núi? Nàng thế mà nguyện ý cùng người đi ra?”

Trong ấn tượng của Vương Lục, vị tiên tử Vân Thai kia tính cách điềm đạm tự nhiên, cũng không thích ra ngoài lịch lãm. Trừ bản thân ra, người bình thường rất khó động đến nàng.

“Đương nhiên là vì sức hấp dẫn của con người ta.” Vương Vũ rất tự tin.

“... Còn gì nữa không?”

“Hai người cuối cùng không phải chiến đấu tổ chức, Nhạc Hinh Dao và Tiểu Linh Nhi...”

Còn chưa dứt lời, Vương Lục đã kinh ngạc không thôi nói: “Phong Linh? Nàng sao lại tới đây? Không phải đã nói nàng không thể rời khỏi Thương Khê châu sao?”

“Lúc trước quả thật không thể được, nhưng trong thời gian người mất tích, Thiên Kiếm Đường mở ra một quần sơn ẩn, chỉ cần mang theo ấn này, bất luận là ở nơi nào., Đều coi như cùng nhau đặt mình trong Linh Kiếm sơn. Lần này gọi Tiểu Linh Nhi đi tới, cũng là muốn thuận tiện thí nghiệm công hiệu của Sơn ấn. Trước mắt xem ra công hiệu tốt, lực lượng của nàng ở Thiên Nam châu cũng có thể được huy động, cho nên tuy không tổ hợp chiến đấu, nhưng lúc cần thiết năng lực tự bảo vệ mình.”

Vương Lục gật gật đầu: “Hiểu rồi, hai trận đấu tổ hợp thành một tổ tương, cộng thêm chính người, nhân thủ sung túc, thời gian một tuần đúng là kịp thời bắt mười tám người kia. Hơn nữa cho dù ở giữa xảy ra vấn đề gì, không bắt được toàn bộ mục tiêu, nhưng tính cả người đã nắm trong tay Triều Thiên Cung Chủ Vô Nguyệt, cũng đủ để trở thành lực lượng hết sức quan trọng, cam đoan kế hoạch tiếp theo của người sẽ có thể thuận lợi triển khai.”

“Không sai, hơn nữa nếu như có thể nắm trọn toàn bộ mục tiêu, thậm chí ta có thể tiến thêm một bước, không cần nâng đỡ khôi lỗi gì, mà tự mình lên đài kế thừa vị trí thiên thành, hoàn toàn khống chế Thương Thiên thần miếu thậm chí trên

trời.” Vương Vũ nói., Quay đầu nhìn về phía Vương Lục:
“Dựa theo tính toán ban đầu, muốn hoàn mỹ thực hiện kế hoạch này, trên tay mọi người vẫn có chút giạt gấu vá vai, cho nên mục tiêu của ta cũng không quá cao. Nhưng bây giờ nếu đã gặp người và Tiểu Lưu Ly, ta nghĩ không ngại làm một chuyện hoàn mỹ. Thế nào, có cần giúp ta một việc không? Người và Lưu Ly hẳn cũng cần kinh nghiệm thực chiến như vậy?”

“Được thôi.” Vương Lục suy nghĩ một chút. Nếu có Vương Vũ ủng hộ, hẳn và Lưu Ly thậm chí dám can đảm khiêu chiến đối thủ cấp mạnh hơn, vì vậy gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

“Được, vậy theo ta đi cứ điễm trước, người và Lưu Ly nghỉ ngơi một chút, khôi phục hoàn toàn ta sẽ mang các người tham dự hành động.”

Dưới sự dẫn dắt của Vương Vũ, một nhóm ba người đi vào một đình viện tinh xảo hoa mỹ trong Thương Thiên thành.

Đây là một căn nhà do một vị tăng lữ cấp Thiên Anh đặt trong Thương Thiên thành, vị trí tuy không ở trung tâm nhưng cũng có giá trị không nhỏ. Có điều khi vị tăng lữ kia bị Chu Thi Dao mai phục đánh bất tỉnh, đưa đến tay Vương Vũ rồi thử nghiệm tư vị của Linh Tê Nhất Chỉ, sau đó liền ngoan ngoãn dâng toàn bộ gia sản lên, hôm nay đã trở thành cứ điễm của Vương Vũ.

Lúc Vương Lục đi tới cửa đình viện, nhìn thấy trong đình viện có một thiếu nữ đang tay nâng một quyển kiếm thuật diễm tịch, vừa đi vừa xem, ánh mắt xuất thần.

Nghe được tiếng bước chân trước cửa đình viện, thiếu nữ bị cắt ngang suy nghĩ, xoay đầu lại, lập tức lộ ra thần sắc khó tin: “A, Vương... Vương lục sư huynh, là người?”

Wương Lục vẫy vẫy tay: “Nhạc sư muội, đã lâu không gặp.”

“Thời gian vừa qua người đi đâu vậy?” Nhạc Hình Dao buông kiếm diễm trong tay xuống, gấp gấp tới mức không đành nổi hỏi: “Mọi người lo lắng cho người quá.”

“Ách, nói ra thì dài dòng lắm.” Vương Lục nói xong, thấy Nhạc Hình Dao cau đôi mi thanh tú lại, hai mắt ướm ắt, hiển nhiên không hài lòng đối với đáp án này, đành phải bắt đặc dĩ

nhún vai cười nói: “Nói đơn giản mà nói, là một giấc mộng đẹp.”

“Mộng đẹp...?” Nhạc Hình Dao tò mò nghiêng đầu, chợt thấy phía sau Vương Lục, Lưu Ly Tiên đang cầm một túi kẹo, hứng thú bưng bưng chạy vào trong viện, sau đó ôm lấy cánh tay Vương Lục mà lay động không ngừng, làm nũng nói: “Kẹo của sư huynh ta vừa rồi còn muốn, thưởng thêm cho ta một ít được không?”

Nhạc Hình Dao nhất thời sững sốt, ánh mắt không thể tưởng tượng nổi đảo qua một vòng trên người Vương Lục và Lưu Ly Tiên, thần sắc nhanh chóng âm đạm: “Thì ra sư huynh nói mộng đẹp là chỉ... Thật có lỗi, vừa rồi dưới tình thế cấp bách, Hình Dao quá đường đột, hỏi vấn đề không nên hỏi, mong sư huynh thứ lỗi.”

Vương Lục khó hiểu: “Cái gì mà đường đột?”

Nhạc Hình Dao lại không chịu nói tiếp, lắc đầu nói: “Thật xin lỗi, ta... cảm thấy không quá thoải mái, xin cáo từ trước.”

Nói xong, thiếu nữ liền ngự kiếm bay khỏi đình viện, bay về phía một hướng khác của Thương Thiên thành.

Vương Lục đưa mắt nhìn theo bóng lưng Nhạc Hình Dao đi xa, trong lúc kinh ngạc chỉ cảm thấy chính mình hình như là gặp phải hiểu lầm gì đó.

Quay đầu lại, nhìn thấy vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa của Vương Vũ thì cười: “Tiểu Lục, đệ thật sự là một tên cặn bã.”

“Dựa vào ta?”

Người không có tư cách phê bình người cặn bã khắp thiên hạ như thế, đây quả thực là oan uổng thiên cổ. Vương Lục nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tươi cười của sư phụ, sững sờ trong thời gian dùng chung trà nói không ra lời.

Qua hơn nửa ngày, Vương Lục mới thở được một hơi, đang chuẩn bị đi tìm Nhạc Hình Dao giải thích thì nghe được ngoài cửa có một người bước nhanh tới, đẩy cửa vào.

Tiếng bước chân khoan khoái kia, cùng với động tác thô bạo đẩy cửa, đều là đặc thù của người nào đó. Vương Lục quay

đầu lại hô: “Đã lâu không gặp rồi a Linh tử...”

Kết quả còn chưa dứt lời, đã bị Phong Linh tức giận chỉ vào mũi chát vấn: “Vừa rồi ta thấy Hinh Dao khóc lóc đi ra ngoài, hỏi chỉ nói là người đã trở về, làm gì nàng ấy?”

“... Ta chỉ có một giấc mộng đẹp thôi.”

Thời điểm cùng Phong Linh, Nhạc Hinh Dao giải thích rõ ràng tất cả, thời gian đã bị lãng phí thật lâu.

Phá bỏ hiểu lầm, Nhạc Hinh Dao và Phong Linh lúng túng vạ phần, đều tự xin lỗi Vương Lục. Nhưng Nhạc Hinh Dao vừa mới tự trách mình mà ngẩng đầu lên, chợt nghe ngoài cửa lại có tiếng bước chân.

Hóa ra là Bạch Thi Lung và Miêu Nữ Linh Yên quay trở về rồi.

Nhìn thấy Vương Lục, hai thiếu nữ linh thú trong đình viện đều lấp bắp kinh hãi, chỉ là linh yên rõ ràng lộ ra một bộ dáng ghét bỏ, sau đó trốn sau lưng Bạch Thi Tuyên. Về phần Bạch Thi Lung, ngược lại điềm đạm tự nhiên mà vấn an Vương Lục gật đầu, sau đó nói.

“Nửa ngày trước, ta gặp mấy vị sư muội Âm Dương Tông ở ngoài thành Trường Khuynh Thành, các nàng nhờ ta vấn an sư huynh ngươi.”

“Ách, được.” Trong lòng Vương Lục xuất hiện dự cảm bất thường.

“Các nàng còn nói lần sau có cơ hội lại chơi đùa, chơi pháp nhất định bao ngươi hài lòng.”

“... Các nàng đây là đang cố ý chơi ta phải không?”

Bạch Thi nhìn Vương Lục, lại nhìn qua Lưu Ly Tiên, tiếp tục nói: “Các nàng nói, lần sau tuyệt đối sẽ không bại bởi Lưu Ly Tiên nữa.”

“A.” Nhạc Hinh Dao ở một bên nghe vậy nhẹ nhàng che miệng lại, ánh mắt nhìn Vương Lục và Lưu Ly một lát, bỗng nhiên thở dài, che mặt bỏ đi.

Phong Linh hung tợn trừng mắt nhìn Vương Lục, sau đó cùng Nhạc Hinh Dao một đường rời đi.

Vương Lục đờ đẫn mà nhìn hai người này dần dần đi xa, trong lòng tự nhủ đây chính là trời giáng tu la trường a...

Phía sau, sư phụ thiện tâm vô vô bờ vai của hắn, hỏi: “Có cần ta dạy ngươi một ngón tay để giải quyết nguy cơ không?”

...

Đối với rất nhiều người đã định trước cô độc suốt một đời mà nói, thật ra Tu La Trường là một loại phiền não hạnh phúc.

Nhưng mà thân ở trong Tu La Trường, Vương Lục thật sự hạnh phúc không thôi.

Bởi vì mấy nữ tử chạy trốn kia của Âm Dương tông chỉ vui đùa một chút, thế là bị một đám sư muội bốn môn nhìn lầm. Con mèo ngu xuẩn nhất được từ Vân Đài sơn lên ánh mắt mình cứ như là đang nhìn mấy tên nông dân trong Ngự Thú Tông - cũng là biến thái. Còn Bạch Thi Tiêu mặc dù trên mặt luôn luôn mang theo nụ cười như làn gió xuân, nhưng khoảng cách với mình lại xa hơn vài bước so với lúc bình thường.

Ngay cả Lưu Ly Tiên luôn luôn nhu thuận thuận nhất cũng bị Phong Linh kéo qua một bên, nói muốn giữ khoảng cách với cận bã. Ban đầu Lưu Ly Tiên đương nhiên không muốn, bắt quá sau khi vị Tịch lão bản nương ở Linh Khê trấn kia lấy ra một hộp điểm tâm, nàng cũng sáng khoái theo.

Vương Lục lúc ấy nhìn thấy hai mắt đều híp lại. Y vất vả hộ pháp độ Kim Đan kiếp cho Tiểu Lưu Ly, kết quả một hộp điểm tâm mua chuộc nàng.

Bất quá cũng không lâu lắm, Lưu Ly Tiên thừa dịp Phong Linh không thích đi tới, đi đến bên cạnh Vương Lục, giơ hộp điểm tâm trong tay lên: “Sư huynh, ném thử xem? Thủ nghệ của Linh Linh tỷ quả nhiên ghê gớm.”

Vương Lục quả thực cảm động, đưa tay sờ đầu Lưu Ly Tiên: “Thật không uống công đĩa nhỏ này.”

Đáng tiếc trong đám người bây giờ, cũng chỉ có Lưu Ly Tiên còn đứng ở bên mình. Con tiện nhân có thể nói là tội ác trên đường đi vui sướng khi người gặp họa, ngay cả chính sự của nàng cũng lười để ý tới, trọn vẹn nhìn náo nhiệt gần nửa ngày trời.

Mà khi Vương Lục muốn nàng biểu diễn giải thích rõ ràng, nàng lại cười ha ha một tiếng: “Ta còn có chính sự muốn làm,

không chơi cùng các ngươi, một nhà các ngươi từ từ cãi nhau ngàn vạn lần chớ tổn thương hòa khí, ha ha ha.”

Sau đó trước khi đi nàng còn lưu lại một nụ hôn thâm tình.

Con mẹ nó, đây là ác ý cỡ nào.

Lúc này Vương Lục không khỏi nhớ tới trận xuyên việt trong mộng, Âu Dương Thương và Vương Vũ gần kề hôn một nụ. Nghĩ đến một màn phảng phất tình định chung thân lúc ấy, chỉ hận không thể cầm cái bạt sắt đem bờ môi của mình đè xuống.

“Ai, thật lòng khó giao tiếp với đám chỉ số thông minh kia... Quên đi, ta cũng lười phụng bồi, bảo các nàng tiếp tục chui đầu vào sừng trâu đi. Tiểu Lưu Ly, chúng ta đi, tìm cơ hội đẩy muối lên trời.”

Đối mặt cục diện loạn thành cục diện như cút chó này, Vương Lục dứt khoát quyết định bút ra, cùng lưu lại nói đạo lý với mấy nữ nhân tức giận. Gã cảm thấy vẫn là đẩy ngược lại trời đất càng thêm đơn giản. Hơn nữa cũng càng phù hợp với nhu cầu chuyển đi này.

Đương nhiên cái gọi là đơn giản chỉ là tương đối, Vương Lục mang theo Lưu Ly Tiên. Dựa theo địa đồ Vương Vũ lưu lại trước đó, y phục kích thành công đến một vị tăng lữ khổ hạnh từ phương xa chạy tới Thương Thiên thành. Cho dù là tiên cơ phục kích, chiếm thiên thời địa lợi, nhưng một trận chiến vừa rồi vẫn kinh tâm động phách.

Nhìn vị dưới chân bị trói như dây thừng buộc, Vương Lục đầy cảm khái.

Dương Thiên, Hóa Thần cảnh giới, thật sự là không tầm thường... Ngay cả là mượn thuật pháp ẩn nấp, đột nhiên lấy phá bầu trời để hợp kích, trước tiên làm đối thủ trọng thương. Tiếp theo vẫn phải trải qua một phen khổ chiến, mới bắt được vị tăng lữ kinh viện tu hành hơn trăm năm chưa từng thực chiến này.

Chênh lệch giữa kim đan và Hóa Thần thật sự là lớn đến thái quá... Nhìn kết quả trận chiến này, xem ra Vương Lục tự nghĩ coi như tu vi đến Kim Đan đỉnh phong., Tu bổ lý thuyết của Vô Tướng công tới Kim Đan cảnh giới là trị giá bảy mươi trọng thiên, nhiều nhất cũng chỉ có thể bảo vệ bản thân trước

mặt tu sĩ Hóa Thần —— hơn nữa chỉ giới hạn ở Hóa Thần hạ phẩm. Gặp được đối thủ cấp độ Vô Nguyệt kia, cho dù Vương Lục có tu vi Kim Đan đỉnh phong cũng chỉ có thể chạy trốn nhiều nhất, tuyệt đối không thể chính diện cứng rắn.

Lại nghĩ tới kim đan đệ nhất Kim Đan ở cửu Châu dễ dàng hàng phục Vô Nguyệt, con đường tu hành của Vương Lục không thể không cảm khái...

“Các ngươi rốt cuộc là ai? Tự tiện tập kích tăng lữ của miếu Thương Thiên, không muốn sống nữa sao?”

Tâm tư Vương Lục bị âm thanh giận dữ của tăng lữ khổ hạnh cắt ngang. Cúi đầu nhìn lại, vị nữ lang này vì tinh tâm khổ hạnh mà thường trú, thoạt nhìn chỉ khoảng hai mươi bảy tuổi, đang vô lực giãy dụa dưới sự trói buộc của sợi dây Tiên.

“Các ngươi... Các ngươi sẽ bị trời phạt”

Tăng lữ khổ hạnh của Thương Thiên thân miếu hơn phân nửa là một đám người tính tình cô chấp nhưng tính tình ôn hòa, rất nhiều người cho dù đao kiếm lâm thân cũng không thay đổi vẻ mặt tươi cười. Bọn họ tin tưởng hết thảy cực khổ đều là khảo nghiệm trời xanh ban cho, mà bước đi của bọn họ ở trên Tiên đạo cũng càng thêm kiên cố hơn.

Cho nên, có thể làm cho vị nữ lang này hôn hển tức giận hỏi giãy giụa, thậm chí là nguyên rủa. Đó nhất định là đã trải qua thống khổ tra tấn nghiêm trọng. Nhưng Vương Lục tự hỏi từ đầu đến cuối đều là mình và Lưu Ly Tiên bị đè ép, cho đến khi đối phương bị phục kích làm cho thương thế không còn sức tái chiến, trận chiến này mới tính là một đoạn kết thúc.

Từ đầu đến cuối, tra tấn cũng là do bên mình chịu nhiều hơn. Dưới sự phản công toàn lực của một vị Hóa Thần Chân Nhân, bảo trụ được Vô Tướng Kiếm vây kín, cũng cung cấp cơ hội phản kích cho Lưu Ly Tiên, chuyện này đối với tu sĩ cấp Kim Đan quả thực là nằm mơ giữa ban ngày. Cho dù nàng bị đánh lén trọng thương, nhưng thực tế sau này chỉ dưới Nguyên Anh đỉnh phong, Vương Lục vẫn bị gãy hơn trăm cây Vô Tướng Kiếm Cốt, mới có thể chống đỡ được.

Mà bây giờ, bản thân đang cố gắng khôi phục thương thế mà mình còn không oán giận, nàng có gì oán giận chứ?

Cũng bởi vì trói Tiên Thằng trói buộc nàng mà dùng một cái mai rùa trói sao? Cái này hẳn là cũng không có gì ghê gớm nhỉ?

Hơn nữa chân tướng sự việc này là: Vương Lục mặc dù hiểu được sử dụng pháp bảo trói buộc, nhưng cũng không am hiểu về trói buộc. Nếu không ngẫu nhiên một lần thấy được trên sách đồ của sư phụ ở lại trong phòng ngủ có khả năng trói buộc người ngoài... Hẳn nếu muốn trói người liền thật lòng chỉ có thể như bị trói thành kén tằm.

Hơn nữa khả năng mai rùa có gì mà không tốt? Có thể hoàn mỹ bày ra tư thế tốt đẹp của phụ nữ, có thể nói là nghệ thuật. Thân là tù binh lại có thể hưởng thụ một loại đãi ngộ giống như nghệ thuật. Vương Lục quả thực không thể nào lý giải vị tầng lầu khổ hạnh này còn có cái gì để phẫn nộ. Nhưng cũng không cần lý giải, người bắt được rồi, tiếp theo sẽ bắt được một cứ điếm bí mật mang nàng về bên ngoài Thương Thiên Thành - Vương Vũ. Do đó, sau khi nàng dùng Linh Tê chỉ dạy một cái, coi như đại công cáo thành công.

Trận chiến này tuy rằng gian khổ, nhưng lợi ích dị thường phong phú, Vô Tướng kiếm pháp trực tiếp tăng lên hai đẳng cấp không nói, ngay cả kim đan Ngọc phủ đều dưới trọng áp mơ hồ có dấu hiệu lột xác tiến thêm một bước, trận chiến này đủ bù được mấy tháng khổ tu, xem như kiếm lời lớn.

Mặc dù nói, lời này kiếm được có chút ly kỳ.

Dưới tình huống bình thường, tu sĩ tu hành kỳ thật không có cách nói lấy chiến dưỡng chiến, hiểu chiến giả tất vong, đây là kết luận cổ ngữ có kết luận. Bởi vì bản thân chiến đấu không có khả năng cung cấp đủ nhiều lợi ích để trả phí tổn. Đột phá trong chiến đấu thật ra được xây dựng trên cơ sở tích lũy của một lượng lớn giai đoạn đầu., Nhất thời linh cảm phát nổ mà thôi. Cho dù là những tu sĩ tà đạo am hiểu luyện hóa máu thịt để mình sử dụng, một hồi ác chiến xuống, đem máu thịt địch nhân toàn bộ luyện hóa, cũng phải tiêu phí thời gian dài để chính thức tiêu hóa, hiệu suất chưa hẳn có thể tăng lên bao nhiêu.

Nhưng gần đây Vương Lục thật sự cảm nhận được tư vị lấy chiến dưỡng chiến. Mỗi một trận khổ chiến đều có thể cảm

thấy thực lực của mình tăng lên với biên độ có thể thấy được, hoàn toàn phá vỡ thường thức của tu tiên giới.

Trên thực tế bắt đầu từ cảnh giới Kim Đan, Vương Lục mơ hồ nhìn thấy con đường tu hành của mình đã có chuyển biến khác hẳn với ban đầu. Kim Đan, thân thể, nguyên thần... đều rất dễ bị chiến đấu kích thích mà lột xác. Nói cách khác, trong chiến đấu càng dễ dàng đạt được chỗ tốt.

Cẩn thận nghĩ lại, có lẽ là lúc ngưng kết Kim Đan, Hỗn Độn Phá Thiên Kiếm Khí kết hợp cùng Vô Tướng Công kết hợp, cũng dung hợp một ít thứ khác. Tu sĩ Kim Đan thừa nhận không chỉ là lực lượng của hần, mà là tu sĩ cao minh trong lúc Kết Đan sẽ đầu nhập tất cả những gì mình trải qua trên con đường tu hành. Mà con đường tu hành của Vương Lục... Không thể nghi ngờ chính là một cuộc mạo hiểm liên tiếp.

Từ rèn luyện ở Tiểu Thanh Vân, Luyện Khí kỳ một tay chế tạo trí giáo, tranh đấu tinh nhuệ giữa cảnh giới Trúc Cơ và Vạn Pháp Tiên Môn, còn cảnh giới Hư Đan lại kéo ra hành trình mạo hiểm bao la, hần ở Vân Đài sơn, mộ kiếm Thái Cổ, Tây Di Đại Lục đều để lại dấu chân của mình, thậm chí sáng tạo ra truyền thuyết.

Chỉ tiếc, sau một trận chiến đấu, lợi ích của Vương Lục trên tu hành lại trở nên thiếu thốn. Tuy thiên phú của hần cực tốt, có thể rất nhanh thông qua bế quan tu hành đền bù, nhưng chung quy có vẻ hơi lãng phí thời gian... Không thể tưởng được kim đan về sau, chỗ thiếu hụt này dường như đã được bù đắp lại rồi.

Mọi người thường nói Kim Đan Kiếp của tu sĩ huyền ảo vô biên, cho dù là những Chân Quân có thực lực Tiên đạo cao cấp cũng chưa hoàn toàn phá giải bí ẩn trong đó. Cho nên Vương Lục nhất thời cũng không thể phân tích được bên trong viên Kim Đan kia rốt cuộc còn ẩn chứa ảo diệu gì, bất quá... tóm lại là chuyện tốt, tạm thời tiếp nhận là được.

Mà bên kia, Lưu Ly Tiên tựa hồ cũng hưởng thụ được đãi ngộ tương tự. Thiếu nữ tuy rằng một thân mệt mỏi, pháp lực trong Ngọc Phủ tiêu hao mười phần, nhưng ánh mắt lại trở nên lợi hại hơn, hiển nhiên kiếm ý trong chiến đấu được thăng hoa, cũng thực hiện lấy chiến dưỡng chiến.

“Nhắc lại, Tiểu Lưu Ly cũng theo ta trải qua không ít chuyện, chẳng lẽ bị ảnh hưởng sao...”

Vương Lục vừa nghĩ, vừa vận chuyển chiến lợi phẩm của mình, lặng lẽ đi đến cứ điểm của Vương Vũ. Một lúc lâu sau, gã ở trong một tòa nhà dân bình thường ngoài thành Thương Thiên trăm dặm nhìn thấy Vương Vũ.

“Xong việc nhanh như vậy sao?” Vương Vũ hơi kinh ngạc nhìn Vương Lục đẩy cửa vào. “Là một nam nhân, tốc độ của ngươi nhanh đến bất ngờ đó.”

Mà khi nhìn thấy tăng lữ khỏ hạnh Vương Lục từ trên vai buông xuống, hai mắt Vương Vũ lại càng sáng ngời: “Trời buộc thật tốt mà vẫn là tăng lữ khỏ hạnh, quả thực là tổ tài đỉnh cấp xem ta làm cho ngươi một tên nhục nô cực phẩm ra đây.”

Trong khi nói chuyện, Vương Vũ đứng dậy đi đến trước mặt tăng lữ, duỗi một ngón tay điểm vào giữa trán nàng.

Sau một khắc, tăng lữ khỏ hạnh với ý chí cứng cõi toàn thân run lên, hai mắt đóng chặt đột nhiên mở ra, không thể tưởng tượng nổi nhìn nữ tử áo trắng trước mặt.

Ngón tay mảnh khảnh vẫn điểm trên trán nàng, chỉ trong chốc lát, vị tu sĩ cảnh giới Hóa Thần này bắt đầu làn da đỏ bừng, mồ hôi rơi như mưa, ánh mắt trở nên mờ mịt vô thần. Đôi môi của nữ tử khẽ mở, hoảng hốt phát ra tiếng rên rỉ cực kỳ đau đớn giống như đã trải qua rất nhiều đau đớn.

Nhưng mà có thống khổ gì có thể khiến cho một gã tăng lữ khỏ hạnh thất thố đến tận đây?

Vương Lục chỉ nhìn thoáng qua, liền không khỏi hít vào một hơi thật sâu.

Có thể khiến tăng lữ khỏ hạnh không thể nào chống cự, đương nhiên không phải thống khổ, mà là vui sướng cực đoan.

Mẹ nó, hóa ra đây là gương mặt Linh Tê Nhất Chỉ? Thật khiến người ta mong đợi quá...

Bất quá, nói tóm lại, Vũ tử tử ngươi thật sự có thủ đoạn, dùng Linh Tê này chỉ đối phó tăng lữ chưa bao giờ ném thử mùi

thịt, tổn thương chỉ sợ là tăng lên gấp bội, khó trách cảm khái đây là tố tài cực phẩm...

Theo thời gian dần trôi qua, tiếng rên rỉ của tăng lữ khổ hạnh càng lúc càng lớn, Vương Lục Chính đối với cảnh tượng trước mắt không ngớt liên thanh, bỗng nhiên phía sau truyền đến tiếng hỏi của một thiếu nữ: “Ngũ sư thúc là ở chỗ nào?”

Vương Lục nghe vậy cả kinh: “Tiểu Lưu Ly? Tại sao ngươi lại ở chỗ này?”

Lưu Ly Tiên không hiểu gì cả đáp: “Ta theo sư huynh trở về.”

“...Nhưng ta không có cho ngươi vào nhà a, một màn này chính là thiếu nhi không thích hợp, tiểu gia hỏa này của ngươi hay là đừng...”

Còn chưa dứt lời, chợt nghe tăng lữ khổ hạnh kia phát ra một tiếng hét dài ngẩng cao, toàn thân run rẩy kịch liệt, trường bào tăng lữ giữa hai chân lộ ra vết nước đọng rõ ràng.

“A, sư huynh mau nhìn, nàng lại bị thất cảm “Lưu Ly Tiên kinh ngạc chỉ vào cô gái trên mặt đất, sau đó như có điều suy nghĩ cảm thán nói: “Hóa ra tu sĩ Hóa Thần cũng sẽ thất cảm mà.”

Vương Lục suy nghĩ một chút, thừa dịp mùi hôi trong không khí còn chưa nồng đậm, giải thích với Lưu Ly Tiên: “Bởi vì Ngũ sư thúc của ngươi chính là dùng Phụ Mạch Phục Truyền đã thất truyền từ lâu... Một chiêu này là lấy ra tra tấn phạm nhân, rất đơ bản, không có gì hay ho cả, cho nên ngươi mau ra ngoài chơi đi.”

“Dạ.”

...

Sau khi tiễn Lưu Ly Tiên, trong phòng nhỏ lại bắt đầu dạy dỗ.

Một chỉ của Vương Vũ chính xác có hiệu quả rất lớn đối với tăng lữ của Thương Thiên thần miếu, theo lý thuyết tăng lữ khổ hạnh có thể chịu đựng được hình phạt thiên đao vạn quả cũng sắc mặt không đổi, chỉ kiên trì đến lần thứ hai sau khi chỉ ngón tay của Linh tê thì đã hoàn toàn mất đi ý chí chống cự, ý thức bắt đầu trở nên mông lung.

Đợi đến vòng thứ ba, vòng thứ tư, vị tăng lữ đáng thương này hoàn toàn lạc đường luân hãm, ánh mắt nàng đã xảy ra biến hóa rõ rệt, lúc ban đầu kiên định không dèi dần dần mềm hóa, rất nhanh đã độ qua mê mang, say mê... Toàn bộ quá trình, Vương Vũ chỉ dùng nửa canh giờ.

Nửa canh giờ sau, khi Vương Vũ đứng dậy thu ngón tay lại, tăng lữ khổ hạnh toàn thân đã ướt đẫm, lại lưu luyến không rời, dán sát vào chân Vương Vũ, dùng ánh mắt cực độ khao khát ngẩng đầu lên nhìn nàng.

“Muốn sao?” Vương Vũ hỏi.

Không chút do dự gật đầu.

“Ha ha, muốn thì chờ ngày mai vậy.”

Tăng lữ khổ hạnh lập tức lộ ra vẻ mặt không chịu nổi: “Người muốn cái gì, ta đã nói cho người đừng có bỏ mặc ta.”

Thống khổ đơn thuần đối với tăng lữ khổ hạnh mà nói không khó chịu, nhưng trống rỗng sau Cực Lạc lại càng sâu hơn so với bất kỳ thống khổ nào.

Wương Vũ nhún vai: “Đáng tiếc hôm nay đã dùng hết phần rồi.”

“Không có khả năng” Khổ Hành tăng lữ chém đinh chặt sắt phán đoán nói. “Vậy đối với người mà nói cũng không phải là khó có thể thừa nhận tiêu hao”

“Đúng vậy, ta quả thực còn dư sức, nhưng thủ hạ của ta đồng dạng còn rất nhiều người cần chăm sóc, ta không có lý nào

đem thể lực quý giá lãng phí quá nhiều trên người một tên tù binh, đúng không?”

“Thế nhưng mà...”

Vương Vũ cười: “Linh Tê chỉ của ta, chỉ mở cửa cho người trong nhà, nếu ta muốn, trừ phi ngươi rút bỏ lập trường của chính mình, trở thành người của ta. Nhưng ngươi làm được không?”

“Ta...” Đúng là tăng lữ khổ hạnh do dự.

Cho dù bị Linh Tê chỉ tay giày vò ý chí sụp đổ, nhưng trăm năm tu hành, tín ngưỡng trăm năm lại như một bức tường đồng vách sắt dựng đứng trong lòng.

Vương Vũ nhìn ra sự do dự của nàng, liền chỉ Vương Lục: “Nếu là người trong nhà, ngoại trừ một chỉ của Linh Tê ra, còn có thể hưởng thụ được cực thân binh có hiệu lực ở trên kia, đáng tiếc ngươi một lòng hầu hạ trời xanh, đại khái vô duyên nhìn thấy.”

Vương Lục nghe xong liền kinh ngạc: “Tên dâm tặc nhà ngươi dám kéo ta xuống nước?”

Vương Vũ liếc nhìn hắn, khiêu khích nói: “Ngươi không tin tưởng vào Cực Thân Binh của mình sao?”

“...” Vương Lục trầm mặc chốc lát, quay đầu nói với tăng lữ khổ hạnh. “Cửu cực thân binh của ta còn được gọi là xuyên Tử Cức Chi Thương, có khả năng xuyên thủng vạn vật, nghịch chuyển nhân quả. Một khi sử dụng đủ để khiến trời rơi mưa to, nhật nguyệt. Đáng tiếc chỉ mở ra với người nhà của mình, ngươi vô duyên nhìn thấy.”

Lời vừa nói ra, chẳng những làm cho tăng lữ khổ hạnh lộ ra vẻ say mê, mà Vương Vũ cũng không khỏi cả kinh.

“Không nhìn ra ngươi đang khoác lác ở lĩnh vực, cũng là một mãnh tướng a.”

Vương Lục lắc đầu: “Ta nói thật đó, nếu không có đâm thủng Tử Cức Chi Thương, ngươi cho rằng ta dựa vào cái gì có nhiều nữ nhân như vậy đi theo? Sơn Linh Vân Đài Sơn lấy gì mà không tiếc tự thân vẫn lạc trợ giúp ta thành tựu Hư Đan? A Phàm vì sao lại lấy vương vị bỏ kỳ sĩ Vương theo ta về núi?”

Quỳnh Hoa lấy sự kiêu ngạo của Thịnh Kinh, vì sao mấy lần cam bái hạ phong đối với ta như vậy?

Vương Vũ nghe thấy thế thì tròn tròn mắt: “Để người nói như vậy, hình như có vài phần hợp lý đây!”

Vương Lục trừng mắt liếc Vương Vũ: “Nếu không tin, người có thể tự mình đến thử xem sao. Nhưng tốt nhất người nên chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Mà ngay lúc Vương Vũ còn đang kinh ngạc không thôi thì tăng lữ khổ hạnh một mực nghe thấy thì cắn răng, trong lòng đưa ra quyết định.

“Ta, ta hiểu rồi, xin cho ta đi theo người.”

Tín ngưỡng trăm năm cứ thế sụp đổ.

“... Nói thật, Linh Tê nhất chỉ này của người rất cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Sau khi đưa tiễn ánh mắt quỵến rũ, hoàn toàn trở thành tăng lữ khổ hạnh của Vũ tử tử. Vương Lục thật sự không tìm được tò mò hỏi.

“Nhìn vẫn không rõ sao? Kỳ thật chính là một biến dị của Nguyên thần kỹ a.”

“Nguyên thần kỹ?” Vương Lục nhớ lúc ở Đẳng Vân đường trên núi đi học từng nghe các trưởng lão nhắc qua.

Cái gọi là nguyên thần kỹ thuật, bình thường chỉ là kỹ năng nhắm vào nguyên thần đối phương thi triển. Bởi vì tu sĩ tồn tại căn bản là ở nguyên thần, một khi nguyên thần bị thương, pháp lực to lớn cũng không thể nào sử dụng. Nhưng nguyên thần giấu ở trong Tử Phủ, được thân thể, ngọc phủ bao nhiêu phần bảo vệ, muốn đem lực lượng thâm thấu vào trong Tử Phủ xuyên thẳng nguyên thần, còn không bằng lấy pháp lực cường đại trực tiếp nghiền ép đối thủ.

Đương nhiên, lẽ thường là lẽ thường, mấy vạn năm thi triển ở tu tiên giới, luôn có người mở ra lối riêng, tìm được phương pháp vượt qua tầng ngoài tử phủ bảo hộ trực tiếp ảnh hưởng đến nguyên thần, loại kỹ năng này chính là nguyên thần kỹ lưu truyền ở giữa các đại môn phái hiện nay.

Rất nhiều tu sĩ tà phái câu hồn đoạt phách, đem người sống luyện hóa thành khôi lỗi. Một số yêu nữ mị hoặc chúng sinh khiến quan lớn hiền khách quý biến thành thần hạ váy, kỹ năng của chúng có thể coi là một loại Nguyên thần kỹ. Mà tu sĩ chính đạo tự nhiên cũng không thiếu thủ đoạn tương tự, chỉ là sẽ không dễ dàng vận dụng mà thôi., Thứ nhất là danh tiếng không tốt, thứ hai là đã qua nhiều năm như vậy, ném qua rất nhiều người thiết thòi từ Nguyên Thần kỹ, kỹ xảo phòng ngự liên quan đã triển khai hoàn thiện, muốn thừa dịp người không lo mà đâm thẳng nguyên thần càng ngày càng khó.

Đương nhiên, đối với những thượng phẩm đại phái điển tàng phong phú mà nói, cái gọi là khó khăn, chỉ là tu sĩ trong môn có chịu nghiên cứu hay không, trong ngũ tuyệt cũng không thiếu tu sĩ dùng nguyên thần kỹ làm công pháp hạch tâm, thực lực cũng chưa chắc đã yếu.

Có điều Vương Lục lại không nghe nói sư phụ đã học qua thủ đoạn này bao giờ.

Với trưởng lão đời thứ năm mà nói, mấy vị trưởng lão Linh Kiếm phái đều có tuổi thọ rất nhỏ, ước chừng là ở trên dưới hai trăm, loại địa phương như Thịnh Kinh Tiên Môn này hơn phân nửa còn chưa rửa sạch được thân phận đệ tử. Cho dù là di sản kế thừa hoàng kim nhất thế hệ, trong khoảng thời gian ngắn mỗi người đều đạt được thành tựu kinh người, thực lực không kém gì Ngũ Tuyệt trưởng lão khác, nhưng về mặt toàn diện tính công pháp, hẳn là tương đối khiêm tốn.

Cũng may Linh Kiếm phái lấy kiếm tu làm chủ, các tu sĩ lấy các loại kiếm thuật làm hạch tâm, một kiếm phá vạn pháp, toàn năng có thiếu giai cũng không sao, ví dụ như Vương Vũ, ngoại trừ một tay Vô Tướng kiếm ra thì hầu như không có sở trường riêng, nhưng đệ nhất Kim Đan ở Cửu Châu có uy danh hiển hách, người bình thường không ai dám trêu chọc nàng.

Nhưng bây giờ xem ra, mình vẫn còn có chút đánh giá thấp nàng?

Cẩn thận nghĩ lại, sau khi kế thừa di sản của Âu Dương thương, nàng có được tư chất ngộ tính cao nhất Cửu Châu, một trăm năm mươi năm tu hành nếu thời gian không thể phá

vỡ bình cảnh của Kim Đan đến Nguyên Anh, như vậy phổ trương ra, đủ để cô ta trở thành tu sĩ toàn năng tài cao nhất.

Chẳng qua trong ấn tượng của Vương Lục, sư phụ của mình muốn nói về nhiều tài nhiều tay, phương diện ăn uống chơi gái đúng là có tạo nghệ tông sư, thế nhưng nói về chính sự lại là một tên vô dụng, đồ vật nguyên thân cao cấp như vậy hoàn toàn không phù hợp với cô nàng.

“... Ta biết ngươi nhất định đang bôi nhọ ta trong lòng, nhưng ta muốn nói, ngươi đối với ta thực sự có quá nhiều hiểu lầm.” Vương Vũ làm ra dáng vẻ cao thủ tịch mịch.

Wương Lục: “Ha ha.”

“Đừng quên, trong Vô Tướng công mà ta dạy cho ngươi, phòng bị của Nguyên thân kỹ là một trong những nội dung trọng điểm. Lúc trước ta sợ ngươi bị si nữ trong tu tiên giới bắt đi để hiến tinh đồng tử cho ngươi, nhưng vì ngươi mà nghiêm túc hoàn thiện công pháp... Nếu không có lý giải thâm nhập đầy đủ với nguyên thân kỹ thì..., Làm sao có thể làm tốt để phòng ngự? Huống chi một chỉ của Linh Tê cũng không phải kỹ năng cao cấp, chỉ có hiệu quả giải thích với một số ít người mà thôi.” Vương Vũ giải thích, “Loại thứ nhất giống như mấy tiểu muội muội của Âm Dương Tông, hoàn toàn không có sức kháng cự lại niềm vui của nước cá., Một lòng tham hưởng thụ, Linh Tê nhất chỉ càng dẫn dắt các nàng lợi dụng lực lượng của mình đào móc khởi nguồn vui vẻ. Loại thứ hai là người cuồng tín như tăng lữ Thương Thiên thần miếu, những người này ngày thường tuân theo giới luật, mỗi lần tận lực áp chế thân thể mình, không biết áp bách càng hung ác, bản ngược lại cũng càng mạnh...”

“Chờ một chút, tăng lữ khổ hạnh vừa rồi chưa từng nếm qua mùi thịt cũng thôi đi, Vô Nguyệt là hậu cung giai lệ vô số, tửu trì thịt rừng Phiên Vương ô.”

“Nàng?” Vương Vũ xùy cười một tiếng, khinh thường nhìn nàng. “Thật ra nàng còn không bằng tăng lữ khổ hạnh, nhìn thì xa vời vô hạn, nhưng thật ra nàng vẫn luôn tự cho mình là nhân vật chính trị, mọi cử động đều có tính chất rất mạnh, làm bất cứ việc gì đều là hữu dụng, chưa từng hưởng thụ qua từ nội

tâm... Người như nàng, thật ra áp chế đối với thân thể, ngược lại càng mạnh hơn.”

“Ừm, cũng có lý.”

“Cho nên Linh Tê Nhất Chi kỳ thật cũng không phải là bản lĩnh cao lắm. Danh sách ta đưa cho ngươi đều là lựa chọn kỹ càng, chỉ cần các ngươi có thể đem các nàng chộp tới, Linh Tê Nhất Chi của ta liền có thể đem trận doanh của các nàng chuyển hóa tới. Chỉ cần đủ nhiều người, đổi lại đại hội lần đó chúng ta có thể nhất cử đoạt quyền.”

Vương Lục gật đầu không nói gì thêm, chỉ là nghĩ thầm, không tính là ghê gớm lắm sao? Nếu thật sự đơn giản như vậy, các tầng lữ của Thương Thiên thần miếu trăm ngàn năm qua đấu đá chính trị, sớm đã có người nói rõ công pháp nhất thống sơn hà tương tự. Bất quá...

Đang nghĩ ngợi, bỗng nghe thấy Vương Vũ hỏi: “Nói xong chuyện của ta, đến phiên ta hỏi ngươi. Thằng nhóc, mấy tháng không gặp, chắc ngươi đã trải qua không ít chuyện rồi nhỉ?”

Vương Lục lòng trầm xuống, gia hỏa này tại sao đột nhiên lại hỏi chuyện này? Đây quả thực là chủ đề mẫn cảm mà.

Ta vẫn chưa nghĩ ra phải xử lý vấn đề kiếp trước kiếp này như thế nào, ngươi lại đột nhiên bắt đầu hùng hổ dọa người... Sư phụ ngươi làm thật là tri kỷ, ngươi có chắc là muốn biết chân tướng sự thật không?

Sau một khắc, chỉ nghe Vương Vũ lại nói với giọng điệu nặng nề: “Nhưng mà, nếu không có những chuyện đó, chỉ sợ ngươi cũng sẽ không ở đây nhìn thấy ta.”

“...” Vương Lục thở ra một hơi, trong lòng bị gã cưỡng chế đè xuống.

Không sai, vấn đề này cũng không thể trốn tránh mãi được, mình đã trải qua một trăm năm mười năm trần trọc trở lại vùng đất này, cũng không phải làm như không thấy đối với quá khứ. Mà nếu nàng đã muốn đàm phán, vậy hảo hảo nói chuyện đi.

“Ta, ta...”

Còn chưa dứt lời, Vương Lục liền hiện ra vẻ mặt của sư phụ, từ trầm trọng chuyển thành trêu tức: “Nam tử hán đỉnh thiên

lập địa ngày xưa, có thể xuất hiện ở trong nước nữ nhi này, phía dưới người nhất định phải chịu đau khổ rất lớn.”

“...” Trong lòng Vương Lục chửi thầm một tiếng, một tia cảm tình vừa mới ập ủ tan thành mây khói, trong chớp mắt chuyển biến kịch liệt khiến người ta say mê.

Mà lúc Vương Lục Cương đang đứng thẳng, sư phụ đã nhích lại gần bờ vai của gã, nhẹ giọng an ủi: “Bất quá làm nữ nhân kỳ thật cũng rất tốt, ném đi một cây thương đâm Tử Cức là thật sự tổn thất, nhưng ta có thể truyền thụ cho Linh Tê Nhất Chỉ cho người, luyện đến cảnh giới chí cao, mười ngón cùng xuất, lấy số lượng thủ thắng chưa hẳn không thể thắng được Tử Cức Chi Thương, người muốn mở ra một chút a.”

Vương Lục đã khó có thể ức chế xúc động muốn dùng Tử Cức Chi Thương đóng nòng ta trên tường.

...

564

Ba ngày sau.

Cuối cùng kế hoạch dùng Tử Cức Chi Thương đâm sư phụ Vô Lương trên tường cũng không thể thực hiện được. Dù sao chênh lệch giữa tu sĩ Kim Đan thiên tài và đệ nhất Kim Đan Cửu Châu thật sự quá lớn, mà cách Vương Lục có thể chính thức lật đổ sự thống trị của quý súc của sư phụ, ít nhất còn phải tu hành hai ba mươi năm nữa.

Nghĩ đến đây, Vương Lục có chút hồi hận năm đó gã vẫn còn là thương gia Âu Dương, sao phải hào phóng để lại tất cả di sản của mình cho một mình Vương Vũ, thế cho nên một trăm năm sau nữ nhân này đã không còn người nào có thể chế tạo...

Chẳng qua thay đổi góc độ nghĩ, đây cũng chưa chắc không phải là chuyện tốt, có loại hàng hóa như Vương Vũ ở gần bên cạnh, không thể nghi ngờ là lúc nào cũng nhắc nhở, đốc thúc mình cố gắng tu hành, để sớm ngày đâm đinh trên tường. Làm một thủ đoạn kích thích tu hành cũng không tệ lắm.

Ngoài ra, kế hoạch dụ bộ của Vương Vũ tiến triển vô cùng thuận lợi. Ba ngày sau, danh sách có tên là Hòa Thiên cấp, tặng lữ Thiên cấp đã được thu thập đầy đủ, sau đó chuyển hóa thành thần tử dưới váy của Vũ tỷ tỷ.

Trong đó, hai gã tặng lữ có thực lực khá mạnh là Dương Thiên cấp, Vương Vũ tự mình ra tay bắt được, trong đó có một lần Vương Lục đi theo bên cạnh, chính mắt thấy được vị kim đan đệ nhất Cửu Châu làm thế nào trên chiến trường chính diện, trong thời gian ba lần hô hấp đã áp đảo một vị tương đương với tu sĩ Hóa Thần trung phẩm, sau đó bắt được cũng bị giáo dục thành thực. Cả tâm thần sáng khoái.

Không có bất cứ ảo ảnh dụ thừa nào, một lần phản kích toàn lực của Vô Tướng công liền chấn cho đối thủ choáng váng, hoàn toàn bỏ qua sự khác biệt giữa Kim Đan và Hóa Thần. Tên tặng lữ cấp Dương Thiên kia từ không trung vẫn lạc, Vương Lục quả thực khó có thể lý giải được gã và Vương Vũ tu hành cùng một loại công pháp.

Đương nhiên, điều càng làm cho người ta vui vẻ chính là chiến trường Vương Vũ chọn ở một cánh đồng bát ngát, mặc dù trước nay không có người, nhưng cũng coi như trời ban trưa. Mà từ lúc chiến đấu chấm dứt, lại hoàn toàn không kinh động bất cứ kẻ nào.

Thiên thượng nhân là kết cấu xã hội củng cố, miếu Thương Thiên không chế thể cục toàn cục, chút não loạn nhỏ ngược lại cũng thôi, một khi chiến sự kịch liệt, không lý nào Thương Thiên thần miếu không thể hiện dị thường được. Mà đến cảnh giới Hóa Thần, đừng nói đánh nhau với người khác, trên lý thuyết ngay cả nhất cử nhất động của bọn họ cũng được liệt vào phạm vi giám sát.

Trải qua nhiều năm hoàn thiện, bộ Thương Thiên thần miếu này được thiết kế theo dõi tỉ mỉ, dưới sự nỗ lực cố gắng của chư hầu Phiên Vương có trăm chỗ sơ hở, thậm chí ngay cả tầng lầu cấp mặn của nhà mình bị người ta thả bay cũng không có cảm giác gì, cũng xem như là rất giỏi.

Đương nhiên, nguyên nhân trọng yếu ở việc giám sát ở miếu Thương Thiên, xuất phát từ việc quản chế, đặt trọng điểm vào việc này, chỉ khi có người báo lên trên, xác nhận xảy ra sự cố, mới có thể đem lượng lớn tài nguyên đầu tư vào điều tra. Bởi vậy, mỗi lần Vương Vũ đi săn một mục tiêu liền lập tức dùng Linh Tê một ngón tay hàng phục nòng, không báo được tình huống, đương nhiên cũng sẽ không kinh động đến miếu Thương Thiên.

“Trước mắt tài nguyên cơ bản đã được chinh hợp hoàn tất, cộng thêm Vô Nguyệt, trận doanh có bốn tên cấp độ mặn non, mười lăm tên hình dáng Thiên cấp., Đặt trong hệ thống toàn bộ Thương Thiên thần miếu là chuyện nhỏ không đáng kể, nhưng đối thủ cạnh tranh của chúng ta lại không phải tổ chức khổng lồ này, mà chỉ là bảy người quản lý cao tầng Thần miếu cấp Thâm Thiên. Trong bảy người này, cho dù là người hô hào cao nhất hiện nay., Tài nguyên mà thủ hạ có thể không chế cũng bất quá là mười tên tầng lầu cấp Thuận Thiên, hơn nữa loại quan hệ này dựa trên cao thấp và dựa vào suy tính chính trị để buộc lại lợi ích, độ trung thành của nhau vô cùng có hạn. Khác hoàn toàn với những tầng lầu đã trải qua chỉ dạy của Linh Tê. Cho nên, chúng ta hiện tại, cho dù là một thế lực độc lập,

trên lý thuyết trong kỳ tỷ thí cũng có được năng lực quấy loạn đục nước đục.”

Trong bí mật cứ điếm, Vương Vũ hiềm khi bày ra tư thế nghiêm trang, nghiêm túc phân tích tình thế trước mắt cho mọi người.

“Đương nhiên, chỉ là quấy rối còn chưa đủ, cho nên tiếp theo ta sẽ đi bắt một ứng cử viên cấp Trầm Thiên, như vậy ít nhất cũng có thể thông qua hai thế lực hợp lưu, trong kỳ thi giành được ưu thế áp đảo. Mà nếu làm tốt thậm chí có thể một bước lên trời.”

“Một bước lên trời dễ dàng vậy sao?” Vương Lục hỏi.

“Đương nhiên không dễ dàng.”

Thương Thiên thần miếu là tổ chức quản lý quan liêu, cấu trúc giai cấp của tông giáo ngày càng thâm nghiêm, một tầng lũy cơ sở muốn một đường đi đến thiên vị cao nhất, tất yếu phải trải qua rèn luyện dài đằng đằng., Phá đề bạt chỉ là một trong số ít tình huống. Mặc dù là Hỗn Độn hạ giới xâm lấn, thời kỳ chiến tranh đặc biệt, tuyển cử của lãnh tụ Thần miếu chí cao cũng đặc biệt thận trọng. Vương Vũ có ý đồ nâng đỡ một con rối thượng vị ít nhiều còn có vài phần khả năng - mặc dù cũng phải đối mặt cửa ải khó khăn cực lớn, nhưng muốn tự mình lên trận một bước lên trời lại quá khó khăn.

Một người xa lạ không có căn cơ ở Thiên Thượng Nhân, muốn trong một đêm biến thân trở thành tể tướng quân của Thương Thiên Thần Miếu, đây là đặt ngàn vạn tầng lũy của Thần miếu ở đâu? Nhưng nếu là tổ chức tông giáo, cuối cùng cũng chỉ có một con đường tắt thẳng tắp.

“Hỏi Thương Thiên.”

Vương Vũ nhẹ giọng nói ra đáp án của mình.

“Hỏi Thương Thiên?”

“Cái gọi là Vấn Thương Thiên, là do chùa Thương Thiên gặp phải chuyện vô cùng trọng đại, nhưng lại không cách nào đưa ra quyết định theo trình tự bình thường, giao cho Thương Thiên sử dụng thủ đoạn xử trí.”

Vương Lục nghe xong, nhíu nhíu mày: “Đều giao cho ông trời xử trí? Chơi trò chơi giống như mời Tiên Tiên hả?”

“... Người có thể hiểu như vậy.”

“Chắc, dù sao cũng là kẻ lưu manh, chẳng qua trời cao mà bọn hần hầu hạ không phải là thân phận con người sao, lấy đâu ra năng lực xử trí vấn đề như vậy?”

Vương Vũ nói: “Tồn tại không phải nhân cách là thật, nhưng đừng quên dựa theo điển tịch ghi chép trong miếu Thương Thiên thần, lúc trước chính là tồn tại không bình thường này, ở trong hỗn độn thăng hoa lên trời xuống nhân gian, từ trong chúng sinh mênh mông chọn lựa Tiên trong nhân trung sinh sôi sinh lợi. Người cảm thấy đây không phải là chuyện mà Thần tự do nhân cách hóa thành sao?”

“Ừm, nếu quả thật không phải là nhân cách hoá, như vậy trên lý thuyết sẽ không chủ động làm bất cứ chuyện gì... Nhưng mà, nhiều năm như vậy không nghe nói qua Thương Thiên thần miếu chấp hành trình tự hỏi Thương Thiên, không, ta cũng chưa từng nghe qua còn có chuyện hỏi Thương Thiên.”

“Quyền hạn hỏi Thương Thiên chỉ mở ra rải rác mấy người ở cao tầng Thần miếu, không phải nguy cơ liên quan đến sinh tử tồn vong của miếu Thương Thiên hay cả nhân gian, ai lại không có việc gì quấy rầy một Thần không phải nhân cách hoá chứ? Hơn nữa mỗi lần khởi động chương trình, đều cần phải có người trả giá thê thảm —— một tầng lữ cấp Trảm Thiên trở lên mất đi hơn phân nửa tu vi. Miếu Thương Thiên thần thành lập mấy ngàn năm qua..., Quy trình chính thức dùng cái này cũng chỉ năm lần, cho nên trước đó người không biết cũng là bình thường. Mà trình tự này lại khiến cho thần minh phụng dưỡng tự mình phán đoán, phán đoán này đương nhiên không thể bị bất cứ kẻ nào lật đổ.”

Vương Lục nghe đến đó đã hiểu: “Đồng thời, chương chế độ của miếu Thương Thiên chỉ có thể hạn chế bản thân, chứ không thể hạn chế trời xanh. Bởi vậy cho dù ông trời đưa ra đáp án vi phạm giáo lý của Thần miếu, như vậy cũng là giáo lý cần phải thay đổi chứ không phải sự quyết định của ông trời., Nếu hỏi trời xanh chúng tỏ là do một người mới tên Vương Vũ kế thừa vị trí Thiên Nam, như vậy cho dù tất cả mọi người

đều không phục, cũng chỉ có thể tạm chấp nhận hiện thực, đúng không?”

“Không sai, đây là tình huống lý tưởng nhất.”

Vương Lục nói: “Hai vấn đề. Thứ nhất, người xác định trình tự này là do người muốn khởi động là có thể khởi động sao? Thứ hai, người làm sao bảo đảm ông trời sẽ chọn người? Trên thực tế trừ phi trời mù mắt, trừ phi là người trong nhà không lựa chọn người.”

Vương Vũ cười nói: “Vấn đề thứ nhất rất đơn giản, ta hoàn toàn không cần quan tâm đến quy định của Thương Thiên Phật để hỏi thăm trình tự của Thương Thiên —— theo lý thuyết thì trên lý thuyết là cần sự đồng ý tối cao cùng với bốn tên cấp Thâm Thiên trở lên mới có thể dùng sự tình phạm tục quấy rầy Thương Thiên. Nhưng quy định này kỳ thật là vô nghĩa, bởi vì Thương Thiên sẽ không quan tâm những trình tự này, chỉ cần có tăng lữ của Thâm Thiên cấp trở lên hy sinh bản thân mình., Yêu cầu là phải câu thông với Thương Thiên, như vậy trình tự hỏi Thương Thiên đã được khởi động. Sau đó, cho dù ta vi phạm quy tắc của thần miếu, nhưng nhất định của ông trời cũng không cho phép vi phạm. Như vậy thì vi phạm quy tắc cũng không hề có nghĩa là gì. Vấn đề mấu chốt thứ hai đích thật là: “Vấn đề mấu chốt”, Cũng là bước tiếp theo công tác trọng điểm. Dựa theo bình thường, trời xanh không có khả năng lựa chọn ta trở thành người phát ngôn ở nhân gian, nhưng ta cho rằng chuyện này hẳn là không thể nói chuyện được.”

“Nói chuyện? Người muốn nói thế nào?”

“Bước thứ nhất, trước tiên phải nghĩ cách cùng Thương Thiên lấy được liên lạc, sau đó thử mở đàm phán, nhìn xem phải ra giá cao bao nhiêu mới có thể khiến nàng chọn ta, nếu thực sự không tụ lại, như vậy sử dụng một ít thủ đoạn bạo lực cũng là có thể cân nhắc.”

“... Thực sự là ý tưởng hay a Vũ tỷ tỷ.”

Uy bức vợ vét tài sản đến Thần Tự, kế hoạch này đại khái chỉ có mỗi Vương Vũ mới nghĩ ra được. Đương nhiên lý lẽ thì cũng có lý, nhưng thực tế thì...

“A, lúc ngươi bị thiên phạt, ta sẽ nhớ lại lúc ngươi bị thiên khiển dâng hương cho ngươi.”

“A, Hương là ai?”

“Chuyện này quá lạnh nhạt, muốn thăm dò tình hình Thương Thiên trước một bước, cách nghĩ này không tệ, dù sao biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng. Nhưng hỏi Thương Thiên phải trả giá cực lớn, hơn nữa sử dụng tất nhiên kinh động đến miếu Thương Thiên... Chẳng lẽ ngươi có cách tiếp xúc với Thương Thiên khác?”

Vương Vũ cười nói: “Đương nhiên là có, trên thực tế mỗi người trên trời dưới đất đều có biện pháp liên lạc với Thương Thiên, dù sao việc này cũng làm cho Thương Thiên quyết định là hai việc hoàn toàn khác nhau đối với vấn đề cụ thể.”

Sắc mặt Vương Lục hơi đổi: “Cách mà ngươi nói ai cũng biết, chẳng lẽ là Thương Thiên Tứ Tử?”

“Dù là Thiên Tứ, mỗi người trên trời đất đều phải trải qua nghi thức. Kết hợp với người yêu thương, sau đó thỉnh cầu trời xanh ban cho dòng dõi. Mà Thương Thiên lại căn cứ theo đặc điểm của hai người để chuẩn bị sinh mệnh mới, trong đó tất nhiên có liên hệ với người và trời.”

“Ta hiểu rõ nguyên lý, vấn đề là...” Vương Lục chần chờ nói: “Ngươi tính làm nghi thức với ai?”

Dựa theo quy tắc, câu thông với nghi thức của Thương Thiên với người yêu thương cũng không phải đơn giản là dập đầu cầu nguyện. Lúc khẩn cầu Thương Thiên ban cho dòng dõi, hai người cần phải toàn tâm đầu nhập, kết hợp, làm Thương Thiên cảm nhận được sự ràng buộc chặt chẽ giữa hai người, lúc này mới có thể duy trì huyết mạch của bọn họ. Đơn giản mà nói, phải có sự thực phu thê mới được.

Vương Vũ nghe vậy cười ha ha, đưa tay chỉ vào Vương Lục: “Cái này còn cần phải hỏi sao, đương nhiên là ngươi...”

Mà ngay lúc Vương Lục bị dọa cho nổi da gà, thì đã thấy ngón tay Vương Vũ chỉ lệch ra phía sau gã.

“Là sư muội Lưu Ly tiên nhan sắc trẻ con của ngươi, ta thích nhất.”

“Mẹ nó, người dùng có mơ tưởng...”

...

“Ta nghĩ giữa hai chúng ta có chút hiểu lầm.”

Vương Vũ nói như vậy.

“Ta không tùy ý chọn lựa Tiểu Lưu Ly, ta có đầy đủ lý do.”

Vương Lục cười lạnh: “Đúng vậy a, Đồng Nhan, người yêu nhất nha, đừng nói là đầy đủ, lý do này quả thực cũng đủ sung huyết rồi.”

“... Cho nên mới nói đây chính là hiểu lầm, tiến hành nghi thức ban đầu cùng Thương Thiên, chưa chắc đã phải có tín ngưỡng thành kính đối với trời xanh, nhưng cũng phải có hai người toàn tâm yêu nhau cho tới nghi thức. Nếu cảm tình không đủ chân thành, trời xanh không rảnh để ý tới.”

Vương Lục ngắt lời: “Người vừa dạy dỗ ra một nhóm lớn nô lệ thịt ôm chân người kêu tỷ tỷ. Tình cảm của các nàng với người tuyệt đối tha thiết, tùy tiện chọn một cái không phải là được sao?”

“Đương nhiên không được, bọn họ làm sao tính được tình cảm chân thành, chỉ là bị nguyên thần kỹ quấy nhiễu tâm thần, lâm vào tâm chướng mà thôi. Mà nguyên thần kỹ của ta ở trước mặt Thương Thiên chắc chắn sẽ mất đi hiệu lực. Cho nên chỉ có thể chọn trong số chúng ta, mà Tiểu Lưu Ly trong đó là thật lòng yêu ta nhất.”

Vương Lục cười gằn: “Có ta ở đây, người cảm thấy Tiểu Lưu Ly sẽ yêu người sao?”

Vương Vũ cũng cười lạnh: “Có người thì đã sao, người không khỏi tự cho là mình cao quá rồi. Muốn đoạt được Lưu Ly quả thật dễ như trở bàn tay với ta.” Nói xong, nàng lấy từ trong túi giới tử ra một hộp cơm tinh xảo, mà gài như cùng lúc đó ánh mắt Lưu Ly Tiên chuyển sang rừng rực như lửa.

Hộp đựng đồ ăn kia là do thần bếp nổi danh cửu châu nổi tiếng làm ra bán hộp lễ vật, đối với các con Thao già trong tu tiên giới mà nói thì là thức ăn hiếm có, đương nhiên không cần phải đề cập tới sự hấp dẫn của lưu ly.

Vương Vũ xách hộp cơm lên, kiêu ngạo tuyên bố: “Nhìn thấy chưa, ta đã nhận được chân tình từ Tiểu Lưu Ly.”

“... Người gọi nó là chân ái ư?” Vương Lục lắc đầu. “Người đây nhiều nhất cũng là được.”

“Hừ hừ, người nguyện ý như thế nào ta không quản được, cho dù hiện tại Tiểu Lưu Ly đối với tình yêu của ta còn chưa đủ mãnh liệt, nhưng tin tưởng rằng trong nghi thức, bị chân ta, Linh Tê của ta chỉ tay điểm hóa, sau khi lĩnh ngộ được làm nữ nhân vui vẻ, nàng nhất định sẽ yêu chết ta... Dù sao chuyện này chỉ có một con đường này, người không thể tìm được người khác thay thế.”

Vương Lục hừ một tiếng.

Đúng vậy, những người khác nha, đại sư tỷ Chu Thi Dao cơ bản không biết cái gì gọi là, toàn bộ sự nhiệt tình của nàng đều hiến cho tiên kiếm trong tay rồi. Nhạc Hình Dao lại càng không cần phải nói, thiếu nữ này đang ở tuổi xuân, nhưng nàng ngày thường không có giao thiệp với Vương Vũ., Đương nhiên chưa nói tới tình yêu. Về phần Phong Linh, đúng là có quan hệ không tệ với Vương Vũ, tình là tỷ muội, nhưng chính vì vậy mà không thể trở thành đối tượng của nghi thức. Dựa theo giáo lý của Thương Thiên thần miếu, hẳn cũng không ủng hộ tình yêu cận thân cho nên nói cuối cùng, thoát nhìn thật sự chỉ có Lưu Ly Tiên là làm được.

“Nhưng người bỏ sót một người.”

“Ai vậy?”

Vương Lục chỉ chỉ chính mình.

“...” Vương Vũ sững sốt: “Ý người là?”

Vương Lục lạnh như băng nói: “Không phải người muốn mượn nghi thức ban tử tiếp xúc với Thương Thiên của thế giới này sao? Ta chơi với người.”

“Người?”

“Chính là ta.” Vương Lục cau mày: “Có cái gì không hài lòng sao?”

“Nghi thức yêu thích hai người thật sự tương ái...”

Vương Lục xắn ống tay áo, nhe răng nói: “Ngươi yên tâm, năm đó ta từng học nghề ở thất sư thúc, cũng coi như là một phái sống tốt, bảo đảm có thể làm được việc khiến ngươi yêu ta.”

“Về phần có thể bảo ta yêu ngươi hay không... Vậy phải xem việc của ngươi có đủ tốt hay không, ta nói sư phụ, tốt xấu gì ngươi cũng có thể coi là một nữ nhân, không phải là ở phương diện này: “Không được, không được chứ?”

Vương Vũ tức giận đến giậm chân: “Thằng nhóc con nhà ngươi dám chất vấn ta không được sao? Ngươi chờ đó cho ta, không dày vò ngươi quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, ta sẽ... Ta sẽ không làm nữ nhân nữa!”

Vương Lục cười lạnh: “Được, vậy chuyện này cứ quyết định như vậy đi, ta cùng ngươi chơi Thương Thiên Tứ, trong lúc này ngươi không được quấy rầy những người khác.”

Lúc này cơn thịnh nộ của Vương Vũ giảm đi, nghe vậy sững sờ, ý thức được bản thân hình như bị đồ đệ lừa gạt, không khỏi cảm thán: “Dù gì chúng ta cũng coi là thầy trò một hồi, sao phải làm việc quyết tuyệt như vậy?”

“Có lý, đến lúc làm, ta sẽ dịu dàng hơn một chút.”

“...” Bị người ta khiêu khích đến nước này, Vương Vũ cuối cùng cũng không nhịn được nữa. “Được rồi, nếu ngươi đã khư khư cố chấp... đến lúc đó không nên hối hận.”

Nghi thức của Thương Thiên Tứ là vô cùng trang trọng.

Đối với tuyệt đại đa số người trên trời trần gian, đây là nghi thức trọng đại nhất trong đời phải trải qua ít nhất một lần, nên thân mật kết hợp, dưới sự cầu khẩn chân thành của người thân thiết, con cháu dưới trướng trời xanh sẽ kế thừa một cách hoàn mỹ tương ái đặc chất, kéo dài làm sinh mệnh của người đó.

Bất quá bất cứ chuyện gì cũng có lúc khẩn cấp tùy quyền, nghi thức ban thưởng thầy trò của Vương Vũ Sinh thì không có cách nào chọn ngày hoàng đạo lành. Hai ngày sau, đại hội ở Thương Thiên Thần miếu bắt đầu, thời gian của bọn họ cũng không còn nhiều lắm.

Buổi nghi thức được xác định vào buổi tối hôm đó. Địa điểm là một cứ điểm bí mật của Vương Vũ. Sau khi gia hỏa này tiến

vào trạng thái tiên mộng trên trời, đã phát huy đầy đủ đặc tính của thổ khôn có ba hang, ở bên ngoài Thương Thiên thành thiết lập rất nhiều cứ điểm bí mật.

Sở dĩ chuyển trận địa là vì để thoát khỏi đám người Phong Linh... Chẳng biết tại sao, các nàng đối với nghi thức ban đầu của Vương Vũ Sư Đồ bỗng nhiên nhiệt tình dâng cao đi thường, nhất là Phong Linh kiên trì muốn xem toàn bộ quá trình và ghi chép lại... mặc cho hai người có khuyên cũng không nghe lời.

Cho nên bắt đắ dĩ đành phải chậ vật chạy đến những cứ điểm khác để tránh tai mắt người khác.

Cũng may cứ điểm nơi này đúng là hoang sơn thần miếu thưa thớt, mặc dù chỗ hẻo lánh, nhưng các loại đạo cụ tế khí nghi thức cần có lại đầy đủ. Hai người tốn chút thời gian ở đình viện thần miếu bố trí, rất nhanh đã hoàn thành một cái trận địa nghi thức đơn giản, sau đó đứng ở chính giữa trận địa nhìn nhau.

Im lặng dài dòng.

Vương Vũ mỉm cười: "... Bây giờ hồi hận vẫn còn kịp đấy." Vừa nói, vừa xắn tay áo, lộ ra cổ tay trắng ngần, sau đó hai tay bôi lên dịch trơn bóng trong suốt, động tác tay thể hiện hết sức chuyên nghiệp, chẳng qua lúc hoạt động ngón tay thì âm thanh va chạm vào nhau vang lên khiến người ta không rét mà run.

Đôi mắt với uy hiếp trần trụi, Vương Lục cũng mỉm cười: "Đồng dạng nói ra cũng tặng cho ngươi, bây giờ ngươi nhận thua, ta không cười ngươi." Nói xong, từ trong túi trữ vật lấy ra hai viên thuốc màu lam nuốt vào.

"Mẹ kiếp, cái đó là cái gì vậy?" Vương Vũ lập tức kinh ngạc: "Tiểu tử ngươi lại uống thuốc à..."

Vương Lục lau miệng: "Ngươi nghĩ nhiều rồi, vừa rồi chỉ là một cái dạ dày quả đào xanh tiêu thực hoàn mà thôi."

"Láy ngọc... Ngươi cho ta là Lưu Ly Tiên sao? Loại lời nói dối ngu xuẩn này cũng không biết xấu hổ nói ra miệng?"

"Sao hả, ngươi sợ à?"

“Phi” Vương Vũ nói xong, chủ động đi lên phía trước nửa bước, cố gắng từ trên cao nhìn xuống bề Vương Lục, chỉ là đi đến trước mặt Vương Lục thì lại ngạc nhiên phát hiện. Đồ đệ của nàng, so với nàng đã cao hơn nửa cái đầu.

Vương Vũ chột giật mình, hóa ra tên này đã phát triển lớn như vậy sao? Không, vấn đề này quá ngu xuẩn, Dục Khúc tuyến của hắn đâu phải gần đây mới đột nhiên bay lên đâu. Với chiều cao mà nói, lúc kết thúc Đoán Thẻ kỳ cũng đã tự mình làm rồi, chỉ là từ trước tới nay chưa từng cảm thấy hắn cao như vậy.

Là do thành tựu Kim Đan? Không đúng, chỉ là cảnh giới Kim Đan sao đáng nhắc đến. Đừng nói hắn mới là Kim Đan, cho dù có cấp bậc Nguyên Anh cũng không có tư cách ngời ngang hàng với đệ nhất Kim Đan cửu châu, càng không nói đến...

Nhất thời hoảng hốt rất nhanh bị cắt đứt, bởi vì Vương Lục đã nhạy cảm phát hiện khí tức bốn phía có một chút biến hóa.

Lúc trước trong đình viện bố trí nghi thức trận địa đã bắt đầu có hiệu lực, dần dần ngưng tụ cùng con đường câu thông thương thiên.

“Được rồi, chuẩn bị bắt đầu đi.” Vương Lục lớn tiếng quát, phá vỡ sự xuất thần ngẩn ngui của sư phụ.

Nhưng sau khi lấy lại tinh thần, hai người không thể không đối mặt một vấn đề xấu hổ.

Phải làm sao bây giờ?

Quá trình tiếp theo, trên lý thuyết hai người đều biết rõ, nhưng thực tế thao tác lại cảm thấy tứ chi bách hại như có vạn quân trọng áp không nghe sai sử.

“Ha ha, mấy lời ngang ngược vừa rồi, sao bây giờ không dám ra tay nữa?” Vương Vũ cảm thấy hai tay mình lạnh lẽo cứng ngắc, vì vậy bắt đầu khiêu khích: “Không phải ngươi tự xưng là đồ tốt à? Để ta mở mang tầm mắt đây.”

Vương Lục bình tĩnh mà ứng đối: “Khí đại sống tốt cũng phải hưng phấn lên mới được. Cái dạng chim này của ngươi làm cho người ta nhìn nửa ngày cũng không có hứng thú, không bằng ngươi trước tiên biểu diễn một chút thành ý cho ta xem.”

“Muốn có thành ý? Vậy chẳng phải đơn giản sao” Vương Vũ cười lạnh đưa bàn tay uớt át lên vạt áo, dịch trơn bóng trong suốt dính ở trước ngực, khiến cho da thịt trắng nõn giấu dưới quần áo lộ ra một nửa.

Vương Lục kinh ngạc không thôi nhìn nàng, không ngờ gia hỏa này thật sự có quyết đoán, nắm lấy vạt áo... Đây là tiết tấu sắp bị lột quần áo a...

Tuy nói thầy trò ở chung một chỗ ở Vô Tướng Phong đã nhiều năm, nên nhìn cũng đã nhìn qua cái không nên xem rồi, nhưng giờ phút này lại có ý nghĩa không giống bình thường. Nghĩ đến đường cong uyển chuyển dưới áo trắng của nữ tử trước mặt... Vương Lục hơi nheo mắt lại.

Sau một khắc, chỉ thấy tay của Vương Vũ đã thò hoàn toàn vào trong vạt áo, sau đó...

Sau đó lấy từ trong ngực ra một viên Ánh Tượng Tinh Thạch, lấy pháp lực kích hoạt nó. Nhất thời một hồi âm thanh ừ ừ a vang lên, tinh thạch chiếu ra cảnh một nam một nữ giao hòa, sóng thịt cuộn cuộn, khiến người ta huyết mạch sôi sục.

Nhưng Vương Lục nhìn thấy lại trợn mắt há hốc mồm: “Ngươi... Cái thứ ngươi nói là thành ý sao?”

“Thế nào, ngươi còn không hài lòng sao? Đây chính là trân phẩm đứng đầu trong ba hạng đầu của Âm Đường Hàng Châu, nam nữ tương mạo cũng không bắt bẻ được, bịp bợm cũng nhiều, ngươi còn muốn như thế nào?” Vương Vũ không có hảo ý cười nói: “Chẳng lẽ vừa rồi ngươi muốn xem những thứ khác?”

“... Ngươi cảm thấy chỉ bằng một viên tinh thạch trưởng thành này, có khả năng cầu thông với Thương Thiên không?”

“Vậy thì ngươi cứ làm đi, ta ở đây mặc cho ngươi bài bố, ngươi có bản lĩnh gì cứ việc dùng.” Vương Vũ vô cùng chơi xấu, đá bóng bay ngược trở về.

“Mịa, ngươi cho rằng ta không dám?” Vương Lục cũng có lấy dũng khí, bước lên một bước áp sát vào mặt sư phụ, sau đó đưa tay nắm lấy vạt áo của nàng.

Khoảnh khắc đó, hai người đều cảm thấy hô hấp lẫn nhau, thân hình không hẹn mà cùng cứng đờ.

Trầm mặc chốc lát, Vương Lục đột nhiên hỏi: “Nói đến... Cũng vì muốn được nhìn thấy Thương Thiên một lần, cái giá của chúng ta có phải rất lớn hay không?”

“Yêu cầu người nói như vậy, đích thật là vậy.” Giọng nói của Vương Vũ không biết vì sao mà lại có chút run rẩy.

Bởi vì nàng đột nhiên cảm giác có chút khẩn trương, khẩn trương tới mức này lại không thể giải thích được, làm cho bản thân nàng cũng vì thế mà bị hoang mang.

khẩn trương? Cũng không phải muốn độ thiên kiếp, chỉ là một Vương Lục mà thôi... Chỉ là, vì cái gì luôn cảm thấy mơ hồ trong đó, thân ảnh của hắn thoạt nhìn có chút quen thuộc?

Wang Lu nói: “Người nói, dựa theo điển tịch Thần miếu nói, nghi thức ban tử cần hai người kết hợp thể xác và tinh thần, kết hợp này là chỉ điểm kết hợp ở phương diện nào?”

“Đại khái chính là... trong số người có ta, ta có dáng vẻ của người.”

“Ách, vậy hắn là cũng tính rồi?”

Wang Lu nói xong, bỗng nhiên xiết chặt một tay của sư phụ. Sau đó gã thò đầu ra, nhét một ngón tay thon dài vào trong miệng.

Trong phút chốc, cả người Vương Vũ chấn động tựa như có ký ức xa xưa nào đó sắp thức tỉnh.

Nhưng đúng vào lúc này, trên bầu trời xuất hiện một cỗ khí tức mênh mông khổng lồ, trong phút chốc liền đoạt đi sự chú ý của hai người.

Ông trời giáng xuống.

...

Trước đó, Vương Lục chưa từng nghĩ đến trong cái Tiên Mộng chi cảnh này, sẽ có cơ hội trực diện đối mặt với trời xanh.

Dựa theo điển tịch ghi chép trong Thương Thiên thần miếu, cả đời phàm nhân cùng y đều không có duyên nhìn thấy trời xanh. Nghi thức ban thưởng quả thật là liên hệ với Thương Thiên, nhưng thông đạo này thật ra cực kỳ bé nhỏ. Đối với cư dân trên trời nhân gian mà nói, muốn đối diện với uy lực vô hạn của trời xanh, ngoại trừ mấy ngàn năm qua cũng chưa từng dùng qua Ván Thương Thiên, cũng chỉ có chờ mong tu hành có thành tựu, phi thăng thành tiên.

Nói cách khác, trời giáng đất là chuyện gần như không thể. Chí ít tuyệt đối sẽ không chỉ vì nghi thức của Thương Thiên, mà có thể mời Thương Thiên hạ phàm... Nhưng sự thật trước mặt dù nhiều đến mấy cũng không có chút ý nghĩa nào. Uy áp khổng lồ trên đỉnh đầu khiến cho Vương Lục Ngọc Phủ chân động mạnh, nguyên thần hoảng hốt. Chỉ là cảm giác tồn tại của Thương Thiên giống như thực chất đè ép hẳn, khiến hẳn không thể động đậy.

Dưới áp lực của trời xanh, tất cả xa xăm đều tan thành mây khói, thậm chí trong lúc nguyên thần hoảng hốt, đã không thể hình thành bất cứ suy nghĩ gì. Một lát trước bầu không khí mờ mịt đã không còn sót lại chút gì, uy lực của trời xanh chiếu khắp bốn phương.

Nhưng sau một lát, áp lực khổng lồ liền tan thành mây khói, trong đầu Vương Lục đột nhiên thanh minh một trận, sau đó thở ra một ngụm trọc khí trong ngực, lại nhìn thấy trên đỉnh đầu có thêm một tầng màn sáng màu vàng nhạt, một tay của sự phụ hướng lên trời, hai ngón tay tỏa ra quang mang, ngăn cách uy áp khổng lồ kia ở bên ngoài.

Vô Tướng kiểm vậy lại.

Vương Lục thậm chí bất chấp cảm khái, ngón tay như ngọn cỏ lúc này được mình ngậm trong miệng, lúc này lại có thể ngạo nghễ ngăn cản Thiên Khuynh... Gã lập tức gọi ra Khôn Sơn

Kiểm, truyền toàn bộ lực lượng vào trong đó, chuẩn bị ứng chiến.

Mặc dù không rõ lý do, nhưng địch ý đến từ Thương Thiên đã hiển thị rõ không thể nghi ngờ, uy áp khổng lồ như thế tuyệt đối không phải là thái độ bình thường... Vương Lục là ủy thác của Phong Đô, những năm gần đây cũng đã gặp nhiều cường giả cấp Chân Quân, mặc dù không thể nói là cười phong sinh, nhưng cũng không đến mức bị một ánh mắt của người ta chấn động đến không thể động đậy.

Bởi vì đạo lý rất đơn giản, uy áp thứ này, có thể thu vào, nếu không các chân quân đứng đỉnh phong Tiên đạo ngày thường còn đi ra như thế nào? Lấy tu vi của bọn họ, nếu lực lượng của mình hoàn toàn không thu liễm, thế thì đi đến đâu cũng phải núi lở đất nứt.

Về phần Thương Thiên trong Tiên Mộng chi cảnh này, Vương Lục cũng không cảm thấy so với những vị Chân Quân đỉnh phong ở Cửu Châu kia càng thêm cường đại, chí ít sẽ không mạnh như vậy. Cho nên uy áp khổng lồ này, chỉ có thể nói rõ đối phương đến với ý đồ bất thiện.

“Xem ra đoán quả nhiên không sai, không phải nhân cách hóa chỉ là mảnh lối, cái gọi là Thương Thiên, chẳng qua là tu vi cực cao, kiên nhẫn cũng là tu sĩ cực tốt.”

Vương Vũ nói: “Hừ, ngay từ đầu ta chưa từng tin vào trời xanh cái gì, một đám người tự cho mình là tiên nữ, làm sao có thể tạo ra một trời xanh trong cảnh giới tiên mộng, quả thực là chuyện cười...”

Vương Lục nhẹ nhàng gật đầu: “Con ngựa này có chút chuẩn xác.”

“... Người còn không biết xấu hổ khi nói những lời châm chọc sau lưng ta sao?” Vương Vũ tức giận trừng mắt nhìn hắn: “Ta cảm thấy lần dị biến này hơn phân nửa là nòi của ngươi rồi.”

Vương Lục không tỏ ý kiến, trầm mặc một lát, đưa mắt ra hiệu cho sư phụ. Vương Vũ cười một tiếng, bao phủ lấy Vô Tướng kiếm tạo thành một lỗ hồng nhỏ không thể tra xét. Một luồng kiếm khí màu xám như trường long từ lỗ hồng trào ra, nhắm thẳng trời xanh.

Đó là Hỗn Độn Phá Thiên Kiếm Khí toàn lực ứng phó, sức thể đã lâu, lại thêm Khôn Sơn Kiếm dẫn đạo và phóng đại, uy lực một kiếm này đã vượt xa cảnh giới Kim Đan, nhưng mà Kiếm Khí Chi Long chỉ du đãng trên không trung một hơi thời gian, đã bị lực lượng khổng lồ nghiền thành bột mịn.

Vương Lục cũng không nhụt chí, dùng cảnh giới Kim Đan đánh ra một kiếm, có thể tồn tại trước mặt Thương Thiên một hơi đã đủ để kiêu ngạo. Huống chi một kiếm kia của gã vốn là để chào hỏi.

“Lần đầu gặp mặt đã có địch ý lớn như vậy, xin hỏi Thương Thiên là đạo lý gì?”

Sau khi Kiếm Long xuất thủ, Vương Lục cao giọng thét dài. Sau một lát, phía trên bầu trời có tiếng sấm nổ âm âm, đó là câu trả lời mà Thương Thiên đưa ra.

Có thể trực tiếp đối thoại với đối phương, coi như đã đạt được mục đích chào hỏi. Nhưng Vương Lục nghe vậy lại không khỏi sững sờ.

“Nam nhân, không có thứ gì tốt.”

Thế này là sao?

Được rồi, nhắc tới cũng không phải không thể lý giải. Ở cảnh giới tiên mộng này, nam nhân bị đặt là Hỗn Độn chủng ở hạ giới, có thể nói tất cả thứ xấu xí và tai ương chi nguyên, mà Thương Thiên ở trên trời là người sáng lập Tịnh Thổ Nữ Nhi Quốc này, tự nhiên là tràn ngập kỳ thị đối với Hỗn Độn chủng ở hạ giới, nhưng vừa mở miệng liền là một câu nói như vậy, thật khiến người ta ngạc nhiên.

Lại nghe Vương Vũ ở bên cạnh gật đầu đáp: “Lời này nói rất đúng trong lòng ta, đúng là nam nhân không phải thứ tốt.”

Vương Lục đang chuẩn bị mở ra quan điểm quan điểm giới tính kỳ thị để phản bác, chỉ thấy sự phụ nháy mắt với mình, tựa hồ có ám chỉ.

Căn cứ vào vài chục năm... Thêm vào đời kia của Âu Dương Thương, gần trăm năm sống chung ăn ý với nhau, Vương Lục lập tức hiểu được ý đồ của nàng.

Trời giáng xuống, không thể địch lại được. Vô Tướng kiếm của Vương Vũ có thể đỡ được cả đời nhưng vấn đề là căn nguyên rõ ràng nằm ở hai chữ nam nhân.

Cái tên tu sĩ được tôn sùng là Thương Thiên này đã hận nam nhân trong thiên hạ đến cực điểm. Vương Lục dùng thân phận nam giới mở ra nghi thức ban tử, quả thực là đụng phải miệng súng. Nhưng nếu nói ngược lại, nếu như không phải Vương Lục không phải là nam nhân thì sao?

Ví dụ như, nếu như nữ vương Tinh Thần Tiên ở đây, thương thiên còn có thể nổi giận giáng lâm sao?

Mà ngay khi Vương Lục trầm mặc, Vương Vũ tiếp tục cố gắng làm ám hiệu, lặng lẽ bày ra hình dáng, cũng dùng một cánh tay trống không khác bắt đầu khoa chân múa tay: Mau cắt đi, còn kịp thời.

Vương Lục hồi lấy một ngón giữa, cũng làm hình cửa ra vào: Cắt người tê liệt.

Vương Vũ cũng cuống lên, trực tiếp quát: “Người tốt xấu gì cũng phải suy nghĩ cho ta một chút có được không, bây giờ ta đang chèo chống được Vô Tướng kiếm, chống đỡ Thương Thiên không được bao lâu, chính người mặt mũi tốt mà không quan tâm đến sống chết thì thôi, chẳng lẽ người muốn vì một chút khí quan tổ chức của mình mà bắt ta vào sao?”

Vương Lục cũng cuống lên: “Người dám nói xấu Tử Cực Thương là một bộ phận của tổ chức?”

Vương Vũ cười lạnh một tiếng, không để ý tới hấn nữa, quay đầu lại hô lên với Thương Thiên: “Bảo ta ít nhất là vô tội a... đợi lát nữa ta sẽ buông thanh kiếm ra, người cứ việc nghiền chết gã là được, cầu xin tha cho ta a...”

Kết quả sau một khắc, Thương Thiên trực tiếp đánh một đạo sét đánh vào đỉnh đầu Vương Vũ, vây quanh kiếm quang màu vàng kim một hồi lay động.

Vương Vũ khó tin nhìn lên trời: “Mẹ kiếp, sao lại đánh bà ta?”

Thương Thiên đáp lại bằng thanh âm sấm dậy: “Yêu phụ nữ của nam nhân cũng đáng chết như người.”

“Ha ha ha ha ha” Vương Lục nhất thời cuống tiểu không thôi.

Mắt thấy vô số đạo lôi xà ở trên bầu trời nhón nháo, Vương Lục cười xong, lập tức lớn tiếng giải thích: “Tình yêu nam nữ tuyệt không phải tội lỗi, thương thiên người nhất định là hiểu lầm...”

Lạc Lôi vẫn cuộn cuộn như trước.

“Đúng là nam nhân trên thế gian đúng là đa bại, ái phụ nữ cũng thường dẫn người ta đi vào cực đoan, chìm đắm trong thế sự. Nhưng thế sự không có tuyệt đối. Trong nữ nhân thì không có bại hoại sao? Yêu thích của nữ giới chính là thuần khiết bản thủ sao? Cho dù là nhạc thổ trên trời dưới đất này - có trời xanh phù hộ, lại là người lựa chọn kỹ càng, thế hệ sau tinh tế, phồn vinh đến nay vẫn sinh ra đủ loại tội ác, có thể thấy được kỳ thị giới tính thậm chí thích sạch sẽ cũng không thể lấy được. Huống chi giữa nam nữ có thể ca tụng tình yêu không đầu thắng đó, nếu không tin, ta có thể kể cho người một câu chuyện xưa xưa kỳ bí của cổ kiếm...”

Còn chưa dứt lời, một đạo sấm sét lạng lẹ ác liệt xưa nay chưa từng có đánh về phía Vương Lục. Vương Lục cực kỳ nhạy cảm đoán được một kích này, đã sớm đứng ở bên cạnh Vương Vũ, họa thủy đông dẫn đông

Wương Vũ vạn phần cố hết sức đỡ được một đạo thiên lôi, khàn cả giọng giải thích: “Trời xanh quang minh, ta tuyệt đối không yêu hấn a, ta là thích nữ nhân a...”

Kết quả còn chưa dứt lời, bởi vì thân thể run rẩy, một viên tinh thạch vừa mới được thu lại lăn từ trong lòng ra đất. Tinh thạch kia lăn tròn bị pháp lực kích động, lập tức chấn động, sau đó từ đó thả ra hình ảnh và âm thanh.

Một đôi nam nữ trần trụi đang điên cuồng giao hòa, cảnh tượng khí thế ngút trời.

Khoảnh khắc đó, Vương Lục và Vương Vũ đều ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào bức tượng tinh thạch trên mặt đất, không biết nên nói gì cho phải.

Cái gọi là trời muốn ta vong, đại khái chính là chỉ hiện tại tình cảnh này a... Trong lúc nhất thời trong thiên địa yên tĩnh không tiếng động, chỉ có nam nữ trong tinh thạch nghịch ngợm bày ra các loại tư thế phát ra tiếng rên rỉ.

“Đồ vô sỉ!”

Oanh!

Sau một khắc, Thương Thiên Lạc Lôi trở nên to lớn hơn gấp đôi, đánh thẳng vào tay phải của Vương Vũ đang chống đỡ xung quanh kiếm.

Nhưng sau khi tình thế trở nên nghiêm trọng gấp trăm lần, Vương Vũ lại tỉnh táo hơn rất nhiều. Nàng vừa nâng tay trái đem vòng kiếm ổn định lại, vừa nói với Vương Lục: “Diễn nhiều như vậy, phân tích cái gì rồi?”

Từ sau khi trời xanh giáng xuống, biểu hiện của hai thầy trò hơn phân nửa là đang tận lực diễn kịch —— đương nhiên cũng có non nửa là chân tình biểu lộ với nhau, mục đích chính là chế tạo các loại tình huống cực đoan để quan sát phản ứng. Vương Vũ cần toàn lực duy trì vòng kiếm, như vậy trọng trách phân tích sẽ rơi xuống đầu Vương Lục.

Wương Lục gật đầu cười lạnh nói: “Cái gọi là Thương Thiên, bất quá là một tiểu nha đầu đáng lo ngại vất vả lắm mới bảo thủ được mà thôi. Đơn giản chỉ là lực lượng mạnh hơn một chút, nhưng cũng chỉ là tiêu chuẩn Địa Tiên bình thường, không có gì đặc biệt.”

“... Người nói xem, thời điểm tiêu chuẩn Địa Tiên có thể cao như vậy hay không? Khiến người ta cho rằng trình độ của người cao đến đâu.”

“Hừ hừ, ít nhất so với Chung Thắng Minh thì gia hỏa này còn kém xa.”

Nhớ tới đấu trí đấu dũng với kiếm ma trong mộ Thái Cổ, cái gọi là trời xanh thực không biết nên gọi là gì.

“Ta đã đại khái nhìn ra chút manh mối rồi, trời giáng thần lôi đúng không... Không sao, ta đến giúp người, chúng ta cùng đi.”

Wương Lục nói xong, liền tiến lên vài bước, chuyển đến sau lưng Vương Vũ, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

Vốn dĩ còn cảm thấy ám muội, nhưng lúc này lại tỏ ra vô cùng nghiêm túc, bởi vì khi thân hình vừa dán lại, lại còn có hai viên kim đan đang hô ứng lẫn nhau. Vương Vũ chỉ cảm thấy

một luồng lực lượng âm áp ùa vào Ngọc phủ, phòng tuyến của Vô Tướng kiếm vốn gần như cấp báo khẩn đã được ủng hộ.

Chỉ riêng với sức mạnh của Vương Lục, ở trước mặt Thương Thiên Thần Lô đã không đáng kể, nhưng dù sao viên kim đan đó cũng là kim đan có phẩm chất cao nhất đương thời, rơi vào trong tay Vương Vũ, không gian có thể phát huy lại quá lớn.

Công pháp nàg tu đến hạng một trăm mười tám, khác biệt một trời một vực với công pháp của Vương Lục Khu sáu mươi bảy mươi trọng.

Hợp thể chính là sức mạnh.

...

Ngàn vạn sấm sét, một màn sáng màu vàng.

Trong biển sấm cuồng bạo được quét sạch khắp nơi, kiếm vây màu vàng kim từ phiêu diêu mà đến kiên định, càng dần dần kiên cố. Thương khung Lạc Lôi vẫn dày đặc mà nặng nề như cũ, rốt cuộc hai người cũng không cách nào tới gần vòng vây kiếm. Đối mặt với một kẻ địch chí cao trong tiên mộng, đôi sư đồ Vô Tướng này vẫn chống đỡ được.

Chiến thuật hợp thể chém ra uy lực còn mạnh hơn so với dự liệu. Vương Lục giao kim đan của mình cho sư phụ sử dụng, sức phòng ngự của Vô Tướng kiếm tăng gấp đôi có vẻ như đối với một trăm mười trọng Vô Tướng công mà nói, sức mạnh tăng lên đã có thể đạt tới tình trạng không phải là chỉ đường...

Đáng tiếc vì linh căn tư chất có hạn, một mực không thể đột phá Kim Đan. Nếu nàng có tu vi Nguyên Anh thậm chí Hóa Thần, lại phối hợp với công pháp phòng ngự nghịch thiên bực này, chỉ sợ ngay cả thiên kiếp cũng không để vào mắt...

Không hổ là sau khi kế thừa di sản Âu Dương thương nghiệp, khổ tâm đơn độc sáng tạo ra công pháp nghịch thiên hơn trăm năm, huyền diệu trong đó khiến người ta cảm khái ngàn vạn. Vương lục và sư phụ ôm chặt lấy nhau, cảm ứng rõ ràng phương thức không chế pháp lực với nàng, mà cách hiểu lớn nhất là không rõ ràng:

Tu hành Vô Tướng công đến nay đã hơn hai mươi năm, hệ thống đó khắc sâu trong Kim Đan, có thể tính là có tạo nghệ thâm hậu. Nhưng hiện giờ so với Vô Tướng công mà sư phụ sử dụng, Vương Lục lại cảm thấy mình giống như một đại hán ngoại môn., Đừng nói là tham khảo tham khảo, rất nhiều chỗ thậm chí ngay cả lý giải cũng khó hiểu, bản thân Vương Vũ có Song Kim Đan thì không sao, trong Vô Tướng Công có kỹ xảo chuyên môn phối hợp nhiều kim đan để vận hành... Nhưng không thể tưởng được lúc này nàng đem viên kim đan của mình dung nhập vào hệ thống, đồng thời không chế Tam Kim Đan cũng không có chút cố hết sức nào...

Đây là chênh lệch tích lũy hơn một trăm năm... Vương Vũ vốn đặc biệt kính người về mặt ngũ tính Tiên đạo, cộng thêm di sản mà Âu Dương Thương để lại cho nàng, e rằng không ai có thể vượt qua nàng ở Đại Lục Cửu Châu, mà Vô Tướng công vốn được coi là tu tiên cơ bản há lại đơn giản như vậy?

Có điều Vương Lục cũng không hối hận khi mình thành tựu kim đan đã dung hợp Hồn Độn Phá Thiên kiếm khí. Vô Tướng công tất nhiên là tốt, nhưng chung quy vẫn là đồ vật của người ta. Vương Vũ lấy Vô Tướng công làm trung tâm có nỗi khổ tâm của nàng, nhưng bản thân chưa chắc đã hoàn toàn phù hợp. Hơn nữa luận tư chất ngũ tính... Chính mình cũng chưa chắc đã bại bởi nàng. Dù sao nàng có thể thôi diễn Vô Tướng công đến mức một trăm mười một trọng thiên, chỗ dựa vẫn là di sản mình để lại cho nàng.

Thời gian như từng giọt từng giọt từng giọt nước trôi qua, sấm sét từ trên trời giáng xuống càng ngày càng mãnh liệt. Nhưng vòng vây Vô Tướng kiếm vẫn kiên cố không thể phá vỡ. Trong quá trình hợp thể cùng sư phụ, kim đan do sư phụ không chế thay thế. Nguyên lý của một trăm mười tầng Vô Tướng công có thể không hiểu nhưng Kim Đan của hắn lại đang dần sinh ra biến hóa trong quá trình vận chuyển này.

Đầu tiên là kiêu ngạo.

Vương vũ ỷ vào việc chống đỡ kiếm là hiệp tác Tam kim đan, lấy hình tam giác kết cấu vững chắc nhất để cường hóa kiếm, nhưng trên thực tế giữa ba viên kim đan là khác biệt rất lớn. Vương vũ hai viên kim đan là đỉnh phong, vô luận là thành sắc hay là pháp lực tổng lượng đều vượt xa kim đan trung phẩm của Vương lục, cho nên lý luận này cũng không vững chắc.

Thế nhưng ba người kết hợp theo Vô Tướng công của Vương Vũ vẫn được, chân khí không ngừng vận chuyển. Vương Lục có thể cảm thấy rõ ràng ba viên kim đan đang bị chia đều với nhau... hai viên kim đan của Vương Vũ bắt đầu thu nhỏ lại rồi mờ dần, còn viên kim đan của mình thì nhanh chóng phình to, óng ánh rực rỡ.

Trên lý luận trên con đường tu tiên không có truyền công, các tiền bối muốn đốt cháy giai đoạn lâu dài cũng không có khả năng. Nhưng lúc này Vương Lục lại thật sự hưởng thụ đãi ngộ

rút củi trợ trường. Dưới sự thâm thấu của hai viên kim đan của Vương Vũ, hấn lấy độ kinh người từ thượng phẩm Kim Đan bước lên, hơn nữa quá trình lại nghiêng ngả, hoàn toàn không có chuyện công lực tăng vọt xuất hiện căn cơ bất ổn.

Nhưng thoạt nhìn đại giới quả thực có chút đất đỏ. Chỉ trong chốc lát, Vương Vũ đã mơ hồ từ tiêu chuẩn Kim Đan đỉnh phong rớt xuống rồi. Vương Lục cũng không biết thực lực này hạ xuống liệu có tổn thương vĩnh viễn hay không. Nhưng dù sao, đến cảnh giới Kim Đan đỉnh phong, một tiểu phẩm cấp thường đều mang ý nghĩa khổ tu mười năm trở lên. Huống chi Vương Vũ còn là loại có linh căn tư chất không tốt?

“Su phụ, người lo lắng chút...”

Wương Vũ lại nói: “Lúc ba viên kim đan cùng tan, Vô Tướng kiếm mới có thể phát huy sức phòng ngự mạnh nhất, hiện tại là đệ nhất bảo vệ tính mạng, tiện nghi cho ngươi. Trở về nhớ đền tiền cho ta.”

“... Thời điểm này mà ngươi còn nghĩ đến tiền à?”

“Ngươi sáng khoái cho ta một chút thì không cần suy nghĩ nhiều nha.”

“... Được, đến lúc đó cho ngươi hai trăm vạn linh thạch làm phí dinh dưỡng cho y tế. Cho nên, cần phải chống đỡ.”

“Yên tâm đi, ta chính là đệ nhất kim đan cứu châu nha... à đúng là dựa lưng.”

Hai người vừa mới nói được một nửa thì Thương Thiên đã cảm thấy mất kiên nhẫn trong trận giằng co này. Một đạo Tử Thanh Kiếm Lôi rơi xuống từ trước đến nay chưa từng có, đánh cho Vương Lục thầy trò đứng không vững, suýt nữa thì lệch sang một bên.

“Khá lắm, đã bắt đầu động chân thực rồi, so với mong muốn của ta còn lợi hại hơn một chút...” Trong lúc Vương Vũ nói chuyện, trong miệng khẽ ngửi ra mùi máu tanh, tia sét vừa rồi quá tàn nhẫn, đã làm cho nàng bị thương.

Nhưng vấn đề quan trọng hơn ở chỗ, lực công kích của Thương Thiên cao hơn dự đoán, sức chịu đựng cũng cao hơn so với mong muốn, vốn dĩ Tam Kim Đan của nàng có thể chống đỡ được, nhưng hiện tại xem ra chưa hẳn.

Cho dù có thể suy yếu bản thân một bước, phương thức tăng lên Vương Lục càng khiến Tam Kim Đan cân bằng hơn, nhưng hai viên kim đan của mình lại hạ phẩm rồi. Kim Đan đỉnh phong và thượng phẩm Kim Đan chênh lệch không nhỏ, một khi rơi xuống, lực phòng ngự tổng hợp chưa hẳn có thể tăng lên.

Tâm niệm thay đổi thật nhanh, Vương Vũ trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra biện pháp nào tốt hơn, bộ công pháp không chế Tam Kim Đan này không quan tâm đan dược tăng lên — hơn nữa nàng nghèo đến mức chết thì linh đan diệu dược ở đâu? Về phần vũ khí trang bị lại càng nghèo túng, nàng đơn độc một mình., Ngoại trừ Thúy Trúc Kiếm thì không còn gì khác. Về phần Khôn Sơn Kiếm trong tay Vương Lục, mặc dù có thể mượn dùng... Nhưng chỉ sợ không ngăn được Vô Tướng Kiếm bao vây, cùng Thương Thiên Thần Lô xung đột, nếu như Lưu Ly Tiên phá bầu trời ở đây hoàn toàn có thể chịu đựng được, nhưng tác dụng phụ phá trời thì nàng lại không chịu nổi.

Trong lúc chần chờ, Vương Vũ bỗng nhiên nghe thấy giọng nói của Vương Lục.

“Đừng vội, chờ ta một chút.”

Sau một khắc, Vương Vũ kinh ngạc phát hiện. Ba viên Kim Đan thuộc về Vương Lục vậy mà lại trưởng thành với độ kinh người. Hơn nữa cũng không phải là dựa vào ngoại vật để nuôi dưỡng ngược lại, mà là tự thân trưởng thành.

“Vương Lục, ngươi ở chỗ nào?” Vương Vũ lơ mơ phát hiện không đúng, lập tức truyền âm chất vấn.

“Tiên Thiên nguyên khí quá nhiều, hơi đốt một chút.”

“Ai cho ngươi làm như thế?” Vương Vũ quả thực khí thế công tâm, như Càn Nguyên Nhiên Huyết Công thiêu đốt tiên thiên nguyên khí trong thời gian ngắn đổi lấy bạo tạc, là tà đạo lý lý tưởng rõ đầu rõ đuôi, khi còn trẻ thỉnh thoảng tới cảnh giới Kim Đan cũng thôi., Chỉ dựa vào hiệu quả thiêu đốt tiên thiên nguyên khí có thể lấy được đã mười phần hữu hiệu, mà vì lấy được hiệu quả nên có, Tiên Thiên nguyên khí thường thường một thiêu sẽ lên mấy chục đến trăm năm, Kim Đan

chân nhân tổng cộng mới có bao nhiêu thọ nguyên? Cấm được đốt như vậy?

Vương Lục cho dù phúc duyên thâm hậu thế nào, trời sinh tuổi thọ, đốt như vậy cũng phải chết sớm... Minh vất vả chèo chống vòng kiếm như vậy, chẳng lẽ muốn nhìn hấn chết sớm sao?

“Đừng nóng vội, nguyên khí Tiên Thiên chỉ là môi dẫn được châm lửa đốt một năm, chủ yếu là để kích thích Hồn Động Kiếm Khí.”

Vương Lục không nhanh không chậm giải thích.

Kim đan của hấn là dung hợp hai hạng công pháp của Vô Tướng công và Hồn Động Phá Thiên kiếm khí, nhưng trong Tam Kim Đan cùng cân bằng trong trận, chân chính đạt được cường hóa là bộ phận thuộc về Vô Tướng công, Hồn Động Phá Thiên kiếm khí hầu như tương đương bị áp chế.

Nhìn chính thể mà xem, tráng kiện vô cùng có lợi, nhưng đối với bản thân Vương Lục mà nói, điều này lại mang ý nghĩa mất cân bằng trong kim đan. Đương nhiên, cũng không phải là chuyện gì ghê gớm, Vô Tướng công có tính bao dung cực tốt, hoàn toàn có thể dung hạ loại mất cân bằng này.

Nhưng Hồn Động Phá Thiên Kiếm Khí chưa hấn có thể dung nạp được. Môn công pháp truyền thừa từ Thượng Cổ Kiếm Ma này, chú ý là một đi không trở lại, đè ép hết thủy. Lúc trước Vương Lục dung nhập nó vào kim đan và Vô Tướng Công cùng tồn tại, liền hao phí một phen trắc trở. Bây giờ Vô Tướng công thể lớn, Hồn Động Kiếm Khí càng nóng lòng muốn thử.

Mà hiện tại, Vương Lục chuẩn bị đem sức sống của Hồn Động Phá Thiên kiếm khí kích phát ra ngoài, nếu thao tác tốt, liền có thể nhân cơ hội này một hơi đẩy Kim Đan của mình lên đến cảnh giới cao nhất, thậm chí là Kim Đan thượng phẩm, tuy rằng phong hiểm không nhỏ —— một khi thất bại rất có thể sẽ tạo thành Kim Đan vỡ vụn, hơn nữa như vậy chắc chắn sẽ có căn cơ bất ổn, các tầng công pháp khác sẽ tụt hậu rất nhiều vấn đề.

Nhưng cũng không thể để ý nhiều như vậy.

Kim Đan tiến thêm một bước chỉ dùng mấy lần hô hấp ngăn ngừa. Dưới sự thiêu đốt của nguyên khí Tiên Thiên, Hỗn Độn Phá Thiên kiếm khí trong kim đan triệt để bùng nổ hung tính, điên cuồng bành trướng lấy một nửa khác của Vô Tướng công trong kim đan áp đảo, trong phút chốc, phảng phất trong kim đan có thêm một vật sống.

Rất nhiều tu sĩ đều từng nói, bản thân công pháp Tiên cấp cũng giống như sinh mệnh bình thường. Vương lục tại thời điểm cảnh giới tu vi còn thấp chưa thể cảm nhận được, hiện tại lại dần dần có thể hội ngộ.

Mà nương theo Hỗn Độn Phá Thiên kiếm khí nhanh chóng trưởng thành, phẩm cấp Kim Đan Vương Lục cũng theo đó tăng lên, từ Kim Đan thượng phẩm bỗng nhiên nhảy lên một đoạn, khó khăn lắm giẫm lên trên biên giới Kim Đan đỉnh phong.

Vương Lục được Kim Đan trung phẩm một đường kéo lên đến tận đây, tổng cộng thời gian sử dụng cũng không quá một canh giờ, kỳ ngộ như vậy chỉ sợ cũng khó có được. Nhưng Vương Lục bất chấp cảm thán, lập tức dò hỏi: “Hắc hắc, thế nào a Tiểu Vũ, có đủ dùng chưa?”

“... Ừm, đủ rồi.” Vương Vũ nhẹ giọng đáp ứng, trong lòng có chút không yên.

“Này, lúc này thất thân không tốt lắm nhỉ?”

Đương nhiên Vương Vũ biết rõ lúc này mình bị thất thân, ba viên Kim Đan trước mắt nàng chỉ có thể duy trì ở cảnh giới đỉnh phong, lực phòng ngự của Vô Tướng kiếm có thể tăng lên đến mức trước nay chưa từng có, nhưng sau một đòn trọng kích đó, khí thế Thương Thiên lôi đình mơ hồ như nổ mạnh hết đà... Đây chính là thời cơ tốt để phản thủ vi công, nhất định thắng bại. Nhưng... Một câu vừa rồi của tên tiểu tử Vương Lục kia làm cho nàng không thể không để ý tới.

Nói thế nào nhỉ...

Tiểu Vũ? Là ai cho phép nó gọi mình như vậy?

Đương nhiên Vương Vũ không thèm để ý đến cái gì gọi là tôn ti sư đạo. Bình thường, lúc cãi nhau trên Vô Tướng Phong, Vương Lục đã từng phun ra không ít con tiện nhân nghèo rớt

mông toi. Nàng cũng không để ý lắm, nhưng mà... giọng điệu của gã vừa rồi, lại giống như đã từng quen biết.

Không rõ tại sao lại có cảm xúc như vậy... Từ hơn một trăm năm trước, nàng đã bỏ qua tất cả ảo tưởng, quyết không cho phép mình mềm yếu đi những thứ không thực tế kia. Vương lục tiêu tử này lúc mới vừa lên núi, đích xác có người nhắc qua một ít đặc điểm của hắn có chút cùng loại với người kia. Nhưng nàng lúc ấy đã xem thường việc này rồi.

Người trong quá khứ đã qua đi từ lâu rồi, lúc trước hắn hy sinh bản thân không phải vì để cho hậu nhân mềm yếu đến mức chỉ mong người ta sống lại. Những người sống sót công trách nhiệm nặng nề, không thể tùy tiện ném đi được.

Nhưng bây giờ, cảm nhận được cánh tay cường tráng, lồng ngực chắc chắn của người kia, nàng thực sự không tìm được sự rung động ẩn giấu trong đáy lòng.

“Này, hỏi người chuyện này người còn nhớ không, người đã từng cùng ta làm một ước định?”

Vương Lục nhíu mày. Nữ nhân này điên rồi sao? Lúc này không nhanh chóng gia cố vòng vây Vô Tướng kiếm để ứng phó với oanh kích càng ngày càng cường đại sao, hỏi những vấn đề nhảm chán này thì có ích lợi gì?

Ước định? Đương nhiên là có, cách đây không lâu, trước khi bắt đầu nghi thức Thương Thiên Tứ, ta đã hứa là sẽ vung ra ưu thế sống tốt, miễn cưỡng yêu người tới mức yêu ta.

Nhưng ngay tại thời điểm Vương Lục chuẩn bị mở miệng, bỗng nhiên giật mình trong ngực của nữ tử, lại trở nên yếu ớt trước nay chưa từng có.

Mặc dù đã sớm nhận ra, sự phụ là một nữ nhân, kỳ thật là tương đối xinh đẹp —— khác với những trạch nữ đắm chìm trong tu hành hơn một trăm năm trước kia. Hôm nay Vương Vũ nếu không mở miệng, nhưng giai nhân tướng mạo xinh đẹp, dáng người uyển chuyển, chỗ tinh tế, chỗ đầy đà đầy đà. Nhưng mà trên bản chất nàng dù sao cũng là kiếm tu, lúc tác chiến thân thể cường hãn hơn sắt thép, tuyệt đối không có cảm giác nhu nhược.

Trong phút chốc, trong lòng Vương Lục như có điều ngộ ra, vì thế một mảnh rung động cũng không thể kìm nén được nữa, hần nhẹ giọng mở miệng.

“Ta đã từng đáp ứng một người, nhất định sẽ trở về.”

“Là người thật sao?”

Vương Vũ chợt xoay người, trong ánh mắt đầy vẻ khó tin cùng với hạnh phúc khó nói nên lời.

Nhưng vào lúc này Vương Lục lại sợ hãi kinh hãi. Bởi vì cùng lúc đó, kiếm quang màu vàng nhạt trên đỉnh đầu gã lay động một trận, lại làm sụp đổ chấn động của Vương Vũ tâm thần, khiến cho vòng kiếm không khống chế được.

Mà Thương Thiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, một luồng lôi điện màu đen rơi thẳng xuống đỉnh đầu.

Trong phút chốc, Vương Lục cảm thấy lông tơ toàn thân không chịu khống chế mà dựng đứng lên. Đồng thời gã cũng cảm nhận được áp lực hủy diệt này, Vương Vũ giận dữ hét lên: “Đừng lo lắng.”

Một đạo kiếm quang màu vàng từ đầu ngón tay nàng nổ rộ ra, Tam Kim Đan thúc giục Vô Tướng kiếm theo đó khởi động, cuối cùng vẫn chậm một bước.

Sau tiếng âm vang, lôi trụ tiêu tán, khắp nơi xuất hiện một mảng lửa cháy rừng rực, nhưng tầng mây đen chuẩn bị sấm sét lại dần dần nhạt đi, hiển nhiên thương thiên đã sức cùng lực kiệt, khó có thể tiếp tục.

Nhưng cùng lúc đó, Vương Vũ cũng chán nản ngã quy, trong thất khiếu chậm rãi tràn ra huyết tia, trong Ngọc phủ, hai viên kim đan vỡ vụn ngay tại chỗ.

Một tu sĩ nổi danh về phòng ngự hoàn mỹ, chưa từng chủ quan lại vì một lần khinh thường mà bị thương nặng. Vừa rồi đạo thiên lôi kia uy lực cường thịnh đã có thể so với một kích toàn lực của cấp Chân Quân, Vương Vũ trạng thái hoàn hảo cũng phải chuẩn bị thật lâu mới ứng phó được, huống chi kiếm bao quanh vôi vàng?

Vào lúc Vô Tướng kiếm bị đánh nát, nàng còn tận lực dùng hai viên kim đan của mình yểm hộ Vương Lục, khiến cho

Vương Lục không bị tổn thương chút nào. Phản ứng trong nháy mắt đó, nàng đã làm được hoàn mỹ.

Chỉ là chính bản thân nàng lại không thể tiếp tục kiên trì được nữa.

“Vương Vũ, ngươi...” Vương Lục hít một hơi thật sâu, ôm chặt lấy người trong lòng. Viên kim đan vừa mới trở về khổng chế kia điên cuồng vận chuyển, ép ra mỗi một phần tiềm lực trong đó, hóa thành lực lượng sinh mệnh tràn vào trong cơ thể của nàng. Ý đồ tu bổ thương thế cho nàng, một lần nữa dính vào Kim Đan.

Đương nhiên, sau khi toái đan muốn đúc lại, đó là Thiên Phương dạ đàm. Nhất là loại bạo lực này phá hoại Toái Đan, cơ hồ tương đương với tử vong tu sĩ, nhưng Vương Lục làm sao có thể để cho nàng chết được? Cho dù dùng hết tất cả khả năng, cho dù biết rõ tất cả cũng chỉ là phí công vô ích, nhưng gã cũng tuyệt đối không chần chừ.

Mắt thấy khí tức nữ tử trong ngực càng yếu ớt, Vương Lục không tự chủ được xiết chặt hai tay: “Đừng ngủ, ngươi đã đồng ý ta có thể chống đỡ được quyền hành của ta mà. Chẳng lẽ ngươi không thể làm sư phụ được sao?”

Cùng lúc đó, tiên thiên nguyên khí lần nữa cuộn cuộn thiêu đốt, mặc dù học bất kỳ lý luận nào của Đẳng Vân đường đều nói cho hắn biết, lúc này thiêu đốt tiên thiên nguyên khí kỳ thật vô nghĩa, nhưng Vương Lục thà đi đánh cược một phần vạn kia sinh ra kỳ tích cơ hội. Nếu là một lần đốt đủ nhiều, có lẽ sẽ Lượng Biến dẫn đến chất biến thì sao?

Mà vào lúc này, nữ tử trong lòng ngực nhẹ nhàng mở mắt ra, cũng run rẩy đưa tay ra, đặt đầu ngón tay lạnh như băng lên cánh tay Vương Lục.” Ngươi... Trước dùng tay, nghe ta nói đã.”

Vừa dứt lời, Vương Lục liền cảm thấy Kim Đan của mình lại không bị khổng chế, ngay cả sự thiêu đốt của nguyên khí Tiên Thiên cũng bị cưỡng ép ngăn cản, tắt đi.

Nhìn chăm chú vào hai mắt nữ tử, Vương Lục cảm thấy vô cùng linh hoạt kỳ ảo. Tất cả tâm tư xúc động đều bị trực xuất ra bên ngoài, tư duy trở nên rõ ràng mà tỉnh táo lại.

“Ta à, thật ra từng mơ tưởng, tưởng tượng hấn sẽ trở về, điều khiến áng mây bảy màu đi tới trước mặt ta, nói cho ta biết làm tốt... Nhưng con người không thể dựa vào ảo tưởng để sống. Ta biết hấn đã chết mà người chết không thể sống lại. Sinh mệnh chính là quý giá như vậy, bằng không còn ai sẽ quý trọng nó đây? Nhưng, ta ngàn vạn lần không nghĩ tới, người lại thật sự... làm được.”

Vương Vũ thử nở nụ cười, lại như là động đến vết thương, khẽ cau mày, lời nói tiếp theo không thể nói ra được nữa.

Vương Lục lập tức rút pháp lực vào, mà làm hấn cảm thấy kinh ngạc chính là, khí tức sinh mệnh yếu ớt kia của nàng, tựa hồ ở dưới pháp lực quán chú đã tăng lên một chút.

Đây chắc là thần hiệu của đệ nhất kim đan cửu châu, thiên chuy bách luyện thân thể. Nếu là người khác, đừng nói kim đan, cho dù là Hóa Thần chân nhân cũng phải tan thành mây khói.

Vương Lục kinh hỉ giao nhau, pháp lực không hề giữ lại không ngừng rót vào. Tuy rằng hiệu quả thu nhỏ, nhưng chung quy vẫn có chút hiệu quả.

Nữ tử ở trong lòng hấn bất an vùng vẫy một cái, mở miệng muốn nói cái gì đó, lại bị Vương Lục lấy tay che lại.

“Đừng nói là ta không có thiêu đốt tiên thiên nguyên khí, chỉ là quán chú chút pháp lực mà thôi. Kim đan tôi đã chỉ hạ xuống một hai bậc, mà đây vốn là kỳ ngộ, không đáng tiếc...”

Vương Vũ vùng vẫy một chút, nhưng dưới trọng thương thực sự không thể lay chuyển nổi Vương Lục, cũng không thể nói gì hơn.

Đúng vào lúc này, bầu trời trên đỉnh đầu bỗng nhiên lại là một trận ông minh truyền đến, Vương Lục sợ hãi kêu lên: Chẳng lẽ chiến đấu còn chưa kết thúc?

Mặc kệ đối phương muốn tới thì đến, dù sao nghĩ đến là đối phương là nỗ mạnh hết đà cũng không có sát chiêu gì, hấn dựa vào nhục thân cứng rắn chống đỡ vài đợt là được.

Nhưng sau một khắc, hấn lại nhìn thấy tình cảnh ngoài ý liệu. Một hình người nhỏ tuổi, dưới sự chiếu rọi của cột sáng, từ trên trời giáng xuống, chậm rãi rơi xuống bên cạnh hấn. Thân

hình nhỏ nhắn dính vào trên mặt đất màu đen, lập tức phát ra tiếng khóc kích động.

“Hài nhi?”

Vương Lục quả thực ghen hờn nhìn trăn trối. Tại sao lúc này lại có trẻ con xuất hiện? Chẳng lẽ là...

Thương Thiên Tứ?

Gặp quỷ rồi, vừa rồi người chết ta sống đâu một hồi, nhưng bây giờ không hiểu sao lại giáng dòng dõi xuống, thương thiên này bị mù à?

Nhưng rất nhanh, đứa trẻ con cách Vương Lục Phát không xa, sống lưng là một mảnh đỏ thẫm, tiếng khóc cũng nhanh chóng suy yếu. Hắn sững sốt một chút rồi lập tức hiểu rõ, đây là trùng hỏa độc.

Vừa rồi lôi đình màu đen từ trên trời giáng xuống, sau khi bị Vô Tướng kiếm vây đánh tan, năng lượng tản mát ra bốn phía, đất đai dưới chân hóa thành cát bụi. Đối với Kim Đan chân nhân mà nói, đất chết ẩn chứa hỏa độc không liên quan tới ngựa ngáy, nhưng đối với sinh mệnh mới sinh ra lại là kịch độc trí mạng.

Đương nhiên, muốn cứu hắn cũng không khó. Vương Lục chỉ cần phân ra một tay, giúp hắn loại trừ hỏa độc là được. Nhưng vấn đề là, hiện tại hắn có người trọng yếu hơn phải cứu, mà quá trình này, không cho phép phân tâm.

Một người con trai trời ban không thể hiểu nổi, ở chung với một cô gái mấy chục năm sáng sớm, liên quan tới tình duyên hai đời, cái gì nặng cái gì nhẹ, dùng đầu gối suy nghĩ cũng biết.

Cho nên Vương Lục nhìn thoáng qua đứa bé kia liền thu hồi ánh mắt, hoàn toàn không để ý đến nó, đem toàn bộ lực chú ý dồn vào người trong ngực.

Vu Tịnh Duệ quyết đoán, nhưng vào lúc này, trên bầu trời bỗng nhiên truyền đến một tiếng thở dài thăm thẳm.

“Bảo đại hay là bảo nhỏ... Không thể tưởng tượng được thiên hạ thật sự có nam nhân lựa chọn bảo vệ đại nhân. Có lẽ, nam nhân trong thiên hạ cũng không phải không có chỗ để lấy.”

Trong khi nói chuyện, tầng mây trên bầu trời triệt để tiêu tán, ánh mặt trời chiếu khắp. Đại địa sinh cơ bùng bùng, trên đất khô cằn cỏ mọc rậm rạp, trong chốc lát đã là hải dương sinh mệnh.

...

Ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi, uy áp của trời xanh cũng dần dần tản đi. Thương Thiên hùng hổ giáng lâm cứ như vậy mà im bật đi.

Sự biến hóa đột ngột này quả thực làm cho người trở tay không kịp, Vương Lục dùng nghị lực thật lớn áp chế lòng hiếu kỳ của mình, vừa không nhìn hoa cỏ cây cối sinh trưởng bốn phía, cũng không chú ý đưa trẻ mới sinh mới sinh trong cái chết kia nữa, lại càng không cân nhắc đến vấn đề đầu óc bảo vệ tiêu bảo vệ kia rốt cuộc là vấn đề gì xảy ra. Chỉ tập trung toàn bộ tinh lực vào trên người sư phụ, không tiếc hết thầy vì nó mà nảy sinh sinh cơ.

Thương Thiên kia rõ ràng là một kẻ nảo tàn, nhưng nảo tàn cũng có chỗ tốt, một vòng sinh cơ không hỏi lý do phóng thích này, Vương Vũ làm bị thương nặng cũng đạt được không ít chỗ tốt, trên hai gò má đã hiện ra hồng nhuận sắc trạch, hẳn là thoát ly nguy hiểm tính mạng.

Bất quá Vương Lục không dám khinh thường, vạn nhất đây là hồi quang phản chiếu? Vạn nhất là mặt trăng trên mặt thì sao? Cho nên pháp lực của hắn vẫn cuộn cuộn không dứt, nhưng chỉ chốc lát sau, liền cảm thấy trong cơ thể sư phụ đột nhiên sinh ra kháng lực. Mặc dù không cường đại, nhưng bằng kỹ xảo cao minh tạo thành một bức tường, đem pháp lực Vương Lục quán tụ hoàn toàn ngăn cản bên ngoài cơ thể.

“Cái này?”

Biến cố như thế, càng làm cho người ta kinh hãi hơn so với Đại Bảo đại bảo Thương Thiên, đến từ kháng lực trong cơ thể sư phụ rốt cuộc có ý nghĩa gì? Chẳng lẽ là nàng đã... bỏ sao?

“Này, ngươi đừng từ bỏ trị liệu a. Ngươi đã đáp ứng ta, bất luận thế nào cũng phải cố gắng sống sót.”

Vương Vũ ho khan một tiếng, ho ra một cổ máu bầm, lộ ra thống khổ không chịu nổi. Nàng không trả lời, chỉ là dùng ánh mắt phức tạp nhìn Vương Lục, nhưng lực lượng ngăn cách trong cơ thể lại càng mạnh. Cùng lúc đó, Vương Lục lại rõ

ràng cảm ứng được, hai viên Kim Đan vỡ vụn kia của nàng, đang nhanh chóng xói mòn năng lượng. Trong mấy lần hô hấp, khí tức Kim Đan sung mãn kia liền mất đi hầu như không còn, mảnh vỡ Kim Đan tan thành mây khói.

Trong khoảnh khắc, Vương Vũ từ một tu sĩ Kim Đan trọng thương trở thành một người bình thường không có chút tu vi nào sao?

“Ngươi?” Trăm vạn lần không thể ngờ rằng Vương Vũ lại làm ra chuyện này quyết liệt đến như vậy, quả thực nóng lòng muốn chết. “Ngươi cứ muốn chết như vậy? Mẹ nó, lão tử vất vả lắm mới kéo dài tính mạng cho ngươi. Ngươi lại giở trò này với ta? Được, muốn chết cũng được, để ta sáng khoái thêm lần nữa!”

Vương Lục coi như là ngựa sống, vừa mắng vừa cởi quần áo Vương Vũ ra. Dù sao thì cục diện bây giờ gã cũng không biết nên làm gì bây giờ. Về phần phóng đại chiêu thức giòn tan còn được.

Nhưng tay phải hắn vừa mới đắp lên y phục, liền bị Vương Vũ nắm chặt.

“Ý thức cầu sinh của ngươi quá yếu ớt, cầu trình tiết thì thật là nỗ lực a...” Vương Lục nghiêng răng nghiêng lợi, “Có phải ngươi bị trọng thương đến mức ngay cả chỉ số thông minh nghèo nàn cũng không giữ được? Làm ngược lại thì làm sao được đây.”

Vừa dứt lời, chợt nghe Vương Vũ tức giận nói: “Con tiện nhân nhà ngươi mới làm trái đó...”

“Ngươi... Ồ, giọng nói đầy khí thế, chờ chút, trong người ngươi là thứ gì vậy?”

Vương Lục ôm chặt lấy Vương Vũ, cảm ứng rất rõ ràng biến hóa trong cơ thể nàng. Nội thị pháp thậm chí có thể trực tiếp chứng kiến tình hình bên trong Ngọc phủ.

Chỉ thấy trên một mảnh phế tích, mấy chục đầu Kim Long từ trong hư không xuyên thẳng tới, sau khi khí thế mãnh liệt trên không trung bay múa một trận, ngưng tụ thành hai kim sắc đoàn. Sau đó kim đoàn áp súc co lại, chuyển hóa thành hai khóa kim đan ánh vàng rực rỡ.

Sau khi kim đan thành, trong Ngọc phủ không còn vẻ sa sút tinh thần nữa, các loại trang trí phong cách cổ xưa lần lượt xuất hiện, tô điểm thêm địa tiên khí mười phần, thậm chí so với ngọc phủ trước kia còn xinh đẹp hơn.

“... Đây là cái gì?”

Đến lúc này, dù Vương Lục có đầu óc nóng thế nào, cũng nhìn ra được Vương Vũ đã không còn nguy hiểm đến tính mạng từ lâu. Thậm chí tình hình còn rất tốt, căn bản không cần mình phải làm gì. Chỉ là... hai viên kim đan này đột nhiên xuất hiện là sao?

“Chuẩn bị đan dược thôi.” Vương Vũ nhẹ nhàng giải thích, “Nữ nhân mà, cũng phải có vài đan dược.”

“...” Vương Lục tin tưởng bản thân lần đầu tiên nghe nói trên đời còn có loại đan dược này. Đổi lại là bất kỳ người nào khác nghe được, hơn phân nửa đều cảm thấy đây là nói nhảm.

Nhưng nói trở lại, trước khi nhìn thấy Vương Vũ, làm sao hắn có thể nghe nói tu sĩ Kim Đan trên chín Châu Đại Lục còn có năng lực khiêng thiên lôi chứ? Thứ thường lý đối với Vương Vũ mà nói vốn là không thích hợp.

“Tóm lại ngay từ đầu ngươi đã tính toán xong chưa?”

“Đúng vậy, hai tên Kim Đan lúc trước đã sớm cảm thấy không dùng được rồi. Nếu so sánh với Kim Đan của ngươi, sau này thành nhan cũng giảm xuống không ít, thay vào đó là lãng phí thời gian tu bổ lại., Còn không bằng đổi mới. Vấn đề duy nhất của quá trình đổi đan có chút phiền phức, đặc biệt là sau khi chân khí từ bên ngoài quán chú vào, đúng là phiền phức trong rắc rối trước khi quét sạch Ngọc phủ, kim đan mới không cách nào nhập trú., Hết lần này tới lần khác, chân khí bên ngoài của ngươi cuộn cuộn không dứt, Ngọc phủ căn bản không thể quét sạch. Đáng hận hơn nữa chính là, vốn dĩ quyết định phế bỏ hai viên đan dược kia, vậy mà ngươi vẫn còn cố chấp... Như vậy chẳng lẽ muốn ta biến thành phế nhân ngồi ôm hai viên phế đan sao?” Vương Vũ nói, tức giận quay đầu trừng Vương Lục, “Thiếu chút nữa đã bị ngươi hại chết...”

“...” Vương Lục đã không còn gì để nói, trầm mặc một hồi lâu, rồi lặng lẽ rút tay của Vương Vũ ra.

Từ khi xuất đạo đến nay, hắn còn chưa từng ngu xuẩn như vậy. Tuy rằng Vương Vũ dùng chiến thuật đổi đan không thể tưởng tượng nổi, có thể nói đã phá vỡ vô số định lý trong tu tiên giới Cửu Châu, chính mình càng không thể dự liệu được nàng còn có bản lĩnh bậc này. Lúc đó dưới tình huống đó, hắn quả thực đã có lựa chọn tính tình chính xác nhất —— Được rồi, lúc đầu óc nóng lên, thật ra cũng không có tính toán quá nhiều.

Nhưng nếu như bình tĩnh một chút mà nói, kỳ thật hoặc nhiều hoặc ít có thể từ phản ứng của Vương Vũ nhìn ra manh mối, nhưng lúc ấy điều kiện kia lại để cho người ta tĩnh tâm thế nào? Nếu không phải tu vi Vô Tướng Tiên Tâm chưa từng buông bỏ, lúc ấy đã sớm cuồng bạo rồi.

Nhưng bất kể tìm bao nhiêu lý do, chung quy vẫn là chọc cười lớn, cho nên Vương Lục cũng không còn lời nào để nói... Che mặt bỏ chạy là được.

Nhưng vừa xoay người đã cảm thấy trên lưng ấm áp, đã bị người ôm lấy.

Trong lúc kinh ngạc, bên tai hắn truyền đến giọng nói của Vương Vũ.

“Tuy rằng đã có quá nhiều thay đổi, nhưng vẫn ngu xuẩn y như trước kia a... Trước kia lúc ở trên núi, ngươi cứ luôn làm ra loại vấn đề này. Tuy nhiên ta biết ngươi vì quan tâm nên mới loạn.”

Vương Lục bị nàng ôm, thân thể hơi hơi cứng lại, đang muốn nói gì đó, lại cảm thấy ngàn đầu vạn đầu không biết bắt đầu từ nơi nào thì tốt hơn.

Quan hệ với nữ tử sau lưng thật sự quá mức vi diệu, khiến cho người ta căn bản không biết nên ứng đối như thế nào.

Nghĩ đến đối với Vương Vũ mà nói cũng giống như vậy... Bị nàng ôm thật chặt, Vương Lục thậm chí có thể nghe được tiếng tim đập càng lúc càng dồn dập.

Xung quanh yên tĩnh không một tiếng động, nhưng không khí lại trở nên càng thêm ám muội. Vương Lục yên tĩnh đứng đó, nhưng trong lòng càng thêm rối loạn.

Nhưng đúng vào lúc này, bỗng nhiên cách đó không xa, trong bụi cỏ rậm rạp truyền đến một hồi tiếng khóc.

Tiếng khóc phá vỡ yên tĩnh, cũng đánh vỡ sự mơ màng của hai người, Vương Vũ thừa cơ thu tay lại, bước tới nơi phát ra âm thanh, cúi đầu xem xét, liền chặc một tiếng.

Là đứa trẻ con kia.

Vương Lục nhìn trẻ con cũng thấy đau trứng, nghi thức Thương Thiên Tử vốn chỉ dùng để câu thông với Thương Thiên một lần thăm dò, các loại còn lại từ lúc bắt đầu đã không coi là thật.

Muốn hai người thật tâm yêu nhau, còn phải có hành vi thân mật, thỏa mãn hai điều kiện này nào có dễ dàng như vậy? Ít nhất Vương Lục từng tính toán qua, muốn câu thông với Thương Thiên có lẽ còn có thể được, để cho nó tán thành quan hệ con nối dõi của hai người, đó chính là nói đùa.

Kết quả, nghi thức ban tử khó khăn trắc trở, mục đích ban đầu có thể nói là hoàn thành gấp mười gấp trăm lần, nội tình Thương Thiên bị sờ đến bảy tám phần, nhưng lúc đầu tưởng là đùa, thế nhưng rõ ràng cũng thành thật.

“Làm sao bây giờ?” Vương Lục trầm ngâm một lúc, quyết định đem nó đá cho Vương Vũ.

Vương Vũ bị sự tình của đứa trẻ này làm cho cả kinh, nhưng cũng dần khôi phục tư thái linh động ngày thường. Nàng đi một vòng quanh đứa trẻ, suy nghĩ một chút, bỗng nhiên lớn mật tiến lên, ôm đứa bé vào lòng.

Vương Lục ở bên cạnh nhìn mà hoảng sợ như thiên nhân. Đứa trẻ này kỳ thật là một phiền toái cực lớn, không thể tưởng được Vương Vũ lại dám chủ động đi nhặt? Chẳng lẽ là sau khi hai đời tình duyên quán thân, mẹ nó bỗng nhiên bùng nổ?

Chuyện này hoàn toàn không hợp lý a. Vô luận kiếp trước kiếp này, trong ấn tượng của kiếp này, Vương Vũ tuyệt đối có thể cùng mẫu tính hai chữ tuyệt tình a. Nàng có thể là ngộ đạo một thiên tài, có thể là một tu sĩ chấp nhất, có thể là người độc lập không để ý đến ánh mắt thế tục, duy chỉ có điều không thể nào là hiền thê lương mẫu được a.

Khi Vương Lục đang cảm thấy khó tin thì ngón tay của Vương Vũ đã đụng trúng đứa trẻ sơ sinh kia. Kết quả chỉ nghe một tiếng xì, đứa trẻ kia tan thành mây khói.

Hai người đều sửng sốt, nhưng rất nhanh Vương Lục đã phản ứng lại: “Cảnh giới Tiên Mộng không thể trong hư không hóa sinh không ra sinh mệnh chân chính.”

Cái gọi là hư không hóa sinh, cách nói khác chính là sinh mệnh của người. Không trải qua tự nhiên âm dương hòa hợp, mà là dùng phương thức luyện đan, luyện khí con người hợp thành sinh mệnh. Mà hư không hóa sinh, đã là quá nhiều tu tiên giới nhiều năm, thậm chí đã bị người chứng minh là không có khả năng hoàn thành kỳ tích.

Về phần tất cả sinh linh trong quần tiên mộ, về bản chất đều chỉ là một phần của mộng cảnh, nói là vật hư ảo cũng không đủ. Trong cảnh giới tiên mộng này, nghi thức Thương Thiên Tứ chính là kết hợp hai sinh mệnh hư ảo mới, tạo ra sinh mệnh hư ảo mới. Dù sao trong mộng cảnh tự nhiên không có quan hệ. Nhưng Vương vũ sư đồ lại là hàng thật giá thật sinh linh, không có đặc thù hư ảo, rút ra đặc thù hai người bọn họ chế tạo sinh mệnh, kết quả cũng chỉ có thể tạo ra một hư tượng, một khi tiếp xúc với vật sống liền tan thành mây khói.

Về phần những sinh linh khác, cũng chỉ có thể sinh sống ở trong tiên mộng, không cách nào mang đi. Nếu không, mỗi tu sĩ khi tiến vào cảnh giới tiên mộng, quần tiên mộ đều sẽ vì đó mà chế tạo một thế giới hoàn toàn mới, trong đó không biết có bao nhiêu tu sĩ cao giai, cấp Chân Quân trở lên cũng không hiếm thấy, nếu là có thể tùy ý ra khỏi tiên mộng cảnh, cửu châu đại lục chẳng phải là thiên hạ đại loạn sao?

Bất kể thế nào, đứa trẻ con kia cứ như vậy biến mất. Vương Lục nhẹ nhàng thở ra, nhưng quay đầu nhìn lại, đã thấy Vương Vũ sững sờ tại chỗ, vẻ mặt thất vọng vô cùng, giống như cảm thấy mất mát đối với sự biến mất của đứa trẻ?

“Này, cô... sẽ không chờ mong gì chứ?”

Lúc Vương Lục nói chuyện, cảm thấy tim đập hơi mơ hồ. Nhưng Vương Vũ trầm mặc một lúc lâu, mới thở dài, cười giải thích: “Không có gì, chỉ là vốn định dựa vào “Mẫu hậu quý, chiến thuật phân chia di sản của người đầu, hiện tại xem ra giấc mộng đẹp đã thất bại.”

“...” Nghe nói như thế, Vương Lục liền cảm thấy sự phụ đã trở nên quen thuộc, thái độ chuyển biến cực nhanh khiến

người ta có chút cảm giác trở tay không kịp.

Nhưng đang nghĩ đến đây, Vương Lục bỗng nhiên cảm giác được có chút không đúng.

“Đợi đã, vừa rồi ngươi nói, muốn mẹ con dựa vào con cái để chia... di sản của ta?”

“Ha ha, nhất thời nói sai.”

“Là bộc lộ chân tình đúng không... Chậc, ngươi đã nhắc tới thì ta nhớ lại, bây giờ cũng coi như thành danh rồi, đã đến lúc phải trả lại di sản ta giao cho ngươi trước kia rồi.”

“Ngươi đừng mơ tưởng...” Tay Vương Vũ che ngực: “Đây đã là đồ của ta.”

“Nói câu này ngươi thật sự có ý tứ sao?”

“Ta...” Vương Vũ đảo mắt, đột nhiên mỉm cười. “Cũng đúng, nhận chỗ tốt của ngươi nhiều năm như vậy, một chút hồi âm cũng không sao. Như vậy, tạm thời trả cho ngươi chút tiền lãi nhé...”

Sau một khắc, Vương Lục chợt cảm thấy làn gió thom trước mắt thổi vào mặt. Bóng dáng nữ tử đã gần ngay trước mắt, đôi mắt đẹp lưu chuyển, trong vẻ đẹp có chút quyến rũ.

Trên môi bị đụng nhẹ một cái, tựa như sáng lên, thanh tịnh hương vị ngọt ngào, thấm vào ruột gan.

Bên tai, giọng nói của Vương Vũ mờ ảo không chút lưu loát, lại giống như tiếng chuông vang trời giữa trưa.

“Thật có lỗi, tuy không phải nộ hôn đầu, nhưng kỹ xảo vẫn còn kém một chút, cho nên không thích liền quên đi.”

...

569

Hai môi dần dần nhọn nhọn lên mùi thơm mới mẻ làm người ta vô cùng dư vị.

Vương Lục nhẹ nhàng sờ lên môi, theo bản năng nở nụ cười.

Gần như cùng một lời thoại, cùng cảm xúc, khiến cho ký ức giữa hai kiếp đan xen nhau, mà thân ảnh giai nhân trước mắt cũng trở nên mơ hồ.

Trong thoáng chốc, tựa hồ lại nhìn thấy sư muội khóc lóc trong lòng hãn, đối với tương lai tràn ngập sợ hãi, trong lòng lại dâng lên dự vọng bảo hộ nàng bình an vô cùng, muốn không tiếc mọi giá bảo hộ nàng bình an.

Nhưng phục hồi lại tinh thần, nữ tử áo trắng đã đứng ở trên một đỉnh núi nhỏ, bên hông cách một cành trúc mới hái, mặt hướng hoàng hôn, giãn ra thân thể cực đẹp.

Trời chiều buông xuống kéo một bóng người thật dài, cái bóng hẹp dài đưa cả bóng dáng nàng trên ngọn núi kéo dài đến trước mặt. Nàng ngẩng đầu nhìn lại, Vương Vũ như ở trên mây cao nhìn xuống, như đang ở trong ráng chiều như lửa.

Hơn một trăm năm trôi qua, tiểu sư muội kiều mỹ khiếp sợ đã trưởng thành Ngũ trưởng lão của Linh Kiếm phái, Cửu Châu Đại Lục, đệ nhất kim đan. Thậm chí ngay cả đời này mình tu hành cũng là vì nàng mà ra.

Cảnh còn người mất, cũng chỉ thế này thôi.

“Ta đâu, đã không còn là ta của trước kia nữa.”

Trên đỉnh núi, giọng nói của Vương Vũ cũng truyền vào trong tai hãn.

“Còn nhớ rõ lúc ấy, ở vùng đất hoang man, ngươi muốn ta bất luận thế nào cũng vui vẻ sống tiếp, một trăm năm, hai trăm năm, hai trăm năm... Sau đó lời hứa của ngươi ta nhất định sẽ trở về. Sau đó ngươi thực sự làm được, nhưng đã gần một trăm năm mười năm trôi qua, một người cả đời có thể có được mấy trăm năm mười năm? Đương nhiên, ta không phải trách ngươi tới quá muộn, chỉ là muốn nói, hết thầy đã khác.”

Vương Lục đương nhiên biết tất cả đều không giống nhau, nhưng gã cũng biết, thật ra Vương Vũ cũng không có ý định nói như vậy.

“Lúc đó ta đã từng hỏi ngươi, vì sao lại chọn ta, ngươi nói rất nhiều, những câu hay ho đó thì ta không nói, nhưng ta nhớ rất rõ ràng, ngươi từng nói, vấn đề lớn nhất của ta là thiếu cảm giác trách nhiệm, bởi vì ta đối với tất cả mọi thứ chung quanh đều không có hứng thú., Không nghe không hỏi. Nhưng lúc ấy ta lấy tư chất tạp linh căn, muốn đuổi kịp tiến độ của các sư huynh sư tỷ cũng đã muốn dốc hết toàn lực, làm sao còn thời gian suy nghĩ những chuyện khác? Sau đó ngươi giao truyền thừa của mình cho ta, để ta như thể hồ quán đỉnh, ngộ tính tăng nhiều, phẩm cấp linh căn cũng tăng lên một cấp, lúc này mới có thể chân chính buông tâm mắt ra, giống như hiện tại.”

Vương Vũ nói, dưới chân điểm một cái, thân hình như mũi tên xông thẳng lên trời, hát quân sơn dưới thân, không biết đã qua bao lâu, dùng thị lực của Vương Lục Kim Đan chân nhân cũng nhìn không rõ vị trí của nàng.

Ở Đại Lục Cửu Châu, trên không trung có cương phong cạo xương, càng đến chỗ cao phong lực càng mạnh, tựa như một bức tường không thể phá hủy. Nghe nói Cương Phong chi mãnh liệt nơi cao nhất ngay cả Chân Tiên cũng không chống đỡ nổi. Vương Vũ đương nhiên xa xa không bằng Chân Tiên, nhưng phong cảnh nàng có thể lĩnh ngộ được nhất định vượt xa đại đa số người.

“Sư huynh, ngươi đoán xem hiện tại ta nhìn thấy gì?”

Vương Lục trầm mặc trong chốc lát, không trả lời.

Tâm mắt của hắn lúc này đương nhiên không thể so với đệ nhất Kim Đan ở cửu Châu, nhưng mà trận năm mươi năm trước suýt chút nữa khiến Linh Kiếm phái bị diệt vong, hắn là người có thân lịch lớn nhất. Nguy cơ của Đọa Tiên không ai hiểu rõ hơn hắn, chỉ là, càng trong lòng rõ ràng, cũng càng trầm trọng.

“Một trăm năm mươi năm trước, là sư huynh ngươi gánh vác cục diện, tuy lúc đó ngươi chỉ là một Kim Đan chân nhân nhỏ, lại dùng sức một mình chủ đạo, tạm thời hóa giải một nguy cơ lớn có thể lan tràn toàn bộ Cửu Châu. Một trăm năm

qua ta thấy khắp Cửu Châu anh hào, không ai so được với người, mà ta tiếp nhận là di sản của người., Truyền thừa do người thừa kế, cũng có trách nhiệm của người. Ta không biết với năng lực của ta, tương lai trong cơn sóng lớn kia có thể làm được tới mức nào, nhưng sư huynh, tin tưởng ta đi, một trăm năm qua, sư muội ta thật sự không lười biếng...”

Vương Lục suy nghĩ một chút cảnh tượng ngày thường ở trên Vô Tướng phong, cảm thấy quả thực có chút khó tiếp nhận kết luận lười biếng như vậy. Nhưng cân nhắc lại nàng dù sao cũng là nữ nhân, mở một con mắt nhắm một con mắt mà nói... Tạm thời số mệnh đi.

Hơn nữa nếu nhìn theo một góc độ khác thì nàng sẽ thực sự làm được. Trong số các vị trưởng lão ở Thiên Kiếm đường, cảnh giới của nàng tuy rằng thấp nhất, nhưng năng lực thực chiến lại vững vàng ở hàng trước., Động tới Cửu Châu Đại Lục cũng có thể nói là cao thủ đếm. Mà cái khái niệm gì đây? Cùng đẳng cấp với nàng ít nhất là Hóa Thần, hoặc Hợp Thể kỳ Chân Quân, mà có thể đi tới cảnh giới Hóa Thần, thậm chí là Hợp Thể, cơ bản đều là kỳ tài đương thời, ngộ tính, tư chất đều là tuyệt hảo. Mà những người kia thời gian tu hành cũng không ít hơn năm trăm năm.

Vương Vũ mới tu hành được bao lâu? Ngay cả một nửa người ta cũng không bằng.

Đương nhiên, đám người Phong Ngân cũng không đơn giản, lúc trước bọn họ đều kế thừa di sản một thế hệ hoàng kim, không đến hai trăm năm tu hành đã trở thành cao thủ hàng đầu của Cửu Châu Đại Lục, có thể nói là thành tựu vang dội cổ kim. Lúc trước Linh kiếm phái lúc nguy nan có thể chống đỡ chiêu bài Ngũ Tuyệt không ngã, là dựa vào kỳ công tuyệt thế nơi hoang man áp diệt Đọa Tiên. Mà Linh kiếm phái bây giờ, chỉ bằng vào bảng hiệu Thiên Kiếm đường đã có uy tín cực cao.

Tất cả mọi người đều không lãng phí thời gian. Chỉ là nghĩ như thế, lại nhìn bản thân bây giờ khó khăn lắm mới đạt tới cảnh giới Kim Đan đỉnh phong. Hơn nữa, bản thân căn cơ phập phồng không chịu nổi, Vương Lục cũng chỉ có thể cười khò.

“Hơn một trăm năm, quả thật là một khoảng thời gian rất dài a.”

“Cho nên, sư huynh người tính làm thế nào?” Vương Vũ nói, thân hình lóe lên, lại quay về bên cạnh Vương Lục, ánh mắt tò mò đánh giá y, mong đợi đáp án của y.

Wương Lục trầm mặc trong chốc lát, thở dài nói: “Từ nay về sau, cũng đừng gọi ta là sư huynh. Làm sư huynh, đến một trăm năm trước liền sẽ dừng lại. Mà hơn hai mươi năm trước, ta đã hành lễ bái sư với người.”

“Ừ.” Vương Vũ cũng không ngạc nhiên với đáp án này.

Mặc dù trong ấn tượng của Đại sư huynh, mồm miệng có chút cay độc, nhưng trên tính cách thỉnh thoảng cũng có chỗ thoát ra... Sau khi chuyển sinh thì lại có biến hóa tương đối lớn so với lúc trước. Nhưng từ đầu đến cuối vẫn có một điểm không hề thay đổi: biết tiến thoái.

Đương nhiên, dùng tri thức thoái lui để hình dung thì có chút khó nghe, nhưng đại sư huynh trong lúc đối đãi với người mình đích xác đều là vô cùng chân lý.

Không sai, năm đó hẳn là đại sư huynh đời hoàng kim, là ân nhân cứu mạng của tất cả người sống sót, càng là trận công huân tuyệt thế, thế nhưng, thời gian đã qua hơn một trăm năm.

Nếu như lấy thân phận đại sư huynh chuyển thế ra để cho đám người Phong Ngân tự xử lý như thế nào? Đến lúc đó căn bản là nan đề nan giải.

Chức vị chương môn chấp tay nhường nhịn?

Không nói đến chuyện Linh kiếm phái từ ngày đó buông xuống vong vong đi đến ngày hôm nay, ẩn chứa trong tâm huyết của mười người Thiên Kiếm đường, cũng không nói đến Chương môn của Ngũ Tuyệt môn, Vạn Tiên minh, Ngũ Tuyệt môn phái., Để cho một tu sĩ kim đan oanh động được bao lớn, môn phái sẽ phải chịu áp lực lớn đến mức nào. Chỉ bằng góc độ của bản thân Vương Lục, hẳn cũng không cảm thấy tiếp nhận quyền bính của chương môn là chuyện tốt gì. Bây giờ hẳn còn đang trong thời kỳ tu vi tăng nhanh nhất, tốt nhất là trừ tu hành và lịch luyện ra thì không có quan hệ gì khác.

Như vậy, nếu không đề cập đến vị trí chưởng môn, chỉ riêng việc đề bạt Vương Lục làm trưởng lão Thiên Kiếm đường, còn hưởng địa vị tuyệt cao thì sao? Vẫn là không được, đến lúc đó Thiên Kiếm đường tổ chức hội nghị, Vương Lục nói một câu, ở dưới uy vọng kiếp trước, có ai dám phản đối? Cái chuỗi quyền bính kia so với Chưởng môn cũng không thua kém chút nào.

Mà nếu như đối với Vương Lục không nghe không hỏi, vẫn để cho hắn làm Tịch đệ tử... Khi môn phái gặp nhau, Vương Lục hành lễ đối với bọn hắn, ngoại trừ Vương Môn Tam Quan khác hẳn người thường, có ai dám tiếp? Ai thật sự dám đem hắn trở thành đệ tử đến xem?

Kỳ thật uy vọng của đại sư huynh kiếp trước là một thứ cực kỳ vướng víu, có không bằng không, cho nên Vương Lục căn bản không có ý định nói ra.

Vương Vũ nói: “Bất quá, kỳ thật cũng không giấu được bao lâu đâu, mọi người sớm muộn gì cũng sẽ hiện thân thôi. Lần này từ Ma giới trở về, khí chất của ngươi... cũng càng lúc càng giống quá khứ.”

“Không sao cả, chỉ cần ta không nói, bọn họ không có cách nào xác nhận, cũng sẽ không chủ động đến xác nhận. Hơn nữa... Căn nguyên nói cho cùng vẫn là thực lực uy vọng của ta không đủ, không xứng với tên tuổi của đại sư huynh. Nhưng ta và các ngươi chênh lệch cũng đã hơn một trăm năm, với tích lũy của ta ở thời đại này, một khi bùng nổ, muốn đuổi kịp các ngươi là chuyện chỉ trong phút chốc.”

Vương Lục vừa dứt lời, không tự chủ được nhún vai một cái. Bởi vì những lời này nói ra khiến cho Vương Vũ nghe được, cơ hồ nhất định sẽ chế giễu lại: Tu sĩ không linh căn tu hành Kim Đan kỳ hơn hai mươi năm có cái gì mà mặt mũi đề bạo? Những năm qua, đề tài tương tự ở Vô Tướng Phong này không biết đã mắng chửi nàng bao nhiêu lần rồi.

Nhưng lần này, Vương Vũ lại khẽ gật đầu: “Ừ, ta chờ mong.”

Vương Vũ chấp tay sau lưng, khiến người ta không nhìn thấy được dung nhan của nàng. Nhưng Vương Lục lại cảm thấy cái gọi là chờ mong của nàng, dường như không chỉ là chỉ tu vi của mình tăng mạnh mà là gã có thể một lần nữa trở thành Đại

sư huynh không gì không làm được kia. Sau đó... nghĩ đến đó, Vương Lục không khỏi cảm thấy đầu óc mơ màng.

Sau một hồi lâu không có chuyện gì xảy ra.

Trong lòng hai người đều có quá nhiều vấn đề cần suy nghĩ, tỷ như đối với Vương Lục mà nói, hẳn đã mơ hồ cảm thấy, hai lần xuyên không trong hư không vô tận của Âu Dương Thương lúc trước xuyên qua hai lần trong hư không vô tận., Tuyệt đối không chỉ đơn giản là vì câu sinh. Ít nhất là lần thứ hai xuyên không, sau khi trở lại Cửu Châu Đại Lục, tư chất một thân không linh căn này tuyệt đối không phải trùng hợp. Chỉ tiếc ký ức thuộc về Âu Dương Thương cũng không hoàn toàn kế thừa, tựa hồ là trong quá trình xuyên không không thể tránh khỏi hao tổn —— cho nên rất nhiều chuyện chỉ có thể dựa vào suy đoán. Trước mắt chiếu theo cái nhìn của Vương Lục, rất có thể có liên quan đến khí vận.

Còn nhớ rõ lúc trước Phong Nguyệt tiên sinh kia tựa hồ đã từng nói, khí vận của cửu Châu Đại Lục đối với hắn mà nói chính là một trò cười, ngày đó thế hệ hoàng kim rõ ràng mỗi người đều mang khí vận thâm hậu, theo lý thuyết từng người đều là cao nhân nhảy núi nhất bí tịch, kết quả lại suýt nữa tử thương trong một hồi nguy cơ, ngược lại Vương Vũ sống đến tận cùng.

Nguyên nhân nơi này hiển nhiên cũng không đơn giản, chỉ tiếc bây giờ vẫn không nhìn thấu, nhưng cũng không sao, lấy tu vi Kim Đan kỳ của hắn, nghĩ là cũng vô dụng. Thật muốn đối đầu với Đọa Tiên, dựa theo lộ tuyến tu hành bây giờ mà tiếp tục, không đến Hóa Thần kỳ căn bản không được nói.

Không biết qua bao lâu, Vương Lục phá vỡ trầm mặc.

“Nên cảm khái cũng không sai biệt lắm, tiếp theo, để chúng ta trước đánh xuyên qua Tiên Mộng chi cảnh này a.”

...

Nếu như không phải tố chất của một kẻ chuyên nghiệp mạo hiểm làm cho Vương Lục kịp thời tìm về sự tỉnh táo, thì y gần như đã quên nhiệm vụ chủ tuyến trước mắt là gì rồi.

Cùng tình nhân kiếp trước, kiếp này sư tôn nhận nhau chỉ là một chi tuyến, mặc dù chi tuyến này trọng lượng, hẳn xem ra mười đầu tuyến chủ cũng không so được.

Nhưng hiện giờ đang ở trong cảnh giới tiên mộng, chung quy phải có kế hoạch. Huống hồ chuyện sắp tới thật ra rất đơn giản.

Hỏi Thương Thiên.

Hỏi Thương Thiên là đại lực chủ trương của Vương Vũ, hơn nữa còn cố chấp giữ lộ tuyến đến cùng. Lúc trước Vương Lục nói bóng nói gió vài lần cũng không thể thay đổi quyết định của nàng, vì vậy hẳn cũng không khuyên nữa, tạm thời tin nàng có bản lĩnh đó. Mặc dù Vương Lục cũng không rõ nàng rốt cuộc có cái gì nắm chắc, nhưng dù sao nàng cũng sẽ không hại mình...

Đương nhiên, vấn đề này hiện tại càng không thành vấn đề. Thông qua khảo nghiệm lớn hay là bảo đảm an toàn, Vương Lục đã thành công chiếm được độ hảo cảm của trời xanh. Lần sau gặp mặt rất có thể sẽ nghênh đón khai cục vô cùng tốt.

Dựa theo Thương Thiên thần miếu ghi lại, mấy ngàn năm nay Thương Thiên chưa bao giờ biểu hiện phần nhân cách hoá của hẳn, bây giờ lại phá lệ của Vương Lục, điều này có nghĩa là gì? Điều này có nghĩa là rất có thể địa vị Vương Lục trong lòng Thương Thiên còn cao hơn so với miếu Thương Thiên đã truyền thừa mấy ngàn năm —— cái này không có gì là khó tin, đối với Thương Thiên nào tàn phế kia mà nói, tư duy như vậy mới là bình thường.

Xác định mục tiêu xong, hai người cũng không lãng phí thời gian nữa, trực tiếp trở lại cứ điếm nghỉ ngơi lấy lại sức, chuẩn bị tìm cơ hội ra tay, bắt một tăng lữ cấp Thâm Thiên lại đây.

Trở lại cứ điếm, hai người rất là chú ý.

Đương nhiên, chuyện quan tâm cũng không phải là quan hệ giữa hai người, đôi sư đồ Vô Tướng này đều là hảo thủ diễn kịch, một lát trước còn có ý chí mềm mại mật ý, trở lại cứ điềm trước mặt mọi người, liền khôi phục tư thái ghét bỏ và khinh bỉ lẫn nhau trong quá khứ, làm cho người ta hoàn toàn nhìn không ra hai người này đã sinh ra một chút biến hóa về chất.

Nguyên nhân gây ra chú ý là ở trên người bọn họ rõ ràng mang theo chiến hỏa khí tức sau đại chiến, mà Vương Lục thành linh từ Kim Đan trung phẩm một đường nhảy lên tới Kim Đan đỉnh phong, ngăn ngụt nửa ngày đột nhiên tăng mạnh đến đây, khiến cho Chu Thi Dao luôn có quan hệ nhân tế lạnh nhạt xử lý cũng không nhịn được sáp lại gần.

“Người... Làm sao làm được?”

Vừa nói, vị đại sư tử Linh Kiếm này đã bất giác đặt tay lên chuôi bội kiếm bên hông, phảng phất như lúc nào cũng có thể động thủ đả thương người. Vương Lục cũng không để ý, đã mấy lần tiếp xúc với nàng nên biết tính cách của người này chính là như thế, ngoại trừ việc tu hành ra thì không để vào trong lòng. Độ chuyên chú của Lưu Ly Tiên cũng theo không kịp - Tiểu Lưu Ly ít nhất cũng có tình cảm đặc biệt với mỹ thực, hơn nữa được sư phụ nàng dạy dỗ rất lễ phép. Nhưng Chu Thi Dao hoàn toàn không làm được, tuy gió thổi cũng dạy nàng đạo lý xử thế, nhưng thật ra nàng cũng lười ghi nhớ, cảm thấy những thứ đó chỉ là lãng phí thời gian, sau khi kết thành kim đan càng thêm nặng nề.

Nghe nói một lần khoa trương nhất, nàng ta tiềm tu trên núi, ngẫu nhiên nghe được nhị trưởng lão Lưu Hiền Diệu luyện thành một môn phi kiếm thuật, vì vậy nàng ta bay thẳng đến Phiêu Miểu phong, trực tiếp đẩy thẳng cửa phòng của Lưu Hiền, sau đó đối mặt với một kiếm kinh ngạc khó hiểu của Lưu Hiền, một kiếm đâm vào đầu y.

Kết quả là bị Lưu Hiền Nhất một kiếm chế phục, đợi Lưu Hiền Tiểu đỡ khóc đỡ cười hỏi, nàng lấp bắp nói: “Ta muốn kiến thức một chút Phi Kiếm thuật.”

Sau đó đương nhiên Phong Ngân chân nhân tự mình đến đến dâng môn xin lỗi, sau đó trở về sửa chữa nàng một bữa. Sau

đó nghe người ta nói bệnh tình của Chu Thi Dao đã cải thiện rất nhiều, nhưng hôm nay xem ra cũng trị ngọn không trị được gốc. Bởi vì Vương Lục cảm giác Chu Thi Dao có thể một kiếm chém tới bất cứ lúc nào, tự thân gặp sự lợi hại của vị Kim Đan mới này.

“Ai, chuyện tu vi tăng vọt một lời khó nói hết, người muốn đánh mà nói, chờ trở về ta đánh thật thống khoái.”

“Ừm, một lời đã định” Hai mắt Chu Thi Dao đơn giản có thể chân chính tỏa ra ánh sáng, ngay cả nói chuyện cũng lưu loát hơn rất nhiều.

Vương Lục lắc đầu, trong lòng chỉ cảm thấy thú vị. Chu Thi Dao này thật sự là một đóa hoa kỳ lạ, năm đó linh kiếm hoàng kim hơn trăm người, có thể nói là phong vân tế hội., Cũng không phải nàng độc hành như vậy. Hơn nữa lấy thiên phú tư chất mà nói, tiềm lực trên phương diện tu hành của Chu Thi Dao cực mạnh, so với Âu Dương Thương lúc trước còn mạnh hơn, gần như có thể nói là đương kim đệ nhất nhân ở Cửu Châu., Cũng không biết Phong Ngân đào nàng từ xó xỉnh nào ra. Trong một thời gian rất dài trước đây, khi Vương Lục đối mặt với Chu Thi Dao đều hơi có chút áp lực. Trong những tu sĩ cùng thế hệ, chỉ có một mình Chu Thi Dao., Trước sau hẳn đều không có lòng tin tuyệt đối có thể đánh thắng hẳn. Cho dù là lúc hẳn trải qua một ít kỳ ngộ thực lực đột nhiên tăng mạnh, quay đầu nhìn lại, Chu Thi Dao vẫn ở phía sau hẳn không xa, thậm chí gần trong gang tấc. cân nhắc đến Tinh Thần Thân Nhân khó lường kia, trừ phi trên phương diện lực lượng tuyệt đối sinh ra nghiền áp ưu thế, nếu không ai dám nói có thể thắng nàng?

Nhưng mà, đó đều là chuyện của năm đó. Trải qua một lần xuyên không, sau khi thu hồi kiếp trước, ánh mắt Vương Lục hoàn toàn khác biệt, có thể ở cao nhìn xuống đối đãi với những người cùng thế hệ này. Huống chi Chu Thi Dao dù có mạnh hơn, nhưng lúc này cũng chỉ là Kim Đan hạ phẩm, nếu thật sự đánh nhau, tuyệt đối không phải đối thủ cấp Kim Đan đỉnh phong, cho nên nói cái gì trở về đánh cho thống khoái, vậy khẳng định chỉ có một mình Chu Thi Dao đau đớn, mà Vương Lục chịu trách nhiệm nhanh là được rồi.

Bất quá, bí mật liên quan từ Kim Đan hạ phẩm đến đỉnh phong, Vương Lục thật sự không muốn nhiều lời, mà những người khác sau khi ý thức được điểm này cũng không hỏi nhiều nữa. Chỉ là Phong Linh Nương chủ quán lại rõ ràng giống như nhìn ra cái gì đó, ánh mắt hồ nghi không ngừng đảo qua đảo lại trên người Vô Tướng sư đồ.

Ngay tại thời điểm Phong Linh chuẩn bị mở miệng, Vương Vũ đã trước một bước cất ngang nạng, vồ tay bắt đầu đuổi người.” Được rồi, tiếp theo ta muốn ra tay bắt người Vấn Thương Thiên, tràng diện kia quá lớn, cấp độ rất cao, mấy vị không có chuyện gì khác là có thể đi trước.”

Kết quả Phong Linh tự nhiên nhảy lên cao ba thước: “Ta dựa vào, triệu hồi chỉ tức là đi, người đem chúng ta ra sử dụng như chó à?”

Còn chưa dứt lời, đã thấy Bạch Thi Tuyên vẻ mặt xấu hổ, mở miệng cũng không được, không mở miệng cũng không được.

Phong Linh giảm hẳn lửa giận: “Thật có lỗi a Tiểu Bạch, không phải ta đang nhắm vào người...”

Một khi Phong Linh hạ xuống, trước mặt Vương Vũ sẽ không còn địch thủ nữa, mệnh lệnh rất nhanh liền được quán triệt. Chu Thi Dao vốn không để ý, mấy ngày nay nạng đánh nhau thống khoái, sớm đã thỏa mãn rồi. Lưu Ly Tiên luôn nghe lời, một hộp điểm tâm có thể khiến nạng sống chết trở về. Bạch Thi Huyền vốn không có ý nghĩ nghĩ gì đặc biệt., Là trưởng lão Sơn Môn nhìn trúng thân thể Kim Đan và thân thể Tiên Thú của nạng, nhờ nạng tới hỗ trợ. Hôm nay đã không cần nạng hỗ trợ, nạng cũng đi thật thống khoái. Miêu Nữ Linh Yên thì căn bản không có chỗ để nói chuyện, Nhạc Hình Dao tuy có chút lưu luyến không rời, nhưng Ngũ trưởng lão còn lời, nạng có thể làm gì đây?

Trên thực tế thì nhiệm vụ của các nạng cũng đích thật là kết thúc. Mấy ngày nay được Vương Vũ chỉ huy, các nạng nhiều lần xuất kích, chiến thắng đối thủ cảnh giới cao hơn các nạng rất nhiều, ban thưởng tương đối hậu hĩnh —— những gương mặt đó, Dương Thiên cũng không có một ngọn đèn cạn dầu nào., Cho dù trên lý thuyết các nạng nhất định lập chí toàn tâm toàn ý hầu hạ trời xanh, không ham không muốn hầu hạ ngoại

vật, nhưng kỳ thật bất kỳ một người nào cũng thân gia không tầm thường, có thể nói là cự phú. Mà sau khi bị một ngón tay của Linh Tê Vũ xử lý xong, các nàng đều cam tâm tình nguyện tiêu tan hết gia tài, góp thực cho đám người Linh Kiếm Phái.

Loại phương thức thu hoạch này thô bạo trực tiếp, nhưng hiệu suất cực cao. Như mấy tiểu cô nương Âm Dương Tông kia vất vả làm nhiệm vụ dưới trướng Lý Yên, mặc dù là an toàn đơn giản, nhưng nhiều nhất phải có vài món trang bị Lý Yên sử dụng, giá trị cũng không tính là cao — đương nhiên đối với một đám tiểu nha đầu tài Hư Đan, Trúc Cơ mà nói, một Kim Đan cấp Thổ Hào cũng coi như là thu hoạch tốt.

Đã có thu hoạch lịch lãm, nghi thức Thương Thiên tiếp theo thật lòng cũng không có bao nhiêu quan hệ với bọn họ. Cái khác không nói, tự mình chạy đến hội trường cao tầng của Thương Thiên thần miếu, ở dưới sự bao vây của một đám Nguyên Anh hóa thân mà hỏi nghi thức của Thương Thiên, một khi xảy ra vấn đề, Vương Vũ cũng không có lòng tin có thể bảo vệ tất cả mọi người.

Đưa đoàn người đi xong, hai người trong cứ điếm nhanh chóng triển khai trận pháp, đợi pháp lực hồi phục xong bảy tám phần liền ra ngoài đi bắt người.

Dưới sự phối hợp của Vô Nguyệt, bọn họ rất nhanh đã khóa chặt mục tiêu: Bình Tây Vương được tôn là nhất kiếm tây lai, dẹp hết quần ma. Người này là người có tư lịch kém nhất trong bảy vị Thâm Thiên, quật khởi nhanh nhất, vì kiếm đi thiên phong nên đặc tội với nhiều người nhất. Lần này thay phiên lễ vật, đối với Thâm Thiên Cấp mà nói là một cơ hội cạnh tranh thiên địa chí cao, nhưng đối với Bình Tây Vương mà nói, lại là nguy hiểm khó bảo toàn.

Theo Vô Nguyệt biết, muốn chơi Thâm Thiên cấp tăng lữ của nàng ít nhất cũng có hai người, nhiều nhất có thể là ba người. Mà người muốn bảo vệ nàng một người cũng không có, lấy một địch ba, nàng xác thực là rất nguy hiểm.

Cho nên lúc này nếu có người chủ động vuron cảnh ô-liu ra, nàng cho dù trong lòng hoài nghi cũng sẽ không bỏ qua, huống chi triều đình Thiên cung chủ ở một cấp khá mặn, ngày thường

Tây Vương muốn tranh thủ cũng khó. Căn cơ nàng không đủ, lộ tuyến thượng tầng không thông, chỉ có thể dựa vào lực lượng hạ tầng chèo chống, mà thực lực như Triều Thiên cung, tuyệt đối là một lá bài tẩy mạnh mẽ.

Quả nhiên, sau khi Vô Nguyệt mở lời mời, Bình Tây Vương chần chờ một lúc rồi đồng ý, hẹn một trang viên bên ngoài Thương Thiên thành gặp mặt. Sau khi nhận được địa chỉ, Vô Nguyệt tám tấc lạy làm lạ nói: “Vốn tưởng trang viên kia là tài sản riêng của dân gian, không ngờ lại là mật thám của Bình Tây Vương đứng ở Thương Thiên thành.”

Còn nhiều chuyện không ngờ tới. Khi Vô Nguyệt dẫn Vương Vũ, Vương Lục đến trang viên, Bình Tây Vương đã chờ rất lâu. Mà bên cạnh nàng là một nữ tử hai mắt hẹp dài, ánh mắt sắc bén yên tĩnh đứng trong bóng râm, toàn thân tản ra sát khí như kim đâm.

Nguyên thần của Vô Nguyệt truyền âm, giới thiệu cho Vương Vũ: “Vũ tử tử, vị này chính là đệ nhất mãnh tướng dưới trướng Bình Tây Vương, ngày xưa ở Xích đô vì khiêu chiến trừ ma cấp tiên, thực lực hung hãn dị thường, ít nhất ta không thể so được với nàng. Vốn tưởng rằng nàng đã là hòa bình Tây Vương náo loạn., Không thể tưởng được các nàng lại cùng phe, lần này lại phiền toái rồi. Vốn ta còn tưởng rằng sau khi nàng đi rồi, bên cạnh Bình Tây Vương tạm thời không có ai, nếu chỉ có một mình nàng, chúng ta có lòng tính toán không còn có phần thắng, nhưng bây giờ...”

“Đừng lo lắng, Bình Tây Vương giao cho ta, hai người các ngươi hãy phụ trách ngăn cản hộ vệ kia.”

“Thế nhưng mà...”

Không còn cơ hội nữa, Vương Vũ liền ra tay, trực tiếp dùng Vô Tướng kiếm trấn áp toàn trường. Một chiêu này tới thật bất ngờ, với thực lực của Bình Tây Vương cũng không kịp phản ứng, ngòi trên ghế liền bị đè ép xuống, bị đánh trở tay không kịp.

Nhưng hộ vệ bên người nàng phản ứng cực nhanh, vừa ra tay đã có ba đạo ám mang nhắm thẳng đến Vương Vũ. Vô Nguyệt thấy được rõ ràng, biết rõ đó là ám khí đã được rèn từ thượng cổ kỳ độc, cực kỳ ác độc. Lấy tu vi bình thường của Vương

Vũ ngược lại không cần để ý, nhưng hiện tại nàng chú tâm đặt trên người một tầng lữ Thẩm Thiên cấp, chưa chắc có thể phân ra tâm tư đối kháng ám khí này.

Cho nên dưới tình huống bất đắc dĩ, Vô Nguyệt đành phải tự mình làm khiên thịt, đem bốn mạng linh bảo tế ra ngăn cản ba món ám khí. Kết quả ám khí tuy ngăn cản được nhưng linh bảo cũng bị hao tổn không nhẹ, uy lực phản phệ khiến nàng cảm thấy trước mắt tối sầm.

Mà ngay lúc trước mắt đen tối này, hộ vệ kia đã toàn lực khởi động, thân hình nhoáng một cái đã dịch chuyển Vô Nguyệt sang một bên. Thuận theo cảnh giới mà nói, nàng bất quá là hóa thân hạ phẩm, so với Vô Nguyệt cũng không có chênh lệch quá lớn. Cho dù năng lực thực chiến trên nàng, triển đấu trong thời gian ngắn cũng không phân thắng bại, cho nên nàng căn bản không tính đánh với Vô Nguyệt.

Chỉ cần có thể cản trở bạch y nữ tử kia, giải phóng Bình Tây Vương ra, một Thẩm Thiên toàn lực bạo phát đủ để quyết định thắng bại.

Nhưng mà, ngay lúc nàng sắp tiếp cận đối thủ, trước mặt lại xuất hiện một người khác.

Vị trí người này cùng thời cơ thực sự quá tốt, hoàn toàn dựa vào dự đoán, sớm đi đến con đường mà nàng phải đi qua, mà nàng thu thế không kịp, cũng không định chuyển hướng nữa.

Hóa Thân chân nhân toàn lực xung phong, dù là ngọn núi lớn cũng muốn núi lở đất nứt, chỉ là một Kim Đan đỉnh phong không khác gì châu chấu đá xe.

Nhưng sau một khắc, trước mắt nàng lại nhiều ra một mũi kiếm, thì ra đối thủ lại trực tiếp vươn một thanh trường kiếm, giống như đang đợi nàng tự mình đâm tới. Thanh trường kiếm phong cách cổ xưa này ẩn chứa khí tức cực kỳ uy hiếp, khiến trong lòng nàng không ngừng vang lên báo động.

Cái này không phải là thứ có thể dùng thân thể để dùng cứng đối cứng... Trong nháy mắt đã có phán đoán, nàng vung tay phải lên, cánh tay đập vào thân kiếm, muốn đẩy nó lệch sang một bên. Nhưng ngay lúc cánh tay chạm vào trường kiếm, trong khoảnh khắc nàng cảm giác trong đầu đột nhiên trầm

xuống, kế hoạch tác chiến ban đầu đã định chỉ thoáng chốc liền sụp đổ, trong đầu chỉ còn lại một mảnh hỗn loạn.

Cùng lúc đó, Vương Lục kịp thời buông tay ra, lui về sau một bước, cười khanh khách mà nhìn đối thủ đang ôm đầu hoang mang.

Ha ha, phá thương khung là thượng cô tiên kiếm, nhưng cũng có tác dụng phụ cực lớn, vô cùng lợi hại.

Cảm giác của quãng sáng này thật tốt?

...

Sau khi thành công bắt được Bình Tây Vương và bảo tiêu của nàng, Bình Tây Vương không còn thừa sức chống cự nữa.

Trên thực tế, nhìn thấy hộ vệ tâm phúc bị Phá Thương Khung đánh tan thần trí, nàng liền như cam chịu số phận mà thờ dài, thu hồi bản mạng linh bảo chuẩn bị cầm đến từ bạo. Nàng liếc nhìn Vương Vũ một cái, hoàn toàn từ bỏ chống cự. Sau đó nàng nhàn nhạt mở miệng nói: "... Các ngươi, giết ta đi."

Với tư cách là cao tăng của Thần miếu, nàng ta có thể bình tĩnh ứng phó cục diện chung quanh mọi lúc mọi nơi, tuy rằng tình cảnh vẫn còn có sức đánh cược - nàng ta là cao thủ Hóa Thần đỉnh phong, đối thủ lại chỉ có hai Kim Đan, theo lý mà nói thì chỉ cần một ánh mắt của nàng ta, một lần hô hấp cũng đủ làm đối thủ phải thối lui, nhưng loại bỏ những thành kiến hôi này., Kinh nghiệm thực chiến nhiều năm nói cho nàng biết, hai kim đan này kỳ thật vô cùng cường đại, đặc biệt là người trước mặt này, mặc dù chỉ là cảnh giới kim đan, nhưng ít nhất cũng là thực lực Hóa Thần đỉnh phong trở lên. Hôm nay đã thất thủ trước, không cần tiếp tục chống cự nữa.

Bình Tây Vương đã bớt đi phiền toái cho Vương Vũ, nhưng cũng khiến cho trận thắng này thất sắc không ít. Bởi vì Bình Tây Vương thoát nhìn không giống một tên tù binh thua trận, tư thái cao cao tại thượng kia, cho dù biến thành tù nhân cũng không hề giảm đi mấy may.

"Các ngươi giết ta đi."

Giọng điệu và lời thỉnh cầu không bằng nói là mệnh lệnh, hơn nữa nhìn ra được nàng rất nghiêm túc, nếu không phải giáo lý của Thương Thiên thần miếu nghiêm khắc phản đối tự sát thì hơn phân nửa nàng đã tự chặt đứt rồi.

"Chậc, lại còn gặp được một nữ tử cương liệt." Vương Vũ lập tức cảm thấy kinh ngạc. Cao tăng Thương Thiên thần miếu chiếm đa số khách sạn, mà trong chính khách thì người đầu cơ hai mặt ba đao chiếm đa số, biểu hiện này của Bình Tây Vương thật sự ngoài dự đoán của mọi người.

“A, không cần phải xem trọng nàng như vậy, nàng cũng chỉ là cân nhắc thiệt hơn mà thôi.”

Trong khi nói chuyện, bóng dáng Vô Nguyệt lặng lẽ xuất hiện. Nàng hướng Vương Vũ mỉm cười ôn nhu, mở miệng giải thích: “Nàng là bởi vì nhìn ra thân phận chân thật của vị bằng hữu này của Vũ tỷ tỷ, cho nên quyết định lấy chết cầu sinh mà thôi.”

Vương Lục chỉ chỉ chính mình: “Thân phận chân thật của ta?”

Vô Nguyệt cười nói: “Hỗn Độn chúng đúng không?”

“Ách...” Vương Lục lắc đầu, sau khi nhận nhau với Vương Vũ, y đã giải trừ hiệu quả ảo thuật của mình, dù sao sau này cũng rất ít có cơ hội công khai xuất đầu lộ diện, thân phận nam giới giấu cũng không cần nói. Quên rằng có thể bị người ta coi là Hỗn Độn chúng để đối đãi.

Kỳ thật từ khi nhân gian thành lập đến nay, mấy ngàn năm chưa từng xuất hiện loại sinh vật như “Nam nhân”, người bình thường cho dù nhìn thấy Vương Lục cũng sẽ cho rằng hắn là tồn tại có hình dạng đặc thù —— Trên thực tế ở Nữ Nhi quốc, cũng không thiếu những nữ nhân cao lớn vạm vỡ, giống như nam nhân bình thường.

Nhưng Vô Nguyệt lại là mò ra từ trong chiến tranh Hỗn Độn xâm lấn, đối với Hỗn Độn chúng thực sự quá quen thuộc, Vương Lục vài lần đã nhận ra. Bất quá thoạt nhìn dưới tác dụng của Linh Tê, thù không đội trời chung với hạt giống Hỗn Độn đã bị nàng buông xuống.

“Bình Tây Vương tuy không có chiến công, thủ hạ bảo tiêu của cô ta lại là lập kỳ công trong chiến tranh, hiểu biết về Hỗn Độn chúng còn cao hơn ta. Bây giờ cô ta nhìn ra người là Hỗn Độn chúng, như vậy cô ta cũng chỉ có con đường chết.”

Vương Lục nói: “Vì lấy chết để mình chí sao?”

“Đúng vậy, tình cảnh của cô ấy bây giờ vô cùng gay go, bất cứ lúc nào cũng có thể bị người ta lật tung lên, nếu lúc này lại lộ tin tức có cầu kết với Hỗn Độn chúng, cô ấy sẽ vĩnh viễn không được trở mình —— mà chỉ cần hôm nay cô ấy không chết, bất luận thực tế cô ấy có khuất phục hay không, đều sẽ bị

người gán cho cầu kết với Hỗn Độn chúng, cô ấy tẩy không sạch.”

Vô Nguyệt nói xong, mỉm cười: “Mà đối với loại người như cô, nếu tính mạng chính trị xong rồi, còn không bằng chết đi. Ít nhất sau khi chết rồi không ai phủ định tất cả những gì cô ta đã làm. Những giá trị của loại người này đã hoàn toàn buộc chặt vào cuộc sống chính trị, không thể cứu được.”

Vương Lục nói: “Nghe ra người không cho là đúng với cuộc sống chính trị?”

“Đương nhiên.” Vô Nguyệt không chút khách khí thừa nhận. “Loại người này trong mắt ta đều rất buồn cười, căn bản là từ bỏ hết. Thảm Thiên cũng tốt, suốt ngày cũng được, coi như trở thành đệ nhất chí cao vô thượng thì lại làm sao? Dưới ánh mắt của bao người., Đội ngũ một lời nói đều phải cẩn thận thận không phạm sai lầm, cuộc sống trôi qua còn không sáng khoái bằng Phiến vương không có tiền đồ chính trị như ta. Ta có thể ở trên triều khởi kiến nguyệt đô, các nàng ai dám? Thậm chí ngay cả quy cách cư trú lớn hơn một chút cũng bị người ta chửi rủa. Ta có thể ở trong Nguyệt Đô nuôi trăm tên hậu cung, các nàng ngày thường muốn chơi đùa cũng phải lén lút, không hiểu các nàng truy cầu cái gì.”

Vương Vũ nói: “Đến cấp bậc Thảm Thiên, không phải là có ban phúc từ Thương Thiên sao, thực lực sẽ cao hơn trước một chút, ví dụ như người nhìn vị Bình Tây Vương này, tư chất kỳ thật còn không bằng người, nhưng thực lực cảnh giới lại cao hơn người.”

“Dựa vào ngoại lực có được sự mạnh mẽ thì có ý nghĩa gì? Tu sĩ chính là bản thân mình. Hơn nữa Bình Tây Vương thì sao chứ? Thực chém giết trên chiến trận với ta, chỉ sợ không phải đối thủ của ta. Hơn nữa ta xem ra ngoại lực càng mạnh, kỳ thật trời buộc càng lớn, sau khi xây dựng hệ thống chùa Thương Thiên thần, ta chưa từng nghe nói có ai có thể độ kiếp phi thăng, đời đời sau đều không ngoại lệ...”

Vương Lục có chút hăng hái đánh giá Vô Nguyệt một phen: “Không nhìn ra người cũng rất có ý tưởng đấy, không biết những ý nghĩ này là ngay từ đầu đã có hay là bị đè chết trong triều đình, sau đó không được tiến thêm nữa mà tính ra.”

“Hừ.”

Bên kia, Vương Vũ nghe Vô Nguyệt phân tích, không khỏi rơi vào trầm tư. Nàng suy nghĩ nửa khắc rồi nói: “Sự tình có lẽ có chút phiền phức.”

“Như thế nào?”

“Linh Tê Nhất Chỉ, hơn phân nửa sẽ không có hiệu lực đối với Bình Tây Vương.” Vương Vũ giải thích nói: “Một chỉ của Linh Tê về bản chất nguyên thần kỹ là nhằm vào điểm yếu của con người. Kết cấu xã hội trên trời này là ngoại lực vặn vẹo mà thành, bởi vậy phần lớn sinh linh trong đó đều có khuyết điểm bẩm sinh., Nhưng chấp niệm của người Tây Vương này quá mạnh mẽ, đủ để ép ngã tất cả chỗ thiếu hụt. Lấy Vô Nguyệt làm ví dụ, đừng nhìn nàng ta ở Nguyệt Đô khởi công xây dựng hậu cung, trong tửu trì thịt rừng rậm rạp., Thật ra sâu trong nội tâm nàng vẫn luôn khát vọng chân tình, năm xưa nàng yêu người là chết trên chiến trường, ta chỉ nhắm vào điểm này thôi, việc công hãm nguyên thần của nàng lại dễ như trở bàn tay. Còn những người khác thì càng đơn giản hơn., Đại đa số nữ hài tử sâu trong nội tâm thật ra cũng không tán thành tình yêu đồng tính, sau khi bị hoàn cảnh xã hội cưỡng ép vặn vẹo, ta chỉ cần bản nguyên là có thể làm tan rã tâm đề phòng của các nàng. Nhưng Bình Tây Vương hiện tại hoàn toàn lâm vào chấp niệm chính trị, nói khoa trương một chút, kết cấu nguyên thần của nàng cũng khác với người bình thường.”

“Mẹ kiếp, a như vậy sao?” Vương Lục lập tức quay đầu cẩn thận quan sát Bình Tây Vương, nhìn qua hoàn toàn là một cô gái ung dung lộng lẫy, duy chỉ khí thế lộ ra có chút cường thế, ngược lại nhìn không ra nguyên thần của nàng đã biến thái.

“Bảy vị Thảm Thiên Đô ở Thương Thiên Thần Sơn thế nào?”

“Hẳn là sẽ không, tình cảnh của nàng khác với những người khác. Những người khác cho dù lần đại điển này không chiếm được tiện nghi cũng không đến mức chịu thiệt, duy chỉ có nàng là không tiến thì lui, hơn nữa vừa lui lại là trình độ của vực sâu vạn trượng, áp lực so với những người khác hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.”

“Tóm lại, Linh Tê chỉ của ngươi vô hiệu, vậy ngươi định xử lý quầy hàng này như thế nào?”

Vương Vũ nói: “Phiền phức là ở đây rồi, thời gian gần đây chúng ta ở nhân gian náo loạn long trời lở đất, lại không khiến người chú ý, dựa vào Linh Tê nhất chỉ có thể xử lý hậu sự hoàn mỹ. Hiện tại sao...”

Vương Lục suy nghĩ một chút: “Ta thật ra có một ý tưởng, nếu như ngươi không có biện pháp khác, không ngại để cho ta thử xem.”

“... Ngươi tính thử cái gì? Dùng binh khí cấp của ngươi để bóp nát nguyên thần của Tây Vương, làm cho nàng nhớ lại niềm vui của nữ nhân một lần nữa sao?”

“Nếu là binh khí cấp bậc của ta thật hữu hiệu như vậy, nhất định sẽ nghĩ biện pháp chinh đốn tam quan của ngươi trước.”

“Ha ha, ta chờ mong a.”

Vương Lục nhíu nhíu mày, cảm thấy như vừa rồi mình uy hiếp người khác, lại bị cô gái ngọc này chiếm tiện nghi.

Bất quá tạm thời không cần quan tâm đến người chim kia, xử lý vấn đề của Bình Tây Vương mới là việc cấp bách.

Thế là hắn đi đến trước người Bình Tây Vương, trầm mặc trong chốc lát, mở miệng hỏi: “Vừa rồi ta nghe người ta nói, kết cấu nguyên thần của ngươi đã biến thái, tam quan khác hẳn với người thường, tam quan khác hẳn với người thường., Nghĩ như vậy tất sẽ không để ý đến vinh nhục và mất ở tầng diện tu nhân. Cho nên ta liền nói thẳng, tin tưởng ngươi còn có thể nghe được.” Mà nhìn Bình Tây Vương hoàn toàn không đếm xỉa đến sự tồn tại của hắn, Vương Lục cười cười, bỏ mặc mãnh liệt. “Ta có biện pháp để ngươi trở thành anh hùng bất hủ vĩnh viễn ở Thiên Sơn nhân gian vĩnh viễn buông xuống., Mặc dù cũng là anh hùng của Liệt Sĩ. Ngươi sẽ chết, nhưng uy vọng của ngươi sẽ càng xa xa vượt qua đối thủ cạnh tranh, thậm chí càng cao cao đều thành thiên. Lý tưởng ngươi kiên trì, vô luận người khác có đồng ý hay không tán thành đều sẽ được quán triệt, lãnh địa thống trị của ngươi sẽ trở thành một ngọn mốc của nhân gian trên trời, bị người ta cạnh tranh mô phỏng theo.”

Bình Tây Vương mở mắt ra.

Tình cảnh Vương Lục nói đối với nàng có lực hấp dẫn cực lớn. Mặc dù nàng không muốn chết, nhưng hiện tại đối với nàng mà nói, tử vong kỳ thật đã là kết quả tốt nhất. Mà nếu sau khi chết có thể trở thành anh hùng, vậy thì không còn gì tốt hơn. Chỉ là, khả năng đó sao?

“Đương nhiên là có thể, ta cũng không nói đùa. Kỳ thật muốn thực hiện mục tiêu cũng không khó.” Vương Lục dừng một chút, hỏi: “Ngươi là cao tăng Thần miếu, hẳn là đã từng nghe nói tới Vấn Thương Thiên.”

Bình Tây Vương ngạc nhiên: “Các ngươi muốn lợi dụng ta để tiếp xúc với Thương Thiên?”

“Không sai, nghi thức hỏi Thương Thiên phải hi sinh tăng lữ từ cấp Thảm Thiên trở lên, hơn nữa việc này quan hệ trọng đại, mấy ngàn năm nay miếu Thương Thiên đã không có mấy lần thành lệ, nhưng ngươi đang có thể dựa vào cơ hội này nhảy một cái trở thành anh hùng mấy ngàn năm cũng không có mấy người — Đối mặt với sự dụ dỗ đe dọa của Hỗn Độn chúng, dứt khoát hy sinh bản thân dẫn động thiên phạt, hóa giải nguy cơ của nhân gian trên trời.”

“Nhưng cũng có thể là trò cười không cách nào dựa vào lực lượng bản thân để đối kháng hỗn độn, nhất định phải liên lụy tới trời cao, đây vốn là sự thể hiện vô năng. Huống chi để đám hỗn độn tạp chủng các ngươi ô nhiễm đến trời xanh, đó là tội trăm chết mới chuộc tội...”

“Rất thông minh nha, đáng tiếc những thứ ngươi biết không nhiều, trên thực tế không lâu trước chúng ta đã thấy Thương Thiên rồi.”

“Bái kiến Thương Thiên? Không thể nào là đám Hỗn Độn Chủng các ngươi...”

Vương Lục nói: “Vì sao lại không thể? Chẳng lẽ là trời xanh nói cho ngươi sao? Mặc dù các ngươi được xưng là miếu Thương Thiên Thần, kỳ thật lại có mấy người thật sự nhìn thấy Thương Thiên?”

“Ngươi đây chỉ là nguy biện.”

“Nói trắng ra là nguy biện, cái này thì sao?” Vương Lục nói, hơi thở ra một chút, lập tức khiến cho sắc mặt Bình Tây

Vương kịch biến.

Đó là lúc trước hắn nhận thức được một chút thông cảm về vấn đề bảo toàn tính mạng của Thương Thiên, ngẫu nhiên thu thập được một ít năng lượng sinh mệnh.

“... Khí tức của Thương Thiên Tứ quả thật thuần khiết, nhưng vì sao?”

Vương Lục thầm hô đáng tiếc một tiếng, đổi thành giáo đồ thành kính một chút, cảm ứng được đạo khí tức này, nào còn cần phải hỏi làm gì, trực tiếp quỳ xuống đất dập đầu là được. Đáng tiếc tín ngưỡng của Bình Tây Vương hoàn toàn không có thành kính, nàng chỉ có thành kính vô cùng với tín ngưỡng chính trị.

“Người không cần quan tâm vì sao, nhưng ít nhất người phải biết, ta có thể lấy được thứ này, ít nhất sẽ không phải địch nhân của thương thiên. Dựa theo giáo lý, tà ác chi đồ không bảo tồn được chúc phúc của trời xanh.”

“... Chính xác.” Bình Tây Vương nhẹ nhàng gật đầu, trong lòng bắt đầu cân nhắc.

Vương Lục nói nàng không thể tiếp nhận toàn bộ, trong đó có rất nhiều mâu thuẫn khó có thể giải thích.

Ví dụ như hạt giống Hỗn Độn là đại địch sinh tử, dựa vào đâu mà được trời xanh ban phúc? Ví dụ như hắn đã được chúc phúc, lẽ ra phải là sứ giả của trời xanh, vì sao còn phải dựa vào sức mạnh của bản thân để câu thông với trời xanh? Chuyện này hoàn toàn không hợp lý chút nào...

Cùng lúc đó, Vương Lục cũng đang nhanh chóng suy nghĩ đáp án.

Vấn đề khiến Bình Tây Vương rơi vào trầm tư, đương nhiên hắn cũng ý thức được, dù sao vốn là chuyện bịa đặt, nhất định sẽ có chỗ không nói được, nhưng mà...

Nhưng mà, hắn chính là Vương Lục a không có khả năng nói thành nam nhân có thể, cục diện khốn đốn nhỏ nhỏ trước mắt này tính cái lông gì?

Có thể thuyết phục lý luận của đôi phương, ta đã nghĩ kỹ rồi.

Vì vậy hắn thay đổi một nụ cười cao thâm khó lường, áp sát tới Bình Tây Vương, nhẹ giọng nói: “Thật ra thông minh của ngươi không khó đoán ra chân tướng: Chúng ta mới là người phát ngôn được tán thành chân chính của Thương Thiên, về phần thần miếu..., Trải qua mấy ngàn năm mục nát, đã sớm đứng ở thế đối lập với trời xanh, bây giờ chỉ là một đám tiểu nhân đánh cắp quyền lực. Nếu không, vì sao mấy ngàn năm nay trời đất hầu như không lộ diện? Thương Thiên đã sớm cực kỳ thất vọng với thế gian này. Nhìn xem Thần miếu hiện tại như thế nào., Tảng lữ khổ hạnh chỉ vì muốn bỏ hoàng bỏ sứ, loại người bạo ngược như Vô Nguyệt có thể trở thành vua Phiên, cao tăng Thần miếu đều là khách hàng đầu cơ. Nói cho ta biết, Thần miếu như vậy có tư cách gì được trời cao tán thành?”

“...” Bình Tây Vương càng nhíu chặt lông mày, hoàn toàn rơi vào trầm tư.

“Nhưng bây giờ lại có một cơ hội nghiêng trời lệch đất đặt ở trước mặt ngươi. Hy sinh bản thân, tiếp dẫn ý chí thật sự của trời xanh, ngươi sẽ trở thành anh hùng chưa từng có ai trở thành.”

“Thương Thiên Thần miếu không thể bị phế bỏ.”

“Đương nhiên sẽ không bị phế bỏ, một cây cầu dựng giữa trời xanh và phàm nhân là điều tất yếu cần thiết. Vấn đề ở chỗ, kết cấu cùng thuộc tính cây cầu này chưa hẳn phải được bảo tồn như lúc đầu, không phải sao?”

Giọng nói của Vương Lục càng thêm mê hoặc: ” Ngẫm lại xem, coi như lần này cho dù không có chúng ta xuất hiện, người đã bùn đất hãm sâu rồi ngươi lại có thể tiếp tục tiến lên bao lâu nữa trong hệ thống Thần miếu? Ngươi thực sự cho rằng mình có hi vọng đạt được Thiên Bảo tọa sao? Dưới bộ hệ thống này, lý niệm của ngươi đã sớm bị phán tử hình, kéo dài hơi tàn mà thôi, nhưng nếu như Thương Thiên hiển linh, ai dám công khai phản đối ngươi? Đến lúc đó địa vị của ngươi còn có ai có thể dao động được?”

“Đối với ngươi mà nói, cái này căn bản là đánh bạc không vốn vạn lời, nói cho ta biết, ngươi có lý do gì để cự tuyệt?”

Kế tiếp là trầm mặc dài lâu.

Sau khi trầm mặc, Bình Tây Vương hít một hơi thật sâu.

“Được, ta sẽ đánh cược một lần “

Dứt lời, Vương Lục dẫn đầu vỗ tay. Chỉ là tiếng vỗ tay hơi có vẻ thưa thớt. Vương Vũ và Vô Nguyệt quay đầu lại nhìn y với ánh mắt khó tin.

Vương Vũ dùng nguyên thần truyền âm nói: “Su huynh, coi như ngươi.”

...

Việc này không nên chậm trễ, ngay khi bắt đầu nghi thức hỏi Thương Thiên đã bắt đầu chuẩn bị ngay từ đầu.

Dùng thân thể phạm tục câu thông Thương Thiên, theo lý thuyết trên lý thuyết là lựa chọn cuối cùng của Thần miếu trong lúc xử sự, chấp hành vấn Thương Thiên mang ý nghĩa chỉ dựa vào lực lượng phạm nhân đã không thể giải quyết vấn đề, là biểu hiện tự thừa vô năng. Đồng thời nghi thức khó như lên trời, dựa theo lời của miếu Thương Thiên, chuẩn bị công việc ít nhất phải liên tục nửa năm trở lên, các loại tài liệu trên quý cần thiết lại càng nhiều vô số kể.

Thế nhưng đây vốn là một câu đố mẹo, nếu tình huống thật sự khẩn cấp đến miếu Thương Thiên thì dù thế nào cũng không cách nào xử lý được, làm sao có thể bỏ ra suốt nửa năm để chuẩn bị nghi thức chứ?

“Trên thực tế toàn bộ nghi thức chỉ cần tự một tăng lữ ngoài cấp Thâm Thiên hi sinh là đủ rồi, những trận pháp kia bố trí cũng không có ý nghĩa thực tế, chỉ là người đẩy cao phí tổn câu thông Thương Thiên, ngăn cản người khác tùy ý câu thông Thương Thiên.”

Trong tầng hầm trang viên, Vương Lục vừa lật xem giáo điển ở miếu Thương Thiên Thần, vừa nói mà đào đất làm ra phán đoán.

Bất luận kẻ nào cũng nhìn ra được vẻ qua loa trong đó, nhưng Bình Tây Vương lại nghiêm túc gật gật đầu: “Đúng là như thế, trước đây khi ta vừa mới gia nhập miếu Thương Thiên, đã từng nghiên cứu qua các học vấn trong điển tịch. Nghi thức của Vấn Thương Thiên trong trăm năm trước đã từng được tu sửa mấy lần, mỗi một lần đều trở nên càng thêm rườm rà mà quý hiếm., Ban đầu ta tưởng rằng tín ngưỡng của miếu Thương Thiên sẽ càng kính trọng thành kính, càng trang trọng với Thương Thiên. Hiện tại xem ra, đại khái là bọn họ thật sự muốn ngăn cản sự tiếp xúc của Thương Thiên và Phạm gian. Hừ, coi như lần này ta hy sinh bản thân mình cũng muốn tiếp dẫn ý chí của Thương Thiên chân chính.”

Vương Lục cười cười, không nói tiếng nào.

Cái gọi là miếu Thương Thiên Thần lừa gạt, thuần túy là kết quả hãm lâm tràng đấu, tin tưởng với ánh mắt của Bình Tây Vương cũng không đến mức không nhìn ra chút nào, nhưng lúc này bà lại như là tin tưởng không nghi ngờ, bày ra một tư thái tự tử vì đạo giả.

Bà ta đối với tín ngưỡng của Thương Thiên đương nhiên còn lâu mới thành kính như vậy, đơn giản chỉ là diễn kịch mà thôi. Thế nhưng trang viên hiện tại chỉ có mấy người tâm phúc và Vương Vũ, Vương Lục Vũ, vở kịch này diễn với ai vậy? Thực sự là nhân vật chính trị diễn kịch đã trở thành bản năng rồi.

Nhưng cho dù diễn được hay không cũng không quan trọng, chỉ cần cô ta có thể phát huy tác dụng của mình là đủ rồi.

Đêm hôm đó, sau một phen vất vả, Bình Tây Vương mặt đầy mồ hôi nói.

“Công việc chuẩn bị nghi thức cần thiết đã hoàn thành.”

Đến tận bây giờ, Bình Tây Vương đã thông qua sức một người, trong thời gian nửa ngày ghi chép lại trên điện tịch, cần trên trăm tu sĩ cấp Kim Đan cùng cố gắng hơn nửa năm mới có thể hoàn thành nghi thức. Nhưng nói đến chiêm chọc, kỳ thật nội dung nỗ lực của nàng là điều chỉnh Tiên tâm của mình, khiến cho nó trở nên chân chính có vài phần thành kính, để có thể thuận lợi thông qua hy sinh để cảm động trời xanh.

Lấy thực lực Hóa Thần đỉnh phong của nàng, lại phải khổ công nửa ngày mới có thể làm cho chính mình trở nên thành kính, thực sự ý chiêm chọc mười phần.

Sau khi Bình Tây Vương chuẩn bị hoàn thành, Vương Vũ và Vương Lục giải thích xong thì ở lại trang viên của nàng. Bởi vì đại điển thay phiên diễn ra vào ngày mai, bọn họ quyết định đóng giả làm tùy tùng của Bình Tây Vương trực tiếp tiến vào hội trường.

Ở lại trang viên nửa đêm là dài đằng dặc mà nặng nề, ngoại trừ Bình Tây Vương thỉnh thoảng cùng hai người trước khi tiến vào hội trường dặn dò vài chuyện cần chú ý, ở đây không có ai nguyện ý mở miệng nói nhiều một câu nói nhảm.

Mặc dù trên bản chất song phương đã tạo thành quan hệ hợp tác chặt chẽ, nhưng kỳ thật không có thiện cảm tín nhiệm, vì vậy bầu không khí xấu hổ này một mực kéo dài đến phá hiệu.

“Tốt rồi, chuẩn bị lên đường đi.”

Theo câu nói của Bình Tây Vương, đoàn người chính thức khởi hành.

Trong quá trình từ trang viên ngoài thành tiến vào Thương Thiên thành, thoáng có chút khó khăn —— bởi vì trên lý thuyết một ngày trước đại điển thay phiên trước, chư vị tăng lữ cao tăng nên tụ tập ở trong thành, Bình Tây Vương qua đêm ở trang viên bí mật ngoài thành, rất dễ dẫn tới phiền toái không cần thiết. Mà tại lúc đoàn người tiến vào đại điển hội trường, quả nhiên cũng gặp phải khó khăn.

Người thủ vệ vậy mà ngăn cản Bình Tây Vương, lý do chỉ là nhập môn thời gian đã qua rồi.

Đây đương nhiên là chuyện cười, cứ coi như thời gian quy định vào sân đúng là đã qua, nhưng nhân vật chính của đại điển năm đó chính là bảy tên Thảm Thiên, bây giờ lại ngăn Thảm Thiên ở bên ngoài, đây không phải chuyện cười thì là gì? Huống chi ai cũng biết cái gọi là quy định miếu Thương Thiên thần, chưa bao giờ biết dùng trên người tăng lữ cao cấp, ngay cả Vô Nguyệt cũng có thể không kiêng nể gì mà mở cửa hậu cung ở trong Nguyệt Đô, càng không nói đến chuyện một vị Thảm Thiên đến trễ?

Cho nên khi Bình Tây Vương nhìn thấy cảnh này, sắc mặt cũng trầm xuống. Một số người xem ra thực sự là định quyết sinh tử ngay trên điện lễ lần này rồi, không có ý định cho bản thân nửa điểm đường sống, ngay cả chiêu số này cũng sử dụng.

Là chờ mong phản ứng của mình sao? Chờ mong chính mình bởi vì loại mạo phạm này mà bạo nộ, làm ra hành động mất mặt thể diện, vì sắp đến thất bại kéo ra bức màn?

Bình Tây Vương nghĩ như vậy, khóe miệng nhếch lên vẻ tươi cười: một đám ngu xuẩn không biết ngày tháng sắp buông xuống.

Đổi mặt với khó xử của Vệ, phương thức ứng phó của ả chỉ có một.

“Cút.”

Vì vậy gã thủ vệ cấp bậc Nguyên Anh đỉnh phong liền bay ngược ra ngoài, dọc theo màn thảm màu xanh lam cuộn cuộn dọc theo lối vào hội trường, trong miệng điên cuồng phun ra máu tươi đem thảm nhiễm đến rồi tinh rồi mù.

Trong hội trường lặng ngắt như tờ. Mấy ngàn tăng lữ tụ tập trong lễ vật vừa rồi còn nhỏ giọng bắt chuyện, nắm chặt buổi lễ chính thức bắt đầu thời gian giao lưu, nhưng lúc này đều không nói được lời nào nhìn chăm chăm vào lối vào, một vị khách không mời mà đến.

Bình Tây Vương cứ như vậy nghênh đón ánh mắt của mọi người, sải bước đi tới, mỗi một bước bước đi đều có vẻ leng keng mạnh mẽ, một mực nắm chặt lấy sự chú ý của tất cả mọi người.

Trên đài cao điển lễ, mấy vị Thảm Thiên sắc mặt âm trầm, trong mắt các nàng, vị đối thủ này nhất định thân bại danh liệt tựa hồ lựa chọn cá chết lưới rách chi đạo. Nàng bước ra mỗi một bước trên tấm thảm xanh biếc, đều là đánh nát ẩn tính quy tắc ở miếu Thương Thiên thần truyền thừa mấy ngàn năm.

Từ khi xây miếu Thương Thiên Thần thành lập đến nay, chưa bao giờ có người nào dám can đảm dùng tư thái thô bạo xông vào hội trường như thế cả. Bình Tây Vương quả thực đã mở ra con sông Tiên Thiên rồi.

Lúc này, vốn định duy trì trạng thái trung lập chí cao thiên cũng không thể ngồi yên.

Đây là lần đại điển Thương Thiên cuối cùng mà nàng chủ trì trong kiếp sống, vốn định dùng một bữa lễ này để cáo biệt với bảo tọa chí cao, nhưng hiện tại xem ra đã không thể rồi.

Là người có tu vi cao nhất trong trận, lúc nàng đứng lên, trong hội trường mấy nghìn người đều cảm thấy một trận hít thở không thông, uy áp cấp Chân Quân, suốt ngày xếp chồng lên vàng sáng bảo tọa, trong lúc nhất thời phảng phất như trời xanh giáng lâm, làm cho những tín đồ Thương Thiên này cảm như hén.

Nhưng Bình Tây Vương lại coi như không thấy, ngược lại bước đi càng thêm vững vàng. Mà phía sau bà ta, vị hộ vệ trung thành kia đã không nhìn được ngẩng đầu lên.

Bởi vì chủ nhân của nàng đã đi trên một con đường tử vong, mỗi một bước mà nàng bước ra, đều là thiêu đốt bản thân, giống như là hiến tế tiếp dẫn thương thiên. Sau vài bước, nàng đã hoàn toàn trở thành một tin đồ vô cùng thành kính, một tiên tâm trong vắt gần như trong suốt, mà tiên linh chi khí khổng lồ cũng từ đó tràn ra.

Mấy ngàn người trợn mắt há hốc mồm, sáu vị Thảm Thiên ngồi trên đài cao trợn mắt há hốc mồm, chí cao suốt ngày cũng trợn mắt há hốc mồm.

Trong lịch sử, chỉ có những thánh linh gần với ông trời nhất thì mới có thể có khí tiên linh hùng hồn và trong veo như vậy, mà những thánh linh như vậy đã gần ngàn năm chưa từng xuất hiện rồi.

Chẳng lẽ vị Thảm Thiên Bình Tây Vương được rất nhiều người phán đoán trước đây chính là một vị thánh nhân trời xanh che giấu quá nhiều?

Sự tương phản to lớn khiến người ta kinh ngạc, mãi cho tới khi Thiên Thiên chí cao trầm ổn nhất kịp phản ứng: “Nàng đang hiến tế cho bản thân? Nàng muốn hỏi trời cao ngăn cản nàng bằng cách khiến nàng khinh nhờn thương thiên...”

Vị tằng lữ chí cao của Thần miếu này điên cuồng rống giận. Dưới cái nhìn của nàng, Bình Tây Vương điên cuồng giãy giụa trước khi chết. Vì cầu được một đường sinh cơ, nàng không tiếc bày ra trời xanh những chuyện phạm tặc, mà đây chính là khinh nhờn lớn lao đối với Bình Tây Vương trước khi chết.

Một khi ý chí của Thương Thiên thật sự giáng lâm, sẽ là tai nạn của toàn bộ Thương Thiên thần miếu thậm chí là trên trời rơi xuống nhân gian.

Nhưng phản ứng của nàng ta vẫn chậm hơn một hoàn. Bởi vì Bình Tây Vương bước đầu tiên vào hội trường đã hoàn thành hiến tế bản thân, đạt được liên hệ với trời xanh. Một thân tiên linh khí thanh tịnh trong trẻo kia không phải bản thân nàng nắm giữ, mà là chúc phúc của trời xanh.

Thương Thiên đã bắt đầu chuẩn bị giáng lâm.

Dưới uy áp của Thương Thiên, tăng lữ chí cao của Thần miếu cũng chèo chống không nổi, sau tiếng gào thét liên bất dứt dĩ quỳ rạp xuống đất. Nàng đường đường là Chân Quân, lúc này lại yếu đuối vô lực như nữ nhân bình thường không có chút tu vi nào.

Cũng không phải lực lượng của Thương Thiên quá mạnh mẽ, mà là nàng thân là tăng lữ chí cao, bản thân đã kết hợp mật thiết với Thương Thiên, cam tâm làm phụ thuộc, căn bản vô lực phản kháng ý chí của Thương Thiên.

Cùng lúc đó, Bình Tây Vương lại cảm thấy đã leo lên đỉnh núi mới của cuộc đời, ngay khi tiếp xúc với ý chí của Thương Thiên nàng đã biết mình thắng trong trận đánh này. Bởi vì nàng cũng không hề từ chối ý chí vĩ đại đó., Càng không phủ định —— nàng giờ tay lên ngực tự hỏi, mình không phải một tín đồ thật sự hợp cách, tùy tiện tiếp xúc với trời xanh sẽ gặp trời phạt. Như vậy sự ngầm đồng ý của ông trời lúc này, không thể nghi ngờ suy đoán của hỗn độn chủng kia rất có thể là chính xác.

Bởi vì lần này nàng nhờ sứ mệnh vĩ đại của Thương Thiên nên đã không còn lời nào để nói nữa. Không những thế, một khi trời cao hoàn toàn giáng lâm, bản thân là người dẫn đạo sẽ trở thành Đại Tiên tri vĩ đại cần cúng bái trong mấy ngàn năm tới của thần miếu, khi đó nàng chính thức buông bỏ Bất Hủ.

Mang theo hung phấn tràn đầy, rốt cuộc Bình Tây Vương cũng đi tới đài cao tượng trưng cho Thần miếu địa vị chí cao. Thẩm Thiên cũng tốt, suốt ngày cũng không được cản trở bước chân của mình, đáng tiếc duy nhất chính là, lúc đi đến bước này, nàng đã sắp cháy hết.

Nhưng đúng vào lúc này.

Oanh!

Một tiếng vang như sấm rền phá vỡ không khí thánh khiết trong hội trường, không hợp lúc thích hợp chen vào. Cùng lúc đó, chấn động mãnh liệt quét sạch hội trường, đất rung núi chuyển.

Phương xa, một cột lửa màu tím phóng thẳng lên trời xé rách cả mặt đất, một đường xuyên thẳng lên trời cao.

Ánh mắt mọi người không khỏi bị hấp dẫn, chỉ thấy cột lửa màu tím trong khoảnh khắc như mực nhỏ trên tờ giấy trắng, nhanh chóng lan tràn ra, trong giây lát, mặt trời trong xanh liền bị che mất một nửa.

“Đây là, đây là...”

Trên đài cao, cả người run rẩy, không thể tưởng tượng nổi, lâm bầm nói.

“Hỗn Độn xâm lấn?”

...

“Mẹ kiếp, xâm lấn Hỗn Độn?”

Ngay lúc đó, rất nhiều tầng lũy cao cấp của Thương Thiên thần miếu vì dị biến long trời lở đất mà kinh hãi muốn chết thì một tay đã bày kế hỏi Thương Thiên - Vương Vũ cũng là vỗ bàn mà lên.

Trước đó, nàng từng cẩn thận suy diễn các loại tình huống có thể sinh ra khi hỏi Thương Thiên, cũng lần lượt đưa ra dự án, nhưng nàng suy diễn ra bất kỳ một khả năng nào, đều không bao gồm một màn trước mắt này.

Nơi phương xa, ngọn lửa màu tím tự đại phun ra, không thể nghi ngờ là ngọn lửa hỗn độn - Lửa nhen lửa ở Hỗn Độn hạ giới, đâu đâu đâu cũng có ma tính. Ngọn lửa đó có tính lây nhiễm mãnh liệt và ăn mòn, được cho là tượng trưng cho là ô uế sa đọa, mà khi hỗn độn hóa xuất hiện ở nhân gian trên trời, ý nghĩa chiến tranh hỗn độn đã được kéo ra.

Thương Thiên giáng lâm, Hỗn Độn xâm lấn... Đây không phải trùng hợp, sau khi Bình Tây Vương hiến tế bản thân, tiếp dẫn ý chí của Thương Thiên xuống, Vương Vũ có thể cảm nhận rõ ràng kết cấu cả trời đất đã phát sinh biến hóa vi diệu, sau đó là ma hỏa ngút trời.

Trong động quật mà ma hỏa mở ra, ngàn vạn Hỗn Độn chủng mãnh liệt tuôn ra, tham lam đánh giá mảnh đất tốt đẹp này.

Mà cùng lúc đó, các nữ tu sĩ ở nhân gian lại lâm vào khủng hoảng cực lớn. Hỗn Độn xâm lấn đã không chỉ một lần, không có một lần nào tới đột nhiên như thế, khí thế hung hãn hùng hổ như thế.

“Không cần hốt hoảng” Lãnh tụ Thần miếu phát ra thanh âm bén nhọn, đâm đầu người muốn nứt, nhưng cũng trong khoảnh khắc trực xuất sự sợ hãi cùng mê mang trong lòng mọi người, ổn định cục diện.

“Loại tình cảnh này không phải lần đầu tiên chúng ta gặp phải, e rằng cũng không phải lần cuối cùng, chẳng có gì ghê gớm. Phật điện Thương Thiên Thần thành lập chính là để ứng đối

một màn này, chúng ta được trời xanh che chở, trong quá khứ vô số lần giành được thắng lợi, sau này vẫn tiếp tục chiến thắng. Bây giờ, để chúng ta đứng dưới cái nhìn của trời cao, hoàn toàn đuối được Hỗn Độn chúng ra ngoài.”

Sau một hồi, cuối cùng tình thế trong hội trường cũng ổn định lại, nhưng cũng có người hoài nghi nói: “Vì sao dưới sự chứng kiến của Thương Thiên, Hỗn Độn chúng lại có thể công khai xâm lấn đến nơi đây? Vừa rồi Bình Tây Vương đã...”

Lời còn chưa dứt, đã bị trời đất thô bạo cắt ngang: “Đó không phải là vấn Thương Thiên chỉ là một thủ thuật che mắt hèn hạ, khiến chúng ta không kịp ngăn nạng lại. Nạng ta trước mắt bao người, thông qua tà ác hiển tế khinh nhờn Thương Thiên, cho nên Thương Thiên sẽ trừng phạt chúng ta...”

“Thì ra là thế, thật sự là hèn hạ ác độc...”

“Do ta thất trách, tuy ta đã sớm nhìn ra dã tâm của nó, nhưng không ngờ nó lại cấu kết với Hỗn Độn chúng hạ giới, sớm biết như vậy lúc trước ta sẽ cam lòng tình nguyện giết nó.”

“Đủ rồi, bây giờ không phải là lúc truy cứu trách nhiệm.”

Thiên nghiêm nghị nói, “Trước tiên khống chế hai người đi cùng nạng đã, hai người kia là tình nghi trọng yếu, rất có thể biết chút gì đó.”

Nhưng quay đầu lại, nạng kinh ngạc phát hiện, hai người vừa rồi còn kinh hãi trong hội trường đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Tìm cho ta các nạng ấy.”

“Vâng.”

Cùng lúc đó, cách đó hơn trăm dặm.

Vương Lục nghiêng người dựa vào một gốc cổ thụ che trời, chưa tỉnh hồn.

“Ôi chao chao, còn tốt là chạy nhanh, bằng không thì bị đám đàn bà kia vây quanh nhất định phải giữ không được trình tiết a.” Dừng một chút, Vương Lục nghĩ tới một chuyện, không khỏi lắc đầu: “Tên Bình Tây Vương đáng thương kia, lần này đại khái phải gánh tội chết rồi.”

Bên kia, gã càng thêm mệt mỏi mang theo đồ đệ, trùng trùng điệp điệp vây quanh Vương Vũ ở Thương Thiên thành trăm dặm trong nháy mắt.

“Thất sách, quá thất sách.”

Vương vũ ra vẻ đau lòng: “Thật sự là không nghĩ tới sự tình lại sinh biến hóa như vậy, quả như tiên hiền thượng cổ nói, cuộc sống như một chậu rau xào, người vĩnh viễn không biết cắn tiếp theo sẽ lấy được cái gì.”

“Ta dựa vào người mà còn có mặt mũi để nói chuyện? Món ăn thập cẩm to lớn như vậy là A Loan làm đúng không?” Vương Lục tức giận mắng, “Lúc trước người mạnh dạn đảm bảo Vấn Thương Thiên chiến thuật nhất định sẽ được toàn thắng, đây chính là phương thức độc đáo mà người chiến thắng sao? Lúc trước ta thế mà tin người, cũng là mù mắt rồi.”

Vương Vũ tự biết mình đuối lý, buồn rầu gãi gãi đầu: “Sự tình này thật là ngoài ý liệu, thật ra lúc đầu thi triển cũng không có vấn đề gì, ai có thể nghĩ đến sau khi trời xanh phủ xuống, ngược lại đối với kết cấu nhân gian trên trời tạo thành phá hoại nghiêm trọng chứ...”

“Đã xác định, là vấn đề của Thương Thiên?”

“Bằng không thì còn có thể là cái gì?” Vương Vũ thở dài nói. “Trong chuyện này đích thật cũng là ta chủ quan rồi. Sau vấn đề lúc trước bảo đảm Đại Bảo tiêu bảo, nên nghĩ đến sẽ có biến hóa như vậy. Sự thành lập của trời đất này sẽ thế này., Căn cứ vào sự căm hận của một vị Thượng Cô Địa Tiên khắc cốt ghi tâm với nam nhân, nhưng kết quả sau khi bị người trước mặt biểu diễn một nam nhân tốt, phần thù hận này lại sinh ra khe nứt, thế là toàn bộ trên trời nhân gian đều dao động theo. Người người này thật đúng là tai họa không nhỏ.”

Vương Lục Bạch liếc nàng một cái: “Mịa, theo cách nói này của người, lúc ấy ta hẳn là nên bỏ lại người đi bảo vệ tiêu hài nhi rồi?”

“Không sai a, lúc trước nếu không phải người liều mạng cho ta quán chân khí, ta đối đan cũng không đến mức từng bước đều kinh hãi. Người kia thuần túy là thêm loạn mà.”

“... Người chờ đó, một ngày người hồi hận.”

Vương Vũ cười lạnh vài tiếng, bỗng nhiên cảm thấy sau lưng mình hơi lạnh, không muốn để đề tài này tiếp tục xâm nhập sâu vào bên trong, thế là nói ngược lại: “Tóm lại hiện tại vấn đề đang xảy ra trước mắt, Hỗn Động xâm lấn, cơ bản kế hoạch lúc trước của chúng ta đã bị hỏng hết, nhất định phải tìm đường ra, càng phiến toái hơn chính là... hình như mấy người Dao Nhi còn chưa kịp rút lui.

“Các nàng còn chưa rút lui? Làm sao vậy?” Lần này Vương Lục cũng giật mình không nhỏ, vốn tưởng rằng đến đại quyết chiến lễ mừng cũng có thể Cố Vô Ưu, nhưng không ngờ quay đầu lại nhìn thấy mà giật mình a.

Nếu là lúc bình thường trên trời nhân gian thì không nói, hỗn động xâm lấn chính là đại hỗn chiến hại đến toàn bộ thế giới. Đặc biệt là lần này xem ra tử hỏa kia đã đốt cháy bầu trời, rõ ràng là đại xâm nhập trăm ngàn năm khó thấy mà có được. Thiên Sơn nhân này không biết phải chết bao nhiêu người mới có thể vượt qua một kiếp này, mà đám người các nàng tu vi chỉ trên dưới kim đan, trong loạn thế quả thực khó có thể tự bảo vệ mình.

“Vốn không dễ lui lại như vậy đâu.” Vương Vũ bắt đầu dĩ lắc đầu. “Cơ chế của quần tiên mộ và lúc ban đầu đã có biến hóa rất lớn. Loại tiên mộ quy mô lớn này tu sĩ muốn rời khỏi là chuyện không khó, nhưng nếu có thu hoạch gì muốn rời đi thì phải phù hợp với điều kiện nhất định., Theo trình tự nhất định, nói chung, sẽ căn cứ vào biểu hiện của người ở trong tiên mộ an bài một cái nhiệm vụ, liên lụy nhân quả càng nhiều, nhiệm vụ an bài cũng càng khó. Mấy người các nàng trước đó dựa vào mai phục để thả một đoàn nguyên anh thậm chí hóa thân, kiếm được đầy bồn đầy bát., Nhân Quả liên lụy thì không cần phải nói, nếu muốn thuận lợi rút lui, mặc dù không đến mức khó đặng thiên, ít nhất cũng phải hao phí một phen tâm tư. Lúc trước ta có chú ý, các nàng cần đi bài kiến một vị tăng lữ khổ hạnh ân cư, hoàn thành ủy thác của nàng mới có thể từ trong dãy núi tìm được thông đạo rời đi. Nhưng mà, ta đã từng muốn thăm dò qua.

Nhưng trong mấy ngày nay, Hỗn Động xâm lấn, thế cục trên trời nhân gian long trời lở đất. Dựa theo lệ cũ của miếu Thương Thiên Thần, một khi chiến tranh quy mô lớn nổ tung,

hội thần miếu nhanh chóng triệu tập tất cả lực lượng có thể dùng, tăng lữ cao giai tiền nhiệm về hưu nhà nhân rồi, dưới thương nhân qua lại phải động viên, không hề có bất kỳ ngoại lệ nào, cũng bởi vậy, đầu tuyên nhiệm vụ gì đều sắp đứt đoạn cả.

“Chuyện này cũng không thường thấy.” Vương Vũ giải thích: “Cảnh giới tiên mộng này không phải cho một hai tu sĩ một mình rèn luyện. Mà người thường tham dự rèn luyện càng nhiều, kết cấu của tiên mộng cảnh càng vững chắc, địa khu cục rung chuyển rất khó ảnh hưởng tới toàn cục. Tỷ như nhiệm vụ người tiếp nhận một nhiệm vụ rời khỏi thành thị nào đó., Nhưng cái thành này lại bị một đại năng nào đó tiện tay xóa sổ thì làm sao bây giờ? Không sao, thế giới lớn như vậy, thành thị có thể dùng còn rất nhiều, đến thành thị khác nhận nhiệm vụ rời đi là được rồi. Nhưng lần này, Hỗn Động xâm lấn khiến cho não động kịch liệt., Những thu hoạch kia không lớn, tỷ như mấy tiểu nha đầu Âm Dương tông kia hơn phân nửa có thể thuận lợi ly khai, nhưng những người khác thì khó nói. Mà lần này trừ Linh kiếm phái chúng ta, còn có một nhóm tu sĩ tương đối tiến vào, chỉ sợ số lượng tiếp cận trăm người.”

“Nhiều như vậy?”

“Kỳ thật cũng không tính là nhiều, người ta là bởi vì cấp độ lực lượng cao, cho nên cảm thấy nhân gian trên trời cũng không lớn, không chứa được bao nhiêu người. Nhưng đối với những tiểu nha đầu Trúc Cơ kỳ, Hư Đan kỳ, một cái Triều Thiên cung, cũng đủ cho các nàng tiêu hóa hồi lâu. Mà thành thị như Triều Thiên cung, ở trên trời rơi xuống nhân gian không dưới trăm người a.”

“Hắc, lần này liên lụy khắp nơi, vạn nhất các nàng xảy ra chuyện gì đó không hay, thì việc làm sau này chính là một việc phiền toái.”

Wương Vũ lại không lo lắng chuyện này: “Không sao, chỉ cần chúng ta không thừa nhận, không ai biết rõ là do chúng ta cả.”

“Chỉ cần biết lúc xảy ra chuyện, ta và người ở đó, kẻ ngu cũng đoán được là do chúng ta.”

“... Vậy người nói phải làm sao bây giờ?”

“Cái này còn cần phải hỏi sao?” Vương Lục nói, ngẩng đầu lên.

Rõ ràng còn chưa tới giữa trưa, nhưng bầu trời đã âm đạm không ánh sáng, ngọn lửa màu tím cháy lên tầng mây, không ngừng lan tràn.

Cùng lúc đó, nếu ngưng thần lắng nghe, đã có thể nghe được tiếng kêu rên trong đau đớn của vô số sinh linh. Hỗn Độn chúng đã không thể tách rời khỏi cảnh chém giết của các tiên nhân. Những Hỗn Độn chúng đó ở hạ giới chịu đựng thống khổ tra tấn ngàn vạn năm, đối với trời cao tại thượng nhân sinh có sát ý vô cùng vô tận, một khi gặp mặt chính là không chết không thôi.

“Cho dù mặc kệ sống chết của các tu sĩ khác, nhưng ta muốn rời khỏi tiên mộng này, chỉ sợ đi con đường này.”

“Chậc, giúp các nàng chống lại sự xâm lấn của Hỗn Độn sao? Được lắm, tên chó Hỗn Độn chúng nhà ngươi, xem ta lấy mạng chó ngươi đây.” Vương Vũ lại không cho là đúng, nhằm chán ngán ngán mà đưa tay lên trán Vương Lục.

“Cút.” Vương Lục tát móng vuốt đang duỗi tới, sau đó nói: “Thật ra hiện tại ta mơ hồ có một ý nghĩ... liên quan tới cảnh giới Tiên Mộng, ngươi xem, người sống trên trời là một nữ nhân vô cùng thống hận nam nhân. Như vậy ngược lại, thống lĩnh trăm triệu hỗn độn ở Hỗn Độn hạ giới là ai? Các tiên nhân sùng bái thương thiên, như vậy Hỗn Độn chúng có thể có tín ngưỡng của tông giáo mình không?”

Wương Vũ nghe đến đó, không khỏi ngẩn người: “Ngươi cho rằng...”

“Lại nghĩ đến lúc trước ta và ngươi hợp lực chống lại thiên lôi, không cảm thấy với tiêu chuẩn như vậy thì xem ra thực lực của Thương Thiên dường như yếu hơn một chút sao? Là nhân vật có bối cảnh lớn nhất, hình như vẫn chưa hoàn chỉnh. Cho nên không ngại phỏng đoán, Tiên Mộng chi cảnh này còn một nửa nhiệm vụ, là ở dưới đó.”

“... Hảo gia hỏa.” Trầm mặc một lúc lâu, Vương Vũ mới nhẹ giọng nói: “Tiểu tử ngươi có đầu óc không tầm thường a. Bất quá... Ta thích.”

“Muốn chơi thì chơi lớn một chút.”

...

“Hô, quả nhiên là mở rộng tầm mắt, quang cảnh giống như địa ngục a...”

Đứng trên một đỉnh núi đen nhánh tiêu tụy, Vương Lục phóng tầm mắt nhìn ra bốn phía, chỉ thấy một mảnh hắc ám nặng nề làm người hít thở không thông bao phủ đại địa, ngàn vạn khe hở sâu không thấy đáy đem mặt đất cắt thành vô số hòn đảo cô độc, trong khe hở thiêu đốt hỗn độn chi hỏa màu tím, đốt hết tất cả sinh linh tới gần, đoạn tuyệt trao đổi giữa đảo hoang.

Ngẩng đầu nhìn lên, bầu trời bị một đạo bích chướng đen kịt hoàn toàn che lại, không có một tia quang mang hắt xuống, ngược lại thỉnh thoảng chảy xuống uế vật dơ bẩn, tiếp tục ô nhiễm thế giới màu đen này.

Nơi này là hạ giới của Hỗn Độn, là một thế giới bị người ta nguyên rửa. Trong truyền thuyết, từ sau khi ông trời thành lập trên trời, ông ta đã hoàn toàn vứt bỏ Hỗn Độn hạ giới., Đây là nơi tụ tập tất cả ác môn của thế gian, cũng là cấm địa của đời sau nhân trung tiên. Ngàn vạn năm qua chưa từng có sinh linh thượng giới nào tiến vào giới này. Cho dù là trong chiến tranh vô số lần phản kháng xâm lấn, các tu sĩ trên trời trần gian cũng chỉ tiêu diệt bọn hỗn độn, trực xuất hầu như là thắng lợi, chưa bao giờ thử ngược lại đánh hạ giới này.

Nhưng lúc này, rốt cuộc cũng có khách tới từ thượng giới giáng lâm.

Mà đây là ngày thứ năm bùng nổ trong chiến tranh hỗn độn xâm lấn.

Năm ngày trước, Vương Lục và Vương Vũ thành công dụ đạo lữ cao giai của Thương Thiên thần miếu đẹp yên Tây Vương hi sinh bản thân, động hỏi nghi thức của Thương Thiên. Kết quả dù trời xanh đã hàng lâm, nhưng lại tạo thành kết cấu bất ổn giữa trời đất, đánh vỡ tấm chắn cho Hỗn Độn hạ giới. Các chủng tộc Hỗn Độn thừa cơ xâm lấn quy mô chưa từng có, bởi vậy chiến tranh giết chóc đẫm máu được mở màn.

Năm ngày trôi qua, nhân gian trên trời đã có biến hóa long trời lở đất. Bởi vì bình phong hạ giới bị phá hư, cho nên lần xâm lấn quy mô này chưa từng có, khe hở câu thông hai giới có thể xuất hiện ở bất cứ nơi hẻo lánh nào trên nhân gian, đám Hỗn Độn cũng có thể xuất hiện ở bất cứ nơi nào, căn bản không thể không bị cảm tuyệt, trên trời nhân gian bắt đầu dĩ tiến vào trạng thái chiến tranh toàn diện, ngàn vạn tu sĩ bị động viên lao lên đầu vào chiến trường, thiên hạ đại loạn.

Náo động bên trong, lịch luyện giả đến từ Cửu Châu tổn thất thảm trọng, những tu sĩ cảnh giới Hu Đan, Trúc Cơ trên chiến trường này ngay cả tự bảo vệ mình cũng đều là hi vọng xa vời. Một số người tính tình quyết đoán, không tiếc bất cứ giá nào cũng phải nhanh chóng thoát ly nơi này, nhưng cũng không ít người muốn đoạn cở tay cũng không thể dứt được...

May mắn chính là, đoàn người Linh kiếm phái đến từ loạn cục bình yên vô sự.

Mặc dù dị biến phát sinh vô cùng đột ngột, đám người Chu Thi Dao còn chưa kịp hoàn thành trình tự rời khỏi, nhưng sau khi chiến tranh bùng nổ, các thần dưới trướng Vương Vũ vấy của Vô Nguyệt lại lập tức bảo hộ các nàng vào trong Nguyệt Đô.

Chiến tranh Hỗn Độn xâm nhập tụy tàn khốc, nhưng Nguyệt lại là cứ điểm trọng hình được Vô Nguyệt xây dựng tỉ mỉ nhiều năm, không dễ sụp đổ như vậy, sau khi trải qua mấy lần chiến tranh, sừng sững không ngã, trong thời gian ngắn thoát nhìn cũng kiên cố như kim loại.

Sau khi tạm thời giải trừ nỗi lo lắng trong lòng, Vương Vũ liền mang theo đồ đệ mạo hiểm chiêu kiếm.

Bọn họ đi dọc theo một thông đạo hai giới tới dưới Hỗn Độn hạ giới, tận mắt chứng kiến cảnh tượng ở thế giới này.

Wang Vũ trầm mặc trong chốc lát, chặc chặc liên tục nói: “Khó trách Hỗn Độn hạ giới hận người trời thấu xương khắc ghi tâm, rõ ràng là để người ta ngồi dưới mộng để dùng làm bòn cầu, đổi lại là ai cũng không thể nhìn được a.”

Wang Lục đồng thời trong lòng thâm mắng tên Thượng Cổ Địa Tiên kia quả thực là tâm lý biến thái.

Lúc ban đầu ở Vô Nguyệt Đô, lúc nhìn thấy mảnh vỡ của hạt giống Hỗn Độn, Vương Lục còn kinh ngạc với những hạt giống Hỗn Độn kia, có rất nhiều đặc thù xấu xí khác biệt với nhân loại là đại bá khoa, lúc ấy nghĩ đến đây là... Những thiết kế tạo hình đặc biệt này, có thể bởi vì người cấu tạo Tiên Mộng cảnh này chưa từng chân chính gặp nam nhân, chỉ là nghe người ta nói xấu một tai nam nhân mà không tìm được nghĩ tới. Về sau trong nghi thức ban thưởng, cử động cực đoan của ông trời gần như đã chứng minh điều này: Vị Địa Tiên kia chưa từng thấy nam nhân, cho nên đối với nam nhân thậm chí không cách nào miêu tả chuẩn xác.

Nhưng bây giờ xem ra, Hỗn Độn chủng này giống người mà không phải người, căn bản chính là trong hoàn cảnh cực đoan khắc nghiệt, biến dị sinh thành nửa người nửa quỷ.

Khó trách lúc đám Hỗn Độn chủng xâm lấn thượng giới, tức giận cuộn cuộn, giống như điên cuồng, làm nước tiêu cho người ta làm ngàn vạn năm, sao có thể không có chút giận căn bã chứ?

Vương Lục thở dài: “Chính mắt nhìn thấy quang cảnh Hỗn Độn hạ giới này, ngược lại ta càng thêm bội phục những hạt giống Hỗn Độn này. Điều kiện ác liệt như vậy, lại trải qua ngàn vạn năm, vô số đời người, từ đầu đến cuối chưa từng từ bỏ chấp niệm của mình. Về điểm này ngược lại mạnh hơn rất nhiều so với nhân gian trên trời nhìn như văn minh tiên tiến.”

Trong tầm mắt, có thể thấy rõ ràng rất nhiều tháp cao xuyên qua trời đất.

Tòa tháp cao thường là ngọn núi đứng trên đảo hoang có diện tích lớn hơn, chu dài có thể dài tới mấy chục tới trăm dặm, do đá lớn dày nặng kiên cố tích lũy mà thành, một đường chồng chất lên trên, trăm trượng, nghìn trượng, vạn trượng... Xuyên thủng mây xanh, thẳng đến bầu trời, giống như một tòa tháp thông thiên.

Một tòa tháp cao như vậy, cho dù đặt ở dương kim cửu châu đại lục cũng có thể xưng là một kỳ tích nho nhỏ, mà ở Hỗn Độn hạ giới, tiểu kỳ tích cũng không dưới mấy trăm. Thật không biết nhóm Hỗn Độn chủng phải hao hết bao nhiêu đời

cố gắng, mới có thể ở trong hoàn cảnh cực đoan hoàn thành hành động vĩ đại như vậy.

“Không phải lúc cảm khái, dừng ở đây đã lâu rồi, chuẩn bị bắt đầu công việc thôi.”

Vương Vũ nói xong, vỗ vỗ bả vai Vương Lục. Vương Lục hiểu ý, đưa tay ôm bả vai sư phụ. Sau một khắc, cảnh sắc trước mắt đột nhiên trở nên mơ hồ, phong cảnh không ngừng bay ngược về phía sau, nhanh như chớp.

Đây là lần đầu tiên Vương Lục tự mình thể nghiệm sư phụ toàn lực ngự kiếm... Thật sự là nhanh đến mức không thể tưởng tượng được a. Trước kia ở Vô Tướng Phong vẫn luôn đùa giỡn cái Vô Tướng công của nàng là thân công của rùa đen, Vương Vũ cũng tự nhận là khuyết điểm. Kết quả hôm nay vừa gặp được, xem ra khuyết điểm này cũng chỉ là so với lực phòng ngự nghịch thiên kia mà thôi.

Với cảnh giới Kim Đan, không ai có thể nhanh như nàng ta, đừng nói kim đan. Cho dù là trong Nguyên Anh chân nhân cũng không có mấy ai có thể ngự kiếm độ như vậy, hướng chỉ là Vương Vũ còn chờ người.

Song kim đan này cứ như vậy a? Chắc, có cần cân nhắc học theo nàng toàn bộ kim đan thứ hai không? Bất quá phục hồi kim đan cái giá rất có thể là cả đời vô vọng nguyên anh, vậy cái được không bù nổi cái mất.

Đang lúc suy nghĩ, Vương Vũ đã mang y đến trước mặt mục tiêu.

Đó là một người không lồ cao hơn ba trượng, toàn thân mọc đầy u ung, bên trái thân hấn mọc ra ba cánh tay, dài ngắn lớn nhỏ đều không giống nhau, bên phải chỉ có một cánh tay, lại trắng kiện hoàn toàn mất đi cân đối. Trong cơ thể hấn lại chuẩn bị độc tố có lực phá hoại kinh người, dịch đặc đặc màu xanh lục chảy xuống khi mũ vỡ vỡ có thể trực tiếp ăn mòn mặt đất cháy đen.

Dựa vào trực giác nhiều năm ra ngoài rèn luyện, Vương Lục đoán rằng thực lực của người khổng lồ này ít nhất cũng đã tiếp cận Hóa Thân Chân Nhân. Đồng thời, nó cũng là một tiểu đầu

mục của Hỗn Độn hạ giới, độc lập kiểm soát một hòn đảo khổng lồ, còn có hàng trăm hàng ngàn thuộc hạ.

Nhìn thấy hai người đang xông vào, người khổng lồ mũ chột sừng sốt, sau đó người khổng lồ bên trái nhỏ nhất, cũng nhanh nhẹn nhất vung cánh tay lên, tạo thành một mảnh khói độc.

Nhưng sương độc vừa mới bắt đầu thì đã bị một luồng kiếm phong ác liệt xua tan. Vương Lục chậm rãi thu hồi tay phải đang run rẩy, nhe răng nghiêng lợi.

Với cảnh giới của hắn lúc này là Kim Đan đỉnh phong, toàn lực dùng Khôn Sơn Kiếm đánh ra Hỗn Độn Phá Thiên kiếm khí, vì thế cánh tay cũng gặp phải chút phản phệ, kết quả cũng chỉ miễn cưỡng có thể xua tan khói độc nơi mọc mũ của người khổng lồ. Vừa rồi kiếm khí kia phá vỡ sương độc lại đâm vào ngoài thân người khổng lồ, kiếm khí sắc bén theo bản năng khai sơn liệt thạch lại bị làn da dinh dính mà giàu có kia hoàn toàn hấp thu.

Những hỗn độn chủng lấy nam nhân làm khuôn bản biến dị này thật sự là đủ a, đây mới là một tiêu đầu mục mà thôi, luận đến đơn đả độc đấu, chính mình đã không là đối thủ.

Cũng may lần này đến Hỗn Độn hạ giới công lược chủ lực của một người khác.

Người khổng lồ mũ có khá nhiều vũ khí, cánh tay trái chỉ là một loại vũ khí không chút thu hút trong đám vũ khí, nếu nghiêm túc... Nhưng mà, hắn lại không kịp biểu hiện ra bộ dạng nghiêm túc.

Bởi vì trên đầu hắn có thêm một bàn tay, một bàn tay trắng nõn hết sức nhỏ nhắn, như một bàn tay nõn nà.

Tay phải của Vương Vũ quả thực không giống tay của một gã kiếm sĩ, trong lòng bàn tay không có bất kỳ tỳ vết nào, càng không nói đến vết chai, làn da của nàng so với bất kỳ đồ sứ nào đều mềm mại trơn nhẵn hơn, nhưng tay phải của nàng lại ẩn chứa sức mạnh không cho phép bất kỳ kẻ nào khinh thường.

“Quỳ xuống cho ta “

Oanh!

Cự nhân cao hơn ba trượng âm âm quỳ xuống, thân thể nặng nề thậm chí ở trên mặt đất đánh ra vết rạn.

“Nói cho ta biết, lãnh tụ của các người ở đâu?”

Vương Vũ hỏi ra vấn đề, lẽ ra là bí mật hi sinh tính mạng của các sinh linh Hỗn Độn phải bảo vệ, nhưng người khổng lồ mắc mủ lắc lư thân hình, hoàn toàn khuất phục theo ý chí của Vương Vũ. Bốn cánh tay của hắn cùng lúc chỉ một chỗ, ngón tay đồng thời cong xuống phía dưới.

Vương Vũ đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy cự nhân là vô số hòn đảo chính giữa trống rỗng, hoặc có thể nói là một mảnh đen kịt.

Nơi đó như có một cái lỗ trống thật lớn, màu đen nồng đậm hình thành vòng xoáy, đem hết thủy đồ vật tới gần đều nuốt vào, mà phía dưới sâu không thấy đáy.

“Chậc, cảnh giới Tiên Mộng này thật không có sáng kiến gì mà, thủ lĩnh của thượng giới ở trên chín tầng trời, người lãnh đạo sau thì ở dưới cửu u... Xem ra đúng là để người đoán trúng rồi, hai nhà này quả thực là một thể.”

Vương Vũ nói xong, thoát nhìn có chút thất vọng, lắc đầu, nhưng nàng cũng không vội vã tiến vào chỗ có vòng xoáy lớn.

Bởi vì chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà giao phong với người khổng lồ mủ, lại hoàn toàn kinh động đến toàn bộ hạ giới dưới Hỗn Độn. Vương Vũ có thể nhìn thấy vô số sinh linh Hỗn Độn trên đảo hoang ở bốn phía, hình thái khác nhau nhao nhao bay lên trời., Đánh về phía mình, những sinh linh Hỗn Độn này ngư long hỗn tạp, phần lớn chỉ là pháo hôi, nhưng số lượng cường giả cũng không ít, nếu cậy mạnh xông vào nhất định sẽ bị chúng lấy ưu thế số lượng chặn lại nửa đường, sau đó lâm vào trong vũng bùn chiến tranh vô tận.

Dù Song Kim Đan có lợi hại đến mấy cũng không thể đối địch với một thế giới, vì vậy Vương Vũ chuẩn bị đổi đường.

“Tiểu Lục, chúng ta chuẩn bị đi xuống phía dưới, ôm chặt ta.”

Nói xong, nàng thả người bay đi, một bộ áo trắng đen nhánh ở trong Hỗn Độn hạ giới tựa như một tia chớp màu trắng, trong nháy mắt liền từ chính giữa đảo hoang bay tới khe hở phân

cách đảo hoang, sau đó trong vô số ánh mắt hỗn độn kinh dị, thả người nhảy xuống vực sâu.

Sau một khắc, một ngọn lửa màu tím rùng rục từ vực sâu dâng trào ra, bao phủ hoàn toàn thân ảnh nàng và Vương Lục.

Chúng sinh linh Hỗn Độn trợn mắt há hốc mồm nhìn Hỗn Độn màu tím hoặc càng cháy càng lớn, giống như ngọn lửa dễ cháy — trên thực tế, mỗi khi có sinh linh Hỗn Độn cường hãn vì đủ loại nguyên nhân mà ngã xuống vực sâu, khi bị Hỗn Độn Hỏa cắn nuốt, đều sẽ xuất hiện trường hợp như vừa rồi.

Mà tất cả những ai dám can đảm khiêu chiến Hỗn Độn hỏa như vậy, chưa từng có người may mắn sống sót.

...Hai kẻ xâm nhập đến từ thượng giới kia, cứ như vậy mà chết sao?

Cùng lúc đó.

“Đậu xanh, nóng quá a...”

Trong Hỗn Độn Hỏa Diễm, Vô Tướng kiếm của Vương Vũ không còn tư thái tròn vo hoàn mỹ nữa. Nó bị nhiệt độ cao thiêu đốt khiến nó vặn vẹo biến hình, xung quanh kiếm cũng bị năng lượng mãnh liệt xung kích ma sát thành trạng thái sáng chói nhưng chung quy vẫn có thể chèo chống được cho hai người trong kiếm không bị ngọn lửa thiêu đốt hoàn toàn.

“... Lần này không cần phải lo lắng bị đám đông tấn công, Hỗn Độn chủng đối với Hỗn Độn hỏa này là nỗi sợ hãi sâu tận xương tủy, không ai dám ở chỗ này vây công chúng ta. Tuy rằng tư vị bị lửa thiêu cũng không bằng bị vây công.” Vương Vũ nói xong, còn dùng tay trái thử quạt gió lạnh.

Vương Lục mỉm cười: “Có lòng nhân rồi bán đứng ngay ngọc, không bằng tranh thủ thời gian theo địa mạch này tiến đến đại lỗ xoáy trước a.”

Mặt đất dưới Hỗn Độn bị vô số vết nứt chia cắt, mà vô số vết nứt này nhìn theo góc độ khác, liền giống như một mạng lưới dày đặc, thông suốt bốn phía.

Đương nhiên, cũng sẽ dẫn tới chính giữa vòng xoáy.

...

Đi vào trong ngọn lửa là một loại lãng mạn.

Vương Lục không nhớ rõ là vị tiên bối nào ở tu tiên giới đã từng nói như vậy, tựa hồ là một vị cao thủ tuyệt thế từ nhỏ đã trưởng thành dưới chân núi lửa, trời sinh hỏa linh căn. Tục truyền từ khi hấn tu hành đại thành, ngoại trừ Tiên Giới chi hỏa rải rác vài loại hỏa diễm, Cửu Châu Đại Lục không có bất kỳ loại hỏa nào có thể đả thương hấn mấy may. Nhiệt độ bình thường chỉ giúp hấn khôi phục thể lực, mà hấn thích hoạt động nhàn nhã nhất chính là ở trong dung nham tắm rửa.

Đó là cảnh giới khiến vô số tu sĩ ngũ hành chỉ chuyên về hỏa diễm cực kỳ hâm mộ. Nhưng Vương Lục tin tưởng vững chắc, cho dù vị tiên bối ưa thích sống trong lửa kia, nếu bị ngọn lửa màu tím ở hạ giới Hỗn Độn bao bọc, cuối cùng cũng khó thoát khỏi cái chết.

Đây là một loại lửa ma tính có tính ăn mòn cường đại dị thường, ẩn giấu dưới nhiệt độ cao là mang tính thẩm thấu thẳng vào lòng người. Vương Lục thử thăm dò cảm giác của mình thoáng dò ra vây quanh Vô Tướng kiếm, kết quả trong nháy mắt đã bị ngọn lửa bắt được. Nếu không sớm có chuẩn bị, kịp thời chặt đứt bộ phận này ra ngoài, hậu quả thực khó mà tưởng tượng nổi.

Càng nói đây là một loại ma hỏa, mà mùi vị của loại lửa này càng tinh tế, càng cảm nhận được sự khủng bố của nó.

Đồng thời, hấn cũng có thể cảm nhận được Vương Vũ đã ngăn cách Hỗn Độn Ma Hỏa với nó mạnh đến mức nào.

Nói không chút khoa trương, đây là một loại hệ thống lý luận tu hành cường đại có thể phá hủy Cửu Châu mấy vạn năm thành lập, chỉ là Kim Đan cảnh giới, trên lý thuyết căn bản không có khả năng dung nạp được vị Đại Thần vạn năm qua như nàng, thiên tài tu sĩ tầng tầng lớp lớp, cao thủ trong cùng cảnh giới nhiều không đếm xuể, nhưng có ai có thể lấy cảnh giới Kim Đan đi ngao du trong Hỗn Độn chi hỏa không?

Căn bản là không có khả năng nghĩ đến đây, Vương Lục không khỏi nhớ tới trước kia nàng từng nói khoác không biết gương, từ Đoán Thê, Trúc Cơ, Hư Đan một đường tấn cấp đến Đại Thừa, chỉ là một trong ba ngàn đại đạo đi thông tới cảnh giới Phi Thăng. Mặc dù hôm nay cơ hồ tất cả tu sĩ Cửu Châu nhận được, cũng không phải độc nhất vô nhị không thể thay thế. Bây giờ nghĩ lại, tựa hồ không phải là đang khoe khoang a, bắt quá như vậy...

“Su phụ à, bây giờ trong lòng con có một vấn đề nghi hoặc khó hiểu.”

Vương Vũ vừa cố gắng chèo chống vòng kiếm vừa hỏi: “Kỳ thật tại sao ta lại mạnh mẽ như vậy? Ha ha, rất đơn giản, bởi vì ta là thiên tài a.”

Vương Lục lập tức thu hồi vấn đề của mình, sau đó phỉ nhổ nói: “... Thiên tài cái rắm, cũng không phải chưa từng thấy đáng vẻ đau khổ hề hề đó của ngươi. Sinh ra tạp linh căn, tu hành đến mức ngay cả dung mạo nữ tử cũng không quan tâm., Cũng chính là miễn cưỡng đuổi kịp đuôi xe treo của đội ngũ hoàng kim. Ngươi đơn giản là kế thừa di sản của chúng ta mới có chút nội tình. Huống chi từ đó về sau ngươi đã tu hành hơn một trăm năm, có thành tích này căn bản không đủ để làm lạ. Ta là muốn hỏi, ngươi dạy ta nhiều năm như vậy, có phải là dấu điểm không?”

“Ta dựa vào tên khốn kiếp ngươi chuyển thế đầu thai quên kế thừa qua rồi chứ? Ta không nhớ ngươi năm đó ác độc như vậy, những năm qua ta ngâm đắng nuốt cay, một nắm cứt đá đem ngươi cho ăn lớn, ngươi thế mà dám nghi ngờ ta giấu riêng?”

“Ta dựa vào những gì ngươi ngâm đắng nuốt cay đều là cứt đá sao?”

Hai người theo thói quen mà rơi vào tình cảnh như bồ sung lẫn nhau, nhưng Vương Vũ ngự kiếm tốc độ lại không hề thuyên giảm. Từng cái khe sâu nối tiếp nhau uốn lượn đi lên, dần dần kéo dài khoảng cách với vòng xoáy.

Khi tới gần vòng xoáy không lồ khoảng mấy trăm dặm, cuối cùng bọn họ cũng có người phát hiện. Vì vậy từ bốn phía trong đảo hoang, mấy ngàn con Hỗn Độn chủng hình thái khác nhau phóng lên trời, xúm lại.

Hình thể những Hỗn Độn Chúng này còn khổng lồ hơn so với mũ mũ của người khổng lồ lúc vừa rồi, có không ít hạt đã khiến người ta khó có thể tưởng tượng từ con người diễn hóa ra, hoàn toàn mất đi hình dáng con người. Nhưng chúng nó không ngoại lệ đều có thực lực tuyệt cường, nếu bị chúng nó bao vây, như vậy cho dù là kim đan đệ nhất thiên tài cửu châu cũng khó thoát thân.

May mà Hỗn Độn Chi Hỏa này có lực uy hiếp rất lớn đối với sinh linh Hỗn Độn, mặc dù chúng bay lượn trên trời, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng hí uy hiếp, nhưng cũng không dám thật sự lao xuống. Chỉ có thể đứng cách xa, thỉnh thoảng lại dùng pháp thuật oanh kích tới.

Nhưng mà đại đa số pháp thuật tới gần ngọn lửa hỗn độn thì sẽ bị ngọn lửa hòa tan, một số ít lực xuyên qua mạnh mẽ, sau khi bị ngọn lửa làm suy yếu cũng trở nên ngứa ngáy không liên quan đến —— Vô Tướng kiếm của Vương Vũ không sợ quần công, trước khi lực công kích đạt tới một cái công kích cơ bản là không thể phá nổi. Huống chi cho dù thật sự có tình huống gì, Vương Lục là Kim Đan đỉnh phong chuẩn bị sẵn sàng công hiến chút sức mạnh.

Như thế, hai người thế như chẻ tre, rút cuộc đã tới gần vòng xoáy lớn thâm thúy, đến lúc này, Hỗn Độn chúng xoay quanh đỉnh đầu bọn họ đã vô số kể, phô thiên cái địa tựa như một tầng mây đen.

Tuy biết rõ chúng sẽ không dễ dàng tới gần, nhưng số lượng đông đảo như vậy, uy áp cũng khiến người ta âm thầm kinh hãi. Đến nước này, đám Hỗn Độn chúng dù không tự mình tới gần, chỉ bằng các loại pháp bảo yêu thuật cự ly xa cũng đủ khiến người ta đau đầu. Nhưng có lẽ là do quá gần vòng xoáy, các sinh linh Hỗn Độn đã không dám lỗ mãng, ngoại trừ phần nô gào thét trên bầu trời, không còn cử động dư thừa nào nữa.

“Phù, xem ra con đường này là chọn đúng rồi.”

Lúc sắp sửa tiến vào vòng xoáy, Vương Vũ thoáng thả chậm lại, điều tức hồi khí, sau đó tu bỏ hoàn thiện nghiệp của Vô Tướng kiếm. Nhưng từ sắc mặt tái nhợt của nàng, cùng với hai tay run rẩy của mình, xem ra đoạn đường này nàng cũng đã đi tới cực hạn.

“Dù sao song kim đan cũng không phải vạn năng... Tiểu Lục, ta chỉ có thể dẫn ngươi tới đây thôi.”

Vương Lục giật mình: “Chỉ đến đây? Ngươi có ý gì? Con đường tiếp theo ngươi không quan tâm nữa hả?”

“Không quản được nữa, đừng quên vòng xoáy lớn này là hạch tâm của Hỗn Độn hạ giới, tương đương với trời xanh của nhân gian trên trời, đó là cảnh giới từ Chân Quân trở lên, ta nào quản được.”

“Này này, ngươi được xưng là đệ nhất kim đan cửu châu a.”

“Mẹ nó, ngươi cũng biết ta mới có Kim Đan sao? Khi ta mới là đệ nhất Chân Quân ở Cửu Châu, đừng nói là vòng xoáy lớn, cho dù là bảo khố của Thịnh Kinh Tiên Môn ta cũng phải dẫn ngươi xông vào...” Vương Vũ nói, thở ra một hơi dài trọc khí, chỉ là trong hơi thở kia rõ ràng mang theo mùi máu tươi.

“Trên con đường này tuy có mưu đồ, nhưng cũng đã đến cực hạn của ta, nếu tiến thêm một bước, vòng vây Vô Tướng kiếm này sẽ sụp đổ, đến lúc đó cả ta và ngươi đều phải chết trong ma hỏa Hỗn Độn, cho nên...”

“...Cho nên ngươi cái bình rách nát mà té sao? Ngươi có phải cũng muốn đi đến nơi mà đệ nhất kim đan Cửu Châu không thể vào, để cho ta một mình đi không?” Vương Lục nói xong, nhíu mày lại. “Ngươi còn biết cái gì không?”

“Không tính là biết, chỉ là xuất phát từ tu sĩ thiên tài nhạy cảm cảm, mơ hồ cảm giác được nơi này có chút vấn đề, trước khi tiến vào Hỗn Độn hạ giới đã có cảm giác, sau khi đến nơi này cảm giác càng rõ ràng.” Vương Vũ nói, chỉ chỉ ngực Vương Lục. “Bản thân ngươi không cảm thấy kỳ quái sao? Cảnh giới Tiên Mộng này vốn là chuẩn bị cho nữ nhân, ngươi đi vào là sao?”

Vương Lục có chút sửng sốt, không thể tưởng được nàng lại đang điều chế trọng đan. Có điều nghĩ đến nàng cũng không đến mức cố ý nói nhảm vào lúc này, như vậy...

“Ngươi nói là, trong cảnh giới Tiên Mộng này có người muốn ta đi vào?”

“Bằng không thì không thể giải thích được điều này. Ở trước ngươi có rất nhiều môn phái từng thử phái nam tu sĩ tiến vào,

đều không ngoại lệ thất bại, cho dù Chân Quân ra tay cũng không làm nên chuyện gì, chẳng lẽ người so với tu sĩ cấp Chân Quân còn đặc thù hơn?”

Nghe đến đó, Vương Lục cũng hiểu được: “VẬY CŨNG CÓ THỂ GIẢI THÍCH, TRONG CẢNH GIỚI TIÊN MỘNG NÀY CÓ NGƯỜI MUỐN GẶP TA, NHƯNG CŨNG KHÔNG PHẢI Ở NHÂN GIAN TRÊN TRỜI. BỞI VÌ CAO TÀNG THIÊN PHẠM GIAN... Ở BUỔI LỄ ĐÔI NĂM TRƯỚC CŨNG ĐÃ GẶP QUÁ, MÀ NGAY CẢ MỘT NGƯỜI QUEN BIẾT TA CŨNG KHÔNG CÓ. NHƯ VẬY KHẢ NĂNG CŨNG CHỈ CÒN LẠI HỖN ĐỘN HẠ GIỚI, MÀ TRONG HỖN ĐỘN HẠ GIỚI, KHẢ NĂNG CÓ VÔ SỐ LỐC XOÁY LỚN LÀ CAO NHẤT.”

“Không sai, đúng là có chuyện này, hôm nay ta đã đưa người đến cửa, kế tiếp... Có dám đánh cược một phen hay không?”

Lời nói của Vương Vũ vừa rồi tuy rằng có đạo lý, nhưng chính thể mà nói thì chủ quan đa số là phán đoán thành phần, về phần chứng cứ thì căn bản không có. Chỉ bằng vào những thứ này đã muốn mạo hiểm, xâm nhập vào trong vòng xoáy lớn, không chỉ cần dũng khí.

Nhưng Vương Lục lại tin là thật. Gã đang chuẩn bị một phen trong sự bảo vệ của Vô Tướng kiếm, điều chỉnh trạng thái của mình đến trọn vẹn, liền thử nghiệm đi ra khỏi vòng kiếm.

Bên ngoài vòng kiếm chính là Hỗn Độn Ma Hỏa, hơn nữa bởi vì tới gần vòng xoáy lớn, sức lửa lại càng mạnh chưa từng có. Lấy tu vi Vương Lục hiện nay, dù toàn lực tế vận Vô Tướng Công cũng không chống đỡ nổi một hơi thở.

Cho nên hấn lạnh lòng từ bỏ Vô Tướng công, đứng bên rìa vòng kiếm của sư phụ, vừa ra tay là một luồng kiếm khí Hỗn Độn sắc bén phá thiên thẳng tới chỗ sâu trong vòng xoáy.

Hỗn Độn Kiếm Khí xuyên suốt cả thế gian vô song, cho dù ở trong ngọn lửa rừng rực cũng một đường không trở ngại, cho đến khi xâm nhập đến sâu trong tầm mắt không thể chạm tới.

“Đây là?” Vương Vũ hỏi.

” chào hỏi.” Vương Lục nói: “Nếu phía dưới thật sự có người đang chờ ta.”

Vương Lục lấy thân phận nam giới, phá lệ tiến vào trong Nữ Nhi quốc. Khả năng lớn nhất là có người tận lực muốn hấn tiến vào. Nghĩ đến lúc trước ở cửa thành bị một cỗ hấp lực

cường đại hấp dẫn vào, điểm này tựa hồ xác thực không thể nghi ngờ.

Nhưng vì sao? Tại sao lại là hắn?

Chỗ đặc thù trên người Vương Lục nhiều vô số kể, không linh căn, Vô Tướng Công, Vô Song Kim Đan... Nhưng thứ thật sự có thể hấp dẫn chủ nhân của cảnh giới Tiên Mộng này, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có một khả năng.

Thượng cổ ma kiếm được truyền thừa từ mộ phần tiên nhân Chung Thắng Minh.

Quả nhiên, không lâu sau khi Vương Lục xuất kiếm, vòng xoáy lớn bắt đầu chấn động kịch liệt. Bất hủ lửa không ngừng xoay tròn từ đó nứt ra một khe hở, kéo dài một đường đến trước mặt Vương Lục, giống như là mời người đi vào thông đạo.

Vương Lục hít vào một hơi thật dài, sau đó dậm chân chuẩn bị bước ra khỏi vòng kiếm của Vương Vũ.

Trên vai có thêm một cánh tay, giọng nói của sư phụ vang lên bên tai.

“Vấn đề cuối cùng.”

Vương Lục bật thốt lên: “Yêu.”

“... Ta muốn nói, nếu ngươi xảy ra chuyện, di sản sẽ thuộc về ta.”

Vương Lục suy nghĩ một chút, ý thức được đây là nàng dùng phương thức của mình cổ vũ cho hắn, không khỏi bật cười:

“Đừng choáng váng, từ một trăm năm trước, tất cả di sản của ta đều cho ngươi hết rồi.”

Nói xong, hắn bước ra, trong nháy mắt khi bước chân tiếp xúc đến thông lộ, thân hình liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Vương Vũ đưa mắt nhìn hắn đi xa, thật lâu không thu hồi ánh mắt.

Sau đó nàng không nhịn được bật cười.

“Chắc, đây không phải là Vọng phu thạch hay sao?”

“Rốt cuộc cũng gặp được người rồi.”

Trong bóng tối, Vương Lục nghe được thanh âm của một nữ tử.

“Người là ai?”

“A, ta chính là chủ nhân của Hỗn Độn hạ giới, người có thể gọi ta là nguồn gốc của Hỗn Độn... A, không cần tìm, tạm thời ta vẫn đang trong trạng thái không thể thấy. Trên thực tế, hiện tại người cũng không nên nhìn thấy ta mà.”

Vương Lục suy nghĩ một chút: “Người đang tắm rửa?”

“Ha ha.” Tiếng cười thanh thúy của cô gái trong bóng tối, có sức mạnh trấn an lòng người.

“Tuy không phải tắm rửa, nhưng tình huống cũng không khác lắm, không phải rất có thể gặp người khác...” Nói rồi, cô gái thở dài: “Đúng là có rất nhiều năm rồi, ta lại lần nữa thấy Hỗn Độn Phá Thiên kiếm khí.”

“Quả nhiên là người...” Nghe giọng điệu nàng ta đặc biệt quen thuộc với Hỗn Độn Phá Thiên kiếm khí, Vương Lục lập tức hiểu rõ: “Là người kéo ta vào đây sao?”

“Ừm.” Cô gái thừa nhận: “Bởi vì rất muốn gặp người kế thừa Minh ca ca, hơn nữa ta nghe có người nhắc tới chuyện của huynh, thì càng có hứng thú hơn.”

“Minh ca ca, có người nhắc đến ta?” Vương Lục nhíu mày.

“Các người còn sống không?”

“Vậy phải xem định nghĩa người sống sót như thế nào rồi.” Nữ hài nhi khẽ cười nói: “Lúc trước khi xây xong quần tiên, chúng ta thật sự cho rằng mình chết chắc rồi, lúc thức tỉnh từ trong hỗn độn còn cảm thấy kinh ngạc đây.”

“... Đó chính là u linh loại đã chết rồi sống lại sao?” Vương Lục nói, trong đầu ý niệm nhanh chóng xoay chuyển: Đám thượng cổ địa tiên này thoát nhìn lại là sống mà không chết không ngừng, vạn năm bất hủ thế này cùng với dự đoán có chênh lệch tương đương. Lúc trước mở quần tiên mộ ra là vì

đào quật di sản địa tiên, nhưng không phải vì muốn mời toàn bộ những u linh địa tiên kia ra.

Hiện tại, ở thời đại cuối cùng của Cửu Châu, ngày nay cấp bậc Chân Quân chính là cao thủ của Quan Tuyệt Cửu Châu, trong toàn bộ Vạn Tiên minh đa số chỉ xuất hiện có mấy chục người, trong đó đại bộ phận là hàng rong dùng đủ loại cấm pháp mạnh mẽ chống đỡ đến cấp bậc Chân Quân, cả đời không có hy vọng phi thăng. Chân Quân chân chính có thể được xưng tụng là chính bài số lượng càng ít hơn.

Nhưng đối với quần tiên mộ này, chỉ cần là thượng cổ kiếm ma chung thắng lợi, bình sinh tu sĩ cấp Chân Quân không dưới mười người, căn bản không ở cùng một cảnh giới.

Khiến một đám cao thủ phi thăng số như vậy chạy ra, chín Châu Đại Lục ắt gặp đại loạn.

Đang lúc suy nghĩ, trong bóng tối, thanh âm nữ hài lại một lần nữa u ám vang lên.

“Gọi người tới đây, một là muốn xem người kế thừa của Minh ca ca, hai là muốn người giúp ta một chuyện.”

“Hỗ trợ?” Vương Lục hỏi: “Thượng cổ địa tiên thần thông quảng đại, có chuyện gì còn cần tiêu kim đan của ta đến hỗ trợ sao?”

“Chính vì thần thông quảng đại mới có thể gây phiền phức...” Cô gái dừng lại một chút: “Cho nên mới cần người giúp ta. Hơn nữa giúp ta chính là giúp chính người, về phần quần tiên quần mộ này, chắc chắn người sẽ gặp rất nhiều vấn đề?”

“Ồ, hiểu rồi, giúp người một chuyện, người mới có thể trả lời câu hỏi của ta? Như vậy cũng công bằng.”

“Trên thực tế, trừ phi người có thể giúp được ta, bằng không thì cho dù ta muốn nói cho người đáp án cũng không thể làm gì được. Ký ức của ta cũng không hoàn toàn, có rất nhiều chuyện trong quá khứ có rất nhiều chuyện đều không nhớ rõ. Nhưng phần ký ức giữ lại thì lại giống như nước với lửa của ta... Hơn nữa, lực lượng của nàng còn mạnh hơn ta nhiều đấy.”

Vương Lục nghe vậy cả kinh, bởi vì ý tứ ngoài lời nói của nữ hài chính là...

“Người nói là nhân cách phân liệt?”

“Miễn cưỡng cũng có thể nói như vậy được không... Ta trên trời, ta dưới đất mới là hoàn chỉnh ta, đáng tiếc bây giờ lại đối chọi gay gắt, hận không thể chém đối phương thành muôn mảnh, thật sự là đáng thương nha.”

Vương Lục nghe xong lại cảm thấy vô lực: Vị nam nhân trên thế gian kia coi người này như rác, trong lòng đất cũng không khá hơn chút nào. Sau khi đám Hỗn Độn chủng phá tan vách ngăn nhân gian, ở trong Nữ Nhi quốc là đại khai sát giới, thái độ của bọn họ đối với nữ nhân giống như giết heo giết chó vậy.

Hơn nữa sau khi hạ giới, tận mắt nhìn thấy, số lượng sinh linh của Hỗn Độn giới này vượt xa nhân gian trên trời, mà đây cũng không phải là dựa vào thần minh chăm chỉ ban cho con trai... Trên đảo cô độc của Hỗn Độn hạ giới, có lượng lớn máu thịt, từ đó cuộn cuộn không dứt sản sinh ra Hỗn Độn chủng mới.

Những sào huyết máu thịt kia, thật ra chính là nữ nhân ở Hỗn Độn hạ giới.

Thật lâu trước đó, Thương Thiên thăng hoa trên bầu trời, ngoại trừ một số ít Tiên trong số ít người có thể may mắn còn sống sót, những người còn lại đều bị vứt bỏ ở trên mảnh đất nguyên rủa này, có nam cũng có nữ, trong đó nam tử biến dị trở thành yêu ma quỷ quái, vận mệnh nữ nhân cực kỳ bi thảm, hoàn toàn trở thành một cỗ máy sinh dục, trải qua ngàn vạn năm diễn hóa, càng là biến thành kiến trúc giống như sào huyết.

“Chỉ là ta có một chút không rõ... Đối với người mà nói, là thứ gì đó đáng hận nhất phải không?”

“A, không sai, nữ nhân trong thiên hạ không có thứ gì tốt. ghen ghét, đa biến, xảo trá, ác độc... trừ sinh đẻ ra, nữ nhân chỉ là phế vật không còn thứ nó dùng mà thôi.”

“... Người hận nữ nhân như vậy, vì cái gì bản thân lại mang dáng vẻ nữ nhân? Chẳng lẽ người đối với mình không có cảm giác sao?”

Vương Lục vừa mới nói xong, liền nghe thấy một trận cười điên cuồng.

“Ha ha ha ha ha không có cảm giác gì với ta? Người lại biết cái gì? Tiêu tử tự cho là thông minh, mối hận lớn nhất đời ta chính là thân thể nữ nhi này, mỗi khi nhớ tới mình thân là một nữ nhân, ta liền hận không thể lập tức kết thúc.”

“Vậy vì sao người không động thủ?”

“Ta đã sớm hành động.”

Trong khi nói chuyện, bốn phía đen kịt đột nhiên được người thấp sáng, trở nên một mảnh trắng xoá. Vương Lục hí hí mắt, ngưng tụ ánh mắt trước người.

Trước mắt là một đoàn huyết nhục mơ hồ không ngừng run rẩy, miễn cưỡng đủ để hình người, nhưng đã không còn nhìn ra được là con người nữa. Bên ngoài huyết nhục khắp nơi đều là vết thương kinh khủng, cắt bị thương, bồng, bị ăn mòn. Không những thế, đây là hình phạt tàn khốc nhất mà Vương Lục mấy chục năm qua chứng kiến cả đời này. Người hành hình cam đoan trong trường tử vong sẽ tạo thành hình phạt đau đớn và tổn thương lớn nhất.

Mà thật ra đối với nữ tính mà nói, chỉ riêng cái tư thái xấu xí này cũng đã là tra tấn lớn lao. Thanh âm ngọt ngào vừa rồi thật ra là từ trong một khe hở dày đặc máu đọng trên miếng thịt kia không ngừng phun ra.

So sánh với tình cảnh đôi môi anh đào khẽ mở trong tượng tượng của người thực sự là khác nhau một trời một vực.

Thấy một màn này, ngay cả Vương Lục cũng không thể nói gì hơn, Địa Tiên mà người này phân liệt thật sự là đã đi tới cực hạn trên con đường biến thái, chỉ bằng vào việc kỳ thị giới tính cách đã làm tuyệt tình như vậy, ngay cả chính mình cũng không buông tha.

“Cho nên ta mới hy vọng người có thể giúp ta kết thúc loại tình huống phân liệt này...”

Cô bé hình cục thịt thở dài: “Là thân thể phân liệt, ta hoàn toàn không cách nào khống chế sự căm ghét của bản thân đối với phụ nữ, nhưng đồng thời ta vẫn giữ lại một tia thanh tịnh, thế cho nên hoàn toàn không cách nào thừa nhận loại tình huống dị dạng này. Nói đến thật ra thì ta hâm mộ vị trên bầu trời kia,

có thể hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của mình, vô ưu vô lự mà sống tiếp.”

Vương Lục hỏi: “Nguyên nhân chia cách này là gì?”

“Đáng tiếc ta đã không nhớ rõ chuyện năm đó, nhưng nhất định là đã trải qua kích thích nghiêm trọng gì đó... Không ai có năng lực biến thái như vậy đâu.”

“... Vấn đề này thật khó nói, trời sinh biến thái cũng có. Tóm lại, ngươi tính để ta giúp ngươi như thế nào?”

“Rất đơn giản, đem một mặt tốt nhất của ngươi biểu diễn cho ta trên trời.”

“Thể hiện một mặt tốt nhất của mình?”

“Ta tin tưởng nam nhân trên thế gian không có thứ gì tốt, cho nên phiên ngươi sắm vai một vị nam nhân tuyệt thế đến phá vỡ phán đoán của nàng, cũng giống như lúc trước ngươi từng làm trong khi bảo vệ tiêu đội ngũ.”

Vương Lục nghe vậy ngạc nhiên nói: “Tuyệt thế nam nhân gì đó căn bản không cần biểu diễn, ta chỉ cần biểu hiện ra một phương diện chân thật của mình là được. Bất quá ngươi xác định như vậy có tác dụng?”

“Đương nhiên là có tác dụng, không ai hiểu rõ bản thân hơn chính mình. Ngươi có biết chỉ cần một câu trả lời của Đại Bảo tiểu bảo lúc trước đã khiến ta xuất hiện dao động cực lớn ở trên bầu trời, khiến cho toàn bộ Thiên Nhân đối với bình giới đều xuất hiện sơ hở.”

“Sau đó ngươi thừa dịp không có mà vào sao? Ngươi cũng biết kiếm lợi mà.”

“Chuyện này rất bình thường, so với ta ở trên trời, ta ở dưới đất mới là người tinh táo nhất. Khi cần cả hai hợp nhất, ta sẽ làm chủ đạo hai phương mới có thể chính thức thúc đẩy vấn đề suy nghĩ. Bằng không, chẳng lẽ ngươi đem hy vọng ký thác ở trên người Thương Thiên cái gì đó không biết sao?”

Vương Lục cười cười không nói gì.

Theo thói quen của hắn, hắn sẽ không tùy tiện ký thác hy vọng lên bất kỳ ai ngoại trừ mình, khối thịt trước mắt này nói rất dễ

nghe, thật chờ nàng nuốt trời xanh, không chừng sẽ có kết quả gì.

Đang nghĩ ngợi, bỗng một thanh âm lạnh như băng cắt ngang tiến vào.

“Tuyệt thế nam nhân? Thật sự là buồn cười các ngươi lại dự định dùng một cái ngụy mệnh đề để đánh ngã ta? Quả thực là ý nghĩ hão huyền.”

Vương Lục nghe vậy cả người chấn động, bởi vì thanh âm này cũng không xa lạ gì. Trước đây không lâu ở nhân gian trên trời, chính là thanh âm này đang cảm khái trên đời còn có nam nhân tốt lành.

Ông trời giáng xuống.

Một thiếu nữ trắng từ trong bạch quang đi ra, nàng dáng người nhỏ nhắn mà mỏng manh, chỉ là trong đôi mắt lấp lánh ánh quang, uy thế kinh người. Vương Lục thử dùng ánh mắt dò xét, trong chốc lát liền cảm thấy tròng mắt căng cứng đau nhức, không cách nào nhìn thẳng.

Hiển nhiên đối phương cũng không có đặt tâm tư lên người mình, nhưng một vị thượng cổ địa tiên - cho dù đã từng phân liệt, nhưng cảm giác tồn tại mãnh liệt cũng vượt xa năng lực chịu đựng cấp bậc kim đan.

Vương Lục vô cùng lý trí lựa chọn tạm lánh mũi nhọn, bởi vì lúc này tự nhiên sẽ có những người khác nhin không được nhảy ra.

“Là ngươi?” Giọng điệu của Hỗn Độn Chi Nguyên rất lạnh lùng: “Ngươi lại dám chạy đến lãnh địa của ta?”

“Như nhau cả thôi, ngươi phái những thứ dơ bẩn kia đến địa bàn của ta làm gì mà khách khí qua? Ta đây cũng là có lai lịch mà thôi.”

“Có qua có lại? Nực cười, đã tới rồi, ngươi còn muốn đi sao?”

“Ta muốn đi, ngươi ngăn không được. Bất luận ngươi có tự xưng là thanh tịnh như thế nào, bất kể lực lượng ta mạnh hơn ngươi.”

“Vậy ngươi tới đây là vì ngươi dùng lực lượng cường đại để nghiên ép ta?”

“Không, ta tới đánh cuộc với ngươi.” Thiếu nữ nói, cười lạnh nói: “Ta đã mệt mỏi với ngươi giằng co, ngươi không phải muốn dùng nam nhân tuyệt thế đến làm tan rã ta sao? Vậy tới thử một chút đi, ta cho ngươi cơ hội này. Nhưng nếu ngươi làm không được...”

“Hừ, nếu không làm được, ta mặc cho ngươi xử trí.”

Hai người phân liệt nhanh chóng đạt được sự nhất trí, vấn đề là...

“Các ngươi không cần nhắc tới việc hỏi ý kiến ta một chút sao?”

...

Thương Thiên giáng lâm không làm người ta ngạc nhiên, mặc dù đã mấy ngàn năm qua nàng thủy chung ẩn ở phía sau màn, thậm chí để con dân của mình đều lầm tưởng cái gọi là Thương Thiên bất quá là luật không phải nhân cách hóa, nhưng nàng cuối cùng cũng không phải lãnh huyết vô tình, không làm được thiên địa bất nhân lấy vạn vật làm Trâu cẩu.

Cho nên nàng không thể nào ngồi yên nhìn Thượng Thiên Phàm Nhân do một tay thành lập bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Trước khi hạ giới, chiến tranh lưỡng giới mà Vương Lục chứng kiến, tình thế đảo lộn, người trên trời liên tiếp bại lui trước đại quân Hỗn Độn, không chịu nổi một kích.

Trải qua nhiều lần chiến tranh, thắng lợi của nhân gian trên trời thực tế không phải dựa vào sức mạnh của bản thân. Tồn tại của bình phong hai giới khiến cho mỗi lần hạ giới xâm lấn, đều chỉ có thể men theo một thông đạo chật hẹp, ngoại trừ lúc đầu bất ý chiếm cứ một ít lãnh địa, một khi trên trời trần gian phản ứng lại, đại quân áp cảnh, đám hỗn độn chẳng mấy chốc sẽ bị thua vì đường tiếp tế hẹp.

Dù là như vậy, mỗi một lần chiến tranh, nhân gian trên trời đều sẽ bị tổn thất thảm trọng, có thể thấy được chênh lệch sức chiến đấu giữa đôi bên.

Dù sao trên trời nhân gian, bọn muội tử là đang thân nhiên hưởng thụ cuộc sống, mà Hỗn Độn hạ giới lại là một đám quái dị trời sinh vì hủy diệt mà tồn tại. Đồng thời sự sinh sản của nhân gian trên trời chỉ có thể dựa vào Thương Thiên Tứ, hiệu suất có hạn bởi vậy dân cư cũng không nhiều. Số lượng Hỗn Độn chủng lại hoàn toàn không hạn chế., Mấy ngàn năm qua vẫn luôn bành trướng với tốc độ kinh người, nếu không phải chúng dưới sự khống chế hỗn độn chi nguyên thường lấy phương thức luyện cô tự giết lẫn nhau, sớm đã không thể đếm xuê.

Mà lần xâm lấn của hạ giới này là ở lập trường dao động của Thương Thiên, lá chắn hai giới gặp phải sự suy yếu rất lớn.

Mấy trăm tòa Thông Thiên Tháp ở dưới Hỗn Độn hạ giới lập tức chui vào thông đạo mấy trăm giới, mà số lượng của Thông Thiên Tháp vẫn đang không ngừng tăng lên.

Dưới hạ giới, hỗn độn đại quân tại nhân gian nhiều chút nở hoa, mà các nữ tu sĩ căn bản vô lực ngăn cản đối phương mở rộng, số lượng, chất lượng đều kém hơn đối thủ., Có thể bảo tồn lực lượng hữu sinh trong khoảng thời gian ngắn chính là cực hạn... Trước khi Vương Lục hạ giới, nhân gian ở trên trời đã co đầu rút cổ ở trong mấy cứ điểm hiểm rồi. Trong đó Nguyệt đều là một trong những cứ điểm trung tâm, đám người Chu Thi Dao dưới sự sắp xếp của Vô Nguyệt mỗi ngày đều phải quét thành ngàn vạn con Hỗn Độn chủng, đánh quên cả trời đất.

Nhưng đây chỉ là vì mấy vị Hỗn Độn Chi Vương mạnh nhất dưới Hỗn Độn Hạ Giới còn chưa ra tay —— trước mắt thông đạo hai giới vẫn không cách nào dung nạp chúng nó thông qua. Mà nếu tiếp tục chiến đấu, thông đạo sẽ không ngừng được mở rộng, đến lúc đó toàn quân trên trời nhân gian bị diệt chỉ là vấn đề thời gian.

Cho nên Thương Thiên không có bất ngờ nào lựa chọn giáng lâm hạ giới —— nàng đương nhiên có thể lựa chọn hiện ra chân thân, càn quét hỗn độn trên trời dưới đất, nhưng giao chiến với một đám Hỗn Độn chủng cuộn cuộn không dứt, tự nhiên không thống khoái như đánh thẳng vào mặt rồng.

Chỉ là Vương Lục lại không nghĩ tới, cuộc quyết đấu của hai người chủ tướng này lại là một hình thức làm cho người ta dở khóc dở cười như thế này.

“... Các người đem ta ra làm đạo cụ so tài, có từng hỏi ý kiến ta chưa?”

Hỗn Độn Chi Nguyên tò mò hỏi: “Hiện giờ lợi ích của người ta nhất trí, mà phương thức này không thể nghi ngờ là hiệu suất nhất, người có ý kiến gì không?”

Thương Thiên thì cười lạnh giòn tan: “Còn có thể có cái gì? Đơn giản là không có lòng tin đối với mình mà là nam nhân tuyệt thế? Cái này vốn là một nam nhân nguy mệnh đề thiên hạ, cái gì tốt?”

Vương Lục nghe vậy vui vẻ: “Trên nghi thức ban con mấy ngày trước ngươi cũng không nói như vậy.”

“Đó là bởi vì ta nhìn nhầm người lớn hay bảo vệ hài tử, nào phải bởi vì ngươi tôn trọng nữ nhân, thuần túy là bởi vì đứa bé kia là nữ nhân ngươi chỉ là đang vứt bỏ anh mà thôi.

Đối với điều này, Vương Lục thực sự là bội phục vô cùng, bởi vì logic của nàng thì không sai. Từ trước đến nay Thương Thiên Tử đều chỉ ban cho một cô bé, cho nên việc bảo vệ tiểu hài tử không bảo vệ được hoàn toàn không nói lên được vấn đề. Vương Lục lựa chọn cách nhìn một góc độ khác cũng không khác gì vứt bỏ nữ Anh cả, đều là chuyện người theo chủ nghĩa nữ quyền nhất.

Nhưng như vậy ngược lại khiến Vương Lục nảy sinh hứng thú.

Trước kia hắn không có chút hứng thú nào với cách làm trò đùa này, nhất là lấy cái loại nam nhân tuyệt thế gì đó đến phân thắng bại, để cho hắn cảm giác mình giống như là sinh vật loài chim bị người đẩy ra trước mặt Phú Bà.

Nhưng hiện tại xem ra đã khác, Thương Thiên này ngoan cố bất hóa như thế, ngược lại để cho Vương Lục nhắc tới chiến ý.

Đối với chuyện mình có thể tính là nam nhân tốt lành tuyệt thế này, trong lòng hắn căn bản không có nửa điểm hoài nghi, vấn đề duy nhất là có thể chứng minh cho trời xanh thấy không. Đối với một người quan niệm thâm căn cố đế mà nói, muốn lật đổ suy nghĩ của nàng khó như lên trời. Nhất là đối với căn nguyên quyết đấu của Thương Thiên và hỗn độn mà nói, nàng không thể nào dễ dàng nhận thua.

Thật giống như vấn đề nhỏ lúc trước Đại Bảo kia, vốn đã thừa nhận khỏe mạnh, hiện tại lại sửa miệng vu tội Vương Lục Diện Anh, đây căn bản đã là lừa mình dối người. Nhưng điều này cũng làm cho nàng cơ hồ đứng ở thế bất bại, dù sao tục ngữ nói rất hay, ai cũng gọi là người giả bộ bất tỉnh ngủ.

Mà Vương Lục Trùng thì lại rất hứng thú thử một chút gọi người giả bộ ngủ kia đây.

“A.” Vương Lục thế là cười lạnh một tiếng. “Ngươi nói không sai, ta quả thực không có lòng tin đối với cái đánh cuộc này.”

Không đợi Thương Thiên giễu cợt, Vương Lục liền nói: “Bởi vì ta đối với nữ nhân các ngươi không có chút lòng tin nào ngoan cố không hóa, dối trá mình... Dối lại là ai cũng sẽ không ngồi cùng loại người này trên cùng một cái bàn đánh cược, các ngươi căn bản không thua nổi.”

“Ha ha ha...” Hồn Độn chi nguyên phát ra tiếng kêu bén nhọn, “Nói vậy thì không còn gì tốt hơn, nữ nhân sẽ không có thứ gì tốt...”

“Nực cười” Thương Thiên bị tức giận đến run cả người: “Không có nổi? Được, ta cho ngươi một cơ hội, chỉ cần ngươi có thể thỏa mãn điều kiện của ta, cho dù ngươi dùng thủ đoạn hèn hạ, ta cũng lập tức nhận thua tuyệt đối không có lời nào, ngươi có dám tiếp hay không?”

Vương Lục nghe xong chỉ cười nhạt một tiếng, lập tức nhận thua tuyệt đối không nói hai lời? Nói dễ nghe, đến lúc đó thật trở mặt không nhận người thì thế nào? Hiện tại hai giới trên dưới là kẻ thù sinh tử, vì cầu thắng lợi hết thảy thủ đoạn đều có thể cho phép, lừa người thì tính là gì?

Hơn nữa, chỉ cần thỏa mãn điều kiện coi như vượt ải, ai biết nàng sẽ đưa ra điều kiện gì? Nếu là để Vương Lục vung đao tự cung, từ đây biến thành nữ nhân, để chứng minh gã cũng không kỳ thị nữ giới, chẳng lẽ Vương Lục cũng phải nghe lời mà đi, từ nay về sau hóa thân tinh thần tiên nữ sao?

“Điểm này ngươi cũng không cần lo lắng.”

Vào lúc này, Hồn Độn Chi Nguyên mở miệng nói: “Có ta ở đây, nàng không được phép thừa nhận, huống chi tình huống phân liệt hôm nay, độ tự tin tuyệt đối của hai bên chính là về quan niệm của bản thân., Có một lần ngươi thật sự có thể đánh vỡ tự tin của nàng, cho dù nàng muốn lừa mình dối người cũng không làm được. Vấn đề lúc trước bảo đảm đại bảo tiểu đội đã khiến cho bình chương lưỡng giới lung lay sắp đổ. Đương nhiên, muốn đánh vỡ niềm tin của nàng sẽ rất khó, nàng nhất định sẽ đưa ra điều kiện tương đối gian nan, ngươi phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Thương Thiên cười lạnh nói: “Không sai, điều kiện của ta đối với nam nhân mà nói khó như lên trời. Bất quá ngươi yên tâm, ta sẽ không cố ý dùng nan đề không quan hệ để làm khó dễ

ngươi, bởi vì làm như vậy tương đương với tuyên cáo ta không có lòng tin đối với chính mình.”

“Thì ra là thế, ta đây không có vấn đề gì, cứ việc tới đây đi.”

Vương Lục vừa dứt lời, sắc mặt liền không khỏi biến đổi.

Bởi vì trước mắt hắn, bỗng nhiên lại nhiều hơn mấy đạo nhân ảnh, mỗi một đạo thoạt nhìn đều cực kỳ quen thuộc.

Chu Thi Dao, Lưu Ly Tiên, lão bản nương, Bạch Thi Tuyền, Nhạc Hình Dao, Miêu Nữ Linh Yên... Mỗi một người đều tâm thần hoảng hốt, phảng phất lâm vào ảo giác. Đang lúc Vương Lục tưởng rằng Thương Thiên định dùng con tin để uy hiếp, lại nhìn thấy người cuối cùng.

Một người vẫy tay chào hỏi mình, sư phụ đại nhân.

“Ngươi... Tới đây làm gì?”

Những người khác thì không nói, các nàng ban đầu là ở trên trời nhân gian lánh nạn trong tháng, cũng thử thông qua phương pháp xoá trộm Hỗn Động chủng hoàn thành nhiệm vụ ra ngoài, như vậy lúc nào cũng có thể bị Thương Thiên bắt tới cũng ngạc nhiên. Nhưng Vương Vũ lại tới làm gì? Nếu nói nàng bị trở thành tù binh của Thương Thiên, Vương Lục tuyệt đối không tin, nàng có thể là đánh không lại Thương Thiên, nhưng tuyệt đối đồng thời có lực tự bảo vệ bản thân.

“Ha ha, ta tới là để hỗ trợ đó.” Vương Vũ cười đùa nói: “Vừa rồi Thương Thiên chia một tia nguyên thần ra để câu thông với ta, kể cho ta dự định của cô bé, ta cảm thấy vô cùng thú vị cho nên mới phối hợp như vậy.”

“Con mẹ nó ngươi quả thực...” Vương Lục tức giận đến nói không ra lời. Hơn nữa nhìn Vương Vũ bày ra bộ dáng xem kịch vui, đã sắp cắn nát cả răng rồi.

“Thân ái không cần tức giận sao.”

“Chết tiệt ngươi a một đồng tuổi còn học được người ta bán đứng đàn độn, ngươi muốn không biết xấu hổ thì “Vương Lục Phá Thiên Kiếm Khí lập tức áp ủ ở trong tay, bất quá Thương Thiên cũng đồng thời cười lạnh một tiếng.

“Đối với nữ tính ngôn từ thô tục vô lễ, một mực bạo lực đè ép người, hừ, đây quả nhiên là tác phong nam nhân của các

ngươi.”

“...” Vương Lục Ngưu nhìn Thương Thiên một cái, lạnh lùng nói: “Tin ta đi, nếu tên kia quay về trận doanh của nữ nhân các ngươi, ngươi sẽ hối hận.”

Nói xong, hắn thở dài một hơi: “Có điều kiện gì cứ nói ra đi.”

“Rất đơn giản, tiếp theo, chỉ cần ngươi không làm tổn thương bất kỳ người nào trong đó, ta coi như ngươi vượt ải.”

“Không thương tổn bất cứ ai trong số đó?” Vương Lục nhíu mày, trong lòng tự nhủ đây là điều kiện gì? Lưu Ly Tiên, Bạch Thi Thiên ngoan như vậy không nói đùa trẻ làm người ta đau lòng, coi như là đại sư tử và con mèo ngu xuẩn luôn giao tình nồng nặc, bản thân cũng sẽ không rảnh rỗi thương tổn người ta a.

Hay là nói tiếp theo trời xanh sẽ không chế các nàng tiến công về phía mình, dùng thử thách sức bao dung của mình đối với nữ giới? Vậy cũng không sao cả, Vô Tướng kiếm bao vây, đám người này gộp chung lại cũng không phải đối thủ.

Chờ một chút... Trong những người này, hình như bao gồm một nhân vật mà bản thân hận không thể chém sống nó.

Người khác thì cũng thôi đi, nhưng đối với con tiện nhân tuyệt thế như Vương Vũ, muốn khắc chế không làm tổn thương đến nàng thì đúng là có chút khó khăn. Thương Thiên quả thực có một điều kiện rất xảo quyệt.

Bất quá, đã tới bước này rồi, còn có thể lùi bước hay sao?

“Được rồi, vậy thì bắt đầu đi.”

Wương Lục nói xong, chỉ thấy Thương Thiên và Hỗn Độn chỉ nguyên liếc nhau một cái, trao đổi đánh cuộc. Thế giới tái nhợt trước mắt đột nhiên biến mất, thay vào đó là một cảnh tượng bị nghiền nát.

Mảnh vỡ cảnh vật dùng tốc độ cực nhanh kết hợp lại. Chỉ trong nháy mắt, Vương Lục đã ở trong một cung điện vàng son lộng lẫy. Gã ngồi trên một cái giường rộng, đạo bào trắng đỏ trên người quen mặc đổi thành một bộ đồ ngủ tinh xảo màu trắng tinh xảo. Bên giường, một thiếu nữ xinh đẹp đang trình lên một cái mâm.

Trong khay để vài tấm bảng gỗ, trên đó viết tên đám người Lưu Ly Tiên.

Sau đó, Vương Lục nghe được một câu khiến cho hắn sờn cả tóc gáy.

“Hoàng thượng, xin hỏi buổi tối hôm nay phải lật thẻ bài của ai?”

...

Vương Lục đã thật lâu không có cảm giác sợ hãi mãnh liệt như thế.

Trước khi hắn leo lên Linh Kiếm Sơn cầu tiên vấn đạo, ở thời kỳ Vương gia thôn nổi danh là không sợ trời không sợ đất, sợ hãi một từ phảng phất như cùng tuyệt duyên với nó, bất cứ lúc nào hắn đều nắm giữ ý chí trong ngực, đến mức phải xuất đạo hơn hai mươi năm, sáng lập ra vô số kỳ tích vĩ đại, đã có người bắt đầu sinh ra mê tín đối với hắn, phảng phất như hắn thật sự không gì không làm được, không có gì phải sợ hãi.

Thật ra căn bản là nói nhảm, sợ hãi là phản ứng bản năng của sinh vật theo lợi hại, trừ kết cấu đại não có chỗ không trọn vẹn, ai có thể không sợ? Huống chi một trong những tố chất quan trọng nhất trên con đường tu hành là biết sợ, sợ thiên địa, sợ đại đạo, sợ hãi thánh nhân, thật sự là người nhập ma.

Cho nên Vương Lục đối với sự sợ hãi mạnh mẽ hiện tại của mình chỉ cảm thấy lý lẽ hùng hồn.

Đổi lại là ai khác, nhìn thấy tám lệnh bài viết chữ Vương Vũ trong khay, chỉ sợ kinh hãi lạnh mình.

“Hoàng thượng, hôm nay ngài muốn lật thẻ bài ai vậy?” Dung mạo thị nữ tinh xảo thúc giục.

Vương Lục trầm mặc không nói. Hiện tại gã không muốn lật thẻ bài, chỉ muốn nhắc mâm lên. Cái mùi vị ác ý của Thương Thiên này có thể nói là ác độc. Đường đường là một trong những câu chuyện xưa của cung đình địa tiên mà lại làm ra loại chuyện như thế này.

Bất quá, theo tính cách vắn vẹo phân liệt của nàng, có lẽ năm đó thực sự đã trải qua một phen chém giết trong cung, sau đó trở thành kẻ thất bại, vì vậy trong lòng cực kỳ mát mát liền nảy sinh hai cái ý niệm, một cái là nam nhân trong thiên hạ đều không phải thứ tốt —— đây là bởi vì thất sủng thì oán. Một cái khác là, nữ nhân trong thiên hạ đều không phải thứ tốt —— đây là thù hận đối với đồng nghiệp khắc cốt铭心 tâm.

Tuy nhiên, chuyện xưa về Thượng Cổ Địa Tiên cũng không phải là trọng điểm, hiện tại vẫn nên quản tốt chuyện của mình.

Bây giờ bản thân đang ở trong một vùng đất xa lạ, bốn phía như mộng như ảo, giống như giả thật, quy tắc đồ đấu này cũng không đủ sáng tỏ, tỷ như không thương tổn đến mỗi người, vậy thời hạn là bao lâu? Định nghĩa thương tổn là cái gì? Những điều này cũng không rõ.

Như vậy chuyện cần làm đầu tiên...

Vương Lục ngẩng đầu nói với thị nữ: “Ngươi đi gọi hết tất cả nương nương qua đây giúp ta, ta muốn mở một đề tài chuyên thảo luận.”

“Hả?” Thị nữ không thể tin nổi mà nhìn Vương Lục: “Đạt, tất cả nương nương?”

“Đúng vậy, tất cả mọi người gọi tới.”

“Cái này, cái này không hợp quy củ a, trong hậu cung, một lần chỉ có thể có một vị nương nương đến hầu hạ nha.”

“Ngươi đây là đem ta và những người bình thường kia đánh đồng, một vị nương nương không đủ dùng, khi ta đại hoạt một lần có thể đánh mười người.”

“Hoàng thượng, tuyệt đối không được a” Thị nữ lo lắng khuyên can: “Sao ngài có thể có ý nghĩ hoang đường như vậy? Chuyện này sẽ làm cho hậu cung đại loạn đó nha!”

“Ta thích loạn một chút, không sao cả.”

Thị nữ rầm một tiếng quỳ rạp xuống đất: “Hoàng thượng, tuyệt đối không thể nha.”

Thấy tiểu cô nương ý chí kiên quyết, Vương Lục nhíu mày, quyết định không nên miễn cưỡng, sau đó gã thử dùng nguyên thần trực tiếp gọi, nhưng hiện tại bên trong cung điện này, rất nhiều tiên đạo thuật pháp đều không dùng được. Vì vậy gã ý thức được đây là trời xanh cố ý cắt đứt liên hệ với những người khác trong khung cảnh thiết kế.

Cũng đúng, đều là người một nhà, nếu là thông đồng tới diễn trò, trận đánh cược này chẳng phải là tất thắng không thể nghi ngờ? Bị cùng ngủ lớn như vậy đại khái cũng không thể thực hiện.

Sau một lúc lâu, Vương Lục mới gọi thị nữ đang quỳ rạp xuống đất, nhẹ giọng hỏi: “Theo ý người thì sao?”

Thị nữ nghe vậy cả kinh, có chút không thể tin nổi mà nhìn Vương Lục: “Hoàng thượng, loại chuyện này làm sao có thể đến phiên ta tỏ ý chứ? Nô tỳ vô tri, vạn nhất nói sai rồi...”

“Không có việc gì, coi như là loại bỏ đáp án sai lầm cho ta, người nói nghe thử trước đi.”

Thị nữ nhất thời vẻ mặt khó xử sắp khóc, cánh tay bụng mâm cũng run rẩy không ngừng.

Vương Lục lấy nguyên thần quét qua một cái, phát hiện nàng chỉ là một tiểu tu sĩ hơi có tu vi, cảnh giới khó khăn lắm mới Trúc Cơ được, khó trách ánh mắt không nhìn được của mình. Nhưng có thể hậu hạ bên người Hoàng đế trong tâm cung, địa vị như thế nào cũng sẽ không thấp. Vì vậy bèn tiếp tục truy vấn: “Theo ý kiến của người, nếu ta chọn tám bài này, thế nào?”

Vương Lục chỉ chỉ vào tám Lưu Ly Tiên.

Thị nữ sửng sốt một chút, muốn nói lại thôi.

“Chuyện gì cứ nói thẳng, bằng không ta sẽ lật thẻ bài của người.” Nói xong, Vương Lục cố ý dùng đầu lưỡi liếm liếm môi, lại xắn ống tay áo, dọa cho thị nữ sợ đến sắc mặt tái nhợt.

“Khà khà...” Tiểu thị nữ hé miệng ra liên tiếp lặ đi lặ lại, nửa ngày sau mới ổn định lại. “Tính tình Lưu Ly Nương Nương lương thiện dễ gần, trong cung vô luận là nương nương hay là hạ nhân, không ai nói nàng không phải. Hoàng thượng ngài chọn Lưu Ly Nương Nương tự nhiên là vô cùng tốt.”

“Sau đó thì sao?” Vương Lục đương nhiên nghe ra được nàng còn chưa nói xong.

“Nhưng gần đây ngài đã lật lệnh bài của Lưu Ly Nương Nương rất nhiều lần, nếu cứ lật tiếp, nô tỳ lo lắng cho các vị nương nương khác sẽ có lời giải thích.”

Vương Lục trong lòng lộ bộ một tiếng: Gần đây bằng hiệu Tiểu Lưu Ly rất nhiều lần? Ta không có nửa điểm ấn tượng a, tuy rằng biết rõ chuyện này chẳng qua là Thương Thiên đưa ra

một cái bối cảnh đặt ra, nhưng cái này chung quy có loại hương vị ngọc phi thủy Miện vi diệu a...

Chẳng qua thay đổi góc độ, điều này cũng hợp lý, nếu thật sự có một hậu cung như vậy, Lưu Ly Tiên tất nhiên là phi tử được hoan nghênh nhất. Luận tướng mạo, Chu Thi Dao, Bạch Thi Lung thậm chí lúc không nói chuyện Vương Vũ, kỳ thật ai cũng không thua nàng. Nhưng tính cách Lưu Ly Tiên thật sự quá khó giải, ngây thơ chất phác, nhu thuận dính người, làm phi tần hậu cung có thể nói là hoàn mỹ.

Nếu thật sự có một hậu cung như vậy, Vương Lục Túc thậm chí hỏi, khẳng định mỗi ngày bằng hiệu sẽ lật Tiểu Lưu Ly, lật nát mới thôi.

Nhưng mà phương diện khác, thường ngôn đạo mặc tú tại Lâm Phong tất phá, lưu ly tiên tại hậu cung độc sủng, cũng khó tránh trở thành mục tiêu công kích, hơn nữa cho dù không lo lắng cung đấu, chỉ xem điều kiện Thương Thiên đưa ra lúc trước: Không thể thương tổn bất luận một nữ hài nhi nào trong đó, làm chuyện một mình độc sủng tuyệt không thể đi, bởi vì thế tất sẽ làm cho người khác thất sủng mà thương tổn... vân vân, hiểu biết bên trong tựa hồ có chút không đúng.

Cảnh tượng Thương Thiên bố trí này, ẩn hàm một tiền đề quan trọng: Những người bị nàng đặt là phi tử nhất định phải có tình cảm với mình, cảnh tượng này mới bố trí có ý nghĩa, vấn đề này căn bản không phù hợp thực tế chút nào.

Được rồi, Nhạc Hình Dao đương nhiên là ngoại lệ, đứa nhỏ này không biết là trúng tà gì, từ hơn mười năm trước sau khi tiếp xúc với nó đã tự tình căn thâm chủng, nghe mập mập cố gắng lâu như vậy cũng không thể khiến nàng xoay chuyển tâm ý.

Đương nhiên việc này chỉ thuần túy là mập mập tự tìm đường chết, lúc mới đầu hắn còn nhiệt tâm tiến công, hơn nữa bản thân quả thật không có ý kiến gì đối với Nhạc Hình Dao, thái độ của Nhạc Hình Dao mơ hồ có chút nới lỏng. Nếu như mập mập thừa cơ đánh bại thì có hy vọng bắt được hắn, kết quả...

Kết quả là mập mập ngược lại cố gắng, thuận tay liền đem thiên hộ đại nhân của Đại Minh Quốc Lý Na cầm xuống, hơn nữa đạt thành tựu kinh thế hãi tục trước khi kết hôn chưa lập

gia đình. Từ nay về sau quả thật hẳn đã có tính sống hạnh phúc, nhưng cũng cùng Nhạc Hinh Dao hoàn toàn không có tiền đồ.

Trừ Nhạc Hinh Dao ra, Vương Vũ cũng miễn cưỡng coi như là một ví dụ. Tuy rằng hiện nay quan hệ của hai người đã có xu thế so sánh với nhau, nhưng tình duyên trăm năm trước đã khó mà giải thích được... Nhưng trừ hai người này ra, Vương Lục thực sự không nghĩ rằng còn có ai sẽ cung chiều mình. Tiểu Lưu Ly đúng là luôn dính chặt vào chính mình, nhưng tình nam nữ tựa hồ kém đi vài phần để dự tính., Bạch Thi là hậu nhân của Vân Đài tiên tử, có duyên phận không giải thích được cho mình, lại khó mà xếp vào hạng tình duyên nam nữ. Trừ cái đó ra, lão bản nương và Miêu Nữ Linh Yên càng không cần phải nói, chỉ có giao tình, cũng không có tình cảm. Mà đại sư tỷ Chu Thi Dao thậm chí ngay cả giao tình cũng không có giao tình gì.

Dưới điều kiện tiên quyết này, cho dù mình một vạn năm không lật thẻ bài những người kia cũng không hề quan tâm, trọng điểm của ả này tựa hồ ngay từ đầu đã có vấn đề.

Wương Lục nghĩ tới đây liền hỏi thăm dò: “Theo ta được biết, Chu Thi Dao luôn luôn chuyên chú kiếm đạo, nàng hẳn là không để ý gì chứ?”

Thị nữ cân nhắc từ ngữ rồi đáp: “Chu nương nương tính cách thật sự điềm đạm, không dễ dàng kết giao với người khác, nhưng nương nương rất muốn ân sủng của hoàng thượng, tuyệt đối sẽ không yếu hơn những người khác.”

Wương Lục Tâm nói đây không phải là nói nhảm sao? Với tính tình của Chu Thi Dao kia sẽ để ý tới ân sủng của ai chứ? Hôm nay cũng chính là ân sư của nàng kính ngưỡng chưởng môn nói chuyện còn dễ dàng được. Nếu mình là Chân Tiên kiếm đạo từ cổ chí kim thì cũng thôi đi, chỉ cần có thể truyền cho nàng một bộ thần kiếm khoáng thế trước nay chưa từng có., Nàng khẳng định không ngại bán đứng thân thể của mình, cho dù bị người ta chơi đủ mọi loại thì cũng không sao cả. Nhưng vấn đề là đơn thuần lấy kiếm đạo tu luyện mà nói, Chu Thi Dao còn ở trên mình...

Thấy Vương Lục nghiễm nhiên không tin, thị nữ vội la lên: “Hoàng thượng xin tuyệt đối đừng nghi ngờ nương nương gửi gắm chân tình vào ngài, cũng bởi vì khuê phòng ngày thường tịch mịch không thể nghe lệnh bài bố, trong lòng nương nương, tuyệt đối không thể quan trọng hơn Hoàng Thượng được.”

Vương Lục nghe xong cảm thấy ê rã, nhưng nghĩ lại, như vậy thật ra mới phù hợp với yêu cầu của trò chơi. Vấn đề là, như vậy cũng tương đương với việc Chu Thi Dao bị người ta cưỡng ép xoay chuyển tam quan, cưỡng chế tẩy não... Cái này đối với nguyên thần của tu sĩ mà nói, chưa chắc đã là chuyện tốt.

“Như vậy những người khác cũng giống vậy sao?”

Thị nữ lớn mật hồi đáp: “Tuy mấy vị nương nương tính tình khác nhau, nhưng các nàng tuyệt đối không giả với chân tình của ngài...”

“... Vương Vũ cũng vậy sao?”

“Nàng đồng cam cộng khổ với ngài nhiều năm, tình cảm thâm hậu nhất. Ngài... Vì sao phải hoài nghi nàng ta chứ?”

Vương Lục nghe xong lời này, lại lâm vào trầm mặc, nhưng rất nhanh linh quang hiện lên: Nhiều năm đồng cam cộng khổ?

“Đưa ghi chép về lệnh bài trong một khoảng thời gian qua của ta ra tham khảo một chút.”

Nếu như cảnh tượng này đã định tồn tại một đoạn dài đằng đẳng, như vậy chỉ cần dựa theo ghi chép lật bài mấy năm trước mà chấp hành là ổn thỏa rồi.

Thị nữ kinh ngạc nói: “Bây giờ hậu cung mới xây dựng, chế độ lật bài cũng chỉ vừa mới thực hiện trong vài ngày trước, mấy ngày nay ngài đều làm biểu hiệu của Lưu Ly nương nương, còn cần ghi chép gì nữa.”

... chắc, không hổ là thượng cô Địa Tiên, làm việc thật đúng là kín kẽ a, hoàn toàn không cho người ta có cơ hội chơi đùa.

Nếu vậy, cũng không còn biện pháp nào khác.

Vương Lục lắc đầu, đưa tay vào trong mâm, nhắc lên một tấm bảng gỗ.

Thị nữ nhìn tấm biển, mỉm cười: “Ta sẽ đi gọi Vũ nương nương.”

...

“Ha ha ha, Tiểu Lục ta đến tìm ngươi chơi.”

Người chưa đến, tiếng cười đã đến trước. Một bầu không khí vui sướng như sóng nhiệt phả vào mặt. Nhưng Vương Lục nghe thấy tiếng cười, liền cảm thấy trái tim đau đớn một hồi, cảm giác mình lúc nào cũng có thể chết ngay tại chỗ.

Hắn lật bảng hiệu của Vương Vũ cũng không phải là may mắn vì nàng. Hôm nay thân ở trong cảnh tượng trời xanh bố trí, cho dù Vương Lục có nhã hứng nữa cũng không thể nào ngay trước mặt người ta lật mây lật mưa, tìm đến Vương Vũ là cùng nhau thương lượng đối sách.

Cho dù hắn thân là kẻ mạo hiểm chuyên nghiệp, năng lực đơn giản nghịch thiên, nhưng hiện nay vấn đề của hắn lại không phải sức một người có thể làm. Hơn nữa đối mặt với quá nhiều nhân tố không thể biết, Vương Lục tự nhiên nghĩ đến việc cầu trợ đồng đội.

Mà cho dù Vương Lục không muốn thừa nhận, nhưng trong mấy người này, không thể nghi ngờ là Vương Vũ là người đáng tin cậy nhất, bất kể là thực lực hay là trí kế nàng đều là người đứng đầu.

Nhưng khi nghe được tiếng cười đầy hả hê kia, Vương Lục cảm thấy mình thực sự đã chọn nhầm người. Có lẽ Vương Vũ đủ thông minh cũng đủ mạnh mẽ, nhưng lúc nàng đang lừa gạt cha mình, thông minh và cường đại hoàn toàn có thể đổ thêm dầu vào lửa.

Mà nàng trước mắt hiển nhiên chính là một bộ dáng muốn tới hố cha a...

Cho nên khi Vương Vũ Tước nhảy vào phòng, Vương Lục chỉ có thể nhìn nàng bằng ánh mắt vô cùng rối rắm, sau đó cố gắng áp chế sự hồi hận không ngừng dâng trào trong lòng.

Ai bảo ngươi kích động, bảo ngươi lần sau lật bảng hiệu của nàng ta, thì lần sau ngươi lại lật tay là ta chặt luôn.

Sau đó không đợi hắn mở miệng, đã nghe Vương Vũ cười nói: “Ha ha, sao vừa gặp mặt đã mất hết cả mặt vậy. Chẳng lẽ là

tuổi còn trẻ thì không được, vậy thì đúng là tuyệt nhân vô cùng... chi bằng từ nay chuyển sang công thành hưởng thụ, hưởng thụ khoái cảm đi.”

Vương Lục trầm mặc thật lâu, sau đó kiên quyết hướng ngón giữa của đôi phương dựng thẳng lên.

“Ha ha, người đang dùng ngón tay này ám chỉ kích thước sao?”

“Ta dựa vào người mà nói nhằm nữa ta sẽ đem thẻ bài của người thiêu hủy, sau đó không thu tất cả vật dụng còn trong cung của người nữa, cấm cung cấp các loại rau dưa như cà bí, làm cho cả đời người cầu bất mãn “

“...Được rồi, chúng ta vẫn nên nói chính sự đi.” Thấy Vương Lục phản kích cực kỳ kịch liệt đối với chiến thuật đùa giỡn, Vương Vũ nhún vai cũng thu lại nụ cười.

Vương Lục tán hỏa khí đi, mở miệng hỏi: “Người thấy tình huống hiện tại thế nào?”

“Còn có thể thế nào?” Vương Vũ nói, đi tới gần, mở bàn tay ra: “Không nói cái khác, trước tiên cho ta Hồng Tâm.”

Vương Lục sửng sốt: “Hồng Tâm gì thế?”

“Người không biết? Không có ai giảng giải cho người sao?” Vương Vũ cũng ngạc nhiên, “Chính là tâm lòng đồ tượng trưng cho hậu cung cung chiều, bây giờ trong tay người hẳn là có ba tấm.”

Vương Lục sửng sốt trong chốc lát, quay người lấy ra từ bên cạnh cái gói đầu giường: “Người là chỉ những thứ này?”

“Không sai, đều cho ta đi.” Vương Vũ đưa tay muốn lấy, kết quả là Vương Lục đương nhiên không cho.

“Trước tiên nói rõ những chuyện này là cái gì đã.”

“... Người thật phiền phức, tác dụng của thứ này, nghĩ mà còn không rõ sao? Mỗi một miếng đều tượng trưng cho một phần sung ái trong hậu cung, là phẩm chất sinh hoạt của các phi tần hậu cung.”

” nhu yếu phẩm của cuộc sống ư?” Vương Lục tỉ mỉ quan sát viên bảo thạch màu hồng trong tay, chỉ cảm thấy trong đó

dường như ẩn chứa một chút lực lượng thần bí khó lường, nếu có thể phân tích ra được.

“Khuyên ngươi đừng thử lung tung nha, bảo thạch đó không khấu trừ thủ đoạn Địa Tiên, không dễ dàng phá giải như vậy, chỉ mang đến phiền toái không cần thiết cho ngươi.” Vương Vũ nghiêm mặt cảnh cáo, sau đó giải thích: “Nói đơn giản, quy tắc của trò chơi này chính là triển khai chung quanh hồng ngọc. Mỗi người chúng ta là phi tần, mỗi ngày đều tiêu hao một viên hồng bảo thạch, nếu không sẽ nhận trừng phạt, tích lũy ba ngày nhận được trừng phạt thì bị loại thôi...”

“Chờ một chút, tăng thêm ngươi, trình diễn hậu cung phi có chừng bảy phi tần, cũng chính là mỗi ngày phải tiêu hao bảy viên hồng ngọc. Nhưng viên bảo thạch nơi này của ta lại chỉ có ba viên a.”

“Không sai, chỉ có ba viên, mà mỗi ngày sẽ tự động sinh thành ba viên, mà đây là vấn đề.” Vương Vũ nói. “Không chỉ có thế, phiền toái hơn đối với chúng ta mà nói, một viên bảo thạch chỉ là tiêu hao thấp nhất. Muốn chấm dứt trò chơi này, chúng ta phải tự mình tích lũy đủ ba viên đá quý mới được.”

“Mỗi người một quả cũng chưa đủ phân chia, lấy đâu ra tích lũy?” Vương Lục nhíu mày, dần dần sờ đến mạch lạc khó có được của ả này.

Thượng cô Địa Tiên này thật tàn nhẫn, ngay lập tức đưa ra một nan đề hoàn toàn khó giải, hơn nữa ra đề xuất ánh sáng chính đại, rõ ràng chính là muốn làm khó dễ nàng.

Bất kỳ một người nào có được năng lực học toán cơ bản đều có thể tính ra được vô luận là quy hoạch như thế nào, hồng bảo thạch đều tuyệt đối không đủ dùng, một số ít thế hạnh phúc chắc chắn sẽ được xây dựng trên thống khổ của đại đa số người.

Dựa theo ba viên đá quý đưa đi một người tính toán, cho dù không lo lắng tiêu hao thường ngày, toàn bộ bảy người rời đi cũng cần hai mươi một viên đá quý. Đây là sản lượng Vương Lục một vòng, mang ý nghĩa người cuối cùng rời đi, phải chịu khổ cực sáu ngày.

Không cần nói cũng biết đó là điều không thể.

“Đề cập ra này thật sự khiến người ta đau trứng.” Vương Lục cảm khái: “Thiết kế của hậu cung vốn là trọng nam khinh nữ, nhân gian Đế Vương hậu cung mỹ lệ ba ngàn, có người cả đời cũng chưa nhận được may mắn của quân vương, đây vốn là vấn đề nan giải. Huống chi hậu cung luôn luôn lòng người hiểm ác, căn bản không có thiện nam tín nữ. Muốn ở chỗ này tìm tình yêu nam nữ tốt đẹp gì, cũng may là nàng nghĩ ra được.”

“Thật sao, thật ra ta cảm thấy nàng ta rất khó hiểu.” Vương Vũ nói: “Đối với nam nhân các ngươi, lý tưởng cao nhất trong đời chỉ đơn giản là xưng vương xưng bá, phạm gian có đế vương ở nhân gian., Người tu hành có người tu hành khôi phục, cho dù là tiên địa thượng giới, hơn phân nửa cũng có Tiên Vương Tiên Đế... Vậy, đem người sắp xếp thành một vị đế vương, cũng chính là cho người trở thành nam nhân ưu tú nhất trong thiên hạ. Nếu ngay cả nam nhân ưu tú nhất cũng không thể chứng minh mình là người tốt, nam nhân trên đời này đương nhiên sẽ không còn thứ gì tốt nữa.”

“... Điều này thật ra cũng rất mạnh mẽ.”

“Bởi vì cái logic này cũng không sai.” Vương Vũ cười nói: “Ngươi ngại thân thể đế vương, hậu cung mỹ lệ quá nhiều không hài hòa. Như vậy nếu đổi lại là một người tàn tật trời sinh thiếu năng trí tuệ, thật ra cả đời cũng không phải vì chuyện nam nữ sầu lo, lại càng sẽ không vì vậy mà tổn thương trái tim vị cô nương nào đó, chẳng lẽ nói là phé nhân tật trí tuệ ngược lại lại là người tốt?”

“Ha ha.” Vương Lục cũng không khỏi bật cười: “Thì ra là thế, nói như vậy cũng có thể hiểu. Có lẽ là vị Địa Tiên muội tử kia năm đó đã yêu một vị anh hùng có một không hai, ít nhất thì nàng cũng là một nhân vật giống như anh hùng Đế Hoàng. Chỉ tiếc là lại bị người nọ làm tổn thương thấu tâm can, vì vậy liền nghĩ đến, ngay cả đại anh hùng Chung Yêu của nàng cũng bị thương khắp người, nam nhân còn lại càng không cần phải nói.”

Nói xong, Vương Lục thu lại nụ cười: “Đáng tiếc, nghĩ thông suốt những điều này cũng vô nghĩa, hiện tại vẫn không cách nào giải quyết vấn đề này. Số lượng Hồng Bảo thạch là nhất

định không đủ, ngay cả một nửa số tiêu hao hàng ngày cũng không đủ.”

Vương Vũ tiếp lời: “Đúng vậy, nhưng mười ngón tay không bằng gãy một ngón tay, nếu chia đều thế nào cũng đều đặn, vậy thì cho ta ba viên bảo thạch, đổi lấy một thân tự do, ngươi thấy thế nào?”

“Ha ha.” Vương Lục đưa ra câu trả lời vô cùng chân thành.

Vương Vũ thở dài: “Thành thật mà nói, bây giờ thật sự không có biện pháp xử lý tốt. Ta tỉnh lại ở thế giới này sớm hơn các ngươi một chút, đã xem qua bố trí nơi này từ trước. Thủ đoạn của Địa Tiên không giống bình thường, rất khó có khả năng mưu lợi.”

“Dùng Vô Tướng công cứng đối cứng thì sao?”

“Tốt nhất là đừng thử, Địa Tiên kia tuy nói mặc cho ngươi dùng thủ đoạn gì cũng không sao cả, nhưng chẳng qua là nói không ngại ngươi giở trò trên bàn, dùng bạo lực phá giải, thì chính là ngồi xuống bàn không chơi. Mà ngươi và ta còn chưa đủ tư cách lật bàn của một vị Địa Tiên, đừng quên trên bàn bây giờ không chỉ có hai người chúng ta.”

“Hắc, phiền toái a.” Vương Lục cau mày, lâm vào trầm tư.

Vương Vũ cũng không nói lời nào, càng không quấy rầy hắn, chỉ là ánh mắt không ngừng đảo quanh viên đá quý trong tay Vương Lục. Đường như gã đang âm mưu lúc nào đó đem nó cướp đoạt đến đây.

Không biết qua bao lâu, Vương Lục bỗng nhiên mở miệng.

“Kỳ thật chuyện này chỉ là vấn đề Khai Nguyên Tiết Lưu, về phương diện Tiết Lưu ta còn chưa nghĩ xong, như vậy trước mắt không ngại làm chút văn chương trên khai nguyên.”

“Ví dụ như?”

“Ví dụ như...” Vương Lục cắn răng quyết định, sau đó lấy từ trong túi trữ vật ra hai viên thuốc màu lam, một ngụm nuốt xuống.

Sau một khắc, Vương Lục chỉ cảm thấy trong thân thể như có một ngọn lửa đang cháy, không phải lửa bình thường mà là ngọn lửa khiến người ta có huyết mạch sôi sục, ma tính mơ hồ.

Ngọn lửa này sau khi lượn một vòng ở cửa vào dạ dày, liền nhanh chóng chuyển hướng xuống phía dưới, dần dần tập trung ở vị trí bụng.

Chẳng mấy chốc, Vương Lục đã may mắn vì trước khi triệu kiến Vương Vũ, gã đã thay một bộ áo bào rộng thùng thình. Trước mắt, điệu bộ phối hợp chính xác, miễn cưỡng che khuất Kinh Thiên chi trụ, không đến mức xấu mặt... Chỉ là Vô Tướng kim thân cũng không áp chế nổi, mặt đỏ tới mang tai, làm sao giấu được Vương Vũ đây?

“... Tiểu Lục à, ngươi không phải thật sự là tuổi còn trẻ mà không được sao? Rõ ràng là đã phải dựa vào dược vật duy trì tôn nghiêm rồi chứ? Bất quá từ góc độ thân thể của ngươi bây giờ, từ góc độ áo bào che đậy mà tính toán, tiền vốn của ngươi cũng thật không tệ nha.”

Còn chưa dứt lời, nàng đã trừng to mắt, khó tin mà nhìn Vương Lục gói nhiều ra một viên hồng bảo thạch.

“Vậy, như vậy cũng được sao?”

Vương Lục lại nhẹ nhàng thở ra: “Quả nhiên thiết kế quy tắc thế giới này tuy rằng hoang đường, nhưng kỳ thật mỗi một chi tiết đều có ngụ ý cùng với khả năng dẫn dắt tiến thêm một bước để sinh ra. Ví dụ như hồng ngọc này, nếu tượng trưng cho sự sủng ái của Hoàng đế., Như vậy nếu Hoàng đế có thể đào móc tiềm lực của mình sâu hơn một chút, phân ra càng nhiều sự sủng ái, thì nên có càng nhiều đá quý hình thành... Trên thực tế, ta hoài nghi đây mới là dụng ý chân thật của cảnh tượng Thượng Cổ Địa Tiên thiết kế cảnh tượng này.”

“Ồ?”

Vương Lục cười lạnh nói: “Nàng muốn biết Vương mỗ ta có bản lĩnh đào móc ra đủ tiềm lực hay không, tạo hạnh phúc cho mỗi một nữ nhân... Hắc hắc, nàng thật sự là quá coi thường ta rồi, nếu thật sự là ba ngàn người hậu cung giai lệ, ta có lẽ thúc thủ vô sách, nhưng chỉ là bảy người, không cần bận tâm...”

Vương Lục đồng dục nói, sau đó dùng sức xóa đi máu mũi không ngừng tuôn ra, đổ toàn bộ viên dược hoàn trong bình sứ màu phân hồng trong bình sứ vào trong miệng.

Sau một khắc, một dòng suối phun bằng máu mũi phóng lên cao, Vương Lục ngã ngựa ra sau.

Trước khi hôn mê, hẩn mơ hồ nhìn thấy bên gối có một mảnh hồng quang lập loè.

Ha ha, quả nhiên là đã thành...

...

Lúc tỉnh lại, Vương Lục phát hiện mình đang ở trong hoàng cung kỳ lạ kia, mà trước mặt lại là khuôn mặt làm cho người ta nhìn đến đau trứng.

“Tại sao lại là ngươi?”

Vương Vũ tức giận nói: “Nếu không thì còn ai nữa? Thật sự coi mình là Hoàng đế, chỉ mong có một đám thị nữ hậu cung thật thà hầu hạ ngươi sao? Đó chính là một đám nhân vật bồi cảnh, ngay cả nói cho ngươi biết quy tắc trò chơi cũng không tốt... Ngoại trừ sự phụ trợ tay ta lôi kéo ngươi, ngươi còn trông cậy vào ai đó có thể bồi máu mũi cho ngươi lúc máu chót?”

Nói xong, chỉ thấy Vương Vũ vung tay, lấy một tấm khăn lau nhuộm máu ném vào thùng nước.

Vương Lục nhíu nhíu mày, cảm giác từ cái vòng kia, dường như huyết lượng quá mức khoa trương, toàn bộ thùng gỗ đều bị nó nhuộm đỏ... Mà với tiết tháo trước giờ của Vũ tử tử, khó đảm bảo đó không phải là hàng nhái nàng dùng thủ pháp nào đó tạo ra, để chứng minh nàng cẩn thận như thế nào để phục vụ mình. Có lẽ thực tế chỉ là nàng dùng đồ dùng phụ nữ còn lại...

Bất quá bây giờ cũng không phải lúc quan tâm những việc vặt này.

“Những viên hồng bảo thạch kia đâu?”

“Hết rồi.” Vương Vũ nhún vai.

“Không còn? Sao lại không còn nữa?”

Tuy rằng phản ứng đầu tiên của Vương Lục là những viên đá quý đó đã bị Vương Vũ ăn, nhưng lý trí xem ra, một khắc cuối cùng số lượng viên đá quý màu đỏ xuất hiện bên cạnh gói ước chừng mười viên, Vương Vũ hoàn toàn không cần thiết phải đem toàn bộ bảo thạch nuốt riêng...

Đương nhiên, cũng không thể loại trừ khả năng nàng cất giữ kỳ tích, sau đó bán thị hàng giá cao cho đám người Chu Thi

Dao, nhưng nể tình hai đời, tạm thời không để ý xấu xa như nàng nghĩ, trước nghe nàng giải thích đã.

Nhưng mà Vương Vũ chỉ lạnh lùng nhìn Vương Lục, sau đó nói: “Ta đoán ngươi nhất định đang hoài nghi là ta đã lén nuốt viên đá quý, sau đó tích trữ cơ kỳ lạ.”

Wương Lục thở dài: “Nếu là ngươi, ngươi sẽ không nghi ngờ sao?”

“... Hừ, lúc ấy ta thật sự là muốn cầm mấy khối đá quý đến thưởng thức một phen, nhưng tay ta vừa mới vươn ra, những đá quý kia liền đều biến mất không thấy gì nữa rồi.”

“Biến mất không thấy gì nữa?”

“Không sai, bất quá ta cũng không bắt ngờ là được, kỳ thật từ thời điểm mới hình thành những bảo thạch kia, ta liền nhìn ra chúng nó rất không ổn định, không chỉ có kết cấu bên ngoài có nhiều tí vết tỳ vết., Quang trạch cũng hoảng hốt bất định.”

Wương Vũ thở dài, có chút tiếc hận nói, “Nhìn thì đầu cơ trục lợi thì không phải chính đạo. Nhưng điều này cũng có thể giải thích, hồng bảo thạch tượng trưng cho sự sùng ái đối với phi tử của ngươi, loại sùng ái này hẳn là cường điệu chân tình hơn là dục thục., Ngươi ở lần đầu tiên uống thuốc đào móc tiềm lực, còn có thể lý giải vì hi sinh chính mình thỏa mãn người khác, là một cử chỉ cao thượng, nhưng về sau đem xuân dược ăn uống như ăn cơm hoàn toàn là đầu cơ trục lợi, dẫn tới cũng là thuộc về thục thục nát, không có khả năng giữ lời.”

“...” Vương Lục nhíu mày, gã cảm thấy mấy lời này cũng có lý. Chỉ là như vậy thì rất nhiều kế hoạch của mình sẽ không thể nào thực hiện được.

“Kỳ thật ta rất lấy làm lạ là vừa rồi vì sao ngươi lại lựa chọn uống thuốc.” Vương Vũ còn nói thêm: “Nếu ngươi cảm thấy sùng ái và sự may mắn giống nhau, mà trước mắt chúng cứ là do mình không đủ tiền, vậy cũng phải mượn toàn bộ lực lượng của đạo cụ a. Đến nhà bếp lấy mấy quả dưa vàng, chẳng phải là muốn bao nhiêu bảo thạch hay sao.”

“Đây không phải nói nhảm, hoàng qua không có thành ý.”

Wương Vũ cười nhạo: “Đó là do ngươi sử dụng không đúng, ngươi còn là kiếm tu cơ mà.”

“... Người coi tu tiên kiếm đạo là cái gì?”

“Ha ha, ta lại muốn hỏi người một chút, người lại coi Tu Tiên Kiếm Đạo là cái gì à? Phải biết Vô Tướng Kiếm của ta có một trăm mười trọng thiên, mà người chỉ có...”

“Đủ rồi, chuyện này dừng ở đây.” Vương Lục vội vàng bỏ dở đợt đối thoại có sĩ nhục tôn nghiêm Tiên đạo này.

Vương Vũ mỉm cười, cảm khái nói: “Tóm lại, người đã uống thuốc cũng giải quyết không được vấn đề, xem ra không có khúc nhạc đệm rồi, thiết kế quy tắc của trò chơi này đúng là kín đáo... Ta thấy hay là nhận thua đi.”

Vương Lục lắc đầu đương nhiên là không chịu, cũng không đề cập đến việc Địa Tiên người ta nhận thua có thể tiếp nhận hay không, chỉ với bản thân Vương Lục mà nói, cũng chưa bao giờ có thói quen nửa đường chạy trốn. Nhưng quy tắc của trò chơi này quả thực vô cùng đau trứng, ba trái tim đỏ, bảy cô nương phân phối, còn không cho phép đầu cơ trục lợi, đây căn bản chính là nan đề.

Nhưng nghĩ lại, trong đầu Vương Lục lại hiện lên linh quang: Chuyện này cần phải trả giá thật lòng, không được phép quy tắc đầu cơ trục lợi, thật ra cũng âm thầm cung cấp một cơ hội.

“Nếu Hồng Bảo thạch thị phi thật tình không thể dùng thành ý, như vậy có nghĩa là chuyện gì cũng có thể suy nghĩ ngược lại: Cái gọi là hồng bảo thạch, chỉ là vật bình thường, chỉ xứng ái hành vi này. Khi số lượng hồng ngọc chưa đủ, hoàn toàn có thể đem chân tình của ta thay thế. Nếu ta đối với Lưu Ly các nàng trả đủ thật lòng, mà các nàng cũng có thể từ trong đó đạt được cảm giác hạnh phúc, phải chăng cũng có thể thỏa mãn điều kiện thông quan?”

Vương Lục càng nghĩ càng hợp lý: “Chắc là như vậy không sai, viên bảo thạch này đặt ra vốn có vẻ đột ngột, lấy đá quý thay thế lòng người há có thể không hoang đường? Cái kia thượng cổ địa tiên coi trọng rất cuộc là lòng người... Ba viên đá quý này đặt ra, ngược lại giống như là đạo cụ tiện lợi cung cấp cho trò chơi giảm bớt độ khó... Khi người thật sự không thể thật tình trả giá thật lòng với người khác, có thể dùng đá quý thay thế.”

“Ừm, nếu nói như vậy, trên lý thuyết tựa hồ cũng có thể giải thích được. Hồng ngọc bên trong thế giới này hẳn chỉ là một tượng trưng, một loại vật thay thế. Lúc trước ta biết được quy tắc liên quan tới bảo thạch., Cũng chỉ là một phần quy tắc toàn bộ thế giới. Nhưng mà...” Vương Vũ nói, sắc mặt trở nên phức tạp dị thường, “Đồng thời trả giá thật lòng đối với bảy muội tử, người thật đúng là bước ra một bước thật lớn ở trên con đường cận bã. Ta không nhớ mình từng dạy dỗ ra một tên đồ đệ như hoa hoa công tử thế nào đâu.”

Vương Lục cười lạnh trong lòng: Tử sắc tài khí của người cũng có mặt nói:

Nhưng mặt khác, hẳn lại lộ ra vẻ tình thâm thắm thiết, ôn nhu nói với Vương Vũ: “Cùng những người khác bất quá chỉ là gặp mặt chơi đùa, hai thế hệ tình duyên liên quan trăm năm, là số mệnh đã định, trời đất tạo nên, người nên biết sâu trong lòng ta người mới là duy nhất.”

“Trời ơi...”

Vương Vũ thét lên một tiếng chói tai, nhảy phắt ra khỏi đầu giường, sau lưng đùng mạnh vào bức tường cung điện, khiến bụi bay lả tả. Sau đó, nàng đau đớn vô cùng, mười ngón tay không ngừng cào cấu lên hai cánh tay, rên rỉ không thôi.

“Được, thật khó chịu, cảm giác xương cốt đều chua xót...”

Vương Lục nổi giận vỗ lên giường: “Mẹ nó, đây là thái độ gì?”

“Ai bảo người nói những lời ghê tởm như vậy trước tiên, hơn nữa cách ta gần như vậy, ta cảm giác như mình bị người ta đổ nước tiểu vào đầu a.”

“Thật sao? Vậy hãy nghe ta một lời nữa: Đôi mắt của người giống như ngôi sao trên bầu trời đêm vĩnh viễn đóng ở trong lòng ta, ta tại dị giới trăm năm phiêu bạt, mỗi khi ngẩng đầu nhìn thấy tinh không đều sẽ nhớ tới ánh mắt và ôn nhu của người.”

“A a a, ngậm miệng, mau ngậm miệng lại” Vương Vũ đứng không vững, dùng hai tay dùng sức che lỗ tai, thét lên kinh hãi.

“Ta sở hữu tình yêu của người trong Côn Luân Tiên Sơn trường tồn lâu đời, như biển cả cuộn cuộn không dứt...”

Vương Vũ lập tức lăn lộn trên mặt đất: “Cứu mạng, nghịch đồ giết người a...”

“...” Nhìn thấy đối phương rõ ràng lại dùng cả chiêu số lười biếng của mình, Vương Lục cuối cùng cũng không nói nổi nữa.

Trận đấu tranh đấu này hẳn ta thật lòng không thắng được.

Một lúc lâu sau, Vương Vũ mệt mỏi đứng dậy: “Đúng là sợ người rồi, vừa rồi nói ta muốn chết.”

Vương Lục vẫn có chút không cam lòng: “Nội tâm đệ không có một chút cộng hưởng sao?”

“Thứ người nói là cộng minh cùng loại với tâm cơ khó thấy vậy sao? Vậy vừa rồi ta có chút cộng minh đó.”

“... Ai, thật sự là thương hải tang điền a.” Vương Lục không thể không cảm khái một câu. Hơn một trăm năm qua, biến hóa trên người Vương Vũ thật sự là quá lớn. Nếu là một trăm năm trước, đại sư huynh mà nàng hâm mộ có thể nói với nàng một câu như vậy, nàng không phải vui đến phát khóc không thôi. Nhưng hôm nay lại lăn lộn trên mặt đất, chỉ sợ nghe thêm một câu.

“Nói thật, thứ sủng ái này, là phải khác xa người khác, hợp nó lại là tốt nhất.” Vương Vũ vẫn còn sợ hãi giải thích.

Vương Lục đương nhiên biết rõ đạo lý này, chỉ là gã không ngờ tới Vương Vũ lại không quan tâm đến lời nói của gã vừa rồi, nếu để Nhạc Hình Dao nghe xong, chắc một năm nào đó thiếu nữ cũng sẽ không rửa tai.

“Đã như vậy, ta đây cũng không khách sáo nữa, thật tình sủng ái ở chỗ này, muốn cầm lấy đi.”

Vương Lục nói xong, từ trong túi giới tử lấy ra một viên Huyền Thiên Tinh thượng phẩm.

Sau một khắc, hai ánh mắt thiêu đốt sáng quắc khóa chặt nó lại, vẻ mặt Vương Vũ nghiêm nghị đến khiếp sợ, từ khiếp sợ đến cảm khái, cuối cùng quả thực nước mắt lưng tròng: “Đây, đây cho ta sao?”

“Ừm, tặng cho người.”

Hai tay Vương Vũ run rẩy tiếp nhận Huyền Thiên Tinh, mà khi tinh thạch rơi vào tay, một viên đá quý màu đỏ trong veo cũng rơi vào trong lòng bàn tay nàng.

“Mẹ nó, thật sự có thể” Vương Lục đã không còn gì để nói với câu này.

Đây rốt cuộc là thế giới chế tạo từ Thượng Cổ Địa Tiên quá kỳ quái, hay là Vương Vũ quá kỳ quái?

Bất quá, có thể dùng tiền giải quyết vấn đề, chung quy vẫn tốt hơn dùng thân thể giải quyết vấn đề. Đáng tiếc có thể giải quyết vấn đề như vậy, đại khái cũng chỉ có Vương Vũ là giải quyết được. Hơn nữa y rất hoài nghi, thoải mái như vậy là có thể dùng tiền đối phó được Vương Vũ, kỳ thật cũng là bởi vì hai người này dính dáng đến nghiệp duyên không rõ kia.

Đôi lại là những người khác, chỉ sợ sẽ không dễ dàng như vậy.

Đang lúc suy nghĩ, lại nghe Vương Vũ bên tai thúc giục: “Ôi chao, Huyền Thiên Tinh còn thiếu hai viên, đưa hết cho ta.”

“Cho muội muội người là người định bỏ mặt đám đệ tử vãn bối của chúng ta một mình đi dạo sao? Nói cho các người biết, môn nhi cũng không ngoan ngoãn cố giữ cho đến khi mọi người đi xong, người tuyệt đối không thể đi ra ngoài được đâu.”

“Hả? Không phải chứ?”

“Được rồi, người lui xuống trước đi. Ta phải chuẩn bị sủng ái những người khác.” Vương Lục vô cùng quyết đoán phát tay đuổi Vương Vũ đi, bắt đầu chuẩn bị vấn đề sủng ái của người tiếp theo.

Dựa theo lời vị thị nữ kia nói, Hoàng đế lật bài một lần không thể lật được nhiều lệnh bài, cho nên hẳn cũng chỉ có thể làm từng bước giải quyết vấn đề này. Thứ tự tốt nhất là bắt đầu dễ dàng, từ đơn giản bắt đầu công lược, cuối cùng thật sự không có cách nào thật lòng làm cho nàng hạnh phúc, liền lấy ra ba viên đá quý dạng đỏ thông dụng kia đem hạnh phúc lấp đầy. Cho nên lựa chọn kế tiếp mà...

“Người đâu, gọi Lưu Ly Tiên lại cho ta...”

...

“ Sư huynh, người tìm ta?”

Vương Lục ra mệnh lệnh không bao lâu, thiếu nữ xinh đẹp động lòng người cũng đã mặt mũi tràn đầy tò mò đi ra ngoài tầm cung.

“ Sư huynh, nơi này là nơi nào vậy? Cảm giác thật kì quái... Không phải chúng ta là người tháng này sao?”

Vương Lục thở dài: “ Một lời khó nói hết, đã đến thì an toàn rồi. Đúng rồi, ta nơi này có mấy khối điểm tâm cho người ăn.”

“ Ừm.” Lưu Ly Tiên dùng sức gật đầu, tiếp nhận điểm tâm, khuôn mặt tươi cười hồn nhiên vô cùng, sau đó a a một tiếng, nuốt hết gần nửa hộp bánh vào.

Ở trước mặt Vương Lục, Lưu Ly Tiên cho tới bây giờ đều rất nhẹ nhàng tùy ý, đã từng được Chu Minh không chút khách khí sửa đúng nhiều lần tướng ăn của nó cũng vô cùng hài lòng. Điểm tâm còn sót lại dính đầy khuôn mặt thiếu nữ, Vương Lục chỉ đứng một bên xem mà cảm thấy thú vị.

Nếu đứa bé này giải quyết được vấn đề thì không còn gì tốt hơn.

Nhưng mãi tới khi Lưu Ly Tiên ăn hết điểm tâm, viên đá quý màu đỏ dự tính cũng không hàng lâm.

Vương Lục sờ cằm lâm vào trầm tư.

Xem ra muốn rửa đây hạnh phúc quả nhiên không dễ dàng như vậy... Theo góc độ hài lòng mà nói, Lưu Ly Tiên vừa ăn xong một hộp điểm tâm của Hoàng gia ngự thiện, cùng Vương Vũ nhận được một quả Huyền Thiên Tinh có cảm giác thỏa mãn hẳn là khác nhau. Lưu Ly Tiên cho tới bây giờ là một hài tử dễ dàng thỏa mãn.

Điểm khác biệt giữa hai người, đại khái ở chỗ... Khác biệt trong cảm tình.

Bây giờ nghĩ lại, vừa rồi chính thức khiến cho Hồng Tâm giáng lâm, có lẽ cũng không phải Huyền Thiên Tinh kia, mà là lúc hai người giao nhận Huyền Thiên Tinh, ngón tay chạm nhẹ

vào Huyền Thiên Tinh, thời khắc đó trong lòng xác thực có một chút gọn sóng.

Những lời tình cảm lúc trước, dù Vương Vũ nói ra có bao nhiêu khó chịu, nghe có vẻ đau đớn muốn chết... Nhưng xét cho cùng thì đó cũng không phải là lời nói dối, ít nhất cũng không hoàn toàn là sự thật.

Mỗi khi nhớ tới giấc mơ xuyên qua kia, nhớ tới thiếu nữ ngây ngô, vụng về kia, lại cố chấp làm cho người thương tiếc. Vương Lục cảm thấy trong lòng có thêm cái gì đó, trọng lượng trở nên nặng trĩu.

Trí nhớ của Âu Dương Thương cũng không có kế thừa hoàn toàn, nhưng có chút duyên phận, cho dù xuyên qua Tam Giới cũng không chém đứt.

Nhưng so với Vương Vũ, lúc đối mặt với thượng lưu ly tiên, Vương Lục lại rất khó sinh ra ý nghĩ cổ vũ trong lòng. Quả thật thị ngực cao, chân dài, khuôn mặt xinh đẹp., Nhưng dù sao Vương Lục cũng không phải tinh tinh kỳ, không đến mức nhìn người xinh đẹp mà kích động khó nhịn... Tiếp đó, mặc dù thời gian ở chung với Lưu Ly Tiên đã rất dài, giữa hai người quen thuộc đã vượt xa đệ tử đồng môn bình thường. Nhưng chính bởi vì thời gian ở chung quá dài, hình thức hai người ở chung đã cố định xong, nhưng tính chất cũng khó có biến hóa.

Hơn nữa ở sâu trong nội tâm, Vương Lục cũng không muốn thúc đẩy quan hệ của hai người sinh ra biến hóa gì. Hình thức ở chung của sư huynh muội rất tốt, đẩy nhanh tiến độ, lui về phía sau một bước cũng có vẻ khó chịu.

Nhưng bây giờ không phải thời điểm để ý quan hệ giữa hai người... Ngay cả điểm tâm của hoàng gia ngự thiện cũng không thể đổi lấy trái tim đỏ của Lưu Ly Tiên, hiển nhiên phương pháp đầu cơ trục lợi thật sự không dễ dùng, như vậy...

Chẳng lẽ phải chơi thật sao? Nhưng mà... Đối mặt với một đứa bé như vậy, người có thể ra tay được sao?

Wang Lu cau mày nhìn Lưu Ly Tiên, đầu đau ê ẩm.

“Sư huynh, sao vậy?” Lưu Ly Tiên hiếu kỳ nghiêng đầu.

“Không có gì, ta đang áp ủ tình cảm.”

“Hửm?”

Tiếng mũi ngậy ngô của Lưu Ly Tiên vừa lên, thiếu nữ đã cảm thấy trước người có thêm một người, sau đó trên người nhiều ra một đôi tay mạnh mẽ.

Trong lúc kinh ngạc, nàng đã bị Vương Lục ôm trọn lấy trong lòng.

“Su, su huynh?” Lưu Ly Tiên tròn tròn mắt, không biết làm sao đành cứng đờ tại chỗ, giọng nói run rẩy: “Ta, ta làm sai chuyện gì à?”

Một lát sau, Vương Lục buông Lưu Ly Tiên ra. Trên mặt thiếu nữ đã nhiễm đầy mây đỏ, thân thể mềm như bông, chóng đờ không ngã thì đã toàn lực.

Cùng lúc đó, trước người Lưu Ly Tiên, một viên bảo thạch màu đỏ chậm rãi ngưng kết ra.

Nhìn thấy đá quý xuất hiện, Vương Lục nhẹ nhàng thở ra một hơi, vừa rồi vất vả cuối cùng cũng không uổng phí —— dưới tình huống nguy hiểm ngọc ôn hương đầy lòng, muốn khắc chế không sinh ra cái gì, đích thật là cần phải cố gắng một phen. Mà thành quả mà...

Hoàn toàn chính xác, trước kia Vương Lục chưa bao giờ có ý nghĩ so với Lưu Ly Tiên, nhưng tư duy là chịu ảnh hưởng của điều kiện hiện thực. Lúc hai người tiếp xúc thân mật, chỉ cần công năng của Vương Lục còn đủ cường kiện, thiên tính không hoàn toàn mất đi, đáy lòng tự nhiên sẽ có ý nghĩ yêu thương nàng, cung chiều nàng xuất hiện.

Thế là hồng bảo thạch được xuất hiện.

“Lưu Ly, cát kỹ bảo thạch.”

Mặc dù trên thủ đoạn có một số chủ nghĩa công lợi, nhưng nếu kết quả tốt thì tất cả đều tốt, kế tiếp chiếu theo phương bốc thuốc, làm thêm mấy lần là được.

Sau đó Vương Lục lại ôm lấy Lưu Ly Tiên, lại lấy được một viên bảo thạch, mà lúc này Lưu Ly Tiên thực sự đã đứng không vững, ngã xuống đất.

Vì vậy Vương Lục bế nàng lên, cuối cùng môi nàng nhẹ nhàng đụng một cái, chỉ nghe một tiếng boong, toàn thân Lưu Ly

Tiên đều run lên, nhưng cùng lúc đó trong tay đã gom đủ ba viên đá quý.

Ba viên đá quý tới tay, Lưu Ly Tiên trực tiếp bị trục xuất khỏi thế giới này. Trong lòng Vương Lục nhẹ bẫng, liền không thấy bóng dáng của thiếu nữ.

“Hô, cuối cùng người đầu tiên cũng đã hoàn thành...”

Dùng thủy hành pháp thuật tụ ra một chậu U Hàn Huyền Thủy lạnh lẽo thấu xương rơi xuống đầu, Vương Lục lại ngội lạnh nội tâm xao động, bắt đầu chuẩn bị nghênh đón vị phi tần tiếp theo.

“Người đâu, gọi Nhạc Hình Dao lại đây đi.”

Xét theo một khía cạnh nào đó, Nhạc Hình Dao đối phó dễ dàng hơn so với Lưu Ly Tiên.

Lưu Ly Tiên đối với chuyện tình cảm kỳ thật vẫn còn vô cùng ngây thơ, tuy rằng những năm qua nàng vẫn dính chặt Vương Lục, nhưng chỉ xuất phát từ một loại bản năng. Nếu hôm nay không phải hành vi phá cách của Vương Lục, chỉ sợ còn phải qua rất nhiều năm nữa, mới có thể ý thức được chính mình ban đầu có cảm tình không giống bình thường với Vương Lục.

Nhưng từ rất nhiều năm trước, Nhạc Hình Dao đã hiểu rõ suy nghĩ của mình.

Vấn đề nằm ở phản ứng của Vương Lục.

Mà chuyên gia mạo hiểm sao lại không biết mình nên làm cái gì?

Cũng là hai người ôm nhau, một người hôn lên trán, Vương Lục thuận thế tiễn Nhạc Hình Dao đi. Chẳng qua khác với chuyện đưa Lưu Ly Tiên, sau khi đưa tiễn Nhạc Hình Dao, Vương Lục cảm thấy trong lòng bắt đầu trở nên nặng nề, như có thêm gông xiềng.

“Xem ra chung quy không phải là người cặn bã trời sinh, hậu cung mở nhiều sẽ có áp lực tâm lý a.”

Những cô bé kia tạm thời không nghĩ đến hẳn nghĩ như thế nào, muốn thuận lợi ngưng kết trái tim đỏ, bản thân Vương Lục cũng phải động xuất chân tình, kỹ xảo đầu cơ trục lợi không cách nào lừa dối qua ải. Nhưng chân tình thay đổi nhiều

chính là gánh nặng, điểm này cho dù là Vương Lục cũng không thể tránh được tầm thường.

“Cũng may có ba viên hồng ngọc để duy trì, bằng không thì cửa ải này thật đúng là khó...”

Vương Lục vừa nghĩ, vừa gọi người tiếp theo vào.

“Bạch Thi, đến đây.”

Thời gian gặp mặt Tiểu Bạch còn nhanh hơn so với Nhạc Hình Dao, quá trình cũng có chút giống như ảo mộng.

Bởi vì lúc Bạch Thi vui mừng tiến vào, Vương Lục cũng không nhìn thấy thiếu nữ nhàn nhạt quen thuộc kia, mà là nhìn thấy một vị nữ tử ở sâu trong trí nhớ của nàng.

“Vân đài?”

Tiên tử Vân Đài từng ở trong Thanh Hồ một giấc ngủ ngàn năm, gánh vác ký ức đặc biệt. Lần thứ hai gặp mặt, làm cho người ta thổn thức không thôi.

Tuy rằng biết rõ đây hơn phân nửa chỉ là ảo giác, Vương Lục vẫn không tự chủ thưởng thức vẻ đẹp tuyệt thế vô song của Vân Đài tiên tử kia.

Mộng huyền phi thường ngắn ngủi, không bao lâu, Vân Đài tiên tử thân ảnh liền biến mất không thấy gì nữa, kéo theo Bạch Thi một đạo bị đưa ra khỏi hậu cung này thế giới.

“... Chỉ là trong mộng gặp mặt đã có thể thỏa mãn điều kiện, đây có thể tính là một loại Mộng Di sao?”

Mang theo một phần tự giận, Vương Lục tìm đến người chọn kế tiếp.

” miêu nữ, đến đây.”

Vương Lục cũng rất kỳ quái, vì sao ngay cả con mèo ngu xuẩn này cũng có thể được Địa Tiên tuyển vào hậu cung này.

Mấy cô bé khác, hoặc nhiều hoặc ít đều có khả năng triển khai phương hướng ám muội với nó. Duy chỉ có mèo nữ này, Vương Lục thật lòng đối với nàng không có bất kỳ hứng thú nào.

Cũng không phải bởi vì nữ mèu nhỏ xuất thân Ngự Thú Tông này đã sớm bị người ta dạy dỗ thành giày rách, cũng không phải bởi vì có bất kỳ kỳ kỳ thị nào với tinh quái... Có hơn phân nửa nguyên nhân, ngược lại ở chỗ Miêu Nữ luôn mang theo một tia địch ý với Vương Lục.

Đương nhiên, thân phận địa vị có hạn, miêu nữ mặc dù lòng mang địch ý cũng không dám làm cho người ta thích, nhưng nếu đã không muốn người ta thích, Vương Lục càng không cần phải thích nàng. Từ khi hành trình Vân Đài kết thúc, đem Miêu Nữ mang về Linh Kiếm Sơn, Vương cửu cũng rất ít khi giao thiệp cùng nàng.

Mãi tới hôm nay.

Đối phó với Miêu Nữ, tuy rằng Vương Lục cảm thấy phiền toái, nhưng cũng có cách.

sủng ái đối với Miêu nữ, có thể xuống tay với thân thể đơn thuần nhất – mặc dù không có cảm tình gì đối với nàng, nhưng khách quan mà nói Miêu nữ làm sinh vật giống cái vẫn có mục lục, nhất là bị lão sư Ngự Thú Tông chuyên nghiệp điều giáo nghiêm túc mở ra, thân thể có sức hấp dẫn phi thường.

Về phần làm sao để Miêu nữ buông bỏ địch ý, an tâm tiếp nhận hết thủy chú...

“Ừm, hai món này thưởng cho ngươi.”

Vương Lục rất dễ dàng dùng hai bộ y phục bó sát người của Lưu Ly Tiên để giải quyết vấn đề – từ sau chuyến hành trình đến Vân Đài lần trước, Vương Lục liền phát hiện miêu nữ vô cùng dính vào hai người kia, nhất là Lưu Ly Tiên, thậm chí còn tự cho mình là thị vệ trung thành —— tuy Lưu Ly Tiên căn bản không dùng được. Lớn như vậy cũng giả thiết nàng có thể mưu đồ làm loạn đối với hai người kia, kết quả dùng thiếp thân y câu một cái, quả nhiên mắc câu.

Về phần khởi nguồn của quần áo thể thân nha, lúc trước ôm lấy Tiểu Lưu Ly, Vương Lục thuận tay dắt dê một chút mà thôi.

Đây cũng là nguyên nhân đầu tiên khiến Lưu Ly bị bỏ lại, quần áo của cô cũng có tác dụng tương đối quan trọng.

Sau khi tạo nên hảo cảm với Miêu nữ, chỉ mấy người ôm và vuốt ve đã thành công ngưng kết viên bảo thạch.

Giải quyết xong Miêu Nữ, Vương Lục lại tìm tới Chu Thi Dao.

Làm sao để đại sư tử có giao tình lạnh nhạt sủng ái, đúng là một vấn đề khó khăn, nhưng cũng may là Chu Thi Dao cũng không phải là người thường.

Sau khi Vương Lục tìm đến, cũng không nói nhiều lời vô nghĩa, ngay tại chỗ chém ra một đạo Hỗn Độn Phá Thiên Kiếm Khí.

Mặc dù không phải toàn lực ra tay, nhưng đối với tu sĩ Kim Đan bình thường đã là công kích khó có thể đối đầu, nhưng Chu Thi Dao chỉ hơi hợt dùng ngón tay thay kiếm, Đại Nhật Kim Hoàng Kiếm nhẹ nhàng phá vỡ hỗn độn kiếm khí.

Chỉ là sau một kiếm, Chu Thi Dao dần dần lộ ra vẻ khó tin, trên mặt rất nhanh hiện lên một tia đỏ hồng, có vẻ hưng phấn không thôi.

Vương Lục vừa nhìn đã biết cười, đại sư tử không hổ là đại sư tử, trình độ Kiếm Sĩ cao hơn xa cùng thế hệ... Đạo Hỗn Độn Phá Thiên kiếm khí này bao hàm toàn bộ kim đan cấp bách của Vương Lục, so sánh với bản gốc đã có sự khác biệt tương đối lớn. Tuy không dám nói có thể vượt qua phiên bản của Bách Lý Kiếm Ma, nhưng không thể nghi ngờ là chỗ chi tiết thích hợp cho Vương Lục vung kiếm, hơn nữa thuộc tính kiếm khí, biến hóa cũng có giá trị rất cao.

Đối với Chu Thi Dao mà nói, giá trị của một kiếm này không thua gì Huyền Thiên Tinh. Về phần độ hảo cảm, kỳ thật cũng không phải là vấn đề lớn.

Chu Thi Dao dù sao cũng là một mỹ nhân bề ngoài không thể bắt bẻ.

Vương Lục cố nén cảm giác gánh nặng càng nặng nề trong lòng, thừa dịp Chu Thi Dao đắm chìm ở trong dư âm của Hỗn Độn Phá Thiên Kiếm Khí không thể tự kèm chế được, gã sờ sờ khuôn mặt của nàng, ánh mắt nhìn lướt qua đường cong mê người thân thể, ép buộc chính mình sinh ra ý nghĩ...

Vì thế, tuy rằng thành nhan rất có thiếu sót, nhưng ba viên hồng ngọc đã lấy được tới tay.

Người cuối cùng đến phiên bà chủ.

Thời điểm nhìn thấy Phong Linh, Vương Lục không nói hai lời trực tiếp đem ba viên hồng bảo thạch lúc ban đầu cho nàng một hơi.

“Ôi chao, đây là ý gì?” Phong Linh hoàn toàn không hiểu.

“Tốt lắm thì đừng hỏi vì sao, giao tình giữa hai chúng ta, còn để ý mấy viên đá quý sao?”

“... Nói cũng đúng.” Phong Linh gật gật đầu, sau đó còn chưa kịp nói nhiều, đã bị truyền tống ra khỏi hậu cung.

Vương Lục thở phào nhẹ nhõm —— hẳn cũng không phải là có gì không hài lòng đối với lão bản nương. Kỳ thật luận về giao tình, giao tình giữa hai người bọn họ mới là thâm hậu nhất... Trước khi đi lên Linh Kiếm Sơn, hai người cũng đã thành lập tình hữu nghị cách mạng ở trong khách sạn rồi.

Nhưng mà, trải qua nhiều năm bầu bạn hữu nghị, cộng thêm tính tình hào sảng của lão bản nương, Vương Lục thật sự vẫn luôn giống như gã đồng bọn vậy.

Ngoài ra, vừa rồi liên tiếp xử lý năm người —— cộng thêm Vương Vũ là sáu người, thế giới nội tâm của Vương Lục đã sớm không chịu nổi gánh nặng, chân đạp nhiều chiếc thuyền gánh nặng gần như muốn kéo sụp Tiên tâm Vô Tướng.

Cho nên Vương Lục muốn trong lòng lại nổi lên tà niệm, độ khó quả thực có chút quá cao.

Tổng thể xem ra, tiến độ đã ưu tiên rất nhiều so với mong muốn, ban đầu là nghĩ, chỉ cần có thể còn lại ba người, dựa vào bảo thạch mỗi ngày tân sinh thành, liền có thể vượt qua cửa ải này, nhưng một đường công lực xuống, dĩ nhiên đi tới bước cuối cùng.

Vậy trực tiếp dùng đá quý giải quyết vấn đề là được.

“Tiếp theo, chính là cái cuối cùng... Dựa theo ước định, rốt cuộc nên đến phiên ngươi, sư phụ đại nhân.”

Vương Lục vừa dứt lời, một thân áo trắng của sư phụ liền xuất hiện ở trước mắt.

Nhưng khác với dự đoán, trên mặt Vương Vũ cũng không có bất kỳ vẻ chờ mong. Ít nhất không phải là loại chờ mong mà Vương Lục mong đợi.

Vương Lục vốn tưởng rằng nàng đã sớm không kiên nhẫn chờ được nữa, hận không thể sớm một bước lấy được nhiều Huyền Thiên Tinh hơn. Nhưng Vương Vũ bây giờ, thoạt nhìn lại giống như là đang đợi một hồi diễn kịch vui diễn diễn ra. Hơn nữa khóe miệng còn có một nụ cười không có hảo ý, nhìn thế nào cũng thấy có khả nghi.

“Người đang cười cái gì?”

“Phụt... ta cũng không cười nha.” Vương Vũ nói, dùng sức áp chế cơ bụng đang run rẩy của mình.

Vương Lục đánh giá nàng trong chốc lát, vẫn đoán không ra ý tứ của nàng. Bất quá cần nhắc đến việc đầu óc người này luôn luôn người khác thường, lúc này không cần phải xoắn xuýt những thứ tinh tế này.

“Tóm lại, cầm Huyền Thiên Tinh của người lên rời đi.”

“Người nhất định phải chấm dứt ảo mộng ở hậu cung này sao?” Vương Vũ vừa nhẹ nhàng tiếp nhận Huyền Thiên Tinh, vừa hứng thú hỏi lại: “Vậy ta chúc người may mắn, ha ha ha.”

Sau tiếng cười vang, Vương Vũ cũng được truyền tống ra khỏi hậu cung.

Sau đó, hắn một mình đứng trong tấm cung trống trải mà tịch mịch, Vương Lục không khỏi nhíu mày.

“Ta nghĩ, trò chơi hắn là đã kết thúc rồi chứ? Ta đã hoàn thành điều kiện của người, kế tiếp, đến lượt người thực hiện lời hứa rồi.”

Nói xong, giọng nói Địa Tiên vang vọng trong cung điện.

“Trước đó ta và người đã định ra đánh cược, nếu người có thể hoàn thành một màn cảnh tượng này mà không thương tổn bất kỳ cô gái nào, ta coi như người qua ải.”

Vương Lục nói: “Người còn nhớ rõ, vậy...”

“Như vậy, người hãy chính mắt kiến thức một chút xem bản thân đã hoàn thành điều kiện của ta chưa.”

Dứt lời, toàn bộ cung điện bên cạnh Vương Lục cũng biến mất.

Đây là lần đầu tiên Vương Lục nhìn thấy tình hình bên ngoài cung điện —— cảnh tượng bố trí vô cùng đơn sơ, chính là một mảng trắng lóa mắt.

Trong thế giới trắng xoá, Lưu Ly Tiên, Nhạc Hình, Bạch Thi Tuyền... lại thêm Vương Vũ, bảy cô gái tự quay thành một vòng tròn đứng cách hẵn không đến mười mấy trượng.

Chỉ có điều, vẻ mặt của mấy người này lại rất quái dị... Vương Vũ có vẻ muốn cười nhưng vẫn cố nhịn. Hai tay của bà chủ chống nạnh, lắc đầu thờ dài, lộ vẻ tiếc nuối... Nhưng hai người này cũng không phải trọng điểm, vấn đề ở chỗ mấy người Lưu Ly Tiên, Nhạc Hình Dao, hai mắt sung đỏ, nước mắt tuôn rơi không thôi.

Đây là lần đầu tiên Vương Lục nhìn thấy các nàng đau lòng như thế.

“A, các người làm sao vậy...” Vương Lục đầy lòng quan tâm và tò mò mở miệng chuẩn bị hỏi tình huống của các nàng. Nhưng đúng vào lúc này, trong đầu gã đột nhiên hiện lên một đạo linh quang.

Đợi đã...

Lúc trước, các nàng Lưu Ly Tiên gom góp ba trái tim đỏ bị truyền tống ra tâm cung, sau đó... Sau đó các nàng bị truyền tống đến nơi nào?

Tuy nhìn qua, một khi truyền tống liền rời đi tình cảnh hậu cung, nhưng các nàng thật sự rời đi sao? Hay là được an bài ở bên ngoài cung điện, quan sát kỹ càng mỗi một cảnh tượng sinh ra trong cung điện?

ôm Lưu Ly Tiên, ôm lấy Nhạc Hình Dao, ôm lấy Miêu Nữ Linh Yên, cùng vân đài tiên tử gặp nhau trong mộng... cùng với một chút cân nhắc trong quá trình ở chung với các nàng.

Một màn này toàn bộ đều rơi vào trong mắt các nàng.

Mặc dù trên lý thuyết người đến sau không nhìn thấy chuyện xảy ra lúc trước, nhưng Vương Lục cũng không cảm thấy một cái lục ảnh tinh thạch là kỹ thuật phức tạp cỡ nào.

Lúc này, nghe được tiếng khóc nức nở của mấy vị thiếu nữ.

Trong lòng Vương Lục chỉ có một ý niệm.

Hình như ta chết chắc rồi?

...

Một đám thiếu nữ rơi lệ, khiến Vương Lục không khỏi cảm thấy làn da toàn thân xiết chặt.

Các nàng vì sao khóc, trong lòng Vương Lục đại khái có tính toán, hôn nhau mặc dù ý vị công lợi mười phần, nhưng nhất cử nhất động dù sao cũng là thật tâm, tác động đến tình cảm. Mà tình yêu vốn là một loại cảm tình bao hàm ham muốn, cùng người khác chia sẻ thiên tính không phải là con người. Vương Lục để tay lên ngực tự hỏi, cho dù là tương đối đam mê nhất, ví dụ như Chu Thi Dao, nếu vào lúc này hôn nhau cùng một nam nhân xa lạ, trong lòng mình cũng sẽ không vui vẻ.

Mà đối thành đám người Lưu Ly Tiên... Tự nhiên là tận mắt thấy mình thân mật với người khác.

Cho dù các nàng thậm chí hoàn toàn không hiểu vì sao mình lại thương tâm.

“Như thế nào? Bây giờ ngươi còn có lời gì muốn nói?”

Một câu chất vấn lạnh như băng cắt đứt dòng suy nghĩ.

Thượng cô Địa Tiên kiên trì theo chủ nghĩa nữ tôn nhẹ nhàng đi tới, vẻ mặt ngạo nghễ chia tách với mọi người.

Vương Lục thấy kẻ thắng này mặt mũi cũng phục, cũng không phải vì tâm kế của đối phương mà thuận tụy là vì da mặt của đối phương.

Quả thật hẳn dùng chân đạp nhiều con thuyền làm bị thương lòng người, nhưng tình hình vừa rồi căn bản là thân bất do kỷ, mỗi một cảnh tượng được thiết kế đều đang dụ dỗ hẳn làm việc như thế —— không gom đủ ba cái tâm đồ không cách nào thông quan, không trả giá chân tình không cách nào đạt được tâm, như vậy Vương Lục còn có thể làm gì đây?

Dùng phương thức tự mình ôm môi cùng phương thức giải quyết vấn đề cực kỳ nhân đạo, đối là định lực thoáng kém một chút, đã sớm thuận lý thành chương ma sát sinh ra yêu thích, nghĩ đến đây, ngay cả Vương Lục cũng vạn phần bội phục định lực của mình.

Huống chi từ bản ý Vương Lục đến xem, ngay cả cái trán và ôm cũng là dư thừa, hấn chưa từng nghĩ tới muốn tiếp xúc thân mật cùng nhiều cô nương như vậy, ít nhất cũng không dưới tình huống tự do không thể bảo đảm này. Nhưng không phá quan thì không thể đánh bại Thượng Cổ Địa Tiên, cho nên Vương Lục cũng chỉ có thể vô tư, tự mình hy sinh.

May mà bước lên là một chọi một, Vương Lục lúc ấy còn tự nhủ bố trí cảnh tượng này cuối cùng không đến cực điểm, cho vài phần hòa giải. Chỉ cần không để cho nữ nhân khác nhìn thấy gã thân cận với người khác, một lần đem tất cả mọi người ra ngoài, sẽ không có vấn đề gì.

Kết quả là sự cố chấp của Thượng Cổ Địa Tiên hoặc là nói sự vô sỉ làm cho người ta mở rộng tầm mắt, vậy mà ở bên trong lại thiết lập thêm một ván nữa.

Đến lúc này, hấn cũng thật không có gì muốn nói. Đối phương chán ghét nam nhân đến mức không thèm để ý lý trí, tự biên tự diễn xuất kịch hay, lại đem tất cả trách nhiệm đổ lên trên người nam nhân... Thật không hổ là sản phẩm tinh thần phân liệt, đối với loại mặt này, nhiều lời đều lãng phí.

“Không còn gì để nói? Ha ha, đây chính là nam nhân của các ngươi, làm tổn thương một nữ nhân mà lại có một câu xin lỗi, chỉ một câu xin lỗi mà cũng không chịu nói ra, các ngươi...”

Nghe đến đó, Vương Lục cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

Kỳ thật từ hai câu nói này, Vương Lục mơ hồ bắt được một tia linh quang. Vị này tự xưng là Thượng Thiên Thượng Cổ Địa Tiên năm đó, hơn phân nửa là bị một nam nhân thành công nào đó làm hại đến tàn nhẫn. Mà trong lòng nàng mặc dù có thể hiểu được chuyện đối phương có nguyên nhân, nhưng trong tình cảm luôn không cam lòng, chỉ muốn xin lỗi đối phương một cái.

Nhưng nàng một mực không thể đợi được cái lời xin lỗi kia, rốt cuộc sâu não mà kết thúc, cho đến tại quần tiên mộ nồng đậm tử khí nổi lên vạn năm, rốt cuộc tinh thần phân liệt, trở thành một trêu đùa của nữ tôn chủ nghĩa.

Nhưng cho dù hiểu được hết thầy, lửa giận trong lòng ngực Vương Lục cũng sẽ không tiêu diệt như vậy.

Mẹ nó, ta không nói gì ngươi lại muốn một tấc tiến một thước?

Hơn nữa, nhắm vào ta ngược lại cũng không sao, coi đám người Lưu Ly Tiên như vật hi sinh mà gọi là tổ tài mà ngươi khoe khoang thắng lợi, ngươi không cảm thấy nam nhân này ác liệt hơn so với nam nhân chuyên dùng để đả thương lòng người sao?

Về phần ta, nhất thời chủ quan đả thương lòng người cố nhiên nên tự trách, nhưng chính vì thế, tội ác của ngươi, nên gánh chịu ta bao nhiêu lửa giận?

Có lẽ thật sự đáp ứng câu từ ngữ già nua kia vô sỉ thiên hạ vô địch, ngươi đã vô sỉ đến nước này, ta cũng không khách khí nữa, lúc trước lời nói cử chỉ luôn luôn nghiêm chỉnh thủ vệ, dẫn đến làm việc bó tay bó chân, ngược lại bị người khác đạp lên mặt mũi...

Kiều vô sỉ? Quả thực như múa rìu qua mắt thợ, tìm khắp cả tam giới cửu châu, ngoại trừ Vương Vũ ra, không ai có tư cách ở trước mặt ta mà thể hiện sự vô sỉ.

Vương Lục khuôn mặt trầm như nước.

“Ngươi cười, tại sao ta phải xin lỗi?”

Một câu chê cười, lập tức cắt ngang lời lẽ dài dòng của Địa Tiên.

“Ngươi” Hoàn toàn không ngờ tới Vương Lục thất bại lại dám dùng lý lẽ hùng hồn mà chống đối, nhất thời ghen lời.

“Ngươi, ngươi đả thương nhiều người như vậy, vậy mà...”

Vương Lục cười lạnh một tiếng cắt ngang lời đối phương: “Các nàng khóc, là vui đến phát khóc, cùng thương tổn có quan hệ gì?”

“Ngươi nói cái gì?”

“Ta nói là, các nàng hiện tại rất vui vẻ, nếu không có ngươi mắt không trông ở đây ồn ào, thì đây vốn là một tràng diện tốt đẹp. Con tiện nhân nhà ngươi lại nhai liên tục ở bên này, chẳng lẽ là muốn chen chân vào người thứ ba sao?”

Thượng Cổ Địa Tiên tròn tròn mắt, nhất thời cảm thấy không thể nào làm được những lời vô sỉ như ngôn từ vô sỉ này.

Một lúc lâu sau, nàng di chuyển tới bên cạnh Lưu Ly Tiên, đưa tay chỉ vào vành mắt cô bé đang sung phù.

“Người muốn nói bộ dạng của cô ấy là vui vẻ?”

“Đương nhiên là vui vẻ vô cùng”

“Người có thể tin lời này sao?”

“Vì sao không tin? Nam nữ xa cách, cách biểu đạt bị thương và phương thức vui sướng khác nhau, mà trước mắt các nàng đang dùng phương thức của mình biểu hiện vui sướng, uống cho người cũng là phụ nữ, cũng nhìn không ra.”

Nghe đến đó, Địa Tiên cũng không biết phản bác thế nào.

“Ta biết người không tin, lời nói vô ích cũng khó mà giữ lời cho người khác, hôm nay ta sẽ cho người thua rõ ràng.”

Vương Lục cười dài một tiếng, đi đến trước mặt Lưu Ly Tiên, bước chân dài dằng dặc tạo ra một cỗ khí thế duy ngã độc tôn, mơ hồ không thua kém gì Địa Tiên.

Luận về thực lực, Vương Lục không bằng một phần trăm của đối phương, nhưng hai người đối lập, khí thế gần như có thể phân chia địa vị ngang nhau. Vương Lục biết rõ đây không phải là đối phương nhân từ nương tay, mà là nàng có chút tò mò với lời nói kế tiếp của mình. Cho nên nàng vẫn chưa toàn lực áp chế mình, đồng thời cũng âm thầm ủng hộ Hỗn Độn chi nguyên.

Nhưng máu chột của thắng bại vẫn còn ở biểu hiện của mình, nếu không thể thật sự khiến đối phương tâm phục khẩu phục thì lúc này khí thế có lớn hơn nữa cũng chỉ là phô trương thanh thế.

Đương nhiên, Vương Lục tuyệt đối tin tưởng vào thắng lợi.

“Lưu Ly à, ta hỏi người, vì sao người khóc?”

Lưu Ly Tiên ngẩng đầu nhìn Vương Lục, con mắt vẫn đỏ bừng đáng thương, thoạt nhìn nàng có chút ủy khuất, nhưng nhiều hơn là mê mang.

“Ta cũng không biết, chỉ là vừa rồi được an bài ở đây, nhìn sư huynh cùng các nàng... Trong lòng không khỏi khó chịu.”

Thượng Cổ Địa Tiên cười lạnh một tiếng: “Ha ha, nghe cho rõ đây là trong lòng nàng khó chịu...”

Vương Lục lại không để ý tới nàng, tiếp tục hỏi Lưu Ly Tiên Đạo: “Trong lòng khó chịu, người chán ghét sư huynh ta phải không?”

Lưu Ly Tiên nhẹ nhàng nhướn mày, nhỏ giọng nói: “Không thể nào, sao ta lại chán ghét sư huynh.”

“Ừ, không phải căm ghét ta là được rồi, ta luôn luôn rất thích người.”

“Ha ha.” Nghe Vương Lục nói thích, Lưu Ly Tiên lập tức nín khóc mỉm cười: “Ta cũng thích sư huynh nhất.”

“Hừ, hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt nữ nhân cũng không tồi a.”

Vương Lục tiếp tục làm Địa Tiên không tồn tại, truy vấn Lưu Ly Tiên Đạo: “Vừa rồi ta và các đại sư tử của người thân cận, người nói trong lòng khó chịu. Ta hỏi người, người có muốn từ nay về sau ta không đi chung với các nàng nữa hay không?”

Lưu Ly Tiên nghe vậy kinh ngạc: “Không bao giờ qua lại nữa?”

“Ừm, không nói lời nào, không gặp không quan tâm tất cả những chuyện mà các nàng sinh ra. Bởi vì ta thân thiết với các nàng sẽ khiến người khó chịu, cho nên ta cũng không bao giờ làm như vậy nữa. Người muốn như vậy không?”

“Không, ta không muốn.” Lưu Ly Tiên nghiêm mặt nói: “Tuy chuyện Lưu Ly không hiểu nhiều lắm, nhưng sư phụ đã dạy ta rất nhiều lần, giữa đồng môn phải yêu mến bằng hữu. Hơn nữa làm như vậy, chắc huynh sẽ khổ sở? Ta biết cảm giác khổ sở, cho nên không hy vọng huynh cũng khổ sở.”

Vương Lục không nhìn được trong lòng khẽ động.

Đứa nhỏ này, thật là nhu thuận khiến người ta thương tiếc...

Không ủng hộ công ta lựa chọn người luận chứng tư liệu quan điểm, quả thật không khiến người ta thất vọng.

“Như vậy, sau này khi ta và các nàng thân thiết, ta gạt ngươi, không cho ngươi biết, như vậy thì thế nào?”

“Ta...” Lưu Ly Tiên chần chừ một chút, lắc đầu nói: “Không muốn, ta không muốn sư huynh gạt ta.”

“Ha ha, vậy ngươi thấy ta và các nàng thân cận, trong lòng khó chịu nên làm gì bây giờ?”

Lưu Ly Tiên cười nói: “Trong lòng khó chịu tới phát khóc là tốt rồi. Đến lúc đó sư huynh có thể an ủi ta như vậy mới tốt.”

Vương Lục bùi ngùi thở dài một tiếng, sau đó sờ sờ đầu nàng, trong lòng cũng cảm khái.

Cũng may người thứ nhất chọn là nàng, biểu hiện của đứa nhỏ này quả thực hoàn mỹ... Như vậy, kế tiếp đến lượt biểu hiện của ta.

Vương Lục và Lưu Ly Tiên nói xong, quay đầu lại nhìn Địa Tiên: “Ngươi cũng nghe thấy?”

Địa Tiên cười lạnh nói: “Nghe rõ đây, đơn giản chỉ là một câu chuyện nam nhân ti tiện, dựa vào dung nhan độ lượng của nữ nhân mà lạm tình...”

“Ngươi lại sai rồi, quyền lực lựa chọn ta cũng giao cho nàng, là nàng tận mắt thấy ta và nữ nhân khác vô cùng thân thiết, là nàng hi vọng ta sẽ tiếp tục tình bạn với ta, càng là nàng lựa chọn tiếp tục thích ta thân cận, nếu không phải vậy... Nàng lớn lên không để ý tới ta, xa cách ta, không bao giờ thấy tất cả mọi thứ ta lựa chọn nàng yêu thích, như vậy trong lòng khó chịu tự nhiên cũng là lựa chọn của nàng. Nàng lựa chọn khổ sở, lựa chọn khóc, bởi vì tất cả những phương thức nàng thích biểu đạt một cách nói nàng vui mừng đến phát khóc có gì sai?”

“Ngươi... Cường từ đoạt lý.”

“Đúng vậy, ta đem đạo lý này đoạt lại, đạo lý liền ở bên ta, mà ngươi bị ta cướp đi đạo lý, không có đạo lý. Trên thực tế nam nữ ở chung vốn là vui vẻ và nước mắt cùng tồn tại. Thật sự tuyệt vọng đối với một người, tâm như tro tàn, chết già không qua lại. Nếu nữ nhân biết rõ ở chung sẽ khó chịu, sẽ ủy khuất ở chung một chỗ với nam nhân, chỉ có thể nói rõ nàng thích như thế, trong thiên tính liền hưởng thụ khổ sở và thống khổ.”

“Hoang đường bất kinh “

“Hoang đường sao? Những người kia khí phách, bi tình trò chuyện nhỏ, quần thể người đọc lớn nhất không phải là nữ nhân các ngươi sao? hưởng thụ bi kịch là bản tính của các ngươi, vô luận ngươi có thừa nhận hay không thừa nhận. Nếu ngươi bất mãn đối với chuyện này, cũng nên trách cứ nữ nhân của các ngươi thiên tính cổ quái, cùng nam nhân của các ngươi làm gì có tội gì?”

“Câm miệng!”

Vương Lục cười lạnh: “Cho dù ta ngừng nói, cũng có thể chứng minh ngươi thắng sao? Vậy ngươi không bằng một kiếm giết ta đi.”

“Ta...”

“Ngươi không phục, không tin nữ nhân các ngươi thiên tính yêu thích thống khổ, cái này cũng không kỳ quái, ta đã bảo ngươi nhìn cho rõ ràng một chút.”

Vương Lục nói xong, đưa tay ngoắc ngón tay với một người vẫn một mực ở trong trạng thái xem kịch.

“Vương Vũ, ta hỏi ngươi, có phải ngươi trời sinh thích người ta đánh hay không, làm cho người ta ngược đãi, để cho người chà đạp. Thể xác và tinh thần càng thống khổ thì ngươi càng thống khổ, mỗi ngày không ngừng máy cục xương liền ngủ không được?”

Vương Vũ chỉ nghe thấy gân xanh trên trán đều lòi ra, trong lòng thì càng ác độc gấp mười gấp trăm lần, gấp trăm lần, từ ngữ ác độc tuôn về phía Vương Lục.

Nhưng dù sao nàng cũng hiểu được sự tình có nặng nhẹ. Bây giờ Vương Lục cần phải xác lập thắng thế, mà trận thắng này không chỉ liên quan đến Vương Lục một mình, mà liên quan đến an nguy của tất cả mọi người. Cho nên nàng nhất định phải phối hợp đến cùng.

“Không sai.” Vương Vũ cắn chặt hàm răng, gằn từng chữ: “Ngươi nói đúng, ta chính là trời sinh.”

Thế là Vương Lục nói với Thượng Cổ Địa Tiên: “Nghe rõ chưa? Thiên tính nữ nhân là thế, nếu ngươi còn chưa hài lòng,

ta có thể tiếp tục hỏi. Ta có lòng tin tuyệt đối có thể chứng minh mấy người các nàng là vui đến phát khóc, không biết người có muốn nghe hay không.”

Đối phương đương nhiên không muốn nghe, bởi vì nghe càng nhiều, trong lòng xúc động càng lớn, tín niệm kiên trì nhiều năm cũng dần dần buông lỏng... Nhưng nàng càng không chịu nhận thua, nhưng trước khi nàng mở miệng, Vương Lục liền cướp lời: “Quy củ là do người định đoạt, hiện giờ ta đã thỏa mãn điều kiện của người. Nếu người còn chối cãi, chi bằng trực tiếp rút kiếm quyết nợ. Dù sao ta cũng không trông cậy vào nữ nhân các người hiểu được nguyện thua.”

“Ha ha ha ha...”

Vừa dứt lời, tiếng cười của Hồn Độn Chi Nguyên đã vang lên trong thế giới trắng xoá.

“Ngoài miệng nàng không nhận thua, nhưng phòng tuyến nơi đáy lòng lại có trăm ngàn lỗ hồng lung lay sắp đổ. Chuyện cho tới bây giờ, cho dù nàng không muốn nhận thua cũng không được.”

Trong khi nói chuyện, toàn bộ thế giới toát ra vô số vết rạn màu đen tinh mịn, chỉ một thoáng đã bị vạch trần.

“Chờ người lộ ra sơ hở thật sự là lâu rồi.”

Vương Lục mơ hồ nhìn thấy, lúc thế giới của Thương Thiên bị nghiền nát, một đen một trắng, hai cái bóng dần dần dây dưa dung hợp, hợp hai làm một.

Quá trình này vô cùng kịch liệt, nhưng sinh ra đã hơn xa hiện thực. Đến mức Vương Lục dùng tu vi Kim Đan nhìn từ xa, chỉ có thể nhìn thấy một cái lân phiến thảo. Mà cái lân thảo này cũng nhìn không rõ ràng.

Nhìn không rõ thì cũng không nhìn thật. Ít nhất Vương Lục biết được cuối cùng thì Hồn Độn Chi Nguyên cũng nắm được cơ hội dung hợp kẻ thù chung sống nhiều năm với nhau thành một. Xem ra hành trình hỏi Thương Thiên này cuối cùng cũng có thể vẽ được một dấu chấm tròn lên đó.

Miễn cưỡng xem như một trận thắng huy hoàng. Dùng Kim Đan đối mặt trực diện Địa Tiên, trực tiếp đối mặt với một kẻ điên cuồng không nói lý lẽ không nói lý, lại có thể bức cho

nàng phải tâm phòng nát vụn, tín niệm dao động, chỉ sợ đổi lại là bất kỳ người nào trên đời này cũng khó mà làm tốt hơn được.

Mặc dù cuối cùng thủ thắng không phải dựa vào kiếm trong tay, điểm này có điểm mỹ học vi phạm kiếm tu, nhưng người thắng không chịu khiển trách, Vương Lục cũng sẽ không tính toán chi li.

Vấn đề duy nhất trước mắt nha...

Vương Lục nhắm mắt lại, hoàn toàn không muốn quay đầu nhìn tình cảnh sau lưng.

Nhạc Hinh Dao, Bạch Thi, lão bản nương... sắc mặt những người này, hẳn thật sự là muốn đi cũng không muốn nghĩ tới.

Vừa nghĩ tới, đầu đau như bị người khác dùng Diệt Thần Kiếm sát thương nguyên thân.

Lời nói mạnh miệng vừa rồi, chính là nhắm vào Lưu Ly Tiên còn dễ dùng, nhưng nếu là nói cái gì với Nhạc Hinh Dao: Có để ý hay không thân mật với nữ nhân khác, tuyệt đối sẽ cho một bạt tai đã đến rồi...

Vì vậy, tuy vấn đề của ông trời đã được giải quyết, nhưng vấn đề của bản thân vẫn chưa có, không những không giải quyết mà ngược lại còn nghiêm trọng hơn.

Bởi vì lúc này hẳn đứng trước mặt Thương Thiên hùng biện thao thao, những người khác lại không phải người điếc đương nhiên là nghe được tận mắt.

“Vương Lục a, vừa rồi ngươi nói, đều rất nghiêm túc sao?”

Thanh âm của lão bản nương phong linh âm trầm, âm trầm tự thân truyền đến.

“Nữ nhân đều là loại trời sinh đê tiện, không đau không thoải mái... Không thể tưởng tượng được ngươi cũng rất có nghiên cứu với nữ nhân đấy, sau này có thời gian chúng ta giao lưu một chút.”

... Giao lưu cái gì, dịch thể hả?

...

Địa Tiên phân liệt dung hợp đã lâu.

Không biết qua bao lâu, Hỗn Độn Chi Nguyên rốt cục hoàn toàn cắn nuốt Thương Thiên, hai màu đen trắng hợp hai làm một, một bóng người thanh lệ từ trong quả cầu thịt đã từng xấu xí không chịu nổi vỡ tan ra.

Cùng lúc đó, toàn bộ thế giới đã trở nên trong trẻo.

Không còn có Hỗn Độn hạ giới, cũng không có nhân gian trên trời, tu sĩ trên trời, toàn bộ Hỗn Độn chùng trên mặt đất đều biến mất vô tung.

Chỉ có một mảnh thảo nguyên mênh mông, ánh nắng ấm áp lướt qua dãy núi phương xa, trên cỏ cây nhện nhạo từng giọt nước như hồ nước.

“Lại gặp mặt rồi.”

Trước mặt, Vương Lục mặc một thân đồng phục đỏ trắng nhẹ gật đầu: “Thật sự là đã lâu không gặp a...”

“Thật sao? Dừng thật lâu? Ấn tượng của ta đã có chút không rõ ràng lắm...”

Nữ tử nói xong, ánh mắt dần dần trở nên thâm thúy.

“Không ngờ rằng, còn có ngày lại thấy ánh mặt trời.”

“Thối lắm, trong đám tiên mộ này, chỉ cần một ý niệm trong đầu, mặt trời trên trời muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, bắn cũng không được.”

“Ha ha, vậy cũng phải có động niệm mới được.” Nữ tử không chút để ý đến sự vô lễ của Hoài Vương lục, “Lần trước rơi vào ngủ say, ta chưa từng nghĩ tới chính mình lại có thể tỉnh lại. Bất quá không đề cập tới những vấn đề này, vấn đề của người đã được giải quyết rồi?”

Nói xong, nữ tử có chút tò mò nhìn Vương Lục.

Sau khi dung hợp làm một, vị Thượng Cổ Địa Tiên này đã không còn là Thương Thiên cố chấp gần như phát điên, thần trí thanh minh chưa từng có. Vì vậy một phen cường nghị lúc

nãy của Vương Lục Phương, nàng cũng không đáng cười. Đồng thời nàng cũng chú ý tới Vương Lục cũng không giải quyết được vấn đề chính thức.

Tuy y chiến thắng Thương Thiên, nhưng không thắng được Tu La Trường, những nữ hài tử bị y làm tổn thương sẽ xử lý ra sao?

Vương Lục tức giận trả lời: “Chuyện gì liên quan đến ngươi.”

“Ta rất hiếu kỳ đấy.” Cô gái thản nhiên nói: “Trước khi trốn vào trong quần tiên mộ, có lẽ ngươi cũng đoán được những chuyện ta đã trải qua, lúc ấy ta thật sự đã bị nam nhân kia làm cho thương nặng, cho nên mới hạ xuống căn bệnh tinh thần bất ổn... Thời gian qua đi cả vạn năm, ta vẫn cho rằng người đàn ông kia tuy tổn thương ta, nhưng không thể nghĩ ngờ đó là anh hùng hào kiệt đáng nể nhất thiên hạ, ngay cả hắn cũng không thể xử lý tốt vấn đề này, ta muốn biết ngươi làm thế nào?”

Vương Lục Bạch liếc nàng một cái: “Khí đại sinh của ta là tốt rồi.”

“Ha ha, ngươi thật là thú vị, rõ ràng là rụt rè trong xương cốt không được, hết lần này tới lần khác phải bày ra một khuôn mặt thô tục... Ngươi nếu thật có thể lấy đồ sống thoải mái, quan hệ hài hòa, trong cảnh tượng lúc trước đã ở trong cảnh tượng đó..., Ngươi có thể thi triển bản lĩnh hàng phục tất cả mọi người chứ không phải lưu lại tai họa ngầm để người ta lợi dụng. Ta biết ngươi vô cùng mâu thuẫn với tình cảm, không thật lòng thì sẽ không hành động, cho nên ta càng tò mò, ngươi thu thập tàn cuộc như thế nào đây? Ừm?, Nếu ngươi thật sự không muốn trả lời cũng không sao, bất quá, ta có thể giao dịch với ngươi, ngươi hãy nói cho ta biết là ngươi xử lý vấn đề kia như thế nào. Ta đây, ta sẽ trả lời ngươi mấy vấn đề. Tin tưởng ngươi đối với quần tiên mộ nhất định có không ít nghi vấn đúng lúc năm đó ta cơ hồ toàn bộ hành trình tham dự kiến tạo quần tiên, có rất nhiều thứ ta biết a.”

Vương Lục lại hoàn toàn không để mình bị lừa: “Bớt đi, cái khác không nói, ta giúp ngươi thống nhất tinh thần, cùng tái tạo chi ân, ngươi cho dù lấy thân báo đáp cũng không quá, ta hỏi ngươi mấy vấn đề ngươi còn có thể không trả lời sao?”

“Người nói cũng không sai, dựa theo quy tắc của mộ quần tiên, hoàn thành trận khiêu chiến khó khăn cỡ nào sẽ được báo đáp phong phú. Người thông qua cửa ải của ta một cách hoàn mỹ, nếu muốn ta giải đáp mấy vấn đề tất nhiên là dư sức, nhưng kỳ thật ta có thứ khác muốn cho người.”

Nói xong, nàng vẫy tay một cái, lập tức Vương Lục cảm thấy bên hông chấn động. Đái Kiếm Khôn Sơn không tự chủ được nhảy ra ngoài, còn Kiếm Linh Lương Thu thì đứng hầu ở một bên.

“Đúng là một hạt giống khó gặp.” Cô gái nhẹ giọng cảm khái nói: “Kiếm thể tuy bình thường không có gì lạ, nhưng tu vi kiếm linh ngàn năm, kiếm tâm trong vắt, kiếm ý sung mãn, chuyện này lại đúng là không dễ. Rơi vào trong tay người lại để người sử dụng như vậy, thật sự phí của trời.”

“Ách” Vương Lục quay đầu nhìn Lương Thu, Lương Thu cũng có chút tò mò quay đầu nhìn qua.

“Lương Thu à, người cảm thấy mấy năm nay ta liêm liêm người sao?”

Lương Thu nghiêm túc đáp: “Lúc đầu khi đi theo chủ nhân, tu vi chủ nhân còn thấp, ta phải qua chín tầng phong ấn mới có thể được ngài tự do sử dụng. Khi đó... Quả thực có chút thành kiến với ngài. Nhưng đã nhiều năm trôi qua như vậy., Ngài đã yêu cầu ta chứng kiến quá nhiều một ngàn năm trôi qua cũng chưa từng chứng kiến kỳ tích. Tuy hiện tại ngài mới Kim Đan đỉnh phong, nhưng thực lực đã mạnh hơn chủ nhân cũ của ta, Hỗn Độn Phá Thiên kiếm khí còn là tiên cấp kiếm pháp thời thượng cổ, nhưng Khôn Sơn theo không kịp bước chân ngài.”

“Người sai rồi.”

Địa Tiên ôn nhu ngắt lời: “Không theo kịp hẳn là bởi vì hẳn không sử dụng chính xác người. Trung phẩm linh bảo mặc dù không phải là chí bảo truyền thế nhưng uy năng cũng không đến mức không theo kịp tu sĩ cấp Kim Đan, huống chi kiếm tâm của người đã thành, có thể liệt vào hàng ngũ sinh linh. Ở trong trung phẩm linh bảo cũng có tư chất cao nhất, tại thời đại của ta, đây là một trong những điều kiện của tiên bảo tấn cấp.”

“Tiên bảo?” Vương Lục nghe vậy giật mình, càng thêm nghiêm túc đánh giá Lương Thu thêm, sau đó nhẹ nói:
“Chuyện này không thể để cho Vương Vũ biết được... Lương Thu, sau này nếu như lúc ta không có ở đây, Vương Vũ sẽ hện người ra ngoài, nhớ kỹ, tuyệt đối không được đáp ứng nàng.”
“Ta nhớ rồi.”

Địa Tiên lại nói: “Thanh kiếm Khôn Sơn là kiếm ngũ hành, phối hợp với pháp thuật ngũ hành mới có thể thúc đẩy uy năng tăng lên tới cực hạn. Kiếm thể của nó rất vững chắc, nếu lấy phòng ngự làm chủ cũng rất thích hợp. Nhưng kiếm pháp phòng ngự của người nhìn như giản dị tự nhiên, biến hóa phức tạp trong đó lại khiến người ta sợ hãi thán phục. Còn Hỗn Độn Phá Thiên kiếm khí của Minh ca ca thì lại rất thích hợp., Nhưng thật ra có phương pháp ngự sử đơn giản thô bạo, loại nghịch thiên kiếm ý này hết lần này tới lần khác đều không hợp với Khôn Sơn kiếm cách. Hai loại kiếm pháp người am hiểu nhất, thích ứng với Khôn Sơn kiếm đều không tốt, cho nên mười phần lợi hại của nàng, người nhiều nhất được ba bốn thành mà thôi.”

Vương Lục thở dài: “Sao ta lại không cảm nhận được những lời người nói chứ? Có điều niên đại hiện nay đã khác biệt, không giống tiên bảo của thời thượng cổ nhất Tiên bảo bình thường. Bản thân một thanh phi kiếm cấp Linh Bảo đã vô cùng hiếm thấy, nào có tư cách chọn ba lấy bốn? Thứ hai, Khôn Sơn Kiếm có lẽ là thuộc tính bất hòa với thuộc tính của ta., Nhưng sự trung thành nhạy bén của Lương Thu lại là cả thế gian khó tìm, thậm chí còn từng lập được đại công trong trận chiến sinh tử, coi như làm bằng hữu cũng tốt. Dù sao lúc ta tu hành Hỗn Độn Phá Thiên kiếm khí, tiện thể kiêm tu cả phương pháp chỉ thay kiếm...”

“Vì vậy trên thực tế người đang phung phí của trời.” Địa tiên tử che miệng cười khẽ: “Nhưng, chỗ ta vừa vặn có thứ này, có thể khiến Khôn Sơn kiếm phát huy uy lực vốn có.”

Nói xong, nàng lấy ra một thanh đoản kiếm màu hồng, thanh kiếm kia dài không quá một xích, thân kiếm nhìn nhẹ nhàng mờ mịt, lại là duệ ý bức người, vền vẹn nhìn từ xa đã khiến người ta cảm thấy từng đợt hàn ý.

Vương Lục bây giờ cũng coi như là người chuyên dùng kiếm, quan sát chốc lát, hơi nhíu mày: “Kiếm này có chất liệu phi phàm, nhưng thoát nhìn lại giống như... đã chết.”

“Người không nhìn lầm, thanh kiếm này thật sự đã chết, năm đó nàng theo ta nhập vào quần tiên mộ, chính là vì hi sinh. Đáng tiếc vạn năm sau, ta tỉnh lại, nàng lại không thể tỉnh lại.

Nói cách khác, đây là một thanh phi kiếm mất đi Kiếm Linh, từ phẩm chất của nó, khi còn sống có lẽ là Linh Bảo đỉnh phong thậm chí là Tiên Bảo, nhưng Kiếm Linh đã mất, giống như di thể, uy năng giảm bớt đi nhiều. Lúc này bị lấy ra, chẳng lẽ là...

“Ừm, để Lương Thu hấp thu khẩu đại này, có thể thoát thai hoá cốt, thuận lợi thăng thăng phẩm cấp Tiên bảo cũng không phải việc khó.”

“Không đơn giản như vậy chứ?” Vương Lục nghi ngờ nói: “Kiếm thể hấp thu tiên kiếm sẽ thăng cấp. Nghe rất tốt, nhưng với thực lực hiện giờ của Lương Thu, hấp thu tiên kiếm không khác gì rắn nuốt voi, căn bản không tiêu hóa hết được.”

“Cho nên ta sẽ ra tay, ta năm đó cũng có thể tự tay luyện chế tiên bảo, tuy rằng thực lực bây giờ không thể so với lúc đỉnh phong, nhưng đem kiếm linh của người bám vào ở trên sơn phẫn còn có thể làm được... Đương nhiên, cũng không dễ dàng, ta phải trả giá tương đương.”

Vương Lục trầm ngâm chốc lát: “Phân lễ này cũng không nhẹ... Đối với ta mà nói, một cái Khôn Sơn Kiếm có thể thuận buồm xuôi gió so với một thanh tiên kiếm hoàn toàn mới thì trân quý hơn nhiều.”

Địa Tiên cười nói: “Như vậy, ban thưởng dùng để coi như người thông quan, cộng thêm hồi báo ơn tái tạo của người cũng là dư xài rồi sao?”

“... Ừm, đúng là như thế.”

“Cho nên, muốn biết bí mật của mộ quần tiên, thì dùng bí mật của người để trao đổi đi.”

Đối với việc Bát Quái tinh thần của vị Địa Tiên muội tử này tràn đầy, Vương Lục cũng vô cùng phục tùng. Chỉ vì một vấn đề nhúc óc, nàng thật đúng là không tiếc đại giới.

Dựa theo tình huống bình thường mà tính, một thanh kiếm thể của một thanh Tiên Kiếm đã đủ để bù đắp cho sự khổ cực của Vương Lục lúc trước. Dù sao đó cũng là pháp bảo hàng đầu trong toàn bộ chín Châu Đại Lục, gửi nuôi Lương Thu vào sơn phủ, mấy chục năm sau sẽ có cơ hội dung hợp làm một.

Mà việc Địa Tiên muội tử muốn làm, chính là vì rút ngắn quá trình này... Việc nghịch thiên, ngay cả Địa Tiên cũng phải trả một cái giá thảm thiết. Nàng thật sự không nỡ.

“Được rồi, nếu như ngươi chấp nhất với vấn đề này...” Vương Lục thở dài, công bố đáp án.

Nữ tử kia nhắm hơi ngưng thần, ánh mắt đầy chuyên chú.

Đối với Vương Lục mà nói, có lẽ vấn đề này không đáng nhắc tới, nhưng cùng nàng mà nói, lại là khôn nhiều tâm ma hơn vạn năm của nàng. Hôm nay thần trí thanh minh, nàng đã không cố chấp với nam nhân nữ nhân nào, nhưng vẫn muốn biết vấn đề làm cho nàng tuyệt vọng kia có giải được hay không.

“Kỳ thật rất đơn giản, ta đã nói với Vương Vũ, giúp ta giải quyết mấy nữ nhân kia xong, ta sẽ đem ba miếng Huyền Thiên Tinh còn lại trên người tặng cho ngươi hết.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì ta cũng không biết, vấn đề là giao cho nàng, nàng xử lý như thế nào cũng là chuyện của nàng, ta chỉ cần kết quả.”

“Chỉ cần kết quả? Điều này... Như vậy cũng quá qua loa, nếu như nàng không giải quyết được vấn đề thì sao? Nếu như nàng không những không có cách giải quyết mà ngược lại còn làm cho sự tình chuyển biến xấu rồi?”

Vương Lục nhún vai: “Vậy ta sẽ tiết kiệm được ba miếng Huyền Thiên Tinh, nghĩ nhiều như vậy làm gì, dù sao cuối cùng nàng cũng thật sự đã giải quyết xong vấn đề.”

“Đích xác là đã giải quyết, nhưng mà... Trước đó, ngươi cứ tin tưởng nàng như vậy sao?”

“Người kia sao, có đủ động lực mà nói, chuyện vẫn có thể làm rất không tồi. Hơn nữa càng quan trọng hơn là “Vương Lục

nói đến đây, nhìn chung quanh một chút, nhưng lại hạ thấp thanh âm, nói khẽ: “Hậu cung quản lý, nhất định phải dựa hoàn toàn vào chánh cung nương nương.”

Địa Tiên nghe vậy khẽ giật mình, cảm thấy trong một câu đơn giản, bao hàm học vấn phi thường cao thâm tinh diệu.

Vẫn nhớ rất lâu trước kia, những nữ hài tử bên cạnh hần có thể hài hòa sống chung, đều quên đi tình yêu của mỗi người là ở cùng với người khác... Vào lúc đó, đích xác là vì bên cạnh hần có một tỷ tỷ tay áo thiện vũ. Xinh đẹp, thông minh, mạnh mẽ, khiến cho tất cả mọi người đều gãy lòng, khéo léo buộc tình cảm của mỗi người.

Chỉ tiếc là hồng nhan bạc mệnh, vị tỷ tỷ kia cũng không thể cùng hần đi đến cuối cùng, mà sau khi bà chết, mâu thuẫn và xung đột giữa nam nhân càng ngày càng nhiều, rốt cuộc sụp đổ, không thể vãn hồi.

Nghĩ đến điểm này, nữ tử lại nhìn Vương Lục, chỉ cảm thấy thân ảnh vị tu sĩ trẻ tuổi này, càng trùng điệp với hần năm đó. Mà tình hình Vương Lục bây giờ, cũng tương tự như ngày đó của hần.

“Người rất may mắn, nhất định phải quý trọng người bên cạnh.”

Vương Lục mỉm cười gật đầu, sau đó nghĩ tới một chuyện, mở miệng dặn dò.

“Đúng rồi, vừa rồi ta nói với ngươi về việc quản lý hậu cung gì đó, ý lại vào chính cung, không cần nói với những người khác.”

Vừa dứt lời, Vương Lục liền nghe thấy phía sau có người hỏi.

“Không cần phải nói gì với những người khác?”

“Còn nữa, hậu cung quản lý, ý vào chính cung là chỉ cái gì?”

“Chỉ là hỏi tiếp ba miếng Huyền Thiên Tinh là không còn nữa...”

Vương Lục quay đầu lại nhìn Vương Vũ, sắc mặt vô cùng nghiêm túc nói.

...

Sau khi thỏa mãn được Bát Quái chi tâm hùng hực thiêu đốt, Địa Tiên cuối cùng cũng tiến vào chính đề.

“Ta là Huyền Mặc, chương môn đời thứ mười ba của Thiên Hoa môn... Ừm, ta nghĩ các ngươi chưa từng nghe qua môn phái này, vì ta mà thế hệ này của Thiên Hoa môn cũng tiêu vong.”

Cho dù sau vạn năm, khi nhắc tới môn phái tiêu vong, trông qua Huyền Mặc vẫn tràn đầy tự trách cùng đau thương.

Vương Lục nhớ lại sở học của mình ở Đăng Vân đường, đúng là chưa từng nghe qua cái tên Thiên Hoa môn này. Nhưng lúc này Vương Vũ lại nói: “Thiên Hoa môn? Ta còn nhớ mình đã từng thấy ghi chép về nó ở đâu, ở thời đại mạt pháp trước kia, đã từng là một đại phái thượng phẩm dựa vào mấy thế hệ thiên tài phân đấu mà quật khởi. Đệ tử môn phái lấy nhiều tài đa nghệ nổi danh.”

“Vậy sao, cho dù là vạn năm sau, trải qua một lần thời đại mạt pháp, tên tuổi Thiên Hoa Môn vẫn còn lưu truyền tại thế sao? Nói như vậy, ta miễn cưỡng cũng có thể giải thích với các tổ sư đây.” Huyền Mặc lắc đầu: “Được rồi, không nói nhiều nữa, chúng ta bắt đầu ban thưởng vòng tròn đi.”

“Yên Chi lệ này từng là một thanh tiên kiếm tuyệt thế, lấy khinh linh cùng phong duệ trừ danh, kiếm linh ký túc trong đó càng là một gã kiếm sĩ tu vi từng đạt tới Đại Thừa kỳ nhưng bất hạnh độ kiếp thất bại, giao cho các loại thần thông không thể tưởng tượng nổi. Vết son lệ đi theo ta rất nhiều năm, lập vô số công lao chói lọi, đáng tiếc nói thật, ta vẫn chưa thể sử dụng được nàng.”

Huyền Mặc nói xong, vỗ nhẹ nhẹ lên thân kiếm, vẻ tiếc hận càng đậm thêm vài phần.

“Thân là chương môn nhân Thiên Hoa môn, ta từng nghiên cứu kiếm thuật một thời gian, miệng son lệ cũng là lúc hấn tự tay luyện chế đưa cho ta, nhưng ta cũng không phải một kiếm tu hợp cách. Vật này cho ta, thật là phung phí của trời, cho

nên, ta truyền thừa nó cho ngươi, hy vọng ngươi có thể khiến nàng đổi lại hào quang.”

Vương Lục cũng không nóng lòng tiếp nhận son phấn lệ, mà là quay đầu nhìn Lương Thu: “Ý kiến của ngươi thế nào? Đối với ngươi, đây là cơ hội một bước lên trời, nhưng lại mang ý nghĩa muốn vứt bỏ ngươi qua ngàn năm. Mặc dù Huyền Mặc hứa hẹn sẽ giúp ngươi hấp thu son lệ, chứ không phải là bị son phấn lệ nóng hấp thu, nhưng từ nay về sau, ngươi đã không còn là Khôn Sơn Kiếm Linh nữa.”

Lương Thu nói: “Với tư chất của ta, tuổi đời có dốc hết toàn lực cũng vô vọng tấn cấp tiên giai, có thể có được cơ duyên như vậy, Lương Thu cầu còn không được.”

Nhưng trong khi nói chuyện, kiếm linh trung thành tận tâm này lại không khỏi cúi đầu xuống.

“Khôn Sơn kiếm thể công kên, đúng là không thể theo chủ nhân lâu dài.”

Vương Lục nghe vậy cười, lời này... Xem như tình xưa khó quên? Hay là nàng có ý khác?

Nhưng Lương Thu nhanh chóng ngắt đầu: “Đúng là vứt bỏ chỗ tạm biệt ngàn năm có chút không nỡ, nhưng đối với Lương Thu mà nói, có thể đi theo chủ nhân lại quan trọng hơn bất cứ chuyện gì. Chủ nhân là kỳ tài ngút trời, cuối cùng sẽ có ngày độ kiếp phi thăng, ta chỉ hy vọng mình có thể tận mắt chứng kiến.”

“A, ở chung với ngươi hai mươi năm, ngược lại là lần đầu tiên phát hiện ngươi có tài ăn nói tốt.” Vương Lục cảm thán, vỗ vỗ bả vai Lương Thu, sau đó nói với Huyền Mặc.

“Làm phiền ngài bắt đầu đi.”

Lương Thu lễ công khai dung hợp với Huyền Mặc.

Đối với một vị thượng cổ địa tiên mà nói, loại công trình cải tạo gần như tái tạo tiên bảo này cũng không phải chuyện dễ.

Việc tách Lương Thu từ trong Khôn Sơn kiếm ra cũng không khó. Dưới tình huống Lương Thu không phản kháng, Huyền Mặc chỉ vung tay lên đã hoàn toàn chặt đứt liên hệ giữa Kiếm

Linh và kiếm thể, đồng thời Kiếm Linh cũng không bị thương chút nào.

Chỉ một chiêu này thôi cũng khiến người ta không khỏi cảm khái thủ đoạn cao minh của Thượng Cổ Địa Tiên, ít nhất trong Vạn Tiên minh hôm nay, còn có vị Luyện Khí đại sư nào dám nói có thể cử trọng nhược khinh như vậy.

Nhưng đối với Huyền Mặc mà nói, đây mới chỉ là bắt đầu.

Ném Lương Thu vào sơn phần nước mắt để tăng linh trí bất diệt trong kiếm thể mới, kiếm tâm không tổn hại, đây mới thật sự là chỗ gian nan. Lương Thu là thiên phú Kiếm Linh thượng giai, nhưng bản chất chỉ là kiếm linh của Linh bảo, đặt vào đẳng cấp pháp bảo Tiên giai., Nàng còn quá yếu ớt. Đôi sơn lệ nhìn nàng rất xinh xắn lạnh lợi, nhưng lại như biển khói. Nàng không có Huyền Mặc che chở, linh trí trong nháy mắt sẽ mất đi, bị kiếm thể đồng hóa, trở thành một đạo linh trí chi nguyên mới nảy sinh trên sơn phần.

Muốn lớn lên thành Kiếm Linh chân chính, ít nhất phải tích lũy mấy trăm ngàn năm ôn dưỡng và tu hành. Hơn nữa sau khi Kiếm Linh trưởng thành, sẽ không còn là Lương Thu như trước kia nữa, mà còn giống với nữ nhi của nàng hơn cả.

Nhưng làm sao để Lương Thu nhỏ yếu thuận lợi chiếm được sơn lệ cường đại? Điểm này tại Đại Lục Cửu Châu hiện nay, cho dù theo nguyên lý cũng không thông, đừng nói là thực tế. Hôm nay lưu truyền số lượng Tiên giai pháp bảo trong các đại môn phái không ít, nhưng trong đó cũng có một phần tương đương một phần., Là di hài tiên bảo được đào ra từ trong di tích lúc trước, kiếm linh bên trong đó đã mất, uy năng tiên bảo giảm nhiều. Nếu có thể nắm giữ chuyển dời kiếm linh này, kỹ thuật dung hợp có nghĩa là chỉ ít mấy chục tiên bảo trong chín châu đã được chữa trị.

Cho nên Vương lục và Vương vũ kiên trì muốn toàn bộ hành trình vây xem, hi vọng từ trong đó học được đủ thứ, cho dù mình không dùng đến, giá cao truyền thụ cho những môn phái cần đó cũng là không vốn vụn lời. Ít nhất Vương lục cũng rất rõ ràng, ở trong Thịnh Kinh tiên môn, chỉ ít có hơn mười kiện tiên bảo tàn phá cần được chữa trị.

Huyền Mặc cũng không cự tuyệt lời thỉnh cầu của hắn ta, chỉ cười nói: “Kỹ xảo này tuy nhìn qua cũng không có gì ghê gớm, nhưng... đại khái đối với các ngươi cũng không có bao nhiêu tác dụng.”

Sau đó, nàng đem hai tay bao trùm ở trên son phấn lệ, mười ngón đầu ngón tay hướng ra ngoài tuôn ra từng vòng từng vòng gợn sóng, kích động lẫn nhau, khiến son lệ cũng chấn động không ngớt.

Vương Lục nheo mắt lại, ánh mắt càng thêm tập trung... Một lát sau, tâm thần của hắn hoàn toàn đắm chìm trong sự biến hóa của gợn sóng, chợt nhớ đến thời gian không phát hiện ra đã trôi qua.

Gợn sóng chấn động này khiến hắn mơ hồ nhớ ra cái gì đó, hình như đã từng chứng kiến qua kỹ xảo cùng loại. Uy lực vô cùng lớn nhưng trả giá cũng rất lớn. Với trí nhớ và tạo nghệ nguyên thần của Kim Đan chân nhân, tất cả chi tiết sinh ra trong hơn ba mươi năm qua thật ra đều có thể tùy ý sử dụng. Nhưng lúc này toàn bộ tâm thần hắn đều dùng để cảm ngộ gợn sóng, lại không rảnh chiếu cố cho hắn.

Không biết qua bao lâu, gợn sóng dần dần ngừng lại, Vương Lục cũng đã hồi phục tinh thần. Gã ngẩng đầu lên, chỉ là một đầu tơ bạc chiếu vào trước mắt lại làm cho tâm thần rung động mạnh.

Một lát trước, hắn nhìn thấy một cô gái xinh đẹp khoảng hai mươi năm tuổi, dung nhan cô gái này vẫn như trước nhưng đầu nàng đã biến thành chi chít tơ bạc, ánh mắt thâm sâu không thể nào ức chế được sự tang thương.

“Ngàn năm gợn sóng?”

Cùng lúc đó, Vương Lục cũng nhớ tới bộ mặt thật của gợn sóng... Ngày đó lúc gã đi vân đài tranh chấp cùng Ngự Thú tông, Vân Đài tiên tử chính là dùng một chiêu này để cho gã trực tiếp tấn cấp Hư Đan, sau đó mới có vốn liếng cùng Ngự Thú tông đánh chính diện chiến tranh.

Trong vòng một đêm khiến cho Hư Đan Vương Lục Tấn cấp gần như thân tích trong hệ thống tu tiên hiện nay, vì vậy tiên tử Vân Thai cũng phải trả giá lớn để tiêu hao hương tiêu ngọc

vẫn. Hôm nay gọn sóng tái hiện, Thượng Cổ Địa Tiên đã dùng sức một mình cưỡng ép tiến giai Lương Thu cả ngàn năm, trả giá lớn đến mức nào?

Khó trách nàng nói cho dù học được chiêu này cũng là vô nghĩa. Hiện nay Đại Lục ở Cửu Châu, có ai có thể có nhiều tiền như thế để tiêu xài? Cho dù thật sự có, vì chữa trị một kiện tiên bảo cũng là được không bù mất.

Tiên bảo có mạnh hơn nữa cũng muốn người dùng.

Ngàn năm sau gọn sóng, Huyền Mặc buông son lệ, có chút mỗi mọt nói: “Đã thành công, kế tiếp để nàng thích ứng ba năm ngày, để người vận động tế luyện, là có thể vận dụng tự nhiên.”

“Thừa tình rồi.” Vương Lục chấp tay, nghiêm túc nói.

“Không cần, muốn nói thừa tình cũng là ta nhận tình các người. Cái mạng này của ta từ lúc xây dựng quần tiên xong sớm đã biến mất. Người mở ra quần tiên mộ, biến hóa nhanh, để cho ta chết rồi sống lại, lại tự tay đi trừ bỏ tâm ma của ta, để ta tìm lại thần trí... Ta đã bỏ ra những cái giá này, đã là chiếm thiên đại tiện nghi.”

Nói đến chỗ này, bỗng nhiên Vương Vũ ngắt lời: “Yên chi lệ này, sẽ không có tác dụng phụ gì chứ?”

“Tác dụng phụ?” Huyền Mặc hỏi.

Wương vũ nói: “Thiên địa linh khí thậm chí là đại đạo pháp tắc biến hóa. Thời đại mạt pháp, có không ít tu sĩ đứng ở đỉnh phong tiên đạo vì không thể thích ứng hoàn cảnh đột biến, trong một đêm chết đi. Rất nhiều công pháp từ nay về sau không thể tu hành, rất nhiều cao giai pháp bảo cũng mất đi thần hiệu. Mà người không thể nghĩ ngờ là tu sĩ trước đây của mạt pháp thời đại, trải qua sức mạnh của người chữa trị pháp bảo, có thể hay không bị thiên địa hôm nay bài xích?”

Huyền Mặc nghe vậy hơi ngẩn ra, dường như kinh ngạc trước lời nói của Vương Vũ, nhưng rất nhanh bà ta liền lắc đầu cười nói: “Không cần phải lo lắng, sẽ không có bất kỳ tác dụng phụ nào... Nếu không, đám mộ tiên này cũng là trước kia khi tu luyện đến mạt pháp, mỗi loại kỹ thuật đều đạt trình độ đỉnh phong khi đó. Nếu như thời đại mạt pháp như người nói, cải

tạo toàn bộ thiên địa đại đạo, chỉ sợ quần tiên mộ đều là không thể mở ra vận hành.”

“Nói như vậy, thời đại mạt pháp cũng không có cải tạo thiên địa đại đạo?”

Huyền Mặc nói: “Cái gọi là thời đại mạt pháp, ta cũng chưa từng tự mình trải qua, nhưng nghĩ đến nếu thật sự dao động toàn bộ thiên địa, mộ quần tiên không có khả năng không bị ảnh hưởng. Cho nên, ít nhất người cũng có thể lý giải là, mộ quần tiên tồn tại, có thể hoàn hảo thích ứng thiên địa đại đạo thời đại mới.”

“Nói như vậy cũng đúng.” Vương Vũ gật đầu. “Ta không có vấn đề gì.”

Huyền Mặc nói: “Ta lại có vấn đề, các người giải thích như thế nào về thời đại mạt pháp?”

“Một lần thiên tai không thể làm gì, ít nhất diễm tịch trước mắt đều ghi chép như vậy.”

“Thiên tai sao... Thật ra cũng không sai.” Huyền Mặc thở dài: “Người đã biết được bao nhiêu chuyện về quần tiên? Minh ca ca cùng các người nói về lai lịch của quần tiên mộ này?”

Vương Lục nói: “Không có nói rõ, chỉ biết là quần tiên mộ là nhằm đối kháng đối thủ gì cực kỳ cường đại.”

“Đối thủ cực kỳ mạnh mẽ, vậy theo ý người, đối thủ cường đại ra sao, đáng giá để chúng ta kiến tạo quần tiên mộ như vậy?”

Vấn đề này kỳ thật cũng là một trong những vấn đề mấu chốt Vương Lục ngày dài suy nghĩ.

Sự mạnh mẽ của Thượng Cổ Địa Tiên, chỉ riêng về mặt cường độ mà người giữ cửa Chung Thẳng sáng tỏ đã có thể thấy được chút ít, ngay cả ở thời đại đỉnh cao thời đại mạt pháp trước kia cũng rất huy hoàng, một đám người như vậy tuyệt đối đứng trên đỉnh cao của thế giới.

Nhưng kẻ địch mà bọn họ cần phải đối mặt lại khiến bọn họ không thể không ần nấp, lựa chọn gửi gắm hy vọng lên người hậu nhân. Kẻ địch ra sao đáng để một đám Địa Tiên kiêu ngạo nịnh nọt toàn bộ?

Lúc mới mở ra quần tiên mộ, Vương Lục từng suy đoán đó là Ma tộc, nhưng hôm nay đã tận mắt chứng kiến thảm trạng của Ma giới, Vương Lục đã sớm phủ định khả năng này. Mà tầm mắt của gã hôm nay, nghĩ tới nghĩ lui, tựa hồ chỉ có một khả năng.

“Là Đọa Tiên sao?”

...

“Đọa Tiên?”

Nghe Vương Lục nói ra đáp án này, Huyền Mặc có vẻ hơi kinh ngạc.

“Các người đã biết rồi sao?”

Vương Lục nói: “Đâu chỉ là biết, căn bản là quen biết rồi... “

Còn chưa dứt lời, đột nhiên sắc mặt Huyền Mặc trầm xuống: “Bọn họ đã bắt đầu đến rồi sao?”

Nghe nàng hỏi như vậy, Vương Lục liền ý thức được nguy cơ của Đọa Tiên so với dự đoán chỉ sợ còn đáng sợ hơn vài phần. Bọn hắn, buông xuống, một câu nói, Vương Lục liền không khỏi trong đầu miêu tả ra hơn mười mấy trăm vị Phong Nguyệt tiên sinh hàng lâm Đại Lục châu.

Thế thì đúng là hủy thiên diệt địa.

Nhưng tình huống cũng còn chưa tới thời điểm tuyệt vọng, nhớ lại hành động của Phong Nguyệt tiên sinh, không khó để lộ chuyện hắn dốc toàn lực phân tranh ở Ma giới và Cửu Châu Đại Lục, kỳ thật là vì một chuyện nào đó mà trải đường, chỉ tiếc sắp thành lại bại, chuyện đó cũng không làm đến bước cuối cùng.

“Trước mắt chỉ có sai khiến một đội ngũ, đại bộ đội giáng lâm hẳn là còn phải đối mặt với cửa ải khó có thể vượt qua.”

Nhưng Huyền Mặc lại nghiêm túc lắc đầu: “Trước tiên sai khiến đội ngũ xuất hiện mang ý nghĩa tình thế đã rất tồi tệ, cũng được, các người không hiểu rõ toàn bộ sự tình, ta vẫn nên bắt đầu nói từ đầu thì hơn.”

“Đọa Tiên... cứ tạm dùng cái tên này để gọi bọn hắn trước đã, những ghi chép về Đọa Tiên sớm nhất thì đối với ta mà nói cũng là thời man hoang đã rất lâu rồi. Trong lịch sử ghi chép, một ngày trời sinh dị tượng, thương khung mở rộng, ánh sáng chiếu khắp nơi. Một sinh linh sau lưng mọc ra cánh đen giáng lâm cửu châu cửu châu., Hắn tự xưng là tiên nhân, sở hữu thân uy mạnh mẽ tới mức khó có thể tưởng tượng được của tu sĩ.

Mới đầu, mọi người còn cho rằng hắn là chân tiên hạ giới, mang theo ý chỉ thần thánh của Tiên giới tới đây, cứ như là thần linh vậy, nhưng rất nhanh sau đó hắn đã làm xằng làm bậy ở Cửu Châu, khiến cho nhiều người tức giận.”

Vương Vũ hỏi: ” cụ thể là làm xằng làm bậy là chỉ cái gì?”

Huyền Mặc nói ra: “Việc này trong sử sách không nói tỉ mỉ, nhưng căn cứ theo người sửa sang lại lịch sử nhiều phương, kết luận là vị Đọa Tiên kia cướp đoạt đạo lữ của một chương môn thượng phẩm đại phái, ép hắn lãng ngược đến chết.”

“Bị vũ nhục như thế, vị chương môn kia sao có thể chịu từ bỏ ý đồ. Đáng tiếc, mặc dù hắn được khen là cao thủ thiên hạ, nhưng đi trong tay Đọa Tiên không quá ba chiêu đã bị đập thành bánh thịt, lại còn bị nuốt vào trong bụng, tu vi ngàn năm đều hóa thành chất dinh dưỡng cho người khác.”

“Mà việc này chỉ là bắt đầu, về sau hắn dựa vào thực lực mạnh mẽ, hành động bạo ngược hoang đường nhiều không kể xiết, rốt cuộc làm một nhóm lớn tu sĩ liên hợp lại làm một đạo phản kháng, trận chiến đó kinh thiên động địa, đánh cho trời trắng âm đạm, rốt cuộc triệt để chém chết hắn, nhưng tu tiên giới cũng phải trả một cái giá thảm thiết.”

“Đau ngàn cân treo sợi tóc, từ đó về sau, mọi người cuối cùng cũng ý thức được Thượng giới buông xuống chưa chắc đã mang theo thiện ý.”

“Đợi đã, sao người có thể xác nhận người nọ đến từ Tiên giới, mà không phải nơi nào khác, tỷ như Ma giới? Đại Thiên thế giới, Cửu Châu Đại Lục cũng vậy, Ma giới cũng thế, khoa trương một chút chẳng qua chỉ là muối bỏ biển mà thôi.”

“Từ trong di hài người nọ, tìm được manh mối lúc hắn tu hành tại nhân gian. Vạn năm trước, hắn đích thật là tại nhân gian tu hành tu sĩ.”

“Thì ra là thế... Sau khi phi thăng ngược lại quên mất gốc sao?”

“Cũng không tính là quên gốc, hắn vốn là một tà tu của Cửu Châu Đại Lục, làm xằng làm bậy mới là bản chức.” Huyền Mặc cười khổ nói: “Bất quá về sau ngẫu nhiên lại có chuyện

tương tự, Đọa Tiên buông xuống, lại đến từ danh môn chính phái.”

Vương Lục cau mày nói: “Danh môn chính phái xuất thân cũng không tiện dùng? Bọn họ sau khi phi thăng rốt cuộc đã trải qua cái gì? Tiên giới không phải cực lạc Tịnh Thổ trong truyền thuyết sao?”

“Người cũng biết đó chẳng qua là truyền thuyết mà thôi, dùng để dẫn dắt mọi người chăm chú tu hành. Trên thực tế Tiên giới có hình dáng gì mà chưa ai từng thấy, ngẫu nhiên Chân Tiên hạ giới cũng chưa bao giờ lộ ra bí mật của Tiên giới. Nhưng nghĩ đến cũng không thể tốt đẹp như vậy, từ xưa đến nay, tu sĩ phi thăng thượng giới không đến một ngàn cũng tám trăm cũng có., Thời kỳ Hồng Hoang cổ xưa thì càng không có cách thống kê, trong đó vừa có chính đạo tu sĩ, cũng không thiếu tà giáo ma đầu. Hơn nữa bọn họ sau khi phi thăng Tiên Giới chưa chắc sẽ không sinh sản hậu nhân, hậu nhân chưa hẳn có thể kế thừa phẩm tính tiên nhân. Sẽ có tiên nhân sa đọa xuất hiện cũng không có gì lạ, mấu chốt chính là, muốn ứng phó những tiên nhân sa đọa hạ giới này như thế nào...”

“Loại chuyện này ở Tiên giới không ai quản sao?”

“Chúng ta không cách nào xác nhận thái độ của Tiên giới đối với Đọa Tiên, bởi vì thỉnh thoảng Chân Tiên hạ giới mấy lần, cũng chưa từng tiến hành trao đổi thâm sâu với các tu sĩ, thậm chí còn chưa thi triển đối thoại, cho nên không cách nào hỏi thăm bất cứ tình huống gì của bọn họ. Xem ra lạc quan một chút, có lẽ bọn họ đang kiệt lực ngăn cản Đọa Tiên giáng lâm, nếu không số lượng của Đọa Tiên sẽ gấp mười gấp trăm lần hiện tại. Nhưng...”

Vương Lục trầm mặc chốc lát: “Nhưng cũng có thể là các tiên nhân của thượng giới căn bản không có hứng thú quan tâm đến sống chết của người hạ giới. Giống như nhân loại sẽ không quan tâm đến việc dùng tổ kiến nước nóng của mình để tạo thành bao nhiêu sát nghiệt.”

Huyền Mặc nói: “Đại Lục châu cửu châu là điểm khởi đầu của Tiên giới, nhưng cũng chỉ là điểm khởi đầu. Con đường tu hành không có điểm dừng, theo dòng chảy cuộn cuộn cầu tác trên con đường phía trước, những điểm bắt đầu trong quá khứ

sẽ chỉ có vẻ càng thêm nhỏ bé, số lần thượng giới mấy vạn năm giáng lâm cũng không nhiều, có lẽ nguyên nhân chính là ở đây. Đáng tiếc vùng Đại Lục này đối với những tiên nhân chí hướng cao xa kia mà nói., Có lẽ không đáng nhắc tới, nhưng luôn có một số kẻ bại trận lấy việc hành hạ kẻ yếu làm niềm vui. Tóm lại, chúng ta không thể kỳ vọng vào việc này ở thượng giới, đối kháng với Đọa Tiên, chúng ta trừ bản thân ra, không cách nào ỷ lại vào bất cứ ai.”

“Cho nên mới có Địa Tiên các ngươi?”

Huyền Mặc cười khỏ nói: “Cái gọi là Địa Tiên kỳ thật chỉ là để cổ vũ tự tin của bản thân mà thôi. Đối thủ là tiên nhân, là độ cao mà đại lục ức vạn tu sĩ ở Cửu Châu cả đời cũng không thể với tới, muốn làm địch với bọn họ cần phải có dũng khí quá lớn. Huống chi, tính toán của chúng ta còn cấp tiến hơn so với cái này.”

“Ồ? Các ngươi định trăm thảo trừ căn, tiêu bản chiếu cố luôn sao?”

“Ừm, chỉ tập hợp lực lượng chém giết một hai tên hạ giới Đọa Tiên không có chút ý nghĩa gì, chỉ cần các tiên nhân thượng giới đối xử như vậy mà không kiêng nể gì cả, Đọa Tiên chỉ có thể tầng tầng lớp lớp. Mà mỗi lần chống lại, chúng ta phải trả một cái giá gấp mười gấp trăm lần... Đối với Tiên giới, bọn hấn chỉ là một kẻ bại hoại không chịu nổi, nhưng ở cửu Châu Đại Lục, tổn thất đều là tinh nhuệ Tiên đạo.”

“Cho nên cụ thể mà nói, các ngươi làm thế nào vậy?”

“Chúng ta quyết định khiêu chiến với thượng giới, phá vỡ bầu trời, chất vấn Thương Thiên vì sao phải dung túng hung đồ, nếu trời cao không chịu trả lời, chúng ta sẽ tự tìm một câu trả lời hợp lý.

“Ý tưởng cấp tiến thật...”

Ngay cả Vương Vũ cũng sợ hãi than thay cho ý nghĩ hão huyền của đám Địa Tiên này.

Huyền Mặc thở dài nói: “Nếu ngươi có người trân trọng chết trong họa Đọa Tiên, cũng khó tránh khỏi sẽ có suy nghĩ cấp tiến. Trong thời đại của chúng ta, họa của Đọa Tiên đúng là

một trong những thiên tai khiến người tu hành nghe được, không biết bao nhiêu người đã bị hại...”

“Nhưng người đời sau lại chưa từng nghe qua tên tuổi Đọa Tiên.” Vương Lục nói, sau khi trầm mặc trong chốc lát thì nói thêm: “Dù thế nào đi nữa, đây nhất định là một trận chiến cực kỳ thâm hiểm.”

Huyền Mặc nói: “Đúng là một cuộc chống lại khốc liệt. Lúc ấy chúng ta tập hợp hơn phân nửa tinh nhuệ của Cửu Châu, còn liên hợp với Vương Giả của Tây Di Đại Lục, yên lặng nhẫn nhịn nửa năm. Chỉ đợi tất cả chuẩn bị xong xuôi, liền xé rách thông đạo đi thông đến thượng giới, đại đạo nghịch thiên, cưỡng ép đặt chân lên đất Tiên giới.”

“Vậy chẳng phải là đồng loạt phi thăng sao?”

“Không trải qua thiên kiếp khảo nghiệm, tu sĩ một thân pháp lực liền không cách nào chuyển hóa thành khí tức tiên linh tinh khiết, ở Tiên giới không thể ở lâu dài. Huống chi chúng ta tập hợp vô số tài nguyên ở Cửu Châu, cũng không phải vì vền vẹn có mấy chục tiên nhân phi thăng.”

“Trên thực tế, lúc ấy kế hoạch của chúng ta rất lớn, hơn mười người chúng ta có thể ở lại Tiên giới không lâu, ai cũng nói không chừng trong khoảng thời gian này sẽ gặp được cái gì, có thể làm được gì. Kết quả chúng ta tiến vào Tiên giới không bao lâu, liền gặp phải ba tiên nhân sa đọa., Nhìn thấy chúng ta, bọn họ vạn phần kinh ngạc, không nói lời gì liền triển khai công kích. Chúng ta bị ép ứng chiến, trận chiến đó, chúng ta trả giá thương vong gấp mười lần trở lên, một trận liền bị đánh tàn phế, rốt cuộc vô lực triển khai tiến sâu thăm dò.

Mặc dù đã cách vạn năm, nhưng khi nhắc đến trận ác chiến kinh thiên động địa kia, vẻ mặt Huyền Mặc vẫn tràn đầy đau đớn.

“Nhưng sau trận chiến đó, chúng ta cũng ý thức được căn bản không cần tiếp tục dò xét nữa. Đem hy vọng ký thác vào chuyện đã trải qua, căn bản là sai lầm, chỉ có thể nói rõ chúng ta vẫn là quá ngây thơ, quá tự phụ. Số lượng và lực lượng của Đọa Tiên đều vượt xa sự tưởng tượng của chúng ta, cái kia căn bản không phải vấn đề mà người thế hệ của chúng ta có thể giải quyết được.

Vương Lục gật gù đầu, vô cùng lý giải.

Vừa mới đặt chân tới Tiên Giới không bao lâu, liền gặp phải ba tên Đọa Tiên, hơn nữa gặp mặt liền đánh, đây cũng không phải là không may mắn gì có thể giải thích.

Rất có thể là như thế, thông đạo của Cửu Châu Đại Lục và Tiên Giới trước mắt chính là rơi vào trong tay một tổ chức Đọa Tiên, Cửu Châu Đại Lục thế giới này, hoàn toàn biến thành nơi nuôi dưỡng và hậu hoa viên của người ta. Đám thượng cổ Địa Tiên các loại phản kháng nổi lên, trong mắt người ta giống như là trâu bò không cam lòng tịch mịch, nhảy ra khỏi chuồng trâu.

“Nhưng chúng ta cũng không tuyệt vọng như vậy. Cho dù thế hệ này không giải quyết được vấn đề, còn có thế hệ sau. Các tu sĩ Cửu Châu Đại Lục, mấy vạn năm qua vẫn luôn tiến bộ, ít nhất đến thời đại của ta cũng như vậy. Cho nên chúng ta vẫn luôn tin tưởng, trong tương lai xa xôi, Đại Lục của Cửu Châu nhất định có được lực lượng bảo vệ mình.”

Huyền Mặc thở dài, nói ra: “Lúc ấy chúng ta rất nhanh đã lui về Cửu Châu Đại Lục, cũng trong vòng trăm năm dốc hết toàn lực, đã động đậy lực lượng khổng lồ ẩn chứa dưới Cửu Châu Đại Lục., Cố gắng phong tỏa thông đạo đi thông tới chín tiên giới, ý đồ cắt đứt khả năng Đọa Tiên giáng lâm. Đồng thời chúng ta thành lập quần tiên mộ, bảo tồn lại kinh nghiệm quý giá lưu lại khi vô số đời người và Đọa Tiên đấu. Hy vọng hậu nhân có thể thu hoạch được lợi ích từ đó, bớt đi mấy phần đường vòng.”

Vương Lục nghe vậy chỉ bất đắc dĩ nhún nhún vai: “Đáng tiếc người đời sau đại khái lại để cho các người thất vọng.”

“Ừm, lúc con từ trong giấc ngủ say tỉnh lại, nhìn thấy Cửu Châu Đại Lục hôm nay, đích xác là vô cùng thất vọng, thậm chí là tuyệt vọng. Các tu sĩ sau vạn năm chẳng những không có tiến bộ., Ngược lại so với lúc trước còn thua xa. Như vậy làm sao đối kháng Đọa Tiên? Lúc đó chúng ta bày ra bình phong che chở, dù sao cũng chỉ là cấp bậc Địa Tiên, đối với những Tiên Nhân hàng thật giá thật, nhất định tồn tại sơ hở gì đó, cho nên bọn hắn một lần nữa giáng lâm khỏi Cửu Châu Đại Lục chỉ là vấn đề thời gian...”

Huyền Mặc nói xong, lại lộ ra vẻ tươi cười: “Tuy nhiên, sau khi nhìn thấy hai người các ngươi, ta lại dấy lên vài phần hy vọng với Đại Lục Cửu Châu. Có lẽ hôm nay Đại Lục cũng không phải là không thể cứu được như vậy.”

“Chỉ tiếc, đây chỉ là ý tưởng của một mình ta. Đồng bạn thức tỉnh lần này, người có dị nghị chiếm tuyệt đại đa số.”

...

“Đồng bạn thức tỉnh lần này? Có dị nghị gì?”

Vương Lục rất nhanh liền bắt được trọng điểm, lần này trong quần tiên mộ thức tỉnh không chỉ một người, mà phần lớn trong đó đối với hiện trạng hiện nay của Cửu Châu Đại Lục đều cảm thấy sâu sắc tuyệt vọng, như vậy...

“Bọn họ định làm gì bây giờ?”

Huyền Mặc nói ra: “Ngày đó chúng ta quyết định lui ẩn ẩn ẩn, gửi gắm toàn bộ hy vọng lên người hậu nhân, là đưa ra quyết định cực lớn trong tranh luận. Thậm chí có thể nói là do chúng ta lĩnh một mình thúc đẩy xuống, nếu không phải hẳn có được uy vọng tuyệt cao trong đám Địa Tiên, lại hiển lộ ra thực lực cao hơn một bậc trong cuộc chiến thượng giới, chúng ta chưa hẳn sẽ buông tha quyết đoán như vậy.”

Vương Lục nói: “Như vậy bây giờ chết rồi sống lại, bọn họ lại không cam lòng tịch tịch?”

Huyền Mặc nói ra: “Cho tới bây giờ chưa một ai thật sự cam chịu tịch tịch, chúng ta đã đánh ra danh hiệu Địa Tiên, tụ tập lại chính là cao thủ đứng đầu Cửu Châu lúc ấy, mỗi một người đều là một truyền kỳ sống sờ sờ, há có chịu ở dưới người khác? Mà chưa từng nhìn thấy thời đại đó, người không thể cảm nhận được cừu hận chúng ta khắc cốt ghi tâm với đám Đọa Tiên chúng ta., Muốn chúng ta từ bỏ tự tay báo thù, thực sự là lựa chọn còn thống khổ hơn cả tử vong. Lúc đó, lĩnh lời hứa rằng cửu Châu Đại Lục tương lai nhất định sẽ càng mạnh mẽ hơn, nhất định sẽ có kỳ tài hiếm có khó có thể nhìn thấy nó xuất hiện, đến lúc đó để hẳn mở quần tiên mộ lấy di sản của chúng ta, cửu châu Đại Lục chính thức có được thực lực chống lại Đọa Tiên. Nhưng mà...”

“Nhưng hôm nay vừa thấy, chỉ thấy được một mảnh thối nát của cửu Châu, thiên địa linh khí khô kiệt, tu sĩ thực lực yếu ớt, say mê nằm mộng, không biết đại lục nguy cơ buông xuống, ngày xưa chúng ta chịu nhục hi sinh quả thực chính là chuyện cười.”

Trong khi nói chuyện, thế giới trắng xám lại nhiều thêm mấy người, tướng mạo khác nhau, nhưng đều không ngoại lệ có được sức mạnh cường đại làm người ta thán phục.

Một người trẻ tuổi khỏe miệng cong lên, nhìn Vương Lục và Vương Vũ: “Huyền Mặc, đây là lựa chọn mà ngươi vừa nhìn trúng sao?”

Huyền Mặc sửa lại nói: “Không phải ta, mà là Minh ca ca nhìn trúng... Được rồi, ta cũng cho rằng hắn đáng để chờ mong.”

“Chung Thắng Minh đích thật là lợi hại —— hơn một vạn năm trước rất nhiều, nhưng quân tiên mộ yên lặng quá lâu, ngay cả nguyên thần hắn cũng không hoàn chỉnh, lại phân liệt thành hai thể Thần Ma, loại tình huống này làm sao phán đoán được? Về phần ngươi... Ngươi ánh mắt của ngươi rất tốt, nhưng mềm yếu dễ dao động, một khi người khác có ân với ngươi, ngươi sẽ rất khó lĩnh tĩn phán đoán. Người này giúp ngươi giải trừ tâm ma, ngươi đối với hắn có chút thiên vị là không thể bình thường hơn.”

Trong khi người trẻ tuổi đang nói chuyện, bỗng nhiên lật đật toàn bộ phán đoán của Chung Thắng Minh và Huyền Mặc, mà thoạt nhìn Huyền Mặc ngoại trừ bất đắc dĩ cũng không còn cách nào khác.

Vương Lục quay đầu nhìn về phía người trẻ tuổi này, trong lòng suy đoán đại khái là một vị đầu mục trong đội ngũ Địa Tiên ngày trước.

Vừa vặn người trẻ tuổi kia cũng nhìn về phía hắn, liếc mắt một cái, lông mày khẽ nhướn lên: “Không linh căn? Quả thật có chút thành tựu, bất quá nhìn ngươi thời gian tu hành cũng không ngắn, làm sao cảnh giới Kim Đan mới được? Tốc độ tu hành không linh căn nhanh cực điểm., Ngày xưa tiên Tàn Thủy Hoàng hai mươi năm qua phi thăng, cho dù bây giờ đại lục cứu châu thiếu thôn linh khí, tu hành hơn hai mươi năm cũng không đến nỗi chỉ có tu vi kim đan. Hơn nữa đại đạo ngưng tụ bên trong kim đan của ngươi tính là chuyện gì? Chung Thắng dùng Hỗn Động Phá Thiên Thần Kiếm cũng thôi đi, một nửa khác là cái gì? Hai cái hỗn tạp dung hợp quả thực là rối tinh rối mù...”

Nói tới đây, người trẻ tuổi thậm chí không khỏi nổi nóng.

“Ngày đó ta đã nói, nhất định phải liều chết với bọn họ đến cùng, chúng ta trận hình hưng thịnh, lại đánh bất ngờ đánh bất ngờ, chưa chắc đã không thể tìm được đường sống. Nhưng hết lần này tới lần khác lão đại nhất định phải đem hy vọng ký thác vào hậu nhân gì đó, mà các người cũng đều đồng ý...”

Huyền Mặc nghe vậy sắc mặt trầm xuống: “Người đang nghi ngờ quyết định của hấn sao?”

“Không sai, ta đang chột vắn cái gì mà kinh ngạc? Lúc hấn còn sống ta đã không ngừng chột vắn, đến bây giờ hấn đã chết, mà ta tận mắt nhìn thấy tình huống thối nát của Cửu Châu Đại Lục, đương nhiên càng muốn nghi ngờ các người tôn thờ hấn như thần linh, ta lại chỉ cho rằng hấn là người bình thường...”

Huyền Mặc cả giận nói: “Bạch Trạch, người đúng là làm càn...”

Bạch Trạch cười ha hả: “Ngày đầu tiên người quen biết ta sao? Ta luôn làm càn như vậy, cho nên lão đại mới bổ nhiệm ta làm phó thủ. Bởi vì trừ ta ra, đám phé vật còn tròng các người không ai dám làm càn cả.”

Huyền Mặc tức giận đến cả người run lên, ánh mắt chuyển hướng nhìn đám người sau lưng Bạch Trạch.

“Các người thì sao? Cứ để mặc hấn như vậy sao?”

Mọi người không trả lời.

Bạch Trạch lại trầm mặt xuống: “Huyền Mặc, lão đại cũng là người, cũng không phải thần hay tiên. Quả thật hấn lợi hại hơn bất kỳ ai chúng ta, nhưng điều này không có nghĩa hấn không phạm sai lầm. Mà thời điểm hấn phạm sai lầm..., Nhất định phải cần có người chỉ ra cho nó. Đây chính là ý nghĩa của sự tồn tại của ta, ta sẽ không ngừng nghi ngờ quyết định của nó, chống đối nó, như vậy mới có thể đảm bảo nó luôn bình tĩnh và phán đoán. Trước khi ý thức được điểm này, người không có tư cách chỉ trích ta làm càn.”

Huyền Mặc có chút thống khổ lắc đầu, cũng không thể hoàn toàn tiếp nhận thuyết pháp này.

Bạch Trạch nói: “Các người hoàn toàn không giữ lại tín nhiệm đối với hấn, nói cho cùng chỉ là đem trách nhiệm thuộc về mình đẩy lên trên người hấn. Một khi lão đại sai lầm, chẳng

khác nào phụ lòng tín nhiệm của tất cả mọi người, mà bây giờ nhìn lại không phải rất rõ ràng sao? Lão đại phán đoán sai, đem tiền đặt cược trên người hậu nhân, không thể nghi ngờ là cược sai rồi.”

Huyền Mặc đợi tranh luận xong, Bạch Trạch liền ngắt lời nói: “Ta biết ngươi rất xem trọng Không linh căn này, không sai, hẳn xác thực rất lợi hại, tuy rằng hiện tại tu hành có không ít vấn đề., Nhưng chỉ cần kế thừa những thứ trong mộ quần tiên, không đến vài chục năm có thể sánh vai cùng ngươi, thậm chí đuổi kịp thành tựu lão đại. Nhưng chỉ bằng vào một mình hẳn thì có thể làm được gì? Hẳn có mạnh hơn nữa, ở Cửu Châu Đại Lục, tu hành còn có thể mạnh hơn những tiên nhân tu hành ở Tiên Giới hay sao? Chúng ta kiến tạo quần tiên mộ, là hi vọng tạo nên một nơi phồn vinh cửu châu phồn vinh chưa từng có., Một người nắm giữ ngàn vạn Vạn Địa Tiên, bất luận kẻ nào cũng không dám dễ dàng xâm phạm Cửu Châu. Huyền Mặc, ngươi nói cho ta biết, Cửu Châu Đại Lục bây giờ, có tư cách để người ta không dám dễ dàng đến phạm tội hay không?”

Huyền Mặc hít vào một hơi, nói không ra lời.

Vô luận nàng bao nhiêu phần lĩnh trước kia tôn sùng, nhưng cũng không thể không thừa nhận, hôm nay Cửu Châu Đại Lục chênh lệch quá nhiều so với dự đoán trước kia.

“Cho nên ngươi định từ bỏ sao?”

“Bỏ cuộc? Ngươi đang nói giỡn à?” Bạch Trạch khịt mũi coi thường vấn đề của Huyền Mặc: “Ngươi thấy ta bỏ dở nửa chừng từ khi nào vậy? Mặc dù lần đả kích này trở ngại nghiêm trọng một chút, nhưng còn xa mới tới lúc từ bỏ.”

“Chỉ có điều.” Bạch Trạch nghiêm mặt nói, “Từ giờ trở đi thì không thể đi nhằm bất cứ bước nào, chúng ta đã bỏ lỡ một cơ hội, sợ rằng sẽ không có lần tiếp theo. Ta không biết tại sao những năm gần đây Đạo Tiên lại không có cử động lớn, nhưng ta nghĩ cũng chỉ là vấn đề thời gian, hơn nữa thời gian không ở bên chúng ta. So với tiên linh chi khí tràn đầy, tốc độ tu hành của Cửu Châu Đại Lục bất luận thế nào cũng không thể so sánh được.”

“Ngươi định làm như thế nào?”

Bạch Trạch nói: “Đầu tiên là đánh thức tất cả những người còn sống sót, sau đó lấy ra kho báu trong quần tiên, tập hợp lại đoàn đội năm đó. Sau đó, toàn thể tu sĩ Đại Lục tới đối kháng với Đọa Tiên, tuy rằng phần thắng không cao nhưng đã là...”

Còn chưa dứt lời, Vương Vũ đã không nhịn được nữa.

“Lãnh đạo toàn thể tu sĩ Đại Lục? Giọng điệu của ngươi cũng không nhỏ.”

Còn chưa dứt lời, Bạch Trạch lại ngắt lời nói: “Ta biết ngươi không phục, tin tưởng toàn bộ tu sĩ tại cửu Châu Đại Lục hiện nay sẽ không phục nữa, bị một đám người xa lạ ngủ say vạn năm lại đột nhiên thức tỉnh giẫm trên đầu. Nhưng động não suy nghĩ lại đi, lấy chút bản lãnh ấy của các ngươi mà thôi., Một khi Đọa Tiên giáng lâm, ngoại trừ khoanh tay chịu chết còn có thể làm gì? Ít nhất chúng ta thành công đẩy lùi Đọa Tiên, các ngươi thì sao? Hiện tại chấp nhất với hư danh trước mắt, lại có thể cắt đứt tương lai của toàn bộ cửu châu Đại Lục “

Nhưng Vương Vũ nghe vậy chỉ cười lạnh.

“Một khi Đọa Tiên giáng lâm thì chúng ta có thể như thế nào? Vấn đề này hỏi hay lắm mà.”

Đứng bên cạnh Vương Vũ, Vương Lục cũng không nhịn được mà cười. Vấn đề này nếu để cho người khác thì cũng thôi đi, nhưng mà khoe khoang chiến tích của Đọa Tiên trước mặt thế hệ hoàng kim của Linh Kiếm phái sao?

Một đám Lục Địa Chân Tiên Hợp Thể, cảnh giới Đại Thừa, tập hợp toàn bộ tài nguyên Đại Lục xé rách bầu trời tiến về Tiên Giới, kết quả sau khi đánh một trận liền chạy trốn, ả núp lánh đời. Chiến tích như vậy cũng có thể lấy ra khoe khoang.

Linh kiếm phái ngày xưa lấy sức mạnh của một phái, đánh cho Phong Nguyệt tiên sinh phải hồn phi phách tán, trong này ẩn chứa dũng khí và trí tuệ, còn chói mắt hơn xa đám thượng cổ địa tiên.

Có lẽ các tu sĩ từ thời đại mạt pháp về sau, về mặt thực lực cảnh giới đã không cách nào so sánh với tổ tiên, nhưng chính vì bọn họ nhỏ yếu, cho nên mới cố gắng đem lực lượng có hạn

xua đến mức tận cùng, đạt thành đủ loại kỳ tích trong mắt các tiên nhân.

Đối mặt với loại người từ trên cao nhìn xuống như Bạch Trạch, trong mắt không coi ai ra gì, ngay cả Vương Vũ luôn bất cần đời cũng kiềm chế không được.

Đối với nàng mà nói, đại đa số chuyện trên đời cũng không quan trọng, nhưng trận chiến một trăm năm mươi năm trước, tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào khinh nhờn thánh chiến.

“Vốn không định lấy ra, nhưng nếu đã bị người khác hỏi đến vậy, không khoe khoang một chút quả thực có lỗi với đại sư huynh ta đã chết từ lâu.”

Đại sư huynh đã chết từ lâu còn chưa kịp nói gì, chỉ thấy Vương Vũ lấy tay từ trong túi trữ vật ra.

Từ cổ tay một người bị cắt đứt, lại được tỉ mỉ bảo dưỡng đến nay vẫn không mất đi sức sống. Lúc nhìn thấy cánh tay kia, tất cả mọi người ở đây đều khiếp sợ vạn phần.

Tuy là tử vật ly thể, nhưng Tiên Linh Chi Khí vẫn quanh quẩn không dứt, rõ ràng là tay Tiên Nhân, và lại trong Tiên Linh Chi Khí ẩn hàm huyết tinh sát phạt, là tiêu chí Đọa Tiên Tiêu Tiên.

“Tay Đọa Tiên, ngươi đã từng chém Đọa Tiên?” Bạch Trạch kinh hãi vạn phần, trong lúc nhất thời không cách nào hùng hồn nói ra thành lời.

Nhưng một bên khác thì Vương Lục lại thấy rất rõ, đó đâu phải là tay của Đọa Tiên gì, đó căn bản là tay của chính mình mà.

Trong chính sử, thời khắc cuối cùng Âu Dương Thương Thương dẫn nguyên thân của Phong Nguyệt tiên sinh vào trong cơ thể, sau đó đứt khoát tự bạo, làm cho hấn hồn phi phách tán. Tuy nhiên khi nguyên thân nhập thể, đôi phương đã cải tạo một phần thân thể của Âu Dương Thương, thành thân thể Tiên Nhân... May mà khi đó Phong Nguyệt tiên sinh đã trọng thương suy yếu, không có lực hoàn toàn cải tạo, nếu không Âu Dương Thương tự bạo chưa hẳn có thể trăm thảo trừ căn.

Tuy nhiên, cũng bởi vì dù sao đã cải tạo thân thể Tiên nhân, trong vụ nổ lớn kia, nhục thể Âu Dương thương may mắn lưu lại vài phần mảnh vỡ. Vốn Vương Lục tưởng rằng những mảnh vỡ kia đã sớm bị đám người Linh kiếm phái đuổi tới dọn dẹp sạch sẽ, nhưng lại không nghĩ được mảnh lớn nhất lại rơi vào trong tay Vương Vũ.

“Người lại giữ thứ này?” Vương Lục khó tin mà nhìn Vương Vũ: “Người không phải là sợ buồn nôn sao?”

Wương Vũ nghe vậy thờ dài, trong ánh mắt ẩn chứa một tia cảm tình phức tạp: “Đây là huy chương thắng lợi đáng để kỷ niệm nhất trong đời ta, làm sao có thể ghê tởm được?”

“...” Vương Lục nhẹ nhàng hé miệng, thiên ngôn vạn ngữ lại nghẹn ở cổ họng.

Nhưng đúng vào lúc này, lại thấy Vương Vũ nhẹ nhàng mỉm cười: “Hơn nữa công lợi một chút đã nói, diệu dụng của bàn tay tiên nhân là vô cùng, đã ném đi đáng tiếc. Mấy trăm năm qua, ta hưởng thụ không ít chỗ tốt của bàn tay này.”

“Chờ chút, người cái tên này dùng tay của ta làm cái gì vậy?”

...

“Tay Đọa Tiên... Xem ra Chung Thắng Minh đưa các người vào đây cũng không phải hoàn toàn hồ đồ bởi vì chuyện cũ.”

Sau khi tận mắt chứng kiến chiến lợi phẩm mà Vương Vũ đã lấy ra, đến ngay cả Bạch Trạch mắt cao hơn đầu cũng bị chấn động đến nói không ra lời.

Một vật còn hơn ngàn lời vạn lời, dù rằng Bạch Trạch không tin chỉ dựa vào hai tu sĩ Kim Đan trước mắt này, cùng với tu sĩ hậu thế sau này cực kỳ suy yếu sau này của pháp môn... Có thể vượt qua đoàn đội Địa Tiên ngày xưa, nhưng ai bảo đám Địa Tiên lúc này trong tay lại không có loại chiến lợi phẩm cứng rắn này?

Nhưng dù sao Bạch Trạch cũng không dễ dàng nhận thua, trầm mặc một hồi lâu, hần mở miệng nói: “Ta hiểu, tạm thời thừa nhận các người quả thật có thực lực, nhưng điều này cũng không thể nói rõ cái gì, dù sao đó chỉ là một bộ di hài của Đọa Tiên, còn chỉ là một bộ phận của di hài.”

“Ừm, vốn cũng không trông mong dùng vật này thuyết phục người.” Vương Vũ nói xong, nhẹ nhàng thu hồi Đọa Tiên Chi Thủ, “Khó có được tỉnh lại từ giấc ngủ say vạn năm, để cho các người cam tâm tình nguyện lui ra khỏi vũ đài lịch sử cũng không hiện thực. Nhưng chúng ta cũng không có lý do gì bởi vì mấy câu nói của các người mà chấp tay nhường lại bảo tàng mà các người vất vả đào bới được.”

Bạch Trạch cau mày nói: “Đây không chỉ là kho báu.”

“Ta biết, điều này còn mang ý nghĩa sinh tử tồn vong ở Cửu Châu Đại Lục. Nhưng đồng dạng, chúng ta thân là tu sĩ Cửu Châu, không có đạo lý đem tính mạng thân gia phó thác cho những người xa lạ các người. Vô luận ngoài miệng các người nói tốt thế nào, chúng ta dù sao cũng không quen.”

Bạch Trạch cười lạnh nói: “Vậy người định làm thế nào?”

Vương Vũ nói: “Nếu hai phe chúng ta không ai phục ai, không bằng chúng ta cạnh tranh công bằng đi. Lấy thực tài phân ra

cao thấp, tranh đoạt di sản của tiên mộ, cùng với quyền lãnh đạo tương lai.”

“Cạnh tranh công bằng?” Bạch Trạch kinh ngạc vạn phần, không ngờ đối phương lại nghĩ ra cái loại chủ ý hoang đường bừa bãi này, “Người muốn cạnh tranh với chúng ta?”

Vương Vũ cười nói: “Không sai, phương pháp cụ thể thì có thể là đánh lôi đài, có thể tổ chức một cuộc thi liên kết, tóm lại để lộ ra lực lượng của song phương rất nhuần nhuyễn, xác định càng thích hợp để kế thừa di sản, là lựa chọn để làm lãnh đạo quyền. Như vậy bất kể bên nào cũng không có ý kiến gì khác.”

Bạch Trạch cứng lưỡi, sau nửa ngày tức giận phát tay nói: “Đánh lôi đài, tổ chức thi đấu liên lạc? Nguy cơ của Đọa Tiên gần ngay trước mắt, bọn hắn tùy thời có thể đến Cửu Châu Đại Lục, chúng ta không có thời gian chơi bài với các ngươi.”

Vương Lục buồn bã nói: “Vậy các ngươi cũng có thể lựa chọn từ bỏ tất cả, cam tâm làm môn hạ tốt của đám hậu thế tu sĩ chúng ta. Nếu không muốn chậm trễ thời gian, vậy thì tạm thời cầu toàn.”

“Bố thí toàn cho những kẻ vô năng các ngươi?”

“Bằng không thì cạnh tranh công bằng vậy.” Vương Lục nói: “Nói chung là không nên hi vọng chúng ta sẽ thành thành thật thật nhường cho tất cả mọi chuyện.”

Mà trước khi Bạch Trạch nổi giận, Vương Lục trầm giọng nói: “Chúng ta là tu sĩ sinh tồn từ sau thời đại mạt pháp, thời điểm tự đặt chân Tiên đạo, thì đặt mình trong hoàn cảnh một đồng tài nguyên nghèo nàn., Muốn đi tới tiên đạo đỉnh phong muốn phá vỡ phi thăng thì không thể bỏ qua bất kỳ sai lầm nào, không thể bỏ qua bất cứ cơ hội nào. Cho dù là lợi nhỏ cũng phải so sánh, càng không nói đến việc là bảo tàng phong phú như mộ quần tiên. Đây là con đường sinh tồn của những tu sĩ yếu kém như chúng ta.”

“Vô luận các tiền bối tu sĩ các ngươi ghê gớm cỡ nào, nhưng hôm nay xem ra, cũng chỉ là một đám còn lại. Lấy lực lượng tổng cộng, các ngươi tuyệt đối không sánh bằng Vạn Tiên minh hôm nay một mình lực lượng., Các ngươi không thể triệt

tiêu ưu thế về số lượng của bọn ta được. Càng đừng nói đến việc đi chống lại Đọa Tiên. Nếu các ngươi thành tâm muốn bảo vệ Đại Lục cửu Châu, chỉ cần tận dụng hết sức mạnh hiện tại là lựa chọn duy nhất, mà muốn lợi dụng sức mạnh của bọn ta, tôn trọng bọn ta thì lại là điều kiện bắt buộc.”

Sau khi tuyên bố đường hoàng một phen, tất cả mọi người ở đây đều lâm vào trầm mặc. Chỉ có Vương Vũ cố nén cười, âm thầm giơ một ngón tay cái lên cho đỡ đẽ.

Không hổ là anh hùng biện pháp lý lẽ gì cũng có thể nói là đường hoàng hùng biện gia, đạo lý sinh tồn của tu sĩ nhỏ yếu? May mà hắn không biết xấu hổ nói ra khỏi miệng, cũng chính là khi dễ đám lão đồ hơn một vạn sáu ngàn năm ở trong quần tiên mộ này.

Đợi bọn họ đi ra khỏi quần tiên mộ, chính mắt nhìn thấy giấy say rượu kim mê của người hôm nay, nhất là loại phương thức tu hành xa hoa kia của Thịnh Kinh Tiên Môn... Những lời nói của đạo sinh tồn Vương Lục kia, tựa như là đánh rắm vậy.

Nhưng dù sao đám người Bạch Trạch cũng không biết những việc này, huống chi luận điểm tôn trọng cũng không sai. Bởi vậy sau một phen diễn thuyết đường hoàng, đám người Bạch Trạch cũng không còn lời nào để nói.

“Rốt cuộc các ngươi muốn đấu như thế nào? Lại cảnh cáo các ngươi một lần nữa, không có nhiều thời gian để lãng phí như vậy...”

Wang Vũ nói: “Đương nhiên, chúng ta cũng không hi vọng sự tình kéo dài quá lâu, bất quá đến tột cùng phải so sánh thế nào. Chúng ta không nói nữa, đây là công việc trọng đại liên quan đến sinh tử tồn vong của toàn bộ Cửu Châu, nhất định phải trải qua toàn bộ quyết sách của Vạn Tiên minh... Ai nha, đừng có lải nhải nữa, chúng ta biết thời gian cấp bách, nhưng nếu như làm cái gì cũng bởi vì thời gian gấp gáp, liền không quan tâm lỗ mãng làm việc, cuối cùng sửa đúng sai thời gian chỉ cần lâu hơn.”

Bạch Trạch trầm giọng hỏi: “Quyết sách tập thể của các ngươi cần bao lâu?”

“Một tháng là đủ.”

“Quá chậm.”

Vương Lục ngắt lời nói: “VẬY thì hai tháng nữa. Nói thật ta cảm thấy con người của ngươi rất kỳ quái. Cho dù nguy cơ của Đọa Tiên có cấp thiết đến đâu đi nữa thì cũng đã cách vạ nổ đại quy mô lần trước hơn một vạn sáu ngàn năm rồi., Loại nguy cơ dùng đơn vị ngàn năm vạn năm này thật sự là gấp trên một hai tháng này sao? Hơn nữa càng quan trọng hơn chính là, lúc trước các ngươi đã lựa chọn ngủ say sao?, Đem trọng trách cứu vớt thế giới giao cho hậu nhân, thì cũng nên ôm giác giác ngộ bất luận kiếp sau hay là kiếp sau đều không hối hận. Thời đại thuộc về các ngươi đã kết thúc, tất cả những gì sinh ra sau này đều là chuyện của chúng ta. Chúng ta tự mình cũng không sót ruột, ngươi lại đang gấp gấp cái gì? Ngươi... Hoàn toàn không giống một người vừa mới tỉnh lại”.

Bạch Trạch lập tức tức tức giận: “Ngươi dám can đảm chất vấn ta?”

Huyền Mặc vội vàng lên tiếng khuyên: “Bạch Trạch luôn luôn nóng nảy, hơn nữa lại luôn đảm nhiệm người phản đối trong đoàn đội, cho nên khó tránh khỏi nói chuyện khó tránh, nhưng ngươi hoàn toàn không cần nghi ngờ nhân phẩm của hắn. Hắn là đồng bọn từng đồng sinh cộng tử với chúng ta.”

Vương Lục cười lạnh: “Loại người này làm đồng bạn? Vậy thì khó trách các ngươi thua thảm như vậy.”

“Ngươi...”

Thấy mâu thuẫn sắp gay gắt, Vương Vũ biết mình nên ra mặt chấm dứt hết thảy.

Cùng Vương Lục phối hợp, chính là ở giữa một bài một và một hát này. Vương Lục tuổi còn trẻ, tu vi thấp, cho nên có thể làm văn bối, tùy ý mở miệng khiêu khích. Mà chính mình thì muốn thừa dịp đàm phán chiếm cứ vị trí có lợi, lấy hóa giải mâu thuẫn làm cơ hội, đem chủ đề nói đến việc có lợi cho mình.

Sau đó, Vương Vũ vỗ vỗ tay, mở miệng nói: “Cứ quyết định như vậy đi, hai tháng sau, chúng ta sẽ tổ chức một đoàn đội chính thức đến đây, cùng nhau thương thảo quy tắc thi đấu, sau đó dùng thời gian nhanh nhất quyết phân thắng bại. Ta biết

mọi người đều rất nóng lòng, nhưng chỉ cần làm từng bước thì không lãng phí thời gian.

Lúc nói chuyện, Vương Vũ không để ý tới Bạch Trạch nữa, ánh mắt tập trung vào nó.

Huyền Mặc vội vàng gật đầu: “Được, cứ quyết định như vậy đi.”

Vương Vũ cười: “Được, vậy chúng ta cáo từ trước... Đúng rồi, còn có mấy đứa bé kia nữa.”

Huyền Mặc nói: “Các nàng Lưu Ly Tiên sao? Đã đưa các nàng ra ngoài từ lâu rồi... Chúng ta cũng không hèn hạ như vậy, sẽ không lấy con tin ra uy hiếp các ngươi.”

“Thật sao? Vậy là tốt rồi.”

Sau đó, không đợi bọn người Bạch Trạch nói chuyện, Vương Vũ kéo Vương Lục lại, thân hình lóe lên, biến mất khỏi thế giới trắng xoá này.

Rời khỏi quần tiên mộ, Vương Lục chỉ cảm thấy sau lưng mờ mờ có chút mát lạnh. Trong lúc bất tri bất giác, y đã ướt đầm áo nặng rồi.

Sau khi ra khỏi đại môn quần tiên mộ, bước chân hắn ta thoảng cứng ngắc đi theo sau sư phụ, chậm rãi bước đi trên đường Phong Đô, tựa như cương thi. Đối với ánh mắt kỳ quái từ bốn phía quăng tới, hắn ta hoàn toàn coi như không thấy, bởi vì giờ phút này, ngay cả lúc mở miệng nói chuyện cũng cảm thấy cổ họng có chút cay đắng.

Đối với tu sĩ cấp Vô Tướng Kim Đan đã sớm thiên chuy bách luyện mà nói, điều này quả thực là lúng túng khó có thể tưởng tượng. Nhưng mà đối mặt với một đám Địa Tiên, chỉ gánh vác một chút tác dụng phụ, đã là kỳ tích khiến người khác khó mà tưởng tượng.

Thật lâu sau, Vương Lục mới thoát khỏi sự chấn nhiếp của Địa Tiên, thở dài một hơi: “... Lần này, thật đúng là kích thích mạo hiểm, làm cho người ta gấp rút.”

“Thật không, chỉ là ta cảm thấy hơi mạo hiểm kích thích, thân thể chồng lên nhau chỉ có mình ngươi a.”

Bên cạnh, Vương Vũ hơi hột đùa giỡn. Uy áp của Địa Tiên gần như trí mạng đối với Kim Đan bình thường, nhưng đối với Kim Đan đệ nhất Cửu Châu thì lại là gió nhẹ sau mưa.

Đối với sự đùa giỡn của Vương Vũ, Vương Lục lập tức cười lạnh phản kích: “Chậc, ngươi quyền rũ phơi xác thể mà cũng có mặt mũi đùa giỡn ta sao?”

“Mẹ kiếp, ngươi mới là ham mê loại thi thể mà ta được lợi không ít, chỉ là lĩnh ngộ được phương pháp tu hành trong tiên khí của Đọa Tiên thôi sao, ngươi cho rằng ta dùng nó làm cà rốt à?”

“Vậy ngươi hãy thề với trời đi, một trăm năm qua chưa từng dùng bàn tay kia làm chuyện gì coi thường.”

“... Ta nói, chẳng lẽ ngươi thật sự cho là ta dùng cái tay đó làm cái gì?”

Vương Lục nói: “Lấy tiết tháo của ngươi, tất cả đều có khả năng.”

“...” Vương Vũ dừng bước, trầm mặc nhìn đồ đệ của mình một lúc lâu.

“Ta nói, ngươi cũng đã suy nghĩ rõ ràng rồi đó, nếu như ta thật sự dùng cánh tay kia làm cái gì... Đừng quên, cánh tay kia mặc dù là thuộc về ngươi, nhưng về sau lại bị Đọa Tiên chiếm cứ, nói cách khác, Ngọc Thúy Quan Miện trên đầu ngươi, hoàn toàn nắm giữ ở trong tay của ta...”

“Đủ rồi, ta hiểu rồi, là ta lỡ lời, sư phụ ngươi Băng Thanh Ngọc Dung, chính là xử nữ sắt thép vạn năm bất động, ta nhiều nhất chất vấn tiết tháo của ngươi, thật sự không nên nghi ngờ trình tiết của ngươi.”

“Lời này của ngươi hoàn toàn không cách nào khiến người ta vui vẻ nói được cả, ta cứ như là con gái già vậy.”

“Bây giờ hoàn toàn không phải lúc cao hứng.”

Nói xong, Vương Lục cũng dừng bước lại.

“Nói thật, Địa Tiên, Đọa Tiên... Tình huống đến quá đột ngột, áp lực rất lớn a.”

Vương Vũ lại cười nói: “Bớt đi, ngươi cũng đừng nói là mình không ngờ sẽ có ngày này. Ban đầu khi ngươi và Đọa Tiên Phong Nguyệt đồng quy vu tận, hẳn là đã sớm biết sau lưng hẳn còn có những người khác? Hơn nữa, áp lực cũng không tới lượt tiểu Kim Đan như ngươi gánh vác. Hàng năm Vạn Tiên minh thu phí tổn kénh xù đến các môn phái liên minh, cũng nên đến phiên nó ra mặt làm chút chuyện. Như vậy, ta về núi bảm báo tình huống ngày mai với kiếm đường, ngươi ở lại chỗ này...”

“Chờ chút, loại chuyện này rõ ràng nên cho ta trở về là tương đối thích hợp nhất, luận về danh dự, ta mạnh hơn ngươi nhiều a.”

“...niềm tin sao? Cũng đúng, ngươi trẻ tuổi khí thịnh, đang lúc thịnh vượng. Bất quá ở chỗ này ngươi còn có việc cần hoàn thành, không dễ dàng trở về núi như vậy chứ?”

“Có việc cần làm? Chuyện gì?”

Còn chưa dứt lời, Vương Lục cũng không thể tiếp tục nói nữa.

Phía xa, bóng hình xinh đẹp của đám người Lưu Ly Tiên đã có thể nhìn thấy rõ ràng.

“Mẹ nó, Tu La Trường này lúc nào mới là cái đầu...”

...

Vạn Tiên minh, quản lý đồng chí của quần tiên đã liên tục tổ chức sáu hội nghị trong mười ngày.

Mỗi một lần hội nghị đều do tu sĩ cấp Chân Quân chủ trì, nhân viên tham dự chẳng lẽ là hào hùng danh chấn một phương. Có chương môn nhân các đại môn phái, gia tộc tu tiên lãnh, các tiền bối tán tu đức cao vọng trọng, thậm chí còn có không ít linh thú sau khi khai khiếu chiếm núi làm vương.

Sau mấy lần hội nghị cuối cùng, mọi người thậm chí còn nhìn thấy bóng dáng tu sĩ tà phái.

Quy cách như vậy, mật độ như vậy, gần trăm năm qua chưa từng có. Lần trước hội nghị tương tự, cũng là Thịnh Kinh Tiên Môn ý đồ thông qua Vạn Tiên minh mở rộng chiến lược Cửu Châu, liên tục tổ chức hội nghị vẫn không giải quyết được.

Mà quy cách cao hơn so với hội nghị trước, vậy chỉ có thể ngay lần trước tiên đại chiến tiên ma. Toàn bộ Vạn Tiên minh đều hành động, rầm rộ chưa từng có.

Mộ Tiên của quần tiên quản lý náo động bên tai, chính là vì để Địa Tiên thức tỉnh, cùng với nguy cơ của Đọa Tiên.

Về Đọa Tiên, trên thực tế ở trong cao tầng Vạn Tiên minh đã không còn là bí mật, thậm chí một trăm năm mươi năm trước của Linh Kiếm phái gần như diệt môn, đã sớm gõ cảnh báo cho tất cả mọi người.

Chỉ là, để duy trì ổn định cơ bản của toàn bộ tu tiên giới, tin tức về nguy cơ của Đọa Tiên từ đầu đến cuối vẫn chưa khuếch tán ra, chỉ thỉnh thoảng trong hội nghị thường trực của Vạn Tiên minh nhắc tới, còn được xử trí dựa trên đó. Ví dụ như, lúc trước Linh Kiếm phái có thể từ trong thảm trạng gần như diệt môn khôi phục lại., Công viện trợ tới từ Vạn Tiên minh là không thể bỏ qua, lúc vàng thau không nhận, không những không bị đoạt mất danh nghĩa môn phái phẩm cấp mà còn được cố gắng ủng hộ. Nói cho cùng, khi đối mặt với Đọa Tiên, hy sinh của Linh kiếm phái được tất cả mọi người ghi tạc trong lòng.

Nhưng vấn đề thực sự là lửa sém lông mày chính là Địa Tiên. Việc Đọa Tiên giáng lâm ít nhất cũng phải trăm năm sau, đó là nguy cơ của đời người đời kế tiếp... Thường Ngôn Đạo Thiên một ngày một năm ở nhân gian, đối với những tiên nhân sa đọa kia mà nói, một lần bày mưu ba năm trăm năm mới là lẽ thường. Giống như đối với những Chân Quân Hợp Thể kỳ, một lần bế quan trăm năm cũng không phải mới lạ.

Mà hội nghị nhiều lần gần đây, chính là Vạn Tiên minh vì ứng đối khiêu chiến với Địa Tiên, cân bằng quân hạt các thế lực, thống nhất tư tưởng, tránh tranh đấu.

Nhưng mà từ hội nghị tần suất cũng không khó nhận ra, hội nghị tiến triển cũng không thuận lợi. Muốn trong khoảng thời gian ngắn thuyết phục những đại môn phái kia trút xuống ân oán nhiều năm nhất trí đối ngoại nói thì dễ dàng gì? Huống chi, chỉ riêng việc để bọn họ tiếp nhận tranh chấp cùng Địa Tiên, đã tổn công phu.

Một ngày này, lại là một lần hội nghị cao tầng, Vạn Tiên minh, đám cự đầu quản lý lại tụ tập trong phòng họp cao tầng ở thành Phong Đô. Sau khi Hà Đồ Chân Quân chủ trì hội nghị này đọc qua thông báo, rất nhanh liền đưa ra nghi vấn cùng đại biểu Hội.

“Hà Đồ Chân Quân, chúng ta tạm thời tiếp nhận hết thảy giả thiết ngài đưa ra trong báo cáo, bao gồm sự tồn tại của Đọa Tiên, cùng với khả năng bọn họ hàng lâm Cửu Châu Đại Lục, tạo thành tai họa ngập đầu. Nhưng chính bởi vì như thế ta mới muốn hỏi., Chúng ta thật sự cần phải ứng phó với nguy cơ của Đọa Tiên trước đã, tranh nhau sống chết với các Thượng Cổ Địa Tiên sao? Nếu quan hệ giữa hai bên chúng ta đều giống nhau, mà các thượng cổ địa tiên dù là tư cách hay thực lực đều hơn xa chúng ta, vậy thì để bọn họ lãnh đạo đấu tranh không tốt sao? Sao phải thêm hao tổn chứ?”

Vừa dứt lời, liền có không ít thanh âm đáp ứng, hiển nhiên những người này đã sớm thương lượng xong, nhiều đến tăng thanh thế.

Hà Đồ Chân Quân ngồi ghé chủ tọa hơi liếc mắt nhìn qua, nhưng ngay trước khi lão mở miệng trả lời, một âm thanh trẻ tuổi liền lạnh lùng xen vào, không chút khách khí đáp lại.

“Hà Đồ Chân Quân, ta cảm thấy sắp xếp của hội nghị lần này có chút vấn đề a, thậm chí ngay cả loại cá nhép như vậy, không, tạp chủng như du ngoạn cũng được thả vào, lại còn tùy ý phát ngôn bừa bãi. Chúng ta không có nhiều thời gian như vậy để lãng phí ở trên người tạp chủng chứ.”

Còn chưa dứt lời, người vừa mở miệng phản bác đã vỗ bàn đứng dậy: “Người nói ai là cá nhép?”

“Ngoài người ra còn ai nữa không? Một môn phái trung phẩm thay mặt chương môn, chỉ là tu vi Hóa Thần, để cho người liệt kê hội trường đã là không thể khai ân, ai cho người tư cách ở chỗ này mở miệng nói chuyện? Cha mẹ người không dạy người tự biết bản thân sao? Người tu hành năm trăm năm, không lĩnh ngộ được mình là sự thật phé vật sao?”

“Người...” Người nọ bị đoạt trắng, tức giận công tâm, sắc mặt trắng bệch. “Tên Kim Đan nhỏ nhà người lại dám...”

“Ta là người chịu trách nhiệm, người phát hiện mộ quần tiên cùng người mở cửa, xúc tu cùng người hài hoà trong sự kiện Địa Tiên lần này. Thân phận trong đó, người cả đời cũng khó mà nhìn được manh mối. Ta nói cho người mỗi một chữ, người phải ghi tạc trong lòng, làm truyền thừa bảo vật đại đời tương truyền cho người đám con cháu oan uổng – điều kiện tiên quyết là người tìm được đủ nữ nhân ngu xuẩn để sinh ra đời sau của mình.”

Ngay tại thời điểm khí thế Vương Lục ở phía trước hội trường càng ác liệt hung hãn, Hà Đồ Chân Quân khoát tay áo:

“Vương Lục, đủ rồi.”

Vương Lục lập tức ngậm miệng không nói, mà cùng lúc đó, tên bị hấn phun máu chó xối đầu cũng bị truyền tống ra khỏi hội trường.

Trong hội trường yên tĩnh chốc lát, thấy tất cả mọi người đều không nói gì, Vương Lục tươi cười nói: “Sớm như vậy đã tốt chưa? Những vụn vặt của các môn phái nhỏ thì không nên thả vào. Di sản quần tiên, quyền lãnh đạo chuẩn bị chiến đấu với nguy cơ Đọa Tiên, đối với bọn họ mà nói vốn là chuyện không thể với tới., So với các đại môn phái như chúng ta, còn không bằng cảm giác tồn tại, kiêu ngạo của tu sĩ một chút, thuận tiện

đi ôm đùi Địa Tiên. Loại tạp chủng này căn bản chỉ làm vương chân, hoàn toàn không có giá trị tranh thủ.”

“Vương Lục.” Hai hàng lông mày thật dài của Hà Đồ Chân Quân khẽ rung động một cái: “Đủ rồi.”

Vương Lục lại không chịu bỏ qua: “Ngài là Minh chủ Vạn Tiên minh, đức cao vọng trọng, mỗi tiếng nói hành động đều có ước thúc khuôn khổ. Nhưng ta lại khác, ta là văn bối hậu sinh., Chỉ là tiểu gia hỏa Kim Đan kia, cho dù ta nói sai cái gì, cũng có thể coi là đồng ngôn vô ký. Cho nên có chút lời xấu không bằng ta nói ở phía trước. Hôm nay tham dự, ngoại trừ hai trợ viên của hội nghị, còn có một ít chương môn nhân vật trung phẩm, thậm chí hạ phẩm. Những lời ta vừa nói kỳ thật chính là nói với các ngươi., Tuy khó nghe, nhưng để tay lên ngực tự hỏi, chẳng lẽ các ngươi không cảm thấy trận đấu giữa các ngươi và Địa Tiên không liên quan gì đến các ngươi sao? Bởi vì nói cho cùng, thịt mỡ trong quân tiên là thức ăn của các đại phái thượng phẩm, các ngươi chỉ có thể uống hai ngụm canh thừa. Nếu như ta nói các ngươi nghĩ đúng thì không sai chứ?, Cho dù chúng ta và Địa Tiên có thắng lợi hoàn toàn, cũng không tới lượt các ngươi hưởng dụng chiến lợi phẩm béo tốt nhất, bởi vì các ngươi căn bản không làm ra đủ công hiến. Các ngươi trừ người đông thể mạnh ra, bất luận phương diện nào cũng sẽ phán như trời trồng với đám thượng phẩm đại phái, chia cho các ngươi mấy ngụm còn lại, đã là lòng từ bi rồi...”

Còn chưa dứt lời, Vương Lục đã thấy hoa mắt, được truyền tống ra khỏi hội trường.

Với tư cách là người chịu trách nhiệm quản lý hai công việc của Phong Đô và Phong Đô, ở đây cũng chỉ có Hà Đồ Chân Quân là có tư cách, có năng lực trực tiếp trục xuất hẳn ra khỏi sân.

Mà sau khi Hà Đồ động thủ, trong tràng lập tức nhiều hơn rất nhiều tiếng nghị luận.

Chương môn nhân của các môn phái nhỏ thần sắc khác nhau, đại bộ phận xem như vui mừng nhìn thấy thành. Vương lục cay thậm chí ác độc, cho dù là người tu hành có thành tựu cũng khó tiêu hóa. Mấu chốt hơn chính là, bọn họ không đoán

được rớt cuộc là lời của Vương lục nhất phái, hay là ý kiến tập thể của Vạn Tiên minh.

Đạo nhân Hà Đồ ngẫm đồng ý hần thao thao bất tuyệt, có phải đang ám chỉ bản thân làm chỗ dựa cho hần ta hay không?

Nếu Hà Đồ đạo nhân cũng có ý này, vậy những tiểu môn phái tiếp theo sẽ cực kỳ khổ sở, đến lúc đó, bọn họ vì tự vệ, cũng không thể không làm ra một vài chuyện không vui.

Cũng may cuối cùng đạo nhân Hà Đồ cưỡng chế đuổi Vương Lục đi, thoát nhìn hần cũng không hy vọng làm căng quan hệ với phân đông các môn phái nhỏ. Cho nên lựa chọn hi sinh Vương Lục - bị đuổi ra khỏi hội trường như vậy, xem như là chuyện tương đối mất mặt.

Cùng lúc đó, trưởng lão Thịnh Kinh bên cạnh Hà Đồ cũng có chút chần chừ, bí mật nói: “Chương môn sư huynh, dù sao hần cũng là Vương Lục...”

Hà Đồ lại chỉ cười một tiếng: “Tiểu tử kia om sòm lâu như vậy, nói một câu đường hoàng. Kỳ thật một câu thật lòng cũng không có, hần nào có ý định nói xấu giùm ta đi trước, căn bản là ngồi ở chỗ này không kiên nhẫn được, cầu ta thả hần đi ra ngoài.”

“Hả?” Thịnh Kinh trưởng lão không thể tưởng tượng nổi nói: “Loại hội nghị quan trọng này, hần lại...”

“Ha ha, nghe nói gần đây hần gặp chút ít chuyện riêng đặc biệt khó giải quyết.”

“Việc riêng khó giải quyết?”

“Tuổi trẻ thật tốt.”

“Sư huynh?”

“Trước tiên không nói đến hần... Hừ, tiểu tử kia cũng quá coi thường mấy lão tiền bối chúng ta rồi, tưởng rằng chỉ có tiểu tử kia của hần mới dám thẳng thắn nói thẳng sao? Thật sự là buồn cười...”

Sau đó, Hà Đồ Chân Quân kết thúc cuộc đối thoại trong nguyên thần, trong hội trường ho khan một tiếng, mở miệng nói ra.

“Mấy lời mà Vương Lục vừa nói, đúng là ý của ta.”

Lập tức, dưới sân một mảnh xôn xao.

Hà Đồ không để ý tới mọi người nghị luận ầm ĩ, nói thẳng: “Ta biết, chư vị tham dự đều có ý định của riêng mình. Mưu lợi ích vì môn phái, vì lợi ích cá nhân, những chuyện này đều không có gì đáng trách. Nhưng bây giờ chuyện trọng đại, không còn thời gian hòa giải nữa., Quyền hành lợi ích của mỗi bên ở đây, cho nên kế tiếp, ta chỉ nói đến kết luận, mà các vị cũng chỉ có thể tiếp nhận quyền lực. Đơn giản mà nói, hôm nay tìm các vị đến, không phải là để thương thảo, mà là để thông báo.”

“Chân Quân sáng khoái nói chuyện, cũng bớt việc. Quản lý mấy ngày trước liên tục tổ chức hội nghị, chắc hẳn là đã thương thảo ra phương án thành thực với các đại môn phái thượng phẩm, trong thời gian này chúng ta không có cơ hội nói gì... Cho đến hôm nay, Chân Quân càng nói thẳng không kiêng nể gì, chúng ta chỉ có thể tiếp nhận quyền lực. Hắc hắc, những môn phái nhỏ bé chúng ta trong mắt Vạn Tiên minh, quả nhiên là không có danh tiếng, đã như vậy, chúng ta...”

Hà Đồ lạnh lùng nói: “Giá trị của các ngươi cao thấp, thể hiện giá trị của các ngươi bao nhiêu công hiến. Công hiến nhiều, uống canh chưa chắc không thể ăn thịt, ít công hiến, cho dù là Vạn Tiên minh ngũ tuyệt cũng không có tư cách hưởng dụng chiến lợi phẩm. Các ngươi có thể lựa chọn không giúp đỡ, nhưng nếu dám can đảm gây khó dễ chúng ta, thậm chí đầu tư vào phe Địa Tiên... Vạn Tiên minh sẽ để cho các ngươi thấy kết cục của kẻ phản bội.”

Hà Đồ đạo nhân lấy uy thế Chân Quân nói ra lời này, rất nhiều môn phái chưởng môn ở đây chỉ cảm thấy tâm thần chấn động mạnh, ngũ giác hoàn toàn biến mất, cảm giác sợ hãi khó nói nên lời như thủy triều bao phủ bọn họ.

Sau khi khôi phục tâm thần, hội nghị dừng lại ở đây.

...

“Ồ, Vương Lục, sao ngươi lại ở đây, không phải nên họp với nhau sao?”

Trên đường Phong Đô, người quen đến thăm hỏi lệnh Vương Lục Chỉ thoáng chốc lửa giận sôi trào, khuôn mặt luôn luôn bình tĩnh trở nên vằn vẹo, trên trán lại nổi gân xanh.

“Vương Vũ, ngươi còn mặt mũi xuất hiện trước mặt ta...”

Trong khi nói chuyện, một đạo Hồn Độn Kiếm Khí lẳng lẽ từ đầu ngón tay nở rộ đâm về phía sau lưng, chỉ là Kiếm Khí mới ra tay, Vương Lục cũng bắt đắc dĩ phải thu trở về.

Bởi vì phía sau cũng không có bóng người áo trắng xinh đẹp kia, chỉ có một trang giấy lơ lửng ở giữa không trung —— một loại giấy thư tín có thể truyền âm —— Vương Vũ quả nhiên không có mặt mũi xuất hiện ở trước mặt hắn, trực tiếp dùng giấy vẽ thư thay thế.

Lấy hồn độn phá thiên kiếm khí sắc bén đánh nát một tờ tín âm dễ như trở bàn tay, đồng dạng thuận thế đánh nát mảnh giấy, những người đi phía sau cũng dễ như trở bàn tay. Vương Lục cũng không nghĩ đại khai sát giới trên đường phố phồn hoa tại Phong Đô, đành phải thu hồi kiếm khí, cản trở rất là khó chịu.

“Ha ha, quả nhiên người trẻ tuổi ham muốn lửa cháy, làm việc xúc động. Chỉ là, vừa gặp mặt liền bắn ta cái mặt này có chút không thỏa đáng lắm đúng không?”

Vương Lục xì nói: “Tiện nhân nhà ngươi...”

“Ồ, nói như vậy là chính cung nương nương của ngươi không tốt lắm đúng không?”

“Bớt nói nhảm đi, bây giờ ngươi vinh thăng Lãnh cung nương nương.”

“Ha ha, đừng lãnh khốc vô tình như vậy chứ, lúc trước ta giúp ngươi xử lý mâu thuẫn trong hậu cung, không phải xử lý rất tốt sao, những muội tử kia nhìn thấy sẽ bị đánh cho đầu óc phát sáng nên mới thành thật như vậy a.”

“Ừ, Linh Tê Nhất Chỉ của người đích xác lại tiến bộ, quơ quơ ngón tay cái có thể làm cho các nàng thành thật nghe lời, lần sau ta sẽ tìm một nhóm lớn Côn Luân nô sống tốt cẩn thận trao đổi một phen với người.”

“Người chắc chắn không? Ngọc thúy quan trên đầu người là nắm giữ trong tay ta.”

“Mẹ nó, sớm muộn gì cũng bỏ con tiện nhân nhà người đi.”

“Đừng nói ta có thể, chia đều tài sản.”

“Ta thà hy sinh cơ cấu cho từ thiện.”

“Bây giờ ta phải đi mở thiện đường, hoan nghênh quay thưởng.”

Hai người nhiệt tình xé da làm việc kéo dài một đoạn thời gian, thẳng đến khi người đi đường hai bên nhao nhao né tránh mới tạm thời hạ xuống, tiến vào vấn đề chính.

Tờ giấy truyền âm cho Vương Vũ cũng thay đổi phong cách nhẹ nhàng lúc trước, tính chất trở nên dày nặng một chút, trên đầu còn có một hàng chữ đầu màu đỏ: văn bản của Linh Kiếm phái, để ra vẻ quyền uy.

“Trước hết, ta có mang đến tiếng hỏi thăm của các trưởng lão Thiên Kiếm đường. Trong khoảng thời gian này, một mình người phấn đấu ở tiền tuyến quả thực cực khổ rồi.”

Vương Lục lúc này mắng: “Bọn hần cũng biết ta vất vả sao? Chỉ là một tu sĩ lớp lớp Kim Đan, cả ngày trò chuyện vui vẻ với một đám trưởng lão, trưởng lão cấp Chân Quân. Đám lão bất tử Thiên Kiếm đường kia cũng thiệt tình làm được.”

“Người là kẻ đào mộ quần tiên, xúc tu của sự kiện Địa tiên, địa vị không thể cân nhắc với cảnh giới, bây giờ quản lý hội nghị tổ chức, người đã đứng trong mười vị trí đầu rồi.”

Nói xong, tờ giấy truyền âm của Vương Vũ lắc mình biến hóa thành màu trắng, giọng điệu cũng theo đó trở nên ngả ngớn: “Hơn nữa mặt khác thì sao, dù sao các trưởng lão Linh Kiếm phái cũng là trở ngại vì thanh danh, rất nhiều lời không tiện nói ra khỏi miệng. Cho nên chỉ có thể nhờ cậy người làm chó điên, dù sao thanh danh của người ở Vạn Tiên mình cũng không khác lắm...”

“... Cho nên mới nói thế nhân thật ngu muội, không hiểu được sự ưu nhã của ta.”

Trong giới tu sĩ trẻ tuổi, uy danh của Vương Lục bây giờ đã như mặt trời ban trưa, nhất là sau khi chuyện động vào Địa Tiên, đã ép đổ cả Thịnh Quỳnh Hoa... Chỉ là danh tiếng tuy lớn, tranh luận cũng không nhỏ.

Khác với hình tượng Quỳnh Hoa toàn thân nâng đỡ thịnh kinh gần như hoàn mỹ, thanh danh của Vương Lục là dựa vào thắng lợi thiên phong một lần lại một lần kiếm tẩu. Từ lúc xuất đạo đến nay, gã đã chịu đủ tranh cãi, tỷ như dùng thuật lừa bịp đoạt được danh hiệu của Lưu Ly Tiên trong môn phái, khiến cho vô số người thương hoa tiếc ngọc trong thiên hạ phần uất khó bình.

Cộng thêm cái tên Vương Lục kiệt ngạo bất tuân kia! Tính cách, cùng với công phu pháp hội vô song thiên hạ. Sau mấy ngày quản lý hội nghị, đã có rất nhiều người nhìn thấy phong thái mà ngay cả Chân Quân cũng dám bình đẳng, cho nên nổi danh trở đi, Vương Lục lại có thêm tên tuổi của một con chó điên linh kiếm.

“Có điều mấy lão già Hà đồ kia cũng rất hiểu được nguyên nhân, trong khoảng thời gian này ta ở trên hội trường nói thẳng thắn vô lý, bao nhiêu đều là dựa vào Hà Đồ, Thiên Luân ngầm đồng ý, cáo mượn oai hùm mà thôi. Bọn hắn theo đuổi có chút khác biệt với Linh Kiếm phái., Nhưng tất cả mọi người đều muốn trong thời gian ngắn nhất hình thành phương án thi đấu, cho nên xem như là theo nhu cầu đi. Phương án trước mắt này, đã là tối đa lo đến lợi ích của Linh kiếm phái, hơn nữa cũng có khả năng được Địa tiên tiếp nhận nhất... Mặc dù cuối cùng còn không có xác thực thông qua, nhưng chúng ta không ngại căn cứ phương án sớm chuẩn bị một chút.”

Vương Vũ nghe vậy tò mò hỏi: “Phương án các ngươi xác định rốt cuộc là cái gì?”

“... Người gia hỏa này, rõ ràng người ở Phong Đô, cũng không biết tự mình tìm hiểu một chút tình huống sao? Mấy ngày nay hắn là có không ít bát quái lưu truyền trong thành a... Đơn giản mà nói, phương án thi đấu cùng Địa Tiên, cơ sở là đơn đấu.”

“Đơn đấu? Đầu óc các ngươi có bệnh à?”

Vương Lục giải thích: “Theo lẽ thường, ưu thế của Vạn Tiên minh ở chỗ người đông thế mạnh, chiếm cứ toàn bộ cửu châu. Mà ưu thế của thượng cổ địa tiên ở chỗ cảnh giới đủ cao, hơn mười cao thủ Địa Tiên cấp gần như toàn bộ lực lượng của Vạn Tiên minh, huống chi bọn họ còn nắm giữ không ít bí thuật thất truyền. Cho nên đối với chúng ta mà nói, phương án có lợi nhất chính là không hạn chế nhân số đại loạn đấu, bất lợi nhất chính là đơn đả độc đấu.”

“Nhưng trên thực tế đây là một cái bẫy, số lượng các Địa Tiên cũng không nhiều, nhưng bọn hắn nắm giữ quần tiên mộ., Bất cứ ai trong số họ cũng có được một giấc mơ Tiên Mộng khổng lồ, thậm chí là trong quần tiên mộng. Ví dụ như huyền mặc kia, dùng sức một người khống chế toàn bộ Nữ Nhi quốc. Ngoại trừ Vấn Thương Thiên Mộng, chủ nhân mà chúng ta xuyên qua kia, chính là Vấn Thương Thiên., Còn có bảy tám phân chỉ trong mộng cảnh. Những tu sĩ trong tiên mộng này nếu chòng lên, số lượng kinh khủng dị thường. Mà hơn mười tên Địa Tiên cảnh tiên mộng cộng lại, lực lượng thậm chí có thể áp đảo toàn bộ Vạn Tiên minh. Dù sao căn cơ quần tiên mộ nằm ở địa mạch cửu châu, mà lực lượng địa mạch cửu châu đối với tu sĩ mà nói, có thể nói là vô cùng vô tận.

Vương Vũ nói: “Phân tích cũng có lý, nhưng nếu so với đơn đấu, Vạn Tiên minh không chiếm bất cứ ưu thế nào a.”

“Ừm, dựa theo tình huống lúc trước, thực lực chỉ là Huyền Mặc, hôm nay tuyệt đối không dưới Ngũ Tuyệt Chương môn, về phần mấy người lợi hại nhất trong Vạn Tiên minh, ví dụ như Bạch Trạch, toàn bộ thuộc tính đều cắm đầu vào não tàn, chỉ sợ càng áp đảo trên bất kỳ kẻ nào... Cho nên phương thức đơn đấu, cũng không thể là tử đấu đầu góc nghếch, phải chú ý một chút kỹ xảo.”

“A... Ngươi định thiết lập điều kiện hạn chế sao? Ví dụ như áp chế cảnh giới?”

Vương Lục nói: “Không sai, cơ bản suy nghĩ là như vậy. Sau thời đại mạt pháp, bởi vì thiên địa linh khí thưa thớt, tu sĩ cảnh giới rất khó so với tiên nhân, ví dụ như đương kim cửu châu Đại Lục ngay cả một Đại Thừa kỳ tu sĩ cũng không có. Nhưng

chính bởi vì linh khí mỏng manh, chúng ta mới liều mạng lợi dụng tài nguyên nghèo nàn. Cho nên cùng cảnh giới, thực lực của chúng ta có lẽ sẽ mạnh hơn một chút., Nếu như có thể đem hạn chế trong cùng cảnh giới, chúng ta có phần thắng. Đương nhiên, không thực tế so sánh qua, ai cũng không biết kết quả có thể như ý nguyện hay không, cũng có thể đối với những Địa Tiên kia mà nói, linh khí dồi dào khi tu hành, khiến cho bọn họ có thể tiến hành thí nghiệm càng nhiều lần để hoàn thiện hệ thống tu hành...

Vương Vũ trầm ngâm trong chốc lát: “Ngươi cho rằng bọn chúng sẽ tiếp nhận loại phương án hạn chế này sao?”

“Không có lý do cụ thể, chỉ cần bọn họ còn thừa nhận lẫn nhau lợi hại nhất trí, còn có thể ý thức rõ ràng hợp tác mới là tiền đề lớn, bản chất của trận đấu này chính là trận đấu mà không phải chém giết, mà bất kỳ trận đấu nào, đều phải tiến hành dưới điều kiện đủ hạn chế đó.”

“Ngoài ra, lần tỷ thí này, tranh đoạt một phần là di sản chân chính ẩn giấu trong quần tiên mộ. Ví dụ như Ngũ Linh huyết quan bảo ngọc của Ma tộc, tỷ như sơn phẫn Huyền Mặc rơi lệ., Cái này đều không phải dựa vào chí bảo có thể tự động hợp thành quần tiên mộ, số lượng có hạn, ý nghĩa trọng đại. Thứ đến là quyền lãnh đạo trong đại chiến sắp tới. Mà bất kể hạng nào, đều không phải dựa vào nắm tay đủ lớn là có thể chứng minh thích hợp., Trên lý thuyết, cho dù là những tu sĩ tự xưng Địa Tiên, đối mặt với tiên nhân chân chính của hạ giới vẫn rất nhỏ yếu, cho nên sự cường đại chỉ theo đuổi lực lượng vốn là tà đạo. Làm sao có thể có hiệu quả hơn, lợi dụng tài nguyên đã có tài nguyên mới càng trọng yếu. Mà đấu kỹ phân cấp, không thể nghi ngờ là rất thích hợp để cân đo loại năng lực này.”

Vương Lục nói xong, thở dài một hơi, sau đó cười nói: “Ngươi cảm thấy thế nào? Câu trả lời này có thể thuyết phục Địa Tiên không?”

Vương Vũ suy nghĩ một chút: “Chỉ dựa vào miệng nói là vô dụng, điều kiện bất lợi đối với bọn họ, cho dù là một chút nhân tố bất lợi, bọn họ cũng không có lý do gì để chủ động tiếp nhận, cho nên tốt nhất là có thể thêm một chút kích thích, để cho bọn họ không thể không tiếp nhận.”

Vương Lục gật gật đầu: “Ý ngươi là mời không bằng kích tướng à? Đây cũng là một chủ ý không tệ, đợi đến một tháng sau mới cùng các Địa Tiên đàm phán, ta đã khiêu khích nói bọn họ không ai có thể ở cảnh giới Kim Đan phá vỡ phòng ngự của ngươi, không phải., Điều kiện hạn chế mở rộng đến cảnh giới Nguyên Anh cũng không phải là không thể. Đến lúc đó, phàm là bọn hắn còn có sự kiêu ngạo thuộc về Địa Tiên, thì nhất định sẽ tiếp được khiêu chiến của ta. Mà sau khi thua trận, bọn hắn cũng không còn nắm giữ quyền chủ động nữa.”

“Mẹ kiếp, ngươi không nên cứ thế tùy tiện đẩy ta ra làm bia ngắm cho người ta như vậy chứ!”

“Yên tâm, sẽ xin dự trù riêng cho ngươi.”

“Vậy ta không có ý kiến, bất quá, loại bàng môn tà đạo này, ngươi còn không bằng đánh cược với bọn chúng, không ai có thể ở trên văn tự cửu Châu mắng chửi trên đường thẳng ngươi.”

Vương Lục cười nói: “Cái này đã được ta xếp vào hạng bắt buộc trong danh sách phương án. Lần thi đấu này sẽ là một trận khảo nghiệm với tố chất tu sĩ hai đời, ta sẽ không bỏ qua bất cứ chi tiết nhỏ nào. Đừng nói là kỹ năng mắng đường, chuẩn bị thí luyện trong một phương án., Còn tốt hơn mặt chược, so với ghi chép, so với ca hát, thậm chí công phu trên giường cũng được liệt vào hạng mục thi đấu... Nói theo một ý nghĩa nào đó, đây cũng coi như là chọn ưu thế nhân số của Vạn Tiên minh.”

“Được, vậy ta mong ngày thi đấu chính thức bắt đầu.”

...

“Đây là phương án của các ngươi ư? Đơn giản là chê cười...”

Trong quần tiên mộ, Bạch Trạch xem xong phương án Vương Lục đưa qua, trực tiếp ném nó xuống đất.

Vương Lục không thềm để ý chút nào mà nhặt sách phương án lên, lau bụi bặm phía trên rồi nói: “Ta sẽ không gây trở ngại cho ngươi giống như một tên ngốc đi cười. Nhưng đây là phương án cuối cùng của Vạn Tiên minh chúng ta.”

Bạch Trạch trầm giọng nói: “Xem ra các ngươi không có bất kỳ thành ý nào rồi.”

“Thành ý?” Vương Lục nở nụ cười: “Ngươi chỉ là thành ý hay là thuận theo ý của ngươi? Ưu thế của những Thượng Cổ Địa Tiên các ngươi ở chỗ hoàn cảnh trưởng thành là đủ tốt, chiến lực một thân thể cường đại, cho nên ước gì chúng ta phải đối cứng đối cứng với các ngươi, sau đó tất cả mọi người thua đến vỡ đầu chảy máu, cuối cùng đem tài nguyên chúng ta tích lũy mấy ngàn năm giao cho các ngươi. Nếu như không được như nguyện, liền chỉ trích chúng ta không có thành ý, ngược lại ý của cường đạo này phải dùng thuần thực nha.”

Bạch Trạch cười nhạo nói: “Thua đầu chảy máu, cũng chỉ có thể trách bọn tu sĩ hậu bối các ngươi vô năng.”

“Vô năng đến mấy cũng không tới phiên ngươi con chó tang đã ngủ say vạn năm thế này.”

“Ngươi nói cái gì?”

“Ta nói, các ngươi đã khăng khăng không chịu hợp tác, vậy không bằng vứt bỏ tất cả cho song phương, đến đây chém giết sinh tử là được rồi. Ta nhớ có vị tiên bối đầu trợ của thiện tông từng nói một câu, muốn đẹp ngoài trước phải an nội, ta thấy nói rất có đạo lý. Trước mặt đại địch, nếu là còn có loại người không biết tốt xấu như các ngươi, không phân nặng nhẹ ở nơi tâm phúc, thật khiến người ta ăn ngủ không yên.”

Bạch Trạch cười ha ha: “Được, đã sớm thấy đám tiểu bối kiêu ngạo các ngươi khó chịu rồi.”

“Đội đã, không cần thiết giương cung bạt kiếm như vậy.”

Mắt thấy trong đám Mộ Tiên sắp bùng nổ chiến tranh, Huyền Mặc kịp thời xuất hiện, cắt đứt chiến hỏa mà Vương Lục và Bạch Trạch sắp nhen nhóm.

“Chúng ta nhất trí lợi hại, không cần thiết phải đánh đến người chết ta sống, cho nên Địa Tiên Liên Minh chúng ta nguyện ý cùng các người thông qua tỷ đấu đạt thành nhất trí. Nhưng các người phương án không khỏi trêu đùa Thái nhi, so đấu một ít trí thức tiên đạo lý luận xem như văn so thì không sao, còn ngâm thơ làm phú., Cầm kỳ thi họa cũng được liệt vào phạm vi thi đấu là có ý gì? Hơn nữa... thậm chí ngay cả công phu trên giường còn hơn, thật sự là hoang đường, phương pháp thi đấu này hoàn toàn có lợi cho các người. Huống chi, kể cả là võ giả thi đấu, các người còn muốn chia nhiều cảnh giới như Kim Đan, Nguyên Anh, hạn chế tu vi cảnh giới người tham dự, điều này đối với chúng ta cũng thật không công bằng.”

Vương Lục nói: “Chia thi đấu thành văn thi đấu và võ, đồng thời dựa theo cảnh giới khác nhau phân ra nhiều chi tiết, ta cũng không cho rằng có chỗ nào vui chơi. Các người cảm thấy Cầm Kỳ thư không nên xếp vào phạm vi thi đấu., Chỉ có thể nói rõ tầm mắt các người hạn hẹp. Trên đời có ba ngàn đại đạo có thể thông tới Thông Tiên cảnh, người làm sao biết những bàng môn tà đạo này không có tác dụng? Nếu chỉ cầu đạo sát phạt, thiên hạ này chỉ cần kiếm tu là đủ rồi., Hà lại là Âm Dương Tông, Ngự Thú Tông các môn phái? Huống chi những Thượng Cổ Địa Tiên các người ngày trước đều là đại tông sư có tạo nghệ tinh thâm trên ngoại đạo, tỷ như Huyền Mặc tiền bối ở phương diện học tập tông giáo chính là cấp Tông Sư, vì sao các người lại không có lòng tin đối với ngoại đạo thi đấu?”

Huyền Mặc bị Vương Lục phản bác á khẩu không trả lời được. Đúng vậy, bọn họ là thượng cổ địa tiên, bất luận là tu vi tiên đạo, hay là bàng môn tả đạo đều chiếm ưu thế khi quyết đấu, nhưng nòng ta luôn cảm thấy phía sau phân phương án này nhất định cất giấu âm mưu gì đó.

“... Ít nhất cảnh giới sẽ thi đấu, thực sự quá không công bằng.”

“Công bằng?” Vương Lục nghe vậy cười một tiếng, ánh mắt quét nhìn bốn phía, chỉ thấy trừ Bạch Trạch và Huyền Mặc ra, đám Địa Tiên còn lại cũng đều giống như tràn đầy đồng cảm.

“Không ngờ lại phải phổ cập khái niệm khoa học con người, đúng là lão sinh thường nói chuyện.”

“Nghe kỹ, trước khi các ngươi so đo khái niệm công bằng này, có thể cho ra định nghĩa rõ ràng trước, thế nào là công bằng?”

Huyền Mặc trầm ngâm một chút: “Công bằng, chính là không sai lệch à?”

Vương Lục cười: “Ngươi đây là nói nhảm, không nghiêm về chính xác sao? Như vậy rút thăm có công bằng hay không? Tuyệt đối không sai, xác suất mọi người trúng thưởng đều giống nhau, thượng cổ địa tiên cũng tốt, bên đường ăn mày cũng thế, đối xử bình đẳng, ngươi cho rằng rút thăm có công bằng hay không?”

“Cái này...” Huyền Mặc nhất thời sửng sốt, sau đó lắc đầu nói: “Rút thăm đương nhiên không công bằng, bởi vì...”

Nói đến đây, Huyền Mặc lại kết mai, rút thăm vì cái gì không công bằng, kỳ thật nàng không nói ra được. Bởi vì đem bộn ăn mày và Địa Tiên coi như sở dĩ không công bằng? Nhưng mà đọi mà làm, không phải mới là công bằng lớn nhất sao?

“Rất đơn giản, bởi vì kết quả rút thăm nên không hề giúp được giải quyết vấn đề gì.” Vương Lục thở dài giải thích, “Điều kiện tiên quyết công bằng chính là hiệu suất, một việc không thể đạt được mục đích thì không thể gọi là công bằng. chế độ khoa cử của nhân gian dựa theo chế độ phát tài mới học được cử sĩ., Mục đích của nó ở chỗ chọn lựa người học uyên bác tinh thông, vì vậy học tốt thì sĩ quan là công bằng, dùng tiền mua quan thật không công bằng. Mà nếu đầu giá khoản tiền lớn, như vậy người trả giá cao sẽ được công bằng. Tương tự cho thấy, trận đấu của chúng ta, mục đích của hẳn không chỉ đơn thuần là phân ra thắng bại., Thắng bại chỉ là thủ đoạn, căn bản là người thích hợp cho kế thừa di sản, thống lĩnh toàn cục. Như vậy, giơ tay lên ngực tự hỏi, các ngươi thật sự cảm thấy, dựa vào ưu thế trên cảnh giới của mình, dùng vũ lực áp đảo những vãn bối như chúng ta, là có thể chứng minh các ngươi thích hợp hơn sao?”

Huyền Mặc im lặng thật lâu, lắc đầu.

“Ưu thế của Đọa Tiên là tuyệt đối, bọn họ là tiên nhân đã phi thăng, phần thắng của chúng ta là lợi dụng cảnh giới có hạn để hoàn thành khiêu chiến vượt cấp, vì vậy cơ sở của trận thi đấu cũng phải được thành lập dựa trên điểm này, so tài lực lượng ngang nhau dưới cảnh giới.”

Vương Lục còn chưa dứt lời, đã nghe Bạch Trạch cười lạnh nói: “Người đây mới là hoang đường. Dựa theo lý giải của người, nếu có tu sĩ Kim Đan cảnh giới Kim Đan vô địch, chẳng lẽ những người Địa Tiên Phi Thăng kỳ như chúng ta đều phải cúi đầu xưng thần với một Kim Đan sao?”

“Nếu như các người không có cảnh giới phi thăng, lại không cách nào ở cảnh giới Kim Đan đánh bại một tên Kim Đan hàng thật giá thật, các người đích thật nên cúi xuống xưng thần. Bởi vì năng lực khống chế lực lượng này của tu sĩ Kim Đan thậm chí cao hơn các người Địa Tiên. Huống chi có đám Tiên Mộ này, các người lưu lại rất nhiều bí bảo một vạn sáu ngàn năm trước, trên cảnh giới đạt được đột phá cũng không khó a?”

Huyền Mặc nhẹ nhàng nói: “Đúng vậy, nếu lấy ra toàn bộ bí bảo chỗ sâu nhất trong quần tiên mộ, cho dù là phạm nhân không có tu vi gì, cũng có thể trong khoảng thời gian ngắn đột nhiên tăng mạnh đến cảnh giới Đại Thừa. Cảnh giới quả thực không thể nói rõ vấn đề. Về công bằng, phân cảnh giới mới càng thích hợp.”

Bạch Trạch cả giận nói: “Huyền Nguyệt, rốt cuộc người đứng về phía nào vậy? Bọn họ rõ ràng là đang giở trò vô lại mà.”

Vương Lục thản nhiên nói: “Hiện tại người nói rõ là đang sợ hãi? Mất đi ưu thế cảnh giới, người căn bản không dám đối mặt với những hậu sinh văn bối như chúng ta. Lại nói, loại tiện hèn yếu này của người cùng Đọa Tiên hạ giới không khác nhau là mấy.”

“Đánh rắm” Bạch Trạch mặc dù tính cách vội vàng xao động, nhưng lập trường phản kháng Đọa Tiên cũng là kiên định nhất, lời nói của Vương Lục đối với gã thật sự là vô cùng nhục nhã.

“Vậy ngươi có can đảm tự mình đến thử một lần hay không? Thử nhìn xem dựa vào tu vi Địa Tiên của ngươi, có thể ở dưới tình huống áp chế cảnh giới bản thân mà chiến thắng đám hậu bối hậu sinh bọn ta hay không. Chúng ta không ngại đánh cuộc này. Nếu như ngươi thắng, như vậy phương án của chúng ta sẽ theo quy củ của ngươi. Nếu như chúng ta thắng, đoàn đội đại diện của ngươi sẽ đại biểu cho tất cả mọi người tiếp nhận phương án của chúng ta. Thế nào, có dám đánh cược hay không?”

“Nực cười, có gì không dám?”

Bạch Trạch vừa dứt lời, cả người cứng đờ tại chỗ, lập tức tròn mắt nói: “Ngươi đang dùng phép khích tướng với ta?”

“Ha ha, bằng không còn có thể là trêu cẩu pháp sao? Tóm lại nếu ngươi đã đồng ý, sẽ không lập tức đổi ý a.”

Bạch Trạch hừ lạnh một tiếng, hẳn đương nhiên sẽ không đổi ý. Nếu như nói lúc trước lỗ mãng còn có thể nói là do tính tình gây ra, như vậy công nhiên hủy lời đã là vấn đề phẩm cách.

Đoàn đội Địa Tiên có thể đi theo một kẻ lỗ mãng lĩnh xông pha khói lửa, lại không có khả năng đi theo một kẻ hèn hạ.

Cho nên Bạch Trạch sau khi tỉnh táo lại, cũng không để ý mình có thể dễ dàng trúng phép khích tướng của người ta. Bởi vì dù đối phương có kích tướng thành công, cũng không cách nào xóa nhòa một tu sĩ cấp Địa Tiên cùng Kim Đan như Vân Tiêu.

Cho dù Địa Tiên có áp chế hoàn toàn lực lượng của mình tại cấp độ Kim Đan, nhưng đối với lý giải sâu sắc về lực lượng, cùng với rất nhiều kỹ xảo ứng dụng, lại khiến Địa Tiên hoàn toàn có năng lực nghiền ép Kim Đan.

“Tiểu tử, nếu ngươi đã muốn chết như vậy, ta sẽ thành toàn cho ngươi —— đừng nói với ta, phân cảnh giới còn muốn đi đến mức mới thôi.”

Vương Lục cười ha ha: “Đương nhiên là sinh tử chớ bàn, ngay cả dũng khí đối mặt với cái chết cũng không có, còn nói gì đến tu tiên nữa chứ?”

“Vậy là tốt rồi.”

Bạch Trạch nói xong, ánh mắt lóe lên, lập tức giữa quần mộ tiên biến ảo phong vân, linh lực địa mạch khổng lồ bị nguyên thần của lão khổng chế, ở trong hư không sinh ra một không gian hình cầu bán kính hơn trăm dặm, có mặt đất, núi non, rừng rậm, dòng sông... là một khu thi đấu tổng hợp có thể thỏa mãn bất cứ nhu cầu nào.

“Trận đấu như vậy, người cũng không còn gì để nói sao?”

Vương Lục quan sát một hồi, tán thán nói: “Không hổ là thượng cổ Địa Tiên, không hổ là quần tiên mộ, mở động phủ quả thực dễ như trở bàn tay... Được, chính là chỗ này.”

“Vào đi, còn chờ gì nữa?”

Vương Lục lắc đầu: “Người dường như hiểu lầm rồi, người đánh với người không phải là ta. Mà là vị này.”

Nói xong, Vương Lục rút về bên cạnh một bước, lộ ra một bóng người xinh đẹp áo trắng như tuyết.

“Là người?”

Nhìn thấy Vương Vũ, Huyền Mặc khẽ che miệng, không khỏi nhỏ giọng kinh hô.

Vị tu sĩ này chỉ có cảnh giới Kim Đan nhưng lại có năng lực đối phó Thương Thiên Thần Lôi đã để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc đối với nàng. Nếu như chiến đấu cùng nàng tiến hành cấp Kim Đan thì đừng nói là Bạch Trạch, cho dù là lão đại năm đó trùng sinh, chỉ sợ cũng không có mấy phần thắng.

“Ha ha, không phải ta nha, Vạn Tiên minh chuyên thuê cao nhân đao, một ngàn vạn linh thạch đệ nhất Kim Đan cứu châu, sợ không?”

Tuy Bạch Trạch không tận mắt chứng kiến sự lợi hại của đệ nhất Kim Đan Cứu Châu, nhưng thấy Vương Vũ trước mặt một đám Địa Tiên vẫn hăng hái như thế, chắc cũng biết nàng chắc chắn có tài nghệ kinh người.

Chẳng qua dù kinh người cỡ nào, cũng chỉ là cấp bậc Kim Đan...

Bạch Trạch nghĩ như vậy, cười lạnh một tiếng, bước vào sân đấu.

Mà Vương Lục đứng ở bên ngoài sân, lắc đầu cười cười, nói với Vương Vũ: “Ngàn vạn phú hào cũng đừng quên tiền hoa hồng của ta, giới thiệu cho người một đơn làm ăn này cũng không dễ dàng đâu.”

...

591

Đường đường là người đứng đầu Địa Tiên, mà hắn ta lại thấp hơn một tầng so đầu sinh tử với con sâu cái kiến cấp Kim Đan.

Quả thực là sỉ nhục của Địa Tiên Giới.

Sự sỉ nhục Địa Tiên - Bạch Trạch chính tay hắn tạo ra sân đấu, lòng đầy oán hận chờ đợi thật lâu, mới nhìn thấy đối thủ hờ hững hạ xuống.

“Cuối cùng cũng tới rồi sao?”

Bạch Trạch đã có chút không thể chờ đợi, lão thậm chí không đợi đối thủ triển khai tư thế, đã gọi ra bản mạng Tiên bảo của mình trước một bước - Đương nhiên, bây giờ đã áp chế đẳng cấp Linh Bảo, ngay cả Tiên Linh trong Tiên bảo cũng bị che đậy thần trí, trở nên tỉnh tỉnh mê mê mê.

Một đồ án màu vàng, chỉ to bằng ngón tay, dưới đáy khắc đồ án phức tạp khiến người ta hoa cả mắt. Đồ hình xuất hiện, thiên địa linh khí chung quanh cũng kịch liệt biến hóa.

“Ồ, thần nhiên như vậy lộ ra át chủ bài? Không thể tưởng được người ít nhiều cũng có chút ưu điểm nha.”

Vương Vũ có chút kinh ngạc, tán thưởng một tiếng.

Bạch Trạch cười lạnh: “Không cần giấu đầu lòi đuôi với loại tạp chủng như ngươi.”

Vương Vũ nói: “Ta là muốn nói ngươi có ưu điểm là đủ ngu xuẩn, chẳng lẽ ngươi cho rằng ta sẽ khen ngươi thắng thần sao? Đây là có bao nhiêu mặt mũi mới có ý dâm dâm đến từ địch nhân ca ngợi a.”

“Ngươi...”

Bạch Trạch có thể từ phạm nhân một đường tu hành đến đỉnh phong tu sĩ, tự nhiên có chỗ xuất chúng, nhưng luận về tranh đấu miệng lưỡi, so với Vô Tướng phong chủ còn kém quá xa.

“Ta sẽ cho ngươi dày vò ngươi đầy kinh nghiệm mà chết...”

Nói xong, Bạch Trạch liền ra tay trước, cao thủ cấp Địa Tiên giờ tay liền đất rung núi chuyển, mặt đất phạm vi vài dặm

dưới động tác của lão chân động nứt toác, hiển lộ hết uy năng cấp Địa Tiên.

Hắn cũng không có sử dụng lực lượng Kim Đan, thậm chí nói là kiêu ngạo ở Địa Tiên, hắn đem áp chế lực lượng càng thấp hơn một chút. Nếu như nói một Kim Đan bình thường đỉnh phong, có thể vận dụng lực lượng là một vạn, số ít người đặc thù mới có thể đạt tới mấy vạn. Như Vương Lục, Quỳnh Hoa loại Kim Đan xa hoa này thậm chí có thể tích lũy đến mười vạn. Như vậy Địa Tiên Bạch Trạch đem chính mình xuất lực áp chế ở trên dưới mười vạn, cũng không có gì đáng trách.

Nhưng hắn chẳng những không phản chiếu loại tiêu chuẩn cao nhất này, ngược lại đem lực lượng của mình ép tới ngay cả kim đan bình thường cũng không bằng, nhiều nhất là ngàn. Nhưng mà số lượng tuy ít, chất lượng lại cao thái quá, phương thức không chế lực lượng càng tinh diệu tuyệt luân, khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Tất cả những thứ này đều không có phạm trù cấp Kim Đan, Bạch Trạch quả thực đã áp chế hoàn mỹ lực lượng của mình, nhưng dù vậy, đứng ở độ cao Địa Tiên để thao tác một trận chiến đấu cấp Kim Đan, đối với Kim Đan bình thường cũng là tư thế nghiền ép tuyệt đối. Chiêu thức này rung chuyển núi chuyển, đủ để làm đại đa số Kim Đan ở Cửu Châu đổ mồ hôi.

Bạch Trạch vừa ra tay khí thế khai hỏa toàn bộ, muốn dùng thế nghiền ép thắng lợi thắng lợi.

Nhưng đối mặt với sự xuất thủ toàn bộ khí thế của Bạch Trạch, Vương Vũ chỉ dùng một câu liền cắt ngang.

“Chờ một chút...”

Oanh!

Bạch Trạch cứng rắn ngừng pháp lực bạo tẩu, mặt đất bốn phía nổ tung cũng ngừng chấn động.

“... Người nghĩ cái gì?”

Vương Vũ lạnh nhạt nói: “Còn chưa nói bắt đầu, ta còn chưa chuẩn bị xong. Người gấp cái gì vậy? Không phải muốn hèn hạ đánh lén sao?”

“Đối phó với người ta cần gì đánh lén?”

“Hừ hừ, nói không chừng, tóm lại trước tiên ta phải chuẩn bị một chút vận động, trong lúc đó xin người cứ tự nhiên.”

“Người... Được, ta đợi người một lúc nữa. Dù sao sớm muộn gì người cũng phải chết.”

Vì vậy Vương Vũ bắt đầu công tác chuẩn bị lâu dài, lúc này nàng đã đem ưu thế mình là nữ giới đến cực hạn. Dưới ánh mắt kiên nhẫn táng tận của Bạch Trạch, nàng chậm rãi móc ra một hộp trang điểm, sau đó tay nghề có vẻ như có chút sơ bộ bắt đầu bôi son phấn.

Sau khi thoa son phấn xong, lại bắt đầu tô điểm trông mắt, bôi hồng, vuốt lông mi...

Không đề cập đến Bạch Trạch trong sân đấu, mạch máu đều muốn nổ tung, các Địa Tiên quan sát xung quanh cũng hít vào một hơi khí lạnh.

Đã từng thấy vô sỉ, quả thật chưa từng thấy người vô sỉ như vậy.

Mà Vương Lục cũng là gương mặt co rúm lại.

Chết tiệt người ở trên Linh Kiếm Sơn lúc nào hóa trang? Ngay cả lúc tham dự hội nghị tân khách cũng là tổ nhan hướng lên trời, thậm chí vết rượu trên quần áo cũng không rửa sạch, lúc này ngược lại giả ra một bộ dáng nữ nhân xinh đẹp yêu kiều, đèn thờ này của người cũng sắp chọc thủng bầu trời rồi chứ?

Huyền Mặc hỏi: “Nàng ta là đang dùng công tâm thuật sao? Vô dụng thôi, Bạch Trạch tuy làm việc có chút lỗ mãng, nhưng không đến mức mắc mưu như vậy, hoặc là nói dối với hắn mà nói, mắc lừa cũng không có gì khác nhau. Nếu đặt phần thắng vào chuyện này, chỉ sợ nàng ta sẽ gặp nguy hiểm.”

Vương Lục nghe vậy thở dài nói: “Công tâm thuật? Người quá coi thường nàng rồi, đối phó Bạch Trạch, nàng đâu có dùng tới công tâm thuật gì. Hiện tại nàng đơn thuần chỉ đang đùa giỡn đối thủ mà thôi, không có bất kỳ ý nghĩa thực tế nào.”

“Trở mặt đùa giỡn... đối thủ?”

Vương Lục lắc đầu không nói thêm gì nữa, bởi vì cho dù chân tướng nói thật cũng khó có thể lấy lòng người. Mà sự thật so với bất luận tranh đấu miệng lưỡi gì cũng càng có sức mạnh

hơn. Chỉ cần tiếp tục, bọn họ tự nhiên biết sự lợi hại của đệ nhất Kim Đan Cửu Châu.

Đương nhiên, theo lý thuyết mà nói, sau khi kiến thức hậu nhân ở dưới cảnh giới cường thế, những Địa Tiên này có lẽ là kiên quyết phản đối phân cảnh thi đấu, nhưng vật cực tất phản, nếu như bọn họ thua trận này quá thảm, thảm đến mức bất luận lý do gì cũng khó giải thích, như vậy ngược lại là chuyện tốt.

Có thể khơi mào tiên nhân phản kháng ở thời đại đó, tuyệt không phải hạng người mềm yếu vô năng, chiến bại thảm liệt sẽ kích khởi gấp bội đấu tranh.

Cho nên Vạn Tiên minh mới không tiếc số tiền lớn thuê Vương Vũ tới đánh một trận. Bàn về năng lực thực chiến, trong Vạn Tiên minh có nhiều cường giả cấp Chân Quân như vậy, làm sao tới phiên nàng ra mặt. Nhưng chiến lực chân chính cùng cảnh giới chênh lệch xa, tuyệt đối không phải nàng. Muốn thông qua chiến đấu cũng phải đánh ngu cả Địa Tiên, Vương Vũ lại càng là nhân vật được Vạn Tiên minh tuyển chọn.

Cũng bởi vì điểm này, Vương Lục mới có thể giúp nàng vợ vét tiền thù lao đến ngàn vạn linh thạch.

Tiếp theo, sẽ để nàng chứng minh giá trị của mình.

“Người chơi đủ rồi thì ta không thể không hạn chế mà chờ tiếp.”

Sau nửa canh giờ, rốt cuộc Bạch Trạch không kiềm chế được nữa, bắt đầu lên tiếng thúc giục, bản đồ màu vàng trong tay bị lão đảo qua nhiều lần.

“Hơn nữa, người bôi lên mặt đồ đằng huyết văn kia, là muốn tạo thành ảo thuật thị giác sao? Đáng tiếc đối với ta hoàn toàn không có hiệu quả, không cần uổng phí công sức.”

Đối với chuyện hao hết tâm tư ăn mặc mà bị đánh giá là đồ đằng Huyết Văn, Vương Vũ hoàn toàn không thèm để ý, bình tĩnh lấy khăn tay lau toàn bộ trang trí trên mặt, sau đó lấy ra thúy trúc kiếm trong tay.

Bạch Trạch buồn cười nói: “Người cứ thế mà đánh với ta? Không chọn nơi nào có lợi cho chủ trường của người, cũng

không lấy ra Linh Bảo của mình?”

Vương Vũ nói: “Vô Tướng công thích ứng với bất kỳ hoàn cảnh nào, đối phó với người, dùng cây trúc vừa thô vừa cứng của ta là đủ rồi, tóm lại còn mạnh hơn cái huy chương ngắn bé của người nhiều.”

“... Tự tìm đường chết...”

Nói xong, Bạch Trạch rút cuộc có thể không cố kỵ nữa, toàn lực xuất thủ.

Lần này không có uy thế đất rung núi chuyển, Bạch Trạch chỉ lẳng không ấn đồ màu vàng trong tay về phía trước một cái.

Sau một khắc, sắc mặt Vương Vũ tái nhợt, thanh kiếm trúc trong tay cũng đưa về phía trước, đồng thời nửa đường thân kiếm bắt đầu khỏe mạnh trở thành, giữa đốt trúc xuất hiện bốn chạc cây, mơ hồ trở thành một hình người.

Thân người vừa hình thành, cả đoạn trúc liền hóa thành một đám tro bụi. Có điều Vương Vũ nhanh chóng vung tay trái lên, cách đó không xa liền có một gốc cây nhỏ đột ngột từ mặt đất mọc lên, hướng nàng bay tới. Chỉ là ở giữa không trung, vô số đạo kiếm khí vô hình liền đem nó sửa chữa thành một thanh kiếm gỗ xanh biếc ẩn chứa sinh mệnh lực của cây cối, cuối cùng rơi vào trong tay Vương Vũ thay thế.

Bàn tay thi triển mượt mà như ý như ý, nhưng ánh mắt trên mặt Vương Vũ lại trở nên hết sức nghiêm túc.

” Thuần sát tương đối không tầm thường a, ngược lại là có chút coi thường người rồi.”

Vương Vũ nói xong, tay trái lật một cái. Trong rừng cây, hai mươi cây cối bị pháp lực của nàng triệu hoán lên, sau đó đều bị cải tạo thành mộc kiếm, trôi lơ lửng bên cạnh Vương Vũ.

Bạch Trạch thấy một màn này cũng kinh ngạc không thôi, tuyệt đối không nghĩ tới một kích quyết đoán của mình lại bị người ngăn cản, hấn vừa rồi ra tay cực nhanh, lại không hề có dấu hiệu, nữ nhân kia lại phản ứng kịp.

Hơn nữa nhìn từ hai mươi thanh kiếm gỗ bên người nàng, cho dù dùng thêm lần nữa thuật bác quyết cũng sẽ bị ngăn lại. Mà

với lực lượng hấn hiện tại vận dụng đến xem, muốn liên tục phủ quyết nàng hơn mười lần, tuyệt đối không làm được.

“Bất quá, người làm như vậy chỉ là tự tìm phiền toái, rõ ràng có thể chết thối khoai một chút... Kế tiếp, để ta từ chối từng chút một của người đi.”

Nói xong, Bạch Trạch triệu hồi ra càng nhiều tiên bảo, giống như bản vẽ hoàng kim kia, lớn nhỏ có mười ba tấm hình nhỏ khác nhau.

“Miễn Quyết chi ấn?”

Bên ngoài sân, bên trong Địa Tiên mơ hồ truyền đến một trận kinh hô.

Vương Lục hỏi Huyền Mặc: “Đó là thứ gì?”

Huyền Mặc nói: “Đó là Bạch Trạch đạo, hấn chính là dựa vào đạo lý phủ quyết mà đi thẳng tới tiên lộ đỉnh phong, khoảng cách phi thăng chỉ có nửa bước, phi thường lợi hại... Nói đơn giản, chính là phủ định tất cả những thứ muốn chối bỏ. Người xem bình thường nói chuyện làm đều là như vậy, người vừa mở miệng là hấn phải nghe phản điệu, người đưa ra một cái luận điểm, hấn sẽ lập tức phản bác, kỳ thật đó chính là phương thức biểu hiện cụ thể của đạo quyết định.”

Vương Lục hí hí mắt: “Người người nói là đạo trung, trung nhị...”

“Tuyệt đối không nên xem thường hấn, với tính tình của hấn lại có thể trở thành phó thủ của tổ chức, uy lực cường đại của lục phủ quyết thật là làm cho tất cả mọi người chúng ta tâm phục khẩu phục. Trận chiến này hấn muốn áp chế bản thân ở cấp bậc kim đan, Nghị Quyết chi đạo vận vẹo nhân quả, nghịch chuyển càn khôn người còn không thấy được lực lượng nghịch chuyển càn khôn., Nhưng dù vậy, sự cường đại của hấn cũng tuyệt đối không phải tu sĩ cấp Kim Đan có thể so sánh. Ta và các người đều đã giao thủ, biết thực lực sư phụ người vượt xa ý nghĩa của Kim Đan, nhưng rất nhanh người sẽ ý thức được, lựa chọn Bạch Trạch làm đối thủ, các người quá thất sách.”

Nghe Huyền Mặc nói trịnh trọng như vậy, Vương Lục cũng đại khái phỏng đoán ra được, bác đạo của Bạch Trạch là một

loại khái niệm thuật cấp độ, cấp độ đã xa xa có ý nghĩa trên phương diện pháp thuật, có thể được xưng tụng là tiên thuật. Loại cấp độ chênh lệch về chất này chính là chênh lệch về chất, không cách nào dùng số lượng nhiều ít để bù đắp.

Giống như một phú hào giàu có ức vạn, chỉ cần một thanh chuỷ thủ thô giá trị ba vạn tiền là có thể đoạt được tính mạng.

Tiên thuật, chính là thuật nghiền ép cao hơn. Còn chưa tới mức tiên giới lĩnh ngộ tiên thuật, Bạch Trạch hoàn toàn chính xác không thẹn với danh hiệu Địa Tiên, cũng không phải tự thối phòng đơn thuần là để cổ vũ sĩ khí.

Trong ấn tượng của Vương Lục, hiện giờ toàn bộ Đại Lục ở Cửu Châu, người có thể chính thức nắm giữ tiên thuật cũng chỉ có vài người đếm được trên đầu ngón tay. Khi tu luyện Hỗn Độn Phá Thiên Thần Kiếm đến cảnh giới cao nhất, cũng có thể có thần thông tương đương với tiên thuật, bất quá phải đến cảnh giới tối cao, cho dù lấy tư chất không linh căn cũng không phải trong vòng ba năm năm có thể hoàn thành.

Nhưng mà, hoàn toàn không cần lo lắng cho Vương Vũ.

Tuy rằng hắn cũng không rõ Vô Tướng công nặng một trăm mười tám có thật sự có thể chống lại tiên thuật hay không, nhưng Vương Lục tin tưởng vững chắc, trận chiến này giá trị một ngàn vạn linh thạch, Vương Vũ tuyệt sẽ không thua.

...

Bên trong sân thi đấu, tình hình chiến đấu vô cùng nặng nề.

Đã không có uy thế thiên băng địa cương, cũng không có di tượng như giang hải đảo lưu. Bạch Trạch nhọc lòng chế tạo có thể thích ứng với sàn đấu trăm dặm mà ngũ hành cần, chỉ dùng đến một phần rất nhỏ.

Tiên vương Vũ Vũ hoàn toàn từ bỏ tiên công —— trên thực tế nàng cũng không có thủ đoạn tấn công tốt, chỉ là dùng Vô Tướng công củng cố phòng thủ. Còn Bạch Trạch sau khi tể ra biểu quyết, lúc ra tay cũng vô thanh vô tức.

Trên thực tế, trong lần độ sức cao tầng chân chính, dẫn tới thiên địa dị biến phạm vi lớn vốn đã rơi vào hạ thừa, lực lượng có hạn phá hư trong hoàn cảnh vô nghĩa, chính là biểu hiện lực lượng không chế không đủ. Nhưng vô luận như thế nào, Vương Vũ và Bạch Trạch chiến đấu, thật sự vô cùng nặng nề.

Đối với người xem không đủ nhãn lực mà nói, hai người chẳng qua chỉ đứng trên mặt đất trống ở chính giữa sân đấu mà đứng. Vương Vũ thỉnh thoảng ném ra thanh kiếm gỗ đã cũ nát trong tay để đổi mới. Còn Bạch Trạch cách một đoạn thời gian, dùng một cái chuông hoàng kim ẩn về phía trước. Trận chiến giằng co kéo dài nửa canh giờ, thậm chí ngay cả bước chân hai người cũng không di chuyển nửa bước.

Chỉ có người hiểu được nội tình, mới có thể hiểu được trong tình huống nặng nề này ẩn chứa hung hiểm.

Mỗi một lần Vương Vũ ném thanh kiếm trong tay đi, đều mang ý nghĩa nàng phải nhận một đòn đả kích trăm trọng đủ để trí mạng. Mỗi lần Bạch Trạch lật giờ huy chuông hoàng kim, đều dồn dập nghiền ép lên người đối thủ.

Lại nửa canh giờ giằng co, cuối cùng Vương Vũ cũng dùng hết kiếm gỗ trong tay, hơn nữa cũng không chế tạo thêm kiếm mới.

Bạch Trạch ngẩng mắt lên: “Rốt cuộc đã dùng hết tính nhẫn nại so với ta tưởng tượng còn kinh người hơn nhiều đấy —— Ngọc phủ kết kim đan, pháp lực tự do sinh ra, có điều bị ta

phủ quyết pháp lực tuyệt sẽ không khôi phục lại, người tiếp ta hơn hai mươi lần để bác bỏ, làm tu sĩ kim đan kỳ., Tính nhẫn nại này đáng để tán thưởng, nhưng cũng chỉ dừng lại ở đây mà thôi. Kế tiếp, không cần ý lại vào việc thể thân mộc kiếm, cảm thụ một chút lực lượng tiên thuật, lý giải chênh lệch giữa phạm nhân và Địa Tiên các người đi.”

Nói xong, hắn thò tay tháo xuống một bộ lớn nhất trong các bộ phủ quyết ấn, đưa về phía trước tìm tòi.

Cùng lúc đó, Vương Vũ lão đảo lui về sau hai bước, nhắm hai mắt lại.

“Một ấn này, phủ quyết cặp mắt của người.”

Bạch Trạch tiến lên một bước, lần nữa vận dụng đại ấn: “Cái ấn này, phủ quyết hai lỗ tai của người.”

“Một ấn này, phủ quyết miệng lưỡi của người.”

Liên tiếp hai ba lần, Bạch Trạch dùng phủ quyết thuật cướp đoạt ngũ giác đối thủ, càng phong ấn Kim Đan của Vương Vũ... Trước đó, sau khi trực tiếp bác bỏ sinh mệnh mà mất đi hiệu lực, phong cách của Bạch Trạch cũng trở nên cẩn thận hơn.

Không, dùng từ cẩn thận để hình dung cũng không chính xác, hắn chỉ đang hưởng thụ khoái cảm phong giết đối thủ mà thôi. Loại phân công này thật ra cũng là tiêu hao nghiêm trọng đối với hắn, mười bốn miếng đồ án trôi nổi bên cạnh bởi vậy đã có hơn nửa biến thành màu sắc ảm đạm, nhưng hắn vẫn đang thích thú.

Vận dụng không đến một phần mười lực lượng của đối thủ, liền đơn giản đem bức vào tuyệt cảnh, thậm chí công khai xử quyết thường, hoàn toàn biểu hiện ra sự chênh lệch cực lớn giữa Địa Tiên và những phạm nhân hậu thế không nên thân.

Không có kết quả nào khiến người ta đặc ý hơn điều này.

Không, nếu chỉ vì vậy mà đặc ý, vậy cũng quá mất thân phận Địa Tiên rồi. Cho dù bây giờ đã có chút mỗi một — lấy lực lượng Kim Đan vận dụng phủ quyết ấn, tiêu hao không chỉ là pháp lực — nhưng hắn vẫn quyết định dùng phương thức xa hoa nhất, kéo màn che cho trận chiến này.

Cùng lúc đó, đám Địa Tiên bên ngoài cũng nhao nhao lắc đầu thờ dài, cảm thấy tiếc nuối vì kết quả như vậy.

Nếu như không phải lựa chọn Bạch Trạch, mà là bất kỳ người nào khác trong bọn họ, có lẽ vị nữ tử kim đan am hiệu phòng ngự này đều có kết quả bất đồng. Lực lượng của nàng quả thật áp đảo cảnh giới Kim Đan phía trên. Dựa theo hiệu suất vận dụng lực lượng mà nói, cũng là hàng đầu, có thể chứng minh được hoàn toàn là tu sĩ sau thời đại mạt pháp cũng có trường kỳ.

Đáng tiếc, lựa chọn Địa Tiên làm đối thủ vẫn là quá miễn cưỡng. Hoặc là nói, Bạch Trạch thế nhưng đối mặt đối thủ cấp Kim Đan còn muốn vận dụng tiên thuật, cũng không khỏi bị hiềm nghi vô lại, nhưng kết quả đã định, không thể biện luận.

Huyền Mặc nhìn Vương Lục trầm mặc, hỏi: “Cũng tạm đủ rồi chứ? Người không đầu hàng thay sư phụ người sao? Bạch Trạch thật sự không hiểu được cách hạ thủ lưu tình, ông ta tuyệt đối sẽ hạ sát thủ.”

Vương Lục nhún vai: “Vậy thì để hắn thử một chút xem sao. Nếu như hắn có thể đắc thủ mà nói thì giá trị tiết tấu bình quân của Đại Lục châu có thể tăng lên một mảng lớn.”

Huyền Mặc nghe vậy thì sững sốt. Hắn nhận ra Vương Lục có lòng tin tuyệt đối với sư phụ, nhưng bây giờ trên sân rõ ràng Vương Vũ đã rơi vào tuyệt cảnh, căn bản không có khả năng lật ngược tình thế.

Cho dù Bạch Trạch cũng tiêu hao không ít, nhưng Vương Vũ căn bản đã bị phong ấn đến hoàn cảnh không thể tiêu hao, sau đó trừ phi bọn hắn đổi người, dùng phương thức xa luân chiến để chiến Bạch Trạch. Nhưng tin tưởng ngoại trừ Vương Vũ, Vạn Tiên minh cũng không thể xuất ra kim đan khác có thể liên tục ăn hai mươi lần phủ quyết.

Cùng lúc đó, Bạch Trạch tin chắc mình đã thắng trận chiến này, thế là hắn hơi dừng lại.

“Nể tình lúc trước ngươi có thể tiếp ta hơn hai mươi lần phủ quyết, ta cho ngươi một cơ hội đầu hàng, ta đếm ba lần, chỉ cần ngươi chịu đầu hàng, ta sẽ tha cho ngươi một mạng.”

“Ai”

Ngoài sân truyền tới tiếng rất nhiều người thở dài.

Đây căn bản là mèo vờn chuột, mấy tiếng đầu hàng? Phủ quyết toàn bộ ngũ giác đối thủ, nàng căn bản không nghe được lời này, càng không có cách nào mở miệng, phải đầu hàng thế nào?

Nhưng sau một khắc, bên trong trận vẫn vang lên giọng nói rõ ràng của Vương Vũ.

“ ”

Một tiếng thô lỗ đã lâu không thấy, giống như phá vỡ mặt hồ phẳng lặng, chấn kinh tất cả mọi người ở đây.

“Ngươi?” Bạch Trạch giật nảy mình, vội vàng lật ra một khối phủ quyết ẩn, nhưng cùng lúc đó, Vương Vũ cũng không chút do dự đưa tay gọi ra một thanh kiếm gỗ mới, bích mộc quang hoa sung mãn mà sáng ngời, rõ ràng chỉ dựa vào pháp lực ở trên đó đã đủ để đứng vào hàng ngũ pháp bảo trung phẩm rồi.

Nhất thời ẩn quyết của Bạch Trạch không ẩn xuống được, bởi vì cho dù miễn cưỡng thi hành phủ quyết, đối phương cũng sẽ nhanh chóng đem kiếm gỗ làm thế thân. Mà mấu chốt của vấn đề chính là, nàng tại sao còn có thể tiếp tục vận dụng pháp lực?

Trên lý thuyết, ngũ giác, thậm chí kim đan Ngọc phủ đều đã bị bác bỏ, đã là phế vật ngay cả người bình thường cũng không bằng, tại sao còn mở miệng nói chuyện, thậm chí chế tạo pháp bảo lâm thời?

Vấn đề này, đồng dạng tồn tại trong lòng tất cả Địa Tiên ở đây, cũng chỉ có Huyền Mặc mới có chút giật mình gật gật đầu.

“Đổi đan?”

Nói theo ý nghĩa bình thường, thuật đánh vào cá nhân hoặc đơn độc đối với Vương Vũ đều không có hiệu quả. Bởi vì cho dù đánh nát hết Kim Đan trong Ngọc phủ nàng, nàng cũng có thể đổi sang Kim Đan dự bị khác.

Vương Lục cũng không rõ trong tay sự phụ rớt cuộc còn có bao nhiêu chuẩn bị đan dược, hẳn là không đến nỗi quá nhiều — lấy tư thái chiều nay có tửu kim triều say của nàng, nhất định sẽ cảm thừa đi bán lấy tiền. Nhưng cũng không đến mức

quá ít, bởi vì nữ nhân này dù có không đáng tin cậy, ít nhất cũng sẽ không lấy tính mệnh mình ra đùa giỡn. ứng phó chuẩn bị đan cho Bạch Trạch, năng nhất định là chuẩn bị rất tốt.

Kế tiếp, Bạch Trạch phí công liên tiếp vận chuyển phủ quyết tiên thuật. Vương Vũ thì lại lấy kiếm gỗ trong tay thay thế, cho đến khi pháp lực Kim Đan dần dần suy yếu, đổi thành một quả khác.

Đến đây, Bạch Trạch cuối cùng cũng không đấu tiếp được nữa, dùng ánh mắt không cách nào giải thích được nhìn đối thủ.

Không nghi ngờ chút nào, từ đầu đến cuối đều là mình áp chế đối phương. Sử dụng tiên thuật, khiến hắn tiêu hao chỉ có một phần trăm đối thủ.

Nhưng, đối thủ của hắn tựa hồ kim đan vô cùng vô tận, lại khiến một phần trăm tiêu hao có vẻ không thể tiếp tục. Dao găm của ba văn tiên có thể đánh chết một phú ông, nhưng nếu như ông lão này có thể trọng sinh vô hạn, thì dao găm ba văn tiên mua mấy ngàn vạn, cũng đủ để khiến người ta phá sản.

Hiện tại Bạch Trạch đã đi vào rìa phá sản. Đối với áp chế của tu vi, để cho hắn không cách nào tự nhiên vận dụng tiên thuật, mặc dù pháp lực của tu sĩ cấp Kim Đan xa xa không ngừng, nhưng lúc Bạch Trạch sử dụng tiên thuật, tiên linh chi khí tiêu hao lại không dễ bổ sung như vậy.

Nhất định phải nghĩ ra phương pháp khác...

Cùng lúc đó, Vương Vũ ở bên trong sân thi đấu, liếm liếm môi, có vẻ vẫn chưa thỏa mãn.

“Tu vi của phủ quyết thuật, ta đã xem qua tận mắt, tiên thuật huyền diệu cũng khắc ghi trong tâm, thật sự là một quyền thỏa mãn a... Cho nên người có thể lui sân, tạ ơn chúng.”

Trong lúc nói chuyện, vẻ mặt của vị đệ nhất Kim Đan Cửu Châu này trong nháy mắt trở nên sắc bén như kiếm. Tay phải hắn vung lên, bước về phía trước, một thanh trường kiếm mang theo hàn ý lạnh lạnh từ trong hư không hiện ra, được năng nắm trong tay phải, đổi lại một kiếm.

“Huyền Sương Kiếm?”

Bên ngoài tràng, Vương Lục vạm phần kinh ngạc nhìn khẩu Linh kiếm bị hủy hơn hai mươi năm trước, lại có Linh kiếm dục hỏa trọng sinh. Gã nghĩ không ra vì sao thanh bảo kiếm này lại rơi vào tay Vương Vũ.

Trong trận, Vương Vũ thúc giục phi kiếm tiên giai Linh Bảo thượng phẩm đến cực hạn, hàn ý lạnh thấu xương như đao lạnh thấu xương, sau đó nàng giơ kiếm đâm thẳng vào mặt, sát ý ập vào mặt.

Bạch Trạch lập tức lật ra phủ quyết ấn, ý đồ gạt bỏ một kiếm trực tiếp của Hoàng Long, nhưng mà Hoàng Kim Đồ vừa mới bị cầm trên tay, Tiên Linh Chi Khí chuẩn bị chờ đợi, sau một khắc, phịch một tiếng. Vương Vũ xung kích bị cản lại, kim ấn trong tay Bạch Trạch nứt toác, Tiên Linh khí bạo tẩu xoắn nát tay phải cầm ấn.

Bạch Trạch bắt chập đau đớn, khiếp sợ vạm phần liền lùi lại mấy bước: “Người học được phủ quyết thuật từ đâu?”

Vừa rồi đánh nát phủ quyết ấn cũng không phải là pháp thuật bình thường, mà là không hơn không kém, chính là hai đạo phủ quyết tiên thuật va chạm cùng nhau, phủ quyết ấn có được tư chất Tiên bảo mới có thể âm âm nghiền nát.

Nhưng mà phản bác tiên thuật là tuyệt chiêu độc môn của Bạch Trạch, ngay cả mấy Đọa Tiên lúc trước chém giết cũng không thể tập được, nàng lại là như thế nào...

Nhưng Vương Vũ hoàn toàn không có hứng thú trả lời, lại bước lên trước một bước, kiếm đâm thẳng tới.

Bạch Trạch không có lựa chọn nào khác, chỉ cần lần nữa lật động phủ quyết ấn, chỉ là lần này đồng thời nắm giữ hai viên, một viên kiếm khí dùng để phủ quyết Vương Vũ công tới, một viên khác dùng để chống cự đối thủ bác quyết tiên thuật.

Mặc dù không rõ đối phương vì sao có thể sử dụng phủ quyết tiên thuật, nhưng thân là người sáng tỏ đạo tiên thuật này, tự tin tuyệt sẽ không bại bởi bất luận kẻ nào trên nghề này.

Thế là, hấn liền tiếp tế lên hai tấm phủ quyết, sau đó chính là hai tiếng nổ tung đồng thời vang lên, bụi màu vàng chỉ một thoáng phủ kín tầm mắt, toàn bộ cánh tay trái đều bị tiên linh chi khí bạo tẩu thôn phệ, nếu không phải trước ngực có một

tâm Hộ Tâm Kính bảo vệ thân thể, ngay cả trái tim cũng muốn hủy hoại trong chốc lát.

Là tu sĩ Kim Đan, Bạch Trạch còn có thủ đoạn tu bổ thân thể, nhưng không đợi y tự cứu lật bàn, một đạo kiếm quang lẳng lẽ đã xuyên thấu bụi phấn màu vàng, trong tầm mắt cấp tốc mở rộng.

Sau đó, dừng lại cách trước mắt chưa đầy một tấc.

Bởi vì thanh âm tuyên bố đến từ bên ngoài sân đấu đã chấm dứt.

“Chúng ta đầu hàng, không được đánh.”

Thân ảnh Huyền Mặc từ bên ngoài sân thi đấu bỗng bình tiến vào.

Vương Vũ cười cười, thu hồi Huyền Sương Kiếm, ngẩng cao đầu. Tư thái của người thắng không chút che giấu biểu hiện ra.

Với cảnh giới Kim Đan mà hắn có thể đánh bại Địa Tiên có được tiên thuật quả thật là chiến tích đáng để kiêu ngạo. Thế nhưng chuyện khiến nàng đặc ý lại là một chuyện khác.

“Vương Lục, đã nói là một ngàn vạn nha.”

...

Dùng Vô Tướng kiếm phản ngược tiên thuật, sư phụ biểu diễn thực khiến Vương Lục mở rộng tầm mắt.

Kiểm vô danh là dựa vào kỹ năng phản kích, bắn ngược trở lại. Trên lý thuyết chỉ cần trong phạm vi thừa nhận của mình, bất cứ thương tổn nào đều có thể phản hồi trở về, nhưng đây chỉ giới hạn trong cùng một cảnh giới công kích mà thôi. Tới cấp độ tiên thuật, Vô Tướng công có hiệu quả hay không rất khó nói, bởi vì cấp bậc quá cao, xa xa phạm trù kim đan. Mà đối với công kích không thể giải thích, kiếm vô danh muốn phản kích cũng không có cách nào ra tay.

Dù là đối với đệ nhất Kim Đan cửu Châu, lý giải tiên thuật cũng là chuyện như Thiên Phương Dạ đàm. Dù cho tư chất ngộ tính của Vương Vũ có là trình độ cao nhất cửu Châu cũng không ngoại lệ.

Cho nên trước đó đừng nói Bạch Trạch cũng không hiểu rõ Vô Tướng Công của Vương Vũ, cho dù có hiểu rõ, ông ta cũng không đoán được đối thủ có thể phân tích tiên thuật trong chiến đấu, cũng dùng đạo kia trả cho mình.

Bởi vì điểm này ngay cả Vương Lục cũng tuyệt đối không nghĩ tới. Gã vốn cho rằng trận chiến này sẽ là một cuộc đại chiến níu kéo kéo dài. Vương Vũ có được đại đa số lợi thế về mặt lực lượng, đánh cho đối thủ hoàn toàn phai mờ, nhưng kết quả lại hoàn toàn ngoài dự liệu của con người. Vương Vũ lấy cường thế phản kích, hai chiêu đã đánh tan đối thủ, giành được thắng lợi không thể nghi ngờ.

Uy lực một ngàn vạn linh thạch đúng là đáng sợ.

Vương vũ phụ trách thu được thắng lợi ở trong này, Vương Lục thì ở bên ngoài mở rộng chiến quả.

“Dựa theo quy định, phần phương án này mời các người nhận lấy và nghiêm túc nghiên cứu, ba tháng sau chính thức bắt đầu, chờ mong biểu hiện xuất sắc của các tiền bối.”

Vương Lục không để ý đến Bạch Trạch chật vật không chịu nổi sau khi chiến bại. Hắn giao phương thư lên tay Huyền

Mặc, liền chuẩn bị cáo từ rời đi, sắc mặt Huyền Mặc phức tạp tiếp nhận hồ sơ nặng nề, cũng không cự tuyệt.

Nàng cũng không phải là người lãnh đạo địa vị cao trong tổ chức Địa Tiên, trên lý luận thì nàng không có quyền quyết định thay những người khác làm ra quyết định, nhưng những thua cuộc của Bạch Trạch thì tất cả mọi người đều thấy rõ trong mắt, thật sự không thể chống chế.

Cho dù bản thân Bạch Trạch vẫn chưa chịu thua.

“Còn chưa nói đến việc ta còn có thể đánh vừa rồi ta chỉ dùng một phần mười lực lượng, hơn nữa ta chưa từng nói qua muốn đầu hàng”

Lời nói thật không hơn không kém, trận chiến vừa rồi Bạch Trạch quả thật chỉ dùng không đến một phần mười lực lượng của Vương Vũ, nhưng đó cũng chỉ là do gã sai khiến. Không ai cưỡng cầu gã ước thúc lực lượng đến mức Kim Đan đỉnh phong bình thường cũng không bằng, đó là hấn tự tìm đường chết.

“Đủ cho Bạch Trạch.”

Một vị Địa Tiên áo đen đi ra, đưa tay đè bả vai Bạch Trạch, bị bàn tay người áo đen đụng phải, Bạch Trạch lập tức cứng đờ, không thể động đậy.

“Quả thật ngươi chỉ dùng chưa đến một phần mười lực lượng, nhưng phủ quyết ấn của ngươi liên tiếp nghiền nát ba tấm, đánh tiếp cũng chỉ là tự rước lấy nhục. Thân là Địa Tiên, ít nhất phải hiểu được tình nguyện đánh cược chịu thua, đừng khiến người khác hổ thẹn thay ngươi.”

Nói xong Bạch Trạch, tên áo đen kia lại xoay người nói với đám đồng bạn: “Công pháp của tu sĩ hậu thế thật khiến người ta mở rộng tầm mắt, cảnh giới Kim Đan có thể phân tích tiên thuật., Càng là chưa từng nghe qua. Nhưng ta nghĩ kỳ tích như vậy đối với bọn họ mà nói cũng là một ngoại lệ. Trong khoảng thời gian này mọi người đều từ trong giấc ngủ say tỉnh lại, bản lĩnh thật sự của tu sĩ hậu thế như thế ra sao, mọi người đều thấy rõ. Cho dù dựa theo quy tắc của bọn họ mà so, chúng ta vẫn chiếm được ưu thế tuyệt đối.”

Thanh âm của người áo đen rất lạnh, so với nói là cổ vũ sĩ khí càng giống như là đang rập khuôn lời thoại. Sau khi nói xong những lời này, gã quay sang Vương Lục nói: “Dựa theo phương án của ngươi, ba tháng sau, bọn ta sẽ bố trí tốt trường đấu chờ các ngươi đến. Hy vọng sau cuộc tranh chấp này, bọn ta có thể buông bỏ tranh chấp vô vị, cùng nhau đối mặt với kẻ thù thật sự.”

Wương Lục nghe xong sững sốt: “Hiểu rõ như vậy, vì sao lãnh tụ của tổ chức Địa Tiên lại không phải là ngươi?”

“Bởi vì ta là tội nhân.”

Nói xong, người áo đen biến mất không còn tăm hơi, câu đó ta là tội nhân, cũng khiến đám Địa Tiên tiếc nuối, hiển nhiên có sự ẩn giấu sau lưng rất sâu.

Nhưng Vương Lục quan tâm không phải là chuyện sau lưng, càng không hứng thú nghe hỏi gã năm đó phạm qua tội lớn ngập trời gì: “Ta là muốn hỏi, gã cũng không phải lãnh tụ, nói chuyện rất cuộc có tính hay không?”

Huyền Mặc trầm mặc gật đầu.

Ba tháng sau, Vạn Tiên minh và thượng cổ địa tiên cử hành một cuộc độ sức kinh thiên động địa ở mộ quần tiên.

Dựa theo phương án tỉ đấu trong mộ quần tiên công bố, Vạn Tiên minh tổ chức một đội ngũ tinh anh hơn hai ngàn người, từ Kim Đan chân nhân đến Hợp Thể Chân Quân, tinh chi tương lai từ Ngũ Tuyệt lĩnh từ Vạn Tiên minh tới môn phái trung phẩm, đối kháng với đội ngũ Địa Tiên chưa biết nhân số.

Đấu đấu chia làm hai loại văn võ, quyền lực mỗi loại chiếm một nửa. Chỉ là khoa học thi đấu được phân chia vô cùng tỉ mỉ, tổng cộng có một ngàn hạng mục, cầm kỳ thi họa không chỗ nào không có, trong mục chia lại dựa theo tuổi tác, cảnh giới chia làm nhiều chỗ khác nhau, khiến người ta hoa mắt. Mà hạng mục võ đấu ít, nhưng hạng mục càng cao hơn, đặc biệt là trận chiến cá nhân vạn người chú ý, tổng số chiếm một phần mười trận đấu.

Cuối cùng, căn cứ vào sự sắp xếp chiến lợi phẩm của hai bên, bao gồm sự cấu thành của giai đoạn quản lý chiến tranh trong tương lai, các loại tài liệu phụ thuộc là bí bảo thượng cổ trong

quần tiên mộ. Nếu như có một phương nào đó có thể dùng tư thế nghiền ép để giành lấy thắng lợi trong trận đấu sắp tới., Kết quả tự nhiên là kẻ thắng liên tục ăn, nhưng theo lẽ thường, có khả năng thắng hay tham bán, như vậy song phương chia đều chiến lợi phẩm, quản lý tầng lớp lớp cũng là hỗn hợp cả hai bên... Kết quả như vậy kỳ thực là lý tưởng nhất.

Có lẽ quyết sách dân chủ thiếu hiệu suất, nhưng so với việc trực tiếp đối kháng thì vẫn còn kém hơn.

Đương nhiên, nói thì nói như vậy, trong lúc thi đấu có ai dám không tận tâm tận lực? Đối với Vạn Tiên minh mà nói, mỗi trận thắng đều phải dốc hết toàn lực đi tranh thủ. Đối thủ là thượng cổ địa tiên, coi như áp chế cảnh giới, huy động, cũng là số lượng chuẩn Tiên nhân. Ngoại trừ loại quái thai như Vương Vũ, không ai dám đảm bảo tất thắng, không lưu ý bị Địa Tiên bọn họ chiến thắng đại đa số, rất có thể sẽ nghênh đón kết quả lưỡng bại.

Bởi vậy đội ngũ tinh anh hai ngàn người này phải cực kỳ thận trọng, chỉ riêng tổ chức triệu tập đã hao phí rất nhiều thời gian và nhân lực. Máy lần hội nghị cao tầng lúc trước, chỉ là xác định tổ đội cùng với tổ chức vận hành cơ bản của đoàn đội., Ví dụ như đoàn đội tinh anh do các môn phái đề cử, môn phái phẩm cấp khác nhau có được danh ngạch đề cử - Tự nhiên Vạn Tiên minh có số lượng nhiều nhất. Mà chỉ riêng điểm này, cũng đủ để đảm bảo bọn họ có thể chiếm được lợi ích lớn nhất trong trận đấu.

Nhưng ngoại trừ năm tuyệt, lợi ích của các môn phái khác cũng không thể bỏ mặc, huống chi quả thực có chút môn phái nhỏ rất có kỹ năng. Bởi vậy làm sao cân nhắc phân chia danh ngạch, đồng thời lại cân nhắc sức chiến đấu của đoàn đội., Chính là một môn học vấn rất lớn. Vì lý do này, mấy vị phó nhiệm ủy thác chuẩn bị kế hoạch, bận bịu tới mức nguyên thần phân liệt. Đồng thời Hà Đồ Chân Quân và các cao tầng của Vạn Tiên minh cũng thi thoảng tới bãi phỏng các đại môn phái, yêu cầu bọn họ toàn lực phối hợp.

Hai ngàn người trong danh sách dùng một tháng cuối cùng cũng được định ra. Hai tháng sau đó, Vạn Tiên minh bỏ ra bất cứ giá nào phải bỏ ra toàn bộ tài nguyên để cường hóa hai ngàn người này, nhất là đối với cường hóa cấp bậc Kim Đan,

Nguyên Anh là dụng tâm cao nhất - tuy cảnh giới có cao nhưng muốn cường hóa trong thời gian ngắn lại rất khó khăn.

Ngoài ra, văn so sánh càng dễ thành: Đặc biệt là một số hạng mục được thiết kế, người thiết kế rất ác ý, bất cứ người bình thường nào cũng sẽ không tốn thời gian học tập những kỹ năng đó, mà bất cứ ai có tư chất bình thường đều có thể trong thời gian mấy tháng thông qua huấn luyện cường hóa mà đột nhiên tăng nhanh như gió. Nhưng đối với các thượng cổ địa tiên mà nói, chỉ sợ không có nhiều thời gian để lãng phí.

Đoàn đội Địa Tiên có tổng số nhiều nhất chỉ trăm người, muốn ứng phó hơn một nghìn trận đấu trên phương án, nhất định sẽ nắm vạt áo kiến khuỷu tay, càng không có khả năng có thời gian đến bận tâm những hạng mục hạng mục lạnh nhạt này.

Mà những hạng mục hạng mục này tuy rằng không nhiều, nhưng tổng hợp lại không thể khinh thường, nếu Vạn Tiên minh nắm chắc phần nào nắm trong tay, tương đương với trước khi bắt đầu, Vạn Tiên minh chiếm ưu thế tương đương... Đối với điều này, cũng chỉ có thiên tài cảm thán phương án thiết kế thiên tài tràn lan, có thể nghĩ là chuyện người thường không thể.

“Ồ? Đám hậu bối kia thật ra cũng rất biết cách trêu chọc người khác.”

Trong quần tiên mộ, một vị tu sĩ đáng người cao gầy nhìn phương án trong tay, phát ra tiếng cười lạnh như băng.

“Muốn so sánh tri thức? Ngược lại đánh cho một tay có tính toán thật đáng tiếc, năm đó xông vào Tiên giới ta trọng thương chưa chết, thời gian này cho đến hôm nay lại từ trong ngủ say tỉnh lại có ta ở đây, các ngươi đừng nghĩ đến thủ thắng trên lượng tri thức. Ta đã xem sách, so với các ngươi ăn qua còn nhiều hơn a.”

Bạch Trạch cười cười, lại theo thói quen phản bác: “Đừng khinh thường, tuy rằng lượng kiến thức của ngươi đúng là thiên hạ vô song, nhưng...”

“Không có gì nhưng mà không được, Bạch Trạch ngươi đang chất vấn thực lực ta sao?”

“... Đương nhiên là không, ta không nhất thiết phải nghi ngờ về Địa Tiên Đông bạn mà mình thờ phụng tri thức chi đạo. Người nói không sai, lần này là bọn họ tự tìm đường chết, đá vào tấm sắt rồi.”

Cùng lúc đó, bên kia.

“Nghe kỹ, một tổ người chúng ta đều là căn cốt không tốt, trên con đường tu tiên vô vọng đi tới phế nhân. Nhưng bây giờ lại được Vạn Tiên minh gửi gắm kỳ vọng, hưởng thụ ưu đãi xa hoa của thiên tài tinh anh môn phái... Cho nên mấy tháng tiếp theo, chúng ta cho dù liều mạng cũng phải thi triển tốt một nghề, hoàn thành nhiệm vụ, vì Vạn Tiên minh kiếm được tích phân quý giá...”

Trong một gian tĩnh thất xây bằng băng, hai mươi tu sĩ trẻ tuổi đến từ các môn phái có chút khản trương nhìn lão giả trước mặt, trong lòng đều thấp thỏm bất an.

Căn cốt không tốt, tu hành vô vọng, ông lão nói không sai, bọn họ đều là phế nhân tới từ các môn phái, cũng đúng là chỉ có một nghề. Nhưng... ông lão kia lại là trưởng lão của môn phái Vạn Pháp, địa vị cực kỳ tôn sùng.

Trưởng lão lại không nói thêm gì nữa, chỉ vung tay lên, trước bàn mỗi người đặt một quyển sách dày nặng. Các tu sĩ trẻ tuổi mở sách ra, chỉ thấy vấn đề đủ loại khiến người ta hoa cả mắt.

Về phần tu sĩ cấp Kim Đan, cách nói tiếp theo không chính xác là:

Giáp: Tu sĩ cấp Kim Đan bất mãn với Kim Đan, có thể thông qua phương thức Toái Đan tu luyện lại.

Át: Trong một viên kim đan có thể dung hợp nhiều loại đạo.

Bính: Nhất định phải vượt qua Kim Đan Kiếp.

Đinh: Tổng số pháp lực từ Hư Đan thăng cấp lên Kim Đan tăng lên gấp ba lần.

Giả như có ba loại kiếm thuật dưới đây, lần lượt là Thu Phong, Hạ Vũ, Đông Hàn, tất cả thuộc tính và đánh giá là... Thí tạo ra một bộ công pháp hạch tâm có thể dung nạp hoàn mỹ ba bộ kiếm pháp.

Thử dùng thử Thu Lâm Thảo, Long Tiên Hương, Xích Hà Châu, luyện chế Tam vị đan dưới tình huống không dùng công cụ và công pháp đặc thù.

Trừ vấn đề liên quan tới tu hành, còn có cầm kỳ thư họa, thậm chí là củi, dầu, muối, các chủng loại tiêu, độ khó cũng cao thấp không đồng đều. Mà sau những đề thường thức này, lại là lượng lớn đồ hình đề đề, đề số thám đề thậm chí khiến người ta liếc mắt một cái đã tính toán con số thiên văn đầu vầng mắt hoa.

“Trưởng lão, những thứ này là cái gì vậy?”

“Đây chính là khiêu chiến mà hai tháng sau chúng ta chuẩn bị ứng phó, đề bài sẽ do Hôn Thiên hỏi ra...”

Người trẻ tuổi phía dưới lập tức kinh ngạc: “Hôn Thiên Vấn Sách? Đó không phải là câu hỏi chí cao vô cùng vô tận sao?”

“Không sai, cũng là một trong những trấn phái chi bảo của Vạn Pháp Tiên môn, đến lúc đó sẽ do chương môn chân quân đích thân tế ra bảo điển, do hấn và Địa Tiên đại biểu cho một đạo thao túng, sau khi quy định hình thức xuống tới một vấn đề ngẫu nhiên, bảo đảm công bằng. Nhưng mục đề sẽ rất khó khăn.”

Một tu sĩ trẻ tuổi hỏi: “Nhiệm vụ của chúng ta là trong cuộc thi này có được chia số cao hơn Địa Tiên một phương không?”

“Không sai, nhưng mà thượng cô Địa Tiên chẳng lẽ là hạng người học thức uyên bác, muôn trên lượng tri thức này vượt qua đối thủ, cho dù trói đảm một sách chỉ biết đọc sách như chúng ta ở cùng một chỗ cũng không đủ dùng. Cho nên, Vương Lục đạo hữu quản lý lý lý lý mà nói rõ bộ hệ thống tập đề này., Có thể hạn chế nhiều nhất mức độ hạn chế sản lượng tri thức, khiến thế cục trở nên càng có lợi cho chúng ta. Nhưng muốn thắng lợi vẫn cần chúng ta phải nỗ lực tuyệt đại, bắt đầu từ hôm nay, mỗi người chúng ta mỗi ngày làm một trăm hai mươi mục mô phỏng, để thích ứng với hoàn cảnh thí luyện, tăng thêm phần thắng.”

“Một trăm hai mươi bộ?”

“Ừm, đối với phạm nhân mà nói tuyệt đối không có khả năng, nhưng ở đây ít nhất cũng là tu sĩ bước lên con đường tu hành,

một chút chuyện nhỏ như vậy không đến mức không xong chứ?”

Đám trẻ tuổi hai mặt nhìn nhau, sau đó cúi đầu xem xét vòng thử, càng xem sắc mặt càng trắng bệch.

Một ngày một trăm hai mươi đề tập, cho dù không ngủ không nghỉ, cũng có nghĩa là một canh giờ phải làm đủ mười bộ. Nhưng một bộ đề tập lại phải đạt tới hơn hai mươi trang, nếu phàm nhân chỉ đọc qua một lần đã gần nửa canh giờ, càng đừng nói đến việc giải đáp từng đề bài một. Mà cho dù bọn chúng có được nguyên thần cao nhạy bén, tâm trí kiên cường, phải trong vòng một canh giờ làm xong mười bộ... Vậy thì cũng phải dốc sức liều mạng làm mới được.

“Trưởng lão, ta cảm thấy...”

Còn chưa dứt lời đã bị Vạn Pháp trưởng lão ngắt lời. Chỉ thấy lão vỗ tay một cái, trước mặt mọi người đã xuất hiện từng hàng kệ, phía trên là từng bình sứ óng ánh, miệng bình rủ xuống phía dưới, có một cái ống da và đầu kim khâu.

“Đây là Canh tinh thần duy trì nguyên thần vận chuyển cao, sẽ trực tiếp cung cấp vào trong cơ thể các ngươi. Trong lúc làm việc sẽ cung ứng canh tinh thần vô hạn, không cần lo lắng sẽ mệt mỏi.

Sắc mặt đám trẻ tuổi trắng bệch, mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra: Dùng Thần Thang khơi thông ý thức... Đúng là có thể thực hiện được, vấn đề là dựa vào dược vật trong thời gian dài, người nọ chắc chắn sẽ bị phế bỏ.

Khổ hình của trưởng lão chưa kết thúc: “Mỗi ngày một trăm hai mươi bộ đề tập, mỗi bộ đề chú thích chính xác ở năm thành, phía trên có thể tính được, không đạt tới con số này, trong canh tinh thần sẽ cho các ngươi thêm một ít vật liệu phụ.”

Cộng thêm gia vị? Mọi người đều hoang mang khó hiểu, nếu là trừng phạt không hoàn toàn, thì dễ giải thích, nhưng vô luận là thân thể hay là sự thống khổ, đều sẽ hạ thấp hiệu suất làm đề, như vậy chẳng phải càng ngày càng hỏng bét sao?

“Hừ, ta biết các ngươi đang suy nghĩ cái gì. Yên tâm, sẽ không để cho các ngươi cảm thấy thống khổ mà phân tâm đâu. Chỉ có

điều, nếu các ngươi không hoàn thành được phân ngạch, trong thức tỉnh nước canh sẽ có thêm một vị thuốc. Sau khi bú, nam thì giảm roi, còn nữ thì khóa ngực, biến hóa không thể đảo ngược.”

Vẫn im lặng như đã chết.

Trưởng lão lạnh lùng cười vài tiếng: “Các ngươi hiểu chưa?”

Trăm miệng một lời rống giận: “Ta hiểu rồi, cam đoan sẽ hoàn thành một phần...”

...

594

Trong lúc tiểu đội Đề Hải đang phấn đấu vì tiên dài và ngực của mình, Vạn Tiên minh quản lý, còn có cả hàng trăm hàng ngàn tổ tiểu đội cũng đang cố gắng như vậy.

“Nhanh lên, nhanh hơn chút nữa các người còn chưa ăn cơm sao?”

Trên bầu trời vạn dặm trong xanh, một đám tu sĩ thân hình hóa thành ánh lửa đang dốc hết toàn lực đuổi theo một bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn phía trước.

Phi hành ở đầu tiên chính là một thiếu nữ mặc phục sức màu tím bó sát người, một cái bím tóc đuôi ngựa xinh đẹp đội gió mạnh lướt trên trời cao, lại ôn hòa áp sát trên lưng thiếu nữ, phảng phất hoàn toàn cảm giác không được phong áp. Mà thiếu nữ vừa bay nhanh về phía trước, vừa nhìn về phía sau, bất mãn thúc giục.

“Các người rốt cuộc là ở chỗ nào?”

Phía sau là tiếng một đám tu sĩ oán giận: “Lưu Quang sư tỷ, người nhanh quá đấy. Người căn bản không phải là cấp độ Kim Đan, cho dù là Nguyên Anh cũng dư dả, chúng ta sao có thể theo kịp.”

“Các người... quả thực là ếch ngồi đáy giếng a.”

Thiếu nữ tên là Lưu Quang tức giận đến giậm chân giữa không trung, mà theo chân nàng chấn động, phạm vi mây chực dậm đều vang vọng tiếng nổ đùng đoàng.

“Đừng nói ta chỉ là một tổ Nguyên Anh mà thôi, cho dù trong tổ đội Kim Đan cũng không tính là tuyệt hảo. Nếu không phải đang tham gia thi đấu đoàn thể thì ta căn bản cũng không có tư cách xuất tràng.”

Ta nghe người nói rồi, đoàn thể thi đấu là cơ hội duy nhất để ra mặt của các môn phái nhỏ, Ngự Quang động chúng ta có thể tiến thêm một bước trong Vạn Tiên minh không, lần này chính là thời cơ then chốt, nhưng nếu các người là thái độ như vậy, Ngự Quang động vĩnh viễn không có khả năng đứng trong hàng ngũ thượng phẩm.”

Thiếu nữ nói khí thế khinh người, nhưng cùng các sư huynh đệ đồng môn phía sau hiển nhiên có ý nghĩ khác.

“Tiền giai Ngự Quang động không phải đám Kim Đan chân nhân vừa thoát ly lớp đệ tử như chúng ta có thể quản được sao? Có sư phụ và sư bá bọn họ cố gắng tổ hợp Nguyên Anh sao.”

“Lưu quang vô tri” tức giận dừng phi hành, quay đầu lại nói với mấy đồng môn: “Nguyên Anh tổ khắp nơi đều là quái vật, Lưu Quang động chúng ta căn bản không có tư cách ở nguyên anh tổ hợp chân sư bá bọn họ đích thật lợi hại, nhưng đừng nói là so sánh với mấy cái Nguyên Anh biến thái trên Linh Kiếm sơn kia được coi là thượng phẩm đại phái bình thường như Lưu Vân tông các loại., Cũng đều có Nguyên Anh chân nhân mức độ kinh người, ưu thế Lưu Quang động phi thường có hạn... Công pháp hạch tâm của chúng ta, chỉ có ở cảnh giới Kim Đan mới có ưu thế lớn nhất. Cho nên sư môn vẫn luôn kỳ thác kỳ vọng vào chúng ta, các ngươi... tuyệt đối không thể lười biếng giống như vừa rồi.”

“Biết rồi, hai tháng tiếp theo chúng ta sẽ cố gắng. Có điều Lưu Quang sư tỷ cảm thấy cho dù chúng ta có chăm chỉ cố gắng thì cuối cùng cũng có thể nhận được kết quả ra sao?”

“... Bất luận kết quả ra sao, chỉ cần chúng ta dốc toàn lực ra, chắc chắn Vạn Tiên minh cũng sẽ nhìn thấy.”

Các tiểu môn phái như ngự quang động còn có rất nhiều, có một kỹ năng sở trường, trăm phương ngàn kế thử nghiệm tìm được vị trí của mình trong trận chiến long trọng này. Cho dù không cách nào đạt được chiến quả kiêu nhân, có thể có phong thái xuất môn phái được vạn chúng chú mục cũng là chuyện tốt.

Vương Lục thiết kế phân chia quá nhiều hạng mục trận đấu, bởi vậy rất nhiều môn phái danh tiếng không có danh tiếng cũng có cơ hội lên sân... Chẳng qua, so với những môn phái nhỏ số lượng đông đảo này, thật sự phải gánh vác trọng trách trong trận đấu, còn là Vạn Tiên minh Ngũ Tuyệt cùng với những thượng phẩm đại phái kia.

Đồng thời, so với các tiểu môn phái, cường độ huấn luyện của thượng phẩm đại phái càng thêm kinh người.

Trong động dung nham nóng rực, không khí sôi trào ẩn chứa năng lượng giống như nổ tung, thiên địa linh khí khác với bình thường rất táo bạo, cũng nồng đậm không giống bình thường. Chính là phòng luyện công chuyên thiết kế riêng cho người phá hư.

Đặt mình trong đó, lúc tu sĩ thi triển pháp thuật công kích, uy lực có thể tăng thêm vài phần, ngược lại phòng ngự cũng là làm ít công ít, vền vện là gió nóng nơi đây không ngừng thổi qua, cũng có thể làm tan rã đi một ít phòng ngự không cẩn thận vững chắc.

Nhưng dù trong hoàn cảnh ác liệt như vậy, vẫn có một vị nữ tu sĩ vững vàng chống đỡ vòng phòng ngự của mình, mặc cho bảy vị tu sĩ xung quanh tấn công điên cuồng, đánh thẳng vào đá vôi kiên cố đầy trời trong động dung nham đầy đất, đất rung núi chuyển, sừng sừng không ngã.

“Cố gắng lên chư vị, dùng thêm chút sức nữa đi. Hiếm khi quân Hoàng sơn mở được động thiên phúc địa cho chúng ta sử dụng, phải quý trọng cơ hội.”

Vừa dứt lời, một đạo kiếm khí tối tăm mờ mịt mượn cát bụi yểm hộ đâm thẳng tới ngực nàng, thế đi vừa nhanh vừa tàn nhẫn, xảo trá khó phòng.

Nhưng nữ tử căn bản không thèm nhìn một cái, ngay cả thanh linh kiếm hàn quang lạnh thấu xương trong tay cũng không nâng lên, chỉ dựa vào pháp lực hộ thân, trong tương lai tập kiếm khí hóa giải giải trong vô hình, sau đó thở dài một tiếng trào phúng.

“Vương Lục, ngươi có làm được hay không, tuổi còn trẻ sao có thể yếu ớt như thế? Sư phụ không nhớ được việc dạy dỗ ngươi mềm yếu vô năng như vậy a.”

Trong cát bụi, Vương Lục chửi ầm lên: “Con tiện nhân nhà ngươi đúng là giả bộ thành tính, ngoại trừ dạy ta Quy Xác thần công này còn dạy cái gì nữa? Về phương diện công kích hoàn toàn là ta tự học thành tài, hơn nữa ngươi tuổi cũng đã lớn lại chạy tới chỗ đám thịt tươi trẻ tuổi chúng ta làm trò gì? bồi phận đều không giống ngươi cũng không biết xấu hổ muốn đánh với chúng ta sao? Tuy nói tất cả mọi người đều là cấp

Kim Đan, nhưng đại niên nữ kim đan của ngươi không đỏ mặt sao?”

“Mẹ kiếp, công phu của nghịch đồ nhà ngươi chẳng ra làm sao cả, phun cũng ngoan độc nha!”

“Chính là Quỳnh Hoa hiện tại tấn công mắt cá chân trái nàng”

Giọng nói của Vương Lục trong cát bụi đột nhiên cao vút. Cùng lúc đó, một đạo sáng kiếm xích luyến từ trước người Vương Vũ cuộn cuộn kéo tới.

Đối mặt với kiếm khí ác liệt này, Vương Vũ không khỏi biến sắc: “Lục Tiên Kiếm? Tiểu Quỳnh Hoa, ngươi có hận ta đến vậy không? Ngay cả sát chiêu như vậy cũng lấy ra dùng?”

Quỳnh Hoa im lặng không nói gì, chỉ là thôi động kiếm sóng không ngừng tiến về phía trước, nếu muốn thắng thì đây là cơ hội duy nhất.

Bảy gã tu sĩ Kim Đan được chọn kỹ càng, hầu như đại biểu cho sức mạnh mạnh mẽ nhất của Vạn Tiên minh trong cảnh giới Kim Đan. Thế nhưng đứng trước mặt vị nữ tử trẻ tuổi Kim Đan kia lại như trẻ con bất lực. Kiếm khí Hỗn Độn Phá Thiên của Vương Lục đã là công kích vượt xa khỏi cấp bậc Kim Đan., Lại trải qua Chuẩn Tiên Kiếm son lệ gia thành, Nguyên Anh bình thường cũng không thể ngạnh kháng, nhưng đánh vào trên Vô Tướng Kiếm của đối thủ lại ngay cả gợn sóng cũng không nhắc lên nổi mấy đạo.

Mà Vương Lục đã là trong bảy người, lực công kích thuần túy đứng hàng đầu, lý giải của bản thân y đối với Vô Tướng Kiếm cũng hơn xa những người khác. Ngay cả y cũng không thể đánh xuyên qua vòng kiếm của Vương Vũ, những người khác cho dù hao hết trác trở cũng vô ích.

Ngoại trừ Quỳnh Hoa.

Luận tu vi, Quỳnh Hoa cũng không mạnh hơn Vương Lục, Vương Lục trong Tiên Mộng kỳ ngộ một lần đã phi thăng đến Kim Đan đỉnh phong, loại kinh nghiệm này chỉ có thể ngộ không thể cầu. Bản thân Quỳnh Hoa mặc dù cũng có kỳ ngộ, trước mắt cũng chỉ sắp đạt tới Kim Đan đỉnh phong, cũng có vấn đề căn cơ bất ổn.

Nhưng Lục Tiên Kiếm trong tay nàng lại không thể thay thế, phẩm cấp Tiên bảo vững vàng đương thời, tăng thêm nhiều năm tế luyện, Nhân Kiếm hợp nhất, xác suất đồng bộ cao hơn Vương Lục cùng son lục lệ, bởi vậy uy lực một đòn độc sức của Lục Tiên Kiếm so với Hồn Độn Phá Thiên kiếm khí vẫn cao hơn mấy lần.

Nếu như nói bọn họ còn có thủ đoạn gì có thể công phá kim thân bất phá nữ kim đan, cũng chỉ có Quỳnh Hoa Lục Tiên Kiếm.

Nhưng sau khi chứng kiến vòng kiếm vô địch của Vương Vũ, Quỳnh Hoa cũng không nắm chắc có thể một đòn công phá quá cao, cho nên cần mấy người phía trước làm đệm vải, từ Vương sáu tập trung nhược điểm, cuối cùng Quỳnh Hoa một đòn phá địch.

Chân trái mất cá chân hấn trái qua ác chiến, đây là nơi duy nhất miễn cưỡng có thể xung hô sơ hở. Lúc trước nàng ở cảnh giới tiên mộng ác đấu thương thiên, lại không tiếc toái đan đánh với Bạch Trạch một trận, nhìn như không có chuyện gì xảy ra, dù sao vẫn bị thương chút, mất cá chân trái đến nay không khỏi, trong lúc toàn lực chèo chống vòng vây Vô Tướng kiếm sẽ có chút bất thuận.

Lục Tiên Kiếm của Quỳnh Hoa từng có thể bao phủ một tiểu thế giới, lúc này tu vi của nàng đã tiến thêm một bước, có thể khiến cho uy lực của Lục Tiên Kiếm càng thêm ngưng tụ, chuyên tấn công một điểm... Nếu như vậy mà vẫn không thể công phá được vòng vây của Vô Tướng Kiếm, vậy thì thật sự không còn cách nào khác.

Không biết qua bao lâu, ánh đỏ trong động dung nham rớt cuộc tắt, Quỳnh Hoa mệt mỏi thu hồi Lục Tiên Kiếm về ngọc phủ, dưới chân mềm nhũn, suýt nữa lão đảo ngã xuống đất. Một kiếm đó, nàng thực sự toàn lực ứng phó.

Nhưng kiếm vòng màu vàng trước mắt vẫn khiến người ta tuyệt vọng mà sừng sững, chịu một đòn toàn lực của Lục Tiên Kiếm, không ngờ Vương Vũ vẫn chống đỡ được.

“Ta nói này, ngươi ăn gian đúng không? Ngươi thực sự dùng ba thành công lực sao?”

Vương Lục nói, từ trong biển cát yểm hộ của động dung nham đi ra. Sự tình đến mức này, chính diện chiến đấu đã không còn phần thắng, ban đầu nói là Vương Vũ dùng ba thành công lực, chỉ cần bảy người liên thủ có thể công phá vòng vây kiếm, thì đã tính là vượt ải, nhưng khi đối mặt với Lục Tiên Kiếm, Vương Vũ hiển nhiên đã xuất ra bản lĩnh thật sự, có thể so với Hóa Thần đỉnh phong, thậm chí còn có lực phòng ngự cao hơn, vèn vện mấy Kim Đan đỉnh phong còn có thể làm gì đây?

Sắc mặt Vương Vũ cũng có chút khó chịu, Lục Tiên Kiếm kinh thế hãi tục vừa rồi của Quỳnh Hoa quả thực nghịch thiên, đừng nói tam thành công lực mà... Cho dù là năm thành công lực cũng chưa chắc có thể tiếp được, cho nên nàng chỉ có thể tạm thời đề cao một ít hạn mức xuất lực của mình... Nhưng trước khi vào động, nàng còn thề son sắt mà uy hiếp cao tăng các môn phái khác cùng Huyền Thiên quán: “Đám tiểu tử này cũng không xong.”, Sức ba thành công của ta có thể ngăn cản bọn họ một năm. Ta chính là người từng chiến thắng Địa Tiên, thực lực không thể nghi ngờ. Lúc trước Vạn Tiên minh chọn ta ra tay, đối với một ngàn vạn người ra tay có chút do dự, hiện tại xem ra quả thực lời lẽ rồi. Cho nên các vị chọn ta làm người phát ngôn, cho dù ký thay lời nói, năm trăm vạn một năm cũng là kiếm lời.”

Kết quả mới hơn nửa ngày đã bị mấy thằng nhóc con phá thân... Không đúng, phá công rồi, mặt mũi Kim Đan của nữ tử lớn tuổi này gần như mất hết rồi.

“Nực cười, vừa rồi ta chỉ dùng hai thành lực...”

Vương Lục cười lạnh: “Có bản lĩnh thì đem tám phần lực lượng còn lại thả lỏng ra xem xem.”

Vương Vũ cũng cười lạnh: “Vừa rồi ta chỉ dùng Song Kim đan, người đoán xem trong tay ta còn bao nhiêu chuẩn bị đan dược?”

“Mẹ kiếp, cái này mà cũng tính à?”

Vương Vũ cũng bất chấp tất cả: “Tại sao lại không tính? Tóm lại, các ngươi còn lâu mới tiếp tục chăm chỉ phần đấu cho ta đi.”

Nhưng mà nửa ngày vây công vừa rồi, đám người Quỳnh Hoa sớm đã kiệt sức, cho dù Kim Đan chân nhân pháp lực cuộn cuộn không ngừng cũng không chống đỡ nổi bọn họ điên cuồng oanh tạc... Thế là ánh mắt mọi người đều tập trung về phía Vương Lục.

Trong bảy người, chỉ có Vương Lục và Quỳnh Hoa là tu sĩ trẻ tuổi chân chính. Mấy vị Kim Đan khác phần lớn đã tu hành hơn năm mươi năm, thực lực tổng hợp so với hai người này chỉ có mạnh hơn vài phần, nhưng lúc này cũng đều gửi gắm hy vọng lên người Vương Lục.

Vương Lục chúng vọng trở về, nhưng nhìn vị sư phụ rắn chắc trong kiếm bao quanh trước mắt, cũng chỉ có cảm khái: “Quả nhiên chỉ có con trâu mệt chết không có ruộng làm hỏng, chúng ta thật sự không còn sức mà đánh tiếp.”

Vương Vũ cười nói: “Vậy là muốn nhận thua?”

Vương Lục nói: “Nhận thua? Còn chưa ra tuyệt chiêu sao có thể nhận thua. Chúng ta đích xác không có sức kéo dài chiến đấu, nhưng thả một lần chắc chắn phải chết vẫn miễn cưỡng có thể làm được.”

Vương Vũ lập tức đề phòng, tuy nói thực lực tiêu tử trước mắt này không bằng một phần mười của nàng, nhưng dù sao chân thân của hắn cũng là Đại sư huynh truyền kỳ... Hầu hết thành tựu của mình đều xuất phát từ di sản năm đó hắn lưu lại, đối với bản thân càng phải cảnh giác.

Ai biết hắn sẽ lấy ra lá bài tẩy gì?

Vương Lục đưa tay vào ngực. Nháy mắt, ba miếng Huyền Thiên Tinh bị gã kẹp trên đầu ngón tay.

Ánh mắt Vương Vũ lập tức thay đổi: “Ý ngươi là gì?”

“Thả chúng ta qua ải, ba viên Huyền Thiên Tinh này sẽ là của ngươi... Hắc, kiếm thật nhiều tiền, ngươi không có lý do nào bỏ lỡ chứ?”

Trên mặt Vương Vũ lộ vẻ chống cự.

Vương Lục thừa thắng xông lên: “Vừa rồi một kiếm kia của Quỳnh Hoa đã quét sạch toàn bộ pháp trận trong động, ngươi

không nói ta không nói, nhưng không ai biết được đã xảy ra chuyện gì. Cho nên...”

Còn chưa dứt lời, trước mắt Vương Lục hoa lên, Huyền Thiên Tinh trong tay đã bị người đoạt đi.

“Cho nên những Kim Đan chân nhân các ngươi không hổ là hy vọng của Vạn Tiên minh, chúc mừng tất cả các ngươi quá quan.”

Sau khi ra khỏi động dung nham, vẻ mặt đám người Quỳnh Hoa có chút phức tạp.

Dùng hình thức này xông qua cửa ải thật sự không thể gọi là quang vinh, nhưng đối mặt với một phòng ngự cấp Hóa Thần đỉnh phong, muốn qua cửa ải căn bản là không có khả năng... Mà cái giá của ba miếng Huyền Thiên Tinh quả thực không thấp. Vương Lục không hổ là phú gia được xưng là đệ tử trẻ tuổi, ba trăm vạn linh thạch lấy ra lại không hề suy tư giả dối, hơn nữa còn hào sảng hào sảng, thanh toán sổ sách cho tất cả mọi người, giống như lời đồn có liên quan đến núi Vô Tướng, keo kiệt âm hiểm đê tiện.

Đang âm thầm tán thưởng vị Linh Kiếm Tịch này khảng khái hào phóng, bỗng nhiên Vương Lục đi ở phía trước xoay người một cái.

“Đúng rồi, vừa rồi ba miếng Huyền Thiên Tinh kia, các ngươi làm ơn đi.”

“Cái gì?”

Vương Lục lý hợp tình hùng hồn: “Chẳng lẽ các ngươi còn định để cho ta mời khách sao? Ba trăm vạn linh thạch chia cho sáu người các ngươi, mỗi người chỉ cần năm mươi vạn, tất cả mọi người đều xuất thân danh môn đại phái, không đến mức thiếu chút tiền như vậy chứ?”

Thu hồi lời nói trước, trên núi Vô Tướng quả nhiên không có người tốt.

...

Vì ứng đối hai tháng sau đại chiến với Địa Tiên, nhiều nơi Vạn Tiên minh bố trí tổ chức huấn, trong đó Quân Hoàng sơn Dung Nham động là một trong số đó. Kim Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần, tổng cộng có ba tổ tu sĩ tham gia huấn luyện đặc biệt để cường hóa năng lực công kích.

Trước đó không lâu, bảy kim đan vây công Vương Vũ, chính là do đặc huấn Kim Đan tổ đội bắt đầu dùng Vô Tướng kiếm công phá thành công Vương Vũ ba lần làm điểm khởi động, cuối cùng trước khi thi đấu duy trì cảnh giới không thay đổi, đã đem lực công kích bình quân đề cao hơn năm thành.

Kế hoạch đặc huấn vô cùng nghiêm khắc, mỗi ngày đều có nhiệm vụ tương ứng, không được nghỉ ngơi, không có tiếp tế.

Nhưng mà đến cảnh giới Kim Đan, tu vi tiến bộ chậm chạp lấy năm làm đơn vị, ngăn ngại trong hai tháng phải tiến bộ năm thành, độ khó có thể tưởng tượng được. Trên thực tế, chỉ riêng chuyện ngày đầu tiên trôi qua đã có chút may mắn rồi. Nếu không có phương pháp nào phi thường, đám người này mãi đến khi mệt mỏi trong động dung nham cũng không có cơ hội nghỉ ngơi.

Cũng may trong nhóm người này có một người thông minh am hiểu quá quan. Hiện giờ người thông minh này đang thoải mái cười to trong phòng huấn luyện.

“Ha ha, vừa luyện cấp vừa kiếm tiền, chuyện tốt cỡ này bao nhiêu năm cũng hiếm thấy a.”

Bên ngoài dung nham động, Vô Tướng sư đồ kết thúc quá trình huấn luyện ngày đầu tiên bắt đầu khai quật.

“Dựa theo lúc trước đã nói, trong tất cả thu hoạch trong tập huấn Chỉ Bằng ta sẽ rút ba thành, cho nên viên Huyền Thiên Tinh này nên thuộc về ta.”

Vương Lục đuổi tay chỉ vào một trong ba viên tinh thạch trong tay sư phụ.

Vương Vũ có chút không cam lòng, không muốn nói: “Chắc, sức lực căn bản đều là do ta bỏ ra, người động miệng có thể

rút ra ba phần lợi nhuận, tiền này không phải quá nhẹ nhàng sao.

“Móa nó, trí thông minh của mình thấp đến mức chỉ có thể ra khí lực ngọc còn lý sao? Tưởng không cần rất phiền phức là có thể kiếm tiền, chỉ bằng người đi bán thịt đi a.”

Vương Vũ chỉ là than thở: “Thời gian dài, sắc mặt già yếu, bán không nổi nữa rồi.”

“Điều này cũng đúng, vậy có cần cân nhắc việc định giá đưa cho ta không? Chúng ta coi như là có tiền lệ không đúng, có tiền duyên.”

“Được.” Vương Vũ khẽ cười, ghé vào má Vương Lục khẽ cắn môi một cái. Trong lúc Vương Lục kinh ngạc thì hắn cướp lại Huyền Thiên Tinh trên tay mình.

“Mẹ kiếp, người đây là cướp bóc a.” Vương Lục giật nảy cả mình, khó có thể tin mà sờ sờ gò má của mình: “Thân một cái chỉ một trăm vạn linh thạch? Người đây là giá cả của một nhóm Thoa Sương giá đắt, muốn mặt chút cho tỷ tỷ của ta.”

Vương Vũ thâm tình nói: “Không phải đắt tiền không phải là thân, mà là thật lòng a...”

“Thật ngại quá, tâm linh của người quá dơ bẩn ta không muốn.” Vương Lục vừa nói, vừa thử nghiệm đoạt lại Huyền Thiên Tinh.

“Ngại quá, không chịu từ chối.”

Hai người tranh giành trong chốc lát, Vương Lục cuối cùng buông tha không đoạt đồ ăn trong miệng hổ nữa, chỉ tò mò: “Nói thật, người rốt cuộc muốn nhiều tiền như vậy ở đâu? Theo hai ta quen biết nhau, ta nói là bắt đầu từ cái quen biết này, linh thạch người tiêu xài sợ là lấy trăm triệu để tính, cho dù mỗi ngày một tên tiểu tử đẹp trai như người cũng không dùng được nhiều tiền như vậy a?”

Vương Vũ thu hồi Huyền Thiên Tinh, thản nhiên cười nói: “Nữ nhân mà, chỗ tiêu tiền thường sẽ nhiều hơn một chút, hơn nữa... Người cho rằng những chuẩn bị đan dược kia của ta lấy từ đâu? Bằng vào tạp linh căn này của ta, coi như kế thừa di sản của người, muốn ở trong hơn một trăm năm tu luyện ra

nhieu kim đan, chỉ bằng bản thân mình thì tuyệt đối không làm được.”

“Ừm, quả nhiên là như vậy, ta đã nói mà, người bỏ ra nhiều tiền như vậy, kết quả ngay cả việc tự mình làm cũng không được, nói thế nào cũng không được.” Vương Lục gật gật đầu, “Có điều người cũng thả lỏng một chút, tiền tài bên ta là có hạn, Trí giáo cho dù có thể tiến vào kỳ hạn, dù sao cũng chỉ là tầng lớp lớp môn phái cơ sở, không thể chịu nổi tiêu hao như cái động không đáy này. Bên phía Lý Mẫn đã không chỉ có một lần oán hận vợ vét tài chính quá mức thôi.”

Vương Vũ nghe vậy lại vui vẻ: “Biết rồi. Sau này không tìm người đòi là được. Hơn nữa nói thật. Người cho rằng người là đại kim chủ của ta sao? Kỳ thật cũng chỉ là tiền tiêu vật mà thôi.”

Vương Lục quả thực muốn động thủ đánh người. Gặp qua người không biết xấu hổ, chưa từng thấy người nào không biết xấu hổ như vậy. Trước sau vài chục năm tiêu ra hơn một trăm triệu linh thạch, sau đó lại nói cho hắn biết đó chẳng phải là lẻ tẻ sao?

Nhưng mà ngay tại trước khi Vương Lục động thủ, truyền đến một trận tiếng gõ cửa.

“Quấy rầy một chút, xin hỏi Vương Lục đạo hữu có ở đây không?”

Đã có khách không đến quấy nhiễu, hai thầy trò hai người cũng không nói đùa nữa. Vương Vũ gật gật đầu, sau đó thân hình hóa ánh sáng biến mất. Vương Lục thì đi xuống giường mở cửa.

Mở cửa ra, lại nhìn thấy một tiểu đầu trọc mặt đầy ánh mặt trời tươi cười. Vương Lục không khỏi buồn cười, Thiên tông tu sĩ này thật sự làm ăn khắp thiên hạ, hóa duyên thế mà đều đến cửa mình. Cũng không biết đám Vạn Tiên mình nhìn cửa kia sống như thế nào, mình tốt xấu gì cũng coi như là ủy viên quan trọng quản lý, tại Tập huấn Chử Phán Cơn thế mà bị tới chào hàng quấy rầy.

Đang nghĩ có nên ném thừa cơm trong phòng cho tên đầu trọc này không, tên đầu trọc kia lại cười nói: “Vương Lục đạo hữu,

tìm người đã lâu ta là La Tiêu của Hoa Nghiêm Tông, tu hành tám mươi một năm, Kim Đan đỉnh phong, đặc biệt tới khiêu chiến với người.”

“Hả?”

Vương Lục nhíu mày, trong đầu thật sự không nhớ rõ tên của Hoa Nghiêm Tông La Tiêu, thậm chí Hoa Nghiêm Tông cũng có ấn tượng không phải rất sâu, dường như chỉ là một thiền tông trung phẩm không có danh tiếng gì. Nói đến trong môn phái trung phẩm, tu hành tám mươi năm có thể đến Kim Đan đỉnh phong, đó cũng là nhân vật thiên tài trăm năm khó gặp — Linh Kiếm phái là Vạn Tiên minh ngũ tuyệt, trong môn phái nhiều nhất là tu hành năm mươi năm cũng không thành kim đan.

Chỉ là, vị La Tiêu này lại dám chạy tới khiêu chiến chính mình, thật sự dũng khí đáng khen... Tuy rằng cảnh giới Kim Đan đỉnh phong của mình còn có chút ít nước, nhưng thực lực tổng hợp xem ra, toàn bộ Đại Lục ở Cửu Châu cũng tìm không ra có bao nhiêu người mạnh hơn hẳn rồi.

Dù sao đối với tu sĩ bình thường, cực hạn cảnh giới Kim Đan là ở chỗ đó, dù có khắc khổ dụng tâm, hạn chế bởi công pháp, cấp độ linh căn, uy lực pháp bảo, thực lực tổng hợp cũng không thể so được với Vương Lục.

Thấy Vương Lục có vẻ mặt không vui, La Tiêu giải thích: “Ta là người mới gia nhập đơn đấu, buổi sáng vừa mới giao thủ với mấy người khác trong tổ, thu hoạch không ít. Sau đó lại nghe nói Vương Lục đạo hữu bị công nhận là một trong ba người đứng đầu cấp Kim Đan, cho nên mới đặc biệt đến thỉnh giáo mạo muội, mong đạo hữu thông cảm.”

Vương Lục nghe xong lại càng giật mình: “Người là đơn đấu tổ?”

Đề tổ chức một mình, tên như ý nghĩa chính là tu sĩ cấp Kim Đan hai tháng sau sẽ đơn đấu cùng Địa Tiên. Tổ hợp này có yêu cầu nghiêm khắc nhất, tập hợp toàn bộ tu sĩ Kim Đan có thể đánh nhất trong toàn bộ chín châu Đại Lục. Ngay cả Ngũ Tuyệt Tịch cũng chỉ có Vương Lục và Quỳnh Hoa trúng tuyển, đám người Chu Mộc Mộc Mộc Mộc, Trảm Tử Dạ vì tu vi cảnh giới còn chưa tới Kim Đan đỉnh phong., Chỉ có thể tham gia

một số hạng mục. Mà Vương Lục ở trong một tổ hợp này nhiều nhất cũng là ba hạng nhất, ngoại trừ Vương Vũ đứng vững ở vị trí thứ nhất ra, thì còn Quỳnh Hoa, Chu Thi Dao... cùng với mấy tên kim đan lâu năm khác, chẳng lẽ mạnh mẽ tuyệt luân. Vương Lục gặp bất cứ một ai cũng không có phần thắng mười phần thắng, đứng vững ở ba vị trí đầu, ít nhiều là danh vọng của gã gia nhập.

Mà tên đầu trọc này lại có thể nắm giữ một vị trí trong tổ đội ngũ kim đan của cường giả như rùng, lại còn cả gan tìm tới cửa khiêu chiến với mình, xem ra cũng không phải hạng người dễ bị chú ý.

Vương Lục ngoại trừ thân là kim đan tinh nhuệ ra, còn có một thân phận chính là người thiết kế và tổ chức. Phương án thi đấu là hãn chế định, công tác thống lĩnh toàn cục hãn cũng muốn tự mình tham dự. Trong quản lý ngoài Hà Đồ Chân Quân và vài người, quyền lợi lời của hãn rất lớn, cho nên đối với biến cố ngoài ý liệu cũng phải kịp thời hiểu rõ, mới có thể đưa ra quyết sách.

“Tốt, vừa mới ăn xong, liền chơi với người một chút đi.”

Trên núi Quân Hoàng, chỗ xa hoa nhất không thiếu chính là diễn võ trường, ngoài động dung nham tu hành ba tòa cao cấp nhất có thể cất chứa chiến đấu cấp Hóa Thần đỉnh phong. Vương Lục tùy ý chọn một cái, sau khi lên đài bốn phía đã tấp nập người.

Ngoại trừ mấy người đơn đấu tổ kia, tất cả đặc huấn ở đây! Tất cả mọi người đều chạy tới xem. Đồng thời trên núi quân hoàng cũng có một đám người nhiệt tình quan sát, vây quanh sân bãi chật như nêm cối.

Thấy trận thế này, Vương Lục lập tức nằm sấp xuống.

“Xem ra lượng huấn luyện của đám gia hỏa này vẫn còn chưa đủ, chỉ vừa xuất hiện trò hề đã dẫn tới nhiều người rảnh rỗi như vậy. Xem ra cần phải kịp thời tăng thêm trọng trách cho bọn họ, phổ cập cách huấn luyện tổ Đê Tiêu... Đợi đã, theo lý thuyết nơi đây không cho phép người ngoài tùy ý ra vào, xem môn nhân ở đâu?”

Kết quả Vương Nhất chuyển đầu liền thấy được thủ phạm tạo thành tất cả những thứ này.

“Chỉ cần ba trăm linh thạch là có thể ở khoảng cách gần mà nhìn thấy truyền thuyết kim đan đệ nhất truyền kỳ của Đại Cửu Châu đang chiến đấu muốn biết bí mật của Vương Lục đoạn đường truyền kỳ này sao? Muốn phá giải Bất Bại chi kiếm Vô Tướng kiếm trong truyền thuyết sao? Chỉ cần tiêu phí ba trăm linh thạch mua bán nhập cục, thời cơ không thể mất, lúc đó sẽ không tới nữa rồi.”

Bóng người màu trắng kia, cho dù ở trong đám người đông nghịt kia cũng có vẻ đặc biệt thu hút sự chú ý của người khác. Khiến người ta hận không thể động thủ đánh nàng một trận.

“Ha ha, Vương lục đạo hữu có một sự phụ tương đối thú vị, thật khiến người ta hâm mộ. Các trưởng lão Hoa Nghiêm tông chúng ta đều cứng nhắc muốn chết, một năm cũng không thấy bọn họ cười một lần, quả thực là khổ đại cừu thâm.”

La Tiêu cười ha ha, không chút quan tâm các sư trưởng nhà mình trêu chọc.

Vương Lục hừ một tiếng: “Bớt nói nhảm đi, ta với ngươi còn chưa quen nhau đến vậy đâu.”

La Tiêu nhún nhún vai, sau đó nhảy lên diễn võ trường trước một bước, bày ra tư thế ở chính giữa.

Lúc trước Vương Lục chưa từng giao thủ với đám đầu trọc Hoa Nghiêm Tông, chỉ biết công pháp của môn phái trên sách vở... Nói tóm lại, đây là một môn phái lười biếng thiên lương. Từ người quản lý môn phái đến truyền thừa của môn phái đó, đều có đặc thù của môn phái trung phẩm.

Đối với tu tiên giới tầng dưới chót mà nói, đây là một môn phái sáng lóng lánh, nhưng đối với người đứng trên đỉnh cao như hiện nay mà nói, thực sự chẳng có gì đáng xem.

Trực giác của Vương Lục lại nói cho hắn biết, tên đầu trọc này không đơn giản như vậy...

Nghĩ đến cũng không làm cho người ta bất ngờ, mấy chục năm gần đây, chín Châu Đại Lục có kỳ tài hiếm thấy tầng tầng lớp lớp, chênh lệch giá trị lợi hại, giống như Vương Lục, Quỳnh Hoa không thể nghi ngờ là người nổi bật trong đó, nhưng cũng

có không ít nhân tài chảy vào trong môn phái trung tiêu, cũng trải qua nhiều lần kỳ ngộ cường hóa.

Tiểu đầu trọc này mặc dù xuất thân từ Hoa Nghiêm tông, nhưng chưa hẳn không thể lấy được truyền thừa thượng cổ trong kỳ ngộ, có được tu vi thực lực vượt xa người cùng thế hệ.

“Vương Lục đạo hữu, xin hạ thủ lưu tình.”

Vương Lục gật gật đầu: “Yên tâm, lần đầu tiên sẽ dịu dàng.”

Vừa dứt lời, đoản kiếm màu hồng trong tay gã lập loè màu đỏ thẫm như máu, kiếm khí Hỗn Độn với khí thế một đi không trở lại, bỏ thẳng tới.

Vừa ra tay chính là sát chiêu lấy mạng người.

...

596

Oanh!

Trên diễn võ trường, kiếm khí hỗn độn bạo phát toàn diện, kiếm khí trải qua tiên kiếm, lệ huyết thúc dục đã có uy lực khủng bố có thể phá hủy Nguyên Anh chân nhân. Toàn bộ diễn võ trường rung chuyển một trận địa chấn, cảnh tượng được bố trí làm sơn mạch liên miên tự đứt gãy, thân núi phân biệt trượt sang hai bên, bắn thẳng lên cát bụi khổng lồ lao thẳng lên trời.

Đối với đông đảo tu sĩ tinh nhuệ có kiến thức rộng rãi ở đây mà nói, còn chưa đến mức bị cực diện như vậy dọa sợ đến. Nhưng cho dù là ai cũng không nghĩ tới Vương Lục vừa mở màn đã cương liệt như thế.

Cái này thật đúng là hàng thật giá thật, khai sơn liệt thạch chỉ kiếm, làm một cuộc thi đấu đơn đả đấu mà nói, thật sự là quá phong phú rồi. Mọi người ở đây giơ tay lên ngực tự hỏi, từ Nguyên Anh trở xuống, cơ hồ không ai dám nói mình có thể đỡ được một kiếm vừa rồi.

Quả nhiên là không thẹn với danh hiệu kim đan truyền kỳ. Cho dù Vương lục thành danh nhiều hơn là ý vào trí tuệ mà không phải vũ lực, nhưng vũ lực của y quả thực đối xứng đáng với thanh danh của y.

Chỉ có bản thân Vương Lục, sau khi xuất kiếm khẽ nhú mày, cũng không hài lòng với chiến quả một kiếm này. Núi lở đất nứt, thoát nhìn là hoa lệ loá mắt, nhưng đối với kiếm tu cảnh giới này của gã mà nói, chỉ có thể nói là đại đa số năng lượng đều lãng phí vô ích ở trên hoàn cảnh phá hư, mục tiêu thực sự cần mục tiêu lại bị sai rồi.

Tiểu đầu trọc kia quả nhiên có hai tay, có thể tránh thoát Hỗn Độn kiếm khí nhanh như chớp, trong một vầng kim đan có thể có một cái đã không tệ rồi.

Bên kia, La Tiêu vẫn còn sợ hãi trong lòng, vị hắc y đầu trọc này ở trong ngọn núi sụp đổ miễn cưỡng đứng vững thân hình, sau đó lớn tiếng hỏi: “Vương, Vương sáu đạo hữu? Đã nói là

hạ thủ lưu tình cơ mà? Không phải người nói lần đầu tiên sẽ dịu dàng một chút sao?”

Vương Lục cười nói: “Đúng vậy a, nếu như người tránh không được cũng sẽ không có bất kỳ thống khổ nào, trong nháy mắt liền tan thành mây khói. Cái này còn chưa đủ dịu dàng sao?”

La Tiêu cả người run lên: “Cái này, phần ôn nhu này ta cũng kính cảm không sâu.”

Lời còn chưa dứt, thân ảnh của hắn giống như thiểm điện bay ra ngoài, sau một khắc, chỗ hắn đặt chân liền có một đạo kiếm quang màu son từ dưới bắn thẳng lên trời.

“Rất giỏi tròn nha.”

Một bên khác, Vương Lục có chút bất mãn thu hồi kiếm quyết đang tay trái bấm kiếm quyết. Đây chính là lần đầu tiên hắn tự nghĩ ra Hồn Động Thâm Thiên Kiếm xuất chiến, vậy mà lại tay trắng quay về.

Khác với chính diện oanh kích tất cả Hồn Động Phá Thiên Kiếm, Hồn Động Thâm Thiên Kiếm càng nhiều là mượn đặc tính tinh xảo của phần tiên kiếm, áp súc kiếm khí sắc bén vô hạn, lặng yên không một tiếng động đâm xuyên qua đối thủ.

Sức xuyên thấu mạnh mẽ tuyệt đối, không ai có thể phát giác tính bí mật của nó, khiến cho một kiếm này trở thành vũ khí đánh lén mạnh mẽ nhất trong tay Vương Lục. Vương Lục vốn định dùng chiêu này trên người đại sư tử Chu Thi Dao, nhìn xem Tinh Thần Nhân của nàng có thể nhìn thấu nguy trạng của tiên kiếm hay không.

Kết quả... Xem ra không cần phải tìm đại sư tử đi tự rước nhục, ngay cả tên đầu trọc này cũng không gạt được, làm sao giấu được Tinh Thần Nhân?

Độ hoàn thành của Hồn Động Thâm Thiên Kiếm cũng chỉ có ba thành, trong giai đoạn hiện tại không thể mong đợi quá cao. Nhưng cho dù như thế nào, biểu hiện của La Tiêu cũng đã càng thêm cảnh giác với Vương Lục.

Có lẽ là đa tâm, có lẽ là tự nhiên có kỳ thị đối với đám người đầu trọc, Vương Lục quả thật không thích La Tiêu ánh mặt trời rực rỡ này.

“Một kiếm này của Vương Lục đạo hữu thật là lợi hại a, vô thanh vô tức lại thiên thiên uy kinh người, thiếu chút nữa đã bị quán xuyên.”

Giữa không trung, trường y màu đen của La Tiêu hoàn toàn triển khai, hai cái cánh đen kịt chia ra ở hai bên thân thể, chậm chậm kích thích một mảng lớn bóng ma in trên mặt đất, giúp hắn duy trì thân hình trong thế núi lở, trên cái trán sáng bóng tràn đầy mồ hôi, dưới ánh mặt trời lập lòe.

Sau một khắc, ánh sáng mãnh liệt chưa từng có từ đỉnh đầu hắn nở rộ ra, so với mặt trời chói chang trên đỉnh đầu càng chói mắt gấp mấy lần, ánh sáng mấy chục lần trong nháy mắt đủ khiến người ta mất đi sự minh mẫn. Vương Lục vừa lúc ngẩng đầu quan sát đối thủ, ánh sáng chói lòa đâm tới, chỉ cảm thấy không mở được mắt. Mà ánh sáng mạnh này càng có ma tính thâm thấu khiến cho năm giác cộng minh, thính giác, khứu giác... Cũng đều mất đi sự nhạy cảm.

Nhưng Vương Lục tâm thần không loạn, tay phải cầm sơn phân lệ, đem Vô Tướng kiếm vây quanh lấy độ kinh người bành trướng, bài sơn đảo hải. Tay trái thì đặt ở trước ngực, đem bản mạng thần thông của mình kéo ra. Ngàn vạn thanh tàn kiếm ở quanh người hắn nhắc lên bão tố, mỗi một kiếm đều giống như chân nhân kim đan toàn lực một kích.

Con mưa chỉ kéo dài trong chốc lát đã ngừng lại, nhưng lúc này bên trong diễn võ trường đã trở thành một mớ hỗn độn, hố sâu chừng ngàn mét gần như xuyên qua diễn võ trường đến cùng, khiến nơi này gần như sụp đổ. Trước khi lên đài, người quản lý trường diễn võ có đẳng cấp cao nhất là Kim Đan, trên lý thuyết có thể chứa mấy chục Kim Đan đỉnh phong toàn lực hỗn chiến trong đó, không thể tưởng được chỉ mới khai chiến không lâu, sân bãi đã lung lay sắp đổ.

“Tên kia thật sự là Kim Đan đỉnh phong?”

Các tu sĩ đứng ngoài quan sát đã sắp trừng lớn tròn mắt, Vương Lục mới rồi cuồn bạo phát ra đã đạt đến mức độ khiêu chiến thường thức, đừng nói là cấp Kim Đan, cho dù là những Nguyên Anh đỉnh phong trong tổ chức đơn đả độc đấu cũng chưa chắc ai đều có thể làm được. Trong thời gian ngắn pháp lực bùng nổ đủ để rút mười viên Kim Đan đỉnh phong ra,

dù rằng sử dụng phương thức phóng khoáng quá mức, nhưng nếu là nơi dễ dàng hơn thì không ai nguyện ý thử tư vị của nó.

Hơn nữa, nghe nói lúc này Vương Lục vẫn chưa đạt tới đỉnh phong của gã ở Kim Đan kỳ, đẳng cấp của rất nhiều công pháp còn chưa theo kịp, mà nghiêm khắc mà nói thì ở trạng thái cơ sở không vững.

“Người của Linh Kiếm phái đều là quái vật, chỉ mới Kim Đan đỉnh phong sao lại lợi hại như vậy?”

“Rốt cuộc hẳn tu hành công pháp gì? Trên đời này có công pháp gì có thể khiến người ở kim đan kỳ biến thái như vậy không?”

“Không liên quan đến công pháp của hẳn, mặc dù Vô Tướng công đích xác cũng là công pháp đứng đầu đương thời, nhưng quét sạch thiên địa linh khí cuồng bạo, đó là đặc quyền không linh căn... Gia hỏa này sau khi thành tựu kim đan, rốt cục có thể đem loại uy lực linh căn truyền thuyết này phát huy ra.”

Trong đám người, một vị trẻ tuổi ánh vàng óng ánh hiện ra, mắt không chớp nhìn chằm chằm Vương Lục trên diễn võ trường, thần sắc tuy bình tĩnh, nhưng hai tay khi thì nắm chặt khi thì buông lỏng, lại biểu hiện ra gợn sóng trong nội tâm.

Rất nhanh xung quanh đã có người nhận ra, đây là Tịch Trảm Tử Dạ tới từ Vạn Pháp môn, thời gian gần đây tu vi tăng nhanh như gió, lực lôi đình trong quá trình thúc giục chuyển sang màu vàng nhạt, trở thành một trong những đặc trưng đặc trưng của hẳn... Nhưng Trảm Tử Dạ thăng cấp nhanh chóng..., Chung quy không thể so với Vương Lục chỉ trong một đêm thăng cấp, trước mắt chỉ có tu vi kim đan thượng phẩm, không thể tiến vào đơn đầu tổ. Nhưng Trảm tử dạ lại là cao thủ số một số hai trong tổ, Lôi Dật tiên thuật dưới lôi đình chiến thể trải qua vạn pháp bất động tiên tâm phụ trợ, có thần có thể so với nguyên anh phi độn, khiến vô số tu sĩ cùng thế hệ hâm mộ.

Có điều giờ này khắc này, sau khi tận mắt thấy Vương Lục biểu hiện, trong lòng hẳn cũng không cách nào bình tĩnh được... Đã từng có lúc, đội ngũ Vạn Pháp Tiên môn tới Linh Kiếm sơn, ý chí phi thường nổi lên., Lúc ấy trong lớp đệ tử trên Linh Kiếm Sơn, ngoại trừ Chu Thi Dao bế quan không ra,

cũng chỉ có Lưu Ly Tiên mới có thể đánh một trận với hắn, Vương Lục với tư cách chân truyền còn kém hắn một đại cảnh giới, thực lực hầu như không cùng một đường. Nhưng chỉ trong mười mấy năm ngắn ngủi, người đã đổi còn người mất.

“Không hổ là Vương Lục, quả nhiên lợi hại, khiến người ta hổ thẹn không bằng.”

Đối với Vương Lục người đến sau, Trảm Tử Dạ lại lạnh nhạt, tuy nhiên một thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn bên cạnh hắn lại bỗng nhiên nhíu mày: “Tử Dạ sư huynh, người là Tịch Tiên Môn, sao có thể nhẹ nhàng băng quơ nói như vậy không bằng nói tự thẹn?”

Trảm Tử Dạ nghe cô gái kia nói vậy, ngạc nhiên hỏi ngược lại: “Cái này, chẳng lẽ người muốn ta đi quỳ liếm hắn sao? Không được đâu, tuy thực lực của ta không bằng, nhưng tốt xấu gì cũng là cái bàn của Tiên môn...”

Thiếu nữ trực tiếp một cước dẫm lên mu bàn chân của hắn, phát ra tiếng răng rắc giòn vang.

“Sư muội, tại sao người lại giẫm nát chân của ta...”

“Người là chiếu Tiên môn, mỗi một lời nói hành động đều đại diện cho thể diện Tiên môn, há có thể dễ dàng nhận thua? Huống chi trước mặt bao nhiêu người, càng không cho phép người lùi bước. Đợi Vương Lục đánh xong trận này, người hãy lên đi.”

“... Không tốt sao? Ta xem La Tiêu đạo hữu đã bị đánh cho mình đầy thương tích, sau trận chiến này sợ là phải nằm giường mấy ngày không thể động đậy, ta lại đi xuống giếng bỏ đá, chẳng phải là hành vi tiểu nhân?”

“Ta là bảo người đi khiêu chiến Vương Lục a.”

Trảm Tử Dạ lại lấy làm lạ: “Đây không phải là tự rước lấy nhục sao? Nói đến cái tên nghiệt đạo chuyên nghiệp nhà người sao lại chơi trò bất tỉnh, môn phái tiêu giá cao thuê người để giúp đám tu sĩ hạ tình thương chúng ta không xuất chiêu bất ngờ, kết quả ta thấy người còn không bằng ta.”

Thiếu nữ thở dài, sau đó từ trong túi lấy ra một kim may thêu lấp lóe hàn quang.

Sắc mặt Trảm Tử Dạ biến đổi: “Ta biết rồi, chờ trận chiến này kết thúc ta sẽ đi khiêu chiến Vương Lục, nhất định dốc toàn lực ứng phó.”

Từ khi trưởng lão tiên môn thuê vị kinh khoa nghề nghiệp này xong, Trảm Tử Dạ thật sự ăn hết đau khổ của viên Tị Lôi Châm trong tay nàng. Viên Tú Hoa Châm kia là Thiên Luân Chân Quân tự tay luyện chế, chuyên phá lõi pháp thế gian, một châm xuống, dù hắc chiến thể lõi đình đã tu thành Lôi Dật Tiên thuật, đối với công kích vật lý bình thường gần như miễn dịch, vẫn đau chết đi sống lại.

Đã có kim thoa hoa này, nghiệp viên khoa học đối với hắn thật sự là quyền sinh sát cướp đoạt, dù Trảm Tử Dạ một vạn người không muốn giao thủ cùng Vương Lục, cũng chỉ có thể làm tốt chuẩn bị chiến đấu.

Cùng lúc đó, trận chiến trên diễn võ trường cũng đã kết thúc.

Dùng Thái Dương quyền đoạt ánh mắt người, mượn cơ hội vòng sau cường tập... Chiến thuật La Tiêu vốn không tệ, Thái Dương quyền cũng thật sự làm hoa cả mắt Vương Lục, nhưng vô số lần chiến đấu rèn luyện ra kinh nghiệm chiến đấu lại để cho hắn trong thời gian ngắn làm ra phản ứng chính xác.

Kiểm vây quanh, trăm ngàn thanh tàn kiếm gào thét, làm mấy trăm trượng quanh người hắn hóa thành tử địa, mà La Tiêu lặng yên tìm hành tới gần cũng vừa lúc bị lực lượng cuồng bạo này đánh trúng.

“Không, không được rồi, nhận thua, nhận thua đi.”

Trong hồ sâu, La Tiêu đem chính mình bao phủ trong một mảnh áo choàng đen không trọn vẹn, cả người vết thương chồng chất, máu chảy đầy đất. Nhưng khuôn mặt tươi cười xán lạn kia lại không thay đổi chút nào.

“Chậc, thế mà còn không giết chết được ngươi?”

“Ha ha, ta có áo cà sa đen trong bảo vật trấn phái của Hoa Nghiêm Tông, đáng tiếc lại như bị ta dùng hư.”

Vừa nói, La Tiêu vừa đứng dậy, chấp tay nhận thua với Vương Lục, sau đó lui ra khỏi sân đấu.

Vương Lục lắc đầu. Người ta đã nhận thua, gã cũng không có biện pháp đuổi theo công kích thêm nữa. Chỉ có thể đợi sau này có cơ hội lại nói tiếp.

Bất quá, không đợi Vương Lục chuẩn bị đứng dậy lập trường, bên ngoài diễn võ trường có một bóng người như thiểm điện nhảy vào trong sân, chiến ý lẫm liệt như kiếm đâm tới.

Vương Lục không khỏi chấn động tinh thần, đợi đến khi thấy rõ thân phận người tới, lại càng kinh ngạc há to miệng.

“Đại sư tỷ?”

Cùng lúc đó, vô số người bên ngoài sân diễn võ cũng trợn mắt há hốc mồm.

Chu Thi Dao? Sao nàng lại tới đây?

...

Trên diễn võ trường, Chu Thi Dao xuất hiện ngoài dự đoán của mọi người, cùng với khí thế sắc bén kia khiến cho những người trong sân đều nghẹn họng nhìn trân trối.

Trong số những người này, chuyện khiến Trảm Tử Dạ kinh ngạc nhất.

Hắn thậm chí phải dùng tay khép cái cằm đang trật khớp mình lại mới có thể mở miệng nói chuyện.

“Thiên Thiên sư muội, thật có lỗi lúc trước ta hiểu lầm ngươi, còn tưởng rằng đám người kinh doanh các ngươi chính là quần quang lấy tiền không bằng sông Hấp Huyết Quỷ, không ngờ các ngươi thật đúng là có chút bản lĩnh. Ngươi đã sớm dự liệu sẽ có Chu Thi Dao xuất hiện quấy rối, mới để cho ta lên đài khiêu chiến chứ... Ta hiểu ý của ngươi rồi, bằng sức một mình ta thì không đánh thắng được, nhưng nếu liên thủ với Chu Thi Dao, thì có hi vọng đem Vương lục sư đệ dẫm dưới chân...”

“Câm miệng.”

Thiên Thiên không chút khách khí đâm Tị Lôi Châm lên đùi Trảm Tử Dạ, khiến cho Tỳ Hưu vô cùng đau đớn lăn lộn trên mặt đất.

Cùng lúc đó, khán giả vây quanh Trảm Tử Dạ, cũng lạng lẽ lui một khoảng cách với vị Vạn Pháp chiếu đầy tò mò này - chủ yếu là căn cứ vào sợ hãi đối với Thiên Thiên. Có thể hành hạ một nữ nhân thân kinh bách chiến lăn lộn trên mặt đất, tốt nhất vẫn là kính nhi viễn chi.

Bản thân Thiên Thiên lại coi như không thấy mọi chuyện. Nàng cho rằng người kinh doanh chuyên nghiệp, nhiệm vụ duy nhất chính là phụ trợ Trảm Tử Dạ đi trên con đường đúng đắn. Hôm nay vốn là một cơ hội không tệ —— Vương Lục tuy mạnh, nhưng cũng không phải là không có kẽ hở để công kích, thuộc tính công phòng của hắn đích thật khó giải, nhưng độ lại không hình thành ưu thế tuyệt đối., Trảm Tử Dạ chỉ cần có thể thi triển đầy đủ tiên thuật Lôi Dật, ít nhất có thể đứng ở thế bất bại - Cho dù chiến đấu kéo dài, Trảm Tử Dạ không thể

đánh bại đối thủ, nhưng trước mắt thời gian cấp bách, hai người bọn họ cũng không có khả năng đánh một trận đại chiến lâu dài, một đoạn thời gian không phân thắng bại, tự nhiên phải theo cân kết để tính.

Kết quả cùng Vương Lục Chiến bình, đối với Vạn Pháp Tiên Môn hiện tại mà nói vô cùng có lợi. Chỉ tiếc hết thầy đều bị Chu Thi Dao phá hư.

Lấy hai địch một, đừng nói là cho dù như thế cũng chưa chắc đã làm gì được Vương Lục. Cho dù thật sự có thể đánh thắng, Trảm Tử Dạ sẽ có thanh danh gì? Mà Vương Lục và Chu Thi Dao, đối với một người tùy tiện quấy rối như gã thì sẽ có ý kiến gì?

Thật sự là đáng tiếc, cơ hội như vậy không biết khi nào mới có...

Thiên Thiên lắc đầu thờ dài, sau đó nhắc chân phải Trảm Tử Dạ lên, lôi hẳn ta đi trên đường, rời khỏi tràng thi đấu dưới ánh mắt hoảng sợ của vô số người.

Cùng lúc đó, tình thế của sân diễn võ cũng rất vi diệu.

Vương Lục chăm chú đánh giá đối phương thật lâu, thờ dài nói.

“Đại sư tử, người tới đây để khích lệ tu vi của ta tiến bộ, kiếm pháp thần thông sao?”

Vương Lục vừa nói vừa nâng son nước mắt lên, sau đó cơ bắp toàn thân căng cứng, tùy thời chuẩn bị nghênh chiến.

Đại sư tử là người ra sao, y không biết rõ lắm.

Theo ý nghĩa nghiêm ngặt, Chu Thi Dao là một thiếu nữ tính cách vốn thiện lương, thiện lương vì giúp người. Trải qua giáo dục và hun đúc quanh năm của Phong Ngâm chân nhân, bản tính của nàng không thể nghi ngờ là tốt bụng. Vấn đề ở chỗ, ngoại trừ thân phận thuần chất thiện của thiếu nữ, nàng còn là một kiếm tu một khi dính dáng đến kiếm thuật sẽ không phân tâm.

Mà trong mắt nàng, mọi sự vạn vật trên thế gian không ai không có quan hệ với kiếm, cho nên căn bản khi ở chung với

nàng, sẽ không gặp được một mặt hồn nhiên thiện lương như nàng, chỉ nhìn thấy một tu sĩ Thị Kiếm như cuồng.

Chu Thi Dao một khi tiến vào hình thức như cuồng kiếm, thật đúng là lục thân bất nhận, mà một kiếm tu lục thân bất nhận lại muốn chạy đến trước mặt mình, thật sự là quá rõ ràng rồi.

“Được rồi, đại sư tử, ta biết rõ tử vừa rồi tử lại tiến vào tình kỳ kiếm thuật rồi, đã được chứng kiến ba thức kiếm thuật kia của ta sau này không kìm lòng nổi đúng không? Ài, ta cũng biết tử không hiểu rõ thời gian phân chia ra sao cũng vô dụng. Vậy ta tự mình cảm thụ một chút, nhanh một bản thỏa mãn kết cục về sau nghỉ ngơi đi.”

Dứt lời, Vương Lục trực tiếp dùng Hồn Độn kiếm khí chào hỏi.

Vừa ra tay đã có kiếm khí như rồng, Kiếm Long màu xám như khai thiên tích địa lao thẳng về phía đối thủ, kiếm uy lâm liệt khiến cho rất nhiều người đứng ngoài sân diễn võ đều sinh ra sợ hãi trong lòng.

Đây không phải công kích có thể cứng rắn chống đỡ, may mà một kiếm này uy lực tuy mạnh, tốc độ lại chậm một bậc, nếu muốn toàn lực né tránh, hẳn là có thể né tránh. Đối với tinh anh cấp như Chu Thi Dao mà nói.

Nhưng ngay khoảnh khắc sau, sự lựa chọn của Chu Thi Dao lại khiến cho rất nhiều người thất kinh, nàng cầm kiếm xông về phía trước, mũi kiếm đối chọi hồn độn cùng Kiếm Long, lại là dùng cứng đối cứng để phá một kiếm thế không thể đỡ. Mà ngay khi mọi người cho rằng thiếu nữ sắp bị Kiếm Long nuốt hết, trên diễn võ trường lập loè ánh sao sáng chói, Kiếm Long to dài ở dưới ánh sao lóng lánh biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Vương Lục bất đắc dĩ nhún vai: “Hay cho một cái Tinh Thần Thần Nhãn.”

Một kích toàn lực của kiếm thuật cấp tiên, trong mắt bất kỳ ai trong cùng cảnh giới đều là hoàn mỹ không tỳ vết, thậm chí tưởng tượng ra được, đáng tiếc rơi vào mắt Chu Thi Dao vẫn là kẻ hờ trùng trùng. Nàng nhắm thẳng kẻ hờ, chỉ dùng một thành lực đạo đã phá toàn lực công kích của mình.

Nếu dựa theo cái trao đổi này mà đánh, thua trận ngược lại sẽ là mình... Mặc dù nói cảnh giới dẫn đầu, nhưng ưu thế cũng tuyệt đối không tuyệt đối. Trong khoảng thời gian này tu vi tiên cảnh của Chu Thi Dao cũng kinh người như vậy, cũng không bị chính mình hoàn toàn hất ra, sức mạnh trên dưới hai thành của mình.

Mười so một đánh như vậy, ngược lại bản thân không thể kéo dài.

“A, đôi phó nữ nhân, chỉ biết chạy như điên, quả nhiên không được...”

Nhưng mà vô luận kỹ xảo, thiên hạ có kỹ xảo gì có thể so với tinh thần thần nhãn trong tương lai càng thêm tinh diệu cao minh hơn chứ? Vô Tướng Kiếm, Hỗn Độn Phá Thiên Thần Kiếm, ở phương diện tinh xảo phức tạp đều đã đứng ở đỉnh phong Tu Tiên giới cửu Châu, nhưng trong mắt Chu Thi Dao vẫn chưa đủ.

Nhất là sau trận chiến giữa mộ Thái Cổ Kiếm và Chung Thắng, Vương Lục đã nhận được truyền thừa của Kiếm Ma. Thế nhưng thu hoạch của Chu Thi Dao cũng không nhỏ, chẳng những đạt được truyền pháp của Kiếm Ma, hơn nữa dưới cơ duyên xảo hợp có thể mở rộng Tử Phủ chứa đựng nguyên thần đến tình trạng khó có thể tưởng tượng được.

Hôm nay Chu Thi Dao, kim đan pháp lực, thân thể Ngọc phủ đều không bằng Vương Lục, chỉ có cường độ nguyên thần ngược lại là ở trên Vương Lục. Cho nên Hỗn Độn Phá Thiên Thần Kiếm trong mắt nàng có vẻ trì trệ mà thô ráp... Lần đó nguyên thần cường hóa, thật sự là đem nàng tiến thêm một bước dài hơn đến tình trạng nghịch thiên.

Tuy nhiên, một màn trước mắt này Vương Lục cũng đã sớm dự liệu được, về mặt kỹ xảo không cách nào so sánh với Chu Thi Dao, lại càng không cách nào không để lộ sơ hở trước mặt nàng —— nếu như chỉ có một mình nàng.

Muôn đánh bại đối thủ, chỉ có hai con đường, một đường là dùng thương tổn tuyệt đối cuồng bạo để tấn công. Cũng chính là lần sử dụng liên tiếp vô hạn như vừa rồi đối phó với ba lần tấn công của La Tiêu, khiến cho thần nhãn của Chu Thi Dao không chịu nổi gánh nặng, dần dần không cách nào duy trì

được mười so với phần trao đổi. Nhưng mà Vương Đạo, cũng là đạo tất thắng, nhưng con đường này thực sự thiếu hụt mỹ học, hơn nữa Vương Lục tin tưởng, đại sư tử cố tình nhảy ra diễn võ trường, cũng không phải để nhìn thấy chiến pháp thô lậu cỡ này.

“Không hổ là thần nhãn tinh thần, ngay cả át chủ bài mà ta cất giấu cũng thấy được sao? Cũng tốt, cho người mở mang kiến thức một chút.”

Biện pháp đánh bại Chu Thi Dao chính là mượn nhờ một ít ngoại lực.

“Lương Thu, phụ một tay.”

Dứt lời, Kiếm Linh tân nhiệm trong sơn lộ hiện ra thân hình. Một bàn tay trắng nõn hoàn mỹ không tỳ vết đặt lên cổ tay Vương Lục, một luồng tiên linh chi khí rót vào đầu ngón tay, khiến cho thân kiếm trong tay Vương Lục trở nên hư vô mờ mịt.

Sau đó, một đạo hỗn độn kiếm khí từ chỗ mũi kiếm đâm nhanh ra, quỹ tích kiếm khí ở giữa không trung biến hóa mấy lần, kéo lê một đường cong khúc chiết.

Chu Thi Dao biến sắc, lộ ra vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, đồng tử đen kịt nhanh chóng phóng đại, nhanh chóng biến hóa hình thái, đồng thời, kiếm trong tay nàng lại bất ổn, trên không trung liên tục lay động, đi về phía bất định.

Nàng không ngờ không thể nắm bắt được quỹ tích của kiếm khí Hỗn Độn, càng không tìm được kẽ hở trong kiếm khí, tinh thần thần nhãn biết rõ tương lai vô số lần, nhưng mỗi một lần nhìn thấy kết quả, đều là bản thân âm thầm bại trận dưới một kiếm này.

Không có bất cứ khả năng thắng lợi nào.

Kết quả cuối cùng đúng như nàng dự đoán, cho dù một kiếm này của Vương Lục cũng không bạo phát toàn bộ uy lực, nhưng không có lựa chọn nào khác. Chu Thi Dao chỉ có thể lấy man lực chống đỡ đã không chống đỡ nổi, bị một cỗ nhu lực ẩn chứa trong kiếm khí đẩy bay ra ngoài, toàn thân tê dại.

Đợi một lần nữa tìm lại quyền khống chế thân thể, người đã rơi xuống ngoài sân. Dựa theo quy định, tự nhiên xem như

thua.

Đây chính là biện pháp thứ hai của Vương Lục, cùng với Kiếm Linh hợp lực, để Lương Thu đền bù sơ hở tồn tại trong Hỗn Độn Phá Thiên Kiếm, điều chỉnh động thái độ, khiến cho kiếm khí có thể duy trì hoàn mỹ không tỳ vết. Chiêu thức này, tên là Bỏ Thiên Chi Kiếm.

Mặc dù thoát nhìn dùng Kiếm Linh làm trợ thủ tựa hồ không phù hợp quy tắc một đấu một, nhưng nói chung kiếm linh đều bị thử làm Tiên Kiếm phụ thuộc, cũng không đối xử độc lập với sinh linh —— cho dù lúc này Lương Thu cùng những sinh linh bình thường đã không có gì khác nhau.

Tựa như tu sĩ Ngự Thú Tông trong lúc đơn đấu, tất nhiên sẽ cùng linh thú của mình kề vai chiến đấu. Kiếm tu có được kiếm linh, dựa vào kiếm linh cũng là không có gì đáng trách.

Hơn nữa sau khi Lương Thu xuất chiến độc lập, bởi vì không thể tá túc trong sơn nước mắt, dẫn đến độ khó khổng chế tiên bảo gia tăng lớn, uy lực kiếm khí của Vương Lục ít nhất suy yếu tám phần... Chỉ là đồng thời cũng trở nên hoàn mỹ không sơ hở, vừa vắn khắc chế thân nhãn tinh thần của Chu Thi Dao.

“Đại sư tỷ, một kiếm này coi như là đặc biệt hiến cho ngươi. Tạm thời hỏi ngươi một câu, ngươi có thỏa mãn không?”

Chu Thi Dao sững sốt một hồi ở bên ngoài diễn võ trường, cũng không vì thi đấu thất bại mà nản lòng thất bại, ngược lại dần dần nở nụ cười, trên gương mặt lại nhiễm một tia hồng nhuận, có vẻ vui mừng cô vũ.

Đây mới là thứ nàng muốn kiến thức... Đã rất nhiều lần chứng kiến thắng lợi trong mắt Tinh Thần, kỳ thật nàng càng muốn một lần thất bại. Nàng rất muốn nói lời cảm ơn với Vương Lục, nhưng lời nói đến miệng lại không biết nên nói như thế nào.

Vương Lục sư đệ, ta đã chờ mong một kiếm này từ lâu rồi, cảm ơn ngươi.

“Vương...6... Chào... Tạ ơn.”

Nói xong, Chu Thi Dao lộ ra vẻ vô cùng mệt mỏi, gật gật đầu rồi liền phiêu nhiên lập trường.

Vương Lục đang đứng trên diễn võ trường, nhìn khuôn mặt dưới đài vô số khuôn mặt đang kinh hãi gần chết, chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh đen kịt.

Đại sư tử, từ nay về sau hay là không nên mở miệng nói chuyện nữa.

...

598

Vương Lục bước lên con đường tu tiên hơn hai mươi năm, gặp phải hiểm cảnh vô số kể, nhưng hai chữ tuyệt cảnh chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Bất kể gian nan cỡ nào, luôn có hy vọng đột phá, đây là tín hiệu mà kẻ chuyên đi mạo hiểm mang lại.

Nhưng giờ phút này, Vương Lục quả thật cảm thấy cục diện đã không còn cứu chữa.

Một câu trước khi đi của đại sư tử đã khiến hắn vắt óc suy nghĩ không ra lời giải thích gì, lúc này cho dù thừa nhận hay không thừa nhận thì kết quả đều giống nhau như đúc - về mặt của hạ nhân đứng xem cục diện cũng nhìn ra được.

Muôn ngăn cản lời đồn lan truyền, phương pháp duy nhất chính là thao tác hiện trường, để sự thật thắng ở hùng biện. Nhưng cho dù Vương Lục đối với khả năng bèn bí của mình còn có chút tin tưởng, nhưng trước mắt bao người hành sự âm dương hòa hợp, độ xấu hổ thật sự đã đột phá chân trời. Huống chi giờ phút này, ít nhất phải có đối tượng thi triển, cũng không thể hướng mọi người biểu diễn tả thủ của mình linh hoạt như thế nào a?

Thế nhưng lời nói thi triển đối tượng... Nên tìm ai đây? Tuy rằng dưới sân si mê danh tiếng kim đan truyền kỳ, nguyện ý có số lượng không ít với các si nữ xuân phong quanh năm của mình, nhưng Vương Lục còn không muốn vì vậy mà ban bố hạt giống thiên hạ, không cần quan tâm người khác tin hay không, nhưng kỳ thật gã cũng không phải là một nam nhân tùy tiện.

thao tác không cách nào thực tế, cũng không có lời lẽ nào để cãi lại. Vương Lục rơi vào tuyệt cảnh, trong lòng thầm nghĩ, đại sư tử, ngươi chờ đó cho ta...

Nhưng mà có lẽ thật sự là bầu trời không tuyệt đường người, ngay khi mọi người bắt đầu thảo luận những lời chúc tặng của Chu Thi Dao thì bỗng nhiên, từ xa đến gần, một hồi tiếng động lớn âm ỉ như sóng nước khuếch tán tới.

Có thể nghiền nát một Bát Quái, vĩnh viễn là một Bát Quái khác mạnh mẽ hơn, mà người lúc này đi ngang qua nơi này, không thể nghi ngờ là Bát Quái Nguyên cực mạnh.

“... Cuối cùng cũng được cứu rồi.”

Vương Lục thở dài một tiếng, sau đó ngửa đầu chào hỏi nơi xa: “Diệu Nhan chân nhân, buổi sáng tốt lành đây.”

Vừa dứt lời, trước mắt liền hoa lên một cái, một vị phụ nữ mặc trang phục rực rỡ xuất hiện trên diễn võ trường. Một thân quần áo rực rỡ loá mắt, đá quý đủ mọi màu sắc sáng chói giống như sao trời. Nhưng phục sức khoa trương như thế lại không làm cho người ta sinh ra cảm giác phản cảm., Bởi vì mỗi một chi tiết nhỏ của nàng đều rất hoa lệ, đem dung mạo, dáng người tôn lên hoàn mỹ không tỳ vết. Theo nàng lên sân, toàn bộ diễn võ trường đều lộ ra hào quang vạn trượng. Mà khán giả dưới đài không phân biệt nam nữ, đều cảm thấy tim đập thành thịch một trận.

Diệu Nhan chân nhân, đến từ tuyệt đại giai nhân chuyên chú tú học Thanh Sơn Trang, dùng dung nhan tuyệt thế tỉ mỉ tạo nên, cùng với dung nhan tuyệt thế không ai sánh bằng nổi nổi nổi. Bây giờ... là người phụ trách tổ chức tuyển mỹ nhân, dốc sức chế tạo một đoàn đội giai nhân tuyệt mỹ cứu châu.

Trong số các Địa Tiên, giải đấu tuyển chọn xuất sắc là một vở kịch hạng mục hàng đầu trong các hạng mục văn bản, bất luận là độ chú ý hay là số phân chia gia quyền đều tương đối cao. Vạn Tiên minh không bỏ sót chút sức lực đầu nhập tài nguyên trên người đội ngũ này., Các loại trân phẩm hi thế có thể khiến thiếu nữ lâm vào trạng thái điên cuồng, dựa vào kho hàng của tổ tiên. Dưới lá cờ tuyên truyền của Huyền Thiên quán, cỗ máy truyền bá cũng toàn lực mở ra, hướng tới các môn phái tu tiên lớn trong thiên hạ, thậm chí là những thiếu nữ xinh đẹp với tư chất đầy đủ của nhân gian (Nam).

Có thể gia nhập đội ngũ này, không chỉ có nghĩa là có thể có được Diệu Nhan chân nhân dốc sức chế tạo, hưởng thụ được tài nguyên trân quý quý quý không ràng buộc mà các đại môn phái cống hiến, càng có nghĩa là từ đó dương danh lập vạn, trở thành tuyệt thế mỹ nữ được Vạn Tiên minh công nhận (Nam)

Đương nhiên, chính bởi vì lợi ích này rõ ràng, như thế làm cho người chạy theo chạy tới chạy lui, độ khó khi gia nhập trong đó cũng có thể tưởng tượng được, ý nghĩa bình thường trên vạn chọn một mỹ nữ (Nam), thậm chí không có tư cách nhìn thấy Diệu Nhan chân nhân, ở giai đoạn lựa chọn cũng sẽ bị loại xuống.

Như vậy ngược lại, bây giờ được Diệu Nhan chân nhân tán thành, trở thành thành viên của đoàn đội, không thể nghi ngờ chính là mỹ nữ đủ để chống lại Địa Tiên (Nam) mà mỗi lần Diệu Nhan chân nhân xuất hành, đều mang theo một hai thành viên của đoàn đội đi theo. Bản thân Diệu Nhan chân nhân dốc sức theo đuổi cảnh giới xinh đẹp cực hạn, đối với tình yêu nam nữ không có chút hứng thú nào, nhưng nàng lại có phần hứng thú đối với việc đi theo dây đỏ.

Cho nên, nếu có thể biểu hiện trước mặt Diệu Nhan chân nhân, có thể vì vậy mà mở ra một hành trình tình yêu tuyệt diệu không thể tả - cách đây không lâu, đúng là có một người may mắn cùng một mỹ nữ tuyệt thế Mộc ái hà, không biết bị bao nhiêu nam nhân hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Hôm nay Diệu Nhan chân nhân tình cờ đến thăm Quân Hoàng Sơn, thời khắc này bọn họ đang dốc toàn lực biểu hiện ra, ai còn quan tâm đến cái gì vương lục bát quái?

Đáng tiếc, Diệu Nhan chân nhân lúc này hoàn toàn không có hứng thú quan tâm những biểu hiện của đám người đói khát như cuồng kia. Nàng chỉ đứng trên đài, sau đó về mặt chán ghét nhìn Vương Lục.

“Vẫn là trang phục hoàn mỹ này, ta nhớ đã nói với ngươi, mặc cái dáng này không nên nói chuyện với ta... Không đúng, ngươi cũng đừng dùng cái mặt nam nhân này nói chuyện với ta, gọi Vương Khánh ra đi. Bây giờ chúng ta thiếu cái gì đó lợi hại vô cùng., Khuôn mặt kia của ngươi tuy rằng vấn đề không ít, nhưng ngươi đã tu chính là Vô Tướng công, cẩn thận nghiền ngẫm một chút vẫn có thể đánh một trận. Ừm, cho nên nhanh loại bỏ tổ hợp võ đấu vô vị này, chuyên tâm biến thân thành Vương Sùng cùng với ta mà phấn đấu.”

Vương Lục nghe vậy lại thở dài, thật vất vả giải trừ nguy cơ bát quái của đại sư tử, không ngờ lại nhảy vào một hố lửa

khác... Vị Diệu Nhan chân nhân này khi tham gia đại hội tổ chức đoàn đội, liền liếc mắt trúng ngay người chủ kế hoạch là Vương Lục, cường lực khuyển hãn gia nhập đoàn giai nhân tuyệt đại của nàng—— đáng tiếc là lấy thân phận Vương Sùng này, có trời mới biết được nàng từ đâu biết được chuyện Vương San.

Đối với loại chuyện này, Vương Lục vừa tức giận vừa buồn cười: "... Cho dù ta tham gia tuyển chọn tổ tiên cũng phải lấy thân phận đàn ông để tham gia chứ."

Diệu Nhan cười nhạt: "Với điều kiện này của ngươi, cũng chỉ có thể biến thân tham gia tổ nữ giới, phối hợp khí chất tương phản mới có sức đánh một trận - đương nhiên, chỉ tiếc không thiết lập tổ hợp giả nương, bằng không trải qua sự đóng giả chuyên nghiệp của ta, ngươi hoàn toàn có hy vọng tiến vào ba vị trí đầu tiên. Còn tổ nam tử, ngươi cái mặt không có ai từng được chăm sóc và thiết kế cẩn thận như vậy, sẽ không ai thêm đâu."

Nghĩ đến đây chỗ của mình và Vương Vũ nhất mạch kế thừa, chưa từng bôi qua bất cứ mặt hàng hóa nào của da bảo vệ. Vương Lục đành phải nói: "Ta có thể đem bán thiết kế thành cái đẹp."

"Ngự Thú Tông bên kia có yêu ma, vẻ đẹp thiên nhiên tính dã tính không trải qua điêu khắc ít bao nhiêu có bấy nhiêu."

Diệu Nhan chân nhân nói xong, bỗng nhiên sững sốt, ánh mắt tập trung vào son phấn trong tay Vương Lục.

"Chờ đã, mời người trong kiếm của ngươi ra đây cho ta xem một chút."

Wương Lục cũng sững sốt: "Lương Thu?"

"Đúng đúng đúng, chính là tiểu cô nương này xem ra đã trải qua không ít chuyện a, lần trước gặp mặt vẫn chỉ là một viên ngọc thô, bây giờ lại thật sự nở rộ hào quang. Không ngờ bên cạnh ngươi còn có loại hàng tốt như vậy, mau mau cống hiến cho ta một chút."

"Mẹ kiếp, người là lượng sự hay là tú bà..."

Nói thì nói như vậy, nhưng nhìn bộ dáng của Diệu Nhan chân nhân không giống trò đùa, Vương Lục liền gọi ra Lương Thu.

Chỉ tiếc là Lương Thu vừa hiện thân đã có chút không hài lòng.

“Chủ nhân, Lương Thu chỉ là một Kiếm Linh, chuyên tâm vào kiếm đạo, vô ý phân tâm, càng không thích bị người khác xem như hàng hóa.”

Vương Lục gật gật đầu, nói với Diệu Nhan: “Nhìn xem, đương nhiên là người ta nói như vậy.”

Diệu Nhan chân nhân giơ ngón cái lên: “Chính là muốn phân khí chất cao quý lạnh lùng, nhất là người có loại khí chất này, lại bị ép phải tham gia tuyển chọn phần thưởng cho những người đẹp, loại không cam lòng thậm chí khuất nhục này, quả thực là một loại biểu hiện mỹ lệ cực hạn...”

“...Ta càng nhìn càng cảm thấy người căn bản chính là một kẻ biến thái.”

“Ai, giải thích với các người những người không hiểu mỹ học này cũng là phí công. Tóm lại giao cho ta là được. Phần mỹ lệ này bị che giấu, chính là tội phạm của cả cửu Châu Đại Lục a, hơn nữa lúc trước đoàn đội thành lập đại hội, là người đứng ở trên Tịch Đài chính miệng nói, trận tỷ thí này quan hệ sinh tử tồn vong của cửu Châu Đại Lục., Bất luận kẻ nào, bất cứ tổ chức nào đều phải phục tùng đại cục vô điều kiện. Ta chính là vì những lời này, từ sơn trang bị các người bắt đến làm mỹ phụ, lẽ nào sự tình đã đến trên đầu của người, người trái lại phải lùi bước? Ta không bắt buộc phải biến thân thành tổ nữ Vương bưu, đã rất thỏa hiệp rồi.”

“Nói thì nói vậy, Lương Thu là kiếm linh tiên kiếm của ta. Ta là chủ lực tổ hợp kim đan trong võ đấu, không thể không có kiếm linh tương trợ.”

“Cái này thì tính là lý do gì? Thi đấu cũng không phải đồng thời tiến hành một mạch, trước sau tham gia là được rồi sao? Đừng quên trong đoàn đội của ta còn có Quỳnh Hoa, nàng không phải cũng là chủ lực của tổ Kim Đan sao?”

Được Diệu Nhan chân nhân nói đến mức này, Vương Lục cũng không có cách nào, chẳng qua là nhìn Lương Thu bộ dáng khó xử, thật sự không muốn ép buộc nàng dự thi. Nhưng

bên kia, nói Thông Nhan chân nhân cũng hoàn toàn không dễ dàng như vậy.

“Đúng rồi, nếu không ta sẽ trao đổi với ngươi, ta sẽ giới thiệu với ngươi một mỹ nữ tuyệt thế để thay thế.”

Diệu Nhan chân nhân nói: “Ngươi muốn đề cử Lưu Ly Tiên, Chu Thi Dao và Bạch Thi Huyền? Các nàng đã sớm là ứng cử viên mà ta nhìn trúng, không cần ngươi đề cử.”

“Không không không, cam đoan là mỹ nữ thần bí mà lúc trước nàng chưa bao giờ hiện ra, chất lượng cao hơn Lương Thu không thấp.”

“Dựa vào năng lực thâm mỹ của ngươi thì ngươi đã biết cái gì gọi là phân chia cao thấp?”

“Ngươi nhìn trước đi, nếu không thích hợp thì cứ cưỡng ép Lương Thu đi, đến lúc đó ta tuyệt đối không oán hận gì.”

Diệu Nhan chân nhân do dự một chút, rốt cuộc nể mặt Vương Lục này bày mưu tính kế, nhẹ gật đầu.

Vì vậy, không lâu sau Vương Lục liền dẫn Diệu Nhan chân nhân đến gian phòng của mình, trước cửa, hấn lớn tiếng nói.

“Sư phụ, có người tới tìm người.”

Trong phòng truyền đến thanh âm lười biếng: “Nếu là đến đòi nợ, ngươi liền giúp ta đánh đi, dù sao hiện tại trong tay ngươi có rất nhiều tiền công mà.”

“... Không, là Diệu Nhan chân nhân chọn người phụ trách của tổ phụ.”

Thanh âm Vương Vũ lập tức sinh ra mấy phần sức sống: “Nàng ta là đưa các muội tử tới tìm ta xin Linh Tê chỉ dẫn sao?”

“Nàng là tới tìm ngươi tham gia thi đấu tuyển mỹ nhân.”

“Không có hứng thú.”

Ngay tại thời điểm sư đồ đối thoại, lòng mày Diệu Nhan chân nhân càng nhíu chặt: “Vương Lục, ngươi muốn giới thiệu cho ta chính là sư phụ của ngươi? Đừng đùa cái loại nữ nhân hết sức tùy tiện không có giới hạn đó có cảm giác mỹ cảm gì chứ?”

Vương Lục nói: “Đó là bởi vì người không ý thức được chủ quan của nàng có thể động tính mạnh mẽ cỡ nào. Đừng quên Vô Tướng công mà người coi trọng là nàng sáng tạo ra, mà tạo nghệ của nàng ở phía trên so với phía sau ta chỉ lớn gấp mười lần “Vương Lục” quay đầu, nói: “Su phụ à.”, Nếu có thể trúng tuyển đoàn đội này, các loại kỳ trân dị bảo là cung ứng vô hạn. Mà nếu có thể trở thành chủ lực của đoàn đội, chỉ bằng nhân khí đã có thể có được gia đình triệu vạn người, đến lúc đó tùy tiện viết sách tự truyền, muốn được viết tập thật, vậy linh thạch chỉ muốn cuộn cuộn không dứt như Trường Giang đại hà.”

“Biết rồi, vào đi.”

Vì vậy Vương Lục đẩy cửa mà vào.

Mới vào cửa, hắn ta đã như hóa đá, không nhúc nhích.

Trong phòng ngủ, một tuyệt thế mỹ nữ áo trắng, dài như thác nước đang lười biếng tựa vào cửa sổ, dung mạo hoàn mỹ, đường cong yêu kiều, thể hiện ra một loại rung động trước nay chưa từng có.

Nếu như nói trên thế giới này có tình cảnh gì là hoàn mỹ, như vậy nhất định chính là tình cảnh trước mắt.

Mà ngay lúc Vương Lục đang rung động vì cảnh này, nữ tử áo trắng mỉm cười xinh đẹp, từ bên cửa sổ đứng lên. Đối với Diệu Nhan chân nhân sau lưng Vương Lục, cũng đồng dạng khiếp sợ muôn phần vươn tay ra.

“Xin chào, ta là Mộ Dung Băng Ly, Dạ Mị Hoàng, Nhan Nhan, Vũ Nhi. Giác mộng của ta trở thành thần tượng đệ nhất Cửu Châu Đại Lục. Hy vọng sau này chúng ta có thể cùng nhau nỗ lực...”

...

Từ lúc từ trong phòng đi ra, Vương Lục cảm giác toàn bộ đầu óc mình cũng bắt đầu đau.

Sớm biết sự tình sẽ thi triển đến mức này, còn không bằng lúc trước đối mặt cái sự cảm ơn bát quái lù lù bất động, tận tình hưởng thụ cảm xúc và xúc động mãnh liệt kia. Huống chi bát quái chỉ là bát quái, phạm là người có thể động não đều nên biết đó chỉ là hiểu lầm — đường đường Vô Tướng chân nhân, da dày thịt béo đáng sợ, độ mẫn cảm không có nào thấp đến mức ngay cả đầu óc cũng lười động tới, Vương Lục cũng không cần để ý tới.

Dù sao thanh danh của hắn cho tới bây giờ cũng không phải là tốt, trước kia dùng chỉ số thông minh nghiền ép Lưu Ly Tiên, hắn đã bị một đám người hộ hoa hình dung thành tà môn hèn hạ vô sỉ nhất thế gian, nguy hiểm. Mà nhiều năm qua đi như vậy., Cùng với thắng lợi mỗi một lần tranh luận giàu có, đánh giá đối với hắn cũng là hai cực phân hóa. Cho nên Vương Lục thật lòng không lo mình không có cừu gia, hiểu lầm của Chu Thi Dao cho dù truyền bá ra... Cũng nhiều nhất là để cho hắn dùng chút công phu, thuê người chuyên kể chuyện chuyên môn lại đám người truyền bá tin đồn đến mức táng gia bại sản.

Đáng tiếc, dao động nhất thời khiến hắn chọn một con đường tắt, thực ra là dẫn tới địa ngục.

Vừa rồi, ngay trong phòng của mình, thiếu nữ Mộ Dung Băng Ly, Mộ Dung Băng Ly, Nhan Hoàng, Vũ Nhi, Diêu Nhan chân nhân đã lập ước định cảm triệu Nhật Nguyệt, muốn tổ chức một tổ hợp thần tượng Phong Mỹ trong Đại Lục châu, khiến nam nữ trẻ trong thiên hạ đều trở thành tù binh của các nàng.

Diêu Nhan chân nhân vốn không để ý tới hư danh, nàng một lòng theo đuổi học thức mỹ học của mình thực hiện, nhưng trong phòng cùng Mộ Dung Băng Ly, Dạ Mị Hoàng, Nhan Hoàng, Vũ Nhi sau khi một phen bàn luận, bị lý tưởng của nàng làm cho cảm động, trở thành một thành viên trọng yếu của đoàn đội.

Chỉ cần nghĩ tới tương lai không bao lâu, các tu sĩ trong thiên hạ cầm trong tay Huỳnh Quang Bồng, hô to Vũ Vạn Tuế, Vương Lục liền cảm giác mình nhất định sẽ trở thành tội nhân của Cửu Châu Đại Lục. Một ý niệm nhất thời, làm cho hắn mở ra một cánh cửa lớn kinh khủng. Chờ đến lúc hắn đóng cửa lại, cũng không có cách nào ra tay.

Không, đợi đã, chuyện còn chưa tới lúc tuyệt vọng, nếu thật sự tìm được một ngày, tổ hợp thần tượng của Mộ Dung Băng Ly, Nhan Hoàng, Nhan Oan Vũ Nhi không ai có thể không chế được nàng. Như vậy chỉ cần phát phát lực ảnh hưởng của mình trong Vạn Tiên minh, yêu cầu dưới trướng các ty có liên quan thông báo, chặn giết những kẻ xấu là được rồi.

“Ai, bắt quá trước đó, cũng chỉ có thể mời người ở Cửu Châu Đại Lục tự mình trân trọng. Hiện tại ta ngày lý vạn cơ, đã không có thời gian cùng tinh lực dây dưa ở những chi tiết này.”

Mặc dù lý do này có khả năng trốn tránh hiện thực, nhưng hôm nay trọng trách đặt trên người Vương Lục xác thực phi thường nặng nề. Làm tổng thể chuyện thi đấu lần này, hắn hao tổn tâm tư suy nghĩ việc chông chát như núi, mà hắn đồng thời là tổ chức võ đấu kim đan, thành viên chủ lực trong tổ văn đấu, một người đã tham gia qua năm mươi mục thi đấu, hơn nữa trong đó hơn phân nửa hạng mục có ưu thế tương đương.

Đã phải hao phí thời gian luyện tập hạng mục thi đấu, lại phải đứng ở góc độ cao hơn thống lĩnh toàn cục, Vương Lục quả thực bận rộn bay lên. Vạn hạnh là trước mắt sử dụng tổ huấn công kích nhiều nhất của hắn trong thời gian luyện tập nhất! Cùng luyện Mộ Dung Băng Hoàng, Nhan Hoàng, Nhan Hoàng, Vũ Nhi bỏ bát cơm sắt mà ai cũng hâm mộ, dứt khoát lựa chọn theo đuổi lý tưởng, dẫn đến tổ huấn luyện công kích tạm thời tê liệt, để lại cho Vương Lục mấy ngày nghỉ ngơi.

Cho nên Vương Lục ở trong bách bận đã có tinh lực chú ý một ít chuyện nhỏ.

“Vương lục huynh, đây là bản khai mà ngươi muốn.”

Phòng ngủ được Vương Lục cải tiến, đệ tử nội môn Vạn Pháp Tiên môn Hải Vân Phạm đưa một bản khai cho Vương Lục, phía trên ghi chép tin tức Vương Lục muốn.

Vị quý công tử xuất thân Vương tộc này hiện giờ tu tiên đã hơn hai mươi năm, trong số đệ tử nội môn thì tu vi đã là cấp bậc đứng đầu, chỉ có điều so với tu vi. Tư duy kín đáo, nghiêm ngặt chấp hành lực, lực bao dung cường đại trên quý hơn, bởi vậy Hải Vân Phàm may mắn gia nhập tổ hợp hội sự, trở thành thư ký riêng của Vương Lục.

Mà đánh giá đôi với vị thư ký này, Vương Lục là phi thường tích cực, nhất là khi nhìn thấy phần tinh tâm biên chế trong tay này, ngay cả bản bình tĩnh và văn tự bài bố cũng hoàn mỹ không tỳ vết cũng khiến người ta không khỏi cảm thán.

“Tiểu Hải à, ngoại trừ giới tính ra, người quả thực chính là nhân tuyển thư ký hoàn mỹ.”

Hải Vân Phàm cười khỏ: “Vương huynh, giọng người nói giống thê tử ta hơn nhiều.”

Vương Lục lúc ấy liền sửng sốt: “... Người đây có thể tính là đang đùa giỡn nên ta vẫn đang thổ lộ biến thái chứ?”

“Thật có lỗi lẽ lờ, chẳng qua là vừa rồi thực có cảm xúc mà thôi, không tự kìm hãm được... Lúc trước lúc viết thư cho muội cũng có nhắc tới a, mấy năm gần đây bởi vì bình cảnh tu vi, sự phụ muốn nàng đọc rộng tri thức học tập., Thác diễn tích lũy. Cho nên nàng bắt đầu trầm mê các loại tiểu thuyết, đặc biệt hãm sâu thân thể địa ngục không thể tự kiềm chế. Thời gian trước ta... Ta cùng nàng song tu đột phá bình cảnh, nàng bỗng nhiên cảm khái nói, nếu nàng là nam nhân, ta với nàng chính là một đôi hoàn mỹ không thiếu sót.”

Vương Lục dùng năm thành lực lượng trong kim đan mới nhìn được không cười ra tiếng, chỉ là thanh âm mở miệng nói chuyện hơi vắn vẹo một chút: “Nếu như cần, ta có thể giúp người liên hệ Diệu Nhan chân nhân, nàng dường như rất chuyên nghiệp ở phương diện này.”

Hải Vân Phàm thở dài nói: “Coi như ta đã hiểu rõ lúc trước vương huynh gửi thư mời hôn lễ cho ta đến vậy thành là tư vị như thế nào rồi.”

“Ha ha, loại tư tưởng này của Tiểu Hải người vô cùng nguy hiểm, là điềm báo trước điềm hình cho nên ta giới thiệu mấy tên Tiểu Tam giúp người làm quen nhé?”

Vương Lục vừa trêu chọc, vừa chăm chú nhìn bảng báo cáo trong tay, không bao lâu liền cảm thán nói.

“La Tiêu này thật đúng là một nhân tài a, tham gia hạng mười ba hạng mục, trong đó hạng mục gia quyền trên Át cấp năm, đều có biểu hiện thượng giai. Cái này quả thực sắp vượt qua ta.”

“Bắt kịp người? Số liệu của người ít nhất cũng gấp ba lần hẳn, căn bản không cùng một cấp độ a. Hơn nữa trong số tu sĩ cấp kim đan, người biểu hiện tốt hơn La Tiêu không chỉ một hai người, Tịch đệ tử ngũ tuyệt cơ bản đều trên hẳn. Cho nên, vì sao người lại chú ý hẳn như vậy?”

Vương Lục nói: “Trực giác nói cho ta biết, tên này không phải đồ tốt.”

“Thật không? Nhưng hẳn bình luận không tệ, nếu như người muốn cố ý nhằm vào hẳn, chỉ sợ sẽ có áp lực không nhỏ.” Hải Vân Phàm nói, mơ hồ nhắc nhở.

Vương Lục nhíu mày: “Sẽ có áp lực? Vậy càng phải thử một chút, như vậy, Tiểu Hải người giúp ta nghĩ vãn, giúp hẳn kiếm chút phiền toái, ví dụ như... tăng cường quản lý đối với tu sĩ quần áo, cấm một số quần áo nào đó rõ ràng bị thương, phong bại tục, tử như áo đen phối với đầu trọc này rất dễ làm người ta nhớ tới cách ăn mặc thẳng tắp.”

“...” Hải Vân Phàm mỉm cười, lặng lẽ chấp tay cáo từ. Sau một lát, lại cầm một quyển trực trở về, qua loa thông báo quản lý quần áo tăng cường đã viết xong.

Vương Lục đọc qua một lần, hiện tại Tiểu Hải không hổ là thư ký hoàn mỹ không thiếu hụt ngoại trừ giới tính, còn rất dễ nắm bắt ý đồ lãnh đạo. Trong thông báo của dòng văn tự dùng lý do đường hoàng Quan Miện Đường, chuyên môn làm một đôi giày nhỏ cho La Tiêu.

“Tiếp theo, phải nhìn xem lần này sẽ có người vì La Tiêu mà tạo áp lực cho ta.”

Đáp án mà Vương Lục chờ mong rất nhanh đã được công bố.

Không có bất kỳ ai tới gây áp lực cho Vương Lục, bởi vì La Tiêu vô cùng ngoan ngoãn dựa theo yêu cầu mà thay đổi trang

phục của mình. Cà sa đen chí bảo của Hoa Nghiêm Tông bị y không chút do dự đổi hết Cà sa, theo yêu cầu.

Đương nhiên, cũng có không ít người nhìn ra Vương Lục đích xác đang cố tình nhằm vào, có chút bất bình với La Tiêu, nhưng bọn họ đều không ngoại lệ bị La Tiêu khuyên bảo. La Tiêu nói: “Thời khắc mấu chốt, đại cục làm trọng.”

“Thế là kế hoạch này của ta luôn biến thành tiểu nhân hèn hạ không biết đại cục? La Tiêu này quả nhiên hoạt bát, bắt quá cái này cũng không ngoài dự liệu, Tiểu Hải à, những lão đầu tử kia là thuyết pháp gì?”

Hải Vân Phàm nói: “Không có bất cứ phản ứng gì, cho dù ta nói bóng nói gió hỏi lung tung, nhưng câu trả lời trả lời cũng rất chuẩn xác.”

“Chậc, xem ra bọn họ vẫn chưa hoàn toàn tín nhiệm ta.”

Hải Vân Phàm hỏi: “Vương huynh cảm thấy sau khi bọn họ thấy cảnh này hẳn phải phối hợp làm khó dễ La Tiêu mới đúng chứ?”

“Nếu thật sự tin ta, thì nên biết không lý nào ta lại đi tìm một tên trợ gây sự. Ta với hắn vốn không quen biết, không oán không thù, ta có nhiều bệnh mới đi làm khó dễ hắn? Ta ngay cả Ngự Thú tông đã kết kết thù thì cũng có thể đối đãi bình đẳng, chẳng lẽ còn không bằng một tên Hoa Nghiêm tông sao?”

Hải Vân Phàm nói: “Vương huynh nói cũng có lý, nhưng không phải ai cũng hiểu được nỗi khổ tâm của người.”

Vương Lục cười lạnh hai tiếng, ngón tay gõ gõ trên mặt bàn một hồi, thở ra một hơi thật dài, liền ném việc này ra sau đầu.

“Không biết thì không biết đi, cùng lắm làm một mỹ nam tử cô độc... Thi đấu này không phải chuyện của mình ta, bọn họ nguyện ý tin tưởng La Tiêu, sau này có vấn đề gì cũng để bọn họ tự mình giải quyết đi. Bên ta còn nhiều vấn đề cần xử lý.”

Vương Lục nói xong, lại cầm lấy bản báo cáo mới nhất: “Bách Khô môn rời khỏi trận đấu là sao? Bọn họ là môn phái chủ lực hạng mục độc dược, danh sách đều định bắt đầu toàn lực tập huấn nhưng lại làm ra lui thi đấu cho ta, bọn họ không muốn lăn lộn ở Vạn Tiên minh nữa sao?”

Hải Vân Phàm cười khở: “Vương huynh không biết rồi, trận thi đấu Bách Khô môn lùi lại là bởi vì chủ lực của bọn họ đều là kịch độc, trọng thương sắp chết.”

“... Bọn chúng không phải chuyên gia chơi độc sao?”

“Đúng vậy, nhưng lần này chơi thoát rồi. Tổ đội độc được tinh anh tụ tập, bọn họ vì để có thể trở hết tài năng, đã quá độ chọn chủ quan có thể động tính, hoàn toàn không tôn trọng quy luật khách quan, không tiếc lấy thân mạng hiểm đi mở độc được mới, kết quả độc được chưa mở ra, đoàn đội chính lực đều góp vào.”

Vương Lục tức giận vỗ bàn: “Đám người này làm sao có thể trà trộn vào đây được? Không phải ta đã nhiều lần nhấn mạnh muốn kiểm tra chỉ số thông minh của các thành viên trúng tuyển sao, chỉ có thể làm những chỉ số thông minh chưa đủ, tuyệt đối không được nằm trong danh sách chính tuyển”

Hải Vân Phàm nói: “Cái quy định kia đã được các trưởng lão bỏ qua rồi, dù sao người cũng chỉ là người bày ra mà không phải người phụ trách.”

“Chậc, đám ngu dân này, dọn dẹp chân sau cho ta... Hiện tại thiếu đi Bách Khô môn, trong lúc vội vàng đi đâu tìm môn phái am hiểu độc được mở ra đây?”

Hải Vân Phàm tràn đầy đồng cảm: “Bách Khô môn đang tiến hành khai thác độc được ngay tại chỗ, đúng là có bí mật độc được rất độc đáo. Điểm này cho dù Vạn Pháp Tiên môn chúng ta cũng phải tự thẹn không bằng, trong thời gian ngắn đúng là không dễ tìm được vật thay thế. Có lẽ những môn phái tà đạo kia có sở trường về đạo này, nhưng muốn liên lạc thì lại không biết phải làm đến lúc nào.

“Khai sáng một cái mới... Cũng đúng, hạng mục mà Bách Khô môn tham dự không chú trọng độc tính và lực sát thương mà là nội dung sáng tạo và hình thức. Đúng rồi, ta có cách rồi.”

Vương Lục vỗ tay một cái, nói với Hải Vân Phàm: “Tiểu Hải, giúp ta viết thư mời, cho Linh Kiếm phái Phiêu Miêu, ừm, là môn phái của ta, nhưng không nên lấy danh nghĩa của ta, dùng danh nghĩa tổ chức danh nghĩa để viết. Nói, ta thành tâm mời

một đời đầu bếp A Hoài đến tham gia mỹ thực ở dị vực để học hỏi.”

“... Món ăn ngon mà mở ra?”

“Ừm, nói là mời nàng cố gắng bày ra cố tịch phong tình, kết hợp đặc tính của Cửu Châu tiến hành sáng tạo. Sau đó đem toàn bộ hoạt phẩm đóng gói gửi mua thuốc độc tổ hợp, sẽ có kinh hi.”

...

600

Vương Lục là hoạt động hàng ngày bận rộn làm việc, mỗi ngày hơn nửa thời gian ở trong các nơi huấn luyện của Quân Hoàng sơn đồ mồ hôi như mưa, gần nửa thời gian đều vùi đầu vào án, đồng thời còn phải ngẫu nhiên ra mặt hài hoà quan hệ các nơi, cùng với thần tượng khí thế dần dần quật khởi: Mộ Dung Hoàng, Nhan Hoàng, Nhan Dịch Nhi gây ra phiền toái.

Trận so tài với Địa Tiên này giống như một cỗ máy khổng lồ, theo thời gian trôi qua, tất cả đều bắt đầu đi vào quỹ đạo, bắt đầu vận hành đúng phép. Mỗi ngày đều phải nuốt hết tài nguyên khó mà đếm được, Vạn Tiên minh vì lực lượng vật lực của trận thi đấu này mà đầu nhập vào, thậm chí đủ để chế tạo ra một tiên môn thịnh vượng từng được tuyên truyền theo khái niệm, có thể ở thời đại mạt pháp chống đỡ một mảnh Tịnh Thổ cứu thuyền thế.

Chỉ trong một tháng ngắn ngủi, Vạn Tiên minh đã bị trận thi đấu này hoàn toàn động viên, lực lượng và lực lượng ngưng tụ kinh người, giới hạn giữa môn phái và môn phái không ngừng nhạt đi, thậm chí ngay cả liên hệ giữa chính đạo và tà đạo cũng càng chặt chẽ.

Tất cả những điều này đều là cái án mà Vương Lục sơ khai tính toán lúc ban đầu.

Trong phương án tỷ đấu của Địa Tiên, Vương Lục cực lực gia tăng khái niệm đoàn đội. Cho dù là hạng mục đơn đấu, cũng phải lấy nhiều người tham dự., Năm trận ba thắng phân ra thắng bại. Vì vậy khi Vạn Tiên minh tiến hành chuẩn bị, bất cứ hạng mục nào cũng phải chuẩn bị một đội ngũ khổng lồ. Xét thấy nhân tố bổ sung thế nào, cuối cùng số lượng tu sĩ tham gia vào trong đó đông hơn hai ngàn người. Mà phục vụ cho đội ngũ này lại lên tới ngàn vạn.

Dưới sự đoàn kết tinh thần, tất cả ngăn cách và hiểu lầm đều bắt đầu dần tiêu tán. Chỉ trong hơn một tháng ngắn ngủi, Vạn Tiên minh đã có cảnh tượng hòa bình phồn vinh xưa nay chưa từng có.

Vì lẽ đó mới có người nói, dù cho kết quả thi đấu lần này là kết quả cuối cùng của thắng lợi ở Cổ Địa Tiên trở lên, chỉ dựa vào lực lượng ngưng tụ này thì Vạn Tiên minh cũng không thua thiệt gì.

Tuy nhiên, những người phân đấu phân đấu ở tuyến đầu này hiển nhiên không thể đặt mục tiêu thấp như vậy, vì để thắng lợi, bọn họ phải dùng hết khả năng.

“Linh đan của Thịnh Kinh Tiên Môn lại tới, trong số các người còn ai có thể tiếp tục tiêu hóa dược lực thì mau ăn đi. Sau khi ăn xong thì đến lò luyện đồng tăng cường luyện hóa dược lực. Tranh thủ trước khi thi đấu bắt đầu, thêm mấy người nữa đạt tới Kim Đan đỉnh phong.”

Trong một gian phòng luyện công phong bế, tu sĩ bộ dáng như trưởng lão uể oải mang tới một cái rương sắt thật lớn, trong rương chứa bình sứ đủ mọi màu sắc.

Trước mặt trưởng lão là một loạt tu sĩ cấp Kim Đan đang ngồi ngay ngắn ở trên bồ đoàn, trong đó phần lớn là Kim Đan thượng phẩm, số ít cũng có Kim Đan trung phẩm, chỉ là đều không ngoại lệ. Tu vi những người này đều tiến bộ với tốc độ kinh người, hầu như mỗi một lần hít thở đều khiến Kim Đan của bọn họ càng thêm ngưng tụ, Ngọc phủ càng thêm vững chắc.

Chỗ bọn họ đang luyện công ở là Côn Luân Tiên Sơn, bên cạnh Thái Cổ Địa Mạch, thiên địa linh khí nồng đậm tựa như thực chất, tới gần trung tâm địa mạch thậm chí còn tuôn ra năng lượng gần như chất lượng Tiên Linh Chi Khí, là thánh địa tu hành hoàn toàn xứng đáng.

Hôm nay, thánh địa này được Côn Luân tiên sơn mở ra ban cho tổ chức, do một đám tu sĩ có tư chất tuyệt hảo, thân mang tuyệt kỹ, lại đáng tiếc cảnh giới còn chưa đạt tới cảnh giới viên mãn mà tiến hành xung kích, mục đích là trong vòng hai tháng đạt tới cảnh giới Đại viên mãn của bản thân.

Bắt đầu từ cảnh giới Kim Đan, mỗi một phẩm cấp tấn thăng đối tu sĩ đều là một lần tẩy luyện hoàn toàn mới. Trên đời phần lớn Kim Đan chân nhân, cả đời cũng vô vọng đột phá đến Nguyên Anh. Kết quả khổ tu mấy trăm năm cũng chỉ là cô đọng Kim Đan càng thêm sâu sắc mà thôi.

Cho dù là những người tư chất hơn người kia, muốn tấn thăng một cảnh giới cũng cần mấy năm khổ công. Từ thời đại mặt pháp về sau, có thể trong vòng hai mươi năm đi hết lộ trình Kim Đan đến Nguyên Anh, cũng xem như là nhân vật thiên tài giỏi. Ngắn ngủn vài năm như Vương Lục, đã từ Kim Đan hạ phẩm một đường tiến lên Kim Đan đỉnh phong, đó căn bản là kỳ tích không thể phục chế.

Nghĩ trong thời gian ngắn đột phá đến Kim Đan đỉnh phong, lực lượng chỉ dựa vào địa mạch thái cổ còn không đủ, thế nào cũng phải mượn nhờ lực lượng ngoại vật các loại đan dược. Dù vậy, một tổ ba mươi người này cũng không thua kém gì., Cuối cùng có thể đạt tới cảnh giới Kim Đan đỉnh phong, cũng nhiều nhất một nửa. Mà trong nửa số người thành công, lại có một nửa bị tác dụng phụ giày vò: Tu tiên cầu đạo vốn là làm việc nghịch thiên, nhờ cổ trợ trường cang là đại nghịch bất đạo. Không đủ tư chất tốt căn cốt, căn bản không chịu nổi tu vi trong thời gian ngắn đột nhiên tăng mạnh.

Thế nhưng, vì thi đấu hơn một tháng sau, lúc này ai cũng không thể quan tâm nhiều như vậy, qua hai tháng, Vạn Tiên minh dần dần lây nhiễm một loại tâm tình cuồng nhiệt.

“Ha ha, không ngờ tu sĩ xuất thân từ một môn phái cỡ trung lại có thể hưởng thụ được đãi ngộ của thiên tài tinh anh của đại môn phái thượng phẩm. Địa mạch thái cổ, Thịnh kinh tiên đan, những thứ mà ta tha thiết ước mơ hiện giờ chỉ cần có được. Cũng không biết ta có nên cảm tạ đám thượng cổ địa tiên kia hay không.”

Trong phòng luyện công, một vị tu sĩ vừa mới tiêu hóa qua Thịnh Kinh Tiên đan, thất khiếu còn đang chậm rãi chảy máu, mang theo vẻ mặt tươi cười vươn thân đứng lên, tứ chi giãn ra, tạo ra liên tiếp xương cốt nổ đùng.

“Thật là sáng khoái, Địa Tiên vạn tuế ha ha.”

Rõng tranh cãi âm ỉ, cộng thêm lời đại nghịch bất đạo, lập tức đổi lại ánh mắt phản cảm của rất nhiều người chung quanh.

Tu sĩ nhún nhún vai: “Ta biết các ngươi ghét ta. Chẳng có cách nào, các đệ tử đại phái thượng phẩm các ngươi, không cảm nhận được tầng dưới chót chúng ta gian nan. Tại môn phái của ta, vì một bình tiên đan như vừa rồi, cho dù huynh đệ ruột thịt

cũng có thể trở mặt thành thù. Cùng sư muội thanh mai trúc mã của ta,, Vì nửa bình tiên đan liền dứt khoát đầu nhập vào ngực người khác. Ai, năm đó vì một bình tiên đan như vậy, để ta bán thân đều cam tâm tình nguyện, hiện tại mỗi ngày đều có thể phục dụng nguyên một bình, hơn nữa còn có lư đồng giúp ta tiêu hóa, đây chính là nằm mơ cũng không dám nghĩ a.”

Nghe thấy sự ái mộ của vị tu sĩ đến từ môn phái nhỏ này, chư vị thiên tài ở đây đều cảm thấy có chút nói không ra lời, ánh mắt nhìn về phía hắn cũng nhiều hơn mấy phần nhu hòa.

“Thánh Nhân xưa kia nói, sáng nghe đạo chiều chết là được rồi, bây giờ cảm giác của ta là bị cắn thuốc, có thể chết trong sớm chiều được rồi, ta sẽ không dễ dàng chết như vậy đâu. Ta tuy rằng xuất thân hèn mọn, ít nhất cũng biết đạo lý của Thực Quân Lộc Trung Quân. Vạn Tiên minh cho ta nhiều chỗ tốt như vậy, cho dù ta liều chết không có chỗ chôn, cũng phải chiến thắng những thượng cổ Địa Tiên trong trận đấu, ít nhất tuyệt sẽ không cản trở các ngươi, ha ha ha ha...”

Người nọ vừa nói xong, sau lưng liền vang lên một thanh âm lạ lẫm.

“Sáu truyền, không ai muốn ngươi chết không có chỗ chôn. Ngược lại, ngươi phải sống cho tốt, sống tới ngày ngươi thành tựu Nguyên Anh. Hóa Thần. Thi đấu quân tiên cũng không phải ngày tận thế, chỉ là một hồi khai mạc lớn nhất.”

Trong khi nói chuyện, một vị trẻ tuổi mặc trường bào đỏ trắng đi vào phòng, đầu tiên là nhìn vị tu sĩ lớn tuổi ở cửa ra hiệu, sau đó đi đến phía trước hòm thuốc, đưa tay vôn về một cái bình sứ, đổ ra hai viên thuốc nuốt vào trong bụng, sau đó gặt đầu.

“Tốt rồi, tuy rằng giản lược công trình luyện dược, dược lực còn trong phạm vi hợp cách, người Thịnh Kinh cũng không có lời đồn không phúc hậu như trên phố... Tốt rồi, các ngươi cố gắng thêm vào, ta sẽ không quấy rầy thêm nữa.”

Nói xong, người trẻ tuổi xoay người rời đi.

Lục truyền kinh ngạc nhìn bóng lưng của hắn: “Tên này là ai vậy, sao lại biết ta? Giao thiệp là tới chỗ này tuần tra à? Cũng

như Chân Quân. Ta thấy hấn cũng là Kim Đan đỉnh phong đúng không?”

Xung quanh là những âm thanh hít một hơi lạnh.

“Lục truyền, đầu óc ngươi không có vấn đề gì chứ? Ngay cả Vương Lục cũng không nhận ra? Coi như là địa phương nhỏ bé đến, cũng không thể vô tri như vậy chứ?”

Lục truyền lại khó hiểu: “Ta cần phải biết Vương Lục à? Cũng không phải là Hợp Thể Chân Quân... Kim Đan của Vạn Tiên minh nhiều như vậy, sao ta có thể biết hết mọi người được. Ta nhớ được danh nhân đều phải từ Hóa Thần trở lên mới nhớ được.”

Đối với loại phương châm giáo dục của môn phái nhỏ này, đám kim đan ở đây cảm thấy hết chỗ nói.

Vị lão giả ở cửa thở dài nói: “Ngươi cho dù là kim đan của cả thiên hạ ngươi cũng không nhận ra, nhất định phải biết hấn. Hiện giờ hấn là tổ chức nhận nhiệm vụ trong thi đấu của quần tiên, tổng hợp kế hoạch của hoạt động, ngươi nói mình có gì cần quen biết hấn?”

Đám người cấp sáu sợ hết hồn: “Nhân viên giao dịch? Không phải là ít nhất phải có tu vi Hóa Thần đỉnh phong mới được, cho dù hấn có là con trai của Hà Đồ Chân Quân cũng không thể phá lệ như vậy chứ? Hơn nữa cứ tính toán mãi là có chuyện gì xảy ra? Nhiều tiền bồi dưỡng lão như vậy, lại để cho hấn đến bố trí hoạt động?”

“Ài, chuyện của hấn, dăm ba câu nói cũng không rõ ràng, nếu ngươi thật muốn biết, gần đây lại có người đang bán nhân vật của hấn truyền ký.”

“Nhân vật nhớ được? Nó mới bao nhiêu tuổi mà đã bắt đầu xuất thư lập truyền rồi?”

“Bán phi thường nóng, tác giả kia cũng không biết là thần thánh phương nào, đem chi tiết hằng ngày sinh hoạt của Vương Lục viết tỉ mỉ nhập vi. Cho dù biết rõ trong đó rất có thể là tác giả bịa đặt trống rỗng, nhưng thoát nhìn vẫn khiến người ta nhập thẳng. Mấy ngày trước ta thấy ngay cả Hợp Thể chân quân trên Côn Lôn tiên sơn cũng cầm quyển sách kia nhìn xem.”

Lục Truyền trợn mắt há hốc mồm: “Thần như vậy sao?”

“Nếu không tin thì chính mình đến Huyền Thiên quán mua, tên sách là đại mạo hiểm truyền kỳ của thế giới Côn Bằng, tác giả là đại sư huynh mà ta yêu.”

“Minh, minh bạch...”

“Ai, đi đến chỗ nào cũng giống như là động vật quý hiếm bị người vây xem, đây là phiên nào thân là thần tượng sao?”

Sau khi tra xét qua tình huống phòng luyện công, Vương Lục thông qua xếp đặt Truyền Tống Trận trong Ngũ Tuyệt môn phái trở về Hoàng Sơn, ven đường thì gã cùng Thư Hải Vân Phàm của mình phân nản với tình hình gần đây.

“Ta ngược lại cảm thấy, người đừng ngại học tập Nhan Oan Nhi, Mộ Dung Băng Ly, Dạ Mị Hoàng, Nhan Hoàng, Vũ Nhi, thỏa thích hưởng thụ khoái cảm của thân là thần tượng.”

“... Đừng nói đến tên đó nữa, đau dạ dày.”

Hải Vân Phàm mở to mắt nhìn lên mũi: “Đau dạ dày chắc là vì người vừa mới ăn một món ăn đặc sắc phong tình của dị vực, nói đến thì ta càng ngày càng bội phục người rồi đây, đó là ” Chí Tôn nhìn lên bầu trời sao, làm sao người có thể ăn được?”

“Còn có thể ăn như thế nào? Bị A Hoài dùng loại ánh mắt mong đợi này nhìn, người có thể phun ra được sao? Ai, thật sự là tự trói buộc mình a... Thuận tiện giúp ta thông báo tổ thuốc độc một chút, liền nói độc dược tương đương, xương Vô Tướng cấp Kim Đan cũng sắp không chịu nổi rồi.”

“Lúc ấy ta đã đem biểu cảm thống khổ trong nháy mắt của người ghi lại, cho bọn họ, bên kia rất vui vẻ cổ vũ.”

“Vì tốt a Tiểu Hải, không hổ là bí thư của ta.”

Hai người vừa nói, vừa xuyên qua truyền tống trận, về tới sân bãi tập huấn của Quân Hoàng sơn - Vương Lục.

Nhưng vừa rơi xuống đất, Hải Vân Phàm đã kinh ngạc ngẩng đầu: “Hình như có khách tới bãi phỏng.”

Vương Lục cũng ngẩng đầu, sau đó vô cùng kinh ngạc nhìn bóng người cao tuổi kia.

“Chương môn sư bá? Sao ngài lại tới đây?”

601

Sau lần Vương Lục tự thức tỉnh xuyên qua ảo mộng, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Phong Ngâm chân nhân.

Đã qua rất nhiều năm kể từ lần gặp mặt trước đó.

Sau khi kết thúc hành trình xuyên việt, Vương Lục lúc ấy về tới Cửu Châu Đại Lục, cơ duyên xảo hợp gặp được Lưu Ly Tiên, mong muốn có được một đạo đi tới quần tiên mộ. Sau đó bởi vì ấn ký Kiếm Ma trên người gã được Địa Tiên Huyền Mặc nhìn trúng, kéo vào trong tiên mộng của nàng, lại trải qua một phen mạo hiểm Vân Thương Thiên, mở ra màn hình thi đấu Tiên.

Trong lúc đó, tuy Vạn Tiên minh tổ chức hội nghị nhiều lần, mà Vương Lục và Phong Ngâm đều là một thành viên hết sức quan trọng trong đó, nhưng dưới đủ loại nguyên nhân, thủy chung đều không thể trực tiếp gặp mặt. Giao lưu giữa hai bên đều là thông qua thư đi lại.

Lần thứ hai nhìn thấy Phong Ngâm chân nhân, trong lòng Vương Lục hoảng hốt một trận, phảng phất lại về tới một trăm năm mươi năm trước... Hôm nay Phong Ngâm chân nhân, lúc ấy vẫn chỉ là một tiểu quý tử tuổi vụng về. Bởi vì hắn có một phần trách nhiệm mãnh liệt mà tính bèn dẻo mà được chính mình nhìn trúng, làm trụ cột của một đời hoàng kim trọng tài bồi lại.

Hôm nay, tiểu quý đã trở thành một lão quý có khuôn mặt đáng ghét, cái mầm non nớt kia cũng đã trở thành một cái cây che chở cho Linh Kiếm phái khổng lồ...

Không khó tưởng tượng bản thân Phong Ngâm đã bỏ ra bao nhiêu trong số đó. Lúc trước hắn kế thừa nhiều di sản của một đời hoàng kim, tư chất và ngộ tính đều đứng đầu đương thời, nhưng hơn một trăm năm đã từ Kim Đan thăng cấp lên Hóa Thần đỉnh phong, hơn nữa có thể so với Hóa Thần đỉnh phong của Chân Quân, hắn tuyệt đối không phải con đường bình thường.

Từ trên khuôn mặt già nua kia cũng có thể thấy được một chút: Bắt đầu từ Kim Đan, thọ nguyên của tu sĩ đã trên năm trăm năm, mà sau khi đến cảnh giới Hóa Thần, thọ nguyên có thể đạt tới con số năm ngàn. Dựa theo tiêu chuẩn này mà nói, thật ra Phong Ngân còn rất trẻ, tuyệt đối không thể có vẻ già nua như thế.

Rõ ràng, đây chính là một trong những cái giá mà hắn phải trả giá một trăm năm mươi năm qua.

Nghĩ đến những điều này, sự phức tạp trong lòng Vương Lục khó có thể diễn tả bằng lời. Âu Dương Thương, Vương Lục, hai thân phận không ngừng lóe lên đan xen nhau.

“Như vậy, Vương huynh đúng lúc có một số việc phải xử lý, xin lỗi không tiếp được.”

Nhìn ra Vương Lục Tinh có chút hoảng hốt, lại cân nhắc đến Phong Ngâm chân nhân lần này ít xuất hiện đến đây, hơn phân nửa là có sự vụ nội bộ của môn phái muốn thương lượng với hắn, Hải Vân Phàm vô cùng cơ trí lựa chọn rời đi kịp thời.

Hải Vân Phàm vừa đi, Vương Lục cũng khôi phục lý trí, nét mặt tươi cười đầy nhiệt tình.

“Chương môn sư bá mời vào phòng, sau đó chờ ta dâng trà cho ngài.”

Nói xong, hắn tiến lên vài bước, đẩy cửa phòng của mình ra, đón gió gập ghềnh đón vào trong cửa, rất nhanh liền đem mấy chương môn của các môn phái trung phẩm đưa tới cho người ta bong bóng linh trà thượng đẳng.

Phong Ngâm nhận lấy chén trà, nhấp một ngụm, cảm thán nói: “Thật sự là trà ngon.”

“Chủ nhân của Tuyên Hương lâu đưa tới đây, xem ra bọn chúng không có khoe khoang gì cả, thật sự là thứ tốt mà bọn chúng tặng tới.”

Phong Ngân buông chén trà xuống, cười cười nói: “Không tệ nha, ngay cả chủ nhân Lưu Hương lâu cũng phải tặng lễ cho người a.”

Vương Lục nói: “Có câu người cũng không thể tay không nha, Tụ Hương lâu tính độc chiếm lá trà của quân tiên đại bí để bồi

dưỡng, cấp phát cho các cao tăng đều tặng lá trà. Đáng tiếc lúc trước chương môn ngài từ chối lời mời tổ chức này, nếu không lá trà được chỉ có càng nhiều hơn ta.”

Phong ngâm nói: “Trong thời gian gần nhất, mọi chuyện ở Vạn Tiên minh đều dồn đại cho ngươi...”

Vương Lục hỏi: “Đại thám hiểm truyền kỳ của thế giới chữa trị kia bán được tốt như vậy? Hắc, tên Vương Vũ kia ngược lại kiếm được một khoản thiệt tốt.”

Vừa nói, Vương Lục bên cũng không lãng phí thời gian, trực tiếp bắt tay xử lý công văn. Dù sao Phong Ngâm chân nhân cũng không quan tâm đến những lễ nghi phiền phức này, mà hấn bên này lại thật sự là sắp bận đến điên rồi.

Nhưng mà, Vương Lục vốn dự định phân tâm nhị dụng, vừa xử lý công văn vừa cùng Phong Ngâm nói chuyện phiếm, nhưng gian phòng chôn dấu vào bàn trà, lại duy trì yên tĩnh dài lâu. Phong Ngâm chân nhân đúng là thủy chung không nói một lời.

Thẳng đến khi Vương Lục xử lý xong một phần công văn dày nặng trong tay, ở trong trang ghi lại ý kiến của mình, theo bản năng chuẩn bị gọi là Hải Vân Phàm giúp mình bày bố, mới phát hiện chương môn sư bá yên tĩnh ở trước bàn chăm chú nhìn mình, đã đợi mình rất lâu rồi.

“A, chương môn sư bá lần này đến là có chuyện gì sao?”

Ai ngờ phong ngâm một lời không nói, vẫn là an tĩnh mà nhìn chăm chú vào mình, nhưng tương đối dọa người chính là, mục tiêu ánh mắt của hấn rõ ràng là ở phía sau mình...

“Chương môn sư bá, ngài cần phải mở mang tâm mắt mới sao?”

Thế là Vương Lục dễ chịu nhích sang bên cạnh một trượng. Kết quả là hiện tại Phong Ngâm chương môn vẫn không nhúc nhích tí nào, nếu không phải vẫn còn nhẹ nhàng thở ra, thì quả thực giống như người chết vậy.

“... Đây chẳng lẽ là luyện công tẩu hỏa nhập ma sao? Vậy không bằng gọi sư phụ tới nhân lúc hấn lơ là trộm đi kim ấn của chương môn. Vô luận thành hay không được, dù sao ta đều có thể xem trò hay.”

Kết quả ngay lúc Vương Lục đang muốn liên hệ với sư phụ thì lại thấy Phong Ngâm đã tỉnh táo lại, bỗng nhiên thở dài một câu: “Giống quá.”

“Giống lắm sao?”

Phong Ngâm ý vị thâm trường nhìn chăm chú Vương Lục, nói: “Hiện tại ngươi, càng ngày càng làm ta nhớ tới một vị bằng hữu đã mất nhiều năm.”

Vương Lục cười hỏi: “Trước tiên nói là nam hay nữ?”

“Đương nhiên là nam nhân... Nam nhân ưu tú nhất trong Cửu Châu Đại Lục.” Phong Ngâm nói: “Lúc đầu, vị trí này của ta hẳn là của hắn.”

Nghe đến đó, Vương Lục liền buông công văn và bút lông trong tay xuống. Bởi vì Phong Ngâm chân nhân đã nói rất rõ ràng, hẳn đang nói đến Âu Dương Thương.

Thật là kỳ quái a. Về chuyện của Âu Dương Thương, trừ Vương Vũ ra thì Vương Lục cũng chưa từng nói qua với bất kỳ ai cả. Mà tin rằng Vương Vũ cũng sẽ không dễ dàng tiết lộ bí mật này. Như vậy thì làm sao Phong Ngâm chân nhân biết được chứ?

Chẳng lẽ chính bởi vì, theo mình dần dần thoát ly thân phận đệ tử, đi lên trước sân khấu. Khí chất biến hóa, thật sự sẽ làm cho người ta không tự chủ được mà nhớ tới Âu Dương Thương?

Hơn phân nửa không phải chứ... Chỉ đơn thuần lấy khí chất cùng tính cách mà nói, khác biệt của Vương Lục và Âu Dương Thương vẫn là rất lớn, nếu không thì nhiều năm như vậy đến Linh Kiếm Sơn cũng không ai nhìn ra được gã là người chuyển thế của Âu Dương Thương.

Hay là nói Song Tinh Thần Nhân kia của hắn lại tinh tiến, đã có thể hiểu rõ tất cả bí mật thế gian?

Có lẽ cũng không đến mức như vậy, Tinh Thần Chi Nhân Ngâm gió dù sao cũng là thần thông Hậu Thiên, hiểu rõ vạn vật, hẳn trên cơ bản cả đời không có hi vọng, tu luyện Thần Nhân chỉ là vì Chu Thi Dao lót đường.

Nghĩ tới nghĩ lui, Vương Lục cũng không nghĩ ra rốt cuộc Phong Ngâm chân nhân làm thế nào nhìn thấu thân phận của

mình. Nhưng vấn đề này cũng không quan trọng, quan trọng là sau khi hiểu rõ chân tướng, Phong Ngâm có ý định làm gì.

“Những năm gần đây, ta luôn suy nghĩ, nếu như không phải ta mà là người kia đến chưởng quản Linh Kiếm Phái, sẽ là cảnh tượng như thế nào. Mỗi khi nghĩ đến đây, không khỏi cảm thấy xấu hổ.”

Vương Lục nghe vậy trong lòng nặng nề, muốn mở miệng giải thích, nhưng hiện tại ánh mắt Phong Ngâm chân nhân lại trở nên có chút mờ mịt, vì vậy liền bưng tỉnh.

Người hấn cần giải thích cũng không phải là ai, mà chỉ là một người đang yên lặng nghe người khác mà thôi...

Trong chính sử, thời khắc cuối cùng Âu Dương Thương đã đồng quy vu tận cùng Địa Tiên, hồn vía bay lên mây. Để lại đám tàn binh bại tướng trong thế hệ hoàng kim, trở về sơn môn trùng chinh sơn hà. Nhưng trên Linh Kiếm Sơn trăm phé vật đang chờ phục hưng, một đám đệ tử cảnh giới Kim Đan làm sao chống đỡ được chiêu bài Ngũ Tuyệt của Vạn Tiên minh?

Tất cả mọi người Thiên Kiếm Đường đều vì nó mà nỗ lực và hy sinh cực lớn —— trong số ba vị trưởng lão Thiên Kiếm Đường, người xếp hạng đầu đều đã trắng xóa, có vẻ tâm lực tiêu tụy. Nhưng mà đám người Lưu Hiển, Phương Hạc ít nhất còn có vị đại sư huynh Phong Ngâm che gió tránh mưa vì bọn họ, gió rít lại muốn một thân một mình gánh lấy tất cả khó khăn.

Nghĩ như vậy, không khó lý giải nỗi áp lực và buồn bực trong lòng vị Chưởng môn Linh Kiếm phái này.

Vì vậy Vương Lục một mặt bắt tay vào xử lý công văn, một mặt an tĩnh lắng nghe Phong Ngâm Chân Nhân lải nhải, chỉ là từ đầu đến cuối hấn đều không nói một lời.

Vương Lục đoán được mục đích chuyến Phong Ngâm này đến đây: Đối với Phong Ngâm mà nói, vị Đại sư huynh được tôn thờ như thần linh kia mà vẫn còn sống trên đời thì gã không có lý do gì phải tiếp tục chiếm đoạt vị trí Chưởng môn. Hiển nhiên y phải thoái vị nhường hiền lành.

Nhưng đối với Vương Lục mà nói, quyết định phong ngâm này, bất kể là tâm huyết dâng trào, hay là suy nghĩ cặn kẽ, tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Rất đơn giản, bởi vì lấy tiêu chuẩn của chương môn nhân đến xem, hẳn xa không bằng phong ngâm càng thích hợp.

Quả thật, ở một số phương pháp kinh doanh và thông minh tài trí, Vương Lục so Phong Ngâm nhạy bén hơn, nhưng lãnh tụ tối cao của một môn phái không cần phải là thủ đoạn cao minh, mà là nhân mạch và danh vọng.

Linh Kiếm phái bây giờ không còn là môn phái gian nan trùng sinh trên phế tích một trăm năm trước nữa. Các trưởng lão Thiên Kiếm đường uy chấn hào cường của Cửu Châu Đại Lục, môn phái trong vòng một trăm năm đã kết giao bằng hữu thiên hạ, thành lập hợp tác với rất nhiều thượng phẩm đại phái, trở thành một trong Vạn Tiên minh chân chính không thể thiếu.

Mà những môn phái hợp tác này, nhận chính là chiêu bài của Chương môn, mà không phải là một thương nhân Âu Dương vốn nên chết đi một trăm năm mươi năm, càng không phải là một kim đan trẻ tuổi mới bộc lộ tài năng. Vương Lục tùy tiện tiếp nhận vị trí Chương môn, sẽ làm cho vô số người hoài nghi Linh kiếm phái trở nên thành trò cười điêu luyện, tích lũy một trăm năm mươi năm hóa thành nước chảy.

Huống chi, hiện tại Vương Lục cũng không có nhiều tinh lực để chấp chương một môn phái như vậy. Mục tiêu của hắn chưa bao giờ là Kim Ấn của chương môn Linh Kiếm phái. Xuyên qua Đại Thiên thế giới trở về, hắn có mục tiêu càng trọng yếu hơn.

Linh Kiếm phái có gió thổi, có Thiên Kiếm Đường, có kỳ tài hiếm thấy như Lưu Ly Tiên và Chu Thi Dao, thời thế quật khởi sớm đã không thể ngăn cản, có hay không Vương Lục thật ra cũng không có gì khác nhau. Nhưng có một số việc, chỉ có Vương Lục mới có thể làm được.

Không biết qua bao lâu, Vương Lục đã xử lý xong các dữ liệu trên bàn, vì vậy gã quay qua Phong ca ngợi nói: “Chương môn sư bá, thời gian tu hành của ta mặc dù không dài, nhưng kiến thức cũng coi như là uyên bác. Theo ý kiến của ta, Linh Kiếm phái tuyệt đối không có bất kỳ người nào thích hợp hơn ngươi

đảm nhiệm Chương môn, xin sư bá chớ vọng động tự ti, chớ
đừng vì vậy mà gạt bỏ một trăm năm qua, người và người bên
cạnh người gian khổ phấn đấu.”

“Đồng thời sư bá cũng làm tốt chuẩn bị tiếp tục phấn đấu, bây
giờ còn lâu mới đến lúc người có thể dỡ bỏ gánh nặng. Người
nâng đỡ Linh kiếm phái từ bên bờ vực sắp lung lay sắp đổ đến
bây giờ, còn phải biết rằng bất kỳ suy nghĩ nào trong tưởng
tượng về Chúa cứu thế, cũng không thực tế bằng chân mình.
Nếu nói người cảm thấy trên thế giới này thật sự có một người
có thể làm tốt hơn người, vậy cố gắng làm được như người
kia.”

Bị Vương Lục dùng khẩu khí già dặn này khuyên bảo, phong
ngâm không quên nổi, chỉ nhẹ giọng cười cười.

“Nói cũng đúng, tuổi đã cao, ngược lại giống như trẻ con làm
một giấc mộng không thực tế. Được rồi, một khi đã nói như
vậy, ta sẽ tiếp tục phấn đấu thêm vài năm ở vị trí Chương môn
này. Chỉ hy vọng đến lúc hết thấy kết thúc, người kia... Hắn sẽ
không trách móc ta.”

...

“Chương môn sư bá, người cố ý chạy tới tìm ta, có phải là còn có chuyện trọng yếu gì hay không?”

Sau khi vì gió giải khai khúc mắc trong lòng, bầu không khí trong phòng cũng thoải mái hơn rất nhiều. Vương Lục vừa dâng lên chén nước trà còn lại cho Phong Ngâm chân nhân vừa hỏi ý đồ đến của hắn.

Phong Ngâm tiếp nhận chén trà, thích ý hưởng thụ trà thượng đẳng của 《Hương Lô, sau đó nhẹ nhàng nói: “Đúng là có hai việc, một là cần người ứng biến với danh sách nhân viên hiện tại, thêm mấy người vào.”

“Như thế nào?”

Phong Ngâm nói: “Hoa Vân đã rèn luyện Nguyên Anh cả vạn lần, hiện giờ đã là Nguyên Anh Cửu Sắc, trong Nguyên Anh tổ đã có thể đảm nhiệm thêm nhiều hạng mục chủ lực rồi. Ngoài ra, Lưu Ly Tiên cũng bất ngờ lên cấp, bây giờ đã là hạng đầu của Kim Đan, có thể xếp vào một vị trí trong công kích của người.”

Vương Lục nghe xong, không khỏi sửng sò: “Hoa Vân sư thúc từ rất nhiều năm trước đã bắt đầu tẩy luyện Nguyên Anh, thử đem Thất Thái Nguyên Anh tấn cấp chín màu, hậu tích bạc sớm hoàn thành, Lưu Ly Tiên nàng lại là cái gì? Ta nhớ rõ Tứ sư bá cũng không định bởi vì lần thi đấu quần tiên này được mammals trợ trợ, thúc đẩy nàng sắp tăng lên công lực nha.

Phong Ngâm chân nhân nói: “Không có bất kỳ ngoại lực dụ hoặc nào, thuần túy là nàng ở trong tiềm tu chột ngộ, tu vi tùy theo đó đột nhiên tăng mạnh...”

” Giác ngộ? Lưu Ly Tiên?” Vương Lục quả thực ghen hòng nhìn trần trời. Trên con đường tu tiên, bởi vì chuyện một lần đốn ngộ mà tu vi tăng vọt cũng không còn mới lạ gì, nhưng điều kiện muốn đạt thành đốn ngộ kỳ thật vô cùng hà khắc, xem như cơ duyên chỉ có thể ngộ không thể cầu... Vương Lục

tu hành nhiều năm như vậy, những chuyện chân chính có thể gọi là đốn ngộ cũng chưa từng có một lần.

“Không chỉ riêng Lưu Ly Tiên, còn có Dao nhi. Mấy ngày trước, sau khi đánh với người một trận, nàng cũng có sở ngộ, hôm nay đang ở Linh Kiếm Sơn đóng cửa tiệm tu, chỉ sợ sau khi tiệm tu cũng sẽ tiến hành lột xác một lần. Ngoài ra, gần đây đệ tử tinh nhuệ của các đại môn phái đều có ngộ ngộ ngộ kỳ ngộ. Hoặc là ngẫu nhiên hiện ra thượng cổ di tích, hoặc là hái được thiên tài địa bảo, không hiểu sao lại đột phá ải bình cảnh khó khăn nhiều năm.”

Vương Lục dần dần nhíu mày: “Chuyện khác thường tức là yêu a, Chưởng môn sư bá làm sao người nhìn thấy? Trong này có âm mưu kiểu như không có cái gì phía sau màn hay không? Ví dụ như tất cả những thứ này đều là Địa Tiên dùng các sản phẩm chuyển gen diệt sạch tu sĩ Cửu Châu...”

Phong Ngâm nói: “Ta đã thử dùng Tinh Thần Đại Diễn Thuật suy diễn nhiều lần, cũng không nhìn ra bất kỳ kẻ nào đứng sau màn. Chỉ nhìn ra được khí vận của những người này cực kỳ thịnh vượng, như thiên chi kiêu tử.”

Khí vận thịnh vượng, thiên chi kiêu tử? Vương Lục nghe đến đây, sắc mặt liền dần dần trầm xuống.

Quả nhiên mọi sự trên thế gian đều có nguyên nhân, một hai người có kỳ ngộ thì cũng thôi đi, hôm nay kỳ ngộ này tựa như mua hàng đoàn vậy... Xem ra là Cửu Châu Đại Lục không chịu nổi tịch mịch rồi.

Có Đại Lục châu che chở, thoát nhìn không thể nghi ngờ là chuyện tốt. Trời đất bao la, tu sĩ mạnh hơn cũng có vẻ nhỏ bé, có Đại Lục Lục vĩ đại che chở, tự nhiên mọi việc đều thuận lợi...

Nhưng trải qua trận đau da thịt một trăm năm mươi năm trước, Vương Lục lại biết khí vận của Cửu Châu Đại Lục không phải lúc nào cũng đáng tin được, thậm chí có thể sẽ biến thành vũ khí sắc bén trong tay địch nhân.

Đạo Tiên có thể thao túng khí vận Cửu Châu, nhưng vì khí vận mà thành, cuối cùng cũng vì khí vận mà bại. Lúc trước hơn trăm người hoàng kim đời thứ nhất trọng thương trước mặt

Phong Nguyệt tiên sinh như gà đất chó sành, sự liên lụy này không thể nghi ngờ là nguyên nhân quan trọng.

Thậm chí nói lúc trước hồn phách hắn xuyên qua Đại Thiên thể giới, cũng có một phần nguyên nhân là vì hai chữ khí vận này —— một bộ nhục thân không nhiễm khí vận của cửu châu, theo hắn thấy rất có thể là mấu chốt quyết chiến sau này.

Suy nghĩ xa dần, Vương Lục tốn chút thời gian mới thu liễm lại suy nghĩ cũ, nói với Phong Đào: “Việc điều chỉnh danh sách không khó, dù sao gần đây theo Tập Huấn xâm nhập, danh sách vốn phải có vài lần thay đổi lớn, không thích ứng được tập huấn! Bị đá ra ngoài, biểu hiện tốt nhất trong đội dự bị phải thay thế bổ sung vào, ta thuận thế thêm mấy người vẫn là không thành vấn đề. Sau đó sư bá ngài nói chuyện thứ hai là gì?”

Nhắc tới chuyện thứ hai, gió rít thổi dài một hơi, sau đó bày ra tư thái vô cùng trình trọng.

“Còn chuyện thứ hai...” Phong Y nói, giọng nói đột nhiên trở nên cực kỳ nhỏ bé. “Gần đây, thực đường Phiêu Miểu bởi vì nhà bếp đương nhiệm có công việc, cho nên tạm thời mời một vị sư phụ từ nhà bếp Thiên Hương... Thủ nghệ được đánh giá sâu sắc, các đệ tử nội môn nhao nhao tỏ vẻ nhà bếp tiền nhiệm không cản trở về, ngay cả Lưu Hiến sư đệ cũng rất tán thành. Ta nghĩ người và nàng quan hệ khá thân thiết, chuyện này cứ để người nói thì tốt hơn.”

Vương Lục nghe xong, nhìn Phong Ngân không thể tin nổi: “Chương môn, lúc người nói chuyện có xem thường đầu óc không, biết rõ ta và A Tầm có quan hệ mật thiết, còn muốn ta chính miệng nói ra lời đả thương người như vậy. Người ngại tâm lý nàng bị thương chưa đủ sâu sao?”

Phong Ngâm nói: “Chuyện này, ta lo lắng người khác nói sẽ bị nàng chém... Lúc trước nàng cùng người trở về Tây Di Đại Lục, khi trở về đã nghiệm nhiên có thực lực mạnh mẽ không kém Địa Tiên. Trên dưới Linh Kiếm Sơn không có mấy người có thể cầm cố được một kiếm của nàng a.”

“Vậy đừng có tự tìm đường chết này nhé, đường đường là kỵ vương Ba Lăng, cường giả cấp Chân Quân cho các người làm đầu bếp, còn có chuyện gì mà không vừa ý chứ? Có biết lấy

cảnh giới của nàng thực lực, cho dù là bài tiết vật đối với sinh linh phạm gian mà nói đều là tiên đan ngọc lộ hay không?

Hơn nữa biết rõ không ngăn được kiếm khí thắng lợi của nàng mà còn khiêu khích nàng sao?”

Phong Ngâm cười khở nói: “Bởi vì chúng ta càng không ngăn được mỹ thực Tây Di của ả. Nếu ả làm theo công thức món ăn Cửu Châu bản địa thì không sao, nhưng ả nhất định phải chấp nhất với các mỹ thực truyền thống thịnh hóa Duyên Đông Trử, quả thực... cộng thêm gần đây ả đã tổ chức độc dược nhiều lần sáng tạo thành tích tích tốt, nhanh chóng báo được truyền về Linh Kiếm Sơn, khiến cho đệ tử Nội Môn Phiêu Miểu Phong rất khủng hoảng. Thậm chí có người còn nghĩ tới chuyện vì chuyện thoát ly nội môn mà chạy tới Tiêu Dao phong làm đệ tử ngoại môn.”

“Lần này ngươi lừa nàng, chính là dùng danh nghĩa mỹ thực đúng không? Trong lúc đó vẫn luôn lừa gạt nàng, mọi người đều phản đối rất tốt đúng không? Như vậy ngươi có từng nghĩ tới, nàng mang theo này thắng thế trở về Linh Kiếm Sơn sẽ như thế nào?”

Vương Lục ngẩng đầu, trong đầu không khỏi hiện ra khuôn mặt do dự tràn đầy ý chí của A Phàm.

“Trải qua tôi luyện lâu dài, ta đã nắm giữ tinh yếu phẩm mỹ thực, lần này ta muốn bày một bàn thịnh yến Ba Tư hơn năm trăm món ăn, mời mọi người tận tình thưởng thức”

Sau đó, đám người Phong Ngâm tiêu phí một trăm năm trăm năm xây dựng lại Linh Kiếm phái sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Phong Ngâm Chân Nhân tận tình khuyên bảo: “Cho nên, Vương Lục ngươi thân là Tịch đệ tử, nhất định phải dừng cảm gánh vác trách nhiệm của mình.”

“Ta mong ngươi có thể đảm đương trách nhiệm trước được vị Chương môn này.”

“Ài, người trẻ tuổi các ngươi giống như thái dương sáng sớm vậy...”

“Cho nên ta có tiền đồ tốt đẹp không muốn chết a, lúc trước thuê con dấu môn phái xây trên hợp đồng là hợp đồng do

chương môn người ký, nếu làm trái cũng là tự người nói ra.”

Phong Ngâm im lặng trong chốc lát: “Được rồi, ta đi nói với nàng ấy, tiện thể nói chuyện nàng ấy mở mỹ thực làm danh nghĩa, hẹn nàng ấy mở độc dược cũng sẽ nói theo.

Vương Lục quả thực kinh ngạc, chương môn sư bá ngài có thể có chút mặt mũi được không?

“Vì môn phái, ta có thể hy sinh tất cả vinh nhục cá nhân.”

Vương Lục chỉ đành hít vào một hơi thật sâu: “Vậy thì đành phải hạ sách rồi. Người đệ Lưu Hiên sư bá ở Phiêu Miểu Phong lại lập một khu nhà ăn mới, tu luyện xinh đẹp một chút, sau đó thông báo cho A Oa đi nhà ăn mới làm. Cứ nói là nhiều năm nhậm chức trách nhiệm, chức cấp được thăng cấp. Bây giờ đã trở thành nghề tiên chức của đầu bếp.”

“... Không ai đi ăn thì làm sao?”

“Nói phòng nuôi mới do đầu bếp Vương phụ trách, thân phận rất cao, chợ bình thường điều dân không được tiến vào, nếu là nội môn tinh nhuệ thì mới có tư cách đi vào. Sau đó người lại để cho Lưu Hiên chứng tỏ là người luyện công không chăm chỉ bắt vài tên vào làm tế phẩm là được.”

Phong Ngâm suy nghĩ trong chốc lát, chậm rãi gật đầu: “Được, theo như lời người nói...”

Sau khi kết thúc trò chuyện cùng phong phanh với chương môn, Vương Lục ở trong phòng chỉ cảm thấy một thân nhẹ nhõm.

Chuyện tình A Oa thật sự nằm ở thứ yếu, điều làm Vương Lục thật sự để ý là, từ nay về sau không cần hao tâm suy nghĩ làm thế nào đối diện sư đệ sư muội của mình - Đồng thời cũng là hiện tại trưởng lão sư môn. Sau khi cùng Phong Ngâm nói chuyện một phen, song phương đã đạt thành ăn ý. Người chết đi đã làm cho hắn hoàn toàn chết đi, thế giới này cần chính là Vương Lục mới sinh, mà không phải là Âu Dương Thương sống lại.

Chỉ có bỏ qua mới có thể tiếp tục đi tới.

Sau khi hiểu rõ mấu chốt này, Vương Lục duỗi cái lưng thật dài, hai trăm lẻ sáu cái Kiếm Cốt cùng lên tiếng giòn vang,

làm cho mệt nhọc trong đó nổ tung.

Sau đó, hấn lại tiếp tục trước khi thi án bắt đầu dùng bút để thảo luận.

Khí vận cửu châu cũng tốt, tương lai của linh kiếm phái cũng vậy, chung quy vẫn là chiến lược trường. Mà trước mắt quan trọng nhất là không gì qua được trận quân tiên đại bỉ này. Sau một tháng tập huấn, đội ngũ hai ngàn người được Vạn Tiên minh gửi gắm kỳ vọng đã đạt được tiến bộ kinh người, kim đan và nguyên anh hai cấp bậc này cũng rõ ràng... Nhưng bây giờ xem ra vẫn còn chưa đủ.

Lúc trước Vương Lục đã được tận mắt chứng kiến trận chiến cấp Kim Đan của Địa Tiên Bạch Trạch và sư phụ. Trận chiến đó Vương Vũ thắng rất đẹp, nhưng tìm khắp Đại Lục Cửu Châu, Kim Đan như Vương Vũ cũng là chuyện duy nhất.

Hướng chi vì đánh chiếm ưu thế của Cửu Châu Đại Lục, lần này phương án của quân tiên đại bỉ lấy quân chiến làm chủ, cho dù là đơn đấu cấp Kim Đan cũng cần ba thắng. Nhưng chỉ với một mình Vương Vũ thì còn kém xa.

May mà khoảng cách khai chiến còn một tháng, hơn nữa sau khi thi đấu bắt đầu cũng lấy văn đấu làm chủ, ít nhiều còn có một ít thời gian trì hoãn.

Về phần lợi dụng thời gian tốt, tận khả năng tăng thêm một chút phần thắng cho đội ngũ hai ngàn người này, chính là chủ kế hoạch công việc.

Căn cứ tháng trước báo cáo, kịp thời điều chỉnh tập huấn chiến lược, ưu hóa các tổ chức huấn luyện và các thành viên đoàn đội hạng mục; điều phối các hạng mục tài nguyên của Vạn Tiên minh, căn cứ theo số điểm gia quyền của hạng mục thi đấu, cùng với hy vọng đoạt thắng đoàn đội tham gia chiến thắng tỉ mỉ phân phối.

Những công việc này trên lý thuyết phải cần toàn bộ trợ giúp đoàn đội mới có thể sắp xếp chính xác. Nhưng Vương Lục biết hiện tại căn bản không có thời gian tổ chức trợ đội gì, hơn nữa hôm nay trên Cửu Châu Đại Lục cũng không có nhiều người có thể đi theo tư duy của mình như vậy...

Vì vậy tất cả gánh nặng đều đặt ở trên một người Vương Lục. Kế hoạch do gã kẻ ra, giao cho chủ nhân của tổ chức thẩm định là có thể chấp hành. Mà trước đó, Hà Đồ Chân Quân làm chủ nhiệm, còn chưa từng phủ quyết bất kỳ kế hoạch nào của Vương Lục.

Vương Lục đứng trước bàn giờ bút viết nhanh, đến đêm khuya mới ngẩng đầu, hơi mệt mỗi thở dài nói.

“Tiếp theo, Tập huấn mà đạo hữu yêu hòa bình dừng ở đây. Mọi người, chuẩn bị thưởng thức mùi vị địa ngục một chút đi.”

...

“Chia thành cấp bậc đối kháng?”

Lúc lấy được phương án của Vương Lục, Đạo nhân Hà Đồ làm người phụ trách tổ chức hội phụ trách cũng có chút ngoài ý muốn.

Dựa theo phương án của Vương Lục, trong thời gian một tháng kế tiếp, các tổ chức dự thi sẽ tiến hành đối kháng với các tổ chức có đẳng cấp cao. Bốn tu sĩ cấp bậc Kim Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần, Chân Quân loạn chiến lẫn nhau, cũng phải nghiêm túc phân ra thắng bại.

“Có thể giải thích cặn kẽ một chút được không?”

Vương Lục nói: “Là như thế này... Lần này quân tiên so đấu, đối với tu sĩ Cửu Châu chúng ta mà nói, bản chất chính là đem kẻ địch kéo đến cùng tiêu chuẩn với mình, thử lấy yếu bác mạnh. Nhưng tu sĩ cảnh giới cao ở trong tầm mắt, vận dụng lực lượng các loại ưu thế phương diện vận dụng., Căn bản không phải chúng ta dựa vào kinh nghiệm để bù đắp. Huống hồ thượng cổ địa tiên kia cũng luyện khí từ Đoán thể bước từng bước một lên, kinh nghiệm cũng không kém hơn chúng ta. Cho nên muốn thử thắng, chúng ta chỉ có thời gian ở hai phương diện, một là tận dụng toàn bộ quy tắc, hai là để làm việc chuyên về cường hóa: dưới tình huống hạn chế cảnh giới, làm sao đối mặt với đối thủ mạnh hơn mình và thử thắng.”

Đạo nhân Hà Đồ nói: “Cho nên người thiết kế phân tổ vượt biên cảnh giới đối kháng, chính là muốn các tu sĩ thể nghiệm chiến đấu cấp bậc khác nhau? Nhưng hình như tổ Chân Quân của chúng ta...”

Vương Lục nói: “Không sai, tổ Chân Quân căn bản không tìm được đối thủ mạnh hơn mình, đối kháng với ba tổ khác đơn thuần là bồi luyện tính chất., lãng phí thời gian. Nhưng trên thực tế trong kế hoạch của ta, cấp bậc Chân Quân căn bản cũng không phải là được xếp vào trọng điểm. Không biết ngài có tính toán phân chia các hạng mục trong kế hoạch của ta không. Kim Đan, Nguyên Anh và tổ chức ba cấp bậc này

chiếm cứ trên bảy phần mười. Nếu như có thể nắm trong tay phần này, đại cục sẽ có hẹn.”

Đạo nhân Hà Đồ trầm ngâm một lát, lại hỏi: “Cái biện pháp trừng phạt này là chuyện gì xảy ra?”

Vương Lục bưng bưng hứng thú giải thích: “Đây kỳ thật mới là phương án bổ sung tinh túy của ta. Dựa theo tính cách của nhân chi, phân tổ đối kháng, cấp thấp thua bởi tổ tiên cao cấp, hơn phân nửa sẽ cảm thấy thua là chuyện đương nhiên, thắng mới là chuyện khó tin. Lúc huấn luyện đào bới không ra toàn bộ tiềm lực. Cho nên nhất định phải truy đuổi biện pháp, đối với tổ đội cấp thấp, nếu không thể đấu mạnh hơn đối thủ cấp Chân Quân, như vậy lúc cùng Địa Tiên giao đấu chẳng phải là thua không thể nghi ngờ? Cho nên vì kích thích tiềm lực, biện pháp trừng phạt là phải có. Đối với tổ chức cấp cao cấp mà nói, nếu nhất thời vô ý thua kém tổ chức cấp thấp thì càng không thể tha thứ, nên trừng phạt gấp ba. Nhưng nếu thi phạt đối với tu sĩ, tạo thành tổn thương tổn đối với tu sĩ, thời gian chúng ta không đủ, nếu không đủ thời gian nuôi dưỡng, lúc đó chúng ta đấu đấu với nhau, thì phải mất đi phương án, không thể bù lại, có phương án phán quyết ngay bây giờ.”

Đạo nhân Hà Đồ nói: “Nhưng nếu thôi động một phương án như vậy, áp lực phải đối mặt với một phương án như vậy chỉ sợ cũng sẽ...”

“Điểm này ngài cứ yên tâm, đến lúc đó người sẽ càng ngày càng nhiều, chỉ có điều mọi người sẽ không nói ra.”

“Ha ha, điều này cũng đúng.” Đạo nhân Hà Đồ cười hai tiếng, liền nhắc lên một cây bút ngọc, ký tên của mình ở trên sách phương án của Vương Lục.

“Cứ theo phương án của người mà chấp hành đi.”

Sảng khoái như vậy đã được phê chuẩn, ngay cả Vương Lục cũng có chút bất ngờ.

Lần này trực tiếp đem phương án đưa đến trước mặt Hà Đồ, cũng không trông cậy vào hẳn một lần thông qua, một số chi tiết các điều khoản còn có chỗ trống để điều tra, không thể tưởng được Hà Đồ này tín nhiệm bản thân như thế.

... Hình như còn thân thiết hơn cả trưởng lão trong nhà mình đôi chút...

“Đa tạ chân quân đã ủng hộ, chắc chắn sẽ không khiến ngài thất vọng.”

Đợi Vương Lục đi rồi, sau lưng đạo nhân Hà Đồ chậm rãi đi ra một người.

“Chương môn, ngài có quá dung túng Vương Lục không? Y thật sự là thiên tài xuất chúng, thường có suy nghĩ kỳ lạ, nhưng quần tiên đại bỉ liên quan đến toàn cục của Cửu Châu Đại Lục, theo lý nên thận trọng mà đối đúng. Cho dù không suy xét lợi ích của môn phái gì, nhưng chỉ cần dựa theo góc độ công tâm, cũng có thể cân nhắc cẩn thận rồi mới quyết định nha.”

Hà Đồ đạo nhân nói: “Sau khi châm chước thì sao? Người có chắc rằng ý kiến sửa đổi của mình có thể cao hơn phương án của hắn không?”

“Một người tính ngắn, Vương Lục dù lợi hại thế nào thì cũng luôn suy nghĩ không chu toàn.”

Hà Đồ nói: “Đợi người tìm ra thiếu sót sau đó làm xong việc, lại thuyết phục Vương Lục và những người khác tiếp nhận việc sửa chữa, phải mất bao lâu?”

“... Ta hiểu rồi, nhưng mà...”

Hà Đồ nói: “Ta cũng không hoàn toàn tin tưởng Vương Lục, chỉ là không cần thiết đi chất vấn gã. Trận thi đấu quần tiên này vốn là cuộc lớn, không có thời gian cân nhắc cân nhắc tất cả chi tiết.”

“... Như vậy, cũng có nghĩa trận thi đấu quần tiên này sẽ trở thành sân khấu biểu diễn của một mình hắn.”

“Người sai rồi, vô luận Vương Lục lấy được thành tích gì, người phụ trách tổ chức đại hội tổ chức đại bỉ Tiên tộc dù sao cũng là ta, biết người giỏi nhất, đây chính là trí tuệ cao cấp nhất của một người phụ trách. Hơn nữa lần này tổ chức đại bỉ quần tiên, nhất định sẽ là nhân vật chính của Vạn Tiên minh, Vương Lục chẳng qua chỉ là nhân vật chính mở màn mà thôi. Mặt khác, người không cảm thấy cần phải tạo thêm một chút áp lực cho Quỳnh Hoa sao?”

“Quỳnh Hoa nàng...”

“Cho dù người của các môn phái khác nói thế nào, ta trước sau vẫn cho rằng tu sĩ ưu tú nhất trong gần một trăm năm tới Cửu Châu Đại Lục cuối cùng cũng sẽ tiếp nhận vị trí của ta, trở thành lãnh tụ tân nhiệm của Vạn Tiên minh, nàng cũng nhất định phải làm được điều này.”

Cùng lúc đó, sau khi đạt được Hà Đồ cho phép, Vương Lục cũng bắt đầu chính thức thôi diễn phương án của gã.

Tại Phong Đô thành Thiên Nam, Vương Lục tổ chức hội nghị khẩn cấp, hướng về đám người phụ trách các khu vực khác nhau trong phân tổ chức để truyền đạt chỉ dẫn của Hà Đồ Chân Quân. Mà sau khi nhìn thấy phương án của Vương Lục, tự nhiên có không ít người nhíu mày.

Trong đó, chịu trách nhiệm tập huấn hàng đông hàng châu! Một vị Hóa Thần Chân Nhân liền hỏi: “Vương Lục, phân tổ của ngươi vượt cấp bậc đối kháng chúng ta có thể lý giải, nhưng biện pháp trừng phạt này không khỏi quá đùa giỡn rồi chứ?”

Vương Lục nói: “Nếu thời gian cho phép, ta cũng rất muốn thiết kế ra một phương án đủ để tu sĩ thể xác và tinh thần câu tàn, để bọn hắn mỗi lần bại Bắc đều khắc cốt ghi tâm, tiến tới toàn lực ứng đối quân tiên đại bỉ... Nhưng đáng tiếc chúng ta không có thời gian, chỉ có kiếm tẩu thiên phong.”

“Thế nhưng một kiếm này không khỏi quá thiên vị, đối kháng người thua trong thi đấu, cưỡng chế tham gia tuyển chọn tranh tài mỹ tính khác nhau, đây là biện pháp trừng phạt gì?”

Vương Lục lạnh nhạt nói: “Ngươi có thể vung một chút sức tưởng tượng của mình.”

Trưởng lão mở lời chất vấn sừng sốt một hồi, nghĩ đến bản thân nếu là trang điểm xinh đẹp chiêu đãi Diệu Nhan chân nhân, vậy thật đúng là...

Oanh!

Nguyên thần đã ngưng kết hóa thành thực thể thì chấn động mãnh liệt, như muốn nứt toác ra, hình ảnh kia khiến người khác sợ hãi không thôi.

“... Quả thật là phương án có lực rung động rất lớn, nhưng tu sĩ rộng chưa hẳn có thể tiếp nhận được.”

Vương Lục nói: “Đúng vậy, hiện nay ta đã có hoàn toàn dự đoán về chỉ số thông minh bình quân của Vạn Tiên minh. Cho nên mới cần các vị chấp nhận bắt hạ thủ đoạn, trong thời gian ngắn nhất chấp hành phương án. Đương nhiên, bản thân ta sẽ dẫn đầu đi, bắt đầu từ đơn đầu nhóm cấp Kim Đan của ta., Ta sẽ theo thứ tự khiêu chiến tổ Nguyên Anh, tổ Hóa Thần, Chân Quân, và đảm nhiệm vị trí chủ tướng mỗi một lần khiêu chiến, nếu như ta bất hạnh thất bại, dựa theo biện pháp trừng phạt chấp hành gấp bội. Kể từ đó, âm thanh tin tưởng phản đối cũng sẽ nhỏ hơn rất nhiều.”

“Người đến dẫn đầu hướng tổ cao cấp khiêu chiến? Chuyện này... thật sự là rất thành ý.”

Vị trưởng lão thúc đẩy sức tưởng tượng lúc trước kia từng mở đầu gặt đầu, trong đầu không khỏi nghĩ đến nếu Vương Lục sau khi thua cuộc tham gia tổ chức mỹ nhân, được Diệu Nhan cưỡng ép trang điểm, thì tình cảnh kia...

Hình như còn không tệ lắm? Chờ đã, tại sao ta cảm thấy tiêu tử này mặc đồ nữ rất tốt?

Ngay khi vị trưởng lão này nghẹn họng trân trời xem lại tam quan của mình, trong hội trường lại có những người khác đưa ra ý kiến.

“Nếu như người thật chịu vứt bỏ tôn nghiêm cùng mặt mũi, chúng ta phối hợp người đi chấp hành phương án cũng chưa hẳn không thể... Ai, nói cho cùng, đám tiên đại so tài này tồn vong sinh tử, đích xác không phải thời điểm để ý hư danh. Bất quá người là người trẻ tuổi mới tấn kim đan không lâu, liên tiếp khiêu chiến Nguyên Anh., Ba tộc phân biệt của Hóa Thần, Chân Quân, nhưng cũng không cần thiết. Ta biết người so với Nguyên Anh cũng chỉ cần thua một lần, thua nhiều lần, ngược lại làm cho sự hy sinh của người lộ ra trò đùa. Huống chi người lại là tổ chứng điều kiện của lần thi đấu này, uy vọng cũng là nhất định”

Vương Lục nghe vậy sững sờ: “Cái này, ta không tính thua chứ.”

“Ha?”

Vị trưởng lão Kiến Ngôn kia có chút khó tin: Chẳng lẽ người còn định thắng sao?

Hiện tại trong toàn bộ tu sĩ Kim Đan của Cửu Châu Đại Lục, Vương Lục gần như là cường giả tổng hợp lực có thể xếp vào năm vị trí đầu. Ngoại trừ sư phụ của gã, vị Kim Đan đệ nhất Cửu Châu. Cho dù là vài Kim Đan đỉnh phong mấy trăm năm, thủ đoạn đa dạng như yêu nghiệt, những lão quái vật vượt cấp khiêu chiến thường ngày như cơm bữa, đối với Thượng Vương Lục cũng không nắm chắc tất thắng.

Nhưng thi đấu vượt cảnh giới lại không giống, Kim Đan chiến Nguyên Anh, Chiến Hóa Thần... hơn nữa còn là những người nổi bật trong cùng cảnh giới, thực sự không có phần thắng gì đáng nói. Tuy trước đó còn rất ít khi có thi đấu như vậy, nhưng ít nhất ở đây các tu sĩ, không ai cảm thấy mình thua một Kim Đan - cho dù là cảnh giới của mình cũng bị áp chế ở cấp Kim Đan.

“Như người đã nói, ta là tổng tiến hành thi đấu lần này, nếu mất hết mặt mũi trước mắt bao người, kế tiếp sẽ có rất nhiều phương án phổ biến. Cho nên trận chiến tiếp theo đương nhiên ta phải thắng, vô luận là chống lại Nguyên Anh, Hóa Thần, hay là Chân Quân, ta đều phải thắng.”

Thấy Vương Lục nói chém đinh chặt sắt, những người khác cũng không thể nói gì hơn.

“... A, vậy người tự bảo vệ mình cho tốt đi.”

Các trưởng lão đã nói hết những gì nên nói, Vương Lục u mê không tỉnh, tự tìm đường chết cũng chỉ có thể do gã. Kế tiếp, chỉ cần ngồi xem kịch vui diễn đến là đủ rồi.

Chắc chắn đây sẽ là trò hay.

“Nói đến, dựa theo phương án mà Vương Lục vừa nói, trận chiến đầu tiên của hắn chính là suất lĩnh Kim Đan tổ hợp trận Nguyên Anh tổ đúng không?”

Bên ngoài hội trường, hai vị trưởng lão tham dự dùng nguyên thần nói chuyện với nhau.

“Đúng vậy, ha ha, trong tổ Nguyên Anh có một nửa là quái vật đến từ Linh Kiếm phái bọn chúng a.”

“Ha ha ha, ta vừa nghĩ. Không biết Vương Lục gia hỏa này khi thật sự đối đầu với trưởng lão bản môn, có phải hay không cũng có thể tự tin nói là hẳn muốn thắng...”

...

“Vương Lục a, tuy rằng Linh Kiếm phái chúng ta từ trên xuống dưới hoàn toàn chính xác là vô cùng tín nhiệm ngươi, nhưng chính vì như thế, trước khi ngươi làm việc hẳn là phải suy nghĩ kỹ lưỡng rồi mới làm được a.”

Đối mặt với nhân du sơn hải người dưới diễn võ trường, bốn trưởng lão Linh Kiếm phái Chu Minh mặt hiện vẻ khổ sở, hận mấy huynh đệ đồng môn ngẫu nhiên nhiệm quý không thể đến, không để ý tình nghĩa đồng môn một chút mà đem bán hẳn đi. Đồng thời cũng hận chính mình nhất thời chủ quan, không có thông báo mới nhất, liền chạy tới tham gia mô phỏng chiến cấp bậc siêu cấp gì đó.

Sau đó gặp được sư diệt bảo bối của mình, mặt hẳn lúc ấy đã tối sầm.

“Trong trận chiến này, bất luận ngươi ta ai thắng ai thua, đều sẽ trở thành điểm xấu của Linh kiếm phái... Ngươi chưa từng nghĩ đến những vụ án thảm hại đồng môn tương tàn sao?”

Vương Lục tâm tình nặng nề trả lời: “Ta chỉ là chưa nghĩ đến việc mình thua, không thể tưởng được mới ngày đầu tiên đã hãm hại đến trưởng lão nhà mình.”

“Ài, sau này ngàn vạn lần phải hấp thụ giáo huấn Côn Bằng rồi.” Chu Minh vừa nói xong đã cảm thấy không đúng: “... Đợi đã, lời nói này của ngươi, chẳng lẽ ngươi cảm thấy mình có thể thắng được ta?”

Vương Lục giải thích: “Đệ tử không dám.” Đồng thời trên mặt hiện lên một tia tươi cười cung thuận hiền lành.

Mà ngay lúc Chu Minh trong lòng gật đầu, cảm thấy cuối cùng tiểu tử này cũng biết tôn sư trọng đạo...

“Nhưng đệ tử đồng dạng cũng không dám nói dối sư môn trưởng lão, cho nên chỉ có cười mà không nói, chân ý trong đó còn xin sư bá tự mình lĩnh hội.”

“Mẹ kiếp, ngươi nói cái này có khác gì trực tiếp nói ra chứ? Đối với việc tiết tháo và chờ mong của Vô Tướng Phong các ngươi ta cũng thật là già rồi, những năm gần đây chúng ta nghĩ

tới thiên tài như người nên thuận theo tự nhiên, hoàn toàn chính xác chiều cô người không đủ, không ngờ người đã bành trướng như thế, thậm chí không biết trời cao đất rộng như vậy.

Trong lúc nói chuyện, Chu Minh lấy ra hai thanh kiếm, một băng một hỏa, hai màu xanh đỏ quanh quẩn bên người.

Đây là Thượng phẩm Linh Bảo bầu bạn với Chu Minh đã gần trăm năm, khi song kiếm hợp bích có thể so với Tiên bảo, hai vị Kiếm Linh bán hư bán thực chi thể du ly tại bốn phía thân kiếm, một thiếu nữ xinh đẹp như tranh vẽ, một người lạnh lùng thanh nhã, tố chất cực kỳ xuất chúng.

Vương Lục thấy trận thế này liền cả kinh: “Tứ sư bá, không thể tưởng được người lại là người như vậy”

Chu Minh tức giận đến trợn tròn mắt: “Kiếm Linh của người xem nó là cái gì? Hơn nữa chẳng phải Kiếm Linh của người cũng là nữ sao? Người còn mặt mũi nói ta à?”

Vương Lục trừng mắt nhìn: “Ta xuất thân từ Vô Tướng Phong mà.”

“Người làm vậy là cam chịu ư?”

Chu Minh càng nói càng bực bội. Vốn dĩ gã không cho rằng đồng môn của mình đồng tàn sát lẫn nhau là đúng. Thế nhưng Vương Lục lại có khuôn mặt đáng ghét như thế, thật sự khiến cho gã không thể nào chịu nổi.

Vì vậy Chu Minh nhẹ nhàng hít vào một hơi, tiên tâm Ngọc phủ khẽ nhúc nhích, nhất thời thân hình cũng như kiếm linh trở nên nửa hư nửa thật.

“Kiếm Tâm Thông Minh?” Ánh mắt Vương Lục ngưng tụ, biết Tứ sư bá động vài phần chân thực, kế tiếp nhất định phải cẩn thận đối mặt.

Ở chung với Lưu Ly Tiên mấy chục năm, Kiếm Tâm thông minh hẳn không thể quen thuộc hơn, một viên Tâm trong vạt kiếm đối được trường kiếm trong tay thuần túy không gì sánh kịp, kiếm chủ sát phạt, khí tức không rõ ràng, mà dưới sự giá trị của Kiếm Tâm Thông Minh, đặc tính sắc bén của kiếm linh sẽ bị chém tới cực hạn, phi kiếm lướt qua chỗ nào cũng có thể ngăn cản.

Lưu Ly Tiên sinh ra một trái tim lưu ly, trong suốt không nhiễm hồng trần, trình độ kiếm tâm thông minh cũng cực cao, tiến độ tu hành nhiều lần khiến Chu Minh tán thưởng, thậm chí còn tự thẹn không bằng.

Nếu không phải khí linh phá thương trong tay Lưu Ly Tiên đã mất, uy lực giảm mạnh, bằng uy lực của Kiếm Tâm Thông Minh và Phá Thương Khung, công kích mạnh nhất của cấp bậc Kim Đan tuyệt đối sẽ không đến tổ hợp Quỳnh Hoa và Lục Tiên Kiếm. Mà Lưu Ly Tiên như vậy, hiện giờ đã không còn tạo thành bất cứ uy hiếp gì đối với Vương Lục nữa.

Nhưng mà, dù sao trưởng lão cũng là trưởng lão, người sống sót kế thừa một di sản hoàng kim, một khi trở nên nghiêm túc, thực lực và các đệ tử hoàn toàn không cùng một đẳng cấp, riêng kiếm tâm này đã thông minh... nếu sử dụng được trên tay Chu Minh, rõ ràng còn cao hơn Lưu Ly Tiên vài đại cảnh giới.

Thân thể nửa hư nửa thực này, rõ ràng đã chuyển hóa thân thể thành kiếm ý, trở thành tồn tại nửa thật nửa khái niệm thực thể, chẳng những giữ lại công kích cao siêu mà Kiếm Tâm Thông Minh am hiểu, hơn nữa còn bổ sung khuyết lực phòng ngự, là cảnh giới mà vô số kiếm tu nằm mơ cũng không nghĩ tới.

Mà Chu Minh biến thân này khiến dưới đài xôn xao một mảnh.

Mặc dù sớm biết đám Nguyên Anh Thiên Kiếm Đường của Linh Kiếm phái kia mỗi người đều là quái vật, bất kỳ một người nào cũng đều có thực lực khiêu chiến vượt cấp, quyết không thể đối đãi với Nguyên Anh phổ thông, nhưng loại thủ đoạn đem thân thể chuyển hóa thành Kiếm Ý này, cũng nằm ngoài tưởng tượng của rất nhiều người.

“Lúc trước thấy hấn đấu kiếm với tu sĩ cùng tổ tông, chưa từng thấy hấn dùng tới chiêu này, lẽ nào hấn vẫn luôn ẩn giấu thực lực?”

“Cho dù ẩn giấu thực lực cũng không thẹn với một trong những Nguyên Anh mạnh nhất Cửu Châu... Rốt cuộc những người Linh kiếm phái này tu hành như thế nào?”

“Chẳng qua, lúc trước đối thủ cùng cấp Nguyên Anh đánh nhau cũng không sử dụng chiêu này, ngược lại là đối đầu với đệ tử nhà mình toàn lực ứng phó... Nghe đồn Linh Kiếm phái Vô Tướng phong, mỗi người hô đánh nhau tựa hồ là sự thật.”

“Tổng vương lục xem ra là đã thua cuộc, hắn cũng thật sự là tự làm tự chịu, không nên thiết kế biện pháp trừng phạt gì, lần này đến phiên hắn tự mình trưng ra tư vị thưởng thức các loại mỹ vị. Ô, vị đạo hữu này vì sao mặt mày đỏ vậy?”

Cùng lúc đó, ở trên diễn võ trường, Vương Lục cũng nhíu mày lại.

“Quả thật có chút khó giải quyết a, có điều...”

Nếu như chống lại Nguyên Anh đỉnh phong Chu Minh, lúc này ngay cả một kiếm Vương Lục cũng đừng mơ tưởng tiếp được. Nhưng trận chiến này dù sao cũng là chiến đấu cấp Kim Đan, cho nên Chu Minh không thể xuất ra toàn bộ bản lĩnh. Chuyển hóa thân thể thành kiếm ý, nhiệm vụ này ở cảnh giới Kim Đan gần như là không thể hoàn thành, lúc này hắn nỗ lực hành động, cũng tuyệt đối không thể kéo dài. Hơn nữa uy lực lúc xuất kiếm, cũng không đến mức hoàn toàn không thể ngăn cản.

Cho nên, một trận chiến kiên trì này chính là thắng lợi, chỉ cần có thể chống được cơn bão tố khi tứ sư bá bắt đầu là có thể thấy được thắng lợi.

Vương Lục thở sâu, nắm son nước mắt ở trên tay, mũi kiếm hướng xuống phía dưới: “Thỉnh sư bá chỉ giáo.”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy sau lưng Chu Minh có thêm một bóng hình xinh đẹp màu trắng, Lương Thu xuất hiện như quý mị, năm ngón tay phải nắm lấy bốn chiếc Kiếm toa do Hỗn Độn kiếm khí ngưng tụ thành, tuột tay vung ra.

Lần đánh lén này cực kỳ bất ngờ. Lúc trước Vương Lục hơi bất động thanh sắc nhưng khi ra tay lại có xu thế lôi đình vạn quân, ngay cả rất nhiều Nguyên Anh Hóa Thần dưới sân cũng bất ngờ.

Đều cho rằng Vương Lục có sở trường về phòng ngự, nên dốc toàn lực phòng thủ với đối thủ như Chu Minh. Không ai ngờ y

lại làm ngược lại đạo hạnh của mình, cả thiên địa đều có gan đánh nhau với Chu Minh.

Bốn miếng Hỗn Độn Kiếm Toa, mỗi một cái đều ngưng kết một kích toàn lực của Vương Lục, cũng chỉ có loại Tiên Kiếm Kiếm Linh như Lương Thu mới có thể sớm giữ lại, cầm trong tay. Mà bốn kiếm tề, dưới cảnh giới Kim Đan, bất kỳ kẻ nào cũng không thể xem như không.

Sau khi chuyển hóa thân thể thành kiếm ý, Chu Minh cũng không thể lấy thân thể cứng rắn ngăn cản. Mà Vương Lục ra tay mau lẹ như thế, y bị hạn chế cảnh giới cũng không kịp phản ứng kịp thời nhất.

Nhưng hai vị Kiếm Linh bên cạnh hắn lại không biết trước hành động như tiên tri, Băng Kiếm Linh phun U Lan, Băng Kiếm hóa thành một đạo băng phong xanh thăm gào thét về phía trước, bốn Hỗn Độn Kiếm Toa bị ngưng kết lại giữa trời. Đồng thời Hỏa Kiếm Linh đánh ra một đạo hỏa quyền mãnh liệt, làm Kiếm Toa ngưng kết vỡ tan thành từng mảnh.

Hai vị Kiếm Linh một trước một sau, vừa ra tay đã chặn được sự đánh lên của Vương Lục và Lương Thu. Nhưng Vương Lục lại sớm đoán trước được, lúc song kiếm chuyên chú đánh lên sau lưng, nàng nhấc son nước mắt cất bước về phía trước, bước ra một thân thông bản mệnh màu máu của mặt trời, một bước thì chém ra hỗn độn Phá Thiên kiếm khí khai thiên tích địa.

Chu Minh chỉ về phía trước, thân hình liền biến mất ngay tại chỗ, một đạo bạch tuyến nhỏ xíu từ chỗ đặt chân của hắn kéo dài vô hạn về phía trước, trước khi Hỗn Độn Phá Thiên kiếm khí xuyên qua ngực Vương Lục trước khi rơi xuống đất.

Hắn lập tức làm xong hết thảy, đâm ra cực nhanh.

Nhưng sau khi bị gai nhọn đâm trúng, Vương Lục cũng không ngã xuống, mà giống như sương mù phịch một tiếng tản ra, kéo theo Hỗn Độn kiếm khí kinh người kia một đạo biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Diễn võ trường chỉ duy trì yên tĩnh trong chốc lát, sau một hơi thở, dưới sân diễn võ bỗng nhiên có người kinh hô, đưa tay chỉ lên bầu trời.

Bản mệnh thần thông của Vương Lục cũng chưa biến mất, bầu trời của diễn võ trường vẫn là một mảnh huyết hồng, mà bên trong huyết vân cuộn cuộn, ngàn vạn khẩu phi kiếm như mưa rơi xuống. Bản thân Vương Lục liền đứng ở chính giữa cơn mưa phi kiếm, dùng pháp lực tràn trề chống đỡ Vô Tướng Kiếm vây quanh, lấy lực trời buộc của kiếm đem ngàn vạn khẩu phi kiếm thống hợp lại, hình thành một chình thể to lớn như một thiên thạch.

Nếu chờ một đòn này rơi xuống đất, uy lực bạo phát chỉ sợ có thể sánh ngang với Lục Tiên Kiếm của Quỳnh Hoa, dưới sân diễn võ vô số người nghẹn họng nhìn trân trối, không thể tưởng được Vương Lục từ trên phương diện lực phòng ngự lại tiến bộ đến cảnh giới như vậy.

Nhưng mà đối mặt với một kích kinh hãi này, Chu Minh bình tĩnh không chút hoang mang, trong miệng phát ra chân ngôn, sau đó hai vị Băng Hỏa kiếm linh đem cánh tay khoác lên nhau, xoay tròn dung hợp làm một, hình thành một thanh trọng kiếm mang phong cách cổ xưa hai mặt đỏ lam. Sau đó trọng kiếm phá thẳng tới chân trời, đối chọi gay gắt với thiên thạch hình thành từ ngàn vạn khẩu phi kiếm.

Lấy công đổi công? Tu sĩ có được kiếm tâm thông minh sao có thể tránh khiêu chiến như vậy?

Sau một khắc, trọng kiếm cùng thiên thạch va chạm chính diện, thiên thạch uy không thể đỡ ở không trung hóa thành ngàn vạn điểm sáng nhỏ như cát mịn, âm âm vỡ nát. Huyết vân cuộn cuộn trên trời cũng tan biến.

Một kiếm Băng Hỏa hợp bích của Chu Minh thế mà lại trực tiếp phá vỡ bản mạng thần thông của Vương Lục.

Nhưng mà sau một kiếm đó, sắc mặt Chu Minh hơi trầm xuống.

Khác với người ngoài sân diễn võ, hắn hoàn toàn không có cảm giác thủ thắng, một kiếm vừa rồi cũng không phải là thắng lợi thông suốt sau khi va chạm chính diện, mà là Vương Lục trong nháy mắt trước khi va chạm, dứt khoát thu hồi lực lượng của hắn... Vì vậy một kích toàn lực của Chu Minh, chỉ đánh vỡ một tầng xác rỗng.

Tiểu tử Vương Lục này quá lấu cá, hoàn toàn nhìn ra nhược điểm duy nhất của mình hiện tại —— dưới cảnh giới Kim Đan khó có thể đánh lâu, thế là trăm phương ngàn kế dùng chiêu thức để kéo dài thời gian.

Dùng Vô Tướng kiếm toàn lực phòng thủ là không thể nghi ngờ, thế là hẳn lựa chọn tấn công... Hay nói cách khác là nghi binh, mỗi lần công kích đều là độc toàn lực ứng phó. Nhưng mỗi lần trước khi va chạm phải đều thu tay lại, thời cơ nắm chắc hoàn mỹ không tì vết.

Đó tuyệt đối không phải là phản ứng của hẳn. Đều là cảnh giới Kim Đan, Vương Lục không có khả năng phản ứng nhanh hơn Chu Minh. Giải thích duy nhất chính là mỗi lần xuất chiêu, Vương Lục đối với sự phản ứng của Chu Minh sớm đã có phản ứng.

Nhưng mà... điều này có thể sao? Cho dù hẳn ở chung với Lưu Ly Tiên nhiều năm, đối với Kiếm Tâm Thông Minh đã rất quen thuộc, nhưng Chu Minh và Lưu Ly Tiên Kiếm Tâm Thông Minh lại là hai phong cách hoàn toàn khác nhau.

Mặc dù sinh sống trên Linh Kiếm Sơn hơn hai mươi năm, nhưng Chu Minh và Vương Lục cũng không thường xuyên tiếp xúc, trước đây cũng chưa từng thật sự đấu kiếm. Mà Vương Lục lại bắt chuẩn xác những chi tiết trên chiến trường này như vậy, chẳng lẽ tiểu tử này...

Chẳng lẽ lúc hẳn ta không có việc gì, vẫn luôn âm thầm chú ý tới mình?

Nghĩ tới đây, Chu Minh không khỏi phát lạnh sau lưng.

“Vương Lục, tiểu tử ngươi bày ra dị tính biến hóa này chọn mỹ nhân, sẽ không xuất phát từ cá nhân thích được chứ? Quả nhiên là bị sự phụ kia của ngươi tra tấn đến mất đi hi vọng đối với nữ nhân sao?”

...

605

Một bên khác, Vương Lục mượn nhờ thiên thạch phá toái che giấu đi, cảm thấy vô cùng may mắn là trước đó không lâu mình vừa mới trải qua một giấc mộng xuyên qua.

Trở lại một trăm năm mươi năm trước, trải qua chiến đấu cùng hoàng kim thể hệ, khiến cho Vương Lục có trí nhớ cực kỳ khắc sâu đối với Chu Minh.

Cho dù sau đó một trăm năm mươi năm, Chu Minh đã có biến hóa cực lớn - đã học thông Kiếm Tâm Thông Minh, có được Băng Hỏa Song Kiếm đủ để bầu bạn với mình, bản thân cũng nhảy từ một góc của đệ tử Kim Đan trở thành Phong chủ Thông Minh Phong chống đỡ ngọn núi Linh Kiếm...

Nhưng có rất nhiều chuyện cả đời cũng không thể thay đổi, đặc biệt là linh kiếm tu đa số là truy cầu bản tâm, từ khi kim đan thành công, con đường khóa chặt sẽ không thay đổi. Bởi vậy đối với đặc điểm của Chu Minh, Vương Lục càng nắm chắc khả năng thuận buồm xuôi gió.

“Chẳng qua loại mảnh khóc đầu cơ trục lợi này, xem ra cũng chỉ dừng ở đây thôi...”

Chu Minh dù sao cũng là trưởng lão Thiên Kiếm đường thân kinh bách chiến, vài lần ra tay đã sớm đoán trước, kế tiếp hẳn sẽ không dựa theo thói quen xuất thủ. Nói cách khác, chiến thuật tiên tri đối với gã không có hiệu quả, chỉ có cứng đối cứng mới giành được thắng lợi.

May mà sau mấy lần dốc toàn lực ra tay, sức lực của Chu Minh đã tiêu hao rất nhiều... Mặc dù mình cũng tiêu hao không ít. Nhưng thân là người trẻ tuổi, nguyên dương dư thừa, Vương Lục tự xưng là lạnh không đến mức thua một lão quái vật mang theo Băng Hỏa tử muội.

Chỉ cần kiên trì thêm chút nữa thôi là có thể thấy được ánh rạng đông thắng lợi rồi.

Ý niệm vừa nổi lên, Vương Lục đã cảm thấy trước mắt tối sầm.

Đến rồi.

Lúc này đây, Vương Lục cuối cùng cũng không thể tránh được, trực tiếp đối mặt với kiếm tâm Thông Minh của Chu Minh. Mà uy lực của Thông Minh Phong chủ đúng là kinh tâm động phách, một kiếm vừa xuất ra đã ép cho người ta cảm giác ngũ giác mất hết, tiên tâm rung động, khó có ý chống lại chính diện.

Nhưng thời điểm ngũ cảm mất hết, Vương Lục lại dựa vào trực giác tự nhiên đối với chiến đấu, làm ra phản ứng chính xác nhất.

Vô Tướng kiếm.

Lúc trước dựa vào hiểu biết đối với Chu Minh, chiếm tiên cơ, lấy nhanh đánh nhanh, lấy công đối công. Nhưng lúc này không cướp được tiên cơ, đối công chính là tử lộ.

Chỉ có tử thủ, dùng toàn bộ lực lượng chống lại kiếm tâm thông minh của tứ sư bá, sau đó kiên trì đến lúc lực lượng của hắn hao hết.

Oanh!

Vương Lục xúc lên lực lượng toàn thân chèo chống Vô Tướng Kiếm, kiếm khí bành trướng giống như phá vỡ. Nhưng mới chỉ cách thân thể hơn một xích đã bị lực lượng mạnh mẽ ép trở về, kiếm ý không thể triển khai.

Quy luật cơ bản của Vô Tướng kiếm chính là kiếm khí cách thân thể càng xa, lực lượng càng phân tán, bởi vậy khi Vương Lục gặp phải cường địch thì sẽ thu nạp kiếm khí ở rất gần địa phương này... Nhưng trước đó, kiếm vây khuếch trương co rút là nắm giữ ở trong tay của Vương Lục, lúc này muốn mở rộng cũng không mở rộng ra được.

Sau một khắc, bão tố công kích phủ xuống, Vương Lục miễn cưỡng chống đỡ hơn một xích kiếm, trong khoảnh khắc đã bị ngàn vạn lần đâm thủng trăm ngàn lỗ, sơn nước mắt trong tay lác lư lung lay, mưa gió tan rã. Vương Lục bắt đầu dĩ tiến thêm một bước co rút lực lượng., Đem kiếm khí kê sát bên ngoài thân hình thành một đạo phòng tuyến cuối cùng, phối hợp thân thể Vô Tướng Công thiên chuy bách luyện thành phòng tuyến, chỉ là đến bước này, kiếm vây tự nhiên là không thể nào nói tới, lực lượng bên trong kim đan của Ngọc phủ cũng đang kịch

liệt tiêu hao. Năng lực tiếp tế cường đại nhất của Không linh căn hoàn toàn không phát huy ra được, kiếm ý Thông Minh của Chu Minh đã hoàn toàn chặt đứt liên lạc giữa thiên địa linh khí giữa Vương Lục.

Vương Lục chỉ dùng nháy mắt đã đoán được trận công phòng chiến này, phần thắng của mình sẽ không quá ba phần... Hơn nữa may mà đối thủ là Chu Minh, cho nên mình ít nhất còn có ba phần thắng. Vị Thông Minh phong chủ này tuy rằng công pháp hạch tâm là kiếm tâm thông minh, nhưng tâm tính của hắn và tiên đạo thông minh cũng không phải là phù hợp hoàn mỹ., So với cái loại khí thể chưa từng có này, ngăn cản người ngăn cản thì không gì cản nổi, Chu Minh càng ưa thích kỹ xảo kiếm đạo làm cho người ta hoa cả mắt, thông qua công kích ngàn vạn lần bện thành một tấm lưới kiếm làm cho người ta không cách nào chạy thoát, cuối cùng xác lập thế cục tất thắng.

Đôi thành Lưu Ly Tiên, khi hắn toàn lực xuất thủ tuyệt đối chỉ có một kiếm. Một kiếm vừa ra, thắng bại liền phân, hoặc là Vương Lục không chống đỡ nổi. Kim Thân bị phá, hoặc là Lưu Ly tiên công sắp thành lại bại trận trước mặt Vô Tướng kiếm. Nếu như vậy, mình sẽ không còn cơ hội nào nữa...

Kiếm của Chu Minh sư bá đích thật là thiên hạ chí tinh xảo, nhưng Vô Tướng công lại vừa vặn có được công hiệu dùng lực phá xảo. Khi Vương Lục buông bỏ sự tinh diệu của Vô Tướng kiếm, đem toàn bộ lực lượng dùng lên trên phòng tuyến cuối cùng, kiếm pháp của vòng hoa Chu Minh kia ngược lại lại hiệu quả tăng gấp bội.

Bất quá trưởng lão dù sao cũng là trưởng lão, mặc dù có loại nhân tố lợi nhuận, phần thắng của Vương Lục nhiều nhất vẫn chỉ trên dưới ba thành. Có thể kiên trì đến khắc cuối cùng hay không, mặc cho ai cũng không dám cam đoan.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc Vương Lục cảm thấy bóng tối trước mắt dần dần tán đi, bên tai tiếng kiếm vũ gào thét bén nhọn, chớp mũi người được mùi máu tanh nồng đậm, trong miệng thì là một mảnh rỉ sắt.

Kiếm thế của Chu Minh sư bá cuối cùng cũng bắt đầu suy kiệt, áp chế của kiếm ý đối với ngũ giác cũng dần dần biến mất.

Nhưng Vương Lục lại không cảm thấy chút vui sướng nào.

So với sự mệt mỏi của đối thủ, bên mình quả thực là dầu hết đèn tắt. Kiếm khí màu vàng tuy vẫn ở bên ngoài thân thể, cố gắng ngăn cản băng hỏa song kiếm xâm nhập, nhưng kiếm tâm thông minh lại dùng lực xuyên thấu của nó dần dần thâm thấu vào trong cơ thể, xé rách cơ bắp, chấn động xương cốt, cảm huyết dịch... Minh chẳng những sức mạnh sắp hết, hơn nữa còn bị câu thương trong năm dặm.

Lương Thu đã dốc hết toàn lực, tại thời điểm kiếm thế của Chu Minh mạnh nhất, son nước mắt hoàn toàn không nằm trong sự khống chế, là do một mình Lương Thu ngăn cản một mặt, áp chế hỏa kiếm trong Băng Hỏa song kiếm. Hôm nay Lương Thu cũng vô lực tái chiến, lui về Ngọc phủ của Vương Lục, hiệp trợ duy trì kiếm khí không tiêu tan bên ngoài thân, tiên kiếm son lệ bị treo ở bên hông, không có đất dụng võ.

Trận chiến này thật sự là khó... Dù sao cũng đã kém hai trăm năm tích lũy của các trưởng lão Thiên Kiếm đường, muốn lấy yếu mạnh thì đúng là còn chê có miễn cưỡng... Nhưng nói đi cũng phải nói lại, có thể đánh đến mức này với Chu Minh, thành tích cũng đủ tự hào rồi nhỉ?

Nhưng mà đang nghĩ đến đây, Vương Lục bỗng nhiên cảm thấy bên cạnh có ánh mắt sắc bén nhìn qua, khiến cho gã trong lúc kịch chiến cũng không tự chủ được mà lệch ánh mắt đi.

Sau đó hắn chỉ thấy một đôi mắt xanh biếc cùng với mái tóc vàng rực rỡ.

Khác hẳn tướng mạo đặc thù của người Cửu Châu, khiến nàng ở dưới diễn võ trường được người ta chú ý. Thậm chí không ít tu sĩ bất chấp thế cục gay gắt, ngược lại đem lực chú ý tập trung trên người nàng.

Vương Lục cũng vạn phần kinh ngạc: Sao tên A Hổ kia lại tới đây?

Chỉ là không lo suy nghĩ quá nhiều, Vương Lục chợt nhớ tới một câu.

Từng có lúc, khi hắn giật dây A Phủ cùng một đạo tiến về Tây Di Đại Lục lúc trước, từng hướng nàng làm ra một câu hứa hẹn.

Ta chính là phương pháp chiến tranh tất thắng của người.

Về sau, hẳn thành công phải dùng câu nói này thuyết phục A Uẩn đi tới Tây Di, hơn nữa thật sự một đường vượt ải trăm tướng, đem cường địch không thể tưởng tượng đều chém ngã ngựa... Vì thế A uyên tìm được kiếm thắng ước nguyện rửa của nàng, tiếc nuôi nửa đời trước cũng có thể bù đắp. Theo lý thuyết, hiện tại A Yêm không cần phải dùng lời thề kia duy trì bản thân nữa.

Nhưng Vương Lục lại tuyệt không muốn bại trận trước mặt nàng. Cho dù đây căn bản là một trận bại trận đương nhiên.

Tiên tâm trong Ngọc phủ chấn động, từ trong hư vô lại sinh ra vài phần lực lượng, chống đỡ phòng tuyến lung lay sắp đổ của Vương Lục.

Cùng lúc đó, Chu Minh lập tức lấp bấp kinh hãi, vốn tưởng rằng Vương Lục dầu cạn đèn tắt, nào còn đến những khí lực này?

Dựa theo quy củ trên diễn võ trường, để tránh cho việc hao tổn nội bộ vô vị. Tu sĩ thi đấu không được tùy tiện sử dụng đan dược, không được vận dụng Tiên Thiên nguyên khí. Trừ những thứ đó ra, Vương Lục còn có thể rút ra sức mạnh từ đâu?

Sau đó hẳn liền chú ý tới A Yêm ngoài trận, nhất thời trong lòng sáng tỏ.

Chuyện xưa về Vương Lục và A Yêm, hẳn thân là trưởng lão Thiên Kiếm đường sao lại không biết? Anh linh thân thể A Phàm lúc trước gần như hồng mắt. Chư vị trưởng lão Thiên Kiếm đường đều cảm thấy thúc thủ vô sách, là Vương Lục đứng ra dũng cảm đón đỡ. Một lời nói dối không chút do dự kéo lấy tính mạng của nàng... Rồi sau đó một chuyến hành trình Tây Di giống như truyền kỳ đó, rốt cuộc khiến cho A Oa khởi tử hồi sinh, kết làm Vương Lục không hiểu. Lúc ấy Chu Minh còn cảm khái đoạn duyên phận này trân quý cỡ nào... Lại không ngờ được đoạn duyên phận này, lúc này lại thành cội nguồn lực lượng của Vương Lục.

Mà mắt thấy Vương Lục cấp tốc hồi thăng, Chu Minh cũng chỉ có thể cảm khái.

Sức mạnh quả nhiên cường đại.

Nhưng chỉ như vậy thôi, còn lâu mới đủ để Nghiêu Vương lục đảo bàn. Tiên tâm đối phương thúc dục ra một tia lực lượng đơn giản chỉ là kéo dài hơi tàn. Hôm nay kiếm thể của mình đã thành, sau khi công kích của bão tố, Vương Lục hoàn toàn rơi vào trong võng kiếm. Chỉ đợi thu một kiếm đánh ra, hẳn có bản lĩnh cực lớn cũng không làm nên chuyện gì.

Nhưng mà cũng vào lúc này, ngay khi hẳn thu võng kiếm ra tay, một đạo kiếm khí lợi hại đột ngột từ dưới chân chui lên từ dưới đất, trực tiếp đánh vào trên cổ tay của hắn.

Rõ ràng là một thức Hỗn Động Thiên Kiếm của Vương Lục đã dùng Hỗn Động Thiên Kiếm trong hỗn chiến để lập kỳ công.

Một kiếm này tới quá mức quý dị, thế cho nên dưới sự phân thân của Chu Minh nhất thời lại không thể phát giác được sớm. Đợi sau khi cổ tay đau đớn truyền đến, băng kiếm của gã đã rời tay bay ra thật xa.

Song kiếm mất đi một, một kiếm thu lưới bị nửa đường cắt ngang, nếu không có Chu Minh khống chế lực lượng tinh tế tỉ mỉ, một kiếm này cản trở cũng đủ khiến kiếm thể sụp đổ.

Nhưng cho dù như thế, tình thế cũng đã nghịch chuyển.

Vương Lục chuyển thủ vi công, nắm lên son lệ bên hông, sải bước đánh tới.

Mà Chu Minh cảm thanh kiếm lửa còn sót lại, nhìn Vương Lục tuyệt thế tư chất không linh căn trước mặt nhanh chóng tràn đầy pháp lực, liền biết mình thất bại rồi... Nghĩ đến biện pháp trừng phạt biến thái kia, trên trán lập tức toát đầy mồ hôi.

“Vương Lục, ngươi thật sự muốn thắng ta?”

Vương Lục cười mà không nói.

“Ngươi nên biết rằng mình đây là khi sư diệt tổ.”

Vương Lục nói: “Đây là người vì tiền đồ Đại Lục của Cửu Châu, vì thế mà hy sinh, chắc chắn sẽ lưu danh Thanh Sử.”

“Lưu danh Thanh Sử? Là thời vạn năm a? Nếu thật tốt như vậy tại sao ngươi không tự mình hi sinh...”

“Bỏ sự bá xuống hưởng phúc lợi một mình, đó mới là khi sự diệt tổ, diệt tử tuyệt đối không dám.”

Chu Minh hận đến nghiến răng nghiến lợi —— mình lúc trước sao lại muốn nhân từ nương tay với tên tiểu tử vô liêm sỉ này vậy? Sớm biết như thế, liền nên vừa lên đã dùng hết tuyệt chiêu của kiếm khí Hỗn Độn, hoàn toàn không cho hắn cơ hội thao tác ý thức thanh tú.

Lúc đó mới nghĩ dù sao cũng là so tài lôi đài, lại lấy trường bắt nạt, không cần thiết nghiêm túc giống như tỷ thí sinh tử... Kết quả tiểu tử Vương Lục này lại nghiêm túc được a.

“... Vương Lục, người đã hiểu rõ hậu quả của việc này”

Wương Lục trầm mặc không nói, chỉ dùng son lệ thôi động Hỗn Độn kiếm khí, chém Chu Minh đến mức thân hình lay động.

“Wương Lục, ngày thường ta ở trên Linh Kiếm Sơn đã đối xử với người không tệ a.”

Wương Lục không rảnh để ý tới, đã hạ quyết tâm đại nghĩa diệt thân.

Chu Minh “Wương Lục” đúng là khàn cả giọng: “Ta đã giao cả Tiểu Lưu Ly đã khổ tâm bồi dưỡng mấy chục năm cho người rồi, người không thể vong ân phụ nghĩa như vậy chứ, cho dù người có có quan hệ tốt với nữ tử Tây Di kia đi nữa thì cũng xếp hạng sau Lưu Ly cũng phải có nguyên tắc.”

Wương Lục bị lời nói này làm cho chân khí của Ngọc phủ suýt nữa đi nhầm đường, không ngờ giới hạn của gia hỏa Chu Minh này lại thấp đến vậy, quả nhiên đã một trăm năm không gặp, các trưởng lão Thiên Kiếm đường ai nấy đều mang tuyệt kỹ trên người.

Đáng tiếc...

“Ta tôn sùng phái yêu cầu tự do kia.”

Nói xong, son nước mắt hướng về phía trước, một cỗ kiếm lực cương nhu đồng thời không thể kháng cự mà đẩy Chu Minh ra.

...

Khách quan mà nói, trận chiến này của Vương Lục thật sự thắng được may mắn.

Lấy Kim Đan Chiến Nguyên Anh, hơn nữa còn là Nguyên Anh biến thái nổi danh ở Cửu Châu Đại Lục, đây vốn là một trận khiêu chiến tự sát. Đừng nói Vương Lục lúc này đến Kim Đan đỉnh phong vẫn còn chưa ổn định, cho dù gã đem đủ loại công pháp cảnh giới của mình đề thăng lên, hoặc là hàng thật giá thật đỉnh kim đan, muốn ở trong cùng cảnh giới chiến thắng Chu Minh vẫn có chút thiên phương dạ đảm.

Trận chiến này thắng, một là ở trong lúc Chu Minh tay mềm nhũn, không xuất ra khí thế sống người chết ta sống. Hai là chấp hành chính xác ở Vương Lục chiến thuật, xảo diệu tiêu hao nhuệ khí khai cục của Chu Minh. Ba là A Hồ ngoài ý muốn ra sân, khiến cho Vương Lục khởi tử hồi sinh.

Ngoài ra, chính là vài phần vận khí.

Nếu như mấy lần dự đoán lúc đầu có sai sót một lần, nếu như Hỗn Độn Thiên Kiếm không có hiệu quả... Kết quả trận chiến đấu này đều sẽ khác nhau rất lớn. Chênh lệch về thực lực dù sao cũng rõ ràng. Ngoại trừ Vương Vũ có cấp Kim Đan biến thái ra, Kim Đan Chiến Nguyên Anh vốn đã rất mạnh mẽ rồi.

Chẳng qua...

“Mịa nó nhiều như vậy, ta thắng ha ha ha...”

Lúc đi xuống diễn võ trường, vẻ mặt Vương Lục quả thực sáng sủa. Trận chiến này có ý nghĩa chiến thắng cực kỳ trọng đại, hẳn không thể không vui.

Nói nhỏ ra, hẳn thành công tránh được một lần nhục nhã vô cùng, hơn nữa còn vượt qua cửa ải của A Phàm.

Sau khi chiến đấu, hẳn có thể thấy rõ ràng A Lan mỉm cười trong đám người vây xem, sau đó nhẹ nhàng mở miệng, dùng môi lặng lẽ nói với hắn.

“Nể tình thắng lợi, lần này lừa ta gạt chuyện điều điều chế độc, ta trước bỏ qua cho ngươi.”

Vương Lục lúc đó tảng đá lớn trong lòng đã rơi xuống, cuối cùng cũng không cần đối mặt với lửa giận của kỵ sĩ vương...

Nói rộng ra, chiến thắng của nguyên anh kim đan lần này không thể nghi ngờ đã chứng minh tính khả thi của chiến lược tổ chức để thực hiện tác chiến. Tiếp theo để những người khác thực hiện, lực cản sẽ nhỏ hơn rất nhiều.

Trên thực tế, tổ chức khiêu chiến vượt cấp cho cấp thấp đúng là không thể không có sức hoàn thủ. Những tu sĩ cảnh giới cao muốn áp chế cảnh giới của bản thân, chưa chắc ai cũng có thể thuận lợi áp chế được. Ví dụ như có một số công pháp hạch tâm là ở nguyên anh kỳ sau này mới có thể phóng thích hào quang rực rỡ., Như vậy có thể áp chế hẳn vào cảnh giới Kim Đan chẳng khác nào trực tiếp phế bỏ chín thành công lực của hẳn, mặc dù trong ý thức, nhưng tầm nhìn và ưu thế chưa chắc đã bằng được yêu nghiệt trong Kim Đan.

Lần này Vương Lục thắng lợi, chính là đang tuyên cáo điểm này: Tổ hợp chiến đấu cấp thấp cao cấp, hoàn toàn có sức chiến đấu một trận, bao gồm cả chiến đấu ngày sau cùng Địa Tiên, chúng ta cũng có phần thắng rất cao.

“Cho nên, tứ sư bá ngàn vạn lần không nên nản lòng chán nản, hy sinh của ngươi phi thường có giá trị, ngày sau Vạn Tiên minh sẽ trở thành đá kê chân đại hoạch toàn thắng... à không, đặt nền móng.”

Chu Minh chỉ lạnh lùng nhìn Vương Lục: “Sau này ngươi đừng hòng chơi đùa với Lưu Ly Tiên.”

“Tứ sư bá không phải là ngươi hẹp hòi như vậy chứ? Hơn nữa ngươi lấy đồ nhi nhà mình nói đùa đại sự chung thân không tốt lắm nhỉ?”

Chu Minh lạnh lùng nói: “Loại khi sư diệt tổ như ngươi, Lưu Ly Tiên ở cùng với ngươi sẽ không hạnh phúc.”

“Ồ, ta đi cùng ai mà không hạnh phúc?”

Trong khi hai người đang nói chuyện, một thiếu nữ xinh đẹp tươi đẹp chợt nhảy ra, khiến Chu Minh kinh hãi lùi lại phía sau mấy bước: “Sao ngươi lại tới đây?”

Lưu Ly Tiên nghiêng đầu nói: “Sư huynh gọi ta tới à, nói là muốn cho sư phụ một niềm vui bất ngờ, sư phụ vừa rồi người nói gì sẽ không hạnh phúc nha?”

Chu Minh không để ý đến Lưu Ly Tiên, mà tròn tròn mắt với Vương Lục: “Người rõ ràng gọi Lưu Ly Tiên tới trước, ngay từ đầu người đã tính kế ta?”

Vương Lục nói: “Cái này sao, cùng cao thủ như ngài so chiêu, tự nhiên phải cân nhắc tất cả chi tiết trong ngoài vị trí mới có thể có phần thắng...”

“...” Chu Minh hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng Lưu Ly Tiên có thể uy hiếp Vương Lục, không thể nào nói năng thẳng thừng được, nhất là ngay trước mặt Lưu Ly Tiên.

“Sư phụ, nói cho con biết đi, vì sao con không hạnh phúc?”

Hết lần này tới lần khác Lưu Ly Tiên còn ở một bên hỏi không ngớt, càng làm cho đầu óc Chu Minh muốn nứt ra.

Cũng may là hắn nhanh chóng không cần phiên não vì những vấn đề này nữa, bởi vì một giọng nói của nữ tử mát kiên nhẫn đang vang lên ngoài diễn võ trường, tựa như ma âm tập trung não não.

“Hắc, trận thi đấu vừa rồi là ai thua? Mau đến chỗ ta báo danh đi, ta cũng không có nhiều thời gian lãng phí ở đây đâu. Trong đám dã nhân dã man thói hoặc các người ở đây một khắc cũng sẽ khiến ta giảm thọ, người thua nhanh tới đây, đừng để chúng ta đến đây, chẳng lẽ là muốn quyết nợ? Nhiều người như vậy nhìn thấy rồi, phải biết liêm sỉ chứ.”

Chu Minh vừa nghe liền biết, điều này tất nhiên là người thuộc tổ chức tuyển chọn đẹp phụ trách tiếp nhận người thua. Dựa theo phương án của Vương Lục, sau khi tỷ thí, người thua sẽ được chọn tổ mỹ nhân người tiếp nhận, kéo đi triển khai triển khai triển khai trang điểm tỉ mỉ ở lại công khai. Đương nhiên, cũng có thể giải thích là xử hình công khai.

“Chậc, không phải nói người tuyển một tổ tiên tốt đều thể hiện thái độ cực kỳ xuất chúng sao? Sao người này lại nói năng ngạo mạn thô tục như vậy?”

Chu Minh thầm mắng, nhưng đồng thời cũng chấp nhận số phận. Bại bởi Vương Lục, bất luận có bao nhiêu nguyên nhân,

dù sao vẫn thua, trở mặt với chuyện không nhận trưởng thì hẳn không làm được, về phần sau này sẽ chọn triển lãm mỹ lệ...

Ài, cuối cùng người cũng có cái chết nha. Có lẽ từ một trăm năm mươi năm trước, cái mạng này nên ăn nói ở Man Hoang rồi. Bây giờ hẳn sống lâu như thế nào, coi như cũng lờ rồi.

Sau khi cảm khái một hồi, Chu Minh dự định khởi hành đi tìm người phụ trách tuyển chọn tổ tiên kia đồng dạng đáp ứng, nhưng vào lúc này, bỗng nhiên bên người hắn trở nên an tĩnh. Đám người nhón nháo kia giống như bị lấy lại thân, đứng nguyên tại chỗ không nói một lời, ánh mắt đều tập trung vào một chỗ, bộ dáng hồn vía lên mây.

Đọc theo ánh mắt mọi người, Chu Minh nhíu mày nghiêng mắt nhìn qua, sau đó liền cảm thấy một trận hoa mắt lóa mắt trước mắt.

Đó là một cô gái hoa lệ diễm lệ, quần áo trang phục đẹp đẽ cỡ nào, thậm chí mỗi tác da thịt trên người đều vô cùng rườm rà mỹ lệ, mỗi chi tiết đều hoàn mỹ không tỳ vết, đẹp không sao tả xiết. Rõ ràng chỉ là một người, lại khiến người xem có cảm giác mắt không trông.

Đây chính là người thuộc nhóm mỹ nhân thanh danh vang xa kia phụ trách? Tựa hồ tên là... Diệu Nhan?

Trước đây chỉ nghe danh, thường nghe nói không ít cường giả cam nguyện vì hắn máu chảy đầu rơi, lúc ấy còn cho rằng hơn phân nửa là nghe nhầm đồn bậy — dù sao muốn nói mỹ nữ, linh kiếm trên núi cũng không phải là không có. Tiêu Dao phong chủ hoa vân, mờ mịt chủ đầu bếp a Mâu., Cùng với Bạch Thi Tiên thú của Vương Lục Lĩnh Sơn, đều là mỹ nhân nhất đẳng trên thế gian, nhưng tuyệt đối không đến mức làm cho người ta sắc thụ hồn. Nhưng mà... Lúc này, Chu Minh xem ra thật sự tin tưởng, cực kỳ xinh đẹp có thể chinh phục tất cả.

Hoa Vân cũng vậy, A Tà cũng vậy, thậm chí dung mạo như thiên tiên hạ phàm bạch thi, mỹ lệ cũng chỉ giới hạn tại tầng thứ tự nhiên, cũng không có bao nhiêu hậu thiên điêu khắc. Về phần Hoa Vân xưa nay yêu đẹp, nàng mặc dù chưa trải qua hao kiếp một trăm năm trước, tâm tính cũng hoạt bát rất nhiều,

ngày thường thích trang điểm trang điểm, nhưng chỉ giới hạn duy nhất là sở thích, cũng không si mê.

So với vị Diệu Nhan chân nhân này, các nàng mặc dù xinh đẹp, lại không đủ động lòng người. Đẹp của Diệu Nhan, quả nhiên là kinh tâm động phách...

Mà ngay khi trong lòng Chu Minh đang rung động không thôi, Diệu Nhan đã đi tới trước mặt hắn, đánh giá từ trên xuống dưới một phen: “Chậc, chính là người sao? Cái tên Nguyên Anh thua dưới kim đan kia sao? Không tệ chứ?, Cái này cũng có thể thua, cũng là bỗ sự. Tuy ta không hiểu rõ lắm thế giới của đám dã man kiếm tu các người, nhưng theo lý thuyết Nguyên Anh hẳn là sẽ không thua Kim Đan? Bất quá nhìn bộ dáng si ngốc này của người, cũng có thể đoán ra vì sao người lại thua. Được rồi., Cho dù thế nào đi nữa, nếu đã thua thì đi theo ta, ta sẽ lợi dụng tay nghề của mình đem người trang phục xinh đẹp. Người mặc dù hơi choáng váng, nhưng dáng người vẫn còn mang vẻ ngoài cao lớn một chút, chẳng qua chỉ cần phối hợp với trang phục hoa lệ là có thể che giấu một chút...”

Diệu Nhan vừa lải nhải, vừa thò tay kéo Chu Minh ra, chuẩn bị phi thân rời trận. Nhưng ả mới đụng phải cổ tay Chu Minh, Chu Minh liền toàn thân chấn động, lui về phía sau mấy bước, giống như bị kinh hãi.

Diệu Nhan buồn cười nói: “Làm sao? Người sợ sao? Cái này có gì đáng sợ... Chẳng lẽ người không tin được tay nghề của ta? Yên tâm đi, cho dù là lợn, ta cũng có thể đem nó hóa trang thành thiên kiều bá mị, hướng chi là người. Nói thật, chọn tổ tiên gia nhập làm biện pháp trừng phạt đối với ta mà nói quả thực là một loại vũ nhục chờ đợi đi, ta nhất định sẽ đem người trang phục thành một mỹ nhân thiên hạ có tính, để đám người kia thoải mái mở mang tầm mắt.”

Nói xong, Diệu Nhan một lần nữa nắm lấy tay Chu Minh, sau đó không cho hắn nói lời nào mà dán một lá bùa lên cổ tay hắn. Chu Minh lập tức cảm thấy pháp lực toàn thân đều theo đó mà tiết ra, sau đó thân thể không tự chủ được bị Diệu Nhan giữ lại mà bay lên trời.

“Đây là tổ ủy hội cho ta linh phù, nói là dùng để chế phục những người thua cuộc không nghe lời đặc biệt hữu hiệu, xem ra là thật a ha ha.”

Theo tiếng cười như chuông bạc của Diệu Nhan chân nhân dần dần đi xa, đám người ngoài diễn võ trường mới dần dần khôi phục tự nhiên.

“Su huynh, vừa rồi sư phụ làm sao vậy?”

Lưu Ly Tiên có chút lo lắng hỏi Vương Lục, nàng tuy rằng không rõ tiền căn hậu quả, nhưng nhìn ra được tiền đồ của sư phụ dường như không ổn.

Vương Lục cũng trợn mắt há hốc mồm, nhìn phương hướng hai người vừa đi xa, bấy lâu không nói nên lời.

Ánh mắt của hắn đương nhiên cao minh hơn Lưu Ly Tiên nhiều, cho nên có thể nhìn ra thứ gì đó sâu hơn. Vừa rồi Chu Minh hầu như không hề phản kháng bị Diệu Nhan chân nhân mang đi, thật đúng là trong lòng không phải vì linh phù gì đó mà thuần túy là hắn từ bỏ chống cự, mặc người bố trí.

Máu chốt chính là, sau khi Diệu Nhan ra sân, Chu Minh khiếp sợ đến mức hoàn toàn vượt quá tình huống cần thiết. Hơn nữa theo Diệu Nhan đến gần, pháp lực toàn thân hắn, thậm chí cả ngọc phủ tiên tâm đều ở vào một loại trạng thái sục sôi, tan rã. Linh phù kia còn chưa tới thân, sức mạnh mười thành công của hắn đã bị mất chín thành.

Xem theo kinh nghiệm của Vương Lục, phản ứng của Chu Minh chỉ có thể nói rõ một chuyện.

“Tiểu Lưu Ly à, sư phụ ngươi... tình.”

Lưu Ly Tiên không hiểu: “Tình cảm ra sao?”

Vương Lục cảm khái: “Thằng nhóc Chu Minh kia cuối cùng cũng tìm được chỗ dựa của mình rồi. Hắn và Phong Ngâm, mấy tên Phương Hạc kia nhất định cô độc cả đời không giống nhau, có lẽ nên cố gắng tìm kiếm hạnh phúc của chính mình mới đúng.”

Lưu Ly Tiên kéo ông tay áo Vương Lục: “Su huynh, người nói chuyện khiến ta càng nghe không hiểu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy.”

Vương Lục sờ sờ mũi, trong lòng cân nhắc một phen, nói ra sự tình lấy phương thức Lưu Ly Tiên có thể lý giải.

“Nói đơn giản mà nói, có thể ngươi sẽ có thêm một vị sư nương. Chính là vị đại tỷ tỷ vừa rồi đặc biệt xinh đẹp chiêu lãm, về sau hơn phân nửa sẽ trở thành vợ của Chu Minh sư bá, ngươi cảm thấy như thế nào?”

Lưu Ly Tiên ngẩng đầu suy nghĩ một chút: “Không biết, bởi vì trên Linh Kiếm Sơn không có vị sư bá sư thúc nào có vợ sao.”

“... Ngươi đúng là tự nhiên mà vạch trần chân tướng tàn khốc.”

...

607

Trận ác đấu của Vương Lục và Chu Minh rất nhanh đã truyền khắp Cửu Châu Đại Lục.

Trận chiến này là cuộc chiến tuyên truyền mà Vương Lục vì suy diễn sách lược của hắn mà tiến hành. Hắn tự mình lên đài, đối thủ lại là trưởng lão linh kiếm, vô luận thắng bại thế nào cũng phải khiến cho phái linh kiếm phải hổ thẹn, có thể nói là mười phần thành ý. Chỉ là có chút khác biệt với dự liệu của mọi người: cuối cùng lại là Vương Lục thắng.

Vốn tưởng rằng Vương Lục sẽ lấy chính mình làm bại trận, sau đó đích thân kết thúc, hi sinh tôn nghiêm để tiến hành các loại dị tính để ép xuống âm thanh phản đối. Kết quả gã độc ác hơn tất cả mọi người, dứt khoát hy sinh tôn nghiêm của trưởng lão bản môn.

Quả nhiên là người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết.

Đồng thời, cũng làm cho không ít nữ tu sĩ sớm đã nghe thấy tên Tinh Thần Tiên Vương, tu sĩ trẻ tuổi vô cùng mong đợi, cảm thấy thất vọng - Trong đó tự nhiên là phần nhiều là của nữ tu sĩ.

“Xem biến hóa của một lão nhân có ý nghĩa gì a... Nghe nói lúc trước tận mắt thấy qua hình tượng Vương San, Thịnh Kinh Nhân có rất nhiều đều bị thay mới ba quan đây.”

“Đúng vậy a, nếu tiếp tục trải qua diệu chiêu chân nhân của Diệu Nhan, không biết sẽ mỹ thành bộ dáng thế nào đây, thật sự là nghĩ lại làm cho người ta không kim lòng được.”

“... Mấy người các ngươi si nữ này có chừng có mực, các ngươi có đạo lý mà.”

“Không giống nhau, Vương Lục là thân tượng của chúng ta nha, ý dâm thân tượng có cái gì sai?”

“Đúng vậy đúng vậy, ta muốn sinh hài tử cho Vương Lục.”

“Này, không phải ngươi đã mang thai rồi sao?”

“... Ta đây chính là sinh cho hắn.”

“Đạo lữ của ngươi sẽ phát điên a...”

“Vậy đổi thành ta muốn Vương Lục cho ta sinh hài tử?”

“Cẩn thận hẩn dùng Hỗn Động kiếm khí một kiếm chém ngươi...”

Khoảng thời gian gần đây, với tư cách là kế hoạch của quân tiên đại bĩ, danh vọng của Vương Lục ở Vạn Tiên minh càng như mặt trời ban trưa. Ngoại trừ một số ít dã nhân không dính khói lửa nhân gian, tin tức bị bế tắc ra, đại đa số tu sĩ đều biết đến vị kim đan truyền kỳ này.

Tu vi tuyệt cao, xuất thân Ngũ Tuyệt Tịch, trải nghiệm bề ngoài tuần lãng, truyền kỳ, khiến Vương Lục nhanh chóng trở thành tình nhân trong mộng của vô số thiếu nữ, danh tiếng vang dội đã trên Quỳnh Hoa.

Nói về nhân khí, trong khoảng thời gian này, các nhân vật nổi tiếng nhất Cửu Châu, Vương Lục đã đủ có thể so sánh với các cự phách của Vạn Tiên minh như Hà Đồ đạo nhân, Thiên Luân Chân Quân. Chỉ đứng sau một đội quân đột khởi nào đó, lấy thế núi lửa bùng nổ nhanh chóng quét sạch tổ hợp thần tượng của Cửu Châu.

Đáng tiếc thân là người trong cuộc, Vương Lục lại không rảnh hưởng thụ phần danh tiếng này. Sau khi chiến đấu với Chu Minh xong, y rất nhanh vùi đầu vào công việc nặng nề cùng huấn luyện.

Mà sau khi Vương Lục cùng Chu Minh đánh một trận, vượt qua ranh giới thi đấu mở ra. Mặc dù ít nhiều vẫn có thanh âm phản đối, nhưng ở Linh kiếm phái tự mình làm mẫu, dưới sự duy trì toàn lực của Hà Đồ Chân Quân, Vương Lục đã được phương án chấp hành đầy đủ, hơn nữa rất nhanh liền hiển hiện ra hiệu quả.

Tổ đội kim đan cùng Nguyên Anh tiến hành nhiều lần đối kháng, nổ ra không ít sự lạnh nhạt.

Tỷ như Quỳnh Hoa của Thịnh Kinh Tiên Môn lấy kiếm lực của Tiên Lộ mà chiến đấu với ba đạo nhân Nguyên Anh lâu năm của Côn Luân Tiên Sơn, ác chiến nửa ngày sau không phân thắng bại, Tam Hà đạo nhân lấy Quỳnh Hoa còn có lý do là Lục Tiên Kiếm mà không ra gì, chủ động nhận thua. Sau khi

Quỳnh Hoa trở thành tu sĩ thứ hai vượt cấp khiêu chiến thành công sau Vương Lục.

Ngoài ra, còn có người sớm đã kết thúc bế quan, tạm thời gia nhập vào đại sư tử Chu Thi Dao của Kim Đan một tổ đơn đả độc đấu. Đối thủ nòng lựa chọn là quân đoàn trưởng quân đội đệ tam của Quân Hoàng Sơn, cũng là cường giả có thực lực cực đỉnh trong Nguyên Anh chân nhân, lúc trước cùng tổ hợp mô phỏng chiến với nhau., Có thể đánh bất phân thắng bại cùng Chu Minh. Mà Chu Thi Dao là người mới vừa đẩy Kim Đan lên cảnh giới đỉnh phong, trước khi lên sân khấu như không được bất luận kẻ nào xem trọng. Kết quả sau một trận chiến, Chu Thi Dao chỉ dùng ba kiếm liền kết thúc chiến đấu, không cách nào thích ứng với bản mạng linh bảo của quân đoàn trưởng cảnh giới Kim Đan bị đánh hạ, bất đắc dĩ chịu thua, cùng Chu Minh, Tam Hà đạo gia nhập hàng ngũ tuyển chọn tuyệt tính.

Về phần La Tiêu mà Vương Lục luôn chú ý, trái lại may mắn tránh được một kiếp. Bởi vì cà sa màu đen đã bị hao tổn, hắn tạm thời trở về Hoa Nghiêm Tông chữa trị Linh Bảo, không thể tham chiến kịp thời. Nhưng có hắn cũng không sao.

Cộng thêm trận chiến Vương Lục, tổ đơn đấu cấp Kim Đan đã có ba người thành công hoàn thành khiêu chiến vượt cấp, đủ gây nên oanh động.

Lẽ nào khiêu chiến vượt cấp cũng không khó khăn đến mức mọi người tưởng tượng? Là lúc trước mọi người hiểu lầm độ khó trong đó?

Nhưng rất nhanh, tổ Nguyên Anh cùng Hóa Thần va chạm lại cho thấy việc vượt cấp khiêu chiến cũng không dễ dàng. Ngoại trừ Nguyên Anh biến thái của Linh Kiếm Phái, Lưu Hiền dùng Canh Kim Chi Kiếm chém rớt một vị Hóa Thần chân nhân của Thịnh Kinh Tiên Môn ra, những người khác đều không thể sáng tạo kỳ tích. Bao gồm cả Tam trưởng lão của Linh Kiếm Phái, Phương Hạc cũng bất hạnh bị thua - bất quá lại thua trong tay người mình., Đánh bại hắn là Phong Ngân của chương môn, chỉ dùng một kiếm đã đánh tan kiếm thế của Phương Hạc, lực lượng tinh thần tinh thần được phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Còn trận chiến giữa Hóa Thần và Chân Quân thì tạm thời chưa được tiến hành, Chân Quân ra tay không phải chuyện đùa, đặc biệt là mấy vị Ngũ Tuyệt Chuông môn kia, đại biểu cho lá bài tẩy cuối cùng của Vạn Tiên minh.

Dù sao căn cơ của quần tiên so tài, là sự ăn ý giữa Vạn Tiên minh và Địa Tiên, một khi các Địa Tiên trở mặt không nhận trướng, Vạn Tiên minh nhất định phải có biện pháp phản chế. Mà các Chân Quân chính là lực chiến đấu trung tâm, lá bài tẩy của bọn họ nhất định phải lưu lại đến cuối cùng.

Nói ngắn lại, trải qua mấy ngày qua vô số vòng thi đấu, mọi người xuất hiện, khiêu chiến vượt cấp đích xác rất khó, ngoại trừ đơn đấu, các hạng mục khác đều cơ bản giống nhau. Tu sĩ cảnh giới cao ở đại đa số lĩnh vực đều có ưu thế tương đương, muốn lấy yếu thắng mạnh, còn cần phải cân nhắc một phen.

Điều ngoại lệ duy nhất chính là tổ đội Kim Đan. Sau khi sắp xếp lại tình hình chiến đấu kéo dài mấy ngày, mọi người kinh ngạc khi thấy các tu sĩ Kim Đan ở Cửu Châu uy mãnh khác hẳn với những hạng mục hạng mục bình thường, đều có biểu hiện tốt nhất trong tất cả các hạng mục., Xác suất khiêu chiến vượt cấp thành công vượt xa tổ Nguyên Anh cùng Hóa Thần. Nhất là tu sĩ trẻ tuổi mấy chục năm nay hăng hái ra, biểu hiện càng thu hút. Trừ Vương Lục, Quỳnh Hoa thanh danh hiển hách này, một ít kim đan trẻ tuổi của các môn phái cỡ nhỏ cũng hiển hiện ra tài hoa kinh người.

Cái này cũng không phải là một hai tuyệt thế thiên tài hoặc là nhất thời có thể giải thích, chỉ có thể nói rõ gần mấy chục năm nay, Cửu Châu Đại Lục lại nghênh đón thời kỳ phun nước giếng của một người tu tiên tài, trong lúc nhất thời rất nhiều môn phái đều vui mừng cổ vũ, bắt đầu thật sâu chờ mong tương lai tốt đẹp.

Đương nhiên, tầm mắt của những người rộng lớn lại bắt đầu lo lắng, những thiên tài đột nhiên giáng xuống Cửu Châu này chưa chắc đã gặp được may mắn gì. Lần Thiên tài miệng giếng phun lần trước đã xảy ra ở hơn hai trăm năm về trước, Linh kiếm phái tại Thương Khê châu đã có được một thế hệ hoàng kim uy danh hiển hách, sau đó...

Nhưng nghĩ lại, nếu nguy cơ thật sự đến, có thể có một đám thiên tài có đầy tính trưởng thành cực cao cũng không phải chuyện xấu. Từ lịch sử mấy vạn năm của Cửu Châu mà xem, mỗi lần thời đại lớn tiến đến, luôn là người trẻ tuổi đi trên đầu sóng.

Đồng thời mọi người cũng đã hiểu vì sao Vương Lục lại đem trọng điểm của trận thi đấu ở Kim Đan và Nguyên Anh. Nhất là về tổ hợp Kim Đan, gã đã ký thác kỳ tích về sự phát triển của những thiên tài này, chờ mong bọn họ tạo ra kỳ tích.

“Chẳng qua, chỉ bằng tiến độ hiện tại, muốn tạo ra tiến độ vẫn khó khăn.”

Ở trong văn phòng ngay sau núi Dung Nham động phía sau Quân Hoàng sơn, Vương Lục đưa tay vỗ vỗ bảng báo cáo trên bàn, hơi có vẻ bất mãn.

“Ta ký thác kỳ vọng nhất vào Kim Đan đơn tổ hợp lại cũng chỉ có thể miễn cưỡng đánh bại Nguyên Anh tổ, đến Hóa Thần Tổ liền bị đánh cho toàn quân bị diệt. Bộ dạng này muốn đánh thắng Địa Tiên, quả thực là người si nói mộng a.”

“Toàn quân bị diệt cũng không chính xác, thứ nhất là người không tham chiến, thứ hai ít nhất là Mộ Dung Băng Ly, Nhan Hoàng, Nhan Hoàng, Vũ Nhi đã thắng.” Bên cạnh bàn, Bí Thư Hải Vân Phàm kịp thời sửa lại.

Vương Lục cười cười: “Đệ nhất kim đan ở Cửu Châu nha, nói đùa sao? Cho dù không áp chế cảnh giới, trong Hóa Thần Tổ ngoài gió rên ra cũng không ai đánh thắng được nàng, huống chi là áp chế cảnh giới... Nàng là người ngay cả Địa Tiên cũng thắng, cho nên nàng thắng lợi căn bản không thể tính được.”

Hải Vân Phàm nói: “Nếu như trừ bà ta ra, thì khách quan mà nói, Địa Tiên kim đan chiến trường cũng hoàn toàn là người si nói mộng thôi.”

“Người si nói mộng? Tiểu Hải a, nhân loại nếu là không có mộng tưởng, cùng mặt ướm có gì khác nhau?”

Hải Vân Phàm sững sốt: “Người định nói cá muối à?”

“Đều như nhau, lấy đâu ra cá không ướm ướt. Ai, từ khi người kết hôn, ta cảm giác người đã trở thành một nam nhân phụ nữ tràn ngập lý tưởng, cả ngày rửa chậu cho hài tử. Nhớ năm đó

chúng ta vừa mới chấm dứt Thăng tiên đại hội., Ta ở lại Linh Kiếm Sơn, người đi xa Vạn Pháp Tiên Môn, thư chúng ta giao lưu qua lại phần lớn là tâm đắc tu hành. Nhưng bây giờ... Người đưa cho ta một phong thư trên người, lại là nhờ cậy ta mua cho người vật phẩm của phụ anh đặc sản ở Thương Khê Châu, Tiểu Hải ơ Tiểu Hải, người làm sao trở nên tầm thường như thế”

Hải Vân Phàm nói: “Loại người độc thân như người sẽ không hiểu được hạnh phúc của dung tục đâu. Hơn nữa nếu ta thật sự theo đuổi lý tưởng thì nên đi quần tiên mộ tìm cơ duyên, chứ không phải chạy tới làm thư ký cho người làm thư ký. Tóm lại, dựa theo tiên độ hiện tại, người muốn lợi dụng kim đan và nguyên anh để chiến thắng Địa tiên, gần như là không có khả năng.”

“Ta biết...” Lúc này Vương Lục cũng cảm thấy khó xử. Vì vậy tay trái vuốt cằm, tay phải thì đặt một cây bút lông trong năm ngón tay xoay tròn không ngừng, rơi vào trầm tư.

Sau nửa ngày, trong đầu hần chợt lóe lên linh quang.

“Nếu dựa theo hiện hữu tiên độ không được, vậy tăng nhanh tiên độ một chút là được rồi.”

Nói xong, nó nhúng mực vào bút lông, bắt đầu múa bút tạt.

“Tiểu Hải, giúp ta viết một chút, thông báo cho tổ đội tuyển chọn tốt bên kia, mau chóng tổ kiến một tổ đội kéo dài.”

Hải Vân Phàm sửng sờ: “Kéo hàng?”

Vương Lục nói: “Người không biết sao? Chính là mặc phục sức gợi cảm mà hoa lệ, ở bên cạnh diễn võ trường dùng hình thức ca vũ để cổ vũ trợ uy cho các thiếu nữ xinh đẹp.

Hải Vân Phàm nói: “Ta biết đội giăng co là gì, nhưng ta không biết người làm như vậy có ý nghĩa gì.”

“Người đã quên tình hình lúc ta và Chu Minh sư bá đánh một trận rồi sao? Thắng lợi của ta chính là đến từ sự ủng hộ của khán giả. Vào thời khắc mấu chốt, trong cơ thể ta bỗng dung tuôn ra lực lượng, để cho ta có thể dùng Hỗn Động Thân Thiên kiếm nhất cử lật ngược tình thế. Cổ lực lượng kia chính là tiêu điểm cần chú ý.”

Hải Vân Phàm nhíu mày: “Người đang nói về sức mạnh?”

“... Đó là sức mạnh của nhiệt huyết Tiểu Hải người thật sự là càng ngày càng trở nên hạ lưu rồi. Sau khi kết hôn Diệp Phi có đôi khi lại có nửa lần sinh hoạt khiến người hoàn toàn sa đọa.

Hải Vân Phàm khó có thể kìm nén được sự bình tĩnh, vỗ bàn mắng: “Người mới có lúc một lần có lúc nửa lần...”

“Ha ha, tóm lại nếu có thể vận dụng đầy đủ lực lượng này, trên đấu trường quần tiên đại bỉ chúng ta có thể thêm mấy phần phần thắng.” Vương Lục nói xong, đưa văn chương sơ bộ bắt đầu của mình cho Hải Vân Phàm.

“Dựa theo đại cương này bóng loáng văn tự, sau đó sẽ chọn tổ hợp tốt bên kia. Hai ngày sau tổ hợp Kim Đan lại chiến Hóa Thân, sau đó do người thân khí Phong Ma Cứu Châu kia thân tượng Mộ Dung Băng Ly, Nhan Hoàng, Vũ Nhi tổ chức bảo vệ đội ngũ Kim Đan, xem rốt cuộc có hiệu quả hay không.”

...

Xưa nay Lệ Xuyên sơn thủy của Thịnh Kinh Tiên Môn rất xinh đẹp, được khen là tiên cảnh nhân gian, là nơi Chương môn Hà Đồ Chân Quân cùng với nhiều vị Thái Thượng Trưởng Lão ẩn cư lánh đời. Bảy trăm năm trước, người đảm nhiệm chức vị Chương môn của Thịnh Kinh Tiên Môn là một vị nữ tử, nàng ở Lệ Xuyên xây dựng một tòa Cẩm Tú đường để nghỉ ngơi trong biệt viện của mình. Vì phong cách kiến trúc khác biệt với các vị Đại sư huynh., Kiến tài được tuyển chọn kỹ càng, được rất nhiều tu sĩ gọi là Thịnh Kinh Tiên Môn là kỳ cảnh. Nhưng mà trong hoàn cảnh quần tiên đại bỉ hiện giờ, Dục Xuyên Cẩm Tú đường cũng được trưng dụng, trở thành nơi trú đóng của một đám oanh oanh yến yến.

Hiện tại, các nữ tử xinh đẹp nhất của Cửu Châu Đại Lục đã tụ tập ở đây. Mỗi ngày các nàng đều bận rộn, vì sắp tới nên dung mạo của quần tiên được tỉ mỉ tỉ mỉ thi đấu, mà ngoại trừ dung mạo xinh đẹp ra thì còn phải tu thân dưỡng tính, bồi dưỡng khí chất hoàn mỹ không tỳ vết gì. Bởi vậy nhân số trong Cẩm Tú Đường tuy nhiều nhưng ngày thường lại rất yên tĩnh.

Chẳng qua là tại vị trí trung tâm của Cẩm Tú đường, lại truyền đến thanh âm phần nộ của một nữ tử.

“Tiểu tử Vương Lục kia quả thực là được một tác lại muốn tiến một thước mà.”

Sau khi nhận được phi kiếm truyền thư của Hải Vân Phàm, Diệu Nhan chân nhân tức giận đến giậm chân.

“Hắn chọn tổ chức đẹp chúng ta làm cái gì? Để mặc cho hắn sai khiến đám nha đầu dạ dày sao? Một đám đã man giúp hắn cải trang thành một đám thì thôi đi, bây giờ lại còn muốn chúng ta tổ chức một đội ngũ? Chúng ta là tuyển chọn tổ hợp đẹp, không phải tổ vai bán nghệ mà không bán mình cũng không bán nghệ còn giỏi, đồ đệ này của ngươi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Mà đứng bên cạnh Diệu Nhan chân nhân bị nàng chất vấn, là cùng nàng xây dựng tổ hợp nhân khí thần tượng, phong thi

thiếu nữ thần tượng Mộ Dung Băng Ly - Nhan Hoàng - Vũ nhi.

Sau khi lấy thư mà Hải Vân Phàm gửi tới, vị thần tượng chỉ liếc một cái rồi cười nói: “Cái này không phải rất tốt sao? Một cơ hội song thắng.”

Diệu Nhan hỏi: “Song đâu thắng? Rõ ràng là chúng ta xuất lực làm việc cho hắn mà, người đúng là am hiểu tròn tròn mắt nói dối, bởi vì đó là đồ đệ bảo bối của người, cho nên làm cái gì cũng đều đúng.”

“A, tỷ tỷ người oan uổng ta rồi, ta là đang luận sự đây. Tỷ nghĩ xem, chỉ cần chúng ta có thể xây dựng được một đội ngũ thực lực quá cứng kéo dài., Giúp tổ chức vượt cấp thành công khiêu chiến vượt cấp, chúng ta tuyên cao tổ chức có thể lập tức sẽ dương danh cứu châu, đến lúc đó sẽ không còn ai nói chúng ta chỉ là một đám bình hoa nữa. Người không phải thường nói đẹp là một loại sức mạnh chí cao vô thượng, ta cảm thấy những lời này nói rất tốt, mà hiện tại chính là chứng minh cơ hội tốt của nó.”

Nghe Vương Vũ nói vậy, Diệu Nhan lại nghiêm túc suy nghĩ một phen: “Người nói cũng không sai, vậy chúng ta tạo một đội kéo dài cho hắn sao?”

“Ừm, không phải đúng lúc có mấy tiểu nha đầu này tinh lực dồi dào không có việc gì làm sao? Để cho các nàng quá khứ hoạt động cũng là chuyện tốt. Thuận tiện cũng bảo các thiếu nữ thuần tình mới gia nhập hảo hảo học tập một chút, phải như thế nào mới có thể phát huy được mị lực của mình.”

Vương Vũ vừa nói vừa cầm bức thư đi dạo trong phòng. Sau khi dạo vài vòng, nàng vỗ tay một cái: “Đúng rồi, kế hoạch này còn có thể tiến thêm một bước hoàn thiện. Vương Lục chỉ nghĩ đến tác dụng kéo dài đội ngũ để kích lệ, không ngờ cả đội cũng có thể tiến hành kích lệ nha.”

Diệu Nhan hỏi: “Phụng kích lệ Hường Chi Lễ là cái gì?”

“Đúng vậy...” Vương Vũ cười cười, đến bên tai Diệu Nhan nhẹ giọng nói.

Nghe một lát, thần sắc Diệu Nhan biến đổi mấy lần, cuối cùng thở dài nói: “... Hai người các người thật không hổ là sư đồ.”

“Đúng vậy, nhất mạch thông minh cùng mỹ mạo nha.”

Sau khi tiễn Vương Vũ đi, Diệu Nhan chân nhân ngồi trong phòng một lát, sau đó vỗ vỗ gương mặt mình, thở dài một hơi nói: “Được rồi, ta muốn chứng minh với thế nhân rằng đó là đệ tiên biệt đạo của mình, cho nên... ta cũng không làm gì sai. Ừm, đúng, chính là như vậy.”

Nói xong những lời này, Diệu Nhan chân nhân đứng dậy đi tới chỗ ở của các cô nương trẻ tuổi, dùng âm thanh sáng khoái độc hữu của mình hô: “Được rồi, các cô nương đứng lên đi, không cần nghỉ ngơi nữa, chúng ta lập tức có nhiệm vụ mới.”

Trong phòng nhất thời truyền đến một trận nữ hài tử rên rỉ cùng kêu rên: “Không cần đâu, chúng ta vừa mới kết thúc lễ nghi hình thể đặc huấn không mệt được rồi.”

Diệu Nhan mắng: “Mới có chút vận động lớn thôi không được? Lại không cho các người hầu hạ nam nhân, làm nũng cho ta, mau đứng dậy, bằng không buổi tối lại làm hai lớp, vũ nhi tử tử mà các người yêu mến nhất cho các người lên...”

“Vũ Nhi tử? Đừng mà.” Trong phòng nhất thời gà bay chó chạy.

Một lát sau, hơn mười cô gái thiên kiều bá mị hoa chi khoe sắc đi ra. Các nàng đều là Diệu Nhan chân nhân từ các môn phái, lựa chọn kỹ càng giai nhân từ các nơi, hơn nữa tuổi còn trẻ, nhưng tố chất rất mạnh, được nàng kỳ vọng rất lớn.

Nhìn thấy đội ngũ này trong lúc hoảng loạn vẫn không mất đi vẻ xinh đẹp, Diệu Nhan nhẹ nhàng gật đầu: “Không sai, kế tiếp các người đều nhìn bản phương án này đi.”

Một đám thiếu nữ dòn dập truyền thuyết, sau đó là hoa dung thất sắc: “Không cần chứ? Phù hộ đám mọi rợ kia? Thật mất mặt, hơn nữa còn phải mặc loại quần áo không biết xấu hổ kia?”

Diệu Nhan nói: “Mỹ lệ không thể chỉ dừng lại ở cô hương tự thưởng, nó là một loại lực lượng, là một loại lực lượng thần kỳ. Lúc trước ta dạy các người công phu cơ bản mỹ lệ, nhưng đó còn lâu mới đủ, tiếp theo, sẽ do các người tự tay đào ra phần lực lượng này. Các người phải biểu diễn cho thế nhân

thấy phần lực lượng này, để bọn họ hiểu được giá trị mỹ lệ của nó.

“Thế nhưng mà...”

“Không có nhưng nếu không muốn đi làm cái gì để khích lệ, ta cũng không ngại đưa các người vào tổ ong khích lệ nha.”

Một thiếu nữ sợ hãi hỏi: “Phụng khích lệ tổ chức... là cái gì vậy?”

“Là đồ vật mà Vũ nhi tử tử của các người tỉ mỉ thiết kế, nếu có hứng thú, ta có thể bề nghề bản thân người tự trải nghiệm một chút a.”

“Không không không, không, ta không có chút hứng thú nào...”

“Đã không có, vậy thành thành thật thật cho ta đi làm đội vậy.”

Theo một câu rống giận của Diệu Nhan chân nhân, các thiếu nữ lập tức giải tán, mỗi người tự triển khai thủ đoạn của mình, rời khỏi Cẩm Tú đường, đi về phía Quân Hoàng sơn.

Mà gào thét qua cho những tiểu nha đầu này, Diệu Nhan chân nhân chỉ thở dài.

Kể từ khi lên làm người phụ trách tổ sư tuyển mỹ phụ gì đó, mỗi ngày đều rống lên giận dữ nhiều hơn so với nói chuyện bình thường rất nhiều, quả thực đã quên phương thức nói chuyện của người bình thường là gì rồi. Bộ dạng này làm gì có nửa phần xinh đẹp?

Chẳng qua, nhìn thấy một đám tiểu nha đầu đối với xinh đẹp còn có chút hiểu biết thô kệch, dưới sự chỉ đạo của mình từng chút từng chút tiến về phía cảnh giới hoàn mỹ, cũng quả thực làm cho người vui mừng không thôi.

So với vẻ đẹp theo đuổi bản thân, truyền bá đạo mỹ lệ cho người khác cũng là một loại lạc thú, nhất là đám nhỏ thiên phú tư chất quần chúng kia.

Diệu Nhan chân nhân được rất nhiều người ca tụng là đệ nhất mỹ nhân Cửu Châu —— đây đương nhiên là quá khen, rất có hiềm nghi khoe khoang. Nhưng về mỹ lệ của nàng cũng thật sự được rất nhiều người thừa nhận. Chỉ là ít người biết, Diệu Nhan chân nhân không phải mỹ nhân trời sinh, hôm nay mỹ lệ

lóng lánh loá mắt hoàn toàn là sau này tu luyện ra, cho nên nàng đặc biệt coi trọng đối với tu hành và truyền thừa mỹ lệ.

“Ai, hi vọng lần này thật sự giống như lời Vương Vũ nói, để thể nhân nhận thức được giá trị mỹ lệ, sau đó có càng nhiều người theo đuổi mỹ nữ hơn đi.”

Nói xong, Diệu Nhan lại thở dài: “Đáng tiếc tiếp theo phải làm công việc khiến người ta phản cảm, phụ kích lệ, thiệt cho cô ta nghĩ ra được...”

Nói xong, nàng đứng dậy đi vào một gian phòng khác của Cẩm Tú đường.

“Đám phế vật bên trong, lăn ra đây cho ta, các người cũng có nhiệm vụ rồi.”

Một câu vừa nói ra, trong phòng liền có một cỗ sóng nhiệt sôi trào đập vào mặt.

Diệu Nhan chân nhân có chút không vui híp mắt lại, nàng biết rõ xúc cảm nóng rực cũng không phải là nhiệt độ cao thực sự, mà là đến từ người trong phòng phóng xuất ra oán khí sôi trào, những người này cũng không thể so với những tiểu nha đầu lú rú vừa rồi kia, bất luận thả ra ngoài nào đều là cường giả uy chấn một phương, chỉ là hôm nay lại bị nhốt ở Cẩm Tú đường, gặp khuất nhục khó nói nên lời.

“Phụng kích lệ ngài... Đúng là chủ ý của thiên tài nha Tiểu Vũ muội muội. Vì hấp dẫn ánh mắt và thù hận của người trong thiên hạ, muội cũng đủ liều rồi đó.”

Sau khi tự lầm bầm, Diệu Nhan chân nhân lần nữa khuấy động một hàng lông mày tuấn tú, cao giọng nói: “Không nghe thấy ta nói gì sao? Còn lè mè cái gì nữa...”

Một ngày sau, xung quanh diễn võ trường của Quân Hoàng sơn lần nữa trở nên tấp nập, không ngừng có tiếng ồn ào vang lên bên tai khiến cả khu vực này như chảo dầu sôi.

Theo lý thuyết, tràng diễn võ mà tu sĩ chuyên cung cấp đầu pháis này không nên để quá nhiều người vào đây, dù sao đây cũng là vở kịch vô cùng trọng điểm của quần tiên đại bỉ, đồng thời từ trước đến nay Quân Hoàng sơn luôn có khuynh hướng bài ngoại. Máy lần thi đấu trước, tràng diện vô cùng náo nhiệt

càng làm cho mấy vị trưởng quân đoàn của Quân Hoàng sơn công khai tỏ vẻ bất mãn...

Nhưng lần này, phần lớn người đến đây xem cuộc chiến đều quyền cao chức trọng, trưởng lão của môn phái này, trưởng môn môn môn phái kia, bọn họ liên danh đưa ra yêu cầu, cho dù lấy sự cứng rắn của Quân Hoàng sơn cũng không tiện ngăn cản, đành phải tạm thời thả đi.

Kết quả, chính là người chôn kín cả sơn cốc a, những trưởng lão kia cũng tốt, trưởng môn cũng được, mỗi người đều không phải hạng người lương thiện, mình đến trước thì cũng thôi, còn kéo cả gia đình. Đạo lữ, đệ tử thân thuộc, phụ tá đặc ý của môn phái... Tất cả đều mang tới, khiến cho quân Hoàng Sơn nghiêng răng nghiêng lợi không thôi.

Tất cả những chuyện này, chỉ vì trên Quân Hoàng sơn, một trận chiến trước nay chưa từng có, đã sắp triển khai một lần thi đấu mở mang mặt lạ.

Hai bên giao đấu cũng không có gì kỳ lạ, một bên được mọi người ca ngợi là nhóm kỳ tài trăm năm không gặp, một bên là nhóm Hóa Thần đỉnh phong. Mấy ngày trước hai bên từng có một trận quyết đấu khiến các thiên tài Kim Đan được mọi người kỳ vọng đều bại trận, ngay cả Quỳnh Hoa cũng phải tuân theo., Dưới tình huống chưa xuất Lục Tiên Kiếm cũng bại bởi trưởng môn, vạn thú chi vương của Ngự Thú Tông. Về phần Chu Thi Dao, người mà mọi người đều mong chờ thì bất hạnh rút thăm trúng tiếng gió rít sự phụ nàng. Hai phe giao đấu trong thời gian ngắn, hai mắt Chu Thi Dao liền chảy máu, một kiếm chưa ra liền tuyên bố bị thua.

Lần đó, khiến mọi người ý thức đầy đủ thiên tài cũng không phải không làm được, dù cho thiên phú của bọn họ vượt xa tiền bối, cho dù hạn chế đối thủ trên cùng một cảnh giới, trăm năm, chênh lệch mấy trăm năm vẫn là khó có thể bù đắp...

Đương nhiên, từ mặt tốt mà xem, loại thi đấu vượt cảnh giới đặc biệt này, vô cùng có thể trợ giúp các thiên tài này nhanh chóng trưởng thành trong chiến đấu. Sau khi trải qua bại trận, vài tên kim đan đều tỏ vẻ rất có thu hoạch, rất nhiều nơi trên bình cảnh có dấu hiệu buông lỏng.

Vấn đề là, mới qua mấy ngày mà đã khiêu chiến lần nữa, thế này thì đúng là vô mưu...

Chẳng qua hôm nay các đại môn phái Cửu Châu tụ tập đến đây cũng không phải là vì chứng kiến những thiên tài Kim Đan này có năng lực nghịch thiên lật bàn hay không, mà là...

Người sáng lập ra tổ hợp thần tượng Phong Ma Cửu Châu kia, muốn từ trong tổ chức tuyển chọn mỹ nhân lựa chọn tinh nhuệ, sau đó tự mình xây dựng một đội hình dùng gợi cảm dẫn người bán góp điểm, đến đây cổ vũ trợ uy cho các tu sĩ Kim Đan cổ vũ.

Tung tăng trợ uy gì đó, thế nào cũng không sao, mấu chốt là đội ngũ kêu gọi mê người, rốt cuộc là thế nào mà gợi cảm mê người... Điểm này quả thực khiến người ta tò mò.

Tu tiên cầu đạo, về bản chất là thăm dò một loại chưa biết, tiên hiền có mây, người nếu không tò mò, không khác gì cá mập. Cho nên những tu sĩ tràn đầy nhiệt tình đối với tu hành liền tụ tập đến đây, chuẩn bị cẩn thận thăm dò bí mật gợi cảm mê người.

...

Trong lần thi đấu tổ chức Đại Giác tổ chức lần thứ hai, Kim Đan Chiến Thần sẽ được công bố, thời gian thi đấu là giữa trưa.

Bất quá từ sáng sớm, trong ngoài sơn cốc trở nên người người tấp nập. Những người này đại bộ phận đều có chút bất phàm, ở địa bàn của mình là đại nhân vật nói chuyện thật tiếng, hôm nay cách xa vạn dặm tới đây, chỉ là vì có thể chiếm được một địa hình thuận lợi, đến lúc đó thăm dò cái bí mật khoảng cách gần nhất dẫn dắt đội gọi cảm mê người kia.

Sau đó là chờ đợi dài lâu. Đối với tu sĩ có tuổi thọ lâu dài mà nói thì khái niệm về thời gian đã sớm khác với phàm nhân, đối mặt với một phiến đá, bế quan tu hành buồn tẻ ba năm năm đều là chuyện bình thường. Nhưng mọi người hôm nay chỉ đợi nửa ngày, đã có chút thoải mái nóng nảy.

Hai gã tu sĩ đến từ Đông Hàng Châu, ở phía sau sư môn trưởng lão nhẹ giọng nói chuyện với nhau.

“Ai, sắp chính Ngọ rồi, sao còn chưa có người đến vậy?”

“Chính là giữa trưa hôm nay phải không?”

“Đương nhiên rồi, nếu không thì đám quân đoàn trưởng của Quân Hoàng sơn làm sao có thể mở sơn cốc cho chúng ta vào chứ? Không phải thời gian ước định tự tiện xông vào Quân Hoàng sơn thì chắc chắn phải chết rồi.”

“Vậy tại sao một người cũng không có? Không phải là tạm thời sửa đổi thời gian đấy chứ?”

“Không thể nào, các trưởng lão Thịnh Kinh Tiên môn còn ở phía trước ngòi đá, nếu đổi thời gian ít nhất bọn họ sẽ biết sao?”

“Đó chính là... Bọn họ đến muộn? Hắc hắc, không hổ là thân tượng của người ta a, cái giá này so với Vạn Tiên minh chủ còn lớn hơn nhiều người như vậy, thiệt thòi nàng dám làm ra như vậy...”

“Ha ha, người cũng đừng quên bản thể thần tượng khí khái kia là ai, đừng nói bỏ câu thả chúng ta, chuyện càng thái quá nàng cũng làm ra được.”

“Những gì người nói, hình như thanh danh của nàng lúc trước quả thật không tốt lắm, có điều...”

Tu sĩ trẻ tuổi kia nói xong, nhú mày, một lát sau gương mặt giãn ra, dáng vẻ đầy quyến rũ: “Nhưng mà, cô ấy đẹp quá.”

Đồng bọn của hắn thì liên tục gật đầu: “Lúc trước nói cái gì đệ nhất kim đan cứu châu, còn không cảm thấy, xa xa gặp qua cũng chỉ thấy tướng mạo không tệ, nhưng còn lâu mới chấn động lòng người như bây giờ.”

“Nói mới nhớ, nàng xinh đẹp như vậy, không biết nàng đã từng kết hôn chưa, có hay không có đạo lữ?”

“Phụt, người ngốc à? Nàng hiện nay là nhân khí thần tượng, thần tượng làm gì có hôn nhân. Có nữ nhân nam nhân, mị lực sẽ giảm xuống rất nhiều đó.”

“Vấn đề là, nàng ta có lẽ không có nam nhân, nhưng có thể sẽ có rất nhiều nữ nhân a...”

“Cái này, cái này cũng đúng.”

Mà khi hai người tận tình suy nghĩ, càng có nhiều người bắt đầu mất kiên nhẫn, từ ánh mặt trời nóng rực đến xem, sớm đã đến lúc bắt đầu thi đấu, nhưng người nên hiện thân lại chậm chạp không lên đài, khiến cho người ta chờ đợi thật không kiên nhẫn.

Bên ngoài diễn võ trường, mọi người đang dần tích lũy sự nôn nóng đến một mức cực hạn, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ...

Oanh!

Bốn phía sơn cốc, mảng lớn hỏa diễm cùng dung nham phóng lên trời, tựa như suối phun màu đỏ cam, theo đó cuộn cuộn sóng nhiệt, cùng với một tiếng ca chấn động lòng người của nữ tử.

Tiếng ca quanh quẩn trong hỏa diễm cùng dung nham như bị nhiệt độ cao thiêu đốt qua, có vẻ tràn đầy nhiệt tình. Một lát

sau, nương theo tiếng ca, một đội thiếu nữ thanh xuân mỹ lệ từ trong biển lửa trở hết tài năng.

Các nàng ở giữa không trung biển lửa thành sương mù, tư thế múa nhiệt tình mà xinh đẹp. Các nàng mặc vũ phục làm người ta hoa mắt, phơi bày mảng lớn da thịt ở bên ngoài. Sau đó dưới nhiệt độ cao thiêu đốt, cùng với điệu múa nhiệt liệt, bị mồ hôi bao lấy trong suốt sáng long lanh.

điệu nhảy uyển chuyển khiến người xem bên ngoài diễn võ trường miệng lưỡi khô khốc, dung nham và hỏa diễm, bởi cảnh bạn bạn nhảy xa lạ này càng làm cho lòng người choáng váng. Cuối cùng, tiếng ca uyển chuyển trong sân uyển chuyển bay thẳng vào lòng người, trong lòng không ngừng nhộn nhạo rung động.

“Đây, đây là kéo đội à?”

Một vị trưởng lão Hóa Thần ngồi trước sân diễn võ nhìn màn biểu diễn trước mặt, trợn mắt há hốc mồm.

Thân là truyền nhân duy nhất của Quỷ Khô Xuyên, đã rất nhiều năm rồi Quỷ Khô đạo nhân không có thứ gì có thể khiến hấn động tâm, nhưng giờ phút này, hấn lại không thể không thừa nhận, khi núi lửa bốn phía đồng thời phun, các thiếu nữ tắm lửa nhanh nhẹn mà đến, hấn sớm đã ở trong tâm điền khô héo, bỗng nhiên mơ hồ có sinh cơ. Nhất là một vị thiếu nữ trên không trung xẹt qua đường cong ưu mỹ, vừa đúng lúc đi qua trước mặt hấn, mang theo nụ cười nhiệt tình.

Khuôn mặt tươi cười kia khiến cho đầu óc của hấn nổ tung, hồi ức mãnh liệt như thủy triều.

Cùng lúc đó, các thiếu nữ tận tình biểu diễn sự thanh xuân và đẹp đẽ, trải qua điệu múa tỉ mỉ, khiến cho mỗi người bọn họ đều có khả năng寐 hoặc chúng sinh. Thực ra vũ phục khiêu gợi gọi gọi cảm trên người nàng cũng không để trần quá nhiều, chỗ quan trọng then chốt càng che kín mật thiết., Nhưng theo nhất cử nhất động của các nàng, như có bàn tay vô hình trên chọc người xem suy nghĩ cùng thân thể. Vũ điệu mới được một nửa, ngay cả một ít tu sĩ lấy cổ bản nghiêm khắc nổi tiếng, cũng bắt đầu tùy tay múa chân, kìm lòng không được.

Cổ nhiệt tình này nhanh chóng lan truyền trong đám đông, rất nhanh liền một ít Nguyễn Anh, Hóa Thần cũng gia nhập vào trong đó.

Trong giai đoạn ca hát và nhảy múa tiến vào thân thể, rất nhiều người lên lút gọi là mặt người chết, Quỷ Khô đạo nhân lại cười ha ha, cũng cất cao giọng hát. Mấy trăm nữ quý theo tiếng ca từ trong cơ thể hân bay ra, ở giữa không trung cùng kéo tay nhảy múa cùng các đội viên.

Mặc dù một phương dương quang, một phương quý âm, nhưng hai người lại không hiểu tại sao phối hợp không chèn vào đâu được, một màn ngoài ý muốn này, làm cho các tu sĩ trong sơn cốc ngạc nhiên, sau đó ha ha cười to, vỗ tay lôi động, nhiệt tình đẩy thân thể lên đỉnh phong.

Cuối cùng, một khúc nhạc được hát xong, núi lửa bốn phía lại yên tĩnh trở lại, Quỷ Khô đạo nhân trầm mặc một chút, sau đó thở dài một tiếng, thu hồi nữ quý, vẻ mặt nặng nề như người chết, dường như vừa rồi chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Mà các đội viên cũng kết thúc điệu nhảy, đứng thành một hàng trên không trung. Một cô gái áo trắng như tuyết thông thả bước ra từ trong hư không, đứng trước mặt các thiếu nữ, nụ cười tươi như hoa.

Chính là thần tượng truyền kỳ ở chín châu hiện giờ, Mộ Dung Băng Ly – Nhan Hoàng, Vũ Nhi.

Tiếng ca vừa rồi, chính là thần tượng đến từ vị thanh danh vang dội này. Chỉ tiếc thân là người phụ trách kéo đội, nàng không có thay trang phục khiêu gợi giống như các thiếu nữ kia, vẫn là áo trắng mộc mạc thanh nhã, làm cho rất nhiều người âm thầm thất vọng.

Bất quá, sau khi tận mắt nhìn thấy màn biểu diễn vừa rồi, có bất kể người ta cũng cảm thấy chuyển đi này không tệ. Tổ hợp thần tượng không hổ là tổ hợp thần tượng, hoàn mỹ hướng mọi người biểu diễn xinh đẹp, có điều, xem ra tiết mục hôm nay vẫn chưa xong.

“Cảm tạ tiếng vỗ tay và lời ủng hộ vừa rồi của mọi người, khiến ta cảm giác mọi chuẩn bị lúc trước đều không uổng phí. Nhưng vai chính hôm nay không phải là chúng ta, chúng ta chỉ

tới để mở màn nhiệt tình, tiếp theo sẽ có lời mời nhân vật chính lên sân khấu, biểu diễn xuất sắc hơn cho chúng ta...”

Nói xong, thần tượng truyền kỳ nghiêng người đi, hướng một bên mở cánh tay ngọc. Dọc theo cánh tay, một đội tu sĩ từ trong hẻm núi núi lửa bay ra.

Chính là nhóm tu sĩ Kim Đan tiến hành tu hành đơn đầu trong hoàn cảnh nghiêm khắc, người dẫn đầu là Vương Lục, phía sau hẳn là Quỳnh Hoa tiên tử, Chu Thi Dao... cùng với hơn mười Kim Đan đỉnh phong đến từ các môn phái.

Trận đấu chính thức được tổ chức là năm thắng ba, trong đơn đầu kim đan thì nhiều nhất là năm người, nhưng cân nhắc đến nhân tố bổ cấp, trước mắt tổng cộng mười bảy người dựa theo quy cách chính thức tiến hành tác chiến, cũng chính là mười bảy người bọn họ.

Sau đó, lại là Hóa Thần lên sân khấu. Khác với Kim Đan cấp khổ tu ở trong núi lửa, sau khi tiến vào cảnh giới Hóa Thần, liền mang ý nghĩa tại Cửu Châu tiến vào hạng cao tầng trong vạn người chọn một, vô luận có nguyện ý hay không, nhất cử nhất động đều sẽ ảnh hưởng ngàn vạn người, nhất định sẽ được hưởng thụ đãi ngộ hoàn toàn khác nhau.

Để những người này tập trung tu luyện tại một chỗ, đó là chuyện hoang đường, khác nhau một trời một vực, khiến cho bọn hắn khó có thể cùng tồn tại. Lần này triệu tập những Hóa Thần Chân Nhân này lại, quả thực phí một phen công phu tổ chức.

“Ta nói này, các ngươi rốt cuộc đã xong chưa?”

Trong Hóa Thần chân nhân, một tráng hán dáng người đặc biệt cao lớn, trên thân, làn da đầy đồ đàng, thấp giọng rống.

“Trước đó các ngươi gọi lão tử tới tham gia thi đấu quần tiên gì, lão tử nói không có hứng thú, các ngươi lại muốn lão tử tới, được rồi, nể mặt Ngự Thú Tông đã từng thiếu các ngươi nhân tình, lão tử liền tới đây. Các ngươi muốn đánh với lão tử mấy tên Kim Đan rác rưởi, lão tử cũng đánh, nhưng sự kiên nhẫn của lão tử có hạn các ngươi muốn chơi bài, tự mình đi chơi, đừng kéo lão tử đến đây cùng để lãng phí thời gian ở đây.”

Trong số những người đứng đầu Hóa Thần Chân Nhân, Vương Vạn Thú Ngũ Thủ Tông cũng không tính là người mạnh nhất, nhưng trong cơ thể hắn cất giấu sáu trăm sáu mươi sáu loại thú hồn, tương đương với việc có được sáu trăm sáu mươi sáu con mạng, một người chính là một quân đoàn., Trong khiêu chiến đã chiếm hết lợi thế. Lúc trước khi Quỳnh Hoa tiên tử chiến đấu với hắn, không xuất ra Lục Tiên Kiếm cũng hoàn toàn không làm gì được hắn. Mà Quỳnh Hoa tự nghĩ cho dù tể ra Lục Tiên Kiếm, cũng khó có thể một kiếm chém giết sáu trăm sáu mươi sáu đầu thú hồn —— trong số linh thú, không thiếu những phẩm chủng am hiểu che giấu bảo mệnh, năng lực cầu sinh đặc biệt kiên cường, vì thế liền chủ động nhận thua.

Trong một đoạn thời gian rất dài, Quỳnh Hoa tiên tử đều được công nhận là đệ nhất nhân thế hệ trẻ, sau khi tấn cấp lên Kim Đan đỉnh phong., Thần uy phối hợp với Lục Tiên Kiếm càng làm cho rất nhiều lão tiền bối trở nên u ám thất sắc. Ngoại trừ một Kim Đan đệ nhất Cửu Châu, Quỳnh Hoa cơ bản đã đại biểu cho cực hạn của Kim Đan chân nhân. Mà Vương của Vạn Thú đã có thể chiến thắng cực hạn của Kim Đan, như vậy trong mắt hắn loại giao đấu vui đùa này căn bản chỉ là lãng phí thời gian.

Ý nghĩ của Vương Vạn Thú không phải chỉ mình hắn có, trong số Hóa Thần Chân Nhân, phần lớn không hề có hứng thú đối với loại khiêu chiến vượt cấp này.

Đối với việc này, với tư cách là người dẫn đội của tổ Kim Đan, cũng là người bày ra cả hoạt động. Vương Lục cười cười nói: “Vậy ta liền nói thẳng đi. Lần này tìm các ngươi đến, là bởi vì chúng ta có nắm chắc tất thắng.”

Wương Vạn Thú cất tiếng cười điên cuồng: “Tất thắng? Chỉ bằng loại tạp chủng như các ngươi?”

Wương Lục nheo nheo mắt: “Ngươi có thể nói thẳng. Ta thân là tổ chức nên tổng quản, lòng dạ rộng rãi, tuyệt sẽ không cười nhạo ngươi. Chỉ là muốn hỏi ngươi một câu, sáu trăm sáu mươi sáu cái thú hồn trong thân thể ngươi, đều là gà mái già sao?”

“Cút mẹ ngươi đi...”

Vạn Thú Vương gào lên một tiếng như sấm nổ vang lên, vị Hóa Thần Chân Nhân nóng nảy này nói động thủ liền động thủ, nhưng như vậy cũng đủ để đem tiếng gầm xé tim xé phổi của người ta vừa mới ra khỏi miệng, đã bị một bức tường vô hình ngăn cản lại.

Dựa vào trực giác của dã thú, vương vạn thú ngẩng đầu nhìn về phía một người.

Một vị bạch y trắng tuyết, một nữ tử khuôn mặt lưỡi biêng.

Trước đây không lâu, nàng đứng ở phía trước một đội thiếu nữ thanh xuân, khí chất của truyền thuyết thần tượng khiến vô số người mặt đỏ tía tai. Nhưng nàng lúc này, mặc dù vẫn là thân áo trắng, cái trang phục kia, ngũ quan lông mày lại giống như có sự khác biệt thật lớn, không còn là mỹ nữ thần tượng điểm quang tứ xạ, mà là...

Lệnh cho vô số người kinh hãi, đệ nhất Kim Đan ở cửu Châu là vô số đệ nhất Cửu Châu.

Vương Vạn Thú sừng sốt một chút, trong lòng lập tức lạnh đi: “Đây là điều mà ngươi chắc chắn thắng sao? Đệ nhất Kim Đan ở cửu Châu hả?”

Vương Lục phì cười, trong lòng tự nhủ đương nhiên không phải, nàng chính là giúp ta ngăn cản một chiêu thôi, làm sao ta có thể vô sỉ mà vận dụng Vương Vũ trước như vậy được, thắng lợi lần này mấu chốt là mới là chen hàng chứ...

Kết quả Vương Lục còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, đã thấy Vương Vạn Thú Chi Vương vô cùng dùng sức xoắn xuýt một cái, đột nhiên dậm chân một cái: “Lão tử đã nhận cái tổ chức tuyên mỹ nhân của các ngươi ở Thịnh Kinh đúng không? Lão tử đây liền báo cho mẹ nói chuyện này, không phải chỉ là cái trang khác thường thôi sao, sợ cái này, xem lão tử ra Xuyên Cơ Ni cho các ngươi xem...”

Nói xong, sau lưng sinh ra đôi cánh thịt màu đen, cuồng phong gào thét bay lên trời, như một làn khói hương về phía Thịnh Kinh biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Vương Lục đứng nguyên tại chỗ nhìn đến nghẹn họng trừng mắt, mẹ nó còn chưa khai chiến mà đã thắng trước một trận rồi sao? Trò năm thắng này cũng quá nhẹ nhàng mà nhỉ?

Bất quá, nếu tên thô hán như người thực sự mặc Cơ Ni tới,
đúng là chúng ta vẫn còn có chút sợ hãi...

...

“Vương Lục, nếu cái gọi là tất thắng của ngươi là để nàng ra tay chắc chắn. Như vậy trận thi đấu hôm nay không cần phải tiếp tục nữa. Chúng ta tự nhận trong cảnh giới Kim Đan cũng không phải là đối thủ của sư phụ ngươi.”

Sau khi Vạn Thú Chi Vương cáo gánh, những Hóa Thần Chân Nhân khác cũng không có hứng thú ném thử. Ngay cả người được công nhận là đệ nhất Hóa Thần Cửu Châu, cũng từng thắng thần nói rằng không thể nào dưới cảnh giới Kim Đan mà chiến thắng Vương Vũ, những người khác càng không cần tự rước lấy nhục.

Vương Lục bắt đầu dĩ giải thích: “Nàng ta căn bản không ở trong danh sách tổ chức kim đan hôm nay. Những cao nhân Hóa Thần các ngươi không có người nào có danh sách sao? Nàng ta lôi kéo đội, không phải một mình đánh phó tổ.”

Nghe vậy, các Hóa Thần Chân Nhân mới vội vàng thông báo mấy ngày trước đem thi đấu tới, quả nhiên trong phụ kiện thấy danh sách nhân viên tổ đội Kim Đan, bên trong không có tên Vương Vũ.

“Nếu đã không phải kết cục của Vương Vũ, ngươi làm sao có thể nắm chắc tất thắng được?”

Vương Lục nói: “Điểm này thì phải mời các ngươi cùng đám Quảng Đại Đạo bằng hữu hôm nay đến đây làm chứng, ta chỉ có thể nói tiết mục ta chuẩn bị sẽ tuyệt đối không để cho các ngươi thất vọng.”

Nói xong, Vương Lục nghiêng người, quay mặt về phía đám Kim Đan sau lưng: “Mời Ngô Khư tiên bối ra tay.”

Trong đám người, một lão đầu gầy gò đi ra, thân hình lão cao không quá năm thước, mặc một thân áo choàng màu vàng xám, lưng hơi còng xuống làm cho lão càng thêm thấp bé, trong tay cầm theo một cái đèn lồng, chỉ là ánh nến trong lồng đèn không những không mang đến ánh sáng, ngược lại làm cho ánh sáng bốn phía ảm đạm.

Khuôn mặt lão đầu nhi này giống như cương thi, hơi nghiêng đầu, cứng rắn nói với Vương Lục: “Ta và ngươi cùng là kim đan, không cần đa lễ xưng hô tiên bối.”

Nói xong, Ngô Khur chân nhân chậm rãi đi diễn võ trường.

Bước chân của hắn chậm chạp mà cứng ngắc, mỗi một bước đều mang theo thân thể đang tập tễnh lay động, đèn lồng cầm trong tay càng phập phù bất định, hoàn mỹ diễn dịch được bao nhiêu tuổi già... Nhưng sau khi hắn đi lên sân, lại hừ một tiếng, nói: “Ta còn rất trẻ...”

Dưới đài lập tức truyền đến một trận cười.

Tên Ngô Khur chân nhân này ở tu tiên giới cũng coi như có chút danh tiếng, khi còn trẻ tu được một thân Phong Lôی Đoán Thể Công, rèn luyện thân thể đến dị thường mạnh mẽ. Rõ ràng xuất thân quý môn, trong Chiêu Hồn Đẳng Lung ẩn chứa ngàn vạn đạo chú thuật tà pháp., Nhưng so với các kiếm tu chuyên chiến đấu còn dũng mãnh thiện chiến hơn, tuy là kim đan, thủ hạ lại có không ít tính mạng của chân nhân Nguyên Anh. Đáng tiếc sau này tuổi già, tác dụng phụ của Phong Lôی Thể Công dần dần hiển hiện, thân thể khô ngô đã từng co rút cao tới hơn trọng lúc đỉnh phong, rốt cuộc không chịu nổi kịch chiến.

Nhưng dù là như thế, chỉ bằng vào chiêu hồn đẳng lung trong tay hắn, cùng kinh nghiệm chinh chiến mấy trăm năm, cũng đủ khiến hắn đứng vào hàng ngũ kim đan đứng đầu lúc đó. Điều buồn cười duy nhất chính là, lão đầu nhi này không chịu phục lão, luôn coi mình là thanh niên phong hoa chính trực.

Theo lời đồn đại, lần so tài giữa các nhóm tiên nhân này, ông lão nhỏ này còn chạy tới báo danh tham gia tuyển chọn mỹ nam tử để tổ chức.

Ngô Khur sau khi lên đài, mấy vị Hóa Thần liền truyền âm nói chuyện với nguyên thần.

Tất cả mọi người đều không muốn ra tay với vị Kim Đan tuổi đã cao này. Ngô Khur tuổi tác quá lớn, thậm chí còn lớn hơn cả Phong Ngâm lão già này một đoạn... Cho dù một thân tà thuật của hắn đã đạt tới mức đẳng phong tạo cực, tuyệt đối là cường giả đứng đầu trong Kim Đan chân nhân, nhưng cho dù thắng cũng là thắng không Võ Bất Võ.

thảo luận một phen cũng không ai xung phong nhận việc, vì thế gió gầm thét thờ dài: “Đã như vậy, vậy do ta...”

Còn chưa dứt lời, một vị thư sinh trẻ tuổi mỉm cười nói: “Vậy để ta đi cho, Phong Ngâm chưởng môn nếu ra tay, trận tử đấu này còn có hồi hộp gì không? Vậy cũng phải phụ sự khổ tâm của tiệc các quý phái rồi.”

Phong Ngâm cười khổ một tiếng không trả lời. Người này là thư sinh Tam Hà của Vạn Quyên Lâu, môn phái thượng phẩm, Vạn Tiên minh, Tam Hà thư sinh, hành sự đúng mực, không thân cận với các đại môn phái khác, cũng không xa lạ. Tính cách cũng là quý dị khó lường. Vừa rồi ý của hắn là ngại biện, nếu là hắn tự ra tay, Vương Lục bên kia cũng không thể để cho Linh Kiếm sư môn bị thua, chạy tới biến trang khác tính, cho dù thật sự có thủ đoạn gì có thể làm Kim Đan Thăng Hóa Thần cũng không tiện dùng ra, lãng phí thời gian vô ích.

Nhưng người trong nhà biết chuyện nhà mình, Vương Lục đối với Linh Kiếm phái có sở thích và lòng trung thành là không thể nghi ngờ, nhưng cũng không thể nghi ngờ là, tên gia hỏa này dám hại người mình, tuyệt đối sẽ không nương tay...

Cho nên Tam Hà thư sinh đứng ra, Phong Ngâm thật sự thờ phào nhẹ nhõm, bởi vì tiếp theo cuối cùng hắn cũng có thể an tâm bàng quan sát tình thế bên ngoài, nhìn xem Vương Lục rút cuộc tính toán đền bù khoảng cách giữa Kim Đan và Hóa Thần như thế nào.

Sau khi Tam Hà thư sinh lên đài, trên mặt còn tràn ngập nụ cười hưng phấn: “Ngô Khư chân nhân, đối với người ta đã ngưỡng mộ đại danh từ lâu, năm đó Phong Lôi Thê Công của người uy chấn Đông Lý, phong tư thần thái tất cả mọi người khó mà quên. Hôm nay những lão già kia tự ý vào thân phận cảnh giới, vậy hãy để hai người trẻ tuổi chúng ta đọ sức một phen đi.”

Trên mặt Ngô Khư chân nhân biểu lộ vốn đang căng thẳng, nhưng nghe Tam Hà thư sinh nói đến hai người trẻ tuổi, da mặt lập tức run lên.

Tam Hà thư sinh nhíu mày, lại nói: “Mặc dù ta còn nhiều lời muốn nói với người, bất quá chung quy không thể để nhiều

người xem như vậy chờ đợi, cho nên chúng ta trước tiên tới đánh đi.”

Nói xong, hắn nhắc lên một cây ống trúc, nghiêm mặt nói: “Xin Ngô Khư đạo hữu cẩn thận, ta tên là Tam Hà thư sinh, đây là con sông đầu tiên của ta.”

Nói xong, hắn mở ống trúc ra, từ trong đổ ra một dòng mực màu đen đổ trên mặt đất của diễn võ trường.

Ống trúc này nhìn như nhỏ bé, nhưng dung lượng có chút kinh người, rất nhanh mực nước chảy trên mặt đất thành sông nhỏ. Ngô Khư đạo nhân ở phía xa nhìn xem, da mặt mặc dù bất động, đèn lồng trong tay lại vững chắc, không còn lắc lư nữa.

Đối thủ là Hóa Thần Chân Nhân, cho dù lúc này cường ép áp chế cảnh giới Kim Đan vẫn là một đỉnh núi cao khó có thể vượt qua. Động tác nhìn như bình thường không có gì lạ, nhất định ẩn chứa sát khí gì đó.

Đồng thời, người bên ngoài trường đấu cũng đang chú ý đến thủ đoạn của Tam Hà, vị Hóa Thần Chân Nhân này luôn lấy sự quý dị trừ danh, thân là Vạn Thu lâu chủ nhưng hầu như không xuất thủ ghi chép, cho nên rất ít người biết át chủ bài của lão. Cũng may trước mắt xem ra có thể tìm hiểu được ngọn nguồn.

Chất mực trong ống trúc vẫn đang không ngừng chảy xuôi, xa xa nhìn ra dung lượng, nhưng kỹ thuật nạp tu di của giới tử đã sớm phổ cập, ống trúc này nêu là linh bảo của thư sinh Tam Hà, công dụng này cũng không có gì hiếm lạ. Chỉ là mực nước chảy đã lâu, nhưng không thấy danh đường khác, không tránh khỏi khiến người ta không sờ đến đầu óc.

Tam Hà thư sinh đổ mực trong chốc lát, cũng là ngạc nhiên: “Ngô Khư đạo hữu, ngươi không ngăn cản ta sao? Tiếp tục như vậy ta sẽ cảm thấy thắng cũng chẳng oai phong gì. Nghe nói trước đây ngươi người ta phong lôi, sao bây giờ lại cẩn thận như vậy, trở nên già nua nặng nề.”

Những lời khác thì không nói, một câu dánh về già nua nặng nề lập tức chọc giận Ngô Khư, hắn lập tức lắc lư đèn lồng, ngàn vạn con U Hồn Lệ Quỷ từ đó gào thét bay ra, nhiệt độ

trên diễn võ trường chột hạ xuống, mặt đất cũng kết thành sương lạnh.

Rất nhanh, cả bầu trời cũng trở nên âm trầm, tiếp theo là một màu đen kịt. Mọi người bàn tán sôi nổi, không ngờ trong đèn lồng của Ngô Khư lại thu nạp được lệ quỷ mạnh mẽ như vậy, có thể che khuất bầu trời, khiến trời cũng phải biến sắc.

Chỉ là Ngô Khư ngược lại gây ngăn cả người, bởi vì tuy rằng hắn triệu hồi ra quỷ hồn mạnh nhất, nhưng Đại Hắc Thiên có thể khiến quỷ hồn tung ra thực lực mạnh nhất vẫn còn chưa kịp bố trí, cái thứ che khuất cả bầu trời này, thật sự không phải do hắn.

Sau một khắc, kim đan Ngô Khư Ngọc Phủ mãnh liệt rung động lắc lư, theo bản năng sử dụng hắn ngẩng đầu nhìn lên.

Một thác nước đen kịt từ trên trời giáng xuống, tựa như thiên hà trút xuống, thấm nhuần vạn vật. Hàng trăm con u hồn lệ quỷ ở trên không trung bị mực nước dính vào, lập tức kêu thảm thiết hòa tan ra, lẫn vào trong mực nước, biến thành một mảng đen nhánh.

Bản thân Ngô Khư thì kịp thời phản ứng lại, lấy đèn lồng chống lên một mảng đen kịt như vậy, giấu mình trong mưa to màu đen, cố gắng chống đỡ.

Tam Hà thư sinh quả là danh bất hư truyền, chỉ dưới cảnh giới Kim Đan mà đã có uy năng như thế quả thực có thể so sánh với Lục Tiên Kiếm của Quỳnh Hoa tiên tử.

Khó trách hắn nói cái gì thắng mà chẳng ra gì, nếu thừa dịp khai chiến liên toàn lực tấn công, không cho ông trúc mở ra, muốn Mặc Nhiệm Trường Hà này cũng không phải lập tức có được lực lượng mạnh như vậy...

Chẳng lẽ thật bởi vì lớn tuổi, cho nên tính cách cũng trở nên trì trệ nhu nhược? Phong thái chiến đấu lúc trẻ, rốt cuộc không thể trở về được nữa sao?

Nghĩ tới đây, đèn lồng trong tay Ngô Khư chân nhân lại nhoáng một cái, sau đó hắn rõ ràng cảm nhận được không gian bốn phía trở nên chật hẹp thêm vài phần, lưng lay sắp đổ dưới sự ăn mòn của Mặc Nhiệm Trường Hà.

Kim Đan Chiến Hóa Thần, thoát nhìn vẫn còn quá miễn cưỡng, có lẽ đôi lấy những tu sĩ tinh nhuệ nhất như Vương Lục, Quỳnh Hoa, ứng phó toàn lực thì còn có một phần thắng, thế nhưng hẳn...

Dù sao hẳn ta cũng không còn trẻ nữa.

Nhưng vào lúc này, Ngô Khư chân nhân ở trong bóng tối bỗng nhiên nghe được một trận ca thanh.

Tiếng ca hùng hồn dũng dục khiến người ta nhiệt huyết sôi trào. Mà tiếng ca kia lại có huyền diệu khác, rõ ràng là nghe trúng, trước mắt lại không khỏi hiện ra hình ảnh.

Đây chính là cảm xúc cộng hưởng năm lần, dùng âm thanh để khuấy động lòng người, chiếu tin tức vào bốn loại kỹ xảo cao minh khác nhau để nhận biết.

Ở trước mặt Ngô Khư, đám thiếu nữ vừa mới khai chiến với dung nham đang nhảy múa trong hỏa diễm lại một lần nữa triển khai điệu nhảy. Các nàng nhẹ nhàng nhảy múa xung quanh sân diễn võ, cao giọng cất hát, trong tiếng ca, hò hét trợ uy cho mình.

Ngô Khư sững sốt trong chốc lát rồi lắc mạnh đầu.

Vào lúc này rồi, cho dù cổ vũ mình trợ uy thì có ích lợi gì? Chênh lệch thực lực lớn như vậy, đã không phải ý chí cá nhân có thể nghịch chuyển.

Nhưng chỉ một lát sau, ánh mắt Ngô Khư liền dần dần mê ly, hoàn toàn đắm chìm trong thân ảnh các thiếu nữ, tiếng ca kia càng không ngừng thâm thấu, như dòng suối nhỏ thấm vào Ngọc Phủ đã sớm khô cạn của hắn.

Một lát sau, một luồng sức mạnh khó tả bắt đầu bốc lên. Ngô Khư kinh ngạc xuất hiện, vốn tưởng rằng mình không thể tìm lại được sức mạnh, không ngờ lại bắt đầu chậm rãi khôi phục.

Là do tiếng ca của những thiếu nữ đó sao? Là bởi vì điệu múa hoàn mỹ không tỳ vết kia? Hay là bởi vì thân thể yêu mị gợi cảm động lòng người? Hay là... Chỉ là ánh mắt mong đợi mơ hồ của các nàng, khiến hắn trở về thời thanh xuân trẻ trung kia.

Trong thoáng chốc, hấn về tới tới, đã từng là bạn lữ trân trọng của nhau ở ngay bên cạnh. Khi đó bọn họ trẻ tuổi mà tràn đầy cảm xúc, lúc nào cũng dán sát vào nhau, dùng phương thức thân mật nhất trao đổi tình cảm của nhau.

Thương Thiên, đại địa, khắp nơi đều là chiến trường của bọn họ, khi còn trẻ Ngô Khư chân nhân tung tình phóng đảng, lưu lại dấu vết của mình ở rất nhiều nơi. Mà hiện tại, theo tiếng ca dần dần nhập vào thân thể, hấn phảng phát lần nữa trẻ lại tuổi.

Ở bụng, một đoàn lực lượng sung mãn lửa cháy hùng hực, rất nhanh đã tràn ngập đến các nơi thân thể, bắt đầu khô héo thoái mái, héo rũ giãn ra, vô cùng vô tận lực lượng từ đó thai nghén ra.

“Ha ha ha, các nha đầu, cảm ơn các người đã biểu diễn. Kế tiếp, cứ xem ta đi.”

...

Trên diễn võ trường, một cái âm thanh mênh mông hào hùng xuyên thấu hắc ám, sau đó, bộ pháp nặng nề rung động đại địa, mỗi một lần chấn động, đều có một đạo sóng xung kích từ trong sân khuếch tán ra bốn phía, quét ngang đen kịt, xé thể giới mực bị nhuộm thành vô số khe hở.

“Hắc, muốn cậy mạnh phá sông dài Mặc nhuộm của ta sao? Ngô Khư ngươi cũng quá coi thường sức mạnh của tri thức và văn minh rồi đấy.”

Trong bóng tối, Tam Hà thư sinh cười lạnh một tiếng, càng nhiều mực nước từ trên trời giáng xuống bao vây diễn võ trường kín không kẽ hở. Mặc dù Phong Lôì Thần Thể của Ngô Khư có chấn động thiên địa chỉ có thể, nhưng lại bị trường hà nhuộm mực nhu khắc cương quyết trói buộc càng ngày càng chặt.

Dòng sông nhuộm mực này là nơi tâm huyết cả đời của thư sinh Tam Hà hội tụ, chẳng những có khái niệm lấy nhu thắng cương, hơn nữa ngụ ý của mực nước là vật dẫn tri thức, tượng trưng cho tinh thần truyền thừa văn minh cổ xưa không thay đổi của tu sĩ, kéo dài không dứt, muốn cậy mạnh cắt đứt nó, khó như lên trời.

Nhưng mà sắc mặt của thư sinh Tam Hà cũng khẽ biến, may mắn lúc ra trận hấn chưa từng khinh thường, là áp chế sức mạnh bản thân đến trình độ gần Nguyên Anh vô hạn. Lúc này mới miễn cưỡng có thể phát huy ra ba thành uy lực của mực nhuộm trường hà... Nếu không, vừa rồi đã bị Ngô Khư phá mất Trường Hà rồi.

Cho dù Mặc Nhiễm Trường Hà am hiểu lấy nhu khắc cương, chung quy vẫn có cực hạn. Mà Phong Lôì Thần Thể của Ngô Khư đã tiếp cận cực hạn của thư sinh Tam Hà, lực lượng cường đại đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Nếu như hấn vừa lên đài đã thi triển ra loại lực lượng như vậy... thì nhuộm mực trường hà căn bản không có cơ hội động đây. Tam Hà thư sinh không khỏi cảm thấy may mắn chính mình cuối cùng vẫn chiếm tiên cơ, bằng không trận chiến này

chỉ sợ thật sự lật thuyền trong mương, may mà thắng bại đã định.

“Hồng “

Ngô Khur chân nhân lần nữa gằm lên giận dữ, tiếng gằm cuộn cuộn, rất nhanh đã bị mọi người biến mất trong trường hợp màu đen.

“Không nên lãng phí khí lực của Ngô Khur đạo hữu, miệng mở lớn như vậy, cẩn thận nuốt cả mực nước vào a.”

Vừa dứt lời, tiếng gào thét đến từ Ngô Khur liền im bật. Cho nên thư sinh Tam Hà đều sửng sốt: Nghe lời như vậy?

Nhưng sau một khắc, Tam Hà Thư Sinh liền kinh ngạc hiện ra, Ngô Khur chân nhân há hốc mồm, hít một hơi thật sâu, hút mực nước quanh người vào trong.

“Ngươi điên rồi... gặp quỷ rồi...”

Tam Hà thư sinh trong nháy mắt đã đoán ra dụng ý của đối phương, hẳn muốn dùng cách này để phá giải mực nhuộm sông dài.

Hành động hảo huyền kỳ lạ này lại thật sự là đâm trúng mệnh môn của Tam Hà thư sinh... Dòng sông nhuộm mực này là thủ đoạn của Hóa Thần chân nhân, dùng cảnh giới Kim Đan tế luyện ra, đương nhiên sẽ có khiếm khuyết nghiêm trọng —— số lượng mực chưa đủ số lượng chưa đủ.

Cảnh tượng cuộn cuộn như trường hà, kỳ thật là thư sinh Tam Hà mượn đặc tính dòng nước tuần hoàn không ngừng, cấu trúc một cái Luân Hồi pháp trận, khiến mực nước có thể không ngừng tuần hoàn sử dụng. Trên thực tế một lần hẳn vận dụng mực nước cũng không nhiều, bất quá mấy ngàn vạn cân mà thôi.

Đối với phàm nhân mà nói, đây là số lượng khó có thể tưởng tượng, nhưng là tu sĩ Kim Đan cảnh, muốn tìm biện pháp dung nạp mấy ngàn vạn cân mực nước, vậy không thể dễ dàng hơn. Nhất là tu sĩ rèn thể, trong nhục thể ẩn chứa vô số huyền pháp, kỹ thuật cất giữ lượng lớn vật tư trong bụng sớm đã không còn tươi mới nữa.

Mà Ngô Khư chân nhân, vừa vặn là một cao thủ luyện thể. Hắn một lần hít thở như cá voi hút nước, trực tiếp hút đi gần nửa mực nước của thư sinh Tam Hà, trong lúc nhất thời mặc dù có Luân Hồi trận gia trì, sông dài nhuộm đen cũng đột nhiên đình trệ lại. Bao bọc diễn võ trường đen kịt, theo đó có hàng trăm chỗ sơ hở.

Vì vậy mọi người ở bên ngoài cuối cùng đều thấy rõ tình hình trong trận. Một người khổng lồ khô ngô cao mấy trượng đứng sừng sững ở trên mặt đất, há miệng điên cuồng hấp thụ mực ở bốn phía. Chất mực mấy vạn cân, mấy chục vạn cân đều bị nó nuốt vào trong bụng, nhưng phần bụng rắn chắc sung mãn của cơ bắp chỉ hơi nhô lên, lộ ra vẻ thành thạo có thừa.

Mặc dù chỉ có cảnh giới Kim Đan, nhưng tráng hán này thể hiện ra khí lực phóng khoáng, cùng sức mạnh như cá voi nuốt mực nhuộm trường hà lại là kinh tâm động phách, khiến cho rất nhiều Nguyên Anh Hóa Thần bên ngoài sân cũng rung động theo.

“Hay cho Phong Lôi Thần Thể, chẳng trách lúc hắn còn trẻ từng được khen tặng là vô địch trong một thời gian dài, nếu không phải ngoài ý muốn dẫn đến cả đời không có hy vọng Nguyên Anh thì hôm nay trong số những người mạnh nhất Vạn Tiên minh, chỉ có mình hắn.”

“Bất quá, Ngô Khư chân nhân trước khi lên sân khấu chỉ là hạng người tướng hành đã Mộc lão hủ... Vì sao lúc này lại có thể thanh xuân, một lần nữa trở lại thời điểm đỉnh phong?”

“Vì mấy tiểu nha đầu kia hát đấy không?”

“Chỉ có khả năng này chứ... thực sự là kỳ quái, tiếng ca kia tuy rất dễ nghe, nhưng không đến mức khiến người ta giống như là khởi tử hồi sinh chứ?”

“Chưa hẳn, người không cảm giác được huyền diệu, là vì tiếng ca không phải là hướng lên trời, chúng ta chỉ có thể nghe được xem như dư âm mà thôi.”

Mặc dù cuộc quyết đấu giữa Ngô Khư chân nhân và Tam Hà thư sinh còn chưa kết thúc, nhưng đã đưa tới trận tiếp theo bàn tán xôn xao.

Bất luận nói từ phương diện nào, tuổi già sức yếu, nhuệ khí đã mất, Ngô Khư chân nhân xưa nay lấy thủ đoạn nổi danh bách xuất Tam Hà thư sinh đều không có chút phần thắng, nửa đoạn đầu chiến đấu cũng chứng minh suy đoán của mọi người. Chỉ có trên miệng không chịu phục lão, Ngô Khư chân nhân sớm đã già nua, rốt cuộc đánh không ra trọng quyền lôi đình cuốn gió tàn vân kia nữa, ở dưới Mặc Nhiếp Trường Hà đạo nhân bao phủ bại cục đã định.

Nhưng vào lúc này, tiếng hát ngoài sân thần kỳ lay tinh sức sống Ngô Khư chân nhân đã mất từ lâu, thậm chí trong khoảng thời gian ngắn hần đã khôi phục đến trạng thái đỉnh phong, lấy Phong Lôi thần thể mạnh mẽ phá vỡ sông nhuộm mực...

Đây chính là con đường tắt thắng của Vương Lục sao? Lấy lực lượng bên ngoài sân trợ giúp, quả thực là một chiêu cờ diều. Dựa theo quy tắc thi đấu, người ngoài không được tham gia thi đấu trong trận, nhưng cổ vũ uy lực hiển nhiên không phải là cấm kỵ. Chỉ là lúc trước ai cũng không ngờ được hiệu quả cổ vũ trợ uy lại tốt đến thế.

Đối với người trong sân, hiệu quả chấn động kinh thiên chuyển biến đến càng mãnh liệt. Tam Hà thư sinh bất đắc dĩ thở dài: “Thất sách quá, không ngờ còn có thủ đoạn như vậy. Sớm biết thế, ít nhất nên thêm chút gia vị vào trong mực nước.”

Lúc này, Ngô Khư chân nhân đã hoàn toàn uống xong trường hà nhuộm mực của Tam Hà thư sinh, phần bụng cao cao trướng lên, mặt đỏ tai hồng, nhưng vẫn có vẻ thành thạo.

“Vậy ngươi định nhận thua sao, làm liều sao?”

Theo thanh xuân trở về, tính tình Ngô Khư chân nhân cũng biến thành khác nhau rất lớn.

Tam Hà Thư Sinh sắc mặt trầm xuống: “Trái lại cũng đừng cao hứng quá sớm, trận chiến này ta chỉ là thất sách, lại còn xa mới bằng một bước mất lợi kia, ngươi có khả năng chiếm cứ cá voi, nhưng ngươi có thể nuốt sử thi trường hà của ta vào không?”

Trong khi nói chuyện, cổ tay thư sinh Tam Hà run lên, vô số cuốn sách từ trong ống tay áo đổ ra, bay múa nhanh giữa

không trung, trang sách không ngừng chuyển động, từ đó chiếu ra ngàn vạn cảnh tượng.

Mọi người nhìn thấy trên đại địa mênh mông, ma vật tàn phá bừa bãi, sinh linh đồ thán, mà một đám tu sĩ toàn thân đầm máu, lưng tựa tàn dương, dứt khoát hướng về đại quân ma vật bắt đầu lập đi lập lại. Mọi người nhìn thấy, một vị tu sĩ hạc nhan hộc máu ở bên cạnh lò luyện đan, đem linh căn nhân tạo nghịch thiên mà đi luyện chế thành đan. Mọi người nhìn thấy...

Mọi người nhìn thấy các bộ sử thi, các tu sĩ mấy vạn năm, lịch sử mấy chục vạn năm bị cô đọng bên trong ngàn vạn quyển sách điển tịch này, trở thành căn nguyên lực lượng của Tam Hà thư sinh.

Tuy bị giới hạn ở cảnh giới Kim Đan, sử thi trường hà của thư sinh Tam Hà không thể nào so được với “ngũ sử Tiên đạo” chân chính, nhưng tuyệt đối không phải cây mạnh có thể chiến thắng.

Sắc mặt Ngô Khư nghiêm nghị giờ đèn lồng lên trước người, trừ bỏ man lực, kế thừa Linh Bảo của sư môn chính là hy vọng duy nhất của hắn. Nhưng đối mặt với Bản Mệnh Linh Bảo của vị Hóa Thần Chân Nhân này, hắn thật sự không có nửa phần nắm chắc.

“Có thể phá vỡ một dòng sông dài của ta, chiến tích của Ngô Khư chân nhân người có thể kiêu ngạo. Vương Lục đạo hữu, kế hoạch kéo dài đội ngũ của người quả thực cũng có hiệu quả, đáng tiếc, trận chiến này, cho dù thế nào ta cũng không muốn thua.”

Tam Hà thư sinh nói xong, bỗng nhiên từ đỉnh đầu đỉnh thư hải lấy ra một quyển sách, cao giọng tụng niệm, nhất thời trên diễn võ trường liền xuất hiện thân ảnh anh hùng sôi nổi trong sử thi. Mặc dù chỉ là hình chiếu pháp thuật từng là anh hùng quân lâm thiên hạ, vẫn mang đến uy thế mãnh liệt làm người kinh tâm động phách.

Sắc mặt Ngô Khư chân nhân bất động, nhưng chân trái không khỏi hơi cong lại, quỳ một gối xuống đất.

Cùng lúc đó, Vương Lục nháy mắt với sư phụ một cái.

“Tóm lá bài tẩy lại đi.”

Tam Hà thư sinh so với dự đoán còn lợi hại hơn một chút, mặc dù Ngô Khư chân nhân vung lực lượng đến mức tận cùng vẫn có chỗ không bằng, như vậy chỉ dựa vào chính diện đội ngũ khích lệ đã khó có tác dụng.

Vì vậy, sẽ đến lượt phụ khích lệ lên sân khấu.

“Ha ha, chờ người nói những lời này đã lâu.” Vương Vũ mỉm cười, cũng là một tràng vỗ tay vang vọng: “Diệu Nhan tử tử, xin hãy để mái tóc mới của chúng ta ra sân đi.”

“Ai, người cũng đừng hồi hận.”

Giữa không trung, thanh âm bất đắc dĩ của Diệu Nhan chân nhân vang lên, sau đó một cái truyền tống trận Tứ Tượng Bát Quái ở giữa không trung thấp sáng, một bóng người khôi ngô ở trong trận chậm rãi thành hình.

Từ trên thân hình, rất nhanh có người nhận ra thân phận người tới.

“Ồ, đây không phải là vương vạn thú vừa mới nhận thua sao, tại sao lại trở về?”

“Đây là truyền tống trận do Thịnh Kinh Tiên Môn mở ra, chẳng lẽ hắn đã đi tuyển chọn tổ tiên tốt báo cáo? Ha ha, không biết đã trải qua đau khổ như thế nào.”

“Đúng vậy a, còn khiến người ta hiếu kỳ... Ách.”

Dưới sân diễn võ, tiếng nghị luận âm ỉ cũng im bật.

Bởi vì truyền tống trận đã hoàn tất truyền tống, thân hình Vương Vạn Thú hoàn toàn hiện ra, dĩ nhiên là khôi ngô tráng kiện, cơ bắp như muốn nổ tung. Chỉ là quần áo lại khác biệt rất lớn so với lúc đi.

Áo ngắn da thú màu hồng, giày bông xù lông, hai cái làm thành hình móng vuốt mèo, bao tay khoa trương lớn, đeo một đôi tai mèo... Dùng phương thức cực kỳ không cân đối mặc trên người vương vạn thú, hoàn toàn tương phản với khí chất vương vạn thú.

Bên ngoài diễn võ trường lặng ngắt như tờ, mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn tạo hình có thể nói là kinh hãi, cho dù là

ai cũng nói không nên lời.

Ngay cả hai người sắp kết thúc trận chiến cũng không khỏi bị đoạt mất sự chú ý. Tam Hà thư sinh suýt nữa thất vọng, cắt đứt sự cố sử thi từ đó.

May mà hắn vẫn không chế được bản thân nếu không thì đây chính là khinh nhờn sử thi, phản phệ pháp lực, chuyện đầu tiên làm anh hùng sử thi được chiếu ra chính là xoay người lại trị tội khinh nhờn hắn.

Nhưng mà sau một khắc, đả kích càng mãnh liệt hàng lâm xuống.

Chỉ thấy bấp thịch vương vạn thú kia run rẩy, nội tâm như có Thiên Nhân giao chiến. Nhưng theo tiếng cười lạnh của Vương Vũ, rốt cuộc gã cũng hạ quyết tâm.

“Thư sinh Tam Hà, cố lên!”

Tiếng hô cổ vũ giống như cổ vũ, lại làm cho tình thế trên đấu trường gần như ngưng trệ, tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn Vạn Thú Chi Vương. Vị tráng hán trang phục màu hồng này, đang cố gắng siết cổ họng, dùng thanh âm the thé cao giọng hô to.

“Tam Hà thư sinh...”

Cả người Tam Hà run rẩy, tuy miệng vẫn đang tụng niệm sử thi, nhưng trong lòng vẫn đang liều mạng gào thét: “Câm miệng ngậm miệng lại.”

“Tam Hà, ta vĩnh viễn vì ngươi cố gắng...”

“Không thể nghe không thể nhìn không thể nghĩ không thể nghe không thể thấy không thể nghĩ.”

“Tam Hà, ta vĩnh viễn yêu ngươi...”

“Ta yêu ngươi tê liệt yêu ngươi.”

Cuối cùng, Vạn Thú Vương dùng đôi găng tay mèo cào ở trước ngực vẽ ra một cái tâm hình xiêu xiêu vẹo vẹo.

“Tam Hà, ta là... Nhĩ Nương của ngươi. “

“Cút mẹ ngươi đi, cút cho ta!”

Hai mắt Tam Hà thư sinh đỏ ngầu, trực tiếp xé sách sử thi
trong tay thành hai nửa.

...

Một trận kim đan chiến đấu với Hóa Thần khiến cả ngoài diễn võ trường đều trầm mặc.

Chiến đấu bắt đầu vượt quá dự liệu, dùng phương thức tượng tượng để kết thúc. Chỉ là khi chiến đấu chấm dứt, không có ai muốn quan tâm tới kết quả, mọi người càng quan tâm hơn là...

“Các đạo hữu Lôì Đình Nhai, cái lồng điện cực lớn có thể tẩy não các người có thể mượn dùng một chút không?”

“Mất tâm quả, ai mất trái tim? Các đạo hữu Bách Thảo môn xin thương xót chút đi.”

“Mạnh Bà Thang đâu? Các đạo hữu Minh Môn, các người có Mạnh Bà Thang dư thừa không, lão phu nguyện dùng mười vạn linh thạch mua cho các người...”

“Ta, ta muốn có chút thuốc dạ dày, nôn không nổi nữa...”

“Phù, may mà trời sinh linh giác ta nhạy cảm, sớm đâm mù hai mắt, chọc điếc hai tai, may mắn tránh được một kiếp.”

Một lát sau, bên ngoài trảng tiếng kêu rên bắt đầu vang lên liên tiếp. Sau khi trải qua tai họa, mọi người bắt đầu hỗ trợ tự cứu mình, chậm rãi khôi phục nguyên khí.

Có thể một lần khiến hàng trăm hàng ngàn tu sĩ bị thương, chắc chắn trận chiến này sẽ được ghi vào sử sách. Đương nhiên, một kẻ gây thơ tai thú mẹ cũng nhất định sẽ trở thành một truyền kỳ.

Khi vị Thú Nhĩ Nương kia mang theo tiếng cười điên cuồng như người chết rời khỏi sàn đấu, rất nhiều người trong lòng đều cảm khái, Ngự Thú Tông đại khái từ nay về sau sẽ hạ cấp. Không biết đám môn nhân kia, khi nhìn thấy người lãnh tụ một cái tai thú của mình xếp vào tạp chí báo lớn, sẽ có phản ứng như thế nào.

Dù sao nếu đổi lại là chuyện mình gặp phải, có lẽ lựa chọn duy nhất chính là rời khỏi môn phái, cũng vĩnh viễn phân rõ giới hạn với nó rồi a...

Liên tưởng đến mối thù hận trước kia của Ngự Thú Tông và Vương Lục sư đồ kết hạ tại Vân Đài sơn, mọi người không thể không hoài nghi, đây đại khái chính là Vương Lục báo thù, điển phạm mười năm không muộn a.

Bất quá, so với người trên đài, kỳ thật tràng diện dưới đài căn bản không có đủ kỳ quái.

“Khụ khụ “

Tam Hà thư sinh sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, trong thất khiếu chảy xuôi dòng máu đen, ngũ giác đồng thời chịu sự tra tấn nghiêm khắc, ánh sáng chói lọi, tiếng ồn ào, cay độc, đau đớn, đau đớn, bất kỳ thư sinh nào cũng có thể lập tức làm tinh thần tan vỡ một người bình thường, nhưng Tam Hà thư sinh lại đồng thời phải thừa nhận năm loại đả vật này, cho đến khi hấn chuộc sạch tội nghiệt, tội danh khinh nhờn sử sử.

Tam Hà thư sinh là cường giả Hóa Thần đỉnh phong, Thiên Luân Chân Quân từng tiên đoán hấn cách cảnh giới Chân Quân cũng chỉ một bước ngắn, tương lai trong vòng trăm năm, Chân Quân Vạn Tiên minh sẽ có hấn. Nhưng mà trải qua lần đả kích này, con đường tấn cấp của Tam Hà thư sinh lập tức nhập nhò. Nhưng điều này cũng không thể trách người khác, chiến đấu với Ngô Khư chân nhân đã thất bại, bởi vì chính hấn tức giận xé rách sách sử, tự rước lấy diệt vong.

Bên kia, Ngô Khư chân nhân cũng không dễ chịu gì... Tuy rằng tiếng hô cổ vũ của Vạn Thú Chi Vương là hiển cho Tam Hà, nhưng dư âm bị ảnh hưởng đến, hiện tại hấn đều cảm thấy trước mắt sấm vang chớp giật, ánh mắt cũng theo đó mà trở nên mơ hồ hồ. Mà chỉ cần nhớ tới cái thân ảnh màu hồng phấn kia, hấn liền cảm thấy như dờn sông lấp biển, cũng không chỉ vì uống nước mực quá nhiều hay là nguyên nhân khác...

Tóm lại, đây là thắng lợi còn ghê tởm hơn thất bại.

“Nhưng thắng lợi dù sao cũng là thắng lợi, cho nên để cho chúng ta dùng sức để hoan hô cho người thắng.”

Vương Lục cao giọng nói, bỏ qua vô số ánh mắt nhìn chăm chú vào trong sân, trực tiếp đi tới diễn võ trường, sau đó cố gắng giơ lên cao cánh tay Ngô Khư chân nhân.

Hậu nhân cũng không có ý phản kháng, nhưng còn chưa đợi Vương Lục nắm lấy tay của hắn, Ngô Khư chân nhân đã không nhìn được lấy tay che miệng, khom người xuống, sau đó nôn mửa không ngừng.

“A ặc ặc ặc ặc...”

Mặt nước đen kịt từ trong miệng hắn phun ra, đồng thời còn có một mùi gay mũi khác thường. Vương Lục nhíu mày, dùng pháp lực phong bế khứu giác. Nhưng cùng lúc đó, bên ngoài sân không ít người bị kích thích, rốt cuộc đột phá điểm giới hạn, cũng bắt đầu nôn mửa.

nôn mửa giống như bệnh hoạn nhanh chóng khuếch tán ở nơi đây, rất nhanh đã trở thành tai nạn lớn cho mấy trăm người. Những tu sĩ này đa số đều là thân thể trải qua mài giũa tỉ mỉ, cường độ kinh người. Bình thường mắc bệnh, độc tố đối với bọn họ mà nói là vô nghĩa, rất nhiều phản ứng của sinh lý cũng nằm trong sự khống chế. Nhưng lúc này bọn họ không khống chế được, nôn không ngừng.

Cho nên ngay cả Vương Lục tự tay làm đạo diễn tất cả cái này cũng có chút không đành lòng nhìn thẳng. Chính là hương kích lệ cùng kích lệ thực chiến so với dự tính còn muốn tốt hơn, nhưng tốt hơn so với mong muốn cũng có chút phiền toái, nghĩ đến một tay sắp đặt tất cả những thứ này, nhất định không thể lưu lại thanh danh tốt nào, nôn mửa các loại ngoại hiệu như cuồng ma sợ là không thể thiếu.

“Tóm lại, đây chính là phương thức thi đấu tiếp theo của chúng ta. Tổ chức cấp thấp khi khiêu chiến tổ chức cao cấp, sẽ tạo ra một đội hỗ trợ lẫn nhau... Chúc các vị vũ vận hưng thịnh...”

Nói xong, Vương Lục vốn định trực tiếp rời đi, nhưng nhìn dưới đài càng ngày càng nhiều oán giận, gã cảm thấy mình vẫn nên làm chút gì đó. Sau đó gã nhìn thoáng qua vị sư phụ đang xem kịch vui bên kia, trong lòng lập tức có chủ ý.

“Nếu bồi thường như vậy, tiếp theo sẽ thể hiện biểu diễn đặc sắc cho những mỹ nữ được tuyển chọn xinh đẹp tới mức phải rửa mắt cho mọi người lần trước.”

Vì vậy Vương Vũ lấy làm kinh hãi: “Biểu diễn gì vậy? Sao ta lại không biết?”

Vương Lục trực tiếp ném qua một viên Huyền Thiên Tinh: “Hiện tại thì sao? Đã biết chưa?”

Vương Vũ cười lạnh nói: “Ngươi nghĩ ta là ai? Ta hiện tại chính là thần tượng truyền kỳ nổi tiếng ở Cửu Châu, một quả Huyền Thiên Tinh lại muốn mua chuộc ta?”

Vừa nói, nàng vừa bỏ Huyền Thiên Tinh giá trị trăm vạn linh thạch vào trong túi trữ vật, sau đó chính nghĩa nghiêm túc nói: “Hiện tại ngươi đã chệch hướng chính đạo, gặp chuyện luôn nghĩ cách dùng tiền tài trái đường, trường kỳ trước đây tất sinh họa, ta nhất định phải nghiêm túc oai vệ tam quan của ngươi một chút. Hừ, đồ vật xấu xí phải dùng mỹ lệ để rửa sạch, để cho ngươi kiến thức một chút ta tự tay bồi dưỡng đoàn đội mỹ lệ đi.”

Nói xong, Vương Vũ vỗ tay: “Các cô nương, chuẩn bị lên sân khấu biểu diễn.”

Vương Lục thở dài: “Da mặt của ngươi luôn có thể làm cho ta cảm thấy tán thưởng.”

Vương Vũ cười nói: “Ha ha, thân là thần tượng, khuôn mặt này là cái loại ăn cơm đấy.”

Trong lúc nói chuyện, Vương Vũ tập hợp lại các đội viên vừa rồi, thay một bộ diễn biểu diễn hoa lệ, ở trên diễn võ trường bận rộn một phen, cuối cùng cũng dẹp tan oán khí trong đám đông.

Sau đó, cuộc chiến giữa Kim Đan và Hóa Thân lại tiếp tục diễn ra ba trận, có sự khích lệ và khích lệ lẫn song quản cùng một lúc, mấy trận thi đấu tiếp theo lại lấy chiến tích toàn bộ của Kim Đan chân nhân mà báo cho Quỳnh Hoa, Chu Thi Dao và Vương Lục lần lượt chiến thắng đối thủ, đánh vào vực sâu có dị tính để thay đổi cuộc chiến.

Tuy nhiên trong lúc giao đấu, Vương Lục cũng xuất hiện một vài vấn đề.

Người khác nhau, sự miễn cảm đối với việc phụ lòng hướng khích lệ là khác nhau. Ví dụ như Ngô Khư Chân Nhân đối với vẻ thanh xuân hoạt bát xinh đẹp vô cùng miễn cảm, các thiếu

nữ thanh xuân đẹp chỉ cần khởi động một tiếng là có thể khơi dậy sức sống của hắn. Nhưng Chu Thi Dao đối diện với việc này lại rất không miễn cảm, kéo giãn cổ họng các đội viên cũng không nâng lên nổi nửa phần nhiệt tình của nàng —— bởi vì trên thực tế so với tất cả các đội viên trên gheo còn xinh đẹp thanh xuân hơn.

Đồng thời, phụ kích lệ cũng không phải đối với tất cả mọi người đều có hiệu quả, tỷ như đối với vạn thú chi vương, dễ bị đả kích hủy thiên diệt địa như vậy cũng không quá hiệu quả. Sau đó mọi người đem hình ảnh phóng cho hắn xem, vị cự hán khôi ngô này chỉ gãi lông ngực, sau đó nhếch miệng cười nói: “Không ngờ được lão tử đáng yêu như vậy? Ha ha, cũng thật là thú vị nha.”

Lúc đó mọi người liền cảm thán: Chơi thật vui!

Nói tóm lại, những chuyện này về sau, Vương Lục đã ý thức được mặc dù có hữu hiệu đối với kích lệ, nhưng cũng cần phải có địa điểm để chế tạo, mỹ lệ và xấu xí cũng không thể vơ đũa cả nắm, cần phải chuẩn xác tìm được điểm sáng khoái nhất của việc được mọi người.

Cũng may cách chính đấu khai trương còn có thời gian, hoàn toàn có thể tổ chức nhân thủ chậm rãi thu thập riêng lẻ một chút.

Hơn nữa suy xét thêm một bước, nhược điểm và nhược điểm của một người có nhiều lúc là biện pháp thống nhất, ví dụ như Ngô Khư chân nhân thích sức sống trẻ tuổi, như vậy đối với hắn những thứ già nua suy yếu đó tựa như độc dược. Tam Hà thư sinh tự xưng là phần tử tri thức, đối với tuyết Dương Xuân đặc biệt ưu ái, như mèo má nương vậy, đối với lực sát thương của hắn đặc biệt to lớn.

Thu thập một chút ưu đãi, theo một ý nghĩa nào đó cũng là thu thập nhược điểm. Nếu như vào lúc bình thường, đại đa số tu sĩ đều sẽ tỏ vẻ kháng cự đối với loại tư liệu này. Nhưng hôm nay có đại nghĩa quân tiên đại bi, Vương Lục căn bản không sợ người khác không nghe theo.

Chỉ cần đến ngày kim đan chiến đấu với Hóa Thần, Vương Lục đã nhận được rất nhiều tư liệu quý giá. Ví dụ như đại sư tử Chu Thi Dao nhìn như tâm tình không tì vết, nhưng chấp nhất

quá mức với kiếm đạo lại hoàn toàn là một trong những nhược điểm của nàng.

Lúc ấy vì để kích thích nàng chiến thắng một vị Hóa Thần Chân Nhân, Vương Lục tìm đến một loạt Kiếm Linh Tiên Kiếm, hấp dẫn Chu Thi Dao trăm ngàn lần. Những Kiếm Linh này phần lớn là xuất phát từ Chuồng môn các đại môn của các đại môn phái, có thâm niên chuồng môn, ngoại trừ thân là thần thông Tiên Bảo Khí Linh ra, phần lớn đều mang theo khí tức người nắm giữ, chỉ cần đứng ở đây một chút, đã dựng dục ra kiếm ý kinh người.

Mà khi nhìn thấy hàng kiếm linh tiên kiếm này, hai mắt Chu Thi Dao quả thực phóng ánh sáng ra, Đại Nhật Kim Hoàng Kiếm chém ra một đạo kiếm ba quét ngang thiên quân, lấy man lực đánh bại một vị Hóa Thần chân nhân.

Ngoài ra, Quỳnh Hoa cũng có mô phỏng kích lệ đặc biệt, vị tiệp thịnh kinh hoàn mỹ không tỳ vết này, ở trước mặt bất kỳ người nào đều biểu hiện bình tĩnh thông dong, hơn nữa sùng nhục không sợ. Tỉ như lần đầu tiên kim đan chiến hóa thần., Nàng chỉ nhẹ nhàng băng quơ mà bại bởi Vạn thú Chi Vương đáng yêu tai cướp của mẹ trẻ. Lúc đó rất nhiều người nghi ngờ nàng chưa xuất toàn lực, nhưng bản thân Quỳnh Hoa lại ngoảnh mặt làm ngơ với những nghi vấn này. Nàng làm việc luôn có suy xét của chính mình, thắng bại lợi hại đều phải cân nhắc, thanh âm của Du Luận nàng rất coi trọng, nhưng tuyệt đối không mù quáng theo.

Nhưng mà lần này, khi Vương Lục nghĩ cách kéo mấy vị trưởng lão, thậm chí bản thân Thịnh Kinh Tiên Môn và Hà Đồ đến bên cạnh, Quỳnh Hoa lại hiện ra một tia khản trương trước nay chưa từng có, cường độ của xuất thủ đột nhiên mạnh hơn vài phần, kiếm pháp cũng theo đó biến đổi, hoàn toàn không để ý gì tư thái thông dong, lấy tư thái cứng rắn trước nay chưa từng có phóng tới đối thủ, liều mạng chém giết với nhau như trước, cuối cùng từ hoàn cảnh xấu hạ thế, rút cuộc đã giành được thắng lợi.

Hoặc là sự miễn cảm của Quỳnh Hoa là sự kỳ vọng của các trưởng lão trong môn phái.

Về phần bản nhân Vương Lục, vậy thì rất đơn giản. Chỉ cần để A Hàm ở trên đài tiếp theo, Vương Lục liều mạng cũng sẽ đoạt được thắng lợi vào tay.

Sau khi có những thu hoạch này, Vương Lục xác định phương án của mình không có vấn đề phương hướng, liền tổ chức càng nhiều nhân thủ tham dự kiến thiết một đội kéo dài quy mô chưa từng có.

Trên thực tế đây cũng là cử chỉ tất nhiên, quân tiên đại bĩ liên quan đến lợi ích của sáu trăm sáu mươi vạn người trong Cửu Châu, nhưng cuối cùng người lên sàn đấu chỉ có hai ngàn, những người khác có cố sức không xuất ra, cùng tài nguyên lãng phí. Xây dựng một nhánh kéo dài, là có thể hữu hiệu tránh cho loại lãng phí này.

“Bất quá, xét cho cùng những thứ này đều chỉ là bàn ngoài chiêu. Lúc này dùng để kích động một chút sự nhiệt tình thủ thắng của mọi người là có thể. Nhưng một tháng sau chính thi lại không thể trông cậy vào chút tài vật này để giành thắng lợi.”

“Nếu theo trận chiến của Vương Vũ và Bạch Trạch, chênh lệch giữa Cửu Châu và Địa Tiên vẫn là như vậy...”

Nghĩ đến vòng đấu chính thức vào một tháng sau, Vương Lục lại bắt đầu có cảm giác đau nhức.

...

“Tiểu Hải, làm phiền kể chuyện cười cho ta nghe đi.”

“Được, trước kia có ngọn núi, trong núi có miếu, trong miếu có hòa thượng kể chuyện...”

“Chờ một chút, người đây là trò đùa gì? Cười một chút ở đâu?”

“Một câu nói đùa không cười chút nào, còn không buồn cười sao?”

“Đương nhiên, nếu người còn không hài lòng, ta có thể đem chuyện này làm dịu đôi chút. Một môn phái xuất thân Vạn Tiên minh, Vạn Pháp Tiên môn, tu hành không đến ba mươi năm sẽ gặp phải tu sĩ thiên tài Kim Đan kiếp, một nam nhân đã kết hôn với bạn nữ, lập nghiệp, hiện giờ phé gia lập nghiệp, ngay cả nhà cũng bỏ mặc, đảm nhiệm nhiệm vụ bí thư xử lý công vụ, kết quả bị người yêu cầu không cười chút nào... Như vậy người còn cảm thấy không buồn cười sao?”

“Tiểu Hải, oán khí của người quả thực đã hóa thành thực thể.” Vương Lục thở dài, đẩy công văn trên bàn ra. “Xem ra trong thời gian dài bận rộn sẽ tạo thành áp lực tinh thần mong đợi. Ta thấy hôm nay chúng ta không cần làm thêm công tác nữa, cùng nhau đến chỗ giải trí chỗ thanh sắc khuyến mãi ở dưới lá cờ Huyền Thiên quán đi.”

Hải Vân Phàm sửa sang lại văn bản trong tay, mặt không đổi sắc nói: “Ta là người đàn ông có nhà.”

Vương Lục nói: “Cho nên làm được mới càng thêm kích thích a, chẳng phải là không nghe vợ không bằng vợ cưới không bằng trộm?”

Mắt thấy Hải Vân Phàm thủy chung vẫn không bị lay động, Vương Lục thay đổi phương thức khuyến nhủ: “Nếu người nghĩ như vậy, công việc mà người và ta làm bây giờ là liên quan đến ức vạn sinh linh của Cửu Châu, nếu không cách nào bảo trì tâm trạng tích cực hướng lên, trên công việc xuất hiện bất kỳ tỳ vết nào, đều là phạm tội với ức vạn người. Cho nên giờ phút này, việc vui vẻ của người mới là quan trọng nhất. Về

phần vấn đề gia đình của ngươi, nên để cho toàn cục Cửu Châu Đại Lục làm cho toàn cục.”

Hải Vân Phàm nghe vậy thì thở dài: “Không ngờ ngươi ở đây làm một quan lại nhiều tháng, phá hoại cả gia đình hôn nhân người khác cũng có thể thăng lên tới đỉnh Đại Lục Châu Đại Lục rồi... Ngươi muốn nghỉ thì tự mình đi đi đi. Bên ta còn một ít công văn muốn dâng lên cô, sẽ không bồi ngươi nữa. Tình trạng của ta không nhọc lòng ngươi, hai ngày trước Phi Phi vừa tới thăm ta, trạng thái của ta rất tốt.”

“Chắc chắc, khuôn mặt xấu xí của nam nhân chung nghiệp này, bất quá nếu ngươi đã nói như vậy, vậy hết thầy phải nhờ ngươi rồi. Những công văn này đều là những thứ phải duyệt tiếp theo, ngươi cứ xem rồi làm đi.”

Vương Lục nói xong, đem công văn cao hơn ba trọng đặt lên trên bàn Hải Vân Phàm, sau đó lắc mình một cái liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Hải Vân Phàm nhìn đống chứng cứ chồng chất thành núi trước mặt, bút lông trong tay không tự chủ được rơi xuống: “Đậu xanh... Chết tiệt...”

Sau khi từ văn phòng trốn ra, Vương Lục hít một hơi thật sâu.

Khí tức nóng bỏng như dung nham núi phía sau quân hoàng sơn dưng mãnh tràn vào trong cơ thể, nhưng rất nhanh đã bị một luồng pháp lực mát lạnh làm cho nguội lạnh.

Vương Lục nhất định phải vận chuyển Vô Tướng Tiên Tâm, mới có thể khiến cho mình trở nên thả lỏng một chút... Lúc này cách thời điểm quần tiên đại bỉ diễn xuất chỉ còn không đến nửa tháng, mà càng tới gần, áp lực cũng lại càng lớn. Hơn một tháng qua, Vương Lục dùng đủ loại thủ đoạn để kích thích đoàn đội, hiệu quả cũng thực sự rõ ràng, nhưng so với phần thắng chân chính vẫn chênh lệch rất lớn. Nhất là tình huống tổ võ đầu tổ bên này càng thêm nổi bật.

Hắn thân là chủ kế của hoạt động, gánh vác áp lực nổi bật. Thậm chí trách nhiệm phụ trách tổ chức tổ chức của Hà Đồ Chân Quân cũng không lớn bằng hắn. Hà Đồ Chân Quân chỉ tọa trấn toàn cục, hoạt động lần này hoàn toàn mặc kệ giao cho Vương Lục, chịu trách nhiệm chấp hành cụ thể, áp lực cũng

không quá lớn. Vương Lục lại gánh vác trách nhiệm đào móc không có khả năng.

“Nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ toàn bộ nhân viên đều phải dùng tới Kiên Nguyên Nhiên Huyết Công mới có hy vọng thủ thắng, nhưng hiệu quả của Kiên Nguyên Nhiên Huyết Công đối với cấp bậc Kim Đan cũng rất yếu ớt. Hơn nữa thực sự đã đến tình trạng liều mạng., Thủ đoạn bên phía Địa Tiên sẽ chỉ nhiều hơn... Đây cũng là một con đường tà đạo a. Mặc dù ngay từ đầu không ôm hy vọng quá lớn đối với võ đấu bên này, nhưng thứ nhất, trình độ văn hóa của đám Địa Tiên là không biết bao nhiêu lần, mù quáng đem tiền đặt cược vào võ đấu cũng không hợp lý. Thứ hai, tỉ lệ võ đấu càng lúc càng thấp cũng không có khả năng thấp hơn phân nửa...”

Vương Lục một bên lo lắng trong tay còn có tài nguyên gì có thể sử dụng, phần thắng của tổ võ đấu nào có thể nâng cao thêm một bước, một bên tùy ý tản bộ ở phía sau núi của quân hoàng sơn. Về vấn đề hương vị khuyến mã hạ sơn chỉ tổ đùa giỡn một chút mà thôi.

Hiện tại hẳn nào có thời gian rảnh rỗi chơi đùa với nữ nhân a... Hơn nữa thời gian trước đây, khi tổ chức các tổ chức tốt để khảo sát việc tổ chức đội ngũ, đúng là đã nhìn hết các mỹ nữ soái ca của Cửu Châu Đại Lục rồi. Hơn nữa hẳn còn xem qua mấy tràng văn nghệ loại lớn biểu diễn, trải qua một đợt hun đúc. Hiện tại nữ nhân bình thường dưới cái nhìn của hẳn giống như gà đất chó sành, hoàn toàn không có hứng thú.

“Ồ, đây không phải là Vương Lục sư huynh sao.”

Một tiếng thăm hỏi ngoài ý muốn, cắt đứt suy nghĩ của Vương Lục. Vương Lục quay đầu lại, lông mày lập tức nhăn thành một cục, phỉ chú khí lực mới ngăn chặn được mình không ra tay trảm yêu trừ ma.

“Ha ha, đừng nhìn thấy vẻ mặt bài xích như vậy nha. Tuy rằng ta hơi yếu trong đơn đả độc ở cấp Kim Đan, nhưng ta vừa mới thành công đột phá cửa ải một lần, thực lực có tiến bộ lớn, tuyệt đối sẽ làm cho ngươi phải lau mắt mà nhìn đấy.”

Thiên tông tu sĩ một thân hắc y xuất hiện trước mặt Vương Lục, nhiệt tình biểu hiện ra cà sa đen mình vừa mới chữa trị.

So với cà sa trước kia, áo cà sa mới rõ ràng đã được cường hóa.

“Nhắc tới thật may mắn vì lần trước ngươi ra tay phá áo cà sa của ta, ta mới ý thức được tuyệt chiêu bảo mệnh của mình cho tới nay cũng không an toàn, cho nên mới có thể biết thẹn mà hậu dũng, để áo cà sa và công pháp của ta tiến thêm một bước hoàn thiện, hiện tại cho dù đối mặt với đối thủ của Hóa Thần cũng có vài phần nắm chắc, như vậy coi như là không phá thì không được, ha ha ha.”

La Tiêu cười sang sảng, đương nhiên chưa nhận được bất cứ câu trả lời nào.

“A, ta nhìn ngươi hình như có chút không vui? Chẳng lẽ là vì chuyện tổ tiên đại bỉ sao? A, thật sự là rất giỏi a, một tu sĩ Kim Đan lại đang vất vả khổ cực cho toàn bộ chín Châu sáu ngàn vạn vạn người.”

Vương Lục nói: “Nếu ngươi cũng biết ta bận rộn, không bằng giúp ta một chuyện, thế nào?”

La Tiêu tinh thần chấn động: “Xin nói chỉ cần ta có thể giúp đỡ một chút, ta nhất định sẽ toàn lực ứng phó...”

“Thỉnh ngươi ở đây mổ bụng tự sát cho ta xem đi.”

“Ha?”

Vương Lục nói: “Gần đây tai họa của ta có bị người khác tự sát hay không thì sẽ rất buồn bực. Ngươi đã đồng ý giải tỏa khó khăn cho ta, không bằng tự mình bói cho ta xem. Làm cho tâm tình ta vui vẻ một chút, vì Đại Lục Cửu Châu làm ra càng nhiều công hiến hơn đi.”

La Tiêu sửng sốt một hồi, sau đó cười ha hả nói: “Ngươi đúng là dí dỏm danh bất hư truyền, đáng tiếc Hoa Nghiêm tông nghiêm cấm đệ tử tìm chết chán sống, vấn đề này ta quả thật không giúp được gì.”

Vương Lục suy nghĩ một chút: “Chính ngươi không động thủ được, ta có thể giúp ngươi.” Nói xong liền té ra son lệ.

“Ách... Không cần hùng hổ dọa người như vậy.” La Tiêu vội vàng lui về phía sau mấy bước, sau đó nói: “Tuy ta biết thực lực mình yếu, lớn lên xấu, chưa bao giờ khiến người ta thích,

nhưng cố gắng một chút thì hiện tại vẫn có thể dùng thời điểm cứu châu Đại Lục chúng ta, kính xin người pháp ngoại khai ân.”

Mà ngay khi hai người đang nói chuyện, bốn phía đã tụ tập lại một đám quần chúng vây xem. Vương Lục ngẫm nghĩ, La Tiêu này tư thái cực thấp, lại còn là tổ đội kim đan tham dự nhiều chủ lực hạng nhất... Trong lúc nhất thời thật sự cũng không tìm thấy cái cơ để chém giết người này dưới ánh ban ngày ban mặt.

Nhưng mà mặc kệ mặc kệ, Vương Lục lại không cam lòng, La Tiêu này hẳn là thật tâm không vừa mắt đến cực điểm, hận không thể giết chết thật nhanh... Loại trực giác này không có đạo lý gì để nói, hơn nữa cũng không có tiền lệ. Vương Lục trước đó thật đúng là chưa từng vì người nào không đến mà hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Mà chính bởi vì đặc biệt như thế, Vương Lục hoàn toàn không có ý định bỏ qua cho hắn.

Đối với trực giác của mình, Vương Lục cũng tín nhiệm đến cực điểm.

“Như vậy đi La Tiêu, chỗ này của ta xác thực có nhiệm vụ gian khổ, cần người phải hoàn thành. Yên tâm, không phải lấy mạng người.”

La Tiêu phẫn chần: “Được rồi, ta nhất định cố gắng hoàn thành...”

Vương Lục chỉ dưới chân: “Tháng trước ở nơi đây ta chôn một hạt Ngục Hỏa Hồng Liên vào chỗ sâu trong biển dung nham, dùng địa hỏa linh khí tinh thuần nồng đậm, lúc này hẳn là nên tiêu hoa kết quả rồi. Phiền người xâm nhập biển dung nham đi hái quả đi.”

“...” La Tiêu sững sốt: “Người là đang nói cái người bị Quân Hoàng sơn dùng dung nham biển lửa làm kho vũ khí?”

“Ừm.”

“Cái kia mỗi sâu một tầng, hỏa lực liền tăng mạnh gấp đôi, dưới trăm trượng liền đủ để bẻ gãy tất cả Kim Đan chân nhân tan thành mây khói biển dung nham.”

“Đúng vậy, người rất rõ ràng nha. Ngục Hỏa Hồng Liên kia đã bị ta gieo vào chỗ sâu hơn ba trăm trượng, việc này không nên

chậm trễ người mau về nhanh đi.”

“Đó là một đi không trở lại a ba trăm triệu, ta nào còn mạng trở về a.”

“Càng tự mình, đột phá cực hạn. Lần trước người không phải là tìm được biện pháp để hoàn thiện áo cà sa đen này dưới kiếm khí cuồng bạo của ta sao? Nói không chừng lần này trải qua dung nham tẩy lễ, có thể đem cà sa đen tấn thăng lên Tiên giai.”

“Làm gì có khả năng đó.”

“Chậc, nếu con người không có mộng tưởng thì có khác gì dưa muối đâu?” Vương Lục lắc đầu. “Ngục Hỏa Hồng Liên không được, ta nhớ được lúc trước ta bố trí một Phong Thủy Trận ở phía Đông Hàng Châu để dưỡng linh thạch, trong đó có một viên Lưu Ly thạch bảy màu. Đối với kế hoạch tiếp của ta có trọng dụng. Người đi lấy giúp ta đi.”

“Trên đỉnh Thổ Đỉnh sơn tìm đá lưu ly bảy màu? Chuyện này có lẽ không có vấn đề gì, bất quá Thổ Đỉnh sơn là ngọn núi lớn nhất ở phía đông hàng rào, phương viên mấy vạn dặm, xin hỏi viên đá lưu ly bảy màu đại khái là ở địa phương nào?”

Vương Lục nói: “Cụ thể không rõ lắm, người từ từ tìm đi.”

“...” La Tiêu ghen hờn nhìn trần trời. “Điều này, nếu như thật sự là đồ vật hết sức quan trọng, để cho ta ở đỉnh núi chậm rãi tìm kiếm cũng không sao, nhưng nửa tháng chính thức thi đấu thi đấu...”

Vương Lục vỗ vỗ bả vai La Tiêu: “Nhiệm vụ này nặng nhất, vượt xa một hai hạng mục thắng bại, nếu người có thể tìm được tảng đá kia, toàn bộ quân tiên đại bĩ của chúng ta đều có hi vọng. Cho nên cho dù mười năm một trăm năm, người cũng phải tìm được tảng đá cho ta rồi mới nguyên rửa người, không tìm được tảng đá thì không được xuống núi, người có dám thề không?”

La Tiêu bị Vương Lục chặn không thốt nên lời, sững sờ tại chỗ như tượng đá.

Nhưng vào lúc này, một người ngoài ý liệu chạy tới.

“Vương Lục, nếu người muốn tìm Thất Thái Lưu Ly thạch, môn hạ của ta có ba ngàn đệ tử ngoại môn mặc cho người sai khiến, nhưng La Tiêu là hạng mục chủ lực tổ chức Kim Đan, lãng phí lực lượng của hắn vào việc tầm bảo, thực sự không ổn.”

Vương Lục nhìn thấy người tới, chậm rãi nghiêng đầu qua:
“Tứ Tướng Chân Quân?”

...

Tứ Tướng Chân Quân, chương môn tứ tướng tông đã tu hành một ngàn năm trăm năm, có địa vị hết sức quan trọng trong Vạn Tiên minh.

Người lãnh đạo tối cao của vị đại phái Vạn Tiên minh này, là người lãnh đạo tối cao, chịu trách nhiệm phụ trách, lại có thể đứng ra chiến đấu là một người đầu trọc của Hoa Nghiêm Tông, quả thực có chút ngoài dự liệu của Vương Lục.

Hoa Nghiêm Tông từ khi nào cấu kết với Tứ Tướng tông? Tứ Tướng tông nổi danh lạnh lùng, cực kỳ cầu xuất thân và huyết thống. Đệ tử chân truyền và đệ tử nội môn phải có huyết thống cao quý, có lịch sử rực rỡ của thế gia tu tiên. Ngoài ra tiên pháp tu hành không phải là linh căn nhân tạo nên số lượng đệ tử đương nhiên đáng lo ngại. Vì vậy Tứ Tướng tông cũng cải tạo ra một thế lực mới., Chiêu thu rất nhiều đệ tử ngoại môn, trong tông môn những người này cơ bản như pháo hôi, nhưng cho dù là pháo hôi cũng có cách điều chế —— nhập môn tất cả yêu cầu xuất thân để vương quý tộc phạm gian. Lấy chút nội tình của Hoa Nghiêm tông, cho dù lãnh tụ tông môn cũng chỉ miễn cưỡng đủ tư cách đệ tử nội môn.

“La Tiêu thiên tính thông minh, căn cốt phi phạm, ta đã quyết định thu làm đệ tử chân truyền.”

Vương Lục nghe vậy lại càng kinh ngạc.

Trong Vạn Tiên minh, chuyện chiêu mộ đệ tử các phái như vậy đúng là không ít. La Tiêu này vốn không phải vật trong ao, Hoa Nghiêm tông không nhìn được hẳn cũng là chuyện đương nhiên. Nhưng lúc này, vừa vặn có một vị chương môn Chân Quân thượng phẩm đại phái thu nhận hẳn thật truyền, nói chỉ là trùng hợp... Miễn cưỡng nói đúng, chỉ là Vương Lục sẽ không chấp nhận lời giải thích này.

Còn không bằng nói Hoa Nghiêm Tông tiểu quang đầu mi thanh mục tú tuần lãng, đệ tử tướng chân quân thanh xuân xuân không kìm lòng nổi... Còn có một chút sức thuyết phục.

Tuy nhiên, nếu tiếp tục không chấp nhận, Vương Lục cũng không đến mức ngang nhiên chắt vắn một vị cao thủ cấp Chân Quân, nói nhiều rồi, vạn nhất chọc thủng quan hệ không thuận khiết của người ta, vậy thì quá xấu hổ. Tóm lại nếu La Tiêu đã tìm cha, thì hôm nay tạm dừng ở đây thôi.

“Nếu như La Tiêu đã trọng yếu với Chân Quân như thế, ta cũng không cướp đoạt sở thích của người khác, sự tình Thất Thái Lưu Ly Thạch xin môn hạ ngoại môn đệ tử hao tâm tốn trí. Ta còn có việc, đi trước không phụng bồi.”

Vương Lục nói xong liền cáo từ rời đi, không để ý tới cặp sư đồ này nữa.

Trở lại văn phòng, Vương Lục lập tức phân phó Hải Vân Phàm: “Tiểu Hải, giúp ta điều hết tư liệu liên quan tới La Tiêu trong thời gian gần đây.”

“La Tiêu?” Hải Vân Phàm ngẩng đầu khỏi đồng tư liệu: “Sao lại bắt đầu hứng thú với hắn rồi? Ta cứ tưởng lúc trước ngươi đã chơi chán hắn rồi chứ.”

Vương Lục cười lạnh nói: “Đương nhiên là bởi vì tên đầu trọc kia lại đưa ra cách chơi mới... Chỉ trong thời gian hơn nửa tháng ngắn ngủi này, gã vậy mà tìm được Chương môn Tứ Tướng tông làm cha, bây giờ đã là chân truyền của Chương môn Tứ Tướng tông, ngươi nói có cần thiết lại chơi đùa hắn một lần nữa hay không?”

Hải Vân Phàm cũng thán phục: “Tứ Tướng Chân Quân? Nghe đồn tu vi của hắn thông thiên cao hơn đầu, không để bất cứ ai vào mắt. Không biết có bao nhiêu người trong Vạn Tiên minh muốn nói gì với hắn cũng khó như lên trời. La Tiêu này lại bị hắn thu làm chân truyền? Ngươi chờ một chút, chỗ của ta có ghi chép của tất cả mọi người...”

Nói xong, Hải Vân Phàm búng ngón tay một cái, lập tức trong văn phòng mở ra một cánh cửa xuyên qua, phía sau cửa là vô số giá sách cao lớn nhìn không thấy giới hạn, trên mỗi giá sách đều chất đầy tư liệu.

Hải Vân Phàm đứng ngoài cửa, cao giọng chỉ thẳng: “Chữ viết then chốt, La Tiêu. Rút ra tất cả.”

Sau một khắc, ngàn vạn diển tịch từ trên giá sách bay múa ra, trang giấy quay cuồng tiếng vang hội tụ một mảnh, tựa như sóng biển dâng trào. Những quyển sách này xuyên qua cửa xuyên không, ở bên trong văn phòng sắp xếp chồng chất lên nhau, mà mỗi khi chất thành một tòa thư sơn, sau mỗi khi chất thành, Hải Vân Phàm đều ở trên đỉnh một chút, hội tụ quyển sách thành một ngọc giản, để giảm bớt thể tích.

Không bao lâu, trong văn phòng đã có hơn ba mươi ngọc giản, tư liệu về La Tiêu mới được tính là hoàn tất. Hải Vân Phàm mỉm cười: “Cảm giác thế nào, Vạn Pháp Tiên môn chuyên thu thập hệ thống theo hồ sơ quần tiên thi đấu.”

“Cảm giác chính là đắt tiền mua sắm một bộ như vậy cần hao phí mấy ngàn vạn linh thạch, cũng nhờ lúc trước các người không biết xấu hổ mở miệng đòi giá...”

“...Này, lúc trước bọn ta ra giá chỉ có giá một ngàn ba trăm vạn Linh Thạch, những thành viên tổ chức hội này đều trả giá tốt chứ hả?”

Vương Lục nghĩa lẫm liệt nói: “Tổn ủy hội làm việc nguyên tắc làm việc là hiệu quả thanh liêm cao, ưu điểm lớn nhất của ta cũng chính là thanh liêm, trả nợ gì đó. Ta không biết người đang nói cái gì.”

Nói xong, Vương Lục nhặt lên một quả ngọc giản, nguyên thần ngâm vào. Lập tức một mảng lớn tin tức tràn vào, toàn bộ đều là ghi chép liên quan đến La Tiêu, kể cả tất cả hoạt động tham dự trong lúc diễn tập, toàn bộ biểu hiện của y trong lúc diễn ra thao tác., Không có chi tiết lớn lao. Những tin tức này nhìn như rải rác lộn xộn, nhưng lại bị người dựa theo logic rõ ràng, trật tự chỉnh lý lại, đọc không tốn chút sức nào, tăng thêm hẳn ở cảnh giới Kim Đan đỉnh phong, nguyên thần cực kỳ mạnh mẽ dẻo dai, rất nhanh đã đọc xong tin tức.

Sau đó liên tiếp ba lần, Vương Lục đọc xong hơn ba mươi miếng ngọc giản một hơi, nhắm mắt lại bắt đầu tiếp tục chỉnh đốn lại manh mối.

“Thì ra là thế, gia hỏa này ẩn giấu thật sâu.”

Sau nửa ngày, Vương Lục mở mắt, thở ra một hơi thật dài.

Hải Vân Phàm lúc này vừa mới đọc bốn năm miếng ngọc giản, càng không kịp chỉnh lý quy nạp. Nhưng nguyên thần Hư Đan đỉnh phong vốn chênh lệch rất lớn với Kim Đan đỉnh phong. Giao tình nhiều năm như vậy, hẳn sớm biết Vương Lục có tài học bá thuộc tính nên không chút để tâm. Hắn bỏ ngọc giản xuống mà hỏi: “Sao lại thế?”

“Đơn giản mà nói chính là bố trí tỉ mỉ, đặt vào chỗ tốt. Mười ngày trước, Tứ Tướng Chân Quân và Hắc Bạch lão tổ đánh cờ trên Vô Ngôn đảo, Tứ Tướng Chân Quân kém một chiêu, từng bước một rút lại phía sau., Mà hắn đi ngang qua ván cờ đúng lúc, sau đó âm thầm rút một bước diệu kỳ cho Tứ Tướng Chân Quân, lệnh Tứ Tướng Chân Quân chuyển bại thành thắng. Dưới bốn phía vui mừng hỏi La Tiêu có yêu cầu gì, La Tiêu liền đề nghị làm đệ tử chân truyền. Tứ Tướng Chân Quân đưa ra ba khảo nghiệm, hắn lần lượt hoàn thành, rốt cục khiến Chân Quân không thể từ chối.”

Hải Vân Phàm nghe xong không khỏi bật cười: “Thì ra là thế, Tứ Tướng Chân Quân thích cờ như mạng, lại đặc biệt chú trọng hư danh thắng bại. Đối thủ với Hắc Bạch lão tổ đã nhiều năm, nhưng bại nhiều thắng ít. Nếu có người có thể khiến hắn thắng một ván thì..., Thật sự là hắn có thể quên hết tất cả, đồng ý ban thưởng cực cao. Có điều, mấy khảo nghiệm sau thì không nói, cờ của Tứ Tướng Chân Quân và Hắc Bạch lão tổ đều có tiêu chuẩn hàng đầu ở Cửu Châu, Hắc Bạch lão tổ còn lưu lại phổ độ Tiên Nhân, hắn làm sao có thể tham dự vào? Còn có thể trợ giúp Tứ Tướng Chân Quân thắng được lão tổ?”

Vương Lục nói: “Có lẽ hắn là tuyệt thế thiên tài? Hoặc là trong lúc vô tình tìm được Thượng Cổ kỳ bàn, bị đời trước kỳ thánh phụ thế? Kỳ nghệ vấn đề cũng không quan trọng, quan trọng là cái này...”

Vương Lục duỗi ngón tay chỉ một tấm bản vẽ mới, phía trên dùng màu sắc bắt mắt vẽ ra nhiều đường cong cong.

“Đây là tiến bộ của hắn trong các hạng mục trong tuyển luyện, người cảm thấy thế nào?”

Hải Vân Phàm cầm bản khai nhìn một chút: “Đại khái là kinh thiên nhân đúng không...”

Vương Lục nói: “Không sai, hoàn toàn không thua gì tốc độ tiến bộ của Ngũ Tuyệt Tịch, hơn nữa mới có thể phi thường toàn diện. Thiên phú bậc này, cho dù ở thời đại nhân tài lớp lớp cũng là hiếm thấy. Tứ Tướng Chân Quân cũng nhìn trúng điểm này, mới cố gắng thu nhận một tu sĩ xuất thân hèn mọn làm chân truyền a...”

“Nói như vậy, La Tiêu đúng là nhân tài hiếm có, không bằng người vớt bỏ thành kiến đi, hảo hảo lợi dụng lực lượng của hắn một chút, như thế nào?” Hải Vân Phàm cười nói.

Vương Lục không trả lời.

Cho tới bây giờ, ngoài trực giác, hắn xác thực không tìm được nửa điểm chứng cứ chứng minh La Tiêu có vấn đề gì. Nhưng mà trực giác của hắn lại không thể thuyết phục những người khác. Cho dù là Hải Vân Phàm, nghe trực giác giải thích như vậy, cũng chỉ có thể nửa tin nửa ngờ. Đối người bình thường mà nói, sẽ cảm thấy Vương Lục ghen ghét, gây chuyện thị phi.

Vì vậy nói tiếp cũng không có gì thú vị, im miệng không nói.

Thấy sắc mặt Vương Lục khó chịu, Hải Vân Phàm cũng không tiếp tục truy hỏi vấn đề này nữa, ngược lại nói ra: “Ngày mai sẽ phải gặp mặt đám Địa Tiên thi đấu trước, ngươi xem xem còn cần chuẩn bị gì không?”

Vương Lục nói: “A đúng, nhắc nhở tốt, suýt nữa quên mất... Đợi ta kiểm tra trang bị đã.”

Nói xong, Vương Lục lấy túi trữ vật ra, kiểm tra kỹ càng đạo cụ trang bị, bao gồm Diệt Tiên Tán khi nhìn thấy Huyết Phong Hầu, Hồn Nguyên Lô Trùy có thể nổ tung sơn mạch thành bình nguyên trong nháy mắt bổ sung huyết khí như Xuân Ca đan... Vương Lục vừa lật xem, Hải Vân Phàm đỏ mặt hôi lạnh một bên.

“Vương Lục, ngươi muốn đi gặp mặt hòa bình hay muốn khơi mào tranh đấu a?”

Vương Lục nghe vậy sững sờ: “Tiểu Hải ngươi quả nhiên là sống qua nhà có choáng váng, loại thi đấu này gặp mặt trước đây sao có thể là gặp gỡ hòa bình được chứ? Nhất định phải đánh với mẹ nó ah.

Đánh ra khí thế, chiến xuất phong thái, chiến được sĩ khí tăng vọt mới chính thức bắt đầu quần tiên đại bỉ.”

“... Trước đó ngươi có nói qua hôm nay muốn khai chiến với đám Địa Tiên chưa.”

“Cái này còn phải cố ý nói sao? Bí thư học của Tiểu Hải ngươi không hiểu phỏng đoán ý trên còn có ý thế nào đây? Đơn giản suy nghĩ một chút, lần gặp mặt này là lần cuối cùng song phương của cuộc thi đấu quần tiên chính thức gặp mặt. Lần tiếp theo sẽ là lục thân bất nhận hai bên ra tay đánh đập., Ngươi nói lần này thử một chút hư thực trước không? Xem xem đối phương rốt cuộc có lá bài tẩy gì? Mà thăm dò hư thực, ngoại trừ trực tiếp động thủ, còn có phương thức nào hữu hiệu hơn không?”

“Cái này... Cho nên ngươi muốn đích thân ra tay?”

“Không thì còn thích hợp hơn ta sao? Tu vi cấp Kim Đan, tu hành bất quá chỉ là ba mươi năm thời gian, bất luận thắng thua song phương đều có thể xuống được. Mà ở trong hàng ngũ Kim Đan, thực lực đứng đầu có thể đảm bảo khi ta đối mặt với Địa Tiên thì phần thắng so với người khác cao hơn một chút... Ngoài ra, lực quan sát cường đại và lực phân tích lực lượng phân tích mạnh mẽ., Có thể cam đoan trong chiến đấu ta thu được tin tình báo phong phú nhất. Cuối cùng, ta là phương án tổng tiến hành kế hoạch, tất cả phương án tranh chấp trong khoảng thời gian này đều do ta đưa ra, không tự mình ra trận đánh với đám Địa Tiên, tiếng nghi vấn của đám người kia sẽ không ngừng lại đâu.”

Hải Vân Phàm suy nghĩ một chút rồi nói: “Thật ra cũng không cần phiền phức như vậy, trong trận thi đấu khiêu chiến vượt cấp ngươi đã thua một trận, cũng như những thiếu nữ xinh đẹp khác, sẽ không có nhiều người có ý kiến như vậy.”

Vương Lục khoát tay: “Thôi dẹp đi. Trí tuệ và mỹ mạo của ta sẽ chỉ làm càng nhiều người rơi vào tuyệt vọng, cho nên không cần đề cập đến chuyện biến hóa nữa.”

Nói xong, Vương Lục đã kiểm tra xong tất cả các đạo cụ chứa trong vũ khí, thu vào túi trữ vật. Sau khi phong ấn miệng túi, toàn thân Vương Lục đã trở nên đờ đờ sát khí. Ngay cả

thân là thư ký Hải Vân Phàm cũng không tự chủ được mà lui lại mấy bước.

“Rất tốt, ít nhất về mặt khí thế không thể bại bởi đối phương...”

Vương Lục vừa nói, vừa giật mình nhớ tới cái gì, thu tấm vải trắng bên cạnh bàn công vào trong ngực.

...

Trong điện phủ trống trải của quần tiên mộ, yên tĩnh lâu dài đã phủ lên bầu không khí khó tả. Chỉ có sương mù trắng mờ lung dưới chân không ngừng bốc lên, vì không gian doanh tạo ra vài phân sinh khí.

Dùng Cửu Châu Vạn Tiên Minh của đạo nhân làm Cửu Châu, lấy Huyền Mặc làm thượng cổ Địa Tiên đi thành hai hàng phân biệt rõ ràng, song phương không để ý nhau, ánh mắt không tiếp xúc với nhau, hoàn toàn không để ý sự tồn tại của đối phương. Nhưng lại cẩn thận thu liễm nguyên thần và pháp lực bản thân, nửa điểm cũng không tiết lộ ra ngoài, phảng phất là tiểu cô nương vô hạn lo sợ, hoặc là phụ nữ bị biệt hãm hại của tông giáo cực đoan.

Vương Lục hoài nghi độ cao của con đường này, nếu như con đường này có thể kéo dài vô hạn, những người này có lẽ thật có thể đi mãi đến lúc thọ nguyên hao hết, khoảnh khắc thân tử đăng tât cũng không quay đầu không giao lưu. Mà nếu như có thể dùng pháp thuật của Lục Ảnh bắt được một màn hai bên trầm mặc đến chết, chắc hẳn có thể dùng đề tài chính trị bán lấy giá trên trời.

Đáng tiếc con đường đáng xấu hổ này rất nhanh đã đi tới điểm cuối, tại phần cuối sương mù trắng xóa, một tòa cung điện rộng lớn lộ ra hình dáng. Mà lúc này, Địa Tiên bên kia rốt cuộc đã đi trước một bước phá vỡ trầm mặc.

“Đây là hội trường của quần tiên đại bỉ, cửa vào Tiên Thành, như các ngươi nhìn thấy, là một trường quán thật lớn dựa theo phương án của các ngươi, có thể thỏa mãn nhiều loại nhu cầu đề nghị đấu kỹ., Diện tích chiếm diện tích hơn trăm dặm, cao hơn năm mươi dặm, chi quán đã có hơn một ngàn tòa. Tất cả chỉ tiêu đều đã đạt tiêu chuẩn của các ngươi, trong đó võ trường có thể dung nạp chiến đấu cấp Chân Tiên. Chất lượng cụ thể hoan nghênh các ngươi chờ lát nữa lại tiến hành khảo sát.”

Huyền Mặc mở miệng nói, đưa hình chiếu kết cấu của tràng quán cho người ta quan sát.

Bên phía Cửu Châu, bọn người Hà Đồ chỉ yên lặng quan sát, không hề bàn tán về tràng quán hùng vĩ này. Căn cứ theo lập trường, mọi người thật sự không tiện đưa ra lời thừa nhận. Nhưng, cho dù tiêu chuẩn có ngặt nghèo cỡ nào đi chăng nữa thì cũng khó lòng đánh giá một tràng quán lớn như vậy.

Đạo quán này không chỉ có quy mô hùng vĩ, lúc trước khi thiết kế thiết kế thiết kế, là do Hóa Thần Chân Quân am hiểu nhất thiết kế các công trình thiết kế, dưới sự chỉ đạo tổng thể của Vương Lục đưa ra một nhiệm vụ gần như không có khả năng hoàn thành. Kiến tạo độ khó không thua kém gì Thịnh Kinh Tiên Môn từng nghĩ đến chuyện thiên Khai đưa ra., Có thể vượt qua mật pháp chi kiếp, một chiếc Hồng Hoang thần chu giá trị một tỷ linh thạch... Quán này không chỉ yêu cầu kiên cố chắc, có thể dung nạp võ đấu cảnh giới cao nhất đạt tới Địa Tiên cấp, còn đề xuất các hạng mục yêu cầu khác nhau vô cùng phức tạp.

Ví dụ như sân nhà tranh mỹ thực, yêu cầu Tàng trữ thất có thể đạt tới sự bảo đảm tuyệt đối tiếp cận thời gian ngừng lại. Sân thi đấu săn bắn, yêu cầu xây dựng một hệ thống sinh thái hoàn chỉnh, cá sấu cỏ, cỏ cây, chim bay cá nhảy, cây cối không thiếu, lại có thể tự tuần hoàn sinh sôi không ngừng.

Lúc ấy khi bàn bạc phương án, đã có người chịu trách nhiệm đưa ra bản thiết kế như vậy rõ ràng là có ý khiêu khích vả vào mặt. Tuy nhiên, bị Vương Lục lấy lý do “Đám Địa Tiên mắt cao hơn đầu kia cho dù sừng sừng đến bản mặt mình, cũng sẽ cố gắng xây dựng lại cái quán này. Hơn nữa, nếu như bọn họ đồng ý với phần thiết kế đồ này mà không thể chấp hành hoàn mỹ, như vậy nếu chúng ta thua cũng có thể có cơ...” Lý do thành công chặn lại.

Bất quá, bây giờ xem ra lý do phía sau không cần dùng tới, những Địa Tiên này mượn nhờ thần thông huyền diệu hư vô tạo vật của quần tiên mộ, vậy mà thật sự trong thời gian hơn tháng ngắn ngủi hoàn thành kỳ tích của tòa kiến trúc sử này.

Một lát sau, Hà Đồ đạo nhân thở dài nói: “Thật là vất vả cho các vị.”

Huyền Mặc cười cười: “Có thần thông hư vô tạo vật cũng không có gì vất vả. Tóm lại không khó khăn hơn sáng tạo một

thế giới trong tiên mộng...”

Nhưng nàng vừa nói xong, liền nghe Địa Tiên Bạch Trạch cười lạnh nói: “Không có gì vất vả? Huyền Mặc ngươi nói thật sự là khéo léo, thực vật tạo vật sao có thể ngang hàng với Tiên Mộng tạo vật? Nếu có thể chế tạo quần tiên thành này trong Tiên Mộng cũng được. Đáng tiếc đám phé vật này lại đa nghi vô năng., Không chịu tin chúng ta nhất định phải vật thật tạo vật, thế là hao phí pháp lực tinh lực gấp trăm lần cũng không chỉ là bản thiết kế của các ngươi, lại muốn chúng ta phụ trách toàn bộ công việc xây dựng. Mà các ngươi lại có thể thừa dịp thời gian này làm chuyên môn huấn luyện đặc biệt tính toán thật tốt nha...”

Lời còn chưa dứt, chợt nghe một âm thanh trẻ tuổi phản bác: “Lúc trước vì thiết kế bản vẽ này, đoàn đội của chúng ta liên tục chiến đấu liên tục mười ngày đêm, Xi Tinh tận lực lo lắng, chỉ riêng thiết kế chuẩn bị đến thổ huyết mà chết đã có hơn ba mươi người, càng có một vị nguyên thần Hóa Thần Chân Nhân tán loạn, thân vẫn đạo tiêu tán mà các ngươi chỉ bỏ ra vài phần khí lực ngu ngốc, có tư cách gì giả bộ ở trước mặt chúng ta?”

Bạch Trạch nghe vậy giận dữ: “Ăn nói bậy bạ như vậy cũng có thể mết chết hơn ba mươi người sao? Ngươi coi chúng ta là đồ đàn à?”

Vương Lục cười lạnh: “Không tin? Vậy ngươi hãy nhìn cho kỹ.”

Nói xong, hắn từ túi trữ vật lấy ra một chồng hồ sơ, sau đó mở ra một phần đỉnh, niệm tụng: “Thiết kế Vạn Tiên minh sẽ rất thông thường, tổng hợp thiết kế Mạc Vũ chân nhân ưu tú, vì nguyên nhân người thiết kế chữa trị không có hiệu quả, không may ở lại Cửu Châu những năm tháng qua đời, hưởng thọ sáu trăm hai mươi hai tuổi tại Tùy Vân cốc, định vào ngày nay tổ chức tang lễ ở Y Vân cốc, đặc biệt cáo này...”

Nói xong, hắn triển lãm hồ sơ trước mặt mọi người, chỉ thấy chương chương màu đỏ của Vạn Tiên minh vuông vức trên hồ sơ, có vẻ đặc biệt bắt mắt.

Vạn Tiên minh nhận chứng lộ, đương nhiên không thể làm giả. Cho dù đám Địa Tiên còn rất xa lạ với tổ chức mới thành

lập này, nhưng ít nhất biết quyền uy của tổ chức cao hơn cá nhân, lại thêm tư liệu công bố sẽ không đùa giỡn.

Mà Cửu Châu Vạn Tiên minh bên này cũng trợn mắt há hốc mồm, bởi vì ngay cả Hà Đồ đạo nhân cũng không biết, vị Mạc Vũ chân nhân dốc hết sức lực chết đi mà đã trở nên thần thánh phương nào. Càng không biết vì sao con dấu của Vạn Tiên minh lại đóng dấu vào một phần ân cáo khó hiểu như vậy.

Trong lúc mọi người còn đang trợn mắt há hốc mồm, Vương Lục lại liên tiếp triển khai hồ sơ, đọc tên từng người một.

Hồng Lạc đạo nhân, Kim Tinh Chân Nhân mỗi một phần hàm răng cáo lên, đều đắp con dấu màu đỏ tươi tượng trưng cho vô thượng quyền uy của Vạn Tiên minh.

Mà mỗi khi thấy một tờ cáo trạng như vậy, mấy vị trưởng lão Chân Quân Cửu Châu đều không tự chủ được mà nhìn về phía Hà Đồ, mà Hà Đồ thì ngẩng cao đầu, đối với điều này nhìn như không thấy. Làm cho người ta hoàn toàn không nghĩ tới vị Vạn Tiên minh này lại nổi tiếng là một công việc nghiêm túc trên đời.

“Đối mặt với những người chết bất hạnh này, các người có da mặt gì tiếp tục khoe khoang khổ công của mình?” Vương Lục nói: “Dùng phương thức đại bỉ quần tiên giải quyết phân tranh giữa hai bên chúng ta, dùng tổn thất nhỏ nhất để chinh hợp lực lượng hai bên cùng đối kháng với Địa Tiên., Đây là đại cục chiến lược mà trước mắt chúng ta cùng đối mặt. Vì thế song phương chúng ta đều cần thỏa hiệp không ngừng mới có thể đạt được sự nhất trí cuối cùng. Mà bên chúng ta đã sớm thỏa hiệp thậm chí là hy sinh. Ngược lại các người, từ đầu đến cuối chỉ nghĩ một phần trả giá không trả được mà độc chiếm toàn bộ chiến lợi phẩm, hơi xuất ra vài phần khí lực liền oán khí ngập trời. Loại mặt này không chỉ là buồn cười, càng là đáng xấu hổ...”

Bạch Trạch cả giận nói: “Người nói ai xấu hổ?”

Vương Lục cũng không nói nhiều, trực tiếp đẩy hơn ba mươi phần mười đến trước mặt hắn.

“Nào, đối mặt bằng cáo của những người chết này, giải thích cho ta một chút công lao của người thật tốt đi.”

Bạch Trạch quả thực bị khí huyết nghịch hành bạo thể mà chết. Nhưng khi hấn vát vả lăm mới điều tức được dưỡng khí, chuẩn bị phản kích, Huyền Mặc lại đưa tay ngăn lại: “Được rồi, được rồi! Được rồi!, Tranh chấp cãi trong miệng này căn bản không có chút ý nghĩa nào. Chúng ta lúc trước tiếp nhận trọn bộ phương án của đối phương, chẳng khác nào phải tiếp nhận các loại bố trí tính chất của đối phương trong khoảng thời gian này. Chúng ta có được mấy lần, thực lực cùng nhãn giới gấp mười mấy lần bọn họ, không cần thiết tính toán chi li như vậy.”

“Ha ha, nói hay lắm, nếu không phải ngươi còn có một thân tiên linh chi khí này, ta quả thực nghĩ ngươi là Huyền Mặc của đám người bọn hấn, mọi người để ngươi đảm nhiệm đội trưởng lần này, cũng không phải để ngươi dẫn dắt chúng ta ngược lại làm.”

Bạch Trạch trước sau như một bước đi theo con đường phủ quyết của mình, nhưng lần này Huyền Mặc lại cường ngạnh lạ thường.

“Ý kiến của ngươi ta đã nghe được, cho nên kế tiếp xin ngươi im miệng.”

Mí mắt Bạch Trạch rõ ràng khẽ giật một cái, nhưng nhìn thấy tư thái kiên định của Huyền Mặc, cuối cùng lão chỉ có thể cười lạnh vài tiếng.

Huyền Mặc cảm ngôn Bạch Trạch cảm ngôn về sau, tiếp theo bầu không khí liền dần trở về ôn ít. Mà bởi vì lúc trước yên tĩnh đã bị phá vỡ, song phương cuối cùng có thể triển khai đối thoại độ có hạn.

Huyền Mặc dẫn đám người Hà Đồ tiến vào Tiên thành, bắt đầu giới thiệu từng phương tiện thiết bị trong thành, mời đến Tiên thành tiến hành kiểm nghiệm chất lượng.

Cửu Châu một phương cũng không khách khí, dựa theo tiêu chuẩn nghiêm ngặt nhất tiến hành kiểm tra, kết quả chứng minh tòa thành thị này không có bất cứ vấn đề gì. Bên phía Địa Tiên thẳng thắn ít nhiều đổi lấy sự tín nhiệm của Cửu Châu, thế là kế tiếp đối thoại càng thêm thuận lợi, hai bên bắt đầu không lâu sau đó nhiều vấn đề trao đổi của quần tiên đại bị không ngừng đạt thành nhận thức chung.

Nhưng mà loại đối thoại hòa bình này chung quy không phải chủ yếu, đoàn người đi đến trung tâm của quần tiên thành, nhìn thấy tràng quán trung tâm nhất trong thành, bầu không khí đột nhiên trở nên vi diệu.

Chính giữa quần tiên thành, là một khu võ trường trải qua không gian chiết khấu, trải rộng tới ngàn dặm. Trong không gian bao la như thế, bị Địa tiên dùng thần thông cực lớn nhét vào một linh mạch đầy đủ, cũng dùng cái này để thúc đẩy ra sông núi, sông ngòi, cảnh quan các loại tự nhiên. Đồng thời võ trường còn trải qua cường hóa đặc biệt, cho dù Chân tiên giáng xuống toàn lực vận chuyển, cũng sẽ không làm nơi sụp đổ.

Đây là tất cả tiêu chuẩn của tất cả các hạng quy cách đều vượt qua tất cả võ trường cấp trong Cửu Châu Đại Lục. Sau khi tận mắt kiểm nghiệm thuộc tính của sân đấu, mấy vị chân quân Cửu Châu không ai không cảm thán. Cũng trường quán như vậy, tại Cửu Châu Đại Lục cũng không phải là làm không được, nhưng cho dù là môn phái giàu có như Thịnh Kinh Tiên Môn, cũng sẽ không đầu nhập lượng lớn tài nguyên để chế tạo thứ như vậy.

Thần thông tạo vật của hư không thật khiến người ta hâm mộ không thôi.

“Nếu các vị đối với cái trường quán này coi như thỏa mãn, như vậy không bằng nhân cơ hội này tiến vào tự mình thể nghiệm một chút?”

Huyền Mặc nói, đã đi tới đấu trường, cả người lập tức bị kéo cách xa không gian này mấy trăm dặm, nhưng giọng nói của nàng vẫn không hề trở ngại truyền ra ngoài.

Mấy vị Chân Quân đưa mắt nhìn nhau, biết rõ hôm nay gặp mặt rồi cùng đã tiến nhập vào chuyện chính.

Sau khi dùng hết nghi thức, các Địa Tiên liền đến lượt binh khí đối mặt nhau. Dẫn đầu trên đường đi Huyền Mặc ôn tồn lịch sự, nhưng lúc này lại là người đầu tiên nhảy vào trong Cửu Châu Xi Chiến, có thể thấy được cuộc chiến này đối với những Địa Tiên này mà nói là dự tính từ lâu, như vậy trận chiến kế tiếp, chắc chắn sẽ là một trận ác đấu kinh thiên động địa.

Hà Đồ im lặng không nói, chỉ là thân thể hơi nghiêng về phía trước, chuẩn bị cất bước đi về phía trước.

Đối phương phái lĩnh đối phương ra kết quả, mình cũng không thể khinh thường. Nhưng mà bước chân hắn vẫn chưa động, một bóng người đã đi trước một bước tới trước hắn.

“Chân Quân các hạ, trận chiến này không cần cấp bậc như ngài tự mình ra tay. Cứ giao cho ta là được rồi.”

Vương Lục nói xong, ánh mắt chuyển hướng nhìn vào trong sân đấu.

“Huyền Mặc tiền bối, lần này để ta chơi với ngươi đi.”

...

Đây đã là lần thứ hai Vương Lục giao thủ với Huyền Mặc.

Lần trước là ở cảnh giới Tiên Mộng, Vương Lục cùng sư phụ một chuyên công lược Nữ Nhi quốc trên trời. Lần đó, Huyền Mặc đánh xuống cơn giận Thương Thiên, dưới Diệt Thế Thần Lô không còn một ngọn cỏ, hai thầy trò dốc hết toàn lực mới may mắn kiên trì đến cuối cùng.

Mà lần này, thân là sư phụ của đệ nhất kim đan cửu châu, đối thủ là Hắc Bạch Hợp Bích hoàn mỹ. Thực lực chênh lệch gấp mười gấp trăm lần so với lần trước, nhưng Vương Lục vào trận lại dường như nắm chắc thắng lợi trong tay.

“Huyền Mặc tiền bối, chúng ta đến Mai Khai Nhị Độ đi.”

Sau khi nhìn thấy Vương Lục vào trận, Huyền Mặc cũng hơi kinh hãi. Vốn tưởng rằng đối thủ lần này sẽ là những tu sĩ cấp Chân Quân biểu tượng chiến lược Đại Lục Lục Châu, không ngờ cuối cùng lại là một tiểu tử Kim Đan.

“Người nghiêm túc chứ?” Huyền Mặc không thể tin nổi hỏi: “Chẳng lẽ người cho rằng mình thật sự có phần thắng? Tuy người và sư phụ người là kế thừa một mạch, nhưng cho dù sư phụ người có ở cảnh giới Kim Đan cũng chỉ có thể thắng được Bạch Trạch, còn người...”

Địa Tiên muội tử tâm địa thiện lương thật sự ngại ngùng nói: “Người với sư phụ người so với giun đế còn không bằng, cho nên chỉ uyển chuyển nói: “Ta thật không yếu hơn Bạch Trạch nhiều như vậy.”

Vương Lục cũng dở khóc dở cười: “Tiền bối, người thật sự hiểu lầm. Người cũng đường đường là địa tiên cao nhân, lại không biết xấu hổ đối với loại tiểu tiên nhục chỉ tu hành có ba mươi năm toàn lực chiến đấu? Đám tiên thành này là dựa theo phương án và thiết kế đồ án của ta để hoàn thành., Địa điểm cung cấp cho cuộc thi của quần tiên, chiến đấu ở đây tự nhiên cũng là dựa theo quy tắc của quần tiên đại bí. Cho nên kế tiếp xin người hạn chế tu vi của bản thân ở cảnh giới Kim Đan, để chúng ta tham gia một cuộc chiến kim đan.”

“Kim đan sao?” Huyền Mặc lại sửng sốt: “Thì ra là thế, ta còn tưởng người muốn đánh nhau với bản tôn, hóa ra là muốn hạn chế cảnh giới à? Ừm, như vậy cũng tốt. Chỉ là ta sắp quên muốn làm thế nào để áp chế thực lực của mình rồi.”

Dựa theo quy tắc của quần tiên đại bí, các Địa Tiên cần áp chế thực lực của bản thân đến cùng đẳng cấp với đối thủ. Chỉ là loại áp chế này rất chú ý kỹ xảo, tỷ như một Nguyên Anh chân nhân nếu muốn áp chế bản thân đến cảnh giới Kim Đan, kỳ thật rất khó nắm chắc hỏa hầu.

Kim Đan chân nhân, tên như ý nghĩa, trong Ngọc phủ có một viên kim đan tròn trịa, ngưng kết đại đạo, truy ngược bản nguyên, pháp lực sinh sôi không ngừng. Mà đến cảnh giới Nguyên Anh, nguyên thần thúc hóa kim đan, thai nghén hoạt tính, tẩy sạch tạp chùi hoa về sau thăng hoa. Quá trình này giống như mẫu thân dưỡng dục trẻ con, từ nhỏ một điểm cuối cùng trưởng thành một sinh linh, bởi vậy đặt tên là Nguyên Anh.

Nhưng quá trình này là không thể nghịch, thế gian không có đạo lý trẻ con sinh trưởng thành nòng nọc, tự nhiên tu sĩ cũng không thể đem nguyên anh mình trưởng thành áp súc thành kim đan. Cường ép vận hành chỉ có nguyên anh vẫn lạc, nguyên thần tán loạn.

Quy luật này dù có tu vi Địa Tiên cũng không thể làm trái. Bởi vậy thứ gọi là áp chế tu vi thật ra là lấy lực lượng mạnh hơn, cường ép mô phỏng ra đủ loại năng lực của tu sĩ Kim Đan, đem pháp lực, nguyên thần, tiên tâm, thân thể, thần thông đều mô phỏng thành cấp độ Kim Đan chân nhân.

Loại mô phỏng này tự nhiên có chỗ thiếu hụt, tu sĩ cảnh giới càng cao lại càng khó có thể bắt chước chi tiết cấp thấp một cách hoàn mỹ. Nếu không cẩn thận sẽ xuất hiện tiêu chuẩn Kim Đan ở một số phương diện nào đó. Mà dựa theo quy tắc của quần tiên, một khi phạm quy lập tức phán định.

Trận chiến giữa Vương Vũ và Bạch Trạch lần trước, nói một cách nghiêm chỉnh thì Bạch Trạch khi vận dụng tiên thuật sẽ bị hiềm nghi đột phá hạn chế. Kim Đan bình thường làm sao có thể dùng được tiên thuật? Chỉ là trận chiến đó là trận chiến lập uy ở Cửu Châu, quy tắc chiến đấu phân cấp cũng không

được Địa Tiên thừa nhận, cũng không bắt buộc Bạch Trạch phải tuân thủ quy tắc nghiêm ngặt như vậy.

Nhưng trong lần chiến đấu này, Vương Lục cũng không định dung túng như vậy —— gã quả thực cũng không có vốn mà tha thứ.

Cũng may Huyền Mặc cũng rất tự giác, suy nghĩ trong chốc lát rồi nói ra: “Với tình huống của ta, rất khó cam đoan đem toàn bộ thuộc tính của mình đều hạn chế hoàn mỹ không thiếu chỗ ở cảnh giới Kim Đan, cho nên... Để cho ả đến chơi với người đi.”

Nói xong, Huyền Mặc từ trên đầu lấy ra một cây trâm đá quý, ngón tay điểm một cái lên trâm đá, viên đá quý màu đỏ long lanh trong suốt liền lăn xuống, ở giữa không trung chuyển động một cái, biến thành một thiếu nữ xinh đẹp giống hệt bản thân Huyền Mặc.

“Đây là phân thân Kim Đan của ta, có được tư duy và kiến thức độc nhất vô nhị giống ta. Nhưng lại là Kim Đan chân nhân hàng thật giá thật. Nếu người thắng được ả ta, chính là ta có thể thăng được cảnh giới Kim Đan rồi.”

Phân thân Kim Đan cũng cười tươi như hoa nói: “Tuy nói vậy, ta cũng chỉ là trò chơi của chủ nhân mà thôi, kính xin đạo hữu hạ thủ lưu tình.”

Vương Lục chặc một tiếng, búng son nước mắt trong tay, phát ra tiếng vù vù thanh thúy.

Tác dụng trò chơi ư? Có lẽ là đối với Địa Tiên, một phân thân Kim Đan cũng chỉ có trình độ chơi đùa mà thôi. Chẳng qua chỉ cần có thể thắng xuống, những chuyện khác cần gì phải để ý chứ?

Cho nên, hạ thủ lưu tình gì đó, đợi sau khi thắng rồi hãy nói.

Thế là, tiếng vù vù trên son nước mắt còn đang run run, Vương Lục kiếm khí đã bùng bùng mà ra. Hấn vừa ra tay chính là gần như điên cuồng pháp lực phát ra, bản mệnh thần thông cảnh giới Kim Đan, hỗn độn phá thiên kiếm khí vô cùng cuồng bạo., Vòng Vô Tướng kiếm bành trướng... Bất luận một hạng nào đều đủ để Chủ Bằng một Kim Đan bình thường trong chớp mắt pháp lực khô kiệt, cho dù kim đan sinh sôi

không ngừng cũng cung cấp không nổi. Hơn nữa vô cùng cuồng bá phát ra càng có nguy hiểm cản trở. Nhưng Vương Lục dựa vào căn cơ thâm hậu của mình, cùng với tư chất vô thượng của Không linh căn, chỉ trong chớp mắt ba thức, dư âm của khí thể đã tạo thành một cơn sóng biển gào thét, khiến thiên địa biến sắc.

Hóa thân kim đan của Huyền Mặc cũng biến sắc, không còn vẻ thông dong không bức bách như lúc trước. Ấ là hóa thân Địa Tiên, nhãn giới và kỹ xảo hơn xa tu sĩ kim đan bình thường. Nếu cùng ả dùng kỹ xảo để đánh cược, cho dù Vương Lục đồng thời tu hành hai đại công pháp cũng tuyệt đối không phải địch thủ... Nhưng loại phương thức công kích không nói lý lẽ này lại vừa vặn đánh trúng sườn mềm của ả.

Thân là hóa thân, sức mạnh của nàng cũng chỉ có hạn, đồng thời nàng cũng không thể có được Không linh căn có khoáng cổ tuyệt kim, bởi vậy trong thời gian ngắn lực lượng có thể tuôn ra lại càng có hạn.

Vương Lục công kích giống như thủy triều sóng lớn này, chớp mắt lực lượng hơn nàng gấp mười lần, hơn nữa có bốn mạng thần thông, ngay cả không gian cũng bị bóp méo. Cho nên nàng có tầm mắt Địa Tiên cấp, lúc này cũng cảm thấy có chút khó giải quyết. Thật sự là nữ nhân khéo léo không bột không gạo.

Nhưng Địa Tiên chung quy là Địa Tiên. Chỉ thấy thiếu nữ điểm nhẹ dưới chân, thân hình lập tức trở nên vụn vẹo mà trong suốt, tiếp theo liền bị kiếm khí cuồng bạo của Vương Lục đập cho nát bấy.

Nhưng mà mảnh vỡ không có biến mất, mà ở trên không trung lay động một trận, giống như bụi bay càng lúc càng xa, sau đó không ngừng tụ tụ hợp một lần nữa.

Vô luận kiếm khí của Vương Lục mãnh liệt cỡ nào, đem những mảnh vỡ này tiến thêm một bước phân giải thành những hạt nhỏ bé cỡ nào, những hạt tròn này lại luôn có thể ở dưới lực lượng vô hình thúc giục một lần nữa tụ hợp lại. Hơi chút không chú ý, sẽ có rất nhiều mảnh vụn tụ hợp thành một vật dạng hình. Mà khối hình vật tương liên với nhau, sẽ dần dần ngưng hợp thành hình dáng thân thể.

Vương Lục không ngừng mở rộng phạm vi công kích, nhưng kiếm phong khuấy động chỉ làm cho đám bột phấn càng lúc càng bay xa, những vật dụng tụ hợp ra kia cũng càng thêm xuất quỷ nhập thần.

Bên ngoài sân, một vị Chân Quân cửu châu đang quan chiến không khỏi tán thưởng nói.

“Thủ đoạn hay lắm, dĩ nhiên là thay đổi hình thái sinh mệnh của bản thân, dùng cách này triệt tiêu thể công mãnh liệt của Vương Lục. Bất quá, loại thủ đoạn này có thật là thủ đoạn của tu sĩ Kim Đan không?”

Huyền Mặc cười nhạt nói: “Đương nhiên rồi, nàng dùng chính là đạo về tam sinh vạn vật, có thể đem bản thân phân liệt thành vô số thể, tựa như cát bụi, sương mù, chuyên khắc các loại nhuệ khí. Bằng vào cảnh giới kim đan của nàng, vừa vạn có thể không chế hoàn mỹ huyết nhục phân thân đến trọng thứ ba, tuy rằng khó có thể dùng cái này đả thương người, nhưng cũng sẽ không bị kiếm khí gây thương tổn. Nếu không tin, ta có thể đem phương pháp tu hành của môn công pháp này nói cho các người biết, ta còn không đến nỗi ở loại chuyện này công khai nói dối.”

“Lại không bị kiếm khí gây thương tích? Đạo hữu chỉ sợ những lời này cũng không đủ chân thực.”

Đạo nhân Hà Đồ hí mắt lại, nhẹ giọng nói.

“Không nói đến vụ hóa này bị pháp thuật ngũ hành khắc chế, chỉ nói riêng việc không bị kiếm khí gây thương tích này... Đó cũng chỉ là bởi vì kiếm của Vương Lục còn chưa đủ sắc bén. Nếu như kiếm của hắn có thể lợi hại hơn, vô luận đối thủ phân liệt thành viên bi nhỏ thể nào cũng có thể đem nó phá hủy hoàn toàn, nói vậy thì chắc hẳn người cũng không cách nào tụ hợp lại mà trùng sinh nữa.”

Huyền Mặc trầm mặc một lát, lắc đầu cười nói: “Đạo hữu ánh mắt sáng như đuốc, thật sự làm người bội phục. Phương pháp tam sinh vạn vật này hoàn toàn không có khả năng khắc chế các loại nhuệ khí hoàn mỹ. Nếu có kiếm tu cảnh giới thông thiên xuất ra kiếm vô thượng., Cho dù hóa thân ức vạn cũng chỉ một đòn là tan vỡ. Ví dụ như kiếm Phá Thiên của Minh ca ca ta, ta tuyệt đối không dám dùng chiêu này ngăn cản. Nhưng

đối với Kim Đan chân nhân của quý phương mà nói, chỉ sợ còn không tế luyện ra được kiếm ý thuần túy.”

Hà Đồ đạo nhân cũng gật đầu: “Hắn phân tâm làm tạp vụ quá nhiều, luận về kiếm ý thuần túy, đích xác không phải là đứng đầu đương thời. Nhưng nếu cho rằng như vậy là có thể nuốt chắc hẳn, đạo hữu chỉ sợ sẽ thất vọng.”

Huyền Mặc hỏi: “Ồ? Kiếm khí hắn am hiểu nhất lại không có hiệu quả, Ngũ Hành pháp thuật chưa hẳn kịp cắt ra, chẳng lẽ còn có biện pháp nào có thể lật bàn sao?”

“Cứ xem tiếp là biết.”

Vì vậy Huyền Mặc tò mò mà chờ át chủ bài lật của Vương Lục.

Chẳng qua chờ hồi lâu, chỉ thấy Vương Lục hết sức giảo quyết, không ngừng lặp lại thủ đoạn của mình. Vô tướng kiếm, bốn mạng kiếm khí, bản mạng thần thông, thậm chí ngay cả đạo cụ trong túi giới tử cũng không có lấy ra bất cứ thứ gì. Mà lúc này đối với những phân thân Huyền Mặc thể công sinh ra miễn dịch này, thì bắt đầu từng bước củng cố trận địa của mình, không ngừng trùng sinh tại địa phương mà Vương Lục không cách nào suy xét được.

Cứ tiếp tục như vậy, Vương Lục cuối cùng sẽ kiệt sức... Thậm chí không cần đợi đến lúc gã kiệt sức, chỉ cần loại thể công cuồng bạo này hơi yếu bớt, Huyền Mặc lập tức sẽ triển khai phản công, mà thủ đoạn phân thân Địa Tiên, không phải kim đan bình thường có thể ngăn cản được.

Nhưng mà, huyền mặc lại nhìn thật lâu, một màn phản công kia thủy chung không trình diễn. Mà sắc mặt Huyền Mặc cũng dần dần trở nên kinh ngạc.

“Hắn lại...”

Mà đám Chân Quân bên phía Cửu Châu cũng kinh ngạc không thôi: “Tiểu tử Vương Lục này thế mà lại...”

Lại kéo dài như thế?

Từ khai chiến đến bây giờ, hắn đã đánh suốt một canh giờ... Đối với chiến đấu cấp Kim Đan bình thường, một canh giờ

không dài, nhưng hẳn dùng tư thái điên cuồng tiến hành pháp lực, thua suốt một canh giờ.

Nếu dùng từ phòng sự để hình dung, điều này chẳng khác gì kiên trì suốt một canh giờ sau cùng dâng lên hết một khắc.

Đừng nói là Kim Đan đỉnh phong, đổi lại là Nguyên Anh chân nhân đến, dựa theo hiệu suất này phát ra pháp lực cũng đã sớm cạn kiệt. Mà Vương Lục vẫn là long tinh hổ mãnh, giữa hai hàng lông mày không thấy nửa điểm mệt mỏi.

Mà bên kia, phân thân Huyền Mặc lại có chút không kiên trì được nữa.

Vô luận thần thông tam sinh vạn vật cao minh bao nhiêu, loại kỹ xảo thay đổi trạng thái sinh mệnh này cuối cùng vẫn là nghịch thiên mà đi, cần tiêu hao tương đương pháp lực. Nàng thân là tu sĩ Kim Đan, pháp lực có thể nguyên vẹn bắt nguồn sinh ra, nhưng dưới công kích cuồng bạo của Vương Lục, tiến bộ ít nhiều.

Mà kiên trì đến bây giờ, nàng vốn cho rằng bất luận thế nào cũng nên là Vương Lục đi ngã xuống trước, kết quả... Vương Lục đã đột phá thường thức a.

Cứ giằng co như vậy, chỉ sợ thua trận sẽ là nàng, mà hết lần này tới lần khác dưới trạng thái này, nàng căn bản không có thời gian rồi để thay đổi chiêu số...

“Đủ rồi, ván này ta nhận thua.”

Cái đuôi nhỏ của Côn Bằng: Một quyển sách đã được mở ra để đọc thông tin. Bình thường mọi người sẽ để lại thư tín và một số đoạn ngắn mới mẻ để chào đón mọi người quan tâm. Hào hiệu công cộng tìm tòi trước đây có một tòa Linh Kiếm sơn là được rồi. Cảm ơn mọi người thuận tiện giảng giải cho Phồn Thê Thư Đào Bảo.

...

Lúc từ trong sân đấu đi ra, trong lòng Vương Lục cũng có chút vui mừng.

Kỳ thật lúc đánh đến cuối cùng, hấn cũng là dầu hết đèn tắt... Tròn một canh giờ a, hành động vĩ đại bực này, chỉ sợ rất nhiều người chỉ nghe thôi đã cảm thấy thẹn hu rồi.

Là tu sĩ không linh căn, pháp lực của hấn hồi phục, hiệu suất ra ngoài đều cao hơn cùng thế hệ, nhưng chiến đấu của tu sĩ không chỉ là pháp lực ra ra vào vào vào trong Ngọc phủ, mà còn có Nguyên thân, tiên tâm, nhục thân tham dự nhiều phương diện. Pháp lực của Vương Lục tuy còn tràn đầy, nhưng thân thể và nguyên thân các loại lại có chút chống đỡ không nổi.

Cũng may đã kiên trì đến cuối cùng, phân thân kim đan của Huyền Mặc đã từ bỏ chiến đấu. Có lẽ lực lượng của nàng ta cũng đã tiêu hao hầu như không còn, cũng có thể là đối mặt với một mãnh nam tuyệt thế có thể mãnh liệt vận chuyển trong một canh giờ, trong lòng nàng ta run rẩy chiến ý biến thành tang, tóm lại một ván Vương Lục cuối cùng cũng chiến thắng.

“Một thời gian không gặp, tiến bộ của ngươi thật khiến người ta phải lau mắt mà nhìn.”

Bên ngoài võ trường, Huyền Mặc có chút sợ hãi thán phục tiến cảnh tu vi của Vương Lục.

Mấy tháng trước, hấn ở trong tiên mộng biểu hiện Huyền Mặc vẫn còn mới nhớ. Lúc đó, Vương Lục từ Kim Đan trung phẩm một bước lên trời, vô luận là kiếm pháp hay là tiên tâm đều lác lư bất định, có phần không vững chắc. Theo lý thuyết, hấn ít nhất cần mấy năm mới có thể củng cố tu vi, trở thành Kim Đan đỉnh phong chân chính.

Nhưng lúc này xem ra, bất kể tu vi gã đã vững chắc hay chưa, nhưng thực lực biểu hiện ra đâu chỉ mạnh gấp đôi so với mấy tháng trước.

Vương Lục mấy tháng trước tuyệt đối không thể duy trì pháp lực cao cường độ như vậy để phát triển trong một canh giờ,

loại sức mạnh nhẫn nại này đã hoàn toàn nằm trong phạm trù bình thường... Phân thân kim đan của Huyền Mặc rõ ràng có năng lực khắc chế kiếm khí, nhưng lại bị đối phương dùng kiếm khí áp chế đến chết. Loại chiến đấu khúc chiết ly kỳ này, trước khi khai chiến nàng tuyệt đối sẽ không tin tưởng.

Vương Lục cũng cảm khái trong lòng, thời gian này ngoài việc xử lý công vụ còn tốt hơn không để bản thân tu hành, mặc dù không so được với những cuồng nhân tu hành ngày đêm không ngừng nghỉ, như Quỳnh Hoa, Chu Thi Dao, nhưng tiến độ của gã nhanh chóng, cũng không thua bất kỳ người nào khác.

Nhưng như vậy còn chưa đủ.

Có thể chiến thắng phân thân kim đan của Huyền Mặc, chiếm một nửa bất ngờ. Nếu không phải lúc ấy Huyền Mặc tự cho là chỉ dựa vào tam sinh vạn vật là có thể khắc chế tử kiếm tu... Chỉ bằng sức chịu đựng xuất chúng, là không thể nào chiến thắng trăm thủ đoạn Địa Tiên. Đối mặt với thế công cuồng mãnh đầu tiên của Vương Lục, Huyền Mặc trực tiếp từ bỏ chống cự, lấy phân thân duy trì thật ra chỉ là một bước sai cớ.

Nếu như lại làm một lần nữa, Vương Lục hoàn toàn không có tự tin có thể thắng đối thủ. Trừ phi có thể cho gã thêm vài năm thời gian, để gã chân chính đứng vững trên vị trí Kim Đan đỉnh phong này.

Có điều đừng nói mấy năm thời gian, chỉ sợ đám Địa Tiên ở đây liên tục mấy ngày, mấy canh giờ nhàn hạ cũng sẽ không để lại cho hắn... Sau khi chiến thắng Huyền Mặc, rất nhanh sẽ có những người khác khó khăn.

“Hay cho một màn phối hợp đặc sắc.” Bạch Trạch vừa vỗ tay, vừa đứng ra đi đến trước người Huyền Mặc, ánh mắt lạnh như băng trừng mắt nhìn nàng: “Huyền Mặc, lúc trước thì thôi đi, nhưng bây giờ ngươi cũng không khỏi quá đáng chứ?”

Huyền Mặc cũng lạnh lùng nhìn hắn: “Bạch Trạch, ta vẫn chưa cho phép ngươi mở miệng nói chuyện.”

“Ha ha, ngươi không cho phép thì đã làm gì? Lúc trước khi mọi người chọn ngươi đảm nhiệm chức lĩnh đội, chẳng lẽ lại cho phép ngươi thua một tên tu hành mới chỉ ba mươi năm là

hông hét sao? Không sai, ngươi là đội trưởng toàn thể Địa Tiên mộ quân tiên chúng ta, có quyền uy nghiêm nghiêm cầm chỉ huy đi lại., Cho nên lúc trước ngươi bảo ta câm miệng, ta không chút do dự làm theo. Nhưng sự tôn trọng của ta đối với quyền uy lãnh tụ lại không phải không có điểm máu chốt, đừng quên, cho dù là lúc lão đại còn sống, ta vẫn có quyền lực ngăn cản hẳn vào thời điểm hành vi của hẳn quá tuyền, còn bây giờ ngươi bởi vì một mình có lợi mà bỏ mặc, đã bỏ xa khỏi điểm máu chốt “

Huyền Mặc nhíu chặt mày: “Tu tâm một người? Ngươi đây là muốn ngậm máu phun người?”

Bạch Trạch nói: “Khẩu máu phun người? Lúc trước ngươi từ trong giấc ngủ say thức tỉnh, nguyên thần phân liệt, là những người Cửu Châu kia giúp ngươi hợp hai làm một, có ơn tái tạo đối với ngươi. Cho nên từ đó trở đi ngươi đối với bọn họ trăm lần thân thiện, thế cho nên hôm nay ngay cả mặt mũi Địa Tiên cũng không cần, chấp tay dâng lên một trận thắng lợi...”

“Vừa rồi phá bắc đúng là lỗi của ta, sau này ta tự nhiên sẽ tạ lỗi với tất cả mọi người. Nhưng, như thế nào cũng không tới phiên ngươi chỉ trích ta, ba tháng trước ngươi cũng bại dưới tay một kim đan Cửu Châu.”

Bạch Trạch nói: “Ừm, ba tháng trước ta quả thật đã thua, Kim Đan Cửu Châu kia thật sự lợi hại, ta tâm phục khẩu phục. Nhưng dù ta thua thế nào, cũng không đến mức thua tên “Bạch Trạch” này, tràn đầy khinh thường chỉ về phía Vương Lục.

Lập tức lửa giận của Huyền Mặc dâng lên: “Bạch Trạch, ngươi đã quá đáng lắm rồi...”

Vương Lục cũng vui vẻ: “Lão tử đúng là nằm thương quá cũng tốt, nếu thiếu niên Bạch Trạch này của ngươi đã nói đến nước này rồi, vậy chúng ta đánh một trận đi.”

Bạch Trạch nghe vậy sững sờ: “Ngươi muốn đánh với ta?”

“Không sai, ngươi không phải nói có thua nữa cũng không đến mức thua ta sao? Vậy tự mình đến chứng minh điểm này cho ta xem đi, để ta xem một chút ngươi làm thế nào trâu bò.

Vương Lục nói xong, đã trực tiếp bước vào đấu trường, chỉ để lại cho tất cả mọi người một bóng lưng vô cùng tiêu sái.

Trong lúc nhất thời, đừng nói là Bạch Trạch và Huyền Mặc, ngay cả bọn Cửu Châu Chân Quân Hà Đồ cũng trợn mắt há hốc mồm.

“Hắn còn muốn đánh nữa sao?”

“Vừa mới trải qua một trận ác chiến, e rằng lúc này thể lực của hắn còn chưa khôi phục hoàn toàn, lấy đâu ra sức lực để đánh một trận? Hắn thật sự cho rằng thực lực của mình có thể thắng được Địa Tiên rồi sao?”

“Trận chiến lần trước rõ ràng thắng được vạn phần may mắn, hắn hẳn phải biết mình cố hết sức mới đứng.”

“Vương Lục chưa bao giờ là hạng người lỗ mãng, có lẽ là có thâm ý của hắn?”

Đạo nhân Hà Đồ nghe vậy lại lắc đầu: “Chư vị đạo hữu không cần suy nghĩ phức tạp như vậy, hắn chỉ đơn thuần muốn tái đấu một trận mà thôi.”

“Đánh tiếp một trận? Vì sao?”

“Bởi vì bất luận thắng hay thua đều không có hại. Thắng, một phương sĩ khí Cửu Châu đại chấn, không cần phải nói. Cho dù thua, ít nhất cũng có thể hiểu được át chủ bài của Địa Tiên Môn, hơn nữa hôm nay giao thủ thăm dò, chiến tích một thắng một thua cũng dễ dàng làm cho song phương tiếp nhận nhất.”

Nghe được Hà Đồ giải thích, chư vị Chân Quân không khỏi cảm khái đũa nhỏ Vương Lục này tuổi còn trẻ mà đã có phong độ đại tướng, cân nhắc chu toàn như thế khiến người ta bội phục.

Nhưng mà đối với những người trên đấu trường mà nói, sự tình kỳ thật so với suy đoán của Hà Đồ Chân Quân còn đơn giản hơn nhiều.

Bởi vì hắn cảm thấy mình có phần thắng.

Nếu là Địa Tiên khác, hơn phân nửa Vương Lục sẽ không khởi chiến, bởi vì gã thật sự có chút mệt mỏi, loại cuồng bạo kéo dài liên tục một canh giờ này đã khó mà tiếp tục được.

Nhưng đối thủ thành Bạch Trạch thì lại khác, thiếu niên Bạch Trạc này từ nhỏ đã có một gương mặt trào phúng, vừa mở miệng đã khiến người ta hận không thể tát hắn một cái, để

mặc hấn khiêu khích bỏ mặc, suy nghĩ của Vương Lục không thể thông suốt. Hơn nữa lá bài tẩy của hấn gần như đã dùng để giao chiến với Vương Vũ lần trước rồi.

Quả thật là Tiên bảo phi thường lợi hại, nhưng Vương Lục sau khi chứng kiến một lần liền không còn thần bí nữa. Hôm nay gã đã có mấy phân án kết, đều có thể phá giải phủ quyết cảnh giới Kim Đan.

Huống chi hấn còn có thủ đoạn khác, kỳ thật trước khi xuất chiến lần này hấn đã chuẩn bị đầy đủ, các loại đạo cụ chất đầy túi giới tử, có tác dụng riêng. Trận chiến vừa rồi hầu như không có diệu dụng đến lượt những đạo cụ này xuất sản mà giành được thắng lợi, nói đến còn làm cho người ta cảm thấy tiếc nuối không thôi.

Sau khi Vương Lục tiến vào sân đấu, Bạch Trạch cũng không do dự, theo gã nhập đấu.

“Tiểu tử, tự mình tìm chết, cũng đừng trách ta thủ hạ không lưu tình.”

Sau khi vào trận, Bạch Trạch lập tức tế ra phủ quyết kim ấn, mười một kim ấn lơ lửng bên cạnh. Sau đó lão trực tiếp lấy một trong số đó, đẩy về phía trước.

Lấy thủ đoạn của Học Tiên, trong nháy mắt hấn liền khóa chặt vị trí của Vương Lục, cách nơi này năm trăm dặm, đang ở chính giữa của đấu trường. Tư thái bình thản như thế quả thực đáng để khen ngợi, nhưng mà... cũng ngu không kịp.

Bạch Trạch cũng không dễ nói chuyện như vậy, sau khi tiến vào võ trường, thủ thắng chính là mục đích duy nhất của ông ta. Mà điều ông ta muốn là một trận thắng lôi đình vạn quân. Cho nên sau khi tập trung vào vị trí Vương Lục, trực tiếp dùng ấn quyết lớn nhất giết chết cả người ở trong trận.

Vừa ra tay chính là hạ độc thủ, hấn thật sự không có hạ thủ lưu tình, đồng thời cũng không tin với bản lĩnh của Vương Lục có thể chống đỡ được một kích toàn lực của phủ quyết tiên thuật của mình.

Nhưng ngay lúc hấn động thủ, trong nguyên thần bỗng nhiên truyền đến một trận cảnh báo, cảnh cáo hấn có nguy hiểm cực lớn sắp hàng lâm.

Bạch Trạch lập tức nhìn theo hướng trực giác, chỉ thấy ba kim chùy tối tăm mờ mịt đang đập vào mặt mình.

“Đây là...Hỗn Nguyên Kim Lô Chùy?”

Bạch Trạch giật nảy cả mình, tuyệt đối không thể tưởng tượng được vừa mới vào sân đã gặp phải loại đại sát khí nổi danh chín vạn năm trước ở chín châu Đại Lục này.

Loại vũ khí thu thập Thiên Kiếp Hình Lô chế thành này, chỉ cần một cái là đủ để san bằng một dãy núi, ba miếng Tề, coi như là Hóa Thần Chân Nhân cũng khó mà toàn thân trở ra.

Mà Bạch Trạch hiện tại chỉ có cảnh giới Kim Đan.

Mà hắn vừa mới té lên phủ quyết ấn, pháp lực toàn bộ quán chú vào trong bản mệnh tiên bảo, trong lúc nhất thời đã không kịp ứng phó ba quả Hỗn Nguyên Kim Lô Chùy này.

Trong phút chốc, Bạch Trạch nghiêng răng nghiêng lợi, trợn tròn mắt.

Khó trách lúc trước Vương Lục rời đi tiêu sái như vậy, tiến vào võ trường trước một bước, hóa ra là để đặc biệt bố trí cho hắn một cạm bẫy như vậy.

Ba cây Hỗn Nguyên Kim Lô Trùy, thật sự là đại thủ bút, ở thời đại Địa Tiên cũng có thể xưng là đạo cụ trân quý. Bây giờ giá trị của nó hẳn là liên thành, vậy mà hắn vừa ra tay đã có tới ba quả hoàn toàn tương phản với sự phụ của hắn a.

Bất quá, vọng tưởng dùng thủ đoạn như vậy chiến thắng Địa Tiên, đó là mơ mộng hão huyền.

Bạch Trạch đột nhiên cắn chót lưỡi, phủ quyết kim ấn trong tay tỏa ra ánh sáng kỳ lạ, đối tượng phủ quyết bỗng nhiên từ xa ngoài năm trăm dặm đổi thành Hỗn Nguyên Kim Lô Trùy gần trong gang tấc.

Sau một khắc, toàn bộ uy năng của kim trùy sắp bạo tạc bị lực lượng không thể chống cự trực tiếp gạt bỏ, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Bạch Trạch sửng sốt năm lần hô hấp tại chỗ, mới ý thức được chính mình rốt cuộc đã vượt qua một kiếp này.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, hấn dùng phủ quyết tiên thuật phủ quyết kim trụ tồn tại.

“Được... quả thật khiến người ta ấn tượng rất sâu, đáng tiếc chỉ đến đó thôi.”

Hỗn Nguyên Kim Lô Trụ dù sao cũng có hạn. Cho dù Vương Lục Tài Giáp trong thiên hạ, bằng một Kim Đan chân nhân như gã cũng không thể nào sử dụng cùng lúc được. Loại ám khí này có thể mang theo lực lượng Thiên Kiếp Hình Lô, đối với người sử dụng cũng là gánh nặng không nhỏ.

Bạch Trạch thở ra một hơi thật dài, lại cầm lấy kim ấn lớn nhất kia, sau đó khóa chặt nơi cách đó năm trăm dặm.

“Lúc này đây, xem ngươi còn thủ đoạn gì có thể thoát ra ngoài...”

Thông qua Địa Tiên chi nhãn lúc này, hấn rất rõ ràng nhìn thấy Vương Lục nhất cử nhất động.

Bao gồm cả cạm bẫy kim chùy sau khi mất đi hiệu lực, khuôn mặt hơi kinh ngạc, cùng với... bị hấn bỗng nhiên giơ lên cao một mặt cờ trắng.

“Ngươi?”

Bạch Trạch kinh sợ giật dờ đan xen.

Lại đầu hàng? Mắt thấy mình sẽ lấy phủ quyết để bắt lại thắng lợi không thể nghi ngờ, thế mà hấn lại đầu hàng?

Ngay thời điểm Bạch Trạch phẫn nộ vô cùng, một đạo kiếm khí lợi hại đột nhiên đâm tới, không kịp phản ứng, đã cắt tới cổ tay của gã.

Tiếp tục đi vào phần đuôi công chúng mà tuyên truyền một chút tin tưởng bình đẳng, tìm kiếm khắp các ngọn Linh Kiếm Sơn lúc trước có một ngọn núi Linh Kiếm cũng có thể nhìn thấy cảm tạ sự ủng hộ của mọi người.

...

Khi kịch liệt đấu đón truyền đến, cổ tay Bạch Trạch đã không còn thuộc về hắn nữa.

Kiểm khí sắc bén trực tiếp phá vỡ hộ thân công pháp của hắn, còn cắt đứt nhục thân cùng xương cốt cứng như sắt đá. Sau một kiếm đó, cổ tay Bạch Trạch đứt lìa.

Chiêu kiếm này tới quá nhanh, cũng quá tàn nhẫn, chớp mắt công phu Bạch Trạch đã đau mất một cổ tay. Nhưng dưới đau đón đó, hắn ngược lại tỉnh táo trước nay chưa từng có.

Hắn không suy nghĩ xem bạch kỳ dao động của Vương Lục có phải là gian trá hàng đầu hay không, mà loại trá hạ xuống trong quy tắc thi đấu này nên xử lý như thế nào. Thậm chí không lo được suy xét thương thế ở cổ tay bị cắt đứt là trị liệu như thế nào.

Lấy phủ quyết ấn quyết để phán đoán thương thế, làm đoạn cô trọng sinh, cũng áp chế lại Tiên linh chi khí hỗn loạn trong cơ thể. Những thứ này đều rất đơn giản.

Nhưng không có thời gian.

Người đánh lén dùng kiếm khí đánh lén ở cách mình không xa, mượn Hỗn Nguyên Kim Lô Chùy yểm hộ, người nạn thành công tránh được cảm giác của mình, ngay thời khắc máu chột nhất nhất nhất cũng đánh lén thành công. Hơn nữa còn chờ công kích trí mạng ở phía sau.

So với Vương Lục cờ trắng, vết thương ở cổ tay, người đánh lén gần trong gang tấc mới là việc cấp bách. Giờ phút này thực lực Bạch Trạch thân là Địa Tiên đã bị phát huy đến mức vô cùng nhuần nhuyễn, cho dù là thân ở trong phạm bẫy liên hoàn của đối phương, gã vẫn làm ra phản ứng hữu hiệu kịp thời.

Tay trái vẫn còn lành, lẳng không lấy xuống một khối phủ quyết, thuận thế đẩy sang bên, tiên linh chi khí ngưng tụ trên kim ấn, động đến tiên thuật của hắn.

Mặc dù tiên thuật là vôi vàng, nhưng với khoảng cách gần như thế, trong khoảnh khắc đã đủ để xóa đi hài cốt không còn của một tu sĩ Kim Đan đỉnh phong. Quả nhiên, kim ấn của hắn vừa

xuất ra, bên cạnh bỗng nhiên vang lên tiếng, thứ gì gặp phải trọng kích, dĩ nhiên là bị phủ quyết thuật đánh trúng.

Nhưng sau một khắc, kiếm khí sắc bén lại đập vào mặt, Bạch Trạch vội vàng chuyển động cổ tay xóa đi kiếm khí, nhưng liên tiếp vận chuyển tiên thuật, hắn đã thở hổn hển không ngừng, đồng thời trong lòng cũng có chút dao động.

Rốt cuộc là thần thánh phương nào, lại có thể đón đỡ được phủ quyết thuật của chính mình?

Trong thoáng chốc, một đạo bóng trắng xẹt qua trước mắt, hơn mười đạo kiếm khí sắc bén từ bốn phương tám hướng đâm tới.

Chẳng lẽ là tiện nhân áo trắng kia? Sư đồ bọn họ căn bản là đã tính kế lấy hai địch một?

Bạch Trạch cắn chặt hàm răng, giơ lên cao một cái dấu phủ quyết, tạo thành một hư ảnh hình con dấu thật lớn, ngăn tất cả kiếm khí lại. Cùng lúc đó, hắn cũng chuẩn xác bắt được thân ảnh kẻ đánh lén.

Khiến người khác kinh ngạc là kẻ đánh lén không phải là người phụ nữ đã đánh bại mình ba tháng trước. Mặc dù cũng là quần áo màu trắng, nhưng thần sắc người này lạnh lùng, ngũ quan cũng có vẻ càng thanh tú thanh nhã, tuyệt đối không phải cùng một người.

Càng then chốt hơn là, nàng cầm trong tay một thanh đoản kiếm màu hồng, trên thân kiếm tràn ra ba động lẫm liệt, rõ ràng là phẩm cấp tiên bảo. Mà loại tạo hình này, loại khí tức này... son phấn lộ.

Trong nháy mắt Bạch Trạch phán đoán ra thân phận của kẻ đánh lén - son phấn tác chiến độc lập cùng với kiếm linh của nó.

Khó trách phủ quyết không cách nào đánh bại đối phương. Dưới cảnh giới Kim Đan, tiên thuật của hắn không làm gì được tiên bảo, ít nhất không thể xóa bỏ nó. Luận tính vững chắc của tồn tại, tu sĩ cấp Kim Đan còn lâu mới bằng tiên bảo.

Nhưng mà điều này không có nghĩa là Bạch Trạch không có biện pháp đối phó với đối thủ.

Kiểm linh đoạn cổ tay bị son phần lộ, cũng không phải bởi vì đối thủ mạnh bao nhiêu, hoàn toàn là một kiếm kia tới quá mức đột ngột, ngoài ý muốn. Một khi ổn định trận tuyến, chỉ là một kiếm linh tiên kiếm còn chưa thành thực... dễ như trở bàn tay.

Dùng phủ quyết tiên thuật diệt trừ đương nhiên là vô hiệu, đối phó tiên bảo còn phải trấn áp mới là chính.

Thế là hấn buông xuống phủ quyết ấn, tay trái duỗi ra nhân xuống phía dưới một cái.

Lập tức dưới chân Kiếm Linh Lương Thu lão đảo một cái, thiếu nữ giữa lông mày toát ra vẻ khiếp sợ không thể tưởng tượng nổi.

Nàng mới là lấy nửa phụ thể phương thức, mượn son lộ thiên nhiên cao, vây quanh Bạch Trạch vòng quanh tìm kiếm kẽ hở, tu sĩ cấp Kim Đan bình thường ngay cả tàn ảnh của nàng cũng không bắt được. Nhưng Bạch Trạch chỉ khẽ vươn tay, một cỗ cự lực tràn trề liền chụp xuống đầu, ngay cả không gian mấy trăm trượng quanh người nàng cũng bị khóa kín, hoàn toàn không thể động đậy.

“Ngươi sẽ không cho rằng ta chỉ có một chiêu phủ quyết tiên thuật chứ?” Bạch Trạch lạnh nhạt nói, sau đó dùng sức nắm tay trái lên.

Kiểm Linh Lương Thu rít lên một tiếng, thân bất do kỷ bị áp chế hồi son nước mắt, không cách nào đi ra. Đoản kiếm màu hồng từ giữa không trung rơi xuống, linh khí hoàn toàn biến mất.

Ngoại trừ bài phủ quyết chi đạo ra, Bạch Trạch thân là Địa Tiên thủ đoạn thật sự rất nhiều, trấn áp Tiên bảo cũng chỉ là một trong số đó. Huống chi đối tượng còn là son nước mắt Huyền Mặc từng dùng qua.

Một đám Địa Tiên trong quần mộ từng là huynh đệ tỷ muội can đảm tương chiếu, đối với thủ đoạn lẫn nhau đều rất quen thuộc, cho nên Bạch Trạch hiểu rõ đặc thù cùng nhược điểm ở son phần như thế nào.

Chỉ bằng một tay trái, hấn đã trấn áp Kiếm Linh Lương Thu, khiến son nước mắt từ không trung rơi xuống.

Nhưng mà trên đường rơi xuống, một bàn tay mạnh mẽ đem nó cầm lên.

“Vương Lục...”

Bạch Trạch rốt cục đợi được chính chủ, trải qua mấy hiệp dây dưa của Lương Thu, Vương Lục đã từ ngoài năm trăm dặm chạy tới.

Tay phải hắn cầm son phấn lệ, bước lên trước một bước, vòng kiếm màu vàng kim tựa như núi non biển lớn, thế không thể đỡ đẩy tới.

Trong lòng Bạch Trạch cười lạnh, đồng thời lại tháo xuống phủ quyết bên cạnh, chuẩn bị đem Vương lục kiếm khí cùng bản nhân hắn một đạo xóa bỏ.

Nhưng cánh tay vừa mới nhấc lên, liền cảm thấy chỗ đốt ngón tay tê rần, động tác lại chậm lại. Địa Tiên phản ứng nhanh như vậy, tiên linh chi khí của Bạch Trạch quét qua trong cơ thể, liền tìm được căn nguyên: Độc tố sớm nhất từ chỗ cổ tay cắt tiến vào thể nội, hiện tại lại chiếm giữ các nơi trong cơ thể.

“Diệt Tiên tán?”

Kịch độc trí mạng có thể nhìn thấy máu của tiên nhân, lúc này ở trong cơ thể hắn điên cuồng chạy loạn, loại độc dược này so với Diệt Tiên độc vạn năm trước làm cho người ta nghe mà sợ vỡ mật, ở trên lục sát thương cách biệt một trời một vực, nhưng tính bí mật lại xa xa.

Người từ thời đại đó đi tới, đối với một số loại kịch độc đều có cảm giác nhạy cảm, nhưng loại độc dược này lại tiếp cận Diệt Tiên Tán trong thời gian rất lâu, lúc độc tính bắt đầu hoạt động mới bị chính mình cảm giác được.

Một vạn sáu ngàn năm qua, Cửu Châu Đại Lục đúng là thay đổi thật lớn... Đáng tiếc là cuối cùng vẫn là số ít bị thoái hóa, nếu như là Diệt Tiên Tán hàng thật giá thật, chỉ cần từng chút một liền có thể lấy mạng của hắn. Mà hiện tại, chẳng qua chỉ là để cho mình hơi lãng phí chút Tiên Linh khí mà thôi.

Tay trái Bạch Trạch nhức mỏi, đã không còn sức bấm quyết, đồng thời độc tố trong cơ thể khuếch tán, cũng khó có thể toàn lực nhấc lên khí Tiên Linh để phòng ngự. Nhưng chân gã khễ

động, thân hình đã lui về phía sau mấy dặm, nhẹ nhõm tránh khỏi Vô Tướng kiếm thế thế không thể đỡ của Vương Lục.

Nhưng khi bước chân hạ xuống, Bạch Trạch lại ngẩng đầu nhìn thấy bầu trời màu máu. Trong mây máu cuộn cuộn sôi trào, ngàn vạn thanh kiếm sắc bén hiển lộ ra.

“Mẹ nó, thật đúng là kín nước không lọt.”

Đến tận đây, ngay cả Bạch Trạch cũng nhịn không được mà tán thưởng thủ đoạn liên hoàn nhất hoàn của Vương Lục.

Từ khi hấn vào trận đã bắt đầu bố trí Hồn Nguyên Kim Lôi Chùy, tiên kiếm son lệ, Diệt Tiên Tán, cùng với bản mệnh thần thông trận dụ địch xâm nhập...

Mỗi một bước của hấn đều có hiệu quả, bức mình liên tiếp trúng chiêu, đoạn cổ tay, trúng độc, bị bức lui. Tình cảnh của hấn so với ba tháng trước khi đối mặt với Vương Vũ còn chật vật không chịu nổi.

“Tuy nhiên, thắng lợi cuối cùng cũng phải thuộc về ta”

Bạch Trạch điên cuồng hét lên một tiếng, sau đó thân ảnh liền bị ngàn vạn thanh kiếm sắc bén từ trên trời giáng xuống bao phủ.

Những thanh kiếm sắc bén kia ẩn chứa Hồn Động Phá Thiên Kiếm Khí của Vương Lục, mỗi một kiếm đều như một kích toàn lực của chân nhân Kim Đan bình thường, ngàn vạn lần oanh kích, gọt mất địa phương Bạch Trạch đang đứng vững, trở thành một sơn cốc tĩnh mịch khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

Bạch Trạch đứng ở đáy cốc, tay trái cầm một kim ẩn nhuộm máu chỉ thẳng lên trời. Sắc mặt tái nhợt, thân hình lay động... Nhưng dưới sự điên cuồng oanh tạc của phi kiếm, lại không tổn hại chút nào.

Vào thời khắc máu chột, hấn lấy bản mạng tinh huyết mạnh mẽ té lên phủ quyết ẩn, phủ quyết toàn bộ phi kiếm đến sát thân. Cho nên mặc dù đại địa bị đánh ra thâm cốc, bản thân hấn lại bình yên vô sự.

Nhưng mà, vận dụng bản mạng tinh huyết thì cái giá phải trả cũng tương đối cao.

Bản thể của hắn là Địa Tiên Tôn, lúc này đã áp chế lực lượng, xuất hiện trước mặt đám người mô phỏng mình biến thành Kim Đan chân nhân. Ở đây bất luận chịu tổn thương gì, một khi ra ngoài sân khôi phục tu vi, trong chớp mắt có thể khôi phục lại. Còn về phần pháp lực tiêu hao, đối với Địa Tiên mà nói lại càng là chín trâu mất sợi lông.

Nhưng bản mạng tinh huyết lại bất đồng, dùng chính là dùng, hao tổn rất khó bù đắp. Hơn nữa ở cảnh giới kim đan sử dụng tinh huyết, quả thực là lãng phí không thể tha thứ, tuyệt đại bộ phận năng lượng đều sẽ hao tổn vô ích.

Nhưng lúc ấy Bạch Trạch cũng không có biện pháp xử lý tốt hơn, thủ đoạn giải quyết vấn đề không chỉ một, mà bản mệnh tinh huyết lại là một loại tiêu hao nhỏ nhất trong đó.

Bất quá, khó khăn nhất cuối cùng cũng qua, hắn hiện tại đã loại trừ độc tố trong cơ thể, có thể một lần nữa vận dụng tiên linh chi khí. Vì thế tay trái hắn hướng về phía trước một đồng. Huyết vân trên trời nhất thời tiêu tán. Mà tay phải đứt gãy cũng rất nhanh dài trở lại.

Thuật phủ quyết không phải duy nhất của hắn, nhưng dùng tốt nhất, gần như không gì không làm được. Dựa vào thuật phủ quyết tiên thuật, hắn thậm chí có thể trong chiến đấu tuần hoàn vô hạn —— vô luận là bản thân bị trọng thương hay pháp lực khô kiệt, đều có thể dùng phủ quyết xóa bỏ.

Loại tiên thuật nghịch chuyển nhân quả này khiến cho trong số rất nhiều Địa Tiên, hắn có thể trở hết tài năng, trở thành nhân vật thứ hai gần với lĩnh vực. Mặc dù rất nhiều người có ý kiến với tính cách của hắn, nhưng không thể không đứng sau.

Đương nhiên, dưới cảnh giới Kim Đan, Bạch Trạch còn không cách nào thực hiện tuần hoàn vô hạn, hiện tại y đã khá mệt mỏi, chạt vật không chịu nổi.

Nhưng quyền chủ động đã bị hắn đoạt về trong tay, lúc cạm bẫy liên hoàn của Vương Lục chết hết, một khi không có những cạm bẫy này, hai người chính diện giao thủ, Bạch Trạch tự tin có thể trong thời gian ngắn kết thúc chiến đấu.

Chỉ cần một lần thành công phủ quyết tiên thuật, Vương Lục khó có thể ngăn cản được. Gã tuyệt đối không có loại thân

thông dùng kiếm mang thân như Vương Vũ.

Bất quá ngay lúc Bạch Trạch chuẩn bị bấm quyết ấn, lại hiện ra mục tiêu đã biến mất vô tung vô ảnh.

Toàn bộ võ trường, bán kính ngàn dặm, hoàn toàn mất đi tung tích của hắn.

Bạch Trạch bất ngờ lấy tay chọc chọc vào mi tâm của mình, dùng tiên linh khí toàn lực kích thích thần thức. Lần này hắn thậm chí không tiếc đi khắp biên giới quy tắc, vận dụng lực lượng không thuộc về cấp bậc kim đan, dưới thần thức như vậy, không có bất cứ kim đan chân nhân nào giấu được.

Nhưng vẫn không thu hoạch được gì. Vương Lục giống như chưa từng tồn tại qua, hoàn toàn mất đi tung tích.

“Ngươi...” Thân thể Bạch Trạch run nhè nhẹ, một lần nữa dùng ngón tay đè lên mi tâm, thần thức từng đợt từng đợt kích động ra, trong phạm vi ngàn dặm mặt đất, sóng thần thức của hắn trải rộng hết thảy.

“Rốt cuộc ngươi trốn ở chỗ nào... Cút ra đây cho ta”.

“Đi ra cho ta, đường đường chính chính chiến một trận với ta a, không phải ngươi muốn chứng minh mình càng thêm ưu tú so với Địa Tiên sao, vậy chứng minh cho ta xem a.”

“Trốn tránh trốn trốn tránh thì có gì là bản lĩnh?”

“Ta nhất định sẽ tìm được ngươi, ngươi không giấu được đâu...”

Cùng lúc đó, ở bên ngoài sân luận võ, Vương Lục đã thản nhiên ngồi trong phòng nghỉ thưởng thức trà nước và trà.

“Mùi vị không tệ.”

Huyền Mặc nói: “Hài lòng là tốt rồi, đây là phòng nghỉ mà chúng ta chuẩn bị cho tất cả tuyển thủ, phương tiện ứng phó cũng đều là làm dựa theo bản thiết kế của ngươi.”

Nói xong, ánh mắt của nàng lại nhìn về phía sau, trên sân luận võ, vẫn thỉnh thoảng truyền đến âm thanh chấn động, đó là lửa giận của Bạch Trạch.

Vương Lục bật cười: “Chúng ta không ngại đến phòng đoán một chút, cái nào tàn kia rốt cuộc phải mất bao lâu mới có thể

phát hiện ta đã bỏ quyền rời khỏi tràng này?”

Huyền Mặc thở dài, không bình luận.

: Cầu mong mọi người chú ý đến hào hiệu công chúng tìm kiếm ngọn Linh Kiếm Sơn lúc trước có một tòa, cảm tạ sự ủng hộ của mọi người]

...

619

Đoàn người Cửu Châu rời khỏi mộ quần tiên, là hai ngày sau đó.

Quần Tiên thành quy mô hùng vĩ, rất nhiều tiện nghi, dù chỉ xem qua loa một chút cũng phải tốn không ít thời gian, huống chi bọn họ ở trong thành phải đấu võ trường còn phải trải qua hai trận ác chiến, trận thứ hai là một trường sống tạm bợ lâu dài...

Bất quá chiến đấu kéo dài này lại đạt được kết quả đáng mừng, kết quả một thắng một thua một gánh chỉ có thể nói là không có gì, nhưng thắng được trận kia đã có thể tính là hồi phục con tức giận, trận thua kia mặc dù bại nhưng vẫn thắng.

Chỉ cần nghĩ đến tình hình trận thứ hai, các Chân Quân đều không nhịn được cười.

Vương Lục dùng hết tất cả thủ đoạn cùng cạm bẫy, bức bách Bạch Trạch chật vật không chịu nổi, liền tiêu sái tung cờ trắng lên kết cục. Chỉ là lúc đi lặng yên không tiếng động, cố ý đem Bạch Trạch ở lại trong sân gào rú ước chừng nửa ngày.

Cuối cùng, vẫn là đồng bạn Địa Tiên của hắn thật sự không thể tiếp tục nhìn xuống, tiến lên nhắc nhở hắn đã kết thúc trận chiến.

Mà lúc đó biểu tình của Bạch Trạch, thật sự đáng giá để người ở đây hồi lâu...

Bởi vì rất khó tưởng tượng một cao nhân tu tiên đã đạt được thành tựu Địa Tiên sẽ lộ ra vẻ tuyệt vọng, điên cuồng, vụn vẹo như vậy. Nếu không phải Địa Tiên chung quy có được một Tiên tâm vững chắc, chỉ sợ lúc đi ra khỏi võ trường, Tiên tâm của Bạch Trạch sẽ sụp đổ, nguyên thần tiêu tán rồi.

Ít nhất mấy vị Chân Quân ở đây đều để tay lên ngực tự hỏi, nếu là nơi khác, bị đùa bỡn một phen, hơn nữa còn ở trước mắt bao người... Chỉ sợ thật sự là rất khó có thể sống sót qua đời rồi.

“Vương Lục tiểu tử này thật khôn khéo.” Một vị Cửu Châu Chân Quân đầy chân thành cảm khái.

“Ừm, tuy rằng tu vi cũng rất mạnh mẽ, nhưng kỳ thật tu vi hoàn toàn ngược lại rồi.” Một vị Chân Quân khác tràn đầy đồng cảm.

Trong trận chiến với Huyền Mặc, Bạch Trạch, Vương Lục biểu hiện ra thực lực cường đại làm người ta khiếp sợ. Trận đầu tiên đối chiến với Huyền Mặc, loại thái độ nghiền ép này làm cho tất cả mọi người đều khắc sâu ấn tượng. Nhưng điều thật sự đáng để ý vẫn là trận chiến thứ hai.

Chiến đấu với Bạch Trạch từ lúc bắt đầu đã không có phần thắng, thực lực cách biệt một trời một vực, đối thủ lại không dễ nói chuyện như Huyền Mặc. Nhưng dưới tình huống như vậy, Vương Lục lại cưỡng ép giành được thắng lợi - Không tệ, tuy rằng biểu hiện bên ngoài xem là Vương Lục giả bị quyền vút bỏ nhận thua, nhưng bất kỳ một người nào có mắt, đều biết người thắng trong trận chiến đó là ai.

Những phương châm chiến lược, chiến thuật tinh xảo mà toàn diện chuẩn bị chu đáo, hoàn toàn khác với những cam bẫy được bố trí ngay từ đầu, khi đó chiến lược được rút ra không phải là sự thể hiện trí tuệ chiến đấu. Loại trí tuệ này không chỉ là một động linh cơ nhất thời, mà về bản chất là một tính toán.

Có người nhanh trí chưa chắc đáng sợ, có lúc nhanh trí lại giỏi tính toán thì thật đáng sợ.

“Linh kiếm phái thật là có phúc. Có đệ tử như vậy, trăm năm tới chắc chắn sẽ hưng thịnh trong môn phái.”

“Bọn hấn vốn là nhân tài đông đúc a, ngoại trừ Vương Lục, Chu Thi Dao và Lưu Ly Tiên kia cũng đều thân mang tư chất tuyệt thế, phương diện tu hành cũng không kém hơn Vương Lục bao nhiêu, chỉ là thiếu tài hoa của hấn... Ai, Đại Lục vài chục năm qua, trong tu sĩ trẻ tuổi thiên tài xuất hiện tầng tầng lớp lớp, nhưng thật ra người chân chính có thể hạc giữa bầy gà cũng không có bao nhiêu. Đáng tiếc môn phái chúng ta có mấy vạn tu sĩ, ngay cả một đệ tử như vậy cũng không có.”

“Ha ha, đạo hữu người như vậy là ngông cuồng tự ti rồi, thực lực quần hùng môn hạ Thanh Dương Tử của ngươi, so với Ngũ Tuyệt Tịch cũng không kém hơn, không biết khiến bao nhiêu người hâm mộ a.”

Chân Quân kia nghe vậy lắc đầu: “Vốn dĩ ta thực sự gửi gắm kỳ vọng rất cao đối với Thanh Dương Tử, thậm chí là thỏa mãn chí, nhưng mà hôm nay nhìn Vương Lục...”

Nói xong, mấy vị Chân Quân đi cùng đều lắc đầu.

Mỗi môn hạ bọn họ đều có đệ tử thiên tài tương tự nhau, thực lực vượt xa cùng thế hệ, có thể làm lãnh tụ tương lai của đại phái thượng phẩm... Nhưng mà chênh lệch với hôm nay Vương Lục thực sự quá rõ ràng.

Mà bên kia, bản thân Vương Lục lại không có nửa điểm đặc ý.

So với người cùng thế hệ biểu hiện ra vẻ ngoài là chuyên đương nhiên, bởi vì bản chất của hắn không phải chân chính là người cùng thế hệ, hắn từng là đại sư huynh của Linh Kiếm phái hoàng kim nhất thế hệ, là tu sĩ cùng thế hệ với Phong Ngâm. Nghiền ép một đám tiền bối có cái gì mà đặc ý?

Hơn nữa, trong mắt những người khác, trận thứ hai hắn đánh là hồi khí hồi tâm, thành thạo điều luyện... Nhưng rốt cuộc vẫn là thua nha.

Trận chiến đó hắn đã dốc hết tất cả, vô luận là thủ đoạn tính toán trước chiến hay là trong chiến, hắn cũng đã làm được tiêu chuẩn đỉnh phong của mình. Mà hắn còn vận dụng đại lượng vật ngoài thân, ba quả Hỗn Nguyên Kim Lôi Trùy cùng Diệt Tiên Tán, đó đều là tiêu hao vật hi hữu do khoản tiền công khổng lồ chuẩn bị đến.

Dù như thế, hắn cũng chỉ có thể đem Bạch Trạch bức bách chặt vật không chịu nổi, cũng không thể chân chính ý nghĩa đánh bại đối thủ, thậm chí từ đầu đến cuối cũng không dám để cho đối phương phản quyết đánh vào trên người mình. Bởi vì hắn biết mình còn không tiếp nổi.

Chênh lệch giữa Địa Tiên và Kim Đan cũng lớn như vậy, lớn đến mức khiến người ta gần như tuyệt vọng...

Nhưng Vương Lục chưa bao giờ dễ dàng tuyệt vọng. Trên đường trở về, y cứ suy nghĩ mãi, trong lòng lại có thêm vài phần hi vọng.

“So với ba tháng trước, cuối cùng vẫn có cách biệt một trời một vực. Ba tháng trước, ta thấy trong kim đan này chỉ có Vương Vũ mới có phần thắng, những người khác căn bản là

tới đưa đồ ăn. Nhưng hôm nay... dù sao ta cũng đã thắng một trận thành tích. Chỉ tính riêng sức chiến đấu thì trong tổ chức kim đan ta cũng không tính là người đứng đầu, chênh lệch giữa Chu Thi Dao và Quỳnh Hoa cũng chỉ khoảng một li mà thôi. Nếu như có thể thêm một chút thời gian...”

Vương Lục tiếp tục suy tư, nếu như có thể thêm mấy tháng nữa đề tu hành, để cho Vô Tướng công và Hỗn Độn Phá Thiên Thần Kiếm của mình đều tăng lên mấy trọng thiên... Trận chiến trước có khả năng thứ hai hay không đây?

Là có, đánh một trận với Bạch Trạch, kỳ thực hẳn cách thắng lợi đã rất gần, nếu như có thể củng cố thực lực một chút...

“Đáng tiếc, thời gian đã hết rồi.”

“May mà bọn họ đã không có thời gian.”

Trong mộ quần tiên, nhóm Địa Tiên cũng đang tổng kết được mất hai trận chiến.

Nói đến Huyền Mặc, tuy rằng nàng thua trong chiến đấu, Vương Lục, nhưng so với trận thứ hai của Bạch Trạch, người bại như nàng lại được nhiều người tán đồng hơn. Bởi vậy tổng kết lời của nàng cũng là do nàng làm.

Mà lúc này vẻ mặt Huyền Mặc nghiêm nghị, vẻ mặt lạnh như băng có thể làm không khí kết sương, hoàn toàn ngược lại với tư thái ôn văn nhã lúc trước.

“Bọn họ thể hiện tiến bộ khiến người ta nhìn thấy mà giật mình, hiện tại thậm chí ta hối hận lúc trước chuẩn bị cho bọn họ ba tháng thời gian chiến đấu... Bất quá loại hối hận này không có chút ý nghĩa nào. Tiếp theo chúng ta chỉ cần chuẩn bị sẵn sàng, đạt được thắng lợi mỗi một cuộc tranh chấp, sau đó triệt để chấm dứt tranh chấp vô vị này., Dựa theo suy đoán của hai trận chiến ngày hôm nay, thời gian của bọn họ là không còn kịp nữa rồi, Vương Lục sẽ không đánh đến mức không nắm chắc. Hôm nay gã biểu hiện ra thực lực có lẽ đã là bài tốt nhất gã có được. Còn mấy ngày nữa, dù thế nào cũng không đủ. Về phần thi đấu Văn...”

Huyền Mặc nói xong, ánh mắt nhìn về một hướng: “Lạc Tuyết, người chuẩn bị thế nào rồi, có vấn đề gì không?”

Một thiếu nữ dáng người nhỏ nhắn nở nụ cười xinh đẹp: “Yên tâm đi.”

Huyền Mặc thở dài: “Cũng may còn có người, nếu không có người tỉnh lại, chúng ta thật không có lòng tin so tài với một tu sĩ Đại Lục Cửu Châu.”

Lạc Tuyết cười nói: “Có ta ở đây, thi đấu khẳng định không thành vấn đề.”

Lúc này, một gã Địa Tiên đặt câu hỏi: “Tuy rằng thực lực của tuyết rơi là không thể nghi ngờ, nhưng cần phải tỷ thí hạng mục nhiều như vậy, một mình nàng có thể làm được sao?”

Lời còn chưa dứt, thiếu nữ nghe thấy tiếng cười duyên: “Người nói về một người?”

Bóng người nhỏ nhắn lặng yên không một tiếng động xuất hiện sau lưng tên Địa Tiên kia, vồ nhẹ lên vai hắn, rõ ràng là một người khác tuyết rơi.

“Vấn đề nhân số chưa bao giờ sẽ qua xảy ra vấn đề gì nha.”

Trong khi nói chuyện, tuyết rơi lần thứ ba cũng lặng lẽ xuất hiện, sau đó là người thứ tư, người thứ năm...

“Đồng bạn thức tỉnh chúng ta tổng cộng chỉ có không đến trăm người, trong đó khó khăn là không đến một nửa, muốn cạnh tranh toàn diện với đội trưởng hơn hai ngàn người đối diện là còn lâu mới đủ. Nhưng còn may, bọn họ yêu cầu tiến hành phân cấp thi đấu, chia đại bộ phận hạng mục thành các đẳng cấp khác nhau, kỳ thật cái này ngược lại có lợi cho chúng ta a.

“Đúng vậy a, cho nên thật sự làm cho người ta chờ mong mấy ngày sau quần tiên đại bỉ đây.”

“A, ta rất chờ mong thi đấu giữa các tiên nhân chính thức bắt đầu.”

“Thật mong đợi, rất mong đợi...”

Sau núi Minh Nham cốc, trong văn phòng của Quân Hoàng sơn, một khách không mặc áo trắng không ngừng dùng đủ loại tiếng rên rỉ bình thường để gây trở ngại cho công vụ.

Thế là rất nhanh, chủ nhân của văn phòng liền gõ bàn ngăn lại: “Đủ rồi, điều dân nhà ngươi nhanh rút ra ngoài cho bản quan.”

“Mịa, cầu quan ngươi, đối đãi với Đại Lục Văn Nghệ Quyền ở Cửu Châu lại ngạo mạn vô lễ như thế?”

“Lần này ngươi nói ai là người làm việc văn nghệ cái rắm ấy?”

“Ta là thần tượng năm nay, Thần Vương khí độ, không biết bao nhiêu tu sĩ trẻ tuổi vô tri đang trong mộng gọi tên ta - Mộ Dung Băng Ly – Nhan Hoàng, Nhan Nhan, Vũ Nhi. Ngươi hãy tôn trọng ta một chút.”

“Trong mộng gọi tên của ngươi? Điều này cũng đúng, không biết bao nhiêu tu sĩ độc thân dựa vào ngươi để hóa giải nỗi khổ tịch mịch, đáng tiếc mỗi lần tưởng nhớ đều không thể thiếu tạo thành mấy trăm triệu mạng người thất tang, tội nghiệt trong đó có một nửa muốn quy lên đầu ngươi, ta thấy ngươi hiện tại đã chịu đại tội ngập trời, vẫn là nhanh chóng tìm địa phương Thanh Đăng Cổ Phật chuộc tội đi.”

Hai người đang cãi vã, cuối cùng người thứ ba trong văn phòng không nhịn được nữa.

“Hai người các ngươi yên lặng một chút cho ta, vừa tán tỉnh vừa tán tỉnh các ngươi. Các ngươi đừng quên ở đây còn có người đang an tâm làm việc.”

Hai người cãi vã lập tức ngừng lại, sau đó có chút kinh ngạc nhìn người thứ ba.

“Tiểu Hải cư nhiên hùng mạnh?”

“Dị biến, chắc chắn dị biến, phần tử tri thức Vạn Pháp tiên môn luôn ôn nhu hiền lành sao lại trở nên táo bạo như vậy? Theo ta thấy, cầu quan ngươi tham lam tướng mạo tuấn nhã, đối với hần có hành động bất chính.”

“Trời ạ, mỗi ngày Lão Tử đều bố trí cho hần các hạng công tác để hần có thể có được toàn bộ phương vị rèn luyện. Loại tình yêu của lãnh đạo này đối với cấp dưới có thể nói phụ ái như núi, tình cảm thuần lương như thế, ngươi lại vu oan ta xuất giá?”

“Đủ rồi.” Hải Vân Phàm lại vỗ bàn: “Chẳng phải hai người các ngươi nói muốn nghiên cứu đối sách thật cẩn thận à? Cách

thi đấu của quần tiên chỉ có ba ngày, nhưng tiến độ của chúng ta còn chậm hơn, rốt cuộc các ngươi có nghĩ ra biện pháp hay không?”

Vương Lục nghe vậy cười: “Đây không phải rõ ràng sao? Nhìn bộ dạng của hai người chúng ta, đương nhiên là đã tìm được biện pháp.”

Hải Vân Phàm hơi nghi ngờ hỏi: “Tìm được rồi? Đã tìm được khi nào rồi?”

Vương Lục nói: “Vừa rồi a, lúc nàng báo cáo công tác cho ta, linh cơ ta vừa động đã nghĩ ra.”

Vương Vũ cũng nói: “Ta thấy linh cơ của hấn khê động, rồi cũng nghĩ ra được.”

Hải Vân Phàm thở dài: “Hai người các ngươi... Linh tê đã đạt tới trình độ này rồi sao?”

Vương Vũ nói: “Làm gì có tâm linh tê, chẳng qua là xem văn tự trên mặt bàn, xác định được phạm vi của cơ thể lớn, sau đó động não suy nghĩ, là có thể nghĩ ra chủ ý của hấn rồi.”

Hải Vân Phàm thầm nghĩ trong lòng: Cái này còn không phải là linh tê sao?

“Như vậy, rốt cuộc các ngươi đã nghĩ ra chủ ý gì? Ta nhớ lúc trước nghiên cứu phương án thi đấu Tiên đại, không phải nói rằng không tìm được cơ hội kéo dài thời gian sao?”

Vương Lục nói: “Không phải là tìm không được cơ hội, mà là tìm không thấy cơ hội có thể kéo dài thời gian. Hiện tại nha, miễn cưỡng có thể đánh bóng một chút.”

Nói xong, hấn duỗi tay mở ra phương án trên mặt bàn, ngón tay ấn lên một hàng chữ trong đó.

Khai thức.

【 Cầu chú ý công chúng tìm kiếm trên những bình đài công chúng một chút là được rồi. Thuận tiện bắt đầu sáng tác thêm, lúc đó còn lâu mới được gia tăng, kính mong chờ)】

...

“Sóng thức?”

Hải Vân Phàm tò mò nhìn theo hướng ngón tay Vương Lục Chỉ.

Ở trong bản phương án, quả thực là thiết kế phân đoạn khai mạc. Quần tiên đại bỉ dù sao cũng là đại sự quan hệ tới tiền đồ cửu châu, chủ chỉ là thúc đẩy hai bên hợp tác, hòa bình và Triển mới là chủ tuyến, mà nguyên tắc thi đấu của quần tiên cũng là trận đấu hữu nghị thứ hai trong lần đầu tiên. Nếu như vừa bắt đầu đã đánh cho mặt đầy máu, thật sự là không phù hợp với chủ chỉ.

Cho nên trước khi thi đấu chính thức bắt đầu, còn gia nhập một khâu mở màn, từ đôi bên tự xuất nhân số người biểu diễn một số tiết mục tiêu tiêu vãn, xem như tạo ra bầu không khí hòa bình vài phần. Về phần sau khi thi đấu bắt đầu, liệu có thể duy trì nguyên tắc đệ nhất lôi đài hữu nghị đệ nhị hay không, vậy chỉ có thể nghe theo số trời.

Bởi vậy tổng thể mà nói, khai mạc này chỉ có thể xem như một thức ăn khai vị, không đáng kể ở dưới bối cảnh lớn của quần tiên đại bỉ. Ngay cả bản thân Vương Lục cũng không có võ công gì ở khâu này, chuẩn bị tìm đoàn thần tượng hiện tại như mặt trời ban trưa lên võ đài Tú Tú đôi đũa.

Thế nhưng, hôm nay Đại biểu Vương Vũ lựa chọn đoàn đội đẹp báo cáo cho Vương Lục biết, vừa đúng lúc Vương Lục lật xem phương án thư cũng lật đến trang này, nhất thời linh quang lóe lên, nghĩ đến một biện pháp.

“Nói đơn giản, khai mạc không có hạn chế thời gian.”

Hải Vân Phàm sững sốt, sau đó phản bác: “Người định kéo dài thời gian khai mạc vô hạn? Nhưng mà khai diễn tiết mục trước đó thì chỉ cần hai bên cùng thẩm định mới được.”

“Đúng vậy, cho nên tiết mục của năm ngàn tiết mục chắc chắn sẽ bị bọn họ bỏ qua. Chúng ta nhất định phải sáng tạo vô hạn cơ hội trong tiết mục có hạn”.

Hải Vân Phàm nhú mày: “Chỉ là tiết mục... vô hạn sao?”

Lúc này Vương Lục đã sớm linh cảm nô lệ, lập tức đưa tay viết lên trên bàn một hàng chữ.

Tiết mục, thư pháp biểu diễn. Trước khi vẽ xong, Tỳ Hưu bắt đầu lo sợ từ không gian.

Hải Vân Phàm hiếu kỳ nói: “Ta biết thư pháp lâm mô phỏng biểu diễn, nhưng bắt đầu từ con số không thì là cái gì?”

“Người sẽ biết.”

Sau đó, Vương Lục lại viết một hàng chữ: tiết mục, mọi người cùng đồng thanh bái năm.

“Tương thanh, ta biết, là hình thức xấu xí mới từ mấy trăm năm nay phong hành tại chín Châu Đại Lục, đối với các Địa Tiên đã ngủ say một vạn sáu ngàn năm, nhất định là rất mới mẻ. Nhưng trong đó lại có huyền cơ gì sao?”

Vương Lục cười cười: “Vẫn là câu nói đó, đến lúc đó người sẽ biết. Hiện tại đi, thứ cho ta giữ bí mật.”

Hải Vân Phàm thấy Vương Lục đã thừa nước đục thả câu, bèn lắc đầu không hỏi nữa. Dù sao y đã nắm chắc phần thắng trong tay, có lẽ không cần những người khác quan tâm.

“Đúng rồi, Tiểu Hải, chuyện mở màn này chỉ có ba người trong phòng này biết là đủ rồi, không được nói với bất cứ ai. Nếu như người cảm thấy mình giữ bí mật không kỹ, ta có thể tẩy não giúp người.”

Hải Vân Phàm khoát tay áo: “Không cần, vừa rồi người đã đáp ứng với ta, sau khi thi đấu chính thức bắt đầu thì ta muốn nghỉ ngơi, còn bị người tắm rửa như vậy, có lẽ chuyện nghỉ ngơi sẽ không còn nữa đâu.”

Vương Lục tán dương: “Tiểu Hải người tư duy càng kín đáo rồi.”

“Ha ha.”

Sau đó Vương Lục đưa mắt ra hiệu cho sư phụ, ý bảo có thời gian nói chuyện tiếp.

Kế tiếp, từng bước xử lý công vụ.

“Đúng rồi, những biến trang khác thường ta đã nói lúc trước, giờ đã thống kê xong chưa?”

Vương Vũ nói: “Đương nhiên đều nhớ rõ ràng, loại tài liệu màu đen này làm sao ta có thể ném?”

Hơn một tháng trước, Vương Lục thiết kế phân tổ vượt cấp thi đấu, thua một phương dị tính biến hóa làm trừng phạt. Nhưng lúc thực tế thi hành đủ loại nguyên nhân, bởi vì trong đó có một nguyên nhân quan trọng (một trong số đó chính là biểu diễn kinh thể hải tục của Vạn Thú Vương, làm cho tất cả mọi người đều mang đến bóng ma tâm lý nghiêm trọng chưa kịp tổ chức tổ chức tuần diễn phạm vi lớn, hiệu quả trừng phạt kỳ thật có hạn.

Về sau này, rất nhiều người cho rằng cái gọi là dị tính biến hóa bất quá chỉ là cái miệng nói ra, không có khả năng thực tế thi, đối với sự kiên kị tâm tư cũng bỏ xuống. Theo một ý nghĩa nào đó, cuối cùng một tháng đột kích này, tiến độ cũng không hoàn toàn đạt tới yêu cầu của Vương Lục.

Bất quá điều này đương nhiên không có nghĩa là Vương Lục thật sự có ý định buông tha bọn hắn.

Chính xác, chính sách phổ biến này có lực cản vô cùng lớn, bởi vì dựa theo thiết kế của hắn, ngoại trừ số rất ít thiên tài, hầu như đại bộ phận người đều không tránh khỏi bại trận... Chẳng lẽ lại muốn cho mấy nghìn thiên tài tinh nhuệ của Đại Lục này, đều thay đổi tính cách khác nhau sao? Nhất là còn có khả năng dính đến tu sĩ cấp Chân Quân, chấp hành lại càng khó khăn hơn.

Nhưng chính vì chấp hành khó khăn lớn, cho nên mới càng phải kiên quyết chấp hành tiếp. Nếu như tu sĩ cấp Chân Quân có thể dẫn đầu cải trang, những người khác còn có ai dám từ chối bốn phía? Đáng tiếc thật đáng tiếc, dù là Vương Lục năng lực cũng không thể thuyết phục được... Dù sao trong Thịnh Kinh Tiên Môn cũng có không ít trưởng lão nằm trong danh sách cải trang, bản thân Hà Đồ cũng chịu áp lực rất lớn.

Tuy nhiên khi đó Vương Lục là đơn độc quân chiến đấu, hiện tại lại có thêm sự phụ bên người, mà nàng có lực hành động tương đối mạnh mẽ.

Tất cả những người lúc trước thua trong thi đấu phân cấp, Vương Vũ đều nhớ kỹ, chuẩn bị sau này có thời gian tìm bọn họ tính sổ. Không gian bên trong rất lớn.

Dựa theo quy tắc của Vương Lục, trong cuộc thi phân tổ bị thua phải tiến hành biến hóa dị tính, tổ chức cao cấp bị thua, bị trừng phạt gấp ba lần, như vậy số lượng tiêu chuẩn sẽ được giới định như thế nào? Cái gọi là gấp ba lần lại phải chấp hành như thế nào? Phương án hiện tại tương đối thành thực là đem dị tính chuyển vào tổ đội hỗ trợ lẫn nhau. Thua một lần thì dự định phải diễn một trận ở tương lai.

Phương án này dưới sự thúc đẩy mạnh mẽ của Vương Vũ trước đó không lâu, cuối cùng cũng được Hà Đồ Chân Quân ngầm đồng ý.

Vấn đề như vậy cũng đã đến: Đồng dạng diễn biến theo trạng thái xấu hổ dị tính, diễn xuất trong giai đoạn tỷ võ vô số người chú ý, cùng với hạng mục hạng mục âm hiểm chỉ có hai ba người xem, đó là hai khái niệm.

Mà quyết định kéo giãn diễn xuất đội ngũ, đương nhiên không thể thiếu hai thầy trò Vương Vũ và Vương Lục. Trong mắt Vương Vũ, không gian thao tác này đều là không gian lợi nhuận.

Phàm là đầu óc linh hoạt, kịp thời dâng một phần tâm ý lên cho Vương Vũ, như vậy nhiệm vụ biểu diễn trên đó có thể thoải mái một chút. Mà có chút không biết điều, cũng chỉ có thể vất cho vạn chúng chú ý biểu diễn một chút đặc sắc biến hóa dị tính.

Hai người liền biểu diễn chi tiết thương thảo một phen, sau đó sai Hải Vân Phàm đi qua loa thông báo, muốn những người nổi tiếng trên biển trang kia có thể lĩnh ngộ chuẩn xác tinh thần của thượng cấp., Hắn kịp thời nộp hối lộ để tránh tự rước lấy nhục, đương nhiên vẫn tự cũng muốn che đậy để tránh bị người khác nắm nhược điểm. Hải Vân Phàm há mồm cứng lưỡi hồi lâu, cuối cùng bất đắc dĩ, vùi đầu xuống suy tư như thế nào để ghi văn chương đã định bị đóng đinh lên trụ sử lịch sử.

Mà khi Hải Vân Phàm vùi đầu vào chỗ chết, Vương Vũ lại chợt nhớ ra cái gì bèn hỏi.

“Theo cách nói của ngươi, đại võ trường chính giữa của quân tiên thành có thể ngăn cách trong ngoài. Vì vậy ngươi rời sân

lâu như vậy, Bạch Trạch cũng không thể phát hiện... Ở nơi này, hiệu quả kéo dài đội ngũ chỉ sợ không thể hiện ra được.”

“Không sao, lúc đầu thiết kế đạo quán, tiện tay để lại không gian cho đội ngũ. Có thể coi đây là công năng bọn họ mở ra, không cần lo lắng. Nhưng ta đã nhớ ra, căn cứ vào an bài của công tác, trước khi chính thức thi đấu bắt đầu, phiên các người chọn tổ tiên tiến hành diễn xuất công khai một lần, bây giờ chuẩn bị như thế nào rồi?”

Vương Vũ vỗ vỗ ngực: “Yên tâm đi, các mỹ nữ soái ca dạy bảo thỏa đáng rồi, bảo quản cho tốt.”

Vương Lục hồ nghi hỏi: “Dùng tốt lắm sao? Dùng như thế nào? Trước đó người đã dùng qua?”

“Nói nhảm, không tự tay kiểm tra hàng hóa thì ta làm sao yên tâm đem bọn họ đẩy đến trước lôi đài?”

“... Kiểm tra bao nhiêu người?”

Vương Vũ bấm tay tính toán: “Các muội tử căn bản đều đã kiểm tra qua, các hán tử miễn kiểm tra toàn bộ, ta để Diêu Nhan đi chịu trách nhiệm.”

“Quyết tâm trách nhiệm của người thật sự là cảm động lòng người.”

Vương Vũ xì mũi coi thường: “Tốt lắm, ta đây đi kiểm tra tổ nam tử, chắc chắn kiểm tra đỉnh đầu người xanh um tươi tốt, ý người thế nào?”

Hai người đang nói, chợt nghe trên bàn bên cạnh truyền đến tiếng tức giận vỗ bàn: “Hai tiện nhân các người, ra ngoài tán tỉnh ta đi đánh đi, để cân nhắc một chút vì công vụ bề bọn đã lâu không thấy được cảm xúc đạo lữ của ta a.”

Bị Hải Vân Phàm lời lẽ đầy nghiêm khắc chỉ trích đến mức này, Vô Tướng sư đồ đành mang theo tiếng cười mà chạy trốn chết.

Lúc đi ra khỏi văn phòng, Vương Lục hơi hoảng hốt một chút, không khỏi cảm thấy trên vai nhẹ đi.

Nghĩ lại cũng đúng, lúc này cách cuộc thi quần tiên bắt đầu chỉ mới hai ngày, đại bộ phận hạng mục tập huấn Chử Bằng đều đã ngừng lại, chỉ đợi các tuyển thủ dưỡng đủ tinh thần, chính

thức lên sân khấu. Cho nên trong lúc nhất thời chuyện cần hẳn xử lý ngược lại không nhiều.

Điều này làm cho những người này bận rộn suốt mấy tháng liền cảm thấy có chút không thích ứng.

“Hôm nay cứ thư thái một chút đi. Dựa theo suy nghĩ của ngươi, tiếp theo chỉ sợ lại bận rộn rồi.” Vương Vũ vỗ vỗ bả vai đồ đệ, có chút cảm khái nói.

Nếu kế hoạch kéo dài có thể thuận lợi hạ xuống, mang ý nghĩa người Cửu Châu lại nhiều hơn thời gian Tập Huấn Chử đột kích, mà làm luôn kế hoạch đương nhiên sẽ không thiếu công việc bận rộn. Tuy nhiên ít nhất trong hai ngày này, hẳn có thể thả lỏng một chút.

“Không bằng đi theo ta nhìn tổ đội tuyển mỹ nhân, chúng ta sẽ tụ tập các mỹ nhân khắp thiên hạ, lại có Diệu Nhan dạy bảo nghiêm chỉnh. Hai lần thí diễn trước đã từng khiến rất nhiều người tu đạo có thành tựu đều khó kìm nén được tình cảm.”

Vương Lục cười: “Sau đó bị ngươi bắt trúng mặt mũi, vợ vét tiền chuộc?”

Vương Vũ cười ha hả: “Phí lời.”

“Vậy thì nhìn qua một chút, nói là gần đây trăm công ngàn việc, còn chưa kịp quan tâm tới đoàn đội mỹ nhân mà tu sĩ thiên hạ chú ý... Nghe nói Tiểu Bạch có chắc là đã trúng tuyển rồi không?”

Vương Vũ nói: “Ngươi không quan tâm đến sự nghiệp của ta sao. Đừng nói Tiểu Bạch, ngay cả Lưu Ly, Dao Nhi cũng không chạy, ta bắt tất cả các nàng về làm đoàn đội, tổ chức một thiếu nữ thiên đoàn cảnh giới Nguyên Anh. Cơ hội dương danh thiên hạ này, thế nào cũng không thể tiện nghi cho người ngoài được chứ.”

Vương Lục nghe xong thì cả kinh: “Ngươi không phải là đang nhân cơ hội kiếm hàng đấy chứ?”

Vương Vũ hỏi ngược lại: “Ngươi quên giỏi như vậy từ khi nào? Nếu nói về hàng hóa, ta đã ném thử từ lâu rồi. Lúc trước, khi hỏi Thương Thiên, nếu không có ta dùng Linh Tê Nhất Chỉ, đem toàn bộ hàng hóa tra được hết, ngươi cho rằng mình

có thể tiêu dao tự tại như bây giờ sao? Đã sớm trở thành phu nhân của Hải Vân Phàm dung tục rồi.”

Trong phòng truyền đến tiếng Hải Vân Phàm rống: “Hai tiện nhân các ngươi cút xa ta một chút.”

Vương Vũ cười ha ha, mang theo Vương Lục một đạo ngự kiếm đi xa, người ở giữa không trung, mở miệng nói: “Đi xem thành quả công việc của ta đi, có kinh hỉ đó.”

Vương Lục bất đắc dĩ: “Được rồi, dù sao bây giờ cũng không còn chuyện gì khác để làm.”

...

“Thật sự là mở rộng tầm mắt.”

Từ lúc đi ra Cẩm Tú đường, Vương Lục khó có được cảm giác bước chân có chút bất ổn.

Với tu vi Kim Đan đỉnh phong của hắn lúc này, tình cảnh có thể khiến thân thể duy trì không cân bằng đã cực ít, có thể thấy được sự rung động trong Cẩm Tú đường của hắn.

Vốn tưởng rằng lịch duyệt hai đời đối với những chuyện chó ngựa này đã có sức kháng cự cực cao... Kết quả, kháng lực đương nhiên là có, nhưng trải qua Vương Vũ và Diệu Nhan tỉ mỉ điều khiển sức hấp dẫn của thiếu nữ thiên đoàn cũng không phải chuyện đùa.

Nhất là khi nhìn thấy rất nhiều gương mặt quen thuộc, thay bộ quần áo không quen thuộc lắm, trên sân khấu là nụ cười tươi như hoa, tình cảnh đó khiến người ta không thể không động tâm.

Vương Lục chưa từng thấy qua Quỳnh Hoa nhiệt tình như lửa. Nàng mặc áo ngắn màu vàng cam, cánh tay như ngó sen trắng như tuyết cùng thân thể đều trần trụi ở bên ngoài, tiên kiếm trong tay phong làm hình thái tiên vũ mỹ lệ, kiếm thế tuy nhanh nhẹn, nhưng lại thể hiện hết vẻ nhu hòa của thiếu nữ. Trong ánh mắt toát ra sự cao ngạo lạnh lùng tương hợp, càng có loại mị lực kỳ lạ làm cho người ta thần hồn điên đảo.

Vương Lục cũng chưa từng thấy Chu Thi Dao nhỏ nhắn như bích ngọc của tiểu gia, thiếu nữ thay bộ quần áo đầy kiêu ý, một bộ váy dài rộng thùng thình, váy dài cuốn ra vài phần thu sinh. Trên sống mũi tinh xảo mang theo một loại ánh mắt vô hình tỉ mỉ thiết kế, ngồi ngay ngắn ở trước bàn sách viết như du long, mặc dù mỗi chữ viết thoạt nhìn đều như lợi kiếm ra khỏi vỏ, nhưng so sánh với khí chất ngày thường của Chu Thi Dao, lại có vẻ nhu hòa hơn rất nhiều.

Người trên đài, bề ngoài áo đẹp mắt, thậm chí nhất cử nhất động đều đã trải qua thiết kế tỉ mỉ, một cái nhìn mà một nụ cười chớ không thể hiện hết vẻ đẹp. Lại không phải phong thái

mị hoặc tầm thường, khiến người xem dưới khán đài cảm thấy yêu thích, nhưng sẽ không sinh lòng động niệm lòng.

Đương nhiên, nói thì nói như vậy, nhưng ngay sau khi tiết mục cuối cùng bắt đầu xuất hiện, bầu không khí trong sân đột nhiên biến đổi...

Cho dù diễn xuất đã kết thúc từ lâu, nhớ lại vẫn làm cho Vương Lục có chút hoảng hốt, bước chân bất ổn.

Mà ở phía sau hẳn, Vương Vũ che miệng cười nói.

“Ôi, thiếu niên, ta nhìn bước chân của ngươi trống rỗng, trọng tâm lay động, có phải vừa rồi ở Cẩm Tú đường bởi vì kích động mạnh, không cẩn thận chảy mất một phần thể dịch a.”

Vương Lục quay đầu lại mắng: “Lão tử đi nhà cầu trước cũng phải bị ngươi bôi đen?”

“Đi nhà xí không quan trọng, mấu chốt là ngươi ở trong nhà cầu có cái gì đó nha.” Vương Vũ vừa cười vừa đi tới trước ôm vai Vương Lục. “Cảm giác thế nào, bôi lợi trong thiên đoàn của thiếu nữ? Chỉ nhân sĩ bên trong mới có thể xem phúc lợi biểu diễn nha.”

Vương Lục cũng cảm khái: “Những người khác thì không sao, ngươi lại có thể để Quỳnh Hoa và Chu Thi Dao thay đồ bôi, cũng coi như là ngươi lợi hại.”

“Ha ha, có gì khó? Dao nhi là đơn thuần nhất, ta nói với nàng ấy đây là một phương pháp tu hành thần kỳ thì nàng ấy sẽ tin. Còn Quỳnh Hoa mà, ta đấu với nàng một trận kiếm, thắng được về sau nàng ấy sẽ đồng ý phối hợp với ta.”

Vương Lục suy nghĩ một chút, cảm thấy tên này đúng là hiểu được nhược điểm hữu hiệu bắt lấy nhân tính người. Đương nhiên, về phương diện khác, nhược điểm của mấy vị kia cũng không khỏi quá rõ ràng dễ bắt được một chút...

“Tóm lại, màn biểu diễn phúc lợi này ngươi cũng đã xem qua rồi, kế tiếp ta có vài chuyện nhỏ còn phải nhờ ngươi hỗ trợ đây.”

Vương Lục trong lòng rùng mình: “Chẳng lẽ ngươi coi màn biểu diễn vừa rồi là hôi lộ ta sao? Sau đó trông cậy vào ta lợi

dụng quyền hạn của người bày ra để cho người lấy quyền mưu tư?”

Vương Vũ nói: “Hắn mới không hời lộ, mà là uy hiếp.”

“... Nói như vậy, toàn bộ quá trình vừa rồi biểu diễn cũng không cho ta xuất hiện trong khán giả, mà là trốn trong một góc tối, thì ra là bởi vì người căn bản chưa từng nói với bọn họ là ta sẽ đến? Ồ, nghĩ đến cũng đúng, nếu biết dưới đài có nam nhân thì biểu diễn của bọn họ chắc cũng không lớn mật như vậy. Vốn tưởng rằng người dạy dỗ có phương pháp, hoá ra là một cái bẫy đã thiết kế tốt mà.”

“Cho nên, không muốn bị những muội tử kia giết người diệt khẩu, tốt nhất ngoan ngoãn phối hợp nha.”

Vương Lục suy nghĩ một chút: “Như vậy... Cũng tốt, kế tiếp chi phí của Cẩm Tú đường giảm một nửa, nhất là các hạng mục liên quan đến việc mua sắm nộp lên đến chỗ ta thẩm định mới có thể chấp hành.”

Vương Vũ Hoa Dung thất sắc: “Người đây là muốn cùng ta ngọc đá cùng vỡ sao?”

“Không sai, ta chưa bao giờ đàm phán với khủng bố, hoặc là thu tay lại, hoặc là ngọc đá cùng tan. Dù sao các muội tử tìm, cùng lắm thì ta phụ trách đối với các nòng, đến lúc đó sẽ là trên đầu người nhuộm xanh.”

Vương Vũ sờ lên đỉnh đầu, cắn răng nói: “Người thật tàn nhẫn...”

Sau khi giải quyết xong việc này, Vương Lục đón ánh chiều tà trở lại văn phòng của mình. Ăn trộm đến lơ lửng nửa ngày nhân rồi, mặc dù chỉ có nửa ngày, nhưng ở trong Cẩm Tú đường một phen nghỉ ngơi, vẫn để cho hắn cảm thấy tinh thần phấn chấn, rục rỡ hẳn lên.

Cũng chỉ có như vậy mới có thể ổn định được cục diện trong hai ngày cuối cùng.

Cách thi đấu quần tiên còn hai ngày nữa, nhưng toàn bộ Cửu Châu Đại Lục đều đã khẩn trương. Vương Lục thân ở u cốc hậu sơn quân hoàng sơn, tách biệt với thế gian, nhưng khí tức tràn ngập khói khét kia lại như quanh quần đầu mũi.

Dung Nham cốc ở Quân Hoàng sơn là nơi tập hợp rất nhiều tổ hợp các tổ tu luyện võ đấu, mấy ngày nay bầu không khí rất căng thẳng, rất nhiều tu sĩ như tử tù trước khi lâm hình đã sớm kết thúc việc tu hành của mình, ngồi ngay ngắn trong sơn cốc tĩnh tu, bộ dáng coi như chết không sờn.

“Đáng tiếc, lần này đại khái muốn cho tất cả mọi người thất bại một lần rồi.”

Nghĩ đến một thắng một thua trong quân tiên thành mấy ngày trước, Vương Lục liền cảm thấy hiện tại đám tử sĩ xem như chết không sờn kia. Nếu quả thật thượng đài, vậy thật sự phải chết không có chỗ chôn như mong muốn của bọn hắn.

Ngắn ngủn ba tháng thời gian chuẩn bị, cho dù cơ quan tính hết, cũng khó có thể bù đắp chênh lệch một trời một vực giữa tu sĩ cửu châu và thượng cổ địa tiên. Cho nên hiện tại có thể sử dụng thủ đoạn đều muốn dùng, cho dù là tác dụng phụ cũng không tiếc.

Vương Lục ngồi xuống, sau đó nhắc bút bắt đầu viết ra hồ sơ đã viết cho hai ngày sau. Lúc này gã thậm chí không cần Hải Vân Phàm múa bút —— Tiểu Hải đang khổ tư tưởng vì phương án thay trang phục khác nhau. Mà cách khai thác thức chỉ có hai ngày, Vương Lục cũng không làm chậm trễ được thời gian.

trù án xong liền một mạch, thời gian một chén trà, mấy vạn chữ thư thảo đang dương dương tự đắc liền mới ra lò. Tay của Kim Đan chân nhân hơn xa phàm phu tục tử, hướng chỉ Vương Lục căn bản chính là pháp thuật sử dụng, trong lòng cân nhắc từ ngữ, sau đó nét bút lông điểm một cái, giấy liền đầy dấu vết.

Vương Lục viết thành bản thảo, cũng không kịp giáo huấn, càng không kịp tron bóng, trực tiếp đem nó đóng kín vào trong túi, sau đó liền mang theo bản thảo này tự mình từ truyền tông trận của Quân Hoàng sơn đi thẳng đến hưng thịnh tiên môn ở kinh thành.

Truyền tông trận của hắn đã được trao quyền đặc biệt, thẳng tới vị trí hạch tâm của Tiên môn, chân trước rời khỏi Hoàng sơn quân đội, chân sau đã đến phòng của đạo nhân Hà Đồ.

Phần vinh hạnh đặc biệt này, cả Cửu Châu Đại Lục cũng không tìm ra được mấy trường hợp. Vương Lục trong lần thi đấu quần tiên này biểu hiện kinh tài tuyệt diệu, quả thực làm cho địa vị của hắn tăng nhanh như gió.

Trong thư phòng, đạo nhân Hà Đồ đang đối mặt với bộ địa đồ chín châu trăm tư không nói, cảm ứng được Vương Lục tiến đến. Hà Đồ ngẩng đầu, trên khuôn mặt hiện lên vẻ mỉm cười: “Chuyện gì?”

Có thể làm cho người ta luôn lấy hàm hồ nói cười, làm việc nghiêm khắc Hà Đồ Chân Quân lộ ra khuôn mặt hiền lành như vậy, chính là vinh hạnh ngay cả Quỳnh Hoa tiên tử cũng không có. Bởi vậy rất nhiều tu sĩ Cửu Châu đều đang suy đoán xem Vương Lục và Hà Đồ có bí mật gì không thể cho ai biết. Hà Đồ độc thân nhiều năm có liên quan với việc này hay không? Hay là Vương Lục hai đầu lông mày dường như mơ hồ cùng Hà Đồ khi còn trẻ có vài phần giống nhau...

Trên thực tế hai người đương nhiên không có bí mật gì không thể cho ai biết.

Hà Đồ đối với Vương Lục càng thân thiện hơn so với Quỳnh Hoa, cũng không phải bởi vì hắn coi trọng Vương Lục hơn, Vương Lục dù sao cũng chỉ là người ngoài. Đơn giản là tính tình Vương Lục có chút ăn mềm không cứng, mà Quỳnh Hoa càng thích làm việc công hơn. Cho nên Hà Đồ chỉ dùng phương thức chính xác nhất để đối đãi Vương Lục.

Hắn là Thịnh Kinh chương môn, hai vai khơi mào tiên môn đệ nhất Cửu Châu. Đồng thời còn là minh chủ Vạn Tiên minh, cần dõng mãnh khắp Cửu Châu, mưu phúc lợi cho hàng tỷ tu sĩ.

Trong mắt rất nhiều người, Vạn Tiên minh chẳng qua là thượng phẩm đại phái dùng để trấn áp đạo cụ Cửu Châu, Minh chủ Vạn Tiên minh cần nhắc cũng chỉ là lợi ích rất ít người. Nhưng Hà Đồ chưa bao giờ nghĩ như vậy, ở vị trí đó mưu chính, hắn làm bất cứ điều gì đều rất nghiêm túc.

Cho nên khi hắn cho rằng Quỳnh Hoa có thể kế thừa y bát của mình, trong tương lai tiếp tục dẫn dắt Thịnh Kinh Tiên Môn tiếp tục chấp hành canh trâu trong tu tiên giới, liền ra sức nâng đỡ nàng, truyền thụ công pháp cao nhất, truyền thụ cho nàng gần như tối cao vô thượng lục tiên kiếm, còn động tất cả tài

nguyên của Tiên môn bồi dưỡng nàng thành tiên tử không giống Phạm gian... Đây là quyết định của chương môn Thịnh Kinh.

Đồng dạng, khi hắn nhận định Vương Lục có thể phóng thích dị sắc trong trận tỷ thí quần tiên này, không người có thể thay thế thì hắn cũng sẽ tận hết sức giúp đỡ hắn. Ở trong quyền hạn của mình dành cho hắn hết thủy thuận tiện.

Không phải hắn thích Vương Lục mà là vì làm lãnh tụ của Vạn Tiên minh, hắn cho rằng làm như vậy mới có lợi cho Vạn Tiên minh.

Bất quá vị này chương môn Chân Quân đối với Vương Lục sâu sắc tin tưởng, sau khi xem phương án của Vương Lục, cũng hơi nhú mày, im lặng không nói.

Một lúc lâu sau, Hà Đồ mới hỏi: “Thời gian hai ngày, không, hiện tại chỉ có một ngày rưỡi, phải thỏa mãn đủ điều kiện trên này, nhất định phải làm lớn chuyện.”

Vương Lục nói: “Vậy thì đại động ở Qua. Thành lập tổ chức tổ chức này, thống lĩnh chinh hợp tài nguyên Cửu Châu, không phải là vì thời điểm cần thiết đại động ở chiến tranh sao? Vì quần tiên đại bỉ, cái giá phải trả cũng phải trả.”

Hà đồ suy nghĩ trong chốc lát, rồi lại nhìn bản thảo trong tay: “Mấu chốt của vấn đề không phải là chỗ chúng ta.”

Vương Lục nói: “Không sai, bất luận chúng ta bày ra chiến trận lớn bao nhiêu, chuẩn bị bao nhiêu tiết mục. Nếu đối phương không chịu khai mạc lâu dài, vậy thì vô nghĩa. Nhưng ta đã suy nghĩ đến chuyện này, chỉ là có vài chuyện không tiện rơi vào chữ viết.”

Hà đồ lặp lại lần nữa: “Không tiện để rơi vào văn tự? Vậy người có biết mình phải chịu áp lực như thế nào không?”

Vương Lục cười nói: “Mấy tháng này, ta đã được hưởng đãi ngộ thế nào đây? Quyền lợi và nghĩa vụ trước nay đều là tương xứng với nhau, chút giác ngộ này ta vẫn phải có.

Hà đồ vui mừng gật đầu: “Được, vậy ta phê chuẩn, người cứ việc buông tay làm đi.”

Nói xong, kim ấn tượng trưng cho quyền uy tối cao của Vạn Tiên minh cứ thế in lên bản thảo của Vương Lục.

Một tuần bắt đầu, khu vực thứ nhất cần chú ý: Tìm kiếm có một tòa Linh Kiếm sơn là được, thuận tiện lại xin mấy tấm vé và Nguyệt.

...

Hai ngày sau, quần tiên mộ người ngoài tập nập.

Quyết định tiền đồ tương lai của chín châu, cuối cùng quần tiên thi đấu cũng chính thức được mở màn, các tu sĩ của chín châu nghe tin liền hành động, tề tụ ở Phong Đô.

Những nhân viên có liên quan trực tiếp đến cuộc thi Tiên Nhân, mấy ngày trước đã được phân thành từng nhóm vào ở Quần Tiên thành, hiện giờ chạy tới đây phần lớn là những binh sĩ nhiệt tình vây xem.

Ngoại trừ tu sĩ ra, hiện tại càng có nhiều người trong Phong Đô hơn. Dù sao tu vi các tu sĩ cao thấp, các Nguyên Anh kim đan có thể ăn ngũ ngoại trời, nhưng các tu sĩ tu vi không cao muốn giải quyết áo cơm ở lại, hơn phân nửa còn rơi vào trên người phạm nhân.

Dân cư trú ngoài mộ quần tiên thành Phong Đô bây giờ đã hơn phân nửa là phạm nhân, bọn họ cách đây không xa vạn dặm tới đây cung cấp các loại phục vụ cho các tu sĩ, đồng thời cũng hưởng thụ được các loại phục vụ của tu sĩ hồi. Mà khi quần tiên đại bỉ gần đến, dân cư lưu động từ các nơi ở Cửu Châu càng ngày càng nhiều, chỉ riêng phạm nhân đã lấy trăm vạn để tính. Đến một ngày trước khi khai mạc đại hội, nơi người tới gần quần tiên nhất đều nhộn nháo nhiều nhất., Tu sĩ và phạm nhân xen lẫn cùng một chỗ, trên mặt đất, giữa không trung, đâu đâu cũng có người. Quần người là Kim Đan chân nhân hay một đầu bếp hạ giới, ở trong biển người sơn nhân như vậy cũng nhìn không ra mấy phần khác nhau.

Vì vậy đương nhiên sẽ có các tu sĩ oán hận chính sách đối xử bình đẳng với Vạn Tiên minh.

Ngoại trừ những thành viên trực tiếp liên quan ra, còn lại đều được đề phòng, quần tiên đại bỉ mở ra cho tất cả mọi người trong Cửu Châu Đại Lục thấy, bất kể là tu sĩ hay phạm nhân., Chính đạo vẫn là tà ma, thậm chí khách đến từ ngoại giới đến từ Cửu Châu trong Đại Lục cũng đều hoan nghênh. Chỉ cần dọc theo cửa quần mộ của quần tiên tiến vào Quần Tiên thành, có thể tự do quan sát tất cả các cuộc thi đấu trong đó, thậm chí

có thể tự do lấy vật tư thực vật trong đó. Cho nên lúc này tu tập đến Phong Đô thậm chí còn có rất nhiều dân đói chạy nạn, càng làm cho Phong Đô tăng thêm rất nhiều loạn tượng.

Một vị tu sĩ bị người ta ngăn cản ngoài cửa lớn vài dặm không nhìn được oán giận: “Mẹ nó, tổ chức này rốt cuộc đang nghĩ gì vậy, đối xử bình đẳng với tu sĩ cũng thôi đi, làm sao ngay cả phạm nhân cũng thả vào? Đám tiên đại bi này có quan hệ gì với bọn họ chứ? Chẳng lẽ đến lúc đó muốn cho những tu sĩ như chúng ta biểu diễn cho phạm nhân xem? Quả thực thành thể thống gì?”

Vừa nói, hấn vừa cố nén mùi vị nồng hậu khiến người xung quanh hít thở không thông - khẩu khí thổi rửa của đám phạm nhân, một ít người vừa đi vừa ăn đồ ăn tản ra trên đường. Mơ hồ lại hỗn hợp lại khiến cho tu sĩ Hư Đan như hấn chịu không nổi.

Mà ở bên cạnh hấn, sư đệ của hấn cũng mở miệng oán giận: “Thực sự không hiểu nổi cái tên Vương Lục kia rốt cuộc đang suy nghĩ gì... Nghe nói trong khoảng thời gian này, hấn đã làm cho tất cả mọi người chịu không ít đau khổ.”

Từ khi Vương Lục đảm nhiệm kế hoạch cho đến nay, tầng tầng lớp lớp kỳ tư diệu tướng xuất hiện làm cho các tu sĩ Cửu Châu kêu khổ không ngừng, nhất là hai ngàn đội tinh nhuệ được liệt kê trong danh sách thi đấu càng chịu cực kỳ đau khổ. Vì trong khoảng thời gian ngắn có thể đạt được thực lực ngang hàng với Địa tiên., Vương Lục thật sự là đã đem tất cả thủ đoạn có thể vận dụng đều đã dùng, biến trang dị tính nhận được tranh luận chỉ là một khâu trong đó, càng nhiều ý tưởng làm cho vô số người... Hơn nữa tác dụng nổi bật, bản thân gã cũng gánh chịu áp lực dư luận cực lớn.

Cho dù là không có tư cách tham dự tập huấn cũng hiểu được hiện giờ ở Cửu Châu Đại Lục có một vị làm việc không theo lẽ thường, Kim Đan chân nhân khiến người tức giận.

“Mẹ nó, chờ lần thi đấu này kết thúc, nhất định phải tìm nó tính sổ.”

“Ít nhất phé tu vi của hấn mười năm...”

“Mười năm cũng quá tiện nghi, vô pháp vô thiên như hấn, phải ở trong tử thất tĩnh tọa trăm năm mới được.”

Hai người thảo luận chính nghĩa lẫm liệt, bỗng nhiên trên vai nhiều thêm một tay hùng hậu mạnh mẽ.

Trong phút chốc, đan khí của tu sĩ Hư Đan liền ngưng kết lại, nhục thân trải qua muôn ngàn rèn luyện cũng run rẩy không ngớt. Hai người muốn quay đầu lại, thế nhưng đầu đã sớm không nghe sai sử.

Sau đó, bên tai truyền đến một thanh âm ông ông.

“Chỉ bằng hai người các ngươi, liếm giày cho Vương Lục cũng không xứng, nên ít nhất ở chỗ này phát ngôn bừa bãi.”

“Tôn, tôn giá đến tột cùng là...”

“Đừng hỏi ta là ai, hai người các ngươi không xứng biết. Ta chỉ nói cho các ngươi biết, lần này gặp nhau xem như các ngươi có vận khí tốt, Vương Lục kia mặc dù tranh cãi rất lớn, nhưng người thụ được ân huệ của hấn cũng không ít. Đồi thành người khác, giết hai tiểu Hư Đan các ngươi cũng chỉ là chuyện động tay động chân mà thôi. Quy củ Phong Đô không bảo vệ được mạng của các ngươi.”

Vừa dứt lời, hai vị Hư Đan liền cảm thấy vai mình chợt nhẹ đi, biến hóa đột ngột làm cho bọn họ bất ổn. Hai chân hai chân phù phiếm vô lực, pháp lực toàn thân không nhắc lên nổi, liền bịch một tiếng liền ngã ngối xuống đất. Nhưng mà trong biển người đột nhiên ngã xuống, kết cục cũng không cần nói cũng biết, rất nhanh liền có rất nhiều dấu chân in trên người bọn họ.

Hai người bị giẫm phải chật vật không chịu nổi, mặc dù không có đau đớn gì, nhưng thể diện tu sĩ tự nhiên là không còn sót lại chút gì. Muốn ngẩng đầu nhìn rõ khuôn mặt người nọ, lại chỉ có thể từ trong bóng tối của vô số đôi giày, bắt được một bóng lưng hùng hồn khô ngô.

“... Vì sao ta cảm thấy người kia mặc váy?”

“Có lẽ là ngươi bị nữ hiệp sĩ nào đó giẫm nát mắt, nói lại ta sắp bị giẫm chết rồi, mau tới kéo ta một cái, tên khốn kiếp nào đó cố ý giẫm lên mặt ta?”

Tiểu vương bát đản cố ý giẫm lên mặt người mang theo một nụ cười xấu xa, đi trong biển người trơn trượt, đồng thời trong tay nắm chặt một túi tơ gấm.

Thiếu niên tên là Thư Sinh, Phương Thập Tứ, là một lưu dân trong thành Phong Đô này. Mấy năm trước theo một đội thương nhân đi vào Phong Đô, về sau buôn bán rời đi, hắt lại lưu lại, cách mãi không lâu ở các cửa hàng ở ngoại thành, kiếm chút công việc ngắn. Tên thư đồng này tuy rằng vóc người không cao., Lại là tứ chi thon dài, đặc biệt là đôi tay khéo léo linh hoạt nhất. Một số thương nhân thương cảm cho hắt từ nhỏ cùng chết đi, cho nên thỉnh thoảng cũng cho hắt chút công lao. Nhưng rất nhanh mọi người liền phát hiện tiểu tử này tuy tay nghề khéo léo, lại thuận tay dắt dê, trộm gà trộm chó. Địa điểm làm việc của hắt luôn không biết vì sao ít đi một chút sự vật, chưa chắc đã trôn quý bao nhiêu, nhưng tóm lại vẫn là khiến chủ quán xui xẻo.

Thư thái dòng dõi tay chân lưu loát, lăn lộn hơn nửa năm ở Phong Đô cũng không có chứng cứ gì, thế nhưng cũng không có cửa hàng nào nguyện ý bố thí hắt. Mất đi sự nghiệp kinh doanh, thư thái dòng dõi vì thế gòn tan thành lưu manh, chính kinh bát kinh làm sinh ý bản thủ. Hắt bái một Hắc lão đại ngoài thành, ý vào cơ trí, qua đời cũng thoải mái.

Gã luôn luôn biết người nào có thể hành động, người nào không thể động. Nhất là chứng kiến mấy đồng bạn mắt chó bị mù đi trêu chọc tu tiên chi sĩ, bị đánh gãy tứ chi ngay tại chỗ, thảm trạng ba hồn bảy phách đều bị câu đi một nửa. Gã lại càng làm việc cẩn thận, thà rằng thu hoạch ít hơn chút, bị Hắc lão đại phun nước miếng mặt, như thể bị người ta luyện thành ma khí, sống không bằng chết.

Nhưng mà hai ngày nay, phong vân biến hóa trong Phong Đô, rất nhiều người vọt tới, trước kia ngay ngắn trật tự không có ở đây, thư giãn dòng dõi nhìn thấy cơ hội, liền lớn mật xuất thủ, rất là có chút thu hoạch.

Nhất là hôm nay những cánh cửa lớn của tiên mộ toàn diện mở ra, trong thành người đông nghìn nghịt, rất nhiều pháp trận quản lý không chịu nổi gánh nặng mà mất đi hiệu lực. Vì duy trì trật tự cơ bản, trong thành đã động phong cấm pháp trận, hạn chế tu vi các tu sĩ không được tùy ý sử dụng. Vì vậy đám

côn đồ này càng không quản thúc nữa, ở trong thành vô pháp vô thiên.

Như hai tên tu sĩ Hư Đan kia, bàn về thực lực, chỉ cần giơ một đầu ngón tay ra cũng có thể nghiền chết một trăm đứa cháu Thư gia, nhưng hiện giờ lại chỉ có thể bị một tên tiểu mao tặc như con sâu cái kiến đánh cắp túi trữ vật bên hông.

” chuột tứ, thu hoạch thế nào?”

Lúc này đứa nhỏ đang nấp trong một cái túi giới tử góc tường ước lượng, bỗng nhiên nghe thanh âm đồng bạn bên tai, quay đầu lại, đúng là hồ bằng cầu hữu của mình. Thiếu niên vui vẻ, xốc một góc vạt áo, chỉ thấy bên trong tinh xảo buộc hơn mười cái túi gấm.

Đồng bọn hít sâu một hơi: “Người thật to gan, đây đều là đồ vật của tu sĩ, người không sợ bọn chúng tìm được người, câu hồn người à?”

Thư thái đứa cháu cười hắc hắc: “Ai muốn tu sĩ có thể câu hồn người ta xuống tay? Ta là chuyên chọn thằng ngốc xuống tay. Người đừng thấy đám tu sĩ kia đi tới đi lui rất ghê gớm, thật ra có rất nhiều người ở đó, rất nhiều người tu tiên choáng váng, một chút phòng bị cũng không có. Người cứ miêu bọn họ xuống tay, chuẩn không có việc gì.”

Đồng bọn hâm mộ không thôi: “Ta cũng không có gan lớn như người... Nhưng đồ của tu sĩ, người lại không mở được, thì có tác dụng gì?”

“Ta không mở ra được, nhưng luôn có người mở ra được. Người đã quên cái tên mặt mũi chết bầm ở thành Tây kia rồi sao? Hắn sẽ thu đồ của tu sĩ, hơn nữa cho hắn thì không có liên quan gì đến người, tuyệt đối sẽ không có ai tìm người đâu.”

“Nhưng mặt mũi người chết lại đi vào cửa rồi.”

Thư thái đứa nhỏ lập tức há hốc mồm: “Hả? Hắn tiến vào cửa đá lớn kia?”

Cái gọi là đại thạch môn, tự nhiên là đại môn của quân tiên. Cánh cửa này ngày thường chỉ mở ra đối với các tu sĩ được cho phép, về phần phạm nhân Phong Đô, mặc dù đêm đó đều

có thể nhìn thấy cánh cửa hùng vĩ cao vút trong mây, nhưng cho tới bây giờ chưa có cơ hội đi vào nhìn một cái cửa.

“Mấy ngày nay rất nhiều người đều chạy tới cửa đá lớn kia, ngoại trừ mặt người chết, còn có lão đạo áo xanh, Đào Hoa nương tử kia đều vậy.”

Thu thái đưa bé càng tròn mắt: “Thế này, sao người chịu thu hoạch được đều đi hết?” Nhưng con mắt thiếu niên lập tức xoay chuyển, đã có quyết định: “Đúng rồi, ta cũng đi “

“Ngươi cũng đi?” Đồng bạn sừng sốt: “Ngươi đi với cái gì? Lão đại nói, ai cũng không được đi vào, cẩn thận dẫn tới tai họa liên lụy mọi người.”

Thu thái phì phì nói: “Kẻ vô dụng kia, nghe hấn đánh rắm còn khiến mọi người mệt, lúc trước lão tử lấy được linh thạch, tìm mặt người chết đổi bạc, sao hấn không sợ vướng tay vướng chân chứ? Lão tử thiên vị phải đi rồi, nghe nói trong cửa đá lớn kia tất cả đều là tiên nhân, vạn nhất có vị tiên nhân nào đó nhìn ta thuận mắt, cho dù không thu ta làm đồ đệ, tùy tiện ban cho ta hai viên tiên đan, ta cũng không cần làm lưu manh.”

“Ngươi nghĩ cũng thật hay...”

“Hừ, ngươi không nghe mấy ngày trước có một cao nhân giảng đạo trong trà xã hội, nếu không có mệnh tướng, có khác gì cá mẫn sao?”

“Cá mẫn ăn được sao, người có thể ăn được sao?”

Thu thái dòng dõi híp mắt không nói gì, mùi vị thịt người, thật ra cũng không mới lạ như vậy.

Một lát sau, hấn cười nói: “Dù sao ta cũng đi theo, nếu ngươi đi theo ta, đến lúc đó chúng ta có thể cùng làm tiên nhân, nhưng cho dù ngươi không đi theo ta, sau này ta thành tiên nhân cũng không quên chỗ tốt của ngươi.”

Đồng bọn biết ông ta đã quyết định, cũng không khuyên bảo: “Ài, chúc ngươi may mắn.”

Hầu nhân dựa vào thân thủ linh hoạt, trong đám người chen chúc cứng rắn giết ra một con đường, rớt cuộc ở chạng vạng tối hôm đó giết tới trước đại môn quần tiên mộ.

Tòa đại môn này không ngừng được xây dựng, lúc này rộng chừng vài dặm, đỉnh cửa cao vút trong mây, giống như miệng một con hồng hoang cự thú, không ngừng cắn nuốt ngàn vạn sinh linh.

Thư thái người trước cửa nuốt nước miếng một cái, liền xen lẫn trong đám người bước vào.

Phía sau cánh cửa, một thế giới mới tinh.

(chương thứ hai được đưa đến, cảm tạ Đại minh chủ đã ân thưởng hoa hồng nhân nhật, thuận tiện tiếp tục cầu xin vi tín chú ý. Tìm kiếm trong quá khứ có tòa Linh Kiếm Sơn hoặc là quốc vương quốc gia cũng được, kính xin mọi người hỗ trợ mở rộng bình đài vi tín, cảm tạ!”

...

Thư Nhi từ trước tới nay chưa từng thấy thiên địa rộng lớn như vậy.

Trong thành Phong Đô, thiếu niên đã quen với thủ đoạn của các tu sĩ, có lần còn may mắn nhìn thấy một vị tu sĩ chính đạo trăm yêu trừ ma ở ngoại thành. Một đạo hỏa phù đã đốt trụ nửa bầu trời. Nhưng bất luận lần nào cũng đều khó so sánh với tình hình lúc này.

“Đây mới thực sự là thủ đoạn của tiên gia.” Thiếu niên khó nhọc nuốt, sau đó dụi mắt một cái.

Cho tới giờ, hắn vẫn luôn cho rằng quảng trường thành lập chung quanh cửa đá lớn kia đã rất to lớn. Chiếm diện diện diện tích hơn mười dặm, có thể chứa được mấy chục vạn người, mặt đất sạch sẽ hoàn mỹ, lúc trơn bóng tựa như gương sáng.

Nhưng so sánh với tình hình trong quần tiên mộ, thật sự là hiếm thấy.

Chỗ dòng dãi đứng là một đài cao trắng noãn không tỳ vết, đài cao nâng cửa chính, sau đó bậc thang dài đằng sau một đường đi xuống phía dưới, chỉ hướng một quảng trường nhìn không thấy bến bờ. Quảng trường cực rộng, tựa như một thiên địa mới tinh mà độc lập, gạch đá mặt đất thì toàn bộ mỹ ngọc thượng hạng xây thành. Dõi mắt nhìn lại, phương viên mấy chục dặm cũng không thấy một khe hở nào.

Đây là ngọc thạch cực lớn ở chín Châu Đại Lục không có khả năng tồn tại. Nó to lớn mà bao la, cho nên ở trong thành Phong Đô chen chúc không chịu nổi như biển người, phân tán đến quảng trường lại có vẻ thừa thớt.

Tại cuối quảng trường, còn có một bóng ma to lớn làm cho người ta nhìn mà sợ hãi, che khuất bầu trời.

Thư thái nuốt nước miếng một cái, đoán được là khiến người ta đổ xô, quần tiên thành.

“Mặt người chết, lão đạo áo xanh và nương tử Đào Hoa chính là đi tới chỗ đó sao?”

Vừa nghĩ, người kế thừa vừa bước nhanh xuống cầu thang, thân thủ hần linh hoạt, bước chân nhẹ nhàng, nhưng dù sao cũng là phạm nhân, chỉ thấy thỉnh thoảng có bóng người lướt qua, nhanh như tia chớp lướt qua hần. Phần nhiều còn lại là sau khi nhập môn thì trực tiếp làm pháp phi thiên, nhanh như điện chớp, chớp mắt đã lưu lại phía chân trời một bóng lưng.

Thư thái đưa nhỏ có chút ước ao, thậm nghĩ nếu mình có thể đạt được tiên duyên ở đây, học được cao tới như những người kia thì tốt biết bao. Nghĩ tới đây, hần ngay cả tư thế hạ bậc cũng trở nên nghiêm túc vài phần, tưởng tượng có vị cao nhân nào đột nhiên mù mắt chó nhìn mình.

Hành tẩu ở trên quảng trường thánh khiết trắng noãn, thư giãn lòng kích động khó nhin lúc ban đầu, nhưng rất nhanh liền lạnh đi.

Đi được một canh giờ, tóm lại tiểu nhân phải chạy tới thật chậm. Thư thái cảm thấy hai chân có chút bủn rủn nhưng quần tiên thành trọng điếm vẫn xa không thể chạm tới. Mà quay đầu nhìn lại, cánh cửa đá to như vậy cũng tựa hồ đã tránh xa rồi.

Mà đưa mắt nhìn chung quanh, những tu sĩ thi triển thần thông kia, cũng không thể làm hần kích động: Kỳ thật cũng không có gì kích động, trong thành Phong Đô hần đã thấy nhiều lắm rồi.

Lại đi một canh giờ nữa —— ước chừng một canh giờ, trong đám tiên mộ này không có sắc trời để xem, thư giãn dòng dõi chỉ có thể tính toán thời gian. Tóm lại khi bụng hần bắt đầu kêu loạn, khoảng cách đến đích vẫn là xa xôi vô hạn.

Thiếu niên rốt cục có chút uể oải, đám tiên mộ này dù sao cũng không phải là nơi phạm nhân nên đến. Nghe đồn trong Quần Tiên thành có không ít mỹ thực dùng, còn có phòng ngủ ấm áp tươi tốt, nhưng mà... Vén vén phạm nhân, sợ là ngay cả đi vào trong thành cũng muôn vàn khó khăn.

Thư thái dòng dõi dừng bước lại, nhìn quanh bốn phía một phen, nhìn thấy phía trước cách đó không xa có một đội dân đói chạy nạn ở trên quảng trường dựng trại lên, ngay cả khói bếp cũng tăng lên.

Thư thái đưa nhỏ cũng là bội phục lá gan của những kẻ này, ở nơi thánh khiết này dựng nhà bếp, cũng không sợ bị tu sĩ nhìn

không thấu một kiếm chém. Nhưng về phương diện khác, thiếu niên cũng đói dữ lắm.

Trên người mang theo hơn mười túi giới tử của tu sĩ, nhưng lại độc nhất chưa từng mang theo một ngậm lương thực... Bảo vật không có mà lại phải chịu đói. Thư thái đưa nhỏ nghĩ tới đây, trong đầu bỗng nhiên lóe lên linh quang.

Sau một khắc, hần giơ lên cao cao cao một cái túi trữ vật, sau đó giả bộ lớn tiếng hô: “Có ai nguyện ý chở ta một đoạn đường hay không? Xin nguyện lấy vật này cảm tạ...”

Vừa hô, thư giãn dòng dõi vừa cảm thấy mình nhất định là điên rồi.

Theo lẽ thường, tu sĩ rất ít khi hưởng ứng lời kêu gọi của phàm nhân, nhưng lúc này, thanh âm của dòng dõi mới hạ xuống, đã thấy trên trời có bóng đen thật lớn bao phủ lấy hần. Sau đó, một con chim lớn toàn thân ngăm đen chậm rãi vỗ cánh hạ xuống, trên lưng một vị hán tử mặt râu quai nón trùng đôi mắt to như chuông đồng, nhìn chằm chằm túi trữ vật trên tay đứa con.

“Người muốn người đưa người đi một đoạn? Dùng túi trữ vật này để đổi?”

Bị ánh mắt tràn ngập uy thế của người kia nhìn, thở phào một cái: “Đúng vậy, đúng vậy.”

Gã cao to cười chim gật đầu: “Lên đây đi.”

Thư thái đưa cháu sừng sốt một chút, sau đó vội vàng túm lấy cái lông cứng rắn trên cổ con chim đen, linh hoạt bò lên, sau đó ghé vào sau lưng đại hán, dán chặt mình ở lưng chim.

Đại hán kia xoay người lại nhìn hần một cái, cười ha hả nói: “Tiểu tử cơ linh, tư thế không tệ, vậy ngồi ổn định rồi...”

Thư thái đưa nhỏ thầm nghĩ, nếu thật sự thích ta kích linh, thì thu ta làm đồ đệ, tuy nửa người người da thú, dưới khổ con chim đen tạo hình không thể so với những kiếm tu trường bào trắng trẻo, ngự kiếm phi tiên, nhưng gặp mặt chính là có duyên, ta thật sự không đòi bất bẻ như vậy.

Đáng tiếc sau lưng đại hán không nói thêm câu nào nữa, chộp lấy lông bờm của hắc điều, dẫn tới một tiếng kêu quái dị, sau

đó liền lao đảo bay thẳng lên trời xanh. Chim khổng lồ vừa bay lên đã bị phong áp mãnh liệt, khiến cho Thư Nhi khó chịu cơ hồ không thở nổi. Nhưng sau khi độ ổn định, hấn đánh bạo thẳng thắt lưng, phóng tầm mắt nhìn ra, đẹp không sao tả xiết.

Đây là lần đầu tiên dòng dõi bay lên trời, mặc dù hấn có chút sợ hãi, nhưng càng nhiều hơn là kích động khó che giấu.

Đây là lần đầu tiên hấn gặp tiên duyên a, đại thúc cười chim thật sự là người tốt, chẳng những không hỏi lai lịch túi giới tử của hấn, thật đúng là hảo tâm dẫn hấn bay lên đường. Tuy rằng thư thái đời cũng rõ ràng, đối với đại thúc mà nói là việc làm ăn có lời không lỗ, nhưng hai người gặp nhau như vậy chính là duyên phận a.

Một đường không nói chuyện, mà cự điều trong đám mây nhanh như điện chớp, không bao lâu đã vượt qua quảng trường thánh bạch, hàng lâm trước quần tiên thành.

Về phần quần tiên thành, khí tượng lại khác hẳn, thư thái quan sát những người tới lui trước cửa thành, trong lòng hấn đã hừng hực nhiệt huyết. Nhưng hấn vẫn nhớ rõ mình nên làm gì, lấy túi trữ vật từ trong vạt áo ra, rất cung kính giao tới trước mặt đại hấn.

“Thượng Tiên, đây là của ngài.”

Đại hấn kia nhìn hấn một cái, lại không nhận lấy cái túi, chỉ trầm mặc thật lâu, sau đó trên mặt nổi lên vẻ tươi cười quỷ dị.

“Thượng tiên?” Thiếu niên hiếu kỳ hỏi.

Gã cao to không nhịn được cười ha hả: “Thượng tiên? Đã lâu rồi không nghe người ta nói qua với ta như vậy, xem ra tiểu tử ngươi đúng là một phạm nhân cái gì cũng không biết...”

Trong lòng thư thái suy đoán, chẳng lẽ hấn tử cười chim này, tại tu tiên giới kỳ thật không có địa vị gì? Cũng chỉ là đối với phạm nhân hấn có vẻ lợi hại? Bất quá cũng không sao cả, phải biết rằng trước đó, lý tưởng trong lòng thiếu niên, cũng chính là mặt người chết cùng một chỗ với phạm nhân mà thôi. Mặt người như thế nào cũng không so được với đại thúc cười chim này lợi hại.

Nghĩ như vậy, thiếu niên ngoài miệng lại nói: “Ta mặc dù cái gì cũng không biết, lại biết thượng tiên nhân tâm địa bất quá

tốt nhất, ta ở trên quảng trường cầu người hỗ trợ, ngài là người đầu tiên đáp lại ta, phần nhân tâm này...”

“Nhân tâm? Ha ha ha ha...” Đại hán ngửa mặt lên trời cười to, thanh âm chấn động đến mức trong lòng con cháu kinh hoàng, chỉ là kỳ quái là người xung quanh lại bất giác tỉnh giấc.

“Tiểu tử, ngươi là người đầu tiên nói ta có lòng nhân ái, hắc hắc, Hắc Dực Minh Vương lại trở thành một vị thượng tiên nhân tâm, việc này nếu truyền ra, sợ rằng huynh đệ của toàn bộ Huyết Ngục Nhai đều phải tươi cười chết mất.”

”””

Người thừa kế trợn mắt há hốc mồm, không thể tưởng tượng nổi nhìn đại hán trước mặt dần dần cải biến hình thể, nhìn hấn từ trong loạn sinh ra sừng thú, đôi môi lộ ra răng nanh, đại hán hào sảng trong nháy mắt biến thành ma đầu toàn thân đen kịt...

Dù hấn luôn luôn nhạy bén vô số, cũng tuyệt đối không nhìn ra được tiên duyên tràn đầy mong đợi của mình, không ngờ lại đụng phải Ma đầu, hơn nữa còn mang thi thể, núi thây biển máu, giết người tuyệt đối không chớp mắt.

Lúc này, thư sinh mới nhớ tới ở ngoại ô, Hắc lão đại đã từng lái nhải dận dò.

“Mấy ngày nay thành Phong Đô nội loạn vô cùng, ngoại trừ những tu sĩ kia, nghe nói ngay cả đám tà đạo ma đầu cũng tới không ít, thừa dịp mọi người không chú ý liền bắt người sống ăn. Các ngươi ngàn vạn lần không được đi gây chuyện thị phi lung tung...”

Lúc ấy, hấn còn cười nhạo Hắc lão đại là càng sống càng thụt lùi, không ngờ được...

“Tiểu tử, theo lý thuyết trong địa bàn của Vạn Tiên minh, đám tà tu làm việc phải thu liễm, nhưng chẳng buồn chấp nhận món điểm tâm đưa tới cửa kiêu như ngươi, lão tử không thể hiểu được ý nghĩ trong đầu.”

Vừa nói, hấn vừa nâng một cánh tay lên, chỉ thấy năm ngón tay trước kia đã hóa thành lợi trảo, móng tay toả ra quang mang u lam, hiển nhiên chứa kịch độc.

Toàn thân thư nhi run rẩy, cố nén sợ hãi nói: “Đại Tiên, chỗ ta có rất nhiều túi như vậy.”

Nói xong, hắn rút tất cả túi trữ vật trong quần áo ra ném tới trước mặt đại hán.

Nhưng đại hán nhìn cũng không nhìn những cái túi kia, chỉ nói: “Giết ngươi, những vật này đều thuộc về ta. Hơn nữa lão tử căn bản không cần thứ đồ của tu sĩ chính đạo. Ngược lại muốn câu lấy sinh hồn của ngươi, luyện một kiện bảo bối.”

“Đại tiên tha mạng, đại tiên tha mạng.” Thư thái dòng dõi quỳ rạp trên lưng chim, lớn tiếng cầu xin tha thứ. Thật ra cũng là hy vọng nhiều người bên cạnh như vậy có thể nghe thấy.

Trước mắt bao người, nhiều tu sĩ như vậy sẽ không để mặc một tên tà đạo ma đầu muốn làm gì thì làm chứ? Chẳng phải nói Cửu Châu Đại Lục còn là thiên hạ của Vạn Tiên minh chính đạo sao?

“Đừng vọng tưởng, ngươi leo lên lưng chim của ta, liền giống như chui vào bụng ta, bị khí tức của ta che lấp, ngoại nhân ai cũng không nhìn thấy ngươi. Huống chi cho dù thật có thể nhìn thấy, lại có ai vì thằng nhóc này đi theo ta Huyết Ngục Nhai không qua được lão tử chính là người chính thức lâm vào quần tiên đại bỉ, nhất cử nhất động đều là chuyện của cửu Châu tiên đồ, để cho ta ăn mấy người sống thì có là gì, ha ha ha ha ha ha...”

Nói xong, đại hán duỗi móng vuốt, liền muốn xuyên thủng trán của thiếu niên, đi đào óc của hắn.

Nhưng vào lúc này, một đạo thiểm điện màu hồng từ trên trời hạ xuống, vô cùng mau lẹ, Hắc Dục Minh Vương chỉ kịp kinh ngạc ngẩng đầu lên, liền bị tia chớp đánh vào trên người, thân thể khô ngô chấn động mạnh một cái. Sau đó, cái đầu từ trên cổ tách ra.

Thậm chí chỗ đứt gãy không chảy máu, thân thể khổng lồ này liền tan thành tro bụi.

Con chim đen phía dưới đại hán phát ra một tiếng gào thét thê lương, sau đó liền nằm sấp trên mặt đất, không dám lộn xộn chút nào.

Nằm trên lưng hắc điều, dòng dãi vẫn run rẩy, biến hóa trước mắt quá nhanh, đã hoàn toàn vượt qua năng lực lý giải của hắn. Hắc Dực Minh Vương vì sao lại chết? Tia chớp màu hồng từ trên trời giáng xuống là cái gì? Hắn nghĩ không ra cũng không dám nghĩ, chỉ mong nghênh đón mình sẽ không phải là địa ngục.

Trong sợ hãi, hắn nghe được một thanh âm trẻ tuổi, giọng điệu tràn đầy khó chịu.

“Đám tà tu này đúng là chỉ số thông minh có thể lo lắng, lại ngang nhiên hành hung tại nơi An kiếm đứng ngoài cửa thành, còn tự cho là không ai nhìn thấy được., Đây tuyệt đối là một loại lộ âm luật biến tướng? Hay là xem thường kế hoạch an kiếm của mình? Hơn nữa ngay cửa ải khai mạc sắp bắt đầu lại gây chuyện cho ta, cho rằng quyết tâm giữ vững ta là nói đùa sao? Đừng nói Huyết Ngục Nhai hèn mọn, cho dù là Huyết Ảnh Tông công ty thượng cấp của các người dám gây chuyện, lão tử cứ như vậy dẫn người san bằng nó...”

Trong khi nói chuyện, một người trẻ tuổi mặc trường bào trắng đỏ giao nhau giữa không trung rơi xuống, đưa tay triệu hồi một thanh đoản kiếm màu hồng ở bên hông, sau đó dùng ánh mắt nghiền ngẫm nhìn chằm chằm dòng dãi, giống như đang suy đoán thân phận của hắn.

“Người... Là Túc Đồng của gia hỏa này sao?”

【 Cầu chú ý cẩn thận bình đài công công chúng a, về sau nếu như làm trò nha thủy hữu gì cũng sẽ rải tin tức trên bình đài. Tìm kiếm bộ hạ hoặc là trước kia có tòa Linh Kiếm sơn cũng được, cảm ơn đã trợ giúp 】

...

Đây là một gian mật thất u ám ánh đèn.

Sau khi Hắc Dục Minh Vương bị chém giết, con nối dõi được người trẻ tuổi áo hồng trắng dẫn tới nơi này. Hắn thậm chí không biết mật thất này được xây ở đâu, lúc tới hắn bị đối phương nắm lấy vai, sau đó hoa mắt một cái, không hiểu sao lại xuất hiện ở chỗ này.

Tu sĩ Hồng Bạch muốn hắn ngồi xuống, cũng pha trà cho hắn, bưng điếm tâm, sau đó hỏi tình huống vừa rồi.

Thư thả dòng dõi tốn chút thời gian mới giải thích rõ tình cảnh của mình.

“A, ý người là người không quen biết hắn, chỉ muốn dựng một chiếc xe thuận gió, kết quả suýt nữa bỏ cả tính mạng mình trên xe? Nói như vậy... Người thật sự không phải Hủy Đồng của hắn?”

“Đương nhiên không phải.” Thư Nhi quả thực xấu hổ, giận dữ khó chịu, hận không thể vỗ bàn chứng minh mình trong sạch, nhưng nghĩ đến vị tu sĩ trẻ tuổi trước mặt, một kiếm đã đem Hắc Dục Minh Vương uy phong vô cùng chém cho tan thành tro bụi... Vị thiếu niên láu cá này không nhắc lên nỗi nửa điếm dũng khí.

Vì vậy thiếu niên đành uyển chuyển thở dài nói: “Nếu thật sự là bé gái của hắn, ta làm sao phải lo lắng bị người ta ăn tươi chứ.”

“Cái này người không hiểu, bọn tà tu ma đầu này là biến thái nhất, cái gọi là Tưởng Đồng bên người kỳ thật chính là đồ ăn vật mang theo bên người. Hơn nữa căn cứ cách nói của bọn họ, vừa rồi dùng qua ừng đồng ăn càng ngon hơn, đại khái là cảm giác tương tự như hạt vừng giập tim.”

Thư thái người thừa kế nói: “Tuy rằng không nghe rõ người đang nói cái gì, nhưng chung quy cảm thấy đáng vẻ rất ghê tởm.”

Tu sĩ đỏ trắng cười khẽ vỗ bờ vai của hắn, nói: “Bất kể như thế nào, hoan nghênh người đến Quần Tiên thành. Mặc dù người

chỉ là phạm nhân, nhưng trong thành thị này cũng sẽ có vị trí của ngươi. Tin ta, đây chính là một thịnh yến thống khổ dành cho tu sĩ Đại Lục và phạm nhân ở Cửu Châu.”

Thư giãn dòng dõi có chút ngây thơ gật đầu, hấn kiến thức không nhiều, nghe không ra tin tức ẩn hàm trong lời nói tu sĩ trước mắt, chẳng qua là cảm thấy thanh niên trẻ tuổi này khẩu khí thật lớn, lại hoan nghênh đi tới Quần Tiên thành, lại vì định tính của quần tiên đại hội, vì cái gì thịnh yến gì đó, nghiễm nhiên một bộ dáng chủ nhân của quần tiên thành... Nghe cảm giác rất kỳ quái.

Bất quá tu sĩ trẻ tuổi mặc áo trắng đỏ hiển nhiên vô cùng bận rộn, nói xong liền đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Ngươi ở chỗ này từ từ chơi, ta còn phải ở chung quanh tuần kiểm Duy Duy, sẽ không đi cùng ngươi.”

Trước khi đi, tu sĩ đỏ trắng lại nhét cho hấn một cái la bàn nhỏ, nói: “Trong lòng mặc niệm tên cùng hình dạng người ngươi muốn tìm, sau đó đi theo la bàn là được. Mặt người chết ngươi muốn gặp ngay ở khu Giáp Thập Thất.”

Thư nhi ngây thơ tiếp nhận la bàn, sau đó chỉ thấy bóng người đỏ trắng kia lóe lên tức thì, đồng thời một bên mặt thất mở rộng cửa lớn sáng chói. Thiếu niên bung la bàn cất bước đi vào, bước ra một bước, ánh sáng tan đi, chỉ thấy trước mặt người trước mặt rộn ràng ràng ràng ràng ràng, tiếng ồn ào đập vào mặt, đã ở trong Quần Tiên thành, mà phía sau lại trống trải, có bóng dáng mặt thất gì đâu?

Người thừa kế hung hăng véo đùi mình, mới thuyết phục mình những thứ vừa rời cũng không phải là ban ngày nằm mơ... Là thật sự có một vị tu sĩ tuổi còn trẻ, tướng mạo tuấn lãng từ trong tay Hắc Dục Minh Vương cứu hấn một mạng, hơn nữa còn may mà tìm cho hấn một kiện bảo bối.

Nghĩ tới đây, thư thái dòng dõi vội vàng tỉ mỉ quan sát la bàn trong tay, cái này không thể nghi ngờ là đồ dùng của tiên gia, ở thế gian giá trị liên thành. Thiếu niên nhất thời có chút bất định chủ ý., Muốn đem la bàn vĩnh viễn bảo tàng, vẫn là trong vạt áo thanh thúy hơn mười túi trữ vật kia cùng nhau bán cho mặt người chết. Nhưng nhớ tới nụ cười thân thiết cùng hồng bạch thượng tiên vừa rời, nhất là tự tay ngâm nước trà cùng

đũa của hắn, đưa con nôi dôi luôn tham tiện nghi lại không cách nào thuyết phục bản thân đem món quà nhỏ này chấp tay cho người khác.

Đây chính là tiên duyên độc nhất của hắn a... Tiên có thể kiểm lại, tiên duyên lại có thể ngộ nhưng không thể cầu. Nghĩ như vậy, Thư Nhi lại nhìn thấy kim đồng hồ tinh tế trên la bàn, lúc này lại lệch về một bên. Mà phương hướng kia là một hành lang rộng rãi mà trông trái. Hành lang cao hơn mười trượng, cách một đoạn, đều từ đỉnh chóp hạ bảng hiệu, nói rõ vị trí trước mặt.

“Giáp Thập Thất?” Thư Nhi nhíu mày, miễn cưỡng nhận ra mấy chữ được vẽ trên đó: “Mặt người chết ở chỗ đó à?”

Vừa lảo bảo, thiếu niên vừa bước nhanh dọc theo hướng la bàn, chỉ là đi đến nửa đường thì trong lòng cả kinh.

Ta nói với người ta lúc nào, ta tới là để tìm mặt người chết?

Khu vực Giáp Thập Thất là một khu vực chằng chịt đan xen, phạm vi vài dặm bị chia làm mười tầng, mỗi tầng đều chỉnh tề tạo thành mấy trăm bộ phòng ở, cung cấp cho người đến đây xem cuộc chiến sử dụng. Lúc này phần lớn đều trống không, không có người ở.

Thư thái lớn mật đẩy ra một cánh cửa trống, sau đó chỉ thấy trong tay có thêm một cái chìa khóa, ngoài cửa cũng có thêm dấu hiệu người ở. Trong cửa có hai gian phòng, bố trí chung quanh cũng không chật chội, trang trí đơn giản mà không tinh xảo. Chẳng qua làm cho con cháu trọn mắt há hốc mồm nhất chính là trên bàn ăn trong sảnh bày đầy thức ăn, gà vịt thịt cá đều đủ, hơn nữa hơi nóng hầm hập, phảng phất như mới ra khỏi nôi.

“Ha ha, quả nhiên thủ đoạn của Tiên gia lão tam ngu xuẩn kia nên cùng ta cùng đi ăn bữa cơm này, cũng không uổng công đoạn đường này cực khổ a ha ha ha.”

Thư thái dòng dõi ăn như hổ đói một phen, ăn trực tiếp cái bụng tròn vo mới thôi, mà sau khi hắn ăn cơm xong, canh thừa trên bàn Lãnh Sơn liền tự động biến mất không thấy gì nữa. Thiếu niên duỗi lưng một cái, vốn định ngủ trên giường một

hồi, thế nhưng liếc mắt thấy la bàn trên bàn vẫn chỉ thẳng hướng ra ngoài, liền nhớ tới chính mình còn có việc phải làm.

Đọc theo chỉ dẫn của la bàn, thiếu niên dừng bước trước cửa một gian phòng ở một góc của tầng bảy.

“Mặt người chết tiệt... đang ở đây sao?”

Hắn đưa tay gõ cửa, bất quá ngón tay còn chưa gõ đến lần thứ hai, cửa phòng liền từ đó mở ra, một khuôn mặt không chút biểu tình, xanh mét xuất hiện ở trước mắt.

Thu thái đưa nhỏ lập tức há hốc mồm, lộ ra hàm răng trắng tinh: “Mặt người chết tiệt, cuối cùng ta cũng tìm được ngươi.”

Mà người trong phòng thì liếc mắt một cái, sau đó thanh âm khàn khàn: “Con chuột nhỏ, sao ngươi lại tìm đến nơi đây?”

Thu thái đưa trẻ cười nói: “Nói ra thì dài dòng lắm, ta đã trải qua chuyện gì, chắc chắn ngươi không thể tưởng tượng nổi...”

Nói xong, hắn không mời mà tới, trực tiếp từ bên cạnh gương mặt người chết chui vào cửa, thoải mái ngồi lên ghế thái sư trong phòng: “Cảm giác chỗ ngươi so với bên ta còn rộng hơn một chút nha.”

Người chết cũng không ngăn cản hắn, chỉ yên lặng đóng cửa lại, sau đó xoay người hỏi: “Ngươi tới làm gì?”

Thu thái nhướn mày: “Ta tìm ngươi còn có thể có chuyện gì, đương nhiên là làm ăn thôi.” Nói xong, liền lấy ra mười mấy túi giới tử kia.

Sắc mặt người chết hừ một tiếng: “Thu hoạch không ít.”

“Ha ha, cũng không xem thử Thử gia ngươi là ai” Thu Nhi tiểu thừa mặt mày hớn hờ giới thiệu lai lịch những túi trữ vật này, nhất là khoe khoang hắn làm sao xảo diệu đem tu sĩ cao cao tại thượng đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Bất quá nói một hồi, thấy đối phương hoàn toàn không phản ứng, thu thái dờn dờn lau miệng nói.

“Đồ mặt người, ngươi nói những thứ này đáng giá bao nhiêu bạc?”

“Một trăm lượng, tổng cộng mười ba cái túi, tổng cộng một ngàn ba trăm lượng.”

Đối với du dân ngoại thành, một ngàn ba trăm lượng tuyết trắng bạc là tài phú khó có thể tưởng tượng. Con chuột nhỏ này mặc dù biết túi của những tu sĩ này khẳng định không chỉ có mấy cái giá tiền này, nhưng vẫn vui vẻ tiếp nhận ngân phiếu của mặt người chết.

“Ngân hàng lưỡng liêm, chúng ta hồi kiến rồi.”

Nói xong, Thư giãn dòng dõi lấy ra la bàn, bắt đầu tìm đường về nhà của mình, mà vào lúc này, mặt người chết kia chợt biến sắc: “Người lấy được la bàn này từ nơi nào vậy?”

Thư thái dòng dõi nói: “Đương nhiên là người ta đưa.”

“Người nào?” Người chết nói, đã đi tới trước mặt dòng dõi thư thái, trong con ngươi xám xịt bắn ra tinh quang: “Ai đưa cho người?”

Trong lòng đứa nhỏ có chút lạnh, lùi lại hai bước: “Người muốn cái gì? Ta có thể nói cho người, người dám mưu đồ làm loạn, người đưa la bàn cho ta nhất định sẽ tìm được người...”

Sắc mặt người chết sừng sốt một hồi, sau đó chậm rãi nói: “Bộ dạng người kia ra sao?”

“Khoảng hai mươi xuất đầu, dáng người cao hơn so với người, mặc trường bào đỏ trắng xen kẽ, bên hông đeo một đoản kiếm hồng nhạt.”

Mặt người chết càng nghe càng kinh ngạc, cuối cùng thậm chí trợn tròn mắt. Nhiều năm không có động tác cơ mặt không ngừng run rẩy, hẳn lại bất giác.

“Trường y màu đỏ trắng, đoản kiếm hồng nhạt... Người người thấy không phải là bộ dạng này?”

Mặt người chết nói xong, lấy ra một bức họa, mở một trang trong đó ra, chỉ thấy vừa rồi nhiệt tình tiếp đãi tu sĩ trẻ tuổi kế thừa, đang nở nụ cười xán lạn trên họa sách.

Hai mắt đứa nhỏ tỏa sáng: “Không sai, chính là hấn, người biết hấn?”

Mặt người chết thở dài một tiếng: “Đám tu sĩ trong Tiên thành này có mấy ai không nhận ra hấn?... Chỉ là, đại nhân vật như vậy, tại sao lại lãng phí thời gian trên người người chứ?”

Thiếu niên kia không quan tâm nhiều như vậy: “Ha ha, có lẽ là vì ta đẹp trai?”

Cùng lúc đó, tại chính giữa một khu Tiên Giới thuộc dãy Tiên Giới, trong một gian biệt viện gần đại chiến trường, một vị lão giả bước chân với tuổi tác hoàn toàn không phù hợp, bước chân quay vòng, vẻ mặt vội vàng bất an. Đợi sau khi cửa sân mở ra, hắn lập tức quay đầu, sau đó giận không kềm được.

“Vương Lục, vừa nãy ngươi lại chạy đi nơi nào thế?”

Tu sĩ trẻ tuổi mặc trường y đỏ trắng áy náy cười một tiếng:

“Chào nhị sư bá, xin lỗi ta tới chậm, vừa nãy tâm huyết dâng trào, đi dạo thỏa thích trong thành.”

“Ngươi... đã tới lúc này rồi, ngươi còn có tâm tư đi dạo nữa sao?” Nhị trưởng lão Thiên Kiếm Đường Lưu Hiền trừng mắt trợn trừng: “Hơn nữa từ lúc nào cần ngươi ra mặt đảm bảo? Ba vạn sáu ngàn lực sĩ giáp vàng trong Quân Tiên thành còn chưa đủ dùng sao?”

Vương Lục nhún vai nói: “Người tạo ra khôi lỗi chung quy có thiếu sót a, làm việc cứng nhắc không biết thay đổi, không chú ý đến địa phương có nhiều. Tỷ như vừa rồi ta thuận tay thay An Kiếm ở cổng thành trừ một hại.”

Lưu Hiền Hồ nghi hỏi: “Ngoại trừ một hại?”

“Ừm, một điều nhân tên là Hắc Dực Minh Vương, đại đình rộng rãi làm xàng làm bậy, bị một kiếm của ta chém chết Tam Hồn Thất Phách.”

Lưu Hiền sững sốt một chút, sau đó giận dữ nói: “Đó không phải tuyên thủ chính thức của bảy tiên đại bỉ lần này sao? Hơn nữa còn là chủ lực của cuộc thi Ngự Thú thuần Thú Sư a.”

Vương Lục nói: “Khó trách một kiếm chém xuống chỉ cảm thấy nước màu mỡ nhiều hơn, kinh nghiệm phong phú, thì ra là một tinh anh quái a.”

“Đừng giả ngu với ta, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...”

Vì thế Vương Lục liền đem sự việc ở cửa thành nói đơn giản:

“Lúc ấy xung quanh không có người qua đường đáng tin cậy, hoàn toàn không phát hiện ra hắn hành hung ăn thịt người. Mà pháp khí của An kiếm mặc dù cảm thấy được dị trạng, nhưng

bởi vì hắn là tuyền thủ chính thức tự động cấp cho quyền hạn từ chối—— đây đều là quy tắc lúc trước một số trưởng lão tà tu cường ngạnh yêu cầu gia nhập, hôm nay quả nhiên nhìn thấy ác quả.”

Lưu Hiến Bất đắc dĩ nói: “Đề đám tà môn kia đường lối đồ lỗi gia nhập lần quân tiên đại bỉ này, mượn lực lượng của bọn chúng tất phải thỏa hiệp ở nhiều nơi.”

Vương Lục nói: “Đúng vậy a, cho nên trình tự của An kiếm ta cũng không sửa lại, nhưng bọn hắn chung quy không quân ta làm một tên hiệp nữ nóng lòng hành hiệp trượng nghĩa chứ? Hơn nữa đường đường là một Kim Đan Minh Vương tu hành hơn trăm năm, ngay cả một kiếm tùy tay của tên tiểu bối này cũng không tiếp nổi, đáng đời hắn đi tìm chết.”

Lưu Hiến bị chọc cười một tiếng. Hiện tại, Cửu Châu Đại Lục này, có thể dùng cảnh giới Kim Đan đón được một kiếm tùy tay của Vương Lục, đúng là không nhiều lắm...

“Hơn nữa, điều nhân kia không chết, những tà tu kia không chừng phải càn rỡ, thật sự cho rằng chúng ta sẽ ném chuột vỡ bình dưới bối cảnh của quân tiên. Vừa vặn hôm nay giết một người răn trăm người, để bọn họ biết được một chút, miễn cho ngày sau gây ra phiền toái lớn, còn muốn ta động thủ giết càng nhiều người hơn.”

Lưu Hiến suy nghĩ một chút, đích xác cũng nói đúng lý, liền hỏi: “Đứa hài tử được ngươi cứu kia đâu?”

“Tra xét kỹ càng một chút, hiện tại chính là tiểu lưu manh phạm nhân không quan trọng, cho nên liền tùy tiện cho hắn một cái bao tay mới, để hắn tự sinh tự diệt trong thành. Bất quá, ta luôn cảm giác ta cùng thiếu niên kia có chút hữu duyên, cho nên thuận tay ở trên người hắn hạ một đạo tiểu thuật.”

Vương Lục nói xong, lại nhớ tới trước đây không lâu từng tìm Phong Trần lão đầu bói một quẻ, ngược lại chướng môn mắt mờ kia có chút nghiêm túc thôi diễn tinh thần. Sau đó nói cho gã biết tốt nhất trước khi khai thác thức ra ngoài hành hiệp trượng nghĩa, sau đó mới có một màn ổn định cửa thành kia.

Đang lúc suy nghĩ, cửa viện lại mở ra, một tên lực sĩ kim giáp khôi ngô cao lớn mang theo ngữ khí cứng nhắc biết: “Thời gian khai mạc đã đến.”

(Chương đề cử ban đầu Phong Mãn Yêu, xin chú ý kỹ bình đài công chúng tìm kiếm, bộ hạ bộ hạ là được. Tình huống liên quan đến tỷ thí Nguyên Đan Thủy hữu sẽ cập nhật ngay lúc đầu từng thư một)

...

Trong võ trường chính giữa của Quần Tiên thành, đã tập nập đầy người.

Đại đấu trường có thể chứa được Chân Tiên chiến đấu lúc này đã được cải tạo thành một sân khấu khổng lồ, không gian trong phạm vi ngàn dặm bị áp súc cao độ, trở thành một sân khấu mang tính đàn hồi sinh có đường kính không hơn một dặm. Trong không gian chiết khấu xung quanh sân khấu, có thể chứa được trăm vạn người xem, hiện giờ vị trí này hầu như đã đầy.

Thân ở trong không gian chiết khấu, trong lúc xem biểu diễn, có thể tự do điều chỉnh vị trí, từ góc độ quan sát quan sát. Đương nhiên, các ghế khác nhau, phạm vi điều chỉnh vị trí cũng sẽ có chỗ khác biệt. Được mời làm khách quý trọng yếu, bình thường đẳng cấp bậc sẽ cao hơn một chút.

Vị trí có đẳng cấp cao nhất ở đây chính là vị trí chủ đài, cũng là vị trí đại biểu cho hai bên tu sĩ Địa Tiên và Cửu Châu đang ngồi.

Lúc Vương Lục chạy đến, một bên phía Tịch Đài, toàn bộ đội Địa Tiên đã đến vị trí, mà một bên Cửu Châu, Hà Đồ các tu sĩ Chân Quân cũng đã sớm ngồi, trong đó có không ít người trợn mắt nhìn hắn. Vương Lục tiểu tử này, bồi phạt ít nhất, tu vi thấp nhất, bởi vì gặp thời cơ mà xuất hiện, lại cạy vào kiêu ngạo, ở trường hợp trọng yếu như thế suýt nữa đến trễ, làm sao có thể làm cho người ta không tức giận?

Đặc biệt là trên khai mạc thức hôm nay, rõ ràng Vương Lục còn gánh vác sứ mạng cực kỳ trọng yếu. Đó là vinh dự không biết bao nhiêu người hâm mộ không thôi. Y lại không coi trọng chuyện này.

Sau khi Vương Lục ngồi xuống, Địa Tiên một bên, dẫn đầu Huyền Mặc hướng về phía Hà Đồ hơi run run, hỏi thăm có thể bắt đầu hay không. Hà Đồ cười gật đầu, vì thế quang mang trong sân đột nhiên nở rộ, giống như một vàng mặt trời chói chang, mặc dù quang mang chỉ lóe lên một cái rồi biến mất, nhưng lại thành công hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

Mọi người chăm chú nhìn lại, chỉ thấy trong sân là một mảng cây xanh um tùm, dòng suối nhỏ róc rách. Mà ở trong vòng tay của non xanh nước biếc này, một mảng cỏ thơm bằng phẳng thì là sân khấu chuẩn xác để mở.

Cùng lúc đó, trong thành quần tiên, những chiêu bài treo lơ lửng ở các nơi chỉ dẫn đều thay đổi nội dung, trên mặt thẻ bài chiếu cảnh tượng trong sân luận võ. Để những người chưa kịp đi vào sân đấu, hoặc là không tìm thấy suất quan sát, có thể tùy thời tùy ý nhìn thấy tình huống trong sân. Tuy không cẩn thận tí mĩ như hiện trường, nhưng ít nhất sẽ không bỏ qua nội dung chủ yếu.

Người đi đường trong Quần Tiên thành nhao nhao dừng bước lại, dừng chân quan sát.

Mà ở ngoài quần tiên thành, các đại môn phái tu tiên ở Cửu Châu, quốc đô các nước phàm trần, trong hoàng thành đều có đạo cụ pháp khí như vậy đang đi dạo tất cả những gì sinh ra lúc này.

Trong nhất thời, cửu châu trở nên yên tĩnh.

Trong sân, gió nhẹ thổi qua núi xanh, tiếng sần sạt vang lên nhuốm thành một bầu không khí yên tĩnh tường hòa. Sau đó ngay trong làn gió trong vắt, một tu sĩ trẻ tuổi chân đạp phi kiếm, từ trên trời cao bay xuống.

Tốc độ của hắn rất nhanh, không bao lâu đã từ đám mây rơi xuống mặt đất, một khắc rơi xuống đất, trong quần tiên thành đám đương bàng hiệu lát sóng, nhao nhao vẽ ống kính đặc biệt.

Một vị thanh niên mặc trường bào đỏ trắng, hông đeo đoản kiếm hồng nhạt, phong thần tuấn dật, nhẹ nhàng như tiên.

Giờ khắc này, không biết bao nhiêu người kinh ngạc đến mức con mắt đều muốn rơi ra ngoài.

“Vương... Vương Lục?”

Khu vực Giáp Thập Thất, ở một quảng trường công cộng nào đó ngẩng đầu quan sát một thiếu niên đang nở nụ cười, cảm thiếu chút nữa trật khớp: “Là hắn?”

Bất kể có nhận ra Vương Lục hay không, đều vì sự xuất hiện của hắn mà cảm thấy khiếp sợ vạn phần.

Phương thức khai thác của quần tiên đại bỉ, khâu đầu tiên là lĩnh ngộ dẫn dắt ra. Vốn dĩ nên do thượng cổ địa tiên và cửu châu mỗi bên nói một câu, nhưng Địa Tiên lại uyển chuyển nói tạ ơn, tỏ vẻ vô ý tham gia biểu diễn. Hiên nhiên đối với bọn họ mà nói, đây là một vở khôi hài rêu rao gây sự, càng nhanh kết thúc mới càng tốt.

Nhưng bên phía Cửu Châu lại rất coi trọng chuyện này, cho nên theo lý thuyết phải do Hà Đồ Chân Quân lên đài. Hắn là Minh chủ Vạn Tiên minh, cũng là đệ nhất Chân Quân của Cửu Châu cách cảnh giới Đại Thừa gần nhất bây giờ, không ai thích hợp hơn hắn. Mà trong tình huống này, có thể đại biểu cho Đại Lục ở Cửu Châu tiến hành lời nói, ngoại trừ Hà Đồ còn có thể là ai?

Nhưng mà giờ này khắc này, người đứng trên sân khấu lại là Vương Lục. Tiểu tử tuổi còn trẻ, tu vi mới chỉ là Kim Đan kia.

Hắn có tài đức gì?

Mà trên Tịch Đài, các Chân Quân sớm đã biết được sẽ có một màn như vậy cũng đều lắc đầu thở dài, sau đó ánh mắt liếc nhìn Hà đồ, đối với vị đệ nhất nhân của Cửu Châu cảm thấy vô cùng mờ mịt khó hiểu. Cho dù có nhìn thế nào thì quyết định này của Vương Lục, Hà đồ cũng vượt xa trình độ nhất định...

Cùng lúc đó, dưới ánh mắt chú ý của vạn chúng, Vương Lục lập tức thu lại tư thái nhẹ nhõm mà thói quen bày ra kia, khuôn mặt trở nên nghiêm túc.

“Chào mọi người, ta là Vương Lục, đến từ Vạn Tiên minh, Linh Kiếm phái. Được Hà Đồ Chân Quân ủy thác, đại diện cho Cửu Châu Đại Lục đang bày biện từ chối.”

Nói xong, gã tựa lại thật sâu, ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt thanh tú tràn đầy chân thành.

“Đứng ở chỗ này, cũng không phải bởi vì ta đức hạnh và tài năng cỡ nào, chín châu to lớn, có rất nhiều người ưu tú và cường đại hơn ta. Khi Hà Đồ Chân Quân ủy thác ta đến gửi lời dẫn dò, ta còn cảm thấy khó có thể đảm nhiệm trọng trách..

Nhưng Chân Quân nói với ta, trước sau quần tiên mộ là một loạt chuyện do ta mà ra, ta nên cho tất cả mọi người một cái công đạo. Mặt khác, làm tổng kế hoạch của quần tiên đại bỉ, lần thịnh hội này đích xác ta có mấy lời muốn chia sẻ với mọi người. Cho nên cuối cùng ta vẫn mặt dày đứng ở đây, chờ mọi người lắng nghe.”

Một phen thành khẩn khiêm tốn nói, dần dần dẹp lại thanh âm nghi vấn của mọi người.

Đương nhiên, cũng có một ít người đặc biệt quen thuộc Vương Lục, chính vì lần này quá mức thành khẩn, nên cảm thấy hơi chua răng...

“Xú tiêu tử, diễn xuất càng ngày càng chân thật a...”

Trên sân khấu, Vương Lục tiếp tục nói: “Tại sao quần tiên thi đấu này lại đến, là vì chuyện gì. Trong khoảng thời gian này, Đại Lục Cửu Châu đã sớm biết tất cả mọi người. Ta vốn không muốn nói nhiều. Nhưng mà một khoảng thời gian tới nay, ta phát hiện mọi người có nhiều hiểu lầm đối với tỷ thí quần tiên., Quần tiên đại bỉ chính là một trận tranh giành lợi ích, là các tu sĩ hậu thế chúng ta cùng các tiên bối Địa Tiên đang tranh đoạt tài nguyên ở Cửu Châu. Cũng có người nói, quần tiên đại bỉ thiếu cơ sở hợp tác, cuối cùng khó có bất cứ hiệu quả thực tế nào. Càng có người nói, quần tiên so tài trùng hợp, chỉ là một hồi náo nhiệt...”

Vương Lục nói, hít vào một hơi thật sâu, sau đó lại mở miệng nói: “Trên thực tế, trong khoảng thời gian chuẩn bị này, chúng ta đã tuyên truyền không chỉ một lần, ở chỗ này., Ta rất nghiêm túc nói lại lần nữa. Quần tiên thi đấu cũng không phải là tranh giành ích lợi gì, bất kể là đối với Địa Tiên, hay là đối tượng tranh đấu chân chính của những tu sĩ hậu thế chúng ta, cũng không phải là đối tượng lẫn nhau, mà là những tiên nhân sa đọa đã từng rung động vô số lần khắp cửu châu. Tiếc nuôi chính là, ta không có cách nào biến ra một Đọa Tiên sống để mọi người tham quan., Nói trắng ra cũng khó mà lấy lòng người, nhưng ta thân là linh kiếm chiếu, tương lai linh kiếm chưởng môn, lại có thể nói một câu chuyện xưa của bốn môn. Một trăm năm trước, Linh kiếm phái từng lĩnh giáo một vị Đọa Tiên lợi hại. Mọi người cũng biết Thương Khê châu hoang man nơi Hắc Triều hung mãnh, nhưng đó chỉ là tàn độc

của Đọa Tiên khi xưa., Đội trưởng Linh Kiếm phái chống đỡ ngũ tuyệt thanh uy trong một đêm đã tan thành mây khói, hoàng kim nhất thế hệ bị tử thương thảm trọng, mười phần không còn một. Mà cũng bởi chiến tích này, Linh Kiếm phái tại thời điểm suy yếu nhất vẫn bảo vệ được danh hiệu Vạn Tiên minh ngũ đại phẩm, các phái còn lại có nhiều trợ giúp, lúc này mới thuận lợi độ qua được ngày hôm nay. Nhưng mà suy nghĩ một trăm năm trước ác chiến, trên dưới Linh Kiếm phái vẫn sẽ kinh tâm động phách.”

Vương Lục sau một phen nói, cơ hồ có thể nghe được bốn phía truyền đến thanh âm xôn xao.

Trước đó, Linh Kiếm phái chưa bao giờ giải thích cho thế nhân trận ác chiến một trăm năm mươi năm trước. Một môn phái cô độc ở góc, chém giết di sản Đọa Tiên sau khi giết Đọa Tiên, hấp dẫn đủ khiến rất nhiều người bí quá hóa liều. Lúc đó rất nhiều trưởng lão cao tầng Vạn Tiên minh biết được chân tướng sự thật đều tôn trọng lựa chọn của Linh Kiếm phái, cũng không truyền lưu chuyện bọn họ giết Đọa Tiên ra ngoài. Bây giờ chân tướng bị vạch trần, lập tức gây ra khiếp sợ cực lớn.

“Thân là người may mắn sống sót, Linh kiếm phái phi thường hiểu rõ sự lợi hại của Đọa Tiên. Một trăm năm mươi năm trước phủ xuống Thương Khê Châu chỉ là một trinh sát tiên phong, có thể khiến một trong Vạn Tiên minh bị tiêu diệt. Hơn nữa còn không đầu hàng, không thỏa hiệp., Giữa hai bên không có khả năng tồn tại cùng lúc, chỉ có một bên diệt tuyệt, điểm này Linh Kiếm phái đã lấy cái giá máu thịt để làm chứng... Nhưng mà đối thủ như vậy có hai người ba người, thậm chí là mười người, chín châu Đại Lục thì nên làm thế nào? Chúng ta có bao nhiêu máu chảy ra?”

Vương Lục nói xong, hít vào một hơi thật sâu, lại nói: “Quần tiên lẫm mộ thành lập từ một vạn sáu ngàn năm trước, đó là thời đại trước mặt pháp, thời đại tu tiên đại hưng, bây giờ xem ra giống như là sáu địa tiên nhân tầng lớp lớp truyền thuyết. Nhưng mà dưới sự trấn áp của Đọa Tiên., Bọn họ bị buộc từ dưới đất đi lên, ngũ say trong cỗ mộ vạn năm. Đây là đối thủ của chúng ta, bọn họ là tiên nhân đến từ thượng giới, có được thần thông không thể tưởng tượng nổi, khó mà sánh được với ai. Bọn họ cũng như chúng ta, đều là phạm nhân. Đối mặt với

địch nhân như vậy, thật ra chúng ta không có nhiều lựa chọn hơn.”

“Liên thủ là lựa chọn duy nhất, chúng ta bất luận một phương nào đều không có khả năng chiến thắng Đọa Tiên, thậm chí nếu lưỡng tương liên liên hiệp cũng không nắm chắc tất thắng, nhưng lúc này mỗi hành động sẽ chỉ làm cho phần thắng còn lại càng thêm ít ỏi. Liên thủ, chỉ có liên thủ mới là con đường sống duy nhất. Mà lần này quần tiên đại bị, cũng chính là vì mục đích này.”

Vương Lục nói đến đây, ngừng lại trong chốc lát, cười nói: “Rất nhiều người đã từng hỏi ta, nếu muốn hợp tác thì liên thủ với nhau, tại sao lại thiết kế một cái sân khấu đối chọi gay gắt, không dung tăng thêm hỏa khí của cả hai bên? Rất đơn giản, bởi vì chúng ta cách xa các tiên bối Địa Tiên một vạn sáu ngàn năm., Đoạn thời gian này quá dài, cho nên hai bên đã khó có thể lý giải và tín nhiệm lẫn nhau. Mà tín nhiệm, chưa bao giờ vì lời nói suông mà đến. Cửu Châu Đại Lục có câu châm ngôn, gọi là không đánh không quen biết, còn có người nói, nam tử hán lấy quyền giao tâm, cho nên ta muốn thiết kế trận tranh đấu long trọng như vậy., Để song phương có thể tận tình biểu hiện mình ở trên mặt. Thực lực, trí tuệ, phẩm tính thậm chí là tất cả đều thể hiện ra, trong lúc đó nhất định sẽ có xung đột, sẽ có mâu thuẫn hoặc thậm chí có xung đột, nhưng ít nhất chúng ta cũng có quen biết nhau, lý giải lẫn nhau, khi đối mặt với sự uy hiếp chung quanh, cuối cùng có thể buông bỏ khúc mắc bắt tay.”

Vương Lục nói xong, rất nhiều người đều lâm vào trầm mặc.

Lúc trước Vạn Tiên minh động viên trong thi đấu, từng trêu chọc tới nhiệt huyết của các tu sĩ, ý thức đối địch của các Địa Tiên vô cùng dày đặc. Nhưng hôm nay nghe Vương Lục nói chuyện, mọi người không khỏi bắt đầu dần dần thay đổi.

Một số tu sĩ lúc trước nghi vấn tư cách Vương Lục Tu Sĩ, cũng âm thầm cảm thấy có chút phục.

Chỉ cần đứng trên sân khấu, đối mặt với vô số ánh mắt vẫn đang lăm bằm tự nhiên, đây chính là bản lĩnh hiếm có, huống chi một phen nói chuyện của hắn rõ ràng, lý lẽ rõ ràng, tư thái thành khẩn, thật sự là không thể bắt bẻ.

Ngay cả trong Địa Tiên cũng có không ít người âm thầm gật đầu, rất đồng ý với lời nói của Vương Lục. Đối mặt với sự uy hiếp của Đọa Tiên, hợp tác là tất nhiên, nhưng trên phương diện thiếu hiểu biết và cơ sở nhận thức, cái gọi là hợp tác cũng chỉ là sự nói chuyện nước nhìn trăng trong nước. Cho nên lãng phí thời gian mười mấy năm trăm năm, song phương cẩn thận thăm dò tiếp xúc với nhau, còn không bằng dốc hết tất cả của một sân khấu vĩ đại.

Cuối cùng, Vương Lục cười nói: “Cửu Châu Đại Lục còn có một tục ngữ gọi là lễ tiên hậu binh. Trước khi hai bên nhặt lên binh khí, chúng ta cố ý an bài một hồi văn nghệ biểu diễn, đây cũng là chủ đề bắt đầu của hiện tại. Bởi vì cái gọi là nghệ thuật chính là thăng hoa và diễn dịch đối với cuộc sống, giao lưu nghệ thuật là tăng mạnh con đường hữu hiệu nhận thức lẫn nhau, cho nên xin mọi người nhẫn nại, nghiêm túc thưởng thức biểu diễn do đoàn đội chín Châu mang đến.”

Vương Lục nói xong, hướng khán giả cúi thật sâu, chuẩn bị xoay người rời khỏi trận đấu. Chỉ là lúc cúi người xuống, lại không che được khóe miệng cười khế.

“Nhất định phải như vậy đó.”

【 Cầu chú ý bình đài công chúng, tuy rằng một ngày chỉ có thể đưa một tin tức, nhưng tin tức trọng yếu sẽ bố trí trước, tìm kiếm bộ hạ quốc vương quốc là có thể chú ý sóng nhỏ chiếm được dễ hiểu, chơi rất nhiều trong sách nhỏ.

...

Vương Lục sau một phen bàn tán nhiệt tình, càng thêm nhiệt tình biểu diễn văn nghệ chính thức bắt đầu. Đối với việc này, chẳng những đội ngũ Địa Tiên tràn ngập tò mò, mà ngay cả rất nhiều trưởng lão bên Vạn Tiên minh cũng dồn dập tiến về phía trước thăm dò thân thể.

Trong toàn bộ phân tích quần tiên đại bỉ, thức khai thác cũng không tính là trọng điểm. Trong sách phương án cũng có treo vài ba lần, mọi người cũng không coi trọng chuyện này. Trước đây căn bản là giao cho một mình Vương Lục xử lý, Vương Lục cũng chỉ một mình Hà Đồ Chân Quân báo cáo tình huống có liên quan. Các trưởng lão khác cũng không quan tâm quá nhiều., Chỉ cho rằng đây là một loại lễ nghi phiền phức có thể có mà không có. Cho đến lúc này mới nhớ tới, Vương Lục này am hiểu nhất chính là kiếm tẩu thiên phong, ở chỗ tầm thường diễn dịch cũng rất không tầm thường, thức mở màn này nhìn như bình thường không có gì lạ, nhưng nếu đã là kinh nghiệm phân bố của Vương Lục, thì nhất định cất giấu niềm vui bất ngờ.

Chỉ là, sự kinh hi kia sẽ là thứ gì?

Không bao lâu, tiết mục chính thức bắt đầu, trước tiên lên sân chính là một vị nữ tử thanh nhã, nàng từ không gian chiết khấu đi vào, trực tiếp đứng ở chính giữa sân khấu, tư thế hơi có vẻ hơi bức xúc, hai má ửng đỏ, có vẻ có chút khẩn trương.

Nếu như chỉ một người biết, nhất cử nhất động của mình được hàng trăm hàng vạn người chú ý thì căng thẳng là không thể tránh khỏi. Giống như Vương Lục khi đối mặt với vô số ánh mắt, thoải mái chậm rãi nói, thực sự là một loại thiên phú, không thể cưỡng cầu.

Cùng lúc đó, khán giả cũng đang nhìn kỹ vị nữ tử lên đài này, chỉ thấy nàng quần áo mộc mạc, mặt mày thanh tú, mím chặt môi nhưng toát ra mấy phần ngây ngô. Nữ tử sau khi kết hôn một thân pháp lực, cảnh giới ước chừng trên dưới Nguyên Anh, nhưng kỳ thật trong quần tiên thành hôm nay cũng không có ý nghĩa gì. Khuôn mặt xinh đẹp mà mềm mại kia, hoàn toàn

không làm cho người ta biết. Như vậy, vì sao Vương Lục lại sắp xếp một nhân tuyển mới bước lên đài như vậy?

Nhưng là, nữ tử rốt cục ở trong yên tĩnh dài đằng đằng khẽ mở môi anh đào, lúc lên tiếng, mọi người cũng không còn nghi ngờ gì nữa.

Đó là âm thanh rất khó dùng từ ngữ để hình dung. Một âm thanh chân chính, chỉ một âm tiết, tiếng ca ngân nga trong suốt dẫn tới sân khấu bốn phía, giữa non xanh nước biếc trăm con chim cùng bay, một đoàn tường vân bảy màu nhao nhao đáp xuống bên cạnh bãi cỏ trống trải, như những chùm hoa lóng lánh, vây chùng nữ vào giữa.

Nháy mắt khi nữ tử mở miệng liền vứt bỏ sự ngỡ ngàng ngừng trên người, đắm chìm trong thế giới của mình, một lại một âm tiết uyển chuyển du dương vang lên, lưu loát tự nhiên, nào có nửa điểm khẩn trương? Mà tiếng ca của nàng cũng theo bài hát đưa vào không ngừng thâm nhập, thẩm thấu vào thế giới này.

Đầu tiên là phi cầm tẩu thú, dần dần kéo dài đến hoa rơi lá rụng, thậm chí núi đá sông ngòi. Dùng tiếng ca kéo thiên địa cộng minh, nữ tử hướng thế nhân bày ra một cảnh giới huyền diệu khó giải thích.

“Nàng này là ai?”

Nghe nửa khắc, một vị Chân Quân trên đài chủ tịch không khỏi nghi hoặc.

“Chưa từng thấy... Tư chất bậc này, mấy vị chân truyền của Diệu Âm môn còn xa mới bằng được, âm thanh đó quả thực có thể xuyên thấu lòng người.” Một vị Chân Quân khác cảm khái nói.

“Không sai, như vậy cô hòng, ta chỉ nghe nói một ít Thượng Cổ di tộc khả năng có được, không thể tưởng được những di tộc kia vậy mà truyền lưu đến hôm nay...”

“Nhưng cô ấy hát cái gì? Tuy có thể cảm nhận được tình cảm cộng hưởng trong ca hát, hình như đang miêu tả tình cảm tự nhiên, nhưng chưa từng nghe qua tiếng ca.”

“Thiên Luân đạo huynh, kiến thức của ngươi uyên bác nhất, ngươi thấy thế nào?”

Trên hàng chủ tịch, người của chương môn Vạn Pháp Tiên môn mỉm cười: “Đây là ngôn ngữ cổ xưa mà trước đây lúc còn mặt pháp đã từng sử dụng, thông thường là những ngôn ngữ biểu đạt sự kính trọng khi sử dụng trên phương diện biểu đạt, là ngôn ngữ của một môn ngữ vô cùng phức tạp, có thể nói là lễ nghi phiền phức nhất hiện tại đã thất truyền từ lâu., Ta cũng tìm được không ít điển tích trong một di tích thượng cổ vài năm trước, rốt cuộc mới phiên dịch ra môn ngôn ngữ này. Theo ta nghe được, tiếng ca của nàng mặc dù trôi chảy, nhưng kỳ thực cô ngữ nói còn có chút trúc trắc... Bất quá lấy sự rườm rà của ngôn ngữ kia, có thể làm đến mức này đã không dễ dàng, cũng đủ biểu hiện thành ý thân mật của chúng ta rồi.”

Ở một bên khác của Tịch Đài, phản ứng của các Địa Tiên lại không giống nhau, rất nhiều người đều đã mất đi vẻ thông dong ban đầu, từ vị trí bờ đoàn ngồi ngay ngắn đứng dậy, có người nhìn chăm chú vào các thiếu nữ trên đài.

“Sao nàng lại sử dụng ngôn ngữ này...”

“Hơn nữa tiếng ca này trong suốt như vậy, không giống âm thanh của phạm trần, phần tư chất này cho dù ở niên đại chúng ta cũng khó tìm, không ngờ được...”

Thân là người dẫn đầu Huyền Mặc tức thì gật đầu thờ dài: “Đúng là Vạn Tiên minh đã biểu diễn lễ nghi với thành ý của bọn họ.”

Các Địa Tiên đang say đắm trong tiếng ca đều gật đầu đồng ý, một khúc ca này đã khơi dậy hảo cảm cực lớn của bọn họ, ánh mắt nhìn về phía tu sĩ Vạn Tiên minh bên kia cũng nhu hòa hơn rất nhiều.

Chỉ có Bạch Trạch vẫn không đồng ý, ra sức lắc đầu, nhưng không mở miệng phản bác, chỉ như đang xem kịch vui.

Không bao lâu, cô gái trên sân khấu hát xong một khúc, dư âm vang vọng, thật lâu không thể lắng lại. Cô gái thờ dài một hơi, mở to mắt, lại biến thành cô gái nhỏ dễ căng thẳng, sừng sốt chốc lát liền vội vàng chạy xuống sân khấu. Mà lúc này, chim chóc trên cỏ cũng rơi xuống vẫn còn say mê trong dư âm của bài hát, không chịu bay lên rời đi.

Bên ngoài sân sau yên tĩnh một thời gian dài mới có tiếng vỗ tay như sấm dậy. Cho dù là tu sĩ của Vạn Tiên minh hay thượng cổ địa tiên đều cảm thán thay vì âm thanh trời đất này.

Mà Vương Lục đứng ở hậu trường chờ đã lâu, thì thì vỗ vỗ bả vai nữ tử vừa mới kết thúc.

“Kỳ thủ đẹp quá, không hổ là ma lang, sau khi hóa hình lại thức tỉnh thiên phú âm thanh thiên nhiên, tiếng ca vang vọng lòng người, chấn động thiên địa, từ hôm nay trở đi sẽ ban cho người tiếng Thiên Khiêu.”

“Hừ, ai mà thèm chứ.”

Nữ tử tên tên lắc lắc đầu, sau đó một cái cuộn mình từ hình người khôi phục thành bộ dáng chó ngốc tối tăm mờ mịt, cuộn mình nằm ngửa ở góc sau đài, còn ngáp dài một cái.

“Đừng quên lúc trước người đã đồng ý với ta a. Chờ ta tỉnh lại, muốn cho ta ăn thịt ngon nhất, còn có Tiểu Bạch cũng muốn hẹn hò với ta...”

Nói xong, con chó ngốc này bèn nhắm mắt lại, tiếng hung dữ dần vang lên.

Mà Vương Lục thì thở dài.

Hoặc là nói thế sự khó đoán, ai có thể ngờ được, lúc trước nhất được chó vậ chó ngốc, chân thân của nó lại là một vị muội tử có được cổ họng thiên âm ca.

Từ khi dẫn nàng lên Linh Kiếm Sơn, hơn phân nửa thời gian nàng vẫn đang ăn và ngủ. Thất trưởng lão nói loại linh thú này vẫn đang ở lâu dài, giấc ngủ dài là chuyện đương nhiên, còn nói một khi nàng kết thúc thời gian trưởng thành này, sẽ có một lần nhảy vọt làm cho người ta nghẹn họng nhìn trân trối.

Kết quả Thất trưởng lão lời nói không uổng, cờ bay vọt lên thật khiến người ta nghẹn họng nhìn trân trối a... Trước đó, ai có thể nghĩ đến nàng lại là con chó nhỏ? Lúc trước ở cùng với Bạch Thi Tuyên, thường xuyên quần ở sau lưng Tiểu Bạch a?, Thiếu nữ điềm tĩnh không chịu nổi quấy nhiễu, cho nên Vương Lục còn cân nhắc cho nàng một lần tuyệt dục là nhân công, chỉ là lúc ấy vừa lúc có việc khác phân tâm nên không tiếp tục thực hiện nữa. Nếu lúc ấy chăm chú quan sát một chút,

hắn là có thể phát giác được bên đùi phải đùi phải bên phải của nàng đã thiếu đi một tiểu tinh linh...

Quả nhiên là đại biến số mười tám của nữ nhân a.

Lúc trước bắt quá chỉ là một con chó ngốc ăn uống kinh người, ngay cả lời nói của con người cũng nói không được tốt, nhưng sau một lần ngủ đông dài, bỗng nhiên học được hóa hình, tu vi tăng vọt lên, dứt khoát biến thành một muội tử mi thanh mục tú, sau đó còn có được Thiên Âm Tiên Âm. Lúc trước chó ngốc mở miệng nói chuyện, trong lúc nói chuyện cũng vấp ngã, nhưng lẽ nào không phải một loại thể hiện của thần vật tự hồi hả?

Đương nhiên ngoài ra, kỳ thực cờ vẫn là cái cờ, tâm tư đơn thuần đơn giản, đầu óc đơn giản, sau đó đối với Tiểu Bạch lòng mang ý xấu, rồi sau đó... nuông Lược lớn.

Bắt quá đối với Vương Lục mà nói, kỳ trang là nam hay nữ, ngu xuẩn hay tinh, kỳ thật đều không quan trọng như vậy, thậm chí ngay cả huyết thống ma lang cũng không quan trọng — thiên tư của nàng dù có tốt, cũng phải mấy chục đến trăm năm mới có thể chân chính phát huy công hiệu, Vương Lục không thể đợi nàng lâu như vậy. Nhưng cái này trời sinh đã có giọng tốt, bây giờ có thể lợi dụng rất nhiều nơi.

Nhìn con chó lông đen trong góc, Vương Lục nheo nheo mắt lại, bắt đầu tính toán sâu hơn.

“Hô, âm thanh vòng vèo, ba ngày không dứt, lời của người xưa, đồng cảm với nhau a.”

Trên đài chủ tịch, một vị Địa Tiên tướng mạo tầm hai mươi tuổi lực mạnh đầu, sau đó thở dài nói: “Cảm giác toàn bộ Ngọc phủ của ta đều thăng hoa theo.”

Huyền Mặc nghe vậy cười nói: “Người cũng quá khoa trương rồi, tiếng hát của đứa bé kia tuy rằng tuyệt vời, nhưng người cũng không phải chưa từng nghe ca hát lạc tuyệt đâu đấy.”

“Sao Lạc Tuyệt tiên tử có thể như vậy được? Trên thế gian này có hai loại tiếng ca, tuyệt rơi không phải là tuyệt rơi. So sánh với những người khác, Lạc Tuyệt không khỏi quá ức hiếp người khác, cho nên tiếng ca khích lệ của ta chưa bao giờ nghĩ đến Lạc Tuyệt.”

Huyền Mặc nói: “A, so sánh với tuyết rơi quả thật là có chút bất nạt người khác. Nhưng không có gì bất ngờ xảy ra thì tên nhóc đó chính là chủ lực của Vạn Tiên minh ca tụng.”

Địa Tiên trẻ tuổi lắc đầu: “Đây là tự rước lấy nhục, chỉ hy vọng sau trận đấu đũa bé kia sẽ không bị đả kích quá nghiêm trọng... Tiếng ca của nàng, ta thật sự rất thích a. A, tiết mục kế tiếp cũng bắt đầu rồi, hình như là nhảy múa...”

“Ừm, thoạt nhìn đặc biệt nhất cách, đại khái là những hậu nhân này ở vạn năm đã sáng tạo ra... Hy vọng có thể có tiêu chuẩn như vừa rồi, rửa mắt mỗi mắt.”

Sau khi ma lang nho nhỏ hiện hát, tướng mạo lên đài là Diệu Nhan chân nhân dạy dỗ ra, là đoàn đội ca múa do mười hai tuyệt sắc nữ tử tạo thành.

Nội dung đoàn đội này biểu diễn, chính là lúc Ngô Khư chân nhân chiến Tam Hà thư sinh, là nhảy múa kéo đội các thiếu nữ biểu diễn, chỉ là trên các chi tiết lại làm rất nhiều ưu hóa, đồng thời đoàn cô gái cấu thành cũng có biến hóa, chính thể chất xa xa.

Chẳng qua là so với những tiếng ca đánh cờ của khuyến đi thì tiết mục thứ hai nhận được lại bình thản hơn rất nhiều, các Địa Tiên phản ứng cũng không có đặc biệt cường liệt.

Phản ứng mãnh liệt hơn chính là người xem bên phía Cửu Châu, nhất là người có tu vi định lực hơi kém một chút, nhìn thấy được một nửa thì bị chân tuyết trắng làm cho hoa cả mắt, máu mũi tuôn như suối.

Nhưng loại vũ công khiêu khích thức này lại kém rất nhiều so với các Địa Tiên, ngoại trừ rải rác vài người hoa chân múa tay, những người khác đều rất bình tĩnh.

“Ai, ngay cả tiết mục như vậy cũng đã mang tới bọn họ hết cách thì cũng quá nhanh rồi a? Chẳng lẽ trông cậy vào những Lục Địa Chân Tiên như chúng ta, bởi vì khiêu khích mà tâm phòng bị thất thủ sao? Thật sự là buồn cười... Già Lam, lau máu mũi của ngươi một cái, quá mất mặt đi...”

“Ngươi, ngươi quản ta à? Tiên đạo ông đây giữ là đạo khuyến mã thanh sắc, máu mũi chảy là do thiên kinh địa nghĩa, hơn

nữa tinh huyết của ông đây rất dồi dào, chảy một chút máu là cái thá gì...”

Làm người dẫn đầu Huyền Mặc không để ý đến cuộc cãi vã sau lưng, nhíu mày ngài lên lằm bằm: “Lần này ra tiết mục sẽ có thâm ý gì sao? Vương Lục có lẽ sẽ không bố trí vô dụng mới đúng. Cứ cảm giác, kiểu mở màn này cũng không đơn giản như vậy, âm mưu cất giấu rất lớn nha.”

Mà trong suy đoán của Huyền Mặc, hết tiết mục này đến tiết mục khác lần lượt hiện diện, có thợ tâm phúc độc đáo làm người khác sáng mắt lên, có kẻ thì vang ngược lại lại bình thường, chẳng có gì lạ. Nhưng tóm lại cũng không còn rung động như Thiên Âm Tiên Âm kia nữa, mà sự kiên nhẫn của người xem rốt cuộc cũng bắt đầu dần dần bị tiêu hao trong tiếng ca múa.

Tiết mục quả thật đặc sắc, nhưng so với đám tiên nhân thi đấu, những món ăn khai vị này ăn nhiều quá cũng khó tránh khỏi làm cho người ta chán nản.

“Xem ra kiểu mở màn này không sai biệt lắm, dự cảm lúc trước hơn phân nửa là sai rồi...” Huyền Mặc nói với đồng bọn sau lưng: “Bảo Hắc chuẩn bị sẵn sàng đi.”

Nhưng đúng vào lúc này, một vũ công phản đối kết thúc bình thường trên sân khấu, các diễn viên xuống đài, Vương Lục lên đài thân là chủ trì.

“Tiếp theo, xin thưởng thức biểu diễn thư pháp Lâm soạng, Tỳ Hưu bắt đầu nghiên cứu từ số 0...”

Vương Lục lên đài khiến cho không ít người chú ý —— lúc trước nhiều tiết mục như vậy cũng không thấy hấp lên đài. Chẳng lẽ thư pháp biểu diễn có huyền cơ? Chẳng qua, thư pháp biểu diễn có cái gì để xem chứ?

Nhưng mà sau một khắc, rất nhiều người liền tròn mắt, miệng há to.

Bởi vì Vương Lục sau khi báo cáo, liền tự mình xắn tay áo lên, nhấc bút lông chấm mực, trên một cái bàn bằng phẳng trải ra tờ giấy, đại dương tiêu sái viết lên.

Hóa ra là tự người viết thôi.

(Cầu chú ý bình đài công chúng tìm kiếm bộ hạ là được. Hôm nay trên lý luận hẳn là có thể song song, xin rửa mắt chờ xem)

...

Vương Lục luôn cho rằng, chuyện gì cũng phải khom lưng lãnh đạo là chuyện đáng buồn. Bởi vì điều đó có nghĩa là thủ hạ của hắn không có người dùng được. Mà lãnh đạo và phé vật không người có thể dùng thì có khác gì nhau? Ít nhất trên phương diện lãnh đạo thì thân phận này chẳng có điểm nào tốt cả.

Mà hôm nay chính Vương Lục đang lâm vào bi kịch thân thể phải khom người.

Từ lúc nhắc bút lông đến bây giờ, hắn đã nằm sấp ở phía trước bàn viết mấy vạn chữ, tuy rằng thân thể cấp Kim Đan sẽ không cảm thấy đau nhức cổ tay, xương sống lưng không khỏe, nhưng ra sức múa bút, Vương Lục lại có thể cảm nhận được một trận áp lực mãnh liệt, làm cho người ta hít thở khó khăn, mồ hôi không ngừng.

Võng trường này có thể đơn độc ngăn cách trong ngoài, khán giả bên ngoài có thể nhìn thấy bên trong, nhưng người bên trong lại không nhìn thấy bên ngoài —— đương nhiên về sau cái này là cần điều chỉnh. Vì lẽ đó trên lý thuyết Vương Lục không nên cảm nhận áp lực gì.

Nhưng hiện tại hắn lại rõ ràng cảm giác được, có không ít người ánh mắt gần như có thể giết người đang trừng mắt nhìn mình.

Đương nhiên, điều này cũng khó trách, màn trình diễn thư pháp thật tốt làm thành tiểu thuyết dài gần hai ngàn vạn chữ gần đây, đổi thành bất cứ ai chỉ số thông minh bình thường đều có thể nhìn ra diễn trò của mình, cho nên đã tức giận cũng là chuyện đương nhiên.

Tương tự, bởi vì tính đặc thù của nhiệm vụ này, Vương Lục rất khó tìm được người đáng tin cậy như tất cả thư pháp đến đây chấp hành, chỉ có tự mình ra trận.

Trong tu sĩ, người tu hành pháp đạo, đối với đạo này tương đối thành kính, nghe nói phải chép sách trước mắt bao người, hơn nữa còn là tiểu thuyết bộ trưởng, phần lớn đều trở mặt ngay tại

chỗ. Có người tâm thái ôn hòa, cũng nói thẳng cả đời chưa từng học một lần hai ngàn vạn chữ thư pháp.

Về phần trong phạm nhân, ngược lại có thư pháp dễ thu mua, một bình tiên nhân mặc, vài hạt Trường Sinh đan cũng đủ khiến văn nhân bọn họ sợ hãi. Vấn đề là, những phạm nhân này cho dù có sức mạnh mẽ đến đâu, cũng không có khả năng một hơi viết hai ngàn vạn chữ, cổ tay viết đứt cũng tuyệt đối không làm được, huống chi cho dù dùng cuồng thảo viết, một canh giờ cũng chỉ có mấy ngàn chữ, mấy ngàn canh giờ mới có thể viết xong, thế nhưng không ngủ không nghỉ suốt trăm ngàn ngày a...

Cho nên cuối cùng chỉ có thể là Vương Lục tự mình ra trận, hấn thân là linh kiếm học bá chủ, thư pháp coi như quá quan. Cảnh giới Kim Đan đỉnh phong, nhục thân cường hãn hơn người, đừng nói là không ngủ không nghỉ một trăm ngày, cho dù liên tục mấy năm cũng không có gì đáng ngại. Càng khó có thể trở ngại cùng tiết tháo, nghiêm trang sao chép tiểu thuyết thông tục, hấn là một chút áp lực tâm lý cũng không có, một chút áp lực tâm lý cũng không có.

Áp lực duy nhất cũng là đến từ bên ngoài chỗ Địa Tiên phản nộ.

“Tiểu tử kia cho rằng chúng ta là đồ ngọc sao?”

“Trước mặt bao người như vậy mà còn ồ lên lấy lòng, đây là thành ý của tu sĩ Vạn Tiên minh các ngươi?”

Sự phản nộ của đám Địa Tiên khó có thể xuyên thấu qua sự ngăn cách của đấu trường trực tiếp áp đảo Vương Lục, như vậy chỉ có thể chuyển mục tiêu đến trên người Hà Đồ Chân Quân đang ở bên cạnh.

Mà đối mặt với phản nộ của đám Địa Tiên, đạo nhân Hà Đồ chỉ cười khẽ mà không nói.

Thứ nhất, hấn cũng không am hiểu tranh đấu miệng lưỡi, muốn khẩu ngọc xán lạn thuyết phục những Địa Tiên này bình ổn hỏa khí, hấn không đủ lực. Thứ hai, chuyện này lúc trước Vương Lục đã báo cáo qua với hấn, đã chuẩn bị đầy đủ, tình huống trước mắt, tự có người ra mặt xử lý.

“Lời ấy sai rồi.”

Quả nhiên, không cần Hà Đồ nhọc lòng, sau lưng lập tức có người đứng ra gánh trước mặt Địa Tiên.

Người nọ mặc một bộ áo trắng như tuyết, tóc đen như thác nước buộc sau đầu, bên hông dắt một thanh thúy trúc kiếm, một hồ lô rượu, giống như tiên nhân du tẩu, chính là kim nhân đệ nhất ở cửu Châu hiện giờ.

Vương Vũ thay thế Minh Đồ tiếp nhận chất vấn của đám Địa Tiên, mở miệng nói ra: “Vạn Tiên minh xác thực mười phần thành ý, kính xin các vị ngàn vạn lần không nên hiểu lầm.”

Một gã Địa Tiên phần nộ nhất nhin không được đứng ra, chỉ vào Vương Lục đang không ngớt chép lại trong sân nói: “Thật có thành ý? Thư pháp gặp quý này trước khi vẽ cũng gọi thành ý? Ta chưa từng nghe qua có tác phẩm thư pháp gì nổi tiếng nào tên là bắt đầu từ con số 0.”

Vương Vũ nhẹ nhàng băng quơ: “Đương nhiên rồi, đây là tác phẩm nghệ thuật sinh ra trong lúc các người ngủ say, chưa từng nghe qua cũng là chuyện bình thường.”

“Ha ha, vậy người có bản lĩnh thì lấy ra để cho chúng ta nhìn một chút vốn tưởng tượng ban đầu nhỉ?”

“Vốn sớm ghi tạc trong lòng hấn rồi, thư pháp chi đạo chỉ có một lòng mà thôi. Hơn nữa các vị tại thời đại mạt pháp trước kia đều là cường giả đứng đầu Đại Lục, trên đời này có chuyện gì mới mẻ chưa từng thấy? Chúng ta nếu là mô phỏng tác phẩm thơ pháp thời đại của các người, không khỏi mùa rìu qua mắt thợ, đó mới là không có thành ý chứ.”

“Đây rõ ràng là người càn quấy trên đời sao lại có pháp thiếp dài như vậy? Hơn nữa ta thấy tình thế này căn bản không ngừng nghỉ, các người chỉ là muốn mượn cơ hội này kéo dài thời gian mà thôi.”

Vương Vũ tiếp tục mạnh miệng: “Cho nên mới nói nghệ thuật là tiến triển theo thời đại, không ngừng sáng tạo mới nha. Ở thời đại đó của các người không có, không có nghĩa là sau này sẽ không có. Còn về phần nói kéo dài thời gian thì không., Đó chẳng qua là ác ý phỏng đoán từ một phương diện của các người mà thôi. Trên thực tế ở trong mắt ta, nhìn thấy là tu sĩ thiên tài số một số hai trong Vạn Tiên minh, đang vô cùng hèn

mọn biểu diễn nghệ thuật cho các người xem. Từ đầu đến cuối, chúng ta đều không có bất cứ hành vi vượt tuyến nào.”

“Hoang đường, Địa Tiên phần nộ không nhịn được muốn lấy ra tiên bảo của mình, nhưng còn chưa ra tay đã bị Huyền Mặc ngăn lại.

“Đừng vọng động, lúc này nếu là do ta mở ra chiến tranh, ngược lại là chúng ta đuối lý.”

“Huyền Mặc, lúc này người còn muốn nói chuyện cho bọn họ sao?” Địa Tiên kia tức giận công tâm: “Người muốn giảng đạo lý với bọn chúng, nhưng bọn chúng lại càn quấy với người, có gì để nói với loại người này?”

Huyền Mặc nói: “Chú ý câu nói cuối cùng nàng nói, từ đầu đến cuối, bọn họ không có bất cứ hành vi vượt tuyến nào. Nàng nói không sai, mặc dù thư pháp hoang đường này biểu diễn chỉ là kéo dài thời gian, nhưng xét theo quy tắc, bọn họ không thể chỉ trích.”

Địa Tiên nghe vậy sững sờ: “Quy tắc gì?”

“Chính là ngay lúc đầu bọn họ đưa ra phương án, thông qua phân xét duyệt toàn bộ chúng ta thông qua. Vừa rồi ta nghiêm túc xem qua, liên quan đến khai mạc thức cũng không hạn chế thời gian diễn tiết.”

“... Người nói là, bọn họ ở chỗ này kéo dài thời gian, ngược lại là hợp tình hợp lý sao?”

Huyền Mặc lắc đầu: “Đương nhiên không phải, bọn họ là ở lỗ hồng quy tắc, nhưng quy tắc có lỗ hồng này dù sao chúng ta cũng đã từng gạt đầu.”

“Nực cười, gạt đầu thì sao? Lúc ấy ai có thể nghĩ đến bọn họ sẽ lợi dụng quy tắc làm ra loại quy tắc sơ hở trăm lần như vậy, ta căn bản cũng không thừa nhận...”

Lời còn chưa dứt, Vương Vũ đã nghe thấy Vương Vũ cười lạnh nói: “Nói hay lắm, dám phủ nhận bất lợi trước bản thân, thành ý của thượng cổ địa tiên các người chúng ta cũng nhìn thấy tận mắt đấy.”

“Rõ ràng là các người hèn hạ trước...”

Mắt thấy lại phải đấu khẩu hết trận mới, Huyền Mặc cau mày, nhưng cũng không biết phải làm sao. Uy vọng dẫn đội của nàng kỳ thật vô cùng có hạn, chỉ là trong đám Địa Tiên, tạm thời không tuyển được người có thể phục chúng, lúc này mới nửa vơi có thể đẩy nàng thành đội trưởng. Một khi xuất hiện tình huống giống như trước mắt, nàng thật sự không trấn được cục diện.

Bạch Trạch uy vọng so với nàng cao hơn một chút —— người nợ mặc dù nhân duyên kém cõi, tính cách lại càng làm người chán ghét, nhưng năm đó được lão đại khen ngợi, cũng thực làm không ít chuyện. Nhưng lúc này hẳn bất hạnh gặp họa đổ đá xuống giếng coi như xong, thật sự không trông cậy vào được...

Điều duy nhất hẳn có thể trông cậy vào chính là kẻ luôn tự cho mình là tội nhân, không muốn xuất đầu lộ diện kia. Mà đúng lúc hẳn đang nghĩ tới đây, bỗng nhiên Huyền Mặc cảm thấy phía sau lưng xuất hiện thêm một người, bên tai lại vang lên âm thanh trầm thấp, âm thanh ám áp khiến Huyền Mặc nhất thời yên lòng lại.

“Đủ rồi, đừng cãi nhau nữa.”

Chủ Đai lập tức yên tĩnh lại.

Địa Tiên vừa rời còn mặt đỏ tai hồng lui về sau hai bước, tràn đầy phần uất tiêu vân tán, mà những Địa Tiên trước đó còn nhiệt tình vây xem cũng nhao nhao rút lui.

Từ trong hư không, một Địa Tiên mặc áo đen thông thả dạo bước đến đây, nhẹ giọng mở miệng.

“Cứ tiếp tục như vậy đi. Dù sao quy tắc cũng là song phương đều đã từng công nhận, cho dù trong đó có ẩn giấu cạm bẫy, không thể phân biệt ra ngay lúc ấy, cũng chỉ có thể đổ tội cho chủ quan khi đó.”

Người áo đen nói như thế, trong lòng Huyền Mặc thở phào nhẹ nhõm, uy vọng của hẳn gần như sánh ngang với đám lãnh tụ Địa Tiên xây dựng quần tiên một năm xưa, thật sự là nhất ngôn cửu đỉnh.

“Người đã nói như vậy, ta đồng ý thôi.” Địa Tiên vừa rời còn lửa giận ngập trời, cũng cười khò lắc đầu: “Nhưng xưa nay ta

không biết, ngươi là người cổ hủ cố chấp như vậy.”

“Cổ hủ?” Hắc y Địa Tiên dừng lại một chút: “Ngươi sai rồi, đây không phải cổ hủ. Vừa rồi người trẻ tuổi kia nói không sai, chúng ta có quá nhiều điểm khác biệt với Vạn Tiên minh, thậm chí chúng ta còn thiếu lý giải và quen biết về nhau cơ bản, mà nếu liên thủ hợp tác như vậy, một người bất luận có tán đồng hay không cũng phải thủ vững quy tắc đến cùng.”

“Cho dù... đó chẳng qua là trò mà bọn họ dùng để kéo dài thời gian?”

Người áo đen hỏi: “Chẳng lẽ không phải là kiểm tra thử thách thành ý của phe ta sao? Nếu như gặp phải vấn đề như vậy thì không thể nào khoan dung, thậm chí chỉ hận không thể xé rách da mặt, ngươi cho rằng bọn họ còn có thể yên tâm hợp tác với chúng ta sao?”

“Chuyện này... ta hiểu rồi.” Địa Tiên đang bị chất vấn về mặt hồ thẹn: “Ta đã suy nghĩ vấn đề của mình thật quá đơn giản.”

Người áo đen gật đầu: “Cho nên lần này lỡ, chúng ta sẽ nuốt vào trước. Nhưng mặt khác.” Hắc nói xong, quay đầu về phía Vương Vũ., “Kiên nhẫn của chúng ta cũng không phải vô cùng vô tận. Chúng ta có thể dễ dàng tha thứ cho các ngươi trong phạm vi quy tắc cho phép chiếm một ít tiện nghi, nhưng đừng quên mục đích cơ bản chúng ta triển khai hợp tác là tránh cho bên trong hao tổn và lãng phí. Nếu lãng phí quá nhiều thời gian vào loại cạm bẫy nhảm chán này, như vậy cũng không cần thiết phải hợp tác nữa.”

“Ừ.” Vương Vũ nhún vai, gật đầu cười khẽ.

Vì vậy phong ba cứ như vậy hóa giải, mấy vị Địa Tiên hai mặt nhìn nhau, sau đó nhao nhao ngồi trở lại trên chỗ ngồi, có người nhắm mắt dưỡng thần, có người hứng thú xem nội dung sao chép của Vương Lục, ai cũng không đề cập đến tranh chấp vừa rồi nữa.

Uy vọng của người áo đen rất cao, khiến bên Vạn Tiên minh nhìn mà ghen hòng nhìn trôn trời. Đồng thời may mắn là người này tự xưng là tội nhân, không chịu đi tới trước sân khấu, khiến cho Địa Tiên như rắn mất thịt. Nếu không, kể

hoạch của Vương Lục chỉ sợ ngay từ đầu đã không được thực hiện.

Người áo đen sau khi xử lý qua phân tranh, lại bước vào hư không, như thần long gặp đuôi.

Sau khi người áo đen đi rồi, Vương Vũ mới rút lại, tìm một chỗ trống ngồi xuống. Sau khi ngồi vào chỗ của mình, nữ tử nhìn cánh tay phải đang run nhè nhẹ của mình, trầm mặc thật lâu mới mỉm cười khẽ.

“Không hổ là nhân vật hàng đầu của Thượng Cổ Địa Tiên, ta đã lâu rồi không được ném trái tư vị bị người dùng khí thế trấn áp...”

【 Xem như chúc mừng quyển sách này thu được phong ấn bên kia rồi thì không có cảm giác đề cử nữa. Dựa theo quảng cáo công chúng, hoan nghênh mọi người chú ý đến bình đài công chúng nhỏ, tìm kiếm bộ hạ quốc dân là được rồi 】

...

Ba ngày sau.

Vương Lục đứng trước bàn vẫn đang múa bút thành văn, mặc dù đã ba ngày ba đêm không chớp mắt, nhưng thần thái gã lại sáng láng, không có nửa điểm mệt mỏi, cổ tay phải thậm chí trở nên càng thêm kiên định có lực.

Thư pháp của Vương Lục đã biểu diễn liên tục suốt ba ngày, trải qua từ số lẻ bắt đầu đã nhiều đến mấy chục vạn chữ, bản thảo chồng chất như núi, hơn nữa còn đang gia tăng với tốc độ kinh người, tình thế thoát nhìn không ngừng nghỉ.

Mà trong ba ngày này, phần lớn khán giả đều đã từ bỏ quan sát.

Lấy tư thế dây dưa thời gian của Vương Lục ra, mọi người rất nhanh đã ý thức được phía sau này chỉ sợ sẽ không có tiết mục gì nghiêm túc nữa, như vậy cũng không cần lãng phí thời gian ở đây nữa.

Cùng lúc đó, Vạn Tiên minh lại vận hành theo hiệu suất cao, nhanh chóng tổ chức các tuyển thủ chính tuyển một lần nữa trở lại yết trường tập huấn, đột kích 《Tập huấn》 》.

Từ bên Vương Vũ truyền tin tức đến nói rằng kế hoạch của Vương Lục đã kéo dài chừng một hai năm, cho các tuyển thủ đánh cược một lần cuối cùng. Tuy rất khó tưởng tượng gã phải làm như thế nào mới có thể hoàn thành hành động vĩ đại này, nhưng trước mắt cũng chỉ có thể dựa theo kế hoạch này mà triển khai công việc.

Lúc trước chỉ là đột kích Tập huấn hai tháng, đã có không ít người đột phá bình cảnh, thực lực đột nhiên tăng mạnh, nếu như có thể một đến hai năm củng cố thành quả, như vậy sau khi chính đấu bắt đầu, có lẽ thật sự có thể hoàn thành kỳ tích chiến thắng Địa Tiên.

Đương nhiên, đây cũng là chuyện không thể không thắng, Vương Lục đã nghĩ biện pháp sáng tạo điều kiện có lợi cho Vạn Tiên minh —— tổ chức quần tiên thi đấu để quyết ra thắng bại, dùng phương thức hạn định cảnh giới thi đấu, thi

đấu còn phân ra hai loại văn võ, sau đó lại giúp người dự thi tranh thủ đại lượng thời gian huấn luyện —— nếu làm đến mức này, Vạn Tiên minh không thể thủ thắng, cũng thật sự xin lỗi một phen khổ cực của Vương Lục.

Một mặt khác, những người đang mong chờ có thể tiến vào quần tiên thành, cũng nhân cơ hội này bắt đầu hiểu rõ toà thành này.

Địa phương chiến đấu của Quần Tiên thành tròn mấy trăm dặm, hơn nữa bên trong có nhiều không gian gấp bội, không gian chân thật khó có thể đánh giá. Thành thị khổng lồ như thế bị phân cách thành năm khu lớn, mấy trăm khu nhỏ. Trước mắt mở ra cho tất cả mọi người là khu giáp., Cũng là khu cư trú bình thường. Khu vực này có thể chứa được nhiều nhất một ngàn vạn người ở, cung cấp vật tư sinh hoạt cơ bản cho bọn họ, phần lớn người ở Phàm gian đều định cư ở đây, sau đó thử tìm kiếm tiên duyên của mình.

Tụ tập nhân sĩ tu hành ở Quần Tiên thành nhiều vô số kể, cái gọi là tiên duyên tất nhiên sẽ không ít, mỗi ngày đều có rất nhiều phàm nhân bị tướng tu sĩ, vượt qua hàng rào của hai cánh cửa Tiên Phàm. Cũng có không ít đệ tử hoặc tán tu hoặc là đệ tử của các môn phái nhỏ, gặp được sự ưu ái của trưởng lão đại phái thượng phẩm, từ đó về sau một bước lên mây xanh...

Nói chung, mỗi người đều có đặc sắc riêng.

Duy chỉ có những người lúc trước ngồi ở vị trí chủ đài, trải qua thời gian ba ngày này mới có thể gọi là dày vò. Bởi vì dựa theo quy tắc, thành viên trong thời gian khai mạc khai mạc không được tự tiện rời tiệc, một khi ra sân chỉ còn đợi tiết mục diễn xong.

Thiết kế của quy tắc này, vốn là vì hạn chế cao tầng hai bên phải đồng thời ra mặt, không đến mức nhất sáng nhất tối làm cho một bên lo lắng đề phòng người. Lúc ấy nhìn đến đây, các Địa Tiên cũng đều đồng ý, ai ngờ hiện tại lại thành cấm chú hạn chế hành động. Chỉ cần bọn họ còn thừa nhận quy tắc của trận quần tiên đại bỉ này hữu hiệu., Trong lòng có bất mãn bao nhiêu cũng chỉ có thể ở lại thưởng thức tiết mục. Vì vậy, tổ chức đại hội tổ chức tổ chức tổ chức các tiên của Vạn Tiên

minh toàn lực cử hành huấn luyện! Lúc này, tám phần địa tiên trong quần tiên chỉ có thể ngồi ở trên đài chủ trì ngoài sân luận võ, cứng rắn nhìn Vương Lục xét tiểu thuyết ba ngày.

Loại dẫn vật trong tâm lý này không cần nói cũng biết, cho nên ba ngày sau có một vị Địa Tiên không kiềm chế nổi, đứng dậy giận dữ hét lên.

“Thật sự là gặp quỷ rồi, rốt cuộc hấn muốn viết đến khi nào? Đã rông rã ba ngày rồi a, vốn toàn bộ khai quật thức cũng không đến một ngày a? Cho dù muốn kéo dài thời gian, thế này cũng kéo dài đủ lâu rồi.”

Đối với việc này, đám tu sĩ Vạn Tiên minh chỉ mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, phảng phất như không nghe thấy.

Huyền Mặc thở dài một tiếng, đưa tay kéo kéo hấn, nói hấn không cần nói nữa.

Ba ngày? Chỉ sợ đôi phương muốn kéo dài ba tháng cho đến ba năm. Trước cuộc thi đấu lần trước, thực lực Vương Lục thể hiện ra quả thực làm người ta giật mình. Đám tu sĩ Vạn Tiên minh trong khoảng thời gian này thực sự là đột nhiên tăng mạnh, nhưng muốn ở trên đấu trường áp đảo Địa Tiên, ít nhất phải luyện tập tính chất mấy năm nữa. Vương Lục dù sao thực lực nghịch thiên cũng chỉ là trường hợp đặc biệt.

Lúc trước Huyền Mặc đã ước lượng qua với đồng bạn am hiểu thôi diễn, kết luận là trừ phi cho Vạn Tiên minh một năm, nếu không ưu thế chính thể của các Địa Tiên hấn là không thể dao động. Nhưng hiện tại xem ra Vạn Tiên minh đồng dạng cũng ý thức được điểm này, cho nên mới có loại chiến thuật kéo dài không biết xấu hổ này. Còn về thời gian kéo dài, đương nhiên càng dài càng tốt.

“Đợi thêm hai ngày nữa, nếu vẫn là dạng này, ta sẽ áp dụng biện pháp này.”

Nếu Huyền Mặc đã nói như vậy, những người khác cho dù có dị nghị cũng chỉ có tạm thời giữ lại. Nhưng mọi người cũng thực hoài nghi, lấy tính tình Huyền Mặc dễ nói chuyện như vậy, hai ngày sau nếu tình huống không thay đổi, nàng còn có thể làm gì được đây?

Thế là nhoáng một cái đã qua hai ngày.

Không ngoài dự đoán, tình huống không chút thay đổi.

Vương Lục vẫn đang canh bút trước bàn không ngừng, một tờ lại một tờ thư bản sao chép mới mẻ được gã tiện tay phóng ra kiểm phong thừa nhận, chậm rãi từ trên bàn bay xuống dưới... Tờ giấy mỏng bao trùm ở trên thảm cỏ xốp, theo gió nhẹ nhàng lay động, nhưng lại không bay lên theo gió, mà bị lực lượng vô hình gắt gao dính chặt trên mặt đất.

Thời gian hai ngày, Vương Lục đủ nộp trên một ngàn trang. Cộng thêm bản sao chép mấy ngày trước, đều bị hấn đánh tan sau đó trải trên mặt đất, trùng trùng điệp điệp một loạt chữ màu trắng đen. Người không rõ môn đạo có lẽ bởi vì hấn đang triển khai thư pháp, nhưng các tu sĩ trên đài điều khiển cũng đều nhìn ra, Vương Lục nhân cơ hội tu hành Hỗn Độn Thiên Thần Kiếm của hấn.

Chí cương chí mãnh, lấy Hỗn độn phá thiên kiếm khí không thâm hậu, bây giờ bị hấn coi như gió nhẹ không chế, ôn nhu nâng bản sao mỏng manh từ trên bàn đưa đến trên thảm cỏ, lại đem chúng nó nhẹ nhàng áp chế, lực lượng không nhẹ không nặng đúng chỗ., Tờ giấy cũng sẽ bị gió thổi qua thổi bay đi, lực lượng nặng nề, lại sẽ đập nát cây cỏ non bên dưới, khiến cho bản thảo nhiễm phải. Đồng thời, còn phải đem cương liệt kiếm khí này mạnh mẽ nhu hóa, không đến nỗi cắt giấy bị thương.

Cùng lúc đó, Vương Lục tung bút viết nhanh trên bàn cũng là tu hành. Tiết mục này trên danh nghĩa là biểu diễn thư pháp, mà Vương Lục cũng đích xác lấy ra một bút tốt không làm nhục danh tiếng của bá chủ Linh kiếm học. Hấn viết tuy rằng mau lẹ, nhưng mỗi một chữ viết đều hết sức chăm chú, cũng đem cảm ngộ của bản thân đối với kiếm đạo dung nhập vào trong đó.

Luận về sách pháp, Vương Lục còn chưa thể coi là đang đường nhập thất, trong mắt mọi người tại thế gian thư pháp trong mắt vẫn còn rất non nớt. Nhưng mà thêm với kiếm khí lẫn liệt độc nhất vô nhị của hấn, đã đứng trên bất luận đại sư nhân gian nào cũng khó có thể sánh bằng, thư pháp biểu diễn quả thật xứng danh.

Trước sau năm ngày, chữ viết Vương Lục càng ác liệt bức người. Bức tranh bạc hiện ra hết phong mang, như từng thanh từng thanh tiểu kiếm nhỏ bé nằm dày đặc trên giấy.

Dùng thư pháp dưỡng kiếm ý, lại dùng giấy mỏng để mài kiếm kiếm khí. Vương Lục nhìn qua đang làm một bản chép công buồn tẻ vô vị, nhưng tu vi kiếm đạo của gã lại càng ngày càng tăng.

Mà cảnh tượng này rơi vào trong mắt chư vị chân quân của Vạn Tiên minh, lại mang một ý vị khác.

Sau lưng Hà Đồ, một vị hồng bào lão giả bù ngùi thờ dài nói: “Ta nhớ rõ hơn 500 năm trước, lúc ta vừa bước lên con đường tu tiên, tổ sư gia khinh phái đã từng nói trên đời này có kỳ tài., Không phải chúng ta có khả năng. Khi đó chính là thời điểm ta tâm cao khí ngạo, ý vào tư chất thiên linh căn không ai bì nổi, liền hỏi hấn, trên đời làm sao có thể so thiên linh căn phẩm giai linh căn cao hơn nhiều? Sao có thể làm ta không theo kịp tuyệt thế ngộ tính? Tổ sư gia nói, linh căn ngộ tính của ta đều là đỉnh cấp đương đại, cho dù có người so với ta mạnh hơn, cũng mạnh hữu hạn. Ta liền hỏi ông một khi đã như vậy, là ai là ta không thể sánh bằng?”

Nói tới đây, mấy vị Chân Quân ở xung quanh đều cảm thấy hứng thú, nghiêng tai lắng nghe.

Ông lão áo đỏ kia còn nói: “Lúc ấy tổ sư gia nói cho ta, đáng sợ cũng không phải có người thông minh hơn ngươi, mà là người thông minh còn cố gắng hơn ngươi. Ta không phục, lấy sự nhiệt tình của ta đối với tiên đạo, sao có người so với ta càng cố gắng hơn?”

Mấy vị Chân Quân thầm gật đầu, lão tổ áo bào đỏ này tu hành hơn năm trăm năm, là cao thủ tuyệt thế, nửa chân đạp trên cảnh giới Hợp Thể đỉnh phong, tư chất ngộ tính cực tốt, hơn nữa tu hành vô cùng khắc khổ nỗ lực, cả đời chưa từng lấy vợ sinh con, cũng không có ham mê đặc biệt, toàn tâm toàn ý đầu nhập vào trong tu hành. Nếu nói có người có thể hơn hấn nỗ lực, quả thực khó có thể tin nổi.

“Tổ sư gia nói, tu sĩ tu tiên không thể thuận buồm xuôi gió, chắc chắn sẽ có chuyện khiến ngươi không thể không dừng tu hành. Tu sĩ có thể tích cốc, có thể loại trừ giấc ngủ, nhưng một

người không có khả năng từ lúc sinh ra liền bế tử quan, muốn lịch luyện., Muốn vân du, mà trong lúc này, tu hành cũng chỉ có thể đoạn tục. Nhưng, hắc nói trên đời có kỳ tài chân chính, có thể đem mọi tình hình đều hóa thành rèn luyện bản thân, có thể đem bất kỳ một chỗ nào trong thiên địa đều coi là Diển Võ Trường cùng phòng luyện công của mình. Hôm nay ta xem, Vương Lục này nghiêm nhiên có khí chất như lời tổ sư gia nói. Phong Ngâm đạo hữu, quý phái thật sự là thu được bảo vật.”

Phong Ngâm nghe vậy cười cười: “Lão tổ thật sự là quá khen, Vương lục tiểu tử này xa xa không ngừng tu hành cái gì. Qua hơn hai mươi năm, thời gian hắc lãng phí cũng không ít. Mấy lần rèn luyện, mặc dù kiếm được không ít hư danh, nhưng cũng có chút chậm trễ tu hành.”

Lão tổ áo bào đỏ lắc đầu nói: “Chuyện trước kia, tương lai, hắc hiện tại đã đứng trên con đường kia, mà đạo kia, ta không biết cầu mong năm trăm năm cũng không được... Nếu có thể trở lại hơn hai mươi năm trước, ta nói cái gì cũng phải thu người này vào trong môn thừa kế y bát.”

“Ha ha, lão tổ ơi, nếu người muốn như vậy, người phải xếp sau ta. Mấy năm trước ta đã từng nói với Phong Ngâm đạo hữu, nếu trên đời này thật sự có thời gian chảy ngược, chuyện đầu tiên ta làm chính là trở lại Thăng Tiên đại hội trước kia của Linh Kiếm Phái, sau đó cho dù là kẻ lừa bịp cũng phải kéo Vương Lục đến môn phái chúng ta...”

Bên phía Vạn Tiên minh, mấy vị Chân Quân chuyện trò vui vẻ, nói chuyện chung quanh Vương Lục Thiên Hải Bắc.

Mà một bên khác của Tịch Đài, đám Địa Tiên càng lúc càng lo lắng bất an.

Thời gian hai ngày đã trôi qua, nhưng bất luận thế nào, Huyền Mặc cũng không đưa ra biện pháp nào hữu hiệu để ngăn đối phương không chút kiêng kỵ kéo dài thời gian.

“Huyền Mặc a, người sẽ không quên hai ngày trước mình đã nói gì chứ?”

Huyền Mặc khẽ thở dài: “Đương nhiên sẽ không quên... Đúng vậy, đã đến lúc phải áp dụng biện pháp này rồi.”

Xem ra hôn lễ tham gia, tuần đóc không cách nào xin thứ lỗi,
sau đó tiếp tục an lợi công chúng, hoan nghênh chú ý: Tìm tòi
bệ hạ bệ hạ là được, cảm ơn đã hỗ trợ)

...

“Hai ngày trước là ta muốn mọi người không kiềm chế được, cho nên bây giờ ta sẽ ra tay thu thập cục diện này.”

Nói xong, Huyền Mặc đứng dậy, duỗi hai tay ra như muốn nhét cái gì vào trong ngực.

Cùng lúc đó, các vị Chân Quân của Vạn Tiên minh ở bên khác của Tịch Đài cũng dừng nói chuyện, không hện mà cùng nhìn về phía Huyền Mặc, mỗi người đều đề phòng.

Hiển nhiên, các Địa Tiên đã không kiên nhẫn được nữa muốn bắt đầu hành động... Mà bất luận hành động của bọn họ là gì, tóm lại sẽ không có lợi cho Vạn Tiên minh. Cho nên lúc cần ngăn lại, cho dù xung đột chính diện với đám Địa Tiên cũng không tiếc.

Bất quá, thời điểm giương cung bạt kiếm, Vương Vũ đứng lên nói.

“Này, các người sẽ không phải là muốn phát rồ mà trực tiếp biểu diễn trong sân đây chứ?”

Huyền Mặc nhẹ giọng cười nói: “Nếu như không có ý định tuân thủ quy tắc, chúng ta cũng không cần phải chờ lâu như vậy. Yên tâm đi, sẽ không vi phạm bất kỳ quy tắc nào.”

Trong khi nói chuyện, lực lượng năng tụ tập trước ngực đã càng cường đại, áp đảo tất cả tu sĩ Vạn Tiên minh, cảnh giới càng Hợp Thể đỉnh phong, thậm chí Đại Thừa kỳ cũng được coi là lực lượng cao nhất.

Các Chân Quân ở đây không chút nghi ngờ, nếu như nguồn lực lượng này phát nổ toàn diện, không có bất cứ ai có thể đơn độc ngăn cản được. Cho nên Chương môn các đại môn phái Hà Đồ, Phong Ngân, không hện mà cùng nổi pháp lực lại, chuẩn bị liên thủ kháng địch.

Cùng lúc đó, Địa Tiên cảm nhận được cỗ khí thế sắc bén này, cũng nao nao phản ứng, hoặc té ra tiên bảo, hoặc là té ra khẩu quyết giòn niệm, làn da toàn thân hiện ra hoa văn màu vàng, chiến ý như hỏa diễm thiêu đốt.

Một trận chiến đã dẫm lên giới hạn.

Là người khởi xướng, Huyền Mặc bất đắc dĩ cười khổ nói: “Mọi người đừng như vậy giương cung bạt kiếm. Xin thu hồi tiên bảo cùng tiên thuật của các người, chúng ta thực sự không cần lãng phí lực lượng quý giá trên người lẫn nhau.”

Vương Vũ nói: “Nói không sai, như vậy mời người giải thích một chút, đạn nguyên khí tụ tập trước ngực người là để làm gì? Dùng để không khí sinh động sao?”

Huyền Mặc nói: “Không ngại nói rõ, ta là vì ngăn cản trận khôì hài này.”

“Ồ? Trong quy tắc nói rất rõ ràng, không được xem ngoại lực trong trận.”

Huyền Mặc cười nói: “Quy tắc đúng là như thế, nhưng mặt khác... Quy tắc có bao giờ nói không được phép bước vào bản thân sân bãi đâu...”

Trong khi nói chuyện, lực lượng trước ngực Huyền Mặc cuối cùng đã hoàn thành tích súc, một cỗ man lực tràn trề đủ để làm cả châu rung động âm âm bạo nổ.

Cùng lúc đó, vài tên Chân Quân theo bản năng vận pháp thuật ngăn cản, nhưng chênh lệch đẳng cấp và chất lượng khiến cho những pháp thuật này đều bị lực lượng tràn trề không thể chống cự đẩy ra.

Mọi người chỉ có thể trơ mắt nhìn lực lượng khổng lồ này nổ tung, trong giây lát đã bao trùm cả tòa võ trường.

Nhưng sức mạnh của Huyền Mặc hoàn toàn không thể thấm thấu vào, đúng như lời hứa của hắn ta, hắn ta sẽ không có ngoại lực khác để can thiệp vào trận đấu.

“... Nàng rốt cuộc là làm cái gì?”

Cùng một vấn đề, kỳ thật cũng dừng lại trong lòng các Địa Tiên. Mặc dù bọn họ ở mười sáu ngàn năm trước đã từng là hảo hữu sinh tử kẻ vai chiến đấu, nhưng thân là tu sĩ đứng đầu Đại Lục, trên thân mỗi người đều cất giấu ít nhiều bí mật. Mà mọi người cũng sẽ phi thường ăn ý không chạm đến những khu vực mẫn cảm này.

Hành động của Huyền Mặc vừa rồi, hiển nhiên là lấy ra át chủ bài của nàng ta, chỉ là tờ át chủ bài này rốt cuộc có ý nghĩa gì đây?

Trong trầm mặc, lão tổ áo bào đỏ bỗng nhiên mở miệng nói: “Chờ một chút, cảm giác lỗi của ta là sao? Sao ta cảm giác... tốc độ viết của Vương Lục Thư hình như đã nhanh hơn rồi?”

“Hả?” Mấy vị Chân Quân ở bên cạnh sau khi nghe vậy liền chăm chú nhìn lại, chỉ thấy phía trước bàn Vương Lục đang cúi người múa bút thành văn, cổ tay run run như một đoàn ảo ảnh, từng tờ bản sao từ trên bàn bay xuống...

“Hình như... đích thật là nhanh một chút, bất quá cái này cũng không có gì kỳ lạ a, có lẽ là Vương Lục Kiếm Ý lại có đột phá, kim lòng không được hạ bút như du long, quên không chế thời gian?”

Hồng bào lão tổ sau khi nhìn một hồi, hoảng sợ nói: “Không chỉ có mỗi Vương Lục các người xem rừng cây lá rụng bốn phía”

“Không sai, độ rơi của lá rụng cũng nhanh hơn một chút, chẳng lẽ...”

Thời khắc này ngay cả Hà Đồ đạo nhân cũng vô cùng khiếp sợ: “Thời gian vụn vẹo ư?”

Nghe đồn, tiên thuật tu hành đến cực hạn thời gian có thể vụn vẹo thời gian. Tiên Thủy Hoàng lực lượng có thể áp chế lục đại chân quân là nhân tài kiệt xuất trong đó. Nhưng mà Cửu Châu Đại Lục, có lịch sử hơn mười vạn năm, thần tích như thần tiên trà cũng chỉ lác đác vài lần mà thôi, hơn nữa đều được sinh ra ở thời điểm tiên đạo đại hưng, cực độ phồn vinh.

Mà từ thời đại mạt pháp về sau, tiên đạo suy sụp, gần ngàn năm nay mới có thể xoay chuyển xu thế suy tàn, với tu vi của kim nhân, muốn tái hiện thần uy của tiên nhân là chuyện không thể. Cho dù là Hà đồ đạo nhân có tu vi cao nhất cũng chỉ có thể ảnh hưởng tới thời gian trôi qua rất nhỏ, hơn nữa thời gian vô vọng đảo ngược, chỉ có thể đẩy nhanh hoặc chậm lại.

Thế nhưng giờ phút này, ngay trước mắt bọn họ, một hiện tượng thời gian vụn vẹo có phạm vi lan ra phạm vi cực lớn

đang thực hiện. Huyền Mặc tăng thêm thời gian của toàn bộ đầu trường, hơn nữa càng lúc càng nhanh.

Trong mắt đám người Hà đồ, hiện tại Vương Lục há chỉ là vận bút như bay, cả người gã đã biến thành một đoàn ảo ảnh mơ hồ. Chỉ thấy trên bàn, bản thảo đã viết sẵn giống như thác nước chảy xuống, phủ kín thảm cỏ. Mà lúc trước còn đem một vàng mặt trời đỏ dừng lại ở đường chân trời, bằng mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ không ngừng leo lên phía trên.

“... Ít nhất phải gấp mười lần trở lên.”

Rất nhanh, lão tổ áo đỏ đã tăng lên gấp bội số lượng huyền mặc.

Số lượng không phải đặc biệt khoa trương, nhưng mà... Đây chính là hiện tượng liên miên khắp toàn bộ võ trường, kéo dài thời gian mà không biết bao nhiêu lần. Khoa trương một chút, dưới lý luận tu hành của lục châu Đại Lục, loại hiện tượng này căn bản không có khả năng tồn tại.

“Như vậy không tính là trái quy tắc sao?” Hồng bào lão tổ hỏi.

“Nàng ta đã liên quan đến toàn bộ tràng địa, lực lượng đích xác không thấm thấu vào trong sân, bởi vậy Vương Lục thậm chí cũng không nhận ra được dị thường. Nhiều nhất cũng chỉ có thể coi là lau cạnh bóng mà thôi.” Vương Vũ nói, “Bất quá nói đến lau chùi, hành động của Vương Lục làm sao không phải chứ? Cho nên chúng ta cũng không đủ lập trường chỉ trích đối phương cái gì. Vốn là mọi người đều đưa ra thủ đoạn... A, thêm thời gian, xem như nàng lợi hại.”

“Bất quá, cũng chỉ gấp mười lần mà thôi.”

Vương Vũ cười lạnh, gấp mười lần thì đã sao?

Đúng vậy, bộ tiểu thuyết ghi chép dài như kinh điển Vương Lục Phụng kia, chiều dài cũng không phải vô hạn, cho tới bản nào ước chừng hai ngàn vạn chữ, xem như nghe rợn cả người.

Trình độ sao chép của Vương Lục là một ngày mười vạn, đã vượt xa phạm nhân. Mà sau mười lần tăng thêm sẽ là một ngày trăm vạn. Hai ngàn vạn chữ chỉ cần hai mươi ngày là có thể chép xong. Điều này đối với thượng cổ địa tiên mà nói có lẽ còn có chút dài dằng dặc, nhưng Vạn Tiên minh xem ra còn quá ngắn ngủi hai mươi ngày, còn xa mới đủ để các tuyển thủ

chính thức đột phá về chất. Thời gian mà Vương Lục đưa cho cũng là một năm trở lên.

Hai mươi ngày và một năm chênh lệch lớn thế nào phải bù đắp? Rất đơn giản, dựa vào sức sáng tạo...

Bởi vì bộ tiểu thuyết kia còn chưa viết xong, đoạn cho tới bây giờ, tình tiết hoàn toàn là cởi mở, không ai biết bước tiếp theo sẽ sinh cái gì, cho nên... Khi Vương Lục chép xong bộ phận đã có, liền tự động mở ra tác phẩm sáng tác.

Về phần năng lực sáng tạo của Vương Lục, Vương Vũ sẽ không hoài nghi chút nào. Trước đây ít năm ở chung một chỗ với thầy trò ở Vô Tướng Phong, sư đồ lừa gạt lẫn nhau là chuyện thường ngày. Mà Vương Lục không ít viết tiểu thuyết cùng người của sư phụ là thủ đoạn đả kích trả thù, mà cùng người trong tác phẩm con người thiết kế tràn ngập kỳ tư diệu tưởng, khiến cho người trong cuộc đời Vương Vũ tán thưởng không thôi, đọc lên liền muốn ăn cơm mà không ngủ được, không thể nhìn rõ mình gặp phải chuyện gì trong tiểu thuyết mới có thể yên lòng.

Mà điểm đáng hận nhất của Vương Lục cũng ở ngay đây —— hắn viết đồng bạn cũng thôi đi, hết lần này tới lần khác đều viết xong, hết lần này đến lần khác đều trào dâng cảm xúc mãnh liệt, nơi kiếm chém tới liền dừng lại, không còn gì để nói nữa. Mà khi Vương Vũ cầm bản thảo tìm hấn chất vấn, Vương Lục lại cực kỳ căm hận mà cười lạnh không ngừng: “Tiện nhân, có muốn chứ? Môn nhi cũng không có a”

Không chênh lệch với người bình thường không thể nghi ngờ là một chuyện xấu. Thế nhưng đặt ở tình cảnh trước mắt này, quả thực là Thần kỹ tuyệt vời nhất mà Vương Lục có thể duy trì sức sống mà sáng tạo một trăm năm một mực viết đến Hải Khô Thạch nát, hoặc là cái tên Địa Tiên quần áo màu đen trang bức thành tính kia không chịu nổi mà ra kêu dừng lại mới thôi.

Bên kia, sau thời gian vắn vẹo, Huyền Mặc mệt mỏi ngồi xuống, thân thể không kìm được run rẩy, trên trán cũng bắt đầu chảy mồ hôi.

Thời gian vắn vẹo, đối với một Địa Tiên nhất lưu như nàng cũng là gánh nặng cực kỳ nặng nề, vừa rồi toàn lực hành động,

suýt nữa ngay cả tiên linh cũng không ổn định, nhưng cuối cùng cũng hoàn thành tiên thuật kia rồi.

Đạo tiên thuật này mười phần hiệu quả, chín phần mười là khéo léo. Xưa nay vạn vạn thời gian là kiệt tác chí cao trong tiên đạo, tuy Huyền Mặc nghiên cứu rất nhiều đối với đạo này, nhưng cũng không phải là đại tông sư cao nhất.

Ngày xưa Tiên Tần Thủy Hoàng chỉ có thể dùng một bình trà Thần Tiên, nàng làm sao có thể vượt lên trên Tiên Tần Thủy Hoàng? Trong đạo tiên thuật này yếu quyết ở chỗ mượn lực đả lực, về bản chất phi thường yếu ớt, mà nổi lên nhược điểm ba cái, thứ nhất là trong sân không thể có tồn tại quá mạnh mẽ., Càng cường đại, ảnh hưởng đối với thời không cũng sẽ càng mạnh, muốn vượt qua độ khó cũng càng cao, nếu trong trận có một vị tu sĩ cấp Chân Quân, nàng muốn thêm hai ba thành cũng rất khó., Biến hóa trong trận không thể quá kịch liệt, tỷ như dời núi lấp biển, sấm sét vang dội, đều sẽ ảnh hưởng lớn tới mức thời gian vạn vạn. Mà Vương Lục vừa vạn lựa chọn biểu diễn tiết mục yên bình nhất, một thân kiếm khí thô bạo bị nội liễm ở trên ngàn vạn tờ giấy mỏng manh., Ảnh hưởng vạn vạn trong thời gian bị giảm xuống mức thấp nhất. Thứ ba, trong trận chỉ có một sinh linh, thời gian vạn vạn tiên thuật là sợ nhiều nhất, mỗi một người, hiệu quả tiên thuật sẽ giảm phân nửa, ba đến năm người trở lên hầu như vô hiệu.

May mà bên Vạn Tiên minh không hiểu nhiều về tiên thuật, cũng không nhìn ra thiếu hụt chỗ nào.

Trước mắt, trong tràng là tăng gấp mười lần, nhưng theo thời gian trôi qua, hiệu ứng vạn vạn sẽ không ngừng tăng cường, cho đến hai mươi lần, ba mươi gấp thậm chí là một trăm lần. Mà dựa theo Vương Lục mỗi ngày chép mười vạn chữ để tính, cho dù cự chế Hồng thiên thế nào cũng không đến mấy ngày là có thể hoàn vốn.

Mang theo suy nghĩ như vậy, Huyền Mặc thu liễm tiên linh, mí mắt vạn phần trầm trọng.

Trước khi ngủ, nàng không quên dặn dò người bên cạnh.

“Giúp ta nhìn chăm chăm một chút, đừng để hấn viết xong xấu sau này.”

Các đồng bọn dồn dập cười nói: “Yên tâm đi, người đã làm tới mức này rồi, chúng ta làm sao cản được.”

Vì vậy Huyền Mặc mang theo mấy phần phân tâm ngủ say.

Khi lần nữa mở mắt ra, đã là hai mươi ngày sau.

Huyền Mặc kinh ngạc với thời gian mình ngủ say lần này, thời gian vắn vẹo phản phệ tổn thương đối với nàng còn hơn cả mong muốn, vốn tưởng rằng sau khi hai màu trắng đen hợp bích thực lực càng nâng cao một bước... Xem ra một vạn sáu ngàn năm ngủ say cuối cùng khiến nàng thoái hóa không ít. Mặt khác, hai mươi ngày trôi qua, lại không có ai đánh thức mình? Bọn họ trở nên kiên nhẫn như vậy từ khi nào vậy?

Sau đó, nàng liền nghe được đoạn đối thoại khiến nàng hoàn toàn không thể hiểu nổi.

“Thú vị thú vị, không thể tưởng được sau khi trải qua tai nạn này, đẳng cấp nhân vật chính sẽ không hàng phục mà tăng lên, đã đến năm ngàn bậc, chắc trận chiến tiếp theo là có thể dẫn theo quân của Đổng Minh quét ngang Thánh Linh giới.”

“Chẳng qua ba thánh linh đẳng cấp đều trên sáu ngàn, trận chiến này muốn thắng cũng không dễ dàng a.”

“Nhưng trang bị của vai chính đẳng cấp cao hơn, còn có lượng lớn ma súng, ưu thế số lượng không thể khinh thường.”

“Tóm lại, trước tiên cứ đề cử vé và vé tháng đi.”

(Minh Minh trước, bắt đầu từ con số không, ở trong quyển sách chỉ là hóa hình mà thôi, đừng có mà nghiên cứu nhiều....”

...

“... Các ngươi, đang nói cái gì vậy?”

Huyền Mặc suốt hai hơi thở cũng không thể thanh tĩnh suy nghĩ, dùng Tiên Linh Côn Bằng của nàng cũng không thể rửa được những nghi vấn trong lòng. Hai mươi ngày trôi qua, cảnh tượng trước mắt tựa hồ không có gì thay đổi, trên tràng thân hình Vương Lục hóa thành ảo ảnh, viết không ngừng, bản thảo đã có mấy chục vạn., Đám người đứng chính tề trên bãi cỏ, trắng xóa như cánh đồng tuyết mùa đông. Còn trên đài chủ tịch, các chân quân của Vạn Tiên minh lặng lẽ thờ ơ lạnh nhạt, bên kia, các Địa Tiên đang chăm chú nhìn vào trong sân, sau đó thảo luận với nhau không ngớt.

Mà nghe Huyền Mặc mở miệng, vài tên Địa Tiên cũng không quay đầu lại đáp: “Đương nhiên là thảo luận kịch bản rồi, ồ, trận chiến giữa ba thánh linh cuối cùng cũng mở màn, nhân vật chính quả nhiên thực lực cường đại, một đường nghiền ép a... A, viết được đến đại thánh linh này thì triển tuyệt kỹ ẩn tàng rồi, quả nhiên thực lực của phản phái cũng không phải chuyện đùa, sẽ không khoan tay chịu chết đâu.”

Huyền Mặc hỏi: “... Các ngươi, chẳng lẽ là đang xem số lẻ bắt đầu sao?”

“Còn có thể là cái gì? Diễn thuyết phấn khích như vậy quả thực cuộc cuộc đời chỉ thấy, huyền mặc ngươi tỉnh rồi.”

Quả thực Huyền Mặc tức điên mà cười ngược lại: “Ha ha, các ngươi mới hiện sao? Ta bảo các ngươi giúp ta nhìn chăm chăm Vương Lục, đừng để hắn giả bộ. Hiện tại các ngươi đang ở chỗ nào vậy?”

Bị Huyền Mặc rống một cái, đám Địa Tiên phục hồi tinh thần lại, nhao nhao bừng tỉnh ngộ ra. Sau đó một người trong đó cười khổ giải thích chân tướng cho Huyền Mặc.

Ngày đó Huyền Mặc ngủ say, các Địa Tiên còn lại bắt đầu nghiêm túc theo dõi Vương Lục, phòng ngừa gã lại giả vờ. Dựa theo mong muốn của bọn họ, Vương Lục ở gấp mười lần, thêm mấy chục lần, không đến một hai ngày liền không thể

viết nổi. Kết quả liên tiếp qua ba ngày, chuyện cũ vẫn còn tiếp tục, Vương Lục lúc viết về mặt say mê, muốn từ bỏ là không được.

“Gia hỏa này, không phải là đang viết chữ chính nghĩa để lừa gạt đây chứ?”

Nghĩ cũng đúng, mặc cho bản dài như thế nào đi nữa thì cũng phải viết tới bốn năm ngàn vạn chữ chứ, hiện giờ hắn đang viết lại thứ quý quái gì thế này?

Thế là đám Địa Tiên bắt đầu nghiêm túc đọc các dòng chữ hắn mới viết, ý đồ từ trong đó tìm ra chỗ đứt gãy không liên tiếp. Kết quả nhìn một chút...

“Chờ chúng ta phục hồi tinh thần lại, chính là như vừa rồi đó.”

Quả thực Huyền Mặc bội phục: “Các ngươi... Đều đường đường Địa Tiên, tiên tâm cường hãn thuần túy, gần như không thua gì Chân Tiên thượng giới, kết quả lại bị tiêu thuyết hắn tiện tay viết cho mê rồi?”

Đám Địa Tiên vội vàng giải thích: “Đương nhiên không phải, nhưng chúng ta lần thứ nhất xem kết quả, phát hiện tình tiết của hắn thật sự nối liền, không có chỗ đứt gãy, căn bản không cách nào gọi dừng hắn. Cho nên không thể làm gì khác hơn là tiếp tục xem, chờ giang lang hắn mới dốc hết tài lực, ai ngờ cuối cùng hắn dựa theo tốc độ thay đổi mỗi ngày một ngàn vạn chữ, vẫn có thể duy trì tình tiết cốt truyện không tan a.”

Huyền Mặc cũng kinh ngạc: “Mỗi ngày một ngàn vạn chữ đều không tan? Làm sao có thể, tiêu thuyết như vậy, mấy chục vạn chữ cho dù là dài, hắn viết đến bây giờ không phải cũng chỉ có mấy trăm triệu, rốt cuộc là hắn đang viết cái gì?”

“Nếu nói chuyện xưa thì con đường chính cũng đơn giản, chẳng qua là thăng cấp giết người, chỉ là cứ cách một đoạn thời gian, trong tiêu thuyết sẽ xuất hiện tư liệu mới gì đó, thoáng cái đã tăng cường độ sâu như kể chuyện xưa. Mà khi tới đây tư liệu không thể mở, hắn lại thiết kế huấn luyện trả lời, tóm lại là để cho nhân vật trở lại trạng thái ban đầu, tình tiết từ đó trở lại...”

Huyền Mặc nghe xong vội vàng ngắt lời: “Loại việc xử lý thô bạo này chẳng lẽ còn không đáng nhắc đến sao? Đây rõ ràng là

ác ý kéo dài tình tiết mà.”

Địa Tiên cười khỏ nói: “Nhưng quay lại phòng Giáp là để cứu sống một người yêu của nam nhân. Tuy cấp bậc đã thanh toán xong hết, nhưng người chết chắc vẫn còn sống, ngay cả vận mệnh đã định sẵn cũng bị thay đổi. Hơn nữa, dù sao bọn họ cũng đã trải qua con đường thăng cấp từ con số lẻ... Hoàn toàn có thể tiếp nhận cái giá này.”

“Cái này, như vậy được sao? Cứ tiếp tục như vậy rốt cuộc phải viết đến khi nào?”

Đám Địa Tiên nói: “Chúng ta cũng đang suy đoán xem từ lúc số lẻ bắt đầu viết đến khi nào, hiện tại người am hiểu thôi diễn trước mắt đã cho ra kết quả, ít nhất còn cần một năm...”

“... Còn phải thêm một năm? Tình huống này đã tăng thêm gấp trăm lần a, chẳng phải là nói không ai ngăn cản hẳn, hẳn có thể viết một trăm năm?”

Các Địa Tiên kính nể không thôi gật đầu: “Đúng vậy, người này đúng là kỳ tài có một không hai.”

Huyền Mặc lại cảm khái không nói: “Điều này, chuyện này quả thực hoang đường...”

Nói xong, nàng lần nữa đứng dậy chuẩn bị ngưng tụ tiên linh chi khí trước người.

Song vừa mới động thủ đã bị đồng bạn ngăn lại: “Đừng kích động, làm lại một lần tiên linh của người tan vỡ.”

“Thế nhưng mà...”

“Đã đủ rồi, làm tới mức này, dù là ai cũng không thể phê bình người cái gì. Tiếp theo chờ hẳn ra mặt đi.”

“Hắc “

Đương nhiên Huyền Mặc biết, chỉ cần Hắc bằng đứng ra, bất cứ vấn đề gì cũng không còn là vấn đề. Nhưng chính bởi vì không xác định được tâm tư của hẳn, bản thân hẳn mới lo lắng.

Hắc lấy tội nhân tự xưng, từ sau khi phản kháng Địa Tiên thất lợi, thái độ đối đãi với Địa Tiên của hẳn đối đã có vẻ như lơ

đăng, có khi cho dù là sự nghiệp Địa Tiên gặp phải trở ngại rất lớn cũng không thấy hấn ra mặt giúp đỡ.

Cho nên Huyền Mặc cũng không thể đảm bảo Vương Lục không ngừng trì hoãn như vậy, Hắc sẽ ra mặt ngăn cản, cho nên ả mới tận hết sức xuất thủ.

Vậy, hiện tại thật sự phải nghe theo mệnh trời sao?

Trong lúc Huyền Mặc còn đang xoắn xuýt, mấy vị Địa Tiên đã một lần nữa đắm chìm vào trong thế giới hùng vĩ bắt đầu từ con số không.

“Ồ, chỉ thời gian nói chuyện ba thánh linh đã bị đánh ngã rồi. Nói như vậy nhân vật chính rốt cuộc cũng có thể lấy được Niết Đĩnh Chi Kính khởi động thế giới tuyến, để con gái của đại địa trùng sinh? A, mong chờ tình tiết một trăm triệu chữ rốt cuộc cũng sắp bắt đầu a.”

Huyền Mặc chỉ nghe mà sờn cả tóc gáy, lại muốn khởi động thế giới tuyến? Hơn nữa còn là nhân vật chính tận lực đi khởi động lại? Tình tiết xưa này đã triển khai thành cái gì chứ? Hơn nữa chỉ vì khởi động lại thế giới tuyến mà đã dùng trọn vẹn một ức? Cái này... Thời gian một năm thật sự có thể ngăn cản Vương Lục sao?

Nói đến, tên kia vừa ma luyện kiếm khí, vừa uẩn dưỡng kiếm khí, còn có thể phân tâm một ngày sáng tác một ngàn vạn chữ. Mà dựa theo thời gian của Vương Lục mà nói, ở đây hấn đã duy trì đứng thẳng bất động như vậy, Canh không ngừng kéo dài đến mấy năm, cái tính bền dẻo này quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Cùng lúc đó, cũng có mấy vị Địa Tiên khác cảm thấy vô cùng âu lo đối với chuyện này. Cũng không phải tất cả mọi người có thể giống mấy vị Địa Tiên hàng trước, vô tâm vô phách chìm đắm trong tình tiết tiểu thuyết. Tiểu thuyết của Vương Lục càng đặc sắc kéo dài, sầu lo trong lòng bọn họ cũng càng nặng thêm.

Đám Tiên đại bĩ này còn chưa chính thức bắt đầu, vèn vèn chỉ mở một chữ đã khúc chiết trăm chữ, khiến thế cục hoàn toàn không chế, tiếp theo phải làm sao bây giờ?

Trên đài chủ tịch, lại là một trận yên tĩnh khó chịu.

Thời gian cứ như vậy từng chút từng chút trôi qua, một ngày, hai ngày... Hắc thủy chung không có xuất hiện, mà một số Địa Tiên thờ ơ lạnh nhạt như Bạch Trạch, cũng không có biểu hiện gì, một bộ dạng xem kịch vui. Huyền Mặc cũng bắt đầu có chút tuyệt vọng đối với thế cục trước mắt, sự tình ngược lại có cơ hội xoay chuyển.

Bởi vì Vương Lục ở trong sân bỗng nhiên dừng lại.

Sự đình chỉ của hắn lại đột ngột như thế, thế cho nên rất nhiều người ở đây đều không kịp trở tay.

“Sao vậy? Vì sao dừng lại?”

“Đúng vậy a, mắt thấy sắp cùng Cửu Thiên Huyền Nữ bốn mươi bảy chuyển chung song tu, làm sao lại dừng lại?”

Huyền Mặc cũng trừng to mắt, đối với tình thế trong trận rất khó hiểu. Bởi vì thoát nhìn trạng thái của Vương Lục rất vừa vặn, kiếm ý của hắn được uẩn dưỡng sắc bén sắc bén, kiếm khí nhu hòa, một viên tiên tâm cũng trong thời gian dài phân tâm rèn luyện trở nên cẩn thận hơn trăm lần. Đúng là thời điểm tu hành sáng khoái vui vẻ nhất., Mà từ lúc bắt đầu không, hắn vừa mới hoàn thành bốn mươi bảy lần khởi động lại thế giới tuyến, còn phải xem mỗi thù sinh tử trước kia như thế nào. Hiện tại, Cửu Thiên Huyền Nữ đang bị ràng buộc vào chuyện cứu thập thất chuyển liên kết lương duyên, kịch bản chính là từ thời điểm thân thể, tại sao hắn phải dừng lại?

Nhìn từ bất kỳ góc độ nào, hắn cũng không có lý do gì để dừng lại, nhưng hắn hết lần này tới lần khác lại ngừng lại.

Thế nhưng, tại sao?

Lúc này, bỗng nhiên nghe thấy Kim Đan đệ nhất Cửu Châu bên phía Vạn Tiên minh nhảy dựng lên nói: “Ta dựa vào Vương Lục, tiện nhân nhà ngươi quả nhiên là thái giám đã nghiệm a, mỗi lần viết đến giường diễm đã cho ta thủ đoạn này. Hiện tại rốt cuộc tự ăn quả ác rồi, đến thời điểm suy luận Cửu Thiên Huyền Nữ lại là thái giám theo bản năng, ha ha ha...”

Đây tính là lý do gì? Huyền Mặc trong lòng hoang mang khó hiểu, nhưng sẽ không bỏ lỡ cơ hội tốt, lập tức đứng lên nói: “Đủ rồi, đã Giang lang tài kiệt, vậy tiết mục này đến đây thôi.”

Vừa dứt lời, liền nghe đồng bạn bên cạnh kinh hô: “Tuyệt đối không thể.”

“Đúng vậy, tình tiết của Huyền Mặc tử đang ở vị trí mấu chốt, không thể cứ ngừng như vậy được, quá thích thú rồi.”

“Ta không nghĩ tới cơm canh mà vẫn cứ nhớ tới tình tiết này, ngày sau chắc chắn tim sẽ cứng lại, vô vọng thành tiên a.”

Huyền Mặc tức giận mắng: “Xem tên này thì tâm ma bộc phát, tiên đạo này của ngươi có tu sửa cũng được.”

“Không phải nói như vậy à, lúc trước con đường tiên đạo này cũng không phải tự ta chọn...”

Huyền Mặc đau đầu một hồi, đám người bại hoại này, nói dễ nghe là tiên tâm thuần khiết, vô ưu vô lự, nói khó nghe chính là trâu chọc thực lực tuy mạnh nhưng thực sự không dễ khống chế.

Nhưng không cần Huyền Mặc đau đầu, Vương Lục ở trong sân sau một lát chân chờ liền chủ động nhảy ra.

Nhân vật chính rời sân khấu, biểu diễn thư pháp mô phỏng một tháng này đương nhiên đã kết thúc. Lúc đi đến trên đài chủ tịch, thoạt nhìn Vương Lục vẫn chưa thỏa mãn, hai phần tự giễu, một phần buồn rầu.

Với tính tình của Vương Lục, chuyện có thể khiến gã ảo não thực sự không nhiều lắm, có thể thấy được từ số lẻ bắt đầu liên tiếp đột ngột dừng lại cũng không phải xuất phát từ ý định ban đầu của gã.

Các chân quân của Vạn Tiên minh lập tức hỏi: “Vương Lục, có ngoại lực tham gia, thế nên vượt qua việc sáng tạo của ngươi... À không, mô phỏng theo?”

Vương Lục bắt đầu dĩ thử dài, sau đó nhún nhún vai nói:

“Không liên quan đến người ngoài, là tự ta nào tàn sai. Trước đó cái gì cũng chuẩn bị đến, duy chỉ giấy không mang đủ...”

“Cái gì, không mang theo đủ giấy?”

Vương Lục nói: “Đúng vậy, lý do rất ngu ngốc hả? Vốn dĩ ta thả mấy trăm vạn tờ giấy trong túi trữ vật, nghĩ làm thế nào cũng đủ dùng, thậm chí hơn phân nửa là không dùng hết. Ai

từng nghĩ đến cuối cùng lại bởi vì giấy không đủ mà bị ép
dừng lại... “

Kết quả còn chưa dứt lời, liền thấy bên cạnh có Địa Tiên chạy
tới, trong tay nắm chặt một chồng giấy lớn: “Chỗ ta có bao
nhiều giấy mời phải viết tiếp theo...”

Sự nhiệt tình này khiến Vương Lục chấn kinh: “Người là...”

Vẻ mặt Địa Tiên tràn đầy nhiệt tình: “Ta là người đọc sách
trung thành của người đây...”

“Ha?”

Chỉ thấy Địa Tiên kia lại lấy ra hai ngọc giản linh khí nồng
nặng: “Đây là ta tự tay chỉnh lý từ 0 bắt đầu bản giáo, chẳng
những chỉnh lý toàn bộ những điều tiết người cập nhật, còn
sửa sang lại những chữ khác ngẫu nhiên xuất hiện bên trong
từng chữ một, không đúng chữ giả, ta làm hai phần, cất giữ
cho người một phần, phần phiên phức khác ngài có thể ký tên
cho ta được không?”

Vương Lục trầm mặc gật đầu, sau đó ký tên của mình vào một
cái: Trượng Nhị Thiết Tiên.

(Tuy rằng một thành chó nhưng vẫn có canh hai... Trông xin
vé vé)

...

631

Vương Lục ký xong tên của mình, Địa Tiên kia lập tức cao hứng bưng bưng cầm ngọc giản khoe khoang trong đám bạn: “Ha ha, ta có chữ kí của hấn rồi...”

Sau đó hấn nhanh như chớp chạy về: “Xin ngài phải bắt đầu từ số lẻ, viết xong bộ sách hiểm thấy này nhé.”

“Ách, hiện tại ta có chút...”

“Không sao, bọn ta hiểu rất rõ, đệ liên tục sáng tác lâu như vậy, nghỉ ngơi một chút cũng đúng, nhưng bọn ta sẽ luôn chờ mong đó nha.”

Vương Lục cầm trong tay miếng ngọc giản, nhìn theo hấn từ từ đi xa.

Cùng lúc đó, hấn còn mơ hồ cảm nhận được bên ngoài Tịch Đài có một cỗ tín niệm cuồng nhiệt đang tập kết... Lúc trước Vương Lục đã từng là giáo chủ Trí giáo, biết rõ nguồn sức mạnh này chính là sức mạnh tín ngưỡng trong truyền thuyết. Vấn đề là... Hấn từ đâu mà có được những sức mạnh tín ngưỡng này?

Thân phận giáo chủ Trí giáo, sáng nay đã dần phai nhạt, cũng không coi trọng tín ngưỡng lực cho hấn... Vậy những lực lượng này, chẳng lẽ là đám người đọc sách của mình sao? Mình viết sách trong đấu trường nhiều năm, kết quả kéo dài thời gian, còn ngưng tụ không ít người hâm mộ? Đây thực sự là niềm vui ngoài ý muốn, nhưng chuyện quan trọng nhất bây giờ không phải chuyện này.

Vương Lục nhíu nhíu mày, đã phát hiện bầu không khí nơi đây khác thường: “Chậc, khó trách cảm thấy không thích hợp, người vẫn còn ở nơi này à? Lấy tính nhẫn của người không có khả năng kiên nhẫn chờ ta viết sách nhiều năm chứ? Bên này rốt cuộc trải qua bao lâu rồi?”

Vương Vũ mang vẻ mặt hoài nghi và thống khổ nói: “Một tháng.”

“Hắc, mới một tháng? Hoàn toàn không thể hiện ra sự bèn bĩ cùng cứng cõi của lão phu sao, ta ở trong này cảm giác dường

như đã qua năm sáu năm. Chẳng qua nếu nhìn một góc độ khác, một tháng ta đã kiếm được thành quả tu hành năm sáu năm, ngược lại là nhân họa đắc phúc.”

“A, nghe ra người còn có chút tự tin với thành quả tu hành của mình. Chẳng lẽ sau năm sáu năm tu hành, đoán kiếm của người lại dài thêm vài phần?”

“...” Bị ác độc giễu cợt, Vương Lục hí mắt chuẩn bị phản kích lăng lệ. Nói đến đây tiết mục sư đồ phun ra lại có một đoạn thời gian không diễn, tiện nhân kia sẽ không cho là gã ở trong sân đấu bị thời gian vụn vẹo năm sáu năm, đã đem tay nghề ăn cơm của gã khai hỏa đây chứ?

Tuy nhiên, không đợi Vương Lục mở miệng, Huyền Mặc liền lạnh lùng cắt ngang nói: “Nói đủ rồi chứ? Sau đây còn tiết mục gì nữa không? Nếu như không có, thì vở khôi hài này cũng có thể chấm dứt rồi chứ?”

Vương Lục vội vàng nói: “Đương nhiên vẫn chưa có, mục tiêu đã giao cho các người rồi. Cuối cùng còn lại một đám còn lại lên tiếng, xin bình tĩnh một chút.”

“... Vậy thì nhanh lên một chút...”

Vương Lục lập tức đánh thế, gọi nhóm người cuối cùng lên đài. Nói đến nhóm người này cũng là khổ cực, ở bên ngoài đợi Vương Lục một tháng. Bởi vì Vương Lục cũng không xác định được thư pháp của mình đến tốt cùng có thể kéo dài bao lâu, vận khí tốt có thể kéo dài một năm nửa năm, vận khí không tốt mà vừa mới khai diễn đã bị nhóm Địa Tiên phá giải hoặc là ngừng lại, cho nên nhóm người tiếp theo phải ngay từ đầu đã cảnh giác ở bên ngoài đợi lệnh.

Phòng nghỉ chân của diễn viên mặc dù rộng rãi, nhưng gian khổ suốt một tháng qua đóng chặt cuộc sống cũng có thể tưởng tượng được, đợi sau khi bọn họ lên đài, mỗi người đều mặt ủ mày chau như là bí mật nhiều năm, may mà quần áo quần áo ít nhất vẫn phù hợp với yêu cầu của Vương Lục.

Bộ áo dài đơn sơ của Phác Tố, một nụ cười gượng gạo trên mặt nhìn qua chỉ biết là dáng vẻ không có thành ý. Đây chính là khuôn mặt của diễn viên chính hiệu hợp với mọi người. Khi bọn họ từ hậu đài đi lên trên sân khấu, ngoài sân một mảnh

xôn xao. Rất nhiều người hoài nghi đây là nghệ thuật đuổi thi truyền thống mà dân chúng Thương Khê Châu biểu diễn.

Nếu nói những diễn viên nói chuyện chung này còn có sở trường gì đáng nhắc tới, đó chính là quá nhiều người.

Một hai người, ba bốn người... Đám diễn viên xếp thành đàn trường thành tiến vào trong sân, chỉ cần vào sân là mất hết thời gian một bữa cơm, cuối cùng có khoảng sáu bảy trăm người đứng trên sân khấu chỉ tiêu có khoảng một phần mười đang xì xào bàn tán, trên sân tất cả đều là một mảnh ồn ào, người ngoài chỉ nghe một mảnh hỗn loạn, càng không sờ được đầu óc. Tuy rằng trên tiết mục viết quần khấu thanh âm, nhưng ai từng nghe sáu bảy trăm người lên tiếng?

“Này, Tiểu Lôi, ngươi đã từng nghe mọi người bàn tán với nhau chưa?”

Địa Tiên tên là Tiểu Lôi cười khỏ nói: “Ta nghe nói qua Huyền Mặc tử, nhưng cũng chỉ là khi còn là phạm nhân thì ngẫu nhiên có hứng thú mà thôi. Ngươi muốn hỏi danh đường của ta trong này, ta cũng không thể nói được gì. Chỉ là ta từng nghe rất nhiều tiếng nói, phần lớn cũng chỉ là ba đến năm người. Quy mô như vậy đúng là chưa từng nghe thấy, có lẽ là một vạn sáu ngàn năm qua, hình thức nghệ thuật lại có sáng tạo rất lớn.”

Huyền Mặc nghe xong liền có phán đoán, nghệ thuật sáng tạo chó má, tất nhiên là tiểu tử Vương Lục kia lại có âm mưu quỷ kế mới.

Nghĩ tới đây, trong lòng Huyền Mặc lại cả kinh: Chẳng lẽ Vương Lục đã sớm tính toán ra thủ đoạn của mình cho nên mới an bài một màn tiết mục như vậy? Sáu bảy trăm người này mặc dù chín thành chín phần mười là người phạm gian, thậm chí phần lớn là tay trái gà không chặt, nhưng nhân số nhiều như thế, thời gian của nàng vạn vẹo căn bản không có hiệu quả. Bởi vậy, bất kể kế tiếp đối phương có giở trò gì, thì đều đã đóng thuyền hết rồi.

Trong lúc rối rắm, tiết mục chính thức bắt đầu.

“Chào mọi người, hôm nay chúng ta sẽ biểu diễn một đoạn âm thanh cho mọi người xem.”

Trong sáu bảy trăm người, một vị lão giả run rẩy nói. Chỉ thấy râu tóc lão đều bạc trắng, gầy như que củi, thân hình thon gầy làm nổi bật khớp xương của lão. Cũng không biết là do phong cốt của nghệ thuật gia hay là cốt chất tăng trưởng.

Chẳng qua hiển nhiên là vị lão giả này ở trong diễn viên rất có uy vọng, sau khi lão mở miệng một lúc lâu, bên người mới có người đứng ra cười nói: “Tên gọi tương tự, gọi là bá sinh.

Sau đó một người khác đứng ra, nở nụ cười giống nhau như đúc: “Cái gọi là năm lạy chính là truyền thừa văn hóa của Cửu Châu Đại Lục chúng ta.”

“... Sau đó cứ mỗi người một câu như vậy, đám diễn viên nói chuyện tương tự này rất nhanh đã giải thích một lần toàn bộ truyền thống bá năm nay. Có vài người không rõ trong đó nghe rất mà không phải, cảm giác mơ hồ như học được chút gì đó, nhưng càng nhiều lý do không giải thích được.

Huyền Mặc liền nhỏ giọng hỏi Tiểu Lôi: “Quần khẩu tương thanh thế này à?”

Tiểu Lôi nói: “Hoàn toàn không đúng, ta nghe thấy những lời này cơ bản đều là mấy diễn viên vui đùa lẫn nhau, có đôi khi vẫn sẽ hát vài đoạn, loại trình bày về đoạn lớn này... Có lẽ có... Nhưng cũng không đến mức cố ý chia thành từng câu từng câu, mỗi người nói một câu như vậy, thế thì tính là gì chứ.”

“Vừa rồi bọn ta đã giải thích cho mọi người biết thế nào là bá năm, tại sao phải giải thích như vậy chứ?”

Tiểu Lôi nghe xong vội vàng vỗ vai Huyền Mặc: “Huyền Mặc tỷ mau nghe, bọn họ muốn giải thích.”

Kết quả Huyền Mặc vừa chuyển ánh mắt qua thì người nói chuyện đã đổi một người khác.

“Bởi vì nếu không hiểu được những chuyện này, sẽ rất dễ chọc cười.”

Sau đó một người bên cạnh quay đầu lại – không phải nhìn về phía người vừa lên tiếng, mà là bên kia: “Chuyện cười gì vậy?”

Người bên kia lập tức tiếp lời: “Ví dụ như ta chỉ quen một người, tên là Trương Tam thì hẳn không biết cái gì gọi là báỉ sinh, nhưng kết quả lại làm cho người ta chê cười.”

Người phía sau lại có một người mở miệng hỏi: “Trương Tam làm trò gì vậy?”

Một người mới đứng ra nói: “Có thể nói một ngày, Trương Tam ra ngoài có quen biết...”

Kế tiếp, do hơn một trăm người cùng nhau dùng hình thức đối thoại hoàn thành câu chuyện Trương Tam, đại ý đơn giản chỉ là lời nói sai của Trương Tam làm thành hiểu lầm, mọi người cười nhạo một phen, sau đó một vị trưởng bối ra mặt chỉ ra sai lầm của Trương Tam, cũng dạy Trương Tam học tập văn hóa truyền thống ưu tú, trở thành nhân tài hữu dụng đối với xã hội, Trương Tam hổ thẹn tỏ ra mình nhất định sẽ cố gắng phấn đấu theo chỉ thị của trưởng bối...

Trong quá trình kể chuyện này, Huyền Mặc chỉ nghe được cảm giác toàn thân không được thoải mái, loại phương thức đối thoại mỗi người một câu này, cùng với vẻ mặt cứng ngắc ngoài cười nhưng không cười... Tựa như là có một ý chí vô hình, đem sáu bảy trăm người này trở thành khôi lỗi bình thường đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Loại cảm giác này quả thực làm cho người ta sờn hết cả gai ốc, đừng nói cười thành tiếng, Huyền Mặc cảm thấy bên người giống như nổi lên một trận yêu phong từ Cửu U Thâm Ngục, thổi cho nhân nguyên thần đại lệ cùng nhau đông cứng lại.

Nàng trầm mặc rất lâu rồi hỏi: “Tiểu Lôi, ngươi cảm thấy màn biểu diễn này là chuyện gì vậy? Là nguyên nhân ta không bắt được cười sao?”

Tiểu Lôi cân nhắc một lúc rồi nói: “Ta luôn cảm thấy câu chuyện này không phải chuyện đùa nữa rồi.”

“Vậy ngươi có thể giải thích một chút hai người kia là xảy ra chuyện gì không?”

Huyền Mặc đưa tay chỉ sang một bên, chỉ thấy hai người Vương Lục và Vương Vũ đang không chút cố kỵ hình tượng lẫn lộn trên mặt đất, đồng thời phát ra tiếng cười ha ha khiến người ta sờn hết cả gai ốc.

Hai người kia vẫn cười cười, thậm chí ngay cả nước mắt cũng nở nụ cười. Huyền Mặc một bên nghe thấy những chuyện xưa trên tràng đấu vừa nghe tiếng cười từ tận đáy lòng của hai người này, không thể không bắt đầu hoài nghi không biết mình có nên cười hay không.

“Ta...” Tiểu Lô há mồm cứng lưỡi, vốn định nói hai người này không giống người bình thường, làm ra cái gì cũng không ngạc nhiên, thế nhưng nghe tiếng cười khoa trương kia thì không nói nên lời.

“Ta không hiểu lắm.”

Mà ngoại trừ Tiểu Lô, các Địa Tiên khác cũng không hiểu.

Cái câu chuyện vừa rồi, đến cùng có cái gì buồn cười? Chẳng lẽ thật sự là nghệ thuật hình thức của hậu thế đã tiến hóa đến trình độ thẩm mỹ của chúng ta không cách nào không chế rồi sao? Chẳng lẽ đoạn thuyết giáo cuối cùng trong lời thoại kia có cái gì chỉ có hậu thế mới hiểu được?

Thế nhưng nói đi cũng phải nói lại, trừ hai người bọn họ ra, đám người Hà Đồ Chân Quân, Hồng Bào lão tổ đều ngồi nghiêm chỉnh, nhìn không ra nửa phần ý cười a.

Vấn đề này rốt cuộc là ở đâu?

Ngay lúc đang hoang mang, những diễn viên tướng thanh kia đã bắt đầu triển khai một câu chuyện trước, tiến hành phân tích cấp độ càng sâu hơn, từ người trẻ tuổi vì sao không biết ưu tú truyền thống phân tích tiếp, rất nhanh đã nói đến thái độ đối xử với ngoại lai văn hóa.

Khán giả dưới đài đã bắt đầu nghe thấy trong ngực sinh ra cảm giác phiền muộn muốn ói, sau đó cuối cùng vui mừng phát ra, dựa theo hình thức của mỗi người một câu, sáu bảy trăm người này tựa hồ đã nói xong rồi.

Trên thực tế, bọn họ thật ra cũng cần phải nói rõ ràng, từ lúc tiết mục bắt đầu cho đến hiện tại, sáu bảy trăm người này mỗi người một câu nói ít nhất cũng phải hơn nửa canh giờ. Những người trẻ tuổi thì cũng thôi đi, một số nhà nghệ thuật gia Đức nghệ song Hình cũng sắp đứng hết nổi rồi, nhất định phải có hai người bên cạnh cùng nâng đỡ mới có thể đứng thẳng được.

Huyền Mặc quay đầu nhìn thoáng qua Vương Lục, không thể tưởng được hẳn không có kéo dài thời gian vào tiết mục này...

Kết quả sau một khắc, nàng liền ghen hống nhìn người trên đài bắt đầu có trật tự thối lui, từ bên kia, lại có một đám người mặc áo dài mộc mạc vừa mỉm cười vừa phát tay với người xem.

Mẹ nó, thì ra còn có thể bổ sung nữa chứ...

(Linh kiểm kê lại sơ lược công tác còn đang tiến hành... Đi thảo luận áp lực quá lớn, yên tâm ban thưởng sẽ theo thoả thuận mà ban thưởng.

...

Một người hai người, ba bốn người... Rất nhanh đã ùa vào sáu bảy trăm người, chiếm hết vị trí diễn viên trước kia, mà tiếp lời như vậy.

Ở trận địa phía trước cuối cùng, một người phát tay cáo biệt khán giả, một mặt vừa đi ra ngoài sân, đồng thời nói ra câu thoại kia, cuối cùng người mới lên sân khấu cũng tìm được cơ hội mở miệng.

“Nói đến văn hóa bên ngoài thì ta quen một người, đặc biệt tôn trọng văn hóa từ bên ngoài đến, đặc biệt là văn hóa đến từ Tây Di Đại Lục, tôn sùng không được...”

Vị diễn viên mở miệng đầu tiên trong trận này cũng đứng giữa đám đông, hiển nhiên địa vị của hắn rất phi phàm, mà lời thoại cũng dài hơn người bình thường một đoạn. Bất quá sau khi nói xong, hắn liền trở về đội ngũ, mang theo nụ cười tươi rói đứng dậy.

Tiếp đó, sáu bảy trăm người này lại kể chuyện cười đầy tôn sùng văn hóa ngoại lai của Lý Tứ, cũng kể ra một câu chuyện hoang đường đầy âm phong trắc đoán, cũng là những câu chuyện cuối cùng trong câu chuyện, gia nhập vào số lượng lớn thuyết giáo và tuyên truyền, đồng thời trên toàn bộ hành trình cũng không tìm thấy điểm hay, nhưng hai người trên đài điều khiển vẫn cười lăn lộn dưới đất.

Huyền Mặc thực sự nhịn không được, đứng dậy đi đến bên cạnh Vương Lục, sau khi do dự một chút thì ngồi xổm xuống vỗ vỗ vai của hắn: “Này, ta nói này, chuyện vừa rồi, rốt cuộc chỗ nào buồn cười?”

Lúc này Vương Lục đang đấm đất không ngớt, nghe Huyền Mặc hỏi, ngẩng đầu lên đáp: “Ha ha ha, ta, ha ha ha, với ngươi, ha ha, nói, ha ha ha ha ha, cái vừa rồi ha ha ha ha, không xong ta phải cười hết trước...”

Huyền Mặc sững sờ: “Ta biết rồi, ngươi cứ từ từ mà cười đi.”

Đến khi nàng trở lại chỗ ngồi của mình, luôn cảm giác mình như bị kẻ ngốc đùa bỡn.

Không lâu sau, trận pháp thứ hai đã kể xong, theo thứ tự rời khỏi, trận hình thứ ba lại cất bước chinh tề, cũng là quy mô sáu bảy trăm người, đồng dạng mang đến một câu chuyện dài lâu...

Điểm khác biệt duy nhất chính là, sau khi kể xong câu chuyện này, tiếng cười của Vương Lục và Vương Vũ đã nhỏ đi rất nhiều.

Xem ra đối với Kim Đan chân nhân mà nói, liên tục cười điên cuồng hai canh giờ cũng là gánh nặng cực lớn. Huyền Mặc nghĩ như vậy, liếc qua Vương Lục, kết quả nhạy cảm phát hiện lúc hấn lặn lộn trên mặt đất, tựa hồ lấy đồ vật gì từ trong túi trữ vật đưa vào miệng.

Phản ứng của Huyền Mặc thân là Địa Tiên, ý niệm vừa chuyển liền vươn tay vô hình nắm lấy tay Vương Lục, ép hấn bày ra thứ trong tay mình.

Hai viên đan dược tròn vo.

“Đây là cái gì?” Huyền Mặc vừa hỏi vừa tự mình đưa ra đáp án: “Ha ha, Vong Ưu đan? Có thể khiến người ta rơi vào cực độ vui sướng, quên hết phiền não mà cười to không ngừng? Thì ra, đây là chỗ cười của các ngươi?”

Bị bắt gian như thế trên giường, Vương Lục không thể chống cự đành phải từ dưới đất bò dậy, thuận tiện đá một cước còn đang cười không ngừng của sư phụ, ý bảo nàng không nên nở nụ cười nữa.

“Ha ha ha, ta, ha ha ha, vừa mới ha ha ha, đã đem ha ha ha ha, dược ăn rồi ha ha ha.”

“... Dược rồi, vậy ngươi từ từ cười đi.” Vương Lục thở dài, sau đó nói với Huyền Mặc: “Kỳ thật tất cả cái này đều là hiểu lầm.”

Huyền Mặc hận không thể cho một bạt tai bay qua: “Ngươi thật sự cho rằng lý do này có thể qua được cửa sao?”

Vương Lục nghiêm mặt nói: “Ta cũng không phải đang gạt ai, mà là đang ba hoa, giúp đỡ một số người cần trợ giúp. Những diễn viên ở đây biểu diễn mô hôi biểu diễn tương thanh chính là tiếng cười và tiếng vỗ tay của chúng ta, cho nên cho dù

uống thuốc cũng đem tiếng cười hiến cho bọn họ đương nhiên, nếu không cần thuốc cũng có thể cười là tốt nhất, đáng tiếc...”

“... Thì ra người cũng biết bọn họ giảng cho nhau một chút cũng không buồn cười a...”

Vương Lục nói: “Cái này mà, chỉ cần không phải kẻ ngốc, cũng sẽ không cảm thấy bọn họ nói chuyện buồn cười, nhưng ít ra là năng lượng rất chính thức, rất đúng ý nghĩa, rất có ý nghĩa giáo dục nha... Người nghe đây, hiện tại không phải là đang giảng giải làm thế nào để đối xử ngoại lai văn hóa chính xác sao.”

“Tương thanh không phải dùng để nói lời này dạy cho tốt...”

Vương Lục nói: “Vấn đề này có thể để sau này thảo luận, nhưng vấn đề hiện tại ngoại trừ nói tiếng giáo hòa, bọn họ sẽ không nói những thanh âm khác.”

“Vậy thì không cần tìm bọn họ đến biểu diễn nha.”

Vương Lục nhún vai: “Vậy bọn họ sẽ phải chết đói rồi. Những diễn viên này kỳ thật rất đáng thương, ngoại trừ tiếng cười không cười này, bọn họ căn bản sẽ không có bất kỳ một loại âm thanh nào khác. Trước khi ta tìm được bọn họ tham gia khai mạc thức., Bọn họ phần lớn đều ở trong vòng nghệ thuật của mình mà sinh sống gian khổ, may mắn có một số quốc gia quân chủ thích nghệ thuật, cho nên bọn họ còn có thể dựa vào một số nơi nào đó để kiếm cơm ăn... Nhưng thật ra cũng không thiếu những diễn viên ngay cả tư cách để dựa vào, thật sự là chết đói đó.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó, ta cảm thấy lần này khai mạc là một cơ hội, đem tình huống của bọn họ triển lãm trước mặt người khác. Tin ta, so với những diễn viên tương đối danh lợi song thu kia, những người này mới càng có thể đại biểu tình huống tổng thể Cửu Châu Đại Lục.”

“Vậy thì sao?”

Vương Lục nói: “Cái khai mạc này, vốn là Vạn Tiên minh chúng ta đang biểu diễn trồng trọt ở Cửu Châu cho các người ngày hôm nay, so với khoe khoang sáng sủa hơn, ta càng muốn cho các người nhìn thấy một Đại Lục Cửu Châu chân

thật hơn. Thật ra người không cảm thấy những diễn viên này có chút giống chúng ta sao?”

“Ồ?”

Vương Lục chỉ vào một diễn viên đang cố gắng biểu hiện lời thoại trên sân: “Nhìn hắn kia, tuy chỉ có một câu thoại, nhưng ít nhất ngay thời khắc hắn biểu diễn, câu thoại kia chính là toàn bộ của hắn, hắn sẽ dốc hết khả năng.”

Huyền Mặc lạnh lùng nhìn thoáng qua trên sân: “Biểu cảm cứng nhắc, lời thoại cũng niệm sai một chữ, đây là hắn dùng hết khả năng sao?”

“Đúng vậy a, mặc dù theo ta và người thấy không đáng nói một nụ cười, nhưng đó chính là toàn bộ của bọn họ.”

Trong lúc nói chuyện, Vương Lục phát tay, chỉ thấy tình cảnh trong sân đấu đột nhiên biến đổi. Ngoài mấy trăm người một câu nói, lại có thêm rất nhiều hình ảnh.

Huyền Mặc trong lòng chỉ là rùng mình.

Dựa theo quy định, bất kỳ ai trong tiết mục mà không được phép vượt qua, Vương Lục Phương vừa mới vung tay lên đã tạo ra rất nhiều hình ảnh, cũng không phải là gã dùng pháp thuật thần kỳ gì, mà là... Gã đã sớm tính toán thời gian từ lâu rồi.

Nói cách khác, chẳng lẽ giờ phút này hắn đã tính toán xong đối thoại rồi?

Bất quá rất nhanh nàng không có nhận rồi lo lắng những chuyện này, bởi vì hình ảnh trong tràng đã nhao nhao kéo dài ra.

Bên trong ghi chép lại ngày thường của những diễn viên tương thanh kia.

Ngày thường khiến người ta không dám nhìn thẳng. Chỉ thấy trong một gian nhà cỏ đơn sơ, một người phụ nữ quần áo tả tơi khàn khàn nói: “Lão Trương, hôm qua nhị ca và tẩu tẩu lại tới.”

Hán tử tên Trương già nua cau mày: “Lại là tới đòi tiền? Ta từng dạy bọn họ, ta khẳng định sẽ trả, chỉ cần Trương viên

ngoại lại làm quen một lần nữa, ta liền có thể kiếm được tiền trả bọn họ.”

Phụ nhân chỉ thở dài: “Trương viên ngoại lúc nào mới lên tiếng tiếp lời, hơn nữa cho dù làm tiếp, cũng mời người đi sao? Biểu diễn lần trước, không phải nói không có chút nào buồn cười sao?”

Lão Trương tức giận vỗ bàn: “Ta học trộm cùng đại sư tiếng tăm lừng lẫy trong huyện thành, làm sao lại không cười được? Hơn nữa ngụ trang dạy vui, thiếu gia của nhà Trương viên ngoại không phải chính là coi trời bằng vung, cần người ta khuyên hấn hướng thiện sao?”

Phụ nhân há to miệng, không nói gì.

Lão Trương càng tức giận hơn: “Ta biết người muốn nói cái gì, ngụ ý dạy về vui hay không có đúng không? Đoàn Tử Nột ta học được không phải là không có ý nghĩa đúng không? Người chờ đó, hai ngày này ta có thể nghĩ ra mấy chuyện nực cười.”

Sau đó hình ảnh xoay chuyển, lại là lão Trương lấp bắp nói chuyện một mảnh bờ sông hoang vu: “Sau đó, hậu sinh kia liền vội vàng quay đầu, vừa quay đầu không sao, ngài đoán thế nào? Hấn, hấn nhìn thấy vợ chồng rồi.”

Nói xong, lão Trương sừng sốt một hồi, nhìn nước sông róc rách, nắm đầu rối bù, lặp lại lần nữa.

“Vừa quay đầu không sao, ngài đoán thế nào, hấn nhìn thấy vợ hấn.”

Trầm mặc chốc lát, lão Trương lại mở miệng lặp lại câu nói kia: “Hấn trông thấy vợ chồng rồi...”

Nói đến đây, ngay chính hấn cũng có thể rõ ràng cảm giác ra câu thoại này khô khan vô vị đến mức nào.

Nhìn thấy vợ chồng rồi, thì sao? Có gì buồn cười không? Chắc là có chứ, chắc là sẽ có nhỉ? Nhưng nếu thật sự có, vì sao không có ai cười, vì sao ta lại nói với nhau, cho tới bây giờ vẫn không có người nào cười a?

Ta chỉ muốn nói một tiếng tương tự, ta chỉ muốn nghe người khác cười thôi, tại sao không thể...

“Ha ha ha...”

Bỗng nhiên, gã chột ngẩng đầu lên cười ha hả, tiếng cười vang vọng khắp nơi, giống như vui sướng nhưng lại lộ ra vẻ thê lương. Mà cười đến một nửa, lão Trương đã khóc không nổi.

“Vì sao, vì sao không hề buồn cười chút nào a, tại sao a...”

Sau đó, chuyện xưa dừng ở đây, cảnh tượng vừa thay đổi, lại là viết đặc tả với một diễn viên đang đọc lời thoại trong tràng.

Chính là lão Trương, chỉ là so với chuyện xưa, hiện tại hắn tinh thần hơn nhiều, một thân trường bào màu trắng không chút bỏ khuyết, râu quai nón đều được chỉnh sửa tỉ mỉ, cả người như trẻ tuổi mười tuổi, ngay cả nếp nhăn trên mặt cũng bị san bằng.

Cho dù hắn chỉ có một câu thoại, nhưng giờ phút này, hắn lại đọc toàn bộ câu thoại này.

“Vừa quay đầu không sao, ngài đoán thế nào? Ngài trông thấy vợ hắn, ha ha ha ha.”

Câu cuối cùng, sáu bảy trăm người trên đài cùng cất tiếng cười vui vẻ.

Trên đài chủ tịch, Huyền Mặc đã ngây người.

Mà bên ngoài võ trường, người xem xem trên bảng hiệu cũng khiếp sợ vạn phần.

Loại người kinh thiên đại nghịch chuyển này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy? Trên người những diễn viên giả tượng tự vựng về kia, vì sao bỗng nhiên thấp sáng ánh sáng nhân tính a?

Nếu như lời biểu diễn trước đó vẫn chỉ khiến người ta buồn nôn, vậy bây giờ lại nhìn khuôn mặt tươi cười của lão Trương, trong lòng mọi người lại đột nhiên thêm vài phần ấm áp cùng vui mừng, thậm chí có người khoe miệng không khỏi hơi nhếch lên.

Vương Lục tràn đầy tự hào nói: “Nhìn đi, đám người xem đã dùng vẻ mặt của bọn họ để cho tiết mục này đi ra ngoài đánh giá công bằng nhất.”

“Loại khen ngợi hoàn toàn từ thông cảm và thương hại này cũng đáng kiêu ngạo sao? Đây quả thực là nói dối.”

Vương Lục nói: “Sao có thể là nói dối, lão Trương thật sự chỉ là một tay nghề vụng về, ta chỉ là biểu diễn sự vụng về của hắn ra mà thôi.”

“Loại thủ pháp nghệ thuật này đã dùng thủ pháp viết son bôi phấn, bản thân biểu diễn cũng có nghĩa là không chân thực...”

“Ngươi cũng biết đây là trung bày đó, đây chính là một vở tuồng, một tiết mục lớn, không phải là tin tức phỏng vấn, ngươi nghi ngờ ta không nên dùng thủ pháp biểu hiện của nghệ thuật, không cảm thấy buồn cười sao?”

Huyền Mặc lập tức nghẹn lời, nhất là nhìn thấy mấy Địa Tiên đơn thuần tình cảm bên cạnh đã bị lây nhiễm sâu sắc, bắt đầu theo tiếng cười vui vẻ của các diễn viên trên sân, nàng thật sự không còn gì để nói.

“Được rồi, lần này coi như ngươi thắng.”

...

“Tổ truyền bí phương độc truyền, thịt vụn Lưu thị, một khối linh thạch một vò.”

“Phi kiếm cực phẩm được thượng tiên điểm hóa, nhịn đau cắt bỏ sự yêu thương, không thể để mất tiếp được nữa...”

“Chính miệng Hóa Thần Chân Nhân truyền thụ tu hành bí điển, năm vạn linh thạch bất nhị giá...”

Khu vực Ất tam, trên quảng trường rộng lớn, người muôn hình muôn vẻ kinh doanh sinh ý muôn hình muôn vẻ, từ trên đến linh bảo bí điển, xuống củi gạo dầu muối, cái gì cần có đều có. Thương nhân nhiệt tình, người đi đường, những khách đang nghỉ chân quan sát... Đủ loại kiểu, đem không gian trống trải mà các Địa Tiên dốc sức chế tạo đặc biệt náo động náo nhiệt.

Cách quần tiên thành mở ra đến nay đã ba tháng, sáu lần lượt có hơn ngàn vạn người tiến vào toà mộng cảnh thành này, sau đó giống như từng hạt giống sinh chồi nảy mầm ở chỗ này, sau đó cành lá sum xuê. Khu Ất Tam cũng bất quá là một thu nhỏ dưới bối cảnh lớn.

Đương nhiên, đối với rất nhiều người mà nói, mảnh thiên địa này của Ất ba khu đã đủ rộng lớn, đáng giá bọn hắn hao phí toàn bộ tâm tư đi kinh doanh thăm dò.

“Con chuột nhỏ, ta cần ba chiếc lá kim đằng đã tìm được chưa?”

“Sớm nhất cũng phải là buổi chiều mới có thể có người đưa tới, ngươi đừng thúc giục, chết ta cũng không thể biến ra Kim Đằng Diệp cho ngươi. Hơn nữa mới nửa ngày ngươi kêu ta đi đâu tìm Kim Đằng Diệp cho ngươi a?”

“Hừ, đừng quên Bát Hoang Minh Thang của ngươi còn muốn ta hâm cho ngươi, làm trễ nãi chuyện của ta, cả đời này ngươi đừng mong tu tiên nữa.”

“Biết rồi biết rồi, không cần đến một ngày cứ lặp lại mãi không hết. Cái mặt người chết bầm của ngươi, lúc ở ngoại thành sao không thấy ngươi dong dài như vậy? Tốt rồi, ta ra ngoài dọn hàng, ngươi cứ an tâm giữ nhà đi, mặt khác ngươi

có nên tìm cơ hội tắm rửa hay không? Toàn bộ trong phòng đều là mùi thối trên người người.”

“Mau cút đi “

Sau khi từ trong tầng hầm âm u ẩm ướt, thiếu niên hít vào một hơi thật dài, cảm thấy trong phổi lại tràn ngập không khí mới, thoải mái lẫn lộn, sau đó mở ra một khuôn mặt tươi cười giáo hoạt linh động.

Thiếu niên này chính là đứa cháu ba tháng trước, tâm huyết dâng trào.

Lúc trước sau khi trải qua Vương Lục cứu chữa, hấn ở lại trong Quần Tiên Thành, chỗ ở của khu thứ mười bảy mỗi ngày đều cung cấp một vật tư sinh hoạt, thiếu niên từng một bữa no bụng ở ngoại thành từ nay về sau áo cơm không lo. Nhưng rất nhanh hấn liền phát hiện, so với ở trong phòng ăn ngủ, thiên địa rộng lớn bên ngoài càng thêm thú vị.

Quần Tiên thành, thế nhưng tiên duyên khắp nơi. Những tu sĩ cao cao tại thượng tùy ý có thể thấy được, mật độ so với Phong Đô thành còn cao hơn mấy bậc. Thư Nhi nhắm mắt tưởng tượng có thể được vị thượng tiên tướng đức cao vọng trọng nào đó, thu làm quan môn đệ tử, từ nay về sau bước lên tiên đạo vô thượng, tiêu diêu tự tại.

Nhưng mà ở trong Quần Tiên thành vài ngày sau, hấn mới ý thức được ý nghĩ của mình rất đơn giản. Ban đầu hấn ở Phong Đô thành không gặp được tiên duyên của mình, hôm nay gian nan như ở Quần Tiên thành. Thượng tiên đức cao vọng trọng là không ít, đối với hấn lại không có một ai có hứng thú. Ngày đầu tiên gặp phải tu sĩ đỏ trắng kia không thể nghi ngờ là người tốt, nhưng rất nhanh hấn liền biết là mình rất khó khăn., Vị tu sĩ Hồng Bạch kia chênh lệch trời lệch đất với mình, đời này chỉ sợ cũng vô vọng gặp lại... Hơn nữa danh khí người kia tuy lớn, nhưng tranh luận cũng lớn, cừu gia khắp nơi, chính mình nếu tùy tiện nói ra cùng hấn có quan hệ, chỉ sợ ngược lại chịu tai hại.

Thư thái dòng dõi đi dạo vài ngày trong Quần Tiên thành, tiên duyên không cầu được bao nhiêu, ngược lại kiến thức được nơi bình dị gần gũi của các tu sĩ, có không ít tu sĩ nguyện ý khuất tôn hàng quý nói chuyện với loại phàm nhân như hấn,

mà bình thường lời thoại là: “Tiểu tử thúí cút xa một chút...”, “Phàm nhân đừng cản đường, coi chừng đâm chết người” đi đường không có mắt à?” “Hắc hắc, trên U Hồn Trượng của lão phu vừa vụn thiếu đi mấy con sinh hồn, không biết người có hứng thú vào chơi hay không?” các loại từ ngữ nhiệt tình dào dạt.

Có lẽ hẳn thật sự đã sớm chấp nhận số phận rồi —— hẳn không phải loại người có thiên phú linh căn may mắn.

Rơi vào đường cùng, dòng dõi đành phải nhún người một cái, tìm được một người ở cách thế giới tu tiên gần mình nhất —— người làm mai cho hắn. Thân phận mặt người chết tuy thần bí, nhưng không thể nghi ngờ là tu sĩ thân mang pháp thuật. Thư thái đưa con nói tìm được hắn, dưới sự nài nỉ, cuối cùng cũng làm cho người chết mở miệng một con đường: linh căn nhân tạo.

Không có linh căn tự nhiên, lại muốn tu tiên, linh căn nhân công là đương nhiên. Có lẽ rất nhiều thượng phẩm đại phái không quá xem trọng, nhưng linh căn nhân công tại Cửu Châu Đại Lục phổ biến hiện nay là sự thật không tranh giành. Chỉ là, đối với rất nhiều tu sĩ linh căn không có giá trị, đối với phàm nhân mà nói cũng là quá mức quý hiếm, quá mức hi hữu.

May mà trong tay người chết lúc này có một bộ Canh Bát Hoang giao dịch, là nhân tạo bên trong linh căn trung phẩm, sau khi phục dụng có linh căn trung hạ phẩm. Nếu thiên tư thông minh, cả đời có hi vọng đạt tới cảnh giới Hư Đan, lại gặp kỳ ngộ có thể đột phá Kim Đan.

Loại nước canh này cũng không rẻ, ít nhất đối với dòng dõi của hắn mà nói, là giá trên trời cả đời khó mà sánh kịp, nhưng trong tay hắn vừa vụn cũng có một cái đạo cụ giá trên trời - Vương Lục đưa cho hắn la bàn tìm người.

Mặc dù cái la bàn kia đối với hắn mà nói có ý nghĩa không giống bình thường, nhưng thiếu niên từ nhỏ ở trong ngõ nhỏ một mình lớn lên rất hiểu đạo lý thay đổi. Hắn đem la bàn thế chấp cho mặt người chết, sau đó hứa hẹn vì hắn làm công, dùng tiền công chuộc lại la bàn. Mặt người chết im lặng hồi lâu, cuối cùng lại đáp ứng hắn.

Thư thái đũa nhỏ lúc ấy đang cười trong lòng, mình quả nhiên không nhìn lầm người, mặt người chết tuy thoát nhìn lạnh nhạt hờ hững, nhưng thật ra tâm địa vẫn tốt hơn.

Bất quá, từ nhỏ chơi bời lêu lộng đã quen, rất khó đối với một công tác kiên trì bền bỉ, ban đầu vài ngày còn cần cù chăm chỉ, làm việc trước mặt tiêu điểm mặt người chết, mấy ngày sau, không đến vài ngày đã bắt đầu mài giũa.

Ví dụ như hiện tại, trên danh nghĩa hẳn là đi quét hàng trên thị trường ba khu Ất - cũng chính là nhặt chút lợi ích. Nhưng rất nhanh hẳn đã chạy tới chính giữa biển hiệu xem kịch.

Đây cũng là một trong những hoạt động giải trí trọng yếu của rất nhiều cư dân Tiên thành trong khoảng thời gian gần đây.

“Hôm nay hẳn là phải diễn đến chuyện tên Trịnh Thập Lục kia cùng với người yêu sống chết biệt ly... tiết mục của Trịnh Thập Lục là đặc sắc nhất trong mấy ngày gần đây, nếu bỏ qua thì thật đáng tiếc.”

Vừa lẩm bẩm, các dòng dõi vừa ngồi xuống một góc cây trên quảng trường, ngửa đầu nhìn lên bầu trời.

“Nếu ngài không tin, ta sẽ kể cho ngài nghe về chuyện Tây Di Nhân bá năm xưa, ngài sẽ biết chuyện gì xảy ra.”

“Ta thật đúng là không tin người nói cho ta nghe, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Chính giữa quảng trường, một bảng hiệu khổng lồ treo xuống, vốn trên đó viết ba chữ Ất ba khu, bây giờ lại bị pháp thuật màn nước hình chiếu thay thế. Trong màn nước, mấy trăm vị diễn viên mặc trường bào mộc mạc, mỗi người một câu biểu diễn tiết mục tên là quần khấu.

Nhóm người này diện miệng, đã ngày đêm không ngừng liên tục biểu diễn hai tháng thời gian rồi.

Trong hai tháng này, số lượng các diễn viên trước sau lên sân có hơn ba vạn người, tất cả đều là Vương Lục vận dụng lực lượng của Vạn Tiên minh, dùng thời gian ngắn nhất từ các địa phương trong Cửu Châu Đại Lục vợ vét tài nghệ không được hay biết đến. Những người này trước kia đa phần sống ở trên tuyến đói khát, nghèo rớt mồng tơi., Bây giờ lại may mắn tham dự diễn xuất trong thi đấu quần tiên, một bước lên trời.

Những người này sáu bảy trăm là một tổ, tổng cộng biên chế năm mươi tổ, sau đó thay phiên lên đài. Một lần thay phiên dịch hoàn chỉnh cần khoảng ba ngày. Đối với các diễn viên này mà nói, công việc không lớn, duy trì không hề khó khăn.

Bản thân tướng thanh rất nhàm chán, tiếng nói tràn ngập ý nghĩa giáo dục mà không hề có chút ý nghĩa, nghe như đây căn bản chỉ là một loại tra tấn. Nhưng mà ở bên ngoài, những câu chuyện phản ứng cuộc đời của những nhân vật kia lại hết sức hấp dẫn.

Theo lý thuyết, loại biểu diễn không chút mới mẻ này càng không có thành ý gì, chẳng mấy chốc sẽ bị đám người này ra sức chống lại. Nhưng Vương Lục lại có đôi tay động chân thật, khởi tử hồi sinh đem những tiết mục bằng miệng cải tạo thành nhân khí này.

Mỗi một tổ diễn viên khi lên sân khấu, trên sân đều sẽ hiện ra vô số hình ảnh để biểu diễn từng giọt từng giọt trong cuộc sống của bọn họ, trong đó sẽ có một người được trọng điểm biểu diễn. Vòng thứ nhất hưởng thụ đãi ngộ trọng điểm chính là lão Trương, phía sau ông ta là một người trẻ tuổi thoát nhìn chất phác ít lời.

Câu chuyện của vị trẻ tuổi này lại không giống với lão Trương. Trước đây hắn cũng không phải diễn viên nói chuyện với người khác, đệ đệ của hắn mới là, hơn nữa thiên tài còn hơn người, vừa mở miệng đã khiến người ta ôm bụng cười to. Đáng tiếc thiên đồ anh tài, đệ đệ năm hai mươi tuổi nhiễm bệnh qua đời, mà lúc hắn chết thì tiếc nuối lớn nhất chính là khi hắn chết., Hắn ta rất nhiệt tình chào hỏi nhau như vậy, nhưng con đường vừa mới kết thúc, từ nay về sau hắn ta sẽ không cách nào nghe thấy tiếng cười của khán giả nữa, cũng không cách nào nhìn thấy những gương mặt tươi cười chân thành kia nữa, mà hắn ta còn có rất nhiều ý tưởng đối với tiếng cười đó, bản thân tự sáng tác ra rất nhiều đoạn dài, nhưng cuối cùng cũng không thể hiện ra cho mọi người được nữa.

Sau đó, người trẻ tuổi chôn đệ đệ, cũng biến thành bán gia sản, bắt đầu nỗ lực học tập tiếng nói. Mặc dù đó là làm nhiều công ít, hắn lại kiên trì không lơ lửng, chỉ hy vọng một ngày nào đó có thể tự mình giảng giải những chuyện này cho thế nhân, sau đó thay đệ đệ sống sót.

Người trẻ tuổi này sống trong bóng tối của đê đê, nhận được sự đồng tình của rất nhiều người. Hấn tuy tính tình chất phác, tài ăn nói bình bình bình., Nhưng lại có được vẻ ngoài tuấn lãng cùng ánh mắt u buồn. Mà tình cảm chân thành giữa hấn và đê đê, đặc biệt là rất nhiều đoạn thời gian thân mật —— ví dụ như lúc huynh đê tắm rửa chà lưng nhau, gió lạnh hiu quạnh ôm nhau thành một đám sương ẩm cho nhau... Càng làm cho vô số nữ giới lâm vào điên cuồng, mà lúc đó đám người kia thu giọng nói cũng tương đối không tầm thường.

... Có nhiều chuyện xưa như vậy, trong hai tháng qua có thể nói là tầng tầng lớp lớp, hơn nữa biểu hiện cũng đang nhanh chóng tiến hóa.

Lúc đầu, tiết mục chỉ là tập chiếu đơn giản đối với một người đoạn ngắn cuộc sống. Sau này có một số câu chuyện phức tạp, rất khó ở trong ngắn ngủn nửa canh giờ trình bày rõ ràng., Vì vậy đã sinh ra hình thức kéo dài liên tục. Một câu chuyện không thể chiếu hết một vòng, vậy thì ba ngày sau cùng nhau thay đổi một tổ, tiếp nhận công chiếu lần trước. Điều này lại cung cấp không gian phong phú hơn cho biểu hiện của câu chuyện, thế là đã có cố sự càng thêm khúc chiết ly kỳ...

Dần dần, các giọng nói bắt đầu vang vọng khắp Tiên thành, bất kể là khu vực nào, cách giải trí quan trọng nhất của mọi người chính là ngẩng đầu lên, quan sát câu chuyện về những diễn viên thuộc về những người theo lời kể của họ.

Tổ hôm nay, vừa lúc đến phiên mình truyền tin về Trịnh Thập Lục, cũng là cố sự mà những ngày gần đây nhân khí cao trào nhất.

(Chúc mọi người chúc chúc mọi người chúc mừng vui vẻ uống rượu mãn nguyệt tháng mười một năm nay, hoan nghênh mọi người nha)

...

Trịnh Thập Lục là một nam nhân, khoảng hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi, dáng vẻ tuấn tú.

Cho dù là người hà khắc nhất, cũng sẽ thừa nhận Trịnh Thập Lục ít nhất cũng là một nam nhân đáng ngưỡng mộ. Trong đám diễn viên xem thường nứt nẻ, ngoại hình của gã trong điều kiện như hạc giữa bầy gà.

Có điều trong ba vạn diễn viên, người tuấn lãng cũng không ít, so với Trịnh Thập Lục mạnh hơn cũng không chỉ một người. Mà Trịnh Thập Lục lại không thể nghi ngờ là đại minh tinh đại tích tụ nhân khí đệ nhất trong một tháng gần đây của quần tiên thành. Chuyện cũ về gã đã truyền tin tức mười ba lần, tỷ lệ thu nhận tăng lên không ngừng, nhân khí càng liên tục tăng lên, ba khu Át Tam thậm chí đã có chủ đề liên quan đến gã bắt đầu buôn bán xung quanh.

trụ cột của phần nhân khí này chính là triền miên triền miên giữa Trịnh Thập Lục và người yêu, cảm động đến tận cùng tình yêu.

Đại khái đường chính của câu chuyện là như vậy: Trịnh Thập Lục là người nghèo xuất thân tầng dưới xã hội, một cơ hội ngẫu nhiên, y đã đạt được một tấm thuyền lớn xa hoa có thể đi xa trong đại dương. Mà ở trên chiếc thuyền lớn kia, y may mắn kết bạn với một vị thiên kim đại tiểu thư, a La, từ nay về sau mở ra một đoạn con đường yêu nhau bất thường...

Tiết mục mười ba năm trước, khán giả đã say sưa mê như say như dại, thưởng thức qua hai người trẻ tuổi như thế nào không sợ quyền thế, không sợ lễ pháp oanh liệt tình yêu, cũng lo lắng bất ngờ thấy chiếc thuyền lớn xa hoa kia đụng phải dị thú trên biển, thân tàu tan vỡ, khiến hai người trẻ tuổi gặp phải tình huống nguy hiểm... Cuối cùng, cuối cùng, cuối cùng cũng kết thúc tiết mục, Trịnh Thập Lục và A La cũng gặp phải khảo nghiệm sống chết.

Đến lúc này, không biết bên trong quần tiên thành có bao nhiêu trái tim đang quần quýt lên người tình nhân này. Mọi

người hoàn toàn không thể đè nén sự hiếu kỳ của bản thân:
Rốt cuộc cuối cùng Trịnh Thập Lục và A La thế nào rồi?

Cho dù lý trí nhìn, Trịnh Thập Lục đương nhiên vẫn còn sống
—— nếu không sao có thể lên đài diễn xuất? Nhưng trong
diễn xuất mấy chục lần trước, Trịnh Thập Lục luôn là một
gương mặt người chết cứng ngắt, lúc nghe lời thoại cũng
không có cảm tình, khiến rất nhiều người bắt đầu hoài nghi
trạng thái hiện tại của gã có còn sống thật hay không.

Hơn nữa, cho dù hẳn còn sống, thì vị A La chỉ cần một cái
nhãn mày một nụ cười đều có Bách Mị Sinh kia lại như thế
nào? Chẳng lẽ nàng chết trong trận tai nạn kia, cho nên mới
dẫn đến Trịnh Thập Lục tâm như tro tàn?

Mà tất cả chuyện này đều được biết rõ đáp án ở trong tiết mục
này.

Vì vậy, Thư Tương Hầu biết rõ lúc này làm lười biếng rất có
thể sẽ ảnh hưởng tới bát hoang đại dương, nhưng vẫn không
nhịn được chạy tới.

“Dù sao thì Bát Hoang Minh chắc chắn không chỉ có mặt
người chết ở trên tay. Nhưng tiết mục này bỏ lỡ rồi, sau này
chỉ sợ sẽ không lan truyền lần nữa”

Nghĩ tới đây, con nôi dỗi càng lý hợp tình, trực tiếp nằm dưới
tàng cây, tư thế có vẻ không thích ý.

Một lát sau, nhóm diễn viên Trịnh Thập Lục ung dung đi tới.
Mà chín phần không gian trên bảng hiệu cũng bị câu chuyện
của Trịnh Thập Lục chiếm cứ.

Thừa nhận thượng kỳ, trên hình ảnh chiếu ra một ngôi sao
sáng, cùng với mặt biển băng lãnh.

Thân thuyền lớn hầu như chìm không còn, toàn bộ hành khách
trên thuyền cũng bị chôn vùi dưới đáy biển - thuyền lớn đụng
phải một con dị thú biển sâu ngủ say, dị thú thức tỉnh trong
nháy mắt liền giết chết toàn bộ tu tiên giả trên thuyền, chỉ có
bình dân, bởi vì nó căn bản không để vào mắt, ngược lại còn
may mắn sống sót. Nhưng theo thuyền lớn chìm xuống, sinh
mệnh của những bình dân này cũng dần dần đi tới điểm cuối.

Còn nhân vật chính của câu chuyện, Trịnh Thập Lục và A La
đang lặng lẽ chờ đợi vận mệnh trên biển.

Khi thuyền lớn chìm xuống, Trịnh Thập Lục tìm được một tấm ván gỗ, nhưng diện tích có hạn, chỉ có thể chứa được một người... Bây giờ A La nằm trên ván gỗ không ngừng rơi lệ, Trịnh Thập Lục thì chìm người vào trong nước biển lạnh như băng, nói với A La những lời cuối cùng.

Bởi vì giá lạnh, giọng nói của Trịnh Thập Lục đã lạnh đến run rẩy không ngừng, nhưng hắn vẫn không ngừng nói. Nói đi nói lại, hiện tại, thậm chí là tương lai.

“A La, ta, ta hi vọng, ta là con mắt cuối cùng của nhân sinh, có thể nhìn thấy nụ cười của ngươi, như vậy, lúc ta ngủ dưới đáy biển, liền có thể mơ thấy ngươi đang cười.”

“Ta không cần ngươi ngủ, ta chỉ cần ngươi còn sống...”

“Không, người nên sống sót là ngươi, đáp ứng ta, vì ta, sống sót, vĩnh viễn vui vẻ khỏe mạnh mà sống sót...”

Bên ngoài sân, không biết bao nhiêu người xem bắt đầu rơi lệ vì những lời Trịnh Thập Lục nói.

Ngay cả con chuột nhỏ luôn bị mắng không tim không phổi cũng không nhịn được lau mắt: “Mẹ nó, trong tiên thành sao cũng có gió cát mờ mắt thế.”

Nhưng mà, ngay tại thời điểm hắn lau nước mắt, đột nhiên thấy trên bảng hiệu kia hiện lên một quầng sáng chói lóa, che lấp tất cả mọi thứ. Bầu trời đêm thâm thúy, biển rộng băng lãnh... Đều ở dưới ánh sáng mạnh dần hóa thành hư vô.

Con cháu trợn mắt há mồm, trực tiếp đứng dậy: “Đây, đây là biến hóa mới gì vậy? Chẳng lẽ nói thời khắc cuối cùng có tiên nhân hạ phàm, ra tay cứu vớt tất cả mọi người? Cho nên Trịnh Thập Lục phải chết ở đây mới có thể nói chuyện với nhau?”

Nhưng sau một khắc, một thanh âm băng lãnh vang lên, phá vỡ suy đoán của tất cả mọi người.

” Tiết mục nhàm chán dừng ở đây thôi.”

Ánh sáng chói lóa dần tiêu tán, trên sân khấu, mấy trăm diễn viên tướng mạo đột nhiên biến mất, ở tại chỗ chỉ để lại một bóng người mặc áo đen, đối mặt với vô số ánh mắt.

Yên tĩnh dài đằng đằng.

Vô cùng khiếp sợ, làm cho rất nhiều người ngay lập tức căn bản không biết nên phản ứng như thế nào, nhưng rất nhanh, tiếng mắng phô thiên cái địa trong quần tiên thành sôi trào lên đầy trời.

“Cút mẹ ngươi đi, ngươi là cái quái gì vậy?”

“Đến thời khắc mấu chốt rồi.”

“Đánh chết tên vương bát đản này...”

Đối diện với tiếng mắng chửi mãnh liệt, người áo đen kia như không nghe thấy, chỉ lạnh lùng giương mắt lên, ánh mắt phảng phát xuyên thấu bản thể, thẳng đến sâu trong nội tâm mọi người, sau đó một cơn gió lạnh nổi lên, đông kết lửa giận.

Một lát sau, người áo đen mở miệng nói: “Lạc mục vừa rồi là một âm mưu, đây mới là Trịnh Thập Lục chân thật.”

Nói xong, hấn khẽ vươn tay, kêu gọi ra hình ảnh trong sân đấu, một trong số đó, là Trịnh Thập Lục.

Chỉ có điều, so với Trịnh Thập Lục lúc này thì Trịnh Thập Lục có vẻ hơi run rẩy và lo lắng, hoàn toàn không giống như lúc trước, tuy xuất thân bản hàn nhưng quang minh lỗi lạc, tính tình sáng sủa.

Tiếp đó, hình ảnh lại chiếu ra gương mặt một thiếu nữ, giống A La tới bảy tám phần thần thái, không rực rỡ như A La. Mắt nàng dài ra vài phần, làn da mờ đi vài phần, dáng người thì hơi đầy đặn... Chỉ là ánh mắt kia, lại có vẻ hung lệ mười phần.

Người áo đen giải thích: “Đây mới thực sự là a La. Hai người bọn họ không quen nhau ở trên con thuyền lớn gì cả, mà là trượng phu của A La khi còn sống ở nhà nuôi dưỡng một số người lạc phách nghệ nhân, trong đó vừa vặn có một Trịnh Thập Lục. Đồng thời, A La cũng không phải thiếu nữ sáng sủa nào dám yêu quý, nàng chỉ là quả phụ không quản được mình phóng đảng, hận không thể kéo nam nhân thiên hạ đẹp trai đến trên giường.”

Trong bức tranh, chỉ thấy A La mỉm cười nói với Trịnh Thập Lục.

“Tiểu Trịnh à, bả vai của ta thật sự mỏi, vào nhà mà xoa bóp bả vai cho ta đi.”

Trịnh Thập Lục sợ hãi ngẩng đầu nhìn nàng một cái: “Tiểu thư, ta chỉ là nói chuyện với nhau thôi, người đừng có làm khó ta.”

“Nói một câu thì đã sao? Nói tuồng mạo người không phải là nam nhân sao?”

“Tiểu thư, người nói đùa rồi, ta đương nhiên là nam nhân, thế nhưng...”

Lông mày A La dựng lên: “Bảo người đi vào thì vào đi, coi chừng bảo cha ta đuổi người ra ngoài.”

Rốt cuộc Trịnh Thập Lục không còn dám dâm uy, đặc ý rụt rè bước vào phòng. Sau đó, chỉ là một hồi tiếng rên rỉ khiến người trưởng thành đều cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Một lát sau, hình ảnh biến đổi, Trịnh Thập Lục từ tuần tú đã trở nên tiều tụy, đặc biệt là lúc đi đường hai chân quăn quật, tư thái lưng còng quay lại nhìn vô cùng thê thảm.

Hiển nhiên, việc hầu hạ A La đại tiểu thư vất vả còn xa mới có một diễn viên tương thanh có thể thừa nhận được.

Nhưng A La vẫn không biết dừng ở đâu.

“Tiểu Trịnh, người lại chạy đi đâu rồi? Mau qua đây cho ta, hôm nay ta lại muốn người can đảm không tới, ta sẽ bảo người ta đánh gãy cả cái chân mẹ nó của cha người, rồi đem tên tiểu tình nhân của Mai người đưa cho chó ăn, có nghe thấy không...”

Vẻ mặt Trịnh Thập Lục vốn đáng ghét, thế nhưng nghe đến cuối cùng thì toàn thân chấn động, ánh mắt dần chuyển sang lạnh lẽo, lộ ra một tia điên cuồng.

Sau đó, hoặc là thiên ý hoặc là vận khí, hắn không cẩn thận đụng phải một cái xềng sắt bên ngoài vườn hoa...

Bàn tay gầy gò xưa nay chỉ biết cầm bút, siết chặt xềng sắt lại.

Hình ảnh lại xoay chuyển, đã là một đêm mưa sấm chớp, trong mưa to, Trịnh Thập Lục khô gầy dùng sức quơ xềng, đào trên mặt đất một cái hố sâu. Bên chân gã là một thân thể đã từng ấm áp đầy đà, bây giờ đã lạnh như băng mà cứng ngắt.

Ánh mắt Trịnh Thập Lục lạnh như băng, ánh mắt nhìn hoàn toàn tập trung vào hồ sâu trước mắt. Mưa to như thác nước, bên trong rất nhanh đã có nước đọng. Mặt nước phản chiếu ra gương mặt rách nát của Trịnh Thập Lục.

“Cha, mẹ, hài nhi bất hiếu, không có cách nào để hai lão dưỡng lão đến chung đời, ân dưỡng dục chỉ có kiếp sau mới báo đáp... A Mai, con sợ là không có cách nào để tích đủ tiền trở về cưới người làm vợ rồi. Cha... liền quên con, sau đó tìm một người nam nhân tốt gả đi, sau đó vĩnh viễn vui vẻ mà sống, coi như là vì con...”

Hình ảnh dừng ở đây, người áo đen cũng thở dài.

“Sự thật Trịnh Thập Lục, bất quá chỉ là người đáng thương bị buộc vào tử lộ mà thôi. Không đáng để các ngươi đem chuyện xưa của y vụn vẹo rồi lại lấy ra tiêu khiển. Cả đời hãn chưa bao giờ thấy biển rộng, đừng nói đến việc ngồi thuyền đi du lịch. A La là kẻ thù hãn hận nhập cốt tủy, sao có thể thề non hẹn biển với nàng? Câu chuyện như vậy, chỉ khiến người ta chán ghét mà thôi.”

Nói xong câu đó, người áo đen vung tay lên, tất cả bảng hiệu trong Tiên Thành đều ảm đạm xuống, tiết mục chuyển hướng bị cưỡng ép dừng lại.

Bên kia, trên đài chủ tịch, Vương Lục nhún vai một cái không để ý gì cả.

“Hà tất phải làm hư giấc mộng đẹp của mọi người? Ngươi làm vậy sẽ khiến đám tiểu Thanh mới tin tưởng rất nhiều tình yêu mất ngủ.”

Người áo đen căn bản không để ý tới Vương Lục, chỉ lạnh lùng nói: “Bắt đầu vòng tiếp theo đi.”

Cái gọi là vòng cuối cùng, chính là khâu cuối cùng mở ra, cũng là khâu quan trọng nhất: Vạn Tiên minh và thượng cổ địa tiên ở dưới sự giám sát của tất cả mọi người triển lãm tiên đặt cược của quần tiên đại bỉ lần này.

Quần tiên đại bỉ được xưng là muốn quyết định tương lai của Cửu Châu Đại Lục, nhưng phương pháp quyết định cụ thể như thế nào, sẽ rơi vào tiền đặt cược của hai bên.

Hoàn này không có khả năng tồn tại cái gì mà kéo dài thời gian. Nói cách khác, chiến thuật kéo dài của Vương Lục dừng ở đây.

Chính diễn, cuối cùng cũng sắp bắt đầu diễn rồi.

(Đa tạ Đại minh chủ vào ban đêm bình an làm cô độc đưa tới sưởi ấm cho ta, đặc biệt hơn nữa... Thuận tiện cũng chúc mọi người bình an hỉ thu hoạch tương đối khá, rượu mừng tháng mười một vào hàng tháng mười một này uống thoải mái?)”

...

635

Một cái thư pháp Lâm Mô, một cái quần khâu tương thanh... Vương Lục thành công dùng chiến thuật hèn hạ vô sỉ kéo dài ước chừng ba tháng.

Nói dài không dài, so với dự đoán một năm lạc quan nhất ngắn hơn phân nửa. Nhưng nhìn góc độ khác, lúc trước thời điểm định ra quần tiên đại bỉ, thời gian chuẩn bị kỳ thật bất quá cũng chỉ ba tháng, hôm nay tương đương với đem thời gian chuẩn bị tăng gấp đôi, có thể nói là đủ kiêu ngạo.

Mà Vương Lục một tay sáng lập kỳ tích này lại có chút chống đỡ không nổi, đánh nhau ngay trước mí mắt chủ trì.

Trong ba tháng này, người vất vả nhất trong toàn bộ quần tiên thành chính là hắn. Trong vòng một tháng, trong võ trường, người đầu tiên không ngủ không nghỉ mà múa bút thành văn, tính cả nhân tố vận vẹo thời gian là hắn bảy tám năm không chớp mắt.

Dù cho Kim Đan chân nhân có sức chịu đựng tinh lực đều khác hẳn bình thường. Dù Vương Lục đã tiến vào trạng thái không linh khi viết sách, tiêu hao tương đối thấp. Nhưng thời gian bảy tám năm không thể nghỉ ngơi, vẫn đủ để làm tinh thần tu sĩ Nguyên Anh tan vỡ mà tra tấn.

Hơn nữa trong hai tháng sau đó hắn cũng không nhàn rỗi, kịch bản nhiều lời của hắn đương nhiên là viết, trừ hắn ra thì ngoài hắn ra., Ít ai có thể sáng tạo ra được kịch bản phong phú trong thời gian ngắn như vậy, hơn nữa còn có thể căn cứ phản ứng của khán giả kịp thời điều chỉnh sửa chữa. Chỉ là công việc này phải trả giá càng tiến thêm tiêu hao tinh lực. Trong hai tháng, mọi người cùng nhau lên tiếng, mà kịch bản này của hắn đương nhiên cũng không thể nghỉ ngơi...

Cho dù không có Hắc y nhân ra mặt kêu dừng, Vương Lục kỳ thật cũng rất khó tiếp tục kiên trì trắng đêm như vậy nữa. Đến khi chuyện xưa của Trịnh Thập Lục im bật đi, trong lòng Vương Lục lại cảm thấy nhẹ nhàng thở ra.

“Ta chỉ có thể làm được bấy nhiêu đó, kế tiếp... còn phải dựa vào các người.”

Vương Lục nói xong, ánh mắt đảo qua mọi người bên cạnh.

“Dù sao mọi người cũng đều là tông sư một phái, tiếp theo phiên toái ra sức một chút... Đừng có mà ngay cả tiểu kim đan như ta cũng không sánh bằng.”

Mà các Trưởng lão chân quân bên cạnh Tịch Đài, nghe vậy đều cảm thấy hồ thẹn. Luận thực lực, về lịch duyệt, bọn họ người nào cũng vượt xa Vương Lục, nhưng ở trên võ đài của các Tiên đại bỉ, tác dụng của bọn họ lại cực kỳ bé nhỏ, còn phải dựa vào Vương cửu kim đan để khống chế thế cục này...

Đương nhiên, trong này tất nhiên là Hà Đồ Chân Quân dung túng Vương Lục, nhưng mặt khác, đám Chân Quân này để tay lên ngực tự hỏi, muốn đổi chỗ với Vương Lục, thật tình không làm được đến mức này.

Ví dụ như khai mạc thức của đám tiên đại bỉ này. Vốn dĩ tất cả mọi người đều không coi trọng chuyện này, thế mà hãn có thể từ bên trong cưỡng ép móc ra ba tháng trời, vừa có sáng tạo thiên tài vừa có người có lực lượng chấp hành hơn người, kế hoạch chung này của Vương Lục cũng khiến người ta không phục không được.

“Các vị, ta không muốn nhiều lời. Lúc này thi đấu ở quần tiên, bất luận thế nào ta cũng phải thắng, ta chưa bao giờ muốn ném thử mùi vị thất bại, lần này lại cho phép thắng, tuyệt đối không để cho các vị thất vọng, nếu sau khi tỉnh lại mà phát hiện các người thua ta sẽ xem xét máng khác.”

Vương Lục nói xong câu này cũng không chèo chống nổi trầm miên, ngủ mê man được, mà để lại cho đám Chân Quân lúng túng khó nói lên lời.

Đối với những đại lão có địa vị hiển hách, trần trụi mà không ai tín nhiệm này, đây thật sự là quá hiếm thấy. Mà quan trọng nhất là câu cuối cùng kia.

Nhảy ư? Đi tới chỗ nào? Bên phía Địa Tiên sao?

Theo lý luận thì đây đương nhiên là chuyện đùa, nhưng Vương Lục này lại không thể dùng lẽ thường để suy nghĩ, coi chuyện cười là thật, y đã làm quá nhiều rồi... Ví dụ như khai mạc thức

ba tháng, trước khi nói đến chuyện này, có ai không cho là chuyện nực cười?

Nếu như Vạn Tiên minh thật sự bại dưới tay thượng cổ Địa Tiên trong trận tỷ thí của quần tiên... Hẳn thật sự muốn nhảy vào trong trận doanh Địa Tiên sao? Loại chuyện này có lẽ hẳn đã làm được rồi. Nói lớn một chút, tranh đoạt đại bí quần tiên chính là quyền chủ đạo, nhưng suy cho cùng vẫn là đối kháng nguy cơ của Đọa Tiên, nếu Vạn Tiên minh đúng là bùn nhão không tưởng thành được., Như vậy lương cảm chọn cây mà đậu cũng không có gì đáng trách. Nói về nhỏ thì bên Địa Tiên, rõ ràng huyền mặc không bình thường với hẳn, trong khoảng thời gian này lại đào ra một đoàn bột phấn nã tàn. Cộng thêm hẳn là đào tiên của đám người này, người mở ra thậm chí là người thừa kế, gia nhập trận doanh Địa Tiên kỳ thật cũng không có bao nhiêu trở ngại a.

Càng suy nghĩ, ánh mắt đám Chân Quân nhìn về phía Vương Lục càng thêm phức tạp.

Đệ tử thiên tài xuất chúng như vậy, vì sao hết lần này tới lần khác miệng không chọn lời, lại nói ra những lời này?

Mà ở trong đó, Phong Ngâm chân nhân là người lúng túng nhất, muốn nói cái gì đó, lại không biết nên nói như thế nào, tài ăn nói của hẳn luôn luôn bình bình, cũng không thể tính là ăn nói khéo léo. Hơn nữa đối với vấn đề của Vương Lục, hẳn cũng cảm thấy khó giải quyết, dù sao trước người của Vương Lục cũng là người kia... Cái này phải cho Phong Ngâm nói với hẳn thế nào mới được?

Lúc xoắn xuýt, gió thổi mắt liền thấy cách đó không xa, Vương Vũ ngồi ngay ngắn ở trên bồ đoàn, trong tay cầm một đĩa hạt dưa hứng thú vây xem, một bộ dạng ngồi xem kịch vui, lập tức giận không chỗ phát tiết.

Bên trong nguyên thân, gió rít giận dữ hét lên: “Vương Vũ”

Vương Vũ giật mình, rắc một nửa hạt dưa: “Ta thì sao?”

“Ngươi dạy được đồ đệ tốt?”

“Ta dựa vào cái này thì liên quan gì tới ta? Ngươi không được tùy tiện ngồi a.” Vương Vũ hỏn hển phản bác, nhưng mà vừa

nói xong một câu, gió thổi liền đem nàng tất cả lời nói đều chặn trở về.

“Trưởng lão cung phụng còn muốn hay không?”

“Ta dựa vào cái tên tiện nhân lạm dụng quyền lực nhà ngươi, ngươi ngoan độc chờ đó cho ta...”

Vương Vũ ở trong nguyên thần hung hăng phỉ nhổ hành vi khinh bạc sợ mạnh mẽ này, sau đó nhìn Vương Lục đang ngủ say, trong lòng cũng hận: Con tiện nhân kia, rõ ràng đem mọi chuyện đổ hết cho ta ngủ lè loi.

Nhưng mà... sự tình chung quy vẫn phải làm, ai bảo hấn là... Vương Lục chứ.

Vương Vũ nặn một khuôn mặt tươi cười đứng dậy: “Các vị đại lão xin đừng coi là thật, Vương lục chỉ là đồng ngôn không kiêng kỵ.”

Một vị Chân Quân hừ lạnh một tiếng: “Đường đường là Kim Đan chân nhân mà cũng là trẻ con?”

Vương Vũ bĩu môi: “Đồng nam mà, sao không tính?”

“Phốc “

Lúc đó đã có Chân Quân suýt nữa nôn ra máu: “Vương Lục là Đồng Nam sao?”

Vương Vũ nói: “Cái này thì được, ngươi muốn nghiêm túc, ta cũng không thể chắc chắn trăm phần trăm, dù sao ta cũng không dùng.”

“Lời nói nhắm các ngươi là thầy trò, sao có thể vượt qua...”

Vương Vũ nhướn mày: “Su đồ thì sao? Rất nhiều tông phái tổ tôn luyện, thậm chí là tổ tôn mê muội cũng đã làm ra chuyện này. thầy trò gì đó, quả thực là mặt trắng. Thật là, thời đại nào rồi mà còn cứng nhắc như vậy a...”

“Ngươi? Đường đường là trưởng lão chính bài của tông phái, sao có thể nói ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy?”

Vương Vũ hai tay chống nạnh, mười phần khí thế cười ba tiếng: “Ha ha ha, tu sĩ chúng ta tu tiên đạo vốn là nghịch thiên nói những lời đại nghịch bất đạo thì có gì mà ghê gớm? Lời cũng không dám nói, còn tu tiên cái gì?”

“Ngươi đây là càn quấy...”

Vương Vũ lại ưỡn ngực: “Ta là nữ nhân, bừa bãi, càn quấy là thiên kinh địa nghĩa, ngươi không phục, không bằng vung kiếm tự cung, đứng cùng ta trình độ. Nhưng mà ta sẽ dùng kinh nghiệm phong phú để đánh bại ngươi.”

“Ngươi...”

Mắt thấy Vương Vũ càng nói càng hăng, sắc mặt đã tái nhợt so với chân quân của nàng, nhất định phải vận dụng tu vi Tiên tâm mới có thể áp chế được hỏa khí. Bên kia, Phong Ngâm chân nhân thật lòng quỳ xuống.

“Ngũ sư muội, xin thương xót, thu thần thông lại đi... Lại nói tiếp bộ mặt Linh kiếm phái chúng ta liền không còn chút nào rồi.”

“Mẹ kiếp, không phải lúc đầu ngươi bảo ta nói à? Thiện biến như vậy, ngươi còn giống phụ nữ hơn cả ta nữa!”

Thấy trận cãi vã này sắp sửa mở rộng tình trạng không thể vãn hồi, Hà Đồ Chân Quân thở dài: “Được rồi, không nên âm ỉ, vì một vấn đề không quan trọng, sao lại đến mức này?”

Lời nói của Hà đồ vẫn còn có chút hiệu quả, mặc dù lửa giận trong lòng mấy vị Chân Quân khó mà bình tĩnh được, nhưng đều thu lại không lên tiếng nữa. Bọn họ chỉ dùng ánh mắt hung ác trừng mắt nhìn Vương Vũ, đợi sau này sẽ cho nàng đẹp mặt. Về phần Vương Lục, về sau cũng chính xác phải cẩn thận đề phòng một chút, tài hoa của hắn đúng là không giả, nhưng càng có nhiều người có tài suy nghĩ càng khó không chế. Một khi xảy ra vấn đề, thì đó chính là một vấn đề lớn đủ để Vạn Tiên minh thương cân động cốt.

“Chúng ta không có quá nhiều cơ hội để lãng phí lẫn nhau. Nghi người không cần người không nghi ngờ. Nếu đã chọn Vương Lục thì cứ buông tay để y tiếp tục đi. Nếu như đề phòng khắp nơi, còn cần y làm cái gì?”

Hà Đồ nói xong, lão đưa mắt nhìn sang bên cạnh. Mười tên Địa Tiên được Huyền Mặc cho nhao nhao từ trên Tịch Đài đi vào, rồi nói: “Xem ra các bằng hữu Địa Tiên đã không đợi được nữa rồi, mọi người theo ta cùng đi, hoàn thành vòng cuối cùng.”

Vòng cuối cùng khai giải là Vạn Tiên minh và Thượng Cổ Địa Tiên cùng lập huyết thệ, để đảm bảo tính hữu hiệu trong trận tỷ thí này.

Nếu nói muốn dùng thi đấu quần tiên để xác định quyền khống chế cuộc chiến Đọa Tiên trong tương lai, thì cũng phải có cách thức ước thúc mới tốt. Ví dụ như, nếu như trên thi đấu thua, mặt ngoài thì cúi chào đối thủ, nhưng âm thầm thờ ơ làm trái, chỉ lo ích lợi bản thân, cuối cùng hai bên không tin tưởng lẫn nhau thậm chí là trở mặt với nhau, trận thi đấu quần tiên này còn ý nghĩa gì nữa?

Một khế ước đối với hai bên đều có lực ước, tuyệt đối là tất yếu. Mà ký vào khế ước này, an bài tại vòng cuối cùng, địa điểm là ở võ trường trung ương của Tiên khu.

Song phương chuẩn bị ký khế ước, là toàn bộ một trăm hai mươi một thượng cổ địa tiên trong quần tiên mộ thức tỉnh, cùng với một trăm bốn mươi bảy trưởng lão cao tầng ý chí đại biểu toàn thể Vạn Tiên minh. Trong đó một trăm người đến từ Thông Thiên Thánh đường - cũng là cơ quan tối cao của Vạn Tiên minh, bốn mươi bảy người còn lại gọi là tà ma ngoại đạo.

Hơn hai trăm người này đồng thời tiến vào võ trường, chỉ riêng áp lực do sự tồn tại của bọn họ tạo thành đã khiến nơi này không chịu nổi gánh nặng, thật là một trận run rẩy dữ dội. Lúc trước chịu đựng thảm cỏ hoa cỏ biểu diễn toàn trường, trong nháy mắt đã nứt toác ra., Ngàn vạn khe hở giăng kín không thấy đáy, ở trên đại địa thỏa thích nở rộ, như một đóa hoa tử vong rực rỡ. Bầu trời xanh thẫm bị xé rách vô tình, sao trời vẫn lạc, thương khung sụp xuống, lộ ra một mảnh hư không đen kịt.

Bất quá rất nhanh, không gian trong đấu võ trường bắt đầu khuếch trương, một mực kéo dài đến trạng thái cực hạn, mới miễn cưỡng tiêu hóa được áp lực của hơn hai trăm tu sĩ đỉnh phong này. Nhưng lúc này trong sân đã không còn bất cứ vật hữu hình nào, hơn hai trăm người đứng ở trong hư không đen kịt, trên người lẫn nhau tràn ra ánh sáng nhàn nhạt.

Hai phe im lặng giăng co một lát, sau đó đạo nhân Hà Đồ từ trong đám người bên Vạn Tiên minh tiến lên một bước. Bên

kia, vị hắc y nhân tự xưng tội nhân cũng lặng lẽ hiện thân, đi tới trước mặt Hà Đồ.

Hai người đại diện cho một trận doanh, ánh mắt giao nhau đều cảm thấy mênh mông cuộn cuộn, lực lượng gần như thiên đạo trực tiếp vọt tới.

Người áo đen hơi kinh ngạc, sau đó gật đầu khen: “Không hổ là tu sĩ Cửu Châu.”

Hà Đồ thì nói: “Đại Lục châu có thể nhân dị thể hệ xuất hiện, nếu gọi ta là tu sĩ chỉ sợ nói quá sự thật.”

Nói xong, hấn lấy từ trong ngực áo ra một quyển trục phong cách cổ xưa, đặt trước ngực hư không, sau đó dùng lực vô hình đẩy quyển trục ngang mở ngang ra, là một bức tranh.

Một đồ họa miêu tả địa lý núi sông Đại Lục Châu, quyển trục chỉ rộng hai thước, dài ba thước, chín Châu to như vậy ở trên bức họa chỉ lác đác vài nét. Nhưng mà nhìn kỹ, có thể từ trong bức họa phóng to ra một điểm rất nhỏ, nhìn ra dãy núi nhấp nhô, dòng sông chạy chồm, thậm chí thiên địa linh khí lưu động. Nhìn đồ họa vuông vắn lại ẩn chứa nội dung vô cùng vô tận.

Một tấm bản đồ, dường như gánh chịu toàn bộ Cửu Châu.

Hà Đồ chân nhân trầm giọng nói ra: “Vật này chính là Cửu Châu Đồ, trong bản đồ ghi chép tất cả những gì Vạn Tiên Minh biết về Cửu Châu Đại Lục. Mà phe ta một trăm bốn mươi bảy người đều gửi gắm bộ phận nguyên thần lên đó.”

Bên kia, người áo đen gật gật đầu, sau đó giơ tay lên cao, chỉ thấy trong hư không đen kịt, đột nhiên sáng lên trên trăm đạo quang mang tinh thần.

“Đây là một chút tiên linh của tất cả chúng ta, liền gửi gắm vào bản đồ này của người đi.”

Nói xong, hơn trăm đạo quang mang như lưu tinh kia bay hạ xuống, quanh quẩn trên Cửu Châu Đồ, mơ hồ hình thành thể bao phủ bầu trời.

Hà Đồ chân nhân nhìn thoáng qua, mỉm cười, sau đó đưa tay nhấn một cái trên bầu trời của Cửu Châu Đồ.

Tinh hà bị phá nát, hơn trăm đạo quang mang bị bàn tay ép đến phạm vi Cửu Châu Đồ, dung hợp cùng bản vẽ, giống như một thể thiên địa.

“Được.”

Chiêu thức của cử trọng nhược khinh đưa tới hai phe không hện mà cùng trầm trở khen ngợi, cường ép hơn trăm đạo Tiên linh vào trong Cửu Châu Đồ, chỉ một thủ pháp này liền không thua kém gì Thần Thông Hà Đồ Chân Quân Chân Tiên giáng thế, thực lực quả thực sâu không thấy đáy.

“Được, huyết thể đã thành, tiếp theo...”

Hà Đồ chân nhân nhìn kỹ một chút, bên trong đồng thời ẩn chứa Địa Tiên Linh cùng với Địa Tiên Minh Nguyên Thần Cửu Châu Đồ, trong lòng chỉ có cảm khái không thôi.

(Chúc mừng chúc mọi người mua hàng tháng vui vẻ, đề cử sự sáng khoái của vé chiếu:

...

“Tám bản đồ kia là cái quý gì vậy?”

Trên quảng trường ba khu Ất, dòng dõi thư thái ngửa cao đầu, buồn bực không thôi, tâm tình nóng nảy không chịu nổi.

Trước đó không lâu, hắn còn đang vì chuyện tình yêu giữa Trịnh Thập Lục và A La mà cảm động không thôi, ai mà ngờ chuyện xưa lại im bật, một người áo đen nhảy ra nói chuyện lúc trước toàn là âm mưu, chân tướng lại là một bi kịch biến thái khiến người ta buồn nôn đến suốt đêm cũng muốn phun ra...

Lúc ấy trên toàn bộ quảng trường vang lên tiếng mắng chửi rung trời, thanh thế đó thật là khiến người ta ấn tượng. Đa số trong đó là đang nguyên rủa và nhục mạ người áo đen.

Đạo lý rất đơn giản, đôi là bất luận kẻ nào, nếu như đột nhiên có người nhảy ra lật đổ nhận thức của hắn, lại chưa từng lấy ra bất cứ chứng cứ gì cứng rắn... Bị mắng đều là tất nhiên. Người áo đen mặc dù lấy ra một cố sự có tính điên đảo, nhưng chưa có chứng cứ cứng rắn chống đỡ câu chuyện kia.

Đương nhiên, mặt khác, câu chuyện Vương Lục cũng là từ đầu đến cuối không có chứng cứ chứng minh những diễn viên tương thanh kia là thật. Thế nhưng, trên thế giới này có chỗ nào cần nhiều chứng minh như vậy chứ? Mọi người ở Quần Tiên thành bận rộn, đều vì lý tưởng. Đám người này miệng hô hào lẫn nhau vốn là một loại châm chọc, xem trò vui mà thôi, ai quan tâm cái gì là thật hay giả chứ.

Mà đối với người kế thừa mà nói, hắn một điếm cũng không quan tâm hai câu chuyện này đến cùng ai là sự thật. Đối với hắn, Trịnh Thập Lục sinh ra vì tình yêu cũng tốt., Tiếng xéng sắt đối ẩm với Trịnh Thập Lục cũng không sao cả, Trịnh Thập Lục kia thú vị hơn, y càng nguyện ý ủng hộ người nào — so ra thì Trịnh Thập Lục càng thú vị vì người yêu. Cho nên Thư Nhi cũng cực kỳ chán ghét người áo đen kia cắt đứt câu chuyện, dẫn tới mình không nhìn thấy Trịnh Thập Lục và A La sống chết ly biệt.

Bất quá, còn chưa chờ mọi người mắng đủ người áo đen kia, chỉ thấy hình ảnh trên bảng hiệu quảng trường biến đổi, hơn hai trăm người phân biệt từ hai phương hướng tiến nhập võ trường, sau đó thiên địa sụp đổ quy về hư không. Ở trong hư không, bản đồ sông và người áo đen mỗi bên trao đổi một tay, tạo thành một bản đồ cửu châu thiên địa hợp nhất.

Con nôi dỗi chưa từng nghe qua đại danh của Cửu Châu Đồ, càng không hiểu được một vị Chân Quân đỉnh phong, thủ đoạn của một vị Thượng Cổ Địa Tiên Thông Huyền, chỉ nhìn mà không hiểu gì cả.

Nghe nói một màn vừa rồi là lập huyết thệ, nhưng cũng không thấy ai chảy máu, lời thề này sao lại lập thành vậy? Hay là các đại tu sĩ đã không còn chảy ra huyết dịch màu đỏ nữa?

“Hừ, đồ ngu không biết kiến thức nhà ngươi, đến cả Cửu Châu Đồ cũng không nhận ra sao?”

Thư thái dòng dõi theo bản năng đáp: “Tại sao ta phải biết bản đồ cửu châu là cái gì a mặt người chết, sao lại là ngươi.”

Nói được một nửa, con chuột nhỏ mới nghe ra thanh âm phía sau chính là mặt người chết của ông chủ hiện giờ, khiến cho ba hồn sáu phách của mình đều sắp bay ra ngoài. Mặt người chết này thành thật mà nói cũng không phải người xấu, đối với mình luôn là rất tốt, nhưng một khi mình phạm sai lầm, trừng phạt của hắn cũng là không lưu tình chút nào, lần này lại lười biếng bị bắt, chí ít cũng là một trận chửi mắng...

Nhưng không ngờ, mặt người chết lại như không chú ý tới lúc này Thư Nhi đang lười biếng, mà trầm giọng giải thích: “Cửu Châu đồ là chí bảo của tiên môn Thịnh Kinh, thể hiện hùng tâm tráng chí của Thịnh Kinh thống ngự Cửu Châu. Ý tưởng thiết kế của Cửu Châu Đồ là muốn xem Cửu Châu Đại Lục như một kiện pháp bảo hoàn chỉnh, sau đó luyện chế một kiện trung tâm pháp bảo có thể không chế pháp bảo này.”

Thư thái không thể tưởng tượng nổi: “Điều khiển toàn bộ Cửu Châu Đại Lục? Người Thịnh Kinh đã tâm thật lớn a, vậy hiện tại Hà Đồ Chân Quân đã có Cửu Châu Đồ, chẳng lẽ nói Cửu Châu Đại Lục đã ở trong lòng bàn tay hắn?”

“Quan kinh nhân hùng tâm bưng bưng, mấy ngàn năm qua đều như thế.” Mặt người chết nói, lắc lắc đầu. “Chẳng qua, muốn đem Cửu Châu Đại Lục đều luyện thành pháp bảo nhà mình, cũng chỉ là Thịnh kinh người ý nghĩ kỳ lạ mà thôi. Tu vi của Hà Đồ Chân Quân khoáng cổ kim tuyệt kim., Lại có chiến lược Cửu Châu trăm ngàn năm thịnh kinh người chèo chống, nhưng Cửu Châu Đồ này vẫn chỉ là sơ hình, miễn cưỡng có thể cảm ứng được sự thay đổi của thế cục phía trên Cửu Châu Đại Lục, muốn trực tiếp ảnh hưởng đến Cửu Châu Đại Lục lại là muôn vàn khó khăn. Bất quá, có thể lấy một đồ án mà nhìn thấu thiên hạ, cũng đủ để xưng tụng là cực phẩm tiên bảo.”

Thư thái đưa nhỏ hỏi: “Vậy bây giờ tiên bảo này là sao? Vì sao nó lại thành huyết thể?”

“Rất đơn giản, bản đồ Cửu Châu hiện giờ được xem như là vật dẫn. Các trưởng lão bên phía Vạn Tiên minh lấy ra một bộ phận ký thác vào nguyên thân. Nhóm Địa Tiên cũng tương tự như vậy, rút tiên linh trong cơ thể ra một ít để gửi gắm vào bản đồ Cửu Châu. Như vậy cũng giống như là hai bên cùng chung một con tin vậy., Lấy đây là khế ước căn bản, so với bất luận lời thề nào hiệu lực đều cường đại hơn, bởi vậy được xưng là huyết thể. Trên thực tế, trừ loại huyết thể này, trước mắt không có bất cứ thủ đoạn nào khác, có thể đồng thời ước thúc đông đảo tu sĩ đứng đầu.”

Thư thái đưa nhỏ cái hiểu cái không mà hỏi: “Ta nghe nói có tâm ma đại thể...”

“Tâm Ma Đại thể là có thể tránh được, riêng là bên phía Vạn Tiên minh đã có tiên lệ thành công —— chính tiêu tử hồng bạch đưa cho người la bàn kia, hắn từng đem Tâm Ma đại thể lúc ngưng kết kim đan nuốt vào. Mà trình độ thượng cổ Địa Tiên, một chút tiên linh đủ để phá vỡ hết tâm ma quán quanh, tâm ma đại thể cơ bản tương đương với trò cười đối với bọn họ.”

“Được rồi, kế tiếp sẽ như thế nào đây?”

“Kế tiếp? Theo sự tiến hành của cuộc thi đấu quần tiên, hai bên sẽ dựa vào số điểm số giành được khi thắng lợi chia đều nguyên thần và tiên linh trong bản đồ cửu châu, đợi đến khi

chia cắt xong, cuộc thi đấu của quần tiên cũng có thể kết thúc.”

“Hả? Hạt phân nguyên thần và tiên linh? Ta nghe nói nếu nguyên thần hoặc là tiên linh nắm giữ trong tay người khác thì từ nay về sau không được tự do a.”

“Không sai, đám Tiên thi này dùng để quyết định quyền chủ đạo trong tương lai, mà tương lai chủ đạo vĩnh viễn là người, chỉ cần không chế được người, tự nhiên là không chế được tương lai. Nếu như tu sĩ cao tầng của Vạn Tiên minh đều luân hãm trong tay Địa Tiên, tương lai làm sao còn có cơ hội Vạn Tiên minh lên tiếng? Phản cũng vậy.”

Thư thái đưa trẻ cái hiểu cái không: “Thì ra là thế, người không cảm thấy rất kỳ quái sao? Ta nghe người ta nói, đám tiên đại bỉ này rốt cuộc là cùng nhau đối kháng cái gì mà Đạo Tiên. Nhưng bây giờ mọi người lại đặt Nguyên Thần Tiên Linh lên một tấm bản đồ, vạn nhất Cửu Châu Đồ có gì không hay, chẳng phải xong đời đại cát sao?”

“A, nghĩ không sai, cho nên chúng ta chân thành cầu khẩn Cửu Châu Đồ không xảy ra vấn đề gì a. Một khi thiên hạ đại loạn, như người ta đều không khác con sâu cái kiến.”

Nói xong, mặt người chết sùng kín thờ dài, khiến cho đứa cháu đột nhiên phát lạnh, toàn thân đều run lên.

Mặt người chết này có gì đâu, chỉ riêng khí tức âm lãnh này thôi mà khiến người ta không chịu nổi, bình thường đám con cháu không muốn ở trong phòng hắc, thường xuyên lên ra ngoài cũng có liên quan tới chuyện này.

Lúc này hắc chỉ cảm thấy trước người hàn ý bức người, mặt người chết hơi ngửa đầu, giống như đang đắm chìm trong hồi ức xa xưa, từng luồng chấn động u ám truyền đến. Thư Nhi không chịu nổi, liền nhân cơ hội chạy trốn, đi khu vực khác chuyển một vòng.

Nhưng bước chân mới di chuyển, những thay đổi trên bảng hiệu đã khiến hắc dừng chân.

Bởi vì trận chiến đầu tiên của quần tiên đại bỉ, lại tới nhanh hơn bất luận kẻ nào dự đoán, huyết thế vừa mới dựng, màn chiến đấu đã đến như vậy.

Song phương đang diễn màn chiến đấu, chính là Hà Đồ và Huyền Mặc.

Hà đồ thì không cần phải nói, sau khi biểu hiện một tay thần thông trấn áp tiên linh, danh vọng tại tu sĩ tại Cửu Châu đệ nhất nhân đã là không thể nghi ngờ. Do đó, hấn mở màn đại chiến ra là tốt nhất, Cửu Châu có thể lấy được mở cửa hay không thì phải dựa vào hấn rồi.

Mà bên kia lại có chút ngoài ý muốn, Hắc y nhân khi vừa lập huyết thế liền lạng lẽ bỏ chạy, một lần nữa đem Huyền Mặc dẫn đầu đẩy lên trước sân khấu. Mà Huyền Mặc mặc dù thoát nhìn có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn dứt khoát dứt khoát gánh vác trọng trách.

Chiến trường được cố định trong khu võ trường trung ương Tiên Vực, chỉ thấy bên trên vô số cao xa, bản đồ Cửu Châu của Hà Đồ Chân Quân giống như ngôi sao mở quan sát mặt đất, đồng thời chờ đợi người thắng cầu may.

Lúc này trong võ trường vẫn duy trì hư không đen kịt, núi non sông ngòi vẫn chưa khôi phục bình thường tất nhiên phong quang. Bởi vì đối với cấp độ chiến đấu này mà nói, địa hình bình thường đã rất khó có tác dụng thực chất, thậm chí ngay cả linh mạch bị nhét vào trong đó, cũng khó tranh huy với hai vị tu sĩ đỉnh phong. Không bằng đem toàn bộ dọn dẹp sạch sẽ, chừa lại một khoảng trống cho bọn họ tự do vung lên.

Mà trận chiến cấp Chân Quân cũng không khiến người ta thất vọng.

“Phân âm dương.”

Không có hàn huyền, không có bất kỳ hành động dư thừa nào, Huyền Mặc sau khi vào trận, liền trực tiếp là một đạo đại tiên thuật uy năng kinh thiên động địa.

Phân âm dương.

Trong truyền thuyết, trong quá khứ vô cùng xa xôi, toàn bộ thế giới đều là một mảng hỗn độn và hư không, không có sự phân chia âm dương giữa thiên địa. Một vị Thánh Nhân sinh ra trong hỗn độn phân cách Hỗn Độn, khí Thanh Trọc tăng lên hạ xuống, mới có thiên địa âm dương, chín châu đại lục hiện nay cũng là vì nguyên nhân này mới có thể tồn tại.

Mà Huyền Mặc chính là muốn tái hiện thần tích tráng kiện của Thượng Cổ Thánh Nhân. Chỉ thấy một ngón tay của nàng, một ngón tay, hư không đen kịt liền bị mạnh mẽ xé rách, chia làm hai tầng âm dương.

Ngoài sân, các tu sĩ Vạn Tiên minh thấy cảnh này dồn dập nín thở.

Đây là lần đầu tiên bọn họ tận mắt nhìn thấy một vị thượng cổ địa tiên toàn lực thi triển tiên thuật. Khác với mấy tháng trước khi Bạch Trạch đối chiến với Vương Vũ, hẳn hoàn toàn khác với kim quyết tiên thuật tiểu nháo kia. Từ trong tay Huyền Mặc thi triển ra thần kỹ có thể so với khai thiên tích địa. Trong hệ thống lý luận hiện có, đây là thuật sát thương mạnh nhất mà mọi người có thể tưởng tượng ra.

Dựa theo hệ thống lý luận tu tiên hiện có ở cửu Châu, thông thường cho rằng Âm Dương nhị khí tạo thành vạn vật thế gian. Nói cách khác, vô luận là vật gì, là người nào, một khi Âm Dương chia lìa, đều sẽ không còn tồn tại nữa, từ trên kết cấu liền sụp đổ.

Trừ phi có thể thoát ra khỏi thế giới này, nếu không bất cứ ai cũng không thể may mắn thoát khỏi... Nhưng đó đã là cảnh giới độ kiếp phi thăng, có thể thấy mà không với tới. Đối với tu sĩ Vạn Tiên minh hiện có cảnh giới hiện tại, đây đã là tình thế bất buộc.

“Chương môn sư huynh.”

Mấy vị trưởng lão Thịnh Kinh gần đây nhất không kìm nổi kinh hô lên. Ai cũng không nghĩ tới mấy vị thân thiện ôn hòa, thậm chí có vẻ hơi yếu đuối như Địa Tiên Huyền Mặc, một khi động thủ lại có uy thế như thế, bản thân lại có thể rơi vào trong tay Hà Đồ đạo nhân, may mắn thoát khỏi?

Sau một khắc, chỉ nghe Hà Đồ đạo nhân rên lên một tiếng, thân thể bị chém từ phần eo, bị không tự chủ được chia làm hai đoạn.

Nhưng mà, ngay lúc vô số người vì một màn này mà hai mắt nứt ra, Huyền Mặc lại khẽ ồ lên một tiếng.

Thân thể đã bị cắt lìa... Đây không phải là chiến công mà Phân Âm Dương thuật nên có.

Sau khi trúng chiêu này, hẳn là cả người đều tan rã, sau đó hóa thành âm dương nhị khí bị thế giới đồng hóa. Nếu chỉ là từ gián đoạn, chẳng lẽ nói Hà Đồ đạo nhân thân trên là dương, hạ thân là âm, trời sinh âm dương nhân hay sao?

Nhưng mà sau một khắc, Huyền Mặc đã thấy được đáp án.

“... Không hổ là người đứng đầu Cửu Châu, cảm thấy vô cùng bội phục.”

Ngay tại trước mắt Huyền Mặc, có một vị thanh niên áo trắng, một vị hắc y thiếu nữ, hai người phân ra Âm Dương lưỡng giới, khuôn mặt nghiêm nghị trừng mắt nhìn nàng.

“Hay cho một cái Âm Dương hóa thân “

...

“Mẹ kiếp, hai người này là ai vậy?”

“Bản thể Hà Đồ Chân Quân lại là hai người chuyển sao?”

“Hơn nữa còn là một nam một nữ. Nói vậy giới tính thật sự của Hà Đồ Chân Quân hẳn là... Âm Dương Nhân?”

“Cút mẹ ngươi mới là người Âm Dương.”

“Mẹ kiếp, người của Thịnh Kinh các ngươi làm được, ngược lại chúng ta lại nói không được? TỰ ngươi xem, đó không phải là một nam một nữ sao?”

Trong ngoài thành quần tiên, những người thông qua đủ loại con đường nhìn thấy tình hình trong trường tử võ đều rơi vào trong khiếp sợ cực lớn. Đại tiên thuật của Huyền Mặc Khoáng Cổ Tuyệt Kim phân âm dương, trong đó chưa chắc tất cả mọi người đều thấy rõ huyền diệu. Nhưng người của Hà Đồ đứt đôi từ giữa, trên dưới thân thể chia làm hai thể nam nữ.

Thuật hóa thân ngoài thân của các tu sĩ cũng không có gì hiếm lạ, nhưng hóa ra nam nữ giới tính lại tương đối hiếm thấy. Dù sao mỗi một hóa thân đều đến từ cùng một đầu nguồn, nếu một nam nhân có thể hóa ra hai loại phân thân nam nữ, chẳng phải có từ đầu nguồn sao?

Tình huống như vậy không phải không có, nhưng là rơi vào đường đường cửu châu đệ nhất nhân, tự khó tránh khỏi làm cho người chấn kinh. Chẳng lẽ nói tại Hà Đồ đạo nhân khuôn mặt nghiêm túc nghiêm nghị, còn có một phần tâm linh tinh tế của nữ tính?

Nhưng mà khác với khán giả trọn mắt há hốc mồm ở bên ngoài, Huyền Mặc thân là thượng cổ Địa Tiên, lại hết sức hiểu ý nghĩa của hóa thân Âm Dương của Hà Đồ đạo nhân.

Đương nhiên Hà đồ không phải là âm dương cộng thể, hoặc là tâm tư cẩn thận, mà là hẳn đã bắt đầu đặt chân lên cảnh giới cao hơn người khác.

Nam nhân, nữ tính, định nghĩa giới tính chỉ hữu hiệu đối với thân thể, đôi thành quần thể, giới tính đều vô nghĩa. Ví dụ như

một thôn trăm hộ, nam nữ mỗi người một nửa, thôn này là nam hay là nữ giới?

Mà Hà đồ chính là bắt đầu thoát ly khỏi phạm trù thể, thăng hoa bản thân thành một quần thể. Bởi vậy sau khi chia âm dương này, mới có thể phân ra hai người nam nữ hoàn chỉnh. Nam chí cương chí cường, tượng trưng cho dương cương chí khí tinh khiết vô cấu, nữ chí âm chí nhu, ở trong âm giới được Hồn Độn phân chia như cá gặp nước.

“Đây chính là đại đạo của người sao?”

Hóa thân Địa Tiên Huyền Mặc bị phân cách ở Âm Dương lưỡng giới không trả lời, nhưng cũng không cần trả lời, đã đến cảnh giới Hợp Thể đỉnh phong, nửa bước Đại Thừa, nhất cử nhất động, nhất ngôn nhất ngôn không ai không ẩn chứa đạo đặc biệt của mình. Mà cảnh giới càng hơn nửa bậc, cũng hoàn toàn có thể giải độc loại đạo này.

Trong lúc nhất thời, Huyền Mặc giật mình, ngược lại không vội động thủ mà nhẹ giọng nói: “Người ở trong núi là tiên, từ xưa đến nay, tiên đạo thoát, chẳng lẽ là thể cảm ngộ thiên địa đại đạo mà tiến, trong lúc đó thân thiết tự nhiên mà xa xăm, cho nên thường có người nói tiên nhân không ăn khói lửa nhân gian. Người lại đi ngược con đường chúng sinh để chứng đại đạo... Khó trách, khó trách, lấy thực lực người như thế, lại chỉ là nửa bước Đại Thừa Hợp Thể đỉnh phong, người đã từ bỏ tiên đạo bình thường “

Lời này vừa nói ra, âm thanh tuy không lớn, lại như sấm mùa xuân nổ vang, khiến cho vô số người trong sân ngoài đều kinh ngạc.

Hà Đồ Chân Quân đã từ bỏ tiên đạo bình thường?

Hắn ta là người đứng đầu tu tiên Đại Lục Châu hiện nay, nếu ngay cả hắn ta cũng từ bỏ tiên đạo, vậy chẳng phải có nghĩa kim nhân tu tiên đạo, tồn tại thiếu hụt nghiêm trọng gì sao?

Liên tưởng đến thời đại mạt pháp, mấy ngàn năm qua vô số năng nhân dị sĩ ở Cửu Châu Đại Lục không một ai có thể đập phá cửa ải cuối cùng, phá vỡ phi thăng... Rất nhiều người ý niệm trong lòng trăm chuyển, Tiên tâm rung động. Đặc biệt những tu sĩ đã bước vào Hợp Thể cảnh, cả đời vì cảnh giới Đại

Thừa cùng với Thiên kiếp mà cần cù tu sĩ phi thăng càng khiếp sợ vô cùng.

Chỉ có vài trưởng lão Linh kiếm phái nghe vậy khẽ ngần người. Còn Vô Tướng phong chủ nào đó vẻ mặt lười nhác, nghe được lời này ánh mắt chợt lóe, khóe miệng nhếch lên vẻ tươi cười, khẽ gật đầu.

“Không ngờ đầu óc lão quan liêu kia vẫn còn chưa cứng chết mà.”

Mà bên kia, thân ở trung tâm vòng xoáy, Hà Đồ không thể không mở miệng.

“Cái này không liên quan gì tới Tiên đạo.”

Nam tử trẻ tuổi ở Dương giới mở miệng nói: “Ta là Thịnh kinh chương môn, minh chủ Vạn Tiên minh, cho nên chỉ lo thân mình không phải đại đạo của ta.”

Huyền Mặc nghe vậy lại ngần ra: “Không thể chỉ lo cho thân mình?”

Một lát sau, Huyền Mặc thở dài một tiếng: “Thân là lãnh tụ hàng tỉ người, nhất định phải gánh vác sứ mệnh và trách nhiệm đối với ức vạn người này, cho nên chỉ lo cho thân đạo của hắn cho dù có tốt đến đâu cũng không thể lấy được? Cho nên... mới lựa chọn đạo như vậy. Thì ra là người sẽ lựa chọn luyện chế loại tiên bảo như Cửu Châu Đồ này, cũng là xuất phát từ loại suy nghĩ này a.”

Hai hóa thân của Hà Đồ gật gật đầu, sau đó cũng không nói gì nữa, mỗi người tự vận chuyển lực lượng, chuẩn bị toàn lực đánh nhau với Thượng Cổ Địa Tiên ở trong Âm Dương giới này.

Nhưng bỗng nhiên Huyền Mặc giơ tay lên.

“Ta không nghĩ tới vạn năm sau, Cửu Châu Đại Lục còn có thể có người như ngươi. Vì biểu đạt sự kính trọng của ta, trận này tặng cho ngươi.”

Nói xong, thân ảnh Huyền Mặc chậm rãi biến mất khỏi sân đấu, mà sau khi nàng ta rời đi, phân giới Âm Dương trong sân cũng biến mất theo, khí đục bắt đầu hỗn hợp lại, chỉ có điều không phải quay về hỗn độn mà sinh ra nhật nguyệt tinh thần,

núi non sông ngòi. Trong nháy mắt lại trở về núi xanh trước kia.

Chỉ trong chốc lát, mảnh sân bãi này đã trải qua một lần hỗn độn khai thiên lập thế nho nhỏ, nhưng kết cấu chính thể lại không loạn chút nào, hoàn toàn không có dấu hiệu tan vỡ, cũng là khiến người xem cảm khái sâu sắc thủ đoạn thượng cổ Địa Tiên. Âm Dương phân chia của Huyền Mặc đã là nằm ngoài sức tưởng tượng, thần kỳ tài nghệ, nhưng hiện nay xem ra người chế tạo sân bãi này còn cao minh hơn mấy phần.

Nhưng điều đáng để cảm khái lại là tính tình của Thượng Cổ Địa Tiên.

“Nàng ta, vừa rồi nàng ta nói gì? Một ván này tặng cho chúng ta ư? Nàng ta nhận thua rồi sao?”

Trên thủ đài, lão tổ áo bào đỏ cực kỳ kinh ngạc: “Chỉ vì lão huynh Hà Đồ nghiêm túc chịu trách nhiệm là nhận thua sao? Chuyện này có phải là trò đùa không?”

Một bên, Thiên Luân Chân Quân nhẹ giọng cười nói: “Chỉ sợ sự tình cũng không đơn giản như vậy, trong đó còn có nội tình khác chúng ta không thể biết, tạm thời yên lặng theo dõi kỳ biến. Sơ chiến thắng chung quy không phải chuyện xấu.”

Hồng bào lão tổ sừng sốt một chút, ánh mắt chuyển hướng sang một bên, chỉ thấy mỗi bên Địa Tiên cũng xoắn xuýt, nhưng cũng không có nhiều kinh ngạc với chuyện này, hiển nhiên bọn hắn đã sớm đoán được Huyền Mặc có thể sẽ lựa chọn bỏ quyền nhận thua.

“A, Thiên Luân lão huynh, không ngờ người làm chương môn môn môn có tiếng là một sách môn phái, ngược lại là rất nhân tình a.”

Thiên Luân Chân Quân lại cười, trong nụ cười không thiếu mấy phần đắc ý nói: “Nhân tình, giải quyết cặn kẽ, cũng không ngoài tính toán và lựa chọn mà thôi. Chỉ cần tham khảo trăm sắc thái trên thế gian mà thôi., Làm ra ngàn vạn công thức, đem toàn bộ tình huống có thể gặp phải tiến hành so sánh từng cái, tự có thể tùy tâm sở dục. Hơn nữa căn cứ vào nhu cầu, có thể tự nhiên hoán đổi các loại tính cách cùng lịch duyệt các loại hình thái., Muốn nhân tình luyện đạt cũng tốt,

xung phong mười phần cũng tốt, chỉ trong một ý niệm. Đây là một bộ công pháp ta năm mươi năm trước mới có thể đại thành. Đáng tiếc nhất định phải có nguyên thần cấp Chân Quân mới có thể hoàn mỹ không chế bộ công pháp này, nếu không ta đã sớm phổ cập nó, cũng không để thế nhân chế giễu người của Vạn Pháp Tiên môn ta không thông thói quen thế sự tình.”

Lão tổ áo bào đỏ nghe vậy càng tặc lưỡi: “Quả nhiên Vạn Pháp Tiên môn các ngươi đều là quái vật...”

Thiên Luân nói: “Tu tiên vốn là như vậy, tuy nói cái gì gọi là đại đạo quy nhất, thế nhưng mãi tới ngày phi thăng, tiên đạo tựa như cây cối, lúc khởi đầu cũng không khác biệt quá lớn, nhưng càng kéo dài, khoảng cách cành lá lại càng xa. Đợi tiên đạo tu hành tới đỉnh cao, từ lâu đã có thái độ rất xa với thế nhân. Cái gọi là quái vật, đơn giản là cảnh giới quá cao, không thể lý giải cho thế nhân mà thôi.”

Hồng bào lão tổ ha hả cười nói: “Vạn Pháp Tiên Môn các ngươi từ một vạn năm trước vẫn theo điệu điệu này, chết cũng không thừa nhận mình là một sách mà thôi. Nhưng tới chỗ ngươi, thế mà có thể sáng chế một bộ công pháp nhân tình từ xưa tới nay chưa từng có, cải tiến cũng hiếm thấy a.”

“Hong bào đạo hữu nếu có hứng thú, ngày sau không ngại một đạo luận bàn giao lưu...”

Hai người tán gẫu vui vẻ, dần dần liền đem thắng bại trên lộ tràng ném ra sau. Kết quả trận chiến của Hà Đồ đạo nhân mặc dù trọng yếu, nhưng cũng không khiến cho hai vị Chân Quân lo lắng.

Bên kia, đám Địa Tiên thần thái khác nhau. Sau khi Huyền Mặc đạo bước từ trong sân thi đấu vào vị trí chủ đài, vẻ mặt áy náy: “Xin lỗi, trận chiến đầu tiên đã thua. Nhưng mà... ta thật sự không có cách nào ra tay với hắn.”

Giờ khắc này, ngay cả Bạch Trạch trách cứ nặng nhất cũng không nói gì, chỉ yên lặng quay lưng lại. Mà một vị Địa Tiên có giao tình tốt nhất với Huyền Mặc, thiếu nữ có bộ dáng Địa Tiên tới vỗ vai nàng: “Chúng ta đều để ý tới, đổi lại là ta, ta cũng bỏ quyền. Dù sao... thực sự quá giống.”

Bạch Trạch hừ lạnh một tiếng: “Như cái rắm” nói xong xoay người rời đi.

Trận đầu thắng, đối với bên Vạn Tiên minh, đây là tin vui cực lớn.

Cho dù một trận thắng lợi tích phân, so với toàn bộ hành trình không lồ không đáng kể, nhưng với tư cách mở cửa đệ nhất chiến, ý nghĩa tượng trưng lại trọng yếu hơn nhiều. Chiến tranh giữa Chân Quân và Địa Tiên, căn bản là không có bất cứ hạn chế thực lực nào, nói cách khác, thắng của Hà Đồ mang ý nghĩa tu sĩ Vạn Tiên minh ở trên chiến lược đỉnh phong, có lẽ chênh lệch không xa như mọi người tưởng tượng.

Nhưng người tận mắt nhìn thấy trận chiến đó lại không mấy ai vui vẻ nổi.

Chênh lệch không xa như vậy?

Có lẽ là... Hà Đồ Chân Quân thân là đệ nhất nhân của Cửu Châu, át chủ bài cường đại cũng không ngoài dự đoán của mọi người. Qua nhiều năm như vậy, những người đã tiếp xúc với lão đều đoán được thực lực của hắn hơn xa so với người khác.

Nhưng bọn họ là Hà đồ a...

Đối thành những người khác thì sao chứ? Đối mặt với âm dương khai thiên tích địa, có mấy người có thể cam đoan mình có thể kháng cự được? Ít nhất lúc Huyền Mặc dùng đạo tiên thuật này, các Chân Quân tận mắt thấy tất cả ở đây đều thay đổi sắc mặt.

Ví dụ như con chó điên nổi tiếng đến từ Thịnh Kinh Tiên Môn, Thiên Nguyệt Chân Quân, vào thời khắc Âm Dương chia cắt, hai mắt trợn trừng, thân hình cứng đờ, hiển nhiên là tuyệt đối không đỡ nổi một chiêu kia. Mà Thiên Nguyệt ở trong Chân Quân, nổi danh thực chiến phái, các loại dơ bản của Thịnh Kinh Tiên Môn sống lại, sức chiến đấu thực tế tuyệt đối sẽ không làm nhục danh chân quân.

Ngay cả hắn cũng như vậy, huống chi những người khác? Huống chi giao thiệp với đám thượng cổ Địa Tiên lâu như vậy, hoặc nhiều hoặc ít đều biết. Huyền Mặc trong một đám Địa Tiên, thực lực còn xa mới tính là đứng đầu.

Trận này, là đối phương đem thắng lợi chấp tay nhường nhịn, nếu như không nhường bộ, kết quả sẽ như thế nào?

Quả nhiên, ý đồ trong chiến đấu của cao tầng thật sự là khó như lên trời, đặt trọng tâm chiến lược vào kim đan, lựa chọn trong thi đấu cấp nguyên anh là chính xác. Chỉ là, kim đan và đám Nguyên Anh vẫn còn đang tập huấn, hiện tại đã đạt được đủ tiến triển rồi sao?

Nghĩ tới đây, quả thật có không ít người lo lắng.

Nhưng mà vào lúc này, trên đài chủ tịch, một thanh âm lười biếng mượn trang bị của sân bãi, truyền khắp quần tiên thành.

“A, tận mắt thấy một cuộc chiến đặc sắc, thúy trúc kiếm của ta quả thực đói khát khó chịu, không biết có thể thêm một cái nút hay không, để ta giải quyết vấn đề đói khát trước đã?”

Vừa nói, một vị bạch y nữ tử vờn người đứng dậy, hoàn toàn không thể kháng cự, một bước lại vượt qua giới hạn của Tịch đài và diễn võ trường, đứng ở giữa sân.

Nàng cầm một đoạn trúc xanh trong tay. Lúc này nó còn không có cả hình kiếm nữa mà đã trở thành một thanh côn bông.

Mà binh khí lại rất đặc biệt, tất nhiên sẽ không có những người khác.

“Vạn Tiên minh, Linh Kiếm phái, chủ nhân Vô Tướng phong Vương vũ. Xin chỉ giáo.”

Wang Wu cầm kiếm, không còn lười biếng như lúc trước nữa. Binh khí trong tay mặc dù không có hình kiếm, nhưng kim đan trong đôi mắt đã xoay tròn, lại là kiếm ý lẫm liệt.

Một tháng vừa qua, một năm qua hắn vẫn luôn rất vui vẻ, hắn tìm kiếm một chút thông tin về bình đài mà hắn có thể tìm kiếm được, cảm ơn mọi người đã tham gia.

...

“Vương, Vương Vũ?”

Sau khi nữ tử áo trắng lên đài, không biết bao nhiêu người phát ra âm thanh kinh ngạc.

“Nàng đi lên nghĩ gì?”

“Ai bảo cô ấy lên vậy?”

“Tiểu Kim Đan, lúc này còn chạy ra đây làm gì?”

Nhưng sau một lát nghi vấn lại càng nhiều.

“Ta dựa vào huynh đệ người không nên nói lung tung, để người khác nghe được mấy người chúng ta thì đều bị người liên lụy... Người ta hiện tại không chỉ là Kim Đan chân nhân, càng là đồ chơi phong phú thần tượng Mộ Dung cửu Châu, yêu người quá đông, trong đó không thiếu cường giả cấp Chân Quân, nghiền chết chúng ta dễ như trở bàn tay...”

“Chậc, ta nói theo sự thật, cho dù nháo đến trước mặt Chân Quân cũng là nói như vậy. Nàng chỉ là một Kim Đan nho nhỏ, dựa vào cái gì mà tùy ý làm bậy như vậy?”

“Tiểu Kim Đan? Hai tên ngu xuẩn các người, thật sự cho rằng nàng dựa vào cái mặt dày để nổi tiếng sao? Danh tiếng đệ nhất Kim Đan ở Cửu Châu so với Mộ Dung kia còn sớm hơn so với nàng. Chính Châu Đại Lục thì không có kim đan nào có thể thấy được. Trận tỷ thí quần tiên này vì nàng mới tổ chức được đây.”

Lúc trước Vạn Tiên minh lần đầu tiên đem phương án của quần tiên đại bỉ giao cho Địa Tiên, nếu như không có trận chiến của Vương Vũ thủ thắng, các Địa Tiên căn bản sẽ không tiếp nhận. Mà trận chiến mà Vương Vũ lấy ưu thế gần như tuyệt đối nghiền ép Địa Tiên Bạch Trạch, cũng triệt để đặt danh tiếng đệ nhất Kim Đan của nàng lên trên Cửu Châu.

“Trước mắt tam đại hội kiểm tra đánh giá cấp sáu của Cửu Châu đều liệt nàng trở thành Chân Quân trở xuống, nhân vật thực lực đứng vững trong một trăm vị trí đầu, cũng có thể so với Hóa Thần đỉnh phong. Theo ta được biết, trong lần thi đấu

này, các hạng mục đơn đấu cấp Kim Đan của quần tiên., Nàng là vô luận như thế nào xếp hàng đệ nhất tuyệt đối, nếu cảm thấy mình có tư cách khinh thường nàng, không ngại tìm cơ hội đấu với nàng một trận. Nghe nói lấy tính tình nàng, muốn đánh với nàng phi thường dễ dàng, chỉ cần mở miệng đánh cược một vạn linh thạch màu sắc, nàng khẳng định sẽ buông xuống bất cứ chuyện gì trong tay để đánh với người.”

“Hóa, Hóa Thần đỉnh phong? Không thể nào? Nàng chỉ là Kim Đan chân nhân, cho dù có thể vượt cấp khiêu chiến, cũng không lý nào lại vượt cấp hai? Hơn nữa nếu thật sự là tương đương với cao thủ Hóa Thần đỉnh phong, làm sao chỉ vì một vạn linh thạch mà tự hạ thân phận được, điều này cũng...”

“Có lẽ là thích thú kỳ lạ của người khác. Hơn nữa ta nghe nói Huyền Thiên quán đã từng tìm người thô sơ thống kê lại dòng nước của Vương Vũ, bởi vậy bản sự kiếm tiền của nàng tương đối không tầm thường. Nếu thu nhập gần vài chục năm, nàng ta có thể trở thành phú hào tiếng tăm lừng lẫy trong Vạn Tiên minh.”

“... Nhưng ta vẫn luôn nghe nói nàng nghèo rớt mùng tơi a, lẽ nào năng lực tiêu dùng của nàng đặc biệt mạnh?”

“So với thu nhập của nàng ta, chút tiêu phí này của nàng ta thật ra không đáng kể chút nào. Cho nên nói là sở thích kỳ lạ của người tài ba, có lẽ rất nhiều tiền, nhưng vẫn là một bộ dáng nghèo rớt mùng tơi. Đại khái là tư vị hưởng thụ nghèo khó.”

“... Các năng nhân dị sĩ của Vạn Tiên minh quả nhiên đa số đều là những kẻ biến thái.”

Mà ngay khi đám người xem tranh chấp không ngừng, Vương Vũ đứng ở đó đã có chút không kiên nhẫn. Bởi vì sau khi nàng ra trận trọn vẹn một khắc thời gian, bên phía Địa Tiên cũng không có người đứng ra chiến đấu với nàng ta, chỉ là mỗi người đều mang theo ánh mắt kinh nghi bất định dò xét lời dài.

Wang vũ cũng thu liễm tư thế ban đầu, dí cón trúc xuống đất: “Rốt cuộc có ai đến chiến hay không? Đường đường Địa Tiên không đến nổi cứ gây khó dễ như vậy chứ? Nếu tự nhận mình không có phần thắng, tặng tiếp một trận cũng không sao.”

Tiếng nghị luận của các Địa Tiên trên đài chủ đang bắt đầu lớn hơn vài phần.

Lại tặng một trận? Thật là nói đùa. Huyền Mặc chấp tay tặng thắng lợi cho Hà Đồ, coi như hợp tình hợp lý. Dù sao đạo lý chúng sinh của Hà Đồ khiến tất cả mọi người trong lòng dao động.

Thế nhưng chuyện chấp tay nhận thua là không được. Có thể dứt khoát đứng ra đối địch với tiên nhân thượng giới từ hơn một vạn năm trước, sao có thể dễ dàng chịu thua? Hoàn toàn ngược lại, cuộc tranh đấu thị phi thứ hai này thắng không được, nhất định phải bù đắp lại toàn bộ ảnh hưởng của trận thua vừa rồi.

Lúc trước bọn hắn chần chừ, cũng không phải lo lắng thực lực của Vương Vũ gần như vô địch trong cảnh giới Kim Đan. Mà là đang thảo luận về việc khiêu chiến đột ngột này, có thể hay không thực hiện một quá trình thi đấu hỗn loạn, làm cho rất nhiều trận đấu đã được an bài phía sau không cách nào tiến hành thuận lợi được.

Nhưng bây giờ bị khiêu khích như vậy, không lý nào lại không tiến hành đáp lại, bằng không thật đúng là khiến cho người của Vạn Tiên minh cho rằng Thượng Cổ Địa Tiên sợ bọn họ.

Vì vậy không bao lâu sau, trong sân luận võ chỉ thấy một bóng người lóe lên, đã có người ứng lời khiêu chiến của Vương Vũ.

“Ồ, sao vẫn là ngươi?”

Wang Vũ có chút ngoài ý muốn nhìn thấy Bạch Trạch, ngày xưa thủ hạ bại tướng có khuôn mặt lạnh lùng nghiêm túc, mặc một bộ áo trắng, bên người không còn vây quanh một vòng Kim ấn bản mệnh Tiên bảo cực kỳ rực rỡ kia nữa, khí chất trên đó có vẻ trầm ổn hơn rất nhiều.

Sau khi gặp mặt, Bạch Trạch không nói nhiều nữa, lạnh giọng nói: “Ngày xưa bị sỉ nhục, hôm nay trả lại gấp trăm lần.”

Wang Vũ không khỏi vui vẻ: “Gấp trăm lần? Thua một lần không đủ còn phải thua một trăm lần sao? Nếu các ngươi tình nguyện lặp lại điểm số thì ta cũng không sao cả, nhưng tích lũy thắng lợi của trận thi đấu Tiên này ở Huyền Thiên quán thì cũng rất đáng giá.”

Bạch Trạch hừ lạnh nói: “Không mồm lưỡi gì cả.”

Nói xong, hắn không nhiều lời nữa.

Hắn khoát tay, chỉ thấy bầu trời như bị xé rách, ánh sao đầy trời rơi xuống.

“Này, chắc là người gian lận rồi?”

Vương Vũ vừa thấy trận thế này đã kinh sợ, tay không xé rách bầu trời, triệu hoán ngàn vạn ánh sáng ngôi sao, mặc dù không so được với một chiêu của Huyền Mặc, phân chia uy thế vô thượng của Âm Dương Định Càn Khôn, nhưng cũng vượt xa khỏi phạm trù của Kim Đan chân nhân đúng không?

“A, đối phó với mấy con sâu cái kiến các người, cần gì ăn gian? Chẳng qua là hơi nghiêm túc một chút mà thôi.”

Bạch Trạch nói xong, tay phải mở ra đột nhiên khép lại, chỉ một thoáng ngàn vạn ngôi sao từ chỗ vết nứt bầu trời mãnh liệt lao đến, tựa như trường giang đại hà sóng cả cuộn cuộn, thế đại khí bàng bạc, tốc độ lại nhanh như thiểm điện, chỉ trong nháy mắt, chỉ thấy quang mang tinh thần từ trên xuống dưới đại địa, trong khoảnh khắc liền nuốt hết chỗ Vương Vũ đang đứng.

Một lát sau hào quang tán đi, lưu lại tại chỗ một hố sâu hình tròn sâu không thấy đáy. Trong hố đen kịt, mơ hồ có thể thấy được quang mang lập loè vụn vụn, đó là tro tàn tinh thần. Chỉ là không còn thấy bóng dáng Vương Vũ.

Trong sân một mảnh tĩnh mịch.

Biến hóa này diễn ra quá nhanh, thế cho nên sự chú ý của rất nhiều người xem ngoài trận còn chưa tập trung lại, xem ra thắng bại đã được phân định. Rất nhiều người há hốc mồm, khó tin mà nhìn cái hố sâu trong trận.

Vừa rồi, rốt cuộc là có chuyện gì?

“Chờ một chút, đây tuyệt đối là gian lận chứ? Không phải đã nói là trong chiến đấu Địa Tiên sẽ áp chế cảnh giới của bản thân sao? Nhưng đây đâu phải thực lực của cảnh giới Kim Đan?

“Đúng vậy a, những Địa Tiên này cũng quá không biết xấu hổ.”

“Bình tĩnh một chút đi, chuyện này không đơn giản như vậy đâu, mặc dù trông thì đúng là không thể tưởng tượng nổi, nhưng nếu như ăn gian thì không lý nào dám người Hà Đồ Chân Quân lại không nói lời nào, bên trong nhất định có nội tình gì đó.”

“Nội tình? Còn có thể có nội tình gì? Rõ ràng là ăn gian...”

“Ăn gian?”

Phảng phất nghe được thanh âm chất vấn bên ngoài, Bạch Trạch cười lạnh một tiếng, sau đó thanh âm của hắn thông qua trong ngoài quần tiên thành, ngàn vạn đạo cụ lan tràn truyền ra ngoài.

“Tâm mắt con sâu cái kiến hẹp xưa nay khó mà lý giải nổi chuyện cảnh giới của bọn chúng. Cho nên ta dùng phương thức các ngươi cũng có thể lý giải một chút. Các ngươi, rốt cuộc là dựa vào cái gì mà cho rằng chúng ta đường đường Địa Tiên, có thể bại dưới cảnh giới ngang hàng các ngươi? Chỉ bằng công pháp gà mờ của các ngươi cũng không chịu nổi phương thức vận dụng lực lượng? Phần thắng của các ngươi?, Đơn giản là chúng ta chưa đủ thích ứng với loại chiến đấu áp chế cảnh giới này, nắm giữ chừng mực không dễ xuất lực. Thế nhưng, các ngươi cho rằng, đối với Địa Tiên mà nói, thích ứng những chuyện nhỏ nhặt này, có thể đến mức nào?”

Bạch Trạch nói, đi đi lại lại bên trong.

“Đại Lục châu, người tài ba dị sĩ tầng tầng lớp lớp, trong số các ngươi cũng có không ít người có thực lực khiến người khác phải lau mắt mà nhìn, tỷ như đệ nhất Kim Đan Cửu Châu này.”

Nói xong, Bạch Trạch chỉ chỉ hố sâu dưới chân.

“Lấy phòng ngự mà nói, đích xác xa xa chuẩn bằng kim đan, công pháp cùng phương thức tu hành của nàng đều khiến người ta mở rộng tầm mắt. Nhưng, chỉ cần thấy qua một lần, với năng lực của chúng ta, muốn thôi diễn sáng ra công pháp hơn một bậc, lại có thể khó khăn như thế nào? Những kẻ gầy yếu như các ngươi đều có thể làm được, tại sao chúng ta lại không làm được?”

Nói xong, Bạch Trạch dừng bước lại, nhắm hai mắt, mím chặt miệng. Tay phải buông bên hông, bàn tay mở trương hợp lại, giống như là đang nhớ lại cảm giác không chế ngôi sao vừa rồi.

Cùng lúc đó, bên ngoài sân luận võ lại là một mảnh tĩnh mịch. Những lời Bạch Trạch vừa nói, như một trọng chùy rơi vào trong lòng người.

Một đám người gây yếu đều có thể làm được, tại sao chúng ta lại không làm được? Vương vũ có thể sáng chế ra Vô Tướng Công, như vậy thủ đoạn của thượng cổ địa tiên, sáng tạo ra công pháp càng lợi hại hơn có gì không thể?

Đạo lý đơn giản như vậy, vì sao trước giờ bọn ta chưa từng nghĩ tới?

Lúc trước mọi người chỉ lo cảm thán kim đan đệ nhất Cửu Châu cường đại, cũng cổ vũ vui mừng vì nàng nhất thời thắng lợi, lại không nghĩ tới, lúc Vạn Tiên minh khẩn cấp khẩn cấp giáo huấn bên này, thượng cổ địa tiên đám nào rảnh rỗi?

Mà một khi thượng cổ địa tiên đều nghiêm túc, Vạn Tiên minh hiện tại, làm sao có thể có nửa phần thắng được?

Càng nghĩ, trong lòng mọi người càng nặng nề, dường như có một ngọn núi đè trên ngực. Mà sắc mặt của ngay cả mấy vị Chân Quân ngồi trên đài chủ tịch cũng vô cùng khó coi.

Mãi tới khi trong sân vang lên tiếng của một người.

Là giọng nói của Vương Vũ.

“Nói rất hay, bất quá, người không phải là Bạch Trạch chứ?”

Cùng lúc đó, Bạch Trạch đột nhiên mở mắt ra, tay trái mở ra, nắm về phía trước, dường như muốn khóa lại yết hầu của người nào đó.

Sru sru sru sru sru

Bàn tay bóp nát không khí, nổ vang chói tai. Năm ngón tay khép lại, động tác tuy nhỏ, nhưng có thể áp bách ra một cỗ khí lẫm mạnh mẽ bài sơn đảo hải.

Nhưng mà nắm chặt bàn tay, trong lòng bàn tay cũng không có vật hấn muốn, chỉ có một cây trúc bồng xanh biếc đột ngột

xuất hiện. Thân bỗng óng ánh sáng long lanh, pháp lực hùng hậu lưu chuyển, chưởng lực tàn kim liệt thạch kia lại không thể bóp nát cây trúc bỗng này.

Mà trên gáy hẳn lại có thêm một bàn tay thon dài mà dịu dàng.

Sau đó, cánh tay kia siết chặt lại.

Cũng là một cỗ sóng khí bài sơn đảo hải, lực nắm tay cường hãn không khác gì Bạch Trạch. Chỉ là nắm này cũng vô công mà lui.

Bởi vì trong nháy mắt bàn tay đang nắm chặt, thân hình Bạch Trạch lập tức rút nhỏ đi một phần ba. Nam tử ban đầu còn cao hơn Vương Vũ nửa đầu giờ chỉ còn dài đến ngực và bụng mẹ.

Hài đồng mỉm cười, hai mắt híp thành hình trăng lưỡi liềm, trong tay lại có một thanh dao găm cong cong đâm về phía sau lưng.

Phốc phốc

Âm thanh dao găm đâm vào thân trầm đục truyền đến, nhưng Vô Tướng công kiên cố không thể ngăn cản dao mang sắc bén kia của Vương Vũ lại không thể ngăn cản được.

Nhưng mà Vương Vũ bị đâm trúng, thân hình nhoáng một cái, lại biến thành thúy trúc trong tay nàng. Mà gậy trúc ban đầu thì nhanh chóng biến thành một nữ tử áo trắng đáng người xinh đẹp. Nữ tử chập ngón tay lại như dao, ngón tay hơi cong, tựa như dao găm uốn lượn, đâm thẳng vào giữa trán của đứa bé đang mỉm cười.

Rầm rầm

Như thủy tinh vỡ vụn, thân thể hài đồng biến thành mảnh vỡ đầy đất. Mà ở ngoài trăm trượng, một gốc cây nhỏ khế lắc lư đã biến thành hình người.

Đúng là hài đồng mỉm cười kia.

“Trực giác thật lợi hại đấy, ngay từ đầu người đã nhìn ra ta là giả sao?”

Tiếp tục cầu chú ý bình đài công chúng: Tìm kiếm bộ hạ bộ hạ là có thể cảm tạ mọi người...

...

639

Trong sân luận võ, biến hóa có thể nói là một động tác nhanh nhẹn.

Khi Bạch Trạch nói xong một chuỗi ngôn từ làm người ta tuyệt vọng, biến hóa đột nhiên xuất hiện làm người ta hoa cả mắt.

Vương Vũ vốn đã chết dưới sự ngã xuống của ngôi sao, nay lại sống lại một cách thần kỳ. Hơn nữa, liên tiếp đánh nhau với đối thủ, công thủ nhanh đến thái quá. Đừng nói cùng là người xem cấp Kim Đan, mà rất nhiều Nguyên Anh chân nhân cũng cảm thấy trước mắt mờ hồ một mảnh. Đến khi nhìn rõ ràng, hai người đã đình chiến trong thời gian ngắn ngủi, cách xa nhau trăm trượng mới dám nói chuyện.

“Ngay từ đầu ngươi đã nhìn ra ta là giả sao?”

Vương Vũ vừa giơ chân đá cây gậy trúc dưới đất ra, vừa nắm chặt vừa nói: “Đương nhiên nhìn không ra a. Ngay từ đầu còn tưởng rằng là Bạch Trạch ngu xuẩn kia rốt cục thông suốt, vút bỏ được Quả Quyết Kim Ấn, dùng công pháp vững chắc hơn đấu với ta một trận. Kết quả, chặc chặc, lại tới liên tiếp huyền thuật.”

Nụ cười của đứa bé đối diện càng xán lạn thêm vài phần: “Nói như vậy, ngay từ đầu ngươi cũng không nhìn ra chân thân của ta sao? Vậy trước đó ngươi không đề phòng, làm sao có thể ngăn cản ảo thuật của ta đây?”

Vương Vũ thở dài: “Rất đơn giản, ngươi đã từng chơi rồi.”

Đứa bé không hiểu: “Từng chơi rồi à? Đối với ngươi, huyền thuật của ta trong giai đoạn hiện tại, hẳn là hoàn mỹ không chút tỳ vết nha.”

“Ừ, ảo thuật đúng là tinh xảo, chỉ dựa vào hiệu quả Tịnh Tâm của Vô Tướng công ta thì không thể nào hiểu rõ sơ hở của ảo thuật. Nhưng ảo thuật của ngươi quá hiệu quả, ngược lại khiến người ta kháng cự tin tưởng nó.”

“Quá khoa trương?”

“Đúng vậy a, làm sao có tu sĩ cảnh giới Kim Đan, lực công kích mạnh hơn phòng ngự của ta chứ? Căn bản là không thể nào.” Vương Vũ nhún vai, dáng vẻ như sao người lại có nụ cười ngu xuẩn như vậy.

“...” Dù là nụ cười của hài đồng kia gần như là bản năng, nhưng lúc này cũng có chút cười không nổi.

“Đây chính là lý do của người sao?”

“Không đủ sao? Nếu là người, nếu có một ngày thấy mặt trời từ phía tây mọc lên, chẳng lẽ không hoài nghi tính chân thật của thế giới này sao?”

“Đối với người mà nói, Vô Tướng công cứ như vậy không thể phá vỡ?”

Wương Vũ nói: “Người có thể thử xem.”

“... Thì ra là thế, ngược lại không nhìn ra tín niệm của người quá mãnh liệt... Cho nên huyền thuật mới mất đi hiệu lực, bị người nhìn ra sơ hở.” Đứa bé lắc đầu: “Người như người, đây là lần đầu tiên ta thấy.”

Wương Vũ nói: “Kỳ thật cũng không có nhìn ra nhanh như vậy. Ban đầu ta còn tưởng là Bạch Trạch kia thay đổi chiến thuật, bỏ đi tiên thuật phủ quyết hoa mà không thực. Mãi đến khi nghe người chém gió lung tung, mới ý thức được người không phải là Bạch Trạch, đổi tên ngu xuẩn kia., Thấy mình bị ánh sáng ngôi sao đánh tan, đã sớm ngửa mặt lên trời cười mình vô địch thiên hạ, nào có ai nghĩ ra được chỉ số thông minh này để đả kích lòng người? Mượn cơ hội thi đấu, dùng công tâm thuật với Vạn Tiên minh, đây không phải thủ bút của Bạch Trạch.”

Đứa bé mỉm cười hỏi: “Đó không phải là công tâm thuật, ta chỉ nói thật thôi. Trận quần tiên đại bỉ này, các người không có phần thắng... kể cả trận chiến này, ta đã sớm nắm phần thắng trong tay.”

Nói xong, hai tay của hắn duỗi ra, chậm rãi vỗ như cánh, mỗi một lần rung động nhẹ đều lưu lại một đạo tàn ảnh không tiêu tan, một lát sau đã tích lũy được hơn một ngàn cánh tay.

“Đây là muốn làm gì?”

Bên ngoài sân, không biết bao nhiêu người nổi lên nghi hoặc trong lòng.

Nhìn tình hình trước mắt, đối thủ có vẻ là một cao thủ ảo thuật trẻ con, vừa rồi một tay ảo thuật đã lừa gạt tất cả mọi người - thậm chí những chân quân kia không nhìn ra sơ hở, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Đương nhiên, trong đó nguyên nhân trọng yếu nhất là trong ngoài sân không có sự lưu động của thiên địa linh khí, dẫn đến bên ngoài sân chỉ có thể dựa vào thị giác cùng kinh nghiệm để phán đoán tình hình trong sân... Mà chỉ bằng thị giác, huyền thuật của trẻ con là hoàn mỹ không tỳ vết.

Bất quá, ảo thuật có hoàn mỹ đến mấy cũng chỉ là ảo thuật, mắt thấy hiện tại sự tin tưởng của Vương Vũ đối với mình đã mạnh đến mức có thể bỏ qua ảo thuật... Đứa bé kia còn có thể bày ra trò gì? Thiên thủ tư thái này, là tiền tác của sát chiêu gì?

Sau một khắc, đáp án được công bố, chỉ thấy cánh tay bên người hài đồng càng lúc càng nhiều, thiên địa linh khí cũng theo đó run rẩy kịch liệt, mây đen trên đỉnh đầu hội tụ, lôi quang lập loè...

Nhưng đúng lúc này, trước ngực Vương Vũ chợt xuất hiện một mũi dao, một đóa hoa diễm lệ được nhuộm đầy máu nhanh chóng lan tỏa xung quanh.

Vô Tướng kiếm không chút sơ hở, còn chưa kịp thi triển đã bị phá vỡ. Nhưng so sánh với đao phong sắc bén này, nó xuất quỷ nhập thần mới khiến người ta sợ hãi thán phục.

Không thấy người cầm đao, cũng không có một tơ một hào pháp lực dao động, nhưng dao găm chính là như vậy không có đao lý mà xuất hiện.

Đương nhiên, chuyện này cũng nhờ có đồng tử bày ra tư thế thiên thủ, đã thành công hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Khi mọi người cho rằng lôi vân trên bầu trời mới là sát chiêu, thanh chủ thủ có thể xuyên qua Vô Tướng công đã vô thanh vô tức đâm lên người đối thủ.

Nhưng một đao này chỉ là bắt đầu.

Trên váy dài tuyết trắng, chỉ thấy huyết hoa đỏ sẫm không ngừng nở rộ, từng con từng con mũi nhọn xuyên thủng thân

thể, lộ ra ngoài thân. Trong khoảnh khắc, dao găm uốn lượn đã huyền hóa ra ngàn vạn, như bão tố.

Ngay khi thân thể Vương Vũ sắp bị công kích cuồng bạo xé rách, thì lại thấy thân hình một hồi vặn vẹo. Thành linh biến thành một cây gậy trúc xanh biếc, mà bản thân Vương Vũ lại lặng yên xuất hiện sau lưng Thiên Thủ Đồng Tử, một cái tát đặt ở trên đỉnh đầu của gã.

Cùng thiên đao vạn quả tái hiện trên thân đồng tử, mà thân thể nhỏ bé hơn nhiều so với Vương Vũ, hoàn toàn không chịu nổi áp lực như vậy, giống như trọng chùy đập vào dưa hấu phá toái ra, khắp mặt đất đỏ thẫm.

Trong vết máu, ấu đồng kia chậm rãi ngưng kết ra hình dạng bản thể, chỉ là trên mặt lại mang theo một chút khó hiểu.

Sau một khắc, hấn vươn tay phải, năm ngón tay đóng dưa. Nhất thời đất rung núi chuyển, mặt đất rung chuyển như mặt nước, sau đó tất cả nham thạch đều vỡ vụn thành cát, cạm bẫy tất cả mọi thứ trên mặt đất trong phạm vi năm mươi dặm vào trong.

Một chiêu pháp thuật này động đậy không nhanh, nhưng Vương Vũ lại không tránh không né, trực tiếp bị chôn vùi trong cát mềm.

Một lát sau, một cây trúc xanh từ dưới đáy Sa động bay lên, cùng lúc đó, Vương Vũ như u hồn xuất hiện trước mặt đứa bé, ngón tay thon dài cuốn theo cát vàng.

“Đã đủ rồi “

Đứa bé găm lên giận dữ, bay ngược về phía sau và kéo dài khoảng cách với đối thủ.

“Ngươi dám dùng huyền thuật phản ta?”

Wương Vũ bĩu môi: “Ồ? Sao nhanh như vậy đã bị ngươi nhìn ra rồi? Ta còn định chơi với ngươi thêm một lúc nữa đây.”

Trong khi nói chuyện, chỉ thấy thân hình của nàng cũng bắt đầu trở nên phiêu hốt bất định, sau lưng cũng nhiều ra hơn ngàn cánh tay, không khác gì một đứa trẻ.

Giờ khắc này, vô số người trong ngoài sân lại một lần nữa lâm vào khiếp sợ.

“Khá lắm, không ngờ dám cùng Thiên Huyền đồng tử vạch trần huyền thuật?”

Bên phía Tịch Đài Địa Tiên, một thiếu nữ khoảng chừng hai mươi năm tuổi đột nhiên đứng dậy, nhìn không thể tin nổi vào mắt mọi người.

Đối với hài đồng mỉm cười kia, nàng thân là bằng hữu thân thiết, một thân huyền thuật lấy xuất thân nhập hóa hình dung không chút nào hoàn chỉnh dưới cảnh giới Địa Tiên hoàn chỉnh., Dùng bốn chữ giả loạn chân là để trang trí thân thông không khoa trương chút nào. Dưới trạng thái đỉnh cao, ảo thuật của hắn có thể cưỡng chế vận vẹo giới hạn chân thật và hư ảo, một câu nói thậm chí có thể khiến cho thiên địa đại đạo được buông lỏng. huyền thuật kinh người như thế., Một nửa đến từ thượng cổ tiên giới truyền thừa, một nửa là huyết duệ đặc thù trong cơ thể hắn. Thiên Huyền Đồng Tử mặc dù thoát nhìn là trẻ con non nớt, nhưng trên bản chất hơn phân nửa là sinh vật “Không phải người”, gần như tiên thú. Trên lý thuyết cho dù nó tự hạ tu vi, trong cùng cảnh giới cũng căn bản không có người ngăn cản được huyền thuật của trời sinh này ăn mòn.

Thiên Huyền Đồng Tử là chiến lược vương bài bên phía Địa Tiên. Lúc trước bọn hắn cẩn thận phân tích qua trận chiến giữa Bạch Trạch và Vương Vũ, nhận định cứng đối cứng với nữ man nhân kia sẽ rất khó có phần thắng, cho nên phái ra Thiên Huyền Đồng Tử, ai ngờ... Vương Vũ nghịch thiên đến mức có thể cùng Thiên Huyền đồng tử thi triển huyền thuật đối đầu.

“... Phong Ngâm đạo hữu, Linh Kiếm phái các người ẩn tàng cũng quá sâu chứ? Lúc trước tiêu tử Vương Lục kia cũng thôi đi, Vô Tướng phong chủ này thật sự là thâm tàng bất lộ, lúc trước nàng xông vào đệ nhất Kim Đan ở Cửu Châu, cũng chỉ dựa vào một chiêu Vô Tướng công cứng rắn không thể tưởng tượng nổi mà thôi... Không thể tưởng được những năm này nàng có Vô Tướng công càng tinh tiến, lại còn kiêm tu huyền thuật?”

Lão tổ áo bào đỏ nói tới đây lại cảm thán trong lúc tiếc hận: “Thiên phú như thế đúng là hiếm thấy trên đời, chỉ tiếc bà trời sinh linh căn phẩm cấp không tốt, vô duyên đột phá lên cảnh giới Nguyên Anh... Bằng không, chỉ cần bà ta có thể có cảnh

giới các trưởng lão khác của Thiên Kiếm đường các ngươi, lúc này, hắc hắc, chỉ sợ không tới phiên ngươi lên làm chưởng môn.”

Phong Ngân nghe vậy chỉ lắc đầu cười khô, một lát sau mới nói: “Nàng đâu biết ảo thuật gì, trước mắt chỉ là lấy đạo bên kia trả cho Vô Tướng Vô Danh Kiếm mà thôi.

“Kiếm vô danh? Chính là chiêu kiếm pháp có thể phản ngược thương tổn kia?” Áo đỏ hỏi: “Cô ta có thể búng ngược ảo thuật?”

Phong Ngân giải thích: “Nói là ảo thuật, bản chất cũng chỉ là biến hóa của năng lượng, với trình độ kiếm thuật của nàng, muốn bắn ngược cũng không phải việc khó.”

Lời này nói thì đơn giản, nhưng rơi vào tai người trong nghề lại chỉ có thể càng thêm sợ hãi thán phục.

Về mặt bản chất, đơn giản chỉ là biến hóa năng lượng? Đúng vậy, không sai, dù là phân âm dương, nhưng đại tiên thuật như Thần Tiên trà, về bản chất không phải cũng là năng lượng biến hóa sao? Nếu bất cứ năng lượng nào cũng có thể bắn ngược lại, Vương Vũ thật sự là vô địch thiên hạ rồi.

“Xem ra trận chiến này chúng ta lại thắng.”

Bên phía Địa Tiên, vị bạn thân Thiên Huyền Đồng Tử kia nghe vậy cười lạnh: “Các ngươi không khỏi nghĩ tới ảo thuật thật đẹp để thiên huyền thuật mới không đơn giản là huyền thuật công tâm chi thuật như vậy, hẳn còn chưa có xuất ra bản lĩnh thật sự đâu.”

Đang nói, thì cuối cùng Thiên Huyền Đồng Tử cũng quyết định không lưu thủ nữa.

Cánh tay sau lưng lui ra, khuôn mặt mỉm cười của đồng tử giống như tuyết tan, biến thành sóng nước, tại giữa gợn sóng lại một lần nữa sinh ra ngũ quan mới. Mà thân thể mảnh mai đột nhiên kéo dài, trở nên cường tráng mà cường tráng.

Sau đó, phục sức trên người cũng cải biến theo, biến thành đạo bào đỏ trắng giao nhau, cuối cùng lộ ra một khuôn mặt tươi cười xán lạn.

Khoảnh khắc đó, các trưởng lão Thiên Kiếm đường đang xem cuộc chiến của Linh Kiếm phái đồng thời đứng lên, hai mắt trợn trừng, lửa giận cuộn cuộn.

“Hắn lại dám biến thành dạng này?”

Cùng lúc đó, Vương Vũ cũng kinh hãi.

“Đại sư huynh, là người?”

Âu Dương Thương phía đối diện nhẹ nhàng cười một tiếng:
“Đã lâu không gặp.”

Tư thái ngữ điệu, so với đại sư huynh đã qua đời từ lâu đúng là không kém chút nào.

Huyền thuật chân chính ở chỗ hiểu rõ nhược điểm của lòng người, trong khe hở chôn xuống hạt giống ác độc. Thiên Huyền đồng tử cũng không biết câu chuyện của Vương Vũ, nhưng dựa vào bản năng của Địa Tiên, biến hóa thành bộ dáng có thể trêu chọc đối thủ nhất.

Luôn có vài người, biết rõ là cảnh tượng hư ảo nhưng vẫn không đành lòng ra tay.

Thiên Huyền Đồng Tử dùng một chiêu này, từ vạn năm trước đã từng đánh bại vô số cường địch, mà lần này, nghĩ đến cũng không ngoại lệ. Đối với nữ nhân, tình yêu vĩnh viễn là sát chiêu.

“Đích thật là... Đã lâu không gặp.”

Quả nhiên, Vương Vũ thờ dài một tiếng, vô thức buông Bách Biến trúc bổng trong tay xuống.

Sau đó, một bước tiến đến trước mặt Âu Dương Thương, bàn tay thon dài thon thả nắm chặt thành quyền, hung hăng khắc sâu vào mũi gã với ánh mắt không thể tưởng tượng nổi.

Trong lúc kinh ngạc, máu mũi như suối.

“Ha ha ha, ta từ rất lâu trước đây đã nghĩ được chơi một lần như vậy đáng tiếc hắn chết quá sớm nên hài cốt cũng không còn, tiên thi cũng không thể tiên cảm tạ người cho ta cơ hội hạ thủ này a.”

...

... Nắm đấm thật mạnh.

Một quyền này của Vương Vũ khiến thân thể Thiên Huyền đồng tử huyền hóa ra Kim Đan đỉnh phong, cùng hộ thân kiếm khí không hề có sức kháng cự. Mũi vỡ vụn thành từng mảnh, đầu óc cũng trở nên choáng váng.

Ngay cả những võ tăng mà thiên tông am hiểu nhất là Kim Cương Minh Vương Tướng cũng khó có được nắm đấm cứng rắn như vậy. Thiên Huyền đồng tử rất hoài nghi nếu mình bị đánh trúng mấy lần nữa, có thể hay không toàn bộ huyền thuật đều vì vậy mà sụp đổ.

Bất quá, điều này cũng cần phải thông khổ.

Huyền thuật làm tan rã tâm linh rất ít khi có hiệu quả một đòn, hạt giống ác độc cần thời gian dài để mọc rễ mầm, trong lúc đó bị đối phương chất vấn bản năng, thậm chí là hạ sát thủ đều là chuyện thường ngày...

Thiên Huyền đồng tử từng hóa thân thành nhi tử đã chết nhiều năm trước trước mặt mẫu thân nàng, lúc đầu đối phương cũng không hề cử động, sau khi nhìn thấy ảo giác thì trực tiếp lựa chọn động thủ. Chẳng qua, dưới công phu mài giũa của Thiên Huyền đồng tử..., Rốt cục đối phương vẫn không thể ngăn cản huyền thuật ăn mòn, lộ ra sơ hở trí mạng... Mà lần đó, Thiên Huyền đồng tử phải mất trọn vẹn một tháng, trong lúc đó trải qua vô số lần bị hành hạ chết đi sống lại.

Chỉ là Thiên Huyền đồng tử trăm triệu lần không nghĩ tới, trận chiến với Vương Vũ này lại gian nan như thế. Nàng vốn phải chịu sự ước thúc của tâm ma đại thể, không có lực công kích chủ động, ai ngờ rõ ràng đánh ra một quyền mạnh mẽ như vậy.

Quả nhiên, đối với sư đồ mà nói, Tâm Ma đại thể này chính là cho chó ăn sao?

Vương Vũ đánh ra một quyền, mặt mũi tràn đầy sung sướng, vừa lấy khăn tay lau nắm đấm vừa nói: “A, đừng hiểu lầm, ta một mực nghiêm túc tuân thủ lời thề, không chủ động đả thương người - trừ phi bị đối phương thương tổn lúc trở về.”

Thiên Huyền đồng tử vừa tức giận vừa buồn cười, vừa rồi ta cũng không làm gì cả, chẳng qua hỏi người một câu tốt, liền bị thưởng một chiêu Phá Nhan quyền.

Vương Vũ nhìn ra ý nghĩ của đối phương, cười lạnh một tiếng: “Người cho rằng mình rất vô tội hả? Người có biết đạo huyền thuật này của người làm tổn thương tâm lòng thiếu nữ thuần khiết tới mức nào không?”

Thiên Huyền đồng tử phải dùng sức thật lớn mới nhịn không chửi ầm lên: Chết tiệt người cũng có trái tim thiếu nữ sao? Lão phu gần ngàn năm chưa từng thấy thiếu nữ thuần khiết ăn uống chơi bời lêu lổng thế này.

Nếu không phải trăm ngàn năm qua duy trì huyền thuật đã trở thành bản năng của hắn, chỉ cần những lời này của Vương Vũ suýt chút nữa đã khiến huyền thuật của Thiên Huyền đồng tử tự sụp đổ.

Nhưng mà Địa Tiên chung quy sẽ có tâm cảnh Địa Tiên, Thiên Huyền Đồng Tử nhanh chóng dập tắt lửa giận trong lòng, lại tiếp tục chìm đắm tâm thần vào trong huyền thuật, thu nạp Tiên tâm bị chấn động tới mức liên tục lắc lư, dần dần đưa mình vào thế giới của Âu Dương Thương kia.

H a, cho dù có thuần khiết hay không, trong lòng nữ nhân luôn có một lòng si tình. Tên Vương Vũ này... chỉ sợ là như thế.

Loại người này, không sợ nàng không mắc câu.

“Sư muội, chúng ta đã hơn một trăm năm chưa gặp mặt, kết quả vừa gặp mặt người đã khiến ta vô cùng kinh hỉ a.”

Trong sân, người trẻ tuổi mặc trường bào đỏ trắng thờ ơ lau vết máu trên mặt, sau đó nhoẻn miệng cười.

“Chẳng qua, nhìn thấy đệ đệ đệ đệ vẫn là làm cho người ta rất vui vẻ a.”

“Mẹ nó, tên này lại...”

Bên ngoài sân, Nhị trưởng lão Thiên Kiếm Đường của Linh Kiếm phái Lưu Hiền nhìn không được mà chửi ầm lên.

Giọng điệu giống hệt một trăm năm trước, giống y hệt giọng điệu đó, ngay cả những nơi nhỏ bé nhất cũng không tìm ra chút sơ hở nào.

Cho dù biết rõ đây là huyền thuật biến thành, nhưng trong lòng mọi người vẫn không khỏi nhớ tới người kia, ý nghĩa của người đó đối với tất cả mọi người đều không phải người bình thường.

Cho dù là thân ở ngoài sân, chư vị trưởng lão Thiên Kiếm Đường đều nhìn không được suy nghĩ mơ hồ, như vậy người trong trận gặp phải rung động và dao động là có thể tưởng tượng được.

Ai cũng biết Vương Vũ thích nhất chính là Đại sư huynh. Cho dù sau kiếp nạn, tính tình nàng đại biến, nhưng chuyện liên quan tới Đại sư huynh, vĩnh viễn không nên đụng chạm đến cấm kỵ. Cho đến mấy năm nay trên núi đi tới một Vương Lục, thái độ của nàng mới có chút buông lỏng.

Nhưng giờ phút này, Thiên Huyền Đồng Tử dùng huyền thuật làm người chết sống lại, vậy thì không ai có thể đảm bảo rằng Vương Vũ có thể duy trì được sự bình tĩnh hay không.

Lưu Hiền quay đầu lại chất vấn Địa Tiên: “Bắt chước đến tình trạng này, các ngươi bày mưu tính kế lâu dài hả?”

Vị bạn thân Thiên Huyền đồng tử kia lắc đầu: “Dự trữ mưu? Sẽ không có ai vì một cái kim đan mà dự mưu, hấn căn bản không nhận ra trường bào đỏ trắng kia là ai, đây chỉ là một trong các loại tiên thuật mà thôi.”

“Đây là tiên thuật quý quái gì vậy?”

Thiên Huyền Đồng Tử đích thật là không nhận ra Âu Dương Thương, mặc dù đã từng đánh bại Bạch Trạch, nhưng trước khi thi đấu, hấn đã thu thập một chút tư liệu về Âu Dương Thương., Cũng chỉ dừng lại ở sinh mệnh Vương Vũ từng có một người như vậy, còn lại một mực không biết. Song ảo thuật của Thiên Huyền đồng tử tựa như một mặt gương sáng, sẽ trung thực phản ánh ra chỗ yếu hại trong lòng đối phương. Ảo thuật hoàn mỹ không tì vết này không phải ai khác, mà hoàn toàn chính là ký ức vĩnh viễn không phai mờ trong lòng Vương Vũ. Mà hiệu quả của tiên thuật không chỉ có vậy., Bởi vì trong trí nhớ của bất kỳ ai đều có vẻ đẹp và trang sức, cho nên Thiên Huyền đồng tử còn muốn dẫn dắt nhân quả, dùng lực lượng huyền diệu chí cao làm cho sự hoàn thiện trên cơ sở

hồi ức của đôi phương, cuối cùng hoàn mỹ mô phỏng ra hết thầy đặc thù của đôi phương.

Theo một ý nghĩa nào đó, trong thời gian duy trì huyền thuật, Âu Dương Thương vốn phải chết đi hơn trăm năm chính là sống lại từ chết.

“Su muội a, ta rất lý giải chuyện gặp gỡ ngoài ý liệu này người khó có thể tiếp nhận. Bất quá thành thật mà nói, thật vất vả gặp mặt, lại bị người lấy nhà bạo, trong lòng ta thật đúng là man thương.”

Âu Dương Thương vừa nói, vừa lại gần Vương Vũ.

Không có gì bất ngờ xảy ra, Vương Vũ lại lấy quyền ra đón đỡ lần nữa.

Sau đó, chỉ thấy Âu Dương Thương dùng một Thổ Động Thuật hoàn mỹ dung nhập vào đại địa, lách mình tránh ra sau lưng Vương Vũ, hai tay ôm lại, đang định ôm nàng vào trong ngực.

Kết quả vòng kiếm khí màu vàng óng lập tức chống đỡ, đẩy hẳn bay ra ngoài.

“Ồ, hơn một trăm năm không gặp, không ngờ su muội lại tu thành kiếm thuật cao minh như vậy? Ha ha, không hổ là kế thừa di sản của ta, khiến ta cảm thấy bản thân không uổng phí một trận.”

Wương Vũ nghe vậy thờ dãi nói: “Người thật sự biết cách khiêu khích người khác, dùng khuôn mặt này nói với ta như vậy...”

Âu Dương Thương suy nghĩ một chút: “Su muội nói rất có lý, hiếm khi gặp lại, nhưng ta nói sạch những lời đường hoàng đường hoàng, khó trách người lại không vui. Được rồi, ta liền nói thẳng: khó được gặp mặt, chúng ta đến đây nào.”

“... Người muốn chết...”

Wương vũ mày liễu dựng thẳng, thúy trúc kiếm trong tay chợt lóe rồi biến mất, huyền sương hàn quang từ lòng bàn tay nở rộ.

Một vị Kiếm Linh có đôi mắt bạc từ trong thân Linh kiếm hiện ra thân thể hơi mờ, hai tay nàng cầm kiếm, từ trên chém xuống, hàn khí đóng băng vạn vật, cùng với kiếm khí sắc bén không thể ngăn cản cuốn lấy nhau, như thủy triều cuộn cuộn.

Huyền Sương Kiếm đứng trong hàng ngũ trung phẩm Linh Bảo, lúc này nàng bầu bạn bên cạnh Vương Vũ, trải qua toàn lực kích thích, uy lực một kiếm này so với một kiếm Vương Lục cầm trong tay Chương môn kim ấn ép buộc Huyền Sương Kiếm Linh tự hủy mạnh hơn mấy lần.

Nhưng mà Hàn Sương Kiếm lại đảo qua, lại bị một ngọn núi cao nguy nga ngăn cản. Âu Dương Thương giơ tay lên, khiến cho mặt đất lật lên, linh khí hệ Thổ nặng nề ngưng kết thành tám khiên kiên cố không thể phá vỡ, ngăn cản tất cả thương tổn bên ngoài.

“A a, tức giận sao, kỳ thật cẩn thận cân nhắc đề nghị của ta, ngươi hẳn là có thể ý thức được đây là tuyệt hảo ý kiến hay. Ta và ngươi ngày đó chỉ kịp trao đổi chân tình, lại không kịp trao đổi thể dịch, nhân sinh thiếu một khâu cực trọng yếu không phải sao. Hiện tại ta mặc dù chỉ là vì ảo thuật chết đi sống lại, nhưng ít nhất giờ phút này, ta thật sự tồn tại.”

“Hoang đường.” Vương Vũ lạnh giọng nói, thu hồi Huyền Sương Kiếm, sau đó bay khỏi tay Thúy Trúc bang, đâm thẳng vào ngọn núi cao của thương hội Âu Dương, đi thẳng vào nham thạch và mặt đất.

Sau một khắc, ngàn vạn thanh Thúy Trúc Kiếm từ trong cơ thể bắn ra, Mộc khắc thổ, núi cao không thể phá vỡ cũng dưới sinh cơ của trúc xanh rút lui.

Âu Dương Thương cũng không thêm để ý, Thổ Độn Thuật lại tránh ra ngoài vài dặm.

“Đương nhiên, sự tồn tại của ta chỉ là tạm thời, nói không chừng đến lúc nào đó Thiên Huyền đồng tử giải trừ huyền thuật, ta sẽ tan thành mây khói. Nhưng trước đó, việc chúng ta còn kịp làm, lưu lại sẽ vĩnh viễn không tan thành mây khói. Sự muội oi, ta rất chờ mong đứa nhỏ của chúng ta sẽ có bộ dáng gì...”

“Câm miệng!”

Kiếm quang sắc bén cắt đứt sự thao thao bất tuyệt của Âu Dương Thương, nhưng gã nhanh chóng tìm được thời cơ để nói chuyện.

“Sư muội à, ta có thể hiểu sự kháng cự trong lòng muội... Hơn trăm năm không gặp, gặp mặt liền tới cầu hoan, loại hành vi này của tình thú thật sự quá thô lỗ rồi, bất quá cũng thật sự là thời gian không để ta ở lại. Ta hiện tại miễn cưỡng còn có thể chủ đạo cái huyền thuật này, nhưng dù sao ảo thuật là bản nguyên, ta chỉ là diễn sinh vật, thời gian kiên trì rất có hạn, cho nên chúng ta không ngại lui một bước.”

Nói xong, Âu Dương Thương lấy từ trong túi áo ra một cái bình sứ nhỏ.

“Đây là sinh mệnh tinh hoa ta vừa mới lấy ra... Người đem nó dung nhập vào trong cơ thể, sau đó âm dương hóa sinh, đây là đạo lý thiên địa chí cao. Sinh mệnh mới sẽ thoát ly phạm trù huyền thuật, không hề bị thiên huyền đồng tử cạnh tranh, vậy sẽ là của con ta chân chính, đây chính là cách kéo dài sinh mệnh của người và ta.”

Lại một đạo kiếm quang sắc bén xẹt qua, trực tiếp chém rách lớp phòng ngự dày nặng của Âu Dương Thương, khiến cho gã hơi luống cuống tay chân.

“Này này, cô không nên cố chấp như vậy a, cơ hội thật là hiếm có đấy... Cẩn thận đừng đập vỡ bình sứ a, tinh hoa sinh mệnh không phải dễ dàng bị rút ra đấy.”

“Hoang đường...”

Vương Vũ nói xong, bỗng nhiên dừng động tác, thở dài nói: “Tên ngu xuẩn nhà người, lẽ nào không nghĩ tới việc người có thể duy trì sự tồn tại, hoàn toàn là bởi vì ta không để người đạt được mục đích sao? Chỉ cần một khắc ta không theo, Thiên Huyền đồng tử sẽ không cách nào ngừng được huyền thuật, trận huyền hoặc gặp lại này có thể duy trì tiếp tục... Cho đến bây giờ ta rốt cuộc không kiên trì được nữa.”

Lời vừa nói ra, bên ngoài đã xôn xao hẳn lên.

“Ngũ sư muội, đây là làm sao vậy? Lẽ nào nàng định từ bỏ chống cự sao?”

“... Ta ngược lại cảm thấy cũng không trách được nàng, hơn một trăm năm qua trong lòng nàng là không bỏ được. Hơn nữa đừng nói là ngũ sư muội, đối lại là ta, ta sao phải nhẫn tâm từ

tay chặt đứt căn cơ tồn tại của đại sư huynh? Cho dù biết rõ tất cả đều chỉ là mộng, nhưng có thể mơ thêm một khắc cũng tốt.”

“Tuy nhiên, Ngũ sư muội không giống như người có ý chí bạc nhược như vậy a...”

“Đó là vì đại sư huynh không có mặt. Thử nghĩ nếu đại sư huynh vẫn sống đến bây giờ, sao đại sư huynh có thể biến thành bộ dạng này?”

“...Cũng đúng, lúc trước nàng, trên mặt cảm tình thật ra chỉ đơn thuần nhất.”

Mấy vị trưởng lão Thiên Kiếm Đường nghị luận một phen, trong lòng đều dần trầm xuống. Lần này ảo thuật của đối phương quá xảo diệu rồi.

Chỉ có gió thổi, biết được càng nhiều nội tình, nghe vậy suýt nữa nhin không được cười thành tiếng.

Ngũ sư muội ơi, muội thực sự là giáo hoạt, lại bày tính toán của mình ra mặt nói chuyện.

Chỉ cần nàng một khắc không nghe theo, đối phương sẽ không cách nào ngừng được ảo thuật, cảnh tượng gặp ảo ảnh này có thể kéo dài mãi, mãi tới khi nàng không thể kiên trì nổi nữa.

Vấn đề là nàng có thể kiên trì bao lâu?

Phong ngâm lấy tinh thần Đại Diễn thuật tính toán sơ lược một phen, kết quả không ngoài dự liệu.

“Quả nhiên là vô cùng lớn...”

Năm thứ tư chỉ còn lại một ngày cuối cùng, xin thẻ treo treo thưởng giảm giá xem bình thường, hy vọng các thư đồng bạn có vé có thể mua với ta mấy vé, cảm ơn mọi người.

...

“Sur huynh, buổi trưa chúng ta cùng tới làm cây sáo ngọc này là ai nghe lời Lạc Mai a, lúc trước ta chỉ đọc có thể đọc được trên sách, vốn cho rằng là tác giả đột nhiên bịa đặt, nhưng ta có một bằng hữu làm bếp nói thật ra là có thể làm được, ta nghĩ không ngại thử một lần a.”

“Ôi trời ơi, khó được người không rửa chén như cô lại có hứng thú làm việc nhà a, tâm ý ta nhận, phiền cô buông dao phay xuống đi.”

“Ồ, buông dao phay xuống chẳng lẽ muốn ta xé tay sao? Cũng không phải là không được, dù sao bàn tay của ta là tinh tế, tay nghề thì tương đối tinh tế...”

“Không không không, sư muội mời người dời bước khỏi phòng bếp, còn lại giao cho ta là được.”

Vương Vũ kinh ngạc: “Vì sao? Sư huynh người từ khi nào học nấu nướng vậy?”

Âu Dương Thương nhún vai: “Thành thật mà nói, chưa bao giờ học qua chính thức.”

“Vậy người cướp công việc của ta là có ý gì?”

“Vì sinh tồn.” Âu Dương Thương nghiêm túc mà nghiêm túc nói: “Mặc dù ta không có tài nấu nướng cao minh gì, ít nhất cũng có bản lĩnh nấu cơm không độc vô hại.”

Vương Vũ nghe vậy cười lạnh một tiếng: “Ồ? Ý là, bữa nay ta ăn có độc có hại sao?”

“Hôm qua người thích cái gì mà Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ, ta cơ bản không ăn, chỉ đặt trong hộp ngọc coi như chứng cứ phạm tội để bảo tồn, người không ngại chính miệng nếm thử một chút, xem có phải không có độc vô hại hay không. Tiện thể nhắc tới, các loại đầu bếp mở ra cho người, chết tiệt nó xuất thân từ Vạn Độc Tông đúng không?”

“Chắc, người ta xuất thân chính là Vương tộc chính trực ở Đại Lục đường Tây Di. Từ nhỏ đã mặc áo gấm ăn ngon. Bây giờ

lại đảm nhiệm vị trí chủ trì của đại phái Vạn Tiên mình đã nhiều năm, thế mà ngươi dám hoài nghi tay nghề của nàng?”

Âu Dương Thương nói: “Bằng không chẳng lẽ lại phải hoài nghi lưỡi và chỉ số thông minh của mình sao? Hơn nữa nếu thực sự công thức món ăn của nàng đáng tin cậy, tại sao Nhị Thập Tứ Kiều Minh Nguyệt Dạ ngươi lại không ăn?”

Vương Vũ nói: “Bởi vì ta muốn toàn bộ yêu của ta đều hiến cho ngươi.”

“Phiền ngươi ít nhất lưu lại cho bản thân chút tỳ tôn đi.”

“Xi, nói thủng vẫn chưa đủ yêu ta.”

“Thật ngại quá, chính vì ta yêu ngươi nên không đành lòng để ngươi thủ tiết, cho nên sẽ không ăn mấy thứ đồ chơi tự tìm đường chết đó.”

Bên ngoài võ trường, vô số người xem trợn mắt há hốc mồm, nhìn trận đấu này dần dần hướng về phương hướng bất luận kẻ nào cũng không đoán trước mà triển khai.

Trận giao đấu giữa Thiên Huyền đồng tử và Vương Vũ diễn ra rất nhanh tiết tấu đối công, nhưng theo đồng tử dùng ảo thuật chân thật công tâm, tốc độ thi đấu nhanh chóng biến hóa, hòa bình khiến người ta chán ghét.

Hai người trên sân tỷ võ, sau cuộc tranh đấu ngắn ngủi ban đầu, giống như hoàn toàn quên hoàn toàn lập trường đối lập, bắt đầu kéo vợ chồng, nhớ mãi năm xưa, cảm khái thỏn thức. Sau đó hợp lực xây hai gian nhà gỗ hai bên dòng suối nhỏ, làm hàng xóm lẫn nhau, sống sót như vậy.

Tiết tấu sinh hoạt của hai người cực kỳ ổn định. Bởi vì hai bên đều có tu vi cấp Kim Đan, đã có thể không cần tự cấp ngoại vật tự cung tự cấp, cho nên không cần canh tác phẩm chăn nuôi. Mà pháp thuật Ngũ Hành của Âu Dương Thương đã thành thạo, đồ dùng hàng ngày cũng có thể tự chế tạo ra. Hai người chỉ đến lúc hưng thịnh, nhắc lên phi kiếm vào trong rừng săn bắn, cảnh vật trong sân luận võ bất chước thật, trong rừng có các loại chim quý thú lạ, có thể dùng để nấu món ăn trong bàn thờ.

Hôm nay, hai người chính là vì cải thiện khẩu vị thức ăn mà tranh luận, trong lời nói tuy có xung đột, nhưng lại chảy ra

một cỗ ôn nhu tình ý làm lòng người chán ghét. Vương Vũ, Âu Dương Thương... Giữa hai người bị ràng buộc, người mù cũng nhìn ra được, loại tình thâm ý sâu ý đó, vượt qua rất nhiều oanh oanh liệt liệt, thê non hẹn biển.

Chỉ là, hai người càng tình cảm sâu sắc, người xem càng thêm nghi hoặc.

Thiên Huyền đồng tử đang đợi cái gì?

Trước mắt, Vương Vũ đắm chìm trong huyền thuật, hoàn toàn rơi vào trong mộng cảnh đại sư huynh Âu Dương Thương Thương khởi tử phục sinh. Như vậy vì sao Thiên Huyền đồng tử không thừa cơ xuống tay, thắng được trận tỷ đấu này?

Tại sao còn muốn duy trì huyền thuật không ngừng, tùy ý để tên cầu nam nữ này ngày ngày ân ái ái?

Điểm này, ngay cả đồng đội của rất nhiều Địa Tiên cũng nhìn không thấu.

“Thiên Huyền ở chỗ nào? Đã một tháng rồi cơ mà, nếu như không làm được thì chẳng khác nào vứt bỏ một cách dễ dàng a, câu này chẳng khác nào tưởng lãng phí thời gian.”

Bởi vì trận chiến này của Vương Vũ hoàn toàn không có trong kế hoạch, vì để tránh dẫn dắt mà động đến toàn thân, lúc ban đầu hai phe đều ngầm thừa nhận trận này đã xong, cuộc thi đấu quần tiên mới có thể hoàn toàn bắt đầu, đến lúc đó sẽ có mấy chục đến hơn trăm trận thi đấu đồng thời tiến hành, để tiết kiệm thời gian.

Nhưng mà không ai ngờ tới, trận chiến này kéo dài trọn vẹn một tháng, hơn nữa tựa hồ còn hoàn toàn không thấy dấu hiệu kết thúc.

“Làm gì vậy, Thiên Huyền là đang giúp đối thủ kéo dài thời gian sao?”

“An tâm một chút đừng nóng, không động thủ thì đều có lý do của hắn.”

Thân là bạn thân của Thiên Huyền đồng tử, tiếng đàn Địa Tiên như thiếu nữ đứng dậy, thanh thúy nói: “Không nhìn ra trong một tháng qua, Vương Vũ chưa từng buông bỏ cảnh giác sao? Thoạt nhìn nàng bị hãm sâu trong ảo cảnh, nhưng các người có

ai từng thấy thanh Huyền Sương Kiếm kia rời khỏi hông nàng? Nàng thoát nhìn cùng nam nhân kia có tình cảm sinh tử, nhưng trong một tháng qua, người thấy bọn họ có thân thiết dù chỉ một lần sao? Thậm chí ngay cả dặt tay cũng chưa từng.”

Mọi người nghe vậy ngạc nhiên, nhớ lại mới hiện ra quả thật một tháng qua hai người nhìn như thân mật nhưng thủy chung vẫn duy trì một khoảng cách vi diệu. Nếu như Thiên Huyền lúc này buông xuống ảo thuật đột kích bất ngờ, chỉ sợ rất khó đạt được thành quả chiến đấu.

“Nhưng mà, chỉ thiếu một chút nữa thôi, phòng ngự của Vương Vũ chẳng mấy chốc sẽ sụp đổ.” Ánh mắt Cẩm Âm nghiêm nghị, “Bất luận trong lòng nàng có bao nhiêu kháng cự, tình cảm của nàng với người kia quá sâu sắc.”

Cùng lúc đó, sau khi ăn xong một bữa cơm đạm bạc, Vương Vũ ở bên cạnh nhìn thấy Âu Dương Thương dùng Ngũ Hành pháp thuật tẩy trừ thức ăn, chợt mở miệng nói.

“Sư huynh, còn nhớ lúc trước ta mới vừa vào sơn môn, nhìn thấy Linh Bảo sư bá, hẳn đã nói thế nào không?”

Âu Dương Thương nói: “Đương nhiên là nhớ rõ, trưởng lão truyền thống mắt chó bị mù rồi, làm thế nào mà thu loại táo nứt nghiêng về này làm đệ tử? Loại chiêu này đừng nói phi thăng, ngay cả phế vật Nguyên Anh cũng suốt đời vô vọng tiến vào làm tạp vụ cho mọi người sao?”

“Hừ hừ, vì câu nói kia của hắn, lúc trước ta hận hắn trọn vẹn hai mươi năm.”

“Linh Bảo sư bá luôn như thế, miệng cho tới bây giờ cũng không đóng cửa. Lúc trước khi hắn làm linh căn cho con mình giám định, cũng la hét mù quáng nói, loại này ngu xuẩn trung phẩm linh căn quả thực làm bản huyết thống cao quý của hắn, hơn phân nửa là ngoại giới thể tử trộm người...”

“A a, ta nhớ rõ, sau đó bị đánh cuộc sống không thể tự lo được nhiều năm đúng không?”

“Ừm, vợ vợ hắn Lăng Vân tiên tử xuất thân từ quân hoàng sơn, so với hắn lớn hơn năm mươi tuổi, tu vi cũng mạnh hơn một cảnh giới, gia bại xem như chuyện nhà thường ngày...”

Nhưng bản tính Linh Bảo sư bá không tệ, không cần thiết hận hấn.”

“Đương nhiên là không, tai họa năm đó... Một khoảng thời gian ta và đại bộ đội đã tách ra, gặp một đầu tà ma tu vi lợi hại có thể so với Hóa Thần đỉnh phong, mắt thấy hấn phải chết bởi tay tà ma. Là Linh Bảo sư bá lao ra đồng quy vu tận với hấn, ta mới may mắn còn sống sót.”

“Hóa ra là hấn.”

“Ta vẫn cho rằng hấn không thích ta, nhưng ngày đó hấn cứ đứng ra như vậy, sau đó cứ như vậy mà chết đi, từ đầu đến cuối không nói cho ta một câu, thậm chí không nhìn ta một cái... Nhưng ta vẫn tỉnh ngộ ra, hóa ra ta hận một người không nên hận nhiều năm như vậy.”

“... Sau đó thì sao?”

“Về sau, sau khi kết thúc tai họa kia, ta muốn đi Quân Hoàng sơn tìm Lăng Vân tiên bối, nhưng người của Quân Hoàng sơn nói cho ta biết, khi Linh Bảo sư bá chết, Lăng Vân tiên bối liền hi sinh tình cảm. Cả đời nàng cùng Linh Bảo sư bá đùa giỡn nháo loạn, ngày thường thường hay ghét bỏ cảnh giới sư bá tiến cảnh không đủ. Hơn nữa hơn nữa năm thời gian mang theo hài tử ở nhà mẹ đẻ, nhưng toàn thiên hạ không còn ai yêu thương Linh Bảo sư bá hơn nàng.”

“Đúng vậy a, bằng không đường đường con gái của thế gia Thượng phẩm, kỳ tài tiên đồ vô lượng trên núi Quân Hoàng sao có thể hạ thấp tôn quý gả cho một tiểu tử lúc ấy còn không có tiếng tăm gì được? Ái, Đọa Tiên họa, thật khiến người ta đau lòng.”

Vương Vũ nói: “Đúng vậy, nhưng chúng ta đều đã chống đỡ được, cũng không phụ kỳ vọng của sư huynh.”

“Ta biết các ngươi sẽ không biết. Chỉ là, không thể đi cùng các ngươi xong đoạn đường gian nan kia, cuối cùng ta trả lại là rất tiếc nuối.” Âu Dương Thương nói xong, đem chén đĩa cuối cùng đặt vào tủ kệ, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn vàng trắng sáng hư ảo trong đầu trường kia.

“Ta... ta càng tiếc nuối không thể thật sự gắn bó với ngươi, tiếc nuối không thể theo ngươi một cái, vì ngươi tại trên con

đường tu tiên vượt mọi chông gai, tiếc nuôi chính mình chỉ có thể ở trong trận huyền thuật này vượt qua thời gian tuyệt diệu không thể tả. Trong lòng tiếc nuôi còn có quá nhiều lời không có thời gian nói với ngươi. Tiếc nuôi... Ngươi ta gần trong gang tấc, lại xa như thiên nhai.”

Nói xong, Âu Dương Thương tự nhiên lắc đầu, thở dài nói: “Sư muội, thật ra ta rất muốn ôm muội, nhưng đã không làm được.”

Vương Vũ nhẹ giọng nói: “Ta làm sao lại không muốn chứ... Hơn một trăm năm qua, ta không mong tới một khắc ngươi có thể lại xuất hiện trước mặt ta, thậm chí nguyện ý trả bất cứ cái giá nào.”

Âu Dương Thương nói: “Rất vui khi nghe thấy ngươi một mực nhớ thương ta, bất quá, ta càng vui vẻ chứng kiến ngươi từ trong hồi ức đi ra ngoài, nhìn thấy ngươi không có lựa chọn ngu xuẩn. Cứ như vậy, mới không uổng công ta vất vả lần này, lấy tư thái chết rồi sống lại để áp chế huyền thuật cho ngươi.”

Vương Vũ nhoẻn miệng cười: “Tên ngu xuẩn kia chỉ nghĩ đến một người mô phỏng hoàn mỹ có thể khiến đối phương yên lòng phòng bị, không ngờ rằng, nếu là người bị hấn mô phỏng thành công hoàn mỹ này, vượt xa khả năng khống chế của hấn thì phải làm sao? Vậy mà muốn lợi dụng ảo thuật nô dịch ngươi, hấn thật sự nghĩ quá nhiều rồi.”

Âu Dương Thương nói: “Nhưng kiên trì đến bây giờ, ta cũng đã đến cực hạn rồi. Cho nên... đã đến lúc phải tạm biệt.”

“Ai, thời gian chỉ có vào lúc này, mới có thể sống đặc biệt nhanh.”

“Cuối cùng còn lời gì muốn nói với ta không?”

Vương Vũ cười nói: “Một trăm năm qua, ta đã nói hết những lời ở trước mộ phần của ngươi rồi, ngươi cứ xuống dưới ngầm nghĩ một chút là được. Nhưng ngươi, còn có chuyện gì muốn nói với ta sao?”

Âu Dương Thương lúng túng sờ cằm: “Một vấn đề cuối cùng, ngươi cứ coi như ta bất quá là được. Ta lấy làm lạ chính là người giúp ngươi thoát khỏi bóng ma là ai?”

Nụ cười của Vương Vũ càng ngày càng rạng rỡ: “Nhìn ra được ta mới có hân hoan rồi sao? Người đoán xem?”

“Ách, có lẽ là trẻ tuổi tuổi tuần tú, tài hoa hơn người giống ta?”

Vương Vũ lắc đầu.

“Chậc, không phải có vẻ là đại thúc thâm trầm chứ? Khẩu vị của người không đến mức sa sút đến mức đó chứ?”

Vương Vũ lắc đầu, biểu cảm có chút tức giận.

“Đoán sai rồi? Gặp quý quý, đợi một chút ta xác nhận trước đã, là nam hay nữ?”

Vương Vũ lặng lẽ cầm tay đặt lên chuôi của Huyền Sương Kiếm.

“Ừm, đoán không ra, người trực tiếp báo đáp án đi.” Âu Dương Thương bộ dạng buông tha việc trị liệu, cùng lúc đó, thân hình của lão từ dưới chân bắt đầu tan thành mây khói.

Ảo thuật phản khách làm chủ, cuối cùng cũng tới điểm cuối. Thiên Huyền đồng tử mắt thấy chiến thuật vô hiệu, bắt đầu chủ động giải trừ huyền thuật.

Vương Vũ cười phá lên: “Thật ra ngay từ đầu người đã đoán được, là một tiểu sinh rất trẻ tuổi, anh tuần tài hoa đó nha.”

Âu Dương Thương ngạc nhiên nói: “Vậy khác ở chỗ nào?”

“Điểm khác biệt duy nhất chính là, không phải cùng người không sai biệt lắm, mà là so với người anh tuần hơn a.”

“Dựa vào những lời nói dối của người có chút giả tạo có thể đẹp trai hơn ta, chỉ có một trăm năm sau ta mới được mà thôi.”

Vương Vũ nghe vậy, hơi kinh ngạc: “Có chút a người chẳng qua...”

Trong khi nói chuyện, nàng tiến lên hai bước, đi đến trước người Âu Dương Thương, môi anh đào nhẹ nhàng đụng vào gương mặt của lão già.

“Tuy nhiên, ở trong lòng ta, không có bất kỳ người nào có thể thay thế người.”

Âu Dương Thương thở dài nói: “Thật ra ta cảm thấy có thể thay thế một chút thì tốt hơn.”

“Không cần, ta cảm giác mình đã có được hai nam nhân tốt nhất trên thế giới này, sẽ có hạnh phúc gấp hai lần.”

Vương Vũ khẽ nhắm mắt lại, không hề nhìn đến cảnh tượng cuối cùng biến mất của Âu Dương Thương.

“Đại sư huynh, cảm ơn người.”

(Chúc mọi người phúc hậu)

...

“Mẹ kiếp, tình hình trong sân luận võ còn không nhìn thấy sao?”

“Đúng vậy, hình ảnh hoàn toàn kẹt ở bất động, có thể nhìn thấy tiểu hài tử kia biến thành một người trẻ tuổi mặc trường bào đỏ trắng, một tháng sau hình ảnh cũng không hề thay đổi, rốt cuộc làm sao vậy? Thẻ bài này là ai chịu trách nhiệm sửa chữa? Vừa rồi có một tên lực sĩ mặc giáp vàng đi ngang qua, có báo tu cùng hắn không vậy?”

“Mẹ kiếp, ngay cả tiếng người của lực sĩ giáp vàng kia còn không hiểu, với hắn báo tu có ích lợi gì chứ? Nói nhiều rồi còn cảnh cáo người không được ngại trở ngại công vụ... Ta nói có hay không am hiểu luyện khí, đi xem một chút tu luyện như thế nào a...”

“Vô dụng thôi, tất cả dụng cụ trong Tiên thành đều là thủ bút Địa Tiên, vả lại không đề cập tới chúng ta có thể tu được hay không... Tùy tiện dỡ bỏ sẽ bị Kim Giáp lực sĩ xem là hành vi địch ý, ngăn lại tại chỗ.”

Nhớ tới hình thức hành vi ngăn địch khi Kim Giáp lực sĩ ngăn cản địch ý, mọi người nhao nhao cảm thấy sờn tóc gáy, không ai đề cập đến vấn đề trình tự sửa chữa nữa.

(Chúc các người tuân tự xin mấy cái bàn đầy kim tuyến bỏ phiếu, không cầu thứ hạng gì, tốt xấu cũng đừng quá khó nhìn... Thứ đến là tối mai, thi đấu giữa ba thư hữu bắt đầu đúng giờ, đến lúc đó sẽ có đấu ngư phát sóng trực tiếp, hoan nghênh vây xem. Danh hào nhà số 118: 1718 sóc)

“Ai, chỉ có thể nói đáng tiếc chúng ta vô duyên quan sát hiện trường, nghe nói võ trường ở trung tâm Tiên khu kia ẩn chứa không gian thần thông, có thể chứa hơn trăm vạn người xem... Nhưng đẳng cấp không đủ liền không cách nào đi vào, cũng không biết bên chúng ta ai có đẳng cấp đạt tiêu ký.”

“Thời gian trước Hỏa Tu lão gia đi thử một chút, bị kết giới đánh chặt vật không chịu nổi... Dầu gì cũng là cao thủ Nguyên Anh Trung phẩm a, ngay cả cửa cũng không vào

được. Đám tạp dịch Trúc Cơ Luyện Khí chúng ta đừng nghĩ tới nữa, ài, có thể miễn phí nhìn thấy Hà Đồ Chân Quân và nữ Địa Tiên kia thần thông tiên thuật, còn có Vô Tướng Chân Quân và đồng tử kia nửa trận ác đấu, cũng coi như không thiệt.”

“Đúng vậy a, thời gian một tháng, nhớ tới thủ đoạn phân âm dương kia, trong lòng ta còn có chút sợ hãi... Cái này còn là nhìn thấy xuyên qua bảng hiệu phát ra ánh sáng, nếu là thân lâm kỳ cảnh, ta sợ là nhìn trúng đạo tâm sẽ không còn nữa.”

“Nói như vậy, hiện trường không cho phép người không phận sự đi vào, có phải là sẽ bảo hộ chúng ta?”

“Ai nói rất chính xác... Ài, vốn nghe nói tranh tài chính thức sắp bắt đầu, ta từ phía đông hàng vạn dặm chạy tới Thiên Nam, ai ngờ quần tiên thành, chờ ước chừng gần nửa năm, cũng không thấy giải đấu này chính thức vận hành. Ài, ở đây tuy có ăn có uống, linh khí cũng đủ tu hành, nhưng vẫn cảm thấy thiếu cái gì đó.”

“Xi, mấy tên vô dụng.”

Khu Ất Tam, một thiếu niên tứ chi thon dài đang bê một giỏ vỏ quýt, có chút khinh thường nhìn đám tu sĩ tụ tập ở trung ương bảng hiệu kia.

Một tháng qua, hắn đã quen nhìn những tu sĩ am hiểu nói suông than thở, ban đầu còn cảm thấy thú vị, hiện tại lại thuận tụy cảm thấy bọn họ chỉ biết lãng phí lương thực.

Không sai, trong tiên thành này có ăn có uống, cuộc sống không lo, cuộc tranh tài chưa diễn ra cũng không có quá nhiều chính sự có thể làm, nhưng đây không phải lý do để chơi bời nhàn rỗi. Hiện giờ trong thành người bận rộn nhiều, không phải ai ai cũng tụ tập dưới bảng hiệu mỗi ngày, vì thế chờ xem hình ảnh khôi phục.

Đại đa số đi tới Quần Tiên thành, bất kể là tu sĩ hay phàm nhân đều biết cơ hội hiếm có này, sẽ tận khả năng phấn đấu thu hoạch trong đó. Ví dụ như... thiếu niên nào đó vận chuyển viên quýt cũng là một trong số đó.

“Mặt người chết tiệt, cuối cùng thứ ngươi muốn cũng đạt được rồi.”

Con cháu vừa nói, vừa không chút khách khí đập mạnh một cái lên cửa một gian hàng cạnh cửa hiệu Ất tam khu, sau khi tiếng boong boong vang lên, toàn bộ ván cửa đều bị đá bay ra ngoài, chỉ là chưa kịp rơi xuống đất, cánh cửa gỗ kia đã lơ lửng giữa không trung, bị ngừng lại.

Sau đó, một trung niên đạo nhân sắc mặt xanh mét từ trong phòng đi ra.

“Tốt, phẩm cách kiểm tra thực hư chưa?”

Hắn duỗi tay đẩy cánh cửa gỗ về nơi xa, sau đó thu lấy chiếc vỏ quýt trong tay thiếu niên kia.

“Nói nhảm, ta làm việc mà cũng có thể sơ hở sao? Đương nhiên là kiểm tra qua, đều là hàng thượng đẳng, cái giỏ này ước chừng hai trăm linh thạch đấy. Lại nói tiếp ngươi mặt người chết muốn nhiều như vậy quýt để làm cái gì? Sắc mặt người đã đủ khó coi rồi, ăn quá nhiều quýt nên mới phải bệnh vàng.”

Sắc mặt người chết hừ một tiếng, khóe miệng khẽ run lên, tựa hồ muốn cười, nhưng nụ cười lại làm cho người ta sờn hết cả gai ốc.

“Chỉ có giỏ quýt này dành cho ngươi.”

“Hả?” Thư Nhi vừa lên vào trong phòng rót trà cho mình, nghe vậy nước âm suýt chút nữa đã đổ lên tay mình. “Cho ta à? Ta lấy lạ cái gì?”

“Đương nhiên là ăn, hôm nay ngươi phải ăn hết một trong hai ngày nay.”

“Mẹ kiếp, ngươi nói đùa kiểu người chết à? Ta...”

“Ngươi mới vừa uống bát hoang bát hoang dịch thủy chung, đã thông khiếu huyết cơ thể hình thành linh căn, xem như chính thức bước lên con đường tu hành. Nhưng thiên phú tư chất của ngươi quá kém, một liều dược lực chỉ sợ có năm sáu thành muốn phát huy ra. Nếu không muốn dược lực bị xói mòn quá nhiều, cuối cùng cũng chỉ còn lại một cái tạp linh căn, liền ngoan ngoãn đem lực thụ tông xuất phẩm kim quýt này đều cho ta ăn hết.”

Thư thái đưa nhỏ nhếch miệng: “Tập linh căn cũng không sao, dù sao tốt xấu gì cũng không phải phạm nhân.”

Còn chưa dứt lời, chỉ thấy một tên da mặt còn chưa lột ra, mang theo cành lá màu vàng kim đánh tới, trực tiếp nhét vào trong miệng hắn, chấn động khiến cho cả cái giường răng của hắn đau nhức một hồi.

“Nếu ngươi đã gia nhập môn hạ của ta, quyết không cho phép ngươi biến thành Bát Hoang Huyết Canh loại phế vật này, tuy rằng không phải loại thượng đẳng, nhưng lấy thể chất của ngươi, miễn cưỡng cũng coi như là một loại thích hợp nhất. Sau khi phục dụng nếu như chăm sóc tốt, có thể ổn định linh căn phẩm cấp đến trung phẩm, ngày sau liền có khả năng thành tựu kim đan...”

Thư thái đưa nhỏ giật nảy mình: Ta còn có thể thành tựu kim đan? Mặt người chết người cũng quá để mắt đến ta đi.

Đáng tiếc miệng bên trong sớm đã bị vỏ quýt nhét đầy, da quýt đắng chát, thịt quả chua chua trộn lẫn cùng một chỗ khiến cho hắn nửa câu cũng nói không nên lời.

“Đến cảnh giới Kim Đan đã có thể tính là bầu trời dâng cao. Hừ, đừng coi thường Kim Đan, một viên Kim Đan ẩn chứa khả năng vô hạn... Nếu không như thế, ta cũng mặc kệ con chuột nhỏ lười biếng của ngươi...”

Khó khăn lắm mới có thể nuốt một viên cam của người kẻ sinh, hắn thở hắt hắt nói: “Mặt người chết, bộ trang bức này của ngươi cũng phải có giới hạn đấy có được không hả? Còn coi thường kim đan... Là ai đã coi thường kim đan rồi? Cả đời này ta chưa từng trông cậy vào Hư Đan cả đấy., Có thể có vài phần tu vi Luyện Khí có thể tính là tiên duyên khó có được hay không còn là ngươi, tu vi cao nhất cũng chỉ là một con cá tầm Trúc Cơ kỳ, lại còn dám chậm rãi nói chuyện với cảnh giới Kim Đan. Da mặt này của ngươi cũng không khỏi quá dày đi? Khuôn mặt người chết này cũng là bởi vì độ dày máu kinh người tuần hoàn mà không được đó chứ?”

Khóe miệng của các dòng dõi đều rất sáng khoái, thế nhưng viên ngọc quý tiếp theo cũng nhanh chóng bay tới, che kín miệng của hắn lại.

“Tu vi luyện khí đã thỏa mãn sao? Đừng quên ngươi tới những Tiên thành này, là ai đã điểm hóa Tiên duyên cho ngươi, nếu như đời này ngươi đừng có đi vào Luyện khí kỳ, quả thực khiến cho hấn hổ thẹn...”

Thư thái đưa nhỏ chữi âm lên trong lòng. Người ta ngày ngày vạn cơ căn bản đã sớm không nhớ rõ mình đã sớm thắng được hay chưa, hơn nữa Vương Lục có hổ thẹn hay không có quan hệ gì với ngươi? Hấn không phải là Vu Thành ngươi có thể làm con tốt hơn hấn, thật sự đúng là điểm xấu của Vương Lục.

Bất quá đạo lý người mạnh, chuột nhỏ là kẻ rất rõ ràng, mặt người chết dù thể nào cũng không chịu nổi, ít nhất cũng là tu sĩ Trúc Cơ. Mà bản thân mới có linh căn, bất quá thân thể cường tráng hơn một chút, ngay cả tu hành cũng không bắt đầu. Để tránh mình bị ghen chết bởi nhát gan, lỗ vốn trước mắt đành phải ăn trước.

“Nói ra, mặt người chết ngươi cảm thấy bên kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Con cháu cực kỳ nhanh trí lựa chọn nói sang chuyện khác, giơ tay chỉ lên bầu trời bên ngoài: “Hình ảnh này đã qua một tháng rồi, hơn nữa trong một tháng qua, cao tầng hai bên đều chưa từng xuất hiện. Quả thực khó hiểu, ngươi nói không phải là bên sân thi đấu xảy ra tình huống gì đó chứ?”

Người chết hừ lạnh nói: “Nếu thật sự xảy ra vấn đề, toàn bộ Tiên thành còn có thể sống yên ổn như vậy? Đơn giản là trong sân có người không muốn để cho ngoại nhân thấy kỹ càng nội dung mà thôi, hơn phân nửa là có át chủ bài nào đó không thể tùy ý lộ ra. Còn một tháng, so sánh với cao thủ thì tính là gì? Chiến đấu cấp Kim Đan, ta cũng đã thấy rồi.”

Thư Nhi trong lòng thầm mắng: Chỉ bằng ngươi cũng xứng với kiến thức chiến đấu cấp Kim Đan? Thực sự có Kim Đan chân nhân động thủ, dư ba liền thổi bay ngươi đi.

Nhưng lời thoại lại là: “Vậy ngươi nói Vô Tướng chân nhân và Địa Tiên đồng tử ai sẽ thắng?”

“Hừ, vấn đề không thể ngờ tới” Gương mặt người chết nói xong, liền xoay người trở về buồng trong.

“Người kia sao có thể thua?”

Cùng lúc đó, ở bên ngoài có rất nhiều người nói chuyện với nhau, trong lúc nghị luận về tình thế bên trong, những người xem trên khán đài, cũng có rất nhiều cách nói khác nhau.

Bởi vì bọn họ đều không nhìn thấy tình hình trong sân đấu.

So với những người đang xem di chuyển bên ngoài, bọn họ cũng chỉ xem qua kịch nói âm áp suốt một tháng, mà đến lúc đại võ diễn kết thúc, hình ảnh cũng được ổn định lại.

“Ồ, sao bên trong lại bất động rồi?”

Ban đầu mọi người còn tưởng rằng đây là dấu hiệu của song phương, nhưng rất nhanh đã ý thức được đây là người dùng Chương Nhân pháp, không muốn để sự tình tiếp theo lộ ra.

“Ha ha, xem ra chúng ta thắng rồi.” Vị bằng hữu Thiên Huyền đồng tử kia cười nói: “Ta đề nghị các người mau chóng nhận thua thay người bên trong đó.”

Hà đồ nhìn nàng một cái không nói gì, mà hồng bào lão tổ thì không chút khách khí mắng: “Đánh rắm người bên trong không nhúc nhích, làm sao người biết là các người thắng?”

Thiếu nữ nói: “Cái này còn không dễ hiểu à? Vì sao cảnh tượng trong trường lại đình trệ bất động, bởi vì Vô Tướng Chân Quân của các người cuối cùng cũng không chống lại được huyền thuật ăn mòn, bắt đầu mở rộng lòng với tình nhân ái của nàng, thế là làm xong chuyện yêu rồi. Tình cảnh như vậy nếu bại lộ trước mắt bao người, ảnh hưởng đối với nàng sợ rằng sẽ rất không tốt nhỉ? Thiên Huyền mặc dù thường lấy ảo thuật thủ thắng vì huyền thuật..., Bị người ta chỉ trích hèn hạ, nhưng bản chất của hắn là người rất chính phái, sẽ không làm đối thủ quá khó xử. Thủ nghĩa nếu là Vương Vũ chiếm thượng phong, với tính tình của nàng hắn là sẽ triển lãm ra tình hình mình đang chiếm thượng phong, điều võ dương oai a...”

Thiếu nữ nói hợp tình hợp lý, khiến người ta hoàn toàn không thể phản bác. Mấy vị Chân Quân trong Vạn Tiên minh lập tức lo lắng nhìn vào trong sân. Chỉ tiếc là nơi này dùng kỹ thuật tiên cấp thất truyền đã lâu, ngăn cách hoàn toàn cảm giác của ngoại giới, khiến bọn họ không cách nào tra xét tình hình trong sân thi đấu.

“Ta nói Hà đồ, hay là chúng ta nhận thua trước đi? Dù sao cũng đỡ hơn để đưa nhỏ Vương Vũ kia thực sự chịu nhục nhã...”

Hà Đồ trầm ngâm không nói, chỉ là hai mắt hơi nheo lại, hiển nhiên trong lòng cũng có ý nghĩ.

Nhưng vào lúc này, một âm thanh ngoài ý liệu bỗng chen vào.

“Không cần thiết, cứ chờ kết quả là được.”

Lão tổ áo bào đỏ nghe vậy sững sờ, sau đó kinh ngạc quay đầu lại: “Vương Lục, tiểu tử ngươi cuối cùng cũng tỉnh rồi hả?”

“Hắc, ngủ trọn vẹn một tháng, nếu không tỉnh, chẳng lẽ phải đợi vị Bạch Mã công chúa kia tới hôn hôn sao?”

Vương Lục vừa nói vừa nhảy lên hàng trước chủ đài, thân thể dò xét về phía trước, hứng thú nhìn hình ảnh đang đình trệ trong trận đấu. Đặc biệt là ánh mắt dừng lại trên người người thanh niên mặc trường bào màu đỏ trắng.

“Ha ha, huyền thuật này hiệu quả không tệ, quả thực giống như thật, đem mỗi một chi tiết trên người heo ngốc này trả lại như cũ, chặc chặc, kịch bản của cương thi này phục sinh có chút lợi hại.”

Vừa dứt lời, chợt nghe trưởng lão bản môn Lưu Hiến cả giận nói: “Vương Lục, không được làm càn, ngươi có biết người kia là ai không?”

Vương Lục nghe vậy sững sờ, sau đó cười nói: “Biết a, là tướng mạo của Vương Vũ đó.”

“Hắn thế nhưng là...” Lưu Hiến Chính đang muốn tùy ý trách cứ Vương Lục, lại bị Chương môn sư huynh ngăn lại. Trong lòng của hắn mặc dù khó hiểu vì sao sư huynh phải ngăn cản mình, nhưng vẫn nhịn xuống không nói thêm gì nữa.

Thiếu nữ Địa Tiên đánh giá Vương Lục một chút: “Này, ngươi xác định không cần nhận thua chứ? Sư phụ ngươi... hiện tại có thể đã bị suy sụp rồi. Tuy rằng tất cả đều là ảo thuật, nhưng đối với bản thân hắn có khả năng sẽ tạo thành ảnh hưởng không thể vãn hồi đó nha.”

Vương Lục nhếch miệng cười một tiếng: “Yên tâm đi, không thể vãn hồi ảnh hưởng đã sớm tạo thành quá một trăm năm

trước.”

Cô gái còn định nói thêm, đã thấy bên cạnh bóng đen lóe lên.

Bên phía Địa Tiên, người phụ trách chân chính đã đi tới.

“Đủ rồi, ván này chúng ta nhận thua.”

...

“Nhận thua? Thế này, tại sao?”

“Bởi vì nếu còn không nhận thua, thì mất mặt chính là chúng ta.” Người áo đen nói xong, trực tiếp một chương đẩy về phía kết giới bên ngoài của đấu trường, lập tức dẫn tới một mảng gọn sóng, hình ảnh đình trệ trong sân cũng bắt đầu vận vẹo.

Nhưng điều quan trọng nhất là theo ngoại lực của hắc tham gia, toàn bộ võ trường đều nổi lên mười phần cảnh cáo ý vị màu đỏ, hơn mười tên lực sĩ giáp vàng đột nhiên xuất hiện, thân thể những lực sĩ này hiện ra hồng quang, bên ngoài thân thể tuyền khắc hoa văn huyền ảo phức tạp hơn xa so với lực sĩ bình thường, khí thế mạnh hơn gấp mười lần, hơn mười tên lực sĩ cùng xuất hiện, cho dù là tu sĩ cấp Chân Quân, khí tức cũng theo đó trì trệ.

Đây là chiến lực mạnh nhất của thủ hộ tiên khu, mỗi một vị đều có lực lượng thuần túy của tu sĩ cấp Chân Quân, chỉ là thần thông biến hóa nhiều không bằng. Nhưng mười mấy tên lực sĩ cùng xuất động, cũng đủ làm cho bất luận vị Chân Quân nào cũng phải đau đầu không thôi. Những lực sĩ xích kim này do hơn trăm tên Địa tiên tự tay đúc ra., Nhưng không bị bất kỳ người nào sai khiến, chỉ tuân theo quy tắc rèn đúc ban đầu làm việc, thủ hộ trật tự của khu võ trường Tiên. Bất luận kẻ nào dám can đảm xúc phạm quy tắc đều sẽ bị lực sĩ xích kim này trấn áp tuyệt đối.

Hắc y Địa Tiên sau khi dẫn đám lực sĩ này ra, liền lui về sau hai bước giơ tay lên: “Được rồi, chúng ta nhận thua, trở về đi.”

Lực sĩ vàng rờn xoay quanh người hắc vài vòng, sau khi xác nhận không có vấn đề gì mới rời đi, mà lúc này trận chiến cũng vì thế mà giảm bớt, Vương Vũ nhảy ra đầu tiên, vẻ mặt vui vẻ, nhìn thấy Vương Lục đứng hàng đầu trên đài chủ trì, nụ cười càng rực rỡ.

“Ồ, tỉnh ngủ rồi? Nhanh như vậy? Không ngủ bao lâu...”

Wương Lục cười ha ha nói: “Phí lời, bất tỉnh trên đài cũng đã là cỏ xỉ rêu.”

“Ha ha, tiểu Lục ngươi thật là hài hước... Đáng tiếc vừa rồi ngươi không thấy được tình cảnh oai hùng của ta, dốc sức chiến đấu với Địa Tiên.”

“Ha ha, thăm dò ta? Đáng tiếc a, ai nói ta không nhìn thấy chứ?”

“... Ha ha, Tiểu Lục ngươi không nên nói lung tung, trong lúc đó ngươi ngủ rất say, lấy gì để xem?”

“Ai nói với ngươi là ta ngủ say như vậy? Với tính tình của ta, ta sẽ không hề phòng bị, cứ như vậy mà ngủ trên chủ đài hơn một tháng sao? Sư phụ, người không thể xem thường ta như vậy được.”

“... Nói như vậy ngươi thực sự thấy được?”

“Đương nhiên là thấy rồi.” Vương Lục nói, nụ cười trên mặt lại càng rạng rỡ. “Sư phụ, người thật lợi hại, dưới tình huống đó mà vẫn có thể nắm giữ được, hơn nữa còn kéo dài thời gian hơn một tháng. Hơn một tháng thật sự là vất vả cho người rồi.”

Hai chữ vất vả, nói gần từng chữ một. Cho nên từ trước đến nay Vương Vũ luôn không sợ trời không sợ đất, vậy mà lại ương ngạnh xuất hiện mồ hôi hột trên trán.

“Cái này sao, ta nghĩ giữa thầy trò chúng ta có thể có hiểu lầm nào đó...”

“Phụt ha ha, sư phụ, người chơi vui quá nhỉ, căng thẳng thế nào được như một cô vợ nhỏ tân hôn vậy. Hơn một tháng trước con đương nhiên là ngủ thiếp đi rồi. Khi đó con sắp đến mức tận cùng rồi, làm gì còn sức để phân nguyên thần ra ngoài nữa chứ? Chỉ là lừa người thôi mà.”

“Ha ha ha, Tiểu Lục, đệ đúng là càng ngày càng bướng bỉnh rồi.”

“Đâu có đâu có, sao sánh được với người đập lên hai con thuyền bướng bỉnh chứ.”

“Mẹ kiếp, rốt cuộc ngươi biết được bao nhiêu?”

“Ha ha, sư phụ ngươi lại gấp, ta chẳng qua là đang lừa ngươi, đương nhiên là không thấy cái gì cả.”

“Ha ha ha, thằng nhóc con này không phải ghi lại toàn bộ đấy chứ, sao vừa đọc xong hết rồi hả?”

“Ha ha sư phụ, sao ngươi lại hiểu ta như thế, không phải là hai ta quen biết của kiếp trước chứ?”

Hai thầy trò mang theo nụ cười nói vui vẻ làm người bên ngoài sờn hết gai ốc, nhiệt độ bốn phía cũng theo đó mà giảm xuống... Ngay lúc mọi người xung quanh nhao nhao cảm thấy không nhìn nổi, Thiên Huyền đồng tử cũng từ trong trận đi ra, vẻ mặt ngưng trọng, nụ cười cũng biến mất.

Địa Tiên bên kia vội vàng lên tiếng cắt ngang tranh đấu của Vô Tướng sư đồ.

“Thiên Huyền, ngươi thế nào rồi?”

“Hô, mở rộng tầm mắt.” Thiên Huyền đồng tử nói, vờ vờ gương mặt mình, cố gắng để cho nụ cười một lần nữa trở lại trên mặt: “Trận chiến này tâm phục khẩu phục, hơn nữa đối với ảo thuật của ta rất có ích lợi, thua cũng coi như thua đáng giá.”

Còn chưa dứt lời, đã có đồng bọn cười khỏ: “Đáng giá? Chúng ta đã thua hai trận thật khiến người ta không tưởng tượng nổi, ngay cả ngươi cũng không làm gì được nữa nhân kia.”

Thiên Huyền đồng tử nghe vậy sắc mặt trở nên nghiêm túc: “Dựa theo quy tắc của quần tiên đại bỉ, không ai là đối thủ của nàng. Sau này hễ có trận đấu nào của nàng ra sân, chúng ta trực tiếp bỏ quyền là được.”

“Cái gì?”

Thiên Huyền đồng tử nói một phen, làm đồng bọn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Chờ một chút.” Thiên Huyền tự nhiên nhìn ra sự nghi hoặc của đồng bọn, vì thế duỗi tay ra, một đạo nhân quả vạn vẹo che đầy không gian.

Roi vào trong mắt Vạn Tiên minh, chỉ thấy một đám Địa Tiên sắc mặt ngưng trọng nói chuyện, giữa hai bên lộ ra vẻ kiêng kỵ Vương Vũ thật sâu.

“Nàng tuy là kim đan, nhưng thực lực chân chính đã không thua gì Hóa Thần đỉnh phong, càng khó có được tâm linh

không chê vào đầu, phải dưới cùng cảnh giới chiến thắng nàng, trừ phi đem tất cả chúng ta lấy hết tất cả lá bài tẩy ra, có lẽ có thể có mấy phần thắng., Nhưng cũng không cao, ngược lại lộ ra át chủ bài... Ta nhớ rõ trong lúc thi đấu, đại bộ phận trận đấu đều là trận đấu cấp Kim Đan so với trước, Nguyên Anh Hóa Thần tiếp sau. Nếu như bị nàng ta lừa ra át chủ bài trong trận thi đấu Kim Đan, sẽ rất bất lợi đối với trận đấu phía sau. Dù sao chín Châu Đại Lục lớn, ai có thể đảm bảo người như nàng chỉ có một?”

Lời này nói hợp tình hợp lý, tăng thêm huyền thuật của Thiên Huyền Đồng Tử dưới cảnh giới Địa Tiên hoàn hảo không chút tỳ vết, bên phía Vạn Tiên minh không nghi ngờ gì, cũng không chú ý quá nhiều.

Nhưng trên thực tế, Thiên Huyền đồng tử muốn nói lại là một chuyện khác.

“Nói ngắn gọn, ta hoài nghi Kim Đan này của nàng là ngoại đạo.”

“Ngoại đạo?”

“Không sai, chí ít không phải tiên đạo chúng ta tu luyện. Ít nhất ta không tin kim đan bình thường có thể mạnh như vậy... Nàng chẳng qua thoát nhìn như là kim đan mà thôi.

Thiên Huyền đồng tử nói xong, những người xung quanh không khỏi khiếp sợ, ngay cả người áo đen cũng dừng bước lại, xoay người lại yên tĩnh lắng nghe.

“Điều này... có thể sao?” Huyền Mặc không nhịn được hỏi: “Đây là thời đại mạt pháp sau này, thiên địa linh khí thiếu thốn, đại đạo cũng bị che đậy, ngay cả con đường tiên đạo cũng gian nan nhấp nhô, sao ngoại đạo có thể tu hành đến mức này?”

Một người phỏng đoán nói: “Có lẽ chính vì đường chính bị bế tắc, cho nên mới có người kiếm đi thiên phong. Cái gọi là tiên đạo bất quá là mấy chục vạn năm trước, các đại năng thời đại hồng hoang ở trong vô số đường mòn vượt qua bụi gai chém ra một đường hẹp hẹp hẹp., Trải qua vô số hậu nhân rộng rãi mới từ từ thành đại đạo. Nhưng không phải là nói những con đường khác không thể đi, ta đã tận mắt chứng kiến ngoại đạo

đại năng, lãng lệ không thua gì ta và ngươi. Chỉ là... Sau thời đại pháp thuật thế mà còn có ngoại đạo tu sĩ, điều này thật đúng là khiến người ta kinh ngạc.”

Nhưng đến đây, bỗng nhiên một người tỉnh ngộ, tức giận nói: “... Nếu quả thật là tu sĩ ngoại đạo, nàng còn giả làm kim đan cái gì? Trận đấu trước căn bản là gian lận mà...”

Thiên Huyền đồng tử lắc đầu: “Không có chứng cứ, ta đấu với nàng hơn một tháng, hoàn toàn nhìn không thấu nội tình của nàng. Bất luận từ góc độ nào nhìn tới, nàng đều là một Kim Đan đỉnh phong bình thường. Vận hành chân nguyên., Ba động của nguyên thần đều rất xa với ngoại đạo bình thường, cho nên cho dù chỉ trích nàng gian lận cũng vô nghĩa, ngược lại khiến người ta cảm thấy chúng ta không thua nổi. Nhưng loại quy tắc trước mắt này tu sĩ ngoại đạo gần như vô địch, cho dù chúng ta dốc toàn lực đánh, cũng chỉ có thể vô duyên vô cớ bại lộ thủ đoạn. Ta nghi ngờ thực lực của nàng còn chưa rõ ràng.”

“Nếu như bỏ lỡ toàn bộ trận đấu có liên quan với nàng ta, chúng ta sẽ tổn thất bao nhiêu điểm?”

Huyền Mặc bậm ngón tay tính toán: “Tôi đã năm trăm một, không liên quan đến đại cục.”

Thiên Huyền đồng tử nói: “Ừm, ta tính toán cũng có kết quả này, cho nên chúng ta thua được, không cần vì năm trăm điểm này mà tổn thất nặng nề., Để đám người phía sau ra tay nghiêm túc hơn một chút. Đám gia hỏa này không bị chúng ta nghĩ nhiều như vậy. Đệ nhất nhân đệ nhất Cửu Châu Hà Đồ thì không nói, ta thấy chương môn mấy đại môn phái kia không ai là hạng dễ dàng như vậy. Hơn nữa càng khiến ta để ý tới năng lực trưởng thành của bọn họ, ta bị Vương Vũ cầm chân hơn một tháng, cộng thêm thời gian khai trương kéo dài ba tháng... Thời gian có chút dài.”

Người áo đen nói: “Sau khi cuộc thi chính thức bắt đầu, vô luận thi đấu ra sao cũng phải dốc hết toàn lực, tranh thủ trong thời gian ngắn nhất đánh tan sĩ khí của bọn họ, mau chóng kết thúc trò khôi hài này. Nếu cần, ta cũng sẽ ra tay.”

“Hắc, ngươi cũng...” Vài tên Địa Tiên nghe vậy kinh hỉ đan xen.

“Chỉ giới hạn trong thời gian cần thôi.” Người áo đen lạnh giọng nói: “Ta là tội nhân, không đáng để các ngươi phải dựa vào, đừng quên ta đã từng làm gì...”

Còn ở một bên khác của Tịch Đài, người của Vạn Tiên minh cũng không nhàn rỗi.

“Vương Vũ, theo ý ngươi, Thiên Huyền đồng tử kia...”

Lời nói của Hà Đồ còn chưa dứt, Vương Vũ đã khoát tay áo một cách thờ ơ: “Không có gì đặc biệt, trong Địa Tiên ước chừng là trình độ trung thượng, gần bằng với Huyền Mặc.

Nghe Vương Vũ nói vậy, người xung quanh hơi yên lòng - huyền thuật chân thật của Thiên Huyền đồng tử lúc trước thật khiến người ta run sợ, cảnh giới Kim Đan đã lợi hại như vậy, đến cảnh giới cao hơn, còn ai có thể đỡ nổi?

Nhưng nếu Vương Vũ đã nói vậy, có lẽ khi thực chiến sẽ tồn tại nhược điểm gì đó không muốn người khác biết, chỉ cần nắm chắc được phần thắng...

“Ách, hình như các ngươi hiểu lầm rồi, ý của ta là, sau này nếu ở những trận đấu khác gặp được hắn, trừ ta ra, những người khác trực tiếp bỏ quyền là được rồi, không cần lãng phí thời gian nữa.”

“Phốc “

Vương Vũ nghiêm túc nói: “Ngoài ra, ta kiến nghị sau khi cuộc thi bắt đầu, tạm thời phái ra tuyển thủ có thực lực yếu hơn...”

“Vì sao?”

“Bởi vì ta đoán Địa Tiên bên kia dự định chiến đấu, dùng tốc độ nhanh nhất đạt được thắng lợi toàn diện từ tiền kỳ để đánh mất sĩ khí của chúng ta, khiến tình thế quân tiên đại bĩ không thể挽 hồi. Trong lúc đó bọn họ sẽ dốc hết cao thủ, với thực lực của chúng ta bây giờ, tuyệt đối không thắng được.”

Hà Đồ hỏi: “Võ đấu không được, văn đấu đâu?”

“Cũng giống như vậy, đối phương thông hiểu bách nghệ, mấy hạng mục gần với đạo như Lạc Tuyết tiên tử, Cầm Kỳ thư họa chúng ta đều khó có phần thắng. Ngoài ra trong mấy mục tiêu võ đấu cũng tương tự, đều tồn tại cửa ải khó vượt qua.”

Hồng bào lão tổ hỏi: “Sao ngươi biết rõ như vậy?”

“Đương nhiên là bọn chúng nói cho ta.” Vương Vũ mỉm cười:

“Tuy Thiên Huyền đồng tử không phải thành viên trung tâm của Địa Tiên, nhưng ảo thuật của hắn là thông thần, nên tình báo trong tay rất phong phú.”

“Thiên Huyền đồng tử, vì sao hắn phải nói cho ngươi biết những tin tức này?”

Vương Vũ nói: “Đương nhiên là vì... hắn trúng huyền thuật. Ảo thuật chân chính vậy khôn ta một tháng, nhưng cùng lúc đó, hắn chẳng lẽ không bị huyền thuật của ta bắn ngược trở lại vậy khôn?”

Nói đến đây, trên mặt Vương Vũ hiện lên vẻ vui vẻ: “Trận chiến này đúng là thu hoạch rất phong phú a.”

Ngay khi bọn người Hà Đồ nghe vậy ngạc nhiên, suy đoán rốt cuộc Vương Vũ thu hoạch được cái gì, liền nghe Vương Lục đứng bên cạnh âm trầm nói: “Đúng vậy, có thu hoạch phong phú nha.”

“Mẹ nó, đến cùng ngươi có nhìn thấy không?”

...

“Làm ra cảm giác tiên tri thật sự là thống khổ a.”

Trong một đình viện tinh xảo trong năm khu Tiên thành quần tiên, Vương Vũ nằm ngửa trên một hòn giả sơn, mắt hết hứng thú mà đặt bầu rượu xuống, ngửa đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, hai bóng người kịch đấu giữa mây trắng mênh mang.

Vạn Tiên minh và thượng cô địa tiên, nguyên anh tổ, độc thuật chiến, một người chiến trận thứ ba, đang tiến hành ở chính giữa.

Đây cũng là từ sau khi trận chiến giữa Vương Vũ và Thiên Huyền đồng tử kết thúc, sau khi thi đấu toàn diện, một trận chiến có độ chú ý cao nhất trong gần một tháng qua, chỉ tính riêng thắng bại đã vượt qua năm mươi điểm, vượt qua hạng mục về giá trị của những hạng mục văn thi đấu kia cộng lại. Hơn nữa bên phía Vạn Tiên minh ra tay lại là cao thủ Nguyên Anh kỳ, dư luận nhiều hơn, phảng phất Vạn Tiên minh đã là tình thế bất buộc đối với trận chiến này.

“Đáng tiếc, ta sắp bị ảnh hưởng mà mắt mũi của hấn rồi, đáng thương cho một thành viên hung hãn của Đại Vạn Tiên minh ta...” Vương Vũ vẻ mặt bi thương, uống ừng ực nửa hồ lô rượu. “Trước đó ta đã tiên đoán tên kia chuyến này hấn phải chết không thể nghi ngờ, kết quả người ủng hộ hấn còn đổ mặt tía tai với ta. Khó trách tiên phong dẫn đầu thế nhân nửa bước là thiên tài, một bước lại là một tên điên.”

“Ít nói nhảm, người có thể dẫn trước một bước của thế nhân chỉ có giá trị hạ giới mà thôi. Người sáng suốt cũng biết hấn là kẻ chịu chết, dư luận tuyên truyền trước thi đấu chỉ thuần túy là số ít văn nhân ồ ạt được sủng ái, dục chung quy chẳng qua là có ý dâm mà thôi, nếu như hát cao điệu có thể đánh không thắng, ta cũng không cần đi Tây Di Đại Lục vất vả cày cấy một phen, đừng xem hiện tại người trên đài nhảy nhót vui vẻ, thực sự luận hát bản lĩnh cao điệu, bọn họ không bằng ta.”

Phía dưới giả sơn, tay Vương Lục bung lấy một chồng tư liệu, cười lạnh tiếp tục nói.

“Đã sớm nhắc nhở với bọn hấn về giai đoạn đầu của thi đấu, Địa Tiên sẽ toàn lực ra tay áp chế sĩ khí. Cái gọi là Thuận phong trang bức nghịch phong giả chết, giai đoạn đầu chính là muốn chúng ta tránh né phong mang, ngay cả hảo thủ năm tuyệt cũng giả chết không ra tay. Hết lần này tới lần khác, một đám tạp chủng của tiểu môn tiểu phái lại nhảy ra làm loạn., Mỗi người đều mắt cao hơn đầu óc, tinh thần đều cao hơn trời. Muốn ngăn cản cũng không thể ngăn cản Xích Huyết Độc Tôn trên đài ngày nay, cũng không biết kẻ nào nhảy ra từ xó xỉnh nào, đã bị nhuộm thành cao thủ trứ danh gì, rắc trở a...”

Vương Vũ nhẹ giọng nói: “Hơn bảy mươi năm trước Xích Huyết Độc Tôn cũng rất nổi danh, xuất thân từ đại phái, vì tâm tính ác độc nên nhiều lần bị trục xuất khỏi sơn môn, nhưng lại có kỳ ngộ, thực lực so với đệ tử đồng môn ngược lại còn mạnh hơn...”

“Ta quản năm đó hấn có nổi danh hay không, bây giờ thân trí còn không tỉnh táo như trên sân khấu. Sách sách, xích huyết độc không phải là huyết độc tràn ngập, đất đỏ ngàn dặm sao? Làm sao hiện tại đều bị người bóp trong cơ thể không phun ra được? Mùi vị xích huyết độc cắn trả hấn là không tệ, ta thấy hấn cũng sáng khoái trợn trắng mắt, bạo thể mà chết, thật là khoe khoang yên hỏa...”

Vương Vũ nằm ngửa cười nói: “Ha ha, sao cảm giác ngươi có đầy bụng oán niệm vậy? Hấn đắc tội ngươi à?”

Vương Lục nói: “Không tính là đắc tội, lúc trước ta có hảo tâm tự mình ra mặt, khuyên hấn đừng bị ngu xuẩn lừa, ở thời điểm này làm chim đầu đàn. Kết quả người ta lúc ấy liền trở mặt phun ra, nói cái gì mà vàng miệng tiểu vân... Hắc hắc, trong thành quần tiên, người dám đối với ta khinh bỉ như vậy cũng không thấy nhiều.”

Vương Vũ cảm thấy hứng thú nói: “Lại còn làm như vậy? Vậy ngươi xử lý như thế nào?”

“Hừ hừ, Xích Huyết Độc Tôn ẩn thế không được mấy chục năm, lần này quần tiên tuyên truyền rộng rãi ở Cửu Châu, sau đó mới rời núi tham chiến làm một trong những ứng cử viên. Nếu nói chỉ số thông minh của hấn không đủ, vậy khẳng định là có., Nhưng sau lưng khẳng định không thiếu tiểu nhân giật

dây, muốn ăn bánh bao thịt người một trận chiến này sáng mắt ai cũng nhìn ra được, Khô Hồn tiên nhân bên Địa Tiên kia thực lực tuyệt cường, tâm ngoan thủ lạt, nếu không thắng tất tất nắm chắc sẽ bỏ quyền trực tiếp, nhất định phải xuất chiến cơ bản chỉ có con đường chết. Xích Huyết Độc Tôn sao lại có lá gan ra trận chứ? Hơn nữa ngay cả ta ra mặt cũng khuyên không ngăn được?”

Vương Vũ cười nói: “Tự nhiên là có người bắt nạt lão già kia ản thế quá lâu, chỉ trích ta và người thậm chí là toàn bộ cao tầng Vạn Tiên minh chỉ lo lợi ích của mình, chèn ép cao nhân dân gian. Sau đó thổi phồng thực lực của hắn một phen, khiến hắn quên hết tất cả, chỉ cho là có thể một trận chiến thành danh, thật tình không biết người ta không cần hắn thành danh, muốn hắn chết tại chỗ...”

Vương Lục gật gật đầu: “Thì đúng là như vậy, hắn vừa chết, so với lúc trước tuyên truyền phản đối quá lớn, rất dễ dàng khiến quần hùng kích động. Đến lúc đó chỉ cần dẫn dắt một chút cảm xúc của mọi người, là có thể đem lửa thiêu đến trên người những người dự bị tổ chức như chúng ta. Ví dụ như chuẩn bị bất lợi, cung cấp dược phẩm không tốt, hoặc là giòn tan chỉ trích tam tâm nhị ý, cấu kết với đám Địa Tiên làm cho đám người tài trí của bọn họ phải nuốt hận thù trong cuộc thi đấu.”

“Bộ dáng này hình như người rất quen thuộc nha...”

“Mượn đề tài mà thôi, ta thấy nhiều rồi. Trước kia ta còn từng thấy qua “Vạn Tiên minh, mời người thả chậm bước chân. Chờ nhân dân các người có biết hay không, so ra chỉ là trò đùa mà thôi.” Vương Lục thản nhiên nói. Huống chi hai ngày nay nhận được tin oán trách còn ít sao?”

“Ha ha, người xử lý như thế nào?”

“Oan chúng, ta đã trực tiếp chuyển cho Tiểu Hải xử lý rồi. Cũng không biết hắn đã liên hệ được đến người bỏ giấy xử lý chưa.” Vương Lục nhếch miệng, thể hiện phong phạm quan liêu.

“Đối với những người châm ngòi thổi gió, người tính làm như thế nào? Công khai tiết lộ điều gì sao?”

Vương Lục nói: “Đó là hạ sách, đối phó với một đám chuyên gia cầu thả thì cần gì phải lãng phí miệng lưỡi? Trực tiếp nghiền ép là được, tìm người bắt tất cả bọn chúng đi, sau đó tùy tiện vơ vét vật chứng tội công bố một chút, dù sao cũng sẽ không cho bọn chúng cơ hội cãi lại. Chúng ta nói cái gì, mọi người cũng chỉ có thể tin cái đó.”

“Ừm, làm tốt lắm, tiện thể nhớ giữ lại một phần trong lúc xét nhà cho ta. Nhưng e rằng trong số những người chằm ngòi thổi gió không chỉ có mấy chuyện vụn vặt mà còn cất giấu một con cá lớn.”

“Ta biết, cao tăng Vạn Tiên minh cũng không phải bền chắc như thép, muốn mượn cơ hội thượng vị có rất nhiều thượng phẩm đại phái. Cho nên lúc ấy bị Xích Huyết Độc Tôn khiêu khích mới không đánh tan rã cửa của hắn ngay tại chỗ. Đối với những lãnh tụ đại phái này, đường đường chính chính chính sách lược áp chế rất khó dùng, bởi vì trước đó khi ta câu thông với Hà Đồ Chân Quân, đã thử dò xét ba, hai lần ra hiệu, hắn đều trầm mặc không nói, có thể thấy không tán thành.”

Vương Vũ ngồi dậy, trầm ngâm nói: “Lão già Hà Đồ kia sợ mình là người có lợi nhất Vạn Tiên minh, mỗi lời nói có quan hệ trọng đại, không phải là dễ dàng tỏ thái độ chứ?”

“Đúng vậy, hắn có suy nghĩ của hắn, cho nên chuyện này ta cũng không miễn cưỡng hắn nữa. Trong khoảng thời gian này, hắn đã ủng hộ ta đủ nhiều, nếu ta không thể làm chút gì, chẳng phải có lỗi với sự chờ mong của hắn sao? Hiện giờ đường đường chính chính nghiền ép không được, vậy thì... cải biến thành lạng lẽ nghiền ép đi.”

Cùng lúc đó, tại một tòa đại điện trong khu Tiên Thất, một vị tu sĩ bộ dạng thư sinh trước khi cúi người thi triển bút tật.

“Nha Xích Huyết Độc Tôn - Độc Tôn có thiên phú dị bẩm, từ nhỏ đã được đại phái dạy dỗ, pháp thuật thành thực căn cơ vững chắc cho dù tính tình quái gở, nhưng nhất thời lại bị môn phái phế bỏ căn cơ, cả đời không có hi vọng hóa thân, nhưng trải qua kỳ ngộ, được truyền thừa cổ đại., Một thân độc thuật kinh thiên động địa, Hóa Thân Chân Nhân cũng khó nói tất thắng, trong cùng cảnh giới càng là mấy vô địch thủ. Nhưng

mà hôm nay đánh một trận với Địa Tiên lại thất bại thảm hại, một thân uy phong công kích, mười phần mười không ra một thành, khiến người ta không khỏi kinh ngạc nhìn thấy tử trạng Độc Tôn, càng làm cho người ta không thể không hỏi một câu: Vì cái gì?”

“Vì sao vốn là độc tôn nắm chắc thắng lợi trong tay, nhưng sau một phen chiến đấu tỉ mỉ ở Vạn Tiên minh lại chết thê thảm trên sân? Vì sao gần tháng gần đây, trên võ trường, tán tu tà tu tử thương vô số, lại rất ít nghe nói đệ tử danh môn chính phái vẫn lạc? Vì sao Độc Tôn vẫn lạc, tình thế quần tiên thi đấu một mảnh thối nát, nhưng cao tăng Vạn Tiên minh vẫn làm ta như cũ, không hỏi cái?”

Một đoạn văn từ xúc động, chỉ trong chốc lát đã được hấn phát bút viết xong. Thư sinh vẽ một mạch, cười ha ha: “Mặc Hương, đưa cuốn văn chương này đi, ta muốn sáng sớm ngày mai sẽ nhìn thấy nó ở các nơi trong Quần Tiên thành...”

Thị nữ Mặc Hương bên cạnh cười khẽ đáp lời, đưa tay lấy văn chương cũ kỹ, đôi mắt đẹp lưu chuyển, tán thưởng: “Văn chương của chủ nhân thật sự càng ngày càng hay, bản văn này vừa ra, chỉ sợ mọi người trong Vạn Tiên minh đều kêu đánh.”

Thư sinh nghe vậy cười ha hả: “Thế nhưng chuyện này không liên quan tới văn chương của ta hoàn toàn là bọn họ gieo gió gặt bão từ khi tự thiết lập cho tới nay, mọi chuyện đều là bọn họ chuyên cắt đứt độc hành, hơn nữa tư thái ngang ngược, ích kỷ tự đắc —— chỉ thấy mấy môn phái cấp cao của bọn họ được lợi như vậy, Thiên Thu lâu ta lại chia tron vài phần? Những linh đan diệu dược kia ngược lại cũng thôi, vừa nói muốn mọi người đồng tâm hiệp lực thành công., Vì sao Thiên Thu lâu ta lại đưa tri thức cầu xin cho Vạn Pháp Tiên môn, bọn họ lại từ chối bốn phía? Hôm nay văn chương này của ta, cũng chỉ vì ngàn vạn người chịu cực khổ mà thôi, thời gian cấp bách, Mặc Hương ngươi đưa văn chương đi, không được chậm trễ.”

Nữ tử khẽ cười gật đầu, quay người rời đi. Chỉ là lúc quay lưng lại, nụ cười lại có chút cứng ngắc.

Chủ tử nói rất hiên ngang lẫm liệt, nhưng mà... thân là người bên cạnh hấn, tình hình thực tế thế nào, mình còn không biết

sao? Bài văn kia đích thực là tuyệt diệu, hay ở chỗ mấu chốt lập loè kỳ ngữ, bỏ vào khái niệm, kích động lòng người.

Ví dụ như nói bị môn phái phế bỏ căn cơ, cả đời vô vọng hóa thân, nghe tựa hồ tiền đồ của Độc Tôn rất lớn., Vốn nên có hi vọng với tư chất linh căn của hắn, Nguyên Anh đỉnh phong đã là cực hạn. Vậy thì nói cái gì mà kỳ ngộ đạt được truyền thừa cổ đại... Thượng cổ không giả., Đáng tiếc lại là truyền thừa của tiểu môn phái hai vạn năm trước, chất lượng chưa chắc mạnh hơn vài phần so với người hiện nay. Hóa Thân khó nói tất thắng - Hóa Thân hạ phẩm đích xác như vậy. Cùng cảnh giới gần như vô địch —— Nguyên Anh đỉnh phong, trong đại cảnh giới Nguyên Anh đại cảnh giới tự nhiên cơ hồ vô địch. Về phần đoạn chữ Tru Tâm càng là tại sao lại trải qua chiến bị Vạn Tiên minh chết thảm tại chỗ? Vì sao danh môn chính phái ít có người chết? Bởi vì bọn họ đã sớm nhắc nhở tán tu không nên đi chịu chết, là các người giật dây bọn họ xuất hiện a.

Nhưng tất cả những chuyện này đều là vì lợi ích của Thiên Thư lâu... Nếu có thể nói là kỹ văn của 《 Văn 》 đi ra ngoài, tư thái cao thượng của Vạn Tiên minh bên kia sẽ dễ dàng buông lỏng, thậm chí vì bình ôn cơn thịnh nộ của mọi người, không thể không bàn giao. Mà lúc đó, Thiên Thư lâu chuẩn bị đã lâu có rất nhiều việc có thể làm.

Nhưng mà, lúc này đại địch vẫn còn muốn tranh đấu bên trong, như vậy... có ổn không?

Mang theo nghi hoặc như vậy, Mặc Hương từ trong đại điện đi ra ngoài, chỉ là vừa tới cửa, đã thấy ngoài cửa đã có một người đứng.

Một cô gái mắt ngọc vàng óng ánh vô cùng xinh đẹp.

...

“Ặc, người là...”

Mặc Hương khi nhìn thấy vị thiếu nữ xinh đẹp này, rất là kinh hãi.

Nàng xuất thân từ Thiên Thu Lô, đi theo chủ nhân nhiều năm cũng coi như kiến thức rộng rãi, bởi vậy người nhận ra vàng son nhãn, đến từ Tây Di Đại Lục —— trên thực tế dưới bối cảnh quần tiên đại bỉ, trong Quần Tiên Thành cũng đích xác có một ít Tây Di Nhân tới buôn kinh.

Nhưng Tây Di nhân có khí chất đặc biệt như vậy, trước nay chưa từng có.

Vóc người thiếu nữ không cao, ở trong đám người Tây Di thì có thể coi là nhỏ nhắn xinh xắn, thế nhưng dáng người cao ngất, khí vũ hiên ngang, đặc biệt là đôi mắt tinh mịch, uy thế sinh ra khiến người ta nhìn mà phát sợ. Mặc Hương mở cửa sau đó vô thức lui lại mấy bước, sau đó mới ý thức được mình thân là thị nữ của lâu chủ Thiên Thu lô, ngôn hành cũng liên quan đến thể diện lâu chủ, lúc này mới đứng thẳng người, ổn định lại tâm thần.

Mà nữ tử Tây Di lại ôn hòa hữu lễ, thấy đối phương bị khí thế của mình làm cho kinh sợ, liền càng thu liễm mấy phần nhuệ ý, ánh mắt cũng trở nên nhu hòa mà ấm áp, làm cho Mặc Hương rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra.

Xem ra nữ tử Tây Di này cũng không có chút ác ý nào...

Bất quá sau một khắc, lời nói của nữ tử Tây Di vừa ra khỏi miệng, Mặc Hương liền cảm thấy khắp cả người phát lạnh, sắc mặt kịch biến.

“Ta là A Phủ, được người nhờ tới tìm chủ nhân nhà người đánh một trận.”

A Trác, nàng lại là Tây Di kỹ sĩ Vương A Yêm.

Thật ra chuyện xưa của A Oa được lưu truyền ở Cửu Châu, rất nhiều người hoàn toàn chưa từng nghe thấy tên nàng. Nhưng năm đó tổ đội Vạn Tiên minh đi tới Tây Di Đại Lục tìm kiếm

quần tiên mộ, cũng mang về không ít phong thổ nhân tình của Tây Di Đại Lục.

Trong đó, bao gồm chuyện về vua Ba Lăng Đông.

Thiên Thư lâu thu thập sách vở trong thiên hạ, nội dung bao quát, mà Mặc Hương đi theo bên cạnh chủ nhân, đã từng dụng tâm nghiên cứu cố sự của Tây Di Đại Lục, biết Đại Lục ở Tây Di có một thiếu nữ tuổi còn trẻ, dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, thân phận chân thật là được Long tộc chúc phúc, có được chiến lược cường đại cấp bậc Thánh Giả, một người một kiếm xông xuống làm vua truyền kỳ của đại gia nghiệp lớn như vậy.

Chỉ là tại sao Vương Giả truyền kỳ của Tây Di Đại Lục lại đến trước cửa nhà mình mà đánh với chủ nhân một trận?

Hơn nữa nghe nói vị kị sĩ Vương kia, là một nữ tử dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, thoát nhìn bất quá tuổi tác xinh đẹp, mà người trước mắt lại ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, dáng người mới thành lập, ngây ngô dần dần thoát khỏi... Đây là chuyện gì xảy ra?

Mặc Hương trong lòng có quá nhiều khó hiểu, nhưng thân là thị nữ của Thiên Thư lâu chủ, tu vi cảnh giới Kim Đan cũng làm cho nàng nhìn ra thiếu nữ trước mắt thực lực tuyệt cường, mới vừa rồi gặp mặt chưa bị áp chế khí thế liền không thua kém chủ nhân nhà mình bao nhiêu... Chí ít cũng là cường giả từ Hóa Thần trở lên, không thể lãnh đạm.

Chỉ là... Nàng ta vừa mới nói, bị người ta nhờ vả, đến đây tìm chủ nhân đánh một trận? Không phải là mình nghe lầm sao? Thiên Thư Lâu gần đây dính dáng đến Tây Di Nhân không lớn, làm sao lại dẫn tới một vị kị sĩ Vương khiêu chiến? Hay là trong truyền thuyết nàng cùng Vương Lục có liên quan không rõ, là thật sự có chuyện nàng ta đến vì Vương Lục?

Nghĩ đến chủ nhân nhà mình lớn tiếng lấy công văn của Vương Lục vẫn còn trong tay, Mặc Hương lập tức tỉnh ngộ ý đồ đối phương, càng ý thức được quyết không để cho nàng đi vào trong điện.

Mặc Hương không lo chủ nhân sẽ thua —— đại điện này tuy là nơi trú ngụ của Tiên thất khu, địa tiên thủ bút, nhưng trong điện cũng đã kinh doanh qua Thiên Thư lâu mấy tháng, sớm

đã vững như kim loại, trừ phi là Hà Đồ, Khô Cầm., Nhất cấp Chân Quân đứng đầu Thiên Luân kia đến đây, nếu không đại diện này căn bản không ai có thể phá được. Huống chi Tiên Khu là khu vực trung tâm của quần tiên thành, số lượng lực sĩ giáp vàng nhiều nhất, số lượng các lực sĩ vàng ròng rải rác chỉ sợ có hơn trăm vị, một khi đại chiến cấp Chân Quân bùng nổ, lập tức sẽ ủa tới.

Nhưng loại chiến đấu này căn bản không thể đánh, một khi khai chiến, tất nhiên sẽ khiến bao nhiêu ánh mắt hội tụ, mà ở thời điểm hào sảng khắp nơi của quần tiên thành hội tụ, bí mật của Thiên Thư lâu rất khó giấu được... Thiên Thư lâu chủ tự cho mình là trí giả mưu kế, nhưng lại chưa từng muốn xung phong ở tuyến đầu a, ít nhất bây giờ còn không phải thời điểm, ít nhất thiên văn này cũng không phải lấy danh nghĩa của Thiên Thư lâu chủ bày ra.

Mặc Hương thân là lâu chủ thị nữ, phản ứng cơ biến càng trên tu vi nàng, vì thế mang theo nụ cười áy náy nói: “Chủ nhân nhà ta vừa vắng không có ở đây...”

A Quạt nghe vậy lại lắc đầu, trên mặt mang theo một tia mỉm cười quả nhiên không ngoài dự đoán.

Một lát sau, nàng nhẹ nhàng mở miệng, âm thanh trong trẻo nhưng chân điếc tai.

“Thính Phong, người dám cả gan đâm sau lưng người của quần tiên trong trận thi đấu, mà ngay cả dũng khí đường đường chính chính đối mặt với tất cả? Người như người cũng xứng làm lâu chủ Thiên Thư lâu? Còn mưu toan mượn cơ hội thượng vị, lãnh đạo Vạn Tiên minh?”

Ngữ khí của A Dung hòa hoãn, nhưng lời nói càng sắc bén, hơn nữa nàng dùng lực lượng cấp Chân Quân khuếch tán thanh âm ra, chỉ một thoáng đã chấn kinh toàn bộ khu vực Tiên Thất. Người sống ở đây chẳng lẽ không phải là tu sĩ thượng phẩm đại phái, lúc này đều nghe tin vội vàng chạy tới, nghị luận không thôi.

Vì vậy cửa chính của Thiên Thư lâu nhanh chóng mở ra, Thiên Thư lâu chủ nghe giọng nói ôn hòa của Phong Chân Quân truyền đến.

“Sĩ vương bệ hạ không biết bị người phương nào che giấu, lại hiểu lầm với Thiên Thư lâu ta đến đây. Tuy nhiên hiểu lầm thế gian này thường có, vốn cũng không có gì lạ, nhưng bệ hạ lại không có cơ hội phân biệt hiểu lầm với Thiên Thư lâu ta, liền trực tiếp tới cửa Xi Chiến, còn nói ra lời chém gió, không biết đây là đạo lý gì? Chẳng lẽ là muốn lấy bảo kiếm trong tay sắc bén, đến ngăn cửa Thiên Thư lâu ta?”

A Dung nghe vậy khẽ giật mình.

Mà ngay lúc này, thị nữ Mặc Hương đứng ở cửa lặng lẽ dùng pháp thuật tiêu hủy tín hàm trong tay, không lưu lại nửa điểm dấu vết. Nàng đã nghe ra chủ nhân định làm gì tiếp theo, cho nên quyết không thể để lại cho đối thủ bất cứ nhược điểm nào.

Chỉ nghe Thiên Thư lâu chủ lại tiếp tục nói: “Sĩ vương bệ hạ vốn không phải nhân sĩ của Cửu Châu Đại Lục chúng ta, Vạn Tiên minh cũng được, quần tiên đại bỉ cũng được, không liên quan trực tiếp tới bệ hạ, hôm nay bệ hạ đến nhà cũng nói rõ là được người nhờ vả. Nếu ta đoán không sai thì đúng., Người bệ vệ hãn là tổ chức tổng quản lý Vương Lục Chân Quân. Từ khi hãn lên đài, cao tăng Vạn Tiên minh làm việc từ trước đến nay luôn đấu đá lung tung, thô bạo không nói lý lẽ, xem ai không vừa mắt, lấy lý do của Mạc Tu đã có liền trấn áp. Hôm nay Thiên Thư lâu chỉ sợ cũng rơi vào hàng chính sách hi sinh thủ đoạn này., Ta không nghe gió giờ tay lên ngực tự hỏi, từ đầu tới cuối luôn là lòng trung thành với Vạn Tiên minh, vì thi đấu quần tiên mà càng kiệt sức, chưa bao giờ có nửa phần tư tâm. Bây giờ tiểu nhân hèn hạ bị người ta vu oan thành kẻ đâm sau lưng, thật khiến lòng người nguội lạnh.”

Sau những lời này của Thiên Thư lâu chủ, các tu sĩ quan sát xung quanh cũng bắt đầu thay đổi thái độ, chất vấn Vạn Tiên minh hành sự quá mức bá đạo. Trong khu vực thứ bảy này đa số là môn phái hạng hai, hạng ba, trong lần thi đấu này tình cảnh của quần tiên vốn là lúng túng., Bọn họ luôn luôn là môn phái thượng phẩm, người quyết sách của Vạn Tiên minh tự cho mình. Nhưng lần so tài này bầy tiên, Vạn Tiên minh vì tăng cường hiệu suất chấp hành nên không ngừng giảm bớt nhân số nói chuyện., Thế cho nên hôm nay ngoại trừ năm diệt ra, cũng chỉ có rải rác hơn mười môn phái có thể thực sự tham dự vào trong quyết sách. Còn những môn phái khác như Thiên

Thư lâu, thì nhiều nhất chỉ có tư cách liệt tiệp, có thể nghe bên ngoài, nhưng lại không có quyền biểu quyết, đối với vận mệnh của bản thân khó có thể tự chủ.

Loại tượng phản này phần lớn trong lòng bọn họ đều tồn tại khúc mắc, lúc này được Thiên Thư lâu chủ nghe Phong Chân Quân nhắc tới, lại càng có vẻ càng thêm khổ sở.

Mà A Trác nghe vậy thì thở dài một tiếng.

Đúng là không kém chút nào so với dự liệu của Vương Lục, miệng lưỡi khéo léo như tơ, lộn xộn, nói dăm ba câu liền dờn sự mâu thuẫn đi, phản khách làm chủ, là biện pháp nhất lưu.

Đối phó với người như vậy, trừ phi thật sự nắm được nhược điểm, nếu không thật sự rất khó định tội hấn, mà Thiên Thư lâu chủ làm việc cẩn thận, thủ đoạn há lại dễ bắt như vậy? Hấn ẩn thân phía sau màn, sự tình đều kích động người khác xung phong trước mặt. Chờ hấn thực sự đứng ra nói chuyện, cũng bị người ta bắt được, chỉ sợ dư luận tình thế đã sớm thổi nát, thắng bại đã định từ lâu.

Nên mới phải nhờ cậy nó xử lý sao?

Bất quá, đây quả thật là phán đoán chuẩn xác. Đối với loại tiểu nhân xảo ngôn lệnh sắc này, ta chính là sở trường của mình.

A Oa cũng không am hiểu ngôn từ ngụy biện, cũng không thích tranh cãi vô vị với người khác, đối với loại người như lâu chủ Thiên Thư lâu này, nàng cho tới bây giờ chỉ có một phương thức để ứng đối - trường kiếm trong tay.

Sau một khắc, không dưới một trăm tu sĩ trong khu Tiên Thất khiếp sợ vạn phần chứng kiến một màn này: Thiếu nữ mắt vàng son với vẻ mặt kiên quyết, một bước về phía trước.

Người đi về phía trước, kiếm hướng về phía trước, kiếm quang màu vàng như là thủy triều, chém ra một đường trên biển.

Cả đám người quanh đó đều kinh hãi.

“Nàng... lại ra tay?”

“Cái này, người ta thường nói một lời không hợp rút kiếm đối mặt, nàng còn chưa nói gì đã trực tiếp động thủ?”

“Nàng thực sự dám ngang nhiên ra tay ở Tiên thất khu? Không sợ lực sĩ xích kim sao?”

“... Kiếm ý thật cường đại, ngay cả kiếm tu cấp Chân Quân cũng chỉ có thực lực Tây Di nữ tử này thật mạnh mẽ không thể trách không sợ lực sĩ Xích Kim.”

Ngay lúc mọi người đang kinh ngạc bên tai nghe không dứt, Thiên Thư lâu ở trong đại điện bảy khu Tiên Thiên đã hoàn toàn hòa tan trong ánh sáng hải dương.

Trong hào quang, cung điện rộng lớn cùng với cơ quan bố trí của Thiên Thư lâu mấy tháng trong điện đều tan biến, phẳng phất như không còn. Một lát sau, cũng chỉ có một bóng người lẻ loi đứng trong biển ánh sáng, kinh ngạc không thôi.

“Đây, đây là làm sao vậy?” Thiên Thư lâu chủ nghe Phong Chân Quân nói không thể tin nổi nhìn thiếu nữ trước mắt cùng với kiếm quang huy hoàng trong tay nàng, khiến người khác không thể nhìn thẳng.

Nàng lại ra tay? Nàng vậy mà lại ra tay?

Sau khi kinh ngạc chính là mừng như điên, nghe Phong Chân Quân có thể nào cũng không thể nghĩ ra, đối phương ngu không thể ngờ tới trước mặt bao người mà dám trực tiếp động thủ, cho dù Hà Đồ Chân Quân cũng không thể ngang ngược vô lý như thế.

Hắn là Thiên Thư lâu chủ, lãnh tụ nhị phẩm tông phái của Vạn Tiên minh, tu vi Chân Quân, địa vị tôn sùng.

Cho dù Thiên Thư lâu là phúc dư đời mới duy trì cấp hai phẩm, mặc dù tu vi Chân Quân này của hắn dựa vào ngoại lực phụ trợ, thực tế thực lực còn không bằng Hóa Thần đỉnh phong bình thường.

Nhưng dù sao y cũng là chân quân của Vạn Tiên minh, trước đây không tiếc tự hủy tiền đồ, lấy phương thức đốt cháy giai đoạn đột phá đến cảnh giới Hợp Thể, chính là để mau chóng hưởng danh hiệu chân quân, gia nhập Thông Thiên Thánh đường, trở thành thành viên cơ quan quyền lực tối cao của Vạn Tiên minh - cho dù là thành viên ở biên giới, nhưng cũng có thể hưởng thụ đủ loại đặc quyền không bị xâm phạm.

Nhưng mà sự đặc ý khi nghe Phong Chân Quân đặc ý còn chưa được bao lâu, hấn đã hoảng sợ xuất hiện, bản thân đang biến mất.

Không, chuẩn xác mà nói, là một số đồ vật trong cơ thể mình đang bị cưỡng ép lấy ra, quá trình này thô bạo như thế, thế cho nên ý thức của mình bị xé rách, tiên tâm dao động không ngừng. Trong đầu ngàn vạn ý niệm hỗn loạn điên cuồng quấy nhiễu, phảng phất bị người cứng rắn cắm vào một cây thiết bổng, đem tất cả làm tan thành mây khói.

Thân là lâu chủ Thiên Thư lâu, hấn học thức uyên bác, rất nhanh đã tìm được đáp án trong một khu vực vắng vẻ trí nhớ.

“Kiểm thẩm phán, đây là thanh kiếm xét xử trăm hết thầy tạp niệm của con người, mạnh mẽ rút ra ý thức bản nguyên tiến hành xét xử, hết thầy tội ác đều sẽ không thể nào trốn khỏi cơ thể, bởi vì chỉ cần đặt câu hỏi, ý thức căn nguyên sẽ thành thật nhất trả lời. Bởi vì một người không thể nói dối về bản nguyên ý thức của mình...”

“Khó trách ả không sợ lực sĩ xích kim, một kiếm này không phải dễ phá hư mà sẽ không tổn thương đến kiến trúc của bảy khu Tiên, càng không tạo thành thương vong cho người. Cho nên lực sĩ xích kim căn bản không xuất động, nhưng phải để Đường quân chịu thẩm vấn dưới kiếm này. Nếu là kiếm cấp Tiên gia, ả lại có thể chém ra được...”

“Sau chiêu kiếm này, tất cả kế hoạch của ta sẽ không thể nào trốn khỏi thân hình đến lúc đó bại danh liệt, vạn kiếp bất phục...”

“Không được, ta nhất định phải ngăn cản chiêu kiếm này, quyết không thể để chuyện xấu xảy ra, tuyệt đối không thể để xảy ra tình trạng xấu nhất.”

Nhưng mà, nghe ý thức chống cự của Phong Chân Quân vừa mới nhắc lên, một trận đau nhức khó nói nên lời liền cắn nuốt lão, khiến cho lão rơi vào một màu đen kịt.

...

Phạm vi mấy chục dặm khu Tiên Thất, phân lên ba tầng giữa, đóng quân Nhị Tam phẩm môn phái bảy mươi sáu nhà, hơn ngàn tu sĩ thường trú.

Hơn một ngàn tu sĩ này, bây giờ hơn phân nửa đều cảm nhận được một cỗ kiếm ý cường hoành tuyệt luân đến từ trung tầng, cũng vì nó mà bị hấp dẫn thật sâu.

Khi bọn họ chạy tới tầng giữa, chỉ thấy kim quang chói mắt, kiếm quang của Tây Di Thánh Giả cường đại mà không mạnh mẽ, tắm rửa trong đó tựa như suối lạnh quét sạch, khiến người ta cảm thấy lông tơ dựng đứng, rục rĩ hần lên.

“Đây là kiếm gì?”

Kiếm là hung khí, chủ sát phạt, kiếm quang càng rục rĩ loá mắt lại càng hung hiểm, nhưng mà trước mắt, bản thân chạm phải thì lại có chút bất đồng với thường thức. Vì vậy rất nhanh có tu sĩ nhin không được hoang mang.

“Chẳng lẽ là cứu nhân kiếm?”

Trên đời này có kiếm giết người, cũng có kiếm cứu người. Mặc dù người tu kiếm này không bằng một phần mười so với tất cả kiếm tu, nhưng thật sự là có người coi kiếm là một thứ hung khí chữa bệnh cứu người, trăm tật, già nua... Chỉ là, kiếm quang từ trung tâm không ngừng khuếch tán đến, mặc dù không có sát ý, nhưng cũng thiếu hụt người cứu kiếm.

“Các ngươi không cần đoán lung tung, đây không phải là sát nhân kiếm, cũng không phải cứu người.”

Môn phái thượng phẩm của Vạn Tiên minh đều là những người có căn cơ thâm hậu, có thể xuất hiện lớp lớp. Cho nên tu sĩ ở đây kiến thức uyên bác đương nhiên không chỉ có một mình Phong Chân Quân. Sau khi thấy kiếm quang màu vàng của A Phàm, cũng có người nhìn ra lai lịch. Chỉ thấy một vị tăng nhân cao tuổi khoanh chân ngồi giữa không trung, dưới thân có một đài hoa sen tỏa ra ánh sáng kỳ lạ.

Đó là đại năng đến từ Thiên tông, chứng kim thân của La Hán, thọ nguyên dài lâu, kiến thức uyên bác, đức cao vọng trọng.

“Thương Khổ thiên sư, người nhận ra chiêu kiếm này?”

Thiên sư nói: “Đây là kiếm pháp thâm phán... Không thể tưởng tượng được ở đương đại vẫn còn có người có thể dùng tới chiêu kiếm này. Bần tăng còn tưởng rằng sau thời đại mạt pháp, kiếm này đã thất truyền đã lâu.

“Ồ? Kiếm pháp thâm phán? Xin rửa tai lắng nghe.”

“Nhắc tới cũng đơn giản, cái gọi là kiếm pháp thâm phán, có thể coi là sự cường hóa của Vấn Tâm kiếm. Vấn Tâm kiếm mọi người quen tai nên bần tăng không nhiều lời.”

Các vị tu sĩ bên cạnh âm thầm gật đầu.

Cái gọi là Vấn Tâm kiếm, một kiếm chém ra, là có thể cắt đứt lòng người ta có hổ thẹn hay không, thường dùng để phân biệt nói dối, phân biệt thật giả.

Nhưng vấn Tâm Kiếm cũng có nhiều chỗ không đủ, điểm quan trọng nhất là nó ỷ lại quá mức vào ý chí chủ quan của người bị kiếm. Ví dụ như có người nào đó làm việc có chút thiệt thòi, nhưng nội tâm lại cực đoan ích kỷ, Tam Quan cũng vắn vẹo không chịu nổi, bởi vậy thủy chung vẫn tin tưởng không nghi ngờ đối với cách làm của bản thân, như vậy cho dù Vấn Tâm Kiếm tới người, cũng không bị gây hại.

Huống chi sau khi tu được Tiên tâm trong veo lại càng dễ dàng tự thôi miên, kiên định ý chí, bởi vậy đối với rất nhiều người có tu vi tương đối cao mà nói, Vấn Tâm Kiếm rất khó có hiệu quả.

“Kiếm thâm phán có thể chém ra bản nguyên một người, đem thân thể trần trụi đặt dưới kiếm thâm vấn. Đến lúc đó vô luận là có ngàn loại thủ đoạn, lừa dối người cũng tốt, che đậy linh trí cũng tốt, cũng không có hiệu quả. Bởi vì người không thể nói dối bản nguyên của mình.”

Thiên sư giải thích một phen, rất nhanh có người thâm nghĩ: “Đây chẳng phải giống với pháp thuật sưu hồn đoạt phách sao? Cường ép đoạt trí nhớ người ta, rất là ác độc.”

Bi Khổ thiên sư nói: “Rất bất đồng. Sau khi sưu hồn đoạt phách, hồn phách con người đều bị hủy hết, không cách nào phục hồi như cũ, thâm phán chỉ kiếm chỉ chém ra bản nguyên trong kiếm quang, sau một kiếm có thể khiến hết thầy khôi

phục như lúc ban đầu. Mà cho dù suu hồn đoạt phách cũng có khả năng bị che đậy., Linh hồn vụn vẹo, ngụy tạo ký ức, tự lừa dối mình... Đều có thể tạo thành phiên phức cho Suu Hồn thuật, nhưng kiểm xét xử lại có thể chỉ thẳng bản nguyên, có thể nói là huyền ảo thông thần. Nhưng muốn tu thành một kiếm này, ngoại trừ trình độ kiếm đạo tuyệt đỉnh ra, còn lại ngoài trình độ kiếm đạo., Còn phải có một trái tim công bằng tuyệt đối. Người thẩm phán xuất kiếm, bản thân cũng phải bị đưa vào thẩm phán, trước phải thông qua thẩm phán, bảo đảm một kiếm này tuyệt đối không phải vì lợi ích riêng của bản thân mà chém, mới có tư cách thẩm phán người khác. Nếu không kiếm ý cản trở, thẩm không thể tả.”

“Thì ra là thế, nghe nói vị kị sĩ Vương kia lúc ở Tây Di Đại Lục đã lấy công liệu mà nổi danh, xem ra nghe đồn không sai a, như vậy năng tu thành một kiếm này cũng không có gì khó tin lắm.”

“Ồ, nếu nói như vậy? Chẳng phải là nghe Phong Chân Quân nói rõ là có vấn đề? Vừa rồi kị sĩ vương chỉ trích lúc hắn thi đấu quần tiên, đâm đao vào sau lưng người nhà của mình, đây nên giải thích như thế nào đây?”

Bi khổ thiên sư lắc đầu: ” mù quáng suy đoán vô nghĩa, kị sĩ vương thẩm phán đã xuất kiếm, chúng ta chỉ cần mỗi mắt chờ mong.”

Khi nói chuyện, phiên tòa của kị vương đã chính thức bắt đầu.

Nghe Phong Chân Quân khôi phục ý thức, thân thể trần trụi của lão đang đứng trong một mảng quang hải màu vàng.

Bên cạnh không có đại điện nào của Thiên Thư lâu, cũng không có khu bầy tiên thành. Trước mặt, A miêu chống kiếm đứng trên đỉnh núi cao, ánh mắt bẽ nghề xuống, giống như trời xanh quan sát sâu kiến.

“Ta hỏi ngươi, ngươi có biết tội của ngươi không?”

Nghe Phong Chân Quân chỉ cảm thấy trong đầu thanh minh một mảng, lại không có nửa phần tạp niệm, toàn bộ lực chú ý của hắn đều bị vấn đề A miêu hấp dẫn, trong đầu vô thức suy nghĩ vì vấn đề này. Sau đó, không tự chủ được nói ra một đáp án làm cho hắn khó có thể tin.

“Đúng vậy, ta biết tội.”

A Trác trầm giọng hỏi: “Người có tội gì?”

Nghe Phong Chân Quân trả lời bằng một số máy móc: “Đầu tiên là, ta chế tạo dư luận, nâng chết Xích huyết Độc Tôn và vài tên tán tu. Ta lợi dụng mạng lưới quan hệ của mình để tập trung vào hệ thống., Các tạp chí cấp x1, hệ thống Lận tiến lên biểu đạt mấy chục văn chương, tuyên bố rất nhiều tán tu ở Cửu Châu Đại Lục kỳ thật cũng không kém gì tinh anh của Vạn Tiên minh, những tinh anh kia cường đại chỉ là biểu hiện giả dối dư luận chế tạo mà thôi., Các tán tu thiếu một cơ hội để biểu diễn bản thân... Đồng thời, còn phái người chuyên môn tới bên cạnh hấn rả lời nói, ví dụ như Vạn Tiên minh khuyên nhủ tán tu dự thi, là không muốn bọn họ giành được thắng lợi làm suy yếu quyền uy bản thân... Ý chí chiến đấu kích thích đám tán tu Xích huyết Độc Tôn, khiến bọn họ tự nguyện lên đài chiến đấu với Địa Tiên, đồng thời tử chiến tại chỗ.”

“Trước khi xảy ra chuyện, người có biết sẽ có kết quả như vậy không?”

“Ta biết rõ bọn họ tuyệt đối không phải đối thủ của Địa Tiên, lên đài tác chiến chắc chắn phải chết. Thực tế đây chính là mục đích của ta, bởi vì chỉ khi bọn họ chết, ta mới có thể coi đây là cơ hội, công kích tầng quản lý của Vạn Tiên minh hiện nay. Trước đây không lâu ta vừa viết xong một bản văn, phần nặc danh của thị nữ cho ta, nhưng vừa rồi đã bị cô ta hủy diệt.”

“Tại sao người lại công kích tầng quản lý của Vạn Tiên minh?”

“Nguyên nhân có rất nhiều, chủ yếu nhất là hy vọng có thể mượn dư luận tạo thế, để cho chính ta có cơ hội thượng vị. Tiếp đến, ta rất ghét Vương Lục, hấn quá trẻ tuổi, nhưng lại quá tài hoa, ta không cam lòng chịu sự sai khiến của hấn, hy vọng có thể thay thế.”

“Người có biết hậu quả của việc mình làm thế nào không?”

“Ta biết, rất có thể Vạn Tiên minh nội loạn, tiến thêm một bước quần tiên đại bỉ tan tác, nhưng cho dù là thua, cũng chỉ là thất bại của Cửu Châu Đại Lục Vạn Tiên Minh, đối với ta và Thiên Thư Lôu lại là lợi lớn hơn hại.”

“Người còn có đồng bọn hay không?”

“Có, chuyện như vậy với sức lực một nhà ta rất khó làm thành, cho nên ta còn liên hệ với Hồng Diệp cốc, Thiên Lô tự, Lưu Vân tông... chờ chừng môn hoặc trưởng lão của môn phái, phân biệt là...”

A yếm lạnh như băng thâm phán một mực duy trì, cùng lúc đó, bên trong khu bảy, đã có càng ngày càng nhiều tu sĩ tới nghe tin, sau đó trợn mắt há hốc mồm lắng nghe Phong Chân Quân bị tội làm cho người nghe kinh hãi thành thật thà thẳng thắn.

“Hắn... Những gì vừa rồi hắn nói là sự thật?”

“Dưới thanh kiếm thâm phán này sẽ không nói dối, hơn nữa hắn đã dẫn dò tội phạm từ trước đến sau hoàn toàn có thể hoàn toàn ứng được, hắn là thật sự không sai... Ta đã nói vì sao khoảng thời gian này lại có không khí dư luận kỳ quái như vậy, phảng phất như có người đứng sau màn thao túng, chỉ không thể tưởng tượng được lại là nghe Phong Chân Quân.”

“Những người này điên rồi sao? Vì lợi ích riêng của bản thân, ngay cả thắng bại của toàn bộ quần tiên đại bỉ cũng không để ý tới...”

“Ài, ta nghe nói Thiên Thư lâu và Vạn Pháp Tiên Môn vốn có ân oán, nhưng dù thế nào cũng không ngờ được tin Phong Chân Quân lại chọn phương thức ứng đối cực đoan như vậy ở Hồng Diệp cốc, Thiên Lô tự, mấy nhà Lưu Vân Tông này lại càng vì lợi ích mà mắc kẹt lòng.”

Trong lúc mọi người nghị luận, dần dần quần chúng phân khích. Trong khoảng thời gian này quần tiên so tài, Vạn Tiên minh thắng nhiều thua ít, trong lòng mọi người khó tránh khỏi ghen một cỗ hỏa khí. Bây giờ nghe Phong Chân Quân hành tội khấp thiên hạ, rất nhanh liền trở thành mục tiêu công kích.

“Người này đáng đời thiên đao vạn quả...”

“Ta thấy nên phế bỏ tu vi của hắn, rút nguyên thân nhục thân của hắn để luyện chế pháp bảo.”

“Ai, nếu thật sự làm liên lụy đại sự, cho dù thật sự đem hắn rút gân lột da cũng không làm nên việc gì. Cũng may Vương Lục chân nhân đã sớm phát giác, để kỳ sĩ Vương dùng kiếm bế phán tra tra chân tướng.”

“Đúng vậy a, nếu như không phải có kỵ sĩ Vương kịp thời ra tay, chỉ sợ chúng ta đều bị che đậy, đến lúc đó ử thành ác quả, mỗi một người chúng ta đều khó thoát tội...”

Mà ngay lúc dư luận của mọi người dần dần nghiêng ngả, thẩm phán của A Khải cuối cùng cũng tới điểm cuối.

Nghe tin Phong chân quân gây ra tội ác khắp thiên hạ, đồng bọn của hắn cũng được một người tiếp một người được đưa ra. Kế tiếp không cần xét xử, Vạn Tiên minh sẽ tự có thủ đoạn xử lý.

Hành động nghiền ép lần này đã đạt được thắng lợi hoàn toàn.

Vì vậy A Dung hỏi vấn đề cuối cùng.

“... Trừ khi trở lên khai báo vấn đề, ngươi còn có tội gì?”

Nghe Phong Chân Quân trầm mặc một chút, phảng phất như căn nguyên của hắn cực kỳ kháng cự nói ra đáp án này, nhưng mà dưới thẩm phán kiểm, không có nói dối, đồng dạng cũng sẽ không có giấu giếm.

“Trong lúc liên hợp minh minh, ta cùng đám người Lục trưởng lão tông chủ phụ nhân của Lưu Vân Tông và Hồng Diệp cốc có gian lận.”

Giờ khắc này, thân là người thẩm phán, Ứng Thiết Điện Vô Tur A Hồ nhin không được khóe miệng run lên.

Còn sau câu nói này, Thính Phong Chân Quân bị hũ tan nát.

“Trên thực tế, không chỉ trong thời gian hành động lần này... hơn trăm năm trước, ta đã từng thông dâm với hơn một ngàn nữ tu sĩ - các nàng đa số đều có đạo lữ cố định của riêng mình, nhưng ta lại thích người phụ nữ đã có chồng như vậy, cam lòng như thoang thoang. Dường như chỉ có như mới có thể chứng minh thân phận địa vị của ta...”

“Ta đã từng xuất thủ đối với nam tu sĩ tướng mạo tuấn mỹ, nhưng rất nhanh ta bởi vì chơi mấy trò bịp bợm đem bọn họ vứt bỏ đi. Một người trong đó bởi vì bị tình thương, trong một lần bế tử quan nội ngoại câu thiêu chết.”

“Ngoài ra, ta còn đối với vị thành niên...”

“Đã đủ rồi không cần nói thẩm phán dừng ở đây nữa.”

Hai gò má A Oa đỏ bừng, hung tợn phát tay thu lại kiếm quang đầy trời, sau đó xoay người rời đi, giống như là tàn binh bại tướng bị quăng giáp, chạy trốn chết.

(Xin lỗi vừa rồi đã quá muộn... Chủ yếu là do điện thoại di động hỏng, điện thoại di động tu luyện đến muộn quá.)

...

“Ha ha ha ha ha, A miêu ngươi thật sự là quá ngốc a...”

Trong đình viện năm khu Tiên, chuyên cung cấp cho quần tiên so tài bố trí nơi cư trú, một trận cuồng tiếu không chút che dấu vang lên.

Vương Lục ngồi trong một đình nghỉ mát, trong tay bưng chén trà, nhưng trong chén trà lại bởi vì Vương Lục điên cuồng cười mà run rẩy, không ngừng hắt vẩy ra.

Linh trà trị giá ngàn vạn, có một phần nửa là lãng phí mất.

Mà ở bên cạnh Vương Lục, Vô Tướng chân nhân đang nghiêng người dựa vào cột đình nghỉ mát - Cũng chính là Vương Vũ, cũng nhin không được cười: “Phụ, cho nên ngươi cứ xám xịt trở về như vậy? Nói thật, quá mất mặt.”

“Mới, mới không phải chán nản trốn về, ta mới hoàn thành thẩm phán, không muốn lãng phí thời gian mà thôi.”

A Trác phần nộ vỗ bàn gỗ giữa lương đình, màu vàng dài giống như lông sư tử dựng đứng lên.

“Nào có hoàn thành thẩm phán?” Vương Lục không lưu tình chút nào chọc thủng A Loan: “Thẩm phán, trước phán quyết, ngươi chỉ hoàn thành thẩm vấn, nhưng còn chưa có phán quyết. Ít nhất ngay cả biện pháp trừng phạt cũng không có, đây cũng coi như hoàn thành công tác? Hoàn thành nhiệm vụ nghiêm ngặt hết thảy rất khác nhau a.”

A Oa lập tức ghen lời: “Ta, ta chỉ là... Ta chỉ là thân là người Tây Di, không tiện nhúng tay quá nhiều nội chính của các ngươi mà thôi. Sau khi tra ra tội phạm của hắn, hắn là nên giao cho Vạn Tiên minh xử trí, nếu không chính là bao biện làm thay.”

“A miêu ngươi thật sự là cơ trí, loại lý do đường hoàng nên cũng tìm ra. Bất quá thân là ky sĩ, lừa mình dối người như vậy không tốt lắm a?” Vương Lục có chút hứng thú trêu chọc, ánh mắt nhìn thẳng vào ánh mắt A Phàm càng quẫn bách, vui vẻ không mệt.

A Oa chỉ cảm thấy trên mặt thiêu đốt, quần bách trước nay chưa từng có... Sau đó nhìn khuôn mặt tươi cười muốn ăn đòn của Vương Lục, dần dần cảm thấy lửa giận bùng bùng.

Vương Lục, người, người cũng thật là quá đáng, rõ ràng là người bảo ta hỗ trợ thẩm phán, làm sao hiện tại lại chế nhạo ta? Hơn nữa người chưa từng nói với ta cái tên Thiên Thư lâu chủ kia buồn nôn như vậy, ta sớm biết ta sẽ không đi giúp người đâu. Tên người quả thực là quá xấu xa.

Phát giác được A Oa có chút thịnh quá hóa giận, Vương Lục cũng phi thường cơ trí mà chuyển đề tài.

“Có điều tốt xấu gì cũng phải vất vả một chuyến, ta mời người ăn Lưu Tiên lâu.”

“Ồ lại, lưu tiên lâu?” A Loan nghe vậy ngẩn ra, thoáng xuất thần, sau đó lông mày liễu dựng thẳng. “Người là muốn dùng loại tài mọn này để mua chuộc ta sao?”

Vương Lục cười ha ha: “Ồ đâu ra cái gì gọi là mua chuộc? Chỉ là công việc thường ngày mà thôi, người giúp ta làm đại sự, ta mời người ăn món ăn công việc có gì không đúng chứ? Nghe nói Lưu Tiên Lâu gần đây lại sáng chế ra món ăn mới, gà thần tiên, bình Hoàng Tử đều là món ngon hạng nhất, không bằng cứ đi ném thử đi.”

A Phủ lại ngẩn ra: ” gà thần tiên, bình hoàng tử?”

“Thần Tiên Kê đâu, nói đơn giản chính là chọn Cửu Thiên Huyền Diệu làm Tổ tài, dùng bí pháp chế biến ba năm lẻ ba tháng, làm thịt chất liệu thăng hoa, tựa như thân thể Tiên Linh., Mùi vị ngon khó tả. Hoàng Đàn tử thì lấy sáu trăm sáu mươi sáu loại thủy sinh vật biển vô tận, phối hợp với sáu trăm sáu mươi sáu loại kỳ trân dị thảo trong rừng sâu rừng rậm rèn luyện canh đặc. Chỉ nghe câu giới thiệu đơn giản này đã khiến lòng người mê mẩn, bất quá cách điều chế cùng hương vị cụ thể cũng chỉ có ném qua mới biết được. Nghe nói trước đây không lâu Vạn Tiên minh nổi danh là lão Thao Đại thiên sư cái bụng lớn đến Lưu Tiên Lâu thưởng thức hai món này, cảm động rơi lệ đây.”

“Vậy, như vậy được không?” A Hồ có chút xuất thần, trong con ngươi xanh biếc lóe ra tia sáng kỳ dị như ngôi sao.

“Đương nhiên là được rồi, một món ăn giá trị hai mươi vạn linh thạch, hơn nữa phải là trưởng lão của đại phái thượng phẩm thì mới có tư cách đặt hàng - còn phải xếp hàng ít nhất ba tháng. Ta vốn là người do một tổ chức, mới có thể tạm thời chen ngang.”

A Phàm lấy làm kinh hãi: “Một món ăn cần hai mươi vạn linh thạch? Vậy cũng quá đắt đi.”

Thân là đầu bếp ngọn núi mờ mịt, giá cả của A Phàm đối với món ăn này quả thực hoa mắt. Nàng vận chuyển kinh doanh thực vật một năm chi phí cũng chỉ mấy vạn linh thạch, trong đó đại bộ phận là nàng dùng để làm mỹ thực mới, trên thực tế chi tiêu xa không nhiều như vậy.

Vương Lục khoát tay: “Đắt hay không cũng không sao cả, dù sao cũng là công khai chi tiêu mà, cũng không phải là tự bỏ tiền của riêng mình. Đừng quên hiện tại ta cũng là người đứng đầu trong sự tổ chức hội.”

A Trác nhíu mày: “Như vậy... Không tốt lắm nhỉ?”

“Có cái gì không tốt?” Vương Lục hỏi ngược lại: “Công khai ăn uống là truyền thống tốt đẹp của cao tầng Vạn Tiên minh chúng ta, thậm chí nói là quy củ bất thành văn, ta chỉ làm theo quy củ mà thôi. A Loan à, người thân là kỹ sư Vương, tinh thần tuân thủ nghiêm ngặt kỹ sư là đúng, nhưng cũng phải hiểu được nhập hương tùy tục, tôn trọng pháp quy địa phương.”

“Thế nhưng Vạn Tiên minh có quy củ như vậy à? Trước đây không lâu các ngươi còn tuyên bố, thời khắc quân tiên so tài, mọi người phải quý trọng toàn bộ, hữu hiệu lợi dụng tốt các hạng tài nguyên công cộng, không được mượn cơ hội tham lam lãng phí a.”

Vương Lục cười ha ha nói: “Đó là nói cho người bên dưới nghe, có liên quan gì đến ta? Quy kết chế độ đối với lãnh đạo cấp cao không được giỏi, đây là quy tắc lớn nhất của Vạn Tiên minh, hơn nữa không nói những cái khác, ta vốn là tổng thể tính toán., Vì công hiến của Vạn Tiên minh, đừng nói mấy trăm ngàn linh thạch, mấy trăm triệu linh thạch cũng không tính là nhiều, nhưng ta làm việc lâu như vậy, có nhận được thù lao là một viên linh thạch không? Còn không phải lao động

nghĩa vụ, cho nên những phúc lợi này coi như đèn bù tổn thất

“Nhưng mà, nhưng mà...”

“Đừng có thể chứ, dù gì cũng là gà thần tiên mà thôi, bảo đảm thổ hào đi mua ánh sáng rồi!”

Vương Lục nói xong, đứng dậy kéo A Hoài chạy ra ngoài cửa, A Loan nửa đẩy, vẫn không chống cự được dụ hoặc, đi theo ra ngoài.

Về phần Vương Vũ, thì chậm rãi đi đến cuối cùng, trong đầu đang tính toán xem nếu Vương Lục có thể chi trả tiền bán thức ăn, Lưu Tiên lâu bên kia có thể mở mấy tấm chứng nhận được không...

Lưu Tiên Lâu, tầng cao nhất là nhã gian, A Yểm thỏa mãn một quyền.

Trước mặt bàn ăn có đủ loại đồ ăn hỗn độn, gà thần tiên và bình thờ hoàng cung đã nổi tiếng lâu tự nhiên đều có, còn các món ngon trên kỳ khác thì cái gì cũng có.

“Ài, ta đến Cửu Châu Đại Lục nhiều năm như vậy, đối với các người bội phục sâu nhất hay là đạo ăn uống, thật là làm cho người ta không khỏi si mê đắm ở trong đó a.”

Vương Lục nghe vậy cười cười: “Nếu thích, sau này nơi này chính là thực đường của chúng ta. Thực lực của người không dưới Nhất lưu Chân Quân, cũng không phải người trong Vạn Tiên minh, thân là khách khanh có thể kết giao, theo lý nên hưởng thụ loại đãi ngộ này.”

A Oa lắc đầu: “Vẫn không cần, nơi này người đến người đi, bị người ta nhìn thấy nhiều đến cuối cùng không tốt. Hơn nữa loại tuyệt phẩm mỹ thực này, có thể được thưởng thức một lần là đủ rồi, nhiều hơn nữa thì thuộc về Vô Yểm.”

“Ha ha, người cũng rất hiểu chế độ đây nhỉ.”

...Mà ngay khi hai người đang nói chuyện ăn uống ngọt ngào với nhau, thì bỗng nhiên Vương Lục lổ tai khẽ động, nghe được cuộc đối thoại từ lâu dưới.

“Ài, từ nay về sau, Thiên Thư lâu chủ xem như thân bại danh liệt, vạn kiếp bất phục, thật sự là đáng tiếc.”

Nghe được đề tài có liên quan đến Thiên Thư lâu chủ, Vương Lục nhấp một ngụm rượu, tập trung lực chú ý vào đó.

Khách nhân tam giáo cửu lưu đều có, cao tới chân quân tu sĩ, dưới đến phạm nhân thế tục đều không hiếm. Nhưng thông qua giọng nói vừa rồi, Vương Lục nghe ra tiếng nói là vài tên tu sĩ cấp Kim Đan cùng Nguyên Anh, ở trong Quân Tiên thành cũng coi như là lực lượng trung kiên.

“Thiên Thư lâu chủ gieo gió gặt bão, có gì mà đáng tiếc?”

“Chung quy là tu sĩ cấp Chân Quân... Toàn bộ Cửu Châu Đại Lục, Chân Quân có thể có bao nhiêu? Một trăm, hai trăm? Huống chi Thiên Thư Lâu chủ vừa ngã xuống, tiện thể liên luy ra bao nhiêu người...”

“Chính bởi vì số lượng Chân Quân không nhiều, cho nên người như vậy nếu trong lòng mang ý xấu, tạo thành phá hoại cũng đặc biệt nghiêm trọng. Thử nghĩ nếu hấn bị Địa Tiên mua chuộc, ở thời khắc mấu chốt đâm ra một đao sau lưng, hậu quả thực khó mà tưởng tượng nổi.”

“Nhưng cách làm gàn đây của Vạn Tiên minh đúng là vô cùng bá đạo, khó tránh khỏi bị bắn ngược lại.”

“Không bá đạo không được a, thực lực địch ta chênh lệch xa như vậy, không thể hành động nhanh chóng, kết thúc tranh đua cân bằng lực lượng, chúng ta sẽ có bại vô thắng.”

“Hừ, thế nhưng sau khi bá đạo, không giống như là thua nhiều thắng ít? Quân tiên đại bỉ mở thi đến nay, so tài lớn nhỏ hơn một trăm trận, Vạn Tiên minh chúng ta thắng có thể có mười trận được sao? Sợ rằng năm trận đều khó có được. Sau khi khai cục giữa Hà Đồ Chân Quân và Vô Tướng chân nhân thắng, chúng ta liên tiếp bại lui Vạn Tiên minh, cũng không phải là không có căn nguyên.”

“Lão Từ, ngươi uống nhiều quá rồi, sao có thể nói năng lung tung mấy câu như vậy được. Không phải cao tăng của Vạn Tiên minh đã nói qua mấy lần rồi sao, trước mắt phải né tránh mũi nhọn, tích lũy sức mạnh...”

“Tích lũy cái rắm ấy chẳng phải là đánh không thắng nên mới tự kiếm cớ cho mình...”

Vừa dứt lời, chợt nghe dưới lầu lại có người quát lớn một tiếng: “Thả cái rắm nhà ngươi lão tử ăn một bữa cơm, chỉ nghe ngươi ở bên yêu ngôn dụ chúng hã là cùng một phe với Thiên Thu lâu chủ? Xem lão tử thay Thiên Hành Đạo trừ ngươi ra...”

Sau đó là pháp thuật trao đổi, tiếng pháp bảo giao chiến, hai phe giao chiến kịch liệt. Bất quá chỉ trong chốc lát, đã có bốn kim giáp lực sĩ bỗng dung xuất hiện, trấn áp bạo loạn.

“Hô, quả nhiên hiện tại sĩ khí đã không còn vững vàng nữa rồi. Cho dù là những kẻ đục nước béo cò cũng khó tránh khỏi sĩ khí bị giảm sút. Ngay cả các thực khách tửu lâu cũng bắt đầu hoài nghi tương lai, vậy thì tình cảnh trước mắt thật sự không ổn rồi.”

Vương Lục phe phẩy chén rượu tinh xảo trong tay, lông mày nhíu chặt lại.

Vương Vũ nói: “Nói nhảm? Một tháng liên tục thua điên cuồng không ngừng, đổi lại là ai cũng khó tránh khỏi tâm phùng khí xao động. Huống chi trong một tháng qua còn có không ít trận thi đấu máu chốt. Ngươi bảo chủ lực tránh chiến không ra, cố gắng giải thích cho rõ ràng để tạm tránh phong mang, nói mãi khó nghe, người ta khó tránh khỏi hoài nghi ngươi căn bản không có phần thắng.”

A Trác cũng nói: “Cho dù là giai đoạn đầu phải tạm lánh mũi nhọn, lúc thích hợp cũng cần một ít thủ đoạn khích lệ sĩ khí, khiến mọi người ở trong thất bại cũng có thể nhìn thấy hy vọng. Ta đề nghị ngươi mau chóng lựa chọn mấy trận đấu quyết định thắng lợi, như thế mới có thể ổn định lòng người.”

Vương Lục cười cười: “Thật ra ta nghĩ, nhưng át chủ bài trong tay có hạn, ngươi bảo ta xuất bài thế nào được? Hơn một trăm cuộc thi lúc trước, các ngươi cho rằng mỗi trận đấu đều là ta cam tâm tình nguyện từ bỏ sao? Ít nhất có ba trận đấu là do ta vốn định thắng. Lúc đó phái vài con ngựa đen, kết quả vẫn bị nghiền ép thảm hại...”

A Dung nghe vậy ngẩn ra: “Thảm như vậy?”

“Thực lực chênh lệch vẫn là quá lớn, đặc biệt là trong một tháng những Địa Tiên kia có thể nói là phát rồ, ngay cả Hắc y

nhân cũng tự mình ra tay hai lần, hoàn toàn không cho chúng ta cơ hội... Hiện nay đang trong giai đoạn khẩn cấp huấn luyện đặc biệt! Tốc độ tổ chức tuyển thủ Nguyên Anh của Kim Đan quả thực rất nhanh, nhưng ta xem tình hình trước mắt, phần thắng nhiều nhất chỉ được năm phần. Nhưng nếu ngay cả chủ lực của ta chỉ có năm phần thắng, đám Tiên Đại Bì này cũng không chơi nổi.”

Vương Vũ hỏi: “Có cần kết cục của ta không?”

“Không cần đâu, người chính là một vương bài ổn định nhất trong tay ta, hiện tại nên dùng ra ngoài là quá lãng phí. Thậm chí ngay cả tiểu vương bài như ta cũng không thể tùy tiện mà có kết cục...” Vương Lục vừa nói, vừa lâm vào trầm tư.

“Không, hiện tại ngược lại là ta nên ra mặt một lần, sau màn rất lâu, đã đến lúc đi lên phía trước rồi. Nhưng thời cơ lại phải nắm chắc thỏa đáng., Vị trí hiện tại của ta, ý nghĩa tượng trưng không giống bình thường, chẳng những phải thắng, còn phải đại thắng, chẳng những đại thắng, hơn nữa tốt nhất là sau khi tích lũy liên tiếp thắng lợi, trở thành đại thắng đủ để một trận xoay chuyển xu hướng suy sụp. Không đất thì phải thắng được mấy trận đấu làm cái đệm, mà bây giờ ai có thể thắng vững chứ?”

Vương Lục vừa suy nghĩ vừa theo bản năng du tẩu khắp nơi. Gã nhìn chén bàn ngón ngang trước mặt, bỗng nhiên linh quang lóe lên.

...

648

Thiên Thư lâu chủ nghe Phong Chân Quân ở bảy khu Tiên Khu bị Tây Di kỵ sĩ Vương dùng thanh kiếm thâm phán chém ra bản nguyên, tội ác thống trị thiên hạ nhanh chóng lan truyền khắp Tiên thành.

Đối với những vị khách đã hoàn toàn mất đi điểm máu chót này, tự nhiên mọi người sẽ phỉ nhổ. Mà Vương Lục cũng nhân cơ hội này tăng thêm một bước nắm giữ đối với dư luận, đem một tháng thi đấu mở ra liên tục bại ở trên thân bọn người Thiên Thư lâu chủ.

Nếu không có những người này âm thầm hạ độc thủ, một tháng này Vạn Tiên minh chỉ tránh né mũi nhọn, giấu giếm, hoàn toàn không đến mức lưu lạc thành hình thức bị người treo lên đánh.

Trong thời gian này, nghe Phong Chân Quân cùng đồng đội có tội ác không ngừng lộ ra ngoài ánh sáng, bao gồm thiết kế cạm bẫy cho tán tu, thậm chí công khai hạ độc làm cho bọn hắn có phần thắng rất cao, cuối cùng lại chết thảm chiến trường... Một tháng liên tục thất bại, hơn phân nửa là do những người này quấy phá.

Đương nhiên, luận án bản tán này khó lòng mà nghiên cứu nổi. Thực lực những tán tu kia thế nào, người sáng suốt vừa nhìn đã hiểu ngay, đừng nói để bọn họ kéo chân sau, cho dù tập hợp toàn bộ tài nguyên của Vạn Tiên minh tiến hành trang bị vũ trang chiến tranh tỉ mỉ, cuối cùng vẫn khó thoát khỏi cái chết - đơn giản là lúc chết có thể giữ lại một hai phần tôn nghiêm.

Tuy nhiên tại thời điểm chính thể tuyệt đối bất lợi, cũng chỉ có thể dựa vào loại sách lược tuyên truyền này để mau chóng ổn định nhân tâm.

Lòng người không ổn, tổ chức tinh xảo khổng lồ của Vạn Tiên minh khó mà phát huy toàn bộ sức mạnh, đặc biệt là số lượng đông đảo tu sĩ tầng chót lại dễ dao động nhất, nhưng tác dụng lại không thể thay thế.

Tựa như Vương Huyền Trí giáo mượn lợng lớn lợc lợng phạm nhân để thu thập tài nguyên. Vạn Tiên minh trị vì, ngàn vạn tên Trúc Cơ, Hư Đan cũng có thể huy động tác dụng cực lớn. Những thứ khác không nói, những ngày qua các nữ tu sĩ tụ tập trong Ất Cửu khu cũng giảm bớt đợc vấn đề phần đấu giải trí của các tu sĩ ở tiên tuyến.

Nếu như những tu sĩ tầng dưới này mất đi lòng tin đối với thi đấu của quần tiên, thế cục Vạn Tiên minh đối mặt cũng chỉ có càng tệ hơn. Cho nên dù vận dụng thủ đoạn lừa gạt, Vương Lục cũng kiên trì tiến hành tuyên truyền sách lợc.

Đương nhiên, chỉ dựa vào miệng nói, lúc trưởng thành ai cũng không phải người mù, cho nên mấy trận cổ vũ thắng lợi của người ta đã lừa sém lông mày.

“A Trác... Mặc dù vẫn luôn làm phiền người ra tay, thật sự có chút băn khoăn, nhưng trước mắt ngoại trừ người, trên tay ta cũng không có quá nhiều nhân tuyến thích hợp.”

A Trác nghe vậy cười: “Lấy giao tình giữa người và ta, cần gì nói loại khách khí này? Chỉ cần người cần, bất cứ lúc nào ta cũng có thể trở thành kiếm trong tay người.”

“A, không hồ là kỵ sĩ Vương nghĩa bạc Vân Thiên.” Vương Lục nói, vô cùng cảm khái: “Như vậy lần này liền nhờ cậy người, chiến đấu gian nan, nhất định không nên miễn cưỡng.

Nhưng A Oa lại hơi nhúu mày: “Nếu không gian nan, sẽ không có ý nghĩa ta ra tay. Yên tâm đi, thượng cổ địa tiên tuy lợi hại, nhưng ta cũng không phải không có chút phần thắng nào, toàn lực ứng phó, ít nhất phải đối mặt Huyền Mặc cấp bậc Địa Tiên, ta có năm thành nắm chắc có thể thắng đợc.”

Wương Lục quả thực kinh động thành thiên nhân đối với A Hoài. Huyền Mặc xác thực không phải lợi hại nhất trong thượng cổ địa tiên, nhưng ngay cả đệ nhất nhân Hà Đồ Chân Quân của cửu châu chống lại nàng cũng không dám nói mình có năm thành phần thắng —— trận thắng trước đó thuần túy là đối thủ chấp tay nhường nhịn. Khẩu khí A Bạc này thật sự là rất lớn.

Bất quá cần nhắc đến cái chết của nàng nhất quán không chịu thua thua, cùng với tinh thần lạc quan cách mạng, Vương Lục

không phải không thể hiểu được sự tự tin của nàng. Chỉ là nếu thật sự tin thật, liền phải nàng lên sân đấu cùng một đám thượng cổ Địa Tiên sát ý nồng đậm giao thủ... Loại chuyện tàn nhẫn thế này Vương Lục quả thật không làm được.

Nhưng trực tiếp từ chối ý tốt của A Trác một phen, lại rất dễ dàng bị hiểu lầm thành khinh thường nàng. Sau đó gây ra phiền toái lớn hơn nữa, cho nên Vương Lục chỉ vờ vờ bờ vai của nàng mà thôi.

“Đến lúc đó phải nhờ cậy người nhiều hơn.”

A Trác tràn đầy lòng tin ưỡn ngực lên: “Cứ việc yên tâm”

Xét thấy Vạn Tiên minh cực kỳ khao khát thắng lợi trong nghịch cảnh, Vương Lục cũng không để A Oa chờ quá lâu.

Một ngày sau, chiến thắng nhất định phải đạt được đã kéo màn che, Vương Lục mang theo A Tà từ khu năm tiên khu đi tới trong một tòa sân thi đấu của ba khu.

Dựa theo sắp xếp của Tiên Thiên Địa Nhân Giáp Bính... xếp hạng, xếp hạng người cũng không cao, hơn nữa quy cách sân thi đấu cũng thua xa đấu ở khu trung tâm Tiên Nhất, đừng nói là không gian trải rộng, phạm vi ngàn dặm... Căn bản chính là một tửu lâu rộng rãi rộng rãi, nàng và Vương Lục đứng ở đại sảnh tửu lâu, phòng khách to như vậy chỉ có hai cái bàn tròn, bốn phía là từng dãy nhà bếp nóng như lửa, mùi đồ ăn thơm nức mũi.

A Trác vạn phần hoang mang nói: “Vương Lục, người xác định không đi nhầm chỗ chứ? Vì sao ta cảm giác nơi này... không giống như là võ trường sao?”

A Trác nói xong, nhìn xung quanh một phen, phòng bếp xung quanh đại sảnh, tổng cộng có không dưới hai trăm tên đầu bếp, cùng với mấy chục lần trợ công. Đem phòng bếp chật ních, bọn họ có người đang nấu nướng, có người đang nấu món ăn... Thức ăn nấu nướng không giống nhau, nhưng cũng chăm chú nghiêm túc như vậy. Tuy nhiên, những đầu bếp này đều là phạm nhân đạt tiêu chuẩn, dưới bối cảnh so với đám tiên nhân, thật sự yếu ớt như con kiến hôi rác rưởi.

“... Chẳng lẽ sự khó khăn lần này là ở chỗ làm sao để giải quyết đối thủ trong tình huống ngộ thương? Cần lực lượng

không chế vô cùng tinh chuẩn?” A Oa hơi lộ ra vẻ khó xử.
“Nhưng mà ta... Được rồi, bất luận thế nào ta cũng sẽ cố hết sức...”

Vương Lục vỗ vỗ bờ vai của nàng: “Hiểu lầm rồi, nơi này sở dĩ không giống như là trường tử võ, bởi vì nơi này vốn không dùng để luận võ. Đây là tửu lâu, mục đích đến nơi này chỉ có một.”

Vương Lục nói xong, vỗ vỗ tay, lập tức từ trong phòng bếp bên trái, mấy vị đầu bếp mặc áo trắng bung ra đủ loại mỹ vị món ngon, đầy ắp bày ra một bàn.

“A, cái này...” Con mắt A Phàm không tự chủ được lóe sáng, “Thúy Tinh Ngư, Thạch Ban Hoa Điều Trúc, còn có cơm thủy tinh? Những thứ này hầu như không thua gì gà thần và món ngon của hoàng đàn a, những thứ này là muốn cho ta sao?”

A Dung sững sốt trong chốc lát, sau đó lắc đầu thật mạnh: “Không đúng không đúng, bây giờ không phải là lúc đắm chìm trong mỹ thực, tuy rằng ta vô cùng cảm kích khoản đãi của ngươi, nhưng trước khi đại chiến cần tụ tinh để ứng phó cường địch, không thể phân tâm ở hưởng lạc bên trên, cho nên, cho nên...”

A Oa gian nan nuốt một cái, sau đó vô thức vươn tay với bàn ăn, nhỏ giọng nói: “Chỉ ăn một miếng điểm tâm thì sẽ không gây trở ngại chứ... Không, ta là một kỵ sĩ sắp lên chiến trường, nhất định phải... Nhưng cũng có người nói, trước khi chiến đấu bổ sung dinh dưỡng thích hợp càng có thể trợ giúp thủ thắng...”

Mắt thấy thiên nhân nội tâm A Trác giao chiến cơ hồ muốn tinh thần phân liệt. Vương Lục vừa cố nén cười, vừa đưa tay nắm lấy một gói rượu tiên tráo trên bàn, trực tiếp nhét vào trong miệng A Oa, sau đó trong ánh mắt có chút nổi giận của A Trác nói.

“Ngươi cứ yên tâm ăn to gan đi, lần này mời ngươi tới là ta phải làm phiên ngươi ăn ngẫu nhiên.”

Cùng lúc đó, trong đại sảnh tửu lâu, trước một cái bàn tròn khác bỗng xuất hiện thêm một bóng người.

Đó là một nam nhân cực kỳ béo trắng, thân cao tám thước có thừa, độ rộng cũng không kém bao nhiêu... Tướng mạo người này vô cùng kỳ lạ, hai chân hầu như hoàn toàn hãm trong thịt béo đang rơi xuống. Nhưng hai cánh tay lại thon dài cường tráng, cơ bắp cuộn cuộn, bả vai rất rộng, cánh tay buông thõng xuống tự nhiên là phải chạm mặt đất... So với người càng giống tinh tinh hơn.

Mà gương mặt kia cũng ấn tượng sâu sắc nhất, mắt to như hạt đậu xanh, sống mũi rườm rà, còn có một cái miệng lớn từ trái đến phải kéo ngang qua toàn bộ mặt, một phen tượng người, chín phần giống quỷ.

Mà sau khi nhìn thấy người này, Vương Lục lập tức chấp tay thi lễ: “Bái kiến Thực Tiên.”

Nam tử tên là Thực Tiên nhếch miệng cười: “Khách khí, lần này Vạn Tiên minh các người thu thập mấy trăm tên đầu bếp vương bài từ Cửu Châu Đại Lục tới, khiến lão phu được no nê, ta nên cảm ơn người trước mới đúng. Bất quá, đây là đối thủ người tìm giúp ta sao? Lại là Tây Di nha đầu? Hắc hắc!, Tây Di Đại Lục thật sự có một loại huyền ảo thần kỳ, không thua Cửu Châu, nhưng luận về văn hóa ăn uống, nâng giày cho chúng ta cũng không xứng, người tìm người Tây Di đến, là muốn vứt bỏ quyền nhận thua sao?”

Vương Lục lắc đầu: “Nếu là vứt bỏ quyền nhận thua thì không cần ta phải ra mặt. Ta đến là vì muốn thắng.”

“Ha ha, khẩu khí không nhỏ, không biết bản lĩnh thế nào...” Nói xong, con mắt nhỏ ăn tiên híp lại, bắt đầu đánh giá kỹ càng A Tầm. “A, thoát nhìn lực lượng rất mạnh, nếu so sánh bản lĩnh đánh nhau giết người, lão phu sợ sẽ bị đánh cho tè ra quần. Bất quá nếu so ăn, lão phu còn chưa bao giờ thua.”

Nghe đến đó, A Hoài có trì trệ cũng đã phát hiện vấn đề.

“... Đợi đã, Vương Lục, chẳng lẽ người muốn ta cùng hắn so tài sao?”

Vương Lục Bàn buông tay: “Không phải trước đó đã giao cho người một bộ thi đấu để nói rõ rồi sao? Trong hạng mục văn thi đấu, bao gồm cả trận đấu ăn uống.”

A Oa lập tức buồn bực nói: “Quả thực là ta hoang đường...”

Không đợi A Oa nói xong, Vương Lục đã dùng sức đè cánh tay của nàng xuống: “A Loan, ta tuyệt đối không phải là muốn giễu cợt ngươi, liên quan đến thi đấu giữa các tiên, ai cũng không thể chơi đùa. Ta tin tưởng thực lực của ngươi nên mới mang ngươi tới nơi đây.”

“Thế nhưng, ta là kỵ sĩ cầm kiếm đi về phía trước, hẳn là xuất sinh nhập tử trên chiến trường...”

Vương Lục nghiêm mặt nói: “Nơi này đồng dạng cũng là chiến trường, không ai sẽ xem nó như trò đùa của ngươi mà đối thủ của ngươi, cường địch Thực Tiên đáng để ngươi toàn lực ứng phó là thức ăn ngon nhập đạo, đại đạo gần như viên mãn Địa Tiên. Trừ ngươi ra, ta nghĩ không ra còn ai có thể ở trên con đường mỹ thực chống lại hẳn, nơi này không thể không có ngươi ở đây.”

A Trác trầm mặc chốc lát, gật đầu: “Được rồi, nếu ngươi đã nói như vậy... Ta đây liền so sánh. Nhưng, nếu đối thủ thật sự cường đại như vậy, ta sợ rằng...”

Ở những nơi ngoài chiến trường tiến hành tỷ thí xa lạ với người khác, A Yểm có vẻ bất an.

Vương Lục vì vậy đưa tay ôm lấy nàng, vỗ vào sống lưng nhỏ bé yếu ớt của thiếu nữ, nói: “Ta có lòng tin tuyệt đối với ngươi”

Sắc mặt A Oa ửng đỏ, đẩy Vương Lục ra, sau đó trong nháy mắt thu liễm thần sắc, ngồi nghiêm chỉnh phía trước bàn tròn, đối mặt với Thực Tiên.

Thiếu nữ đã tiến vào trạng thái thi đấu.

“Ồ, khí thế rất không tồi.” Thực Tiên cười nói, sau đó hỏi Vương Lục: “Trận đấu có thể bắt đầu chưa?”

Vương Lục gật gật đầu: “Ta trước giới thiệu một chút về quy tắc trận đấu đã... Trận tranh này là đại khiêu chiến mỹ thực của gia đình, so đấu chính là tổ chất của mỹ thực. Đợi lát nữa các đầu bếp ở bốn phía dâng cho các ngươi những món ngon đến từ các thế giới trên thế giới, cho các ngươi đánh giá. Những đầu bếp này là những danh đầu bếp tuyệt thế ở chín châu, tài nghệ nấu nướng không thể nghi ngờ. Nhưng căn cứ vào yêu cầu của cuộc thi, trong mỗi món ăn mà bọn họ làm ra đều có.,

Sẽ tồn tại một ít tỳ vết, nhiệm vụ của các người chính là tìm ra những tỳ vết này. Mỗi khi tìm đúng một điểm nhỏ nhất, có thể tích lũy được một phần, ít thì không được, sai sót bị trừ một phần. Trước tích lũy đủ năm trăm phần người thắng.”

Nói xong, Vương Lục nhìn về phía Thục Tiên: “Đương nhiên, tính đặc thù của trận đấu, ngài có thể xác nhận một chút về đầu bếp trước...”

Thục Tiên lại lắc đầu: “Đã xác nhận là đã sớm, bọn họ đều là học viên độc lập, không có xuyên qua với các người, nếu không ta cũng sẽ không tới nơi này. Được rồi, nếu không còn gì để nói nữa, ta sẽ bắt đầu ăn.”

Nói xong, hắn thò tay nắm lấy một miếng thịt mỡ đưa vào trong miệng.

“Ha ha, ăn ngon, đáng tiếc hỏa hầu kém một phần, đây nên là đầu bếp cố ý đốt thêm một lát mới phải chứ?”

Vương Lục mỉm cười: “Thục Tiên, được một phần trước...”

(Hai ngày trước năm dài hai ngày cuối cùng cũng hồi hồn được một chương, buổi chiều tân hôn bổ sung thêm nhé. Tiện thể nhắc tới, có vẻ như còn có không ít người không rõ phiên bản phần thể của Linh Kiếm Sơn đã được xuất bản. Các bằng hữu ở Kỳ Oan có thể mua được ở các hiệu sách lớn. Những thứ khác không nói, ít nhất chất lượng bên ngoài cũng rất tốt nha, mỗi một tập còn có những câu chuyện đại diện khác được thêm vào, xem như là có giá trị thực tế, nếu có hứng thú thì không ngại tham gia.)

...

“Thế này rốt cuộc phải đấu thế nào đây?”

Khi mỹ thực gia đại khiêu chiến khai đấu mới chỉ mất thời gian một chén trà nhỏ, A Viêm đã lâm vào trong hỗn loạn.

Nàng chưa từng nghe thấy cuộc so tài loại này a, từ trong thức ăn tìm được sơ hở mà các đầu bếp cố ý để lại, tích lũy trước tiên là năm trăm lần là có thể giành chiến thắng...

Quy tắc cũng không khó lý giải, khó có thể lý giải chính là, trận đấu này, nàng có thể phát huy tác dụng gì?

Nói đến thực phẩm, nàng cũng coi như rất có tâm đắc. Ở Cửu Châu Đại Lục nhiều năm như vậy, xuất phát từ hứng thú, đã thưởng thức qua rất nhiều món ăn ngon... Nếu nói là chuyên gia mỹ thực, thì cũng là danh xưng với thực.

Nhưng đối thủ lại là Thực Tiên.

Trong thời gian một chén trà nhỏ, đối phương đã liên tiếp nhận được tám phần. Phần lớn thức ăn, chỉ cần dùng đầu lưỡi là có thể nhấm nháp ra tỳ vết và mỹ diệu trong đó, chuẩn xác đến mức khó có thể tin.

“A, nắm thơm dùng lúc trước ngậm ít thời gian, mặc dù không ảnh hưởng mùi vị gì, chung quy thuộc về khuyết điểm. Ngoài ra nước pha canh cũng chìm một chút, hẳn là cố ý liếm nước giếng chứ? Ngược lại cũng không nhiều, cũng chỉ có một muôi thôi.”

Vương Lục gật gật đầu: “Ăn tiên, được thêm một phần.”

Nghe Vương Lục báo cáo, A Quạt càng mờ mịt.

Có thể kén chọn những tỳ vết như thế? Thật không hổ là Thượng Cổ ăn tiên đổi thành chính mình...

A Yểm cúi đầu nhìn đoạn thịt cháy khét trong đĩa, một mâm thức ăn đã ăn một phần ba, nàng vẫn không thể phán đoán tỳ vết rốt cuộc ở nơi nào.

Hương vị tựa hồ hơi nặng một chút, cũng ngại xào già hơn một chút, thế nhưng xác thực không thể nghi ngờ chính là đây

chính là chỗ tỳ vết, A Tà lại không dám nói bừa.

Bởi vì đây đã là đoạn thịt khét let ngon nhất mà nàng từng ăn qua rồi, còn tốt hơn bất cứ lần trải nghiệm nào của nàng ở cửu Châu Đại Lục. Dựa theo tiêu chuẩn thô sơ một chút, có thể nói là hoàn mỹ không tỳ vết, lại đi nơi nào tìm chỗ đó nữa.

Trong lúc do dự, Thực Tiên đã hoàn thành mười lần giám định, mà sau khi báo ra tỳ vết, Thực Tiên quay đầu lại nhìn A Loan, sau đó hỏi: “Ngươi thật sự xác định chọn nàng ta đến làm đối thủ của ta sao? Ngay cả phương pháp kiểm tra đồ ăn cũng không biết, cùng lắm chỉ gọi là thực khách mà thôi, so với loại phế vật này, lão phu sẽ không muốn ăn cái gì cả.”

Sau đó, Thực Tiên không để ý đến A Hoài bị tức giận đến mức gò má đỏ bừng, nói với Vương Lục: “Ta xem không bằng ngươi tự mình ra tay so với ta đi.”

Vương Lục cười nói: “Ta?”

Thực Tiên vươn ngón tay đầy mỡ chỉ vào Vương Lục: “Nghe nói tiểu tử ngươi là toàn năng nhân tài, bất kỳ một đạo nào cũng có tạo nghệ không tầm thường. Hơn nữa, một tháng trôi qua, chúng ta cứ đánh là chúng ta thắng liên tiếp nhiều lần., Thân là Vạn Tiên minh, ngươi luôn vạch ra kế hoạch trăm mặt không nói một lời, hôm nay đột nhiên xuất hiện, chắc định thắng trận chiến này thay đổi cục diện bất lợi của Vạn Tiên minh. Trận chiến này chắc chắn ngươi sẽ thắng, như vậy nên nắm chắc tất thắng mà không phải là cô ta?”

Nói xong, hắn nhấp một ngụm trà, vừa cười vừa nói: “Hơn nữa, ngươi tại sao lại không biết xấu hổ để mặc cho một tiểu cô nương xinh đẹp ở trên chiến trường, bản thân lại ở bên cạnh vậy xem?”

Vương Lục nghe đến đó, không khỏi thở dài: “Ăn Tiên tiên bồi, xem ra cái miệng kia của ngươi không đơn giản chỉ am hiểu ăn cơm, mà còn am hiểu châm ngôn ly gián. Không sai, nếu như có thể nói được thì hơn., Đương nhiên ta cũng muốn đích thân tới giành thắng lợi, đem hy vọng đặt lên người ai cũng không bằng gửi gắm lên người mình. Mà ta cũng thật sự đã ký thác một phen công phu đối với ô ăn ngon. Đáng tiếc chính bởi vì thời gian sắp tới, ta mới biết rõ mình tuyệt đối không có khả năng chống lại cao thủ trên con đường này. Tiên

loại thực phẩm cần chính là thiên phú, là yêu thương từ linh hồn, chứ không đơn thuần là vị giác cùng khứu giác. Nếu là so sánh tri thức lý luận, ta mới có thể biết mình tuyệt đối chống đỡ được ở đây., Sau khi trải qua chuyên huấn đặc huấn, ta có lòng tin có thể phân cao thấp với bất kỳ người nào, nhưng lý luận thì có ích lợi gì chứ? Cao thủ chân chính bằng vào trực giác liền có thể thắng cả bụng ta đầy kinh luân, huống chi còn có cao thủ tuyệt thế, coi bữa tiệc như chiến trường, vung kiếm sắc bén chiến đâu thắng đó.”

Thực Tiên cười ha hả đối với chuyện này. Vương Lục không muốn ứng chiến là trong dự kiến. Gã vừa mới mời Vương Lục kết cục, cũng chỉ là nhân cơ hội này dao động lòng tin A Yêm mà thôi.

Nhưng rất nhanh sau đó, Thực Tiên nhú mày.

Bởi vì bàn đối diện A Lư bỗng nhiên lộ ra vẻ chột hiệu, sau đó mở miệng nói: “Đoạn thịt này nhiều thêm một chút muối, hơn nữa cố ý chọn hạt giống lợn không chính xác, dẫn đến chất thịt có chênh lệch rất nhỏ...”

Vương Lục gật đầu: “A Hoài được một phần rồi.”

Lúc này, Thực Tiên Phiên bỗng nhiên tỉnh ngộ, lập tức thâm mắng mình hồ đồ, không có việc gì lại đi trêu chọc Vương Lục làm cái gì?

Lời nói vừa rồi của Vương Lục, nghe như đang giải khai vì chính mình không có kết quả, nhưng trên thực tế là đang chỉ điểm A Oa, nói cho nàng biết phương pháp giám sát thực phẩm tốt chính xác.

Tuy không biết vì sao trước khi tranh tài bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng một khi thi đấu bắt đầu, Vương Lục không thể có bất kỳ lý do gì để thi đấu, mở miệng nhắc nhở tự nhiên cũng là cấm... Nhưng vừa rồi chính mình chủ động tìm gã nói chuyện, vì thế hẳn lập tức mượn cơ hội nói chuyện, đem trận đấu nói cho A Uan biết.

Bất quá... Thiếu nữ Tây Di kia cũng thật sự là có chút bản lĩnh, nhìn ra được kỳ thật nàng cũng không có kinh nghiệm đánh giá gì, đối với thức ăn ngon cũng chỉ giới hạn trong sở thích., Vô luận là nghe hay thủ đoạn đều rất non nớt, nhưng...

có thể phá vỡ một phần thịt khét kia cũng không dễ dàng a. muối bỏ nhiều thật ra chỉ là nguy trang, khó chính thức khó chính là thuốc đánh giá chất thịt nhiều để che mất một phần mùi thịt, khiến cho rất khó phán đoán ra đầu bếp kỳ thật chọn một loại thịt heo khác.

Có thể nói, đây là cạm bẫy do đầu bếp thiết kế tỉ mỉ. Ngay cả thực tiên như hắn, cũng thông qua khứu giác ngửi được hương vị, tiên thuật lại cộng cảm với nhau, sau khi bỏ ra toàn bộ hương vị món ăn, bỏ ra một chút thời gian mới trả lại chi tiết cũ. Đối với một mỹ thực gia bình thường mà nói, cái này đã xem như là cửa ải khó khăn rồi.

Mà A Phàm có thể thuận lợi đột phá cửa ải khó khăn, là thiên phú hơn người? Hay là...

Mà một lát kinh ngạc, A Lu đã liên tiếp đáp ra hai khuyết điểm nhỏ nhất của thức ăn, toàn bộ đều chính xác.

“Độ thật nhanh.”

Sau khi trải qua Vương Lục chỉ điểm, A Loan phảng phát thức tỉnh, lấy phương thức làm người khó có thể lý giải, nhanh chóng hoàn thành các loại mỹ thực phẩm đánh giá, cao giống hệt với Thực Tiên, chuẩn xác không khác gì Thực Tiên. Bất kỳ thực vật gì chỉ cần dính vào trên lưỡi, trong đó ưu khuyết đã rõ ràng không công, Thực Tiên liếc mắt một cái, liền nhìn đến ngay người.

Bởi vì căn bản không hợp lý cô ta đích thật là dùng lưỡi dính vào, nhưng vị trí vừa rồi hoàn toàn không đối với việc vừa rồi lấy đạo hỏa đốt lòng, hương vị tinh hoa chỉ ở điểm đầu tim, chỉ cần ném qua thịt trong tim, là có thể nhận biết tốt xấu có liên tục đối với cả mâm thức ăn. Nhưng A Uẩn lại là đang ném ngược phương hướng.

Sau đó nàng còn nói ra đáp án chính xác: Trái tim đang run rẩy kia cố ý thả ra một loại gia vị không đáng kể.

Có người gian lận.

Đây là phản ứng đầu tiên của Thực Tiên, bởi vì cảnh tượng trước mắt này đã vượt ra lý giải của y... Đương nhiên, nếu đổi lại là y, đừng nói là dùng phương hướng trái ngược, cho dù

không dùng lưỡi, dùng mắt cũng có thể nhìn ra vấn đề, nhưng y là Thực Tiên, A Thù thì tính là gì?

Nhưng cuối cùng chỉ trích gian lận cũng không nói ra miệng, bởi vì hắn là tiên nhân ăn thịt, tiên nhân ăn thịt trong, chẳng những ăn một đạo tuyệt thế thiên hạ, một thân tu vi cũng là kinh thiên động địa, từ đầu đến cuối hắn cũng không nhìn ra hai người kia rốt cuộc ở chỗ nào hãm hại, muốn chỉ trích cũng không thể nào mở miệng.

Nhưng mà sau một lát, một màn xuất hiện càng làm cho người ta nghĩ ngợi.

A Hoài vì đèn bù chênh lệch về tiền kỳ tiếp cận mười điểm, bắt đầu đẩy nhanh phẩm độ của mình trên cơ sở ban đầu, nàng vươn dũa trong tay gấp lên một cái hộp cà nóng, sau đó... Sau đó lắc một cái, đầu lưỡi cũng chưa kịp vươn ra, đã đem hộp cà tím ném sang một bên, nôn nóng tuôn ra đáp án: “Dùng đầu sai rồi, ta sai rồi.

Vương Lục lập tức gạt đầu: “A Hồ được chia.”

Thực Tiên vỗ bàn đứng dậy, muốn mặt mũi mà không cần.

Nhưng mà trong nháy mắt khi đứng lên, hắn bỗng nhiên hiện ra một sự kiện.

Sự chuyên chú của A Phàm hết sức bình thường.

Mặc dù vừa rồi động tác có chút vội vàng, nhưng từ đầu đến cuối, hai mắt thiếu nữ lóe sáng, hít khí bình ổn, tư thế chuyên chú như đối mặt một đối thủ đáng để nàng dốc toàn lực ứng phó.

Nếu như nói đây là gian lận, kỹ năng diễn xuất của nàng ta cũng không khỏi quá chân thật. Nhưng đạo về mỹ thực cuối cùng vẫn cần kỹ thuật và kinh nghiệm, chỉ bằng vào chuyên chú thì có thể làm được gì? Trừ phi có thể?

Trong lúc giật mình, Thực Tiên bỗng nghĩ đến một khả năng.

Chẳng lẽ là nàng dựa vào đoán?

Chiến sĩ thiên phú cao minh, trong chiến đấu có thể từ trong hoàn cảnh hỗn loạn hiểu rõ tương lai, gần như biết trước. Mà tư thái của A miêu lúc này, cũng đích xác giống như chiến sĩ thưởng thức mỹ thực.

Cho nên nàng mới có thể không cần dùng đầu lưỡi, liền phân biệt ra được một món ăn ngon hay xấu? Trên lý thuyết tựa hồ cũng có lý luận, nhưng, lại thật sự có chuyện như vậy?

Mà ngay lúc đang kinh ngạc, Thực Tiên hiện, chênh lệch giữa mình và đối phương đã chỉ còn lại năm phần.

Thôi vậy, bây giờ không phải là lúc quan tâm đối phương, nếu nàng đã có bản lĩnh chống lại mình, bước tiếp theo... mình cũng phải nghiêm túc hơn một chút.

Mà sau khi Thực Tiên nghiêm túc lên, tốc độ lại nhanh thêm vài phần, lại quăng A Quật ra ngoài.

Mà rất nhanh, trước mặt Thực Tiên, bàn thứ nhất 30 món thức ăn cũng đã được đánh giá xong, lúc này trong một phòng bếp bên cạnh, hơn mười vị đầu bếp lại bùng ra ba mươi món thức ăn mới. Thực Tiên thuận lợi kiểm tra ra thiếu sót của mười lăm món ăn lúc trước, nhưng khi tới món ăn đầu thứ mười sáu, Vương Lục lại lắc đầu: “Thật đáng tiếc, ngài không thể chia.”

Thực Tiên sửng sốt, không được chia?

Căn cứ quy tắc, trong một món ăn tồn tại nhiều tỳ vết, không thể chọn ra toàn bộ mới là không được, nói cách khác chính mình cũng chưa hẳn tìm ra toàn bộ vấn đề?

Là do liên tiếp nhắm nháp hơn bốn mươi món ăn, mùi vị có chút chết lạng sao? Hay là...

Độ khó đã bắt đầu tăng lên trong lúc vô hình?

Thân là Thực Tiên, thân thể Địa Tiên bền dẻo vượt xa người thường có thể so sánh, cho dù là thức ăn có tính kích thích mạnh mẽ cũng đừng mơ làm chết lạng lưỡi mỹ thực của hắn. Vấn đề duy nhất chính là độ khó đã tăng lên, không còn là những người tùy tâm sở dục có thể phân biệt ra tỳ vết.

Vì vậy thực tiên lại gấp một miếng cá, nháp một chút, trong lòng nhất thời nhiều hơn những vật khác.

Nếu chỉ nói về hương vị, hắn cũng không định thay đổi đáp án vừa rồi, nhưng ở những nơi ngoài hương vị...

“Đầu bếp làm món ăn này, tâm tình âm u buồn bực, chạm đến món ăn rồi.”

Vương Lục cười ha ha: “Không hổ là Thực Tiên, nói không sai chút nào. Vài ngày trước đầu bếp của mảnh cá đã chết vợ người. Đáng tiếc, món ăn này đã không thể chia ra, thỉnh ngài bắt đầu đánh giá món ăn tiếp theo.”

Thực Tiên gật gật đầu, trong lòng lại thở dài.

Được, này mỹ thực đại gia đại khiêu chiến quả nhiên có chút ý tứ, độ khó càng lúc càng cao, từng bước tiến vào cảnh giới không thể tưởng tượng nổi. Lúc này mới đánh giá qua bốn mươi mấy món ăn, cũng đã muốn hắn đi suy đoán tâm lý khỏe mạnh của đầu bếp, nếu tiếp tục nữa, khi đến lần thứ tư trăm món ăn, chẳng lẽ còn liên quan đến tổ tiên người ta, mười tám đời hay sao?

Bất quá, càng như vậy, trận đấu càng thú vị.

Thực Tiên nhìn A Hoài trên bàn đối diện, ý chí chiến đấu bắt đầu thiêu đốt.

...

“Một bữa cơm ẩm đạm này...”

Trong đại sảnh quán rượu, vị tiên ăn dáng người to lớn ngồi trên cột đá nặng nề, cánh tay thon dài có thể dễ dàng chạm đến bất kỳ góc nào trên bàn ăn, lúc Thao Thiết ăn vào thì cánh tay có thể tung hoành ngang dọc như roi, hơn mười món ăn lập tức cuốn mây tan. Nhưng hôm nay hai cánh tay trảng kiện, lại dè dặt bung một cái bát sứ, không nhúc nhích.

Mặt mũi Thực Tiên ngưng trọng, trừng mắt nhìn chén cơm trong tay, miệng không ngừng lầm bầm âm tiết kỳ lạ, cổ họng nhấp nhô nuốt nước bọt...

Sau một lát, hần chậm rãi mở miệng.

“Đầu bếp vốn u ám, tâm tình đau buồn mà dày vò, hơn nữa tầng tầng lớp lớp kéo dài liên miên không dứt khiến người ta cảm thấy vô tận, thế nhưng trong tuyệt vọng lại ẩn chứa một tia hi vọng... Đây vốn là cảnh giới tối cao của cơm tối ẩm đạm, dù cho là tiên nhân xuống bếp thế nào cũng đều là tiên nhân xuống bếp., Có thể đạt tới cảnh giới này cũng không dễ dàng, nhưng ta nếm thử đã lâu, trong tia hi vọng này lại ẩn chứa càng thêm điên cuồng, làm cả bát cơm ý cảnh đã hoàn toàn ẩm đạm, nếu như muốn có tỳ vết gì, đây chính là tỳ vết duy nhất —— không nên đem tác phẩm vĩ đại như vậy ước thúc ở trong một khung khung bình thường.”

Vương Lục trầm mặc một chút, sau đó nghiêm túc gật gật đầu: “Thực Tiên tiên bối thật sự là làm người ta thán phục, cục diện gian nan như vậy đều bị người giải ra, ta quả thực muốn cho người thêm hai phần.”

Thực Tiên buông bát cơm xuống, lại không vội đánh giá lại một món ăn.

Lúc này, điểm tích phân của hần đã gần hai trăm, so với A Hàm dẫn trước hai mươi điểm, hơn nữa đến lúc này, giám phẩm thức ăn đã càng ngày càng khó, thời gian giải đề cũng càng ngày càng dài, cho nên cũng không nóng lòng.

Đẳng cấp của thức ăn đã càng ngày càng cao.

Cái gọi là tỳ vết, là phải có một tiêu chuẩn hoàn mỹ trước, mới có thể tồn tại. Mà tiêu chuẩn tương đối đơn giản, có thể sẽ rất cao, nhưng sẽ không phức tạp như vậy. Ví dụ như một món ăn đơn giản, không nên yêu cầu trong đó ẩn chứa cảm tình sâu đậm mà phức tạp gì. Có lẽ có đầu bếp cao minh có thể đưa tình cảm vào trong đó, nhưng đó là trên gấm có thêm hoa, mà không phải cần thiết.

Nhưng nếu như đòi thành cơm ẩm đạm, nếu như không thể ở trong cơm thể ngộ đến mức ẩm đạm, thì bữa cơm này không thể coi là hợp cách. Về phần tình cảm sâu đậm như canh biển, cửu chuyển buồn bực... cũng đều hợp lý. Mà phẩm giám thức ăn như vậy, thì cần phải có công phu tinh tế hơn. Trừ hương vị ra, còn có cảm tình quán chú tiến hành thưởng thức. Khuyết điểm nhỏ của thức ăn không phải rõ ràng như vậy, mà là bị che giấu bí mật mà xảo trá.

Để gia tăng độ khó của trận đấu, Vương Lục còn phi thường gian xảo bố trí trình tự món ăn lên, có món ăn gần như hoàn mỹ không tỳ vết. Mà thức ăn thì toàn thân lại sơ hở hơn hai trăm chỗ, đủ để khiến cho một món ăn trở nên khó có thể nuốt xuống... Nhưng căn cứ quy tắc, Thực Tiên lại cố nén không nhanh chóng chỉ ra từng kẽ hở.

Trong phong cách thức ăn này, không ngừng cắt ra những món ngon, chuẩn xác là tinh túy của mỗi món ăn... Quả thực làm cho một thực tiên như hắn đều cảm thấy trầm trọng. Hôm nay mặc dù hắn nhận được gần hai trăm phần, nhưng trả lời lại đã có ba đề. Mà bữa cơm vừa rồi cũng ẩm đạm, thiếu chút nữa cũng không tìm ra bất cứ sơ hở nào.

“Ta rất hiếu kỳ, đầu bếp này rốt cuộc làm thế nào? Tuy rằng rót cảm tình không phù hợp với cảm xúc u ám, nhưng cũng là mỹ thực khó gặp.”

Có thể nhăm nháp ra sơ hở tất nhiên là bản lĩnh, nhưng đầu bếp có thể chế tạo ra sơ hở rắc rối phức tạp như vậy cũng rất giỏi, ít nhất bản thân Thực Tiên giờ tay lên ngực tự hỏi, nếu không dựa vào tu vi tiên thuật, hẳn tuyệt đối không thể quán chú tình cảm phức tạp và thâm trầm như vậy trong một món ăn. Nhưng đầu bếp hết lần này tới lần khác nấu một bát cơm kia, chẳng qua chỉ là phạm nhân.

Vương Lục nghe vậy hai mắt tỏa sáng, dường như chờ mong đã lâu nở nụ cười: “Tình cảm độc nhất vô nhị đương nhiên là căn cứ vào kinh nghiệm độc nhất vô nhị của hần. Ta nói ngắn gọn, lúc trẻ tuổi hần gặp phải bất hạnh lớn khiến vợ ly tử tán, tâm như tro tàn. Người đến trung niên nhà bếp đã đạt đến cảnh giới hóa., Lại gặp được một vị thiếu nữ trẻ tuổi tài nghệ cao siêu, hai người kết làm vợ chồng, chồng theo. Tâm cảnh hần khởi tử hồi sinh, nhưng mà vào lúc này, hần lại phát hiện kiều thể chính là con gái thất lạc nhiều năm trước.”

“Phốc “

Thực Tiên dùng một ngụm trà nóng liền phun ra.

“Khó trách hần trong một chén cơm, tuyệt vọng và hy vọng đan xen vào nhau... Bất quá trong cơm hần tuyệt vọng ẩn hàm hi vọng, chẳng lẽ hần muốn mai danh với thê tử ẩn thế, không bị người khác phát hiện chân tướng?”

Vương Lục nói: “Ta cũng hi vọng chuyện có thể thuận lợi như vậy, đáng tiếc thê tử của ta sau khi biết được chân tướng, liền lưu lại một phong di thư rồi biến mất trên thế gian.”

Thực Tiên hỏi: “Như vậy hy vọng duy nhất của hần chính là tìm lại thê tử?” Trong lòng lại cảm thấy lựa chọn này không phải quá tốt.

Quả nhiên Vương Lục thở dài: “Hần thật sự đã tìm được thê tử ẩn cư, nhưng thê tử của hần lại lựa chọn tự vẫn trong lúc gặp mặt. Bọn hần vốn không nên gặp mặt.”

“Cái này... Cái này đối với hần, chẳng phải là hoàn toàn tuyệt vọng?”

“Không thể nào, bởi vì trước khi chết thê tử hần còn lưu lại một đứa con gái, là thân cốt nhục của hần, tuy là huyết mạch vắn vẹo, nhưng là phần điều ngọc trác, là hy vọng duy nhất của hần.”

Thực Tiên trầm mặc thật lâu, trong thời gian đó A Loan nhảy lại được năm phần, hần cũng không có nửa động tác.

“Vương Lục, xem như người lợi hại. Nghe xong chuyện cũ của người, ta chừng một khắc đồng hồ không ăn hết cơm.”

Vương Lục cười nói: “Tiền bối ngàn vạn lần đừng nói sai, đó không phải là chuyện của ta, mà là chuyện xưa của một người đáng thương. Ta chỉ đào bới và thể hiện ra mà thôi.”

Thực Tiên cười lạnh trong lòng, sao lại không thấy chuyện buồn nôn như vậy xuất hiện trên bàn ăn trước mặt nhỉ? Nhưng nghĩ lại, A Lu chỉ có tâm tư ăn, chưa bao giờ hỏi lai lịch món ăn này - Nàng dựa vào trực giác nghịch thiên để phán đoán, lúc này trong lòng tràn đầy thắng bại, còn chưa quan tâm tới câu chuyện sau món ăn ngon.

“Bất quá đừng tưởng rằng như vậy là có thể thắng, bất quá chỉ là chút tài mọn mà thôi.”

Vương Lục mỉm cười: “Chút tài mọn? Ngài lại hiểu lầm rồi. Chút tài mọn đều ở phía sau. Trước đó là chúng ta đang tỷ thí đường đường chính chính, đáng tiếc xem ra cuối cùng vẫn không thắng được ngài.”

Thực Tiên hừ lạnh một tiếng, đường đường chính chính? Người đứng là không biết xấu hổ, quả nhiên giá trị của người cũng giống như mấy lời Huyền Mặc đã nói, cô gái Tây Di kia phân tích đồ ăn như kẻ địch, tuy lúc thi đấu không có gì bất lợi, nhưng với tiêu chuẩn của nhà ăn ngon mà nói đúng là phỉ phạm của trời bản thân thưởng thức, nàng thì sao? Ngay cả lưỡi lưỡi cũng không thềm dính vào, có thể ném được cái rắm gì.

Về phần chút tài mọn? Có bản lĩnh thì cứ dùng ra đi, nếu như so sánh sản phẩm tốt thì hẳn thua ai, bất luận đối phương dùng thủ đoạn gì, cũng đều là trò chạy thiên hạ lẫn lộn rồi.

Nghĩ như vậy, hắn cẩn thận nhấm nháp hơn mười món ăn, tích lũy từng chút một đến 1 phân chia. Đến đây, thi đấu hơn phân nửa, chênh lệch A Phàm và Thực Tiên đến ba mươi điểm.

Trực giác của A Trác tuy rằng rất nhạy cảm, nhưng chung quy vẫn không phải vạn năng.

Lúc này, khán giả đang tụ tập bên ngoài sân đấu không chỉ vì chiến trường, mà quan trọng hơn nữa, đây là lần đầu tiên Vương Lục công khai xuất hiện trong đấu trường từ Vạn Tiên minh thất bại tới gần trăm lần. Mục tiêu này không thể nghi ngờ chính là kèn hiệu phản công.

Chẳng qua tuyển thủ được Vương Lục đặt trọng chú ý lại không phải bản thân gã, mà là một nữ tử Tây Di mà rất nhiều người xem ra còn có chút xa lạ. Rất nhiều người của Cửu Châu còn rất xa lạ với câu chuyện về A Việt, nhưng nhìn đến nửa cuộc tranh tài, lại khiến không ít người khắc sâu ấn tượng đối với nàng.

Tuy so tài còn chậm hơn, nhưng có thể theo sát sau lưng Thực Tiên, đây đã là thành tích cực kỳ ghê gớm. Trước đó Vạn Tiên minh thất bại liên tiếp một trăm lần, gần như toàn bộ trường đấu đều nghiêng về một bên nghiền ép, bất luận văn võ đều như vậy, Địa Tiên ra tay không chút lưu tình.

Hơn nữa, nghe ý của Vương Lục thì nửa trận sau, tình thế còn có thể càng có lợi hơn sao? Nói cách khác, trận này thật sự muốn thắng sao?

“Tuy nhiên ta thấy nữ nhân kia tuy rằng lợi hại, nhưng so với Thực Tiên vẫn có chút chênh lệch a.”

“Mặc dù chênh lệch không lớn, nhưng năm trăm món ăn tích lũy xuống như vậy, kết quả cuối cùng cũng rất khả quan rồi, hơn nữa hoàn toàn nhìn không ra lật bàn tính a, ngay cả liên hoàn bộ xảo trá như vậy đều bị Thực Tiên nhất ứng đối, ta tưởng tượng không ra còn nan đề gì có thể vây khốn được hắn.”

Trong đám người nghị luận âm ỉ, trên bàn ăn tiên lại đặt một bộ đồ ăn mới.

Lần này có chút khác biệt so với lúc trước. Bình chứa đựng đồ vật đặc biệt tinh xảo đẹp đẽ, mâm xếp cũng tinh xảo hẳn hoi hơn rất nhiều. Thực Tiên trong lòng rung mình, biết rõ đây là mỹ thực đẳng cấp lại đề cao, đã áp đảo ở bữa cơm u ám bình thường, bắt đầu theo đuổi hương vị toàn diện thống nhất, cũng là cảnh giới mỹ thực cao nhất.

Đến tận đây, tiêu chuẩn mỹ thực có thể nói là gần như vô cùng cao, bất cứ sai sót nào cũng có thể xem là sơ hở, cho nên thực tiên như hắn cũng phải toàn diện chăm chú lắng nghe.

Sau một khắc, hắn đưa tay lên lau sạch sẽ, từ trong tay áo lấy ra một đôi đũa trúc, dùng tay phải cầm lấy, nhẹ nhàng gấp một miếng cá trước mặt lên.

Đây là lần đầu tiên hắn dùng dụng cụ dùng cơm, tư thái trình trọng có thể thấy được. Vì giám phẩm thức ăn cao cấp nhất, hắn cũng lấy ra tư thế cao cấp nhất.

Nhưng mà một lát sau, hắn lại nhíu mày.

Bởi vì nó không hề sơ hở, bất luận mùi vị như thế nào thì miếng thịt cá trong miệng đều hoàn mỹ không chút tì vết, mâm thức ăn cũng không thể bắt bẻ.

Chẳng lẽ món ăn này không hề có sơ hở? Nhưng mà, cái này cũng giống với những gì Vương Lục giới thiệu ban đầu hay là nói, ở trong một bàn không đủ thức ăn, quá mức hoàn mỹ trái lại là một loại sơ hở?

Thực Tiên bắt đầu chân chờ, chân chờ không phải là phán đoán của nhà ăn ngon, mà là trí tuệ làm tuyên thủ tranh tài cần thiết.

Nhưng cùng lúc đó, A Hoài lại không chút do dự đuổi theo mình, từ ba mươi đến hai mươi, lại từ hai mươi, cuối cùng sắp đồng loạt tiến đến cùng mình.

Rốt cuộc vị Thực Tiên này cũng không thể nhìn được nữa, hắn lựa chọn tin tưởng vào phán đoán của chính mình là nhà ẩm thực.

“Đạo đồ ăn này, không có tỳ vết.”

Sau một khắc, hắn đã nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Vương Lục.

“Thật đáng tiếc, ngài đáp sai rồi, giảm một phần rồi.”

Đây là lần đầu tiên từ khi tranh tài ăn tiên tới nay mắc sai lầm... Không ngoài ý liệu, Thực Tiên nhắm mắt lại, mở miệng hỏi: “Sai ở chỗ nào?”

Vương Lục nói: “Đạo Cẩm Long Ngư sinh này trên việc bày biện trang trí có một chút tỳ vết nhỏ không đáng kể... Ngài chú ý xem bài thơ trên mặt bàn kia.”

Thực Tiên nhìn thoáng qua, trên đĩa tinh xảo đích thật viết một câu Thất ngôn nhân khẩu, đó là bài thơ mà Thượng Cổ Địa Tiên hắn từng đọc qua.

“Bài thơ này làm sao vậy?”

Vương Lục cười cười: “Ngài chú ý nhìn dòng chữ thứ ba này của thứ hai đi... Đó là một chữ sai khác.”

Lo sợ một buổi sáng, thực sự là thê thảm...: Cầu xin người chú ý, quốc vương quốc chúng ta sẽ có quốc gia tìm kiếm, thỉnh thoảng tổ chức các tiểu thuyết phần thể mới để đi ra, hoan nghênh các bằng hữu của bờ bên kia dân đài Đại Lục, bên này có thể tìm Đào Bảo mua giúp, chất lượng coi như đáng tin cậy.”

...

651

Sai chữ biệt?

Nghe được đáp án này, Thực Tiên không thể tưởng tượng nổi quay trở lại trên đĩa com, cẩn thận quan sát chữ thứ ba trong ngành thứ hai, cuối cùng cuối cùng cũng hiện ra, trong cái chữ kết cấu dị thường phức tạp, thần không biết quỷ không hay bị người ta thêm vào.

Nói thần không biết quỷ không hay kỳ thật có chút khoa trương, lấy nhãn lực của bảy tiên, nhìn qua liền ngay cả chi tiết nhỏ nhất cũng sẽ không bỏ qua, nhưng có ai sẽ toàn tâm toàn ý đánh giá mỹ thực, còn nghiêm túc xem trong bài thơ trang trí có chữ nào khác hay không?

Bất quá, nói đây chỉ là khuyết điểm nhỏ nhất, cũng không tính là gượng ép, tên thơ này làm đề trang trí một phần, đích xác có tác dụng phụ khổng chế toàn bộ không khí món ăn, nếu văn tự xuất hiện sơ hở, sẽ làm cho món ăn hoàn mỹ xuất hiện tiếc tiếc nuối...

Thần là Thực Tiên, kỳ thật hẳn cũng không có sơ hở như vậy. Thế nhưng một đề này Vương Lục lại thiết kế quá xảo diệu, nhắm ngay điểm yếu của hắn.

Hắn không khỏi nhớ tới một vạn tám ngàn năm trước, hắn vừa mới dùng thức ăn ngon nhập đạo, sư phụ dẫn hắn nhập đạo đã từng nói một câu.

“Đạo âm thực tuy rằng mở lối uống rượu đặc biệt riêng, nhưng đạo này nếu muốn đại thành, nhất định ngươi phải uyên bác, thông hiểu đạo trường... Tâm tính ngươi thoát ly, linh khí mười phần, nhưng ghét nhất là đọc sách biết chữ, ngày sau sợ là chịu thiệt thòi lớn rồi.”

Hai ngàn năm sau, hắn công pháp đại thành, đúc thành thân thể Địa Tiên, mỹ thực nhập đạo tiếp cận phi thăng, lời sư phụ nói đã sớm ném ra sau đầu. Lão nhân gia hắn cũng chỉ là nhất nguyên anh, tầm mắt kém xa chính mình, cảm ngộ cùng tin tức của hắn có thể có giá trị gì? Văn hóa? Có thể giá mấy khối linh thạch? Mấy khối thịt mỡ?

Lúc này nhớ lại, Thực Tiên không khỏi trầm mặc.

Sư phụ, không thể tưởng được năm đó người chỉ có tu vi Nguyên Anh lại có thể hiểu rõ tương lai vạn năm sau. Ta... cả đời tự cho mình là mỹ thực, không ngờ vẫn ăn phải thiệt thòi về văn hóa.

“Được, coi như ngươi lợi hại.”

Thực Tiên Giả nghiêng răng nghiêng lợi, cuối cùng cũng nhận ra, cùng lúc đó, từ ngoài sân vang lên tiếng hoan hô rung trời.

Bởi vì vào lúc này, A miêu đã thành công lấy được phân thứ hai trăm năm mươi một, vừa vặn càng ăn tiên hai phần.

Thức ăn tương tự, A Loan chỉ dùng thời gian một lát liền nhìn ra sơ hở, hơn nữa từ trong ánh mắt trầm tĩnh kia không khó nhìn ra. Vương Lục cũng không tiết lộ đề trước, trên thực tế Vương Lục trước hôm nay cũng không nói với A Uẩn là muốn tới tham gia giải đấu kiểm tra sản lượng ngon.

Nhưng không thể nghi ngờ, A Phủ là một đại sư thực vật tuyệt vời, dựa vào trực giác yêu nghiệt của chiến trường cùng với sở hữu tri thức cần thiết trong nhà ẩm thực, biểu hiện của nàng kém hơn so với ăn tiên một bậc.

Đường đường chính chính nửa đoạn so tài trước, tuy nàng không chiếm được thượng phong nhưng vẫn theo sát. Mà đến nửa đoạn sau khi Vương Lục bắt đầu chết không biết xấu hổ, ưu thế của A Thùy liền hiển lộ không thể nghi ngờ.

Thân là học giả uyên bác của Tây Di Đại Lục, trình độ văn hóa của nàng tương đối ngắn ngủi ngang với Vương Lục, hơn nữa còn mang đầy đặc thù trong lòng nữ tử. Nàng vừa liếc mắt đã có thể nhìn ra được sơ hở ở đâu, cùng với Thực Tiên hình thành đôi lập dị thường rõ ràng.

“Nhưng loại tài mọn này chỉ có một lần này thôi.”

Thực Tiên Giả bị lừa một lần, không bị lừa lần thứ hai, hẳn chẳng qua không thích đọc sách, cũng không phải mù văn, chữ sai cũng có thể nhìn ra được. Huống hồ trong bảng phân loại ngon, trang trí chỉ là một khâu trong đó, chỉ cần hần cơ bản công vẫn ổn định, chiến trường vẫn là nắm chắc thắng lợi.

Lòng tin này vẫn diễn ra liên tục cho đến khi hẳn chuyển sự chú ý sang món tiếp theo.

Hình thức tương tự, mép khay tinh xảo, in một bài thơ cổ tinh xảo, Thực Tiên nhú nhú mào, hiện tại mình có rất nhiều chữ không biết.

“Móa nó, nguoi cũng tàn nhẫn quá rồi đây?”

Mấy bài thơ cổ đó là thật, đối với một vạn tám ngàn năm trước, thượng cổ địa tiên đắc đạo cũng là một bài thơ cổ, rất nhiều bài thơ thanh thúy là chữ cổ, đã sớm vứt đi không cần nữa rồi... Nhưng mà phối hợp với nước sốt của cây sơn thảo vạn năm này lại có thể làm ra vẻ dạt dào, nói không nên lời.

Bất quá, chữ không biết cũng không sao, trận đấu cũng không yêu cầu hẳn chọn cụ thể chữ nào sai, chỉ cần trả lời trong thơ có sai chữ là đủ rồi.

Nhưng vào lúc này, trong lòng Thực Tiên rung mình, sau đó chửi âm lên: “Vương Lục thật sự là một tiện nhân...”

Vương Lục vẫn cười híp mắt: “Sao tiên bối lại nói lời ấy?”

Thực Tiên phẫn nộ phun ra một hạt cát từ trong miệng: “Trong sơn thảo này không ngờ có cát.”

Vương Lục nói: “À, chúc mừng tiên bối đã tìm được vấn đề, như vậy xin hỏi có cần phải xác nhận đáp án hay không?”

Xác nhận đáp án? Thực Tiên quả thực muốn dùng một quyền đánh nổ đầu hẳn.

Nếu như không có hạt cát này, hẳn đương nhiên có thể xác nhận, khuyết điểm duy nhất là bởi vì trong thơ bản thân sơn thảo hoàn mỹ không tỳ vết, nước tương cũng tươi mát phong cách cổ xưa, dư vị vô cùng. Bàn bài trang trí chuẩn xác, có khả năng xảy ra vấn đề duy nhất chính là trong thơ có tồn tại sai chữ.

Nhưng bây giờ thêm hạt cát này, ngược lại hẳn không thể xác nhận bởi vì không có cách nào xác định được, có lẽ là do sơ hở, cũng có thể chỉ có một mà thôi.

Trong một cuộc tranh tài sản lượng thực vật tốt, thế mà có thể chơi trò chơi công bằng tâm kế này, Thực Tiên quả thực cảm

thấy bội phục sâu sắc, nhưng thân là người dự thi, lửa giận của hắn cũng sôi trào.

Đây căn bản không phải là thực phẩm, mà là một trò chơi ác độc, đánh âm mưu quỷ kế.

“Bất luận thế nào, đáp án của ngài là gì?” Vương Lục không nhanh không chậm thúc giục, tiện thể quay đầu nhìn A Tà...

Đối mặt với vấn đề loại đồng dạng, A Hoài trầm tư một lát liền báo ra đáp án: “Hành thứ ba cổ thi có chữ sai.”

Thực Tiên cắn chặt răng: Một Tây Di Nhân như nàng, tạo nghệ về chữ viết cổ còn sâu hơn mình sao? Bản thân mình không thích đọc sách, vì đọc sách trên điển tịch cũng là tốn công phu.

Vương Lục lại mỉm cười, lúc trước A miêu đi vào Cửu Châu Đại Lục, nơi này không quen thuộc, một môn tâm tư tìm kiếm phương pháp chiến tranh tất thắng... Trong lúc đó lật xem sách cổ, tốn hao đâu chỉ là công phu?

Lúc này, chênh lệch giữa A Phàm và Thực Tiên đã đến ba phần, cuối cùng Độc Tiên cũng mở miệng: “... Câu trả lời của ta, trong sơn thảo có hạt cát, không hơn nữa.”

Vương Lục gật đầu nói: “Lựa chọn sáng suốt, đáng tiếc không thể chia.”

“Hừ “

Lựa chọn trả lời một sơ hở, xấu nhất có thể là không thể được. Nhưng nếu như đoán sai, ngược lại sẽ bị trừ đi Vương Lục thật sự không hổ là cao thủ chiến đấu tâm lý.

Bất quá vẫn là câu nói kia, cùng một dạng thua thiệt, Thực Tiên sẽ không ăn lần thứ hai.

Sau khi xem qua Vạn Niên Sơn Thảo, Thực Tiên giòn tan ngừng lại, lấy từ trong tay áo ra một quyển sách, một quyển vạn tám ngàn năm trước, sự phụ của hắn tự tay truyền cổ ngữ từ điển ngữ cho hắn.

“Haizz, lẽ ra nên nghe lời sự phụ từ sớm, mang quyển sách này xuống...” Vị Thực Tiên đảo mắt nhìn qua, nhắm mắt trầm tư một lát rồi cất sách đi.

Nguyên thần của Y Tiên cường hãn, lưng đeo một quyển điển cũng chỉ trong nháy mắt.

Sau đó, tổng cộng hắn bỏ ra thời gian một chén trà nhỏ, lại học hai quyển từ điển, cùng với hơn mười quyển thi từ tuyển tập, mặc dù còn thiếu khuyết lý giải thâm nhập, nhưng hắn vốn không có khả năng sáng tạo ra tuyệt thế danh câu gì, nhưng đã không đến mức ngay cả chữ viết có sai hay không cũng không phân biệt được.

Lúc này, tích phân A Loan đã dẫn trước hắn tiếp cận mười phần, nhưng Thực Tiên muốn đuổi theo phân số trở về, cũng rất nhanh, còn có một nửa hồi thi đấu, cơ hội của hắn rất nhiều.

Mà chút tài mọn của Vương Lục còn có thể có cái gì?

Nghĩ tới đây, ánh mắt của hắn chuyển hướng nhìn xuống một đĩa thức ăn: “Lạc diệp tâm căn”, một cái rễ của cỏ mộc linh thụ có giá trị rất cao, không thua gì ngọn núi vạn năm vừa rồi. Hơn nữa món ăn này còn ẩn chứa ý cảnh đặc biệt, tiêu chuẩn phi thường cao.

Con mắt nhỏ bé của Thực Tiên hơi nhíu lại, trong lòng thầm nghĩ. Lần này hơn phân nửa là phải có thi từ của Du Tử Tư Hương làm trang trí. Nhưng những bài thơ liên quan đến nó đã thuộc lòng toàn bộ, cho dù Vương Lục có biến ra nhiều cách giả dối hơn nữa thì nó cũng không sợ.

Nhưng mà nhìn kỹ, Thực Tiên lại không có bất kỳ thơ nào, chỉ có một chuỗi ký tự thoát nhìn khó hiểu.

《 hắc cương 》

Đây là thứ quý quái gì vậy?

Thực Tiên suy nghĩ thời gian rất lâu, đều không thể xác định ý nghĩa của chuỗi ký tự này, chỉ cảm thấy trong một hàng chữ nhìn như đơn giản, lại ẩn chứa lực lượng thần kỳ làm người kính sợ, nhìn lâu có cảm giác đầu vầng mắt hoa.

Thế là Thực Tiên đảo mắt qua, đem lực chú ý chuyển về bản thân món ăn, hắn dùng đũa gấp lên dùng sơn tuyền ngâm đầy rễ cây ăn quả không ngờ, hiện ra một chỗ tỳ vết.

Vấn đề tiếp theo đã đến, món ăn này, đến tột cùng có mấy chỗ khuyết điểm nhỏ nhất? Tấm phù lục vẽ quỷ kia rốt cuộc là thứ gì? Trong đó có ẩn chứa khuyết điểm hay không?

Nhưng mà tìm khắp ký ức, Thực Tiên cũng không nhớ rõ mình đã từng thấy đồ vật như vậy.

Nhưng nói Vương Lục cố ý lấy ra một ít sự vật mới sinh ra trong một vạn sáu ngàn năm ngủ say để làm khó hắn, cũng tuyệt đối không có khả năng. Lúc này trong số những người đứng ngoài sân, không chỉ có tu sĩ Vạn Tiên minh mà còn có đồng bạn Địa Tiên. Vương Lục công nhiên gian lận, nhất định sẽ có người nhảy ra làm khó dễ, nhưng hiển nhiên là không.

Vì vậy vấn đề cũng giống như món ăn trước, chỉ có thể dựa vào suy đoán mà thôi?

Thực Tiên cảm khái vạn phần, bản thân còn lâu mới có trực giác biết trước được tương lai, không thể làm được như thiếu nữ Tây Di kia, dựa vào suy đoán có thể bảo đảm tỷ lệ chính xác chín phần mười.

“Trong món ăn này có hai chỗ khuyết điểm nhỏ nhất, một là căn liệt giải quyết có sai lầm, hai là... Họa phù này có sai lầm.”

Vương Lục lại cười: “Thật đáng tiếc, không thể không trừ ngài một phần. Công thức cầu căn kia là chính xác, sự đẹp của toán học, có phải rất khiến người cảm động?”

“Ha ha.” Thực Tiên Vân cười nhẹ như gió, tay phải siết chặt đôi đũa đã theo hắn nhiều năm.

Bài học lại là công thức tính toán.

Con mẹ ngươi, lão tử hận nhất chính là học số có thể đếm rõ số, làm tốt bốn cái cơ bản không phải là đủ sao? Nơi nào còn cần công cụ học toán phức tạp như vậy?

Cùng lúc đó, nhìn mấy chục món ăn còn lại trên bàn cơm, cùng với thiết kế bày biện đủ kiểu mẫu trên mâm. Trong lòng Thực Tiên đã bắt đầu dao động từ từ, tín niệm chắc chắn sẽ thắng theo đó mà không còn sót lại chút gì.

Nghiêm khắc mà nói, Vương Lục nhất vị tại bày bàn thờ làm văn chương, cái này đã là rơi vào hạ đẳng, nhưng mà... Đây là

trên đấu trường, là tỷ thí phân chia cao thấp, mà không phải là đấu trường tạo nghệ ô uế ngon.

Cho dù thủ đoạn của Vương Lục hèn hạ vô sỉ, nhưng chỉ cần còn ở trong hệ thống quy tắc, gã cũng chỉ có thể nhẫn nại ai mà có tự tin tràn đầy như lúc trước, chủ động ứng chiến chứ?

Tâm cảnh vừa loạn, ham ăn cũng theo đó biến mất, Thực Tiên trầm mặc một lát, mắt thấy số phận A Uyển đã hơn hẳn hai mươi phần...

“Đủ rồi, lão phu không so nữa”.

Thực Tiên đứng dậy từ ụ đá, sắc mặt tái xanh, phẩy tay áo bỏ đi.

Bên ngoài sân thi đấu, tiếng hoan hô vang trời.

...

“Phù, không sao chứ?”

Trong phòng nghỉ của quán rượu, Vương Lục thân thiết săn sóc, thưởng thức lương nước mát và khôi phục sức khỏe của thể lực.

A Yêm mệt mỏi đầu đầy mồ hôi gật gật đầu, rửa tay trong chậu nước, tiếp nhận chén rượu ngọt, cổ tay không khỏi nhoáng lên một cái, năm ngón tay vô lực ngã xuống chén rượu.

Vương Lục duỗi tay tiếp lấy chén rượu đưa đến trước mặt A Hoài, cho nàng uống từng ngụm một. Một lát sau, gương mặt tái nhợt của thiếu nữ hiện ra một tia đỏ ửng, ánh mắt mê ly cũng khôi phục vài phần thanh tỉnh.

“Nguy hiểm thật, nếu không phải hấn nửa đường bỏ quyền, ta suýt nữa đã không chống đỡ nổi rồi.” A Hàm lắc đầu, có chút bất mãn đối với sự yếu đuối của mình. “Xem ra tu hành của ta vẫn chưa đủ.”

Vương Lục nói: “Không cần phải đối đãi khắc nghiệt với người thắng, đây chính là hành vi công tri trăm thiếu nữ của ta. Người cùng Thực Tiên đấu, dựa vào trực giác mà không phải kỹ nghệ, mỗi một món ăn đều phải xuất ra toàn bộ lực tập trung để dự đoán, hao phí không thua gì một trận ác chiến thể lực ngang nhau. Mà người lại có thể liên tiếp tác chiến hơn hai trăm tám mươi lần, phần bèn bỉ này ở trong Chân Quân chỉ sợ cũng chịu thiệt.”

A Trác nói: “Bất quá thắng lợi cuối cùng vẫn là nhờ người bố trí...”

Vương Lục nhận lấy cái chén trống mà A Phủ đưa cho, quay người lại cầm hai quả tiên óng ánh đưa cho nàng.

“Ta còn lo lắng người bất mãn với loại âm mưu hèn hạ này đây.”

A Oa nói: “Tuy rằng ta phản cảm sự vô sỉ vô sỉ, nhưng tất cả bố trí của người đều nằm trong quy tắc, chỉ có thể nói binh bất yêm trá, kiếm đi thiên phong, ta đối với chuyện này cũng

không bài xích, thậm chí còn có một lần hưởng thụ cùng đối thủ như vậy giao chiến. Bất quá, thắng lợi như vậy cũng chỉ có một lần này, lần tiếp theo đối thủ sẽ cẩn thận thận, sẽ không lưu lại cơ hội thừa nước đục thả câu.”

Vương Lục nói: “Không sao cả, trận tiếp theo ta sẽ đường đường chính chính thực lực tiến hành nghiền ép.”

A Oa vừa ăn trái cây, vừa hồ nghi nhìn Vương Lục.

Đường đường chính chính, thực lực nghiền ép? Câu nói này... với hiện tại ngươi thật đúng là một chút cũng không có.

“Mặt người chết, xem xem hôm nay ta mang về cái gì...”

Khu mười bảy, trong tay một thiếu niên thân hình khỏe mạnh cầm theo hai cái thực hạp, kích động giơ một cước đá ngã cả đại môn của một dân cư nào đó.

Sau cửa, trong hoàn cảnh âm u, hai con mắt màu u lục mở ra, sau đó một thanh âm khàn khàn cứng vang lên: “Con chuột nhỏ, ta đã cảnh cáo ngươi rồi, không được phá hư cửa phòng của ta nữa.”

“Ha ha, đừng cứng nhắc như vậy nha, hôm nay ta chính là thắng lợi trở về a, cả năm khu người đầy rượu lâu, đang làm tuyệt phẩm món ăn miễn phí đại phụng tặng, ta phải bắt chấp tất cả liều mạng mới đoạt được trọn vẹn hai hộp đồ ăn giữa một đám tu sĩ cho ngươi, tuyệt đối là thứ tốt, so với những thứ trong phòng này hoàn toàn không thể so sánh với những thứ mà mỗi ngày hoàn toàn không thể so sánh.”

Nói xong, thư thái dòng dãi mở ra hộp cơm, làm mùi thơm thấm vào ruột gan tản ra.

“Ha ha, thế nào? Có phải rất sáng khoái không? Mặt mày căng ra muốn chảy nước miếng thì cứ yên tâm đi, đây cũng không phải là trộm được mà. Thật sự là tửu lâu đang dâng tặng quà rất lớn, nghe nói Vương Lục so sánh với Địa Tiên, kết quả chưa đánh xong đã ép đối phương đầu hàng nhận thua. Những món ăn này vốn định cho bọn họ ném thử, hiện tại chỉ có thể tặng miễn phí cho người khác thôi.”

Nghe xong lời giải thích của Thư Nhi, mặt người chết mới nói: “Ý ngươi là Vương Lục đã ra tay?”

Người thừa kế vừa tự ăn điểm tâm, vừa hàm hồ nói:
“Không phải hấn tự mình ra tay, là hấn tự tìm một Tây Di Chiến Thần, nghe nói là một nữ nhân, nhưng lại có thực lực cấp Chân Quân... Các tu sĩ bên cạnh ta chỉ thuận miệng nói, ta nghe không hiểu lắm. Nhưng tóm lại là Vương Lục thắng, hiện tại mọi người đều vui mừng thắng lợi, rất nhiều cửa hàng đều đang chiết khấu ưu đãi... Nhưng tiền vốn của ta có hạn, cũng không mua nổi.”

Một lát sau, thấy mặt người chết không phản ứng, dòng dõi lại hỏi: “Có điều, cần phải cao hứng như vậy sao? Chỉ thắng một trận, hơn nữa còn là cuộc thi kiểm tra hàng hóa nhỏ không đáng kể, một cuộc đấu cũng chỉ có 20 điểm tích lũy. Mà trước đó không lâu thua trận đấu võ đấu, tích phân đã hơn năm mươi điểm nha.”

Sắc mặt người chết lạnh giọng nói: “Tiêu tử vô tri thắng lợi này mới chỉ bắt đầu thôi, là Vương Lục dùng để lót sông trước khi quyết chiến.”

” đệm lót trước khi quyết chiến?” Thư Nhi phồng má, vẻ mặt khó hiểu.

“Hừ, giải thích với ngươi cũng là uổng phí... Kế tiếp, Vương Lục sẽ không ngừng lặp lại một tiêu thắng lợi như ngày hôm nay. Bản thân gã không ra mặt, lại đẩy từng người bên cạnh lên trên đài, hơn nữa không ngoại lệ đều sẽ thủ thắng. Hoặc là mưu lợi hay chính diện nghiền ép, nếu như ngươi thích thì..., Đại khái có thể nhân lúc này kiếm chút chỗ tốt, bắt quá những thứ kia cũng không quan trọng... Con chuột nhỏ, nhớ kỹ, nếu có tin tức nói Vương Lục muốn đích thân xuất chiến, ngươi nhất định phải kịp thời cho ta biết, bất luận khi đó ta làm cái gì cũng không sao cả. Nhưng nếu ngươi quên, ta sẽ cho ngươi thưởng thức mùi vị thống khổ.”

Thư đồng toàn thân run lên: “Này này này, mặt người chết chúng ta đều đã quen với ngươi như vậy sao? Lần nào ngươi nói chuyện ta không làm thỏa đáng? Biết rồi, chỉ cần Vương Lục ra tay, ta sẽ báo cho ngươi đúng không? Chậc chậc, không ngờ ngươi ngày thường giả dạng thể ngoại cao nhân, lại là óc tàn phẫn của Vương Lục. Người ta tuổi còn trẻ, đã đủ làm ngươi...”

Còn chưa dứt lời, Thu Nhi đã cảm thấy đầu lưỡi tê rần, nửa câu cũng không nói ra được. Đây là một trong những thủ đoạn thường dùng nhất của mặt người chết khi hắn còn đang om sòm, hắn nhếch miệng cười một tiếng làm mặt quý, cũng không để ý lắm, bắt đầu chuyên tâm hưởng dụng mỹ thực trước mặt.

Mặt người chết lại không vội vã ăn cơm —— trên thực tế trước nay người sống không thấy hắn thật sự sót ruột làm bất cứ chuyện gì —— mà là cầm trong tay một chuỗi đồng tiền.

Thu thái người kế thừa lập tức nảy sinh hứng thú - ở chung một chỗ với người chết này lâu như vậy, sớm đã biết đây là thuật thuật xem bói, xác suất chuẩn xác như thế nào không biết: Bởi vì hắn chưa bao giờ chịu nói cho mình biết hắn đang xem bói cái gì, nhưng đối với việc hắn chiếm kết quả, thu giãn người thừa kế vẫn cảm thấy rất hứng thú.

Chỉ thấy mặt người chết tiếp từng đồng tiền được ném lên không trung, liên tiếp chín lần, đều là chính diện thu giãn dòng dõi, nhưng đến lần thứ mười, mặt người chết lại lấy tay che khuất kết quả, không để cho đứa cháu thu thái nhìn thấy.

“Chậc, người hẹp hòi quá.” Thiếu niên mất hứng lắc đầu, sau đó hung tợn nhét miếng bánh ngọt cuối cùng trong hộp cơm vào miệng, một miếng cũng không chừa cho người chết chút mặt mũi nào.

Cùng lúc đó, bên trong đình viện được tổ chức từ năm khu Tiên giới, là nơi tiếp đón những khách nhân mới.

“Sư huynh, đã lâu không gặp rồi...”

Muội tử mềm mại mặc váy dài bảy màu ngọt ngào ôn nhu ở cửa viện kêu sư huynh, thanh âm thân thiết kia khiến cho toàn bộ sơn thủy thanh tú trong đình viện trở nên nhu hòa hơn vài phần.

Mà dưới bóng cây sặc sỡ, trong phòng ốc tinh xảo, Vương Lục chậm rãi đẩy cửa đi ra, khuôn mặt tươi cười cũng đang tươi cười chào đón.

“Đã lâu không gặp Tiểu Lưu Ly, thanh tẩy giảm đi không ít a, cũng may nơi không nên gây không có gây.”

Khoảnh khắc sau, áng mây sắc sỡ trước mặt tung bay, Lưu Ly Tiên bước tới trước mặt hắn, kéo ống tay áo hắn, hai mắt tỏa sáng nói: “Su huynh su huynh, người nói trong thư có thể kéo ta ăn no đủ một ngày một đêm, là thật hay giả?”

Vương Lục sờ sờ đầu của nàng: “Ta lừa ngươi lúc nào?”

Lưu Ly Tiên nghe vậy ngẩn ra, sau đó đếm ngón tay đếm tới: “Lần thứ nhất là trên đấu trường quyết chiến của môn phái, lần thứ hai là ở trên diễn võ trường Vân Lộc Thiên Đài, thứ ba là:

“...Tốt lắm, đừng đếm nữa, trọng tội nặng tội nghiệt của ta đáng chết vạn lần, bất quá lần này xác thực không lừa ngươi, lão bản của tửu lâu năm khu người vừa tặng ta hai tấm thực đơn cả đời, có thể tùy ý đi đến điểm ăn nào đó, ta nghĩ người gần đây theo những người khác ở Quân Hoàng sơn vất vả tập huấn ba bữa cơm hàng ngày nhất định rất đơn giản, liền gọi ngươi tới cải thiện một chút thức ăn.”

“Ha ha, ta biết ngay su huynh đối với ta tốt nhất mà.” Lưu Ly Tiên nói, vui mừng khôn xiết nhào tới. Động tác của nàng nhanh như chớp, đụng tới tu sĩ Vô Tướng công như Vương Lục kia cũng lão đảo lui về phía sau. Nếu không phải trước ngực có đủ lực lượng hòa hoãn, hơn phân nửa còn phải chịu tổn thương bên ngoài.

Vương Lục ôm lấy sư muội sáng sửa hoạt bát, trong lòng cũng vì nàng độ tuổi khác thường này cả kinh: “Trong khoảng thời gian này không gặp, ngươi thật đúng là đột nhiên tăng mạnh a.”

Kết quả lời vừa ra khỏi miệng, liền nhìn khuôn mặt lưu ly đau khổ: “Su huynh còn nói, chúng ta trong khoảng thời gian này đều bị đám lão đầu tử biến thái của Quân Hoàng sơn giày vò thảm thiết, mỗi ngày từ sáng đến tối không một khắc dừng lại, hơn nữa thỉnh thoảng còn bị bọn họ ép uống dịch dinh dưỡng đặc sệt...”

“Chờ một chút, những người khác bị thao luyện ngay cả nói cũng không ra lời, ngươi còn có thể vui vẻ như vậy quả thật là chuyện tốt. Chẳng qua là ai dạy ngươi dùng những từ đậm đặng này để tổng kết huấn Chử Bằng?”

Lưu Ly Tiên chớp đôi mắt to mỹ lệ: “Ngũ sư thúc à. Nàng dạy ta nói vậy, nói sau này gặp ai là nói như vậy, người của Quân Hoàng sơn sẽ kinh hãi chạy tới tìm ta, mặc ta đề ra điều kiện...”

“... Mẹ nó, tên tiện nhân kia quên sạch những lời nói nhảm mà ả từng dạy, sau đó đi ăn với ta.”

“Tốt” nghe được mỹ thực, Lưu Ly Tiên lập tức đem ngũ sư thúc ném ra sau đầu, quên mất không còn gì tốt hơn.

“Nào, đây là cơm âm u lúc trước để Thực Tiên tán thưởng không dứt miệng, ném thử hương vị thế nào.”

“Ừm...” Lưu Ly Tiên cười đầy mong đợi, vội vàng đào một muỗng vào trong miệng.

Sau một khắc, khuôn mặt tươi cười kiều mị của thiếu nữ sụp đổ xuống, nước mắt chỉ một thoáng chảy ra.

“Ô, sư huynh, ta nhớ tới thời điểm tập huấn giáo đã trải qua, mỗi ngày đều thật vất vả...”

Vương Lục cũng là bỗng nhiên cảm khái, Địa Ngục Tập Huấn đỉnh đại danh của Quân Hoàng Sơn, trong mười người có thể có một người kiên trì đến cuối cùng đã là không tồi... Mặc dù lần này bọn họ dạy dỗ không ai không tinh anh Cửu Châu, nhưng xác suất đào thải cũng tương đối kinh người, mấy tháng nay luôn có chuyện bổ sung vào, chính là kết cục phát sinh.

Ngay cả Ngũ Tuyệt Tịch Như Trảm Tử Dạ, tinh nhuệ như Chu Mộc Mộc cũng kiên trì có chút vất vả. Cũng chỉ có Quỳnh Hoa và Hạng Lương tương đối nhẹ nhàng hơn một chút, mà Lưu Ly Tiên so với Ngũ Tuyệt Tịch hơi kém nửa phần, lúc này chỉ oán giận hai câu vất vả, cũng thật không dễ dàng.

Sau đó nghe Lưu Ly khóc lóc kể lể nói: “Quân Hoàng Sơn căn bản không cho chúng ta ăn cơm, nói muốn cho chúng ta cực hạn sinh tồn cái gì đó, hơn nữa mỗi lần ăn đồ cũng rất khó ăn... Ta vụng trộm giấu điếm tâm sẽ bị quan quân của bọn họ răn dạy... Lâu lắm rồi ta không được ăn đồ ngon như vậy.”

Vương Lục nghe được quả thực muốn khóc nấc lên: Nguyên lai người vất vả ở đây rồi sao?

“Được rồi, được rồi, ta biết ngay ở đây rồi. Thời gian này
ngươi cứ an tâm ngồi ăn đi, muốn ăn bao nhiêu...”

Bởi vì qua hai ngày nữa, ngươi sẽ phải trải qua thứ còn tàn
khốc hơn cả tập huấn của Quân Hoàng sơn...

...

“Sư huynh, ngươi không cần nhiều lời, trong lòng ta đều rõ ràng.”

Đêm trăng tròn hoa đẹp, dưới tàng cây sư huynh muội bị bóng cây pha tạp ôm lầy, một mảnh yên tĩnh.

Sư muội ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn đón ánh trăng, càng lộ ra trắng nõn như ngọc, hoàn mỹ không tỳ vết. Chỉ là đôi mi dài của nàng khẽ run, biểu hiện nội tâm đang cực độ dao động.

“Ai, dù sao đây cũng là đại sự liên quan đến toàn thể chín Châu Đại Lục, ngươi, ta, thậm chí bất kỳ một người nào cũng không thể chỉ lo thân mình, tuy rằng trong lòng ta không đành lòng, nhưng cũng chỉ có thể cho ngươi miễn cưỡng một chút.”

“Không sao, sư phụ từng nói với ta, sư huynh tuyệt đối sẽ không hại ta. Muốn ta sau này nghe lời ngươi, ngươi nói cái gì, ta sẽ làm. Cho nên... cuộc tranh tài sắp tới, ta sẽ toàn lực ứng phó.”

Thiếu nữ nói xong, ánh mắt dần trở nên kiên định, trong đôi mắt trong suốt hiện ra hàn mang giống như một thanh kiếm.

“Được.”

Vương Lục không nói thêm gì, nói nhiều hơn nữa cũng chỉ là già mồm. Hai ngày trước một phong thư mời Lưu Ly Tiên từ Quân Hoàng Sơn tới, không phải là vì để nàng đến tranh tài sao? Một bữa tiệc thịnh yến Thao Thiết khắp tửu lâu không phải là một bữa tiệc tiễn khách sao.

Một ngày sau, Vương Lục lần nữa đánh một trận với tửu lâu đầy núi và Thượng Cổ Địa Tiên, đồng dạng cũng là điếm thưởng thức mỹ thực lớn nhất trong lịch sử, đồng dạng là khảo nghiệm đôi thực khách, cũng không phải yêu cầu thực khách tinh tú hơn, mà là muốn xem thực khách có khả năng nhận nại nhịn.

Đối thủ cũng là ăn Tiên, mà Vương Lục chuẩn bị phái ra đại tướng. Cũng không phải A Tà có được lực lượng cấp Chân

Quân, chiến thắng Thục Tiên một lần, mà là tu sĩ Kim Đan Lưu Ly Tiên không có danh tiếng gì.

Chỉ là trận chiến này gian nan, kỳ thật càng ở trận chiến trước. Một trận chiến A Phàm chiến bại với Thục Tiên sau chỉ là mỗi một muốn chết, nhưng một trận chiến này... Vô luận thắng hay bại, người dự thi đều có thể sẽ lưu lại ám ảnh tâm lý.

Ngày thường, Vương Lục cung chiều nhất Lưu Ly Tiên, làm cho nàng làm ra mạo hiểm thậm chí là hy sinh, thật sự là vạn phần không đành lòng. Nhưng phái nàng ra sân thì chỗ tốt quá nhiều, thật sự không còn nhiều lựa chọn.

Trận chiến đầu tiên này, thể chất đặc thù của Lưu Ly Tiên quá thích hợp, số người Vạn Tiên minh thích hợp hơn nàng chỉ sợ không dưới năm ngón tay.

Thứ hai, Lưu Ly Tiên trải qua trận khổ chiến này, càng có thể nói rõ Vương Lục là đại công vô tư do một người tổng bố trí, từ đó tiến thêm một bước dẹp loạn dư luận.

Thứ ba, Lưu Ly Tiên tâm cảnh trong vắt, rất khó lưu lại bóng ma thật sự trên ý nghĩa, cho dù bị thương tổn gì cũng dễ dàng khôi phục.

Lần thứ tư... Đã lâu không gặp, quả thật có vài phần nhớ nhung.

Cuối cùng Vương Lục sờ lên đầu Lưu Ly Tiên, hít vào một hơi thật sâu, trong đầu bắt đầu tính toán bố trí đủ loại bố trí trong trận đấu ngày mai.

“Nếu muốn thắng, ngoại trừ lưu ly ra, còn phải mượn sức của một người khác, bất quá nếu đem nàng làm ra ám ảnh tâm lý thì không thể nào tội được, cần phải thật cẩn thận suy xét một phen lí do thoái thác. À đúng rồi, trận chiến này là việc trọng đại, còn cần Khoa Long tạo thế. Sau khi chủ thượng đài Thiên Thư lâu xuống đài, ta ngược lại có năng lực vận dụng một chút tài nguyên truyền tin.

Ngày thứ hai, từ lâu đầy núi người ngoài núi, người xem mộ danh mà đến hơn mười vạn, đối với một trận thi đấu mà nói, đây đã là cực hạn của con người – có nhiều người hơn nữa, khu vực này cũng không chứa nổi.

Khán giả ngoài sân đấu đã sớm kéo xong bức hoành phi, hoa tươi và khói lửa càng chồng chất tầng tầng lớp lớp, khiến cho cả quán rượu Mãn Sơn Hồng kỳ thực danh xứng với vị trí này. Mà người xem gần tửu lâu nhất, có không ít người đến xếp vị trí trước vài ngày đã được sắp xếp ở đây., Sau khi thi đấu bắt đầu có thể chiêm đoạt địa hình được lợi ở khoảng cách gần Vương Lục —— mặc dù mọi người đều biết Vương Lục sẽ không có kết cục dự thi, nhưng có thể vây xem được tư thế hấn là người chủ trì trận đấu, cũng đủ để làm cho rất nhiều người cuồng nhiệt cảm thấy thỏa mãn.

Hôm nay, Vương Lục, nhân khí chính là như thế. Chẳng những được các tu sĩ từ Kim Đan trở xuống săn tẩn thâm hậu, trong rất nhiều tiền bối như Nguyên Anh Hóa Thần cũng có chút được yêu thích.

Trước khi thi đấu, dưới lá cờ Huyền Thiên quán, một vị phóng viên trẻ tuổi lực ảnh hưởng lớn nhất, một vị tu sĩ trẻ tuổi da mặt trắng nõn, liền mượn truyền tống trận trong lâu đi tới cửa tửu lâu trước một bước, bắt đầu ghi chép rầm rộ, cũng phỏng vấn từng người xem.

“Trước mắt cách ngày thi đấu bắt đầu còn một canh giờ, xung quanh sân thi đã đầy người. Nghe nói gần đại sảnh nhất là một vòng, giá ở chợ đen đã tăng lên một vạn linh thạch., Hơn nữa là những người có tiền mà không ai mua được vị trí này căn bản không muốn bán ra, giá thị trường thật là kinh người. Như vậy, những người xem ở đây rõ ràng là kiếm lời lớn, tiếp theo ta đến phỏng vấn bọn họ một chút.”

“Xin hỏi ngài đến đây xem cuộc thi sao?”

Người phóng viên tay cầm giấy bút, hỏi thăm một ông lão xếp hàng đầu.

Lão già kia ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn hấn: “Ngươi đây không phải nói nhảm à? Không phải đến xem cuộc thi, chẳng lẽ ta tới để mua điếm tâm ư?”

Giọng điệu lão đầu mặc dù hung ác, nhưng người trẻ tuổi thấy hấn sau lại ngược lại cả kinh: “Duyên Hà lão tổ? Sao là ngài cũng đến xem trận đấu của Vương Lục chứ?”

Bốn phía nhất thời truyền đến một trận sợ hãi than, Duyên Hà lão tổ là tiên bối cao nhân rất có danh vọng trong Hóa Thần, tu vi Hóa Thần trung phẩm khiến cho hắn khó có thể trong lần phân chia quân tiên đại triển thần uy, nhưng năm đó hắn lấy sức một người ở bên bờ Duyên Hà chém giết thất đại ma đầu, đã làm Cửu Châu khiếp sợ.

Tiên bối như vậy mà cũng có thể là fan cuồng của Vương Lục sao? Vương Lục đã đến mức độ này rồi sao?

“Hừ, ai có tâm tư đi xem biểu diễn của hậu bối văn bối, ta là thay cháu gái ta tới đây “Duyên Hà lão tổ nói, vẻ mặt bất đắc dĩ.” Nha đầu kia bế quan mấy ngày nay không thể ra, liền nhất định phải ta thay nàng ký tên thật sự là. Ta đường đường là Mặc Bảo của Hóa Thần Chân Nhân, nàng nửa điểm cũng không thiếu, ngược lại nhớ mãi không quên một tên tiểu tử Kim Đan, thật sự là ném hết cả khuôn mặt già nua của gia gia nàng.”

Nói xong, Duyên Hà thở không nổi, quay người đi, cũng không để ý tới phóng viên trẻ tuổi kia nữa.

Ký giả nhin cười, lại chuyển sự chú ý sang người khác.

“Xin hỏi các người đều đến xem trận đấu sao?”

Năm thiếu nữ được phỏng vấn đồng thanh cười nói: “Bọn ta đều là đến cổ vũ Vương Lục, bọn ta vĩnh viễn yêu người...”

Phóng viên nói: “Tin tưởng Vương Lục chân nhân có thể cảm nhận được sự nhiệt tình ủng hộ của người xem, cũng sẽ rất cảm động. Tuy nhiên tuyển thủ xếp hạng hôm nay dù sao cũng là người khác, cũng xin chúng ta đem chúc phúc cùng đưa cho hắn. Được rồi, nương cơ hội này, các người có lời gì muốn nói với Vương Lục không? Chúc phúc cũng tốt, kỳ vọng cũng tốt.”

Trong đó có một thiếu nữ lớn mật nói: “Vương Lục, ta muốn sinh con cho người.”

Ký giả vẻ mặt cười khở, vừa muốn nói chuyện, chợt nghe cách đó không xa truyền đến tiếng châm chọc của một đám thiếu nữ khác: “Con cóc muốn ăn thịt thiên nga đập mề con.”

Thiếu nữ trước mặt cũng nghe được rõ ràng, nhất thời nóng mặt: “Người mới là kỹ nữ nhỏ đập, cả nhà các người đều là kỹ

nhỏ đập.”

Đám người gọi cảm đối diện kia cũng không khách khí: “Tiểu kỹ có đập hay không? Chỉ bằng ngươi cũng xứng nhuộm máu Vương Lục? Cho người ta liếm giày cũng không xứng là cùng một loài, chỉ sợ đều có cách ly sinh sản”

Tiểu cô nương bị phun nổi trận lôi đình: “Lão nương liều mạng với ngươi...”

Mắt thấy cửa vào sơn hồng muốn khởi động rối loạn, hai mắt ký giả sáng ngời, vôi vàng vận bút thành văn, chuẩn bị ghi lại cảnh tượng nghiêm túc này.

Có điều rất nhanh sau đó, ký giả đã phát hiện núi người biển người quay quanh bốn phía núi đỏ bỗng nhiên nhấc lên một làn sóng kinh người, từ ngoài vào trong, từ xa đến gần, từng đợt từng đợt tiếng hoan hô đình tai nhức óc.

Ký giả nghe được rõ ràng, đó là ngàn vạn người cùng kêu to một cái tên.

“Vương lục vương lục vương lục vương “

Vương, lục, hai âm tiết, giống như ba phong cùng ba cốc, tầng tầng lớp lớp mãnh liệt cuốn tới, làm cho người không khỏi bị cuốn vào trong đó, lạc mất phương hướng... Rất nhiều người vốn còn bình tĩnh bình tĩnh xem, bị không khí dẫn cháy, nhao nhao hô to, dung nhập vào trong không khí.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng ký giả cảm khái sinh ra. Một Kim Đan trẻ tuổi tu hành chưa đến ba mươi năm, lại có thể tại loại địa phương như Tiên thành này thu hoạch cao như vậy, danh vọng cũng hiếm thấy trong suốt lịch sử Cửu Châu Đại Lục.

Đương nhiên, nói đến tuổi trẻ thành danh, có khối người còn lợi hại hơn cả Vương Lục. Tiên Tàn Thủy Hoàng từ tu hành đến phi thăng, hai mươi năm tung hoành thiên hạ, thời đỉnh phong một bình trà thần tiên khiến quần hùng bó tay. Nhưng cho dù là Tiên Tàn Thủy Hoàng, cũng tuyệt đối không có khả năng hoàn thành nhiều công lao vĩ đại như vậy ở thời kỳ Kim Đan.

Bất luận lúc này trên người Vương Lục còn giằng co bao nhiêu, nhưng bất luận kẻ nào cũng không thể không thừa nhận,

Vạn Tiên minh hiện tại đã sớm không thể rời bỏ hẳn.

Ký giả nghĩ tới đây, khẽ thở dài, lại thêm vài nét bút trên giấy.

“Giờ phút này, tuy chỉ là bắt đầu một cuộc thi đấu phân chia không quá mười bắt đầu, nhưng ta nghĩ, ta đang thấy thức mở đầu một thời đại mới.”

“Ha ha, cảm tạ mọi người đã tới đây tham gia.”

Trong tiếng hoan hô, Vương Lục từ trên không trung thân nhiên đáp xuống, không ngừng phát tay thăm hỏi những người xem xung quanh. Thỉnh thoảng gã lại lấy một xấp ký tên từ trong túi trữ vật ra chiếu xuống, làm cho các thiếu nữ phía dưới trở nên náo loạn... Mà ở bên cạnh gã, Lưu Ly Tiên một bộ váy dài bảy màu ngồi xồm trên phi kiếm, có chút hăng hái đánh giá sóng to gió lớn phía dưới.

“Sư huynh, bọn họ là tới cô vũ ta à?”

Vương Lục cười nói: “Bọn họ ai nhận ra ngươi? Đương nhiên đều cô vũ cho ta. Nói nhìn thấy ta có nhiều nữ ái mộ như vậy, ngươi có ý kiến gì không?”

“À, không có.” Lưu Ly Tiên tò mò hỏi: “Sao ta phải nghĩ như vậy mới đúng?”

“Ừm, bây giờ ngươi nghĩ như vậy là đúng rồi, ngoại trừ thi đấu, không cần phân tâm vì những chuyện khác. Đợi một lát... Còn nhớ những gì ta đã nói không?”

Lưu Ly Tiên gật đầu: “Chỉ cần tận tình hưởng thụ mỹ thực là được, những thứ khác không cần quan tâm.”

“Không sai, cố gắng hết sức đi hưởng thụ đi.”

Vương Lục vỗ vỗ bả vai thiếu nữ, cùng nàng ta rơi xuống mặt đất.

Khoảnh khắc hai người hạ xuống, trước cánh cửa đỏ đầy núi, biển người mãnh liệt tự động tách ra, lộ ra một cái thông đạo rộng rãi chỉ thẳng đại môn quán rượu. Phía sau cửa là phòng khách quen thuộc, trên phòng khách treo bức hoành phi do ông chủ của toàn bộ núi đỏ tự tay viết.

“Cuộc thi đấu ăn mừng âm thực hắc ám cử hành khắp núi đỏ.”

Mà đại môn mở rộng, đồng thời một mùi quý dị làm cho người ta ngửi tạng lục phủ đều rung động không thôi, cũng từ trong phòng bếp bốn phía truyền ra.

(An Lợi Sơn Phồn Thể Thư - giảng hồ kinh người. Nó đã được thiết lập lâu ở Bồng Phong rồi. Bạn bè cảm thấy hứng thú thì đừng ngại nhìn xem, mỗi một tập chữ dục, mỗi một câu chuyện nhỏ thuộc về phiên ngoại tiểu thuyết, bình thường sẽ giới thiệu một chút về sự tích sau màn sáng phía sau màn sáng của các nhân vật chủ yếu. Đồng thời trang bìa tiểu thuyết chế tác tương đối tinh xảo nha, đặc biệt là nhân vật trang bìa của tập văn thứ bảy sẽ là tiên nữ tinh thần, rất đáng để chờ mong nha...”

...

654

Sau khi cửa lớn đầy núi mở rộng, bức hoành phi treo khắp đại sảnh cũng đã lọt vào trong tầm mắt những người xem khác, lập tức dẫn tới tiếng nghị luận âm ỉ.

“Thi đấu âm thực hắc ám? Đó là cái gì? Lúc trước thi đấu chứng tỏ có đề cập qua không?”

Một gã tu sĩ lớn tuổi tương đối quen thuộc lắc đầu: “Trong tài liệu nói rõ lúc trước cũng không có tỉ mỉ đến mức giải thích căn kẽ rõ ràng đối với mỗi một cuộc đấu. Nhưng ta nhớ kỹ trong mấy mục thi đấu mỹ thực, có một cái khả năng bao dung tựa hồ là khảo nghiệm tuyển thủ...”

Nói đến đây, mùi vị quý dị trong môn truyền vào trong mũi, tu sĩ lớn tuổi nhất thời biến sắc, cũng không nói được lời nào nữa.

Cũng may hẳn dù sao cũng là tu sĩ, pháp lực trong cơ thể vận chuyển, đem cảm giác phiền ác quét sạch sành sanh, sau đó cứng ngắc nói: “Hiện tại ta bắt đầu hoài nghi tin đồn đại quan hệ giữa Vương lục cùng Lưu Ly tiên chưa hẳn chính xác. Có thể ngoan tâm để sư muội nhà mình tham gia loại tranh tài này, ta cảm thấy bọn họ giống cừu nhân hơn.”

Cùng lúc đó, một bộ phận người xem cách đại sảnh gần nhất đều tái xanh sắc mặt lui về phía sau, cam tâm tình nguyện chấp tay nhường vị trí đáng giá một vạn Linh Thạch lại.

Mùi vị bên trong tửu lâu thật sự là quá ly kỳ, cũng không phải là mùi tanh hôi xộc vào mũi, mà là một loại ngôn ngữ quý dị khó có thể dùng từ ngữ để hình dung. Đồng thời mỗi một tác trên cơ thể, mỗi một tác đều mãnh liệt kháng cự lại hương vị bài xích.

“Cảm giác như bỏ tất cả những thứ không thể ăn khắp thiên hạ vào nấu một cái nồi.”

Nhưng dù mùi vị này có thể khiến khán giả lui về phía sau, nhưng không cách nào ngăn trở chiến ý đã quyết với Vương Lục và Lưu Ly Tiên.

Chỉ thấy hai người dắt tay nhau đi vào trong tử lâu. Vương Lục với tư cách người chủ trì của cuộc thi đứng ở chính giữa đại sảnh. Lưu Ly Tiên thì tự giác ngồi ở trước một cái bàn tròn, bày trận sẵn sàng đón quân địch.

Sau một khắc, trước bàn tròn đối diện trông rỗng hiện ra một bóng người mập mạp, chính là thực tiên dùng pháp thuật truyền tống trực tiếp đi tới đấu trường. Mấy ngày trước thất bại tựa hồ đã hoàn toàn không để hấn trong lòng, thực tiên mập mạp cười ha ha xuất hiện trước mặt Vương Lục, sau đó sau một khắc nụ cười liền cứng ngắc trên mặt.

“Đây, đây là mùi vị gì?”

Vương Lục nhún vai: “Đương nhiên là mùi thơm thịt rượu và đồ ăn rồi.”

Thực Tiên há miệng chửi to: “Lúc ngươi nói câu này trước tiên cứ gỡ miếng che miệng mũi xuống đã.”

Vương Lục tặng hăng một cái: “Xấu hổ ta thấy quen nên không muốn lây bệnh cho mọi người.”

“Ngươi vừa rồi còn đàm tiếu phong sinh với lũ fan cuồng”
Thực Tiên không chút lưu tình vạch trần.

“Đúng vậy a, chính là lúc ấy bị người nhiệt tình lây nhiễm.”
Vương Lục lựa chọn kiên trì không biết xấu hổ.

“Thôi, không có thời gian lãng phí miệng lưỡi với ngươi. Ta nhớ lúc trước ngươi từng nói, chủ đề thi đấu hôm nay là so đấu ăn uống, hiện tại giải thi đấu ẩm thực Hắc Ám này có chuyện gì thế?”

Vương Lục nói: “Tông chỉ của trận đấu đích xác không thay đổi, vẫn là so đấu ăn uống. Nhưng nếu số lượng ăn uống có thể giải thích nhiều, nếu như chỉ đơn thuần số lượng, tỷ thí có thể ăn bao nhiêu, vô luận đối với nhà ăn ngon hay là mỹ thực mà nói đều là một loại lãng phí. Bởi vì loại so đấu như vậy, mọi người đều sẽ không để ý đến mùi vị bản thân thức ăn, hoàn toàn là lấp vẹt không có cảm giác đẹp đẽ gì. Cho nên lượng thức ăn lần này, số lượng khí lượng tăng lên, dung lượng.”

Thực Tiên nói: “Ngươi nói như vậy cũng có chút đạo lý, nhưng bốn chữ ẩm thực hắc ám thì phải giải thích thế nào?”

Mùi ghê tởm trong phòng bếp thì tính là cái gì? Có liên quan gì tới khí lượng dung lượng của người?”

Vương Lục không hoảng hốt, không vội giải thích: “Cái gọi là ẩm thực hắc ám, trên ý nghĩa thông thường là nấu nướng thất bại, hương vị quý dị thậm chí là buồn nôn. Nhưng tấm lụa này thật ra là một chút hiểu lầm của ông chủ toàn núi đỏ, bản thân hẳn không thể nào giải thích được., Mỹ thực không cách nào tán thưởng là ẩm thực mù quáng phân loại thành ẩm thực hắc ám, đây là một loại thể hiện vô tri, tuyệt không phải bản ý của ta. Trên thực tế tỉ thí lần này, đề mục của ta là: đẩy giá trị ẩm thực ra nhiều nguyên hóa, tăng lên dung mạo và thực phẩm.”

Thực Tiên nghe vậy sững sờ: “Cái gì mà đa nguyên hóa?”

Vương Lục nói: “Đồ ăn ngon là thiên biến vạn hóa, vô cùng vô tận. Đồng thời, nó cũng là tùy người mà khác nhau. Ví dụ như ở thôn Vương gia quê nhà ta, có rất nhiều người không thể thích ứng được độc dược. Mỹ thực của ta, điềm này tiên tiên bồi chắc cũng hiểu rất rõ. Mà ta nói giá trị của thức ăn nhiều nguyên hóa chính là chỉ muốn phóng khoáng khí lượng của mình, có thể chứa trăm sông, tiếp nhận các loại các loại mỹ thực đến từ các nơi.”

Trong lúc nói chuyện, bếp núc đã có một chậu canh nóng hằm hập mang lên, có mùi quý dị cũng không nói, bản thân đầu bếp làm đồ ăn cũng mang theo bịt miệng dày, hơn nữa đặt chậu canh xuống rồi lập tức quay người bỏ chạy, nửa khắc cũng không dừng lại lâu.

Thực Tiên tròn tròn mắt: Ngay cả người nấu ăn cũng tránh không kịp, đây là món gì?

Mà Vương Lục thì mặt không đổi sắc, mở nắp nồi lên, lập tức mùi lạ lùng nồng đậm gấp trăm lần đập vào mặt, hun cho khán giả ngoài đại sảnh đều lùi lại sau vài bước. Mà khi nhìn rõ cảnh tượng trong chậu chậu, càng có rất nhiều người dạ dày cuộn cuộn một phen.

Trong chậu, trong nước canh đen nhánh, một mảng lớn ầu trùng màu trắng chồng chất lên nhau, không ngừng nhúc nhích giãy dụa, giống như trong địa ngục giày vò linh hồn.

“... Đây là mỹ thực?”

Vương Lục gật gật đầu: “Đây là một loại mỹ thực ở biên thủy Thương Khê châu, bộ lạc dân bản xứ. Tuy bán bên ngoài món ngon, nhưng thật ra dinh dưỡng giá trị rất cao. Loại ấu trùng màu trắng này là ở trong hoàn cảnh vô cùng sạch sẽ tỉ mỉ bồi dưỡng ra, giàu có các loại vật chất dinh dưỡng., So với chúng ta ăn tinh thịt còn có giá trị hơn. Mà nước canh này cũng được chế tạo từ thảo dược, có công hiệu tị độc đi lửa, người bản địa coi loại canh trùng này là thức ăn trân quý nhất, chỉ có lúc tiếp đãi khách quý nhất mới có thể mang ra cho người uống.

Thực Tiên mím chặt môi, không nói một lời.

Vương Lục nói: “Nói suông không có bằng chứng, ta ăn trước để kính.”

Nói xong, hắn trực tiếp đưa tay ra, bóp một con côn trùng màu trắng trong chậu canh lên. Con côn trùng béo tốt kia ở trên không trung giãy dụa kịch liệt, đầu qua lại vung vẩy, đem nước canh màu đen rắc lên một bàn. Vương Lục phất tay một cái, sau đó đưa đến bên miệng, cắn một cái vào nửa thân của con côn trùng.

Phốc phốc

Giống như cắn một quả no nê. Dịch thể năm màu của côn trùng bắn tung tóe ra, phảng phất như vẽ ra một cầu vồng... Vương Lục nhai nhai mấy miếng, nuốt phịch xuống, sau đó nhếch miệng cười nói: “Mỹ vị.”

Nhưng mà cùng lúc đó, rất nhiều người xem ngoài sân đã sắp mặt không còn chút máu.

Sắc mặt Thực Tiên cũng hơi biến hóa. Đối với tiên nhân ăn thịt người mà nói, tuy côn trùng không phải là khách bình thường trong thực đơn, nhưng thật ra cũng không có gì ngạc nhiên. Ban đầu khi hắn tu hành trong rừng nhiệt đới, đã ăn không dưới một vạn con côn trùng, mà phương thức nấu nướng của hắn cũng dùng hàng ngàn để tính.

Nhưng trong một vạn con trùng đó tuyệt đối không có con này.

Thực côn trùng, ăn thịt mục nát mà sinh, bên trong thân thể béo tốt, dịch thể đủ mọi màu sắc đều mục nát biến thành, không một cái nào không độc, hơn nữa mùi vị cực kỳ lạnh thấu xương, quả thực là như lưỡi dao sắc bén cạo lưỡi. Tuy

rằng nước canh đặc được có thể hóa giải độc tố, nhưng hương vị thì không thay đổi được. Đồ ăn như vậy căn bản khó có thể nuốt trôi.

Đặc biệt đối với thực tiên có vị giác nhạy bén mà nói thì càng hưởng thụ khoái hoạt cùng thống khổ lúc thưởng thức mỹ thực, hẳn so với thường nhân mãnh liệt hơn gấp trăm lần. Cái lưỡi gỗ của Vương Lục có thể cố nén hương vị khó chịu nói, nhưng để hẳn đến ăn, đó chính là đau thấu tim gan rồi.

Nghĩ tới đây, Thực Tiên chuyển ánh mắt về phía Lưu Ly Tiên...

Vị thiếu nữ thường xuyên đi theo bên cạnh Vương Lục này, hẳn cũng có nghe nói qua. Ngoại trừ kiếm tâm thông minh thể chất làm người ta khiếp sợ kia, nàng đối với thức ăn ngon cũng rất nổi tiếng, nghe nói thời gian trước từng một mình ăn súp một tòa tử lâu cỡ lớn. Mà sau khi tận mắt nhìn thấy, Thực Tiên càng có thể cảm nhận được khí tức trên người thiếu nữ.

Đây cũng là một con Thao Thiết...

Người như vậy, đương nhiên rất kén chọn đối với mỹ thực, chẳng lẽ có thể ăn được canh hủ trùng sao?

Nhưng ngay thời điểm trong lòng Thực Tiên sinh nghi, chỉ thấy Vương Lục đưa nửa con côn trùng còn lại còn lại trong tay đến bên miệng Lưu Ly Tiên, thiếu nữ a một tiếng a, liền nuốt trọn đám côn trùng vào, sau đó nở rộ nụ cười làm cho người hoa mắt.

“Ngon.”

Thực Tiên quả thực muốn lật bàn lên: ăn ngon cái quỷ quái, khoe mắt người chảy nước mắt rồi.

Nhưng Lưu Ly Tiên vẫn không bỏ qua, sau khi ăn côn trùng xong, hẳn cầm lấy muôi hung hăng múc một muôi nước canh màu đen, uống một ngụm lớn: “Uống ngon.”

“Người nói chuyện rung rung cả lên rồi đấy...”

Vương Lục gật đầu: “Đó là Lưu Ly Tiên đang mở ra mùi vị đột nhiên sinh ra run rẩy.”

“Đây là vị Lôi nổ tung run rẩy mới đúng” Thực Tiên cũng không thể dễ dàng tha thứ, “Người nói giá trị của mỹ thực đa

nguyên hóa, nên ta rất tán đồng. Năm đó ở Đại Lục giới đã từng là đậu phụ, vị ngọt hay là vị mặn chính thống tranh chấp không ngọt, thậm chí ra tay đánh nhau to,, Tạo thành ác quả cho rất nhiều tu sĩ ngã xuống, đó chính là giá trị quan hóa đơn. Nhưng cho dù nhiều nguyên hóa cũng phải có một con ăn thịt hủ trùng cũng là mỹ thực. Đây là vũ nhục đối với mỹ thực, người dùng loại bìa môn tà đạo này, ta tuyệt đối không thừa nhận...”

“Ta cũng không cảm thấy ngoài ý muốn đối với chuyện này.” Vương Lục nhún nhún vai. “Tiền bối Thực Tiên, một vạn sáu ngàn năm trước chính là một mỹ thực hàng đầu, địa vị tại thế giới mỹ thực vô cùng tôn sùng, quyền uy là chính thống... Nhưng đổi một góc độ mà nói thì..., Cái gọi là quyền uy chính thống, thường thường là ảnh hưởng sự nghiệp mới sinh ra lớn mạnh lực cản. Người nói bao nhiêu nguyên hóa ứng với giới hạn, nhưng điểm mấu chốt là ai vẽ? Người nói thực nghiệm là vũ nhục mỹ thực, nhưng theo ý ta, đậu hũ ngọt chẳng phải là si nhục nào đậu phụ? Có vũ nhục mỹ thực không, điểm này do ai phán xét?”

Hắn chất vấn một phen, khiến cho Thực Tiên phải cứng rắn nói không nên lời. Miệng và đầu lưỡi của hắn dùng để đánh giá mỹ thực, chứ không phải là cãi cọ với người khác. Mặc dù không tính là miệng vụng về, nhưng muốn cãi nhau với Vương Lục thì vẫn chưa đủ tư cách.

Trầm mặc một lúc lâu, Thực Tiên nhìn Vương Lục đã tính toán trước, dưới ảnh hưởng của cơm mục trùng, Lưu Ly Tiên nhẹ nhàng lè lưỡi...

“Tốt, người muốn so sánh, vậy thì so đi.”

Thực Tiên nói xong, ánh mắt dần dần trở nên lạnh như băng: “Nhưng đừng trách ta không nhắc nhở các người, nếu bàn về thưởng thức, các người còn xa mới có tư cách đánh đồng với ta, bất kể ta tìm kiếm nguyên liệu nấu ăn ở thâm sơn, ta đã nếm thử thứ gì rồi...”

Nói xong, hắn vươn cánh tay thô dài ra, bung lên chậu canh nóng hôi hổi trước mặt Vương Lục, sau đó bung đến bên miệng, khoát tay, vừa ngửa đầu, một ngụm liền đem canh canh thu thập sạch sẽ.

“Ha ha, thật sự rất ngon.”

Thực Tiên thần sắc lạnh lùng, thanh âm rét lạnh như băng Cửu U, nhưng cùng lúc đó, chỉ thấy một làn khói xanh từ cổ họng hắn bốc lên...

...

Đây là một trận đại chiến vô cùng thê thảm, trước nay chưa từng có.

Người xem đứng bên ngoài lầu đỏ khắp núi không khỏi cảm khái.

Từ khi quần tiên khai mạc tới nay, trận đấu giết tới mức máu chảy thành sông cũng không phải chưa thấy qua, nhưng nếu bàn về thảm thiết, nhìn thấy mà giật mình, lại không có bất cứ ai có thể so sánh với trận thi đấu âm thực hắc ám này.

Mười vạn người xem, lúc thi đấu tiến hành một canh giờ, cũng đã chỉ còn lại không dưới một nửa.

Không phải Vương Lục không đủ nhân khí, cũng không phải tầm quan trọng của trận đấu có dấu hiệu trượt xuống. Thật sự là cục diện quá mức khốc liệt, làm cho người ta không đành lòng nhìn thẳng.

Ngay cả phóng viên đầu bảng Huyền Thiên quán kiên trì dưới lá cờ đầu tiên, mi thanh mục tú kia, nhìn như trẻ lại thấy quen mưa gió phóng viên, cũng cảm giác mình chóng đờ không nổi nữa.

Trong bút kí hẩn viết như vậy: “Chiến trường này, theo ta thấy thì hai người giống như hai người đang so đấu tự giết lẫn nhau, sau đó triển khai hai trường lãng trì cực hình. Ta trở mắt nhìn bọn họ từng bước từng bước rơi xuống vực sâu, nhưng lại vui vẻ không biết bao nhiêu lần. Trước đây, ta chưa từng nghĩ tới một cuộc thi đấu mỹ thực có thể thảm thiết đến mức như thế. Khó trách mọi người thường nói vĩnh viễn đừng đánh giá thấp niềm vui mà Vương Lục mang đến cho người.”

Trên thực tế, làm hạng mục văn thi đấu, bầu không khí âm thực của cuộc thi đấu hắc ám này tương đối hài hòa, sau khi hai bên bắt đầu trận đấu, liền chiếm cứ một cái bàn tròn ăn như gió cuốn, không thêm đề ý lẫn nhau, thậm chí không đề ý tới lẫn nhau. Vương Lục cũng cẩn thận coi chừng bốn phạm người chủ trì, đứng giữa hai bàn, chỉ thỉnh thoảng mở miệng, giải thích cho các tuyên thủ và khán giả xem lại lịch thức ăn.

Nhưng khi tận mắt nhìn thấy những món ăn này, thật sự rất khó liên hệ được với thức ăn của bọn họ cùng vào miệng. Cái nồi canh trùng đen nhánh kia chỉ là món khai vị, món chính thật sự còn ở phía sau.

Dùng máu thịt mục nát làm bánh, dùng nội tạng mục nát nấu món đồ ăn nóng, còn có nhìn qua phi thường khả nghi, như là thịt vừa vừa như cỗ trộn rau... Mỗi một cái đều tản ra khí tức kích độc hơn, sau khi tận mắt nhìn thấy, sẽ khiến người ta cảm thấy bài xích, thậm chí sợ hãi.

Căn cứ kết quả phỏng vấn của các ký giả, rất nhiều người yên tâm lựa chọn độc nhất, cũng sẽ không nếm thử những thức ăn ngon kia.

“Coi như là dùng độc... Chỉ cần xác định là độc gì, ít nhất có thể giải được. Nhưng mà, ta không biết sau khi ăn vào ta sẽ sinh cái gì.”

Mà món ăn lại kinh khủng như thế, hai vị tuyển thủ tranh tài cứ thế mà quét ngang một vòng, tốc độ nhanh kinh người.

“Ta đoán bọn họ không thể không nhanh được.” Ký giả nghiêm túc ghi chép trên tờ giấy, nói: “Loại đồ vật như vậy, ở trong miệng chờ thêm một khắc cũng là tra tấn to lớn. Trong quá trình ăn uống, hai vị tuyển thủ thỉnh thoảng lộ ra vẻ mặt thống khổ, nhưng so với sự thống khổ chân chính của bọn họ, mặt ngoài chỉ là một phần ngàn vạn. Trên thực tế hiện tại ta rất muốn đi nếm thử một chút tư vị của món ẩm thực hắc ám đó., Nhưng cân nhắc đến phía sau ta cũng không có ký giả thay thế, một khi ta ngã xuống, trận đấu đặc sắc này khó có thể ghi chép lại, cho nên chỉ có thể kiềm chế hiếu kỳ, đợi sau khi kết thúc trận đấu rồi lại đi thử mời chúc ta thuận lợi đi.”

Bên kia, tình thế trên đấu trường đang sinh ra biến hóa vi diệu.

“... Vẫn còn, vẫn chưa kết thúc sao?”

Thực Tiên mập mạp, cố nén phiền muộn trong lòng, nhét một miếng thịt không rõ chất lượng vào trong miệng.

Mùi vị kích thích mãnh liệt nhất thời trên đầu lưỡi nở rộ, phảng phất có chuột thối cuộn mình thành tinh hung tợn rúc ở trong miệng hấn hung tợn thả một cái rắm, hương vị giống như thủy triều trùng kích thần trí của hấn. Trong đó thống khổ,

giống như là cầm từng thanh từng thanh kiếm sắc bén cắt lấy thịt béo của hân, đã là đau ở trên người, cũng là đau ở trong lòng.

Giải thi đấu ẩm thực hắc ám này thật sự là quá ác độc, hoàn toàn nhằm vào vị tiên nhân mỹ thực như hân, thiết kế vô cùng xảo trá xảo trá.

Muốn tiêu hóa cùng nhẫn nại đối với vật cửa vào, lấy năng lực ăn Tiên kỳ thật cũng không có khó khăn. Cho dù một tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, cũng có thể mặt không đổi sắc ăn một mâm kịch độc, sau đó dựa vào nhục thân cùng pháp lực tiêu hóa hầu như không còn, trừ phi độc vật không còn là độc vật Phạm gian. Về phần Thực Tiên, trên đời này có thể làm cho hân không thể tiêu hóa độc vật cũng không tính là quá nhiều.

Nhưng đây là trận đấu ăn uống, đặt ở trên bàn ăn trước mặt, là thức ăn chứ không phải là độc vật - Ít nhất trên danh nghĩa là, cho nên cần phải dùng phương thức đối đãi với mỗi món ăn. Đơn giản mà nói, phương thức nuốt tươi kia không thể làm, nhất định phải nhấm nháp qua tư vị mỗi món ăn, cẩn thận nhai nuốt mới có thể nuốt xuống. Đương nhiên, thủ đoạn lừa mình dối người là cấm chế.

Mà Thực Tiên là tu sĩ lợi dụng đạo lý ẩm thực, vị giác mẫn cảm cũng là có một không hai trong thiên hạ. Cũng là một món ẩm thực hắc ám như vậy, nếu như nói Lưu Ly Tiên phải chịu thương tổn là mười, vậy thì hân chính là một trăm, thậm chí là một ngàn.

Theo một ý nghĩa nào đó, thì về phương diện mỹ thức nhiều nguyên hóa của Vương Lục quả thật không sai, mở ra mùi vị, nghênh đón nhiều món ăn ngon cũng không sai. Nhưng mà, điểm cuối cùng mà Thực Tiên kiên trì lại càng không sai.

Tất cả mọi thứ cũng không phải đều có thể được gọi là mỹ thực. Ví dụ như một khối đá, phân và nước tiểu, thật sự mà nói đều có thể tiêu hóa hết —— đối với rất nhiều tu sĩ mà nói —— thực tiên bản thân có thể. Như vậy nghiêm khắc mà nói, những vật chất có thể bị tu sĩ tiêu hóa, đương nhiên có thể tính là đồ ăn.

Nhưng mà, không thể coi là mỹ thực được.

Đồ ăn ngon đã có chữ xinh đẹp thì nên được mọi người yêu thích, ngóng trông. Mà người bình thường thì dù thế nào cũng sẽ không đi tìm đá và nước tiểu.

Dựa theo khuynh hướng của nhân loại đối với thức ăn, là kinh nghiệm tích lũy được mấy chục, trên trăm vạn năm, tỉ như thích đồ ngọt và thịt loại, bởi vì trong các loại thức ăn ngọt ngào chứa đầy chất dinh dưỡng của nhân loại. Mà tạng và phân trong thì có thể có chất dinh dưỡng gì đáng nói?

Nhưng thế sự không có gì là tuyệt đối, chín châu rộng lớn là chuyện thường thấy, cũng không phải tất cả mọi người đều có thể trưởng thành trong một hoàn cảnh bình thường. Ví dụ như đám thổ dân sống trong vùng khí ho cò gáy này đã sớm thích ứng hoàn cảnh bản địa, đồ ngọt, thịt đối với bọn họ đều là hàng xa xỉ khó gặp, bọn họ ỷ lại vào vật chất mà người thường không thể tiêu hóa thành đồ ăn, cũng từ từ nảy sinh hảo cảm đối với những “đồ ăn” kia thậm chí là ỷ lại.

Có nguyên liệu nấu ăn sẽ có thức ăn, sẽ có văn hóa ẩm thực. Những nguyên liệu nấu ăn mà người thường không thể nói lý lẽ này, qua sự gia công của dân bản địa, cũng sẽ trở thành trân phẩm tràn ngập khí tức nghệ thuật.

Chẳng qua, những thứ này đối với người bản địa là mỹ thực, đối với những người khác chính là ẩm thực hắc ám.

Tỷ như cháo hiện tại bung ở trước mặt Thực Tiên, cũng không phải dùng hạt gạo hoặc là những cốc vật khác hầm mà thành, nó dùng chính là số lượng lớn đá cuội, mỗi một hạt đều tinh tế tron bóng, hạt chỉ lớn chừng hạt đậu nành., Hơn nữa đầy một bát, thể tích không kém một phần mùi. Nước lại đục ngầu như đá xám nước, nồng đậm mà tinh thuần. Cái này trong mắt người Nham tộc là mỹ thực thượng giai, bọn họ sinh hoạt trong núi lớn, trừ nham thạch và đất đai không còn cái gì khác., Mấy vạn năm qua tiến hóa ra bản lĩnh ăn đá, cũng đem hòn đá chiếu theo độ cao thấp cao quý bỉ, bát cháo đá xám này, tại Nham tộc chỉ có tộc trưởng mới có tư cách hưởng dụng trân phẩm, nhưng đặt ở trước mặt Thực Tiên, thật sự là khó có thể nuốt xuống.

Nhất là vừa mới ăn một miếng thịt tanh tươi xộc vào mũi, Thực Tiên cần chính là thứ uống tron mịn như tơ, mà không

phải là ông thiêu đốt yết hầu, rào rào nấu cháo đá xám.

“Sao, Thực Tiên tiên bồi ăn không hết? Hay là đồ ăn không hợp khẩu vị? Tuy phương diện nguyên liệu nấu ăn có thể hơi đặc biệt, nhưng đối với đại sư mỹ thực mà nói, chỉ cần nhắm nháp thức ăn thôi, sự nhiệt tình đầu bếp rót vào đã đủ quý giá rồi.”

Thực Tiên cười lạnh một tiếng: “Còn không cần đến cái thằng nhãi người phung phí của trời đất làm gì, dạy ta cái gì mới là mỹ thực”

Nhà ẩm thực chính, thậm chí đến cảnh giới Thực Tiên, vị nhắm nháp không chỉ là hương vị đồ ăn mà còn có cảm tình đầu bếp rót vào. cháo đá xám, không phải mỹ thực chính thống, nhưng tâm tình đầu bếp Nham tộc khi nấu cháo lại không phải là giả...

Vấn đề duy nhất là nó không phải là thức ăn ngon trên ý nghĩa chính thống.

Thực Tiên nghĩ tới đây, trong lòng cũng thoáng thở dài tiếc nuối.

Vương Lục nói không sai, hắn là quyền uy chính thống của giới mỹ thực, mà vị của hắn cũng đã sớm quy về chính thống. Mỹ vị tà môn nghiêng đổ, hắn ở vạn tám ngàn năm trước đã không cách nào nhắm nháp được. Đây là hắn không thể không lựa chọn khi tu hành đạo trồng mỹ thực, bỏ qua tà môn loạn đạo, đòi lấy chính đạo đột nhiên tăng mạnh... Về điểm này, hắn đường đường là Thực Tiên, quả thực còn không bằng thiếu nữ đơn thuần như Lưu Ly Tiên.

Hắn như một bức tranh đạo cảnh cao xa, mỗi một nét bút đều ẩn chứa huyền bí vô tận, mà Lưu Ly Tiên thì lại như một tờ giấy trắng. Giá trị tờ giấy trắng tự nhiên xa xa không bằng bức tranh, nhưng về mặt tố tính, lại là giấy trắng dẫn đầu xa xa.

Cháo đá xám viên đá, Thực Tiên không cách nào vi phạm bản tâm nói nó ăn ngon, vị ngon của thức ăn không giờ khắc nào không kháng nghị. Nếu không phải hắn lấy tu vi cường đại trấn áp, chỉ sợ lưỡi của hắn đã sớm tự hủy dùng minh chí rồi, mà trấn áp lưỡi của con Địa Tiên này, cũng càng cố hết sức.

Mà lúc đầu Lưu Ly Tiên gian nan, dần dần thích ứng tiết tấu ẩm thực hắc ám, bắt đầu ăn uống không hỗn loạn, không chút xem khở, thậm chí dần dần đã hiểu được phương pháp ăn uống ý cảnh.

Cái này giảm cái kia dài, tình thế càng bất lợi.

Trước mắt kể từ chiến tích, Thực Tiên còn dẫn đầu từ xa, dựa theo một món ăn phân chia ra, hắn đã tích lũy được hơn ba trăm điểm, Lưu Ly Tiên chỉ có thể đem hai trăm điểm. Nhưng tốc độ Lưu Ly Tiên càng lúc càng nhanh, thiếu nữ đã có thể không chút do dự đem nham thạch, kim loại, độc thủy, gỗ đá đưa vào trong miệng. Mà Thực Tiên dùng tinh lực trấn áp đầu lưỡi bạo động lại càng ngày càng nhiều, tốc độ không thể tránh khỏi chậm lại.

Bất quá, Thực Tiên cũng không lo lắng mình sẽ thua.

Bởi vì trận đấu này không phải là lúc không giới hạn, giống như trận đấu lần trước, tới trước năm trăm người thắng. Mà chỉ cần hắn tiếp tục kiên trì, nhất định có thể nhanh hơn đối thủ năm trăm phần, tốc độ của Lưu Ly Tiên rất nhanh, nhưng so với Thực Tiên, cũng chỉ là một đường nhỏ bé không đáng kể.

Muôn trách, thì trách Vương Lục cuối cùng đã đánh giá sai sức chịu đựng của hắn. Hiện tại mỗi lần ăn vào thì thân hắn đều như bị liệt diễm thiêu đốt. Nhưng cơ thể hắn béo nhiều, cũng không phải là nhất thời nửa khắc là có thể đốt hết được.

Đúng lúc này, món ăn như nước chảy từ bếp đột nhiên đứt đoạn.

Trên bàn ăn còn có đồ ăn chưa ăn xong, nhưng thấy vậy cũng là nhú mày lại. Vương Lục không đến mức công khai dùng loại bản lãnh vô lại này chứ? chặt đứt đồ ăn của mình, để cho mình không có gì để mà lấy được.

Nếu như Vương Lục thật sự là ngây thơ như vậy, thì ngược lại là rất hợp ý hắn. Bởi vì thân là Thực Tiên, trên người làm sao có thể không chuẩn bị đủ đồ ăn uống no say? Đến lúc đó nếu trên người Vương Lục không có đồ ăn, thì hắn chỉ có ăn đồ ăn của mình, ăn vào sẽ càng thoải mái hơn.

Bất quá, ngay thời điểm trong lòng Thục Tiên nghi hoặc, một cánh cửa phòng một mực đóng lại ở phía xa xa mở ra.

Trong cửa, một thiếu nữ mắt xanh vàng chậm rãi đi ra, nàng dáng người không cao, mặc một bộ trang phục đầu bếp trắng như tuyết, đội mũ đầu bếp cao cao, trong tay cầm mâm thức ăn lấp lánh bạc.

“Sĩ Vương?” Thục Tiên thất kinh, không thể ngờ được đối thủ trước đây không lâu lại xuất hiện với thân phận là đầu bếp.

Mà điều khiến hắn càng thêm bất ngờ là đối phương bung thức ăn lên.

A Hoài mặt không biểu cảm đi tới trước bàn ăn tiên trước mắt mọi người, đặt mâm thức ăn trong tay xuống, sau đó cứng ngắc nói: “Đây là mỹ thực truyền thống của quê hương ta, nhìn lên bầu trời, kính mời thưởng thức.”

Nhìn hơn mười con đã chết không nhắm mắt trước mặt, ăn tiên thật lâu không nói nên lời.

Thật lâu sau, Thục Tiên cẩn thận từng li từng tí dùng chiếc đũa gấp một miếng thịt cá cho vào miệng...

Sau một khắc, hắn biến sắc.

“Xi”

Gốc cá dính một ngụm máu rơi xuống trên bàn, đôi lông mày nhỏ nhắn của Thục Tiên bắt đầu vắn vẹo, bàn tay to lớn vỗ lên mặt bàn, thân thể đứng thẳng lên.

“Con mẹ nó, đây cũng là đồ ăn của con người à?”

Mà Vương Lục đứng đầu chủ trì lại giống như chờ đã lâu, bước tới chỉ vào Dục Huyết Ngư Phiến trên bàn: “Lãng phí đồ ăn, khấu trừ một phần...”

“...”

...

Trong trận tranh tài ẩm thực đen tối này, Thực Tiên đã ăn qua thịt thối, gặm bánh, uống cháo đá... Vương Lục triệu tập lực lượng của Vạn Tiên minh, thu thập đồ ăn cho Liệp Kỳ mỹ thực ở chín châu Đại Lục. Hắn cơ bản đã từng thấy, xem như thân kinh bách chiến.

Đoạn lịch duyệt phong phú ly kỳ này, trong ký ức mấy ngàn năm của Thực Tiên (Trừ đi một vạn sáu ngàn năm ngũ say) cũng là chưa từng có. Có khi thưởng thức hắc ám ẩm thực, Thực Tiên sẽ nghĩ sau này nếu muốn tìm y bát truyền nhân, đoạn lịch duyệt này nhất định phải hảo hảo giảng thuật một phen với truyền thừa giả, đạo lý dạy bọn họ không thể kén ăn. Đến lúc đó hắn có thể nói như vậy...

“Cuộc thi kiểm tra ẩm thực hắc ám năm xưa của quần tiên vô cùng ngoạn mục so với các người chẳng biết là đang bay lượn ở nơi nào. Ta và quản lý trò chuyện vui vẻ “

Nghĩ thôi cũng khiến người ta cảm thấy hùng hồn dũng dạc.

Nhưng phần hào hùng này sau khi được thưởng thức một món ăn ngon Tây Di không còn sót lại chút gì.

“Con mẹ nó, đây cũng là đồ ăn của con người à?”

Thực Tiên tức giận đứng dậy, hận không thể lập tức ném cái khay xuống đất - nếu không phải đầu bếp vốn cố kỵ tay làm món ăn này đang đứng trước mặt hắn, hơn nữa rõ ràng sức chiến đấu còn mạnh hơn hắn.

Hắn thăm dò thức ăn ngon chi đạo mấy ngàn năm, vẫn là lần đầu tiên ăn được hương vị kích thích mãnh liệt như thế “Đồ ăn”

Mà nghe thấy Thực Tiên kháng nghị, A Phàm thân nhiên hỏi: “Xin hỏi người bất mãn với món ăn của ta thế nào?”

“Đã không phải vấn đề hài lòng chưa thỏa mãn nữa, mà là... Chết tiệt người rút cuộc là đầu bếp hay là độc sư? Loại đồ vật kiểm ý lẫm liệt này làm bom cũng đã đủ rồi, vậy mà người dám mang nó lên bàn?”

A Trác trầm mặc chốc lát, nói: “Ta không biết người đang nói cái gì.”

“Đừng giả bộ ngu ngốc” Thực Tiên phẫn nộ vỗ bàn, sau đó trực tiếp thò tay đào một khối bánh trên đầu cá đứng sừng sững, bóp giữa ngón tay, sau đó tiên linh chi khí bắn ra, rớt vào trong khối bánh...

Sau một khắc, một tiếng trầm đục vang lên.

Ngay tại giữa hai ngón tay của Thực Tiên nổ tung một lần nhỏ, khối bánh đầu cá kia nổ ra ngàn vạn vụn phấn, mỗi một đạo đều sáng chói giống như ngôi sao trên bầu trời đêm... Trong đó đại bộ phận bị Thực Tiên dùng tiên linh khí thu nạp, số ít rơi xuống trên bàn, chỉ nghe âm thanh phốc phốc vang lên, cái bàn nặng nề bị bắn ra vô số lỗ nhỏ.

“Người tự mình xem đồ ăn của nhà ai mà có lực sát thương như vậy?”

A Hoài có chút nghi hoặc nghiêng đầu: “Trước đây không lâu người đã uống bát canh chua nồng đậm kia, có thể đem mấy trăm người hóa thành nước mù, lực sát thương cũng không thấp đâu.”

“... Đó là vấn đề về nguyên liệu nấu ăn, nhưng kiếm ý trong món ăn này của người rõ ràng là cố ý quán chú hơn nữa canh axit cao nồng đậm còn có thể dùng tu vi hóa giải. Kiếm ý của người thiếu chút nữa làm đầu lưỡi của lão phu nổ tung muốn nát luôn rồi.”

A Dung gật đầu: “Đúng vậy, nhưng đây là truyền thống nấu nướng của quê hương ta, người không thích sao?”

“Nhà ai mà có truyền thống như vậy? Ăn bữa cơm cũng giống đánh giặc, người rút cuộc là ôm tâm thái gì mà đang nấu cơm a.”

A Hoài tiếp tục nói: “Sứ dụng chiến đấu làm sứ mệnh của kỵ sĩ chính là như vậy. Về phần ta khi nấu cơm? Bình thường đều là hồi tưởng lại tình hình chinh chiến nơi sa trường, chỉ có làm cho các chiến sĩ ở lúc ăn cơm cũng không quên chiến đấu, mới có thể để bọn họ lúc nào cũng giữ vững cảnh giác, duy trì trạng thái chiến đấu.”

Thực Tiên nghe vậy trợn mắt há hốc mồm, lời nói dối vô sỉ như vậy lại tựa hồ không hề sơ hở là chuyện gì xảy ra?

Hắn đương nhiên không biết, A Yểm là ăn ngay nói thật. Năm đó lúc Ba Lăng Nam chinh chiến, nàng đích thật là tự tay nấu cơm vì tâm phúc cùng các binh sĩ, dùng cái này để khích lệ sĩ khí. Sau đó nàng bị chúng bạn xa lánh, quốc gia sụp đổ, không thể không nói là từ một khắc đó đã chôn xuống bút.

Vương Lục buồn bã nói: “Tóm lại, ăn Tiên tiên bồi, mời ngài không nên lãng phí thời gian. Món ăn ngon khó có được, thấy mát cũng không dễ ăn.”

“...Coi như người ăn no là ăn “

Thực Tiên cũng hạ quyết tâm, nhét tiên linh chi khí tràn đầy trong miệng lưỡi, sau đó trực tiếp cầm lên khay, ngửa mặt lên nuốt Tinh Không vào, sau đó nhai nuốt, nuốt vào. Chỉ mỗi lần nhai nuốt, đều kèm theo tiếng kiếm khí gầm rú trăm ngàn lần, mà mỗi lần nuốt vào, Tiên Thực Tiên đều cảm thấy chỗ cổ họng như bị ngàn vạn thanh kiếm sắc bén giày vò, đau đớn vô cùng.

Sau khi ăn xong một món, Thực Tiên lập tức lấy từ trong túi trữ vật ra một chén trà, trân tàng của y đã lâu, có thể làm thoải mái Vạn Niên Hoa trà của thân thể Tiên Linh. Nhưng khi uống nửa chén trà vào miệng lại thấy bên cạnh chén lưu lại một vết huyết môi nhìn thấy mà giật mình... Một đạo tinh không nhìn lên, đúng là làm cho y câu thương năm nội.

Đợi nước trà thấm vào cổ họng, chữa trị toàn bộ vết thương ngàn vạn chỗ thật nhỏ, Thực Tiên thở dài, nghĩ thầm mình đã nhiều năm chưa được ăn đồ ăn vất vả như vậy...

“Được, tiếp theo.”

Một lát sau, A Hoài lại bung một mâm bánh đầu cá đi tới.

Thực Tiên thấy mười mấy con cá liền cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, lập tức đứng dậy kháng nghị: “Chờ một chút, sao vẫn là món ăn này? Không phải nói thức ăn sẽ không lặp lại sao?

A Trác lạnh lùng nói: “Làm sao? Số học không tốt thì thôi, người ngay cả đêm cũng không biết sao?”

“Số lượng?” Thực Tiên nghe vậy sững sờ, chăm chú nhìn lại, trong lòng không khỏi hô to gọi nhỏ phụ thân, thì ra bánh đầu cá vẫn là loại bánh đầu cá này, nhưng đầu cá cắm ở phía trên thì lại nhiều hơn một con.

“Cái này cũng có thể coi là thức ăn mới sao?”

“Số lượng biến đổi dẫn đến chất biến mà.” Vương Lục đúng lúc chen vào giải thích, “Ví dụ như người và một nữ nhân lên giường gọi là thông gian, cùng với nhiều phụ nữ chính là tụ chúng. Tội kia có thể nói là rất khác nhau.”

“...Cái chó má nhà người mà giải thích làm gì vậy?” Thực Tiên lắc đầu. “Thôi, bánh đầu cá thì bánh đầu cá thôi, có điều ít nhất người phải cam đoan với hấn, hai bàn thức ăn này không có gì khác biệt.”

Vương Lục gật gật đầu: “Đây là đương nhiên, trên bàn của tiên bối cũng có, một bàn khác đương nhiên cũng có.”

Thực Tiên nhíu mày, hấn luôn cảm thấy sự việc có chút không ổn. Theo lý thuyết thì ngay cả hấn cũng khó có thể xử lý được, đến từ một vị Chân Quân Kiếm Ý Đầu Ngư bánh, đối với tu sĩ Kim Đan không thể nghi ngờ là kịch độc Kiến Huyết Phong Hầu. Sợ rằng cho dù là loại tu sĩ Vô Tướng công như Vương Lục, ăn mấy cái bánh nướng vừa rồi cũng phải bạo thể mà chết. Lưu Ly Tiên Công mạnh thủ yếu, ăn vào chỉ có thể tiêu hóa thêm khó lường, chẳng lẽ nói nàng có phương pháp an vị tiêu hóa hay sao?

Lúc này, từ khi hấn đủ năm trăm phần thắng, còn có gần hai trăm món ăn muốn ăn, hay tay ăn tiên giới lên ngực tự hỏi, nếu như mỗi món ăn đều có tiêu chuẩn nhìn lên tinh không., Hấn sợ là tới thời khắc cuối cùng hấn không kiên trì được... Thực lực của A Hoài hoàn toàn chính xác ở trên hấn, mà do một vị kiếm thủ chí chân chí nghĩa như vậy quán chú kiếm ý mỹ thực, hấn cũng thật tâm không thể tiêu thụ nổi. Như vậy phần thắng duy nhất chính là đối thủ cũng kiên trì không quá năm trăm phần, mà mình chỉ cần kiên trì nhiều hơn so với nàng sẽ tính là thắng lợi.

Vấn đề là từ khi trận đấu bắt đầu cho đến hiện tại, mỗi một bước đều nằm trong tính toán của Vương Lục, như vậy gã sẽ

cho mình cơ hội làm như vậy? Lưu Ly Tiên Hội thật sự không ứng phó được nhìn lên tinh không?

Thế nhưng phải ứng phó như thế nào đây? Tu sĩ Kim Đan cố ăn thức ăn cấp Chân Quân, đây vốn là hành vi tạt sạt, trừ phi...

Vừa suy tư, Thực Tiên vừa kiên trì ăn hơn hai mươi lần ngửa mặt nhìn tinh không, cuối cùng ho khan không ngừng, bị kiếm ý đả thương lục phủ ngũ tạng. Cũng may đan dược bên người không ít, còn miễn cưỡng chèo chống được.

Mà Lưu Ly Tiên cũng nhân cơ hội này đuổi theo tích phân, gom góp đầy ba trăm phân, bắt đầu nghênh chiến mỹ thực Tây Di.

Cũng là ngửa mặt nhìn lên tinh không, A Hoài không có chút nương tay nào, hơn nữa so với mấy phân ăn của Lưu Ly Tiên, trên trọng lượng tựa hồ còn lớn hơn một chút.

Hai mắt Thực Tiên trọn tròn nhìn đối thủ, phóng thích toàn bộ năm giác quan. Cho dù cách mấy trượng hẳn vẫn mơ hồ cảm ứng được kiếm ý được chôn trong bàn đối phương, còn lạnh lẽo hơn mình nhiều.

A Trác thật sự không hạ thủ lưu tình, như vậy... Rốt cuộc Lưu Ly Tiên muốn tiêu hóa một đạo “Hắc ám quản lý” như thế nào?

Sau một khắc, dưới ánh mắt kinh ngạc của Thực Tiên, Lưu Ly Tiên hì hì cười cười, kèm theo nụ cười ngây thơ, hung hăng đào một muống lớn bánh đầu cá nướng xốp, đưa vào trong miệng.

Sau một khắc, kiếm ý bạo phát, váy dài bảy màu của thiếu nữ bành trướng lên giống như một quả cầu khí, ngàn vạn đạo kiếm khí từ đó phun ra mãnh liệt, dường như muốn xé nát bộ quần áo này ra, để lộ xuân quang.

Nhưng kiếm khí ly thể lại như mũi tên mất đi đầu mũi tên, không có lực nhưng lại mất đi lợi thế. Kiếm khí làm quần áo phồng lên, lại như nổ mạnh hết đà không thể chém nát nó. Một lát sau, Lưu Ly Tiên dần dần không chế kiếm khí, đem nó thu vào trong cơ thể, không tiết ra ngoài nữa.

Mà mở hai mắt ra, ánh mắt Lưu Ly Tiên được tẩy luyện trong suốt, thân hình tựa như kiếm phong mang tất lộ, hơn nữa khí

tức đã mơ hồ có vài phần ý vị kỳ sĩ chi kiếm Vương.

Thực Tiên trợn mắt há hốc mồm: Ăn xong rồi à?

Một cái bánh cá ẩn chứa kiếm ý Chân Quân, sao lại bị tiêu hóa hết như vậy? Chân nhân Kim Đan nhỏ nhỏ?

Trên đời làm gì có đạo lý như vậy? Lưu Ly Tiên cũng không phải Kim Đan biến thái như Vương Vũ, nàng không tu đạo ngoài, mà từ thời thượng cổ đã lưu truyền Kiếm Tâm thông minh, mà Kiếm Tâm Thông Minh...

Nghĩ tới đây, Thực Tiên sùng sốt: “Kiếm Tâm Thông Minh?”

Môn công pháp tu hành này bắt nguồn từ niên đại đã khó khảo chứng, cho dù là ở thời đại tiên đạo huy hoàng nhất cũng là tiêu chuẩn đỉnh phong. Nhưng mà một phương diện khác, tu sĩ có thể tu thành kiếm tâm thông minh vẫn luôn là lông phượng sừng lân, thậm chí mấy trăm đến ngàn năm qua cũng khó gặp.

Bởi vì yêu cầu đối với tu sĩ quá mức khắc nghiệt, có thể tu hành môn công pháp này, vừa phải có kiếm thể thanh tịnh trong suốt, không nhiễm kiếm trần, còn phải có một trái tim linh hoạt kỳ ảo tương tự... Nghe không khó, nhưng có thể đạt tới yêu cầu, thật sự là mấy trăm tới một ngàn năm cũng khó có một.

Cho nên mọi người nghe danh Kiếm Tâm Thông Minh rất lâu, lại không biết chi tiết tình hình, càng không biết một tu sĩ Kiếm Tâm Thông Minh đã có chút thành tựu sẽ có bao nhiêu thần thông.

Đặc điểm lớn nhất của Lưu Ly Tiên là bạo lực mạnh, lực công kích không ai có thể so sánh được với tu sĩ cùng giai. Ngoài ra, mặc dù cũng có nhiều loại thần thông, như kéo dài lực lượng mạnh mẽ, bách độc bất xâm, nhưng cùng loại thần thông rất nhiều loại công pháp đều có, cũng không phải kiếm tâm thông minh độc có, bởi vậy có rất ít người chính thức quan tâm đến.

Nhưng mà hiện tại xem ra, ưu thế lớn nhất của Kiếm Tâm Thông Minh chỉ sợ cũng không phải là bạo lực mạnh mẽ, mà là đối với dung nhan kiếm bao dung đã đến một hoàn cảnh không thể tưởng tượng nổi. Kiếm Ý của kỳ sĩ Vương mạnh mẽ tuyệt luân, nàng có thể ăn sống được dưới cảnh giới Kim Đan.

Thục Tiên trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng thở dài: “Đúng là hứng thú thật, hậu sinh khả úy, lời nói không sai chút nào.”

A Phàm nhìn lên bầu trời, ý nghĩa truyền thống không có gì tốt, ba món ẩm thực hắc ám mất hết, không hơn không kém, nhưng thân là tuyệt thế kiếm thủ, kiếm ý A Phàm rót vào trong đó lại rất quý trọng, chỉ cần tiêu hóa xong là có thể cảm ngộ được rất nhiều tâm đắc kiếm ý của một vị kiếm thủ cấp Chân Quân.

Chỉ là trong thiên hạ, người có thể tiêu hóa thịnh yến thực sự rất ít.

“Chiến đấu tới đây thôi, lão phu nhận thua a.”

(Cầu xin chú ý bình đài công chúng, tặng thêm bằng hữu, hiệu công cộng, tìm kiếm bộ hạ quốc vương đã có cảm ơn mọi người)

...

“Thắng, chúng ta thắng”.

“Ha ha, trận này lại thắng vạn tuế.”

Nương theo sự cô tịch của Thực Tiên, tất cả đều nhận lấy. Tiếng hoan hô từ tửu lâu vang khắp núi truyền ra cuộn cuộn như sóng lớn, mãnh liệt mà đến.

Cho dù bởi vì khí tức đặc biệt của ẩm thực hắc ám, bên ngoài quán rượu đã không còn thịnh tình như lúc đầu, người xem vây xem đã ít đi non nửa, nhưng mấy vạn người cùng cất tiếng hoan hô, thanh thế vẫn là ấn tượng sâu sắc, bầu không khí mừng vui tràn ngập như thực chất.

Cho dù chỉ là một trận đấu nhỏ không thể phân chia quá mức, mặc dù trận thắng này càng nhiều dựa vào âm mưu quỷ kế, mà không phải đường đường chính thực lực, nhưng kết quả thắng lợi so với bất cứ chuyện gì đều trọng yếu. Mọi người không cần hao phí tâm tư suy nghĩ nhiều như vậy, giờ phút này chỉ cần hưởng thụ thắng lợi là được rồi.

Thực Tiên cảnh cáo rồi yên lặng rời đi, nhưng khán giả thì lại không kìm nén được nhiệt tình mà lần lượt tràn vào đại sảnh quán rượu. Mấy trăm người đi đầu trong nháy mắt đã chiếm hết đại sảnh quán rượu, còn có thêm nhiều người ở phía sau chen chúc nhau, nếu không có lực sĩ vàng ròng kịp thời đến đây duy trì trật tự thì những người xem nhiệt tình này có thể hất tung tửu lâu đi.

Mấy trăm người đứng đầu tiên trong đám người vây quanh Vương Lục, Lưu Ly Tiên và A Diên Đoàn, không ngừng đưa lên chúc phúc và ca ngợi. Mà đại đa số chúc phúc trong đó là tặng cho Vương Lục.

“Vương lục vạn năm “

“Vương Lục, chúng ta thích nhất là ngươi...”

“Vương Lục, ta muốn cho ngươi sinh hài tử.”

Cho dù người tự mình thắng cuộc đấu là Lưu Ly Tiên, đi một bước nước cờ mấu chốt là A Quật, nhưng bất luận kẻ nào cũng

biết nhân vật chính của trận đấu này là Vương Lục, không có gã xếp đặt thiết kế và bố cục tỉ mỉ, trận thắng này căn bản không thể nào so sánh nổi.

Không có bất kỳ ai có thể tại trên phương diện mỹ thực tranh phong cùng Thực Tiên. Trước khi Vương Lục ra tay, ăn Tiên trước sau đánh bại nhiều vị đại sư mỹ thực của Vạn Tiên minh. Mỗi một lần đều là ưu thế áp đảo, không thấy bất cứ hi vọng nào.

Nhưng mà Vương Lục chẳng qua chỉ là mấy cái bố cục đơn giản, đã khiến cho vị Địa Tiên tung hoành vô địch trên bàn cơm này liên tiếp thua hai trận.

Ý nghĩa ẩn chứa trong đó lớn hơn hai mươi điểm tích phân so với hai trận đấu. Bởi vì mọi người bắt đầu suy đoán, có lẽ dưới sự dẫn dắt của Vương Lục, Vạn Tiên minh thật sự có thể xoay chuyển thế cục, thắng lợi cuối cùng.

Đây mới là chuyện chân chính có ý nghĩa.

“Vương Lục, kế tiếp chúng ta còn có thể thắng sao?”

Một vị tu sĩ tuổi còn trẻ đứng túm túm bên cạnh Vương Lục kích động hỏi.

“Đương nhiên.” Vương Lục trả lời khẳng định: “Đương nhiên chúng ta sẽ thắng.”

“Như vậy tiếp theo ngươi sẽ còn tiếp tục xuất thủ sao?”

Vương Lục gật gật đầu: “Sẽ, thắng trong hai trận này chỉ là bắt đầu, nội dung phần kịch hơn còn ở phía sau.”

“Nhưng mà, chừng nào thì ngươi mới tự mình ra trận đây? Bọn ta càng muốn nhìn thấy ngươi tự mình đánh bại đám Địa Tiên kia.”

Vương Lục cười cười: “Rất nhanh thôi, không cần sốt ruột. Phải biết rằng thân thể của hắn nhẹ nhàng vui vẻ, bắt buộc phải thành lập trên màn kịch đầy đủ...”

Không biết qua bao lâu, Vương Lục mới ứng phó được từng nhóm cuồng tín.

Mấy vạn người xem không thể nào vừa gặp mặt một lần, huống chi sau khi biết được tin thắng lợi, nhiều người còn

đang từ các khu vực của Quần Tiên thành chạy tới đây. Nếu muốn tiếp kiến từng cái, thời gian một tháng tiếp theo cũng không cần làm chuyện gì khác. Cho nên mắt thấy hình tượng bình dị gần như đã được vận hành, Vương Lục liền cảm ơn đoạn tuyệt cuộc gặp mặt.

Gọi lực sĩ Xích Kim đóng cửa Tử lâu, bảo đảm thanh tịnh về sau, Vương Lục thở dài một hơi, ngửa mặt nằm xuống.

Lưu Ly Tiên bên cạnh tò mò hỏi: “Su huynh, ngươi sao vậy?”

Nhưng trả lời nàng lại im lặng một hồi. Vương Lục đã nhắm mắt thiếp đi, thiếu nữ có chút lo lắng muốn đẩy hẳn. A miêu ở phía sau đi tới, lắc đầu nhẹ giọng nói: “Đừng làm ồn hẳn nữa, để hẳn nghỉ ngơi một lát đi. Mấy ngày qua, hẳn là người mệt nhất trong mấy người chúng ta.”

“Ồ.” Lưu Ly tiên tử không hỏi nhiều, nếu tử tử A Hoài đã nói như vậy, nàng nghe lời là được. Chỉ là...

“A viêm tử, ta đói rồi.”

“...” A Phủ hơi kinh ngạc, lúc này ăn nhiều như vậy mà bây giờ vẫn còn đói? Chẳng qua rất nhanh tỉnh ngộ, vừa rồi trong miệng Lưu Ly Tiên đưa đồ ăn không ít, nhưng chỉ sợ tất cả đồ ăn đều bị nàng coi là phế vật tiêu diệt hết, kỳ thật trong bụng một chút dầu cũng không lưu lại, khó trách lúc này lại kêu đói.

Chẳng những không có bổ sung dinh dưỡng, ngược lại khi tiêu diệt phế liệu phải tiêu hao lượng lớn chân nguyên, không đói mới là lạ.

Nhưng... A Trác quay đầu nhìn xung quanh, hơi do dự nói: “Nhưng mà các đầu bếp đều đã về trước rồi, nơi này đã đóng cửa rồi.”

Lưu Ly Tiên hì hì cười nói: “A miêu tử tử chẳng phải cũng là đầu bếp sao?”

“Ta?” A Diên càng kinh ngạc: “Ngươi đồng ý ăn đồ ăn của ta?”

“Nguyện ý...”

“Nhưng mà...” A Phủ vẫn do dự, nếu như Vương Lục đưa ra yêu cầu, nàng sẽ vô cùng vui vẻ làm hơn trăm món ăn thịnh

soạn truyền thống, sau đó ép Vương Lục ăn hết tất cả... Ngay cả mâm khay.

Nhưng Lưu Ly Tiên ngây thơ chất phác, khiến người ta cực kỳ ưa thích, thật khiến người ta không đành lòng lừa nàng.

Mà ngay tại thời điểm A Phàm chần chờ không quyết, Lưu Ly Tiên bỗng nhiên đứng lên, sau đó nhảy qua ôm lấy tay A miêu, đem cánh tay mảnh khảnh của thiếu nữ một mực giam cầm ở giữa khe rãnh sâu thẳm.

“A liêm tử tử, muội đói quá mà.”

Bị Lưu Ly Tiên nũng nịu khẩn cầu như vậy, A Loan chỉ cảm thấy mình thân là kỹ sĩ vương, chuỗi lợi kiếm trong lòng chỉ một thoáng đã hòa tan cùng cánh tay hãm sâu ôn nhu chi ngọc.

“Được rồi được rồi, ta biết rồi, ta sẽ đi làm cho ngươi. Bất quá, cũng không cần ở chỗ này quấy rầy hãn nghị ngơi, đi theo nhà bếp ta.”

“Được.”

Sau đó, A Loan cười một lần nữa buộc lại váy, nắm tay Lưu Ly Tiên, mang theo nàng tiến vào nhà bếp.

Một lát sau...

A Yêm bung một mâm màu vàng óng ánh, mùi thơm nồng nặc quả trứng vàng xào cơm đi đến trước bàn nhỏ nhà bếp.

Lưu Ly Tiên đã sớm không chờ nổi, cầm lấy thìa, không chút khách khí múc đầy một muôi đưa vào trong miệng.

Sau một khắc, nước mắt vui sướng chảy dọc theo gương mặt xuống.

“Được, ăn ngon, lần đầu tiên ta ăn được trứng thơm ngon như vậy.”

A Oa ngồi ở một bên, cười khanh khách mà nhìn Lưu Ly Tiên xoắn xuýt không thôi, thiếu nữ vừa muốn theo bản năng kêu gọi, phóng khoáng ăn như gió, bên kia lại không dám quên sự môn đặn dò, nhất định phải giả ra một bộ dáng văn thái tĩnh khoái của tiểu thư khuê các, lúc ăn uống nhếch nhác nắn bóp thật không thoải mái.

“Thích ăn thì cứ ăn đi. Nơi này không có người nào khác.”

“Ừm” Lưu Ly Tiên cảm kích nhìn nàng một cái, sau đó trực tiếp bê cái khay lên...

A Oa không khỏi bật cười, đứa nhỏ này thật sự là ngược vô thành phủ, ngây thơ ngây thơ khiến người ta thương tiếc. Nhìn thấy nàng, luôn có thể khiến nội tâm người ta ấm áp, ngay cả những giáo điều cứng nhắc cũng có thể vứt ra sau đầu.

Dựa theo tín điều của kỹ sĩ, không thể dễ dàng bỏ qua việc lừa gạt, nhưng bản thân hẳn lại nguyện ý vì Lưu Ly Tiên mà bỏ qua quy định nghiêm khắc đó.

“A Trác tử tử” ăn nốt miếng cơm cuối cùng Lưu Ly Tiên, lại hài lòng liếm liếm hạt cơm bên miệng, sau đó hỏi: “Sao tử lại biết nấu cơm như vậy, trước kia chưa từng biểu hiện ra ngoài như vậy?”

Nghe được vấn đề này, A Yêm có chút tức giận cũng có chút bất đắc dĩ.

“Các ngươi cho ta một cơ hội để thể hiện đi a...”

Thiếu nữ Lưu Ly Tiên không hiểu nghiêng đầu qua.

“Bình thường các ngươi đi thực đường Phiêu Miểu của ta, có lần nào không tự mang theo lương thực? Lần thi đấu Tiên này, lại lừa gạt ta để ta dương dương văn hóa mỹ thực truyền thống ưu tú gì đó, kết quả vừa nhìn thấy tổ hợp độc dược muốn sáng tạo ra thời điểm thi đấu bắt đầu, gọi ta tới đầu bếp xâu khách, lại chỉ đích danh muốn làm ẩm thực hắc ám ngấm nhìn tinh không... Ngươi nói xem, ta phải biểu hiện tài nghệ của ta thế nào đây?”

Lưu Ly Tiên mặc dù ngây thơ hồn nhiên, nghe được phen khiêu nại này của A Yêm, cũng mơ hồ cảm nhận được bi phẫn trong lòng kỹ sĩ vương, không khỏi vươn tay vuốt ve cổ tay A Thùy.

“A miêu tử tử thật khổ cực.”

A Oa lắc đầu: “Bang Đông Lũng người không am hiểu nấu cơm, điểm này cũng không có gì xấu hổ thừa nhận. Mà trong người Phổ Đông Lăng, ta cũng coi như là tiêu chuẩn bếp rất kém. Ta thật sự không biết nên nấu như thế nào, hơn nữa cho tới nay, trong đáy lòng ta đều không biết nấu nướng thế nào.”

Lưu Ly Tiên tò mò hỏi: “Vì sao?”

“Trước kia ta là quốc vương, lúc nào cũng không cần phải ở trước mặt ức vạn người bảo vệ uy nghiêm của mình. Mà tự tay xuống bếp như vậy không thể nghi ngờ là quá mức ngả ngớn. Ta từng làm cơm cho tướng sĩ thủ hạ trên chiến trường, vốn hi vọng để bọn họ ý thức được thân là chiến hữu của nhau, phải có tình cảm tay chân., Nhưng lần đó lại tạo thành sĩ khí sa sút, các binh sĩ thậm chí là một ít thủ hạ tâm phúc của ta, khi nhìn thấy ánh mắt ta đều thất vọng. Hiển nhiên đối với bọn họ mà nói, quốc vương xuống bếp là không thể tha thứ ác hành.”

Lưu Ly Tiên cái hiểu cái không, chỉ cảm thấy làm một quốc vương thật khó khăn.

A Oa lại nói: “Từ đó về sau, ta đối với tài nấu nướng cũng có tâm lý bài xích... Sau đó ta tới Cửu Châu Đại Lục, định cư trên Linh Kiếm Sơn đã là mất hết niềm tin, trong lòng đã buông bỏ thân phận quốc vương, cho nên mới lựa chọn làm đầu bếp. Chẳng qua... Khi ta rút cuộc lĩnh ngộ được cách nấu nướng chính xác, dường như đã tạo thành sai lầm lớn.”

Nói tới đây, A Yểm cũng không khỏi thở thức. Nghĩ đến những đệ tử linh kiếm tuổi thọ tái nhợt đang chật vật chạy trốn ở ngọn núi mờ mịt kia, trong lòng nàng thật sự là vạn phần vạn vẻ.

“Tay nghề nấu bếp thật sự là một môn nghệ thuật bác đại tinh thâm. Mấy năm trước, toàn bộ tinh lực của ta đều tập trung vào trong đó, giống như đã từng thành kính nghiên cứu tài liệu đối với kiếm đạo vậy. Ta coi cái thớt gỗ là chiến trường, cho đến gần đây mới có chút thành tựu, lĩnh ngộ được chính xác đường.”

“A Trác tỷ tỷ thật rất giỏi.” Lưu Ly Tiên tán thưởng từ đáy lòng: “Nói như vậy, sau này ta và Vương lục sư huynh đi ngọn núi Phiêu Miêu, có thể ăn được đồ ngon thật sự rồi.”

“Vương Lục?” A Hoài nghe được cái tên này, nhướng mày: “Chuyện này không nên nói cho hắn biết.”

“Hả?”

“Hừ, nếu như cái tên ác ôn kia đã thâm căn cố đế đối với tài nấu ăn của ta như vậy, vậy thì để cho hắn tiếp tục mê hoặc đi.”

A Trác nói xong, ánh mắt có chút bất thiện nhìn về phía đại sảnh bên ngoài tử lâu, Vương Lục vẫn nằm trên mặt đất ngủ say bất tỉnh.

“Lưu Ly, sau này ngươi muốn ăn cái gì, thì một mình đến thực đường của ta. Nếu là cùng Vương Lục với ngươi, thì cũng chỉ có thể nhìn lên bầu trời đầy sao a.”

Lưu Ly Tiên lập tức cảnh tỉnh: “Ta biết rồi.”

【 Trước tiên cầu hơi chú ý, tăng thêm sự chú ý của bằng hữu, bên trong hào quang công chúng tìm kiếm bệ hạ đã có rồi. Sau đó lại đề cử một chút những tiếng động xôn xao có ngọn linh kiếm sơn, hai vị muội tử xinh đẹp vẽ tranh tương đối khen, các bằng hữu thích kịch tính nhất cần phải đi xem một chút, đăng tin tức phát động tìm kiếm khắp nơi trước kia có tòa linh kiếm sơn là được rồi ——

...

“Trận thứ ba được đặt vào buổi sáng ngày mai, còn hạng mục thì... Ta thấy Vô Song Thần Toán cũng không tệ.”

Ở Tiên Ngũ Khu, Vương Lục trầm ngâm thật lâu trước bàn công việc đã lâu, cuối cùng chọn ra thời cơ xuất trận thứ ba.

Mà ở bên cạnh Vương Lục, Hải Vân Phàm vẫn đang đảm đương chức vụ thư ký, có chút khó hiểu: “Buổi sáng ngày mai Vô Song Thần Toán? Đây chính là thi đấu không phân cảnh giới, người dự thi bên cạnh chúng ta chính là Chưởng môn Thiên Luân Chân Quân, đối phương có thể phóng thích toàn bộ lực lượng là Tiên Lục biệt trần, loại trận đấu cấp Việt Chân Quân này người cũng muốn tham dự sao?”

Wương Lục nói: “Hai trận trước đó của ta sao lại được chia cấp? Hai trận thi đấu mỹ thực đều là toàn cảnh.”

Hải Vân Phàm lắc đầu: “Tính chất của mấy trận đấu này làm sao có thể đánh đồng được? Vô Song Thần xem như hạng mục võ đấu trong văn đấu, hoàn toàn khác với giải đấu mỹ thực thuần văn đấu của người. Mà Thực Tiên là một trong những người yếu nhất trong thượng cổ địa tiên, thực lực yếu kém, cũng thiếu mắt trí tuệ ứng biến, cho nên mới bị người tính toán được. Thế nhưng tính toán tiên lục biệt trần lại tài học kinh thiên, không dễ bị người lừa gạt như vậy, cẩn thận chơi với lửa.”

Wương Lục mỉm cười: “Người suy nghĩ nhiều rồi, Địa Tiên tinh thông tính toán cũng tinh thông tính toán, trừ phi có bản lĩnh che đậy thiên cơ, nếu không tuyệt đối không nên tính toán hấn, bởi vì mỗi một bước tính toán của người đều sẽ rơi vào trong tính toán lớn hơn, ngược lại tổn thương tới mình. Bây giờ ta còn cách Mông Thiên Cơ mấy cảnh giới, sẽ không tự tìm đường chết.”

“Vậy người muốn thế nào? Không tính, cũng không có kết cục, chẳng lẽ toàn bộ hành trình vậy xem sao?”

Wương Lục gật gật đầu: “Không sai, không thể tính toán, lại không thể có kết cục, đương nhiên chỉ có thể là toàn bộ hành

trình vậy xem thôi. A, lúc cần ta sẽ cho Thiên Luân Chân Quân cố vũ.

“... Người đây là biện pháp gì? Người đến xem, thắng bại chẳng phải là toàn bộ rơi vào trên người chưởng môn chúng ta?”

Vương Lục cười hỏi: “Vốn chính là trận đấu của hấn mà. Đường đường là Chân Quân, thắng bại lại rơi vào trên người một Kim Đan chân nhân như ta. Đừng nói là ta có nguyện ý hay không, bản thân Thiên Luân Chân Quân hấn cũng tuyệt đối sẽ không đồng ý.”

Nghe đến đó, Hải Vân Phàm cũng đã hiểu được dụng ý của Vương Lục.

“Nguyên lai là người muốn mượn lực? Người đã sớm đoán chắc chưởng môn của chúng ta sẽ thắng, cho nên muốn mượn uy danh thắng lợi của hấn để uy hiếp?”

Vương Lục nói: “Không sai, ta xem trọng trận đấu này sẽ thắng, cho nên thuận nước đẩy thuyền, mượn gió đông tới trợ giúp thanh thế của ta. Mà ta tin tưởng với lòng dạ của Thiên Luân Chân Quân, có lẽ ta sẽ không ngại chiếm chút tiện nghi của hấn.”

“Thế nhưng người xác định chân quân có thể thắng được lục biệt trần? Đối phương là thượng cô địa tiên tinh thông tính toán...”

Vương Lục nghe vậy lại cười: “Tiểu Hải, người tốt xấu gì cũng là đệ tử tinh nhuệ của Vạn Pháp Tiên môn, sao có đạo lý cơ sở đơn giản như vậy cũng không rõ? Dù lục biệt trần tinh thông tính toán thế nào, cũng là đồ cổ một vạn sáu ngàn năm trước rồi, tính toán của hấn đã sớm lạc hậu với thời đại, cho dù cảnh giới của hấn cao hơn một chút so với Chân Quân., Vận dụng toán lực càng mạnh, nhưng hiệu suất sao có thể so được với người hiện nay? Những thứ khác không nói, chỉ riêng Thiên Luân Chân Quân kia, một tay tính hết tình âm lạnh của thiên hạ coi là hồng trần, chỉ cần ngày sau lại hoàn thiện một chút, liền đủ để giải cứu ức vạn không chút tình thương, công đức vô lượng sao có thể chỉ là một kẻ quá giận mà Tiên có thể đánh đồng được?”

Hải Vân Phàm trầm ngâm một lát: “Cho người nói như vậy, ta cũng cảm thấy rất có đạo lý...”

Vương Lục nói: “Đương nhiên có đạo lý, cho nên cuộc tranh tài này ta có thể xác định thắng lợi đến tay. Nếu không ta cũng sẽ không ra mặt. Hiện tại ta cần chính là một trận thắng liên tiếp không ngừng được tích lũy sĩ khí, thắng liên tiếp không dứt, thế trận thắng tuyệt đối không thể kết thúc, nếu không kiếm củi ba năm thiêu một giờ.”

Hải Vân Phàm nghe đến đó, không khỏi hỏi: “Ta vẫn luôn muốn hỏi, bây giờ người chấp nhất như vậy là liên thắng, rốt cuộc là vì cái gì?”

“Đương nhiên là vì thắng lợi lớn hơn.” Vương Lục lắc đầu, không giải thích thêm. Chẳng qua gã lại tiếp tục chuyển sự chú ý sang đồng chứng cứ chông chát như núi trên bàn, tìm kiếm thứ mình muốn.

Buổi sáng ngày thứ hai, bên ngoài sân đấu chính giữa hai khu Tiên, tiếng người huyên náo, bầu không khí vui vẻ.

So với một trăm triệu tinh hoa của Tiên giới tạo ra, thần thông huyền diệu như một thế giới nhỏ độc lập, quy cách của đấu trường hai khu Tiên cũng nhỏ hơn rất nhiều, nhưng cũng có đủ loại thần thông khó tin, đủ để dung nạp cường giả cấp Chân Quân toàn lực tranh đấu trong đó.

Chỉ có điều, cuộc thi đấu giữa các tiên nhân đã được tổ chức mấy tháng, còn chưa được tiếp đón tuyền thủ cấp Chân Quân bao giờ.

Chân Quân là chiến lực mạnh nhất của Vạn Tiên minh, mỗi vị đều có ý nghĩa không tầm thường, tuyệt đối không có kết cục dễ dàng. Cho nên từ sau khi Hà Đồ Chân Quân đạt được thắng lợi trận đầu tiên, liền không có chân quân xuất tranh tài - trừ bỏ một vị kỳ sĩ có chiến lực chân quân nào đó.

Thiên Luân Chân Quân, là người mấy tháng qua lần đầu tiên phá vỡ cục diện bế tắc này.

Lạch cạch.

Một tiếng bước chân rất nhỏ rơi xuống đất, kích động khắp nơi trong sân luận võ.

Chỉ một thoáng, bóng tối thối lui, quang minh quét qua, Thiên Luân Chân Quân bạch y hơn tuyết, thân ảnh tuấn nhã thoát tục cứ như vậy xuất hiện ở chính giữa sân đấu võ. Trên đỉnh đầu hắn là một bầu trời xanh thẳm vô tận. Dưới chân hắn là biển mây mênh mông không thấy giới hạn, một cái luân bàn cực kỳ không lồ được điêu khắc phức tạp xuất hiện sau lưng hắn, một nửa không ở biển mây, không thấy đáy, một nửa thẳng tới bầu trời, không thấy đỉnh.

Đây là bản mạng tiên bảo của Thiên Luân Chân Quân, độc nhất vô nhị trên trời dưới đất, nhìn thấy chiếc khay này chẳng khác nào thấy được Thiên Luân Chân Quân.

Thiên Luân hiện thế, biển mây trong khu võ trường dần dần quay cuồng, luân bàn đỉnh thiên lập địa kia chậm rãi chuyển động, vô số sắc thái hỗn tạp, từ khe hở khắc trên luân bàn chảy ra ngoài, nhuộm màu cho mây trắng.

Mây trắng nhuộm thành màu nâu, thì kết đất dày, mây trắng nhuộm thành màu lam nhạt, có dòng suối suối, sau đó lại có cây xanh râm mát, chim bay cá nhảy. Không bao lâu, một mảng lớn xuân ý dào dạt đã ngưng kết thành hình ngay dưới chân Thiên Luân Chân Quân.

Cùng lúc đó, bên ngoài tràng lặng ngắt như tờ, mấy chục vạn người trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả sinh ra này, trong lòng rung động khó có thể nói bằng lời.

Trường tử võ hai khu Tiên đã trải qua từ trước, ban đầu là một vùng hỗn độn. Nhưng sau khi Thiên Luân lên đài, liền lấy tu vi của bản thân ra thiên địa âm dương, tứ tượng ngũ hành. Cuối cùng còn tạo ra một tiểu thế giới bưng bưng sinh cơ... Cái này tựa như khai thiên tích địa, sáng tạo ra thuật pháp thần kỳ của thế giới, chính là lời tuyên ngôn của Thiên Luân Chân Quân, tuyên bố trận tử đấu giữa Quân và Địa Tiên sắp mở màn.

Bên ngoài võ trường, khán giả từ đáy lòng bắn ra từng đợt hoan hô nhiệt tình gần như muốn tan nát cõi lòng.

Thấy cảnh này, bất cứ một tu sĩ tu hành nào đều cảm động từ sâu trong đáy lòng, hưởng chi Thiên Luân Chân Quân vốn có uy vọng giơ tay nhắc chân khiến lòng người mê mẩn.

Thân là chưởng môn nhân của Vạn Pháp môn, là một trong những tu sĩ cường đại nhất đương thời, Thiên Luân Chân Quân ở Cửu Châu Đại Lục hưởng có uy vọng cực cao. Điểm này, còn xa mới chỉ có Vương Lục, Quỳnh Hoa.

Danh vọng của Vương Lục ngày càng nhiều trong số các tu sĩ từ Kim Đan trở xuống, mặc dù nhiều người sùng bái, nhưng lại không thể dẫn dắt dư luận chủ lưu. Chân chính dẫn dắt dòng chảy, chiếm cứ vị trí cao nhất chính là các Chân Quân có thần thông đời non lấp bẻ.

Bọn họ bình thường cao cao tại thượng, thanh danh tại hạ tầng không nổi. Thậm chí hỏi rất nhiều người của Vạn Pháp Tiên môn là ai, cũng sẽ có người há mồm cứng lưỡi, nói không nên lời. Nhìn như tiếng người, nhưng khí thế so với các minh tinh nóng bỏng tay có thể bỏng hơn rất nhiều so với đám Vương Lục, Quỳnh Hoa.

Nhưng mà một khi những Chân Quân này có bất kỳ động tác nào, ảnh hưởng của nó sẽ nhanh chóng lan ra đến mỗi một góc của Cửu Châu Đại Lục. Điểm này, bất luận một vị hậu bối minh tinh nào cũng đều không thể đánh đồng.

Một lát sau, tiếng hoan hô ngoài sân dần dần tắt.

Cũng không phải là mọi người nói quá mệt mỏi, cũng không phải Thiên Luân Chân Quân không chịu nổi sự quấy rầy đuổi tay ngăn lại.

Bởi vì trong một tiểu thế giới do Thiên Luân Chân Quân tạo ra đã xuất hiện một vị khách không mời mà đến.

Hắn áo đen, thân hình cao gầy, khí chất như ngọn núi quái dị, hoàn toàn ngược lại với Thiên Luân Chân Quân tiêu sái tuấn dật. Hắn bước tới một bước, từ hư không bước vào trong sân, bước chân hạ xuống, rơi vào trước người Thiên Luân Chân Quân ba trượng.

Mà một bước này hạ xuống, sông núi phía sau hắn lập tức bị phá toái, nửa thế giới bị hắn giẫm nát, nhưng lập tức trùng tổ trọng sinh, từng dãy núi núi từ trong biển mây đột ngột từ mặt đất mọc lên, mây mù mờ ảo, có thể nghe được thiên âm tiên âm, khiến người nghe động tâm, thần hồn điên đảo.

So sánh với thế giới sinh ý dạt dào của Thiên Luân Chân Quân, thế giới vị hắc y nhân này có vẻ cao cao tại thượng không thể chạm tới, tiên ý nồng đậm khiến người ta không khỏi tự ti mặc cảm.

Tính tiên, lục biệt trần.

Phần lớn khán giả bên ngoài đều lần đầu tiên nhìn thấy vị thượng cổ Địa Tiên nổi danh như vậy. Ban đầu mọi người còn tưởng rằng vị này giống như Thực Tiên, tuy có tên là Địa Tiên, nhưng không có thân thông cường đại gì. Nhưng nhìn thấy thời khắc đó của hắn, đặc biệt là nhìn thấy một cước phá sơn hà của hắn, sau khi một niệm thành thần thông thế giới, liền buông xuống tất cả may mắn.

Người này mặc dù không giống như Bạch Trạch và Huyền Mặc thường xuyên xuất đầu lộ diện, nhưng uy lực thần thông chỉ sợ là cường đại không kém đối thủ nhất đẳng của Vạn Tiên minh cho đến nay.

Vì vậy mọi người tự nhiên lo lắng cho Thiên Luân chân quân.

“Bọn họ đang lo lắng cho ngươi.”

Trong võ trường, vị Toán Tiên áo đen bỗng khẽ mỉm cười.

“Điều bọn họ lo lắng rất có lý, bởi vì trận chiến này phần thắng của ngươi bất quá chỉ hai phần mười.”

Nói xong, hắn tiến lên trước một bước, lập tức toàn bộ thế giới sau lưng cũng theo đó tiến lên, ăn mòn đại địa dưới chân Thiên Luân Chân Quân, hóa thành mây mù lượn lờ, cùng với ngọn kỳ phong trong sương mù. Mà thế ăn mòn chưa từng ngừng lại, sau khi lục phân trần dừng bước, vẫn theo quán tính tiến lên, nuốt thêm càng nhiều không gian nữa.

Thiên Luân Chân Quân hơi nhíu mày lại, Thiên Luân sau lưng chậm rãi chuyển động, vì thế ngàn vạn dòng suối màu sắc rực rỡ từ trong khe hở luân bàn thấm thấu ra, củng cố một phương thế giới của hắn, cũng bắt đầu đẩy ngược lại hướng đối phương.

Phịch phịch

Mấy chục vạn người ở ngoài sân, đều cảm thấy trái tim của mình vào lúc này trùng trùng điệp điệp nhảy một cái, giống

như bị cái gì lực lượng mạnh mẽ gây ra cộng hồi. Trong tai thì vang lên tiếng nổ mạnh đình tai nhức óc.

Nhưng tất cả chỉ là ảo giác, thật ra trong sân không có âm thanh gì, huống chi cho dù có, cũng sẽ không truyền ra ngoài. Vừa rồi giao phong, chỉ là hai luồng đại thần thông va chạm với nhau khó có thể tưởng tượng.

“Cái này... nhớ không lầm, tỷ thí này nên là Vô Song Thần Toán, hay là so đấu Toán thuật? Vì sao hai người kia lại có thể dùng tính mạng để đánh cược?”

Trên khán đài, một vị tu sĩ trẻ tuổi không hiểu hỏi sư phụ.

Sư phụ thở dài nói: “Bọn họ so đấu tính toán, hiện giờ mới tính là thiên địa vạn vật, sinh sôi nảy nở tạo hóa. Ai tính nhiều, ai liền có thể chiếm nhiều không gian, đè ép thế giới của đối phương, cũng không phải lấy man lực chống đỡ. Thủ đoạn bực này đã thông thần, không phải ta và ngươi có thể phỏng đoán.”

Đồ đệ gật đầu cái hiểu cái không, chỉ nhìn thế cục trước mắt, không khỏi lo lắng: “Nhưng hình như Thiên Luân Chân Quân không thể tính là đối thủ.”

Sau khi nói chuyện, Thiên Luân đã lùi lại hai bước, mặc dù chỉ là hai bước, nhưng mỗi một bước đều vượt qua Vạn Thủy Thiên Sơn, khiến cho thế giới tiên lục biệt trần khuếch trương kịch liệt.

Sự khác biệt giữa Chân Quân và Địa Tiên dường như vừa nhìn là hiểu.

Nhưng mà vừa lúc này, trong thế giới giao phong kịch liệt này, vang lên một tiếng lạch cạch, bàn chân rơi xuống đất.

Người trẻ tuổi mặc trường bào màu đỏ trắng, vào lúc này vô cùng long trọng.

...

Vương Lục xuất hiện thu hút sự chú ý của cả hai bên.

Thiên Luân Chân Quân hơi nghiêng đầu, sau đó khước miệng cười một tiếng liền không để ý tới nữa, nhưng bên kia tính toán là tiên lục biệt trần lại dừng bước, cau mày.

Mặc dù trước mắt trong lúc tính toán đánh nhau kịch liệt, hẳn hơi chiếm thượng phong, nhưng ưu thế cũng không rõ ràng, hơi có chút sai lầm lúc nào cũng có thể bị lật ngược, bởi vậy cũng không nên phân ra tâm tư đi suy nghĩ quá nhiều sự tình khác.

Nhưng Vương Lục xuất hiện lại khiến hẳn không thể không suy nghĩ nhiều.

Bởi vì hẳn vốn không nên xuất hiện ở đây. Tuy thế giới này chỉ là thế giới do hai vị tuyệt thế thần toán thôi diễn ra, không có lực lượng hủy diệt chúng sinh mạnh mẽ, nhưng nơi nơi nào cũng tràn ngập tâm niệm mạnh mẽ của hai vị cường giả đỉnh phong.

Sơn Xuyên Hà Lưu là giả, kỳ phong mờ mịt cũng là giả, nhưng từ trong đen kịt đập nện ra lực lượng sáng chói giả tạo này tuyệt đối không phải Kim Đan có thể chịu đựng được. Thân ở nơi đây, bị hai loại lực lượng đối chọi gay gắt càn quét qua lại không khác gì tự sát.

Vương Lục đương nhiên không phải là một người vui vẻ tự sát, vậy vì sao y phải đến? Tới nơi này, lại muốn làm gì đây?

Vô Song Thần xem như một chọi một, trong quá trình không cho phép bất cứ ngoại lực nào nhúng tay vào. Cho dù Vương Lục có thần thông cực lớn cũng không có tư cách để xen vào vào lúc này... Trên thực tế, trong lòng Lục Biệt Trần khó hiểu nhất chính là, vì sao những người khác lại để Vương Lục vào?

Vô Song thần toán không cần chủ trì, trong sân thi đấu càng không cần người phục vụ, từ đầu tới cuối đều chỉ có hai người, người thứ ba vốn không nên xuất hiện.

Trong lòng có vấn đề, tự nhiên sẽ mất đi mấy phần tính lực, vì vậy bước tiến của hẳn đành phải dừng lại, sau đó lùi lại nửa

bước.

Bởi vì đối thủ đã bắt đầu tiến lên, thiên luân chân quân vận chuyển luân bàn sau lưng, vô số đầu tuyến nhỏ từ trong luân bàn thâm thấu vào đại địa, bắt đầu thúc đẩy thế giới của hắn cuộn cuộn về phía trước.

Lục Biệt Trần mất đi tiên cơ, chỉ cảm thấy thế giới mà bản thân tính toán ra bắt đầu sụp đổ, tiên phong đã không còn năng lực địch lại, cho nên lùi về phía sau nửa bước, lấy lùi làm tiến.

Năng lực tính toán của hắn vượt xa đối thủ, chỉ cần trùng chinh trông trận, không khó lần nữa đoạt lại chủ động, áp chế đối phương.

Nhưng mà nửa bước sau, lại là nửa bước theo bản năng.

xê dịch chỉ sau nửa bước, hắn lại trì hoãn không được khí. Trong lòng hắn tuôn trào ức vạn chữ phù, làm biến hóa huyền ảo cao thâm, hóa thành nước lũ cuộn cuộn đổ về phía đối thủ, nhưng không thể dao động. Mà đối thủ chỉ nắm lấy cơ hội kinh ngạc của mình chuyển thủ vi công, nửa bước tiến lên, lại như có được lực lượng vô cùng vô tận.

Nửa bước sau, lại là ba bước nữa, đã rút lui hơn trăm dặm. Thế giới Thiên Luân Chân Quân trước kia ở trung tuyến bắt đầu thôn tính cá voi, bị cứng rắn nhả ra hơn phân nửa.

Trong lòng Lục Biệt Trần cảm thấy nặng nề, biết chuyện này khó có thể giải quyết tốt được, khả năng chiến đấu thủ thắng nhẹ nhàng không lớn, đáng tiếc hắn đã hoàn toàn không rảnh để suy tính những biến hóa này, cho nên... Hắn không thể giấu dốt được nữa.

Hắn định đổi sang một loại pháp thuật khác. Một loại hắn còn chưa hoàn toàn nắm giữ, tồn tại rất nhiều thiếu sót, nhưng không thể không nghi ngờ về tính toán pháp cao cường.

Trên thực tế, trong tích tắc khi trận đấu bắt đầu, hắn ý thức được chính mình ở vào thế yếu trên tính toán, về năng lực tính toán, hắn so với Thiên Luân Chân Quân không chỉ thắng gấp đôi, nhưng mà kết quả cuối cùng hầu như khó phân cao thấp, ưu thế của hắn chỉ có một thành, hơn nữa cũng không vững chắc.

Đây vốn là chuyện khó tin. Hắc lấy tên là tiên, không chỉ vì hắc nguyên thần cường đại, tâm niệm sung mãn, tính toán năng lực thiên hạ vô song, càng bởi vì trên cơ sở lực lượng tuyệt cường, hắc còn nắm giữ ngàn vạn loại toán toán khác nhau., Có thể hoàn mỹ thích ứng bất cứ trường hợp nào cũng cần. Tu hành của hắc, tuyệt đại bộ phận thế gian dùng cho tăng lên toán lực, cải tiến tính toán, hắc tự tin trên đời sẽ không có bất kỳ người nào có thể so với hắc giỏi tính toán, vô luận là toán hay tính toán, hắc đều là người đứng đầu giới này không thể nghi ngờ.

Nhưng Thiên Luân Chân Quân tính toán đích xác là cao hơn hắc, hiệu suất cũng cao hơn, biến hóa cũng nhiều hơn.

Một vạn sáu ngàn năm ngũ say, cuối cùng làm cho hắc bỏ lỡ rất nhiều chuyện... Vốn tưởng rằng thời đại mạt pháp, cửu Châu Đại Lục toàn diện điêu linh, nhưng xem ra tại thiên địa linh khí dần dần khô kiệt, đại đạo pháp tắc bị lâm vào che đậy. Những hậu nhân này mở ra con đường riêng, đạt được thành tựu rất tốt.

Đáng tiếc, bây giờ không có nhiều tâm lực để cảm khái những việc vặt này nữa rồi, lục biệt trần trần lòng tĩnh khí, chuẩn bị vận dụng sát chiêu của chính mình.

Trong quyết đấu không lò mà phiền phức, chột cật phiến dịch tính, trong mắt rất nhiều toán sĩ xem ra không khác gì tự sát. Nhưng luật pháp này có thể khiến người nắm giữ ngàn vạn loại toán toán toán toán xem như là vương bài, tự nhiên có sở trường của nó.

Hải nạp bách xuyên, không gì không bao quát. Chỉ cần tâm niệm hắc cùng một chỗ, tính toán hoàn toàn mới sẽ thay vào đó, sau đó lại bày ra hiệu suất tính toán mạnh hơn, hoàn toàn đè sập đối thủ.

Nhưng mà ngay khi lục phân trần thiết đồ tính, trong tràng lại có biến hóa mới, vị khách lạ đột nhiên đến, bước về phía trước một bước.

Vương Lục, lại là ngươi? Chỉ là một Kim Đan, chẳng lẽ còn vọng tưởng ở chỗ này làm mưa làm gió?

Nhưng ngay khoảnh khắc sau, lục biệt trần đã ngậy ngấn cả người. Bởi vì bước này của Vương lục, sau lưng cũng là núi sông vỡ nát, thế giới trùng sinh. Chỉ có điều thế giới của hắn không giống với Thiên Luân Chân Quân, lục biệt trần, sau lưng dâng lên cuộn cuộn hồng trần, chúng sinh. Ngàn vạn thành thị rời mặt đất bay lên, ức vạn lê dân nghỉ ngơi lấy lại sức.

Trong giây lát, bản đồ của sân luận võ đã được hình thành từ song cường, biến thành tam cường song song song hành.

“Đây là ý gì? Chẳng lẽ kim đan kia thật sự có toán lực cường đại như thế, có thể tham dự vào trận đấu như vậy? Hơn nữa cho dù hắn thật sự có bản lĩnh này, hiện tại cũng không tới phiên hắn thi triển một chọi một, không phải đại loạn đấu...”

Trong giây lát này, trong lòng Lục Biệt Trần dâng lên rất nhiều suy nghĩ.

Nếu như là người khác tham gia vào, hắn sẽ không có nhiều ý nghĩ, nhưng Vương Lục... đích thật là không giống. Thăng nhóc này quá am hiểu sáng tạo kỳ tích, sẽ không có khả năng biến một phần thắng chuyển hóa thành mười phần thắng. Lục Trần đã từng mấy lần có ý định xây dựng mô hình khoa học cho hắn, nhưng đều kết thúc bằng thất bại.

Đây là một biến đổi rất khó tính toán, rất khó xử lý. Mặc dù khi đối mặt với cường giả cấp một Chân Quân Địa Tiên thì không thể phát huy tác dụng quá lớn, nhưng trong lúc hai cường giả tranh đấu, phân thắng bại nghiêng hẳn đi, có lẽ hắn thật sự có thể làm được.

Những người khác có lẽ không chú ý nhiều đến Vương Lục, nhưng Tiên Lục biệt trần lại tôn sùng mưu tính rồi động. Trước khi thi đấu bắt đầu đã nghiêm túc điều tra Vương Lục, càng tra ra gã đã từng vượt xa Tây Di lúc ở cảnh giới Hư Đan, mượn tay một vị Thượng Cổ Thánh Hiền, tiêu diệt mấy vị đương thế Thánh Giả.

Khi đó hắn mới chỉ có hơn hai mươi tuổi, bất quá chỉ là tu vi Hư Đan mà thôi.

Cho nên đối mặt với sự tham gia cường thế này của Vương Lục, Tiên Lục Biệt Trần không thể không chân chờ. Bản tính

mới của gã đã chuẩn bị xong, hiện tại xem ra còn cần một điều chỉnh, tham gia vào sự dung hợp của Vương Lục cũng vào một cái.

Nhưng đây đã ra khỏi phạm trù năng lực của hắn. Đem cái biến số Vương Lục này bao dung vào không khó. Dù sao thực lực của hắn đã vượt lên rất xa, cho dù hiện tại Vương Lục thể hiện ra thực lực của tam cường song hành. Nhưng mà hiện tại còn có một Thiên Luân Chân Quân, từng bước tiến lên, từng bước ép mạnh Thiên Luân Chân Quân.

Kinh ngạc trong nháy mắt đã tạo thành hậu quả không thể cứu vãn, lực biệt trần bỏ lỡ thời cơ thay đổi pháp tắc, đối mặt với áp lực bề ngễ của Thiên Luân Chân Quân, hắn không thể không lùi một bước.

Một bước này, đã vượt qua bên ngoài sân.

Một khắc cuối cùng, áp lực tới từ chính diện khác xa bình thường, so với lúc trước cơ hồ bành trướng gần gấp đôi, hơn nữa thể tới đột ngột như thế, làm cho hắn hoàn toàn phản ứng. Lúc lùi lại hắn vốn định chỉ lùi một bước, nhưng bị áp lực thúc đẩy, một bước di chuyển này so với mong muốn còn xa hơn, lúc dừng chân đã đứng ở bên ngoài.

Thắng bại đã định, tính tiên lực biệt trần ngược lại thả lỏng tâm thần, hắn cũng không quá để ý kết quả trận đấu này, ngược lại bởi vì kết quả đã định, có thể phân ra tính toán một ít thứ hắn có hứng thú tính toán từ sớm.

Chỉ trong giây lát, tính toán đã có kết quả, lực biệt trần yên lặng bật cười.

“Tính toán hay lắm, tính toán hay lắm.”

Sau khi cảm thán xong, Lục Biệt Trần liền bông bênh rời đi, chỉ để lại ngoài sân hơn mười vạn người hai mặt nhìn nhau, trong lòng nghi vấn trùng trùng, ngay cả thanh âm hoan hô thắng lợi cũng giảm đi mấy phần tự tin.

Như vậy... coi như là thắng? Tuy kết quả thắng lợi đương nhiên rất tốt, nhưng quá trình thực sự không đủ hào quang. Hai trận đấu cưỡng ép gia nhập một người, đây có phải là quá bất công rồi không? Lấy hai địch một, cho dù thắng, người ta lại sẽ thừa nhận sao?

Nhưng ngay lúc nghi hoặc, trên khán đài, một vị trẻ tuổi đứng dậy, cao giọng trầm trầm khen ngợi.

Thanh âm của hắn cũng không đặc biệt vang dội, nhưng trong khoảnh khắc liền hấp dẫn sự chú ý của mọi người, bởi vì thanh âm kia đã làm cho mọi người biết rõ. Mọi người chuyển ánh mắt nhìn qua, thấy được bóng người trắng đỏ đan xen kia.

Thế mà là Vương Lục?

Mọi người vô cùng kinh ngạc. Bởi vì cùng lúc đó, trong sân cũng còn có một Vương Lục đang dẫn dắt hồng trần cuộn cuộn, chiếm cứ một nửa giang sơn trong sân đấu. Khí thế cường đại không thua gì Chân Quân Địa Tiên.

Có điều ngay sau đó, theo Thiên Luân Chân Quân bước ra khỏi sân đấu, Vương Lục ở trong sân liền tan thành mây khói.

Mọi người ngạc nhiên một lát, cuối cùng ý thức được đã xảy ra chuyện gì.

Nguyên lai trong trận khách không tiếp khách kia, ngay từ đầu đã là chướng nhãn pháp Thiên Luân Chân Quân che mắt.

Thiên Luân Chân Quân có thể lấy vô thượng toán pháp, tính ra được một phương thế giới trong Hỗn Độn tối đen, tự nhiên cũng không khó mà tính ra một Vương Lục. Đồng thời lúc Vương Lục xuất hiện sau lưng vạn trượng hồng trần, hiển nhiên cũng tính là hồng trần đến từ Thiên Luân Chân Quân.

Cho dù Vương Lục tính toán ra không thể nghi ngờ sẽ thiếu nhiều các loại thần vận hơn so với chân nhân, nhưng đó dù sao cũng là Vương Lục, trong lúc vội vàng khiến cho lục phân trần chấn động, bỏ lỡ cơ hội tốt... Nhưng như vậy là đủ rồi.

Chẳng qua loại phương pháp này, nói là tính toán, lại càng nhiều là tính toán. Trận Vô Song Thần Toán này, tính toán lục tiên Biệt Trần là thiên địa vạn vật, tạo hóa diễn sinh, Thiên Luân Chân Quân lại tính toán thêm một chút lục trần, hẳn nhét đối thủ vào trong tính toán, dùng mưu kế, không phải chính là tính kế sao?

Cũng khó trách tính toán sau khi thua cuộc Tiên Lục phân trần sẽ cảm khái tính toán, tính toán hay.

Mặc dù thoát nhìn có vẻ không quang minh chính đại, nhưng có thể lấy tính toán thắng được Tiên, ai có thể nói đây không phải là thắng lợi? Tính toán toán toán tiên am hiểu tính toán, càng thêm am hiểu tính kế. Ngay cả Vương Lục thích nhất kiểu tính kế người, cũng nói không nên đem chủ ý xấu đánh lên đầu Toán Tiên.

Nhưng hôm nay Thiên Luân Chân Quân lại hung hăng tính kế một phen, thua trong sạch. Bản thân hắn cũng đánh cuộc chịu thua, nhẹ nhàng rời đi.

Ý thức được điều này, tiếng hoan hô của mọi người liền tăng thêm sức mạnh, đây là một trận thắng lợi, một trận thắng lợi không thể nghi ngờ không thể nghi ngờ.

Trận thắng này thuộc về Thiên Luân Chân Quân, thuộc về toàn bộ Vạn Tiên minh, đồng thời... Cũng thuộc về Vương Lục.

Bởi vì chỉ cần không phải kẻ ngốc, sẽ không khó nghĩ minh bạch một đạo lý.

Chỉ bằng vào Thiên Luân Chân Quân, vô luận là tính toán hay tính toán, đều khó có thể thắng được Tiên Lục biệt trần. Nhưng cuối cùng ông ta lại thắng, như vậy phần thắng đến từ nơi nào?

Đương nhiên là Vương Lục.

...

660

Thiên Luân Chân Quân đối đầu với trận toán tiên đại thắng, rốt cuộc thay đổi toàn diện xu hướng suy tàn của Vạn Tiên minh trong quần tiên đại bĩ.

Sau khi trận đấu được thắng, khắp nơi trong Tiên thành đều vui mừng, hai khu Giáp Ất cũng giăng đèn kết hoa, các cửa hàng lớn đều mượn cơ hội này giảm giá.

Thương nhân tay nhanh đã sớm làm đủ các loại sản phẩm liên quan đến Thiên Luân Chân Quân.

Ví dụ như tuyệt phẩm đan dược Thiên Luân Chân Quân đã tự mình chứng nhận, tỷ như bí tịch công pháp thượng phẩm từng đánh giá tốt hơn Thiên Luân, tỷ như phỏng chế thủ đoạn mô phỏng theo cái khay tuyệt thế kia của Thiên Luân Chân Quân...

Trong đó, hơn phân nửa đều là quảng cáo giả. Thiên Luân Chân Quân trước đây trước khi có chút thành tựu hồng trần, đã nổi danh bẽ quan khổ tu sĩ, nào có nhiều thời gian đi ra chứng nhận đan dược, bình luận công pháp? Vạn Pháp Chi Môn là nơi phổ biến nhất, điển tàng phong phú toàn bộ tu tiên giới, bất cứ tài nguyên nào cơ hồ đều không cần ngoại nhờ, hẳn cần gì phải lãng phí thời gian rời núi?

Còn về chuyện chế tạo mô phỏng Luân Bàn, vậy chỉ có thể là gian thương ôm tâm lý cầu may, một vị chính mình sẽ không gặp phải môn phái Vạn Pháp ngoại môn...

Tuy nhiên cho dù thế nào thì thương phẩm đánh vào ấn ký Thiên Luân này vẫn rất chi tiêu.

Người mua đương nhiên biết che giấu trong đó, có thể ở Quần Tiên thành định cư căn bản không có kẻ ngu xuẩn, cho nên bọn họ mua cũng không phải là đem từ thư quảng cáo coi là thật, thuần túy là vì phần việc vui kia.

Chúng ta thắng thì chúng ta vui vẻ hoan ca.

Có tiền, tùy hứng...

“Đám người này đều điên rồi.”

Thiếu niên phụ trách trông coi cửa hàng nhìn xem cuồng hoan ngoài cửa hàng, không khỏi tắc lưỡi, sau đó liền buồn bực.

Làm người bán hàng, gặp được một người mua tập thể điên, hẳn là hỉ không thắng nổi, bởi vì hàng ngày có khó bán đồ vật cũng có thể bán đi, giá cả khó tin hơn nữa cũng có thể thành giao. Ông chủ mấy cửa hàng xung quanh hẳn đều sắp cười nát phổi, mấy cái đĩa thức ăn không tên, bởi vì khăn cấp in lên đồ tiêu vòng tròn của Thiên Luân Chân Quân, liền lấy một khối linh thạch bán đi mấy trăm bộ.

Trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy làm ăn? Linh thạch óng ánh long lanh như là đang liên tục đổ vào tài khoản vậy...

Đích thật là một hồi cuồng hoan, một bữa thịnh yến.

“Ai, còn có mặt sao? Không phải chỉ thắng một trận văn đấu? Tích phân không quá ba mươi điểm a. Trước đó chúng ta liên tiếp thua người ta trên trăm trận, văn võ cộng lại hơn hai ngàn điểm chênh lệch. Hơn nữa ngay hôm nay, không phải còn có hai trận tiêu đấu còn thua nữa sao? Có cái gì vui mừng?”

Tiếng thở dài của thiếu niên cũng không lớn, nhưng các lão bản hai bên làm ăn, có ai mà không tai thính mắt tinh? Nghe xong đều cười lạnh.

“Xi, tiếp tục au...”

Người thiếu niên bị người nhạo báng, sắc mặt hơi trầm xuống nhưng không phản bác.

Dựa theo tính tình thường ngày, lúc này hẳn đã sớm cùng hán tử to béo bên tay trái, cùng với đại nương cao gầy bên phải làm cho máu chó chảy đầm đìa. Con chuột nhỏ này từ nhỏ đã lăn lộn ở phố phường, nhưng chưa bao giờ có khái niệm tôn lão.

Nhưng hôm nay hẳn không nói một lời, trực tiếp ăn tươi cười của đối phương.

Bởi vì bọn họ cười không tẻ, bản thân mình thật sự là chua xót, cực kỳ chua xót.

Hai tay kiếm đầy bồn đầy bát, mình trống không làm ăn, lại chỉ có thể ngồi xem giá tăng vọt, không cách nào ra tay.

Về phần lý do? Đơn giản, cửa hàng này dù sao cũng không phải của hắn, hắn chịu trách nhiệm trông coi cửa hàng, phụ trách vận hành hàng ngày, nhưng chuyện quan trọng hắn nói không tính.

Người được định đoạt trước đây không lâu đã đích thân nói với hắn, giá trị ngày hôm nay không được phép tham dự. Thương phẩm trong cửa hàng không được phép có bất cứ quan hệ gì với Thiên Luân Chân Quân.

Đây đương nhiên là điển trạng kinh doanh thành tín, nhưng nhìn thấy đồng hành trái phải một ngày bạo phú, chính mình lại chỉ có thành tín và lương tâm làm bạn, tra tấn trong lòng thật sự là khó nói nên lời.

Lại qua nửa ngày, thiếu niên thật sự không nhịn được phần dằn vặt này, trực tiếp đóng cửa tiệm lại, không tiếp tục kinh doanh nữa.

Mua cái gì mà bán không phải là hắn định đoạt, nhưng với tư cách là người kinh doanh duy nhất của cửa hàng, lại mời được một người bệnh ốm sớm đi đóng cửa hàng, lúc nào cũng được nhi?

Từ cửa hàng trở lại nơi ở, dòng dõi trực tiếp hướng mặt người chết đại ngược khổ thủy.

Chuyện cửa hàng hắn lười đề cập tới, bởi vì trước đây không lâu mặt người chết nói với hắn phải tin tưởng kinh doanh, bọn họ cũng đã cãi nhau âm ỉ một trận. Mà kết quả vừa nhìn là biết ngay, tự nhiên không cần phải nhắc lại.

Nhưng thiếu niên tâm ý khó bình, cho nên liền chuyển đề tài, bắt đầu oán giận trận cuồng hoan vô nghĩa này.

Thiên Luân Chân Quân đích thật đã thắng, trận thắng này cũng thật sự làm người ta mừng rỡ, thế nhưng một trận thắng có bao nhiêu tác dụng chứ? Vì một trận thắng lợi, cứ như là quân tiên đại bí đã thắng, không phải lừa mình dối người chứ?

Nghe thấy sự oán giận của dòng dõi, mặt người chết cũng không ngẩng lên, bởi vì hắn nói đều là nói nhảm.

Đúng là đây chỉ là thắng lợi, mà cùng lúc đó Vạn Tiên minh lại ném trái cảm giác thất bại hai lần - Lạc Tuyết tiên tử lại một lần nữa ở lĩnh vực cầm kỳ thi họa lại thể hiện ra tạo nghệ

không ai sánh bằng, dễ dàng đánh bại các nhạc sư tuyệt đại của Vạn Tiên minh. Từ tích phân xem ra hôm nay Vạn Tiên minh đã thua. Nhưng thi đấu quần tiên, há chỉ cần một hai ngày là có thể quyết định?

Qua một lúc lâu, mặt người chết bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

“Từ giờ trở đi, chuẩn bị thu thập thương phẩm liên quan đến Vương Lục, hàng thật giá thật.”

Cùng lúc đó, trong đình viện khu năm tiên, Vương Lục nhẹ nhàng buông bút trong tay xuống.

“Rất tốt, cứ như vậy sẽ liên tiếp thắng ba trận, trên khí thế đã có hình thức ban đầu, mấy trận tiếp theo chỉ cần tiếp tục thắng liên tiếp, khí thế sẽ như quả cầu tuyết, càng ngày càng thông thuận, sau đó...”

Wương Lục nói xong, bỗng nhiên ngẩng đầu.

“Các ngươi nói, có phải cần phải từ giờ trở đi cất giữ một chút thương phẩm riêng thuộc của ta hay không?”

Hải Vân Phàm thở dài một tiếng: “Có tinh lực này chi bằng hãy suy nghĩ một chút trận đấu tiếp theo xem thế nào? Nếu muốn tiên thì với quyền lực trong tay ngươi làm sao mà không được?”

“Hắc, cường gian và thông gian há có thể một mực so sánh?”

Nói thì nói như vậy, Vương Lục hay là quay sự chú ý một lần trở lại trên bàn sách, chỉ là nhìn không thấy hai tờ giấy liền cảm thấy đầu không còn. Hắn ngẩng đầu lên: “Tiểu Hải, xem tư liệu tiếp theo đây?”

Hải Vân Phàm nói: “Đều ở chỗ ta, chút nữa ta sẽ giúp ngươi xử lý... Đừng nhìn ta như vậy, không ai muốn soán quyền đoạt vị như ta cả, chỉ là ta là thư ký cần phải nhắc nhở ngươi., Hiện tại còn có chuyện cần ngươi quan tâm hơn. Vô luận mấy trận đấu tiếp theo, ngươi dự định dựa thế thế nào, nhưng cửa ải cuối cùng ngươi đấu sao cũng phải tự mình ra tay một trận. Nhưng đến tận bây giờ, phần lớn tinh lực của ngươi đều dùng để xử lý những công tác hồ sơ này, tiến triển tu hành cũng không lạc quan.”

Vương Lục nghe vậy sững sờ: “Tiểu Hải, không ngờ ngươi lại quan tâm ta đến tình huống như vậy... Chẳng lẽ gần đây ngươi cãi nhau với vợ ngươi, cho nên dòi tình biệt mến đến trên người ta? Đáng tiếc kế hoạch bá đạo này của ta cũng không phải là tên kia.”

Hải Vân Phàm thở dài: “Cho dù ta thật sự cãi nhau với Phi Phi, cũng nhất định là vì ngươi cưỡng ép dùng ta làm Bí Thư, tạo thành phân cư phu thê... Hơn nữa ngay từ đầu bịa đặt đã nói ta là cái vòng tròn kia rồi, ta đương nhiên biết rõ ngươi làm việc từ trước đến nay là mưu đồ ở phía trước., Lòng đã có dự tính. Nhưng ngươi thân là chủ tướng của đại chiến kim đan, thời gian tu hành dài hay ngắn còn tốt hơn. Bên này không phải công việc ngươi không thể làm cũng không có nhiều như vậy, ngươi không cần lãng phí quá nhiều thời gian ở đây.”

“...” Vương Lục trầm mặc trong chốc lát, rồi cũng thở dài một tiếng. “Thật ra ta cũng muốn lập tức bế quan khổ tu, đáng tiếc bên này không phải công việc của ta thật ra là vô cùng nhiều. Đứng nhìn hiện tại bên ngoài giảng đèn kết hoa., Một trận cuồng hoan, nhưng tình thế còn xa mới có thể lạc quan, ngay lúc tất cả mọi người mừng rỡ, trên đấu trường hai đạo sức cầm kỹ, Lạc Tuyết Tiên Tử liên tiếp rơi mất hai viên đại tướng phe ta., Theo điểm tích lũy, hôm nay chúng ta không kiếm được. Trận đấu tiếp theo sẽ tiến hành vào hai ngày sau, nhưng trong hai ngày tới còn phải tiến hành ba trận thi đấu nhỏ, trước đó đã dùng các loại lý do để thoái thác, hiện tại không thể kéo dài nữa. Mà hai ngày sau trận đấu coi như có thắng cũng không bù đắp được ba trận thua thiệt kia, tình thế cũng không vui vẻ cho lắm.”

Hải Vân Phàm nói: “Tình thế quả thực không được lạc quan, nhưng thực lực tổng hợp của thượng cổ địa tiên hơn xa chúng ta, lại chấp hành chiến thuật áp chế sâu khẩu, cho nên tình huống trước mắt cũng không làm cho người ta ngạc nhiên. Cho nên chúng ta mới thiết kế chiến thuật lấy tích phân chia thời gian, an bài một vài tuyến thủ có thực lực yếu trước đã., Tham gia một ít trận đấu có tích lũy ít ỏi. Mà chủ lực thì nhân cơ hội này gia tăng thực lực, đợi ngày sau phản công. Gần đây sinh động của ngươi cũng là vì đề cao sĩ khí, đợi khi sĩ khí đạt tới đỉnh sẽ thổi phồng phản công kèn lệnh, đem những tuyến

thủ chủ lực kia lên đấu trường, giành lấy điểm tích lũy... Cho nên giờ không phải rất bình thường sao?”

Vương Lục nói: “Vấn đề chính là, tuyển thủ chủ lực kia sớm đã bắt đầu lên sân khấu sáu lần rồi.”

Hải Vân Phàm cả kinh: “Cái gì?”

“Kỳ thật trong kế hoạch ban đầu, ta cũng không có ý định khiến cho Vạn Tiên minh thua liên tiếp một tháng cũng không được xoay người. Lúc ấy mong muốn là tận lực tranh thủ cục diện duy trì có tới có lui, cho dù tổng thể xem ra thua nhiều thắng ít, ít nhất có thể duy trì ý chí chiến đấu không mất. Cho nên chủ lực cùng pháo hôi là luân phiên lên sân khấu. Pháo hôi để đối phương buông lỏng cảnh giác., Chủ lực thì ngẫu nhiên thừa cơ tiến thủ, chống đỡ thế cục. Nhưng trên thực tế, nhóm chủ lực đầu tiên được gửi gắm hy vọng hầu như là một trận chiến lập tức tan vỡ, trên đấu trường bị áp chế không có sức hoàn thủ., Biểu hiện của những pháo hôi kia không khác gì nhau, chớ nói chi là chống đỡ cục diện. Người cho rằng chuyện của Thiên Thư lâu chủ là ta cố ý câu cá sao? Tuy mượn cơ hội quét sạch hạng người yêu ma quý quái là chuyện tốt, nhưng nếu có thể ngay từ đầu khiến bọn chúng ngay cả lời cũng nói không ra, chẳng phải là càng tốt hơn sao?”

Hải Vân Phàm nghe Vương Lục giải thích xong, chỉ cảm thấy trong đầu choáng váng, hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi. Trong khoảng thời gian này hẳn là bí thư công tác của Vương Lục, phần lớn tư liệu đều là trải qua tay hắn mới trình lên trước mặt Vương Lục. Có thể nói kế hoạch bày kế của Vương Lục là hắn rõ nhất.

Nhưng hắn chưa từng nghe nói tới nội tình như vậy.

“Bởi vì ta tương kế tựu kế đúng lúc a, hơn nữa ngay từ đầu đã không ôm lòng tin quá lớn với bọn họ, vừa xem sự việc không thể làm, ta liền lập tức thay đổi suy nghĩ, coi nó là một bộ phận kế hoạch., Điểm này ngoại trừ Hà Đồ Chân Quân và rất ít người, ta chưa từng nói với bất kỳ người nào, càng sẽ không rơi vào văn tự trên mặt sách, cho nên đương nhiên người sẽ không biết. Nhưng vẫn nhiệt tình nói như vậy, một tháng qua ta luôn phái chủ lực xuất chiến, mà tuyệt đại bộ phận tuyển thủ chủ lực đều thua trận.”

Hải Vân Phàm im lặng một lúc lâu.

“Đã như vậy, coi như ngày sau người tự mình kết cục đạt được thắng lợi của đại chiến kim đan, tăng sĩ khí lên tới đỉnh phong thì có ý nghĩa gì? Chỉ là mang tới cho mọi người một hồi ảo tưởng về thắng lợi mà thôi.”

Vương Lục nói: “Đây chính là chuyện mà hiện tại ta đang làm đây, sắp xếp cho hành trình quy hoạch hợp lý, thiết kế trận hình, cho dù chỉ có một tia thắng lợi cũng cố gắng hết sức đi tranh thủ. Đây chính là việc duy nhất ta có thể làm đó.”

“... Trừ người ra, không có người nào có thể làm sao?”

“Đương nhiên là có, đám trưởng lão Thông Thiên thánh đường kia không thiếu quan liêu nhân tài ưu tú, xử lý một ít công việc thường quy là thuận buồm xuôi gió, nhưng hiện tại ta có biện pháp để bọn họ tiếp nhận sao?” Vương Lục cười cười: “Tất cả mọi người đều biết trước mắt người chủ trì công tác bên Vạn Tiên minh là ta, nếu là đột nhiên đổi người, mọi người sẽ nghĩ như thế nào? Sĩ khí vừa mới đề cập tới có thay đổi không?”

Hải Vân Phàm cảm thấy tâm trạng nặng nề thêm vài phần.

“... Nhiều vấn đề đặt lên người một kim đan tu hành chưa tới ba mươi năm, trăm ngàn năm sau chắc sẽ trở thành sỉ nhục của Vạn Tiên minh.”

Vương Lục nói: “Hoàn toàn ngược lại, trăm ngàn năm sau, mọi người sẽ tán thưởng Vạn Tiên minh được coi là người hiểu chuyện, không theo một khuôn mẫu, ở thời điểm nguy cấp nhất chọn lựa chọn nhân tuyển chính xác nhất.”

Nói xong, Vương Lục đứng dậy, hoạt động cổ tay một chút, nhẹ nhõm cười nói: “Yên tâm đi, tuy rằng tình thế xác thực không thể lạc quan, nhưng đã có ta ở đây, thắng lợi nhất định sẽ thuộc về chúng ta.”

Hải Vân Phàm nhìn dáng tươi cười của Vương Lục, chỉ cảm thấy sáng chói như ánh mặt trời, đặc biệt chói mắt.

...

“Tin tức mới nhất, Thiên Luân Chân Quân tung hoành chín mươi bàn cờ lại thua mất tiên tử tuyết, hai trận chiến toàn thắng lấy ba mươi điểm tích phân...”

Khu Ất tam, trên phố phố phồn hoa náo nhiệt, một vị tu sĩ tướng mạo trẻ tuổi ngự kiếm phi hành, thân hình như ánh sáng, trong khoảnh khắc bay mấy vòng quanh ba khu Ất Tam rộng lớn, sau đó không ngừng lặp lại tin tức thắng lợi.

Một lát sau, Ất Tam Khu biến thành hải dương sung sướng.

Cùng lúc đó, trong tất cả các khu vực trong quần tiên thành đều trình diễn kịch tình cơ bản giống nhau. Thiên Luân Chân Quân ở trên bàn cờ đánh bại Cẩm Kỳ thư họa đả bại Lạc Tuyết tiên tử mau lẹ tất cả, khiến cho cả quần tiên thành đều sắp bốc cháy. Mọi người cao giọng kêu tên Thiên Luân Chân Quân, nhiệt tình như lửa.

Điều đáng tiếc nhất là cùng một ngày diễn ra rất nhiều trận tranh tài, bảng hiệu bố trí ở các khu vực cũng không chuyển dời tranh phong của Thiên Luân và Lạc Tuyết Tiên Tử trên bàn cờ. Vì vậy rất nhiều người không thể biết được tin tức thắng lợi trước tiên, càng không cách nào thấy được tư thế hiên ngang oai hùng của Thiên Luân Chân Quân chiến thắng Địa Tiên.

“Không hổ là Ngũ Tuyết Chương môn, quả nhiên không tầm thường, lần lượt đánh bại hai gã Thượng Cổ Địa Tiên, ngay cả Lạc Tuyết tiên tử bất bại cũng thua hẳn.”

Trong một tòa tửu lâu ở khu năm người, một tu sĩ Nguyên Anh cảm khái không thôi, sau đó rót cho mình một chén tiên tửu, hướng lên trời, kính trọng Thiên Luân Chân Quân.

Mà đối diện hẳn, lão hữu nhiều năm tương giao cũng giơ chén rượu lên: “Kính Vương Lục Chân Nhân.”

Tên Nguyên Anh tu sĩ kia nghe vậy cười một tiếng: “Đúng vậy, cũng phải kính Vương Lục Chân Nhân. Nếu không có Vương Lục chân nhân tham dự, chỉ sợ Thiên Luân Chân Quân cũng sẽ không thắng được dễ dàng như vậy.”

“Vâng, nghe nói trước khi thi đấu đã chuẩn bị công tác, Vương lục chân nhân đã dốc hết sức... Ai, cũng không biết người ta tu hành thế nào, không đến ba mươi năm, tu vi kim đan đỉnh phong, có sức chiến đấu vượt xa cảnh giới kim đan, còn có cả toàn tài không gì không làm được này. Ai, nhớ lại năm đó người và ta, thật sự là ngượng ngập sát nhân a.”

“Ha ha, nhìn chung ở chín Châu trên dưới mười vạn năm, cũng chỉ có Tiên Tần Thủy Hoàng và thái tổ đức thắng mới có thể hơn hẳn một bậc chứ? Thủy Hoàng xuất thân từ thiên hạ mà kinh hãi, tự đắc chí phi thăng, chỉ dùng thời gian ngắn ngủn tu hành viên mãn, còn tiện thể thống nhất Cửu Châu Đại Lục tu tiên giới... Cùng với loại kỳ tài ngút trời này, thuần túy là tự tìm phiền não. Chúng ta chỉ cần an tâm hưởng thụ thắng lợi mà hẳn mang đến cho chúng ta là đủ rồi.”

Hai vị tu sĩ Nguyên Anh nhìn nhau cười, Án hết rượu trong chén, nhưng khi đang sung sướng lại nghe bàn bên cạnh hừ lạnh một tiếng.

“Hiện tại chúc mừng chúc mừng thắng lợi có chút sớm hay không? Thiên Luân Chân Quân hai trận toàn thắng bất quá cũng chỉ là ba mươi điểm. Nhưng hai ngày trước ba trận đấu, Vạn Tiên minh lại thua liên tục năm mươi điểm, như vậy có gì đáng cao hứng? Huống chi hai lần thắng lợi đều dựa vào thần toán Thiên Luân Chân Quân vô song, nếu ở thi đấu lĩnh vực khác, thần toán của Thiên Luân Chân Quân vô dụng, Vương Lục còn có thể lấy cái gì để thắng?”

Lời này, trong bầu không khí ăn mừng giống như một chậu nước lạnh, hai vị Nguyên Anh đặt chén rượu xuống, quay đầu nhìn về phía bàn bên cạnh, chỉ thấy một tu sĩ gầy gò toàn thân đều bị che dưới áo choàng. Mà nhìn thấy hắn, vừa rồi hơi say rượu đã hoàn toàn bị phá hỏng.

“Mẹ nó, người là ai, dám ở chỗ này nói hươu nói vượn.”

Người đội nón lá gầy gò bên bàn cười lạnh một tiếng: “Ta nói hươu nói vượn hay nói thật, trong lòng các người hẳn là biết rõ. Vương Lục hiện tại đơn giản là đang biểu diễn —— đem một hồi thắng lợi khen một ngàn năm sau cho các người xem. Để cho các người thật sự cho rằng tình thế là tốt đẹp nhất, cuối cùng thắng lợi đã không thể nghi ngờ. Nhưng thật ra những

người đầu óc tỉnh táo đều nhìn thấy được, tình thế một mực chuyển biến xấu.”

“Móa nó, giấu đầu lòi đuôi kia, rốt cuộc ngươi là ai?” Một gã tu sĩ Nguyên Anh cực kỳ tức giận, đứng lên vung tay lên, chân nguyên hóa thành lực lượng vô hình, xóc mũ che của người bàn bên lên mà không chút lưu tình.

Người nhỏ gầy kia tựa hồ cũng không ngờ tới vị tu sĩ Nguyên Anh Kỳ này, mượn hơi rượu mà dám trực tiếp ra tay với nàng, lập tức bị xóc đi áo choàng, trở tay không kịp.

Tửu lâu năm khu người này rất nhiều, nhưng từ trước đến nay thật đúng là không có bao nhiêu người dám ở chỗ này uống rượu gây sự. Bởi vì nơi đây kim giáp lực sĩ cũng có không ít.

Trước khi cho phép sử dụng pháp thuật với người khác, đều bị coi là quy tắc vi phạm quần tiên thành, sẽ bị Kim giáp lực sĩ trừng phạt không lưu tình chút nào.

Quả nhiên, lão giả Nguyên Anh kia ra tay chưa được hai giây thì đã có hai Kim giáp lực sĩ xuất hiện trong tửu lâu, không chế lão giả Nguyên Anh kia.

Căn cứ quy định trong quần tiên thành, hành vi trái quy định của hắn mặc dù không nghiêm trọng, chỉ là cởi áo choàng của người ta, nhưng cũng không thể vì vậy mà miễn phí, cần phải đi qua một ngày ở trong tiểu hắc ốc. Nếu tái phạm, trừng phạt sẽ tăng lên một cấp - ở trong tiểu hắc ốc trải qua trăm ngày.

Tiểu Hắc ốc của Quần Tiên thành cũng là đại danh鼎鼎, đó là nơi khiến cho người có đạo tâm cứng cổ cũng sinh lòng sợ hãi. Nhưng mà lão giả Nguyên Anh đối với việc này không quan tâm, ánh mắt vẫn tập trung vào người đã khoác áo choàng mà lão nhận ra thân phận của đối phương.

“Là ngươi, thị nữ của Thiên Thư lâu chủ, Mặc Hương...”

Đồng bạn của lão giả Nguyên Anh kia thì cười lạnh nói: “Hóa ra là dư nghiệt của Thiên Thư lâu, khó trách tại đây phát ngôn bừa bãi chắc hẳn là đã sớm bị nhóm Địa Tiên mua chuộc, cam tâm làm chó săn. Ngày đó Vương Lục chân nhân từ bi vì niệm, không hốt gọn đám phạm nhân các ngươi, nghĩ không ra ngươi lại không hối hận chút nào.”

Mặc Hương cười lạnh nói: “Hối cái? Ta có cái gì để hối hận? Đã hối hận vì chính mình nói ra những lời các người không dám nói ra hay không dám nghe sao? Vương Lục mượn cơ hội quân tiên đại bỉ để đả kích dị kỷ, không cho phép nửa điểm thanh âm khác biệt. Khắp thành đều là hoan hô vui vẻ, nhưng trên thực tế, sự chênh lệch tích phân của Vạn Tiên minh cùng thượng cổ địa tiên lại càng kéo càng lớn, thiệt thòi các người còn cười được sự tình ngu xuẩn thế này, ta thật sự lục lợi sử sách cũng không tìm được vài lần...”

“Người tự cam sa đọa như vậy, thậm chí tự chấp tiện nhân không chịu xuống tay trái ngược lại phát ra tội lỗi chồng chất. Từ hôm nay thi đấu quân tiên, trong chuyện đại chiến hai lần tiên ma, thậm chí vạn năm huyết chiến đại hung của nhân tộc thời Hồng Hoang, kẻ tiểu nhân độc ác bán đứng lợi ích bản tộc luôn luôn xuất hiện tầng tầng lớp lớp, mà bọn họ không có một kết cục nào tốt đẹp...”

Trên tử lâu, một tu sĩ ngồi trong góc chột vươn người lên, nghiêm nghị trách cứ.

Lời nói rất chính nghĩa, mạnh mẽ, khiến cho cả quán rượu đều tán thành. Nhưng Mặc Hương lại trầm mặc một chút, rồi cười lạnh nói: “Ta nói là ai chứ?, Quan Miện đường hoàng nói trôi chảy như vậy, nguyên lai là chó săn của Vương Lục a. Cái này bộ dạng không thể chờ đợi được quý xuống liêm trướng, ngược lại là phù hợp sư môn truyền thừa, Vạn Pháp Tiên Môn thường lấy trí giả tự ăn., Bày ra tư thế cao quý lãnh diễm, nhưng cho tới bây giờ, từ trước đến nay lập phái vẫn chỉ là đi theo phía sau lãnh tụ đám người ta gặm xương cốt còn sót lại. Thời đại mạt pháp trước đây các người nịnh bợ Côn Luân tiên sơn, sau đó Thịnh Kinh Tiên Môn đại hung, các người liền nịnh bợ thịnh thịnh kinh thiên tiên môn. Bây giờ ngay cả Vương Lục cũng có thể hiệu lệnh chương môn chân quân của các người. Nô tài giống chó cũng xứng chỉ trích ta?”

Mặc Hương nói một phen đã là cực kỳ ác độc, khiến người nghe không ai không nhú mày. Hải Vân Phàm càng giận quá hóa cười, pháp lực toàn thân bành trướng.

Hôm nay khó được Vương Lục tha cho hẳn một ngày giả, để hẳn có cơ hội cùng phu nhân ở Quân Tiên thành ăn cơm đi dạo phố, cuộc sống vợ chồng ngọt ngào, kết quả một bữa cơm còn

chưa ăn một nửa đã gặp phải con chó điên này, nếu không có
thê tử Diệp Phi Phi giữ lại, người trẻ tuổi ôn văn nhã này sợ là
sẽ trực tiếp rút kiếm tiến lên.

Mặc Hương thấy vậy, càng cười ha ha, trong tiếng cười tràn
đầy thê lương.

“Các ngươi tự chúng cuồng hoan, đơn giản là tin tưởng Vương
Lục có thể mang đến thắng lợi cho các ngươi, nhưng đừng
quên Vương Lục cũng chỉ là một tên kim đan, không có gì
không làm được như các ngươi tưởng tượng. Nếu như hấn thật
sự có bản lĩnh thắng cho Vạn Tiên minh thắng lợi, qua hơn
một tháng cũng sẽ không cho phép Vạn Tiên minh thất bại hơn
một trăm trận. Lấy tính cách của hấn có cái gì bản lĩnh đã sớm
dùng để mặc cho Vạn Tiên minh liên tục chiến bại liên tục
bại., Chỉ có thể chứng minh hấn chó cùng đường, bây giờ bất
quá là kéo dài hơi tàn. Các ngươi thực cho rằng các Kim Đan
Nguyên Anh bị chọn làm chủ lực chỉ mấy tháng là có thể tiến
bộ vượt bậc, nghịch chuyển thế cục? Dựa vào cái gì? Chẳng lẽ
các ngươi cho rằng hơn một tháng này, chỉ có Vạn Tiên minh
chịu khổ, các thượng cổ Địa Tiên trì trệ không tiến? Bọn họ
cũng đang tiến bộ?, Mượn trận đấu lần này thích ứng quy tắc
quần tiên đại bỉ, đem thực lực của mình không ngừng đấu tới
mức tận cùng từ đầu đã là chuyện cười. Bởi vì tốc độ Địa Tiên
thích ứng quy tắc của bọn Địa Tiên còn nhanh hơn so với một
đám Nguyên Anh kim đan, thời gian kéo dài càng lâu hơn.,
Đạo lý cách thắng lợi của các ngươi sẽ chỉ vượt xa một lần
đơn giản như vậy, nhưng các ngươi lại đối người lại coi như
không thấy, đối lại là người khác có lẽ là ngu xuẩn, nhưng
Vương Lục chẳng lẽ cũng là ngu xuẩn? Chỉ sợ gã đã sớm âm
thầm đạt thành giao dịch với đám thượng cổ địa tiên, bán đi
những tu sĩ tầng dưới chót ngu xuẩn các ngươi để đổi lấy lợi
ích ngày sau. Mà Hà Đồ, Thiên Luân... Đều là phạm vi chung
của Vương Lục, cho nên mới có thể dễ dàng tha thứ cho gã tùy
ý làm bậy “

Một loạt lời nói như gió lạnh mùa đông gào thét thổi qua, trên
tửu lâu không ai phản bác.

Từ sau khi Thiên Thư lâu chủ nghe Phong Chân Quân bị A
Hoài một kiếm phá tâm linh, bê bối bại lộ, truyền thừa thượng
phẩm tông phái này liền lấy độ kinh người suy bại xuống. Các

trưởng lão cùng các đệ tử trong môn phái nhao nhao chạy trốn, bộ phận còn sót lại cũng lộ ra vẻ chán nản., Môn phái không còn tâm tư tham gia đợt tiến thủ vừa rồi... Kể từ đó, chỉ cần ba, hai năm, Thiên Thư lâu sẽ bị xóa tên khỏi tông phái thượng phẩm, trăm ngàn năm cũng khó có được. Mà Mặc Hương là dư nghiệt của Thiên Thư lâu., Sau khi mất đi chủ nhân, nàng không chỗ nương tựa, tâm linh dần dần vụn vẹo, hồng tụ thêm hương văn ôn văn kia dần dần thoái hóa thành thê lương. Nhưng mà Mặc Hương thần sắc dữ tợn cũng không ngăn trở lời nói sắc bén của nàng, thẳng người ta.

Cô nói có vẻ hoang đường, nhưng trong lúc nhất thời mọi người cũng khó mà phản bác. Cho nên trên tử lâu duy trì yên tĩnh khó tả.

Mãi tới khi một tiếng cười khẽ vang lên.

“Một đám ngu xuẩn, lại có thể bị lời nói hoang đường như vậy hù dọa được... Còn những người khác thì cũng thôi đi, mỗi ngày người đều làm việc với Vương Lục, tiếp xúc nhiều như vậy mà không học được chút miệng lưỡi nào của hắn?”

Nói xong, một cô gái toàn thân mùi rượu thịt đang lác lác từ trên lầu chậm rãi đi xuống. Cô nhìn qua khoảng hai ba ba, hai mươi bốn, người mặc áo tơ đơn sơ, ngũ quan thanh tú, khí chất thoải mái, tiêu sái gần như lười thôi.

Tu vi nữ tử ước chừng trên dưới nguyên anh, tay phải cầm bình rượu, trên cổ tay trái lại treo một chuỗi niệm châu, hiện ra thân phận thiên tông tu sĩ. Hải Vân Phàm sừng sốt: “Cầu nhục thiên sư?”

...

Danh khí của chó thịt thiền sư thất nương ở Cửu Châu Đại Lục bình thường, nhưng Hải Vân Phàm và Vương Lục nhiều năm viết hữu, sao lại không nhận ra vị bằng hữu tốt của Vô Tướng chân quân này? Mà khi nhìn thấy nàng, trong lòng Hải Vân Phàm cũng thả lỏng.

Tuy nàng không có chiến tích sắc bén như Vô Tướng sư đồ, nhưng nếu có thể trở thành bằng hữu của hai người kia, nhất là Cơ Hữu mà Vương Vũ tán thành, chắc chắn không phải người bình thường... Nàng phê bình Hải Vân Phàm không kế thừa miệng lưỡi của Vương Lục, vậy thì chắc chắn bản thân nàng là cao thủ tinh thông đạo này.

Quả nhiên, sau khi cầu nhục thiền sư ra sân, cười lạnh một tiếng với Mặc Hương, mở miệng nói: “Người sửa chó rất vui về a, không có chủ nhân ôn nhuận, trở nên đói khát khó chịu?”

Một câu lại khiến Hải Vân Phàm sinh lòng cảm khái: Không hổ là làm bằng hữu của sư đồ với hắn, vừa mở miệng đã đơ bản đến mức ô nhiễm không khí của toàn bộ tửu lâu đều bay lên một chỉ số lượng lớn.

Nhưng loại người này công kích tuy rằng hả giận, nhưng lại không thể giảm bớt nỗi lo mà Mặc Hương mang đến. Bởi vì Mặc Hương nói là sự thật, mà nói thật phải phản bác như thế nào?

Trên thực tế, Mặc Hương đối với sự nhục mạ Thất Nương cũng chỉ mỉm cười nhẹ nhàng như mây gió, ngoảnh mặt làm ngơ.

Nhưng lời nói kế tiếp của Thất Nương khiến nàng không thể không nghiêm mặt.

“Con đường tu tiên là một con đường không ngừng thu hẹp, ngàn vạn người rời đi, nhưng có rất ít người có thể đi đến điểm cao nhất, đại đa số đều sẽ dừng bước lại. Nhưng có một số người sẽ lực lượng thực lực nhận phong cảnh dưới chân, có một số người lại oán trời vừa sâu., Trong lòng oán hận kéo càng nhiều người xuống vực sâu. Tất cả chúng ta đều nghe qua

lời này: Tu tiên là đặc quyền của thiên tài, chỉ có kỳ tài tuyệt thế mới có tư cách hỏi đỉnh chí cao cảnh giới, người bình thường căn bản không cần thiết phải nỗ lực, bởi vì nỗ lực cũng không có thành quả. Mỗi khi chúng ta kẹt lại ở bình cảnh nào đó, chắc chắn sẽ có người nhảy ra nói như vậy mà buông bỏ đi., Sau đó tìm ra ngàn vạn lý do để luận chúng con đường phía trước là không thể đi. Người như vậy từ thời đại hồng hoang đã có, về sau cũng sẽ tiếp tục tồn tại. Con nuôi này chẳng qua cũng chỉ là một thành viên trong số đó, vấn đề ở chỗ, các người cam tâm tình nguyện bị nó kéo xuống nước hay sao?”

Nói xong, Thất nương uống một ngụm rượu, hơi rượu cùng khí thế đồng thời dâng lên: “Con đường tu hành, là một con đường vĩnh viễn không bao giờ nhận thua, không ngừng khiêu chiến cực hạn. Chúng ta tự rèn thân thể, luyện khí bắt đầu, Trúc Cơ., Lại đến Kim Đan, Nguyên Anh, Nguyên Anh, Nguyên Anh tới đây... Ngoại trừ số rất ít Thiên phú dị bẩm, tuyệt đại đa số đều phải trải qua trùng trùng điệp điệp nhấp nhô. Trước bất kỳ cửa ải nào đều có thể xoá hết phân nửa tu hành giả. Ngăn cách giữa Hư Đan và Kim Đan càng làm cho thân thể tu sĩ thập phần hưng phấn. Nhưng mỗi người đang ngồi đều đã từng vượt qua những cửa ải khó khăn này. Chẳng lẽ mỗi lần các người vượt qua bình cảnh đều có mười phần năm chắc sao?”

Trong tử lâu không ít thực khách âm thầm gật đầu.

Ở đây ngoại trừ một số ít người, đại bộ phận đều xuất thân bình thường, khi tu hành không hưởng thụ được lượng lớn tài nguyên thượng phẩm đại phái, mỗi một lần phá cảnh đều phải đối mặt với tính không xác định rất lớn. Nhưng mà bọn họ dù sao vẫn là nhất nhất đột phá, kiên trì đến hiện tại. Thậm chí có không ít người lúc trước đột phá cảnh giới, nắm chắc không đến một thành, cuối cùng lại đau hạ quyết tâm đánh cược một trận, giành được một mảnh thiên địa mới.

“Tu tiên như thế, thi đấu giữa các tiên nhân sao lại không phải? Chúng ta có lý do như vậy sẽ thua, có lẽ thắng lợi ngay cả một phần mười cũng không có, nhưng chúng ta vẫn không ngừng tiến lên, vượt mọi chông gai, bởi vì đây mới là con đường mà tu sĩ nên đi. Khi chúng ta đặt chân vào tiên đạo, hẳn

là phải ý thức được số mệnh của mình, tu tiên, là nghịch thiên mà đi. Tu sĩ, vì nghịch thiên mà sinh.”

Thất Nương nói xong, lại uống một ngụm rượu mạnh trong hồ lô, xúc động nói: “Sở dĩ Vương Lục chưa bao giờ nói bại, cho dù là lúc Vạn Tiên minh hãm sâu trong khốn cảnh cũng sục sôi ý chí chiến đấu. Chính là bởi vì y có được giác ngộ thật sự của một tu sĩ., lý giải sâu sắc đây là một con đường không thể quay đầu, cho đến khi đốt hết một tia sinh mệnh cuối cùng, mọi người đều cất bước tiến về phía trước. Mọi người thường đàm luận chiến lược hấn sáng tạo ra, hoặc hãm mộ hấn trời sinh linh căn không linh, hoặc là khen hấn cơ trí bách biến., Nhưng rất ít người nghĩ đến, ý chí chiến đấu mà hấn thật sự làm cho người ta không kịp vọng trần chính là vĩnh viễn không thể nói bại thịnh thịnh. Cho dù là lúc ở cảnh giới Hư Đan gặp được Thánh Giả Tây Di, hấn cũng sẽ rút kiếm về phía trước bất luận gặp phải bất luận kẻ địch nào cũng chưa từng chịu thua. Dựa theo con số mà hấn muốn thắng có một phần vạn không? Nhưng nếu hấn từ bỏ chiến đấu, hiện tại hấn đã sớm trở thành một bộ xương khô...”

“Cho nên, ta thật sự cảm thấy các ngươi đều buồn cười.” Thất Nương mang vẻ mặt trào phúng nói: “Các ngươi lại hoài nghi Vương Lục quy hàng Cổ Địa Tiên sao? Cuộc đời này hấn đã bao giờ nhận thua? Hấn từng phản bội người một lần? Chính là thượng cổ địa tiên, cũng xứng làm hấn phản bội nguyên tắc của mình? Các ngươi cũng không khỏi quá xem thường hấn, tuy rằng hấn mới chỉ là Kim Đan chân nhân, nhưng so với bất kỳ người nào ở đây cũng coi như là một tu sĩ.”

Sau một thời gian dài trầm mặc, Mặc Hương cười lạnh nói: “Vương Lục dù có lợi hại, cũng chỉ là một người...”

“Đúng vậy, Vương Lục chỉ có một người, cho nên hấn kỳ thật cần sự giúp đỡ của mỗi người. Đây là đại sự liên quan đến vận mệnh Đại Lục ở Cửu Châu, mỗi người chúng ta đều dính líu vào trong đó, không có đạo lý ngồi nhìn. Chính vì thế., Đạo nhân Hà Đồ mới có thể nhường quyền, Thông Thiên Thánh Đường mới có thể ngồi nhìn, đường đường là Thiên Luân Chân Quân mới có thể cam nguyện điều khiển cho bọn họ, bởi vì bọn họ đều hiểu được lúc này nên làm những gì, đều biết mình nên làm như thế nào để tranh thủ thắng lợi. Dù là bỏ ra

rất nhiều, dù là phần thắng rất nhỏ đáng tiếc, nhưng người có được giác ngộ cuối cùng vẫn quá ít ỏi., Nhìn thấy các người, ta không khỏi cảm thấy buồn cười, cũng rất đáng thương. Khi bọn họ ở tiền tuyến dốc hết sức chiến đấu để cho các người, các người lại ở phía sau chắt vắn mọi mặt với bọn họ, vì thế liền nghĩ, vì một tên phế vật như các người, bọn họ liều mạng như vậy, đáng giá không?”

Sau khi nói một hồi, chỉ thấy gương mặt của vô số người trong tửu lâu đỏ bừng lên, mồ hôi sau lưng đầm đìa, càng có người tâm tình kích động, khoe miệng chảy máu.

Bởi vì bên trong tòa tửu lâu này, có một số người được xếp vào danh sách tuyển thủ chính thức so sánh với hai ngàn người. Bọn họ vốn nên kê vai chiến đấu với Vương Lục, vừa rồi bởi vì Mặc Hương nói mấy câu mà dao động tín niệm, trong lòng hơi bỏ cuộc, ý niệm nhận thua trong đầu, điều này quả thực vô cùng đáng hổ thẹn.

Nhưng khi quay đầu lại nhìn thị nữ Thiên Thư lâu ở giữa sân, ánh mắt mọi người dần trở nên lạnh lùng. Nếu không phải vì nàng xúi giục, bản thân sao lại có tín niệm dao động, sinh ra ý niệm xấu hổ như vậy?

“Ồ? Đây là muốn trách ta sao?” Mặc Hương dữ tợn cười: “Không sai, ta đích thật là đang dụ dỗ các người, nhưng mỗi một câu nói của ta đều là sự thật, cho dù các người có liều mạng như thế nào, phần thắng cuối cùng cũng chỉ có một phần trăm, mà trên thế giới này, cũng không phải tất cả mọi người đều có thể làm đến mức giống Vương Lục chết hay không, chỉ cần các người ý thức được sự thật này là mình sẽ thất bại, các người nhất định sẽ thất bại.”

“Con mẹ người, thả cái rắm nhà người đi giết người!” Một tu sĩ tính tình nóng nảy định nhào lên động thủ.

Nhưng mà cảm xúc Mặc Hương lại càng thêm sục sôi: “Tốt, các người tốt nhất bây giờ giết ta, sau đó ta có thể dùng cái chết của mình để nguyên rửa mỗi người các người, vĩnh viễn vòng quanh từng chữ ta đã nói trước đây các người.”

“Được.”

Mặc Hương điên cuồng bay đến chỗ thân thể, bỗng nhiên Thất Nương gật gật đầu, sau đó tay khẽ động.

Sau một khắc, thanh âm Mặc Hương im bật dừng lại.

Bởi vì nàng đã chết, đầu lâu xinh đẹp ngày xưa rơi xuống đất, mang theo nụ cười dữ tợn. Thân thể mất đi đầu đứng yên tại chỗ một lát, không một tiếng động ngã xuống.

Thất Nương rung cổ tay, như muốn phỉ bụi lên mặt, nhíu mày nói: “Thật là buồn nôn.”

Mọi người bên trong tử lâu nhìn đến ngây người.

Nàng thật sự động thủ? Tại tất cả các tiên thành đều không quan tâm đến quy tắc động thủ giết người, hơn nữa còn ngay trước mặt lực sĩ kim giáp? Nàng ta không muốn sống nữa sao? Mặc dù nữ tử điên kia thật sự nên giết, nhưng những kim giáp lực sĩ này sẽ không thông tình đạt lý như vậy, đối với người làm trái quy định, chúng nó động thủ không chút lưu tình nào sao?

Nhưng mà một màn làm cho người ta kinh ngạc còn ở phía sau, rõ ràng Thất Nương giết chỗ thân mặc hương, mấy tên kim giáp lực sĩ kia lại coi như không thấy, chỉ dùng sức xóc lại Mặc Hương đầu phá, cho nên lão giả Nguyên Anh bị phạt phòng Tiểu Hắc dần dần rời đi.

Lão giả Nguyên Anh kia vốn đã chuẩn bị sẵn để ngồi xồm trong phòng, bộ dáng dõng dạc hùng hồn lúc này lại đầy khiếp sợ, sau đó ra sức giãy dụa: “Này, các ngươi bị mù à? Bên kia có kẻ giết người, các ngươi không nhìn thấy sao? Rõ ràng lại gây khó dễ cho lão xương cốt ta? Giết người thì mặc kệ, ta cỡi áo choàng ra ngược lại là sai lầm?”

Nhưng mà lực sĩ giáp vàng nào từng có không gian trao đổi? Chỉ trâm mặc đem lão giả kia mang ra khỏi quán rượu, mà lão giả mười phần khí khái quát mắng một đường kéo dài...

Người trong tử lâu vạn phần khiếp sợ nhìn Thất Nương, bắt đầu suy đoán thân phận của nàng. Càng có người âm thầm rút lui, cảm thấy người này thật sự nguy hiểm.

Thất Nương thấy thế, cười nhạt một tiếng: “Đám người các ngươi quả nhiên là gỗ mục không thể điêu khắc được. Ta vừa mới chỉ giết một người nên giết, đương nhiên sẽ không bị Kim

Giáp lực sĩ ngăn cản. Nếu không chẳng phải Tiên thành này sẽ trở thành thiên đường của kẻ phạm tội sao? Phạm vào tội nghiệt cực lớn, chỉ cần trốn vào đây, người khác sẽ không thể làm gì được hẳn?”

Một tu sĩ nghe vậy ngăn ra: “Chuyện này... đúng là không hợp lý, nhưng mà ai biết được một người có nên giết hay không?”

Thất Nương nhìn hẳn bằng ánh mắt ngáo ngơ: “Người phạm tội ở bên ngoài, không biết sẽ bị ai trừng phạt sao?”

“Tội lỗi ở bên ngoài đương nhiên là do Vạn Tiên minh... Ồ, chẳng lẽ quyền uy của Vạn Tiên minh ở trong quần tiên thành cũng hữu hiệu sao?”

“Nếu không, người trông cậy vào những thượng cô địa tiên kia đến thăm tra phán án cho các người hay sao? Chỉ cần là tội nhân đã từng được Vạn Tiên minh chứng minh, ở nơi này sẽ không được bất luận kẻ nào bảo đảm.”

“Vừa rồi sao Lục Mai lão gia tử lại...”

Thất Nương đã giải thích tương đối mất kiên nhẫn: “Đương nhiên là lúc đó cô ta còn chưa làm gì. Nhưng sau đó cô ta lại nói bừa ở đây, trải qua nhiều người xác nhận, chúng có vẻ cùng xác thực, Vạn Tiên minh mới hạ lệnh giết người. Được rồi, ta biết các người phải hỏi ai chứng minh phạm tội của cô ta, xem bên kia kia., Vợ chồng trong góc bàn kia, con gái là Diệp Phi Phi, là nội môn đệ tử của Vạn Pháp, nam tên là Hải Vân Phạm, bí thư công việc của Vương Lục hiện tại, đã thuộc nằm lòng tất cả các quy tắc trong Quần Tiên thành, cho nên không cần ta nói nhảm đám ngu xuẩn các người nữa.”

Nghiêm khắc mà nói, Thất nương là một nữ tử lòng dạ khoan hậu, sang sảng phóng khoáng, nhưng đối mặt với một đám ngu xuẩn, sự kiên nhẫn của nàng kém xa tu vi thiên pháp của nàng.

“Ai da, thấy các người biểu hiện vụng về như vậy, cũng khó trách khiến người ta không dám tin tưởng.” Thất Nương cảm thán một tiếng, sau đó lại mỉm cười: “May mà lần này có chúng ta tới.”

Chúng ta? Tất cả mọi người đều nhạy cảm mà nắm bắt được từ này.

Cùng lúc đó, trên lầu truyền đến một tiếng cười sang sảng:
“Thất nương làm việc vẫn là sấm rền gió Hành như vậy, ta vừa muốn động thủ, người đã giết người rồi. Cũng may thi thể còn nguyên vẹn, còn có thể để lại cho A Vu dùng một chút.”

Trong lúc nói đùa, một nữ tử Man tộc dáng người cao lớn, mặc da thú đơn giản, đầu đội mũ lông vũ bước từng bước nặng nề đi xuống, mỗi một bước đều chấn động đến mức bậc thang trên dưới run rẩy... Nếu không phải quán rượu này là Địa Tiên xây dựng, chất lượng quá cứng, sợ là đã sớm đoạn bậc thang đứt mất rồi.

Mà ở phía sau nữ tử Man tộc, còn có một bạch y thư sinh phong thái tuấn đạt, mi thanh mục tú, môi hồng răng trắng, rõ ràng là nữ giả nam trang. Một vị vũ nữ hoa lệ trang phục xinh đẹp, cùng một vu y dân bản xứ cả người nhuộm đầy đồ đạc.

Mấy người đều là nữ tử, thân phận khí chất không giống nhau, nhưng đều là tu vi Kim Đan, Nguyên Anh, hơn nữa khí thế mạnh kinh người.

Cùng cảnh giới, chênh lệch giữa tu sĩ có thể gấp hàng trăm hàng ngàn lần. Ví dụ như đệ nhất kim đan cử châu đủ nghiên ép một ngàn Tiểu Minh cấp kim đan. Mà mấy nữ tử này, không thể nghi ngờ đều là cường giả cảnh giới đỉnh cao của mình.

Cường giả như vậy cũng không nhiều, mà các nàng cùng lên sân, liền khiến người ta không thể không hiếu kỳ: Các nàng rốt cuộc là ai, từ nơi nào đến? Bởi vì ở đây có không ít người cũng coi là kiến thức rộng rãi, lại không nói ra tên của những cường giả này.

Nhìn ra nghi hoặc trong mắt mọi người, Thất Nương hơi ngẩng đầu lên: “Chúng ta là người có thể mang thắng lợi đến cho các ngươi.”

Mọi người ngạc nhiên, bỗng nhiên thấy nữ y kia đi đến trước thi thể Mặc Hương, nhặt đầu của nàng lên, nhếch miệng cười một tiếng.

“Thứ tốt...”

Mọi người cảm thấy lạnh lẽo.

...

Người ở năm khu, tửu lâu của Thịnh Thuận các xuất hiện một đám nữ nhân cổ quái kỳ lạ, rất nhanh đã gây chú ý cho các nàng.

Các tiên thành phong vân tế hội, nhân tài dị sĩ là tầng tầng lớp lớp. Các đại môn phái của Vạn Tiên minh tuy chiếm cứ chủ lưu, nhưng trong tán tu cũng không thiếu nhân tài. Ở trong quần tiên thành, chỉ cần có cơ hội liền có thể một tiếng vang kinh người.

Mà Thất Nương, đúng là có thể một tiếng vang kinh người.

Tiện tay giết chết thị nữ ngày xưa của Thiên Thư lâu chủ - Mặc Hương cảnh giới Nguyên Anh cũng không tính là đại sự gì. Mặc Hương cảnh giới tuy cao, năng lực thực chiến cũng không mạnh, rất nhiều tu sĩ Nguyên Anh đều có thể tiện tay giết chết.

Cái khiến người ta chú ý là lời tuyên bố đõng dạc khi nàng bác bỏ Mặc Hương.

cổ vũ sĩ khí cũng không phải trọng điểm, bởi vì lúc ấy người ở đây chẳng có ai am hiểu hùng biện ở đây —— tuyển thủ chính diện tụ hội ở tửu lâu Vượng Mạch các, đều tham gia hạng mục chiến đấu võ đấu, mà không phải văn đấu —— nên không cần Thất nương ra mặt, luôn có người sẽ nói ra lời kia.

Ngoại trừ câu cuối cùng.

Sau khi Thất Nương đánh gục Mặc Hương, giao thi thể Mặc Hương cho một vị nữ vu y lai lịch không rõ, cũng tuyên bố các nàng là người có thể mang thắng lợi đến cho Vạn Tiên minh.

Thi thể Mặc Hương xử lý thế nào cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là lời tuyên ngôn thắng lợi của Thất Nương. Nếu Thất Nương chỉ là một tu sĩ Nguyên Anh bình thường, nàng tự nhiên không quan trọng gì —— mỗi tu sĩ say mèm trong tửu lâu năm khu người, đều có khả năng nói ra những lời tương tự. Nhưng Thất Nương hiển nhiên là nghiêm túc. Nàng phải mang đến thắng lợi cho Vạn Tiên minh.

Mọi người mặc dù không quen với Thất Nương, nhưng ít nhất cũng quen thuộc với bằng hữu của Thất Nương - Vương Vũ, Vương Lục đều là bằng hữu của nàng. Như vậy lời của nàng tuyệt đối không phải là bản tên không đích, hơn nữa mấy tiêu đồng bọn hình thù khí chất khác nhau lại không ai không cường hãn tuyệt luân, mọi người không khó tưởng tượng tiếp theo các nàng chuẩn bị làm cái gì.

“Ta biết thực lực của các nàng tuyệt đối không yếu, vấn đề là trong danh sách hai ngàn người, lúc ban đầu hoàn toàn không có các nàng, rốt cuộc các nàng là ai?”

Quân Hoàng sơn, trong động dung nham, đệ tử nội môn của Thịnh Kinh Tiên cảnh bị hoàn cảnh nghiêm khắc bức bách tới mức mồ hôi đầm đìa, Giang Lưu có danh hiệu là Lục Vương nhìn vào thông báo.

Đó là thông báo từ Quân Tiên thành đến đây, do tổ chức tổ chức Vạn Tiên minh ký vào, nội dung rất đơn giản, trong vòng một tuần tới sắp diễn ra mấy cuộc tranh tài, Vạn Tiên minh sắp đổi tuyển thủ dự thi.

Mà sức mạnh của Giang Lưu, vừa vặn là một trong những ứng viên được thay thế.

Trước mắt hắn là kim đan hạ phẩm, lấy thời gian tu hành của hắn xem ra tương đối không tầm thường, chỉ là muốn tham dự đại bỉ quân tiên lại có vẻ hơi miễn cưỡng. Nhưng mà dưới sự ủng hộ của môn phái, hắn bởi vì ngẫu nhiên đột phá, khiến cho lực Vương chân thân đại thành, lực lượng nhục thân tăng vọt., Dưới cảnh giới Kim Đan đã ít có địch thủ. Mà mấy tháng rèn luyện nghiêm khắc ở trên quân sơn, cũng làm cho thực lực của hắn tăng nhanh như gió. Một khi đi ra động dung nham, hắn sẽ thoát thai hoá cốt, đến lúc đó chỉ cần phối hợp cùng lực lượng đan dược, hắn sẽ có được thực lực Kim Đan đỉnh phong trong vòng một canh giờ, phối hợp lực lượng Chân Thân Vương đại thành, có được tư cách tham dự trận đấu Đại Lục Kim Đan.

Lúc trước hắn thậm chí so đấu cổ tay với đệ tử của Quân Hoàng sơn. Đương nhiên, cổ tay của Hạng Lương cũng không có sở trường thuần túy, nhưng thân là Tịch Quân Hoàng Sơn, cổ tay của hắn tuyệt đối có chín thành tu sĩ cùng cảnh giới.

Nhưng hắn vẫn nhú chặt lông mày liên tiếp thua ba trận khiến Giang Lưu triệt để đặt địa vị chính xác.

Bản thân Giang Lưu đối với việc này phi thường kiêu ngạo, có thể đại biểu môn phái tham dự cuộc thi quần tiên. Đây là tu sĩ trẻ tuổi vinh quang lớn lao, cơ hồ chỉ có thiên tài tầng thứ năm tuyệt tịch kia mới có tư cách tham dự trong đó. Mà Giang Lưu có thể sánh vai cùng bọn họ, không thể nghi ngờ là chứng minh tốt nhất đối với mình.

Chỉ tiếc, phần kiêu ngạo và vui sướng này lại bị phần thông báo trước mắt phá vỡ hoàn toàn. Từ chính lựa chọn biến thành bổ sung, chấp tay dâng vị trí cho một nữ tử Man tộc không chút danh tiếng... Loại chuyện này, cho dù đại sư tử tự mình đến nói với hắn, vẫn cảm thấy khó có thể tiếp nhận.

“Quỳnh Hoa sư tử, người biết các nàng ấy không? Ý ta là nữ nhân tiếp nhận ta ra sân.”

Tịch đệ tử của Thịnh Kinh Tiên Môn lắc đầu: “Chưa kể đã nghe qua, chưa nói đến nhận thức được. Ngân Ca cổ xưa tại Lam Châu Xích Đào Hồ Viễn Ca tộc, ý tứ của nó chính là Tịch võ giả.”

“Quang Châu? Viễn Ca tộc?”

Trong Cửu Châu, Hoang Man chính là Lam Châu, mà bên trong Vụ Châu, một tiểu bộ tộc không có danh tiếng gì, đã vượt xa phạm vi nhận thức của Giang Lưu. Cũng chỉ có người tài ba như Quỳnh Hoa mới có thể hạ bút thành văn. Nhưng cho dù là Quỳnh Hoa, đối với ca khúc cổ xưa hiểu biết cũng rất ít.

“Trước đó, chỉ biết là nàng có lực lượng cường đại ngang với Kim Đan đỉnh phong, khiến cho bộ tộc Viễn Ca có thể duy trì độc lập dưới sự khuếch trương của bộ tộc Thương Thiên, nhưng vẫn không có chiến lệ đáng tin cậy lưu truyền tới nay, cho nên thực lực chân chính rất khó đoán tuyệt, trong lòng người không phục cũng rất bình thường.” Quỳnh Hoa nói, nhìn thoáng qua Giang Lưu: “Nhưng kết quả này có lợi cho người.”

“Có lợi? Sư tử người rõ ràng biết ta vì ngày hôm đó trả giá bao nhiêu.”

Quỳnh Hoa bình tĩnh nói: “Dựa theo thói diễn của các trưởng lão, khả năng người thủ thắng trên đấu trường nhiều nhất chỉ có một thành rưỡi, nhưng xác suất thương vong lại cao tới tám phần. Các Địa Tiên vì để chấn nhiếp sĩ khí mà ra tay vô cùng tàn nhẫn, mà loại sức mạnh này một khi thua, rất có thể sẽ trở thành thân tử thủ.”

Giang Lưu nghiêm túc nói: “Ta không quan tâm.”

“Đúng vậy, cho nên lúc ban đầu môn phái cũng không ngăn cản người dự thi, bởi vì cho dù người huyết vậy sa trường, đối với toàn bộ cục diện vẫn có lợi, người là thanh niên, nhiệt huyết của người trẻ tuổi có thể kích thích càng nhiều nhiệt huyết, nhưng hiện tại có một phần thắng cao hơn, mà cho dù bại vong ảnh hưởng đối với tiên môn cũng thấp hơn xuất hiện, chúng ta không có lý do gì không chọn nàng.”

Quỳnh Hoa trầm mặc một lát, nói ra: “Thi đấu của quần tiên là một sân khấu rất tốt, nhưng trên sân khấu này, thực lực làm vua.”

Giang Lưu nhắm mắt chốc lát: “Thực lực không bằng người, ta không còn lời nào để nói, nhưng không đánh mà thua, ta không phục.”

“Được, nàng ta ở ngay ngoài động.”

Giang Lưu có chút kinh ngạc, nhưng lập tức nghĩ đến nếu là sự tử sắp xếp, cũng không đáng để ngạc nhiên.

Ngoài động, nữ tử Man tộc thân hình cao lớn đang hứng thú nhìn dãy núi xa xa, đợi Quỳnh Hoa dẫn Giang Lưu đi ra động, nàng vừa vặn quay đầu, nhìn Giang Lưu.

“Cũng không tệ lắm.” Cô gái tên là ca khúc lâu năm gật đầu: “Chỉ là thân thể hơi yếu một chút.”

Giang Lưu nhướng mày, tu vi nữ nhân này không cao bao nhiêu, khẩu khí ngược lại lớn đến mức kinh người.

Chẳng qua là Kim Đan đỉnh phong mà thôi, trong đám bằng hữu của Thất Nương, rõ ràng là một người có tu vi yếu —— đương nhiên, nếu tu vi mạnh, nàng cũng sẽ tiến vào tổ Nguyên Anh, sẽ không chiếm vị trí Giang Lưu —— nàng có tư cách gì nói mình thể yếu?

Chân thân của Lục Vương cảnh là một trong mười thứ hạng đầu của tu tiên giới, lực lượng thuần túy là đứng đầu trong ba thứ hạng đầu, trong trạng thái chân thân thậm chí còn hơn một ít dị chủng hồng hoang. Ở cảnh giới tương tự, trừ tên đệ nhất kim đan biến thái cửu châu kia, có ai dám nói có thể thắng chính mình? Hạng Lương cũng không có, chẳng lẽ nữ nhân Man tộc này có thể?

Nhưng sau một khắc, hắn liền ngậm miệng lại.

Bởi vì bài ca cổ xưa đã xuất thủ.

Nàng vung một quyền về phía sau, nắm đấm đánh vào không khí, lại bắn ra thiên lôi tách ra, một vết rạn rõ ràng xuất hiện trong không khí.

Mới đầu, Giang Lưu cho rằng đó là do khí lưu tạo thành ánh mắt vặn vẹo, nhưng rất nhanh hắn liền hiện, chỉ sợ không chỉ có như thế...

Bởi vì sau vết rạn, xuất hiện một đạo trường xà cuộn cuộn đi tới. Vô số đạo sóng khí theo trường xà hướng bốn phía tan rã khuếch tán, nhấc lên trận trận gió mạnh trong dung nham sơn cốc.

Trong nháy mắt, rắn dài đi tới một đỉnh núi, đầu rắn dữ tợn, nhắm ngay ngọn núi cắn xuống.

Núi đá băng liệt, thân núi sụp đổ, ngọn núi kia sinh sôi đã bị chém đứt hơn trăm trượng.

Giang Lưu thì mặt không còn chút máu.

Bởi vì uy lực của một quyền này đã vượt xa sự tưởng tượng của hắn.

Chỉ dựa vào lực lượng nhục thân, một quyền, cách xa mấy dặm phá hủy một đỉnh núi, cái này đã vượt xa ý nghĩa của cấp bậc Kim Đan bình thường. Đừng nói hiện tại hắn chỉ là Kim Đan hạ phẩm... Cho dù mượn dùng lực lượng đan dược đạt tới cảnh giới Kim Đan đỉnh phong, cũng tuyệt không thể làm được chuyện tương tự.

Một lúc lâu sau, Giang Lưu mới khàn khàn nói: “Ta...”

Ca ca lâu ngày chỉ vỗ vai hắn: “Trở về huấn luyện cho tốt, chờ mấy năm sau sẽ đọ sức với ngươi.”

“... Phải.” Giang Lưu đáp lại có vẻ như thất hồn lạc phách.

Nhìn lỗ hồng trên núi xa, vị truyền thừa giả của lực vương chân thân dường như đã tắt thở.

“Hừ, không thể tưởng tượng được, tên man tử nguoi thật đúng là đã học được đạo lý đối nhân xử thế, trước khi đi còn biết nói lời hay, không đến mức làm cho đứa bé kia tâm như tro tàn. Mấy năm không gặp, chỉ số thông minh của nguoi thật sự là tăng rồi.”

Dưới núi quân hoàng, một vũ cơ dáng người xinh đẹp cầm họa phiến trong tay nhẹ che khuôn mặt, chỉ lộ ra đôi mắt câu hồn đoạt phách chớp động hào quang kỳ diệu, đánh giá trên dưới thân thể tráng mỹ của nàng từ từ, phảng phất tràn ngập hiếu kỳ đối với nàng.

Man nữ lại khinh thường nhở một cái: “Ai hứng thú học mấy thứ vô dụng này chứ? Đều do thư sinh dạy ta. Hừ, thế mà Vạn Tiên minh lại chọn rác rưởi như vậy để đấu lực với Địa Tiên, đúng là không ai dùng nổi.”

“Nếu có người dùng, Vương Vũ cũng sẽ không triệu tập chúng ta khẩn cấp đến đây.”

Trong khi nói chuyện, một vị bạch y thư sinh nhanh nhẹn đi tới, nhìn Man nữ và Vũ Cơ mỉm cười: “Xem ra các nguoi cũng đã giải quyết xong rồi? Vậy không cần lãng phí thời gian nữa, đi theo ta. A Vu đã tới sớm rồi.”

Nói xong, thư sinh cầm một cây bút nhúng đầy mực, đột nhiên viết ra một chữ.

Sau một khắc, chữ viết kia đột nhiên mở rộng, sau đó thật sự biến thành một cánh cửa. Thư sinh đẩy cửa ra, sau cửa là một đoàn lửa nóng, mùi rượu, hương thức ăn, tiếng cười nói vui vẻ, đều từ trong cửa mãnh liệt trào ra. Trong đó, tiếng cười sáng khoái của Thất Nương vang lên.

Man nữ mười phần anh khí lông mày nhất thời nhếch lên, khóe miệng cười to: “Đám gia hỏa này, ăn cơm uống rượu thế mà không đợi ta...”

Nói xong liền cất bước vào cửa, gia nhập trước tiên vào trong tiếng ồn ào huyền ảo.

Phía sau cửa là căn phòng trang nhã của một tửu lâu, chính giữa phòng là một cái bàn tròn lớn, trên bàn kỳ trân tráng, ngọc dịch quỳnh tương, bên cạnh đã ngồi sáu người. Có cầu nhục thiên sư thất nương, có Man Hoang vu y A Vu, có kỹ sĩ Tây Di Vương A Hoài, còn có Lưu Ly tiên kiếm tâm thông minh... Đương nhiên, càng không thể thiếu hai thầy trò Vô Tướng Phong tụ tập cùng một chỗ với những người này.

Đây là Vương Vũ hiệu triệu, Vương Lục chủ động tổ chức, một tiệc rượu tiếp phong chuyên môn thiết kế trong tửu lâu xa hoa nhất của quần tiên thành.

Nhìn thấy Man nữ đi vào, Vương Vũ vui mừng buông hồ lô rượu xuống, “Há, là thong thả...”

Man nữ bước lên, dùng sức ôm Vương Vũ, sau đó giơ cao lên: “Tiểu Vũ, đã lâu không gặp...”

Wong Vũ bị từ từ giống như trẻ con giơ lên giữa không trung, đảo mắt lại thấy được vũ cơ cất bước vào cửa.

“Phàm nhi đã lâu không còn vóc người tốt hơn, chờ chút để tỷ tử hảo nghiệm chứng thân thể...”

Wũ Cơ cười khê: “Được đó, kiểm tra thấy người vừa lòng thì...”

Mà cuối cùng tiến vào, chính là thư sinh áo trắng mở ra cánh cửa không gian này. Lúc nhìn thấy nàng, Vương Vũ vô cùng kinh hãi.

“Lạc bút như hữu thần của A Diệu người lại tinh tiến rồi. Chờ một lát nữa hãy giúp ta viết mấy chữ tiên.”

Thư sinh thở dài: “Ta rất muốn viết một hàng chữ hồ thẹn cho người.”

...

Trên bàn rượu, các nữ tử hoan hô cười nói không ngừng.

“Ha ha, các người mau tới sờ thử đi, ngực của Phàm nhi thật sự trở nên lớn hơn nữa còn là đàn đàn mầu nữa”.

“Đáng ghét, phải sờ tới sờ lui a...”

“Thứ thong thả mới không vui, thân thể nàng đều đã luyện hóa qua, cần phải để A Vu dùng cổ dịch thanh tẩy mới có thể dùng.”

“Ồ, có người muốn cổ dịch? Chỗ này của ta, hiện tại muốn bôi sao...”

“Xi, các người hồ đồ đừng nhắc đến ta a... Thuận tiện, Trương Diệu người không cảm thấy mệt mỏi lắm sao? Nhất là trói buộc trước ngực khiến người ta cười, ngực to cũng không phải chuyện xấu...”

“Ăn cơm của người, không cần lo chuyện của ta, càng không cần để ý tới ngực ta...”

Làm con rê duy nhất trên bàn, nghe đối thoại như vậy, Vương Lục quả thực cảm nhận được vài phần áp lực, đồng thời cũng có nghi hoặc sâu sắc.

Rốt cuộc những nữ nhân này từ đâu chui ra vậy? Vương Vũ đã kết bạn với một đám kỳ nhân như thế từ khi nào? Hơn nữa còn có quan hệ thân thiết với các nàng như thế?

Câu Nhục thiên sư xem như quen biết đã lâu, một tay hồng thiêu câu nhục có thể xưng là xuất thần nhập hóa, thiên công cũng có tạo nghệ kinh người. Bất quá lần trước gặp mặt tại Vân Đài sơn, chỉ là một đạo kim đan hoá thân của nàng, bản thể thì đang thử đột phá cửa ải Nguyên Anh cùng Hóa Thần... Vài năm không thấy, thoát nhìn nàng vẫn chưa vượt qua bước kia, nhưng trong cảnh giới Nguyên Anh đỉnh phong, tích súc càng thâm hậu.

Bài ca cổ xưa đó của Man nữ, có thân thể khủng bố mà Vương Lục trước đây chưa từng thấy, tuy rằng nhìn qua chỉ là cao lớn kiện mỹ, cũng không có cơ bắp góc cạnh rõ ràng như vậy.

Nhưng lấy nhãn lực lúc này của Vương Lục, sao có thể nhìn không ra lực phá hoại ẩn giấu vô hạn trong cơ thể nàng. Chỉ riêng cường độ thân thể mà nói, trong cùng cảnh giới hầu như không ai có thể là đối thủ của nàng.

Về phần toàn thân bình lợ lợ, Vu y A Vu thích làm bạn cùng thi hài người chết, càng nắm giữ hồng hoang vu thuật thất truyền đã lâu... Theo lý thuyết, sau khi niên đại hồng hoang kết thúc, thiên địa pháp tắc dị biến, vu thuật hồng hoang chẳng những thất truyền, càng sẽ mất đi hiệu lực, huống chi là thời đại sau này pháp tắc lại có biến hóa. Nhưng vị vu y này lại phảng phất không chịu pháp tắc ảnh hưởng, một ít vu thuật tín thủ bút...

Vũ Cơ Linh Phàm và Vương Vũ Vũ Vũ nhìn là thân cận nhất, quan hệ so với Thất Nương và Vương Vũ còn tốt hơn, vừa vào chỗ ngồi liền không khách khí mà ngồi xuống bên cạnh Vương Vũ, đẩy Vương Lục qua một bên. Sau đó hai người liền bắt đầu ôm ôm khanh ta., Trong đó có rất nhiều động tác thân mật chiều dài, khiến Vương Lục loại người trưởng thành cảm thấy thập phần khó chịu. Chỉ là thỉnh thoảng thoáng nhìn qua, chỉ cảm thấy giờ tay nhắc chân đều có quy luật kỳ diệu, có thể tác động đến pháp tắc thiên địa.

Sau đó là thư sinh tên Trương Diệu kia, nữ giả nam trang cũng khó che giấu phong tình thanh lệ, nhưng càng đáng để ý tới bút mực trong tay nàng, có thể viết chữ thành vật, nghiêm nhiên đã nắm giữ văn tự chi đạo, có thần thông cực lớn.

Những người này, bất kỳ một ai đặt ở cửu Châu Đại Lục đều đủ để trở thành hào cường chân nhiếp một phương, hơn nữa lực lượng cường đại vượt xa khỏi cảnh giới chân thật của họ càng khiến cho các nàng trở nên đáng chú ý... Nhưng mà ngoại trừ Cửu Nhục thiên sư bởi vì có cửu oán không đội trời chung với Ngự Thú Tông, mấy người khác đều là thanh danh không nổi danh.

Lấy kiến thức uyên bác của Vương Lục, trước đây cũng chỉ có thể gọi ra tên một người hát đã lâu này, vẫn là lúc trước ngẫu nhiên đọc được ở trong một quyển tạp thư không bắt mắt. Mặt khác như A Vu, Trương Diệu, Linh Phàm... Không thấy bất cứ ghi chép nào, phảng phất là bồng dung xuất hiện.

Nhưng bọn họ thật sự rất mạnh, quan hệ với Vương Vũ cũng thật sự rất tốt. Vương Lục thật lâu chưa từng thấy qua nụ cười sung sướng không chút che giấu như vậy của sư phụ.

Tuy bình thường Vương Vũ cũng thích cười, hơn nữa chủng loại tươi cười thiên biến vạn hóa, tỷ như cười gian, cười hiểm độc, vô sỉ, cười càn rỡ... Nhưng rất ít khi chân thành như trước mắt, nàng ở trước mặt những bằng hữu này, dường như so với ở chung với mình còn dễ dàng hơn nhiều.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, mặc dù giữa hai người bọn họ có duyên phận kỳ diệu trăm năm không ngừng, nhưng hai người thường ngày ở chung với nhau căn bản là lấy thương tổn làm chủ. Một lời nói một lời phải cẩn thận nhiều hơn, hơi không chú ý liền rơi vào trong hố đối phương tử tử mĩ đào, thật sự là đau và vui sướng... Tuy không thiếu cảm giác hạnh phúc, nhưng nếu muốn nói nhẹ nhàng, tuyệt đối không thoải mái nổi.

Cho nên, khi nhìn thấy nụ cười ngây thơ vô tà kia của Vương Vũ, trong lòng Vương Lục tuy có nghi hoặc, lại không liên quan, hết thấy chỉ cần Vương Vũ vui vẻ là tốt rồi. Cho dù các nàng chỉ lo nói chuyện, làm cho Vương Lục, A Trạm và Lưu Ly tiên đều rơi vào tình cảnh lạnh nhạt. Vương Lục cũng không để bụng.

Dù sao hai người bọn họ cũng là nghe nói có một bữa tiệc miễn phí, những người không phận sự mới đến ăn chực, cũng không có tư cách trách cứ không cho vào. Huống chi bản thân các nàng cùng bọn người Trương Diệu liền không có giao tình gì, chỉ cần ăn uống thoải mái thì mọi chuyện đều tốt.

Vương Lục ngược lại khẩu vị của bản thân lại bình thường, chỉ ngắm chuẩn một miếng nhỏ miếng thịt mắt trâu gần nhất.

Lúc này, A Lư bên người cảm thán nói: “Thật là tình bạn chân thành khiến người ta cảm động a, khiến người ta không khỏi nhớ tới chế độ của mình sáng lập bàn tròn kỳ sĩ, cùng đồng bọn không phân cao thấp, thời gian tốt đẹp vô phận lẫn nhau.”

“Thật sự là ví von không tốt lành gì, ta nhớ được người sáng lập bàn tròn kỳ sĩ không bao lâu sau liền quốc phá gia vong rồi phải không?”

A Trác trầm mặc chốc lát: “Vương Lục, người đúng là càng ngày càng biết nói chuyện.”

“Cảm ơn.”

Bị Vương Lục đả kích một phen, A Hoài không có gì để nói, liền bắt đầu uống rượu. Sau khi uống hai chén, gò má nàng hơi ửng đỏ, ánh mắt lại chuyển đến trên người Vương Vũ và đám tiểu đồng bọn.

“Thực lực những bằng hữu này của Vương Vũ thật sự rất mạnh a.”

Vương Lục gật đầu: “Thực lực không mạnh, làm sao đủ tư cách làm bạn với Vương Vũ?”

Vật lấy cùng đoàn thể, bản thân Vương Vũ cũng không phải cao quý lạnh lùng. Trên thực tế, nàng hoàn toàn là loại phản nghĩa cao quý lạnh lùng. Nhưng nếu không có vài phần bản lĩnh, cũng tuyệt khó lọt vào mắt của Vương Vũ, càng không nói đến việc cùng nàng làm bằng hữu. Hơn nữa đám người Trương Diêu, Du Du là người mà Vương Vũ cố ý vì quân tiên đại bỉ mà ra tay, cường đại là chuyện đương nhiên.

“Không, ta nói là các nàng thật sự rất mạnh.” Giọng A Loan rất nghiêm túc, “Tuy rằng bị giới hạn ở cảnh giới của mình, không thể nào cường đại giống như Chân Quân, nhưng ở lĩnh vực của mình cũng đã làm đến cực hạn. Tựa như phòng ngự của Vương Vũ, sinh tồn diễn dịch đến cực hạn.”

Nghe thấy A miêu đem đám người Du Du cùng Vương Vũ đánh đồng, Vương Lục cũng kinh ngạc: Lợi hại như vậy sao?

Vương vũ là ai chứ? Bây giờ Vạn Tiên minh là người duy nhất có thể ăn tươi nuốt sống cao thủ Địa Tiên trên võ trường, danh tiếng kim đan đệ nhất Cửu Châu hiện tại đã truyền khắp Cửu Châu, trong cảnh giới kim đan tuyệt đối vô địch đã trở thành nhận thức chung của hàng tỷ tu sĩ. Thậm chí có người hoài nghi nàng đã sớm chệch hướng tiên đạo, tiến vào ngoại đạo lĩnh vực bởi vì lấy lý luận tiên đạo, trên thế gian căn bản không có khả năng tồn tại kim đan cường đại như vậy.

Mà thông thả, A Vu, Trương Diêu... Những người này thế mà có thể đạt tới trình độ Vương Vũ?

“Chưa chắc có thể lợi hại như Vương Vũ, nhưng không thể nghi ngờ đều cùng một trình độ, trên người các nàng có rất nhiều điểm tương tự, ta nghĩ thực lực cũng không chênh lệch quá lớn.”

Nói đến chỗ này, bên ngoài gian nhã gian truyền đến tiếng gõ cửa của tiểu nhị, phía sau bếp bếp mới làm xong một đợt thức ăn lục tục đưa lên. A Oa nhìn thấy món ăn mới nhất thời hai mắt tỏa sáng giống như Lưu Ly Tiên, hoàn toàn mất đi hứng thú nói chuyện.

Mà Vương Lục nghe nàng nói những lời vừa rồi, cũng không khỏi dừng đũa lại rơi vào trầm tư.

Cùng một tiêu chuẩn? Những người này có Kim Đan có Nguyên Anh, lại bị A Lu đánh giá là cùng một tiêu chuẩn? Điều này làm cho hắn không khỏi nhớ tới rất lâu trước kia Vương Vũ đã từng nói qua một phen.

Kim Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần... Những cảnh giới này xuất hiện và phân chia, chẳng qua là việc tổng kết của tiền nhân đối với việc thăm dò con đường tu tiên. Nhưng con đường tu tiên tuyệt đối không phải duy nhất. Hiện tại xem ra Vương Vũ không thể nghi ngờ chính là thoát ly trật tự của tiền nhân, mượn di sản năm đó lưu lại của mình, vượt mọi chông gai trên con đường tu hành, đi ra một con đường hoàn toàn mới.

Nhưng mà loại kỳ tích này của Vương Vũ là một không được, ngay cả bản thân Vương Lục cũng không có chuẩn bị đi con đường của nàng, mà là từng bước chuẩn bị kết anh. Kết quả hiện tại A Thù nói rằng người trong đồng đạo của nàng lại có nhiều như vậy?

Hơn một trăm năm trôi qua, Vương Vũ rốt cuộc đã trải qua cái gì là bí ẩn, Vương Lục từ tôn trọng cũng sẽ không hỏi. Nhưng hiện tại hắn thật sự có hứng thú.

Thất Nương, Du Du... Những người này đi đâu cũng có thể nhận ra, bây giờ nghĩ đến con đường ngoại đạo Vương Vũ, nói không chừng cũng có hàng ngàn hàng vạn tia liên hệ với các nàng.

Khó trách tại sao tại thời điểm mình vận phần cần ra sức đánh tay chân, mới triệu tập các nàng tới đây, hơn nữa có vẻ có chút không tình nguyện.

Bất kể thế nào, nếu quả thật các nàng có thể mạnh như Vương Vũ, có những quân hùng mạnh này gia nhập, áp lực tỷ thí tiếp theo sẽ giảm đi rất nhiều.

Đang nghĩ tới điểm này, bỗng nhiên thấy những nữ nhân cuồng hoan kia đã bắt đầu liêu mạng đầu rượu, sau đó lớn tiếng ồn ào.

Túy Tiên lâu lấy Túy Tiên làm tên, rượu Tiên trong lâu tất nhiên là rất lợi hại. Ngay cả kỵ sĩ Vương A Diên có thực lực ngang Chân Quân, uống mấy chén xong hai gò má đều ửng đỏ, với tiêu chuẩn của Nguyên Anh Kim Đan bình thường, sợ là chỉ một ngụm là ngủ mơ mà chết.

Đám người Thất Nương đương nhiên không phải người bình thường, nhưng hơn mười bình rượu vào bụng, các nàng cũng bắt đầu thần trí mơ hồ.

Chỉ thấy Man nữ thân hình cao lớn nhất thông thả uống một ngụm rượu mạnh, sau đó lau miệng, đưa mắt về phía Vương Vũ, bỗng nhiên vọt tới trước mặt thư sinh Trương Diệu, đem nàng ngã nhào xuống đất.

“Ha ha, Tiểu Vũ, mau giúp ta đặt chiêm chiêm, ta muốn cởi y phục của nàng ta.”

Vương Vũ vui mừng: “Tốt tốt tốt, ta cũng thấy nữ giả nam này của nàng ta nhìn khó chịu, ngực to thế mà lại không cho ta xem, cứ quần lấy nhau như vậy quả thực là ác hành nghịch thiên mà.”

Trương Diệu bị Man nữ đánh ngã, men rượu dâng lên, một thân thân thông lại không vận dụng được, mắt thấy tay Man nữ tướng không chút khách khí đưa tới trước vạt áo, quá sợ hãi nói: “Ngươi, hai tên gốc các ngươi dừng tay cho ta...”

Vương Vũ say khướt cười nói: “Lúc này dừng tay, còn xứng làm nam nhân không?”

“Ngươi vốn không phải là nam nhân a...”

Trong khi nói chuyện, Du Du đã không chút khách khí kéo vạt áo của nàng ra, lộ ra phía dưới cổ là một mảnh da thịt trắng nõn, cùng với từng vòng vải che ngực.

Vũ Cơ Linh Phàm say rượu mê mông lung bên cạnh khẽ che cái miệng nhỏ, cười nói: “Heo gửi người lại thật sự đang quần ngực, đôi với tỷ muội nhà mình đều che giấu giấu giấu giấu giấu giấu giếm vô nghĩa, mau tới để cho chúng ta xem xem bộ mặt thật của người”

Trương Diệu đỏ bừng cả mặt, đôi mắt xinh đẹp rung rung: “Đám biến thái kia, các người đợi đấy cho ta...”

Vương Lục nhìn thấy đoạn này, thấy mấy nữ nhân điên này tiếp theo tựa hồ muốn chơi thật... Một vị vu y tương đối ít nói đã trực tiếp đi qua tháo thắt lưng của Trương Diệu.

Bản thân mình ngược lại có hứng thú vây xem một phen, nhưng nghĩ đến sau khi xem xong tác dụng phụ, Vương Lục vẫn mỉm cười đứng dậy cáo từ, tiện thể túm lấy A Hoài cùng Lưu Ly Tiên lưu ly lưu luyến không rời: Các nàng tuy là nữ tử, dù sao cũng là người ngoài.

Sau khi ba người ra ngoài, liền nghe trong môn truyền đến tiếng hoan hô tương tự.

Một vị thư sinh phong tư tuấn dật, đại khái là game du lịch rồi...

...

Trong khu thứ năm tổ chức tổ chức tổ chức phủ, bên trong đình viện tĩnh lặng đột nhiên có vài con chim bay lên. Xuyên thấu qua cây cối xanh um, một tiếng rên rỉ thảm thiết truyền ra.

“A a a đầu đau thật a, nước, cầu thủy...”

Trong phòng ngủ, đệ nhất kim đan Cửu Châu nổi danh đang vô cùng thống khổ ôm đầu cuộn mình nằm ở trên giường, trong phòng có một hương vị hương khí dày nặng mà vẩn vọ, phẳng phát như là để che lấp cái gì, trở nên thập phần cổ quái.

Nghe được tiếng rên rỉ trong phòng, chủ nhân đình viện nhanh chóng chạy tới, một cước đá văng cửa phòng, sau đó dùng tay che cái mũi, lại cũng không dùng pháp thuật phong hành dọn dẹp mùi vị trong phòng.

“Ha ha, dễ chịu? Có phải là có cảm giác lâng lâng như tiên không?”

Cô gái áo trắng trên giường cuộn mình, cực kỳ đau đớn nói: “Cầu nước...”

Vương Lục ra vẻ kinh ngạc: “Cầu nước? Hôm qua không phải người lấy nước lấy rất vui vẻ sao? Mang Trương Diệu cưỡng ép ngã xuống đất, dùng các loại thủ đoạn khó coi ép lấy nước trong cơ thể đối phương... Làm sao bây giờ ngược lại đến phiên người thiếu nước vậy?”

“Ta dựa vào việc người có được hay không đây là do ta muốn người không biết uống một chén nước sạch tới đây hay sao a, đau đầu...”

Mắt thấy lửa giận của Vương Vũ sôi trào đến nỗi đau đầu muốn nứt ra, nhiều loại thống khổ hỗn tạp cùng một chỗ, tùy thời đều có nguy hiểm biến thái, Vương Lục liền gật đầu: “Được a, vậy ngay.”

Sau đó hấn gơ hai tay lên, Ngũ Hành pháp thuật hạ bút thành văn, một quả cầu nước thật lớn từ trong hư không ngưng tụ ra, trôi nổi trên đầu Vương Vũ một lát, âm âm hạ xuống, vang lên một hồi rầm rầm, thật lạnh thấu tim.

Người trên giường bị nước trong rót lên đầu, kêu lên sợ hãi, đột nhiên ngồi dậy.

Mà ngay khi Vương Lục chuẩn bị đối mặt với lửa giận đang sôi trào của nàng, thì cũng không đến nỗi đem son phấn đặt ở trước người...

“Thật sáng khoái a, thật sự là thoải mái hơn nhiều.”

Lại nghe Vương Vũ phát ra một giọng thở dài thỏa mãn, sau đó hoàn toàn không để ý chần đệm đã ướt sũng, lại nằm xuống.

Vương Lục quan sát từ trên xuống dưới một phen, chỉ thấy toàn thân Vương Vũ thấm ướt, quần áo màu trắng kè sát ở trên người, những chỗ nên lộ không nên lộ đều mơ hồ hiện ra, nhưng bản thân nàng lại giống như không hề để ý, nằm trên giường nước thần nhiên, một lát sau hô hấp dần dần dài ra.

Vương Lục quả thực kinh thiên nhân đối với gã, cái này cũng có thể ngủ?

“Này, nước vừa rồi sẽ không trực tiếp tiến vào đầu người chứ nhỉ?”

Vương Vũ lập tức mắng: “Tên nghịch đồ nhà người có muốn rót nước à, vừa rồi ta thiếu nước để bổ sung vào hậu kinh của rượu sôi máu này thật đúng là không phải đùa, lúc thiếu nước nguyên thần thì hỗn loạn, pháp thuật cũng không dùng được.”

“Ha ha.” Vương Lục cười lạnh. Bất người uống rượu tiêu thụ không uống mà sợ à? Ý vào mình là đệ nhất kim đan cử châu, Vô Tướng kim thân vạn độc bất xâm liền tự xưng là lượng lớn đúng không? Một mình ôm mười bảy vò Thiên tiên say cùng Man nữ tranh rượu thoải mái vui vẻ đúng không? Ngay cả rượu sôi uống nửa độ nửa chén cũng tưởng là bạch thủy rất phóng khoáng đúng không? Không đau chết người thật sự là thiên đạo bất công a?

Nhưng dù sao Vô Tướng kim thân cũng là Vô Tướng kim thân, theo cách uống của Vương Vũ, phỏng chừng ngay cả Chân Quân cũng phải nằm, nàng lại ngủ một đêm liền khôi phục như lúc ban đầu, có thể thấy được Thiên Đạo quả thực không phải thứ đáng tin cậy.

Nghỉ ngơi một lát, Vương Vũ nhíu mày: “Mùi gì lạ vậy? Mùi thơm này của người có quá thời hạn không?”

“Ha ha.”

Vương Vũ nhìn thấy thái độ này của Vương Lục, đôi mi thanh tú cau lại, trong lòng cảm thấy trong đó có cái hổ, nhưng cơn say khiến cho đầu đau còn chưa hoàn toàn hóa giải, tư duy hơi có vẻ chậm chạp, vì vậy vô thức liền đưa tay giơ tay lên một cơn gió mát, thổi ra cửa sổ, cố gắng mang đi dị hương làm người hít thở không thông. Kết quả là gió nhẹ thổi qua, mùi thơm thoang thoảng lưu lại, lưu lại chính là một mùi rượu làm cho người ta đầu váng mắt hoa. Mặc cho Thanh Phong biến thành cuồng phong, thổi cũng không tiêu tan?

“Làm sao vậy?”

Vương Lục cười lạnh nói: “Đây là ngàn dặm lưu hương a, thổi qua lúc người uống thoải mái không phải còn khen rượu của nó nồng nặc dài đằng đặc sao?”

“... Có thể ở lại nơi này sao? Không thần như vậy chứ? Hơn nữa nơi này chỉ có mùi rượu thổi chứ không có mùi rượu a.”

“Rượu bị huynh phun ra đương nhiên không thơm như vậy...”

“... Tôi hôm qua ta quát tháo chứ?”

Vương Lục cười gằn: “Đâu chỉ đơn giản là quát tháo như vậy?”

“Không có chuyện gì không thể lộ ra ngoài chứ?”

Vương Lục ngẩng đầu suy nghĩ một chút: “Với độ si nhục của người, hình như cũng không có thứ gì là không thể lộ ra.”

“Vậy là tốt rồi.” Vương Vũ yên lòng, lại hỏi: “Các nàng Tiêu Thất thì sao?”

“Các nàng tương đối có trách nhiệm, sau khi tỉnh ngủ đều đi làm việc. Du Du hôm nay có trận đấu, hai canh giờ sau bắt đầu đúng giờ, người có muốn đi xem không?”

Vương Vũ trực tiếp ngồi dậy, búng tay phải một cái, một ngọn lửa màu đỏ rực cháy từ dưới chân đến mi tâm. Y phục ướt đẫm bốc hơi sạch sẽ, cả người tỏa ra ánh sáng rực rỡ, có vài phần phong thái của Mộ Dung Băng Ly.

“Đương nhiên phải đi.”

Thái độ của Vương Vũ đối với bạn bè tốt khiến người ta kinh ngạc, nghe nói anh tài của Man tộc sau khi có cuộc đấu, nàng không hề để ý trạng thái của mình không tốt chút nào, bước một bước liền xuống giường, thần thái sáng láng.

Trước đây không lâu Lục trưởng lão Lục Ly của Linh Kiếm phái Thiên Kiếm Đường đã từng thay thế kết quả, từng đấu qua trận pháp với các Địa Tiên, lấy yếu ớt chênh lệch thất bại. Một cuộc tranh tài có nhân khí cực cao, rất nhiều trưởng lão Chân Quân của Thông Thiên Thánh Đường đều đến đây quan sát, chỉ có Vương Vũ còn chưa tới, hơn nữa còn nói chuyện rất phấn chấn.

“Ai ui, lão lục kia căn bản là mang tiêu chuẩn đi tặng, ta không thèm xem đâu.”

Kết quả trận đấu của Cơ Hữu nhà mình, nàng lại tích cực hơn bất kỳ ai.

“À phải đúng rồi, đạo cụ cổ vũ cố gắng, mua đủ chưa? Yên Hỏa Lễ Pháo còn có Phồn Hoa Cẩm, chuẩn bị rượu mừng công xong chưa? Du Du mỗi lần thắng đều muốn uống rượu, nếu không nàng so với thua còn khó chịu hơn...”

Vương lục ở bên nghe sự phụ nhiệt tình lắm nhảm, trong lòng không khỏi hiếu kỳ đối với lai lịch nhóm người này, có thể làm cho Vương Vũ lo lắng đến bước này, rốt cuộc là thần thánh phương nào? Trong vòng một trăm năm đó, Vương Vũ theo lý thuyết hẳn là bởi vì cái chết của Đại sư huynh mà tâm như tro tàn, sao nàng lại cảm thấy trên thân thể tốt của đám Cơ Hữu này lại tỏa ra ánh sáng thứ hai xuân?

Đương nhiên, Vương Lục cũng không bắt buộc phải bắt chước cái gì mà liệt nữ trinh tiết, trong một trăm năm mươi năm không cửa sổ kia, nàng có thể vui vẻ hơn bất kỳ chuyện gì, nhưng vui vẻ cũng phải có lý do vui vẻ chứ? Mấy huynh đệ cùng chết ở Thiên Kiếm đường kia cũng không thể để nàng cời bỏ được khúc mắc, làm sao những nữ nhân đến từ Thiên Nam Hải Bắc lại có thể chứ?

Một đường đi tới chỗ thi đấu, Vương Lục cũng không nghĩ tới vấn đề này, chỉ cảm thấy thân phận của đám người Thất

Nuong, Du Du là cànng thần bí khó lường.

Tràng đấu ca ca tham dự đã lâu nằm ở Thiên Nhất Khu.

Thiên Nhất Khu là một thế giới độc lập, thường xuyên trải qua truyền tống trận đặc thù với các khu vực khác. Mà vượt qua truyền tống trận nhìn thấy là một tòa vòng tròn.

Cái gọi là núi hoàn hình, là vòng hình chữ nghĩa, một vòng tròn to lớn đỉnh thiên lập địa, không thấy đuôi thu hồi, rộng chừng năm mươi dặm, đường kính ước chừng một trăm dặm, trong không trung, một hòn đảo phạm vi mười dặm lẻ loi lơ lửng ở trong vòng vây núi.

Sân thi đấu nằm trên hòn đảo hoang kia.

Địa hình đặc thù tạo thành sân đấu đặc thù, trong Thiên Nhất Khu chỉ có một tòa đấu trường này, nhưng bởi vì đặc thù nơi đây, lại có thể gánh vác nhiều trận đấu. Hôm nay tổ chức thi đấu Kim Đan Đại Lực Vương, hai bên dự thi là bài ca Man Nữ đại biểu Vạn Tiên minh xuất chiến từ lâu, cùng với Đổ Na Tra lấy lực lượng ở thượng cổ địa tiên làm sở trường.

Đổ Tiểu, cái tên này thoạt nhìn có vẻ rất nhiệt tình sáng sủa, rất dễ làm cho người ta liên tưởng đến thiếu nữ hoặc là khuôn mặt tươi cười, nhưng trên thực tế, Đổ Tiểu lại dáng người tiêu tụy thấp bé, mặt không chút biểu tình, giống như người chết nhiều hơn người sống, cùng lực lượng nở kinh người kia hình thành rõ ràng.

Về phương diện khác, Đổ Tiểu là một người cực kỳ nghiêm túc phụ trách. Lúc Vương Lực dẫn sư phụ đến trên khán đài, Đổ Tiểu đã đến trong sân trước một canh giờ.

Trận đấu Đại Lực Vương này, mặc dù thuộc về võ đấu, nhưng lại là trận đối kháng yếu trong võ đấu, bởi vậy sân bãi cũng không lớn, chỉ có một dặm vuông, bên trong là một mảnh mặt đá màu trắng. Đổ Tiểu khoanh chân ngồi dưới đất, một bộ áo choàng màu đen bao bọc mình lại, nhắm mắt không nói.

Đối với việc này, trên khán giả rất nhanh đã có tiếng nghị luận.

“Hắc, thật giỏi giả bộ a, đến đây trước thời hạn bày tư thế, hù dọa người sao?”

“Được rồi, đừng nói nữa. Người ta cũng có ra vẻ tiền vốn đấy, có phải người chưa từng đọc qua trận tranh tài vừa rồi đâu.”

“Chiến đấu hôm nay, rốt cuộc có thắng được nó hay không?”

“Nghe nói Vương Lục tự mình đến xem, hẳn là sẽ thắng, lúc trước chỉ cần hắn đến xem trận đấu là thắng rồi.”

“Nếu Vương Lục chịu tự mình ra trận, ta cũng cược hắn thắng. Nhưng lần này người được chọn là ai cơ chứ, ca khúc ngân nga, khó hiểu, chưa từng nghe nói qua a.”

“Quan tâm nhiều như vậy làm gì. Nếu Vương Lục đều xem trọng, hơn phân nửa là không sai rồi.”

“Hắn là chủ ý chung quy, danh sách người đấu hắn cũng tham dự dự chế định, chẳng lẽ Vạn Thú Vương xuất hiện lúc trước không phải hắn xem trọng sao?”

“Cái này...”

Nửa tháng trước, trong trận đấu Đại Lục Vương cấp Nguyên Anh, vẫn là nụ cười của Đổ, dễ dàng lật tung vua vạn thú của Ngự Thú tông, là vua của địch vạn thú và hai con Ma Mã hai đầu linh sủng hợp thể với nhau., Trong cùng cảnh giới, lực lượng mạnh mẽ cơ hồ không làm được thứ hai, lại thua rồi tinh rồi mù, thậm chí bị phản phê trọng thương. Sau khi chứng kiến cuộc tranh tài kia, tuyển thủ cấp Hóa Thần tràn đầy chí hướng, Tàn Sơn chân nhân đến từ Thịnh Kinh Tiên môn cũng lập tức lựa chọn dừng thi đấu, trước mắt ứng cử viên khẩn cấp mà chọn.

Mà tuyển thủ cấp Kim Đan, vốn là Giang Lưu nhất định là thịnh kinh. Lục Vương Chân thân là công pháp đỉnh cấp hiếm thấy, càng khó được là Giang Lưu có thể luyện nó đến đại thành cấp Kim Đan. Tuy rằng mọi người cũng không trông cậy vào hắn thực sự có thể thắng, nhưng ít nhiều ôm vài phần hy vọng.

Nhưng hiện giờ lại bị một nữ chiến sĩ Man tộc tên là hát lâu năm thay thế, tự nhiên khó tránh khỏi làm cho lòng người sinh nghi.

Không bao lâu sau, trong nội nghị hoặc của mọi người, một bên khác của cuộc so tài cuối cùng cũng lên đài.

Bài ca cổ xưa, là một cô gái Man tộc thân hình cao lớn cường tráng, nàng vẫn mặc áo da thú từ bộ lạc mang đến, hai chân giẫm trên mặt đất, bước chân không nhanh không chậm, nặng nề mạnh mẽ.

Man nữ sau khi ra sân, tiếng nghị luận trên khán đài càng lúc càng lớn, bất quá tiếng nghị luận rất nhanh đã được bao trùm xuống.

Bị một trận âm thanh hoan hô kinh thiên động địa át đi.

“Du Du người tốt cuộc cũng tới rồi.”

Thanh âm của Vương Vũ vang dội, ngay cả tiếng bàn luận của rất nhiều Nguyên Anh Hóa Thần trong trận cũng bị át đi, khiến người ta nhận thức được thực lực chân thật của cảnh giới Kim Đan đệ nhất Cửu Châu.

Sau đó, Lễ Pháo, pháo hoa từ trong tay Vương Vũ phóng lên cao. Bầu trời phạm vi vài dặm bị muôn màu muôn vẻ bao trùm. Người xem nhìn cảnh tượng sung sướng trên trời, ghen hòng nhìn trần trối. Vương Lục thì yên lặng tránh xa một chút, không cùng hạng người như thế.

Vương Vũ buông tha khói lửa, lại lấy ra một bình rượu cao vung vẫy: “Rượu ta đã chuẩn bị xong, thắng về sau không say không về “

Trong sân, Du Du có chút kinh ngạc quay đầu, sau đó lộ ra một nụ cười sáng khoái: “Được.”

Bên kia, Đỗ Tiểu Tiểu ngồi hồi lâu bỗng nhiên đứng dậy, động tác mặc dù nhẹ, nhưng toàn bộ đại địa lại run rẩy theo.

“Có thể bắt đầu rồi chứ?”

Ông ta ung dung quay đầu lại: “Đến đây.”

...

Từ từ nói, trận đấu chính thức bắt đầu.

Dù rằng cách thời gian chính thức ước định còn hơn nửa canh giờ, rất nhiều người xem còn chưa kịp vào, nhưng nếu hai vị tuyển thủ đều đã vào chỗ, thì cũng không cần phải lãng phí thời gian. Dù sao đây không phải là thi đấu thương nghiệp, hoàn toàn không cần thiết di chuyển cảm thụ của người xem.

Trận đấu Đại Lực Vương, ở trong võ đài xem như có tính đối kháng thấp, không cần kịch liệt đối kháng cùng chém giết, song phương sau khi đứng ở vị trí của mình, trong sân sẽ không ngừng sinh ra trọng vật ngưng kết Thổ Hành Tinh Hoa, rơi vào trên đầu tuyển thủ.

tuyển thủ cần tiếp được vật nặng, cũng duy trì tư thế đứng bất động, mà vật nặng sẽ tùy thời chuyển dời không ngừng điệp lên, chỉ cần có thể so với đối phương kiên trì thời gian dài hơn, coi như thắng lợi.

Trận đấu trước, vương vạn thú cười to, đá xanh Địa Nguyên nặng ngàn cân ban đầu bắt đầu từ từ chồng chất lên nhau. Y một mực kiên trì nửa canh giờ, khi đó từ trên trời rơi xuống đã không còn là đá Địa Nguyên nữa, mà là mỗi một khối Khôn Nham nặng ức vạn cân.

Wương vạn thú thân chịu trọng áp ức vạn cân, kiên trì ba hơi thở sau dần dần kiệt sức, mắt thấy đối thủ lù lù bất động, liền có ý định đầu hàng.

Nhưng đúng lúc này, Đỗ Tiểu ngẩng đầu lên nhìn trời: “Nặng thêm chút nữa đi.”

Thế là, một viên thiên hỏa sao băng đen kịt từ trong minh minh hư không rơi xuống, mang theo vô số lực đạo trùng kích lao xuống, một tay của Đỗ Tiểu hướng lên, giống như cột chống trời. Sau một khắc lưu tinh rơi xuống đất, Đỗ Tiểu mặt không đổi sắc, cánh tay không chút thay đổi, dưới chân thì âm vang một tiếng thật lớn.

Mặt đất đấu trường trải qua tiên pháp gia cố, có thể bị Địa Tiên tiện tay một kích mà không bị tổn hại. Thiên Hỏa lưu tinh

tuy uy lực mạnh mẽ, cuối cùng vẫn là cực hạn tại cấp độ Nguyên Anh, cũng không thể làm mặt đất vỡ tan.

Nhưng lại có thể khiến mặt đất biến đổi mãnh liệt, phiến đá cứng rắn như ngọn nước, kích động lên một ngọn sóng cao mấy trượng, hướng xa xa dờn non lấp biển mà đi. Vạn thú chỉ vương xông tới, chỉ cảm thấy dưới chân một cỗ cự lực không thể chống cự vọt lên, muốn ném hẳn lên trời cao, nhưng ức vạn trọng tải phía trên đang làm cho hẳn khổ sở không thể tả...

Cả hai chông lên nhau, vương vạn thú bị hất tung tại chỗ, dưới sức ép cực lớn của sức ép thì gân cốt gãy xương, suýt nữa thì mất mạng tại chỗ.

Về phương diện khác, Đỗ Tiểu một tay nâng Thiên Hỏa Lưu Tinh, đợi Hỏa Diễm tắt, mọi người xuất hiện hòn đá kia cũng không lớn, chỉ lớn chừng nắm tay, trong lòng bàn tay có vẻ xấu xí... Nhưng rất nhanh liền nhận ra đó là “Thái Thượng Nguyên Thạch”, mỗi một viên đều giống như một ngọn núi lớn.

Đỗ Thái đang ở trạng thái nguyên anh cười cợt, sức lực có thể dờn núi. Cứ thế mà suy, hẳn ở cảnh giới kim đan, lực lượng mặc dù phải giảm hơn chín phần mười trở lên, nhưng là vượt xa bất kỳ Kim Đan nào đương thời, thậm chí ngay cả đệ nhất Kim Đan Vương Vũ biến thái ở cửu Châu kia cũng thừa nhận lực lượng thuần túy của hẳn, không thể địch lại chính Đỗ Tiểu.

Như vậy bây giờ còn ai có thể làm gì hẳn? Man nữ đến từ bộ lạc hẻo lánh này sao?

Trong sự mong đợi của mọi người, từ trong hư không vô tận chậm rãi hạ xuống hai hòn đá vuông màu xanh, một tác có thể thấy vuông, nặng chừng ngàn cân, là kết quả của đất đá sau khi ngưng tụ lại, chuyên môn dùng để phối hợp.

Vóc người có hơi cao, chạm vào đá xanh trước một bước, ngàn cân rơi vào trong tay, cánh tay không chút thay đổi, ngay cả làn da ở lòng bàn tay cũng không có biến hóa gì, biểu hiện ra cường độ thân thể cao minh dị thường.

Đỗ cười cười theo sát phía sau, trong áo đen lộ ra một bàn tay tái nhợt nắm lấy tảng đá, đồng dạng là hơi hợt, làn da cũng

không có chút biến hóa nào.

Mặc dù chỉ là hiệp đầu, nhưng bên ngoài đã có người xem nghị luận.

“Hai người này chỉ là cấp bậc Kim Đan?”

“Ừ, bài ca lâu đời rõ ràng đúng vậy, nghe nói là dùng phương thức hồi tưởng thời gian, hồi tưởng thân thể Kim Đan tới thời kỳ đỉnh phong cũng không vấn đề gian lận... Chẳng qua..., Đều rất lợi hại. Mặc dù chỉ là đá xanh ngàn cân, nhưng ngay cả làn da bàn tay cũng không thay đổi mảy may, cường độ này, chỉ sợ thật sự là vượt qua lực vương chân thân. Đỗ Tiêu là thượng cổ địa tiên, nắm giữ rất nhiều phương pháp luyện thể thượng cổ thất truyền thời đại. Ca khúc này, có lẽ là huyết thống đặc thù của Man tộc?”

Chín Châu có diện tích lãnh thổ rộng lớn, tại một ít khu vực hoang vu, có không ít bộ lạc vì sinh tồn sinh tồn sinh sản, đều ít nhiều có huyết thống tinh quái, có được thần thông chi lực không giống với phàm nhân.

Trên sàn thi đấu, hai người đều cầm đá xanh, im lặng đứng đối lập, một lát sau trên khối đá hình vuông thứ hai rơi xuống, đồng dạng là một tác vuông, màu sắc càng sâu thêm vài phần, trọng lượng cũng tăng lên mấy phần. Hai người tự tiếp lấy, vẫn không nhúc nhích tí nào.

Sau một lát, viên đá thứ ba rơi xuống, trọng lượng gấp bội viên thứ tư, sau đó là khối thứ năm, khối thứ năm... Sau thời gian một bữa cơm, trên tay hai người mỗi người có hơn mười khối vuông đá. Sức nặng mười vạn cân mặc dù còn xa mới đạt tới cực hạn của tu sĩ Kim Đan, nhưng Kim Đan bình thường cũng không thể nào một tay treo trên bầu trời, chèo chống lâu như vậy.

Giống như một nam tử trưởng thành bình thường, nhắc tới hơn mười cân trọng vật hơn phân nửa là làm được, nhưng muốn một tay treo trên bầu trời liền khó tránh khỏi vất vả, mà muốn bảo trì một bữa cơm công phu, vô luận như thế nào cũng làm không được.

Nhưng ca khúc lâu đời và Đỗ Tiêu lại là vật nặng mười vạn cân của bản thân, không hề nhúc nhích tí nào.

Hơn nữa đến lúc này, mỗi hòn đá từ trên trời rơi xuống đều nặng hơn mấy vạn cân, cộng thêm lực trùng kích rơi xuống, đối với Kim Đan chân nhân đã thuộc loại phạm trù đả kích hữu hiệu, nhưng hai người vẫn lấy tay vững vàng đón đỡ, tiềm lực sâu không thấy đáy.

Nhưng nhìn kỹ lại có thể nhìn ra tồn tại rất khác biệt giữa hai người.

Ca khúc cũ kỹ mặc dù không lộ ra chút mệt mỏi nào, nhưng mười vạn cân đặt ở trên tay, lại có thể nhìn ra da thịt lòng bàn tay bị lõm xuống, cơ bắp căng cứng, đã dùng không ít sức lực. Nhưng Đỗ Tiểu lại nhẹ nhàng thoải mái, thân thể vẫn nhìn không ra biến hóa gì.

“... Gia hỏa này thật sự có cảnh giới Kim Đan sao? Sao lại có thân thể Kim Đan cường hãn như vậy?”

“Tên này gian lận làm gì có lực lượng nhục thân dưới cảnh giới Kim Đan mà cường đại như vậy? Bọn họ tự xưng là dùng thời gian hồi tưởng, đẩy cường độ thân thể thật lùi đến thời kỳ Kim Đan, nhưng ai biết có giữ lại hay không?”

“Lúc trước ở trên tay Vương Lục ngay cả thua ba vòng cũng không cần mặt mũi sao?”

Người xem bên ngoài nhao nhao không thể tin nổi mà đưa ra chất vấn, càng có người cảm phần bất bình, chửi ầm lên với Thượng Cổ Địa Tiên.

Đối với việc này, thượng cổ Địa Tiên cũng đứng xem bên cạnh khán giả cũng cười lạnh đáp lại một tiếng, nói: “Chúng ta có nhận đệ nhất kim đan cứu châu của các ngươi không, hiện tại chút tình cảnh này đã bắt đầu chửi mắng không ngớt rồi hả?”

Thế là các tu sĩ đưa ra nghi vấn đều nghẹn lời.

Vương vũ đệ nhất kim đan cứu châu như thế nào, kỳ thật trong lòng mọi người biết rõ, cái khác không nói, ít nhất song kim đan kia đặt ra rất là sát biên cầu. Nhưng lúc thượng cổ địa tiên thua dưới tay Vương vũ, đích xác là sáng khoái nhận nợ. Hôm nay Đỗ Tiểu này hiển nhiên cũng dùng phương thức đặc thù để tăng cường lực lượng, nhưng chỉ cần nhục thể cùng pháp lực của gã xác thực là ở trong phạm trù kim đan bình thường, bên phía Vạn Tiên minh không thể làm gì.

“... Chẳng lẽ sẽ thua như vậy sao?” Trên khán giả, một vị khán giả đáng người cường tráng có chút không cam lòng siết chặt nắm đấm, hận không thể đem lực lượng mình quán chú vào trong sân, trợ giúp ca một tay.

Đó là Giang Lưu, trước khi thi đấu đã bị ca khúc cũ kỹ từ trong danh sách thay thế xuống, bây giờ chỉ có thể ngồi ở trên khán đài.

Nhưng hắn không có chút bất mãn nào, bởi vì bản thân đã tận mắt chứng kiến trận đấu này, hắn vô cùng khẳng định, nếu bản thân đã đi tới cực hạn thì không thể nào chống lại được nữa. Lực lượng của bài ca này vượt xa hắn, nhưng vấn đề là bây giờ xem ra vẫn không thắng được.

Đợi đến khi một khối đá vuông rơi xuống, ca khúc lâu ngày lại bắt đầu, cánh tay đã hơi lác lư, mà nụ cười của Đỗ lão vẫn không hề thay đổi, chệnh lếch càng lúc càng rõ ràng.

“Chỉ có thể cầu nguyện Man nữ là loại sức chịu đựng lâu dài, có thể kéo ngã đối thủ.” Giang Lưu cắn răng, nhưng trong lòng biết suy đoán này hơn phân nửa không thể thành sự thật, tuy rằng so tài Đại Lực Vương cũng có lớp kiểm tra chịu đựng, nhưng theo khối đá rơi xuống không ngừng tăng lên, cuối cùng vẫn là ưu thế lực lượng trọng yếu nhất.

“Làm chút gì đó đi. Man nữ, người chính là cứu binh Vương Lực phái tới, không đến mức thua cuộc uất ức như vậy chứ?”

Nhưng vào lúc này, thật sự trên đài đã nghênh đón biến hóa.

Bài ca vẫn luôn trầm mặc, lâu ngày bỗng nhiên mở miệng.

“A, cứ chờ tiếp như vậy thật sự là buồn chán. Nghĩ đến rượu của Tiểu Vũ, ta sắp chảy ra nước miếng rồi, không bằng chúng ta đến tầng nhanh tiết tấu một chút, chấm dứt sớm đi?”

Đỗ Tiểu nghe vậy nghiêng đầu nhìn nàng một cái, sau đó lộ ra một nụ cười lạnh: “Được nha.”

Nhưng mà một khắc sau, còn không đợi hắn mở miệng đưa ra yêu cầu, đã thấy Du Du lớn tiếng nói: “Cho ta Thái Thượng Nguyên Thạch.”

Đỗ Tiểu đầu tiên là sửng sốt, lập tức lộ ra biểu tình khiếp sợ không thể tưởng tượng nổi, vội vàng ngẩng đầu muốn nói

chuyện, nhưng vẫn chậm một bước.

Trên bầu trời đen kịt, một ngôi sao băng rùng rục phá tan bóng tối, âm âm hạ xuống.

Chính là Thái Thượng Nguyên Thạch mà nửa tháng trước đã để cho Đồ Tiểu đánh bại Vạn Thú Chi Vương, Thái Thượng Nguyên Thạch đủ để làm Nguyên Anh đỉnh phong Nguyên Thú Vương cũng phải run rẩy ngàn tỉ cân áp nặng nề.

Cùng lúc đó, chỉ thấy bài hát ngân nga vang lên một tiếng hét to, khuôn mặt thanh tú hiện ra thần sắc dữ tợn, hai con ngươi trong suốt tăng lên một mảnh huyết hồng. Lập tức, trong cơ thể Man nữ truyền đến một trận cốt cách dày đặc nổ đùng đùng., Phảng phất như cây pháo bị đốt cháy khi tuổi quá niên đại, nhưng thanh âm lại lớn hơn ngàn vạn lần. Từng vòng sóng âm lấy thân thể nàng làm trung tâm hướng bốn phía khuếch tán ra, mà thân hình Man Nữ cũng theo đó đột nhiên kéo dài, cơ bắp toàn thân cũng toàn bộ bành trướng lên, trong nháy mắt biến thành quái vật khổng lồ cao hơn trượng, cơ bắp nổ tung.

“A a “

Hình thái người khổng lồ thông thả, dường như ngay cả lý trí cũng theo đó đi xa, tay phải nàng mạnh mẽ dùng sức, mười mấy khối đá ngưng kết cao độ bị nàng dùng một chương bóp thành một đoàn cánh tay giơ lên, nghênh đón rơi xuống Thái Thượng Nguyên Thạch.

Oanh!

Nguyên Thạch rơi xuống tiếng vang đình tai nhức óc, lượng trùng kích cực lớn dọc theo cánh tay truyền khắp quanh thân Man nữ, ca khúc thật lâu toàn thân run rẩy, cơ nhục căng đầy cùng trên làn da thỉnh thoảng chảy ra huyết dịch màu đỏ, xương khớp cánh tay càng không ngừng đứt gãy, mắt thấy liền muốn gãy.

Vì thế tay trái nhàn rỗi đã lâu bỗng nhiên nâng lên, hai tay hợp lực, rốt cuộc chống đỡ được.

Khối nguyên thạch lệnh Nguyên Anh đỉnh phong này thật sự bị nàng tiếp lấy.

Nhưng người xem không kịp kinh ngạc, hoan hô, chỉ thấy một gợn sóng do địa hình lớn biến thành từ dưới chân nàng tỏa ra,

trong nháy mắt đã cao đến hơn mười trượng, giống như sóng dữ ùn ùn về phía Đỗ Tiểu.

Đỗ Tiểu cười, sắc mặt kịch biến, nhưng cũng không thể làm gì...

Sau một khắc, cự lực dưới chân dâng lên, Đỗ Tiểu hừ một tiếng, dường như không áp chế nổi lực đạo xông lên không trung.

Mà khi hấn hai chân rời mặt đất, khí chất toàn thân cũng theo đó biến đổi, trước kia Uyên Thuận Nhạc giằng co, khí chân bất động như núi bị quét sạch trở nên sa sút. Một lát sau, khoe miệng tràn ra tơ máu.

Ca khúc đã hát từ lâu vẫn duy trì hình thái của người không lồ, hai tay hợp lực, miễn cưỡng nâng Thái Thượng Nguyên Thạch lên, cười dữ tợn với Đỗ cười nói: “Tiếp theo sẽ đến lượt ngươi.”

Đỗ Tiểu trầm mặc hồi lâu: “Ngươi đã sớm nhìn ra?”

Từ Du Du cuồng tiếu nói: “Ta đương nhiên nhìn không ra, nhưng đừng quên ta là cùng một chỗ với ngươi giẫm chân kia của nhau trên mặt đất. Vương Lục đã sớm nói với ta rằng chỉ cần cắt đứt liên hệ giữa ngươi và đại địa, ngươi sẽ thua không thể nghi ngờ.”

“Ừm, ta nhận thua.” Đỗ cười nói xong, thò tay ném hơn mười khối đá vuông xuống đất. Hòn đá rơi xuống liên tiếp phát ra tiếng trầm đục, còn tay phải của Đỗ Tiểu thì không ngừng run rẩy, hiển nhiên sớm đã thoát lực.

Sau khi nhận thua, Đỗ Tiểu khoát tay, áo choàng đen nổi lên một cái bóng, sau đó biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi đâu nữa.

Từ từ đặt tảng đá xuống, thở dài một tiếng, thân hình nhanh chóng co rút lại, toàn thân đầm máu, không tự chủ ngã về phía sau.

Nhưng trước khi nàng ngã xuống đất, một cánh tay mảnh khảnh đã đỡ lấy nàng.

Vương Vũ một tay ôm Du Du, một tay cầm bầu rượu, nhẹ nhàng ra sân.

“Du Du a, người như ngươi quá mềm lòng rồi, cơ hội tốt như vậy mà ngươi cũng không nắm xuông tay, bảo người ta nói ngươi gì cũng thật sự là đáng đời bị nghèo...”

Thanh âm của Vương Vũ vang lên trong Túy Tiên Lâu, còn có vài phần trách cứ, nhiều hơn nữa là men say mộng lung.

Còn ca khúc uống rượu dài lâu với Vương Vũ thì đầy bất đắc dĩ nói: “Làm gì tàn nhẫn như ngươi? Một giá năm ngàn vạn linh thạch, bộ lạc chúng ta chỉ tiêu một năm cũng chỉ có mấy ngàn linh thạch mà thôi.”

“A, tính cả người xem xem, ngươi ở trước mặt mấy trăm vạn người của quân tiên thành quảng cáo cho Vương Lục, năm ngàn vạn linh thạch là cái thá gì? Ngươi không biết hiện tại trong tay hắn nắm giữ bao nhiêu tài nguyên chỉ có thể chia ra ba phần cho chúng ta, sau này có thể mỗi ngày sống cuộc sống đắm chìm trong vàng son.”

“... Tham ô tràn trụi như vậy không tốt lắm nhỉ?”

“Làm lãnh đạo khó được lại không tham ô, đây mới là sĩ nhục giai cấp lãnh đạo, đó mới là thật không tốt.” Vương Vũ tiếc rên sắt không thành thép, “Du Du ngươi ở sa mạc làm Man nữ nhiều năm, đầu óc bị gió cát thổi bay u ám không nói, ít nhất ngươi không nên để cho Vương Lục chiếm tiện nghi lớn như vậy, liên tiếp thắng lợi bốn lần., Đặc biệt là lần đại thắng này ngoài ý liệu của ngươi, khiến danh vọng của hắn lại tăng vọt một lần nữa, hiện tại Giáp Ất thành quân tiên thành đã có tà giáo bá Vương lục tà xuất hiện, chẳng mấy chốc sẽ hợp lưu với Trí giáo của hắn, đó đều là quặng vàng hình người tốt mà. Chỉ là một khoản này đã kiếm lời không biết bao nhiêu, ngươi muốn hắn chia ngươi mấy ngàn vạn linh thạch thì tính là cái gì?”

Từ Du Du vẫn chần chờ: “Nhưng ta cũng không tính là chiếm tiện nghi a, đích thật là Vương Lục nói cho ta biết có thể dùng một chiêu kia phá đối phương gian lận nha, bằng không thật cùng Đỗ Tiểu liêu mạng với lực lượng, như thế nào cũng là thua thôi.” Nói xong, có chút tức giận bất bình, “Tên kia cũng

là xảo trá, dưới chân nổi liền đại địa, mượn lực lượng cả thiên địa khu, chỉ cần hai chân không rời đất, lực lượng chính là vô cùng lớn, cũng may bọn hắn nghĩ ra loại vô lại chiêu này...”

Vương Vũ nói: “Kế hoạch của toàn bộ các tiên thành là Vạn Tiên minh đưa cho, thượng cổ địa tiên khi thi đấu cũng là một cách tỉ mỉ. Phương án cụ thể của trận đấu Đại Lực Vương lần này cũng là trải qua hai bên thảo luận thẩm định, không thể tưởng được trong đấu trường của Thiên Nhất Khu có khả năng ẩn giấu cam bẫy., Chỉ có thể trách Vạn Tiên minh bản thân năng thấp kém. Huống chi trong huyết mạch của Đổ Tiểu còn có huyết thống nham thú, hấp thu đại địa lực cũng chỉ là bản năng, không tính là gian lận., Lúc trước chúng kiên nhẫn bại của vương vạn thú, không có mấy người có thể đoán ra át chủ bài chân chính của Đổ Tiểu, thật sự cho rằng hắn là lực lượng thân thể vô cùng. Chỉ có thể nói chỉ số thông minh bên Vạn Tiên minh cũng là không cứu được thuốc.”

Từ từ tò mò hỏi: “Bên phía Vạn Tiên minh không phải do Vương Lực phụ trách sao?”

“Hắn lại là dự kế tuyển thủ, làm gì có thời gian chiếu cố, huống chi Vạn Tiên minh thông thiên thánh đường luôn có người chất vấn hần hần là một kim đan nho nhỏ quyền lực quá lớn, cần có người cân bằng mới có thể cam đoan quần tiên so tài vạn vô nhất thất., Hừ hừ, kết quả chính là cái đức hạnh này. Đầu óc còn mơ tưởng tranh quyền đoạt thế với Vương Lực, cũng không muốn thực sự đem quần tiên so tài phú lớn làm thất bại. Vương Lực hoàn toàn có thể dựa vào tài hoa bản thân lăn lộn trong Địa Tiên trận doanh như cá gặp nước, đám quan liêu bọn họ có kết cục tốt gì chứ?”

Từ từ nói: “Những điều người nói ta không hiểu, bộ lạc chưa từng có chuyện phiền toái như vậy... Dù sao ta chỉ là tới giúp người tham gia thi đấu, đem thắng thắng được thì tốt. Trận tiếp theo là lúc nào?”

Vương Vũ nói: “Còn sớm lắm, mấy ngày tiếp theo trận đấu phải lấy bọn Tiểu Thất và siêu đom đóm làm chủ, người cứ an tâm dưỡng thương đi. Thật sự là, vì trận đấu mà làm cho mình gãy xương đứt gân, khí huyết mất nhiều, tội gì phải bận tâm. Vì thế Vương lực năm ngàn vạn đúng là không nhiều nặng gì.”

Từ xa cười ngây ngô một tiếng: “Thương thế có chút tổn thương, nhưng có thắng lợi đã đủ rồi.”

“Man nữ ngươi thật sự là hết thuốc chữa.” Vương Vũ tiếc rên sắt không thành thép. “Nhưng cũng không sao, ta có thể đảm nhiệm quản lý của ngươi. Chỉ cần ngươi buông quyền, ta sẽ giúp ngươi làm việc cho mọi chuyện ngay ngắn rõ ràng.”

Đôi mắt với đôi mắt lập lòe của Vương Vũ, nhìn quanh trái phải mà nói: “Nói đi, A Vu thì sao?”

“Đang ở Bách Thảo viên hái thuốc cho ngươi.”

Man nữ sợ tới mức từ trên bàn rượu bốc thuốc lên: “A Vu hái thuốc cho ta? Chẳng lẽ nói nàng muốn... Không cần vết thương nhỏ như vậy, ta uống chút rượu sẽ khỏi hẳn đó không cần phiền A Vu nữa.”

“Làm ơn lúc ngươi nói câu này cánh tay trái ôm vết thương buông ra được không? Lấy tu vi Kim Đan kỳ đón đỡ Thái Thượng Nguyên Thạch, khiến Bá thể sụp đổ, loại thương thế này nếu uống chút rượu là được, trừ phi là nghịch chuyển sinh tử luân hồi “Túy Tam Sinh”, của ngươi Hồng Hoang Bá Thể độc bộ thiên hạ, nhưng một khi Bá Thể sụp đổ cũng đặc biệt phiền toái, hiện tại trừ A Vu ra, chiếu khắp Cửu Châu cũng không có mấy người có thể xử lý thích đáng.”

Vẻ mặt từ từ đau khổ: “Nhưng thuốc của A Vu đều quá dọa người mà, mỗi lần đều ghê tởm...”

Vừa dứt lời, chợt nghe sau lưng truyền đến một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Là như vậy sao? Dược của ta buồn nôn á?”

Rầm một tiếng liền từ trên ghế ngã xuống, quay đầu sắc mặt tái nhợt, giọng nói run run: “A, A Vu?”

“Ừm, là ta.” Vu y hồng hoang lạnh lùng gật gật đầu, một hàng xương sọ người trắng như tuyết bên hông theo thân thể rung động ra tiếng va chạm rất nhỏ.

“Ta chỉ đùa chút xíu thôi...”

A Vu nói: “Có phải là đùa hay không ta nghe ra được, ngươi cảm thấy thuốc của ta ghê tởm? Không sao, ta cũng không ngại, đó là bởi vì ngươi khuyết thiếu thâm mỹ cơ bản đối với

được vật, chỉ cần ăn nhiều một chút tự nhiên sẽ chuyển biến tốt đẹp, cho nên việc chữa bệnh kế tiếp, lượng thuốc của người tăng lên gấp bội.”

“A Vu.”

“Sao vậy, gấp hai không đủ à? Vậy gấp ba cũng được mà.”

“Đủ rồi đủ rồi, gấp đôi đã đủ ta nhất định uống thuốc đúng giờ, cầu A Vu hạ thủ lưu tình.”

Ngay tại thời điểm xa xăm tương ái cùng A Vu tương sát, Vương Lục đang ngênh đón sự nghiệp mới lên đỉnh phong.

Liên tiếp thắng lợi bốn trận liên tiếp, đã để hấn bước đầu trong lòng mọi người thành lập lên tín niệm gần như mê tín—— Chỉ cần Vương Lục ra tay, thắng lợi liền tự nhiên mà đến.

Vì vậy trước khi làm việc mọi người thường xuyên cầu nguyện có Vương Lục phù hộ, chúc mình lá cờ nở đắc thắng.

Ban đầu làm như vậy chính là nhóm tuyển thủ tham gia quần tiên đại bỉ, mà rất nhanh thông qua thói quen này của tuyển thủ ở các đại môn phái lưu truyền ra. Không đến mấy ngày, nghiêm nhiên đã trở thành một loại phong thượng, trên là quần tiên đại bỉ cầu thắng, trị liệu không sinh ra, mọi người đều ở nhà cung phụng Thượng Vương Lục cầu hộ hộ.

Bái Vương lục tà giáo theo như lời Vương vũ chính là chỉ loại hiện tượng này.

Đối với việc này, Vương Lục vui vẻ xem thử.

Khí thể tín ngưỡng bình thường của tà giáo, nếu có thể lợi dụng thì vô cùng có lợi với quần tiên đại bỉ.

Không đề cập tới trấn an lòng dân, ổn định công hiệu phía sau, chỉ cần đối với thượng nhân mà nói, một người mang tín niệm tất thắng, cùng một người thấp thỏm bất an, thực lực bạo tăng sẽ cách biệt một trời một vực.

Còn bản thân mình mấy lần ra tay liên tiếp thủ thắng, bên phía Vạn Tiên minh tuy về mặt tích phân vẫn rơi vào trầm trọng, nhưng lòng tin mọi người dần dần khôi phục lại, không còn như chim sợ cành cong như lúc đầu, vừa lên trường đã thua bảy tám phần khí thể, dùng hết đội trợ uy cũng tăng lên không trở lại.

Đến lúc từ từ đánh bại Đổ Tiểu Tiểu, Vạn Tiên minh tuy rằng trên trận đấu vẫn thua nhiều thắng ít, nhưng rất nhiều trận đấu thua trận, tràng diện đã trở nên dễ nhìn hơn một chút, cũng có không ít người chênh lệch nhỏ, khiến người ta hoàn toàn có thể nhìn thấy hy vọng thắng lợi.

Đến trận tranh tài thứ năm mà Vương Lục tham dự thì hy vọng này đã được hoàn toàn nhen nhóm.

Hắn tham gia một cuộc so tài nhỏ không có danh tiếng. Nội dung trận đấu là gieo trồng linh thảo, cấp bậc Nguyên Anh. Tông chủ Vạn Tiên thụ tông Vạn Tiên minh đấu với Lục Tiên Trần Canh —— mà hai người này đối với tuyệt đại đa số đều là người xa lạ, Vương Lục cũng chưa từng qua lại với bọn họ.

Trận đấu bắt đầu, tông chủ cự thụ tông môn chậm hơn một bước, đi từng bước một, khoảng cách thắng lợi càng xa xôi. Nhưng khi trận đấu được một nửa, Vương Lục lại bỗng bành đi tới, ngồi ở trên khán đài.

Lúc này đây, Vương Lục không nói một lời, ngay cả ánh mắt dư thừa cũng không có một cái, chỉ là yên lặng nhìn. Nhưng ý thức được có Vương Lục ở phía sau, tông chủ Cự Thụ Tông lại sĩ khí đại chấn, tuôn ra tiềm chất kinh người. Dùng cảnh giới Nguyên Anh đỉnh phong, trong ngắn ngủn hai canh giờ bồi dưỡng ra Thất Linh Thảo, so với Lục Tiên Trần Canh còn nhanh hơn một phần so với sau khi thi đấu, tông chủ Cự Thụ tông trực tiếp tấn cấp Hóa Thần, nhiều năm bình cảnh một cái mà qua.

Chiến tích này đem thần thoại Vương Lục đẩy lên đỉnh phong. Nếu nói về thắng lợi của bốn trận đấu phía trước, là cùng với mưu lược của Vương Lục có liên quan. Như vậy một trận này, Vương Lục hoàn toàn là dựa vào khí tràng của bản thân mà nghịch chuyển thắng bại, cái này làm cho người ta đối với giáo lí tà giáo bá Vương lục tà giáo không thể không có vài phân tín phục.

Mà cùng lúc đó, Vạn Tiên minh còn nghênh đón trận tranh tài sĩ khí càng thêm cổ vũ.

Trương Diệu thắng Lạc Tuyết tiên tử trong thi đấu thư.

Đây là lần đầu tiên Vạn Tiên minh phân chia trên người Lạc Tuyết tiên tử, là thượng cổ địa tiên thông hiểu bách nghệ, tạo nghệ cầm kỳ thư của Lạc Tuyết tiên tử gần bằng đạo., Căn bản không ai bằng. Vạn Tiên minh có bao nhiêu người thành danh trở thành người đông kích trăm sa trước mặt nàng. Ngay cả Thiên Luân Chân Quân thắng chín mươi trận cờ ngang dọc cũng là do số lượng kinh khủng, chỉ tính riêng trình độ bản thân vậy của mình thì hẳn không bằng tuyết rơi.

Nhưng trận chiến này của Trương Diệu lại thắng rất sáng khoái, sau khi vẽ một bức tranh sơn thủy mạnh mẽ, non xanh nước biếc ở trên giấy, người xem có thể nghĩ thấy non sông xanh tươi mát, nghe thấy nước suối róc rách. Dị tượng như thế khiến Lạc Tuyết Tiên Tử dừng bút, ngơ ngẩn nhìn tranh vẽ, buồn bã mất đi một lúc lâu, tự mình vẽ được đến một nửa ngọn đuốc giữa trời tuyết núi.

Thắng lợi nghiền ép như thế khiến người xem cảm thấy thoải mái. Trương Diệu tuy rằng trước đây chưa có danh tiếng gì, nhưng sau trận chiến này đã nổi tiếng cửu châu.

Còn thắng lợi của Trương Diệu, cũng từ sau khi từ từ chiến thắng Đỗ Tiểu, Vạn Tiên minh thắng liên tiếp ba trận, ý nghĩa phi phàm.

Đồng thời, cũng là bắt đầu từ trận đấu này, Tích phân Vạn Tiên minh bắt đầu đuổi theo thượng cổ địa tiên, chênh lệch giữa song phương càng lúc càng nhỏ.

Sau Trương Diệu, người đại biểu cho Vạn Tiên minh lên đài là Thất Nương. Nàng so tài nấu nướng với Thực Tiên ở Túy Tiên Lâu, cuối cùng lấy một đạo nhân thức ăn, sống không yên, giành được thắng lợi.

Tuy bản thân Thực Tiên cũng không tính là người tinh thông tài nghệ nấu nướng: Địa Tiên từ trong quần tiên mộ vừa vạn không có sở trường nấu ăn, nhưng người làm được cực hạn trên mặt thực phẩm, tài nấu ăn cũng tuyệt không phải người bình thường có thể sánh bằng. Mấy trò chơi này của Thất Nương hàm kim lượng cũng không thấp, huống chi đây là bốn trận thắng liên tiếp của Vạn Tiên minh.

Sau khi thắng liên tiếp năm trận thắng. Vu y Hồng Hoang A Vu ở trong trận chiến độc thuật cấp Kim Đan, lấy Thất Vĩ cổ

thắng được Tiểu Độc Tiên, càng hiểm khi hủy diệt hóa thân kim đan của Tiểu Độc Tiên ngay tại chỗ, ngược lại bản nguyên thương tổn bản thể hẳn, báo một mũi tên cho Xích Huyết Độc Tôn ngày xưa bất hạnh chết thảm.

Trong ba ngày liên tiếp thắng lợi khiến Vạn Tiên minh như muốn sôi trào, mà thượng cổ địa tiên thì lần đầu tiên lâm vào trầm mặc.

Đôi mắt với năm trận bại bất thành linh, cho dù là dẫn đội Huyền Mặc, hay là người phản đối trước sau như một, Bạch Trạch đều nói không ra lời.

Nhưng đúng vào lúc này, Vương Lục nhân lúc còn nóng rên sứt, cuối cùng cũng ném ra một thẻ bài quan trọng nhất, gã đưa một phong thư đến tay đối phương.

“Hai ngày sau, Tiên Nhất khu, khiêu chiến cấp Kim Đan, ta sẽ dẫn đội chờ quý phương đại giá.”

...

668

Đã hơn hai tháng kể từ khi quần tiên thi đấu mở đầu, nhưng kỳ thật trận đấu thực sự đủ sức đếm trên đầu ngón tay chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Tỷ như đại chiến một người ôm kim lượng cao nhất, trước mắt vẫn chưa được tổ chức hoàn chỉnh một hồi.

Lý do rất đơn giản, bên phía Vạn Tiên minh hoàn toàn không nắm chắc thủ thắng.

Khiêu chiến hoàn chỉnh, quy tắc là năm trận ba thắng, hai bên mỗi bên xuất ra năm người, một đấu một, trước thắng ba trận người chiến thắng. Cứ như vậy một trận so tài hoàn chỉnh, tích lũy được năm trăm điểm, ngang với hơn mười trận đấu bình thường, rất trọng yếu.

Nhưng Vạn Tiên minh dù là cấp bậc Kim Đan hay là Nguyên Anh, Hóa Thần, Chân Quân đều khó mà tìm ra năm cường giả có thể so sánh với Địa Tiên.

Lấy cấp Chân Quân làm ví dụ, khi quần Tiên thi đấu mở đầu, hai người Hà Đồ và Huyền Mặc từng thắng một trận đại chiến ở từng khu Tiên, trận chiến đó mặc dù thắng Hà Đồ, nhưng người sáng suốt đều nhìn ra được là đối phương chấp tay nhường thắng lợi. Chỉ riêng bàn về thực lực, có thể dễ dàng phân chia hỗn độn, đặt Âm Dương các bên cạnh Huyền Mặc rõ ràng ở trên Hà Đồ.

Đạo nhân Hà Đồ là người đứng đầu Đại Lục Cửu Châu, nhưng Huyền Mặc lại tuyệt không phải đệ nhất Địa Tiên. Hai phe chênh lệch về chiến đấu đã rõ ràng.

Điều duy nhất có thể thắng chắc chắn, cho đến nay cũng chỉ có Kim Đan đệ nhất Cửu Châu của Linh Kiếm Phái kia. Nhưng Kim Đan đệ nhất Cửu Châu chỉ có một, ngoài ra ngay cả đồ đệ của nàng, Vương Lục Chân Nhân đại danh鼎鼎, từ thực lực mà nói, khi đối mặt Địa Tiên cũng không nắm chắc tất thắng.

Trên thực tế, trong trận thi đấu trước khi quần tiên thi đấu, Vương Lục từng đánh một trận với Bạch Trạch, tràng diện

không hề rơi vào hạ phong, nhưng chung quy vẫn không có thắng.

Mà ngay cả Vương Lục cũng không thắng được, trong toàn bộ Kim Đan ở Cửu Châu rất khó có người có thể thắng. Hôm nay trong cảnh giới Kim Đan, có vài người nổi danh nhất, thực lực cũng mạnh mẽ nhất: Quỳnh Hoa, Chu Thi Dao, Hạng Lương, Trâm Tử Dạ, Lưu Ly Tiên... Thực lực và Vương Lục đều cùng một đẳng cấp. Dựa theo đánh giá cấp trong Vạn Tiên minh, tính bằng cách đánh giá., Những người này, cùng với một ít kim đan lâu năm tồn tại trong các đại môn phái khác, đều được liệt vào cấp bậc đặc biệt, cũng chính là cấp bậc mạnh nhất trong cảnh giới Kim Đan. Lấy Vương Lục gia tăng Pháp luật để tỏ rõ, thực lực bản thân đều đã ngoài số một trăm, nếu như lại tính thêm các nhân tố trang bị, đạo cụ, chiến lược tổng hợp thậm chí có thể đạt tới hiệp lực lên sáu mươi lăm, khiêu chiến vượt cấp đã là vững chắc.

Nhưng rất hiển nhiên, cho dù là kim đan đặc cấp, đối mặt với Thượng Cổ Địa Tiên cũng không đủ sức. Dựa theo Thiên Luân Chân Quân và Phong Ngân Chân Nhân suy tính, trong lúc chiến đấu ít nhất phải có thực lực cấp Nguyên Anh, mới có thể ăn vào Thượng Cổ Địa Tiên. Nhưng có thể đạt tới con số khoa trương như vậy, có mấy ai?

Kim đan trở xuống, có lẽ còn có thể dùng đủ loại phương pháp, ví dụ như pháp bảo mạnh mẽ, đan dược bá đạo hoặc là chiến sĩ biến thái cấp Tiên quán đỉnh, nhưng một khi ngưng kết kim đan, thực lực tu sĩ lại càng khó thành. Mà trước mặt Vạn Tiên minh có thể có thực lực hơn nữa., Chỉ có một mình Vương Vũ, thực lực của nàng ít nhất cũng phải là Vụ trở lên, hoàn toàn đánh nát mất thường thức. Mà Vương Lục nếu trạng thái có thể đạt tới cảnh giới Kim Đan đỉnh phong, cũng có thể đạt tới trình độ một trăm tám, ở trên đấu trường xem như có sức đánh cược một lần, tỷ lệ thắng khoảng năm thành. Ngoài ra, Quỳnh Hoa tiên tử và Chu Thi Dao đang chầm dứt tập huân sau khi kết thúc., Ai có thực lực cỡ 117, phần thắng khoảng chừng ba phần, còn những người khác thì yếu hơn một phần, phần thắng không tới một phần mười... Tính theo năm trận, tỷ lệ thắng tổng thể của Vạn Tiên minh không tới hai phần, cũng không phải một con số đáng mạo hiểm.

Dựa theo dự đoán của mọi người, Vương Lục chỉ sợ phải đợi những người này ở Quân Hoàng sơn tập huấn đủ thời gian, tăng chiến lực lên tới bình quân một lần mới có giá trị buông tay đánh cược một lần.

Nhưng Vương Lục bây giờ lại phảng phất như không đợi được nữa, ở đại đa số người còn chưa hoàn thành trọn bộ tập huấn! Dưới tình huống, dứt khoát hướng Cổ Địa Tiên rời khỏi chiến thư.

Trong khu võ trường của Tiên, hai ngày sau, một mình Kim Đan khiêu chiến.

Rất nhanh tin tức ước chiến đã truyền ra khắp Tiên thành, cuồng nhiệt mà năm trận liên tiếp thắng còn chưa rút đi, một làn sóng nhiệt mới quét tới. Các Tiên thành trong quần tiên đều bắt đầu thảo luận về chiến trường, dường như nó có thể quyết định thắng thua của cả bảy Tiên.

“Vương Lục sốt ruột như vậy, chẳng lẽ có át chủ bài mới nào có thể đảm bảo hẳn chắc thắng? Ta nhớ trên báo cáo đã nói qua, kế hoạch ban đầu của Vương Lục chân nhân là kéo dài thêm mấy tháng nữa, những phiên huấn đó! Các Kim Đan Nguyên Anh mới có thể đủ chiến lực a.”

“Hừ, cái này còn chưa rõ sao? Chỉ sợ là Vương Lục đã không cần đến đám người trong quân Hoàng Sơn nữa rồi. Vô Tướng chân nhân triệu tập được mấy bằng hữu kia, đều là nhân vật có thể xưng là vô địch trong cùng cảnh giới. Có các nàng ở đây, chỉ sợ cũng không tới phiên Vương Lục có kết cục.”

“Cũng đúng, bài ca của Man nữ có thể dùng thân thể đón đỡ Thái Thượng Nguyên Thạch, có cỗ thần lực này, dưới cảnh giới Kim Đan căn bản là vô địch. Một quyền đánh ra, cho dù đối thủ có thần thông hơn nữa, nhưng tiên pháp mạnh hơn nữa cũng phải tan xương nát thịt.”

“Còn có vụ y Hồng Hoang A Vu à, Thất Vĩ cổ kia vô hình vô sắc, có thể khiến cho tiểu độc tiên cũng cuồng lưu máu mũi không ngừng, đối lại là người khác chẳng phải nháy mắt liền hóa thành thịt nát rồi sao?”

“Nói như vậy, chẳng phải chúng ta thắng chắc?”

“Hừ, nếu như không nắm chắc tất thắng, Vương Lục chân nhân làm sao lại ra tay? Chỉ cần hấn ra tay, có lần nào không đại thắng mà về?”

Cùng lúc đó, đám thượng cô địa tiên cũng đang thảo luận về trận khiêu chiến đơn độc của cấp kim đan này.

“Xem ra tạp kỹ của Vương Lục cuối cùng cũng là biểu diễn xong rồi.” Địa Tiên Bạch Trạch tay cầm bút của Vương Lục tự vẽ chiến thuật, cười lạnh, “Hết cách rồi a.”

Lời còn chưa dứt, một Địa Tiên dáng người mập mạp không khỏi cười nói: “Bạch Trạch, người nói như vậy là đã quen rồi? Người ta vừa mới thắng liên tiếp năm trận, đánh cho chúng ta không còn cách nào, đến chỗ của người ngược lại trở thành dốc sức cùng lực?”

Nói xong, hấn như ảo thuật đột nhiên xuất hiện một cái đùi heo nóng hằm hập, cắn xé một miếng lớn. Cái miếng rộng ngoác đến tận mang tai, cùng với tương ăn của hào phóng, nếu không phải Thực Tiên thì còn có thể là ai?

“A, cái tên mập mạp chết tiệt nhà ngươi lại còn có mặt mũi nói với ta? Cho đến bây giờ mấy cuộc tranh tài ngươi tham gia đều đã thua, mặt mũi Địa Tiên của chúng ta đều bị ngươi làm mất hết rồi.”

Một gương mặt Thực Tiên ngoài ăn ra cũng biết nói, nghe vậy cười lạnh một tiếng, ngược lại mỉa mai nói: “Nói mất mặt, thời điểm thi đấu nhiệt thân bị tên tiểu tử Vương Lục kia đùa bỡn như thẳng ngọc trước mắt, còn mất mặt hơn ta nhiều...”

“Đủ rồi, các ngươi không nên cãi nhau nữa.”

Một vị nữ tử kịp thời ra mặt, ngăn chặn trận tranh cãi này. Nghe nàng nói, Thực Tiên và Bạch Trạch nhất thời không nói gì nữa.

Bởi vì người nói, là lãnh tụ Huyền Mặc trên danh nghĩa hiện giờ của đội ngũ Địa Tiên, cũng là khởi nguồn của lần hội nghị này.

Huyền Mặc nói: “Bạch Trạch nói không sai, phong chiến thư này của Vương Lục chứng minh hấn hết cách rồi. Năm trận thắng kỳ thật cũng không đáng để gióng trống khua chiêng như vậy, so với hai mươi trận bại trận của Vạn Tiên minh

trước đây., Trận thắng liên tiếp năm trận này căn bản không đáng nhắc tới. Hiện tại cuồng nhiệt trong quần tiên thành hoàn toàn do một tay Vương Lục kích động. Nhưng nếu như hẳn thật sự có đủ con bài chưa lật thì có thể thắng liên tiếp nhiều hơn một chút. Vén vén năm thắng liên tiếp năm trận đã tự mình kết thúc, chỉ có thể nói rõ là hẳn không có lòng tin có thể tiếp tục chiến thắng.”

Nói xong, Huyền Mặc nhìn đồng bạn bên cạnh, thần sắc mỗi người khác nhau, phần lớn mọi người đều tin tưởng lời giải thích của nàng, nhưng cũng phải có một ít người lo nghĩ, ví dụ như ăn thịt Tiên, liền vừa gặm đùi heo, vừa hồ nghi.

Vì vậy Huyền Mặc tiến thêm một bước giải thích: “Trong năm trận thắng lợi kia, tông chủ Cự Thụ tông chiến thắng Trần Canh, là bởi vì Trần Canh sau khi nhìn thấy Vương Lục ra trận, nhất thời hoảng hốt, làm bỏ lỡ cơ hội chiến thắng., Là một sai lầm ngẫu nhiên. Mà bốn trận khác, Vương Lục đều mượn nhờ lực lượng mấy ngoại đạo kia, cũng không phải bản lĩnh của Vạn Tiên minh. Mấy tu sĩ ngoại đạo kia quả thật rất lợi hại, nhưng dù sao cũng chỉ có vài người, mà các nàng cơ bản đều đã trải qua. Trừ các nàng ra, còn lại thì ngoài các nàng ra., Vương Lục căn bản không đưa ra được nhiều biện pháp hơn, cho nên lúc này gã mới tung ra chiến thư, ý đồ mang theo thể thắng liên tiếp năm trận, thu được ưu thế về sĩ khí, lại thắng trận đại chiến kim đan máu chốt này... Thử nghĩ, nếu như gã thật sự có lòng tin đối với đội ngũ nhà mình, cần gì phải vất vả tạo thế như thế?”

Thực Tiên nghe xong, gật nhẹ đầu: “Được rồi, coi như người nói có đạo lý là được.”

Nói xong, hẳn liền hút sạch mấy miếng thịt còn vương vãi trên xương đùi heo, sau đó hời hợt hỏi: “Nhưng ngược lại, nếu người thật sự tin tưởng, vậy thì trận tỷ thí Kim Đan này chúng ta chắc chắn sẽ thắng. Không thể nghi ngờ gì nữa., Thế thì cần gì phải triệu tập chúng ta tới? Trong thời gian tỷ thí mấy tháng trước, những người chúng ta dự thi đều dựa theo trình thi mà Vạn Tiên minh đưa ra. Mình đâu rất ít khi chạm mặt bản thân... Vì không cần phải nói nhiều, càng không cần vì người ta thắng liên tiếp năm trận, đã thao thao bất tuyệt giải thích nhiều như vậy.”

Ánh mắt Huyền Mặc đột nhiên trở nên sắc bén: “Bạch Lăng, ngươi muốn nói gì?”

Thực Tiên vừa liếm đầu ngón tay dính đầy dầu mỡ, vừa lạnh nhạt nói: “Đại khái là vì ta thua quá nhiều đi, đôi khi cũng sẽ khó tránh khỏi suy nghĩ nhiều hơn. Ví dụ như bây giờ ta đang suy nghĩ, ngày đó ta đi tổ chức thi đấu kiểm tra thực vật phẩm tuyệt vời, nếu không phải tràn đầy tự tin như vậy, thì trước thi đấu có thể có thêm vài phần cẩn thận... Ta sao lại thua chứ?”

“Đạo lý tương tự cũng thích hợp cho tất cả các ngươi, chỉ là vận khí các ngươi tốt, không gặp Vương Lục mà thôi. Mà lần này, Vương Lục chủ động đến cửa khiêu chiến, nói rõ nắm chắc tất thắng, chúng ta lại ở đây nói người ta dốc hết vốn liếng., Quả thực là ngu hơn lúc trước.” Thực Tiên lắc đầu, “Không nói cái khác, nếu lần đại chiến kim đan này mà Vạn Tiên mình sắp xếp đội hình Vương vũ, Man nữ, vu y, chỉ cần ba người là đủ thắng trận. Ta không nhìn ra bên chúng ta có phần thắng gì.

Thực Tiên nói xong, một đám Địa Tiên đều trầm mặc không nói. Bởi vì ca khúc cùng vu y A Vu biểu hiện từ xa xưa, rất nhiều người trong bọn họ đều nhìn thấy trong mắt... Trong cảnh giới Kim Đan đón đỡ Thái Thượng Nguyên Thạch, Thất Vĩ Cổ phá vỡ vạn độc của Tiểu Độc Tiên bất xâm, thực lực của các nàng rõ ràng đã cùng cấp bậc với Vương Vũ, là nhân tài kiệt xuất trong ngoại đạo, dưới tình huống hạn chế cảnh giới, cho dù Địa Tiên cũng khó có thể thủ thắng.

Nhưng đúng vào lúc này, một thanh âm xen vào.

“Nếu như Vương Lục thật sự gạt ra được đội hình như vậy, thì trận chiến này chúng ta đã nắm chắc thắng lợi rồi.”

Người nói chuyện rõ ràng là một bộ hắc y, lấy tội nhân tự xưng là “Hắc” mơ hồ làm lãnh tụ chân chính trong Địa Tiên.

...

“Bình tĩnh thắng lợi?”

Nghe Hắc nói vậy, Thực Tiên Bạch Lăng hơi khó hiểu.

Vương vũ thì không nói, Man nữ và Vu y kia, bất kỳ một người nào cũng đều là nhân vật đứng đầu trong ngoại đạo, thực lực xa xa không thể dùng nó biểu hiện ra tu vi tiên đạo để đối đãi. Nếu các Địa Tiên có thể toàn lực ứng chiến, tự nhiên không sợ, có thể hạn chế ở trong cảnh giới Kim Đan... Đừng nói là Địa Tiên, cho dù là Chân Tiên hạ phẩm, cũng tuyệt không phải đối thủ.

Chẳng lẽ vị Hắc đã từng nhiều lần sáng tạo kỳ tích này, chuẩn bị tự mình ra tay hay sao? Nhưng như vậy cũng chỉ là một bên Địa Tiên dùng cường lực áp đảo đối phương, dường như có chút khác biệt với ý tứ biểu đạt của hắn.

Đối với việc này, Hắc chỉ đơn giản giải thích: “Mấy tên ngoại đạo tu sĩ kia kiếm tẩu thiên phong, nhưng sở trường duy nhất, chỉ cần nhắm vào một chút là có thể thủ thắng. Ví dụ như đối với Man nữ trong trận, chỉ cần tể ra hư thể, nàng có thể đại man lực thì có thể làm được gì? Nhớ kỹ, tu sĩ ngoại đạo không có nghĩa là không thể chiến thắng, ngoại trừ Vương Vũ, mấy người còn lại không đáng để lo.”

Nói xong, Hắc y Địa Tiên trầm ngâm một lát, lại nói thêm: “... Tuy nhiên, điểm này, Vương Lục có lẽ cũng rõ ràng, gã không có lý do gì để chui đầu vào lưới.”

Huyền Mặc nói: “Nhưng không phải mấy tu sĩ ngoại đạo này lên sân, hắn căn bản là không có người dùng được? Chẳng lẽ muốn phái một ít người tỳ hưu tập huấn trong quân hoàng sơn sao?”

Hắc y lắc đầu: “Ai đuổi không kịp, trong thời gian ngắn ngần mấy tháng mà bọn chúng còn không có thành tựu, cho dù dùng lực lượng đan dược đánh một trận cũng chưa đủ. Nếu thật sự để cho bọn chúng ra trận, ít nhất phải chờ thêm hai tháng nữa mới có ý nghĩa. Vương Lục không nên xuất chiến sớm như vậy.”

Huyền Mặc nói: “Nhưng đợi thêm hai tháng nữa, hẳn khổ tâm xây dựng năm liên thắng đã trở nên không còn giá trị nữa.”

“Ừm, Vương Lục quả thật không có phương pháp tiếp tục chiến thắng liên tiếp. Thực lực chênh lệch cực lớn của hai phe chúng ta, cũng không dễ dàng san bằng... Biệt Trần, ngươi thấy thế nào?”

Có câu xung tiên gọi là Lục Biệt Trần nói: “Đôi phương có người che giấu thiên cơ, ta không có cách nào cho người thiên toán, tính ra thì trận chiến này ta có tám phần thắng, nhìn không ra bên trong có cạm bẫy gì.”

Hắc y Địa Tiên nhắm mắt trầm tư, nhẹ giọng nói: “Trời cao xem như là hỏi Thương Thiên, địa tính lại là hỏi Cửu Châu... Theo lý mà nói, những người chúng ta được gọi là Túc Tiên, chính là con cưng của Đại Lục ở Cửu Châu, kết quả tính toán không sai. Nhưng từ trước đến nay được coi là đạo bại vong, huống chi con cưng của Cửu Châu Đại Lục cũng không chỉ có chúng ta. Nếu ta nhớ không lầm, từ năm mươi năm trước, kỳ tài tuyệt thế đã xuất hiện tầng tầng lớp lớp.”

Lục Biệt Trần nói: “Điểm này ta cũng tính ra được, cho nên ta lại thôi diễn theo thuật tính người một lần.”

“Kết quả thế nào?”

“Chúng ta sẽ thắng.” Lục Biệt Trần chém đinh chặt sắt: “Chúng ta nhất định sẽ thắng.”

Cùng lúc đó, bốn khu tiên, trên mây trắng mênh mông, một cung điện nguy nga quan sát chúng sinh, mà trong đại điện, hai vị tu sĩ ngồi ngay ngắn ở một bàn cờ tạo hình hơi có vẻ khác lạ, tập trung tinh thần nhìn chăm chú biến hóa của bàn cờ, thỉnh thoảng nhẹ giọng nói chuyện với nhau.

“Thiên Luân đạo hữu a. Vương Lục đánh cờ này, ngươi có nhìn ra được danh đường không?”

“Hà Đồ đạo hữu nói đùa, từ trước đến nay không ai nhìn thấu nước cờ của Vương Lục. Nếu không, mấy năm nay cũng không đến mức có nhiều người thua thiệt trong tay hắn.”

Nói xong, Thiên Luân Chân Quân di động quân cờ trên bàn cờ, khiến cho Hà Đồ đạo nhân hơi nhú mày trắng.

“Đến người cũng nhìn không thấu, ván cờ của Vương Lục thật sự là dai như đĩa...” Trầm ngâm một lát, Hà Đồ lại hỏi: “Coi như Hồng Trần cũng không thể nhìn thấu hẳn?”

Thiên Luân Chân Quân lắc đầu nói: “Tính hồng trần cũng tính là chúng sinh, tu sĩ vốn đã tới Hồng Trần cận tiên đạo, huống chi còn là con trai của Vương Lục Thiên Mệnh. Giống như Quỳnh Hoa, Trảm Tử Dạ của Vạn Pháp vậy... Những người này đều đã không còn trong hồng trần.”

Hà Đồ đạo nhân lại động một chút quân cờ: “Trên trời dưới đất đều là hồng trần. Trước khi phi thăng, không ai có thể chân chính nhảy ra khỏi lồng giam này. Nếu như Thiên Luân đạo hữu tính tình hồng trần chưa đạt tới đại thành, thì lời nói vừa rồi cũng có chút thuyết phục, nhưng bây giờ nghe lại có vẻ có chút thoái thác.”

Thiên Luân Chân Quân nghe vậy cười cười, cũng vươn tay về phía bàn cờ: “Quả nhiên không giấu được Hà Đồ đạo hữu. Sau khi đại thành Hồng Trần, đích xác có thể tính toán cả tu sĩ. Đừng nói Quỳnh Hoa, Tử Dạ tiểu bối như vậy, thậm chí ta còn suy tính vận mệnh của tu sĩ Chân Quân., Mặc dù mông lung, lại có thể quản được bên trong nhìn báo. Chỉ là điểm này kính xin đạo hữu giữ bí mật cho ta, nếu không chỉ sợ sẽ dẫn đến hiểu lầm không cần thiết. Mặt khác... Từ đầu đến cuối, ta vẫn không thể nhìn thấu Vương Lục, phảng phất ngay từ đầu hẳn đã không thuộc về trời đất này.”

Đạo nhân Hà Đồ trầm mặc một lúc lâu: “...Chưa chắc đã không phải chuyện tốt.”

“Ồ? Hà Đồ đạo hữu đối Vương Lục đúng là tin cậy thêm a.”

“Ngay cả người của Linh Kiếm phái đều tin hẳn, ta lại cần gì hoài nghi? Không thuộc về thiên địa, không cần chịu hạn chế của phiến thiên địa này. Chỉ là lần này, bước cờ này của Vương Lục tựa hồ quá hung hiểm.”

Thiên Luân Chân Quân nói: “Cầu phú quý trong nguy hiểm, Vương Lục luôn thờ phụng điểm này. Huống chi lúc này đây, hẳn đặt cược trên chiếu bạc đều là trù mã của nhà mình, chúng ta không có lý do ngăn cản hẳn.”

Thiên Luân nói xong lại tiếp tục di chuyển quân cờ, mà hiển nhiên đạo nhân Hà Đồ đã rơi vào hoàn cảnh cực kỳ bất lợi, hai hàng lông mày dài nhíu chặt lại với nhau.

“Chính vì hấn áp giải đều là tiền bạc của nhà mình, ngược lại ta có chút do dự... Nếu như hấn lo lắng chính mình không được tín nhiệm, cho nên mới xếp ra đội hình như vậy, thật sự không cần phải như vậy. Đây là đại sự liên quan đến toàn bộ chín châu sáu đại sự, bất kỳ một nhà nào cũng không có lý do gì để chỉ lo cho thân mình. Nếu như hấn cần sự ủng hộ của các môn phái khác, chúng ta có lẽ cũng đã tận lực, không cần phải để cho Linh Kiếm phái chịu nguy hiểm lớn như vậy.”

Thiên Luân Chân Quân cười nói: “Đạo hữu quá lo lắng rồi, hiện tại ở Quần Tiên thành cho dù là phạm nhân cũng đều biết, Vương Lục là nhi tử của Hà Đồ chân quân, có thể muốn làm gì thì làm.

Nói đến đây, đạo nhân Hà Đồ cũng không khỏi bật cười: “Xem ra Vương Lục là do chính hấn cân nhắc rồi, đã như vậy, ta cũng không nhiều chuyện, yên lặng theo dõi kỳ biến trở nên tốt hơn.

Thiên Luân Chân Quân cũng gật đầu nói: “Tuy rằng hồng trần của ta không tính ra được tương lai của Vương Lục, nhưng miễn cưỡng thôi diễn người bên cạnh hấn thì... Kế tiếp, thắng chắc chắn là chúng ta.”

Nói xong, Thiên Luân ném xúc xắc trong tay ra, một sáu điểm hiện lên trên bàn cờ. Thiên Luân cười khẽ một tiếng, dịch chuyển quân cờ điêu khắc thành chim bay về phía trước.

“Đạo hữu, xem ra ván này ta thắng, bốn đầu phi hành sứ của ta đều đã trở về nước suối.”

Hà Đồ đạo nhân bất đắc dĩ lắc đầu: “Phi hành kỳ này vẫn là Thiên Luân đạo hữu hạ tốt đấy.”

Một ngày sau, danh sách tuyển thủ của Vạn Tiên minh chính thức công bố.

Trận đấu được các quần tiên tham gia thi đấu đến nay, là thời điểm quan tâm tối cao. Trận đại chiến đấu cấp Kim Đan này cũng có vẻ vô cùng trịnh trọng, ba ngày công bố cho cuộc thi đấu trước, sớm hai ngày thông báo danh sách tuyển thủ, đây

đều là đả ngộ mà mấy trăm trận tranh tài trước chưa từng tổ chức.

Nhưng sau khi thấy danh sách Vạn Tiên minh đưa ra, người trong quần tiên thành đều vô cùng kinh ngạc.

“Vương Lục điên rồi sao?”

“Năm trận liên thắng về sau hẳn bắt đầu khinh địch rồi sao? Đây là hoàn toàn không coi đối thủ ra gì a.”

“Bày ra đội hình như vậy... Ông ta muốn kiếm danh tiếng cho Linh kiếm phái nhà mình sao? Cần thận đũa với lửa đây.”

Ngay cả đám đầu óc đã từng xem trọng nhất của Vương Lục, sau khi nhìn thấy danh sách cũng nhin không được bắt đầu nghi ngờ quyết định của Vương Lục.

Bởi vì nội dung danh sách đúng là ngoài dự đoán của mọi người.

Vương Vũ, Lưu Ly Tiên, khuyến tâu cò, Chu Thi Dao, Vương Lục... Đây chính là toàn bộ nội dung trong danh sách, tất cả đều do Linh kiếm phân thân.

Trong danh sách Vô Tướng sư đồ xem như là nằm trong dự liệu, hai tháng trước Vương Vũ đã từng đối trận với Thiên Huyền đồng tử, giành được thắng lợi không thể nghi ngờ, lần này không cần so bì nữa. Mà Vương Lục ở trong năm trận thắng liên tiếp lúc trước, thủy chung vẫn đóng vai người đứng xem hoặc là đứng ngoài quan sát, lần này rốt cục cũng coi như mọi người có hy vọng trở về.

Nhưng ba người còn lại thì sao chứ? Danh tiếng của Chu Thi Dao và Lưu Ly Tiên tại cửu Châu vang dội, lần này được liệt vào hàng kim đan đặc cấp, nhưng cuối cùng vẫn còn có vẻ non nớt, đơn thuần lấy thực lực mà nói., Đó không phải là sự lựa chọn tốt nhất trong cảnh giới Kim Đan - bất kể là nắm giữ Quỳnh Hoa của Lục Tiên Kiếm hay là cường giả Kim Đan lâu năm đến từ một vài đại phái lớn thượng phẩm, đều thích hợp với loại khiêu chiến vượt cực hạn này hơn các nàng. Huống chi, cho dù các nàng thật sự có tư chất kinh người., Lúc lâm chiến có thể bạo viễn thái sức chiến đấu, vậy ít nhất cũng nên chờ các nàng ở quân hoàng sơn tập huấn xong mới đứng, hiện tại lên sân thật sự quá sớm. Mà chó đi cò lại càng như là

chuyện cười ——— liền chó cũng phái ra sên khấu, đây là vũ nhục đối thủ, hay là đang vũ nhục chính mình?

Nếu như nói danh sách này là một trò đùa, vậy nhất định là trò đùa ác liệt nhất của quần tiên đại bĩ. Nhưng khi mọi người ý thức được, Vương Lục thật sự đem danh sách này đánh dấu là kết quả cuối cùng... Chỉ bằng đó là trò đùa.

Sòng bạc được khai thiết tại từng khu vực trong Giáp Ất, ngày hôm nay cũng chịu chấn động lớn. Tỷ lệ cược Vương Lục chiến thắng trong đại chiến kim đan tăng lên thẳng tắp, có thể thấy được rất nhiều fan cuồng trong số đó, đối với tiền túi của mình lại vô cùng lý trí.

Mà không như bên Vạn Tiên minh kinh ngạc không thôi, đám thượng cổ Địa Tiên lại ngưng trọng lạ kỳ, Huyền Mặc tổ chức hội nghị, tụ tập rất nhiều đồng bọn lại, thương thảo đối sách.

Bởi vì Vương Lục biết, tính toán về tiên lục biệt trần. Gã không có phái ra Thất nương, ca khúc thâm niên những tu sĩ ngoại đạo này, cũng không có phái ra một ít kim đan cũ quy về. Mà cho dù chỉ được chọn từ kim đan của thế hệ trẻ, cũng chỉ có Vương lục cùng Chu Thi Dao xem như là phù hợp yêu cầu. Lưu Ly Tiên và khuyển tẩu kỳ rõ ràng không đủ tư cách, vô luận là Quỳnh Hoa hay là Hạng Lương đều mạnh hơn các nàng.

“... Vương Lục nghĩ đến cái gì?”

Đây là vấn đề quan trọng nhất trước mặt mọi người. Nếu là những người khác, các Địa Tiên không cần để ý tới, dùng thực lực của đối phương nghiền ép qua là được, nhưng ở trên người Vương Lục, bọn họ đã ăn quá nhiều thiệt thòi, cho dù là ai cũng không dám chủ quan ở trước cuộc thi.

“Ta thấy là cố làm ra vẻ huyền bí.” Đỗ cười nói: “Công Tâm Thuật, trái ngược với tác dụng của nó, để chúng ta lãng phí tinh lực dư thừa. Đại khái là như vậy.”

Huyền Mặc nói: “Vô nghĩa, cho dù chúng ta tự dung lãng phí chút tinh lực, chẳng lẽ lại vì thế mà thua trận đấu? Vậy cũng quá xem thường tố chất tâm lý trải qua thời đại của Địa Tiên chúng ta rồi.”

Lạc Tuyết tiên tử suy đoán: “Hoặc là bọn hắn có vũ khí bí mật gì đó?”

“Tiên bảo? Tiên đan? Hoặc là công pháp Tiên cấp? Những vật này, chúng ta chỉ có càng nhiều hơn.”

Vì vậy chúng Địa Tiên đều trầm mặc, chỉ có tính toán kỳ trần trước đây vẫn còn tính toán, nhưng kết quả tính toán mấy lần đều không giống nhau, hoặc là thắng lợi hoặc là thất bại hoàn toàn không có định số, khiến cho tính toán hoàn toàn không có ý nghĩa tham khảo.

“Đủ rồi, không cần phải xoắn xuýt vì chuyện này.” Thời khắc mấu chốt, Hắc y Địa Tiên ra mặt nói: “Không cần để ý Vương Lục có thủ đoạn gì, chung quy chúng ta vẫn là người có thực lực mạnh hơn một phương.”

“Hơn nữa, nếu bọn chúng đã công bố danh sách này trước, chúng ta cũng nên thành khẩn một chút.” Hắc y nhân nói xong liền đưa tay điểm vài cái vào đám Địa Tiên: “Tiểu Độc Tiên, huyết nhục đồ tể, Tham Lang, Bạch Trạch, bốn người các ngươi lên sân đi.”

...

Chương thứ tám mươi hai:

Sau khi Vạn Tiên minh công bố danh sách không tới một canh giờ, thượng cổ địa tiên cũng công bố danh sách nhà mình.

Chuyện này đối với Thượng Cổ Địa Tiên luôn luôn xem thường đồng bộ với Vạn Tiên minh, không thể nghi ngờ là chuyện mới mẻ, cũng đã chứng minh Vương Lục thắng liên tiếp năm trận, đã chiếm được sự coi trọng của đối phương.

Nhưng, thượng cổ địa tiên càng coi trọng, hy vọng thủ thắng của Vạn Tiên minh càng xa vời.

“Tiêu Độc tiên, huyết nhục đồ tể, Tham Lang... Bọn hấn đang nghiêm túc đây.”

Sau khi danh sách Địa Tiên thông qua mỗi khu vực đầu tiên công bố trên bảng bài thi đấu, khắp nơi trong quần tiên thành đều có thể nghe được tiếng ai thán của các tu sĩ.

Trong danh sách bốn người, bất kỳ một người nào bây giờ đều như sấm bên tai, hai tháng trước trong trận đấu, bọn họ đã lập được chiến công hiển hách.

Chiến công hiển hách được thành lập trên thi hài của một lượng lớn tu sĩ Cửu Châu.

Bởi vì một câu nói của Hắc y Địa Tiên, tình cảnh của quần tiên lúc đầu so với hai tháng trước phi thường tàn khốc, các thượng cổ địa tiên xuống tay không chút dung tình, nhiều lần trong chiến đấu đem tu sĩ Vạn Tiên minh tàn nhẫn sát hại. Tuy rằng quần tiên thi đấu không khỏi giết chóc, nhưng rất nhiều giết chóc căn bản là cố ý gây ra. Ví dụ như lúc Tiêu Độc tiên đối trận Xích Huyết Độc Tôn,, Sau khi bản mệnh huyết huyết độc của Xích Huyết Tôn tuyên bố không có hiệu quả, đã có ý đầu hàng nhận thua, nhưng lời còn chưa mở miệng đã bị Tiêu Độc Tiên dùng Hóa Tiên tán hóa yết hầu, máu trong lồng ngực hấn ta phun ra hầu như không còn, không thể nói hai chữ đầu hàng được.

Điều này hiển nhiên là cố ý hành hạ đến chết, Xích Huyết Độc Tôn bị chết thảm không dám nói gì, lúc trước Thiên Thư lâu

chủ nghe Phong Chân Quân cũng coi đây là điểm nhập, bắt đầu nghe chờ quyết sách của Vương Lục.

Hành động lần này của Thượng Cổ Địa Tiên là để áp chế sĩ khí và ý chí chiến đấu của Vạn Tiên minh. Trên thực tế, trong lòng bọn họ gieo hạt giống sợ hãi. Chiến thuật này một lần thành công, rất nhiều tu sĩ Vạn Tiên minh sau khi lên thi đấu, thậm chí không dám nhìn thẳng vào mắt đối thủ, mười phần bản lĩnh chỉ có thể phát huy năm sáu phần. Đến tận khi Vương Lục ra mặt, lấy năm trận thắng một lần nữa nâng cao sĩ khí của Vạn Tiên minh.

Nhưng khi mọi người nhìn thấy tên Tiểu Độc Tiên, huyết nhục đồ tể, Tham Lang, Bạch Trạch thì đều cảm thấy ớn lạnh.

Mấy người này, có lẽ là kẻ tàn nhẫn thích giết chóc nhất trong đám thượng cổ Địa Tiên, trong đó có ba người trước kia.

Trước khi Tiểu Độc Tiên gia nhập tổ chức Địa Tiên, từng là một tà ma không hơn không kém, vì nghiên cứu độc thuật mà không tiếc hy sinh tính mạng ngàn vạn người. Ở hôm nay Đại Lục Cửu Châu được coi là tà ma chí bảo Vạn Linh huyết châu —— dùng thi hài linh hồn luyện chế từ hơn vạn sinh linh vô tội, trong tay tiểu độc tiên ít nhất có trên trăm viên.

Huyết nhục đồ tể căn bản là một tên điên, tuy có tu vi Địa Tiên lại ăn tươi nuốt sống, giống như dã nhân. Sinh Bình thích nhất thịt người, máu thịt người tu vi càng cao, hắn càng thích. Lần này quần tiên so tài., Hắn từng đánh bại một vị tu sĩ Nguyên Anh, sau đó trước mặt mấy vạn người trên khán đài, trực tiếp nuốt hồn phách đối phương, sau đó rút gân lột da. Cuộc tranh tài kia suýt dẫn đến rối loạn, các thân bằng hảo hữu của người chết không để ý đến lực sĩ Kim Giáp ngăn cản, chuẩn bị xông vào báo thù. Nhưng may mà cuối cùng bị lực sĩ Xích Kim ra mặt ngăn cản., Mặc dù không tránh được sự tra tấn của nhà Tiểu Hắc nhưng cuối cùng cũng coi như là thoát được tính mạng... Mà trận chiến đó, Huyết Nhục Đồ cùng với cái váy quần đầy máu thịt được may từ hơn mười vị tu sĩ Nguyên Anh kia, trở nên đại danh鼎鼎. Đồng thời hắn cũng buông lời, thừa dịp lần thi đấu này phải may lại một cái váy mới.

Về phần Tham Lang, so với hai tên trước kia thì tinh khiết và lưu loát ít hơn một chút, hắn chưa bao giờ tàn sát hoặc hành hạ

đối thủ đến chết. Nhưng cho tới nay hắn đã ra tay ba lần, đối thủ không một ai may mắn còn tồn tại... Cho dù là trận đấu tương đối thấp hơn so với đối thủ, hắn cũng có thể dẫn dắt “Ngoài ý muốn” như vậy, hợp tình hợp lý giết chết đối thủ. Nếu như nói Tiểu Độc Tiên và huyết nhục đồ là Địa Ngục Tà Ma, Tham Lang giống như quỷ hồn giấu trong bóng tối, thấp giọng, nhưng cũng trí mạng như vậy.

Dựa theo danh sách đối trận, đối phó ba người này chính là Lưu Ly Tiên, Chu Thi Dao, khuyến tẩu... Chỉ cần vừa nghĩ đến ba thiếu nữ phong hoa chính đại rất có thể chết ở trong tay mấy kẻ cuồng ma giết người, hàn ý và không đành lòng mọi người càng thêm nhiều hơn vài phần.

Một ít tu sĩ nhiệt tình, thậm chí muốn chủ động đi tìm Vương Lục, để gã suy nghĩ kỹ rồi sau đó mới đi, không nên vì nhất thời ý khí, tạo thành tổn thất không thể挽回.

Nhưng cố gắng của những người này đương nhiên là phí công, Vương Lục một khi đã quyết định, làm sao có thể dễ dàng đổi ý?

Trong sự lo lắng của khán giả, cuối cùng thời gian tranh tài cũng tới.

Một ngày này, khu vực trung tâm tỷ võ tràng đủ để dung nạp trăm vạn người, các tu sĩ đến từ các nơi trong Cửu Châu tề tụ ở đây, cùng chú ý tới trận đấu quyết định vận mệnh này.

Cho dù toàn bộ quần tiên đại bỉ mới chỉ thi đấu không tới một phần ba, nhưng ai cũng biết Vạn Tiên minh định nghịch chuyển xu thế suy tàn một bước lên trời, lại lần nữa rơi xuống vực sâu, thua sạch trận thi đấu, đúng là hành động lần này.

Trên đài cao, hơn trăm vị Địa Tiên và hơn trăm vị trưởng lão của Vạn Tiên minh đều đã ngồi ở đó. Bên phía Địa Tiên trầm mặc không nói gì, bên phía Vạn Tiên minh lại bàn tán sôi nổi.

Đối với cuộc nghị luận thời cuộc, đối với cuộc nghị luận của đối thủ, đối với lời nghị luận của Vương Lục, đối với Vương Đồ Chân Quân mà nói... Đối với việc này, bản thân Hà Đồ hoàn toàn là ngoảnh mặt làm ngơ, nhắm mắt không đáp. Hắn cho Vương Lục tín nhiệm, hoàn toàn buông tha mặc cho gã thi

triển. Dù Vương Lục cho ra một danh sách làm cho trăm mối không thể lý giải, nhưng đầu óc Hà Đồ vẫn không thay đổi.

Đối với sự ủng hộ của Vương Lục, hắn không tiếc sức lực sót lại.

Mà bản thân Hà Đồ không chịu phối hợp, tiêu điểm của mọi người tự nhiên chuyển hướng đến Linh Kiếm phái - cũng là nhân vật chính trên đấu trường hôm nay.

“Phong Ngâm chân nhân, Tịch đệ tử nhà ngươi thật sự nắm phần thắng trong tay, hay là muốn phô trương thanh thế a? Danh sách này của hắn cũng quá kiêu ngạo đi, tất cả đều là người của Linh Kiếm phái các ngươi thì thôi đi, hơn nữa thuận một sắc hậu bồi đệ tử tính là cái gì a? Không nhớ làm lúc trước trong trường hạ kiếp xảy ra, trong môn phái các ngươi cũng có tu sĩ may mắn còn may mắn sống sót, cả đám đều rất lợi hại, đừng có giấu diếm, gọi bọn hắn chạy ra đánh nhau a.”

Hồng bào lão tổ từ trước đến nay luôn mồm nhanh miệng, ngay cả một ít tin tức Linh Kiếm phái cũng không công khai cũng vô thức nói ra. Mà sau khi Phong Ngâm nghe vậy, lại không tiện nhắm mắt như Hà Đồ không đáp. Lão tổ áo đỏ và Thịnh Kinh không có giao tình gì với Hồng bào lão tổ, nhưng giao tình cùng Linh kiếm phái cực kỳ thâm hậu, mà mình hữu như vậy lại không cần phải vô duyên vô cớ khai mở tội.

“Vương Lục đương nhiên sẽ không đánh trận nào không nắm chắc. Xin đạo hữu áo bào đỏ yên tâm.”

Hồng bào lão tổ được Phong Ngâm Chân Nhân đảm bảo, hơi cảm thấy an tâm, nhưng suy nghĩ một lát vẫn không yên lòng: “Cho dù Tiểu Lưu Ly và Chu Thi Dao nhà các ngươi thiên tài hơn người, nhưng thời gian tu hành cũng quá ngắn đi? Bộ đột huấn kia của Quân Hoàng Sơn đột kích huấn luyện! Đồ vật ta còn không rõ sao? Lúc trước tìm mười mấy người giúp Hoàng Sơn hoàn thiện phương án tập huấn này., Ta là một trong số đó. Cho dù tiểu Vương Lục có bản lĩnh cực lớn có thể thay đổi phương án kia, hiệu suất tăng lên cũng có hạn. Ít nhất vào thời điểm này, các nàng tuyệt đối đánh không lại Tiểu Độc Tiên và Huyết Nhục Đồ...”

Gió rít lắc đầu bất đắc dĩ: “Hồng Bào đạo hữu, dù Lưu Ly Tiên và Chu Thi Dao không thắng được cũng không đồng nghĩa với

việc chúng ta thua trận này.”

Hồng bào lão tổ nghe vậy thì sùng sốt: “...Chẳng lẽ người đặt hy vọng vào con chó kia?”

Đáng tiếc vừa dứt lời, giữa võ trường đã vang lên tiếng chuông trong suốt bắt đầu.

Chỉ một thoáng, lực chú ý của trăm vạn người tập trung tới, ngay cả hiếu kỳ cũng buông bỏ nghi vấn trong lòng, an tâm chờ đợi biến trong trận.

Đầu tiên là tuyển thủ xuất trận.

Ngay khi tiếng chuông của thượng cổ Địa Tiên vừa vang lên, toàn bộ đám người đã xuất hiện ngay giữa sân thi đấu. Tiêu Độc Tiên vóc người nhỏ gầy như đồng tử, hình thể cường tráng, huyết nhục toàn thân đầy máu đen, thân như ảo ảnh, Tham Lang nửa hư nửa thật... Cùng với mười hai tấm ấn hoàng kim vây quanh Bạch Trạch.

Lúc bốn người hiện thân đã áp chế thực lực Kim Đan cảnh giới. Nguyên Thần nhục thân đều có giới hạn là một phần vạn của bản thể, nhưng mặc dù như thế, vẫn làm trăm vạn người xem mơ hồ cảm thấy áp lực ngạt thở.

Loại lực ép này không phải là thực lực mạnh mẽ mà là sát ý tàn khốc đến từ núi thây biển máu luyện thành, lượng lớn tàn sát để bọn họ trở thành thiên địch của tu sĩ, từ đó làm cho mọi người có thể cảm nhận được sự sợ hãi do dây thừng thực vật đối với vòng tròn cao.

“... Chúng ta thật sự phải đánh với đối thủ như vậy sao?”

Một vị tu sĩ già cả toàn thân run rẩy.

“Loại tàn sát Thiên Ma này vốn dĩ không phải là thứ chúng ta có thể chống lại. Trừ phi Thái Tổ đức thắng tái sinh, nếu không bọn họ sẽ vô địch ở giới này.”

“Tàn sát Thiên Ma, người đang nói gì vậy?”

Vị tu sĩ già nua kia lại gần như sụp đổ nói: “Các người chưa từng trải qua đại chiến tiên ma, căn bản không thể lý giải chỗ kinh khủng của những ma đầu này chúng ta đều nghĩ bọn họ là người, nhưng bọn họ căn bản là ma tộc.”

“Ma tộc?”

Lời vừa nói ra, nhất thời khiến mọi người xôn xao. Vị tu sĩ cao tuổi này tuy rằng cảnh giới không cao, chỉ có trình độ Nguyên Anh, nhưng thọ nguyên dài đằng đặc, từng trải qua một lần tiên ma đại chiến, may mắn còn sống sót. Chỉ cần hấn thấy được, cũng là một khoản tài phú quý báu, giá trị vượt xa bộ tứ tương Nguyên Anh kia.

Tuy tuổi của hấn lớn, có đôi khi thần trí đều không rõ ràng, nhưng về phán đoán của Ma tộc, còn chưa bao giờ bỏ qua. Bởi vậy khi hấn nói ra tàn sát Thiên Ma, khóa chặt thân phận Ma tộc, trong lòng mọi người rung động không cần nói cũng biết.

“Phong Ngâm chân nhân... Hiên tại một màn này cũng nằm trong dự liệu của Vương Lục sao?” Hồng bào lão tổ cứng họng. Trong thượng cổ địa tiên có Ma tộc, điểm này đương nhiên lão làm trưởng lão Thông Thiên thánh đường là biết. Nhưng làm thế nào cũng không nghĩ tới Ma tộc lại có nhiều như vậy, hơn nữa ngay cả Bạch Trạch cũng có thân phận Ma tộc.

Khó trách lúc trước bọn họ ra tay không hề nể nang, thậm chí khiến cho rất nhiều người của Vạn Tiên minh hoài nghi Thượng Cổ Địa Tiên rốt cuộc có phải thật sự có thành ý hợp tác chống lại Đọa Tiên hay không. Bây giờ nhìn lại, đáp án không cần nói cũng biết. Nhân tộc và Ma tộc có thâm thù với huyết hải, nhưng không hề thua kém Đọa Tiên chút nào.

Nhưng đúng vào lúc này, một tiếng cười thản nhiên vang lên bên tai lão tổ áo hồng.

“Lão tổ không cần lo lắng, tất cả chuyện này đều nằm trong dự liệu của ta.”

Nghe được thanh âm này, miệng lão tổ càng mở lớn hơn:

“Vương Lục, sao ngươi lại ở chỗ này?”

“Vì tầm nhìn bên này là tốt nhất.”

...

Khi Vương Lục xuất hiện trên khán giả của một khu võ trường trung ương, ánh mắt kinh ngạc tụ lại khiến gã thủng trăm ngàn lỗ.

Các trưởng lão Thông Thiên Thánh Đường, các tu sĩ trẻ tuổi theo trưởng bối đến đây xem cuộc chiến... Thậm chí thượng cổ Địa Tiên ngồi ở bên cạnh, nhao nhao đưa mắt nhìn lại, không thể tin nổi mà nhìn chằm chằm Vương Lục.

Bản thân Vương Lục cũng kinh ngạc: "... Các người làm ra cái vẻ mặt gặp vợ bị người ta trộm như vậy, làm ta rất khó xử a."

Thế là mọi người lại nhìn lại.

Đôi mắt với bốn vị Thiên Ma tàn sát, ba vị thiếu nữ trông có vẻ kiêu diễm ướt át, Lưu Ly Tiên, Chu Thi Dao, khuyến tẩu kỳ... Ngay lúc mọi người vừa rời kinh ngạc không kịp, các nàng đã tiến vào võ trường, trấn định tự nhiên dưới uy áp của Địa Tiên.

Chỉ là, càng thấy cảnh này, trong lòng mọi người càng cảm thấy hoang mang khó hiểu.

Hồng bào lão tổ là người đầu tiên không nhịn được hô lên: "Vương Lục, người chính là tuyển thủ dự thi của trận đấu này, sao giờ không xuất hiện ở trên khán đài đi?"

Vương Lục cười ha ha nói: "Nhưng chiến trường này căn bản không cần ta phải ra mặt a."

"Không cần người ra sân? Chẳng lẽ người không phải chủ lực sao?"

Vương Lục giải thích: "Trận đấu một đấu một đấu ba thắng ba, hai thắng trước sư phụ ta xuống thành trước, cho nên trước mắt còn lại bốn trận, chỉ cần thắng một nửa chính là thắng, mà bên ta trình tự xuất hiện là tiêu lưu ly, Chu Thi Dao, khuyến đi, cuối cùng mới đến phiên ta. Chỉ cần trong các nàng có hai người thắng, ta liền không cần phải ra sân... Cái logic này hẳn là rất đơn giản."

Lão tổ áo bào đỏ quả thực bị Vương Lục ghen đến hộc máu: “Người cũng biết tiền đề là các nàng có thể thắng mới không vạn nhất thua thì làm sao?”

“Thắng suất thủ thắng của các nàng là trên chín thành, không có gì phải lo lắng.”

Nghe xong lời này, cằm của hồng bào lão tổ muốn rớt xuống: “Hơn chín mươi phần trăm? Người đùa cái gì vậy?”

Vương Lục nhún vai: “Nói thật đi.”

Mấy vị Địa Tiên nghe vậy, ánh mắt lập tức trở nên lảng lẽ.

Hơn chín phần thắng?

Nếu là người khác thì chỉ cần nói ra, bất cứ người bình thường nào cũng sẽ cảm thấy như vậy: Trong chiến đấu này chiếm ưu thế tuyệt đối, có chín phần thắng sẽ là thượng cổ địa tiên.

Nhưng mà hôm nay người nói ra lời này là Vương Lục, vậy thì không ai có thể không để ý đến. Bởi vì vô luận Vương Lục có bao nhiêu phần mặt mũi đánh giá, mọi người đều rất khó phủ nhận một sự thật: Chỉ cần hấn mở miệng nói ra lời này, ít có chuyện không thể thực hiện.

Chẳng lẽ nói, trải qua mấy tháng tập huấn, các thiếu nữ Linh kiếm phái thật sự có được thực lực đủ áp đảo Thượng Cổ Địa Tiên?

Nếu như chỉ xét theo góc độ lý luận thì không phải là không có khả năng. Tính toán Tiên Lục Biệt Trần đã từng tính toán qua một khoản nợ, nếu như Vạn Tiên minh không tiếc mọi thứ mà đặt tất cả tài nguyên trên người số ít người, như vậy hoàn toàn có khả năng trong thời gian ngắn chế tạo ra mấy kim đan biến thái, tu sĩ Nguyên Anh. Trong trận doanh Địa Tiên, chỉ có vài người có thể chống lại “Hắc” và một ít người khác. Những người khác như Huyền Mặc, Bạch Trạch đều không phải đối thủ của hấn.

Nhưng đây mới chỉ là lý luận, thực tế thao tác, tác dụng phụ quá nghiêm trọng. Một là lượng lớn tài nguyên hao tổn —— Vạn Tiên minh dù tài nguyên phong phú thế nào, tài nguyên có thể tạo ra kim đan biến thái cũng có hạn. Thứ hai là tiền đề đốt cháy giai đoạn sẽ hủy diệt tu sĩ trước mắt., Điều này khiến sau này hấn khó mà đột phá cảnh giới. Với thiên phú tài hoa

của Lưu Ly Tiên và Chu Thi Dao, nếu như chỉ vì một cuộc tranh tài mà tự hủy tiền đồ, vậy thì cái được không đủ bù cái mất.

Xét thấy những nhân tố này, lúc trước Lục Biệt Trần đưa ra Vạn Tiên minh có khả năng chế tạo kim đan biến thái và nguyên anh để tranh thủ tích lũy, đám Địa Tiên cũng không nghĩ quá nhiều, vậy thật sự không phù hợp với phong cách của Vương Lục.

Nhưng mà hiện tại xem ra, có lẽ chính là hắn làm ngược lại.

Hay có thể nói, Vương Lục chỉ phô trương thanh thế, ý đồ dùng cái này để xáo trộn trận tuyến của đối phương?

Quả thật rất ít người không thực hiện được lời nói của Vương Lục: Nhưng điều kiện tiên quyết là y nói thật. Nếu chỉ là dùng để cố ý bày mê trận, thì y tự nhiên không cần coi là thật, thậm chí cần phản hướng để lý giải —— Có lẽ Vương Lục căn bản không có ý định để bọn Lưu Ly Tiên thủ thắng, chế thắng pháp bảo của y ở chỗ khác sao?

Nghĩ tới đây, tâm tình của đám Địa Tiên càng thêm phức tạp nặng nề. Bởi vì bọn hắn bỗng nhiên phát hiện, Vương Lục vốn chỉ dựa vào một câu nói, đã sắp làm xáo trộn trận tuyến của bọn hắn. Cách nghĩ của hơn mười vị Địa Tiên ở đây không đồng nhất., Kế tiếp sách lược tự nhiên cũng không giống nhau, có cẩn thận nói không bằng trì hoãn trận đấu, có cấp tiến đề nghị đám người Tiểu Độc Tiên trong tràng vừa mở màn đã toàn lực tấn công, khiến cho chín thành phần thắng của Vương Lục đi gặp quỷ. Mà rất nhanh, bởi vì ý kiến không thống nhất tạo thành cãi vã, dần dần bắt đầu kịch liệt.

Tất cả, chẳng qua chỉ là Vương Lục nói ra một câu ngoài dự đoán của mọi người mà thôi.

Nếu như trước đó có người nói một tu sĩ kim đan có thể tạo thành ảnh hưởng cực lớn với đám thượng cổ địa tiên, vậy không thể nghi ngờ là chuyện cười. Nhưng hiện tại chỉ sợ không mấy người cười được.

Năm trận thắng khí thế to lớn của Vương Lục, cuối cùng tạo thành ảnh hưởng không nhỏ đối với sĩ khí của Thượng Cổ Địa Tiên.

Tuy nhiên, ngay khi trên khán đài, trận doanh Địa Tiên bắt đầu rơi vào hỗn loạn, định hải thần châm trong trận đã kịp thời ra trận.

“Nếu như các người thật sự có lực lượng cường đại như vậy, thì cho chúng ta kiến thức một chút đi.”

Hắc y Địa Tiên vừa mở miệng, lập tức ngừng tranh chấp trong trận.

... Không sai, trận đấu còn chưa bắt đầu, nhà mình đã loạn thành một đoàn, cái này cũng quá bất thành thể thống rồi. Vương Lục nếu thực sự có phần thắng hay là phô trương thanh thế, ít nhất đánh một trận trước rồi hẵng tính. Cái này cũng không phải là một trận phân thắng bại, năm ván thắng ba thắng, địa tiên còn có thể hòa giải, hoàn toàn không cần phải gấp gáp, rơi vào tiết tấu của Vương Lục.

Hắc lạnh lùng nói: “Nếu không có vấn đề khác, trận đấu bắt đầu.”

Vương Lục mỉm cười: “Được, nhưng người chỉ phái ra được bốn con cá nhép này, mà bản thân người lại không ra chiến trường sao?”

“Thi đấu loại cấp bậc này, không cần thiết.”

“Thực sự là tiếc nuối, kỳ thực ta rất chờ mong có thể giao thủ cùng người. Không bằng như vậy, nếu như người chịu ra tay thì ta lập tức thay đổi trình tự xuất trận, kết cục sẽ đánh với người một trận, như thế nào?”

Vương Lục nói lời này, lại đưa tới một mảnh thanh âm kinh ngạc.

Vị Hắc y Địa Tiên tự xưng tội nhân này có địa vị cực cao trong trận doanh Địa Tiên, thực lực cực mạnh, không cần nói cũng biết. Mà Vương Lục lại nói muốn đấu một với hắn? Đây là lá gan từ đâu mà có?

Đôi thành sư phụ hắn ta, đệ nhất kim đan biến thái cấp Cửu Châu kia, có lẽ còn có vốn để chống lại, nhưng dựa vào đâu hắn ta có thể chống lại?

Đôi mặt với chất vấn của mọi người, Vương Lục vẫn duy trì nụ cười thong dong, trong ánh mắt chứa đầy khiêu khích, chờ

đội đối phương đáp lại.

Một phương diện khác, đối với loại khiêu chiến có thể nói là tự tìm đường chết này, Hắc trâm mặc không nói, khiến cho người đoán hắc rớt cuộc muốn phản ứng thế nào?

“Hắc, giết hắc đi.”

Một vị Địa Tiên không nhin được mở miệng đề nghị, dưới cái nhìn của hắc, nếu như Vương Lục nói ra phần này, không bằng theo như lời hắc nói, kết quả cùng hắc đánh một trận. Nếu có thể tại sân đấu đem hắc đánh gục ngay tại chỗ, trận thi đấu quần tiên này trong nháy mắt sẽ mất đi sự lo lắng, giảm bớt rất nhiều phiền toái.

Nhưng đen không chút phản ứng, chỉ lạnh lùng nói: “Không cần nhiều lời, trận đấu bắt đầu.”

Sau một khắc, không gian trên võ trường vụn vụn rất nhỏ, người hai phe giăng co lần lượt biến mất, bị không gian địa trường trục xuất đến bên rìa sân thi đấu xem kịch. Chỉ để lại Lưu Ly Tiên, cùng với một thân ảnh gầy gò nhỏ gầy, tựa như tên lùn.

Đây là trận chiến đấu đầu tiên đối trận song phương.

Nhìn thấy trận đấu cuối cùng bắt đầu, khán giả trên bàn thoáng chốc liền an tĩnh lại, tất cả tranh chấp đều bị để qua một bên, vô số cặp mắt lo lắng nhìn chăm chú trên đài, không buông tha bất luận một tia biến hóa nhỏ bé nào.

“Tiền bối, xin chỉ giáo nhiều hơn.”

Trên đấu trường, Lưu Ly Tiên hào phóng vừa bày kiếm thế, thế nhưng Phá Thương Khung trong tay lại là mũi kiếm hướng xuống phía dưới, làm lễ hậu bối.

“Đối phó tàn sát Thiên Ma cần gì nhiều lễ vật như vậy? Lưu Ly Tiên này cũng quá cổ hủ đi?”

Trên khán đài, lão tổ áo hồng nhin không được lắm bầm.

“Ha ha, lão tổ đã hiểu lầm rồi, tiểu Lưu Ly không phải là cổ hủ.” Vương Lục lắc đầu. “Nàng căn bản không biết đối mặt với Thiên Ma tàn sát nên làm thế nào mà thôi. Bởi vì ta không dạy cho nàng cách đối phó ác độc, cho nên nàng chỉ có thể ngoan ngoãn chấp nhận lễ hậu bối.”

“...Cái này rõ ràng so với cổ hủ còn kém cõi hơn.”

“Lão tổ lại hiểu lầm rồi, bây giờ bộ dạng này đối với Tiểu Lưu Ly mà nói, kỳ thật vừa vắn tốt.”

Vừa dứt lời, chỉ thấy tiên kiếm trong tay Lưu Ly Tiên bắt động, nhưng một đạo kiếm khí xanh tím lại vạch phá thương khung, từ trên trời giáng xuống, tựa như thiên kiếp hình lô, chỉ một thoáng nuốt hết thân ảnh nhỏ bé của Tiểu Độc Tiên vào trong điện quang mãnh liệt.

Trong ngoài sân một mảnh khiếp sợ.

Một kiếm này tới khí thế to lớn, lực phá hoại cường đại trực tiếp đột phá cực hạn cấp kim đan, không hổ là một kích toàn lực của kiếm tâm thông minh. mấu chốt là động tĩnh chuyển đổi nhanh tới mức làm người ta không ngờ tới, lễ hậu bồi cung kính vừa rồi quả thực giống như một đạo nguy trang.

Lưu Ly Tiên luôn luôn hàm hậu thuận phác, nổi tiếng, rõ ràng lại dùng thủ đoạn hèn hạ bực này khiến rất nhiều người giật nảy mình.

Hồng bào lão tổ trừng to hai mắt, vừa định mở miệng, lại nghe Vương Lục nói trước: “Lão tổ ngài lại hiểu lầm rồi, Lưu Ly Tiên cũng không phải là cố ý đánh lén, mà là nàng căn bản không biết trình tự đánh lén bình thường. Bất quá, loại vô tâm này đánh lén, tỷ lệ đắc thủ phi thường cao, cho nên ta luôn không giúp nàng nói ra vấn đề này.”

“...Gặp phải sư huynh như ngươi, cũng không biết là may mắn hay là bất hạnh.”

Hai người nói chuyện, đồng thời cũng quan sát tình thế trong trận.

Lưu Ly Tiên dùng Thiên Lô kiếm thôn phệ Tiểu Độc Tiên, nhưng ai lại cho rằng trận đấu này đã xong đời. Đường đường là Thượng Cổ Địa Tiên tàn sát Thiên Ma, nào có dễ chết như vậy?

Quả nhiên, đợt lôi quang tiêu tán xong, chỉ thấy bên trong một cái hố sâu có một quả trứng màu xanh đậm, bề ngoài che kín cả gân và dịch nhờn, hơn nữa còn có quy luật bành trướng, co rút lại, phun ra nuốt vào hồ quang điện.

Sau một khắc, quả trứng màu xanh lá này chợt nứt ra, từ bên trong đi ra một người, dáng người nhỏ bé tựa như đồng tử, chính là Tiểu Độc Tiên.

So với lúc đầu, Tiểu Độc Tiên không hề biến hóa, ngay cả cầm tú trường bào hai màu xanh đen cũng không nhiễm trần thế. Một kích toàn lực của Lưu Ly Tiên khiến cao thủ trong nguyên anh cũng phải động dung, nhưng trước mặt tiểu Độc Tiên lại không hề có tác dụng.

Lưu Ly Tiên cũng không nhụt chí, chỉ cầm tiên kiếm trong tay đẩy lên trên, bắt đầu chuẩn bị công kích tiếp theo.

Cùng lúc đó, Tiểu Độc Tiên vươn tay ra, chỉ về phía Lưu Ly Tiên.

“Ta muốn chế ngươi thành túi độc.”

...

Tại trận doanh Địa Tiên, một vị Tiểu Độc Tiên xem như khá đặc biệt, hấn tướng thân dài bốn thước, hình dáng như trẻ con, nhưng làn da nhẵn nheo tiều tụy, tràn đầy u u ách phẫn., Ác độc xấu xí không giống người – đương nhiên, hiện tại xem ra hấn cũng không phải là nhân loại —— ngoài ra, hấn tâm ngoan thủ lạt, giết người như ngóe, tàn sát sinh linh vì nghiên cứu độc dược khó mà tính được, nhân mạng trên tay thậm chí so với hai đại sát tinh huyết nhục đồ và Tham Lang này cộng lại còn nhiều hơn, một thân sát khí làm cho Địa Tiên cũng cảm thấy khó tiếp cận.

Không có người yêu thích đồng bạn như vậy, mà Tiểu Độc Tiên cũng xem thường người khác, gia nhập Địa Tiên Trận doanh cũng không phải là để chống lại Đọa Tiên, mà là lãnh tụ tiên nhiệm hứa hẹn quan trọng nên mới giữ hấn lại.

Tiểu Độc Tiên đem tâm huyết cả đời đều rót vào độc thuật, tâm không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác, không tiếc tất cả. Thân thể như đứa bé, cùng với thân thể yếu ớt không phải do trời sinh, mà là được thí nghiệm độc dược lần lượt thử nghiệm, thừa nhận mấy lần thảm liệt thất bại, tạo thành kết quả vĩnh viễn không thể vãn hồi. Mà vô số lần thí nghiệm, mặc dù hấn nắm giữ độc thuật đạt tới hóa cảnh, nhưng cuối cùng cũng hao hết thọ nguyên.

Thế là hấn đang giòn giã chủng tộc của mình, lấy ức vạn sinh linh làm tế phẩm, chuyển hóa bản thân thành tàn sát Thiên Ma, từ đây lấy máu thịt tinh hoa của sinh linh để kéo dài tuổi thọ. Đến tận đây, tà ma ác độc nhất Đại Lục Cửu Châu cũng khó mà trông thấy được.

Đôi thủ như vậy làm sao có thể đánh bại một thanh Thiên Lô Hình Kiếm?

Vỏ ngoài hình trướng là binh khí sinh hóa của hấn, dùng để bù đắp thiếu sót của thân thể mình. Đồng thời bên ngoài vỏ ngoài còn ngưng kết lượng lớn kịch độc. Loại độc này là bản mệnh độc tố của Tiểu Độc Tiên, có thể hòa tan vạn vật thể gian,

ngoại trừ huyết nhục, ngay cả năng lượng vô hình cũng có thể ăn mòn.

Lưu Ly Tiên dùng Thiên Lô Hình Kiếm, có tám thành uy lực đều bị độc tố tiêu diệt, hai thành còn lại không đủ để đột phá vỏ trứng. Sau một kiếm, Tiểu Độc Tiên không tổn hao gì, ngược lại, cao độ hưng phấn.

Theo hắn thấy trận chiến này vốn là vô nghĩa, nhưng sau khi nhìn thấy Lưu Ly Tiên, hắn lại cảm thấy nội tâm khô héo đã lâu, mơ hồ rung động.

Trong vắt như nước, sắc bén như dao. Tiên kiếm trong tay thiếu nữ từng uống no máu tươi, nhưng bản thân lại không nhiễm chút bụi trần, loại thể chất này, trong cuộc đời của hắn cũng là trước đây chưa từng thấy.

Đây là một loại nguyên liệu cực phẩm mà trước giờ hắn chưa từng thấy qua.

“Ta muốn chế người thành tủy độc.”

Nói xong, Tiểu Độc Tiên trực tiếp động thủ, ngón tay giơ lên chỉ hướng Lưu Ly Tiên, sau một khắc, thân ảnh thiếu nữ duyên dáng yêu kiều liền hóa thành nước mù đầy đất.

Tiểu Độc Tiên công kích nhanh hơn so với phi kiếm, nhưng sau khi bùng tay một cái lại không vui sướng như lúc đắc thủ. Bởi vì thứ bị hóa thành nước mù không phải thứ hắn muốn, chẳng qua là đối thủ lưu lại bằng đất để thế thân. Mà người bị hắn khóa chặt trước kia đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Trong tư liệu, Kiếm Tâm của Lưu Ly Tiên tinh thông, đặc điểm lớn nhất chính là bạo lực mạnh, dễ dàng có thể sử dụng kiếm khí cấp độ càng cao, nhưng lại chưa từng nhắc đến sự biến hóa của nàng ta. Độc thuật của Tiểu Độc Tiên có thể miêu sát Kim Đan đỉnh phong có ý nghĩa như vậy, nhưng nếu như đối thủ phản ứng cực nhanh, vẫn có khả năng tránh né.

Tiểu Độc tiên cũng chẳng cảm thấy bất ngờ gì về chuyện này, trong cuộc đời dài đằng đẵng hắn đã gặp qua rất nhiều cường giả, có thể chất tương tự như Lưu Ly Tiên, cũng từng giết không dưới một hai người.

Tiểu Độc Tiên ở thời kỳ huy hoàng của tu tiên giới, cường giả cấp Chân Quân trên đại địa Cửu Châu nhiều vô số kể, người phá toái phi thăng cũng thỉnh thoảng có thể nhìn thấy. Mà kiếm tu bị Tiểu Độc Tiên coi là con mồi, không ai không phải cường giả một phương, hơn xa Lưu Ly Tiên lúc này.

Những kiếm tu kia ngoại trừ lực công kích cường đại ra thì tốc độ, phản ứng và cơ biến đều rất nhanh, đơn điệu công kích rất khó trúng mục tiêu của bọn hắn, thậm chí ngay cả thân hồn nguyên rủa cũng bị pháp thuật thể thân cản lại, ứng phó vô cùng khó giải quyết.

Nhưng bây giờ Lưu Ly Tiên chẳng qua chỉ mới bước vào cảnh giới kiếm tu trưởng thành, không phải truy cầu lực công kích nữa, mà là cố gắng phóng dài bản thân đến mức tận cùng, trong bất cứ hoàn cảnh nào cũng có thể thành thạo thoải mái.

Đáng tiếc, mới chỉ là giai đoạn cất bước.

“Người chạy không thoát.”

Tiểu Độc Tiên nói, ngón tay tiêu tụy chỉ hướng bầu trời, bầu trời xanh thẳm trên võ trường lập tức trở nên u ám, sau đó mưa phùn tí tách rơi xuống.

Những hạt mưa này không gì không phải là kịch độc, sau khi rơi xuống đất, cây cỏ héo rũ, đại địa rạn nứt, chỉ chốc lát, phạm vi mấy chục dặm đã biến thành khu vực tử vong. Mà ở trong màn mưa này, có một đạo vòng tròn đặc biệt bắt mắt.

Đó là kiếm phong Lưu Ly Tiên dùng Phá Thương Khung chống đỡ.

Trong phạm vi mấy chục dặm... Đây là trận chiến đầu tiên, trường tử võ thiết lập không gian cực hạn, Tiểu Độc Tiên chỉ một ngón tay đã ô nhiễm bầu trời, lại hạ mưa hạ độc. Tuy Lưu Ly Tiên hấp thu lượng lớn kinh nghiệm thực chiến trên quân sơn đặc biệt, thủ đoạn chiến đấu phong phú hơn rất nhiều, nhưng còn lâu mới so sánh được với đối thủ, chỉ một chiêu đã bị ép vào chỗ chết.

“Ta sẽ đem thân thể ngươi luyện thành túi độc, đó cũng sẽ là một món tiên bảo tiếp theo của ta. Mà nguyên thần của ngươi sẽ bị ta tách ra, làm độc cơ của ta, theo ta vượt qua thời gian rất dài.”

Tiểu Độc Tiên nói như vậy, lại duỗi một ngón tay lên trời cao, vì thế mưa phùn như trút nước, mưa xối xả trút xuống như thiên hà.

Mưa to kịch độc rửa sạch đại địa, mặt đất lấy mắt thường có thể thấy được bay với tốc độ hòa tan, mặt đất màu nâu hóa thành đầm lầy u ám màu xanh đậm, núi cao trong đấu trường trước kia thiết kế không ngừng hạ xuống, rất nhanh đã bị đầm lầy nuốt hết.

Mà ở trong vùng đầm lầy tượng trưng cho tử vong màu xanh lá này, dần dần lại sinh ra mấy phần sinh khí, nọc độc được tạo thành từ toàn bộ sinh mệnh hoàn toàn mới đang trong quá trình thai nghén.

Nhưng bản thân Tiểu Độc Tiên lại dần dần biến mất trong mưa độc, cùng thiên địa hóa thành một thể.

“Bản mệnh thần thông đây là bản mệnh thần thông của hửn?”

Trên khán đài, mấy vị Chân Quân của Vạn Tiên minh đột nhiên đứng dậy, khó tin nhìn thủ đoạn kinh thiên của Tiểu Độc Tiên trong trận.

Lấy cảnh giới Kim Đan thúc đẩy thần thông bản mệnh, chuyện này cũng không có gì lạ. Năm đó Vương Lục có thể làm càng thêm khoa trương. Nhưng thần thông bản mệnh cường đại như thế, thật sự chưa từng nghe thấy bao giờ.

Dưới cảnh giới Kim Đan, có thể hủy diệt toàn bộ thiên địa trong phạm vi mấy chục dặm, cũng thay thế nó thành thể giới của mình. Nếu hửn khôi phục trạng thái đỉnh phong, toàn bộ Cửu Châu Đại Lục có lẽ...

“Không, cũng không khoa trương như vậy, không cần quá cao đoán chừng độc tố của hửn.”

Trên khán đài, Vương Lục thần nhiên nhìn, cũng mở miệng giải thích: “Hửn chỉ là đầu cơ trục lợi, đem kịch độc cấp Tiên đưa vào chiến trường cấp Kim Đan mà thôi, không có gì ghê gớm.”

“Không có gì ghê gớm...ngươi nói thật dễ dàng quá.” Lão tổ áo bào đỏ lúc này đúng là không còn sức để tức giận nữa.

Đưa đạo cụ không thuộc cảnh giới này vào chiến trường, nếu đơn giản có thể làm được như vậy, lúc này Lưu Ly Tiên cũng không phải chỉ có thể một cái phá tan bầu trời, mà hẳn là toàn bộ hơn mười kiện tiên bảo trên dưới đều có đủ, vừa ra tay chính là diệt thân lôi hủy thiên diệt địa mới đúng.

Trên thực tế, căn bản làm không được. Phụng bảo đối với tu sĩ gánh vác rất nặng, trừ phi có thể hoàn mỹ tế luyện, cùng bản thân độ phù hợp cao, mới có thể vận dụng tự nhiên ở cảnh giới thấp. Nếu không, cưỡng ép trang bị quá nhiều cao giai pháp bảo, sẽ chỉ làm tu sĩ trong nháy mắt bị rút sạch, giống như tự sát.

Lúc này thực lực của Tiểu Độc Tiên bị áp chế tại cảnh giới Kim Đan, lại có thể vận dụng độc tố Tiên cấp, chỉ có thể nói rõ lý giải về độc thuật của hắn đã đến mức độ không thể tưởng tượng nổi rồi.

Nhưng bây giờ không kịp nghĩ nhiều, đối mặt với đối thủ mạnh mẽ như vậy, Lưu Ly Tiên định làm gì đây?

Khí thể mạnh yếu vừa nhìn đã biết... Lưu Ly Tiên có thể dùng Thiên Lôi Hình Kiếm trong khoảnh khắc, đánh giá Kim Đan đặc cấp đúng là danh quy. Nhưng trong trận đấu lần này, Kim Đan đặc biệt vẫn còn kém quá xa.

Trong mưa sa, vây kiếm của Lưu Ly Tiên đã mưa gió nhẹ.

Giữa thiên địa, bất luận giọt độc thủy nào đều có thể lấy tính mạng nàng trong khoảnh khắc, cho nên nàng không thể để bất cứ giọt mưa nào rơi xuống bên cạnh, mà nước độc này có thể ăn mòn vạn vật, kiếm khí lưu ly thể liền bay mất, hoàn toàn không thể ngăn cản. May mà bầu trời là đất phẩm chất tiên kiếm, không bị độc tố biến thành. Mà Lưu Ly tiên lấy tu vi Kim Đan, luyện ra một đạo kiếm khí không thể tiến vào cũng không khó...

Khó khăn là, ngoại trừ mưa độc, toàn bộ thiên địa sau khi bị độc hóa, ngay cả không khí cũng nhiễm độc tố. Lưu Ly Tiên thân ở trong đó, có ngàn loại biến hóa cũng không thể chạy thoát. Mắt thấy quần áo bảy màu dần dần nhiễm rỉ sét, tiên kiếm trong tay cũng bắt đầu run nhè nhẹ, nắm chắc bất ổn.

Dù sao không phải sở trường về phòng ngự, một khi tất cả thủ đoạn của nàng đều bị khắc chế, khó mà tiếp tục được.

“Đủ rồi, Vương Lục, cho nàng trở về đi.”

“Nếu tiếp tục chống đỡ thì cũng không có ý nghĩa gì, kêu nàng trở về a.”

Trên khán đài đã có không ít người bắt đầu khuyên bảo Vương Lục đầu hàng nhận thua, nhưng Vương Lục vẫn lạnh nhạt ngồi yên tại chỗ: “Đừng nóng vội, bây giờ trở về không phải là thua sao?”

“Dẫu sao cũng mạnh hơn là chết a.”

Wương Lục khoát tay: “Chết không được, yên tâm đi.”

“Sao có thể yên tâm chứ? Cho dù ngươi có át chủ bài gì đi nữa thì khi đối mặt với Thượng Cổ Địa Tiên, ngươi thật sự dám nói nhất định có hiệu quả? Vạn nhất có sơ xuất gì đó...”

“Chẳng phải bình thường ngươi luôn thích Lưu Ly Tiên nhất à, thế mà dám nhẫn tâm để nàng đi mạo hiểm như vậy?”

Wương Lục lại lạnh nhạt đáp lại: “Đúng vậy a, ta đã nhẫn tâm, các ngươi còn cãi nhau làm gì... Đừng ồn ào nữa, Lưu Ly chuẩn bị ra tay, thắng bại do hành động lần này, xem kỹ đây.”

Mọi người nghe vậy, cuống chế nổi bất an trong lòng, quay đầu nhìn về phía trong trận.

Mưa sa càng thêm thê lương, đại địa hóa thành đầm độc bên trong, Độc Long dài hơn trăm trượng bắt đầu dờn sông lấp biển. Chỉ riêng đám Độc Long này, thực lực đã không thua kém gì Kim Đan bình thường. Mà đây chỉ là điểm xuyết của bản mệnh thần thông này.

Dưới tình huống này, Lưu Ly Tiên sao có thể lật ngược tình thế? Lực công kích của nàng thật sự rất mạnh, Thiên Lô Hình Kiếm chém liên tiếp ra, độc tố hóa không kịp, hoàn toàn có thể tạo thành phiền toái cho Tiểu Độc Tiên. Nhưng trong bản mệnh thần thông của đối phương, người và thiên địa hóa thành một thể, căn bản ngay cả mục tiêu xuất kiếm cũng không có.

Mà Lưu Ly Tiên cho dù tự nổ kim đan, cũng không thể phá vỡ vùng thiên địa này... Trừ phi tiên kiếm trong tay nàng là hàng thật giá thật phá thương khung, chuyên phá không gian loại

này. Đáng tiếc tiên kiếm trong tay nàng thiếu khí linh, khó mà phát huy toàn bộ uy năng.

Sau đó, trong ánh mắt hoang mang của mọi người, Lưu Ly Tiên rút cuộc cũng xuất thủ.

Nháy mắt khi ra tay, mọi người cũng nhìn thấy hy vọng thắng lợi.

Tiên kiếm trong tay Lưu Ly Tiên nở rộ quang mang trước nay chưa từng có, nhưng không phải hào quang phá tan bản thể của Thương Khung muốn trăm phá tất cả, mà là nhu quang màu hồng nhạt.

Kiểm Linh Lương Thu đang đứng bên cạnh Lưu Ly Tiên, tay cầm chuôi kiếm giúp nàng đánh thức uy năng vốn có của thương khung.

Tiên kiếm run rẩy, ni non như thức tỉnh sau giấc ngủ say dài dằng dặc. Mà theo tiên kiếm thức tỉnh, thế giới của tiểu độc tiên bắt đầu lộ ra dấu hiệu bất ổn.

Trong thoáng chốc, đạo thần kiếm trăm phá bầu trời vạn năm trước kia dường như lại trở về.

Trên trời dưới đất, chỉ có Lương Thu mới có thể làm được chuyện này. Nàng là Tiên Kiếm Khí Linh, mà chủ nhân Vương Lục lại am hiểu sử dụng Hỗn Độn Phá Thiên Thần Kiếm, nhiều lần lấy sơn nước mắt thức giục kiếm khí, Lương Thu đối với nó rất quen thuộc.

Vấn đề duy nhất là, dù sao nàng cũng không phải là kiếm linh phá vỡ bầu trời, hơn nữa bản thân cũng không phải vật vô chủ, lúc này chỉ là giúp đỡ tạm thời... Muốn tiên kiếm thức tỉnh vạn năm, còn thiếu một chút hỏa hầu.

Tiên kiếm phá tan bầu trời, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể thức tỉnh thế nhưng vẫn kém một bước, không thể hoàn toàn triển lộ ra phong mang.

Cũng may bên cạnh nàng có một người, có thể giúp nàng bù đắp phần thiếu hụt.

Một trong những người thích hợp nhất trong Đại Lục Cửu Châu tu tập kiếm thuật, có thể thích ứng được với thiên hạ vạn kiếm, thực hiện đủ loại thần thông Thông Minh Lưu Ly Tiên.

Thiếu nữ khẽ nhúc nhích, nàng quay đầu lại cười hì hì. Dưới ánh mắt chăm chú của vô số người, nàng hôn lên đôi môi sưng mẫn của Lương Thu.

Sau một khắc, tiên kiếm phá tan bầu trời hoàn toàn thức tỉnh, từ trong tay thiếu nữ bay ra ngoài, lao thẳng tới chân trời.

Trong khoảnh khắc, Vân Phá Thiên Khai, thân ảnh thật nhỏ của Tiểu Độc Tiên giống như lưu tinh vẫn lạc.

...

“Thắng”

“VẬY mà thắng “

Bên ngoài sân tử võ, ngàn vạn tiếng hoan hô đồng thời nổ rộ, nhưng ngay lúc mọi người đang điên cuồng biểu lộ vui sướng trong lòng, Vương Lục mới mở miệng yếu ớt: “Thắng? Sao ta lại không biết?”

Trên khán đài, không biết bao nhiêu người hận không thể chém Vương Lục ngàn đao, năng lực phá hoại bầu không khí của gã này thực sự quá mạnh. Lúc trước Lưu Ly Tiên rơi vào khôn cảnh, hắn không nhanh không chậm, khiến lòng người như lửa đốt. Hiện tại thật vất vả mới có thể xoay chuyển thế cục, hắn lại hất nước lạnh cho người ta. Khán giả làm được như vậy, quả thực so với địch nhân càng đáng hận hơn.

Nhưng không ai dám khinh thường phán đoán của Vương Lục. Bởi vì cái khác không nói, Lưu Ly Tiên thức tỉnh phá vỡ bầu trời, rõ ràng là thủ bút của Vương Lục. Y có thể tính đến một bước này, chẳng lẽ còn tính không rõ quan hệ ưu khuyết lúc này?

Chẳng qua... Đã làm đến nước này rồi mà vẫn không thắng được? Phá trời phá nát bản mệnh thần thông, trọng thương không khác gì chém xuống, chẳng lẽ vẫn không thắng được Tiểu Độc Tiên cảnh giới Kim Đan kia?

“Nếu như chịu chút trọng thương liền đánh không nổi, hắn sống không nổi bây giờ, càng không có khả năng gia nhập vào địa tiên trận doanh, lấy thân phận tàn sát thiên ma cùng một đám nhân loại kẻ vai chiến đấu.”

Trong khi nói chuyện, chỉ thấy Tiểu Độc Tiên giữa không trung rơi xuống bỗng nhiên điều chỉnh thân hình, mặc dù bản thân bị trọng thương, từng lỗ chân lông toàn thân đều chảy ra huyết dịch màu xanh sền sệt, nhưng trong ánh mắt lạnh lẽo thấu xương cũng không biến mất.

Ngược lại Lưu Ly Tiên, tuy chỉ một kiếm đã phá tan thần thông bản mệnh, nhưng cũng đã đánh tan bầu trời, tiên kiếm

bay thẳng lên trời, mãi vẫn không trở về. Hơn nữa vừa rồi nàng xuất kiếm, một thân chân nguyên tiêu hao tới chín thành, trước mắt ngay cả độc tố xâm lấn cơ thể cũng khó áp chế, tình huống còn tệ hơn cả Tiểu Độc Tiên, thật sự là vô lực tái chiến.

Song phương đều bị thương nặng, nhưng thủ đoạn phản kích liều mạng dưới trọng thương, hiển nhiên sẽ là Tiểu Độc Tiên cao hơn.

Mà vào lúc này, Vương Lục cuối cùng cũng rời khỏi chỗ ngồi, đứng dậy.

“... định bỏ qua sao?”

“Thực sự có chút... Đáng tiếc.”

Tình thế đạt tới bước này đã nằm ngoài dự đoán của rất nhiều người. Khi Tiểu Độc tiên phóng thích bản mệnh thần thông, tất cả mọi người cho rằng Lưu Ly tiên tuyệt đối không có năng lực chống cự, nhưng sau đó một kiếm phá bầu trời lâm liệt thần uy khiến người ta mở mang tầm mắt.

Trận chiến này hoàn toàn có thể nói là mặc dù bại nhưng vẫn vinh quang. Đối mặt với đối thủ cường thế như vậy, có thể cầu được một đường sinh cơ trong tuyệt cảnh. Lưu Ly Tiên đã chứng minh thực lực của mình, tiếp theo có chịu thua cũng không có gì đáng trách.

Nhưng mà một khắc sau, mệnh lệnh đến từ Vương Lục lại làm cho người ta ghen hống nhìn trân trối.

“Lưu Ly, lên đi.”

Mọi người thực sự không thể tin vào lỗ tai của mình.

Tên gia hỏa này còn là người sao? Rõ ràng là bảo Lưu Ly Tiên đi chết rồi? Chẳng lẽ hẳn không nhìn ra Lưu Ly Tiên lúc này căn bản không có sức tái chiến, cưỡng ép ra tay chỉ có con đường chết? Thế gian đồn đại hẳn ngày thường cũng chiều nhất Lưu Ly Tiên, chẳng lẽ là giả sao?

Nhưng Lưu Ly Tiên là người nghe lời cỡ nào a. Vương Lục ra lệnh một tiếng, thiếu nữ lập tức gật mạnh đầu, sau đó hít một hơi thật sâu. Kim Đan trong Ngọc phủ điên cuồng chuyển động, bắt đầu thu nạp thiên địa linh khí bốn phía.

Pháp lực chân nguyên của Kim Đan chân nhân có thể sinh sôi không ngừng, nhưng độ tái sinh sao cũng có giới hạn, muốn trong thời gian ngắn khôi phục lực lượng, chỉ có thu nạp thiên địa linh khí hóa cho mình dùng. Trong đó, phẩm cấp linh căn càng cao..., Hiệu suất hấp thu thiên địa linh khí cũng càng cao, Thiên linh căn của Lưu Ly Tiên mặc dù hơi không bằng với Không linh căn biến thái Vương Lục kia, nhưng cũng là tiêu chuẩn nhất đẳng đương thời. Kim Đan chuyển một cái, lập tức chuyển ra một vòng xoáy, khuấy động thiên địa linh khí trong phạm vi vài dặm.

Lượng thiên địa linh khí khổng lồ bị Lưu Ly Tiên hấp thu vào cơ thể, cũng lấy hiệu suất kinh người chuyển hóa thành chân nguyên thiếu nữ có thể sử dụng, tốc độ so với kim đan đỉnh phong nhanh hơn mấy lần, trong mấy lần hô hấp, chân nguyên Ngọc phủ đã bổ sung được phân nửa. Thiếu nữ khẽ giang ống tay áo, mười mấy thanh phi kiếm nhẹ nhàng từ trong bay ra, vẽ thành từng đạo cầu vòng trên không trung.

Thiếu nữ điều chỉnh lại cờ trống bay rất nhanh, nhưng người xem ngoài trận thấy, chỉ cảm thấy trong lòng lạnh lẽo, bởi vì người có ánh mắt đều không khó nhìn ra, đây rõ ràng là hồi quang phản chiếu. Lưu Ly Tiên khi tế ra phi kiếm dự bị, khí thể như cầu vòng, nhưng trên khuôn mặt trắng nõn lại bịt kín một tầng bóng xanh.

Đó là dấu hiệu độc tố khuếch tán.

Lúc trước trong cơ thể thiếu nữ tích lũy số lượng độc tố, toàn lực áp chế vẫn rục rịch, về sau nàng chuyển động Kim Đan, dùng lực lượng để thu nạp thiên địa linh khí, thế là độc tố trong cơ thể cũng theo đó lưu chuyển quanh thân, xâm nhập vào cốt tủy.

Xa xa, Tiểu Độc Tiên trên không ổn định thân hình, thấy Lưu Ly Tiên bày kiếm trận, chỉ cười lạnh.

“Người đã chết.”

Độc tố xâm nhập vào tận xương tủy, lại còn không biết sống chết vận chuyển Kim Đan, thu nạp linh khí. Lúc này chỉ sợ lực phủ ngũ tạng của nàng cũng bắt đầu hư thối, lại không biết mình đang ở đâu.

Đương nhiên, cái này cũng không trách được nàng. Độc tố của Tiểu Độc Tiên, trở nên vô thanh vô tức, khi người trúng độc xảy ra tình huống không đúng, đã sớm muộn rồi.

Mà nhìn thấy Lưu Ly tiên tự chịu diệt vong, Tiểu Độc tiên vốn chuẩn bị một kích liều mạng cũng theo đó tán đi. Bởi vì hắn không cần thiết phải lấy mạng đổi mạng với một người đã chết, tiếp theo chỉ cần có thể ngăn cản một kích cuối cùng của nàng là được., Thắng lợi tự nhiên tới tay, hơn nữa với tình huống Lưu Ly Tiên trúng độc lúc này, chưa chắc nàng đã hoàn thành quá trình tích tụ lực. Sau khi độc tố tác động, chẳng những có thể hòa tan máu thịt mà còn có thể hòa tan chân nguyên, mà có lẽ cuối cùng chân nguyên của nàng còn không đủ bù đắp nổi.

Nghĩ tới đây, trong lòng Tiểu Độc Tiên đã mơ hồ chờ mong được thắng lợi, về sau chỉ cần hắn ra tay nhanh, chắc vẫn kịp phân tách nguyên thần của Lưu Ly Tiên ra, luyện thành Độc Cơ. Hắn vốn còn lo lắng đối thủ thấy thế cục không thể vẫn hồi, chủ động nhận thua, hiện tại xem ra quả thực là tự đưa tới cửa.

Ngay lúc nội tâm Tiểu Độc Tiên hơi hoảng hốt, Lưu Ly Tiên đã ra tay.

Lúc này rõ ràng thị lực còn chưa xong, Ngọc phủ chân nguyên chỉ tích lũy đạt bảy thành, kiếm trận cũng không hoàn toàn bày ra. Nhưng thị lại quyết đoán xuất thủ, buông hơn mười khẩu phi kiếm kiếm kiếm kiếm trận, ngón tay như kiếm, trong nháy mắt thân hình hóa thành cầu vồng, tựa như lợi kiếm đâm nhanh ra.

Một kiếm này tới nhanh như thiểm điện, hơn nữa không hề có dấu hiệu báo trước. Tiểu Độc Tiên không thể ngờ tới Lưu Ly Tiên vào lúc này lại tấn công, không khỏi chấn động.

Cũng may kinh nghiệm chiến đấu phong phú, khiến hắn không đến mức hoàn toàn trở tay không kịp, cánh tay nhỏ bé vung lên, liền triệu hồi trúng độc dùng để phòng ngự ra. Trúng độc kia ngay cả Thiên Lô Hình Kiếm cũng có thể ngăn trở, không tin còn không ngăn được đối thủ tụ lực, một chiêu đâm ra.

Huống chi trước khi Lưu Ly Tiên động thủ, rõ ràng Tiểu Độc Tiên nhìn thấy màu xanh lá trên mặt của nàng càng thêm đậm, đã đến thời điểm độc tố bùng nổ bất cứ lúc nào. Chỉ cần trúng

độc có thể ngăn cản được công phu của nàng trong nháy mắt, chính nàng cũng có thể không kiên trì nổi nữa.

Sau đó, hắn đặt trứng độc như tấm khiên trước người, thân thể nhỏ bé yếu ớt trốn ở phía sau vỏ trứng, chờ đợi thắng lợi đến.

Sau một khắc, một đạo kiếm quang màu trắng hiện lên trước mắt hắn.

Tiểu Độc Tiên kinh ngạc, trong lòng không hiểu: Vì sao có thể nhìn thấy kiếm quang? Trứng độc che đây, phải không nhìn thấy gì mới đúng chứ.

Sau đó hắn liền cảm thấy trên cổ có một vật gì đó mát lạnh, phảng phất như có thứ gì đó sắc bén đâm vào.

Ta bị đâm trúng?

Vô số lần kinh nghiệm bồi hồi trước sinh tử làm cho Tiểu Độc Tiên lập tức ý thức được, độc xác mà mình coi là vương bài lại không thể bảo vệ mình, sơ suất nhất thời làm hắn bị đối thủ thừa cơ đâm thẳng vào chỗ hiểm, bản thân bị trọng thương.

Mặc dù không rõ đối thủ dựa vào cái gì mà có thể làm được, nhưng Tiểu Độc tiên lại biết bây giờ không phải lúc so đo những thứ này. Hắn bị một kiếm đâm thủng cổ, kiếm khí sắc bén đã bắt đầu phá hu thân thể hắn, đối lại là lúc nhân loại phải chết không thể nghi ngờ, nhưng hôm nay hắn lại tàn sát Thiên Ma, không dễ dàng chết như vậy.

Trong lúc nguy cấp, Tiểu Độc Tiên đưa tay đặt ở trước ngực, ngón tay thò vào trong áo, mò tới trước ngực một cái bườu thịt.

Đây chính là túi độc mà lão giấu trong tay, trong túi còn ba viên Vạn Linh Huyết Châu có khả năng tăng thêm uy lực độc tố gấp bội - cũng là cực hạn mà lão dùng cảnh giới Kim Đan có thể khống chế. Một khi kích nổ, trong võ trường này tuyệt đối không có bất kỳ người sống nào, mà khí thế đối phương như cầu vòng tập kích cũng sẽ im bật. Đương nhiên, bản thân lão cũng sẽ bị trọng thương khó cứu vãn.

Nhưng tất cả những điều này đều không quan trọng, lúc cần quyết đoán, tiểu độc tiên so với bất luận kẻ nào càng thêm quyết đoán.

Sau một khắc, hắn bóp nát túi độc, độc tố trong thời gian ngắn nổ bễ ra, sóng xung kích trong khoảnh khắc quét ngang phạm vi cả dặm, thiên địa vạn vật bên trong đều sụp đổ, không còn tồn tại nữa.

Nhưng mà một đạo kiếm quang lợi hại lại đột phá lĩnh vực tinh mạch này, phảng phất trong bầu trời đêm tia chớp vạch phá hắc ám.

Kiểm quang dọc theo túi độc bị phá toái xuyên qua lồng ngực Tiểu Độc Tiên, đánh nát bảy một viên hạch tâm màu đỏ trong lồng ngực gã.

Đó là hạch tâm cực kỳ quan trọng đối với tàn sát Thiên Ma. Chỗ yếu hại của Ma tộc là hai, đầu và hạt hạch ở lồng ngực. Thứ nhất là chúng có thể không ngừng tái sinh, nhưng lúc này hai thứ của Tiểu Độc Tiên đã bị hủy hết.

Vì vậy hắn chỉ có chết.

Thi thể Tiểu Độc Tiên từ giữa không trung rơi xuống, thân ảnh Lưu Ly Tiên hiển lộ ra, cô gái lấy thân thay kiếm, từ trong lĩnh vực kịch độc của Tiểu Độc Tiên đi ra, lúc này toàn thân dính đầy rỉ sét, hai tay và đầu lộ bên ngoài càng là một mảng màu xanh lục.

Nhưng bà ta còn sống.

Dùng độc thuật của Tiểu Độc Tiên, lúc này Lưu Ly Tiên đã sớm biến thành nước mủ đầy đất. Đừng nói cuối cùng Tiểu Độc Tiên cấu phá kịch độc lĩnh vực phóng thích ra từ túi độc. Lúc trước nàng không để ý độc tố trong cơ thể, cưỡng ép thu nạp thiên địa linh khí đã chết từ lâu, nhưng đến bây giờ nàng vẫn còn sống, trên mặt thiếu nữ tuy xanh lét, nhưng khó che lấp nụ cười xán lạn.

“Vì sao?”

Trên khán đài, các Địa Tiên đồng loạt đứng dậy, khó tin nhìn kết quả trong trận, nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra lý do trong đó.

Nhưng người thắng lại sẽ không giải thích rõ ràng cho hắn.

“ Sư huynh, ta thắng rồi...”

Nói xong, Lưu Ly Tiên chạy ra khỏi sân đấu, đến trên khán đài, mang theo một thân rì sét và Vương Lục dùng sức ôm lấy nhau.

“Ta thắng “

Vương Lục gật gật đầu, vỗ vỗ phía sau lưng Lưu Ly Tiên, lại sờ sờ đầu nàng: “Đi tìm Thất trưởng lão giải độc đi, kế tiếp nghỉ ngơi thật tốt.”

Lưu Ly Tiên ừ một tiếng, vắn eo, sôi nổi rời khỏi.

Mà sau khi Lưu Ly Tiên rời đi, Vương Lục cuối cùng cũng ngồi trở lại. Chỉ là vừa mới ngồi xuống, thân thể gã không khỏi nhoáng một cái, trên mặt nổi lên một trận xanh lục, thất khiếu đồng thời chảy máu.

“Độc địa tiên, ta lĩnh giáo.”

...

Biến hoá trên đấu trường mau lẹ, trong nháy mắt, kết quả đã công bố, mà đa số người phản ứng, vẫn đứng lại ở mấy hiệp trước.

Nhìn Lưu Ly Tiên vui vẻ, cùng với chỗ di nhân trên đấu trường, trước ngực Tiểu Độc Tiên bỗng nhiên quán thông, cho dù khán giả bên Vạn Tiên minh cũng rớt rít cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Cứ thế mà thắng?

Đương nhiên tư vị thắng lợi rất tốt, nhưng không hiểu sao thắng lợi lại có chút cổ quái. Mọi người nguyện ý hoan hô vì thắng lợi của Lưu Ly Tiên, nhưng... ít nhất phải biết rõ vì sao chứ?

Vì sao Lưu Ly Tiên luôn luôn công mạnh thủ yếu mà có thể nhiều lần bị kịch độc tủy lể? Hơn nữa toàn thân đều là dấu hiệu độc tố mà lại như không việc gì?

Sau đó, tại sao Vương Lục đứng ngoài sân nhìn lại có vẻ bị trúng độc nặng nề như vậy, vẻ mặt vô cùng thâm trầm? Nhất là câu độc địa tiên lĩnh giáo cuối cùng kia, lại có ý gì đây?

Sau đó, nếu như hỏi liên tục hai vấn đề này, đáp án tựa hồ không cần nói cũng biết.

Sau khi ý thức được điều này, mọi người lại nhìn Vương Lục, chút bất mãn trước đó lập tức tan thành mây khói.

Mặc dù không biết hẳn làm thế nào, nhưng hiển nhiên là Vương Lục đã gánh chịu tổn thương mà Lưu Ly Tiên cần phải gánh chịu. Cho nên thiếu nữ công kích yếu ớt kia mới có thể cứng rắn chống đỡ được kịch độc trí mạng, hơn nữa không bị ảnh hưởng chút nào chém giết Tiểu Độc Tiên.

Chiêu này có thể nói là tuyệt diệu, quan trọng nhất là trước đây không có bất luận kẻ nào có thể dự đoán được. Tiểu Độc tiên thân kinh bách chiến, tu sĩ chết trong tay hắn khó mà đếm được, nhưng Tiểu Độc tiên cũng không ngờ tới đối thủ còn có thủ đoạn chuyển dời thương tổn, vội vàng không kịp phòng bị, chết thảm tại chỗ.

“Vương Lục tiểu tử... Quả nhiên thủ đoạn vô cùng, giỏi về sáng tạo kỳ tích. Khó trách tuổi còn trẻ đã được vô số người gửi gắm kỳ vọng, trở thành nhân vật hạch tâm của quần tiên đại bĩ.

Một vị trưởng lão Thông Thiên Thánh Đường có chút cảm khái, trước đây hắn cũng không tính là thập phần xem trọng Vương Lục, bởi vì sự tích của hắn tuy nhiều, nhưng dù sao cũng chưa tận mắt nhìn thấy. Mà trận chiến này từ đầu đến cuối hắn cũng đã nhìn thấy kết thúc, tâm tình cũng từng thay đổi theo tình hình chiến đấu, Tiểu Độc Tiên lần đầu té ra bản mạng thần thông cũng đã biến mất., Hắn liền nghĩ trận thua này đã định, về sau Tiểu Độc Tiên bị Phá Thương Khung phá vỡ thần thông bản mệnh trọng thương mà không chết, hắn lại nghĩ, nếu Vương Lục còn biết tốt xấu, thì nên để Lưu Ly Tiên mau chóng nhận thua, ít nhất cục diện coi như chiếm ưu thế...

Ai ngờ kết quả cuối cùng hoàn toàn ngoài dự liệu của hắn, Lưu Ly Tiên thắng, Tiểu Độc Tiên chết rồi... Cái này trước khi khai chiến, vô luận thế nào cũng không thể tin tưởng. Mà cho tới bây giờ, hắn cũng không nghĩ rõ, Vương Lục rốt cuộc là làm như thế nào.

Đang lúc nghĩ ngợi, lại có người nói: “Kiện thương tổn này nếu đổi lại dùng thật là đẹp, nhưng các ngươi có nghĩ tới thương thế này mặc dù đã đổi rồi nhưng chung quy vẫn có người phải chịu trách nhiệm. Độc của Tiểu Độc Tiên, đừng nói là trong cảnh giới Kim Đan, cho dù ngươi và ta có là cảnh giới Hóa Thần đi nữa, chẳng lẽ chỉ dựa vào thân thể mà đón đỡ được hay sao?”

Vì vậy trưởng lão kia trong lòng lại cả kinh, tràng diện vừa rồi, đổi thành mình, mặc dù không đến mức bị độc chết, nhưng thân thể cũng bị tổn thương một chút. Mà nếu đổi lại là Nguyên Anh chân nhân, rất có thể sẽ bị nhục thân tan rã ngay tại chỗ, Vương Lục này chỉ là cảnh giới Kim Đan đỉnh phong, lại có thể chịu đựng được loại kịch độc này...

Bên này đám tu sĩ Vạn Tiên minh đã hoàn toàn đắm chìm trong thắng lợi đột nhiên xuất hiện này. Nhưng ngược lại, đám thượng cổ địa tiên lại giận tím mặt.

“Lấy hai địch một, đây là cách Vạn Tiên minh các người lựa chọn à?”

Một nữ tử tức giận chỉ trích, còn bên cạnh nàng ta có mấy ngọn đèn đang lơ lửng, tản mát ra khí tức khủng bố khiến người ta bất an.

Ngoài ra, còn có bảy tám vị Địa Tiên lớn tiếng phụng họa, trận đấu vừa rồi của đôi phương cực kỳ bất mãn.

Vương Lục có thể dùng thủ đoạn trộm thiên gánh vác thương tổn từ Lưu Ly Tiên lên người mình, đây xác thực là lợi hại, nhưng dù lợi hại đến đâu cũng phải tuân theo quy củ. Đã nói là đơn đấu, hẳn rõ ràng là lấy hai địch một chồng lực lượng của mình lên người Lưu Ly Tiên. Thắng lợi như vậy, tự nhiên không thể để người khác tin phục.

Đối với việc này, Vương Lục nhắm mắt im lặng, sau đó thở sâu. Chỉ thấy màu xanh trên mặt gã tiêu tán, ngay cả tơ máu trong thất khiếu cũng chảy dọc theo đường cũ trở về, chỉ chốc lát công phu đã khôi phục như lúc ban đầu.

Sau đó hắn mở mắt ra, nhìn người đối diện, nhẹ nhàng nghiêng đầu: “Các người có chắc định tranh luận vấn đề này với ta không?”

Nữ tử dẫn đầu cả giận nói: “Hôm nay nếu người nói không rõ, ta xem trò chơi quân tiên đại bỉ gì đó cũng không cần tiếp tục nữa, từng cọng cây ngọn cỏ trong mộ quân tiên đều không liên quan gì tới Vạn Tiên minh của các người, ngược lại, ngày sau chúng ta cũng phải ra ngoài lĩnh giáo thật tốt những tu sĩ hậu thế các người dựa vào cái gì không chế Cửu Châu Đại Lục Hoa Giang Sơn...”

“Phì.” Vương Lục nghe vậy không khách khí cười nói: “Nhiên Đăng nữ tử, đầu óc người có bị gì không? Người là cái thá gì mà dám nói đối với ta như vậy? Chuyện của đám tiên mộ này do người làm chủ từ bao giờ vậy?”

Lời này tàn nhẫn vô tình, tựa như tát vào tai mọi người, lập tức Hỏa Đăng nữ tiên thay đổi sắc mặt, bảy ngọn cỏ đăng quanh người đại phóng hào quang.

Nhưng Vương Lục lại càng thêm nghiêm nghị: “Lúc này đang thở hỗn hển, chẳng qua là để che dấu sự chột dạ của các người.

Bởi vì chiến đấu kiểu này rốt cuộc đã để lộ khuyết điểm trí mạng của các người: Chính là Địa Tiên các người sẽ chết trên đấu trường, đó chính là chết vô luận các người lúc lên đài áp chế thực lực bản thân đến một phần trăm, một phần ngàn, một khi chết thân vong., Chính là thực lực Tiểu Độc Tiên đỉnh phong của Yên Diệt Vân còn hơn một vạn Lưu Ly Tiên, nhưng ở võ trường hẳn lại bị Lưu Ly Tiên dùng một kiếm chém giết Địa Tiên các người, tuy thực lực mạnh, nhưng chỉ có hơn một trăm người, chết một người sẽ thiếu đi một người, cho nên các người chết không dậy nổi., Không dám chết, cho nên sau khi thi đấu bắt đầu các người liền phát rồ hạ sát thủ với bọn ta, ngay cả quan hệ hợp tác cơ bản cũng không để ý, chỉ muốn giết bọn ta đến sợ hãi, không dám ở trên đấu trường liều mạng với các người., Vì như vậy các người có thể vô ưu như vậy, cho nên bây giờ các người có thể thấy sợ, sợ từ nay về sau mỗi trận đấu, Vạn Tiên minh đều không tiếc liều mạng, dùng mạng đổi mạng với các người, mà các người căn bản không đổi nổi.

Sau đó, hẳn quay lại đối mặt với đám trưởng lão của Vạn Tiên minh, lớn tiếng nói: “Đã hiểu chưa? Từ nay về sau, mỗi trận chiến của chúng ta đều phải dốc toàn lực ứng phó, thậm chí chỉ cần chúng ta liều mạng, đối thủ nhất định không dám liều mạng, chỉ có bọn chúng không dám tiếp tục liều mạng, loại giết chóc không có chút ý nghĩa này mới có thể chấm dứt “

Dứt lời, Vương Lục cười nhẹ một tiếng trước mặt một đám Địa Tiên đang kinh ngạc: “Cho nên lúc trước ta nhắc nhở các người, các người thật sự muốn tranh luận vấn đề này với ta sao?”

“Nói bậy nói bạ” Nữ Tiên muốn phản bác, nhưng khí thế nhìn thế nào cũng yếu hơn Vương Lục rất nhiều.

Vương Lục cũng không để ý tới nàng nữa, mà chuyển ánh mắt nhìn sang nơi khác, sau đó nhẹ giọng giải thích.

“Nói về trận chiến vừa rồi, thật ra nguyên lý rất đơn giản, Lưu Ly Tiên và ta đều nuôi một con đồng thân cỏ.”

“Cùng thân cỏ trùng?” Một vị Địa Tiên nhíu mày, như thế nào cũng nghĩ không ra đây là vật gì, đảo mắt nhìn đồng bạn, cũng rồi rít tỏ vẻ không tìm ra được đầu óc.

Sau một lát, có người mời đến Lạc Tuyết tiên tử thông hiểu Bách Nghệ, tiên tử trầm ngâm chốc lát, rồi nói: “Đó là tương truyền rằng cổ trùng thần kỳ chỉ tồn tại ở thời kỳ hồng hoang, thành ra đôi nghịch. Mà chỉ cần gieo trồng trong cơ thể hai người, liền có thể chia sẻ thương tổn với nhau, đích xác giống như biểu hiện trận chiến vừa rồi. Chỉ là loại cổ trùng này lý lẽ đã tuyệt tích từ lâu, không thể tưởng được còn có người có thể đào tạo ra... Nếu không nhầm, là vị A Vu cô nương kia sao?”

“A Vu?” Mấy vị Địa Tiên chung quanh không khỏi hỏi.

Trước trận chiến này, A Vu từng đấu qua một trận độc thuật với Tiểu Độc Tiên, cũng nhẹ nhõm thủ thắng. Chỉ là sau khi Tiểu Độc Tiên nói trận chiến đó hẳn vừa vặn đang thí nghiệm tân độc, phân tâm trạng thái theo đuổi không tốt, cho nên mới bị người ta trộm một ván. Về phần A Vu kia, thực lực bình thường, không đáng để ý.

Nhưng lời nói Tiểu Độc Tiên, từ đầu Lạc Tuyết đã không tin, một người tâm huyết cả đời đặt trên người độc thuật, lấy Độc Tiên làm tên tàn sát Thiên Ma, làm sao có thể tiếp nhận sự thật độc thuật của mình không bằng người ta? Cho dù lừa mình dối mình, hẳn cũng sẽ tìm đủ cứ.

A Vu kia, tuyệt đối là đại địch trong số quần tiên đại bị, các Địa Tiên... Một điểm này nàng đã sớm nói qua với Hắc Qua, cũng được tán thành.

“A Vu cô nương nắm giữ hồng hoang vu thuật, trình độ tinh thâm, có thể làm Tiểu Độc Tiên thua mà không tự biết. Nếu nàng có thể đào tạo ra đồng thân cổ, cũng là chuyện đương nhiên.”

Vương Lục cười cười nói: “A Vu tử quả thực là lợi hại, nhưng cũng không cần nói quá thần thoại Hồng Hoang vu thuật, chỉ nói đồng thân cổ trùng này, hiệu dụng mặc dù thần kỳ, nhưng hạn chế cũng nhiều. Trước tiên muốn tu vi cảnh giới hai người xấp xỉ nhau, điều này làm tính thực dụng của nó giảm mạnh. Tiếp theo còn cần hai người có thể tin tưởng lẫn nhau vô điều kiện, cho dù chết ở trong tay đối phương cũng cam tâm tình nguyện...”

Nghe đến đó, Lạc Tuyết có chút khó tin: “Người sẽ tin nhiệm một người vô điều kiện sao?”

Trong tư liệu, Lưu Ly Tiên quả thật là tín nhiệm vô điều kiện đối với Vương Lục, nhưng ngược lại chưa hẳn. Vương Lục tuy cũng chiều Lưu Ly Tiên, nhưng đó là tư thế từ trên cao nhìn xuống. Nếu nói người tâm kế bách chuyển này sẽ vô điều kiện tín nhiệm ai...

“Đương nhiên là có.” Vương Lục cười nhạt nói: “Ta rất tin tưởng năng lực dạy dỗ của mình, Tiểu Lưu Ly bị ta dạy dỗ nhiều năm như vậy, giống như tay chân của ta vậy, tín nhiệm tay chân của mình, có gì đáng ngạc nhiên?”

“Tóm lại, đồng thân cô có thần kỳ hay không, cũng không cùng chúng ta thảo luận vấn đề. Trở lại vấn đề chính, người lấy hai địch một...”

Lạc Tuyết còn chưa dứt lời, đã bị Vương Lục cắt ngang.

“Lạc Tuyết tiên tử xem ra là hiểu lắm.” Thái độ đối xử với Lạc Tuyết, Vương Lục tốt hơn rất nhiều. “Trong trận chiến này, chỉ có tác dụng là đồng thân cô trong cơ thể Lưu Ly Tiên. Cô trùng kia sẽ bị thương tổn truyền ra ngoài, nàng có thể buông tay tác chiến. Lại không liên quan gì đến ta.”

Lạc Tuyết nói: “Nếu không có người, thương tổn của cô ấy sẽ chuyển dời đi đâu? Người ở trong đó đóng vai trò cực kỳ quan trọng, đương nhiên phải tính cho người một phần.”

“Ý tưởng này không đúng, chiếu tiên tử nói như vậy, nếu không có cha mẹ của Tiểu Độc Tiên, đương nhiên sẽ không có Tiểu Độc Tiên, như vậy chẳng lẽ Tiểu Độc Tiên dẫn cha mẹ mình đi tác chiến?”

“Phụ” ngay tại chỗ có tu sĩ bên Vạn Tiên minh cười ra tiếng.

Lạc Tuyết nghe vậy cũng nhíu mày: “Người đây là quỷ biện.”

“Có phải quỷ biện hay không, kỳ thật nhìn là hiểu. Một trận chiến vừa rồi từ đầu đến cuối ta đều ở trên khán đài, các người lại nói ta tham dự chiến đấu, đây mới là quỷ biện. Nếu các người không phục, cũng có thể ngồi ở trong khán đài ảnh hưởng a, võ trường này là do các người tạo ra, nếu có thể giấu trời qua biển ảnh hưởng đối với buổi đấu, cứ làm là được.”

Lời này rõ ràng là lợi hại.

Nói lý thì người nói không thắng, đằng nào thì chuyện ta cũng làm, có bản lĩnh thì người cũng làm đi.

Bên phía Địa Tiên đương nhiên không làm được, pháp môn thần thông thời Hồng Hoang, đối với các thượng cổ Địa Tiên mà nói cực kỳ hi hữu hiếm thấy, bằng không, làm sao cũng sẽ cân nhắc đến đồ vật nghịch thiên như đồng thân cổ, cũng tận lực làm ra chuẩn bị.

Lạc Tuyết tiên tử thở dài một tiếng, lại nhỏ giọng cùng mấy vị đồng bạn thương nghị một chút, kháng nghị đám người kia liền dần dần tán đi.

Trước mắt, đối với đám Địa Tiên mà nói, cũng chỉ có thể nuốt xuống cơn buồn bực này. Cũng may đồng thân sâu độc có điều kiện cực lớn, trong trận đại chiến kim đan này, ngoại trừ Lưu Ly Tiên, những người khác sợ rằng không ai thỏa mãn được điều kiện cùng Vương Lục nhập cô trùng. Tiếp theo còn có ba cuộc tranh tài, vẫn có hi vọng thủ thắng.

Đến tận đây, Hắc nhất luôn trầm mặc không lên tiếng cũng gật đầu nói: “Trận tiếp theo chuẩn bị bắt đầu đi.”

...

Theo lệnh đen một tiếng, trận chiến đấu thứ ba tổ đội Kim Đan chính thức bắt đầu.

Lúc trước Chu Thi Dao và Huyết Nhục Đồ bị cưỡng chế nhốt vào khu vực biên giới đồng thời thả ra, đặt giữa sân.

Chu Thi Dao vẫn giữ bộ dáng lạnh lùng trong trẻo, giữa trường đấu bị trăm vạn người đốt cháy, dáng người mảnh khảnh như thiếu nữ đáng sợ, chỉ có kiếm quang huy hoàng của Đại Nhật Kim Hoàng Kiếm trong tay mới khiến nàng lộ ra vài phần khí thế sắc bén.

Khí thế của Huyết Nhục Đồ lại cường đại hơn rất nhiều. Vị Thiên Ma này tàn sát toàn thân chỉ khoác một cái váy da người, váy bó dính đầy máu, cạnh góc còn treo mấy miếng thịt đẫm máu, cách đó khá xa vẫn còn mùi máu tanh phả vào mặt.

Đôi lại là bình thường, trước khi khai chiến huyết nhục đồ sát phải dùng lượng lớn huyết nhục thi hài đến đe dọa đối thủ, người nọ trong váy may một cái vòng, trong túi có một huyết nhục càn khôn. Chỉ là sau khi tận mắt thấy Tiểu Độc Tiên thảm bại vừa rồi, vị này lấy danh tiếng cuồng vọng tàn sát Thiên Ma, lại bắt đầu cẩn thận thần bí.

Có một số lá bài chưa lật, cuối cùng Ninh Dạ ẩn nắp tới mức không có đất dụng võ, nhưng so với sau khi lấy ra lại không có hiệu quả gì lớn.

Tủy độc trước ngực Tiểu Độc Tiên có bao nhiêu độc, trong lòng hắn biết rõ, một vạn sáu ngàn năm trước hắn đánh một trận với Tiểu Độc Tiên, một khối u độc kia từng hóa hắn một trăm tòa cốt nhục sơn, một trăm dòng sông máu sôi. Nhưng vừa rồi nó dẫn nổ, lĩnh vực kịch độc không gì không thay đổi lại bị Lưu Ly Tiên đẩy thẳng vào, một kiếm phá tan. át chủ bài tin cậy nhất của Tiểu Độc Tiên lại không thể cứu được tính mạng của hắn.

Huyết nhục đồ sát so với Tiểu Độc Tiên có sát tính càng nặng hơn, nhưng cũng càng sợ chết hơn. Hắn vui mừng vì tàn sát tu sĩ, cắt đi huyết nhục là bởi vì hắn tin tưởng máu thịt người

khác có thể hóa thành của mình, mà máu thịt bản thân còn nhiều, không dễ dàng chết. Hắn có cảnh giới Địa Tiên, tàn sát Thiên Ma Thể, là nhân vật không dễ chết nhất trong Địa Tiên, cho dù lúc trước giao thủ với Đọa Tiên, chịu một kích toàn lực của nó cũng có thể may mắn sống sót...

Nhưng ở trên đấu trường của đám thi đấu tiên, hắn lại đột nhiên phát hiện chỗ dựa lớn nhất của bản thân dường như đang biến mất. Bị cưỡng chế ở trong cảnh giới Kim Đan, tuy rằng hắn cường đại hơn so với tu sĩ cùng cảnh giới, nhưng so với hắn trong trạng thái đỉnh phong, thật sự là không thể so sánh nổi.

Tiểu Độc tiên cũng là một người không dễ dàng chết, hắn tuy rằng không sợ chết, nhưng không muốn chết, mà một thân độc thuật của hắn đạt tới đỉnh cao, đồng dạng là tồn tại ngay cả Đọa Tiên cũng giết không chết.

Nhưng hắn lại chết ở trên tử tràng, chết dưới một tu sĩ Kim Đan hèn mọn. Trận chiến vừa rồi, Vương Lục nói là vì chân nhiếp đối thủ, khiến Địa Tiên không dám tùy tiện liều mạng. Nhiên Đăng nữ nói hắn nói bậy nói bạ, kỳ thật Vương Lục nói không sai, bởi vì huyết nhục đồ tâm biết mình thật sự không dám dễ dàng liều mạng nữa.

Trên thực tế, đám Tiên này lớn hơn hắn ta cũng không quan trọng như vậy, bất kể cuối cùng là ai thắng thì cũng không có gì khác nhau.

Bên phía Địa Tiên thắng, hắn cũng sẽ không được tán thành nhiều hơn, mọi người sẽ chỉ coi hắn như một con chó điên, ném việc cực khổ nhất cho hắn, không cần thiết lại đá Đọa Tiên một cước, Nhân Ma hoàn toàn có thể hợp tác, nhưng tàn sát Thiên Ma lại không ở trong này.

Mà nếu Vạn Tiên minh thắng, hắn cũng không vì vậy mà bị người ta gạt bỏ, trong Địa Tiên có thể nói là hạng nhất lưu chiến lực, khiến hắn ở bất kỳ địa phương nào cũng được trọng dụng, cho dù mọi người không thích hắn, đợi biết được sự lợi hại của Đọa Tiên, cũng không thể không xin giúp đỡ hắn.

Đã như vậy, vì sao hắn không quan trọng phải liều mạng vì một trận thắng thua? Có nửa điểm lợi ích đối với hắn không?

Một khi có ý niệm như vậy, khí thế của Huyết Nhục Đồ sẽ không hùng hổ dọa người như vậy. Mặc dù vấy da người kia đáng sợ, đáng sợ, nhưng Tiên bảo thành danh vẫn không xuất ra tay.

Với bên phía Vạn Tiên minh, có lẽ còn không phát hiện được gì, nhưng đám thương cổ địa tiên lại nhao nhao nhú mày.

“Huyết nhục đồ tể đang suy nghĩ cái gì? Hình như hẳn ta không có chiến ý gì?”

Bên kia, tu sĩ Vạn Tiên minh nghe nói vậy lập tức xấu hổ: “Không có chiến ý gì à? Huyết khí ngất trời khiến người xem ngoài sân đều cảm thấy khó chịu, nếu chiến ý dạt dào, vậy thì có thể là trường hợp gì? Phải biết đây còn là tổ hợp Kim Đan đẳng cấp thấp nhất trong thi đấu quần tiên, đổi lại là cấp Chân Quân, trận này có đè ép được hay không?”

Còn về phần giữa sân, tình huống khiến người ta dở khóc dở cười.

Huyết Nhục Đồ rõ ràng là không muốn nghiêm túc đánh, ngay cả thắng thua cũng không sao, nhưng đối thủ dường như không cảm kích. Chu Thi Dao từ đầu đến cuối nắm chặt Đại Nhật Kim Hoàng Kiếm trong tay, hai con mắt trong suốt chăm chú nhìn đối thủ, không bỏ qua một chút biến hóa nào.

Khí thế của thiếu nữ mặc dù không mạnh, nhưng lại khiến người ta có cảm giác nguy cơ giấu kim trong bông, phẳng phất như đang đối mặt với một con mãnh thú đang chờ đợi. Huyết Nhục Đồ không muốn đánh, Chu Thi Dao lại có chiến ý dâng trào.

Điều này làm cho Huyết Nhục Đồ cảm thấy rất không thoải mái.

Ta đã chuẩn bị kỹ càng rồi, ngươi lại bày ra cái tư thế đòi chiến như khát, chẳng lẽ cho rằng ta sợ ngươi thật? Đúng là không biết tốt xấu mà.

Không sai, đối với ta mà nói, thắng bại của trận chiến này không là gì cả, nhưng chính bởi vì vậy cho dù ta thật sự làm thịt tiêu ngươi trong trận chiến này, cũng không có ai có thể nói ta được cái gì.

Nghĩ tới đây, hai hàng lông mày rậm rạp của Huyết Nhục Đồ dần dần giãn ra, trong lòng hắn nổi lên một trận điên cuồng cùng sát ý cuộn cuộn. Trong mắt hắn, một mảnh huyết hồng dần bao phủ tầm mắt. Mà trong tầm mắt hắn, vị thiếu nữ đáng người thon dài yếu điệu kia cũng biến thành một đồng xương, máu thịt tụ tập thể.

Chu Thi Dao, đại sư tử Linh Kiếm phái, Kiếm Linh căn, Tinh Thần Thần Nhãn... Huyết nhục trong mắt đồ tể dần dần biến thành một mảnh Tố tài thượng giai. Hắn không tham lam như Tiểu Độc Tiên, muốn chiếm cứ thân thể cùng nguyên thần của đối thủ, nhưng sau khi giao chiến, chỉ cần có thể lấy vài giọt máu của đối phương, mấy giọt thịt... đó cũng là thu hoạch không tệ.

Sau khi ngủ say một vạn sáu ngàn năm, chín châu Đại Lục tan ra làm người ta kinh ngạc, nhưng các tu sĩ ở thời đại mạt pháp sau này, quả thực có không ít hạng người kinh tài tuyệt đỉnh, tên Vương Vũ kia thì không nhắc đến, đồ đệ của nàng cũng là nhân vật ghê gớm. Mà thiếu nữ trước mắt này, tài trí cũng không có bộc lộ tài năng như vậy, thế nhưng lấy tư chất tu hành mà nói, lại tuyệt đối không kém Vương Lục. Thể chất Kiếm linh căn kia, ở thời đại huy hoàng của tu sĩ cũng là dị thường hiếm thấy.

Rốt cuộc Huyết Nhục Đồ cũng rút đao ra, khiến đám Địa Tiên ngoài sân thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Đao là cắt thịt đao, máu thịt đồ ăn dùng bảo vật thành danh. Đao dài hai thước, thân đao dày rộng, hình dạng hoàn toàn không giống chiến đao trên chiến trường, mà là đao đồ tể. Chỉ là đao này ngưng kết thiên địa chí lý, đao ra tất thấy máu thịt, mặc cho có bản lĩnh lớn bằng trời cũng khó thoát khỏi ước thúc của pháp tắc.

Hắn đã từng giao chiến với một vị Chân Quân Đại Thừa kỳ, đối phương luyện được một bộ nhục thân Kim Cương Bất Hoại, tính chất cũng không yếu hơn Tiên bảo bình thường, có thể cậy mạnh lay thiên kiếp. Nhưng huyết nhục đao cắt thịt của đồ tể liên tục ra một mười ba đao, liền cắt toàn bộ huyết nhục hai tay hai chân hắn, chỉ còn lại có bốn đoạn xương cốt Bạch Sâm Sâm.

Hôm nay đao này tự nhiên không sắc bén như lúc đỉnh phong, dưới cảnh giới Kim Đan, đao cắt thịt có năng lực phân giải nhục thân yếu hơn rất nhiều, nhưng pháp tắc của Tiên bảo cho dù chỉ chém ra một tia bé nhỏ không đáng kể, cũng đủ để chiến thắng một Kim Đan chân nhân nho nhỏ.

Sau khi Huyết Nhục Đồ rút đao ra, nhìn phản ứng của đối thủ, bởi vì hắn muốn căn cứ phản ứng của thiếu nữ, để quyết định thời điểm xuất đao như thế nào, là cắt nhiều một chút hay là cắt nhẹ một chút.

Chỉ là ngay lúc hắn giương mắt lên, thiếu nữ trước mắt bỗng nhiên biến mất không thấy.

Huyết Nhục Đồ không chút do dự, đưa tay chém ra một đao.

Một đao này không có uy thế kinh người gì, thậm chí ngay cả đao khí ba thước đều không kích thích nổi, nhưng đao xuất sẽ gặp máu. Chỉ thấy cắt thịt đao tới một nửa, trên lưỡi đao liền nhuộm đỏ thẫm. Một tia máu từ giữa không trung rơi xuống, Chu Thi Dao vừa mới một bước biến mất hiện ra thân hình, sọc máu kia từ vai trái đến đùi phải, dường như muốn chia thân thể của nàng thành hai nửa.

Nhưng ánh mắt Chu Thi Dao lại không chút dao động, thương thế trên người như không tồn tại, nàng đang ở giữa không trung, cách Huyết Nhục Đồ chỉ có một trượng, Đại Nhật Kim Hoàng Hoàng Kiếm đâm thẳng về phía trước, Thanh Phong ba thước lập tức vạch phá không gian, thẳng đến chỗ yếu hại nơi mi tâm của Huyết Nhục Đồ.

Tuy khí thế của kiếm này trong kiếm tâm của Lưu Ly Tiên rất thông minh, nhưng góc độ và lực đạo xuất kiếm lại vừa đúng, khiến cho Huyết Nhục Đồ của hắn cảm thấy cực kỳ khó chịu. Bởi vì bất luận hắn ứng đối ra sao, dường như đều là sai.

Đao cắt thịt một đao làm Chu Thi Dao trọng thương, không thể tưởng được ngược lại còn bị nàng liều mạng cướp đoạt tiên cơ. Lúc này đao thế của hắn đã hết, nhưng kiếm thế của đối phương lại chưa xong.

Huyết Nhục Đồ không muốn đón đỡ một kiếm này, mặc dù với cường độ thân thể của hắn, hoàn toàn có thể buông tay thử

một lần, nhưng Tiểu Độc Tiên chết gần ngay trước mắt, hấn há dám khinh thường?

Sau một khắc, váy da người đã bị hấn giữ sạch. Trong váy này ẩn giấu một phương sơn hà, huyết nhục sơn hà, tương đương với tinh hoa của ức vạn sinh linh ngưng tụ ở đây. Trừ phi đối thủ có thể một kiếm chém hết ức vạn người, nếu không sẽ không đả thương được một cọng lông tơ của hấn.

Trước kia Tiểu Độc Tiên lấy một khối u độc hóa hết một trăm núi thịt, một trăm tòa huyết hà, nhưng toàn bộ huyết nhục sơn hà vẫn chỉ là một bộ phận nhỏ. Hôm nay váy da người không có thần thông lớn như vậy, nhưng đối thủ cũng sẽ không cường thế như Tiểu Độc Tiên.

Chỉ là kim đan kiếm, có thể chém được mấy người? Ngàn người? Vạn người? Đối với huyết nhục đồ tể mà nói, chỉ là một sợi lông của chín trâu mà thôi.

Cùng lúc đó, Huyết Nhục Đồ càng thêm cẩn thận, một cánh tay giấu ở bụng lặng yên cầm một thanh đao nhỏ giấu ở trong mỡ.

Đó là một thanh đao rất ít người gặp mặt lúc trước, đao tên Thước Cốt, dài sáu tấc, thân đao mỏng manh, không có sự thâm hậu, ngả ngớn, lại là vũ khí phòng ngự.

Bất quá sau một khắc, Đại Nhật Kim Hoàng Hoàng Hoàng Kiếm đột nhiên xuyên thấu váy, kiếm thế nhanh chóng chiếu Cốt Đao cũng không kịp phản ứng.

Lúc huyết nhục tàn sát hồi thân, mũi kiếm đã chui vào giữa trán ba tấc, đồng thời một đạo kiếm khí như tinh hà tẩy luyện dọc theo trán một đường hướng xuống phía dưới, lao thẳng tới hạch tâm trước ngực.

Kiếm của Chu Thi Dao không thể giết ngàn người vạn người, chỉ giết một người, người kia gọi là Huyết Nhục Đồ, hiện giờ tính mạng đã treo dưới kiếm.

Huyết nhục đồ sát chưa từng thấy uy lực Tinh Thần Thần Nhãn, càng không biết một khi Chu Thi Dao xuất kiếm, so với Lưu Ly Tiên kiếm còn khó đỡ hơn.

Nhưng tại thời khắc nguy hiểm, ngược lại hấn bình tĩnh gấp bội, lúc này bất luận trốn tránh nào cũng không có hiệu quả.

Nếu hẳn hiện có thủ đoạn cũng không ngăn được một kiếm đoạt mệnh của đối thủ, vậy cũng chỉ có biện pháp khác.

Liều mạng.

Chỉ có đánh bạc tính mạng mới có thể bảo vệ tính mạng, một kiếm này của đối thủ có mạnh đến đâu cũng là do người thúc giục, nếu có thể sớm một bước giết chết người, kiếm thế có mạnh đến mấy cũng phải tan thành mây khói.

Cho nên Huyết Nhục Đồ luôn sợ chết, giờ khắc này ngược lại không hề sợ chết, cố nén đau đớn và kinh khủng của mũi kiếm nhập vào cơ thể, đem sự chú ý dồn tới tay phải, trong lòng bàn tay đang có một thanh đao cắt thịt.

...

Càng là người sợ chết càng phải suy nghĩ phải làm sao mới có thể không chết. Huyết nhục đồ sát trong Địa Tiên đại khái là loại hàng đầu sợ chết, cho nên bản lĩnh giữ mạng của hắn cũng là cường đại nhất đẳng.

Vì vậy hắn hiểu được một đạo lý hơn tuyệt đại đa số mọi người: thời khắc mấu chốt, chỉ có dốc hết sức liều mạng mới có thể bảo vệ tính mạng, cho dù một kiếm này của đối thủ có mạnh hơn nữa, cũng do người ta không chế, nếu có thể giết người trước mình, kiếm thế có mạnh tới đâu cũng phải tan thành mây khói.

Cho nên Huyết Nhục Đồ luôn sợ chết, giờ khắc này ngược lại không hề sợ chết, cố nén đau đớn và kinh khủng của mũi kiếm nhập vào cơ thể, đem sự chú ý dồn tới tay phải, trong lòng bàn tay đang có một thanh đao cắt thịt.

Ngay lúc hắn muốn giơ lưỡi đao chém ngang, chém đối thủ thành hai đoạn, bỗng nhiên trước mắt hoa lên, không ngờ Chu Thi Dao lại biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi mà mũi kiếm dài ba thước cắm trong lòng hắn cũng không cánh mà bay.

Huyết nhục đồ tê chân động, bất chấp chặt vật, liên tiếp huy động ba lượt cắt thịt đao. Đúng là đao kiếm xuyên máu, nhưng tất cả đều là máu của mình.

Bởi vì đối thủ đã biến mất khỏi đấu trường, đao cắt thịt không cắt được thịt Chu Thi Dao, chỉ có thể cản trả chủ nhân. Mà Huyết Nhục Đồ sau khi ý thức được điều này, không khỏi ngạc nhiên.

Chẳng lẽ nói... Đối thủ của hắn là bị vớt bỏ quyền nhận thua sao?

Cùng lúc đó, trên khán đài, mọi người kinh ngạc nhìn Vương Lục giơ tay lên cao cao, tuyên bố cuộc tranh tài này sẽ bị bỏ quyền.

Mà bên cạnh hắn, Chu Thi Dao toàn thân đầm máu, đang vô cùng bất mãn nhìn hắn.

Nhưng Vương Lục làm sao để ý Chu Thi Dao nghĩ như thế nào, người cũng đã bị truyền tông ra, nàng còn có thể làm gì? Chẳng lẽ hướng mình rút kiếm đối mặt sao? Vậy cũng được, dù sao mình đối với tinh thần của nàng biết rõ chân tướng, nàng không đánh lại mình được.

Máu chốt là, cũng không thể để cho nàng chết ở đây. Trận chiến vừa rồi có thể nói là thiên quân nhất, nhưng Vương lục thấy rất rõ ràng, kết quả cuối cùng tốt nhất cũng đơn giản là lưỡng bại câu thương, xác suất chiến thắng của Chu Thi Dao không đến hai thành.

Nguyên nhân cũng không phải vì thực lực Chu Thi Dao yếu hơn so với Lưu Ly Tiên, cũng không phải huyết nhục đồ sát mạnh hơn Tiểu Độc Tiên... Chu Thi Dao thật sự không có một thanh binh khí tiện tay, nếu phá thương trong tay nàng, vừa rồi nhất định là huyết nhục đồ tử trước một bước.

Đáng tiếc chính là, Chu Thi Dao có Kiếm Linh căn tuyệt thế, nhưng vận khí không đủ tốt, Lưu Ly Tiên có thể nhặt được Thương Khung trong mộ Thái Cổ, nhưng Chu Thi Dao lại dùng một thanh Đại Nhật Kim Hoàng Hoàng Kiếm một đường đến bây giờ.

Tiên bảo nhân rồi của Vạn Tiên mình không phải không có, nhưng tiếc là không thích hợp với cô.

Trận chiến này cuối cùng vẫn là thua, Vương Lục lơ đãng lắc đầu, muốn bắt đầu trận tiếp theo, nhưng lúc này các thượng cổ địa tiên lại không buông tha. Hơn nữa nữ thần Chước kia càng tràn ngập ác ý cười lạnh không thôi.

“Vừa rồi nói rất dễ nghe, kết quả cuối cùng ngươi vẫn không dám liều mạng a. Lưu Ly Tiên liều mạng, bởi vì ngươi đã sớm dùng quỷ kế đảm bảo tính mạng của nàng vô ưu đối được Chu Thi Dao không có cùng đồng thân cổ, ngươi căn bản không dám để nàng liều mạng...”

Lời này nói không sai, nhưng Vương Lục lại cười to lên gấp bội trào phúng: “Nói ngươi ngu xuẩn ngươi còn không nhận, vừa rồi ta bỏ quyền thi đấu, vì bảo vệ mạng người của ngươi. Huyết nhục Đồ mặc dù tàn sát Thiên Ma, nhưng là chống lại chiến lực trọng yếu thời Đọa Tiên., Chuyện giết một răn trăm người, có tiền lệ của Tiểu Độc tiên là đủ rồi, cho nên ta từ đầu

tới cuối suy xét không tiếc hy sinh một trận thắng lợi nhà mình. Vốn không trông cậy vào chỉ số thông minh của người có thể lý giải, không ngờ người bên cạnh người cũng giả bộ không biết, thả người ra sửa inh ỏi.

Lời này nói ra quả thực một đám Địa Tiên kinh người, cái gọi là đổi trắng thay đen, lộn lẩn lộn như xuất phát từ toàn cục cân nhắc thị phi? Vừa rồi rõ ràng là lưỡng bại câu thương, mà tỉ lệ thắng của Chu Thi Dao còn nhỏ hơn chút, làm sao ngược lại biến thành Vạn Tiên minh một phương hạ thủ lưu tình?

Vương Lục chỉ nói một câu này: “Các người dựa vào cái gì dám khẳng định, trong cơ thể Chu Thi Dao không có đồng thân cốt? Nàng bị huyết nhục đồ sát một đao vào ngực, trên mặt không lộ vẻ thống khổ, các người thật cho rằng là bản lĩnh của nàng sao?”

Nữ đấng nghe vậy sững sờ, lập tức cãi: “Nhưng trên người người cũng không có nửa vết thương...”

Vương Lục nhìn đối phương với ánh mắt khinh bỉ ngu ngốc: “Ai nói với người một con đồng thân cốt khác nhất định phải ở trên người ta?”

Lời giải thích này thật sự là hợp tình hợp lý, khiến người ta không lời nào để nói, Nhiên Đẳng Nữ bị ghen trầm mặc hồi lâu, hoàn toàn không biết phản bác như thế nào.

Cũng may xấu hổ không kéo dài quá lâu, hắc y Địa Tiên liền nói: “Chuẩn bị đánh trận tiếp theo đi.”

Thế là chuẩn bị trận tiếp theo.

Tham Lang đánh cờ lược, nhìn qua thực lực song phương chênh lệch lớn trước nay chưa từng có, Tham Lang là một trong bốn vị Địa Tiên cường đại nhất xuất hiện, khuyên đi cờ hiển nhiên là một vòng thực lực yếu nhất trong trận doanh Vạn Tiên minh., Trí kế và thanh danh đều kém xa những người khác, sở trường duy nhất có thể xuất thủ cũng chỉ có tiếng ca mới coi là ngọt ngào, sở trường này lại không liên quan gì tới chiến đấu, phái nàng ra sân, trận này nhìn thế nào cũng có chút trực tiếp buông tha.

Có điều trải qua hai trận chiến đấu, không ai dám coi thường bố trí của Vương Lục nữa. Coi như là một con chó ngốc, trải

qua tay Vương Lục thả ra thì cũng khó đảm bảo sẽ không cắn chết người.

Khuyển đi cờ vào sân xong, cũng không lập tức biến ra nguyên hình, mà là lấy tư thái thiếu nữ hiếu kỳ nhìn bốn phía, lộ ra vẻ tràn ngập hiếu kỳ đối với võ trường trung ương khu Tiên Nhất, bất quá rất nhanh lực chú ý của nàng bị Tham Lang lên đài hấp dẫn qua.

Nhìn đối thủ nổi tiếng xấu xa, khuyển đi cờ hừ một tiếng. Thanh âm có chút ngậy thơ của thiếu nữ, lại phun ra ngôn từ thô kệch thẳng thắn.

“Vương Lục lúc trước ngươi từng nói, chỉ cần ta xóa tên này, Tiểu Bạch sẽ thuộc về ta, đúng không?”

Trên khán đài, Vương Lục cười ha hả: “Không sai, chỉ cần ngươi có thể làm hắn, ta sẽ giúp ngươi gặp Bạch Thi Tốt.”

“Thật chứ? Nếu như ngươi dám bẽ nghề ta, cẩn thận ta cắn chết ngươi...”

Vương Lục thân nhiên nói: “Ngươi dám cắn ta, Tiểu Bạch đời này sẽ không để ý tới ngươi nữa.”

“Mẹ kiếp, Vương Lục, ngươi thật quá hèn hạ.”

“Thật không? Vậy ngươi đi câu người khác hỗ trợ đi.”

“A a a, Tiểu Bạch làm sao lại coi trọng ngươi a?”

Ngay lúc một người một chó bắt đầu tranh cãi, Tham Lang vẫn duy trì thân thể u hồn nửa hư nửa thực, im lặng không lên tiếng, ánh mắt không ngừng dò xét trên người đối phương, sau đó dần dần hiện ra vẻ tham lam.

“Thứ tốt, thật sự là thứ tốt... Ngươi là của ta.”

Hắn tên là Tham Lang, là loài người cũng như tên, đặc điểm lớn nhất chính là tham, rất tham lam với bất cứ chuyện gì, bất cứ lúc nào cũng rất tham lam.

Tham ăn, mỹ thực ngon, tham sắc, mỹ nữ xinh đẹp, tham tài, thiên tài địa bảo.

Mà khuyển tẩu cờ trước mắt, không thể nghi ngờ là đối tượng đáng giá để hắn toàn lực đi tham lam.

Tây Di Ma Lang, đỉnh giai thần thú dị đại lục, huyết nhục tinh hoa không thể nghi ngờ là nguyên liệu đứng đầu thế gian, mùi vị ngọt ngào kia theo gió bay vào chóp mũi, khiến Tham Lang Thực Chỉ đại động. Ngoài ra, thiếu nữ trước mắt mặc dù không giống Lưu Ly Tiên lúc trước lên đài chiếu rọi người, cũng không giống Chu Thi Dao thanh lãnh không tỳ vết như Chu Ti., Nhưng cũng là ma lang thanh nhã thanh tú xinh đẹp, một đôi chân trơn tru thon dài dọc theo bờ mông kinh tâm động phách kéo dài xuống, câu dẫn rất đặc biệt. Sau đó, loại ma lang Tây Di đã hóa hình người này ở Cửu Châu giáo hóa, đặt ở bất kỳ địa phương nào đều có giá trị liên thành, Tham Lang tin tưởng coi như là mở giá đạt tới một kiện tiên bảo, đều có người nguyện ý đổi lấy một kiện tiên bảo, đều có người nguyện ý đến đổi.

Bất luận là phương diện nào, con chó đi cờ đều là mục tiêu không thể bỏ qua, cho nên giờ phút này Tham Lang đã hạ quyết tâm, muốn thu đổi thủ vào trong túi. Đương nhiên, điều này cũng không dễ dàng.

Tiểu Độc Tiên và Huyết Nhục Đồ lúc trước lên sân cũng rất tham, nhất là Tiểu Độc Tiên, vừa mở màn đã thanh minh muốn luyện thân thể Lưu Ly Tiên thành túi độc, nguyên thần luyện thành độc cơ, kết quả bị chết thảm nhất. Huyết nhục tàn sát tốt một chút, nhưng vẫn không bỏ xuống được huyết nhục đổi thủ, kết quả bị một kiếm đâm thủng giữa trán, nếu không ứng biến còn nhanh, cũng đã chết rồi.

Tham Lang không muốn chết, bởi vì trong rất nhiều tham lam của hắn, tham sống cũng sắp xếp được vào vị trí đó, cho nên hắn không động thanh sắc, chỉ yên lặng chờ đợi chó đánh cờ và Vương Lục cãi nhau xong, mang theo vẻ mặt đỏ bừng quay đầu lại.

“Này, cái tên này, rửa cổ chờ chết đi.”

Sau đó thiếu nữ liền đánh tới, giữa không trung nhếch cái miệng nhỏ nhắn, lộ ra một đôi tiêm tiêm, lộ ra răng nanh sáng loáng của Tiểu Hồ.

Tham Lang cũng không chủ quan, đối mặt với công kích lỗ mãng vô mưu này, dứt khoát lựa chọn lui về phía sau. Hắn là

thể chất u hồn, vừa động niệm thân hình liền chớp động đến bên ngoài vài dặm.

Nhưng sau khi lóe lên, Tham Lang lại kinh ngạc phát hiện, cặp răng nanh nhỏ nhắn xinh xắn kia vậy mà vẫn còn cách trước người không xa.

Tham Lang lại lóe lên, liên tiếp lóe lên ba mươi lần, mỗi lần di chuyển đều cách khoảng hơn mười dặm, mỗi một lần đều trong nháy mắt. Bởi vì hấn dịch chuyển, không gian trong nháy mắt mở rộng ra phạm vi năm trăm dặm, nhưng tựa hồ vẫn chưa đủ dùng.

Nhưng sau ba mươi lần chớp động, trước mắt Tham Lang vẫn là hình ảnh tiểu Hồ Nha khiến người ta thôn thức thở dài kia.

Một lần đánh cờ nhìn như tùy ý, lại như giò bám vào xương, không tránh thoát được. Cái này so với dự tính ban đầu của Tham Lang chênh lệch quá xa, hấn cũng không nghĩ đến lại chiếm đoạt tiên cơ lúc khai cục, nhưng cũng không nghĩ tới muốn khai chiến là mất hết tiên cơ, hiện tại bộ dáng này, đơn giản giống như là hấn bị người ta đuổi đánh đến cùng, không có lực phản kích.

Cho nên cuối cùng y không tiếp tục chớp động nữa, mà là từ hư hóa thực quyền đánh ra một trọng quyền đại lực trầm.

Nắm đấm Tham Lang nặng hơn bất kỳ kẻ nào tưởng tượng ra được, bởi vì nắm đấm kia đi được một nửa, đã biến thành một ngọn núi khổng lồ.

Bên ngoài chiến trường, vô số người kinh hô không thể tưởng tượng nổi. Bởi vì rất ít người có thể đạt tới cảnh giới Kim Đan, biến thân thể của mình thành to lớn như thế.

Nhưng Tham Lang đương nhiên không giống người thường. Con át chủ bài lớn nhất của hấn cũng không phải là rất nhiều người suy đoán nguyên rủa âm độc, cũng không phải yên lặng không một tiếng động ám sát mà là thân thể cường đại.

Hấn tham ăn, lúc thèm ăn, hận không thể liên tục ăn một năm, cho nên hấn cần một dạ dày cực lớn.

Hấn rất tham lam, hận không thể thu hết vẻ đẹp của thiên hạ vào trong mắt, đây đương nhiên cần phải có một đôi mắt sắc bén.

Hắn tham dâm, lúc hoang đường từng tụ liễm mười vạn mỹ nhân đồng loạt dâm nhạc... Nhiều mỹ nữ như vậy, hiển nhiên Kim Cô Bồng không thể chỉ có một cây.

Tham lam nhiều như vậy tạo thành nhu cầu nhiều như vậy, mà dung hợp nhu cầu nhiều như vậy vào trong một khối nhục thân, cường độ thân thể này cũng không cần nói cũng biết.

Tham Lang không phải là Ma tộc trời sinh, chuyển sinh thành tàn sát Thiên Ma, coi trọng chính là Thiên Ma không có thân thể lớn lên cực hạn, mà kết quả cũng chính xác không khiến hắn thất vọng... U Hồn thể nửa hư nửa thật chỉ là một cái nguy trang. Nếu như hắn hiện ra chân thân, cho dù chỉ là cấp bậc Kim Đan, cũng đủ để rung động toàn trường.

Hiện tại Tham Lang chỉ phóng ra một nắm đám đã như thả ra một ngọn núi. Đây là thủ đoạn trực tiếp thô bạo nhất, lại đủ để khiến phần lớn tu sĩ Kim Đan tè ra quần.

Kiểm tu kim đan đứng đầu có thể một kiếm khai sơn, nhưng nếu thực sự dùng một ngọn núi lớn nện xuống, có thể chịu được lại không có mấy người.

Con chó đi cờ trong cấp bậc kim đan, hình như cũng không tính là đặc biệt mạnh, trừ công kích vừa rồi lộ vẻ xuất quỷ nhập thần, hoàn toàn không có chỗ nào đặc biệt. Như vậy tin tưởng sau một quyền này, hai cái răng nhỏ của nàng ít nhất phải gãy mất một cái.

Nhưng sau một khắc, Tham Lang lại cảm thấy trên năm tay đau nhức kịch liệt, vội vàng thu trở về, đã thấy một ngọn núi chỉ còn lại nửa ngọn núi.

Răng nanh tiểu Hồ đi nước cờ vẫn sắc bén, trên răng lại nhiễm lên một tia huyết sắc.

...

Đã rất lâu rồi Tham Lang chưa bị đau như vậy.

Thương thế trên thân thể không tính là đau nhức, bởi vì nhục thân bị cường hóa đến cực hạn, chẳng những có thể tích cực lớn, lực phòng ngự cường hãn, còn có thể có đủ lực khôi phục. Lấy thân thể Tham Lang cường đại, cho dù bị ngũ mã phân thân cũng có thể khôi phục như lúc ban đầu. Bị cắn mất nửa nắm đấm, trong thời gian một hai lần hô hấp nhanh chóng tái sinh trở về.

Nhưng đau đớn của Tham Lang lại là đau lòng.

Không một tên thủ tài nô nào vui vẻ chứng kiến sở hữu tài sản của mình, thân thể cường đại này, là chỗ dựa lớn nhất của Tham Lang, cũng là tài phú quý giá nhất. Tham Lang hao tổn vô số tâm huyết mới chế tạo thành, một sợi lông cũng quyết không cho phép bị người khác cướp đi, huống chi là nửa cánh tay?

Càng là người tham lam, càng khó có thể dễ dàng tha thứ cho tài phú của mình bị người đoạt đoạt đi. Mà nhìn đến chó đi nước cò dùng đầu lưỡi nhỏ liếm môi, thương thức mùi vị huyết nhục, sâu trong nội tâm Tham Lang đau đớn kịch liệt bắt đầu phun trào lửa giận.

Bị người đoạt đi, nhất định phải đoạt lại gấp bội.

Bất quá, lửa giận không phá hủy lý trí của hắn, ngược lại, Tham Lang trong lửa giận lại càng trở nên lý trí cẩn thận, thế là hắn rất nhanh liền ý thức được một vấn đề.

khuyến đi cò làm sao làm được như vậy?

Mặc dù vừa rồi Tham Lang chỉ phóng thích một bộ phận nhỏ trong cơ thể nhưng đặt ở cảnh giới Kim Đan đã là quái vật không lò không thể tưởng tượng nổi. Chỉ tính thể tích đã như một ngọn núi nhỏ, càng không cần nói tới chuyện đã trải qua trăm ngàn rèn luyện của Tham Lang, bên trong chắc chắn hơn sắt thép Phàm gian rất nhiều.

Vì sao hai cái răng kia không bị văng ra? Hơn nữa một ngụm nuốt hết nửa ngọn núi, tại sao nàng không thể tiêu hóa không

tốt? Đồi lại là phương pháp thôn phệ bình thường, cái bụng sớm đã phình to ra rồi.

Tây Di ma lang thơm lây...

Ánh mắt phần nộ của Tham Lang càng trở nên âm trầm.

“Ha, tên ngu xuẩn kia lại dám trước mặt con chó gốc tể ra thân thể, chưa từng nghe qua chuyện bánh bao đánh chó? Hay là hẳn chờ mong con chó gốc tiêu hóa không tốt?”

Trên khán đài, Vương Lục không khỏi bật cười thành tiếng.

Vĩnh viễn không nên nghi ngờ sức ăn của các người, điều này ở Linh Kiếm Sơn đã không cần nhiều lời.

Mặc dù lúc nàng ở trên núi, ăn cũng không nhiều, nhưng đó chỉ là bởi vì nàng không muốn ăn nhiều —— ăn nhiều, sẽ bị Bạch Thi Huyền trách mắng lãng phí lương thực. Nhưng nếu như hương vị ngon lành mà nói, trên Linh Kiếm Sơn có thể cung cấp cho mấy trăm tu sĩ kho lúa dùng mấy trăm năm, thật sự không chịu nổi nàng ba lần.

Trong Tây Di ma lang hoa có thể thôn phệ đỉnh giai ma thú của thiên địa, trong truyền thuyết cửu châu, Hạo Thiên Khuyến thôn phệ Minh Nguyệt kỳ thực đều kém hơn một bậc. Loại tồn tại đỉnh giai này, thực lực đã đến mức không thể tưởng tượng, cho dù là hai thiếu nữ có danh xưng Đại Vị Vương trên Linh kiếm sơn, cũng tuyệt đối không có khả năng liềm mạng ăn uống với Ma Lang hương.

Nếu không phải lúc ăn đồ ăn nàng hoàn toàn không hiểu được phẩm vị, chỉ là ăn như hổ đói phung phí của trời, lúc giải thi đấu mỹ thực cũng không tới phiên A Hoài và Lưu Ly Tiên ra mặt.

Chỉ là một ngọn núi đã muốn căng đầy dạ dày? Thật sự là buồn cười, cho dù Tham Lang hiện ra bản thể, đem thân thể có thể so với Hồng Hoang cự thú kia bày ra, hương thơm này cũng có thể tiêu hóa hết một quyền quyết tâm nhất định, căn bản là đưa thịt tới cửa, căn bản là đưa tới cửa.

Nghĩ đến đây, Vương Lục cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Xem ra vị trí thứ ba trong hương vị này quả nhiên là đúng... Trước khi thi đấu hẳn từng tìm Thiên Luân Chân Quân để suy

tính thứ tự xuất trận tốt nhất. Nhưng mà Thiên Luân ba lần tính toán, kết quả ba lần bất đồng, hiển nhiên dưới tình huống đối phương quấy nhiễu, chỉ bằng vào toán thuật căn bản không thể đưa ra đáp án đáng tin cậy. Cho nên Vương Lục hợp lực, bỏ ra ba lần xác định thứ tự, xem ra, đúng là vừa vặn tốt.

Cùng lúc đó, chiến đấu trong sân thi đấu dần dần tiến vào giai đoạn gay cấn.

Tham Lang tỉnh táo mà thiêu đốt lửa giận, sau đó hít một hơi thật sâu, há mồm, hai hàm răng sắc bén lấp lóe hàn quang.

Hắn tàn sát Thiên Ma, lại là từ nhân tộc từng bước chuyên sinh, thân thể thần thông trời sinh kém xa Ma thú, nhưng sau này tiềm lực phát triển lại vô tận. Hắn là Thượng Cổ Địa Tiên, khi thành danh từng chém giết Tiên thú, chỉ là một chút thần thông của Tây Di Ma Lang, còn chưa đến mức khiến hắn nản lòng chán nản, ngược lại, lại kích ra đấu chí của hắn.

Cho dù chỉ so đấu thôn phệ, hắn cũng tuyệt đối không cho rằng mình thua. Tây Di Ma Lang thôn phệ thiên địa dù sao cũng chỉ là chuyện xưa trong truyền thuyết, mà hắn thật sự đã từng cắn nuốt qua một phương thiên địa, phương thiên địa đó bây giờ vẫn còn trong bụng hắn.

Trận chiến này chỉ cần ăn sạch con ma lang này, rất có thể tiên đạo của hắn được nghênh đón đến viên mãn.

Một vòng xoáy đen ngòm chậm rãi khuấy lên cổ họng Tham Lang, dẫn dắt vạn vật xung quanh.

Mà khuyên đi cờ thấy vậy, nhìn có chút kinh ngạc.

“Ồ, há hốc mồm lớn như vậy, chẳng lẽ ngươi muốn so với ta năng lực cắn nuốt sao? Ngươi hẳn là biết ta là ai chứ?”
Khuyên tâu cờ tròng to mắt, không thể tưởng tượng nổi mà hỏi: “Vương Lục, ngươi an bài cho ta chim chóc gì đó làm đối thủ a? Đánh thắng loại người nào tàn này, một chút mặt mũi cũng không có, Tiểu Bạch hoàn toàn sẽ không bởi vì tư thế hiên ngang của ta mà yêu ta a.”

Trên khán đài, giọng nói của Vương Lục xuyên qua màn che chắn của sân đấu.

“Vậy không bằng lần sau ta đổi cái khác lợi hại đối thủ cho ngươi, một cái tát có thể đánh cho ngươi chia năm xẻ bảy, để

Tiểu Bạch nhìn đầu óc hoa râm của người hãm sâu vào yêu thương của mình không thể thoát ra?”

“Cho nên nói tìm cho người một đối thủ nào tàn là thích hợp nhất, chết tiệt người còn dám phàn nàn, không biết Tiểu Bạch cũng đang toàn bộ hành trình vậy xem sao? Nói nhảm nhiều lần so với sau này ước định có thể không thành vấn đề với ta giúp người.”

Chó đi cờ lập tức câm miệng, sau đó chuyển lực chú ý trở lại trên thân sói tham.

Đối với đối thủ mà những người khác đều vô cùng kiêng kỵ, khuyến đi cờ ngược lại không cảm thấy có gì ghê gớm.

Bởi vì trực giác nói cho nàng, đối thủ nhìn như cường đại, nhưng át chủ bài chân chính lại hoàn toàn bị nàng khắc chế, căn bản không có gì đáng sợ. Ngược lại nếu đổi lại là hai tên gia hỏa kia, nàng nhất định phải suy nghĩ một chút xem nào tương hoa râm của mình có phải thật tốt như vậy hay không.

Hiện tại, chỉ cần dùng phương thức sở trường nhất của nàng, cũng dùng phương thức thích nhất đại não một hồi, cuối cùng nhất định giành được thắng lợi thuộc về nàng, mà nàng cũng có thể cùng Tiểu Bạch song túc song phi.

Thế là, mang theo một tiếng sói tru rung trời chuyển đất, thiếu nữ hiện ra bản thể ma lang, hung tợn nhào về phía Tham Lang. Chính giữa Tham Lang đang ôm bầu, cũng là mở ra hai hàng răng nhọn, trên răng tỏa ra hàn quang nghênh đón.

Sau một khắc, máu tươi bắn tung toé.

Cách chiến đấu của người và Tham Lang rất khác biệt so với hai trận chiến lúc trước và huyết nhục đồ tể kia, không có kiếm khí khí thế vô song, cũng không có pháp thuật thần thông bách biến, chỉ có vẻ nguyên thủy nhất, như dã thú cắn xé và cắn xé.

Người cắn ta một cái, ta cắn người một cái, răng nhọn, máu tươi tung toé.

Tham Lang cũng không hoàn toàn phóng thích thân thể của mình, bởi vì đối phương có thể nuốt trọn cả nửa ngọn núi, nhục thân quá mức khổng lồ chỉ là gánh vác. Hấn tự biến mình

thành mãnh thú ngang ngửa với đối phương, sau đó bắt đầu chém giết đẫm máu.

Trong chiến đấu như vậy, tất cả tính kế cùng trí mưu đều mất đi ý nghĩa, chỉ có đồ vật bản năng nhất, thậm chí dã tính mới có thể kiên trì đến cuối cùng. Tham Lang thiên tính cẩn thận, nhưng trong chiến đấu đã hoàn toàn phá bỏ giam cầm, lấy tư thế gần như điên cuồng xuất kích, mang đến áp bách cho đối phương. Mà chuyện này rất nhanh đã phát huy được hiệu quả.

Năng lực thôn phệ của người gần như không có cực hạn, nhưng dù sao thì nàng cũng chỉ có một cái miệng, hai hàm răng. Khi Tham Lang dùng một tay xuất kích thì nàng có thể cắn đứt nửa tay của đối phương, nhưng nếu đối thủ vung ra cả hai quyền thì sao?

Hương vị không có nhiều biện pháp, chỉ có thể dùng thân thể cứng rắn chống đỡ. Mà lúc này, Tham Lang sẽ nắm lấy cơ hội, không chút khách khí cắn xuống một cái.

Khai chiến bất quá ba hiệp, nàng liền mất đi cánh tay trái cùng một khối thịt mềm nơi bụng, đùi phải cũng lộ ra một vết thương thâm đậm. Đương nhiên, nàng thu hoạch cũng phong phú, Tham Lang mất đi hai cánh tay, cùng với nửa mặt.

Nhưng Tham Lang lại dần dần lộ ra nụ cười của người thắng, bởi vì nhục thể của hắn có thể khôi phục nhanh chóng, nhưng rõ ràng người lại không thể làm được.

Vừa rồi trong lúc cắn xé, Tham Lang nhìn như mất đi càng nhiều hơn, nhưng khoảng cách thắng lợi lại gần hơn một bước. Đối với hắn mà nói, thôn phệ chưa bao giờ là một lần là xong, mà là một cuộc khảo nghiệm có kiên nhẫn và nghị lực.

Quả nhiên, lại xé rách mấy vòng, Tham Lang lại lần nữa mất đi hai tay của mình, thậm chí bị cắn vỡ bụng nuốt mất một nửa nội tạng... Nhưng hắn rất nhanh đã khôi phục lại như lúc ban đầu, mà ngay cả vết thương ở trong máu cũng không chịu được, nàng còn mất đi hai chân, không đứng vững, có vẻ suy yếu dị thường.

Tham Lang xuất kích lần nữa, không hề giữ lại mà phóng ra nắm đấm to như núi, mùi thơm không có lựa chọn nào khác, há mồm ngăn cản. Mà Tham Lang nhân cơ hội này, xé một

miếng thịt trên cổ, suýt nữa ngay cả yết hầu cũng bị cắn đứt. Hương Lý Nhĩ quay đầu chuẩn bị phản kích, nhưng bị Tham Lang phóng thích tay còn lại bức bách không thể không ngăn.

Tham Lang nhân cơ hội này cắn chặt một chân của cự hương. Đến lúc này, trong người lập tức mất đi ba phần tức còn nhiều máu hơn nữa, cuối cùng không tiếp tục được, âm âm ngã xuống.

Tham Lang ở trên cao nhìn xuống đối thủ, sau đó không có nhiều chân chờ, há miệng cắn xuống.

Hắn muốn hoàn thành việc nhận thua trước khi Vương Lục thể đồng đội đầu hàng, hoàn thành việc thu hoạch của mình.

“Mọi thứ của ngươi đều thuộc về ta.”

Trong lòng hắn nghĩ vậy, hai hàng răng nhọn nhắm ngay yết hầu, dùng sức cắn xuống.

Leng keng leng keng...

Tham Lang cảm thấy lồng ngực đau nhức kịch liệt, ngay sau đó là một hồi âm thanh vật cứng đứt gãy liên tiếp vang lên.

Hai hàng răng của gã giống như thanh kiếm, thỉnh thoảng đứt gãy hơn phân nửa.

“Đây là có cái gì đạo cụ bảo vệ tính mạng! Không sao cả, loại đạo cụ này số lần có hiệu quả có hạn, ta qua lại một lần là được.”

Vì vậy Tham Lang nhanh chóng đem hai hàng răng nhọn mọc lại, lần nữa nhắm vào cổ họng của thơm ngon mà cắn xuống.

Lúc này đây, ngược lại là không đứt đoạn răng, nhưng Tham Lang lại rõ ràng cảm giác được, cổ đối phương phảng phất cứng cỏi vô số lần, chính mình toàn lực cắn, vậy mà chỉ có thể làm cho răng hơi lâm vào da thịt đối phương, hoàn toàn không tạo thành tổn thương, chớ nói chi là cắn gãy yết hầu, một kích tất sát.

“Đây là thế nào?”

Tham Lang rất khó hiểu, nhưng không có quá nhiều thời gian để suy nghĩ, bởi vì trong loại hương thơm suy yếu, lúc này các

người đã quay đầu lại, nhẹ nhàng há miệng, nhắm thẳng vào yết hầu Tham Lang.

Lúc này hương vị đã hết đà, một kích cuối cùng này đánh tới cực kỳ miễn cưỡng, nhưng cân nhắc lực sát thương của nàng, Tham Lang không muốn tự mình gánh chịu nguy hiểm, nên định rút thân tạm lánh mũi nhọn.

Nhưng sau khi ý niệm nổi lên, hắn lại phát hiện thân thể của mình có chút không nghe sai sử, phản ứng chậm chạp khiến người ta khó có thể tin.

Mắt thấy một kích cuối cùng của người càng ngày càng gần, lòng Tham Lang nóng như lửa đốt.

Động a, động thủ cho ta a...

Đáng tiếc là vô số lần gào thét trong nội tâm hoàn toàn không thể thay đổi hiện thực, thân thể chẳng những không động đậy, ngược lại càng trở nên suy yếu. Tham Lang chỉ thấy cái miệng sồi trước mắt nhanh chóng mở rộng, chiếm toàn bộ tầm mắt, mà bản thân mình lại duy trì đứng thẳng đều có vẻ miễn cưỡng, hoàn toàn là tư thái kiệt sức.

... Thì ra, là thế.

Khoảnh khắc cuối cùng, Tham Lang cuối cùng cũng ý thức được điều gì.

Hương vị chiếm lấy sự tưởng tượng của hắn, không những có thể thôn phệ thân thể mà còn có thể nuốt lấy “Tồn tại” của hắn. Sự cắn xé đối công lúc trước, hắn nhìn như chiếm thế thượng phong, mỗi lần thân thể bị nuốt chửng đều có thể nhanh chóng trùng sinh, nhưng thực tế cường độ thân thể của hắn đang không ngừng giảm xuống, bởi vì sự tồn tại của hắn đang không ngừng được tiêu trừ.

Mà khi Tham Lang ý thức được điều này, hắn đã mất đi quá nhiều, hết cách xoay chuyển rồi.

Đây là một cạm bẫy gần như hoàn mỹ, nhưng cuối cùng vẫn có một sơ hở.

Cho nên xem ra chiến trường này là ta thắng.

Nghĩ tới đây, Tham Lang mỉm cười.

“Muốn ăn không? Vậy thì ăn đi, cẩn thận tiêu hóa khó chịu.”
Sau một khắc, thế giới của hắn rơi vào đen kịt tuyệt đối.

...

Rặc rặc

Hai hàng răng nhọn hung tợn khép lại, phát ra tiếng va chạm thanh thúy, trong khe răng bắn ra huyết dịch cùng thịt vụn tuôn suối.

Bên ngoài võ trường, hàng ngàn hàng vạn khán giả đều nhìn thấy một màn như vậy.

Phân nửa thân thể Tham Lang bị cắn chết, từ đầu đến bụng chỉ còn dư lại hai cái chân, đứng nguyên tại chỗ một lát rồi ngã xuống.

Cái ngum này tới hung mãnh như thế, làm cho vô số lòng người run lên. Mà tiếp theo, Tham Lang lại không thể giống như lúc trước, nhanh chóng khôi phục lại từ trong vết thương. Hai chân đã ngã xuống đất, Tham Lang cũng không phóng xuất ra bản thể vô cùng to lớn, cũng không có đem u hồn hóa, mặc cho huyết dịch chảy ra.

Đối với Tham Lang mà nói, mỗi một phần huyết nhục đều vô cùng trân quý, lúc này hấn quả thực xa xỉ, hoàn toàn không phù hợp với thủ tài nô bình thường bản tính, làm cho người ta khó có thể tưởng tượng đây là chuyện hấn làm ra.

Trên thực tế đương nhiên Tham Lang không làm được, bởi vì hấn đã chết, hai đại hạch tâm Ma tộc sinh tồn đồng thời biến mất, lại rơi vào trong bụng hấn, quả nhiên là Đại La Kim Tiên cũng không thể làm gì.

Chỉ là, sau khi Tham Lang chết đi thật lâu, các khán giả đều không thể tỉnh lại.

Vì sao Tham Lang lại chết?

Một khắc cuối cùng, tuyệt địa trong hoa phản kích chậm chạp mà buồn cười, cho dù một tiểu tu sĩ Hư Đan kỳ cũng có thể thoả mái tránh được. Thế nhưng Tham Lang không tránh đi, biểu hiện của gã so với hương hoa còn chậm chạp hơn, trở mắt nhìn đối phương một kích đoạt mệnh, quả thực như là đang tự sát.

Tham sống của Tham Lang đương nhiên sẽ không tự sát, cho nên đương nhiên đây là thủ đoạn kỳ diệu mà Hương Nhĩ thi triển.

Vì lẽ đó, nói một cách đơn giản, ván này chính là hương thơm ngát đã thắng.

Sau khi nghĩ thông suốt điềm này, người xem ngoài sân cũng không kinh ngạc, bắt đầu hoan hô nhảy nhót, chúc mừng thắng lợi.

“Ha ha, lần này thắng thật rồi, cộng thêm Vô Tướng chân nhân, trận khiêu chiến cấp Kim Đan chúng ta đã là ba so một rồi.”

“Trước khi thi đấu Vương Lục bắt đầu nói không cần bản thân hẳn xuất trận, kết quả thật là không cần bản thân hẳn ra mặt.”

“Linh Kiếm phái thật sự quá lợi hại, cặp thầy trò Vô Tướng kia không cần phải nói, ngay cả việc nắm một con chó cũng sắc bén như vậy sao?”

“Hừ hừ, quan trọng hơn hết là sau ba trận đấu này, Địa Tiên chết trận chỉ còn hai người, một mình bị trọng thương. Trong trận đấu tiếp theo, e rằng bọn hắn không có gan kiêu ngạo như trước nữa.

“Ha ha, vì chúc mừng, hôm nay ta phải trở về liên tục ngự thập nữ...”

“Ta dựa vào cái chuyển biến này của ngươi làm sao có thể nhanh như vậy?”

Trong lúc nhất thời, bên ngoài sân đấu hoàn toàn lâm vào biển vui vẻ. Trận chiến thắng này quan hệ trọng đại.

Chỉ là, thân ở trên khán đài, sắc mặt Vương Lục lại có chút phức tạp.

“Chậc, không ngờ cuối cùng vẫn tính là kém một bước. Đánh giá thấp năng lực tiêu hóa của con chó gốc kia cũng không có cách nào, xem ra chỉ có thể để ta đích thân ra trận thôi.”

Lời vừa nói ra, lão tổ áo bào đỏ bên cạnh lập tức kinh ngạc:

“Vương Lục, lời này của ngươi sao lại giống như là thua vậy? Không phải thắng rất đẹp sao?”

Vương Lục lắc đầu: “Lão tổ, sao mỗi lần ngài đều hiểu lầm vậy? Trận đấu vừa rồi thật sự là vô cùng tiếc nuối... Mặc dù người giết rồi, nhưng trận đấu lại thua.”

Hồng bào lão tổ giật nảy mình: “Thua ở đâu?”

Lúc này, ngay cả đám thượng cổ Địa Tiên cũng có rất nhiều người không nhìn thấy đi ra khỏi cửa, nhìn chăm chăm vào trong sân, không hiểu chút nào.

Vương Lục nói hần thua ở đâu? Thua ở đâu? Trong trận rõ ràng tình thế đã định, bây giờ con ma lang Tây Di đang gặm nuốt thi cốt Tham Lang, thương thế trên người cũng đang chậm rãi khôi phục. Tuy có chút thảm thiết, nhưng so với xác chết Tham Lang thì vẫn còn tốt hơn nhiều.

“Con ma lang kia... phá cảnh rồi.”

Cuối cùng, một vị Địa Tiên nhảy bèn vạch trần đáp án.

“Một khắc trước khi giết chết Tham Lang, nàng đã đột phá cảnh giới Kim Đan đỉnh phong, tiến vào cấp bậc Nguyên Anh... vi phạm quy tắc chiến đấu của cấp bậc Kim Đan, cho nên tự động phán định.”

“Đây, lại là nguyên nhân này?”

Vương Lục nghe vậy, gật gật đầu giải thích: “Cuộc là xuất thân Tây Di Ma Lang, cảnh giới phân chia rõ ràng không giống tu sĩ nhân loại bình thường., Nhưng khác biệt giữa Kim Đan và Nguyên Anh vẫn còn tồn tại. Trước khi thi đấu vì đảm bảo tỉ lệ thắng, ta đã để cho nàng tăng lực lượng lên đến cảnh giới Nguyên Anh vô hạn, sau đó lại lấy Thập Tam Trọng Khốn Thú Ấn ngăn chặn không để nàng phá cảnh., Cộng thêm khả năng khống chế lực lượng của ma lang đối với di chuyển rất mạnh, vốn phải vạn vô nhất thất... Thế nhưng ta đã đánh giá thấp năng lực tiêu hóa thân thể của Tham Lang, sau khi nuốt mấy đoạn thân thể của Tham Lang, năng lực tiêu hóa được lại làm cho bàn cờ một hơi phá tan mười ba tầng Khốn Thú ấn, làm cho nàng không thể không trực tiếp tấn cấp lên Nguyên Anh kỳ... Thật sự là lợi hại...”

Sau khi Vương Lục giải thích xong, mọi người chỉ cảm thấy không còn gì để nói, những người xem ban đầu còn vui mừng như điên dần dần lạnh xuống, nội tâm vô cùng xoắn xuýt.

Lần ả Kim Đan tới Nguyên Anh này đã khiến bao nhiêu Kim Đan chân nhân nhìn chằm chằm vào cửa ả hưng phấn, mấy vạn năm nay, những tu sĩ uống hận trước cửa ả này đều không thắng nổi một lần —— trong đó có một vị nổi danh nhất, chính là đệ nhất Kim Đan Cửu Châu hiện nay.

Cho dù là những tu sĩ có tư chất tuyệt hảo, khoáng cô tuyệt kim, kim đan đến cảnh giới Nguyên Anh phá cảnh cũng phải cẩn thận, chuẩn bị sẵn sàng một lần phá quan phía sau. Kết quả lại tới trong ma lang hương, lại phải dùng mười ba tầng vây thú ẩn của Ngự Thú tông mới có thể áp chế nàng không đi phá cảnh?

Chỉ sợ... Điều này không chỉ có liên quan đến huyết thống cường đại của người, mà quan trọng hơn là thân thể Tham Lang đã mạnh mẽ vượt xa tưởng tượng, khuyến sau khi tiêu hóa xong năng lượng đã dư thừa đến mức ngay cả Khôn Thú Ấn cũng áp chế không nổi.

Đổi lại là bất kỳ người nào khác, chỉ sợ đều bị cỗ năng lượng tràn trề này làm cho bạo thể mà chết, nhưng mà Tây Di Ma Lang quả thực là ma thú đỉnh cấp vì cắn nuốt mà sinh ra, thật sự là chống đỡ được.

Nếu như không phải huyết thống thân thông của Ma Lang Hương vừa vận khắc chế đối thủ, Tham Lang tuyệt sẽ không rơi vào cảnh thê thảm như thế này. Thân thể hấn mạnh mẽ hoàn toàn đã đến tiêu chuẩn dốc sức lực, cứng đối cứng thì chỉ sợ cũng chỉ có đệ nhất kim đan ở Cửu Châu mới có thể nắm chắc thắng hấn dưới cảnh giới Kim Đan.

Mà dưới tình huống Vương Vũ đã ra sân, có thể đánh thành ra cục diện như vậy khiến người ta không thể không bội phục.

Đáng tiếc chính là, thực lực chênh lệch vẫn là quá lớn, khuyến đi đánh cờ mặc dù giết người, lại thua thi đấu, mà lần này cục diện ai có thể oán trách nàng? Nhất là thiếu nữ sau khi khôi phục hình người, tình huống thê thảm kia quả thực làm cho người ta không đành lòng nhìn thẳng.

“Này, Vương Lục, ta thắng rồi.”

Lang nữ từ trong sân luận võ đi tới khán giả, miễn cưỡng lộ ra một bộ dáng tươi cười, chỉ là trên khuôn mặt cười thanh tú lại

nhiễm đầy vết máu, nhất là trên trán còn có mấy vết máu vừa dài vừa sâu kéo dài đến gò má, hoàn toàn phá hỏng mỹ cảm trên khuôn mặt.

Hai cánh tay thiếu nữ bị chặt đứt đến khuỷu tay, huyết nhục đùi phải hầu như bị cắn nuốt hầu như không còn, lộ ra xương đùi trắng bệch.

“Hắc hắc, soái đi.” Khuyển tẩu kỳ cười nói.

Lúc này, ngay cả Vương Lục cũng không thể nói ra lời trách cứ của nàng, chỉ yên lặng lắc đầu, lấy từ trong ngực ra dược vật chữa thương đã sớm chuẩn bị.

Bất quá, không đợi Vương Lục đưa dược vật tới, trên khán đài đã có trưởng lão Thông Thiên Thánh đường của Vạn Tiên minh đứng ra.

Đó là tông chủ đến từ Âm Dương tông, một nữ tử nhìn qua mới chỉ hơn hai mươi, xinh đẹp không gì sánh được.

“Thật sự là kỳ cục, sao có thể để cho nữ hài tử xinh đẹp như vậy đánh thành cái dạng này? Vương Lục ngươi vì thủ thắng cũng không chừa thủ đoạn nào cả.”

Vương Lục chấp tay, đem phê bình ghi lại toàn bộ.

Bởi vì đôi phương khi nói chuyện, đã đưa một viên đan dược toàn thân đồ thẩm vào trong miệng chờ đi, động tác nữ tử cực nhanh, trong nháy mắt đan dược liền hóa thành một dòng dịch chảy tiến nhập thể nội khuyến, khiến cho nàng hoàn toàn không kịp phản ứng.

Bất quá rất nhanh phần bụng có một đoàn ám áp chảy khắp thân, chữa trị khắp nơi trong trận chiến vừa rồi, chỗ cánh tay đứt gãy có thể nhìn thấy trùng sinh với tốc độ mắt thường có thể phân biệt, vô số mầm thịt bao vây cốt cách nhúc nhích, lớn mạnh. Thoạt nhìn bất quá thời gian một chén trà nhỏ, thương thể của thiếu nữ có thể chữa khỏi hoàn toàn.

“Đa tạ đan dược của tông chủ.”

Âm Dương tông chủ lại trừng Vương Lục một cái: “Có gì mà cảm ơn chứ? Ngươi cho rằng chỉ có Linh Kiếm phái các người hiểu được đại cục làm trọng, là cống hiến lực lượng cho cuộc tử thí Tiên Giới sao?”

“Ha ha, là ta đã hẹp hòi nghĩ vị tiền bối này rồi.” Vương Lục lắc đầu, lại nói với khuyển đi cờ nói: “Đi xuống nghỉ ngơi đi, chuyện Tiểu Bạch ngươi cứ việc yên tâm, coi như ta hạ thuốc cho nàng cũng sẽ thành toàn cho ngươi hi vọng.”

Ai ngờ khuyển đi cờ lại nghiêm túc lắc đầu nói: “Ta không chỉ là người muốn Tiểu Bạch, càng cần tâm của nàng...”

“Không thành vấn đề, tục ngữ đã nói, tiến vào tâm linh nam nhân chính là ăn đạo, tiến vào tâm linh nữ nhân là âm thanh. Chỉ cần ngươi khí đại sống tốt, vậy sẽ không có nữ nhân tâm nắm giữ không được, mà vừa lúc tông chủ tiền bối trước mặt ngươi am hiểu đạo này nhất, ngươi có thể thỉnh giáo nhiều hơn.”

Chó đi cờ lập tức hưng phấn mở to hai mắt, chân khập khiễng nhảy nhót vây quanh Âm Dương tông chủ không ngừng: “Thật sao? Tông chủ tiền bối xin chỉ giáo nhiều hơn a.”

“...” Âm Dương tông chủ hưng tận trừng mắt nhìn Vương Lục, nhưng rất nhanh đã bị thiếu nữ nhiệt tình như chó quần lấy không chịu nổi.

Lúc Vương Lục đang chờ tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa, chợt nghe bên Địa Tiên truyền đến một tiếng hừ lạnh.

“Trò cười nhảm chán đã nói đủ chưa?”

Hai mắt cô gái nhóm lửa như bùng cháy, lạnh giọng nói:

“Ngươi sẽ không quên trận thứ năm chứ? Trên đài ngươi giả điên giả dại, kéo dài thời gian cũng đã đủ lâu rồi, giờ là kết cục rồi chứ?”

“Ha ha, lúc trước nói ngươi ngu xuẩn ngươi còn không nhận, suy nghĩ kỹ càng, hiện tại người cần kéo dài thời gian là ai? Là kẻ phái ra một con chó đàn cũng suýt nữa chém giết đến mức thân thể không còn manh giáp của các ngươi, hay là kẻ đã sớm bị sự phụ ta trừng trị, còn ở trong tay ta biến thành Bạch Trạch thẳng hề nhảy nhót? Ta đang tranh thủ thời gian cho các ngươi chuẩn bị đầy đủ một chút, miễn cho đến lúc chết thì không kịp hối hận.”

“Ngươi?” Nữ tử Nhiên Đăng nổi giận đùng đùng, nhưng không thể không thừa nhận, lời nói hỗn loạn thị phi của

Vương Lục thành lập trên kết quả ba trận đấu lúc trước, lại có vẻ có sức thuyết phục.

Nàng đương nhiên biết Vương Lục kéo dài thời gian là vì khi gia tăng hiệu quả trận chiến đầu tiên vì Lưu Ly Tiên gánh chịu tổn thương, nhưng đối phương không thừa nhận, cắn ngược lại một cái, nàng lại không thể phản bác.

Dù sao thì Hỏa Đăng Nữ cũng không phải là Địa Tiên am hiểu cãi nhau.

“Đủ rồi, không cần nhiều lời, bắt đầu cuộc tranh tài thứ năm đi.”

Theo câu nói của Hắc y Địa Tiên, thân ảnh Vương Lục từ trên khán đài đột nhiên biến mất, sau một khắc liền xuất hiện ở chính giữa đấu trường.

Mà ở đó, Địa Tiên Bạch Trạch đã chờ rất lâu rồi.

...

Lúc nhìn thấy Bạch Trạch, khán giả bên ngoài nhao nhao cảm thấy nhẹ nhàng thở ra, tuy rằng chiến đấu còn chưa bắt đầu, nhưng mọi người tựa hồ đã biết trước kết quả.

So với ba sát tinh sát tinh phía trước, uy hiếp lực của Bạch Trạch nhỏ hơn nhiều. Ngược lại, uy vọng của Vương Lục so với mấy người trước cộng lại còn mạnh hơn nhiều, thế mạnh yếu rõ ràng như thế, kết quả là không thể nghi ngờ.

Thậm chí tại khu vực Giáp Ất, đã có chuyện tốt bắt đầu đót pháo hoa bạo trúc, chúc mừng thắng lợi.

Bất quá người sáng suốt lại biết, đối với Vạn Tiên minh mà nói, ván này khó khăn còn hơn cả ba ván đầu.

Nhìn từ góc độ Vương Lục, hắn ở trong thi đấu quần tiên tuy có được danh vọng cực cao, nhưng không có nghĩa là thực lực của hắn có thể vượt xa ba người lúc trước. Nhất là ván thứ nhất Lưu Ly Tiên bằng vào đồng thân cổ đạt được phòng ngự vô địch, sau khi công thủ thuộc tính có thể nói là vô địch đồng cấp, thực tế sức chiến đấu tuyệt đối vượt qua Vương Lục.

Trên thực tế, ba trận chiến trước, Lưu Ly Tiên, Chu Thi Dao, Khuyển tẩu... Cũng không phải một mình tác chiến trên ý nghĩa chân chính. Vương Lục ở trong đó đã có tác dụng rất lớn. Mà bây giờ đến lượt Vương Lục ra trận, có ai có thể ủng hộ phía sau gã? Trên thực tế là không có, mặc dù rất nhiều người đều tâm giúp gã, nhưng thực sự rất khó giúp được.

Về phần Địa Tiên Bạch Trạch, đã từng là nhân vật số hai trong Địa Tiên Trận doanh, mặc dù địa vị này có nhiều hơn một đám Địa Tiên, chỉ có hắn dám đầu nhập vào giấy nghị, mà không phải thực lực của hắn có thể xếp ở vị trí thứ hai. Nhưng không thể phủ nhận hắn thật sự là tu sĩ số một số hai.

Chiến tích thảm đạm, là bởi vì từ sau khi Địa Tiên thức tỉnh, đối thủ hắn tao ngộ là Vương Vũ, Vương Lục, hai thầy trò này, cũng không phải thực lực của hắn thật sự không đủ. Đối lại là bất kỳ một người nào khác chống lại Bạch Trạch, kết quả tất nhiên đều khác nhau rất lớn.

Hơn nữa Hắc y Địa Tiên đặt Bạch Trạch ở vị trí cuối cùng, cũng biểu hiện ra sự tín nhiệm cực lớn đối với hắn, đối thủ như vậy, chỉ có kẻ ngu ngốc mới dám khinh thường.

Vương Lục đương nhiên không phải đồ ngốc, cho nên một khắc khi kết cục, gã liền đề khởi toàn bộ chiến ý, sau đó chuyển hóa thành một nụ cười vô cùng thành ý.

“Ha, lại gặp nhau rồi, từ khi chia tay đến giờ người vẫn khỏe chứ a Tiêu Bạch?”

Bạch Trạch tự nhiên sẽ không để ý tới loại khiêu khích ngả ngón này, chỉ là yên lặng thả ra pháp bảo nhà mình: Ba con dấu ánh vàng rực rỡ.

Vương Lục giật mình, Bạch Trạch đã từng thảm bại cho Vương Vũ, sau đó suy nghĩ thật đau xót, cho rằng tiên bảo của mình sẽ không có ưu thế gì quá lớn trong trận chiến đấu cấp Kim Đan, vì vậy một lần nữa đem phong bụi. Lần này đem phủ quyết một lần nữa té ra, quả thực làm cho người ta thất kinh.

“Ôi chao, không thể tưởng tượng được người vẫn còn dùng thứ đồ chơi này để thắng cấp sao?” Vương Lục nói xong, thoải mái bước lên phía trước, ý đồ dùng tay nắm lấy kim ấn.

Bạch Trạch cười lạnh một tiếng: “Người thử xem chẳng phải sẽ biết sao?” Một con dấu đánh tới.

Vương Lục lật cổ tay một cái, né qua mũi nhọn, từ mặt bên tới gần kim ấn, vẫn có ý đồ dùng tay bắt lấy. Nhưng kim ấn của Bạch Trạch biến hướng cực nhanh, giống như một đạo lưu quang vạch ra một đường cong, vòng đến sau lưng Vương Lục.

Vương Lục tay trái trả lại, năm ngón tay bắm thành một đạo pháp quyết, ngưng ra một tấm thuẫn hộ mệnh vô hình chắn trước người. Nhưng lưu quang kim ấn kia đụng một cái trên thuẫn, thế như chẻ tre, hình như không ngăn cản, không thể nghi ngờ rơi vào lòng bàn tay trái của Vương Lục.

Sau một khắc, chỗ khuỷu tay trái Vương Lục hóa thành một mảnh u ám, rồi sau đó giống như ảo ảnh tiêu tán vô tung. Bất quá cùng lúc đó, Vương Lục bước về phía trước một bước, sau

lung phân ra một đạo kính tượng ảo ảnh, cánh tay trái thì lưu lại bên trong đạo ảo ảnh kia.

Nhưng Vương Lục vừa sải bước ra, đã thấy phía trước có hai đạo kim quang chói mắt, lại là hai kim ấn phủ quyết khác đồng thời bay tới.

Đáng giá vào lúc này, hắn vẫn không xuất kiếm, mà thoải mái dùng nhục thân nghênh đón. Hai kim ấn không trở ngại chút nào xuyên thấu ngực của hắn, để lại hai lỗ thủng ba tấc vuông, cắt đứt Vương Lục, hóa thành hai đoạn thi thể.

Nửa đoạn dưới rầm rầm ngã xuống đất, hóa thành một mảnh nước bùn màu xám, nửa đoạn trên lại bay thẳng lên trời, ở giữa không trung mạnh mẽ kéo dài một hồi, lại một lần nữa hóa thành hình người hoàn chỉnh.

“Quả nhiên là thăng cấp rồi, đây thật sự là một mục tiêu rất lớn.”

Bạch Trạch hừ lạnh một tiếng, triệu hồi ba kim ấn, nhú mày không nói.

Vừa rồi tiết tấu công thủ của hai người cực nhanh, thoáng cái đã hoàn thành thăm dò lẫn nhau.

Ấn quyết Bạch Trạch so với thời điểm ban đầu, hiệu quả thực chiến tăng mạnh, bởi vì phương thức công kích phong phú hơn không chỉ gấp mười lần.

Ván Quyết ấn ban đầu là một loại đại sát khí có thể liên lụy nhân quả, công kích lên hoàn toàn không có góc chết, mỗi lần Bạch Trạch vận dụng đều phải tốn một phen khí lực —— đương nhiên lực sát thương cũng là không thể nghi ngờ.

Nhưng mà loại tiên bảo này trong chiến đấu cấp Kim Đan, lực sát thương tuy rằng không thể địch nổi., Nhưng lại trở nên có kẽ hở có thể tìm được, rất dễ dàng bị người khác chui vào chỗ trống tránh đi. Ví dụ như lần đầu tiên giao chiến với Vương Vũ, Vương Vũ dùng chuẩn bị đan để gạt bỏ phủ quyết quyết quyết ấn. Đồng thời, khuyết điểm khi làm phép của phủ quyết tương đối công kênh nhưng vẫn được bảo lưu lại, khiến cho thủ đoạn trong chiến đấu có vẻ đơn điệu, cái này vô cùng không phù hợp.

Mà sau khi Thẩm Quyết ấn thăng cấp, lực sát thương yếu hơn rất nhiều. Vừa rồi Vương Lục bị đụng cánh tay, lại chỉ tiêu diệt cánh tay nhỏ của gã. Hơn nữa sau đó còn bị ảo ảnh thể thân của Vương Lục dùng hoàn toàn tiêu diệt, còn bá đạo xa xa không bằng bản phủ quyết ban đầu.

Nhưng mà bản phủ quyết mới lại hơn ở cơ thể biến đổi nhanh chóng, một lần công kích không thành, sau đó có thể liên miên không dứt truy kích, hiệu quả mỗi lần nội quyết ấn đều có khác biệt. Có khi là gạt bỏ nhục thân., Có loại là gạt bỏ pháp lực, đương nhiên... Còn có loại chuyên môn phá hư pháp bảo hộ thân. Hiệu quả mỗi lần phủ quyết đều có thể biến hóa bất cứ lúc nào, khiến người ta khó lòng phòng bị. Vương Lục vừa rồi nhìn như tránh mà hời hợt, nhưng kỳ thật giống như là hành tẩu trên không trung cương tuyến, thiên quân nhất.

Mà về phương diện khác, Bạch Trạch cũng không ngờ mình lại đi thẳng vào vấn đề công kích liên tục lại không hiệu quả chút nào. Chỉ trong mấy tháng ngắn ngủn không lâu trước đây., Hắn hoàn toàn không có năng lực chống cự đối lại mình, phải dựa vào đạo cụ cùng tính toán liên tiếp mới có thể chống đỡ được. Hôm nay lại chỉ dựa vào pháp thuật bản thân đã thuận buồm xuôi gió, tiến bộ quả thực khiến người ta ghen hống trần trời. Càng làm hắn kinh ngạc hơn là Vương Lục đối mặt với loại thể công sắc bén dày đặc này lại kiên trì không ra kiếm.

Phảng phất như nhìn thấu chiến thuật của mình vậy... trong ba cái kim ấn kia, có một cái là chuyên phá pháp khí, chính là lưu lại son phấn lệ. Vương Lục tuy rằng có phẩm giai Tiên bảo, nhưng son phấn lệ là xuất từ tay Huyền Mặc thủ. Làm bạn trong trận doanh, Bạch Trạch đối với son phấn rõ như lòng bàn tay, tính toán có thể cực mạnh. Đồng thời khí linh ở bên trong không lâu trước từng trợ giúp Lưu Ly Tiên tác chiến, tiêu hao cực lớn, đây cũng là một chỗ sơ hở.

Hai chỗ sơ hở, khiến cho Bạch Trạch có lòng tin lấy phủ quyết trực tiếp phá vỡ. Cho dù không cách nào tạo thành tổn thương vĩnh cửu, cũng có thể làm cho Vương Lục toàn trường chiến đấu không có kiếm để dùng.

Nhưng Vương Lục từ đầu đến cuối đều không chịu xuất kiếm, khiến cho Bạch Trạch không thể lợi dụng sơ hở, ngược lại

phải luôn đề phòng hấn xuất kiếm. Năng lực công kích của Vương Lục coi như không kinh thiên động địa như Lưu Ly Tiên và Chu Thi Dao, nhưng Kiếm Ma Chung thẳng sáng Hồn Độn Phá Thiên Kiếm Khí, nắm đó ở trong Địa Tiên cũng là đại danh đỉnh đỉnh, hấn cũng không muốn đối cứng chọi cứng.

Đã như vậy... Bạch Trạch suy nghĩ một chút, vươn tay ra, lại triệu hồi ra ba kim ấn.

Sáu miếng kim ấn đối với hấn mà nói đã có hết sức rồi, nhưng hấn tin chắc đối mặt với sáu miếng kim ấn kia tuyệt đối không có khả năng giữ lại bất cứ thứ gì.

Nhưng ngay khi hấn chuẩn bị ra tay thì đã thấy Vương Lục lác lư thân hình, trực tiếp xuất hiện trước mặt mình.

Đối mặt có công hiệu phủ quyết tuyệt sát, Vương Lục vậy mà không lùi mà tiến, lựa chọn cận thân Bạch Trạch đánh cược Bạch Trạch đương nhiên cầu còn không được, lập tức lật động sáu kim ấn vây tới.

Nhưng sau một khắc, Bạch Trạch biến sắc. Bởi vì rõ ràng Vương Lục xuất hiện trước mặt hấn chỉ là thể thân, hơn nữa không giống với mấy thể thân bị triệt tiêu tồn kia. Đây là tự bạo thể thân. Cái kia bành trướng như thủy triều hỏa chân nguyên, tùy thời có thể bạo, tạo thành đại phá hủy kinh thiên động địa.

Trước kia kiếm tu chuyên chú kiếm đạo, hôm nay sao lại biến thành xảo trá như thế?

Bạch Trạch thảm mắng một tiếng, nhưng không hoảng hốt không vội, điều động năm cái kim ấn đuổi giết Vương Lục Chân Thân. Một cái tiếp tục vọt tới thể thân Vương Lục, pháp thuật phủ quyết trên Ấn thì từ phá thân biến thành phá pháp.

Chênh lệch giữa Địa Tiên và tu sĩ bình thường chính là ở đây, mặc cho uy lực pháp thuật của người kinh thiên, nhưng trong mắt Địa Tiên vẫn là thô lậu không đáng nhắc tới. Vương Lục tự bạo thể thân đủ để làm trọng thương một tu sĩ Kim Đan đỉnh phong bất cứ lúc nào, nhưng Bạch Trạch chỉ cần dùng một kim ấn phá pháp là có thể làm thể thân này biến mất không dấu vết.

Sau một khắc, kim ấn hạ xuống, chân nguyên hành Hỏa dâng trào nháy mắt biến mất... Nhưng khiến Bạch Trạch kinh ngạc chính là, Vương Lục vẫn còn đứng trước người.

Đây không phải thể thân...

Chỉ trong giây lát, Bạch Trạch đã ý thức được quỹ kế của Vương Lục.

Đem lượng lớn hỏa hành chân nguyên tập trung lại không hề che dấu, đem chân thân nguy trang thành thể thân, đường hoàng tiếp cận. Mà bản thân lại đem kim ấn quý giá phân tán ra, đi tìm chân thân không tồn tại.

Nói đến cũng không phải là chiến thuật phức tạp cỡ nào, nhưng Bạch Trạch hoàn toàn không nghĩ tới Vương Lục lại làm như vậy.

Bởi vì tuyệt kỹ của Vương Lục hẳn là kiếm đạo. Trong loại quyết chiến sinh tử này, tuyệt kỹ hẳn không cần sở trường của mình, chẳng lẽ phải dùng tạp kỹ sao?

Kết quả Vương Lục đúng là làm trái lại, dùng tạp kỹ chiếm tiên cơ.

Chỉ cần một khắc sau, năm kim ấn đang hồi phòng cũng có thể khiến nó tan xương nát thịt. Nhưng chỉ ít trong nháy mắt này, quả thật tiên cơ hoàn toàn chính xác nằm trong tay Vương Lục.

Chiến đấu cùng kiếm tu, kiêng kỵ nhất chính là bị đối phương cận thân. Mà Vương Lục không thể ngờ là kiếm tu đứng đầu cảnh giới Kim Đan.

Giờ khắc này, thời gian của Bạch Trạch giống như chậm lại ngàn vạn lần. Trong tầm mắt, một đạo hỗn độn kiếm khí làm cho không gian đều mờ hồ run rẩy đang ngưng tụ trước mặt.

Hắn không rõ việc bạo tạc toàn lực của Vương Lục có thể gây tổn thương cho mình hay không, bây giờ hẳn có thân thể Thiên Ma, hai chỗ yếu hại chỉ cần không đồng thời bị tiêu diệt là có thể không ngừng tái sinh, nhưng năng lực sát thương của Hỗn Độn Phá Thiên kiếm khí cũng là nhiều lần ra thường thức...

Bất quá, Bạch Trạch cũng không cần vì chuyện này mà lo lắng.

Bởi vì kim ấn thứ bảy đã sớm chờ ở trong tay hắn từ lâu.

Kim ấn chuyên phá kiếm khí thiên hạ, đủ để làm bất kỳ kiếm khí tan thành mây khói.

tạp kỹ của Vương Lục quả nhiên làm người khác bất ngờ, nhưng loại quyết chiến sinh tử này há có thể lấy tạp kỹ để quyết thắng thua?

...

Cuộc chiến của Vương Lục và Bạch Trạch diễn ra cực nhanh.

Trong thời gian mấy lần hô hấp, hai người đã hoàn thành mấy lượt công thủ đối nhau, khiến cho người xem ngoài sân không kịp nhìn tiếp.

Tu sĩ cảnh giới trên Nguyên Anh thì còn đỡ, thế nhưng đến cảnh giới Kim Đan thậm chí dưới thì chỉ thấy hoa mắt, không còn nhìn thấy ai nữa.

“Đây... đây là cái gì vậy?”

Tuy nói ba trận đấu lúc trước cũng có tiết tấu tương đối nhanh — quyết đấu cấp Kim Đan đỉnh phong, đánh lâu mấy ngày mấy đêm cũng là chuyện bình thường. Mà đám người Lưu Ly Tiên quả thực chỉ mới đánh vài hiệp đã phân ra thắng bại, thậm chí còn sinh tử.

Nhưng cho dù là các nàng, tiết tấu cũng sẽ không nhanh như Vương Lục đánh với Bạch Trạch, nhanh đến mức người ta phản ứng cũng không kịp.

Điều này có chút làm cho người thất vọng, bởi vì theo đại đa số khán giả vô tri nhìn thấy, kết cục của Vương Lục mang ý nghĩa thắng cục đã định, như vậy bọn họ chỉ cần nghiêm túc hưởng thụ quá trình này là tốt rồi, mà hiện tại quá trình nhanh đến mức không thể nào hưởng thụ, sao có thể không thất vọng?

Người xem đương nhiên không thể nào hiểu được. Nếu như một chuyện nào đó cần Vương Lục tự mình ra mặt, thường thường cũng mang ý nghĩa phiên toái cực lớn.

Có điều, ngay khi mọi người bắt đầu phàn nàn thì tiết tấu trong sân cuối cùng cũng chậm lại.

Sau một trận trao đổi công thủ hoa cả mắt, Vương Lục cùng Bạch Trạch bỗng nhiên dừng lại, đứng bất động tại chỗ.

Chỉ thấy bảy cái kim ấn của Bạch Trạch đồng thời rơi ở trên người Vương Lục, tình cảnh bảy ấn hạ xuống làm cho người ta

nhìn thấy mà giật mình, nhưng không có để lại vết thương gì thê thảm.

Về phần Vương Lục, thì đưa tay đặt trước ngực Bạch Trạch, nhìn có chút mềm mại vô lực, cũng không biết rốt cuộc là làm gì.

Hai người dừng lại tại một động tác như vậy, khiến cho người xem khó hiểu, ngay cả các trưởng lão Thông Thiên Thánh Đường cũng không khỏi tiến về phía trước dò xét thân thể, phảng phất như vậy có thể nhìn rõ hơn một chút.

“Đây là... ngang tài ngang sức?”

Một vị trưởng lão thử suy đoán xem sao.

“Xem ra không giống. Sắc mặt Vương Lục bình tĩnh hơn so với phía đối diện.”

“Ta cảm thấy đối với Vương Lục mà nói, cho dù thua cũng có thể bình tĩnh mà chống lại. Dùng biểu cảm để phán đoán thắng bại, không khỏi Võ Đoạn.”

Đối với những trưởng lão thấp nhất cũng đã đạt tới cảnh giới Hóa Thần mà nói, quan sát trận chiến cấp Kim Đan thế mà còn phải dựa vào quan sát về mặt song phương để phán đoán thắng bại, cũng coi như là trải nghiệm mới lạ xưa nay chưa từng có. Nhưng bất kể là Bạch Trạch hay Vương Lục, đều vượt xa phạm trù thường thức.

Mà ngay lúc chúng người xem đang xôn xao bàn luận, hai người trong sân cuối cùng cũng mở miệng.

“Đê tiện vô sỉ.” Bạch Trạch nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Nghe được câu này, rất nhiều người đều thở phào trong lòng, bởi vì thoát nhìn là Bạch Trạch chịu thiệt. Về phần chỉ trích đê tiện vô sỉ gì đó, đối với những người thích Vương Lục mà nói đều là từng nghe qua Thanh Phong.

Nhưng mà sau một khắc, mọi người lại bắt đầu lo lắng đề phòng.

“Vì trận thắng này mà ngay cả tính mạng mình cũng không cần, rốt cuộc người đang nghĩ gì?”

Nói xong, Bạch Trạch đứng dậy, phất tay thu lại toàn bộ bảy miếng kim ấn, sau đó dùng sức lắc đầu, nhìn tựa như người thắng đối với kẻ địch giận dữ không tranh giành.

Sau đó hắn đưa tay sờ sờ ngực, cổ tay lật một cái, ngón tay liền kẹp ra một con tằm nhỏ to mọng to bằng ngón cái. Con tằm nhỏ này toàn thân vàng óng, ở đầu ngón tay Bạch Trạch vụn vụn không thôi.

Bạch Trạch chăm chú nhìn chăm chăm con kim tằm này, sau đó ngẩng đầu hỏi Vương Lục nói: “Đây là cái gì?”

Wang Lu cười nói: “Kim Tằm cổ.”

“Cổ kim tằm?”

“Khí tức thăng cấp phá cảnh đoạt tạo hóa thiên địa, từ Kim Đan cường chế thăng cấp đến cảnh giới Nguyên Anh, tư vị không tệ chứ?”

Nghe đến đó, khán giả lập tức giật mình.

Hóa ra lời hèn hạ vô sỉ như Bạch Trạch nói là cổ trùng kỳ dị lấy tên Kim Tằm cổ này, cường chế tăng cảnh giới Bạch Trạch lên cấp Nguyên Anh, khiến hắn vi phạm quy tắc, chủ động phán phạt.

Đương nhiên, có thể làm cho người ta tuyệt đối phá cảnh thăng cấp Kim Tằm Cổ, mọi người chưa từng nghe qua, hơn nữa vững tin trước hôm nay Kim Tằm Cổ chưa bao giờ xuất hiện ở Cửu Châu Đại Lục. Bất quá nếu là Vương Lục, như vậy lấy ra cái gì cũng không có gì hiếm lạ.

Mà nghĩ đến trận chiến trước, khuyến tử cừ giết đối thủ, bởi vì hấp thu quá nhiều năng lượng mà thua trận thua trận thua mất đi hiệu quả báo ứng thiên lý.

Chẳng qua là mặt khác, Vương Lục vì đưa con Kim Tằm Cổ này vào trong cơ thể Bạch Trạch, lại bị bảy kim ấn đồng thời đánh trúng, điều này... Không có vấn đề gì chứ?

Lại thấy hai người trên đài đều không chú ý vấn đề này, Bạch Trạch lạnh giọng hỏi: “Kim Tằm Cổ này là tác phẩm của vu y kia?”

Wang Lu gật gật đầu: “Tuy cảnh giới A Vu không cao, nhưng lại là hồng hoang vu y chín Châu Đại Lục cong ngón

tay.”

Bạch Trạch cũng gật gật đầu: “Hồng hoang dị chủng, thật sự là có thần thông lợi hại, đáng tiếc ở Hồng Hoang niên đại đã diệt tuyệt, chung quy là bần môn tà đạo. Dựa vào cái này quá nhiều, cho dù may mắn đạt được mấy điểm tích phân, chung quy không thể phục chúng, càng không thể để cho người đi thật xa.”

Khoảnh khắc sau, ngón tay Bạch Trạch phun ra nuốt vào chân nguyên, lập tức tiêu diệt sạch kim tâm.

“Trận này là người thắng.” Bạch Trạch nói: “Nhưng người có thể làm cho trận thắng này vui mừng bao lâu?”

Vương Lục nói: “Đúng vậy a, ta chết rồi, người từ từ vui vẻ đi.”

Nói xong, thân ảnh của Vương Lục như pháo hoa, âm âm nổ tung, hóa thành từng mảnh kim hồng.

Giờ khắc này, trăm vạn người xem ghen hòng nhìn trần trời.

Cục diện này, thật sự là bất luận kẻ nào cũng không ngờ tới, mắt thấy trận đấu đã kết thúc, tất cả tuyến thủ đều bị đẩy ra ngoài, địa hình trong sân cũng theo đó mà nhanh chóng thay đổi, khôi phục lại trạng thái ngậm thừa nhận... Mọi người vẫn cảm thấy trong đầu trống rỗng.

Trận chiến này cứ kết thúc như vậy sao?

Vương Lục thắng, sau đó chết rồi?

Vương Lục chết rồi?

Phân vàng vừa rồi âm âm nổ bẻ ra phảng phất như vẫn quanh quẩn ở trước mắt. Mọi người tận mắt nhìn thấy Vương Lục bị bảy cái kim ấn đồng thời đập trúng. Tiên bảo đã ngưng kết ra đạo lý phủ quyết kia, cho dù là Vương Vũ cũng không thể tùy tiện đón đỡ, mà phải dùng pháp thuật thể thân để triệt tiêu tổn thương. Cho dù Vương Lục có mạnh hơn nữa, liệu có thể mạnh hơn sư phụ gã hay không? Sau khi bị Tập Hỏa Mệnh đánh trúng, kết quả như vậy không phải là quá bình thường hay sao?

Nhưng Vương Lục vì sao phải bị tập hỏa mệnh đánh trúng? Lấy sự linh động biểu hiện ra trong lúc khai chiến của gã, cho

dù cuối cùng cũng không địch lại bảy kim ẩn vây đuổi chặn, chí ít cũng có thể kiên trì kéo dài thật lâu, nói không chừng lúc nào cũng có thể tìm được sơ hở, đem kim tâm cổ đưa vào trong cơ thể Bạch Trạch. Nhưng gã lại giống như là cố ý chịu chết, cứ như vậy hy sinh cường liệt sao?

Lúc này, nhớ lại câu hỏi mà Bạch Trạch vừa hỏi... mọi người thật sự rất tán thành.

Vì một trận thắng lợi như vậy, đến tính mạng nhà mình cũng không cần. Vương Lục, rốt cuộc người đang suy nghĩ cái gì?

Chẳng lẽ thấy thế cục Vạn Tiên minh sa sút, cho nên định hy sinh mình để đánh thức những người khác? Vấn đề này cũng quá lớn đi? Dựa vào biểu hiện lúc trước của Vạn Tiên minh, có rất nhiều chuyện phi thường, thực không thể. Chủ quan có thể động tính sớm đã bị điều động, còn lại chính là năng lực. Cho nên trong tình huống như vậy, tất cả mọi người đều chịu ngủ, cũng không thể thiếu một Vương Lục tinh táo a.

Mà ngay lúc mọi người đang bối rối, cảm thấy mờ mịt không hiểu về tiền đồ, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng cười lạnh từ trên chủ đài truyền đến.

Tiếng cười này bị thiết bị chuyển phát trong đấu trường bắt được, thông qua ngàn vạn thương hiệu của Quân Tiên thành truyền bá ra ngoài.

“Người mà các ngươi xác định chết chính là Vương Lục? Vừa không có Vô Tướng Kiếm, cũng không có Hỗn Độn Phá Thiên Kiếm Khí ra tay, bất kể là phong cách chiến đấu hay là pháp thuật sử dụng đều khác nhau một trời một vực với Vương Lục, ngoại trừ khuôn mặt kia và cái miệng nói chuyện, y và Vương Lục có nửa điểm tương tự?”

Người nói chuyện không phải là tu sĩ Vạn Tiên minh mà đến từ trận doanh Địa Tiên, là một ông lão dáng người cao gầy, mặt đầy sách vở.

Còn lời này vừa nói ra, đừng nói người của Vạn Tiên minh, ngay cả trong Địa Tiên cũng xôn xao một trận. Sắc mặt Bạch Trạch càng tái xanh, tròn tròn mắt: “Người nói cái gì?”

Ông lão kia lại không để ý tới, chỉ lo vuốt râu: “Cùng thân cô, Kim Tâm cổ, hơn nữa lấy tượng đất năm màu giả loạn thật

này... Không ngờ huyết mạch Hắc Vu tộc lại thật sự không đoạn tuyệt.”

Mọi người nghe xong chỉ cảm thấy khó hiểu, tên tuổi của đồng thân cổ và Kim Tầm cổ thì biết, nhưng Ngũ Sắc Thổ Ngẫu là cái gì? Hắc Vu tộc là cái gì?

Đáng tiếc lão giả kia cũng không giải thích quá nhiều, nói xong lời này, biểu diễn cảm giác tồn tại của mình xong, liền yên lặng ngồi trở về, như pho tượng đất bình thường không nói lời nào, khiến cho người ta hận không thể chạy tới đánh hấn một cái: Nói chuyện một nửa, chỗ máu chốt nhất là dọa người, không phải tìm đường thì là gì?

Bất quá, dựa vào vài ba câu nói của lão giả kia, mọi người cũng dễ dàng phác họa ra chân tướng.

Vừa rồi đối chiến cùng Địa Tiên Bạch Trạch không phải là bản thân Vương Lục, mà là một loại thể thân của con rối năm màu. Bởi vì là thể thân, cho nên Vô Tướng kiếm cùng Hỗn Độn kiếm khí Vương Lục am hiểu nhất còn không có sử dụng được, ngược lại là Vương Lục luôn luôn sử dụng không nhiều pháp thuật ngũ hành. Mà bởi vì là tượng đất nên lấy ra đồng quy vu tận với địch nhân cũng không có bất cứ gánh nặng gì.

Sau đó, một cái Kim Tầm Cổ cùng một cái Ngũ Sắc Thổ Ngẫu khê lấy chiến thắng trên chiến trường.

Sau khi nghĩ thông suốt một điểm máu chốt này, bên trong bên ngoài khu vực Tiên Nhất, vang lên tiếng cười rung trời.

Trong tiếng cười, sắc mặt Bạch Trạch chuyển từ xanh sang trắng, sau đó đỏ bừng lên. Bởi vì theo vị lão giả kia chỉ rõ chân tướng, lão cũng đã hiểu rõ tất cả.

Đúng vậy, ngay từ đầu đối phương đã toàn thân sơ hở, thân là Vương Lục lại không cần Vô Tướng Kiếm, không vung ưu thế phòng ngự, mà là khởi động cơ động chiến. Đây căn bản là một khắc cuối cùng, Hỗn Độn Kiếm Khí hấn chuẩn bị đến, tuy thoát nhìn hình thần kiêm đầy đủ, nhưng lại không khó mà hiện ra, độ thật của kiếm khí kia so với Hỗn Độn Kiếm Khí hàng thật giá thật vẫn chậm hơn không ít...

Những kẻ hở này, sau khi suy nghĩ lại, quả thực là buồn cười rõ ràng. Hết lần này tới lần khác, trong lòng chính mình lại

cảm thấy đối thủ là Vương Lục, vậy thì hết thảy đều có khả năng, coi như không thấy sơ hở, cuối cùng lại bị ác liệt làm loạn.

Chuyện này quả thực là sỉ nhục trước nay chưa từng thấy đối phương, ngay cả chân nhân cũng chưa lên sân khấu, chỉ dựa vào hai cái đạo cụ khéo léo chém hấn xuống ngựa mà một phen vất vả của thời gian trước - tập trung cải tạo Tiên Bảo phủ quyết, thiết kế chiến thuật cho cấp Kim Đan, lúc này xem ra tất cả đều thành trò cười.

“Vương Lục người đừng có trốn tránh tránh như vậy chứ, đây không phải là trận chiến đầu tiên người đích thân xuất trận sao? Người định dùng một tượng đất để lừa gạt tất cả mọi người sao?”

Mà Bạch Trạch vừa dứt lời, thanh âm Vương Lục liền vang lên.

“Thật ngại quá, thứ ta dùng không phải tượng đất.”

Dùng một chút, hấn ta lại nói tiếp.

“Ta dùng chính là chỉ số thông minh.”

...

681

Một cuộc đại chiến đơn độc cấp Kim Đan được vạn chúng chú mục, đã được kéo xuống màn che trong tiếng cười nói vui vẻ của vô số người.

Vạn Tiên minh lấy được thắng lợi huy hoàng mà bất luận kẻ nào mong muốn.

Tuy rằng theo suy nghĩ phân chia, cuối cùng là ba thắng hai – trừ đệ nhất Kim Đan Vương Vũ của cửu Châu giành được một trận thắng lợi không thể nghi ngờ, nhưng trận chiến Vương Lục làm chủ chẳng qua là đánh thành hai hòa.

Nhưng thắng lợi thật sự vẫn nằm ngoài cuộc chiến.

Trận đầu Lưu Ly Tiên thủ thắng, hơn nữa hoàn mỹ đánh chết Tiểu Độc Tiên, ngoại trừ một vị tu sĩ hai tay nhuốm đầy máu tươi của Vạn Tiên Minh tàn sát Thiên Ma. Trận chiến thứ hai của Chu Thi Dao mặc dù không thể thủ thắng nhưng lại khiến huyết nhục tàn sát đến mức chật vật không chịu nổi, giống như một thăng hê. Trận cờ thứ ba là hung mãnh nhất, đem thực lực mạnh nhất của đối phương thôn phệ, biến thành năng lượng phát triển của bản thân.

Các Địa Tiên chẳng những thua cuộc mà còn thua mất tính mạng của hai viên đại tướng. Phải biết rằng những thượng cổ Địa Tiên này đều là những lão binh tinh anh trải qua vô số trận chiến với Đọa Tiên năm đó trải qua quá nhiều trắc trở. Sau khi tỉnh lại sau một vạn sáu ngàn năm ngủ say, bất cứ ai cũng có thể ở trong cửu châu Đại Lục phiên vân phúc, đến hôm nay một trận chiến lại tổn thất hai người, tổn thất chưa từng có từ trước đến nay.

So sánh thì mặt mũi và trí thông minh trong trận chiến cuối cùng của Bạch Trạch không quan trọng bằng.

Bởi vậy, sau trận chiến này, địa tiên trận doanh vạn mã tề tựu, âm trầm không khí tại hơn trăm người trong lan tràn ra, bèn bị không tiêu tan.

Trong mấy tháng thi đấu quần tiên, đây là lần đầu tiên hấn phá Thiên Hoang. Bởi vì mặc dù trận doanh Địa Tiên có hơn một

trăm người, nhưng chân chính nhiệt tâm tham dự cũng chỉ có Huyền Mặc đại hội., Một số ít chủ lực như Bạch Trạch, còn lại phần lớn lựa chọn vây xem. Bọn hắn cũng không quá để ý trận quần tiên đại bỉ này, cho nên trước đó lúc Vương Lục bắt đầu xuất thủ đạt được liên thắng, bọn hắn chỉ cho là xảy ra chuyện cười, chỉ điếm một phen cũng đành làm việc của mình.

Sau đó, tin tức Tiêu Độc Tiên và Tham Lang tử trận cứ như vậy truyền đến.

Dù là những người trước đây hoàn toàn không quan tâm tới tỷ thí Tiên Tôn, lúc này cũng không khỏi nhìn qua.

“Các ngươi xảy ra chuyện gì vậy?”

Đối tượng chất vấn đương nhiên không phải người chết, chỉ có thể là người sống sót. Huyết nhục đồ sát Thiên Ma là tàn sát, không ai nguyện ý nhiều lời với hắn, cho nên đối tượng chất vấn chỉ có Bạch Trạch và Thiên Huyền Đồng tử.

Thiên Huyền đồng tử đối với việc mình thất bại cũng không có gì để nói, một đạo huyền thuật đơn giản khái quát tình hình hôm đó, bỏ lại một câu: “Ai có bản lĩnh thì đi đấu với ngoại đạo kia, có thể thắng thì ta đem thiên huyền tiên linh của mình đưa cho hắn”, sau đó nghênh ngang rời đi. Cái bài danh của kẻ bại quân này so với người chiến thắng còn lớn hơn một chút.

Nhưng mà đến bên Bạch Trạch, thật sự không thể thoái thác được.

Đối thủ không phải là ngoại đạo tu sĩ, thực lực Kim Đan đỉnh phong là chân thật, vậy thân là Địa Tiên - đặc biệt là Bạch Trạch phó thủ của Địa Tiên Trận doanh, có lý do gì mà thua? Thực lực của ngươi hơn xa đối thủ, tiên bảo trên người hơn xa đối thủ, kinh nghiệm thực chiến lại càng hơn xa đối thủ, rốt cuộc ngươi dựa vào đâu mà thua?

Xét cho cùng, có lẽ chỉ có thể đổ lỗi cho vấn đề trí tuệ, nhưng vấn đề trí lực sĩ nhục một người lại khác xa so với thực lực, chênh lệch pháp bảo lớn hơn nhiều.

Bạch Trạch cũng không phải là một người sĩ diện hư vinh mặt mũi, thế nhưng mang theo bại tích trở lại trong trận doanh Địa

Tiên, nghe được từng tiếng chất vấn đòi hỏi, trong lòng của gã nếu nói không có ý nghĩ gì, đó là điều không thể.

Tiên đạo của hắn có quyết đạo hay không, ở trong địa tiên trận doanh chuyên phụ trách ra thanh âm khác biệt, cho dù ngày xưa là lãnh tụ uy vọng độc nhất vô nhị, hành vi cử chỉ hơi có sai lầm, cũng nhiều lần bị hắn công khai vả mặt.

Mà hiện tại, người phạm sai lầm đến phiên hắn, Bạch Trạch có hay không hạ thủ lưu tình đây?

Đáp án đương nhiên là không. Bạch Trạch cũng tàn nhẫn với người khác, cũng độc ác như mình.

“Với năng lực của ta đã không thích hợp đảm nhiệm bất cứ chức vụ nào trong trận doanh nữa, từ nay về sau ta chỉ là một thành viên bình thường trong trận doanh.”

Đây chính là lời dặn dò Bạch Trạch nói cho tất cả mọi người, làm cho tất cả mọi người đều thất kinh.

Tất cả mọi người đều biết rõ địa vị của Bạch Trạch trong trận doanh, đó là gần với lãnh tụ đại ca của ngày xưa, xứng đáng là phó thủ của trận doanh, ngay cả hôm nay người nói chuyện nặng nhất là Hắc Trạch, năm đó địa vị cũng không cao bằng Bạch Trạch. Hơn nữa càng trọng yếu hơn là, Bạch Trạch trong trận doanh có được quyền phản đối độc nhất vô nhị.

Nói ngắn gọn, khi Bạch Trạch cho rằng một sự kiện nghiêm túc không thể làm, có thể vận dụng quyền hạn của mình cưỡng ép phủ quyết. Đương nhiên, bởi vì quyền hạn này quá mức trọng yếu, cho nên lúc trước Địa Tiên lĩnh chỉ cho hắn ba cơ hội.

Trong cuộc đấu tranh với Đọa Tiên dài đằng dặc, Bạch Trạch vận dụng hai lần quyền hạn, mỗi lần đều có quyết định mệnh lệnh của Địa Tiên hay không, trong đó một lần cứu lại tính mạng của rất nhiều người, một lần khác nhìn không ra, nhưng cuối cùng không thể tính là sai... Trên thực tế, Bạch Trạch cũng dựa vào hai lần thành công kia mới chân chính đặt mình vào vị trí trong trận doanh.

Mà hiện tại, quyền hạn chí cao vô thượng kia còn lại một lần nữa. Tuy chỉ có một lần, nhưng ý nghĩa của nó không tầm thường, quyền hạn nghị quyết lãnh tụ cho hắn có thể phủ

quyết tất cả, bao gồm tính mạng Địa Tiên. Nói cách khác, nếu Bạch Trạch thấy một người thực sự không vừa mắt, thậm chí có thể chỉ một câu là giết hẳn.

Thế nhưng, Bạch Trạch lại chủ động từ bỏ quyền lực này.

Vì thế, không ít người đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm, bởi vì Bạch Trạch thật sự là một tên gia hỏa không biết người ưa thích, phần lớn trong trận doanh và hẳn quan hệ đều vô cùng ác liệt.

“Bạch Trạch, ngươi không cần xúc động như vậy, đối thủ là Vương Lục, thua trận cũng không có gì ghê gớm...”

Nhưng đúng vào lúc này, xưa nay bình thường Huyền Mặc có chút bất hòa với Bạch Trạch, là người đầu tiên đứng ra giữ lại.

Nhưng Bạch Trạch đã có quyết định, rất khó xoay chuyển lại: “Thua cũng không sao, nhưng thua cái bộ dáng này, ta không có cách nào trốn tránh trách nhiệm.”

Nói xong, thấy Huyền Mặc vẫn không cam lòng, Bạch Trạch cũng cảm khái thở dài.

“Ta biết mình chưa bao giờ thích người khác, suốt ngày quay mặt với người khác, đối đãi lão đại cũng chưa bao giờ tôn sùng như các người... Các người chán ghét ta thậm chí căm hận ta. Nhưng kỳ thật ta cũng không để ý, cho dù các người thẹn quá hóa giận, mặc kệ di mệnh của lão đại bỏ mặc trực tiếp giết ta, ta cũng sẽ không quan tâm.”

Lần đầu tiên Huyền Mặc nghe Bạch Trạch nói vậy, không khỏi hỏi: “Vậy ngươi quan tâm cái gì?”

“Ta quan tâm đúng sai.” Bạch Trạch vô cùng nghiêm túc nói: “Ta là người rất chậm chạp, không học được anh minh thần võ như lão đại, cũng không học được các người khéo đưa đẩy. Cho nên ta không thể nào để ý quá nhiều chuyện, chỉ có thể để ý phân đối đúng sai, sai, ta liền bác bỏ nó.”

Huyền Mặc kiên nhẫn nói: “Như vậy không phải rất tốt sao?”

“Vấn đề là, ta hiện tại đã không phán đoán được đúng.” Thanh âm Bạch Trạch có chút đắng chát: “Đã như vậy, trận doanh Địa Tiên còn giữ ta lại có ích lợi gì?”

Huyền Mặc vội vàng nói: “Chỉ là một lần thất bại mà thôi, huông chi người bài binh bố trận đều là hắc, cho dù gánh vác trách nhiệm cũng không đến lượt một mình người gánh vác toàn bộ trách nhiệm chứ? Lão đại giao trọng trách cho người, sao người có thể buông tha như vậy?”

Bạch Trạch trầm mặc thật lâu, vô cùng chăm chú nhìn Huyền Mặc, sau đó nói ra.

“Lão đại đã chết.”

Khi trận doanh Địa Tiên rơi vào yên lặng, một phương diện khác, Vạn Tiên minh tự nhiên vui vẻ cổ vũ.

Dùng hoa lệ từ tao để hình dung trận thắng này cũng không quá đáng, cho nên mọi người cũng lười hình dung quá nhiều, một hồi cuồng hoan, cứ như vậy diễn biến trong Quần Tiên thành.

Từ khi quần tiên thi đấu bắt đầu tới nay, mấy tháng kiềm chế, thời khắc này đã được phóng thích thỏa thích, các tu sĩ mừng như điên điên ra đủ loại tiết mục hoang đường ở các nơi của quần tiên thành.

Bất quá, trong lúc cuồng loạn, cũng có không ít người thủy chung duy trì tỉnh táo.

Ví dụ như một người đạo diễn cho toàn bộ mưu kế cho thắng lợi của Vạn Tiên minh, Vương Lục.

Trong đình viện khu Tiên năm vẫn yên tĩnh như trước, gió nhẹ phất lá liễu xanh, khi tờ giấy giang ra liền lay động sân vườn to lớn.

Mà ngay cả âm thanh nói chuyện trong đình viện, cũng lộ ra vẻ nhu hòa nhỏ nhẹ.

“Vương Lục, người đúng là một tên ngốc.”

Một cô gái bất đắc dĩ nói: “Vì thắng lợi, đến tính mạng nhà mình cũng không cần. Dù sao một tên kim đan nho nhỏ như người không đáng tiền tính mạng, vấn đề là cô trùng Kim Tầm, đồng thân sâu độc, tượng đất năm màu. Ít nhất trước đó người nên thương lượng với ta một chút chứ.”

Vương Lục trào phúng đáp lại: “Sau khi thương lượng, người đề cử một loại hiệu quả có thể đạt tới chính phẩm tám mươi

phần trăm, mà phí thành phẩm chỉ cần đưa ta một phần mười hàng đặc cấp sơn trại phẩm?”

Nữ tử lý lẽ hùng hồn nói: “Nhìn từ góc độ định giá, đó là lựa chọn sáng suốt.”

“Đúng là như thế, cho nên lần trước ngươi xin đặc huân dùng để dạy dỗ! Vài món đạo cụ cấp Tiên, giá ta đều xử lý một chút.”

Sau một khắc, thanh âm bén nhọn của nữ tử phá vỡ không khí tĩnh mịch của đình viện: “Vương lục tiện nhân ngươi chờ đó cho ta”

Sau đó một đạo kiếm ánh màu xanh lá như thiểm điện bay ra ngoài, hiển nhiên là vội vàng đi làm gì.

Trong phòng, Vương Lục thở dài, một lần nữa nằm xuống.

Nơi này là phòng ngủ của hắn, ngay bên cạnh thư phòng làm việc. Trong phòng ngủ có đồ gia dụng của Huyền Thiên quán thuộc Vạn Tiên minh chuyên môn cung cấp phong cách lịch sự tao nhã cổ xưa, thảm thực vật tiên nồng đậm linh khí, cùng với huân hương giá trị liên thành.

Vương Lục lúc này hưởng thụ đãi ngộ của trưởng lão cao cấp Thông Thiên Thánh Đường, ngay cả chăn nuôi trên người gã cũng có công hiệu thần kỳ thần kỳ, một giường chăn cũng đủ để làm phá sản một môn phái nhỏ ở tầng dưới chót Vạn Tiên minh.

Đáng tiếc đủ loại xa hoa cộng lại, cũng khó nén được bệnh trạng trên mặt Vương Lục.

Đương nhiên, từ thần sắc nhìn, Vương Lục vẫn nhẹ nhõm tự tại như cũ —— từ sau khi Vô Tướng Công hơi có chút thành tựu, tự rất khó nhìn thấy vẻ mặt thống khổ khó xử của hắn, nhưng chỉ cần không phải mù, liền có thể nhìn ra hắn lúc này suy yếu.

Sau một trận thắng huy hoàng đương nhiên là phải trả cái giá thê thảm đau đớn. Địa Tiên trả giá bằng hai cái mạng người và một cái mặt người, bên phía Vạn Tiên minh nhìn như được toàn thắng dễ dàng, chỉ là vì tất cả tổn thất đều nằm trên một người Vương Lục.

Cái khác không nói, dùng cổ đồng thân ngạnh kháng độc tố của Tiêu Độc Tiên, nào có thoải mái như vậy? Đồi lại bất cứ kim đan nào khác, lúc ấy cốt nhục chia lìa, một bãi máu mủ. Vương Lục coi như là vô tương công trình kinh người, hơn nữa đã sớm chuẩn bị, đan dược giải độc chuẩn bị ròng rã một lò, quá trình vẫn gian khổ.

Huống chi chẳng bao lâu sau, tinh thần hấn phấn chấn thao túng tượng đất năm màu trong thời gian ngắn ngủi cùng Bạch Trạch chiến đấu kịch liệt. Láy tượng đất làm thể thân, sẽ không làm cho thương thể thân thể nặng thêm, nhưng gánh nặng của nguyên thần lại không cách nào tránh khỏi. Dưới tình huống độc tố chưa được tẩy sạch hoàn toàn, nguyên thần lại chịu trọng thương, áp lực trên người Vương Lục có thể tưởng tượng được.

Sau một cuộc tranh tài, những người khác vui sướng cổ vũ. Vương Lục lại trào phúng Bạch Trạch, ngay tại chỗ hộ máu ngã vào trong ngực sư phụ. Cũng may hấn đã sớm đoán trước việc này, lúc cất tiếng trào phúng chính là ẩn nấp trong bóng tối, cũng không bị người nào nhìn ra hấn lúc ấy ngoài kim ngọc.

Chẳng qua, sau ác chiến, nên dưỡng thương, chung quy phải dưỡng.

Cũng may trong phòng vừa vặn có một vị chuyên gia giải độc đỉnh cao tại Đại Lục Cửu Châu.

Vu y hồng hoang, A Vu.

...

A Vu luôn luôn thần thần bí bí, ở trong mấy người bạn tốt của Vương Vũ, lai lịch của nàng xem như là một người thần bí nhất.

Những vị khác cơ bản đều có xuất xứ đáng tin cậy, tỉ như Man Nữ thông thả đến từ Xích Đào hồ xa ca tộc ở Vụ Châu, Tiểu Thất là tán tu, nhưng lúc trước từng là thiên tu treo ở Đông Hàng Châu Bạch Tháp Tự. Trương Diệu cũng là tán tu., Công pháp truyền thừa lại có liên hệ ngàn vạn tia với Vạn Pháp Tiên Môn... Chỉ có A Vu cực kỳ thần bí, trước đó chưa từng có bất cứ ai nghe nói đến tên nàng, phảng phất như bỗng dưng nhảy ra, sau đó bỗng dưng hợp với Vương Vũ, cũng thành lập hữu nghị chắc chắn.

Nếu không phải vị lão giả cao gầy kia nói ra từ Hắc Vu tộc này, chỉ sợ đến bây giờ, sự hiểu biết của mọi người đối với A Vu vẫn sẽ là một mảnh trống rỗng.

Có manh mối của Hắc Vu tộc, rất nhiều môn phái điên tàng phong phú đã rất nhanh đào móc được trừ nhiều tin tức. Trong sử sách từ thời đại thượng cổ truyền thừa xuống, rất là dùng sức miêu tả một phen, đại thần thông hô phong hoán vũ của Hắc Vu tộc niên đại hồng hoang, trong chữ có thể rõ ràng nhìn thấy sự sợ hãi của người ghi chép.

Đáng tiếc manh mối cũng chỉ dừng ở đây, sau khi Hắc Vu tộc sau khi kết thúc niên đại Hồng Hoang, liền theo niên đại đó biến mất, sự tình sau đó hoàn toàn không cách nào kiểm chứng.

Thời đại Hồng Hoang vốn là một bí ẩn lớn không giải thích được của tu tiên giới hiện nay, rất nhiều tu sĩ nóng lòng nói dối đều rất tiếc nuối đối với thời đại kia. Cứ cách mấy chục đến trăm năm, mỗi lần trào phúng ngẫu nhiên khai quật, tìm được di tích thời đại Hồng Hoang, đều có thể khiến cho trong vòng người vui sướng cổ vũ.

Về phần A Vu, người kế thừa huyết mạch hồng hoang này xuất hiện, quả thực chính là một truyền kỳ của Trớ Lãng giới. Nếu không phải bên cạnh A Vu là hai thầy trò Vương Vũ,

Vương Lục này, chỉ sợ đã sớm bị đám yêu thích tử tử cuồng nhiệt kia cướp đi làm tiêu bản.

Mà hiện tại, vị Hóa Thạch hoạt động ở chín Châu Đại Lục này đang lẳng lẳng ngồi ở trong phòng ngự Vương Lục, trong tay nắm một con bọ cánh cứng hình tròn, sau đó chăm chú nhìn Vương Lục, cũng không nói gì.

Vương Lục sau khi tiễn sư phụ đi, vừa mới thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn thấy bọ cánh cứng trong tay A Vu, trong lòng cũng cả kinh: “Ta cảm thấy hiện tại ta rất tốt sao?”

A Vu nghiêng đầu, lộ ra ánh mắt khó hiểu.

Vương Lục lập tức giải thích: “Ta cảm thấy trạng thái hiện tại của ta không tệ, không cần đặc biệt tiến hành trị liệu. Tiểu Độc Tiên đã chết, độc trong cơ thể ta dùng lực chống cự của bản thân là có thể tiêu trừ.”

A Vu nghiêng đầu càng nhiều hơn, sau đó nhíu mũi một cái: “Người đang làm màu trang bức sao?”

Vương Lục lúc này liền cả kinh: “Cô nương sao lại nói như vậy?”

A Vu liền nói: “Tiểu Vũ từng nói với ta, không có bản lĩnh lại nhất định phải nói mình có bản lĩnh, cứ gọi là làm màu.”

Vương Lục trầm mặc không nói, cảm thấy muốn giải thích vấn đề này với A Vu cô nương thật sự có chút khó.

Vì vậy A Vu cũng không nói thêm gì nữa, mạnh mẽ vén chặn Vương Lục lên, sau đó ném bọ cánh cứng vào.

“Ta dựa vào “Vương Lục lúc ấy chính là cả kinh, sau một khắc liền cảm thấy dưới bụng mát lạnh, bọ cánh cứng kia đã nhào tới, miệng như dao găm trực tiếp đâm vào.

Lúc này thân hấn trúng kịch độc, Vô Tướng công gần như ở sát biên giới của tán công, trạng thái phòng ngự không đến một phần mười đã như vậy, công kích từ Hư Đan trở xuống cũng có thể gần như miễn dịch. Nhưng trước con bọ cánh cứng bình thường không có gì lạ, phòng ngự thân thể mạnh mẽ như không tồn tại.

May mà bọ cánh cứng không phải lấy ra hại người. Sau khi đâm vào bụng Vương Lục, nó liền bắt đầu hút độc tố trong cơ

thể gã vào. Chỉ chốc lát công phu đã khiến màu xanh trên mặt Vương Lục rút đi hơn phân nửa.

Chỉ bắt quá làm cho Vương Lục ngằm hàm chứa kháng cự giáp trùng, tự nhiên cũng có tác dụng phụ không giống bình thường. Sau công phu một chén trà công phu, độc tố Vương Lục có đến bảy tám phân, người cũng phảng phất gầy đi mấy phân, cơ bắp trên mặt tuy bất động, biểu lộ lại có chút cứng ngắc.

“Thế nào, không thoải mái ư?” A Vu nhú mày: “Hấp Tinh Trùng này vì tê liệt tức chủ, hẳn là sẽ đồng thời phun ra chất bài tiết thích thú, chẳng lẽ đối với ngươi vô hiệu.

Wương Lục cắn răng: “Ngươi đa tâm, hiệu quả rất tốt.”

Chẳng qua không hiểu nổi ở bụng dâng lên một cỗ khoái cảm, người bình thường cũng sẽ không an tâm hưởng thụ, càng thêm cổ quái. Có thể tùy thời nghênh đón khoái cảm thoải mái hưởng thụ, đó là tinh tinh anh lỗ sĩ.

Nhưng nghe Vương Lục trả lời, A Vu càng nhú chặt mày hơn: “Chẳng lẽ ngươi không thích khoái cảm, thích đau đớn? Thật sự là người kỳ quái.”

“... Ta xem như biết rõ vì sao năm đó Hắc Vu tộc đại danh鼎鼎 bị diệt tộc, người tộc các ngươi thật sự rất biết nói chuyện phiếm.”

A Vu nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “Đúng không?”

Một lát sau, A Vu thấy độc của Vương Lục đã biến mất không sai biệt lắm, liền nói: “Trong ba ngày tiếp theo, nghỉ ngơi thật tốt, đừng tùy ý vận dụng chân nguyên, càng không thể chiến đấu với người khác. Tác dụng phụ của khu độc cổ rất mạnh, ngươi không có huyết thống Vu tộc, bằg vào Vô Tướng công chỉ có thể triệt tiêu một bộ phận.”

“Hiểu rồi.” Mặc dù quá trình tiếp nhận y tế có chút không được như người thường. Nhưng Vương Lục ít nhất cũng hiểu, lúc đối phương trị liệu nghiêm túc phải tôn trọng thầy thuốc, sẽ không giống như bạo dân đáng đời cả nhà trút cơn giận lên người thầy thuốc.

Bất quá, A Vu làm thầy thuốc, đích thật hoàn toàn không có tấm lòng cha mẹ của y giả, sau khi xử lý vấn đề độc tố xong,

lập tức chuyển đề tài.

“Thứ đã đáp ứng ta thì cứ lấy ra đi.”

Vương Lục cũng không do dự, từ trong túi trữ vật lấy ra vài món đồ.

Một bình sứ hơi có mùi tanh hôi, một mảnh da bị thay thế bởi cơn gió, một khối huyết nhục mơ hồ cùng với một nhúm cặn bã màu vàng.

“Chiến lợi phẩm của bốn trận chiến đều ở đây, bản mạng độc huyết của Tiểu Độc Tiên, tàn phiến da thịt người giết, di thể Tham Lang, xóa đi di thể của nó. Thứ nào cũng là bảo vật giá trị liên thành, không thể thay thế.”

Đây là đương nhiên.

Ba cái đạo cụ A Vu cung cấp, bất cứ một cái nào đều là bảo vật vô giá — chưa hẳn là A Vu bồi dưỡng phải tiêu phí tâm huyết khó có thể đánh giá, mà là tác dụng của chúng nó không thể thay thế. Không có đồng thân cổ, Kim Tầm Cổ cùng Ngũ Sắc Thổ Ngẫu, căn bản không có khả năng thắng lợi huy hoàng dưới Vương Lục lãnh đạo, mà đạo cụ có thể mang đến thắng lợi giá trị bao nhiêu? Không thể đánh giá được.

Vạn Tiên minh vì thắng lợi như vậy, e rằng ngay cả tiên bảo cũng nở hiến dâng, đáng tiếc cho dù thật sự tế hiến tiên bảo, kết quả cũng không đặc biệt có lợi — tiên bảo, số lượng tiên bảo trong tay Địa Tiên trận doanh cũng không ít. Mà ba kiện đạo cụ có thể thắng lợi, giá trị đương nhiên trên tiên bảo.

Ngay cả tiên bảo A Vu cũng lấy ra, muốn hỏi âm chút, có thể nói là thiên kinh địa nghĩa.

Chẳng qua giá trị của bốn kiện chiến lợi phẩm này cũng không tầm thường, cho nên Vương Lục liên tục nhấn mạnh một lần, để chứng minh mình đã phải trả một cái giá cực lớn.

A Vu lại không để ý nhiều như vậy, ánh mắt đảo qua một lần, gật gật đầu, lại nói: “Còn nữa.”

Vương Lục hỏi: “Còn có cái gì?”

“Chúng ta đã nói, ta cho ngươi cổ trùng cùng thân, kim tầm cổ, chiến lợi phẩm sau khi ngũ sắc thổ ngẫu nhiên thuộc về ta.”

Vương Lục nói: “Đúng vậy a, tất cả đều ở chỗ này, ngươi có thể từ từ điếm a.”

“Chắc chắn không chỉ những thứ này, lấy những thứ còn lại ra.”

Vương Lục vì thế mà giật mình: “Sao lại khẳng định không chỉ có vậy? Nơi nào còn dư lại...”

A Vu lắc đầu: “Tiểu Vũ từng nói với ta, ngươi là đồ đệ của nàng, kế thừa y bát của nàng.”

“Đúng vậy, sau đó thì sao?” Trước mắt Vương Lục cũng không rõ giữa Vương Vũ và đám bạn tốt này rốt cuộc thân mật như thế nào. Cho nên y không nói quan hệ giữa mình và Vương Vũ, ngoại trừ sự đồ ra thì quan hệ chân thật đã rắc rối phức tạp đến một mức độ nhất định phải chế định lại tiêu chuẩn luân lý.

A Vu cũng sẽ không nghĩ nhiều như vậy, đương nhiên nói: “Đã kế thừa y bát của nàng, như vậy ngươi tất nhiên cũng kế thừa sự vô sỉ của nàng.”

“Khi Tiểu Vũ chia chiến lợi phẩm, thường xuyên giấu làm của riêng, cho nên đương nhiên ngươi cũng biết giấu làm của riêng, chỉ đặt ở trên bàn, còn lại thì được ngươi giữ lại, nếu có người nhìn thấu hết thấy thì ngươi sẽ chia của với cô ta.”

A Vu nói xong, duỗi tay ra: “Nhưng mà ta đã sớm xem thấu tất cả, cho nên đem bộ phận còn lại đến đi.”

Vương Lục Nhất không nói một lời, trầm mặc một lúc lâu, sau đó lại lấy một cái bình sứ từ trong túi trữ vật ra: “Nhiều như vậy đấy.”

A Vu gật gật đầu, bẻ tất cả những thứ bày ra trên bàn: “Tiếp theo ngươi từ từ nghỉ ngơi đi, ta sẽ không quản ngươi nữa... Tuy nhiên những thứ kia thành sắc ta còn chưa kiểm tra, nếu như có vấn đề ta còn sẽ còn tới tìm ngươi. Vết thương của ngươi chưa khỏi hoàn toàn, dư độc trong cơ thể còn lại một tia, cho nên không cần lúc nào cũng muốn gạt ta, ta sẽ không lần lượt mắc mưu.”

Nói xong, vị vu y vẻ mặt vô cùng chân thành này, liền đem tất cả chiến lợi phẩm đều thu vào trong một cái xương sọ bên hông, sau đó cất bước nhẹ nhàng rời khỏi.

Vương Lục thì tâm tình phức tạp nằm trên giường bệnh.

Từ khi xuất đạo đến nay, Vương Lục nhiều lần lấy trí thủ thắng, bị gã đù bốn dưới lòng bàn tay đối thủ nhiều không kể xiết. Kết quả vừa rồi... Thật sự là vô cùng thâm a.

A Vu trải qua đời không sâu, tâm vô thành phủ, đơn thuần so với Lưu Ly Tiên còn khoa trương hơn, kết quả liếc mắt một cái đã nhìn thấu hần - Vương Lục đích xác giữ lại một bình độc huyết, cũng không phải vì gì khác, mà là suy xét về sau trong trận đấu có lẽ cần dùng đến. Nhưng cuối cùng giấu làm của riêng vẫn là giấu diếm.

Nếu là loại tính tình này của Vương Vũ, sau khi chọc thủng hành vi của Vương Lục, không thể thiếu một phen châm chọc khiêu khích. Nhưng A Vu cái gì cũng chưa nói, cảm đồ coi như xong, nhưng đôi Vương Lục này thật ra đã kích càng lớn, bởi vì hần cảm giác lương tâm đã khô kiệt nhiều năm của mình tựa như nhận được lời trách mắng.

Trên thực tế thái độ của A Vu cũng coi như rất không nề mặt, nhưng nghe nàng nói một câu kia của mình: “Ta sẽ không lần lượt bị lừa.” Chỉ khiến người nghe chua xót mà thương hại, hoàn toàn không sinh ra nổi tức giận. Vương Lục chỉ cảm thấy cái tội danh khiến vị thiếu nữ thiên chân này lần lượt bị mắc vào, mới thật sự là trời đánh sấm đánh.

Kết quả vừa mới nghĩ tới đây, chợt nghe một thanh âm thân nhiên nhẹ nhõm từ bên ngoài bay vào.

“Ha ha, con tiện nhân Vương Lục ngươi dùng vật xử lý để qua loa cho ta, ta phản ứng kịp thời, vừa rồi linh cơ khế động đem cái giá cũ kia xử lý cho A Vu. A Vu thật sự là bách bảo nang, một chuỗi đầu lâu trên đai lưng cái nào cũng có đâu.”

Vương Lục thở dài, không để ý thương thế chưa lành, mạnh mẽ chuyển động chân nguyên, phóng thích ra một cái pháp thuật.

“Dựa vào tên nghịch đồ như ngươi mà dám phóng sét đánh ta?”

...

Thương thế Vương Lục kết thúc trong vòng ba ngày thì khỏi hẳn.

Nhưng khi hẳn ta xuống khỏi giường bệnh, cảm giác toàn bộ thể giới thật sự là nghiêng trời lệch đất.

Đầu tiên là về phương diện công việc.

Trong ba ngày dưỡng bệnh, Vương Lục Đảm dùng Hải Vân Phàm tạm thời làm việc của mình, đẩy vị đệ tử Vạn Pháp Tiên môn vốn dĩ ít xuất hiện này lên đầu sóng ngọn gió, làm hại hẳn phải luống cuống tay chân một hồi.

Bởi vì Vương Lục trong thời gian tổng kế hoạch đã biểu hiện xuất sắc, đã có càng ngày càng nhiều công việc được Hà Đồ Chân Quân yên tâm lớn mật giao vào tay Vương Lục. Lượng công việc ấy đổi lại là một trưởng lão thường trực Thông Thiên Thánh đường khác thì đã sớm kêu khổ, nhưng Vương Lục lại xử lý dễ dàng: chủ yếu là hẳn quyết tâm quá nhiều., Đảm đảm trời, có thể liên tiếp sử dụng khoái đao trăm loạn ma chiến thuật. Đáng tiếc Cửu Châu Đại Lục chỉ có một cái Vương Lục, bây giờ hẳn một cái bị thương, nhất thời lộ ra chỗ hồng nhân viên.

Hải Vân Phàm không thể nghi ngờ là quan liêu đủ tư cách, nhưng đáng tiếc so sánh với Vương Lục thì chênh lệch vẫn hơi lớn.

Chênh lệch này chưa chắc đã là chênh lệch tài trí: Xử lý sự vụ hằng ngày, cũng không cần phải thiên tài độc đáo tư tưởng, càng là tích lũy kinh nghiệm. Hải Vân Phàm làm bí thư của Vương Lục lâu như vậy, tài trí cùng kinh nghiệm đủ để ứng phó. Khó có thể ứng phó là quyết đoán của hẳn.

Phách lực của Vương Lục thực sự quá cường đại, nhiều khi ngay cả trưởng lão cao tằng của Thông Thiên Thánh Đường, hẳn cũng dám trực tiếp bác bỏ mặt mũi của đối phương —— dù sao thì đạo nhân Hà Đồ lớn nhất trong Thông Thiên Thánh Đường cũng nể mặt hẳn, vậy hẳn cũng không cần tiếp tục bán mặt mũi cho bất kỳ kẻ nào.

Nhưng mà đổi lại là Hải Vân Phàm, thật sự cho hắn mượn một trăm lá gan cũng không dám làm như Vương Lục. Hà Đồ ưu ái Vương Lục, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa từng ưu ái qua Hải Vân Phàm. Những trưởng lão kia chưa chắc dám đối xử với Vương Lục như thế nào, giận cá chém thớt với Hải Vân Phàm nhỏ nhỏ của hắn vẫn dễ như trở bàn tay.

Cho nên thời điểm Hải Vân Phàm xử lý công vụ chỉ cảm thấy bó tay bó chân, rất nhiều chuyện căn bản không cách nào vỗ nổi, đành phải dồn tất cả lên người Vương Lục mới lành bệnh trở về. Dù là như thế, công việc làm không được phổ biến, chỉ làm Hải Vân Phàm kêu khổ không ngừng, trong lúc đó cũng không thể tránh khỏi liên tục mắc lỗi.

Lấy thân phận địa vị của Hải Vân Phàm, nằm ở Vương Lục kia, hậu quả của bất kỳ sai lầm nào cũng có thể dẫn tới tai họa. Cũng may gã chiếm được thiên thời, cuối cùng hữu kinh vô hiểm vượt qua cửa ải khó khăn này.

Cái gọi là thiên thời, là chiến tích dị thường giữa Vạn Tiên minh trong tỷ thí quần tiên.

Sau khi kết thúc trận khiêu chiến cấp Kim Đan, ba ngày sau lại tiếp tục tiến hành bảy trận thi đấu, có văn có võ, Vạn Tiên minh giành được thắng lợi sáu trận. Trong đó còn có một trận khiêu chiến cá nhân cấp Nguyên Anh, Tứ trưởng lão Linh Kiếm phái Chu Minh lên đài, một kiếm đánh trọng thương Huyết Nhục Đồ cảnh giới Nguyên Anh lên đài, chém y rách tả thành hai nửa lớp váy da người đã không trọn vẹn.

Trận chiến này quả thực làm cho người của Vạn Tiên minh bốc cháy. Lúc trước chiến thắng đơn độc khiêu chiến cấp Kim Đan là dựa vào quỷ kế của Vương Lục nói ra, nhưng trận chiến này rõ ràng là Chu Minh dựa vào thực lực để thủ thắng từng đạo kiếm quang sáng chói mắt kia, dễ dàng xé rách phòng ngự của huyết nhục đồ sát, mặc cho hắn chuyển ra thi sơn huyết hải, cũng không thể ngăn cản thất bại đến.

Tuy Chu Minh sau khi chiến đấu đã lộ ra triệu chứng thoát lực vô cùng rõ ràng, nhưng trong quá trình chiến đấu kéo dài suốt một nén nhang, Chu Minh toàn lực nghiền ép, khiến người xem như si như say.

Vạn Tiên minh có người dựa vào thực lực trong trận đấu mà chiến thắng Địa Tiên, đúng là không thể tin nổi.

Đương nhiên, lúc này mọi người tựa hồ không hện mà cùng đem tình hình nghiền ép nào đó rõ ràng là đệ nhất kim đan ở cửu Châu bài trừ ở bên ngoài phạm trừ nhân loại.

Có trận cuồng hoan này dẫn tới thắng lợi, đủ để che đậy một chút sai lầm trên công tác của Hải Vân Phàm, cho nên sau khi Vương Lục bệnh lành lặn trở về, Hải Vân Phàm cuối cùng cũng có thể lau mồ hôi lạnh đem con dấu tượng trưng toàn lực giao về.

Mà Vương Lục tiếp nhận con dấu, nhìn thấy chính là một đồng lớn, gấp gấp xử lý, thậm chí đã quá kỳ công vụ, cùng rất nhiều phiền toái vì Hải Vân Phàm xử lý không nên làm dẫn.

Đối với việc này, đương nhiên Hải Vân Phàm có chút áy náy — mặc dù đối với việc Vương Lục cưỡng ép sắp xếp công việc của hắn cũng có chút bất mãn. Nhưng sai lầm dù sao cũng là do hắn tích lũy, hắn không muốn từ chối.

Nhưng Vương Lục cũng đã sớm đoán được chuyện này, chỉ vỗ vỗ vai Hải Vân Phàm, an ủi: “Sống là tốt rồi.”

Lúc ấy Hải Vân Phàm dở khóc dở cười, thì ra là lúc trước người trông cậy vào ta phạm phải sai lầm ngập trời trong ba ngày nay, sau đó hy sinh để cường liệt sao? Thôi dẹp đi, xảy ra chuyện này ta liền đổ hết trách nhiệm cho người, sau đó đóng gói rời rời đi luôn. Người là người cô đơn không có vấn đề gì, bên ta còn có lão bà nữa mà.

Về phương diện khác, đích thật là còn sống là tốt rồi. Tuy rằng chấp chương phi kiếm chỉ còn ba ngày, nhưng Hải Vân Phàm vẫn để lại ấn tượng sâu sắc cho các trưởng lão, có tốt có xấu, nhưng dù sao cũng đã nhớ kỹ hắn. Điều này đối với những kẻ tu hành như Hải Vân Phàm, chính là một cánh cửa mới, không nghi ngờ gì nữa.

Sau khi tiếp nhận quyền bính, Vương Lục rất nhanh liền bắt đầu dọn sạch tai hại mà Hải Vân Phàm lưu lại. Nhưng lúc hắn bắt đầu tiếp nhận hồ sơ ba ngày qua thì không khỏi nhíu mày.

“Tiêu Hải, đây là có chuyện gì?”

Hải Vân Phàm khôi phục vị trí thư ký nhìn xem hồ sơ mà Vương Lục chỉ: “Như ngươi đã thấy, trong ba ngày Vạn Tiên minh ngươi không ở đây đã lấy được thắng lợi liên tiếp.”

Mắt thấy ánh mắt Vương Lục dần dần sắc bén, Hải Vân Phàm biết vấn đề này hàm hồ quá, dừng một chút, lại nói: “Trong đó có hai trận đặc sắc là La Tiêu chém ra.”

Vương Lục và La Tiêu không hợp nhau, điểm này trong Vạn Tiên minh có không ít người đều biết, Hải Vân Phàm làm bí thư đương nhiên là biết tận mắt. Dựa theo ý kiến của Vương Lục, tốt nhất là đem cái tên đầu trọc Hoa Nghiêm Tông này từ đầu đến đuôi, tuyệt đối không cho hắn cơ hội lộ mặt, để cho hắn vất vả khổ cực ở trong Hoàng Sơn hoàn toàn phó thác nước.

Rất nhiều người tò mò, vì sao Vương Lục lại nhằm vào La Tiêu. Vương Lục tuy rằng không tính là thánh nhân rộng lượng gì, nhưng với uy vọng địa vị của hắn bây giờ, nhằm vào một La Tiêu rõ ràng không cùng một đẳng cấp, không khỏi có tám chín phần. Đương nhiên, thân là đệ tử của chủ nhân Vô Tướng phong Vương Vũ, có tám chín phần là loại chuyện này cũng có chút phù vân.

Hải Vân Phàm đã từng hỏi qua, mà Vương Lục cũng chăm chú suy nghĩ một lúc rồi nói: “Bởi vì hắn quá xấu.”

Đáp án này quả thực khiến Hải Vân Phàm đau lòng. Nhưng sau đó Vương Lục cũng nghiêm túc nói: “Không có lý do xác định, các phương diện biểu hiện của hắn đều không tồi. Nhưng ta không muốn nhìn thấy hắn, thật sự nếu nói cũng chỉ có thể là nhìn không vừa mắt. Mà bằng năng lực thẩm mỹ ưu tú của ta đến xem, ta thấy không vừa mắt, chỉ có thể nói là hắn quá xấu, giải thích xong.

Vương Lục giải thích mặc dù không phải rất thuyết phục, nhưng ý tứ của hắn lại vô cùng rõ ràng, mà sau đó cũng thật sự là chấp hành theo. Chỉ cần có thể không để La Tiêu ra trận, Vương Lục dù thế nào cũng sẽ ngăn hắn lại. Cho nên lúc này hắn nhìn thấy La Tiêu thắng liên tiếp hai trận, không thể không chất vấn Hải Vân Phàm rốt cuộc phải làm như thế nào.

Những tuyển thủ tham gia thi đấu quần tiên bình thường đều do Vương Lục tự mình sắp xếp, còn lại cũng cần phải báo cáo

với Vương Lục duyệt. Vương Lục không có ở đây, người phụ trách xét duyệt đương nhiên là Hải Vân Phàm, sau đó Hải Vân Phàm buông tay để La Tiêu lên đài hai lần, hai lần giành chiến thắng.

Vương Lục không cảm thấy đây là sơ sẩy, Hải Vân Phàm vô cùng thận trọng, cân nhắc vấn đề gần đây rất chu đáo, cho nên Vương Lục mới chọn hắn làm thư ký của mình. Mà Hải Vân Phàm đã làm ra một hành động nằm ngoài dự đoán của mọi người, Vương Lục đương nhiên cũng cần một lời giải thích.

“Không chịu được áp lực, lý do hắn xuất chiến quá đầy đủ, ta không cách nào phản bác.” Hải Vân Phàm nói: “Người giới thiệu hắn là trưởng lão Thông Thiên Thánh đường, ta lấy lý do thi đấu làm bia đỡ đòn, nhưng hai trận đấu lại lựa chọn trùng hợp vì đủ loại nguyên nhân thoái lui, như vậy La Tiêu ngồi ở ghế thứ ngồi đương nhiên có thể thay đổi bổ sung.”

Vương Lục lập tức ngắt lời: “Lập tức thành lập tổ chức điều tra điều tra nguyên nhân hai vị bị tuyên thoái tán, một mục cần chết trong đó tất có cái tình thiên đại oan tình. Không tra ra chân tướng sẽ không có ngàn vạn tu sĩ tham dự vào nhóm quần tiên thi đấu, sau đó lại trực tiếp được lợi nhân La Tiêu liệt vào tội phạm muốn tạm giam giam giam, nhân cơ hội này để cho ứng viên thứ ba xuất trận... Bản kế hoạch này còn cần ta dạy người?”

Hải Vân Phàm thở dài: “Bộ dạng này cũng chỉ có người mới có thể làm được, đừng có làm khó ta. Huống chi chỗ dựa của La Tiêu rất cứng, ta bất đắc dĩ bị buộc phải bỏ túi xuống người người, bảo người nói chính xác thì có tác dụng khác đối với La Tiêu, không hy vọng hắn đến sớm như vậy...”

Vương Lục lại ngắt lời: “Người chuyên lời ta, thái độ hắn là cường ngạnh hơn một chút. Nói ta từng nói, tên La Tiêu này là gian tế Địa Tiên bên phái đánh vào trận doanh chúng ta, hắn là lập tức ép vào hắc lao tra tấn. Quyết không thể đặt ở trên đấu trường để hắn làm hỏng chuyện tốt của chúng ta.”

Hải Vân Phàm im lặng trong chốc lát, quyết định không dây dưa với Vương Lục nữa: “Tóm lại tình hình là như vậy, sau hai lần thủ thắng, uy vọng của La Tiêu dần dần tăng lên, hơn nữa có người cố ý đổ thêm dầu vào lửa, đã được rất nhiều

người ca tụng là vinh quang của kim đan. Mặc dù không thể khoa trương như người, nhưng sắp đuổi kịp bọn Lưu Ly Tiên, Chu Thi Dao rồi, ta đề nghị sau này người không nên cưỡng ép áp chế hắn nữa.”

Vương Lục cũng thở dài: “Cho nên ta mới nhắc nhở người, muốn thừa dịp chiến tích được xác thực đề chết hắn.”

Xét cho cùng, dù sao quần tiên đại bỉ cũng không phải nhất ngôn đường của Vương Lục, cho dù là đạo nhân của Hà Đồ cũng không thể tùy ý làm bậy. Chuyện trong thiên hạ cũng chỉ có một chữ đạo lý, nếu như đối phương đã chiếm đạo lý rồi, cho dù là Vương Lục, làm việc cũng khó tránh khỏi bó tay bó chân.

“Hiện tại, cũng chỉ có thể nhờ A Vu cô nương đi lạng lẽ hạ độc cho hắn... Hồng Hoang cổ thuật biến hóa vô cùng, đến lúc đó sẽ ngự tạo hiện trường, giao cho Địa Tiên Trận doanh là được. Chờ ta cân nhắc kỹ một chút bố trí hiện trường hung án như thế nào.” Nói xong Vương Lục liền lâm vào trầm tư.

Hải Vân Phàm thật sự kinh hãi. Vương Lục cùng La Tiêu có thù lớn thế nào chứ? Chưa từng nghe nói cái tên đầu trọc Hoa Nghiêm tông kia tại sao lại bất kính với Vương Lục a.

“Không đơn thuần là nhằm vào La Tiêu... Tuy không thích tên đầu trọc kia, nhưng nếu hắn đã có thể mang thắng lợi đến cho Vạn Tiên minh, ta đương nhiên sẽ không làm khó hắn. Vấn đề là chỗ dựa phía sau hắn thực sự có chút chướng mắt. Sau này chuyện của lâu chủ Thiên Thư lâu, lại còn có người muốn nhảy ra lộ liễu, loại chuyện này ta tuyệt đối không thể tha thứ.”

Giải thích như vậy, Hải Vân Phàm ngược lại dễ dàng tiếp nhận hơn một chút. Quan điểm của Vương Lục vẫn là: Trong số quần tiên đại bỉ, Vạn Tiên minh là phe yếu thế, muốn lấy yếu đấu mạnh, phải đem lực lượng có hạn xua đến cực hạn. Mà trong quá trình này, bởi vì ý kiến và âm thanh không thống nhất tạo thành lãng phí, tuyệt đối không thể cho phép.

Cho nên, dù thủ đoạn có chút không vẻ vang nhưng Vương Lục vẫn theo đuổi bố cục của Nhất Ngôn Đường.

Hải Vân Phàm vô cùng lý giải suy nghĩ của Vương Lục, cũng ủng hộ cách làm của hắn, vấn đề duy nhất là...

Nhất Ngôn Đường, thật sự làm được sao?

Trong thời gian ba ngày này, mạch nước ngầm mãnh liệt.

...

“Đơn giản mà nói, người không cam lòng cô đơn, luôn giết mãi không hết a.”

Trong thư phòng, Vương Lục lật xem hồ sơ mà Hải Vân Phàm tinh tâm sưu tầm được, không thiếu cảm khái.

Đây là hải Vân Phàm trong lúc Vương Lục bị thương, thừa dịp lúc điên cuồng vất vả mới tìm được tư liệu sưu tập được, lấy chỗ dựa sau lưng La Tiêu làm manh mối, liên luy ra một chuỗi dài tu sĩ.

Vì cái vị khiến Hải Vân Phàm kiêng kị không thôi tự nhiên là chỗ dựa vững chắc của Tứ Tướng Chân Quân, cũng là sự phụ của La Tiêu hôm nay. Vị lãnh tụ Tứ Tướng tông này trong Vạn Tiên minh tiếng tăm lừng lẫy, lấy thực lực mạnh, huyết thống bất bẻ nổi danh. Hắn coi tu sĩ xuất thân hèn mọn là con sâu cái dế, nhân công linh căn coi là vấy bẩn đối với tu tiên —— Vì thế, quan hệ giữa Tứ Tướng tông và Thịnh Kinh Tiên môn cũng không quá hòa hợp. Về phần phạm nhân vô duyên tu hành, ngay cả giới thiệu cũng không bằng, hoàn toàn không tiến vào được tầm mắt của hắn. Trong mắt Tứ Tướng Chân Quân, sinh linh trên Cửu Châu Đại Lục cũng không nhiều như vậy, chỉ có tu sĩ có huyết thống cao quý, tài hoa ngút tài trí mới xem như là người thường. Còn những người khác thì giống như tảng đá vậy.

Loại huyết thống cổ chấp này nói về làm cho hắn đắc tội quá nhiều người, dù sao tu tiên giới ở Cửu Châu, thế gia cũng không chiếm chủ lưu, mặc dù bọn họ có đủ loại phương thức cam đoan hậu nhân có được xác suất linh căn hơn xa phạm nhân, nhưng xác suất sinh trưởng không cao. Tu sĩ Cửu Châu, tám phần là đến từ tán hộ. Nói cách khác, có tám phần là trong mắt tứ tướng chân quân không coi là người.

Thái độ đối đãi những kẻ không phải người này luôn luôn thẳng thắn: Không nhìn thấy. Hắn sẽ không giống như người theo chủ nghĩa cực đoan nào đó, đối xử với dị đoan mà trực tiếp đối đãi như đao binh, hắn chỉ có thể phớt lờ đối phương,

nhưng rất nhiều thời điểm, ngược lại làm cho người ta càng khó chịu.

Một lần hội nghị cao tầng, người phụ trách quản lý bên phía chủ trì mang theo nụ cười đầy nhiệt tình chấp tay hành lễ với Tứ Tướng Chân Quân, nhưng lại bị coi như không thấy.

Trên bàn tiệc, trưởng lão bàn bên cạnh ân cần kính rượu, lão làm như không thấy.

Thậm chí, trên đường gặp tà tu tàn sát bừa bãi, hấn tiến lên chém giết tà tu, lại đối với tu sĩ trọng thương ngã xuống đất, máu không ngừng chảy như không thấy, ngời xem sinh mệnh hấn suy kiệt mà chết.

Tứ Tướng Chân Quân như vậy đương nhiên sẽ đắc tội với quá nhiều người. Trong các trưởng lão cao tầng của Thông Thiên Thánh Đường, ông ta luôn là một người cực giàu tranh luận.

Nhưng trong mắt rất nhiều người, Tứ Tướng Chân Quân không thể nghi ngờ là người tốt, bởi vì đối với sinh vật trong mắt hấn, hấn ta hào phóng, rộng rãi, nghĩa khí thành tín... Gần như toàn bộ mỹ đức đều có thể để ở trên người hấn ta, hấn ta hoàn toàn xứng đáng.

Lúc đó không để ý chủ sự hội nghị cao tầng, là hấn vì giải quyết tranh cãi tích oán sâu đậm của hai thế gia, thuận nước đẩy thuyền bồi dưỡng, hội nghị một lần cứu vãn hai thế gia thậm chí tương quan ngàn vạn người.

Trong bữa tiệc đó, hấn ta quy hàng cao quý, đi tới một thế gia hạ phẩm, chủ trì hôn lễ cho hấn ta, chỉ vì tổ tiên của gia tộc có bạn cũ với hấn ta.

Tà tu bị hấn chém giết tàn sát bừa bãi, là Tà Tôn đại danh lừng lẫy trong tà đạo, thực lực chân chính chênh lệch với hấn, đánh lui dễ như trở bàn tay, nhưng đánh chết lại khó như lên trời. Nhưng ngày đó, Tứ Tướng Chân Quân không tiếc đại giới, dẫn bạo hai kiện thượng phẩm Linh Bảo, tự đoạn một tay, cứng rắn nghiền ép tên Tà Tôn kia.

Tứ Tướng Chân Quân là một tu sĩ tốt bụng rõ ràng. Trên con đường tu hành một ngàn năm trăm năm, hấn làm ra công hiến kiệt xuất cho Vạn Tiên minh, đồng thời cũng kết giao lượng lớn bằng hữu.

Cho dù là người căm thù Tứ Tướng Chân Quân nhất, cũng nhất định phải thừa nhận ông ta tuyệt đối có tư cách đảm nhiệm trưởng lão cao cấp ở Thông Thiên Thánh Đường, đảm nhiệm chức vụ nhân viên thông thường trong cuộc thi quân tiên tổ chức. Mà đề cập đến huyết thống của ông ta, cũng chỉ có thể lắc đầu than thở.

“Tình báo trở lên, giải thích vì sao Tứ Tướng chân quân nhìn ta không vừa mắt —— tuy rằng ta đích thật là có linh căn tư chất, nhưng xuất thân sơn dã, điểm này không có gì để nói. Nhưng lại không cách nào giải thích vì sao hắn lại quen nhìn La Tiêu, tiểu đầu trọc xuất thân Hoa Nghiêm Tông kia đồng dạng cũng không phải thế gia xuất thân.”

Vương Lục vừa lật xem tư liệu về Tứ Tướng Chân Quân, vừa thuận miệng tổng kết: “Tứ Tướng Chân Quân mặc dù ở trong Vạn Tiên minh xem như là nhân vật hủy danh nghiên cứu nửa phần, nhưng người ủng hộ hắn cũng không ít, từ thượng phẩm đại phái đến truyền thừa thế gia. Ngoài ra nhân duyên trong linh thú tinh quái của hắn cũng tương đối tốt, nói hắn có được một phương thế lực cũng không quá đáng...”

Nói xong, đối diện liền truyền đến thanh âm chất vấn.

“Loại người này, tại sao lại có nhiều người ủng hộ như vậy?”

Bạch Thi mở to đôi mắt trong suốt, không thể tin nổi mà hỏi.

Thân là tiên thú trên tầng mây, cô ta không thể hiểu được hiện tượng này. Bởi vì theo lý thuyết, đám linh thú tinh quái mới là người bị hại lớn nhất trong việc luận huyết thống. Đám nhân loại nhân mạnh huyết thống ít nhất còn thừa nhận nhân loại cũng xuất thân cao quý, nhưng tuyệt đối sẽ không thừa nhận sinh linh ngoài trần gian của nhân loại, cho dù là tiên thú thuần khiết vô cầu, trời sinh thần thông cũng không ngoại lệ. Đã như vậy, đám linh thú tinh quái đó cần gì phải ủng hộ một người mang huyết thống?

Vương Lục cũng thấy kỳ quái: “Tư liệu biểu hiện, Tứ Tướng Chân Quân đối với linh thú tinh quái tốt hơn nhiều so với con người. Hắn thậm chí rất ít khi ăn thịt linh thú.”

Bạch Thi kinh ngạc: “Người này thật kỳ quái.”

“Đích xác rất kỳ quái... Chẳng qua càng kỳ quái hơn là ngươi, không đến sòng bạc đánh cờ với ta làm gì?” Vương Lục Hợp lên hồ sơ, tạm thời không cần nhắc vấn đề của Tứ Tướng Chân Quân nữa, lại chú ý tới Bạch Thi.

Bạch Thi hơi nhíu mày, đáng yêu cái mũi đầy nếp nhăn:
“Ngươi thật đáng ghét.”

Vương Lục nghe vậy cả kinh: “Tiểu Bạch, ngươi thiêu đốt? Làm sao bắt đầu nói bậy vậy?”

Sự yêu mến của Bạch Thi đối với Vương Lục, ở trên toàn bộ Linh Kiếm Sơn cũng không phải bí mật. Lúc trước Vương Lục ở Vân Đài sơn gặp được tiên tử, tiên tử tán hết tu vi ngàn năm hương tiêu ngọc vẫn, Vân Đài sơn vì thế hóa sinh ra sơn linh bạch thi mới... Đối với nàng mà nói, Vương Lục thật sự là quá mức đặc biệt tồn tại. Cho nên cho tới nay, mọi người đều nhìn thấy chính là Bạch Thi Tiêu đối với Vương Bách Y, giống như là thê tử ngoan ngoãn nhất... Hay là nói nữ nhi.

Đáng tiếc hiện tại xem ra, nữ nhi này dường như đã tiến vào thời kỳ phản nghịch, bắt đầu lên án Vương Lục.

“Hừ, ai bảo ngươi xúi giục cờ kéo tên ngọc kia đến quán ta?” Bạch Thi Tiêu có chút bất mãn: “Nàng ta và ta đều là nữ hài tử a, kỳ là ngươi nhặt về, ngươi nên phụ trách dẫn nàng đi theo hướng bình thường, mà không phải dung túng nàng...”

Vương Lục Ngữ tình thâm sâu: “Ngươi nên đi thử lý giải tốt đẹp của Bách Hợp, thế giới này không thiếu vẻ đẹp, chỉ là thiếu...”

“Đáng ghét.”

Bạch Thi sững miệng chỉ dùng hai chữ đã cắt đứt Vương Lục thao thao không dứt. Cũng chỉ có Bạch Thi Lung mới có thể dùng hai chữ này để cho Vương Lục câm miệng không nói.

“... Được rồi, ta sẽ nghĩ cách tìm mấy trăm người đàn ông khỏe mạnh, để người đàn ông hiểu chơi cờ mới là chân lý trên thế gian.”

“Thật đáng ghét...”

“Được rồi được rồi, ta nhận rồi sẽ đi khuyên nàng. Trong khoảng thời gian này ngươi cứ ở lại chỗ ta đi.”

Lúc này Bạch Thi Chuyên mới cười nói: “Được, nhưng bàn cờ chiếu tới thì phải làm sao?”

“VẬY ta đưa cái bảng hiệu ngay cửa ra vào, Địa Tiên và chó không được đi vào...”

“Này.” Bạch Thi bản thể là Linh khuyển màu trắng lập tức dờ khóc dở cười.

Sau khi qua thăm Bạch Thi, Vương Lục tiếp tục lật xem hồ sơ, lại càng xem càng cảm thấy phiền muộn. Trước mắt tình thế quân tiên đại bỉ đối với Vạn Tiên minh dần dần có lợi, bằng vào ưu thế về sĩ khí, cùng với sát cục do Kim Đan đạo diễn ra trong đại chiến, Vạn Tiên minh bắt đầu không ngừng giành thắng được, dường như muốn hình thành một cỗ quán tính.

Nhưng vừa nghĩ đến tên La Tiêu, cùng với Tứ Tướng Chân Quân kia, Vương Lục liền cảm thấy thế cục trước mắt còn không được lạc quan.

Ưu thế của Vạn Tiên minh là ở chỗ Vương Lục thành công bóp chặt tổ chức vô cùng khổng lồ, tuôn ra lực lượng kinh người. Nhưng mà loại bóp méo này cũng quá miễn cưỡng, trong đó tồn tại tai hoạ ngầm như vậy.

Tổ chức càng lớn càng khó có thể đoàn kết, có thể làm đến bước này, mức độ rất lớn là dựa vào uy hiếp bên ngoài như thượng cổ địa tiên. Mà khi bên ngoài uy hiếp yếu bớt, mâu thuẫn bên trong khó tránh khỏi cuộn cuộn nổi lên.

Lúc trước ở Vạn Tiên minh còn đang ở thế yếu tuyệt đối, đều có loại người nghịch thế này của Thiên Thư lâu chủ. Cũng may Vương Lục áp chế kịp thời, hiện nay nếu là Tứ Tướng chân quân xuất hiện quấy rối, tình huống thật sự có chút phiền toái.

Ở trước bàn đọc sách suy nghĩ một lúc lâu, Vương Lục vẫn cảm thấy không thể mặc kệ, mà muốn nhắm vào loại người như Tứ Tướng Chân Quân này, thật sự là một việc phiền toái, trông cậy vào việc thoải mái như đối phó với Thiên Thư lâu chủ. Chỉ ít chiến thuật A Hoài đập cửa nghiền áp chính diện tuyệt đối không thể thực hiện được, Tứ Tướng Chân Quân tu hành ngàn năm trăm năm, sức chiến đấu chính diện tuyệt đối là cùng một cấp bậc với A Phái.

Võ đấu không được... Vương Lục trầm mặc, dần dần lông mày nhăn thành một cục.

Không biết qua bao lâu, Vương Lục từ trường thân phía sau bàn đọc sách nhẹ thở ra một hơi.

Trong tư liệu, Tứ Tướng Chân Quân mặc dù kỳ thi giai cấp bình dân, nhưng cũng là người thắng thắn, tâm sự cơ hồ chính là viết ở trên mặt, gặp phải loại người này...

Mặt đối mặt, Vương Đối Vương...

Tiên Lục khu, nơi ở của Tứ Tướng tông, Vương Lục một mình đến đây, đã thấy có vài tên tu sĩ chờ sẵn ở trước cửa.

Tả Tam, Hữu Tam, đều là chân nhân Kim Đan, lúc này lại bị coi như đồng môn đặt trước cửa.

“Chưởng môn chờ ngài lâu rồi.”

Vương Lục lúc ấy liền cười: “Cái này trang bức đến thâm trầm.”

Sau đó cất bước đi vào, cũng không để ý sắc mặt sáu gã môn đồng.

Tứ Tướng Chân Quân đoán được mình sẽ tới, điều này cũng không có gì lạ. Bởi vì sau khi biết được La Tiêu thắng liên tiếp hai trận, mình chung quy cũng phải có hành động, mà hành động này quá nửa sẽ nhắm thẳng vào Tứ Tướng chân quân.

Vấn đề là, Tứ Tướng Chân Quân luôn luôn coi thường bình dân, sao lại đột nhiên coi trọng mình đến vậy?

Mang theo một tia tò mò, Vương Lục một đường đi đến chánh điện, gặp được Tứ Tướng Chân Quân đã chờ đợi đã lâu.

Năm tháng một ngàn năm trăm năm cũng không lưu lại quá nhiều dấu vết trên người hắn, người trẻ tuổi trước mặt nhìn như hơn hai mươi tuổi, chỉ có đôi mắt kia chứa đầy tang thương.

Trước mặt Chân Quân có một cái bàn thấp, trên bàn đặt hai chén trà. Một chén ở trước mặt lão đang cầm trong tay, chén còn lại thì đưa đến trước mặt Vương Lục.

Vương Lục cũng không khách khí, tiến lên hai bước, ngồi đối diện với Tứ Tướng Chân Quân, nâng chung trà lên nhấp một

ngụm, không khỏi khen: “Trà ngon.”

Tứ Tướng Chân Quân gật gật đầu, ánh mắt thủy chung chỉ dừng lại trên mặt Vương Lục, trầm mặc một lát, sau đó tiến thẳng vào chính đề.

Một cái chính đề làm cho Vương Lục bất luận thế nào cũng không nghĩ tới.

“Vương Lục Chân Quân, ngươi tính kết hôn sinh con khi nào?”

Leng keng leng keng.

Chén trà cứ như vậy rơi trên bàn.

...

Chuyện có thể làm cho Vương Lục giật nảy cả mình thực sự không nhiều, nhưng những lời này của Tứ Tướng Chân Quân, đích thật là đã đánh thủng phòng ngự của Vương Lục.

Trước khi báỉ phỏng Tứ Tướng Chân Quân, hắn đã từng suy đoán qua tình hình lúc gặp mặt. Bị coi nhẹ, bị khiêu khích, thậm chí ra tay đánh nhau... Tất cả đều có dự án tương ứng.

Nhưng Vương Lục dù thế nào cũng không nghĩ tới, đối phương sẽ đưa ra một câu hỏi hôn nhân.

Mà Vương Lục sừng sốt trong công phu, Tứ Tướng Chân Quân lại mở miệng.

“Tuổi tác và tu vi của ngươi đều đã đến thời kỳ hoàng kim, đã đến lúc tìm một người kết hôn sinh con rồi.”

Vương Lục hỏi: “Đây là Tứ Tướng tông các ngươi đặc biệt hàn huyền kỹ xảo?”

Tứ Tướng Chân Quân nói: ” hàn huyền? hàn huyền cái gì?”

Vương Lục nói: “... lời ngươi vừa mới nói là nghiêm túc sao?”

“Đương nhiên là nghiêm túc rồi.” Tứ Tướng Chân Quân lại lấy làm lạ: “Xem ra ta đang nói đùa?”

Vương Lục thâm nghĩ dường như ngươi đang khiêu khích, bắt quá vắn trầm giọng: “Xin lắng tai nghe.”

Tứ Tướng Chân Quân nói: “Ta quan sát ngươi thật lâu, lúc đầu ta cho rằng ngươi cùng một loại với đám con hoang đạo tặc đạo thiên cơ, nhưng rất nhanh ta đã phát hiện mình nhìn lầm, máu trong cơ thể ngươi chảy ra cao quý, mà phần huyết mạch này nên tiếp tục truyền thừa, như vậy kết hôn sinh con chính là lựa chọn tất nhiên... Trừ phi ngươi có bệnh nhân, nhưng cũng không cần phải lo lắng, ta nơi này có chút đặc hiệu linh dược chuyên trị loại bệnh này.”

Vương Lục nửa ngày không nói nên lời, sau một hồi lâu:

“Công việc lớn của ta rất tốt, nếu không tin có thể tìm thể tử của ngươi để thử nghiệm một chút.”

Tứ Tướng Chân Quân cũng không tức giận, ngược lại cười nói: “Ta biết ngay mà, nếu không có vấn đề gì thì không còn gì tốt hơn, chuyện kết hôn sinh con càng nhanh càng tốt, huyết mạch của người vô cùng quý giá, cho nên tốt nhất là có thể tràn ngập...”

Không đợi Chân Quân nói xong, Vương Lục không thể không cắt ngang, bởi vì nghi vấn tích lũy trong lòng đã nhiều lắm rồi.

“Chân Quân đừng nóng vội, mời trước tiên trộm đi thiên cơ, máu huyết cao quý, cùng với ba vấn đề truyền thừa để nói rõ chi tiết.”

Tứ Tướng Chân Quân nhíu mày: “Như thế nào, người ngay cả những vấn đề này cũng không biết? Người của Linh Kiếm phái đều dạy người cái gì? Thôi được, ta giải thích từ những phần cơ bản cho người.”

“Thiên hạ linh căn là có hạn, dày thì nhẹ bên cạnh.”

Câu đầu tiên của Tứ Tướng Chân Quân đã bắt đầu dao động thường thức của Vương Lục.

Thiên hạ linh căn có hạn? Mức này thật đúng là mới lạ, mọi người đều biết, ngoại trừ linh căn do con người tạo ra, thiên nhiên linh căn là kết quả ngẫu nhiên ở độ cao. Điều này thể hiện tại thể tích của mỗi phụ thể khi sinh con để cái rất khó bảo đảm con nối dõi của mình có linh căn — Đương nhiên., Một ít tu tiên thế gia thông qua ngàn năm tích lũy, nắm giữ một ít huyền học lý luận, có thể khiến cho gia tộc đời sau sinh ra có cơ hội tu sĩ xác suất cao hơn một chút, nhưng vẫn khó có mười phần nắm chắc. Mà cho dù tại số lượng quần thể khổng lồ., Linh căn ngẫu nhiên khó có thể che dấu, niên đại bất đồng, chất lượng tu sĩ có chênh lệch cực lớn, hơn nữa rất khó nói có quy luật gì. Có thời gian trăm năm có thể sinh ra mấy chục vị tuyệt thế kỳ tài, có đôi khi bốn năm trăm năm cũng không có xuất sắc nhân tài.

Đây chính là linh căn tự nhiên của Cửu Châu Đại Lục, độ cao cơ bản, khó mà nắm giữ. Nếu không phải như thế, năm đó Lục Hòa tổ sư của Thịnh Kinh Tiên Môn cũng sẽ không khổ tâm nghiên cứu linh căn nhân tạo.

“Trên thực tế, đó là lời nói dối.” Tứ Tướng Chân Quân nói như chém đinh chặt sắt, “Linh căn trong thiên hạ quả thật đã bị phân bố khắp nơi, nhưng tổng số vẫn luôn là vĩnh viễn không thay đổi. Tập trung một chút, kỳ tài hiếm thấy tầng tầng lớp lớp, chính là cái gọi là Hoàng Kim nhất thế hệ, phân bố đều đều tán loạn, chính là chúng ta gọi là loại cóc cấp thấp - bởi vì có quá nhiều tạp linh căn hoàn toàn không cách nào tiến vào giới tu hành.”

Nghe đến đó, Vương Lục mơ hồ lĩnh ngộ được ngụ ý của Tứ Tướng Chân Quân.

“Nói cách khác, dưới tình huống số lượng tài nguyên linh căn được cố định, tốc độ tập trung càng cao càng tốt?”

Tứ Tướng Chân Quân nói: “Cũng là một phần linh căn, phân bố trong mười người, hòa hợp trong mười vạn người, bên nào có lợi cho tu hành giới hơn? Mười tạp linh căn cùng với bên Thiên linh căn, bên nào có giá trị hơn, không cần nói cũng biết?”

Vương Lục trầm mặc chốc lát, nhẹ gật đầu: “Như vậy cái gọi là trộm Thiên Cơ, là có quá nhiều hạng người bình thường vô năng, phân tán linh căn phân bố, làm cho Đại Lục khó có thể thai nghén kỳ tài hiếm thấy trên Cửu Châu?”

Tứ Tướng Chân Quân nói: “Điểm này, Vương Lục chân nhân hiểu biết hơi có sai lệch. Bình thường cũng không đáng sợ, bằng hữu của ta cũng không thiếu người bình thường, mặc dù xuất thân từ thượng phẩm thế gia, nhưng cả đời không có hy vọng kim đan. Nhưng ta cũng không cho rằng bọn họ tồn tại là sai.”

“Như vậy ý của ngài là...”

Tứ Tướng Chân Quân trầm mặc trong chốc lát, lúc mở miệng lại chuyển đề tài đi.

“Vương Lục Chân Quân, theo ý ngươi, đối với toàn bộ tu tiên giới Đại Lục ở Cửu Châu mà nói, thứ trọng yếu nhất là gì?”

Vương Lục cười nói: “Chủ đề này rất lớn, dựa theo thuyết pháp của Vạn Tiên minh, đại khái chính là hòa bình và Triển.”

Tứ Tướng Chân Quân lại lắc đầu: “Là sinh sản. Đối với một tộc đàn mà nói, chuyện quan trọng nhất không gì khác ngoài

sinh sôi.”

“... Chân Quân đại khái có thể so sánh với người của Âm Dương tông.”

Nhưng Tứ Tướng Chân Quân lại hừ lạnh một tiếng: “Những tà môn ngụy đạo chỉ xứng được ta phỉ nhổ”

Vương Lục suy nghĩ một chút cũng đúng, người Âm Dương tông vui vẻ bên nước cá, nhưng mỗi lần vui chơi, các nàng đều làm đủ biện pháp an toàn... Đối với một người đề xướng sinh sôi nảy nở mà nói, trốn tránh dưng dục tuyệt đối là sự khinh nhờn lớn nhất thế gian.

Tứ Tướng Chân Quân phảng phất nhìn thấu suy nghĩ của Vương Lục, lại nói: “Phồn nở và sinh dục là hai chuyện khác nhau. Chỉ cần Âm Dương Hóa Sinh cho dù sinh ra, sinh sôi nảy nở... Lại là chỉ sinh linh sinh ra đồng loại của mình.”
Ngừng một lát, Tứ Tướng Chân Quân dùng một loại ví dụ thô tục trái với phong cách cá nhân của hắn để ví dụ nói. “Người sống là sinh sản, sinh nhân cầu, chỉ là sinh đẻ mà thôi.”

“Phốc” Vương Lục thật sự không nhịn được cười ra tiếng. Nhưng lập tức cũng ý thức được, cái gọi là tu tiên giới sinh sôi nảy nở của Tứ Tướng Chân Quân tuyệt đối không phải là nam nữ đan xen trên ý nghĩa... mà là chỉ truyền thừa của linh căn.

Tu sĩ chỉ là nhân loại có được linh căn, có thể tu hành, như vậy chỉ có sản xuất tương tự con người tu hành mới tính là sinh sản. Nếu tu sĩ và tu sĩ sinh ra phạm nhân, không phải là sinh sản như chó đời sao?

Tiến vào, hắn cũng minh bạch vì sao Tứ Tướng chân quân lại thiên vị thế gia tu tiên như thế.

Bởi vì những thế gia này có thể người không chế linh căn truyền thừa —— ở trong gia tộc truyền thừa ưu tú, hai tu sĩ thiên linh căn kết hợp, có xác suất rất lớn sinh ra con nối dõi tu sĩ. Tuy mỗi một lần kết hợp như vậy đều hao phí khá nhiều tinh lực, khiến tỉ lệ sinh sản của bọn họ sẽ không quá cao, nhưng so với những tán hộ không có mục đích thử vận khí, luôn tốt hơn nhiều.

Đồng thời, cái gọi là trộm Thiên Cơ cũng không khó lý giải: Những tán hộ thậm chí phạm nhân tùy ý sinh sôi, sản sinh ra

một lại một người sở hữu linh căn vô danh không tiếng tăm chìm trong dòng sông lịch sử, không phải chính là ăn cắp thiên cơ trong tộc của tu sĩ sao?

“Ta nghĩ, ta có thể lý giải lý niệm của Chân Quân.”

Nếu như giả thiết nguồn tài nguyên linh căn của Cửu Châu Đại Lục cố định, như vậy, nhân khẩu tổng hợp không ngừng tăng lên, tài nguyên linh căn nhất định sẽ càng ngày càng phân tán. Làm giả thiết cực đoan, nếu là nhân khẩu tăng trưởng gấp 100 lần, như vậy còn có thể sinh ra hoàng kim thể hệ nào nữa thì rất khó nói. Tính cách tùy cơ mạnh mẽ, cuối cùng vẫn là khuất theo số định luật lớn nhất.

Thời điểm này, tu sĩ sinh sôi rất quan trọng, nếu như quần thể tu sĩ có thể ổn định sinh hạ đời sau, thì sẽ không bị lượng lớn phạm nhân tranh đoạt linh căn tài nguyên, như vậy mới có thể duy trì tộc đàn triển khai. Nếu không, tất cả đều là một đám tán hộ, như vậy mấy ngàn năm sau, quần thể tu sĩ sẽ khó có tương lai.

“Tu sĩ mạnh mẽ mấy đi nữa cũng hiếm khi bắt diệt. Tu sĩ tu tiên tìm kiếm để trường sinh, cho rằng phi thăng tiên giới có thể đạt được trường sinh, nhưng nguy cơ của Đọa Tiên hiện tại đã phá vỡ phán đoán trường sinh của tiên nhân., Chúng ta hẳn nên thừa nhận rằng, một cá thể khó có thể chân chính bất tử, chỉ có quần thể mới có thể vĩnh hằng... Ít nhất là vĩnh hằng tương đối.” Tứ Tướng Chân Quân nói: “Từ trước tới nay.”, Tu sĩ có thọ nguyên lâu dài nhất cũng bất quá vạn năm. Trên đời này, Nam Cực Tiên Ông sống lâu nhất cũng chỉ có hơn bốn ngàn tuổi. Nhưng lịch sử của tu sĩ, theo thời kỳ Hồng Hoang tính ra ít nhất cũng phải mấy chục vạn năm, thậm chí là càng lâu hơn —— Thịnh Kinh Tiên Môn đã từng đào móc ra pháp bảo hài cốt của hơn hai trăm vạn năm lịch sử. So với tuổi thọ cá nhân, quần thể của tu sĩ mới thật sự là trường sinh.”

Vương Lục nghe đến đó, thở dài: “Nhưng mà, nếu như khó có thể bảo đảm sự sinh sôi của tộc đàn, tu sĩ cũng chung quy sẽ đi về hướng tiêu vong.”

Tứ Tướng Chân Quân nói: “Đúng là như thế. Vương Lục chân nhân có thể lĩnh ngộ tất cả nhanh như vậy, quả thực làm ta vui mừng.”

Vương Lục cười cười, không trả lời.

Lý tưởng của Tứ Tướng Chân Quân thậm chí là tất cả luận định, là xây dựng trên cơ sở linh căn Cửu Châu cố định. Mà trước mắt mà nói, cũng không có chứng cứ tuyệt đối tin cậy có thể chứng minh điểm này.

Đương nhiên, Vương Lục cũng không phải đang chất vấn đối phương, thậm chí trình độ nhất định là gã đồng ý vấn đề này. Đồng dạng, gã cũng đồng ý tăng cường tu sĩ sinh sôi nảy nở, đề cao sinh mệnh lực của tộc đàn.

Nhưng giống như Tứ Tướng Chân Quân, đem quan điểm này cực đoan hóa, cho rằng người có được năng lực sinh sản thì huyết thống cao quý, còn lại chính là trộm lấy thiên cơ cọng rom rác, cho rằng chỉ có tăng cường sinh sản mới có thể để tộc đàn Trường Sinh... Những quan điểm này là Vương Lục không thể đồng lõa.

Bất quá, Vương Lục cũng không phải tới đây để tranh giành lý niệm. Trong số các trưởng lão Thông Thiên Thánh đường xuất hiện ló ló, người còn cô chấp hơn cả Tứ Tướng Chân Quân. Những người khác không nói, vị ở trên Vô Tướng phong nhà mình chính là ví dụ rất tốt.

Hắn tới đây là để duy trì cục diện ổn định của Vạn Tiên minh. Tứ Tướng Chân Quân không nên trở thành kẻ phá hoại trong cục diện này.

Tuy nhiên còn chưa chờ Vương Lục mở miệng, Tứ Tướng Chân Quân đã nói.

“Cho nên trở về chính đề, Vương Lục chân nhân, ngươi tính khi nào kết hôn sinh con?”

“Ta đã từng quan sát người, mặc dù người không phải là đệ tử thế gia, nhưng lại có được thuộc tính sinh sản và truyền thừa vô cùng nồng đậm, nếu kết hợp cùng người chỉ là nữ tử bình thường, thì cho dù chỉ là nữ tử bình thường, cũng nhất định có thể sinh ra đời sau không tầm thường. Nếu như nói trong cơ thể những con cháu thế gia kia chảy xuôi dòng máu cao quý, vậy thì ở trong mạch máu của người, quả thực có thể xưng là máu Vương Giả.”

Vương Lục nghe vậy cau mày, mặc dù được người ta tặng bốc không tệ, nhưng tặng bốc đến tình trạng này, quả thực có loại cảm giác hoang đường một phần trắng mười đen.

“Chân Quân xin dừng lại chốc lát... xin hỏi, làm cách nào người đoán được trong cơ thể ta có thứ gì... có thuộc tính sinh sản truyền thừa vô cùng nồng đậm?”

Tứ Tướng Chân Quân nghe được vấn đề này, lại càng kỳ quái hơn Vương Lục: “Không phải lúc nãy chính người cũng nói rồi sao? Người sống vui vẻ đấy.”

(Chúc mọi người vui vẻ rạo rạt)

...

Vương Lục luôn cho rằng, làm người cũng được, tu hành cũng được, đều ứng chú trọng hướng về phía trước một cái dũng khí này, không phải là chỉ phá vỡ Nam tường không quay đầu lại, mà là chỉ việc đã làm thì không nên hối hận, vĩnh viễn chuyển ánh mắt về phía trước.

Nhưng hiện tại, Vương Lục thật sự có chút hối hận vì đã đến tìm Tứ Tướng Chân Quân thảo luận về vấn đề sinh sản gì rồi.

“Vương lục chân nhân, điểm này ngươi có thể tin tưởng phán đoán của ta. Ta đối với phương pháp sinh sản quan tâm đã lâu, phán đoán năng lực sinh sản truyền thừa của một người là rất dễ dàng.”

“... Có thể, giải thích đại khái một chút, phương thức phán đoán của ngươi có được không?”

Nghe Vương Lục hỏi như vậy, Tứ Tướng Chân Quân lộ ra thần sắc hơi hưng phấn: “Rất đơn giản, hình dạng ban đầu.”

“Hình dạng gì?”

“Đúng vậy, khí lực sinh sản, chiều dài và đường kính là thuộc tính cơ bản, ngoài ra...”

“Chờ một chút, làm sao ngươi biết hình dạng những người khác?”

Tứ Tướng Chân Quân có chút đắc ý: “Đương nhiên là bởi vì ta có một đôi mắt tốt, vì thế, quả thực ta đã từng tu hành một phen, dù là cách quần áo cũng có thể phán đoán được thuộc tính khí của một người. Chẳng qua rất nhiều người ở bên ngoài cơ thể bố trí pháp thuật phòng ngự, giấu kín bên trong, điều này cần ta tốn chút công phu, nhưng cũng không làm khó được ta.

“Hình dáng cơ quan chỉ là cơ bản, ngoài ra là dương khí nồng đậm, sau đó...”

“Ngoại trừ nam nhân, ta cũng có thể phán đoán được thuộc tính của nữ nhân. Đương nhiên như vậy lại càng thêm phiền toái.”

“Xin ngài dừng một chút, Tứ Tướng Chân Quân, ta muốn hỏi ngài một câu, đã nhiều năm như vậy, có ai từng nói với ngài qua, loại hành vi này của ngài được gọi là lưu manh không?”

Tứ Tướng Chân Quân chớp mắt: “Vì sao?”

“Xem ra không có, vậy để ta miễn cưỡng nói một câu: Ngươi thật lòng là lưu manh.”

Tứ Tướng Chân Quân nhíu mày, tự hỏi một lát, lắc đầu:

“Không sao cả, người bình thường thế gian phán xét ta như thế nào, cùng ta sao? Chẳng lẽ ta không biết trong Vạn Tiên minh có bao nhiêu người mắng ta là huyết thống chó? Có bao nhiêu người hận ta máu lạnh vô tình? Nhưng thiên địa bất nhân, lấy vạn vật làm Trâu Cầu, một tộc quần sinh sôi, tất nhiên sẽ đi cùng rất nhiều lãnh huyết vô tình.”

Vương Lục quả thực đối với vị Tứ Tướng Chân Quân này kinh thành thiên nhân, lưu manh cũng lưu manh cao cao như vậy, không hổ là Chân Quân.

“... Như vậy, tốt xấu gì thì mọi người cũng là đồng nghiệp, ta vẫn nên đưa ra kiến nghị cho ngài, loại phán đoán này ít dùng thì tốt hơn.”

Tứ Tướng Chân Quân gật đầu nói: “Đương nhiên sẽ không thường xuyên sử dụng, loại tổng hợp phán đoán này không chỉ đơn giản là phân tích hình dạng, vì để chuẩn xác, là phải liên quan đến lĩnh vực nhân quả, lấy tu vi ta hiện nay cũng tiêu hao không nhẹ, cho nên ta cũng sẽ không thường xuyên sử dụng... Cũng may ta vẫn phát hiện thuộc tính của Vương Lục chân nhân nồng hậu dày đặc., Nếu là có thể đem thuộc tính Không linh căn của ngươi sinh sôi nảy nở truyền thừa tiếp, chín Châu Đại Lục chắc chắn đón nhận niên đại hoàng kim thật sự thử đoán, nếu là sau trăm năm, có mười cái, một trăm Vương Lục chân nhân xuất hiện, vền vẹn Đạo Tiên nguy cơ tính là gì?”

Lời nói đồng dục của Tứ Tướng Chân Quân, thậm chí ngay cả Vương Lục cũng không khỏi phân tâm, nghĩ đến nếu thật sự có một trăm mình, cục diện sẽ như thế nào?

Nhưng nghĩ kỹ lại, có lẽ sẽ tự giết lẫn nhau rất nghiêm trọng... Xưa nay bản thân chưa bao giờ là loại người chịu làm người.

Đương nhiên, những thứ đó đều là nói sau, vấn đề hiện tại là...

“Cho nên, Vương lục chân nhân, ngươi nên mau chóng kết hôn sinh con. Ta đã chú ý tình trạng của ngươi, bên cạnh ngươi chưa bao giờ thiếu hồng nhan tri kỷ. Hai vị đệ tử chân truyền Linh kiếm phái, còn có Bạch Thi, khuyên đi chờ chọn hai con linh thú này., Cùng với sĩ vương đến từ Tây Di, đây đều là đối tượng mà ngươi chọn, trong đó ta đề nghị ngươi kết hợp với Chu Thi Dao mãnh liệt, Kiếm Linh Căn của nàng có thể chất trời cao chiếu cố, nếu có thể kết hợp với đặc chất không linh căn của ngươi, tiên đồ không thể hạn lượng lần này ngoài ra chính là Lưu Ly Tiên Liên., Kiếm Tâm Thông Minh của nàng cũng không thua kém gì Tinh Thần Kiếm Điền của Chu Thi Dao, nhưng lại hơi trọng hợp với đặc chất Không linh căn của ngươi, hẳn nên đặt vào vị trí. Về phần Bạch Thi Tiêu và khuyên đi chờ, mặc dù không phải nhân loại thuần túy, nhưng đã hoàn thành hoá hình, có được một bộ phận đặc chất nhân loại., Nếu kết hợp với ngươi mà nói, có lẽ sẽ xuất hiện biến hóa thú vị, rất có ích đối với nhiều loại cá tính phong phú. Nhưng biến hóa có thể có tốt có thể có xấu, cái này sẽ cần ngươi không ngừng thử, lấy lượng thử thắng. Về phần kỵ sĩ vương Tây Di, ta cũng khuyên ngươi thận trọng, không phải chủng tộc ta lòng dạ khác nhau, nếu nàng mang theo cốt nhục của ngươi trở về Tây Di, không phải phúc của Cửu Châu ta.”

“... Chó có thể, nhưng Tây Di người không thể? Không thể tưởng được ngài không đơn thuần là cầu phần, còn là người theo chủ nghĩa dân tộc.”

“Nói đến, nếu mục tiêu không giới hạn ở Linh kiếm phái, ta cho rằng Quỳnh Hoa tiên tử cũng là một người xứng đôi, bàn về tổng hợp tố chất, kỳ thật nàng cùng cấp bậc với Chu Thi Dao, tu sĩ cùng thể hệ là gần nhất với ngươi nhất. Ngoài ra, Chu Mộc ở trên Côn Lôn tiên sơn cũng không tệ., Hơn nữa nghe nói quan hệ giữa nàng ta không tệ, có khả năng tiến vào cũng không thấp. Nói đến điều này, có người nói nàng cùng mấy tên đệ tử Âm Dương tông có quan hệ, tựa hồ là vì Thiên Đạo lan? Ta khuyên ngươi vẫn là mau chóng phân rõ giới hạn với các nàng đi, Âm Dương tông si mê tình yêu nam nữ, căn bản là tà môn loạn đạo.”

“Chân Quân, bát quái công lực của người thật khiến người ta đầu rạp xuống đất, ngay cả chuyện giữa ta và mấy nha đầu Âm Dương tông người cũng biết?”

Tứ Tướng Chân Quân hừ một tiếng, lại có vẻ đắc ý.

Vương Lục đối với người này thật tâm phục, hiện tại nghĩ đến nhân duyên của gia hỏa này không tốt, chỉ sợ nói về huyết thống cũng không phải là nguyên nhân chủ yếu.

Nguyên nhân chủ yếu là do hắn ta thật tâm là biến thái.

Đang lúc suy nghĩ, chỉ nghe Tứ Tướng chân quân còn nói thêm: “Theo ý ta, nếu Vương lục chân nhân chịu bỏ rơi bối phận cùng môn hộ, trong số các tiền bối tu sĩ cũng thực sự có không ít lựa chọn tốt.”

Vương Lục lắc đầu liên tục: “Ta không có tính thú vị gì với chín của con gái cả.”

“Thật sao? Vậy cũng thật là tiếc nuối. Nói đến bát nữ nhi của ta kỳ thật cũng không tệ, năm nay mới hơn ba trăm tuổi, có tu vi Nguyên Anh.”

“... Không cần.”

“Ừm, ta cũng cảm thấy hơi kém một chút, tuy thiên phú tu hành của nữ nhi kia của ta cũng không tệ, nhưng so với người vẫn không bằng. Đúng rồi, sư phụ người thế nào rồi? Tâm tính tu vi đều tuyệt phối với người mà...”

“Đủ rồi, chuyện sinh sôi ta sẽ suy nghĩ thật kỹ, tuy nhiên lần này tới cũng không phải thảo luận vấn đề sinh sản với Chân Quân.”

Tứ Tướng Chân Quân gật gật đầu. Mới vừa rồi giải thích một phen, biểu hiện của lão đã đạt được thỏa mãn cực lớn, đã đến lúc nghe Vương Lục nói rồi.

“Trước hết... Từ La Tiêu trở đi, xin hỏi chân quân vì sao chỉ có một mình La Tiêu ưu ái? Hắn cũng xuất thân từ tán hộ. Chân Quân không đến mức vì tạo nghệ của hắn trên cờ nghệ, chỉ điễm người thắng Hắc Bạch lão tổ liền thay đổi quan niệm của mình chứ?”

Tứ Tướng Chân Quân cười nói: “Đương nhiên là không, chỉ là kỳ nghệ tiêu đạo sao đủ? Ta nhìn trúng năng lực sinh sản truyền thừa của hắn... Có lẽ còn chưa bằng người, nhưng tuyệt đối không thể coi là vật sống tốt. Trước khi phán đoán ra thuộc

tính của người, ta vẫn luôn coi hấn là trọng điểm tài bồi trong tu sĩ đời tiếp theo.”

“... Phương thức người phán đoán trọng điểm là xem năng lực sinh sản sao?”

Tứ Tướng Chân Quân nghiêm túc nói: “Điều đó rất quan trọng.”

“Trừ điều đó ra, không còn nguyên nhân nào khác sao?”

Tứ Tướng Chân Quân nói: “Đương nhiên là có, ta không biết người rốt cuộc có thành kiến gì với La Tiêu. Nhưng trong mắt ta, hấn là kỳ tài đương thời có thể đếm trên đầu ngón tay. Tuy rằng hiện giờ khó có thể với thành tựu của người, nhưng đừng quên người xuất thân từ Linh Kiếm phái, Vạn Tiên minh là một trong Ngũ Tuyệt, còn hấn chỉ là một thiên tu của Hoa Nghiêm tông. Khởi điểm của hai người các người chênh lệch quá nhiều.”

“Kỳ tài sao?” Vương Lục nhăm nháp một chút từ ngữ của Tứ Tướng Chân Quân, nổi bất an trong lòng lại càng sâu. “Chân Quân tiếp xúc với hấn đã lâu, theo ý người thấy, người này có đáng tin không?”

Tứ Tướng Chân Quân nghe vậy nhíu mày: “Vương Lục Chân Nhân là nghi ngờ hấn có vấn đề?”

“Chưa tới mức hoài nghi, cho nên mới phải trung cầu ý kiến của Chân Quân. Nếu thật sự có điều gì đáng để hoài nghi, ta sẽ không chờ đến bây giờ.”

Tứ Tướng Chân Quân suy nghĩ một lát rồi nói: “Không ai là người đáng tin cậy tuyệt đối, bao gồm cả người nữa, một khi người gặp đủ hấp dẫn, cuối cùng đều sẽ ruồng bỏ.”

Vương Lục nói: “Không phủ nhận điểm này, nhưng người khác nhau có bản giá khác nhau, muốn để ta phản bội, chỉ sợ không có ai ra được giá cao như vậy.”

Tứ Tướng Chân Quân nói: “La Tiêu cũng là một người dễ mua chuộc, tuy rằng hấn xuất thân bình thường, thoạt nhìn người thân và khiêm tốn, bên trong lại có ngạo cốt không đồng đều, sẽ không dễ dàng để cho mình bị người mua chuộc. Theo một ý nghĩa nào đó, hấn và người có rất nhiều điểm tương tự.”

Nói xong, ánh mắt Tứ Tướng Chân Quân nhìn xuống dưới, nhẹ nhàng gật đầu: “Ừm, thật sự có chỗ tương tự.”

“... Ta nói.”

Không đợi Vương Lục phản bác, Tứ Tướng Chân Quân lại nói: “Khu vực dễ nơi, nếu ngươi là hắn, một tú nữ xuất thân Hoa Nghiêm tông, muốn đại phóng hào quang trên võ đài quần tiên đại bỉ, hết lần này tới lần khác người bày ra tất cả nhìn ngươi không vừa mắt, ngươi sẽ làm thế nào?”

Vương Lục nhú mày không nói.

“Nếu ta là ngươi, ta sẽ cho hắn một cái sân khấu công chính. Với tính tình của ngươi, không nên sợ hãi khiêu chiến như vậy.”

Vương Lục vẫn trầm mặc, trong lòng thì tự hỏi, phương thức xử lý của mình đối với La Tiêu có vấn đề gì hay không.

Dựa theo lời nói của Tứ Tướng Chân Quân, La Tiêu chỉ là một thiên tài biểu hiện dồi dào, khát vọng có thể chém được ở trong cuộc thi quần tiên lớn. Nếu là như vậy, chẳng những không cần thiết áp chế hắn, ngược lại nên cho hắn một cái sân khấu để hắn có thể thi triển, lợi dụng đầy đủ tài hoa của mình.

Vương Lục cũng không cho rằng ánh mắt của mình có thể cao minh hơn Tứ Tướng Chân Quân, mặc dù hắn là một tên biến thái, không thể nghi ngờ là cường giả cực phẩm trong biến thái. Kiếp sống tu hành một ngàn năm trăm năm, hắn là không đến mức phán định sai lập trường một người.

Nghĩ tới đây, chỉ nghe Tứ Tướng chân quân nói thêm: “Vương Lục chân nhân chán ghét La Tiêu, có rất nhiều người trong Vạn Tiên minh đều biết chuyện này. Ta nghĩ, nếu Vương Lục chân nhân có thể ở trên vấn đề La Tiêu thể hiện ra đại độ của mình, nói vậy những người kia có dị nghị đối với Vương Lục chân nhân cũng sẽ không còn lời nào để nói.”

Vương Lục cười nhạt một tiếng: “Đây là điều kiện hợp tác mà Chân Quân đưa ra sao?”

Tứ Tướng Chân Quân trầm mặc không nói.

“Được, ta thật sự là vua đồng ý. Có thể được chân quân ủng hộ, một tên La Tiêu nhỏ nhoi thì tính là gì? Tiếp theo, ta sẽ

không ngăn cản hấn nữa, xin hấn tùy ý huy động trên sân khấu của quần tiên đại bử.”

...

“Không hổ là kỳ tài đồ sộ, chỉ trong thời gian nửa tháng mà đã bộc lộ tài năng, hào quang tỏa sáng.”

Trong đình viện khu Tiên năm, Vương Lục ở trong thư phòng lật xem tin tức mới nhất, tặc lưỡi liên thanh.

“Trong khu giao dịch, tay chân của đầu trọc hẳn là sắp chi tiêu rồi chứ?”

Bí Thư Hải Vân Phàm ở bên đáp: “Số lượng quả thật không tệ, trong khoảng thời gian này hẳn liên tục chiến thắng, lại có người cố ý hành động, nhân khí tăng vọt, căn cứ theo kết quả điều tra của Huyền Thiên quán, chỉ số người có thể xếp trong mười hạng đầu trong Vạn Tiên minh... Bất luận là năng lực thực lực hay kinh ngạc đều khiến người ta thán phục.”

Vương Lục nói: “Có thể được Tứ Tướng chân quân chọn làm con rể, đương nhiên sẽ có biểu hiện khiến người ta sợ hãi than thở —— kỳ thật địa phương đáng sợ nhất hẳn còn chưa thấy qua.

Hải Vân Phàm kinh ngạc không thôi: “Tứ Tướng Chân Quân chọn hẳn làm con rể? La Tiêu không phải tu sĩ thiên tông sao?”

Vương Lục cười nhạo nói: “Chúc mừng hỉ thiên, chưa từng nghe nói qua sao?”

Hải Vân Phàm đương nhiên nghe ra đây chỉ là lời nói đùa, nhưng chuyện Tứ Tướng Chân Quân chiêu rể chỉ sợ cũng không phải là tin đồn vô căn cứ. Nghĩ đến tiêu đầu trọc vốn thành kính với Thiện Tông, gương mặt đau khổ bị Tứ Tướng chân quân đóng vai tân lang, không khỏi cười lắc đầu.

“... Nếu là con rể là thật, vậy hẳn thật đúng là vận khí tốt, tứ tướng chân quân xem ra là muốn đem toàn bộ truyền thừa tích súc cả đời cho hẳn. Chẳng qua chân quân tử đông đảo dòng dõi, riêng con gái đã có mười mấy người, không biết muốn gả là gì?”

Vương Lục cười cười: “Nói không chừng là rất nhiều đấy. Dù sao người ta đại sống tốt, một chồng một vợ chế chế độ đã

không ngăn được hắn.”

“Khí lớn sóng tốt...”

Vương Lục khoát tay: “Tóm lại chuyện La Tiêu có thể không cần gấp gáp như vậy. Hắn muốn làm minh tinh thì cứ để hắn làm đi, hiện tại có tứ tượng chân quân đưa tin cho hắn, không cần ta nhiều chuyện.”

“... Có phải như vậy không? Được, sau này ta sẽ tìm người đặt hàng cho các tu sĩ Ân Sơn, để bọn họ chú ý một chút.”

Vương Lục lập tức nở nụ cười. Bí thư này của Tiểu Hải thật sự là rất am hiểu lòng người.

Từ khi đảm nhiệm kế hoạch này đến nay, có vài lời không tiện nói thẳng ra, cho dù nhất định cũng phải nói ngược lại, lúc này làm bí thư, có thể lãnh hội chính xác ý đồ lãnh đạo hay không cũng chính là một sự khảo nghiệm công lực, mà biểu hiện của Tiểu Hải rất ít khi làm nó thất vọng.

Vương Lục gật đầu: “Làm việc chú ý phương pháp.”

Hải Vân Phàm thở dài: “Yên tâm đi, sẽ không liên lụy đến ngươi. La Tiêu bây giờ là cái bia cho mọi người, người để mắt tới hắn cũng không chỉ có một mình ngươi, cho dù bại lộ mục tiêu cũng có thể đẩy lên trên thân những người khác, những đơn vị liên quan tới La Tiêu bên phía Ân Sơn đều đã nhận mềm tay rồi.”

“A, đây chính là kết cục của minh tinh à, để cho bọn Tứ Tượng Chân Quân đau đầu một chút đi.”

Vương Lục lắc đầu, sau đó để tư liệu liên quan đến La Tiêu qua một bên, lực chú ý chuyển đến các sự vụ khác.

Từ nửa tháng trước sau khi đạt thành hiệp nghị với Tứ Tượng Chân Quân, Vương Lục liền mặc kệ La Tiêu.

Nửa tháng qua, La Tiêu liên tục báo danh bảy lần, Vương Lục phê chuẩn toàn bộ, thậm chí có trận đấu vì an bài La Tiêu lên trận, không tiếc đem nhân tuyển tốt trước kia cưỡng ép bắt lại, dẫn tới tranh luận không nhỏ. Nhưng La Tiêu nhiều lần chiến nhiều thắng, tính cả hai lần thi đấu lúc trước, chín trận thắng ghi chép huy hoàng loá mắt, hiển lộ hết tài năng. Rất nhanh đã trở thành ngôi sao mới trong Quần tiên thành từ từ dâng lên.

Đối với việc này, Vương Lục cũng không tính là ngoài ý. La Tiêu có thể làm Tứ Tướng Chân Quân chăm chú đối đãi như thế, tóm lại sẽ không phải là gổi thù hoa, có vài phần thực lực là tất nhiên. Bất quá, cũng chính là như vậy, chín liên tiếp thắng thoát nhìn thì tươi sáng, thậm chí so với một vòng năm thắng của Vương Lục còn chói mắt hơn.

Nhưng độ khó của cả hai không thể so sánh nổi, một cái là khi Vạn Tiên minh suy sụp toàn diện, dùng sức một mình ngăn cơn sóng dữ, một cái khác thừa thắng xông tới, hơn nữa trong chín cuộc tranh tài cũng không có trận chiến cứng rắn như gặm xương, hàm lượng vàng kém quá xa. Danh khí trước mắt, một phần rất lớn là công lao xào xáo.

Vì vậy, hoàn toàn không cần thiết tốn quá nhiều tinh lực trên người La Tiêu, so sánh mà nói, Địa Tiên Trận doanh lại càng đáng để chú ý hơn một chút...

Vương Lục là người phân rõ chủ yếu. Hắn thấy La Tiêu khó chịu chẳng qua là chuyện tư, đặt ở dưới bối cảnh của toàn bộ quần tiên đại bỉ có thể nói là bé nhỏ không đáng kể. Không phải vì tư độc phế công, đây là thói quen tốt của Vương Lục.

Đáng tiếc chính là, ngay lúc Vương Lục đem ánh mắt dời đi, La Tiêu lại không cam lòng tịch mịch.

Năm ngày sau, trận tranh tài thứ mười của La Tiêu đã kết thúc.

Nội dung trận đấu chỉ là chuyện nhỏ, thắng lợi chỉ đòi được hai điểm tích phân, thậm chí có thể nói là gân gà. Nhưng đối với La Tiêu mà nói, đây lại là mười trận thắng liên tiếp của hắn.

Mười trận thắng liên tiếp, cho dù hàm lượng vàng không đủ, cũng là đề tài đủ chấn động, trong lúc nhất thời vô số người đổ xô về phía La Tiêu, ngay cả chủ lực báo tạp chí dưới cờ Huyền Thiên quán, đều phái chuyên gia đến tiến hành phỏng vấn.

Mà trong phỏng vấn, xuất hiện một cuộc đối thoại thú vị.

“Xin hỏi La Tiêu chân nhân, có cảm thấy bất ngờ với thành tích người lấy được bây giờ không?”

Vấn đề này thực ra là đề tài đưa tới tiêu chuẩn - ấn tượng. La Tiêu chỉ cần trả lời khiêm tốn như trước, ví dụ: Đúng vậy, không ngờ mình lại được mọi người ủng hộ như vậy, hy vọng

sau này có thể tiếp tục được mọi người ủng hộ, giúp cho đại đa số quần tiên làm ra công hiến Vân Vân.

Nhưng lần này, La Tiêu lại lựa chọn một đáp án khác.

“Đúng vậy, không ngờ mười trận liên tiếp thắng lại bị chậm trễ như vậy, ta vốn tưởng rằng sẽ sớm hơn một chút, đáng tiếc mấy trận đấu trước đã bị ép xuống. Đại khái đến lúc đó ta còn chưa thể chứng minh bản thân a.”

Lúc ấy ký giả nghe được lời này sững sốt thật lâu, mới ý thức được, La Tiêu đây là đang công nhiên nhằm vào Vương Lục.

Vì vậy ký giả lập tức đưa ra vấn đề có kích thích hơn.

“Nói vậy La Tiêu chân nhân cũng biết rồi, người sáng tạo mười liên tiếp kỷ lục thắng lợi, đã phá vỡ kỷ lục cao nhất của quần tiên đại bỉ. Người ghi chép lúc trước bảo trì là Lục Thắng của Vương lục chân nhân. Đối với điều này người có ý kiến gì không?”

La Tiêu cười nói: “Đây không phải là ví dụ đơn thuần, thành tích của Vương Lục Chân Nhân, Hàm Kim lượng cao hơn nhiều so với ta, cái này cũng chỉ là tạm thời thôi, quần tiên đại bỉ mới chỉ tiến hành được một nửa, đại bộ phận kết quả then chốt vẫn chưa bắt đầu, ta nghĩ chính ta có đủ thời gian để vượt qua tiên nhân ghi chép.”

Nói đến như vậy, ý tứ của hắn đã rất rõ ràng.

Đối với việc này, mọi người ở đây sợ hãi thán phục La Tiêu một trận kinh người, lại càng phải kinh thán một lứa tu sĩ thế hệ này, rõ ràng còn có người dám chính diện khiêu chiến Vương Lục... Sau đó thì bắt đầu tò mò Vương Lục sẽ có phản ứng như thế nào.

Mọi người đều biết, Vương Lục ngay từ đầu đã không thích La Tiêu, chèn ép hắn cũng từng là đề tài nói chuyện sau khi uống trà dư tửu hậu của không ít người. Như vậy lúc này La Tiêu thắng liên tiếp mười trận, đã làm chính sách chèn ép chính sách của hắn trở nên vô cùng lúng túng, hơn nữa bây giờ đối chọi gay gắt, thoạt nhìn cũng như là một sự trả thù hợp tình hợp lý.

La Tiêu đến tột cùng có thể dao động đến địa vị Vương Lục hay không tạm thời chưa nói đến, Vương Lục đối với khiêu

chiến của vị tú nữ này, sẽ bày ra tư thái như thế nào?

Mọi người đều biết, Vương Lục cho tới bây giờ cũng không phải là người khoan hồng độ lượng.

Tiên năm khu, trong đình viện, Vương Lục nhìn báo cáo mới nhất Hải Vân Phàm trình lên, tức tới mức bật cười.

“Chuyện cười mà cũng dám nghi ngờ lòng dạ ta? Hiện tại đám phóng viên vượn lang này thật sự là càng hiểu được mảnh lói, nếu ta thật sự là bụng dạ hẹp hòi, lấy quyền hạn hiện tại trong tay ta, quan dừng sửa chữa mấy nhà tạp chí còn không phải là dễ như trở bàn tay hay sao? Cũng chỉ là nhìn trúng ta rộng lượng, mới dám ở trước mặt ta nhảy nhót.”

Hải Vân Phàm lại có ý không đồng ý với việc này: “Ta thấy ngược lại cũng chưa hẳn đơn giản như vậy, mấy cuộn giấy chí của mấy nhà này lúc trước vẫn một mực nâng La Tiêu, phía sau rõ ràng là có người điều khiển. Lúc đầu ta còn tưởng là Tứ Tướng Chân Quân, nhưng sau khi điều tra xong lại hiện ra cũng không phải như vậy.”

Vương Lục nói: “Là ai ở điều khiển cũng không quan trọng, trọng yếu là, bọn họ đã chất vấn, ta không cho câu trả lời rõ ràng cũng không được. Tiểu Hải, hai ngày sau giúp ta chuẩn bị một buổi lễ chúc mừng.”

“Tế lễ chúc mừng?” Hải Vân Phàm cau mày nói: “Chúc mừng người thắng mấy trận sao?”

Vương Lục cười nói: “Sai rồi, không phải chúc mừng ta liên thắng, mà là chúc mừng La Tiêu thắng liên tiếp mười trận. Không phải hẳn muốn tươi sáng sao, vậy ta cho hẳn thơm ngon.”

Hai ngày sau, đại điển chính thức bắt đầu do Hải Vân Phàm bố trí.

Chủ đề chính là để chúc mừng đám người La Tiêu Chân Tiên đại đua thắng mười trận liên tiếp, chủ sự là tổ chức quần tiên đại hội, quy cách rất cao, người chủ trì là kế hoạch của tổ chức đại hội, trưởng lão Thường Vụ, cũng chính là Vương Lục. Đối với việc này, bên trong Tiên thành đương nhiên là bàn tán sôi nổi. Vương Lục bày ra trận thế, thấy thế nào cũng là bụng dạ khó lường, nói không chừng ở hiện trường Khánh Điền có thể

mai phục năm trăm đao phủ thủ, vi hiệu là chém La Tiêu thành thịt nát.

Nhưng mà bữa lễ này, lại không được La Tiêu không tham dự, bởi vì Vương Lục còn mời đến nhiều vị Chân Quân, trưởng lão Hóa Thần thánh đường—— tự nhiên bao gồm Hà Đồ Chân Quân luôn luôn ủng hộ Vương Lục, thịnh tình chưa từng có.

Cho dù biết rõ yên hội vô hảo, La Tiêu sao dám thả nhiều bồ câu của trưởng lão như vậy?

Vì vậy cuối cùng La Tiêu cũng tới.

Sau đó y lại hồi hận.

Ngay thời khắc buổi lễ bắt đầu, hấn ý thức được hôm nay mình thật sự không nên tới, dù là trận đấu mấy ngày trước bị ám thương, cũng mạnh hơn một trận lễ này.

Trong điển lễ không hề có năm trăm đao phủ thủ, càng không có tên gọi cụng chén... Trên thực tế, Vương Lục không thể hiện ra chút địch ý nào, chỉ nghiêm túc ngồi ở vị trí chủ đài, đọc thuộc tài liệu báo cáo.

Báo cáo tên của hấn là báo cáo về tình huống trước đó của La Tiêu chân nhân.

...

“Các đạo hữu, hôm nay chúng ta cử hành khánh điển này, chủ yếu là chúc mừng La Tiêu Chân Nhân thi đấu với quần tiên lấy được mười trận thắng. Một mặt chúng ta cần phải tập trung tổng kết kinh nghiệm thành công của La Tiêu chân nhân., Một mặt khác phải mượn cơ hội này nhận thức chính xác tình thế trước mắt, cuối cùng, phải căn cứ vào kinh nghiệm tiên tiến của La Tiêu chân nhân để hướng dẫn công việc ở bước tiếp theo, tranh thủ cuối cùng đạt được thắng lợi quần tiên. Kế tiếp ta sẽ trình bày ba vấn đề này...”

“Một, tình huống báo cáo về La Tiêu chân nhân đã được ghi lại. (Một) anh dũng đảm đương, nhiều lần tự đề cử tham gia thi đấu...”

“Hai (Nhị) chăm chỉ tu hành, không ngừng tăng lên thực lực tu vi...”

“Ba (ấn khả quan), đạt được thắng lợi huy hoàng...”

Trong điển lễ thập thắng của La Tiêu trong Tiên Ngũ Khu, Tử Vân đại điện, Vương Lục lấy ngữ điệu trang nghiêm đọc qua bản vẽ trong tay, âm thanh vang vọng trong điện làm rung động lòng người.

Tử Vân đại điện là nơi các trưởng lão cao tầng của Vạn Tiên minh tổ chức hội nghị, chẳng những bên ngoài trang nghiêm hào phóng mà còn có nhiều tiện nghi. Chủ trì ngồi trên đài chủ trì bàn luận, tự có trận pháp khuếch tán âm thanh của mình. Hơn nữa để đảm bảo hiệu quả của hội nghị, các Địa Tiên xây dựng đại điện dưới sự căn cứ của Vương Lục yêu cầu của bản đồ., Thiết kế trận pháp cực kỳ xảo diệu, trải qua trận pháp gia công thanh âm chỉ thẳng vào lòng người, thanh âm vang dội chân điếc điếc, đừng nói giả bộ không nghe thấy, muốn mở tiểu sai cũng không có khả năng.

Loại thiết kế lôi kéo thù hận nhất này, hôm nay làm cho một đám người tham gia điển lễ khổ không tả nổi, mỗi người đều ở trên chỗ ngồi lộ vẻ thông khổ, mông chà xát chung quanh, phảng phất muốn đem bò đoàn dưới thân và sàn đấu ma sát

một đạo mài xuyên qua, một mực mài ra một cái hố sâu chui vào, khiến cho thanh âm không cách nào truyền vào.

Không phải mọi người đối với sự tích vinh quang của La Tiêu không có hứng thú, thật sự là sự tích vinh quang của La Tiêu bị Vương Lục lấy từ phong cách công văn êm tai nói ra, quả thực so với quần khẩu đại diện ba vạn người trên khai mạc còn buồn tẻ nhàm chán. Nhưng Vương Lục lại đặc biệt tinh tế đem chuyện La Tiêu vạch trần, hận không thể đem chuyện hấn ăn ở trong khoảng thời gian này cũng phân tích cặn kẽ chi tiết., Ví dụ như thực đơn ăn bữa sáng, thực đơn ăn sáng, ăn mặc hàng ngày, sách vở thiển tông tu hành vân vân... Thật ra nếu nội dung những nội dung này là tin tiêu báo, nhất định có thể khiến đám người mê muội như mê muội như say, nhưng bất cứ một câu tiêu báo bất quái nào cũng sẽ không dùng công văn để viết.

Mà chờ đến khi mọi người vất vả lắm mới sống qua giai đoạn đầu tiên, bắt đầu kỳ vọng Vương Lục phân tích tình thế bày tiên đại bi hiện nay...

“Hai, tình thế trước mắt có mấy điểm nhìn ra. (một) từ bên trong xem xét, bước đầu hình thành bầu không khí đoàn kết hướng lên trên đấu trường. Một là các hạng quy hoạch tổ chức Vạn Tiên minh được quán triệt xác hữu lực, cụ thể có mấy phương diện dưới...”

“Hai) từ bên ngoài nhìn vào, Sát Lục Cuồng Triều Địa Tiên đã có hiệu quả ngăn chặn.”

“Ba 【 tổng hợp lại xem, trước mắt cơ hội và khiêu chiến cùng tồn tại.”

Ba điểm nội dung rõ ràng rành mạch, vấn đề duy nhất là: nói giống như chưa từng nói vậy.

Mọi người chờ mong tình thế Vương Lục phân tích, cũng không phải là thật sự mê tín hấn có khả năng tiên tri hay không, mà là xem trọng hấn vị trí chỗ đó có thể tiếp xúc được đại lượng tin tức. Ví dụ như môn phái nào có đệ tử tinh anh, môn phái nào luyện ra kỳ binh hi thế... Có các loại. Đáng tiếc Vương Lục niệm trọn vẹn một canh giờ., Không có lấy nửa điểm hàng cũng không có, không đấu không tổng kết tình thế trước mắt một phen, hết lần này tới lần khác, mỗi câu nói đều

nói đến nước chảy không lợ, khiến người ta chọn không ra khuyết điểm... Cũng quả thực xem như là bản lĩnh.

Mà đến khâu thứ hai chấm dứt, đám người Tử Vân diện ngồi ở phía sau đã bắt đầu chuồn đi, người ở phía trước tro mắt nhìn bọn họ rời đi, thật sự là thống khổ, hối hận không thôi.

Những người còn lại cũng nhanh chóng ổn định lại cơn đau, hứng thú dạt dào nhìn về phía vị trí chủ quán.

Bởi vì sau một thời gian dài nói nhảm, cuối cùng Vương Lục cũng tiến vào chính đề.

Lời nói bản thảo vẫn như cũ không thay đổi, vẫn là mỗi một chữ đều giống như công văn thể nói nhảm, nhưng lúc này đây cho dù là tu sĩ đối với vấn đề này hoàn toàn không có hứng thú, cũng có thể nghe ra ý tứ trong lời nói của Vương Lục.

“... Trước hết, muốn tổ chức toàn bộ tu sĩ toàn bộ tập trung học tập sự tích tiên tiến của La Tiêu chân nhân, thành lập tổ chức công tác chuyên môn, do ta đảm nhiệm trưởng, các phái viên của đại môn phái tham gia, thúc đẩy công việc học tập không ngừng xâm nhập. Trong lúc đó, phải tổ chức nhiều trận học tập báo cáo, để La Tiêu chân nhân tự mình giảng giải kinh nghiệm bản thân, để càng nhiều tu sĩ nhận được tiền lời...”

“... Ngoài ra, phải ban thưởng hậu hĩnh cho La Tiêu chân nhân, cũng rộng rãi mà nói, hấp dẫn càng nhiều tu sĩ đến đấu trường.”

Theo từng đầu đất Vương Lục đưa ra yêu cầu, La Tiêu ngồi bên cạnh hắn, sắc mặt cũng càng khó coi.

Nếu chỉ nhìn từ trên mặt chữ thì bản thảo báo cáo của Vương Lục cũng không thể bới ra bất kỳ sai lầm nào. Chẳng những không có công tích đê thấp La Tiêu mà còn tiến hành nâng cao về một mức độ nhất định.

Vấn đề ở chỗ, phần báo cáo này tương đương với đặt Vương Lục lên vị trí cao hơn.

Tổ chức một tiểu tổ chức công việc, Vương Lục tự mình làm trưởng tổ chức, mà La Tiêu ở trong này chỉ là một tên phi đoàn bình thường, hơn nữa còn tiếp nhận sự điều khiển của hắn, tổ chức nhiều trận hội báo cáo học tập, mặc cho người ta chơi đùa giống như khi... Địa vị cao một cái nhìn là biết.

Trên thực tế, chỉ riêng xét bản thân công văn này, cũng đã mang đầy tư thái cao lãnh. Thật ra loại văn tự vận động này ở trong lời nói trắng của Vạn Tiên minh, khởi xướng kiến văn thể sinh ra, về bản chất là văn tự cô đọng đơn giản, không có thừa từ tu từ., Cũng không có giải thích gì thêm, cần chính xác nghiêm cẩn, so với điển tịch tu hành còn chuẩn xác hơn. Nhưng chính bởi vì công văn quá mức giảng giải thực dụng, ngược lại hy sinh mỹ cảm và trí đọc. Hiện giờ ngoại trừ lãnh đạo cao tại cao, có rất ít người nguyện ý sử dụng loại văn tự chuẩn xác mà khuyết thiếu mỹ cảm này.

Vương Lục tế ra công văn thể, thực tế chẳng khác nào đang tuyên cáo một sự thật như vậy: La Tiêu cho dù sắc sỡ loá mắt thể nào thì cũng chỉ là sĩ tốt, còn Vương Lục lại là ngôi ở tầng lớp lãnh đạo lơ lửng trên đài chủ trì.

Đều là thiên tài kim đan của thể hệ này, cả hai đều có khoảng cách không thể vượt qua. La Tiêu nhân cơ hội này mà thắng liên tiếp mười trận, thử vượt qua khe hở để khiêu chiến Vương Lục, nhưng mà hiện tại xem ra, hẳn thật sự quá nóng nảy rồi.

Hứng thú bừng bừng nổi lên khiêu chiến, nhưng Vương Lục căn bản không có hứng thú ứng chiến.

Cùng lúc đó, các trưởng lão ngôi ở trên chủ đài cũng đều hăng hái quan sát phản ứng của La Tiêu, muốn biết hẳn phải làm sao để đối phó với sự thất bại này, có thể phủ nhận sự thật, từ trạng thái nóng bức mà lạnh đi.

Theo bọn họ thấy, từ dư luận nhiệt độ xào xáo La Tiêu đến để Vương Lục dùng bữa lễ này đáp lại, toàn bộ sự kiện chính là một hồi náo kịch. Từ đầu đến cuối, bọn họ cũng không cảm thấy giữa Vương lục cùng La Tiêu có vấn đề gì không thể hai cạp gan thỏ., Thậm chí hai người không cần thiết so sánh với nhau, bởi vì căn bản không cần chờ đợi, chỉ có một ít bát quái tiểu báo mới có thể hứng thú đề tài như vậy, còn không ngừng giả thiết rằng nếu như hai người bắt đầu nhất trí, bây giờ sẽ là ai ưu ai khuyết.

Quả thật, điều kiện Tiên Thiên của Vương Lục hoàn toàn chính xác là tốt hơn nhiều so với La Tiêu, bất kể là Linh căn tư chất hay là môn phái bồi dưỡng, xuất thân từ Hoa Nghiêm Tông La Tiêu đều không thể đánh đồng cùng Vương Lục.,

Khởi điểm của cả hai cách biệt cực lớn, nhưng nếu cưỡng ép loại bỏ sự ưu khuyết điểm này thì bản thân không có ý nghĩa gì. Nói cách khác, tu sĩ Vạn Tiên minh ở thời đại mạt pháp về sau, tội gì phải cùng các thượng cổ Địa Tiên sinh ra trong thời đại huy hoàng mà vất vả tranh phong, một câu có bản lĩnh các người cũng sinh ra ở thời đại mạt pháp không phải là được rồi sao?

Nếu La Tiêu thật sự muốn khiêu chiến Vương Lục, ít nhất cũng phải ở cùng một vị trí với hắn trước. Mà Vương Lục đạt được vị trí hiện tại, dựa vào vô số thắng lợi huy hoàng... Từ lúc Giao lưu hội giữa hắn và đệ tử Vạn Pháp Tiên môn đến bây giờ, Vương Lục một lần lại một lần nữa điên đảo toàn bộ kiến thức của mọi người., Đánh rơi tất cả địch nhân gần cả phía trước xuống ngựa, lúc này mới có tư cách khiến Hà Đồ đạo nhân nhìn với con mắt khác, không để ý gã vèn vện Kim Đan cảnh, ủy thác trọng trách.

Mà La Tiêu triển lộ phong mang lại vẫn là chuyện gần đây nhất, chiến tích có thể cảm ra được cũng chỉ có quân tiên đại bị mười liên tiếp thắng. Mà mười trận thắng liên tiếp này cũng ít nhiều là mượn ánh sáng của Vương Lục. Trong tình huống như vậy, Vương Lục có cái gì cần cùng La Tiêu chơi trò chơi khiêu chiến?

Báo cáo của Vương Lục dần dần tiến vào hồi kết, về mặt La Tiêu cũng không ngừng biến hóa. Từ sự kinh ngạc lúc đầu đến cả phần nộ dần bình tĩnh trở lại, thậm chí lộ ra nụ cười ôn hòa.

Cuối cùng, Vương Lục đọc xong báo cáo, lấy tư thế trưởng lão vỗ vai La Tiêu: “Tiếp tục cố gắng đi La Tiêu, chúng ta rất mong đợi người có thể thi triển nhiều cách hay hơn...”

Một người là ta, một người là người, hai đời vạch ra ranh giới tượng trưng cho các cấp bậc khác nhau.

La Tiêu trông đã ổn định tâm thái, thoải mái cười nói: “Nhất định sẽ không phụ kỳ vọng.”

Đến lúc này, bên trong Tử Vân điện mới có bầu không khí vui vẻ của chủ nhân. Mà thấy La Tiêu chuyển biến nhanh như vậy, Vương Lục cũng không nói thêm gì nữa, nhẹ giọng nói một câu: “Tự giải quyết cho tốt đi thiếu niên.” Rồi không để ý tới nữa. Quay đầu cao giọng tuyên bố kết quả báo cáo hôm nay

đến đây kết thúc, tiếp theo là tiết mục cực kỳ đặc sắc trình bày văn hoạt tiếp theo.

Tiết mục văn ngu xác thực đặc sắc, do Diệu Nhan chân nhân tự mình ra mặt biểu diễn ca múa, để những tu sĩ trên bồ đoàn sắp ma ra lồm đồm cái bưou, hô to đã nghiền ngẫm, nhao nhao cảm thấy vật trắc trở trước mặt có giá trị.

Bất quá, mấy chủ công của điện lễ cũng đã sớm lui.

Việc bận rộn của Vương Lục làm một tên La Tiêu đặc biệt tốn thời gian nửa ngày làm điện lễ đã là hành vi cực kỳ xa xỉ, lại tốn nhiều thời gian xem ca múa biểu diễn mà nói, quả thực chính là không làm tròn bổn phận.

Mà La Tiêu hiển nhiên cũng không có tâm tình thương thức tiết mục, tùy tiện tìm một lý do cũng rời khỏi Tử Vân điện.

Bất quá mới đi ra đại điện, hắn đã bị một đám thiên tu đầu trọc vây quanh.

“La Tiêu sư huynh người không sao chứ?”

La Tiêu khẽ giật mình, hiện tại đều là các sư huynh đệ của mình ở Hoa Nghiêm tông.

“Tại sao các người lại tới đây?”

Một người đầu trọc thân hình cao lớn không khỏi cười nói: “Hôm nay là đại hi sự của sư huynh, chúng ta sao có thể không tới?” Nói xong, lại thở dài: “Bất quá xem điện lễ này hình như không giống với tưởng tượng của chúng ta.”

Lại có người nói: “Nghe nói sư huynh và Vương Lục chân nhân có mâu thuẫn, bị hắn một mực nhắm vào, là thật sao?”

Bên cạnh một tên đầu trọc bác bỏ nói: “La Tiêu sư huynh tính cách cởi mở phóng khoáng, có thể làm bằng hữu với người nào, sao có thể không nghe lời khai tội Vương Lục, ta thấy đều là nghe nhầm đồn bậy.”

“Tuy nhiên vừa rồi ta nghe một trưởng lão trong điện nhỏ giọng phân tích, nói phần báo cáo này của Vương lục chân nhân chính là đang nhắm vào La Tiêu sư huynh... Sư huynh, là như thế này phải không?”

La Tiêu cười cười: “Đừng nghe bọn hấn nói bậy, nếu thật sự có mâu thuẫn, Vương Lục chân nhân cần gì phải làm lễ long trọng như vậy cho ta? Quả thực là hồ thẹn.”

“Sư huynh, người quá khiêm tốn rồi, có gì mà hồ thẹn như vậy, thành tích mười trận liên tiếp thắng hiển tại là độc nhất vô nhị. Những Hóa Thần chân nhân kia, tuy rằng tu vi của Hợp Thể Chân Quân cao thâm, nhưng cũng không ai có thể làm được đến trình độ này của sư huynh.”

La Tiêu mím mím môi, vừa muốn nói chuyện, lại nghe vị sư đệ đầu trọc hào hứng bưng bưng kia còn nói: “Sư huynh, Vương Lục chân nhân làm lễ nghĩa lớn như vậy cho người, có phải mang ý nghĩa hấn rất xem trọng người không? Sau này sẽ tiếp tục trọng dụng người?”

La Tiêu không khỏi cười khở nói: “Bây giờ ta bái Tứ Tướng Chân Quân làm sư phụ, cũng không phải cần một chân nhân Kim Đan coi trọng như vậy...”

“Vương Lục chân nhân không phải là Kim Đan bình thường, rất nhiều chuyện Chân Quân không làm được hấn lại có thể làm được. Có hấn hỗ trợ, con đường tu hành của sư huynh nhất định sẽ thuận lợi rất nhiều.”

Nghe thấy các sư huynh đệ trước đây thân mật nhất hào hứng bưng bưng bắt đầu thảo luận, sau này dưới cái nhìn của Vương Lục, chính mình sẽ cảm thấy dễ chịu thế nào, La Tiêu quả thực dở khóc dở cười.

Qua một lúc lâu, sau khi nhiệt tình thảo luận của các sư đệ hơi biến mất một chút, hấn bỗng nhiên nói: “Nếu như ta nói, ta muốn khiêu chiến Vương Lục, các người sẽ nghĩ như thế nào?”

Đáp lại hấn là mấy chục đôi mắt cực kỳ kinh ngạc.

“Sư huynh, người đang nói đùa sao?”

La Tiêu suy nghĩ một chút: “Các người cảm thấy không thế sao? Hấn là kim đan, ta cũng là kim đan, giữa đôi bên không có chênh lệch tuyệt đối nha.”

Một vị đầu trọc nhỏ tuổi nhất chần chờ nói: “Nhưng mà, hấn là Vương Lục nha.”

Hắn là Vương Lục, người không phải... Vị sư đệ luôn thẳng thắn thành danh này nói ra những lời khiến La Tiêu khổ sở không thôi.

(Xin lỗi mấy ngày nay đôi mắt cực kỳ không cấp lực, bất quá mấy ngày sau sẽ cố gắng bổ sung, xin mọi người cứ yên tâm...)

Mặt khác, cảm tạ Đại minh chủ đạo đầu phát phơ theo năm tháng, Chúc đại minh chủ và người đọc rộng tuyên lễ, Vạn Sự Như Ý)

...

“Cảm giác thế nào?”

Nơi trú đóng của quân tiên thành, Tứ Tướng chân quân rất hứng thú nhìn về phía La Tiêu - đệ tử chân truyền mà mình mới thu nhận cách đây không lâu.

Trước đó không lâu, hắn ngồi ở bên cạnh La Tiêu, phản ứng của La Tiêu hắn cũng đều thấy trong mắt.

Sự buồn bực, không cam lòng ban đầu, cuối cùng trở lại bình tĩnh... Điều này khiến cho ít nhiều Tứ Tướng Chân Quân có chút vui mừng.

“Làm việc không thể quá mức nóng nảy, đạo lý hiện tại, người hắn là càng hiểu sâu sắc hơn.” Tứ Tướng Chân Quân nói: “Ở đương kim trên đời, tất cả mọi người đều cúi đầu bái phục Vương Lục, người có dũng khí khiêu chiến quyền uy của hắn., Điểm này làm ta vô cùng tán thưởng. Nhưng chỉ có dũng khí không thành sự, người còn cần phải tích lũy nhiều hơn. Bất quá người cũng không cần bởi vì nhất thời thất bại mà nản chí thất vọng, thiên phú của người không dưới bất kỳ kẻ nào, đấu Chiến Thần huyết cả thế gian vô song, chỉ cần đợi một thời gian...”

La Tiêu ngắt lời nói: “Nếu như mỗi một chuyện đều dùng thời gian để lấy cớ để làm giả, sẽ không có khả năng làm được bất kỳ một chuyện Vương Lục nào khi đối mặt với trưởng lão Nguyên Anh Ngự Thú Tông tại Vân Thai Sơn chỉ có cảnh giới Hư Đan. Hắn đã từng nói qua là cần phải đợi đến lúc giả, đến khi cảnh giới Nguyên Anh đồng dạng trưởng thành mới đánh với hắn một trận?”

“Hơn nữa thần hiệu của máu Đấu Chiến chính là tập trung vào mục tiêu, chỉ khi gặp nạn mới có thể khiến huyết thống của bản thân không ngừng rút lui. Nếu sợ hãi thực lực của đối thủ mà lựa chọn tránh lui, máu Chiến Thần chẳng những sẽ không có hiệu lực mà còn phản ngược lại bản thân. Ta ở trong Hoa Nghiêm Tông, tạp dịch ngoại môn yên lặng không có tiếng tăm gì bắt đầu đi, mấy lần khiêu chiến vượt cấp, phân biệt đánh bại Tịch Tước ngoại môn., Nội môn chiêu và môn phái,

lúc này mới đi tới hôm nay. Lúc ấy, bất luận là thực lực hay tư chất, tài nguyên, ta đều thua xa đối thủ của ta, nhưng nếu mấy lần khiêu chiến kia, ta cũng muốn đợi thêm thời gian, chỉ sợ hiện giờ ta vẫn chỉ là một tên tạp dịch.”

“Hơn nữa, nếu muốn chiến thắng Vương Lục, tốt nhất chính là khi thực lực kém xa hẳn, cần khiêu chiến vượt cấp... Vương Lục thành danh là dựa vào khiêu chiến vượt cấp. Ở lĩnh vực hẳn am hiểu nhất mà chiến thắng, Đấu Chiến Thần Huyết của ta mới có thể chân chính sôi trào lên.”

Nghe La Tiêu nói xong, Tứ Tướng Chân Quân nhíu chặt lông mày, trầm mặc một lát, vừa định mở miệng nói., Lại bị La Tiêu cắt ngang lần nữa: “Ta biết rõ lời nói vừa rồi có chút ý nghĩ hão huyền. Ta không phải Vương Lục, chuyện hẳn có thể làm ta chưa chắc đã có thể. Đối lại là ta, mới vào cảnh giới Hu Đan dù thế nào cũng không đấu lại trưởng lão Nguyên Anh đường đường Ngự Thú Tông Đường., Ở Tây Di Đại Lục càng không có khả năng chém giết ra một con đường máu dưới sự giúp công của nhiều Thánh Nhân. Thành tựu của hẳn là trước đó ta nghĩ cũng không dám tưởng tượng, ta không bằng hẳn, điểm này trong lòng ta biết rõ... Nhưng Đấu Chiến Thần Huyết chọn mục tiêu thì tuyệt đối sẽ không thay đổi, hiện tại việc duy nhất ta cần làm duy nhất chính là không ngừng đi khiêu chiến hẳn, cho đến khi thắng lợi mới thôi.

“Đấu Chiến Thần Huyết...” Tứ Tướng Chân Quân trầm ngâm nói: “Loại huyết thống này thời kỳ hồng hoang còn sót lại thần hiệu phi phàm, nhưng tác dụng phụ cũng rất mạnh. Muốn người nhiều lần lựa chọn đánh với cường địch khó có thể chiến thắng, khó trách cuối cùng huyết thống bị tuyệt diệt. Nếu có thể đầu vào đấy, từng bước từng bước là doanh...”

La Tiêu nói: “Nếu đầu vào đấy, từng bước một làm doanh, vậy thì mất đi ý chí chiến đấu với máu.”

Tứ Tướng Chân Quân thở dài nói: “Cho nên người có được Đấu Chiến Thần Huyết cần một người có lực khống chế, áp chế những người khiêu chiến hoàn toàn không đúng lúc của bọn họ, đó mới là kế lâu dài... Nhưng người có được Đấu Chiến Thần Huyết, làm sao có thể dễ dàng để người ta khống chế lâu dài? Phản mục đích chính là chuyện sớm muộn... La Tiêu, người hẳn là biết vì sao ta thu người làm đệ tử chân

truyền, ta chỉ tiếc là không có gặp được người mấy năm trước.”

Đối với việc Tứ Tướng Chân Quân phá lệ thu Thiện tu Hoa Nghiêm tông làm chân truyền nhà mình, thế nhân có đủ loại đồn đại. Có người nói Tứ Tướng Chân Quân rất không hài lòng đối với đệ tử bản đại môn phái của mình, đặc biệt là cảm thấy bọn họ nội đấu không ngớt, cho nên Vu Thuý tìm người ngoài tới, kích thích bọn họ trở về chính đạo. Cũng có người nói Tứ Tướng Chân Quân kế thừa một phần truyền thừa thượng cổ Tiên giới., Nhưng khổ tại tư chất yêu cầu quá cao, tìm khắp Cửu Châu cũng không tìm được truyền nhân, vừa vặn La Tiêu lại có tư chất như vậy, cho nên Tứ Tướng Chân Quân mới có thể đánh vỡ lệ cũ, thu làm đồ đệ. Đương nhiên, còn có người suy đoán là bởi vì La Tiêu sinh ra thanh tú tuấn nhã...

Tình hình thực tế thế nào, chỉ có hai sư đồ biết rõ. Trước đây không lâu Tứ Tướng Chân Quân và Vương Lục nói chuyện với nhau, cũng không nói ra toàn bộ sự tình.

Tứ Tướng Chân Quân nhìn trúng La Tiêu, không chỉ vì hắn ta vui vẻ, thiên phú xuất sắc, mà quan trọng hơn là, La Tiêu cần một sư phụ như Tứ Tướng Chân Quân.

Một sư phụ có thể áp chế hắn ta, nâng đỡ hắn ta, hơn nữa hoàn toàn không để ý việc ngày sau phản bội sư phụ.

La Tiêu trầm mặc một hồi, nói: “Đại ân đại đức của sư phụ, ta vĩnh viễn không quên.”

“Ta không cần người nhớ kỹ ân đức của ta, ta chỉ cần người làm tốt nghĩa vụ truyền thừa... Đấu Chiến Thần Huyết tự tuyệt diệt từ thời Hồng Hoang đến nay hơn mười vạn năm, tuy không biết bởi vì nguyên nhân gì thức tỉnh ở trên người người, nhưng ta hy vọng nó có thể tiếp tục sinh sản.”

Tứ Tướng Chân Quân nói xong, ánh mắt không khỏi nhìn về phía giữa hai chân La Tiêu, mặt lộ vẻ tán thưởng.

La Tiêu nhất thời cảm thấy hai chân xiết chặt, lúng túng muôn phần nói: “Sư phụ, tuy rằng hiện tại ta đã thoát ly Hoa Nghiêm tông, nhưng tốt xấu gì cũng là thiên tu...”

Tứ Tướng Chân Quân không cho là vậy nói: “Thiền tu thì sao? Không phải chúc mừng thiền sao?”

“Hoa Nghiêm Tông tham không phải là hoan hỷ thiền...”

“Hoa Nghiêm Tông cũng chưa từng tham khảo qua thiền ý Đấu Chiến Thần Huyết... Một thân bản lĩnh này của ngươi, chín thành đến từ huyết thống Hồng Hoang thân bí khó lường này, vền vẹn Hoa Nghiêm Tông có thể dạy ngươi cái gì? Ngay cả công pháp hạch tâm của ngươi cũng là chính mình cải tiến, xem ta nhìn không ra sao? Nếu trong lòng ngươi thật sự có nửa điểm thiền ý sao?, Nên học đấm chân quang đầu kia cũng giống như thế không tranh, tội gì phải phân cao thấp với Vương Lục? Hơn nữa bây giờ mỗi người đều gọi ngươi là La Tiêu chân nhân, có mấy ai quản ngươi gọi là thiền sư chứ? Ta thu ngươi làm đệ tử chân truyền cũng rất lâu rồi, lại không nghe ngươi nhắc tới pháp hiệu của ngươi ở Hoa Nghiêm tông...”

Tứ Tướng Chân Quân còn chưa nói xong, La Tiêu đã quỳ xuống đất cầu xin tha thứ: “Sư phụ đã biết rồi, việc này xin ngài an bài.”

“Rất tốt.” Tứ Tướng Chân Quân vui mừng gật đầu: “Mấy người này sẽ giúp ngươi tìm một trăm cô nương trước...”

“Chờ một chút, một trăm cái? Cái này cũng quá...”

Tứ Tướng Chân Quân nghiêm mặt nói: “Huyết mạch của ngươi quá mức hi hữu, làm sao thức tỉnh, làm sao truyền thừa đều là số lượng không biết, hiện tại chỉ có thể lấy số lượng giành thắng lợi.”

“Lấy lượng thủ thắng cũng quá... Cấp công một chút đi?”

“Nếu có đủ thời gian, ngược lại không ngại chậm rãi nghiên cứu, nhưng máu Đấu Chiến Thần của ngươi khóa chặt Vương Lục, không thể không khiêu chiến, lại không có biện pháp từng bước một, chỉ có thể dũng mãnh tiến bộ... Không biết lúc nào sẽ bị huyết mạch cản trở, thời gian cho ngươi và huyết mạch của ngươi sinh sôi không nhiều.”

“...” La Tiêu cứng họng, không ngờ những gì mình vừa diễn giải lại trở thành những kẻ tự đào hố chôn mình?

“Vừa lúc người còn có thể dùng lý do này đẩy bỏ việc làm của tên đồ tử đầu tiên báo cáo. Tin rằng người cũng không có hứng thú với khôi lỗi mà đọc báo cáo a?”

La Tiêu nuốt nước miếng: “Đúng là không có, nhưng phương diện sinh sôi, một trăm người cũng thực sự quá...”

Tứ Tướng Chân Quân hừ lạnh một tiếng: “Đấu Chiến Thần huyết không phải yêu cầu tranh giành sự việc sao? Ta xem tên Vương Lục kia dương khí cực thịnh, đừng nói trăm người, cho dù là ngàn vạn người cũng không nói chơi, chẳng lẽ người muốn nhận thua ở phương diện này sao? Người vẫn là nam nhân sao?”

La Tiêu cả kinh nói: “Ta nghe nói Vương Lục chân nhân tuy rằng hồng nhan tri kỷ không ít, nhưng cũng không hoang dâm vô đạo đâu.”

Bốn chân quân hừ lạnh biến thành cười lạnh: “Hắn hoang dâm vô đạo chẳng lẽ còn muốn thông báo người sao? Vương lục chân nhân bây giờ là nhân vật chiêu bài Vạn Tiên minh, là muốn tạo hình cho vạn người, sao có thể nghe đồn lưu ra Hoang dâm vô đạo.”

La Tiêu khó tin nói: “Su phụ người nói vậy là, Vương Lục chân nhân nhìn bề ngoài có vẻ đứng đắn, nhưng thật ra sau lưng... Không đúng, lúc con tiếp xúc với hắn, hoàn toàn không cảm giác được a.”

Tứ Tướng Chân Quân tiếp tục cười lạnh: “Nếu ngay cả người mà cũng có thể xem thấu, hắn còn có tư cách gì để sánh vai với nhiều Hóa Thần Chân Nhân như vậy, Hợp Thể Chân Quân, trở thành nhân vật cao tầng của Vạn Tiên minh hiện nay?”

La Tiêu chỉ cảm thấy trong đầu hỗn loạn một mảnh, gã nói cái gì gã cũng khó mà tin tưởng Vương Lục là người tham hoa — không phải là gã có thiện cảm với Vương Lục. Chỉ là khách quan đánh giá, Vương Lục đối với nữ sắc chưa bao giờ biểu hiện ra quá nhiều hứng thú. Có mấy hồng nhan tri kỷ là không thành vấn đề, nhưng trăm ngàn người, chuyện trăm vạn người như vậy, thật sự là chỉ nghĩ thôi cũng đủ rồi.

Nhưng về phương diện khác, Tứ Tướng Chân Quân chưa bao giờ thích nói lung tung, với thân phận của hắn, có lẽ cũng không đến mức cố ý nói dối như vậy để lừa mình... Nói cho cùng, hiện tại hai người vẫn có danh phận sư đồ, hơn nữa hắn cũng thật lòng thành ý với mình. Nếu lấy thân phận của sư phụ yêu cầu mình làm công tác sinh sản, mình cũng không có cách nào phản đối... đại khái vậy.

Đương nhiên, La Tiêu lại không nghĩ tới, Tứ Tướng Chân Quân đích xác là không thích nói lung tung, nhưng đó là bởi vì không cần phải nói lung tung, lúc cần thiết, vì truyền thừa đại nghiệp, hắn chưa bao giờ quan tâm đến mặt mũi cá nhân.

“... Được rồi, ta biết rồi, sư phụ cứ việc sắp xếp, ta sẽ cố gắng.”

Tứ Tướng Chân Quân vui mừng không thôi: “Không tệ không tệ, La Tiêu ngươi quả nhiên là thâm minh đạo lý, mạnh hơn những tên không nên thân của môn phái ta, không ủng hộ công ta dốc sức ép chư vị trưởng lão thu ngươi làm chân truyền.”

“Ặc, sư phụ quá khen...”

Tứ Tướng Chân Quân nói xong, liền xoay người lấy từ trong túi trữ vật ra một cái bát canh.

“Đây là?”

Tứ Tướng Chân Quân mặt mũi hiền lành, cười hiền hòa nói: “Đây là nước thuốc ta tự tay nấu để tắm bổ thân thể, đã chuẩn bị từ lâu, nhưng mãi vẫn không có cơ hội lấy ra cho người dùng, thật sự là đáng tiếc mà.”

“...” La Tiêu không nói gì tiếp nhận bát canh cũ kỹ này, tuy biết rõ túi trữ vật của Chân Quân có công năng bảo đảm, cho dù là đặt ngàn năm cũng không có chút biến hóa - Trên thực tế cái chậu canh ở trong tay, ấm áp vẫn còn, nhưng trong lòng La Tiêu vẫn có chút không thoải mái.

Bất quá sau một khắc, khi hắn mở nắp, chút khó chịu lúc trước cũng có thể xem nhẹ không tính.

La Tiêu rơi vào khiếp sợ tuyệt đại khiến tiên tâm dao động.

Nhìn vô số côn ảnh trôi nổi trong chậu canh, La Tiêu chỉ cảm thấy yết hầu cứng ngắc, mắt hoa lên.

Hắn đưa tay thử lấy một cây, lắp bắp hỏi: “Đây, đây là...”

Tứ Tướng Chân Quân nhìn thoáng qua, hời hợt giải thích rất rõ ràng: “Hồ tiên à.”

“Hồ, Hồ Tiên? Bên cạnh đó là...”

“Xỏ chó a. Bên cạnh nữa là roi dê, yên tâm, đều là dùng linh thực dưỡng dục thông linh chủng, tuyệt không phải vật phạm. Mà trừ những thứ này ra, còn có linh thú tinh quái khác, ví dụ như đây là roi Vọng Nguyệt Hồng, cái kia là Tứ Dực Hồ Tiên, còn có cái thoát nhìn nhỏ bé, kỳ thực là...”

“Chờ đã, không cần giải thích cặn kẽ, ta chỉ muốn hỏi cái chậu canh này rốt cuộc là... cái gì?”

“Canh thuốc này là độc môn ta sáng tạo ra, chuyên dùng để cường hóa truyền thừa và khả năng sinh sản, lúc trước thế gian hẳn là không có tiền lệ, cho nên cũng không có tên. Bất quá người đã hỏi rồi...” Tứ Tướng Chân Quân sờ sờ râu, suy nghĩ một chút, liền nói.

“Cứ gọi là canh Bách Tiên đi.”

...

“Thư lão đại, xung quanh đây chúng ta đã mang hàng tới...”

Trước một cửa hàng phồn hoa trong Quần Tiên thành, một vị thương nhân trung niên thân thể to mọng, xoay người chà sát tay, vẻ mặt nịnh nọt nhìn thiếu niên áo gấm trước mặt, trên trán không ngừng có mồ hôi rỉ ra, nhưng không dám lau lau.

Thiếu niên trước mặt Thương Nhân thản nhiên nhìn hấn một cái, sau đó lại đưa mắt về phía xe ngựa phía sau Thương Nhân, không khỏi cười.

” Đàm gia, chúng ta đã nói hàng ngày cung cấp mà, chắc không chỉ có những thứ này đâu?”

Thương Nhân vội vàng kêu khổ: “Thư lão đại ngài có điều không biết, ta cũng có nỗi khổ riêng, gần đây...”

Thiếu niên khoát tay: “Đừng nói, nói nhiều cũng vô dụng, ta không biết các ngươi có nỗi khổ gì, thương nhân mà, muốn khổ tâm bất cứ lúc nào cũng có thể có. Ta chỉ hỏi, chuyện gì làm cùng lời nói không giống nhau, làm sao bây giờ?”

Trên mặt Đàm gia càng đỏ nhiều mồ hôi lạnh, ấp úng nói không ra lời.

“Trên con đường này ta chỉ là người mới, mà Đàm gia thân là tiền bối, hấn là so với ta càng rõ ràng hơn, thương nhân kinh doanh trọng yếu nhất chính là hai chữ Thành Tín.”

Thiếu niên tướng mạo càng lộ vẻ non nớt, không chút khách khí khiến trách thương nhân lớn tuổi hơn hấn mấy lần, rất nhanh liền ở trên đường phố vây xem.

Thương nhân mập mạp Đàm gia trợn khuôn mặt béo phì lên đỏ bừng, hiển nhiên trong lòng cực kỳ giận dữ, nhưng ngay cả dũng khí ngẩng đầu nhìn thẳng đối phương cũng không có... Mà cũng chỉ có trong lòng cảm khái, trong Tiên thành, thật sự là sóng sau xô sóng trước.

Như thiếu niên kia nói, hấn chỉ là người mới, đừng nói ở con đường này, toàn bộ con đường này cũng là người mới đến không thể mới hơn. Hấn nhập nghiệp nhiều nhất chỉ có mấy

tháng, thậm chí ba tháng trước cửa hàng của hắn còn ở nơi hẻo lánh của Quần Tiên thành, nhưng hôm nay đã đứng vững trên đường phố phồn hoa, càng có gan mở miệng răn dạy mình.

Nguyên nhân rất đơn giản: Thực lực của hắn mạnh hơn mình.

Thế giới của thương nhân cũng giống như tu sĩ, cũng coi trọng thực lực vi tôn, chỉ có điều thực lực của tu sĩ hiện tại thể hiện trên phương diện tu hành, thực lực của thương nhân tức là thể hiện trên kim tiền. Thiếu niên này so với chính mình càng giàu hơn, hơn nữa còn không chế sinh tiền của mình, cho nên cho dù có vô lễ đến đâu đi nữa, cũng chỉ có thể nhẫn nại.

Một thương nhân nhập nghiệp được mấy tháng, sao có thể có thực lực cao hơn Đàm gia đã kinh doanh mấy chục năm?

Nhắc tới cũng đơn giản, bởi vì hơn một tháng trước, các thương nhân trong Tiên thành đã thiết lập một vụ đánh cược cực lớn. Cược quân kia, có người thắng, có người thua. Người thắng, từ cửa hàng hẻo lánh dời đến quảng trường phồn hoa ở trung tâm, người thua, thì phải chịu sự sỉ nhục vô lễ.

Ngọn nguồn của ván cược, thương nhân trong Quần Tiên thành dự đoán được tương lai có xung đột không lồ thế nào. Có người xem trọng Vạn Tiên minh, có người lại hoàn toàn xem trọng không. Vào lúc đó chính là thời điểm Vạn Tiên minh gian nan nhất trong tỷ thí quần tiên, đám người hô phong hoán vũ lúc trước đều trầm mặc., Như Hà Đồ đạo nhân, Vô Tướng chân nhân, hoàn toàn không có ý nguyện đứng ra xoay chuyển cục diện, tặng thêm Thiên Thư lâu cùng các môn phái châm ngòi thổi gió, khiến lòng tin của rất nhiều người phía dưới dao động thật lớn.

Mà đối với loại biến hóa này, hẳn cảm nhất sẽ là số các thương nhân đến từ các nơi trong Cửu Châu, nhằm vào biến hóa tương lai, các thương nhân đã dự đoán làm ra đủ loại, để sớm hành động chờ đợi. Nhưng mọi người ý kiến không đồng nhất, có người vẫn có lòng tin đối với Vạn Tiên minh., Có người lại cảm thấy đại thế đã mất. Mà Huyền Thiên quán quy mô lớn nhất, thực lực mạnh nhất bởi vì tranh đấu ở tầng trên, trong cuộc tranh luận này duy trì tư thái gần như trung lập, hoàn toàn không thể hóa giải chia rẽ... Vì vậy chia rẽ nảy sinh

mâu thuẫn, dẫn dắt chiến tranh, chiến tranh của thương nhân sẽ không chảy thành sông, nhưng cũng thâm như nhau.

Tóm lại, Đàm Gia vốn có căn cơ thâm hậu trong đám thương nhân, bởi vì nhiều nguyên nhân mà chọn một phương xem thời không, sau đó lại cùng với rất nhiều đồng hành, một con đường tu luyện của mọi người đã trải qua mấy trăm năm, tự thân kinh doanh mấy chục năm, tất cả đều hóa thành nước chảy.

Đương nhiên, so với đại đa số bạn đồng hành, Đàm gia vẫn hơi may mắn hơn một chút, ít nhất y còn có thể kéo dài hơi tàn, mà rất nhiều người đồng hành đã phơi thây hoang dã, càng làm hỏng việc hại người nhà.

“Thư lão đại, cầu xin ngài chỉ còn một vòng cuối cùng, bây giờ ta thật sự không thể lấy hàng ra được...”

Cuộc đối thoại ngoài cửa cũng không kéo dài quá lâu, một chiếc xe ngựa chặn ở cửa ra vào, cửa hàng cũng không làm ăn được. Thư lão đại rút cuộc cũng không ép chết Đàm gia, chỉ là trà trộn qua cửa ải này, còn Đàm gia lại như mất đi mấy tầng da., Trong lòng chỉ thầm mắng thiếu niên xuất thân từ phố phường này xuống tay còn tàn nhẫn hơn nhiều so với rất nhiều lão tiền bối. Minh trải qua một trận đánh bại bản tiền vốn đã không còn thừa bao nhiêu, nhưng miễn cưỡng coi như có khả năng góc đầu trở lại. Nhưng để thiếu niên này lột da thêm mấy lần, chỉ sợ đời này cũng không lật được mình.

Bên kia, thiếu niên trở lại cửa hàng, dặn dò tiểu nhị vài câu rồi tiến vào hậu viện. Vừa vào cửa liền buông bộ mặt uy nghiêm vừa rồi xuống, vẻ mặt sáng khoái, la lớn về phía bóng cây cao ngạo phía sau hậu viện.

“Ha ha, vừa rồi ngươi có nhìn thấy mặt người chết không hả? Lão tử phóng khoáng ra ngoài, dễ dàng chém đứt cái mặt người chết kia xuống ngựa...”

Còn chưa dứt lời, một giọng nói lạnh như băng đã ngắt lời: “Mộc Hầu mà Quan, cáo mượn oai hùm.”

“Ha ha, mặt người chết là vì ghen tị tính cách của ta sáng sủa, có thể ở bên ngoài chủ trì công tác, người phiền muộn như ngươi cũng chỉ có thể độc thủ phòng trống.”

“Hừ “

Mặt người chết hừ lạnh một tiếng, nhiệt độ hậu viện chợt hạ xuống một đoạn, đưa nhỏ run rẩy một cái, vội ngậm miệng không nói.

Ở chung với mặt người chết mấy tháng, cũng coi như thăm dò tính tình của hắn, đừng nhìn hắn ngày thường mặt mũi âm trầm, kỳ thật ngẫu nhiên đùa giỡn vài câu căn bản không sao cả. Bất quá chờ hắn hừ lạnh một tiếng, vậy cũng đồng nghĩa với việc hắn không kiên nhẫn, nhất định phải vừa lòng mà thôi.

Hơn nữa từ sâu trong nội tâm, thật ra rất tôn trọng hắn, bản thân chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, không một tên lưu manh đầu đường nào biến thân một lần nữa, trở thành tu sĩ chính thức bước lên con đường tu hành, cùng với ông chủ lớn có thể chạm tay vào bên trong Quần Tiên thành, đương nhiên không phải dựa vào bản lĩnh của mình.

Hơn một tháng trước, vụ đánh cược lớn ở thành Quần Tiên đã khiến vận mệnh của rất nhiều người thay đổi, nhưng trên thực tế vào lúc ấy đám người giúp đỡ cũng không có tư cách tham dự vào vụ đánh cược này, tiêu điểm của hắn sinh ý rậm rạp nhưng vẫn chưa lên được mặt.

Là mặt người chết, không hiểu sao lấy ra một đồng khế đất của nhà cửa, cùng với vài túi giới tử kín, muốn thả dòng dõi ra mặt gia nhập đánh cược, chú trọng đặt cược với Vạn Tiên minh.

Lúc ấy người nhàn rỗi vốn định nói, chỉ dựa vào mấy tờ giấy rách trên tay ngài, mấy con rách trong túi, đám thổ hào giàu có có khả năng đối địch quốc gia sẽ không để vào mắt. Hơn nữa đánh cuộc của người ta rất tinh tế, cũng không phải là lớn nhỏ trong sòng bạc, nào có câu nào nói một câu liên gia nhập?

Thế nhưng khi hắn thực sự cầm đồ tìm được người, lại lập tức được trình trọng đối đãi, không chỉ nhìn thấy một vòng lớn đại lão cao tăng, còn có người nhiệt tình đưa tới một chồng lớn văn bản., Tất cả đều có liên quan đến đánh cược. Thư thái lẫn lộn tất cả đều ký tên áp giải, sau đó liền phát hiện theo thời gian trôi qua, tài sản danh nghĩa của mình càng ngày càng nhiều, không ngừng có càng nhiều khế đất phòng sản xuất bị người đưa đến tay mình, ngẫu nhiên còn có chút ít thương

nhân sắc mặt xám xịt đi đến trước mặt mình quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Cho đến hôm nay, thật ra Thu Nhi cũng không biết trận đánh cược kia là tiến hành như thế nào. Năm đó khi trà trộn vào phố phường, cái gọi là đánh cược đơn giản chỉ lắc lắc xúc xúc, đẩy bài cửu, nào có phức tạp như vậy? Nhưng thư từ dòng dõi cũng là thông minh cơ linh, nghĩ không ra vấn đề thì không nghĩ nhiều nữa. Chuyện này dù sao cũng là mặt người chết làm, nếu xảy ra vấn đề cũng đương nhiên là hấn gánh, mình chỉ cần thuận theo tự nhiên là được.

Có tu hành, có phú quý, nhân sinh đến mức phu nhân này còn cầu gì?

“Nói đến, mặt người chết, ta có chút không rõ, trước đây không lâu chúng ta vừa dựa vào La Tiêu kia kiếm được nhiều tiền, làm sao hiện tại lại đột nhiên lại yêu cầu, triệt hồi tất cả các hạng mục liên quan đến hấn biến hóa này cũng quá gấp một chút đi, họ Đàm kia thiếu chút nữa bị người bức chết.”

Khuôn mặt người chết cũng không quay đầu lại: “Làm theo là được.”

“Đương nhiên ta sẽ làm theo, nhưng tốt xấu gì cũng phải giải thích cho ta một chút, bây giờ ta không phải đồ đệ của người sao?”

Gương mặt người chết lạnh lùng nói: “Ha ha.”

Thu thái dòng dõi biết đây là câu hỏi mà đối phương dùng ngôn ngữ ngắn gọn minh bạch: Chỉ số thông minh của người không đủ để lý giải quá phức tạp. Nhất thời không thể làm gì được, tuy hấn là môn hạ của mặt người, nhưng môn phái này là cái tên gì cũng không biết. Người chết chỉ đạo hấn tu hành là rất dụng tâm., Nhưng chuyện ngoài tu hành mặc kệ... Hơn nữa công pháp tu hành cũng có chút kỳ quái, tựa hồ chuyên chú ẩn nặc hành tung, lộ vẻ lén lút, lén lút lút.

Đương nhiên, con cháu xuất thân phố phường cũng không quá để ý những cái kia, mặc dù trong lòng cũng mộng tưởng Ngự Kiếm Phi Tiên, giống như vị Vương Lục Chân Nhân ban cho mình tiên duyên kia, nhưng làm người cũng phải hiểu một chút hiện thực.

Đang lúc Thư Nhi suy nghĩ lung tung, gương mặt người chết lại mở miệng.

“Giá trị lợi dụng của La Tiêu dừng ở đây, không đáng tiếp tục tham gia.”

Khó được mặt người chết chịu giải thích hai câu, người hầu vội vàng xốc lại tinh thần truy hỏi: “Cho dù ngươi không coi trọng hắn, tốt xấu gì cũng cho hắn chút thời gian đi, hiện tại ngoại trừ họ Đàm, còn có mấy thương gia đều đang phàn nàn với ta...”

Sắc mặt người chết nói: “Bỏ tay thì không kịp, bây giờ nhìn ra người lợi dụng đã hết giá trị cũng không ít, chỉ khổ nỗi trong lúc nhất thời khó thoát khỏi tay, hơn nữa còn mang tâm lý may mắn, mong chờ hắn có thể kiên trì một thời gian không ngã. Nhưng khi bọn họ ý thức được tình trạng không thể nghịch chuyển, bọn họ cũng sẽ rời tay cho dù cắt thịt. Đến lúc đó, cục diện ngươi phải đối mặt không chỉ đơn giản là nghe người ta oán giận như vậy.”

Con cháu nghe xong lập tức lộ ra thần sắc hưng phấn: “Mặt người chết sao hôm nay ngươi đổi tính rồi, lại nhai như vậy? Rốt cuộc La Tiêu đang xảy ra chuyện gì vậy? Mấy ngày trước không phải Vương Lục chân nhân tự mình chủ trì Khánh Điền sao? Ta nghe rất nhiều người đều nói sau này La Tiêu tiền đồ vô lượng đấy.”

Mặt người chết cười lạnh một tiếng: “Nếu không có tên Khánh Điền Vương Lục kia, ta còn không dám khẳng định giá trị lợi dụng của La Tiêu đã hết. Dù sao mặc dù hắn không tự lượng sức mình nhưng thực lực cũng không tệ, có thể làm một quân cờ hữu dụng. Nhưng hiện tại xem ra, Vương Lục cũng không phải con cờ hy hữu, hơn nữa không có kiên nhẫn chơi với hắn.”

Thư giãn dòng dõi nghe mà không hiểu gì cả, nhưng vẫn chính xác nắm được một điểm quan trọng: “Ngươi cảm thấy Vương Lục cũng không thích La Tiêu?”

Khuôn mặt người chết không trả lời, chỉ nói: “Đề người của các ngươi chú ý theo dõi động tĩnh La Tiêu, kịp thời nói cho ta biết.”

Thư thái người hầu nói: “Chẳng phải các hạng mục liên quan tới hấn đều xuống ngựa à?”

Nhưng mặt người chết lại quay lưng lại, chăm chú đọc quyển sách trong tay, không để ý tới dòng dõi nữa.

...

691

“Gần đây con chim ngốc La Tiêu kia rất yên bình, hại những người khác thì hơi nhàm chán.”

Tiên năm khu, vẫn là đình viện tĩnh mịch kia. Vương Lục thả bút trong tay xuống, một bộ dạng vẫn chưa thỏa mãn, dư vị vô cùng.

Với tư cách là thư ký, Hải Vân Phàm không thể không nhắc nhở hắn: “Vương Lục, hiện tại ở bên ngoài một trăm người đang làm tăng ca, ngươi không cần phải dẫn đầu làm cá.”

Vương Lục xuy cười một tiếng: “Một trăm thủ hạ tăng ca, còn cần ta làm lão đại bận rộn, chỉ có thể nói là bọn họ vô năng, dựa theo nguyên tắc sống tốt thì tất cả đều nên đuổi học. Vì bảo vệ bát cơm của bọn họ, cho nên ta không thể làm gì khác hơn là bận rồi việc nhàn rồi sờ sờ cá.”

Hải Vân Phàm lập tức muốn ném bút cũng không xong, Vương Lục là điều nhân một mình, dù sao cũng là nhà văn phòng, tăng ca tăng tốc tăng thêm bướt cũng không sao. Nhưng bản thân thì có thể tử, trong khoảng thời gian này mỗi ngày bồi thêm công việc cho Vương Lục, Phỉ Phỉ bên kia đã oán hận không thôi.

Nhưng nếu theo sự thật mà nói, Vương Lục nhất định sẽ kiến nghị gã đi an ủi mấy hán tử cường tráng Phỉ Phỉ, tiện nhân này từ trước đến nay luôn ác độc với người phúc.

Sau khi suy nghĩ, Hải Vân Phàm nói: “Bộ dạng của ngươi bây giờ càng lúc càng giống sư phụ ngươi.”

Vương Lục lập tức ném bút: “Ai giống như tiện nhân kia? Lão tử cực khổ lao tâm tích huyết cho Vạn Tiên minh, có thể nói là hình mẫu đương thời, biểu hiện của vạn thế sư, ngươi đừng có mắt không thấy Thái Sơn.”

“Xin Thái Sơn không nên sờ cá... đoàn đoàn chiến cấp Hóa Thần này năm ngày sau bắt đầu đánh nhau, đến bây giờ phương án mới làm được một nửa, thật sự là...”

Vương Lục phát phát tay: “Yên tâm, trước khi khai chiến nhất định có thể viết xong, ngươi chỉ cần bảo đảm chi tiết thôi đi.”

của đám hiệp sĩ tăng ca ngoài phòng là được.”

Hải Vân Phàm thở dài: “Các hiệp sĩ tăng ca đều là lực lượng tinh nhuệ tinh nhuệ của các đại môn phái, còn có nhiều lần phục hạch, sẽ không xảy ra sai sót. Vấn đề là bản sao của người không thể kẹt lại trước khi khai chiến được một ngày chứ. Phương án được đưa ra, tốt xấu gì cũng phải cho người ta thời gian thích ứng chứ? Đây chính là một cuộc thi đấu mở đầu quan trọng nhất từ khi có quần tiên đến nay. Ngay cả Chương môn chân nhân của Linh Kiếm phái các người còn muốn ra tay, người tốt xấu gì cũng phải nể trọng một chút.”

Vương Lục nói: “Chính là bởi vì xuất phát từ sự nghiệp, ta mới có thể tạo hình tỉ mỉ đối với phương án, bằng không trực tiếp viết ba chữ chân ngôn, mười ngày trước liền có thể thảo luận.”

Trong lòng Hải Vân Phàm có chút tò mò: “Ba chữ chân ngôn?”

“Vu Vu cứu giúp tán được thảo, thế nào, có phải lời ít mà ý nhiều, có hiệu quả bao trùm tất cả tình hình có thể xảy ra trong trận chiến?”

“...” Hải Vân Phàm thở dài, không để ý đến Vương Lục nữa mà chuyên tâm xử lý sự vụ cầm đầu. Sau khi Vương Lục mò đủ cá, cũng bắt đầu nghiêm túc đưa ra phương án thảo tác chiến.

Năm ngày sau, năm chiến đoàn cấp bậc Hóa Thần chính thức bắt đầu, đây là trận đấu võ đấu có quy cách cao nhất trong mấy tháng tổ chức các cuộc thi đấu của quần tiên, không thể để xảy ra sai sót.

Nhân tuyển xuất chiến đã sớm xác định, Chương môn Linh Kiếm môn Phong Ngâm chân nhân dẫn đội, bốn môn phái phẩm còn lại mỗi người một, lại lựa chọn kỹ càng ra năm người thay thế, hợp thành một đoàn đội mười người.

Về phương diện thực lực cá nhân, đội ngũ mười người này cơ bản có thể đại diện cho trình độ cao nhất của Vạn Tiên minh, muốn tiến thêm một bước cường hóa là ngàn vạn khó khăn, bởi vậy muốn tăng phần thắng lên, chỉ có công phu chuẩn bị

trước khi chiến đấu, mà đây cũng là lần đầu tiên Vạn Tiên minh chính thức toàn lực ứng phó.

Lúc trước bị rất nhiều người đùa bỡn kéo đội kế hoạch chính thức chuẩn bị, mấy ngày nay phòng đan lô của các đại môn phái đều vận hành không ngừng, bí dược, tiên dược thậm chí cấm dược cuộn cuộn không dứt luyện chế ra. Thịnh Kinh Tiên môn mở ra bảo khố của môn phái, mặc cho tuyền thủ dự thi mượn dùng pháp bảo...

Những gì có thể làm, cơ bản đều đã làm đến cực hạn. Cũng chỉ có phần phương án tác chiến này của Vương Lục còn chưa ra lò, thực sự đã làm cho rất nhiều người nóng lòng như lửa đốt.

Nhưng mọi người cũng biết tầm quan trọng của kế hoạch này, Vương Lục làm việc chậm cũng là chuyện đương nhiên.

gánh nặng quá.

Nhóm Hóa Thần chân nhân này ở chín châu trên đại lục thanh danh hiển hách, nhưng ở trong quần tiên tỉ thí, còn không bằng đám Kim Đan kia. Tốt xấu gì trong kim đan cũng có Vương vũ, Vương lục loại nghịch thiên nhân tài này. Trong Hóa Thần chỉ sợ chỉ có Phong Ngân mới có thể giành được phần thắng trong một chọi một, đám người còn lại căn bản là không có sức chống lại Địa Tiên.

Mà chênh lệch này, thể hiện rõ ràng trong trận chiến giữa các thánh nhân: Các thượng cổ địa tiên vốn liên thủ phản kháng Đọa Tiên, có trận thế nào mà chưa từng thấy? Tình huống nguy hiểm thế nào mà chưa từng trải qua? Đoàn đội của người ta phối hợp tuyệt đối không phải lớp trẻ cỏ của Vạn Tiên minh tạm thời tập hợp lại được.

Thực lực cá nhân và đoàn đội phối hợp còn không bằng đôi thủ, làm sao đánh đây? Trên thực tế mọi người đều đã cân nhắc qua vấn đề này, mà tất cả mọi người cũng không suy xét ra kết quả. Vương Lục nói gã đại khái có biện pháp, mọi người đối với gã càng thêm kính thiên nhân, cũng ném trọng trách cho gã.

Từ trong số những người không có khả năng lấy ra một tia hi vọng, đây chính là chuyện mà hiện tại Vương Lục cần phải làm.

Không biết qua bao lâu, lúc Hải Vân Phàm bắt đầu cảm thấy đầu óc phình lên, bên cạnh truyền đến thanh âm va chạm bàn bàn.

Quay đầu lại, thấy Vương Lục vẻ mặt bình thản buông bút trong tay xuống, điều này làm cho Hải Vân Phàm có chút kinh hãi.

“Xong rồi? Nửa đoạn sau trông rất thuận lợi.”

Vương Lục gật gật đầu: “Đúng vậy a, ta nghĩ đến phương pháp khoái đao chém loạn lên rồi.”

“Khoái Đao Loạn Ma?” Hải Vân Phàm vốn vui mừng, nhưng ngay sau đó bỗng nhiên có dự cảm không hay. Thời gian ở chung với Vương Lục không ngắn, cảm thấy y nói ra những lời này, sau đó nhất định không phải là kết quả y mong muốn.

Quả nhiên, sau một khắc, lời nói của Vương Lục liền khiến cho ngực Hải Vân Phàm trầm xuống, khí huyết cuộn cuộn.

“Ta quyết định lật đổ tất cả phương án lúc trước làm lại.”

Nói xong, Vương Lục liền đốt một môi lửa trên mấy trang giấy quan trọng nhất trong tay.

“...” Hai mắt Hải Vân Phàm tròn tròn, cưỡng ép vận công pháp, dùng pháp lực gần như chân nguyên để vận chuyển máu huyết mới không phun ra máu.

Vương Lục giải thích: “Ta vừa rồi tự mình tính toán một lần, dựa theo phương pháp bình thường, bất luận tính phần thắng thế nào đều là không.”

Mắt thấy Hải Vân Phàm vẫn mang vẻ mặt phẫn nộ, Vương Lục đành phải tiếp tục giải thích: “Thôi diễn không phải vạn năng, cho dù Thiên Luân Chân Quân nhà các người đến tính thì cũng không thể để một phàm nhân đánh thắng được Hà đồ. Tình huống hiện tại chúng ta phải đối mặt không khác biệt lắm, chênh lệch thực lực quá lớn., Không phải thôi diễn có thể bù đắp, huống chi đối diện cũng không phải là không có thôi diễn có thể nhin, năng lực tính toán của toán toán tiên so với Thiên Luân Chân Quân còn mạnh hơn, đương nhiên mạnh hơn nhiều so với ta. Nhược điểm duy nhất của hắn chính là không tính ra ta, nhưng trận này ta không trận, hắn nhiều loạn sẽ ít hơn rất nhiều.”

Hải Vân Phàm nói: “Những tình huống này chúng ta đã sớm biết... Nhưng trước đó người không lựa chọn buông tha, hơn nữa người đã từng nói, mặc dù tình huống khó khăn nhưng vẫn có một phần thắng, cho nên chúng ta có nhiều người như vậy mới cam tâm tình nguyện giúp người, sao bây giờ người lại đột nhiên bỏ cuộc?”

Vương Lục nói: “Trước đó cảm thấy có một tia hi vọng, là bởi vì bên ngoài có nhóm hiệp sĩ tăng ca kia tính toán sai rồi.”

“... Cái gì?”

Vương Lục vẫy vẫy tay, tự dung sờ soạng soạn họa đây tính toán: “Đây là báo cáo về tính toán hiệu quả của Tường Long trận, mặt trên báo cho ta biết có mười bảy pháp thuật ở trong Tường Long trận có thể đạt được hiệu quả gấp năm lần., Ta coi đây là cơ sở thiết kế một bộ Liên Hoàn Sát Trận, nếu vận khí tốt có thể trong nháy mắt miểu sát một người của đối phương, kế tiếp năm đánh bốn mới có thể đánh. Nhưng đặc hiệu gấp năm lần của Tường Long Trận thực sự quá mức kinh người, ta thật sự có chút nghi ngờ., Nhưng Tường Long trận là bí mật không truyền của Quân Hoàng sơn, công thức hạch tâm không công khai, lúc ấy ta vội vàng tính toán những thứ khác., Cũng chỉ có thể tạm thời tin như vậy, nhưng sau này nghĩ thế nào cũng không đúng, xem lại đoạn diễn biến này mấy lần, rốt cuộc xác định được là sự ngu ngốc của Quân Hoàng Sơn đã sai quy mô nhỏ ở thời điểm công thức hạch tâm, một cái điểm mấu chốt nào đó đáng giá bị đánh giá sai gấp mười lần thực tế, kết quả căn bản không thể nhiều hơn năm lần, có thể tăng lên gấp hai là đã tốt lắm rồi.”

Hải Vân Phàm nghe vậy sững sờ, vội vàng cầm giấy tính toán kỹ càng xem xét, một lúc lâu sau vẫn không hiểu ra sao.

Vương Lục khinh bỉ thu hồi quẻ bói: “Chỉ có nhân tài tinh anh của Vạn Pháp Tiên môn?”

Hải Vân Phàm ho khan một tiếng: “Ta là Bí Thư, không phải tính toán đồ... Tóm lại, người cho rằng người của Quân Hoàng sơn đưa sai số liệu à?”

Vương Lục nói: “Hẳn là không phải cố ý, Quân Hoàng Sơn vốn không am hiểu tính toán tỉ mỉ. Tường Long trận là cổ trận, chỉ sợ trước đó không có người yêu cầu bọn họ đem các loại

hiệu quả của trận pháp tinh tế hóa mới được., Con số hóa. Mà công trình lần này khẩn trương, như vậy trong quá trình xuất hiện sai lầm cũng là chuyện khó tránh khỏi. Ta thấy mấy hiệp sĩ ca ca của Quân Hoàng sơn cũng đã tận lực, Hạng Lương tự mình tới làm giám công cũng tràn đầy thành ý, thật sự là trí lực Man tộc có hạn nha...”

Hải Vân Phàm nói: “... Môn phái của ngươi kỳ thị quá mức rồi đấy?”

“Làm gì có kỳ thị, ta đối xử bình đẳng a. Trước mặt đệ tử Vạn Pháp các ngươi phê bình Quân Hoàng Sơn có hạn trí lực, trước mặt đệ tử Quân Hoàng sơn ta cũng sẽ cười nhạo Vạn Pháp đệ tử cùng cóc.”

“Ta dựa vào ngươi để đối xử bình đẳng như vậy sao?” Hải Vân Phàm dờ khóc dờ cười, nhưng rất nhanh liền không cười nổi.

“Vương Lục, phương án hiện tại là bỏ đi, chẳng lẽ đấu trận này phải bỏ qua hay sao?”

Vương Lục nói: “Đương nhiên không từ bỏ, nhiều người nhìn chăm chăm như vậy, hiện tại ta nói tính toán sai phương án làm hỏng, danh tiếng hủy không nói, phí tổn lúc trước tiêu thụ thì làm sao bây giờ?”

Hải Vân Phàm kinh ngạc: “Ngươi vì lý do này mà không từ bỏ? Đợi phí tổn chi tiêu kia là sao? Ta hoàn toàn không biết gì cả.”

Vương Lục nói: “Không đi quy trình chính quy đương nhiên không thể để ngươi biết... Tóm lại yên tâm đi, ta sẽ mau chóng đưa ra phương án thay thế.”

Hải Vân Phàm hỏi: “Những người bên ngoài thì sao? Để bọn chúng giải tán sao?”

“Đương nhiên là không được, nguyên phương án là thứ ba ngươi không cần biết, bây giờ khắp nơi trong nhân gian đều có tổ chất tâm lý thấp kém, biết nhiều sợ lại có Thiên Thư lâu các loại chó má đồ lò. Huống chi phương án mới cũng cần khổ lực hỗ trợ diễn toán, để bọn họ tiếp tục giữ vững chức vụ, phục vụ Vạn Tiên minh.”

Hải Vân Phàm thở dài một tiếng, không thèm để ý đến Vương Lục tiếp tục làm việc, nhưng lại không biết mình còn có phương án nào có công tác nào không? Muốn về nhà tìm thể tử, lại cảm thấy bỏ đi hơn một trăm cái công việc có chút không chịu trách nhiệm, thật là xoắn xuýt.

Vương Lục nhìn gã buồn bực, cười nói: “Cho người sứ mệnh gian khổ, hãy dùng phương án mới.”

Hải Vân Phàm nói: “Cái gì?”

“Giúp ta chuẩn bị phương án trị an tử vong trước thời hạn, mười người cũng muốn.”

“Phương án an ủi?” Hải Vân Phàm sững sốt: “Người làm vậy là...”

“Người sẽ không cho rằng trận đoàn chiến này không cần đến người chết chứ?” Âm thanh của Vương Lục trong suốt mà lạnh như băng: “Cho dù Quân Hoàng Sơn không có sai lầm, phương án của ta được hoàn mỹ chấp hành, năm người lên đài cuối cùng ít nhất cũng chết trên hai người. Đổi lại phương án mới thì cho dù có diệt đội cũng không có gì lạ. Ta biết Hóa Thần chân nhân bình thường đều có thủ đoạn thể mạng sống lại, nhưng người có thể bảo đảm những thủ đoạn này có thể có hiệu quả trong cuộc thi sao?”

Hải Vân Phàm nghe đến đó, bỗng nhiên hỏi một câu.

“Vì sao không thể hữu hiệu?”

Vương Lục nghe vậy cũng sững sờ, lập tức nhíu chặt lông mày.

“Đúng vậy, vì sao không thể hữu hiệu?”

...

Hải Vân Phàm tuyệt đối không nghĩ tới một vấn đề mà mình thuận miệng nói ra lại gây ra một hồi phản ứng dây chuyền.

Lúc đó hẳn nghe Vương Lục nói nghiêm trọng, năm gã Hóa Thần Chân Nhân lúc trước không ngờ toàn quân bị diệt nguy hiểm, liền kỳ quái vì sao Vương Lục lại có căn cứ như vậy.

Tới cảnh giới Hóa Thần, tu sĩ muốn chết sẽ rất khó, trừ phi tự tìm đường chết, ví dụ như ngạnh kháng thiên kiếp, hoặc là chạy tới nơi u minh lạnh giá cực hàn, nếu không cho dù thân thể có vỡ nát, nguyên thần rung chuyển, đều có thủ đoạn thức tỉnh. Còn bây giờ tuyên ra các Hóa Thần tinh anh đại biểu Vạn Tiên minh xuất chiến thì càng không cần phải nói, trong đó có rất nhiều mãnh nhân từng nếm qua hương vị thiên kiếp.

Những tu sĩ này nếu toàn tâm toàn ý muốn bảo vệ tính mạng, kể cả Hợp Thể Chân Quân cũng rất khó để bọn họ hình thành câu diệt. Trừ phi giống như Địa Tiên Huyền Mặc, trực tiếp vận dụng đại tiên thuật phân chia âm dương, có thể sẽ trở tay không kịp lập tức tan rã, nếu không làm thế nào cũng có thể chạy ra một đường sinh cơ.

Trừ phi đối phương cố ý nhắm vào những thủ đoạn thể mạng này để phục sinh, mạnh mẽ ngăn cản bọn họ chạy trốn.

Đối với Địa Tiên, nếu là cố ý muốn giết người, vậy cũng không khó làm. Khi quần tiên so tài, dưới chỉ thị của Hắc, đám Địa Tiên vì giết tới Vạn Tiên minh mà sợ hãi, thực sự ra tay độc ác, giết chết không ít tu sĩ Vạn Tiên minh trên võ trường, thật sự đánh hạ không ít sĩ khí của Vạn Tiên minh.

Về sau Vương Lục đối chọi gay gắt, trong đại chiến kim đan giết ngược Tiểu Độc Tiên và Tham Lang, lúc này mới khiến Địa Tiên hơi thu liễm vài phần. Sau một thời gian ngắn, hệ võ đấu đã rất ít xuất hiện thương vong trọng đại. Một mặt là Địa Tiên không tiếp tục tận lực giết chóc, mặt khác là người của Vạn Tiên minh cũng không ngừng tăng cường biện pháp bảo mệnh.

Mà lần này đoàn chiến cấp Hóa Thần, trên lý thuyết thực sự có phong hiểm: trên chiến trường không còn là một chọi một cục diện đơn giản nữa, dưới điều kiện cục đọan có thể sẽ bị người chia cách vây quanh., Hình thành cục diện một chọi năm, đến lúc không cẩn thận sẽ bị hình thần câu diệt. Nhưng đó là thành lập ở Địa Tiên không lưu tình chút nào, tận lực giết người điều kiện. Dựa theo tình thế hiện tại, các Địa Tiên chưa hẳn vui lòng giết người như vậy — những người thích giết người nhất đã bị Vương Lục giết mất hai.

Cho nên Hải Vân Phàm mới lấy làm lạ, vì sao Vương Lục lại nghĩ đoàn chiến lần này thảm thiết như vậy? Chẳng lẽ kế hoạch tác chiến của hắn là năm người đẩy mạnh, bức bách đối phương tiếp đòan. Sau khi khai chiến, tất cả mọi người đồng thời tự bạo, đối đòan quy vu tận?

Loại phương án tác chiến cục đòan này, lúc ban đầu thật đúng là có người đò ra qua — Quân Hoàng Sơn bọn Man Tử chính là nghĩ như vậy, hơn nữa lúc ấy ở bên ngoài dẫn đò tăng ca tăng tốc cung cấp phương án còn hô hoán khẩu hiệu cực kỳ đại khí: Vì thắng lợi và vinh dự, chỉ là tính mạng có gì đáng để quan tâm? Các người đòam tín đò này nếu không đòam lên, Quân Hoàng Sơn chúng ta phải ra năm tên Hóa Thần Chân Nhân chính là như vậy.

Được thôi, tuy rằng Quân Hoàng sơn cũng là một trong Ngũ Tuyệt của Vạn Tiên minh, hơn nữa chỉ dùng chiến lược thuận túy mà nói chỉ là bên dưới Tiên môn, nhưng năm Hóa Thần cũng không phải là thứ mà năm khối Thổ Thuần có thể tùy tiện ném ra đò được. Hải Vân Phàm nghe xong những lời này cũng đã kinh thiên đòng đò đối với Hoàng Sơn., Bất quá sau đó lại nhìn kỹ, đã thấy quân Hoàng Sơn đi đò hô to tăng ca, trong tay đòam nắm một lọ liệt tử tử tử đòam sản của Quân Hoàng Sơn, cả người đòam bừng, gật gù đòam ý.

Tu sĩ Quân Hoàng Sơn đòam trong trạng thái say rượu từ trước đến nay luôn có mỹ danh phụ thể của Chân Tiên - Chỉ cần uống say sẽ không sợ trời không sợ đòam, Cửu Thiên Cương Phong cũng đòam lên thổi phòng, về phần thân thể bị thổi nát vẫn là nguyên thân bị thổi tan tác., Thế thì đến lúc đó lại nói. Hàng năm Quân Hoàng sơn đòam có tu sĩ vì say mèm mà chết oan chết uống, nhưng tính chết không đòam, thậm chí kiêu căng.

Cho nên Tịch Lương đương đại không uống rượu, còn bị không ít tu sĩ trong núi phê bình nói mất hồn phách Quân Hoàng sơn.

Mà nhìn thấy vị tu sĩ trước mặt có hồn của quân Hoàng Sơn này đề ra phương án, Hải Vân Phàm vừa bực mình vừa buồn cười, bịa ra một câu nói bừa đem tặng ca hiệp say rượu lừa gạt qua, mà phương án kia thì căn bản không có khả năng báo danh trên tay Vương Lục. Vương Lục xác thực là ngày vạn cơ, mình làm bí thư cũng không cần phải đem phương án không đáng tin này đưa cho hắn lãng phí thời gian.

Thế nhưng bây giờ nhìn lại, chẳng lẽ Quân Hoàng Sơn Nhân không chịu từ bỏ ý định, quay đầu lại trực tiếp trình báo cho Vương Lục một phần? Không đúng a, cho dù quân Hoàng Sơn người không hiểu chuyện, hắn cũng không có cách nào trực tiếp nhìn thấy Vương Lục đâu.

Hay là nói mình đã hiểu lầm, Vương Lục cũng không phải là phát rồ tự bạo chiến thuật, mà thật sự là lo lắng bên Địa Tiên sẽ hạ độc thủ? Nhưng mà... Có cái kia cần thiết không? Tu sĩ cấp Hóa Thần không thể so với Kim Đan Nguyên Anh, đã là tương đương cao hơn chiến lược của Kim Đan Nguyên Anh., Khi đối mặt với Địa Tiên, ít nhiều gì cũng có thể đảm đương được pháo hôi, không nên tùy tiện lãng phí vào việc này. Mà có thể ý thức được điều này, bọn họ hiện tại không cần phải hạ sát thủ.

Đáng tiếc là Vương Lục vẫn luôn im lặng, chỉ cau mày trầm tư không nói, đầu ngón tay thì gõ nhịp trên bàn làm việc, làm cho Hải Vân Phàm cảm thấy tâm phiền ý loạn.

Đúng lúc hắn không nhìn được muốn mở miệng hỏi, Vương Lục giải thích: “Không phải là vấn đề lần này, mà ta nghĩ là chuyện trước kia.”

“Chuyện trước kia?” Hải Vân Phàm không hiểu gì.

“Chuyện trước kia? Người đang nghĩ tới tình nhân cũ của người sao?” Lại một giọng nói không hiểu ra sao chen ngang vào.

Vương Lục lập tức té ra tiên kiếm sơn nước mắt theo thanh âm đánh tới, kiếm thế hung mãnh khiến Hải Vân Phàm vô thức lui

lại mấy bước.

Nhưng kiếm thế hung mãnh im bật, mũi kiếm son nước mắt sắc bén bị hai ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng vê một cái, tiếp tục đi tới không được nửa phần, sau đó một thanh âm kinh sợ vang lên không thôi.

“Vương Lục, ngươi thật sự muốn tạo phản chứ gì? Ta làm sai cái gì mà ngươi đã đánh ta?”

Vương Lục chậm rãi thu hồi son lệ, nói: “Dựa chi một chút đi, dù sao sớm muộn gì ngươi cũng sẽ rước họa.”

“Mẹ kiếp, cái này còn có thể dựa tiêu sao? Ngươi muốn mất mặt à?” Vương Vũ vừa mắng vừa không chút khách khí ghé qua xem tư liệu trên bàn Vương Lục, nhìn qua hai hàng lông mày lá liễu, “Phương án trận chiến cấp Hóa Thần sao? Có gì khó đâu, tìm mấy con chim ngọc của Quân Hoàng Sơn, cho mỗi người bọn hắn một lọ rượu Phản giai, uống say rồi bảo bọn hắn đi tìm Địa Tiên tự bạo là được rồi.”

Hải Vân Phàm đã đầu rạp xuống đất đối với hai sư đồ này. Thực tế Vô Tướng chân nhân quả thực đã là chín trăm ngàn năm, không, mấy chục vạn năm mới tạo nên một tuyệt thế, vậy mà Vương Lục lại có thể đi đến bước này dưới sự tạo độc của nàng, đúng là không tầm thường.

Đang nghĩ ngợi, lại nghe Vương Lục nói: “Vạn nhất tự bạo không thành thì sao? Độ chú ý của trận đấu lần này quá cao, không cần phải mạo hiểm, đợi sau này cơ hội thích hợp hơn một chút lại để cho người của Quân Hoàng Sơn làm bom thân thể.”

Vương Vũ hứng thú bưng bưng vẫy tay: “Nhớ kỹ nói trước cho ta biết, ta đi tới chợ đen đặt cược...”

Hải Vân Phàm không nhịn được nữa, đứng dậy cáo từ: “Trong nhà có việc gấp, ta rút lui trước.”

Vương Lục đuổi ngón tay chỉ vào bóng lưng của Hải Vân Phàm đang đi xa, quay sang nhìn Vương Vũ than thở: “Nhìn thấy chưa, đây chính là bầu không khí hoạt động của đoàn làm việc tăng ca, đường đường là đệ tử Vạn Pháp Tiên môn, tăng ca cho đến đói khát khó nhịn xuân tình thế, ngay cả công việc

trong tay cũng chẳng quan tâm về nhà tìm lão bà để trút lửa giận.”

Vừa dứt lời, phía trước đi đến một nửa mặt Hải Vân Phàm xanh mét trở về, ngồi xuống chỗ công vụ Bí Thư, yên lặng bắt đầu xử lý công vụ.

Vương Lục cười cười, không đùa bỡn với bí thư của mình nữa mà nghiêm mặt hỏi Vương Vũ: “Người tới đây làm gì?”

“Nhìn xem chỗ người có cần giúp đỡ gì không... Mấy ngày nay đi dạo ở Quần Tiên thành đã bị Chưởng môn sư huynh bắt được, nói đã có thời gian không bằng tới giúp người làm phiên, ta tới đây ăn chực. Nói đến chỗ các người ăn cơm lúc nào, ta đói bụng.”

Vừa thúc giục vấn đề đả ngộ, Vương Vũ lại nghiêm túc nhìn đồng tài liệu Vương Lục vừa viết trước mặt, chỉ liếc mắt liền cười nói: “Phương án trước kia làm hỏng rồi hả? Bắt đầu lập lò luyện rồi khác? Bất quá nhìn chữ viết của người im bật mà dừng lại, là gặp phải vấn đề gì nan giải vậy? Nói ra cho ta nghe một chút, giải quyết vấn đề này cho ta một vạn Linh Thạch là được.”

Hải Vân Phàm bên cạnh nghe được không khỏi há hốc mồm, hai thầy trò này thực sự quá giỏi, loại ăn ý thành lập trên việc đánh giết lẫn nhau, thậm chí là đánh giết cơ sở này quả thực chưa từng nghe tới. Hai người này thật sự quen thuộc với nhau như một người, không, thậm chí so với bản thân đối phương còn hiểu rõ đối phương hơn, quả thực giống như là...

Bất quá, không đợi hắn suy nghĩ quá nhiều, đôi sư đồ đối thoại kia cũng đã thâm nhập xuống rồi.

Vương Lục nói: “Chính xác là gặp phải một nan đề, trên thực tế cũng là ta vẫn luôn nghĩ mãi không ra vấn đề từ khi thi đấu quần tiên đến nay —— đám Địa Tiên kia, tại sao lúc trước lại giết hung như vậy?”

Vương Vũ cười nhạo nói: “Phí lời, chúng ta không phải cha mẹ ruột của Địa Tiên, giết được có cái gì mà nương tay?”

Vương Lục ngược lại lắc đầu: “Cho dù thật sự là cha mẹ ruột, có lợi ích phân tranh cũng không cản trở người ta hạ sát thủ. Vấn đề là, chúng ta và các Địa Tiên tông thể mà nói là hợp tác

quá nhiều cạnh tranh, lợi ích đôi bên quá tổn hại mới đúng. Chúng ta có cùng chung địch nhân, trận thi đấu quần tiên này, là vì để chỉnh hợp lực lượng mọi người càng tốt hơn, dẹp yên phân tranh, cho nên phương án mới đưa ra...”

Vương Vũ nói: “Ngươi cảm thấy đạo lý này có ý nghĩa gì?”

“Vậy lúc trước bọn họ cần gì phải đồng ý? Bạch Trạch và ngươi đánh cuộc cùng một phương diện, nếu như Địa Tiên thật sự muốn phủ quyết, không biết xấu hổ một chút cũng có thể phủ định. Nhưng cuối cùng bọn họ vẫn đồng ý.”

Vương Vũ hỏi: “Vậy ngươi muốn nói rõ cái gì? Đáp ứng với ngươi là đại cục làm trọng, thời điểm thi đấu vì muốn thắng cho nên dùng chút thủ đoạn tàn nhẫn, khoai đao trăm loạn ma, nhanh chóng chán nhiếp đối thủ, ngược lại có thể giảm bớt tổn thất của đối phương, cái này còn có chỗ nào không nói rõ được sao?”

Vương Lục nói: “Không có chỗ nào không nói được, cho nên ta một mực cũng không nghĩ quá nhiều, nhưng ta vừa mới đột nhiên có một ý nghĩ, vì sao đám Địa Tiên không dùng thủ đoạn ngược lại chứ? Ví dụ như, lúc có thể giết người là cố ý thả người một ngựa, để triển lãm khoan hồng độ lượng.”

Vương Vũ cười hỏi: “Thảm lượng rộng lượng có ích lợi gì?”

Vương Lục nghiêm mặt nói: “Chỗ tốt chính là ta sẽ không toàn lực ứng phó như vậy.”

“Cũng là lý do. Đúng vậy, nói như vậy quả thật có chút kỳ quái, bên phía Địa Tiên là một người áo đen, mà không phải nào tàn Bạch Trạch, theo lý thuyết không nên tàn nhẫn như vậy...”

Vương Lục nói: “Ta thấy cho dù là Bạch Trạch cũng chưa chắc làm ra quyết sách kia, lấy giết chóc chán nhiếp đối thủ. Trên lý thuyết nói thì không sai, nhưng kỳ thật là một loại thủ đoạn điên rồ, rất dễ khiến cho không thể đoán trước tác dụng phụ.”

Vương Vũ nói: “Đúng vậy, nguy hiểm thật sự có chút lớn.”

“Trên đời này không có nguy hiểm vô lý, làm như vậy đối với bọn họ hẳn là còn có chỗ tốt.”

“Ví dụ như trong Quần Tiên thành còn có bí mật gì?” Vương Vũ nói đến đây, con mắt bắt đầu sáng lên.

Vương Lục không cần nhìn cũng biết nàng đang muốn nói gì: “Người sớm dứt bỏ suy nghĩ lúc đoạt bảo kỳ binh, nơi đây chính là nhà của Địa Tiên, cẩn thận trộm bảo không được bị người ta bắt đi dạy dỗ.”

Hai thầy trò nghiêm túc giao lưu ý kiến, Vương Vũ ngược lại có vẻ thờ ơ, nhưng vẫn đi từng bước một dần dặt suy nghĩ của Vương Lục không ngừng xâm nhập. Hải Vân Phàm ở bên cạnh nghe vậy, trong lòng cũng vội chuyển ý nghĩ, nghe đến đây, liền chen lời vào nói.

“Những cái này đều chỉ là phỏng đoán của người mà thôi, có hàng nào hay không?”

Vương Lục nói: “Đương nhiên không có, bằng không thì không phải suy đoán, mà là trần thuật sự thật. Vấn đề là hiện tại Vạn Tiên minh và Địa Tiên xem như là đối địch với nhau, song phương đề phòng lẫn nhau, tin tức vô cùng khan hiếm, người bảo ta đi đâu mà tìm hàng?”

Vương Vũ bỗng nói: “Muốn có hàng cũng không dễ? Tìm người hỏi đi.”

“Tìm ai hỏi đây? Trong thành của đám Tiên này còn có ai hiểu biết nhiều hơn ta về Địa Tiên?”

Vương Vũ nói: “Huyền Mặc à, chẳng phải nàng có quan hệ rất tốt với người sao, có vấn đề trực tiếp tới cửa hỏi lui a. Nếu có thể hỏi ra một nam một nữ, trận doanh Vạn Tiên minh của chúng ta sẽ lớn mạnh chưa từng có.”

Vương Lục trầm mặc nửa ngày: “Cũng có lý.”

Hắn chợt nhớ tới Tứ Tướng chân quân.

...

Hải Vân Phàm thật sự không muốn.

Cũng không phải đối với chức vụ của thư ký có cái gì bất mãn, trên thực tế với tư cách là tu sĩ hoàng thất, Hải Vân Phàm đối với chức vụ nhận thức và xác nhận thư ký cao hơn người thường rất nhiều.

Linh căn tư chất của hắn không phải là tốt nhất. Lúc trước sau khi tổ chức đại hội thăng tiên, vì nguyên nhân này mà hắn đề cử tới Vạn Pháp Tiên môn. Sau này, đúng là cảnh tượng triển khai của Vạn Pháp sẽ tốt hơn một chút. Thế nhưng so với tu sĩ cấp bậc Trảm Tử Dạ, Vương Lục thì chênh lệch đúng là một trời một vực.

Hải Vân Phàm biết rõ con đường tu tiên của mình rất khó đi đến điểm cuối, thậm chí bản thân hắn còn tiến hành thôi diễn tiền đồ của mình, kết luận là tám phần mười sẽ bị kẹt tại cửa ải Nguyên Anh đến Hóa Thần. Nếu vận khí tốt một chút có thể đạt tới cảnh giới Hóa Thần trung phẩm, muốn tiến thêm một bước nữa thì chỉ có thể nghe theo mệnh trời mà thôi.

Thành tựu như vậy đương nhiên không kém, cho dù ở Vạn Pháp Tiên môn cũng được coi là xuất sắc, nhưng so với công tác mình đang làm hiện tại thì có tính là gì?

Đừng tưởng chỉ là làm công cho một chân nhân kim đan, nhưng địa vị của Kim Đan chân nhân hôm nay nghiêm nhiên không thua gì chân quân trên ý nghĩa. So với các chương môn thượng phẩm đại phái, có lẽ không bằng, nhưng trưởng lão môn phái bình thường thấy Vương Lục cũng phải khách khí. Cho người như vậy làm bí thư, rất nhiều Hóa Thần chân nhân cũng cầu còn không được.

Bởi vì quyền lực Vương Lục thật sự quá lớn, hiện tại trong tay Vương Lục có thể sử dụng toàn bộ tài nguyên, có thể nhanh chóng đuổi kịp toàn bộ một cái thượng phẩm đại phái, coi như là đi con đường chính quy, tài nguyên dư thừa cũng làm người ta thêm thèm. Huống chi Vương Lục không phải con đường chính quy cũng là làm cho gió nổi lên.

Đương nhiên, hấn đi không chính quy để báo tài nguyên, cũng không phải vì mục đích riêng của bản thân — Vô Tướng công của Vương Lục tu hành cùng Hồn Độn Phá Thiên Thân Kiếm ăn tài nguyên cũng không tính là lợi hại, Linh kiếm phái nhà mình liền có thể cung cấp được — mà là có rất nhiều phương án liên quan tới quân tiên đại bị, rất khó thông qua phương thức tiêu thụ chính quy, cho nên chỉ có thể tự mình chặn lại tài nguyên, tự mình đi đầu tư thí nghiệm.

Vương Lục không quá để ý tổ chức Thi đấu Tiên Đại Hội tổng cộng tính toán hiệu quả quyền lực, nhưng đại đa số người tuyệt đối quan tâm, tu tiên nha, pháp địa tài lữ, tiền tài là vị trí thứ nhất, mà đại đa số người tài vật tuyệt đối không đủ. Bao gồm Vạn Tiên minh năm tuyệt, cũng chỉ có chương môn nhân, Tịch đệ tử cùng một ít trưởng lão cao tầng tài nguyên cơ hồ không bị hạn chế, những trưởng lão bình thường khác tuy rằng tu vi cảnh giới không thấp, muốn tài nguyên còn phải tự mình nỗ lực.

Quyền lực của Vương Lục kinh người như thế. Nếu là bí thư thân của Hải Vân Phạm cố tình vận hành, đương nhiên chỗ tốt đạt được cũng khó nói hết một lời... Trong khoảng thời gian này, người của các đại môn phái cầu hấn làm việc tấp nập không dứt, thậm chí người của vợ chồng Diệp Phi Phi cũng không thắng được.

Nhưng hiện tại hấn thật sự không muốn.

Không phải là đãi ngộ không đủ, mà là năng lực tự giác không đủ, tiết tấu không theo kịp lãnh đạo, Vô Nhan tiếp tục hưởng thụ đãi ngộ đặc biệt trước mắt.

Tiết tấu làm việc của Vương Lục quá nhanh.

Khoảnh khắc trước còn đang mò cá trong thư phòng, khoảnh khắc sau đã quyết định rời khỏi Quân Tiên thành đi tìm lời giải thích của Huyền Mặc... Tên này thật sự không định coi mình là lãnh đạo, không làm việc trên tay nữa, không hèn hò với Địa Tiên mà như bỏ chạy.

Đổi lại là những người khác, đại tướng bên phía Địa Tiên này âm thầm tùy ý tiếp xúc, không thể tránh khỏi bị bắt lấy tra hỏi một phen, có hành vi bán nước hay không, cũng may hấn là Vương Lục, khả năng đầu địch tạo phản cũng không cao.

Nhưng trên trình tự mà nói, hẳn tiếp xúc trong âm thầm cũng thật sự là không khác gì làm phản.

Cho nên vì giảm bớt phiền toái, cũng cần phải có người đem loại hành vi không đúng trình tự này trở nên phù hợp với trình tự —— người này đương nhiên không phải người khác, chỉ có thể là Bí Thư Hải Vân Phàm.

Cho Vương Lục các thủ tục đã làm cho Hải Vân Phàm đau đầu vô cùng, càng phiền toái hơn là Vương Lục này quá khó hầu hạ, hoàn toàn không chịu thừa nhận khổ cực của thủ hạ, chân trước vừa đi, chân sau lại trở về gọi cả Hải Vân Phàm lên.

“Cùng đi chung đi.”

Hải Vân Phàm liền cuống lên: “Người đi gặp Địa Tiên, kêu đến ta làm gì?”

Vương Lục ngạc nhiên nói: “Bí thư này của ngươi cũng quá sơ sài rồi, làm gì có chuyện lãnh đạo không mang theo thư ký?”

“Ta đi đây, ai bỏ thủ tục cho ngươi?” Hải Vân Phàm thử nghiệm theo lý lẽ.

Vương Lục khoát tay: “Viết một phong thư cho Hà Đồ Chân Quân, để lão hỗ trợ.”

“Mẹ kiếp, ngươi thật sự cho rằng mình là con riêng của Hà Đồ Chân Quân à? Loại chuyện như vậy cũng cần người ta hỗ trợ sao?”

Vương Lục nhìn Hải Vân Phàm, lắc đầu thở dài: “Tiểu Hải à, sau khi kết hôn ngươi cũng không còn thú vị nữa, không bằng rời đi đi.”

Hải Vân Phàm tức giận đến mức muốn cười: “Nghe ý này của ngươi, hình như ta kết hôn là phản bội ngươi.”

“Phụt ha ha ha...” Vương Vũ ở bên không chút hình tượng cười to: “Quả nhiên có gian tình ta tuyên dương một phen...”

Vương Lục cũng lười để ý đến cô gái này, đồng thời cũng nhìn Hải Vân Phàm thật sự không thể chịu nổi hành hạ: “Ngươi nguyện ý lưu lại thì cứ lưu lại. Loại chuyện tốt ngoài công đều không quý trọng, cả đời này ngươi cũng chỉ còn lại phần cho hài tử giặt tã mà thôi.”

Sau đó cũng không gọi là Thượng Vân Phàm nữa, kéo Thượng vương vũ rời khỏi quần tiên thành, sau đó đi tới mảnh ngân hà sáng chói kia.

Hôm nay quần tiên mộ phảng phất chỉ còn lại có một nội dung hạch tâm là quần tiên thành. Quần tiên đại bị hấp dẫn quá nhiều người chú ý, nhưng trên thực tế tác dụng cơ bản của quần tiên mộ vẫn còn, vô số tiểu thế giới hưng thịnh cùng tan vỡ trong tinh hà, phun ra nuốt vào lượng hải lượng linh khí địa mạch cửu châu.

Tương tự, số lượng tu sĩ tìm kiếm tiên duyên trong các tiểu thế giới cũng không phải ít. Thi đấu Tiên Nhân lần này quả thực là chủ đề của Cửu Châu Đại Lục, nhưng có rất nhiều người tham dự không đến thi đấu, chung quy phải có tu hành của riêng mình.

Vương Lục cũng không phải lần đầu tiên đến đây, dừng chân ở trước vòng xoáy Tinh Hà một lát, nhớ lại tọa độ mơ hồ ghi lại ngày trước lúc đi lên trời, sau đó đưa tay về phía trước tìm tòi, liền muốn xâm nhập vào trong đó.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên một giọng nói vang lên sau lưng.

“Vương Lục, ngươi ở chỗ này làm cái gì vậy?”

Trùng hợp, người đến chính là Huyền Mặc, Vương Lục quay đầu lại cười: “Tìm người a.”

Huyền Mặc thở dài: “Ngươi tìm người chính là dùng phương thức mạnh mẽ xông vào cửa phòng sao? Có biết là rất nguy hiểm không?”

Vương Lục Kỳ nói: “Ngươi đã chôn lòi ở cửa nhà? Đây là phong cách sửa chữa trang trí tân triều của Địa Tiên giới sao?”

“... Tóm lại, tìm ta có chuyện gì?” Huyền Mặc vừa nói, vừa dùng ánh mắt cảnh giác nhìn Vương Vũ một cái, sau đó cũng đưa tay vào trong vòng xoáy Tinh Hà xoắn một cái. Chỉ nghe một tiếng long ngâm từ trong Tinh Hà truyền đến, sau đó trước mắt bỗng nhiên sáng sủa, đúng là nhân gian quen thuộc trên trời.

Vương Lục cười ha hả, xoay người nói với sư phụ: “Bồi thường tiền.”

Vương Vũ vẻ mặt khó chịu: “Không ngờ tên này không dọn nhà thật a.”

Huyền Mặc thông minh bực nào, vừa nhú mày liền tỉnh ngộ ra, đây là hai người sau khi tự mình thức tỉnh thì chuyển đến nhà không dọn đến nhà đánh cược, nhất thời không còn gì để nói: “Các người... còn có lòng dạ thanh thản làm những việc này sao?”

Vương Lục nói: “Công việc là nhân rồi, hơn nữa lần này tìm người có chuyện quan trọng để thương lượng.” Vừa nói, vừa thoải mái tiến vào một phương thiên địa của Huyền Mặc.

Huyền Mặc thấy Vương Lục hào phóng như thế, trong lòng có chút hảo cảm.

Mấy tháng không gặp, trên trời nhân gian thoạt nhìn cũng không có bao nhiêu biến hóa, cục diện nam nữ cách biệt khi Vương Lục rời đi hoàn toàn khác biệt, bất quá cái này đương nhiên không phải Huyền Mặc vẫn kiên trì cục đoạn giới tính chủ nghĩa, mà là nàng đối với phương thiên địa này của mình cũng không có bao nhiêu hứng thú kinh doanh. Nơi này đối với nàng mà nói, giống như là một địa phương hành cung nhân khí bình bình.

“Tìm ta có chuyện gì?” Huyền Mặc địa phương tiếp đãi Vương Lục và Vương Vũ, là trên bầu trời tối cao của nhân gian, một cung điện đẹp đẽ nhưng vắng vẻ yên tĩnh.

Huyền Mặc thân là chủ nhân, một bên dâng trà thơm cho hai vị khách nhân, một bên lại mở miệng hỏi ý tứ.

Vương Lục cũng là đơn đao thẳng tiến: “Lần này đoàn chiến Hóa Thần cấp, các người tính đánh như thế nào?”

Huyền Mặc trầm mặc thật lâu: “Người đang nói đùa sao?”

Chạy đến nhà người hỏi vấn đề cơ mật này là muốn nàng bị đồng bọn nghi kỵ?

Vương Lục nói: “Ta muốn biết, các người muốn nghiêm túc phân thắng bại, hay là nghiêm túc phân sinh tử.”

Vì vậy Huyền Mặc ý thức được vấn đề Vương Lục thật sự muốn hỏi.

“... Nhìn từ góc độ của ta, trận chiến này đương nhiên chỉ phân thắng bại, không xác định sinh tử. Mà những người khác trước mắt cũng không có ý kiến gì.”

Đáp án này đương nhiên là tương đối lạc quan, nhưng Vương Lục lại không hài lòng: “Người không phải là đội trưởng sao? Nói chuyện còn cần cần thận như vậy? Người đưa ra quyết sách không phải người?”

Huyền Mặc nói: “Người hẳn là đã sớm nhìn ra không phải là ta.”

Vương Lục gật gật đầu: “Không phải là người thì tốt, nghiêm chỉnh mà nói ta rất thích người, cũng không hy vọng đem khoản nợ kia tính trên người người.”

Đối với Vương Lục, Huyền Mặc cũng không quá để ý đến yêu thích của gã, chỉ là đối với khoản nợ mà gã nói có chút âm đạm: “Hắc cũng không phải cố ý làm như vậy.”

Vương Lục cười: “Chẳng lẽ nói dối sao? Là không phải cố ý trong lòng mọi người hiểu.”

Huyền Mặc im lặng một lát: “Xin lỗi.”

“Không phải quyết sách của người, người xin lỗi có ích lợi gì?”

Huyền Mặc có chút mỗi mết: “Nói không sai... Nhưng Hắc đã từ bỏ kế hoạch kia, sau này có lẽ sẽ không còn việc gì nữa. Đối mặt với Đọa Tiên, chúng ta nên chung sức hợp tác.”

“Đúng vậy, cho nên ta rất kỳ quái người lúc trước đưa ra quyết sách kia rốt cuộc nghĩ thế nào.” Vương Lục có vẻ không chịu buông tha. “Giải quyết trăm loạn là một lý luận thuyết thuyết thuyết thuyết thuyết., Nếu như có thể áp đảo ưu thế thắng lợi mà nói, hao tổn ngược lại sẽ nhỏ hơn so với cục diện giằng co. Nhưng lý luận lý luận không chỉ có một, vì sao chọn cách nguy hiểm lớn nhất? Hắc không nghĩ tới vạn nhất sĩ khí chèn ép không thành, phản phệ của Vạn Tiên minh sẽ tạo thành hậu quả gì sao?”

“Hắc hẳn... đúng là người như vậy.” Huyền Mặc nói: “Hắc làm việc chỉ cầu kết quả, rất ít khi suy nghĩ tới tác dụng phụ gì. Còn về phản phệ... trước cuộc tranh tài kia, không ai ngờ người lại làm đến mức tuyệt diệu như vậy.”

Vương Lục cười: “Ta tuyệt chiêu? Lời này duy nhất không đến lượt nhóm Địa Tiên các ngươi nói, ta chỉ giết hai người, mạng người trên tay các ngươi ít nhất cũng gấp mười lần. Bất quá chuyện lúc trước không nói, mới không tiện kể tỉ mỉ câu chuyện xấu cho ta?”

Huyền Mặc hiển nhiên không muốn nói quá nhiều, nhưng Vương Lục đặt chén trà xuống, ánh mắt chuyên chú nhìn nàng, sau đó nói một câu.

“Ta không tin Hắc, cho nên cũng sẽ không tin nhiệm các ngươi những người khác tin nhiệm Hắc. Ở trên cơ sở tin nhiệm này, ta ra tay rất khó nắm giữ chừng mực. Ngươi nói các ngươi đã từ bỏ kế hoạch giết chóc, nhưng ngươi nói chuyện không giữ lời, ta không tin.”

Huyền Mặc nhất thời khó xử, bởi vì Vương Lục nói rất có đạo lý, làm cho nàng căn bản không có biện pháp phản bác.

Nếu đổi lại là người khác, đại khái sẽ ngoảnh mặt làm ngơ với uy hiếp của Vương Lục, nhưng Huyền Mặc thì không.

Đặc biệt là, lúc Vương Lục còn đứng sau lưng gã là Vương Vũ.

“...Ta hiểu rồi, liên quan tới chuyện đen, ta sẽ nói đơn giản một chút.”

Nhưng khiến Huyền Mặc hơi khó xử.

...

694

Huyền Mặc là một người chân thật.

Nàng nói đơn giản một chút, nhưng thật ra chuyện xưa cũng không đơn giản.

Về lai lịch của hắc, nàng cũng không biết quá nhiều, chỉ biết là người kia đi theo lão đại trước kia đồng thời xuất hiện ở trước mặt nàng, một mực đứng ở sau lưng lão đại, làm người phi thường khiêm tốn, thậm chí có chút tự ti.

Nhưng tâm thái hắc tuy rằng hèn mọn, một khi sự tình bắt đầu lại lời lệ phong hành, tâm ngoan thủ lạt. Tại thời điểm đối kháng Đọa Tiên đặc thù, lấy sự lãnh khốc tàn nhẫn lập xuống mồ hôi công lao, lại không chịu nhận lấy công lao, mỗi lần đều ẩn thân phía sau màn, hiển lộ rõ phong thanh.

Nhưng tính cách của Hắc rất quái gở, cho nên mọi người đều kính nể hắc, cũng không nghĩ tới chuyện đẩy hắc lên vị trí lãnh đạo gì cả. Hắc vẫn luôn đi sau lưng lão đại, lão đại cũng không coi hắc là soái mới. Huống chi lúc đó tình thế đối kháng với Đọa Tiên vô cùng ác liệt, người dùng hết mà còn không thể chống lại, mọi người cũng không quan tâm nhiều chuyện tranh quyền đoạt thế như vậy.

Về sau chiến tranh đã gặp đại bại, lão đại đã chết, rất nhiều người đã chết, cứ điếm một người tiếp một người bị loại bỏ, thành lũy kiên cố canh vàng tại Đọa Tiên vây công không chịu nổi một kích, các Địa Tiên phản kháng cờ phong vũ bay lên cao...

Lúc ấy, dường như tất cả mọi người đều cảm thấy tuyệt vọng đối với tình thế lúc này, ngay cả đám người Tham Lang giết người thành tính, Huyết Nhục Đồ cũng cười gằn nói muốn cho đối phương biết chút màu sắc cuối cùng, đã tích trữ ý niệm đồng quy vu tận trong đầu. Chỉ có Hắc, từ đầu đến cuối duy trì lạnh lùng, dựa theo lão đại trước khi chết, làm từng việc mình cần làm.

Lão đại bảo hắc cứu người, có thể cứu bao nhiêu thì cứu bấy nhiêu.

Sau đó hắn cứu hơn một trăm người.

Lúc đó con số này cơ hồ không thể tưởng tượng nổi, bởi vì mọi người chưa bao giờ nghĩ tới nó lại mạnh như vậy, nhiều năm qua hắn vẫn đứng sau lưng lão đại, phảng phất như cái bóng. Mà khi lão đại không còn, mọi người mới hiện ra, cái bóng này hóa ra là bóng dáng lão đại, có được thực lực gần bằng cấp bậc với lão đại.

Đồng dạng, mọi người trước giờ chưa từng nghĩ tới, hắc lại có thể độc ác như thế, vì cứu hơn một trăm người kia, hắn lại lựa chọn hi sinh nhiều người, thậm chí bao gồm mấy đồng bạn có quan hệ mật thiết với hắn. Đến tận đây, mọi người mới ý thức được, vì sao hắc có được lực lượng cường đại như vậy, lại nhiều năm qua đi theo sau lão đại, cam tâm làm bóng ma.

Người như vậy, đích xác rất khó đứng ở trên mặt bàn, giống như lão đại, hô trăm ứng... Nhưng mà sau một mảnh máu tanh, mọi người cũng không có cách nào trách cứ hắn.

Bởi vì trách cứ cũng vô nghĩa, Hắc cũng sẽ không thật sự quan tâm, hắn tự cho mình là tội nhân, một mặt thừa nhận mình có tội, mặt khác... Hắn làm tội nhân đã sớm quen rồi.

“Chuyện cứ như vậy mà nhiều, mời hai vị trở về đi.”

Nói đến đây, Huyền Mặc bỗng nhiên ý thức được mình nói ra hơi nhiều, lập tức có chút mỗi mết, trực tiếp hạ lệnh trục khách.

Bất quá Vương Lục chỗ nào quan tâm Trục khách lệnh của đôi phương, hì hì cười một tiếng: “Uống trà đi.” Nói xong giơ cao chén trà trong tay, bên trong còn thừa lại một nửa.

Huyền Mặc nhìn Vương Lục, tên này thực sự vô liêm sỉ, bản thân kể chuyện gần nửa canh giờ, ngay cả nửa chén trà hắn cũng uống không hết?

“Hỏi chuyện này.” Vương Lục nhấp một ngụm trà. “Sau khi lão đại các người chết, đến cùng là ai chịu trách nhiệm?”

Huyền Mặc nói: “Không có ai phụ trách... Lúc trước dưới tay lão đại có ba tên phó thủ, trong đó có hai tên đã hi sinh, mà Bạch Trạch không thích hợp làm người dẫn đầu. Ngoài ra chính là Hắc, nhưng vừa rồi hắn cũng đã nói qua.”

Vương Lục hỏi: “Ngươi thì sao?”

Huyền Mặc cười khỏ: “Ta? Ta chỉ là tạm thời bị người ta đẩy ra ngoài mà thôi, không có quyền thế gì, cho nên lần này tới tìm ta vô nghĩa, chuyện ta nói không tính.”

Vương Lục gật đầu: “Ta hiểu, trưởng thành xinh đẹp như vậy mà không để ý đến cát tường vật thì đáng tiếc, cho nên lần này tìm ngươi đến không phải để bàn luận thì chính là tâm sự.”

Nụ cười của Huyền Mặc càng bất đắc dĩ: “Lúc này tìm ta nói chuyện phiếm, ngươi cảm thấy thích hợp không?”

Vương Lục cười nói: “Không có gì không hợp lý cả, hai nhà chúng ta là quan hệ hợp tác sau này, hiện tại thành lập tình hữu nghị cách mạng sớm một chút cũng không có gì không tốt.”

Huyền Mặc vừa muốn nói chuyện đã thấy Vương Vũ ở bên cạnh lên tiếng.

“Ừ, ta cảm thấy hai thiên tài tương mạo các ngươi rất cần thiết thành lập tình bạn thâm nhập sâu thấu đáo của nhau.” Nói xong lại uống thêm một chén trà - Vương Vũ lại không có nét mực giống như Vương Lục. Nửa canh giờ nửa chén trà, trong khoảng thời gian này nàng đã uống đầy năm chén, tất cả đều thành thật không khách khí tự mình rót nước.

Huyền Mặc nghe Vương Vũ nói xong, chỉ cảm thấy ý tứ phía sau chữ viết tựa hồ có chút thấp kém không chịu nổi. Nhưng nói thật ra thì nàng nghe cũng không hiểu lắm, thế là giòn tan không để ý tới nàng, chỉ chuyên tâm nói chuyện với Vương Lục.

“Rốt cuộc ngươi muốn biết cái gì?”

Vương Lục nói: “Mấy vấn đề. Đầu tiên, các ngươi lúc trước liên hợp thành lập tổ chức Địa Tiên tinh nhuệ ở Cửu Châu, lựa chọn đối thủ nghịch thiên. Theo lý thuyết kết cấu của tổ chức hẳn là tương đối hoàn thiện.”

Huyền Mặc nói: “Không sai, mặc dù thực lực một mình chúng ta yếu ớt, nhưng tập hợp lại vẫn có sức đánh một trận. Điều này cũng là nhờ tổ chức lực lượng của chúng ta.”

Vương Lục hỏi: “Như vậy vấn đề đã đến, bất kỳ một tổ chức nào, tính ổn định đều là cơ bản của nó. Cũng không thể để

người chết không có người kế tục, thời điểm lão đại các người còn, hẳn là đã định ra người kế thừa nhỉ? Chắc không phải là đen chứ?”

Huyền Mặc thở dài: “Tổ chức Địa Tiên dường như chỉ có một mình lão đại xây dựng nên, cho nên chỉ có uy vọng của hắn mới có thể áp đảo tất cả mọi người, những người khác đều kém quá xa, cho dù lão đại có kế thừa cũng vô dụng... Đương nhiên, lão đại đúng là chỉ định vài người, nếu hắn gặp phải bất trắc thì để mấy người kia tiếp nhận công việc của hắn.

Vương Lục hỏi: “Những người kế thừa kia đều đã chết? Thật sự là trùng hợp.”

Huyền Mặc nghe ra đây là âm mưu luận lại giải thích: “Sau kinh biến, tổ chức lúc đó gần như đã bị phá hủy toàn bộ, công kích của đám Đọa Tiên có tính bài xích, nhóm đầu tiên chết trận gần như đều là lực lượng trung kiên của tổ chức, những người như chúng ta có thể may mắn sống sót đã là không dễ dàng rồi. Hiện nay xem ra, thực lực của đám người đen mạnh nhất, uy vọng cũng cao nhất, nhưng hắn không muốn ra mặt, hơn nữa đối với hắn còn có không ít đồng bạn cố kỵ.”

Vương Lục hỏi: “Nếu lo lắng thì tại sao hắn nói chuyện còn có người nghe?”

Huyền Mặc biết rõ đây là đang chất vấn chuyện giết chóc thời trước nên giải thích: “Bởi vì trước khi chết lão đại đã nói phải tín nhiệm kẻ đen.”

Vương Lục hỏi: “Nhưng cũng không có truyền vị cho hắn?”

“Không cách nào truyền thụ, Hắc cũng không thể chấp nhận, hắn chỉ ra tay vào lúc cần thiết... Chỉ có như vậy, chúng ta mới thật sự tín nhiệm hắn.”

Vương Lục trầm ngâm nói: “Nội bộ chia rẽ này thật sự là lớn đến mức không còn gì để bù đắp, cho nên Địa Tiên các người mới biến thành bộ dáng như bây giờ?”

“Chúng ta vốn định ngủ say vĩnh viễn, lần này thức tỉnh là ngoài ý muốn, không ai biết rốt cuộc nên làm gì.” Huyền Mặc nói ra: “Thành thật mà nói, trong khoảng thời gian này ta vẫn luôn suy nghĩ, nếu như chúng ta không tỉnh lại, thì nó sẽ như

thể nào, có thể tốt hơn cửu châu lục không? Dù sao chúng ta cũng đã là người trong quá khứ.”

Vương Lục hơi kinh ngạc: ” lập trường của ngươi rất kỳ quái, tựa hồ có chút không phù hợp với chủ lưu của Địa Tiên Giới.”

Vương Vũ cũng suýt nữa đã sặc nước trà, vội vàng đưa tay đâm vào sau lưng Vương Lục, nhỏ giọng nói: “Thoạt nhìn thì có hy vọng, tranh thủ tóm được, tranh đoạt vinh quang vì nước.”

Huyền Mặc nhìn Vương Lục, bất đắc dĩ cười nói: “Không được nói lung tung, những câu này chính là lúc nói chuyện phiếm mới nói.”

Vương Lục nói: “Yên tâm, lời này nói ra, chẳng phải chúng ta sẽ thiếu một đồng minh đánh vào nội bộ địch quân sao?”

Huyền Mặc cười khỏ, bản thân lại trở thành đồng minh của Vạn Tiên minh? Chẳng trách gần đây các đồng bọn càng thấy kỳ lạ về ánh mắt của mình.

“Tóm lại chuyện ngươi muốn nghe đã nghe xong, không có chuyện gì khác để nói...”

Vương Lục vội vàng phát tay: “Có, tại sao không có? Vấn đề cuối cùng.”

Huyền Mặc xúc lại tinh thần: “Nói đi.”

Vương Lục trầm mặc chốc lát, cười hỏi: “Ta xem bên Địa Tiên các ngươi rất không có tiền đồ, có muốn đến sống hoà nhập với chúng ta hay không, đãi ngộ từ ưu đãi rồi?”

Nửa canh giờ sau, trong đình viện khu Tiên Ngũ, Vương Lục một lần nữa trở lại công vị của mình. Chỉ là y không có lòng làm việc, chỉ chuyên tâm thở ngắn thở dài.

Hải Vân Phàm thân là thư ký lúc này vẫn còn ở bên ngoài làm thủ tục cho Vương Lục, trong phòng chỉ có hai người hấn và Vương Vũ. Vương Vũ bung chén trà từ chỗ Huyền Mặc, uống tiên trà vẫn liên tục không thay đổi mùi trà, thản nhiên nói: “Ngươi đúng là nảo tàn.”

Vương Lục cười lạnh hai tiếng, bày ra một bộ dạng chuẩn bị phản kích, nhưng lời đến bên miệng lại cảm thấy nhàm chán, không muốn nói chuyện với Vương Vũ.

“Đã bảo nào tàn người chớ không phục, ta chưa từng thấy người chơi trò này như vậy. Vốn người ta đã nói muốn chơi với người rồi, bị cái tư thái ngang ngược kia của người dọa cho hoảng sợ, xem ra không có hy vọng rồi.”

Vương Lục xì nói: “Rõ ràng là tiện nhân nhà người kéo thấp cái giá trị của Vạn Tiên minh, mới làm cho nàng sinh ra băn khoăn.”

Vương Vũ hừ một tiếng, nhấp một ngụm trà, sau đó nói: “Ta thấy bên Địa Tiên có gian tình.”

Vương Lục cũng gật đầu: “Bên phía Địa Tiên hoàn toàn chính xác có chút không đúng, tình huống khác rất nhiều so với nhận định lúc trước. Chuyến này thật không giả a.”

“Nhân vật tuyển chọn là Hắc.”

Vương Lục tán thành: “Ngoại trừ hắc không có ai khác ra, ta thấy người này tâm cơ thâm trầm, tuyệt đối không phải là nhân vật lương thiện.” Nói xong có chút tiếc hận cau mày. “Đáng tiếc chi tiết lúc trước, Huyền Mặc không chịu nhiều lời, tỷ như trận kia tạo thành thương vong trọng đại đã tập kích đến cùng là xảy ra chuyện gì?”

Vương Vũ nói: “Không cần hỏi, chắc chắn là bên trong có phản đồ, ta thấy Hắc và Bạch Trạch chính là người bị tình nghi lớn nhất, không bằng nghĩ biện pháp đưa hai người này đến thẩm vấn một phen, sau đó đại biểu cho việc Địa Tiên đại biểu cho việc chém bọ họ ở Cửu Châu.”

Suy luận này đương nhiên là thuận túy chủ quan, không có đạo lý nào. Trong quá trình đối kháng nguy cơ của Đọa Tiên, Địa Tiên hoàn toàn hành tẩu bên bờ vực, bất cứ thời điểm nào trượt chân rơi xuống cũng không kỳ quái. Địa Tiên là nhân tài đông đúc, Đọa Tiên lại càng mạnh hơn. Kết cấu tổ chức mà bọ họ lấy làm kiêu ngạo, nói không chừng trong mắt đối phương lại trăm phần sơ hở.

Hai người Vương Lục và Vương Vũ đương nhiên cũng biết đạo lý này, nhưng vấn đề nằm ở chỗ, có lẽ có rất nhiều đạo lý đều hiểu được, trước khi có thêm chứng cứ chứng minh bất kỳ đạo lý nào, chọn người nào cũng không tính là sai.

“Vậy cứ quyết định như vậy đi, Hắc Bạch Song Sát trong Địa Tiên Trận doanh thông với nước ngoài, tội không thể thứ được, bước tiếp theo chúng ta phải nghĩ biện pháp đem bọn hắn làm phiến trong Địa Tiên Trận doanh, từ đó giảm độ khó của quân tiên tử thí.” Cuối cùng Vương Lục phi thường thực sự nói ra mục đích căn bản.

Vương Vũ gật đầu: “Ý kiến hay, ta ủng hộ ngươi.”

Sau đó đứng dậy bước đi.

Vương Lục ngạc nhiên nói: “Ngươi muốn đi đâu vậy?”

“Đương nhiên là đi mò cá rồi. Dù sao vừa rồi đã làm việc với ngươi lâu như vậy, chưởng môn sư huynh cũng không nói gì a ha ha...”

...

“Xem ra, chuyện chiến đấu ở cấp Hóa Thần không cần lo lắng quá nhiều.”

Lúc Hải Vân Phàm mang theo một chồng tài liệu trở lại phòng, nhìn thấy chính là Vương Lục đã tính toán trước rồi.

“Sao lại nói vậy?” Hải Vân Phàm chịu đựng mỗi một hỏi.

“Lòng người bọn họ không đủ.” Vương Lục bóp chặt: “Lúc đầu còn đỡ, lúc đoàn chiến có lẽ sẽ không có người hạ tử thủ.”

Hải Vân Phàm vốn định hỏi người làm sao biết, nhưng cân nhắc đến việc Vương Lục vừa mới đến nhà Địa Tiên của người ta, nói không chừng y đã nắm được cơ yếu tình báo, nên cũng không hỏi thêm nữa.

Hơn nữa lòng người Địa Tiên không đồng đều là chuyện tốt tuyệt đối, có thể giảm xuống độ mạnh của công việc trong tương lai, loại tăng ca tăng trưởng gần đây, thật tình có thể miễn thì miễn. Nghĩ đến đây, trong lòng Hải Vân Phàm có chút buông lỏng.

“Nói như vậy, phương án an ủi có thể tạm hoãn rồi?”

Vương Lục suy nghĩ một chút: “Hai tay chuẩn bị, làm một phần trước rồi nói sau.”

Hải Vân Phàm thở dài một tiếng, đây chính là điểm khó chịu của việc làm thư ký. Chỉ với một ý niệm, phải chạy tới chạy lui vào giữa đùì phải.

Tuy nhiên không thể chỉ có một mình mình bị mệt mỏi, Hải Vân Phàm gạt đầu nhận công việc Vương Lục ném tới, sau đó quay đầu lại hỏi: “Vậy phương án đoàn chiến của người nói thế nào? Tình huống có biến đổi, có phải phương án của người cũng phải làm lại một phần nữa hay không?”

Vương Lục suy nghĩ một chút: “Ch nhật lại chỗ bị hỏng lúc trước rồi lại nhìn xem thế nào.”

Hải Vân Phàm nói: “Người tự tay thiêu.”

Vương Lục nói: “Ta biết, cho nên phiền ngươi làm lại một phần cho ta. Dù sao phần đầu tiên ngươi có tham dự, có thể làm được đúng không?”

Hải Vân Phàm tức muốn ói máu, đương nhiên là có thể làm rồi, bây giờ trong tay ta có bao nhiêu việc?

Vương Lục suy nghĩ một chút: “Nếu không gọi vợ ngươi tới tăng ca đi, vừa lúc có thể giải thích nỗi khổ tương tư phu thê ngươi.”

“Có chút đau khổ chính mình chịu đủ rồi, tuyệt sẽ không kéo Phỉ Phỉ cùng một chỗ.”

“Thật không nghĩa khí.” Vương Lục khinh bỉ Hải Vân Phàm: “Vợ chồng không thể cùng chung hoạn nạn, ngươi đây là muốn làm ra chuyện gì.”

Hải Vân Phàm nhin rất lâu: “Lời vô nghĩa ta xin nghỉ bệnh.”

Vương Lục lắc đầu: “Được rồi, không nói nhảm nữa, công việc đi.” Sau đó vùi đầu chỉnh lý phương án tác chiến.

Một ngày sau, phương án xuất lò, ngay lập tức đưa đến trong tay tất cả nhân sĩ liên quan.

Trận chiến cấp Hóa Thần xem như muôn người chú ý, tất cả mọi người đều coi trọng độ cao đối với chuyện này, đồng thời cũng khần trương cao độ, vài tên Hóa Thần Chân Nhân dự thi sau khi nhận được phương án đều bết tử quan ——cho dù là cách chính thi bắt đầu đã chỉ còn một khoảng thời gian ngắn.

Điều duy nhất có thể coi là nhẹ nhàng, là Phong Ngâm chân nhân, vị đội trưởng của đoàn Hóa Thần này vừa không bết tử quan, cũng không lâm trận thăm dò, mà là sinh hoạt, tu hành như trước. Bây giờ hắn ở trong tổ chức tổ chức đại hội quần tiên đại hội cũng đảm nhiệm chức vụ, nhưng hơn phân nửa thời gian là ở trên Linh Kiếm sơn, khi thì quan sát tinh, khi thì luyện kiếm. Có vẻ thoải mái tự tại, khiến cho ngẫu nhiên Vương Vũ trở về núi, mắng to lão già này tiêu chuẩn hai lần, đối với người khác nghiêm khắc, dung túng mình.

Phong Ngâm chân nhân thật sự không quá để ý tới trận chiến này.

Bởi vì từ trước khi Vương Lục đưa ra phán đoán, hắn đã thông qua Tinh Thần Đại Diễn Thuật đoán ra trận chiến này hữu kinh vô hiểm, cũng không cần khẩn trương như thế với ngoại giới.

Đương nhiên, kết quả của Tinh Thần Đại Diễn Thuật cũng không phải tuyệt đối chính xác, cho nên Phong Ngân cũng không tiết lộ cho người ngoài biết, hắn chỉ một mình tọa trấn Tinh Thần Phong, cười xem hồng trần cuộn cuộn dưới chân núi. Tiên tâm Ngọc Phủ phản chiếu hồng trần, trở nên tẩy luyện ngưng tụ.

Phong Ngân hí mắt, thế giới dưới chân núi ở trước mắt hắn chia làm vô số đường cong, kéo dài vô hạn đến mức mắt không thể chạm, tiếng gió thổi để nội tâm càng thêm bình tĩnh, nhìn càng rõ ràng. Nhưng ngay lúc này, sau lưng dâng lên một mảnh gợn sóng, đảo loạn tâm hồ bình tĩnh.

“Chương môn sư huynh, tâm tình không tồi à? Thế mà lại ở đỉnh núi chơi đùa.”

Tâm tình của Phong Ngân lập tức trở nên ác liệt: “Sao ngươi lại đến đây? Không phải ta bảo ngươi đến chỗ Vương Lục giúp đỡ sao?”

Vương Vũ Bàn xoa tay: “Ta giúp hắn tới tìm ngươi a.”

Phong Ngân cũng cả kinh, không ngờ tên này lại thật sự làm việc đứng đắn: “Tìm ta có chuyện gì?”

Vương Vũ nói: “Để ta nghĩ đã.”

“...” Phong Ngân thu hồi lời nói trước, đồng thời tâm tình lại ác liệt hơn.

“Đúng rồi, để ta hỏi xem ngươi chuẩn bị thế nào rồi?”

Phong Ngân nói: “Trận chiến này không đáng ngại.”

Vương Vũ nói: “Không sợ nhất vạn thì sợ nhất nhất ấy chứ? Huynh có nghĩ đến hậu sự không?”

Phong Ngân: “... Đây là Vương Lục bảo ngươi hỏi sao?”

Vương Vũ nói: “Đây là ta huy động tính năng của quán chủ tự nghĩ ra. Ngươi đừng ngắt lời ta, ngươi trả lời trước, vạn nhất trên trường ngươi chết ai làm chương môn linh kiếm? Mặc dù

Vương Lục là người nổi nghiệp đệ tử thích đáng, nhưng tuổi tác quá nhỏ, tu vi quá thấp, hay là ta ủy khuất một chút buông màn nghe chính đi?”

Phong Ngâm cười ha ha hai tiếng: “Cút.”

“Ồ, chữ Chưởng môn sư huynh cút như người nói hữu khí vô lực, thật sự là làm người ta lo lắng, không bằng hảo hảo tĩnh dưỡng vài ngày, để ta tạm thay thế chức chưởng môn...”

Phong Ngâm nói: “Không muốn cung phụng sao?”

Vương Vũ cười nhạt: “Sư huynh, huynh lại làm cái trò này, huynh đã quên thân phận của ta bây giờ thế nào rồi? Có cần mấy trăm viên linh thạch kia không?”

Phong Tuyên nói: “Mấy trăm khóa? Cung phụng một kỳ này của người là năm trăm vạn a.”

Vương Vũ quả thực kinh ngạc: “Sư huynh người thật sự là tu hành tâu hỏa nhập ma, thần chí không rõ rồi nhỉ, ta lúc nào có năm trăm vạn cung phụng rồi? Linh kiếm phái chúng ta thu nhập một năm mới được bao nhiêu?”

“Không phải lúc thi đấu quần tiên người đã thắng một trận quan trọng sao? Sau đó Vương Lục coi đây là lý do để đặc biệt bỏ năm trăm vạn tiền thưởng, ngàn vàng mua xương ngựa.”

Vương Vũ trợn mắt há hốc mồm: “Làm sao ta lại không biết chuyện lúc nào chứ? Hơn nữa còn là tiền thưởng của ta, làm sao lại chạy đến trong tay người biến thành môn phái cung phụng?”

Phong Ngâm nói: “Vương Lục trực tiếp cấp cho môn phái, cho nên đương nhiên là nằm trong tay ta. Khoản linh thạch này những người khác sẽ không cần, cho nên cuối cùng vẫn phải cho người, nhưng nếu như người khăng khăng bỏ lỡ chức vụ, ta cũng chỉ có thể đem bút linh thạch này nạp công.”

“Vạn Vạn Sứ không được vội vàng ngăn cản, sau đó hận đến nghiến răng nghiến lợi: “Cái trò đê tiện này chắc chắn là Vương Lục ta đề nghị hủy bỏ tư cách Tịch đệ tử của hắn.”

Phong Ngâm nói: “Rốt cuộc người tới đây để làm gì?”

Vương Vũ im lặng trong chốc lát, cười nói: “Không có chuyện gì không thể tới thăm người sao?”

Gió rít mắng: “Mau cút, đừng gây thêm loạn cho ta...”

Tiền Vương Vũ đi ôn thần, phong ngâm cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra, trên mặt lại chậm rãi hiện ra một nụ cười.

Tên ngu xuẩn này, vẫn ngu ngốc y như trước kia.

Lúc đại sư huynh còn ở đây, nàng sẽ không thích biểu đạt bản thân lắm, mỗi ngày đều giống như con rối, ngoài tu hành ra thì chỉ có tu hành, sau khi đại sư huynh chết, tính tình nàng đại biến, thoát nhìn thì nhiệt tình và vắn vẹo, nhưng trên thực tế nàng lại không am hiểu cách biểu đạt bản thân.

Vừa rồi rõ ràng là nàng muốn đến thăm mình, dù sao hóa thân đang giao chiến, không có ai dám khẳng định mình có mười phần nắm chắc. Nhưng phương thức Vương Vũ nhìn người khác thì hơi đặc biệt, quả thực làm cho người ta sinh hận...

Cảm khái xong Vương Vũ, Phong Ngâm trong lòng trái lại không tức giận, muốn khôi phục sự thanh tịnh lúc trước quả thật khó khăn. Những sợi dây nhỏ đi thông vô hạn trước mắt đã xoắn xuýt xoắn xuýt, tinh thần Đại Diễn Thuật cũng không nhìn rõ được tương lai nữa.

Không nhìn rõ thì không nói nữa, phong ngâm đối với Tinh Thần Đại Diễn Thuật đã càng ngày càng ít, đối với hấn kết quả cũng sẽ không chắc chắn như vậy.

Hướng chi lần chiến đấu Hóa Thần đoàn này, dù có Đại Diễn thuật hay không hấn đều tin chắc rằng cuối cùng sẽ hữu kinh vô hiểm.

Bởi vì dù sao hấn cũng đích thân ra tay, làm gì có đạo lý thất bại?

Linh Kiếm phái, không chỉ có hai người am hiểu khiêu chiến vượt cấp trên Vô Tướng Phong. Thời điểm ở Tây Di Đại Lục, Phong Ngâm đã từng biểu lộ phong mang, không có người thật sự coi hấn là Hóa Thần đỉnh phong bình thường, chỉ là, ở Hóa Thần trở lên, hấn còn có thể có bao nhiêu đường sống? Lấy tiêu chuẩn cấp Chân Quân để cân nhắc, hấn là đứng đầu sóng vai cùng đám người Hà Đồ, hay là cấp bậc, hoặc là cấp hai?

Những vật này, ngay cả Vương Lục cũng không rõ, đương nhiên cũng bởi gã không muốn biết quá nhiều. Nhóm trưởng lão Linh Kiếm phái này, nghiêm túc nói lại đều là sư đệ sư

muội của gã., Quan hệ ở chung vốn là vi diệu. Một trăm năm qua, theo mặt tốt xem ra, là lúc đầu hấn hy sinh mình vì Linh kiếm phái tranh thủ thời gian. Nhưng từ một phương diện khác, Linh kiếm phái gian nan nhất hơn trăm năm, lại là các sư đệ sư muội dưới tình huống không có hấn tự lực cánh sinh, bắt đầu từ con số 0.

Cho nên cho đến bây giờ, thực lực Phong Ngâm chân nhân tương đối thần bí. Lúc Vương Lục đang phương án, cũng chỉ dựa theo Tây Di Đại Lục chứng kiến mà tạo nên một cái nhãn hiệu Hóa Thần đỉnh phong, thậm chí thừa nhận hấn ngang với tu sĩ Chân Quân cấp bậc trung.

Nhưng thực tế những người khác không biết, sao bản thân Phong Ngâm lại không biết?

“... Chỉ là, vì sao trong lòng lại bắt đầu mơ hồ có chút bất an?”

Phong Ngâm trở lại trúc thất, hấn vẫn chưa cố gắng hết sức theo đuổi tâm hồ bình tĩnh vừa rồi, chẳng qua sau khi được Vương Vũ thăm hỏi lại cảm thấy có gì đó không đúng... Hấn lấy Côn Lôn kính ra, lại lần nữa quan sát tương lai, vô số đường nét càng trở nên hỗn loạn hơn, mà nơi đường nét ngưng kết lại hình như cũng thai nghén ra dấu hiệu bất tường.

Chỉ có điều kỳ quái chính là, dấu hiệu điềm xấu này lại chưa hề chỉ hướng bản thân - Tinh Thần Đại Diễn Thuật làm sao mơ hồ có sai lệch, không đến nỗi ngay cả hung cát của bản thân cũng không dự đoán được.

Chẳng lẽ trận chiến Hóa Thần này, mình có thể bình yên vô sự, nhưng những người khác lại có thể gặp vận rủi?

Nghĩ tới đây, gió rít nhắc bút viết một phong thư cho Vương Lục đang ở xa xa trong quần tiên thành.

“A, phía trước có dấu hiệu không lành? Chương môn chân nhân này lại đang làm cái gì vậy?”

Trong đình viện khu Tiên Ngũ, Vương Lục rất nhanh đã nhận được phi kiếm truyền thư gấp gấp từ Linh Kiếm Sơn. Gã nhìn Phong Ngâm chân nhân chứng kiến trước mắt mình, cảm giác trong lòng gã nói kỹ càng, cũng là hoang mang không thôi.

Trận đoàn chiến Hóa Thần cấp này, căn cứ tin tức hiện có của Vương Lục, nhiều nhất cũng chỉ thua trận. Đương nhiên cái này cũng rất nghiêm trọng, nhưng ý tứ trên phong ngâm thư là, tựa hồ kết quả trận chiến này thua trận còn kém nhiều.

Cái này cũng làm cho Vương Lục rối rắm lên. Trước đây không lâu vừa mới nghe ngóng được tin tức tình báo đại khái rằng trận chiến này không có nguy hiểm gì. Vậy mà Chuyên mắt gió ngâm chân nhân liền đến và mặt.

Nhưng Vương Lục còn không thể không coi trọng, phong ngâm người này tính tình phi thường ổn định —— tuy rằng trên chi tiết không chú ý đến, nhưng đại sự hơn phân nửa là đáng tin cậy, bằng không lúc trước mình cũng sẽ không chỉ định hắn đến tiếp quản Linh Kiếm phái. Cho nên Phong Tâm trịnh trọng viết thư như vậy, hắn không thể không coi trọng.

Vấn đề là, phải coi trọng thế nào đây?

Wương Lục nắm Thành Tâm giấy trong tay, càng thêm hoang mang.

...

Khu vực Tiên Nhất, giữa khu võ trường, tiếng ồn ào náo động đỉnh tai nhức óc, vừa vào đã có thể cảm thấy sóng âm cuộn cuộn hình thành cộng hưởng, lông tóc toàn thân đều dựng đứng lên. Một làn sóng nhiệt đập vào mặt làm cho gương mặt người ta ửng đỏ, nơi trán chảy đầy mồ hôi.

Nơi này có trận pháp thanh tịnh trấn thủ, nhiệt độ luôn trong sáng, lúc này được trăm vạn người xem nhiệt tình đốt lên, giống như liệt diễm thiêu đốt, làm cho người không kìm được mà hòa tan vào trong đó, đi theo bên cạnh lớn tiếng hoan tiếu, hò hét.

Dù cho người thi đấu còn chưa lên sân, bầu không khí trên sân đã nhiệt liệt hẳn lên.

Bởi vì cuộc thi đấu của quần tiên không phải chỉ dựa vào vé vào thực hiện, vị trí tốt đều đến trước được, cho nên rất nhiều người đã sớm chạy tới nơi này chờ đợi từ lâu —— dù sao đối với những tu sĩ quen bế quan, thọ mệnh dài lâu mà nói, chờ năm ba ngày cũng không tính là gì. Lúc này thi đấu chính thức sắp bắt đầu, mấy ngày nay khô khan chờ đợi dường như tất cả đều tăng giá trị lên.

Náo náo một canh giờ, bầu không khí trên khán đài chỉ tăng thêm không giảm, rất nhiều người về sau tìm không thấy chỗ ngồi, thà đứng, về sau đứng cũng đứng không vững., Sân bãi lại không cho phép ngự kiếm bay, đành phải thi triển thần thông. Có người tu vi cao hơn, muốn dùng Giới Tử Tu Di thuật mở động phủ, kết quả vừa mới động thủ đã bị trận pháp trong sân đánh bắn ra, hậm hực quay về. Mà có người nhanh trí nghĩ ra biện pháp - trực tiếp dùng biến hình thuật biến mình thành con muỗi cái gì đó, nhất thời cảm thấy không gian trong trận này thực là rộng lớn vô cùng.

Đương nhiên, loại tài mọn này tuy có thể giải quyết được vấn đề, nhưng quả thực có phần không được thể diện. Mọi người thân là tu sĩ, đa số đều là người có danh tiếng, đa số không đành lòng hạ độc ác với mình như vậy, đành nhìn Dương Hưng thờ dài.

Khi tất cả mọi người đều thể hiện thần thông thì rốt cuộc cũng có vài người từ trên Tịch đài đi lại.

Đó là lãnh đạo cao tầng của Vạn Tiên minh, Hà đồ, cây đàn khô, ngày khác, Thiên Luân...

Gió thổi không có tham dự, bởi vì lát nữa sẽ lên sân khấu, không cần thiết phải đi tận đài lượn một vòng. Ngoại trừ chương môn của tứ đại môn phái, tất cả các cao tầng khác theo sát phía sau. Mà ở trong nhóm người này, thân ảnh của Vương Lục đặc biệt thu hút ánh mắt của mọi người.

Với cảnh giới Kim Đan mà nói, trong rất nhiều tu sĩ Chân Quân, Vương Lục đương đại, Đại Cửu Châu đúng là một đóa kỳ hoa. Chẳng qua nhân khí của những người này rất cao, sau khi ra sân, tiếng hoan hô trên khán đài cao như sóng lớn, so với đám người Hà Đồ hiện thân còn lớn hơn vài phần.

Wang Lục vô cùng sáng khoái hướng đám người vẫy tay thăm hỏi, nhất là ánh mắt dừng lại trên người rất nhiều thiếu nữ nóng rực một lát, sau đó thấy Vương Vũ sắp đi tới liền an tâm ngồi xuống, nhìn về phía trong sân nhìn không chớp mắt.

Cùng lúc đó, trong tràng cũng đã có người tới, hấp dẫn sự chú ý của khán giả.

Chính là mấy vị Hóa Thần đỉnh phong thi đấu lần này, đang tuyên chọn bổ sung tổng cộng mười người, phong ngâm làm, chậm rãi đi vào.

Mà ngay khi khán giả chuẩn bị dùng tiếng vỗ tay nóng bỏng nhất để hoan nghênh bọn họ ra sân, thì trên khán đài bỗng nhiên vang lên tiếng nổ như sấm rền.

“Tiên pháp Vạn Tiên minh vô biên, nhất thống tam giới.”

“Phong ngâm chân nhân sở hướng uy trấn vũ vô địch...”

“Phụng thiên tướng quân thần công Tề Thiên, bách chiến bách thắng...”

“Linh Âm tiên tử thần thông quảng đại, uy chấn quần tiên...”

Một tiếng hò hét này, khiến cho trăm vạn người xem ngoài sân đầu đồng loạt biến sắc: Chết tiệt, đây là cái quái gì vậy?

Từ Phong Ngân chân nhân cho đến Bạch Cốt đạo trưởng ở thế danh sách bổ sung. Mỗi người đều có một câu khẩu hiệu thiên lôi cuộn cuộn, chỉ cần nhỏ giọng niệm ra là làm cho lông tóc toàn thân người ta run rẩy, huống chi không chỉ có bao nhiêu người bốn phương tám hướng đều cất tiếng hò hét, quả thực là trăm trảo vô cùng đau lòng, huyết dịch toàn thân chảy ngược.

Mà thời điểm mọi người sống không bằng chết, thanh âm cổ vũ kia càng vang dội, chấn động khiến toàn bộ sân bãi đều khẽ run rẩy, nhân tâm càng bấp bênh, nhoáng một cái, liền bắt đầu có người xem rời chỗ, đầu tiên là một chút, sau đó trời long đất lở, phảng phất đập lớn sụp đổ, rất nhiều người xem tè ra khỏi khán đài, ngược lại trống không không ít vị trí.

Mà rất nhiều cao nhân trên Tịch đài cũng có vẻ không được tự nhiên cho lắm, sau khi trao đổi với nhau một phen liền đưa mắt nhìn về phía Vương Lục, hiển nhiên đây là tác phẩm của Vương Lục.

Vương Lục có chút đặc ý: “Ý của chư vị trưởng lão sao rồi? Đây là đặc biệt tuyển đội mới trong trận chiến lần này, uy lực có phải rất mạnh mẽ mạnh mẽ hay không?”

Hồng bào lão tổ tương đối thân cận với Vương Lục ho khan một tiếng, nhìn khán giả thoáng qua thấy đã trông mất một phần năm, hỏi Vương Lục: “Những hoa lạ này đều là người tìm ở đâu ra?”

Vương Lục hưng phấn nói: “Không biết lão tổ người đã nghe qua chỗ gọi Tinh Tú Hải chưa? Tu sĩ bên kia mặc dù thực lực bình thường, nhưng thời điểm thổi phồng thật sự là một tay hảo thủ đi, đương đại chương môn tự tay biểu diễn cho ta một phen thổi phồng rồi tinh rồi mù đẹp đẽ so với Phá Thương Hải hoa lệ, nếu cần ta có thể giúp bọn Hải, ta có thể viết giúp người một đoạn.”

Hồng bào lão tổ liên tục xua tay: “Ngàn vạn lần không dùng, cái mặt già này của ta sẽ không thể vứt đi đâu được.”

“Tiếc quá, ta đã bảo bọn họ cho Hà Đồ Chân Quân và Khô Cầm Chân Quân chuẩn bị xong từ rồi.”

Tu sĩ Thịnh Kinh Tiên Môn và Quân Hoàng sơn ở bên cạnh nghe xong rõ ràng đều không được tự nhiên, cũng may lòng

người của chương môn đủ sâu, vẫn giữ được bình tĩnh.

Mà ngay lúc Vương Lục và lão tổ áo hồng vừa nói chuyện, các đội viên đang kéo đến Tinh Tú Hải cuối cùng cũng bắt đầu im hơi lặng tiếng.

Bởi vì người đối diện cũng bắt đầu vào trận, người Tinh Tú hải có thể thổi phồng cũng không đến mức cho đối diện thổi phồng, liền nhao nhao ngồi trở về chỗ cũ nghỉ ngơi.

Bất quá, không đợi mọi người thở phào, chỉ thấy đám tu sĩ Tinh Tú Hải nhao nhao lấy ra các loại đan dược cổ họng bảo dưỡng, dược bình đủ mọi màu sắc rất đẹp mắt, một lát sau lại có một chậu Quỳnh Lê Băng Thang., Máu hổ phách, hương vị ngọt ngào hợp lòng người. Các tu sĩ vừa uống thuốc vừa uống canh, thích ý bắt đầu bảo dưỡng cổ họng. Những tu sĩ này không có sở trường gì khác, duy chỉ có ở trên tà đạo xiêu môn này đang tạo cực, lúc này vì dưỡng sức cho trận đấu tiếp theo., Bọn họ thể hiện ra tố chất chuyên nghiệp rất mạnh, ngoài ra, bày biện ra thanh tịnh vô cấu trận tinh lọc không khí, lấy ra một chậu cảnh hoa tinh xảo, tràn ngập hơi nước mờ mịn. Mọi người xung quanh vừa nhìn thấy, yết hầu liền cảm thấy mát lạnh, thoải mái không nói nên lời.

Tinh Tú Hải nằm ở góc xa của Cửu Châu Đại Lục, tu sĩ nơi đây cũng thường xuyên bị người ta coi là thổ nhân đến xem. Tu vi mạnh nhất của môn phái cũng chỉ là Nguyên Anh, còn là Nguyên Anh nhỏ yếu, yếu ớt không đáng kể. Hôm nay được Vương Lục đặc biệt mời đến, dưới ánh mắt cả vạn người tỏa ra ánh sáng chói lọi, những tu sĩ này đang hưng phấn cao độ, xoa tay, thỉnh thoảng từ trong cổ họng truyền ra thanh âm lâm lâm bầm bầm khiến người xem ngồi gần đó không khỏi sợ hãi.

Cũng không lâu lắm, trận đấu chính thức bắt đầu, các tu sĩ Tinh Tú Hải dùng binh ngàn ngày một thời, đem kết quả bảo dưỡng vừa rồi tận tình bày ra.

“Phong ngâm chân nhân, bá khí hoàn vũ, tung hoành vô địch...”

Vì chiến trường này, Vạn Tiên minh dốc hết toàn lực, tất cả mọi người đều biết phần thắng xa vời, cho nên có thể tăng cường phần thắng, mọi người vẫn phải làm đến cùng.

Ví dụ như tỵ đội đến từ Tinh Tú hải, binh sứ nhỏ thần bí do Côn Luân tiên sơn công hiến ra, ví dụ như đoàn đội lô đình nhiệt tình của Âm Dương tông, ví dụ như Tây Di đạo hữu có được huyết thống Long tộc nhiệt tình dâng mỹ thực dị vực dâng lên, căn cứ theo cách nói của Vương Lục, nếu như trận đấu thua sẽ ăn mỹ thực ở dị vực ăn no...

Đồng thời, Vạn Tiên minh càng làm sẵn sàng hy sinh nặng nề — cho dù Vương Lục đã sớm liên hệ với huyền mặc, trên lý thuyết không nên xuất hiện thương vong trọng đại, nhưng trên chiến trường thay đổi trong nháy mắt, ai có thể cam đoan không xảy ra ngoài ý muốn? Cho nên lúc bắt đầu thi đấu, vô số tu sĩ trên khán đài liền hội tụ ở trong sân thi đấu, khẩn trương cầu phúc cho người.

Trong dự đoán của mọi người, có thể sinh ra vài trường hợp cá biệt: đội ngũ Vạn Tiên minh thực lực cùng đoàn đội phối hợp toàn diện rút lại phía sau bị Địa Tiên đơn giản nghiền ép, kế hoạch tác chiến của Vương Lục cũng khó có thể quay về. Hoặc là dưới tình huống thực lực thua kém, các tu sĩ khổ sở chống đỡ, cuối cùng dựa vào một điểm ngoài ý liệu. Ở thời khắc máu chót, lật ngược tình thế một lần, dùng hiểm địa để giành thắng lợi, hoặc là lợi dụng thực lực mạnh mẽ của Phong Ngâm Chân Nhân, không ngừng du tẩu, tìm cơ hội châm ngòi tiết tẩu, chiến thắng cuối cùng.

Nhưng bất luận loại khả năng nào, Vạn Tiên minh phải đối mặt với cục diện cực kỳ gian nan, dù sao chênh lệch về mặt thực lực rõ ràng.

Nhưng mà sau một canh giờ, khán giả trên khán đài lặng ngắt như tờ. Mọi người khó có thể tin nhìn hết thấy mọi chuyện sinh ra trong đấu trường, há mồm cứng lưỡi, trong lòng nổi lên sóng lớn, tư vị khó có thể diễn tả bằng lời.

Trong võ trường, năm tu sĩ chân đạp kiếm trận Tinh Hà, tiên pháp đạo như gió táp mưa rào, áp chế đối thủ không thể động đậy trong góc thạch lâm. Đối thủ năm người chỉ còn lại ba người, miễn cưỡng kết thành Tam Tài trận, dưới tấn công điên cuồng như vậy.

Cục diện như vậy, kỳ thực hoàn mỹ phù hợp mong muốn ban đầu của rất nhiều người. Một bên bởi vì thực lực chênh lệch,

nên sớm tập hợp hỏa diễm giết chết được hai người, còn lại ba người toàn lực tự bảo vệ, kéo dài hơi tàn, sau đó kiên trì mất thời gian uống cạn chén trà đã thê thảm thất bại.

Nhưng không ai ngờ tới, bị áp chế trong góc không phải là đoàn đội của Vạn Tiên minh mà là thượng cổ địa tiên.

Tính tiên, huyền mặc, Bạch Trạch... Bị pháp thuật như bão tố gắt gao ngăn chặn, thỉnh thoảng còn phải ứng phó với Tinh Thần Tiên Kiếm xuất quỷ nhập thần của Phong Ngâm chân nhân, tình cảnh khổ không thể tả.

Mà cách ba người bọn họ không xa, có Huyết Nhục Đồ cùng Thiên Huyền Đồng Tử chia ra làm hai nửa.

Thi thể là thi thể thật sự, người chết không thể sống lại. Địa Tiên có đại thân thông ngút trời, cuối cùng có một cái chết, chết làm thi, chính là cảnh tượng trước mắt này.

Huyết Nhục Đồ, Thiên Huyền Đồng Tử, hai người này đều là những nhân vật nổi bật trong trận doanh Địa Tiên. Thiên Huyền Đồng Tử đã từng đại chiến một hồi với Vương Vũ, mặc dù bị thua nhưng lại thể hiện tạo nghệ ảo thuật kinh người của nó. Trận chiến giữa Huyết Nhục Đồ và Chu Thi Dao tuy bị một kiếm kinh thiên đánh cho chật vật nhưng vẫn thắng hiểm một chiêu. Hai người này ở trong Địa Tiên không thể nghi ngờ thuộc về cường giả, người lạc quan nhất trước khi thi đấu cũng sẽ không đoán trước hai người này chết trận.

Nhưng bọn họ đã chết như vậy. Sau khi khai chiến không đến nửa canh giờ, Huyết Nhục Đồ Lạc Cơ đã bị Phong Ngâm đánh lên thành công, Tinh Thần Tiên Kiếm mặc quần áo da người trực tiếp đánh tới chỗ yếu hại, dính lấy nguyên thần Huyết Nhục Đồ, Huyết Nhục Đồ trọng thương bỏ chạy, trong lòng Phong Ngâm vừa động, có lòng lưu thủ, nhưng Phụng Thiên tướng quân xuất thân từ hoàng sơn không chút lưu tình, một rìu chém xuống, sau đó Huyết Nhục Đồ chết không thể chết lại.

Lúc đó phụng Thiên tướng quân phát hiện huyết nhục đồ tể vậy mà thật sự chết thành hai đoạn, hơn nữa lúc không thể phục sinh, còn vô cùng kinh ngạc dùng tay chiếm hết vết máu sờ sờ đầu: “Tên con rùa này sao không đánh tiếp?”

Sau khi Huyết Nhục Đồ chết, Phong Ngân chân nhân bắt chức làm theo, lại đánh trọng thương Thiên Huyền đồng tử, vị Địa Tiên ảo thuật hoàn mỹ không tỳ vết này, chẳng biết vì sao lại lộ ra sơ hở trên Huyền Thuật đại trận hộ thân, đồng dạng cũng bị đóng đinh nguyên thần, sau đó phụng Thiên Tướng Quân một chiêu Khai Thiên Phủ kết thúc công việc, cuối cùng không giải thích được với hai đoạn thi thề: “Bọn họ cố ý sao?”

...

Không có ai cố ý bỏ mạng cả, đặc biệt là những tu sĩ từng trải qua trận chiến Đọa Tiên có lẽ càng hiểu được quý giá của sinh mệnh, phải dốc hết tất cả để kéo dài sinh mệnh của mình chứ không phải tự tìm đường chết.

Thế nhưng nếu không phải tự muốn chết, mọi người rất khó lý giải vì sao huyết nhục Đò và Thiên Huyền đồng tử lại chết như vậy.

Hai người chết trận gần như không sai biệt lắm —— đầu tiên là lạc đàn, sau đó bị gió gằm phục kích, bị thương nặng sau không thể giãy dụa, cuối cùng bị một búa của Phụng Thiên tướng quân chém chết.

Trong quá trình này, có ba điểm không hợp lý. Một là vì sao bọn họ lại lạc đàn? Quy tắc đoàn chiến của năm người là đặt hai đội ở trong một không gian rộng lớn, sau đó tìm kiếm lẫn nhau, tác chiến. Loại chiến đấu này, phối hợp ăn ý với nhau., Địa Tiên kinh nghiệm tác chiến phong phú nên có ưu thế hơn —— bọn họ có thể phân phối lực lượng thích hợp hơn, lựa chọn nhân thủ thích hợp tiến hành điều tra, mai phục, phục kích, thu hoạch vân vân. Nhưng kết quả lại là huyết nhục Đò và Thiên Huyền Đồng Tử hoàn toàn không có hô ứng với đại bộ đội, sau khi khai chiến không lâu liền mỗi người một ngã, mỗi người một ngã, mỗi người chơi một trận.

Đây căn bản là cho người ta cơ hội để đánh tan từng kích một. Nếu không năm người Địa Tiên khoan chân, làm sao có thể tìm được cơ hội đánh lén, Tinh Thần Tiên Kiếm vừa ra tay, sẽ bị phủ quyết cắt đứt.

Huống chi, theo lý thuyết có thể tính toán Tiên ở đây, Tinh Thần Đại Diễn Thuật sẽ gặp phải sự quấy nhiễu cực kỳ nghiêm trọng, cơ hồ không có khả năng phục kích thành công. Nhưng rõ ràng trong chiến đấu, Tiên căn bản không để ý tới hai người kia, tùy ý để bọn họ bị Phong Ngâm tính kế.

Tiếp theo, Huyết Nhục Đò và Thiên Huyền Đồng Tử bị phục kích, cũng quá nhanh.

Sau khi bị gió rít phục kích, hai người bắt quá cũng là tất nhiên – Địa Tiên dù có mạnh mẽ đến đâu, bị thủ đoạn trước đánh lén cũng tuyệt đối không có khả năng lấy một địch năm. Nhưng cho dù đánh không lại, ít nhất cũng có thể kiên trì được một lát. Ít nhất mọi người có thể tính toán thực lực mà Phong Ngâm chân nhân biểu hiện ra là có thể miễn cưỡng chống đỡ trong chốc lát dưới vòng vây của năm người.

Cũng không đến mức nói Huyết Nhục Đồ và Thiên Huyền Đồng Tử còn không bằng Phong Tuế ngâm tụng Hóa Thần chân nhân này a?

Nhưng trên thực tế, biểu hiện của bọn họ thật sự không bằng, bị Phong Ngâm một kiếm phá vỡ phòng ngự, nguyên thần như không phòng bị bại lộ ra sau, lại một kiếm đóng đinh nguyên thần, không hề có năng lực phản kháng. Cuối cùng Liệt Thiên Phủ phụng theo Thiên tướng quân rơi xuống cũng không có phản ứng gì mà trúng chiêu.

Đây nào phải biểu hiện của một vị Địa Tiên nên có?

Ngoại trừ hai người này, ba biểu hiện còn lại cũng kém xa mong muốn. Tính toán tiên hiệu là tính toán hết thương sinh, kết quả một cuộc tranh tài tổng cộng diện mười người, hẳn không tính được gì. Không tính được Huyết Nhục Đồ và Thiên Huyền Đồng Tử sẽ chết, tính không được thiếu hai người kia, ba người bên mình căn bản vô lực chống lại đối thủ, càng không tính được Phong Ngâm hạ thủ lưu tình, phụng Thiên Tướng Quân trong tay đại phủ còn dính máu nhiều thi thể hơn.

Bạch Trạch cũng không có trạng thái gì, trước khi khai chiến, mặc cho hai người kia thoát ly đoàn đội mà không khuyên ngăn, ở trong đoàn đội ba người tựa như mộng du, sau khi khai chiến bị gió gầm đả đả thương, ngược lại nhắc tới tinh thần, phủ quyết liên tục đánh, nhưng lại không có kết cấu gì, tỏ ra không yên lòng, hoàn toàn không có phong thái của Địa Tiên.

Huyền Mặc là người duy nhất tận lực, nhưng dù nàng có mạnh hơn nữa cũng không thể lấy một địch năm, hơn nữa nhìn ra được nàng vô cùng không hài lòng với tình huống của đoàn đội, đi theo bên cạnh hai con cá rau, làm liên lụy đến nàng cũng không phản kích nổi.

Sau đó, kết quả là hiện tại đã thành ra như vậy.

Đoàn đội năm người mất đi hai, ba người còn lại cũng chiến ý thất tang... Trận quân chiến này có thể nói kết cục đã định, Vạn Tiên minh được toàn thắng. Nhưng đối với cảnh tượng này, mọi người vui mừng được cổ vũ, lại càng cảm thấy khó tin, không thể tưởng tượng nổi.

Vì sao?

Thắng lợi đương nhiên là chuyện tốt, nhưng dù sao cũng phải có một lý do, loại thắng lợi không rõ lai lịch này thực sự khiến người ta lo lắng đề phòng.

Cho nên, dù cục diện đã chiếm ưu thế áp đảo, mọi người vẫn sẽ lo lắng đây có phải là âm mưu gì hay không, sẽ lo lắng bốn đoạn thi thể của hai người kia có đột nhiên sống lại, sẽ lo lắng Bạch Trạch, Huyền Mặc, tính xem ba người Tiên này có thể còn con bài tẩy uy lực kinh thiên nào không?

Trên khán đài, trăm vạn người lo lắng đề phòng nhìn chăm chú vào ưu thế của Vạn Tiên minh, không ngừng tích lũy, Phong Ngâm chân nhân, Phụng Thiên tướng quân, Linh Âm Tiên Tử, Xích Lô Tử, Bạch Cốt Đạo Nhân... Tương tự như hoa rơi tán loạn ở đây, thỉnh thoảng nhắc lên một đạo huyết quang, lưu lại vết thương thâm trầm trên người Địa Tiên.

Rốt cuộc, tính toán đến lần phi kiếm thứ mười bảy bị ngắt quãng phong ngâm chưa có kết quả, hấn bắt đặc dĩ thở dài: “Nhận thua.”

Vì vậy trận đấu kết thúc, Vạn Tiên minh đại thắng toàn thắng, lấy không ít thương vong đổi lấy hai viên đại tướng đối phương, càng hào phóng lấy một ngàn năm trăm điểm số của quân tiên, một lần hành động đem chênh lệch hai đại trận doanh thu nhỏ lại chưa đầy một ngàn điểm.

Đến lúc này, tiếng hoan hô như biển gầm ở bên ngoài mới trở nên mãnh liệt.

Chiến đấu này, thật sự thắng.

Trận chiến cấp Hóa Thần chiến thắng là chuyện vui lớn, Vạn Tiên minh vì thế lần nữa lâm vào cuồng hoan kéo dài nhiều ngày, rất nhiều tu sĩ không liên quan tới trận đấu cũng phải vì thế mà vui điên. Tin tức trận thắng được truyền ra, lúc này có

thổ hào rải tiền ở các con phố lớn Giáp Ất khu, trên trời giống như mưa linh thạch, đập bị thương vô số bách tính bình dân.

Mà bên ngoài các sông bạc lớn đều có người cưỡi đến mức điên cuồng hít thở không thông, có người từ trên cao mấy chục trượng nhảy xuống, trong quá trình hạ xuống lại giơ kiếm tự vẫn. Tất cả tử lâu lớn đều lưu loát, khí thế ngất trời, hơn nữa cần khẩn cấp điều động rượu dự trữ kho để thỏa mãn yêu cầu khách nhân. phố lớn ngõ nhỏ khắp nơi đều là người say rượu ngủ. Trong cửa hàng cùng mấy vị Hóa Thần chân nhân vật phẩm được trao quyền liên quan bị quét sạch sành sanh.

Toàn bộ phòng trọ của khách sạn chật ních, trong phòng khách ừ ừ ừ, tiếng nói tiếp liên tiếp không ngừng như giao lễ long trọng, ngay cả trận pháp âm thanh trong phòng cũng không ngăn cản được. Ngày hôm đó là ngày cuồng hoan của Vạn Tiên minh, rất nhiều nam nữ nam nữ vốn không quen biết đều đồng thời hô vang khẩu hiệu thắng lợi., Hoặc là ủng hộ cùng một vị Hóa Thần chân nhân, có thể vô cùng thân thiết ôm chung một chỗ, sau đó dặt tay đi khách sạn, cùng nhau vui sướng như cá gặp nước, sau khi kết thúc mưa thì lại trời nam đất bắc.

Thấy tình cảnh này, các trưởng lão Côn Luân tiên sơn liên tục hô to đạo đức lưu lạc dưới ngày tang thế, đợi sau khi quần tiên thi đại bại nhất định phải dùng tiên bảo trong mộ tái tạo đạo đức quy tắc cửu châu. Mà tứ tướng chân quân của tứ tương tông thì vui mừng quá đỗi, liên tục tán thưởng đại kế sinh sôi đại kế kỳ cửu Châu, các tuyển thủ trên thi đấu chúc nguyện liên tục chiến thắng, cung cấp cho hạ nhân càng nhiều cơ hội giao dịch sinh sản.

Vô luận như thế nào, đại đa số mọi người đều cực kỳ mừng rỡ với trận thắng này, nhưng trong bối cảnh lớn sẽ có một số ngoại lệ.

Vương Lục là một trong số đó.

“Thắng lợi này tới quá kỳ quặc, đến bây giờ chúng ta cũng không nghĩ ra rốt cuộc thắng ở nơi nào, cho nên ta nhìn cũng không khác thua là bao.”

Trong đình viện khu Tiên năm, Vương Lục nghiêm mặt nói với Bí Thư Hải Vân Phạm: “Nếu đã thua, kỳ thật không cần

phải dựa vào việc thắng lợi. Đương nhiên trong khoảng thời gian này mọi người chuẩn bị chiến đấu vất vả, cần hỗ trợ hay không, nhưng có một số người có chút không vất vả hay là thôi đi.”

Hải Vân Phàm cười cười: “Ví dụ như cái phần tôn sư không cần phải vậy đúng không?”

Vương Lục gật đầu: “Trẻ nhỏ dễ dạy.”

“Trẻ nhỏ dễ dạy em, ta vẫn còn đang đập bàn.” Vương Vũ phản nộ: “Các ngươi coi ta như không tồn tại, hơn nữa ai nói với các ngươi là ta không vất vả? Nếu không phải ta, sao bọn chúng có thể thắng nhẹ nhàng như vậy?”

Vương Lục lập tức truy hỏi: “Xin giải thích rõ ràng xem giữa ngươi và trận thắng này có liên hệ nửa quan tiền sao?”

“Ta là sư phụ của ngươi, ngươi là người bày ra kế hoạch cho trận đấu này, cái này có liên hệ chặt chẽ hay không?”

Vương Lục suy nghĩ một chút: “Ta và ngươi còn chưa đoạn tuyệt quan hệ thầy trò sao?”

“... Có cần hung ác như vậy không? Được rồi, được rồi, rốt cuộc ngươi muốn ta làm cái gì, nói thẳng đi? Đừng có mà đem loại đề tài mẫn cảm hỗ trợ này nói đùa.”

Vương Lục vì thế nghiêm túc nói: “Đúng là có chuyện muốn nhờ ngươi, theo ta đi một lần tới quần tiên mộ, ta còn muốn tìm Huyền Mặc tâm sự.”

Vương Vũ lấy làm kinh hãi: “Ngươi còn muốn tìm Huyền Mặc? Ngươi đúng là không dọa chết người ta không chịu bỏ qua chứ? Trước khi cuộc thi kiếm một lần, sau khi đấu lại tìm thêm một lần, chú ý Lý tiên hạ ở Địa Tiên trận doanh a, người ta là khó được thân cận với chúng ta, làm cho cô ta không cách nào xử lý, đối với ai cũng không có lợi.”

Dừng một chút, Vương Vũ càng thêm kinh ngạc: “Hay là ngươi thật sự có qua lại với muội muội kia? Có thể a Tiểu Vương Lục, bất tri bất giác đã lớn rồi, bắt đầu tìm nữ nhân, Huyền Mặc là muội muội tốt, chơi chán nhớ gọi ta.”

Vương Lục thờ dãi, trực tiếp bỏ qua sư phụ nói hươu nói vượn: “Ta vẫn chưa hiểu được cuộc tranh tài kia rốt cuộc đã

xảy ra chuyện gì, nhóm Địa Tiên thua quá kỳ lạ.”

Vương Vũ cười nhạt: “Có gì mà kỳ lạ chứ, rõ ràng đám Địa Tiên không muốn thắng, hai bên đều chấp tay nhường dành thắng lợi, những người từng xem qua đều hiểu cả.”

“Vấn đề ở chỗ, bọn họ vì sao phải chấp tay dâng chiến thắng? Chiến trường này tích phân phải tới một nghìn năm mươi, không phải nói là nhường một chút. Hơn nữa để tích phân thì thôi, Huyết Nhục Đồ và Thiên Huyền Đồng Tử có là gì đâu? Ngay cả mạng cũng nhường chứ?”

Vương Vũ nói: “Không phải rõ ràng là vậy sao? Bọn họ đắc tội với người khác nên bị đẩy ra làm bia ngắm.”

Vương Lục nói: “Hai tên Huyết Nhục Đồ và Thiên Ma Bạch Trạch tàn sát thì thôi đi, nhưng tính tình Huyền Mặc kia cũng là tội nhân?”

Vương Vũ nói: “Đại khái là vì trong bụng ngươi mang cốt nhục nên bị coi là người không sạch sẽ liên lụy.”

Vương Lục: “... Không nói cái khác, đám Địa Tiên này đều là chiến hữu lúc trước cùng đối kháng Đọa Tiên, đã từng cộng sinh cộng tử, có mâu thuẫn gì để bọn họ ở trên đấu trường mượn đao giết người? Nói cho cùng thì thi đấu quần tiên cũng chỉ là một trận tranh đấu., Cho dù đám Địa Tiên thua thì thế nào? Đơn giản là mất đi quyền chủ đạo, người hay là những người đó. Hoặc là chính vì chiến thắng của trận đấu này không quan trọng đến vậy, tính mạng nhà họ và đoàn đội hài hòa mới là quan trọng nhất. Hiện tại ngay cả đại cục bọn họ cũng không để ý, mâu thuẫn bên trong đã tích lũy đến mức nào rồi?”

Hải Vân Phàm nghe Vương Lục nói đến đây thì ngắt lời: “Những thứ này đều là giả thiết của ngươi phải không? Có chống đỡ được không?”

Vương Lục nói: “Cho nên mới muốn tìm Huyền Mặc hỏi rõ ràng, chuyện này liên quan đến tiết tấu chính thể của quần tiên đại bỉ, không thể không cẩn thận. Cho nên một người nào đó, ngươi ở bên ta bên này lấy làm công vật làm danh nghĩa hàng ngày đục nước béo cò, còn dẫn theo trán cao trợ giúp... Thỉnh thoảng cũng nên làm chút chính sự chứ?”

Vương Vũ thở dài: “Được rồi được rồi, ai bảo ta phải vất vả chứ? Người nói thời gian, ta cùng người đi xông vào đầm rồng hang hổ là được.”

...

Khác với lần đi tới chỗ vòng xoáy Tinh Hà bái phỏng Huyền Mặc lần trước, lần này, Vương Lục đã chuẩn bị kỹ càng để khai chiến.

Lần trước gặp mặt, Vương Lục cùng Huyền Mặc hai phe trò chuyện vui vẻ, đó là bởi vì cả hai đều nắm chắc chừng mực câu chuyện, cũng không vượt giới, cho nên không khí hài hòa. Đồng thời Vương Lục đột nhiên đi, trước đó không thông tri cho bất luận kẻ nào, cho nên cũng không kịp trở tay.

Nhưng một trận đại chiến Hóa Thần diễn ra không lâu sau đó, Địa Tiên tổn thất hai người, thảm bại một ngàn năm trăm phần. Mà Huyền Mặc lại là tuyển thủ lên sân đấu, cuộc nói chuyện với Vương Lục không có cách nào giải thích.

Theo suy nghĩ bình thường, lúc này ở trận doanh Địa Tiên tuyệt đối không cho phép Vương Lục ngông nghênh đối thoại với Huyền Mặc một lần nữa.

Nhưng Vương Lục có quá nhiều vấn đề cần phải đến chỗ Huyền Mặc chứng thực, cho nên lần thứ hai gặp mặt là phải làm, mà tên bảo tiêu Vương Vũ này cũng không thể trách phạt được.

Trong Vạn Tiên minh cũng không phải là không có cao thủ đảm nhiệm bảo tiêu, lão tổ áo bào đỏ chính là một trong những lực lượng có thể mượn dùng. Nhưng dựa theo quy trình quy chính mà xin xuống, muốn vận dụng cao thủ cấp Chân Quân ít nhất phải nửa tháng thời gian. Cho nên Vương Lục lui mà cầu việc khác, cấp Chân Quân không mời nổi, cũng có thể mời được đệ nhất kim đan cửu châu.

Vương Lục nghĩ đến, cho dù lực lượng của vị đệ nhất kim đan cửu châu này không bằng chân quân cũng không chênh lệch quá nhiều, bởi vì nàng kế thừa chính là di sản của chính mình. Đổi lại là chính mình thì sao?, Sau khi trải qua đại tai biến ở Hoang Man, một trăm năm mươi năm đủ để bề nghề hấn trở thành tu sĩ đứng đầu đương thời, mà cho dù Vương Vũ so sánh bản thân có thua kém thì chênh lệch cũng không quá lớn. Bởi vì ngộ tính và nghị lực của nàng quả thực kinh người., Duy

nhất hạn chế tu tiên là linh căn. Nhưng y theo linh căn phẩm cấp để phán đoán tu tiên tiền đồ tu tiên chẳng qua là con đường cũ của tiên nhân, thế gian có đại đạo ba ngàn, chưa chắc phải treo cổ trên một thân cây. Nếu như nàng có biện pháp nào có thể vòng qua hạn chế của linh căn, ví dụ như ngoại đạo hiện tại, đó chính là tiền đồ không thể hạn lượng. Trước mắt thực lực Vương Vũ hiển lộ ước chừng là Hóa Thần đỉnh phong, nhưng không ai dám nói đây là cực hạn của nàng.

Vương Lục cũng không cho đây là cực hạn của nàng, gã tin tưởng mười phần với Vương Vũ, cho nên mang theo hộ vệ đẹp giá rẻ, trực tiếp binh quân tiên mộ trên trời nhân gian.

Nhưng khiến hấn kinh ngạc chính là, dọc đường bình an vô sự, vừa không có ai ra mặt ngăn cản, càng không dẫm lên cạm bẫy âm độc gì. Hai người một đường thông suốt nhìn thấy chủ nhân nhân trên trời là Địa Tiên Huyền Mặc, vẫn là cung điện tao nhã, Địa Tiên Tử tĩnh tọa trong điện, hơi xuất thần.

Sau khi nhìn thấy hai người Vương Lục, Huyền Mặc gật gật đầu, lộ ra một nụ cười gương gao, liền không rảnh để ý tới. Vương Lục thầm nghĩ mới lạ, từ sau khi tinh thần phân liệt khỏi hấn, Huyền Mặc luôn là tri thư đạt lễ, hiện giờ khách quý lâm môn, sao ngay cả nước trà nàng cũng không mang lên?

Cho đến khi Vương Lục ngồi xuống trước mặt nàng, chuẩn bị mở miệng hỏi, Huyền Mặc mới như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, kinh ngạc nói: “Các người đã tới?”

Vương Lục phục giận nói: “Trong mắt người, Thần công không người đã đạt đến Tiên cảnh.”

Huyền Mặc cười áy náy: “Có chút thất thần.” Sau đó đứng dậy chuẩn bị dâng trà cho khách nhân, nhưng dáng người lại lung lay, tập tễnh bước tới, gương mặt từ từ hiện lên một màu đỏ hồng, trên trán lấm tấm mồ hôi, ánh mắt mê ly.

Vương Lục thấy vậy quả thực sợ hãi, liền vội hỏi Vương Vũ: “Tu vẫn người có ý kiến chuyên gia một chút, người xem bộ dáng này của nàng, không giống như đang hưởng thụ khoái cảm của cảm kỳ nào đó?”

Vương Vũ cũng rất tán thành: “Không ngờ Thượng cổ địa tiên lại hào sảng như thế. Bạch Dương Tuyên dâm dăng như nhàn

rồi. Ta thấy ngươi không bằng nắm chắc cơ hội cùng nàng thâm nhập trao đổi một phen, có thể trợ giúp xúc tiến hai phe hợp tác.”

“Ta thấy đây là cơ hội quý giá hay là để lại cho nhân sĩ chuyên nghiệp, nhất chỉ của ngươi nhất định có thể khiến nàng hưởng thụ được khoái cảm khác.”

“Linh Tê Nhất Chỉ đã là quá khứ thức rồi, hiện tại ta đang mở kỹ năng mới...”

“Ngươi lấy chi phí của tài khoản tài khoản công cộng nói muốn mở ra vũ khí bí mật, là dùng cái này để mở?”

Hai người đang nhỏ giọng mật ngữ, bỗng nhiên thấy bước chân Huyền Mặc lao đảo một cái, trên thân như áp chế không nổi, bốc lên một cỗ mây mù. Trong khoảnh khắc, trong đại điện rộng lớn mùi rượu tỏa ra bốn phía.

Vương Lục trợn mắt há hốc mồm: “Vừa nãy là uống quá nhiều rồi hả?”

Nói xong, ánh mắt lại chuyển hướng bỏ đoàn Huyền Mặc vừa ngồi ngay ngắn, chỉ thấy trên bờ đoàn có hoa văn huyền ảo, trong trang trí tinh xảo ẩn chứa trận pháp Băng Tâm trấn định. Lúc này hẳn mới hiểu được vừa rồi Huyền Mặc đang ngồi trên bờ đoàn thanh thần tỉnh rượu... Cũng không biết nàng đã uống bao nhiêu rượu, với tu vi Niết Tiên lại không thể tự kiểm chế tư ý của mình, còn phải dựa vào ngoại vật phụ trợ.

Thế nhưng hiện tại Huyền Mặc muốn đứng dậy đón khách, rời khỏi bờ đoàn, lập tức cảm giác say rượu dâng trào, thần trí một mảnh hỗn độn, thân hình lại hoảng hốt bất định, trên mặt lại lộ ra nụ cười lười biếng: “Ai da, sao nhà ta lại đi?”

Trong lúc nói chuyện, Huyền Mặc vẫy nhẹ eo, đứng tại chỗ duỗi thẳng ống tay áo, nhẹ nhàng nhảy múa, trong miệng còn ngâm nga điệu điệu nhỏ. Chỉ là điệu nhảy của Địa Tiên há là bình thường sao? Bàn tay trắng nõn nhấc lên, trong đại điện gió nổi mây phun, âm dương nhị khí bị hai tay cuốn lấy hình thành cơn lốc, một đồ vật dụng cổ xưa trong điện bị gió mạnh cuốn động cuốn động, xoay tròn bị xé rách thành mảnh vụn. Ngay cả cung điện vững như canh vàng cũng run nhè nhẹ.

Tu sĩ Địa Tiên cảnh đỉnh phong đã đạt đến cảnh giới Tiên đạo, giơ tay nhắc chân đều có uy năng lớn lao, vòi rồng trong điện này đủ để thổi tan nguyên thần của một tu sĩ Nguyên Anh. Dùng ngay trước mặt hai tu sĩ Kim Đan trước mặt, quả thực là có hiểm nghi mưu sát.

Cũng may Kim Đan không phải là kim đan bình thường. Vương Vũ khoát tay, một cái liền khởi động một vòng bảo hộ vàng óng ánh, bảo hộ hai người vào bên trong, mặc cho gió táp mưa sa vẫn lù lù bất động bên ngoài. lát sau cơn lốc tiêu tán, Huyền Mặc cũng tản đi vài phần ý rượu, nhìn thấy hỗn độn trong điện, lắc đầu cười khổ: “Thật là khó coi.”

Vương Lục gật đầu đáp: “Hoàn toàn chính xác khó coi.”

Huyền Mặc giật nảy mình: “Sao ngươi lại ở đây?”

Một lát sau, Huyền Mặc vạn phần có lỗi nói: “Ta vừa rồi thật sự hồ đồ rồi... xin lỗi.”

“Không có chuyện gì, hơn nữa nhìn biểu hiện của ngươi, ta cũng chắc chắn không ít phán đoán, ý nghĩa trọng đại.”

Huyền Mặc Túy Tửu, say tới mức thần chí không rõ, chuyện này vốn rất có ý nghĩa. Theo lý thuyết nàng không phải loại tu sĩ tùy tiện, ngôn hành cử chỉ đều có pháp độ. Loại người này cho dù uống rượu cũng sẽ cạn nệm thử thôi, rất ít khi say mèm. Trừ phi gặp phải tình huống đặc biệt.

Ví dụ như trận chiến ở cấp Hóa Thần cách đây không lâu.

Vương Lục đi thẳng vào vấn đề: “Có phải các ngươi nội chiến hay không?”

Huyền Mặc cười khổ: “Đúng vậy.”

Đoàn đội nội chiến, vốn không nên tùy tiện nói với người ngoài biết, nhưng sau trận chiến đó, nội chiến giữa hai bên, người có tâm đoán một chút là biết, căn bản không giấu giếm được người ta, cho nên Huyền Mặc cũng không giấu diếm.

Vương Lục cười nói: “Mấy người các ngươi bị người ta gạt rồi à?”

Mấy người tham dự trận chiến Hóa Thần, nghĩ kỹ lại mới có một điểm giống nhau: Bọn họ đều là những kẻ thất bại trong số quần tiên đại bại.

Huyền Mặc trong màn giao chiến phóng Thủy đã thua Hà Đồ, tính toán Tiên bị Thiên Luân Chân Quân đánh bại, Huyết Nhục Đồ tuy hiểm hơn Chu Thi Dao, lại bị Chu Minh một kiếm đánh tan trong chiến đấu cấp Nguyên Anh, Thiên Huyền Đồng Tử càng không cần phải nói, bị Vương Vũ đùa nghịch xoay vòng vòng, về phần Bạch Trạch... Ngay cả chức vụ phó thủ của trận doanh cũng bị mất, nghiêm nhiên đã là sỉ nhục Địa Tiên.

Thực lực những người này không kém, nhưng đi lại quả thực không chịu nổi, gom năm người thành một đoàn đội, quả thực là xui xẻo ngập trời.

“Nhưng mà, chết người thì chết, ép mạng người ra không khỏi có chút quá phận quá phận — đừng nhìn ta a, chúng ta bên này cũng không có ai muốn giết người, ai ngờ người của các ngươi không cần đánh như vậy, đường đường Địa Tiên bị chết còn nhanh hơn thỏ. Người là người trong tộc nhân, muốn nói ở giữa các ngươi không có người mình ra tay sao, chẳng lẽ là sao? Ta cho rằng các ngươi là huynh đệ sinh tử cùng nhau, vì sao quần tiên mới vừa mới nửa nửa năm, đã nhanh chóng trở mất thành thù rồi?”

Huyền Mặc kinh ngạc nhìn Vương Lục, trầm mặc thật lâu không nói nên lời, hiển nhiên là không muốn nhiều lời.

Wương Lục cũng kiên trì, Huyền Mặc không nói lời nào, hẩn ở trong điện lung lay, tìm kiếm di sản Địa Tiên trong phế tích mới vừa rồi bởi vì cơn lốc say rượu tạo thành—— quả thực đã tìm được mấy quyển công pháp điển tịch Huyền Mặc ngày thường xem. Địa Tiên xuất phẩm tự nhiên là tinh phẩm, Vương Lục xem say sưa, thuận tiện còn chép lại mấy phần dự định quay tay bán hàng.

Wương Vũ thì càng trực tiếp hơn nữa, trong phế tích ấy nhìn thấy thứ gì đáng giá thì cứ trực tiếp thu vào túi trữ vật, không hề khách khí.

Huyền Mặc sững sốt một lúc lâu, thấy hai người này đúng là hảo thủ đối khách thành chủ, bất đắc dĩ lắc đầu: “Tình huống tồi tệ.”

Wương Lục ngừng bút lại, hỏi: “Cụ thể mà nói thì sao? Căn nguyên nội chiến ở đâu?” Ngừng một lát, lại nói tiếp: “Rất

cuộc có nguyên nhân gốc rễ. Hai phe chúng ta cũng không phải địch nhân, trước sự uy hiếp của Đọa Tiên, hợp tác của chúng ta phải cạnh tranh nhiều hơn. Đương nhiên chúng ta hy vọng có thể thắng, nhưng tuyệt đối không hy vọng thắng trận chiến này, mà thua đồng đội vốn nên liên hợp.”

Huyền Mặc nghe vậy trong lòng thở dài, buông xuống một chút chân chờ, mở miệng nói: “Quần long vô.”

“Quần long vô? Cái này ngươi đã nói, nhưng không đến mức triển khai tự giết lẫn nhau chứ?”

Huyền Mặc nói: “Ta cũng không nghĩ sự tình lại nghiêm trọng như vậy... Nhưng thật ra lúc trước khi mới xây dựng đoàn đội này, vì liên hợp tất cả lực lượng, cấu tạo Địa Tiên lại phức tạp hơn một chút. Ngươi cũng thấy đấy, ngay cả Ma tộc cũng đứng trong đó, thậm chí là tàn sát cả Thiên Ma., Thời điểm lão đại còn ở đây, những vấn đề này đều không biểu hiện ra ngoài, để biểu diễn thành ý liên hợp, Bạch Trạch thậm chí còn chủ động vứt bỏ hình thái loài người - ông ta là kẻ duy nhất không dính bao nhiêu sát nghiệt mà lại sa đọa thành Địa Tiên.”

Vương Lục thoáng kinh ngạc: “Không ngờ hắn vẫn còn có chỗ cho phép.”

“Bạch Trạch thân là phó thủ nên một mực tận lực, là sau này lão đại rời đi mới khiến hắn không biết phải làm thế nào. Chúng ta những người khác cũng giống vậy, lão đại đi rồi, những đồng bạn trung thành và tin cậy của hắn đa số đều đi theo hắn. Còn lại chúng ta phần lớn., Thật sự là một đồng cát rời rạc, nếu không bị người quản thúc, tất nhiên mâu thuẫn sẽ tích lũy ra. Cho nên lúc trước chúng ta tuân theo nguyện vọng xây dựng quần tiên mộ, gửi gắm hy vọng vào những người đến sau... Bây giờ nghĩ lại, thức tỉnh trận này đúng là sai lầm.”

Nghe đến đó, Vương Lục đại khái đã hiểu rõ vấn đề ở chỗ của Địa Tiên Trận doanh.

Như lời Huyền Mặc nói, khi thiếu một lãnh đạo mạnh mẽ, tổ chức Địa Tiên nội chiến cơ hồ là điều hiển nhiên, nếu như không có trận quần tiên so tài này, có lẽ bọn họ đã bắt đầu tự giết lẫn nhau từ lâu rồi. Những người tu hành Hạo Nhiên

Chính Khí kia sao có thể hòa thuận với diệt sát Thiên Ma được chứ?

Thiên Ma lấy giết chóc làm sinh, vô duyên vô cớ muốn giết người, như vậy tu sĩ chính đạo thấy có muốn ngăn cản hay không? Ngăn cản về sau có thể lấy thù không? Có thù hận về sau có cần trả thù hay không? Trong tình huống không có nhân vật mạnh mẽ khơi mào những mâu thuẫn này, đội ngũ này đương nhiên không vững chắc.

Lúc này, quân tiên đại bĩ tổ chức Vạn Tiên minh lại cho bọn họ một cơ hội đoàn kết... Mà thời kỳ thi đấu trước, thế như chẻ tre của nhóm Địa Tiên cũng có ít nhiều áp chế mâu thuẫn.

Cho đến khi Vương Lục bắt đầu lãnh đạo nghịch tập, lật ngược cục diện, mâu thuẫn lại lần nữa bùng nổ.

Mà kết quả bạo phát lần này chính là trận chiến giữa Hóa Thần.

...

Trận chiến vô cùng gay go, sau lưng ẩn tàng quá nhiều chuyện.

Vì sao những kẻ tàn sát máu thịt luôn luôn giữ mạng trong cuộc thi này lại mất đi tính mạng? Vì sao ảo thuật của Thiên Huyền đồng tử lại có vẻ vụng về không chịu nổi? Vì sao sau khi tiên chiến bại lại có vẻ như trút được gánh nặng? Vì sao lúc này Huyền Mặc lại mất hết cả hứng thú?

Đáp án của những vấn đề này, quy kết chính là cuộc nội chiến bên phía Địa Tiên đã đến tình trạng không kiêng nể gì, khiến lòng người nản chí.

Đáp án cũng không khó đoán, nhưng Vương Lục tò mò là, tình huống nghiêm trọng như vậy mà không có ai đứng ra suy tính một chút?

“Hắc tâm ngoan thủ lạt kia là ở cái gì?” Đây cũng là vấn đề Vương Lục quan tâm nhất.

Huyền Mặc cười khỏ nói: “Hắc là tiêu điểm then chốt gây mâu thuẫn lần này... Rất nhiều người nghi ngờ sách lược của hắc sơ kỳ thất bại nên mới tạo thành cục diện như hiện tại. Sau đó có một số người vẫn ủng hộ hắc, có mấy người lại kịch liệt phản đối hắc. Lúc cãi vã không dứt, thậm chí ra tay đánh nhau lớn.”

Vương Lục rất hứng thú hỏi: “Hắc thắng sao?”

Huyền Mặc nói: “Hắc một mực không ra tay, thậm chí bị người đả thương còn một mực khắc chế bản thân... Nếu không trận đấu lần này hắc là do hắc ra sân.”

Vương Lục lại càng tò mò: “Đã xuất hiện thương vong? Nói như vậy thì huyết nhục sẽ tàn sát bọn họ...”

Huyền Mặc bất đắc dĩ cười khỏ: “Trên người đều có thương tích, bằng không thời gian thi đấu cũng không tẻ đến vậy.”

“Nói vậy chẳng khác gì nói các người bị ép lấy thân phận thương để ra chiến trường? Quả thực là buồn bã không còn

chút máu nào...” Vương Lục cau mày, suy tư về chuyện này có ý nghĩa như thế nào.

Lúc này, Vương Vũ mới trầm giọng nói: “Bên phía các người ai là người nói chuyện?”

“... Là Đế Lưu Tôn.”

Vương Lục hỏi: “Ai?”

“Hắn là một trong những đại tướng dưới trướng năm xưa, công pháp truyền thừa có chút quan hệ sâu xa với quân hoàng sơn trong đám hậu thế tu sĩ các người. Tính hắn như liệt hỏa, nhưng vừa mới bảo thủ, thực lực lại vô cùng mạnh mẽ, năm đó cũng là một trong những nhân vật khiến cho Lệnh lão đại đau đầu...”

“Trước đó chưa từng nghe người nhắc tới.”

Huyền Mặc bất đắc dĩ, trước mắt quan hệ giữa hai phe vẫn là đối địch, ta cần phải nói hết mọi chuyện với người sao? Nhưng nghĩ tình huống trước mắt của trận doanh phe mình, Huyền Mặc lắc đầu, giải thích: “Không lâu trước đó hắn mới vừa thức tỉnh., Trước đó chúng ta cho rằng hắn đã vĩnh viễn ngủ say, cho nên tự nhiên sẽ không đề cập đến. Lần này sau khi hắn ngoài ý muốn thức tỉnh, đối với tình huống của chúng ta phi thường bất mãn, chỉ trích chúng ta mất mặt Địa Tiên, nhất là Hắc Hòa Bạch Trạch, sau đó...”

Nói đến đây, trên mặt Huyền Mặc lộ ra vẻ đau thương, không muốn nói tiếp nữa.

Mà Vương Lục cũng đoán được chuyện sau này sinh ra, vị Đế Lưu Tôn này trong cơn thịnh nộ đã tự mình ra tay tiến hành khắc phục, lấy vũ lực cường đại quét sạch Ngưu Quỷ Xà Thần, trong lúc đó tự nhiên không thể giúp đỡ kết phái, đem mâu thuẫn kịch liệt khuếch trương ra.

Trước mặt Địa Tiên Trận doanh đang ở thế yếu, không có tu vi cảnh giới cực cao lại không làm gì được một đám hậu thế tu sĩ chính mình xem thường, trong lòng đại đa số mọi người hiển nhiên đều ghen hỏa. Thủ đoạn bá đạo của Đế Lưu Tôn vừa vặn đón hợp phần tâm lý này., Vì vậy người quản lý tổ chức trước kia xuống đài hết thảy, Đế Lưu Tôn mang thái độ cứng rắn tiếp quản đại quyền của ban tân nhiệm. Sau đó là ép đám

người Huyết Nhục Đồ ra trận chiến với Hóa Thần, rửa nhục trước đó.

Đương nhiên, rửa sạch mây trắng chỉ là lấy cớ, nói trắng ra chính là thanh trừ dị kỷ. Đế Lưu Tôn ra tay cũng thật sự tàn nhẫn vô tình, các Địa Tiên trải qua nhiều đau khổ như vậy đã không còn lại bao nhiêu, hẳn vừa ra tay chính là liên chết mang thương.

Nếu nói người như thế có liên quan tới truyền thừa của Quân Hoàng Sơn, thật đúng là có chút châm chọc. Bởi vì phong cách hành sự của Quân Hoàng Sơn tuy rằng có vẻ thô kệch, nhưng trong nội bộ môn phái vô cùng coi trọng tình cảm, đối với người mình xuống tay tuyệt đối là cấm kỵ, nếu có người nào dám xúc phạm, sẽ phải chịu trừng phạt cực kỳ nghiêm khắc.

Mà vị Đế Lưu Tôn này thân là nhân vật bậc một tổ sư gia Quân Hoàng Sơn, xuống tay với người của mình thật sự không chút lưu tình.

Theo lý thuyết, nội chiến của quân địch lại xuất hiện một nhân vật có khả năng khuấy mưa, bên phía Vạn Tiên mình nên viên mãn. Nhưng tâm mắt Vương Lục biết bao? Lòng dạ hẳn rộng lớn biết bao? Hoàn toàn không có ý cười trên nỗi đau của người khác, trái lại còn nghiêm túc nói: “Có cần chúng ta diệt trừ bạo quân giúp người không?”

Huyền Mặc im lặng thật lâu: “Chuyện này là chuyện nội bộ của Địa tiên chúng ta, nếu dẫn người ngoài vào nhúng tay, ngược lại không nói rõ được.”

Vương Lục nói: “Hiện tại người bên các ngươi hẳn là đều biết chúng ta đến tư hội cùng ngươi, ngươi còn để ý đến tên dựa Diên Lý Hạ à.”

Huyền Mặc nghe đến đó, hơi ngẩn ra, lập tức nhíu đôi mi thanh tú, nghĩ tới điều gì: “Các ngươi tới đây, không gặp phải bất kỳ trở ngại nào?”

Vương Lục cũng nghĩ tới vấn đề này, lúc trước không biết nội chiến Địa Tiên nghiêm trọng như thế, còn tưởng là Huyền Mặc nhiệt tình hiếu khách, cửa nhà không đề phòng. Hiện tại xem ra chỉ sợ cũng không phải là ý định của Huyền Mặc. Thậm chí

nàng tại nhà mình say rượu, nhất định phải dựa vào bô đoàn thanh thần tỉnh rượu, cũng là người khác tính kế.

“Xem ra là có người cố ý tạo ra tai mắt giữa ngươi và ta, dùng cái này để gạt ngươi ra ngoài... Tên Để Lưu Tôn kia không phải một kẻ lỗ mãng, hoàn toàn không có đầu óc sao, nghĩ như thế nào ra loại âm mưu quỷ kế này? Không chê mất mặt sao?”

Huyền Mặc cười khỏ nói: “Để Lưu Tôn chỉ là tính tình nóng bỏng, tuyệt không phải mẫn phu, nếu không cũng không thể nhanh chóng thu thập nhân thủ... Ai, vừa rồi ta mượn rượu tiêu sầu, không ngờ lại trúng kế ác độc bực này. Bây giờ tin tức ta và các người đã truyền khắp nơi rồi.”

Vương vũ bưng bưng hứng thú đề nghị: “Một khi đã như vậy, không bằng chúng ta giả thật làm đi? Ta có một chỉ của linh tê, phi thường lợi hại, có thể giúp ngươi lằng lằng. Như vậy cũng đỡ bởi vì người ta vu hãm ngươi, khiến cho tâm tình ngươi buồn bực.”

Huyền Mặc chỉ coi không nghe thấy lời này, vì để không bị người ta vu oan cho nên tự mình ngồi vào tội danh, loại chủ ý vô nghĩa này cũng chỉ có nàng mới nghĩ ra được. Cũng may người quản sự bên Vạn Tiên minh là Vương Lục chứ không phải Vương Vũ, cho nên Huyền Mặc liền nhìn Vương Lục, chờ mong lời nói của hắn.

Ai ngờ Vương Lục lại như được sư phụ mở ra, cũng đề nghị: “Ta cũng cảm thấy hiện tại ngươi nên làm phản thì tốt hơn. Bên phía Địa Tiên đã không có tiền đồ, hay là nhảy qua lặn lộn cùng chúng ta đi. Ngươi là người đầu tiên quy hàng, sẽ được hưởng đãi ngộ cực cao, hơn xa ngươi bị gò bó ở bên cạnh.”

Huyền Mặc bất đắc dĩ nói: “Không thể nào.”

“Không có gì không thể, dù sao hai phe chúng ta sớm muộn gì cũng phải hợp lưu, khác biệt ở chỗ phương nào chủ đạo. Mà bây giờ xem ra nếu để Để Lưu tôn đắc thế, kết cục của các người còn không bằng bại dưới tay Vạn Tiên minh. Cho nên như vậy sao không sớm ngày quy phục? Chúng ta mặc dù chia làm hai phe Vạn Tiên minh và Địa Tiên, nói xuyên qua không phải đều là tu sĩ Cửu Châu?”

Huyền Mặc trầm mặc một lát, nói: “Vẫn không được, bây giờ nếu ta đi cùng các người, trong trận doanh càng không người có thể kiềm chế Đế Lưu Tôn... Lúc trước hấn thiếu ta tình, cho nên đối với ta không dám quá mức vô lễ.”

Vương Lục nói: “Người đã là người duy nhất kiềm chế hấn, vậy căn bản là cái đinh trong mắt, người lưu lại cũng đơn giản là bị hấn dùng các loại âm mưu quỷ kế hắt nước bẩn, rơi vào thân bại danh liệt, tội gì?”

“Ta biết, nhưng không có lựa chọn nào khác, người không biết hấn là người như thế nào, sẽ làm ra chuyện gì. Không có ai kiềm chế, song phương đều sẽ tạo thành tai nạn.”

Vương Vũ nghe đến đó, xoa tay có chút phiền muộn: “Sao lại phiền phức như vậy? Nếu không bằng viết Phong Chiến thư cho hấn, mời hấn một mình đấu, sau đó lôi hấn chết tại chỗ rồi giải quyết hết mọi chuyện.”

Vương Lục cười lạnh một tiếng: “Nếu hấn thật sự có bản lĩnh đơn đấu cùng dũng khí, đoàn chiến cấp Hóa Thần thì nên tự mình ra tay. Đáng tiếc hấn chỉ là bức bách tiểu nhân âm hiểm lên chiến trường mà thôi.”

Huyền Mặc nói: “Không nên coi thường hấn, hấn đương nhiên sẽ ra tay, trận đấu võ đấu kế tiếp hấn nhất định sẽ đợi dài tới trình độ nào đó, hấn là người còn tàn nhẫn hơn so với Hắc, các người cần phải cẩn thận.”

Vương Lục tiếp tục cười lạnh: “Yên tâm, chỉ cần hấn dám lên, ta cam đoan có thể giúp các người giải quyết tai họa ngầm trong này.”

Sau đó, ba người lại tùy ý nói vài câu, Vương Lục thử mượn sức mấy lần nhưng không có hiệu quả, liền cáo từ rời đi. Huyền Mặc hứng thú rãi ròi, chỉ là buồn bã vì ngày xưa đồng bạn của chiến hữu trở mặt thành thù, không còn lòng dạ nào giữ hai người Vương Lục lại.

Sau khi rời khỏi nhân gian trên bầu trời, Vương Lục suy nghĩ một chút, nói: “Sự tình này lộ ra kỳ quái.”

Vương Vũ gật đầu: “Đúng là rất kỳ quái, lại có nữ nhân cự tuyệt được một chỉ của Linh Tê ta, quả thực kỳ quái.”

“... Ta cảm thấy, một Đế Lưu Tôn tự dung tỉnh lại, lập tức gây ra động tĩnh lớn như vậy, nếu nói là trùng hợp như vậy, không khỏi có chút gượng ép.

Vương Vũ nói: “Nếu không phải trùng hợp thì chẳng lẽ lại có người cố ý chạy đến bên cạnh hắn, nhiệt tình hôn hắn đánh thức sao?”

“... Người thật buồn nôn, kiếm được một ít, làm như vậy có ích lợi gì? Đại loạn Địa Tiên Trận, tự giết lẫn nhau, hoàn toàn tiện nghi cho chúng ta.”

Vương Vũ vốn định nói đùa một câu, nhưng thấy thần sắc Vương Lục nghiêm túc, liền nghiêm túc nói: “Có lẽ lúc đầu người ta chỉ muốn dẫn cường viện vào., Không ngờ sau khi Đế Lưu Tôn thức tỉnh lại lại gây ra nhiều thị phi như vậy? Hơn nữa lời đồn đại rằng sau khi đại loạn tất có trị nặng. Đế Lưu Tôn này làm việc bá đạo tàn nhẫn như vậy, đại khái là cảm thấy cho dù phải liều cái chết thảm khốc cũng phải đem lực lượng của trận doanh hoàn toàn chinh hợp lại... Nếu như Địa Tiên kia có thể làm được cấm chế đối với chúng ta mà nói cũng không phải chuyện tốt.”

Trận thi đấu quần tiên này, Vạn Tiên minh có thể chiếm được một chút ưu thế, ngoài sự cố gắng của Vương Lục ra, lực lượng bên phía Địa Tiên tan rã cũng là nguyên nhân trọng yếu. Lực lượng lãnh đạo Huyền Mặc và Bạch Trạch không mạnh, Hắc y Địa Tiên thì không thường xuyên ra mặt, các Địa Tiên hoàn toàn dựa vào thực lực mạnh nhất của mình mà đánh. Sau khi chiếm ưu thế sơ kỳ, Vạn Tiên minh dần dần tìm hiểu số lượng, bố trí một chút nhắm vào sẽ rất khó chịu.

Nhưng nếu Đế Lưu Tôn có thể thống nhất lực lượng của Địa Tiên, vạn thành một luồng sức mạnh, cuộc sống của Vạn Tiên minh tiếp theo sẽ không dễ chịu.

“Cứ chờ xem đi. Loại người như Đế Lưu Tôn này chính là Song Nhận Kiếm, trước khi đả thương chúng ta, chỉ sợ chính bọn hắn cũng chưa chắc chịu nổi... Nói đến, ta vẫn cảm thấy kỳ quái.” Vương Lục sờ sờ cằm, nói ra. “Lúc trước vẫn cho là địch nhân số một là màu đen kia, hiện tại lại đột nhiên xuất hiện thêm một Đế Lưu Tôn khó hiểu, thi triển này cũng quá kỳ quái.”

“Thượng Cổ Địa Tiên thức tỉnh vốn chẳng biết gì cả.” Vương Vũ nhún vai: “Đã nói sẽ để di sản lại cho hậu nhân, hiện tại tỉnh lại lại đối ý không nhận nợ. Loại người này có làm ra thứ gì cũng không lạ.”

...

Về việc Đế Lưu Tôn thức tỉnh, tình huống trận doanh thương cổ Địa Tiên bắt đầu chỉnh hợp lực lượng, Vương Lục ngay lập tức phản hồi đến cao tầng tổ chức hội. Hà Đồ đạo nhân tự mình tổ chức hội nghị khẩn cấp thương thảo đối sách, trải qua thời gian nghiên cứu dài dằng dặc, đưa ra kết luận đại khái:

Điều đầu tiên là tăng cường lãnh đạo thêm một bước, thành lập chế độ quản lý tương quan, đề cao năng lực ngưng tụ và sức chiến đấu của đội ngũ Vạn Tiên minh... Nói ngắn gọn ra là khi đối mặt với sự kiện đột ngột, Vạn Tiên minh cần có lực lượng ứng phó và lực lượng lãnh đạo lớp trưởng thành hơn. Mà thành viên trong lớp này chủ yếu đương nhiên không thể thiếu Vương Lục.

Hai là phải đề cao cảnh giác, cải tiến tác phong, kiên quyết ngăn chặn tư tưởng buông lỏng. Nói ngắn gọn chính là bắt đầu từ nay khiêm tốn làm việc, loại phong khí thắng một trận thi đấu cuồng hoan ba ngày này phải thích hợp mà ngừng lại., Một số bầu không khí dư luận lạc quan quá độ cũng bị khống chế. Trên thực tế cho dù không có Đế Lưu Tôn thức tỉnh, Vạn Tiên minh cũng tồn tại hiện tượng lạc quan mù quáng mù quáng. Rất nhiều người cho rằng Địa Tiên trận doanh đã không đủ đáng sợ, chỉ cần Vương Lục ra tay là chiến thắng... Loại mê tín này không thể nghi ngờ là song đao kiếm, hiện tại đang cần phải thu liễm phong mang. Ưu thế của Vạn Tiên minh đến không dễ, tuyệt đối không nên vì sơ sẩy nhất thời mà vứt bỏ.

Ba là muốn tăng cường liên lạc ngoại giao với Địa Tiên, luôn luôn nắm giữ động tĩnh mới nhất. Điểm này kỳ thật là tiền kỳ Vạn Tiên minh phi thường khó ra sức, thi đấu quần tiên bắt đầu đã kéo dài nửa năm, con đường liên lạc trực tiếp giữa Vạn Tiên minh và Địa Tiên vẫn không thông suốt., Điều này là do việc Địa Tiên Trận doanh áp dụng chiến thuật giết chóc giai đoạn đầu trong thi đấu đã chuyển biến xấu đến quan hệ hai bên, mặt khác cục diện quần long vô song của Địa Tiên Môn khiến cho bọn họ từ đầu đến cuối không thể thành lập tổ chức chính thức trên ý nghĩa. Cho nên Vương Lục muốn gặp mặt

Huyền Mặc, cũng không có một con đường công khai thông suốt, chỉ có thể lén gặp mặt.

Tứ là muốn thử nghiệm tác chiến với các thành viên trong Phản Địa tiên trận doanh, ví dụ như Huyền Mặc, Bạch Trạch, Hắc. Bây giờ cục diện trận doanh Địa Tiên đối với Vạn Tiên minh là kỳ ngộ và khiêu chiến cùng tồn tại., Thủ lĩnh cường thế như Đế Lưu Tôn vừa có thể chinh hợp lực lượng, cũng sẽ phân tán lực lượng. Nếu có thể để cô ta bị những thành viên bị cô ta vứt bỏ tiếp thu tới, thực lực của Vạn Tiên minh sẽ tăng cường cực lớn. Mà công tác này không thể đổ cho ai khác. Bởi vì quan hệ giữa Vương Lục và Huyền Mặc đã truyền lại trong Vạn Tiên minh.

Trong thảo luận của hội nghị, công việc bốn bên phân biệt xác thực. Vương Lục là tổ chức của một tổ chức cơ hồ đều có tham dự, nhưng công tác trọng điểm hiển nhiên là hạng bốn, bởi vì chỉ có tác dụng của gã là không thể thay thế được.

Vạn Tiên minh cũng không thiếu những người am hiểu thiết kế, Vương Lục ở phương diện này tuy rằng tài hoa xuất chúng, cũng chưa chắc đã là thiên hạ đệ nhất, chỉ là am hiểu khác thường, lật ngược tình thế mà thôi. Hiện tại Vạn Tiên minh đã thành công chiếm thượng phong, chỉ cần dựa theo phân tích đại khái của Vương Lục, chấp hành từng bước một là được, rất nhiều trưởng lão thâm niên đều có thể đảm nhiệm công việc này, cũng không phải là Vương Lục không thể.

Nhưng quan hệ giữa hắn và Huyền Mặc lại là độc nhất vô nhị, mà nhân duyên của Huyền Mặc trong Địa Tiên cũng là độc nhất vô nhị. Thông qua Huyền Mặc, có thể liên hệ với Bạch Trạch, liên hệ với Hắc, tính toán Tiên... Trong Địa Tiên, rất nhiều cường giả gia nhập gia nhập liên minh, chỉ trong tầm tay.

So với ba hạng đầu công tác, độ khó của công tác này thấp nhất, hiệu quả lại tốt nhất, có thể nói lập tức như bóng với gió. Vì vậy chủ đề hội nghị dần dần biến thành làm thế nào để lợi dụng Vương Lục đối phó Huyền Mặc. Mà theo thảo luận dần dần nhiệt liệt, linh cảm của các trưởng lão tham gia hội cũng không ngừng lóe lên, lúc nào cũng có ý tưởng mượn sức Huyền Mặc mới.

Từ những hiểu biết ban đầu cho đến chuyện phải lấy tình, rồi theo lời lẽ hùng hồn của Tứ Tướng Chân Quân diễn ra dứt khoát một phen. Mắt thấy đề tài đã rơi xuống ba đường. Đối với việc này, Vương Lục có phần không đồng ý, không thể không cắt đứt kịp thời.

“Các vị trưởng lão xin nghe ta một lời.” Vương Lục vỗ bàn, hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người: “Xin mọi người chú ý một vấn đề, ta tham dự dự hội họp tổ chức, đảm nhiệm chức tổng cộng là có một nguyên tắc cơ bản. Ta, Vương Lục, bán nghệ không bán thân.”

Kết quả vừa dứt lời, chợt nghe tông chủ Âm Dương tông cười nói tự nhiên: “Con đường nam nữ giao hợp đích thật là một môn nghệ thuật cao thâm, Vương Lục chân nhân ngược lại rất hiểu.”

Vương Lục tức giận nói: “Vậy không bằng mời tông chủ từ trong tông môn chọn vài đại nghệ thuật gia đồ hoạt bát đi hầu hạ Huyền Mặc?”

Tông chủ cười nói: “Bọn hèn mọn không nên thân nào dám so sánh với Vương Lục chân nhân.”

Tứ Tướng Chân Quân cũng khuyên bảo: “Vương Lục a, đây là đại sự liên quan đến toàn cục của Cửu Châu Đại Lục, nhất định không nên hành động theo cảm tình.”

Vương Lục thở dài nói: “Chân Quân nói có quan Miện đường hoàng, kỳ thật chỉ là muốn tìm hiểu một chút tình huống ở hiện đại tu sĩ và Thượng Cổ Địa Tiên sinh sôi à?”

Tứ Tướng Chân Quân cười nói: “Nói không sai, chúng ta cách nhân gian một thời đại mạt pháp, thiên địa pháp tắc khác lạ, nghiêm chỉnh mà nói thậm chí không phải cùng một loại, có tồn tại cách ly phi thường đáng giá để khảo sát nghiên cứu hay không.”

Vương Lục nói: “Muốn khảo sát nghiên cứu thì cứ mời Chân Quân đích thân ra tay đi. Người là tông sư bậc này, chắc chắn có thể dễ như trở bàn tay.”

Tứ Tướng Chân Quân vuốt râu nói: “Ta đương nhiên muốn tự mình ra tay, nhưng cửa thứ nhất còn cần Vương Lục chân nhân để người xông vào. Người có năng lực nhiều làm phiền,

Vương Lục chân nhân ngàn vạn lần chớ chối từ, đợi người thành công, ta sẽ nhanh chóng hội hợp với người, phối hợp công việc của người. Có ta tương trợ, tuyệt đối có thể khiến người triệt để nắm giữ tâm thần Huyền Mặc, cho dù nàng là Địa Tiên cũng không ngoại lệ.”

Vương Lục quả thực kinh ngạc, lão đầu nhi người có biết xấu hổ không? Trước mắt bao người hẹn pháo ba người đi?

Trong lúc kinh ngạc, chỉ nghe Âm Dương tông chủ cười nói: “Nghe qua Tứ Tướng Chân Quân là đạo thánh thủ này, khiến cho lòng người động không thôi, không biết có cơ hội cùng Chân Quân luận bàn kỹ nghệ hay không?”

Tứ Tướng Chân Quân hừ lạnh một tiếng: “Tà môn loạn đạo” lão luôn luôn xem thường những hoan hỉ cá thủy của Âm Dương tông, lại không chịu sinh sôi.

Âm Dương tông chủ lại nói: “Ta biết chân quân luôn luôn có ý kiến với Âm Dương tông chúng ta, cho nên chúng ta đã sớm dự định thay đổi tôn chỉ của môn phái, giúp tu sĩ Cửu Châu sinh sản ra một phần lực lượng.”

Tứ Tướng Chân Quân nhíu mày bạc trắng: “Lời ấy là thật?”

Âm Dương tông chủ cười mỉ mỉ nói: “Thật không ra, chân quân tự mình đến thử một lần chẳng phải sẽ biết sao?”

“Hừ, đích xác cần lão phu tự mình thử một lần, mới có thể biết những thứ bàng môn tà đạo các người có tâm cải tà quy chính không?”

“Tất cả chúng ta đều thành tâm thành ý mà, Chân Quân nhất định phải tin tưởng chúng ta.”

Hai người nói rất hay, đạo nhân Hà Đồ ho khan một tiếng, sóng pháp lực mạnh mẽ quét ngang phòng hội nghị, khiến nguyên thần mọi người đều run lên.

“Cá ngoài thì đừng ở đây thôi.”

Vương Lục rất tán thành: “Lời vô nghĩa đã nói quá nhiều rồi, chúng ta vẫn nên thảo luận một chút về chuyện của Đế Lưu Tôn đi.” Đây là hạ ý không muốn nói tới chuyện bán mình câu chữ Huyền Mặc.

Kết quả sau một khắc Hà Đồ đạo nhân liền chuyển hướng Vương Lục: “Vương Lục Chân Nhân, chuyện bên Huyền Mặc cần người hao tâm tốn trí nhiều hơn...”

“Mẹ kiếp, Chân Quân người không thể lừa gạt ta như vậy được, tổ chức đại hội tổ chức đường đường tiến hành sinh ý da thịt, mặt mũi Vạn Tiên mình ở đâu?”

Đạo nhân Hà Đồ cười cười nói: “Cho nên cần người vận dụng trí tuệ, dùng phương pháp ngoài việc buôn bán da thịt để lôi kéo đối phương. Tin tưởng với trí tuệ của người, nhất định có thể tìm được phương pháp.”

“... Không ngờ Chân Quân nổi tiếng nghiêm túc mà cũng chơi trò này a?”

Thấy đạo nhân nói, trong hội trường lại có trưởng lão cười nói: “Vương Lục Chân Nhân, người ở Vạn Tiên mình nữ tu sĩ người vẫn luôn cao thấp không thấp, dựa vào không phải sinh ý da thịt. Ta tin tưởng lần này người nhất định có thể đặc biệt phát triển, đem huyền mặc bỏ vào trong túi.”

“Đúng vậy, đúng vậy, Vương Lục chân nhân uy danh hiển hách, trong Quần Tiên thành không biết bao nhiêu nữ tu sĩ hô to muốn cho người sinh con, ngàn vạn lần không nên từ chối nữa.”

Vương Lục thấy bầu không khí trong tràng dần dần thông nhất, trong lòng cười lạnh, đám mặt hâm mộ ghen ghét này thật sự là ghê tởm.

Sau khi hội nghị kết thúc, các tu sĩ tham dự đều có chức vụ riêng, chạy về phía chức vụ của mình để làm nhiệm vụ. Một phần công việc trong tay Vương Lục giao cho Hải Vân Phạm tạm thay, phần còn lại phân cho các trưởng lão thâm niên khác. Việc gã cần làm chính là nghĩ cách đánh hạ pháo đài Huyền Mặc này.

Việc này rất khó khăn, nếu không như thế, những trưởng lão kia cũng sẽ không liều mạng để Vương Lục bán thịt, giao công tác này cho gã mà làm.

Thật sự ngoài hấn ra, không còn ai khác có thể làm được nữa.

Sau khi từ hội trường đi ra, Vương Lục lập tức đi đến nhân gian trên trời, muốn gặp lại Huyền Mặc một lần, nhưng lần

này gã căn bản không vào được cửa. Đưa tay vươn vào vòng xoáy Tinh Hà, hoàn toàn không cảm ứng được vị trí Thiên Hạ nhân gian.

Bất kể là Huyền Mặc không muốn gặp hắn lần nữa, hay là Đế Lưu Tôn không muốn để Huyền Mặc nhìn thấy hắn, tóm lại nhân gian trên trời đã đi xuống rồi, cho nên cục diện này lập tức trở thành cục diện bế tắc.

Vương Lục và Huyền Mặc quan hệ tốt đến mấy, cũng phải gặp mặt mới có thể thuyết phục, hiện tại ngay cả gặp mặt cũng không thấy được, nói gì đến lôi kéo thậm chí bị quan một chút dự đoán, Huyền Mặc rất có thể đã bởi vì mấy lần tư hội trước, mà bị Đế Lưu tôn xem là điển hình của phản đồ đánh ngã.

Thế nhưng nếu Vạn Tiên minh giao nhiệm vụ cho y, cũng không thể gặp phải chút trở ngại thì bỏ dở nửa chừng —— giờ trở về tuyên cáo nhiệm vụ thất bại, không biết có bao nhiêu người thích hả hê thích người khác hoài nghi y có năng lực nam nhân... Cho nên coi như là bế tắc, y cũng phải nghĩ cách khuây ra một tia gọn sóng.

Vương Lục dừng chân trước vòng xoáy Tinh Hà một lúc lâu, kiên nhẫn suy nghĩ kế hoạch của mình. Khi gã đang định hành động thì thấy vòng xoáy Tinh Hà trước mặt lắc lư một hồi, từ đó đi ra một người.

“Ồ, Bạch Trạch?”

Người tới chính là Phó Thủ Tiên Trận doanh am hiểu thuật phủ quyết Bạch Trạch, chẳng qua lần thứ hai gặp mặt, Bạch Trạch nhìn có vẻ mệt mỏi mà tang thương, còn lâu mới có loại kiêu ngạo khoa trương lên mấy câu phản đối như ngày xưa.

“Đi theo ta.”

Bạch Trạch lạnh nhạt nói, sau đó xoay người rời đi. Vương Lục không chút do dự, cất bước đuổi theo.

Lần này, bên cạnh hắn không có đệ nhất Kim Đan Cửu Châu làm bảo tiêu, mà chỉ dựa vào bản thân hắn, đối mặt với một vị Thượng Cổ Địa Tiên hầu như không có khả năng chống cự. Bất quá Vương Lục biết rõ Bạch Trạch đến đây không phải là tìm hắn gây sự.

Bởi vì trong tay hắn có tín vật Huyền Mặc.

Một cây trâm tinh xảo hình dạng như hoa mai, mũi trâm chia làm hai xiên, tự mình ẩn chứa Âm Dương Tiên Linh, chính là Huyền Mặc Độc Môn tiên pháp.

...

701

“Không ngờ chúng ta lại gặp nhau nhanh như vậy.”

Trong một mảnh tuyết núi băng, Huyền Mặc nâng trà ngon, tư thái phóng khoáng, trong gió tuyết tựa như tiên tử thanh ngọc khiết, chỉ là thần sắc lại có mỗi một và ưu thương che dấu không đi.

Vương lục tứ nhìn một chút, trong bão tuyết, một sơn động đơn sơ xây thành băng tinh che gió trú mưa, Huyền Mặc ở trong sơn động.

“Đây là nhà mới của ngươi ư? Nhà tu sửa rất đơn giản.”

Huyền Mặc cười khở một tiếng: “Cần gì biết rõ còn cố hỏi?”

Nơi này là Huyền Sương giới, một trong ngàn vạn tiên lãng một thế giới nhỏ, vạn dặm đóng băng, mẫn diệt sinh cơ, là đám người Huyền Mặc và Bạch Trạch tạm thời ẩn thân tránh nạn.

Tránh nạn.

Dưới sự trấn áp nghiêm khắc không người của Đế Lưu Tôn, duyên tốt của Huyền Mặc cuối cùng cũng không phát huy tác dụng, bị ép tới không còn đường để đi.

Hoặc là bị Đế Lưu Tôn lấy đủ loại lý do hãm hại chí mạng, hoặc là quý xuống làm chó cho Đế Lưu Tôn. Huyền Mặc là tu sĩ tu vi cảnh giới đã đạt tới đỉnh phong, tâm cao khí ngạo, đường đường Địa Tiên tuyệt đối sẽ không làm chó cho người ta, nhưng nàng lại không muốn chết ở trên tay Đế Lưu Tôn, cho nên chỉ có thể lựa chọn chạy trốn.

Trong mộ quần tiên có ngàn vạn tiểu thế giới, nếu như Huyền Mặc nhất định phải trốn, Đế Lưu Tôn quả thật rất khó bắt được nàng.

“Nhưng lần chạy trốn này, chẳng khác nào tự chặt đứt căn cơ. Ở trong trận doanh Địa Tiên, ngươi chính là đào binh không biết danh dự.”

Huyền Mặc nhìn Vương Lục: “Như vậy chẳng phải là đang hợp ý ngươi sao?”

Vương Lục cũng không khách khí, cười hắc hắc: “Đúng vậy, ta phụng mệnh lệnh tổ chức Vạn Tiên minh đến xúi giục ngươi. Hiện tại xem ra thật sự vừa vặn.”

Huyền Mặc lắc đầu: “Nếu ngươi cho rằng bây giờ ta sẽ gia nhập trận doanh, không khỏi quá lạc quan rồi. Nếu ta thật sự muốn ruộng bỏ trận doanh Địa Tiên thì sẽ không trốn ở đây, mà trực tiếp nương tựa bên các ngươi. Lấy tình huống lúc đó của ta, một lòng muốn đi, Đế Lưu Tôn không ngăn được ta.”

Vương Lục nói: “Nếu như ngươi ngu ngốc đến mức lúc này còn không biết quay đầu gia nhập trận doanh, vậy thì thật sự không cần phải lôi kéo phản sách nữa.”

Huyền Mặc gật đầu: “Vậy ngươi cứ về đi, ta sẽ không vứt bỏ thân phận Địa Tiên đâu.”

Vương Lục nở nụ cười: “Không hi vọng thân phận Địa Tiên ngươi ruộng bỏ gia nhập Vạn Tiên minh, chuyển sang gia nhập trận doanh, cũng không nhất định phải gia nhập Vạn Tiên minh mới tính là chuyển sang gia nhập trận doanh.”

Huyền Mặc tò mò: “Ngoại trừ Địa Tiên và Vạn Tiên minh, hiện tại còn có trận doanh khác? Ngươi đang làm việc cho phe ba?” Nói tới đây, thần sắc Huyền Mặc bỗng nhiên băng lãnh.

“Đọa Tiên?”

Nghĩ tới đây, Huyền Mặc bỗng nhiên cả kinh.

Nếu như không phải Đọa Tiên, trải qua thời đại mạt pháp Đại Lục ở Cửu Châu này sao có thể dựng dựng kỳ tài như vậy? Nếu như không phải Đọa Tiên, há lại có nhiều đồng bọn như vậy chết trên tay hắn, nếu như không phải...

Huyền Mặc đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên trên trán trở nên âm áp, bị thứ gì đó âm áp mà mềm mại đập trúng. Trong lòng nàng cả kinh, tưởng là ám khí độc môn gì đó, nhưng ngay khoảnh khắc sau ám khí kia từ trên trán rơi xuống, ánh mắt lướt qua.

Chỉ là một cái bánh bao, nhưng sao lại là một cái bánh bao?

Trước mắt, Vương Lục tức giận chờ nàng: “Đây là đồ ăn vặt ngày thường ta thường chuẩn bị cho sư muội, hôm nay đặc

biệt khai ân tặng cho người bổ sung não, có phải người vừa rồi nghĩ đến Đọa Tiên không?”

Huyền Mặc bị nói xuyên tâm tư, ngược lại không quần bách, vừa lấy khăn tay lau vết dầu mỡ dính trên trán, sau đó gói kỹ bánh bao thịt, vừa thản nhiên nói: “Không sai, ta đích xác hoài nghi người... Hiện tại ngoại trừ Vạn Tiên minh và chúng ta, nơi nào còn thể lực thứ ba? Người chung quy không thể làm công cho người Tây Di.”

Vương Lục thở dài: “Động não đi, loại người như ta sao có thể đàng hoàng làm chó săn cho người ta được chứ. Nhóm Đọa Tiên không có khả năng mua chuộc được ta... Chúng ta quen biết nhau lâu như vậy, chẳng lẽ người còn không nhìn ra kiêu cốt cương của ta sao?”

Huyền Mặc không thêm bình luận.

Thấy đối phương không có ngộ tính như vậy, Vương Lục đành phải nói rõ hơn một chút: “Rất đơn giản, thể lực thứ ba theo như lời ta nói chính là chỉ chính mình. Người không muốn đầu nhập vào Vạn Tiên minh, không bằng đầu nhập vào ta đi.”

“...” Huyền Mặc nửa ngày không nói nên lời: “Người đang đùa ta à?”

Vương Lục nói: “Ta rất nghiêm túc.”

Cuối cùng Huyền Mặc cũng bị sức mạnh kinh người của Vương Lục làm cho chấn động. Chỉ có cảnh giới Kim Đan, người trẻ tuổi mới tu hành có hơn ba mươi năm, nói với một Thượng Cổ Địa Tiên rằng lặn lội cùng ta, đây là muốn bao nhiêu hồn lực hoặc là nói da mặt mới có thể làm ra được đây.

Ngay cả tiên tâm của Huyền Mặc vạn năm không nhúc nhích cũng khiếp sợ, không để ý liền chen chúc thành bánh bao thịt ngon trong tay.

“... Vẫn là câu nói kia, động não a tiền bối Huyền Mặc của ta, người hiện tại tìm đến một trận doanh nương tựa, chẳng lẽ cần coi trọng thực lực mạnh yếu? Thực lực của Đọa Tiên Trận doanh mạnh nhất, người có muốn đến nương tựa bọn họ hay không?”

Huyền Mặc phản bác: “Nhưng nếu người đặt bản thân mình và Vạn Tiên minh lên cùng một vị trí, xưng là thể lực đứng thứ

ba, ít nhất thực lực không thể chênh lệch quá nhiều?”

“Sao lại không thể? Vạn Tiên minh được tôn là Vạn Tiên bình đẳng, nhưng người cảm thấy những quái vật khổng lồ như Thịnh Kinh Tiên môn có thể cùng ngày so sánh với Thất Tinh môn hạ Cửu Lưu sao? Đại Lục Phàm gian ở Cửu Châu có ức vạn quốc gia, trong đó biên giới các quốc gia lớn có ức vạn dặm, tiểu quốc thì nhân khẩu mấy ngàn, điều này chênh lệch bao nhiêu? Còn không phải xưng thống là cửu châu vạn quốc sao?”

Huyền Mặc lắc đầu, không tán thành: “Người đang cưỡng từ đoạt lý.” Dừng một chút, “Ta không cách nào hứa hẹn gì với người, nhưng ít nhất bây giờ ta cũng tốt, Bạch Trạch cũng tốt, Lục Biệt Trần... sẽ không xuất hiện trên thi đấu đại hội quần tiên. Đối với các người, như vậy đã đủ rồi chứ? Để Lưu Tôn có lẽ có thể chinh đốn lại lực lượng những người còn lại, nhưng những người đó không đủ để đảm bảo thắng lợi quần tiên lớn, có vài người không thể thay thế.”

Nói tới đây, nhớ tới có không ít đồng bạn không thể thay thế đang chết trong nội chiến, mà một trận thi đấu quần tiên vốn có phần thắng khá cao, cũng dần dần sa sút xu hướng, không khỏi thở dài.

Hết thảy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Mà Vương Lục thấy thái độ Huyền Mặc kiên quyết, cũng không dây dưa nữa, chuyện Sách Phản có thể thành thì thành, không thành cũng không cần cưỡng cầu. Hướng chi thật muốn lừa gạt qua, ngược lại cần phải hoài nghi dụng tâm Huyền Mặc.

“Lần này tìm người đến, ngoại trừ tạo phản ra còn có vài việc.” Vương Lục nói, thần sắc dần dần trịnh trọng lên: “Chuyện thứ nhất, Hắc đang làm gì?”

Đây là vấn đề quan trọng nhất trong lòng Vương Lục. Dù là người khác nhìn thế nào, Vương Lục thủy chung vẫn cảm thấy gã hắc y Địa Tiên kia mới thật sự là tâm phúc đại họa. Để Lưu Tôn đột nhiên xuất hiện, làm đảo loạn tiết tấu mọi người ngược lại giống như là một người khách vội vàng qua đường...

Kết luận này không có bao nhiêu chứng cứ đáng nói, thuần túy là trực giác của Vương Lục. Nhưng gã cảm thấy trực giác của mình có thể tin được, cho nên chuyện đầu tiên gã làm chính là hỏi tung tích của gã.

“Hắn cũng giấu đi rồi.” Huyền Mặc nói: “Đế Lưu Tôn ra tay độc ác nhất với hắn, sau khi thức tỉnh gần như đánh gục hắn tại chỗ...”

“Chờ một chút.” Vương Lục ngắt lời nói: “Ta nhớ người từng nói thực lực của Hắc rất mạnh, thế mà bị người ta đánh chết ngay tại chỗ? Đế Lưu Tôn này năm đó có lai lịch gì?”

Huyền Mặc nói: “Ta cũng không rõ, năm đó Đế Lưu Tôn cũng không mạnh như vậy, sau khi tỉnh lại không biết tại sao lại trở nên mạnh hơn.”

“...Tốt, nói tiếp.”

“Sau khi bị thương nặng liền ả nấp, Đế Lưu Tôn đã mấy lần tìm kiếm nhưng không tìm được... Sau đó hắn chủ động liên hệ với ta, nói cho ta biết vị trí của nơi này. Nói là ở trong vô số tiểu thế giới, vừa vững chắc lại vừa bí mật, trong tình huống vạn phần bất lợi có thể dùng để ẩn thân.”

“Nói cách khác vị trí hiện tại của ngươi không phải là chân chính an toàn à? Đồng thời bóng tối lại thành công ẩn thân trong bóng tối điều khiển mọi thứ, vị trí này chuyển biến thành trôi chảy tự nhiên a...”

Huyền Mặc nghe được không đúng: “Ngươi đang nghi ngờ xấu? Hắn không phải loại người bán đứng đồng bạn, tuy phong cách hành sự của hắn có hơi cực đoan... Nhưng so với Đế Lưu Tôn thì đã tốt hơn rất nhiều.”

Vương Lục không dành thời gian tranh luận, chỉ nói: “Ngươi có cách nào liên hệ được hắn không?”

Huyền Mặc do dự một chút: “Hắc, có chuyện tìm ta, cũng không để lại phương thức liên hệ.”

Vương Lục nhìn nàng một cái, thâm nghĩ hơn phân nửa là đã từng lưu lại, lại dặn dò nàng không được nói cho người khác biết... Bất quá nếu đã biết là tốt rồi, về sau có cơ hội từ trong miệng nàng cạy ra.

“Vấn đề thứ hai là, phiền người nói rõ chi tiết chuyện về Đế Lưu tôn cho ta.”

Huyền Mặc nhìn Vương Lục, nhưng không lên tiếng.

Vương Lục biết nàng đang băn khoăn cái gì, Đế Lưu Tôn dù sao cũng là đồng bạn của chiến hữu ngày xưa nàng, Địa Tiên Trận doanh. Mà Vương Lục lại thuộc về trận doanh Vạn Tiên minh... Nội bộ mâu thuẫn phải phân rõ mới được.

Thế là Vương Lục khuyên: “Đế Lưu Tôn là kẻ địch chung của chúng ta, chỉ có giải quyết nó, hai bên chúng ta mới có khả năng hài hòa chung sống, người hẳn là biết rất rõ điểm này. Vạn Tiên minh và Địa Tiên không phải kẻ địch, người cản trở sự nghiệp chung của chúng ta mới là kẻ địch.”

Nghe đến đó, rốt cuộc huyền mặc có chút dao động, ánh mắt nữ tử lóe lên rất lâu, chậm rãi mở miệng: “Đế Lưu Tôn... là người rất đặc biệt.”

Nhưng vừa thốt lên một câu, đột nhiên bên ngoài động gió tuyết ngừng lại, mây cuốn vạn dặm bỗng nhiên mở rộng ra, một luồng khí tím cuộn cuộn tượng trưng cho Chí Tôn từ trên trời giáng xuống.

Cùng lúc đó, một thanh âm như chuông hoàng đại lữ vang vọng khắp Huyền Sương giới.

“Huyền Mặc, người thật sự làm ta thất vọng.”

Huyền Mặc hoảng sợ biến sắc, đứng dậy kinh ngạc nói: “Đế Lưu Tôn?”

...

“Đó là Đế Lưu Tôn?”

Nghe được Huyền Mặc kinh hô, Vương Lục cũng rất kinh hãi.

Đó chính là Đế Lưu Tôn? Hồn Thế Ma Vương đột nhiên tỉnh lại từ trong giấc ngủ say kia đã đảo loạn tất cả tiết tấu của mọi người?

Là bạo quân đánh chết chó của cả Huyền Mặc, Bạch Trạch, Lục Biệt Trần, thậm chí là Hắc Y Địa Tiên?

Trong tầm mắt không thấy rõ chân thân Đế Lưu Tôn, chỉ có thể nhìn thấy biển mây rộng mênh mông bỗng nhiên sáng sủa. Một đạo tử khí như cột ngọc đâm thẳng xuống, nhuộm hơn phân nửa bầu trời thành một đoàn tử sắc nồng đậm. Thanh âm Hoàng Chung Đại Lữ quanh quẩn từ trong cột ngọc vang ra, cuốn khắp cánh đồng tuyết. Một lát sau, tử khí kia tựa như gai nhọn, làm hai mắt đau nhức, Vương Lục không tự chủ được cúi đầu.

Phía sau, Tiên Lục Biệt Trần giải thích cho Vương Lục: “Đế Lưu Tôn xuất thân từ hoàng tộc, trời sinh Đế Vương Tử Khí, thực lực hơi yếu thậm chí không cách nào nhìn lên ánh sáng đó.”

Lục Biệt Trần có lòng giải thích, nhưng vừa dứt lời, sắc mặt lập tức biến đổi, từ khe miệng tràn ra một tia máu màu vàng.

“Đế Vương thật bá đạo, bất tri bất giác đã phạm tội ‘Đàm luận Đế quân.’” Lục Biệt Trần lắc đầu: “Xin lỗi, ta không thể nói nhiều hơn nữa.”

Đương nhiên, tạm thời Vương Lục cũng không có tâm tư nghe.

Địch nhân đã giết tới trước cửa, nghe tin Bát Quái Phi Phi còn có ý nghĩa gì? Đối thủ là Đế Lưu Tôn có thể ép một đám người lên trời không đường xuống đất không cửa, đã không phải một Kim Đan Chân Nhân như hắn dựa vào ưu thế tin tức là có thể chống lại.

Then chốt vẫn là phải xem đối phó với Huyền Mặc thế nào.

“Đế Lưu Tôn, ngươi nhất định phải đuổi tận giết tuyệt?” Sắc mặt nữ tử có chút tái nhợt, nhưng dưới uy áp của Đế Vương Tử Khí vẫn không kiêu ngạo không siểm nịnh: “Ta và đồng bọn trốn ở chỗ này là không muốn tự tàn sát lẫn nhau, ngươi đừng quá hùng hổ dọa người.”

Trên bầu trời lại một lần nữa khuấy động lên thanh âm Đế Lưu Tôn.

“Nếu ta kiên quyết bức bách, sao có thể để các ngươi trốn đông trốn tây? Các ngươi ở chỗ này im lặng, ta cũng không để ý tới các ngươi. Nhưng các ngươi dám đem chuyện của ta tiết lộ cho người ngoài biết, đây là sự phản bội không thể nghi ngờ.”

Hai chữ phản bội vừa ra khỏi miệng, tựa như thiên lôi tủa ra, Huyền Mặc đứng ở cửa động lập tức dựng lên một tiểu thế giới, nhưng mà Đế Vương miệng vàng ngọc ngôn lại trong nháy mắt đem tiểu thế giới này phá nát, dư âm chấn động làm cho đầu óc Vương Lục choáng váng, trước mắt nổ đom đóm.

“Này này, chú ý không chế uy lực một chút, đừng ngộ thương người qua đường vô tội.”

Đáng tiếc thanh âm Vương Lục rất nhanh đã bao phủ trong thanh âm đối thoại giữa các Địa Tiên.

“Đế Lưu Tôn, ngươi thật sự muốn khai chiến hay sao?” Tính tình Huyền Mặc dù có tốt thế nào đi nữa, lúc này cũng là tức giận không kiềm được. Vừa rồi nàng khởi động một tiểu thế giới để bảo vệ Vương Lục, lại bị Đế Lưu Tôn trong nháy mắt đánh bại cũng không phải thực lực của nàng kém quá nhiều, mà là nàng tuyệt đối không nghĩ tới đối phương lại thật sự xuống tay độc ác như vậy.

Tiểu thế giới của Địa Tiên bị phá hủy, sẽ không tạo thành thương tổn khó có thể挽回 đối với bản thân, nhưng trong một tiểu thế giới có ức vạn sinh linh, đều là đồng bọn của Địa Tiên ở chung vô số năm. Hủy một tiểu thế giới, giống như cụt mất một tay, đã là thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn rồi.

Trên không trung vang lên giọng nói lãnh khốc vô tình của Đế Lưu Tôn: “Đây không phải khai chiến, đây là trừng phạt.”

Nói xong, cột khí màu tím xuyên qua tầng mây đột nhiên bành trướng lên, dường như muốn xuyên thủng toàn bộ Huyền Sương giới. Huyền Mặc biến sắc, ánh mắt nhìn về mọi người phía sau lưng.

“Làm đi.” Lục Biệt Trần thở dài, tung bản tính trong tay ra: “Sát ý của Đế Lưu đã quyết, không còn lựa chọn nào khác.”

“Động thủ đi Huyền Mặc.” Bạch Trạch cũng hiềm khi tỏ vẻ khẳng định ý kiến.

“Chuẩn bị lâu như vậy, không phải là để đánh với Đế Lưu Tôn một trận sao? Động thủ đi.” Trong sơn động, những Địa Tiên còn lại cũng dồn dập mở miệng.

Thế là Huyền Mặc động thủ.

Tay nữ tử khê giơ lên, không thấy động tác gì, Huyền Sương giới lại bắt đầu rung động ù ù, trong khoảnh khắc huyền băng vạn năm dưới chân mọi người bắt đầu rạn nứt, tách ra vô số vết rạn. Xuyên thấu qua tường băng bóng loáng, có thể thấy được khe hở sâu không thấy đáy.

Sau một khắc, toàn bộ Huyền Sương giới giống như một cái vỏ quýt bị cự lực dồn ép, bắt đầu vạn vẹo biến hình, thật quả càng bị đè ép đến mức nước chảy đầm đìa. Chỉ thấy vô số vách tường băng bóng loáng bị lực lượng cường đại đè ép, va chạm lẫn nhau, khối lớn huyền băng vỡ thành vô số mảnh vụn thật nhỏ, Huyền Sương giới trời long đất lở, vạn vật sụp đổ. Cùng lúc đó, một tiếng rùng ngâm chấn động toàn giới.

Vương Lục ở Huyền Sương giới sụp đổ cố gắng duy trì bản thân, lúc này chỉ cảm thấy tiếng rùng ngâm này giống như đã từng quen biết, nhưng sau một khắc đã bị một tòa núi băng sụp đổ dưới đầu đè xuống làm cho luống cuống tay chân, không rành phân biệt tiếng rùng ngâm.

Mà chờ đến khi Vương Lục dùng Hỗn Động Phá Thiên kiếm khí chia tách một ngọn núi lớn thành vô số mảnh vụn, cuối cùng gã nhớ ra mình từng nghe thanh âm này ở trên bầu trời cách đây không lâu.

Chẳng qua, tiếng rùng ngâm này rốt cuộc có ý nghĩa thế nào, còn phải mỗi mắt nhìn.

Một lát sau, cuối cùng Vương Lục cũng xử lý xong tất cả huyền băng khuấy động bên người - những khối băng này so với huyền thiết ở thế gian còn chắc chắn hơn, càng có một tia thiên địa đại đạo đông kết vạn vật, ứng phó cũng không dễ dàng.

Mà sau khi Vương Lục hơi yên ổn một chút, cuối cùng cũng có thể phân ra tinh lực quan chiến.

Quan chiến cũng không dễ dàng, bởi vì chiến trường xa xa trên chín tầng trời, bên ngoài Huyền Sương giới, hơn nữa sớm đã ẩn giấu bên trong sương mù vụn băng. Ngoài ra toàn bộ Huyền Băng ở bên cạnh Vương Lục đều lấp lánh ánh sáng, tầm mắt sớm đã bị cắt nát.

Chỉ có nguyên thần mới có thể nhận biết, mới có thể miễn cưỡng quan sát được biên giới của chiến trường... mà dùng nguyên thần tra xét chiến đấu cấp Địa Tiên, nguy hiểm không cần nói cũng biết.

Vương Lục dè dặt thả nguyên thần ra, cảm thụ thật kỹ ba động linh khí bốn phía, dùng cách này để thôi toán tình hình chiến đấu... Dần dần, trong đầu bắt đầu hình vẽ rõ ràng.

Một con rồng, một con tứ trảo băng long dài mấy ngàn dặm.

Vương Lục là lần đầu tiên nhìn thấy sinh linh khổng lồ như thế. Trước đó, Cửu Châu Đại Lục, Long tộc hầu như đã tiêu vong hầu như không còn, nhưng thật ra trong rất nhiều đầm sâu u cốc còn nuôi một ít ác giao. Chuyện xưa về rồng, đã từ xưa đến nay chưa từng có mặt pháp, nhưng căn cứ theo sách sử mà nói, cho dù là ở thời đại mặt pháp trước kia, khi long tộc huy hoàng cũng không có băng long khổng lồ như vậy.

Đối với sinh linh tu hành cảnh giới đủ cao mà nói, thay đổi hình thái bản thân cũng không khó, tỷ như khiến mình biến lớn hoặc là thu nhỏ lại, đều là dễ như trở bàn tay. Lấy cảnh giới hiện tại của Vương Lục, có thể thử hóa thân thành cự nhân trăm trượng—— chỉ là không có bất kỳ ý nghĩa thực tế nào mà thôi, hình thể quá mức khổng lồ chẳng khác nào dễ dàng bị người ta đánh chết, cũng không đem đến sự tiến hóa của lực lượng.

Cùng một đạo lý, rất nhiều linh thú trời sinh hình thể thật lớn, sau khi tu hành thành công có thể hóa hình, đại đa số đều lựa chọn hóa thành hình người. Không chỉ vì nhân loại tu hành có lợi nhất, cũng là vì muốn một thân thể tương đối nhỏ nhắn.

Cho nên theo lý thuyết, thân hình quá mức khổng lồ cũng không có lợi cho tác chiến. Thế nhưng ở trong đầu Vương Lục, Tứ Trảo Băng Long mấy ngàn dặm này lại dâng trào chiến ý, điên cuồng cắn xé đối thủ, khiến cho liên tiếp lui về phía sau.

Đối thủ tự nhiên là Đế Lưu Tôn, chỉ tiếc là dưới cảm giác của nguyên thần, Đế Lưu Tôn vẫn không thấy chân thân, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một mảng ánh sáng màu tím, hình thể cũng to lớn không gì sánh được, hoàn toàn thống nhất quy cách với mấy ngàn dặm của trường long.

Không cần lục biệt trần giải thích, Vương lục cũng có thể đoán được, đế vương chi tôn, khẳng định là càng lớn càng tốt. Về phần trong chiến đấu có thể tạo ngộ hoàn cảnh bất lợi, cao thủ mới sẽ không suy nghĩ nhiều như vậy... Huống chi lấy tuyệt thể thân uy của đế lưu tôn, cũng đích xác không cần lo lắng thể tích khác biệt gì, lấy lực lượng cường tuyệt trực tiếp nghiền ép đi qua, liền ít có địch thủ.

Chẳng qua, ai cũng không nghĩ tới, trong tay Huyền Mặc nắm giữ một Cự Long có lực lượng mạnh mẽ không thua gì Đế Lưu Tôn.

Con rồng này có lai lịch gì? Vậy mà có thể chống lại các nhân vật tuyệt đỉnh trong Địa Tiên? Hơn nữa nhìn rõ ràng là được Huyền Mặc điều khiển. Nếu sớm thả vật nghịch thiên này ra, chỉ sợ quần tiên so tài này lại là một cục diện khác...

Vương Lục tâm niệm cấp chuyển, Băng Long và Đế Lưu Tôn bên ngoài Huyền Sương giới đã đánh đến thiên hôn địa ám. Hai phe đều là cường giả tuyệt đỉnh đương thời, lại lấy phương thức đơn giản nhất trực tiếp nhất phát ra lực lượng. Cũng không có tiên pháp huyền ảo., Cũng không có Tiên khí quý dị nào... Băng Long thậm chí ngay cả phun ra cũng không dùng đến, thuần túy dùng nanh vuốt sắc bén cùng nhục thân cường hãn phủ đầy lân phiến va chạm để đả thương địch thủ.

Mà nó mỗi một lần cắn xé, đập đầu, đều sẽ làm chỗ tử khí chỗ Đế Lưu Tôn sinh ra kịch liệt run rẩy.

Mà Đế Lưu tôn thì như một quả mật biển, trong khí tím hình tròn, điên cuồng lao ra từng cột sáng, giống như trường thương ném mâu đâm trúng băng long, nhắc lên liên tiếp lân phiến, sau đó chia cắt gân thịt, máu chảy như suối, gây nên mưa to ở dưới Huyền Sương giới.

Tất cả mọi người đứng trên phế tích Huyền Sương giới, khăn trương nhìn chăm chú chiến trường, nhất là tính toán toán toán, thôi diễn chiến cuộc. Có không ít Địa Tiên nhìn không rõ chiến cuộc thi, liền tiến đến bên cạnh Lục Biệt Trần, nghe hẳn phân tích.

Đáng tiếc, Lục Biệt Trần cũng chỉ lắc đầu: “Nhìn không rõ lắm... Trước kia có chín phần thắng, nhưng vừa rồi thôi diễn lại phát hiện cơ hội thắng bắt đầu phiêu diêu bất định, tiền đồ dần dần mờ đi.”

“Làm sao có thể, đó chính là giới long mà.”

Vương Lục nghe được rõ ràng, lập tức hỏi: “Giới Long là cái gì?”

Địa Tiên vừa hỏi xong khẽ giật mình, nhìn Vương Lục, trầm mặc một chút, rồi trả lời: “Giới Long là một trong những căn cơ tồn tại của quần tiên mộ., Là Thủ hộ giả của mỗi tiểu thế giới độc lập, cũng có thể nói là bản thân tiểu thế giới kia. Nguyên lý cụ thể rất khó giải thích rõ ràng cho người vại lời. Nhưng người phải biết rằng, mỗi giới rồng, sau khi thức tỉnh đều có được lực lượng mạnh mẽ. Mà Tứ trảo băng long này, ở trong vô số tiểu thế giới của quần tiên đều là cường giả nhất lưu.”

“Mạnh hơn mấy tên sáng tạo giả các người phải không?”

“Còn mạnh hơn chúng ta —— nếu như ngu đến mức chính diện tác chiến với giới long, khuyết điểm của giới rồng là không thể thức tỉnh lâu dài, sau một khoảng thời gian sẽ tự nhiên ngủ say, hơn nữa thời gian thức tỉnh càng dài, thời gian để ngủ say càng dài. Cho nên chỉ cần tránh mặt chính diện, kéo dài một hồi, tự nhiên có thể thủ thắng, không cần cứng đối

cứng đánh. Nhưng Đế Lưu Tôn tuyệt đối sẽ không đánh như vậy.”

Vương Lục gật gật đầu: “Cho nên các ngươi dùng một chiêu này để ứng phó với Đế Lưu Tôn? Nhưng sao ta lại cảm thấy, một chiêu này có chút không dùng được?”

Trong lúc nói chuyện, chiến đấu bên ngoài Huyền Sương giới cuối cùng cũng đi đến khâu cuối cùng.

Theo đầu trọc màu tím lại đâm ra mũi nhọn, mũi nhọn này còn hơi hướng bên cạnh vạch một cái, giới long hầu như ngay tại chỗ liền bị chặn ngang một tiếng long ngâm thâm chấn động toàn giới, chỉ một thoáng, tất cả huyền băng trong phạm vi vạn dặm đều chảy ra màu đỏ thẫm, tựa như máu tươi.

Một lát sau, Tứ trảo Băng Long cuộn mình lại, cuộn thành một cục, tiếp theo tan thành mây khói.

Huyền Sương giới thì hoàn toàn tĩnh lặng, các Địa Tiên sắc mặt xanh mét nhìn tất cả mọi chuyện sinh sôi, lòng như tro tàn.

...

Thiên Long là vương bài duy nhất trong đám Địa Tiên chết trong tay Huyền Mặc, cũng là hy vọng duy nhất. Trên lý luận về loại sinh linh thần kỳ này có thể chính diện chống lại Đọa Tiên cấp thấp trong thời gian ngắn, mạnh mẽ tuyệt luân.

Nhưng mà niềm hy vọng này lại tan thành mây khói trước mắt mọi người, giới long bị Đế Lưu Tôn chính diện chém giết, dưới tử khí của đế vương bao phủ, không khí sợ hãi vô biên vô tận lan tràn khắp Huyền Sương giới.

“Cái này... Làm sao có thể.”

Sắc mặt của Lục Biệt Trần tái nhợt nhìn tính toán trên mặt đất, hần tính toán trăm ngàn lần nhưng vẫn không thể tính ra sẽ có chuyện như vậy. Đế Lưu Tôn thế mà đã mạnh đến mức có thể chính diện giết chết Giới Long? Từ khi nào mà gia hỏa này trở nên mạnh như vậy? Nếu có bản lĩnh như vậy, tại sao lúc trước Đế Lưu Tôn chưa từng thể hiện ra?

Lần này sau khi thức tỉnh, Đế Lưu Tôn quả thực tính tình đại biến, giống như thay đổi thành một người khác... Chờ một chút, đổi người?

Trong đầu của Lục Biệt Trần chợt lóe lên linh quang, dường như nghĩ tới điều gì, đáng tiếc hiện tại đã không còn cho phép suy nghĩ nhiều như vậy nữa, tử khí trên trời dần dần nồng đậm, phảng phất như đang áp ủ một làn sóng đế vương phần nộ tiếp theo. Đế Lưu Tôn quả nhiên mạnh mẽ tuyệt luân, xa xa vượt quá tưởng tượng của mọi người, việc đã đến nước này, thật sự là không có lực hồi thiên nữa.

“Thật có lỗi, liên lụy người rồi.” Lục Biệt Trần than nhẹ một tiếng, nói với Vương Lục ở bên cạnh.

Đây là Địa Tiên nội chiến, bất cẩn dẫn dắt người của Vạn Tiên minh... Tuy rằng trước đây không lâu hai phe còn có quan hệ đối địch, nhưng hiện tại bọn người Lục Biệt Trần cũng đều là phản đồ trong Địa Tiên trận doanh, lại nhìn Vương Lục cảm thấy thuận mắt hơn rất nhiều.

Vương Lục lại không để bụng: “Không sao, không cần khách khí như vậy. Sự tình còn chưa đến mức đó.”

Lục Biệt Trần nói: “Đế Lưu Tôn sẽ không vì ngươi không phải trận doanh Địa Tiên mà mềm lòng nương tay với ngươi... Hai nước giao chiến không chém ra quy tắc sử dụng, tên kia chưa chắc sẽ tuân thủ quy tắc.

Vương Lục cười nói: “Ta cũng không ngại như vậy... Ta nói không liên quan, là bởi vì Đế Lưu Tôn đã là nỗ mạnh hết đà rồi.”

Lục Biệt Trần cười khò: “Nhưng mà mấy người chúng ta đứng trước mặt Đế Lưu Tôn chưa chắc đã sánh bằng Lỗ Cao.”

Nhìn thấy sự sụp đổ của giới long, hiện giờ đám Địa Tiên đã thật sự nản lòng thoái chí, hoàn toàn mất đi ý chí chiến đấu.

Vương Lục vẫn cười: “Tính Tiên tiên bói, tuy lúc trước tính toán toán toán về bói toán của Đế Lưu Tôn không có hiệu quả, nhưng cũng không cần bởi vậy mà nản lòng thoái chí, ngay cả tay nghề nhà mình cũng vứt đi không để ý tới... Cảm lấy tính toán của ngươi rồi tính tiếp một chút, thì không thể tính ra được. Lúc này hoàng tước nên động thủ rồi.”

Bọ ngựa bắt ve chim sẽ ở phía sau, Đế Lưu Tôn cùng giới long tranh đấu một hồi, chẳng lẽ còn có người mai phục phía sau?

Rống lớn.

Lại một tiếng rống ngậm vang lên, tử khí xuyên thủng bầu trời truyền vào trong Huyền Sương giới, lục biệt trần mở to hai mắt, ngẩng đầu nhìn trời không thể tưởng tượng nổi, trù tính trong tay run nhè nhẹ: “Đây là, lại một con rồng? Hắc, là đen?”

Bên ngoài Huyền Sương giới, một con hắc long khổng lồ mang khuôn mặt dữ tợn còn hơn cả tứ trảo băng long cắn tới, Đế Lưu Tôn kinh sợ nói: “Hắc, ngươi dám bao che phản đồ?”

Đế Lưu Tôn quả không hổ là hậu nhân quý tộc của đế vương, lúc trước tự tay đánh đối thủ trọng thương không thể không chạy thật xa, lúc này lại còn mang nghĩa chính trực chất chất nghi ngờ vì sao Hắc lại bao che Huyền Mặc...

Không bao che huyền mặc, chẳng lẽ đợi khi người phá hủy tất cả mọi người, một tay che trời?

Đế Lưu Tôn phần nộ, chém giết với Hắc Long máu chảy thành sông, nhưng chung quy vừa trải qua một trận ác chiến, hậu kinh không đủ, rất nhanh đã bị Hắc Long cắn liên tiếp, quang đoàn màu tím lay động không thôi.

“Hắc, sau ngày hôm nay, người chính là kẻ thù đầu tiên của ta, lần trước ta hạ thủ lưu tình, lần sau gặp mặt, sẽ là ngày chết của người...”

Nói xong, hào quang màu tím lóe lên rồi biến mất, Hắc Long bên ngoài Huyền Sương giới lại cười phóng đặng một trận sau khi thắng lợi, tận tình nhục nhã bóng lưng Đế Lưu Tôn đi xa. Một lúc lâu sau, Hắc Long đối với Huyền Sương giới nhẹ bẫng, thân hình cũng lóe lên rồi biến mất.

Trên băng nguyên, ước chừng có bảy tám tên Địa Tiên từ trong đồng đồ nát đi ra, ngơ ngác nhìn bầu trời, sắc mặt mờ mịt.

“Hắc... Hắc đi rồi sao?”

Lục Biệt Trần thở dài: “Hắc căn bản cũng không có tới, bản thân hắc đang bị trọng thương, nào có thể khỏi hắc nhanh như vậy được... Hắc ta đã phái Thiên Long giới nhà mình tới đây.”

Trong lúc nói chuyện, Huyền Mặc từ trên trời giáng xuống, mang theo vẻ mặt tái nhợt bổ sung: “Nhưng hiện thân của Hắc giới long không thể giữ Đế Lưu tôn, tất nhiên khí tức sẽ bị hắc khóa chặt. Lần tiếp theo ra tay, Đế Lưu tôn có thể men theo khí tức mà tìm được kẻ xấu... Hắc là hy sinh bản thân để cứu chúng ta.”

“Sao Đế Lưu Tôn lại trở nên mạnh như vậy?” Một vị Địa Tiên chạy trốn tuyệt vọng: “Đợi đến khi Đế Lưu tôn trọng cờ trống ngóc đầu trở lại, chúng ta phải làm sao mới được?”

Đồng bọn bên cạnh Địa Tiên cũng lòng tràn đầy thâm trầm: “Sớm biết như vậy, chi bằng lúc trước... Đế Lưu tôn đâu có nói muốn gây sự với ta.”

Bên cạnh lập tức có người tức giận: “Lúc trước không ai cầu người đến là vì người sợ Đế Lưu Tôn sợ muốn chết, nước mũi

dính dính lên, hiện tại lại nói hối hận, có biết xấu hổ hay không?”

Huyền Mặc nói: “Đừng ồn ào, vừa rồi Đế Lưu tôn Đế Vương tử khí chấn nhiếp Huyền Suong giới, mọi người tâm thần chấn động, nói chút lời thần chí không rõ tình có thể nguyên. “Câu này là đang có ý với bần, câu tiếp theo liền có chút cứng rắn: “Nhưng bất luận thế nào, cần mọi người nhớ kỹ, lựa chọn con đường này, sẽ không có khả năng quay đầu lại. Đế Lưu Tôn sẽ không thu nhận phản đồ.”

Sau ba câu miễn cưỡng ổn định quân tâm, Huyền Mặc lại tìm tới Vương Lục: “Xin lỗi lần này liên lụy ngươi, Đế Lưu Tôn Cương tự sử dụng, nhưng tâm tư cẩn thận, vừa rồi khẳng định sẽ hiện thân, sau này chỉ sợ sẽ bất lợi đối với ngươi.”

Vương Lục cười: “Cho dù hôm nay ta không tới, chẳng lẽ Đế Lưu Tôn sẽ bỏ qua cho ta sao? Tốt xấu gì ta cũng là cao tăng của Vạn Tiên minh, không bị coi là cái đinh trong mắt thì trách đi. Bất quá nếu ngươi thật sự cảm thấy bị nợ ta, vậy không bằng nhảy bầy đến chỗ ta bên này.”

Huyền Mặc bất đắc dĩ nhìn hắn: “Chủ đề này vừa mới nói qua rồi.”

Vương Lục nghiêm túc nói: “Đãi ngộ dễ thương lượng.”

“Đừng nói đùa được không?”

Vương Lục nói: “Không phải giỡn, ta là đang thừa lúc cháy nhà mà đi hôi của. Suy nghĩ kỹ đi, vương bài trong tay ngươi đã bị người ta xé, vương bài màu đen cũng dùng một lần, lần sau cũng sẽ không linh. Đế Lưu tôn không coi các ngươi là người một nhà, chỉ đem các ngươi coi là phản đồ, cho nên...”

“Cho nên không bằng hai chữ ngồi vững phản đồ, thật sự làm phản cho tất cả mọi người xem?”

Vương Lục nói: “Phản bội? Cái từ này rất thú vị, chẳng lẽ nói ngươi bây giờ là con chó trung thành sao? Rồi chủ nhân chẳng khác nào làm phản? Loại lời này ngươi sao lại nói ra miệng? Huyền Mặc à, ngươi rời khỏi bên cạnh Đế Lưu Tôn là bởi vì không muốn làm chó cho người ta, tội gì chính ngươi nhốt mình trong ổ chó?”

Huyền Mặc lập tức ghen lời.

“Vạn Tiên minh và Địa Tiên các ngươi không phải thù sinh tử, bọn ta chỉ là đối thủ trong sân thi đấu. Nhưng Đế Lưu Tôn hiển nhiên không thể cùng tồn tại với bất cứ ai. Có người như vậy, đại kế của bọn ta cùng chống chọi với Đọa Tiên vốn chỉ là trò cười. Ngươi hiểu chưa?”

Huyền Mặc không phản bác được.

“Có thể cho ta cân nhắc một chút được không?”

Vương Lục nói: “Có thể, như vậy khi chàng suy nghĩ, đúng lúc ta có chút vấn đề muốn thỉnh giáo...”

Vấn đề Vương Lục là về con rồng giới.

Đối với loại sinh linh thân dài mấy ngàn dặm này, có thể dung nạp một phương tiểu thế giới, Vương Lục vô cùng hứng thú. Trước đó, hắn chỉ ở trong thượng cổ điển tịch ở thời đại Hồng Hoang mới có thể nhìn thấy ghi chép lại một sinh linh lớn như thế.

Dị chủng hồng hoang, sinh sống ở hỗn độn, không gì không có. Nhưng mà theo sinh linh của cửu Châu Đại Lục sinh sôi nảy nở, văn minh tiến hóa, những sinh linh thần kỳ đó dần dần biến mất, thời đại thuộc về nhân loại chiếm cứ cửu châu.

Vương Lục cũng không nghĩ rằng những Giới Long kia là sinh linh của thời đại Hồng Hoang, trên người chúng nó có khí tức tu sĩ nhân loại phi thường nồng đậm, hiển nhiên là tạo vật của nhân loại. Nhưng... Nếu năm đó các Địa Tiên có thể tạo ra loại đại sát khí này, dù cho sử dụng hạn chế rất lớn, chiến đấu với Đọa Tiên cũng là một cục diện khác.

Mà nghe Vương Lục nhắc tới vấn đề này, huyền mặc có vẻ hơi khó xử, bởi vì bí mật của giang long liên quan đến toàn bộ quần tiên mộ, theo lý thuyết trừ phi kết thúc quần tiên đại bỉ, Vạn Tiên minh thu được toàn thắng, mới có tư cách tiếp nhận bí mật này. Nhưng nghĩ đến một bộ phận của bí mật trọng đại này, cứ như vậy tan thành mây khói ở trên tay Đế Lưu tôn, sự kiên trì trong lòng Huyền Mặc cũng đã nói lỏng vài phần.

“Những giới long này chỉ có thể sinh tồn trong mộ quần tiên, chúng là bộ phận tạo thành quần tiên mộ.”

Một khi mở đầu, câu sau sẽ thuận lý thành chương.

Huyền Mặc giải thích: “Những giới long này là cơ sở của quần tiên mộ, chúng ta thông qua giới rồng mới kiến tạo ra được toàn bộ mộ quần tiên... Lúc ban đầu, chúng nó chỉ là chúng ta ngẫu nhiên hiện lên một loại sinh linh., Bản thân nó rất nhỏ yếu, nhưng nắm giữ thần thông khó mà tin nổi - trong cơ thể chúng nó có thể chứa đựng một thế giới. Thế giới này rất yếu ớt, hơn nữa còn rất không chân thực., Giống như một huyền cảnh hoa mỹ, nhưng bản thân huyền cảnh này cũng rất có ý nghĩa chúng ta nghiên cứu thời gian rất lâu, mới dần dần tìm được phương thức lợi dụng phần thần thông này. Trong đó Thiên Huyền đồng tử tốn hao tinh lực lâu nhất., Cũng từ trong đó đạt được rất nhiều chỗ tốt, Thiên Huyền Tiên Thuật của hắn chính là tham khảo căn khôn trong cơ thể của giới long, rồi cuộc mới đại thành. Sau đó chúng ta đối kháng Đọa Tiên thất bại, bắt đầu tìm kiếm đường lui, chuẩn bị lưu lại di sản giao cho hậu nhân, cũng là Thiên Huyền Đồng Tử sớm đưa ra Càn Khôn trong cơ thể của Thiên Huyền Đồng Tử, đó thật sự là thiên tài sáng tạo khiến người ta khâm phục. Đáng tiếc bản thân Thiên Huyền Đồng Tử cũng đã...”

Huyền Mặc thở dài, tiếp tục kể chuyện của nàng: “Hiện tại những giới long này là sản phẩm mà chúng ta cải tạo nguyên sinh, chúng ta đi ngoại trừ thể nội của giới long hạn chế tất cả phiệt môn sinh trưởng. Sau đó đem địa mạch cửu châu tương liên với nó, trực tiếp dùng địa mạch linh khí hùng hồn không gì sánh được cung cấp nuôi dưỡng sinh linh, để giới long sinh trưởng vô hạn. Theo sự thể hình của giới long không ngừng bành trướng bành trướng., Thế giới trong cơ thể cũng có thể trở nên vô cùng khổng lồ, cuối cùng vô hạn tiếp cận với chân thực - đương nhiên, trong này có rất nhiều bước phức tạp, nhưng không cần phải giải thích ở đây. Tóm lại, cơ sở của mộ quần tiên nằm ở giới long.”

Vương Lục gật gật đầu: “Đơn giản mà nói, mộ quần tiên kỳ thật là một khu nuôi dưỡng sao? Đã như vậy, số lượng giới long hẳn là không ít nhỉ?”

“Cũng không có nhiều như vậy, sinh sôi tại giới rồng vô cùng khó khăn, hiện tại ở nội mộ quần tiên tổng số thiên long cộng lại cũng không có bao nhiêu, trong đó cường đại như Huyền Sương giới cũng không có mấy. Hơn nữa những giới long này cũng không phải tự nhiên sinh sản, một khi rời khỏi môi

trường quần tiên mộ này sẽ lập tức tử vong, vì vậy không có giá trị thực chiến... Trừ phi Đọa Tiên chủ động đánh tới cửa, chúng ta mới có thể lợi dụng chúng nó nghênh địch.”

Vương Lục đưa ra nghi vấn: “Nhưng trong quần tiên mộ, ngàn vạn thể giới to nhỏ, hơn nữa hủy diệt tân sinh tuần hoàn lặp đi lặp lại là đạo lý gì?”

Huyền Mặc nói: “Giới Long chia làm hai loại, một loại là càn khôn trong cơ thể cố định không thay đổi, một loại khác chính là thiên biến vạn hóa, đều có lợi hại, trong đó một loại chủ yếu dùng để cung cấp thí luyện và bảo vật cho các người.”

Vương Lục suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Đồng thời tham dự thí luyện trong quần tiên mộ, lúc nhiều nhất có thể qua mấy trăm vạn, mỗi một người đều sẽ tiến vào thế giới độc lập tương ứng.

Huyền Mặc ngắt lời nói: “Đó là bởi có một số giới long trong cơ thể có thể chứa đựng nhiều thế giới... Thế giới cho các người dùng để thí luyện không cần đặc biệt củng cố. Tổng số giới long đích xác không nhiều.”

Vương Lục cười cười: “Không, ta là muốn hỏi, mấy trăm vạn người này, có bao nhiêu người có thể tiến vào thế nội của loại giới rồng thứ nhất?”

Dừng một chút, Vương Lục lại nói tiếp: “Nếu ta đoán không sai, di sản chân chính của các người chính là đặt ở trong cơ thể con rồng ranh giới thứ nhất đúng không?”

...

Vương Lục rất sớm đã có suy đoán: Tiên Mộng chi cảnh trong quần tiên mộ, đại khái có thể chia làm hai loại, một loại là tùy cơ sinh thành, nội dung đủ loại, ban thưởng cũng là đủ loại. Quần tiên mộ sơ kỳ, các tu sĩ đã trải qua Tiên Mộng chi cảnh đều là loại này.

Một loại còn lại là nội dung tương đối cố định duy nhất, nó tồn tại tính mục đích vô cùng rõ ràng: truyền thừa. Vương Lục tham gia tranh bá chiến Ngũ Linh Huyết Quan chính là ví dụ điển hình, toàn bộ Tiên Mộng chi cảnh chính là Côn Bằng vì truyền thừa Ngũ Linh Huyết Quan mà thiết kế. Về sau Thiên Thượng Nhân Phạm gian cũng giống như vậy., Về mặt bản chất nó là lăng tâm của Huyền Mặc, phi kiếm Tiên phẩm bậc Huyền Mặc này là một trong số đó. Đồng thời loại bảo vật thứ hai tiên mộng cảnh cũng không phải do ngưng kết thiên địa linh khí rèn mà thành., Cho nên cũng không cần tuân thủ nguyên tắc trao đổi ngang hàng, tỷ như Vương Lục thầy trò đã thông độ khó của nhân gian, kỳ thật so sánh với Kháng Thiên Tiên Kiếm như Phổ Lệ thì còn kém rất nhiều.

Mà trải qua mấy lần Tiên Mộng chi cảnh thứ hai, Vương Lục cũng đã đoán ra sự tồn tại của quần tiên mộ, cũng không phải cung cấp luyện khí lô cho hậu nhân, đó chỉ là công năng phụ gia của quần tiên mộ. Ý nghĩa chân chính của nơi này là chọn lựa truyền nhân thích hợp, truyền thừa tài nguyên chính thức quý giá trong tay Địa Tiên, để ngày sau có thể đối kháng được Đọa Tiên.

Mà sau khi Địa Tiên khôi phục, suy đoán này xem như được chứng minh, nhưng tài nguyên hạch tâm trong tay Địa Tiên vẫn chưa từng xuất hiện - Như sơn và vài món tiên bảo đồng cấp tất nhiên là trân quý, nhưng còn xa mới có thể chống lại bảo vật hạch tâm của Địa Tiên.

Các Địa Tiên quý tàng vạn năm, coi bọn họ như vật hy vọng duy nhất của mình, tuyệt đối không chỉ là vài món tiên bảo —— thứ này, trên tay Địa Tiên có càng nhiều Đọa Tiên. Tu vi của người ta cao hơn, tài nguyên phong phú hơn, bảo vật đương nhiên cũng sẽ nghiền ép người. Mà đám Địa Tiên chắc

chấn không nghĩ ra được đạo lý này, như vậy lá bài tẩy trong tay bọn họ rốt cuộc là cái gì?

Thi đấu ở Vạn Tiên tới giờ đã nửa năm, xét theo điểm tích phân, chênh lệch giữa Vạn Tiên minh và đối thủ đã không lớn, lúc nào cũng có thể phản, một kỳ tuyệt trần đi ra ngoài. Ánh sáng cuối cùng của giải đấu thắng lợi đã xa xa trong tầm nhìn... Nhưng đến nay vẫn không ai nói rõ cuối cùng nếu thắng, rốt cuộc sẽ thắng được cái gì.

Chuyện này bình thường cũng không bình thường. Bình thường, nếu là lá bài tẩy của đám Địa Tiên, đương nhiên không thể tùy ý bại lộ ra, vạn nhất xảy ra tình huống nào, ai có thể đảm đương nổi trách nhiệm? Thậm chí sau khi những lá bài tẩy này kết thúc tỷ thí, Vạn Tiên minh chiến thắng, các Địa Tiên cũng chỉ có thể hưởng cùng hưởng một cách có hạn: Trừ phi ngay từ đầu thi đấu quân tiên là Vạn Tiên minh nghiền ép toàn diện, thắng lợi một phần cũng không thừa cho đối thủ.

Không bình thường ở chỗ, cho dù các Địa Tiên muốn giấu điểm át chủ bài, thì có thể giấu điểm được như thế nào? Cho đến nay chưa từng có một vị Địa Tiên nào rời khỏi quân tiên mộ, mà quân tiên mộ trải qua thời gian dài, đã được mở ra cao độ, hầu như tất cả cảnh giới Tiên Mộng đều có thể tự do tiến vào, ít nhất trên bản đồ Tinh Hà, đại bộ phận khu vực đều đã có thể thấy được... Nhưng cũng không có chỗ nào có thể ẩn giấu đạo cụ trân quý.

Nơi này không cần thật sự đi vào, chỉ cần tìm thấy trong vòng xoáy Tinh Hà thì không thể trực tiếp tiến vào, hơn nữa có phòng bị nghiêm ngặt. Hoặc là ngăn cách với các khu vực khác, đều đáng để hoài nghi một phen, đáng tiếc cho tới bây giờ hoàn toàn chưa tìm được.

Bây giờ nghĩ lại, đại khái bản đồ trong tay Chung Thắng Minh cũng không hoàn toàn hoàn toàn: Lúc trước các Địa Tiên mời Chung Thắng Minh gia nhập, nhưng biểu hiện của Chung Thắng Minh có chút như không, vì vậy các Địa Tiên cũng không hoàn toàn tin nhiệm hẳn, giữ bí mật tầng dưới cùng. Địa Tiên Tàng bảo vật lại hoàn toàn không có biểu hiện gì trên bản đồ., Cho nên căn cứ vào manh mối hiện có, cũng không có khả năng tìm được khu vực tương quan. Trong lòng Vương Lục đoán được một bước này, cho nên Vu Thành mở miệng thăm

dò một chút, liền hỏi: “Di sản chính thức của các ngươi, chính là đặt ở trong dòng dõi của con rồng thứ nhất phải không?”

Huyền Mặc quả nhiên không sinh nghi, gật đầu: “Đây là...”

Nói đến một nửa, liền im bật, Huyền Mặc phản ứng cũng cực nhanh, chỉ là im miệng sau đó lại bất đắc dĩ lắc lắc đầu. Biểu hiện vừa rồi của mình đã không đánh nữa rồi... Vương Lục gia này thật sự là âm hiểm, hoàn toàn là thừa dịp người không chú ý, trong lúc tinh thần có chút hoảng hốt đột nhiên ám toán mình một cái, dẫn đến mình tiết lộ đại bí mật.

Phân bảo vật giấu ở chỗ sâu nhất kia là bí mật lớn nhất, vèn vèn chỉ là bản thân nó tồn tại, ở trong Địa Tiên cũng chỉ có số ít người biết. Chính mình sơ sẩy một chút, lại bị Vương Lục đem bí mật moi ra ngoài.

Quả thực là mất mặt suốt đời, bản thân luôn tin tưởng hấn như vậy.

Mà tội lỗi Vương Lục thì lại cười híp mắt nhìn nàng: “Ta nói này, nếu chúng ta đã xúc phạm cấm kỵ, làm sơ một, vậy không bằng giòn lại làm mười lăm, ngươi mang tất cả bí mật cùng nhau tìm tới đây là được.”

Thế mà ngươi lại không biết xấu hổ nói loại lời vô sỉ vô liêm sỉ này.

Bất quá, nghĩ lại, Huyền Mặc lại có chút ý niệm tự phé: Trải qua trận chiến với Đế Lưu tôn vừa rồi, bản thân đã hoàn toàn không dung nhập với trận doanh Địa Tiên, không bằng nói thật...

Nhưng Huyền Mặc nhanh chóng nghĩ đến, nếu như hấn thật sự làm như vậy, phản ứng của Đế Lưu Tôn sẽ như thế nào? Có thể vì vậy mà coi Vạn Tiên minh là cừ địch sinh tử không? Nếu như vậy, đối với toàn bộ chín châu, sáu châu mà nói đều là một trận tai nạn.

Đế Lưu Tôn rất cường đại, không chỉ là thân thể cường đại, quan trọng hơn là Đế Lưu Tôn bây giờ đại biểu cho trận doanh Địa Tiên, đi theo phía sau phần lớn Địa Tiên. Nếu Đế Lưu Tôn không chịu phối hợp, như vậy Vạn Tiên minh hợp tác với thượng cổ Địa Tiên chính là nói suông.

Cho tới bây giờ, Đế Lưu Tôn cũng không bài xích hợp tác với Vạn Tiên minh, chỉ nhấn mạnh nhất định phải nắm quyền chủ đạo trong tay — bởi vậy mới có thể phần nọ đối với các Địa Tiên trước đây không lâu thất bại. Đồng thời Đế Lưu Tôn cũng không phải tiêu nhân nói không giữ lời, quy tắc cơ bản của quân tiên đại bi là nguyện ý tuân thủ. Nói cách khác, Đế Lưu Tôn sẽ toàn lực tranh thủ thắng lợi., Nhưng nếu vạn nhất thua thật, cũng sẽ không chơi xấu bội ước — kỳ thật cũng không được phép bội ước. Trên khai mạc quân tiên đại bi, hầu như toàn bộ Địa Tiên đều gửi gắm tiên linh vào Cửu Châu Đồ, một khi vỡ phân tán, Đế Lưu Tôn nhất thời sẽ biến thành một binh khí không còn ý nghĩa.

Thế nhưng, nếu Đế Lưu Tôn cho rằng Vạn Tiên minh chủ động trái với hiệp nghị, tiến vào nội chính Địa Tiên, vậy có thể hợp tình hợp lý bỏ dở thi đấu giữa các Tiên, sau đó coi toàn bộ mọi người trong Vạn Tiên minh là kẻ địch.

Tính cách của Đế Lưu Tôn luôn luôn trắng đen rõ ràng, hoàn toàn không biết thỏa hiệp... Năm đó lúc lão đại vẫn còn là Đế Lưu Tôn là như thế, hôm nay sau khi bất ngờ thức tỉnh, tính cách tựa hồ trở nên cực đoan. Nếu đưa Vạn Tiên minh vào danh sách đối địch, tuyệt đối không có khả năng lại rút về.

Mà đó nhất định là cục diện mà đám Đọa Tiên vui vẻ nhất.

Nghĩ tới đây, ý niệm chuyển sang gia nhập vào trận doanh của Huyền Mặc lại phai nhạt đi, nhìn Vương Lục, bất đắc dĩ nói: “Ta không có cách nào đi cùng ngươi.”

Vương Lục nghe vậy cười một tiếng: “Là cái gì đã ngăn cản chúng ta?”

Huyền Mặc dùng ánh mắt trong suốt làm người ta đau lòng nhìn Vương Lục.

Vương Lục đổi đề tài khác: “Huynh đang băn khoăn Đế Lưu Tôn sao? Đã như vậy, chúng ta không ngại tranh thủ tiếp tục lời chưa nói xong, Đế Lưu tôn là người thế nào?”

“... Xin lỗi, hiện tại ta không có tâm tình nói chuyện, hơn nữa cũng không phải lúc nói chuyện. Đế Lưu Tôn không phải người rất kiên nhẫn, lúc nào cũng có thể ngóc đầu trở lại, người tốt nhất nên rời đi sớm một chút.”

Vương Lục ngẫm lại cũng đúng đạo lý này, thu hoạch lần này đã đủ phong phú, hiểu rõ tình huống trận doanh Địa Tiên, đã thấy Đế Lưu Tôn ác chiến với giới long, xác định sự tồn tại của bí bảo Địa Tiên... Những tin tức này nhất định phải nhanh chóng hồi lại Vạn Tiên minh mới được.

“Đã như vậy, trước hết ta cáo từ, hi vọng lần sau gặp mặt, chúng ta có thể cùng ở trận doanh.”

Huyền Mặc nói: “Chúng ta vẫn luôn chung một trận doanh - phản kháng trận doanh của Đọa Tiên.”

“Nói hay lắm.”

Vương Lục chấp tay với Huyền Mặc, sau đó không chế son nước mắt, bay lên trời, rời khỏi Huyền Sương giới.

Khi phi kiếm lướt qua bầu trời Huyền Sương giới, có thể thấy rõ mặt đất trước kia bằng thanh ngọc khiết đã trải đầy vết rạn, tràn ngập sắc thái tử vong hôi bại... Huyền Mặc nói, một thế giới nhỏ trong quần tiên mộ đều là càn khôn trong cơ thể rỗng. Mà bây giờ rỗng ở Huyền Sương giới đã chết, phiến thế giới này cũng tiêu vong theo...

Khó trách giới long không thể coi là binh khí sinh vật, tạm không nói đến loại sinh vật này về phương diện chiến đấu khiếm khuyết, chỉ nói cái giá phải trả khi chết trận cũng quá thảm khốc. May là Huyền Sương giới chỉ là chỗ Huyền Mặc tránh nạn, nếu như là bảo khố của nàng, ra mặt như vậy...

Nghĩ đến đây, Vương Lục bỗng nhiên linh quang lóe lên, liên tưởng đến một chuyện vô cùng trọng yếu, chỉ có điều ý niệm này vừa mới nảy ra, còn chưa kịp nhìn trộm được cấp độ sâu hơn, chợt nghe phía trước truyền đến một tiếng hừ lạnh.

“Dừng một chút.”

Vương Lục nghe vậy trong lòng cả kinh, lập tức thu lại toàn bộ mơ màng, ngọc phủ kim đan điên cuồng chuyển động, đem toàn bộ chân nguyên đều phát ra đến trên son phấn dưới chân. Nguyên thần cùng Kiếm Linh Lương Thu tương liên, cùng nhau ngự kiếm, đem đặc tính tinh xảo khinh linh của son phấn vút tới cực hạn.

Tuy rằng bị giới hạn ở cảnh giới Kim Đan, nhưng thời khắc này Vương Lục nỗ lực rất cao, đôi mắt cao thủ Hoa Hóa

Thần cũng đáng tiếc ở trong vòng xoáy tinh hà không có tồn tại nhỏ yếu như tu sĩ Hóa Thần.

Vương Lục phản ứng mặc dù rất nhanh, nhưng vẫn không thể thoát khỏi đối thủ, gã chỉ cảm thấy ngân hà trước mắt mờ hồ một hồi, sau một khắc liền trở về tại chỗ.

Vương Lục trầm mặc một chút, dừng chân nguyên lại, mở miệng nói: “Có chuyện gì sao?”

Nói xong, ánh mắt của hắn chuyển qua chỗ âm thanh, nhưng lại không nhìn thấy hào quang màu tím, chỉ thấy được thân ảnh một thiếu nữ xinh xắn lạnh lợi.

Nhìn qua ước chừng mười ba mười bốn tuổi, vẫn là năm tháng đẹp, trên ngũ quan mang theo vẻ ngây thơ, nhưng vẻ mặt lạnh lùng lại làm cho nàng lộ ra một chút thành thực. Chẳng qua vô luận như thế nào, cũng chỉ là một nữ hài tử tướng mạo xấu xí.

Không phải Đế Lưu Tôn?

Vương Lục thoáng buông lỏng cảnh giác, nhưng rất nhanh gã liền ý thức được, chính mình hình như có chút ngây thơ rồi.

“Dẫn dắt một đám tạp chủng ép chúng ta vào quần cảnh chính là ngươi à?” Thiếu nữ chậm rãi nói: “Có chút bản lĩnh.”

Trong lòng Vương Lục hơi trầm xuống: “Xin hỏi tôn giá là?”

“Ta là Đế Lưu Tôn.”

...

705

Vương Lục thật sự không nghĩ tới, cục diện Vương đối Vương sẽ đến nhanh như vậy.

Tuy đã sớm đoán được mình và Đế Lưu Tôn sẽ có một trận chiến, nhưng... Không phải bây giờ, không nên là một mình.

Bất kể thực lực hay là thế lực, Đế Lưu Tôn đều là cấp độ cao nhất, loại tiệc lớn xa hoa này lẽ ra nên lưu lại đến cuối cùng, chứ không phải coi như là khai vị.

Thẳng thắn mà nói, Vương Lục hoàn toàn chưa chuẩn bị sẵn sàng, đối mặt với một đối thủ như một kẻ điên. Từ khi biết được sự tồn tại của Đế Lưu Tôn đến bây giờ cũng không có bao lâu, Vương Lục còn chưa kịp bày mưu tính kế, đã đụng độ chính diện với đối thủ.

Đây là Đế Lưu Tôn?

Tin rằng phản ứng đầu tiên của tuyệt đại đa số mọi người đều là kinh ngạc, khó có thể tin được. Cái kia và Thiên Lý giới Long chính diện chém giết, đế vương bá khí hoành tảo Huyền Sương giới Địa Tiên, bề ngoài lại là thiếu nữ trẻ tuổi ư?

Đương nhiên, đối với tu sĩ, không nên lấy dung mạo mà bắt hình dong. Tu sĩ vóc người nhỏ bé nhưng tu vi kinh thiên chổ nào cũng có, nhưng Đế Lưu Tôn tương phản to lớn như vậy cũng ít thấy. Tu sĩ chỉ cần vượt qua Trúc Cơ kỳ liền có thể dần dần cải tạo thân thể của mình, mà đến Kim Đan, sau này thân thể thường thường sẽ cùng hần tu hành dần dần hợp nhất, cũng chính là cái gọi là tâm sinh. Ví dụ như công pháp mãnh liệt phóng thích, tướng mạo cũng sẽ thô lỗ một chút.

Tiên pháp bá đạo của Đế Lưu Tôn, xem như Vương Lục Sinh bình thường ít thấy, ngang ngược không nói lý hơn Hỗn Độn Phá Thiên Kiếm ba phần, người như vậy, lại là một tiểu cô nương xinh xắn ướn át?

Nói theo một ý nghĩa nào đó, Đế Lưu Tôn thật đúng là một tên biến thái... Nàng có sức mạnh mạnh như vậy, thân hình hình căn bản là tùy tâm sở dục, lại không chịu chia ra một chút nào

cho mình, nói rõ nàng tương đối hài lòng với sự tôn vinh của mình.

Không đúng, nếu là thật sự hài lòng với bề ngoài, cần gì phải luôn dùng tử khí của đế vương che giấu chân diện mạo?

Cho nên nhìn chung, đây thực sự là một người tự mâu thuẫn, tâm lý biến thái... Vương Lục nhíu mày, trong lòng lập tức cho đối phương một kết luận không lịch sự, sau đó bắt đầu tiến vào vòng suy nghĩ tiếp theo.

Ngay khi nhìn thấy Đế Lưu Tôn, đầu óc Vương Lục bắt đầu điên cuồng chuyển động. Hắn biết rõ mình tuyệt đối không phải đối thủ của Đế Lưu Tôn, cho dù thực lực có mạnh gấp mười lần cũng không thể nào giữ được Tử Khí của đế vương... Mặc dù hắn là cao tầng trong tổ chức tổ chức của Vạn Tiên minh, đạo cụ bảo vệ tính mạng trên người cũng cất giữ không ít, các trưởng lão Thiên Kiếm đường trên Linh Kiếm sơn cũng tặng cho hắn đủ loại bảo vật.

Nhưng ở trước mặt Địa Tiên, mấy thứ này có hiệu quả hay không cũng rất là làm người ta hoài nghi. Cho nên hiện tại Vương Lục chỉ có thể dựa vào trí tuệ của mình. Hắn phải lợi dụng một chút manh mối có thể phân tích đối thủ, đem hình thức hành vi của Đế Lưu Tôn phân ra, cân nhắc nhất cử nhất động của nàng, như vậy mới có thể tranh thủ được một đường sinh cơ.

Nhưng không đợi Vương Lục phân tích ra kết luận, Đế Lưu Tôn đã bắt đầu hành động.

“Nhìn ta.”

Sau khi không được cự tuyệt mệnh lệnh, trước mắt Vương Lục đã bị một đôi con ngươi màu đỏ chiếm cứ.

Uy, con mắt Đế Lưu Tôn là màu đỏ sao? Vương Lục trong lòng cả kinh, lập tức đã bị màu đỏ chấn nhiếp nguyên thần, rút cuộc không phân ra tâm tư suy nghĩ chuyện khác.

Đây là một đôi mắt Câu Hồn Đoạt Phách, ý tứ chữ, có thể dẫn dụ cả hồn phách người ra ngoài trần áp. Tâm của Vô Tướng Tiên của Vương Lục đã phản ứng ngay trước tiên, ý đồ trần áp toàn cục. Nhưng mà chênh lệch giữa Kim Đan và Địa Tiên

thực sự quá lớn, đã không phải khả năng bù đắp bằng đặc tính công pháp rồi.

“Là người sao?” Đế Lưu Tôn trừng đôi mắt màu đỏ rực, ánh mắt thẳng đến sâu trong Vương Lục, bắt đầu thử thăm dò bí mật của hắn.

Nhưng mà loại gần như suu hồn thuật này lại dẫn tới phản ứng thật lớn, hầu như trong nháy mắt, trong nguyên thần Vương Lục sáng lên ba đạo kiếm quang, đâm thẳng về phía Đế Lưu Tôn.

Một đạo là Sơn Hà chi kiếm Cửu Châu, là lễ vật mà Hà Đồ đạo nhân tặng cho Vương Lục – là lễ vật công việc làm việc. Vương Lục là một trong những trưởng lão có tu vi thấp nhất trong các trưởng lão cao tầng của tổ chức đại hội, lại nắm giữ bí mật cơ hồ nhiều nhất., Bản thân cái này chính là một điểm nguy hiểm thật lớn, vì vậy đạo nhân Hà Đồ liền giấu một đạo kiếm khí trong nguyên thần của hắn, một khi có người thử dùng suu hồn thuật cưỡng ép cướp đoạt ký ức Vương Lục, thì đạo kiếm khí này sẽ nổ tung ra, uy lực ngang với một kích toàn lực của Hà Đồ đạo nhân.

Một đạo khác là Tinh Thần Thiên Hà Kiếm, là Phong Ngân chân nhân thiết hạ lưới phòng hộ cho Vương Lục. Mục đích của đạo kiếm khí này không phải đả thương địch thủ, mà là vì Vương Lục dẫn ra một con đường cầu sinh.

Đạo thứ ba là Vô Tướng kiếm khí của Vương Vũ, tác dụng cụ thể không rõ. Chỉ là Vương Vũ tiện tay vỗ vào trong cơ thể Vương Lục, Vương Lục cũng không tùy ý hỏi nhiều.

Với quan hệ của hai người bọn họ, cũng không cần phải hỏi nhiều. Trên thế giới này, Vương Vũ là một trong số ít người sẽ không hại hắn, đạo Vô Tướng kiếm khí mai phục này nhất định có tác dụng của nó.

Mà hiện tại, ba luồng kiếm khí đồng thời phát nổ, uy lực mạnh mẽ đủ để khiến bất kỳ một tu sĩ nào lui tránh, Đế Lưu Tôn tuy có tu vi nghịch thiên, nhưng trước đây không lâu ác chiến với giới long đã tiêu hao rất nhiều, lúc này đôi mắt với ba luồng kiếm khí đỉnh phong, nàng cũng không muốn cứng rắn ngăn cản, rút lui về phía sau một bước.

Chính một bước này đã tạo ra cơ hội cho Vương Lục. Tinh Thần Thiên Hà Kiếm vì thế mà nhanh chóng quét ngang Vương Lục tạo ra một con đường bằng phẳng. Vương Lục lập tức dọc theo chỗ kiếm khí chỉ về phía trước phi độn, trong nháy mắt trăm dặm.

Nhưng mà sau một khắc, trước mắt lại sáng lên hồng quang quen thuộc.

Đế Lưu Tôn chỉ dùng nháy mắt đã đuổi kịp, Sơn Hà Kiếm kiếm chế ở Cửu Châu hoàn toàn không thể cuốn lấy nàng, mà Vô Tướng kiếm khí... hoàn toàn không biết đã văng đến nơi nào.

Vương Lục cũng không dám trách móc gì, ngay cả người của Hà Đồ cũng không làm được. Gã không thể yêu cầu Vương Vũ phải làm tốt hơn nữa.

“Nhìn ta.” Phía sau, Đế Lưu Tôn giọng nói không bình tĩnh, Vương Lục thân bắt do kỷ, đã nửa xoay người.

Đúng lúc này, giọng nói của một cô gái vang lên.

“Được, ta đang xem.”

Quần áo rộng thùng thình màu trắng, trường kiếm xanh biếc che trước mặt Vương Lục sẽ không phải là người thứ hai.

Vương Vũ.

Đối với sự xuất hiện đột ngột của Vương Vũ, Đế Lưu Tôn lấy làm kinh hãi, nhưng lập tức khoát tay áo, giống như xua đuổi ruồi bọ thử dẫn nàng qua một bên.

Đế Vương trong Địa Tiên xua đuổi một vị Kim Đan chân nhân, theo lý thuyết là dễ như trở bàn tay, Đế Lưu Tôn không muốn giết người, xuất lực vừa đúng, vừa lúc một Kim Đan đỉnh phong chân nhân hoàn toàn không thể ngăn cản, nhưng lại sẽ không vì vậy mà bị nghiền thành bột mịn.

Nhưng lần này nàng lại gặp trở ngại. Sau một chương, Vương Vũ như tấm gió xuân, thân hình lù lù bất động. Đồng thời Thúy Trúc kiếm trước chế người, đâm thẳng tới.

Vẻ mặt Đế Lưu Tôn trở nên nghiêm nghị, nhìn kiếm quang đâm nhanh đến trước mặt, có chút hoang mang: “Đạo?”

Địa Tiên trong mắt không có bí mật, Vương Vũ có tu vi Kim Đan không thể nghi ngờ, nhưng một Kim Đan chân nhân lại có thể ngăn cản tiên thuật của mình là sự thật. Hai sự kết hợp, ngoại đạo xem ra là cách giải thích duy nhất.

Sau khi thấy rõ ngoại đạo thân phận của Vương Vũ, Đế Lưu Tôn lại nhìn Vương Lục, thần sắc đã dịu đi rất nhiều.

“Ngươi là đồ đệ của nàng, tuy không phải người ngoài, nhưng nói như vậy lại không phải là người.”

Vương Lục nghe mà không hiểu: “Không phải ta?”

Lúc này Vương Lục đã nhìn ra được, Đế Lưu Tôn cũng không có sát tâm với hắn, mà là muốn từ chỗ của hắn biết được cái gì.

Đó nhất định là thứ vô cùng trọng yếu, hơn nữa không tiện để quá nhiều người biết. Bằng không Đế Lưu Tôn không đến mức đường đường đế vương chi tôn, dùng kế mai phục một Kim Đan chân nhân nho nhỏ của mình—— cô hoàn toàn có thể giống như thảo phạt Huyền Mặc, đường đường chính chính đi tới trước mặt mình.

Nói như vậy, không phải là chuyện công mà là chuyện tư? Nhưng chuyện riêng... sẽ là cái gì đây? Nghe giọng điệu Đế Lưu Tôn như đang tìm một người phù hợp điều kiện đặc biệt, nàng vốn nghĩ là mình, nhưng hiện Vương Vũ là tu sĩ ngoại đạo, nên bỏ qua ý định ban đầu.

Người ngoài vương bận chuyện gì vậy? Đế Lưu Tôn có chuyện gì mà tu sĩ ngoại đạo không thể làm được sao?

Chỉ trong giây lát, Vương Lục đã quy nạp ra rất nhiều điều kiện và hoang mang, nhưng manh mối trên đầu mỗi không thể giúp hắn tiếp tục suy diễn, những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu cứ im bật mà dừng lại.

Mà Đế Lưu Tôn sau khi xác nhận Vương Lục không phù hợp yêu cầu, không có dừng lại lâu hơn, chỉ gật gật đầu nói: “Sau khi kết thúc thi đấu, ta sẽ mặc ngươi làm quân sư, tiếp tục cố gắng đi.”

Nói xong, thân ảnh Đế Lưu Tôn liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Vương Lục nhìn theo nàng đi xa, trong lòng càng thêm hoang mang.

“... Ta nói này, đó là cái đồ chơi gì vậy?”

Vương Vũ chỉ vào hướng Đế Lưu Tôn đi xa, cũng không hiểu ra sao: “Thiếu nữ vô tội bị người lúc nào cũng vứt bỏ? Không đúng, giọng điệu đó từ trên cao nhìn xuống rất nhanh, còn để mặc cho người làm quân sư... Chẳng lẽ là thiếu nữ bá đạo muốn vứt bỏ người?”

Vương Lục chép miệng: “Không sai, nàng chê ta quá thanh thuần, không hợp khẩu vị, muốn tìm chút thành thực vũ mị hầu hạ nàng, ta thấy điều kiện của người không tệ, có thể cân nhắc ứng chiến. Tiện thể nhắc tới, nàng là lãnh tụ hiện tại của Địa Tiên Trận doanh, đều có quyền quyết sách đối với tất cả sự vật.”

Hai mắt Vương Vũ sáng ngời: “Nói như vậy thì kho báu Địa Tiên cũng do ả làm chủ à? Không tệ không tệ, cách liên lạc của ả là gì?”

Vương Lục nhìn thấy lông mày như bị can đảm bao phủ mà như vậy, cho rằng Đế Lưu Tôn cũng không khó đối phó như vậy.

Sau khi trở lại Quần Tiên thành, Vương Lục lập tức tìm được đạo nhân Hà Đồ, sau đó tổ chức hội nghị khẩn cấp, nói ra những gì mình chứng kiến —— ngoại trừ đoạn cuối cùng bị mai phục bên ngoài.

Gặp riêng Huyền Mặc là sứ mệnh trọng yếu mà Vạn Tiên minh phó thác cho hắn, nhưng gặp riêng Đế Lưu Tôn, lại dễ khiến cho hiểu lầm không cần thiết. Chuyện đó Vương Lục chỉ nói với Hà Đồ đạo nhân, trên hội không có công bố. Mà nói cho Hà Đồ đạo nhân, cũng là bởi vì giao thủ ngăn ngại với Đế Lưu Tôn, làm nổ Sơn Hà kiếm khí Cửu Châu, Hà Đồ đạo nhân tất nhiên sẽ biết chút ít, cho nên còn không bằng khai công bố một chút.

Hội nghị tự nhiên dẫn tới chấn động cực lớn, địa tiên trận doanh chính biến, đế vương xích cổ đế lưu tôn lên đài, điều này mang tới áp lực rất lớn cho Vạn Tiên minh. Thế cục vừa mới chuyển biến tốt, rất có thể sẽ tan thành mây khói.

Vì thế, các vị trưởng lão sẽ tranh luận một phen, có người cho rằng cần phải huấn luyện gấp, chuẩn bị đầy đủ, có người cho rằng huấn luyện đã không còn ý nghĩa gì nữa, hiện tại nên ra tay trước vì mạnh, nghĩ cách khiến Đế Lưu Tôn xuống đài. Cũng có người nói lúc này ra tay với trận doanh Địa Tiên chỉ cho người cầm gậy...

Hội nghị kéo dài đến nửa ngày, cuối cùng cũng chưa hình thành kết luận gì. Ngay cả Vương Lục cũng giữ im lặng, không đứng về phe nào cả.

Bất quá, loại trầm mặc này bản thân cũng là một loại thái độ – yên lặng theo dõi kỳ biến, lấy bất biến ứng vạn biến.

Hiểu biết của Đế Lưu Tôn vẫn quá ít, sau khi nàng lên đài sẽ xảy ra biến hóa gì, chỉ dựa vào suy đoán là không đoán được.

Cho nên phải đợi, chờ sau khi tình báo có bước tiến mới có thể thực hiện phương pháp này. Mà tình báo cần tiến thêm một bước... là phải đợi một người vì tài sắc song thu mà nghĩa vô cố.

Cùng lúc đó, phía trước vòng xoáy tinh hà của quần mộ tiên, một vị nữ tu sĩ áo trắng tay cầm một bó hoa tươi sáng lạn.

“Xin hỏi Đế Lưu Tôn có ở đây không?”

Dừng một chút, nữ tử nói: “Ta là tới cầu hôn.”

...

Tiên năm khu, trong đình viện, Vương Lục vô cùng nhiệt tình hoan nghênh Vô Tướng chân nhân đi xa trở về.

“Ai da, thật sự là đã lâu không gặp, từ lần trước chia tay đến nay, cũng khoảng ba đến năm canh giờ rồi, không ngờ người thật sự là càng già càng già càng dẻo dai, kéo dài làm cho người ta nhìn mà than thở. Ta nói là lúc nào mới có thể uống rượu mừng của người a?”

“Lăn lộn, không nhìn thấy cảnh hoàng tàn khắp người ta đang cấp bách tĩnh dưỡng sao? Mau cầm mấy chục vạn linh thạch đến cho ta kinh hãi.”

Vương Lục sợ hãi than: “Cầu hôn cầu cái thân thể thâm? Trong lòng Đế Lưu Tôn kia chẳng lẽ có năm mươi đạo âm ảnh?”

Vừa nói, Vương Lục vừa lấy ra linh dược tiên đan mà Vạn Tiên minh cấp cho các vị trưởng lão. Vương Vũ cũng không thèm nhìn, trực tiếp nắm lấy một nắm nuốt lung tung, thở ra một hơi dài.

“Đúng là nguy hiểm.” Vương Vũ nói: “Không ngờ chỉ trong thời gian ngắn ngủi, trận doanh Địa Tiên đã được nàng kinh doanh vững như thành đồng rồi...”

Kế tiếp, Vương Vũ đại khái kể lại những chuyện cầu hôn vừa rồi, quả thực chặt vật vạn phần.

Nàng ở cửa vòng xoáy tinh thần cầm bó hoa cầu hôn, vốn tưởng rằng cho dù làm cho Đế Lưu Tôn giận tím mặt, ít nhất cũng có cơ hội tiếp xúc cận cận nhau. Đương nhiên nếu là hai bên vừa thấy chung tình, Đế Lưu Tôn si mê vô hạn phong tình của nàng vậy càng tốt... Ai ngờ hô cầu hôn khẩu hiệu không hô hai câu, liền từ trong vòng xoáy tinh thần đánh ra một đám người, lấy tội danh khinh nhờn đế vương đến chinh phạt.

Cùng một đám Địa Tiên phản nộ giao thủ, bị đánh cho mình đầy thương tích, chặt vật chạy trốn, phí sức trăm cay nghìn đắng mới trở lại Quần Tiên thành... Đây chính là câu chuyện cầu hôn khí thế hùng hồn của Vương Vũ.

“Ài, lần này thật sự là thua thảm.” Vương Vũ vừa vận chuyển chân nguyên hóa giải dược, vừa oán giận, “Lần này ta trước còn đặc biệt đến Âm Dương Tông lĩnh giáo môn phái bí truyền chi âm nữ tâm kinh, âm nữ bình thường chỉ cần một ánh mắt cộng thêm một miếng đường cũng có thể khiến các nàng tuyệt vọng. Vốn tưởng rằng nhìn thấy Đế Lưu Tôn hậu nhân của môn phái., Cho dù ta nói thần công chỉ có thể huy một phần, tốt xấu gì cũng có thể dặt bàn tay nhỏ, sờ sờ khuôn mặt nhỏ của mình, nếu vận khí tốt một chút nói không chừng có thể một lần hôn một cái. Ai ngờ ta mới ở cửa hô hai tiếng, đã kinh động một đám người như chó điên như vậy, đoàn đội nổi kia cuồng này thật là làm người ta thêm thẹn.”

“... Niệm tình người làm việc vì Vạn Tiên minh, ta không truy cứu đứa bé kia nữa.”

“Thế nào, người muốn học? Ta có thể dạy người, lần này đi Âm Dương tông, ta dùng Linh Tê Nhất Chỉ đổi với bọn họ không ít thứ tốt... Tông phái truyền thừa vạn năm này quả thực không tầm thường, khiến người ta mở rộng tầm mắt.”

Vương Vũ nói xong, lại bắt đầu dùng thuốc mỡ đắp lên vết thương. Lúc này trong đình viện chỉ còn lại hai sư đồ, nàng hoàn toàn không kiêng dè, cởi áo ra, lộ ra thân trên giống như bạch ngọc, bắt đầu bôi thuốc.

Vương Lục quay đầu nhìn thoáng qua, lông mày cau lại —— cái gọi là mình đầy thương tích, viết ở trên giấy chỉ là bốn chữ đơn bạc, nhưng rơi vào trên thân người, quả nhiên là khốc liệt không gì sánh được. Mệt đến bây giờ nàng vẫn có thể cố nén chuyện trò vui vẻ với mình.

Vương Vũ không phải là Kim Đan chân nhân bình thường, luận về năng lực nhục thân và năng lực tự lành, nàng đã sớm vượt lên trên đại đa số tu sĩ đương đại, không khoa trương nói cho dù thịt nát xương tan, nàng cũng có thể khỏi hẳn trong chốc lát. Nhưng từ Tuyên Cơ Tinh Hà trở lại Tiên Hải, dọc theo đường đi nàng không thể khôi phục thương thế... Các Địa Tiên hạ thủ quả thực tàn nhẫn.

Một lát sau, Vương Vũ đã xử lý xong vết thương, thần thái cũng trở nên sáng lạng: “Lần hành động này tuy thất bại, nhưng ta nghĩ ta vì chân ái không oán không hận, phần đầu

chiến đấu đẫm máu đã để lại cho Đế Lưu tôn ấn tượng sâu sắc, nhất là những thủ hạ của nàng, lấy nhiều đánh ít mà nói, nhất định sẽ tạo thành trụ cột vững chắc trong lòng nàng.”

Vương Lục thở dài: “Yên tâm, số bổ sung cần phải có sẽ không thiếu đi.”

“A, vậy ta không sao đi trước.” Vương Vũ đứng dậy định đi.

“... Ngươi chờ một chút, lần hành động này còn có thu hoạch gì, ít nhất báo cáo kỹ càng cho ta một lần rồi hãy nói.”

Vương Vũ có vẻ lười biếng: “Cái này còn gì để nói? Ngươi đoán còn không ra sao? Tên kia tự mình ra mặt, thủ hạ lại có một đám tín đồ cuồng tín nhảy ra, chỉ có thể nói rõ nàng thật sự đã hoàn toàn nằm trong tay cục diện. Như là dòng chảy huyền mặc Bạch Trạch, đã sớm bị quét vào đồng rác rưởi lịch sử, không đáng nhắc tới. Kế tiếp, chúng ta chuẩn bị đối mặt với tinh anh của quần chúng mà lòng hướng thành...”

“Các chí thành Địa Tiên sao?” Sắc mặt Vương Lục có chút ngưng trọng, bởi vì cục diện kế tiếp rất có thể sẽ trở nên vô cùng gian nan. Trong thi đấu quần tiên, ưu thế lớn nhất của Vạn Tiên minh chính là tập trung tài nguyên. Cơ chế công tác tổ chức công tác đảm bảo tài nguyên của toàn bộ cửu châu Đại Lục đều bị tập trung tới đây, mà người phản đối như Thiên Thư lâu chủ cũng bị đánh ngã làm thú, hoàn toàn không tạo nên sóng gió gì.

Ngược lại, thượng cổ địa tiên, ngay từ đầu đã biểu hiện như thể năm bè bảy mảng, Bạch Trạch có địa vị tối cao trên lý luận là người phản đối chỉ biết nói suông, được đẩy lên đài trước tiên xem như là người dẫn đầu tính cách tương đối ôn hòa huyền mặc mặc.., Người thật sự có bản lĩnh thống lĩnh toàn cục đen sì lại cam bái ở phía sau, loại cơ chế này lực lượng của đám Địa Tiên vô cùng phân tán. Có một tổ số liệu đủ để nói rõ vấn đề —— Thi đấu giữa bảy Tiên đại bị nửa năm, thi đấu tiến trình gần nửa, mà trong một trăm vị Địa Tiên, người chính thức xuất thủ chỉ có phân nửa.

Các loại mục hạng nhất trong thi đấu quần tiên đa dạng, bất cứ ai có sở trường riêng đều có đất dụng võ của mình, vì sao một nửa người kia từ đầu đến cuối đều không xuất lực? Thật sự không có lợi hại sao? Nếu như không có chỗ nào, lúc trước

làm sao có thể bị thu nạp gia nhập tổ chức Địa Tiên? Nói cho cùng vẫn không muốn xuất lực, trong lòng vẫn có ý nghĩ khác.

Mà bây giờ Đế Lưu Tôn lên đài, đối với năng lực khổng lồ chế cục diện thật sự là nằm ngoài dự đoán - Vương Lục vốn cho rằng loại người bạo quân này, mặc dù có thể duy trì sự thống nhất trên mặt đài, nhưng âm thanh phản đối âm thầm trong lòng nhất định sẽ không nhỏ. Ai ngờ, theo sự hiểu biết của Vương Vũ mà nói, sự tình hoàn toàn không phải chuyện như vậy.

Tên gia hỏa này sao lại có mị lực nhân cách mạnh như vậy chứ... Đáng tiếc tên Vương Vũ kia đã hy sinh da mặt cùng thân thể, cũng không thể lấy được nhiều tin tức tình báo cá nhân của Đế Lưu, điều này làm cho công tác sau này trở nên khó khăn hơn. Vương Lục lắc đầu, quyết định tạm thời không cân nhắc nhiều như vậy. Cục diện vô cùng khó khăn., Cũng không phải là một mình gian nan, phía trên còn có một nhóm lớn trưởng lão, chung quy không thể để cho bọn họ nhận không trung danh ngạch cao cung phụng, có vấn đề gì cứ để cho bọn họ lo lắng trước đi.

Tuy nhiên, không đợi Vương Lục mở hội nghị khẩn cấp lần nữa, một tình huống ngoài ý liệu đã đảo loạn toàn bộ mưu tính của gã.

Thịch thịch thịch.

Trong đình viện khu năm Tiên khu truyền đến một trận thanh âm gõ cửa không nhanh không chậm.

Vương Lục đang soạn tài liệu hội nghị, ngẩng đầu lên, ý bảo Hải Vân Phàm bên cạnh mở cửa. Đồng thời trong lòng cũng tò mò một chút, lúc này là ai tìm tới cửa?

Nếu như là đạo nhân Hà Đồ và các trưởng lão của Vạn Tiên minh thì trước khi tới nhà sẽ báo cho họ biết tình hình đã chuẩn bị từ trước, còn Vương Vũ lại ngự kiếm bay thẳng vào đình viện - bố trí trận pháp tường ngoài đối với nàng không phải là không tồn tại.

Thế nhưng sự tò mò trong lòng Vương Lục chỉ tồn tại trong chốc lát, rất nhanh liền chăm chú vào án văn trước mặt. Sự uy hiếp mà Đế Lưu Tôn mang đến quá lớn, bất kể các trưởng lão

trên đó nghĩ như thế nào, hẳn làm hết thấy những gì mình có thể làm là tốt nhất...

Nhưng mà hẳn vừa mới tập trung không bao lâu, ngoài phòng liền vang lên Hải Vân Phàm liên tiếp tiếng bước chân vội vàng, làm rối loạn suy nghĩ của Vương Lục.

Ồ?

Với tính tình của Hải Vân Phàm, vị trí hiện tại của hẳn, tình huống có thể khiến hẳn hoảng hốt gấp gáp cũng không nhiều. Trước kia Hà Đồ đạo nhân ngẫu nhiên đến thăm, Hải Vân Phàm cũng tiếp đãi rất hào phóng. Hôm nay ngoài cửa là thần thánh phương nào? Gặp lão tướng tiền nhiệm ôm con tư sinh đến đây đòi nợ có được không?

Nghĩ đến một nửa, Hải Vân Phàm đã đi vào phòng: “Đế Lưu Tôn đến rồi.”

“Mịa ta?” Vương Lục lúc này cũng chấn kinh, bút lông trong tay bóp một tiếng rơi xuống bàn, lăn rầm rầm để lại một vết mực.

Hải Vân Phàm đưa một phong thư tinh mỹ trên tay Vương Lục: “Đây là bái thiếp... do Lạc Tuyết tiên tử đại diện Đế Lưu Tôn trình lên.”

Vương Lục nghe vậy trong lòng hơi yên tâm mấy phần, Đế Lưu Tôn tự cho mình là đế vương, quả nhiên trình tự không tiết kiệm được —— đế vương xuất hành, trước mặt người mở đường là phải, cũng sẽ không cái gì nói đi là đi lại đi. Cho nên hôm nay cũng không phải Đế Lưu Tôn đến, mà là Đế Lưu Tôn sắp tới, người thật sự tới là tín sứ của nàng.

Nhận lấy lá thư, Vương Lục bên cạnh mở ra, vừa hỏi vừa nói: “Đường đường Lạc Tuyết tiên tử lưu lạc làm người đưa tin, cũng là hiếm có... Ta dựa vào...”

Trên thư viết, Đế Lưu Tôn sẽ đến bái phỏng sau một khắc.

Tên này cũng quá tự tin đi? Có cần gấp gáp như vậy không?

Trên thực tế Đế Lưu Tôn so với suy nghĩ của nàng còn gấp hơn, Vương Lục mới buông thư xuống, Đế Lưu Tôn đã đẩy cửa đi vào, trận pháp trên cửa có thể ngăn cản chân quân, không còn gì ở dưới tay nàng.

Lần này, Đế Lưu Tôn cũng không có lộ ra diện mục thật, mà là quanh quẩn tử khí đế vương quanh thân, như là một quả cầu ánh sáng màu tím trôi nổi vào, nhìn đặc biệt quý dị.

Nhưng điều kỳ lạ hơn chính là động cơ của nàng, nàng rốt cuộc muốn làm gì?

Từ khi cuộc thi đấu bắt đầu đến nay, chưa bao giờ có thượng cổ địa tiên chủ động tiến vào khu vực khác của Quần Tiên thành, bái phỏng tiên lệ tu sĩ Cửu Châu. Bọn họ một mực ở trong vòng xoáy Tinh Hà, hoặc là khu vực chỉ định của Quần Tiên thành, sẽ không dễ dàng rời đi. Cho dù là Huyền Mặc có quan hệ tốt với đám người Vương Lục, cũng chưa từng phá vỡ lệ cũ này.

Vương Lục vừa đứng dậy đón Đế Lưu tôn, vừa nháy mắt với Hải Vân Phàm, ý bảo hẳn mau chóng báo cáo chuyện này với Hà Đồ đạo nhân. Hải Vân Phàm ngẫm hiểu, lui về phía sau, Đế Lưu Tôn hiển nhiên nhìn thấy, nhưng cũng không ngăn cản.

Nàng đến tìm Vương Lục, những người khác trong mắt nàng chỉ như con sâu cái kiến, có ý kiến gì nàng cũng sẽ làm ra hành động, nàng sẽ không để ý.

Nhìn thấy Vương Lục, Đế Lưu Tôn đi thẳng vào vấn đề.

“Kết thúc đại bỉ Tiên Nhân.”

Vương Lục trầm mặc một lát: “Lý do thì sao?”

Đế Lưu Tôn nói: “Bởi vì sự tồn tại của nó không có ý nghĩa gì. Hai phe chúng ta đã lãng phí quá nhiều thời gian và tài nguyên, đã đến lúc kết thúc nó.”

Vương Lục im lặng trong chốc lát, rồi nói: “Thi đấu quần tiên đúng là đã lãng phí không ít thời gian và tài nguyên, nhưng sự tồn tại của nó là để giải quyết mâu thuẫn, tránh cho việc lãng phí càng lớn hơn. Mà hiện tại mâu thuẫn vẫn còn tồn tại...”

Đế Lưu Tôn nói: “Đúng vậy, cho nên trước khi kết thúc trận thi đấu này, ta sẽ ra tay giải quyết mâu thuẫn này trước.”

Vương Lục kinh ngạc nhìn quang cầu màu tím trước mắt.

Nàng ta nghiêm túc sao?

Mục đích thi đấu của quần tiên chính là xử lý tốt quan hệ giữa Vạn Tiên minh và Thượng Cổ Địa Tiên, lấy kết quả thi đấu quyết định phân chia di sản và vị trí cao thấp, đồng thời trong quá trình thi đấu cố gắng thúc đẩy lý giải của hai bên, đạt được nhận thức chung càng nhiều.

Thật đáng tiếc cái mục đích kia cũng không có thực hiện quá tốt, người hai phe vẫn không thể lý giải lẫn nhau, trao đổi lẫn nhau. Một vạn sáu ngàn năm ngăn cách, muốn tiêu trừ nó, thực sự không phải chuyện dễ dàng.

Như vậy, Đế Lưu tôn ngược lại có biện pháp có thể giải quyết vấn đề này?

“Rất đơn giản, để hai bên hợp nhất, tất cả mọi người nghe theo mệnh lệnh của ta, ta có thể cam đoan không sai lệch mà đối đãi với mỗi một trận doanh, mỗi người một cách thuận lợi.”

“...” Vương Lục trầm mặc nhìn Đế Lưu Tôn, thuyết phục sâu sắc vào đầu nàng với ý nghĩ kỳ lạ này.

Phải nói không hổ là Đế Lưu Tôn sao, xử lý vấn đề thủ đoạn đơn giản thô bạo tới cực điểm, tất cả mọi người nghe theo mệnh lệnh của nàng? Nàng thật là nghĩ, cũng thật can đảm nói ra a...

“Đây là phương pháp sáng suốt nhất và sáng suốt nhất.” Đế Lưu Tôn lạnh lùng nói: “Ta có được thực lực vượt qua tất cả mọi người, lý ra nên do ta thống lĩnh tất cả. Ta sẽ cho các ngươi thời gian một tháng, ta ở ngay trong võ trường của khu Tiên Nhất kia, hoan nghênh bất cứ ai trong các ngươi bắt ta khiêu chiến.”

Vương Lục thở dài: “Đây không đơn thuần chỉ là vấn đề về thực lực, cho dù ngươi thật sự vô địch thiên hạ...”

Đế Lưu Tôn ngắt lời hắn: “Các ngươi chẳng qua là lo lắng lập trường của ta nghiêng về phía Địa Tiên, làm việc và phán đoán đối với các ngươi bất lợi, vấn đề này cũng có thể giải quyết.

Vương Lục há to miệng, không nói gì.

Đế Lưu Tôn nói không sai, bây giờ tiêu điểm của vấn đề, thật ra chỉ có hai điểm.

Thứ nhất, ai cũng không cho rằng đối phương mạnh hơn mình. Thực lực đơn độc của Địa Tiên chiếm ưu thế, nhưng tài nguyên của Vạn Tiên minh lại phong phú hơn mình nhiều.

Thứ hai, không ai tin nhiệm đối phương, cho rằng đối phương rất có thể sẽ gây bất lợi cho mình sau khi lên đài.

Nếu như Đế Lưu Tôn thật sự có thể đồng thời giải quyết hai vấn đề này, nàng thật sự có tư cách đảm nhiệm lãnh tụ, nhưng mà hai vấn đề này nào có dễ dàng giải quyết như vậy? Thứ nhất thì cũng thôi —— nếu nàng có thể duy trì trên lôi đài một tháng liên tiếp thắng không thua, như vậy cho dù ai cũng không nói được nửa câu.

Khó khăn ở vấn đề thứ hai, làm sao nàng có thể thắng được tín nhiệm của Vạn Tiên minh?

Dựa vào mị lực của lãnh tụ nàng? Vậy là thành thực tiểu phóng khoáng rồi, đừng nói Vạn Tiên minh, nàng ở bên trong Địa Tiên cũng không có thắng được tất cả mọi người ủng hộ, ít nhất đám người Huyền Mặc, Bạch Trạch là người kiên định phản đối.

Nhưng ngay khoảnh khắc sau, Đế Lưu Tôn chỉ dùng một câu nói nhẹ nhàng để giải quyết vấn đề này trong lúc khó khăn.

“Ta có thể cùng các ngươi tiến hành quan hệ thông gia.”

“... Quan hệ thông gia?” Vương Lục cố nén yết hầu Vu Thành lại, hỏi: “Ngươi muốn thông gia với ai?”

Nghĩ đến nàng cách xa vạn dặm tìm mình, chẳng lẽ là muốn...

Thành thật mà nói, từ môn phái đi đến bước này, Vương Lục xác thực đã suy tính thời điểm cần thiết, vì chính trị mà hy sinh lợi ích cá nhân. Lúc trước trên hội nghị, một đám trưởng lão nhờ gã hy sinh thân thể để bắt lấy Huyền Mặc, Vương Lục cũng thoáng cân nhắc một chút.

Nhưng sâu trong nội tâm dù sao cũng có chút mâu thuẫn đối với việc này. Hơn nữa, nếu loại nhả hình dụ dàng như Huyền Mặc thì cũng thôi đi, chân thân của Đế Lưu Tôn hẳn đã được thấy qua... Vương Lục không có cảm giác gì đối với ấu nữ cả.

Ngay lúc Vương Lục rời rắm, Đế Lưu Tôn cười một tiếng:

“Trước đây không lâu, bên phía các ngươi có người cầu hôn

ta.” Dừng một chút, nàng lại nói: “Ta rất thương thức dũng khí và thẳng thắn của nàng, quyết định cưới phi tần vì ta.”

...

Đế Lưu Tôn đúng là một cao thủ am hiểu cách đảo loạn tiết tấu của người khác.

Từ sau khi nàng thức tỉnh ly kỳ, Vương Lục đã phát hiện tiết tấu của mình không thể nào tìm lại được nữa.

Ban đầu, Vương Lục là thiết kế thông qua Huyền Mặc để kéo gần quan hệ với thượng cổ Địa Tiên, kết quả vừa muốn hành động, Đế Lưu Tôn cải chính, đem đám người Huyền Mặc đuổi hết xuống đài. Phương án công việc ban đầu là toàn bộ làm hỏng hết.

Lần thứ hai là Vương Lục một mình tiến đến Huyền Sương giới, thấy Đế Lưu Tôn cùng giới long một trận ác chiến, vốn định thừa dịp Đế Lưu Tôn khôi phục khí lực mau chóng rời đi, kết quả lại bị đối thủ chặn ngay lối ra. Từ lúc đó, Vương Lục đã đoán năng lực không chế tiết tấu của Đế Lưu Tôn tuyệt đối là cấp độ cao nhất., Nàng rất am hiểu phán đoán động tác của đối phương, giống như tiên tri, ở chỗ máu chốt có thêm một chút lực đạo, liền có thể tốp bốn nghìn cân - Huống chi lấy thực lực của nàng mới là ngàn cân tiêu chuẩn.

Đến lần thứ ba chính là lúc trước Vương Vũ đang cầm bó hoa cầu hôn nàng. Vốn nàng cũng có kiếm đi đường vòng, ý đồ phá hỏng tiết tấu của đối phương., Kết quả một đám tín đồ cuồng nhiệt liền dễ dàng phá hủy tính toán của nàng... Vương Lục cũng không cảm thấy đây là do Đế Lưu Tôn tận lực kích động, nhưng cũng không cho rằng nàng đối với hội này không biết rõ. Một Đế Vương thành thực khẳng định biết điều khiển lòng người, để cho thủ hạ phao hôi đi chịu tội thay là kỹ năng cần thiết. Mà Đế Lưu Tôn nhẹ nhàng bâng quơ một khoản, thật sự là thể hiện hết công lực.

Lần thứ tư chính là lần cầu hôn phản bội này, quả nhiên là ngoài ý liệu, kiếm đi thiên phong, làm cho người võ bàn tán loạn. Ngược lại cầu hôn thoát nhìn hoang đường không bị trói buộc, phảng phất là trả thù đối với Vương Vũ tay nâng hoa tươi, nhưng Đế Lưu Tôn sùng đế vương, sao có thể đùa vớ vẩn như vậy?

Cô nghiêm túc, chăm chú cân nhắc chuyện thu Vương Vũ làm Ái phi, coi đây là quan hệ thông gia chính trị để lôi kéo tu sĩ Vạn Tiên minh.

Mà chính bởi vì sự nghiêm túc của Đế Lưu Tôn, Vương Lục mới có thể cảm khái, tên này thật sự là một cao thủ hàng đầu có tiết tấu phá hoại.

Bởi vì phương pháp của nàng khả thi, phi thường có thể dùng sức một người đấu độc đấu với Vạn Tiên minh ở khu vực Tiên Nhất. Nếu thật sự có thể thắng liên tiếp bất bại, danh vọng của nàng sẽ như mặt trời ban trưa. Mà thông gia với Vương Vũ... Nếu nàng thật sự chịu kết làm đạo lữ với Vương Vũ, đích xác có thể dẹp yên sự nghi kị trong lòng rất nhiều người.

Mà ở một nơi khác, Vương Lục cũng sẽ làm giống vậy.

Bộ dáng quân tiên so đấu này, bất luận tính toán như thế nào, đối đầu với thượng cổ Địa Tiên đều là bất lợi. Đế Lưu Tôn có thể chinh hợp trận doanh địa tiên tất nhiên sẽ khiến cho nhóm Địa Tiên phát huy năng lượng mạnh hơn, nhưng sau khi mất đi đám người Huyền Mặc., Đội hình thủ hạ của nàng đã vô cùng đơn giản, đối mặt với trận thi đấu tổng hợp như quân tiên đại bị, khó tránh khỏi có chuyện giật gấu vá vai. Mà Vương Lục cũng là nhằm vào điểm này làm đủ trò này, bày ra nhiều chiến thuật, muốn lợi dụng ưu thế số lượng của Vạn Tiên minh tranh phong với đối thủ trên đấu trường.

Chinh thế mà nói, quân tiên đại bị có lợi đối với Vạn Tiên minh, gây bất lợi cho thượng cổ Địa Tiên. Thượng cổ địa tiên nguyện ý thừa nhận cuộc so tài này, là bởi vì Bạch Trạch đồ đầu thua dưới tay Vương Vũ, mà lúc ấy hẳn đại biểu cho trận doanh Địa Tiên. Sau đó, hai bên cùng ký kết giải thi đấu khế ước, hơn một trăm Địa Tiên ký thác tiên linh của bản thân vào bản đồ cửu châu, không còn đường sống để đòi ý...

Nhưng lúc đó Đế Lưu Tôn còn chưa thức tỉnh, vẫn chưa gửi gắm tiên linh, bởi vậy không chịu hạn chế của khế ước, có tư cách lật đổ đại bị quân tiên.

Đổi lại là bản thân Vương Lục, cũng sẽ lợi dụng điểm này. Chỉ là chưa chắc có thể làm được quyết đoán như Đế Lưu Tôn - hành động của nàng thực sự là quá nhanh rồi.

Đứng ở góc độ người đứng xem, Vương Lục vô cùng thưởng thức thủ đoạn và thực hành của Đế Lưu Tôn, nhưng hiện tại với tư cách là đối thủ... Vương Lục bắt đầu hoài niệm Bạch Trạch và Hắc.

Hít một hơi thật sâu, Vương Lục bắt đầu nhìn thẳng đối thủ của mình.

Bước đầu tiên, tạm lánh mũi nhọn.

Phong cách làm việc của Đế Lưu Tôn cực kỳ bá đạo, điểm này sau khi nàng thức tỉnh đối đãi Bạch Trạch và Huyền Mặc như thế nào liền có thể thấy được mảnh khóe: Nàng có thể đoàn kết rất nhiều Địa Tiên, khiến bọn họ trở thành người ủng hộ tử trung của mình, nhưng đối với bọn người Bạch Trạch lại có thể ra tay độc ác, có thể thấy được phong cách hành sự của hắn cực kỳ cấp tiến.

Hôm nay nàng đối với mình coi như là có lời khuyên, nhưng lời nói kia không thể nghi ngờ lại hầu như không che giấu. Vương Lục đương nhiên sẽ không đồng ý cứ như vậy hủy bỏ quần tiên đại bỉ, càng sẽ không đồng ý gả Vương Vũ cho nàng làm Ái phi. Nhưng mà trực tiếp cự tuyệt hiển nhiên không phải là phương pháp tốt.

Cho nên Vương Lục liền dùng phương pháp giải đề của chính khách:

“... Kết thúc thi đấu ở quần tiên cũng được. Để Vương Vũ gả cho người cũng được, đều không phải chuyện mà ta có thể định đoạt. Ta chỉ luôn nghĩ ra kế hoạch chứ không phải người phụ trách.”

Đế Lưu Tôn cười nhạt một tiếng, từng bước ép sát nói:
“Nhưng ta chỉ hỏi thái độ của ngươi.”

Wương Lục trầm mặc một lát, không biết nên trả lời như thế nào mới tốt. Đồng thời trong lòng biết nếu lại bị Đế Lưu tôn dắt đi như vậy, vĩnh viễn đừng hòng tìm lại được tiết tấu.

Vậy thì... nên làm gì bây giờ?

Thật ra đáp án chỉ có một, Đế Lưu Tôn là cao thủ nắm giữ tiết tấu, sao ta lại không phải chứ?

So đầu tiết tấu không chế, Vương Lục có từng sợ ai? Sáng tạo kỳ tích từ kết cục bế tắc, đây chính là trò chơi sở trường của gã.

Trong thời gian ngắn, Vương Lục đã giải thích rõ ràng suy nghĩ trong đầu, sau đó nhún vai.

“Vậy thì thứ cho ta nói thẳng, ta phản đối.”

Đế Lưu Tôn cũng không ngạc nhiên: “Lý do.”

Vương Lục há to miệng, chờ một lát mới nghiêm túc nói: “Vương Vũ là thê tử của ta, tên Hoa Hữu Chủ, đương nhiên không thể gả nhiều một cô gái được.”

Quang cầu màu tím trước mặt Vương Lục im lặng trong chốc lát.

Đế Lưu Tôn hỏi: “Nàng đã là thê tử của người, vì sao thời gian trước lại nói với ta?”

Vương Lục nói: “Bởi vì nàng là một tiện nhân không có tiết tháo và không có tiết tháo gì để nói.”

“...” Đế Lưu Tôn lại một lần nữa bị lời thoại Thiên Mã Hành Không này làm rối tiết tấu, trong quả cầu ánh sáng màu tím, Đế Lưu Tôn bộ dáng thiếu nữ nghiêm túc đánh giá Vương Lục, ánh mắt Địa Tiên dễ dàng xuyên thủng tất cả nguy trang của đối phương, ánh mắt thẳng đến chỗ sâu trong hồn phách của hắn.

Sau đó, nàng phát hiện, Vương Lục cũng không nói dối. Ít nhất lúc gã nói ra những lời này, nàng đã tự đáy lòng.

Thế này là sao?

Đế Lưu Tôn có chút khó tin nhìn kỹ đối phương, con tiện nhân không hề tiết tháo hay hạ giới? Cho dù là nói giỡn, nói ra loại tính nhục mạ này cũng thật quá đáng...Huống chi nếu là Vương Vũ thật sự không chịu nổi như vậy, tại sao hắn lại cưới nàng làm vợ?

Không... Bản thân điều kiện này đã có vấn đề, bọn họ là quan hệ thầy trò, sao có thể kết hôn được?

Quả thật bối phận và luân lý của tu sĩ rất khác với tình huống ở thế gian, nhưng tình huống này cũng quá đặc biệt đối thầy trò.

Sự kinh ngạc trong lòng Đế Lưu Tôn nhiều vô số kể, nhưng rất nhanh nàng đã đè ép xuống.

Tiêu tốn quá nhiều tâm tư vào mấy vấn đề này, có nghĩa là đã rơi vào tiết tấu của đối phương... Vương Lục có quan hệ gì với sư phụ gã cũng không quan trọng, Vương Vũ không thể làm đối tượng thông gia, vậy đổi cái khác.

Đế Lưu Tôn tức là nói: “Nếu Vương Vũ không làm được, vậy người tới làm phi tử của ta đi.”

Wương Lục lấp bắp kinh hãi: “Ta? Vừa nãy ngài không nghe rõ, Vương Vũ là thê tử của ta, như vậy nói ngược lại ta chính là trượng phu của mình, cũng là cây cỏ nổi tiếng có chủ, không thể gả quá nhiều. Trừ phi ngài muốn lấy tôn xưng đế vương làm vợ chồng cộng hộ một chồng hai cô gái... Tuy nhiên, từ nhỏ thân thể ta đã yếu lắm rồi, bệnh tật ít ỏi, một đêm cũng miễn cưỡng, e là không thể hầu hạ nổi hai người.”

Đế Lưu Tôn nghe hấn hồ ngôn loạn ngữ, ngược lại cười nói: “Quan hệ hôn nhân có thể giải trừ, người cũng cho rằng Vương Vũ là tiện nhân không hề tiết tháo, không bằng sớm từ bỏ. Về phần thể chất của người, ta thấy là người suy nghĩ nhiều rồi. Đây là cuộc hôn nhân chính trị, quan hệ tư nhân của chúng ta không cần thiết quá mức thân mật. Cũng được một đêm cũng được, cũng không liên quan đến ta.”

Wương Lục quả thực là nhìn mà than thở, muốn kết hôn với người khác lại không muốn chạm vào nàng. Xem ra cũng là có một đôi cánh tay Kỳ Lân a.

“... Đã như vậy, không bằng người tìm Hà Đồ đạo nhân, Vạn Tiên minh chúng ta danh xứng với thực đệ nhất nhân, tu hành gần ngàn năm mà chưa từng kết hôn. Tính cách phong cách cổ điển, thích hợp nhất để người làm quản gia cho loại bá đạo quân vương này... Tuy rằng bây giờ bề ngoài tang thương một chút, nhưng dù sao người cũng không để ý.”

Wương Lục đẩy lão đầu Hà Đồ ra, đây chính là cố ý làm người khác buồn nôn, nhưng Đế Lưu Tôn nghe vậy lại nói: “Được, vậy thì đạo nhân Hà Đồ đi.”

“... Cái gì?”

Đế Lưu Tôn nói: “Nếu ngươi đã đề nghị với Hà Đồ đạo nhân, vậy thì ta sẽ thông gia với hắn. Dựa theo ta nói lúc trước, kết thúc quần tiên đại bỉ, do ta phụ trách tiếp nhận một tháng khiêu chiến ở Tiên khu, nếu có thể toàn thắng bất bại, các ngươi phải theo ước định thần phục với ta. Đồng thời sau khi trận đấu kết thúc, ta sẽ lập gia đình với Hà Đồ đạo nhân, chính là như vậy.”

“Chờ đã, dựa theo lẽ thường, ngươi nên kiên quyết phản đối thông gia với đạo nhân Hà Đồ mới đúng, loại như Ba lão đầu ngươi...”

Đáng tiếc Đế Lưu Tôn căn bản không để ý tới Vương Lục nói gì, quang cầu màu tím lóe lên một cái liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, khiến cho thanh âm Vương Lục im bật.

“Mẹ nó, đây đều là... chuyện gì xảy ra vậy?”

Giao phong ngắn ngủi với Đế Lưu Tôn, cuối cùng lấy thất bại của Vương Lục mà kết thúc.

Loại từ ngữ giao phong bại trận này đối với Vương Lục mà nói thực sự là hiếm thấy. Nhưng mà sau đó ngẫm lại, Vương Lục thật sự tâm phục khẩu phục.

Tên Đế Lưu Tôn này có giới hạn thực sâu không lường được, ngay cả người như Hà Đồ đạo nhân là Ba lão đầu cũng không chê, đường đường là đế vương tôn sư, lại cam tâm hạ nhục đến nước này... Vương Lục còn có thể nói gì đây?

Đương nhiên, giới hạn thâm trầm chỉ là trò cười, nhìn theo góc độ khác, Đế Lưu Tôn chỉ đang bày ra giác ngộ của chính mình: giác ngộ thành lập liên minh.

Lấy sự thông minh của nàng, chẳng lẽ không biết lần này liên hôn này làm hại đến mình lớn bao nhiêu? Vì quan hệ thông gia, căn bản đối với đối tượng chọn cũng không có, cái này... quả thực giống như là kỹ nữ vậy.

Nhưng Đế Lưu Tôn vẫn nguyện ý làm tiếp.

Bởi vì nàng muốn nhanh chóng kết thúc vở kịch, thành lập một liên minh chân chính, cùng nhau đối mặt sự uy hiếp của Đọa Tiên không liên quan gì đến tư lợi. Vì tư lợi mà nói, nàng có rất nhiều thủ đoạn có thể dùng được.

Cũng là sau khi ý thức được điểm này, Vương Lục mới từ bỏ ý định tiếp tục dây dưa với Đế Lưu Tôn.

Người ta đã làm tới nước này rồi, chẳng lẽ Vạn Tiên minh không được phóng khoáng quá mức?

Theo một ý nghĩa nào đó, Đế Lưu Tôn là đối thủ còn khó chơi hơn xa đám người Bạch Trạch, Huyền Mặc, nhưng sau khi nói chuyện một phen với Đế Lưu Tôn, Vương Lục lại cảm thấy có một người như vậy tinh lại, tựa hồ cũng không tệ.

Nghĩ đến đây, Vương Lục thở dài một tiếng, buông bút trong tay xuống.

Kế tiếp, nên báo cáo thế nào với Hà Đồ đạo nhân đây?

Hà Đồ lão đại, chúc mừng ngươi, ta vừa mới thành công chào hàng ngươi ra ngoài, tìm cho ngươi một ấu nữ làm vợ nhỏ, thoả thích hưởng dụng không cần khách khí.

...

“Quan hệ thông gia?”

Tiên Tứ Khu, bên trong nơi đóng quân của Thịnh Kinh Tiên Môn, Hà Đồ đạo nhân vạm phần kinh ngạc trừng mắt nhìn Vương Lục trình lên tư liệu, tiếng kinh hô bật thốt ra.

Lấy tầm mắt của Hà Đồ đạo nhân, trên thế giới này có thể khiến hấn khiếp sợ đã không nhiều lắm, nhưng mà lúc này hấn lại bị đề mục kinh hãi kia làm cho người nghe được khiếp sợ há hốc mồm, chén trà trong tay cũng không khỏi lay động, vẩy ra nước trà trong suốt.

Phản ứng của đạo nhân Hà Đồ cũng khiến người bên cạnh hấn khiếp sợ.

Hai tiểu đạo đồng mi thanh tú kinh ngạc mở to mắt, bọn họ hầu hạ Hà Đồ đạo nhân đã hơn trăm năm, tình huống dạng này thật là hiếm thấy, đếm được trên đầu ngón tay. Bọn họ phi thường hiếu kỳ, rốt cuộc là ai có thể làm chương môn chân quân thất thố như thế, nhưng mà lúc này đều đè nén sự hiếu kỳ trong lòng, không quan tâm. Bởi vì chức trách của bọn họ là nghe lệnh của hạ Hà Đồ đạo nhân, mà không phải tự chủ đi thám thính tin tức không nên thám thính.

Kỳ thật mặc dù tính cách Hà Đồ đạo nhân được khắc phong cách cổ xưa, nhưng cũng không tính là người chương môn nghiêm khắc hà khắc. Trước mặt hấn ngẫu nhiên vượt quá càn rỡ một chút, hấn cũng sẽ không để ý... Nhưng mà lúc này trong phòng ngoại trừ Hà Đồ cùng hai vị đạo đồng, còn có một đại sư tử thuộc môn phái có tính cách nghiêm khắc.

Quỳnh Hoa Tiên Tử.

“Sư phụ, chú ý dáng vẻ của ngài.”

Thiếu nữ khuôn mặt hoàn mỹ hơi nhíu mày, không lưu tình chút nào chỉ ra cử chỉ của đạo nhân Hà Đồ thất tín. Nhưng trong tiếng xin lỗi của Hà Đồ, ánh mắt chuyển sang thông báo của hấn.

Thân là Tịch đệ tử của Thịnh Kinh Tiên Môn, nàng có quyền hạn tương đương với trưởng lão cao cấp, tư liệu trong tay Hà

Đồ, nàng có tư cách trực tiếp xem.

Theo ánh mắt đảo qua tư liệu, Quỳnh Hoa nhẹ nhàng đọc đề tài đó ra.

“Về việc thỉnh cầu Hà Đồ Chân Quân và Địa Tiên lĩnh Đế Lưu Tôn quan hệ thông gia?”

Đọc xong mấy chữ cuối cùng, ngữ điệu Quỳnh Hoa không khỏi tăng lên, bởi vì việc này thật sự là không thể tưởng tượng nổi. Cho dù chỉ là một tiêu đề như vậy, cũng làm cho người ta hận không thể lập tức giết tới Tiên Ngũ khu, bắt Vương Lục lại chắt vắn hấn rớt cuộc đang diễn trò gì.

Mà sau khi Quỳnh Hoa đọc tiêu đề, hai vị đạo đồng đứng ở bên cạnh phòng ốc phi thường ăn ý mà lách mình rời đi. Có mấy lời không nên để bọn họ nghe, cho dù mình đâm lỗ tai cũng không thể nghe.

Một lát sau, Quỳnh Hoa ngẩng đầu lên: “Su phụ, xin cho phép ta cùng ngài cùng xem phần tư liệu này.”

Hà đồ gật đầu.

Không bao lâu, xem qua giấy nợ, hai sư đồ đồng thời lâm vào trầm tư.

Mặc dù tiêu đề có thể nói là kinh sợ hoang đường, nhưng Vương Lục kể lại sự thật trong phần giấy nợ này lại nghiêm cẩn mà nghiêm túc. Hấn viết toàn bộ chuyện hấn và Đế Lưu Tôn gặp mặt lúc đó ở trong phần xin mời này, sau đó lại thuận lý thành chương đưa ra đề nghị của mình.

Đế Lưu Tôn định bỏ dở thi đấu Tiên quần chúng, cũng đưa ra một phương án thay thế khiến người ta khó có thể phản đối. Vì tỏ lòng thành ý, nàng nguyện ý tiến hành quan hệ chính trị với Vạn Tiên minh, mà nhân vật đại biểu nhất Vạn Tiên minh không ai hơn ai trong đương kim đệ nhất Cửu Châu Hà Đồ đạo nhân. trùng hợp Hà Đồ đạo nhân chưa từng kết hôn, quả thực là thiên tác hợp với Đế Lưu Tôn.

“Đế Lưu Tôn tuy là nữ tử, nhưng tính cách vừa thẳng thắn nam nhi, làm việc trong sạch lưu loát, nói một không hai, đang tương hợp với phong cách hành sự của Hà Đồ Chân Quân ngài. Ngoài ra nàng tuy là nhân vật thời thượng cổ, ngoại mạo lại như thiếu nữ, khuôn mặt thanh tú nhưng không mất vẻ uy

nghiêm, thân thể thanh tú lại có vẻ hơi có vẻ thướt tha... Trong tông thể thuật lại, đề nghị Hà Đồ Chân Quân đồng ý yêu cầu liên hôn với đối phương, kết làm đạo侶 với Đế Lưu Tôn. Thích đáng trách, xin chỉ thị.”

Xem xong phần báo cáo, Hà Đồ đạo nhân trầm mặc không nói, Quỳnh Hoa tiên tử lại nhẹ giọng thở dài: “Sự tình biến hóa thật khiến người ta không kịp chuẩn bị, không thể tưởng được bên Địa Tiên lại xuất hiện nhân vật như Đế Lưu Tôn, đáng tiếc... Sự phụ, chúng ta phải làm thế nào để hồi phục Vương Lục?”

Đạo nhân Hà Đồ trầm ngâm nói: “Trước cứ gọi hắn tới rồi hãy nói.”

Được Hà Đồ triệu kiến, Vương Lục Chỉ chốc lát sau đã xuất hiện ở trước mặt hắn.

“Bái kiến Hà Đồ Chân Quân.” Sau khi tùy ý thi lễ, Vương Lục cười híp mắt hỏi: “Chân Quân nghĩ là đã xem qua ý thỉnh cầu của ta, không biết ý tứ như thế nào? Đám thiếu nữ tuyệt phẩm như Đế Lưu Tôn kia, có phải hợp khẩu vị của ngài không? Hay là nói ngài thích người hơi trưởng thành một chút...”

Quỳnh Hoa quát: “Không được nói bậy.”

Đạo nhân Hà Đồ thật ra cũng không ngại lời trêu chọc của Vương Lục, nói: “Bảo ngươi đến thật sự là vì chuyện của Đế Lưu Tôn, người này trong lúc ngủ say dị quân đột khởi, nhất minh kinh người, quả thực đã làm rối loạn trận cước của chúng ta... Nhưng mà trong báo cáo ngươi đã nhắc tới trong đó., Sau khi gặp mặt ngươi, bà ta đề xuất kết thúc thi đấu quần tiên, để thay thế. Một mặt bà ta sẽ đấu tay đôi với Vạn Tiên minh trong một tháng, mặt khác chuẩn bị tiến hành hôn nhân với một mình Vạn Tiên minh... Trong báo cáo của ngươi trực tiếp xin chỉ thị của hôn sự, có phải có ý nghĩa, ngươi đã chấp nhận yêu cầu kết thúc cuộc tỉ thí quần tiên rồi không?”

Wương Lục nghiêm sắc mặt: “Chân Quân nói không sai. Theo ý ta, thi đấu quần tiên hoàn toàn có thể kết thúc.”

Quỳnh Hoa trầm giọng hỏi: “Trận thi đấu này, chúng ta hao tâm tổn sức trăm cay nghìn đắng mới rút được cục diện từ trong tuyệt cảnh trở về, hiện giờ đang ở thế ưu thế, vì sao chỉ

vì một câu nói của đối phương mà bỏ dở giữa chừng? Người cho rằng sự cường đại của nàng đã đến mức khó có thể kháng cự, hay là người cho rằng phương án mà nàng đưa ra đối với chúng ta sẽ có lợi hơn sao?”

Vương Lục nói: “Kỳ thật cùng Đế Lưu Tôn thay thế phương án không quan hệ, ta đồng ý phương án của nàng, quan trọng nhất là bởi vì thi đấu quần tiên đại bị không còn giá trị tiếp tục nữa.” Dừng một chút sau đó, Vương Lục giải thích: “Ta thiết kế sơ tâm của quần tiên đại bị, cũng không chỉ vì thắng được chiến trường này. Ta hi vọng thông qua một cuộc tranh đấu nào đó để có thể thông qua., Có thể xúc tiến giao lưu với Vạn Tiên minh, đồng thời cũng kéo gần khoảng cách Vạn Tiên minh và các Địa Tiên. Như vậy, trong tương lai bất cứ ai thắng ai thua., Ít nhất chúng ta có thể tận lực ngưng tụ thành một chính thể. Như vậy mới có hy vọng chống lại đối thủ cường đại hơn. Nhưng hiệu quả kéo dài trong thi đấu quần tiên đến nay cũng không tính là lý tưởng. Khoảng cách với Địa Tiên chẳng những không kéo gần, ngược lại bởi vì giết chóc lẫn nhau mà tạo thành thù hận. Đồng thời trong Vạn Tiên minh cũng chỉ miễn cưỡng hiện ra lực lượng ngưng tụ, mâu thuẫn nội bộ không giảm mà còn tăng lên. Từ phương diện này mà nói, ta luôn tính toán là thất trách.”

Nghe Vương Lục nói vậy, Đạo nhân Hà Đồ trầm mặc thật lâu.

“Việc này không trách người...”

Còn chưa dứt lời, đã thấy Vương Lục gật đầu đáp: “Chân Quân minh giám, việc này đích xác không thể trách ta.”

Đạo nhân Hà Đồ lập tức cảm giác bị nghẹn, sừng sốt hồi lâu nói không ra lời.

Vương Lục giải thích: “Quần tiên đại bị vừa mới bắt đầu đã bị Địa Tiên làm cho gió tanh mưa máu, ta cho dù có ngàn loại thủ đoạn cũng là bất lực, hợp tác là muốn song phương ăn ý, bọn họ không phối hợp., Chỉ riêng chúng ta dùng sức mạnh thì chỉ có thể cắt máu. Về sau ta bày ra kế trả thù giết người, đã là không còn cách nào khác —— nếu như không thể bảo trì đoàn kết với đám Địa Tiên, ít nhất cũng phải đoàn kết với người mình, không thể để cho người mình mất đi lòng tin. Nhưng ngẫm lại ước nguyện ban đầu của chúng ta..., Đại bị quần tiên

đã thật sự giống như gân gà, trong tay song phương đều nhuộm đầy máu tươi, cho dù cuối cùng chúng ta thắng trận đấu, các Địa Tiên khẩu phục tâm không phục, thì có ý nghĩa gì? Chỉ dựa vào một phần kế ước có thể ước thúc Địa Tiên đến trình độ nào?”

Hà Đồ đạo nhân thở dài một tiếng, im lặng không nói gì.

Vương Lục nói đến tình huống này, thật ra các trưởng lão cao tầng đã sớm biết rõ. Từ sau khi thi đấu được các Địa Tiên hạ độc thủ, bọn họ liền ý thức được trận thi đấu quần tiên này nhất định không thể viên mãn.

Trong lúc tranh tài, đạo nhân Hà Đồ đại lực uỷ quyền, mặc cho loại người có tư lịch như Vương Lục còn thấp, người tu vi thấp hơn không chế toàn cục, ít nhiều cũng có nguyên nhân phương diện này —— nhất định sẽ thất bại, liền để cho Vương Lục đi giày vò đi, nói không chừng có thể có kỳ tích đây?

“Đương nhiên, sự tình cũng không phải là không có đường xoay chuyển. Lúc trước ta cân nhắc là, kéo một phái đi đánh một phái, một mặt lợi dụng con đường Huyền Mặc này để tương đối ôn hòa cùng trong Địa Tiên từng bước thành lập tình hữu nghị., Về phương diện khác là trừ khử huyết nhục đồ, loại thủ đoạn độc ác như Tiểu Độc Tiên. Tuy rằng thi hành sẽ rất phiền phức, hiệu quả cũng chưa chắc tốt, nhưng cũng coi như là biện pháp không biện pháp.” Vương Lục trầm giọng nói., “Nhưng tình huống hiện tại lại có biến hóa, đám người Huyền Mặc bị Đế Lưu Tôn trục xuất, chúng ta đã mất đi con đường hữu nghị với việc thành lập quan hệ cá nhân với Địa Tiên, phương án ban đầu không thể thực hiện được nữa. Giá trị thi đấu của quần tiên cũng sẽ giảm xuống một bước... Nhưng mà Đế Lưu Tôn xuất hiện, ngược lại khiến ta thấy được một chuyển biến.”

“Dựa theo phương án ban đầu, bởi vì trận doanh Địa Tiên như cát rời, chúng ta phải cố gắng hết sức giao hảo với mỗi một người trong Địa Tiên. Nhưng bây giờ Đế Lưu Tôn thống nhất trận doanh, chúng ta chỉ cần giao một mình nàng, làm sao đoàn kết được trận doanh Địa Tiên, đó là nhiệm vụ của Đế Lưu Tôn.”

“Vốn trước đây chúng ta cần trong ngàn vạn hạng mục rắc rối phức tạp, chiến thắng hơn một trăm vị Địa Tiên. Trong thời gian đó cần phải tiêu tốn tài nguyên cực lớn, mà việc này cũng dẫn tới rất nhiều mâu thuẫn nội bộ. Mà bây giờ chúng ta chỉ cần dốc toàn lực nhằm vào một mình Đế Lưu Tôn, thời gian một tháng, có thể độ sức bất cứ hạng mục nào với nàng ta, mà ngàn vạn hạng mục, chỉ cần thắng tiếp theo là được.”

Nghe đến đó, Hà Đồ ngắt lời: “Cô ta dám đưa ra điều kiện như vậy, tất nhiên sẽ có chỗ dựa của cô ta. Dựa theo trong báo cáo, thực lực và tâm kế của Đế Lưu Tôn đều cường đại chưa từng có, gần như biết toàn năng. Như vậy người làm sao đảm bảo được, thời gian một tháng, chúng ta tuyệt đối có thể thắng được trận tranh tài tiếp theo?”

Vương Lục nói: “Không thắng được cũng không sao cả. Nếu Đế Lưu Tôn thật sự mạnh đến mức có thể quét ngang Vạn Tiên minh vô địch thủ, chúng ta ngoại trừ nguyện phục thua, còn có thể thế nào? Không nhận thua cũng quá khó coi. Hơn nữa, chuyện Đế Lưu Tôn đề nghị liên hôn, chính là vì chuẩn bị cho loại tình huống này. Chúng ta không thể chính diện chiến trường áp đảo nàng, cũng chỉ có thể chờ mong người liên hôn có thể làm tốt chức trách của mình.”

Nói đến đây, Vương Lục chuyển ánh mắt đến phần văn tự kia trên tay Hà Đồ.

“Hà Đồ Chân Quân ngài là đệ nhất nhân trong Vạn Tiên minh, thực lực tuyệt đỉnh, đức cao vọng trọng. Trọng trách này, trừ ngài ra không ai có thể đảm đương nổi.”

Nói đến mức này, ngay cả Quỳnh Hoa cũng cảm thấy không còn gì để nói. Mà Hà Đồ đạo nhân thì trầm ngâm thật lâu, biểu lộ một khắc tam biến.

Cuối cùng, sau một hồi suy nghĩ dài đằng đẵng, Hà Đồ đạo nhân đưa ra câu trả lời của mình.

“Việc này... Chỉ sợ ta đành phải nói lời xin lỗi rồi.”

Vương Lục giật mình: “Vì sao?”

“Bởi vì... Ta luyện Đồng Tử Công.”

...

Trong tháp cao của đạo nhân Hà Đồ, dài dằng dặc yên tĩnh khiến cho không khí hiện ra mấy phần khắc nghiệt, trong phòng lớn như vậy chỉ có ba người Hà Đồ, Quỳnh Hoa, Vương sáu, đều mặt không biểu tình tựa như hóa đá. Thời gian trôi qua, dòng sông dài phẳng phát vòng qua ba người này, để cho nó độc lập ở ngoài thời không.

Không biết qua bao lâu, Vương Lục ho khan một tiếng, mở miệng phá vỡ yên tĩnh.

“Thật ngại quá, làm phiền ngài lặp lại một lần. Ta cảm thấy vừa rồi mình như đang nghe nhầm vậy.”

Hà Đồ đạo nhân phi thường nghiêm túc lặp lại: “Ta luyện đồng tử công.”

Vương Lục mím chặt môi, ánh mắt gắt gao trừng mắt nhìn lão nhân trước mặt. Một lúc lâu sau, gã có chút run rẩy hỏi: “Đồng tử công... Người không cảm thấy lãng phí sao?”

Đạo nhân Hà Đồ háp háy mắt: “Lãng phí gì?”

Vương Lục nói: “Da thịt trên thân thể được cha mẹ nuôi, ngài dùng món đồ lớn như vậy mà vứt đi không sử dụng, không cảm thấy đáng tiếc sao?”

Đạo nhân Hà Đồ nói: “Ta vẫn luôn dùng, sao lại vứt bỏ không dùng? Nếu không có nó cung cấp tiên thiên nguyên dương chi khí, đồng tử công này luyện như thế nào?”

Vương Lục Tâm nói cũng đúng, Đồng Tử Công cũng không phải tự cung, hai người thật có khác biệt... Bất quá, vẫn cảm thấy việc này quá lãng phí a.

Đường đường là cao thủ tuyệt thế, chưởng môn Thịnh Kinh Tiên Môn, chín Châu có sáu tỷ tu sĩ, trong mộng vô số thiếu nữ cũng không dám dâm dăng, vậy mà luyện tứ tướng chân quân luôn đối diện với tiên môn, đặc biệt là tư thái đạo nhân Hà Đồ lãnh đạm, đây quả thực là phí phạm của trời.

Bất quá Vương Lục cũng nghĩ thâm trong lòng, Cửu Châu Đại Lục tu hành đồng tử công nhiều không kể xiết, Hà Đồ đạo

nhân không tính là gì đặc biệt độc hành —— nếu thật sự nói ra, Linh Kiếm phái chưởng môn nhà mình tựa hồ cũng không có đầy đủ lợi dụng đồ trên người mình.

Vương Lục cảm thấy khó chịu, bởi vì Hà Đồ đạo nhân nếu là đồng tử công tu hành, muốn giết dây hần cùng Đế Lưu tôn thông gia lại có thể phiền toái hơn nhiều.

“... Là như vậy, Đế Lưu tôn nói, thông gia chỉ là biểu tượng, nàng sẽ không vui vẻ với bất luận kẻ nào, cho nên chân quân không cần lo lắng cử chỉ thông gia phá đồng tử công, ngài yên tâm lớn mật, lớn mật thông gia là được.”

Quỳnh Hoa hiện vẻ giận dữ, quát lớn nói: “Vương Lục, ngươi đây là coi Chân Quân là cái gì?”

Vương Lục Chân chân ý nói: “Đương nhiên là khuôn mẫu cửu châu, là lãnh tụ ức vạn tu sĩ, đời này hoàn toàn xứng đáng vị trí thứ nhất... Cho nên chỉ có Hà Đồ đạo nhân mới có tư cách thông gia với Đế Lưu tôn, đổi lại là bất cứ người nào khác đều tuyệt đối không thể. Chân quân từ trước đến nay ngực hoài cửu châu, chắc hẳn không đành lòng vì tư của bản thân, ảnh hưởng đến đại sự liên kết Thượng Cổ Địa Tiên với Đại Lục hưng suy như vậy.”

Hà Đồ nghe vậy sững sờ: “Lời này hình như cũng có...”

Quỳnh Hoa tức giận cắt ngang đạo nhân Hà Đồ, cả giận nói với Vương Lục: “Quân tử có thể lấn áp, ngươi một mực không chút khách khí nói đường hoàng. Ta thấy chẳng qua là ngươi đang gây họa cho tên Đế Lưu Tôn kia mà thôi, vì sao không trực tiếp tới tìm sư phụ ta, mà là tìm ngươi trước? Chẳng lẽ nàng không biết bây giờ là ai của Vạn Tiên minh? Nàng tìm ngươi trước, chỉ có thể nói rõ trong mắt nàng ngươi người là đối tượng thích hợp hơn.”

Vương Lục trầm nghĩ trong lòng, không hổ là thịnh kinh tịch, suy đoán thật sự rất đặc sắc. Kết luận tuy không trúng nhưng cũng không xa lắm, Đế Lưu Tôn coi trọng đầu tiên là ta, nhưng lại là sư phụ của ta... Đáng tiếc, cho dù như thế nào, mình dù có như thế nào cũng không thể bước đi, hôm nay cho dù nói nước miếng cũng phải lừa gạt lão đạo Hà Đồ ngoan ngoãn mang Đế Lưu tôn nhi về nhà.

Kết quả còn chưa kịp mở miệng triển lãm công lực, liền nghe Hà Đồ nói: “Chuyện thông gia có can hệ trọng đại, phải luôn một mực thận trọng cân nhắc. Hơn nữa tiền đề việc quan hệ thông gia là trước tiên chấm dứt quân tiên đại bỉ, mà chuyện này ta tuy rằng không dị nghị, nhưng muốn tiếp tục chấp hành, khó khăn sẽ rất lớn.”

Vương Lục thâm cảm khái, Khương thật đúng là cay độc, nói liền hai ba câu đã chuyển chủ đề sang nơi khác.

Hà Đồ đạo nhân trong thế hệ tu sĩ, phẩm tính của người đời trước khá giản dị cứng rắn, Quỳnh Hoa nói quân tử có thể lấn áp, tiền đề chính là Hà Đồ đạo nhân có tính chất quân tử, kết quả vị lão quân tử này ở trước mặt liên hôn cũng dứt khoát bắt đầu giờ thủ đoạn, hi sinh tính chất đề ôm sự trinh tiết của đồng tử công... Việc liên hôn lực không nhỏ, còn phải tự mình bỏ ra chút công sức.

Về phần lực cản của quân tiên đại bỉ, chính mình cũng đã sớm đoán trước.

Quần tiên đại bỉ từ chuẩn bị đến chấp hành, động viên tu tiên giới ở Cửu Châu Đại Lục cơ hồ toàn bộ lực lượng, thậm chí có bằng hữu quốc tế đến từ Tây Di Đại Lục đến trợ quyền. Một trận thịnh sự như vậy, giống như một chiếc chiến xa nặng hơn vạn cân, khí thế cuộn cuộn tiến về phía trước không thể ngăn cản, cho dù là người điều khiển lái xe cũng chỉ có thể thoáng điều chỉnh phương hướng, tuyệt đối không có khả năng khiến nó im bật.

Đặc biệt là trong nỗ lực của Vương Lục, Vạn Tiên minh cuối cùng xoay chuyển xu hướng suy sụp, bắt đầu hướng về thắng lợi mà lao tới. Nếu lúc này tổ chức đại hội đột nhiên tuyên bố, quần tiên đại bỉ đã mất đi ý nghĩa, mọi người lạng lẽ về nhà này... Chỉ e lửa giận bùng lên đủ để khiến Vạn Tiên minh tan vỡ.

Cho nên cho dù muốn kết thúc thi đấu quần tiên, cũng nhất định phải tế thủy trường lưu. Hôm nay hẳn tìm ra Hà Đồ đạo nhân, cũng là thượng tầng thông khí, nếu thật sự chấp hành, không biết phải mở đại hội bao nhiêu lần, trải qua bao nhiêu lần thảo luận.

“Bất quá nếu động tác quá chậm, Đế Lưu Tôn chưa hẳn nguyện ý chờ. Theo ta quan sát, Đế Lưu Tôn người này làm việc hoặc là không làm, muốn làm chính là làm như sấm rền gió cuốn, nhiều lúc thậm chí không quan tâm người bên cạnh có thể theo kịp hay không. Cho nên kết thúc sự tình quần tiên đại bỉ, không thể dựa theo quy trình bình thường mà đi.”

“Vậy người định làm thế nào?” Đạo nhân Hà Đồ thấy Vương Lục nói chuyện thì thần sắc bình tĩnh tự nhiên, hiển nhiên đã tính trước, liền mở miệng hỏi.

Vương Lục nói: “Không cần báo cho mọi người biết tình hình thực tế, chỉ nói địa tiên một phương yêu cầu thay đổi trận đấu, vẫn coi nó là một loại tranh tài lớn của quần tiên. Trên thực tế, Đế Lưu Tôn một mình đấu với Vạn Tiên minh, ở một mức độ nào đó quả thực có chỗ khớp với tỷ thí quần tiên.”

Quỳnh Hoa tiên tử trầm ngâm một lát rồi nói: “Nhưng hình thức cụ thể của tổ chức cụ thể mà các quần tiên đại bỉ tổ chức là lúc trước trải qua nhiều lần thảo luận mới xác định được, cũng làm người ta chấp nhận. Đột nhiên sửa đổi, chung quy cũng cần một lý do. Đặc biệt là việc này do bên Địa Tiên đưa ra, lực cản còn lớn hơn.”

Vương Lục nói: “Cho nên chúng ta cần một người có thể thuyết phục câu chuyện của tất cả mọi người.”

Quỳnh Hoa: “Nguyện lắng tai nghe.”

“Ta thử suy nghĩ một chút, đại khái có thể nói như vậy: Mục đích tổ chức của quần tiên đại hội là trong lúc cạnh tranh tăng cường câu thông, tăng tiến tình hữu nghị. Nhưng sau khi thi đấu bắt đầu, số ít Địa tiên lấy Bạch Trạch, Hắc của Bạch Trạch, Hắc là một trong số ít Địa Hắc., Nhưng lại bỏ mặc đại cục, gây sóng gió ngập trời, khuấy lên gió tanh mưa máu, tạo thành khắc cốt thù hận với Vạn Tiên minh với Địa Tiên, phá hủy cục diện tốt đoàn kết bạn bè yêu. Đế Lưu Tôn từng là tiên bối và lãnh tụ đức cao vọng trọng trong Địa Tiên, vì thương thế nặng nề lâm vào vĩnh viễn ngủ say., Sau lần bất ngờ này, sau khi thức tỉnh, nàng rất nhanh hiểu rõ chuyện xảy ra, đối với hành vi của đám người Bạch Trạch cảm thấy phẫn nộ và xấu hổ. Vì vậy khi nàng ra tay đã dẹp loạn, trực xuất chính quyền tiên nhiệm. Sau đó, nàng bởi vì các đồng bạn Địa Tiên

đã phạm sai lầm, sát nghiệt được tạo ra vô cùng áy náy, quyết định dùng phương thức của mình để chuộc tội, cũng chính là một mình nàng kháng cự lại tất cả trận đấu.”

Sau khi kể xong một loạt chuyện, Vương Lục ngẩng đầu nhìn về phía Hà Đồ và Quỳnh Hoa: “Câu chuyện này thế nào, có phải rất có sức thuyết phục rồi không?”

Hà Đồ đạo nhân trầm ngâm nói: “Đây là trách nhiệm đều đây cho những tên Địa Tiên bị trục xuất kia? Có phải hơi... màu đen đúng tội chết thì thôi, nhưng Huyền Mặc là vô tội.”

Vương Lục nói: “Không có cách nào, so với Đế Lưu Tôn trên đài, rốt cuộc Huyền Mặc đã không có giá trị lợi dụng. Đây coi như là lợi dụng phế vật, Đế Lưu Tôn đối với mấy người kia như có thâm cừu đại hận. Chỉ cần nàng còn ở trên đài, đám người Bạch Trạch Huyền Mặc sẽ không về được.”

Hà Đồ đạo nhân lại trầm mặc chốc lát, không nói thêm gì nữa, miễn cưỡng coi như là chấp nhận.

Quỳnh Hoa thì nhắm mắt thờ dài nói: “Đây chỉ là lời của một gia đình người, nếu như Đế Lưu Tôn không chịu phối hợp với người nói câu chuyện này thì sao? Ta nghĩ, nếu như Đế Lưu Tôn như lời người nói là một người tâm cao khí ngạo, hẳn là nên khinh thường nói dối này.”

Vương Lục nói: “Vì vậy vấn đề trước kia lại trở về: Xin chân quân thông gia, lợi dụng gió bên gối làm nàng từ bỏ nguyên tắc.”

“... Việc này, đợi ta suy nghĩ thêm một chút.” Hà Đồ nhíu mày, tựa hồ mơ hồ động tâm.

Vương Lục biết dực thì bất đạt, muốn một hơi lừa dối Hà Đồ ngược lại rất khó, nhất là bên cạnh còn có một Quỳnh Hoa tài trí tuyệt không dưới gã. Hôm nay có thể để Hà Đồ đạo nhân nói ra chuyện dung túng ta suy nghĩ, đã thành công rồi.

Thế là Vương Lục cũng không lãng phí thời gian, trực tiếp cáo từ Hà Đồ, Quỳnh Hoa đứng dậy đưa tiễn, đợi lúc đưa Vương Lục ra khỏi tháp cao, thanh âm thanh lãnh của thiếu nữ truyền đến bên tai Vương Lục.

“Bây giờ người ở trong vòng xoáy, không nên bị lạc phương hướng.”

Vương Lục nghe vậy khẽ giật mình, lập tức nhoẻn miệng cười: “Yên tâm.”

Từ tháp cao của Thịnh Kinh Tiên Môn một đường ngự kiếm trở lại khu năm tiên. Trong lòng Vương Lục nhẹ nhõm hơn rất nhiều, một đường tươi cười không ngừng.

Nhưng khi chờ đến cửa nhà, nụ cười lại cứng trên mặt.

Một vị hạt đậu tuổi trẻ đẹp đẽ, trên khuôn mặt vẫn treo lấy cô gái non nớt, nghiêng người dựa vào trước bệ cửa sổ, vẻ mặt dạt dào hứng thú quan sát trang phục trong đình viện.

Nhìn thấy Vương Lục, khóe miệng nàng hơi nhếch lên, giống như đang dùng nụ cười chào hỏi. Nhưng trong lòng Vương Lục lại cả kinh.

Người đường đường là vua Địa Tiên, không điều võ dương oai trong nhà thì tới chỗ ta làm gì? Hơn nữa còn là một bức tôn vinh như vậy ư?

Đế Lưu Tôn lấy Đế Vương tử khí quanh thân, giống như quang cầu, ý nghĩa nàng đang sắm vai đế vương. Mà khi nàng hiện ra chân thân, tức là phải xử lý chuyện riêng. Nhưng vấn đề là đối tượng thông gia của nàng đã đặt ra là Hà Đồ chân nhân, tìm Vương Lục giải quyết chuyện riêng gì?

“Dẫn ta ra ngoài đi dạo.” Đế Lưu Tôn vĩnh viễn là đi thẳng vào vấn đề.

Vương Lục nghe vậy khẽ giật mình: “Đi ra ngoài? Người là chỉ...”

Đế Lưu Tôn nói: ” ngủ say hơn vạn năm, ta muốn xem xem hiện tại Đại Lục Cửu Châu có bộ dáng gì.”

Vương Lục cười khỏ: “Chắc là không có gì hay để xem.”

Không phải là không dễ nhìn, mà là không thể nhìn rõ. Vương Địa Tiên đột nhiên rời khỏi quần tiên mộ, đặt chân vào Cửu Châu, ý nghĩa trong đó, đủ để gây ra vô số chấn động.

Đế Lưu Tôn lại hoàn toàn không để ý tới, tiến lên một bước kéo tay Vương Lục: “Đi thôi, dẫn ta đi xem môn phái của ngươi trước.”

Vương Lục tận tình khuyên bảo: “Lúc trước ngươi đã đáp ứng thông gia với Hà Đồ, hiện tại đã là chuẩn tân nương, sao có thể dây dưa lôi kéo không rõ với nam nhân xa lạ như ta?”

Đế Lưu Tôn nhìn hẩn một cái: “Một khi đã vậy, đổi đổi tượng thông gia thành ngươi cũng được.”

Vương Lục lập tức đổi giọng: “Linh Kiếm phái tọa lạc trên Linh Kiếm Sơn ở Thương Khê Châu, cảnh sắc chim hát mỹ lệ, ta dẫn ngươi đi xem một phen...”

...

“A, nơi này chính là Thương Khê châu?”

Đế Lưu Tôn chân đạp Tử Vân, đôi mi thanh tú cau lại.

Vương Lục ở bên cạnh giải thích: “Trong Cửu Châu, Thương Khê châu ở biên thù, dân cư không quá dày đặc, tài nguyên không nhiều lắm, linh khí dồi dào, hơn nữa nơi đây từng là chiến trường chiến trường Tiên Ma đại chiến, cho nên nhìn không thấy hoa tươi như gấm... Tuy nhiên nói đi cũng phải nói lại, dưới cái nhìn của những thượng cổ nhân sĩ các ngươi, so sánh với ngày Tiên Đạo đại hưng, chỉ sợ khắp nơi Đại Lục đều tan nát.”

Đế Lưu Tôn trầm mặc lắc đầu, sau đó quan sát mặt đất dưới chân, đôi mắt thiếu nữ sâu thẳm tựa như biển rộng khó lường, ánh mắt xuyên qua tầng tầng mây mù, thu hết mọi hình thái của muôn dân trăm họ vào trong mắt.

Vương Lục ngự kiếm phi tiên, đứng ở bên cạnh Đế Lưu Tôn, ánh mắt lại không đặt ở dưới thân, mà là chăm chú nhìn hai tròng mắt thiếu nữ, nhìn trong đôi mắt thâm thúy kia phản chiếu ra thương thiên đại địa. Trong thoáng chốc, Vương Lục phảng phất có chút đồng cảm với Đế Lưu Tôn, lấy được thị giác vị Địa Tiên Quân Vương này.

Ức vạn sinh linh Thương Khê châu trong mắt nàng tựa như con sâu cái kiến, thiên địa linh mạch nồng đậm tựa như những con rắn nhỏ, xuôi tay là có thể lấy được. Đại địa bao la, núi non sông ngòi nắm giữ, ngay cả con đường nhân quả không thể nắm giữ rõ ràng cũng hiện ra vài phần manh mối...

Hồi lâu sau, Đế Lưu Tôn thu hồi ánh mắt, ra một tiếng cảm khái.

“Đây chính là Thương Khê châu a...”

Vương Lục bỗng nhiên ý thức được, kỳ thật Đế Lưu Tôn cũng không thèm để ý đến thời đại mạt pháp về sau Tiên đạo suy sụp, cũng không để ý Cửu Châu Đại Lục là tan vỡ hay là phồn hoa, nàng chỉ là đang cảm khái chính mình một vạn sáu ngàn năm ngủ say, sau đó thương hải tang điền.

Thương Khê châu trước kia nhất định không phải là hiện tại, lúc đó không có Linh Kiếm sơn, không có Linh Kiếm phái, càng không có Đông Đạo phủ gì ở Đại Minh quốc. Nhưng đồng dạng cũng sẽ có tu tiên giới, sẽ có rất nhiều tu sĩ ở đây tu hành, sinh hoạt, mà đó mới là Thương Khê châu mà Đế Lưu Tôn quen thuộc.

Nhưng Đế Lưu Tôn cũng không lãng phí thời gian đi làm cảm thương vô vị, thiếu nữ dừng chân ở không trung một lát, đưa tay chỉ phương tây, sau một khắc, tầng tầng mây mỏng lung mở rộng, lộ ra một bóng núi cao cao ngạo ở phía chân trời, tựa như lợi kiếm xuyên thẳng tắp thương khung.

“Linh Kiếm sơn?”

Vương Lục gật gật đầu. Đế Lưu Tôn chỉ ra, là địa mạch linh khí hội tụ dày đặc nhất ở Thương Khê châu, trừ linh kiếm sơn sẽ không có lựa chọn thứ hai.

“Đi, dẫn ta đi xem.”

Nói là muốn Vương Lục dẫn nàng đi, nhưng Đế Lưu Tôn vừa dứt lời đã mạnh mẽ kéo tay Vương Lục. Thân hình hai người lóe lên, liền vượt qua Vạn Thủy Thiên Sơn, từ biên giới gần Vân Châu đến chân núi Linh Kiếm.

Thủ đoạn di chuyển của Địa Tiên quả thật rất tuyệt vời.

Sau khi đặt chân, Đế Lưu Tôn có chút tò mò: “Nơi này còn có một thôn trấn?”

Vương Lục nói: “Linh Khê trấn, giao điểm giữa Linh Kiếm phái kết nối với phạm trấn...”

Đế Lưu Tôn ngắt lời: “Vì sao phải có quan hệ với hạ giới? Chẳng phải Linh Kiếm phái là một trong ngũ đại môn phái sao?”

Vương Lục suy nghĩ một chút, ấn tượng ghi chép sử sách trong ấn tượng. Thời đại thượng cổ, văn minh Tiên đạo đại hưng, nhưng tương ứng là ngăn cách giữa tu tiên giới và hạ giới so với hiện tại cũng sâu hơn. Cách biệt giữa tiên phạm, ở thời đại đó cũng không phải là nói suông mà thôi.

Đối với việc này, Vương Lục chỉ có thể nói: “Thời đại đã thay đổi.”

Đế Lưu Tôn nhíu mày, ngược lại cũng không nói thêm gì, chỉ đi theo Vương Lục đường mòn trong trần, sau đó rất nhanh đã bị tiểu trần nhỏ hỗn hợp hai đạo đặc thù của Tiên Phàm hấp dẫn chú ý.

Thiếu nữ thỉnh thoảng dừng chân trước một tòa kiến trúc, sau đó trầm tư một hồi, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì. Vương Lục chỉ phụ trách ở bên cạnh bồi tiếp, sau đó chào hỏi những gương mặt quen thuộc đã già nua ở trên trần.

Hơn ba mươi năm trước, trong trần nhỏ này, một hồi Thăng Tiên đại hội để cho mình đặt chân Tiên đạo. Sau hơn nửa giáp, hắn vẫn nhớ kỹ cái câu đó liên hoàn ngoài cửa trần... Chỉ là lão đại gia lúc ấy canh giữ ở cửa cũng đã chết già, hai mươi năm trước tuổi thọ đã hết. Ngày hắn qua đời, Vương Lục tự mình chủ trì một hồi pháp sự cho hắn.

Hiện giờ canh giữ ở cửa là đời cháu trai của lão nhân, hai người trẻ tuổi cao lớn cường tráng, sau khi thấy Vương Lục vô cùng nhiệt tình chào hỏi, chỉ là trong lòng nhiệt tình ít nhiều có cái chợn —— đối với phạm nhân mà nói, một tu sĩ Trúc Cơ kỳ đều là thượng tiên, huống chi là Vương Lục?

Wương Lục cũng không để ý đến tâm tư của những phạm nhân này. Thọ nguyên của tu sĩ có dài, quan niệm về thời gian cũng không giống nhau. Hơn ba mươi năm ở tu tiên giới chỉ cần búng tay một cái, rơi xuống hạ thế gian là đủ để gián tiếp xuất hiện hai thế hệ. Trong lòng Vương Lục cũng có chút cảm hoài., Ba mươi năm đã như vậy, một vạn sáu ngàn năm? Đối với Đế Lưu Tôn mà nói, thế giới này hoàn toàn xa lạ, người cùng thế hệ, chỉ có hơn một trăm đồng bạn may mắn còn sống: Trong đó còn có một phần là bị nàng tự tay trực xuất.

Nghĩ tới đây, Vương Lục chợn nhớ tới một chỗ: “Dẫn người đi ném thử mỹ thực đặc sắc nơi này đi.”

Thế là hai người liền đi tới khách sạn như nhà.

Hơn ba mươi năm qua, rất nhiều thứ trên trần Linh Khê xảy ra biến hóa, chỉ có hai cái khách sạn này trước sau như một. Hai cánh cửa gỗ mở ra, lộ ra vài phần điêu hiu rách nát. Vương Lục đẩy cửa đi vào, đang thấy lão bản nướng ngủ gà ngủ gật trên quây, tiếng hung dữ nhẹ vang lên rất rõ ràng trong cửa hàng yên tĩnh.

Chỉ là trong thoáng chốc, cảnh tượng trước mắt Vương Lục lại khác hẳn: Trong khách sạn kín người hết chỗ, các hoàng thân quốc thích đến từ các nơi trong Cửu Châu tề tụ một đường, vì một trận Thăng Tiên đại hội mà mà mài dao soàn soạt với nhau. Mà thiếu nữ sang sảng phía sau quây lại mừng rỡ như điên vì lượng khách quý hiếm thấy này...

Hít một hơi, thu liễm tâm tư, Vương Lục bước vài bước đến trước quây, vừa buông xuống một thỏi bạc lớn, vừa nói: “Cô nương, rời giường tiếp khách.”

Sau một khắc, cô nương từ trong giấc ngủ gà ngủ gật thức tỉnh, sau đó không nghĩ ngợi chính là một quyền đánh tới. Vương Lục cười ha ha đưa tay đón lấy, kết quả phịch một tiếng trầm đục, cả người bay ngược ra sau ba trượng, giữa không trung xoay người một cái mới vững vàng rơi xuống mặt đất.

Vương Lục lắc lắc cổ tay đau nhức, thở dài: “Quả nhiên thời điểm dài dễ quên chuyện, không nghĩ tới thiết quyền của ngươi có thể phá vạn pháp.”

“Hừ, mau sáp mặt lại gân, khắc sâu ký ức của ngươi một chút... Nói đi, Vu Thành cái gì đến đây?”

Rõ ràng lão bản nương đang mang bộ mặt mệt mỏi rời giường đối với vị khách đại giá quang lâm nói lời ác ý. Nhưng đến khi nàng nhìn thấy thiếu nữ bên cạnh Vương Lục thì đột nhiên lại đổi sang bộ dáng tươi cười, nói: “Vị khách nhân này, ngài đến ăn cơm hay là đến ở trọ?”

Vương Lục thở dài: “Trước mặt người khác, trở mặt như lật sách, không tốt lắm nhỉ? Chúng ta là tới ăn cơm, rượu và thức ăn đặc biệt chỉ cần đưa lên.”

Lão bản nương lên tiếng, mang theo sự kinh doanh nhiệt tình chạy đến nhà bếp, kết quả một lát sau mới trở về: “Phòng bếp chỉ còn lại cơm muối và nước giếng thôi, bằng không các ngươi làm nước muối cho các ngươi đi.”

“... Năm đó cửa hàng trăm vạn kinh doanh cũng bị ngươi kinh doanh thành bộ dạng chim này, cũng coi như là bản lĩnh.”

“Hừ, ta tình nguyện...”

Hai người câu đợc câu không mím môi, bỗng nhiên ánh mắt Đé Lưu Tôn chuyển hướng sang lão bản nương: “Cửu Vĩ Thiên Hồ?”

Lão bản nương ngẩn ra: “Người có thể nhìn ra đợc, nhãn lực không tồi, nhiều năm qua không ai có thể nhìn ra tiểu gia hỏa cất giấu trong cơ thể ta. Nhưng đừng sợ, phong ấn cực kỳ chặt chẽ, nhảy không ra.”

Đé Lưu Tôn lại không để ý tới nàng, mà chuyển vấn Vương Lục nói: “Tại sao Linh Kiếm phái lại ở trong gang tấc thu lưu Cửu Vĩ Thiên Hồ? Đó là ác thú không thể thuần hóa, là căn nguyên tai họa.”

Vương Lục nói: “Dù sao hiện tại cũng đã phong ấn trong cơ thể nàng ta rồi, tai họa bất tai họa cũng không sao cả. Hơn nữa người xem phong ấn này là vật dẫn bên trong.” Nói rồi, duỗi tay ra so với bà chủ, “Thanh xuân lệ, cảnh đẹp ý vui, tài đa tài, hơn nữa còn có thiết quyền phá pháp, để lại tốt biết bao.”

Vương Lục đợc biểu dương thanh xuân tú lệ, gương mặt lão bản nương đỏ ửng nhưng vẫn cố gắng bày ra bộ dáng không vui, hừ lạnh một tiếng: “Vô vị.” Dừng một chút, “Ta đi mua chút thức ăn về.”

Vương Lục cười nói: “Đợc, đã lâu không ném thử tay nghề của người.”

Nhưng Đé Lưu Tôn lại lạnh lùng nói: “Không cần, ta không có thói quen ngồi chung bàn với Cửu Vĩ Thiên Hồ.”

Lão bản nương nghe vậy sững sốt, vẻ mặt lập tức trở nên có chút phức tạp, chưa nói đến tức giận thì lại càng kỳ quái.

Thân là vật dẫn phong ấn Cửu Vĩ Thiên Hồ, những năm này nàng cũng gặp đợc một ít ánh mắt khác thường, nhưng kỳ thị cùng xa cách chặt vật như vậy thật sự là hiếm thấy.

Cho dù là các tu sĩ Linh kiếm phái bị Cửu Vĩ Thiên Hồ gây thương tổn lớn nhất lúc trước, đối với nàng cũng khách khí khí. Trên thực tế, với tư cách là vật dẫn trong phong ấn gánh vác nguy hiểm do Cửu Vĩ Thiên Hồ phá phong ấn mà ra, gánh vác tác dụng phụ không cách nào tu hành, nàng hẳn là bị người ta thiếu nợ một phương, có lý do gì bị kỳ thị chứ?

Mắt thấy bầu không khí trong tiệm nhanh chóng xấu hổ, Vương Lục thở dài nói với Để Lưu tôn: “Người muốn ta dẫn người tham quan Linh Kiếm phái, không thành vấn đề, nhưng xin người xuất ra chút tư thái quân chúng nên có, lúc không nên nói chuyện thì ngậm miệng lại.”

Đối với chuyện này không chút khách khí trách cứ, Để Lưu Tôn lơ đãng, khước miệng hơi nhếch lên: “Chuyện của môn phái các người, ta đích thật không quản được, bắt quá Cửu Vĩ Thiên Hồ từ thời đại Hồng Hoang trở đi chính là điềm xấu, các người tự giải quyết cho tốt đi.”

Nói xong, nàng liền đứng dậy rời đi, bước lên Linh Kiếm Sơn. Vương Lục xin lỗi lão bản nương một chút rồi bắt đắc dĩ đi theo.

Chẳng qua chung quy vẫn có chút vội vàng, lại không chú ý tới thiếu nữ sau lưng trên mặt hiện lên một tia lo lắng khó giải.

...

Trên Linh Kiếm Sơn, một nam một nữ sánh vai hành tẩu trên đường núi, nữ tử vừa đi vừa nhìn, ánh mắt xuyên qua đại trận mây mù, thẳng đến chỗ thâm thúy. Hai người tuy ở chân núi, nhưng nữ tử trong chốc lát công phu đã xem được đại khái Linh Kiếm Sơn, ngay cả đệ tử tu hành trong núi cũng bao hàm bên trong, vì thế nàng đưa ra một vấn đề.

“Đây là Linh Kiếm phái các ngươi sao? Là một trong ngũ đại môn phái, vì sao nhân khẩu thưa thớt như thế?”

Vương Lục ngẫm nghĩ, vấn đề này nếu muốn giải thích, thế nào cũng phải bàn luận dài một phen. Phổ thông môn phái như Linh Kiếm phái là quý tinh không đất, năm đó lúc thiết bức thành gió đã từng tuyên bố: Ít nhất trên lý luận đủ để phá nát phi thăng người mới có duyên vào núi. Mà Thương Khê châu ngồi tọa lạc cũng không tính là phú thứ., Tài nguyên cao cấp không cung cấp nổi quá nhiều người. Quan trọng nhất là trăm năm mươi năm trước trải qua một trận họa kiếp, khiến cho nhiều năm tích lũy một đêm thành không, hoàng kim nhất thế hệ trưởng lão cùng cao tầng tử thương hầu như không còn, tu sĩ nội môn cũng nhiều ly tán đi. Về sau người xây dựng lại phế tích, đương nhiên nhân khẩu điều linh.

Tuy nhiên những vấn đề này hầu như đều là chuyện thương tâm của Linh Kiếm phái, Vương Lục cũng lười nói nhiều, liền dùng một lời để che dấu: “Bởi vì nghèo.”

Đế Lưu Tôn gật đầu, không nói gì thêm.

Vương Lục nhất thời sợ hãi than: Ngươi có biết nói chuyện phiếm không hả? Ta thuận miệng nói vài lý do ngươi đừng có cứ như vậy mà tin được hay không?

Không bao lâu, hai người đi tới Tứ Tướng phong. Vương Lục giải thích nơi đây chính là đầu mối then chốt trong giao thông, lại biểu diễn trận pháp truyền tống mà Linh kiếm phái sử dụng hôm nay. Đế Lưu Tôn quan sát chốc lát, rõ ràng có chút hứng thú với loại trận pháp này, sau khi thử dùng lại không bình luận.

Đọc theo truyền tống trận, Vương Lục dẫn nàng tới ngọn Phiêu Miêu —— lúc này trưởng lão Thiên Kiếm Đường, kể cả chương môn ngâm phần lớn ở trong Quần Tiên thành, trong núi chỉ có hai vị trưởng lão lưu thủ, suy xét tính tình bọn họ, Vương Lục cũng không mang Đế Lưu Tôn đi bái kiến. Huống chi lấy thân phận Đế Lưu Tôn lúc này, cũng thật sự không thích hợp gặp mặt người trong Vạn Tiên minh.

Tội danh tư hội Địa Tiên, mình gánh vác là đủ rồi.

Cho nên hẳn trực tiếp dẫn đường tới Thực Đường Phiêu Miêu: Nếu nói trên Linh Kiếm Sơn này còn có ai có thể không quan tâm đến tội danh Địa Tiên, ngoài nàng ra không còn ai khác.

“A Phàm, quý khách lâm môn, mau ra tiếp khách, sở trường của ngài là nhìn lên bầu trời để máy bàn.”

Vương Lục vừa chào hỏi ở bên trong phòng ăn, vừa giải thích cho Đế Lưu Tôn: “Đây là truyền thuyết thực đường nổi tiếng nhất trên Linh Kiếm Sơn của chúng ta, có cường giả tuyệt thế cấp Chân Quân ở đây...”

Còn chưa dứt lời, Đế Lưu Tôn đã nhíu mày: “Tu sĩ cấp Chân Quân, không nghĩ tới phá quan phi thăng, làm đồ ăn ở chỗ này?”

Vương Lục nói: “Mỗi người đều có chí riêng, huống chi ba ngàn đại đạo cũng chưa chắc chỉ có Tiên đạo mới có thể lên đỉnh. Trong nhà bếp chính chính là tay nghề say mê bếp, ý đồ dùng cái này để đăng phong tạo cực si nhân. Một tay có thể nói là ngưỡng mộ tinh không xuất thần nhập hóa, đủ để khiến tu sĩ Chân Quân ngất xỉu.”

” té xỉu?”

“A, ngã xuống.” Sau khi Vương Lục chỉnh tề nói hưu nói vượn tiếp: “Tóm lại, người này dùng tài nấu nướng nhập đạo, đã gần như đắc đạo rồi.”

“Ngoại đạo luận sao?” Đế Lưu Tôn nghe vậy lông mày vẫn nhíu chặt, nhưng cũng không nói nhiều.

Chỉ là sau khi vào cửa, nhìn thấy đầu bếp chủ kim Tây Di, Đế Lưu Tôn lại thật sự kinh hãi.

“Người Tây Di? Các người có thể nào bỏ loại người như vậy vào trong nơi yếu hại của Linh Sơn?”

Vương Lục sững sốt: “Như thế nào? Có gì không ổn sao?”

A Yểm vừa mới buộc váy xong cũng không hiểu ra làm sao mình lại trêu chọc phải vị khách quý này?

Đế Lưu Tôn nghiêm túc nói: “Không phải tộc loại của ta, tất tâm khác.”

Vương Lục nghe vậy liền nở nụ cười, không ngờ Đế Lưu Tôn lại là người theo chủ nghĩa dân tộc tiêu chuẩn. Nói đến lúc trước Thượng Cổ Địa Tiên xây dựng quần tiên mộ còn vượt xa Tây Di, liên thủ hợp tác với Hoàng Kim Vương, việc này hẳn là hai bên đều có lợi lẫn nhau, mà thượng cổ địa tiên cũng hoàn toàn nhìn không ra đối với ngoại tộc có cái gì kỳ thị. Kết quả Đế Lưu Tôn lại cấp tiến như thế?

Hay là nói, chính là tai họa ngầm giữa người hợp tác với Hoàng Kim Vương lúc trước, mới khiến Đế Lưu Tôn tiến cấp như vậy?

Bất quá vô luận là lý do gì, bữa cơm hôm nay xem ra là ăn không được rồi. Vương Lục đối với việc này cảm thấy tiếc nuối, những thứ khác không sao cả, không thể kiến thức được cảnh tượng thượng cổ địa tiên chi Vương ngửa mặt nhìn lên trời, thật sự đáng tiếc.

Sau khi rời khỏi thực đường Phiêu Miêu, Vương Lục nhất thời có chút khó xử.

Kế tiếp là muốn đi đâu?

Đây không phải quan điểm bắt buộc của tộc ta, khiến cho khu vực Vương Lục có thể dẫn dắt nàng du lãm vô cùng có hạn, trưởng lão Quan Hải trên Thanh Vân phong thì không cần phải nói, Côn Luân nô làm trưởng lão, trong mắt Đế Lưu tôn chỉ sợ là tội khinh nhờn lớn. Mà trên Vô Tướng phong cũng có Linh Khuyển nhà nuôi dưỡng như vậy... Sơn Linh Bạch Thi ngược lại cũng thôi, thanh danh của Tây Di Ma Lang so với Cửu Vĩ Thiên Hồ càng thêm ác liệt.

Tinh Thần Phong là nơi ở của Chương môn, bây giờ Chương môn không có mặt, đưa Đế Lưu Tôn đi cũng không có ý nghĩa

gì, chỉ có thể dẫn nàng đi xem mấy người mới phần nộn trên núi Phiêu Miểu và Tiêu Dao thôi.

Đối với chuyện này, Đế Lưu Tôn lại cảm thấy rất hứng thú, bất kể thời đại nào, tu sĩ trẻ tuổi đều mang ý nghĩa tương lai. Xuyên thấu qua bọn họ, có thể dễ dàng nhìn ra tu tiên giới trong tương lai trăm năm, hưng suy ngàn năm.

Nhưng sau khi chứng kiến đệ tử nội ngoại môn của Phiêu Miểu Phong và Tiêu Dao Phong, Đế Lưu Tôn lại cực kỳ thất vọng.

“Bọn họ... trình độ trung bình của thế hệ trẻ các ngươi?”

Vương Lục suy nghĩ một chút: “Cũng không phải, bởi vì bây giờ đã bài trừ ta ở bên ngoài. Coi như là ta tiến vào, trình độ trung bình có thể tăng lên một bậc thang lớn.”

Đế Lưu Tôn nghe vậy vẫn lắc đầu: “Hoàn toàn không có thành tựu.”

Vương Lục nói: “Ngươi và ta tiếp xúc nhiều rồi, ánh mắt điều ngoa. Kỳ thật bọn hắn coi như là ưu tú, ví dụ như vị Chu Tần tu sĩ này, tu hành hơn ba mươi năm, bây giờ đã có tu vi Hư Đan đỉnh phong, có chút không tầm thường.”

Nói xong, hắn đưa tay chỉ hướng một vị thanh niên tuấn lãng trên ngọn Phiêu Miểu, chẳng qua là người được Vương Lục đuổi ngón tay ra, sắc mặt lại có chút lúng túng.

Chu Tần... Cái tên này ở trên Linh Kiếm Sơn hơn ba mươi năm trước, có phân lượng hơn xa so với hiện tại.

Bởi vì trong hai năm sau Thăng Tiên đại hội lần đó, tiến độ của hắn là nhanh nhất trong từng nhóm tu sĩ —— so với Vương Lục trên thực tế thì tiến độ của mọi người còn nhanh hơn Vương Lục. Sau khi tiến độ tu hành Đoán Thể Kỳ của Vương Lục làm cho tiến độ của hắn giảm xuống rất nhiều.

Cùng lúc đó, Chu Tần ở Phiêu phong quang vô hạn, trong số người cùng thế hệ ngưỡng mộ hắn, có ghen ghét, nhưng vô luận là loại thái độ nào, đều càng tăng thêm địa vị bất phàm của hắn. Đồng thời, bởi vì hắn giao hảo, các tiền bối cũng đối với hắn rất có quan hệ.

Nói hơi khoa trương một chút. Tuy lúc đó hắn là đệ tử nội môn, mà Vương Lục là đệ tử chân truyền, địa vị cao hơn hắn. Thế nhưng với danh vọng nội bộ của môn phái, có lẽ hắn còn mạnh hơn một chút.

Nhưng mà... hiện giờ thì sao?

Một người là tuấn kiệt trẻ tuổi danh chấn thiên hạ, một người khác vẫn còn đang tiềm tu trong núi, không muốn người khác biết. Tu vi Hư Đan đỉnh phong rất ghê gớm sao? So với một số sư huynh sư tỷ mà nói đúng là mạnh hơn không ít nhỉ, nhưng so với Vương Lục thì sao? So với hai vị chân truyền khác thì sao?

Nhớ tới thời gian từng trào phúng cười nhạo lẫn nhau với Vương Lục ở Đẳng Vân đường, thật sự là như đã qua một đời. Vương Lục hôm nay, đã là tồn tại mà ngay cả nhìn lên hắn cũng đã cảm thấy sau gáy đau nhức rồi.

Vương Lục đương nhiên sẽ không so đo một chút không thoải mái với Chu Tần trong quá khứ, đối với hắn mà nói, tranh chấp khi đó ngược lại càng giống lời đồn đại hơn, nhất là sau khi thức tỉnh trí nhớ kiếp trước, làm sao có thể so đo cùng những tiểu bối chân chính này?

Nhưng mà Vương Lục hôm nay có đôi khi tư thái hào phóng như vậy càng khiến người ta bị thương... Ít nhất trên mặt Chu Tần tuy rằng cố gắng nở nụ cười nhưng sự cô đơn trong lòng lại sắp tràn ngập trong lời nói.

Mà vào lúc này, Đệ Lưu Tôn bỗng chỉ tay vào một bóng người lặng lẽ rút lui trong đám người: “Đó là ai?”

Vương Lục xoay chuyển ánh mắt, cười nói: “Vương Trung, đồng dạng cũng là nhân tài ưu tú được cả Linh Kiếm phái chú mục. Mặc dù so sánh với đệ tử thiên tài như Chu Tần cũng không bằng, nhưng cũng hơn tiêu chuẩn.”

“Trên tiêu chuẩn?” Đệ Lưu Tôn rõ ràng coi thường cách đánh giá này, nhưng so với tu vi, nàng càng để ý hơn là một chuyện khác.

“Người này... hình như có tiền lệ phản nghịch.”

Vương Lục nghe vậy khẽ giật mình: “Cái này mà cũng nhìn ra sao? Người cũng quá như vậy đi?”

Đế Lưu Tôn coi như không nghe thấy những lời vô nghĩa này ——— đường đường là một tiêu tu sĩ cảnh giới Hư Đan lại có thể nhìn thấu kiếp trước của hắn, sao lại không nhìn ra Vương Trung này và Vương Lục từng có liên hệ thiên ti vạn lữ ———?

“Kỳ thật cũng không có gì to tát cả, lương cầm chọn cây mà đậu, mà Vương Trung vừa khéo lại có một lần mất chó mù, đi theo nhầm người.”

Đế Lưu Tôn hỏi: “Cho dù thế nào, chuyện phản bội cũng không thể chối cãi... Một khi đã như vậy, vì sao người lại dễ dàng tha thứ cho một kẻ phản bội đang ở bên cạnh?”

Vương Lục nhớ tới thái độ của Đế Lưu Tôn với phản đồ, ngược lại hiểu được nghi vấn của nàng. Chỉ là, cũng không phải tất cả mọi người ghét ác như vậy như nàng.

Hơn nữa, nói về thực tế thì...

“Thay đổi tha cho hắn là bởi vì căn bản không quan trọng. Chỉ là một Vương Trung, còn có thể vượt qua trời sao?” Vương Lục cười cười: “Nói cho cùng, hắn chỉ là một thành viên trong ngàn vạn tu sĩ bình thường của Cửu Châu, chẳng lẽ muốn ta tính toán với một người thấp hèn như vậy?”

Đế Lưu Tôn lại nghiêm mặt nói: “Có một số việc đáng để người tính toán.”

Có điều nói xong câu đó, Đế Lưu Tôn liền xoay người sang chỗ khác không nói thêm gì: “Linh Kiếm phái ta đã xem rồi, dẫn ta đi xem Thịnh Kinh Tiên môn đi.”

Tên này thật sự là muốn đến chỗ nào a... Vương Lục thở dài: “Được rồi, vậy đi Thịnh Kinh đi.”

Đi tới Thịnh Kinh Tiên Môn là không thể tự tại như Linh Kiếm phái, phải chuẩn bị trước thời gian, tiến hành hẹn hò mới có thể vào, không phải phiền phức bình thường. Cũng may Vương Lục và Hà Đồ quan hệ không bình thường, trực tiếp dùng con đường cá nhân chào hỏi với Hà Đồ, rồi một đường thông suốt.

Thịnh Kinh Tiên Môn lớn hơn xa Linh Kiếm phái, chỉ riêng bộ tộc Thịnh Kinh đã có Linh Kiếm Sơn bao la hơn gấp mười lần, dân cư cũng nhiều, hơn nữa chất lượng cực cao, chân chính là Kim Đan đi khắp nơi, Nguyên Anh nhiều như chó.

Thịnh cảnh như vậy khiến Vương Lục không khỏi cảm khái. Thịnh Kinh Tiên Môn không hổ danh là Vạn Tiên minh, thực sự chênh lệch quá lớn với các môn phái còn lại, nhất là những lời nói vừa được truyền tới từ Linh Kiếm phái...

Nhưng khi Đế Lưu Tôn tham quan tiên môn trong kinh thành lại có vẻ thờ ơ, thậm chí không tập trung. Hai người cầm Hà Đồ đạo nhân ban thông tin thông hành, lượn vài vòng ở tổng bộ Tiên môn trên không trung, Đế Lưu Tôn cũng không hỏi thêm mấy câu mà cảm thấy chán nản.

“Chỗ này nhìn đủ rồi, dẫn ta đi Quân Hoàng sơn đi.”

Vương Lục ngừng chân nói: “Ngài đang muốn du lịch một ngày của Vạn Tiên minh?”

...

Chương thứ một trăm hai mươi hai:

Vương Lục Nhất Ngũ thành tâm.

Đế Lưu Tôn thật sự chạy khắp năm đại môn phái trong vòng một ngày. Nói bà ta cưỡi ngựa xem hoa cũng tốt, có ý đồ riêng cũng được, tóm lại bà ta chỉ đứng ngoài mà không coi ai ra gì.

Hành động lần này đương nhiên không thể gạt được người khác, hành động của Đế Lưu Tôn thật sự quá rêu rao, khi còn ở Linh Kiếm phái còn có thể dùng hình thức gặp mặt người khác, thoạt nhìn tiểu nha đầu mười ba mười bốn tuổi, miễn cưỡng cũng coi như diện mạo xấu xa. Nhưng từ khi bắt đầu từ Thịnh Kinh Tiên Môn, Đế Lưu Tôn đã khôi phục được Tử Khí Đế Vương, phảng phất như mặt trời giữa không trung, hào quang vạn trượng, hận không thể hấp dẫn ánh mắt của người trong thiên hạ đến thăm nang.

Đến tận đây, mọi người trong thiên hạ đều biết Vương Lục và Địa Tiên lĩnh dắt tay nhau du lịch Cửu Châu, chỉ điểm giang sơn. Trong lúc này tự nhiên sẽ có bất quá hành hạ bừa bãi., Có tin đồn vô sự truyền cho Vương Lục tạo phản, Vương Lục có tâm cơ thâm trầm phỏng đoán Vương Lục là người mượn cơ hội này thăm dò cơ mật của mấy phái... Đương nhiên cũng không thiếu Vương Lục nổi tiếng là một ván cờ lớn mà người bình thường xem không hiểu, mang Đế Lưu Tôn đi dạo cửu châu mặc dù nhìn như có chút không ổn, nhưng sau lưng nhất định là vì lợi ích toàn cục cửu châu.

Mà trước mắt, suy đoán có thể tin tưởng đến cao nhất chính là Vương Lục đang dùng mị lực của mình, không đánh mà lại bị hạ binh. Suy đoán này làm cho rất nhiều nữ nhân thân thể tốt của Vương Lục cực kỳ bi thương. Nhưng mà đám tử trung trong đó đều tỏ vẻ cho dù Vương Lục bởi vậy mà bức xúc, nhưng dù sao vì đại nghiệp cửu châu, các nàng tuyệt đối sẽ không vì vậy mà thay đổi tình yêu đối với Vương Lục...

Vì vậy đương nhiên những người đứng xem không thể thiếu những lời châm chọc khiêu khích. Sau đó chính là một cuộc tranh luận lớn về Vương Lục, hay là có xứng đáng để Vương

Lục nhiệt tình như thế, ủng hộ những người phản đối một câu đối, giằng co lẫn nhau.

Mà không nói đến dư luận chiến tranh vì năm tuyệt nhất du tẩu này của Đế Lưu Tôn, đứng ở góc độ đương sự mà nói, ngày hôm nay thật sự là hồng phúc.

Vương Lục cũng không ngại làm người dẫn đường du lịch, thân là dân bản xứ cửu châu đương đại, hướng về dân bản xứ tiên nhiệm xuyên qua một vạn sáu ngàn năm triền lẫm nhiệt tình vui vẻ là ý nghĩa nên có. Vấn đề là ở chỗ Đế Lưu Tôn thực sự không phải du khách tốt.

Tên gia hỏa này thực sự không biết nói chuyện nữa.

Trên Linh Kiếm Sơn, không cùng Cửu Vĩ Thiên Hồ bàn, không phải tộc ta tâm kỳ khác nhau, chỉ cần hai câu này đã có thể thấy mảnh khoe. Đến trên núi quân hoàng càng là càng thêm dữ dội, vừa vào núi liền nhíu mày nói: “Vì sao nơi đây man khí trùng thiên? Rõ ràng là thánh địa tu tiên, lại như bộ lạc Man tộc, lại như vậy... Thời đại mạt pháp che đậy thiên cơ, khô cạn linh khí, cho nên công pháp thất truyền, Tiên Đạo không khó lý giải, nhưng làm sao tu sĩ hậu thế ngay cả văn hóa trong văn hóa cũng mất đi?”

Vương Lục ngẫm nghĩ, đề tài này thực sự quá phức tạp, chí ít nhất phải nói từ thời đại Tiên Ma đại chiến, Vương Lục chỉ có thể dùng một câu để che đậy: “Bởi vì nghèo.”

Thương Côn Bằng thực sự biết lễ tiết, sau thời đại mạt pháp, Cửu Châu Đại Lục cần cỗi như thế, cũng đừng dùng đồ vật cao cấp như trong văn hóa để yêu cầu.

Kết quả Đế Lưu Tôn vô cùng nghiêm túc nhận lời giải thích, gật đầu nói: “Thì ra là thế.”

Mà đợi hai người đi vòng quanh Quân Hoàng sơn một vòng, sau khi xem đại khái tình hình núi này, Đế Lưu Tôn lại tổng kết nói: “Người nói Quân Hoàng sơn là môn phái thượng võ, có vũ lực nổi lên trong ngũ tuyệt, vì sao ta thấy quân lực nơi này cũng chỉ như thế, cũng không có gì đặc biệt.”

Vương Lục lúc đó liền cả kinh: “Cô nương, bình thường cô nói chuyện cũng lớn tiếng như vậy sao?”

Đế Lưu Tôn một câu bình luận, thật như sấm mùa xuân sơ nở, khắp núi đều kinh. Ban đầu hai người bộn họ vòng núi mà đi, tuy rằng Đế Vương tử khí phi thường rêu rao, nhưng tu sĩ trong núi đã được thông báo trước rồi., Biết đây là tình huống đặc biệt, cũng không để ý tới. Nhưng một câu sau đó của Đế Lưu Tôn quả thực khoa trương làm lòng người, lập tức đốt lửa giận của Quân Hoàng Sơn, lúc đó có một đám quân hán bay ra muốn tìm Đế Lưu Tôn lý luận, cũng may bị Hạng Lương kịp thời ngăn cản, bằng không hậu quả khó lường.

Trên thực tế, quan điểm của Đế Lưu Tôn cũng không thể nói là sai, Quân Hoàng sơn nổi tiếng về quân lực, nhưng chỉ riêng quân lực thôi đã có thể luận nó tuyệt đối không phải của Vạn Tiên minh.

Vì trước quân đội Hoàng Sơn còn có một tiên môn Thịnh Kinh.

Vạn Tiên minh giàu có nhất, thế lực đứng đầu, lực ảnh hưởng đứng đầu, tổng hợp chiến lực đứng đầu... Thịnh Kinh Tiên Môn to lớn bá chủ chiếm cứ hầu như tất cả bảng danh sách. Quân Hoàng Sơn tuy mạnh, cũng chỉ có thể chiếm cứ vị trí thứ yếu. Nhưng loại tình huống này đối với Vạn Tiên minh mà nói, Đế Lưu Tôn cũng không biết. Nàng vừa mới kiến thức Thịnh Kinh Tiên Môn, lại nhìn Quân Hoàng Sơn, đương nhiên cảm thấy danh tiếng không tầm thường, còn nàng nói thẳng không e ngại, đương nhiên cũng khiến quân Nhân Hoàng Sơn bất mãn.

Đối với việc này, Đế Lưu Tôn thân nhiên nói: “Lời của đế vương, tự nhiên như sấm bên tai. Chẳng lẽ ta còn có ý kiến gì khác cần giấu giếm người khác sao?”

Vương Lục tâm phục khẩu phục: “Xin hỏi Đế Vương bệ hạ lúc thích hưởng thụ vui vẻ cũng là thẳng thắn thành khẩn đến cùng như vậy, kinh thiên động địa sao?”

“...” Đế Lưu Tôn nghe vậy sững sờ, nhưng cũng không tức giận, trái lại còn lộ ra vẻ mặt hoang mang, phảng phất như đang suy nghĩ vấn đề của Vương Lục nên giải đáp như thế nào.

Vương Lục giật nảy cả mình, loại vấn đề này còn cần phải suy nghĩ sao? Lẽ nào Đế Lưu Tôn ngơ ngác đường đường Đế Vương

mà chưa từng có kinh nghiệm bậc này? Còn cần phải nghĩ sao?

Mà càng xem vào phản ứng của Đế Lưu Tôn, Vương Việt Việt cảm giác mình suy đoán không sai, trong lòng không khỏi cảm thấy kính nể, khó trách có thể ở thời đại thượng cổ Tiên đạo sáng chói ánh sao đại thịnh mà trở hết tài năng. Thân là đế vương, không tư tưởng xây dựng hậu cung, mở rộng diện rộng, quả thực không phải là chuyện chính. Mà nhìn tuổi tác cùng tu vi của nàng, chắc hẳn đồng tử công này cũng đã luyện đến mấy trăm trọng thiên, có thể sánh vai cùng với mấy người Hà Đồ, Phong Tâm...

Mà có sự giáo huấn của Quân Hoàng Sơn, đương nhiên là Kính Vương Lục không muốn đưa nàng đi Côn Luân và Vạn Pháp gây phiền toái, nhưng mà việc Đế Lưu Tôn kiên trì làm, ai có thể ngăn được?

“Ngươi không đi cũng được, ta tự mình đi được.”

Câu nhắc tính tình đế vương của Đế Lưu Tôn, Vương sáu vì hòa bình và thi triển ở chín Châu Đại Lục đành phải đuổi theo.

Kết quả tự nhiên không ngoài dự đoán, tại Côn Luân tiên sơn, Đế Lưu Tôn Diễm bình luận: “Đây là hiện nay nhất cổ xưa nhất tu tiên môn phái chính thống nhất? Còn được xưng là khởi nguồn tu tiên chi địa?”

Trong lòng Vương Lục lúc đó liên lệp bộp một tiếng, dường như nhìn thấy một đầu búp ngược chạy đến quán trà củ cải chính mở ở dị địa, vội vàng giải thích: “Tu tiên giới muốn tiến cùng thời đại, giai hành cùng thời gian. Muốn kết hợp một bộ phận ưu tú văn hóa văn hóa và kỹ thuật hiện đại, phát triển...”

Còn chưa dứt lời, Đế Lưu Tôn đã xoay người rời đi, khiến Vương Lục nói ra được nửa lời cảm thấy đặc biệt khó chịu...

Lại vòng một hồi, Đế Lưu Tôn lại nói tiếp: “Ngươi đã nói tiên sơn Côn Luân này sẽ đem truyền thống và hiện đại kết hợp, vì sao ta ở trong núi chỉ nhìn thấy khí trầm lặng già nua? Biểu hiện của ngươi là tiên bộ cả thời đại ở nơi nào?”

Vương Lục suy nghĩ một chút, thuận miệng nói: “Gần đây Côn Luân Tiên Sơn tổ chức tân đệ tử Xuân Du, trong môn

phải đều lưu lại lão già này, cho nên để làm cho người ta cảm giác hoảng hồn nặng nề.”

Lần này Đế Lưu Tôn cuối cùng cũng không dễ dàng nhận thư.

Mà tới Vạn Pháp Tiên môn, Đế Lưu Tôn vẫn làm theo lời ta: “Đây chính là thư viện đầy đủ điển tịch công pháp ở Cửu Châu Đại Lục Tu Tiên giới hiện nay?”

Vương Lục nói là, Đế Lưu Tôn nói.

Tiếng này thực sự quá không có thành ý, hết lần này tới lần khác mọi người đều biết, Vương Lục tuy ngồi trên đám mây, nhưng có thể cảm nhận rõ ràng ánh mắt nóng rực của vô số tu sĩ Vạn Pháp Tiên Môn.

Vì vậy hẳn đành phải thay những người bên dưới hỏi: “Ngài cảm thấy điển tịch của bọn họ không đủ phong phú?”

Đế Lưu Tôn không chút khách khí: “Chỉ lấy sách cổ mà nói, còn không bằng sở học trong lòng ngực ta.”

Vương Lục nói: “Ngài là một cổ nhân, so với kim thư tồn lượng người có phải có chút không công bằng hay không? Thảo nào mấy quyển sau người viết nổi bật như kim bình, Mai huyết các loại. Không phải ngài chưa từng xem qua?”

Nói xong, Vương Lục cảm giác ánh mắt phía dưới càng thêm nóng rực, bất quá gã cũng lười để ý nhiều như vậy.

Mang theo Đế Lưu Tôn đi một vòng quanh tiên môn, sau khi kiến thức phong phạm của tiên môn này, Vương Lục tổng kết nói: “Vạn Pháp tiên môn ở tu tiên giới có địa vị cực kỳ đặc thù, ngoại trừ thực lực hơn người ra, bọn họ là động lực đẩy mạnh nhất công pháp của tu tiên giới hiện nay. Bọn họ minh hòa cải thiện số lượng công pháp so với Thịnh kinh tiên môn còn nhiều hơn...”

Kết quả còn chưa dứt lời, Đế Lưu Tôn đã hỏi: “Có ai có thể cải tiến trực tiếp phi thăng đại đạo không?”

Vương Lục thở dài: “Ngài đây là vu oan, sau thời đại mạt pháp, còn có công pháp gì có thể chỉ thẳng vào đại đạo?”

Nói tóm lại, trong một ngày này, Vương Lục mệt mỏi đối phó Đế Lưu Tôn tầng tầng lớp lớp khiêu khích đê bạt, sau khi xem qua phong cảnh năm phái, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi.

Cũng may Đế Lưu Tôn không tiến thêm một bước, muốn tới các đại môn phái cấp một. Sau khi xem qua môn phái Vạn Pháp, nàng muốn trở lại mộ tiên quần chúng.

Vương Lục thế là nhịn không được hỏi: “Hôm nay ngài đến cùng là toan tính cái gì?”

Đế Lưu Tôn vừa định rời đi, nghe vậy dừng bước: “Vì tận mắt xác nhận tình huống của Cửu Châu Đại Lục. Trước đó, ta chỉ nghe người thức tỉnh thuật lại biểu hiện của các người. Mà bọn họ cũng chưa từng ra khỏi Mộ Tiên quần.”

Vương Lục hỏi: “Theo ý người, hiện tại Cửu Châu Đại Lục này, thế nào?”

Đế Lưu Tôn trầm mặc một chút, nói: “Lúc tỉnh dậy, là Bạch Trạch là người đầu tiên tìm tới ta, giới thiệu cho ta hiện trạng của cửu châu. Hắn nói hiện tại cửu châu suy nhược rách nát, không chịu nổi. So với hậu thế trong kỳ vọng của chúng ta như mây đá.”

“Như vậy theo ý người thì sao?”

Đế Lưu Tôn nghe vậy, khẽ mỉm cười: “Mặc dù Bạch Trạch là kẻ phản bội, nhưng khi đó quả thật những lời nói đó của hắn không sai. Hiện tại Cửu Châu Đại Lục, suy bại, nhỏ yếu, cho dù kế thừa di sản của chúng ta, cũng tuyệt đối khó có thể chống lại sự giáng lâm của Đạo Tiên... Nói cho cùng, lúc trước chúng ta là kẻ thất bại, bổ cục của kẻ thất bại, sao có thể dễ dàng tính kế thắng được?”

Nghe Đế Lưu Tôn đánh giá, Vương Lục nhún vai: “Cho nên hôm nay chúng kiến quyết tâm thống lĩnh toàn cục của người càng thêm kiên định sao?”

Đế Lưu Tôn cười nói: “Bất luận hôm nay gặp hay không thấy, cửu Châu Đại Lục là mạnh hay yếu, đều sẽ không thay đổi quyết tâm thống trị tất cả. Ta là đế vương, đã định trước quân lâm thiên hạ.”

Dừng một chút, Đế Lưu Tôn lại nói: “Nhưng mà hôm nay tận mắt thấy tình trạng của Cửu Châu Đại Lục... Thì càng kiên định hơn là ta bảo vệ các người, giúp các người quyết tâm.”

“Hả?”

Đế Lưu Tôn giải thích: “Đế vương quân lâm thiên hạ, đã là quyền lực vô thượng, cũng mang ý nghĩa trách nhiệm vô thượng. Ta được chúng sinh kính ngưỡng, cũng muốn che chở chúng sinh.”

Nói xong, nàng quay mặt về phía Vương Lục, nghiêm mặt nói: “Cửu Châu Đại Lục rất nhỏ yếu, chỉ dựa vào các ngươi là chính mình tuyệt đối không thể chống lại Đọa Tiên. Các ngươi cần ta trợ giúp, mà ta, nhất định sẽ giúp các ngươi. Bao gồm cả di sản sâu trong quần tiên mộ, ta cũng sẽ chia sẻ với các ngươi.”

“Đương nhiên, điều kiện tiên quyết của tất cả những điều này, các ngươi cần phải thần phục ta.”

...

713

Để lại một đoạn cảm khái liên quan tới đế vương, Đế Lưu Tôn một mình trở về quần tiên mộ.

Vương Lục đứng ở trên đám mây, nhớ lại đoạn văn trước khi nàng đi.

Đế Lưu Tôn... thực sự là một người ngoài dự liệu.

Vương Lục đang suy nghĩ, nếu như người đầu tiên thức tỉnh cũng không phải là đám người Bạch Trạch, mà là Đế Lưu Tôn, như vậy sẽ không phải là quần tiên đại bỉ náo loạn này chứ?

Hơn phân nửa là không rồi, nếu như có Đế Lưu Tôn, tuyệt đối sẽ không có Vương Vũ và Bạch Trạch đánh cược. Đế Lưu Tôn sẽ trực tiếp đứng ra khiêu chiến toàn bộ Vạn Tiên minh cửu châu, lấy sức một người gánh vác cả vạn quân...

Sau đó, sẽ không có trường giết chóc máu tanh như khi quần tiên mở màn, càng sẽ không có Vương Lục chống đối phản kích. Mà cục diện nhất định sẽ đẹp mắt hơn nhiều so với hiện tại.

Bất quá, nếu như không có quần tiên đại bỉ, chỉ sợ cũng sẽ không có địa vị của chính mình hôm nay... Trước cả quần tiên đại bỉ, Vương Lục xem như miễn cưỡng chen chân vào hàng tân tú trong đám tu sĩ của các tiên bối. Hiện tại cũng đã sánh vai cùng với rất nhiều trưởng lão cao tầng. Nếu như nói trên Cửu Châu Đại Lục có ai có thể cảm tạ quần tiên đại bỉ, Vương Lục tự nhiên sinh hoạt.

“Cho nên nói... Nếu như quần tiên đại bỉ kết thúc như vậy, bên ta chính là mục tiêu công kích.”

Vương Lục mượn thi đấu của quần tiên mà dao động, bây giờ danh lợi song thu, lại phối hợp với thượng cổ địa tiên kết thúc quần tiên đại bỉ, làm vô số người tinh lực và tài nguyên thất bại, bố cục khổng lồ bên Huyền Thiên Quán lại càng thêm nhiều nước chảy... Cái này không biết sẽ đắc tội bao nhiêu người đây.

Cho dù Vương Lục có thể giải thích hợp tình hợp lý, Đế Lưu Tôn cũng nguyện ý bỏ qua niềm kiêu ngạo của đế vương để

phối hợp với hắn làm trò hay, nhưng vở kịch này lừa được đám dân chúng ngu muội, sao có thể lừa được người có chủ tâm và đương nhiên? Huyền Thiên Quán tôn thất thật sự, cho dù tiếp nhận giải thích của Vương Lục, nhưng chung quy vẫn phải tìm một người chịu trách nhiệm đối với tất cả những chuyện này.

Bất quá, những vấn đề này trong mắt Vương Lục kỳ thật cũng không phải là vấn đề. Bởi vì cùng lắm thì gây tội từ chức. Hắn bởi vì quần tiên đại bỉ mà quyền thế ngấp trời., Nhưng quyền thế trước giờ cũng không phải là mục tiêu hắn theo đuổi. Thân là tu sĩ, tiên đạo mới là chủ đề vĩnh hằng. Chỉ có những người tu hành khó tiến triển, hoặc không rõ đầu óc mới có thể say mê quyền thế trong thế giới tu tiên. So với việc tận tâm lao động trừ tính, kỳ thực hắn càng có hứng thú thăm dò thế giới kim đan sau này.

Mặc dù thời gian trở thành Kim Đan đỉnh phong không dài, nhưng Vương Lục đã sớm chuẩn bị cho cảnh giới Nguyên Anh... Nếu không phải được phân cảnh giới thi đấu của quần tiên đại bỉ, hơn phân nửa hiện tại hắn đã trên đường đột phá.

“... Bất kể thế nào, trước tiên cứ báo cáo chuyện hôm nay cho Hà Đồ rồi hãy nói. Dù sao người đứng đầu Cửu Châu cũng là hắn, không lý do gì phải không đếm xỉa đến.”

“Thì ra là thế... Như vậy xem ra, Đế Lưu Tôn tuy có chỗ bạo ngược bừa bãi, nhưng không mất đi tư cách làm một đế vương.”

Thịnh Kinh Tiên Môn ở trong tháp cao trong Quần Tiên thành, Hà Đồ đạo nhân yên lặng nghe Vương Lục báo cáo xong, đối với chuyện này cũng không thiếu cảm khái.

“So sánh thì nàng dễ giao lưu hơn so với mấy vị đảm nhiệm chức trách Địa Tiên kia. Chỉ tiếc...”

Sau khi cảm khái, Hà Đồ liền nói: “Thay đổi sự tình quần tiên đại bỉ, ta đã trao đổi qua với nhiều vị trưởng lão, đại thể mà nói, có thể được. Người không cần áp lực quá lớn.

Một câu này của Hà Đồ đạo nhân, xem như là vì việc này mà định ra cơ sở. Vương Lục đối với việc này cảm thấy vô cùng kính nể. Hắn và Đế Lưu Tôn ra ngoài chỉ có một ngày, trong

một ngày, Hà Đồ đạo nhân có thể căn bản làm xong việc này, phía sau nhất định đã nỗ lực tương đối, thậm chí là xuất phát tác khiến cho lợi ích cực lớn. Hắn nói Vương Lục không cần áp lực quá lớn, hiển nhiên là chính hắn đã đem áp lực gánh vác đi.

Trên lý luận, Hà Đồ đạo nhân không cần làm nhiều như vậy. Bởi vì thi đấu quần tiên là Vương Lục đưa ra cùng thiết kế, cụ thể thi hành cũng phần lớn là vị này tổng quản lý thao tác một tay. Mà về sau sự tình xuất hiện biến cố, cũng là Vương Lục tiếp xúc đầu tiên... Từ đầu đến cuối, Hà Đồ đạo nhân thủy chung đặt mình vào hai tuyến, đem đại quyền đặt xuống. Cho nên hắn xác thực có lý do không đếm xỉa đến sự việc.

Nhưng cuối cùng Đạo nhân Hà Đồ cũng không hề dính dáng đến chuyện này.

Hắn chính là đệ nhất danh hiệu của Vạn Tiên minh, hưởng thụ vinh quang chí cao của cửu châu, tất nhiên cũng phải gánh vác trách nhiệm tương ứng. Vương Lục là do hắn hạ quyền lực, gặp phải vấn đề hắn cũng không thể trách phạt. Hà Đồ đạo nhân không phải là đế vương chi tôn, nhưng cũng có được lòng dạ và khí phách của đế vương.

Vương Lục đối với việc này cảm thấy vô cùng kính phục. Bây giờ Vạn Tiên minh đang ở trong vị trí lãnh đạo có rất nhiều người, nhưng thực sự có được sự quyết đoán của lãnh đạo thì lại không có mấy. Nói dễ nghe một chút, mọi người theo đuổi sự tiến bộ tiên đạo, đối với quyền uy lãnh đạo có chút không quan tâm, nói khó nghe một chút thì thuận tụy là ích kỷ, trí tuệ không đủ.

Tuy nhiên ngay lúc hảo cảm của Vương Lục tăng lên rất nhiều đối với Hà Đồ, đạo nhân Hà Đồ bỗng ho khan một tiếng.

“Liên quan tới vấn đề thông gia lúc trước, ta đã suy nghĩ rất lâu...” Hà Đồ đạo nhân nghiêm mặt nói, “Việc này hoàn toàn chính xác không được. Ta tu hành đồng tử công, không chỉ có yêu cầu cực cao đối với nhục thân cùng nguyên dương, đối với nhân quả liên hệ cũng có yêu cầu. Ta nếu cùng người liên hôn, mặc dù thân thể không dính vào., Khí tức không giao, nhưng nhân duyên vừa thành, nhân quả lại dây dưa không rõ, đồng tử công không được tự tại. Ta thử vài loại suy nghĩ, cũng không

thể giải quyết vấn đề này. Mà Đồng Tử Công là căn cơ nhiều hạng công pháp của ta, không dễ dàng dao động. Ta nghĩ trước sau, việc này không thể đáp ứng người, chỉ sợ còn cần người tìm người khác lựa chọn khác.”

Quỳnh Hoa ở đây bổ sung nói: “Ta thấy Vương Lục, bản thân người cũng không tệ.”

Vương Lục lập tức phản kích: “Ta thấy người cũng không tệ, Đế Lưu tôn chỉ nói muốn thông gia, nhưng không nói giới hạn nam nữ. Người luôn lấy tài sắc song toàn nổi tiếng trên đời, người ta gọi cửu châu đệ nhất tiên nữ, cùng Đế Lưu quả thực là trời tạo đất. Huống chi nàng vốn định thông gia với Hà Đồ Chân Quân, nếu Chân Quân có chỗ khó xử, vậy người làm đồ đệ trách phạt nặng nhẹ, nợ cha phạt địa nghĩa bằng trời.”

Quỳnh Hoa nói: “Ta không có ý kiến, nhưng e rằng Đế Lưu Tôn sẽ không đồng ý. Nàng là đế vương chí tôn, nếu không phải có địa vị nhất định tu sĩ, không có tư cách liên hôn với nàng.”

Vương Lục nói: “Cái này còn không đơn giản? Đế sư phụ tùy tiện sắp xếp cho người chức vị quan trọng gì đó không phải là được rồi sao? Tỷ như tổ chức đại hội quần tiên thi đấu tổng kế hoạch chức vị cũng rất tốt. Trưởng lão thực quyền cao tầng của Vạn Tiên minh miễn cưỡng cũng có thể xứng đôi được.”

“Thủ đoạn lừa mình dối người, sẽ có hiệu quả phản đối Đế Lưu Tôn.”

Vương Lục nghĩ thầm cũng chưa chắc, lấy tư chất Đồng Tử Đế Lưu Tôn này yêu thương thân phận hảo giả, nếu là người khí đại sống tốt, có thể làm cho nàng cảm nhận được vui thú khác, nói không chừng cho dù lừa mình dối người nàng cũng nhận lấy nhưng mà nghĩ như vậy, Vương Lục ngược lại trong nháy mắt nghĩ ra một nhân tuyển vượt xa so với Quỳnh Hoa, Hà Đồ càng thêm thích hợp.

Không, phải nói, từ góc độ này suy nghĩ, Hà Đồ cũng Quỳnh Hoa cũng được, thật ra đều không phải là lựa chọn tốt gì. Một là đồng tử vạn năm công tông sư, một là đồng tử công tông sư thân truyền đệ tử, hai chi thứ hai người kế thừa non nớt ngây ngô, hơn phân nửa là khó có thể làm cho Tùy Đế Lưu Tôn hài lòng.

Mà trên Linh Kiếm Sơn, lại có một điều kiện được trời cao chiếu cố, thiên phú xuất sắc có thể xưng là trưởng lão Nguyên Anh vô địch Cửu Châu - Hắc Trường Độc ngạo nghễ nhìn biển.

Có trưởng lão Quan Hải ở đây, Đại Lục Cửu Châu sợ là người địa phương không có ai dám tranh khí vui vẻ với hắn... Nếu bản thân hắn cũng không ngại, liền đem hắn chào hàng Đế Lư Tôn. Thiếu nữ xinh đẹp phối hợp với Quan Hải trưởng lão, hình ảnh kia quả thực quá đẹp không thể không xem.

Nhưng mà chuyện thông gia với Đế Lư Tôn cũng không có kết luận.

Đạo nhân Hà Đồ có thể rất quyết đoán giúp Vương Lục sửa đổi lại sự tình quần tiên đại bỉ, nhưng cũng không đến mức quyết đoán lớn đến mức mang phúc chung thân của mình đi vào. Mà Hà Đồ không chịu hy sinh, Vương Lục đương nhiên cũng không chịu, mà hai người này thì càng không nên, hoặc là đã có người kết hôn, hoặc là đã chênh lệch Đế Lư Tôn quá nhiều.

Vương Lục thử đẩy trưởng lão bản môn Ngạo Quan Hải ra ngoài lấy hiệu quả thu kỳ binh. Kết quả đường đường là Thất trưởng lão Nguyên Anh đỉnh phong lại sợ đến mức trực tiếp ở Thanh Vân phong bế tử quan rồi. Trình độ thẹn thùng của gã khiến người ta líu lưỡi không thôi.

Nói tóm lại, tại thời điểm tất cả mọi người chọn cũng không thể thỏa mãn yêu cầu, việc này chỉ có thể lưu lại chờ đợi. Ngược lại, kết thúc cuộc thi quần tiên lại phải nhanh chóng đề cập lên chương trình nghị luận.

Làm Vương Lục cảm thấy vui mừng chính là, trong chuyện này, người Hà Đồ đạo đã dành cho y không ít sức lực ủng hộ.

Vì thế, Hà Đồ đạo nhân tự mình ra mặt, liên tục tổ chức hơn mười lần hội nghị khẩn cấp, gặp gỡ nhau nghị luận khắp nơi.

Nhiệm vụ nặng nề, thời gian gấp, muốn thuyết phục Vạn Tiên minh lớn nhỏ hơn vạn môn phái, cùng tán tu, thậm chí tà tu tiếp nhận loại biến hóa chiến lược này đâu phải dễ dàng? Trong lúc đó không thể làm gì được, vận dụng không ít quyền lực, thỏa hiệp, nhượng bộ mọi nơi. Thậm chí còn có người,

gặp phải hạng người ngoan cố bất hóa, ép Hà Đồ đạo nhân lấy vũ lực uy hiếp mới có thể giải quyết vấn đề, mà điều này hiển nhiên không phải bản ý của Hà Đồ.

Đương nhiên, cũng không phải Hà Đồ đạo nhân là người theo chủ nghĩa hòa bình, ngược lại, võ lực của Thịnh Kinh Tiên Môn là đệ nhất Cửu Châu, nói thế nào thì Đào Võ tuyệt đối không đủ. Nhưng Hà Đồ đạo nhân từ đầu đến cuối đều cho rằng, tác dụng lớn nhất của vũ lực là uy hiếp chứ không phải uy hiếp. Về mặt uy hiếp, chính là sự thừa kế của tầng lớp uy hiếp. Đáng tiếc tình thế ép buộc, hẳn không thể không vì thế mà uy hiếp.

Nói chung Vạn Tiên minh là một đồng gà bay chó chạy, các trưởng lão cao tầng không ai không hỗn loạn và nóng nảy vượt qua thời gian mấy ngày kế tiếp. Trong thời gian này, Đế Lưu Tôn cực kỳ quan tâm tới chuyện lưu lại chỗ trống cho Vạn Tiên minh, không thúc giục, cũng không có cản trở quán tính thi đấu của quần tiên. Trong mấy ngày này song phương lại thi triển mười mấy trận tranh tài, đôi bên có thắng bại, nhưng người quan tâm thắng bại đã càng ngày càng ít.

Chuyện kết thúc thi đấu, trong Vạn Tiên minh nội bộ thuộc loại cơ mật cao nhất, ngoại trừ số ít người ở tầng cao nhất ra, đại bộ phận người đạt được tin tức, đều chỉ là hình thức trận đấu quần tiên đại bỉ cần phải điều chỉnh một chút. Chẳng qua trên Cửu Châu Đại Lục chưa bao giờ thiếu người thông minh, từ trong gió thổi cỏ lay, đã có không ít người nghĩ được tiên báo kịch biến.

Tỷ như tân tú thương giới gân dây trong Quần Tiên thành quật khởi, dưới chỉ thị của người hữu tâm lặng lẽ sắp xếp, chuẩn bị thu gặt tiếp theo.

Lại ví dụ như, một tu sĩ đầu trọc nào đó lấy Vương Lục làm mục tiêu để đuổi theo, chờ mong được đại triển quyền cước trong cuộc tỷ thí của quần tiên, thì bắt đầu nôn nóng bất an, linh cảm được chính mình đã dần dần mất đi toàn bộ hi vọng.

Sau đó, một nhóm lớn còn đang được Quân Hoàng sơn đặc huấn! Đám Kim Đan cùng Nguyên Anh, trực giác của mình trong đám người này, sợ rằng đại bộ phận người trong nửa năm qua vất vả cũng không ít.

Trong động dung nham quân sơn, các tu sĩ vừa mới kết thúc một ngày huấn luyện khẩn trương, mang theo một thân mệt mỏi đi tới một đầm nước u cốc trong dãy núi vờn quanh, gột rửa hỏa khí cùng tạp chất không sạch sẽ.

Trong kế hoạch huấn luyện đặc biệt của quân hoàng sơn Địa Ngục, thời gian nghỉ ngơi mỗi ngày trong nửa canh giờ. Mà các tu sĩ cũng thường nhân cơ hội này tán tâm, điều chỉnh tinh thần mệt mỏi.

Trong khoảng thời gian này, cũng truyền bá tin tức bát quái thời gian vàng kim.

Bên bờ hồ trong xanh, một thiếu nữ mi thanh mục tú, thần thái phần chấn, chân đạp tường vân nhẹ nhàng đáp xuống đất, chỉ là sau khi rơi xuống liền lộ ra thần thái trịnh trọng, thanh âm không lớn không nhỏ, vừa đúng để cho mấy chục người chung quanh đều có thể nghe được.

“Nghe thấy chưa, cuộc thi đấu quần tiên hình như đã có thay đổi lớn...”

Thế là nhanh chóng có người vây quanh: “Đường tử có tin tức mới?”

Cô gái được gọi là Đường Đường Đường, tên thật của cô, so với đại đa số mọi người ở đây thì trẻ hơn một chút, nhưng cô giao hữu với nhau hết sức phong phú, tuyệt đối không phải người bình thường có thể so sánh. Trên tới trưởng lão Thông Thiên Thánh đường của Vạn Tiên minh, Thông Thiên Thánh đường..., Hạ xuống nhân gian buôn bán, bằng hữu của nàng trải rộng cửu châu, tin tức cũng vô cùng linh thông. Trong nửa năm thời gian đặc huấn này Chủ Huyền nàng luôn mang đến tình báo bát quái mới mẻ nhất, rót vào vài phần không khí khoái hoạt cho đặc huấn buồn tẻ.

Chỉ có điều lúc này trên mặt Đường Đường Đường không lộ ra vẻ khoái hoạt.

“Ta nghe Cổ trưởng lão của Lưu Vân Tông nói, hiện tại Thông Thiên Thánh Đường đã tổ chức mấy cuộc họp khẩn cấp, quyết

định các hạng mục cần trên diện rộng trong thi đấu hiện nay, nghe nói bọn họ nói phải chém hơn phân nửa số đó.”

“Cái gì?”

Lời vừa nói ra, trong u cốc như là tiếng sấm nổ vang, trong đầm nước có vài tên tu sĩ lúc này bay ra, hoàn toàn không để ý trần trụi, không có quần áo che chắn.

“Người nói cái gì? Lời này là thật?”

“Tiểu Đường người không nên nói đùa lung tung a, loại chuyện này rất quan trọng...”

Đường Đường Đường Bạch liếc mắt nhìn bọn họ, ánh mắt đảo qua thân thể bọn họ, có vẻ hơi khó chịu.

“Các người... Ta đã từng lấy chuyện này ra kể từ khi nào? Chính miệng Cổ trưởng lão đã nói với ta, còn có thể giả được sao?”

Có một kim đan trẻ tuổi không rõ chân tướng hỏi: “Cổ trưởng lão nói vì sao không thể giả? Cũng không phải đại nhân vật thực quyền cao tầng gì...”

Đường Đường Đường nghe vậy, tròn tròn mắt: “Cho dù hẳn không phải đại nhân vật đứng đầu nhưng muốn lừa người ta lên giường cũng phải có chút thành ý chứ, dùng tin tức giả để lừa gạt ta, sau này có còn muốn ngủ với ta nữa không?”

“Hả?” Kim đan trẻ tuổi nghẹn họng nhìn trần trời, không thể tin nổi nhìn Đường Đường: “Người, người nói là? Sao người có thể...”

Đúng như vị kim đan trẻ tuổi này suy đoán, Đường Đường Đường là dựa vào thân thể đổi lấy tin tức bất quái.

Nàng là người am hiểu hưởng thụ nhất trong đám tu sĩ đặc huấn Chử Bằng, thích hưởng thụ vui vẻ cá nước.

Đường Đường Đường là đại sư tỷ của Âm Dương tông cách đây ba mươi năm, sau đó bởi vì không muốn bị môn quy ước thúc mà rời núi, hiện tại lấy tu vi Kim Đan đỉnh phong, cùng với vô số bạn giường nổi tiếng trên đời.

Nàng không phải là mỹ nhân tuyệt sắc trong truyền thống, nhưng tuyệt sắc mỹ nhân có ý nghĩa truyền thống lại tuyệt

không có bản lĩnh mị hoặc cường đại như nàng. Trên tới Hóa Thần đỉnh phong, thậm chí là trưởng lão Hợp Thể kỳ, dưới người hạ giới, không ai có thể kháng cự sự mị hoặc của Đường Đường Đường. Đường Đường Đường Đường hưởng thụ niềm vui của nam nữ, chỉ cần nàng thấy thuận mắt, không cần để ý đến vẻ đẹp xấu xí, nghèo khổ hoặc là điều kiện khác., Đều có một buổi chiều vui vẻ. Mà muốn lên giường với nàng, cũng không cần quá phiền phức, chỉ cần không để nàng nhìn không vừa mắt, như vậy chỉ cần cung cấp một ít tin tức bát quái, hoặc là chuyện xưa thú vị làm nàng vui vẻ, cũng có lộ thủy thông nhân duyên.

Có rất nhiều người muốn cùng ăn khuya với Đường Đường Đường, cho nên chuyện bát quái và chuyện xưa của Đường Đường Đường luôn không kể hết được. Bây giờ đa số tu sĩ trong u cốc đều biết nội tình của Đường Đường Đường, có người tán thưởng sự phóng khoáng của nàng, đương nhiên cũng có người xem thường sự phóng đảng của nàng... Những người này Đường Đường Đường đều đã thấy nhiều rồi, nên không để ý lắm.

Mà lúc này, vừa thấy thần sắc của người trẻ tuổi, Đường Đường Đường đã biết hẳn là loại đạo sĩ mà mình ghét nhất, nghiêm trang, thật dễ dính líu vào người khác. Lập tức có chút khinh thường nói: “Ta nguyện ý cùng người khác ngủ là tự do của ta, ta thích sung sướng, người quản hay không?”

“Cái này, sao có thể nói như vậy?” Người trẻ tuổi kia lập tức bày ra tư thái nghiêm chính nghiêm, liền muốn lý luận với Đường Đường Đường, đáng tiếc lời còn chưa nói, đã bị một đám người đẩy qua một bên.

“Đường tỷ đừng để ý tên ngu ngốc kia nữa, mau nói bát quái đi, rốt cuộc cổ trưởng lão đã nói thế nào? Một nửa hạng mục mà bày tiên đại bí cần phải chém một nửa? Đây không phải lý do tại sao lại thế?”

Đường Đường Đường giải thích: “Cụ thể cổ trưởng lão cũng không hoàn toàn tìm hiểu rõ ràng, nhưng nghe nói là thượng cổ địa tiên bên kia xảy ra vấn đề, có người động chính biến, trực xuất rất nhiều đồng bọn. Hiện tại quy mô địa tiên trận doanh đã thu nhỏ rất nhiều.”

“Đó là việc của bọn họ, không lý nào lại ảnh hưởng tới cuộc thi đấu của quần tiên.”

“Thông Thiên Thánh Đường nghĩ như thế nào vậy, liên tục tổ chức hội nghị khẩn cấp, cuối cùng lại thỏa hiệp với bọn họ?”

Đường Đường Đường nói: “Nội tình trong đó, tại Thông Thiên Thánh Đường cũng không phải tất cả mọi người đều biết, nhưng Cổ trưởng lão nói, giống như lãnh tụ mới nhậm chức của Địa Tiên Trận doanh là một nữ nhân. Trước đây không lâu Vương Lục chân nhân của Linh Kiếm phái mang theo nàng du lãm ngũ đại môn phái của Vạn Tiên minh...”

Lời còn chưa dứt, trong u cốc đã xôn xao một mảnh.

“Không thể nào?”

“Đây là đang nói Vương Lục Chân Nhân bán đứng lợi ích của Vạn Tiên minh? Chuyện này... Hắn không nên là người như vậy chứ? Hắn vẫn luôn là đại anh hùng của Vạn Tiên minh mà.”

“Đúng vậy, trước đây không lâu hắn chỉ thiết kế giết chết vài tên Địa Tiên, đôi bên đều có huyết cừ, vậy tại sao lại cùng đi một chỗ?”

“Ta thấy sự tình cũng khó nói. Không nghe Đường tử nói sao, tân lãnh tụ tân nhiệm của Địa Tiên là một nữ nhân. Anh hùng nan nan mỹ nhân quan a... Vương lục chân nhân thành danh nhiều năm như vậy, các người có nghe nói qua hắn cùng nữ nhân nào đặc biệt thân mật chưa?”

“Ta ngược lại nghe nói bên cạnh hắn có mỹ nữ không ngừng... Hai chân truyền Linh kiếm phái nhà mình thì cũng thôi đi, nghe nói ngay cả sư phụ của mình hắn cũng không buông tha a.”

“Đều nói lung tung, theo ta được biết, hồng nhan bên người hắn tuy nhiều, nhưng giữ khoảng cách với bất luận kẻ nào cũng giữ khoảng cách tâm cao khí ngạo, tu sĩ cùng thế hệ không ai lọt mắt hắn. Bằng không sao hắn chỉ là một Kim Đan, tại sao lại đi tới chỗ các trưởng lão tu sĩ?”

“Chuyện này... cũng có lý.”

“Nhưng trên thực tế thiên phú của tu sĩ thế hệ này đã là xuất sắc nhất từ gần ngàn năm nay rồi, ngay cả những nữ tử như Quỳnh Hoa, Lưu Ly Tiên hẳn cũng không vừa mắt, những tiên bối kia chỉ sợ càng không có mấy người có thể làm hấn hải lòng... Mà lại nói tiếp, kỳ nữ tử có thể rung chuyển chính biến trong Địa Tiên, trở hết tài năng, có lẽ thật sự có thể khiến hấn động tâm đấy.

“VẬY, cũng không thể vì nữ nhân mà bỏ mặc tất cả mọi chuyện. Hơn nữa cho dù Vương Lục hồ đồ, còn có Hà Đồ Chân Quân nữa.”

“Thôi bỏ đi. Ai cũng biết Vương Lục là con trai ruột của Hà Đồ Chân Quân. Hấn còn tốt hơn Quỳnh Hoa tiên tử đối với mình. Chỉ cần đề xuất Vương Lục, hấn sẽ không phản bác...”

Đám người tụ tập lại với nhau, bàn luận khí thế ngất trời, hàng loạt suy đoán xuất hiện. Đáng tiếc ngay lúc mọi người bừng bừng hứng khởi, giáo viên của Quân Hoàng sơn đã xuất hiện, gương mặt lạnh như băng nói với mọi người: “Thời gian nghỉ ngơi kết thúc, nên tiến hành huấn luyện hạng nhất.”

Trong u cốc lập tức một mảnh ai thán, giao lưu bát quái cũng không thể không dừng lại.

Mà đám người đặc huấn sau đó cũng rõ ràng có chút không tập trung. Nếu Bát Quái của Đường Đường Đường không sai, quân tiên đại hội đấu tinh giản hơn phân nửa, như vậy trong số những người bọn họ, chỉ sợ nỗ lực của rất nhiều người sẽ đổ nước chảy —— nếu không có cơ hội ra sân, hiện giờ đặc huấn còn có ý nghĩa gì?

Nửa ngày sau, tại trụ sở Tứ Tướng tông trong Quần Tiên thành, một vị tu sĩ đầu trọc với vẻ mặt ngưng trọng đi tới gian phòng của Tứ Tướng Chân Quân.

“Su phụ, ta nghe nói về quần tiên đại bỉ...”

“Thi đấu giữa các vị tiên chẳng mấy chốc sẽ kết thúc.” Tứ Tướng Chân Quân nói: “Bây giờ phương thức thi đấu được đưa ra đã thay đổi, thực tế chính là hủy bỏ trận thi đấu này, trước kia số điểm cũng sẽ mất đi ý nghĩa.”

“...” La Tiêu trầm mặc không nói, đối với kết quả như vậy, đổi lại là những người khác có lẽ sẽ vạn phần khiếp sợ, nhưng mà

hắn cũng đã thông qua để lại dấu vết, đã đoán ra được một ít.

“Bởi vì sự tình có một gã Địa Tiên ngủ say bỗng nhiên thức tỉnh, sau đó...” Tứ Tướng Chân Quân thân là cao tầng Thông Thiên Thánh Đường, tự nhiên đối với mấy ngày nay biến hóa rõ như lòng bàn tay, muốn chọn ra chân tướng cho La Tiêu.

“Cho nên trận đấu vẫn có, nhưng quy mô sẽ nhỏ hơn rất nhiều. Bởi vì đối thủ từ hơn một trăm người biến thành một người, cho dù Đế Lưu Tôn không ngại liên tiếp đánh không ngớt, Vạn Tiên minh chúng ta cũng phải giữ lại chút thể diện cho mình. Số lần thi đấu và quy mô đều sẽ có hạn chế, hôm nay tuyệt đại đa số tuyển thủ đều khó có cơ hội lên sân khấu.”

La Tiêu khỏ sở nói: “Bao gồm cả ta?”

Tứ Tướng Chân Quân gật đầu: “Bao gồm đa số tu sĩ cấp Kim Đan. Tỷ thí với Đế Lưu Tôn chỉ sợ sẽ không cường phân cảnh giới gì, cho nên những người có tu vi quá thấp lên thi đấu cũng không có ý nghĩa gì.”

“Như vậy... Nhiều người như vậy, nỗ lực trong thời gian dài như vậy thì có là gì đâu?”

Tứ Tướng Chân Quân nhíu mày: “Vấn đề này thật quá ngu xuẩn. Thế giới này nỗ lực để trả giá không có một kết quả sao chỉ có một cái? Huống chi người trải qua thời gian huấn luyện lâu như vậy chẳng lẽ không có thu hoạch?”

La Tiêu ngẩng đầu: “Su phụ, người biết ta muốn là gì. Đấu Chiến Thần huyết cần không phải là vùi đầu khổ luyện, mà là làm huyết dịch người ta sôi trào liên tục ác chiến. Ta cần tranh đấu với tu sĩ cường đại nhất đương thời, hy vọng trong lúc thắng lợi không ngừng đột phá, cuối cùng Việt Vương lục. Mà tu sĩ cường đại nhất đương thời không ai qua được thượng cổ Địa Tiên. Nhưng hiện tại thi đấu quần tiên đại bỉ nói chấm dứt là kết thúc, cơ hội duy nhất của ta cũng không có.”

Tứ Tướng Chân Quân trầm mặc trong chốc lát: “Cơ hội vĩnh viễn đều có, chỉ xem ngươi có thể khai quật được hay không thôi.”

La Tiêu cười khỏ sở nói: “Hiện tại ta thiếu hụt đối thủ thích hợp, chiến trường thích hợp, những vật này nên khai thác như thế

nào? Vô cơ gây thù sao? Giống chó điên gặp người sẽ cắn sao?”

Tứ Tướng Chân Quân lại lần nữa rơi vào trầm mặc, mà lần này đến khi La Tiêu quay người rời đi, lão cũng không lên tiếng nữa.

Bởi vì vấn đề này đúng là không có đáp án.

Sở dĩ Đấu Chiến Thần Huyết bị diệt sạch, đại khái là từ rất lâu trước kia, cuối cùng người kế thừa huyết mạch cũng không tìm được đáp án nào.

...

Rất nhiều lúc, chân tướng cũng không phải là tồn tại khách quan, mà là người từ trên xuống dưới tạo ra.

Năng lực quan sát của con người có hạn, đôi mắt không thể nào nhìn thấu hồng trần cửu châu, một đôi tai, nghe không hết những gì bí mật trên thế gian. Phần lớn tin tức thu hoạch được đơn giản là người bên ngoài muôn hình muôn vẻ.

Nếu như truyền bá hình tượng những tin tức này ra, sẽ hiện ra một mạng lưới lập thể, mạng lưới này giống như một cây trùy tròn, từ trên xuống dưới, từ một điểm khuếch tán đến nhiều cấp độ, nhiều cái gặp mặt. Ở trên thân chùy tròn này có vô số tiết điểm, trong đó, đại bộ phận tiết điểm cho rằng mình biết chính là chân tướng, nhưng lại nhìn không thấy trên đỉnh đầu mình, nơi xa xôi, mới là ngọn nguồn của tất cả.

“Ài, ngày mai chính là ngày thi đấu mới bắt đầu. Cũng không biết đám trưởng lão Vạn Tiên mình rút cuộc nghĩ thế nào, không ngờ so với một nửa đột nhiên thay đổi chế độ thi đấu... Có người nói Vương lục bị người mua chuộc, nhưng xem lần thi đấu mới này, thấy thế nào cũng chiếm tiện nghi của chúng ta.”

“Đúng vậy, bên thượng cổ Địa Tiên cũng đầu óc có vấn đề, loại điều kiện này cũng có thể đồng ý... Một người, phụ trách tất cả hạng mục quản tiên đại bi, cho rằng mình là Đại La Kim Tiên hay sao?”

“Cho dù thật sự là Đại La Kim Tiên, cũng không có khả năng trên tất cả hạng mục đều dốc sức ép tất cả mọi người của Vạn Tiên mình chúng ta. Vương Lục chân nhân thiết kế hạng mục tranh tài chúng ta đều đã kiến thức qua, nếu là trước đó không có đặc huấn mặc cho người có bản lĩnh lớn cũng không thể làm nên chuyện gì.”

“A, người nói là bản đồ đo đạc nghiên cứu cực kỳ mạnh mẽ sao? Quả thực là thấy quý, lão tử cũng coi như đọc đủ thứ thi thư, Điển Tàng Thiệu học thuộc lòng như lưu nói cũng có hơn vạn quyển sách, làm bộ đề kia, ngay cả ba phần mười phân số cũng không lấy được.”

“Ha ha, người còn có ba phần, ta làm ba bộ, cộng lại cũng chỉ là ba phần mười, sao hẳn lại buồn nôn như vậy, chỉ sợ cho dù thật sự là Đại La Kim Tiên cũng phải đau đầu. Hơn nữa khi thi đấu mới chế tạo, ta thấy trình độ xảo trá và hành khảo luận tương tự còn không ít hạng mục, tên Đế Lưu Tôn kia có bản lĩnh lớn bao nhiêu có thể chèn ép nhiều người chúng ta như vậy?”

“Ta thấy chỉ là đầu óc không tỉnh táo. Nghe nói không lâu trước đây tên kia mới tỉnh lại từ giấc ngủ say, vừa tỉnh lại đã cực kỳ cuồng tính đại biến. Quá nửa là không biết sự lợi hại của Vạn Tiên minh, thật sự cho rằng đám thượng cổ địa tiên bọn họ không gì là không làm được...”

“Nhưng ta nghe nói nàng tỉnh lại không bao lâu, liền cùng Vương Lục chân nhân cùng nhau du lịch Cửu Châu, nhất là nhìn hết năm đại môn phái, nói nàng hoàn toàn không biết gì về tu sĩ hiện tại, vậy thì...”

“Nói đến cái này, ta nghe nói Vương Lục Chân Nhân cùng tên Đế Lưu Tôn kia quan hệ không bình thường, độ thân mật giống như có quan hệ nam nữ... Có thể hay không đôi phương đáp ứng loại căn nguyên điều kiện ly kỳ này là ở đây? Vương Lục chân nhân thật đúng là am hiểu rút củi dưới đáy nồi, chắc chắn.”

“Đúng vậy, trước đó còn có không ít người nghị luận nói hẳn nhiều hồng nhan tri kỷ như vậy lại không chịu lựa chọn một người, nguyên lai là để lại vị trí cho Thượng Cổ Địa Tiên. Phạm vị cùng cảnh giới này, khiến người ta nhìn không kịp a.”

Cuộc đối thoại hôm nay tùy ý cũng có thể thấy được ở cửu Châu Đại Lục hiện nay. Sau khi diễn ra đại tranh đấu thì Đế Lưu Tôn lấy một địch vạn, đây chính là chân tướng mà đại đa số mọi người đều biết. Đại đa số người ở đây đều chỉ là phạm nhân trà trộn vào trong Quân Tiên thành, xuất thân từ môn phái hạ phẩm, tu sĩ có tư chất và tu vi bình thường không có gì lạ, một số cơ duyên xảo hợp đạt được tán tu truyền thừa. Về phần nguyên nhân sau lưng, mọi người có biểu hiện khác nhau, đừng nên để ý.

Mà ở đây, một số tu sĩ xuất thân đại phái có được chân tướng phải tiến thêm một bước.

“... Tên Đế Lưu Tôn kia thật đúng là một nhân vật không tầm thường, sau khi tỉnh dậy đồng bạn từng lạnh lùng hạ sát thủ với người của Vạn Tiên minh, rất là căm hận, ra tay hạ sát thủ, còn đem tất cả gánh nặng đều gánh trên vai mình, phần khí phách này... Tuy là nữ giới, nhưng còn hơn vô số nam nhi râu mày. Chỉ là, nàng cũng không khỏi quá thiếu cân nhắc, nguyên ý gánh vác trách nhiệm là tốt, nhưng loại phương thức chiến đấu này sẽ chỉ khiến người ta nghĩ nàng không có người trong mắt.”

“Người ta tốt xấu gì cũng là vua Địa Tiên, trong mắt không có ai đáng nhắc tới à... Hơn nữa hạng mục của quân tiên đại bị dù sao cũng là tinh giản bảy tám phần, tuy nhiều xảo trá cổ quái, nhưng chính là hạng mục càng nhiều. Nói không chừng người ta có bản lĩnh thắng được hơn phân nửa hạng mục, khiến chúng ta không còn mặt mũi.”

“Chẳng qua, nếu là người dễ nói chuyện, cho dù có bại bởi ả cũng không sao cả. Dù sao Vương Lục này cũng đã sớm rút củi từ lâu rồi, đều là người một nhà cả. Ha ha ha ha.”

Đối với phần lớn tầng trung thượng Vạn Tiên minh mà nói, đây chính là chân tướng quân tiên đại bị đột nhiên thay đổi, cũng là phiên bản mà lúc trước Vương Lục và Hà Đồ đạo nhân thương nghị, sau đó quyết định công bố ra ngoài.

Đây là một phần chân tướng nhân tạo, nhưng chỉ có như vậy, trong Vạn Tiên minh đã có rất ít người biết... Trên thực tế, kỹ xảo truyền bá này cực kỳ cao minh, bởi vì người ở tầng đáy sẽ vĩnh viễn không thỏa mãn phần mình đã biết. Mà theo bọn họ không ngừng nỗ lực thăm dò, cuối cùng bản này sẽ dần dần truyền bá ra chân tướng tin tưởng không nghi ngờ trong lòng mọi người.

Mà chỉ có số ít người ở tầng cao nhất mới biết được, sự tình còn khoa trương hơn so với đa số mọi người tưởng tượng.

Dựa theo yêu cầu của Đế Lưu Tôn, trận thi đấu của quân tiên căn bản đã kết thúc, quy tắc và tích phân quá khứ hoàn toàn không còn tác dụng. Trong lần thi đấu mới này căn bản không có hạn chế hạng mục gì, chỉ cần không quá nhàm chán, đều có thể lên đài độ sức với Đế Lưu tôn. Mà thắng bại cũng không phải lấy kết quả tích phân mà định.

Chỉ cần Vạn Tiên minh có thể thắng được một trận trong vô số trận tranh tài này, Đế Lưu Tôn sẽ thay mặt thượng cổ địa tiên chấp tay nhận thua.

Điều kiện ưu đãi, khiến người ta hoàn toàn không tìm được lý do cự tuyệt. Nhưng chính bởi vì Đế Lưu Tôn đưa ra điều kiện quá tốt, ngược lại làm cho người ta lo lắng sau lưng ẩn tàng cái gì danh đường. Người từng tiếp xúc với Đế Lưu Tôn, sẽ không hoài nghi năng lực cùng trí tuệ của nàng, dám đưa ra điều kiện như vậy, nàng nhất định thật sự nắm chắc lấy lực lượng một mình áp phục toàn bộ Vạn Tiên minh.

Phần nắm chắc này đến từ nơi nào, cho đến hôm nay vẫn là một bí ẩn.

“Vương Lục chân nhân, theo ý kiến của ngươi, vòng sơ khảo ngày mai... Chúng ta có mấy phần hy vọng?”

Trong phòng họp của Quần Tiên thành, Thông Thiên Thánh Đường, hội nghị cuối cùng trước khi quyết đấu sắp bước vào giai đoạn cuối cùng.

Hết thảy mọi chuyện đều đã bố trí thỏa đáng. Chỉ đợi đến sáng ngày thứ hai, Đế Lưu Tôn sẽ xuất hiện ở trung ương võ trường của khu Tiên, lặng lẽ chờ Vạn Tiên minh khiêu chiến.

Theo lý luận, đến lúc đó bất cứ ai cũng có thể lên đài khiêu chiến, Đế Lưu Tôn cũng không gây ra bất cứ hạn chế gì đối với người khiêu chiến, nhưng trên thực tế Vạn Tiên minh đương nhiên sẽ không tùy tiện người nào lên đài lãng phí thời gian. Bất đầu từ đầu, tất cả đều tiến hành theo kế hoạch không hỗn loạn.

Định định kế hoạch vẫn là Vương Lục, bởi vì trong Vạn Tiên minh, chỉ có hắn và Đế Lưu Tôn tiếp xúc nhiều nhất, mới có khả năng tạo ra bố trí rất có khả năng. Mà Vương Lục an bài ở trên luân phiên thi đấu, có Thiên Luân Chân Quân phụ trách tiến hành kỳ nghệ so tài, Hồng Hoang vu y A Vu của độc thuật quyết đấu, so sánh được liệu mỹ vị.

Ba người này nhìn qua giống như được người ta tùy ý chọn ra, có nam có nữ, tu vi từ Chân Quân đến Kim Đan đỉnh phong không giống nhau. Nhưng kỳ thật ba người này có một cái cùng tính: Bọn họ đều từng là người thắng có ưu thế rất lớn

trong tỷ thí quần tiên, nói cách khác, chính là ở trong lĩnh vực của mình đẳng phong tạo cực, không người nào có thể so sánh, Vạn Tiên minh có thể xuất thủ, tỉ lệ là người được chọn tối cao.

Cho nên theo lý thuyết, đội hình như vậy chính là cực hạn mà Vạn Tiên minh có thể làm được, ngang với vương bài, sát chiêu. Mà trận đấu mới ngay từ đầu đã lật át chủ bài, quả thực khiến người ta không nhìn thấu dụng ý của Vương Lục. Cho nên sau khi danh sách xác nhận, liền có người hỏi Vương Lục, cuộc chiến ngày mai, phần thắng của Vạn Tiên minh là bao nhiêu.

“Người hỏi ta có vài phần hy vọng, ta rất muốn nói là rất tốt, nhưng đáng tiếc, cuộc chiến ngày mai, chúng ta hơn phân nửa là thua rồi.”

Vương Lục lạnh nhạt đáp lại vấn đề, sau đó nói: “Chuẩn bị sẵn sàng đấu tranh trường kỳ đi, Đế Lưu Tôn không phải đối thủ đơn giản như vậy.”

Nói xong, hắn liền đứng dậy rời khỏi hội trường, không để ý tới truy vấn sau lưng nữa.

Trên thực tế, ngay cả Vương Lục cũng không nghĩ ra, hiện tại thi đấu, Đế Lưu Tôn rốt cuộc phải thắng như thế nào... Nàng không thể nào hoàn toàn biết được toàn năng, lấy sức một người liền đè bẹp ức vạn tu sĩ của Vạn Tiên minh. Đồng thời, với tính tình của Đế Lưu Tôn, hoạt động trộm gà bắt chó của nàng là khinh thường.

Đã không có khả năng đối đầu, lại không có cách nào mưu lợi, làm sao có thể thắng?

Nhưng về phương diện khác, Vương Lục đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, chỉ là, cho dù muốn thua, cũng phải thua rõ ràng, y sắp xếp đội hình của trận đấu ngày đầu tiên rất tốt, mục đích chính là muốn xem một chút lá bài tẩy trong tay Đế Lưu Tôn là gì.

Trận chiến đấu với Đế Lưu Tôn này, ưu thế lớn nhất của Vạn Tiên minh là nhiều người, vì nhiều người nên có thể yên tâm lớn mật phái người thăm dò.

Một ngày sau, Vương Lục đại khai nhãn giới.

“... Ta thua.”

Một khu Tiên, trên võ trường trung ương, Thiên Luân Chân Quân để lại một câu, đứng dậy bỏ cuộc.

Trước mặt hắn, trên một bàn cờ khổng lồ tung hoành trăm đường, trận doanh hai màu trắng đen khó phân thắng bại, quân cờ màu đen như ác giao chém giết trái phải trên bàn cờ, hung thần ác sát. Cờ trắng thì như tiên tử văn nhã, nhẹ nhàng hóa giải công kích của ác giao, có vẻ thành thạo điều luyện.

Phe chấp hắc kỳ là Thiên Luân Chân Quân.

Tình cảnh trên bàn cờ rõ ràng thoát nhìn là hắn hơi chiếm thế chủ động, mấy lần tấn công lớn đều do Thiên Luân Chân Quân chủ động, Đế Lưu Tôn vội vàng ứng chiến, ứng phó tả chi hữu li, có chút miễn cưỡng. Mà lúc này tình thế bàn cờ mặc dù đại khái cân sức, nhưng mọi người đều cho rằng Thiên Luân Chân Quân chiếm thượng phong.

Ai ngờ, vào lúc này Thiên Luân Chân Quân lại bỏ cuộc chịu thua, khiến người ta ghen hòng nhìn trôn trối.

Trăm đạo bàn cờ tung hoành quá mức phức tạp, cho nên mọi người không rõ rốt cuộc Chân Quân thua ở nơi nào, chỉ là... Dù sao cũng là thua.

“Không sai, vừa mới hạ cờ một bước này đã coi như định được mình bại thế, lúc trước ta ngược lại có chút coi thường người rồi.”

Thiên Luân Chân Quân mỉm cười, chấp tay thi lễ với một bàn cờ khác, nhẹ nhàng rời đi.

Cùng lúc đó, bàn cờ đặt ở đây tan thành mây khói, chém giết kịch liệt của quân cờ đen trắng cũng im bật dừng lại.

“Kẻ tiếp theo, đến đây.”

Đế Lưu Tôn thu hồi bàn cờ, trên mặt không lộ vẻ mệt mỏi, phảng phất vừa rời độ sức với Thiên Luân Chân Quân dài đến hai canh giờ, đối với nàng mà nói hoàn toàn không tính là gì.

Người thứ hai lên sân chính là Hồng Hoang Vu, A Vu, thiếu nữ sắc mặt ngưng trọng, mang theo trọn bộ vũ trang trang bị đi lên thi trường. Nàng đội một chùm lông chim năm màu rực rỡ, trên mặt bôi đầy hoa văn màu máu, tay phải nắm một cái xương sọ màu đen., Tay trái xách theo một cái đèn lồng... Tu

vi của nàng bình thường, nhưng một thân vu thuật lại toàn bộ được hồng hoang truyền thừa. Cổ độc thuật đơn thuần chỉ từ kỹ xảo mà nói, tuyệt không thua gì các đại vu y hô phong hoán vũ thời đại hồng hoang, ở dưới tình huống vu thuật phổ truyền thất truyền, cho dù là thượng cổ địa tiên cũng khó có thể thắng nàng ở trên con đường này...

Trận này, phân thắng Vạn Tiên minh kỳ thật cao hơn Thiên Luân Chân Quân, dù sao người biết chơi cờ có ngàn vạn vạn, nhưng tinh thông vu thuật Hồng Hoang, tìm khắp Cửu Châu chỉ sợ cũng không có mấy người.

Nhưng mà... Nửa ngày sau, trận đấu được mọi người kỳ vọng sẽ có kết quả.

“Ừm, ta nhận thua.” Thiếu nữ vu y vạn phần tiếc nuối nhìn một đống bột màu đen trên tay —— trước đó không lâu, đó còn là một cái xương sọ tiên tổ ẩn chứa lực lượng vu thuật vô hạn, nhưng lúc này lại là bột xương mất đi tuyệt đại bộ phận thần thông.

Cho dù dùng làm nguyên liệu nấu ăn để nuôi cổ, chất lượng cũng không đủ... Một món thượng cổ vu bảo ở trong chiến đấu này bị Đế Lưu tôn sinh phá hủy, thần thông hủy hoại.

...

“... Thật không cam lòng. Nhưng ta, ta nhận thua là được.”

Trước bàn ăn, đôi mắt đẹp của Lưu Ly Tiên ửng hồng, lỗ chã chực khóc, nàng không cam lòng buông đĩa ngọc trong tay xuống, xoay người khẽ nức nở nói với Vương Lục: “Su huynh, thật xin lỗi...”

Vương Lục sờ đầu nàng: “Không cần phải nói xin lỗi. Người đã cố hết sức, không phải là người vô năng. Thực sự là kẻ địch quá giỏi hoạt.”

Nói xong, Vương Lục nhìn Đế Lưu Tôn đã xoay người chuẩn bị rời đi.

Đế Lưu Tôn không hổ là Đế Lưu Tôn, bất cứ phương diện nào đều cường đại khiến người ta khó có thể nhìn được cái lưng của nó. Trận đầu tiên dùng toán thuật thắng được đệ nhất thần toán Cửu Châu Thiên Luân Chân Quân, trận thứ hai dùng vu thuật Hồng Hoang chiến thắng Vu Y A Vu, trận thứ ba... Nàng lấy thân phận người giám sát thực vật mỹ mỹ trên bàn tiệc chiến thắng Lưu Ly Tiên, vô luận là ăn uống hay là giám định rất nhỏ đối với mỹ thực, nàng đều có biểu hiện hoàn mỹ không tỳ vết.

Thậm chí ngay cả thủ đoạn trước đó Vương Lục dùng để chiến thắng Thực Tiên, trên người nàng cũng không công mà lui, Đế Lưu Tôn hoàn toàn không có sơ hở.

Bại dưới tay đôi thủ như vậy quả thực không thể nói là trách nhiệm của Lưu Ly Tiên. Thậm chí nói thi đấu mang Lưu Ly Tiên phải tới như vậy vốn rất tàn nhẫn.

Trận chiến tất bại, sao phải làm khó Lưu Ly Tiên?

“Nhưng mà...” Lưu Ly Tiên nghe xong an ủi, thần sắc khá hơn một chút, nhưng đôi mày thanh tú vẫn xoắn xuýt không thôi, biểu hiện tâm tình rất tồi tệ.

“Nhưng mà cái gì?” Vương Lục ân cần hỏi.

“Nhưng mà... Ta còn chưa ăn no, cuộc thi chỉ vì quá nhiều chênh lệch số mà kết thúc.” Lưu Ly Tiên chép chép miệng, sau

đó nuốt nước miếng, ánh mắt nhìn về phía nhà bếp: “Nghe nói món ăn cuối cùng là của Tôn Bất Bình đại sư, ta từng thấy trên tạp chí, rất chờ mong đã lâu...”

“... Không sao, ta phân phó đầu bếp mang thức ăn tới cho người.”

Vương Lục thở dài, trong lòng cũng buông lỏng. Tốt xấu gì thì Tiểu Lưu Ly cũng không vì thua trận mà rơi xuống ám ảnh tâm lý... Nếu không thì bản thân có thể sẽ bị trách phạt nặng nề.

Ngày thứ nhất chiến tam bại... Chiến tích này thật sự là thảm không nữa nhìn, nhưng cũng là trong dự liệu. Cho nên ba người phái ra cũng đều là người thông suốt có thể tính được thắng bại ở bên ngoài: Thiên Luân Chân Quân đã sớm tính được thắng bại ngày hôm nay, xem như biết thiên mệnh. A Vu tính tình cổ quái, không để ý gì phân thắng bại. Lưu Ly Tiên càng thêm trầm tĩnh... Vương Lục khi phái ra danh sách, đã cân nhắc cẩn thận, miễn cho bởi vì một lần thất bại lưu lại di chứng thảm thiết.

Bây giờ Lưu Ly Tiên bình yên vô sự, trận chiến ngày hôm nay coi như viên mãn cuối cùng. Vương Lục cười cười, xoay người rời khỏi trận chiến.

Mà hoàn toàn trái ngược với vẻ mặt tươi cười của Vương Lục. Bên ngoài võ trường, trăm vạn người xem nghẹn họng không nói nên lời, trợn mắt há hốc mồm, bị trận ba người bại trước mắt này khiếp sợ không nói nên lời.

Sau một lát, từng đợt tiếng động náo động phá vỡ yên tĩnh, mọi người bắt đầu nghị luận xôn xao, thậm chí có người tức giận không thôi, la to trên khán đài, đập đập đồ vật. Rất nhanh, lực sĩ kim giáp nghe tin ửng ửng chế tạo, những người xem này tâm tình kích động, lại cùng lực sĩ đầu thành một đoàn, hiện trường một mảnh hỗn loạn...

Cùng lúc đó, không biết bao nhiêu con đường trong thành đã xuất hiện tình hình tương tự. Thông qua bảng hiệu lan truyền, Vạn Tiên minh chiến tam liên tiếp bại bị tất cả mọi người thấy, thể là chất vấn, mắng chửi, cãi lộn... không dứt bên tai.

Đương nhiên, tất cả những điều này cũng đã sớm nằm trong dự đoán của hắn.

“... Cũng không tệ lắm, mức độ hỗn loạn cao nhất thấp hơn hai thành so với dự đoán, xem ra lúc đầu đã đánh giá thấp tự chế lực của bọn họ rồi.”

Trong khu vực Tiên thành, trên mái vòm, một vị trưởng lão Thịnh Kinh nhẹ nhàng vượt chòm râu, từ trên cao nhìn xuống quan sát loạn tượng dưới chân, hơi run run, pháp lực chân nguyên hợp thành một với nguyên thần nhẹ nhàng lay động, thâm thấu đến từng góc ngách của tiên khu, không chế tình huống - đây đương nhiên là cảnh giới Hóa Thần mới có bản lĩnh.

“Tự chế lực? Ta thấy là đánh giá thấp lực sĩ giáp vàng rồi, không ngờ sau khi tiến vào cảnh giới đỏ, các tiên thành sẽ có đại trận ứng kích, tăng thuộc tính của tất cả lực sĩ lên gần gấp đôi... Nay chỉ thấp hơn dự đoán hai phần tư liệu, căn bản là bị những lực sĩ này dùng đại chùy đập ra.”

Đứng bên cạnh tu sĩ Thịnh Kinh tuổi già là một người trẻ tuổi, pháp lực dao động biểu lộ cảnh giới kim đan thượng phẩm. Bên ngoài nhìn qua ước chừng hơn ba mươi cảnh giới xuất đầu, tướng mạo xấu xí, một thân đạo bào thịnh kinh có vẻ bụi bặm, khuỷu tay còn bồ sung, không nhìn thì mất hồn... Nhưng giờ phút này, có thể đứng trên mái vòm ý nghĩa địa vị bất phàm.

Quần Tiên thành mỗi khu vực đều có bốn phương, toàn bộ đều phong bế kết cấu, nhưng giữa khu vực kỳ thật có chỗ trống, chỉ có rất ít nhân sĩ đặc quyền có thể đi qua ở những khu vực này. Ngoại trừ những trưởng lão cao tầng Thông Thiên Thánh đường, còn có tu sĩ tinh nhuệ vì tổ chức hội chấp hành các loại nhiệm vụ.

Có thể lấy danh nghĩa tinh nhuệ ở quần tiên thành, nhất định là long phượng trong người chân chính, chấp hành nhiệm vụ cũng là chuyện trọng đại.

“Bất quá, nếu thủy chung không có cao hơn dự đoán, cũng không tới phiên hai huynh đệ chúng ta ra tay... Lần này phí tăng ca kiếm rất nhẹ nhàng tự tại.”

Tu sĩ già nua hoạt động gân cốt một chút, đã tỏ ra lơ đãng, ánh mắt ngẫu nhiên nhìn dưới chân, đều là khinh bỉ.

“Một đám ngu dân, thật cho rằng Vạn Tiên minh chúng ta nhiều người như vậy đấu không lại một cô gái? Ngu dốt không chịu nổi.”

Mà đạo nhân lôi thôi bên cạnh kia, nghe vậy cũng là mỉm cười.

“Ngu xuẩn, thật sự cho rằng ỷ vào nhiều người là có thể thắng sao? Ba cuộc tranh tài rõ ràng đều nhìn thấy trong mắt, chỉ là nhìn không ra chỗ khùng bố của Đế Lưu Tôn kia, còn tưởng là chúng ta nhường nàng? Nếu Vạn Tiên minh đều giống như người phế vật, cho dù có mười vạn một trăm vạn cũng không có gì để thắng. Trận này liên tiếp bại, chỉ sợ chỉ là bắt đầu...”

Nghĩ tới đây, lôi thôi đạo nhân đưa tay về phía sau, gọi thú cưỡi của mình ra —— một con lừa to béo mà xấu xí.

“Không nhìn nữa, rời đi rồi.”

“Ba trận đấu hôm nay, tất cả mọi người đã xem qua. Mà toàn bộ hành trình của ta, quan sát ở khoảng cách gần... Kết luận là, Đế Lưu Tôn cũng không dùng bất cứ mảnh khóc nào, nàng là dùng tư thế đường đường chính chính để giành được thắng lợi. Kết quả không thể nghi ngờ.”

Trong đại điện tĩnh mịch, Vương Lục đứng ở trên giảng đài. Đối mặt với các trưởng lão đến từ các đại môn phái, gã trần thuật lại kiến giải của mình.

Đại điện này là phòng hội nghị cao nhất mà Thông Thiên Thánh Đường bố trí trong Quần Tiên Thành, có thể ở đây, ít nhất cũng là đại năng danh chấn một phương. Về phần đứng ở trên bục giảng chủ trì hội nghị, càng là mấy đại môn phái chưởng môn mới có đãi ngộ. Hôm nay Vương Lục được Hà Đồ đạo nhân cùng Phong Ngân chân nhân ủng hộ, cùng với sự ngầm đồng ý của mấy phái chưởng môn khác, mới có thể phá cách đứng ở chỗ này.

Bởi vì ý kiến của hắn thật sự rất quan trọng.

Vương Lục lời ít ý nhiều, một câu giải thích rõ quan điểm. Rất nhanh dưới đài liền có con tin hỏi: “Như người nói, Đế Lưu

thắng lợi đường đường chính... Chẳng phải là nói, nàng thật sự toàn tri toàn năng, đánh đâu thắng đó?”

Ba trận đấu đầu của ngày, trước khi thi đấu nàng không báo cho Đế Lưu Tôn. Nàng là thắng tới khi tuyển thủ của Vạn Tiên minh bước vào trong mới biết được là ai so mình với mình. Nói cách khác, nàng không thể làm ra việc nhắm vào, thuận tụy là tụy cơ ứng biến.

Sau đó, trong ba hạng mục chiến thắng ba vị cường giả tối cao của Vạn Tiên minh... một lần là trùng hợp, hai lần là trùng hợp, ba lần, chỉ có thể nói rõ trong đó có tất nhiên.

Vương Lục gật gật đầu: “Trước mắt xem ra chỉ có thể cho là như vậy: Đế Lưu Tôn đích thật là toàn năng biết rõ.”

“... Trên đời này nào có người toàn năng?” Người nghi ngờ dùng sức lắc lắc đầu: “Ngay cả những đại năng trong truyền thuyết đi đến cuối tiên đạo, phi thăng thượng giới cũng không có toàn bộ tài năng. Thế gian ba ngàn đại đạo, bất kỳ một con đường nào cũng có thể đi thông tới cảnh giới chí cao, đủ để khiến người ta nghiên cứu cả đời. Đế Lưu Tôn chỉ là một giới Địa Tiên, ngay cả phi thăng lên thượng giới cũng không làm được, làm sao toàn bộ biết hết toàn năng? Người có thể giải thích vấn đề này cho ta được không?”

Vương Lục nói: “Hỏa Nguyên Chân Quân, vấn đề của người ta giải thích không được, bởi vì ta cũng không rõ Đế Lưu Tôn dựa vào cái gì đều biết toàn năng. Nhưng ta muốn đối đãi một vấn đề, thái độ chính xác là trước tiên phải thừa nhận sự thật khách quan, rồi mới đi tìm kiếm lý luận và tiên đoán sự thật. Mà không phải là dùng lý luận hiện có để gạt bỏ sự thật. Chúng ta tận mắt nhìn thấy chính là Đế Lưu Tôn chiến bách thắng, ta nghĩ không cần phải rối rắm vấn đề này.”

“Mắt thấy chưa chắc đã là sự thật.” Hỏa Nguyên Chân Quân không buông tha hỏi, “Có lẽ nàng thông qua một con đường khác trước đó đã biết được phương án chúng ta định ra, cũng đã sớm chuẩn bị. Cũng có lẽ nàng lợi dụng một số bí trận pháp bí ẩn trong Quần Tiên thành, trong trận đấu có thể đạt được năng lực gia tăng. Có lẽ có rất nhiều khả năng, chúng ta không cần thiết tìm cho mình một người khó chịu nhất.”

Vương Lục thở dài: “Hiện tại chúng ta đang thảo luận đối sách, mà không phải là trấn an lẫn nhau. Chân Quân đưa ra suy đoán, giả thiết điều kiện quá nhiều, giá trị thu thập cũng không bằng suy đoán mà ta đưa ra.”

“Được, thiên tài của ngươi hơn người, luôn có lý, vậy ngươi nói cho ta biết, nếu Đế Lưu tôn đã biết toàn năng, chúng ta còn phải đấu với nàng ta làm gì? Tranh thủ thời điểm đó đầu hàng nhận thua đi.”

Vương Lục nghiêm mặt nói: “Hoàn toàn biết toàn năng cũng không có nghĩa là không thể chiến thắng. Chúng ta còn có một tháng thời gian, không cần vội nhận thua.” Ngừng một lát, Vương Lục lại nói, “Trên thực tế, thông qua trận đấu hôm nay, ta đã có một ý tưởng.”

Hỏa Nguyên Chân Quân: “Ta rửa tai lắng nghe.”

Vương Lục hướng Hỏa Nguyên Chân Quân chấp tay: “Ba cuộc tỉ thí hôm nay, đều đã từng thử qua ở trong thi đấu quần tiên. Đám thượng cổ Địa Tiên tuy lúc ấy là thua, nhưng sau đó chắc hẳn sẽ suy nghĩ đau đớn, có đối sách mới. Lấy ánh mắt nhìn qua của các thượng cổ Địa Tiên hiện tại., Trong đó xuất hiện sai lệch là rất bình thường. Bọn họ đang ở thời đại huy hoàng nhất của tiên đạo, đi ở hàng đầu tiên tinh nhuệ. Nói không khách khí, luận tài hoa trí tuệ, chỉ sợ vượt qua đại đa số người nơi đây.”

Hỏa Nguyên Chân Quân trầm mặc không nói, lâm vào trầm tư.

Vương Lục lại nói: “Cho nên kế tiếp ta tính toán sắp xếp ba trận tỷ thí hoàn toàn mới, đều là trận thi đấu quần tiên chưa từng tiến hành qua, mà phe ta nắm chắc thắng lợi trong tay. Trong đó có một cuộc tỷ thí tổng hợp, giải thi đấu rửa bát, còn có một hồi mã hí biểu diễn.”

Nghe xong ba hạng mục này của Vương Lục, dưới sân yên tĩnh một hồi lâu.

“Vương Lục, ba trận đấu của ngươi... hình như có chút đùa giỡn, đối phương sẽ đồng ý sao?”

Vương Lục nói: “Thử trước rồi hẵng nói, nhưng ta muốn khả năng đồng ý rất cao. Nàng hôm nay thắng liên tiếp ba trận, khí thế như cầu vòng. Với tính tình của nàng, chắc chắn sẽ cân

nhấc xuôi nước đẩy thuyền, nâng cao một bước. Thắng được khiến chúng ta càng thêm không lời nào để nói. Cho nên hạng mục hạng một chút, nàng cũng sẽ đồng ý, sau đó thử ở những thiên môn này thắng chúng ta.”

“... Nói như vậy cũng thuyết phục.”

Vương Lục nói: “Hơn nữa... ba cuộc tranh tài ngày mai cũng vừa vặn nghiệm chứng một chút suy đoán của ta.”

“Suy đoán?”

Vương Lục nghiêm mặt nói: “Thật ra từ bản thân ta cũng không nguyện ý lắm, Đế Lưu Tôn thật sự biết toàn năng... Không đề cập tới nàng có thể làm được hay không, chỉ nói riêng về mức độ cần thiết mà nói cũng không thông. Nàng tự cho mình là Đế Vương trong cõi Tiên, xin hỏi mọi người đã từng thấy Đế Vương nhà ai là chuyện gì cũng bản thân thông thạo? Bảo đảm thủ hạ mỗi một khu vực mình đều tinh thông là đủ rồi., Bản thân hẳn cần tinh thông quyền thuật đế vương. Toàn bộ Đế Lưu Tôn đều biết tài năng, có vẻ hơi dư thừa. Đương nhiên, hôm nay ba cuộc tranh tài, so về toán thuật, độc cổ trùng., Vật liệu tốt, miễn cưỡng cũng xem như có chút liên quan với đế vương, cho nên nàng tinh thông cũng không sai. Nhưng ngày mai ba trận đấu, nếu nàng cũng tinh thông như vậy, thì có vẻ dư thừa.”

Hỏa Nguyên Chân Quân nói: “Đây không phải là đạo lý ta nói sao? Mà nếu nàng thật sự là toàn năng như vậy, người định làm gì?”

Vương Lục cười nói: “Đương nhiên là tìm ra bí mật mà nàng biết toàn năng, sau đó thử mô phỏng theo. Như ngài nói, Đế Lưu Tôn tuy mạnh, nhưng từ xưa đến nay tu sĩ cường đại hơn nàng cũng không hề ít. Cho nên, chuyện nàng có thể làm được, có lẽ chúng ta cũng có thể làm được?”

...

“... Không ngờ, thiết tình là ngoài ý muốn.”

Tay nâng quyển thử mới ra lò, là Vương Lục lông mày hớn hở của cuốn người đọc sách, tán thưởng không ngừng, một cây bút chu sa vẽ phác thảo trên quyển thử, viết đều là đánh giá rất tốt.

Nhưng mà mấy lão già đứng bên cạnh hẳn rõ ràng tái nhợt mặt mày, gân xanh nổi đầy da gà. Thậm chí bọn họ còn theo bản năng bộc phát lửa giận, đốt cháy lớp thi đấu, khiến đám tu sĩ có bồi tự nhỏ tay chân luống cuống.

“Rốt cục còn ra thế thống gì...”

Một vị lão đạo đọc sách lắc đầu thờ dài, tiếc hận không thôi. Một phần thật dày trong tay bị hẳn lật qua lật lại, chỉ thấy chữ viết rậm rạp trên cuốn thi đấu, mỗi một câu đều cực kỳ tỉ mỉ luận chứng giải đáp, suy nghĩ rõ ràng rành mạch, từng nét từng nét phức tạp tràn ngập vẻ trầm tư của tác giả... Mặc dù chỉ là một phần giải thích, lại như tác phẩm nghệ thuật tinh xảo.

Nhưng mà lão đạo với tay nâng một tác phẩm nghệ thuật lật xem rất lâu, cuối cùng lại thờ dài một tiếng, xé nó thành mảnh nhỏ.

Chung quanh có người khuyên nhủ: “Vạn Quyển chân nhân không cần phiền não, đại đệ tử nhà ngươi kiến Mộc chân nhân đáp đã rất tốt. Một phần đề thử xảo quyết như vậy, cuối cùng có thể lấy được sáu thành số, đã xa xa vượt qua đại đa số thí sinh, cũng không phụ sự anh minh của các ngươi thủy phái.”

Sắc mặt lão đạo xám xịt: “Nhưng đâu sao cũng thua Đế Lưu Tôn kia.”

Người khuyên giải cười khổ nói: “Đế Lưu Tôn là đế vương trong Địa Tiên, thiên phú toàn năng, không người nào có thể so sánh. Đừng nói các ngươi cân nhắc thủy phái, những tu sĩ Vạn Pháp Tiên môn mắt cao hơn đầu kia không như thất bại tan tác mà về. Bọn họ còn không bằng dựng mộc...”

Lão đạo có phần kích động ngẩng đầu lên: “Nhưng tu sĩ Hành Thủy phái chúng ta còn chưa từng bại bởi bất cứ ai trong thí

quyển dù là đối thủ hay là căn cơ lập phái của tiên chúng ta là Hành Thủy phái a.”

“Ai...” Người khuyển giải cũng không có gì để nói. Hành Thủy phái từ trước đến nay luôn đi cực đoan trên vấn đề này. Ba mươi năm trước, đại đệ tử Hành Thủy phái Tuyệt Bạt cùng Vạn Pháp Tiên Môn đánh cược với Thiên Xu Đạo ở bên bờ biển sách, ban đêm hai người xem hết một nửa sách vở, sau đó mỗi người ra đề, mỗi người một đáp, hai người đấu liền ba ngày ba đêm., Cuối cùng Tuyệt Kỳ chân nhân lấy một đề chiến thắng hiểm, nhưng sau khi trở về sơn môn nguyên thần liền khô kiệt, nôn ra máu mà chết. Thiên Xu đạo trưởng tuy thua so tài, nhưng bởi vậy đại triệt đại ngộ, nhất cử đột phá giới hạn Nguyên Anh cùng Hóa Thần, tiến thêm một bước...

Trong mắt đại đa số mọi người, người thắng chân chính là Thiên Xu đạo trưởng của Vạn Pháp Tiên môn, nhưng đối với Hành Thủy phái, Tuyệt Kỳ chân nhân lại rất được tôn sùng, vì trên người lão có tinh thần cân đối - làm đề tài, tuyệt đối không bằng bất cứ giá nào.

Hôm nay mặc dù Kiến Mộc chân nhân trên một phần thử quyền vượt qua tài tử các đại môn phái Vạn Tiên minh, lại bại hoàn toàn cho Đế Lưu Tôn... Sân thi thất bại, người cân nhắc thủy phái sao có thể nhin?

Vạn Quyền Lão Đạo nghiêng răng nghiêng lợi: “Chuyện lần này... Tuyệt đối không coi là xong, sau khi trở về, ta liền bảo các đệ tử của môn phái bế tử quan, không nghĩ kỹ đề thử này, vượt qua Đế Lưu Tôn, chúng ta tuyệt đối sẽ không xuất quan...”

Người bên cạnh sợ hãi: “Chân nhân ngàn vạn lần bình tĩnh việc này không được lỗ mãng. Đế Lưu tôn kia đem đề thi này làm tới tỷ lệ chính xác hơn chín thành trở lên, có thể nói không thể tưởng tượng nổi. Mà Kiến Mộc chân nhân lúc trước đặc huấn suốt sáu tháng, ở trong số tuyển thủ chiếm hạng đầu, tỷ lệ chính xác cũng đem sáu thành, trong lúc đó chênh lệch không phải chỉ dựa vào cố gắng bế quan là có thể bù đắp a.”

Ánh mắt Vạn Quyền Lão Đạo kiên nghị: “Trên đời tuyệt không có cố gắng vượt qua nan quan nào không được, ở dưới chiến thuật Đề Hải đều phải cúi đầu xưng thần kiến mộc địch

bất quá Đế Lưu Tôn, chỉ là vì hấn làm đề tài vẫn không đủ nhiều. Ta sau khi trở về liền đưa hấn lên thuyền đề hải, ngoao du mười năm, không tin còn có thể không bằng Đế Lưu Tôn...”

“... Mười năm sau, thi đấu giữa các tiên với nhau đã sớm kết thúc rồi chứ?”

Vạn Quyên Lão Đạo vẫn kiên trì: “Nhưng Đế Lưu Tôn nhất định còn sống, nàng là thượng cổ Địa Tiên, thọ nguyên không thể dài lâu dễ dàng chết như vậy, đến lúc đó ta lại bảo Kiến Mộc đến đây báo thù...”

“... Được rồi, tùy ngươi.”

Với lý niệm kỳ quái của môn phái hiếm thấy bực này, mọi người muốn khuyên bảo cũng là không thể nào khuyên nhủ được.

Thế nhưng nhìn từ một góc độ khác, có thể khiến cho một môn phái cực đoan đến kỳ lạ đều khoan tay vô sách... Đế Lưu Tôn cường đại, xác thực đã đến cảnh giới không thể tưởng tượng.

Ngay cả tư tưởng khảo thí thiên môn như vậy, cô đều có ưu thế áp đảo Vạn Tiên minh.

Cuộc khảo nghiệm luận bàn này, là Vương Lục chân nhân tự mình ra đề tài, tự mình tổ chức thi, cũng tự mình xem cuốn sách.

Về vấn đề hành khảo, loại hình thức thi kỳ lạ này, là gần trăm năm nay mới dần dần lưu hành ở Cửu Châu Đại Lục, mà ở trong tay Vương Lục, lại được cải tiến rất lớn, có thể kiểm tra tri thức và khả năng làm văn chương của người ứng thí. Chỉ bất quá vì ứng phó quần tiên đại bi, độ khó của Vương Lục tăng lên gấp trăm ngàn lần, độ khó không thể tưởng tượng nổi.

Để bày tỏ công bằng, trước khi cuộc thi bắt đầu quần tiên, Vương Lục thông qua kế hoạch đưa hình thức và các đề bài tỉ mỉ của cuộc luận bàn cho thượng cổ Địa Tiên... Chỉ có điều, cùng thời gian đó, hấn cũng giao một lượng lớn sách vở cho Vạn Tiên minh, còn có đặc huấn dành cho các giáo lý.

Còn về quá trình mở sách vở, đương nhiên không cần tạo giả, vì theo lý thuyết thì không cần thiết. Người của Vạn Tiên minh

chiếm hết ưu thế, làm sao cũng không thua... Đáng tiếc, sự thật bày ra trước mắt.

Ngay cả Kiến Mộc chân nhân của Liên Hành Thủy phái mà cũng thua thì còn ai có thể thắng? Có lẽ Vương Lục có thể thắng, nhưng đề bài là của hắn, không phải hắn thì không thể. Làm sao hắn có thể đi lên dự thi?

“Được rồi, mọi người không cần phải chán nản, hôm qua ngay cả thua ba trận cũng đã gắng gượng qua rồi, hôm nay chiến bại có tính là gì đâu?”

Trong lúc mọi người còn đang kinh nghi bất định, Vương Lục phủ tay, nói ra một câu hoàn toàn không tính là an ủi.

Sau đó, hắn rời khỏi bàn đọc sách, đi vào trong sân, làm người chủ trì hướng mọi người nói.

“Tiếp theo chuẩn bị trận tranh tài tiếp theo. Vạn Tiên minh am hiểu nhất là nội dung phục vụ gia nghiệp của mười sáu thị nữ của sơn trang, tổng cộng ba mươi bảy người tham gia đội ngũ dọn dẹp sạch sẽ, cùng Địa Tiên chi để lưu tôn, cùng tiến hành một cuộc thi rửa chén.”

Nói xong, cánh tay Vương Lục mở ra, lập tức một hồi tiếng va chạm leng keng giòn vang, một ngọn núi cao do đủ loại chén chồng chất mà thành xuất hiện ở chính giữa đấu trường.

Chỉ trong giây lát, một mùi hôi thối làm người ta hít thở không thông tràn ngập cả sân. Trong một vệ sinh đoàn, thân thể mấy vị thiếu nữ chính là đang tỏa ra hương thơm, đã biến sắc.

“Ở đây có tổng cộng ba trăm vạn cái chén... Như mọi người thấy, đã bị đủ loại ô vật dính vào, mùi hôi thối không chịu nổi. Mà nhiệm vụ của các ngươi chính là trong thời gian giới hạn, đem những chén này thanh tẩy sạch sẽ., Người tẩy trừ số lượng nhiều nhất chiến thắng. Nhắc nhở ám áp, chất liệu những chén này khác nhau, ô nhiễm vật cũng bất đồng. Cần phải chế tạo địa thích mới có thể thanh trừ dơ bẩn. Ngoài ra, còn có một số ít chén bản có tính bí mật, nếu là không thể hiện., Coi như là chén rửa mặt, đặt chung với những thứ khác, rất có thể tạo thành ô nhiễm phạm vi lớn, kiểm củi ba năm thiêu một giờ. Cho nên, khảo nghiệm công phu quản lý nhà các vị đã đến. Rốt cuộc ai có thể chuẩn xác nhất, cẩn thận mà

nhanh chóng rửa sạch những chén này, khiến chúng ta mỗi mắt chờ mong đi.”

Vương Lục chủ trì từ đơn giản rõ ràng, sau khi nói xong liền lắc mình rời đi, lưu lại một đám nữ bộc và thị nữ ma quyền lau tay nhìn bát sơn.

Về phần Đế Lưu Tôn, lại có chút hăng hái nhìn bóng lưng Vương Lục: “Giải đầu rửa bát? Lại dám để Địa Tiên như ta làm loại chuyện đê tiện này... Người thật to gan lớn mật, hay là nói, người đã nhìn ra cái gì rồi?”

Mà ngay lúc Đế Lưu Tôn lâm bảm, Tịch thị của mười sáu Dạ sơn trang đã dẫn đầu nhào về phía Bát Sơn, giữa hai bước, liền đổi lại bộ trang bị đầy đủ: bịt miệng, khăn trùm đầu, bao tay cùng với váy vẩy màu trắng, tay trắng giơ lên, hoàn toàn không để ý tiếng xấu xấu xa và dơ bẩn, tháo một cái bát sứ từ trên Bát Sơn xuống, ánh mắt nheo lại, nhìn về phía hấn đầy dơ bẩn.

Sau đó, một dòng nước trong vắt tuôn ra từ lòng bàn tay, ở trong bát xoay một cái, liền đem vật đen hòa tan mang đi. Sau đó lại xoay tay, bát trắng tinh kết được nàng đặt trên một cái bàn nhỏ.

Xung quanh có vài nữ tu sĩ nhìn thấy vừa hâm mộ vừa bội phục. Cái chén vừa rời cùng với bát bẩn thủ đều không đơn giản, bát được làm bằng bạch ngọc thiên hà sứ, bát như hoa sen, vết bẩn bình thường không thể dính vào. Mà có thể lưu lại dơ bẩn trong bát., Nếu như là vật phẩm đặc thù, thì căn cứ vào tầm nhìn của các nàng, thì chất keo đen sì lưu lại trong chén kia có tính chất dính dính rất mạnh, lại không hòa tan chất lỏng bình thường, vô cùng khó xử lý... Nói khoa trương một chút, nếu không có tu vi Hư Đan trở lên, căn bản không có cách nào dùng nhựa keo dính cao sương mù đen được.

Nhưng mà đệ tử mười sáu sơn trang, chỉ dùng một dòng suối trong là có thể thanh tẩy Vô Cấu, dòng suối kia hiển nhiên không phải là vật phẩm, chắc là thuốc sạch sẽ đặc sản của môn phái, công hiệu thật sự không tầm thường. Mà cũng chỉ có mười sáu sơn trang dùng chính trị nhà làm trung tâm mới có đặc sản như vậy...

Bất quá, có thể được phái tới tham gia thi đấu, ai mà không phải người nổi bật trong lĩnh vực gia chính? Chỉ thấy hơn mười vị nữ đệ tử khác đều thể hiện thần thông, đều từ trên Bát Sơn hái bát bản, nhanh chóng thanh lý sạch sẽ. Động tác của các nàng cực nhanh, ở trong mắt người bình thường chỉ có thể nhìn thấy đạo tàn tượng... Không bao lâu, bên người những đệ tử này chông chát lên Tịch Tịch Sơn, quy mô to lớn.

Mà trong lúc này, Đế Lưu Tôn từ đầu đến cuối không hề động thủ, chỉ đứng ngoài quan sát cố gắng của những người khác, phảng phất hoàn toàn không có hứng thú tham gia.

Thời gian quy định Vương Lục đưa ra cũng không nhiều, tổng cộng chỉ có nửa canh giờ. Với số lượng chén bản và độ khó thanh tẩy mà nói, đại bộ phận mọi người không phạm sai lầm, có thể thanh tẩy mấy ngàn con. Như tinh anh mười sáu tuổi Sơn Trang, thì có thể thanh tẩy hơn hai vạn... Đương nhiên, đối với ba trăm vạn cái chén tạo thành ngọn núi lớn mà nói, vẫn thuộc về chín trâu một sợi.

Như vậy, không ngại cực khổ chuẩn bị nhiều chén bản như vậy, Vương Lục cố ý lưu lại dư lượng, hay là...

Nhưng vào lúc này, Đế Lưu Tôn cuối cùng cũng hành động.

Nàng chỉ làm hai động tác.

Động tác đầu tiên, đưa tay phải ra, khễ nâng lên.

Thế là cả tòa bát sơn được nàng nâng lên.

Động tác thứ hai, hai tay phân ra hướng xuống dưới, mạnh mẽ giãy giụa.

Thế là, cả tòa bát sơn run rẩy ong ong, vô số ô nhiễm nhỏ vụn, từ các nơi hẻo lánh trong bát sơn chen chúc ra, bị lực lượng vô hình tách ra, hội tụ, tiếp theo vội vã khiêng lên bầu trời. Trong khoảnh khắc, trên trời đã xuất hiện một áng mây đen. Nhưng lúc này phía chân trời lại có một luồng lửa, trong khoảnh khắc khiến cả áng mây bốc lên, nhuộm đỏ cả bầu trời.

Huyết sắc bao phủ, cả tòa bát sơn dưới tác dụng của trọng lực, rơi xuống phía dưới.

Phịch phịch

Một tiếng trầm đục thật tốt. Bát son rơi xuống đất, chấn động khiến mặt đất khẽ lay động, nhưng mà cái này so ra còn kém rất xa lúc mọi người vây xem toàn bộ hành trình, trong lòng rung động.

Vừa rồi, đến tột cùng sinh cái gì?

Khi tâm thần mọi người rung chuyển, Đế Lưu Tôn lại không chờ người.

“Được rồi, rửa sạch rồi, trò khôi hài này có thể kết thúc rồi chứ?”

Nói xong, ánh mắt Đế Lưu Tôn chuyển hướng nhìn về phía chính giữa sân thi đấu.

Vương Lục đã sớm chờ ở đó.

“Ha ha, thật không hổ là địa tiên toàn năng, bệ hạ diệu thủ vô địch, khiến người ta được mở rộng tầm mắt. Chẳng qua hôm nay thi đấu khẩn trương, sẽ không lãng phí thời gian nhiều như vậy. Trận tiếp theo, màn biểu diễn ngựa hí, mời.”

...

“... Các người nói xem, người Ngự Thú tông sẽ không khóc chứ?”

Trong đình viện thuộc riêng Vương Lục, Vương Lục có chút nhàm chán chuyên động cán bút trong tay, dò hỏi các bí thư bên cạnh.

Trong đó có mấy cái bí thư là do Thông Thiên Thánh Đường tạm thời điều tới, còn chưa có phong cách công tác quen thuộc với Vương Lục, đối với câu hỏi này, lập tức cứng họng, không biết trả lời như thế nào.

Chẳng qua là nhớ tới trước đây không lâu xảy ra một màn kia... Đại khái, Ngự Thú Tông thật sẽ có người khóc được a.

Tịch Đại Bí Hải Vân Phàm lại thở dài: “Đúng là quá thảm... Ở trong lĩnh vực mà mình sống yên ổn, bị người ta xem như khi đột, trước mặt trăm vạn người đều mất hết mặt mũi. Chỉ sợ đám tu sĩ tham gia thi đấu trong mười năm tới khó mà thoát khỏi tâm ma. Không ngờ mấy cuộc tranh tài trước với Đế Lưu Tôn còn rất ôn hòa, đột nhiên trở mặt.”

Vương Lục cười cười: “Rất bình thường mà. Nhật ba trận chiến, tất cả đều là quang minh chính đại. Nàng một mặt cần biểu hiện ra thực lực nghiền áp tuyệt đối của mình., Mặt khác lại không thể vứt bỏ sự khoan hậu nhân từ của đế vương - ít nhất phải so sánh với sát thủ hắc lúc trước chứ? Cho nên xuống tay đương nhiên sẽ tận lực dung tình. Nhưng hôm nay ba cuộc tranh đấu, chiến hành khảo thí thì không nói, miễn cưỡng có thể coi như trí lực khảo thí. Từ lúc rửa bát rõ ràng là ta mượn cơ hội trêu đùa nàng, nàng không muốn khiển trách thì trách.”

Vương Lục giải thích xong, đám tu sĩ trong phòng nhao nhao bưng tỉnh. Chẳng qua rất nhanh đã có người ý thức được nội dung càng sâu hơn, không khỏi mở to hai mắt, lộ ra thần sắc không thể tưởng tượng nổi.

Hải Vân Phàm vẫn gợn gàng dứt khoát: “Nói như vậy là người đã dự liệu được kết quả này?”

Vương Lục nói: “Không tính là sớm đoán được — Đế Lưu Tôn nào dễ dàng đi phỏng đoán như vậy. Bất quá, đùa giỡn người ta, đương nhiên phải làm tốt chuẩn bị trở mặt cho người ta, kết quả này đích xác không thể nói là ngoài ý liệu được.”

“...Nói cho cùng vẫn là cố ý a, người rút cuộc có thù hận gì với Ngự Thú Tông? Năm đó kết thù kết oán là chuyện thời kỳ Hư Đan của người? Bây giờ tốt xấu gì cũng là Kim Đan chân nhân, chuyện xưa đâu mà nhớ rõ như vậy?”

Vương Lục khoát tay: “Nếu ta có thù cũ với Ngự Thú Tông, trong nửa năm qua lấy quyền bính của ta, muốn giày vò bọn hần thực sự quá dễ dàng.”

“Nói cũng đúng...” Hải Vân Phàm nghĩ lại, hạ quyết tâm. “Theo kế hoạch của người, cũng nên có một môn phái đi xúc phạm cái rủi ro này, Ngự Thú Tông xem như tình cờ gặp được.”

Vương Lục nói: “Không sai, thánh hiền nói nội cử không tránh thân, ngoại cử không tránh hiền. Ta làm việc đúng theo lời thánh nhân.”

Hải Vân Phàm cảm khái: “... Người không biết xấu hổ như vậy sớm muộn gì cũng có thể trở thành Thánh Nhân.” Dừng một chút, lại hỏi: “Đúng rồi, người có nhìn ra bí mật toàn năng của Đế Lưu Tôn không?”

Vương Lục nói: “Trong lòng mơ hồ có chút ý tưởng, nhưng hôm nay ta xem chiến cả ngày, cũng không tìm được bất kỳ chứng cứ nào chứng minh suy đoán của ta. Đế Lưu Tôn đại khái cũng hiểu ta đang dùng thủ đoạn này thăm dò nàng, cho nên giấu diếm lá bài tẩy của mình rất tốt... Điều duy nhất có thể chính xác là, dựa theo tình huống bình thường, nàng tuyệt đối sẽ không có toàn năng như hiện tại.”

Hải Vân Phàm nhíu mày hỏi: “Trong tình huống bình thường thì không? Vậy người cho rằng nàng gian lận?”

“Đế Lưu Tôn tâm cao khí ngạo, sẽ không làm loại hoạt động bất nhập lưu kia. Nàng nhiều nhất là mưu lợi, không, thậm chí ngay cả thủ xảo cũng không phù hợp tính tình của nàng. Thế nhưng, ta lại có thể cảm giác được., Những nội dung của trận đấu ngày hôm nay, nàng là vì sự khinh thường từ đáy lòng.”

Nàng tự cho mình là đế vương, đương nhiên khinh thường việc nắm giữ kỹ năng đê tiện... Nhưng nàng lại một mực nắm giữ, hơn nữa nắm giữ so với những nhân sĩ chuyên nghiệp còn tốt hơn. Muốn nói đây không phải là lừa dối, còn có lý do gì quang minh chính đại chứ?”

Nói đến đây, đáp án phảng phất giống như nổi lên, nhưng lại giống như bị che lại một tầng lụa mỏng, làm cho người nhìn không rõ.

Loại cảm giác buồn bực khó chịu nhất chính là khoảng cách thành công trước cửa. Hải Vân Phàm ngồi xếp bằng suy nghĩ hồi lâu, bất đắc dĩ buông bỏ: “Mặc dù có rất nhiều loại suy đoán nhưng căn cứ vào điều kiện trước mắt hoàn toàn không cách nào tiến thêm một bước.”

Vương Lục nói: “Không sai, tình báo có hạn, chỉ dựa vào thời không cũng không có ý nghĩa, cho nên... Đã đến lúc đi thu thập chút ít tình báo mới rồi.”

Nửa canh giờ sau, tại một đảo cô quạnh gió lạnh gào thét, sương mù dày đặc, Vương Lục ngồi trên đất, kết thúc một đoạn cố sự thật dài, sau đó nhấp một ngụm trà trơn cổ họng, nói: “Cao hơn, chính là lý do vạn dặm xa xôi ta đến bãi phỏng. Về Đế Lưu Tôn, ta nghĩ ở đây không có bất kỳ ai hiểu biết nhiều hơn những người cùng cấp Địa Tiên các ngươi. Cho nên, phiền ngươi nói cho ta biết, bí mật toàn bộ Đế Lưu Tôn biết rốt cuộc có thể năng lực đến mức nào?”

Ở đối diện Vương Lục, một cô gái mặt mày rung rung bất đắc dĩ thở dài: “Ngươi... Chỉ vì hỏi vấn đề này, cam tâm mạo hiểm tới Phá Toái giới tìm chúng ta? Ngươi có nghĩ tới hay không, vạn nhất Đế Lưu Tôn hiện ngươi tới nơi này...”

Vương Lục nói: “Hiện tại thì sao? Nàng có thù với các ngươi, nhưng ân oán giữa các ngươi và ta có quan hệ gì? Ta chỉ là người qua đường thứ ba không quan trọng, Đế Lưu tôn thân là đế vương, không đến mức khinh thường như vậy chứ?”

Huyền Mặc cười khỏ: “Đương nhiên nàng ta không đến mức làm khó ngươi vì giao tình của ngươi và chúng ta... Thế nhưng, hiện tại là ngươi chủ động tìm hiểu tin tức ngươi không nên tìm hiểu... Thôi, ngươi đã đến đây rồi, đại khái ta lại

khuyên người cái gì cũng vô dụng, người muốn nghe, ta liền nói.”

Vương Lục gật đầu: “Rửa tai lắng nghe.”

“... Thật ra, nói thì rất đơn giản, suy nghĩ ban đầu của người không sai.” Huyền Mặc nhẹ nhàng nói, “Trên đời này không ai có thể biết hết toàn năng, các Đạo Tổ trong truyền thuyết Hồng Hoang đều có sở trường riêng của mình.”, Mỗi người theo đại đạo cũng không phải là toàn bộ vạn pháp thông suốt. Đương nhiên Huyền Mặc không ngoại lệ. Nhưng trên đời mặc dù không có ai biết toàn năng nhưng lại có đoàn đội toàn năng. Năng lực của nàng là mượn lực của người khác để sử dụng. Cho nên... khi cần, đương nhiên nàng không gì không làm được.”

“Mượn lực lượng của người khác làm của mình?” Vương Lục hơi nhíu mày, trầm ngâm nói: “Thì ra là thế, điều này có nghĩa. Mượn lực người khác, đây xác thực là lấy khéo, lại quang minh chính đại thủ đoạn. Đế Lưu Tôn lấy Đế Vương tự cho mình là được., Mà đế vương... sử dụng người khác vì mình, đích xác là thiên kinh địa nghĩa. Dưới thiên hạ không ai không phải là thổ chủ, thống lĩnh đất đai nơi này đều không phải là vương thần, như vậy năng lực thủ hạ chính là năng lực của mình, mượn dùng một chút cũng không sao? Khó trách nàng dám đứng ra một mình khiêu chiến Vạn Tiên minh chúng ta, thì ra người thật sự cùng chúng ta tác chiến, vẫn là toàn bộ Địa Tiên trận doanh, tên gia hỏa này tâm cơ sâu thật a...”

Sau đó, hắn cảm khái hỏi lại: “Loại người này, năm đó trong trận doanh của các người, rốt cuộc là ai sắm vai nhân vật gì? Tính cách và năng lực của nàng bá đạo như thế, sao lại chung sống hòa bình với lão đại các người?”

Huyền Mặc lại thở dài nói: “Năm đó Đế Lưu Tôn, tuy tính cách có chút cương mãnh tự thủ dùng, nhưng cũng không khoa trương như hiện tại. Về phần quan hệ của nàng cùng lão đại... Hiện tại nghĩ lại đúng là có chút kỳ quái. Thời điểm lão đại còn ở đây, biểu hiện của nàng vô cùng khiêm tốn, lại càng chưa từng nảy sinh tranh chấp với lão đại. Trước kia chúng ta đều cho là do mì lực nhân cách của lão đại sử dụng với uy vọng cá nhân, nhưng xem ra, có lẽ cũng có nguyên nhân khác.”

Vương Lục nói: “Người cứ nói thẳng là nàng ta khinh yếu sợ cứng thôi...”

“Đế Lưu tôn... Cũng không phải người hèn hạ như vậy. Ở trên chiến trường, nàng nhiều lần động thân đứng ra đối đầu với cường địch, có lúc thậm chí còn tự đặt mình vào hiểm địa, dũng khí của nàng, từ đáy lòng kính nể.”

“Ồ, đó chính là sức hấp dẫn của lão đại nhà người, ngay cả người duy ngã độc tôn như Đế Lưu Tôn mà cũng cam bái lạy à? Đáng tiếc, hiện tại có cố ý hay không, các người đã không còn ai có thể áp chế được nàng nữa rồi... Nói đến cái này, ta lại hỏi một vấn đề mẫn cảm.”

Vương Lục dừng một chút, đợi xác định rõ Huyền Mặc đang thật tình nghe mình nói chuyện, mở miệng nói: “Lấy ta quan sát, Đế Lưu Tôn mặc dù có chỗ vừa bảo vệ mình dùng, nhưng lòng dạ nàng rộng rãi., Phách Lục kinh người, đặc biệt là so sánh với lời nói của các người, khác biệt càng mãnh liệt. Còn nhớ rõ lúc trước các người nhóm người này mới từ trong giấc ngủ say thức tỉnh, nhìn thấy chúng ta những tu sĩ hậu thế, vừa lên đã cãi nhau nói chúng ta không có thành tựu., Không đáng để phó thác di sản, thậm chí dự định đảo khách làm chủ, một lần nữa trở thành chủ nhân của cửu Châu Đại Lục. Sau đó mới có bày tiên so tài. Thế nhưng Đế Lưu Tôn, sau khi ý thức được người hậu thế suy nhược, nàng lại nghĩ tới là chủ động trợ giúp và che chở cho chúng ta. Theo ta thấy, Đế Lưu Tôn, sau khi suy nghĩ đến người hậu thế lại là người suy yếu., Đế Lưu Tôn thật sự so với các người phải lương thiện ôn nhu hơn nhiều. Như vậy, vì sao một người bản chất ôn hòa như vậy, vừa tỉnh lại liền hô đánh gọi giết? Nàng ngay cả bọn hậu bối tu sĩ xa lạ như chúng ta cũng có thể bao dung, lại không bao dung được những chiến hữu, đồng bào này của các người sao?”

Nghe xong vấn đề này, Huyền Mặc trầm mặc càng lâu.

Trong lòng nàng hiển nhiên có đáp án, cũng không tiện nói ra.

“Không sao, không cần miễn cưỡng trả lời, biểu hiện của người bây giờ đã cho ta tin tức rất lớn.”

Nói xong, Vương Lục đứng dậy, ánh mắt đảo qua bốn phía hòn đảo hoang. Có điều chỉ nói: “Các người rõ ràng vẫn bị Đế

Lưu Tôn trực xuất đuổi giết, nhưng xem ra không ôm thành đoàn mà là tự mình chiến đấu. Ta hàn huyền với người lâu như vậy nhưng vẫn chưa thấy người thứ ba... Được rồi, đã lâu rồi, ta cũng nên trở về. Hy vọng lần sau gặp mặt, không còn là nơi âm u bí ẩn thế này, có thể đặt mình dưới ánh mặt trời.”

Huyền Mặc miễn cưỡng cố nặn ra một nụ cười: “Hy vọng như thế.”

...

719

Thời gian như tên.

Trong lúc vô tình, khoảng cách lần đầu tiên Đế Lưu Tôn lên đài ở một khu võ trường Tiên đã là nửa tháng trôi qua.

Nửa tháng qua, mỗi một ngày trong Quần Tiên thành đều có chuyện như vậy. Đương nhiên, quan trọng nhất không thể nghi ngờ chính là hành động vĩ đại Đế Lưu Tôn một mình đấu với Vạn Tiên minh thường thắng bất bại. Nửa tháng qua, mỗi một cuộc tỷ võ trường ở khu Tiên đều chật ních, trên khán giả dung nạp trăm vạn người, ít nhất một lần cũng chen chúc gấp đôi số lượng.

Trước kia quần tiên thi đấu phân bố tại vô số khu chợ của thành thị, bây giờ tập trung ở một chỗ, từng có vẻ sân luận võ đồ sộ cũng trở nên nhỏ hẹp.

Nhưng mà, so với sự nhiệt tình của các nhân sĩ trong quần tiên thành thì chiến tích của Vạn Tiên minh thật sự vô cùng thâm.

Nửa tháng, nhiều lần bại, nhiều lần bại, nhiều lần bại, trong lúc đó không thể hòa mãi được.

Đương nhiên, lúc này mọi người cũng không biết, theo ước định của Đế Lưu Tôn và Vạn Tiên minh, chỉ cần Vạn Tiên minh thắng được một trận thì sẽ thắng toàn bộ... Nhưng tình cảnh trước mắt này, thật sự là quá chật vật, quá khó coi.

Trong thời gian này, Vạn Tiên minh không tránh khỏi phải ứng phó với âm thanh kháng nghị từ khắp nơi. Đối với sự phần nộ chất vấn của mọi người, tìm kiếm cái cớ như vậy để từ chối. Đồng thời nội bộ cũng không ngừng thương lượng hiệp hội, thảo luận biện pháp mới...

Các loại việc vặt vãnh làm cho mọi người đều sứt đầu mẻ trán. Mà Vương Lục ở trung tâm vòng xoáy lại càng là xông loạn, cần hẳn ra mặt giải quyết các vấn đề, mỗi ngày đều chông chát như núi.

Bất quá, đối với các Bí Thư công tác phối hợp cùng bên người Vương Lục mà nói, sinh hoạt nửa tháng này thì gọn gàng trật

tự, áp lực vượt xa người khác nhìn qua không được coi trọng như vậy.

Bởi vì Vương Lục nhìn qua liền rất buông lỏng, nửa tháng này, cho dù có xảy ra chuyện gì, cũng khó có thể nhìn được trên mặt gã nửa điểm ưu sắc, dường như mọi thứ đã tính trước, mà lúc thủ xử lý vấn đề, cũng là từng bước từng bước, trật tự đàng hoàng.

Có lãnh đạo như vậy dẫn đầu, công tác cho dù bận rộn gấp gáp cũng sẽ không khiến người ta mệt mỏi. Mà đối với việc này, đám bí thư sinh kia thật sự rất vui vẻ.

Trong bọn họ, cho dù là xuất thân kém cỏi nhất, thì cũng là tinh anh thiên tài đến từ môn phái trung phẩm, được vạn người để ý trong nội bộ môn phái. Nhưng lúc này, những môn phái tinh anh này lại bởi vì tổ chức mà ra một lệnh bài, bỏ xuống tu hành, liền xử lý các loại tạp sự thấp kém bên cạnh Vương Lục, kỳ thật chuyện này rất dễ kích động sự buồn bực và bất bình trong lòng. Thế nhưng, những người này tận mắt thấy trạng thái công việc của Vương Lục, giờ mắt lên ngực tự hỏi, không thể không nói chữ phục.

Thủ đoạn làm việc của Vương Lục chưa chắc đã là cao minh đỉnh thiên, bên trong bí thư cũng không thiếu nhân tài am hiểu xử lý công việc, nhưng tâm thái và khí phách của hắn lại khó có người có thể sánh được với người đó. Rõ ràng chỉ là một tu sĩ kim đan tu hành không quá ba mươi năm, so với đại bộ phận tu sĩ Chân Quân trong Thông Thiên Thánh Đường còn có biến hóa không sợ... Nửa tháng này..., Tổ chức sẽ phải gánh chịu áp lực cực lớn, làm cho rất nhiều tiền bối lão tiền bối lo lắng, nhưng Vương Lục lại vĩnh viễn như gió xuân thổi qua, ôn hòa thân nhiên.

Trên thực tế, nguyên nhân rất đơn giản vì ôn hòa lạnh nhạt.

Vương Lục đã sớm vứt bỏ nó khỏi chiến trường này.

“Sự tình đạt đến một bước này, thắng thua quần tiên đại bỉ đã không quan trọng nữa.”

Những lời này là lời mà nửa tháng trước Vương Lục nói với bản thân trong lòng. Cho đến tận bây giờ, chỉ nói qua với rải

rác vãi người, ngay cả Hà Đồ đạo nhân, hẳn cũng chưa từng nói qua.

Bởi vì lúc này thi đấu quần tiên đã lay động vô số người. Tuy hình thức sinh ra trời long đất lở, nhưng trong mắt đại đa số mọi người, bất luận hình thức biến hóa ra sao, chỉ cần thắng, Vạn Tiên minh có thể toàn bộ tiếp nhận mộ quần tiên, được thượng cổ địa tiên ủng hộ... Tu tiên giới cửu châu sẽ tiến vào thời đại hoàng kim mới.

Dụ hoặc như vậy, không có bao nhiêu người có thể kháng cự được. Thân thể mọi người giống như một dòng lũ thế không thể đỡ, chỉ có thuận theo nó tự nhiên cuồn cuộn về phía trước. Trong lúc này bất luận kẻ nào có ý đồ ngăn cản trước mặt nó đều sẽ tan xương nát thịt.

Vương Lục đương nhiên không muốn tan xương nát thịt, cho nên công việc bề ngoài hẳn vẫn sẽ làm không hỗn loạn. Mà đối với chất vấn dư luận, ví dụ như vì sao nửa tháng qua hẳn không chịu tự mình ra trận? Vì sao sức mạnh thế không thể đỡ bỗng nhiên biến mất không thấy, có phải là hẳn và Địa Tiên có tác dụng riêng hay không? Mà vạn nhất thật sự thất bại thì phải xử trí như thế nào? Vương Lục thống nhất câu trả lời là không thể trả lời.

Mà trên thực tế, nửa tháng này, trọng tâm của Vương Lục đã sớm thay đổi.

Đế Lưu Tôn.

Đương nhiên, thật ra toàn bộ công tác của Đế Lưu Tôn đều trọng tâm của Vạn Tiên minh, nhưng Vạn Tiên minh suy xét làm sao chiến thắng nàng. Vương Lục làm sao càng hiểu rõ hơn nàng. Đương nhiên, nếu đổi một góc độ khác, bất luận rốt cuộc ai thắng trận đấu này, chỉ cần có thể bắt được Đế Lưu Tôn, kết quả đều như nhau. Nhưng suy nghĩ của Vương Lục còn muốn tiến thêm một bước so với lúc này.

Nàng càng hiểu rõ thì Vương Lục càng hiện. Nàng thật sự là một người tuyệt không thể tả. Trên người nàng ẩn tàng rất nhiều bí mật, khiến người ta không kim lòng được muốn cởi bỏ.

Ví dụ như bí mật đầu tiên: Nửa tháng qua Đế Lưu Tôn rốt cuộc đang làm gì?

Trong mắt đại đa số mọi người, cô xuất hiện đúng giờ trong cuộc tử thí võ trường Tiên giới mỗi ngày, dùng thủ đoạn quỷ thần khó lường liên tiếp thắng trận đấu, ép toàn bộ Vạn Tiên minh tới mức tối tăm mặt mũi.

Nhưng trong mắt Vương Lục, nửa tháng qua rõ ràng Đế Lưu Tôn có chút không yên lòng. Nàng mặc dù đích xác xuất hiện ở trên sân, nhưng tâm tư đã sớm bay ra bên ngoài. Chỉ tiếc nàng mượn năng lực thần thông quá cường đại, dù phân tâm nhị dụng, ở đây cũng tung hoành vô địch. Bán Nguyệt qua liên tục đánh bại vô số cao thủ, loại tâm không ở tại đây được che dấu rất tốt., Nếu không phải Vương Lục đã từng dắt tay nàng cùng du lịch, cùng nhau có hiểu biết nhất định, kỳ thật rất khó phát hiện dị thường. Mà tu sĩ Vạn Tiên minh có nhãn lực hơn người, có lẽ có thể nhìn ra điểm dị thường, nhưng chưa hẳn dám tin tưởng suy đoán của mình.

Trong trường hợp này mà nàng cũng dám phân tâm? Chuyện như vậy nói ra có mấy ai tin?

Vương Lục biết, hiện tại hẳn rất tò mò rốt cuộc Đế Lưu Tôn đang nghĩ cái gì.

Thứ hai, Đế Lưu Tôn mượn thần thông của người khác rốt cuộc nguyên lý gì?, Nàng tùy tiện liền có thể lấy ra dùng? Trên đời sao lại có thần thông bá đạo như vậy? Cho dù nàng là Địa Tiên Chi Vương, mà trong thiên hạ cũng phải có tiền đề: người được thần thông phải thừa nhận vương quyền của nàng. Mà nếu là như vậy... Nửa tháng qua, nàng có được rất nhiều thắng lợi cũng rất sâu xa, bởi vì nàng mượn được thần thông thật sự có chút quái lạ.

Thứ ba, thái độ của Đế Lưu Tôn đối với bọn người Huyền Mặc thực sự có chút không hợp tình hợp lý. Mà đám người hoang dại bị đám Huyền Mặc bị trục xuất kia, cũng rõ ràng có chút chột dạ, điều này càng khiến người ta tò mò, đám người này rốt cuộc đang chột dạ cái gì? Bọn họ đã bỏ qua chuyện gì, hay là đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn? Đồng thời, Đế Lưu Tôn ở hơn nửa tháng trước..., Lúc vừa mới thức tỉnh, uy thế bá đạo kia ẩn tượng sâu sắc, dùng tay không chém giết con

rồng, dáng vẻ quả thực uy mãnh, thế nhưng sau đó Đế Lưu Tôn liền ngừng chiến đấu, không đuổi giết phản bội trong mắt nàng nữa, nguyên nhân này là gì? Là vì khi đó bị ám thương, tổn hại quá lớn?

Thứ tư là vấn đề then chốt từ bí mật của Đế Lưu Tôn truyền tới: Hắc đang làm gì? Là kẻ địch lớn nhất của Vạn Tiên minh trước khi Đế Lưu thức tỉnh, Hắc đã từng được Vương Lục coi trọng đẳng cấp cao nhất. Hắc mang theo Bí Thư ban mà Hải Vân Phạm làm, tiến hành phân tích nghiên cứu toàn diện về Hắc, nhận định được năng lực và uy hiếp của người này.

Nhưng sau khi Đế Lưu Tôn thức tỉnh, màu đen liền trọng thương mà chạy, lặng yên không một tiếng động. Tuy nói cũng có thể giải thích vì hắc được Đế Lưu tôn trọng sáng tạo, không cách nào tự do hành động. Nhưng Vương Lục luôn cảm thấy thủ đoạn đen tối, không nên thua nhanh như vậy, triệt để như vậy. Nếu lúc này hắc âm thầm chuẩn bị trở lại, vậy lúc này tuyệt đối không thể bỏ qua sự tồn tại của hắc. Bóng, rất có thể sẽ trở thành hạch tâm trong tình thế biến hóa tiếp theo.

Vấn đề bốn vấn đề trên chính là trọng điểm mà Vương Lục nửa tháng suy tư. Đương nhiên trước mắt xem ra vẫn chưa có kết luận gì, nhưng Vương Lục đã tìm được một ít đầu mối.

Thời gian còn lại nửa tháng, hắc tin tưởng mình có thể tìm được đáp án.

Bất kể là thế sự hay tốt hoặc xấu, cuộc sống nào cũng đều trải qua, làm ăn luôn phải làm.

Đối với người làm ăn trong Quần Tiên thành, những lời này hiện tại là khắc họa tốt nhất.

Sau khi hình thức biến hóa của cuộc thi quần tiên, người chịu ảnh hưởng lớn nhất kỳ thực chính là những người làm ăn như bọn họ.

Những tuyến thủ kia, mặc dù bị xung kích trực tiếp nhất, nhưng kỳ thật hằng ngày bọn họ đều không ngừng huấn luyện, mà phần lớn mọi người mặc dù không thể lên sân khiêu chiến, nhưng nhìn tình hình chiến hiện tại, không lên sân trái lại là chuyện tốt...

Chỉ có các sinh ý như sét đánh giữa trời quang, tổ chức một tờ lệnh thay đổi biên độ thi đấu của quần tiên, nhưng đầu tư cuối cùng của những người làm ăn như thế nào để đuổi theo đây?

Đương nhiên, tổ chức lợi lộc sẽ không tiến hành bồi thường bất cứ thứ gì. Đương nhiên không bồi thường cũng có đạo lý không bồi thường, người làm ăn mượn cơ hội quần tiên ra so tài điên cuồng, tổ chức đại hội cũng không ngồi xuống nâng giá thu thuế. Bây giờ tình thế biến hóa dẫn đến việc làm ăn bồi thường, tự nhiên cũng không có lý do tiến hành bồi thường.

Kinh doanh, không phải chính là nguy hiểm và lợi ích cùng tồn tại hay sao? Trước đó hưởng thụ lợi ích, bây giờ là thời điểm nên gánh chịu nguy hiểm.

Đương nhiên, bất luận thời điểm nào, trong số những người làm ăn luôn có số ít kỳ tài có thể ngược dòng mà lên, trong khi những người khác thua thảm hại thì kiếm được đầy bồn đầy bát.

Ví dụ như, một thương hội lớn mới quật khởi không đến mấy tháng, lại một lần nữa trong sự kinh ngạc vô số ánh mắt rơi xuống đất, trở thành người thắng cuối cùng đang cười.

“Thư lão đại, lần này quý giá nghiêm nhiên muốn trở thành đệ nhất đại hành trong Quần Tiên thành. Đến lúc cửa hàng mới khai trương, đừng quên mời các huynh đệ uống rượu nha.”

“Mã lão bản nói gì vậy, ngài chính là tiên bối đức cao vọng trọng, chớ có ôm giết tại hạ...”

Trong lúc đám người làm ăn gom góp, đưa nhỏ chột hoảng hốt, chỉ cảm thấy dường như đã trải qua mấy đời, tất cả cảnh tượng trước mắt đều không chân thực.

Tên mập mạp kia đang dốc sức nâng ngựa già của mình, là đại nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong ngành buôn bán dưới cờ Huyền Thiên quán, xuất thân phàm nhân lại có thể đứng vững gót chân ở tu tiên giới. Hôm nay mượn nhờ linh căn Thập Nhị Trọng Lô tán, đan dược liên tục không ngừng phụ trợ, đã trở thành Kim Đan chân nhân, khiến cho vô số tu sĩ có cơ hội đều hâm mộ không thôi.

Đi tiếp bên cạnh lão Mã là hai người từng là thương nhân tài thương không ai bì nổi ở các tiên thành, hai nữ nhi tướng mạo

như thiên tiên, mỗi người kết một phần nhân duyên tốt. Nhưng mà hôm nay, sinh ý tràn ngập nguy cơ, ngay cả hôn ước cũng bị người ta trả lại, thật đúng là mặt mày đất. Cũng may lão Mã làm người có nghĩa khí, đưa tay kéo lão một cái, hôm nay nghiêm nhiên đã trở thành người hầu rượu.

Mà chính mình... đã trở thành đại nhân vật có tư cách cùng bàn uống rượu với rất nhiều thương nhân lưu hào? Mà điều này, chẳng qua là bởi vì mình vẫn luôn thành thật thật, làm việc theo lệnh người nào đó mà thôi.

Mặt người chết tiệt, ngươi... rốt cuộc là ai?

(Hay là nói với các thư hữu đi, thiếu nữ trên chiến hạm Kiến Nhật, trải qua không ngừng nỗ lực rốt cuộc đã ra khỏi lê tắc lưu lại. Ở đây dâng lên công thức huyền học: 4 thừa thốt 5.513, chúc mọi người may mắn.)

...

“Hừ, lại uống thành bộ dáng quý này. Người thật sự cho rằng mình Trúc Cơ thành công, có thể muốn làm gì thì làm sao?”

Thư thả dòng dõi về đến nhà, trong tai phảng phất nghe được thanh âm quen thuộc kia, nói lời nói không quen thuộc, nhất thời trong lòng âm áp.

Nhưng rất nhanh hẳn liền ý thức được, tất cả những thứ này bất quá là tác dụng phụ của “Túy Mộng Tử” “Tử Sinh Tử” thực sự là khát vọng ở sâu trong lòng bóng người.

Nhưng mà trên thực tế, mặt người chết chưa bao giờ nói những lời thân thiết với hẳn cái gì, cho dù là giấu giếm trách cứ cũng chưa từng có.

Hắn luôn luôn lạnh lùng như băng, dù là sư đồ, cũng không thấy được nửa phần tình cảm thầy trò.

Nhưng đưa nhỏ vẫn cảm tạ gương mặt người chết, không có mặt người chết, hẳn thư thái con nói dối tính là gì thư lão đại? Chẳng qua là tùy tiện đi lại trong phố phường cũng có thể thấy được. Mà kết cục của lãng mạn tử, hẳn đánh nhỏ đã thấy nhiều lắm rồi —— phần lớn chết không có chỗ chôn, phơi thây nơi hoang dã.

Nhưng hiện tại hẳn ta đã là thủ lĩnh mấy thương hội lớn trong Tiên Thành, danh xưng với thực là quý nhân hiền hách.

Trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ, tất cả những thứ này đều là mặt người chết tặng, nếu không có hẳn, ngay cả một cửa hàng nhỏ nhỏ như vậy cũng chưa chắc vận hành được, càng đừng nói đến việc nắm lấy cơ hội buôn bán mầu chốt, một quyền vạn lợi, từ đó tiến thân lên tầng trên thương giới, giấy say kim Mê.

Ngoài ra, mặt người chết còn truyền thụ cho hẳn công pháp tu hành, phối hợp với sức mạnh của đan dược, tự mình tu hành mấy tháng liền đã Trúc Cơ thành công, khiến cho không ít người tán dương hẳn tài hoa xuất chúng, thiên phú kinh người... Nói hươu nói vượn, mình nào có thiên phú gì đáng nói?

Nhưng xét cho cùng, bản thân đối với mặt người chết cũng chẳng có bao nhiêu hảo cảm.

Lúc ban đầu, khi còn đang cuộn mình trong cửa hàng nhỏ, chính mình đã từng mang ơn đối với hắn, nhưng sinh ý càng làm càng lớn, lòng biết ơn cũng càng ít đi, ngược lại hoang mang và khủng hoảng càng tích càng sâu.

Mặt chết người... Vì sao đối tốt với mình như vậy?

Trên đời có lẽ có sự vô duyên vô cớ hận, nhưng lại không có tình vô duyên vô cớ. Một người thi ân và đối phương, chắc chắn sẽ có lời cầu khẩn. Cho dù phú hào bố thí ăn xin, cũng vì thiện danh và tự thỏa mãn bản thân— Đương nhiên cái này không có gì không tốt, nhưng hết thấy việc thiện chung quy vẫn phải có lý do.

Điểm này, hôm nay hắn có cảm xúc sâu sắc nhất trong tiệc rượu.

Rượu đến nổi say sưa, mấy vị phú thương trên bàn cảm khái lão Mã làm người trọng nghĩa hậu đạo, niệm tình cũ. Ngày xưa cùng Văn Phương Bác chỉ là điểm giao tình với nhau về mặt nước, ở thời điểm quần bách nhất, đưa tay tương trợ, kéo lão ta ra khỏi vực sâu.

Nhưng phía dưới bàn rượu lại có thương nhân quen thuộc âm thầm nói cho mọi người biết: Lão Mã đích thật là đã cứu Văn Phương Bác một mạng, nhưng tuyệt đối không phải cố niệm tình xưa.

Lão Mã muốn hai con gái của Văn Phương Bác.

Đây đương nhiên là yêu cầu hợp tình hợp lý, hai nữ nhi của lão Văn gia như hoa như ngọc, ai mà không muốn? Chỉ tiếc lúc trước mỗi người đều kết thân, hứa cho đệ tử danh môn đại phái tu tiên. Lão Mã mặc dù không sợ, nhưng không cần phải tự tìm phiền toái cho mình. Nhưng hôn ước đã giải trừ, lão Mã ra tay, giống như thuận nước đẩy thuyền.

Đây có thể tính là lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn? Có lẽ là vậy, nhưng con ngựa già cứu người trong nước sôi lửa bỏng cũng là sự thật. Trong mắt thương nhân, đại gia nghiệp này còn có giá trị hơn cả hai cô con gái. Cho nên mọi người

lén lút có chút nghị luận, nhưng cũng thừa nhận con ngựa già làm việc thiện, đích xác là trượng nghĩa hậu đạo.

Thư thái đưa nhỏ nghe xong lại ngũ vị trần tạp: Đây là trượng nghĩa hậu đạo?

Có lẽ mình xuất thân tầng dưới chót, giá trị so với bọn họ dù sao cũng khác biệt, cho dù là kẻ lang thang quen thói trộm gà bắt chó, bội tín bội nghĩa, cũng sẽ không cảm thấy đây là trượng nghĩa hậu đạo a... Bất quá, cũng làm cho con nổi dỗi càng thêm minh bạch một đạo lý.

Trên đời không có tình nhân vô duyên vô cớ.

Mặt người chết đã cho mình tất cả, hấn đến cùng là toan tính cái gì? Mặt ngựa giống như lão Mã già kia, ha ha, nếu như mặt người chết thật sự có hứng thú, mình cho cũng không sao, đáng tiếc đưa nhỏ tự biết mình, mình thực sự không có điều kiện đó.

Chẳng lẽ chỉ vì mình từng được Vương Lục tặng một cái gì đó?

Cho dù mặt mũi người chết là tử trung của Vương Lục, cũng không đến mức làm cho sự tình này... Nếu chính gã đứng trước lôi đài, với thành tựu hôm nay của gã, chỉ sợ cùng Vương Lục gặp mặt cũng không phải là việc khó, hà tất phải đem tất cả chuyện này đổ cho bản thân?

Càng suy nghĩ thì con em cũng càng nom nớp lo sợ. Mặt người chết có thể cho mình tất cả, đương nhiên hấn cũng có cách cướp đi tất cả những thứ này.

Mà chính mình, còn có thể thích ứng được với cuộc sống mất đi tất cả sao? Đã quen với việc ăn ngon mặc đẹp, quen với thể diện trước mặt người khác, đặc biệt là... Mấy ngày nay còn kết bạn với không ít thiên kim phú, dần dần thân hãm ôn nhu hương, để cho mình đột nhiên mất đi tất cả chuyện này mà nói...

Đang lúc suy nghĩ, bên tai bỗng truyền đến một tiếng hừ lạnh.

Chỉ một thoáng, thư thái dòng dõi khôi phục thanh tỉnh, tạp niệm trong đầu cũng tan thành mây khói, đồng thời trên mặt lộ vẻ tươi cười.

“Ha ha, mặt người chết, ta...”

Còn chưa dứt lời, liền không ngoài dự liệu bị cắt ngang:

“Ngày mai bắt đầu, dựa theo phương án mới mà kinh doanh.”

Thư thái kinh hãi: “Lại có phương án mới? Biến hóa này cũng quá nhanh đi...” Nói xong bước vài bước vào phòng, quả nhiên thấy trên bàn một quyển sách mới, ngược lại nhìn lại thì giật nảy mình.

“Cái này... Những thứ khác thì không nói, chuyện gì xảy ra? Gia tăng cường lực lượng La Tiêu? Chẳng phải đã sớm từ bỏ hẳn rồi sao, sao lúc này lại đột nhiên nhớ tới hẳn? Căn bản không có giá trị, hơn nữa cho dù người một lần nữa xem trọng hẳn, nhưng bây giờ lập tức thay đổi, cũng có vẻ quá nhanh nhẹn rồi, người...”

Thư thái dòng dõi thao thao bất tuyệt hỏi liên tục một chuỗi vấn đề, đáng tiếc mặt người chết nhiều thêm một chữ cũng không chịu trả lời.

“Ài... Được rồi, người nói cái gì thì chính là cái đó. Sáng mai ta sẽ bảo thủ hạ làm thủ hạ.”

Nhưng đúng vào lúc này, giọng nói của mặt người chết lại vang lên.

“Người đích thân đi, gặp hẳn.”

“Hả?” Thư nhi kinh ngạc muôn phần, ” Mặt người chết người rớt cuộc đang giờ trò quý gì vậy? Loại chuyện này cũng cần ta đích thân tới chứ? La Tiêu đã sớm tức giận, không cần tới bản thân ta chứ? Được rồi, cho dù hẳn có tức giận thì ta cũng là đệ tử của Tứ Tướng Chân Quân, luận địa vị ta không sánh được, nhưng tùy tiện đến gặp mặt cũng quá đột nhiên... Được rồi, ta đi là được rồi.

Biết mặt người chết không cho phép quyết định, thư hầu lái nhai một hồi rồi im bật.

Hắn muốn mình làm cái gì, tự mình ngoan ngoãn nghe theo là được. Mấy lần trước nắm chắc cơ hội buôn bán máu chó, cũng là trong hoàn cảnh không thể tưởng tượng này làm ra.

ứng phó xong mặt người chết đột nhiên tập kích, thư thái dòng dõi mang theo một thân mùi rượu bò lên trên giường.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, trong lòng lại hơi yên ổn một chút.

Tuy rằng nhiệm vụ này đã được bố trí vô cùng gian nan, nhưng so với lúc trước thì vẫn như vậy, một câu cũng không nói thì đã tặng cho hắn hết tất cả, khiến hắn càng thêm an tâm.

“Ồ? Hợp tác với ta?”

Tại nơi trú đóng của Tứ Tướng tông, La Tiêu có chút kinh ngạc, vui vẻ nhìn vị khách quý tới bái phỏng.

Thư giãn dòng dõi.

Mặc dù chỉ là bước đầu bước vào thế giới tu hành, rất nhiều người xem ra phạm nhân chưa hoàn toàn cởi bỏ phạm thai, nhưng vị thiếu niên này đã dần dần trở thành một thành viên trong Quần Tiên thành hết sức quan trọng.

Đương nhiên, luận về địa vị, con cháu còn lâu mới có thể so sánh với mình. Thế nhưng đối với những thương nhân này mà nói, coi trọng giá trị đầu tư chứ không phải là thân phận địa vị.

Mà nói đến giá trị đầu tư, sao mới mà mình từng tức giận này, có gì đáng giá để hắn tự mình đến bái phỏng chứ?

Nói thật ra, vấn đề này ngay cả Thư giãn dòng dõi cũng không hiểu. Mặt người chết bảo y qua đây, nhưng không nói rõ cụ thể là muốn làm gì, đúng là khiến người ta không đoán được.

Vì vậy cứ tùy cơ ứng biến đi.

“Đúng vậy, hợp tác.”

Thư thái đưa nhỏ vừa nói, vừa vắt óc suy nghĩ nên hợp tác với tên đầu trọc này như thế nào.

Xuất thân Hoa Nghiêm Tông, từ khi yên lặng không có tiếng tăm, lộ ra tài hoa, thiên tài xuất chúng. Sau đó được Tứ Tướng Chân Quân thu làm đệ tử chân truyền, từng mấy lần giao thủ với Vương Lục, mặc dù rơi xuống hạ phong, lại triển lộ ra thực lực cực tốt, sau đó...

Sau đó, tựa hồ cũng không có gì đáng nhắc tới. Vốn hắn còn rất mong đợi hắn bộc lộ tài năng trong cuộc thi phân đấu của quần tiên, kết quả trận đấu hình thức biến hóa, hắn cũng mất đi cơ hội lên đài, nghe nói vì vậy mà buồn khổ không chịu nổi.

Đợi đã, nếu là như vậy...

Linh quang trong đầu con cháu lóe lên, nghĩ tới một chuyện.

“Ta hi vọng có thể hợp tác với ngươi, giành được cơ hội ra trận lần nữa cho ngươi.”

“Ồ?” La Tiêu có vẻ rất hứng thú, “Vì sao phải làm vậy?”

Thư thái nói: “Bởi vì ngươi có giá trị đầu tư, vô luận người khác nói như thế nào, ngươi dù sao cũng là một thành viên xuất sắc nhất trong cùng thế hệ, cũng là một thành viên có sắc thái truyền kỳ cực già. Hơn nữa ngươi có được ưu thế khó có thể sánh bằng người khác, so với những thiên tài thuở nhỏ được danh môn đại phái bồi dưỡng. quật khởi của ngươi càng nhiều là dựa vào nỗ lực của mình, điểm này kỳ thật càng có thể hấp dẫn người bình thường cộng hưởng, hơn nữa...”

La Tiêu nghe vậy cười: “Hiện tại đầu tư vào ta, phí tổn cũng khá thấp sao?”

Thư thái người nói: “... Xin ngài thứ lỗi, dù sao ta cũng là người làm ăn.”

“Không sao.” La Tiêu khoát tay áo, không để ý tới bản thân mình chi phí nhỏ.

Nhưng mà ngay lúc con nôi dỗi tự cho là thỏa đáng, lại nghe La Tiêu nói: “Rất cảm tạ quý hành coi trọng ta, nhưng đáng tiếc ta hiện tại đã không có ý tham gia quân tiên đại bí.

Thư thái đưa nhỏ nghe vậy sùng sốt: “A?”

“Gần đây ta có chút chuyện quan trọng, chẳng mấy chốc sẽ bề tử quan, sợ rằng không cách nào hợp tác với người khác. Cho nên, cảm ơn ngươi hôm nay có thể tới, nhưng thật đáng tiếc, ta chỉ có thể xin miễn cưỡng lời mời của ngươi.”

Nói xong, La Tiêu liền đứng dậy tiễn khách, cũng không cho dòng dõi có cơ hội phản ứng.

“Ngươi nói là, hẳn tự xưng có chuyện quan trọng trong người, không thể tham gia quân tiên đại bí?”

Thư thái đưa nhỏ không thể làm gì khác hơn nói: “Đúng vậy, hơn nữa nói xong là đuổi người, hoàn toàn không cho ta cơ hội huy động.”

“A...”

Trong phòng, khuôn mặt người chết lâm vào trầm tư hiêm thấy.

Thư thái đưa nhỏ nhất thời trong lòng rung động, mọi chuyện đều đến mức này, lẽ nào mặt người chết vẫn không chịu từ bỏ?

La Tiêu này rốt cuộc mê người cỡ nào, đáng giá người cố chấp như vậy?

“Ta nói này, nếu người ta đã không phối hợp như vậy, chúng ta không cần phải mặt dày mày dạn nịnh bợ chứ? Những thứ khác không nói, để cho người ngoài nhìn sẽ không cảm thấy rất kỳ quái sao?”

“Cho nên tiếp theo người không những phải đi mời mà còn phải mời được giống trống khua chiêng, khiến cho tất cả mọi người trong Quân Tiên thành đều biết. Còn lý do coi là ngàn vàng mua ngựa, mua chuộc lòng người. Người ở trong Quân Tiên thành xem như là tân tú, dùng chuyện mời mua lòng người này cũng hợp tình hợp lý.”

“A? Mặt người chết tiệt, La Tiêu kia rốt cuộc là dạng gì của người? Người đối xử với hắn cũng tốt quá đi?”

“Con chuột nhỏ, việc này xong, ta cho người tự do.”

“Ta...” Thư Nhi đột nhiên ngăn người: “Người, người nói cái gì?”

“Sau chuyện này, ta sẽ đi xa, đi chuyến này e rằng mấy chục năm không có duyên gặp lại. Cho nên người cũng không cần lo lắng ta sẽ cướp hết tất cả của người.”

Thư thái đưa nhỏ giật nảy mình: “Người đang nói bậy bạ gì đó? Tất cả của ta đều là người cho, người muốn lấy ra bất cứ lúc nào, nếu ta nhú nửa lông mày, thiên lôi đánh hồn phi phách tán...”

“A, nói rất dễ nghe, người thực sự bỏ được vinh hoa phú quý hôm nay? Xin được những nha đầu dìu dàng kia?”

“... Được rồi, cho dù có một điểm không nở như vậy, nhưng ta cho tới bây giờ không nghĩ tới người phải đi hết, ta phải làm sao bây giờ? Chút bản lĩnh này của ta, sao có thể quản được thương hành lớn như vậy?”

“Ngoại trừ mấy lần quyết sách máu chót, ta còn chưa từng nói với ngươi nên làm thế nào, ngươi cũng làm tốt, kế tiếp ngươi an tâm thủ thành, cả đời không lo phú quý.”

Thư thái người thừa kế một chút, trong lòng không hiểu sao, càng cảm thấy thấp thỏm bất an.

Lúc mặt người chết còn, hấn kính hấn sợ hấn, nhưng nếu mặt người chết không còn, sợ hãi trong lòng hấn sẽ càng nhiều hơn.

“Nhưng mà, làm sao bây giờ tu hành của ta?”

“A, ngươi luôn không thích tu hành.”

Thư thái dòng dõi lập tức như bị nghẹn.

“... Muốn đi thật sao?”

“Sau việc này, ngươi và ta chia tay. Cho nên, làm tốt chuyện này đi.”

Thư thái dòng dõi trầm mặc thật lâu.

“Mặc dù không biết rốt cuộc ngươi muốn làm gì, nhưng nếu đã là yêu cầu của ngươi, bất luận thế nào ta đều sẽ làm.”

...

“Gần đây đám Tiên thành này cảm giác quanh quẽ.”

Trong tửu lâu, một vị khách uống rượu cầm trong tay bầu rượu, nhẹ nhàng đung đưa, ánh mắt xuyên qua song cửa sổ nhìn ra phía ngoài, khóe miệng nhếch lên tươi cười.

Đối diện bàn rượu là một đạo nhân áo thô lạnh giọng nói: ” quanh quẽ? Người trong Quần Tiên thành luôn càng ngày càng nhiều.” Ngừng một lát, “Không chỉ một người, ngay cả thần hồn Ngưu Quỷ Xà cũng nhiều lên.”

“Cái gì mà trâu quỷ xà thần có thể giấu diếm được mắt của ngươi?” Người uống rượu cười nhạt một tiếng, lại uống một ngụm rượu. “Cho dù thật sự có chút tà môn đường ngang lối mò vào, đại khái cũng là hạng người yêu ma quỷ quái, mấy ngày nay hoàn toàn không thấy bọn họ gây chiến chung, thực sự rất nhàm chán.”

Đạo nhân ngồi đối diện nhíu mày: “Ngươi gọi ta đến chỉ vì mấy câu bực tức nhàm chán này?”

“Ha ha, đương nhiên là không rồi, Giám sát sứ của Thịnh Kinh tiên môn trăm công ngàn việc, ta sao lại vì chuyện nhỏ nhàm chán mà làm trễ nãi thời gian của ngươi. Lần này mời ngươi tới là muốn hỏi một số chuyện... Đương nhiên, sẽ không vô ích mà hỏi, hôm nay ta mời hết những thứ rượu và thức ăn trên bàn này.”

Đạo nhân cau mày nhìn mặt bàn: Ba bầu rượu trống không, tất cả đều do một vị tửu khách làm. Một đĩa đậu phộng cũng bị vị tửu khách kia mỗi người ăn hơn phân nửa, bản thân không nếm một viên. Đồng thời trước mặt mình chỉ có một bình trà thô, một chén trà nửa chén.

Đại Phí Chu tự gọi mình tới, chính là vì mời mình uống một chén trà miễn phí?

Không hổ là tiện nhân nổi tiếng đỉnh đỉnh cửu châu, Vạn Tiên minh có ghi chép cố định.

“Vương Vũ, có chuyện gì cứ nói thẳng ra. Có điều, Vương Lục là chủ yếu của tổ chức, nguồn tình báo phát ra trong tay

cực kỳ phong phú. Người muốn biết cái gì hỏi hấn là được, cần gì phải bỏ gần tìm xa?”

Người uống rượu đối diện bàn rượu chính là Vương Vũ.

“Giám sát sứ quá coi trọng hấn rồi. Luận về tình báo, ai có thể sánh với giám sát sứ Cửu Châu của Thịnh Kinh Tiên Môn chứ? Đứng đầu Cửu Châu, Kim Đan đệ nhất Cửu Châu, Khổng Đàm chân nhân nổi danh.

Đạo nhân áo quần thô do Vương Vũ mời đến chính là Khổng Lao của Thịnh Kinh Tiên Môn, không có tiếng tăm gì nhưng lại là một Kim Đan chân nhân hết sức quan trọng.

“A, đệ nhất Kim Đan tiên cửu châu, danh hàm này thật sự là chói tai.” Khổng Thiên nói, ánh mắt như kiếm đâm về phía đối diện, nhưng mà ánh mắt tựa như thực chất này phảng phất lâm vào một mảnh hư không hỗn độn, vô lực.

Khổng Ung khẽ cười một tiếng, thu hồi ánh mắt, đơn giản một lần giao thủ, hoàn toàn chính xác phản chiếu ra chênh lệch thực lực khó có thể vượt qua.

Kim Đan đệ nhất Cửu Châu hiện tại, giữa hấn và đệ nhất kim đan tiên nhiệm quả thật có một khoảng cách không thể nào vượt qua.

“Muốn hỏi cái gì, nói đi.”

Wương Vũ đặt bầu rượu xuống, trầm ngâm một lát: “Ta muốn biết, trong mắt người, mấy ngày nay trong Quần Tiên thành có chuyện gì quan trọng xảy ra?”

Khổng Đàm không khỏi bật cười: “Đúng là vấn đề tốt.”

Quần Tiên thành lớn như vậy, mỗi ngày sinh ra đều nhiều không đếm xuể, chỉ riêng tỷ thí trong khu tỷ võ tiên đã là vạn người chú ý, đáng để một quyển sách đặc biệt. Nhưng mà, Vương Vũ lại gọi hấn tới, chắc không phải là vì hỏi những người kia ai cũng biết đến chuyện này.

Trên thực tế, nàng có đồ đệ Vương Lục này, muốn biết bất cứ tình báo nào cũng không khó, nhưng khó chính là, tìm được thứ hữu dụng trong hàng vạn hàng nghìn tình báo. Muốn sàng lọc tin tức tốt, sửa sang tin tức tình báo, người bình thường

làm không được. Mà đây mới là chỗ không thể thay thế của giám sát Cửu Châu của Thịnh Kinh Tiên Môn.

Suy nghĩ một chút, Khổng Tùng mở miệng nói: “Theo ta thấy, mấy ngày nay trong Tiên thành quần tiên đáng giá nhắc tới vài chuyện như vậy. Thứ nhất, Vương Lục mấy lần rời Quần Tiên thành, xâm nhập Tinh Hà vòng xoáy cùng tư hội Địa Tiên... Bước đầu phỏng đoán là cùng Đế Lưu Tôn.”

Còn chưa dứt lời, Vương Vũ đã gật đầu xác nhận tin tức: “Không sai, hẳn đi tìm Đế Lưu tôn, xem ra là muốn dùng mỹ nam kế, kết quả thất bại đáng xấu hổ.”

Khổng Tùng trầm ngâm một lát, quyết định loại bỏ những lời vô dụng của Vương Vũ. Có thể xác nhận chỉ có Vương lục tư hội đế lưu tôn một chuyện.

“Ngoài ra, mấy ngày nay, trong thành quần tiên có thêm một số thứ không ra gì.”

Vương Vũ lập tức hứng thú: “Là cái gì?”

Khổng Lao lắc đầu: “Trước mắt còn chưa tìm ra manh mối, thân thủ đối phương tương đối cao minh, ta cũng chỉ phán đoán trực giác.”

“Có thể làm cho giám sát sứ Cửu Châu không dò được dấu vết, chẳng lẽ là người trong Ma Môn?”

“Không đâu, ta nhớ rõ ràng mùi thói của Ma Môn... Mà bây giờ những thứ này, ta chỉ có thể nói là thứ không bằng phẳng, nhưng cụ thể là cái gì, ta hoàn toàn không nói ra được.”

Ngừng một lát, Khổng Phùng lại nói, “Thậm chí nói, những thứ không sạch sẽ đó có phải là thật hay không, ta cũng không có mười phần nắm chắc.”

“A, với tình huống hiện tại của Quần Tiên thành, trêu chọc được bất cứ kẻ nào cũng không lạ lắm, Cửu Châu Đại Lục bao la vô biên, không chừng ở nơi nào đó ẩn giấu đại năng ẩn thế, bây giờ lại đây xem náo nhiệt.”

Khổng Lao gật đầu: “Cũng là một cách giải thích, nhưng không thể thăm dò rõ thân phận của chúng, ta không thể an tâm.”

“Được rồi, ngoài ra, còn gì nữa không?”

“Chuyện thứ ba, ông chủ của Khánh Phong thương hành rất thoải mái, mấy ngày tiếp theo cầu kiến La Tiêu, muốn hợp tác cùng hắn, nhưng La Tiêu đóng cửa không gặp.”

Vương Vũ nghe xong sững sốt: “Đây là cái thá gì? Đến bát quái trong dân gian mà người cũng quản? Còn tên La Tiêu này thì ta quen tai, thư giãn con chim nào?”

“Một tân giới mới quật khởi.” Khổng Đàm kiên nhẫn giải thích cho Vương Vũ về lai lịch dòng dõi một phen: “Một người rất thú vị.”

Vương Vũ nghe kể chuyện của hắn, cũng có chút tò mò: “Cái này mà gọi là thú vị à? Thương Nhân chìm nổi ở Thương Hải nhiều như cát sông Hằng, mỗi ngày đều có người quật khởi, mỗi ngày đều có người nhảy sông. Bản lĩnh của tiểu tử này đúng là không tệ, nhưng cũng đáng để người một mình nói ra?”

Đối với tu sĩ bình thường, một thương hội khổng chế khổng lồ tài nguyên tu tiên giới, có lẽ khá nặng. Nhưng trong mắt Giám sát sứ của Thịnh Kinh tiên môn, thương nhân mạnh gấp mười lần so với kẻ thừa cũng chỉ là thương nhân mà thôi.

“Người cứu vớt con nổi dõi không đáng nhắc tới, thú vị thật sự là một trong những người phía sau hắn.”

“Người trông không?”

Khổng Ung nói: “Ta có thể tra được hình dáng của hắn, tu vi của hắn, nhất cử nhất động của hắn ở trong Quần Tiên thành, nhưng trước khi tiến vào Quần Tiên thành, ghi chép của hắn là hoàn toàn trống rỗng. Mà trên thế giới này, cũng không tồn tại người trống rỗng chân chính, cho dù là Vương Lục của quý phái, ít nhất ta biết hắn xuất thân Vương gia thôn, sau đó, có được một cái truyền thừa phi thường kỳ diệu.”

Nói đến đây, ánh mắt sắc bén của Khổng Đàm lại một lần nữa lóe lên nhìn về phía Vương Vũ, đáng tiếc vẫn không có bất kỳ thanh âm nào đáp lại.

Cũng là hắn tiếp tục nói của mình: “Nhưng người sau lưng con cháu, ta không tra ra lai lịch của hắn.”

Vương Vũ lay bình rượu một cái, nói: “Với thủ đoạn của Giám sát sứ, nếu muốn biết gì đó, chắc chắn sẽ có cách.”

“Đáng tiếc, khi ta chú ý tới hắn, hắn đã không còn là đối tượng ta tùy ý xuống tay nữa. Có Khánh Phong thương hành yêm hộ, ta không có khả năng tùy ý ra tay với hắn. Ta quan sát hắn, tuy lai lịch khó lường, nhưng cũng không phải địch nhân không từ thủ đoạn.”

“Hiểu rồi... Như vậy, nói đi nói lại, người cảm thấy tên này sai sử con nôi dôi đi gặp La Tiêu có vấn đề gì?”

“Không biết.” Khổng Đàm thẳng thắn đáp: “Ta không nhìn ra vấn đề, nhưng cũng không nghĩ ra lý do hắn cố ý đi gặp La Tiêu. Lý do Khánh Phong thương hành đưa ra là ngàn vàng mua xương ngựa, nhưng ta không tin.”

Vương Vũ có chút không hiểu: “Sau đó thì sao? Cho dù người nghĩ không thông, nhưng quy kết lại cũng không phải chuyện gì ghê gớm.”

Khổng Lao nghiêm túc nói: “Có thể làm cho ta nghĩ mãi mà không rõ chuyện này, liền có được giá trị chăm chú đối đãi.”

“...Được rồi, người đúng là tự tin thật. Sau đó, còn có chuyện gì quan trọng khác không?”

Khổng Tùng suy nghĩ một chút: “Chuyện thứ tư, chính là chuyện người gọi ta đến.”

Vương Vũ nở nụ cười: “Yên tâm, không coi trọng người đâu, không cần lo lắng về trình tiết của mình.”

Khổng Ung nói: “Nhưng chung quy cũng phải có lý do. Người hiện cái gì?”

“... Quả nhiên, ta đã nói tìm người một cách khó hiểu, nhất định sẽ bị hoài nghi, nha đầu ngực to không não của Phàm nhi cứ đòi ta tới thử xem. Nói người có lẽ là tự nhiên ngây ngốc...” Vương Vũ thở dài, “Nói đơn giản, nhà ta có một nha đầu trực giác đặc biệt nhạy cảm, nói gần đây có thể quân tiên thành có việc. Ta hỏi mấy người cũng cảm thấy khó hiểu, cho nên đành phải tới hỏi người.”

Khổng Ung trầm ngâm chốc lát: “Con nói là Phàm nhi, cùng với mấy người ca hát lâu đời kia, đột nhiên xuất hiện một trong những nữ nhân ở Quân Tiên thành kia sao? Vừa lúc ta muốn hỏi con, rốt cuộc lai lịch các nàng này thế nào, ta đã từng điều tra...”

“Ồ, cứ xem như bí mật của phụ nữ đi.” Vương Vũ nói, “Ta đảm bảo cho các nàng là không có vấn đề gì cả, các cô nương đều là những người tốt thuần khiết thiện lương.”

Khổng Ung thật lâu không nói được một câu nào, do tiện nhân số một Cửu Châu làm ra đảm bảo, thật sự là quá có sức thuyết phục.

“Được rồi, chuyện của mấy người này ta có thể bỏ qua trước đã... Tuy nhiên, nếu bên người có tình huống gì mới, nhớ rõ liên hệ kịp thời với ta, ít nhất chúng ta có thể kiểm chứng lẫn nhau.”

Khổng Lao không hỏi nhiều, nhưng đã tạm thời tin tưởng vào trực giác của “Ph Phàm Nhi”.

Bởi vì đây là đảm bảo của đệ nhất kim đan đương nhiệm ở cửu Châu.

Vương Vũ suy nghĩ rồi gật đầu: “Được.”

Khổng Lao nâng chung trà lên, uống một hơi cạn sạch chén trà cuối cùng.

“Cuối cùng, ta cũng có một vấn đề muốn hỏi người: Với tính cách của người, rất ít khi chủ động tham dự vào những chuyện này, bình thường là tránh cũng không kịp, lần này là có lý do gì bất đắc dĩ sao?”

“Này, tốt xấu gì cũng liên quan đến đại sự an toàn của chúng sinh trong Tiên thành, vì sao ta phải bất đắc dĩ mới làm thế này chứ?” Vương Vũ có chút không hài lòng với thái độ của đối phương.

Khổng Ung là một người nghiêm túc, nghe vậy liền thành thật trả lời: “Bởi vì loại công việc bí mật này, cho dù người làm, cũng không ai sẽ cho người tiền a.”

“...” Rốt cuộc thì Vương Vũ cũng không biết nói gì nữa, im lặng rất lâu rồi mới đứng dậy: “Giám sát sứ, người vẫn quá không hiểu ta rồi.”

Mà sau khi rời khỏi tử lâu, Vương Vũ cười nhẹ một tiếng, ngẩng đầu nhìn bầu trời, nhẹ giọng tự nói: “Cho dù không có ai cho ta tiền, chẳng lẽ ta sẽ không cần, trong tay con tiện nhân

Vương Lục kia có nhiều tiền như vậy cũng không chủ động chia ta một điểm...”

Cùng lúc đó, bên kia một khu vực khác của Quần Tiên thành.

Ông chủ lớn của Khánh Phong thương hành, tuổi còn trẻ mà thân gia ngàn tỉ phú có thể địch quốc Thư lão đại, đang bước đi mạnh mẽ, đi trên đường đến một nơi kín đáo.

Nhìn vẻ mặt của hắn, giống như lao thẳng tới hình trường.

“Ai, thánh hiền cổ xưa có ba nhà tranh mỹ đàm, nhưng ta trong ba ngày này liên tục bán phỏng mười lần, ngay cả cử chỉ vĩ đại sau khi người ta di chuyển đều gắt gao quần lấy đuôi theo... Sau này chỉ sợ sẽ bị người ta truyền thành biến thái a.”

Một bên lâm bầm, thư giãn dòng dõi một bên gõ một cửa viện nhỏ, sau đó chuẩn bị nghênh đón canh bết môn một vòng mới.

Đây là trụ sở mới của La Tiêu hôm qua. Lúc trước hắn ở trụ sở Tứ Tướng tông, ngày ngày đều bị người thừa kế quấy rầy, tối hôm qua dọn đến đêm hôm qua, đáng tiếc là người làm thủ hạ của đám người thư thái nhìn qua. Cận thận nói hành vi này quá thực không khác gì biến thái.

Nhưng ngoài ý muốn chính là, lần này, cửa mở ra. La Tiêu có chút bất đắc dĩ, khuôn mặt có chút buồn cười, xuất hiện ở phía sau cửa.

“Người thật kiên nhẫn a.”

Con cháu cố nén kích động và mừng rỡ trong lòng, chấp tay thi lễ. Nhưng còn chưa chờ hắn mở miệng nói chuyện, chỉ thấy La Tiêu xua tay: “Vào đây nói đi.”

Các dòng dõi vội vàng đuôi theo. Dọc đường đi theo La Tiêu vào trong nhà, quan sát xung quanh một lượt, chỉ thấy đình viện đơn sơ, bụi bặm chồng chất, xem ra chủ nhân nơi này hoàn toàn không có tâm tư ở lâu, giống như là đang tránh né.

Nghĩ đến đây, dòng dõi cũng không khỏi cười khò: La Tiêu Chân Nhân, việc này cũng thật sự không phải ta mong muốn, nhưng vì mặt người chết, ta cũng không thể làm gì được, về sau ta nhất định sẽ bồi thường tổn thất tinh thần cho người...

Vừa nghĩ, người thừa kế vừa theo La Tiêu vào phòng.

Chỉ là, mới cất bước đi vào cửa, liền thấy một người làm hấn khiếp sợ vạ phần.

Một người thoạt nhìn giống y đúc hấn.

Sau đó, hấn nghe được câu nói cuối cùng trong cuộc đời này.

“Được rồi thì chẳng tốn nhiều công sức.”

...

“A a, dám tiên đại bỉ này còn có thể vượt qua không? Thua thua, trừ thua thì thua cả Vạn Tiên minh cũng vậy sao?”

Lại là một ngày chạng vạng tối, kết thúc toàn bộ hành trình thi đấu, oán khí và lệ khí trong khu võ trường Tiên một khu gần như hóa thành thực chất, như mây đen bao phủ bầu trời phía trên quán.

Phàm gian có tục ngữ nói thiên phú chỉ vô bệnh mà chết, là hình dung cho người có nguyện lực cường đại có thể ảnh hưởng tới hiện thực. Đổi lại là các tu sĩ nguyện lực hơn phàm nhân ngàn vạn lần chỉ ra, sợ là Chân Tiên hạ phàm cũng có run lên.

Bây giờ Vạn Tiên minh phải chịu áp lực như vậy.

Từ khi Đế Lưu Tôn đơn độc đấu với Vạn Tiên minh bắt đầu thi đấu, đã qua hai mươi ngày, Đế Lưu Tôn như kỳ tích bảo trì kỷ lục toàn thắng, tương ứng, tất nhiên Vạn Tiên minh sẽ duy trì ghi chép thất bại hoàn toàn.

Từ khi Vạn Tiên minh thành lập đến nay, còn chưa bao giờ có ghi chép xấu hổ như thế, lần này quần tiên so tài, quả nhiên đã mở được con sông đầu tiên của tu tiên giới Đại Lục châu.

“Ài, bớt giận đi, trận đấu vẫn chưa tới khoảnh khắc cuối cùng. May mà Đế Lưu Tôn kiêu ngạo, kiêu ngạo tự đại đối điều kiện thành Vạn Tiên minh thắng trận, cuối cùng cũng để lại cho chúng ta một chút cơ hội.”

“Chuyện này có gì đáng mừng? Cho dù cuối cùng thật sự may mắn thắng một trận, người có mặt mũi thừa nhận là chúng ta đã chiến thắng? Vạn Vạn Tiên minh, ngàn vạn tu sĩ, ngay cả một mình đối phương cũng không làm gì được, ta xem những cao tăng kia tất cả đều nên tự sát tạ tội.”

“Cái này sao, ta cảm thấy không cần thiết phải nghĩ. Đối phương dù sao cũng là thượng cổ địa tiên, trước thời đại tu hành mạt pháp, điều kiện thiên hậu chúng ta không so được. Tuy thoát nhìn chỉ là một mình đế lưu tôn, nhưng năng đại biểu cho toàn bộ thượng cổ địa tiên trận doanh, mà thượng cổ

địa tiên lại có thể nói là đại biểu thời đại mặt pháp, thời đại huy hoàng...”

“Được rồi, cái lý do lừa gạt quỷ quái này ngươi tự nói với chính mình đi. Mẹ nó, vừa rồi lão tử còn quyên tiền mua đồ cho bọn hần, coi như là cho chó ăn.”

“Con mẹ nó ngươi có nói xong chưa? Trước đây chỉ một canh giờ đã nghe ngươi đánh rắm chưa xong, ngươi có bản lĩnh thì tự lên đài đấu với Đế Lưu tôn à, không phải cô ấy nói hoan nghênh bất cứ ai đi khiêu chiến sao? Ngươi xem thường tổ chức Vạn Tiên minh, tự ngươi lên đi a.”

“Mắc mớ gì tới ngươi? Ngươi là con chó mà Vạn Tiên minh nuôi? Ngươi trung tâm hộ chủ như vậy, Vương Lục sẽ cho ngươi thêm hai khối xương?”

“Móa nó, ngươi muốn ăn đòn phải không?”

Mắt thấy rối loạn sắp nổi lên, trên trời hạ xuống ba kim giáp lực sĩ, lấy vô hình uy áp mạnh mẽ áp chế mấy vị ma quyền chà đạp, mặt đỏ tai hồng tu sĩ.

Nhưng mà, tình cảnh tương tự, ở các nơi trong Tiên Thành đều có thể nhìn thấy, mặc dù lực sĩ giáp vàng tận lực làm việc nhưng số lượng có hạn, luôn ngăn cản không nổi, khiến cho trật tự trong Tiên Thành ngày càng hỗn loạn.

Bất quá, so với mong muốn tồi tệ nhất, tình huống hiện tại xem như là tương đương tốt.

Không có đại quy mô, tổ chức bạo loạn. Tuy quản lý tổ chức tổ chức đại hội Tiên Nhân ở Vạn Tiên minh bị chát vắn nhưng không bị khiêu chiến. Mà sau khi loại bỏ lệ khí, mọi người vẫn lý trí tin tưởng, Vương Lục vẫn nắm giữ át chủ bài có thể lật bàn.

Đương nhiên, tất cả những thứ này đều được Đế Lưu Tôn tận lực dẫn dắt. Từ lúc Đế Lưu Tôn đề xuất yêu cầu sửa đổi hình thức thi đấu, Vương Lục đã dẫn dắt tổ chức thiết kế phương án công quan, không chế dư luận dẫn dắt nhân tâm, đem cục diện dần dần ổn định lại. Hiện tại xem ra, hiệu quả của công việc dư luận xem như không tệ.

Trong đó điểm quan trọng nhất là mọi người tuy khó tiếp nhận Vạn Tiên minh liên tiếp chiến bại, nhưng vẫn có thể miễn

cường tiếp nhận liên tiếp thắng bại của Đế Lưu tôn.

Nói một cách đơn giản, ấn tượng của mọi người đối với Đế Lưu Tôn có chút không tồi.

Đương nhiên đây là tác dụng của công cụ dư luận. Các tu sĩ của Vạn Tiên minh lại không có cơ hội tự mình tiếp xúc với Đế Lưu tôn, hiểu biết của nàng về nàng, ngoại trừ khí phách oai hùng chứng kiến trận thi đấu trước, chỉ có người nghe thôi.

Là nhân vật tai nghe rất rõ ràng trong thành Tiên gần một tháng gần đây, chuyện xưa của Đế Lưu Tôn đã được lưu truyền rộng rãi. Nghe nói, nàng thần thông quảng đại không gì không làm được, ở thời đại thượng cổ là nhân vật đứng đầu, từng khiến Vạn Tiên cúi người. Nghe nói, nàng có trạch tâm nhân hậu, phẩm trật tự cao thượng, khiến người ta vui lòng phục tùng. Lại nghe nói, nàng quốc sắc thiên hương, dưới tử khí của đế vương bao phủ, là dáng vẻ hoàn mỹ và dung nhan hoàn mỹ...

Những chuyện này đương nhiên đều là hư cấu. Đế Lưu Tôn thần thông quảng đại, nhưng chân chính khiến Vạn Tiên cúi người lại có người khác. Về phần cung đình nhân hậu phẩm trật tự cao thượng lại càng là chuyện cười. Đế Lưu Tôn tuy có khí phách đế vương, nhưng nàng làm việc quá mức quả quyết tàn nhẫn, rất có tướng bạo quân, hoàn toàn không quan hệ gì tới trạch tâm nhân hậu. Nàng ta quyết không vì cái tên nhân hậu. Về phần nói quốc sắc thiên hương... Vậy thì thấy lòng người rồi, bộ dáng thiếu nữ nhân loại kia, đối với một số người mà nói là mê hoặc không cách nào kháng cự, nhưng đối với càng nhiều người mà nói, trái cây chưa chín mùi vị chua xót...

Tổ chức sẽ dùng những câu chuyện hư cấu này tận khả năng trấn an lòng người, nhưng cùng lúc đó, tổ chức, bản thân xem ra, điều này cũng không khác gì uống rượu giải khát.

Chân tướng luôn bại lộ, Đế Lưu Tôn không phải tu sĩ cấp dưới của Vạn Tiên minh, không có nghĩa vụ gì phối hợp tuyên truyền hư cấu của người. Một khi chân tướng bị vạch trần... chỉ là nghĩ, sẽ làm người ta ăn ngủ không yên.

Nhưng người tự tay diễn hóa tất cả, trong khoảng thời gian này lại hoàn toàn không có áp lực, sống một cách thư thả thích ý.

Thân là tổ chức công việc hằng ngày, Vương Lục cơ bản đều dờn qua đưa tin tức về Ban Bí Thư được làm từ Hải Vân Phàm, mà bản thân mỗi ngày đều phải làm một việc: Địa ban săn bắt cá, hành tung quỷ dị.

Đương nhiên, Vương Lục cũng có lý do đầy đủ: Hắn có chuyện quan trọng bên người, bởi vì công việc phải làm. Công việc này xuất hiện ở nơi nào thì ngay cả Tịch Đại Bí Hải Vân Phàm cũng không nói rõ được. Mà chuyện quan trọng trong người là chuyện quan trọng gì thì càng không ai biết được.

Đương nhiên, Vương Lục cũng không có đặc biệt nghiêm túc giấu giếm chính mình phải đi đến —— trong thành quần nam nhân kỳ dị sĩ nhiều không đếm xuể, cho dù Vương Lục muốn giấu cũng không giấu được. Cho nên vẫn có một số người biết được hướng đi của gã.

Tinh Hà Tuyên Qua, chỗ sâu trong mộ tiên quần tiên.

Nhưng mà, chỉ có rất ít người biết, Vương Lục thâm nhập quần tiên mộ, là vì bái phỏng một người mà mọi người không thể tưởng tượng được.

Đế Lưu Tôn.

Lựa chọn người này, đương nhiên mọi người không thể tưởng tượng được, bởi vì Đế Lưu Tôn trong quần tiên thành mỗi ngày đều phải tiến hành ít nhất ba đến bốn trận đấu, hơn nữa thời gian thi đấu càng ngày càng dài. Ngày mười hai canh giờ ít nhất phải chậm trễ tám canh giờ trên đấu trường. Mà hành tung Vương Lục không chừng cũng hơn phân nửa là cùng một lúc, trên lý thuyết căn bản không có khả năng gặp mặt nhau.

Thực ra, trong chuyện này đương nhiên có vấn đề.

Đúng như Vương Lục ban đầu suy đoán, Đế Lưu Tôn ở trên đấu trường tuy tung hoành vô địch, nhưng thật ra nàng vẫn luôn không yên lòng. Bởi vì Đế Lưu Tôn trên sân chỉ là hóa thân của nàng.

Bản thể Đế Lưu Tôn vẫn luôn ở trong vòng xoáy tinh hà.

Điểm này, nếu không phải Vương Lục tự mình tiến vào vòng xoáy Tinh Hà, gặp được bản thể Đế Lưu Tôn, ngay cả hắn cũng không hoàn toàn tin tưởng, Đế Lưu Tôn thật sự có lá gan

lớn như vậy, dám dùng một hóa thân ứng chiến quần hùng Vạn Tiên minh.

Nhưng sau khi gặp mặt, Vương Lục liền ý thức được cũng không phải Đế Lưu lớn gan, mà là nàng không có lựa chọn nào khác.

So với ở trong quần tiên thành lấy lực lượng một người áp đảo Vạn Tiên minh, nàng còn có chuyện trọng yếu hơn phải làm.

Tinh Hà Tuyên Qua, tiêu diệt phản tặc.

Lần đầu tiên khi Vương Lục mạo hiểm xâm nhập vòng xoáy Tinh Hà, vừa lúc đụng phải rồng đại chiến của Đế Lưu Tôn, thiếu nữ lấy một địch ba, Đế Vương tử khí trong tay nàng thiên biến vạn hóa, thần thông vô cùng. Tóm lại nàng lấy sức một người, mạnh mẽ làm ba con rồng của thế giới có thực lực cấp Tiên Thú bị trọng thương, chật vật chạy trốn.

Sau khi giết chết Long tộc, Đế Lưu Tôn theo lẽ đương nhiên hiện ra Vương Lục, chất vấn ý đồ đến của hắn.

“Ta tới tìm người giải thích thêm, tăng thêm tình hữu nghị.”

Loại mượn cố này đương nhiên là không thể gạt được, mắt thấy Đế Lưu Tôn lóe lên, hình như có hung ý, Vương Lục đành phải lấy ra át chủ bài.

“Coi Tiên và Huyền Mặc là người của người nhỉ?”

Sau câu nói này, Đế Lưu Tôn hơi biến sắc, đưa tay khuấy động tinh hà, khiến vô số ngôi sao sáng chói vỡ nát tiêu diệt, tạo ra một khu vực tĩnh mịch bao vây hai người.

Sau đó, nàng nghiêm mặt nhìn Vương Lục trong chốc lát.

“Làm sao người biết? Huyền Mặc nói cho người biết? Hắn là nàng ta cũng không có gan...”

Vương Lục nói: “Không cần ai nói, đoán cũng đoán được. Trong cuộc thi, người dùng thần thông của bọn họ, ta đương nhiên biết bọn họ là người của người.”

Đế Lưu Tôn khẽ nhíu mày: “Người biết ta có thể mượn thần thông của người khác không? Nhưng chỉ bằng cái này thôi?”

“Lý do này cũng đủ rồi, mượn thần thông của thần thông, không có khả năng không có hạn chế, nếu người trực tiếp đi

mượn thần thông của Đọa Tiên, năm đó cũng sẽ không thua bọn hắn. Theo ta suy đoán, khả năng lớn nhất, chủ nhân nguyên nhân thần thông cần phải cam tâm tình nguyện cho người mượn. Trong thiên hạ, chẳng lẽ không phải vương thổ, nhưng con dân trên vương thổ cũng phải là thuận dân mới nộp thuế, nếu là phản tặc, người liền không thể đạt được bất kỳ chỗ tốt nào từ trên người hắn...”

Đế Lưu Tôn không khỏi cười nhạo một tiếng: “Dị tướng thiên khai... Nhưng cũng không phải không có lý. Người đoán không sai, Đế Vương tử khí của ta đích thật là có hạn chế như vậy. Nhưng chỉ bằng cái này, người chỉ sợ không cách nào kết luận huyền mặc và lục biệt trần là người của ta?”

Vương Lục nói: “Biểu hiện của người trong cuộc thi cũng quá kiêu ngạo. Dùng toán tiên thuật tính toán thắng Thiên Luân, lấy phân thuật Âm Dương thắng mười sáu Dạ sơn trang... Ta không có mù, đương nhiên thấy rõ ràng.”

“Ha, người cũng thật nhạy cảm.” Đế Lưu Tôn từ chối cho ý kiến, “Sau đó thì sao, người lại hiện ra cái gì?”

Vương Lục nói: “Nếu đoán ra hai người kia là người của người, vậy ta tự nhiên phải nghĩ, vì sao người lại ra tay tàn nhẫn với người trong nhà mình như vậy?”

Đế Lưu Tôn lạnh nhạt nói: “Có lẽ là vì ta là bạo quân?”

“Ta có thể nói điểm này có dinh dưỡng sao?” Vương Lục thờ dãi. “Tôn trọng chỉ số thông minh của nhau một chút có được không?”

“Ha ha ha ha ha...” Đế Lưu Tôn cất tiếng cười to, có vẻ vô cùng hài lòng: “Nói thử xem, người còn biết cái gì nữa?”

Vương Lục nói: “Sau khi ta suy nghĩ, cảm thấy có khả năng nhất là trong các người đã xảy ra phản đồ. Người đang để cho hai người bọn họ dùng khổ nhục kế.”

Nụ cười của Đế Lưu Tôn chỉ một thoáng đã thu liễm, ánh mắt lạnh như băng quét tới như phong nhận: “Đây không phải chuyện có thể nói đùa.”

“Cho nên ngay cả người cũng phải cẩn thận ứng đối, sợ xảy ra nửa điểm sai sót. Người để Huyền Mặc, Lục Biệt Trần, cùng với những người khác dùng khổ nhục kế, cùng với đối tượng

hoài nghi của người bị đui ra ngoài, cũng không dứt đoạn cho bọn họ áp lực, bức bách bọn họ ở trong lúc này phối hợp, sau đó lộ ra chân tướng kẻ phản bội.

Đế Lưu Tôn gật đầu: “Suy đoán cũng có lý.”

Vương Lục mỉm cười nói: “Đương nhiên, nếu là phỏng đoán sâu hơn một bước... Có lẽ ngay cả Huyền Mặc và Lục Biệt Trần người cũng không tin nhiệm, nếu không người không cần phải lộ lá bài tẩy ở Quân Tiên thành nhanh như vậy. Mặc dù người có thói quen dùng tư thái bạo quân che giấu tính tình thật của mình, nhưng ta cho rằng ít nhất người là một người tâm tư kín đáo, làm việc sẽ không cẩn thận như vậy. Mà nếu như có ý gây nên... Như vậy chỉ sợ có thể từ đó suy đoán ra hai chuyện này.”

Tiếp theo, trong ánh mắt nghiêm túc của Đế Lưu Tôn, Vương Lục vươn ra hai ngón tay.

“Thứ nhất, trong lòng người còn hoài nghi Huyền Mặc và Lục Biệt Trần, cho nên ở trong trận đấu dùng thần thông của hai người này một cách trắng trợn, không tiếc bại lộ thân phận hai người này. Thứ hai, việc này là người cố ý làm cho người ta nhìn, nhưng mà người kia lại không phải là ta, bởi vì biểu diễn cho ta xem một chút cũng vô nghĩa. Nói cách khác, người cho rằng trong thành quân tiên cũng xuất hiện phản đồ.”

Nghe đến đó, Đế Lưu Tôn rút cuộc triệt để thay đổi sắc mặt.

...

“... Những lời vừa rồi, ngươi còn nói với ai nữa không?”

“Đương nhiên sẽ không tùy ý nói với người khác, lỡ như bị ngươi diệt khẩu thì làm sao bây giờ?”

Đế Lưu Tôn cười một tiếng: “Thông minh. Nhưng người thông minh giống như ngươi, hôm nay tới tìm ta lật tất cả con bài chưa lật, cần gì phải nghĩ tới chuyện này?”

Vương Lục nói: “Có thể nói là lòng hiếu kỳ, cũng có thể nói là không cam lòng làm khán giả. Ngươi thử nhìn từ góc độ ta xem: Ngay cả Vương Địa Tiên cũng phải hao tổn rất lớn công sức, thậm chí quanh co lòng vòng để ứng phó kẻ địch. Nếu ta không quan tâm đến kẻ đó, vậy chẳng phải là tìm đường chết sao?”

Đế Lưu Tôn trầm mặc trong chốc lát, nói: “Ngươi đoán không sai, đối thủ vô cùng mạnh mẽ, ngay cả ta cũng không cách nào tùy tâm sở dục ứng đối. Nhưng chính vì như thế, ngươi mới nên lượng sức mà đi, tránh để cuốn mình vào trong vòng xoáy. Ta đã nói sẽ bảo hộ các ngươi, cũng không phải đang nói đùa.”

Vương Vô Kiệt nói: “Quân Vô Khiếu nói đùa, điều này dĩ nhiên ta biết. Nhưng nói thẳng ra thì bản thân ngươi còn khó bảo toàn, còn nói gì đến bảo vệ chúng ta? Hơn nữa cho dù tu vi toàn thể chúng ta không bằng tiền nhân, nhưng chúng ta cũng có ưu thế không thể thay thế. Chưa hẳn cần sự bảo hộ của ngươi làm ra bộ dáng không cho là đúng, thật sự cho rằng ngươi ở trong Quần Tiên Thành liên chiến liên thắng là ngươi mạnh đến nghịch thiên sao? Không có ta phóng khoáng, ngươi đã sớm thua rồi.”

“Ha ha ha ha...” Đế Lưu Tôn cười dài một hồi: “Vương Lục, trò cười này của ngươi rất hay... Nhưng nếu ngươi nói thật lòng, ta ngược lại muốn nghe xem ngươi đang ở đâu buông tha nước chảy.”

Vương Lục thản nhiên nói: “Trận đấu tiến hành hơn hai mươi ngày, ta thủy chung đứng ngoài cuộc không tự mình ra trận, đây không phải là cuộc sống buông tha lớn nhất sao?”

“... Người muốn nói, nếu như người tự mình ra tay, là có thể thắng ta?”

Vương Lục gật gù đầu: “Đúng là như thế, nếu ta đích thân ra tay, người đã sớm thất bại.”

Đế Lưu Tôn trầm mặc một hồi, nhưng vẫn không nhin được cười: “Người nghiêm túc thật à? Bằng một tu sĩ Kim Đan như người, thật sự muốn thắng ta ư? Đòi lại là sư phụ người, ta còn có thể nghiêm túc một chút, nhưng chỉ bằng người... Được rồi, người đã tự tin như vậy, vậy thì tới thử xem.”

Lời còn chưa dứt, Vương Lục đã tiến lên ra tay, Hồn Độn Phá Thiên kiếm khí đâm thẳng vào mặt, không chút khách khí.

“Phá Thiên Thần Kiếm của Chung Thắng Minh đúng là rất lợi hại, nhưng không có tu vi Hóa Thần trở lên, thần kiếm có hình dạng, người dám dùng kiếm này đánh ta?”

Trong khi nói chuyện, Đế Lưu Tôn vươn một ngón tay, đầu ngón tay chống ở trên sơn phẫn, đầu ngón tay như củ non mềm quả thực đã hơi cong lại, thân kiếm vụn vụn phát ra tiếng rên rỉ thốt khỏi, phảng phất muốn đứt gãy.

Một kiếm, một chỉ, xu thế mạnh yếu phán như mây. Mà lúc này Đế Lưu Tôn cũng không vận dụng thực lực chân chính của Địa Tiên.

Nàng ước thúc sức mạnh của mình ở trong cảnh giới Kim Đan, trong tiên linh như đại dương mê mông phân ra một tia ngưng kết thành đan, cũng lấy cảnh giới Kim Đan cùng Vương Lục giao thủ với nhau.

Tỷ thí võ trong quân tiên thành không giới hạn đẳng cấp, nhưng lúc này Đế Lưu Tôn ra tay lại không chế nghiêm ngặt lực lượng của bản thân, vẫn chưa vận dụng lực lượng của cấp Địa Tiên.

Muôn đánh, cứ dựa theo quy tắc của người để đánh, thắng được khiến người tâm phục khẩu phục, không lời nào để nói. Đây đã là sự rộng lượng của đế vương, cũng là một chút ưu đãi mà Đế Lưu Tôn cho Vương Lục.

Vương Lục không chút khách khí tiếp nhận ưu đãi của Đế Lưu Tôn, một kiếm không thể lại xuất ra một kiếm, đúng là cầm song kiếm trong tay.

Một thanh kiếm này tới cực nhanh cũng cực kỳ bí mật, kiếm quang hoàn toàn che đậy trong bóng ma đoàn kiếm son lệ, uy thế không kém tiên kiếm là bao nhiêu.

Nhưng Đế Lưu Tôn lại như biết trước, tay kia vừa vặn chống đỡ trước thanh kiếm đánh lén, khiến cho nó không thể nhúc nhích mảy may.

Hai ngón tay, dễ dàng ngừng thế như bôn lôi kiếm tập kích. Sắc mặt Vương Lục dần dần đỏ lên, chân nguyên toàn thân như dung nham sôi trào, liên tục phát ra lực lượng. Mà sắc mặt Đế Lưu Tôn lạnh nhạt, thành thạo điều luyện.

Quả thực là chênh lệch giữa cấp nghiền ép, sự mạnh mẽ của Đế Lưu Tôn đã vượt xa bất kỳ một vị Địa Tiên nào khác.

Vương Lục thân là tuyền thủ chính thức trong quân tiên đại bĩ, trải qua một thời gian dài tập huấn cùng cường hóa, so sánh quân tiên đại bĩ, thực lực đâu chỉ tăng gấp đôi? Cùng là Kim Đan đỉnh phong, nhưng đỉnh phong so với đỉnh phong lại có khác biệt, hôm nay gã đã có thực lực chống lại Địa Tiên cảnh nội tại Kim Đan cảnh.

Nhưng mà ở trước mặt Đế Lưu Tôn, hết thảy đều như trở về điểm khởi đầu.

“Ý đồ dùng man lực đọ sức với ta... Vương Lục, ngươi thật không có lý trí. Ta rất thất vọng.”

Nói xong, Đế Lưu tôn nâng mắt lên, Kim Đan dùng Tiên Linh chi khí hư ảo điên cuồng chuyển động, phóng xuất ra vô số sợi tơ màu vàng, từ trong cơ thể nàng tản ra, bện thành một tấm lưới lớn bao vây nàng, kín mít không một kẽ hở, tựa như một cái kén tằm.

“Bình tĩnh một chút đi, ta lúc đầu còn kỳ vọng tương đối với ngươi.”

Đế Lưu Tôn nói, khẽ thở dài khó có thể nhận ra, trong mắt hiện lên một tia thất vọng.

Nàng thực sự gửi gắm kỳ vọng rất cao đối với Vương Lục, tu sĩ hậu bối trẻ tuổi này mặc dù thực lực không mạnh, nhưng linh cơ bách biến, thường có thể làm tai mắt người ta đổi mới. Đế Lưu Tôn đã sớm quyết định, đợi sau khi mình nhất thống

cửu châu, tất phải cho Vương Lục một chức vị quan trọng, để cho hắn thi triển tài hoa.

Đó chính là phương án thực tế hơn xa kế hoạch của tổ tiên. Đồng thời, nàng còn toàn lực trợ giúp Vương Lục tăng cao tu vi, lấy thủ đoạn của Y Tiên cộng thêm tư chất không linh căn kinh diễm của Vương Lục kia, thực lực chắc chắn sẽ tiến triển cực nhanh. Nếu vận dụng bí bảo ở sâu trong quần tiên mộ, tối thiểu chỉ cần ba mươi năm, ngắn nhất thậm chí chỉ cần vài năm, là có thể giúp hắn bước đầu bước vào cánh cửa Địa Tiên.

Nhưng mà bây giờ xem ra, mình đối với hắn kỳ vọng quá cao.

Wương Lục tuy rằng tài hoa hơn người, nhưng cuối cùng cũng không thể tránh khỏi một số bệnh chung của người trẻ tuổi: Đầu óc nóng, tâm tính dân cờ bạc.

Hắn chẳng lẽ không nghĩ tới thực lực chênh lệch của song phương? Nhưng hắn vẫn tình nguyện lựa chọn phương hướng vũ lực, chẳng lẽ hắn thật cho là hắn có thể có một tia phần thắng tốt... Mặc dù nói, kiếm của hắn sắc bén, đích xác đã vượt qua dự liệu của mình.

Đế Lưu Tôn nghĩ, giơ tay phải lên, trên đầu ngón trỏ trắng nõn như ngọc, một giọt máu đặc biệt bắt mắt.

Đáng tiếc, cuối cùng vẫn còn quá non... Đế Lưu Tôn lắc đầu, loại bỏ những suy nghĩ này khỏi não, liền chuẩn bị tiếp tục xử lý chuyện của con rồng giới.

Nhưng đúng vào lúc này, sau lưng bỗng nhiên vang lên một tiếng nứt vỡ giòn giã, Đế Lưu Tôn biến sắc.

“Vương Lục, ngươi điên rồi?”

Kén lớn màu trắng là Đế Lưu Tôn lấy tiên linh giả tạo thành kim đan, như tứ chi nàng kéo dài, cảm giác phi thường nhạy cảm. Vương Lục bị nhốt ở trong kén, nhất cử nhất động đều nằm trong lòng bàn tay Đế Lưu Tôn.

Cho nên Đế Lưu Tôn lập tức phát hiện Vương Lục đang làm gì.

Hắn tự nổ kim đan.

Kim Đan tu hành qua ba mươi năm, chịu tải toàn bộ con đường tu tiên của Vương Lục, trong nụ cười lạnh nhạt của

người trẻ tuổi âm âm nổ tung. Kim đan chắc chắn hơn bất cứ kim loại nào cũng muốn phá hủy, bị lực lượng bạo tạc cường đại xé nát.

Giờ khắc này, ngay cả Đế Lưu Tôn kiến thức rộng rãi cũng không khỏi sửng sốt một sát na.

Vương Lục lại một lần nữa khiến nàng kinh hỉ, làm ra một lựa chọn tuyệt đối ngoài ý muốn.

Hắn lại tự bạo Kim Đan?

Cái này cần thiết sao? Đây cũng không phải là người chết ta sống tử chiến, có cần thiết vì một trận thắng lợi, ngay cả tiền đồ thậm chí tính mạng mình cũng bỏ ra ngoài sao?

Cho dù lợi dụng lực lượng tự bạo kim đan thoát khốn mà ra... Thậm chí thắng trận này, nhưng đây thật sự có thể coi là thắng lợi sao? Ngay cả mất một chút cơ bản cũng không hiểu rõ, làm sao khiến người ta yên tâm mà đưa chức trách quan trọng cho hắn được?

Trong chớp mắt, Đế Lưu Tôn đã suy nghĩ rất nhiều, đồng thời nàng cũng làm một chuyện.

Sau khi giải tán kén tằm, để cho sức mạnh tự bạo Kim Đan của Vương Lục có thể phóng xuất ra —— nếu không, sức mạnh cuồng bạo sẽ bị phong bế trong một không gian nhỏ hẹp, cho dù Vương Lục có thể may mắn sống sót sau khi tự bạo mà bị kim đan cản trở, cũng sẽ bị sức mạnh cuồng bạo xé rách.

Mặc dù Đế Lưu Tôn thất vọng với biểu hiện của Vương Lục, nhưng cũng sẽ không ngồi nhìn hắn chết.

Nhưng mà ngay khi Đế Lưu Tôn giải tán kén tằm, nàng chợt mở to hai mắt, khó tin nhìn vào trong kén tằm, một đạo kiếm khí màu tím đậm thẳng đến.

Rất khó dùng từ ngữ để hình dung thần thái đạo kiếm khí này.

Tuy về bản chất, kiếm khí bất quá là do chân nguyên của kiếm tu biến thành, nhưng đạo kiếm khí này lại như một người sống sờ sờ, ẩn chứa một tia sức mạnh thần kỳ không thể tưởng tượng nổi.

Mà chính dưới sự điều khiển của cỗ lực lượng thần kỳ này, kiếm quang màu tím thoải mái lách qua ba đạo phòng tuyến do

Đế Lưu Tôn bố trí trước người, trong nháy mắt liền đâm tới trước mắt nàng.

Trong nháy mắt kế tiếp, nơi mi tâm của Đế Lưu tôn hơi lạnh, đã bị kiếm khí chạm nhẹ vào.

Đương nhiên, kiếm khí vẫn không thể tiếp tục xâm nhập, thân thể Đế Lưu Tôn vẫn dừng lại ở đẳng cấp Địa Tiên, cơ hồ là không thể phá vỡ.

Nhưng một kiếm này chạm đến chỗ yếu hại, rõ ràng là không sai mà báo trước một chuyện.

Cô thua rồi.

Đế Lưu Tôn im lặng không nói gì, im lặng nhìn thân ảnh Vương Lục từ từ hiện ra trong kén tằm. Còn đạo kiếm khí màu tím tím thì bị hắn ta thu hồi vào trong cơ thể.

Rất lâu sau, Đế Lưu thở dài nói: “Kim Đan nát, Nguyên Anh xuất, đây là Nguyên Anh kiếm, ngươi lại chọn đột phá vào lúc này, ngươi không ngờ có thể đột phá ngay lúc này.

Kim đan nát vụn, Nguyên Anh xuất hiện, đây là cửa ải mà vô số tu sĩ trên thế gian đều từng trải qua. Tu sĩ dùng Kim Đan dung hợp đại đạo, lại dùng nguyên thần dung nhập Kim Đan, luyện đan trong đan đại đạo thành sinh linh, từ nay về sau càng nhiều thần thông diệu dụng, đây chính là con đường đến Nguyên Anh của Kim Đan, cũng là con đường mà Đế Lưu Tôn đã từng đi qua.

Cho nên Đế Lưu Tôn rất rõ ràng, nếu một tu sĩ Nguyên Anh mượn kim đan nghiền nát, trong nháy mắt chân nguyên tràn đầy biến chất, chém ra một kiếm thẳng hoa, uy năng của một kiếm đó có thể đạt tới Nguyên Anh thượng phẩm trong thời gian ngắn.

Bất quá một kiếm này cơ bản chỉ tồn tại trong lý luận, dù sao trong thực tế, có ai ở trong quá trình kim đan đột phá Nguyên Anh mà động thủ với người khác? Kim Đan đến Nguyên Anh là cửa ải hiểm yếu trên con đường tu tiên, sai sót chút là đan hủy nhân vong. Kim Đan bị phá nát, mà Nguyên Anh lại không thể xuất hiện ví dụ như vậy, sớm đã vô số kẻ.

Cho nên Đế Lưu Tôn cũng tuyệt đối không ngờ Vương Lục lại giấu con át chủ bài ở đây.

Đột nhiên chém ra kiếm nguyên anh thăng hoa, trong chiến đấu cấp kim đan quả thực là nghịch thiên. Đế Lưu Tôn thiết lập nhiều phòng tuyến trước người, lấy cấp Kim Đan Vương Lục làm tiêu chuẩn mà thiết kế, có thể bảo đảm Vương Lục mạnh gấp đôi cũng không thể đột phá. Nhưng Đế Lưu Tôn sao cũng không nghĩ tới Vương Lục có thể lâm trận đột phá. Ở trước mặt Nguyên Anh kiếm, những phòng tuyến này lại không chịu nổi một kích, trong khoảnh khắc đã bị xuyên thủng...

“Lấy man lực đối kháng với người xác thực không có phần thắng, cho nên ta không thể làm gì khác hơn là động não.” Vương Lục cười nói: “Hiện tại có bằng lòng thừa nhận chính mình cũng không phải là không gì không làm được hay không?”

...

Rất nhiều chuyện, khi còn sống, nghĩ như thế nào cũng đều cảm thấy không có khả năng. Nhưng mà chờ cho thực tế lớn lên, đổi góc độ lại suy nghĩ, lại cảm thấy không có gì kỳ lạ.

Kim Đan vỡ nát, Nguyên Anh ra... Việc này đối với Vương Lục mà nói, không phải rất bình thường sao?

Hắn dừng lại ở cảnh giới Kim Đan đỉnh phong một khoảng thời gian. Đối với tu sĩ bình thường, khoảng thời gian này vô cùng ngắn ngủi, còn xa mới đủ để hoàn thành việc đột phá bình cảnh. Nhưng đối với Vương Lục mà nói, với tư chất không linh căn nào có nhiều bình cảnh phiền toái như vậy?

Huống chi Vương Lục là đệ tử Tịch đạo của Linh kiếm phái, lại đảm nhiệm vai trò lãnh đạo tổ chức, trong tay nắm giữ rất nhiều tài nguyên, khiến cho rất nhiều môn phái tu tiên cỡ lớn đều cảm thấy trong lòng có hứng thú. Mà lượng tài nguyên lớn như thế, chẳng lẽ còn không chồng chất ra được một Nguyên Anh chân nhân?

Vương Lục đã có thể thành tựu Nguyên Anh từ lâu rồi, vẫn luôn dừng lại ở Kim Đan đỉnh phong, đơn giản là vì ứng phó quần tiên đại bỉ. Dưới sự thi đấu đặc thù, Kim Đan đỉnh phong của hắn hữu dụng hơn so với Nguyên Anh hạ phẩm của hắn.

Hiện tại quần tiên đại bỉ tồn tại thật tử vong, Vương Lục cũng không áp chế tu vi nữa. Vì thế Kim Đan toái, nguyên anh xuất, tất cả đều thuận lý thành chương. Mà Vương Lục còn nhân cơ hội này tính kế Đế Lưu Tôn một lần.

“Đúng là làm cho ta mở rộng tầm mắt.”

Đế Lưu Tôn cũng tán thưởng từ đáy lòng.

Mặc dù nghiêm khắc mà nói, nàng cũng không thể coi như là thua, ngược lại, Vương Lục ở trong trận đấu cấp Kim Đan chém ra Nguyên Anh kiếm mới là có vấn đề. Nhưng Đế Lưu Tôn há lại là người tính toán chi li? Chuyện áp chế cảnh giới tiến hành so tài Vương Lục căn bản không có đề cập tới, mà là chính nàng chủ động ước thúc. Mà có thể lâm trận đột phá, càng là bản lĩnh của Vương Lục. Thực tế làm cho nàng có

được thần thông toán tiên, nửa điểm trước khi thi đấu cũng cảm ứng không được dị thường, có thể nói là rất đáng quý.

Cho nên, khi đạo kiếm khí màu tím kia đụng tới trán, Đế Lưu tôn nguyện đánh cược thua. Đế Vương tôn, thua được, bỏ được.

Vương Lục cười cười: “Chút tài mọn, kỳ thật không đáng nhắc đến. Nhưng ta nghĩ một kiếm này cũng đủ để chứng minh một chuyện: Người cũng không hoàn toàn hiểu rõ như vậy, tư duy của người tồn tại góc chết, cho nên đối mặt với Đọa Tiên, người nhất định sẽ cần người khác giúp đỡ.”

Đế Lưu Tôn trầm mặc một hồi, hiển nhiên cũng đang suy nghĩ việc này, một lát sau nàng nhìn về phía Vương Lục: “Ta có thể tin nhiệm người?”

Vương Lục nói: “Lúc này rồi, không cần phải hỏi loại chủ đề không có dinh dưỡng này nữa chứ?”

“Ha ha, nói rất hay, bất quá tốt nhất người nên suy xét rõ ràng, tin nhiệm của ta thế nhưng là rất nặng nề.”

Vương Lục thở sâu: “Không sao.”

“Được, dũng khí đáng khen.” Đế Lưu Tôn cười gật gật đầu, nhắm mắt trầm tư thật lâu, khi lại mở miệng, một câu nói liền khiến cho thần sắc Vương Lục nghiêm nghị, cau mày.

“Trong trận doanh Địa Tiên có kẻ phản bội, nhưng ta hoàn toàn không thể khóa chặt mục tiêu. Trên thực tế, đám người trực xuất Huyền Mặc cũng tốt, tự bạo át chủ bài trong Quần Tiên thành cũng được, chẳng qua là thủ đoạn ta định khuấy nước đục đục ra, dẫn rắn xuất động.”

“Nói cách khác, người căn bản là đang mù rồi?” Vương Lục lắc đầu, tình thế này so với dự đoán ban đầu của gã còn ác liệt hơn không ít. “Số lượng đâu?”

Đế Lưu Tôn nói: “Không thể xác định, có lẽ là một cái, có lẽ là nhiều hơn.”

“... Cái gì cũng không thể xác định, người dựa vào cái gì để xác định thật sự có phản đồ?”

“Đây là di ngôn mà hãn đế lại cho ta, ta không cho là đúng.”

Lỗ tai Vương Lục khê động, hẳn trong lời nói Đế Lưu Tôn, chẳng lẽ là... Địa Tiên đã từng là lãnh tụ, kéo dài kỳ phản kháng chiến đấu hăng hái chống lại vị Địa Tiên truyền kỳ đầu tiên kia?

... Nói thật ra, thật đúng là một tồn tại truyền kỳ. Bởi vì đến bây giờ Vương Lục cũng không biết tên thật của vị cầm đầu kia là gì, mỗi lần nghe đám người Huyền Mặc nhắc tới, đều là lão đại rất kính sợ, ngay cả tên thật cũng không dám tùy tiện nhắc đến.

Mà bây giờ nghe Đế Lưu Tôn nhắc tới người nọ, trong giọng nói mặc dù không có loại khiêm tốn không dám nhìn hẳn, nhưng cũng tràn đầy kính trọng, thậm chí mơ hồ đặt mình vào đó.

Chuyện này thật đúng là kỳ lạ, đường đường là đế vương, lẽ ra trên trời dưới đất chỉ có mình ta độc tôn, nhưng Đế Lưu tôn lại cam nguyện đặt mình dưới người khác?

Vừa nghĩ, Vương Lục vừa tiếp nhận đề tài của Đế Lưu Tôn: “Di ngôn vạn năm trước lưu lại? Sau đó các người đến bây giờ vẫn chưa tìm được tên phản đồ kia?”

Đế Lưu Tôn nói: “Lúc hẳn ngủ say rốt cuộc cũng đưa ra phán đoán... Lúc đó đã quá muộn. Vốn ta tưởng rằng bí mật này sẽ vĩnh viễn lưu lại trong bóng tối, nhưng vạn may là ta tỉnh lại, lại có cơ hội vấn hồi.”

Vương Lục càng nghe càng cảm thấy nghi ngờ, nhất là câu đầu tiên: “Trước khi ngủ say? Người kia... Chẳng lẽ không phải vẫn đạo tiêu trong cuộc chiến Đọa Tiên sao?”

Đế Lưu Tôn liếc nhìn Vương Lục, ánh mắt trong suốt khiến Vương Lục lập tức ý thức được, chỉ sợ nước trong này còn sâu hơn trong tưởng tượng.

Tóm lại, không ngại suy đoán như thế: Thật ra lĩnh Địa Tiên không có chết trong trận quyết chiến, tin tức chết của hắn hoặc là cố ý tạo ra lời đồn, hoặc là đám người Huyền Mặc hiểu lầm. Tóm lại, cỗ áo thật ra cùng bọn họ trốn vào trong mộ quần tiên, chìm vào giấc ngủ vĩnh viễn, chỉ là trước khi ngủ say đã đưa ra phán đoán trong đội ngũ có người phản bội. Đáng tiếc

Đế Lưu Tôn chưa kịp tìm được chân hung... Cho đến vạn năm sau bất ngờ nằng thức tỉnh.

Nhưng trong chuyện này lại có một vấn đề: Vì sao chuyện này hẳn không nói với bất kỳ ai khác, duy chỉ nói cho Đế Lưu tôn?

“Thứ cho ta mạo muội, nhưng vấn đề này rất quan trọng cho nên phải xác nhận một chút. Ngươi và hẳn, rốt cuộc là có quan hệ gì?”

Đế Lưu Tôn nhẹ nhàng cười: “Tôn Bất Bình là đạo lữ của ta.”

“...” Vương Lục trầm mặc trong chốc lát, cảm thấy đáp án này tựa hồ cũng không ngoài dự đoán của mọi người.

Nhất là cần nhắc đến lúc trước khi Huyền Mặc nhắc tới quan hệ giữa Đế Lưu Tôn và người nọ, thái độ hơi kỳ quái kỳ thật chính mình nên sớm đoán được một ít manh mối. Cũng chỉ có đáp án này, mới có thể hoàn mỹ giải thích hết thấy đặc chất trên người Đế Lưu Tôn.

Hơn nữa, cái tên Tôn Bất Bình này... nhảm nháp tử tử, lại cảm thấy ý vị vô cùng.

Vẻ vẻ ba chữ, lại làm cho Vương Lục thoáng hoảng hốt thấy được tình hình như vậy:

Hẳn là thủ lĩnh của Địa Tiên, là tu sĩ kinh tài tuyệt diệu nhất ở niên đại đó. Tuy rằng dừng lại ở Đại Lục Cửu Châu nhưng lại có được thực lực tuyệt cường không kém Chân Tiên. Nhưng vị Chân Tiên này không thua kém gì Lục Địa Tiên, thủy chung không lựa chọn Phi Thăng Tiên giới mà chỉ ở lại Cửu Châu Đại Lục. Vì che chở chúng sinh nên huy kiếm tuyên chiến với một đám Chân Tiên nguy trang.

Đây đương nhiên là một cuộc chiến tranh không có phần thắng, bất kỳ đối thủ nào trong số họ, đều là tồn tại tuyệt cường áp đảo Đại Lục Cửu Châu hiện nay. Hằng tử tu sĩ Cửu Châu cần phi thăng, chẳng qua là bắt đầu từ Chân Tiên, hai bên căn bản là tồn tại một thế giới hoàn toàn khác biệt.

Nhưng Tôn Bất Bình vẫn lựa chọn đứng về phía Cửu Châu.

Bởi vì bất bình cho nên rút kiếm thuận theo ý muốn, dù có bụi gai khắp nơi, ta vẫn luôn dũng cảm tiến lên.

Đế Lưu Tôn đã tìm được một trượng phu tốt.

Khẽ lắc đầu, Vương Lục lấy lại tinh thần hỏi: “Người kế thừa di sản của hắn?”

Đế Lưu Tôn nghe vậy cười nhạt: “Ta cần gì kế thừa bất cứ di sản của bất cứ kẻ nào? Chỉ là, trước khi ngủ say hắn đã giao trọng trách trên vai cho ta. Còn phu thê đánh một trận, ta sẽ làm một chuyện cuối cùng cho hắn. Đợi khi việc này kết thúc, ta và Tôn Bất Bình sẽ không còn liên quan gì nữa.”

Vương Lục ngẩn ra: “Người đúng là nhìn thông mà.”

“Người chết đã xong, tuy lúc ở chung với Tôn Bất Bình rất là khoái hoạt, nhưng nếu hắn đã chết, ta tuyệt đối sẽ không hăm sâu trong cái bóng của hắn.” Đế Lưu Tôn nói, lại cười nói: “Nói đến chuyện này, về chuyện thông gia, người nên cho ta một câu trả lời thuyết phục chứ?”

Vương Lục lập tức ho khan một tiếng: “Việc này sao, chỉ sợ còn phải chiêm chước một phen.”

“Suy nghĩ?” Đế Lưu Tôn hỏi ngược lại, “Bây giờ người còn có đường nương tựa cân nhắc sao? Biết nhiều bí mật như vậy, người hắn là nên cân nhắc một chút vì an toàn của mình rồi nhỉ?”

Trong lòng Vương Lục lập tức chửi thầm một tiếng, người đây là uy hiếp trụi lủi sao?

Thật ra hắn đã sớm đoán được nhiều lần sẽ không có kết cục tốt... Nhưng mà, những bí mật mà Đế Lưu Tôn nói lúc này thật sự khiến người ta không thể không nghe.

Kết quả thật sự là tự gây nghiệt không thể sống, bất quá nhất thời sáng khoái, nằm trên giường Địa Tiên... Mặc dù Đế Lưu Tôn thật sự là một nhân vật rất giỏi, Vương Lục đối với hắn có chút công nhận thậm chí có hảo cảm, nhưng tuyệt không nguyện ý thông gia với nàng.

Chỉ trong giây lát, Vương Lục suy nghĩ, nghĩ biện pháp từ chối hôn sự hoang đường này.

“... Cái này, ta thật ra không sao cả, nhưng người nên cẩn thận suy nghĩ một chút a, đường đường là Địa Tiên tôn sư, nếu như cùng ta chỉ là Kim Đan... à không phải là quan hệ thông gia Nguyên Anh, không khỏi quá hoang đường. Chênh lệch giữa Địa Tiên cùng Nguyên Anh, so với nhân và chó chênh lệch

còn lớn hơn, người ta liên hôn, giống nhau, sợ sẽ bị thiên địa bất dung.

Đế Lưu Tôn không cho là đúng: “Ta đã thấy nhiều trường hợp kết hợp giữa tu sĩ và linh thú, thì đã sao? Người ở trên Linh Kiếm Sơn còn không phải nuôi hai con linh khuyển sao? Mà hơn hai mươi năm trước, khi người bị sơn linh của Vân Đài Sơn kia hấp dẫn, có bao giờ suy nghĩ khác biệt đâu?”

“Mẹ kiếp, ngay cả chuyện tư mật như vậy mà người cũng đào được sao?”

Đế Lưu Tôn nói: “Đám người Huyền Mặc một mực rất coi trọng người, tiến hành đào móc tương đối sâu vào người, bọn hắn đánh giá cực cao người. Đối với việc này ta vốn là nửa tin nửa ngờ, nhưng hiện tại ta tin, người xác thực không phải hoàn toàn thuộc về Cửu Châu Đại Lục.”

“...” Vương Lục trong lòng lộ bộ một tiếng. “Không thuộc về Cửu Châu Đại Lục. Chẳng lẽ người muốn đem ta điều chế thành Tây Di hay sao?”

“Tây Di? Sợ rằng người đến từ nơi xa xôi hơn đó...” Đế Lưu Tôn nói, nghiêm mặt nói: “Mỗi người đều có bí mật của mình, ta sẽ không tiếp tục tìm tòi nghiên cứu cái gì nữa. Ta nguyện ý tin tưởng người, cũng hi vọng người có thể gánh vác được tín nhiệm của ta.”

“Đế Lưu tôn tiên bối, người là người tốt, nhưng...”

Đế Lưu Tôn buồn cười: “Được rồi, đừng tưởng ta không biết ý của người tốt, sau khi thức tỉnh ta đã quan sát Cửu Châu Đại Lục rất lâu rồi, văn hóa thịnh hành của các người ta cũng biết. Tuy nhiên, nếu người đã kháng cự trong lòng, ta cũng không cưỡng cầu. Nhưng tốt nhất là người nên nghiêm túc suy nghĩ cho rõ ràng, đừng ngày sau hối hận không kịp.

“... Ngày sau không kịp hối hận, nội hàm lời này thật phong phú. Tóm lại ta sẽ suy xét. Hiện tại trước tiên quay về chính đề. Về phần phản bội trốn trong đội ngũ Địa Tiên kia, người còn biết cái gì, hay là chúng ta cùng phân tích một chút, xem có thể khóa chặt hẳn rõ ràng hơn không.”

Đế Lưu Tôn gật đầu nói: “Trước mắt hiềm nghi cao nhất là năm người, Hắc, Huyền Mặc, Bạch Trạch, Lạc Tuyết... Cùng

với Bách Hiểu Tinh Quân.”

Vương Lục nghe vậy nhú mày, ba người phía trước đều là người quen cũ, tuyệt rồi thì thông hiểu bách nghệ, nhiều lần trong tỷ thí quần tiên lấy ưu thế nghiền ép để thủ thắng, uy danh hiển hách. Nhưng Bách Hiểu Tinh Quân là thần thánh phương nào?

“Ta mượn thần thông của Bách Hiểu Tinh Quân, mới có thể chiến thắng trong trận tỷ thí khảo thí của ngươi.” Đế Lưu Tôn nhàn nhạt giải thích: “Với số lượng tri thức mà nói, hẳn có thể so với kế hoạch hồn thiên của Vạn Tiên minh các ngươi.”

“... Có thể so với Vấn sách vấn đề của Hô Ngôn Thiên? Không hồ là cấp Địa Tiên, nhưng lúc trước phải khiêm tốn đấy.”

Đế Lưu Tôn nói: “Cho nên ta cũng hoài nghi hẳn, nhưng tương đối mà nói, khả năng của hẳn là thấp nhất, trước mắt xem ra, ta hoài nghi người tối thâm sâu vẫn là Hắc...”

...

Hắc nhân này thật sự rất kỳ quái.

Bất luận nhìn từ góc độ nào, người này đều phi thường khả nghi, nhưng mãi đến trước khi Đế Lưu Tôn thức tỉnh, hẳn đều là vua không ngại trong trận doanh Địa Tiên., Uy vọng quyền thế so với phó thủ Bạch Trạch của Tôn Bất Bình còn nặng hơn nhiều. Mà Địa Tiên dù có công nhận phong cách làm việc của hắn ta hay không, đều rất tin tưởng hắn ta. Mà nguyên nhân cũng vì Tôn Bất Bình tin tưởng hắn ta, cho nên những người khác không nghi ngờ điều này. Thể hiện trên người Huyền Mặc còn chưa rõ ràng.

Đương nhiên điều này vô cùng bất hợp lý, loại tin cậy này căn bản là mù quáng mù lòa theo, cho dù Tôn Bất Bình có mặt mũi cực lớn, cũng không nên yêu nhà và ô đến mức này. Huống chi theo Đế Lưu Tôn nói, Tôn Bất Bình ở thời khắc cuối cùng ý thức được mình tin lầm người, trong đội ngũ Địa Tiên xuất hiện kẻ phản bội, mà hắn thủy chung không phát hiện.

Người kia có thể là Hắc không?

Hiện tại xem ra, dường như rất có khả năng.

Đế Lưu Tôn nói: “Nhưng ta cũng không có chứng cứ xác thực, hiện giờ nghĩ lại, rất nhiều chuyện đã làm đen chỉ có thể nói là khả nghi, cũng không đủ để định tội hắn.”

Vương Lục hỏi: “Cần gì phải giáng giải như vậy sao? Nếu đáng hoài nghi, trước tiên giết rồi nói sau. Người thấy lãnh đạo của gia tộc ai là theo phép hợp quy làm việc? Người thân là đế vương, hẳn là thiên tử phạm pháp nên quan tâm đến dân đen giác ngộ thế nào chứ.”

Đế Lưu Tôn trầm giọng nói: “Nếu là như vậy, ít nhất ta phải chém giết một phần ba Địa Tiên. Ở thời đại đó, người đáng để hoài nghi và sự thật quá nhiều.”

“... Đội ngũ này của các người rốt cuộc mang thế nào vậy?”

Vương Lục bội phục vô cùng: “Dẫn theo một đám khả nghi làm cách mạng sao? Đội ngũ của các người kiến thiết cũng quá thừa thớt rồi nhỉ?”

“Cho nên Tôn Bất Bình là thủ lĩnh của bọn họ, mà ta không phải. Lão có phần quyết đoán đi bao dung hết thảy, ta lại không có hứng thú. Mà sự thật chứng minh chính xác là lão sai rồi.” Đế Lưu Tôn không chút khách khí đánh giá đạo lữ ngày xưa của mình. “Đáng tiếc lão đi thống khoái, lại lưu lại cho ta một phiền toái rất lớn. Hiện tại ta hoàn toàn không có cách nào tập trung mục tiêu, đành phải đục nước nói tiếp.”

Nói đến đây, Đế Lưu Tôn dừng lại một chút, sắc mặt càng thêm ngưng trọng mấy phần.

“Hơn nữa ta hiện tại rất lo lắng... Lúc ta chưa thức tỉnh, có phải còn phát sinh biến hóa gì khác hay không.”

Vương Lục hỏi: “Những biến hóa khác là ý gì?”

“Trước khi ngủ say Tôn Bất Bình nói với ta, trong Địa Tiên có một kẻ phản bội. Mà hơn một vạn năm qua đi, kẻ phản bội... Có lẽ không chỉ có một.”

Vương Lục nghe vậy hơi ngẩn ra, nhưng tâm niệm vừa chuyển liền hiểu ngay.

Bởi vì xu hướng lợi tránh hại là chuyện thường tình của con người.

Cái được gọi là Địa Tiên chẳng qua chỉ là một đám tu sĩ có tu vi cường đại, khoảng cách tới tiên nhân nghiêm bằng ở Phi Thăng Tiên Giới vẫn có chênh lệch về chất. Đối địch với Đọa Tiên, ít nhiều cũng mang ý vị châu chấu đá xe.

Lúc Tôn Bất Bình còn sống, giống như một lá cờ lớn hào quang loá mắt, khiến cho sĩ khí của đám Địa Tiên được cổ vũ, nhiều lần bại trận nhưng không nhụt chí. Nhưng sau khi trận quyết định chiến dịch này không có lợi, Địa Tiên lui về quần tiên mộ, Tôn Bất Bình trọng thương ẩn nấp, sĩ khí của đám Địa tiên liền có thể tưởng tượng ra.

Mất thấy sự việc không thể làm, thật sự tất cả mọi người đều cam tâm tình nguyện tiến vào vĩnh ngữ? Hơn trăm vị Địa Tiên, không có một ai suy nghĩ muốn đầu hàng? Nếu là suy nghĩ, chẳng lẽ sẽ không trả đủ thực tế?

Bây giờ nghĩ lại, khi quần tiên thi đấu mở đầu, hơn trăm vị Địa Tiên, chỉ có nửa thực tế xuất hiện trên đấu trường, những người còn lại lại lại lại có vẻ thờ ơ... Có lẽ không phải bọn họ

không quan tâm tới sự rộng lớn của quần tiên, mà là đối với chuyện phản kháng Đọa Tiên cũng không còn hứng thú nữa.

Trong tình huống như vậy, nếu người phản bội giấu trong đội ngũ kia kích động, không khó đối phó với càng nhiều người hơn.

Nghĩ tới đây, Vương Lục lại một lần nữa bừng tỉnh: “Cho nên, người mới trực xuất được mấy người có uy vọng cao nhất trong trận doanh ban đầu sao?”

Đế Lưu Tôn nói: “Không sai, lúc ta thức tỉnh, cuộc thi Tiên triều đã mở ra nửa năm, ta thật sự không cách nào phán đoán trong khoảng thời gian này đã xảy ra chuyện gì, nhưng ít nhất ta có thể ngăn cản sự tình chuyển biến xấu hơn một chút... Lấy việc ta thức tỉnh chứng kiến, người có lực kích thích cơ bản chính là mấy người kia, đuổi bọn chúng đi, lại lập quyền uy của mình, ít nhất có thể chấn nhiếp một chút.”

“Thật sự là dụng tâm lương khổ.” Vương Lục cảm thán từ đáy lòng.

Đế Lưu Tôn nói: “Đừng chỉ nghĩ tới chuyện cảm khái ta, tình huống bên phía ngươi cũng giống như vậy. Tu tiên thành quần tiên, khiến khoảng cách giữa ngươi và ta gần nhất chưa từng có. Trong thời gian hơn nửa năm, có lẽ bị xúi giục còn có người của các ngươi.”

Vương Lục có chút bất đắc dĩ nhún nhún vai: “Đều không cần người ta xúi giục, chúng ta bên này chủ nghĩa đầu hàng xưa nay không ít... Lúc ban đầu thậm chí có điều dân tỵ nguyện cầu, yêu cầu Vạn Tiên minh cần nhắc cho thiên hạ thương sinh, từ bỏ đấu tranh., Mẹ nó, ngay cả mặt Đọa Tiên cũng chưa từng thấy, sợ còn nhanh hơn cả chó. May mà Hà Đồ lão đạo không hồ đồ, kịp thời trao cho ta chính sách dùng cổ tay sắt đè ép đám Ngưu Quỷ Xà thần này, thiên hạ mới được thái bình.”

Đế Lưu Tôn lắc đầu: “Thiên hạ thái bình? Chỉ sợ không dễ như vậy, ngay cả quần tiên thành cũng đã bị người ta thẩm thấu vào. Hóa thân của ta lúc so tài khu Tiên Nhất đã từng ngửi thấy mùi không được sạch sẽ. Đáng tiếc không cách nào định vị chuẩn xác, không tiện ra tay.”

“Mùi không bằng sạch sao? Thật ra ăn khớp với lời nói của tên Vương Vũ kia...” Vương Lục trầm ngâm. “Nói như vậy, chỉ sợ gần đây đúng là có chuyện xảy ra.”

Đau đớn.

Xé tâm liệt phế, xâm nhập cốt tủy, cuộn cuộn sóng lớn, trong nháy mắt liền thôn phế gần hết, khiến cho người lý trí mất hết, như điên như dại.

Dưới loại tra tấn phi nhân này, thậm chí ngay cả tử vong đều biến thành một loại giải thoát.

Sự thống khổ vô biên vô hạn không biết kéo dài bao lâu, cuối cùng cũng lắng lại, trong hải dương đen kịt hiện ra một điểm sáng thần trí.

“... Ta, rốt cục chết rồi sao?”

Thiếu niên chấp vá Tàn Phiến lý trí, hỏi một vấn đề như vậy trong lòng.

Nhưng mà sau một khắc, trước mắt đột nhiên sáng lên cường quang, quét sạch suy nghĩ trong đầu của hắn.

Mở mắt ra, hắn nhìn thấy một màn vô cùng quen thuộc.

Phòng ngủ rộng rãi mà hoa mỹ, cửa sổ lưu ly khép hờ, cùng với mùi thơm thấm vào ruột gan... Nơi này, là nhà mới hắn xây dựng trong Quần Tiên thành. Từng chút một trong nhà đều là tự tay hắn bố trí, nhìn đặc biệt quen thuộc.

“Ta... Còn sống? Lúc trước là đang nằm mơ sao?”

Thiếu niên sờ sờ đầu mình, lòng còn sợ hãi.

Ta đã nói, đám tiên thành này rõ ràng là thiên hạ thái bình, sao đột nhiên có người ngang nhiên hành hung? Hơn nữa còn là đại phú thương có uy tín với mình như vậy? Huống chi... Đối phương chính là đệ tử chân truyền Tứ Tướng Chân Quân tiếng tăm lừng lẫy, tiền đồ vô lượng, lại không oán không thù với mình, có cái gì tất phải mạo hiểm bị người bắt, cố ý hạ sát thủ với mình?

Nhưng khi thiếu niên dần yên lòng, hắn chợt phát hiện một chuyện cổ quái.

Chỉ trong thời gian ngắn, hắn đã sờn tóc gáy.

Thiếu niên phát hiện thân thể của mình lại mất khống chế.

Lúc này, hắn đang khoanh chân ngồi trên giường, khói tím nhàn nhạt từ bên trong thất khiếu toả ra, phảng phất như đang tu hành công pháp quý dị gì đó.

Thiếu niên tin chắc mình tuyệt đối chưa từng học qua công pháp tà môn như vậy, hơn nữa vừa mới dạo một vòng Quý Môn quan, hắn cũng tuyệt không có tâm tư tiềm tu trong nhà.

Xét cho cùng, hứng thú của hắn đối với tu tiên cũng không lớn, so sánh ra, hắn càng nguyện ý trở thành phú gia, lấy tài phú thắng địa vị. Nhất định phải tu hành, hắn sẽ lựa chọn những người tốt nhất...

Thế nhưng bây giờ hắn không tự chủ được mà phun ra khói tím, hoa chân múa tay vui sướng, muốn dừng cũng không được.

“Đây, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, tay chân không nghe sai sử sao?”

Trong lúc kinh hoàng, thiếu niên thử vận khởi nội thị pháp, muốn nhìn xem thân thể của mình rốt cuộc xảy ra bệnh tật gì... Nhưng mà ngay sau đó, hắn hoảng sợ phát hiện, nguyên thần tử phủ của mình đều không thấy đâu nữa.

Đương nhiên đây là hành động trái với lẽ thường. Một người nếu nguyên thần biến mất thì tương đương với hồn phi phách tán, tử lộ. Hơn nữa không có nguyên thần, một người phải suy nghĩ như thế nào?

Sau khi thức tỉnh, tư duy của thiếu niên vẫn luôn vận chuyển nhanh chóng, mà suy nghĩ của hắn đầu sao cũng phải có chỗ gửi gắm, nguyên thần không có ở đây, suy nghĩ của hắn có thể gửi gắm ở nơi nào.

“Bây giờ... rốt cuộc là tình huống gì vậy? Mặt người chết tiệt, người... mau tới cứu ta.”

Sự sợ hãi trong lòng thiếu niên càng lúc càng sâu, mơ hồ, hắn ý thức được, có một số việc có lẽ không phải là mộng.

Sau khi bái phỏng La Tiêu, hắn được tiếp dẫn tiến vào đình viện, sau đó nhìn thấy một bản thân y như đúc ở trong phòng,

rồi sau đó lại lâm vào đen kịt... Lúc tỉnh lại ý thức, còn phải chịu một sự tra tấn vô cùng đau đớn.

Hôm nay nghĩ lại, đoạn thời gian trải nghiệm này càng có vẻ quý dị ly kỳ, làm cho người ta hoàn toàn không đoán ra được...

Nhưng dù sao người thiếu niên cũng đã từng có kiến thức trong Quần Tiên thành, theo sự làm ăn càng lúc càng hưng thịnh, càng tiếp xúc càng phát sáng, dần dần cũng hiểu được một số công pháp quý dị. Cho nên, thiếu niên bỗng nhiên đoán được điều gì.

“Chẳng lẽ nói, ta bây giờ thật ra là... một khôi lỗi bị người ta điều khiển? Mà một điểm ý thức của ta thì lại bị tô điểm ở trên khôi lỗi làm nguy trang?”

“Nếu như vậy, chẳng phải là...”

Tâm linh thiếu niên run rẩy sợ hãi.

“Ta, ta chân chính, đã chết rồi, ta bây giờ, chỉ còn lại một luồng tàn hồn?”

Đang nghĩ, bỗng nhiên thân thể hắn không tự chủ được cứng đờ, sương mù màu tím nhạt nhạt thì nhanh chóng thu hồi vào trong cơ thể.

Thiếu niên biết, đây là Khôi Lỗi nhận được chỉ lệnh mới, đang vận sức chờ phát động.

Cùng lúc đó, bên ngoài phòng vang lên một hồi tiếng bước chân quen thuộc.

“Mặt người chết tiệt?”

Thiếu niên khẽ giật mình, sau đó càng lúc càng khủng bố.

Hắn gào thét trong lòng.

“Mặt người chết tiệt, chạy mau có kẻ muốn mai phục người chạy mau a.”

Đáng tiếc, thân thể hắn đã bất do kỷ, lời ra khỏi miệng lại là một câu hoàn toàn tương phản: “Mặt người chết, ta vừa tu hành có chút phiền toái, tứ chi tê liệt, khẩn cấp cầu trợ giúp a.”

Tiếng bước chân ngoài phòng ngừng lại.

Lập tức, người chết bước chậm đến.

...

Khuôn mặt người chết từ trước đến nay đi lại không nhanh, nhưng lúc này tiếng bước chân của hắn lại đang thư giãn dòng dõi nghe được lại dồn dập như vậy.

Một bước, một bước... phảng phất chỉ trong giây lát, mặt người chết liền từ cửa lớn trong đình viện, đi tới cửa phòng ngủ của gã.

Mà mỗi một bước đi đều mang ý nghĩa khoảng cách với vực sâu càng gần hơn.

Thư thái dòng dõi hận không thể tự bạo một chút tàn hồn của chính mình, để cảnh cáo hắn không nên tới gần, nhưng lúc này hắn hoàn toàn bất lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn mọi chuyện phát sinh.

Nhưng mà, tiếng bước chân của mặt người chết lại đột nhiên ngừng lại ở cửa. Âm thanh lạnh như băng kia xuyên qua cửa phòng truyền vào, lại làm cho lòng con nổi dãi thấy ám áp.

“Ta bảo người đi hái phỏng La Tiêu tìm kiếm hợp tác, việc này người đã làm xong chưa?”

Ngữ điệu vẫn lạnh như băng trước sau như một, nhưng hắn ta thề trước giờ luôn chờ mong khuôn mặt người chết lạnh lùng như vậy.

Mau chóng nổi nóng rời đi, ngàn vạn lần đừng vào nhà, tuyệt đối không được vào phòng.

Nhưng con rối hắn ta phụ thân vào hiển nhiên sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy.

“La Tiêu nói sẽ nghiêm túc cân nhắc, cho nên ta mới sớm trở về để chúc mừng một chút, ai biết được tâm tình kích động, luyện công xảy ra vấn đề... Mặt người chết đứng ở cửa hỏi ta cái gì, mau mau vào đây hỗ trợ a.”

Khôi lỗi này thật sự mô phỏng theo giống như đúc, con cháu phảng phất nghe được một bản thân khác đang nói chuyện.

Cũng may gương mặt người chết không khiến hắn thất vọng.

“Người đang tu hành công pháp gì mà tứ chi lại tê liệt, không thể động đậy?”

Con rồi đáp: “Còn có thể là gì? Đương nhiên là người truyền Băng Tâm quyết cho ta...”

“Băng Tâm quyết? Người... từ đâu mà biết cái tên này?”

Ngoài phòng, giọng nói của mặt người chết càng lúc càng lạnh băng, thậm chí còn khiến các tia nguyên thần của Thư Nhi con nổi đõ cũng bắt đầu run nhè nhẹ.

Không sai, mình chưa bao giờ tu hành băng quyết gì, người chết dạy cho hẳn rõ ràng là ngọc cốt công.

Nhưng La Tiêu thiết kế bẫy rập sát cục này, chỉ sợ đã sớm điều tra được chính mình, há có thể ngay cả công pháp mình tu hành là cái gì cũng xảy ra sai lầm?

Như vậy, rốt cuộc là ai đã sai?

Cùng lúc đó, người điều khiển con rồi sau khi nghe vậy, hơi sửng sốt một chút không thể nhận ra, lập tức giải thích:

“Đương nhiên là nghe người ta nói. Nói cho tốt Băng Tâm Quyết, người không đổi tên thành Ngọc Cốt công, lúc ta và các bằng hữu của người luận bàn tài nghệ, người ta vừa liếc mắt liền nhìn ra đó căn bản là Băng Tâm Quyết...”

Khuôn mặt người chết lạnh lùng ở ngoài cửa ngắt lời: “Người xưa nay không thích tu hành, nào có bằng hữu nào luận bàn kỹ nghệ với người?”

Khôi lỗi có vẻ thẹn quá hóa giận: “Mặt người đáng chết người đừng luôn vạch trần ta được không? Ta bị cao nhân nói toạc ra là tốt rồi sao? Người có thời gian ở ngoài cửa phê bình ta, không bằng mau mau đi vào hỗ trợ ta một chút, lỡ như để lại di chứng gì đó, tên đồ đệ này của ta mất lại là mặt mũi của sư phụ người đó.”

Giọng điệu này, quả thực giống như làm cho dòng dõi thư thái.

Nhưng mặt người chết rõ ràng là cảm thấy điều gì, vẫn đứng ở ngoài cửa, không nhanh không chậm chất vấn: “Vị cao nhân nào lại quản chuyện vặt như vậy?”

“Chính là La Tiêu a, ta đàm phán hợp ý với hẳn, hẳn thuận miệng chỉ điểm cho ta tu hành, ta nói mặt người chết người

lảm nhảm nhiều như vậy có phải là muốn nhìn ta khó chịu hay không a...

Mặt người chết ngoài cửa cười lạnh một tiếng: “Nói chuyện hợp ý với La Tiêu? Mấy ngày trước hấn vẫn giam người ngoài cửa, người có thủ đoạn gì có thể khiến hấn đột nhiên nhiệt tình với người?”

“Chân thành đến kim thạch là không thể khai mở sao? Ta đường đường là đại đương gia Khánh Phong hành, mỗi ngày đến nhà bái phỏng như chó, hấn được ta thành tâm cảm hóa, cho nên mới thả ta vào cửa... Mặt người chết người đến cùng có hoàn thành hay không?”

“A, ha ha, ha ha ha ha...”

Ngay lúc khôi lỗi bắt đầu tức giận, mặt người chết ở ngoài cửa chợt cười ha hả.

Lúc này đây, lần đầu tiên đứa con của hấn nghe thấy tiếng cười điên cuồng vang lên trên gương mặt người chết.

Trước đó, hấn vẫn cho rằng mặt người chết căn bản không thuộc về tình cảm của con người. Nhưng sau khi nghe xong tiếng cười phóng đảng này, hấn chợt ý thức được, dưới gương mặt giống như người chết kia, dường như là đang che giấu một loại cảm xúc mãnh liệt.

“La Tiêu, người chơi đùa con rối này cũng đủ để giết đệ tử của ta chứ, đoạt hồn phách của hấn thì cũng thôi, dám tới cửa nhục kích, ở trong nhà ta bày sát trận. Người cho ta là một điều thổ tượng hay sao?”

Khi nói chuyện, ngoài phòng bỗng nhiên có một cỗ sóng nhiệt đánh tới, như là núi lửa bộc phát, vách cửa sổ trong khoảnh khắc liền bị hòa tan. Một vùng biển lửa trong đình đình viện.

Mặt người chết chân đạp liệt diêm, ở chính giữa đình viện, mỗi một lỗ chân lông toàn thân đều dâng lên cương hỏa khí, một thân đạo bào thô lậu bị ngọn lửa thiêu huỷ, lộ ra pháp y ánh vàng rực rỡ. Cả người như tấm hỏa kim liên, lóng lánh loá mắt.

Lần đầu tiên thấy Thư nhi toàn lực xuất thủ, e rằng uy thế này... không yếu hơn tu sĩ Nguyên Anh, thậm chí còn có thể chạm tới biên giới Hóa Thần.

Đây là thực lực chân chính của mặt người chết sao? Đồi mồi với sát cục do La Tiêu bày ra, cuối cùng hẳn cũng chịu xuất ra bản lĩnh thật sự rồi... Không biết vì sao, trong lòng con nổi đồi mồi hồ có một chút hưng phấn và chờ mong.

Trong ấn tượng của hẳn, mặt người chết chưa bao giờ chân chính triển lộ ra cảnh giới chân thật của hẳn. Lúc trước hẳn quen biết nơi chợ, hẳn cho rằng mặt người chết bất quá chỉ là tán tu rời xa tại biên giới Tu Tiên giới, có thể có tu vi Trúc Cơ đã là không tệ rồi. Nhưng sau khi gặp lại ở Quần Tiên thành, hẳn mang đến cho mình rất nhiều điều ngoài ý muốn cùng kinh hãi.

Cho nên, trong lòng con nổi đồi mồi, thậm chí không cần chờ đợi thực tế, mặt người chết có thể ngăn con sống dữ, đánh bại La Tiêu, sau đó cứu mình.

Tuy nói... Người chết không thể sống lại, mình bị La Tiêu giết chết, chỉ còn sót lại một luồng tàn hồn. Thế nhưng, nếu ông ta còn có thể tự hồi, còn có thể cảm nhận thế giới này, có lẽ còn có hi vọng có thể phục sinh trở về. Cho dù từ nay về sau chỉ có thể phụ thân vào con rồi gõ, không chiếm được thân thể viên mãn, nhưng ông ta không quan tâm, chỉ cần còn sống sót, ông ta cũng không quan tâm bất cứ thứ gì.

Nhưng ngay khoảnh khắc sau, tâm của các dòng đồi mồi đã rơi xuống đáy cốc.

Bởi vì hẳn thấy La Tiêu.

La Tiêu cũng ở trong biển lửa, ngọn lửa hùng hực khi tới gần hẳn ba thước liền tắt. Trên mặt La Tiêu mang theo một tia khinh miệt nhìn xuống sâu kiến, cười nhạt: “Làm tượng mộc điêu của ngươi không tốt sao? Khó khăn lắm mới dựng cho ngươi một cái thân khẫu, ngươi lại thà lãng phí kịch bản này... Thực sự là không biết sống chết. Huyền Âm tử, ngươi bước vào cửa viện chính là vào tử địa. Ngươi cho rằng mình còn có khả năng may mắn sống sót sao?”

Huyền Âm Tử? Đây là tên thật của mặt người chết?

Huyền Âm Tử cười lạnh nói: “Ngươi cho rằng dùng con chuột kia gạt ta vào cửa là có thể nắm chắc rồi hả? La Tiêu, ngươi đầu hàng chủ mới, ngược lại trở nên ngu xuẩn không ít.”

“Người trông cậy ai có thể tới cứu người? Khánh Phong thương hội của người, hay là lực sĩ kim giáp của Quân Tiên thành? Lại hoặc là Thanh Minh đạo tràng bị hủy diệt của người? Đáng tiếc ở trong trận của ta, một chút tiếng động cũng không lọt ra, đúng là câu tục ngữ kia, gọi là phá cỗ hòng cũng sẽ không có người tới cứu người. Hôm nay cái bẫy này, sinh cơ duy nhất của người là không tiến vào cánh cửa này. Đáng tiếc nhãn lực của người không tốt như vậy, nhìn không thấu ta dùng tàn hồn điểm hóa thân thể con rồi sinh thịt.”

Huyền Âm Tử hừ lạnh một tiếng, không nói thêm nữa mà nổi lên hỏa khí mãnh liệt, trong sân nhấc lên từng làn sóng lửa như muốn đốt cháy cả bầu trời.

Nhưng mà lấy tường sân làm ranh giới, một đạo bình chương vô hình lại đem ngọn lửa đang sôi trào hoàn toàn ngăn cản, ước thúc ở trong một không gian nhỏ hẹp cao không quá mười trượng. Sóng lửa Huyền Âm Tử tuy hung mãnh, lại như thú nhốt trong lồng.

La Tiêu vì cái sát cục này, thật sự là phé đi không ít công phu... Bản thân hắn là cao thủ đứng đầu trong cảnh giới Kim Đan, hơn nữa sau lưng còn có hắc thủ phía sau màn cao cấp hơn. Lần này có tâm tính vô tâm, Huyền Âm Tử mặc dù che dấu thực lực cũng rất cường đại, vẫn không tránh khỏi bại trận.

Có điều La Tiêu Minh đã nắm trong tay cục diện, nhưng không vội hạ sát thủ, ngược lại lãng phí thời gian quý giá để nói chuyện với Huyền Âm Tử.

“Huyền Âm Tử, kỳ thật ta vốn có một trăm phương pháp có thể làm cho người chết vô thanh vô tức, nhưng ta cố ý tìm tới cửa, không ngại cực khổ thiết lập ván này... Bởi vì ta có một vấn đề nghĩ không thông. Ta hy vọng người có thể thành thật đáp: Vì sao phải để đồ đệ của người tới chịu chết?”

Nghe La Tiêu nhắc tới mình, các dòng dõi đều kinh ngạc.

Chỉ nghe La Tiêu nói: “Ta mặc dù không biết mình bị lộ sơ hở ở đâu, nhưng người đã xem thấu ta, liền biết lựa chọn thông minh nhất là mau chóng báo tin tức cho trưởng lão Thông Thiên Thánh đường, quyết không đánh rần động cỏ. Nhưng người lại hết lần này tới lần khác làm ngược lại, để đồ đệ của

mình năm lần bảy lượt đến nhà tìm hiểu, làm cho ta không thể không ra tay giết thầy trò của các ngươi... Ngươi dụng ý gì?"

Nghe tới vấn đề này, người trong nhà như bị búa tạ đập.

Đúng vậy, vì sao mặt người chết lại muốn tự chui đầu vào chỗ chết? Nếu hẳn nhìn thấu La Tiêu có vấn đề, rõ ràng nên để mình cách La Tiêu càng xa càng tốt., Lúc trước hẳn đích thật làm như vậy, đã sớm hạ lệnh cho Khánh Phong thương hành dừng lại tất cả hạng mục liên quan đến La Tiêu, vì thế mà chính mình còn không rõ ràng... Nếu là lúc đó hẳn biết La Tiêu có vấn đề, tại sao hết lần này tới lần khác mấy ngày trước hẳn lại ép mình đi tìm La Tiêu nói chuyện hợp tác?

Vậy... chẳng phải là để mình đi chịu chết sao?

La Tiêu lại nói: "Ta trước nghĩ sau, giải thích hợp lý duy nhất là ngươi muốn coi đó là nhược điểm uy hiếp ta. Cho nên bản thân ngươi bất động, đem đồ đệ coi là quân cờ của mình tới dò xét. Rõ ràng nói cho ta biết, ngươi đã biết thân phận mới của ta, còn quân cờ dò đường sống hay chết, đương nhiên ngươi sẽ không quan tâm. Chẳng qua ngươi cũng không ngờ, ta động thủ nhanh như vậy, không tiếc gây chiến ở Quân Tiên thành, cũng phải giết ngươi diệt khẩu."

"Trên đây là ta có thể làm ra suy đoán hợp tình lý nhất, nhưng vì lý do an toàn nên ta cho ngươi một cơ hội để nói chuyện. Huyền Âm Tử, quý trọng cơ hội này, nói một vài thứ ngoài dự liệu... Có lẽ ta có thể tha cho ngươi một mạng."

Đối với giờ phút này La Tiêu đã không chế toàn cục mà nói, đích xác là có loại tiền vốn lãng phí môi trường. Hẳn ở trong biển lửa bình tĩnh tự nhiên nhìn chăm chú Huyền Âm Tử, chờ đợi đáp án của hẳn.

Mà Huyền Âm Tử đáp lại, một tiếng cười lạnh vang lên.

"La Tiêu, suy đoán của ngươi... chỉ có một điểm là đúng."

"Ồ?"

"Con chuột nhỏ kia, đích xác chỉ là quân cờ trong tay ta. Nhưng, trong tay ta chưa bao giờ bị bỏ lại."

Nghe được đáp án này, sắc mặt La Tiêu có chút âm trầm.

“Hơn nữa, phán đoán của người đối với con chuột nhỏ này còn có một sai lầm: Hấn tu hành đích xác không phải Băng Tâm Quyết.”

“Không phải Băng Tâm quyết? Thì là Ngọc Cốt công à?” La Tiêu nhíu mày: “Thế thì đã sao?”

“La Tiêu, ta hỏi người một vấn đề: Người đang giết đồ nhi ta, đoạt hồn phách của nó...có cần xử lý tốt cơ thể nó không? Có nghĩ tới bộ thân thể kia hiện tại đang làm gì không?”

La Tiêu biến sắc: “Người?”

...

Cuộc đối thoại trong đình viện vẫn đang tiếp tục.

Bất quá, đối thoại song phương, xu thế mạnh yếu lại tựa hồ dần dần xoay chuyển.

Huyền Âm Tử lạnh lùng nhìn La Tiêu: “Đánh rần động cỏ, là vì ta không đánh người, người sao lại lộ ra nhược điểm lớn như vậy? Đại chương quỹ tàn sát Khánh Phong thương hành, lại bố trí cục giết người diệt khẩu trong Quần Tiên thành. Có hai cái chứng cứ này, cho dù sự phụ ngu xuẩn kia của người muốn bảo vệ người cũng không bảo vệ được.”

Nghe đến đó, tất cả ánh mắt của La Tiêu cuối cùng cũng thu liễm lại, thay vào đó là vẻ nghi hoặc nồng đậm.

“Nếu thế, người thực sự là bộ cục đã lâu. Nhưng mà... người làm sao hiện ra? Ngay cả sự phụ ta cũng không thể nhìn ra chút manh mối, người dựa vào cái gì?”

Huyền Âm Tử không nhịn được cười một tiếng: “Dựa vào cái gì? Hỏi rất hay, nhất định phải nói bởi vì người thật sự là một loại người, cho nên người đang nghĩ gì vậy, sao ta lại không biết?”

La Tiêu: “Một loại người? Người và ta? Thật sự là buồn cười...”

“Nực cười? Người cho rằng trên đời này đấu Chiến Thần Huyết là độc hữu của cả nhà người à?”

Lần này, La Tiêu rút cuộc cũng biến sắc: “Vậy mà người cũng có Đấu Chiến Thần Huyết?”

“Cho nên ta rất rõ ràng người có loại huyết thống này, dưới tình thế cấp bách sẽ làm ra chuyện gì. Người cho tới nay đều tập trung vào Vương Lục làm đối thủ của người, nhưng mắt thấy Vương Lục đem người càng ngày càng xa, mà người ngay cả tư cách cạnh tranh với hắn cũng dần dần thất bại, chớ cùng rút giậu, cũng là thuận lý thành chương.”

“Kỳ thật Đấu Chiến Thần Huyết cũng không sợ thất bại, cho dù bại nhiều lần, chỉ cần ý chí chiến đấu không mất, thì sẽ có

cơ hội không ngừng làm lại từ đầu. Người ở Hoa Nghiêm Tông cũng không phải thuận buồm xuôi gió, mất vài năm mới đánh ngã nội môn tịch xuống ngựa. Thế nhưng tình huống Vương Lục lại khác, bởi vì người rất nhanh đã phát hiện, ngay cả cơ hội chiến thắng trên lý luận cũng không có.”

La Tiêu lạnh giọng nói: “Người cũng quá tin tưởng Vương Lục rồi.”

“Là người quá tin tưởng Vương Lục, chính bởi vì người tin tưởng Vương Lục đã có ưu thế quá lớn đối với người, căn bản không thể nào bù đắp được, người mới có thể buông xuống tất cả những thứ mình có được, bí quá hoá liều.” Huyền Âm Tử nói đến đây, trong giọng nói bình thản thoáng có thêm một tia cảm khái: “Là đồng loại, ta không thể không thừa nhận lựa chọn của người là chính xác.

“Ồ? Nghe như người thật sự có thể hiểu được ta đang suy nghĩ gì đó...”

“Vương Lục không thể chiến thắng là điều kiện tiên quyết để thành lập trận doanh của hắn và Vạn Tiên minh. Trong Vạn Tiên minh, tài nguyên có hạn, Vương Lục lấy được nhiều nhất, tất nhiên để lại cho người ít. Hắn đã cướp đi đường tắt duy nhất., Cho dù người có làm tốt hơn nữa, cũng không thể một bước lên trời như hắn ở cảnh giới Kim Đan. Cho nên, chỉ có nhảy ra khỏi khung xương Vạn Tiên minh, người mới có thể giãy giụa ra một phần thắng. Mà ở ngoài Vạn Tiên minh, người còn có rất ít lựa chọn.”

“Thứ nhất là tà ma ngoại đạo. Cửu Châu Đại Lục tuy có Vạn Tiên minh, nhưng tà tu ma môn vẫn chiếm cứ tương đối rộng lớn, cực đông chi địa ma sào cũng coi như uy danh hiển hách.

La Tiêu cười lạnh: “Ngay cả ma giới cũng bị hủy, ma môn ở Cửu Châu thì làm được gì? Rõ ràng là Vạn Tiên minh mở cả quần tiên thành, nhưng những tu sĩ ma môn lại vội vã từ trong ma sào đi ra tìm kiếm hợp tác. Có thể thấy căn cơ của hắn đã sớm không còn vững chắc, bị Vạn Tiên minh từng bước từng bước xâm chiếm, thậm chí diệt môn, đã nằm trong tầm tay.”

Huyền Âm Tử nói: “Thứ hai là thượng cổ địa tiên...”

La Tiêu lắc đầu: “Thượng Cổ Địa Tiên nhìn như thực lực cường đại không ai có thể địch, nhưng nhân số thưa thớt, lại quần long không có một trận bão cát. Không có ưu thế về thực lực, lại bị một mình Vương Lục đùa bỡn trong lòng bàn tay. Những người này càng không thể thành sự.”

Huyền Âm Tử cười lạnh nói: “Không thể thực hiện được hai con đường này, vậy chỉ có con đường thứ ba, Đọa Tiên.”

La Tiêu trầm mặc một lát, yếu ớt mở miệng nói: “Có thể nói ra đáp án của Đọa Tiên... Xem ra ngươi thật sự có thể hiểu ta đang nghĩ gì. Tuy nhiên, nếu ngươi đã biết rõ ta đã lựa chọn gia nhập Đọa Tiên Trận doanh, vì sao còn dám khiêu khích ta? Ngươi chẳng lẽ không nghĩ tới Đọa Tiên có thần thông quảng đại đến cỡ nào?”

Huyền Âm Tử nói: “Ngày xưa Chân Tiên thượng giới tự nhiên thần thông quảng đại, nhưng nếu nói bọn họ không gì không làm được thì chưa chắc. Nếu không, bọn họ cần gì phải đầu nhập con sâu cái kiến nhỏ bé này của ngươi? Nếu như ngay cả ngươi cũng có thể lấy được chỗ tốt từ trong tay Đọa Tiên, chỉ có thể nói rõ là bọn họ không ai có thể dùng mà thôi.”

La Tiêu cười nhạt một tiếng: “Không sai, bọn chúng có thần thông diệt thế, nhưng bây giờ còn bị nhiều tác dụng hạn chế, khó có thể thi triển ở Cửu Châu Đại Lục, cho nên mới cần loại bản nhân như ta quy hàng, hỗ trợ chúng hoàn thành bố cục. Về phần ta là con sâu cái kiến nhỏ bé, hay là con cờ quý giá, chúng ta có thể mỗi mắt chờ mong.”

“Vội mắt chờ xem? Không cần phiền toái như vậy, chuyện ngươi cần làm, đoán cũng đoán ra được.” Huyền Âm Tử cười lạnh nói, “Ngươi đầu hàng Đọa Tiên, cũng phải có đầu nhập danh cáo mới có thể tin người. Mà lấy điều kiện của ngươi bây giờ, Có thể nhận được danh trạng, đơn giản là tứ tướng chân quân. Tính cách hấn tuy có chỗ ngoan lệ, nhưng đối với người mình phi thường tín nhiệm, cố tình tính toán vô tâm, ngươi nhận cái danh trạng này cũng không khó. Thế nhưng ta có một vấn đề muốn hỏi ngươi: La Tiêu à..., Trong ấn tượng của ta, ngươi mặc dù không phải là thiện nhân gì, nhưng làm việc ít nhất còn có giới hạn của mình. Tứ Tướng Chân Quân đối với ngươi không nói ân trọng như núi, cũng có thể coi là quý nhân của ngươi. Từ Hoa Nghiêm Tông một bước đến Tứ Tướng

tông, ít nhất tiết kiệm cho người mười năm khổ công. Huống chi một ngày vì sự chung thân vì phụ, người vì tư bản thân mà giết cha, trong lòng sẽ không cảm thấy áy náy sao?”

“...” La Tiêu nghe vậy nheo mắt, lạnh giọng nói: “Huyền Âm Tử, người nói nhảm nhiều quá.”

Huyền Âm Tử nói: “Ta đã nói rồi... từ này đến giờ, người hẳn là tốn không ít sức lực đi tìm con chuột nhỏ kia, không biết người đã tìm được chưa? Hoặc là chỉ có một mình người, có đủ dùng không?”

La Tiêu trầm mặc một lát: “Người muốn cùng ta đàm phán giao dịch? Nếu không người không cần thiết ở đây lãng phí thời gian nói chuyện với ta. Để ta nghĩ xem, người biết rõ là ta phản bội Cửu Châu Đại Lục, vạn ác bất dung, nhưng vẫn muốn cùng ta giao dịch... Chẳng lẽ nói, người cũng có hứng thú đối với Đọa Tiên?”

Nghe đến đó, lũ lượt bị trói buộc trong khôi lỗi liền giật nảy cả mình.

Mặt người chết tiệt, rốt cuộc người nghĩ gì thế hả?

“Đọa Tiên?” Huyền Âm Tử cười lạnh vài tiếng: “Nếu ta có hứng thú với Đọa Tiên, căn bản không tới phiên người tới quy hàng. Người cho rằng chỉ có bản thân thông minh, chỉ có chính mình hiểu được đường tắt? Bớt lừa mình dối mình, người chỉ là con chó nhà tang bị Vương Lục bức đến đường cùng mà thôi, chó nhà chó sửa chó chạy tường.”

“Được.”

La Tiêu gật gật đầu, không nói nữa, tay phải nắm vào hư không, nhất thời thiêu đốt thiên liệt diễm trong đình viện vô thanh vô tức mà diệt, mà Huyền Âm Tử gần như cảnh giới Hóa Thần, trên người nhiều hơn một sợi dây thừng như ẩn như hiện, kim ngân lấp lóe ánh sáng.

“Nhập đội, chưa hẳn chỉ có một phần. Người lợi hại như vậy, thật sự là niềm vui ngoài ý muốn a.”

Huyền Âm Tử bị dây thừng trói, một thân chân nguyên cầm cố, không thể thoát ra. Nhưng hẳn mặt không đổi sắc, thậm chí còn mỉm cười.

“La Tiêu, động não chút đi, tại sao ngươi lại lún vào cùng một cái hố hai lần chứ? Ngươi đã quên Ngọc Cốt công sao?”

La Tiêu biến sắc, vội vàng nâng một tay lên, muốn vây chết Huyền Âm Tử.

Nhưng đầu sao cũng đã chậm một bước, trong tiếng cười điên cuồng đó, mi tâm Huyền Âm Tử bỗng nhiên rực rỡ, phảng phất như một vầng thái dương đang lóe sáng.

“Tự bạo Nguyên Anh, ngươi điên rồi?”

La Tiêu thực sự không nghĩ tới tu sĩ tên Huyền Âm Tử này lại có thể cương liệt như vậy.

Trong thế nghìn cân treo sợi tóc, La Tiêu lập tức biến hóa pháp quyết, té ra một quyền họa loang lổ vết máu, quyền họa màu vàng khô héo, nhưng một khi triển khai lại dạt dào sinh cơ, phảng phất ẩn chứa cả một thiên thế giới. Mà trong khoảnh khắc Huyền Âm Tử đã bị quyền họa hút vào trong đó.

Quyền họa kia thu hồi Huyền Âm Tử, lại bay trở về tay La Tiêu. Lúc La Tiêu tiếp nhận bức họa, chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay khẽ run lên, trong lòng biết bên này Huyền Âm Tử tự bạo Nguyên Anh sinh ra trùng kích, uy lực thật cường hãn... Đáng tiếc đối với tở Thiên Tàn Đồ này, cũng chính là khẽ run lên là có thể dễ dàng hóa giải.

“Đáng tiếc.” La Tiêu lắc đầu, thần sắc có vẻ tiếc nuối.

Trên thực tế, La Tiêu đối với Huyền Âm Tử thực sự không có sát ý, mặc dù lúc đầu tại đây thiết lập sát cục, là muốn giết người diệt khẩu. Nhưng sau một phen đối thoại, La Tiêu lại cảm thấy người này cũng có được đầu Chiến Thần Huyết như mình, có lẽ có thể trên đường phát huy tác dụng mà không nghĩ tới.

Cho nên hẳn mới dùng Khôn Tiên Tác chứ không phải pháp bảo nào khác có lực sát thương mạnh hơn. Thậm chí lúc đó trong lòng hắn đã có quyết định, đợi sau khi chế trụ Huyền Âm Tử, phải tiêu phí một phen tâm tư giải vây cho Đọa Tiên cho hắn... Ai ngờ, Huyền Âm Tử lại quyết đoán tự bạo Nguyên Anh, lựa chọn tử vong như thế.

Trong tư liệu, tu sĩ xuất thân từ Thanh Minh đạo tràng không chút tiếng tăm, hành sự khiêm tốn, thật sự không giống như là

loại người làm ra chuyện này. Đáng tiếc... quá đáng tiếc.

Sau khi xử lý xong Huyền Âm Tử, La Tiêu có chút mất hứng. Hắn tới nơi này là để giết người diệt khẩu, tránh cho tin tức tình báo của Đọa Tiên lộ ra ngoài quá sớm. Hiện tại tuy đã thực hiện được mục tiêu nhưng đã để lại chút tiếc nuối, cũng để lại tai họa ngầm.

Hắn quay đầu, lại nhìn về phía khôi lỗi dùng tàn hồn của con mình điếm hóa.

Khôi lỗi này vốn dùng để dẫn dụ mỗi câu của Huyền Âm tử, hiện tại Huyền Âm tử đã chết, mỗi câu tự nhiên là vô dụng.

Nhưng vẫn phải giữ lại.

Đây dù sao cũng là đại chương quỹ của Khánh Phong thương hành. Mặt người chết xuất quỷ nhập thần, người biết hắn tồn tại chỉ có con nôi dôi, nhưng biết rất nhiều người thư thái dòng dôi. Nếu không hiểu sao biến mất, rất có thể sẽ dẫn tới phiền toái không cần thiết.

La Tiêu hơi buồn cười: “Sống nên không sống, chết thì không thể lập tức đi chết.”

Trong khi nói chuyện, bên ngoài đình viện lạng lẽ bay vào một bóng dáng màu vàng.

Một lực sĩ vàng ròng xuất hiện ở trước mặt La Tiêu. Trên vai lực sĩ khiêng một người trẻ tuổi đã hôn mê.

Người trẻ tuổi kia mi thanh mục tú, chính là thư giãn dòng dôi.

Sau khi lực sĩ xích kim hạ người trẻ tuổi xuống, liền lặng yên rời đi, chỉ để lại một câu: “Lần sau làm việc cẩn thận chút...”

La Tiêu nhún nhún vai, tỏ vẻ như không có chuyện gì, nhưng sau lưng đã thấm ướt mồ hôi lạnh.

Giao tiếp với Đọa Tiên quả thực không dễ dàng...

Cũng trong lúc đó, bên ngoài tiêu viện được tổ chức do tổ chức, một vị khách lạ mặt đến thăm.

Người nọ xem ra mới hơn ba mươi, vóc người cao lớn, mặt mày tuấn lãng, nhất là ấn tượng khắc sâu là một đôi mắt linh động có thần.

Càng khiến người kinh ngạc là đạo bào hai màu đỏ trắng đan xen kia.

Bởi vì đó là chế ngự đệ tử chân truyền của Linh Kiếm phái.

...

“Cái gì? Vương Lục không có ở đây? Nói đùa? Lúc cần tăng ca tăng ca như thế này, các người nói hấn không có ở đây? Kiếm cơ cũng tìm được điểm hợp lý một chút a, hơn nữa ta cũng không phải là người ngoài, xem bộ quần áo này của ta còn nhìn không ra sao? Ý lại?, Ta không phải là nhân vật nào đó sắm vai người tốt, ta mặc là hàng thật giá thật giá thật linh kiếm chân truyền, các người làm việc lâu như vậy cho Vương Lục, ngay cả quần áo thật giả cũng nhìn không ra? Chưa từng nghe nói Linh kiếm phái có chân truyền thứ tư? Nực cười ta đương nhiên không phải đệ tử chân truyền., Lão tử là lão đại thứ nhất của các người nhìn thấy ta trên lý luận cũng nên gọi một tiếng sư huynh, năm đó lúc hấn đi trên đường lên Linh Kiếm sơn, ta còn đi toàn bộ vây xem, có thể nói là chính mắt thấy được trưởng thành của hấn, mấy người các người lại dám ngăn ta ở ngoài cửa “

Ngoài đình viện, một người trẻ tuổi hoa chân múa tay vui sướng sục sôi tâm tình. Hai vị tu sĩ trẻ tuổi canh giữ ngoài cửa cười khổ bất đắc dĩ, chỉ là không cho họ tiến vào.

Rống loạn trong chốc lát, trong viện truyền đến một thanh âm lười biếng mà buồn bực: “Bên ngoài ồn ào cái gì? Không phải ta đã nói với các người rồi, tới chào hàng ở cửa đều là loạn bồng đánh đi.

Tu sĩ thủ vệ trẻ tuổi sau khi nghe vậy càng cảm thấy áp lực, một người trong đó vội vàng quay đầu lại chấp tay chào trong viện, giải thích: “Hồi Vô Tướng chân nhân, ngoài cửa có người tự xưng là đệ tử chân truyền quý phái, nhưng ta chưa từng nghe qua quý phái có đệ tử chân truyền đệ tử thứ tư.”

Cùng lúc đó, người trẻ tuổi cao lớn kia lộ vẻ vui mừng: “Sư phụ sư phụ, con là con mà...”

Tu sĩ trẻ tuổi ngoài cửa nghe hấn nói vậy đầu gối mềm nhũn, đầu óc trống rỗng.

Sư phụ?

Trên Cửu Châu đại lục, quân Vô Tướng chân nhân gọi sư phụ như thế nào cũng chỉ có một...

“Vương, Vương Lục chân nhân, người, người sao lại biến thành bộ dáng này?”

Hai người này xem ra, người ngoài cửa hiển nhiên là bản thân Vương Lục đã dịch dung cải trang... Mặc dù biến thành chim này thật sự là cha ruột cũng không nhận ra, nhưng bọn họ chỉ là hai gã gác cổng, lại đem viện chủ ngăn ở ngoài cửa, rất khó tưởng tượng được kết quả tốt đẹp gì.

Vương Lục cũng không phải là một người khó nói chuyện, nhưng gã đầu tiên là người lãnh đạo cao tầng tổ chức của Vạn Tiên minh. Để lãnh đạo không vui, đại đa số tình huống ở bất cứ nơi nào cũng không có kết quả tốt...

Đang lúc thủ vệ môn nhân sắp sụp đổ, từ trong ra ngoài cửa viện bị đẩy ra, nữ tử áo trắng chân trần từ trong viện đi ra, thần sắc có chút phức tạp.

Mà người trẻ tuổi thân hình cao lớn lại có vẻ phi thường thân phận: “Sư phụ, đã lâu không gặp a, không đúng không, thật ngại quá ta lại quên mất, Ngũ sư thúc, đã lâu không gặp người, mấy năm nay người sống tốt, ta vô cùng vô cùng nhớ người. Nhưng người nhìn qua vẫn xinh đẹp như xưa, chắc hẳn mọi sự đã như ý a?”

Vương Vũ nhìn y: “Doãn Huyền, người về làm gì?”

Nghe thấy cái tên Doãn Huyền, hai vị gác cửa nhìn nhau, chỉ cảm thấy trái tim chìm xuống đáy cốc lại nổi lên.

Chỉ cần không phải Vương Lục là dễ xử lý, Doãn Huyền gì gì đó, có ai nghe nói qua?

Bất quá nghe đến đó, hai người cũng biết tiếp theo đối thoại mình tốt nhất không nên nghe tiếp nữa, liền yên lặng chấp tay thi lễ với Vương Vũ, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Từ đầu đến cuối, Vương Vũ không hề nhìn hai người kia lấy một cái. Sự chú ý của nàng đều tập trung trên người Doãn Huyền.

“...Được rồi, ngươi đến tìm Vương Lục sao? Hẳn đích thật không có ở đây, có muốn ta tìm sư phụ ngươi đến đây ôn chuyện hay không?”

Doãn Huyền kinh ngạc: “Vương Lục sư đệ thật sự không có ở đây sao? Hẳn đào mộ cũng không đúng lúc lắm, vừa lúc ta có chuyện quan trọng muốn nói cho hắn đây... Có điều, đôi lại là Ngũ sư thúc ngươi cũng có thể.”

“Chuyện quan trọng?” Vương Vũ nhíu mày, trong lòng biết Doãn Huyền tuy làm việc có chút điên điên khùng khùng, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không nói đùa về đại sự. Hắn vì những nguyên nhân mà đa số thời gian đều vân du dưới chân núi, rất ít tiếp xúc với người của Linh Kiếm phái.

Lần gặp mặt trước đó là trong đại hội thăng tiên. Hơn ba mươi năm sau, Doãn Huyền chưa bao giờ xuất hiện trong tầm mắt Linh Kiếm phái. Hôm nay hắn đột nhiên xuất hiện, chỉ sợ thật sự là một đại sự khó lường.

Vì thế Vương Vũ khẽ giơ tay, một màn hào quang vàng rực rỡ bao phủ hai người lại.

“Nói, hiện tại không người nào có thể nghe thấy.”

Doãn Huyền gật đầu, sau đó mở miệng nói chuyện, nhưng trong lúc nói chuyện lại dùng bí thuật nguyên thần truyền tin tức thật sự.

“Huyền Âm tử chết rồi.”

Một câu nói đã khiến ánh mắt của Vương Vũ trở nên sắc bén hơn: “Ngươi nói Huyền Âm tử chết rồi?”

“Không sai, vừa rồi bị người thiết kế mai phục giết chết.”

Doãn Huyền chưa dứt lời đã bị Vương Vũ bước lên nắm lấy cổ tay.

Vương Vũ dùng bốn ngón tay đặt lên cổ tay Doãn Huyền, trầm mặc một lúc rồi mới buông tay, thở dài.

Doãn Huyền lại rất vui vẻ cười nói: “Biết ngay là sư phụ vẫn thương ta mà.”

Vương Vũ lắc đầu, nói: “Huyền Âm Tử chết rồi, thứ phản phệ của máu chiến thần mà ngươi cản trở coi như có thể áp chế

nhất thời, cũng không thể áp chế một đời, mau chóng làm phân thân mới đi ra đi.”

“Ừm, đã chuẩn bị xong nguyên liệu từ lâu rồi, tuy nhiên còn phải nhờ ngài ra tay giúp ta.”

Vương Vũ trầm mặc một lát: “Được. Mặt khác, Huyền Âm Tử là ai giết?”

“Hỏi hay lắm.” Doãn Huyền hưng phấn nói: “Đây mới là nguyên nhân chủ yếu nhất ta đến tìm Vương Lục tin tưởng bất cứ ai cũng không nghĩ ra, người hạ thủ là La Tiêu hấn đã phản bội chạy trốn tới Phá Tiên Trận doanh, đang âm thầm bố cục giúp bọn họ, bước tiếp theo là hạ thủ với Tứ Tướng Chân Quân. Huyền Âm Tử lấy một quân cờ trong tay làm mồi câu., Dẫn La Tiêu ra, buộc hấn động thủ giết người, để lộ ra sơ hở càng lớn hơn. Kết quả La Tiêu quả thực trúng kế, ở trong nhà Huyền Âm Tử thiết lập sát cục, giết người diệt khẩu “

Vương Vũ đã nghe qua đoạn trần ngữ này, hỏi: “Hắn có thể nhìn ra liên hệ giữa người và Huyền Âm tử sao?”

Doãn Huyền trầm ngâm một chút: “Không có lý do gì mà nhìn ra. Cùng lắm là hơi kinh ngạc với việc Huyền Âm Tử tự bạo Nguyên Anh. Nhưng hấn không tra được nhiều thứ hơn. Về thân thể của Huyền Âm Tử, hấn cũng chỉ tra ra Thanh Minh đạo tràng thôi.”

“Cho nên đối với hấn mà nói, giết người diệt khẩu là thành công sao?”

“Đúng vậy, ngay cả thân thể Khôi Lỗi Huyền Âm Tử phái ra cũng bị hấn chặn giết. Hấn cũng không có gì phải lo lắng.”

Vương Vũ lại không lên tiếng, im lặng một lúc, mới mở miệng nói: “Đi theo ta.”

Nói xong, Vương Vũ nắm tay phải lại vung lên.

Phịch phịch

Không tiếng động trùng kích phá nát không gian, bên cạnh đình viện thình lình hiện ra một lỗ trống.

“Đến đây.”

Đi dọc theo hang động, Vương Vũ mang Doãn Huyền theo một bước đã vượt qua Vạn Thủy Thiên Sơn, từ Tiên thành đi tới đỉnh cao nhất của Thương Khê châu, Linh Kiếm sơn.

Chỗ dừng chân mà Vương Vũ lựa chọn là Linh Trì phong, lúc này chuông môn phong ngân, Lưu Hiền, Phương Hạc đều ở Linh Trì phong trong phần hồng lâu. Cảm ứng được bên ngoài có dao động dị thường, Phương Hạc hơi kinh ngạc đứng dậy đi ra xem xét tình huống.

Nhìn thấy Vương Vũ, hắn cũng không kinh ngạc. Nhưng người sau lưng Vương Vũ lại khiến Phương Hạc há hốc mồm.

“Doãn Huyền?”

Sau một khắc, Phương Hạc tức giận bùng bùng, tiến lên ba bước, hung hăng bạt tai hắn một cái.

“Người còn không biết xấu hổ mà trở về?”

Doãn Huyền bị quất bay ngược lại mấy trăm trượng, ngã thẳng xuống đại trận mây mù bên ngoài Linh Trì phong, mất một lúc lâu mới trở về.

Khuôn mặt của hắn ta bị đánh tới mức máu thịt be bét nhưng lúc này lại cười đùa tí tưng: “Su phụ đúng là gừng càng già càng dẻo dai, tuổi càng lớn, nhưng lửa lại càng nồng đậm hơn so với người trẻ tuổi. Chuông lực hùng hậu này quả thực khiến người ta khó mà tưởng tượng nổi là cảnh giới Nguyên Anh.”

Lúc này Phương Hạc đã thu liễm hỏa khí, ánh mắt lạnh như băng nhìn Doãn Huyền.

“Chỉ là chiến thần chiến huyết cảnh giới Nguyên Anh quả nhiên thần thông phi phàm. Ba mươi năm trước Hư Đan còn có một cước Lâm Môn, hôm nay lại gần kề vai sát cánh với ta, khó trách xem thường Nguyên Anh như vậy.”

Doãn Huyền cười ha hả: “Su phụ, người cũng quá khoa trương rồi, đệ tử có tài đức gì mà đứng sừng vai với người? Tuy cảnh giới đều là Nguyên Anh, nhưng một mình người đánh ít nhất một trăm người của ta, chút tự biết đó thì ta vẫn có.”

Nói xong, nụ cười trên mặt Doãn Huyền cũng thu lại vài phần: “So với người đã trải qua đại kiếp nạn kia của ngài thì chuyện này chẳng có gì nguy hiểm cả, Đấu Chiến Thần huyết hèn mọn

gì chứ? Sự phụ thật sự không cần phải có cảm giác nguy hiểm như vậy.”

“Cảm giác nguy hiểm? Nực cười...” Phương Hạc đang muốn phát tác, lại bị Vương Vũ đưa tay ngăn lại.

“Su huynh, ta dẫn hấn đến không phải là muốn cãi nhau với huynh. Trong thành quần tiên sợ rằng có đại sự phát sinh rồi.”

Phương Hạc kinh ngạc nhìn về phía Vương Vũ.

Có thể khiến cái tên bại hoại này trở nên nghiêm túc như vậy, chẳng lẽ là chuyện lớn ghê gớm?

“Vào đi.” Phương Hạc dẫn hai người vào lầu phán hồng.

Trong lầu, khi Lưu Minh và Doãn Huyền nhìn thấy Lưu Hiên đều vô cùng kinh ngạc, nhưng Doãn Huyền không lãng phí thời gian nói nhảm nữa mà đi thẳng vào vấn đề, kể lại tất cả những gì mà phân thân Huyền Âm Tử nhìn thấy.

Nghe qua chuyện này, mấy vị trưởng lão trên Linh Trì phong đều im lặng không nói.

Một lúc lâu sau, Phương Hạc một bên dùng đốt ngón tay gõ gõ cái bàn, một bên trầm ngâm nói: “Su huynh, dựa theo trình tự khẩn cấp của Vạn Tiên minh, việc này nên nhanh chóng báo lên Thông Thiên Thánh đường mới tốt.”

Lưu Hiên không hề quay đầu lại mà lắc đầu: “Thông Thiên Thánh Đường? Ai biết được người kia có đáng tin hay không? Ngay cả loại tiêu tốt giun đé như La Tiêu cũng bị Đọa Tiên thẩm thấu phản tác, ta không tin cao tầng không có nội ứng của Đọa Tiên. Những thứ khác không nói, lúc La Tiêu động thủ chế trụ Huyền Âm Tử, là ai đi chặn giết thân thể dòng dõi?”

Phương Hạc nói: “Người nọ rõ ràng là trợ thủ cho La Tiêu. Chẳng lẽ các trưởng lão Thông Thiên Thánh Đường cam tâm ở dưới La Tiêu?”

Lưu Hiên vẫn không tán thành: “Chưa chắc đã, trong mắt Đọa Tiên, Hóa Thần cũng được, Kim Đan cũng được, chỉ sợ không khác gì con sâu cái kiến. So với tu vi của bọn hấn, chỉ sợ thứ càng đề ý tới. Hơn nữa... Doãn Huyền, người có thấy rõ diện mạo của người nọ không?”

Doãn Huyền nói: “Người động thủ ẩn giấu rất sâu, công pháp ẩn nấp hành tung vô cùng cao minh. Tuy Huyền Âm Tử bám vào trên thân thể con nổi dõi có một tia nguyên thần nhưng căn bản không thấy rõ chân thân của đối thủ đã bị xoắn giết.”

“Tuy rằng chỉ là một tia nguyên thần, nhưng chung quy vẫn là nguyên thần của tu sĩ Nguyên Anh, có thể làm cho cảm ứng của người cũng không kịp, chí ít tuyệt không phải loại người sâu kiến như La Tiêu có thể làm được.”

Mà ngay khi Lưu Hiền cùng Phương Hạc vẫn đang tranh luận, thì bỗng nhiên Vương Vũ đứng dậy.

“Sư muội, ngươi muốn đi đâu vậy?”

Wương Vũ dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn mấy người trong phòng.

“Đám ngu xuẩn các ngươi đúng là không có thuốc nào cứu được. Muốn làm ồn lúc nào thì đi lúc đó. Ta đi tìm Tứ Tướng Chân Quân trước.”

Nói xong, nàng lại một quyền đánh nát không gian, một bước liền bước vào trong hư không.

Trong lầu phán hồng, mấy vị trưởng lão hai mặt nhìn nhau.

“Hoàn toàn chính xác... Ít nhất, Tứ Tướng Chân Quân bị bọn hấn liệt vào mục tiêu hấn là không có vấn đề.” 【

...

Vương Vũ đi rồi, những người còn lại cũng không có nóng lòng động thủ.

Bên phía Tứ Tướng Chân Quân, chỉ cần một mình Vương Vũ là đủ. Mà người lưu lại trong lầu phấn hồng thì cần phải giải quyết những chuyện khác.

Bọn họ cần giám sát thật kỹ Doãn Huyền, vị đệ tử chân truyền rời khỏi môn phái hơn ba mươi năm rồi đột nhiên trở về.

Sau khi đám người Phong Ngân tự đại tại biển trở về sơn môn, trọng chính sơn môn, là đệ tử chân truyền đệ nhất được thu nhận từ trước đến nay.

Ban đầu, Doãn Huyền giao cho Phương Hạc chỉ đạo. Chương hình trường lão tuy không am hiểu mang đồ đệ, nhưng công pháp hần tu hành, lại vừa vận nhằm vào chiến thần huyết của Doãn Huyền. Còn Doãn Huyền cũng nhanh chóng thể hiện thiên phú tu hành mà mọi người kinh ngạc.

So sánh với thể hệ hoàng kim của Linh Kiếm phái thì Doãn Huyền cũng không thua kém. Với tư cách đệ tử chân truyền của Thiên Kiếm đường, chắc chắn Doãn Huyền sẽ chống đỡ nổi.

Cho đến khi sự khác biệt giữa hắn và Phương Hạc càng lúc càng lớn.

Quả thật Phương Hạc không am hiểu giáo đồ, ngoại trừ nguyên nhân về tính cách ra, y còn vì công pháp tu hành do Doãn Huyền thiết kế mà càng không vừa lòng vị Tịch chân truyền này.

Tính tình Phương Hạc kiên quyết, cố chấp theo khuôn phép, kiềm chế thân thể theo khuôn phép. Bởi vậy dạy cho Doãn Huyền đủ loại phương pháp chiến đấu thân thể trong lòng, thông qua chiến thắng thân thể mình để chiến đấu với Chiến Thần huyết.

Ban đầu, bộ công pháp này có hiệu quả không nhỏ, nhưng theo tu vi của Doãn Huyền tiến bộ, Đấu Chiến Thần Huyết cần

phải càng kịch liệt, chiến đấu càng trực tiếp. Loại trò mèo con ngang ngửa này, rất khó thỏa mãn khẩu vị của Doãn Huyền.

Sau đó là Vương Vũ thêm một nét thần kỳ vào trong đó. Nàng thiết kế cho Doãn Huyền một bộ công pháp tự tạo phân thân, chia Doãn Huyền thành hai, phân ra một phân thân tên là Huyền Âm Tử. Tâm phân thân này kế thừa tính tình lãnh khốc vô tình trên người Doãn Huyền, cùng chiến thần với máu chiến đấu nóng rực, thực lực ngang ngửa với bản thể, vì vậy Doãn Huyền cuối cùng cũng có thể hưởng thụ được cuộc chiến khiến máu nóng sôi trào.

Cũng chính vì điểm này, Doãn Huyền luôn coi Vương Vũ là ân sư thật sự của y. Nhưng đương nhiên Vương Vũ sẽ không thừa nhận mình từng nhận đồ đệ như vậy, mà Phương Hạc cũng có rất nhiều bất mãn đối với phân thân Huyền Âm Tử này.

Thế là Doãn Huyền cuối cùng lựa chọn rời núi vân du, một đi mấy chục năm.

“Doãn Huyền, mấy năm nay khổ cực cho người rồi. Thân là chương môn, ở trên người người, đúng là ta thất trách.”

Gió rên dài một tiếng, đặt nền móng cho cuộc đối thoại kế tiếp.

Sắc mặt Phương Hạc nhất thời có chút khó coi.

Phong Ngân là chương môn mà cũng tự xưng là thất trách, vậy người làm sư phụ như hắn thì phải nói như thế nào đây?

Nhưng trước mặt Phong Ngân, vị chương hình hình trưởng lão xưa nay chưa từng vì cá nhân tốt xấu mà ngồi im trong sảnh, mắt nhìn mũi nhìn tim, không nói gì nữa.

Còn Doãn Huyền thì vẫn vui vẻ, dáng vẻ cợt nhả: “Chương môn sư bá nói quá lời, ta đã từ nửa Hư Đan ba mươi năm ngăn ngui đi một bước. Mặc dù có nhân tố phần đấu cá nhân, nhưng sư môn vì ta mà lập căn cơ cũng không thể bỏ qua. Nói thật, tốc độ này của ta, cho dù là sư đệ Vương Lục cũng không thể so sánh được?”

Lưu Hiền lắc đầu: “Chỉ lấy tốc độ tu hành mà nói, nếu là nửa năm trước, hắn thật sự so với người có chút kém hơn vài phần so với trước khi người thành tựu kim đan, độ tu hành của hắn

không thể tính là nhanh được. Nhưng hiện tại hẳn đã tấn cấp lên Nguyên Anh, hơn nữa tiến cảnh tiến triển cực nhanh. Nếu thật sự giao đấu, người chưa hẳn là đối thủ của hẳn.”

Doãn Huyền có chút kinh ngạc, nhưng hoàn toàn không thấy chán nản, mà là cảm khái trong lòng: “Có thể tiếp thu lời dạy bảo của Ngũ sư thúc trong khoảng cách gần như vậy, quả thật ưu thế này không bù đắp được cho chiến thần huyết.” Lời nói kế tiếp xoay chuyển: “Được rồi, tuy tiến độ tu hành không bằng, nhưng mấy năm nay ta tiêu dao tự tại, rất là trái với một số môn quy...”

Còn chưa dứt lời, chợt nghe Phương Hạc hừ lạnh một tiếng, nhiệt độ trong toàn bộ Đường môn thấp đi vài phần.

Doãn Huyền lập tức sửa lại: “Đúng là hành hiệp trượng nghĩa, cướp phú tế, hành động vĩ đại. Hơn nữa... Tuy phân biệt làm hai là ở khu vực rất bất tiện, nhưng cũng chính bởi vì ta có phân thân Huyền Âm Tử, tự chiếm hai mặt âm dương, đối địch với nhau là tử địch., Tự đánh nhau liên tục, khiến cho Đấu Chiến Thần Huyết sôi trào, mới có thể trong thời gian ngắn ngủi hơn ba mươi năm, từ nửa bước Hư Đan một đường thăng lên đến cảnh giới này. Đối với điều này, ta không oán không hối hận.”

Vừa dứt lời, Doãn Huyền liếc qua sắc mặt tái nhợt của Phương Hạc, vội vàng bổ sung thêm: “Đương nhiên, phân thân Huyền Âm Tử kia kế thừa một phần trong lòng ta lãnh huyết vô tình, khi làm chuyện mới khó tránh khỏi có kẻ ngỗ nghịch nhân luân. Nhưng hẳn là hẳn, ta là ta...”

“Hẳn là tội nghiệp phân thân của người do hẳn phạm vào, người không thể đổ tội cho người khác.” Phương Hạc rống giận.

Doãn Huyền lập tức đổi giọng: “Không sai, đệ tử biết rõ điểm này, bởi vậy trong khoảng thời gian ba mươi năm qua, ta vẫn tận lực ra sức ngăn chặn hành vi cực đoan của hẳn lại, đồng thời cũng lấy được hiệu quả khá tốt. Tuyệt đối không thể để cho hẳn lại làm ra hành vi không thể tưởng tượng như Phá Diệt Thanh Minh đạo tràng. Nói đến đây ta thật ra vẫn luôn muốn bổ sung một chút. Ngoài mặt Thanh Minh đạo tràng thì

nhìn người khác hình chớ dạng, vụng trộm thật sự là nam trộm nữ kỹ nữ, bị người ta diệt môn cũng là trừng phạt oan uổng...”

“Cả nhà Thanh Minh đạo tràng có ba ngàn chín trăm bảy mươi hai người, người dám nói trong này không có một người vô tội nào sao?”

Doãn Huyền nhíu mày: “Su phụ, đây chính là điểm hoàn toàn ngược lại quan niệm của chúng ta. Nếu nói những người ở Thanh Minh đạo tràng chưa bao giờ tự tay làm ác, chắc chắn là có. Nhưng ở trong một hoàn cảnh lớn như vậy, mỗi một người bọn họ đều cống hiến lực lượng kéo dài cho đạo tràng, nói cách khác, tồn tại chính là ác. Tuy phương thức của Huyền Âm Tử cực đoan, nhưng cũng không phải là không thể hiểu được.”

Nội ý của Phương Hạc càng tăng lên, nhưng so với lời cãi lại của Doãn Huyền, Phương Hạc càng để ý hơn là: “Huyền Âm Tử chết rồi, quan niệm của hắn đã bắt đầu ảnh hưởng đến người rồi sao?”

Doãn Huyền im lặng một hồi: “Thật ra thì, lúc trước khi ngài ép ta quỳ xuống hối hận, ta từng lừa ngài, trong lòng ta cảm thấy Huyền Âm Tử làm tốt lắm.

“Người?”

“Được rồi, bây giờ không phải là lúc so đo những chuyện xưa đâu.” Phong Ngâm duỗi tay cắt đứt Phương Hạc: “Doãn Huyền, lần này người có thể lập ra hành động của Đọa Tiên, đúng là lập được kỳ công, nhưng... người đã tính được mọi chuyện từ trước rồi đúng không?”

Doãn Huyền nói: “Đương nhiên là không rồi, ngay từ đầu ta đã nói là Huyền Âm Tử, chỉ muốn bồi dưỡng một con cờ hữu dụng thôi, nhưng chẳng ai ngờ con cờ này lại có tác dụng lớn, hặc hặc, tên gia hỏa kia cũng coi như là chết có ý nghĩa rồi.”

Lúc này, Phương Hạc lại không nhịn được hừ lạnh nói: “Chết ở chỗ này? Thư thái dòng dõi cho đến thời khắc cuối cùng trước khi chết, sợ rằng đều vẫn còn tín nhiệm người, người lại coi hắn như là kẻ bỏ cuộc không chút lưu tình.”

Doãn Huyền nhún vai: “Cái này thì sao, ta cảm thấy... Không, là Huyền Âm Tử cho rằng, hắn và Thư Nhi hai đứa con không

thiếu nợ nhau. Thư thả đứa con vốn là phố chợ mù lòa, nếu không có Huyền Âm Tử dẫn dắt, chỉ sợ hấn cũng không sống được đến ba mươi tuổi...”

Phương Hạc lạnh lùng nói: “Hiện tại hấn cũng chưa sống qua mười lăm tuổi”

“Nhưng hấn đã cảm nhận được lạc thú mà đại đa số mọi người trên đời không thể cảm nhận được. Đại chương quỹ của Khánh Phong thương hành, cho dù chỉ làm một ngày, cũng có giá trị hơn cả một đời hồ đồ mù quáng.” Doãn Huyền nghiêm túc nói: “Về điểm này, ta... Không, Huyền Âm Tử không cho rằng tư cách để Thư Nhi oán giận.”

Mắt thấy hai thầy trò lại muốn cãi nhau, Phong Ngân dùng một vấn đề ngắt lời: “Đủ rồi, bây giờ không phải lúc so đo những thứ này. Doãn Huyền, chuyện của Đọa Tiên, ngươi còn muốn nói gì nữa?”

Doãn Huyền nói: “Có một việc: Sau khi La Tiêu giết chết Huyền Âm Tử, không thuận tay diệt khẩu dòng dõi, ngược lại để lại một luồng tàn hồn của hấn bên trên nhục khôi lỗi... Bây giờ ta có thể cảm ứng rõ ràng được tàn hồn của dòng dõi vẫn hoạt động như cũ.”

Thư thái dòng dõi tu hành Ngọc Cốt công, tuy nhìn qua không khác gì Băng Tâm quyết phổ biến, nhưng trong đó tự nhiên có thêm chút nội dung đặc thù, khiến Doãn Huyền có thể tùy thời không chế quân cờ này. Cho dù đối phương chỉ còn lại một luồng tàn hồn.

Đối với việc này, Phong Ngâm chân nhân mặc dù không nói rõ, nhưng nhìn thần sắc cũng rõ ràng có chút không cho là đúng. Loại công pháp trực tiếp đem người ta luyện chế thành khôi lỗi này, tuyệt đối không thể gọi là quang minh chính đại — hoặc là trực tiếp nói rõ, căn bản là công pháp tà môn nguy đạo. Cho dù lần này không có La Tiêu làm phản, con nối dõi cũng tuyệt đối không có khả năng dựa vào Ngọc Cốt công trên con đường tu tiên thu được thành tựu gì.

Nhưng phong ngâm và Phương Hạc khác nhau chính là, hấn biết biến thông.

“Như vậy, người có thể thông qua tàn hồn cảm ứng được động tác của La Tiêu không?”

Doãn Huyền nói: “Rất khó, một mặt thư thái không thể chứa đựng quá nhiều thứ trong tàn hồn của dòng dõi. Mặt khác... La Tiêu hiện tại cũng không có việc giúp đỡ dòng dõi. Hắn còn có chuyện khác cần hoàn thành. Nhưng tàn hồn của Thư Nhi có thể coi là một cái phức vụ, La Tiêu sẽ không làm cử động vô vị, lưu lại thư giãn dòng dõi., Hơn phân nửa là muốn thông qua con rối thân thể kia để khống chế Khánh Phong thương hành thêm một bước. Thương hội kia mặc dù là trò chơi của ta, nhưng quy mô cũng coi như không nhỏ, hoàn toàn có thể tạo sóng gió cho nó. Hắn giữ lại tàn hồn của dòng dõi của mình., Hắn là để che dấu tai mắt người khác —— con rối có tàn hồn điếm hóa cùng chân thân cơ hồ không có gì khác nhau. Dựa vào giao tranh giữa dòng dõi, cũng không có ai có thể vừa mắt nhìn ra được. Nhưng chúng ta vừa lúc có thể lợi dụng điếm này, thời điểm mấu chốt có lẽ có thể huy ý không nghĩ tới.”

Phong ngâm gật đầu: “Người suy tính chu đáo đấy.”

Doãn Huyền cười nói: “Đa tạ chưởng môn sư bá khích lệ. Như vậy, nói nhiều như vậy, mạo muội hỏi một câu. Ta... đủ hợp cách không?”

Phong Ngâm nao nao, còn Doãn Huyền lại nhân cơ hội này truy hỏi: “Ý ta là ta có thể thắng được sự tín nhiệm của các người không?”

Phong ngâm thờ dài một tiếng, nhưng lại không thể phản bác được.

Cùng lúc đó, nơi trú quân của Tứ Tướng tông cũng nghênh đón một vị khách không mời.

“Tứ Tướng ta biết người còn ở đây, ít giả chết cho ta. Khách quý đến nhà, người không phải người giáp đạo hoan nghênh cũng thôi đi, lại dám cho ta ăn canh đóng cửa? Cẩn thận ta phá cửa mà vào, đi vào bắt người lên giường.”

Nữ tử áo trắng chân trần, ánh mắt không dưới hai mươi đôi mắt phần nộ sắp phun lửa, lớn tiếng khiêu khích vào trong môn phái.

Đối với tu sĩ Tứ Tướng tông mà nói, kỳ cảnh này mấy chục năm qua cũng là hiếm thấy.

Đường đường là đại phái thượng phẩm của Vạn Tiên minh, lại bị một Kim Đan chân nhân ngăn cửa chửi mắng? Chuyện này quả thực chưa từng nghe thấy.

Bất quá, người cân nhắc làm ra hành động ly kỳ là kim đan đệ nhất uy danh hiển hách ở Cửu Châu hiện giờ, những môn nhân này cũng chỉ có nén giận mà nuốt vào.

Bởi vì muốn lên tiếng, cũng không tới phiên bọn họ. Tứ Tướng chân quân đích xác là bế quan tiêm tu trong nơi nghỉ chân. Mà gặp loại chuyện này, lão không thể không lộ diện.

Quả nhiên, chỉ qua một nén nhang, Tứ Tướng chân quân đã sải bước ra khỏi động phủ của mình, đi tới trước mặt Vương Vũ.

Trên mặt Chân Quân hiện rõ vẻ tức giận, còn sự tức giận của Chân Quân há lại bình thường? Mấy vị tu sĩ Kim Đan canh cửa, dù chỉ nhìn theo bóng lưng của lão cũng cảm thấy hô hấp khó khăn.

“Có việc gì?”

...

730

“Đương nhiên có việc.”

Vương Vũ cười mở gập đầu, đối mặt với Tứ Tướng Chân Quân uy nghiêm như biển, dáng người không hề dao động.

Đệ nhất Kim Đan cử châu, đúng là danh bất hư truyền.

Tu sĩ trông cửa không khỏi cảm khái câu nói kia thật sự là quá chuẩn xác, trên đời chỉ có cái tên sai, không có ngoại hiệu gọi sai.

Đối mặt với lửa giận của chân quân, trên đời làm sao có kim đan nhẹ nhàng như vậy? Mấy người giữ cửa bọn họ đều là người nổi bật trong kim đan, còn là tu sĩ nhà tứ tướng tông, nhưng chỉ nhìn bóng lưng tứ tướng chân quân đã cảm thấy lồng ngực có chút căng phồng...

Đưa tay lên ngực tự hỏi, cho dù tu hành thêm mười hai mươi năm nữa, trên cảnh giới có đột phá lớn, chỉ sợ cũng khó có thể đối mặt với lửa giận của Chân Quân.

Nhưng Vương Vũ lại rất thành thạo, tiềm lực sâu không thấy đáy. Người như vậy căn bản không thể dùng Kim Đan để cân nhắc. Nàng là một quái vật trông như Kim Đan.

Trước mặt Chân Quân, một con quái vật dám mở miệng nói năng ngông cuồng.

“Ta là tới khiêu chiến với ngươi đây...”

Giờ khắc này, lửa giận của Tứ Tướng Chân Quân bị lửa giận càng lớn ép xuống.

Đối mặt với ta khiêu chiến?

Dù Tứ Tướng Chân Quân đã có kiến thức rộng rãi từ lâu, cũng thật sự không nghĩ ra sẽ gặp được quái sự hùng hổ như vậy. Vương Vũ, kim đan đệ nhất ở cửu Châu cao tầng đánh giá cũng không tầm thường này là do tu hành tẩu hỏa nhập ma, ma khí nhập não rồi sao?

Thế mà dám can đảm khiêu chiến một vị chân quân am hiểu thực chiến nhiều năm?

Chẳng lẽ là do trường hợp quân tiên so sánh trong nửa năm qua, quá cường điệu cách chiến đấu chia cấp khiến nàng quên hết tất cả, cho rằng mình không gì không làm được? Chẳng qua, cho dù Vương Vũ có lòng tin quá lớn, nhưng xuất sư cũng phải có tên, nàng có lý do gì để khiêu chiến mình?

Vì vậy Tứ Tướng Chân Quân đôi mắt với khiêu chiến trăm mặc không nói, chờ đợi Vương Vũ giải thích thêm một bước. Nếu như giải thích này không thể làm cho lão hài lòng... Lão không ngại dùng thủ đoạn làm cho người ta thống khổ khó quên, dạy cho đối thủ là Hợp Thẻ kỳ cùng Kim Đan kỳ không cách nào vượt qua hào rộng.

Phía trước cơn bão tố hiện ra vẻ yên tĩnh ngăn ngại.

Sau một khắc, Vương Vũ mở miệng, nàng tựa hồ đã sớm đoán được sẽ có một câu hỏi như vậy, cho nên bình tĩnh nói: “Ta đến là để bảo vệ tiêu chuẩn đạo đức của Cửu Châu Đại Lục.”

“Người nói cái gì?” Tứ Tướng Chân Quân khó có thể tin mà trừng to mắt, uy nghiêm của mây đen cũng vì quá mức kinh ngạc mà dần dần tán đi.

Vương Vũ, nữ nhân nổi tiếng với người duy trì cửu châu đại lục này, lại tuyên bố là vì bảo vệ giới hạn đạo đức mà đến?

Đối với người, phương pháp tốt nhất bảo vệ đạo đức cửu châu chính là rút kiếm tự vẫn.

Nhưng sau khi Vương Vũ nói ra lời hoang đường, lời nói lại có vẻ càng thêm nghiêm túc: “Ta không nói giỡn. Tuy thế nhân có nhiều hiểu lầm đối với ta, nhưng sâu trong nội tâm, ta là một người lòng mang thiên hạ. Ta được vinh danh là đệ nhất Kim Đan ở Cửu Châu, mang danh đệ nhất Cửu Châu, dĩ nhiên là muốn làm một số việc vì vùng đất ta yêu thương nhất.”

Tứ Tướng Chân Quân cố nén sự phiến giang đảo hải của bộ dạ dày: “Được, cho dù trong lòng người mang thiên hạ, nhưng người chạy đến trước Tứ Tướng tông môn đại khái quát tháo lại có chuyện gì xảy ra?”

Vương Vũ nói: “Ta là tới khiêu chiến người. Mọi người đều biết, Chân Quân ngài là chuyên gia hưng thịnh nhất ở chín châu Đại Lục...”

“Hừ hừ.” Tứ Tướng Chân Quân hơi đắc ý gật đầu, bị Vương Vũ đến nhà vô lễ khiêu chiến đánh bay đi vài phần lửa giận.

Hắn cũng không phải là người dễ bị người ta dương dương tự đắc, nhưng bất luận kẻ nào, ở lĩnh vực mà mình đắc ý nhất nhận được ca ngợi, thì đều vui vẻ. Huống chi ngoại trừ Vương Vũ ra, thật sự rất ít người lại trắng trợn tán dương hắn là chuyên gia sinh sản.

Cái danh hiệu này quả thực khiến Tứ Tướng Chân Quân vô cùng vui mừng.

Nhưng ngay khoảnh khắc sau, niềm vui tan thành mây khói.

“Cũng là người lớn nhất ở chín Châu Đại Lục.”

“Người mẹ nó mới là “Tứ Tướng Chân Quân quả thực rất phần nộ, nếu không có tiên tâm cấp Chân Quân trấn áp xúc động, hắn lập tức muốn ra tay giết chết Vương Vũ thành bả.”

“Người đã biết ta là người chuyên nghiệp hưng nghiệp nhất Cửu Châu, đương nhiên nên hiểu ta căm hận nhất chính là hành vi giao dịch, không quan hệ sinh sản. Ví dụ như Âm Dương Tông, chỉ biết hưởng thụ cùng hưởng thụ sự vui sướng lợi dụng cá, lại không chịu cân nhắc vì một thế hệ thứ sáu trong Cửu Châu. Ta luôn phỉ nhổ sự nghiệp vĩ đại đó là một hạng mục vĩ đại “

“Đó là do người tự cho là đúng và tự say.” Vương Vũ không khách khí nói: “Trên thực tế, người tự nhủ phương pháp sinh sản, sẽ trở thành cái âm giương sinh sống cho tới bây giờ, tu sĩ sẽ không suy nghĩ tới tương lai ngàn vạn năm sau. Đại đạo sinh sản đối với bọn họ mà nói chỉ là một cái cờ quang minh chính đại hưởng thụ sự hưng phấn của nước cá sinh sôi nảy nở., Chính là thôi diễn từ chính nghĩa ở thời khắc người phát triển sinh sản, người có nghĩ tới hay không, nếu nhi nữ của người còn nhỏ tuổi đã mất đi trinh tiết, ở trong hoan hô cá nước trầm luân...”

Tứ Tướng Chân Quân cả giận nói: “Ta có con gái, bọn họ ai cũng đường đường chính chính, không có bất kỳ ai trầm luân.”

Wương Vũ mặt không đổi sắc: “Nhưng chín Châu Đại Lục còn có ngàn vạn ngàn vạn đôi với cha mẹ, có lẽ bởi vì người xúc xướng sinh sản chỉ đạo, mà không thể không thống khổ nhìn

con gái của mình đang rơi vào trong sa đọa đối với việc này. Người chuyên gia sinh sản này, bất luận là trách nhiệm hay là ý nguyện chủ quan gì đối với việc này, người đều là người lớn nhất Cửu Châu Đại Lục.

Tứ Tướng Chân Quân bị lưu manh này tức giận đến cơ hồ nói không nên lời. Mà Vương Vũ thừa thắng xông lên: “Mà ta, Cửu Châu Đại Lục Đạo Đức Thủ Hộ Giả, người phổ biến quan niệm trinh tiết, chiến sĩ phản tính vĩ đại phải thông qua đánh bại người, để cho tu sĩ Cửu Châu dựng nên nhân sinh chính xác cho bọn hần biết cái gọi là tà đạo sinh sôi nảy nở tuyệt đối không thể làm cho bất cứ kẻ nào dám to gan đến hành động Đại Lục Cửu Châu, đều sẽ bị người khác phi nhổ...”

Còn chưa dứt lời đã bị tiếng gầm giận dữ của Tứ Tướng chân quân cắt ngang.

“Vương Vũ, ngươi đi chết đi.”

Sau một khắc, trận chiến cấp Chân Quân sẽ chính thức vang dội trong Quần Tiên thành.

Nhưng Vương Vũ vẫn nhẹ như mây gió.

“Chậm đã.”

Vừa nói, nàng vừa rút thúy trúc kiếm bên hông ra, điểm nhẹ một cái trước người. Nhất thời không gian phạm vi hơn mười trượng đều xuất hiện co rút lại làm mấy vị tu sĩ Tứ Tướng Tông đứng xem cảm thấy phi thường không thoải mái.

Tứ Tướng Chân Quân thì lộ ra thần sắc hơi kinh ngạc: Vừa rồi lão hàm nộ ra tay, mặc dù chưa dùng hết toàn lực, không tính là sát chiêu, nhưng trên lý thuyết cũng tuyệt đối có thể làm cho Vương Vũ thụ thương. Tứ Tướng Chân Quân đối với thực lực của Vương Vũ đã có dự đoán vô cùng đầy đủ, cũng không đem nàng ta coi là kim đan để đối đãi. Một thức hư không vô hình phá vỡ kia là dựa theo đải ngộ của tu sĩ Hóa Thần ra tay. Nhưng mà... Vương Vũ mặc dù có chút miễn cưỡng, nhưng cuối cùng vẫn tiếp được.

“Ngươi còn muốn nói gì nữa?”

Vương Vũ run run cổ tay: “Động thủ ở nơi này chỉ tổ hời cho Thượng Cổ Địa Tiên. Đi võ trường.”

“... Được.” Tứ Tướng Chân Quân cắn răng, tạm thời nhịn cơn tức này lại.

Trong thành Tiên, không thiếu nhất chính là khu võ trường. Bên ngoài khu vực trung bình của Tiên, sân võ đấu to nhỏ nhiều vô số kể. Mà trong đó không thiếu sân thi đấu có thể chứa được cấp Chân Quân.

Vương Vũ và Tứ Tướng chân quân rời khỏi nơi đóng quân, đi được nửa đường, Tứ Tướng chân quân đột nhiên mở miệng hỏi: “Lần này ngươi tìm ta rốt cuộc là có chuyện gì?”

Tuy lúc đầu chỉ vì Vương Vũ tức giận đến mức nguyên thân run rẩy, nhưng Tứ Tướng Chân Quân không cần nghĩ cũng hiểu, Vương Vũ tuyệt đối không thể vô duyên vô cớ đến cửa khiêu khích, nhất là câu nói kia chậm một chút, cố ý dẫn dụ chính mình vào trong võ trường... làm ra một hành vi cổ quái đằng sau, dấu sao cũng phải có lý do.

“Chân Quân mắt sáng như đuốc, ta cũng có chuyện muốn nói thẳng.” Quả nhiên Vương Vũ đã thu lại thần thái của chính nhân quân tử vừa rồi, khiến người ta càng thêm quen thuộc. “Vị đệ tử chân truyền của ngươi có vấn đề rất lớn.”

Tứ Tướng Chân Quân nghe vậy kinh ngạc, trong đầu hiện lên vô số đoạn ngắn, sau đó cũng hiểu được vì sao Vương Vũ lại khiêu khích chọc giận lão.

Bởi vì trước khi Vương Vũ tới cửa không lâu, La Tiêu bỗng nhiên tìm tới hắn, nói có chuyện quan trọng thương lượng. Tứ Tướng Chân Quân đương nhiên cực kỳ coi trọng chân truyền nhà mình. Nhưng hắn cũng không có khả năng coi như không thấy sự khiêu khích của Vương Vũ bên ngoài. Cho nên trước tiên phải đánh đuổi La Tiêu, giải quyết phiền toái Vương Vũ này rồi tính sau.

Hiện tại xem ra, đây đúng là dụng ý của Vương Vũ.

“La Tiêu có vấn đề gì?”

Vương Vũ trầm mặc trong chốc lát: “Những lời kế tiếp, thật không thể tưởng tượng nổi. Với giao tình giữa ta và ngươi, ta không hy vọng chân quân có thể tin ta. Nhưng ít nhất ngươi nên nghe một lần.

Tứ Tướng Chân Quân nói: “Dựa vào một kiếm vừa rồi người tiếp ta tứ tướng phá kia, ta có thể nghe người kể xong một câu chuyện, vô luận đó hoang đường bao nhiêu.”

“Được, vậy thì...” Vương Vũ nhíu mày, bắt đầu chuẩn bị tìm từ.

Làm một người thuyết khách, quả thật không phải là sở trường đặc biệt của nàng. Thực tế đối tượng thuyết phục còn là một chuyên gia sinh sản tính cách có chút cổ quái. Hơn nữa nàng còn chưa chuẩn bị sẵn từ ngữ cho tốt.

Vừa rồi đến cửa Xi Chiến, thật ra là bất đắc dĩ. Vương Vũ cũng không nghĩ tới hành động của La Tiêu lại nhanh như vậy, theo lý thuyết vừa mới giết Huyền Âm Tử, ít nhất hẳn phải bỏ chút thời gian xử lý công tác kế tiếp. Hơn nữa cũng phải cân nhắc xem kế hoạch của gã có khả năng tiết lộ hay không.

Kết quả hẳn lại đi thẳng đến tìm Tứ Tướng chân quân, nếu không phải Vương Vũ kịp thời cắt ngang, chỉ sợ thật sự bị hắn đạt được mục đích.

Trong tình huống đó, Vương Vũ và La Tiêu đều đã phát hiện ra sự tồn tại của nhau. Mà Vương Vũ và Tứ Tướng Chân Quân không có giao tình gì, rất dễ dàng kết thúc bế môn canh——La Tiêu khẳng định có thể nghĩ đến lí do để kiềm chế Tứ Tướng Chân Quân, không cho hai người gặp mặt.

Cho nên Vương Vũ không thể làm gì khác hơn là lấy kiếm đi thiên phong, dùng thân phận kẻ phản tính, làm cho Tứ Tướng Chân Quân không thể không ra mặt.

Vấn đề duy nhất là hành động vừa rồi của nàng có vẻ hơi rõ ràng, không thể tránh khỏi sẽ có vấn đề đả thảo kinh xà. Liệu La Tiêu có ý thức được hẳn đã bại lộ? Liệu có nghĩ thêm bí mật trên người Huyền Âm Tử nữa không?

Bất quá, cũng thật sự là bất chấp nhiều như vậy...

Lúc này, Vương Vũ bỗng có chút xuất thần, bởi vì nàng nghĩ nếu tên Vương Lục kia ở đây, có lẽ thật sự có thể tìm được biện pháp vẹn toàn đôi bên, vừa có thể ngăn cản La Tiêu ra tay với Tứ Tướng Chân Quân, vừa có thể bố trí tất cả những thứ này thuận lý thành chương, lại để La Tiêu cũng nói không ra

bất kỳ sơ hở cùng điếm nghi ngờ nào. Vương Lục kia thật sự có rất nhiều mưu lược.

Cho nên mới nói... tiện nhân, lúc người nên xuất hiện, chết tiệt người định bắt cá ở đâu?

...

731

“Rồng rồng “

Kèm theo một tiếng long ngâm thê lương mà dài dằng dặc, trong vòng xoáy tinh hà bùng nổ ra một đoàn ánh sáng chớp giật. Một con cự long thân hình thon dài kéo dài trăm dặm từ đó mà đoạn huyết hải như thiên hà trút xuống đất, nhưng chỉ trong chốc lát, hai đoạn thi thể kia liền bị biển sao bao bọc, ở trong ánh sao nhanh chóng hòa tan.

Cùng lúc biến mất, còn có một phương thể giới trong cơ thể con rồng khổng lồ này, cùng với ngàn vạn sinh linh trong thế giới này.

Lại có một giới long chết thảm tay chân, mà kẻ hành hung đôi mắt với hàng tỉ sinh linh bị chôn vùi, hoàn toàn thờ ơ. Một đôi mắt lạnh như băng không ngừng tìm kiếm mục tiêu mới ở trong vòng xoáy ngân hà, sát ý tràn ngập.

So với Cửu U Thâm Uyên càng thêm lạnh lẽo, rất nhanh bị một thanh âm trẻ tuổi có vẻ mệt mỏi cắt ngang, im bật dừng lại.

“Ta nói, Đế Lưu tiên bối tôn kính a, người gần đây có phải là nội dung tiết có chút bị lệch hay không?”

Trong vòng xoáy tinh hà, ánh mắt băng lãnh nhắc lên vô số gió tanh mưa máu kia nhàn nhạt chuyển qua.

Uy lực của Đế Quân đủ để khiến tinh thần run rẩy, nhưng người nói chuyện lại có vẻ bình tĩnh tự nhiên.

Chỉ là, có chút mặt mày ủ rũ.

“Lúc trước người nói, kẻ phản bội đích thực nhất định là ẩn thân trong vòng xoáy Tinh Hải, ta hỏi vì sao, người nói là trực giác nói cho người đáp án. Tốt, ta tin. Người nói đi., Muốn nhanh chóng bắt được kẻ kia, thì phải không ngừng phóng thích áp lực, ép hẳn lộ ra chân tướng, điểm này ta vô cùng đồng ý. Sau đó người nói ta có thể toàn bộ hành trình vây xem, vốn dĩ muốn tăng ca cũng phải làm nguyên tắc giúp người mò cá, ta cũng đồng ý. Nhưng mà... Người để cho ta xem kịch

hoang đường như vậy sao? Tục hoạt của cường giả Đồ Long Đế Lưu Tôn?”

Vương Lục bĩu môi: “Chặng đến hiện tại, ta đã cùng huynh nhìn diễn kịch đồ long suốt ba ngày, giới long chết trên tay huynh đã sắp có hai số rồi, huynh đích thật rất dễ biểu diễn thân uy vô địch của đệ., Nhưng loại ý nghĩa giết chóc này ở đâu? há giận? há giận? Hay là ngươi cảm thấy kẻ phản bội có thể trốn ở trong cơ thể đám giới long đó? Hơn nữa, căn cơ của quần tiên mộ nói cho cùng là những giới long này, người giết chết chúng long, kết cấu của quần tiên mộ cũng sẽ xong đời., Năm đó các ngươi vất vả khổ sở mới có thể lưu lại di sản cũng theo nước canh bong bóng... Hay là, ngươi định dùng loại phương thức đại triển hùng phong này làm ta khuynh đảo đối với ngươi, thuận tiện cho liên hôn? Thật không nỡ để ta làm vậy, mà ta cũng không cảm thấy ngươi sẽ chủ động chạy đi như vậy. Như vậy sau khi suy nghĩ, ta chỉ có thể hỏi vấn đề vừa rồi. Đế Lưu Tôn tiền bối, ngươi là bị bài tiết nội dung hay sao?”

Nhìn ánh mắt lạnh như băng của Đế Lưu Tôn, Vương Lục nói: “Yên tâm ta sẽ không cười ngươi, trên con đường tu tiên, tu sĩ cảnh giới càng cao tu sĩ càng có khả năng mắc một ít quái dị. Ví dụ như ta biết có một lão đầu tên là Tứ Tướng Chân Quân, suốt đời tận lực mở rộng con đường sinh sản.”, Sinh sinh tự mình từ phong cốt cao nhân ngã xuống tuyệt thế... Cho nên, nếu hiện tại ngươi nói cho ta, sở thích của ngươi chính là sát giới long, ta thật sự tin. Đế Lưu Tôn tiền bối, ngươi là loại người trong nội dung tiết sai dẫn mà nhiễm lên tính cổ quái này sao?”

Đối với vấn đề Vương Lục Thành Tâm thành ý, Đế Lưu Tôn đáp lại là nghiêng đầu, ở phía Tinh Hà vô hạn xa xôi tập trung một con rết đang trôi nổi.

Sau một khắc, Đế Lưu Tôn biến mất tại chỗ, trong nháy mắt đã xuất hiện ở ngoài ngàn vạn dặm, bàn tay ngọc thon thả hóa thành lưỡi đao vô hình sắc bén, một đao đã chặt đứt đầu rồng của giới rồng.

Một con giới long trời sinh thân thông, uy năng có thể so với tiên thú, cứ như vậy bị Đế Lưu Tôn một chiêu chém chết.

Vương Lục ở bên cạnh quan sát hết thấy khe khẽ thở dài.

“Người trong đó tiết lộ sai lầm, đại khái không thể chém ra đao quyết như vậy...”

Còn chưa dứt lời, Vương Lục cảm thấy ánh mắt Đế Lưu Tôn nhìn qua có chút thay đổi.

Bởi vì một đao huyền diệu vừa rồi cũng không phải dễ dàng nhìn ra được. Ít nhất đa số tu sĩ đại đa số ở Cửu Châu đại lục hiện nay đều chỉ có thể cảm khái thần uy vô địch của Đế Lưu, nhưng lại không rõ nàng giơ đao sắc như tay, mặt khác lại vung đao sắc như tiên tâm. Điều này chứng minh tâm tính của nàng vẫn là tinh táo, mặt khác cũng đang khảo nghiệm Vương Lục, có thể hiểu được dụng ý của nàng hay không.

Đương nhiên Vương Lục hiểu rõ, mặc dù thực lực đôi bên cách biệt một trời một vực, nhưng nhãn lực của gã lại tuyệt đối không kém. Một trăm năm trước, gã đã từng chính diện giao thủ với một tên Đọa Tiên bài chính, đối với thủ đoạn của tiên nhân, thật sự đã gặp nhiều.

Bất quá những thứ này đều là chi tiết.

Sau một đao này, Vương Lục rốt cục có thể xác minh suy đoán của mình. Hắn lắc đầu nói: “Nếu việc giết chóc của người không phải là tiết lộ nội bộ mà tạo thành cảm xúc hóa, như vậy ta có thể nghĩ đến giải thích chính là, những giới long này có lý do bắt buộc phải chết. Nhưng chúng rõ ràng là lúc trước các người ngàn vạn khổ cực tìm kiếm và căn cứ bồi dưỡng ra quần tiên mộ. Nếu cần phải giết chết, các người sớm nên động thủ giết sạch bọn chúng. Như vậy, biến hóa hẳn là sau khi thức tỉnh các người? Không..., Hẳn là cách đây không lâu, bởi vì với tính tình của người chỉ sợ sẽ không kiên nhẫn trong chuyện này. Về phần nội dung biến hóa, ta đoán là trúng cái gì không thể văn hồi, hơn nữa lực phá hoại dị độc cực lớn?”

Trên mặt Đế Lưu Tôn lộ ra một tia kinh dị, nhưng rất nhanh lại thu liễm.

Nàng sớm đoán được Vương Lục rất nhạy cảm, nhưng xác thực không ngờ tới, gã nhạy cảm lại có thể đạt đến trình độ này.

Ba ngày qua, nàng hoàn toàn không giải thích được mình đang làm gì, nhưng Vương Lục rõ ràng có thể từ hư không suy đoán ra tất cả những chuyện này.

Nàng dùng ánh mắt chuyên chú trước nay chưa từng có nhìn chăm chăm Vương Lục, cũng không mang theo tính xâm lược mãnh liệt, lại có thể xuyên thủng tất cả phòng ngự bên ngoài.

Qua thật lâu, Đế Lưu Tôn có chút hài lòng, cũng có chút bất đắc dĩ mở miệng vạch trần chân tướng.

“Không sai, những con rồng giới này đều đã bị ô nhiễm, Đọa Tiên có thể dùng một khẩu lệnh bất cứ lúc nào đều có thể xúi giục chúng nó phản bội, sau đó lấy bảo vật chôn trong cơ thể chúng nó làm của riêng. Đương nhiên, lấy tầm mắt của Đọa Tiên, chưa chắc đã để ý tới di sản của chúng ta, nhưng ít nhất sẽ có cơ hội trở lại đạt được nó.”

Vương Lục nhún vai: “Nhưng người chém loạn những thanh đao của các giới rồng này, hình như chưa kịp lấy ra thứ gì từ trong đó? Thậm chí ức vạn sinh linh còn chưa kịp ứng phó với cơ thể của con rồng kia.”

“Dù sao cũng mạnh hơn nhiều so với càng nhiều con rồng khác bị ô nhiễm.” Đế Lưu Tôn giải thích, “Loại độc này... vào mười sáu ngàn năm trước, chúng ta đã lĩnh giáo tận sâu rồi. Tính lây nhiễm cường đại, tính ăn mòn không thể nghịch chuyển, cùng với tính trí mạng khi phát tác... Phương pháp giải quyết duy nhất chính là khi phát hiện ra nó, tiêu diệt gần hết người trúng độc đầu tiên, đây là nhân từ với tất cả mọi người.”

Vương Lục nghe đến đó, trong lòng khiếp sợ, cũng không khỏi im lặng hồi lâu.

Trên đời này thật sự có loại kỳ độc kinh khủng này sao? Ngay cả Long giới - một sinh vật thần kỳ có thể dung nạp thế giới cũng không thể chống cự? Chẳng qua nghĩ một góc độ khác, người chế độc và hạ độc là tiên nhân cao cao tại thượng, thủ đoạn thật sự không phải tu sĩ Cửu Châu có thể lý giải được.

“Như vậy, người ở lại chỗ này, chính là vì xử lý loại kỳ độc này?”

Đế Lưu Tôn nói: “Ngoài ta ra, bất cứ ai làm chuyện này ta đều không yên tâm. Hơn nữa, bất luận loại độc này có truyền nhiễm mạnh đến đâu thì cũng phải có một ngọn nguồn mới có thể khuếch tán. Ta nghĩ, ta sắp bắt được căn nguyên kia rồi.”

Vương Lục cười: “Cái này còn cần là thời gian? Bây giờ ở trong vòng xoáy Tinh Hà có mấy người bị trục xuất, dùng phương pháp bài trừ đơn giản cũng có thể loại bỏ. Tiền bối à, lúc trước ngươi quyết định trục xuất bọn người Bạch Trạch, có nghĩ tới sẽ gặp phải phiền toái như vậy không?”

Đế Lưu Tôn vô cùng thản nhiên thừa nhận sai lầm của mình: “Đây đúng là phiền phức không tưởng tượng nổi. Nhưng lúc đó ta cũng không có lựa chọn tốt hơn.”

“Mà bây giờ bản tôn của ngươi chẳng khác nào bị kiềm chế ở đây. Trong thành quần tiên chỉ có một phân thân của ngươi? Hắc, như vậy xem ra, không có gì bất ngờ xảy ra quả thực đều có lỗi với bố cục này.”

Vương Lục nói tới chỗ này, theo bản năng nhắc chân lên, nhưng rất nhanh lại thu trở về.

“Không đúng, nếu đã bố trí... Sẽ không dễ dàng để ta trở về như vậy. Cho nên, tiền bối, đây cũng là nguyên nhân lúc trước ngươi chọi cứng ta cũng phải giữ lại.”

Đế Lưu Tôn nói: “Ở đây, bản tôn có thể chiếu cố ngươi. Ở Quần Tiên thành, có đồng bạn của ngươi và phân thân của ta, nhưng chỉ có ở giữa hai người này, không có bất kỳ ai có thể giúp được ngươi.”

Tinh Hà Tuyên Qua và quần Tiên Thành, nghiêm chỉnh mà nói, cũng là địa bàn Vạn Tiên minh đã khai phá thành thực, nhưng dưới tình huống này, hoàn toàn không ai dám bảo đảm an toàn nơi đó.

Vương Lục trầm mặc chốc lát: “Tình huống bên phía Quần Tiên thành, ngươi có thể thông qua liên hệ giữa bản tôn cùng phân thân nắm giữ toàn bộ hay không?”

“Đương nhiên có thể.” Đế Lưu Tôn nói: “Nếu ngươi cảm thấy hứng thú với tình huống bên kia, ta có thể nói cho ngươi biết, trong Quần Tiên thành, Đọa Tiên đã bắt đầu hành động. Ta có thể hỏi rõ mùi hôi của bọn họ, nhưng mà...”

Vương Lục thở dài: “Nhưng vẫn không thể định vị chính xác? Hiện tại ta cũng hoài nghi loại khứu giác này của ngươi có phải là bị người ta lợi dụng hay không...”

...

“Cao quá, chính là câu chuyện ta mang đến cho ngài.”

Trong một cuộc tử võ ở một nơi nào đó trong Quần Tiên thành, Vương Vũ vắt óc không để lộ nhiều bí mật, kể xong câu chuyện về Doãn Huyền và La Tiêu. Tứ Tướng Chân Quân nghe xong chuyện xưa, mặt lộ vẻ trầm tư, cũng không nóng lòng đáp lại.

Câu chuyện của Vương Vũ quả thật rất hay, tuy có rất nhiều điểm mâu chốt đã bị xóa bỏ nhưng chính thể vẫn có thể coi là một câu chuyện có sức thuyết phục khá lớn.

Bất quá, mình nên tín nhiệm nàng sao? Một nữ nhân không có gặp mình bao nhiêu lần, hoàn toàn chưa có giao tình?

Bất quá nhìn trái lại, mặc dù chính mình cùng người của Linh Kiếm phái không có giao tình gì, giao lưu giữa Tứ Tướng tông cùng Linh Kiếm phái cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Nhưng đồng dạng cũng không có thù hận gì. Cho nên... Nàng có lý do gì đặc biệt chạy tới nói cho mình một câu chuyện hoang đường như vậy?

Nàng có thể đạt được lợi ích gì?

Mà ngược lại, nếu câu chuyện đó là thật, nhưng bản thân lại rất sơ sài phòng bị... Cái giá phải trả kia quá lớn.

“Câu chuyện hay.”

Trầm mặc rất lâu, Tứ Tướng chân quân đã quyết định: “Nhưng không phải một người có thể thuyết phục được câu chuyện của mọi người.”

Vương Vũ vẻ mặt bất cần đời, nói: “Ta đối với chỉ số thông minh của tu sĩ cửu Châu hiện tại cũng không ôm quá cao chòe mong.”

“Rất tốt.” Tứ Tướng Chân Quân gật gật đầu, lại nói một lần: “Rất tốt... Chuyện này ta sẽ tự mình xử lý.”

Vương Vũ cười: “Vậy ta sẽ chờ tin tốt.”

Sau một khắc, Tứ Tướng Chân Quân biến mất tại chỗ, bóng lưng có vẻ thô lương.

Mà Vương Vũ thì dần dần thu lại nụ cười, hoặc là nụ cười trở nên cay nghiệt. Nàng giơ tay lên, lấy ngón tay thay bút, viết lẳng không, một lát sau liền viết thành một phong thư vô hình.

Nội dung rất đơn giản, là lúc này trong Linh Kiếm phái trong Quần Tiên thành, hai người Lục Ly và Chu Minh đang nhìn chăm chăm vào Tứ Tướng Chân Quân, ôm cây đợi thỏ.

Nàng căn bản không tin một mình Tứ Tướng Chân Quân có thể xử lý được La Tiêu. Bởi vì La Tiêu hiện tại căn bản không phải là một người, mà Tứ Tướng Chân Quân đã từng đối đãi với vị đệ tử chân truyền hấn khá tốt, chưa chắc có thể tâm ngoan thủ lạt như vậy. Lại cân nhắc chỉ số thông minh của Tứ Tướng Chân Quân, thả hấn một mình xử lý, căn bản là mặc hấn đi chịu chết.

Thư viết thành, Vương Vũ vân vê hai ngón tay, rồi thả bức thư vô hình ra. Loại mật kinh này được chân nguyên kích phát, so với phi kiếm truyền thư bình thường còn nhanh hơn, nàng ở trong sân đấu xem sách rồi đưa tin đi xa, dần dần lộ ra thần sắc thoải mái. Lại một lát sau, nàng đã huyết sáo, trong lòng bàn tay con xúc xắc tự chế giống như lục diện..., Nhưng trên ghi: ăn, uống, chơi gái, đánh cược, đánh cược hết một lần... Mà nhìn bề ngoài con xúc xắc bóng loáng, thì thấy tàn suất sử dụng vô cùng lớn.

Kết quả xúc xắc không ngoài dự liệu là hết một lần, Vương Vũ cười hắc hắc hai tiếng, thản nhiên rời khỏi võ trường. Nhưng ngay khoảnh khắc bước chân lên sân đấu, thần sắc của nàng đột nhiên trở nên sắc bén, một vẻ lười biếng lúc nào cũng biến mất, ánh mắt sắc bén tựa như hai thanh kiếm sắc bén.

“Móa nó, chỉ biết là sẽ có một tên ngu xuẩn không có mắt đến cắt thư của ta...”

Phong thư này mới là môi nhử thật sự của Vương Vũ. Mặc dù nàng không thể khẳng định chính mình và Tứ Tướng Chân Quân nhất định sẽ bị người khác theo dõi, nhưng cẩn thận thêm vài phần cũng không có sai.

Dù sao nàng cũng không phải là tiểu nữ một trăm năm trước tất cả đều phải dựa vào sư huynh. Hôm nay Vương Lục không có ở đây, bọn người Phong Ngân vẫn còn ở trên Linh Kiếm Sơn, nàng ở trong Quân Tiên Thành phải hành động... Trên thực tế, thời khắc này, nàng chờ đợi cũng đã rất lâu rồi.

Vương Vũ chỉ mất một giây đã tới nơi cảm ứng được tin tức của Phi Tín.

Tiên Tam khu, hành lang hẹp dài... Một hành lang ba khu liên thông tiên và năm khu phong bế, người đi lại cũng không nhiều, cũng là Vương Vũ cố ý chọn một bộ tín nhiệm. Bởi ở chỗ này ra tay không bắt mắt nhất, còn có thể nhanh chóng từ bốn phương tám hướng tìm tới các khu khác. Vấn đề duy nhất là, nếu Vương Vũ đã tính toán đến điểm này, thì nàng sẽ xuất hiện ở đây với tốc độ ngoài dự đoán của mọi người, chần chẫn người tin tức.

Đương nhiên, cần nhắc đến đối thủ là cấp bậc Đọa Tiên, như vậy khả năng ngăn không đến Phong Tín Nhân cũng rất lớn. Nhưng cũng có thể nói rõ vấn đề: Đọa Tiên ở trong Quân Tiên thành đã có cao thủ có thể ngăn cản được Vương Vũ. La Tiêu rất có thể chỉ là một thủ thuật che mắt, một con rối đẩy ánh mắt tới trước đài.

Nhưng đến khi Vương Vũ chạy tới hiện trường, thì không khỏi cười khò.

“Mẹ nó, thật đúng là kín nước không lọt.”

Quả thật là người Tiệt Tín bị nàng chặn lại: Ba tên tiểu tử mặc áo bào tu sĩ tạp vụ, tu vi từ Trúc Cơ đến Hư Đan. Lúc này đang vui mừng dùng một tấm lưới lớn bao lấy thư vô hình của Vương Vũ. Chúng đang nghị luận làm thế nào để phân chia cho một khoản tiền kế tiếp.

Chỉ nhìn thoáng qua, Vương Vũ đã đoán được thủ đoạn của đối phương.

Bản tôn không xuất hiện, thuê mấy tên làm việc tạm thời, chiêu này thật đúng là chuồn được... Hiện tại nàng có thể làm gì? Nắm được ba con cá tạp nham này, sau đó thử nghiệm dây leo mò mẫm? Có thể sờ tới dưa mới có quý.

Vương Vũ dùng đầu gối nghĩ cũng biết ba thằng nhóc đầu gối này từ đâu mà đến: Khổng định là một người thần bí thân phận không rõ nào đó bỏ ra tiền nhỏ, tặng bọn chúng một bộ bắt lưới, để bọn nó cấp tốc chạy tới vị trí tương ứng tiến hành chặn lại. Mà người thần bí kia, quá nửa cũng là bị người ta sai khiến. Hiện tại tìm tới nhiều nhất một cỗ thi thể, manh mối liên quan cũng bị tiêu hủy hầu như không còn...

Cho nên hiện tại Vương Vũ đối với ba con tạp ngư này không có chút hứng thú nào. Nàng trầm ngâm tại hành lang hẹp dài một lát rồi nhanh chóng điều chỉnh mục tiêu, thân hình chợt lóe lên rồi biến mất.

Nàng quyết định đi tìm Tứ Tướng chân quân.

Dựa theo tình huống bình thường, nàng mới vừa rồi có lẽ nên đi bắt ba con tạp ngư kia. Mặc dù là tạp ngư, mặc dù đại đa số manh mối đều đã bị tiêu hủy, nhưng đây không phải Phạm gian, mà là tu tiên giới, quần tiên thành. Nếu nàng chăm chú tìm tòi thì..., Là nhất định có thể tìm được dấu vết, cho dù là hài cốt bị hình thần câu diệt, cũng có thể dùng Truy Hồn thuật, Đại Diễn thuật, bói toán để nghịch chuyển nhân quả, ngược lại quá khứ. Mà hiện tại tình huống nào manh mối cũng không buông tha.

Nhưng Vương Vũ lại nghĩ ngược lại, nếu như mình làm như vậy thì có ý nghĩa gì?

Tứ Tướng chân quân hoàn toàn không ai quản rồi.

Đối phương đợi chính là thời cơ như vậy a... Mà lấy ấn tượng nàng nhất quán lưu lại cho người ta thấy, chỉ sợ còn không đủ chỉ số thông minh xử lý thích đáng.

Đệ nhất Kim Đan tiếng tăm lừng lẫy Cửu Châu, chưa bao giờ nổi tiếng với trí tuệ cao siêu. Về Vương Vũ, mọi người chỉ biết hai việc, thứ nhất, nàng thực sự là vô cùng mạnh, thứ hai, nàng hoàn toàn không có tiết tháo gì cả.

Chỉ sợ chỉ có người nhà Linh kiếm phái, người nhà đầu trí hơn một trăm năm với Vương Vũ, mới có thể hiểu rõ, lúc cần, Vương vũ có thể so tuyệt đại đa số mọi người khôn khéo hơn. Điềm này, chương hình trưởng lão Phương Hạc có thể dùng tóc bạc cùng nếp nhăn trên đầu mình để chứng minh.

Lúc Vương Vũ lại xuất hiện trước tứ tướng tông, không có bất ngờ tiếp đón đã đóng cửa canh. Người canh công đổi thành hai hán tử cao lớn uy mãnh, thành linh tản ra khí tức cấp Nguyên Anh.

Đưa Nguyên Anh chân nhân tới xem cửa chỉ sợ Thịnh Kinh Tiên Môn cũng không thể làm ra hành động xa xỉ như vậy. Điều này đối với Tứ Tướng tông mà nói đương nhiên không phải là chuyện bình thường. Nói cách khác, bên trong nơi đóng quân đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Vương Vũ không chút do dự chọn cách phá cửa xông vào. Hai vị thủ vệ cũng không chút do dự tiến lên ngăn cản.

Bọn họ đương nhiên sẽ không tự đại cho rằng mình có cảnh giới Nguyên Anh là có thể áp chế Kim Đan trước mặt. Nhưng Vương Vũ nổi tiếng là thủ cường công yếu, bọn họ thân là tinh nhuệ Tứ Tướng tông, cho nên không đến mức ngay cả ngăn cũng không đỡ được.

Sau đó bọn họ đã bị đánh bay ra ngoài. Hai vị Nguyên Anh chân nhân như rom rạ, mãi cho đến khi nguyên thần khuấy động, thần trí hôn mê. Bọn họ không thể tin nổi mình dùng lực lượng và phòng thủ, bản thân bản thân liên tiếp với đại trận trên trụ sở đã bị đối thủ đánh bay ra ngoài.

Sớm biết Vương Vũ mạnh như vậy, nhưng... chưa ai từng nghe nói qua, nâng lại mạnh như vậy.

Cùng lúc đó, Vương Vũ không khách khí vọt tới cửa lớn nơi đóng quân, cánh cửa trọng đại do kim ngọc thạch điêu khắc thành theo cự lực tràn trề trùng kích âm âm sụp đổ, toàn bộ đại trận nơi đây đều phát ra tiếng rên rỉ vụn vụn vỡ vụn. Vương Vũ mặc kệ, cứ thế bước đi, sắc mặt có vài phần lo lắng.

Phía trước, trong điện phủ thuộc về Tứ Tướng Chân Quân tựa hồ đã xảy ra chuyện lớn. Bởi vì xúc giác của nàng hoàn toàn không cách nào thâm thấu vào được, giống như là bị người cố ý phong tỏa tình hình bên trong.

Đương nhiên, chỗ ở của Tứ Tướng Chân Quân, có nhu cầu bảo mật là đương nhiên, nhưng giữ bí mật đến mức này, thật sự là quá khoa trương. Vương Vũ dựa vào tin tức mà nguyên

thần phản hồi về suy đoán. Trong điện có ít nhất một vị cao thủ cấp Chân Quân đang toàn lực che đậy ngoại giới dò xét.

Tứ Tướng Chân Quân không có lý do gì phải làm loại chuyện này. Đối với hắn mà nói, lựa chọn lý trí kỳ thật là công khai xử lý quá trình của mình, để chứng minh bản thân trong sạch, tránh bị La Tiêu liên lụy. Mà trạng thái khóa chặt cửa phòng trước mắt này thật sự là quá khác thường.

Tình thế khẩn cấp, Vương Vũ bất chấp tất cả, bước lên trước hai bước, hấp thu đại địa chi lực dưới chân, lấy tư thái bá đạo chưa từng có, mạnh mẽ phá vỡ cánh cửa lớn cuối cùng trước mắt.

Sau đó, nàng dừng bước lại, khó tin nhìn tình cảnh trước mắt.

Trong điện, hơn mười vị nữ tu sĩ cùng Tứ Tướng Chân Quân trần truồng lẫn lộn thành một đoàn, thân thể trắng nõn quá thực làm người ta hoa mắt.

“Nga, ghê quá, thật sự là tệ quá.”

“Nhiệt quá, cứng quá a...”

“Chân Quân cho ta, ta cũng muốn...”

Nghe tiếng uế ngữ không ngừng truyền đến trong tai, Vương Vũ cảm thấy đầu của mình hoàn toàn ngừng lại.

Mà khi Vương Vũ còn đang vô cùng khiếp sợ, Tứ Tướng Chân Quân cũng có chút kinh ngạc. Hắn đứng thẳng lên từ cánh tay trắng như ngọc, nhíu mày hỏi: “Vô Tướng chân nhân, ngươi tới đây làm gì?”

Wong Vũ nuốt nước miếng một cái, điều chỉnh cảm xúc, giận tím mặt nói: “Ta ngược lại muốn hỏi ngươi, ngươi làm vậy là ở chỗ nào?”

Tứ Tướng Chân Quân hừ lạnh một tiếng: “Ngay cả chuyện này mà ngươi cũng không nhận ra? Đương nhiên là ta đang sinh sôi”

“Phồn... Ngươi có bệnh? Đã lúc nào rồi mà ngươi còn sinh sôi nảy nở thế? Hơn nữa còn là cùng mười mấy người?”

Tứ Tướng Chân Quân nói: “Đúng vào lúc này nên tranh thủ sinh sôi. Nếu không khi thân hãm tuyệt cảnh mà không thể lưu

lại đủ nhiều hậu đại truyền nhân, chẳng phải là quá đáng tiếc sao? Hiện tại ta là mục tiêu đầu tiên để Đọa Tiên xuống tay gây ra nguy hiểm, cho nên phải tranh thủ thời gian sinh sôi... Tốt lắm, nếu không có chuyện gì thì người có thể đi ra ngoài rồi.

Vương Vũ quả thực muốn xách kiếm đâm chết cái tên điên cuồng dị ma sinh sôi nảy nở quý này.

“La Tiêu đâu?”

Tứ Tướng Chân Quân có chút không kiên nhẫn được: “Đương nhiên tìm không thấy rồi, bằng không người cho rằng tại sao ta lại vội vàng sinh sôi nảy nở như vậy? Còn không phải bởi vì chuyện quá mức không chế sao.”

Vừa nói, hắn vừa ôm lấy một vị nữ tu sĩ thân chí mông lung, đem hai chân nàng tách ra, sau đó vươn người tiến vào, rất nhanh cày cấy.

Mà khác với nữ tu chỉ một ** thời gian, vẻ mặt Tứ Tướng Chân Quân nhìn vô cùng trang trọng mà nghiêm túc, hoàn toàn nhìn không ra là đang lật mây che mưa, càng giống một bệnh nhân thân hoại tuyệt bệnh, từng bước từng bước dựng nên di thư thảo của chính mình.

“Người... Người thật đúng là đem sự nghiệp này làm thành công sao?” Vương Vũ che ngực, lần đầu tiên cảm nhận được sự tức giận đến muốn học máu. “Người đã là quang minh chính đại sinh sôi, vừa rồi cửa sổ đóng chặt như vậy làm cái gì?”

Tứ Tướng Chân Quân cả giận nói: “Ta đâu phải loại chuyện như Âm Dương tông, còn có thể làm ngay trước mặt người khác? Nếu người không có việc gì thì mau rút xéo đi, đóng cửa lại cho ta.”

Vương Vũ trầm mặc hồi lâu, dùng sức giơ ngón giữa lên với Tứ Tướng Chân Quân, phát tay áo bỏ đi.

...

Trên đường về nhà, Vương Vũ không ngừng suy nghĩ xem mình hành động liên tiếp như thế nào đã xảy ra vấn đề gì.

Mãi tới bước cuối cùng, nàng hoàn toàn không cảm thấy mình làm sai điều gì cả, tuy rất nhiều hành động phán đoán hoàn toàn là suy đoán chủ quan, nhưng lúc đó trong hoàn cảnh này ngoại trừ phán đoán của chủ quan, cũng không có phương pháp tốt hơn... Còn về phần tứ tướng Chân Quân kia phát huy thần thái, đoán chừng ngay cả Đọa Tiên cũng không thể đoán trước được, chính mình cũng không ngờ là chuyện bình thường.

“Bất quá... Lão gia hỏa này thật đúng là không hổ là sinh sản đại sư, chỉ trong thời gian một nén nhang ngắn ngủi mà đã triệu tập được bốn năm mươi nữ tu sĩ có dáng người, thiên phú tư chất đều là thượng tuyển nữ tu sĩ, đến nhà hấn đại hội ngũ, chết tiệt đây là làm sao bây giờ đây?”

Vương Vũ căm ghét siết chặt nắm đấm.

“Rất đơn giản, đó là do mấy trăm năm trước ta đã bắt đầu vận hành tất cả những điều này. Ta liên hệ với hàng trăm nữ tu sĩ của Vạn Tiên minh, các nàng đều có dáng dấp tốt, đạo cụ sinh sản tuyệt hảo. Ta đã ước định với các nàng, khi ta gặp phải tình huống khẩn cấp., Cần phải ngay thời điểm sinh trưởng cuối cùng của sinh mệnh, có thể lập tức triệu hồi các nàng xuất hiện bên cạnh... Làm một số di sản, các nàng sẽ kế thừa một phần tương đương của ta. Đương nhiên, trong đó cũng không thiếu người hiểu biết lý niệm chân thành tán thành của ta, khát vọng có thể lưu lại dòng dõi của ta.”

Giọng nói của Tứ Tướng Chân Quân dường như lặng yên không một tiếng động xuất hiện sau lưng Vương Vũ. Nhưng Vương Vũ đối với chuyện này cũng không quá giật mình, chỉ lộ ra vẻ tươi cười, quay đầu lại hỏi: “Không hổ là tu sĩ Chân Quân xuất thân thực chiến, bất kỳ lúc nào cũng duy trì cẩn thận... Ta còn tưởng rằng ngươi đã toàn tâm toàn ý đầu nhập vào đại đạo sinh sôi, xem ra Chân Quân vẫn còn giữ lại một phần thân ở bên ngoài.”

Tứ Tướng Chân Quân có chút khó hiểu: “Phân thân gì vậy?”

“... Chờ một chút, bây giờ người này không phải phân thân, mà là bản tôn? Vậy người trong nhà ngươi mới là phân thân? Không phải chứ, chuyện sinh sôi này ngươi lại đóng giả phân thân để làm sao?”

Tứ Tướng Chân Quân càng lầy làm lạ: “Ta chế tạo quá đáng lúc nào? Vẫn luôn là một mình ta.”

“...” Vương Vũ trầm mặc trong chốc lát, sau đó mở to mắt: “Từ lúc chúng ta gặp nhau đến giờ, thời gian nhiều nhất là nửa nén hương. Lại đổ về phía trước, từ lúc chia ly đến bây giờ trong võ trường... Không phải ngươi nói ngươi và mấy chục nữ nhân kia đều đã...”

Tứ Tướng Chân Quân có chút đắc ý và kiêu ngạo ngẩng đầu lên: “Không sai, ta đã xong việc rồi.”

“...” Vương Vũ không biết nên nói thế nào, đổi lại là những tu sĩ Kim Đan khác, e rằng hiện tại phải suy nghĩ đến vấn đề an toàn của con người. Biết được loại bí mật mẫn cảm này, thật sự bất cứ lúc nào cũng có thể bị người khác giết người diệt khẩu. Đương nhiên, nàng là đệ nhất Kim Đan cửu Châu, cũng không quá quan tâm đến Tứ Tướng Chân Quân. Nhưng sau khi biết được bí mật này, Vương Vũ vẫn cảm thấy ăn com canh tại Phiêu Miểu phong.

Tứ Tướng Chân Quân dù sao cũng là lão tu sĩ, liếc mắt một cái là biết ngay hôm nay Vương Vũ đang suy nghĩ điều gì. Lão lắc đầu, lộ ra nụ cười hiền hòa như trưởng bối: “Vô Tướng chân nhân, xem ra ngươi cũng không thể lý giải chính xác đạo sinh sản.”

Wong Vũ Tâm thâm nghĩ con mẹ nó sao lại không hiểu.

Nhưng lúc này tâm tình của Tứ Tướng Chân Quân hiển nhiên rất tốt: “Xuy diễn, cũng không phải là vui vẻ như cá gặp nước. Đây là một nhiệm vụ vĩ đại gian nan mà chính nghĩa, không cần khoái cảm nhằm chán cùng hư vinh để điều hòa. Nhất là khi sinh sản của ta lúc nguy cơ đến tính mạng lúc sáng sớm, càng nên quý trọng thời gian. Nếu như có thể hoàn thành tất cả các quy trình trong một hơi thở, ta tuyệt đối sẽ không lãng phí nhiều thời gian.”

Vương Vũ quả thực phải vỗ tay hoan hô cho lần thần luận này, có thể nói dài không đủ khí phách hùng hồn... Thật không hổ xuất thân thực chiến a...

Nhưng tiếp theo nàng lại nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng.

“... Người đang nói mình thời gian không nhiều?”

Tứ Tướng Chân Quân nghiêm túc gật đầu: “E rằng... là như vậy.”

Kế tiếp, Tứ Tướng Chân Quân bắt đầu giải thích ngắn gọn: “Sau khi ta trở lại nơi nghỉ chân cũng không thấy La Tiêu, nhưng hấn để lại một phong thư.”

Vương Vũ lập tức hỏi: “Người không lập tức tiêu hủy lá thư đó sao?”

Tứ Tướng Chân Quân trầm mặc một chút, lắc đầu.

“... Chân Quân người tốt xấu gì cũng là người làm đại sự, sao có thể không quyết đoán trong thời điểm này?”

Trên người La Tiêu bị nghi ngờ nặng như thế, hấn lưu lại còn có thể là thứ gì tốt hay sao? Đương nhiên, cũng có thể là viết “Con gái người ở trên tay của ta...” “Mấy loại tín hàm uy hiếp, nhưng lý trí mà nói, phương pháp tốt nhất đối mặt loại tín hàm uy hiếp này cũng là tiêu hủy ngay tại chỗ.

Vĩnh viễn không nên đàm phán với kẻ điên, lão bà con đều chết hết, cũng mạnh hơn so với đem theo lão bà và tử quang của mình.

Tứ Tướng Chân Quân cũng là người từng trải, sao có thể không hiểu đạo lý này?

Đơn giản là hấn không đành lòng. Hấn từ Hoa Nghiêm tông đề bạt La Tiêu, có lẽ chỉ nhìn trúng tài hoa của La Tiêu, nhưng ở chung một thời gian... kiêu gì cũng sẽ có chút cảm tình.

Đệ tử chân truyền của Tứ Tướng Chân Quân là muốn kế thừa y bát của hấn, ngày sau càng có khả năng chấp chương Tứ Tướng tông. Thật ra so với con cháu ruột thịt còn nặng hơn nhiều. Tứ Tướng Chân Quân gửi gắm hy vọng cao như vậy đối với La Tiêu, sao có thể không có cảm tình? Mà sau khi biết được hấn phản bội Đạo Tiên, trong lòng sao lại có thể không đau đớn?

Dưới sự đau đớn, nhất thời hồ đồ cũng có thể lý giải, thế nhưng cái giá này cũng không khỏi quá lớn.

Quả nhiên, trên lá thư tiếp theo, Tứ Tướng Chân Quân nói: “Trên... La Tiêu giải thích rõ ràng cho ta lý do hấn phản bội, Đấu Chiến Thần Huyết cần phải có sấn khẩu như thế nào, dạng đối thủ gì, mà vì sao hấn phải lựa chọn như vậy. Cuối cùng, hấn nói với ta xin lỗi, nhưng hấn ta tuyệt đối không hối hận.”

Nói xong, Tứ Tướng Chân Quân giơ tay lên: “Xem xong lá thư, lá thư liền tự bốc cháy, hóa thành một làn khói xanh. Vấn đề ta cũng không nghĩ quá nhiều, nhưng làn khói kia... Thời gian lưu lại trong phòng hơi dài một chút. Trong đại điện của ta có bày trận pháp sạch sẽ, ô uế sẽ không ở lâu, cho nên...”

Tứ Tướng Chân Quân dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Ta nghĩ là ta trúng độc.”

“Mai độc vào buổi chiều?” Vương Vũ bất đắc dĩ hỏi.

“...” Tứ Tướng Chân Quân trầm mặc thật lâu, đối với hấn bây giờ nên tranh thủ mỗi phần thời gian, hiển nhiên là thu được rung động cực lớn: “Ta không biết cụ thể là độc gì, thậm chí không thể hoàn toàn xác nhận có phải mình trúng độc hay không, nhưng ta cho rằng là cỗ khói xanh kia hấn không phải là vật vô dụng hấn tiện tay.”

Wang Wu suy nghĩ một chút, sau đó hít một hơi thật sâu, trong đầu lại lần nữa sắp xếp tất cả sự việc lại một lần nữa.

Nàng tin tưởng suy đoán lúc trước của mình không sai... Quả thật Đọa Tiên thừa dịp mình và Tứ Tướng Chân Quân chia tay hạ thủ với hấn, hơn nữa thủ đoạn còn phi thường... tinh diệu. Lưu lại một phong thư chứa kịch độc, thừa dịp Tứ Tướng Chân Quân tâm thần hoảng hốt khiến hấn trúng chiêu.

Cái thiết kế này cũng không phải là điều không thể tưởng tượng được, nhưng lúc này nghĩ lại, người thiết kế cái bẫy này, quả thực giống như là đem tất cả mọi người phản ứng đều đã đoán trước, đây mới thật sự là chỗ đáng sợ.

Đáng sợ hơn nữa là, ứng đối của Tứ Tướng Chân Quân sau này...

“Người... Người biết rõ bản thân mình trúng kịch độc, còn cùng hơn mười tên, không, có thể là trên trăm nữ tu sĩ tiến hành giao dịch, sinh sôi nảy nở? Người muốn lưu lại đời sau như thế nào?”

Tứ Tướng chân quân có chút bất mãn giải thích: “Đương nhiên ta làm tốt biện pháp an toàn.”

“... Làm công tác an toàn an toàn phần thịnh sao? Nghe thật sự là không được tự nhiên.”

Tứ Tướng Chân Quân thở dài: “Ta chính là Đại Tông Sư phát triển chi đạo, chẳng lẽ không nghĩ tới vào lúc sinh mệnh của ta sắp kết thúc, rất có thể trạng thái không trọn vẹn, hạt giống khỏe mạnh không còn? Cho nên ta cũng bắt đầu chuẩn bị rất lâu rồi... Khi ta xác định muốn làm đến bước cuối cùng, sẽ có hồi quang phản chiếu trong thời gian ngắn ngủi... Lúc ấy người hẳn là cũng có thể cảm nhận được?”

Vương Vũ suy nghĩ một chút, lúc mới nhìn thấy bốn bức tường, đích thật có cảm giác gia hỏa này long tinh hồ mãnh không thể tưởng được, vốn tưởng rằng đã bạo tẩu, không ngờ đã hồi quang phản chiếu.

“Một khắc cuối cùng trong cuộc đời vẫn đắm chìm trong sinh sôi, Chân Quân người cũng coi như chết đi... Tuy nhiên, manh mối của La Tiêu cứ như vậy chặt đứt sao? Tốt xấu gì hẳn cũng là chân truyền của người, chẳng lẽ trên người hẳn không lưu lại ấn ký hữu dụng?”

Tứ Tướng Chân Quân nói: “Không... Không có, ta vẫn luôn tin tưởng hẳn.”

Vương Vũ thực sự không còn gì để nói.

Vị Chân Quân này ở Vạn Tiên minh được hưởng danh vọng tương đối, sao lại phạm phải sai lầm ngu xuẩn như vậy? Tin tưởng? Người và La Tiêu rất thân thiết à?

“Vô Tướng chân nhân... Tuy rằng mạng ta không còn lâu nữa, thế nhưng rất cảm ơn người đã nguyện ý giúp ta, cho nên...”

Hai mắt Vương Vũ sáng ngời: “Người định chia di sản cho ta sao?”

Tứ Tướng Chân Quân sừng sốt trong chốc lát, nói: “Ta chỉ là muốn nói, ta vừa mới cần thận nhớ lại một chút chuyện quen biết với La Tiêu tới nay... Ta nghĩ, ta đã bắt được đầu mối kẻ dụ dỗ hấn phản bội rồi.”

“Thật chứ?”

Tứ Tướng Chân Quân nói:” La Tiêu phản bội tất nhiên là có người dẫn dắt, bất luận trong lòng hấn có biến hóa gì, nhưng muốn cùng Đọa Tiên đạt được liên hệ, chỉ bằng vào hấn thì không thể làm được. Nhất định có người âm thầm quan sát hết thảy, sau đó chủ động hiện thân dẫn La Tiêu phản bội., Hơn nữa trong mấy tháng qua, vì La Tiêu trước đó... Ta có thể khẳng định, cho dù có nhiều vấn đề hơn nữa, ít nhất hấn sẽ không phạm phải sai lầm lớn như vậy. Mà ta nhớ lại hướng đi mấy tháng trước của La Tiêu, điểm đáng ngờ duy nhất là hấn từng tiếp xúc với một người kỳ quái.”

“Người kỳ quái?”

Tứ Tướng Chân Quân nói: “Hấn nói là bằng hữu của Hoa Nghiêm tông, trên người người kia cũng đích xác toát ra khí tức công pháp của Hoa Nghiêm tông, nhưng mà... Ta không nhớ Hoa Nghiêm tông có người như vậy.”

Vương Vũ sừng sốt, tùy ý ý nhận ra, Tứ Tướng chân quân đã từng đào bới La Tiêu từ Hoa Nghiêm tông ra, trước đó khẳng định cũng phải khảo sát hoàn cảnh trưởng thành của y một phen. Với năng lực Chân Quân, chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn thấu từ trên xuống dưới của Hoa Nghiêm tông rồi...

“Khi đó ta còn tưởng là đệ tử Hoa Nghiêm Tông mới thu nhận, cũng không suy nghĩ quá nhiều, nhưng lúc này quay đầu nhìn lại, trên người kia rõ ràng có mùi kỳ quái.” Tứ Tướng Chân Quân nói, vươn tay ra: “Ta không có cách nào tìm được người đó chuẩn xác, nhưng... ta còn nhớ rõ khí tức trái với lời hấn. Ta phục chế đạo khí tức đó cho người, các người có thể dựa theo cái này đi tìm.”

Vương Vũ suy nghĩ một chút, tuy rằng không có đưa ra kết quả cuối cùng, nhưng có được manh mối trực tiếp cũng là chuyện tốt, vì vậy tiến lên chuẩn bị tiếp nhận quà tặng của Tứ Tướng Chân Quân.

Nhưng mà ngay lúc nàng tiến lên một bước, trong lòng bỗng nhiên truyền đến báo động thật lớn.

Sau một khắc, gương mặt Tứ Tướng Chân Quân đột nhiên trở nên mơ hồ, mà một bộ áo choàng màu đen trùm tới đỉnh đầu Vương Vũ, trong chốc lát liền che đậy Thương Khung, bao phủ nàng ta vào trong đó.

...

Vô Tướng công đã có uy danh hiển hách trên Cửu Châu đại lục từ lâu, thành lũy vĩnh viễn không bao giờ sa sút, vách sắt kiên cố không thể phá vỡ... Cho dù dùng ngôn ngữ hoa lệ cỡ nào để hình dung năng lực phòng ngự của Vô Tướng công cũng đều không quá đáng.

Tuy rằng người sử dụng chỉ là tu sĩ cấp Kim Đan, nhưng cho tới tận bây giờ, chưa bao giờ có trường hợp Vô Tướng Công bị người ta đánh trúng chính diện.

Rất nhiều người quy kết nó thành Vương Vũ đủ thông minh, không trêu chọc đối thủ không nổi, nhưng trên thực tế, kẻ địch nàng trêu chọc siêu tiêu chuẩn sớm không phải chỉ một hai lần. Có thể sống đến bây giờ, không thể đơn thuần dùng vận khí hoặc là khôn khéo để giải thích, ít nhất người thông minh sẽ không hoài nghi Vô Tướng kiếm của nàng rốt cuộc cứng rắn bao nhiêu.

Tương tự, nếu là người thông minh, tuyệt đối sẽ không thử công kích chính diện. Cho dù là tu sĩ cấp Chân Quân, thậm chí là tu sĩ cảnh giới cao hơn muốn đối phó với Vương Vũ cũng sẽ chọn một điểm xảo hợp.

Thiên hạ không có công pháp vô địch, trong phương diện lực phòng ngự, Vô Tướng công gần như là cường độ tuyệt đối, được xây dựng trên cơ sở dành cho tất cả các thuộc tính khác, cho nên...

Đối mặt với chiếc áo choàng đen kịt ập tới, trong nháy mắt Vương Vũ đã ý thức được thủ đoạn của đối phương.

Áo choàng đen nhánh, không thể nghi ngờ là một vị Thượng Cổ Địa Tiên nổi tiếng về màu đen.

Đây không phải là lần đầu tiên Vương Vũ nhìn thấy cái áo choàng đen này, trước đó, quần tiên so tài, hắn đã mấy lần ra tay, sử dụng áo choàng này.

Áo choàng cũng không phải đạo cụ sát thương, lại có thể hình thành một cái lồng giam, co giãn tự nhiên, lại phi thường kiên

cổ. Một khi bị áo choàng thu nạp, chỉ bằng Vô Tướng công là không cách nào đột phá.

Vương Vũ cũng không có bản lĩnh công thủ nhất thể như đồ đệ, nàng chỉ có năng lực phòng ngự là thiên hạ vô song, một khi bị người khác phong cấm, Vô Tướng công cũng chỉ có thể bảo vệ nàng mà không chết. Nhưng hoàn toàn mất đi tự do, mất đi liên hệ với ngoại giới... Đây chính là điển hình sống không bằng chết.

“Ha ha, đường đường Địa Tiên mà ngay cả dũng khí chính diện lên ta cũng không có, còn phải đại phí trắc trở thiết lập loại cấm bẫy hạ lưu này... Phần khổ tâm cô tài đáng để ca ngợi, đáng tiếc người cũng nghĩ ta quá đơn giản. Nhược điểm của mình, mình còn không biết sao?”

Vương Vũ thở sâu, kim đan của Ngọc phủ nhanh chóng chuyển động. Đột nhiên tốc độ vận chuyển chân nguyên tăng lên gấp bội, trong khoảnh khắc đã khởi động được Vô Tướng kiếm.

Mà lần này, Vô Tướng kiếm cũng không phải khoảng cách nàng am hiểu nhất, màn hào quang màu vàng bị một hơi chống đỡ đến trăm trượng chung quanh bên ngoài, mấy hàng kiến trúc bị cứng rắn đè sập, con đường đá trơn bóng dưới chân cũng bị nghiền áp xuống dưới trăm trượng.

Sau một khắc, vòng kiếm hình tròn đột nhiên kéo dài ra, giống như một thanh kiếm sắc bén thẳng đến trời xanh, trong khoảnh khắc liền duỗi dài đến hơn nghìn trượng.

Không nhất định là Vô Tướng kiếm, không nhất định là hình tròn, mà Vương Vũ có tâm ma đại thế, Vô Tướng công không thể đả thương người, nhưng cũng không phải là không thể gây thương tích. Có lẽ bản biến hình Vô Tướng kiếm này không đả thương được tới bóng tối, không thể nghi ngờ có thể xuyên thủng áo choàng của hắn.

Đây là một cuộc chiến không cần người chết ta sống, chỉ cần Vương Vũ có thể trì hoãn một chút thời gian, trong Quân Tiên thành nhiều người như vậy, chẳng lẽ còn không thể làm gì được một tên đen sao? Hơn nữa lần này dưới đại công chúng tự mình ra tay, nếu không thể thành công, cũng chỉ có thể thành người.

Đương nhiên Vương Vũ không ngại trên đường thành người ta đẩy một phát.

Nhưng mà nhìn ngược lại, khi hắc thủ phía sau màn quyết định hiện thân, đương nhiên là lúc hắc chuẩn bị vạn toàn, dùng sấm sét đánh xuống.

Áo choàng đen trước mặt Vương Vũ đột nhiên khuếch trương, trăm trượng, ngàn trượng, vạn trượng... Trong khoảnh khắc, dường như toàn bộ trời đất đều bị bao phủ bởi cái màu đen kịt này. So sánh với nhau, vòng bảo kiếm hẹp dài ngàn trượng đã có vẻ nhỏ bé vô cùng.

Biến hóa đột ngột này làm cho Vương Vũ cũng bất ngờ. Nàng hơi sững sốt, vội vàng biến chiêu, nhưng ngay sau đó nàng liền cảm thấy mình và thế giới mất đi liên hệ. Mà nàng trong lúc vội vàng biến chiêu, kiếm vây quanh đột nhiên kéo dài đến mấy chục dặm, hình dạng giống như trường thương đâm vào, cũng hoàn toàn thất bại.

Cho đến khi trời hoàn toàn tối đen, Vương Vũ vẫn duy trì tư thế một tay đâm ra, nhìn kiếm trận kéo dài mấy chục dặm trước mắt bị đen sì nuốt hết, thật sự nửa ngày cũng không nói ra được câu nào.

“... Mẹ nó, chuẩn bị thật là đầy đủ mà, ngay cả át chủ bài cũng lật, kết quả là bị cắm vào mặt thất một lần dạy bảo.”

Wong vũ nhìn xung quanh, xác định mình đã bị trục xuất đến một không gian đen kịt đặc thù. Vô biên vô hạn, hơn nữa không có một vật, ngay cả không khí duy trì sinh vật bình thường cũng không tồn tại.

Đương nhiên đối với Kim Đan chân nhân mà nói, hô hấp trong nhà như cơm bữa, mà kim đan trong ngọc phủ có thể tự sinh ra chân nguyên, cũng không cần hấp thu thiên địa linh khí từ bên ngoài. Vương Vũ không cần lo lắng chuyện sinh mệnh ở nơi đây, vấn đề duy nhất là nàng cũng không ra được.

Áo choàng đen không thể nghi ngờ là tiên bảo, hơn nữa còn là tiên bảo có uy năng vượt qua dự đoán. Lúc trước quần tiên đại đa số dùng qua áo choàng đen, nhưng chỉ tạo ra một cái lồng giam tối đen rộng vài dặm, cho nên Vương Vũ mới nắm chắc sẽ không bị vây khốn... Nhưng trên thực tế, cái áo choàng đó

có công dụng thực sự là mở ra thông đạo, trục xuất người đến một không gian tĩnh mịch. Về điểm này, hẳn có giấu một tấm bài tuyệt hảo.

Bởi vì nơi này có hiệu quả nhất khi đối phó với Vô Tướng công, cũng là chiêu quyết tuyệt nhất. Trước đây Vương Vũ từng dùng Vô Tướng kiếm nhưng không bị công phá chính diện, nhưng cũng không có nghĩa nàng là vô địch, cũng không có nghĩa nàng chính là không thể giết chết.

Một người bị phong bế hoàn toàn tại bên ngoài thế giới, rốt cuộc cũng không cách nào lấy được thế giới liên hệ, đối với thế giới này, hẳn chính là người chết.

“... Ai, cuối cùng là tin tức không cân xứng, vắt hết óc lại đánh cờ một chiêu kém, loại công tác không am hiểu này quả nhiên thời gian không có kết cục tốt.”

Trong không gian tối đen như mực, Vương Vũ bắt đầu dĩ lạc đầu, có điều nhìn thoáng qua cũng không thấy mệt mỏi lắm.

“Chuyện ta có thể làm ở đây ta đều đã làm rồi, chuyện gì xảy ra tiếp theo cũng không liên quan gì đến ta. Cho dù là ai cũng không phải ai cũng có thể sờ được cá của ta... Tiếc là lại liên lụy tới người.”

Vương Vũ nói xong, xoay người lại đối mặt với người phía sau. Trong bóng tối, đã không còn là Vương Vũ một thân một mình, một vị nữ tử vóc người cường tráng chẳng biết xuất hiện ở sau lưng nàng từ lúc nào, trên mặt tràn đầy vẻ nhiệt tình tươi cười.

“Ha ha, trước mặt ta ngươi còn giả bộ người tốt làm gì?”

Thủ tịch Võ Giả Lam Châu Viễn Ca tộc nhiệt tình vỗ vai Vương Vũ, theo bản năng phóng ra lực đạo to lớn làm cho xương cốt trong cơ thể Vương Vũ phát ra tiếng va chạm thanh thúy.

Vương Vũ xoa bóp vai nàng, hỏi: “... Du Du, ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng rồi?”

Bài ca lâu ngày nở nụ cười xán lạn: “Đương nhiên, nói thật, Tiểu Vũ, ta chờ ngày này đã rất lâu rồi.”

“Viễn Ca tộc bên kia...”

Tiếng cười cũ kỹ hơi thu liễm vài phần: “Về vấn đề này ta thật ra đã gạt người, ta cũng không phải xử lý hết thủy sự tình trong tộc mới chạy tới.”

“Như vậy...”

“Trên đời đã không còn Viễn Ca tộc.”

“Từ từ người?” Vương Vũ vạn phần kinh ngạc... người thật đúng là không lưu lại đường sống. Ước định lúc trước của chúng ta, sao lại không có đem ước định chết sớm vậy chứ.”

“Nhưng kết quả như vậy càng có lợi cho sự tình.” Ca khúc dài dằng dặc không sao cả nói: “Ta là Man nữ, làm việc theo lý phải nên tanh máu đã man. Tiêu diệt Viễn Ca tộc, ta sẽ không vì bất cứ chuyện gì mà vương bận nữa. Đến đây đi, đã đến lúc rồi.”

“... Được rồi, người đã nói như vậy, ta cũng không khách sáo nữa.” Vương Vũ lắc lắc đầu, cười cay đắng nói: “Đáng tiếc vừa rồi còn muốn sờ một cái cá, nghe người nói vậy, xem ra cũng không được sờ nữa rồi. Đối mặt muốn ngăn cách chúng ta ở ngoài cuộc, để hấn năm mơ đi.”

Wương Vũ nói xong, liền nắm chặt tay, ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt phảng phất xuyên thấu hắc ám nồng đậm.

Cùng lúc đó, trong vòng xoáy tinh hà, Đế Lưu Tôn bỗng nhiên dừng bước sấn bản của mình.

Wương Lục đi theo phía sau suýt nữa đụng vào nàng.

“Sao vậy?”

Đế Lưu Tôn có chút hoang mang quay đầu lại: “Hình như trong Quần Tiên thành... hình như đã xảy ra chuyện gì.”

Wương Lục thở dài nói: “Mỗi ngày trong Quần Tiên thành đều xảy ra chuyện, lên đến chính quyền đấu tranh, dưới là danh nhân, thỉnh thoảng còn có một số người mất mặt trên bàn rượu sau đó được công bố đông đúc. Sự tình to nhỏ nhỏ hàng ngàn hàng vạn, có gì mới mẻ chứ?”

Đế Lưu Tôn không để ý đến lời thừa của Vương Lục, mà nghiêm túc xoay người lại, ánh mắt xuyên thấu tinh hải mênh mông, đi tới một điểm nào đó bên trong vòng xoáy tinh hà...

“... Hắc xuất hiện.”

Vương Lục kinh ngạc: “Hắc? Không phải hắc bị người ngăn trong vòng xoáy Tinh Hà như chó nhà có tang sao? Tại sao lại xuất hiện trong Quần Tiên thành?”

“Ta cũng không rõ lắm.” Đế Lưu Tôn lắc đầu: “Ta có thể khẳng định, từ sau khi trục xuất hắc đến nơi này, hắc tuyệt đối không có cơ hội trở về Tiên thành dưới mí mắt ta.”

“... Căn cứ vào tình huống thực tế hiện giờ mà phỏng đoán, trong khoảng thời gian này người đã trốn tròn mắt rồi sao?”

Đế Lưu Tôn im lặng không nói: “Trở về.”

“Quay về?” Vương Lục khó hiểu với phán đoán này: “Người có chắc không?”

Thứ nhất, trong Quần Tiên thành có phân thân của Đế lưu tôn, còn hắc nhân dám hiện thân trước mặt phân thân ra tay, căn bản chính là đang khiêu khích. Lúc này phản hồi quần tiên thành, đã có phần tự chui đầu vào lưới.

Thứ hai, liên quan tới loại kỳ độc nguy hại cực lớn kia, chẳng lẽ buông bỏ mặc kệ? Bọn hắc vừa mới lần theo được đầu nguồn độc tố, chuẩn bị nhổ cỏ tận gốc, hiện tại lại vứt bỏ tất cả trở về Quần Tiên thành?

“Ta chắc chắn.” Đế Lưu Tôn nghiêm túc nói: “Ở trong Quần Tiên thành ta cũng phát hiện loại kỳ độc này.”

“Mẹ kiếp.” Vương Lục không khỏi mắng một câu. “Vậy thì trở về đi, có điều... Người xác định đối phương sẽ bảo chúng ta thông dong trở về như vậy sao? Đổi lại là ta, bây giờ ta sẽ sắp xếp một đối thủ mà chúng ta không cách nào bỏ qua được chắn ở phía trước, để cho chúng ta vào cũng không phải là lui cũng không phải là lui...”

Lời còn chưa dứt, trong tinh hải truyền đến một trận long ngâm.

Đế Lưu Tôn có chút tức giận cũng có chút bất đắc dĩ nhìn Vương Lục, tên này vì sao miệng không kiêng kỵ gì cả?

Nhưng mà, đường đường là Đế vương thì cũng sẽ không quan tâm tới những điều kiêng kỵ.

Sau một khắc, tinh hà vỡ nát, một con rồng to lớn toàn thân đen kịt dùng răng rồng phá nát không gian, từ trong hư không đột nhiên đột kích. Cái miệng khổng lồ khép lại, hai hàng răng nhọn vỡ nát không gian. Đế Lưu Tôn kéo theo vương lục lui về phía sau trăm dặm mới khó khăn tránh thoát. Sau đó chỉ thấy trong tầm mắt xuất hiện một con quái vật khổng lồ lớn, hai con mắt màu vàng sậm mọc đầy tơ máu, ánh mắt lạnh như đao, khiến người ta sởn tóc gáy.

“Tổ Long?” Đế Lưu Tôn khiếp sợ vạn phần.

Tổ Long, trong mộ quần tiên, tổ tiên ngàn vạn giới.

...

Sự xuất hiện của Tổ Long khiến Đế Lưu Tôn cũng bất ngờ.

Tổ Long, tên như ý nghĩa, tổ tiên của ngàn vạn giới rồng trong quần mộ - lúc ban đầu, các thượng cổ địa tiên chính là thông qua hàng phục tổ long, mới sinh sôi nảy nở ra hàng ngàn hàng vạn sinh linh, chống đỡ cả quần tiên mộ.

Tổ Long chưa hẳn có được lực lượng cường đại nhất, nhưng lại có ý nghĩa cực kỳ đặc thù. Nếu như nói giới long bình thường là gạch đá của quần tiên mộ, tổ long chính là trụ cột. Thông qua quan hệ huyết thống, một con tổ long có thể dính dáng rất nhiều giới long, nói cách khác, mất đi một con tổ long, rất có thể sẽ mất đi vô số giới long.

Cũng chính bởi vậy, khi kiến tạo Mộ tiên quần tiên, Tổ Long liền biến thành trọng yếu nhất, chúng nó được che giấu vô cùng tốt, người có tư cách tiếp xúc Tổ Long chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

“Theo ta được biết, tổng cộng chỉ có năm người, mà trong đó không bao gồm cả Hắc...”

Vương Lục giải thích: “Rất dễ giải thích, hẳn là phản đồ, các phản đồ chung quy đều biết một ít bí mật chính mình vốn không nên biết.”

“Không sai, nhưng trong năm người này, còn có cả Bạch Trạch.”

Vương Lục sừng sốt: “Ngươi định cuốn cái đầu đáng thương vô tội kia vào đây sao?”

Đế Lưu Tôn nói: “... Về chuyện Tổ Long, sớm nhất cũng chỉ có mấy người kia biết, Hắc coi như là phản đồ, có được một số thủ đoạn không muốn người biết, nhưng hẳn thu hoạch được cách tin tức là có hạn. Trong những người này, khả năng có thể tiết lộ bí mật chỉ có Bạch Trạch.”

Vương Lục sờ sờ cằm: “Đệ nói là hai người một tức là Hắc Bạch Song Sát này đã sớm có liên hệ không thuần khiết?”

“Trước mắt không có giải thích hợp lý hơn.” Đế Lưu Tôn lắc đầu, “Được rồi, không nói những lời vớ vẩn này nữa, theo như ngươi nói, chúng ta gặp được một đối thủ không thể bỏ qua, giải quyết nó trước rồi nói sau, tiện thể đề cập tới, ngươi có thể huy động bao nhiêu tác dụng trong trận chiến này?”

Vương Lục nói: “Ta có thể trợ uy cổ vũ cho ngươi, sau đó chúng kiến thắng lợi huy hoàng của ngươi.”

“Bằng không ngươi trông cậy vào một tân nguyên anh mới của ta đi đấu Tô Long? Thanh tỉnh một chút đi a Đế Lưu tôn tiên bối.”

“...” Đế Lưu Tôn lắc đầu bật cười, sau một khắc nụ cười liền thu lại, mang theo Vương Lục lóe lên đến ngoài mấy trăm dặm.

Vị trí ban đầu, đã bị Tô Long màu đen đập cho nát bấy.

Đối với những sinh linh ẩn chứa đại thế giới trong cơ thể mà nói, điều khiển không gian tự nhiên như hô hấp, đồng lý, phá hủy không gian dễ như trở bàn tay.

Vương Lục không rõ Đế Lưu Tôn thân là Địa Tiên có bản lĩnh sống sót trong không gian vỡ nát hay không, nhưng hẳn khẳng định là mình không làm được. Cho nên không cần người nói, hẳn đã nắm chặt vạt áo Đế Lưu Tôn.

Đế Lưu Tôn gật đầu, có chút buồn cười vừa muốn mở miệng, đã nghe Vương Lục nghiêm khắc nói: “Ngươi phụ trách xung phong hãm trận, ta đến bày mưu tính kế, chúng ta chặt vật làm gian.

“Ha ha, ngươi cũng thật thú vị.” Đế Lưu Tôn nở nụ cười thoải mái: “Được, theo như lời ngươi nói, xem ngươi có thể làm được tới mức nào.”

Mà kế tiếp, câu nói đầu tiên của Vương Lục khiến Đế Lưu Tôn chân chờ.

“Nếu ngươi có thể thành thạo, ta đề nghị trước tiên yên lặng theo dõi kỳ biến, không vội động thủ.”

Đế Lưu Tôn ngạc nhiên nói: “Lý do?”

“Thịt đưa tới cửa, cũng nên nhìn xem có độc hay không chứ?”

Đế Lưu Tôn gật đầu: “Được.”

Thời cơ Tổ Long này xuất trận quá khéo léo, hiển nhiên là có người tận lực thao túng.

Nhưng người đứng sau màn, chẳng lẽ nhìn không ra thực lực của Đế Lưu Tôn mạnh đến mức nào? Nàng ở trong vòng xoáy Tinh Hà sẵn giết được hơn mười con, mà con Tổ Long trước mắt tuy mạnh, nhưng tuyệt đối không phải đối thủ của Đế Lưu Tôn. Mà kết hợp biên cố trong Quần Tiên Thành... Vương Lục cảm thấy, coi con Tổ Long này là chướng ngại ngăn cản bọn hắn trở về quần tiên thành. Không bằng nói, nó giống như bị người ta đẩy ra chịu chết.

Như vậy, vì sao lại có người đem một lá bài quý giá như vậy điều khiển tới chịu chết?

Bản thân Tổ Long cũng là một loại giới long, trong cơ thể ẩn chứa một đại thể giới, mà trong đại thể giới này, có lẽ có vật trọng yếu gì đó...

Đương nhiên, những điều trên chỉ là suy đoán, nhưng không ngăn cản Vương Lục đưa ra lựa chọn tương đối thận trọng.

“Đế Lưu Tôn tiên bối, với tốc độ của người, liệu có thể lách qua tên này rồi trở về Quần Tiên thành không?”

Đế Lưu Tôn vừa né tránh tổ tiên cắn xé, vừa đáp: “Nếu như người chỉ có linh hoạt... ta có thể chia nó thành ba đoạn trước khi nó kịp phản ứng. Nhưng nếu như nói rõ, ít nhất trong quần tiên mộ, không ai có thể nhanh hơn nó.”

“A, nguyên nhân là do thần thông không gian? Như vậy, có biện pháp nào chế ngự nó không?”

“Rất khó.” Đế Lưu Tôn quay đầu lại: “Trong tình huống mang theo người, sẽ rất khó.”

Vương Lục suy nghĩ một chút: “Hoặc là người có thể truyền công cho ta, khiến ta trong nháy mắt đã phi thăng đầy cấp, ta sẽ không liên lụy đến người.”

“Đây chính là mưu trí của Bái mưu sao?” Đế Lưu Tôn nói: “Ta đã bắt đầu cân nhắc sẽ đuổi người đi rồi.”

“Được rồi, nếu như bắt sống không được, chúng ta lui mà cầu việc khác... Chờ một chút, trong cơ thể đại gia hỏa này cũng

có loại kỳ độc kia, đúng không?”

Đế Lưu Tôn nói: “Hơn nữa là nguồn gốc của độc tố, ít nhất là một trong những ngọn nguồn, tiêu diệt nó, có thể ngăn chặn độc tố truyền bá cực lớn... Đương nhiên, muốn trừ tận gốc vẫn rất khó, nhưng so với việc mặc kệ để nó vui vẻ hoạt bát còn hơn. Cho nên, nếu như người không thể nhanh chóng đưa ra một lời giải thích hợp lý, ta nghĩ ta sẽ không lãng phí quá nhiều thời gian.

Lúc hai người nói chuyện, Đế Lưu Tôn đã dựa vào thực lực mạnh mẽ của hắn, hoàn toàn áp chế được Tổ Long. Nàng dùng Tiên linh lực tạo ra một trọng lực khủng bố, đem Tổ Long tối đen dài trăm dặm nhất định nắm giữ Tổ Long lao, bức bách nó tự mình thành một hình cầu, lấy tư thái khuất nhục gào rú không ngớt.

Đương nhiên, làm như vậy sẽ tiêu hao rất nhiều. Nếu mang trọng lực tràng này lên Cửu Châu Đại Lục, hoàn toàn có thể nghiền nát đại bản bộ của một môn phái trung phẩm, tu sĩ dưới Hóa Thần Kỳ trong nháy mắt sẽ bị nghiền thành bột mịn, là sát chiêu danh xứng với thực.

Mặc dù Đế Lưu Tôn nói chuyện ngữ điệu coi như bình ổn, nhưng Vương Lục có thể cảm giác được Tiên Linh Lực của nàng đã vô cùng căng thẳng.

Vương Lục hít vào một hơi thật sâu —— đương nhiên, ở trong vòng xoáy tinh hà, động tác này càng thêm ý nghĩa tượng trưng.

“Nguyt vọng.”

Đế Lưu Tôn trọng phục lại một lần: “Bạo vọng?”

Vương Lục không giải thích nhiều: “Dùng tiên thuật ngu ngốc mạnh nhất của người, thử đỡ bỏ nguy trang trên người nó.”

Đế Lưu Tôn hơi híp mắt lại, cũng không cảm thấy trên người Tổ Long trước mắt có cái gì nguy trang —— đây là một trong hai mươi bảy con Tổ Long lúc trước tu trúc quần tiên mộ định ra, do Lạc Tuyết tiên tử ban tên che ngôi sao, trong cơ thể có Minh Thương Hải. Đế Lưu Tôn cũng không xa lạ gì với nó.

Bất quá, nếu Vương Lục kiên trì như vậy, Đế Lưu Tôn vẫn dùng Tiên Linh trong Ngọc Phủ xây dựng một đạo tiên thuật

quy mô khổng lồ, lại lấy ánh mắt kích thích.

Đỉnh đầu Tổ Long bị trọng lực trời buộc bỗng nhiên nhiều ra một mặt gương sáng, vô cùng vô tận quang mang như thác nước từ trong kính trút xuống, chiếu trên người Tổ Long.

Đế Vương minh kính, phá tất cả hư ảo thế gian.

Oanh!

Trong khoảnh khắc trên thân Già Tinh Tổ Long dấy lên hỏa diễm, thoáng cái liền hiện ra xu thế đốt cháy đồng bằng, lan tràn ra bên ngoài Tổ Long.

Đế Lưu Tôn kinh ngạc nhìn ánh lửa, đó là ngọn lửa bốc lên khi ngưng trang bị phá, ngọn lửa thiêu đốt mang ý nghĩa tiêu diệt hư ảo.

“Thật sự có trò mưu?” Sau đó, Đế Lưu Tôn dùng ánh mắt càng thêm kinh ngạc nhìn về phía Vương Lục: “Làm sao ngươi biết?”

“Đương nhiên là đoán...”

Thân là Tổ Long, lại là đầu nguồn độc tố kỳ độc, điều này cũng nên xem như một lá bài tẩy trọng yếu, rõ ràng thoải mái đưa tới cửa ải để cho Đế Lưu Tôn giết, trong này nghĩ làm sao để có vấn đề. Khả năng lớn nhất trong đó, chính là tổ tiên này có ý nghĩa tồn tại không tầm thường, một khi tùy tiện đánh chết, khả năng tạo thành phá hư không thể vấn hồi toàn bộ quần tiên mộ.

Nhưng Đế Lưu Tôn cũng không phải đồ ngốc, chẳng lẽ còn không nhận ra con Tổ Long đó quan trọng hơn sao?

Cho nên Vương Lục đương nhiên đoán được trên người nó từng bị người ta gia trì ảo thuật. Đế Lưu Tôn không nhìn ra, có lẽ là bởi vì nàng không có dùng toàn lực để xem —— dù sao tiên linh Địa Tiên có dư thừa nữa, cũng không có lý do gì phải tùy ý sử dụng.

Bây giờ xem ra, Vương Lục đoán trúng rồi.

Hỏa diễm đã tắt, Tổ Long lộ ra hình dáng, toàn thân vẫn có màu thâm, nhưng lại đỏ sậm thấu kim. Mà nhìn thấy màu sắc này, con người Đế Lưu Tôn vô cùng rõ ràng co rút lại một chút.

“Xích?”

Trong hai mươi bảy con tổ long, chỉ có Tổ Long tên là Xích Sắc mới có màu sắc như vậy.

Mà chân xích hoàn toàn chính xác khác với che ngôi sao, có thể giết Già Tinh, nhưng xích không được. Cái này liên quan đến bí mật tầng dưới chót của mộ quần tiên.

“Làm tốt lắm.” Đế Lưu Tôn nhàn nhạt khích lệ Vương Lục.

Khiến nàng bày mưu tính kế với mình sau lưng, thật ra ban đầu chỉ là trò đùa. Vương Lục dù thông minh thế nào, kinh nghiệm thực chiến chẳng lẽ còn có thể so sánh với Đế Lưu Tôn? Hơn nữa Đế Lưu Tôn một thân tiên thuật, Vương Lục mới biết được bao nhiêu? Làm sao có thể đo ni đóng xếp chiến thuật hợp lý cho nàng?

Đế Lưu Tôn chỉ muốn kiến thức trình độ của Vương Lục một chút.

Hiện tại nàng đã nhìn thấy, khiến người khác mừng rỡ.

Nhưng hiện tại vấn đề mới lại tới, nếu trần trường không thể giết, ở trong vòng xoáy Tinh Hà bọn họ cũng không có khả năng quăng ra được Tổ Long... Vậy nên làm cái gì? Đánh trọng thương, sau đó bỏ mặc không quan tâm?

“Có thể tiến vào thế giới trong cơ thể nó không?”

Kiến nghị của Vương Lục lại một lần nữa khiến Đế Lưu Tôn giật mình: “Người muốn đi vào trong cơ thể nó?”

“Ta hoài nghi đôi phương trong cơ thể nó thả ra thứ gì đó quan trọng...” Vương Lục nói, cũng hơi nhú mày, cảm thấy loại suy đoán không gốc không rễ này kỳ thật có chút không đứng vững, liền bổ sung một câu: “Đưa lên cửa thịt, cẩn thận kiểm tra một chút cũng sẽ không sai.”

“Được.” Đế Lưu Tôn lại khá tín nhiệm Vương Lục, miệng thơm hé mở, một đạo hào quang đỏ thẫm từ đó phun ra, rơi vào lòng bàn tay.

Đó là một chiếc chìa khóa.

“Chìa khóa trong thế giới trong cơ thể hai mươi bảy Tổ Long ta đều có.” Đế Lưu Tôn giải thích một câu, “Có điều, thử mở

ra một thế giới trong cơ thể một Tổ Long trúng độc, ý nghĩa là rất nguy hiểm.”

Vương Lục suy nghĩ một chút: “Ta ở bên ngoài cọ cọ, ta không đi vào.”

“...Tùy ngươi.”

Sau đó, ngay lúc Đế Lưu Tôn chuẩn bị lấy chìa khóa màu đỏ của mình ra, đã thấy Xích Xích bỗng nhiên ngẩng cao đầu rỗng, phát ra một tiếng gào thét thống khổ dị thường.

Sau một khắc, thân rỗng kéo dài trăm dặm trên thân tràn ra vô số vết rạn giăng đầy.

Oanh!

Trong tiếng nổ lớn chấn động ngân hà, toàn bộ nổ tung, hóa thành bột phấn huyết nhục vô cùng vô tận.

Mà chính giữa huyết nhục bạo phá, một nữ tử áo trắng cầm trong tay trường kiếm trúc xanh điên cuồng cười không ngừng.

“Ha ha, ta muốn vây khốn ngươi, nằm mơ đi.”

...

Vương Lục lại một lần nữa bị chấn kinh.

Mấy chục năm nay quen biết với Vương Vũ, hắn đã từng bị khiếp sợ không chỉ một lần hai lần, nhưng lần này nhất định có thể xếp vào ba vị trí đầu tiên.

Cụ thể mà nói thì tương đương với giường chung giường nhiều năm, biết được thế tử Tề Mi giờ bàn chuyện thật ra là nam nhân, hơn nữa ở bên ngoài có hơn một trăm tám mươi người tình chồng, còn mang thai kỳ tích ba năm sáu tháng sinh ra một cái đầu sư tử...

Mà tất cả kinh ngạc đều biến mất, một câu nói:

“Tại sao ngươi lại ở chỗ này?”

Mà Vương Vũ từ trong thế giới đen kịt giãy ra được, sau khi nhìn thấy Vương Lục và Đế Lưu Tôn cũng rất tò mò, không đáp mà hỏi ngược lại: “Sao các ngươi lại ở chỗ này?”

Ánh mắt nàng đảo quanh hai người: “Các ngươi tới tuần tự à?”

Ánh mắt Vương Lục liếc nhìn Đế Lưu Tôn, đoán rằng cô nhân một vạn sáu ngàn năm trước của nàng có thể hiểu được hai chữ thịnh soạn này là gì hay không.

Cũng may Đế Lưu Tôn nghe không hiểu.

Hoặc là, nàng vẫn dừng lại trong sự khiếp sợ, không thể hoàn hồn.

Vương Lục cũng không biết trên người Túc Xích có bí mật gì, nhưng cái chết nhìn như không có ý nghĩa trọng đại, khiến cho Đế Lưu Tôn đều khiếp sợ nói không ra lời. Nhưng vấn đề hiện tại cũng không ở chỗ này.

“... Sao ngươi lại ở chỗ này?” Vương Lục lặp lại vấn đề của mình một lần, sau đó nghiêm túc hỏi: “Không có việc gì chứ?”

Vương Vũ mỉm cười: “Ha ha, đương nhiên không sao rồi, ngươi nghĩ ta là ai?”

Vương Lục nhú mày, tiến đến kéo cổ tay của Vương Vũ, thử số lượng cho nàng.

“Vu cái gì?” Vương Vũ rút tay về, cũng không cho Vương Lục bắt bẻ.

“Ngươi thật sự không có chuyện gì chứ?” Vương Lục hỏi:
“Dựa theo tác phong của ngươi, có lẽ nên là phí tổn công nộ cao cho ta mới đúng. Làm ra loại dáng vẻ phóng khoáng như vậy để nói không có chuyện gì, ta luôn cảm thấy đầu óc ngươi như có đầu óc bị úng nước vậy.”

“... Mẹ nó, đầu óc của ngươi mới tiến thủy” Vương Vũ mắng một câu, nhìn xung quanh rồi lại hỏi Vương Lục: “Tại sao các ngươi lại ở chỗ này? Nói cách khác, đây là địa phương quý quái gì vậy? Mộ quần tiên sao? Sặc, sao ta lại chạy đến quần tiên mộ?”

Wương Lục hít vào một hơi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Còn có thể xảy ra chuyện gì nữa? Bị người ta lừa trong thành quần tiên một chiêu chứ gì?” Vương Vũ nhún vai. “Đối diện với việc bắt lấy đặc điểm bất thiện khi thủ bất thiện, mở ra một thông đạo đi thông với không gian u bé, dự định dùng mật thất dạy dỗ để phá Vô Tướng công của ta. Nhưng dù sao ta cũng là cao thủ mạnh tới nghịch thiên, dùng dương cương chi lực đánh tan âm mưu của đối thủ...”

Wương Lục quay đầu lại, mắt nhìn Đế Lưu Tôn vẫn đang ở trong trạng thái đại ra, trong lòng tự nhủ, chính xác mà nói, thật ra ngươi còn đập nát một ít thứ không nên vỡ nát... Tuy nhiên hiện tại quan trọng nhất không phải là những thứ này.

“Nói cách khác, đối phương đã dám ngang nhiên động thủ ở trong thành Quần Tiên rồi sao?” Vương Lục trầm ngâm nói: “Tiến độ so với dự đoán thì nhanh hơn nhiều, sinh biến cố gì sao?”

Nói xong, Vương Lục dùng ánh mắt dò hỏi nhìn về phía Vương Vũ.

Trong khoảng thời gian này hẳn cùng Đế Lưu Tôn đi săn thú trong tinh hải, sự tình sinh trong Tiên thành hoàn toàn không biết gì cả, cho nên chỉ có thể hỏi thăm Vương Vũ có biến cố gì.

Wương Vũ suy nghĩ một chút, cảm thấy như muốn miêu tả lại biến cố trong khoảng thời gian này cho rõ ràng, nên gật đầu:

“Vâng.”

“...Người trả lời đề ngắn gọn như là phán đoán đề? Có muốn dán vào nữa không?”

“Có giao nhiệm vụ? Nói sớm đi, báo cáo chi tiết cho người cũng không thành vấn đề a.” Vương Vũ mặt mày hớn hờ, “Biết gì nói vậy, với giá trị của ta bây giờ, báo cáo dựa theo năm ngàn linh thạch là được.”

Vương Lục lạnh lùng nói: “Sau đó chờ người ghi một bản Báo cáo tình huống Tỳ Hưu từ số 0 bắt đầu báo lên?”

“Ha ha, đây chỉ là hệ liệt báo cáo, kế tiếp ta còn muốn viết một quần thể giáo viên cấp bậc Tiên vĩ, bản thảo phí có thể chia cho người hai thành.”

Khi hai thầy trò đang nói chuyện, Đế Lưu Tôn bỗng chen vào: “Vương Lục, hai người các người mau chóng chạy về Quân Tiên thành. Ta phải toàn lực xử lý chuyện bên này.”

Vương Lục nghe được chú ý, lập tức bắt lấy trọng điểm: “Toàn lực xử lý? Người chỉ là...”

Đế Lưu Tôn gật đầu: “Phân thân trong Quân Tiên thành ta muốn thu hồi lại.”

“Đây chính là vũ khí uy hiếp trọng yếu nhất trong Quân Tiên thành, người muốn thu hồi lại... Cho nên mới muốn chúng ta mau chóng trở về tiếp nhận?” Vương Lục nở nụ cười. “Nói cách khác, tiền bối đã hoàn toàn tín nhiệm chúng ta?”

“Chỉ giới hạn trong người.” Đế Lưu Tôn nói với Vương Lục, sau đó dùng ánh mắt liếc qua Vương Vũ. Mặc dù cũng không nói thêm gì, nhưng sát ý tràn ngập trong ánh mắt vẫn khiến người ta không rét mà run.

Sau một khắc, Đế Lưu Tôn lắc mình rời khỏi sân.

Vương Vũ lòng còn sợ hãi nhìn chăm chú phương hướng nàng đi xa, hồi lâu, nói với Vương Lục: “Nhìn thấy chưa? Nàng vừa rời rõ ràng là đối với ta mặt mày truyền tình... Trên người của ta có khí chất ánh sáng nào hấp dẫn nàng?”

“... Có lẽ tiết tháo và hạ hạn của người làm nàng khiếp sợ rồi chứ?” Vương Lục lắc đầu. “Tuy rằng Đế Lưu Tôn không nói

rõ, nhưng chỉ sợ người dùng sức mạnh bạo con rết kia cũng không phải ý kiến hay ho gì.”

Vương Vũ đối với việc này xì mũi coi thường: “Nếu không thì sao? Chờ tên kia tiêu hóa hết được ta sao? Chuyện này nếu nói về trách nhiệm thì cũng là trách nhiệm của đám thú cưng nhà mình còn không quan tâm đến Địa Tiên. Con rồng này đã rất quan trọng thì đừng để nó rơi vào tay kẻ địch. Ta không trách tội chúng không nhìn ra con chó nhà mình, đã xem như là nhân nghĩa rộng lượng rồi.”

Vương Lục cũng không thể nói gì nữa.

Lời nói của Vương Vũ hoàn toàn không sai, từ đầu đến cuối, nàng đều không làm sai bất cứ điều gì, trách nhiệm như thế nào cũng không truy cứu được nàng. Cho nên trước khi đi, Đệ Lưu Tôn hầu như rất phẫn nộ với Vương Vũ, nhưng cũng không có bất cứ hành động gì. Ngược lại, nàng còn rất tin tưởng giao phó cho hai thầy trò bọn họ.

Trên thực tế cũng chỉ là phó thác cho Vương Vũ. Với tu vi Nguyên Anh của Vương Lục hiện nay, trong đại chiến Tiên cấp còn chưa có tác dụng gì. Người chân chính có thể làm chủ lực, chỉ có đệ nhất Kim Đan ở Cửu Châu.

“Tốt rồi, về Quân Tiên thành đi... Dựa theo miêu tả của người, hiện tại bên kia chỉ sợ đã loạn rồi.”

Vương Vũ nói: “Cho nên chúng ta còn có một lựa chọn, chờ xong rồi mới trở về thu dọn tàn cuộc... Được rồi, đừng trừng ta như vậy, ta chỉ là cung cấp một ý kiến tham khảo, khụ...”

Sau khi nói xong, Vương Vũ bồng ho khan.

Vương Lục lập tức đảo mắt qua.

Ho khan... Đây đối với một Kim Đan chân nhân - hơn nữa còn là đệ nhất Kim Đan uy danh hiển hách ở Cửu Châu mà nói, thật sự là hiếm thấy. Xét tới nàng vừa rồi dùng man lực không thể tưởng tượng nổi, cứng rắn bạo nỏ một con tổ long... Nếu nói nàng có thể không tổn hại chút nào, bình yên vô sự, đích xác có chút không thể tưởng tượng nổi.

Đệ nhất Kim Đan Cửu Châu... Danh hiệu này tràn đầy sắc thái thần bí đối với những người khác, nhưng quan hệ giữa hai người Vương Lục dù sao cũng khác nhau.

Vương Lục cũng không tận lực hỏi thăm nàng cái gì, một trăm năm qua cũng chưa từng hỏi qua trong tay nàng có lá bài tẩy gì. Nhưng đều là tu sĩ Vô Tướng công, gã có thể đại khái phán đoán cực hạn thực lực của Vương Vũ.

Nếu nói cô có thể bảo toàn bản thân trong cơ thể của con rồng này thì không thành vấn đề. Nhưng với không gian trong cơ thể của con rồng kia kéo dài tới mức xé rách cả thế giới, chuyện này... đã vượt xa khỏi phạm trù của Vô Tướng công.

Cho dù phiên bản Vô Tướng công của Vương Vũ vẫn luôn được cập nhật, nhưng dù sao cấu trúc cơ sở cũng đã được định ra, nàng không có khả năng tạo ra bạo lực cường đại như vậy. Nhất định là Phá Giới Long phải bỏ ra một cái giá tương đối lớn...

Đối mặt với ánh mắt quan tâm của Vương Lục, Vương Vũ khoát tay áo: “Không có việc gì, chỉ là không cẩn thận trúng độc.”

“Trúng độc?”

Cùng lúc đó, trong Quần Tiên thành cũng xảy ra một đại sự khiến vô số người khiếp sợ.

Trong khu Tiên, trong võ trường ở trung ương, trận chiến giữa Vạn Tiên minh và Đế Lưu Tôn lại lần nữa vang lên.

Từ trước đến nay, Đế Lưu Tôn vẫn duy trì chiến tích bất bại của mình, một lần lại một lần chém đứt tu sĩ tinh nhuệ đại biểu cho Vạn Tiên minh xuất chiến xuống ngựa, bất luận đối thủ thế nào, dựa theo quy tắc gì, nàng vẫn luôn thắng được, thắng được người ta không nói được, thậm chí sinh lòng tuyệt vọng.

Dưới trời cao không ai không phải đất trồng, đất ở xung quanh đều là vương thân. Đế Lưu Tôn dựa vào chiêu thức này, mặc dù thoát nhìn là địch vạn, nhưng thật ra ưu thế ở đấu trường còn lớn hơn nhiều so với các Địa Tiên lúc trước. Thế cho nên...

Nàng ngay cả bản tôn cũng không thêm ra tay, dựa vào một bộ phân thân ép tới Vạn Tiên minh không thở nổi.

Cho tới hôm nay, sĩ khí của Vạn Tiên minh càng xuống thấp, càng ngày càng nhiều người không còn tin tưởng Vạn Tiên minh có thể giành được thắng lợi cuối cùng. Trong khu võ

trường của Tiên Nhất có thể chứa được khán giả trăm vạn người, cũng không còn bộn lộ đầy người.

Đương nhiên, người nguyện ý lên đài chiến với Đế Lưu Tôn cũng ít đi rất nhiều.

Bây giờ xuất hiện càng nhiều những người từng là những nhân vật mới không có tiếng tăm gì, bởi vì bọn họ không hề gánh nặng. Đế Lưu Tôn ra tay không lưu tình, nhưng tuyệt đối không thể nói là tàn nhẫn, cho dù thua cũng không nguy hiểm đến tính mạng. Ngược lại, chỉ cần ở trên đấu trường có thể biểu hiện ra mấy điểm chớp mắt, rất có thể giành được ưu ái của các đại nhân vật trong Tu Tiên giới. Đây là một khoản mua bán dù tính như thế nào cũng lời không lỗ.

Chẳng qua hôm nay võ trường trung ương nghênh đón lại không phải là người làm ăn khôn khéo mà là một người tu tiên thành kính.

“Đệ tử Linh Kiếm phái Chu Thi Dao, nguyện lĩnh giáo kiếm thuật của tiên bối.”

Chính giữa trường tử võ, thân hình đại sư Linh Kiếm phái duyên dáng như tùng, một thân tiên bào đỏ tươi rộng thùng thình làm nổi bật lên đường nét nữ giới càng nhỏ nhắn mềm mại, nhưng trong tay nàng lại cầm một thanh đại nhật kim hoàng kiếm, làm cho khí chất của nàng có vẻ cực kỳ kiên cường.

Trên thực tế, giờ phút này, còn có gan tranh đấu cùng Đế Lưu Tôn trước mắt người khác, thật sự là rất ít. Chu Thi Dao xuất hiện, khiến rất nhiều người cảm thấy ngoài ý muốn.

Đây không phải là thi đấu của quần tiên lúc trước, bây giờ đã không còn giới hạn. Nói cách khác Đế Lưu Tôn trên võ trường là cấp bậc Địa Tiên hàng thật giá thật, ngoại trừ mấy vị chân quân nổi danh nhất Vạn Tiên minh, còn ai đủ tư cách giao chiến với nàng?

Chu Thi Dao có lẽ thiên tài hơn người, kiếm linh căn phối hợp với tinh tú đơn giản hiếm có cổ kim, nhưng nàng mới Kim Đan cảnh, trước mặt Địa Tiên tựa như con kiến hôi, nàng dựa vào cái gì?

“Tiền bối, xin chỉ giáo.” Chu Thi Dao nói, Đại Nhật Kim Hoàng Kiếm liền chỉ về phía Đế Lưu Tôn, thân kiếm thẳng tắp, giống như thiếu nữ không chút dao động chiến ý nào.

Sau một khắc, ánh mắt Chu Thi Dao lập loè, tiến lên trước một bước, cổ tay mảnh khảnh khẽ đảo, Đại Nhật Kim Hoàng Kiếm rời tay bay ra, hóa thành một đạo tạt quang.

Một kiếm này, thế kiếm xảo diệu tinh diệu, khiến cho rất nhiều lão quái vật Nguyên Anh Hóa Thân lú lỏi không thôi. Chu Thi Dao quả nhiên không phụ lòng thanh danh đại sư tử Linh Kiếm phái, chỉ bàn về tạo nghệ kiếm thuật, chỉ sợ tu sĩ cùng thế hệ không ai sánh được với nàng.

Bất quá, ở trước mặt Đế Lưu Tôn, một kiếm này chỉ sợ còn có vẻ quá non nớt...

Mà đang lúc mọi người còn đang suy nghĩ xem Đế Lưu Tôn sẽ lấy thế nào để áp đảo ưu thế...

Xuy xuy

Đại Nhật Kim Hoàng Hoàng Hoàng Kiếm không hề trở ngại xuyên thủng thân thể Đế Lưu Tôn, thân hình Đế Lưu Tôn lóe lên một cái, lập tức phịch một tiếng, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Chu Thi Dao kinh ngạc thu hồi Đại Nhật Kim Hoàng Kiếm, ánh mắt có chút mê ly nhìn quanh bốn phía, nhưng như thế nào cũng không tìm thấy tung tích đối thủ. Một lát sau, nàng thậm chí lấy từ trong túi trữ vật ra một con mắt tạo hình công kênh kẹp trên mũi, hiển nhiên đã bắt đầu hoài nghi thị lực của mình...

Thế nhưng, Đế Lưu Tôn đích thật đã biến mất không thấy.

Cùng lúc đó, trên khán đài mấy chục vạn người im lặng không tiếng động, mọi người lú lỏi nhìn Chu Thi Dao trình diễn một vở kịch Độc Giác không biết phải làm sao, còn bên kia lại chậm chạp không thấy bóng dáng.

Rất lâu sau, bỗng nhiên có người hỏi một câu.

“Chẳng lẽ là... bọn ta đã thắng?”

...

Thi đấu quần tiên trong chín châu trong gần trăm năm qua là một buổi trọng đại quan trọng nhất, cho đến thời gian không đến một năm, đã thúc đẩy quá nhiều trận quyết đấu được ghi vào sử sách.

Lúc khai chiến Âm Dương và hóa thân Âm Dương của Huyền Mặc phân ra Hà Đồ đạo nhân, về sau Vạn Tiên minh ở trong thế hạ phong, tuyệt địa mà Vương Lục tính toán phản công... Những thứ này đều là đại chiến kinh điển khiến vô số người cảm thấy dư vị.

Nhưng mà so với trận chiến hôm nay, trận chiến lúc trước đều âm đạm không ánh sáng.

Trong mắt rất nhiều người, e rằng trong tương lai mấy trăm năm, Cửu Châu Đại Lục sẽ không còn cuộc chiến đấu tràn ngập ý tứ hài kịch như thế nữa. Ở một mức độ nào đó mà nói, một trận chiến này sẽ cải biến lịch sử của Cửu Châu.

Chu Thi Dao đấu với Đế Lưu Tôn, lúc Chu Thi Dao cất bước lên sân, tất cả mọi người đều cho rằng đây là một trận chiến vô vọng. Nhưng mà sau khi khai chiến, bọn họ nhanh chóng nghênh đón một bước chuyển biến cực lớn khiến người ta bất ngờ.

Chu Thi Dao vung kiếm, Đế Lưu Tôn không cánh mà bay.

Trong sân luận võ chính giữa, tĩnh lặng như chết trong một chén trà. Chu Thi Dao đeo kính mắt công kênh, triển khai uy lực của thân nhân. Mà trên khán đài, mọi người cũng không tự chủ được, điên cuồng giúp Chu Thi Dao tìm kiếm đối thủ.

Không biết qua bao lâu, mới có một người thận trọng đề xuất một vấn đề.

“Chẳng lẽ nói, chúng ta thắng rồi?”

Đây đương nhiên là một cái phỏng đoán khó mà tin nổi, rất nhiều người nghe vậy liền muốn cười ra.

Nhưng ngay khoảnh khắc sau, người kia lại đưa ra chứng cứ khiến người ta không thể bỏ qua.

“Bởi vì, thoát nhìn những Địa Tiên kia có chút không đúng a.”

Lập tức mọi người tập trung chú ý lên đám Địa Tiên đang ngồi trên bàn ghế chủ vị. Quả nhiên, vẻ mặt của Địa Tiên đang xem cuộc chiến vô cùng nghiêm trọng.

Mà trước đó, vô luận trên võ trường xuất hiện trường tử thí bao nhiêu, bọn họ cũng là mây trôi gió nhẹ, chưa bao giờ hoài nghi chủ tử của mình. Nhưng hiện tại bọn họ lại lộ ra vẻ chần chờ, hoang mang, thậm chí là vẻ mặt lo sợ bất an.

Thế là, đám người Vạn Tiên minh dần dần ý thức được, có lẽ Đế Lưu Tôn sẽ không trở về nữa.

Bất kể xuất phát từ nguyên nhân gì, dựa theo quy tắc của đấu trường, thời gian dài như vậy mà không cách nào hưởng ứng ứng chiến đấu, sẽ bị phán định trận đấu cực hạn, trực tiếp cáo nhận thua. Mà Đế Lưu Tôn rời sân đến hiện tại, khoảng cách thời gian phán chịu gánh nặng đã càng ngày càng ngắn.

Vì vậy, càng nhiều người nghe tin mà đến, chuẩn bị chứng kiến một màn có ý nghĩa lịch sử này.

Cuối cùng Vạn Tiên minh cũng thấy được ánh rạng đông thắng lợi trong thi đấu của quần tiên.

Trận chiến này... tuy thắng rất khó hiểu, nhưng thắng là thắng. Dựa theo những gì Đế Lưu Tôn nói lúc trước, chỉ cần Vạn Tiên minh thắng được nàng ở bất cứ lĩnh vực nào, nàng sẽ đại diện cho Địa Tiên trận doanh nhận thua. Nhưng trong thời gian một tháng gần đây, mọi người đã quen nhìn các hào kiệt của Vạn Tiên minh bị gãy kích trầm sa trong trường tử võ này, những cao thủ tuyệt thế cao cao tại thượng ngày xưa, ngay cả thắng lợi cũng không lấy được.

Bất quá, sau trận chiến này, sợ rằng mọi người rất nhanh sẽ thấy Đế Lưu Tôn cúi đầu. Chỉ cần nhớ lại một màn kia, rất nhiều người liền nhiệt huyết sôi trào. Rất nhiều người thậm chí kiềm chế không được, trên khán đài cao giọng hoan hô. Loại tâm tình này nhanh chóng lan truyền, khiến trên khán đài lập tức vang lên tiếng nhạc của các tu sĩ tự biên tự diễn khúc chủ đề của Chu Thi Dao.

Dưới cái nhìn của bọn họ, vị đại sư tử Linh Kiếm phái này tính cách lạnh lùng, làm việc khiêm tốn, lúc này quả thực còn đáng

yêu hơn bất kỳ kẻ nào trên thế gian.

Nhưng mà, đúng vào lúc này, bên trong trận truyền đến một câu nói của Chu Thi Dao.

Một câu đã định trước được ghi vào sử sách, khiến vô số người ghi nhớ suốt đời.

“Ta... Nhận thua.”

Không ai có thể mô tả chuẩn xác thời khắc này, tâm tình của hơn trăm vạn người trên khán đài, từ miệng núi lửa nóng bỏng trong nháy mắt đi tới băng sơn tuyết nguyên gào thét của gió lạnh, chỉ sợ so ra cũng kém một phần vạn lúc này.

“Nàng, nàng vừa mới nói cái gì?”

Trên đài cao, lão tổ áo đỏ trùng to mắt, một bàn tay không ngừng sờ sờ lỗ tai, dường như không thể tin được bản thân đã nghe được điều gì đó.

Chu Thi Dao đã giành được thắng lợi, lại nói mình nhận thua?

Nàng ta bị cái gì tà? Chẳng lẽ nói là Đế Lưu Tôn bỏ qua uy nghiêm đế vương, bắt đầu dùng chút tà pháp bí ẩn lặng yên không chế thần trí Chu Thi Dao, để nàng chủ động nhận thua?

Không thể dựa vào sự cường đại của Đế Lưu Tôn, chỉ cần thổi một hơi đã khiến Chu Thi Dao tán loạn, sao nàng có thể lén lén lút lút như vậy?

Chu Thi Dao tự mình đưa ra quyết định.

Mà hai vị Chân Quân bên cạnh hẳn cũng khiếp sợ đến mức cảm như muốn trật khớp.

Sau một khắc, một vị Chân Quân xuất thân từ quân sơn, phụng hành sát phạt quyết đoán mạnh mẽ vỗ cảm, phát ra tiếng răng rắc giòn giã sau đó giận dữ hét lên: “Nhanh đi liên hệ trưởng lão Linh Kiếm phái bảo bọn họ tới dạy dỗ nghịch đồ của mình.”

Nhưng mà, bất luận đám Chân Quân này phản ứng mạnh mẽ thế nào, chung quy vẫn không kịp.

Trong sân, Chu Thi Dao vừa nghiêm túc mở to mắt, vừa uể oải lắc đầu. Một khắc sau, nàng bước ra một bước, rời khỏi võ trường.

Một bước này bước ra, cũng không có đường quay lại.

Không biết có bao nhiêu tiếng thở dài hàm chứa tức giận, trong khoảnh khắc dẹt thành một hải dương thất vọng. Mấy vị tu sĩ tính tình nóng nảy lại trực tiếp giết về phía Chu Thi Dao, chuẩn bị chất vấn nàng rốt cuộc là tâm tư gì.

Bất quá, trước khi những người này chạy đến, cuối cùng đã có người chạy tới trước.

Phong Ngâm chân nhân một kiếm phá toái hư không, tự nhiên xa xôi vô hạn đi tới trong Quần Tiên thành, đứng ở bên cạnh Chu Thi Dao.

Mà sau khi hắn xuất hiện, những tu sĩ đặng đặng sát khí kia không khỏi dừng bước, cũng không dám tới gần nữa. Chất vấn một người kim đan kỳ Chu Thi Dao là một chuyện, chất vấn chương môn đệ ngũ tuyệt thiên hạ, đó lại là một chuyện khác.

Cũng may là tiếng gió rít này dường như không quá phạm bảo vệ: “Dao Nhi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Chu Thi Dao có chút khó xử nhìn Phong Ngâm, một lát sau khẽ cắn môi, Đại Nhật Kim Hoàng Kiếm trong tay đột nhiên đâm về phía Phong Ngâm.

Đây không thể nghi ngờ là một loại ngộ ngược hành vi, nhưng phong ngâm xem ra cũng không thêm để ý, tùy ý để kiếm quang trước người nhoáng một cái, sau đó sừng sốt một chút, bất đắc dĩ thở dài.

Chu Thi Dao không giỏi ăn nói, suy nghĩ trong lòng rất khó nói ra, nhưng nàng lại không ngăn trở nàng nói ra kiếm ý - Cự Diễn Kiếm Ngữ.

Mưa kiếm của Chu Thi Dao không chỉ có thể lý giải phong ngâm, mà bên cạnh nàng còn có rất nhiều tu sĩ thấy được kiếm quang, sau đó lĩnh ngộ lời nói trong kiếm quang.

“Tiền bối Đế Lưu tôn thân thông quảng đại, chưa từng xuất thủ đã khiến ta bó tay bó chân. Ta đã dốc hết toàn lực đi tìm cơ hội thắng lợi, nhưng ngay cả một chút hành tung của nàng cũng không bắt giữ được. Trong mắt ta tất cả đều là đường cong hư vô, không nhìn thấy cơ hội chiến thắng, càng không thể chém ra một kiếm tranh thủ thắng cơ. Dưới loại tình huống này, ta chỉ có thể nhận thua thôi.”

Nghe xong lời giải thích này, mọi người ở đây ngay cả nói cũng không được.

Tuy rằng trong lòng phảng phất có ngàn vạn con Dương Đà đang lao nhanh, tuy rằng trong lòng không ngừng vang lên tiếng rống giận: Người là nào tàn sao? Đối diện chạy rồi, rời khỏi sân đấu, căn bản không ở trong võ trường. Chết tiệt người nhìn mù cũng đương nhiên không thấy chút tung tích trong đầu người là cái quái gì, mới ngay cả đạo lý đơn giản như vậy cũng không hiểu.

Nhưng mà, nhìn Chu Thi Dao lúc này mềm mại khiếp đảm, tựa như thiếu nữ ngây ngô, ai có thể nói cái gì chứ?

Chỉ nhìn từ bề ngoài, thật sự rất khó tưởng tượng nàng là người mạnh nhất trong số các tu sĩ cùng thế hệ, ngay cả Vương Lục đối đầu nàng cũng không có khả năng thắng lợi quá cao —— đương nhiên mọi người lúc này cũng không biết Vương Lục đã đột phá đến cảnh giới Nguyên Anh. Bất quá, mọi người ngược lại chính thức hiểu được tại sao Linh Kiếm phải sau khi có được Chu Thi Dao, còn có thể tiếp tục bồi dưỡng ra người mới, cho đến khi Vương Lục xuất hiện.

Bởi vì đại sư tỷ này thật sự là không đáng tin cậy a, thật sự làm cho người ta rất khó có thể yên tâm giao bất cứ chuyện gì xảy ra cho nàng a, ngay cả đánh nhau nàng cũng đánh không lại. Ngày sau nếu kế thừa chức vị Chương môn, chỉ sợ Linh Kiếm phải thật sự phải diệt môn rồi.

Trong lúc trầm mặc, Chu Thi Dao nhú mày, lần nữa giơ kiếm trong tay lên.

“Sư phụ, ta làm sai cái gì sao?”

Phong Ngân cười lắc đầu: “Không, người không làm sai bất cứ điều gì.”

Chu Thi Dao có chút bất an: “Ta... Biểu hiện còn chưa đủ tốt, phải không?”

“Không, người sẽ làm tốt, đối thủ là nhân vật hàng đầu trong Địa Tiên, người thua cũng rất bình thường.”

Nói xong, hắn quay đầu lại nói với mọi người xung quanh:

“Dao Nhi... đúng là trong chiến đấu nàng phạm phải một sai

lầm cấp thấp, nhưng có lẽ chính vì thế mới không khiến nàng phạm sai lầm lớn hơn nữa.”

“Đây là thắng lợi mà chúng ta không nên nhúng chàm.” Phong Ngâm lạnh nhạt nói: “Thắng cũng chẳng giỏi mấy.”

Đương nhiên, rất nhanh có người đưa ra nghi vấn: “Nhưng dù sao cũng là một thắng lợi không thể nghi ngờ. Lúc này còn phải chú ý đến phong cốt gì đó, không khỏi quá buồn cười.

Phong Ngâm nói: “Nực cười? Người dám trước mặt Đệ Lưu Tôn nói người thắng được Vấn Tâm không hổ thẹn sao?”

“... Ít nhất nàng phải thua tâm phục khẩu phục.”

“Không sai, Đệ Lưu Tôn không phải người không thua nổi, nhưng điều này không có nghĩa nàng là một tên cổ hủ ngốc.”

Phong Ngâm nói đến đây, thấy xung quanh đã có rất nhiều người lộ ra thần sắc suy nghĩ. Nhưng cũng có rất nhiều người vẫn không rõ ràng.

Cho nên hẳn đành phải nói cho rõ ràng một chút.

“Thắng lợi này chỉ có thể do Đệ Lưu Tôn bố thí cho chúng ta, mà không thể để chúng ta chủ động đi tranh.”

Nói đến mức này, trừ phi thật sự là người ngu dốt không chịu nổi, nếu không đều sẽ minh bạch đạo lý này.

Lúc này bỗng nhiên có tiếng cười vang lên: “Ha ha, nói hay lắm.”

Phong Ngâm nghe thấy âm thanh này, hơi kinh hãi: “Tứ Tướng Chân Quân?”

Người tới chính là Tứ Tướng Chân Quân, chỉ thấy hắn ta sải bước đi tới, đám người không tự chủ được phải mở ra một lối đi rộng rãi cho hắn ta - đúng là đãi ngộ của tu sĩ cấp Chân Quân.

“Không hổ là Linh Kiếm Chương môn, nếu như không có người nói những lời này, chỉ sợ hôm nay mọi người nhất thời kích động, liền phạm phải sai lầm lớn. Tương lai của chúng ta chính là phải chân thành làm. Nếu như vì một trận thắng lợi mà mất đi sự tán đồng trọng yếu nhất với nhau, sau này làm sao có thể kể vai chiến đấu?”

Tứ Tướng Chân Quân vừa nói vừa lắc đầu. Sau đó, lão đi tới trước mặt Phong Ngâm, cười nói: “Phong Ngâm chân nhân, lần này ta thật phải đa tạ Linh Kiếm phái các người trợ giúp nghĩa tương trợ.”

Phong phanh sườn sốt một chút, đáp lễ lại, sau đó mới muốn mở miệng, đã thấy trước mắt lóe lên một đạo hào quang màu đen.

Cơ hồ theo bản năng, Phong Kính triệu hoán ra Tinh Thần Kiếm của gã, khó khăn lắm ngăn cản gã trước hắc quang và cơ thể.

Lúc này không thể không may mắn vì có được thần nhãn sao trời, nhìn ra đòn đánh lên này sớm hơn một bước, nếu hấn phản ứng chậm nửa phần, ánh sáng màu đen sẽ dính lên người.

Nhưng mặc dù bản nhân Phong Khánh đánh lên ngăn cản được, nhưng cũng không kịp bảo vệ người bên cạnh.

Ngay lập tức, Tứ Tướng Chân Quân đã đem một điểm hắc quang đưa vào mi tâm Chu Thi Dao.

“Ha ha, Phong Ngâm Chân Nhân, đây là quà ta tặng người, hy vọng người sẽ thích...”

Lời còn chưa dứt, Tứ Tướng Chân Quân đã hóa thành một đoàn thanh ảnh, dưới Phong Ngâm phẫn nộ của lôi đình kiếm chém thành mảnh nhỏ.

...

“Trúng độc?”

Bên trong Tinh Hà Tuyên Qua, Vương Lục vạm phần kinh ngạc nhận được đáp án này.

“Đúng vậy, cảm giác không tốt lắm, dường như là trúng phải một chút độc... Chờ đã, biểu tình này của ngươi ra sao vậy? trúng độc khó mà tiếp nhận như vậy sao? Cũng không phải mai độc...”

Vương Lục thở dài: “Thành thật mà nói, ta thà là Mai Độc...”

“Mẹ kiếp, trong mắt ngươi ta thành cái gì?”

“Ta rất nghiêm túc.” Vương Lục nói, bắt lấy tay của Vương Vũ. “Đây không phải là nói giỡn, bây giờ tình huống của ngươi rất cuộc thế nào?”

Vương Vũ ngạc nhiên: “Này, không phải chứ? Tuổi còn lớn mà còn làm chuyện ngu ngốc thế này à? Năm đó vẫn là thời kỳ tám chín mà ngươi đã không mắc phải loại chuyện này, đúng là càng sống càng thụt lùi mà.”

“Ta dựa vào ngươi để tranh thủ thời gian chết đi.”

Vương Lục nói thì nói như vậy, dù sao cũng không buông tay, mà mạnh mẽ chống lại sự kháng cự của đối phương, đoán được mạch đập của nàng.

“... sờ lên tựa hồ không có vấn đề gì? Ngươi không phải là dùng chân tay ảo để cậy mạnh chứ?”

Vương Vũ thở dài: “Nếu ngay cả ngươi mà cũng có thể gây ra vấn đề, ta đã xin tiền trả lương từ lâu rồi... Ta đích xác cảm giác không được tốt lắm, nhưng còn chưa nghiêm trọng đến mức cần ngươi quan tâm ta, nếu có vấn đề ta sẽ nói.”

Tính đến Vương Vũ là nhân tài sáng tạo ra công pháp tự nghĩ ra cho bản thân, có lẽ sẽ không đến mức tình trạng cơ thể mình còn không nhằm lẫn. Huống chi phòng ngự cùng năng lực sinh tồn của Vô Tướng Công là mạnh mẽ khoáng cổ tuyệt kim, có lẽ thật sự có thể khiến kỳ độc thượng cổ cũng không có hiệu quả.

Nhưng dù sao cũng không phải việc nhỏ có thể coi thường, Vương Lục sau khi chỉnh lý lại ý nghĩ một chút, mở miệng nói: “Vừa rồi Đế Lưu Tôn nói cho ta một chuyện, ta không cho là nàng đang nói đùa...”

Vương Lục giải thích qua loại kỳ độc đó đã ăn mòn rất nhiều con rồng giới, đã từng khiến đám Khô Đầu vương vũ thượng cổ ăn sạch, nhất thời thay đổi thần sắc ngưng trọng: “Ta không dư dả nhỉ? Như ác độc vậy? Đợi đã, nếu theo như ngươi nói, bệnh truyền nhiễm của kỳ độc kia cực mạnh, ngươi và ta áp sát gần như vậy chẳng phải là muốn chết sao?”

Vương Lục suy nghĩ một chút: “Vấn đề ngu ngốc này, ngươi có phải đặc biệt chờ mong có được đáp án thật nát gì không? Cái này không giống ngươi a, sống một đồng tuổi còn chờ mong bộ kịch này sao?”

“... Được rồi, ngươi chờ ta một lát.” Vương Vũ nói xong, hạ quyết tâm, lại lần nữa tỉ mỉ cảm nhận tình trạng cơ thể, một lúc lâu sau mới phán đoán: “Đúng là có một số thứ không được sạch sẽ, rất cổ quái, nhưng vẫn ứng phó được, bất quá...”

“Chẳng qua cái gì?”

“Cũng chỉ có ta mới có thể ứng phó được, những người khác chỉ sợ là không được.”

“Những người khác có quan hệ gì với ngươi?” Vương Lục nhíu nhíu mày. Lấy phẩm chất đạo đức của người này, nói chung sẽ không quan tâm đến sống chết của người khác mới đúng...

“Cho nên, mặc dù ta cũng không quá quan tâm, nhưng xem ở phân thượng đã từng kề vai chiến đấu, ta tạm thời vì Tứ Tướng Chân Quân mặc niệm.” Vương Vũ nói xong, cúi đầu xuống, nháy mắt lại ngẩng đầu: “Đã xong chuyện này rồi.”

“Chờ một chút, ngươi mới vừa nói Tứ Tướng Chân Quân?” Vương Lục suy nghĩ xoay chuyển rất nhanh. “Tứ Tướng Chân Quân lẽ ra đang ở trong Quần Tiên thành... Ngươi nói là, loại kỳ độc này đã lan tràn đến Quần Tiên thành sao? Mẹ nó, đây chính là khu vực đông đúc nhất trong đám người đó sao?”

Nghĩ đến đây, Vương Lục lập tức thúc giục Nguyên Anh Ngọc Phủ, nhanh chóng bay về phía quần tiên thành.

Không kịp suy xét đến chuyện này, kỳ thật trong chuyện này còn ẩn giấu rất nhiều chi tiết máu chót. Cũng không kịp nghĩ vì sao đối phương nắm đại sát khí trong tay lại cố tình phóng thích ra vào lúc này. Vương Lục chỉ biết, gã bây giờ, càng sớm chạy về Quần Tiên thành càng tốt.

“Trúng độc?”

Trong Tiên thành, Phong Ngâm chân nhân cau mày, hai mắt đỏ như máu, bàn tay không ngừng khép mở, thoạt nhìn bực bội đến cùng cực.

Mà ở phía đối diện, một lão giả tiên phong đạo cốt khẽ nói: “Triệu đồ bệnh phi thường kỳ quái, lấy nhiều năm kinh nghiệm hành y của lão phu để phỏng đoán, khả năng trúng độc cao nhất. Nhưng loại độc này trước đây chưa từng thấy, độc tính cũng không thể phỏng đoán, chỉ là cân nhắc đến thủ đoạn hạ độc của đối thủ, chỉ sợ khi độc chế ra toàn diện sẽ vô cùng kịch liệt...”

Phong Ngâm chân nhân có chút vội vã truy vấn: “Tiên Hà Chân Quân y thuật có một không hai đương đại, chẳng lẽ thật sự không có bất kỳ biện pháp nào sao?”

Tiên Hà Chân Quân cười khỏ nói: “Y thuật quan tuyệt đương thời làm sao dám nhận? Quan Hải chân nhân của quý phái dùng dược chi cao minh làm cho mở rộng tầm mắt, loại kỳ độc này có tính lây nhiễm cực mạnh, chur vị ở đây đều khó may mắn thoát khỏi., Cũng nhờ Quan Hải chân nhân dùng một đạo Ích Hỏa đan phong độc tố ở trong cơ thể lệnh đồ, lúc này mới khiến cho những bộ xương già chúng ta có thể an tâm khám bệnh... Mà ngay cả Quan Hải chân nhân cũng bó tay bất đắc dĩ, những người chúng ta càng bất lực.”

Lúc này, một vị nữ tu sĩ xem chừng ba mươi bốn mươi lăm, ăn mặc như phu nhân cũng nói: “Phong ngâm chân nhân, ta nghĩ vì kế hoạch hôm nay, không ngại cùng quản cùng một lúc. Một mặt chúng ta sẽ triệu tập càng nhiều đồng đạo cùng khám bệnh, mặt khác... Ta đề nghị, Giải Linh còn phải buộc người chuông, mau chóng tìm được Tứ tướng quân mới là lẽ phải.”

Tiên Hà Chân Quân lại có ý không đồng ý: “Thải Vân chân nhân nói cũng có lý, lấy con đường làm việc của đối phương, hẳn gieo kịch độc lại không nóng lòng kích thích, hiển nhiên

còn có chiêu kế tiếp. Bất quá chính bởi vì như thế, Phong Ngâm chân nhân nguoi càng phải thận trọng cân nhắc, ngàn vạn lần đừng để mình lâm vào hiểm cảnh.”

Phong Ngâm chân nhân cười khở lắc đầu: “Dao Nhi sống chết không biết, ta há có thể ngồi nhìn?”

Nhưng mà hấn ta mới muốn đứng dậy, trên vai lại nhiều thêm một bàn tay.

“Phong ngâm chân nhân, ta có thể hiểu được tâm thái của nguoi. Nếu Quỳnh Hoa gặp được việc này, trong lòng ta cũng sẽ nóng như lửa đốt, các nàng đồng ý với tương lai của tu tiên giới cửu châu, đích xác còn quan trọng hơn cả chúng ta. Nhưng đồng thời chúng ta phải biết, hiện tại cửu châu đại lục, càng cần những lão gia hỏa chúng ta, ở phía sau chúng ta còn có ngàn vạn ngàn vạn Chu Thi Dao cùng Quỳnh Hoa.”

Giờ khắc này, chỉ có Hà Đồ đạo nhân mới có thể làm Phong Ngâm chân nhân triệt để tỉnh táo lại.

“... Hà Đồ đạo hữu nói không sai, bây giờ không phải lúc hành động theo cảm tính. Nhưng hành tung của Tứ Tướng Chân Quân không rõ, cũng không thể ngồi yên không quan tâm. Nếu hấn lại thành công, hậu quả thật sự là không thể tưởng tượng nổi.”

Tiên Hà Chân Quân nói: “Không sai, Tích Hỏa Đan của Quan Hải chân nhân có hạn, một khi Tứ Tướng Chân Quân ngang nhiên phát tán loại kỳ độc này, chúng ta rất khó ngăn cản nó truyền bá ra ngoài.”

“Nhưng rốt cuộc Tứ Tướng Chân Quân có chuyện gì xảy ra? Với tính tình của hấn, thật sự khó có thể tưởng tượng sẽ làm ra chuyện như vậy...”

Lúc này Phong Ngâm chân nhân dần dần khôi phục tỉnh táo, rất nhanh liền nhớ tới tình huống Doãn Huyền báo đáp lúc trước.

“Ngũ sư muội rốt cuộc vẫn không thể kịp sao? Bất quá, nếu tình huống có biến, vì sao nàng không báo cho ta ngay từ đầu? Chẳng lẽ là...”

Nghĩ đến điểm này, Phong Ngâm chân nhân cả kinh, lập tức lấy Linh Kiếm Thiên Phù thử liên hệ với Vương Vũ, kết quả...

“Liên hệ không được? Tên kia chạy đi nơi nào rồi? Lúc này nàng lại...” Phong Ngâm chân nhân khó khăn lắm mới khôi phục tỉnh táo, trong khoảnh khắc bắt đầu tan thành mây khói.

Đúng lúc này, một người trẻ tuổi mặc đồng phục đỏ trắng xuất hiện bên cạnh hắn với vẻ mặt tươi cười.

“Chương môn sư bá, tin tốt...”

Phong Ngâm thở dài, vào thời điểm này, còn có tin tức tốt gì? Hơn nữa Chu Thi Dao còn đang hôn mê mà người cũng cười được? Thằng nhóc Doãn Huyền này đã mất đi tư cách không chế, đại biểu cho lý tính tuyệt đối của Huyền Âm Tử, quả thực trở nên có chút điên điên khùng khùng.

“Tứ Tướng chân quân lại hiện thân rồi!”

“Ở đâu?” Phong Ngâm nắm lấy tay Doãn Huyền, vô thức dùng sức, răng rắc một tiếng đã bẻ gãy xương cốt.

Doãn Huyền bật cười vui mừng: “Ha ha, cảm ơn chương môn sư bá, bây giờ ta có thêm một khúc xương đỡ hơn người bình thường là được rồi, ngài đừng bóp nữa. Ta nói chính sự. Hắn xuất hiện ở khu thứ bảy, vừa vặn gặp được Lưu Ly tiên sư muội, sau đó...”

“Cái gì?” Quả thật bị gió thổi rách cả mí mắt: “Hắn gặp Lưu Ly Tiên?”

“Đúng vậy, hiển nhiên là có chuẩn bị mà đến, giống hệt lúc ra tay với sư muội Chu Thi Dao. Lưu Ly tiên muội tuy phản ứng rất nhanh, nhưng vẫn khó lòng phòng bị... Giờ đang Lưu Hiên sư bá cùng Phương Hạc sư bá liên thủ cứu giúp, trong thời gian ngắn hẳn là không có gì đáng ngại.”

Nghe nói Lưu Ly Tiên tạm thời không có việc gì, tâm trạng phong ngâm hơi hạ xuống vài phần, nhưng vẫn cực đoan phức tạp: “Người... đây là tin tức tốt gì?”

Doãn Huyền cười nói: “Có thể cho các mẫu châu nghiên cứu ra thêm một phần nữa, có lẽ bức tường Ích Hỏa đan của Thất sư thúc còn vài viên, tạm thời bảo vệ tính mạng các nàng không thành vấn đề. Trong tình huống này có thêm mẫu cũng là chuyện tốt mà.”

“Ngươi...” Phong Ngâm chân nhân vừa định mở miệng, chợt thấy thân thể Doãn Huyền lung lay, sắc mặt cũng kịch liệt biến đổi... Trong mắt thần minh tinh thần mà gió thổi, Doãn Huyền có dấu hiệu chết người.

“Ngươi có chuyện gì vậy?”

Doãn Huyền nói: “Xuất phát từ hiếu kỳ, vừa rồi ta thử từ trong cơ thể Lưu Ly tiên sư muội tách một chút độc tố ra, tự mình thử nghiệm... Thật sự là kỳ độc lợi hại, ta tự thẹn không bằng.”

“Ngươi điên rồi sao?”

“Không có a. Không phải ta vừa mới nói rồi sao, vào lúc này càng nhiều các vị càng tốt mà. Ta hiện tại cũng không có tác dụng gì khác. Thân là Đại sư huynh ẩn thân phía sau màn, ít nhất cũng phải làm chút gì đó cho các sư muội chứ?”

Nói xong, Doãn Huyền nhếch miệng cười: “Yên tâm đi, ta đã dùng Ích Hỏa đan trước thời hạn, sẽ không truyền nhiễm. Hơn nữa còn đồng thời dùng tới bảy loại thuốc giải độc, sau đó tất cả những gì sinh ra trong cơ thể ta nhất định có nghiên cứu cực cao giá trị cho nên các vị tiền bối nha. Xin các vị đừng phụ sự hy sinh của ta, cố gắng nghiên cứu đi, nghiên cứu đi.”

Nói xong câu đó, Doãn Huyền liền nhắm mắt lại, rầm một tiếng ngã quy trên mặt đất.

Xung quanh hẳn, một đám Chân Quân, các đại năng, nghẹn họng nhìn trần trời.

Cùng lúc đó, tại một góc nào đó của quần tiên thành, một vị thiếu niên ngủ say thật lâu bỗng nhiên mở mắt ra.

“Nơi này... là nơi nào?”

Thiếu niên đưa mắt nhìn bốn phía, trong ánh mắt mông lung, mơ hồ có thể nhìn thấy là một gian phòng ngủ sáng sủa rộng rãi, trong phòng đốt hương thơm an thần, nhưng trong lòng thiếu niên vẫn tràn đầy hoảng sợ.

“Mặt người chết, ngươi ở đâu?”

Trong đầu hẳn hỗn độn, chỉ có gương mặt như người chết kia càng rõ ràng. Hẳn vô thức gọi: “Mặt người chết, ngươi còn đó không?”

Nhưng mà, theo bản năng hô hoán lại được hưởng ứng như kỳ tích.

“Có.”

...

Bên trong vòng xoáy Tinh Hà, hai đạo tạt quang xuyên thẳng qua với tốc độ cực nhanh, chỉ là so với Tinh hải mệnh môn thì có vẻ chậm chạp chậm chạp.

Vương Lục không chế sơn nước mắt, không tiếc Nguyên Anh rung chuyển thúc giục đến cực hạn. Trải qua thời gian dài dằng dặc, lúc này tốc độ của hắn đủ để khiến đại đa số tu sĩ Nguyên Anh Thượng phẩm đều ghen hòng sau khi nhìn thấy. Nhưng mà, đối với hắn mà nói, vẫn còn lâu mới đủ.

Với tốc độ hiện tại, chạy về Quần Tiên thành ít nhất phải hơn nửa ngày, mà thời gian nửa ngày... Đối với Đọa Tiên mà nói, chỉ cần hai giờ là đủ rồi.

Mà bên kia, nữ tử theo sát bên cạnh Vương Lục thoạt nhìn không hoảng hốt không vội, mặt lộ vẻ trầm tư.

“Nói đến, ta có một vấn đề vẫn không hiểu.”

“Mẹ kiếp, đến lúc nào rồi mà ngươi vẫn còn suy tư về nhân sinh thế?” Vương Lục thật sự không khỏi sốt ruột.

Vương Vũ xoa tay: “Nhân sinh hung hãn không cần suy nghĩ, ta thật sự nghĩ tới một vấn đề: Vì sao đối phương không thả loại độc tố khuếch tán này ra sớm một chút? Nếu là khi quần tiên thi đấu bắt đầu, ví dụ như đột nhiên ra tay, chỉ sợ cao tầng Vạn Tiên minh sẽ toàn quân bị diệt... Mà bây giờ, quen thuộc với quần tiên thành, sau khi kinh doanh gần một năm, chúng ta sẽ có đường sống ứng biến.”

“Như vậy ngươi nghĩ sao?”

Vương Vũ nói: “Nghĩ không ra mới hỏi. Nhưng mà, chất độc này... vừa vặn là nó sau khi Đế Lưu Tôn thức tỉnh không lâu mới bắt đầu khuếch tán chứ?”

“Ngươi hoài nghi Đế Lưu tôn?”

Vương Vũ nói: “Ngươi không nghi ngờ?”

“... Chính xác, trên lý thuyết lúc này bất luận kẻ nào cũng sẽ hoài nghi, nhưng Đế Lưu Tôn sao, ta sẽ lựa chọn tín nhiệm nàng.”

“Ồ” Vương Vũ cười gian xảo, “Tôi giải thích cho ta một chút tín nhiệm này là từ đâu ra? Người đã sống rất tốt từ lúc nào mà ngay cả Địa Tiên cũng có thể hàng phục rồi?”

Vương Lục cũng cảm thấy bội phục tố chất tâm lý ăn mặn với nữ nhân này bất cứ lúc nào, bèn đáp lại: “Chúng ta ở chung một chỗ nhiều năm như vậy, người còn không hiểu ta sao?”

“... Được rồi, tạm thời tín nhiệm Đế Lưu Tôn, như vậy người giải thích thế nào cho việc thức tỉnh thức tỉnh cùng độc tố của nàng ta, gần như đồng thời xảy ra hiện tượng này?”

Vương Lục nói: “Rất đơn giản, người suy nghĩ một chút nàng làm sao tỉnh lại?”

“Ồ?”

“Trước đó ta đã hỏi Huyền Mặc và những người khác, Đế Lưu Tôn thức tỉnh là một việc ngoài ý muốn. Bởi vì tất cả Địa Tiên sau khi bị mở ra mộ quần tiên đều dần dần thức tỉnh, đại khái thời gian không phân biệt trước sau. Đế Lưu Tôn có lý do gì mà không đồng bộ với những người khác?”

“Người suy nghĩ nhiều rồi? Bản thân Địa Tiên thức tỉnh cũng là ngoài ý muốn, thời gian có chút sai lầm thì đã sao? Lúc trước khi chúng ta thức tỉnh Huyền Mặc, nàng và đám người Bạch Trạch cũng không hoàn toàn đồng bộ thức tỉnh.”

Vương Lục gật gật đầu: “Chính vì như vậy mới càng thêm kỳ quái. Địa Tiên thức tỉnh có thể có trước sau, nhưng người trước tỉnh lại, chẳng lẽ không đi đánh thức người phía sau? Ban đầu chúng ta gặp được Bạch Trạch ở trên trời, chính là đến gọi Huyền Mặc. Nhưng các Địa Tiên tập thể sau khi thức tỉnh nửa năm, Đế Lưu Tôn mới khó khăn lắm tỉnh lại, hơn nữa mấy người Huyền Mặc cũng hoàn toàn không biết gì về chuyện này... Chỉ có thể nói là bọn họ đã từng thử thức tỉnh Huyền Mặc, nhưng lại không thành công.”

“Cũng có thể là bọn hấn căn bản không biết Huyền Mặc ngủ ở chỗ này... Bất quá người nói cũng có lý. Muốn đến Đế Lưu Tôn thức tỉnh đích xác có chút kỳ quái, nếu như lại thêm kỳ độc khuếch tán... Người là muốn nói tất cả chuyện này là có người ở phía sau thao túng?”

“Khó mà nói, bởi vì trên lý lẽ có chút không thông: Đánh thức Đế Lưu Tôn, rõ ràng không có lợi đối với độc tố khuếch tán. Mấy ngày nay nàng ta ở trong vòng xoáy tinh hà đồ sát mấy chục con rồng ở tinh hà., Cực lớn ức chế độc tố lan truyền. Hơn nữa cũng bởi vì nàng lưu lại một phân thân ở Quần Tiên thành, cho nên đối phương chậm chạp không thể ra tay tại Quần Tiên thành. Mãi đến khi...” Vương Lục liếc mắt nhìn nữ tử áo trắng trước mặt, vẻ mặt người sau vô tội, dường như đã quên cái tên Xích Tố Long chết oan uổng.

“Tóm lại, Đế Lưu Tôn thức tỉnh rõ ràng là bất lợi cho việc khuếch tán kỳ độc. Nếu nói hai người phía sau đều là người cố ý gây ra, thật sự nói không thông. Nhưng chúng ta cũng không ngại giả thiết như vậy một chút: Loại kỳ độc này, cũng không phải ngay từ đầu nắm giữ ở trong tay Đọa Tiên. Rất có thể là bị Đế Lưu Tôn trấn áp, hoặc là ít nhất cũng có liên quan mật thiết với nàng. Cho nên Đọa Tiên muốn lấy kỳ độc ở trong quần tiên mộ ra, thì không thể tránh khỏi sẽ đánh thức Đế Lưu Tôn.”

Vương Vũ nói: “Điều kiện giả thiết này của ngươi hơi nhiều đúng không?”

“Cho nên còn một suy đoán khác: Đánh thức Đế Lưu Tôn là vì mục tiêu lớn hơn. Hiện giờ kỳ độc lan tràn chỉ là món ăn khai vị thôi.”

“Mục tiêu lớn hơn? Ví dụ như bí mật dưới lòng đất của quần tiên mộ?”

Vương Lục nói: “Có thể để Đế Lưu Tôn không chút do dự thả Quần Tiên thành, toàn lực xử lý vấn đề, hơn phân nửa chính là bí mật tầng chót... Tuy nhiên hiện tại không có thời gian đi thăm dò bí mật tầng dưới chót gì đó, chỉ sợ bên phía Quần Tiên thành bên kia cần có người hỗ trợ hơn.”

Kỳ thật trong Quần Tiên thành, có hơn mười vị trưởng lão Thông Thiên Thánh Đường, chính là quần tinh lập lánh, nhưng Vương Lục không nghi ngờ chút nào tác dụng chính mình có thể huy động trong Quần Tiên thành.

“Về phần Đế Lưu Tôn bên kia... Bây giờ cũng chỉ có thể tin tưởng nàng.”

Trở lại đề tài ban đầu tại sao Vương Lục lại lựa chọn tín nhiệm Đế Lưu Tôn?

Vì bây giờ chỉ có thể tin tưởng nàng ta.

“Vẫn không có cách nào sao?”

“Vừa rồi Liễu Chân Quân cũng đã xem qua, phương án giải quyết tốt nhất chính là một đao cắt đôi.”

“Một đao hai đoạn... đàn khô có mấy phần nắm chắc?”

“Nắm chắc hai thành có thể triệt để tách độc tố ra.”

“Nói cách khác, dưới tác động của những không thể bảo đảm an toàn, mà ngay cả độc tố cũng có thể tróc ra không đầy đủ?”

“... Đúng vậy.”

“Thiên Luân Chân Quân nói như thế nào?”

“Chỉ bằng các địa phương hiện tại tiến hành thôi diễn, ít nhất phải ba năm thời gian mới có thể đem độc tố trả lại năm phần.”

“Vậy theo tỉ lệ suy ra, hoàn mỹ vẫn phải mất ít nhất ba trăm năm.”

“... Chân nhân chớ nôn nóng, tỷ muội của Địa Linh Điện sẽ đến ngay thôi, các nàng cũng coi như là Độc Đạo Thánh Thủ, có lẽ có thể giúp đỡ một chút.”

“Có lẽ... đúng không?”

Trong khu vực Tiên thành, có rất nhiều trưởng lão của Thông Thiên thánh đường vây quanh bốn phía ba tòa bạch ngọc quan tài, trên quan tài bày ra hàng trăm tầng cấm pháp, bên trong nằm có ba người, một nam hai nữ, đúng là ba vị đệ tử chân truyền của Linh kiếm phái bị trúng kỳ độc lúc trước. Rất nhiều trưởng lão ngăn cách cẩn thận quan sát cấm chế, thôi diễn độc tính cùng phương án giải độc, chỉ là vô luận là người nào, đều cau mày, không thể làm gì được.

Trên thực tế, từ lúc ban đầu Chu Thi Dao bị ám toán trúng độc đến nay, cũng bất quá nửa canh giờ, mà trong thời gian ngắn, các đại môn phái đã có không dưới trăm tu sĩ tuần tự đến thăm, thương thảo phương án trị liệu. Cuối cùng thậm chí

ngay cả Ngũ Tuyệt Chương môn cũng trước sau ra tay khám bệnh, vẫn trắng tay mà về.

Lúc này, Phong Ngâm chân nhân cùng Tiên Hà Chân Quân đang lẳng lẳng chờ tử muội tại trước quan tài bạch ngọc đến. Hai tử muội này ở Trung Châu thanh danh vang dội, độc đạo thánh thủ uy phong vô hạn, mắt cao hơn đỉnh đầu, ngay cả đám Tiên đại bỉ này cũng không thể để cho các nàng rời núi. Lần này vẫn là Hà Đồ Chân Quân phái người dùng trọng lễ mời hai người tới.

Nhưng lúc này cho dù là Hà Đồ Chân Quân, cũng không dám hy vọng xa vời là hai người bọn họ có thể vạch trần kỳ độc trên người Chu Thi Dao.

Một lát sau, hai đóa Tử Vân bông bành đi tới. Độc Đạo Thánh Thủ tử muội của Địa Linh Điện khí phái mười phần, sóng vai đi tới.

Sau một chén trà nhỏ, hai tử muội đứng ở trước quan tài sắc mặt tái nhợt lui về phía sau hai bước, trên mặt tử khí mờ mịt, hiện ra sự rung chuyển trong đó. Tác tử tử cắn môi, hướng Phong Tuyên chấp tay nói: “Xin lỗi, hai người chúng ta bất lực với việc này, tiền đặt cọc trước đây như được trả lại.”

Nói xong, hai người liền cười mây tím bay lên. Chỉ để lại một đám trưởng lão Thông Thiên Thánh Đường than ngắn thở dài.

“Tử muội Địa Linh Điện cũng không được, tiếp theo còn muốn tìm ai? Giao long của Bích Thủy Thanh Long đàm? Độc tính của giao long kia mãnh liệt, bản thân lại vạn độc bất xâm...”

“Giao long vạn độc không thể vậy bản chính là Long châu, lẽ nào người trông cậy vào nó có thể nhờ Long châu ra tặng cho chúng ta? Huống chi nếu một viên Long châu cũng có thể giải độc, người cho rằng Phong Ngâm chân nhân còn có thể ngồi yên nhìn ba gã đệ tử chân truyền hôn mê bất tỉnh sao?”

“Ài, không hổ là thủ đoạn của Đọa Tiên, vừa ra tay đã khiến quần hùng Vạn Tiên minh bó tay, đúng là cao hơn Địa Tiên kỹ một bậc.”

“... Những lời giải thích của Địa Tiên vẫn là trước kia?”

“Ừm, bọn họ nói loại độc này từng là người của Lệnh Địa Tiên, cũng vì nó mà bó tay, chỉ có...”

“Chỉ có trăm thảo trừ căn, thế nhưng độc này bây giờ đã khuếch tán trong Quần Tiên thành, không biết bao nhiêu đệ tử trưởng lão đại môn đại phái bất hạnh trúng chiêu, muốn trăm thảo trừ căn, ai có thể xuống tay được?”

“Tình thế khi, phản ứng của chúng ta coi như kịp thời, dựa vào quần tiên thành, cuối cùng không chế được tình thế, trúng độc đều đã bị cách ly, còn chưa tới lúc không chế.”

“Nhưng hành tung của Tứ Tướng Chân Quân không rõ, lúc nào cũng có thể lại xuất hiện... Ài, cũng không biết những Giám sát sứ của Thịnh Kinh Tiên Môn truyền tới thần kỳ kia rốt cuộc là thứ gì.

“Ài, hình như lại có người đến đây? Lúc này mà còn không biết làm khó dễ mà lui... Là muốn nhân cơ hội này lãng xê chính mình hay là thật sự nắm chắc?”

“... Lão già nguoi thật sự là hai tai không nghe thấy chuyện ngoài cửa sổ, lần này người tới, danh khí so với hai tỷ muội lúc trước còn lớn hơn. Hôm nay Cửu Châu Đại Lục Đại Quả còn sót lại truyền nhân vu thuật Hồng Hoang, đã từng đấu độc thuật thắng Tiểu Độc Tiên, hy vọng nàng có thể mang đến chút tin tức tốt.”

Lại là thời gian một chén trà nhỏ.

“... A Vu cô nương nói như thế nào?”

“Nàng ta nói, độc này không phải độc, cho nên thủ đoạn giải độc bình thường không thể có hiệu quả. Mà nàng chỉ là vu y, không hiểu được biện pháp cao thâm hơn...”

“Chờ một chút, độc này không phải độc? Đây là ý gì?”

“Tiên Hà Chân Quân cũng đang hỏi, nhưng A Vu cô nương sót ruột một chút liền nói không rõ, thường xuyên ngay cả thổ ngữ cũng toát ra... Ài, cuối cùng cũng có cái ý tưởng khác, hy vọng là chuyện tốt.”

Mấy trưởng lão đang câu đờc câu không thảo luận, bỗng nhiên từ bên ngoài bước nhanh tới mấy tu sĩ trung niên, sắc

mặt ngưng trọng thậm chí xanh mét khiêng mấy quan tài bạch ngọc nhỏ hơn, toàn thân tràn ra phần nộ lạnh như băng.

Nhưng những trưởng lão ở đây ai chẳng có kiến thức rộng rãi, lập tức ngăn cản những người này: “Các người thì sao?”

Tu sĩ trung niên cố nén đáp lại: “...Chúng ta là tu sĩ Thiên Đài Sơn, môn hạ đệ tử trùng kỳ độc, đặc biệt tới thỉnh các vị cứu mạng...”

Trong khi nói chuyện, một đám mây lửa sôi trào cuộn cuộn tới. Chính giữa đám mây lửa, lão tổ áo đỏ vẻ mặt tức giận.

“Vừa rồi bốn tướng lại ra tay, Giáp tam khu, giết hai nguyên anh, độc hại năm đệ tử chân truyền Thiên Thai Sơn. Ta đánh lui bốn tướng nhưng không thể lưu hấn lại. Những người này là ta bảo bọn họ tới, năm đệ tử kia, có thể cứu một chút.”

Trưởng lão canh giữ trước quan tài bạch ngọc thấy lão tổ mặc hồng bào nói, gật gật đầu cho vào, để cho bọn họ đem năm cỗ quan tài bạch ngọc đặt ở bên cạnh đám người Chu Thi Dao. Lúc này nhìn qua, tám cỗ quan tài bạch ngọc đã sơ bộ có quy mô.

Kế tiếp sẽ còn bao nhiêu?

...

“Tứ Tướng Chân Quân... đã xác định không cứu được rồi sao?”

“Hừ, cho dù được cứu trợ thì giờ lại có nhiều người chết như vậy, món nợ này tính như thế nào?”

“Ai, Đọa Tiên lần này ra tay thật sự tàn nhẫn, tứ tướng chân quân cả đời trong sạch, nếu như đêm nay khó mà giữ được gìn, nếu dưới lòng đất có người biết chỉ sợ không thể nhảy ra đánh chết chính mình...” Người nói chuyện lắc lắc đầu. “Đọa Tiên quả thực là đáng sợ. Ta hiện tại cũng có chút minh bạch một đời hoàng kim Linh Kiếm phái năm đó quật khởi, khí thế như cầu vồng nhưng lại bị Đọa Tiên diệt môn... Thật sự không phải Linh Kiếm phái vô năng.”

“Ồ? Sự tình Linh Kiếm phái năm đó đã giải khai rồi sao?”

“Đã đến nước này rồi mà Đọa Tiên cũng đã hiểu, còn che giấu gì nữa? Hơn nữa bây giờ còn ai dám chất vấn Linh Kiếm phái? Năm đó đại thiên tai biến thành hạt giống tử chủng, giờ đã trở thành trưởng lão Thiên Kiếm Đường tiếng tăm lừng lẫy. Mấy tên đệ tử chân truyền cũng là một tên trong thi đấu. Người ta không cần phải lo lắng cái gì.”

“Mấy tên Địa Tiên kia nói thế nào?”

“Còn có thể nói như thế nào? Quần long vô thủ, một đồng cát ròi rạc. Mấy người thông hiểu lý đã ngầm đồng ý kết quả thi đấu quần tiên, chủ động ra tay giúp đỡ. Tỷ như Lạc Tuyết tiên tử vừa rồi đã chủ động ra mặt, thử giảm bớt độc tính cho người trúng độc. Nhưng đại đa số mọi người vẫn đang quan sát, Đế Lưu Tôn không ra mặt, ngay cả người có thể quyết đoán bọn họ cũng không có... Hơn nữa ta thấy muốn đầu hàng cũng không ít.”

“Đầu hàng? Đọa Tiên Tôn còn chưa lộ diện mà khổng chế Tứ Tướng Chân Quân đã dọa bọn họ thành dạng này? Vậy mà bọn họ còn tự xưng là Địa Tiên, chút cốt khí ấy quả thực buồn cười.”

“Không cần phải cười nhạo bọn họ... Bọn họ đều đã trải qua chiến đấu, đã từng đối mặt với những quái vật kinh khủng kia. Không phải ai cũng có thể giống đám trưởng lão kia của Linh kiếm phái.

“... Kế tiếp sắp xếp như thế nào?”

“Trước tiên tìm được Tứ Tướng Chân Quân rồi hãy nói, Hà Đồ Chân Quân đã câu thông với đám Địa Tiên rồi, hiện tại bên trong Tiên thành toàn diện tung lưới, bắt được Tứ Tướng Nhân. Cho dù không có cách nào tìm được kẻ giật dây treo phía sau màn, cũng không thể để cho hắn tiếp tục kiêu ngạo như vậy nữa. Hiện tại mấy vị chân quân lệnh già đều chuẩn bị xuất thủ, phải xem tứ tướng có thể chống đỡ được bao lâu.”

“Tứ Tướng Chân Quân mặc dù mạnh, nhưng hiện tại có nhiều vị Chân Quân liên thủ, còn có Địa Tiên hiệp trợ, có lẽ rất nhanh là có thể giải quyết xong chuyện phía sau. Giải quyết xong Tứ Tướng Chân Quân, người sai sử phía sau khẳng định sẽ ra mặt. Đến lúc đó... Ai, ta vốn tưởng rằng nguy cơ của Đọa Tiên đích thực là gì, cả đời này đều không thể nhìn ra. Đối thủ lớn nhất trong trăm năm tới Vạn Tiên minh chúng ta hẳn là Địa Tiên phục sinh. Kết quả không ngờ nguy cơ lại tới nhanh như vậy.”

“Nói ra, Vương Lục chạy đi đâu rồi? Hiện tại tình huống của quần tiên thành này, cần nhất chính là loại gia hỏa quý kẻ chồng chất như hắn a.”

“... Tình tiết này thật sự không khiến người ta bất ngờ chút nào.”

Trong vòng xoáy Tinh Hà, Vương Lục đột nhiên ngừng thế tiến lên, lắc đầu thở dài.

Phía trước, hào quang trong vòng xoáy Tinh Hà đã mơ hồ có thể thấy được, ước chừng một canh giờ là có thể miễn cưỡng tới. Nhưng hoàn toàn không ngoài dự liệu, đã có người sớm ngăn cản trên đường.

Một bộ áo đen nhiễm nặng như mực, chính là màu đen tìm kiếm đã lâu.

Nếu coi tất cả những chuyện phát sinh lúc trước là kế hoạch của ai đó, vậy tình tiết hiện tại đúng là thuận lý thành chương.

Lấy kỳ độc của Đọa Tiên Tôn dẫn dụ Đế Lưu ra khỏi quần tiên thành, dùng Túc Xích Tổ Long ám toán Vương Vũ. Sau đó bất kể là Đế Lưu tôn chém giết hay là Vương Vũ bị nhốt trong đó, hay là Vương Vũ, Vương Vũ phá cấm mà ra, làm nứt vỡ chân trần. Kết quả đều giống nhau: ba người Đế Lưu Tôn, Vương Vũ, Vương Lục bị điều hổ ly sơn, quần tiên thành loạn thành một đồng.

Đương nhiên, điều quan trọng nhất trong chuyện này nhất trong đó chắc chắn phải là Đế lưu tôn. Nàng mới là đại sát khí có thể trấn áp được tình cảnh này, khiến Đọa Tiên cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Về phần Vương Vũ, sâu cạn khó lường tất nhiên đáng để kiêng kỵ, nhưng với tính tích cực của nàng mà nói, cũng không có tính uy hiếp quá lớn. Mà Vương Lục lại càng không cần phải nói. Hẳn thật sự là thiên tài, nhưng trong quần tiên thành có nhiều người như vậy mà không có bất kỳ ý kiến nào sao? Thật sự là không thể rời khỏi vương lục sao?

Nhưng về phương diện khác, Vương Lục cũng sẽ không tự coi nhẹ mình. Đối với Đọa Tiên mà nói, mình chắc chắn là một cái đinh trong mắt.

Nếu như không có Vương Lục, thì cũng không có quần tiên đại bỉ. Không có quần tiên đại bỉ, Vạn Tiên minh và thượng cổ địa tiên đã mất đi một vũ đài nói chuyện hòa bình. Sau đó, Hắc Dẫn Địa Tiên hạ sát thủ trong thi đấu, cũng là Vương Lục lấy giết chóc ngăn cản, mới không để cho sự tình triệt để mất không chế.

Nếu đổi lại là những người khác, nhất định không làm nổi sao? Chưa hẳn. Nhưng nếu Vương Lục xuất đầu làm ra những chuyện này, đối với Đọa Tiên mà nói, tự nhiên muốn trừ khử cho nhanh. Huống chi, một người có thể trong thời gian ngắn hơn nửa năm, đã dễ dàng từ Kim Đan đỉnh phong đột phá đến tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh, đề phòng nhiều hơn một chút tuyệt đối không quá.

Mà hiện tại, chính là thời cơ bóp chết chính mình ở trạng thái này mằm tốt nhất. Đế Lưu Tôn hoàn toàn không có xuất thân, trong Quần Tiên thành loạn thành một đoàn, bên cạnh mình chỉ có một Vương Vũ cảnh giới Kim Đan...

Lúc này không giết, còn đợi khi nào?

Duy nhất có chút ngoài ý muốn là Hắc lại tự mình hiện thân - mặc dù nhìn không giống bản tôn, nhưng cũng không thể tùy ý vứt bỏ phân thân, thực lực chỉ sợ có cấp bậc Chân Quân.

Bất quá như vậy cũng tốt.

“Bớt phiền toái.” Vương Lục cười khẽ một tiếng: “Kết thúc sớm một chút, về nhà nghỉ ngơi. Vương Vũ, lên cho ta.”

Hắn rất tự biết mình, cảnh giới Nguyên Anh muốn tác chiến với đối thủ cấp Chân Quân là nằm mơ giữa ban ngày. Người có thể phát huy công dụng chỉ có Vương Vũ.

“Mẹ kiếp, Tiểu Lục, ngươi coi ta là chó hả?” Vương Vũ vừa mắng Vương Lục là đồ không có lương tâm, vừa không khách khí, thuận tay rút son lệ, cười dài: “Ha ha, tiên kiếm...”

Vương Lục bĩu môi: “Xem ra cái mặt tham lam của ngươi chỉ là cẩn thận suy nghĩ mà thôi, tên nghèo kiết này sau khi kế thừa di sản của mình, khổ tu một trăm năm mươi năm, một thân tu vi khoáng thế, lại nghèo kiết xác làm kiếm, khi sa sút thậm chí còn phải tay không tác chiến. Thanh Thúy Trúc Kiếm mang tính tiêu chí kia quả thực có thể diện của Linh Kiếm phái bị tổn hại...”

Cũng may tuy Vương Vũ nghèo nhưng Vương Lục lại giàu có. Tiên bảo trên người không nhiều lắm, bởi vì bản thân hắn không dùng hết, nhưng thần trang trong túi trữ vật lại đủ trang bị cho năm Vương Vũ.

Bất quá lúc này Vương Vũ cũng không có nhiều hứng thú với việc này, có lẽ là một ngục tiên kiếm son lệ khiến nàng không còn gì để tìm nữa, cũng có lẽ là đối mặt với cường địch trước nay chưa từng có, Vương Vũ cũng không có thời gian rồi mà đi bắt chẹt Vương Lục.

“Khoản nợ trong Quân Tiên thành vừa vặn nên tính toán một chút.” Vương Vũ nói, trên mặt lộ vẻ lảng lệ, kiếm thể trong tay ứa ra những vệt nước mắt đỏ rực, lóng lánh loá mắt.

Vương Lục ở phía sau nàng khẽ ồ lên một tiếng: Vô Tướng kiếm pháp, kiếm quang từ trước đến nay lấy màu vàng làm chủ, kiếm quang màu đỏ này thật đúng là hiếm thấy.

Sau một khắc, kinh ngạc càng lớn hơn theo nhau mà đến.

Vương Vũ phát ra một tiếng hét to đình tai nhức óc, sóng âm chấn động khiến toàn bộ Vương Lục, Ngọc phủ đều rung động, hào quang năm màu của Nguyên Anh lúc sáng lúc tối... Mà tiếng hét to này chỉ là khúc nhạc dạo đầu.

son lộ bị Vương Vũ giơ cao cao lên đỉnh đầu, trong khoảnh khắc hóa thành một ngọn núi lớn.

“Ai ui...”

Bên cạnh Vương Lục bỗng nhiên có thêm một thiếu nữ mặc trường sam màu vàng hơi đỏ, có chút kinh ngạc hô lên đau đớn. Vương Lục liếc qua, đó là Lương Thu...

“Vương Vũ, ngươi đang làm trò gì vậy? Dùng tiên kiếm xuất chiêu, lại ném kiếm linh ra bên ngoài?” Vương Lục vô cùng kinh ngạc, nhưng cũng mơ hồ hiểu được dụng ý của nàng.

Nói chuyện bình thường, cường điệu son phấn mau lẹ, tuyệt không có cách dùng như nàng... Dem hai ngón tay rộng chừng mấy trăm trượng chống đỡ, đã hoàn toàn vi phạm nguyên tắc cơ bản của son phấn, với tư cách linh hồn hạch tâm kiếm linh hiển nhiên không thể phối hợp.

Mà một phương diện khác...

“Làm trận chiến lớn như vậy, ngươi nghĩ ra chiêu gì?” Vương Lục không khỏi hoang mang. Không giống như mình, tâm ma đại thế trên người Vương Vũ vẫn còn đó, không thể dùng tiên pháp chủ động đả thương người, đối với nàng rất hữu hiệu.

Không thể chủ động đả thương người, nàng làm ra một ngọn núi lớn để làm gì? Chẳng lẽ phải biến nàng thành thiên thạch, mang theo chính mình trốn trong thiên thạch một đường trở về Quần Tiên thành?

Mà ngay khoảnh khắc sau, đáp án được công bố.

Trước mắt, khóe miệng Vương Vũ nở một nụ cười xa lạ.

Trên đỉnh đầu, ngọn núi cao mấy trăm trượng cực kỳ khó lòng nhìn thấy run lên.

Trong tầm mắt, trường bào màu trắng rộng thùng thình lộ ra hơn phân nửa cánh tay như ngó sen, giống như cột ngọc, một

mặt hướng lên trên, chống lên núi cao nguy nga, một mặt hướng xuống phía dưới, thu vào đầu vai nữ tử mượt mà.

Theo núi cao khẽ run, cánh tay từ trên xuống dưới vẽ thành một đường vòng cung đẹp không sao tả xiết.

Núi cao nguy nga theo đó mà chuyển động, tự trên phía dưới, kéo lê ra một đường cong kinh khủng.

Phía trên núi cao, còn phải có kiếm khí vô hình kéo dài không biết dừng lại, từ trên xuống dưới, xé rách toàn bộ không gian.

Trong tai, vang lên tiếng vụn vụn vỡ tan chói tai.

Bóng đen chặn đường không kêu một tiếng, nháy mắt tiêu diệt, dường như ngay cả tồn tại cũng chưa từng tồn tại. Mà dư âm kiếm khí không ngừng, một đường kéo dài đến vô hạn xa xăm. Tinh tú ở phương xa rung động lập loè, tinh quang phiêu diêu, thỉnh thoảng có quang mang thật nhỏ tại bạo liệt sau vĩnh viễn âm đạm xuống.

Uy lực của một kiếm này khiến Tinh Hải im lặng không nói gì. Tất cả đều im lặng, im bật.

“Nhất Kiếm Toái Tinh Thần.”

Trong im lặng, trong đầu Vương Lục bỗng nhiên hiện lên một hàng chữ như vậy.

Vương Vũ không phải loại muốn tạo ra bất cứ chiêu thức nào cũng phải cao giọng hô lên, nhưng chiêu kiếm này... quả thực quá mức kinh diễm, dùng sức mạnh nghiền ép tất cả, phát huy vẻ đẹp của mình tới mức vô cùng nhuần nhuyễn.

Cùng là kiếm tu, Vương Lục không có khả năng không nhận ra một kiếm này... Có lẽ so với Huyền Mặc Đại Tiên Thuật phân cách âm dương kia, trên uy lực kỳ thật vẫn không bằng, nhưng mà, một kiếm này, thật sự là gần như đã đạo.

Tình cảnh trước mắt thực sự quá mức khó tưởng tượng, tên khốn này, một trăm năm mươi năm rốt cuộc tu hành ra sao?

Nhưng bản thân Vương Vũ đối với việc này lại không chút để ý, sau một kiếm, son lệ một lần nữa biến trở về bộ dáng tinh tế. Vương Vũ thuận tay trả lại cho Vương Lục, sau đó duỗi lưng một cái.

“Hô hào công thành công rồi liền rời đi.”

Vương Lục nhận lấy son nước mắt, muốn mở miệng, nhưng lại không biết nên nói gì.

Nếu đã không còn gì để nói, vậy thì không nói, nhưng ngay lúc này.

Trên son nước mắt, một đoàn sương mù màu đen từ mũi kiếm bay lên, dọc theo chuôi kiếm đột nhiên bắt được cổ tay Vương Lục.

(Chú ý làm quảng cáo: Tiểu hồ tiên xinh đẹp của ta, hơn trăm vạn chữ đã mập, bằng hữu có hứng thú có thể đi xem)

...

“... Người thật sự là một điểm không khiến người ta bớt lo. Uổng công ta vất vả tiêu diệt chủ lực đối phương, kết quả người lại bị người ta ám toán đắc thủ, ngu đến mức ta muốn đoạn tuyệt quan hệ thầy trò với người...”

“Tiện nhân nhà người trước tiên tố cáo lại có bản lĩnh lô hỏa thuần thanh a, rõ ràng là người làm chó săn bảo hộ bất lực dẫn đến ta bất hạnh trúng độc, thế mà còn có mặt mũi phun ngược ta?”

“Mẹ kiếp, không ở bên cạnh ta người đã bị hấn bắt đi từ lâu rồi, hiện tại một thân trong sạch của người đều là nhờ ta lao công cao, người không cảm kích lại còn dám chỉ trích ta?”

“Một thân trong sạch? Có hứng thú cảm thụ cái tư vị trong sạch của người không?”

“Đồ tốt vẫn là một mình người hưởng thụ đi, ha ha...”

Trong vòng xoáy Tinh Hà, hai thầy trò cười giận mắng, thoải mái tự nhiên.

Nhưng nhìn về mặt, lại thật sự nhìn không ra mấy phần thoải mái. Vương Vũ nắm chặt cổ tay Vương Lục, bàn tay trắng nõn nắm lấy đỏ lên, trên trán cũng chảy ra mồ hôi óng ánh.

Về phần Vương Lục, khoe miệng hơi nhếch lên, nhưng bấp thịch khuôn mặt bởi vì dùng quá sức mà cứng ngắc, bàn tay bị Vương Vũ nắm chặt một đoàn đen nhánh, hơn nữa khí đen còn khó có thể ngăn cản, dọc theo cánh tay không ngừng thấm thấu xuống dưới.

Hai người giằng co trong chốc lát, Vương Lục thở dài:

“Không hổ là Đọa Tiên kỳ độc, đã thay đổi nhiều biện pháp như vậy, thế mà vẫn không ngăn được.”

“Tốt xấu gì cũng là sát chiêu vương bài của Đọa Tiên, sao có thể ngăn cản dễ dàng như vậy được, còn lăn lộn cái gì?”

Wương Vũ không cho là đúng lác đầu: “Ngay cả ta cũng chỉ có thể miễn cưỡng đặt loại độc tố này ở một góc trong cơ thể, đổi lại là người cũng đừng nghĩ tới...”

Vương Lục cười mắg: “Mĩa, ta lại làm sao chứ? Cũng tu hành Vô Tướng công, ta tốt xấu gì cũng đã thành tựu Nguyên Anh, Kim Đan này của ngươi có tư cách gì mà càn rỡ.”

“Có tác dụng gì?” Vương Vũ lập tức cười khinh miệt, “Chúng ta tu hành không phải cùng một loại Vô Tướng công.” Nói xong, lại nghiêm mặt nói: “Đừng lấy ta làm tiêu chuẩn, con đường này của ta không dễ đi.”

Vương Lục gật gật đầu: “Nhìn ra được, thiếu nữ thuần tình năm đó lưu lạc đến tình trạng này, ngươi muốn nói con đường này dễ đi, ta cũng không tin a.”

Vương Vũ hừ một tiếng: “Đây là trách nhiệm của ai?”

“... Ta, trách nhiệm của ta vẫn chưa xong sao?” Vương Lục lắc đầu, bỗng nhiên cảm thấy mình và đại sư huynh thế hệ hoàng kim trong trí nhớ bắt đầu càng ngày càng phù hợp hơn. Nhưng mà rất nhanh sau đó, lại cảm thấy từng đợt choáng váng, độc tố đã bắt đầu không chịu khống chế mà khuếch tán ra.

Lúc này, ngay cả Vương Vũ cũng buông tay ra, nắm chặt lấy cổ tay y lại, trầm mặc một chút rồi nói: “Muốn ta cho ngươi được chết thống khoái không?”

Vương Lục hỏi: “Ngươi định để cho ta thống khoái thế nào?”

“Móa nó, sắp chết đến nơi rồi còn không quên chiêm tiện nghi...” Vương Vũ mắg một câu, lại nói, “Con chim nhà ngươi, biện pháp bình thường chắc là không tiện sử dụng, không bằng...”

“Không bằng hợp thể?”

“... Ngươi biết?”

Vương Lục cười cười: “Một kiếm Toái Tinh Thần là chiêu số làm trái lời thề Tâm Ma, có lẽ có thể dùng át chủ bài của ngươi để giải thích, nhưng ba viên kim đan trong cơ thể thì phải nói như thế nào? Ta cũng không phải là người mù.”

Hơi dừng một chút, sắc mặt Vương Lục hơi trầm xuống: “Du Du nàng còn đó không?”

Vương Vũ trầm mặc một chút, sau đó mở miệng, âm thanh không thuộc về Vương Vũ.

“Cảm ơn vì quan tâm, ta vẫn còn ở đây, nhưng đối thoại có lẽ là lần cuối cùng.”

Vương Lục gật gù đầu, đối với kết quả này cũng không có gì ngoài ý muốn. Huynh ấy và ca khúc xa xăm không có giao tình sâu đậm, lúc này nói về cảm thương gì đó, thật ra cũng không phải, vấn đề ở chỗ... Trong cơ thể có người thả ba viên kim đan, thật sự một chút tác dụng phụ cũng không có sao? Hơn nữa ca khúc nhiều năm thật sự cùng nàng là bạn cơ, hoà hợp lẫn nhau, muốn dung hợp chính mình vào cũng không dễ dàng như vậy...

“Có tác dụng phụ gì đều mạnh hơn việc trơ mắt nhìn người bị độc chết đúng không?”

Vương Lục lắc đầu: “Cũng chưa chắc nhất định có thể độc chết, người cũng đừng quá coi thường ta.”

Vương Vũ che miệng cười khẽ: “Đúng đúng đúng, người ghé gớm nhất, bách độc bất xâm.”

Thái độ qua loa này hiển nhiên rất thương người, nhưng không đợi Vương Lục mở miệng bác bỏ, trong đầu bỗng vang lên một thanh âm có chút lạ lẫm, cũng có chút quen thuộc.

“Ha ha, thánh quang tại thượng, đây cũng không phải là độc nha.”

Cùng thời gian đó, bên trong Tiên thành.

Một khu Tiên, pháp trận đặt quan tài bạch ngọc đã vận chuyển chặt vật, trong không khí thỉnh thoảng vang lên tiếng nổ đùng đùng, hồ quang điện màu xanh tím tán loạn qua lại, khiến cho người không dám tới gần.

Thiết kế ban đầu, bên trong pháp trận có thể cất chứa hai mươi cỗ bạch ngọc quan bảo tồn, chồng chất gấp hai lần. Pháp trận còn có thể duy trì không phá, còn phải nhờ trưởng lão Côn Lôn tiên sơn bày trận có công tích đủ thâm hậu.. Bên ngoài pháp trận vẫn còn mấy chục cỗ quan tài bằng bạch ngọc không có chỗ cất giữ. Các tu sĩ nâng quan sắc mặt xanh mét, ánh mắt phần nộ không ngừng quét qua pháp trận, hận không thể đem mấy cỗ quan tài bạch ngọc trong đó ném ra, đổ vào quan tài nhà mình.

Tình thế trong quần tiên thành chuyển biến cực nhanh, thậm chí nghiêm trọng hơn so với dự đoán. Tứ Tướng Chân Quân xuất quỷ nhập thần, quần nhau với hơn mười vị chân quân Hà Đồ đạo nhân, thành thạo thành thạo, mỗi một lần ra tay đều tạo thành thương vong nặng nề, càng đáng sợ hơn là độc tố khuếch tán cũng dần dần mất đi không chế.

Đọa Tiên kỳ độc, đáng sợ nhất chính là cái tính lây nhiễm của yêu nghiệt. Một người trúng độc, tất cả mọi người xung quanh đều bị lây bệnh. Cũng may nơi này là quần tiên thành, có rất nhiều lực sĩ giáp vàng và cấm pháp bên trong thành, có thể khống chế tình hình ngay lập tức. Nhưng tất cả mọi người đều biết nếu tiếp tục như vậy, việc băng bàn chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

“Mẹ nó, đám lão già Thông Thiên Thánh Đường ngày thường mắt cao hơn đầu, lúc có chỗ tốt còn nhanh hơn ai hết. Hiện tại cần bọn họ ra tay làm việc, giống như ngu ngốc...”

“Hừ, trong trận thi đấu giữa các tiên trước đây, bọn chúng đòi nhân thủ của các nhà, hút máu khiến người ta kêu khổ thấu trời. Hiện tại không hiểu vì sao quần tiên thi đấu lại không nói tiếp, cũng không có cách giải thích nào. Hơn nữa rõ ràng là bọn chúng trêu chọc Đọa Tiên, kết quả lại là chúng ta gánh chịu tổn thất, Vạn Tiên minh này lừa người cũng rất lợi hại.”

“Đúng vậy, dùng tài nguyên các nhà bố trí trận pháp phong bế độc tố, ở bên trong lại là người của mấy đại môn phái chúng ta phải chờ ở bên ngoài, dò mò, chưa từng thấy người bắt nạt bọn họ như vậy là người, người của chúng ta chính là dân bản địa sao?”

Bên ngoài trận pháp, tiếng mắng chửi âm ỉ thậm chí nhức mả không dứt bên tai, rất nhiều tu sĩ bực bội và lửa giận tựa như thực chất ép tới trong lòng mọi người nặng trĩu.

Lúc này, bỗng nhiên bên ngoài trận pháp loé lên quang mang, một vị tu sĩ thân hình cao lớn từ đó đi ra, một thân một mồi.

Tu sĩ kia mặc một bộ trường bào dị thường rộng lớn, mũ trùm che khuất hoàn toàn gương mặt, có vẻ hơi thần bí. Nhưng tu sĩ ở đây đông đảo, vẫn có người nhận ra hắn.

Trưởng lão Thiên Kiếm đường, Linh Kiếm phái, Ngạo Quan Hải, Vạn Tiên minh dùng thuốc đệ nhất nhân. Bây giờ trong ngoài pháp trận có hơn trăm tu sĩ trúng độc, phần lớn đều phải dựa vào đan dược của hắn để giữ mạng, đồng thời ngăn cách độc tố phát tác.

Bất quá, Ngạo Quan Hải dù tinh thông y dược, tinh lực một người cũng có hạn. Theo tu sĩ trúng độc càng ngày càng nhiều, hắn cũng dần dần bất định. Hôm nay vừa mới xử lý xong bốn mươi người trong pháp trận, đã cảm thấy ngọc phủ trống rỗng, sợ rằng vô lực tiếp tục vì người ngoài pháp trận mà dùng thuốc.

Hắn có chút xấu hổ nhún vai với đám người bên ngoài, sau đó nuốt một viên linh đan, liền định ngồi minh tướng tại chỗ, nghiền ép Nguyên Anh khôi phục chân nguyên. Nhưng còn chưa ngồi xuống, chợt nghe cách đó không xa có người âm dương quái khí nói: “Vạn Tiên minh nhân tài đông đúc, lại để cho một tên Côn Luân nô diu ở chỗ này, không phải tộc ta lòng dạ khác nhau, ai biết được bên trong thuốc hắn hạ có tên không?”

Lời này không phải là tru tâm, mà là công kích ác độc. Nhất thời trên mặt mọi người đều có chút biến sắc, Linh Kiếm phái tuy nhân khẩu thưa thớt, trong ngũ tuyệt thế đơn lực bạc, nhưng ngũ tuyệt dù sao cũng là ngũ tuyệt, cũng không phải mặc cho người ta bắt nạt...

Tuy nhiên bản thân Ngạo Quan Hải lại hoàn toàn không thèm để ý, chỉ yên tĩnh ngồi xếp bằng. Loại ngôn luận phân biệt này, hắn thấy quá nhiều, cũng không có gì lạ.

Nhưng kiêu ngạo nhìn biên thì không sao, không có nghĩa là những người khác cũng không để ý.

“Hừ” hừ lạnh một tiếng, như ngân bình vỡ tan, mà sau đó trong mắt mọi người liền thấy một đạo cầu vòng lộng lẫy quét ngang tới.

Sau một khắc, trong đám người bắn ra một tiếng hét thảm, tu sĩ vừa rồi âm dương quái khí bị một kiếm đâm tới giữa không trung, chỗ ngực bụng bị đục ra một lỗ trống, huyết vẩy trời cao.

Một vị tu sĩ bộ dáng thiếu nữ, đưa tay phải về phía trước, năm đầu ngón tay kéo dài ra năm đường màu sắc, đóng tên tu sĩ nói quái dị kia ở giữa không trung, tùy ý máu tươi chồ ngực bụng trông rỗng tuếch ra như thác nước. Sau đó, ánh mắt của nàng quét xuống phía dưới, lạnh giọng nói ra: “Nguy cơ quan, Vạn Tiên minh nên đồng tâm hiệp lực, lúc này lấy lý do khó hiểu công kích người nhà mình, hơn phân nửa là gian tế địch nhân. Nếu gặp được, giết không tha.”

Nói xong, thiếu nữ nhanh nhẹn đáp xuống đất, dáng người tựa như bướm sắc sỡ, nhưng kết hợp với bộ thi thể giữa không trung kia lại khiến người ta có cảm giác kinh khủng không nói nên lời.

“Người kia... là ai?” Có người nhỏ giọng hỏi.

“Còn có thể là ai, đương nhiên là người trong nhà của Linh Kiếm phái... Nghe nói là vị Cửu trưởng lão nhỏ nhất Thiên Kiếm đường, hình như là Hoa Vân.”

“Chờ đã, không phải Thiên Kiếm Đường luôn có mười người sao? Sao nhỏ nhất lại là lão Cửu?”

“... Ai biết người Linh Kiếm phái xảy ra chuyện gì? Bọn hấn làm việc từ trước đến nay không hiểu sao. Chắc chắn, đại đình rộng lớn, dám nói giết là giết. Thật là bá đạo uy phong a.”

Mấy người nhỏ giọng nghị luận vài câu, nhưng cho dù là ai cũng không dám nói quá lời, sợ lại gặp phải Sát thần sắc đẹp dễ tàn nhẫn.

Có thể khiến một đám người đầy bụng cảm rằm ngậm miệng lại, dĩ nhiên không phải vì vẻ đẹp của Hoa Vân hay là tàn nhẫn.

Mà bởi vì lúc này bị nàng đóng đinh giữa không trung, là một tà tu có được tu vi Hóa Thần. Hôm nay thế lực của Vạn Tiên minh ở Cửu Châu đại lục rất mạnh, tà tu sinh tồn không dễ, có thể tu đến cảnh giới Hóa Thần hơn phân nửa đều tuyệt hảo bảo mệnh, sức chiến đấu cũng thường mạnh hơn tu sĩ chính đạo đồng cấp. Kết quả... bị một kiếm của người ta đóng đinh. Mặc dù nói hấn chỉ là Hóa Thần hạ phẩm, nhưng tốt xấu gì cũng là Hóa Thần Thần.

Linh kiếm phái am hiểu khiêu chiến vượt cấp, quả nhiên không phải tin đồn vô căn cứ. Đệ nhất kim đan của cửu châu biến thái như vậy thì không nói, ngay cả tiểu trưởng lão không có danh tiếng không ra gì cũng coi hóa thân như không. Ý thức được điểm này, người đầy bụng bực bội cũng chỉ có thể vĩnh viễn giấu sự bực tức trong bụng.

Nếu thật sự động thủ, một mình Hoa Vân cũng đủ để bọn họ cũng chỉ là Hóa Thần trung phẩm mà thôi, huống chi bên cạnh Hoa Vân còn có một kẻ còn mạnh hơn cả nàng, kiêu ngạo ngấm biển?

“Hừ, một đám tiện nhân.” Chịu đựng rất nhiều hoa vân chú ý, có chút khinh thường quét mắt một vòng, sau đó ngồi xuống bên cạnh Ngạo Quan Hải. Trên mặt thiếu nữ rất nhanh liền thay đổi dáng vẻ tươi cười, vô cùng quen thuộc mà vứt bỏ vai của đối phương một cái.

“Ha ha, đại gia hỏa, ở chỗ nào?”

Ngạo Quan Hải có chút bất đắc dĩ nói: “Su muội, người vừa rồi động thủ cũng quá tàn nhẫn đi?”

Hoa Vân lập tức cong môi lên: “Chậc, đám tiện nhân kia không ra tay hung ác một chút sao lại có trí nhớ lớn như vậy? Hơn nữa chết là một tên tà tu, ta nhận ra hấn, thích nhất là làm cái gì mà Tử Mẫu Âm Phiên các loại tà bảo, đáng ra nên chết từ sớm rồi.”

“Ai... Su muội không phải người tàn nhẫn như vậy, không cần vì ta mà miễn cưỡng chính mình.”

“Đại gia hỏa người thật đông dài a, giúp người bạn còn không cảm kích, chẳng trách ngày nào cũng bị Ngũ sư tỷ bắt nạt.”

“Ngũ sư tỷ là ta...”

“Ân nhân cứu mạng của người ta đều nghe chán rồi” Hoa Vân có phần không hài lòng cắt ngang nói. “Tình huống bọn Dao nhi như thế nào?”

“... Cũng không tốt lắm.” Ngạo Quan Hải lắc đầu, “Ta đã cố gắng hết sức, nhưng loại độc này vô cùng cổ quái, A Vu nói không sai, thoát nhìn cũng không giống như độc trên ý nghĩa chân chính. Nhưng thành phần cụ thể còn có phân tích tỉ mỉ.

Nói đến, Doãn Huyền tự chủ trương, đem bản thân coi là thí nghiệm thể, thật ra giúp ta không ít việc.”

“Doãn Huyền à...” Hoa Vân nhíu mày: “Rốt cuộc thằng nhóc kia đang suy nghĩ cái gì?”

“Mặt người chết tiệt, rốt cuộc người đang nghĩ gì vậy?”

Trong một góc bí mật của Quần Tiên thành, thiếu niên phát ra tiếng gào thét phẫn nộ.

...

Thư thái đưa nhỏ chưa từng phần nộ như bây giờ.

Thân là hiệp tứ phổ phượng, kỳ thực hắn đã sớm quen bị người lừa gạt, bị người lợi dụng. Người phiêu phiêu trên giang hồ, sao có thể không bị đao, thư thái đưa con cũng không phải không thua nổi, trên thực tế, hắn đã sớm thua đến chết lặng.

Hắn lặn lội ngoài chợ, hắn không có bối cảnh hậu trường, cũng không có quá nhiều thiếu niên thiên phú cùng vận mệnh, đại bộ phận thời gian đều chiếm chút tiện nghi nhỏ, sau đó ăn thiệt thòi lớn. Có đôi khi bị bang phái thân thể cường tráng cướp bóc, có đôi khi thì bị một ít gian thương bóc lột, nhưng thư thái lại khiến cho bản thân mình thường mở miệng cười.

Bởi vì không có hy vọng thì sẽ không thất vọng. Thư giãn dòng dõi cũng sẽ không hy vọng xa vời quá nhiều, biết đủ vui vẻ, cho dù bị bất luận kẻ nào phản bội, lừa gạt cũng sẽ không đả thương tâm linh.

Thế nhưng, giờ khắc này, dòng dõi Thư Nhi lại đau đớn thấu tâm can.

“Mặt người chết tiệt, hết thảy những chuyện này đều là người cố ý hay sao?”

Trước khi tỉnh lại lần này, dòng dõi còn chưa kịp nghĩ nhiều, lúc ấy hắn chỉ biết là mặt người chết có thể bị La Tiêu tính kế, toàn tâm toàn ý muốn giúp hắn thoát khốn. Nhưng sau khi ngủ say một lần nữa, hắn bỗng nhiên cảm thấy đầu óc nhẹ nhàng hơn rất nhiều, rất nhiều vấn đề đã xâu chuỗi thành một đường.

Ví dụ như, ép bản thân phải hợp tác tìm kiếm La Tiêu, có phải là hắn cố ý để hắn đi chịu chết không? Chẳng hạn như trong Ngọc Cốt công rớt cuộc ẩn giấu bao nhiêu bí mật? Lại ví dụ như hiện tại, hắn có thể nói trực tiếp trong đầu mình, có phải cũng đang tính toán hay không?

Thư thái đưa nhỏ trong lòng sớm đã có đáp án đối với chuyện này, nhưng hắn vẫn phải nghe chính miệng đối phương xác nhận, mới có thể chân chính tin tưởng.

Giờ này khắc này, nói không rõ tâm tình thế nào. Thu thái dòng dõi thậm chí nghĩ, nếu như mặt người chết nói hết thấy chỉ là trùng hợp, sẽ như thế nào? Mình sẽ cảm thấy vui mừng sao? Đem hết thấy thực sự tiếp nhận, thay tâm an sao?

Đáng tiếc, mặt người chết cũng không khiến hấn bối rồi thêm.

“Đúng vậy, ngay từ đầu ta đã tính toán tốt hết thấy rồi.”

“Bao gồm... Muốn ta chết?”

“Đương nhiên cân nhắc khả năng người tử vong, nhưng dựa theo tính toán, người cũng sẽ không chết thật.”

“Nhưng ta đã biến thành bộ dáng sống không bằng chết này rồi...” Thu Nhi phần nộ nói: “Mặt người chết, vì sao?”

“Bởi vì như vậy mới có lợi.” Người chết nhàn nhạt giải thích: “Bây giờ người đã nhận được sự tín nhiệm bước đầu của La Tiêu, mà ta cũng có thể giấu đi sự tồn tại của bản thân hoàn hảo. Trong dự đoán của ta, đây là cục diện có lợi nhất.”

“Có lợi nhất? Cái này là có lợi nhất sao? Người coi ta là gì?”

Gương mặt người chết im lặng trong chốc lát rồi nói: “Ta cho rằng người có thể hiểu được tất cả những điều này.”

“Đối thủ là Đọa Tiên, có thể tranh thủ được cục diện này thì thật không dễ. Bây giờ người đã là cái đinh cắm bên cạnh La Tiêu, thời khắc máu chốt quay ngược lại thì có thể làm cho đối thủ vỡ đầu chảy máu. Mà chuyện tương tự nếu chính diện liều mạng, chỉ sợ trả giá gấp trăm lần cũng chưa chắc làm được.”

Thu thái đưa nhỏ lắc đầu, bi ai trong lòng lại càng thêm thâm trầm. Thật ra hấn cũng không hoàn toàn nghĩ ra bố trí sắp đặt của mặt người chết, bất quá hấn cũng không cần suy nghĩ thông suốt.

Bây giờ hấn rơi vào tay La Tiêu mà không chết, đúng là biến thành một cái đinh giấu bên cạnh đối phương. Mà muốn chôn đinh bên cạnh Đọa Tiên, trả giá như thế nào có thể tưởng tượng được.

“Cho nên, ngay từ đầu người đã xem ta như quân cờ?”

Sắc mặt người chết thản nhiên nói: “Đúng vậy, ngay từ đầu người chính là một con cờ tốt nhất để dùng trong tay ta.”

“... ” Thu Nhi tâm như tro nguội, một lát sau cảm thấy chua xót, ngay cả nửa câu cũng nói không nên lời.

Nhưng gương mặt người chết lại kỳ quái: “Người cảm thấy mình uất ức? Kỳ quái, vì sao người lại cảm thấy oan ức như vậy?”

Người thừa kế chỉ cảm thấy cực kỳ hoang đường, người hại ta thành bộ dạng này, chẳng lẽ còn không cho phép ta cảm thấy ủy khuất?

“Lúc trước gặp ta, người chỉ là hạng người phường thị bất an sớm muộn, là ta đưa người vào thế giới tu tiên, là ta dạy người đem Khánh Phong thương hành mở rộng, là ta đem người từ không tên một văn tiên đến cử trọng thương giới cự đầu, người... Có tư cách gì ủy khuất đây?”

“Vẫn là, người cảm thấy anh hùng chết sớm, đối với người mà nói thì quá lỗ? Hoàn toàn chính xác, người ở Quần Tiên thành sinh sống không lâu, trở thành thương giới cũng chỉ có mấy tháng, nhưng trong khoảng thời gian ngắn ngủi này..., Người đã trải nghiệm được cuộc sống xa hoa luân hồi của giới phàm tục mười lần, mỗi ngày mức độ tiêu xài của người đủ để du hiệp nơi phố phường phung phí trăm năm. Nữ nhân mấy ngày trước người ngủ qua, càng là tiên tử phạm nhân ngưỡng mộ không kịp. Đời này, đối với người mà nói là chết cũng không tiếc mới đúng, huống chi người cũng chưa chết.”

Con cháu nghe xong những lời này, lại càng thêm lạnh lẽo.

Hắn đương nhiên biết mặt người chết tốt với mình bao nhiêu, cho nên hắn ta thề trong lòng một lần, ngày sau dù làm trâu làm ngựa cũng sẽ báo đáp ân tình của hắn ta... Thậm chí, nếu không kích động, còn nghĩ qua thịt nát xương tan cũng phải báo ân.

Không sai, một thiếu niên tính tình láu cá, xuất thân nơi phố phường, lại vì mặt người chết động tâm lý vì tri kỷ giả mà chết. Con nôi dôi sớm đã đem cái mạng này của mình dâng cho mặt người chết. Nhưng giờ phút này, hắn lại cảm thấy lạnh thấu xương, đau lòng muốn nứt ra.

Thật lâu sau, hắn ta hỏi: “Mặt người chết, đối với người mà nói, ta chỉ là một con cờ thôi sao? Từ đầu đến cuối, người chỉ

là đang lợi dụng ta, không có bất kỳ cái gì khác... Ý nghĩ sao?”

Sắc mặt người chết lạnh nhạt nói: “Người hi vọng ta có ý kiến gì?”

“Ta...” Thu Nhi muốn nói gì đó, lại cảm thấy ngực khó chịu, nói không nên lời.

Gã vốn cho rằng mặt người chết sẽ cứng rắn nói không phải, như vậy gã cũng có thể buông xuống một tia may mắn cuối cùng, nhưng mà... cuộc từ chối cứng rắn kia càng bị thương tổn hơn, lại làm cho gã rơi vào bên bờ sụp đổ.

“Không sai, hỏi không sai, ta nên hi vọng người có ý kiến gì? Ta chỉ là một hiệp nhi phổ phường tha hồ, hơn phân nửa sống không quá hai mươi tuổi, có thể hi vọng Huyền Âm Tử tiếng tăm lừng lẫy đối với ta có ý kiến gì? Đối với ta mà nói, một quân cờ số mệnh., Cũng đã rất không tệ rồi... “Âm thanh dòng dõi Thu Nhi càng run rẩy, “Mặt người chết, người không có nửa điểm tình cảm nhân loại sao? Người ở Quần Tiên thành sớm chiều ở chung lâu như vậy, cho dù là mèo, cũng có chút cảm tình đi? Ta, ta vẫn luôn xem người là ta... Người làm sao có thể...”

Nhưng ngay khi cảm tình của dòng dõi gần như tan vỡ, mặt người chết bỗng nhiên nói: “Mèo với chó không đủ tư cách trở thành quân cờ của ta. Một nước cờ này là một khâu quan trọng nhất trong kế hoạch của ta, nếu không phải sớm chiều ta và người ở chung gần một năm, ta cũng tuyệt không tin nổi người.”

Thu thái dòng dõi nghe được có chút buồn cười, nhưng càng nhiều hơn là một dòng nước ấm khác thường chọt dâng lên trong lòng, hấn bật cười nói: “Theo người nói như vậy, có thể trở thành một quân cờ, vẫn là chuyện đáng tự hào?”

“Ta không tiện đánh cờ, cả đời chỉ đánh một ván cờ, chỉ cầm một quân cờ.”

“Nói như vậy, ta nên cảm thấy may mắn mới phải, có thể trở thành quân cờ duy nhất trong tay người?”

“Đúng là người nên cảm thấy may mắn mới đúng, ta sẽ dốc hết sức lực với quân cờ duy nhất kia.”

Thanh âm của mặt người chết vẫn bình thản như vậy, nhưng oán khí trong lòng dòng dõi lại gần như tan thành mây khói.

Đúng vậy, mặt người chết luôn như vậy, lạnh lùng nhàn nhạt. Bản thân hẳn trông cậy vào hẳn biểu đạt tình cảm giống như người bình thường, đây không phải là chuyện ép buộc sao? Hơn nữa, mặc dù mặt người chết không nói, nhưng kỳ thực... mình thật sự được hẳn coi như truyền nhân để bồi dưỡng. Hơn nữa, mình làm quân cờ, bị hẳn lợi dụng sống không bằng chết, nhưng bản thân người chết cũng chẳng khá hơn chút nào. Bàn cờ này, kỳ thực chính hẳn cũng là một quân cờ.

Nghĩ rõ những điều này, trong lòng thư giãn dòng dõi cũng chỉ còn lại một cục u.

“Những chuyện này, người nói trước cho ta biết...”

“Nói cho người biết trước, biểu hiện của người sẽ không tự nhiên. Dù sao người làm quân cờ không tới một năm, ta không tin nổi.”

Tuy mặt người chết nói không thể tin, nhưng thư giãn dòng dõi nghe xong lại càng thấy trong lòng an tâm.

Không phải vì hẳn không coi trọng bản thân, hoàn toàn ngược lại. Bởi vì hẳn quá coi trọng, cho nên mới không tin được... Mà cảm giác này cũng không xấu.

“Như vậy... Mặt người chết, bây giờ tình huống thế nào? Người chết thật hay là giả chết? Người sắp xếp ta bên người La Tiêu, muốn ta làm gì?”

Sau khi khôi phục tâm tình, vấn đề của dòng dõi lập tức nhiều lên. Nhưng mặt người chết còn chưa kịp trả lời, chợt nghe bên ngoài truyền đến một hồi tiếng bước chân.

Thư thái đưa nhỏ lập tức bình tâm tĩnh khí, cũng không dám âm thanh trong đầu đối thoại. Lúc này hẳn khôi phục cơ trí, tự nhiên muốn có được tồn tại không thể bại lộ mặt người.

Một lát sau, cửa phòng mở ra, không ngoài dự liệu là La Tiêu.

“Xem ra người với con rối này rèn luyện thân thể cũng không tệ lắm.” La Tiêu lộ ra nụ cười châm chọc: “Mới tỉnh dậy đã biết khóc.”

Con cháu trong lòng rùng mình, đoán được thời điểm tâm tình kích động của mình lúc vừa rồi rất có thể không khống chế tốt thân thể... Bất quá cái này cũng không có gì ghê gớm.

Nguy tử hoàn sinh, nhất là phát hiện mình tuy không chết, nhưng sống không bằng chết, khóc hai tiếng là chuyện thường tình của con người. Nếu không phải thư giãn con cháu vội vã đối chất với người chết, chỉ sợ cũng phải khóc trước một phen, mới có thời gian suy nghĩ những thứ khác.

Cho nên hắn không hoảng hốt, điềm tĩnh đáp trả La Tiêu:
“Ngươi muốn thế nào?”

La Tiêu cười cười: “Ta muốn làm cái gì? Hiện tại trong Quần Tiên thành muốn biết người ta đang làm nhiều lắm, chỉ là trưởng lão Thông Thiên Thánh Đường chỉ sợ đã có hơn phân nửa người nghĩ tới vấn đề này đến phát điên, tại sao ta phải nói cho ngươi biết?”

Nhưng một lát sau, La Tiêu lại mở miệng cười nói: “Chẳng qua, nhàn rồi nhàm chán, ta lại có thể nói hai câu với ngươi. Ví dụ như, ngươi có muốn biết là ai sai khiến những chuyện này sau lưng ta không?”

Thư giãn lòng người thừa kế rung mạnh, mà hắn cũng không có ý che giấu phần chân động này.

“Sau lưng của ngươi, không phải Đọa Tiên ư?”

“Đọa Tiên?” La Tiêu không cho là đúng, “Nếu như có hàng thật giá thật Đọa Tiên, làm gì đến phiên ta đi làm chó. Bất cứ một Đọa Tiên hoàn chỉnh nào buông xuống đều có thể quét ngang quần tiên thành hôm nay... Yên tâm đi, Đọa Tiên thật sự giáng lâm, còn rất sớm.”

“Lâm bầm.”

Thư thái đờn nhỏ chỉ nghe được, tim đập thành thịch, không khỏi nuốt một ngụm nước miếng.

“Nhưng mà, muốn đám Đọa Tiên này hoàn chỉnh giáng lâm ở cửu Châu cũng không dễ dàng như vậy, hiện tại bọn họ nhiều nhất cũng chỉ là giơ một tay ra mà thôi, cho nên mới cần sự giúp đỡ... hoặc là nhận trung thành chó săn.” La Tiêu cười chỉ chỉ về phía mình, sau đó lại chỉ về phía dòng dõi của mình.

“Thư thái dòng đời, có hứng thú sống cùng ta, làm chó của Đọa Tiên hay không?”

...

743

Thư thái dòng dõi bị lời mời của La Tiêu làm cho sợ ngây người.

Muốn hấn làm con chó cho Đọa Tiên cùng à?

La Tiêu sao lại dám đưa ra loại yêu cầu hoang đường này? Đầu óc hấn có bệnh sao? Giết Huyền Âm tử, người không ra người, quý không ra quý, lại còn có mặt mũi muốn mình cùng làm chó với hấn?

Thư giãn dòng dõi hận không thể cỡi quần đái hấn ngay tại chỗ.

Nhưng rất nhanh, thư thái dòng dõi đã ý thức được hình như mình không nên cự tuyệt quả quyết.

Bởi vì nhìn từ góc độ khách quan, dường như mình không có lý do gì để cự tuyệt...

Hấn xuất thân từ phổ phường, tự nhiên thiếu trung thành và cảm giác trung thành, ích kỉ là thiên tính. Nếu bên Đọa Tiên có thể đưa ra đủ giá cao, hấn không có lý do gì mà không động lòng.

Đọa Tiên có thể ra giá cao sao? Đương nhiên là có thể, ngay cả chân truyền của La Tiêu là chân quân mà cũng dứt khoát làm phản, tài nguyên trong tay Đọa Tiên chỉ sợ vượt qua tưởng tượng của tu sĩ cửu châu, mua chuộc một đứa con nối dõi còn không đơn giản sao?

Ngoài ra, theo lẽ thường mà xem, Thư giãn dòng dõi hấn là tràn ngập thù hận với Vạn Tiên minh: Ân sư Huyền Âm Tử coi hấn như quân cờ thậm chí là quân cờ, không chút do dự hy sinh hấn, như vậy dựa theo logic bình thường, lúc này hấn ứng đối với Huyền Âm Tử và hận thù Vạn Tiên minh đại diện cho hấn tới tận xương tủy.

Sau khi ý thức được điều này, Thư Nhi không dám lộ ra vẻ khinh miệt hay phủ nhận, chỉ sợ bị nhìn ra điều gì. Hấn cố gắng điều chỉnh biểu cảm, để bản thân có vẻ cảnh giác mà sợ hãi - phù hợp với biểu hiện của một quân cờ mười mấy tuổi.

Con cháu không biết khả năng diễn xuất của mình ra sao —— trước đây khi lẫn lộn ở phố phường, mỗi lần giả chết đều sẽ bị người ta nhìn thấu, sau đó đánh cho một trận no đòn. Nhưng hiện tại hắn cũng coi như là người tu tiên, năng lực không chế thân thể và tâm linh tăng lên rất nhiều, nói không chừng thật sự có thể giấu diếm được?

Không biết có phải thư giãn vận khí của con nôi dôi bùng nổ hay không, La Tiêu đích xác không chú ý tới vẻ mặt của Thư Nhi nhanh chóng biến hóa, mà là tự nói với mình: “Cơ hội như vậy chỉ có một lần này, Đọa Tiên cũng không cần quá nhiều trợ thủ., Trong mắt bọn họ, tu sĩ trên đại lục Cửu Châu chết sạch mới tốt, lưu lại thêm một người cũng cực kỳ chói mắt. Bây giờ lực lượng chưa đủ mới cần chiêu mộ mấy con chó trung thành, nhưng lực lượng của bọn họ tăng trưởng rất nhanh, không bao lâu nữa sẽ không cần con chó trung thành gì nữa.”

Thư thái người hầu, một bên nghe, một bên không ngừng tính toán tiếp tới những gì cần làm. Người chết chắc là sợ La Tiêu, đối phương ở đây sống chết không chịu nhảy ra nói chuyện, như vậy hết thảy chỉ có thể dựa vào chính mình.

Thái độ không thể quá tích cực, vì bản thân không có lý do tích cực. Cũng không thể kháng cự quá mức, ví dụ như cứ chửi La Tiêu ngu xuẩn: Phong Xuy Cốt đã có rồi, mạng đoán không còn. Về phần nghĩ cách dụ dỗ đối phương... Vậy càng là nói đùa. Con nôi dôi của hắn đúng là tốt, nhưng La Tiêu cũng không phải đèn cạn dầu, có thể từ tầng dưới chót Hoa Nghiêm tông đi thẳng tới môn hạ tứ tướng chân quân, loại người này bị người ta lừa gạt?

Tâm niệm nhanh chóng suy nghĩ, trong đầu Thư Nhi lại lóe lên linh quang, đã có chủ ý.

Hắn quyết định thực hiện.

“... Sao lại tìm ta?” Thư Nhi vừa nói, con mắt vừa chuyển động ùng ục, hiện ra vài phần khí chất lấu cá: “Chỉ bằng một tiểu nhân vật Trúc Cơ kỳ như ta, có thể làm gì cho Đọa Tiên?”

La Tiêu cười cười: “Đế Tiên mới không quan tâm người quy hàng là mạnh hay yếu, dù sao trong mắt bọn hắn đều là sâu kiến. Cũng không quan tâm người có đủ thông minh hoặc

trung thành hay không, bởi vì bọn hắn có rất nhiều biện pháp khiến người không cách nào không xuất ra chiêu trò. Tìm ra lý do rất đơn giản: thuận tiện.”

“Lợi hại à?”

La Tiêu nói: “Dù sao tìm ai cũng giống nhau, như vậy tìm người có cái gì không được chứ?”

Lý do này thực sự cường đại, trong lòng thư giãn trăm ngàn người không tin, nhưng lại tìm không thấy lý do phản bác, đành phải trầm mặc không nói.

La Tiêu dần dần mất đi hứng thú: “Xem ra người cũng là người không thú vị, đã vậy...”

Mắt thấy La Tiêu đã giơ tay lên, thư giãn dòng dõi vội vàng nói: “Ta nguyện ý, ta đương nhiên nguyện ý đừng nói làm chó cho Đọa Tiên, làm chó cho ngài ta cũng cam tâm tình nguyện...”

“Được.” La Tiêu gật đầu, “Như vậy, tiếp theo giúp ta làm một chuyện.”

“Ngài nói đi.”

“Chúng ta cùng đi, nghĩ biện pháp tiêu biến.”

“Cái gì?” Thư Hoài Nhân giật nảy mình: “Tại sao phải làm rơi hắn?”

La Tiêu cười: “Rất đơn giản, bởi vì hắn là cấp trên của ta, mà ta không hy vọng mình có quá nhiều thượng cấp. Ta làm chó cho Đọa Tiên đã là đủ rồi, không cần thêm một chủ nhân nữa.”

Thư thái đưa cháu nghe xong trong lòng càng kinh hãi, hóa ra sau lưng La Tiêu lại là một màu đen, những thứ xấu khi xưa luôn mơ hồ làm thủ lĩnh Địa Tiên cũng không quan trọng, quan trọng là... chỉ bằng một mình La Tiêu thì có tư cách gì mà khiêu chiến với Địa Tiên?

“Cũng là chó của Đọa Tiên, giữa chúng ta không có chênh lệch quá lớn. Hơn nữa hành động của bóng tối quá nhanh, Đọa Tiên thất tâm quá nhanh, lập tức phải bộc phát toàn diện ở quần tiên thành, chúng ta nhất định phải mau chóng ngăn cản hắn.”

Thư thái đưa cháu càng nghe càng hồ đồ, mất đi tâm trí, hẳn miễn cưỡng có thể lý giải, có lẽ có thể bùng nổ toàn diện ở Quần Tiên thành, có lẽ là một loại kỳ độc. Nhưng đối với Đọa Tiên thành mà nói, độc chết tất cả mọi người trong Quần Tiên thành mới tốt, có gì cần phải ngăn cản hẳn?

“Thỏ khôn chết, chó săn hãm.”

“Vẫn không được?”

“Vẫn không được...”

Một khu Tiên, bên ngoài phong độc trận, vài tên tu sĩ hạc phát đồng nhan liếc nhau, đều thở dài không thôi.

Đọa Tiên kỳ độc, quả nhiên lợi hại vô cùng, từ khi từ lần độc phát thứ nhất đến giờ đã qua ba ngày, người trúng độc một người không cứu được, ngược lại là tu sĩ thử giải độc, có không ít người vô ý nhiễm độc, không thể không bị phong bế trong quan tài bạch ngọc chờ chết.

Không sai, chờ chết. Tình thế phát triển tới bước này, bất cứ ai có lý trí đều sẽ không cảm thấy loại đọa tiên kỳ độc này, thật sự có thể bằng thủ đoạn hiện có phá giải.

Đã có quá nhiều người trước mặt loại kỳ độc này gãy kích trầm sa. Chương môn là một trong ngũ đại môn phái siêu nhất phẩm, Lạc Tuyết tiên tử am hiểu giải độc trong Địa Tiên... Thậm chí những người này tụ tập lại, dùng ý tưởng rộng rãi mà vẫn không xuất ra được thủ đoạn hữu hiệu nhất.

Trước mắt việc có thể làm là phong ấn bọn họ lại, tránh cho độc tố càng thêm điên cuồng lan truyền, mà những người nằm trong quan tài bạch ngọc xem ra đã không khác gì một cỗ thi thể. Mà những tu sĩ canh giữ bên cạnh Phong Độc Trận cũng tương đương với người canh gác.

Tốc độ luân chuyển thi nhân rất nhanh, một canh giờ đổi một lớp, một lớp một hai người. Nguyên nhân chủ yếu chính là do lúc trước có người thủ thi không hiểu tại sao trúng độc, vì thế hiệu quả của quan tài bạch ngọc và Phong Độc Trận bắt đầu bị nghi ngờ. Sau khi nhiều thương lượng bạc trắng và thỏa hiệp, liền định ra chế độ luân ban —— tuy đám người trúng độc bởi vậy mà khuếch đại ra, nhưng trên lý thuyết chỉ đợi một canh giờ, hẳn là sẽ không có nguy hiểm trúng độc.

Chẳng qua, chuyện xấu này đương nhiên không phải ai cũng nguyện ý tiếp, bị cưỡng chế cưỡng chế phát tác tới, sẽ là oán thâm trong bụng.

“Muốn ta nói, bảo vệ những thi thể này ở đâu? Hoàn toàn là để cho người khác gặp xui xẻo thôi, quan tài bạch ngọc cùng phong độc trận căn bản không dựa vào Bích Lưu tiên tử của Tú Thủy sơn trang tốt được, không hiểu sao lại trúng độc ngay cạnh quan tài bạch ngọc. Ta xem hay là mau chóng phá hủy những quan tài này mới tốt.”

“Tiêu hủy? Nói dễ dàng vậy, trong phong độc trận năm chính là ba chân truyền của Linh Kiếm phái. Người dám cùng Phong Ngâm chân nhân nói tiêu hủy, cẩn thận bị một kiếm chém chết.”

“Hừ, Linh Kiếm phái thì sao? Đệ tử Linh Kiếm phái không phải chết sao? Nằm trong quan tài bạch ngọc là có thể tự hồi sinh sao? Sống có số, dù Phong Ngâm chân nhân có chém chết ta thì đệ tử của hắn cũng không sống nổi... Nói đạo lý nha...”

“Nói lý? Ha ha, Phong Ngâm chân nhân tính tình tốt, có lẽ còn có thể nói lý với người. Nếu như chờ Vương Lục chân nhân trở về, người xem hắn có chịu nói đạo lý với người không.

“Vương Lục... Vương Lục thì đã sao? Chỉ là một tên Kim Đan, ta có thể sợ hắn sao?... Đánh không lại ta có thể chạy chứ. Hơn nữa cục diện bây giờ, Địa Tiên ra tay cũng không làm nên chuyện gì, hắn thì làm được gì? Nếu hắn có bản lĩnh giải độc, ta lập tức đi tới chân núi Linh Kiếm Sơn quý mười năm đi.”

“Huynh đệ, ta khuyên người đừng nói quá đầy bụng là coi thường người, nhưng chuyện có quan hệ với Vương Lục chân nhân, thường thường đều dễ dàng ngoài dự đoán của mọi người. Người cho rằng hắn không làm được, hắn hết lần này tới lần khác lại làm cho người xem. Hôm nay tình huống của quần tiên thành khẩn cấp như vậy, hắn lại thủy chung không lộ diện, ta sợ chờ hắn trở về, sẽ long trời lở đất a.

“Mẹ kiếp, hắn thực sự có thể một lần trở về là lật trời lật đất, cho nên không về sớm một chút được sao? Ta thấy hơn phân nửa là hắn không thể trở về Tứ Tượng Chân Quân xuống tay nhìn tùy tâm sở dục. Kỳ thật rất có quy luật, bốn đệ tử chân

truyền Linh Kiếm Phái, sau lưng chúng ta có ba người, người cảm thấy dựa vào cái gì Vương Lục mà có thể đứng ngoài cuộc?”

“... Người thích tin hay không, đến lúc đó đến dưới Linh Kiếm sơn quỳ mãi không nổi, đừng nói là ta không nhắc nhở người nha.”

“Người nói... Đây không phải là độc?”

Trong vòng xoáy Tinh Hà, Vương Lục có chút ngoài ý muốn hỏi thăm trong đầu đột nhiên vang lên thanh âm.

“Tuy nhiên, có phải là độc hay không thì tạm thời không nói đến, tại sao người lại ở chỗ này?”

“... Bởi vì ta ở cùng một chỗ với thánh quang. Chủ nhân mà ta tôn kính, những năm này kỳ thật ta một mực đi theo bên cạnh người, ngài sẽ không quên chứ?”

Thanh âm trong đầu có chút buồn cười cũng có chút ủy khuất.

Đương nhiên Vương Lục còn chưa quên, lúc trước nếu không phải người không gặp mặt dùng thánh quang kết hợp với Hỗn Độn Vô Tướng Công và Hỗn Độn Phá Thiên Thần Kiếm, viên kim đan này của hắn còn không có dễ dàng viên mãn như vậy... Bây giờ thế nhân đều biết Vương Lục lấy hai đại công pháp làm căn cơ, công thủ kiêm chuẩn, không biết thật ra bên trong kim đan của hắn có ba loại đại đạo. Vô Tướng công, Hỗn Độn Phá Thiên Thần Kiếm cùng với biến Thánh Quang.

Chỉ bất quá Vương Lục đối với Thánh Quang Chi Hải thủy chung không có hứng thú, thánh quang thủy chung là một loại chất dinh dưỡng, cảm giác tồn tại cũng không mạnh. Mà sau khi Vương Lục thành tựu Nguyên Anh, nhiều thải sắc Nguyên Anh có thể hoàn mỹ kiêm dung nhiều loại đại đạo, thánh quang tồn tại ngược lại có chút dư thừa. Bất quá tốt xấu gì cũng là chí cường chi đạo của Tây Di đại lục, mặc kệ bỏ qua cũng không có chỗ nào không tốt.

Vương Lục cũng không thắc mắc vì sao bây giờ Thánh Quang giáo là người không biết mặt ở đại lục Cửu Châu, luôn luôn đi theo bên cạnh mình - Đúng như lời hắn nói, mình mới là cội nguồn chân chính của Thánh Quang Cửu Châu.

Hắn chỉ thấy lạ, vì sao Vô Diện giả lại đột nhiên xuất hiện? Từ trước tới nay, Vô Diện giả đều hoàn mỹ đóng vai trò trong suốt nhỏ, không có liên quan gì đến Vương Lục, cho dù Vương Ngũ Thi gặp phải hiểm tình hắn cũng ngoảnh mặt làm ngơ. Lúc này nhảy ra, thực sự có chút kỳ quái.

“Không có gì, chỉ là thấy đồ vật quen thuộc, không khỏi cảm khái mà thôi.” Vô Diện nói, phảng phất như cố ý làm cho người ta mất hứng, không nói nữa.

Nhưng có nhắc nhở của câu này, Vương Lục đương nhiên có thể đoán được chân tướng.

“Có thể làm cho người quen thuộc, đơn giản là thánh quang đó. Mà người nói loại kỳ độc này cũng không phải độc, lẽ nào là một loại thánh quang? Ừm, tinh thần sản xuất hàng hóa? Khi Thánh Quang giáo bồi dưỡng tín đồ cuồng tín các người lại dùng thứ này sao?”

Người không có mặt ở trong đầu Vương Lục cười nói: “Ngài vậy sai rồi...”

“Chúng ta chơi còn cao cấp hơn cái này một chút.”

...

“Ai, lớn tuổi rồi, người cũng hồ đồ rồi.”

Vương Lục vừa lắc đầu, vừa thầm mắng mình rõ ràng đã mất đi sự nhạy cảm ngày xưa.

Kỳ thật hẳn đã sớm nghĩ tới, một loại truyền nhiễm có tính cực mạnh, làm xong sẽ khiến người ta mất lý trí, mặc cho người ta không chế kỳ độc... Đây không phải tà giáo sao?

Hơn nữa, năm đó các Địa Tiên quần chúng nổi bật, thế lực triển khai kỳ độc đến đỉnh phong mà nói, một loại khả năng có lẽ là kỹ thuật của Đọa Tiên đã xuất ra quá nhiều Đại Lục, thế cho nên các Địa Tiên dồn hết toàn lực cũng khó có thể nhìn thấy phần lưng của gã — nhưng thật sự có kỹ thuật to lớn như vậy thay đổi, năm đó bọn Tôn Bất Bình làm sao kiên trì chiến đấu mà không bị diệt sạch?

Khả năng thứ hai, thật ra là đám Địa Tiên hiểu nhầm bản chất độc tố, thật sự coi nó như độc giải, kết quả tự nhiên là làm nhiều công ít.

Bây giờ nghĩ lại, khả năng thứ hai của cái này hơn phân nửa chính là chính xác. Cái gọi là Đọa Tiên kỳ độc, kỳ thực chính là chuyên buôn bán tinh thần, cũng chính là tà giáo... người trúng độc, chẳng qua là bị người ta lừa gạt mà dạy, lúc này người cho hắn ăn nhiều linh đan diệu dược hơn nữa thì có ích lợi gì?

Đương nhiên, kỳ độc cũng tương đương tà giáo, đây chỉ là suy đoán của Vương Lục, nhưng có giấy chứng nhận không có mặt người, hẳn tự tin phán đoán này sẽ không có sai.

“Có điều ở đây còn có một vấn đề logic.” Giọng nói của Vương Vũ đúng lúc xuất hiện trong đầu Vương Lục, đưa ra nghi vấn: “Đọa Tiên kỳ độc, ít nhất cũng có hơn vạn năm lịch sử — nhóm Địa Tiên ở một vạn sáu ngàn năm trước đã chịu rất nhiều đau khổ. Mà Thánh Quang giáo các người quật khởi cũng chỉ có mấy ngàn năm chứ?”

Người vô diện cười cười: “Xem ra ngài hiểu lầm ý tứ của ta. Cũng không phải ta nói loại độc tố này là truyền từ Tây Di Đại

Lục, mà là hai bên có chỗ chung.”

Vương Lục giải thích: “Bất kỳ tông giáo hoặc tín ngưỡng đi đến tình trạng cực đoan, kỳ thật đều không khác gì độc dục. Tây Di Đại Lục có Thánh Quang giáo, Cửu Châu Đại Lục chúng ta không phải cũng có đủ loại giáo nào sao?”

Vương Vũ mỉm cười: “Ví dụ như Trí giáo?”

Vương Lục nghiêm mặt nói: ” Trí giáo tuyệt đối không phải là tông giáo bình thường, nó từ đầu đến cuối đại biểu cho sức sản xuất của Cửu Châu...”

“Đừng nói nhảm nữa.” Một câu của Vương Vũ đã cắt đứt sự phổ biến của đồ đệ, đổi sang hỏi Vô Diện. “Tóm lại, ngươi có cách giải độc?”

Vô Diện giả nói: “Đây không phải độc, vì vậy chưa nói tới giải độc. Người trúng chiêu giống như bị tà giáo tẩy não, không tự chủ được mà trở thành tín đồ trung thành. Quá trình này không thể đảo ngược, cho nên muốn khiến bọn họ hoàn toàn khôi phục như lúc đầu đã là không thể. Nhưng, mọi chuyện vẫn còn đường sống để xoay chuyển.”

“Ồ? Quá trình không thể nghịch chuyển, còn xoay chuyển như thế nào nữa?” Vương Vũ tò mò hỏi.

“Vương vũ ngươi ngộ tính không đủ a, đã nói đến nước này rồi ngươi còn không rõ sao?” Vương lục cười: “Đã là chơi tà giáo, ngươi sao có thể quên ta năm đó đã làm gì?”

Vương Vũ giật mình, giật mình.

Nói đến chơi tà giáo, Vương Lục đúng là năm đó Linh Kiếm phái này đá đệ tử đã được Thăng Tiên đại hội để xuống núi rèn luyện. Một gã Trí giáo Vương Lục quấy cho cả Thương Khê Châu không được an bình, chuyện đó nàng có ấn tượng rất sâu sắc —— vì chuyện Trí giáo, nàng bị Phương Hạc dạy dỗ không nghiêm khắc buộc tội mười lần, trưởng lão cung phụng cũng khấu trừ ba năm, cũng may lúc đó cung phụng của nàng đã đóng cửa hơn mười năm về sau, không có liên quan gì đến sự ngứa ngứa.

Vương Lục xuống núi không đến một năm, Bạch Thủ lập nghiệp, sáng lập ra một giáo phái khổng lồ số lượng tín đồ lên tới ức vạn, hình thức trung tâm là thu nạp những tín đồ hiện

nay thành. Đơn giản mà nói, chính là sự chuyển hóa tín ngưỡng.

Muốn để những kẻ có ý chí tự nhiên, tư duy độc lập gia nhập giáo dục, cống hiến tín ngưỡng, độ khó rất cao. Nhưng thế gian phàm tục nhiều ngu muội, rất dễ bị người kích động, hơn nữa ngoan cố bất hóa, lấy bản lĩnh của Vương Lục cũng không thể thuyết phục bọn họ thông minh... Cuối cùng mới thúc đẩy Vương Lục quyết tâm thi triển trí giáo phái.

Đứng trên nền tảng của các tông giáo khác, đề luyện ra giáo lý có kích động hơn, xây dựng chế độ quản lý kín kẽ hợp lý hơn, lại phối hợp với người tinh nhuệ mới là thời cơ thích hợp, Trí giáo vừa bay lên trời là hợp lý nhất.

“... Người là muốn những người trúng độc cuối cùng kia tin tà giáo của người hả?” Vương Vũ hiểu ra, quả thực muốn cười. Tên Vương Lục này thật sự quá xấu. Bị Đọa Tiên khống chế tất nhiên là hỏng bét đến cực điểm, thế nhưng tin tưởng Vương Lục dạy Trí... hình như cũng không tốt lắm, chân chính là mới ra khỏi Long Đàm lại vào hang hổ.

Wương Lục nói: “Ta nói lại lần nữa, Trí giáo vẫn luôn đại biểu cho việc Đại Lục Lục ở Cửu Châu sản xuất đầu tiên...”

“Người có niềm tin có thể hoàn thành chuyển hóa tín ngưỡng?”

Wương Lục nở nụ cười: “Chiến tích trong quá khứ tạm thời không đề cập đến, đừng quên hiện tại Trí giáo và Thánh Quang giáo đang dần dần hợp lưu, mà Thánh Quang giáo mà...”

Vô Diện giả cũng cười nói: “Vẫn câu nói đó: Chúng ta chơi còn cao cấp hơn cái này một chút.”

“... Mục tiêu của chúng ta không phải là đen sao? Nhưng bây giờ là muốn làm gì?”

Trong quần tiên thành, dòng dõi có chút mờ mịt đi theo sau lưng La Tiêu, ánh mắt khẩn trương quét qua đường phố bên cạnh.

Hai người bọn họ đang đi trên mặt đường rộng rãi của tiên khu hai khu... Lúc này một mảnh khí tức tức sát, hoàn toàn khác với cảnh tượng hồi hải lúc trước. Tức là lực sĩ kim giáp cấp bậc

cảnh giới cao bị kích thích, tùy ý có thể thấy được, đội tuần tra do các đại môn phái của Vạn Tiên minh tạo thành cũng thỉnh thoảng xuất hiện ở những góc phố lớn ngõ nhỏ.

Nhưng mà bất luận là lực sĩ kim giáp, hay là đội tuần tra của Vạn Tiên minh, đều làm như không thấy hai người La Tiêu và dòng dõi. Thậm chí La Tiêu va chạm với thân thể đối diện, khiến đối phương lão đảo một cái, đối phương cũng giống như cái gì cũng chưa từng sinh ra.

... Đây đương nhiên là thủ đoạn của Đọa Tiên, áp đảo cả tu tiên giới hiện nay.

Đúng như lời La Tiêu nói, một khi sa đọa trở thành con chó của Đọa Tiên, chỗ tốt thật sự là đếm không xuể. La Tiêu chỉ cho con cháu ăn một viên linh đan màu tím đen, giúp con nổi dãi nhanh chóng bành trướng trong cơ thể, lượng lớn chân nguyên dinh dính như tương lấp đầy khắp ngóc ngách trong cơ thể, sau đó lại co rút lại, ngưng kết thành một viên kim đan sáng bóng long lanh. Không có gì bất ngờ xảy ra, con cháu đã thành kim đan rồi.

Trong nhận thức của hắn, trên đời này chưa bao giờ có kim đan nào rẻ như vậy. Từ Hư Đan đến kim đan, không riêng gì pháp lực chông chất, còn liên quan tới sự rèn luyện của nguyên thần, kết hợp với đại đạo trong thiên địa. Tóm lại, không ai có thể dựa vào ngoại lực một lần là được, cho nên tu sĩ kim đan được xưng là chân nhân —— người thực có bản lĩnh mới có thể gọi là chân nhân.

Nhưng mà hiện tại, thường thức của Cửu Châu Đại Lục này đã bị kinh lịch của chính hắn phá vỡ. Một viên đan dược, một viên kim đan, trên đời này chính là chuyện tốt như vậy.

Mà Kim Đan này rõ ràng không giống Kim Đan bình thường, còn có các loại chỗ thần diệu khác, ví dụ như chỉ cần hắn dựa theo phương pháp La Tiêu dạy tụng khẩu quyết, sẽ biến thành người trong suốt, có thể tự do hành tẩu tại Vạn Tiên minh.

Nhưng thường đi bên bờ sông, nào có gì phải không ướt giày? Vạn Tiên minh có nhiều dị sĩ như vậy, quân tiên thành lại là sân nhà của người ta, vạn nhất bị phát hiện thì phải làm sao? Ít nhất đi lại bên ngoài như vậy là một loại nguy hiểm. La Tiêu gánh vác lý do mạo hiểm là gì?

“Tìm người.” La Tiêu trả lời, vừa nói, hắn vừa bấm ngón tay tính toán cái gì. Lấy nhãn lực dòng dõi, chỉ có thể nhìn ra phương pháp thôi diễn của La Tiêu cao minh dị thường, đã vượt xa cảnh giới Kim Đan đỉnh phong trước kia.

Hơn phân nửa cũng là được lợi từ Đọa Tiên... Minh chỉ là làm chó của La Tiêu, có thể một bước kim đan, như vậy bản thân La Tiêu đạt được chỗ tốt sẽ lớn bao nhiêu? Hắn tự xưng, sau khi làm chó cho Đọa Tiên, có thể cùng Hắc Đô không chênh lệch quá nhiều, chẳng phải có ý nghĩa hắn có thần thông Địa Tiên sao?

Nhưng nếu thật sự có thần thông của Địa Tiên, tìm ai mà cần phải cố hết sức như vậy?

“Tứ Tướng Chân Quân.”

“Tứ Tướng Chân Quân?” Thư giãn dòng dõi lại giật mình, bởi vì ở trên đường phổ hai khu Tiên, hắn nghe người xung quanh nói chuyện, hắn đã biết hôm nay Tứ Tướng Chân Quân sắm vai nhân vật gì ở Quần Tiên Thành. Đó là vô số người giết người rồi sau đó nhanh chóng giết chết Đọa Tiên Cầu Cầu, La Tiêu muốn tìm hắn làm gì?

“Ta muốn giết hắn.”

“Giết hắn?” Thư Nhi càng không hiểu nổi: “Hắn không phải người bên chúng ta à? Sao phải tới gây sự với hắn?”

La Tiêu cười lạnh: “Chúng ta bên cạnh? Ý tưởng buồn cười đó, ta sẽ không đứng cùng một phía với bất luận kẻ nào, trừ bản thân ra, những người khác chỉ có người lạ và kẻ địch. Mà giết Tứ Tướng Chân Quân, đối với ta càng có lợi. Chuyện của hắn không xong thì không còn lựa chọn nào khác, phải đích thân ra tay, tất nhiên sẽ lộ ra sơ hở...”

“Thế nhưng chuyện Tứ Tướng Chân Quân làm lúc này, chẳng lẽ lợi ích không giống chúng ta sao? Có hắn ở đây, ta thấy Vạn Tiên minh không kiên trì được bao lâu nữa...”

La Tiêu cười càng lạnh hơn: “Nhưng bây giờ Vạn Tiên minh suy sụp, đối với ta có ích lợi gì chứ? Công lao hoàn toàn bị hắn chiếm mất, ngày sau ta lại là cái thá gì? Người đã quên câu nói lúc trước ta đã nói với ngươi à?”

Thư thái đương nhiên không quên, thỏ khôn chết, chó săn đi nầu, hấn âm thầm vạch ra lý do giết chết kẻ đen chính là lý do này, hiện tại giết Tứ Tướng Chân Quân này lại là lý do này, La Tiêu đúng là không hổ là chuyên gia phản bội, bây giờ phản bội đến Đọa Tiên Trận doanh, chỉ lo tới lợi ích bản thân, đem sự nghiệp của Đọa Tiên vứt bỏ, bản chất hành vi cũng có thể tương đương phản bội, cũng không biết Đọa Tiên đứng sau màn có trực tiếp tiêu diệt hấn hay không.

“Chỉ cần ta không chạm đến căn cơ, hơn nữa có thể biểu hiện ra giá trị không thua gì tứ tướng chân quân, Đọa Tiên sẽ không giết ta. Đối với việc trung thành chó cắn xé, Đọa Tiên cũng không để ý.” La Tiêu nói, ngón giữa đột nhiên run lên: “Ha ha, tìm được rồi.”

Sau một khắc, hấn giữ chặt tay của Thư giãn dòng dõi, con cháu chỉ cảm thấy hoa mắt, cảnh tượng nhanh chóng vụn vụn, khi trở lại bình thường thì đã ở trong khu năm khu Tiên.

Cách đó không xa chính là tổ chức những tòa nhà tiếng tăm lừng lẫy trong các tiên thành, chẳng qua bây giờ tin tức của chủ nhân hoàn toàn không có, lộ ra vẻ vắng lặng. Sau đó mục tiêu lần này của La Tiêu chính là đứng trước cửa đình viện.

“Su phụ, đã lâu không gặp.”

La Tiêu mang theo nụ cười quỷ dị tới gần, mà Tứ Tướng Chân Quân thì quay đầu lại, lông mày nhíu chặt: “Người tới đây làm gì?”

Trong lúc nói chuyện, Tứ Tướng Chân Quân đã giơ cánh tay lên, một vòng xoáy đen kịt tại lòng bàn tay chậm rãi ngưng kết, đây là thời khắc khai chiến.

Tứ Tướng Chân Quân từ trung lưu của Vạn Tiên minh biến thành chó săn Đọa Tiên, La Tiêu công không thể bỏ qua. Mà bây giờ tuy rằng hai bên đã lập trường nhất trí, nhưng bốn tướng quân đương nhiên sẽ không tín nhiệm La Tiêu. Bị ám toán một lần, hấn không thể lại bị ám toán lần thứ hai. Còn chính diện chém giết, dù sao hấn cơ sở hơn La Tiêu quá nhiều, chắc thắng không thua.

Nhưng La Tiêu đương nhiên cũng biết rõ điểm này, cho nên lần này y mang theo trợ thủ.

“Thư trị cho dòng dõi, lên.”

Sau một khắc, trong đầu Thư giãn dòng dõi vang lên một tiếng vù vù, đã thân bất do kỷ, nhào tới Tứ Tướng Chân Quân.

...

“Su phụ, đa tạ.”

Trong Quần Tiên thành, trận chiến của sư đồ hai người kết thúc không một ngọn sóng.

Phảng phất chỉ trong giây lát, thắng bại đã thấy rõ. Cánh tay La Tiêu xuyên thấu lồng ngực Tứ Tướng Chân Quân, đào lên một trái tim đang đập.

Sắc mặt Tứ Tướng Chân Quân không vui không buồn, chỉ là trong miệng không ngừng tuôn ra máu đen nhánh, trong ánh mắt ẩn chứa trào phúng.

Sau một khắc, Tứ Tướng Chân Quân vô thanh vô tức ngã xuống. La Tiêu cười hắc hắc một tiếng, cúi người, hai mắt trừng trừng của Tứ Tướng Chân Quân.

“Su phụ, yên nghỉ đi.”

Tận mắt thấy toàn bộ quá trình thở phào của dòng dõi, trợn mắt há hốc mồm, nội tâm bị khiếp sợ lấp đầy. Đầu óc hoàn toàn không cách nào chuyển động.

Thân là người trong cuộc, trong quá trình chiến đấu, dòng dõi đều thấy rõ... La Tiêu ném hấn ra như ám khí, sau đó dưới chân ta khẽ động, trước một bước giết tới trước mặt Tứ Tướng Chân Quân, hóa thành bàn tay phải đỏ như máu cắm thẳng vào trái tim của vị Chân Quân kia.

La Tiêu đầu địch sớm nhất, đạt được chỗ tốt cũng nhiều nhất. Cánh tay phải mở rộng ra, phảng phất đem Cửu U Thâm Ngục Huyết Hải Cuồng Đào cũng cùng đưa ra. Vô số du hồn Lệ Quỷ ở bên cạnh cánh tay bay múa gào thét, uy thế kinh người. Nhưng Tứ Tướng Chân Quân bình yên không sợ, vung tay lên liền thả ra vòng xoáy màu đen, hút lấy toàn bộ huyết hải. Dư uy khuếch trương, trong nháy mắt đánh tan màu máu trên cánh tay La Tiêu, cũng đem nó trấn áp đến không thể động đậy.

Nhưng sau một khắc, Tứ Tướng Chân Quân xoay chuyển ánh mắt, kinh nghi bất định nhìn về phía dòng dõi vẫn đang bay trên không trung, vòng xoáy trong tay không khỏi đình trệ một chút.

Vừa dừng lại, đã khiến thắng bại triệt để nghịch chuyển. La Tiêu không chút lưu tình nắm lấy khoảng không, thoát khỏi vòng xoáy trần áp, cánh tay huyết sắc lại nổi lên, trực tiếp đào ra trái tim Tứ Tướng Chân Quân.

Vì vậy chiến đấu cứ thế vội vàng kết thúc.

Trong con mắt của Thư giãn dòng dõi, kết quả này hoàn toàn không thể nào chấp nhận được, bởi vì không hợp lý, không giảng đạo lý, hoàn toàn không giải thích được. Rõ ràng Tứ Tướng Chân Quân chiếm ưu thế áp đảo, vì sao giây phút cuối cùng lại phạm phải sai lầm tương tự tự sát?

Hắn phân thân ở trên người mình, nhưng vì sao? Mình có gì đáng để ý? Một kim đan thành công, cho dù bị coi là ám khí tự nổ cũng không đả thương nửa sợi tóc hắn...

“Nhưng sẽ kinh động tất cả mọi người chung quanh, dẫn tới đội tuần tra đuổi giết. La Tiêu Chính đang cố gắng bạo nổ Tử Kim Đan trong cơ thể người, một khi bạo phát, toàn bộ Tiên thành chấn kinh. Mà dùng ngoại lực nghịch chuyển quá trình tự bạo Tử Kim Đan ngược lại, đối với Chân Quân mà nói cũng không phải chuyện dễ dàng, cho nên Tứ Tướng Chân Quân sẽ có một lát chân chờ, lộ ra khoảng không”.

Trong đầu Thư giãn con nôi dõi, thanh âm của Huyền Âm Tử lặng lẽ vang lên.

Con cháu giật nảy mình: “Mặt người chết tiệt, sao người lại ra đây? La Tiêu còn chưa đi xa đâu.”

Huyền Âm Tử cười lạnh nói: “Bởi vì thoát nhìn không cần phải lẫn trốn.”

La Tiêu cũng cười lạnh một tiếng: “A, là người? Ta thật sự không chú ý tới sự tồn tại của con côn trùng nhỏ này... Bất quá, nếu hàng hóa giấu đầu lòi đuôi này của người dám can đảm hiện thân, nói cách khác vừa rồi người đã nghe thấy rồi?”

Con cháu kỳ lạ nói: “Nghe được cái gì?”

Huyền Âm Tử nói: “Nghe thấy lời nói và câu kết lại để thắng lợi của hắn, nếu nhớ không lầm, La Tiêu, vừa rồi lúc Tứ Tướng Chân Quân người lộ ra sơ hở ngẩn ngui, nói với hắn một câu, khiến hắn vô thức từ bỏ ý định chống cự, lúc này mới có thể một kích giết chết hắn, không sai chứ?”

La Tiêu hừ một tiếng: “Quả nhiên là nghe được... Ta nói với hần, sư phụ, tiếp theo cứ giao cho ta, người có thể yên tâm mà đi. Vì vậy hần thật sự yên tâm đi, cưỡng ép kéo dài sơ hở, để ta có cơ hội giết hần.”

Thư thái dòng dõi nghe được một cách khó hiểu. Tiếp theo giao cho ta, người có thể yên tâm mà đi... Cũng bởi vì La Tiêu nói như vậy, Tứ Tướng Chân Quân đã thật sự yên tâm đi? Chuyện này cũng quá không hợp lý đi?

“Không có gì bất hợp lý cả, bởi vì câu nói kia có thể khiến Tứ Tướng Chân Quân ý thức được rốt cuộc người trước mặt đứng ở một bên nào. Sau đó sao... Lại thêm Tứ Tướng Chân Quân trúng độc chỉ sợ cũng không hoàn toàn, cho nên cam nguyện nghênh cổ ra rồi giết, không hơn thế.”

Thư thái người kế thừa sững sốt, không hiểu gì, nhưng rất nhanh hần liền há hốc mồm, khó có thể tin nhìn La Tiêu.

“Mặt người chết tiệt, ý của ngươi là... Chẳng lẽ tên gia hỏa này đang...”

Còn chưa dứt lời, đã thấy La Tiêu biến sắc.

“Câm miệng đi, chính chủ sắp trở về rồi. Huyền Âm Tử, lát nữa...”

“Không cần nói nhảm, ta còn chưa sa đọa đến mức cần người chỉ huy.”

Hai người vừa dứt lời, bỗng nhiên, một đạo khí tức khủng bố làm người ta hô hấp cũng vì đó đông kết từ trên trời giáng xuống. Thư thái dòng dõi không tự chủ được quỳ rạp xuống đất, thân thể run rẩy không ngừng, dịch đặc màu đen trong cơ thể không ngừng quay cuồng, như muốn sôi trào. Mà Huyền Âm Tử cũng tạm thời giấu kín ở chỗ sâu nhất trong cơ thể.

Bên cạnh, La Tiêu nghiêng răng đứng yên tại chỗ, sừng sững không ngã, nhưng trong cơ thể không ngừng truyền đến tiếng xương cốt áp súc, va chạm vào nhau nổ vang.

Sau đó, người hầu đều nghe được một thanh âm, một người cũng không quá xa lạ. Ở Quần Tiên thành đã lâu, số người xem cuộc đấu đa số sẽ không cảm thấy xa lạ với thanh âm này.

Âm thanh lạnh lùng thuộc về vị Địa Tiên đen kịt.

“Tại sao phải giết Tứ Tượng?”

Ngữ điệu bình thản, không nghe ra chủ nhân giọng nói vui giận, nhưng theo lời nói hạ xuống, áp lực của dòng dõi và La Tiêu rõ ràng càng lớn hơn.

Tục thừa trong lòng rung động, tâm linh phảng phất như con thuyền cô độc trong bão táp, lúc này nhớ tới lời La Tiêu vừa nói: chỉ cần làm con chó cho Địa Tiên, khác nhau cũng không quá lớn... Thật sự là buồn cười.

“Giết bốn bức...” Một lúc lâu, La Tiêu mới tích lũy đủ khí lực, mở miệng trả lời: “Là vì hấn là quân cờ, tồn tại thiếu hụt trí mạng, nếu không sớm loại bỏ sẽ tạo thành ảnh hưởng cực lớn tới kế hoạch không thể vãn hồi.”

Địa Tiên mặc đồ đen trầm mặc một lát, lại mở miệng nói: “Người đang nói láo.”

La Tiêu lại mặc kệ, phối hợp giải thích: “Lúc ta chuyển hóa Tứ Tượng, hoặc là thủ pháp không đủ thuần thực phạm sai lầm, hoặc là hấn là Chân Quân, trên người có bố trí gì đó không muốn người khác biết, có gì đó đặc biệt bố trí gì đó trên người., Khiến nghi thức chuyển hóa không đủ hoàn mỹ. Tóm lại, hấn cũng chưa hoàn toàn bị chuyển hóa, vẫn giữ lại một tia ý thức bản thân... Cho nên trong lúc chấp hành mệnh lệnh, hấn khó có thể tận thiện tận mỹ, luôn lưu lại sơ hở. Rõ ràng hấn có năng lực đại khai sát giới trong Quần Tiên thành, nhưng thỏa mãn cho những cuộc du kích bất thương, không đau không ngứa. Bởi vì từ sâu trong nội tâm hấn vẫn coi bản thân là người Cửu Châu hèn mọn., Không chịu hạ sát thủ với đồng loại. Ta cho rằng cái khe trên vách đá này tùy thời có thể mở rộng, dẫn đến toàn bộ vách tường sụp đổ —— hấn nếu một ngày nào đó mất đi không chế, đem bí mật của chúng ta lộ ra ngoài, loại tồn thất đó, chỉ sợ ta gánh không nổi.”

Hắc y Địa Tiên lại im lặng một lát: “Người vẫn đang nói dối.”

La Tiêu nói: “Ngoài ra, ta còn có một lý do giết bốn: Chuyện hấn làm, ta có thể làm, cho nên công lao không cần phân cho người khác, các chủ tử không cần nuôi quá nhiều chó.”

“...” Hắc Âm lại bắt đầu im lặng, qua một lúc lâu, hấn giơ tay lên: “Chủ nhân, không cần tự mình phô trương, chó không

ngoan.”

Vừa dứt lời, chợt nghe La Tiêu phát ra một tiếng kêu thê lương bèn nhọn, thảm thiết như quỷ mỵ.

La Tiêu đứng sừng sững dưới uy áp trùng điệp, đau đớn không muốn sống nằm cuộn mình trên mặt đất. Làn da trên người hắt nhanh chóng hòa tan, mà dưới làn da chảy ra lại là huyết tương màu đen.

Cũng may hòa tan chỉ kéo dài trong chốc lát, liền bị hắc thu trở về.

“Cho ngươi thêm một cơ hội cuối cùng, làm xong công tác của tứ tượng lưu lại, không nên lãng phí thời gian của ta nữa.”

La Tiêu trên mặt đất thở dốc kịch liệt, thân thể không tự chủ được run rẩy không ngừng. Nhưng hắn vẫn giãy dụa đáp lại: “Minh, minh bạch.”

Thanh âm mặc dù thống khổ, nhưng là, con cháu đồng dạng quỳ rạp trên mặt đất, lại từ trong ánh mắt của La Tiêu thấy được sắc mặt vui mừng.

Không biết qua bao lâu, uy áp dòng dõi cảm thấy đỉnh đầu dần dần tiêu tán, mới dám ngẩng đầu lên.

Hắc quả nhiên đã không thấy bóng dáng.

Bên cạnh, La Tiêu thở ra một hơi thật dài —— nhục thể của hắn vẫn đang trong trạng thái nửa bị hòa tan, vô cùng thê thảm, nhưng La Tiêu lại nắm chắc thắng lợi trong tay.

“Thắng một nửa rồi.” La Tiêu mở miệng giải thích, thanh âm bị hòa tan mơ hồ không rõ: “Cuối cùng vẫn là trở về, chứng minh chuyện bên này hắn hoàn toàn chính xác không bỏ xuống được. Kế tiếp, chỉ cần ở thời cơ thích hợp ép hắn trở về một lần nữa, nhiệm vụ của ta sẽ đại công cáo thành.”

Huyền Âm Tử đứng lúc hiện thân, đáp lại: “Hắc đang làm cái gì?”

“Không rõ, chỉ biết là không ở trong Quần Tiên thành, hơn nữa phi thường trọng yếu, tựa hồ liên quan đến bí mật căn bản của quần tiên thành, mà lại có quan hệ với đám người Đế Lưu Tôn. Đã như vậy, ta chỉ cần không ngừng làm loạn trình tự của hắn., ép hắn lãng phí thời gian ở Quần Tiên thành, nhất định

có thể quấy nhiễu hắn. Đến lúc đó, hắn hoặc là trong lúc rối ren bị Đế Lưu Tôn giết chết, hoặc là bị mai phục đã lâu, ta giết chết. Đương nhiên, nếu hắn kiên trì không quay lại cũng không sao. Sát chiêu hắn bố trí trong Quần Tiên thành đều bị phé hết.”

Nghe đến đó, ngay cả dòng dõi cũng có thể khẳng định, gia hỏa này, tựa hồ...

“Đừng hiểu lầm, ta cũng không có hứng làm đồng bạn của các ngươi. Ta là con chó của Đọa Tiên, điểm này xác thực không thể nghi ngờ. Có lẽ Tứ Tướng Chân Quân chuyển hóa không đủ hoàn mỹ, nhưng ta lại đạt được chuyển hóa hoàn mỹ, tuyệt đối sẽ không dao động về lập trường.”

Thư thái người nghe thấy thì nhú chặt mày, nếu là chó của Đọa Tiên thì tại sao lại làm ra hành động như thế này lại là đang hại lợi ích của Đọa Tiên?

“Ta không có ý hại lợi ích của chủ tử, chẳng qua...” La Tiêu nói xong, lộ ra một nụ cười kinh khủng nhưng sáng lạn: “Cần cắn chó, thiên kinh địa nghĩa.”

Cùng lúc đó, trong vòng xoáy tinh hà, Vương Lục bỗng nhiên dừng thế tiến lên.

Phía sau, ở một nơi xa xôi vô tận, dường như có một sự tình trọng yếu nào đó... Mặc dù chỉ là dự cảm của Côn Bằng, nhưng lại làm cho Vương Lục không cách nào ngoảnh mặt được.

Nhưng Vương Lục dừng một chút, người phía sau lập tức gặp xui xẻo.

“Ta... Dựa vào Vương Lục là người cô ý sao? Vội dừng cũng thôi, còn đem thân thể kéo căng cứng lại, thiếu chút nữa đem ta đánh thành người mặt phẳng đấy.” Vương Vũ vừa bịt mũi, vừa lên tiếng đòi Vương Lục.

“Cho người kiến thức một chút lợi hại của lá vảy mà thôi...” Vương Lục lắc đầu, đem cảm nhận của mình nói ra, quả nhiên bị nhạo báng.

“Tiểu mau, người có thể nói thẳng...”

Kết quả chưa dứt lời, chỉ thấy ngân hà trước mắt vỡ vụn, hai bóng người vội vã từ đó bay ra.

“Vương Lục, cầu xin ngươi mau mau đi cứu Đế Lưu Tôn đi.”

Ánh mắt Vương Lục ngưng tụ.

“Huyền Mặc, Bạch Trạch?”

[Linh Kiếm Sơn vẽ tranh chuyển động canh gác đã xuất hiện, trước mắt đang có rất nhiều tin tức xôn xao động khắp tỷ thí chờ đợi các bạn ở trong số các học viên nhiệt tình muốn xem bản bình luận dài thì cổ vũ cảm ơn đã hỗ trợ ——

...

“Huyền Mặc, Bạch Trạch? Các ngươi tại sao lại ở chỗ này?”

Đối với việc hai vị Địa Tiên đột nhiên xuất hiện, Vương Lục biểu hiện ra sự kinh ngạc thích hợp, đồng thời âm thầm đưa son nước mắt ra phía sau, cũng ra hiệu cho nàng tiếp tục một kiếm phá võ tinh thần, trước tiên phát chế người.

Mà Huyền Mặc và Bạch Trạch lại không phát hiện ác ý với Vương Lục, vẻ mặt vội vàng thúc giục: “Đế Lưu Tôn trúng kế bị nhốt ở Lôi Trì, nhờ ngươi mau chóng tìm người cứu nàng đi.

Sau một khắc, kiếm của Vương Vũ đã phá nát ngôi sao, như muốn ép Bạch Trạch và Huyền Mặc thành bột mịn. Nhưng kiếm trăm vừa mới ra tay, một ánh vàng nhanh như tia chớp đánh thẳng vào mũi kiếm son phần.

Con dấu màu vàng nháy mắt ảm đạm xuống, Bạch Trạch liền phun ra một ngụm máu đen ngay tại chỗ, uể oải nằm trong ngực Huyền Mặc. Mà thanh kiếm nhỏ trong tay Vương Vũ cũng phát ra một tiếng gào thét, không cam lòng thu hồi kiếm khí, đồng dạng trở nên ảm đạm không ánh sáng. Bản thân Vương Vũ cũng buồn bực hừ một tiếng, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

Lựa chọn hai bên không hện mà cùng.

Wương Lục nhíu nhíu mày, ánh mắt lạnh như băng đảo qua Huyền Mặc và Bạch Trạch. Hai người này phảng phất trải qua một trận ác chiến, mình đầy thương tích, suy yếu đến cực điểm. Mà sau một kiếm vừa rồi, Bạch Trạch đã hoàn toàn vô dụng, chỉ có Huyền Mặc vẫn giữ lại sức chiến đấu nhất định, như vậy đối thủ tiếp theo chính là nàng.

Lần trước ly biệt, còn hi vọng lần nữa gặp mặt có thể kề vai chiến đấu, bây giờ xem ra thật sự là hi vọng xa vời...

“Huyền Mặc, không ngờ ngay cả mày rậm mắt to như ngươi cũng phản bội cách mạng a.” Vương Lục cười lạnh, từ bên hông rút ra một thanh trường kiếm hàn khí dày đặc, thân kiếm

óng ánh long lanh, chuôi kiếm thì dùng chữ cổ viết hai chữ Huyền Sương.

Trên con đường thẳng tiên trước đây, Vương Lục dùng Huyền Sương kiếm đánh một kiếm xuyên qua tất cả ảo cảnh, kiếm thế hung mãnh không thể ngăn cản, chỉ là một kiếm kia thuần túy đến từ thủ xảo. Hôm nay hẳn đường đường tu vi Nguyên Anh Chính, một thanh Tiên Kiếm phẩm giai Linh Bảo vừa vụn. Bất quá, theo Vương Lục khẽ vuốt thân kiếm, Huyền Sương Kiếm phủ lên một tầng huyết sắc, uy thế bành trướng gấp trăm ngàn lần, không tự nhiên mà vụn vẹo.

Đây là một trong những sát chiêu mà Vương Lục dự bị cho chính mình, dùng tu vi Nguyên Anh dẫn động Linh kiếm tự hủy giải thể, trước khi Linh kiếm hoàn toàn tan vỡ, có thể chém ra kiếm khí vượt quá cực hạn. Dựa vào suy tính của Vương Lục, cộng thêm Hỗn Độn Phá Thiên Thần Kiếm, trong năng lực công kích miễn cưỡng có thể chạm đến giới hạn cấp Chân Quân.

Đối với một Địa Tiên trạng thái viên mãn, công kích như vậy không đáng để lo, nhưng đối với một cái danh hiệu trọng thương mà nói đã rất có uy hiếp... Đương nhiên, muốn bằng một lợi khí đã vượt qua rãnh trời giữa Nguyên Anh và Địa Tiên, thật sự là ý nghĩ hảo huyền.

Cho nên, Vương Lục chuẩn bị trăm thanh, ngàn thanh vũ khí. Phía sau Huyền Sương Kiếm, còn có hơn một ngàn vũ khí phẩm giai Linh Bảo giấu bên trong túi trữ vật.

Đó là thần binh vũ khí thu gom của quần tiên đại bĩ, Vương Lục mượn chức vụ để lập nên chìa khóa lấy bảo khố. Lúc cần thiết, hẳn có thể mở ra kho vũ khí thần binh này, dùng phương thức xa xỉ đến mức khiến người ta sợ hãi, đến lúc đó dù đối mặt với Địa Tiên cũng miễn cưỡng có thể đánh một trận.

“Dừng tay, chúng ta không phải là địch nhân của ngươi.”

Huyền Mặc lớn tiếng nói, nhìn nàng mệt mỏi mà đau xót, đôi mắt đục ngầu phản chiếu hàn quang của Huyền Sương Kiếm, lộ ra vẻ tuyệt vọng và bất lực: “Vương Lục, tỉnh lại đi!”

Vương Lục ngoảnh mặt làm ngơ, Huyền Sương Kiếm trong tay đã như ngọn lửa bùng bùng. Nhưng vào lúc này, trên vai hẳn có thêm một cánh tay.

“Vương Lục, hơi dừng một chút, tình huống có chút không đúng.”

Vương Lục quay đầu lại nhìn Vương Vũ, chờ đợi nàng giải thích.

“Ván quyết ẩn ban này... cũng không có lực sát thương. Càng giống như là đang phá vỡ ảo giác.” Vương Vũ nói: “Bọn họ chỉ không yên lòng chúng ta có phải là chân nhân hay không thôi.”

“Ồ?” Lòng mày Vương Lục nhướng lên, tâm niệm nhanh chóng xoay chuyển, sau đó đưa tay lướt nhẹ lên trên thân kiếm, đầu ngón tay mang theo hỏa khí trên thân kiếm, khiến cho nó một lần nữa trở nên trong suốt mà thanh lãnh.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Cuối cùng Huyền Mặc cũng thở phào nhẹ nhõm, thân thể mềm nhũn cũng ngã ngổ trên mặt đất, nhưng đôi mắt với tay của Vương Lục, ả lại lắc đầu.

“Không cần để ý đến chúng ta... đi cứu Đế Lưu Tôn. Hắc đã chính thức động thủ, hắc ở Lôi trì thiết kế mai phục Đế Lưu Tôn, rất nhiều người chúng ta chạy tới cứu viện, nhưng lại đánh không lại địa lợi thiên thời của hắc ở Lôi trì.”

“Lôi trì?”

Huyền Mặc vươn tay ra, ở trong hư không điểm nhẹ một cái, điểm ra một đạo tinh quang vỡ vụn.

“Lôi Trì tại tầng dưới cùng của quần tiên mộ. Đi theo đạo ánh sáng này, nó có thể mang người đi vòng qua Tây Tinh Hải.”

Vương Lục lại không vội nhận lấy tinh quang: “Nói cho ta biết nhiều hơn.”

Huyền Mặc thở dài một hơi, sau khi cố gắng bình phục tâm tình chia năm xẻ bảy của mình: “Hắc... thiết kế dụ dỗ Đế Lưu Tôn một mình tiến về Lôi Trì, nơi đó là vị trí bí ẩn nhất trong quần tiên mộ, Đế Lưu Tôn hoàn toàn không ngờ sẽ bị mai phục ở Lôi Trì, trở tay không kịp bị trọng thương, sau đó...”

Vương Lục nói: “Sau đó nàng cầu xin các huynh giúp đỡ?”

“Không, nàng không xin giúp đỡ bất cứ ai... Là hắc, Hắc chủ động công khai địa điểm Lôi Trì, dụ dỗ chúng ta đi tới cứu viện, sau đó đánh tan từng người chúng ta. Chúng ta... Bởi vì trước đó Lục Biệt Trần trộm được một tuyến thiên cơ, mơ hồ tính được việc này bất lợi, khiến chúng ta có chuẩn bị mới trốn thoát được. Nhưng chỉ sợ chúng ta đã không thể đi được đến Quần Tiên thành.” Huyền Mặc nói, đặng chát ngẩng đầu lên, để cho Vương Lục thấy được một tia ý đen ở cổ họng nàng.

“Độc?”

“Ta và Bạch Trạch đều trúng độc của hắc... Nhưng xin yên tâm, ta miễn cưỡng có thể phong độc vào trong cơ thể, sẽ không truyền bệnh cho các người...”

Huyền Mặc còn chưa dứt lời đã bị Vương Lục nắm chặt trong tay.

“Người? Không được đụng vào ta” Huyền Mặc muốn bỏ Vương Lục ra, nhưng lúc này nàng ta yếu ớt đến mức không làm được việc nhỏ này, cổ tay mảnh khảnh vẫn nắm chặt.

Nhưng mà sau một khắc, Huyền Mặc khó có thể tin mở to hai mắt, trong con ngươi u ám bắn ra thần thái kinh hãi.

Bởi vì màu đen vô tận chiếm giữ trong cơ thể nàng đang biến mất với tốc độ kinh người, giống như tuyết tan chảy. Thay vào đó là từng luồng hào quang làm người ta cảm thấy thần thánh mà âm áp. Huyền Mặc giống như bị ngâm trong nước ấm, băng lãnh khắp người không cánh mà bay.

“Đây là...”

Vương Lục cười cười: “Hoan nghênh gia nhập đại gia đình Thánh Quang.”

Mặc dù Huyền Mặc không biết Thánh Quang, càng không thể tưởng tượng được nguyên lý giải độc của Thánh Quang, nhưng nàng biết, bản thân rốt cuộc thoát khỏi ác mộng đã từng quấy nhiễu đám Địa Tiên vô số năm tháng rồi.

“Vương Lục, cảm ơn người, người thật là, thật là...” Huyền Mặc run run mở miệng, môi anh đào khẽ mở, nhưng lại nghẹn lời nói ra. Nàng có quá nhiều lời muốn nói, nhưng ngàn đầu vạn điều cũng không thể nói được.

Có điều Huyền Mặc cũng nhanh chóng thu lại kích động trong lòng: “Cảm ơn người đã cứu ta, nhưng bây giờ chuyện của Đế Lưu tôn càng quan trọng hơn. Nàng là một thành viên không thể thiếu trong chúng ta, xin người...”

Vương Lục lại cười khở một tiếng: “Độc trên người người, hiện tại đã bộc phát ở Quần Tiên thành, mà có thể giải độc, xem ra chỉ có một mình ta.”

Huyền Mặc ngạc nhiên.

Lời nói của Vương Lục đã vạch rõ một mâu thuẫn cơ bản.

Đế Lưu Tôn bên trong Lôi Trì cần mạng nhện, nhưng quần tiên thành lại cần hơn.

Đế Lưu Tôn là một thành viên trọng yếu trong Địa Tiên, nhưng đối với Vương Lục mà nói chỉ có thể tính là bằng hữu nói chuyện vui vẻ. Mà trong Quần Tiên thành lại là tất cả của Vương Lục.

Vương Lục có được linh dược giải độc, sau khi trở lại quần tiên thành, sự tình giải độc có thể mười phần chắc chắn. Nhưng đen trong lôi trì chiếm thiên thời địa lợi, ngay cả các Địa Tiên cũng liên tiếp gây kích, một Nguyên Anh tu sĩ như Vương Lục thì có thể phát huy bao nhiêu tác dụng chứ?

Một vấn đề xuất hiện trong đầu Huyền Mặc khiến tâm tình của nàng không ngừng lạnh như băng.

“Tại sao phải tìm Vương Lục?” Vương Vũ hỏi: “Theo lý trí mà cân nhắc, Vương Lục dù thế nào cũng không phải là nhân tuyển tốt nhất. Cho dù các người tìm ta, cũng mạnh hơn tìm hắn, đúng không?”

Đi đến Lôi Trì cứu viện Đế Lưu Tôn, quả thật số một Kim Đan ở Cửu Châu thích hợp hơn xa Vương Lục mới tấn cấp Nguyên Anh.

“Là Đế Lưu Tôn nói.” Huyền Mặc đáp: “Từ đầu đến cuối bà đều không cầu viện chúng ta, nhưng mà... bà lại muốn chúng ta tìm đến Vương Lục.”

Vương Lục lắc đầu, cười mắng: “Tên này, một thân một mình chết không đủ, còn muốn kéo ta đi làm đệm sao?”

“Tuyệt đối sẽ không...” Giọng nói của Huyền Mặc cao thêm mấy phần, “Đế Lưu Tôn sẽ không làm chuyện ấu trĩ như vậy, nàng... Nhất định là có nguyên nhân trọng yếu gì đó. Vương Lục, cho dù ngươi không tin được chúng ta, ít nhất có thể tin nhiệm Đế Lưu Tôn.”

Vương Lục hỏi ngược lại: “Nếu không tin ngươi, ai biết Đế Lưu Tôn thật sự bị nhốt trong Lôi Trì hay là thật sự tồn tại? Có lẽ ngươi là gian tế do Hắc phái tới, như vậy tất cả mọi chuyện lúc trước đều không có giá trị để thảo luận.”

“Ta...” Huyền Mặc cứng họng. Giờ phút này, nếu là Vương Lục khẳng khái hoài nghi, nàng quả thật không có biện pháp chứng minh mình trong sạch.

“Ta không có hoài nghi ngươi.” Vương Lục nói: “Nhưng là chuyện nghĩ cách cứu viện Đế Lưu Tôn...”

Đúng lúc này, bỗng nhiên Vương Vũ lên tiếng: “Đi đi.”

“Ừm? Lý do thì sao?”

Vương Vũ suy nghĩ một chút rồi nói: “Hai lý do, thứ nhất là căn cứ theo một cái logic đơn giản, kẻ địch muốn chúng ta làm cho., Chúng ta chính là không nên làm. Vừa rồi chúng ta trở về trên đường của quần tiên thành, không phải bị phân thân màu đen đột kích sao? Bây giờ ta nghĩ, một kiếm kia có phải giải quyết quá nhẹ nhàng hay không? Ngay cả loại phế vật như Bạch Trạch, dưới trọng thương cũng có thể dựa vào tiên bảo cản một kiếm của ta —— tuy rằng cái giá phải trả là hấn nhanh như tóc treo lên, nhưng phân thân màu đen ngay cả Bạch Trạch bị trọng thương cũng không bằng?”

Vương Lục trầm ngâm nói: “Ngươi muốn nói là, đen chặn đường, thật ra là một loại thủ thuật che mắt, để cho chúng ta tưởng rằng hấn không muốn chúng ta trở lại Quần Tiên thành? Trên thực tế...”

“Trên thực tế, nếu chúng ta thật sự không đi Quần Tiên thành, mà là đi Lôi Trì, hấn phiền phức lớn rồi... đương nhiên là ta đoán rồi.” Vương Vũ nghiêm túc nói: “Còn lý do thứ hai là, vấn đề của quần tiên thành, chưa chắc ngươi không thể làm được.”

“Ta không đi, vậy còn ai có thể giải được Đọa Tiên kỳ độc đây?”

Vương Vũ chỉ chỉ chính mình: “Ta ấy.”

“Vô Diện đã nói rõ nguyên lý của thủ đoạn lừa dối Đọa Tiên rồi, tranh quyền đoạt lợi ở tầng diện tín ngưỡng, cũng không phải là sáng tạo độc lập khai thiên tích địa gì. Vừa lúc ta biết một bằng hữu tinh thông đạo này, ứng lời triệu hoán của ta, chắc cũng sắp đến Quần Tiên thành.”

“...Là bằng hữu cùng loại với Du Du sao?”

“A, hơn nữa nếu người không yên lòng một mình ta, còn có thể thêm một đạo bảo đảm, ví dụ như phong ta một thánh nữ Thánh Quang giáo các loại danh hiệu, để ta nắm giữ quyền hạn Thánh Quang quản lý. Tóm lại vẫn là câu nói kia, vấn đề của quần tiên thành, chưa chắc không phải người là không thể. Thế nhưng bên phía Lôi Trì... người Đế Lưu Tôn Diễm là người, mà không phải bất kỳ ai khác.”

Vương Lục không lãng phí quá nhiều thời gian để suy nghĩ vấn đề này.

“Được, vậy theo lời người đi, người đi Quần Tiên thành. Ta đi Lôi Trì, sau đó hai người bên này...”

Huyền Mặc nói: “Ta đi Quần Tiên thành gọi người. Bên kia còn quá nhiều đồng bạn bị bịt ở trong trống, nếu có thể phát động bọn họ, rất nhanh liền có thể giải khai cục diện khốn khó của Lôi Trì.”

Mà lúc trước Bạch Trạch bị trọng thương, miễn cưỡng chống đỡ đứng lên: “Ta đi Lôi Trì. Ta phạm sai lầm, tự ta thu thập.”

Bên ngoài Tiên thành, một nữ tu sĩ cười hạc giá lâm.

Chỗ cửa thành, một hàng lực sĩ giáp vàng chặn đường đi của cô.

“Người đến là ai?”

Nữ tu sĩ thấy tình hình này, tự nhiên cười nói: “Đông hàng châu Lê Vân Hạc, được Vô Tướng chân nhân ủy thác, đến đây giải quyết khó khăn của Quần Tiên thành.”

...

“Vân Hạc chân nhân?”

Trong khu vực Tiên Nhất, bên ngoài Phong Độc trận, lão tổ mặc hồng bào nghi ngờ đánh giá nữ tu sĩ trước mặt... Nếu không phải nàng ta tự xưng là được Vương Vũ nhờ vả, hơn nữa còn nắm giữ tín vật Thúy Trúc kiếm, lão tổ đã sớm ra tay trấn áp nàng ta, xem như gian tế nghiêm hình tra tấn.

Thật sự quá khả nghi.

Nàng tự xưng Đông Bàng các thành xuất thân, các thành nổi tiếng khắp thiên hạ đều là hùng thành, địa linh nhân kiệt, sườn đông có ít nhất ba môn phái thượng phẩm thiết lập tổng bộ và khu vực lân cận ở các thành. Hồng bào lão tổ tuy rằng không phải nhân sĩ hàng xóm, đối với các thành cũng coi như là quen thuộc, nhưng trước nay chưa từng nghe nói có nhân vật nào trong chư thành.

Đương nhiên, Tu tiên giới Đại Lục Châu tàng long ngọa hổ, có cường giả không biết tên tồn tại là rất bình thường. Nhưng, khi quần hùng thiên hạ bó tay với Đọa Tiên Kỳ trùng độc, một tu sĩ không biết tên chạy đến nói nàng có thuốc cứu thế, người bình thường đều sẽ cảm thấy trong đó có bẫy.

“Là thật hay giả, thử một lần sẽ biết.” Lê Vân Hạc nhẹ nhàng cười, liền cất bước đi về phía một cái quan tài bạch ngọc ngoài phong độc trận.

Bên trong quan tài bạch ngọc phong có phong thái đại đệ tử đương đại của Lưu Vân Tông, bởi vì đưa tới quá muộn nên không thể tiến vào trong phong độc trận được, chỉ dựa vào quan tài bạch ngọc đã khó có thể trấn áp được độc tố lan tràn. Lúc này ánh mắt của Hồng Phong Ấn đang chuyển động rất nhanh, có vẻ rục rịch.

Đây là điềm báo độc tố sắp bùng nổ toàn diện, mà một khi độc cũng mang ý nghĩa hồng phong sắp mất hết lý trí, trở thành chó săn cho Đọa Tiên, đến lúc đó đối với hắn mà nói đều là một loại ban ân. Bên cạnh quan tài bạch ngọc, sắc mặt chường

môn cùng mấy vị trưởng lão Lưu Vân Tông đã ngưng trọng chờ ở nơi đó, chuẩn bị tự tay tiễn đại đệ tử môn hạ lên đường.

Khi Lê Vân Hạc tới gần, ai cũng lộ vẻ cảnh giác phức tạp.

Bọn họ cũng nghi ngờ thân phận của Lê Vân Hạc, nhưng giờ phút này, cô lại nhìn về phía rơm rạ của người chết chìm, khiến người ta không có lựa chọn nào khác.

Các trưởng lão yên lặng tránh ra chỗ trống, sau khi Lê Vân Hạc gật đầu hỏi thăm, đi đến trước quan tài, hít một hơi thật sâu, đặt bàn tay lên nắp quan tài.

Lập tức, một đạo quang mang ôn hòa thân nhân từ đầu ngón tay nàng chảy xuôi ra, nhẹ nhõm thẩm thấu qua nắp quan tài, chiếu vào trên mặt Hồng Phong.

“Ồ, đó là... Thánh quang của Tây Di?”

Trong quần tiên thành đích thật là quần anh nổi bật, thủ tại phụ cận Phong độc trận, có cao thủ năm đó tham dự chiến dịch Tây Di, nhìn qua liền biết trong tay Lê Vân Hạc chính là thánh quang Tây Di.

Người cảm khái cũng không suy nghĩ nhiều, nhưng các trưởng lão Lưu Vân Tông lại giống như gặp phải cơ quan, vô thức đưa tay về phía Lê Vân Hạc.

Tây Di, người trong Cửu Châu xem ra có chút hương vị tà giáo khác thường. Mà một nữ tu sĩ xa lạ bỗng nhiên thể hiện ra lực lượng dị đoan, sao lại không khiến người ta cảnh giác?

Trưởng lão cũng không chú ý tới, lúc này Lê Vân Hạc nhìn như mây trôi gió nhẹ, duy trì thánh quang lại cần phải toàn lực ứng phó, căn bản không có suy nghĩ bên cạnh, lúc này nếu bị người quấy nhiễu, hậu quả khó lường.

Sau một khắc, một đạo hào quang xanh biếc vạch phá không gian, trống rỗng xuất hiện bên cạnh Lê Vân Hạc.

Ba ba ba

Hai tiếng thanh thúy vang lên, hai vị trưởng lão theo bản năng ra tay chịu đau rút cánh tay về, sau đó kinh nghi bất định nhìn vị bạch y nữ tử đột nhiên xuất hiện trước mặt mình.

“Vương Vũ?”

“Các ngươi... Tốt xấu gì cũng là trưởng lão danh môn chính phái, đừng tùy tiện động tay động chân với một nữ nhân có được hay không? Nhất là đối phương đã có danh hoa có chủ.

“Ặc...” Đối với biến hóa này, trưởng lão Lưu Vân Tông vẫn còn chút chưa thích ứng được, vô thức hỏi: “Ai?”

Vương Vũ vỗ vỗ ngực ngạo nhân: “Đương nhiên là ta. Ngoại trừ ta ra còn có ai xứng với Thánh Nữ của Thánh Quang giáo?”

Nói xong, nàng không hề để ý tới trưởng lão Lưu Vân Tông, mà quay đầu, chuyên chú nhìn Lê Vân Hạc phóng thích thánh quang, sau đó lặng lẽ cầm một tay khác của Lê Vân Hạc rũ bên người.

Không bao lâu sau, Lê Vân Hạc liền nâng tay đặt lên quan tài, thuận thế lau mồ hôi trên trán: “Được rồi.”

“Được rồi?”

Trưởng lão Lưu Vân Tông chờ lâu nhất không kịp, vội vàng tụ lại, sau đó vô cùng kinh hãi nhìn thấy Hồng Phong mở mắt, có chút buồn ngủ, giọng nói mê man: “Nơi này, là nơi nào?”

Một khắc sau, nắp quan tài nặng nề bị hất bay. Hồng Phong mê mang được sư phụ dùng sức ôm lấy, sư phụ luôn nghiêm khắc lúc này giọng nói lại run rẩy.

“Hồng Phong, ngươi không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi...”

Không lâu sau, tin tức Vân Hạc chân nhân tại hàng Đông Hàng Châu có khả năng giải được Thăng tiên kỳ độc được truyền bá khắp Quần Tiên thành.

Nhưng mà, mọi người mừng rỡ như điên, lại không có chú ý tới, những người bị thánh quang giải đi kỳ độc kia, ánh mắt nhìn về phía Lê Vân Hạc cùng Vương Vũ nhiều hơn chút gì đó...

“Đây chính là... Lôi trì?”

Bên trong ngân hà, Vương Lục bỗng nhiên dừng chân, rung động trước kỳ cảnh trước mắt.

Vượt qua tinh hà che mắt, chỉ thấy ngàn tỉ tinh tú hội tụ thành ao, ánh sáng lóa mắt. Trong ao sấm sét như rần, mỗi một đạo lôi quang nổ tung, phảng phất thiên lôi hình kiếp bạo tạc, khiến lòng người run rẩy.

Đối mặt với tình cảnh này, bất kỳ người tu tiên nào cũng sẽ không thờ ơ. Trong lôi trì ẩn chứa chân lý thiên địa, cũng ẩn chứa đại khủng bố hủy thiên diệt địa, càng đi trên con đường tu hành, càng khắc sâu cộng minh với việc này.

Loại sợ hãi tự giác này khiến Vương Lục dừng bước. Nhưng chỉ dừng lại trong nháy mắt, Vương Lục lại lần nữa khởi động bộ pháp.

“Thật là một nơi mỹ lệ.”

Theo một tiếng cảm khái, trong ánh mắt Vương Lục toát ra một tia tán thưởng. Sau đó gã hít sâu một hơi, tốc độ tiến lên trở nên nhanh hơn, càng lúc càng nhanh.

Huyền Mặc đi theo phía sau Vương Lục, nhìn bóng lưng của hắn, bỗng nhiên cảm thấy mình có chút đuối không kịp.

Trước đây không lâu, khi lần đầu tiên Huyền Mặc tận mắt thấy cảnh tượng kỳ lạ của Lôi trì, trong đầu hắn trống rỗng trọn vẹn khoảng một nén nhang. Nếu không có Bạch Trạch kịp thời tỉnh dậy, đánh thức nàng, chỉ sợ nàng này còn phải bị đe dọa lâu hơn nữa.

Nhưng mà Vương Lục vừa rồi dùng bao lâu khôi phục tỉnh táo, một hơi, hai hơi? Hơn nữa sau khi tỉnh lại, ý chí lại kiên định như thế, hoàn toàn bỏ qua khí tức khủng bố của Lôi Trì, tốc độ tiến lên càng lúc càng nhanh...

Huyền Mặc nhìn đến đây, hơi sững sờ, càng lúc càng nhanh? Lúc trước Vương Lục đã toàn lực bay như bay, sao bây giờ lại nhanh hơn rồi?

Huyền Mặc suy nghĩ một lát, bỗng nhiên minh bạch, lúc này Vương Lục mượn nhờ uy áp Lôi Trì tẩy luyện khí tức Tiên Tâm, lại dùng Tiên Tâm trong vắt thúc đẩy Nguyên Anh trưởng thành. Gia hỏa này, vừa đi đường vừa khó trách tốc độ tu hành càng lúc càng nhanh hơn, cộng thêm nền tảng thâm hậu, đúng là thời điểm tu vi tiến cảnh nhanh nhất, lúc này được Lôi Trì trợ giúp, quả thực như bay vọt vạy.

Mà bản thân Huyền Mặc, dưới trọng thương lại có chút không theo kịp bước chân của Vương Lục...

Lúc này, trước mắt Huyền Mặc bỗng nhiên xuất hiện một bàn tay.

Vương Lục cũng không quay đầu lại: “Đi theo.”

Huyền Mặc cười, kéo tay Vương Lục, mượn lực đạo của hắn, nâng cao một bước.

“Khó trách Đế Lưu tôn sẽ nhìn ngơ với một con mắt khác.”

Vương Lục hí mắt, cười hỏi: “... Bởi vì ta đủ nhanh?”

Không bao lâu sau, Vương Lục và Huyền Mặc đi dọc theo con đường nhỏ bí mật, tránh khỏi sấm sét điên cuồng phóng ra, xâm nhập Lôi Trì.

Trong lôi trì lại có động thiên khác.

Một sát trường Tu La cực lớn.

Đưa mắt nhìn bốn phía, trời xanh mênh mông, trên trời rơi xuống mưa đỏ, biển máu như tương.

Vương Lục tin tưởng, từng có lúc, nơi đây vẫn là một bí giới tiên cảnh đẹp không sao tả xiết. Dư quang chiếu đến, vẫn có thể nhìn thấy tiên sơn cao vút trên biển máu. Trên núi cây cối xanh um, xanh biếc dào dạt, có chim bay cá nhảy.

Nhưng mà lúc này cảnh đẹp của tiên sơn đã bị mưa máu rửa sạch, cây cối tàn lụi, cầm thú chết đi, tiên sơn trở thành tuyệt vực U Minh. Mà dưới sườn núi lại ngâm ở trong biển máu nồng đậm. Huyết hải thâm trầm như ngục, khi thì khuấy động cuộn cuộn ra màu đen sì như mực, phảng phất chuẩn bị sản xuất sự khủng bố cực lớn.

Thấy cảnh này, thân thể Huyền Mặc run nhè nhẹ: “Vậy mà chuyển biến xấu nhanh như vậy... A, bên kia...”

Vương Lục nhìn dọc theo ngón tay nàng, trong đám mây máu đậm đặc như mực bao phủ, thấy được một vòng tử ảnh.

Tuy rằng sắc thái âm đạm, ánh sáng yếu ớt, nhưng Đế Vương Tử Khí, Vương Lục chắc chắn sẽ không nhận lầm. Đế Lưu Tôn đang ở đó.

“Tốt, một trong những mục tiêu đã tìm được, kế tiếp là hai trong số hai mục tiêu.”

Có Đế Lưu Tôn, đương nhiên cũng có trời đất.

Xung quanh cái bóng tím đỏ là một màu đen kịt sâu không thấy đáy. Trong bóng tối thỉnh thoảng lóe lên ánh sáng, nhưng rất nhanh lại bị bóng tối nuốt chửng, tựa như một cơn sóng biển đang cuộn trào.

“A...” Huyền Mặc che miệng lại, ánh mắt không nhìn được lộ ra bi thương.

Trong bóng tối chớp lóe, chính là đồng bạn Địa Tiên nghe tin chạy tới, những người lúc trước bị Đế Lưu tôn trục xuất, phần lớn đều tới đây để chiến đấu sống chết với hắc tác. Chỉ có điều, những cường giả đã từng giơ tay nhắc chân khiến thiên địa biến sắc, trước mặt đen nhánh chiếm cứ thiên thời địa lợi, lại như không chịu nổi một đòn.

Mà các đồng bọn của nàng, lúc này đang liều chết chiến đấu. Các Địa Tiên cũng không có dễ dàng chết trận như vậy, nhưng dưới bóng tối bao bọc, giấy dựa vùng vẫy giấy chết.

Hắc lấy sức một người đơn độc đấu nhiều Địa Tiên, thậm chí còn áp chế Đế Lưu Tôn, nhưng vẫn thành thạo có thừa. Vương Lục và Huyền Mặc chỉ cảm thấy thân thể lạnh lẽo, như là bị thứ gì đó tàn khốc mà cường đại theo dõi.

“Bây giờ ta hơi hối hận vì không dẫn theo Vương Vũ.”

Hiển nhiên, lúc Vương Lục và Huyền Mặc nhìn thấy bóng đen, cũng đã hiện ra hai người bọn họ. Mà đối mặt với một cường giả hủy thiên diệt địa như vậy, hai người này thật sự là quá nhỏ bé.

Vương Lục cũng vậy, kho Thần Binh cũng được. Huyền Mặc vẫn nắm trong tay, chuẩn bị liều chết đánh cược một lần cũng tốt. Đứng trước loại đại thế cuộn cuộn này cũng không đáng nhắc tới.

“... Nhưng mà, đã đến nước này thì cũng chỉ có thể dũng cảm tiến lên thôi.” Vương Lục thở hắt ra, lại thay bằng bộ dáng tươi cười, sau đó lại dùng tốc độ càng nhanh hơn bay về phía bóng tối tiến vào.

Khí tức Lôi Trì có thể làm cho hấn tu hành, lúc này uy áp sợ hãi còn có thể so với hắc trên Lôi Trì. Tiên tâm Vương lục ngọc bị mài giữa đến rực rỡ hào quang, hào quang chiếu rọi ở trên Nguyên Anh, Nguyên Anh tam sắc lại mơ hồ muốn bắn ra loại ánh sáng thứ tư.

Đương nhiên, lúc này cho dù thăng cấp lên Cửu Sắc Nguyên Anh cũng vẫn còn chưa đủ, nhưng lúc này, quay người chạy trốn đồng dạng cũng không còn kịp nữa, chỉ có thể tin nhiệm phán đoán của Đế Lưu Tôn.

Nàng dặn đi dặn lại mình, không phải là tự mình tìm đường chết chứ?

“Vương Lục.” Bên tai, âm thanh của Huyền Mặc vang lên: “Đế Lưu Tôn muốn gặp ngươi, nhất định là có kế hoạch lật ngược tình thế. Sau này ta sẽ nghĩ biện pháp cuốn lấy Hắc, cho dù chỉ có một khoảnh khắc, ta nhất định sẽ tranh thủ cho ngươi cơ hội.”

“Được.”

Sau một khắc, đột nhiên Huyền Mặc bùng nổ, một bước đã đến trước người Vương Lục, giống như một dòng ánh sáng, bất chấp tất cả nhào về phía đen kịt.

...

“Mở”

Theo một tiếng Huyền Mặc quát lớn khiếp sợ thiên địa, Tiên Linh mệnh mông từ trong cơ thể nàng phun ra ngoài, điên cuồng quấy nhiễu thiên địa linh khí của Lô Trì chiến trường, hình thành một đạo tiên thuật khổng lồ nghe rợn cả người.

Mở ra.

Danh xưng của tiên thuật chỉ có một chữ, nhưng mà uy lực ẩn chứa trong đó lại là vô cùng vô tận. Mở cửa là mở, khai thiên tích địa là mở, khai thiên tích địa cũng là một đạo đại tiên thuật đánh về phía trước hắc ám vô tận, chỉ thấy thế giới đen kịt quay cuồng, từ đó bỗng nhiên tách ra một khe hở nhỏ bé, trong khe nứt có thanh thiên bạch nhật, có gió mát ẩm áp, như thiên đường trong luyện ngục.

Thần uy của Địa Tiên quả thật có thể thay trời đổi đất. So sánh với đại tiên thuật khai thiên tích địa này, Thiên Kiếp Hình Lô cũng ảm đạm phai mờ. Chiếm hết thiên thời địa lợi, xây dựng đại hắc thiên thoát nhìn không còn là không thể chiến thắng nữa. Một đường ánh sáng trong bóng tối tuy yếu ớt nhưng lại như ngọn lửa ngôi sao, tỏa ra vô tận hy vọng.

Cùng lúc đó, tại vị trí bị bao phủ tối đen tuôn ra hơn mười đạo quang mang, đó là Địa Tiên lúc trước bị hắc ám bao phủ lại tiếp tục vận sức, thiêu đốt sinh mệnh lấy tiếng vang tương ứng với Nhất Tuyền Thiên trong bóng tối.

“Vương Lục, mau “

Huyền Mặc thất khiếu không ngừng tuôn ra dòng máu màu vàng, vì duy trì đạo đại tiên thuật này, nàng đã sớm chịu tải vận chuyển, tiên cơ ngọc cốt cần trả liên tục đứt gãy. Hy vọng trong bóng tối tuy hùng hực thiêu đốt, nhưng sinh mệnh chỉ hóa của nàng lại không ngừng suy yếu...

Nhưng mà giờ này khắc này, Vương Lục lại giống như là nhìn ngây người, dừng chân ngay tại chỗ, không có nhúc nhích. Huyền Mặc Mực nứt ra toàn bộ, lần nữa thúc giục: “Nhanh, ta không chống đỡ được bao nhiêu nữa.

Lời còn chưa dứt, Vương Lục biến sắc, gã vươn tay về phía trước, nhưng động tác vẫn chậm nửa nhịp.

Phía trước, hắc ám bị phân tách thành hai đột nhiên khép lại, một tia quang mang thoáng chốc đã tắt. Trên bầu trời, vô số đạo lôi đình bùng lên trong huyết vân, trong nháy mắt hội tụ lại, nối liền với nhau. Lôi trụ thô to đường kính chừng ngàn trượng, hoàn toàn nuốt huyền mặc vào.

Lôi trụ giáng xuống chỉ trong nháy mắt. Đợt ánh sáng tan hết, chỉ thấy phía dưới biển máu hiện ra một cái lỗ tròn hình tròn rộng ngàn trượng, sâu thẳm không thấy đáy. Mà biển máu cuộn cuộn, thủy triều gào thét, khi đi qua lỗ thủng lại tự đi vòng, không cho tiếp xúc, phảng phất không gian nơi đây đã vặn vẹo, bị tia sét kia đánh ra một thông đạo đặc thù không cho ngoại vật thông hành.

Uy thế bức này, đừng nói lúc Huyền Mặc đang dầu hết đèn tắt, cho dù trạng thái hoàn mỹ cũng khó có thể chính diện chống lại. Đây là lửa giận của thiên địa Lôi Trì, đã không phải một sinh linh có thể địch nổi.

Nhưng Huyền Mặc vẫn chưa chết.

Lúc này Huyền Mặc đang đứng trên một đỉnh núi khô cằn, bị Vương Lục ôm vào ngực, cả người run rẩy, mệt mỏi vô lực, huyết lệ màu vàng kim nhạt trong ánh mắt không ngừng chảy xuống.

Là Vương Lục cứu nàng. Vào thời khắc sinh tử, một thanh kiếm nhỏ toàn thân đen kịt thay thế nàng ta xuất hiện ban đầu. Mà bản thân Huyền Mặc thì bị chuyển đến trong lòng Vương Lục... Vương Lục hi sinh một thanh phi kiếm Linh Bảo trong tay, đổi lấy tính mạng Huyền Mặc.

“Cũng may ta đoán được.”

Vương Lục lạnh giọng nói, buông huyền mặc ra, tùy ý để cho huyết vũ cạo rửa đỉnh núi Khô Sơn, huyết tương khắp nơi. Tiên y như lụa mỏng trên người Huyền Mặc rất nhanh bị màu đỏ thẫm lây nhiễm, nhưng nàng bỗng nhiên bất giác, vẫn nằm sấp trên mặt đất.

“Cho ngươi nằm tức thời gian điều chỉnh.”

Vừa rồi Vương Lục dùng Linh kiếm đối Huyền Mặc, kiếm loại người này đối thành dựa trên cơ sở nhân kiếm hợp nhất, Kiếm Linh Hắc Kiếm ở thời khắc sinh tử trước mắt mạnh mẽ cùng Huyền Mặc nảy sinh cộng minh, đem nàng đối ra phạm vi sét đánh, bản thân thì tan thành mây khói. Khoảnh khắc đó, chính bởi vậy mà Huyền Mặc được cứu, nhưng cũng vì vậy mà bị thương rất nặng, tâm linh của nàng cơ hồ tương đương với bị phá hủy hoàn toàn một lần.

Hắc Kiếm Linh trước khi chết thống khổ cùng oán hận, nàng đồng cảm. Đáng tiếc, không có nhiều thời gian hơn để nàng chậm chạp bình phục, nàng chỉ có vận chuyển tiên tâm, cưỡng chế xuống rung động, khôi phục bình tĩnh.

“Được, sau này ta có thể làm lại một lần.”

Vương Lục trầm mặc một chút, gật gật đầu: “Được. Làm lại lần nữa đi.”

Vào lần đầu tiên Huyền Mặc xuất kích, Vương Lục dựa vào phán đoán và trực giác hơn người, đoán được rất có thể hắc đã dẫn xà xuất động, bởi vậy may mắn tránh được một kiếp. Sau đó, Vương Lục đoán đen cũng không có biện pháp nào tạo nên một lần sét đánh nữa.

Trải qua một lần sét đánh vừa rồi, huyết vân trên đỉnh đầu rõ ràng mỏng manh hơn không ít, lôi xà ngao du trong đó cũng ít đi rất nhiều.

Bất quá tình thế cũng không có trở nên có lợi, Huyền Mặc một kích không có kết quả, đã đến bên bờ sụp đổ, máu màu vàng trong thất khiếu không ngừng tuôn ra, da thịt nhiều mảng lớn rạn nứt... Phảng phất lúc nào cũng có thể đổ xuống.

Nhưng Huyền Mặc cũng không định từ bỏ.

Nàng hít một hơi thật sâu, mở mắt ra, con ngươi trở nên một mảnh huyết hồng, huyết dịch bạch kim chảy ra từ thất khiếu chảy ngược trở về, màu sắc cũng từ màu vàng trở nên đỏ thẫm.

Vương Lục nhíu mày, trong lòng biết Huyền Mặc đã không phải đang liều mạng, căn bản là đang liều mạng.

Nàng áp súc Tiên Linh, thu liễm lại toàn bộ sức mạnh còn sót lại trong cơ thể, dùng một lần bạo nổ mạnh nhất. Cho nên huyết dịch bị Tiên Linh tiêm nhiễm mới có thể biến trở về màu

đỏ trở lại, thất huyết cũng bị cỗ hấp lực này dẫn trở lại trong cơ thể...

Nhưng loại áp súc này, lại kiến lập trên cơ sở có đi không về, tiên linh, nguyên thần, ngọc cốt, thiên địa linh khí đều hỗn tạp cùng một chỗ, muốn tách ra lại càng khó khăn. Nhưng nếu không phải như thế, Huyền Mặc trọng thương sắp chết lại làm sao xuất ra đạo đại tiên thuật thứ hai?

Phát giác được động tác của Huyền Mặc, hắc lập tức phản ứng lại. Lôi xà trên trời tuy rằng nhỏ bé không có thành tựu, lúc này lại nhao nhao rít gào lao xuống đám mây. Trong huyết hải, ma thú yêu linh hình thù khác nhau cũng nhảy ra, chuẩn bị bao vây tiêu diệt.

Thấy tình hình này, trong lòng Vương Lục khẽ động, lập tức mở ra kho thần binh, mở ra từng khẩu từng thanh Thần Binh phẩm giai Linh Bảo xếp ở bên cạnh.

“Đi “

Tay Vương Lục kết kiếm chỉ, nhắm thẳng vào đám mây, một tiếng quát chói tai, nhất thời một thanh đoản kiếm hóa thành tia chớp bay thẳng lên, đụng vào đám Lạc Lôi, cả hai cùng tiêu tán.

Cùng lúc đó, ba khẩu hỏa tương phi kiếm phân biệt nghênh đón ba con yêu linh trong huyết hải, sau đó dứt khoát tự bạo, trong nháy mắt bộc lên những yêu linh thực lực mạnh mẽ này.

Tu vi cấp Nguyên Anh ở trên chiến trường đã không đủ để tự vệ, chỉ có dựa vào thần binh võ khố, dùng thủ đoạn xa xỉ mà tàn khốc kéo dài.

Huyền Mặc biết rõ mọi chuyện, trong lòng không ngừng dâng lên bi ai.

Trải qua một thời gian ngắn ngủi cộng minh cùng Hắc Kiếm Linh vừa rồi, nàng rất rõ ràng những thanh phi kiếm mang theo linh tính này bị coi là tiêu hao phẩm tự bạo là thống khổ và tuyệt vọng cỡ nào. Mà Vương Lục thân là sứ giả chủ... Hắc cũng không phải trời sinh máu lạnh tàn nhẫn, dùng phi kiếm sử dụng phi kiếm chết đi, trong lòng hắc nhất định cũng thừa nhận áp lực thật lớn.

Cho nên, nàng càng không thể lãng phí cơ hội quý giá này... Nhưng, ngay khi Huyền Mặc chuẩn bị dung hợp tất cả mọi thứ lại, bỗng nhiên bị Vương Lục đưa tay kéo lại.

“Chờ một chút.”

Huyền Mặc không thể tin nổi trùng to mắt: “Ngươi điên rồi à?”

Cái giá phải trả cho sự thảm thiết cỡ nào mới tranh thủ được chút thời gian ngắn ngủi này, ngươi lại muốn chờ? Đợi cái gì? Chẳng lẽ ngươi không nhìn ra trên chiến trường này, thời gian rút cuộc có lợi đối với bên nào sao?

“Chờ một chút.” Vương Lục nhấn mạnh lần nữa, âm thanh cũng nặng thêm mấy phần.

Huyền Mặc cố nén áp lực liên miên năm dặm, cuối cùng vẫn quyết định nghe theo ý kiến của Vương Lục, chỉ là...

“Rút cuộc ngươi muốn chờ cái gì?”

Vương Lục trầm mặc một chút, thanh âm hơi run run: “Ta cũng không biết... Nhưng, ta cảm thấy bây giờ là lúc đen đang thúc giục chúng ta hành động.”

Trong lúc nói chuyện, hắn đột nhiên duỗi tay phải ra trước, tạo thành một luồng kiếm khí Vô Tướng ánh vàng rực rỡ, bao vây hai người lại, còn tay trái thì dùng sức chỉ về một hướng khác.

Sau một khắc, hai người biến mất trên đỉnh núi, xuất hiện ở một chỗ khác.

Một địa phương sáng chói tinh hà, băng lãnh nhưng lại nóng như lửa.

Bên ngoài Lôi Trì.

“Cũng may ta đủ cẩn thận, trước khi đến phải thiết trí một cọc tiêu.”

Cái gọi là lộ tiêu, tự nhiên là sớm bố trí tốt phi kiếm dùng nhân kiếm trao đổi. Nhưng Vương Lục còn chưa dứt lời, đã bị Huyền Mặc dùng sức nắm lấy cổ áo, trừng đôi mắt đỏ như máu chất vấn: “Vương Lục, rút cuộc ngươi nghĩ cái gì?”

“Một cái logic đơn giản.” Vương Lục dùng sức nắm chặt cổ tay Huyền Mặc, kéo đôi tay mảnh khảnh ra, để gã có thể nói rõ

những lời. “Địch nhân càng muốn chúng ta làm, chúng ta càng không thể làm được. Cách làm đen như đang sốt ruột thúc giục chúng ta trùng kích lần thứ hai, nhưng trên lý thuyết hẳn không có lý do nôn nóng, thời gian đối với hẳn càng có lợi hơn.”

Huyền Mặc thoáng bình tĩnh lại một chút: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó, ta đoán hẳn gặp phải phiền toái gì đó, cần mau chóng giải quyết hai người chúng ta, để có thể rảnh tay giải quyết phiền toái kia. Nói cách khác, hẳn không còn cách nào phân thân nữa.”

“Cho nên người muốn nói, bây giờ thời gian người đứng về phía chúng ta?” Huyền Mặc hỏi: “Những thứ này đều là suy đoán của người, người nắm chắc được bao nhiêu phần?”

“Một thành cũng không đến.” Vương Lục lắc đầu. “Nhưng mà, vào lần thứ hai, khả năng thành công là một phần trăm cũng không có.”

Huyền Mặc cắn răng, ý thức được lời Vương Lục nói không sai. Lúc ấy cơn lôi đình từ trên trời giáng xuống, có thể từ Huyết Hải triệu hoán Yêu linh, át chủ bài trong tay không biết còn bao nhiêu con.

“Cho nên, chờ một chút đi, ta nghĩ sẽ nhanh chóng có biến số thôi.”

“Hắc... Đại khái chẳng mấy chốc sẽ đến.”

Trong Quần Tiên thành, La Tiêu ngẩng cao đầu, ánh mắt xuyên qua mái vòm nặng nề của quần tiên thành, phảng phất thấy được một nơi xa xôi vô cùng.

“Người chắc chắn chứ?”

La Tiêu lắc đầu cười nói: “Thất tâm tán bị phá giải, át chủ bài bị xóc lên, nếu như vậy hẳn cũng không chịu trở về, ta liền quỳ xuống gọi cha hẳn là được. Hơn nữa đối với ta mà nói, cần gì nắm chắc cao như vậy. Có một hai thành cơ hội liền có thể đặt cược cược, cho dù sự tình thất bại, có thể có bao nhiêu tổn thất? Ôm chặt đùi Đọa Tiên, bời không giết được ta.”

Dừng một chút, La Tiêu lại nói: “Nhưng ta nghĩ hẳn nhất định sẽ trở lại. Thất tâm tán đã được cởi bỏ, có lẽ hẳn còn có thể

nhìn được nhưng nếu mất vật này, hẳn chắc chắn phải chết.”

Thư giãn dòng dõi nhìn một bình nhỏ màu xanh trong tay La Tiêu, hiếu kỳ hỏi: “Rốt cuộc đây là thứ gì, quan trọng như vậy?”

La Tiêu tiêu tiêu tiêu sái ném bình nhỏ qua: “Căn nguyên thất tâm tán, sa đọa chiền.”

“Hả?” Thư thái dòng dõi giật nảy mình, luống cuống tay chân, suýt nữa ném bình nhỏ xuống đất.

...

Thư thái cẩn thận nâng bình sứ, vừa sợ vô ý đem bình sứ tổn hại, dẫn tới kế hoạch thất bại, càng sợ độc tố trong bình sứ tiết lộ ra ngoài - Tuy hẳn theo lý thuyết sớm đã là chó bị Đọa Tiên chó săn, trúng hay không trúng độc cũng không có gì khác nhau.

Cùng lúc đó, Huyền Âm Tử lại đưa ra nghi vấn: “Người xác định dùng thứ này là có thể câu dẫn Hắc Ám trở về sao? Đầu nguồn của Thất Tâm tán đúng là rất quan trọng, nhưng hiện giờ độc tố khuếch tán trong Tiên thành đã bị ngăn chặn, có Lê Vân Hạc ở đây, thất tâm tán thôi thì không thể tạo thành uy hiếp gì nữa, một nước cờ này chẳng khác nào là cờ chết. Hắc thì cần gì coi trọng vòng xoáy sa đọa?”

“Vấn đề rất tốt.” La Tiêu cười nói: “Nếu như thất tâm tán chỉ là kỳ độc trên ý nghĩa bình thường, vậy hắc đích thật không cần phải để ý đầu nguồn độc tố. Nhưng thất tâm tán cũng không phải độc, mà là một loại tín ngưỡng.”

“Tín ngưỡng?”

“Không sai tín ngưỡng, chỉ có điều loại tín ngưỡng này vô cùng bá đạo, hơn nữa đường truyền bá tương đối đặc thù.”

Thư giãn dòng dõi nghe được có chút u mê, nhưng Huyền Âm Tử lại rất nhanh hiểu ra: “Người nói là không chế tinh thần tương tự tà giáo?”

“Không sai, mất đi tâm trí chính là sau khi đưa độc tính của tà giáo thăng hoa lên cao, hình thành thực chất. Bất quá nghiên cứu bản chất của nó dù sao cũng là một loại tín ngưỡng. Mà đã có tín ngưỡng, tự nhiên sẽ có đồ đảng được cúng bái.” La Tiêu nói, chỉ chỉ vào bình nhỏ trong tay đưa nhỏ., “Trong bình nhỏ kia là sau khi Đọa Tiên lột một bộ phận tồn tại của bản thân ra làm đồ đảng cúng bái, cuộn cuộn không dứt truyền bá tín ngưỡng căn nguyên chi chuyển. Theo một ý nghĩa nào đó có thể coi nó là phân thân của Đọa Tiên.”

Dừng một chút, La Tiêu lại giải thích tiếp: “Mà đối với Hắc mà nói, Đọa Tiên đã mất đi phân thân thứ sáu ở Cửu Châu,

cũng giống như đám đầu trọc của Thiện Tông đánh mất Phật Tổ Kim Thân, nghiêm trọng nói ra, đây là tội khinh nhờn.”

“... Mất cái bình sẽ bị phán tội khinh nhờn?” Thu Nhi có chút không thể tưởng tượng nổi.

“Đọa Tiên không phải tồn tại bình đẳng với chúng ta, chúng ta đối với bọn họ mà nói chẳng khác nào gia súc cùng sùng vật. Muốn chém giết muốn róc thịt cũng chỉ cần một ý niệm, cho nên đừng nói tới loại vấn đề hài hước mà Đọa Tiên đối với chúng ta nghiêm khắc như vậy nữa.”

Huyền Âm Tử thì hỏi: “Nhưng lúc này La Tiêu rời khỏi Quần Tiên thành, chắc sẽ có chuyện quan trọng trong người. Nếu tùy tiện bỏ công tác trong tay về, không sợ bị Đọa Tiên phán định không làm thất trách sao?”

“Ninh không có công, không thể có. Làm việc dưới trướng chủ nhân của Cao Trùng, đây là nguyên tắc bắt buộc phải nắm giữ. Chuyện trong tay cho dù trọng yếu, nhưng làm được cũng chỉ là được chủ nhân khen ngợi một phen, thưởng căn cốt. Nhưng nếu đánh mất vòng xoáy này, đám Đọa Tiên cũng sẽ không chú ý đến công lao quá đáng, đặc xá tội khinh nhờn của người.”

“... Thì ra là thế.” Huyền Âm Tử cảm thán: “Người đúng là có thể nghiên cứu thấu đáo Đọa Tiên.”

La Tiêu cười nói: “Nếu nghiên cứu không thấu, không nắm chắc ý nghĩ của chủ nhân, nhưng không giải thích được lòng trung thành. Được rồi, vấn đề cần giải thích ta đã giải thích xong, kế tiếp, ta cần các người phối hợp để ta bố trí một cái bố cục, để Hắc hữu lai vô hồi. Trước, Huyền Âm Tử, ta cần người đóng tốt vai trò ban đầu của mình, đặt một cái đinh sắc bén trong Đọa Tiên Trận doanh.”

Huyền Âm Tử lúc này đã đại thể suy đoán ra suy nghĩ của La Tiêu, gật gật đầu nói: “Cũng được. Có điều, chuyện bây giờ người làm chỉ là vì...”

La Tiêu cười nói: “Đương nhiên chỉ là vì diệt trừ kẻ cạnh tranh, để ngày sau có thể hân sung. Huyền Âm tử, người sẽ không cảm thấy ngại thẹn, ta sẽ đứng về phe các người chứ?”

Cùng lúc đó, ở một góc xa xôi khác trong quần tiên mộ.

“Có chuyện.”

Bên ngoài Lôi Trì, Vương Lục cuối cùng cũng chờ được sự thay đổi mà hẳn chờ mong.

Một bóng người màu đen thoát ra từ chính giữa lôi trì, giống như lưu quang màu đen, nháy mắt đã biến mất ở phía xa ngân hà.

Cùng lúc đó, Lôi Trì phóng thích năng lượng dữ dội phảng phất như mất đi chủ tâm, trở nên an nhàn thu liễm rất nhiều.

“... Xem ra Hắc thật sự là đợi không kịp nữa rồi.” Vương Lục đứng chờ bên ngoài Lôi Trì thêm một lát nữa, xác nhận đối thủ cũng không phải là dụ rấn ra khỏi hang mà thật sự bị sự kiện đột ngột làm cho không thể không từ bỏ Lôi Trì, sau đó mới hoàn toàn thu hồi lại thần binh vũ khố.

Lần này, lại để cho hắn đánh cuộc, Hắc thật sự là gặp phải vấn đề không thể không bỏ xuống tất cả để xử lý. Cho nên chiến trường Lôi Trì, chỉ có thất bại trong gang tấc.

Mất đi khởi nguồn gây sóng gió, khí tức Lôi Trì trở nên thâm trầm nội liễm, không còn hung lệ như lúc ban đầu. Vương Lục kéo tay Huyền Mặc, lần nữa tiến vào Lôi Trì, vẫn là Hắc Thiên Huyết Hải, nhưng biển máu đang khô cạn, mây đen tiêu tán, tất cả đều bắt đầu đi vào quỹ đạo.

Mà mất đi bóng tối vô tận che đậy kia, tất cả chi tiết trên chiến trường đều thu hết vào mắt. Vương Lục liếc mắt liền thấy được đoàn hào quang màu tím ở chính giữa thế giới. Tuy âm đạm mà chật vật, nhưng cuối cùng vẫn chưa tắt hẳn. Đế Lưu Tôn còn sống, vậy thì tất cả đều tốt.

Bên người Đế Lưu Tôn còn tụ tập hơn mười Địa Tiên đủ loại hình thù khác nhau, đa số đều là gương mặt cũ, ví dụ như phân tiên lục biệt trần cũng ở trong đó. Những Địa Tiên này hầu như ai cũng bị thương nặng trong người, ngọn lửa sinh mệnh lung lay sắp tắt. Còn lại có mấy người bị người khác ôm trong ngực, không nhúc nhích, hiển nhiên đã hy sinh vô cùng nghiêm trọng trong trận chiến vừa rồi.

“... Vương Lục, cuối cùng ngươi cũng tới.”

Giọng nói của Đế Lưu Tôn có vẻ vô cùng suy yếu, trong giọng nói toát ra sự giễu nhông đậm.

“Bị người nhìn thấy một mặt chật vật như thế, thật sự là mất hết thể diện của đế vương. Chẳng qua tất cả những thứ này đều là ta gieo gió gặt bão, không còn gì để nói, thời gian có hạn, ta thẳng đến vấn đề chính. Vương Lục, có một người muốn gặp người.”

Vương Lục nghe vậy không khỏi cả kinh, bởi vì trong lời Đế Lưu Tôn mơ hồ toát ra một tin tức như vậy: Thân phận địa vị của người kia, so với Đế Lưu Tôn còn cao hơn mấy phần. Cho nên mới có thể khiến vị đế vương kiêu ngạo này cam tâm làm truyền thanh đồng, trong lúc nguy nan cũng phải nghĩ biện pháp để Vương Lục tới đây.

Đế Lưu Tôn đã là Đế Vương trong Địa Tiên, thân phận địa vị có cao hơn nữa, chỉ có thể là một người... Đây là một chuyện thám thính đơn giản, mà người trong sân, không có bất kỳ ai ngu ngốc đến không nghĩ ra chuyện này.

“Lão đại còn sống?”

“Tôn Bất Bình không chết?”

Đế Lưu Tôn không để ý đến nghi vấn của những người khác, chỉ yên lặng gật đầu với Vương Lục: “Hắn muốn gặp người, đi theo ta.”

Nói xong, chùm sáng màu tím chợt lóe đi tới bên người Vương Lục, Đế Lưu Tôn giơ tay giữ chặt cổ tay Vương Lục, sau đó đột nhiên rơi xuống, xuyên qua biển máu, xuyên qua mặt đất, đi tới địa phương sâu mấy ngàn mấy vạn trượng dưới lòng đất.

Tốc độ của Đế Lưu Tôn cực nhanh, nhưng Vương Lục vẫn miễn cưỡng phân biệt được đoạn đường này rơi xuống, dường như đã trải qua nhiều khu vực khác nhau. Trong đó tràn ngập khí tức hàn băng tầng băng hàn, có tầng nhiệt độ cao cuộn cuộn của dung nham, còn có tầng lôi điện do lực lôi đình ngưng kết cao độ... Tựa như từng phòng tuyến chắc chắn, đem thủ vệ trong tầng phòng giam bí mật tầng chót nhất đi vào. Cuối cùng, dưới sự dẫn dắt của Đế Lưu Tôn, Vương Lục tiến vào một không gian màu trắng.

Chính giữa không gian có một người, thân ảnh trong không gian bao la vô hạn giống như muối bỏ biển, nhưng người nọ

lại có cảm giác tồn tại cường đại khác thường. Hắn đứng ở đó, ánh mắt không tự chủ được tập trung tới, trong bất tri bất giác đã mất đi quan tâm đối với toàn bộ thế giới.

“Tôn Bất Bình?”

“Là ta.”

Vương Lục hơi thất thần. Vị Địa Tiên lĩnh với sắc thái cực phú truyền kỳ này có rất nhiều sự tương đồng với dự đoán của hắn, cũng có rất nhiều điểm khác biệt.

Tôn Bất Bình thoạt nhìn bề ngoài có chút xấu xí, ngũ quan và dáng người đều vô cùng bình thường, trên người cũng không có phục sức hoa lệ gì. Nhưng, khí chất của hắn lại đặc biệt như thế, phảng phất cùng hết thảy chung quanh đều không hợp nhau, phi thường thu hút sự chú ý của người khác.

“... Nói như vậy, bí mật khiến Đế Lưu tôn tứ phân quân tiên thành đại loạn, chính là người chỉ sao?”

“Không, ta chỉ là vật kèm theo mà thôi.” Tôn Bất Bình nở nụ cười cẩn thận tỉ mỉ: “Bí mật thật sự nằm ngay dưới chân người và ta.”

Vương Lục nhìn mặt đất trắng bệch dưới chân: “Phía dưới này còn có thứ gì?”

“Chính xác mà nói, dưới chân, đỉnh đầu... Tất cả những gì người thấy đều là một phần của bí mật này.” Tôn Bất Bình cười cười, “Ha ha, xem ra ta càng nói càng lộ ra Vân Sơn Vụ Ao rồi, đáng tiếc thời gian khẩn trương, ta không thể nào kể hết câu chuyện được...”

Vương Lục nói: “Không sao, rửa tai lắng nghe.”

Tôn Bất Bình trầm mặc trong chốc lát: “Nhu người đã thấy rồi đấy, ta là tướng quân bại quân mười sáu ngàn năm về trước của Tôn Bất Bình.”

Đế Lưu Tôn rõ ràng có mấy lời muốn nói, nhưng bị Tôn Bất Bình giơ tay cản lại.

“Thua chính là thua, không cần phải làm bộ làm tịch. Thế nhưng, ta chưa từng từ bỏ mục tiêu đối chiến thắng, cho dù là táng thân trong quần tiên mộ.”

Vương Lục nghe xong không khỏi nhú mày. Việc thành lập Mộ quần tiên, là do các Địa Tiên trải qua một thời gian dài chống lại, rốt cuộc cũng từ bỏ hy vọng kỳ thác tất cả kỳ thác vào hậu nhân. Nhưng mà Tôn Bất Bình lại nói ra sự thật có chút khác biệt.

...

Lời nói của Tôn Bất Bình khiến Vương Lục hơi cảnh giác.

Không phải lo hấn gây bất lợi cho chính mình, nếu như Địa Tiên thật sự muốn làm gì hấn, hấn đã chết không toàn thây từ lâu rồi, huống chi hai bên cũng không có xung đột lợi ích, hôm nay lại ở trong cùng một chiến hào...

Nhưng chính vì thế mới càng phải cảnh giác. Có đôi khi một đồng đội heo đủ để vượt qua mười kẻ địch, hấn cho rằng làm như vậy là muốn tốt cho người, nhưng lại không biết ngược lại hại người sống không bằng chết.

Đường đường là lãnh tụ của địa tiên trận doanh, một thể hệ nhân kiệt tài trí dũng song toàn đương nhiên không phải là đồng đội heo, nhưng hấn có thể so với đồng đội heo càng thể thảm hơn. Loại người này làm việc nhiều lúc sẽ không chiều mộ ý kiến người khác. Nói dễ nghe là lời lệ phong hành, khó nghe chính là vừa mới dùng phòng thủ.

Thời điểm Vương Lục thân là người lãnh đạo, bản thân là người vừa bảo thủ, ghét nhất là bị người ta vừa bảo thủ dùng. Khi y ở chung với Đế Lưu Tôn, tu vi song phương như trời với đất, nhưng y vẫn không ngừng tranh thủ chủ động, mạnh mẽ chiếm cứ vị trí bình đẳng. Nhưng vị tiên tôn tuyệt thế trước mắt bất bình, chưa chắc đã nguyện ý để y có cơ hội này.

Mà ý niệm trong lòng Vương Lục vừa mới nổi lên, trước mắt liền hoa lên một cái, Tôn Bất Bình đột nhiên xuất hiện trước người gã, đồng thời đưa tay điểm vào mi tâm của gã.

“?”

“Thật có lỗi, thời gian có hạn, đành phải dùng loại phương pháp thô lỗ này để kể cho người nghe.”

Sau một khắc, trong đầu Vương Lục tràn vào nước lũ.

Mẹ nó, quả nhiên là hạng người vừa mới bảo thủ không nghe người ta nói chuyện tự dùng.

Trong mộng lung, trong đầu Vương Lục bắt đầu không ngừng vang lên thanh âm của Tôn Bất Bình.

“Ta sinh ra ở dưới chân tiên sơn Côn Luân, là một nhà ngư dân, từ nhỏ được người nhà cung chiều, gia cảnh mặc dù bình thường, nhưng không buồn không lo. Năm tuổi, trên tiên sơn một vị tu sĩ tâm huyết dâng trào, xuống núi tìm một con cá Thanh Giang ở nhà ta, con cá kia là con cá đầu tiên ta tự tay câu được. Mặc dù ta không nở bẻ., Nhưng tu sĩ Tiên gia đòi hỏi, cũng không thể không trả. Tu sĩ kia thấy ta không nở, chột cười nói, hôm nay tâm huyết ta dâng trào, cứ nghĩ là sẽ có lòng phàm lưu động, không thể quên khâu vị lúc còn nhỏ. Nguyên lai đạo duyên phận này là rơi vào trên người người. Sau đó, hấn liền dẫn ta lên núi, thu ta làm đồ đệ.”

“Ta bắt đầu kiếp sống tu tiên của ta trên Côn Luân tiên sơn.”

“Sư phụ của ta là một tán tu, ông ấy xuất thân từ Côn Luân, từng là kỳ tài tu tiên có tài hoa hơn người, nhưng vì xúc phạm môn quy nên bị trục xuất khỏi sư môn. Nhưng vì ông ấy cống hiến rất nhiều cho Côn Luân, cho nên trên danh nghĩa tuy là trục xuất, nhưng trong môn phái lại có vị trí của ông ấy.”

“Sư phụ là người rất thú vị, hấn dạy ta tu tiên, càng dạy ta làm người. Hấn nói cả đời này hấn không có thành tựu gì khác, đáng tự hào nhất là ba chuyện. Hạng nhất, hấn vốn lẫn lộn lung tung., Chỉ cần không vừa mắt, chuyện thiên đại cũng dám ôm ở trên người. Thứ hai, hấn không chịu nhận thua, có khi chồm vào trêu chọc cường địch, nhất thời không địch lại, hấn sẽ cố gắng tu hành gấp bội., Cho đến lúc bản thân có thể vượt qua đối thủ, hấn cả đời bại vô số trận chiến, nhưng chưa từng nhận thua. Thứ ba, hấn có thể gây chuyện như vậy, nhưng vẫn còn sống tới bây giờ. Sau đó ta mới hiểu, vì sao hấn lại có duyên sư đồ với ta. Bởi vì ta cũng là một người dễ dính vào chuyện xấu, chết hay không chịu nhận thua., Năm tuổi đó, ta theo phụ thân ra biển câu cá, chính là vì một chuyện phiếm mà lên, ta và cái tên bất hảo Trương thôn có thể câu được cá Thanh Giang kia, nếu ta thật sự câu được, hấn cũng không thể lại mượn danh tiếng của cha mình bắt nạt nhỏ yếu. Nếu như không làm nổi... Ha ha, ta đã sớm quên không làm được thì phải làm thế nào, bởi vì cuối cùng ta cũng đã làm được rồi.

“Cũng giống sư phụ, ta là người tốt căn cứ chung sống, chết hay không nhận thua. Thiên phú tu hành của ta không tính là tuyệt hảo, có được thành tựu như ngày hôm nay, vận mệnh

chiếm rất lớn, bởi vậy không đáng tự hào. Tu hành hơn ngàn năm, thật sự khiến ta tự hào là., Xưa nay ta chưa từng coi chuyện bất bình là không thấy, chưa từng vì thực lực không bằng nhân nhượng mà cầu toàn... Đương nhiên, trong đó, công lao chủ yếu nhất thuộc về sự phụ của ta. Không có người bảo vệ ta, ta đã sớm chết vì không biết trời cao đất rộng. Chẳng qua, sự phụ có thể bảo vệ ta nhất thời, chung quy không thể bảo vệ ta cả đời, ta rốt cuộc đã trêu vào phiền toái ngập trời.”

“Ta trêu chọc tới Đọa Tiên rồi.”

“Tồn tại của Đọa Tiên là tồn tại có thể ngược dòng tới thời đại hồng hoang sớm nhất, trong góc của điển tịch lịch sử tràn ngập dấu vết tồn tại của bọn họ. Chỉ là cho tới nay mọi người chỉ coi bọn họ là một đám điên cuồng phi thăng hay sao, đi vô ích... Lại không biết, chân thân của bọn họ..., Là chân tiên khiến Cửu Châu kính ngưỡng. Thật ra, cho đến hôm nay vẫn có người không thừa nhận sự thật này, bọn họ cho rằng phá toái phi thăng liền mang ý nghĩa vinh đấng Nhạc chi cảnh, không chịu thừa nhận cho dù thân ở Tiên Giới cũng có nguy hiểm sa đọa.”

“Đây là một đám đối thủ mà bất cứ ai cũng không muốn trêu chọc. Mấy vạn năm qua, ngay cả những gì lịch sử ghi lại cũng không nói rõ ràng. Chỉ biết là bọn họ ngẫu nhiên hạ giới, giống như thợ săn nhanh chóng ngao du săn trường, tại Cửu Châu tùy ý làm bậy, mai phục vô cùng hại, may mà tần suất loại chuyện này không cao, có lẽ mấy trăm mấy ngàn năm mới có thể có một lần. Mà bất hạnh chính là, lần này ta gặp phải.”

“Mà ta, không thể thấy được thiên hạ có chuyện bất bình.”

“Lúc ấy, ta đã là cao thủ trong thiên hạ đều biết, rất nhiều người tôn trọng ta là Lục Địa Chân Tiên, thế nhưng trước mặt Đọa Tiên, ta tựa như là một đứa bé non nớt không chịu nổi một đòn, nếu không phải sự phụ liều mình cứu giúp thì lúc ấy ta đã chết không có chỗ chôn rồi.”

“Trước khi chết sự phụ đã nói với ta, chuyện này cứ thế trôi qua. Cho dù Đọa Tiên có làm gì cũng không được kích động, vì sau này sẽ không còn ai tới cứu ta nữa.”

“Nhưng, hấn nói quá muộn, nếu là năm trăm năm trước, lúc ta còn là nhi tử ngư dân nói với ta, ta nhất định sẽ nhớ kỹ. Nhưng ta đã được hấn bồi dưỡng năm trăm năm, tính tình chết không nhận thua đã sớm ăn sâu vào xương tủy. Cho nên cuối cùng ta vẫn làm trái mệnh lệnh của sư phụ, không tiếc tất cả bảo thù cho hấn.”

“Chuyện sau đó chính là liên tiếp đại chiến giữa Địa Tiên và Đọa Tiên, người đã biết chuyện xưa. Nhưng chắc chắn người sẽ không biết chuyện này.”

“Sau khi phản kháng chiến tranh Đọa Tiên thất bại, đại đa số huynh đệ tâm ý nguội lạnh, cho nên dựa theo kế hoạch dự bị ban đầu tu luyện lại quần tiên thành, đem hy vọng ký thác lên trên người hậu nhân. Mà lúc đó dưới sự trợ giúp của A Lư, ta vốn định giả chết giả chết địch, cho Đọa Tiên một niềm vui bất ngờ, nhưng sau trận quyết chiến đó lại xảy ra., Đọa Tiên cũng bị thương không nhẹ, lại bị phong bế không gian thông đạo, sau đó cũng không lựa chọn truy kích, A Lư mang ta tiến vào quần tiên mộ, nói ta đã làm đủ nhiều rồi, đã đến lúc nghỉ ngơi.”

“Thật ra A Lư nói không sai, đúng là ta đã làm được nhiều, Đọa Tiên sát hại sư phụ đã bị ta tự tay chém giết. Đám Đọa Tiên có ý đồ xâm lấn đại lục Cửu Châu cũng tạm thời thất bại. Nói khoa trương một chút, ta đã đóng vai chúa cứu thế lục của Cửu Châu đại lục... Nhưng nếu cứ từ bỏ như vậy, ta vẫn không cam lòng.”

“Tuy thông đạo của Đọa Tiên tiến vào đại lục Cửu Châu đã bị phong bế, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày lại được mở ra, mà vào lúc đó, ý lại vào hậu nhân của hấn thì ta lại càng hy vọng có thể dùng hai tay mình để chiến thắng bọn hấn.”

“Phản chấp niệm chết không chịu thua này, để ta chịu trọng thương sắp chết cũng không được an bình. Ta phải vô số lần tự hỏi, phải như thế nào mới có thể chiến thắng những Tiên Nhân đã phi thăng. Cuối cùng, ta chỉ có một đáp án: ngoại vật.”

“Chỉ bằng sức mạnh bản thân, không thể vượt qua những Chân Tiên vượt qua lôi kiếp phi thăng. Nhưng Chân Tiên không phải không gì không làm được, sức mạnh cá nhân tuyệt

đôi không cách nào so sánh với thần uy của thiên địa, dù là Cửu Châu đại lục đối với Tiên giới mà nói có vẻ yếu ớt mà nhỏ bé, nhưng đám Đọa Tiên không thể mang theo Tiên giới tác chiến, chúng ta lại có thể dựa lưng vào Cửu Châu đại lục, từ vùng đất này cuộn cuộn không dứt rút lấy lực lượng.”

“Đương nhiên, tin rằng người cũng biết, lực lượng của đại lục Cửu Châu không phải chỉ có chúng ta có thể sử dụng. Nhóm Đọa Tiên cũng phi thăng từ Cửu Châu, bọn hắn lý giải vùng đất này sâu sắc hơn chúng ta. Một ít lực lượng vận dụng huyền diệu, càng khiến người ta nghẹn họng nhìn trân trối. Lúc bắt đầu đại chiến, rất nhiều đồng bạn tự nhận được thiên địa khí vận gia trì, kết quả đều chết thảm...”

Nghe đến đó, Vương Lục không khỏi thổn thức than thở, kiếp trước Âu Dương Thương đã nếm thiệt thòi lớn ở phương diện này, không có đại lục Cửu Châu che chở, lại bị Đọa Tiên trọng thương buộc chân bó tay. Về sau hắn và Đọa Tiên tự bạo, nguyên thân phiêu bạt một thời gian dài, kỳ thật cũng là vì tẩy đi lạc ấn sâu sắc dưới đại lục Cửu Châu.

Dùng một ví dụ thông tục mà nói, Đọa Tiên cũng giống như là quan lại bậc một áp chết người. Mà phương pháp giải quyết của Vương Lục chính là di cư ngoại hải, cải biên giới càng nhiều quốc tịch. Sau đó, dựa theo danh sách của các vị quan võ nhất đẳng lấy được ưu thế tiên thiên.

Bất quá loại chuyện này cơ duyên xảo hợp quá nhiều thành phần, căn bản không có khả năng phục chế. Mà biện pháp Tôn Bất Bình nghĩ ra hiển nhiên cũng không phải một chiêu này.

“Trực tiếp mượn lực lượng từ đại lục Cửu Châu lấy không đủ, nhưng mà, khi ta một lần nữa xem kỹ Mộ Tiên của quần tiên, lại phát hiện địa phương ẩn chứa Đại Thiên thế giới này cũng là một bảo tàng ẩn chứa lực lượng vô cùng. Hơn nữa, nhóm Đọa Tiên dù có thủ đoạn cao minh thế nào đi chăng nữa, cũng không thể nào vượt qua chúng ta được.”

“Ưu thế lớn nhất của quần tiên mộ là tạo vật, bất luận là tạo vật hư không hay là tạo vật thật, ở trong mảnh không gian đặc thù này, pháp tắc tạo vật được rất phong phú, mà ta chuẩn bị tận dụng điểm này, chế tạo một kiện thần binh đủ để chống lại Đọa Tiên.”

“Công tác này phi thường gian nan, ta ở trong quần tiên mộ ước chừng chế tạo một vạn năm, mới khó khăn lắm mới hoàn thành được thần binh này. Nó có được lực lượng khủng bố vượt quá tưởng tượng... Không khách khí nói, đây là một kiện thần binh vô thượng áp đảo phạm giai tiên bảo.”

Lăng giá tiên bảo? Vương Lục nghe vậy cả kinh, tiên bảo tên như ý nghĩa, chính là pháp bảo Chân Tiên sử dụng, cũng là đánh giá cao nhất của đạo cụ pháp bảo ở Cửu Châu đại lục. Mà muốn vượt lên trên tiên bảo, vậy thì có nghĩa là thần thông uy năng của nó, nhất định phải vượt qua tất cả pháp bảo ghi chép trong sử sách từ xưa đến nay.

Chuyện này... có thể thực hiện được không?

Sau một khắc, cảnh vật trước mắt Vương Lục lại biến đổi.

Một khối lõi hình người màu trắng khổng lồ như núi xuất hiện trước mắt hắn.

“Đây là tâm huyết cả đời ta tụ tập, tuy là vật do nhân tạo, nhưng so với bất cứ người sống đương thời nào đều cường đại hơn - Chỉ cần một người điều khiển hợp cách.”

Vương Lục tập trung nhìn kỹ, trong lòng không khỏi sợ hãi thán phục.

Khôi lõi trước mắt này cao hơn ngàn trượng, bước đầu có hình dạng con người, tài liệu là thành phần kim loại thần bí không rõ, thoát nhìn kiên cố dị thường. Mà tầng ngoài kim loại khắc đầy các loại chữ khắc, khiến cho khối lõi to lớn này có vẻ thần bí khó lường. Mà ở trước ngực khối lõi, mở một cánh cửa, sau cánh cửa có một gian phòng rộng rãi, bên trong có một bảo tọa, hẳn là trụ cột không ché của khối lõi...

Mà kết cấu hình dạng này, khiến cho Vương Lục thật sự không thể nào không nghĩ đến một thứ mà ở Đa Nguyên thế giới phiêu bạt đã thấy được.

“... Tôn Bất Bình tiên bối, thần binh lật bàn của ngài hóa ra là thần binh cao minh sao?”

...

“Cao Đạt cái gì?”

“Không, không có gì, xin đừng để ý.”

Sau khi kinh ngạc lúc ban đầu, Vương Lục rất nhanh nhận ra được con rối kim loại mà mình nhìn thấy này không phải là trùng hợp, mà là một sản phẩm hợp tình hợp lý nhất.

Phía trước Tôn Bất Bình nói không sai, muốn bù đắp chênh lệch thực lực với Đọa Tiên kém như trời với đất, thì chỉ có cách mượn sức mạnh ngoại vật. Nhưng cho dù là thần binh lợi hại cỡ nào, chung quy cũng không thể che giấu được sự nhỏ yếu của người sử dụng. Bảo kiếm có sắc bén đến đâu, nếu rơi vào trong tay hài đồng cũng rất khó nói có tính uy hiếp gì.

Muôn không lưu lại sơ hở, chỉ có năng lực cường hóa người sử dụng. Nhưng cứ như vậy chẳng khác nào đưa vấn đề trở về điểm ban đầu: Nếu có biện pháp có thể khiến tu sĩ thực lực bản thân đã vượt qua Đọa Tiên, còn khổ tâm đơn độc rèn luyện ngoại vật làm cái gì?

Mà một con Khôi Lỗi hình người, giải đáp lại cho hai mâu thuẫn hoàn mỹ này... Nhưng mà, tại thế giới Phi Tiên ngự kiếm mà đột nhiên nhìn thấy loại vật này, trong lòng Vương Lục khiếp sợ cũng là điều khó tránh khỏi.

Sau khi suy nghĩ rõ ràng, Vương Lục buông xuống trong lòng kinh ngạc, hỏi: “Đa tạ tiên bối kể cho ta một đoạn cổ sự dài như vậy, có điều... Vì sao phải giảng những điều này với ta?”

Cao Đạt của Tôn Bất Bình đích thật là lợi hại, nhưng hiển nhiên là tọa giá của bản thân lão, không quan hệ đến ngoại nhân. Mà loại thần binh này cần Tôn Bất Bình tốn thời gian vạn năm mới có thể chế tạo ra, trước mắt hiển nhiên cũng sẽ không có tầng thứ hai, hơn nữa nếu thật sự là pháp bảo siêu tiên khoáng cổ tuyệt kim, lại không cần đến cái thứ hai... Cho nên, tóm lại cũng tốt, câu chuyện vừa rồi cũng tốt, Cao Đạt cũng tốt, có quan hệ gì với Vương Lục chứ?

Nếu người đã lợi hại như vậy, vậy người cứ lên đài càn quét Đọa Tiên luôn đi, ta sẽ nhắc nhở người hò hét trợ uy.

Tôn Bất Bình cười nói: “Ta sắp chết rồi.”

“... sắp chết rồi?” Vương Lục kinh ngạc hỏi: “Một vạn sáu ngàn năm trước thương thế vẫn chưa khỏi nhỉ? Hay là vừa rồi bị Hắc Thi ám toán?”

Tôn Bất Bình nói: “Thọ nguyên sắp hết.”

“Thọ nguyên sắp hết?” Vương Lục cảm thấy lý do này quá thực hoang đường, đường đường là thủ lĩnh Địa Tiên, lại bởi lý do này, tại thời khắc mấu chốt buông tay mà đi?!

“Thế gian không có vật bất hủ, người tu tiên có mạng mấy cũng chưa bao giờ ví dụ như thiên địa đồng thọ. Thọ nguyên bình thường của ta trên dưới tám ngàn năm, nhiều lần ác chiến với Đọa Tiên đã gãy hơn phân nửa. Sau đó ở trong mộ quần tiên, ta dùng hết thủ đoạn, không ngừng mạnh mẽ kéo dài tuổi thọ, thế nhưng đến vạn năm thời điểm., Cuối cùng đèn dầu cạn dầu, mà đến đây tiêu hao hai ngàn năm. Ta cũng không nghĩ tới một vạn năm trôi qua, mộ quần tiên cũng không có người mở ra, mà đám Đọa Tiên cũng không xuất hiện nữa. Chẳng qua, cũng may, cuối cùng ta mới hoàn thành tuyệt thế thần binh này.”

Tôn Bất Bình nói, hơi buồn cười nói: “Thật ra lúc đầu khi tay bắt đầu chế tạo nó, ta còn tưởng rằng đây là thời gian sống còn, cũng nhiều nhất hoàn thành một cái khung xương thô sơ, cần người có duyên kiếp sau tiếp nhận đem nó hoàn thành. Kết quả là mình vất vả khổ cực một mực làm tới cuối cùng.”

Vương Lục trầm mặc một hồi, hỏi: “Sau đó... Người thật vất vả mới hoàn thành kết quả kỳ tích này, liền tính đi thật an tường như vậy?”

Tôn Bất Bình cười tự giễu nói: “An tường chỉ sợ còn chưa tới tuổi, tiêu hao hai ngàn năm thọ nguyên, nếu có luân hồi, ta sợ phải trả nợ nợ luân hồi trong súc sinh đạo vạn năm mới có thể trả được. Nếu như không có luân hồi, sau khi ta chết thì phải chịu Thiên Lô Hình Kiếp mới có thể giải thoát. Bất luận thế nào, ta thật sự đại nạn sắp tới... Cho nên, thật xin lỗi ta vừa rồi dài dòng một chút.”

“Không sao cả, có thể hiểu...” Vương Lục nói: “Nhưng, trở lại vấn đề ban đầu, những chuyện này... có quan hệ gì với ta

chứ?”

Tôn Bất Bình thọ nguyên tan tác, tự có Đế Lưu tôn tới nhận chức, nếu Đế Lưu tôn cũng xảy ra chuyện, còn có Bạch Trạch, còn có cả Bạch Mặc, còn có toàn bộ Vạn Tiên minh... Vì cái gì hẳn cứ phải tốn trăm cay nghìn đắng, tự mình tìm một phen lời vô nghĩa không có ý nghĩa lớn như vậy?

“Bởi vì ta cần người đến điều khiển nó.”

“Ta ư?!” Vương Lục có chút không thể tin nổi mà trừng to mắt nhìn, quay đầu nhìn con rối kim loại cao hơn ngàn trượng kia một chút —— tuy rằng đại gia hỏa kia còn chưa nhúc nhích, nhưng cảm giác tồn tại lạnh lẽo lạnh lạnh kia đã làm cho người ta có chút thở không nổi. Vương Lục không hề nghi ngờ cho dù mình dốc hết toàn lực tác chiến, cũng không chống đỡ nổi một ngón tay út của thằng nhãi này.

Chỉ cần nói từ những thứ nhìn thấy trên mặt —— Khôi Lỗi khổng lồ này nhìn như vụng về, nhưng thân thể là do vô số khuôn đúc thật nhỏ tạo thành. Những khuôn đúc trụ cột này lớn như nắm tay, nhỏ thì nhỏ như hạt cát, mà trên mỗi khuôn đều điêu khắc minh văn tinh tế phức tạp. Cuối cùng dưới lực không chế cường đại ở trung tâm, duy trì kết cấu thống nhất.

Loại kết cấu này không tính là mới lạ, Vương Lục ở trong học vấn khôi lỗi đã từng học được một ít thường thức cơ sở. Công năng khôi lỗi làm như vậy hết sức toàn diện, nhưng khuyết điểm lại là yêu cầu cực cao đối với cường độ nguyên thần của người điều khiển. Mà muốn bản thân sử dụng cái thứ này, nguyên thần của mình chỉ sợ cùng trụ cột trong tay đại gia hỏa này tiếp xúc, sẽ bị dòng nước lũ mãnh liệt lao đến làm sụp đổ.

Bất quá, tin rằng Tôn Bất Bình không đến mức nói đùa về loại chuyện khẩn cấp này.

Cho nên Vương Lục liền nói: “Cho ta lý do để nói trước đi.”

Tôn Bất Bình nói: “Bởi vì người là Không linh căn.”

Không linh căn... Vương Lục nhắm mắt lại, lý do này thật đúng là, phi thường cường đại.

Một trong những đặc điểm lớn nhất của linh căn chính là Ngọc phủ cùng ngoại giới ra vào rất rộng rãi, cơ hồ có thể nói là không bị hạn chế. Vương Lục khi còn ở giai đoạn luyện khí, có

thể dẫn đến thiên địa linh khí triều tịch phản ứng. Bây giờ tu vi tiên bộ đến cảnh giới Nguyên Anh, ra vào thông suốt chỉ sợ có thể so với tiên nhân. Bất quá như vậy, có nghĩa là...

“Thứ này không có yêu cầu gì đối với nguyên thần?”

“Cường độ nguyên thần không yêu cầu gì, thế nhưng yêu cầu đối với nguyên thần ngược lại càng hà khắc... tình huống cụ thể, người thử tới một chút sẽ biết.”

“... Được, vậy ta không khách khí nữa.”

Vương Lục tung người một cái đi tới chỗ cao mấy trăm trượng, tiến vào trung tâm phòng tuyến của con rối kim loại, ngồi ở trên bảo tọa chính giữa phòng tuyến.

Ngay lúc hắn đang tò mò thao túng thiết bị đại gia hỏa này ở đâu thì cửa chính của phòng tuyến bỗng nhiên âm một tiếng cửa đóng lại, lỗ thủng trên bốn vách tường, chất lỏng màu đỏ trút xuống như thác nước, rất nhanh đã lấp kín toàn bộ phòng. Vương Lục trong lòng có chút hiểu ra, không chút hoang mang, mặc cho chất lỏng ngấm mình vào.

Không bao lâu, chất lỏng màu đỏ lấp kín gian phòng, Vương Lục hít một hơi thật sâu, để chất lỏng kia tràn vào trong miệng và phổi của mình.

Sau một khắc, Vương Lục cảm thấy thế giới của mình bị phá thành mảnh nhỏ, tầm mắt của hắn bị cực cụ kéo giãn, tiếng chất lỏng trong tai vãn vẹo thành âm phù kỳ quái... Lại nhoáng lên một cái, trong tầm mắt Vương Lục xuất hiện một gò đất màu đỏ thẫm thấp bé. Mà bầu trời trên đỉnh đầu thì bỗng nhiên dè thấp xuống rất nhiều, phẳng phất có thể chạm tay vào.

“?!”

Vương Lục cảm thấy có chút khó tin, chân chờ một chút, thử giơ tay lên.

Sau đó, hắn liền thấy được hai bàn tay màu kim loại lấp lóe.

Ầm!

Trong đầu giống như đồng thời vang lên mấy trăm đạo lôi đình, chấn động đến mức người ta hoảng hốt. Mà đợi sau khi Vương Lục khôi phục tỉnh táo, lại phát hiện mình đã đi tới bên

ngoài khôỉ lổỉ, Tôn Bất Bình và Đé Lưu ở hai bên, thần sắc thân thiết.

“... Vừa mới đó là?” Vương Lục quơ quơ đầu, vẫn cảm thấy choáng váng từng trận, cũng may cũng không có tác dụng phụ gì khác.

Tôn Bất Bình giải thích: “Đó là phản ứng bài xích có tỉ lệ đồng bộ không cao.”

“Tỷ lệ đồng bộ?”

“Bộ khôỉ lổỉ này, cũng không phải là đạo cụ lạnh như băng, mà là có được sự vũ trang thân kỳ của sinh mệnh. Mà người muốn khống chế nó, thì cần phải đồng bộ với nó trên phương diện tư duy. Khi người có thể làm được tương chiếu cùng tâm tư, câu thông hoàn toàn không trở ngại, cũng tương đương với việc người hóa thân trở thành nó, có được lực lượng cường đại vô địch của thế gian. Mà ta gọi là đồng bộ, là cân nhắc một đơn vị có đồng bộ tiêu chuẩn...”

“Chờ một chút, thuyết pháp này của người làm ta cảm thấy kỳ quái a...” Vương Lục nghe Tôn Bất Bình giải thích xong, chỉ cảm thấy đầu đầu càng nhiều hơn, “Trước tiên phải xác định mấy vấn đề. Đầu tiên, bằng vào đại gia hỏa này, có lẽ không cần phải mạo hiểm, xác suất đồng bộ quá thấp này tự nhiên không cần phải nói, nhưng nếu là quá cao...”

Tôn Bất Bình có chút bất ngờ với câu hỏi mà Vương Lục đưa ra: “Người lại nghĩ đến bước này sao? Thật là giỏi. Như người đoán, lái nó là nguy hiểm rất cao, đồng bộ là hạng quan trọng nhất, xác suất đồng bộ quá thấp không thể phát huy lực lượng của khôỉ lổỉ, nhưng nếu đồng bộ tỷ lệ quá cao... Người sẽ bị nó đồng hóa. Bởi vì so với nó, người thực sự quá yếu.”

“Điều này thực sự là...” Vương Lục lắc đầu, lại hỏi: “Vấn đề thứ hai, thời điểm khôỉ lổỉ này mới bắt đầu, hẳn là người tự mình làm ra phải không?”

Tôn Bất Bình gật đầu: “Đúng, chỉ có điều kế hoạch không theo kịp biến hóa, tuy ta đã hoàn thành nó nhưng lại mất đi cơ hội tự tay điều khiển nó.”

“Một khi đã như vậy, sao nào đều là thê tử Đé Lưu Tôn của người thì thích hợp hơn. Vợ chồng của người nhiều năm, nhất

định sẽ hiểu rõ tư duy món đồ chơi lớn của người hơn ta. Đồng thời thực lực của nàng cường đại, cũng rất khó bị đồng hóa...”

“Ừm, xét từ góc độ ổn trọng, nàng còn thích hợp hơn cả người.” Tôn Bất Bình nói, “Thời điểm ban đầu, đúng là ta đã sắp xếp nàng đến lái xe. Nhưng... hiệu ứng bài xích so với dự đoán của ta còn nghiêm trọng hơn. Nàng không có linh căn, làm một bộ phận của trung tâm phòng tuyến, thu được năng lượng oanh kích bốn phương tám hướng., Không thể tránh khỏi sẽ bị thương tổn. Đồng thời, nàng và ta mặc dù kết làm đạo侶, quen thuộc với nhau. Nhưng tính tình, lý niệm đều khác biệt rất lớn, xác suất đồng bộ cũng rất khó tăng lên đến tối cao. Mà máu chốt nhất là... Nàng bị hắc ám toán, đã bị trọng thương, chỉ ít trong mấy chục năm đều vô vọng khỏi hẳn.”

Vương Lục nghe vậy kinh ngạc nhìn thoáng qua Đế Lưu Tôn, lúc này mới phát hiện, tuy rằng nàng thủy chung bày ra tư thái tiêu sái bình tĩnh, nhưng tình huống đích thực là không tốt, nói là mình đầy thương tích cũng không đủ, trong đó một cánh tay bị thương nghiêm trọng, con mắt cũng bị mù một cái, máu tươi từ đó không ngừng chảy ra...

Tôn Bất Bình thản nhiên nói: “Đương nhiên, nếu người thật sự không muốn điều khiển cũng không sao, Đế Lưu Tôn sẽ kiên trì đến cuối cùng.”

“Được rồi được rồi.” Vương Lục khoát tay áo, “Nói đến mức này, người để ta trở mắt nhìn một côli gây thơ đi chết sao? Ta dùng lái là được rồi... Thuận tiện hỏi người một vấn đề cuối cùng, tên gia hỏa này học tên là gì?”

Tôn Bất Bình nói: “Nói đến ta thật đúng là chưa từng nghĩ đến vấn đề đặt tên, vật ấy là tâm huyết cả đời ta tụ tập, nhưng càng quan trọng hơn là, trên người nó ký thác khát vọng vô số người đối với thắng lợi và hạnh phúc. Cho nên ta chuẩn bị đặt nó là...”

“Tiết phúc chiến sĩ.”

“Đủ rồi, bây giờ đổi tên cho ta!”

...

“Niết phúc chiến sĩ, tên này không tốt sao?” Tôn Bất Bình có chút nghi hoặc, nghĩ lại nói không chừng là người ta có kiêng kị gì đó, phúc lợi chiến sĩ này dù sao cũng là giao cho Vương Lục sử dụng, chỉ là một cái tên, không ngại nghe theo ý kiến của hắn.

“Niết phúc chiến sĩ mà nói thì không tốt... Khôi lỗi này đỉnh thiên lập địa, là trụ cột trung lưu chống lại Địa Tiên của Cửu Châu đại lục ta, không bằng sửa lại gọi là kinh thiên trụ, thế nào?”

“... Kế tiếp.”

“A, vật này là Thần Binh mà ta ma luyện trong tuyết cảnh vạn năm, người ta mặc dù đã chết, ý niệm lại ký thác trên đó, tựa như chết rồi sống lại, dục hỏa hồng liên, không bằng gọi nó là Đại Hồng Liên Cửu Châu?”

“Nếu không được, vật ấy thu nạp tu sĩ vào trong cơ thể, tựa như thép thép. Nguyên lý cấu tạo cùng tổ tài đều là ta lợi dụng quần tiên mộ thuần túy, không tồn tại bất cứ chỗ nào ở cửu châu, ma giới hoặc tiên giới, cho nên cũng có thể xưng là dị độ thép.”

Rốt cuộc Vương Lục cũng thở dài: “Tiền bối đừng nói nữa, hơn nữa ngài sắp chép toàn bộ cái tên hệ liệt của người ta rồi. Đại gia hỏa này là tuyết thế thần binh, gọi là Cự Thần binh đi.”

“... Cái này cũng quá không có phẩm vị.”

“Hai người các ngươi đủ rồi chứ? Một câu hỏi nổi danh nhằm chán còn cần lãng phí thời gian bao lâu nữa?” Đế Lưu Tôn không chút khách khí cắt ngang nói: “Vương Lục, bộ thần binh này giao cho ngươi, việc tiếp theo ngươi cần phải làm là dùng tốc độ nhanh nhất để nâng cao xác suất đồng bộ. Đối với ngươi mà nói, đây là một con đường tắt đi thông tới cảnh giới chí cao, đừng nhìn hắc phương mới không ai bì nổi, nhưng ngươi chỉ cần có thể có tỷ lệ đồng bộ chỉ là năm mươi phần trăm, cũng có thể dễ dàng đánh bại nó.”

Vương Lục cũng không cảm thấy đây là lời nói khoa trương, vừa rồi hắn thử cùng Cự Thần Bình, mặc dù vì xác suất đồng bộ quá thấp trong nháy mắt bắn ra, nhưng chính trong nháy mắt đó, cũng đủ để Chử Bằng lĩnh ngộ một chút Cự Thần Bình này trong cơ thể ẩn chứa sức mạnh to lớn cỡ nào, đó là sự cường đại vượt qua cực hạn có khả năng dung nạp trong bất cứ lý luận tu tiên nào hiện nay.

Khi đó, hắn động niệm đưa tay lên, mặc dù tay còn chưa nâng lên được, bởi vì xác suất đồng bộ không đủ nên bị cưỡng chế bắn ra, nhưng lúc đó ý niệm kế tiếp đã tràn vào trong đầu: giờ tay, hái ngôi sao trên đỉnh đầu.

Bởi vì trong khoảnh khắc đó hắn thật sự cảm thấy bầu trời và xúc tu tinh thần có thể chạm tới. Nếu như nói tu sĩ cấp Chân Quân có thể dời núi lấp biển, cường giả trong Địa Tiên có thể điên đảo ngày đêm, như vậy... Cự thần bình này có thể có khả năng đầu chuyển tinh di.

“Tuy nhiên, nếu là đường tắt thì sẽ có bệnh đường tắt.” Tôn Bất Bình nói, “Cảnh giới thăng tới cao nhất, đồng nghĩa với việc ngươi sẽ mất đi cơ hội xem phong cảnh dọc đường. Dùng một điểm thông tục để nói, căn cơ của ngươi sẽ vô cùng không vững chắc. Ngoài ra, cự thần bình này cũng không hoàn toàn chiếu theo pháp tắc tiên đạo, một khi hoàn toàn đồng bộ hóa, rất có thể ngươi sẽ vĩnh viễn mất đi cơ hội phi thăng tiên giới.”

Căn cơ không vững, không cách nào phi thăng. Đối với tu sĩ thiên tài như Vương Lục, đây quả thực là đả kích trí mạng.

Nhưng Vương Lục nghe vậy lại cười: “Không sao, năm đó trong hai mươi năm đức thăng thái tổ và Tiên Thủy Hoàng, từ luyện khí đến phi thăng, tốc độ này so với bất kỳ đường tắt nào đều muốn nhanh hơn, cũng không thấy căn cơ bọn họ không vững, về phần phi thăng, ta đã sớm không có hứng thú rồi.”

Tiên giới sẽ sinh ra loại cận bã Đọa Tiên như vậy, có thể thấy được cũng không phải là phúc địa hoàn mỹ gì, đã như vậy, đi không được liền đi không được. Mỗi một con đường cuối đều có phong cảnh mới tinh, người tu tiên có thể phi thăng Tiên giới, Ma tộc có thể rơi vào vực sâu ma vực, như vậy bộ Cự

Thần binh này đương nhiên cũng có thể tìm được thế giới mới đối ứng.

Vương Lục từng có vinh quang lưu lạc ở Đại Thiên thế giới, đối với điểm này có lòng tin sâu sắc. Cửu Châu đại lục tuy rộng rộng lớn vô ngần, nhưng còn xa mới chỉ là toàn bộ thế giới.

“Tốt, người có thể có phần lòng dạ này thì không còn gì tốt hơn... Kế tiếp, chúng ta không cần lãng phí thời gian nữa. Mau bắt đầu thống lĩnh huấn người đồng bộ.”

Vương Lục suy nghĩ một chút, không nói thêm gì nữa.

Kỳ thật lúc này trong lòng hắn vẫn còn rất nhiều chuyện lo lắng. Ví dụ như trong quân tiên thành, Đọa Tiên kỳ độc đã bị ngăn chặn hay chưa? Ví dụ như bị người không chế không rõ nguyên nhân xấu hổ ly sơn, có đột nhiên ra tay hồi mã thương hay không, đến lúc đó chỉ bằng một người sống sót như Đế Lưu Tôn cùng Tôn Bất Bình có thể ngăn cản được hay không...

Bất quá, vấn đề hiện tại suy nghĩ nhiều nữa cũng không có ý nghĩa, một cái tu sĩ Nguyên Anh Hạ phẩm ở chỗ này không phát huy được tác dụng gì. Nhưng là một cự thần binh có đầy đủ xác suất đồng bộ, lại có thể chấn nhiếp tràng diện.

“Được, cự thể phải làm gì?”

Tôn Bất Bình nói: “Đầu tiên, người phải khiến bản thân trở nên giống ta.”

“... Đây là yêu cầu gì?”

Tôn Bất Bình giải thích: “Khánh phúc cự thần binh này là pháp bảo ta lúc trước chế tạo cho bản thân gần như hóa thân, bởi vậy trong đó tràn ngập đặc thù cá nhân của ta, đồng bộ với nó, có thể đồng bộ với ta. Đồng bộ với ta, tự nhiên sẽ trở nên vô cùng tiếp cận với bản thân ta.”

“... Như vậy, cùng nó hợp thể, liền giống như cùng người hợp thể?”

“Chuyện này sao, nhất định phải nói, cũng miễn cưỡng tính đúng.”

“Vậy giờ ta đòi ý vẫn còn kịp chứ?”

“Ồ, sao ngươi lại trở về nhanh như vậy? Ra ngoài công khai gặp phải rắc rối rồi? Nếu năng lực không đủ, không ngại thay ca với ta, ta cũng không ngại thay thế vị trí của ngươi a.”

Trong Quần Tiên thành, La Tiêu nhìn hắc ám trước mặt, lộ ra nụ cười bất cần đời.

Mà sau một khắc, khuôn mặt tuấn lãng của hắn đột nhiên cháy qua một ngọn lửa màu đen, một tầng lửa mỏng manh, lại có uy lực lớn lao, trong nháy mắt đốt cháy da thịt, lộ ra xương cốt trắng bệch. Mà chỗ mi tâm La Tiêu cũng có một ngọn lửa nhỏ bé đang thiêu đốt, đó là lửa thiêu đốt nguyên thần tra tấn.

“Ha ha ha ha.” La Tiêu đau đớn, ngược lại cười như điên:

“Ngươi cái tên này, bản lĩnh làm việc không có, giận chó đánh mèo thì giỏi lắm. Bản thân không có thành tựu gì, lấy đồng đội tra tấn làm niềm vui. Ta tin các chủ tử đã biết bộ dáng này của ngươi, chắc chắn sẽ rất vui vẻ.”

“Đừng lấy chủ tử ra uy hiếp ta.” Thanh âm lạnh như băng mà trống rỗng của Hắc Tiêu trực tiếp nổ vang trong đầu La Tiêu.

“Chủ tử nghiêm cấm tự giết lẫn nhau, lại không cấm ta xử trí những kẻ phản bội kia. La Tiêu, ngươi thật to gan.”

Tiếng cười của La Tiêu bởi vì đau nhức kịch liệt mà có vẻ đứt quãng, nhưng cổ mắt không nhìn thấy hết thảy điên cuồng lại càng lộ ra rõ ràng hơn.

“Kẻ phản bội? Năm đó ngươi thân là trung lưu của trận doanh Địa Tiên, lại bán bạn bè cầu vinh trong trận chiến then chốt, ám toán Tôn Bất Bình khiến hắn trọng thương, trận doanh Địa Tiên đại bại thua trận., Lúc này mới đổi được cái vòng tay và xương chó Đọa Tiên ném cho ngươi. Ngươi là ác quỷ hạ đẳng nhất mà cũng xứng chỉ trích ta là kẻ phản bội? Huống chi, vô luận ngươi ta đều đã từng bị thất tâm tán đi triệt để ăn mòn, phản bội? Không bằng ngươi làm mẫu trước cho ta, dạy ta sao có thể đánh mất hồn mà đến phản bội chủ tử.”

“Miệng lưỡi sắc bén, đáng tiếc cho ngươi nói thiên hoa loạn trụ, hôm nay cũng khó thoát khỏi cái chết.” Nói xong, thân hình màu đen bỗng nhiên lóe lên một cái, trong nháy mắt đi tới trước mặt La Tiêu, một tay kẹp cổ của gã nhắc lên: “Nhưng, ta cho ngươi một cơ hội.”

“Ngươi... rõ ràng là trung khuyển của chủ nhân, lại trắng trợn làm chuyện tổn hại lợi ích của chủ nhân, nói cho ta biết, ngươi làm như thế nào.”

La Tiêu nặn ra một nụ cười: “Tôn hư lợi ích chủ nhân? Nực cười, ta cho tới bây giờ chỉ đem lợi ích chủ nhân đặt ở vị trí cao nhất, sao có thể gây bất lợi đối với chủ nhân? Ta chỉ bắt lợi đối với ngươi thôi. Chỉ cần đem ngươi tiêu diệt xuống, đổi lại vị trí của ta, so với ngươi làm sẽ tốt hơn nhiều. Đây là đại nghĩa vì chủ tử tận trung, ta không thẹn với lương tâm.

“...Hay cho một hòa thượng miệng lưỡi mềm như ngọc, đáng tiếc ngươi lại thay đổi nảo.” Nói xong, hắc thủ gọi ra một mảnh đen kịt, bao La Tiêu vào trong.

“Dưới lệnh cấm của chủ tử, ta không có cách nào giết ngươi, nhưng ta sẽ cho ngươi biết thế nào là sống không bằng chết.”

Trong thế giới đen kịt, bao hàm vô hạn khủng bố.

Sau đó, ánh mắt màu đen chuyển hướng nhìn về phía con cháu đang đứng ngẩn ngơ ở một bên.

Con chó săn do La Tiêu một tay đào bới này, có phải cũng cần phải xử lý hay không? Thế nhưng ý niệm mới vừa động thì liền ý thức được, bây giờ bên phía quần tiên thành, nhân thủ đã nghiêm trọng thiếu thốn.

Tứ Tướng Chân Quân đột nhiên mất tích, La Tiêu bị hấn tụt tay xử trí... ung dung dòng dõi lại trở thành một con chó săn còn sót lại để sẵn.

Mặc dù hắc cũng có thể thử lấy mất tâm mất nhiếp ô của tu sĩ Cửu Châu mới, nhưng hiện tại hắc không có nhiều thời gian để lãng phí ở điểm này. So với quần tiên thành, tầm quan trọng của lôi trì càng cao. Chỉ cần có thể men theo sơ hở Đế Lưu Tôn trong lúc cuồng quýt lưu lại tìm được Tôn Bất Bình, trăm thảo trừ căn, không thể nghi ngờ là có thể làm tan rã đại họa trong lòng chủ tử, có thể nói là kỳ công một cái. Đến lúc đó...

Bất quá, nghĩ đến phong cách làm việc của chủ tử rất không hợp nhau, La Tiêu quyết định kinh doanh ổn thỏa chuyện ở Quần Tiên thành này, không để cho chủ nhân có cơ hội trừng phạt.

Nghĩ tới đây, hắn nói với Thu giãn dòng dõi: “Nhiệm vụ La Tiêu từ nay về sau chính là nhiệm vụ của ngươi, nếu chậm trễ sự tình, kết cục của La Tiêu sẽ là kết cục của ngươi.”

Nói xong câu uy hiếp này, Hắc chuẩn bị lách mình rời trận, một lần nữa trở lại chỗ sâu trong vòng xoáy tinh hà, trong lời trì.

Nhưng mà ngay lúc hắn chuyển đổi không gian đã mở ra, thân hình bắt đầu lóe lên, một đạo kiếm quang sắc bén chói mắt bỗng nhiên ở trước mắt thấp sáng.

”””

Đạo kiếm quang này tới quá đột ngột, ngay cả màu đen đều không kịp chuẩn bị, bất ngờ bị kiếm khí xuyên qua cơ thể, chỗ ngực bụng mở ra một lỗ hồng thật lớn.

Nhưng bị thương như vậy, trên khuôn mặt đen lại nở một nụ cười điên cuồng.

“Được, được, được lắm, ngay cả con sâu cái kiến như ngươi mà cũng trở thành kẻ phản bội thì ông chủ chắc chắn sẽ nhận ra, rốt cuộc là ai trung thành thật sự với ông ta, thật sự đáng để ông ta coi trọng...”

Bị trọng thương, thoát nhìn bóng đen hoàn toàn không bị ảnh hưởng, khoát tay chính là một đoàn hắc ám hướng vào đầu của thư thái dòng dõi.

Cơ hội hắc ám xuất hiện này cùng với hình thức vận hành của bản thân nó đều bao hàm huyền diệu của cấp Địa Tiên, không phải con nôi dôi tu vi nhanh chóng thành công có thể chống cự.

Nhưng nếu thật sự Thư Nhi chỉ nhanh chóng thành tiêu chuẩn, vậy thì làm sao có thể xuyên thủng bụng hắc phủ?

Được gọi là linh hồn Huyền Âm tử, đã sớm tiếp quản thân thể con nôi dôi, đặt quan trọng trên ván cờ này.

“Ngũ sư thúc, phóng đại chiêu “

“Hừ “

Sau một khắc, kiếm quang sáng chói lóa, so với lúc trước càng chói mắt gấp mười gấp trăm lần nổ tung ở trước mắt đen.

Ánh sáng rất quen thuộc, ngay cách đây không lâu, hắt đã phải ra phân thân dự địch, vậy mà dưới đạo hào quang này, phân thân thịt nát xương tan.

Một kiếm chém nát sao trời.

...

Kiểm quang chói mắt phá toái tinh thần tại thời khắc này nở rộ trong quần tiên thành, trong khoảnh khắc một tòa thành to lớn đã bị kiểm quang lấp đầy, là tường cao biên giới cùng mái vòm run rẩy ong ong, phẳng phất tùy thời có thể vỡ ra.

Dur uy một kiếm này đã kinh tâm động phách, áp lực mà người xông vào có thể tưởng tượng được, trong nháy mắt, thân ảnh đen kịt đã bị quang mang nuốt hết.

Huyền Âm Tử ở bên cạnh nhìn lên, trong lòng sợ hãi thán phục không thôi, Ngũ sư thúc lấy công yếu thủ mạnh ở hậu thế, không thể tưởng được thực tế khi nàng toàn lực xuất thủ, lực phá hoại cũng có thể nói là nghe rợn cả người rồi... Bất quá, nếu không có uy lực bực này, cũng thật có lỗi với tâm huyết mà mình phải vất vả bày bố một phen.

Vì một kiếm này của Vương Vũ, Huyền Âm Tử thật sự hao hết tâm huyết.

Doãn Huyền uống thuốc độc không phải là thật sự để làm thân thể thí nghiệm thịt người mà là để giấu quân cờ Huyền Âm Tử càng kỹ hơn. Hắn ngã xuống chẳng khác nào biến mất khỏi tầm mắt của mọi người, mọi người càng không nghĩ tới phân thân tên là Huyền Âm Tử còn sống...

Sự tình sau đó hơi có chút ngoài ý muốn, cùng La Tiêu ngoài ý muốn đạt thành quan hệ hợp tác ngăn ngui, để sự tồn tại của Huyền Âm Tử sớm bại lộ ra. Nhưng cũng chỉ bại lộ trước mắt La Tiêu, quân cờ của kẻ thừa kế vẫn hữu hiệu đối với quân cờ đen.

Doãn Huyền bố cục Huyền Âm Tử, Huyền Âm Tử bố trí thuận lợi, xét cho cùng là một kích phản bội vào thời khắc máu chót. Thế nhưng đòn này chỉ dựa vào Huyền Âm Tử hoặc Thư Tương hậu còn xa mới đủ sức, cho nên hắn dùng biện pháp thay đổi nhân kiếm cho nhau, trong thời khắc máu chót đưa trưởng lão Thiên Kiếm Đường tới làm đòn sét đánh.

Bố cục tầng tầng, vòng tròn đan xen, có thể đi đến cuối cùng không rõ ràng có mấy phần vận khí nói rõ. Nhưng mà Huyền

Âm Tử rút cục nhìn thấy kiếm quang rực rỡ nở rộ trong tay Vương Vũ, chỉ cảm thấy mình lúc trước vất vả nhiều hơn nữa cũng đáng.

Sau một khắc, tiếng va chạm chờ mong đã lâu vang lên.

Phịch phịch

Thân ảnh màu đen ứng thanh vỡ vụn, mà lúc này kiếm quang mãnh liệt của Vương Vũ thậm chí còn chưa hoàn toàn triển khai.

Nhưng kiếm thế này chưa hết, Vương Vũ đã nhướng mày.

“Bị lừa rồi.”

Bản thể màu đen nào có giòn như vậy? Lúc trước một phân thân đều dùng một kiếm phá vỡ toàn bộ uy lực của một ngôi sao mới tan xương nát thịt. Không có lý nào bản thể so với phân thân còn yếu. Một kiếm phá tinh thần trước mắt đúng là sát chiêu mạnh nhất của nàng, nhưng nàng cũng không tự tin đến mức nghĩ rằng có thể một kiếm chế địch.

kiếm chế, lôi kéo, để cho tôi không thoát thân, không đến một hơi thở, sẽ có rất nhiều trợ giúp chạy đến. Đến lúc đó Hắc thật sự có chấp cánh cũng khó thoát, hẳn tại Lôi Trì chiếm cứ thiên thời địa lợi, nhưng Quần Tiên thành chưa chắc đã là sân nhà của hắn.

Nhưng mà sau chiêu kiếm này, Vương Vũ lại ý thức được chính mình vẫn còn đánh giá thấp sự cẩn thận của đối phương. Bóng đen căn bản không phải bản thể tới.

Dù La Tiêu đã nắm chắc được tử huyệt của hắn, lấy vòng sa đọa để kích thích hắn, nhưng màu đen vẫn cẩn thận giấu bản tôn sau màn, chỉ lộ ra một phân thân... Chiêu kiếm này quá ghê tởm. Một kiếm này mặc dù lại chém chết một phân thân của hắn, tất nhiên sẽ có ảnh hưởng tới bản tôn của hắn, nhưng Vương Vũ chỉ cảm thấy tình huống sẽ hỏng bét hơn so với lúc trước.

Bởi vì cơ hội duy nhất có thể giết chết hắn cứ thế bỏ lỡ, sợ rằng sau này sẽ không bao giờ có cơ hội như vậy nữa. Mà sự hi sinh của La Tiêu, sự bại lộ của Huyền Âm Tử, tất cả đều rơi vào nước chảy.

“... Gia hỏa này, ẩn giấu sâu thật a.”

Vương Vũ thở dài, thoải mái đem Tinh Thần kiếm thuê cường hành thu vào túi trữ vật của mình, rồi sau đó bắt đắ dĩ nhún vai, nói với Huyền Âm Tử bên cạnh: “Tiếp theo, phải xem cái thứ ngu ngốc Bạch Trạch kia có thể làm được cái gì.”

Không lâu trước đó.

“Sự tình chính là ta nói như vậy các ngươi cũng có tin cũng tốt, ta không có cái thuyết pháp thứ hai. Hiện tại, các ngươi mau chóng quyết định đi.”

Bạch Trạch nói xong, thở ra một hơi thật dài, ánh mắt thản nhiên cùng mấy chục chiến hữu ngày trước đối mặt một lượt, chỉ là trong lòng vẫn có chút khản trương.

Hắn biết rõ nhiệm vụ trên người mình trọng đại bao nhiêu, nhưng hắn thật sự đối với bản thân có thể làm tốt nhiệm vụ này hay không hoàn toàn không có lòng tin.

Xưa nay hắn không phải là một người có uy vọng phục chúng, cho dù là ngày xưa lão đại coi trọng hắn gấp bội, đề bạt hắn làm phó thủ, các Địa Tiên khác cũng nghi ngờ hắn tán thành.

Vì sao để tên ngu xuẩn này làm phó thủ? Chỉ bằng vào hắn mà cũng xứng ở trên đầu chúng ta? suốt ngày chỉ biết nói cái này không được, cũng không thấy hắn làm thành cái gì, khoe khoang nói khoác lại cũng có tư cách làm lão đại tả thủ?

Lúc đó, lão đại Tôn Bất Bình có uy vọng quá cao, thế nên bất luận hắn làm chuyện gì cũng không có ai chất vấn được hắn. Như vậy tất cả nghi vấn đều tập trung trên người Bạch Trạch.

Hắn thật sự không phải là một người có uy vọng phục chúng, thậm chí ngay cả chính hắn cũng không cảm giác mình là một phó thủ xứng chức. Hắn tu tướng quyết, đích thật chỉ có kêu gào cái này không được... Mà một mặt như vậy, chính hắn nhìn cũng cảm thấy buồn cười.

Nếu như không phải lão đại đã mấy lần ủng hộ hắn, hắn thật sự đã sớm không còn quan trọng, không phải oán trách, mà là lo lắng mình sẽ liên lụy đến mọi người.

Lần này quần tiên thức tỉnh, hắn thân là phó thủ, lẽ ra lúc lão đại không có mặt thống lĩnh toàn cục nhưng hắn thật sự không

làm được. Hấn thử dũng cảm xông tới, nhưng rất nhanh đã bị Hắc và Huyền Mặc thay thế vị trí., Sau đó lại thua thảm cho Vương Lục ở cuộc thi Tiên... xấu hổ, lòng tin của Bạch Trạch rớt cục sụp đổ toàn bộ. Hấn từ chức vị, thậm chí đem lão đại giao cho hấn quyền phản đối tối cao cũng vứt bỏ... Hấn thật sự không muốn lặp lại nhiều thêm sai lầm, đánh nhiều lần thất bại, Bạch Trạch chỉ muốn được giải thoát.

Nhưng mà bây giờ nghĩ lại, sự giải thoát nhất thời kia, lại vì biến cố phía sau mà đã chôn xuống tai hoạ ngầm. Nếu không phải Bạch Trạch tự mình từ bỏ phủ quyết, hắc lại dám phản bội trắng trợn như vậy?

Chỉ cần Bạch Trạch còn nắm át chủ bài kia, hắc tuyệt đối không dám lỗ mãng, đáng tiếc, là hấn tự tay buông cửa, phóng xuất ra một con mãnh thú cùng hung cực ác... Bây giờ nghĩ lại, Bạch Trạch thật sự hận không thể giết mình.

Làm sao có thể ngu xuẩn như vậy? Lão đại đem sự phủ quyết quý giá giao cho hấn, chẳng lẽ là hấn tự cho là thông minh? Chẳng lẽ là hấn có bản lĩnh đặc biệt gì?

Đương nhiên không phải lão đại coi trọng hấn, nguyên nhân duy nhất chính là hấn nghe lời cũng đủ đơn thuần nhìn như chó điên ai cũng dám cắn. Nhìn thấy ai cũng nói về ý kiến phủ quyết, nhưng suy cho cùng, trừ cuồng sửa vài tiếng, hấn lại làm cái gì? Lúc lão đại còn, Bạch Trạch vĩnh viễn chỉ cần làm một chuyện. Mà lão đại chỉ hi vọng hấn có thể làm tốt chuyện này.

Sau đó, hấn làm hỏng chuyện.

Cho nên, đối diện huynh đệ nhà mình, Bạch Trạch hổ thẹn vô cùng, ngữ điệu bình thản, nhưng trong lòng thì chua xót khó nói nên lời.

Bất quá, phản ứng của mọi người lại nằm ngoài dự đoán của hấn.

“Có tin hay không? Nếu là người nói, bọn ta đương nhiên tin.” Lạc Tuyệt tiên tử cười khẽ, giải thích với đồng bạn sau lưng: “Bạch Trạch đã nói dối khi nào? Hấn nào có cơ trí như vậy?”

Trong đám người lập tức truyền đến tiếng cười, bất quá rất nhanh tiếng cười liền thu liễm lại.

“Dựa theo cách nói của ngươi, màu đen là kẻ phản bội do Đọa Tiên thâm thấu tiến vào, mà Đế Lưu Tôn lại bị hấn ám hại, nguy cơ sớm chiều như vậy, kế tiếp chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Bạch Trạch nghe vậy sững sờ, trong đầu có chút hoảng hốt trống rỗng.

Lúc trước hấn một lòng một dạ nghĩ cách làm sao để thủ tín người khác, lại không ngờ tới chính mình vừa mở miệng liền tin toàn bộ, mà lý do tựa hồ là vì mình đủ ngu ngốc?

Nhưng vấn đề là, bản thân cũng đủ ngu ngốc, vẫn còn chưa nghĩ ra kế tiếp nên làm cái gì đây...

Cũng may hấn cũng không nghĩ nhiều. Lạc Tuyết đã nói tiếp: “Hiện giờ ta nghĩ mọi người sốt ruột nhất chính là đi Lôi Trì cứu... Giúp A Lưu, lúc trước một mình cô bé nuôi quá nhiều, chúng ta nhàn rồi cũng đủ nhiều rồi., Bây giờ nên làm chút chuyện gì đó. Nhưng ta không đề nghị cứ vội vàng lao vào Lôi Trì như vậy. Bên kia Lôi Trì đã có người tới... Ừm, ta biết mọi người chắc chắn không yên tâm với Vương Lục, nhưng nếu đã là ý của A Lưu thì ít nhất chúng ta nên tín nhiệm A Lưu.”

Từng có lúc, Đế Lưu Tôn ở trong Địa Tiên vẫn nói một không hai đế vương, một đám Địa Tiên đối với nàng thậm chí chỉ có thể ngưỡng vọng, nhưng lúc này Lạc Tuyết Tiên Tử một người tiếp một người a lưu biểu hiện ra địa vị giữa hai người cũng không chênh lệch nhiều.

“Tiếp theo, chúng ta nên chuyên chú hướng đi của hắc giới.” Lạc Tuyết nhẹ nhàng nói: “Nếu như bên phía A Lưu mọi việc thuận lợi, đại khái hắc sẽ nhanh chóng bị đánh lui. Mà phương hướng hấn lui đi cũng chính là quần tiên thành, hoặc là Cửu châu Đại Lục bên ngoài mộ quần tiên. Cho nên chúng ta chia làm hai đường, một đường đi chặn đường, một đường khác lại đề phòng bên trong Quần tiên thành.”

“Nếu hấn đi những nơi khác trong mộ quần tiên?” Có người hỏi.

Lạc Tuyết nói: “Đó chính là hấn tự tìm đường chết. Mộ tiên thông tới ngoại giới chỉ có hai cái, chúng ta bảo vệ hai địa phương này càng lâu hấn càng có thể mọc cánh bay. Tốt rồi,

mau mau hành động đi, dựa theo bộ chiến pháp kia của chúng ta, Lưu Quang tổ theo ta ở lại chỗ này, Đoạn Nhạc tổ đi đại môn quần tiên mộ ngăn cản. Ngàn vạn lần đừng để hấn chạy thoát. Ha ha, tốt quá, mọi người coi hấn là anh em mặc áo bào, lại không thể tưởng được hấn là phế nhân tâm sói “

Nói xong lời cuối cùng, trên mặt Lạc Tuyết tiên tử hiện lên màu đỏ hồng, đôi mắt đẹp trừng lên, phát ra sát khí kinh người.

“Không bắt hấn ngàn đao vạn quả, hình thần đều diệt, ta thề không thành tiên...”

“... Hừ, hay cho hai cái chặn, động tác không ngờ lại nhanh như vậy.”

Trong quần tiên thành, một bóng ma lặng lẽ lưu động.

“Người dẫn đầu là Lạc Tuyết? Cũng đúng, nha đầu kia luôn luôn không phục với Lưu Lưu, bây giờ chính là thời cơ để ả đứng ra gây náo động. Hừ, thông hiểu Bách Nghệ, nhưng am hiểu nhất vẫn là tâm kế a.”

“Bách Trạch cũng ở đây sao? Ha, xem ra là hấn ngu xuẩn ngược lại thành đường tắt thu được tín nhiệm. Năm đó lấy tín nhiệm của Tôn Bất Bình là như thế, hôm nay lấy tín nhiệm Vu Lạc Tuyết vẫn là theo thói quen.”

Trong bóng tối, thỉnh thoảng có lấm bầm, chỉ là thanh âm cực thấp, hơn nữa không truyền ra khỏi phạm vi bóng tối.

Nhưng rất nhanh, lại có một thanh âm khác xen vào.

“Nghe ngữ khí của ngươi, rõ ràng là có tình cảm sâu đậm với bọn hấn, sao lại phản bội bọn hấn, tìm nương tựa Đọa Tiên?”

“Bởi vì bọn họ quá yếu cũng quá ngu xuẩn. Những người này có thể làm huynh đệ nhưng không thể làm huynh đệ cả đời. Thân là tu sĩ, tu tiên đạo mà không phải là tình cảm mặc áo bào... La Tiêu, ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, đem chuyện ngươi phản bội nói rõ ràng, ta có thể làm ngươi chết thống khoái một chút.”

“Hắc, bây giờ ngươi cùng đường, không bằng ta cho ngươi một cơ hội. Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn làm cóc, ta sẽ chỉ cho ngươi một con đường cầu sinh.”

“Không biết sống chết.”

Bóng tối rung động một hồi, tràn ra ba động rất nhỏ và khùng
bố.

...

“Hắc, ngươi bây giờ đã là tử lộ rồi, hành hạ ta đến chết, đơn giản chỉ là một thân hai mạng, tội gì phải chịu?”

“Ồ? Ngươi sợ à?”

“Đương nhiên sợ, sợ ta vất vả một phen, nhưng cuối cùng lại không thể hoàn thành được.” Âm thanh của La Tiêu suy yếu đến cực điểm, nhưng lại mang theo nụ cười: “Hắc, ta đang nghiêm túc chỉ cho ngươi một con đường sáng.”

“Một con sâu cái kiến khó có thể bảo vệ được sớm chiều mà cũng xứng chỉ đường cho người khác sao?”

“Hà tất phải khâu quyết là khâu thị tâm phi? Ngươi dùng cực hình tra tấn, ép ta nói ra biện pháp có thể ngõ nghịch ý chí của Đọa Tiên, những gì trong lòng ta đã sớm rõ ràng như vậy? Vòng xoáy sa đọa đã bị hủy, bất luận thế nào ngươi cũng không thoát được tội. Đọa Tiên làm việc quá lớn không thể chống lại, ngươi xem vòng xoáy sa đọa bất lực dẫn đến bảo vật bị hủy, uy nghiêm của Đọa Tiên bị khinh nhờn., Về cơ bản chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ. Cho dù trong lúc đó ngươi lập được công lao cực lớn, được ban thưởng bằng trời, cùng lắm là chôn cùng ngươi, cho ngươi tang lễ tang. Ngươi là tu tiên đạo, không phải tình nghĩa tu tiên, càng không phải hoàn thành chức vụ trung thành. Cho nên lựa chọn như thế nào, vừa nhìn là biết.”

La Tiêu nói đến đây ho khan vài tiếng, nhưng trong thanh âm mơ hồ mang theo nắm chắc tất thắng: “Biện pháp kia rất đơn giản, nhưng ta sẽ không nói vô ích cho ngươi. Ta sợ chết, nhưng cũng không sợ, ít nhất không sợ ngươi.”

Hắc Hắc cười lạnh một tiếng: “Chẳng qua là ngươi chưa từng chứng kiến thủ đoạn sống không bằng chết.”

“Ta muốn chết bất cứ lúc nào cũng có thể chết, ngươi ngăn không được ta.” La Tiêu lạnh nhạt nói: “Ngươi tra tấn ta quá lợi hại, ta vừa chết là được, dù sao có ngươi chôn cùng, ta nhiều nhất tiếc nuối bản thân chưa hoàn công, mà ngươi, cam tâm cứ như vậy mà chết sao?”

“...” Hắc Âm trầm mặc không nói, qua rất lâu sau hắn mới mở miệng nói: “Ta không cam lòng đi chết, nhưng lại càng không có khả năng cúi đầu trước ngươi.”

“Như vậy đúng là kỳ lạ.” La Tiêu nói, “Theo hiểu biết của ta, ngươi cũng không phải người có khí phách như vậy.”

“Vì tiêu diệt Địa Tiên, ta bỏ cục vạn năm, nhiều lần trắc trở, khoảng cách thành công cuối cùng cũng chỉ kém một bước... Trừ Tôn Bất Bình ra, cái gọi là Địa Tiên cũng chỉ là ô hợp chúng, đương kim Cửu Châu không ai có thể ngăn cản Thượng giới giáng lâm. Nhưng bởi vì ngươi con kiến này, ta sắp thành lại bại, từ hư vô số thay đổi. Không chém ngươi thành vạn đoạn, khó mà giải mối hận trong lòng ta, càng không nói đến việc ngươi cúi đầu.”

La Tiêu càng ngạc nhiên: “Ngươi tu hành nhiều năm như vậy mà ngay cả chút mặt mũi này cũng không làm nổi?”

“Không liên quan gì đến thể diện cá nhân ta. Ta nương nhờ vào chủ tử, không phải vì lợi ích riêng của mình. Ngươi phá hỏng đại sự của ta, ta càng không có khả năng vì lợi ích riêng mà tha cho tính mạng ngươi. La Tiêu, cuối cùng hỏi ngươi một lần, nói không nói.”

La Tiêu vốn đã bị cục hình tra tấn hấp hối, nhưng lúc này lại hết sức lạnh lẽo thấu xương.

Sự nghiêm túc đen tối, hắn thà rằng bị chủ nhân trừng phạt, rơi xuống vực sâu, cũng sẽ không thả cho mình một con đường sống.

“Muốn ta nói cũng có thể, ta cần trao đổi, dùng tình báo của ngươi để trao đổi bí mật của ta.”

“Sắp chết đến nơi rồi, ngươi biết nhiều như vậy để làm gì?”

“Ừm, ngươi có thể hiểu là như vậy, ta cũng không muốn lúc chết lại mang theo một bụng bí ẩn.”

Hắc Âm ngâm trong giây lát: “Đến lúc đó rồi ngươi còn có cách nào để truyền tin tức ra ngoài? Nhưng ta đã đáp ứng ngươi, ngươi muốn biết cái gì?”

La Tiêu cười cười: “Ngươi vừa mới nói, chỉ cần diệt trừ Tôn Bất Bình, đại lục Cửu Châu sẽ không ai có thể ngăn cản được

các người. Tôn Bất Bình có tài đức gì, một mình đã thắng cả anh hùng hào kiệt Cửu Châu? Người bên chúng ta tạm thời không nói đến, chỉ cần một Đế Lưu Tôn...”

“Đế Lưu Tôn bất quá chỉ là tiểu nha đầu cáo mượn oai hùm, mượn chút dư uy của Tôn Bất Bình để chấn nhiếp đám phé vật kia mà thôi.” Nhắc tới Đế Lưu Tôn, Hắc rất không cho là đúng: “Tên ban đầu của nàng ta là Lưu Tự, vì xuất thân gia tộc đế vương nên mới sinh ra họ Đế. Nhưng đối với tu sĩ mà nói, hắc là tu sĩ.”, Đế vương hạ giới có thể có vài phần khác biệt so với ăn mày? Xung Đế Lưu nàng chẳng qua là nể mặt Tôn Bất Bình. Tôn Bất Bình luôn ở ngoài sáng trong tối sủng ái nàng, người đàn độn có lẽ không nhìn ra được, người có tâm sớm đã biết bọn họ có duyên phu thê. Còn về chữ tôn là vì Tôn Bất Bình giúp nàng tu thành thần thông phổ thiên dưới cấp trời chẳng lẽ đều là thần thông của vương thổ... , Thực lực siêu nhiên. Tu sĩ bất luận vương hầu, nhưng có tôn ti, thực lực của Đế Lưu tôn quả thật rất mạnh mẽ, nàng lại thích cao cao tại thượng, mọi người nể mặt Tôn Bất Bình cũng hùa theo gọi nàng là Đế Lưu tôn.”

“Thì ra là thế, không ngờ sau một cái tên đơn giản lại có một chuyện như vậy.” La Tiêu giật mình nói: “Cho nên Đế Lưu Tôn tuy mạnh, nhưng căn nguyên cường đại vẫn đang ở Tôn Bất Bình. Nếu Tôn Bất Bình chết đi, bà chỉ là một quả phụ có vẻ ngoài?”

Hắc cười lạnh nói: “Nếu không phải như thế, ta cũng sẽ không tùy tiện làm nàng tỉnh lại. Nàng không ngu, lại thích tự cho mình thông minh, nếu không có nàng giống trống khua chiêng diệt trừ phản đồ, ta còn không tìm được cơ hội nhanh chóng thanh trừ đám rồng kia, càng dẫn dụ không ra Tổ Long bao che con, thuận thế phá vỡ Tổ Long Huyền giới do Tôn Bất Bình tự tay bày ra, đào Lô Trì từ sâu trong quần tiên mộ ra. Đế Lưu tự thị ý vũ lực cường đại, lại không biết sự cường đại của nàng sẽ chỉ giúp ta thôi.”

La Tiêu không khỏi bật cười: “Tên ngu xuẩn này, thảo nào người không đặt hắc vào trong mắt. Mà ngoại trừ Đế Lưu Tôn, những người khác trong Địa Tiên lại càng không đáng để lo. Nhưng Cửu Châu Đại Lục cũng là anh tài xuất hiện lớp lớp...”

“Vương Lục rất lợi hại, cho hắn thêm hai mươi năm thời gian, e rằng lại là Tôn Bất Bình. Đáng tiếc hắn tự tìm đường chết, sớm mở ra mộ quần tiên... Được rồi, nói nhảm cũng nhiều quá rồi nhỉ?” Hắc Sắc thản nhiên nói: “Tiếp theo đến phiên ngươi trả lời.”

“Đúng là nói nhảm không ít, đáng tiếc ngươi một mực không trả lời chính xác vấn đề của ta. Tôn Bất Bình rốt cuộc có chỗ nào độc đáo, có thể khiến ngươi kiêng kỵ hắn như vậy không? Chỉ là bởi vì tu vi của hắn cao như vậy? Dù ngươi có cao hơn nữa thì vẫn có thể vượt qua những Đọa Tiên phi thăng kia? Nhưng nếu thật sự xuất chúng thì làm sao có thể xuất hiện phản đồ như ngươi. Hắc, ngươi chỉ cần trở lại vấn đề của ta, ta lập tức sẽ nói ra toàn bộ bí mật của mình.”

“...” Lần này, hắc trầm mặc thật lâu, trong lòng cân nhắc được mất.

Bí mật của La Tiêu rất quan trọng đối với hắn, đáng giá để hắn tổn miệng lưỡi. Nhưng tương tự, La Tiêu không hề sợ hãi, hiển nhiên là có biện pháp đem tin tức hắn nghe được nói cho những người khác biết... Cho nên lúc trước đại khái luận về Đế Lưu Tôn trưởng thiên, nhìn như nói rất nhiều, nhưng tin tức máu chốt đều đã bị giấu kín.

Đáng tiếc tên đầu trọc này không dễ bị lừa gạt như vậy... Giết hắn thì dễ, nhưng điều đó cũng đồng nghĩa với việc sẽ vĩnh viễn mất đi bí mật kia.

Sau khi cân nhắc, quyết định đen vẫn phải hỏi ra, cho dù bởi vậy mà tiết lộ bí mật kia cũng không tiếc.

“Tôn Bất Bình chính là Đọa Tiên trong miệng các ngươi.”

“... Ngươi nói cái gì?” La Tiêu kinh ngạc vạn phần: “Ngươi đùa cái gì?”

“Nếu không có thân phận là tiên nhân thượng giới, dựa vào cái gì mà hắn có thể trở hết tài năng trong Địa Tiên? Đồng bạn Địa Tiên mà hắn kết giao chẳng lẽ không phải là tu sĩ đứng đầu đương thời, thực lực đại đa số đều sà như nhau, đây là bởi vì trước khi phi thăng, Cục hạn có thể dung nạp tiên đạo là nhiều như vậy, muốn tiến thêm một bước chỉ có tiên quân thượng giới. Thực lực Tôn Bất Bình siêu quần, bởi vì hắn ta

vốn là tu sĩ thượng giới. Tuy bản thân hắn ta không ý thức được, nhưng vô luận là tu hành hay tác chiến, cực hạn của hắn ta khác với những người khác.”

“... Việc này thì cứ trách đi, hắn đã là Đọa Tiên rồi, tại sao lại tổ chức sự phản kháng của Đọa Tiên?”

“Bởi vì đầu óc hắn hỏng rồi.” Hắc không chút khách khí châm chọc nói: “Hắn vốn là chủ nhân phái tới, người Thác Hoang dùng nguyên thần giáng lâm giới này, nhưng mà nghi thức giáng lâm xảy ra sự cố, hình như hắn bị hỏng đầu óc, hoàn toàn không nhớ rõ thân phận và sứ mệnh của mình, cam nguyện làm nhi tử của một ngư dân phạm gian.”

“... Điều này quả là kỳ sự ta chưa từng nghe thấy, vậy sau đó thì sao, hắn vẫn không ý thức được thân phận của mình?”

“Tôn Bất Bình không phải kẻ ngốc, hướng chỉ cho dù lão thật sự ngu không thể với tới, khi lão tu hành tới cảnh giới Hợp Thể, bắt đầu nhận thức bản thân, thời điểm tìm hiểu bản nguyên, lão sẽ nhớ tới kiếp trước của mình kiếp này. Lão chỉ lựa chọn đứng về phía các ngươi, thà bỏ qua đạo hữu đã từng là, cũng phải đứng trong một đám sâu kiến.”

“... Xem ra sức hấp dẫn của đám sâu kiến chúng ta không nhỏ, nhưng Hắc, ngươi nên che giấu chuyện gì chứ? Cho dù Tôn Bất Bình thật sự từng là một thành viên trong số các ngươi, nhưng cũng chỉ là một thành viên trong đó mà thôi. Ít nhất các ngươi cũng chiếm ưu thế tuyệt đối về số lượng. Hơn nữa đã từng đánh bại hắn một lần, vì sao hiện tại lại có vẻ kiêng kị hắn?” La Tiêu truy vấn.

“Khi nguyên thần Tôn Bất Bình giáng lâm, đã từng mang theo một viên hỏa chủng... đó là vật huyền ảo vô thượng ở Tiên giới. Chủ ý của nó là hy vọng hắn ta dùng cách này để nhanh chóng khuếch trương thế lực, tạo cơ hội cho đồng bọn, bây giờ xem ra, sợ rằng ngược lại sẽ gây ra tai họa... Được rồi, những thứ ngươi muốn biết ta cũng đã nói xong rồi, tiếp theo sẽ đến lượt ngươi.”

Khi hai người đã đặt ra ước định, liền bị tâm ma ước thúc, cho nên La Tiêu vô ý quỵ nọ, mà thần nhiên nói: “Ta có thể cưỡng ép hiệu lực chống lại thất tâm tán, ngộ nghịch với bí mật của ý chí Đọa Tiên là vô cùng đơn giản: Ta có đấu Chiến Thần

huyết. Trước khi ta thắng Vương Lục, ta có thể nói là hiệu lực của nó., Không có bất cứ ai, bất cứ chuyện gì có thể ngăn cản ta. Vì thế ta có thể bỏ lại tri thức phản bội Cửu Châu, như vậy cũng có thể vì chiến thắng Vương Lục, ta cũng có thể mạnh mẽ ngăn cản áp lực đã mất đi tinh thần, đây là chuyện ta nên làm.”

“Thiên phú huyết mạch? Điều này cũng có câu nói: “Hắc nhẹ trầm ngâm một lát rồi hỏi.” Đã như vậy, vì sao ngươi lại phản bội chủ nhân? Trên võ đài Vạn Tiên minh, ngươi đã định trước không phải đối thủ của Vương Lục, chỉ có chuyển đổi trận doanh, mượn lực lượng của các chủ nhân mới có thể thắng hẳn.”

“Mượn lực lượng của Đọa Tiên mới có thể thắng hẳn? Ha ha ha ha, đối với phạm phu tục tử mà nói, tìm một chỗ dựa, cáo mượn hổ uy đại khái cũng coi như là thắng lợi, nhưng thắng lợi này ta cũng không hy vọng. Bởi vì ta căn bản không cần nhờ bất luận kẻ nào trợ giúp, một người đã đủ để hoàn thành hùng nghiệp vượt qua Vương Lục. Ví dụ như bây giờ., Ta thành công khiến ngươi thất bại trong gang tấc, lại thăm dò được tình báo cực kỳ quan trọng. Kỳ công bực này, Vương Lục cũng phải trở mặt ra sau, nói là muốn cảm tạ ngươi. Lúc trước nếu không phải ngươi tin lầm ta..., Để ta tiếp nhận ta làm chó săn cho Đọa Tiên, ta làm sao có cơ hội làm được đại sự bực này chứ. Ha ha, kỳ thật cho dù ngươi không nói cho ta biết bí mật của Tôn Bất Bình, cuối cùng ta cũng sẽ nói đáp án cho ngươi biết, bởi vì ngươi đối với ta còn có ơn tri ngộ đấy.”

La Tiêu nói, cuồn tiếu không ngừng.

“Hắc, vẫn là câu nói kia, ta có thể chỉ cho ngươi một con đường sáng, Đấu Chiến Thần Huyết có cách truyền thừa, chỉ cần ta chia huyết mạch cho ngươi, ngươi cũng có thể tạm thời thoát khỏi khống chế của Đọa Tiên, nhưng đương nhiên ngươi sẽ phải chấp nhận sự khống chế của ta. Nhưng ta cảm thấy chuyện làm ăn này đã qua, ít nhất ta là thiên tu đầu trợ, lòng mang từ bi, ha ha ha ha...”

...

“Chân trái nhấc chân trái, chân trái, bên trái, bên trái a người ngay cả trái cũng không phân biệt rõ ràng sao?”

“Vút cánh tay, nhớ vung tay, giơ chân định hất tay... không phải để trang trí như vậy, cánh tay nhỏ mà là vung cánh tay lớn hay vung mạnh Vương Bát Quyền? Ngay cả đi đường người cũng cần tới Nhân Giáo?”

“Đừng chỉ lo cúi đầu bước đi, hít thở, chú ý tiết tấu hít thở của người...”

“Đừng quên vận chuyển Tiên Linh, không có Tiên Linh, Cự Thần Bình hư có nó dùng Nguyên Anh của người đi không chế Tiên Linh, nâng thị giác cao một chút chính là Cự Thần Bình của Việt Đọa Tiên, không phải món đồ chơi của tu sĩ Nguyên Anh các người thì đừng cho cảnh giới của các người trôi buộc Cự Thần Bình.”

“Đi cảm thụ nội bộ của Cự Thần bình cộng minh với nó, không nên luôn tăng cường suy nghĩ của người cho nó, người phải làm rõ thế mạnh yếu cơ bản của người, sao người lại đàn như vậy?”

Bên trong Lô Trì giới, một người không lồ cao ngàn trượng chậm rãi đi ở giữa núi cao, mỗi một bước đều dẫn tới đất rung núi chuyển, bàn chân người không lồ rộng hơn trăm trượng, dưới một cước, rất nhiều gò đất bằng phẳng đã bị san bằng. Ngọn núi cao nửa trượng, người không lồ nhấc chân là có thể vượt qua.

Chỉ là cự nhân uy nghi vô tận như thế, trong lúc hành tẩu lại có vẻ vụng về vô cùng, đi lại tập tễnh, khi thì thân thể lay động, trọng tâm mất không chế, càng có mấy lần trượt chân đến núi đá, ngã xuống đất. May mắn quanh người cự nhân này luôn có một đạo tử khí mịn mờ, lúc ngã xuống liền gặp lại, đỡ nó lên... Chỉ là mỗi một lần tử khí đoàn tụ, tất nhiên kèm theo một trận rung giập kinh thiên động địa gào thét.

“Vương Lục, người có đầu óc không? Động tác đơn giản như vậy, một lần không hai lần sẽ không có, rốt cuộc người tính

lãng phí bao nhiêu thời gian?”

“Đậu xanh, ngươi không nên quá đáng với khả năng một lão tử mở một tu sĩ Nguyên Anh cấp Chân Tiên như lão tử mở đầu, ngươi còn trông cậy vào ta một bước lên hai bước tinh thông hay sao? Đại gia hỏa này vốn không thiết kế cho ta, trung khu không chế hệ thống thiết kế khắp nơi đều thể hiện ra vẻ thú vị cá nhân Tôn Bất Bình của hệ thống., “Thật sự là không hợp với ta, chỉ hy vọng ta trong thời gian một chén trà lại biên soạn thảo túng hệ thống một lần nữa, sau đó thần cảm sát thần là nằm mơ giữa ban ngày. Ta có thể làm đến bước này đã là thiên tài có cảm giác trời đất động đất, gào thét lưu loát ngươi còn có cái gì chưa thỏa mãn?”

“Hi hi, gào thét lưu chuyển? Ngươi lại dám đặt biệt danh cho ta?”

“Lão tử ngươi nói ra trước đó ngươi cũng không nghe thấy sao? Đã nhớ kỹ một cái biệt danh rồi sao? Đầu óc ngươi đều bị rít gào nhồi đầy hay sao? Vẫn là câu nói già nua, a Phở dầu bỏ dầu, chém mãi không nghe thấy...”

“Đã đủ rồi “

Đế Lưu Tôn gầm lên giận dữ, tử khí bốc lên tận trời, nhuộm bầu trời thành một màu tím.

“Ta thật sự là mù, mới khiến ngươi ngu xuẩn này đến điều khiển cự thần binh... Tôn Bất Bình tụ tập, chẳng phải ngươi tu hành tâm huyết cả đời hơn ba mươi năm, Nguyên Anh có thể không chế được. Ta thật ngu xuẩn, ta chỉ cho rằng ngươi chỉ là cảnh giới không đủ, không ngờ tới ngươi ở mọi phương diện đều không có triển vọng.”

Vương Lục thân ở vị trí trung tâm của Cự Thần binh, nghe xong lời này quả thực ngay cả tức giận cũng không tức được.

“... Ta lòng dạ rộng rãi, không tính toán với tên bạo quân mờ nhạt nhà ngươi. Nếu ngươi còn muốn theo cùng thì ngoan ngoãn đi theo, nếu không muốn luyện thì rút sang một bên đi ngủ, đừng làm phiền ta phân thân.”

Lần này, có thể Đế Lưu Tôn không nghe thấy, cũng có thể là hỏa khí tiết ra không sai biệt lắm, không hề so đo danh xưng

với Vương Lục, trực tiếp đem thân thể hóa thành tử vụ, quay chung quanh Cự Thần Bình hộ tống bảo vệ hẳn.

Vương Lục thở dài, thầm nghĩ mình cũng cuống lên rồi, quan trọng nhất bây giờ là bắt được cộng hưởng với Cự Linh Thần, về sau trọng trách bảo vệ hòa bình của Cửu Châu Đại Lục đã gánh trên vai hẳn, còn phân cao thấp hơn làm gì? Phu quân của người ta vừa mới chết, tính tình nóng nảy chính là chuyện đương nhiên - Huống chi tính tình của Đế Lưu Tôn trước giờ đều cực kỳ nóng nảy, thế là cũng không nói nhảm nữa, bắt đầu chìm tâm thần vào trong Cự Thần Bình, rất nhanh đã biến thành cảnh lưỡng vong của ta.

Mà lần này, có lẽ là tâm cảnh có biến hóa, Vương Lục bỗng nhiên cảm thấy xác suất đồng bộ với Cự Thần bình hơi cao hơn một chút, nguyên thần phân tán trong thân thể ngàn trọng trở nên càng thêm thanh tịnh.

“Hiện tại... Tỷ lệ đồng bộ hẳn là một phần vạn? Hắc, tiến độ này thực sự là khó khăn.”

Từ khi Tôn Bất Bình giao quyền cho Cự Thần Bình đến bây giờ, trong Lôi Trì giới đã qua ba ngày, trước khi chết Tôn Bất Bình đã lấy thần thông phương hoa nọ bóp méo thời gian của Lôi Trì giới, chỉ lưu lại thời gian Vương Lục thích ứng với Cự Thần Bình. Nhưng mà ba ngày trôi qua, ngay cả bản thân Vương Lục cũng không quá hài lòng.

Ở trong dãy núi lại thao luyện nửa ngày, Vương Lục ngừng lại, tâm thần thu liễm, từ trong Cự Thần bình chậm rãi lui ra.

Đế Lưu Tôn từ trong tử vụ đoàn tụ thân hình lại, nhìn Vương Lục một cái, chỉ thấy sắc mặt hẳn trắng bệch như tờ giấy, nhãn cầu đỏ bừng, biết là thật sự luyện đến cực hạn, liền không ép buộc hẳn tiếp tục nữa, chỉ không nói một lời thủ ở một bên. Một lát sau, nàng có chút mờ mịt đưa tay vuốt ve ngón chân Cự Thần bình, cảm thụ được cảm giác đặc biệt của kim loại thần bí kia, tâm thần hoảng hốt.

Vương Lục quay đầu nhìn thấy, trong lòng biết chỉ sợ là đang nghĩ đến Tôn Bất Bình... Lúc trước nàng biểu hiện cường ngạnh phóng khoáng, nhưng bạn lữ bầu bạn nhiều năm như vậy cứ như vậy rời đi, cho dù tâm địa sắt đá cũng phải run lên. Ba ngày qua, Đế Lưu Tôn đừng nói rơi lệ, ngay cả vành

mắt cũng chưa từng đỏ, có tâm cảnh bực này đã khác biệt không dễ.

Bây giờ coi như nghỉ ngơi một thời gian.

Nghĩ thông điều này, Vương Lục cũng không quan tâm Đế Lưu Tôn nữa, mà yên lặng vận chuyển công pháp, từ trong tứ sắc Nguyên Anh phun trào chân nguyên, dễ chịu quanh thân... Một lát sau, liền cảm thấy trong Ngọc phủ như trời hạn hạn hán lâu ngày, khô kiệt mà trở nên đầy đặn.

Mà lúc này Vương Lục kỳ thật còn không có khả năng hấp thu thiên địa linh khí của Lôi Trì giới, chỉ dựa vào nghiền ép sinh lực của Nguyên Anh, liền đơn giản lấp đầy Ngọc phủ. Thần hiệu bực này đủ để tu sĩ bình thường kinh sợ đến mức há hốc mồm. Tu sĩ tu tiên, thường không tính nhật nguyệt, một lần lấp đầy Ngọc phủ có thể cần mấy ngày, thậm chí mấy tháng Vương Lục tiêu chuẩn bình thường so với mấy tháng còn nhanh hơn bao nhiêu lần?

Một mặt là sau khi đồng bộ cùng Cự Thần Binh cấp Chân Tiên, trong ngoài Vương Lục Ngọc Phủ đều đã thông cầu rộng, tốc độ khôi phục Chân Nguyên tự nhiên mà được tăng lên, mà mặt khác... chỗ bá đạo của Không linh căn mới hiển lộ hết không thể nghi ngờ.

Kỳ thật so với những Thiên Linh căn khác, dưới cảnh giới tương đồng, Vô Không Linh căn thiếu đi đặc tính trở hết tài năng. Ví dụ như Kiếm Linh căn của Chu Thi Dao bảo đảm nàng vô địch trong kiếm đạo, Kiếm Tâm Thông Minh của Lưu Ly Tiên lại khiến nàng có thể vượt qua trên Hỗn Độn Phá Thiên Thần Kiếm cùng cảnh giới. Mà Vương Lục thì sao? Thoạt nhìn hoàn toàn không có bất kỳ ưu thế nào.

Đó là bởi vì hần từ khi xuất đạo tới nay, cũng rất ít khi đánh nhau lâu dài, từ khi học được Hỗn Độn Phá Thiên Thần Kiếm thì thường xuyên kết thúc chiến đấu trong một hai chiêu. Đại chiến bình thường đối với hần mà nói cực kỳ hiếm thấy.

Đây thật sự là may mắn của kẻ địch. Bởi vì Vương Lục chính thức cường thế ở chỗ Không Linh căn ban cho y sức dẻo dai vô địch.

“Khôi phục xong rồi?”

Không biết từ lúc nào, Đế Lưu Tôn đi tới bên cạnh hắn.

Vương Lục gật gật đầu, thay bằng vẻ tươi cười công thức hóa, dường như hai người vừa rồi đấu khẩu chưa từng sinh ra:

“Xong việc rồi, chúng ta chuẩn bị vòng tiếp theo thôi.”

“Chờ một chút, có chuyện... Tôn Bất Bình trước khi chết chưa nói với ngươi, nhưng ta cảm thấy vẫn cần phải nói rõ ràng với ngươi.”

Vương Lục thấy thần sắc Đế Lưu tôn nghiêm túc, cũng nghiêm túc đáp: “Nếu nguy hiểm liên quan đến lá Cự Thần binh... Ta đã biết bên này.”

Đế Lưu Tôn hơi kinh ngạc: “Ngươi biết ư?”

“Đồng bộ có nguy hiểm, lá xe cần cẩn thận... Chênh lệch giữa ta và Cự Thần binh quá lớn, đồng bộ giữa hai cái con kiến này giống như trái tim con kiến kéo con voi lớn, vốn là không thể tưởng tượng nổi, trên lý thuyết thậm chí không thể thực hiện được. Ta lấy cảnh giới Nguyên Anh cưỡng ép đồng bộ với Cự Thần binh., Giống như cương ti di chuyển, hơi bất cần một chút, có thể ta bị Cự Thần Binh đồng hóa, biến thành một cái xác rỗng. Mà vận khí tốt chút... Là bị Tôn Bất Bình lưu lại trong Cự Thần Binh ý thức đồng hóa, giống như bị Tôn Bất Bình đoạt xá trọng sinh, có đúng hay không?”

“...” Đế Lưu Tôn không trả lời, chỉ nhìn thẳng vào Vương Lục, trong mắt trống rỗng.

Đế Lưu Tôn có tôn nghiêm của đế vương, sẽ không nói dối, cũng sẽ không lóe ra từ của hắn, thế nhưng trên chuyện này, nàng thật sự không còn gì để nói.

Ngược lại Vương Lục thấy Đế Lưu tôn nghiêm mặt, không khỏi cười nói: “A Lưu, ngươi căng thẳng cái gì?”

“A Lưu cũng là ngươi gọi sao?”

“Không phải xung hô ngươi cái gì? Nơi này chỉ có hai người chúng ta, giá trị của đế vương tính tảo lại đi...” Vương Lục thở dài, lại nói, “Tôn Bất Bình không nói chuyện kia với ta, không phải là muốn gạt ta, mà là bởi vì không cần phải lãng phí thời gian nói ra. Hắn biết ta đoán được cũng sẽ không quan tâm.”

“Người không để ý?”

“Quan tâm cái gì?” Vương Lục bật cười: “Quan tâm chút mạo hiểm kia? So sánh với chỗ tốt sau khi đồng hóa cự thần binh đạt được, mạo hiểm này tính là gì? Người có tin nếu cơ hội này có thể giao cho người khác, tu sĩ của cửu châu có thể tranh đầu hay không.”

“Tình huống của người bất đồng, cho dù không có Cự Thần binh, người cũng nhất định có hy vọng phi thăng, không cần phải mạo hiểm...”

Vương Lục nói: “Nhất định phải tính toán tỉ mỉ như thế, ta quả thật đã ăn không ít thiệt thòi. Nhưng so với việc Tôn Bất Bình đã làm thì chút thiệt thòi này cũng xứng đáng để nói?”

Trước khi chết, Tôn Bất Bình đã từng nói chuyện một phen với Vương Lục, thanh toán Cự Thần binh, cũng giảng giải cho hắn về bí mật quan trọng hơn của mình. Đế Lưu Tôn đương nhiên cũng ở bên cạnh nghe, nghe được chuyện Tôn Bất Bình kể ra liên tiếp, cũng không có nhắc nhở Vương Lục lái Cự Thần Binh là nguy hiểm, lúc này mới cảm thấy kỳ quái.

“Tôn Bất Bình, lão thật sự là người rất giỏi. Ta cũng từng là mắt cao hơn đầu, tự cho rằng thiên hạ không ai có thể so được với ta, thế nhưng sau khi gặp Tôn Bất Bình...” Đế Lưu Tôn nói, cười khẽ lắc đầu. “Lão thật sự rất giỏi, cho dù không có thân phận đó, lão cũng nhất định là nhân vật đứng đầu trong Cửu Châu Đại Lục.

“Người có thể phi thăng lên đó, làm gì có nhân vật đơn giản nào?” Vương Lục phụ họa một tiếng, lại nói, “Tôn Bất Bình tiền bối đã lột đến một bước này vì ta, ta không muốn bị ánh sáng của hắn chiếu tới mức phẳng phất như không còn sót lại chút gì. Hắn có thể làm được, ta đương nhiên cũng có thể.”

Nói xong, thấy Đế Lưu dường như không tán đồng, lại bổ sung: “Nếu không phải vậy, Tôn Bất Bình cũng sẽ không chọn ta làm người thừa kế của hắn.”

Người thừa kế...

Nghe thấy ba chữ này, vẻ mặt Đế Lưu Tôn nghiêm túc hơn rất nhiều.

...

Nghe Vương Lục nhắc đến người kế thừa, Đế Lưu Tôn cuối cùng mới ý thức được, Tôn Bất Bình đã thật sự rời khỏi nàng.

Kẻ đó dám quát mắng nàng, quở trách nàng, lúc nàng ta kích động thì dám dùng sức mạnh cường đại áp chế bạo quân của mình, sẽ không bao giờ trở về nữa.

Vị ôn nhu tình lang sẽ che chở nàng, sủng ái nàng, lại đem tất cả làm sạch sẽ, không một tiếng động, sẽ không bao giờ trở về nữa.

Cái kia đỉnh thiên lập địa, liền ngay cả Đọa Tiên cũng đánh không tan hấn nam tử hán, rốt cục cũng... ngã xuống thật.

Cảm xúc bi thương lóe lên trong lòng Đế Lưu Tôn rồi biến mất. Cô gái nhanh chóng thu liễm tâm thần, đặt sự nhớ nhung Tôn Bất Bình xuống đáy lòng.

“Đúng vậy, Tôn Bất Bình thật sự coi ngươi là người kế thừa, hấn giao phó tất cả mọi chuyện lên người ngươi, cũng là nhìn ra được đặc chất quý giá trên người ngươi giống như hấn. Ngươi và hấn đều không biết sống chết.” Đế Lưu Tôn lạnh lùng cười, trong tiếng cười cũng đã không còn cảm thấy đau lòng. “Nhưng chỉ dựa vào sức mạnh không biết sống liêu chết là không thắng được, trong lúc chết cầu sinh, ngươi còn phải cố gắng hơn vài phần.”

Vương Lục trầm mặc một chút: “Lời này không cần ngươi nói ta cũng biết.”

“Nhưng chỉ sợ ngươi còn không biết, Cự Thần binh là tâm huyết cả đời hấn tụ tập những lời này, không chỉ có ý tứ chữ, Tôn Bất Bình đem tất cả mọi thứ của mình lưu lại trong Cự Thần Binh, bao gồm công pháp hấn tu hành, hấn từng trân trọng Tiên khí, thậm chí là hồi ức hấn không muốn quên. Nếu trong thời gian ngắn ngươi không cách nào toàn diện đồng hóa cùng Cự Thần Binh, không ngại đi tới đi lui vài bước.”

Nói xong, Đế Lưu Tôn liền phân hoá thành một đoàn Tử Khí mờ昧, bao phủ quanh người Cự Thần Binh. Vương Lục nghe

vậy ngọc nhiên, lại bị lời Đế Lưu Tôn nói kích phát mấy phần linh cảm.

“Thì ra là thế... Lần này thay đổi biện pháp đồng bộ thử xem.”

Trong thế giới Lôi Trì, trong chớp mắt khi Tôn Bất Bình chết phóng thích đóa hoa, một năm ở ngoại giới.

Cách lần đầu tiên Vương Lục tiến vào Cự Thần binh, vừa vặn là qua một năm.

Một năm qua, sinh hoạt của hắn giống như máy móc quy luật, một ngày mười hai canh giờ, mười một canh giờ dùng để điều khiển Cự Thần Binh, trong đó sáu canh giờ dùng để cộng minh với Thần Binh, năm canh giờ đơn giản là hành động quen thuộc. Còn lại một canh giờ là hắn thở nạp vận công, khôi phục chân nguyên của Ngọc phủ.

Đây là chân chính không ngủ không ngớt, trong lúc đó ngoại trừ ngẫu nhiên nói mấy câu với Đế Lưu Tôn, Vương Lục không phân tâm làm bất cứ chuyện gì khác... Nhưng mà một năm trôi qua, tiến độ cũng không thích người.

“Hai phần trăm... Đây chính là thành quả một năm vất vả của người sao?”

Đối mặt với chất vấn của Đế Lưu Tôn, Vương Lục cũng không còn lời nào để nói.

Quá chậm.

Một năm, xác suất đồng đội mới khó khăn hơn một phần trăm, muốn đồng bộ trăm phần trăm, chẳng phải là phải trăm năm thời gian sao? Huống chi xác suất đồng bộ cũng không phải là tăng theo tuyến tính, càng về sau gia tăng một chút thì càng gian nan. Vương Lục vạch ra một mô hình để tính toán một phen, nếu mình không thể lấy được đột phá căn bản, ít nhất phải ba ngàn năm công phu mài nước, mới có hi vọng hoàn toàn nắm giữ Cự Thần binh.

Đáng tiếc, đừng nói ba ngàn năm, ngay cả ba năm thời gian đều rất miễn cưỡng. Trong chớp mắt đóa hoa thần thông của Tôn Bất Bình kia cũng không phải vĩnh viễn hữu hiệu, trước khi chết hắn dầu hết đèn tắt, nào còn khí lực mà phóng thích đại tiên thuật?

Hiệu quả thời gian vận vẹo nhiều nhất kéo dài ba năm, đến lúc đó Lôi Trì giới sẽ sụp đổ tan rã, cho dù thương thế của Đế Lưu Tôn khôi phục, có thể thi triển thần thông Đế Vương, cũng cứu không được thời gian này tan vỡ.

Hiện giờ, một phần ba đóa hoa kia đã trôi qua. Thời gian còn lại hai năm, ít nhất Vương Lục cũng phải tăng xác suất đồng bộ lên đến hai mươi phần trăm.

Hai mươi phần trăm, đây là con số cuối cùng mà Đế Lưu Tôn đánh giá lực lượng của Cự Thần Binh, sau đó suy tính ra có thể áp chế được hắc giới. Không đến con số này, như vậy ngay cả Vương Lục đối mặt với hắc cũng không có mười phần thắng. Nếu như xuất hiện tình huống ngoài ý muốn gì, chỉ sợ chỉ có thể đóng vai trò pháo hôi mà thôi.

Mà so sánh với yêu cầu giảm hai mươi phần trăm của ba năm, tiến độ một năm một thành hai, đương nhiên chậm đến thái quá.

Thế nhưng, cho dù là Đế Lưu Tôn nóng nảy nhất thì lúc này cũng không thể phát cáu, bởi vì nàng biết rõ, Vương Lục thật sự đã tận lực.

Một năm qua, Vương Lục căn bản là bất kể tính mạng đang liều. Mỗi một lần điều khiển cự thần binh, hẳn đều đẩy cường độ cộng minh lên tới cực hạn, có thể nói là khiêu vũ trên mũi kim, hơi không cẩn thận sẽ khiến nguyên thần của mình tan vỡ.

Mặt khác, Vương Lục cũng không phải chỉ biết cách bán sức ngốc, gã sẽ không ngừng căn cứ tình thế biến hóa để điều chỉnh phương thức cộng minh của mình, thủ pháp và thủ pháp phức tạp, làm cho người ta mở rộng tầm mắt. Trong lúc đó, Vương Lục còn hướng Đế Lưu tôn lãnh giáo một môn công pháp thượng cổ truyền thừa rèn luyện nguyên thần, để thích ứng nhu cầu cộng minh.

Không thể nghi ngờ, Vương Lục là một tu sĩ thiên tài, năm đó Đế Lưu Tôn tu thành môn công pháp rèn luyện nguyên thần kia, lấy cảnh giới Hóa Thần đỉnh phong cũng phải mất khoảng nửa năm. Vương Lục Tam Nhật thượng thủ, tinh thông nửa tháng, tiến độ cực nhanh có thể nói là không thể tưởng tượng, Đế Lưu Tôn thật sự hổ thẹn không bằng.

Như vậy, Vương Lục vô luận là trình độ nỗ lực hay tài hoa thiên phú đều không thể bắt bẻ, tiến độ này quá chậm chạp, chỉ có thể quy kết với Cự Thần binh thật sự là quá khó không chế.

Để Lưu Tôn từng nhân lúc mình áp chế thương thế trong thời gian ngắn ngủi, tạo ra cộng hưởng với Cự Thần binh, nghĩ nếu như Vương Lục không thành, liền tự mình chống đỡ.

Nhưng mà Để Lưu Tôn chỉ mới cộng hưởng với Cự Thần Binh chưa đến thời gian một chén trà, liền tiên linh nghịch lưu, thương thế tái phát, suýt nữa sụp đổ ngay tại chỗ. Mà trả giá như vậy đồng bộ với xác suất, thậm chí không đến một phần vạn.

Nàng trông có vị thực lực cảnh giới cao nhất Địa Tiên, hơn nữa lại là đạo lữ của Tôn Bất Bình, nhiều năm yêu nhau đi theo, kết quả hiệu suất lại không thể chênh lệch với Vương Lục... Nàng thật sự không có biện pháp trách cứ Vương Lục cái gì.

“Không sao, còn hai năm nữa thì kỳ tích nhất định sẽ diễn ra.”

Giọng nói của Vương Lục bình thản trấn an Để Lưu Tôn, điều này làm cho lão quái càng thêm buồn cười. Từ khi nào đường đường là vua Địa Tiên lại cần một tu sĩ Nguyên Anh tới an ủi?

Chỉ là, nghe hắn nói ra những lời này, bản thân lại bất khả tự nghị bình tĩnh lại.

Ngẩng đầu, nhìn cự thần binh cao vút trong mây, Để Lưu Tôn bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề.

Cự Thần binh khó có thể điều khiển như vậy, người khác không biết, nhưng bản thân Tôn Bất Bình hắn là biết. Dù sao đại gia hỏa này là hắn tự tay chế tạo ra, mỗi một chi tiết đều khắc ở trong đầu.

Như vậy, hắn hẳn cũng biết, thời gian ba năm đạt tới hai mươi phần trăm, căn bản là nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Biết rõ không có khả năng, lại đem tất cả mọi chuyện ném cho nàng và Vương Lục, dụng ý của hắn là gì?

Nếu như nói đồng bộ cùng Cự Thần binh có bí quyết đặc thù gì đó, làm cho hiệu suất Vương Lục tăng nhiều, vậy tại sao trước khi chết hắn không nói ra chứ?

Vấn đề này rất nhanh đã hấp dẫn sự chú ý của Đế Lưu Tôn, trong lúc bất tri bất giác, thời gian lặng lẽ trôi qua.

Không biết qua bao lâu, Đế Lưu Tôn chợt nghe bên tai vang lên tiếng oán giận của Vương Lục: “Đồng bộ này thật sự là càng ngày càng khó, tính cách ta và lão Tôn tuy có chỗ chung, nhưng mấu chốt của đồng bộ là hai người phải có kinh nghiệm và hồi ức giống nhau. Hai ta sinh sống cùng kinh nghiệm phát triển đều chênh lệch quá lớn, con đường cộng hưởng này quả thực là từng bước căng thẳng, chặc chặc, vẫn phải nghĩ biện pháp cắt mình trải nghiệm kinh nghiệm lão Tôn một chút mới được...”

Đế Lưu Tôn nghe đến đó, trong đầu chợt hiện lên một đạo linh quang, đáng tiếc quang mang kia lóe lên rồi biến mất, đợi Đế Lưu Tôn vươn tay ra, đã lặng yên yên tĩnh lặng.

“A Lưu à, ta nghĩ tới nghĩ lui, e là phải mô phỏng tình cảnh một chút mới được... A Lưu, ngươi có nghe không?”

Đế Lưu Tôn sững sốt một chút, không phản ứng lại.

Vương Lục ở trước mắt nàng phát phát tay: “A Lưu, A Lưu? Đừng ngủ mà, hỏi chính sự của ngươi ấy.”

“Ừm, ta đang nghe.” Đế Lưu Tôn gật gật đầu, phảng phất vừa rồi thất thần chỉ là ảo giác của Vương Lục.

Vương Lục cười cười, hỏi: “Ngươi có cách nào ở chỗ này mô phỏng một chút không?”

“Tình cảnh mô phỏng?”

“Ừm, tốt nhất là trong cuộc đời lão Tôn có đại sự quan trọng, mô phỏng càng giống càng tốt, ta sẽ thử thay thế một chút, tạo ra cộng minh.”

Con người đại sự? Đế Lưu Tôn nghe được bốn chữ này, đạo linh quang biến mất kia rút cuộc lại trở về.

... Thì ra là thế, bí quyết nhanh chóng được đề cao đồng bộ quả thật có, chỉ là, khó trách ngươi đến chết cũng không chịu nói ra biện pháp này.

Bất Bình, ngươi thật đúng là làm cho ta ra một cái nan đề thật lớn.

“Được rồi, dù sao còn có hai năm thời gian, cũng không cần gấp gáp. Ta nghỉ ngơi đã đủ rồi, trước tiên đi luyện tay một chút, gần đây thương thế nguoi lặt đi lặt lại nhiều lần, đừng ráng chống đỡ hộ tống bằng tử khí. Tuy rằng cùng một xác suất thành công, ít nhất thì hàng ngày hành tẩu cũng có thừa. Nguoi cứ tùy ý mà làm.”

Nói xong, Vương Lục hóa thành một đạo lưu quang chui vào trong cơ thể Cự Thần binh.

Chỉ là, mới vừa ngồi vững trên bảo tọa, bỗng nhiên trước mắt tối đen như mực, quang mang bên trong phòng tuyến hạch tâm bị lực lượng không biết tên áp chế, toàn bộ dập tắt.

“Hà?” Vương Lục lấy làm kinh hãi, đoán chẳng lẽ là do cường độ cao của bản thân trong một năm liên tiếp vận chuyển nên đã khiến đại gia hỏa này xảy ra sự cố?

Điều này cực kỳ phiền toái. Một phần bốn tỷ lệ đồng bộ, nhiều nhất là chỉ có thành thạo điều khiển cự thần binh hành tẩu hằng ngày, nhưng vẫn chưa thể đi sâu vào phân tích cơ chế vận chuyển, sửa chữa sai lầm. Một khi đại gia hỏa xảy ra vấn đề, muốn sửa cũng không được tu sửa.

Nhưng mà sau một khắc, một thanh âm quen thuộc vang lên bên tai.

“Là ta.”

“A Lưu? Sao nguoi lại vào được?”

Cùng lúc với Cự thần binh, trong phòng tuyến chứa nhiều nhất một người, nhiều hơn một người, nguyên thần sẽ tạo thành quấy nhiễu mãnh liệt.

“Không cần hỏi, càng không cần nhìn... Nguoi cứ ngồi thành thật, những chuyện khác giao cho ta.”

“... Cái gì?”

Nhưng mà không đợi Vương Lục phản ứng, một trận âm thanh ma sát quần áo, khiến cho hấn sợ hãi mà kinh.

Dù sao Vương Lục cũng là Vương Lục, tư duy phản ứng cực nhanh, để hấn chỉ một thoáng đã đoán được ý định của Đế Lưu tôn.

“Ngươi điên à...” Lời còn chưa dứt, Vương Lục đã cảm thấy toàn thân tê dại, không nói được nửa câu.

“Đừng nói chuyện.”

Một bàn tay nhỏ bé mềm mại run nhè nhẹ sờ lên mặt Vương Lục, sau đó dọc theo gò má, cổ, cổ cắm vào áo, chạm vào bộ ngực rộng rãi, một đường kéo dài xuống phía dưới...

“Tiếp theo, hết thầy cứ giao cho ta.”

Một khối nhuyễn ngọc ôn hương nhẹ nhàng đầu nhập vào trong Vương Lục Hoài.

“Nhớ kỹ tất cả, sau đó quên hết tất cả, hiểu chưa?”

Vương Lục trầm mặc thật lâu, nhẹ nhàng gật đầu.

...

“Tốt, cánh tay trái quán thông, tiên linh lưu chuyển không ngại, mạch này xem như thành công. Sau này người có thể sử dụng đại trận tiên thuật khắc trên cánh tay trái của Cự Linh Thần. Còn nửa năm nữa, tranh thủ nắm giữ ba loại đại tiên thuật thường dùng, kể cả là chống lại Địa Tiên cao cấp nhất, cũng có năm thành phần thắng.”

Trong thế giới Lôi Trì, Đế Lưu Tôn Thiên Hoang đánh giá khẳng định tiến cảnh tiến bộ của Vương Lục.

Đây là lần đầu tiên trong hơn hai năm qua, Vương Lục có chút bất ngờ với chuyện này.

Chỉ là vừa dứt lời, thân hình nữ tử nhoáng một cái, từ không trung rơi xuống.

Nửa đường, một bàn tay dài hơn trăm trượng nhẹ nhàng tiếp lấy nàng, dường như đang cầm một sợi bông, nhẹ nhàng đặt nàng xuống đất.

Một lát sau, ngực Cự Linh Thần mở ra, Vương Lục không chế tiên kiếm son nước mắt rơi xuống, khe thở dài về phía Đế Lưu Tôn đang té xỉu trên đất.

“Sao phải thể hiện thế?”

Trước đây không lâu, Đế Lưu vì kiểm tra tiến độ đồng bộ của giáo vương lục, đưa ra thực chiến một hồi. Hai người bọn họ một người là thương thể chưa lành, một người đồng bộ khác khó khăn lắm mới miễn cưỡng mười lăm phần trăm, thực lực mặt giấy ngược lại là tám lạng người nửa cân. Mà lúc thực chiến cũng không có quá nhiều ngoài ý muốn, hai người khó khăn lắm mới đánh ngang nhau được., Chỉ là dưới chiến đấu lâu dài, Đế Lưu Tôn rốt cuộc bị thương kéo dài, một cái phản ứng không kịp, bị cự thần binh tay trái đánh trúng quyền, bay ngược trăm dặm, liên tiếp đánh tan bảy tám ngọn núi lớn, mới có thể ngừng thể xông tới.

Sau đó, Đế Lưu Tôn mặc dù cấp tốc trở về chiến trường, nhưng lại không có sức đánh một trận, miễn cưỡng khen Vương Lục một câu, liền té xỉu.

Đế Lưu Tôn ngã xuống, Vương Lục cũng tạm thời không có ý muốn tiếp tục điều khiển Cự Thần Binh cộng minh, từ trong Cự Thần Binh lui ra vài bước, ánh mắt thỉnh thoảng chuyển qua trên người Đế Lưu Tôn, mấy lần muốn cất bước tiến lên, nhưng đều là cất bước được một nửa liền rút về.

Chần chờ không quyết như thế, đối với Vương Lục mà nói là cực kỳ hiếm thấy, nhưng gã cũng có lý do chần chờ.

Qua không bao lâu, Đế Lưu Tôn từ từ tỉnh dậy, thấy Vương Lục đứng ở một bên, không khỏi nhíu mày: “Tại sao ở chỗ này bất động?”

Wương Lục nhún nhún vai: “Suy nghĩ nhân sinh.”

“... Đừng lãng phí thời gian làm chuyện nhàm chán, hiện tại mỗi phút, đều là Tôn Bất Bình dùng mệnh giúp chúng ta tranh thủ.” Đế Lưu Tôn thở dài, cố nén đau đón Tiên Linh nghịch chuyển trong cơ thể, đứng dậy, gọi ra Đế Vương Tử Khí: “Trở lại.”

Lần này đặc huấn kéo dài trọn vẹn năm ngày. Trong cơ thể Cự Thần Binh Vương Lục không ngừng kích phát cộng minh, mỗi một tia chân nguyên đều bị ép tới cực hạn. Nguyên Anh năm màu lúc sáng lúc tối, biểu hiện ra dấu hiệu sụp đổ. Nguyên thần càng không chịu nổi gánh nặng, thời khắc khắc làm Vương Lục đau đầu muốn nứt ra, tra tấn không chịu nổi.

Bất quá, hết thảy so sánh với áp lực Đế Lưu Tôn chịu đựng, lại không tính là gì. Hơn hai năm qua, thương thế nàng bị đánh lên màu đen đánh lên từ đầu đến cuối không khôi phục lại, mà bị thương nặng ở người còn muốn ép buộc thân thể có thể cùng Vương Lục đặc huấn đã sớm khiến thân thể nàng trở nên rối tinh rối mù. Nay năm ngày đặc huấn về sau, Đế Lưu Tôn không có gì bất ngờ lại té xỉu.

Mà lần này, Vương Lục lại một lần nữa lâm vào mê man nhân sinh, hơn nữa thời gian dài hơn rất nhiều.

Trên thực tế, một năm rưỡi trước, sau một đêm kỳ diệu, Vương Lục thường xuyên lâm vào trầm tư.

Hắn đang suy nghĩ một vấn đề như vậy.

Tối hôm đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trí nhớ của Vương Lục luôn luôn không tệ, cách thời gian vài chục năm, gã vẫn nhớ rõ mỗi một cảnh tượng phát sinh khi mới vào Linh Kiếm sơn, càng nhớ kỹ trong nhiều năm như vậy, Vương Vũ rút cuộc thiếu nợ gã bao nhiêu Linh Thạch, hứa hẹn bao nhiêu tiền chuyển khoản... Gã thiên tài tràn đầy, nhìn qua không quên. Một bộ Tiên trận đồ đủ khiến Nguyên Anh chân nhân vì nó mà tan vỡ, gã liếc mắt một cái là có thể nhớ được tám phần mười trở lên.

Nhưng mà, Vương Lục bây giờ thế nào cũng không nhớ rõ một năm rưỡi trước, ở trong phòng tuyển đen nhánh kia, rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Ký ức rõ ràng, chỉ duy trì “Nhớ kỹ” câu nói kia, sau đó quên đi tất cả, hiểu rõ chưa?”

Sau đó phát sinh chuyện gì, Vương Lục thật sự không nhớ được, chỉ nhớ rõ một đêm chính mình phảng phất đốn ngộ, cùng bộ phận với Cự Thần binh tăng vọt lên một đoạn, hơn nữa sau một đoạn thời gian, mỗi ngày đều đột nhiên tăng mạnh.

Máu chốt thay đổi, đương nhiên là ở trong đêm đó, chỉ tiếc ký ức của Vương Lục có hạn, sau đó kiểm tra lại bản thân, ngoại trừ việc đồng bộ tăng vọt ra, cũng không có bất kỳ biến hóa nào khác —— hẳn không hề tu hành Đồng Tử Công, Tiên Thiên Nguyên Dương Khí đã sớm bị luyện hóa vào trong kiếm khí, bất kể là Đồng Trinh hay vạn người chém, đối với hắn mà nói đã không còn khác biệt.

Bất quá, cho dù thân thể không thay đổi, nhưng chuyện phát sinh đêm đó, từ lẽ thường thấy, đã xem thấu.

Nhưng mà, dùng lẽ thường để phỏng đoán Đế Lưu Tôn, có phải có chút buồn cười hay không?

Vương Lục chần chờ liền chần chờ ở đây. Nếu theo tình hình bình thường mà nói, Đế Lưu Tôn làm, đơn giản chỉ đơn giản là làm cùng Vương Lục Hành phu thê, mượn đó làm cho hắn đưa vào vai trò Tôn Bất Bình, cùng cự thần binh đạt được đồng cảm.

Nhưng chân tướng sẽ đơn giản như vậy sao? Không có khả năng thứ hai sao?

Đương nhiên là có, Vương Lục tùy tiện có thể nghĩ ra hơn mười khả năng, ví dụ như nàng chỉ là cố ý bày ra nghi trận, làm cho mình cho là cùng với nàng một lần, mượn lực lượng dân đã đạt được đột phá... Đương nhiên lấy thân phận Đế Lưu tôn chơi chiêu trò này dường như có chút hạ giá, nhưng chung quy so với thật sự cùng một người không có cảm tình như vậy được nhỉ?

Ví dụ như, có lẽ Đế Lưu Tôn chỉ vận dụng bàn tay linh hoạt chứ không lướt qua cánh cửa máu chốt kia... Lại tỉ như...

Mà ngược lại, nhất định có thể phán đoán Đế Lưu Tôn thực không phải là phu thê của hắn sao? Sợ rằng cũng không được.

Khả năng thực sự quá nhiều, thế cho nên Vương Lục hoàn toàn không cách nào phán đoán được chân tướng đêm đó. Có thể đã làm, cũng có thể không có, duy nhất có thể nói rõ chân tướng chỉ có bản thân Đế Lưu tôn, chỉ cần nàng không nói, thì tất cả đều có khả năng.

Điều này làm cho Vương Lục không khỏi nhớ tới một con mèo bị nhốt trong hộp, con mèo thần kỳ kia có hai loại thuộc tính sinh tử, vô cùng huyền diệu. Mà Vương Lục cảm giác mình giống như là con mèo kia, trước khi cái hộp mở ra, đồng thời có được hai loại thuộc tính của Đồng Trinh và Đồng Trinh — Đương nhiên, xét về sự kiện rượu gà quay về từ viễn chinh tây, dùng đồng trinh để hình dung dường như có chút không ổn, nhưng ý đại khái chính là như vậy.

Bởi vì chỉ trong một đêm hành động của Đế Lưu Tôn, hiện tại Vương Lục đã có được trình tiết thần kỳ nhất cả Cửu Châu, cho dù tồn tại thì cũng không tồn tại, ngẫm nghĩ lại quả thực khiến đầu óc người ta như muốn bốc cháy.

“Người lại đang nghĩ gì vậy?”

Không biết qua bao lâu, âm thanh lạnh như băng của Đế Lưu truyền đến bên tai, Vương Lục cười khổ một tiếng, “Nhớ người.”

“... Ta đang nghĩ trước mặt người cái gì? Đừng lãng phí thời gian làm chuyện ngu xuẩn, tiền đồ của người còn chưa lạc quan đến mức có thể phóng túng.”

Nhìn Đế Lưu Tôn thần sắc nghiêm túc, Vương Lục từ trong ánh mắt của nàng nhìn không ra nửa điểm tình cảm khác, chính mình lớn mật thử dò xét, quả nhiên không có bất kỳ thành quả gì.

“Mà thôi, bây giờ cũng không phải là lúc để ý tới trình tiết, trước tiên mở Cự Thần binh ra rồi nói sau...”

“Vương Vũ, ngươi lại ở chỗ nào?”

“Suy nghĩ về nhân sinh a...”

Trong Quần Tiên thành, Nhị trưởng lão Linh Kiếm phái Thiên Kiếm đường tức giận chất vấn nữ tử áo trắng trước mặt.

“Truy nghĩ nhân sinh? Ngươi hiện tại đã làm nhiều công việc như vậy, nào có thời gian rảnh rỗi cho ngươi suy nghĩ nhân sinh...”

Vương Vũ không chút hoang mang, hùng hồn trả lời: “Một gian phòng không quét sạch thiên hạ, ngay cả cuộc đời mình cũng không hiểu nổi, dựa vào cái gì mà đi quyết định cuộc sống của những người khác? Chính là bởi vì ta làm việc nặng nề, quan hệ trọng, nên mới cần phải suy nghĩ cẩn thận về nhân sinh của mình, suy nghĩ cẩn thận, mới có thể bắt đầu công việc.”

Lưu Hiến nhíu mày: “Lời thoại thói tha này ngươi học từ đâu ra vậy? Ta không nói nhảm với ngươi, khu Tiên còn có hai nhóm cuối cùng bị thương, mau xử lý nhanh đi.”

Vương Vũ cau cái mũi: “Dựa vào cái gì? Trước đó tăng ca tăng thêm thời gian giải độc cho những người của danh môn đại phái, ngay cả chút lòng cảm tạ cũng không thu vào được, hiện tại ta tan ca nghỉ ngơi suy nghĩ nhân sinh, dám trúng độc kia, ai muốn quản thì cứ quản đi.”

“... Ngươi có thể đừng nói dối như vậy không, ngươi trừ độc tố cho những đệ tử thủ tịch của môn phái kia, người ta thiên ân vạn tạ...”

“Lời không nói ra lời nào là thiên ân vạn tạ sao?” Vương Vũ không hài lòng bĩu môi. “Tốt xấu gì thì lấy kho công môn phái ra cho ta nhìn qua một chút a, quỳ xuống đất dập đầu mấy cái cũng không được?”

“Vương Vũ, nếu ngươi muốn cướp đoạt mọi thứ, ngươi nghĩ xem sẽ có thanh danh gì đây?”

“Sư huynh, ngươi nghĩ xem, nếu ta có thể nhân cơ hội này mà kiếm chác được một khoản, gia nghiệp có thể lớn đến mức nào chứ?”

“Ta thật kỳ quái, ngươi thật sự thiếu tiền như vậy sao?”

“Có.” Vương Vũ nghiêm mặt đáp, “Ta thật sự vô cùng vô cùng thiếu tiền... Sư huynh, huynh căn bản không biết ta có bao nhiêu người muốn nuôi.”

“Mấy năm nay chỉ thấy một mình ngươi chạy loạn khắp nơi, nào có ai muốn nuôi, ngươi là đồ đệ duy nhất lại là một trong những tu sĩ kiếm tiền giỏi nhất thiên hạ... Được rồi, không nhiều lời với ngươi nữa, ngươi không chịu ra tay, ta tìm những người khác cũng vậy thôi, còn Vân Hạc chân nhân đâu?”

Vương Vũ trầm mặc thật lâu, cười nói: “Vân Hạc chân nhân đã trở về.”

“Trở về ư? Vào lúc này sao?” Lưu Hiền Sở có chút khó tin, trong ấn tượng của hắn, vị Lê Vân Hạc kia là người biết đại cục, biết lễ tiết, là nhân vật khó gặp, làm sao lại trở về vào thời điểm này?

Lại nghĩ đến phong thái phong thái của vị Vân Hạc chân nhân kia, Lưu Hiền Hiền buồn bã mất mát: “Ài, sao lại về rồi?”

“Gặp phải không thể kháng cự, đương nhiên chỉ có thể trở về... Được rồi sư huynh ngươi cũng đừng ở bên cạnh ta mãi giữa nữa, ta nghĩ xong cuộc sống sẽ lại một lần nữa làm việc. Về phần những người trúng độc, để cho bọn họ kiên nhẫn chờ một chút đi, không dễ chết như vậy đâu.”

Đợi Lưu Hiền Bất đắc dĩ rời đi, Vương Vũ cười cười, lại chậm rãi ngẩng đầu lên, nhẹ giọng nói: “Người muốn nuôi lại ít đi một... Kế tiếp, không biết còn phải ít bao nhiêu nữa. Bao năm tài chính gánh nặng như vậy, cuối cùng cũng có hy vọng giảm bớt một chút...”

“Nhóm vừa rồi chính là nhóm cuối cùng?”

“Bẩm lão tổ, các tu sĩ của Dương Giác sơn đã là nhóm cuối cùng. Sau khi Vô Tướng chân nhân xử lý độc tố của bọn họ,

phụ cận Tiên thành hẳn là không có độc hoạn mới.

“Được, cuối cùng cũng chấm dứt được mối họa này... Đọa Tiên này ra tay thật sự là không bình thường, suýt nữa khiến cho toàn bộ chúng ta đều sụp đổ.”

“Lão tổ, đệ tử có một chuyện không hiểu. Đọa Tiên kỳ độc, thời điểm ban đầu chúng ta không ai có thể phá giải, về sau đột nhiên xuất hiện một Vân Hạc Chân Nhân, cũng đem một đám Chân Quân thúc thủ vô sách dễ dàng giải độc. Về sau Vân Hạc Chân Nhân không hiểu sao lại đi xa như vậy, nói là đem thủ pháp giải độc dạy cho Vô Tướng chân nhân. Đệ tử nghĩ như thế nào cảm thấy mất tự nhiên...”

“Hừ, không tự nhiên thì đã sao? Chẳng lẽ ngươi muốn đi tìm Vô Tướng chân nhân đòi lại một lời giải thích? Không dễ dàng ra tay, ngươi đã sớm là người chết rồi.”

“... Đệ tử không phải không cảm kích ân đức của Vô Tướng chân nhân, chẳng qua là cảm thấy sự tình có chút kỳ quặc.”

“Kỳ quặc cũng được, không kỳ quặc cũng được, hiện tại không phải lúc suy nghĩ những chuyện này... Ngươi sẽ không cho rằng Đọa Tiên ra tay cũng chỉ có một chiêu này chứ?”

“A? Lão tổ ngài nói là...”

“Dựa theo suy tính mới nhất của Thiên Luân Chân Quân, bước tiếp theo của Đọa Tiên sẽ nhanh tới thôi.”

“Đọa Tiên, chẳng mấy chốc sẽ tới thôi.”

Trong bóng tối, thanh âm băng lãnh vang lên.

...

” Đọa Tiên chẳng bao lâu nữa sẽ tới?”

Trong bóng tối, một câu nói đen như long trời lở đất. Nguyên thần La Tiêu rung động, khiếp sợ vạn phần, y lặp lại một câu nói kia, muốn xác định mình không nghe lầm, kết quả chỉ đổi lại tiếng cười khinh thường của Hắc Lang.

“A.”

Sau khi khiếp sợ, La Tiêu bắt đầu suy nghĩ ý nghĩa sau câu nói này, chỉ là ngàn đầu vạn nỗi lòng không biết từ đâu chải chuốt lại. Trầm mặc hồi lâu, La Tiêu chung quy không thể bình tĩnh, trầm giọng hỏi: “Vì sao?”

Đương nhiên hắn có lý do hỏi một câu vì sao, hắn lao lực thiên tân vạn khổ, không tiếc hy sinh hết thấy những gì mình có được, cuối cùng cũng đánh gãy cái đỉnh đen này. Vốn tưởng rằng lập được kỳ công, kéo dài chậm tiến độ của Đọa Tiên, ai ngờ, lại đổi thành một câu nói hắc như vậy?

Đọa Tiên sẽ nhanh chóng đến đây? Dựa vào cái gì?

Bộ trí của Đọa Tiên ở quần tiên thành cơ bản đều bị phá vỡ, mất hết tâm trí nên bị giải thoát, vòng xoáy sa đọa bị hủy, cũng bị hắn vây khốn ở đây. Bọn họ đã vô kế khả thi, dựa vào cái gì còn có thể nhanh chóng giáng lâm cứu châu?

“Bởi vì ta thất bại, cho nên đương nhiên bọn họ tự mình đến.”

Hắc khinh hời hợt nói, nhưng mỗi một chữ viết ra đều như trọng chùy gõ vào trong lòng La Tiêu.

“... Người thất bại, cho nên bọn họ sẽ đích thân đến?”

Hắc cười lạnh nói: “Nếu không thì sao? Người cho rằng sẽ thế nào? Đánh rớt quân cờ mạnh nhất như ta, đám Đọa Tiên sẽ không còn lựa chọn nào nữa, hoặc là tự thân có kết cục, hoặc là từ bỏ đại kế hàng lâm, tùy ý để đám giun đé các người tham gia hội nghị. Người đoán bọn chúng sẽ chọn ai?”

La Tiêu cứng lưỡi, thân thể lung lay, trong miệng tràn đầy vị đắng chát.

Hắn rất muốn chỉ vào cái mũi đen, trách cứ hắn hồ ngôn loạn ngữ, phái hoang đường, nhưng mỗi một chữ của hắn đều là thuận lý thành chương như vậy, khiến cho người hoàn toàn không thể phản bác.

Đúng vậy, quân cờ của thủ hạ bị người ta phế sạch, như vậy quân cờ đương nhiên chỉ có thể tự mình ra trận, đạo lý đơn giản như vậy, vì sao lúc trước hắn chưa từng nghĩ tới.

Nghĩ tới đây, ý niệm của La Tiêu càng lúc càng hỗn loạn: Vốn tưởng rằng đây là một kỳ công có một không hai, đủ để ủng hộ hắn áp đảo Vương Lục, nhưng không ngờ lại rước lấy tai họa ngập trời.

Có lẽ, sở dĩ Vương Lục một mực không có đối đầu với tử thủ Hắc Hạ, cũng không phải là hắn không có cách nào, mà là vì hắn đã sớm nhìn thấu tiết này, cho nên thà rằng dùng thủ pháp càng mềm lòng kéo dài thời gian? Tựa như hắn đã làm trong diễn xuất quy mô lớn của quần tiên...

Còn bản thân mình, một phen tự cho là thông minh lại kéo toàn bộ Cửu Châu đại lục vào vực sâu.

Càng đi vào sâu hơn suy nghĩ, La Tiêu càng cảm thấy toàn thân rét run, trái tim như bị búa tạ đánh trúng, co rút thống khổ, ánh sáng nguyên thần lúc sáng lúc tối, hiện ra trạng thái tâm lý của y đã cực không ổn định.

Nhưng, trước khi nó tan vỡ thì một con rắn lửa lao tới, quét sạch tất cả những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, thay vào đó là ý chí chiến đấu đầy dòi dào.

“Mẹ nó, Đọa Tiên đến thì thế nào? Nếu như bọn hắn không cần quân cờ dưới hạ giới dẫn đạo đi qua thì Đọa Tiên giáng lâm cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi, ta có làm hay không kết quả cũng không giống nhau., Trảm trừ quân cờ của bọn họ, cho dù thế nào cũng sẽ đảo loạn tiết tấu của bọn họ... Có lẽ bọn họ có thể hàng lâm sớm, nhưng vội vàng, dù sao cũng tốt hơn so với chờ bọn họ chuẩn bị vạn toàn về sau giáng lâm. Đúng vậy, không sai., Nếu tùy tiện là có thể hạ xuống đại lục Cửu Châu, bọn họ cần gì phụ trì quân cờ? Tự mình ra tay không phải tốt hơn sao? Thông đạo hai giới nhất định còn tồn tại trở ngại thật lớn, dẫn tới khi bọn họ hàng lâm sẽ phải

chịu đủ loại hạn chế. Đã như vậy, ta hoàn toàn không cần áy náy, bởi vì ta không làm sai bất kỳ việc gì...”

“Đọa Tiên... Có thể làm được gì? Ta có thể hàng phục màu đen, chưa chắc không thể hàng phục Đọa Tiên Hao, đến lúc đó nếu có thể thu phục được một con chó săn Đọa Tiên, đừng nói là Vương Lục, coi như là người của Hà Đồ thì có thể làm được gì? Không sai, mục tiêu tiếp theo chính là Đọa Tiên - kẻ không có mắt.”

Suy nghĩ đến đây, hỏa diễm trong mắt La Tiêu cơ hồ muốn phun ra.

Đôi với việc này, Hắc mỉm cười: “Xem ra ngươi không bị dọa chết tươi.”

La Tiêu nghe vậy, chợt trong lòng run lên.

“Nói với ta nhiều như vậy, hành động của ngươi hình như còn có chút quá bồn phận nhỉ?”

Hắc nói: “Cho nên, ta hỏi ngươi một câu cuối cùng, ngươi đã chuẩn bị xong đâu Chiến Thần Huyết chưa?”

La Tiêu kinh ngạc, lập tức bật cười điên cuồng.

“Vương Lục, kế tiếp, ngươi tính làm như thế nào?”

“Đúng vậy, tiếp theo nên làm gì bây giờ?”

Vương Lục thở dài, điều khiển Cự Thần binh ngồi xuống đỉnh núi, phát ra chấn động rất nhỏ.

Mấy tháng trước, đây vẫn là chuyện hoàn toàn không thể làm được. Cự nhân cao ngàn trượng một khi ngã xuống, không có bất kỳ một ngọn núi nào có thể chịu nổi trọng lượng của nó, núi cao sụp đổ, đại địa phân liệt, một loạt cảnh tượng hủy thiên diệt địa.

Nhưng mà mấy tháng sau, trong Lôi Trì giới đã không còn cự nhân cao ngàn trượng kia, bây giờ ngồi trên đỉnh núi là một khối lõi khổng lồ cao tới hai mươi trượng, mặc dù so sánh với đồng nhan nữ tử bên người khối lõi vẫn to lớn khối ngô, nhưng cuối cùng cũng không còn đỉnh thiên lập địa kia, làm cho thiên địa cũng không được dung nạp bộ dáng cồng kềnh của nó.

Điều này đương nhiên là dựa vào sự đồng bộ đề cao. Khi cùng lúc đạt tới hai mươi phần trăm, Vương Lục cuối cùng có thể toàn diện khống chế khôi lỗi cường đại này, tự do điều động đại bộ phận công năng và thần thông trong đó, trong đó bao gồm cả sự phóng đại cùng thu nhỏ của khôi lỗi.

Cự nhân cao nghìn trượng chỉ là hình thái nguyên thủy, theo kết cấu nội bộ điều chỉnh cùng kích hoạt trận pháp, Cự Thần binh có thể vươn dài gấp trăm lần, trở thành cỗ máy chiến tranh khổng lồ có thể so với giới long, cũng có thể co lại gấp trăm lần, biến thành người bình thường - Đương nhiên một bước này Vương Lục trước mắt còn chưa làm được.

Tôn Bất Bình dùng vạn năm thời gian chế tạo Cự Thần binh, trong đó bao gồm khối vuông kim loại nhỏ lấy hàng vạn ức nhớ, phía trên mỗi khối đều điêu khắc hơn vạn cái điều vặn, muốn áp súc kết cấu cơ bản khổng lồ như thế., Nói thì dễ? Về phương diện khác, nếu thật sự có thể làm được, điều này có nghĩa Vương Lục có được một cỗ máy chiến tranh uy lực cường đại đến mức không thể tưởng tượng. Dem lực lượng của cự nhân ngàn trượng áp súc ở trong vòng một trượng, kết hợp linh động mau lẹ cùng lực bộc phát kia, chỉ sợ có thể áp đảo trên bất kỳ một vị tu sĩ nào của Cửu Châu đại lục.

Bất quá, để làm đến đó, ít nhất phải hơn trăm phần trăm, với tiến độ bây giờ, mặc dù không thể nói là xa vời, nhưng cũng có một đoạn đường phải đi.

Nghĩ đến đường sau này, Vương Lục lái Cự Thần Binh, ở trên đỉnh núi trầm mặc không nói.

Đế Lưu Tôn bên cạnh mở miệng hỏi: “Ba ngày nữa, Lôi Trì giới sẽ sụp đổ, đến lúc đó rất có thể chúng ta vừa ra ngoài liền sẽ bị chặn đường, người hiện tại đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu chưa?”

“Lúc nào cũng có thể chiến đấu... Có điều, ta cũng không nghĩ hẳn sẽ tới. Tên kia ẩn nấp bên cạnh người cùng Tôn Bất Bình lâu như vậy, điểm cơ trí ấy hẳn là có. Hẳn không ngăn cản được Tôn Bất Bình chọn lựa truyền nhân, nên đoán được lúc gặp lại, hẳn sẽ đối mặt với đối thủ ra sao.”

Đế Lưu Tôn có chút tiếc nuối: “Không sai, nếu không phải thương thế của ta chưa lành, chỉ một mình ta cũng sẽ không

thua hẳn.”

Lúc trước ở trong Lôi Trì bị hắc ám tính là trọng thương, từ đầu đến cuối luôn là một vết bầm Đệ Lưu Tôn canh cánh trong lòng. Về mặt thực lực, đối thủ thua xa nàng, hết lần này tới lần khác lợi dụng cơ hội hỗn loạn mà nàng quan tâm, tạo thành trọng thương mấy năm cũng không thể khỏi hẳn.

“Nếu đã không tới bên này, vậy nơi quần tiên thành có vấn đề gì không?”

“Yên tâm đi, nếu tên Vương Vũ kia cũng đi theo qua, sẽ không có vấn đề gì.”

“Ngươi rất tin tưởng nàng ta.”

“Trong mắt nàng, toàn bộ Tiên thành có ít nhất một nửa tài sản của nàng, hẳn là thuộc về nàng. Nàng làm sao có thể cho phép một tên chó săn Đọa Tiên phá hủy tất cả những thứ này? Tin ta đi, lúc hộ tài, nàng cơ bản là vô địch.”

“Nhưng mà, ta lại có dự cảm.” Vương Lục nói, bằng lái cự thần bình đứng dậy, ức vạn khối vuông trên người đồng thời chuyển động, bắt đầu thổ nạp thiên địa linh khí, phóng thích tiên linh.

“Dự cảm gì?”

“Lần này ra ngoài, sợ rằng chúng ta sẽ gặp đối thủ mạnh hơn Hắc Ám. Ngươi nghĩ xem, Hắc là quân cờ trong tay Đọa Tiên, nhiệm vụ quan trọng nhất hẳn là ngăn cản Tôn Bất Bình phục sinh, nhưng bây giờ sắp thành lại bại, làm quân cờ, giá trị của hẳn đã không còn.”

Đệ Lưu Tôn có chút không phản ứng lại: “Vậy thì sao?”

“Vậy có nghĩa là, hoặc Đọa Tiên đổi một quân cờ càng cường đại hơn, hoặc... đến phiên những người đánh cờ kia tự mình ra tay.”

“Không có khả năng...” Đệ Lưu Tôn chém đinh chặt sắt: “Lúc trước chúng ta liều chết phong bế thông đạo hai giới, không dễ dàng mở ra như vậy đâu.”

“Nhưng trên thực tế, thông đạo kia đã bị mở từ lâu rồi.”

Vương Lục có chút kinh ngạc: “Ta chưa từng nói với ngươi chuyện xưa thế hệ hoàng kim Linh kiếm phái sao?”

“Nói là đã nói, nhưng mà...” Đế Lưu Tôn lắc lắc đầu, “Ta cũng không cho rằng đó là Đọa Tiên hạ giới. Các người không từng kiến thức Đọa Tiên hàng thật giá thật, không hiểu lực lượng mà đối phương có là cường đại cỡ nào. Nếu thật sự là Đọa Tiên hạ giới, các người không thể có bất cứ người sống nào. Lấy lực lượng hiện nay của Cửu Châu đại lục, tùy tiện một Đọa Tiên cũng có thể quét ngang vô địch đại lục.”

Vương Lục cũng lời giải thích cho nàng biết năm đó rốt cuộc đã xảy ra bao nhiêu chuyện: “Tùy người nghĩ như thế nào đi.”

“Nhưng cho dù không phải bản tôn của Đọa Tiên thì ít nhất cũng là một quân cờ vô cùng mạnh mẽ. Quân cờ mà bọn hắn có thể bố trí ở Cửu Châu đại lục, thông đạo hai giới xem ra đúng là tràn ngập nguy cơ.” Đế Lưu Tôn nói, cũng đứng dậy: “Sau khi ra ngoài, ta phải tìm thời gian đi dạo chín chu, gia cố phong ấn.”

“... Cũng tốt, sau này ra ngoài, nếu có cơ hội thì thử gia cố phong ấn trước đi, tuy nhiên ta rất hoài nghi làm như vậy còn có ý nghĩa gì nữa.”

Ba ngày sau, thần thông phương hoa biến mất trong nháy mắt, bị thời không vặn vẹo quay ngược lại rút ngược, trong khoảnh khắc đã ép nát toàn bộ Lô Trì giới. Vương Lục và Đế Lưu cùng mượn khe hở thời không thuận lợi rời khỏi Lô Trì giới, đi tới trong tinh hải mênh mông.

Bốn bề tinh quang vẫn như trước, thoát nhìn cùng ba năm trước đây không có bất kỳ biến hóa nào - Trên thực tế cũng không có. Bọn họ ở Lô Trì giới ba năm, thật ra bên ngoài chỉ qua ba ngày mà thôi.

Thời gian ba ngày cũng không đủ để thay đổi quá nhiều chuyện, nhưng mà, cũng đủ để Cửu Châu đại lục nghênh đón một vị khách không mời mà đến.

Cực Bắc hàn chi địa, một đạo bóng đen lặng yên hàng lâm.

“Phế vật vô dụng, còn muốn ta đích thân ra tay.”

Thật sự cảm ơn miêu tả của Phượng Phi Lâu trước thời hạn thưởng điểm năm sáu, chúc mọi người vui vẻ vào đêm xuân.

...

“Hừ, lại là loại cuồng hoan hòa bình dối trá này.”

Trên một con đường nhỏ hẹp trong khu quần tiên thành, tại một nơi tầm thường của khu bảy, La Tiêu khoác lên mình một lớp áo choàng dày cộm, che kín hoàn toàn dáng người và tướng mạo. Trong sự náo động của thành thị hóa thân thành khách qua đường, thờ ơ lạnh nhạt quan sát thịnh điển của quần tiên thành.

Từ khi thành lập thành phố đến nay, các loại thịnh điển nhiều màu liền nhiều không đếm xuể. Lúc quần tiên đại bại, Vạn Tiên minh kiếm được đại thắng tự nhiên phải chúc mừng, tiểu thắng cũng muốn chúc mừng, thậm chí duy trì bất bại đều phải chúc mừng. Ngoại trừ tuyển thủ dự thi cần phải khăn trương chuẩn bị chiến tranh, các tuyển thủ đến Quần Tiên thành xem chiến, phần lớn thời gian đều dùng để vượt qua đủ loại khánh điển.

Đối với việc này, không ít người tỏ vẻ tương đối sầu lo, các tu sĩ không để ý tu hành, sinh sản vô ích, mỗi ngày ở trong Quần Tiên thành xem thi đấu, độ cuồng hoan, giấy Túy Kim Mê, việc này tương đối bất lợi đối với chính thể của tu tiên giới.

Nhưng mà tổ chức văn chương lại tuyên bố, khi tu tiên giới triển khai đến giai đoạn nhất định, phục vụ giàu có sản xuất so với sinh vật nặng hơn đương nhiên là tự nhiên. Vì thế, tổ chức này còn phải thuê không ít chuyên gia có đức cao vọng trọng ở tu tiên giới để chuyên gia soạn văn luận chứng chứng cứ văn., Kết cấu của nó rất rõ ràng, các loại số liệu lại phi thường rõ ràng, khiến người ta muốn phản bác đều không thể bắt đầu. Vì thế quan điểm này liền dần dần được chủ lưu tiếp nhận, mọi người bắt đầu an tâm đến mức say mê đắm chìm trong vui mừng một lần lại một lần.

Nhưng loại cuồng hoan liên tiếp không ngừng này cuối cùng cũng vụn vẹo hiện tượng. Có người biết không khó nhìn ra, nhu cầu cuồng hoan của mọi người đối với thực tế không tự tin, cũng vì trong lòng mọi người đều cảm thấy Vạn Tiên minh yếu hơn Thượng Cổ Địa Tiên, cho nên mới cảm thấy vui mừng cổ vũ đối với mỗi lần thắng lợi., Cũng chính bởi vì mọi

người đều hiểu, bất luận quần tiên đại bỉ tử thí thắng bại như thế nào, bọn họ đều sẽ phải đối mặt một đối thủ kinh khủng hơn, cho nên... hôm nay có rượu hôm nay say, chưa chắc đã không phải là một lựa chọn sáng suốt.

Cho nên, nhìn thấy trong quần tiên thành lại nhắc lên sóng triều cuồng hoan, La Tiêu chỉ cảm thấy mười phần châm chọc.

Đám con kiến ngu muội này, có ý thức được, ở thời điểm bọn chúng hoan hô, đã có một đạo âm ảnh đủ để bao phủ Cửu Châu lặng lẽ giáng lâm? Có ý thức được, hay là toàn bộ tu tiên giới Đại Lục Châu cũng sắp kết thúc hay không?

“Đối với hạng giun dế, cho dù nỗ lực tu hành vẫn chỉ là sâu kiến, cho nên bất luận bọn hấn làm gì cũng không quan trọng.”

Đang lúc La Tiêu trầm tư, bên chân truyền đến một thanh âm hơi hàm hồ không rõ. Đó là một con thỏ khuyển màu đen, bề ngoài xấu xí, toàn thân phủ đầy bụi bặm, có vẻ vẫn đục không chịu nổi. Nhưng đôi mắt chó tinh thoảng hiện lên thần sắc lẫm liệt ác liệt, biểu hiện nó không giống người thường.

Đương nhiên không giống người thường, dù sao cũng không phải là toàn bộ chó đen, đều có thân phận Địa Tiên.

Nghe được giọng nói của nó, La Tiêu cảm thán nói.

“Có đôi lúc, ta thật sự hoài nghi tôn nghiêm của Địa Tiên các ngươi có cái này hay không?”

“Tôn nghiêm? A, người sống sót mới xứng với tôn nghiêm, người chết cũng chỉ là một bộ thi thể mà thôi.”

“Cho nên, vì bảo vệ mạng chó của mình, ngươi thật sự thành chó săn? Hắc hắc, lúc trước ta nói, muốn đầu Chiến Thần huyết, liền ngoan ngoãn làm chó săn, kỳ thật chỉ là thuận miệng nói ra, không nghĩ tới ngươi thế mà lại theo ý tứ theo chữ viết mà làm theo. Vì tạm bợ mà có thể làm được bước này, ta quả thực có chút bội phục ngươi.”

“Vì sống tạm bợ, chuyện càng sỉ nhục ta cũng đã làm qua, đối với một người có thể phản bội đồng bạn ngày xưa, ngươi còn có thể hy vọng xa vời cái gì?”

Lời nói rõ ràng là tự hạ thấp mình, nhưng lại nhả ra từ miệng chó đen, lại khiến người ta cảm thấy mang tính châm chọc

mãnh liệt.

La Tiêu híp mắt lại, quyết định từ bỏ đấu khẩu với nó, yên lặng hành tẩu.

Hai người đi lòng vòng hồi lâu ở trong khu vực Át Thất, cho đến khi rất nhiều tu sĩ bắt đầu cảm thấy hiếu kỳ đối với một người một chó không ngừng đi vòng này, bọn họ mới dời trận địa, đến khi tới gần khu vực thành tiếp tục tản bộ nhẹ nhàng. Chỉ là, tràng diện một người một chó song song hành khiến La Tiêu đặc biệt ngột ngạt.

“Chúng ta còn phải đợi bao lâu nữa?”

“Đợi đến lúc đối phương từ bỏ tìm kiếm chúng ta mới thôi.” Hắc Bình nói, “Người bị đánh mất tim tán loạn triệt để căn cước, tương đương dâng lên tính mệnh thân gia. Đọa Tiên có thể dễ dàng truy tung vị trí của chúng ta, điều khiển lời nói hành động của chúng ta. Cho dù người dùng Đấu Chiến Thần Huyết để triệt tiêu tâm tư của mình., Nhưng khó tránh khỏi sẽ có sơ hở. Hiện tại chúng ta phải nhờ khí tức hỗn loạn của quần tiên thành che dấu khí tức của mình, hy vọng sẽ không bị người nọ tìm tới. Người nọ tính cách nóng nảy, nhẫn nại kém cỏi, sẽ không tốn quá nhiều thời gian để tìm kiếm hai kẻ bại quân chúng ta. Nhưng về phương diện khác, nếu là bị hấn tìm được, chúng ta đều chết không có chỗ chôn.”

La Tiêu lắc đầu: “... Về chuyện Đọa Tiên hạ giới, người nắm chắc được mấy thành? Có phải sai rồi không?”

“Vấn đề ngu xuẩn.” Bây giờ mặc dù hắc đã lưu lạc đến mức làm chó cho La Tiêu, nhưng hiển nhiên đối với chủ nhân cũng không có bất kỳ ý kính trọng nào.

“Như vậy, nếu hấn không tìm thấy chúng ta, kế tiếp sẽ làm thế nào?”

Hắc trầm mặc trong chốc lát: “Hấn sẽ khôi phục lực lượng trước. Bây giờ thông đạo hai giới cũng chưa hoàn toàn mở ra, Đọa Tiên giáng lâm cần phải trả một cái giá thật lớn, một thân lực lượng sẽ bị tiêu hao kịch liệt, hơn nữa bởi vì pháp tắc đại lục cửu châu khác nhau, Đọa Tiên ở hạ giới cần thời gian nhất định để thích ứng., Lựa chọn tốt nhất là tìm thấy quân cờ như ta và người, căn cước quân cờ vào cơ thể, có thể đẩy nhanh tốc

độ khôi phục của quân cờ. Nhưng cho dù không tìm được chúng ta, với bản lĩnh của hắn, đại khái chỉ cần mười ngày là có thể khôi phục thực lực cấp Chân Tiên.”

“... Nói cách khác, thời gian dành cho chúng ta chỉ có mười ngày?”

“Cũng chưa chắc chỉ còn thời gian cho chúng ta.” Hắc nói: “Ta ở Lôi Trì giới định bóp chết Tôn Bất Bình sắp thành lại bại, có lẽ bên kia cũng có biến hóa gì đó. Không ngại giao chuyện dò đường cho bọn họ, chúng ta chỉ cần ẩn thân sau màn, ra tay vào thời điểm máu chót là đủ.”

“Vương Lục...” Sắc mặt La Tiêu trở nên khó coi. “Hắc, trên người ngươi chia sẻ đến từ Đấu Chiến Thần Huyết của ta, cho nên ngươi nên biết rõ Vương Lục không chỉ là kẻ địch của ta, mà còn là kẻ địch của ngươi. Nếu tùy ý để gã thành lập công huân khó có thể vượt qua, Đấu Chiến Thần Huyết cản trở lại, ngươi và ta ai cũng không sống nổi.”

“Yên tâm đi, hắn không làm được. Người buông xuống từng là Thương Lan Tiên Tôn đã từng chạm tới cảnh giới trời cao. Ở Đại Lục Cửu Châu, hắn tuyệt đối vô địch, sơ hở duy nhất, chỉ có đồng bạn của hắn mới có thể biết.”

La Tiêu vô cùng nhạy cảm nhận thấy được ngữ bệnh trong những lời này: “Nghe ý của ngươi, ngươi biết sơ hở của hắn? Vậy thì trách đi, chớ sẵn của ngươi cũng có thể coi là đồng bạn của Đọa Tiên?”

“Đương nhiên ta không biết, nhưng ít nhất ta biết Thương Lan Tiên Tôn vô địch giới này cũng có sơ hở. Chỉ cần có sơ hở là có thể thử tìm ra manh mối. Đương nhiên, bây giờ chúng ta cần nhất chính là ẩn núp, vì lẽ đó tìm kiếm sơ hở, để người khác mượn tay giả làm.”

La Tiêu nghe vậy giật mình: “Người khác, ngươi là chỉ Vương Lục? Ngươi muốn lợi dụng hắn để dò đường? Sau đó chớ sẵn thâm niên như ngươi lại càng hiểu rõ ưu thế của Đọa Tiên, trước tiên giải quyết sơ hở của đối phương, cuối cùng làm ra một kích máu chót? Ý nghĩ này cũng không tệ, như vậy vấn đề hiện tại chính là, chúng ta phải làm thế nào để báo tin tức Đọa Tiên giáng lâm cho Vương Lục biết, đồng thời không bại lộ sự tồn tại của chúng ta... Ồ, chi bằng ngươi viết thư nặc danh?”

“Không cần cái đó.” Hắc lạnh giọng nói: “Chuyện Thương Lan giáng lâm, Vương Lục nhất định sẽ biết, không cần chúng ta nhắc nhở. Thương Lan chính là đối thủ cũ của Tôn Bất Bình, nếu Tôn Bất Bình sống lại, hoặc là đem thứ gì đó truyền thừa cho Vương Lục, Vương Lục không có lý do gì không có phản ứng với Thương Lan.”

“Đương nhiên, nếu như hắc thật sự đàn độn tới mức đó...”

Đang lúc chuẩn bị đen lại nói tiếp, đôi diện bỗng nhiên có một gã khách qua đường đi tới, người này tu vi không thấp, trước khi hiện thân bất luận La Tiêu hay Hắc cũng không phát hiện ra. Mà người nọ sau khi xuất hiện, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Hắc, phảng phất cảm thấy kỳ quái vì âm thanh của con chó đen này.

Linh khuyển có thể mở miệng nói tiếng người trên đời này không hiếm, nhưng lúc này Hắc cũng không phải đóng vai Linh khuyển, chỉ là một con chó đất bình thường mà thôi. Đám thổ cầu bình thường đương nhiên sẽ không nói chuyện, vì tránh để bại lộ, Hắc đành phải sửa như súc sinh bình thường hai tiếng.

Ai ngờ không gọi thì cũng thôi, nhưng kêu lên lại khiến ánh mắt người tới kia sáng ngời.

“Ha ha, đại hắc cầu mặc dù bán tướng bình thường, nhưng tiếng kêu này mười phần khí khái, hàm hồ vô cùng, hiển nhiên là con chó tốt dùng thịt thượng giai. Này, ha ha, ta muốn mua con chó này, bao nhiêu tiền người chịu bán?”

La Tiêu nghe mà khiếp sợ vô cùng: “Người, người nói cái gì?”

Người nọ cười nói: “Tới Tiên thành lâu như vậy, nghiêm trang chưa ăn mấy bữa thịt chó. Không thể tưởng được nơi nhiều người như vậy, phần tử động viên cũng nhiều, hại người ăn đều chịu thiệt, hôm nay khó có cơ hội này... Cái con chó này xem ra cũng không phải linh khuyển linh sủng gì, không bằng bán cho ta đi. Ta cho ngươi hai trăm viên linh thạch có được không?”

“Hai vạn cũng...ta dựa vào ngươi?” La Tiêu lúc này lấy lại tinh thần, đè nén sự kinh hãi, không nói nốt nửa câu sau, bởi vì

hắn thình lình nhận ra tên khách qua đường này chính là cầu nhục thiên sư.

Cầu thịt thiên sư lấy hai việc nổi tiếng trên đời. Thứ nhất là nàng có khuê mật tốt nổi tiếng khắp thế gian: Vô Tướng chân nhân vương vũ. Thứ hai là người này ham mê thịt chó, cuồng nhiệt cực đoan. Mặc dù chưa từng làm các loại như chó trộm chó độc chó đẻ làm việc, nhưng vì ăn một miếng trả thịt chó, hành vi của nàng cũng rất khó gọi là quang minh chính đại...

Gặp phải loại điên khùng này, La Tiêu chỉ có thể là tự nhiên xui xẻo, khoát tay từ chối yêu cầu giao dịch của đối phương, sau đó dẫn bóng tối rời khỏi hẻm nhỏ.

Mà đợi La Tiêu đi rồi, cầu nhục thiên sư nhất thời lộ ra vẻ mặt cô đơn.

“Ai, vốn định ăn bữa cuối cùng vui vẻ một chút... Khó có được một con chó đất trên người mang theo tiên vị a. Gia hỏa này khẳng định cất giấu huyết thống tiên thú mấy vạn năm, hương vị nhất định sẽ khiến người ta cả đời khó quên. Đáng tiếc, đáng tiếc, đáng tiếc.”

Mà nhìn qua La Tiêu —— chủ yếu là bóng lưng con chó đen bên chân hắn đi xa, thiên sư thịt chó bỗng nhiên thần sắc biến đổi.

“Không được, không thể để yên như vậy được, cuộc đời của ta, quyết không thể chấm dứt trong tiếc nuối này, ta nhất định phải ăn miếng thịt lớn đầy mỡ khi ăn vào rồi mới chịu chết đi.”

“Vị nhân vật nuôi chó không biết tên này, thật sự phi thường xin lỗi, nhưng con chó nhà ngươi, ta muốn kết thúc rồi.”

...

Cao tăng trong công viện tổ chức Tiên Thiên năm khu của Quần Tiên thành tổ chức một vụ vụ, Phong Ngâm chân nhân không biết làm sao đành để tờ giấy trong tay xuống.

Công vụ cần hấn xử lý chồng chất như núi, dù là nguyên thân cường đại của hấn, xử lý tinh thuần công vụ cũng cảm thấy có chút khó giải quyết, lúc này lại có một người có tâm tư gây loạn ở bên cạnh, thật sự là một cái đầu lớn gấp đôi.

“Su huynh sư huynh, ngươi mau nhìn phần ký báo này, lại có môn phái thôi không biết xấu hổ ý đồ lợi dụng cơ hội quần tiên đại bi lừa gạt vật. Nhìn xem mặt mũi không biết xấu hổ này đi., Môn phái có một tuyến thủ thay thế chống lưng mà dám yêu cầu tài nguyên trăm vạn linh thạch bọn họ sao lại không đi tìm chết? Theo ta thấy nên trực tiếp phê chuẩn, nếu quý phái không thể bồi dưỡng nhân tài, không bằng đem tuyến thủ này chuyển tới môn phái khác danh nghĩa tiếp nhận bồi dưỡng., Xem bọn hấn còn dám mở miệng đòi tiền sư huynh ngươi cảm thấy chủ ý của ta thế nào? Ngươi không có ý kiến gì ta sẽ giúp ngươi ký, ha ha đừng lo vấn đề chữ viết, ta nguyện tạo thủ dụ của ngươi đã sớm luyện thành rồi, cam đoan ngay cả giấy thành tâm cũng không phân biệt được...”

Nghe một chuỗi dài này, gió rít ký tên tại một phần ký tên đều lệch ra một cái bút họa, điều này làm cho trong lòng một trận buồn bực khi nghe phong ngâm ưa thích.

“Vương Vũ, gần đây ngươi có phải rất nhàm chán hay không? Nếu nhàm chán, ta đề nghị ngươi đi bế quan, không đến Nguyên Anh sẽ không ra ngoài.”

“... Su huynh ngươi biết rõ ta không thể đột phá đến cảnh giới Nguyên Anh, bế tử quan có ích lợi gì? Hơn nữa tốt xấu gì ta hiện tại tốt xấu gì cũng là đệ nhất Kim Đan Cửu Châu. Chờ ta đến cảnh giới Nguyên Anh cũng chưa chắc đã là đệ nhất Nguyên Anh Cửu Châu., Hiệu quả quảng cáo này kém xa. Bây giờ ta ra bên ngoài ăn cơm, chủ quán đều tranh nhau mời ta đi ăn chùa, về sau chỉ cần lập bảng hiệu đệ nhất kim đan cửu châu đến đây, đó chính là quảng cáo tuyệt hảo. Nhưng nếu ta

là thăng cấp lên Nguyên Anh, người ta cũng không thể lập bằng hiệu cửu châu đệ ngũ thiên hạ Nguyên Anh đến đây được? Còn tưởng là có mười vạn người trúng thưởng lớn nữa chứ...”

“... Là như vậy, thời gian trước ta có chút tâm huyết dâng trào, đêm quan thiên tượng, nhìn thấy trên đỉnh đầu người tử quan lấp lóe sáng lên, đây là dấu hiệu không bé tử quan thì cả đời tiếc nuối, cho nên còn khuyên người không nên lãng phí thời gian ở chỗ này, mau bé quan đi.”

“Sư huynh à, chỉ bằng ánh mắt không nhìn rõ trà Niên, vậy có thể thấy được thiên tượng gì chứ? Ha ha ha, người không phải bị Lộ Đăng hoa mắt đấy chứ?”

Vương Vũ vừa cười ha ha, vừa bất cần rút một tờ báo cáo bằng công văn từ trong đồng công văn, còn là một số môn phái nhỏ kí vào sổ thông báo về tài chính. Vương Vũ nhìn xong, bĩu môi, sau đó vẽ bức thư lên trên lan can viết một cái ngón giữa giống như đúc, bên cạnh tức thì ký tên Phong Ngâm.

Bản nhân Phong Ngâm không thể nhịn được nữa.

“Vương Vũ... Đạo trước lão Bát có gửi thư đến nói rằng phát hiện một kho báu hi thế ở trong lòng U Minh sơn, nhưng hiện tại nhân thủ chưa đủ nên không thể khai quật. Ta thấy gần đây người không có việc gì, không bằng đi dò đường giúp hắn đi?”

“U Minh sơn mạch không phải là nơi ở của Thượng Cổ Hãm Tiên trận sao? Đi liền không trở về được, ta nói này sư huynh người đang cố ý đùa giỡn ta à?”

“Không, ta là vì nể tình sư huynh muội đồng môn, không muốn nói thẳng với muội cái chữ cút này.” Phong Ngâm nói xong, bỗng nhiên vỗ một cái bàn, lập tức toàn bộ đình viện đều rung núi chuyển.

Đương nhiên, đồng tư liệu chông chắt như núi cũng chia năm xẻ bảy. Nhưng phong ngâm thì không quan tâm.

“... Tốt tốt tốt, ta đi.” Vương Vũ sò lên đầu. “Không quấy rầy một người chậm rãi tu hành đồng tử công.”

Đợi Vương Vũ đi rồi, gió rít nhìn hỗn độn trong phòng, cảm thấy mỗi mệc lại tăng thêm vài phần.

“Luu Hiền, có đây không?”

“Ừm.”

Trong khi nói chuyện, nhị trưởng lão Thiên Kiếm Đường chột hiện thân, ánh mắt đảo qua khắp nơi, cũng lắc đầu: “Gia hỏa này, luôn làm cho người ta thêm loạn như vậy.”

Phong Ngâm nói: “Tình huống của nàng... chắc người cũng đã xem qua, thế nào?”

Luu Hiền nói: “Rất không ổn định, mặc dù nàng luôn làm ra vẻ không sao cả, nhưng thành thật mà nói, cho dù sư huynh không đeo kính mắt cũng nhìn ra được a, hiện tại nàng vô cùng yếu ớt.”

“Đúng vậy a, nếu như là trạng thái bình thường như nàng, chỉ sợ ta đã sớm tức giận đến nổi lật tung cả viện tử này ra rồi.”

Luu Hiền dở khóc dở cười gật đầu: “Kỳ thật lúc đầu ta cũng căn cứ vào phán đoán này...” Nói rồi, hắn nhặt tờ báo chí dưới đất lên, “Luyện theo bút tích của người chỉ vào bức tranh của người ta à? Cũng quá trẻ con rồi, đổi thành nàng bình thường, ít nhất cũng biết vẽ... ách, tóm lại, so ra còn dọa người hơn bức này nhiều.”

“... Người cảm thấy có cần thiết lại để cho lão Thất nhìn xem?”

“Không cần đâu, lão thất tuy rằng kỹ thuật sử dụng thuốc thiên hạ vô song, chuyện này hắn cũng không xử lý được. Tên Vương Vũ này không biết quý gì mà có thể khiến nguyên thân của mình gần như sụp đổ. Vô Tướng công của nàng hẳn là cầu ổn nhất, tuy thường xuyên đổi mới nhưng thân thể và nguyên thân của nàng vững vàng, cho dù dùng tiêu chuẩn cấp bậc của Chân Quân để so sánh cũng vô cùng ưu tú.”

Phong Ngâm chân nhân cũng hoang mang không thôi: “Cho nên mới bảo người đến đây nhìn xem, mấy ngày nay ta ở đây thay Vương Lục trấn giữ, chuyện bên ngoài cũng không nắm chắc được chi tiết như vậy.”

Luu Hiền nói: “Nói đến, quả thật không biết tiểu tử Vương Lục kia chạy đi đâu rồi. Về phần nói Vương Vũ bên này... Tình huống không có gì khác, chỉ có một việc ta cảm thấy có chút kỳ quái: Lúc trước đám bằng hữu như hồ bằng cầu của

nàng, hình như càng ngày càng ít. Nói đến những người bằng hữu kia của nàng... sư huynh quen biết không?”

Phong Ngâm lắc đầu: “Chưa bao giờ thấy qua, cũng không biết những người nàng quen khi nào. Hơn nữa càng khiến người ta kỳ quái hơn là trong đó có vài người có lẽ không kết giao được với nàng, nhưng tình cảm lại giống như tỷ muội nàng.”

Lưu Hiến nói: “Hơn nữa mỗi người đều mang tuyệt kỹ... Các nàng chưa hẳn có thực lực kinh thiên động địa, nhưng tại một lĩnh vực nào đó lại cơ bản đạt tới tiêu chuẩn hàng đầu đương đại. Trừ điều đó ra, lĩnh vực các nàng am hiểu, cực ít có trọng hợp. Đợi một chút, nói như vậy, sư huynh ngươi có cảm giác hay không, có lẽ các nàng là...”

Phong Ngâm nghe đến đó, con mắt cũng càng lúc càng tròn to: “Ý ngươi là?”

Lưu Hiến nói khẽ: “Có lẽ, các nàng đều là...”

“Thành viên của một tổ chức bí ẩn nào đó?”

“Ừm, ta cũng cảm thấy như vậy. Có thể tụ tập một đám người đặc biệt như vậy chỉ có thể là tổ chức lực lượng? Hơn nữa đây là một tổ chức chỉ thu nạp nữ tu sĩ có sở trường riêng.”

“Không liên quan đến chủng tộc, không quan hệ tuổi tác hay những nhân tố khác, chỉ cần là nữ tính, chỉ cần có một kỹ năng là có thể gia nhập... Ta đoán người khởi xướng hẳn là người theo chủ nghĩa nữ quyền. Bất quá tổ chức này sau khi thành lập, cũng không có tôn chỉ gì đặc biệt.”

“Ừm, chưa từng nghe nói có tổ chức nào tương tự như vậy làm đại sự.”

“Hẳn chỉ là cùng một dạng hảo hội thôi Ngũ sư muội có thể gia nhập tổ chức như vậy, kết bạn với đủ loại tu sĩ, cũng không phải là chuyện xấu. Hơn nữa tổ chức kia người tài ba đệ tử nhiều như vậy, hẳn là có trợ giúp với tình huống hiện tại của nàng chứ? Đáng tiếc hiện tại ta không thoát thân được, không có cách nào giúp nàng quá nhiều.”

“Sư huynh, bao năm huynh giúp đỡ nàng đã đủ nhiều rồi. Việc riêng của nàng thì để chính nàng tự xử lý đi.”

Cùng lúc đó, một vị Linh Kiếm trưởng lão tổ chức nữ tính bí ẩn nào đó đang uống say mềm tại một tử lâu.

“A a, tiểu nhị, mau cầm thêm rượu đi, không phải ta từng nói uống rượu trên bàn dùng sức không ngừng sao? Tử lâu các người có được không?”

“Khách quan, ngài đã uống hơn hai trăm cân rồi, không thể uống nữa a...”

“Có cái gì không thể uống? Người chưa từng nghe qua lời nói già nua sao, chỉ có trâu chết mệt chết, không có ruộng tưới hồng, người cảm thấy ta giống như là bị tưới nước hay sao?”

“Không, không giống, nhưng loại rượu này không thể uống quá nhiều a. Bởi vì nhà ta cũng không có để dành nhiều như vậy a...”

“Người sợ ta không trả nổi tiền sao? Nực cười, ta đường đường là đệ nhất Kim Đan cửu Châu đến nhà các người uống rượu, phí quảng cáo sẽ đáng giá miễn phí một cái giá tốt cả đời, hơn nữa mặc dù ta không mang tiền sẵn, nhưng ta có thể ký tên người muốn ai thì ta cũng ký cho người xem. Ta sẽ cho người xem Linh Kiếm Chương môn có muốn hay không? Người đem rượu ra đây, ta ký cho người một ngàn linh thạch một con đường thiếu nợ một vạn linh thạch cầm rượu lấy rượu...”

Điểm tiểu nhị bị tiếng gầm thét liên tiếp này làm cho không biết làm sao, đành phải ngoan ngoãn lấy ra hai vò rượu. Kết quả vừa mới lên bàn không bao lâu đã bị uống sạch sành sanh.

Lúc này vẻ mặt chương quỳ đã đắng chát, lúc đầu vì hiệu quả quảng cáo mời vị đại thần này đến tử lâu nhà mình, kết quả mới biết đây là một cái hố trời a... Nàng lớn tiếng ồn ào như vậy, tử lâu nào còn có việc buôn bán? Hiệu quả quả quả quảng cáo gì cũng không còn nữa rồi.

Ngay khi chương quỳ tuyệt vọng, một vị khách nhân mỉm cười đi đến. Nhưng không đợi tiểu nhị chào hỏi, gã đã khoát tay ý bảo không cần người khác đi cùng. Một mình gã đi lên lầu hai, rồi đến bên cạnh Vương Vũ.

“Ôi, Tiểu Vũ, một mình uống rượu nhiều quá không thú vị à? Sao không gọi ta?”

Vương Vũ mắt lơ đãng mê ly: “Tiểu, Tiểu Thất?”

“Ha ha, cũng không phải là ta trừ ta ra, hiện tại còn có ai có thể uống rượu cùng ngươi?”

Vương Vũ trầm mặc một chút: “Các nàng... đều vẫn còn.”

“Nói theo một ý nghĩa nào đó cũng không sai, đáng tiếc các nàng không cách nào uống rượu cùng ngươi đúng không? Cho nên vẫn là quý trọng người trước mắt đi.” Tiểu Thất nói, không chút khách khí bung lên một vò rượu, giống như cá voi hút nước uống một hơi cạn sạch.

“Tiểu Vũ, có chuyện nhờ ngươi giúp một tay.”

“Chuyện gì?”

“Ta muốn ăn một bữa ngon.”

“...” Vương Vũ sững sốt, quay đầu lại nhìn tiểu nhị. “Ngươi muốn ăn gì thì cứ ăn, ta có thể ký sổ.”

“Không, không phải loại buôn bán hàng lớn trong tửu lâu, thứ ta muốn là độc nhất vô nhị, khiến người suốt đời khó quên. Không, cho dù chết cũng sẽ không quên món ngon tuyệt thế.”

Vương Vũ sững sốt, sau đó vội vàng xua tay: “Không được không được, Tiểu Bạch không thể cho ngươi ăn thịt tiểu gia hỏa Vương Lục đặc biệt bảo bối. Năm đó nó còn có chút ám muội với mẹ của nàng. Nếu ta đưa nàng cho ngươi ăn, thì Vương Lục chắc chắn sẽ làm chết ta mất.”

“Này, ngươi coi ta là gì?”

“...Vậy, cờ cũng không được a.”

“Tiểu Vũ, ngươi làm ta đau lòng quá đấy biết không hả, trong mắt ngươi ta là Súc sinh vì ăn thịt chó có thể táng tận thiên lương sao?”

Vương Vũ suy nghĩ: “Ta có thể đổi cách nói chính xác hơn, nhưng về bản chất, ngươi đúng là vì một miếng thịt chó tốt, không tiếc bất cứ giá nào. Có cần ta đưa ra ví dụ không?”

Tiểu Thất lập tức nghẹn lời, một lát sau mới nói: “Được rồi, nói thật, ta quả thật không có hứng thú đối với việc Bạch Thi Tiêu và khuyến đi cờ.”

“Bởi vì... Người đã nghe qua câu châm ngôn kia nhỉ? Một đen hai vàng ba hoa bốn trắng, hai người kia một là trắng, một là hoa, đều thuộc về hàng ngũ, ta không có hứng thú gì a.”

“ ... ”

...

“Đây là con chó đen độc nhất vô nhị đoạt tạo hóa thiên địa mà ngươi nói sao? Xem ra không có gì ghê gớm lắm.”

Trong phòng tửu lâu, cầu nhục thiên sư bưng bưng hứng thú bày ra bản đồ truy tung mà nàng tự tay vẽ cho Vương Vũ. Trên bản vẽ vẽ một con chó đen to lớn rất sống động, bên cạnh chó có bóng người, nhưng mờ lung không rõ, hơn nữa chen ở góc của bản vẽ, chỉ có một vệt nhỏ, có vẻ phi thường qua loa.

Đây là bản đồ truy tung do tu sĩ pháp thuật vẽ thành, có thể lập tức khóa chặt vị trí mục tiêu, hiển hiện trạng thái. Cầu nhục thiên sư phí hết một phen tâm tư, mới cẩn thận từng li từng tí tránh thoát tầm bản đồ truy tung này. Nhưng Vương Vũ xem lại, con chó trên bản vẽ cũng chỉ là con chó bình thường, không biết Tiểu Thất rốt cuộc vì cái gì mà rắc rối đối với một con chó lớn.

“Thịt chó bình thường? Ngươi không chuyên nghiệp, con chó này nhìn qua bình thường không có gì lạ, nhưng trong cơ thể lại hàm chứa một tia tiên vận, sợ là thời đại hồng hoang đã qua đời, nếu không phải ta có một đôi thần nhãn giống chó thật đúng là không nhìn ra. Loại huyết thống ẩn tính này là hiếm thấy nhất, nói chung là rất hiếm thấy,, Huyết thống Tiên cấp hoặc là cực kỳ cường thế, truyền thừa đời đời không giảm độ tinh khiết. Hoặc là theo thời gian trôi qua suy tàn tiêu vong, truyền nhân đời sau chỉ có thể kế thừa một số bộ phận thần thông dị năng của tổ tiên, nếu muốn phát huy hào quang thì cần phải không ngừng ngược lại căn nguyên. Mà loại huyết thống cực kỳ bí ẩn đã trải qua vạn năm ngưng tụ mà không tiêu tan này, ta ăn chó nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên nhìn thấy.”

Tiểu Thất nói xong, cả người run rẩy kích động, gò má ửng đỏ, khoe miệng khê buông giọt chất lỏng óng ánh xuống...

Wương Vũ nhìn mà giật mình: “Ta nói Tiểu Thất ngươi tỉnh đi, bây giờ ngươi đã để ý dâm cái tính đại hắc cầu, lúc này thân thể đối với ngươi thanh danh bất lợi a...”

Tiểu Thất nghe vậy cả kinh, lau nước miếng rồi dùng sức trừng mắt nhìn Vương Vũ, sau đó giải thích: “Người không thể nào hiểu được loại huyết thống chó săn này, hấp dẫn đối với người ăn ngon.

Vương Vũ nghi hoặc nói: “Ăn ngon đến vậy thật sao? Ta thấy bình thường người đối với Tiểu Bạch cũng không động tâm như vậy a...”

“Thành thật mà nói, chưa chắc ăn ngon thật.” Tiểu Thất giải thích, “Trên thực tế Tiểu Bạch mặc dù là tiên thú quý trọng, nhưng hương vị cũng chưa chắc tốt hơn so với chó đất nhà phạm gian nuôi, dù sao huyết thống Tiên cấp cũng không phải là dùng để tìm vị. Nhưng mà, ta ăn chó nhiều năm như vậy, thịt chó ăn nhiều hơn nữa.”

Vương Vũ cười nói: “Vậy người kích động cái gì?”

“Đây là vấn đề cất giữ vị trí mỹ thực a, thân là nhà ẩm thực chuyên nghiệp, chỉ ăn thôi cũng không tính là bản lĩnh gì, có thể đem thịt chó muôn hình muôn vẻ khắp thiên hạ đều ăn hết., Xác nhận mùi vị của nó cất giữ trong nguyên thần, xác suất cất giữ đạt tới một trăm phần mười mới thật sự lợi hại, những thứ mỹ vị nhất ta đều ném qua rồi., Vài loại thịt chó hi hữu cũng lợi dụng các loại cơ hội thưởng thức một phen —— bao gồm thịt Tiên Cầu. Nhưng cũng có vài loại vẫn có không có cơ hội ăn được, trong đó bao gồm loại huyết thống buồn bực này. Ta không trông mong một đời ngắn ngủi này có thể ăn khắp thiên hạ cầu, dù sao Kim Vô Chân, nhưng có nhiều một loại chính là một loại, cơ hội có thể gia tăng tỷ lệ thu thập ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua.”

“...Được rồi, ta phê chuẩn người ăn là được, nhưng loại chuyện này một mình người còn không làm được sao, tìm ta nói cái gì?”

Tiểu Thất nói: “Cần người phối hợp với việc bắt chó cho ta. Lúc trước ta ra giá hai vạn linh thạch với cầu chủ nhân cũng không bán, xem ra không phải đối tượng tiền tài có thể mua chuộc được...”

Vương Vũ ngắt lời: “Đó là bởi vì người ra giá không đủ cao, trên đời này làm gì có đối tượng tiền tài không thể mua chuộc.

Ngươi ra giá hai trăm triệu thử xem, đừng nói là con chó hăn nuôi, đoán chừng ngay cả mẹ hăn mà cũng có thể lấy ra bán.”

Tiểu Thất nói: “Được, vậy không bằng ngươi đến tài trợ cho ta hai ức linh thạch? Để cho ta trải nghiệm một chút sức mạnh vô tận của tiền tài?”

Vương Vũ trầm mặc một chút, nghiêm mặt nói: “... Hoặc là chúng ta có thể đi đường tắt, ví dụ như cho con chó kia một ít mê dược, tìm cơ hội trộm đi. Không, ngươi vừa mới hỏi hăn giá, nếu trong khoảng thời gian ngắn con chó kia liền biến mất không thấy, rất dễ dàng sẽ liên tưởng đến trên người ngươi, gây chuyện phức tạp. Cho nên chúng ta không ngại đem sự tình làm bí mật một chút.”

Tiểu Thất hỏi: “Bí mật như thế nào?”

“Rất đơn giản, giống như là đem một giọt nước giấu vào trong biển rộng. Chúng ta có thể hạ mê dược cho tên chủ nhân kia, sau đó trộm đi toàn bộ vật đáng giá trong nhà hăn.

“Hoặc là làm quá bí mật, ta đi tìm lão Thất đòi chút kì dược, đem chủ nhân chó cùng hàng xóm của hăn toàn bộ mê hoặc, sau đó đem gia sản của bọn họ quét sạch. Cứ như vậy, chuyện ném một con chó đen cũng không ai chú ý tới”.

Nói đến đây, ánh mắt của Vương Vũ hiện lên vẻ nóng lòng.

“Tiểu Thất yên tâm đi, ngươi là bạn thân tốt nhất của ta, nguyện vọng của ngươi, bất luận thế nào ta cũng sẽ thực hiện cho ngươi.”

“... Nói thật, nói thật, lợi dụng khuê mật tốt nhất của mình để thực hiện thân thể xấu xí của mình, ngươi không cảm thấy thua thiệt sao?”

“Không lỗ tiền là được, không thiệt thì không quản được nhiều như vậy.”

Cùng lúc đó, một góc khác của quần tiên thành.

“Cảm giác tim đập nhanh?”

La Tiêu có chút tò mò hỏi con chó đen bên chân.

“Dường như bị một tồn tại cường đại nào đó khóa chặt.” Cao tăng Địa Tiên tiên nhiệm hóa thân thành hắc cầu, tràn đầy

ngghiêm túc nói: “Bây giờ ta cảm thấy vô cùng không ổn.”

La Tiêu nghe xong cũng cảm thấy có chút nặng nề: “Là Thương Lan sao? Trốn trong Quần Tiên thành còn không tránh được hẳn?”

“Không phải thương lan.” Hắc nói, “Mặc dù hẳn vừa mới giáng lâm, lực lượng còn ở nơi thấp cốc, thế nhưng bị Đọa Tiên khóa chặt cảm giác áp bách, so với hiện tại mạnh hơn gấp mười gấp trăm lần, chỉ sợ ngay cả mở miệng nói chuyện với người cũng làm không được.”

Đầu óc La Tiêu suy nghĩ rất nhanh: “Kia có phải là nữ nhân khó hiểu lúc trước không? Chính là ả định ra giá hai vạn linh thạch mua người hay không?”

“Nàng?” Hắc Chuyên nghĩ nghĩ, nhắc lên một tia tiên linh còn sót lại trên người quét qua, lập tức phát giác được mình bị người vẽ đồ án truy tung, tức giận lập tức sinh ra, “Thứ đồ gì, cũng dám động tay động chân trên người ta? Đáng hận, nếu ta tu vi còn, nhất định lấy mạng chó của nàng. Bây giờ là lúc nào, lại có người dám tiết lộ ngoại chi...”

La Tiêu châm chọc nói: “Cái này có thể trách được ai, sợ thương lan sợ đến ngay cả nhục thân chính mình cũng vứt bỏ không cần, tự mình chải chuốt mình biến thành một con chó, dùng cái này để ẩn nấp chính mình. Bởi vậy có phiền toái gì cũng đều là người gieo gió gặt bão.”

“Ngu xuẩn không biết gì, đây chỉ là bởi vì người chưa từng nhìn thấy sự lợi hại của Đọa Tiên, Tôn Bất Bình năm đó ở bên trong Đọa Tiên chỉ có thể coi là hàng tốt, sau khi buông xuống Cửu Châu lại bởi vì nguyên thần bị trùng kích, ngay cả công pháp ngày xưa cũng nhớ lại không được đầy đủ., Dù như thế cũng thành vua của Địa Tiên. Trong Đọa Tiên Tôn, Thương Lan Tiên Tôn cũng coi là tồn tại cường đại. Cho dù thông đạo chưa mở, cường ép hàng lâm mà thực lực bị hao tổn, cũng đủ để quét ngang Cửu Châu. Muốn sống trong tay hắn, làm bất cứ việc gì cũng đều không quá “

Nghe Hắc nói trịnh trọng như vậy, La Tiêu liền thu hồi ngữ khí trào phúng, ngghiêm túc nói: “Như vậy, nhằm vào đối thủ đáng sợ này, chúng ta cần phải chết ở chỗ này?”

“Nhất định phải chờ, ít nhất phải đợi đến khi đám Vương Lục chủ động ra tay, cùng Thương Lan chính diện đánh nhau, chúng ta mới có thể ra khỏi Quần Tiên thành. Bằng không, bất kể ngươi có chu đáo chặt chẽ bao nhiêu kế hoạch, khi hành động cẩn thận cỡ nào, đối với Đọa Tiên mà nói cũng không đáng nhắc tới. Hắn chỉ cần một ý niệm đã có thể khóa chặt ngươi, trong nháy mắt liền có thể đi tới bên cạnh ngươi., Cho phép hình thần câu diệt, muốn sống lâu thêm một chút thì phải kiên nhẫn... Dẫu mười ngày sau, hắn khôi phục thực lực cấp Chân Tiên quét ngang Cửu Châu, vậy cũng có Vạn Tiên minh và Địa Tiên đỉnh đầu khác đi trước, ngươi phải ẩn núp phía sau màn. La Tiêu, ngươi phải hiểu, trận chiến này, chỗ giá trị của hai người chúng ta...”

“Tốt tốt tốt, vậy chúng ta sẽ kiên nhẫn chờ... Ồ, ngươi có ngửi thấy cái mùi kỳ quái gì không?”

Hắc ngẩng đầu lên: “Mùi kỳ quái?”

“Ngay cả chó chết nhà ngươi cũng không ngửi ra, lẽ nào cảm giác của ta là sai? Nhưng ta quả thực cảm giác không khí trong phòng này có chút không đúng a.”

Lời còn chưa dứt, La Tiêu đã đột nhiên biến sắc.

“Đáng chết, có người hạ độc với chúng ta? Chân nguyên của ta không nhắc lên được, tình huống của ngươi thế nào? Đây, nói chuyện, ngươi... Ta dựa vào, ngươi lại trực tiếp ngất xỉu trước ta ư?”

Sau khi hô xong mấy câu này, La Tiêu bắt đầu cảm thấy mí mắt trở nên nặng nề, không bao lâu liền chống đỡ không nổi, té xỉu trên đất.

Mẹ nó, lúc này rốt cuộc là ai ra tay với hắn? Đoạn đề này không khỏi sinh sự quá lớn, đúng là muốn kéo toàn bộ tương lai của cửu châu vào đó.

Trong mông lung, La Tiêu nghe được thanh âm hoạt bát của một nữ nhân.

“Ha ha, thành công rồi, tiếp theo chúng ta cần quét cả nhà hắn, lấy đi tất cả những thứ đáng giá....”

Thanh âm này có chút quen thuộc, chỉ là trước khi La Tiêu nhớ lại chủ nhân của thanh âm này, đã hoàn toàn lâm vào mê

man.

Cùng lúc đó, tại một góc khác của quần tiên mộ, nơi ngàn vạn kiếp lôi hội tụ, đột nhiên tan thành mây khói.

Ánh sét chói mắt, không gian vụn vẹo, tại thời khắc này đều biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Tại chỗ chỉ còn lại một cỗ khôỉ lồi kim loại cao lớn, một thiếu nữ dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, được hào quang màu tím bao phủ.

Sau khi hai người này hiện thân, bộ khôỉ lồi kia bỗng nhiên run lên một cái. Cô gái vứt bỏ ánh mắt quan tâm, sau đó nhận được một lời giải thích.

“Cảm giác tim đập nhanh?”

Thiếu nữ có chút nghi ngờ hỏi: “Thế nào, người đồng bộ xuất hiện vấn đề gì rồi?”

“Không phải vấn đề đồng bộ...” Trong thanh âm buồn bực của con rối kim loại cao lớn truyền đến, “Chắc là thứ mà Tôn Bất Bình lưu lại. Vừa rồi, trong cơ thể Cự Thần Bình bỗng nhiên tuôn ra một cỗ dao động kỳ quái, làm trái tim của ta bắt đầu run rẩy, phảng phất như là bị con mãnh thú khủng bố nào đó theo dõi, lại phảng phất như đang nhìn chăm chăm vào một con môi tuyệt hảo nào đó, làm cho toàn thân người ta đều khẩn trương trở nên hưng phấn.”

Thiếu nữ suy nghĩ một lát, hơi biến sắc: “Đây chỉ sợ là cơ chế báo động trước của Cự Thần binh bị chạm vào...”

“Cơ chế báo động trước? Dự đoán ai cảnh báo?”

“Còn có thể là ai? Cự Thần binh là binh khí cuối cùng mà Tôn Bất Bình chế tạo, ở trước mặt nó, hết thầy sinh linh trên chín châu đều nhỏ yếu như con kiến hôi. Có thể khiến Cự Thần binh cảnh giác đương nhiên là Đọa Tiên “

Dừng một chút, thiếu nữ trầm giọng nói: “Sợ rằng suy đoán của người đã trở thành sự thật, Đọa Tiên, đã bắt đầu giáng lâm.”

“... giáng lâm rồi? Vậy thì đi giết chết hần.”

Nói xong, con rối kim loại khổng lồ chợt lóe lên rồi biến mất.

Nơi cực bắc khổ hàn, gió lạnh gào thét như đao, tuyết bay đầy trời, trắng xóa như một cái sa trường, che khuất bầu trời. Nơi đây là một trong Cửu Châu đại lục, có tiếng là tử địa của cửu châu, sông băng trắng tuyết vô biên vô hạn lại không thể nuôi dưỡng ra bao nhiêu sinh linh. Ra cực số tuyết quái băng tinh, nơi đây chỉ có gió mạnh gào thét vì vùng đất tĩnh mịch mang đến một chút sinh khí.

Trên mặt đất, đột nhiên có khách không mời mà đến.

Oanh!

Theo một tiếng nổ kinh thiên động địa, trên sông băng cực bắc nở rộ vết rạn thật lớn, sau đó âm âm vỡ vụn. Một bóng đen khổng lồ trong vụn băng hiện ra hình dáng to lớn, toàn thân bóng khổng lồ kia lóe ra ánh sáng chói mắt, hoà lẫn với băng nguyên cổ huyền băng óng ánh, phảng phất như quần tinh rực rỡ.

Cự ảnh bỗng dung xuất hiện, nứt ra sông băng, sau đó dưới chân di động, giẫm lên băng vỡ và mặt đất đông cứng, sải bước đi lên. Mỗi một bước đều khiến mặt đất rung động, sông băng nứt ra, tuyết nơi phương xa quanh năm suốt tháng đều sụp đổ.

Người khổng lồ này đi trên sông băng, giống như mãnh thú thời đại hồng hoang, giơ tay nhắc chân đều có uy năng vô cùng vô tận. Ở trên cánh đồng tuyết tuyết không ai không kinh hoàng, tranh nhau chạy đi. Một lát sau, trên một ngọn núi tuyết, cự long cửu châu trời sinh ra một con cự long tộc toàn thân trắng như tuyết, là huyết mạch thượng đẳng được truyền thừa từ thời đại hồng hoang., Long tộc trưởng thành có thần thông vô thượng. Cự long này ngủ say ở đây không biết mấy ngàn năm, lần này bừng tỉnh, lại tràn đầy hốt hoảng, thân thể cao lớn xoay mấy vòng liền bay thẳng lên trời, vô ảnh vô tung.

Cự nhân đột nhiên xuất hiện tại băng thiên tuyết địa này, đã là thể không thể đỡ như thế. Nhưng khi nó chạy không được bao lâu, một đạo tử vân như thiểm điện xẹt qua, hướng ngực cự nhân cuốn nhanh qua, kịch liệt va chạm. Thân thể khổng lồ

của cự nhân nhất thời cứng đờ, đứng ngay tại chỗ, bước chân không bước ra được.

Tử vân kia va chạm, hình dạng cũng vụn vẹo biến ảo, như muốn tán loạn, một lát sau mới ngưng tụ ra hình người.

Đôi mắt xinh đẹp Đế Lưu Tôn rung rung, hai tay nắm đầu đụng đỏ bưng, ánh mắt kinh sợ nhìn nhau.

“Vương Lục, ngươi điên rồi?”

Người khổng lồ chậm rãi lắc đầu: “Đầu óc ta cực cao, sao lại nổi điên được?”

“... Ngươi nếu không phải nổi điên, làm sao dám đến nơi này?” Đế Lưu Tôn vừa nói, vừa dùng sức đẩy vào ngực người khổng lồ, phảng phất muốn đẩy nơi đây ra.

“Thật sự cho rằng có ba mươi phần trăm sẽ là vô địch thiên hạ sao? Hiện tại cho dù ngươi chống lại người đang ở thời kỳ toàn thịnh ta cũng chưa chắc đã có mười phần thắng, sao lại dám tới trêu chọc Đọa Tiên đang đứng trước mặt mình?”

“Hiện tại không đến, về sau càng không có cơ hội.” Vương Lục nói, cũng hoàn toàn dừng bước. Đế Lưu Tôn là tính tình gì, ở chung ba năm sao hắn có thể không biết? Nếu không có lời giải thích hợp lý, nàng cũng sẽ không tạm thời kiềm chế. Nói không phục nàng, cứ đợi đánh nhau đã.

Mà thời gian quý giá, Vương Lục chỉ có thể nói ngắn gọn.

“Đọa Tiên hạ xuống, trạng thái cũng không hoàn toàn. Thông đạo hai giới chưa mở, hắn tùy tiện đến đây là phải trả giá đắt.”

Đế Lưu Tôn nghe vậy cả kinh: “Làm sao ngươi biết?”

“Năm đó thông đạo Lương Giới từng suyt chút nữa thông suốt mở ra... là do tu sĩ Linh Kiếm phái ta liều chết tiến lên tiếp nối lên. Đối với thông đạo này, ta hiểu rõ hơn nhiều so với người bên ngoài.” Vương Lục trầm giọng giải thích một phen, lại nói, “Hơn nữa vừa rồi tín hiệu của Cự Thần Bình truyền đến, ngoại trừ báo động ra, cũng giống như một loại thúc giục.”

“Thúc giục?”

“Thừa dịp hắn bệnh, muốn hắn liều mạng thúc dục. Ta không rõ Đọa Tiên cưỡng ép giáng lâm giới này sẽ hao tổn bao nhiêu

lực lượng. Nhưng nếu Cự Thần binh không muốn ta chạy trốn, ngược lại còn thúc giục ta, ta nghĩ hẳn còn có phần thắng.”

Đế Lưu Tôn nghe vậy trầm mặc không nói, sau một lúc lâu: “Tỷ lệ đồng bộ ba mươi phần trăm, thực lực so với thời kỳ toàn thịnh của ta cũng có hạn, giao phong chính diện còn xa mới là đối thủ của Đọa Tiên, trừ phi là mấy tên lưu manh nhất. Nhưng nếu chờ tỷ lệ đồng bộ hơn tám mươi phần trăm, cho dù là cường giả trong Đọa Tiên cũng đủ để đánh một trận, người thật sự không cần gấp gáp như vậy.”

Vương Lục nói: “Đồng dạng từ ba thành đến tám thành phải mất bao lâu? Một năm, hai năm hay là mười năm tám năm? Trong ba năm trước có thể có ba thành đột phá, vẫn là may mắn có một lần đốn ngộ. Mà từ ba đến tám thành, còn phải đốn ngộ mấy lần?”

Nghe Vương Lục nhắc tới hai chữ giác ngộ, Đế Lưu Tôn bỗng dung đỏ mặt, nhưng rất nhanh đã đè nén xuống, cũng không rõ ràng. Hơn nữa đạo lý Vương Lục nói không sai, nàng cũng không thể phản bác.

“Cho nên, bây giờ người mặc kệ hẳn chạy tới giết hẳn?”

“Tuy rằng một chiêu này đích thật là nguy hiểm, nhưng nguy hiểm đáng mạo hiểm. Vấn đề duy nhất là...” Vương Lục lái Cự Thần binh hơi nhíu mày: “Tên kia rất cảnh giác, lại giấu đi.”

“Không sao, đệ tìm đến.”

Đế Lưu Tôn trầm ngâm một chút, sau đó vận chuyển tiên linh, Đế Vương tử khí như núi lửa phun trào, từ trong lòng bàn tay phun ra, xông thẳng lên trời. Một lát sau, băng thiên tuyết địa này liền bị bao phủ trong một mảnh màu tím.

Cửu Châu đại lục rộng lớn vô ngần, dù là một châu cũng có không biết bao nhiêu ngàn vạn dặm. Cự bắc địa này mặc dù không xếp vào số lượng Cửu Châu, diện tích lại không kém Cửu Châu. Mà Đế Lưu Tôn nghĩ một ý niệm, đế vương tử khí đã bao trùm một mảng lớn nơi đây, uy năng Địa Tiên Vương hiển lộ hết không thể nghi ngờ.

Chỉ là tử khí này ở trên không chỗ cực hàn bao phủ hồi lâu, vẫn không phát hiện bất luận biến hóa gì, sau nửa canh giờ, Đế

Lưu Tôn chậm rãi lắc đầu: “Không được, hoàn toàn tìm không thấy.”

Trong lúc đó Vương Lục cũng phát động trận pháp trên đỉnh đầu Cự Thần Bình, tế ra một vòng tròn to lớn đường kính hơn ba trăm trượng, như nắp nồi lơ lửng ở trên đỉnh đầu, không ngừng xoay tròn tỏa ra dao động vô hình. Chỉ là sau một phen trắc trở vẫn không thấy kết quả.

Vương Lục không khỏi mắng: “Đọa Tiên làm việc đều là súc trướng như vậy sao?”

Đế Lưu Tôn thở dài một tiếng: “Bọn hấn tự xưng là tiên nhân thượng giới, luôn luôn mắt cao hơn đầu, coi hạ giới hết thấy đều như giun dế, sao lại sợ chúng ta? Nhưng Tôn Bất Bình dẫn chúng ta đi chiến thắng mấy trận, bọn hấn không thể không cẩn thận hơn rất nhiều, nhưng cuối cùng vẫn không thay đổi bản tính tự đại. Giống như ngày hôm nay, chúng ta đều đánh tới cửa nhưng né tránh mà không thấy... Mỗi một người đều là tâm phúc đại hoạn.”

Dừng một chút, Đế Lưu Tôn lại nói: “Gặp phải đối thủ như vậy, hôm nay chúng ta tới đây đã ngại quá lỗ mãng rồi, tùy tiện bại lộ lá bài tẩy của mình, nhưng ngay cả bóng dáng đối thủ cũng không bắt được. Về sau địch ám ta minh, đợi hấn khôi phục lực lượng, phiền toái sẽ tới.”

Vương Lục trầm ngâm nói: “Hấn từ Đọa Tiên giới giáng lâm đến đại lục Cửu Châu, các loại pháp tắc thiên địa có lẽ đều có biến hóa nghiêng trời lệch đất, muốn khôi phục thực lực, không thể vô thanh vô tức a?”

Đế Lưu Tôn nói: “Không có khả năng. Mặc dù tu sĩ đạt đến đỉnh phong, tiên linh quanh thân tràn đầy, có thể bắt nguồn từ sinh ra, nhưng đối với Cửu Châu đại lục của Đọa Tiên mà nói, dù sao cũng là một ngoại tộc. Thiên địa linh khí thậm chí đại đạo pháp tắc đều sẽ mơ hồ bài xích bọn hấn, đối với tu sĩ có thể chạm đến pháp tắc, cảm giác tồn tại của Đọa Tiên là phi thường mạnh mẽ, không che giấu được...”

“Nhiều Đọa Tiên như vậy sẽ không có ngoại lệ ư?”

“Tuy ta chưa từng khám phá cửa ải cuối cùng của tiên đạo, nhưng mà... Tôn Bất Bình đã nói như vậy.”

“Thì ra là thế.” Nếu ngay cả Tôn Bất Bình cũng có cách nói này, vậy hơn phân nửa là không sai. Dù sao người ta xuất thân là Đọa Tiên, chung quy cũng không đến mức ngay cả loại thường thức cơ sở này cũng tính sai.

“Nếu đôi phương đã khôi phục sức mạnh thì không có khả năng im hơi lặng tiếng, như vậy hiện tại làm sao cũng không tìm thấy...” Vương Lục nói, cười lạnh một tiếng: “Xem ra là có người đang giúp hắc che giấu hành tung rồi.”

Suy luận này khiến Đế Lưu cả kinh: “Có người giúp hắc? Hắc?”

“Không phải tối, vừa rồi ta dùng chiêu dài quét qua, chung quanh không có bất cứ hành tung dị thường nào... Cho dù Đọa Tiên có thủ đoạn ẩn thân đặc thù gì, chung quy cũng không đến mức ngay cả một con chó săn Đọa Tiên cũng không tìm được. Không phải giúp hắc không phải là ai, mà là đại lục dưới chân ta và người.”

“Đại lục Cửu Châu? Làm sao có thể chứ?” Đế Lưu Tôn kinh ngạc vạn phần: “Sau khi bọn hắc phi thăng thượng giới không còn thuộc về sinh linh Cửu Châu nữa. Hơn nữa bọn hắc là đại địch của đại lục Cửu Châu, làm sao có thể được đại lục che chở?”

Lần này đến phiên Vương Lục giật mình: “Các người đánh với bọn chúng nhiều năm như vậy mà ngay cả kiến thức thông thường như vậy cũng không biết? Tôn Bất Bình cũng không có nói với người sao? Tuy rằng bọn chúng không thuộc về sinh linh Cửu Châu, nhưng đại bộ phận đều là từ Cửu Châu phi thăng lên đây., Đối với Cửu Châu, bọn họ là tu sĩ thượng giới, giống như cấp trên và thuộc hạ. Cho dù cấp trên bất lợi đối với cấp dưới, nhưng thuộc hạ há có thể không tuân theo hiệu lệnh cấp trên? Phần lớn Đọa Tiên đều có quyền hạn điều khiển đại lục Cửu Châu. Các người năm đó chưa từng gặp tình huống như vậy?”

Nghe đến đó, Đế Lưu Tôn kinh ngạc không nói gì, một lát sau con mắt càng mở lớn hơn: “Thì ra là thế, chẳng trách năm đó có mấy trận chiến, mắt thấy sắp thắng, lại đột nhiên bị bọn họ phản công tuyệt địa, lúc trước tưởng bọn họ che giấu lá bài tẩy, bây giờ xem chỉ sợ chính là dùng lực lượng của Cửu Châu

đại lục... Thật là gặp quỷ rồi, chúng ta vất vả bảo hộ vùng đại lục này, kết quả lại bị mảnh đại lục này đâm sau lưng.”

Vương Lục bật cười: “Người còn giận cái gì? Nếu nói là chịu thiệt, năm đó Linh Kiếm phái cũng ném đủ thiệt thòi. Một đám thiên chi kiêu tử được khí vận ở Cửu Châu gia trì lại bị khí vận làm hại, môn phái suýt nữa gặp tai ương ngập đầu, nhưng hôm nay cũng không canh cánh trong lòng a.”

Đế Lưu Tôn lắc đầu, cũng không cãi lại đề tài này với Vương Lục.

“Người có biện pháp gì?”

“Ta có thể có biện pháp gì chứ?” Vương Lục nhún vai: “Nếu là đại lục Cửu Châu muốn bảo vệ hẳn, ta còn có thể làm sao?”

“...” Đế Lưu Tôn trầm mặc hồi lâu: “Chỉ như vậy thôi sao?”

“Nếu không thì sao? Đem đại lục Cửu Châu cũng phá hủy cùng lúc sao?” Vương Lục nói, trên mặt nở nụ cười xán lạn.

Nó và Cự Thần Bình đồng hóa, dáng tươi cười kéo dài đến trên người Cự Thần bình, chỉ thấy cái miệng của người không lồ mở ra, thể hiện ra vẻ kinh khủng và dữ tợn.

...

“Ta cảnh cáo các ngươi, nếu các ngươi giết ta, các ngươi nhất định sẽ hối hận.”

“Hối hận? Ha ha ha ha ha, bọn cung làm việc có hối hận lúc nào? Vô luận là lừa đảo Lưu Ly ăn kẹo, ăn trộm kim ấn chương môn hay là sư huynh, bọn cung làm việc chỉ cầu ý niệm thông suốt, không hối hận cũng không áy náy, đây gọi là sung sướng đầm đìa “

“...Ta nói này, Tiêu Vũ ngươi nói chẳng những không có chút hào khí thoải mái nào, mà ngược lại còn rầu rĩ tới tận ngày tang.”

“Tiết tang tận cũng sẽ không hối hận.” Vương Vũ lạnh lùng nói, quay đầu nhìn về phía người vừa nói chuyện kia... Hoặc là nói con chó kia.

Trong phòng nhỏ ẩm áp, một con chó đen to lớn toàn thân đen kịt bị dây thừng treo ngược lên trên xà nhà, bên cạnh là lưỡi đao mổ bụng vỡ bụng, nước ảm trong nước cũng đã chuẩn bị xong, đúng là thời điểm mài đao soàn soạt. Mạng sống chó đen kia treo cao, lại không khiến súc sinh bình thường kinh hoàng, mà là nói tiếng người, bình tĩnh nói: “Nếu giết ta, chắc chắn các ngươi sẽ hối hận.”

Một câu nói này bảo đảm được tính mạng chó. Tuy rằng hai vị nữ tử bên trong phòng sẽ không sợ một con chó, nhưng cũng kinh ngạc với biểu hiện khác thường của nó, chuẩn bị nghe nó còn muốn nói gì nữa.

Nhưng con chó đen kia lại trầm mặc, một lúc lâu sau nó mới quay đầu lại, vẻ mặt không kiên nhẫn thúc giục: “Còn không thả ta ra, đang đợi cái gì?”

Vương Vũ đương thời tức giận đến mức bật cười: “Con chó chết này đúng là một tên tiểu Thất, hai ta chỉ muốn làm thịt con súc sinh này thôi, trước tiên cứ lấy roi chó đã.”

Nói xong liền tới lấy đao tiễn phanh bụng nó ra, sát khí đằng đằng tuyệt đối không phải là giả. Đại hắc cầu hoảng sợ, nữ nhân này rốt cuộc có chút nhãn lực không? Có thể nói với nó

như thường, nghĩ như thế nào cũng không phải súc sinh bình thường, suy đi nghĩ lại rất có thể là linh thông dị thú gì đó, hướng lên cao càng không được, nói không chừng tên cầu chủ nhân này là đại năng một phương nào đó. Tên này sao lại động thủ không chút cố kỵ, thật muốn giết nó?

Hơn nữa nhìn điệu bộ này, hai nữ nhân này giết chó cũng không phải vì cái gì khác, thuận túy là thỏa mãn dục vọng ăn uống... Vì một miếng thịt chó, mặc kệ không quan tâm, đầu óc các nàng hỏng rồi sao?

Tên Vương Vũ này, quả nhiên là đại kỳ hiếm có, ở cả Cửu Châu đại lục.

Giảo lộng ngôn từ đen, cố lộng huyền hư, là vì không muốn bại lộ thân phận của mình, bởi vì thân phận bại lộ, nó rất có thể chết thảm hơn chó đen nên có thể kết minh với La Tiêu, là bởi vì bản thân La Tiêu đã bị ruồng bỏ Vạn Tiên minh, thuộc về phe phản nghịch. Nhưng Vương Vũ tuy có tính cách kì lạ nhưng từ đầu đến cuối đều đứng về phía Vạn Tiên minh, rất khó thuyết phục.

Nhưng bây giờ tính mạng đang hồi hộp, Hắc quan không có lựa chọn nào khác. Lúc trước vì tránh né phong ấn của Thương Lan, cũng vì lấy tín nhiệm La Tiêu, hắn không tiếc đem thân thông của mình phế bỏ, hóa thành một con đại hắc cầu, hiện tại bị người dùng mê dược hôn mê sau, thật sự là một chút phản kháng cũng không có.

“Ta là Hắc.”

“Biết ngươi có màu gì, chúng ta cũng không mù.” Vương Vũ tức giận đá nó một cước, đá thẳng vào chỗ lục phủ ngũ tạng. Sau khi đá xong, trên mặt Vương Vũ còn nở nụ cười: “Giúp súc sinh máu tươi này, lúc nữa phóng máu cũng thống khoái, mùi vị có thể càng ngon hơn chút không.”

“Các ngươi không thể ăn ta ta là Hắc.”

“Cầu vật chính là nói nhảm nhiều, ngươi hắc còn có thể là bạch sao? Ngươi nếu không hắc, Tiểu Thất còn lười bắt ngươi.”

Tiểu Thất thì vừa điều chế nước sốt có thể nấu được thịt chó vừa rung đùi đắc ý nói: “Một đen hai vàng ba vàng bốn trắng,

đây là chuyện có đạo lý...”

Đại hắc cầu thực sự là gấp gáp, vừa phun máu chó vừa giãy giụa nói: “Ta là Địa Tiên...”

“Ta chính là Thiên Tiên ” Vương Vũ” hặc hặc cười cười, tươi cười đến nửa đường bỗng nhiên thu liễm, sau đó nàng duỗi tay phóng thích lực lượng vô hình, quay ngược đầu chó mực lại, quan sát kỹ một phen, có chút khó tin hỏi. “Người là Hắc?”

“... Là ta.”

“Đệt.”

Vương Vũ giật nảy mình, lập tức buông con đại hắc cầu xuống, lùi lại vài bước. Đại hắc cầu bên dưới xà nhà lắc lư kịch liệt, máu chó me đầm đìa, vô cùng chật vật.

“Sao người lại biến thành một con chó? Bị người ta thêm một nốt ruồi mỹ nhân biến thân thần kỳ?” Vương Vũ nói xong đã bắt đầu cười lạnh, trên người lộ ra sát cơ. Lần này không phải là sát ý giết gà giết chó, mà là chân nguyên tràn đầy, đại chiến sắp tới sát ý.

Mặc dù không biết Hắc Đạo đang làm trò gì mà biến mình thành một con chó đen có bộ dạng để mặc cho Nhân Ngư, nhưng dù sao nó cũng từng khiến toàn bộ thành quân tiên suýt nữa bị hủy mất tay chó của Đọa Tiên. Còn tên Đọa Tiên kỳ độc kia, nếu không phải có Vương Lục và người vô diện, chỉ sợ đến bây giờ khó mà giải được.

Cùng lúc đó, Hắc biết nếu lúc này có giấu giếm gì thì chỉ có đường chết, cho nên lập tức nói rõ toàn bộ tình huống.

“Đọa Tiên đã giáng lâm.”

“Cái gì?”

Nghe câu nói đó, Vương Vũ cùng Tiểu Thất quả nhiên kinh ngạc.

Hắc cũng cười lạnh trong lòng, xem như mình đã thành công đánh cược rồi. Lúc này mà nói ra bất kỳ lời nói nhảm nào thì cũng khó mà khiến đối phương dao động, chỉ có Đọa Tiên, đây là vấn đề mà bất cứ ai cũng không thể bỏ qua được.

“Người rơi xuống tên là Thương Lan Tiên Tôn, là cường giả thực lực không tệ trong Đọa Tiên năm xưa, ba người đứng đầu trong địa tiên khi giao đấu cũng có thể chiếm được thượng phong... Thế nhưng nó có nhược điểm, mà ta vừa hay biết.”

Bóng đen vẫn gọn gàng dứt khoát, mấy câu nói đã nói rõ giá trị của mình.

Tiểu Thất lắc lắc đầu: “Người là chó săn Đọa Tiên, biết được một ít bí mật của Đọa Tiên cũng không phải là chuyện lạ gì. Nhưng điều này cùng chúng ta có quan hệ gì?”

“Ta đã phản bội Đọa Tiên, hiện giờ không còn đường để đi nữa, chỉ có thể tạm thời đứng cạnh các người mà thôi.”

Vương Vũ cười lạnh nói: “Bị chúng ta nắm chặt trong tay, liền phản bội chủ nhân không đường mà đi. Người nghĩ chúng ta cũng có đầu óc chó hả?”

“Nếu không phải phản bội chủ tử không có đường để đi, ta như thế nào lại bị các người bắt được hoang đường như thế?”

Những lời này ngược lại có chút thuyết phục. Đường đường là cường giả đứng đầu Địa Tiên, Đọa Tiên là chó săn đệ nhất ở Cửu Châu, thực lực của người Hắc có thể nhìn thấy rõ ràng, Vương Vũ tuy rằng không sợ, nhưng cũng không dám nói mình có thể đánh bại nó dễ dàng, càng không nói đến việc bắt sống.

“Cho dù trước đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng bây giờ ta đứng về phía các người.” Hắc nói, “Mà vô luận các người muốn truy cứu ta đã từng chịu tội, nhưng hiện tại chúng ta đều có một kẻ địch chung. Cho dù muốn tính sổ, cũng nên đợi đến cuối thu rồi hãy nói.”

Nói xong những lời này, Vương Vũ và Tiểu Thất mới dần dần thu liễm sát ý, liếc mắt nhìn nhau, im lặng không nói gì.

Một lát sau, Vương Vũ nói: “Người vừa mới nói, người biết nhược điểm của thương lan kia? Đây cũng là lá bài tẩy để giữ mạng của người đúng không?”

Hắc không trả lời trực tiếp mà nói: “Ta biết các người rất muốn giết ta, nhưng vẫn câu nói đó, giết ta, các người nhất định sẽ hối hận.”

“Được, vậy ta sẽ không giết ngươi.”

Vương Vũ mỉm cười, đưa tay chặt đứt dây thừng của con chó. Đại hắc cầu ngã bịch một cái trên mặt đất, máu mũi chảy ròng ròng. Nhưng nó đứng dậy run rẩy cả da lông, khí độ lại không có vẻ gì đặc biệt chật vật.

Nhưng mà sau một khắc, chân chó thấy đỏ, một trận đau nhức truyền vào trong đầu, làm cả người nó không tự chủ được run rẩy. Quay đầu nhìn lại, đã thấy Vương Vũ cầm một con dao phay trong tay, đang chặt một miếng thịt từ trên đùi nó xuống.

“Ngươi?”

Vương Vũ cười lạnh nói: “Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha. Dù sao chỗ ngươi còn hữu dụng, những bộ phận khác chỉ là thịt chó bình thường. Tỷ muội chúng ta khó có được một sạp thịt chó như vậy, đừng có lãng phí.”

Hắc cường nhin đau kịch liệt nói: “Ngươi không sợ ta...”

“Có gì mà sợ? Ta biết ngươi đập chết rồi, không sợ chết, sẽ không vứt bỏ tôn nghiêm Địa Tiên làm chó. Mà người sợ chết chắc không sợ chịu chút tội lỗi nào chứ?”

Tiểu Thất cũng cười lạnh, lúc này nụ cười của nàng cùng Vương Vũ có tám chín phần giống nhau.

“Ngươi tại quần tiên thành rải rác kỳ độc, tập sát tu sĩ các nơi, trên tay sát nghiệt cực kỳ nặng nề, sẽ không cho là bởi vì mấy câu nói của ngươi mà bỏ qua cho ngươi chứ?”

“Đợi một lúc nữa, ta với Tiểu Thất hội sẽ dựng một sạp thịt chó lên. Trước khi chúng ta ăn uống no nê, tốt nhất ngươi nên nói ra hết những gì nên nói. Bằng không... Đọa Tiên mặc dù khó giải quyết, nhưng cũng sẽ không khó giải quyết hơn so với một tên Đọa Tiên hay thêm chó săn Đọa Tiên. Không thể sử dụng tốt lực lượng, chúng ta thà rằng không cần.”

Hắc trầm mặc.

Tên Vương Vũ này... hoang đường thì còn hoang đường hơn nhiều so với tin đồn, nhưng nếu trở nên nghiêm túc thì chắc chắn còn lợi hại hơn nhiều so với lời đồn nữa.

Chẳng qua, nàng nói không sai, người sợ chết đúng là không sợ bị hành hạ.

“Ta liền kể lại từ đầu đi, chuyện này là...”

Cực Bắc chi địa, trải qua sự huyền não ngăn ngại, lại một lần nữa khôi phục yên tĩnh như chết.

Người khổng lồ kia đỉnh thiên lập địa, cùng với tử vân vờn quanh người khổng lồ cũng đã biến mất không thấy gì nữa, chỉ để lại một mảng băng thổ bị phá toái.

Đột nhiên, một ngọn núi băng cao lớn đứng sừng sững trên mặt đất băng bắt đầu vặn vẹo, bắt đầu kịch liệt thu nhỏ, trong nháy mắt đã thu nhỏ lại thành một bóng người cao gầy. Đó là một nam tử gầy gò mặc áo dài xanh thẫm, quần áo sáng bóng lưu chuyển, màu sắc xanh thẫm giống như biển rộng bao la, nhưng nam tử kia vẻ mặt thô bạo, hình thành đối lập rõ nét với quang hoa quanh thân.

“Mẹ nó, hai tên tạp chủng sâu kiến, dám tới tận cửa khiêu khích, ngày khác nhất định sẽ rút gân lột da các ngươi.”

Nói xong, hắn giống như là xả giận, một quyền đánh qua một bên, vô thanh vô tức, lại nghe phương xa một trận sơn băng sụp đổ, mảng lớn băng sơn sụp đổ nứt toác, chỉ là sau khi vỡ vụn cũng không có lăn xuống phía dưới., Mà bị hút tới, đá vụn trộn lẫn cùng khối băng, từ chậm mà nhanh, cuối cùng như thiên thạch gào thét bay về phía nam tử. Nhưng giữa đường lại kịch liệt thu nhỏ lại, đến khi tiếp cận nam tử, đã như cát mịn nhỏ bé, bị hắn nắm chặt trong lòng bàn tay, liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Sau khi nắm tay, vùng đất Bắc vĩ viễn thiếu đi vài tòa băng sơn, sắc mặt nam tử lại thoáng hòa hoãn một chút, sau đó lộ ra nụ cười châm chọc.

“Đất này tuy rằng ti tiện, tư vị cũng không tệ, xem ra chỉ cần chuyên tâm thu liễm khí vận nơi đây, nhiều nhất bảy tám ngàn ngày thời gian là có thể khôi phục thực lực tuyến. Hừ, cho dù là điểm máu chốt, tung hoành ở giới này cũng là đủ rồi.”

Nói xong, dưới chân hắn khẽ động, lập tức mặt đất như cuộn sóng bắt đầu quay cuồng. Phương viên trăm dặm đều là tiếng nổ vang ong ong. Không biết bao lâu sau, nam tử này gật gật đầu, mặt đất chân động khó khăn lắm mới đình chỉ.

Lúc này, phạm vi trăm dặm mặt đất lại thấp hơn một trượng so với Nguyên tiên sinh.

...

“Phù... Hương vị quả thật khác với tất cả mọi người.”

Trong gian phòng nhỏ hẹp, Vương Vũ cảm thán một tiếng, rồi nhìn đồng hồ độn trên bàn cơm trước mặt, nụ cười hơi cay đắng.

Thịt chó đen làm cho Tiểu Thất trăm lần để ý, hương vị đích xác bất phàm, mỹ vị tuyệt hảo, hơn nữa vô cùng đặc biệt.

Thịt chó do Địa Tiên đường đường hóa thành, mùi vị sao có thể không độc đáo? Cũng chính là đi theo Tiểu Thất, mới có cơ hội ăn được một bữa thịt ngon như vậy. Mặc dù Vương Vũ không thèm ăn như Tiểu Thất, nhưng bình thường rượu sắc tài khí cũng không kém, cũng là một con Thao già tham ăn. Món ăn ngon này, tuyệt đối có thể gọi là kinh hi.

Nhưng nàng thật sự không vui vẻ nổi.

Bởi vì vui sướng thưởng thức mỹ thực, đã không thể nào chia sẻ, ngược lại tặng thêm một cỗ phiền muộn lúc ly biệt.

Nhìn cái ghế trống rỗng trước bàn, trong lòng Vương Vũ có chút khó chịu. Nàng làm việc chưa từng hối hận, chưa từng áy náy, nhưng không có nghĩa là nàng vĩnh viễn sẽ không khó chịu, vĩnh viễn tươi cười nhìn trời.

Trầm mặc hồi lâu, nàng bung chén rượu lên, kính hướng chỗ ngồi đối diện, sau đó uống một hơi cạn sạch chén rượu.

“Tiếp theo... liền đi gặp vị khách từ thiên ngoại kia, vừa lúc dùng cái đầu của hần tiền đưa người.”

Nói xong, Vương Vũ ném chén rượu qua bên cạnh bàn, cất bước đi về phía trước. Một khắc sau, nó đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Lúc này, một con Đại Hắc Cầu toàn thân huyết nhục mơ hồ, khí tức tứ chi đứt đoạn mới hấp hối ngẩng đầu lên.

“Nàng lại thực sự đi? Thật to gan, chỉ là một Kim Đan... Cho dù là ngoại đạo, nhưng lá gan cũng quá lớn. Rốt cuộc nàng dựa vào cái gì?”

Đang nghĩ ngợi, cửa gian phòng bỗng mở ra, một đầu trọc lạng lẽ đi đến, nhìn thấy chén rượu bừa bộn trên bàn, lại nhìn thấy máu thịt be bét trên mặt đất của Đại Hắc Cầu, không khỏi bật cười.

“Ác đen a đen, thảm tượng của ngươi quả thực khiến ta đau lòng, từng có lúc nào là nhân vật quát tháo phong vân của quần tiên thành, hôm nay lại lưu lạc đến tận đây, thật khiến người ta cười đến đau lòng. Nói đi, tư vị bị người róc rách là thế nào?”

Hắc tự nhiên sẽ không để ý tới loại khiêu khích này, chỉ là nhíu mày chó: “Ngươi đi đâu vậy?”

“Còn có thể đi đâu? Đương nhiên chạy nạn rồi. May mắn ta đã cảnh giác, tuy rằng lúc ấy bị mê dược, còn chưa nhận ra thân phận của các nàng, nhưng theo bản năng liền thay đổi dung mạo của mình, thêm nữa các nàng cũng không đề phòng ta... Nếu giống như ngươi bị bắt lại, chỉ sợ cũng khó thoát khỏi kết cục bị róc thịt.” La Tiêu lắc đầu, tiến lên vài bước đem một viên đan dược ánh vàng rực rỡ nhét vào trong miệng chó đen.

Một lát sau, vết thương trên người con chó đen bắt đầu chậm rãi khép lại, nhưng La Tiêu trông thấy lại nhíu mày: “Dược hiệu sao lại chậm như vậy? Thần đan này là cho tu sĩ dùng, cho chó đất này dùng, dược tính mãnh liệt nhất, miễn cưỡng có thể kẹt lại ở bên rìa bạo thể mà chết, bây giờ thế mà không có hiệu quả?”

Con chó đất cười lạnh nói: “Dược hiệu giảm mà thôi, sao phải ngạc nhiên thế? Hai người kia vì có thể không ngừng cắt máu thịt của ta, không ngừng cho ta ăn đan dược chữa thương, trong tay ngươi còn thần đan này ta ăn không dưới trăm viên, hiện giờ đương nhiên không có hiệu quả gì... Không cần phải lo lắng ta, hai người kia coi như tha cho ta một mạng vậy.”

“Xin đừng hiểu lầm, hoàn toàn không lo lắng cho ngươi, luân lạc đến một bước này thuận tụy là ngươi tự tìm, ta chỉ may mắn cười trên nỗi đau của người khác.” La Tiêu cười nói: “Máu chót là..., Nếu ngay cả người có tội ác tày trời như ngươi cũng có thể buông tha, vậy bọn họ hẳn là cũng sẽ không tính toán nhỏ đầu trọc ta đã làm gì chứ? Cần thận tính toán đến cũng đơn giản là mưu hại thân sư, nhưng đó kỳ thật cũng là ăn

ý, Tứ Tướng Chân Quân cố ý đưa lên để ta giết, ta không động thủ chẳng phải là cô phụ hấn? Ngược lại bắt người lại là công lao to lớn.”

Sau đó, La Tiêu lại hỏi: “Những người khác đâu?”

“Có một người sớm đã rời đi rồi, không biết tung tích, một người khác thì vừa mới rời đi, đi tìm Đọa Tiên gây phiền phức.”

“Đúng là to gan.” La Tiêu thán phục không thôi: “Đệ nhất Kim Đan Cửu Châu này rốt cuộc có lai lịch gì? Sao lại có cảm giác so với lão đạo Hà Đồ còn đáng sợ hơn? Cho dù đôi sang đàn cây khô của Quân Hoàng sơn cũng không dám dễ dàng nhắc tới Đọa Tiên như vậy?”

Nói xong, La Tiêu nhìn bầu rượu trên bàn: “Vương Vũ uống nhiều rồi sao?”

“Đã uống uống không ít, nhưng thần trí rất tỉnh táo, sợ rằng nàng thật sự có nắm chắc... Trước kia ngược lại là quá coi trọng nàng, vẫn luôn cho rằng nhiều nhất chỉ là cấp bậc Chân Quân, bây giờ xem ra, quả thực sâu không thấy đáy.”

Nói xong, ánh mắt màu đen trầm xuống.

“Nhưng Thương Lan Tiên Tôn tuyệt đối không dễ đối phó như vậy, kế hoạch của chúng ta cần phải nhanh chóng điều chỉnh.”

“Con mẹ nó nơi quý quái gì đây?”

Nơi cực hàn, Vương Vũ ngự kiếm đứng sừng sững giữa không trung, bị gió lạnh thổi qua, không khỏi rùng mình một cái.

“Gió này... Từ lúc nào lại mạnh như vậy?”

Năng lực phòng ngự của Vô Tướng công của Vương Vũ có thể nói là thiên hạ vô song, cho dù không có Vô Tướng kiếm vây quanh, nhưng thân thể và Ngọc phủ của nàng cũng cứng cõi vượt xa tưởng tượng. Hơi lạnh bất xâm, vạn độc bất nhập, nhưng vừa rồi một trận gió lạnh lại khiến cho nàng không khỏi run lên, có thể thấy được trong đó ẩn chứa hàn ý lạnh lạnh. Đối lại là tu sĩ Kim Đan bình thường, thoáng cái liền đóng băng Ngọc Phủ, thân thể tan vỡ.

Cực Bắc Khô Hàn là tuyệt địa của Cửu Châu, dưới cực hàn vạn vật tịch diệt, đây là thường thức mà tất cả người tu tiên giới đều biết. Nhưng mà trải qua mấy vạn năm, tu sĩ có can đảm xông vào tuyệt địa thật ra nhiều vô số kể., Đối với khu vực này đã sớm có hiểu biết tương đối sâu. Vương Vũ cũng không phải lần đầu tiên tới đây, cho nên hiểu rất rõ làn gió ở đây không nên lẫm liệt như vậy. Ít nhất, trước một số tuyệt địa đích thực, gió ở bắc còn có thể lưu lại một chút đường sống. Bây giờ gió lạnh đến xương cốt, khiến người ta có cảm giác là xâm nhập vào tiết điểm thiên địa linh khí, khí hậu cực đoạn hóa.

Mà ngẩng đầu nhìn ra xa, ngôi sao ở đất Bắc ảm đạm một mảnh, mấy ngôi sao chính thành linh đều có biến hóa trên diện rộng, thiên tượng cũng hoàn toàn loạn.

“Quả nhiên là yêu nghiệt giáng lâm, ngay cả thiên tượng cũng rối loạn.” Vương Vũ thì thào tự nói, nhìn ánh sáng ngôi sao, dần dần xuất thần. “Tử Vi Tinh Diêu Diêu, rộng lớn đi chuyển về phía bắc, đây là vết nứt đất dời... Ồ, sao nơi này còn có một Tử Vi Tinh? Vậy ta nhận cái này là cái gì? Bắc Đẩu? Không đúng rồi, Bắc Đẩu ở bên kia, lẽ nào cái kia của nó là sao? Nhưng cái gì?... không nhận nữa, dù sao cũng là loạn.”

Wang Vũ lắc đầu, từ bỏ làm chuyện mình không am hiểu.

Đọa Tiên giáng lâm, dị tượng thiên địa này vô cùng bình thường, mà bản thân hẳn lại không giỏi về thiên văn, muốn từ bên trong ngôi sao vận chuyển suy đoán ra càng nhiều tin tức, thật sự là không biết lượng sức mình.

Đương nhiên, nàng cũng không am hiểu địa lý... So sánh với một thiên tài xuất chúng, học bá sư huynh không gì không biết, học thức của nàng quả thực yếu kém một chút. Nhưng đối lại, nàng cũng có ưu thế riêng của mình.

Nàng có tích lũy suốt một trăm sáu mươi năm qua, mấy năm nay đã đi xuyên nam sang Bắc, đã thấy qua quá nhiều, mặc dù nơi cực bắc lạnh lẽo có rất ít người tới, nhưng năm đó nàng lại cố tình tới đây, hơn nữa còn thăm dò qua.

Nhưng mà khi nàng nhớ lại những chuyện xảy ra trước mắt và những hồi ức năm đó, đột nhiên phát hiện...

“Rốt cuộc đây là nơi nào?”

Vài ngọn núi cao tính chất nguy nga mơ hồ vẫn còn, nhưng một dòng sông băng đối ứng lại biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, hơn nữa dựa theo vị trí ngọn núi cao kia suy tính, vị trí của mình cũng là một bãi đất cao, mà không phải như bây giờ, hãm sâu xuống trăm trượng!

“Địa hình cũng rối loạn rồi, hơn nữa thiên địa linh khí... đã cạn kiệt?” Vương Vũ khẽ hít một hơi, xác định lại phán đoán của mình: “Quả nhiên là thủ bút của Đọa Tiên, đoạn cử châu vì số mệnh của mình mà dùng. Xem ra lời con chó đen kia nói cũng không sai, hẳn là hẳn đã hao tổn không ít lực lượng trong lúc xuyên qua thông đạo, cho nên...”

“Cho nên muốn giết người, cũng chỉ có thể lén lút.”

Sau tiếng cười âm hiểm vang lên, trước ngực Vương Vũ xuất hiện một mũi kiếm nhuốm máu. Phía sau lưng, một thân ảnh lạnh lùng chậm rãi hiện ra.

“Thật to gan, ta không đi giết người, dám tạp chủng các người lại dám tìm tới cửa... Cho rằng mình tu hành ngoại đạo là có thể giấu diếm được mắt của ta? Chút tài mọn, không đáng cười một tiếng.”

Nói xong, người nọ vung trường kiếm, muốn vung thi thể trên kiếm xuống, lại phát hiện trên thân kiếm nặng nề, tựa như một ngọn núi.

Không... nào chỉ một ngọn núi? Với cổ tay của hắn, cho dù thật sự có một ngọn núi cũng bị lật đổ, nhưng lúc này lại cảm thấy trên thân kiếm càng thêm nặng nề, càng ép cho thân kiếm uốn lượn.

Lại thấy cô gái bị một kiếm xuyên ngực, đang dùng sức nắm mũi kiếm, vặn xoay người về phía sau, khuôn mặt tươi cười nhuốm máu, dữ tợn không nói nên lời.

“Cuối cùng cũng lừa được tiểu nhân âm hiểm của người rồi. Thương Lan, có di ngôn gì, nói đến ta vui vẻ đi nhé.”

Thương Lan kinh hãi vạn phần, một kiếm đánh lén vừa rồi của hắn không phải bình thường, thân thể bị trọng thương vẫn nằm ở vị trí thứ yếu, máu chót là một kiếm đánh nát kim đan của đối thủ - Cho dù là ngoại đạo nhưng một thân tu vi của nàng

vẫn triển khai xung quanh kim đan, chẳng qua hiệu suất lợi dụng cực cao, không giống kim đan bình thường. Nhưng kim đan vỡ rồi, tu vi của nàng cũng xong đời rồi.

Vì lẽ đó, nàng sở hữu lực đạo của tiên kiếm, rốt cuộc là từ đâu tới? Kim đan đã vỡ, vì sao nàng không chết?

Thương Lan trong lòng kinh sợ, động tác lại cực nhanh, hần không chút do dự buông kiếm trong tay, thân hình hư hóa thành trong suốt.

Một đòn không trúng, cao chạy xa bay, đây là phương thức tác chiến ưa thích nhất của Thương Lan. Cho dù thực lực của hần hơn xa đối thủ, cũng sẽ không lãng phí một tia khí lực để chém giết chính diện. Huống hồ lần này, đối thủ của hần cũng không phải chỉ có một nữ tu sĩ ngoại đạo ù ù cạc cạc...

Hần còn nhớ rõ, nửa ngày trước vị khôi lỗi cự đại kia, cùng tử vân bên người khôi lỗi.

Lúc ấy hần vừa mới hoàn thành giáng lâm, mặc dù là thời điểm lực lượng suy yếu nhất, nhưng cũng là thời điểm tâm khí tăng vọt nhất. Dưới cái nhìn của hần, từ thượng giới hàng lâm đến cái Cửu Châu đại lục nhỏ bé tiện này, cho dù lực lượng không khôi phục hoàn toàn thì có thể làm gì? Nơi này có ai có thể ngăn cản tiên pháp vô thượng của hần?

Sau đó, khi Cự thần binh giáng lâm, hần rất rõ ràng trực giác của mình đang cảnh cáo hần, quyết không thể chiến, chiến tất bại, bại tất tử. Sau khi bỏ mình lại càng chậm trễ đại kế thượng giới giáng lâm!

Thương Lan không nghĩ tới đại lục Cửu Châu bây giờ lại còn có tồn tại mạnh mẽ như vậy, khiến mình không thể không tránh lui. Sau đó hần dùng nửa ngày cướp đoạt khí vận cực địa, thực lực nhanh chóng khôi phục, tự xưng đã có thể thắng được cự thần binh kia, nhưng đánh thắng cũng phải trả giá không nhỏ. Nếu đồng thời bị cả hai giáp công, thật khiến người ta đau đầu.

Vì vậy hần quyết định rút lui, dù cho quyết định này khiến hần tức giận tới phát điên, tiên tâm như muốn nổ tung.

Nhưng Thương Lan chỉ lùi lại một bước, liền cảm thấy lực lượng vô hình ngăn hần lại. Đó là một kiếm hình tròn, phạm vi

hơn ba mươi trượng ngăn cách trong ngoài, không thể ra vào.

“Muốn chạy à? Sao có thể dễ dàng như vậy.”

Trước người, Vương Vũ nở nụ cười dữ tợn, dùng sức rút trường kiếm trước ngực ra, để lộ ngực đầy lỗ máu, nhưng chẳng hề để ý chút nào.

“Ta chờ đợi một trăm sáu mươi năm, rốt cuộc cũng đợi được cơ hội này, có thể giết chết Đọa Tiên, báo thù rửa hận cho các sư huynh đệ!”

(Cảm tạ đở bưng liên tục, quá hoa lệ, tối hôm sau xem ta bổ sung thêm!)

...

Ầm!

Trên cực địa tuyết nguyên đất rung núi chuyển một hồi, sông băng dày vạn năm âm âm nứt ra, đá vụn cuộn cuộn.

Trung tâm chấn động là một cái hố sâu phạm vi mấy trăm trượng, huyền băng vạn năm cứng như sắt thép, lúc này lại lõm sâu xuống phía dưới. Chính giữa hố, Thương Lan Tiên Tôn quỳ một chân xuống đất, mặt mũi tràn đầy kinh sợ.

“Ngươi, cái tên điên này!”

Sau một khắc, một quả cầu ánh sáng màu vàng như tia chớp từ trên trời hạ xuống, đánh thẳng tấp lên đỉnh đầu Thương Lan, vị tiên nhân thần thông vô hạn này chửi ầm lên, nhưng tránh cũng không thể tránh, bị đập cho lún sâu xuống dưới hơn trăm trượng, hơn nữa quỳ một gối xuống đất, rốt cuộc không duy trì được tư thế đứng.

Trong hố sâu đó, trên huyền băng giống như bạch ngọc tràn đầy vết máu đỏ thẫm, nhưng đó cũng không phải là máu của thương lan...

“Ha ha ha ha!”

Theo tiếng cười điên cuồng của Vương Vũ, trên trời phảng phát như bắt đầu mưa máu, tí tách, trong hố sâu đổ ra một mảnh đồ án huyết hồng.

Đó là máu tươi chảy ra từ vết thương trước ngực nàng... Bị Thương Lan ám toán, một kiếm xuyên qua ngực, vết thương trước sau không thể khép lại.

Thân thể Vô Tướng Công vốn am hiểu nhất là khôi phục và phòng ngự, nhưng Tiên Kiếm mà Thương Lan sử dụng cũng không phải chuyện đùa, Sát Sinh Kiếm diệt sạch sinh cơ vạn vật, cho dù là Giao Long đầu, bị giết kiếm cắt ra vết thương cũng chảy máu chảy ròng ròng, mất đi sinh cơ. Càng không nói đến Vương Vũ bị đối thủ toàn lực một kiếm xuyên qua tim và kim đan, đây rõ ràng là vết thương trí mạng đã sớm chết.

Nhưng mà, lúc này Vương Vũ lại cứng rắn chống đỡ đến cùng, dốc sức liều mạng mà bị thương, phát điên cùng Thương Lan kịch chiến.

“Chạy à, không phải ngươi thích chạy à? Chạy ra ba mươi trượng kiếm của ta, tiếp theo còn có Thiên Địa Kiếm của ta vây lại, ngươi có thể chạy ra ngoài, ta coi như ngươi có bản lĩnh.”

Vương vũ cuồng tiếu vũ động tiên kiếm trong tay, lại lần nữa bện lên kim sắc quang cầu, hướng Thương Lan lao xuống.

“Thiên Địa Kiếm cái rắc chớ gì...” Thương Lan nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt đỏ ngầu.

Lúc trước, hắn dùng một đạo Tiên Linh Thần Phù cưỡng ép đã thông không gian, từ trong kiếm vây của Vương Vũ thoát thân ra ngoài, nhưng không nghĩ tới ngược lại chính giữa ngực đối phương. Ngay lúc hắn rời khỏi vòng kiếm, Vương Vũ liền không chế vòng kiếm trong phạm vi ba mươi trượng, như sao chổi xông tới. Vừa chạm vào, toàn thân Thương Lan rung mạnh, suýt nữa thổ huyết tại chỗ.

Đối phương không có bất kỳ kỹ xảo thuật pháp phong hoa nào, cũng không có bất cứ pháp tắc tiên đạo cao thâm nào, thuần túy là dựa vào man lực va chạm, nhưng lực đạo lớn đến không thể tưởng tượng nổi, tốc độ cũng nhanh đến mức da đầu người ta run lên. Đáng hận nhất là quán quýt lấy nhau., Bất luận hắn thi triển thần thông gì độn xa, đều bị khóa chặt, đuổi kịp, sau đó triển đấu không ngớt. Thương Lan nghĩ dùng Đại Na Di thuật trực tiếp bay đến các góc khác của đại lục Cửu Châu, nhưng nghĩ đến cự thần binh thối lui sớm kia, hắn cũng không dám tự tiện rời khỏi Tuyệt Nguyên nơi cực địa.

Cũng chỉ có mảnh đất đai khí vận này mới có thể chân chính sử dụng cho hắn, đổi thành nơi khác, hắn rất khó điều khiển như cánh tay mình, ngược lại tương đương với mất đi địa lợi.

Ầm!

Lại một lần va chạm vào nhau, mặt đất dưới chân Thương Lan triệt để nứt ra, lộ ra một khe rãnh thông vào vực sâu vô tận... Đây là hắn đem cự lực trên đỉnh đầu hoàn toàn phân tán cho mặt đất dưới chân, nhưng mà dù như thế, toàn bộ thân thể hắn

cũng cảm thấy hơi phát tê, man lực của đối phương quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Hắn là tiên nhân, cho dù trạng thái lúc này vền vẹn chỉ có ba bốn thành của thời đỉnh phong, cũng vượt xa bất cứ sinh linh nào trên đại lục ti tiện này. Bất kể là phẩm chất Tiên Linh hay là nhục thân mạnh mẽ, cảnh giới Tiên nhân cũng đã vượt qua lý giải ở Phàm gian. Nhưng giờ phút này, hắn lại bị một kẻ phàm tục Cửu Châu, lấy man lực áp chế tại hạ phong!

“Ngươi... Tên điên này.” Thương Lan Tiên Tôn xiết chặt nắm tay xua tan cảm giác tê dại của thân thể, bây giờ hắn đang ở thể yếu, tuy hắn tức giận nhưng không sợ hãi.

Bởi vì hắn tả chi hữu lý tất nhiên chật vật, đối thủ sao so với hắn tốt hơn chứ?

Nữ tử trước mặt nhìn như chiếm hết thượng phong, nhưng một thân áo bào trắng đã sớm bị máu tươi nhuộm ướt, man lực vô cùng vô tận vọt tới va chạm, mỗi một lần lực phản chấn đều làm nàng bị thương càng nặng. Toàn thân nữ tử cơ bắp nứt ra, máu tươi từ các nơi như suối tuôn ra, hai cánh tay đều không tự nhiên uốn lượn, xương cốt đã sớm gãy mất.

Trận chiến của tu sĩ ít khi xảy ra thảm liệt như vậy, nhưng tới mức này, tính cách nàng vẫn điên cuồng không giảm, cười lớn lao lên trời cao, hai tay cầm kiếm va chạm mãnh liệt với Thương Lan... Lần này, toàn bộ cánh tay trái của Vương Vũ đều bay ra ngoài, chỗ đứt gãy có thể thấy rõ ràng xương gãy, cơ bắp bị xé rách. Tay phải thì là một mảng tím đen, nhìn qua đã hoàn toàn hỏng.

“... Ngươi thằng điên này.”

Bên kia cũng không dễ chịu gì, Thương Lan rõ ràng cảm thấy khí vận Cửu Châu mà mình vất vả tụ lại cũng bị đánh tan không ít.

Thế nhưng, người điên chung quy vẫn chỉ là người điên, mấy lượt va chạm như vậy, Thương Lan cố nhiên bị chút thương, nhưng cũng không thương căn động cốt, nhưng đối diện, há chỉ thương căn động cốt?

Nhìn nàng càng thêm âm đạm ánh mắt, Thương Lan biết nàng đã dầu cạn đèn tắt, vì thế cười lạnh một tiếng, thư giãn cổ tay

tê đại, từ trong tay áo lại rút ra một thanh kiếm nhỏ, dự định tiến lên cho nàng một cái thống khoái.

Nhưng đúng vào lúc này, bỗng nhiên nghe thấy tiếng xương cốt vụn vẹo thanh thúy vang lên... Vương Vũ giống như một con rối bị một lực lượng vô hình khống chế. Tứ chi mỗi chỗ vụn vẹo đều bị cưỡng ép trở về, các đốt ngón tay vụn vẹo phát ra tiếng nổ. Cánh tay trái vừa mới bị gãy đã khôi phục lại với tốc độ kinh người. Trong Ngọc phủ, kim đan vỡ vụn cũng tỏa ra ánh sáng một lần nữa.

“Cái này...?”

Thương Lan mở to mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn nữ nhân trước mặt chết mà sống lại, trong lòng rung động như sóng dữ.

Người chết không thể sống lại, đây là thiết luật không thể ngỗ nghịch ở thượng giới. Nữ nhân vừa rồi kia rõ ràng là dầu hết đèn tắt, sinh cơ mẫn diệt, thế mà trong nháy mắt chết đi sống lại!? Cái này đã giống như thần tích vậy.

“Người vừa đánh với ngươi là Du Du. Tiếp theo sẽ đến phiên ta.”

Vẫn là thân thể kia, nhưng giọng điệu và ngôn từ rõ ràng khác biệt. Loại chuyển biến đột ngột này quả thực làm người ta sờn hết cả gai ốc.

Nhưng Thương Lan đã không kịp nghĩ nhiều như vậy, bởi vì đối thủ lại bắt đầu một đợt tấn công mới, phong cách tác chiến hoàn toàn khác lúc trước, lại giống như nhau khó chơi.

Vương vũ như quỷ mị, bên cạnh Thương Lan lập loè, Vô Tướng kiếm màu vàng kim bị nàng biến thành đạo cụ che mắt, thỉnh thoảng bên cạnh đối thủ xuất hiện mấy đạo kiếm, khiến đối thủ khó mà phán đoán được vị trí chuẩn xác của nàng. Sau đó thừa dịp Thương Lan lộ sơ hở, lại tung ra một kích lôi đình.

Loại phong cách chiến đấu này cũng là không thể tưởng tượng nổi, kiếm pháp hộ thân mạnh nhất đã bị nàng biến thành ảo thuật che mắt, mà khi nàng chính thức ra tay, nàng thường xuyên bại lộ ở bên ngoài vòng bảo hộ của kiếm...

Lần này, Thương Lan Tiên Tôn tổn một phen khí lực mới tạo thành hai vết thương trí mạng cho Vương Vũ, một chỗ là chặt

đứt hai chân nàng, khiến nàng triệt để mất đi tính cơ động.
Một chỗ khác là nơi giữa trán bị thiên hỏa đốt cháy, vết cháy từ trán đến trán, xuyên qua đầu.

Nhưng rất nhanh, Vương Vũ lại một lần nữa khởi tử hồi sinh, trên mặt còn mang theo nụ cười nhiệt tình quyến rũ.

“Hừ hừ, sớm biết như vậy kẻ đọc sách chết tiệt Trương Diệu cũng không được dùng, tiếp theo đổi lại là ta, chuẩn bị xong chưa ~”

Thần thái nữ tử kiêu mị, phảng phất như đang thi triển công phu mị hoặc... Nhưng Thương Lan Tiên Tôn hoàn toàn không cảm thấy động tâm, ngược lại còn cảm nhận được cảm giác sợ hãi. Nhìn nữ tử toàn thân đầm máu, áo bào trắng nhuốm đỏ trước mặt, hắn vô thức muốn lùi bước.

Tên gia hoả này, rốt cuộc có lai lịch gì!?

...

Cực bắc chi địa chiến đấu, thời gian kéo dài không lâu, nhưng đối với Thương Lan Tiên Tôn mà nói, thật sự là một ngày dài như năm, mỗi một giây trôi qua đều vô cùng gian nan. Hắn vừa mới giáng lâm, trăng tròn hấp thu khí vận cửu châu, tiên linh không ổn định, trạng thái cũng không thích hợp kéo dài chiến đấu với người khác. Chỉ là lúc đó hắn nghĩ đối phó một ngoại đạo lại tốn bao nhiêu công phu, lúc này mới ra tay làm một đòn lôi đình.

Nhưng không ngờ, tuy rằng chiêu kiếm đó làm đối thủ trọng thương, nhưng lại khiến mình lún sâu vào trong, giãy dụa không thoát.

“Cút cho ta!”

Nương theo tiếng gầm giận dữ của Thương Lan, tiên linh cuồng bạo hóa thành một đạo chân ngôn thuật đánh tới phía trước. Chỉ nháy mắt, thân ảnh Vương Vũ tựa như tia chớp bay ngược về dãy núi băng tuyết bao trùm. Một hồi đất rung núi chuyển, núi cao ngàn trượng bị đứt gãy, mà thể đi không ngừng của Vương Vũ lại, bay ngược trên không trung một hồi lâu mới chậm rãi ngừng lại.

Bị một đạo tiên thuật cấp Chân Tiên giáp mặt nện trúng, tình huống thê thảm đến không nỡ nhìn, hơn nửa người đã xương cốt vỡ thành từng mảnh, hai bên eo còn bị cạo đi mảng lớn máu thịt, miệng vết thương thậm chí có thể nhìn thấy sống lưng trắng bệch đầy vết rạn nứt...

Nhục thân trọng thương đến nước này, nói chung tu sĩ ngoài binh giải ra thì không còn lựa chọn nào khác. Nhưng Vương Vũ chỉ hít vào một hơi thật sâu, những vết thương trí mạng này bắt đầu nhanh chóng khép lại. Kim Đan âm đạm trong Ngọc phủ cũng bắt đầu tỏa ra ánh sáng rực rỡ...

Ngoài mấy chục dặm, Thương Lan Tiên Tôn lại bắt đầu đau nhức không thôi.

Đây đã là lần thứ mấy rồi? Chẳng lẽ tên này không đánh chết được nàng? Mỗi một lần tạo thành vết thương trí mạng cho

nàng, kết quả đều nhanh chóng khôi phục lại như cũ, sau đó dùng chiến thuật hoàn toàn mới cùng tiên pháp ác chiến với mình, liều mạng mà không cần, cũng phải tạo thành thương tổn cho bản thân.

Trước sau, ít nhất nàng đã giết nàng từ mười lần trở lên, trong đó một lần hung ác nhất thậm chí dọc theo bả vai đến hông của nàng chia làm hai đoạn, Ngọc phủ cũng bị đập nát bầy... Nhưng sau mấy lần hô hấp, nàng lại rục rở hẳn lên.

Bất quá, loại khởi tử hoàn sinh này hiển nhiên là có hạn độ, trên đời không có người bất tử, cho dù ở Tiên Giới cũng có sinh lão bệnh tử, chỉ là Cửu Châu Đại Lục làm sao có người thoát được cái này luân hồi? Nàng mỗi một lần chết rồi sống lại đều thay đổi nhân cách, chỉ sợ là đem tính mạng nhiều người cùng tu vi hội tụ cùng nhau. Thoạt nhìn là một người, kỳ thật là sinh mệnh rất nhiều người tập hợp.

Chính mình không phải đang tác chiến với một người, mà là một đám người, nhưng số lượng của nhóm người này là có hạn, giết nàng mười lần không được, một trăm lần, một ngàn lần chắc chắn sẽ có điểm cuối cùng. Nhưng vấn đề ở chỗ, thứ nhất, thời gian của hắn rất quý giá, cũng không muốn lãng phí trên người tên điên này, thứ hai, trận chiến này kéo dài quá lâu, dẫn cự thần binh kia tới thì phiền toái.

Cho nên Thương Tinh Tiên Tôn mới đau đầu, vì kế hoạch hiện tại, xem ra chỉ có một lần triệu tập lực lượng đủ mạnh, trực tiếp ép cô ta thành bột mịn. Nhưng làm như vậy tác dụng phụ cũng lớn, một mặt sẽ đảo loạn tiết tấu khôi phục lực lượng của bản thân, mặt khác rất có thể sẽ trêu chọc phải cự thần binh kia.

Chần chờ một lát, khiến cho Vương Vũ khôi phục lại như lúc ban đầu, nhưng ngay sau đó, biểu hiện của nàng lại khiến cho Thương Lan lập tức hạ quyết tâm.

“Hô, nghỉ ngơi lâu như vậy, cuối cùng đến lượt ta, đã chuẩn bị tốt để bị đánh chưa? Ha ha ha ha ha ha.”

Tiếng cười ngông cuồng chạy trốn này quen tai biết bao, chẳng phải là lúc khai chiến sao? Nghe thấy tiếng cười này, trong lòng Thương Lan Tiên Tôn lập tức lạnh lẽo, đối phương căn bản không chết mỗi một người trong số nàng đều bị trọng

thương, sau đó sẽ thay phiên nhau nghỉ ngơi., Chỉ cần ngăn
ngủ nửa canh giờ là có thể khôi phục như lúc ban đầu, đây
căn bản là xa luân chiến, mà không phải tiêu hao chiến đấu mà
ngược lại là hấn, tiên linh mặc dù không tổn thương tới căn cơ,
nhưng thời gian hấn lại không tiêu hao nổi.

Sau khi ý thức được điểm này, Thương Lan tự nhiên biết nên
làm gì, hấn lại hít một hơi, lời nói này lại cứ thế cạo ra một tác
đất phạm vi trăm dặm. Sau đó lại từ trong miệng phun ra, lập
tức đầy trời óng ánh, óng ánh như ngân hà.

Chỉ là cảnh sắc mỹ lệ này lại ẩn chứa vô tận sát ý. Chân Tiên
thở ra một hơi, băng hàn không thể tưởng tượng phun ra, hàn
khí như trường thương cùng lợi kiếm, một hơi đẩy về phía
trước trăm dặm, Vương Vũ mặc dù ở xa ngoài mấy chục dặm,
nhưng vẫn bị cỗ hàn ý này bao trùm, hoàn toàn đình chỉ động
tác.

Thương Lan đợi một lát, xác định đối thủ quả thật không cách
nào có thêm bất kỳ động tác gì mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.
Vừa rồi khẩu hàn khí kia vận dụng lực lượng bản nguyên của
hấn, lúc mới hàng lâm, dưới tình huống lực lượng hao tổn rất
lớn, thật ra là có chút thương cân động cốt, nhưng có thể giải
quyết phiền toái này cũng đáng giá.

Nhưng mà vừa mới thở phào nhẹ nhõm, đã nghe một tiếng
Khách Lạp chói tai.

Khách Lạp, Khách Câu... Như hàn băng nứt ra. Thương Lan
kinh ngạc nhìn Bách Lý băng phong trước mặt từng chút một
tan rã.

Đây chính là tiên nhân thở phào a, tuy rằng không phải trạng
thái hoàn chỉnh phun ra nhưng một hơi này đủ để quanh quần
nơi đây ngàn năm không suy giảm. Trong vòng ngàn năm,
trăm dặm xung quanh đều là tuyệt địa phong tỏa vạn vật,
nhưng chỉ mới qua mấy lần hô hấp mà đã bắt đầu tán loạn rồi
ư?

Tu sĩ ngoại đạo bị đóng băng bên trong rốt cuộc mạnh tới mức
nào? Đạo của nàng, chẳng lẽ còn có thể triệt tiêu đạo của Tiên
Nhân? Điều này cũng không khỏi quá mức không thể tưởng
tượng nổi.

Thương Lan trong lòng rung động, quyết đoán đứng lên nhưng không chút do dự, lại phun ra một ngụm hàn khí, đóng băng hành lang dài trăm dặm thành hoàn toàn, không gian thời gian đều bị khóa chặt. Mà một hơi này phun ra, rốt cuộc Vương Vũ cũng không thể nhúc nhích ở nơi đó... Nhưng Thương Lan cũng cảm thấy một cơn buồn ngủ ập tới, rõ ràng có chút thoải mái.

Lại nghĩ đến trận đại chiến này đã giằng co trọn vẹn nửa canh giờ, tuy rằng từ đầu đến cuối cũng có ý không chế thiên địa linh khí biến hóa, không cho xuất ra ngoài ba động, nhưng khó đảm bảo rằng cự thần binh kia sẽ không phát hiện. Giải quyết được cô gái khó chơi này, tiếp đó sẽ nhanh chóng khôi phục...

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên trong lòng truyền đến một trận báo động, Thương Lan không chút do dự phóng xuất ra tiên bảo hộ thể, một dải lụa mỏng như sóng khói bao lấy hẳn. Tấm lụa nhẹ run run, như sóng cuộn cuộn cuộn, mỗi một đầu sóng đều có thể hóa giải một lần công kích long trời lở đất, tầng tầng sóng triều chồng chất lên nhau, phòng ngự vững như kim thang.

Đây là át chủ bài chính thức của Thương Lan lần này khi buông xuống mang theo, lúc trước đấu với Vương Vũ nửa canh giờ, vài lần bị thương nhẹ cũng không phóng lụa mỏng ra. Nhưng bây giờ đối mặt với nguy cơ chưa biết đến, hẳn lại không chút do dự.

Tấm khinh sa vừa mới ra tay, liền bị một đạo thiên quang bỗng nhiên quán xuyên một nửa tiên bảo này có linh, sớm cảm giác được nguy cơ, trong khoảnh khắc kịch liệt run rẩy, tầng tầng lớp lớp thủy triều chồng chất lên nhau, tập trung tại một điểm phòng ngự. Nhưng vẫn có chút chống đỡ không nổi đạo cực quang từ trên trời rơi xuống, đầu sóng bị một cái đánh vỡ, khí linh tấm lụa mỏng cũng bị ép hiện ra thân hình, lộ ra thân sắc thống khổ.

Cũng may ngay sau đó, lụa mỏng được chủ nhân ủng hộ. Thương Lan Tiên Tôn đặt tay lên tấm lụa mỏng, tiên linh phóng thích, rất nhanh đã tăng cường lực phòng ngự của lụa mỏng, tu bổ lại sóng bị phá nát. Luồng cực quang kia kéo dài một lát rồi không thể tiếp tục, chậm rãi biến mất, nhưng Thương Lan cũng cảm thấy tiêu hao, cổ tay tê dại. Cùng lúc đó,

trên đỉnh trời xanh, một bóng người nguy nga phóng thích cảm giác áp lực kinh người, khiến hãn hô hấp hơi chặm lại.

Thương Lan cắn chặt răng, hận đến mức cả người run rẩy.

Người không lồ đã từng ép hãn chặt vật bỏ chạy kia, quả nhiên đã đến.

“Dương dược điện tử... Không đúng, mùi vị của Thuần Dương Diệt Tuyệt Thương như thế nào?”

“...“Thương Lan im lặng không nói, hãn đương nhiên sẽ không để ý đến lời khiêu khích nhằm chán của đối thủ, nhưng mà pháo điện tử dương, hoặc có thể nói là Thuần Dương Diệt Tuyệt Thương, đích thật là sát chiêu khiến hãn mở rộng tầm mắt.

Không thể tưởng được trong thế giới hạ tiện này lại có người có thể sử dụng tiên pháp cường đại như vậy. Tuy ít đi rất nhiều biến hóa tinh diệu nhưng lực sát thương thuần túy lại khiến hãn kinh hãi.

Lần này giáng lâm, quả nhiên không phải việc tốt đẹp gì.

Mà một bên khác, tâm tình của Vương Lục cũng không nhẹ nhàng như biểu hiện ra ngoài. Đế Lưu Tôn bên cạnh hãn càng cẩn thận hơn.

“Vương Lục, không nên chủ quan, chúng ta cũng không chiếm được thượng phong.”

“Ta biết, thừa dịp hãn mệt mỏi lâu ngày, xuất kỳ bất ý đánh hãn một pháo cũng không thể tạo thành sát thương hữu hiệu... Luận thực lực, hãn hoàn toàn chính xác mạnh hơn một cấp so với chúng ta.”

“Dương Điện Tử vừa rồi, ngươi còn dùng mấy lần?”

“Không có linh căn thể chất, theo lý thuyết có thể dùng vô hạn... Nhưng mỗi lần tụ lực đều rất lâu, chỉ sợ hãn sẽ không cho ta đủ thời gian.”

“Ta có thể kéo dài thời gian cho ngươi...”

“Không cần, ngươi bây giờ trạng thái còn thấp, năng lực tác chiến đơn độc không tới năm thành trạng thái đỉnh phong, sẽ bị lãng phí như pháo hôi, không bằng ở trong Cự Thần binh tiến hành trợ giúp ta. Sau đó ta sẽ phóng thích Phù Du pháo

tiến hành kiểm chế, tinh độ nguyên thần của người hơn xa ta, cứ giao cho người.”

“Phù du pháo? Được rồi, người không cần giải thích cặn kẽ cho ta. Cự Thần binh này là do Tôn Bất Bình giao cho người, người muốn sử dụng thế nào cũng được. Mà ta... hẳn là còn có thể phối hợp ăn ý với đại gia hỏa này.”

“Được.”

Vương Lục cũng không nói nhiều, trực tiếp mở ra cơ quan ở phần lưng của Cự Thần binh. Lập tức ngàn vạn quả cầu kim loại thật nhỏ bay ra ngoài, mỗi quả đều bay lượn trong không trung một cách linh động., Thanh thoảng bắn ánh sáng về phía Thương Lan Tiên Tôn. Ánh sáng này bao hàm hỏa khí hùng hực, có luồng hàn ý lạnh lẽo, còn có kiếm khí sắc bén, hình thức khác nhau., Nhưng lực sát thương lại cực kỳ mạnh mẽ. Quả cầu kim loại nhỏ lớn hơn một trượng đường kính, nhỏ nhất cũng chỉ cỡ nắm tay. Nhưng lấy lực phá hoại mà nói, lại vượt được tu sĩ Nguyên Anh thậm chí là cảnh giới Hóa Thần ra tay. Ngàn vạn quả cầu kim loại nhỏ oanh kích như gió bão mưa rào, Chân Quân bình thường nháy mắt sẽ bị đánh thủng trăm ngàn lỗ.

Thương Lan Tiên Tôn đương nhiên không phải tu sĩ Chân Quân, trong bão tố, hẳn mở lùa mỏng, lù lù bất động. Nhưng thần sắc lại xa không thông dong như vậy.

Những phù du pháo này không phá được phòng hộ bằng lùa mỏng, không đả thương được hẳn, nhưng cũng khiến hẳn khó mà xuất thủ đả thương địch thủ. Năng lượng giống như bão tố phát ra khuấy đảo thiên địa linh khí, cũng nhiều loạn thiên địa pháp tắc. Tiên pháp của hẳn ở trong hoàn cảnh này rất khó có hiệu quả... Trừ phi là không tiếc đại giới, dùng chiêu số đóng băng trăm dặm, nhưng vậy rõ ràng không đáng.

Trên thực tế, khi nhìn thấy phù du pháo khắp trời, Thương Lan có ý định rút lui trong đầu. Trận chiến này quá bất lợi cho tiên tâm suy tính của hẳn, cho dù trận chiến này có thể đánh thắng, ít nhất cũng là thảm trạng thương gân cốt, mười phần lực lượng không còn lại một hai phần, tuy có thể giết được bọn đạo chích trước mắt, nhưng cũng rất dễ chậm trễ đại sự.

Cửu Châu Đại Lục mặc dù ti tiện, nhưng hạng người sâu kiến cũng không thiếu những thân thể cường tráng. Bọn họ tự xưng Địa Tiên, mặc dù tên tuổi buồn cười, nhưng số lượng nhiều cũng là phiền toái... Nếu như chính mình lúc suy yếu nhất gặp phải người nổi bật trong mấy Địa Tiên, vậy thật sự là phiền toái.

Nghĩ tới đây, Thương Lan lập tức lại phun ra một ngụm hàn khí, đem không gian phạm vi mấy chục dặm chung quanh đóng băng, phù du pháo đài trời kia nháy mắt đình trệ, không thể động đậy. Mà Thương Lan nhân cơ hội này động một tiên thuật khác, chuẩn bị rời khỏi mảnh đất cực hàn này.

Nhưng mà ngay lúc tiên thuật sắp có hiệu lực, bỗng nhiên một màn hào quang hình cầu màu vàng bao phủ hẳn lại, sau một khắc tiên thuật truyền tống bị quấy nhiễu kịch liệt, lúc này mất đi hiệu lực, lực cản trở của tiên linh khiến cho ngực của Thương Lan đau xót.

“Ai?”

“Ồ? Vừa rồi còn kịch liệt như vậy so với người ta, nhanh như vậy đã quên mất người ta, thật là làm cho người ta khổ sở a...”

...

“Âm hồn bất tán điên, ngươi thật cho rằng ta không giết được ngươi sao?”

Trong vòng kiếm màu vàng kim, Thương Lan Tiên Tôn tức giận sôi trào, tiên linh quanh thân như sóng triều cuộn cuộn không ngớt. Đôi mắt tiên nhân càng lóe lên ánh sáng đỏ rực, thân uy vô tận, vạn vạn vòng kiếm tròn, như có thể vỡ tan bất cứ lúc nào.

Kiếm vây không bị phá, nhưng chèo chống được đã phi thường gian nan.

Cho dù đã bị Vô Tướng kiếm ngăn cách, nhưng luồng lực lượng bành trướng không thể tưởng tượng nổi, không thuộc về thế giới này, cũng sẽ không bị công pháp của thế giới này trói buộc. Vô Tướng kiếm vây quanh ở Cửu Châu đại lục đã là công pháp cường đại hàng đầu, nhưng hiển nhiên trong mắt Đọa Tiên, còn chưa đủ.

Có điều, một Vô Tướng công không đủ để xem trọng, hai Vô Tướng công, lại thêm một thần binh không lồ khiến Thương Lan Tiên Tôn không thể không coi trọng. Hắn gầm lên trong kiếm, nhưng tiên tâm như băng khắp hành lang trăm dặm.

Tình thế đối với hắn thật sự bất lợi. Một Cự Thần Binh dùng Thuần Dương Diệt Lục Thương đã có uy hiếp đáng kể, lại thêm một tên Vương Vũ âm hồn bất tán, với tình trạng của hắn hiện tại đã không phải là vấn đề phải hao phí bao nhiêu, mà coi như có tổn bao nhiêu công sức, cũng chưa chắc có thể giải quyết được vấn đề này.

Xuyên qua thông đạo Lương Giới, liều mạng tiêu hao tám thành tiên linh hàng lâm giới này, hắn không đến nửa ngày thời gian còn xa mới đủ để Chử Bằng khôi phục đến trạng thái chiến đấu, lấy hai thành lực lượng liều mạng với mấy người không biết sống chết này, cũng không phải phong cách tác chiến hắn am hiểu. Nhưng hiện tại hắn đã không còn lựa chọn nào khác.

“Lũ chuột nhất, hiện hình cho ta a.”

Quang mang trong mắt tiên nhân càng thịnh, trong chốc lát như có một vầng thái dương mới cháy lên, không gian nhỏ hẹp trong kim sắc kiếm vòng được quang mang căng đầy, Vương Vũ giấu ở trong cái bóng cũng không thể động hình, bị chiếu ra. Chỉ là nàng lại không chút hoang mang. Bởi vì trước khi Thương Lan kịp ra tay với nàng, ánh sáng thần phạt trên bầu trời đã giáng xuống.

Quang mang của điện tử dương chính là không hề thua kém thần nhãn của tiên nhân, vòng quanh kiếm màu vàng của Vương Vũ cũng vừa vạn để lại một lỗ thủng nhỏ khá nhỏ cho pháo điện điện. Thương Lan Tiên Tôn lập tức bỏ lại Vương Vũ, vén lụa mỏng lên, uy lực của pháo điện điện này quá mạnh, nếu thật sự rơi xuống người, thậm chí là bị trọng thương cũng sẽ có nguy hiểm.

Hắn còn có đại sự muốn làm, sao có thể chết ở chỗ này?

Có lụa mỏng, thì điện tử di chuyển của Vương Lục cũng không làm gì được hắn, nhưng vì để ngăn cản công kích điện tử, lụa mỏng cũng tụ tập rất nhiều lực lượng. Nhân cơ hội này, Vương Vũ không khách khí tiến lên đoạt lấy, mang theo tiếng cười điên cuồng, tay không đánh tới Thương Lan.

Một quyền này khi khởi thế liền dẫn tới sấm sét cuộn cuộn, đó là không khí trong kiếm bị mãnh lực đè ép sau đó bộc phát rên rỉ. Vương Vũ vung quyền, không khí vô hình bị cự lực đè ép thành khí bích hữu hình cứng hơn sắt thép, lực cách hơn mười trượng liền truyền tới trên lưng Thương Lan, đánh ra một mảnh kim quang sáng chói.

Tiên nhân cả người là bảo vật, lụa mỏng là bảo vật, áo dài cũng là bảo vật, trên người mặc một bộ trường bào bình thường không có gì lạ, nhưng khi gặp phải công kích lại bộc phát ra lực phòng ngự kinh người. Lực đạo của cú đâm này của Vương Vũ chỉ có thể khiến áo quần hơi phẳng hơn vài phần. Một khắc sau, ứng phó với công kích thuộc tính điện của Dương Càn, Thương Lan Tiên Tôn quay đầu lại, phun ra một ngụm hỏa khí hùng hực.

Kiếm vàng kim của Vương Vũ chỉ trong tích tắc đã tan biến, không phải bị ngoại lực tấn công mạnh mẽ, mà do Vương Vũ chủ động phóng ra kiếm vòng.

Bởi vì nàng phải chạy đi.

Tam Muội Chân Hỏa của Thương Lan quá mạnh mẽ, nếu nàng còn muốn chống đỡ kiếm vây không tan, hoặc là kiếm vây bị chân hỏa hòa tan, nàng rất chịu khổ bị phản phệ, hoặc là hỏa khí quay cuồng trong kiếm, bản thân nàng cũng bị đốt thành tro bụi.

Cho nên giờ khắc này, Vương Vũ cũng chỉ có thể thu hồi vòng vây. Mà kiếm vừa rút, trên lý thuyết có Lan chạy trốn. Nhưng hắn không lùi mà tiến, thần thức khóa chặt Vương Vũ, một ngục Tam Muội Hỏa cuộn cuộn không dứt bám theo nàng, trong khoảnh khắc liền rơi xuống một biển lửa.

Biển lửa này là hướng về phía Vương Vũ, cháy ở giữa không trung, cũng không hạ xuống đất, nhưng nhiệt độ Đur Lương lại làm cho băng tuyết nơi cực hàn bắt đầu chịu không nổi, nhao nhao hòa tan. Nước sông chảy ra dòng suối, dòng suối hội tụ thành dòng sông, tuyết nguyên hòa tan ra hồ nước cùng hải dương, rất nhanh lại bị bốc hơi, lộ ra mặt ngoài nham thạch trần trụi.

Trăm dặm xung quanh tuyết nguyên bốc hơi, đây chính là dư âm của chân hỏa tiên nhân.

Mà thân ở trong vòng vây của chân hỏa, Vương Vũ cũng không cách nào thông dong được.

Một đạo kiếm vây phạm vi bất quá hơn một trượng bị nàng chống đỡ lại, kiếm này nhỏ hơn rất nhiều, cường độ cũng tăng lên rất nhiều, bị Tam Muội Chân Hỏa vây quanh cũng không có dấu hiệu buông lỏng. Nhưng lần này, trong thần mục Tiên Nhân, rốt cuộc thấy được nhiều thứ hơn.

“Một, hai, ba, bốn... Mười lăm viên kim đan?” Cuối cùng Thương Lan Tiên Tôn cũng hít một hơi lạnh.

Từ khi giáng lâm đại lục Cửu Châu, trong hơn nửa ngày gần gũi, hắn đã giật mình rất nhiều lần, nhưng không có bất kỳ một lần rung chuyển tâm linh của hắn như bây giờ.

Mười lăm viên kim đan? Đây là thứ gì?

Không sai, đồ vật, bởi vì bất luận dùng đạo lý gì để giải thích, đều không giải thích được một người tại sao có thể chứa được nhiều kim đan như vậy. Đây không phải vấn đề về số lượng.,

Mà vấn đề từ trên căn bản không thể thực hiện được. Một tu sĩ Nguyên Anh có lẽ so với tu sĩ Kim Đan mạnh gấp mười gấp trăm lần, nhưng cũng không có khả năng ở trong thân thể nhét vào một trăm viên Kim Đan, hơn nữa mỗi một viên đều đang vận hành bình thường, còn có tráng hán khỏe mạnh không tới mười cánh tay, mọc ra mười cánh tay chỉ có thể là quái vật.

Mà Vương Vũ chính là một con quái vật như vậy.

Thương Lan vốn tưởng nàng là cùng một kim đan nhiều lần lợi dụng, hiện tại lại nhìn ra, trong cơ thể nàng căn bản không chỉ có một viên kim đan, khó trách sẽ có nhiều nhân cách nặng như vậy. Nhưng cứ như vậy, ngược lại càng ngỗ nghịch lẽ thường, càng thêm đáng sợ.

Sự sợ hãi trong lòng Thương Lan Tiên Tôn lại bắt đầu hiện lên. Lần này, không phải sợ nhiệm vụ thất bại, chậm trễ đại kế, cũng không phải sợ mình bị đám chuột nhắt này ám toán thương tổn, có nguy cơ vẫn lạc... Mà là bản năng sợ hãi, không biết gì về sự vật.

Mấy vạn năm chưa trở lại vùng đất này, nơi này đã thai nghén ra được quái vật sao?

Thế là Tam Muội Chân Hỏa đột nhiên biến sắc, Thương Lan bắt đầu không tiếc bản nguyên, chân chính đánh bạc mạng sống liều chết.

Cho dù bị người nhân cơ hội gây thương tích, cho dù tổn thất do cưỡng ép giáng lâm cũng khó mà cứu vãn được, cho dù làm trễ nải đại kế thượng giới... Hắn cũng không để ý.

Nhất định phải diệt trừ kẻ này trước.

Đọa Tiên bộc phát toàn lực, dù cho chỉ là trong lúc một mối bạo phát cũng không phải chuyện đùa, cho dù Vương Vũ có mười lăm viên Kim Đan cũng không thể ngăn cản nổi.

Nhưng tự nhiên có người có thể giúp nàng ngăn cản.

“Tuyệt đối là lĩnh vực “

Một tấm thuẫn màu vàng có hình dáng vòng tròn màu vàng xuất hiện trước mặt Vương Vũ, biển lửa cuộn cuộn dừng lại trước hộ thuẫn, ngay cả ánh lửa cũng không chiếu được lên người Vương Vũ.

Bởi vì trước người Vương Vũ vẫn còn nhiều thân ảnh như ngọn núi, chiếu xuống bóng râm che khuất bầu trời.

Vương Lục điều khiển Cự Thần binh, rút cuộc tự mình ra tay.

Dùng Vô Tướng công dung hợp tiên pháp phòng ngự trong cơ thể Cự Thần binh, Vương Lục vô thức đã lĩnh ngộ ra chiêu thức phòng ngự tuyệt học này. Lúc này Vô Tướng kiếm của Vương Vũ chưa chắc có thể ngăn cản tam vị chân hỏa, nhưng lĩnh vực của Vương Lục lại có thể dễ dàng đón đỡ.

Cùng lúc đó, đỉnh đầu Thương Lan lại vẩy xuống một trận bão tố, mấy ngàn khẩu phù du pháo dưới Đế Lưu Tôn không chế bắt đầu điên cuồng phát ra hỏa lực. Những phù du pháo này đối với Thương Lan toàn lực làm như gãi ngứa, không đả thương được hắn, lại có thể khiến hắn chật vật.

Lúc này Thương Lan đã bắt đầu đưa tính mạng của mình ra bên ngoài, đương nhiên không quan tâm cái gì chật vật không chật vật, hắn tiến lên một bước, hít một hơi thật sâu, thế là Tam Muội Chân Hỏa bị hắn hút toàn bộ vào trong bụng. Vùng cực bắc nóng bỏng lại bắt đầu hiện ra vài phần mát lạnh. Sau một khắc, Thương Lan mở miệng phun ra một quả cầu lửa màu cam.

Vương Lục biến sắc, nói thanh âm thao tác.

Bút tay của tiên nhân, quả nhiên là thần kỳ, ôn có thể hòa tan tam vị chân hỏa của tuyệt nguyên đã đủ mạnh, nhưng tiên nhân nuốt một cái, không ngờ lại tăng uy lực lên mấy lần. Hỏa cầu màu đỏ quýt này không chỉ áp súc áp súc biến lửa mà trong quá trình áp súc lại sinh ra biến hóa mới.

Đây là một mặt trời nhỏ thật sự.

Không thể đón đỡ, bởi vì lĩnh vực tuyệt đối cũng không phải là tuyệt đối. Không thể trốn, bởi vì mặt trời có thể phát sáng, mà ánh sáng là vô hạn. Đồng dạng cũng không thể phản kích trước, bởi vì trừ phi có thể nghịch chuyển tỉ lệ nhân quả, nếu không hậu phát không có khả năng đến trước ánh sáng.

Mà Vương Lục có thể trong phút chốc còn có thời gian nhàn rỗi suy nghĩ, cũng bởi vì vầng mặt trời kia còn chưa có thật sự bộc phát. Nếu quả thật bộc phát ra, đó chính là cục diện khó giải.

Nhưng hắn biết, vàng thái dương này sẽ không bộc phát, cho nên hắn chỉ nói tiếng thao tác, nhưng cũng không kinh hoàng.

Bởi vì hắn nhìn thấy thứ mình muốn trong vàng mặt trời này.

Một lát sau, Thương Lan phát ra tiếng cười lạnh, nguyên thân vận chuyển làm mặt trời nổ tung.

Rất khó hình dung trong nháy mắt bộc phát ra ánh sáng và nhiệt độ kia, toàn bộ thời gian đại địa Cực Bắc phẳng phát đều đình chỉ một khắc như vậy, sau đó mới bắt đầu tiếp tục lưu động.

Mà sau khi nhảy qua vài hơi thở máu chột, liền có thể nhìn thấy trên bầu trời cực bắc đại địa, lưu hỏa trút xuống như thác nước, hỏa diễm như dòng sông chảy xuôi ở trên đại địa, vô cùng vô tận ánh sáng cùng nhiệt độ lấy cái này làm trung tâm phóng tới bốn phương tám hướng.

Mặt đất Cực Bắc rộng mấy ngàn vạn dặm, không ai có thể dùng sức một mình đem mảnh đại địa này hoàn toàn cải biến, nhưng nhìn thấy trung tâm đại địa, tràng diện tráng lệ mấy trăm dặm đều bị hòa tan, lại để cho người ta cảm giác toàn bộ vùng đất Cực Bắc bị đốt cháy cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Đọa Tiên Thần uy thế kinh khủng như vậy, thế nhưng sắc mặt của Thương Lan lại vô cùng kém.

Bởi vì hắn tuy rằng hòa tan mấy trăm dặm băng tuyết, nhưng không có đối thủ bị hòa tan trước mắt, bộ quần áo màu vàng dài rộng mấy trăm trượng kia vẫn đứng thẳng như cũ, Cự Thần Binh phía sau hộ thuẫn cùng yêu nghiệt ngoại đạo vẫn vui vẻ nhảy nhót.

Vì sao?

Hai người vừa rồi bùng phát, đáng lẽ nên phá vỡ tâm thuẫn kia, thiêu hóa lá chắn kia. Cho dù lúc này hắn rất suy yếu, trên người còn mang thương tích, nhưng tuyết đối không tính sai lực sát thương của tiên pháp.

Người chết tiệt nhưng không chết, đương nhiên Thương Lan hoang mang không hiểu, nhưng rất nhanh hắn đã nhìn ra một điểm dị thường. Thần mục của tiên nhân phóng ra bốn phía, hắn rất rõ ràng, mặt đất dưới chân, sau khi tuyết rơi lộ ra ngoài

mặt đất cháy đen, mà trên mặt đất lại như lóe lên một tầng nhu quang không thuộc về nơi này.

Thần niệm Tiên Nhân, trong khoảnh khắc suy tính tiền căn hậu quả, kết quả trong nháy mắt liền có được.

Vị cự thần binh này, trước khi hấn hạ xuống từng truy sát. Lúc ấy Thương Lan ẩn thân, không thể tìm kiếm Cự Thần binh, bắt đắc dĩ rời đi, mà lúc đó, hấn lại lặng lẽ hạ độ ở cực bắc đại địa, sau khi hấp thu khí vận của cực bắc đại địa, dung nhập bản thân về sau., Độ tổ kia cũng chỉ ẩn nấp trong cơ thể hấn. Thời điểm không sử dụng hết thủy đều bình thường, mà khi hấn gặp tình huống khẩn cấp, không tiếc lực lượng, độ tổ này sẽ hoàn toàn bộc phát ra, đầu tiên, là tan rã Tam Muội Chân Hỏa của Thương Lan, tiếp theo, trong cơ thể Thương Lan cũng có dấu hiệu không ổn định.

Có thể làm cho tiên nhân cũng hao tổn, đây quả thật là một loại kỳ độ.

Một loại kỳ độ tên Thánh Quang.

...

“Quả nhiên là vô sỉ.”

Giọng nói của Thương Lan Tiên Tôn đã không còn cuồng nộ như lúc trước, ngược lại còn trở nên tỉnh táo lại.

Việc đã đến nước này, phần nộ đã không giải quyết được vấn đề, cho nên hắn cũng không tiếp tục ý nguyện nổi giận. Cho dù trên thực tế hắn có đầy đủ lý do tức giận.

Bởi vì ngay cả Đế Lưu Tôn lúc này cũng lâm vào trong kinh sợ.

“Vương Lục, ngươi thật to gan, ngươi có biết ngươi...”

“Ta đương nhiên biết.” Vương Lục không chút khách khí cắt ngang.

Hiện nay cửu Châu, có ai có thể lý giải và hiểu biết sâu sắc hơn so với Vương Lục chứ? Là chủ nhân của Thánh Quang, sao hắn lại không hiểu Thánh Quang xem như kịch độc chôn ở trong khí vận cửu châu kia chứ.

Dẫn dụ hạt giống sức mạnh của dị vực vào trong Cửu Châu khí vận, biến thành tính chất thổ địa, từ Cửu Châu Đại Lục biến thành loại hành vi này, nói chung được xưng là thuộc địa hóa. Phân cương liệt thổ, là một trong những phá hoại lớn nhất đối với Cửu Châu Đại Lục. Cực Hàn là vùng đất vô chủ, bởi vậy bị phân cương phá đất cũng đặc biệt dễ dàng, thế nhưng mấy vạn năm, mấy chục vạn năm qua, chưa từng có người nào dám can đảm làm như vậy.

“Nhưng vậy thì sao? A Lưu, đầu óc ngươi hỏng rồi à? Không phân biệt được nặng nhẹ sao?”

Đọa Tiên giáng lâm, toàn bộ cửu Châu đều phải phá thành mảnh nhỏ, so với nó, một khối khu vực thuộc địa lại tính là gì? Đế Lưu Tôn đương nhiên minh bạch đạo lý này, nhưng không có nghĩa là nàng có thể dễ dàng tiếp nhận.

“A Lưu, rõ ràng, thánh quang là thánh quang của ta, ta ở nơi nào, thánh quang ở ngay nơi đó, mảnh đất tách ra đó thuộc về

nơi đó.” Nói xong, Vương Lục không để ý tới Đế Lưu Tôn nữa, mà đem toàn bộ lực chú ý đặt lên người Thương Lan.

Đối thủ là Đọa Tiên, có thể không sợ hãi nhưng không thể không coi trọng hẳn.

Độc của thánh quang có thể làm tan rã hỏa cầu của hắn nhưng không làm tan rã được sự tồn tại của hắn. Hiện giờ độc tố của thánh quang lan tràn vào trong cơ thể hắn, nhưng lấy thực lực của Thương Lan muốn xua tan thánh quang cũng dễ như trở bàn tay.

Chiến thuật ném độc khiến hắn chiếm được chút tiện nghi, nhưng tổng thể mà nói thì vẫn là giai đoạn giằng co, nội tình của Đọa Tiên thâm hậu dị thường, không có khả năng đơn giản như vậy liền bị ngăn chặn. Loại thái dương hỏa cầu vừa rồi, nếu như liều mạng, chỉ sợ có thể phun liền mười cái, mà Vương Lục cũng không có bản sự bắn liền chín ngày.

Bất quá, có thể cùng hắn kịch đấu đến bây giờ, mục đích chiến lược đã đạt được.

Vương Lục cười cười, thao túng thanh âm ong ong của Cự thần binh: “Tiền bối tiên pháp kinh người, quả thực khiến người ta bội phục. Đơn đả độc đấu, chúng ta không ai có thể chống đỡ nổi ba chiêu hai thức của ngài, cho nên chỉ có cách dùng nhiều đánh ít, hi vọng ngài đừng để ý.”

“Bọn chuột nhất các người cho dù số lượng có nhiều hơn nữa thì có thể làm được gì?”

Thương Lan cười lạnh một tiếng, thánh quang trong cơ thể đã bị hắn nghiền ép ra hết, đồng thời quanh thân hiện ra ba quả cầu lửa màu đỏ quýt, màu sắc khác với quả cầu lúc trước có chút vi diệu, uy lực hơi kém một chút, nhưng sẽ không bị thánh quang quấy nhiễu khiến tán loạn giữa đường. Mà với lực lượng này, muốn đánh tan cự thần binh và tu sĩ ngoại đạo đã thừa sức.

“Có nhiều thì sao chứ? Đây là tiền bối ngài nói sao, ta đây có thể yên tâm rồi.” Vương Lục nói, dừng một chút: “Ta có thể yên tâm lấy nhiều thủ thắng.”

Vừa dứt lời, chỉ thấy bầu trời đột nhiên tối sầm lại, một mảnh mây đen che khuất bầu trời, bao phủ vạn vật vào trong bóng

tối.

“Đạo nhân của Vạn Tiên minh Cửu Châu, tham kiến Thương Lan Tiên Tôn.”

Trên mây đen, tiếng Hà Đồ đạo nhân như hồng chung, từ trên cao nhìn xuống bề ngỗ Tiên Tôn thượng giới, chân hấn đạp Cửu Châu Đồ, đại địa mạch lạc cùng đường nét trên đồ án hòa lẫn với nhau, quang mang tựa như từng hàng rào, hoàn toàn phong tỏa chiến trường.

Mà ở bên cạnh Hà đồ, lần lượt từng nhân vật chân động đủ khiến chín châu đứng ra.

“Quân Hoàng khô cầm, bái kiến Tiên Tôn.”

Một thân trọng giáp màu vàng kim toàn thân, một lá chiến kỳ màu máu. Chiến kỳ đệ nhất cường quân Cửu Châu đứng bên cạnh Hà Đồ, theo cờ xí múa, phương xa có ngàn vạn tiếng hò hét hô ứng, đó là cường quân vô địch của Quân Hoàng Sơn. Lúc này mặc dù không thể lao lên chiến trường nhưng lại có thể trở thành hậu thuẫn mạnh mẽ của cây đàn khô. Hấn nhìn như một người nhưng thực chất là thiên quân vạn mã.

“Ngày Trục Côn Luân, bái kiến Tiên Tôn.”

Đạo nhân phong cách cổ xưa bày ra khuôn mặt chạm khắc, đứng ở một bên khác của Hà Đồ đạo nhân, thần thái một tia cẩn thận tỉ mỉ, theo cái cầm hấn hơi giương lên, Cửu Châu Đồ vặn vẹo góc độ, khóa chặt chiến trường càng thêm vững chắc. Nếu như nói Hà Đồ đạo nhân cùng Thịnh Kinh tiên môn của hấn tượng trưng cho vương đạo của cửu châu tu tiên giới, Trục Nhật Chân Quân tự cho mình là chính đạo.

“Vạn Pháp Thiên Luân, tham kiến Tiên Tôn.”

Thiên Luân Chân Quân tuần dật xuất trần khẽ cười đứng ở bên cạnh Trục Nhật, thỉnh thoảng chuyển động chiếc nhẫn tinh tế trên ngón trở tay phải, chỉ là theo chuyển động theo chiếc nhẫn, sông núi trên Cửu Châu Đồ lại lặng yên biến hóa, tạo ra thiên địa pháp tắc hoàn toàn mới.

“Linh kiếm gió thổi, bái kiến Tiên Tôn.”

Phong Ngâm chân nhân cuối cùng dừng bước. Trong ngũ đại chủng môn, lão có tư lịch nông cạn nhất, cảnh giới thấp nhất,

nhưng thỉnh thoảng đứng trước bốn người, hiện lên thái độ nâng trưỡng sao.

Lúc này gió thổi hiện ra vẻ trịnh trọng trước nay chưa từng có, Côn Lôn kính trên sống mũi bị chà xát đến mức không còn một hạt bụi, phía sau tấm kính có thể nhìn thấu nhân quả tinh thần ánh mắt nội liễm. Sau lưng chân nhân là một hộp kiếm rộng lớn, trong hộp có từng điểm sáng như sao trời đêm. Mà theo hấn đặt chân lên bản đồ cửu châu, tấm tiên bảo khổng lồ cửu châu này giống như một bút vẽ rỗng điểm mắt, đột nhiên sống lại.

Hàng rào ánh sáng xuyên qua thiên địa biến mất toàn bộ, nhưng chỉ là biến mất không thể nhận ra, lực lượng ước thúc chiến trường ngược lại tăng lên gấp bội. Phong nhã bước đi triệt để kích hoạt trận pháp, đem thần thông và đại đạo bên trong Cửu Châu Đồ hoàn toàn sinh động.

“Tiền bối, ngài vừa mới nói không ngại lấy nhiều đánh ít, ta bên này gọi mấy viện binh cũng được chứ?”

Vương Lục vừa nói, vừa thu hồi lĩnh vực tuyệt đối, ngược lại nhấc vũ khí trên tay phải lên. Đó là một họng pháo tạo hình thon dài, kéo dài vài dặm, họng pháo đang chĩa về phía Thương Lan.

“...” Thương Lan Tiên Tôn trầm mặc một lát, đột nhiên mỉm cười, “Ha ha ha, ha ha ha ha đánh ít? Nực cười như các người, đến bao nhiêu ta giết bấy nhiêu.”

Trong khi nói chuyện, ba vàng thái dương nhỏ đồng thời xông lên trời, đánh thẳng lên Cửu Châu đồ. Hộ thân lụa mỏng đột nhiên bành trướng, hướng về Vương Lục quét qua. Mà bản thân hấn trong thời gian ngắn đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Trên Cửu Châu Hình Lô hạ xuống thiên kiếp hình lô, tinh chuân trúng ba quả cầu lửa, ở giữa không trung dẫn nổ, mà thuộc tính diệt tuyệt vạn vật trong lô kiếp thì tiêu diệt dư uy còn lại toàn bộ. Sát chiêu này của Tiên Nhân hoàn toàn thất bại trong tay Vương Lục, có vẻ công kênh lại phát ra linh động kinh người, ở trong phạm vi trăm dặm lóe ra hơn một ngàn lần, cứng rắn khiến tiên bảo lụa mỏng không bắt được, có bao nhiêu thần thông cũng không thi triển ra được.

Sau một khắc, trên không cánh đồng tuyết ngoài ngàn dặm bỗng nhiên tuôn ra một trận dị quang mãnh liệt, hàng ngàn hàng vạn hàng rào ánh sáng giăng khắp nơi bỗng nhiên xuất hiện ở không trung, lúc sáng lúc tối, dưới lực lượng vô hình trùng kích hơi hình biến hóa, đó là hàng rào của Cửu Châu Đồ tập trung vào chiến trường.

Trên bầu trời, Hà Đồ đạo nhân lắc nhẹ thân thể, kêu lên một tiếng đau đớn. Chân Quân bước lên trước một bước, chiến kỳ dưới chân nặng nề dừng lại., Cờ xí pháp phối, hình chiếu triệu hồi ra hàng tỷ lưỡi đao thần sắc bén giết về phương xa. Trục Nhật Chân Quân hạ hai tay xuống, duy trì Cửu Châu Đồ chính diện không dễ. Thiên Luân Chân Quân thì nhíu chặt lông mày, dùng sức nắm chặt chiếc nhẫn trên ngón trỏ tay phải, chậm rãi chuyển động. Hàng rào sáng ngoài ngàn dặm theo sự chuyển động của chiếc nhẫn dần vững chắc.

Cuối cùng, Phong Ngân chân nhân nhắm mắt phải, dùng mắt trái nhìn vật, đột nhiên xoay người về phía sau, Tinh Thần kiếm ngang dọc, chém về phía Hà Đồ đạo nhân.

Một kiếm này cực nhanh, cực nhanh, trước bất luận kẻ nào cũng phản ứng không kịp, khoảng cách với Hà Đồ đạo nhân đã không đến ba thước. Trong khoảng cách này, mặc dù tứ đại Chân Quân vờn quanh, cũng không có bất kỳ người nào có thể đỡ được một kiếm phong ngâm này.

Nhưng mà tiên kiếm dừng lại cách đó ba thước.

“Tiện chủng...” Thương Lan Tiên Tôn trợn trừng đôi mắt giận dữ, từ trong hư không hiện ra hình dạng, chỉ thấy hắn đặt mình vào mũi kiếm phong ngâm cùng Hà Đồ đạo nhân, hai bàn tay bị ép buộc khép lại, kẹp Tiên Kiếm trong tay Phong Ngâm.

Hóa ra Tam Muội Chân Hỏa là giả, lồng giam bằng lụa mỏng là giả, tập kích ngoài ngàn dặm cũng là giả, mục đích thật sự của Thương Lan Tiên Tôn là phản kích tuyệt địa, đánh thẳng vào Hoàng Long.

Chiêu miểu sát tới cực điểm này lại bị Phong Ngân chân nhân ngay thời khắc mấu chốt nhìn thấu, một kiếm xuyên qua như thiên ngoại, chém ra một khoảng cách không thể, chặn được Thương Lan Tiên Tôn đánh lén.

Nhưng cuối cùng sức một người cũng kém một chút. Hai tay Thương Lan Tiên Tôn kẹp lấy tiên kiếm, một tay hóa dương, ngưng tụ nhiệt độ nấu núi nấu biển, một tay hóa âm, kết kết đông đông lại thời không nghiêm hàn. Trong khoảnh khắc nhiệt độ lạnh lùng giao thoa, khiến tiên kiếm thông khổ đứt gãy rên rỉ.

“Cút cho ta!”

Thương Lan gầm lên giận dữ, hai tay nắm chặt mũi kiếm gãy đâm về phía trước một sai một lỗi, phong ngâm lập tức cảm không được, chuôi kiếm bị bay ngược đang đánh vào ngực, bay ngược ra sau hơn trăm dặm, máu vẩy trên không trung.

Một khắc sau, âm dương thủ của Thương Lan Tiên Tôn lại đánh về phía Hà Đồ đạo nhân, giữa hai người không còn trở ngại. Mà thời điểm máu chót, mũi chân của đạo nhân Hà Đồ điểm lên Cửu Châu Đồ một cái, chỉ một lát, Cửu Châu Đồ đã được phóng đại gấp ngàn vạn lần. Mấy người tập trung lại một chỗ đột nhiên tách ra khỏi Vạn Thủy Thiên Sơn. Mà một chưởng gằn trong gang tấc của Thương Lan Tiên Tôn cũng rơi vào khoảng không.

“Ha ha” Thương Lan thất bại một chiêu, lại lộ ra nụ cười kế hoạch đã thành công, chỉ thấy gã gào thét một tiếng, như mũi tên nhọn bay thẳng tắp lên, trong nháy mắt chỉ còn lại một thân ảnh thật nhỏ.

“Không tốt, hắn phải chạy “

Ngũ đại chưởng môn mang theo Cửu Châu Đồ bay đến, Cửu Châu Đồ Cao Tọa trên mây, phong tỏa thiên địa. Nhưng trên mây thật ra còn có vô tận thương khung, đó là lĩnh vực mà bất luận tu sĩ nào cũng không thể phong tỏa. Mà trên chín tầng trời cao có cương phong gào thét, càng ở chỗ cao gió mạnh càng mãnh liệt., Từ trước đến nay không có bất kỳ tu sĩ nào có thể dò xét được sức mạnh của bầu trời... Nhưng không hề nghi ngờ, làm Đọa Tiên thực lực mạnh nhất, Thương Lan nhất định có thể bay cao hơn bất cứ ai ở đây. Đến lúc đó dựa vào Cửu Thiên Cương Phong, hắn có thể kéo dài khoảng cách không thể vượt qua so với những người khác, mà vây quét hắn cũng không có ý nghĩa gì.

Đáng tiếc, mọi người ở đây tuy rằng có thể ý thức được vấn đề này, nhưng không thể nào ngăn cản, tốc độ của Thương Lan Tiên Tôn quá nhanh, so với bất kỳ người nào ở đây đều nhanh hơn, một khi cất bước trước, sẽ không thua kém bất kỳ người nào.

Trừ phi có người còn cất bước sớm hơn hẳn.

Ngay lúc thương lan sắp đột phá thương khung, chợt thấy đỉnh đầu có một bóng người màu trắng, người nọ một tay giơ lên, nâng một ngọn núi.

Đó là Vương Vũ.

À ta chạy đến đây từ lúc nào? Trong lòng Thương Lan bỗng dâng lên một cảm xúc không thể tưởng tượng nổi. Chỉ là, không đợi hắn nghĩ rõ ràng, Vương Vũ đã đập nát một ngọn núi lớn.

Lực đạo của Sơn Băng này quá mạnh, xa xa vượt quá sức tưởng tượng của Thương Lan. Trong nháy mắt tảng đá nện ở trên mặt, Thương Lan cảm giác nguyên thân của mình hình như đều muốn xuất khiếu. Mà trong lúc hoảng hốt, hắn giống như thấy được càng nhiều kim đan ở trong cơ thể Vương Vũ...

Sau một khắc, hắn hoàn toàn mất đi không chế đối với thân thể, thiên thạch giống như đánh thẳng xuống mặt đất.

Oanh!

Trong tiếng vang lớn, một toà núi cao nguy nga bị hắn đập gãy ngang hông, nửa đoạn trên núi đá toàn bộ sụp đổ xuống, lộ ra một chỗ trống trong lòng núi.

Thương Lan nằm trong đống đá vụn trên núi, giãy dụa muốn đứng dậy, nhưng tiên linh nghịch lưu quanh thân hoàn toàn không nghe sai sử... Hắn thử liên tiếp mấy lần nhưng hoàn toàn không nhấc lên nổi.

Thứ hạ giới kia khiến hắn bị thương tổn nghiêm trọng như vậy?

Thương Lan có chút khó tin, nhưng sau một khắc hắn liền hiện, bốn phía phảng phất có lực lượng vô hình đang không ngừng hấp thu tiên linh của hắn, khiến hắn trở nên càng ngày càng suy nhược.

“Người nào?”

“Là ta.”

Trước mắt Thương Lan xuất hiện một hình dáng người thuần một màu đen.

“Con chó thối tha nhà ngươi?”

“Là ta, bắt quá so với ta, ngài nên quan tâm nơi này là nơi nào.” Hắc Bình nói, sau đó không đợi Thương Lan nói chuyện, đã đưa ra đáp án trước.” Không biết ngài đã từng nghe nói qua, U Minh sơn, Hãm Tiên trận chưa.”

“Ngươi?”

“Mời ngài ở chỗ này an tĩnh nghỉ ngơi, một vạn năm sau chúng ta gặp lại.”

Sau một khắc, núi đá băng liệt bắt đầu tụ lại, triệt để vùi lấp lòng núi trống rỗng, không lưu lại một khe hở nào.

Mà thế giới thương lan, cũng triệt để lâm vào hắc ám.

...

Một ngọn núi cao nguy nga, một tòa đại trận Hãm Tiên được lưu truyền từ thời đại hồng hoang, cùng cấu thành một trong những tuyệt địa nổi tiếng cửu châu.

U Minh sơn, Hãm Tiên trận. Từ xưa đến nay, không biết bao nhiêu người tài ba dị sĩ xâm nhập nơi đây rồi lại không hề có một tiếng động. Trong lòng U Minh sơn tựa như một con cự thú hung ác, nuốt hết toàn bộ khách tới, ngay cả một chút căn bã cũng không lưu ra.

Đương nhiên, càng là hiểm địa thì càng khiến người hiếu kỳ, mà trong tu sĩ vĩnh viễn không bao giờ thiếu lòng hiếu kỳ dò dào, thích thám hiểm thân thể, thăm dò U Minh sơn thì mấy vạn năm rồi cũng chưa hề dứt đoạn.

Bất quá có thể nghĩ, mấy vạn năm qua, chưa có người chính thức thăm dò ra bí mật Hãm Tiên Trận. Vô luận là xâm nhập vào trong, hay là lấy tiên pháp từ ngoại giới thăm dò, cuối cùng đều không thu hoạch được gì. Từng có môn phái thủ đoạn thô lỗ thử bạo lực lật đổ U Minh Sơn, kết quả cả môn phái một đêm từ cửu châu xoá tên, giống như bị nguyên rửa lợi hại.

“Hôm nay thật sự là mở rộng tầm mắt, không thể tưởng được là ngay cả Tiên Nhân cũng có thể rơi vào, giới lắm, thực sự là giới.”

Bên ngoài U Minh sơn, Vương Lục điều khiển Cự Thần binh di chuyển ở giữa không trung, chặc chặc lấy làm kỳ lạ đối với đại sơn dưới chân dần dần khôi phục như lúc ban đầu.

Một cuộc ác chiến kinh thiên động địa, chính là đi tới điểm cuối cùng. Vị tiên nhân sa đọa không ai bì nổi kia cứ thế im hơi lặng tiếng.

Đúng là một ngọn núi U Minh rất giỏi, phá trận không tồi. Trước đây vì một Thương Lan Tiên Tôn mà có thể nói là toàn bộ số người mạnh nhất Đại Lục không thể ra tay ngăn cản hắn, còn suýt nữa bị hắn lật tay đánh thủng, nhưng cuối cùng ngọn

núi lớn dung mạo không kinh người này lại có thể trấn áp hẳn...

“Bởi vì U Minh sơn hãm tiên trận này hoàn mỹ khắc chế thương lan.”

Thanh âm đen, bình thản mà truyền vào trong tai Vương Lục Nhĩ.

“Thương Lan là thực chiến phái có kinh nghiệm thực chiến phong phú trong Đọa Tiên, nhiều năm chinh chiến khiến hẳn gần như không chút kẽ hở. Nhưng cuối cùng người không thể hoàn toàn người, hẳn vẫn có một nhược điểm trí mạng: Hẳn là tiên nhân.”

Wang Lu nghe vậy tò mò hỏi: “Thân là tiên nhân, có đủ loại đặc quyền mà tu sĩ hạ giới không thể có được, đây tính là nhược điểm gì?”

“Tiên nhân thượng giới quả thật rất cao quý, thế nhưng U Minh sơn là ngục giam ở thời kỳ hồng hoang, thượng giới thiết lập ngục giam ở cửu châu, dùng để giam giữ tiên nhân bị trục xuất. Ngục giam này chính là do tiên nhân thiết lập, tất cả thiết kế đều là nhằm vào tiên nhân, lợi dụng thần thông của tiên nhân để áp chế bản thân. Đổi lại là tu sĩ bình thường, có lẽ còn có cơ hội vạn nhất có thể chạy ra, nhưng nếu tiên nhân đi vào, sẽ không thể ra ngoài.”

“Thú vị.” Vương Lục gật đầu. “Có điều, chuyện U Minh sơn hãm tiên trận mà cả người cũng biết. Thương Lan thân là thực chiến phái, người có thể cam đoan hẳn không biết, hơn nữa không có bất kỳ biện pháp ứng đối nào sao?”

“...Ta không phải là Thương Lan bản nhân, không thể cam đoan cái gì, bất luận thế nào, trước mắt đã là kết quả tốt nhất.”

“Tốt nhất? Chỉ sợ chưa chắc, dù sao Thương Lan cũng không chết trận, chỉ là bị trấn áp. Mà ta lại không thể tận mắt nhìn thấy hẳn bị Hãm Tiên Trận trấn áp như chó chết, tóm lại là không thể yên tâm.” Vương Lục nói, ánh mắt tập trung trên người màu đen., “Ai biết hẳn ở trong đó là tình huống gì? Có lẽ bị trấn áp không thể động đậy, cũng có thể là người và hẳn cùng nhau diễn kịch. Nhìn qua thì là bị trấn áp, nhưng thật ra là trốn trong lòng núi âm áp, cực khổ tu hành. Đợi sau khi hỏi

phục hoàn toàn thì sẽ ra khỏi U Minh sơn, giết sạch chó Cửu Châu.”

Hắc lặc đầu bật cười: “Ha ha, Vương Lục chân nhân sao lại trở nên nghi ngờ nhiều như vậy?”

Giọng nói của Vương Lục lại lạnh xuống: “Đối với loại gia nô ba họ như ngươi mà còn muốn hạ quyết tâm? Ngươi cho rằng ta là Lưu Ly Tiên sao?”

Nói xong, khẩu pháo điện tử màu tím kéo dài vài dặm bỗng nhiên nhắm vào điểm đen.

“Hơn nữa ở tình huống hiện tại, ta không thể tin nhiệm ngươi, cũng không thể lợi dụng ngươi giá trị, nghĩ thế nào cũng chỉ là một phát pháo đem ngươi biến thành kinh nghiệm, ngươi nói xem?”

“Ta nghĩ đây cũng không phải là lựa chọn sáng suốt.” Đôi mắt với pháo điện tử của Vương Lục, hần trầm giọng nói: “Một quân cờ như ta, bất kể có lập được bao nhiêu công lao, thì đối với người thượng giới mà nói chung quy vẫn chỉ là một loại tiện chủng không bằng một con chó. Nếu như kế hoạch thuận lợi thì..., Còn có thể ăn được vài mảnh xương, nhưng kế hoạch của ta lại bị La Tiêu nửa đường đảo loạn, phạm vào sai lầm không thể vãn hồi. Như vậy ta ngoại trừ phản bội chạy tới đã không còn lựa chọn nào khác. Bây giờ đứng chung một chiếc thuyền với ngươi. Về phần giá trị lợi dụng, ta muốn làm đại lục cửu châu hiện nay, chỉ sợ không có bất cứ ai hiểu rõ về Thượng giới độc nhất vô nhị hơn ta. Phần tình báo này, là giá trị lợi dụng của ta.”

Trong lúc hai người nói chuyện, vân kiếm cửu châu đồ chậm rãi hạ xuống, ngũ đại chưởng môn nhao nhao tụ tập tới.

Vương Lục tạm thời buông xuống khói đen, chấp tay hành lễ với năm người. Một cuộc ác chiến vừa rồi với Thương Lan Tiên Tôn, may mà có năm cường giả cấp Chân Quân biểu tượng cho chiến lực mạnh nhất tu tiên giới Cửu Châu kịp thời đuổi tới, mới làm cho Thương Lan chó khản cấp nhảy tường chạy thực mạng, cuối cùng lộ ra sơ hở bị thu vào U Minh sơn.

Cả quá trình cũng không có kế hoạch trước đó, là năm người này sau khi cảm ứng được cuộc đại chiến ở cực bắc mới vội

vàng chạy đến. Nhưng trong tình huống vội vàng như thế, mỗi một bước của bọn họ đều cùng hai người thầy trò Vương Lục có ăn ý không nhỏ, phần kinh nghiệm cùng thực lực này đích xác đáng để cung kính.

Mà năm người này cũng đồng dạng nghe được cuộc đối thoại giữa Vương Lục và Hắc.

“Vương Lục, ta nghĩ hắc nói không sai, mặc dù người này phạm tội muôn chết không thể chuộc tội, nhưng không thể phủ nhận hắc thật sự có giá trị lợi dụng.” Trục Nhật Chân Quân nói: “Ta cho rằng giữ lại tính mạng của hắc sẽ càng có lợi cho chúng ta.”

Vương Lục nghe vậy không khỏi vui vẻ, Trục Nhật Chân Quân là quan liêu chủ nghĩa lý tưởng nổi danh tại tu tiên giới, bản tính đích xác không xấu, thực lực cũng đủ cường đại, nhưng chỉ số thông minh quả thực không xứng với cái danh của Ngũ Tuyệt Chương môn.

Mà Thiên Luân Chân Quân lại nói: “Ta chỉ nói theo góc độ học thuật, bất cứ thời điểm và tính toán nào đều phải xây dựng trên cơ sở tình báo đầy đủ, mà vấn đề lớn nhất hiện tại của chúng ta chính là cơ hồ còn không biết gì về Đọa Tiên. Nếu có thể lợi dụng tốt tình báo, đối với chiến đấu sau này rất có ích lợi. Tuy nhiên về phương diện khác, nếu như đạt được tình báo giả sẽ bị phản tác dụng, điểm này cũng cần phải chú ý.”

Vương Lục khẽ lắc đầu, Thiên Luân Chân Quân nói nhiều như vậy tương đương với cái gì cũng không nói. Hiện tại mấu chốt ở chỗ người đen này có đáng tin hay không, Thiên Luân Chân Quân lại không muốn làm ra phán đoán như vậy.

Trục Nhật Chân Quân lại nói: “Trận chiến vừa rồi nếu không có ông ấy phát động Hãm Tiên Trận trong U Minh sơn vào thời khắc sống còn, chúng ta rất khó chân chính áp chế được Tiên Nhân thượng giới. Có thể coi là lão mang tội lập công.”

Vương Lục nghe vậy lại cười nhạo một tiếng: “Trục Nhật Chân Quân ngài già rồi hồ đồ rồi sao? Làm sao mà ngài khẳng định là Thương Lan đã bị áp chế rồi? Ngươi đã xem qua?”

Trục Nhật Chân Quân không hề tức giận mà nghiêng đầu sang một bên: “Đàn khô, ngươi thấy thế nào?”

“Ta không có hứng thú với những hoạt động lục đục các người.” Nói xong, Cầm Chân Quân triển khai chiến kỳ, cờ xí kia như sóng dậy, bao bọc đàn khô, đột nhiên cuốn một cái, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Cây đàn khô không hề có chút ý thức nào lựa chọn cách rời đi, ngày sau bất đắc dĩ lắc đầu, hỏi Phong Ngân nói: “Đạo hữu hẳn là đứng về phía Vương Lục sao?”

Gió rít không chút che giấu: “Đúng vậy, ta ủng hộ tất cả quyết định của Vương Lục.”

Ngày hôm sau lại quay sang hỏi đạo nhân Hà Đồ: “Quan điểm của mấy người chúng ta cũng đã nói xong rồi, bây giờ người nên quyết định đi.”

Hà Đồ chân nhân vừa định mở miệng, bỗng nhiên có người ngắt lời: “Quan điểm của ta còn chưa từng nói qua đây.”

Ánh mắt mọi người chuyển qua, chỉ thấy trong bóng tối, một vị đầu trọc chậm rãi đi ra, chính là La Tiêu.

Nhìn thấy La Tiêu, thần sắc mấy vị Chân Quân đều có chút quái dị, Vương Lục lại trực tiếp dờn họng pháo qua, ánh sáng điện tử hội tụ ở miệng pháo lập loè.

Vị phản tướng Cửu Châu này phạm vào tội riêng của bản thân, hại Tứ Tướng Chân Quân ngã xuống, có thể nói tội không thể tru diệt. Nhưng về phương diện khác, hắn lại lập được kỳ công – xúi giục đánh lén, phối hợp với Đọa Tiên bị người khác áp chế. Nếu như công lao quá lớn, tựa hồ công lao còn nhiều hơn, nhưng, có tiền lệ phản bội trước đó, La Tiêu đồng dạng cũng không đáng tin cậy.

“Ta biết các vị chỉ sợ không có mấy phần tín nhiệm đối với ta, nhưng có một chuyện ta nghĩ các vị rất cần phải biết: Trước đây không lâu, lúc ta xúi giục trở mặt, hắn đã chống cự lại. Ta rất kỳ quái, lúc ấy kế hoạch bóp chết Tôn Bất Bình bị thất bại., Trong mắt Đọa Tiên thì đây là con chó không làm tròn chức trách mà Đọa Tiên làm việc từ trước đến nay là quá trình công không tương xứng, như vậy hắn tiếp tục kiên trì với Đọa Tiên Trần doanh vốn là tự tìm đường chết, chẳng thà nhảy sang phe chúng ta. Thế nhưng lúc đó hắn không đồng ý mà nói...”

La Tiêu còn chưa dứt lời, bỗng nhiên trước mắt bộc phát ra một đạo ánh sáng loá mắt. Vương Lục không lưu tình chút nào nhắm thẳng vào, nổ tung, bắn ra một đạo quang mang to bằng cánh tay... Dem khuôn mặt của La Tiêu đốt cháy lông mi của hắn. Nhưng đồng thời, cũng chặn lại được một đoàn hắc ảnh vồ tới.

“Hắc, ngươi đang gấp cái gì? Người ta còn chưa nói hết, ngươi nhào tới định làm gì? Giết người diệt khẩu sao?”

La Tiêu nghe vậy, cũng không nhìn bóng đen, cười nói: “Hắn đương nhiên là vội vã giết người diệt khẩu rồi. Nếu không phải ta lưu thủ, hiện tại chỉ sợ còn không cách nào từ trong bóng tối của hắn tách ra. Trước đây không lâu hắn nổi giận đã thương người, ta còn thấy lạ là hắn có lý do gì để động thủ, sau đó ở trong bóng tối minh tư khổ tưởng, rốt cục nghĩ ra đáp án.”

“Hắn từng nói qua, phản bội chạy trốn tới Đọa Tiên bên kia cũng không phải vì bản thân mình, sau đó còn nói ra một ít lý do khác lung tung. Bất quá cuối cùng cuối cùng vẫn làm phản, cho nên ta lúc ấy cũng không suy nghĩ nhiều, nhưng về sau càng nghĩ càng cảm thấy vi diệu. Gia nhập Đọa Tiên không vì bản thân mình., Còn có thể là vì sao? Tổ chức lợi ích? Hay là lý tưởng cao thượng? Ta nhớ rất rõ ràng, khi đó hắn gọi Đọa Tiên, mở miệng một tiếng là chủ tử, đừng nói tới đa phần thân thiết và sùng kính. Một người như vậy... sẽ cực kỳ thanh thúy lưu loát phản bội tới bên Vạn Tiên mình? Thành thật mà nói, ta sẽ không tin.”

Hắc Văn thở dài: “Xem ra từ đầu ngươi đã không tin nhiệm ta.”

“Ha ha ha, tin tưởng loại gia nô ba họ như ngươi? Người tưởng ta là đồ ngốc à? Ta đương nhiên trước giờ chưa từng tin tưởng ngươi, chỉ là cũng không tìm ra được dấu vết của ngươi, đoán không ra dụng ý của ngươi. Mãi tới trước đây không lâu ngươi đột nhiên ra tay ám toán ta, vừa rồi lại có ý đồ giết người diệt khẩu, nên ta mới triệt để minh bạch tất cả.” La Tiêu nói xong, ngẩng đầu nhìn Vương Lục, cười nói: “Nói đơn giản, kẻ khổ nhục.”

Vương Lục cũng cười: “Đúng vậy a, khổ nhục kẻ.”

Âm thanh vừa dứt, hỏa lực của Dương Điện Tử bùng nổ hoàn toàn, một cột sáng thô to xuyên thẳng qua U Minh Sơn.

...

Khi nhìn thấy Vương Lục khẽ quay đầu pháo lại, tâm thần Hắc Hồ hoảng hốt không thôi, trong đầu luôn luôn hiện ra đoạn ngắn ngủi trong quá khứ.

Sau đó, hắn chợt nhớ tới một câu.

Nhân sinh tựa như một hộp ô-liu, người vĩnh viễn không biết mình sẽ đạt được cái gì.

Những lời này là câu nói đầu tiên lưu truyền trong những thành thị ở bên cảng của đại lục Cửu Châu. Khi đó thời điểm đòi hỏi đến từ Tây Di Đại Lục mới bắt đầu lưu hành ở Cửu Châu, dường như là phương pháp chế tác không phải mà có thể khiến cho phẩm chất nấu nướng vô cùng không ổn định. Đồng thời một hộp đặc biệt có thể có ngàn vạn loại khẩu vị, thế là liền có người có chuyện tốt dùng cái này để ví dụ nhân sinh, ngược lại đúng như nhau.

Lúc còn trẻ tuổi đen đã từng nghe được câu này.

Lúc đó, hắn vẫn là một tu sĩ bình thường ở thành thị cảng, ở trên một hải đảo nhỏ, bái nhập một môn phái tu tiên dựa vào biển mà sống. Một sư phụ Trúc Cơ kỳ dẫn theo bảy tám đồ đệ luyện khí kỳ cả ngày đánh cá luyện khí, cuộc sống bình thường bình đạm đạm, cũng không thiếu thú vị.

Sư phụ rất tốt, tuy rằng thoát nhìn rất dữ dằn nhưng tính tình lại ôn nhu nhất. Hắn vốn là ngư dân dựa vào biển ăn biển, có một ngày thấy mặt trời mọc trên biển, trong lòng chợt động, cứ như vậy bước một bước vào cánh cửa tu tiên, sau đó vừa đánh cá vừa suy nghĩ chút bí quyết tu tiên., Hắn không có sư thừa, không có tài nguyên, chỉ dựa vào ngộ tính và một chút hứng thú, bỏ ra hai mươi năm tiến vào trúc cơ kỳ, có chút thần thông. Đám nhỏ ngư dân chung quanh nhìn thấy các học thức quan trọng, hắn liền dốc túi truyền thụ. Đối với hắn mà nói, tu hành tiên đạo chẳng qua là hứng thú, mà hắn thật sự yêu mến là lái thuyền nhỏ nhảy lưới bắt cá trên biển.

Đó đích xác là thời đại mộng ảo của người tu tiên, một ngư dân tư chất bình thường đều có thể đạt được tiên duyên trong

cuộc sống hàng ngày, mở ra con đường tu tiên, đổi lại là chuyện không thể nào. Mà một ngư dân bình thường như vậy lại thay đổi nhân sinh, cũng thay đổi lịch sử của tu tiên giới.

Hắc theo ngư dân học mấy năm tu hành, tư chất xuất chúng rất nhanh khiến hắn tập trung vào Lam, nhiều lúc ngược lại muốn tên đồ đệ này dẫn sư phụ. Mà trong môn phái nho nhỏ này, sư đồ cười hì hì, cũng không để bụng.

Rất nhiều lúc, Hắc cũng sẽ nghĩ, nếu như cứ tiếp tục sinh hoạt như vậy, sẽ như thế nào? Hắn sẽ có một ngày rời khỏi cái hải đảo đó, cáo biệt sư phụ cùng các huynh đệ đáng yêu, một mình đi tới thế giới lớn hơn, thiên địa rộng lớn hơn sao?

Hắc cũng không giải đáp được, bởi vì chuyện xảy ra hơn một vạn năm trước, hắn thật sự không nhớ rõ.

Hắn chỉ nhớ rõ, một ngày kia, trên biển bỗng nhiên nổi lên sóng gió to lớn, trên mặt biển luôn gió êm sóng lặng nhắc lên sóng lớn cao trăm trượng, mây đen như che, che khuất cả thiên địa không còn một tấc quang âm. Giữa tầng mây điện xà tán loạn như cuồng, lóe ra ánh sáng đen kịt.

Ngư dân sư phụ sống vài chục năm ở bờ biển chưa từng thấy kỳ cảnh như vậy, mà trực giác của tu sĩ nói cho hắn biết chuyện này tuyệt đối không phải tự nhiên, chỉ có tu sĩ mới có thể khiến thiên địa biến sắc như vậy. Mà ở khu vực gần biển nhắc lên sóng gió như vậy., Rõ ràng là không quan tâm sống chết của thành thị trên bến cảng... Đối với tất cả mọi người nơi đây mà nói, đây đều là đại nạn lâm đầu. Hắn mang theo môn hạ đệ tử trốn trong hang động của hải tặc, kích phát trận pháp bảo hộ đảo, chờ mong sóng gió đi qua.

Đáng tiếc là chấn động của trận pháp lại bại lộ sự tồn tại của bọn họ. Hai gã ma đầu đang ác chiến trên biển rất nhanh đã tìm được cái hòn đảo nhỏ này, trong đó có một người huy vũ ma chương, một cái tát liền san bằng hòn đảo nhỏ, lúc ra tay, giữa các ngón tay chỉ còn lại hồn phách của các thầy trò trên đảo.

“Mẹ nó, còn tưởng là vật đại bổ toàn diện, không ngờ chất lượng thấp kém như vậy, nhét kẽ răng cũng không đủ!”

Chỉ giờ tay lên là diệt cả nhà, ma đầu kia lại cực kỳ bất mãn chửi bới vài tiếng, sau đó nuốt hồn phách trong lòng bàn tay xuống. Chỉ có điều lúc khép lại miệng to như chậu máu, lại bởi vì pháp thuật đối phương đánh úp lại, đánh cho cánh tay hấn run lên, để lộ một hồn phách.

Con cá lọt lưới kia chính là màu đen.

Chuyện sau đó, Hắc cũng không nhớ rõ. Chỉ biết là cuối cùng có tu sĩ chính đạo chạy tới trăm yêu trừ ma, chém hết hai ma đầu, còn tới Hà Thanh Hải Yến, nhưng tử thương đã tạo thành lại không thể vãn hồi... Hắc bị tu sĩ kia may mắn còn sống sót, hồn phách có thể bảo toàn, về sau lại Mông Cơ Duyên ban cho thân thể, hết thầy khôi phục như lúc ban đầu.

Sau đó, con đường tu tiên của hấn tiến vào giai đoạn hoàn toàn mới. Chính đạo tu sĩ kia xuất thân danh môn đại phái, có được tài nguyên khổng lồ tu sĩ tại biên thùy cảng không thể tưởng tượng, hắc theo hấn một đường tu hành, từ kim đan nguyên anh cho đến lên tới đỉnh phong. Mấy trăm năm sau, hấn thành tựu tựu tựu trước kia cũng chưa từng nghĩ tới.

Nhưng mà, hấn không cảm nhận được một niềm vui đơn giản trên hải đảo. Kim đan cũng tốt, Hóa Thân cũng thế, thực lực tăng trưởng, chẳng qua là để thực hiện một mục tiêu đơn giản: sống sót.

Hắc vĩnh viễn cũng không quên được hấn và sự phụ nơm nớp lo sợ chờ đợi biển gầm chầm dứt, cũng không quên được cái hòn đảo nhỏ kinh doanh nhiều năm bị người ta một chương phá hủy tuyệt vọng. Hấn không bao giờ muốn thân cận với cái chết nữa, chỉ cần có thể rời xa cái chết, bất cứ chuyện gì hấn cũng nguyện ý làm.

Mà trên thế giới này, không có thực lực cường đại hơn so với tồn tại, càng có thể cam đoan sinh tồn. Hành thiện tích đức chỉ là chuyện cười, trốn tránh thế gian là dối người, chỉ có không ngừng trở nên cường đại, cường đại hơn. Chỉ là tư chất tu sĩ có hạn, cũng không phải tất cả mọi người đều có thể không có hạn chế trở nên cường đại, như vậy nên làm thế nào? Đương nhiên là đi theo cường giả., Chỉ cần cường đại, cũng đáng để đi theo, vô luận thiện ác, càng không có gì đúng sai. Ngày hôm đó trên hải đảo, tu sĩ ngư dân lương thiện không địch nổi

ma đầu ác độc, vì vậy toàn quân bị diệt. Mà ma đầu không địch nổi tu sĩ chính đạo, cũng bị người trăm yêu trừ ma.

Mạnh được yếu thua mới là chân lý của tu tiên giới, không liên quan tới thiện ác.

Ngoài ra, phải học cách chiếm đại nghĩa, bởi vì đại nghĩa cũng là một loại thực lực. Những tu sĩ chính đạo làm việc hơi tí là hiểu được đại nghĩa, nhưng bọn họ thật sự rất muốn làm giống như vậy? Mấy trăm năm qua bọn họ cũng có một không hai?, Hắc thực thực sự thấy nhiều những tu sĩ chính đạo lấy đại nghĩa làm đại nghĩa ti tiện. Bọn họ làm việc thậm chí so với tà tu cùng ma đầu càng khiến người ta tức giận hơn, nhưng bởi vì chiếm cứ đại nghĩa mà mọi việc thuận lợi. Cửu Châu đại lục, tà đạo bên ngoài cho tới bây giờ chưa từng áp đảo chính đạo, suy cho cùng chính là thiếu đại nghĩa.

Cho nên, cho dù là làm chuyện ti tiện cũng phải lấy danh nghĩa đại nghĩa.

Xưa nay Hắc cho rằng ý nghĩ của mình là sai, cho nên khi Tôn Bất Bình quang mang vạn trượng bắt đầu kéo bè kết phái, hắn ta vô cùng tích cực gia nhập trong đó. Mà khi Tôn Bất Bình vạch trần chân tướng sự việc,, Nói cho mọi người biết kẻ địch tương lai là vào lúc Đọa Tiên... Hắc lập tức không hề do dự quay lưng lại với đồng bạn ban đầu. Chim khôn biết chọn cây, phe cường đại mới là chính nghĩa, còn Đọa Tiên lại mạnh hơn bất cứ kẻ nào ở đại lục Cửu Châu, đương nhiên cũng phải có chính nghĩa hơn bất cứ ai.

Đi theo Đọa Tiên, yên ngựa về phía sau, chuyện này còn chính nghĩa hơn so với việc làm quân phản kháng nhiều. Đi theo Đọa Tiên mới là chiếm cứ đại nghĩa, điều này không hề nghi ngờ.

Tín niệm này, chèo chống thời gian hơn một vạn năm, cho đến khi một con sâu cái kiến tên là La Tiêu hủy đi tất cả những điều này. Sau khi phạm phải sai lầm không thể tha thứ, hắc có thể khẳng định chủ tử cả đời đi theo mình tất nhiên sẽ bỏ qua hắn, cho nên cái gọi là đại nghĩa mà hắn tôn thờ như Khuê Cao giảng thế nhiều năm qua của hắn cũng theo đó mà tan thành từng mảnh nhỏ.

Cái gì mà Đọa Tiên, cái gì mà Thượng Giới hàng lâm, tất cả đi gặp quỷ đi! Chỉ cần còn sống sót, hấn không tiếc bất cứ giá nào, cho dù phản bội một lần nữa thì đã sao? Có lẽ tương lai Đọa Tiên chung quy sẽ giáng lâm Cửu Châu, hóa tất cả thành tro bụi, nhưng chỉ cần có thể sống thêm hơn một khắc đồng hồ, cũng đáng giá.

Vấn đề duy nhất là La Tiêu, hấn trước nay chưa từng tin tưởng mình, hơn nữa còn nắm giữ quyền sinh sát của mình, loại người này nếu không diệt trừ, bản thân phản bội cũng vô nghĩa. Vẫn khó giữ được tính mạng, ngàn cân treo sợi tóc. Đối phương rất có thể sau khi mình mất đi giá trị lợi dụng đã đá mình một cái, không khác gì Đọa Tiên.

Vì vậy phải nghĩ cách tiêu diệt La Tiêu, tên trọc kia giao hoạt mà cẩn thận, phương pháp bình thường thì không thể thực hiện được, mà phá bầy ở U Minh sơn chính là cơ hội tốt nhất, pháp tắc vận chuyển nơi đó chỉ có hấn mới quen thuộc, hoàn toàn có thể lợi dụng ưu thế địa hình, một lần diệt trừ Thương Lan và La Tiêu. Chính mình độc chiếm phần công lao to lớn này. Cứ như vậy, sát nghiệt lúc trước phạm vào Vạn Tiên minh cũng có thể giảm bớt một chút.

Đáng tiếc, tuy bản thân thiết kế tốt, lại thất bại trong gang tấc. La Tiêu kia quả thực là nhân vật lợi hại, mình ở U Minh sơn hăm tiên trận lợi dụng địa hình đánh cược một lần, lại không thể chân chính ngăn chặn hấn. Mà sau đó chờ La Tiêu thở dốc, biểu diễn liên tiếp, cũng không để lại bất cứ không gian nào phản kích. Vì thế công thân trở thành gian tế, đường sống cũng thành tử lộ, làm sao có thể ngăn được hấn!

Cẩn thận nghĩ lại, đây đúng là gieo gió gặt bão, mình phản bội tất cả mọi người, thế là cũng bị tất cả mọi người phản bội, kết cục như vậy không phải thích hợp nhất sao?

Chỉ là, thật sự là không cam lòng mà!

Không muốn chết, không muốn kết thúc như vậy, vẫn còn quá nhiều chuyện cần hoàn thành, làm sao có thể dừng chân ở đây chứ!

“Ta...”

Đổi mặt với Vương Lục, thân thể gã run nhè nhẹ, mở miệng định nói câu cuối cùng. Nhưng đúng vào lúc này, bỗng nhiên họng pháo kia tự động dờ đi, lộ ra nụ cười sáng lạn trên mặt cự thân binh.

“Ha ha ha ha, chúc mừng ngươi, với khuôn mặt tràn đầy phong phú thành công vượt qua giai đoạn thử nghiệm cuối cùng của chúng ta!”

“!!?”

“Không hiểu? Kỳ thực rất đơn giản, loại gia nô ba họ như ngươi đầu nhập vào, chúng ta tất nhiên phải thận trọng. Vừa rồi La Tiêu nói tuy có rất nhiều từ ngữ bị hãm, nhưng làm giả thiết, chúng ta cũng không tìm được lý do phản bác. Có lẽ ngươi thật sự đang trình diễn kế khổ nhục kế, có lẽ trong U Minh sơn, Thương Lan thật sự đang mượn cơ hội nghỉ ngơi lấy lại sức, chúng ta không có cách nào xác thực phán đoán, cho nên đành phải làm cho cục diện phức tạp hơn một chút.”

Lúc này, Hắc cũng dần khôi phục năng lực suy nghĩ.

“Cho nên ngươi phối hợp với La Tiêu diễn kịch để thăm dò phản ứng của ta?”

“Mà kết quả nhận được tạm coi như làm người ta hài lòng... Chuyện khác không nói, ta đã một pháo bắn xuyên U Minh sơn, ngươi thậm chí ngay cả xem cũng không thèm nhìn một cái. Nếu nói ngươi kiên trì lý tưởng cao thượng, biểu hiện này quả thực có chút khó nói.”

La Tiêu cũng cười lạnh: “Cho tới thời khắc cuối cùng chỉ nghĩ tới sinh tử của bản thân, người như vậy theo một ý nghĩa nào đó thì cũng đáng tin cậy. Chỉ cần nắm giữ sinh tử của hắn, là có thể đảm bảo sự trung thành của hắn.”

Hắc trầm mặc thật lâu: “Nói vậy là ta đã qua ải rồi?”

“Đúng vậy, ngươi qua ải, hoan nghênh ngươi chính thức gia nhập đại gia đình ấm áp của Vạn Tiên minh, nhưng đương nhiên, xét thấy biểu hiện lúc trước của ngươi, chúng ta không có khả năng đưa ra đãi ngộ chính thức cho các thành viên của ngươi.”

La Tiêu duỗi tay: “Trước kia hắn một mực làm chó hoang, kiến nghị vẫn là để hắn làm chó đi. Ta sẽ gánh vác trách nhiệm

của chủ, thế nào?”

“Trừ người ra, chỉ sợ cũng không ai có hứng thú nuôi con chó này nữa.” Vương Lục nói xong, ánh mắt lại nhìn chung quanh: “Ồ, mấy vị Chân Quân đang biểu lộ cái gì vậy? Nghe chúng ta nói lâu như vậy, vẫn không biết đã xảy ra chuyện gì sao? Ngộ tính này hình như có chút quá thấp a.”

Mấy vị Chân Quân hai mặt nhìn nhau, một lát sau, ngày sau thở dài một tiếng: “Tên Lệ Cầm kia đi trước, lựa chọn thật sáng suốt.”

(Xin lỗi phải làm muộn như vậy mới có thể cập nhật...

Thuận tiện đề cử một quyển Võ Hồn Vương Tọa, địa chỉ: ...
345M.009. hoan nghênh người đọc hứng thú tiến đến quan sát...

...

Thời gian luôn bất tri bất giác trôi qua nhanh.

Trên đỉnh núi Tinh Thần, gió rít tâm huyết dâng trào, buông bút trong tay xuống, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía bầu trời đêm, quần tinh lóng lánh, tất cả quang mang đều thu hết vào trong mắt.

Trận chiến kinh tâm động phách với tiên nhân thượng giới mười năm trước hết như phát sinh vào ngày hôm qua. Từng chi tiết nhỏ cũng đã khắc sâu ấn sâu, khi thì trong đầu nổi lên ngọn sóng, khiến người ta sau lưng mơ hồ phát lạnh.

Chiến đấu với Thương Lan Tiên Tôn, Phong Ngân và mấy vị chân quân còn lại đều là sau khi nhận được cảnh báo, nửa đường mới gia nhập chiến đoàn. Quá trình chiến đấu cũng không lâu, tổng cộng cũng chưa giao thủ được mấy hiệp: Hà Đồ dẫn dắt bốn người còn lại dùng Cửu Châu Đồ bố trí lao tù., Sau đó bị Thương Lan đột phá lên, rồi lại ép đối thủ lên trời, mà Vương Vũ đang chờ ở trên bầu trời thì lại dùng ngọn núi lớn đập xuống, rơi vào U Minh Sơn... Chỉ mấy hiệp ngắn ngủi, tất cả mọi người đều đã đi qua mấy vòng sinh tử.

Nếu như lúc ấy phong ngâm không thể kịp thời phát giác được đối thủ tập kích, lấy Tinh Thần Thần Kiếm phát chế người trước, có lẽ Hà Đồ đạo nhân sẽ bị Âm Dương Thủ ám toán đắc thủ, toàn bộ Cửu Châu Đồ cũng sẽ sụp đổ. Nếu như không phải hấn và Âm Dương Thủ chính diện va chạm thì lúc đó âm dương thủ đã bị diệt sạch., Để lại mấy cái Chân Thực Nguyên hộ thể, sợ rằng ngăn không được Thương Lan giã giụa. Mà nếu như Vương Vũ không thể trước một bước chờ ở trên cao, ngăn cản đường đi của Thương Lan, như vậy sau khi xông vào tầng cương phong, Thương Lan không ai có thể ngăn cản.

Thật sự rất nguy hiểm, có thể nói thiếu một chút nữa là hướng về phía thâm uyên, thế nhưng cuối cùng cũng đã qua.

Mười năm rồi.

Từ sau trận chiến đấu kia, đã qua mười năm, trong thời gian này thật sự đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Ví dụ như...

“Mẫu thân, mẫu thân, nhanh một chút, không kịp chạy xuyên ma toa đâu.”

Dưới chân núi Tàng Thanh Sơn có một trấn nhỏ yên tĩnh, trong trấn là một đình viện tao nhã, ngoài cửa là một cô bé đầu đội mũ than xinh đẹp, lo lắng vung tay thúc giục mẫu thân của mình. Một lát sau, một vị nữ tử tướng mạo trẻ tuổi đi ra từ trong viện, vác một cái bọc da nhỏ, xắn bàn tay nhỏ bé của cô bé lên, từ trong bao mở ra một tấm lụa mỏng, điều khiển hai người nhẹ nhàng bay lên, hướng về một tòa tháp cao bên ngoài trấn bay đi.

Đình tháp cao kia là một bình đài rộng rãi, bây giờ đã tụ tập không ít người. Hai mẹ con tìm chỗ ít người đứng chờ, tiểu cô nương tính tình hoạt bát, không bao lâu đã không chịu nổi tịch mịch muốn chạy ngược chạy xuôi, nhưng đều bị mẫu thân ngăn cản.

Cũng may không lâu lắm, một cái phi toa từ chân trời bay nhanh như chớp đến, dừng lại bên rìa bình đài, cửa khoang mặt bên cạnh mở ra, lộ ra không gian bên trong rộng rãi. Một vị tu sĩ trung niên đi ra, cao giọng nói: “Tàng Thanh Sơn đã đứng ở đây, mời khách nhân tranh thủ thời gian lên hạ toa.”

Mọi người chờ trên bình đài đã lâu, lần lượt leo lên phi toa. Phi toa này từ bên ngoài nhìn vào dài khoảng hơn ba mươi trượng, chỗ rộng nhất chỉ có bốn năm trượng, tạo hình hết sức thon dài. Nhưng bên trong kỳ thật là không gian rộng mấy trăm trượng vuông, có thể chứa được mấy ngàn người, sau khi hành khách Tàng Thanh Sơn đi lên cũng không khiến phi toa chật chội.

Cũng không lâu lắm, phi toa chậm rãi khởi động, không bao lâu đã đạt tới tốc độ cao nhất, thật như thiểm điện. Tiểu cô nương ghé vào cửa sổ trong suốt mặt phi toa, bưng bưng hứng thú nhìn cảnh tượng bên ngoài cửa sổ cấp tốc lui về phía sau, như si như say.

Tàng Thanh Sơn đứng trên lưng phi toa, phần lớn là tu sĩ xuất thân từ Tàng Thanh phái, tu vi luyện khí lên Trúc Cơ, tu vi như vậy đương nhiên chưa tới ngự kiếm phi tiên. Mà tốc độ xuyên ma toa này có thể so với Nguyên Anh chân nhân ngự

kiếm phi hành, với bọn họ đã là tốc độ cao khó có thể tưởng tượng.

Chỉ là, Cửu Châu to lớn, đủ để quét sạch phần lớn cái gọi là tốc độ cao là vô nghĩa. Xuyên Ma Toa phi hành hơn nửa canh giờ, ngay cả địa giới Tàng Thanh Sơn cũng không rời khỏi Vân Châu.

Tiểu cô nương dù sao cũng không có tính bèn bỉ, rất nhanh liền cảm thấy nhàm chán, ở bên cửa sổ chu miệng hỏi: “Mẫu thân, khi nào đến U Minh sơn a?”

“Đừng có gấp, sắp tới rồi đây.”

“Nhanh lắm sao?” Tiểu cô nương có chút không hài lòng với mẫu thân, lung lay tay của nàng nhất định phải nói rõ ràng.

Mẫu thân đang khỏ sở cười khỏ thì một nhân viên trung niên cười ngửa đi ngang qua nơi này cười đáp: “Còn có một canh giờ tiểu muội muội, không nên gấp gấp.”

“A, được rồi...” Tiểu cô nương rõ ràng vẻ mặt đau khổ.

“Ha ha, nhìn bộ dáng của ngươi là một khắc cũng chờ không nổi nữa à? Chi bằng như vậy đi, trên chiếc Ma Toa này có mô hình Cự Thần binh, ta đến lấy chơi cho ngươi nhé?”

“Được a a...”

Mẫu thân nhất thời có chút khó xử: “Xin hỏi, thuê mô hình của Cự Thần binh bao nhiêu tiền?”

“Không cần tiền, đây là ưu đãi đặc biệt.” Nhân viên Thừa Vụ mỉm cười phóng khoáng, sau đó từ trong công tác mang tới một mô hình đồ chơi hình người dài hơn một thước, quanh thân lấp lóe màu kim loại màu sắc, giao tới tay tiểu cô nương.

Loại mô hình này bình thường chỉ có thằng bé mới thích, nhưng tiểu cô nương nhìn mô hình liền hai mắt phát sáng, quả thực ngay cả nước miếng cũng chảy ra, ngây thơ chân thành, dẫn tới hành khách xung quanh cũng buồn cười.

mô hình kia là mô phỏng cự thần binh nổi tiếng thiên hạ chế tạo, mỗi một khớp trên người đều có thể hoạt động kéo dài, nếu người sử dụng có được tu vi, rót pháp lực vào trong mô hình, còn có thể có biến hóa càng phức tạp hơn, thuộc loại phiên bản chuyên nghiệp, giá cao chót vót. Chỉ tiếc tiểu cô

nương còn chưa bắt đầu tu hành, cũng không thể sử dụng được những công năng phức tạp kia.

Thời gian chơi đùa luôn nhanh chóng trôi qua, không bao lâu, Xuyên Ma toa đã ngừng lại trước một ngọn núi. Thanh âm nhân viên Thừa Nghiệp vang vọng bên trong toa: “Các hành khách, U Minh sơn đã tới, mời mọi người mang các vật phẩm tùy thân chuẩn bị xuống xe...”

Tiểu cô nương lưu luyến không rời trả lại mô hình của Cự Thần Bình, rất nhanh lại bị cảnh sắc bên ngoài thu hút sự chú ý, nhảy nhót kéo mẫu thân lách về phía trước.

Ngoài toa đồng dạng là một tòa tháp cao, chỉ là xây dựng so với tháp cao dưới chân Tầng Thanh Sơn lớn hơn nhiều. Mà bình đài chia làm nhiều tầng, chỗ biên giới mỗi một tầng đều đồ nhiều phi toa, phi toa lớn có nhỏ, hình thể lớn chừng trăm trượng, có vẻ to lớn đồ sộ. Mà hành khách trên phi toa sau khi đi xuống, rất nhanh hội tụ lại một chỗ, rất nhanh hội tụ cùng nhau.

Trên bình đài, sớm có tu sĩ mặc trang phục bắt mắt, sớm bay giữa không trung —— thượng đài cảm mọi người phi hành, cho nên lộ ra vẻ vô cùng thu hút ánh mắt.

Những tu sĩ kia tu vi cũng không cao thâm, nhưng đều không tệ, khiến người ta vừa nhìn đã sinh hảo cảm.

“Các vị du khách các vị buổi chiều tốt hơn U Minh sơn chống lại kỷ niệm quán Đọa Tiên, ta là đạo du nơi này du ngoạn Hà Viễn Sơn, mọi người gọi ta Tiểu Hà là được...”

Tiểu Hà vừa nói, vừa hướng chỗ sâu U Minh sơn bay đi. U Minh sơn kia vốn là một tòa núi hoang có danh xưng cấm địa, mấy năm gần đây lại được khai phá đầy đủ, ngoài núi xây lên đài cao có thể đồ phi toa, trong lòng núi thì bị đào rỗng, tu thành một tòa kỷ niệm quán nổi tiếng khắp thế gian, hàng năm đều có thể hấp dẫn ngàn vạn người đến tham quan.

“Chúng ta đều biết, hiện nay ở đại lục Cửu Châu có một kẻ địch vô cùng cường đại tên là Đọa Tiên. Cái từ này ra sân khấu mấy năm gần đây vô cùng nóng, nhưng kỳ thật từ mấy vạn năm trước, đã có người ý thức được sự tồn tại của Đọa Tiên, cũng bắt đầu hành trình đấu tranh dài dằng dặc... Đầu

tiên để cho chúng ta tới Hồng Hoang quán, hiểu rõ một chút câu chuyện ở đại lục Cửu Châu chống lại Đọa Tiên...”

Trong kỷ niệm quán trưng bày lượng lớn cổ vật cùng tư liệu. Trong đó đa số đều là di sản của các tiên nhân ở trong mộ quần, Địa Tiên lưu lại. Đó là chứng cứ bọn họ tiêu phí vô số tinh lực sưu tầm năm đó. Từ thời đại hồng hoang cho đến thời đại của bọn họ, các loại tư liệu không thiếu. Mà trong giải thích ngữ điệu thuần thực, các du khách dồn dập đắm chìm trong dòng sông lịch sử...

“Mẫu thân, khi nào chúng ta mới có thể đến được Hãm Tiên Trận vậy?”

Ngay lúc mọi người an tĩnh nghe Tiểu Hà giải thích, thanh âm của một cô bé có vẻ khiến người ta chú ý.

Mẫu thân của tiểu cô nương vô cùng xin lỗi vì nhìn những người khác gật đầu, có vẻ quần bách không chịu nổi. Mà lúc này, hướng dẫn tiểu muội muội cười nói: “Kỳ thật ta nghĩ không chỉ có vị tiểu muội muội này, mọi người có lẽ đều không kịp chờ đợi bộ phận quan trọng nhất của kỷ niệm quán này rồi. Cũng may nội dung trước mắt của chúng ta cơ bản đã kết thúc rồi., Ta trước tiên dẫn mọi người đi tới Hãm Tiên Trận, xem Tiên Nhân bị sa đọa như thế nào, mời mọi người nhất định phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, đến lúc đó không nên quá giật mình a...”

Đọc theo thông đạo uốn lượn bên trong U Minh sơn, đoàn người rất nhanh đi tới một nơi rộng rãi trống trải.

“Mọi người xem bên dưới, cái kia bị khoanh chân ngồi không nhúc nhích, tựa là sa đọa tiên nhân rồi, hắc tên là Thương Lan, đã từng mạnh mẽ giáng lâm Cửu Châu, suýt nữa gây nên thiên đại tai nạn. Bất quá không cần sợ hãi., Y đã bị phong ấn hoàn toàn, rơi vào khe hở thời gian và không gian. Đối với y mà nói, một vạn năm trôi qua ở ngoại giới cũng chỉ như một hơi thở cuối cùng. Chỉ có điều thời gian một hơi thở y vĩnh viễn cũng sẽ không kết thúc, theo một ý nào đó, thật ra giống như người chết.”

Nói xong, Tiểu Hà bỗng hạ xuống đất, sau đó nhặt lên một hòn đá vụn, dùng sức ném về phía Thương Lan đang khoanh chân ngồi phía xa, vừa vụn đánh vào trên đầu.

“Xem đi, không có vấn đề gì cả.”

“Hả? Có thể ném tảng đá?” Có du khách không thể tưởng tượng nổi kinh hô lên: “Vạn nhất đánh thức hấn thì làm sao bây giờ?”

Tiểu Hà cười nói: “Yên tâm đi, Hãm Tiên đại trận vẫn còn, bất luận thế nào hấn cũng sẽ không tỉnh. Cứ an tâm ném đi là được, người ta tốt xấu gì cũng là tiên nhân, với thủ đoạn của chúng ta, cho dù dùng pháp thuật mạnh nhất cũng không đả thương được người ta nửa sợi lông.”

“Chuyện này, có thể thật?”

Tiểu Hà gật gật đầu: “Đương nhiên, các người nhìn bên cạnh không phải đều có nói rõ sao? Đó chính là năm đó Vương Lục chân nhân tự mình viết, còn có thể giả sao?”

Mọi người nhìn dọc theo ngón tay của Tiểu Hà chỉ, chỉ thấy trên vách tường viết: Lãng phí lương thực vô sỉ, xin đừng tùy ý bỏ ăn (Bỏ đá ra mời tùy ý), chữ viết đúng là chữ viết của Vương Lục.

“Ngoại trừ ném đá ra, trên người hấn cũng có thể tùy ý vẽ tranh, ví dụ như vẽ con rùa đen a, ngữ điệu mang tính ô nhục đều có thể. Tuy nhiên cái này phải thu phí thêm, sau đó nhân viên mang ngài sát người vẽ, có gì cần thì nói cho ta biết, ta không thể cầu. Bởi vì cung không được cầu, trước mắt giá thị trường là một vạn linh thạch một chữ. Có thể giữ lại ngày hôm nay, mỗi tối sẽ có nhân viên thanh lý thân thể cho Thương Lan.”

“Một vạn linh thạch một chữ, mới giữ được một ngày cũng quá đắt rồi nhỉ?”

“Dù sao đôi phương cũng là tiên nhân a, có thể lưu chữ trên người tiên nhân, một vạn linh thạch cũng không hề đắt.”

Mà lúc Tiểu Hà cùng du khách cò kè mặc cả, tiêu cô nương kia lại lớn tiếng nói: “Mẫu thân, con nhìn trên người thúc thúc kia hình như có chữ.”

Tiểu Hà cười nói: “Nhân muội nhân lực thật tốt, không sai, lúc đầu Vương Lục Chân Nhân viết chữ vào người hấn, chúng ta sẽ không bôi những chữ này... ách.” Khi hấn nhìn qua ánh

mắt của tiểu cô nương, nhìn thấy chữ trên người Thương Lan, lập tức cảm thấy không nói nổi nữa.

Tiểu cô nương thì lóe ra ánh mắt hồn nhiên: “Ta biết chữ kia, là chữ chính trực chính trực nhưng vì sao phải viết chữ chính trên cái bông thúc thúc kia? Hơn nữa còn có một chữ chính chưa viết xong, đây là ý gì?”

Bên cạnh Hãm Tiên trận thì yên tĩnh đến chết, tất cả mọi người đều không biết nên trả lời vấn đề như thế nào.

...

“Về tình huống kỷ niệm tử quán U Minh Sơn làm việc... Hắc hắc, năm ngoái thu nhập đã hơn ngàn vạn linh thạch a, mấy năm qua đúng là vận doanh được phong sinh thủy khởi.”

Trên đỉnh núi Tinh Thần, Phong Ngâm Chân Nhân nhìn qua báo cáo năm trăm năm của kỷ niệm quán U Minh Sơn trình lên, miệng tán thưởng liên tục, trong lòng cảm khái vạn phần.

Mười năm trước, Đọa Tiên như một bóng mờ thật lớn bao phủ trong lòng thế nhân, gần như nói về hồ sặc biến đổi. Hiện giờ, Đọa Tiên lại được xếp vào tượng đất nặn bùn trong kỷ niệm quán, thậm chí chí là cả trẻ con cũng có thể vẽ vẽ tranh trên mặt hấn - Đương nhiên nghĩ đến mức tiền bồi lên mặt hấn cao, cũng chỉ có trẻ con đời thứ hai mới làm được. Nhưng chênh lệch cực lớn, khiến người từng trải qua mười năm nay không thể nào không nảy sinh cảm khái trong lòng.

Cũng không phải là không ai nghi ngờ loại hành vi này tạo ra bầu không khí lạc quan mù quáng. Trong kỷ niệm quán, Thương Lan Tiên Tôn giống như thằng hề cũng không thể đại biểu thực lực chân thật của Đọa Tiên. Đám người tốn một vạn linh thạch viết chữ chính trên mộ Thương Lan cũng không thể nào thay mặt được, vĩnh viễn không thể tưởng tượng được năm đó Thương Lan Tiên Tôn chỉ có ba thành công lực như thế nào có thể thành công trong đám cường giả đỉnh cao của Cửu Châu Đại Lục có thừa. Mang theo sự lạc quan mù quáng như vậy, một khi nguy cơ thật sự giáng lâm...

Bất quá, người một tay thiết kế kỷ niệm quán này, cũng cho ra lý do rất có sức thuyết phục: Thứ nhất, an nguy của Cửu Châu Đại Lục từ lúc nào phải ký thác ở những tầng dưới chót sẽ mù quáng lạc quan bị quan rồi? Bọn họ mù quáng lạc quan cũng bị quan cũng được, có thể ảnh hưởng cái gì? Thật đến lúc chiến tranh bùng xuống?, Không tới phiên bọn họ xuất lực, không thêm phiền toái đã coi như chuyện tốt. Cho nên thay vì dọa cho bọn họ sợ bọn họ nói Đọa Tiên nguy cơ nghiêm ngặt thế nào, còn không bằng để bọn họ thoải mái đi viết chữ chính. Thứ hai, quyết định của ta đến phiên các người khoa tay múa chân từ lúc nào?

Xem ra, lý do thứ hai, trọng lượng rõ ràng là nặng hơn rất nhiều.

Tiểu tử mười năm trước mới bước vào cảnh giới Nguyên Anh, bây giờ đã trở thành đệ nhất cao thủ trong thiên hạ, ở Cửu Châu Đại Lục nghiêm nhiên có thể tung hoành hành tẩu, phong quang vô hạn. Điều này, kỳ thật là vượt quá dự liệu của tất cả mọi người.

Tuy rằng mọi người đã sớm biết, với bản lĩnh của Vương Lục, cuối cùng sẽ có một ngày bước lên tiên thủy Tần Hoàng, đức thắng hậu trần của thái tổ, trên con đường tu tiên xa xôi dẫn trước tất cả những người khác., Nhưng nghĩ thế nào cũng phải là chuyện của mấy chục đến hơn trăm năm sau. Dù sao lúc trước hắn tốn hơn ba mươi năm mới tu thành Nguyên Anh, cho dù không có bình cảnh, mà tốc độ tu hành Vương Lục sau khi đột phá công cùm xiềng xích cũng càng lúc càng nhanh... Nhưng có ai có thể nghĩ đến, hắn sẽ ở tầng dưới chót quân tiên mộ trực tiếp mở ra một cự thần binh, từ nay về sau liền vô địch thiên hạ đây? Điều này làm cho rất nhiều người trẻ tuổi lúc ấy lấy Vương Lục làm đối tượng khát vọng huyễn tưởng huyễn diệt.

Chuyện này tựa như là một chuyện xưa đầy nhiệt huyết, chủ nhân trải qua nguy hiểm gian nan, cuối cùng đã sáng tạo thành công., Sự nghiệp bắt đầu tiến vào thời kỳ lên cao... Bỗng nhiên phương xa có một thân thích để lại cho hắn một di sản đủ để mua, từ đó về sau chủ nhân cho dù mỗi ngày đều ăn cháo trà, húp thuốc thần kỳ của một loại thang thuốc tây diều đều rất điều luyện. Câu chuyện này không thể nghi ngờ là đang giáo dục mọi người, tự phấn đấu chung quy là không thể so sánh với di sản kế thừa của mình, thật sự là quá đen tối.

Chẳng qua, cùng lúc vô số người hâm mộ ghen ghét Vương Lục, chỉ sợ sẽ không biết, bản nhân Vương Lục vì chuyện này mà trả giá cái gì. Lấy tư chất của hắn, phi thăng thành tiên tuyệt không phải điều cuối, cho dù ở Tiên Giới hắn cũng nhất định có thể phong sinh thủy khởi. Thậm chí phong nhã xem ra, những nhân vật lịch sử hào quang vạn trượng kia cũng chưa chắc có thể so được với hắn. Ví dụ như Tiên Tần Thủy Hoàng, Đức Thắng Thái Tổ... Phi thăng hai mươi năm hoàn toàn chính là không thể vượt qua đỉnh phong, nhưng bọn hắn có

từng là địch nhân cấp bậc Thánh Nhân trong thời kỳ Hư Đan không? Nhưng từng tại thời kỳ Kim Đan giao chiến cùng Địa Tiên hay không? Căn cơ của Vương Lục thâm hậu, kỳ thật đã sớm vượt qua tiên nhân, lấy cơ sở như vậy phá toái phi thăng, tiền đồ của hắn thật sự là không thể hạn lượng được.

Nhưng hiện tại vì mau chóng tăng thực lực lên, hắn ứng phó nguy cơ của Đọa Tiên, hắn đem chính mình nhốt ở bên trong Cự Thần binh, đồng hóa cùng pháp tắc mà tiên nhân lưu lại. Như vậy mặc dù có thể trong thời gian cực ngắn tăng lên thực lực, nhưng cũng tổn hại tiền đồ, bởi vì đã mất đi con đường của chính mình. Có lẽ với tư chất tuyệt thế của Vương Lục, cuối cùng trả lại là con đường có thể đi ra của chính mình, nhưng nhất định còn gian nan hơn nhiều so với hiện tại.

Đương nhiên, những lời này cũng không cần nói với người khác nữa, nếu không khó tránh khỏi hiềm nghi bị chiếm tiện nghi bán khôn.

Chẳng qua, thiên hạ đệ nhất cao thủ a... Nghĩ đến Vương Lục bây giờ nắm giữ quang sáng chói mắt, cùng với phương thức tăng thực lực lên, ngay cả phong ngâm mộc mạc vững chắc cũng cảm thấy có chút thất thần. Lúc lấy lại tinh thần, thì phát hiện không biết tại sao trên tay mình lại có thêm một cây đuốc cùng một thùng châm lửa.

“Quái lạ, nhiệt độ thất thất này bị điều động, theo bản năng có nên giúp đỡ không?”

Cùng lúc đó, tại Thiên Nam châu, phụ cận di chỉ của quần tiên, một con rối kim loại cực lớn đỉnh thiên lập địa, đang ở trên không trung làm ra những hoạt động linh xảo không thể tưởng tượng, mà ở xung quanh nó, là từng chùm sáng thô to dày đặc hình lưới, như bão tố áp bách tới.

Thân hình con khôi lỗi to lớn cao chừng ngàn trượng, mà mưa ánh sáng không những xuất ra từ bốn phương tám hướng, hơn nữa khoảng cách giữa chúng thường chỉ nhỏ hơn một trượng. Trên lý thuyết căn bản không có không gian né tránh, nhưng con rối lại có thể không ngừng thay đổi tư thế tránh né phần lớn các chùm sáng. Một số ít không thể né tránh được thì ở phía trước chùm sáng tự động mở ra lỗ hổng trên thân thể, làm

cho chùm sáng thông qua dễ dàng, không đến nỗi kích phát ra được năng lượng không lồ ẩn chứa trong đó.

Trong lúc nhất thời, chỉ thấy một chùm sáng như mưa rơi đánh lên người Cự thần binh, nhưng lại không hề trở ngại xuyên thấu qua, không thể tạo thành nửa điểm thương tổn. Mà loại mắt hoa râm này một mực kiên trì nửa canh giờ, chỗ ngón chân cự thần binh mới nổ tung ra một đoàn ánh sáng.

Sau khi bị chùm sáng bắn trúng, Cự Thần Binh ở mặt ngoài hiện lên một tầng lưu quang, đem năng lượng nổ dời đi không tổn hao gì. Nhưng sự thật bị đánh trúng vẫn khiến hắn dừng động tác né tránh, sau đó thân hình kịch liệt thu nhỏ lại, một lát sau co lại thành một mô hình người trẻ tuổi dài hơn thước, sau đó bị một người trẻ tuổi mặc trường bào đỏ trắng nâng ở trong tay. Đồng thời, mưa ánh sáng chung quanh cũng đều thu liễm biến mất, tiếng thở dài của Đế Lưu Tôn theo đó tới.

“Vẫn không được, mật độ như vậy mà cũng không kiên trì được một canh giờ thì không thể nào đảm đương chủ lực ở chiến trường chính diện được. Vương Lục, ta nghĩ cường độ huấn luyện của chúng ta còn phải đề cao thêm một chút nữa.”

Lúc đó tay Vương Lục run lên, suýt nữa vứt Cự Thần binh xuống: “Ta nói ngươi đủ rồi chứ? Hiện tại bộ dáng này, ngươi cảm thấy cường độ còn tăng nữa sao?”

Đế Lưu Tôn nhíu mày, có chút bất mãn: “Nếu không thì sao? Chúng ta dùng mười năm thời gian, tỷ lệ đồng bộ vẫn không thể đột phá năm mươi phần trăm. Mà có trời mới biết thông đạo Lương Giới lúc nào sẽ hoàn toàn mở ra. Đến lúc đó Đọa Tiên tập kích quy mô lớn, ngươi có thể ngăn cản mấy người? Một, hai? Bây giờ ngươi thật sự là người mạnh nhất Cửu Châu, nhưng ngươi sẽ không thật sự cho rằng cái tên tuổi mạnh nhất này có thể ngăn cản Đọa Tiên chứ?”

Những nghi vấn liên tiếp này quả nhiên là hữu thanh, Vương Lục trầm mặc thật lâu, sau đó dùng một bộ dáng tang thương trải qua năm tháng ngửa mặt lên trời thở dài nói: “Chết tiệt ngươi lại muốn đúng không?”

Mặt Đế Lưu Tôn lập tức đỏ lên, sau đó thiên địa biến sắc, sấm vang chớp giạt.

“Người không muốn nói hươu nói vượn thì ai muốn?”

Vương Lục cười lạnh nói: “Người nói sao? Ngày ngày chê ta cùng lúc tỷ lệ thấp. Vấn đề là, phương pháp thăng cấp cùng một độ, tìm tòi mười năm chẳng phải vẫn là một chiêu kia sao? Nếu không phải người lại muốn dùng chiêu kia, có cái gì tất cảm rằm những thứ mà các lão sinh nói hay sao? Người cảm thấy ta sẽ không biết mình có bao nhiêu cân lượng sao? Hay là người cảm thấy ta sẽ buông lỏng lười biếng, quên hết tất cả cho nên? Cho nên căn nguyên vẫn là muốn có được.”
Dùng một chút, Vương Lục nhìn Đế Lưu Tôn sắc mặt đỏ bừng nói., Lời nói thâm thía: “Kỳ thật muốn được cũng không có mất mặt, tính ăn uống cũng được, là một nữ nhân khỏe mạnh, người cần là chuyện thiên kinh địa nghĩa., Người nói thẳng với ta, ta chắc chắn sẽ không cự tuyệt người. Đương nhiên, cũng không phải nói ta là người rất tùy tiện, nhưng đây dù sao cũng là việc của Cửu Châu Đại Lục, chuyện công việc của chúng ta, cho dù là ai cũng không thể nói ra được cái gì. Người kiêu ngạo như vậy, ngược lại nơi đây có chút không có ngân lượng a.”

“Nói hươu nói vượn mới là người kiêu ngạo, cả nhà người đều kiêu ngạo đáng yêu, ta thấy đầu óc người hỏng mất rồi...”

Vương Lục suy nghĩ một chút, lại nói: “Không có chuyện gì, vị trí mâu chốt không hỏng là được rồi. Được rồi, người rất cuộc có muốn hay không?”

“Muốn gọi muội người, người đi chết đi.”

Nói xong, Đế Lưu Tôn nhằm vào đầu đánh một đoàn tử quang, Vương Lục nghiêng đầu né qua, nhưng quay đầu lại, Đế Lưu Tôn đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Vương Lục đứng nguyên tại chỗ chờ trong chốc lát, sau đó động nguyên thân, quét qua phạm vi ngàn dặm một góc cây ngọn cỏ, sau khi xác định không còn bóng dáng của Đế Lưu Tôn, mới mỗi một thở dài, sau đó chậm rãi rơi xuống đất.

Mà vừa rơi xuống đất, đã có người tìm tới.

“Phung phí của trời a, tên nhóc nhà người.”

Thanh âm bi thiên thương nhân, tràn đầy ghen tị ghen tị các loại tình cảm tiêu cực, hơn nữa ngữ khí cực kỳ quen thuộc,

không phải Vương Vũ còn có thể là ai?

“Một đứa con gái tốt như vậy, lưu lạc trong tay người thật đúng là lãng phí.”

Vương Lục nghĩa chính nghĩa nghiêm khắc sửa: “Thứ nhất, nàng nhìn qua có chút nhỏ nhắn, tuổi thật sự là hai người chúng ta tích lũy, trừ pháp quyết thấp nhất tuổi, ta cho dù đây nàng một ngàn lần cũng không phạm pháp. Thứ hai, nàng không lưu lạc đến tay ta, chúng ta chỉ là quan hệ công việc công mà thôi.”

“Phụng chỉ hện hò sao? Người đúng là rất biết tự kiểm soát cho mình đó.” Vương Vũ vẫn cảm hận nghiêng răng nghiêng lợi. “Lại là người mở cơ quan, lại còn là trẻ con tuyệt thế. Mấy ngày nay người đừng có tưới tắm nhé.”

Vương Lục trầm mặc một lát, hỏi: “Nghe ngữ khí của người, người cũng muốn sao?”

Vương Vũ khịt mũi coi thường vấn đề này: “Còn cần phải hỏi sao, bất cứ lúc nào ta cũng muốn, chỉ xem người có thể trả bao nhiêu thôi.”

“... Nhiều thì không nói, một hai vạn vẫn có thể trả được.”

“Ta cho đây, một hai vạn? Người đây là đang đánh gà đất à? Có biết ta đây có bao nhiêu há miệng muốn ăn không? Suy xét cho rõ ràng, thiên hạ đệ nhất như người nếu không chịu nổi cục diện, đến lúc đó gặp phải vấn đề vẫn là phải ta ra mặt, cho nên còn không mau mau cho ta hai ức linh thạch để cấp cứu...”

“Hai trăm triệu... Những con số như thế này thì không có linh thạch, còn những con khác thì có vài con.”

...

Trần Linh Khê dưới chân Linh Kiếm sơn, quán trọ đơn sơ như ngày xưa giờ đã là nơi tràn ngập phồn hoa của khách mời, lầu nhỏ bằng gỗ bị dỡ bỏ, một tòa lầu cao hơn mười tầng đột ngột từ mặt đất mọc lên, mà bình thường mỗi tầng trong phòng bếp đều kín người hết chỗ. Nhà bếp khách này cũng không còn là một mình bà chủ cô độc. Đám đầu bếp đến từ các nơi ở Cửu Châu bận rộn tới mức khí thế ngất trời, cung ứng đủ các loại mỹ thực khiến người ta thèm thuồng ăn uống.

Mà lúc này, trong một đại sảnh của khách sạn, mấy tu sĩ mặc đạo bào khác nhau, đang vừa uống rượu ngon vừa chuyện trò vui vẻ. Một người mặc trường bào xanh trắng, nhìn qua có khoảng hai lăm hai sáu tuổi, mặt mày hớn hở, tràn đầy phấn khích.

“Ha ha, người nói ta khoác sao? Người quá không hiểu ta rồi, Vương Trung ta có lẽ trên con đường tu hành cũng không có gì nổi bật, nhưng nhân phẩm trung hậu, đây chính là được thế công nhận, chữ trung thành của Vương Trung ta, chính là năm đó thiếu gia ta cho.”

Người cùng bàn nhất thời cười đến mức vỗ bàn liên tục: “Ha ha ha, nói giống như thật vậy sao. Vương Lục chân nhân là loại người gì, năm đó sẽ cùng ở chung với người, còn đặt tên cho người? Người nằm mơ cũng quá thái quá rồi đó.”

“Dựa vào người người không tin ta? Vậy mở con mắt chó của người ra nhìn cho rõ, đây là cái gì?”

Vương Trung tức giận bất bình, lấy từ túi trữ vật ra một bức tranh, trên đó là một loạt thiếu niên thần thái khác nhau.

“Nhìn đi, đây chính là họa chân dung mà lúc trước sau khi đại hội thăng tiên kết thúc, Hoa Vân trưởng lão cho chúng ta vẽ, nhìn thấy người này không, đây chính là lúc trước bên cạnh ta chính là thiếu gia nhà ta, cũng chính là Vương Lục chân nhân đại danh鼎鼎 hôm nay, nếu không phải hai ta quan hệ gần gũi, có thể đứng chung một chỗ sao?”

Mấy tiểu đồng bọn bu lại nhìn kỹ, quả nhiên nhìn thấy một đứa bé năm sáu phần có tướng mạo giống Vương Trung hôm nay. Nó đứng bên cạnh Vương Lục, chỉ có điều...

“Vương Lục Chân Nhân thấy thế nào là bộ dạng ghét bỏ người, hai người các người lúc trước thật sự là chủ tớ có quan hệ mật thiết sao?”

Vương Trung khẩn trương: “Cái này còn có thể là giả sao? Người xem tâm này...”

Nói xong, ông ta lại lấy ra một bức tranh: “Đây là bức chân dung mà trước đây chúng ta vẽ ở Vương gia thôn, lão gia mời họa sĩ vẽ cho cả nhà, nhìn thấy ta không, chính là bức tranh đứng cạnh Vương Lục chân nhân.”

Mấy người cẩn thận phân biệt, cuối cùng tìm được trên người hài đồng vẽ mặt chất phác ngu xuẩn kia, thấy được vài phần bóng dáng Vương Trung, miễn cưỡng thừa nhận lời nói của Vương Trung.

“Ai, không nghĩ tới đệ nhất Cửu Châu hiện giờ phong quang vô hạn, thời trẻ cũng rất biết điều nha... Lúc trước ta luôn nghe người ta nói Vương Lục chân nhân là thiên mệnh chi tử được thiên địa tạo hóa, sinh hạ thiên địa dị tượng, nhất định sẽ không bình thường. Xem ra cũng là hậu nhân ăn mặc bám rồi.”

Vương Trung nhếch miệng, lòng tự nhủ năm đó ở vùng rừng núi hoang vu, hẳn ta từng đấu võ mồm với địa chủ Vương lão gia, người chưa thấy qua... Nhưng hôm nay cũng không tiện nói thêm gì, chỉ cười mà không nói.

“Bất quá, Vương Trung à, năm đó người cùng Vương Lục Chân nhân quan hệ gần gũi như vậy, làm sao hiện tại lại sống thảm như vậy?”

Vương Trung lúc ấy liền cảm thấy răng nhọn bị cắn ra khe hở: Đám tôn tử này, cách xa vạn dặm chạy tới Thương Khê châu ăn gió thu, uống bản thân mình, kết quả mình ở trên bàn cơm thổi vài câu trâu bò đã bị bọn chúng điên cuồng chọc chỗ đau xem ra thật đúng là cần phải giao một hai người như vậy để răn đe cảnh cáo.

Nhưng hỏi đến trên đầu, chung quy cũng không thể tránh mà không đáp, Vương Trung đành phải bồng nhiên thở dài: “Người phạm tục như ta, làm sao có thể theo kịp bước chân của Vương Lục chân nhân? Mà nếu đã không theo kịp, thì cũng đừng nên làm vướng chân người ta. Đối với ta mà nói, đã từng có một đoạn hữu nghị với Vương Lục chân nhân., Đó là hạnh phúc của tam sinh. Nhưng đối với Vương Lục chân nhân mà nói, ta hoàn toàn là một gánh nặng, tuy rằng ông ta vẫn luôn chiếu cố ta, nhưng làm người hẳn là tự biết rõ bản thân, cho nên ta dần dần đoạn tuyệt quan hệ với ông ta, miễn cho về sau liên lụy đến ông ta.”

Cùng bàn hồ bằng câu hữu nhất thời đối với hẳn vô hạn kính ý, lần lượt mời rượu. Vương Trung cười khổ uống, lại bắt đầu tiếp tục khoe khoang. Không bao lâu, rượu qua ba tuần tra ngũ vị, một đám người uống tiên tử đã uống đến choáng váng đầu óc. Vương Trung hứng thú dâng trào lên., Lại nói: “Kỳ thật làm bằng hữu với Vương Lục chân nhân thật sự là rất vất vả a, người chói mắt như hẳn, cách quá gần sẽ bị mù. Đừng nói là hạng người kém cỏi như ta, người xem mấy chân truyền Linh kiếm phái chúng ta, tình huống không giống nhau sao? Tựa như Lưu Ly Tiên sư tử vậy?, Kỳ tài phong hoa tuyệt đại cỡ nào chứ, sự lợi hại của Kiếm Tâm Thông Minh kia các người đều đã nghe qua rồi chứ? Kết quả thế nào bây giờ? Còn không phải bị Vương Lục Chân Nhân quăng cho bóng lưng cũng nhìn không thấy rồi, Quỳnh Hoa tiên tử ở Thịnh Kinh của lão Trần các người cũng không khác nhau là mấy a? Nhớ năm đó vẫn là đệ nhất cùng thế hệ, vững vàng áp đảo thủ tịch các phái khác, bây giờ thì sao?”

Tu sĩ tên lão Trần cười khổ một tiếng: “Hiện tại? Hiện tại ngay cả lão đại Hà Đồ Chân Quân chúng ta cũng không áp chế được Vương Lục chân nhân phong quang, Quỳnh Hoa sư tử có lợi hại hơn nữa thì làm sao? Nói đến Vương Lục Chân Nhân cũng quá thái quá, đi một vòng vòng cuối quần tiên mộ, liền từ đệ tử tầng lớp lớp biến thành đệ nhất nhân cửu châu, điều này làm cho những khổ cực tu hành nhân tình chúng ta làm sao đây...”

“Được rồi, ít nói những lời chua xót này đi, Cự Thần binh kia cho dù giao cho người, người có thể mở ra được không?” Một gã tu sĩ bên cạnh lắc đầu nói chuyện với sư phụ sư bá. “Ta từng nghe các sư bá nói chuyện phiếm, Cự Thần Binh kia

ngoại trừ Vương Lục ra, e rằng đương thời không có người thứ ba có thể mở được. Hơn nữa người đứng đầu Địa Tiên cũng chỉ nhận Vương Lục một mình, đây không phải là vận khí., Toàn bộ đều dựa vào bản lĩnh... Chẳng qua, lời người nói cũng không sai, làm bằng hữu với loại người này, xác thực vất vả. Nói đến, vừa rồi người nhắc tới Lưu Ly chân nhân, ta nghe người ta nói, trước kia nàng có quan hệ không giống Vương Lục chân nhân, thật hay giả?”

Vương Trung nghe được vấn đề này, không khỏi sửng sốt: Người hỏi ta, ta đi hỏi ai đây? Ta chỉ là một đệ tử nội môn bình thường, có thể nói là cùng với truyền thuyết cao cao tại thượng kia sao? Người ta có vấn đề tình cảm gì sẽ tìm ta thổ lộ sao? Hơn nữa nếu Lưu Ly Tiên thật sự không muốn tìm ta thổ lộ, ta mẹ nó cũng phải dám nghe chứ, người biết quá nhiều sẽ không có kết cục tốt đâu.

Nhưng nghĩ tới vừa rồi trên bàn rượu mình từng khoe khoang, Vương Trung lại không thể nói thẳng không biết, ho khan một tiếng: “Năm đó quan hệ của bọn họ đích xác thân mật, bất quá hiện tại thì... Vương Lục chân nhân dù sao cũng quá cao lớn rồi, quan hệ xa xưa cũng là không có biện pháp nào khác., Cái gọi là tiên phạm cách biệt, kỳ thật đối với tu sĩ đặt chân Tiên đạo mà nói, cũng giống nhau mà thôi. Vương Lục Chân Nhân cấp Tiên vừa mới đột phá đến cảnh giới Nguyên Anh như Lưu Ly sư tỷ, đã không còn là người của cùng một thế giới.”

Mọi người lập tức thôn thức không thôi, sau đó một người bỗng nhiên kinh hãi nói: “Nói như vậy, Đại sư huynh nhà ta trăm tử dạ có cơ hội? Ta nghe nói năm đó huynh ấy từng mê luyện Lưu Ly chân nhân, hiện tại Lưu Ly chân nhân bị Vương Lục chân nhân đập, vậy cơ hội Đại sư huynh nhà ta tới rồi a.”

Vương Trung nghe được, cái cảm như muốn trật khớp: Người mẹ nó không có não à? Ở chân núi Linh Kiếm phái chúng ta mà nói mấy câu đại nghịch bất đạo như vậy, lại còn chê mình sống quá lâu sao? Đồng thời trong lòng cũng thầm bực bội bản thân mình không nên giao lưu nhằm cướp, cái trò đùa của Vạn Pháp Tiên môn này thật sự là một mối họa lớn mà.

Sau một khắc, dự cảm bất hạnh của Vương Trung liền bất hạnh ứng nghiệm.

“Mấy người các người nói rất vui vẻ nha.”

Vương Trung Nhất thoáng chốc đã cảm thấy mùi rượu tỉnh rồi, thanh âm quen thuộc như vậy ở sau lưng, sớm đã lưu lại trên đầu Vương trung thành một bút bút dày đặc, dù là mấy chục năm trôi qua cũng không có chút phai màu...

“Lão, lão, lão bản nương...”

Gã chẳng thể nào ngờ được, lão bản nương đã sớm không chú ý đến công tác chủ trì khách điểm lại xuất hiện ở đây.

Nhưng mà lão bản nương căn bản không để ý tới hắn, ánh mắt cao ngạo liếc nhìn tên Vạn Pháp đang ngồi cùng bàn đùa bỡn.

“Người là người của Vạn Pháp Tiên môn? Trở về báo cho sư huynh nhà ngươi, làm nhiều việc, ít nằm mơ. Bây giờ thời tiết này, những người khác đều có thể say sinh mộng tử, hẳn không được. Nếu không thể thu nạp tâm tư vào việc tu hành., Không bằng sớm đi làm phẫu thuật tuyệt dục đổi lại thanh tịnh. Đào hoa kiếp nhà mình còn chưa đủ độ, bớt đánh chủ ý của nữ nhân khác “Dừng lại” một chút, lão bản nương còn nói, “Thằng nhóc Vương Lục kia tuy không tính là hậu đạo nhân, nhưng luôn luôn rộng rãi khảng khái với người bên cạnh., Có thể có cơ hội thì nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn, cho nên không cần quan tâm đến Lưu Ly Tiên nàng có theo kịp Vương Lục hay không. Vương Lục đã nghĩ ra biện pháp giúp các nàng nhanh chóng nâng cao thực lực, không nói nhiều, có thể trà trộn vào chiến lực cấp Chân Quân cũng không thành vấn đề.”

Nói xong, lão bản nương như khách sạn liền xoay người rời đi, mà vừa đi còn vừa cau mày lẩm bẫm: “Gặp quý rồi, tiểu tử thú vị mặc y phục trắng xanh là ai vậy, cảm giác có chút quen mắt nhưng không nhận ra a...”

Còn tên bị nàng chỉ mũi giáo huấn kia! Tu sĩ Vạn Pháp đột nhiên đứng dậy: “Người nói Vương Lục Chân Nhân khảng khái với người bên cạnh, vì sao hắn lại mặc kệ Vương Trung không quan tâm? Nghe nói Lưu Ly chân nhân mấy năm trước đột phá Nguyên Anh cũng là Mông Vương Lục Chân Nhân tương trợ, mà bây giờ lại có đường tắt đi thẳng tới chân quân, vì sao hắn xưa nay chưa từng cân nhắc đến Vương trung?”

Lão bản nương cũng không quay đầu lại: “Nhan có giá trị quá thấp.”

Mà cùng một thời gian, Thiên Nam châu, vừa mới kết thúc một lần đồng loạt rút khí về, tăng lên khả năng đặc huấn! Vương Lục, không kịp thở dốc, liền nhanh chóng bắt đầu công việc mới.

Mười năm trôi qua, đại lục Cửu Châu phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, nhưng bận rộn của Vương Lục hoàn toàn chưa thay đổi. Vẫn có rất nhiều chuyện cần hắn đến xử lý, hơn nữa mỗi một chuyện đều quan trọng, không được phép qua loa.

Một vị tu sĩ vẻ mặt nghiêm túc, đứng bên cạnh Vương Lục hỏi báo: “Vương Lục Chân nhân, báo cáo bọn họ đã chuẩn bị xong công xưởng Phá Thiên, bất cứ lúc nào cũng có thể tiếp nhận kiểm nghiệm.”

Vương Lục mặt giãn ra cười: “Rất tốt, ta đi ngay bây giờ.”

Nói xong, thân hình hắn lóe lên, trong thời gian ngắn liền xuất hiện ở ngoài ngàn vạn dặm, tại Hồng Hải phía Đông.

Hơn mười năm qua cùng hợp thể với Cự Thần Bình, khiến cho Vương Lục vận dụng lực lượng Cự Thần Bình càng phát huy tự nhiên, giơ tay nhắc chân liền có không gian bị xé rách, đánh xuyên đường hầm.

Bất quá nếu không như thế, hắn cũng sẽ không tùy tiện đi vào Hồng Hải như vậy.

Phiến hải dương mỹ lệ này bây giờ đã là một trong những cấm địa của Cửu Châu. Bởi vì công xưởng dưới đáy biển, đang khoa chiêng gõ trống chế tạo vũ khí cuối cùng đủ để quyết định tương lai vận mệnh Cửu Châu.

Trong khu khảo thí rộng rãi mà trống trải, một hàng người không lồ kim loại dài mấy chục trượng, an tĩnh đứng ở một bên.

Một vị tu sĩ toàn thân trắng bệch, vẻ mặt khẩn trương nói với Vương Lục: “Vương Lục chân nhân, một nhóm cơ hội thí nghiệm mới nhất đã thông qua kiểm tra trình tự, chỉ đợi ngài đích thân kiểm tra.”

Vương Lục gật gật đầu: “Bắt đầu đi.”

Trong một loạt cơ hội thí nghiệm đó, lập tức có một người không lồ màu lam nhạt toàn thân run lên, trong mắt hiện ra ánh sáng nhạt, sau đó tiến lên một bước, bước chân nặng nề chấn động làm khu thí nghiệm run lên nhẹ nhẹ. Người không lồ kia đi tới chính giữa khu thí nghiệm, khẽ vuốt cằm về phía Vương Lục, sau đó từ đó truyền ra âm thanh của một thiếu nữ ngây thơ động lòng người: “Sur huynh, ta đã chuẩn bị xong rồi.”

Vương Lục khẽ thở ra một hơi, sau đó hướng về phía trước duỗi ra ba ngón tay phải, phóng xuất ra một bộ quần áo màu vàng nhiều biên hình.

“Lưu Ly, tấn công lại đây đi.”

“Được.”

Vừa dứt lời, cự nhân kim loại kia liền từ trong lòng bàn tay phun ra một đạo tạt quang chói mắt. Vương Lục khẽ cau mày, chỉ cảm thấy áp lực trên cánh tay đột ngột tăng lên, hình dáng lấp rập màu vàng cũng mãnh liệt biến đổi, suýt nữa sụp đổ.

“Được rồi, dừng tay đi.” Vương Lục cười cười, thu lại lĩnh vực tuyệt đối của mình.

Mặc dù chỉ là tiện tay phóng thích, tuy lúc này hẳn không triển khai Cự Thần binh, dẫn đến xuất lực chỉ có khoảng hai thành nhưng vẫn đủ để so sánh phòng ngự cấp Chân Quân. Lưu Ly Tiên có thể một kiếm đâm vào lĩnh vực tuyệt đối lung lay sắp đổ, lực công kích đã vững vàng đứng ở cấp bậc Chân Quân. Suy xét về thí nghiệm cơ còn cần điều chỉnh rất nhiều chi tiết nhỏ, tính chất có thể tiến thêm một bước, không gian... Có thể nói, lần này thí nghiệm cơ coi như thành công.

Kết quả này, nhân viên công tác trong xưởng cũng thấy rõ ràng, đã có không ít người hoan hô. Mà đứng ở bên người Vương Lục phụ trách báo cáo thành quả công tác càng kích động toàn thân run rẩy.

“Vương Lục Chân Nhân, xem ra lần này đã thành công rồi.”

Vương Lục gật gật đầu: “Đúng vậy, lần này cuối cùng cũng có chút dáng vẻ, có thể dùng để thực chiến.”

Nhân viên công tác hưng phấn hỏi: “Đúng rồi, nếu như nhóm cơ thể này đã có thể gia nhập thực chiến, như vậy xin hỏi chân nhân, có hay không nghĩ sẵn tên những cơ thể này?”

“Tên?” Vương Lục nhíu mày: “Những thí nghiệm cơ này là ta từ trên Cự Thần binh phân ra mỗi lứa, kết hợp quân tiên mộ và Vạn Tiên minh phỏng chế tạo thành lượng lớn sản xuất. Tính có thể có kém hơn so với bản gốc, nhưng lại có thể dùng số lượng bù đắp... Nói như vậy, thì gọi là Trát Cổ là được rồi.”

...

“Thí nghiệm tân hình Hồng Hải Công Phường Dịch Cổ thu được toàn diện thành công... Tốt, tốt, tốt.”

Trên đỉnh Tinh Thần Phong, Phong Ngân chân nhân vẻ mặt mệt mỏi đột nhiên tập trung tinh thần, liên tục khen vài tiếng tốt đẹp, vẻ mệt mỏi đã biến mất.

Đối với người liên tục xử lý công vụ với cường độ cao, có thể trong công vẫn chông chát như núi tìm được một phần khiến cho người ta sáng mắt lên, quả thực không dễ dàng chút nào. Mấy năm nay Phong Ngân tiếp nhận công tác càng thêm dày đặc, trên mũi không ngừng thay đổi, mỗi một lần đều nặng hơn lúc trước vài phần, nhưng đa số công vẫn báo cáo sẽ khiến tâm tình người ta tệ hơn, tin tức vô cùng hữu hạn.

Mười năm qua, thế nhân chỉ cảm thấy thiên hạ thái bình, vạn vật vui sướng vinh quang, lại không nhìn thấy nguy cơ ẩn giấu sau lưng Thịnh Thế... Nếu không có nguy cơ cực lớn đặt ở trên đầu, tu tiên giới lấy đâu ra thái bình thịnh thế? Ngay cả chính đạo cùng tà ma tích oán rất sâu cũng buông xuống mâu thuẫn bắt tay hợp tác, nếu không có nguyên nhân cực kỳ đặc thù, làm sao có thể làm được?

Nguy cơ của Đọa Tiên không hề giảm bớt bởi vì trận thắng mười năm trước mà ngược lại, chính vì thắng lợi nhằm vào Thương Lan quá nhanh, ngược lại đã thảo kinh xà. Cho dù Đọa Tiên ở thượng giới có chủ quan chậm chạp, hao tổn một viên hãn tướng thì nhất định cũng sẽ ý thức được cứu châu hiện tại không phải là thịt cá trên dao thớt. Mà một khi để cho nhóm Đọa Tiên trịnh trọng đối đầu, hiện giờ Cửu Châu nơi nào còn có hy vọng thủ thắng.

Mười năm qua, Vạn Tiên minh cũng vậy, các Địa Tiên trong mộ quần tiên cũng thế, tất cả mọi việc đều là tranh thủ thêm một phần thắng, nhiều thêm một chút hy vọng. Chỉ tiếc mười năm trôi qua, mây đen trên đỉnh đầu vẫn âm trầm như cái, cũng may hồng hải đáy biển truyền đến tin tức mau lẹ, xem như đẩy ra một tia sáng nhạt.

“Nhóm mười hai Đai cổ đầu tiên đã phân phối toàn bộ chỗ ngồi, bánh lái sẽ hoàn thành bước đầu hợp thể trong ba tháng, dự tính tổng cộng có thể đạt tới hai mươi phần trăm sức chiến đấu, có đủ đẳng cấp Hóa Thần...”

Sau khi nhìn kỹ bản báo cáo của Hồng Hải, Phong Ngân không khỏi mở rộng tầm mắt - Côn Lôn kính dày nặng này đương nhiên không phải để làm dịu nó mà là để Phong Ngân tiêu hao tinh thần thần nhãn, từ ngàn vạn nhân quả để biết được tương lai chính xác.

“Trong ba tháng có thêm mười hai Hóa Thần... Cơ hội thí nghiệm hình mới này quả thực là không tầm thường.”

Lấy Đọa Tiên làm tiêu chuẩn, thật ra tu sĩ cấp Hóa Thần nhiều nhất cũng chỉ có thể làm nhân vật cầm pháo hôi, nhưng cân nhắc kết quả chỉ vẹn vẹn ba tháng, hai mươi phần trăm thành phần trăm, khiến người ta không khỏi mong đợi tình cảnh bánh lái phát huy trăm phần trăm công năng cơ thể.

“Căn cứ theo lý luận tính toán, bánh lái đạt tới thời gian đồng bộ tốt nhất là năm đến bảy năm, đến lúc đó xác suất đồng bộ đạt tới bảy mươi phần trăm, bước đầu có chiến lược Hợp Thể cảnh. Một số ít người điều khiển lái có độ tương xứng với đặc chất cơ thể có thể đạt tới chín thành đồng bộ, có chiến lược Đại Thừa kỳ.”

Phong Ngân nhìn thấy nơi này, ánh mắt lại lập loè một hồi.

Bản sao thay đổi là mô hình, tính năng cực hạn của một nhóm thí nghiệm cơ này cũng không tính là mạnh. Cho dù bánh lái đạt tới mức độ lý luận là trăm phần trăm đồng bộ, cũng chỉ có thể phát huy chiến lược Đại Thừa đỉnh phong, ước chừng ngang với người nổi tiếng trong Địa Tiên như Bạch Trạch, đen như mực., So với Đế Lưu Tôn còn kém hơn mấy bậc, so với tiên nhân chân chính càng khác nhau một trời một vực. Nhưng lợi ích là xác suất nhảy lên đồng bộ khá dễ dàng, năm đến bảy năm là có thể làm cho xác suất đồng bộ hơn phân nửa, mà tương đối là nguyên hình người lái lái Vương, lấy tài hoa thiên tư vô thượng, dùng mười ba năm cũng chỉ đạt tới năm thành xác suất đồng bộ.

“Dựa theo phỏng đoán lạc quan nhất, năm đến bảy năm sau, đại lục Cửu Châu có thể thêm ra mười hai Chân Quân... Số

lượng mặc dù không nhiều, nhưng từ cảnh giới Nguyên Anh Kim Đan, trong ngần ngần vài năm đã tấn cấp Chân Quân, thật sự không có cách nào hy vọng xa vời được nữa. Chỉ tiếc là...”

“Căn cứ kết quả phân tích về số liệu của Lưu Ly Tiên lần này, có thể xác định giả thiết ban đầu đã thành lập, lập tức người điều khiển phi hành Trát Cổ, nhất định phải thỏa mãn điều kiện còn lại., Một là ở giữa kim đan tới nguyên anh, người lái xe dưới cảnh giới này có tính tố chất tốt nhất; hai là thân có thiên linh căn, tư chất cực tốt; như thế mới có thể hoàn thành tương xứng với Trát cổ trong thời gian ngắn; ba là căn cơ thâm hậu, ít nhất có đẳng cấp khiêu chiến từ em gián trở lên.”

Phong ngâm đọc đến đây liền không khỏi cười khò. Vương Lục đưa ra ba điều kiện này, điểm thứ nhất không khó, với Cửu Châu đại lục rộng lớn, Nguyên Anh kim đan nhiều vô số kể., Nhưng thiên linh căn lại quá mức hi hữu, lấy vạn người không ai có thể hình dung cũng không quá đáng. Cũng chỉ có trong mấy đại môn phái cao cấp nhất của Vạn Tiên minh mới có thể không ngừng nhảy ra khỏi thiên linh căn đệ tử. Đòi thành trung hạ phẩm môn phái, tu sĩ địa linh căn đủ để coi là bảo bối. Trên thực tế, tu tiên giới về sau mặt pháp ngay cả tự nhiên linh căn cũng có vẻ hiếm thấy., Bằng không cũng không tới lượt những người có linh căn để xây dựng tiên môn thịnh kinh đi đường khác. Còn điểm thứ ba lại càng khó khăn, Vương Lục nhắc tới cấp bậc khiêu chiến tốt, trên cơ bản là thu hẹp phạm vi lựa chọn hơn phân nửa. Nguyên Anh kim đan của cửu châu to lớn, dù thiên linh căn có hi hữu cũng có thể tìm ra không ít, nhưng khiêu chiến Bày Hư đẳng cấp bậc khiêu chiến cũng có thể tìm ra không ít., Cái này mang ý nghĩa vượt gần một đại cảnh giới. Người vượn mới vào kim đan, có thể đánh cho kim đan thượng phẩm bình thường rãng rơi đầy đất. Loại mãnh nhân này, căn bản là tiêu chuẩn thủ tịch đệ tử của thượng phẩm đại phái. Mà môn phái Vạn Tiên minh tuy nhiều, nhưng thượng phẩm đại phái cũng chỉ có vài người, mà thủ tịch đệ tử của môn phái kia, chưa chắc đã là tu vi Nguyên Anh Kim Đan...

“Một trăm người.” Phong Ngâm Chân Nhân suy tư trong chốc lát, kết hợp tình huống trước mắt hẳn nắm giữ phối hợp với Tinh Thần Thần Thần Nhãn, rất nhanh đã có phán đoán: “Nếu

phát động tất cả lực lượng của đại lục Cửu Châu, chắc hẳn có thể gom được một trăm người thích hợp. Mà một trăm vị Chân Quân thậm chí Địa Tiên, đây chính là trợ lực cường đại không thể bỏ qua. Vấn đề duy nhất là sản lượng công xưởng Hồng Hải có thể theo kịp hay không.”

Để chế tạo một đám mười hai đài Trát Cổ này, Vạn Tiên minh đã hao phí lượng tài nguyên khổng lồ. Quan trọng hơn nữa là hỏa chủng trung tâm cấu thành cổ, là vương lục tách rời khỏi nguyên hình, chỉ có hấn mới có thể sản xuất.

Dựa theo cách nói của Vương Lục, loại chia lìa này sẽ diễn ra thêm nhiều loại để phục chế, sẽ không ảnh hưởng đến bản nguyên, nhưng quá trình vô cùng phức tạp, rất là hao phí tâm lực., Mà kết quả lại không ổn định, sinh ra loại hình hỏa chủng ngẫu nhiên, có cường hiệu phi phạm, có căn bản là phế vật. Mười hai đài Triều Cổ này là Vương Lục dùng thời gian năm năm mới tích góp ra được hình thức mạnh mẽ. Nhưng kế tiếp Vương Lục không có khả năng đem toàn bộ thời gian phân tách hỏa chủng, cho nên sản lượng hạn chế phi thường nghiêm trọng.

Bất quá đang nghĩ đến đây, Phong Ngân thấy trong báo cáo, Vương Lục viết như thế: “Là bộ kiện hạch tâm của Cự thần binh, chất lượng mỗi lửa cực kỳ trọng yếu, bước tiếp theo sẽ dốc hết toàn lực tăng chất lượng và sản lượng hỏa chủng...”

Vương Lục ở bộ phận này đơn giản sơ lược, nhưng lại có thể từ trong văn tự ngắn gọn của gã, nhìn ra bước tiếp theo của Vương Lục chỉ sợ phải có động tác lớn, dốc hết toàn lực ba chữ, cũng không phải tùy tiện viết lên.

Suy nghĩ một lúc lâu, Phong Ngân chân nhân báo cáo lên trên báo cáo: “Việc này hoàn thành rất tốt, nhìn bước tiếp theo công tác có tự đẩy mạnh, bảo đảm hiệu quả.”

Viết xong phần báo cáo này, Phong Ngân chân nhân thở dài, mở tầm mắt ra quyết định nghỉ ngơi một lát. Nhưng ngay lúc này, một thanh phi kiếm màu vàng kim mỏng manh bay tới.

“Liên quan tới kỷ niệm của U Minh sơn tạm dừng kinh doanh xin chỉ thị? Vương Lục đã viết ra?”

Đêm tối dài không thấy một tia quang minh đen kịt, rốt cuộc xuất hiện một tia ánh rạng đông.

Ấn tượng đối với ánh sáng theo bản năng, khiến tù phạm trong bóng tối vô thức tiến tới gần, nhưng sau hào quang, lại là một bóng người khiến hấn khắc cốt ghi tâm thù hận.

“Đã lâu không gặp, Thương Lan tiên bối.”

“■■■■■■■■■■”

“Bình tĩnh một chút, nói tiếng người, hiện tại giống như Phí Phí rỗng cũng bắt lực cải thiện tình huống của ngươi... Hay là nói ngươi phát tình kỳ lại đến, cần ta viết thêm cho ngươi vài chữ chính?”

Vừa dứt lời, núi lửa trong bóng tối liền bị dập tắt, Thương Lan ngừng gào thét, lạnh giọng nói: “Ngươi tới làm gì?”

“Hỏi ngươi vài chuyện.”

“Ngươi cho rằng ta sẽ trả lời ư?”

“VẬY TA ĐẾN ĐÂY ĐỂ VIẾT CHỮ.”

“... Ngươi muốn biết cái gì?”

Vương Lục hỏi: “Tiên giới rốt cuộc là chuyện gì?”

Thương Lan nhìn Vương Lục một cái, không có trả lời.

Vương Lục truy hỏi: “Như thế nào, không thể trả lời? Bị ước thúc không thể tiết lộ tình báo liên quan? Cũng không ngoài ý muốn, chỉ là ta rất hiếu kỳ, Cửu Châu đại lục đối với các ngươi mà nói, đáng để coi trọng như vậy sao? Chỉ là một cái thôn mới., Luận thiên địa linh khí, thời đại mạt pháp cũng không thể so sánh với tiên linh chi khí tràn đầy, hiện tại căn bản chỉ là một mảnh hoang vu. Luận địa đại vật bác, nghe đồn tiên giới rộng lớn vô ngần, đại lục Cửu Châu đặt ở Tiên giới cũng chỉ là muối bỏ biển. Luận chất lượng nhân tài., Người toàn bộ đại lục chúng ta cộng lại cũng chưa chắc đánh thắng được một Đại La Kim Tiên - Ta không rõ cảnh giới cao nhất bên kia là gì, tạm thời lấy danh xưng Kim Tiên. Cho nên, rốt cuộc các ngươi tới đây làm gì? Luyện hóa giới này, hóa thành một thánh khí thần thông? Giết sạch sinh linh cửu châu, luyện chế tà môn ma bảo? Nhưng lúc trước thấy các ngươi làm sụp đổ Ma giới, cũng không có cử động tiếp theo, ta thật không nghĩ ra nổi.”

Sau liên tiếp thất bại, Thương Lan vẫn không nói một lời.

Vương Lục nở nụ cười: “Nói nhiều như vậy rồi, kết quả không có một câu nào là người có thể tiếp được sao? Xem ra tính tổ chức kỷ luật bên kia của các người rất tốt, vậy chúng ta nói chuyện nhẹ nhàng đi. Theo ý kiến của người, thực lực hiện tại của ta thế nào?”

Thương Lan nở nụ cười, không nói tiếng nào.

“Xem ra không được như thế nào? Bất quá nhìn qua cũng không đến nỗi quá thảm, ít nhất đáng giá người cười một tiếng... Như vậy, nếu như ta nói, ta bây giờ còn có thể trở nên mạnh hơn gấp mười lần nữa thì sao?”

Thương Lan hơi trầm mặc một lát, nói: “Không có ý nghĩa gì.”

“Đúng vậy a, chỉ là gấp mười lần, cũng không thể hình thành nghiền ép tuyệt đối. Chẳng qua, nghe ra chỉ cần ta cường thịnh gấp mười lần, chỉ ít phương diện đơn đả độc đấu đã đủ để lên mặt bàn nha?”

Thương Lan lắc đầu: “Vô nghĩa.”

Vương Lục lại không để ý tới gã, chỉ nhằm vào ngữ khí và câu trả lời của gã, tự suy đoán: “Trong điều kiện thống nhất trăm phần trăm lý tưởng, sức chiến đấu của ta ước chừng gấp hai đến ba lần người., Có thể chiếm ưu thế tuyệt đối, thậm chí miểu sát, nhưng thực lực vẫn đang ở đẳng cấp cao. Loại trình độ này có thể lên đài gặp mặt... đám Đọa Tiên các người, xem ra cũng chỉ dẫn trước chúng ta một đến hai cảnh giới mà thôi, cũng không có mạnh như tưởng tượng. Đây là bởi vì các người ở Tiên giới cũng thuộc về quần thể chẳng ra sao?”

Nhắc tới vấn đề này, Thương Lan lại khôi phục vẻ trầm mặc, chỉ là thần thái thoáng có chút biến hóa.

Vương Lục lại hỏi: “Nói đến ta còn có một chuyện rất kỳ quái. Các người đám cận bã không nên thân ở hạ giới muốn làm gì thì làm, những Đại La Kim Tiên, vô thượng thiên tiên kia, không ai quản sao? Đại lục Cửu Châu có Vạn Tiên minh, Tây Di đại lục có Thánh Quang giáo, Tiên giới không có một tổ chức chấp chính như Thiên Đình sao?”

Thương Lan vẫn trầm mặc không nói.

“Chậc, hỏi thì không biết, hữu dụng thì thêm một câu không chịu nói, toàn bộ phải dựa vào suy đoán của chủ quan ta. Đã như vậy, vốn định giải phóng người khỏi kỷ niệm quán này, xem ra cũng không cần thiết. Người ở đây tiếp tục trầm tư viết chữ cho người khác đi. Vạn năm sau chúng ta sẽ gặp lại.”

“Chờ một chút.”

...

Thiên Nam châu từ xưa đến nay chính là một châu biên thủy nằm lệch với Cửu Châu. Nó từng nổi danh cùng với Thương Khê châu là hoang mạc của tu tiên giới. Trên đất đai rộng lớn chỉ có lác đác vài nhân tài, thực lực cỡ Ngự Thú Tông có thể coi là địa phương hào cường. Về sau Thương Khê châu xuất hiện một Linh Kiếm phái, cái mũ hoang mạc của tu tiên giới cuối cùng cũng được gỡ xuống, mà Thiên Nam châu lại càng được trời cao chiếu cố., Cánh cửa của quần tiên mộ được mở ra, nơi đây trở thành đầu mối then chốt của Cửu Châu. Bàn về sự thịnh vượng phồn vinh, ngày càng tân nguyệt di, ngay cả Trung châu cũng không bằng Thiên Nam.

Bất quá từ mười năm trước quần tiên mộ đã bị khai phá toàn diện, sau khi tầng dưới của kho báu vẫn thế, Thiên Nam châu liền từ thịnh chuyển suy, tựa như một mỏ vàng được đào bới khô cạn. Phong Đô, quần tiên thành có tính phồn hoa kéo dài liên tục., Nhưng không đủ sức, dần dần suy bại thành đĩnh cục. Cho đến ba năm trước, Thiên Nam Châu lấy quần tiên mộ làm trung tâm, một đêm bị phân thành khu vực quản chế, người bình thường không được tùy ý ra vào., Trong thành có rất nhiều sản nghiệp cưỡng chế rời đi, tuy Vạn Tiên minh sẽ bồi thường, nhưng Thiên Nam châu lại hoàn toàn suy bại. Bởi vì biến cố này quá nhanh, dẫn đến bọt biển kinh tế trong quần tiên mộ vỡ tan, vì thế nhân sĩ hai giới Tiên Phàm thất cổ tự sát nhiều vô số kể. Trên cách Thiên Nam nổi danh ở sườn núi có thể thấy người nhảy xuống như sủi cảo, cũng coi như một kỳ cảnh ở Cửu Châu đại lục gần đây.

Tạo thành hậu quả nghiêm trọng như vậy, Vạn Tiên minh phát cấm lệnh, đương nhiên cũng phải chịu áp lực dư luận. Dù người ký cấm lệnh là Vương Lục và Hà Đồ liên danh, cũng không thể không chế được miệng lưỡi của người Thiên Nam châu. Vì thế, trên hội nghị cao tầng Thông Thiên Thánh đường, các trưởng lão đến từ Thiên Nam châu nhiều lần nhằm vào nghị án của Thịnh Kinh Tiên môn và Linh Kiếm phái tiến hành gây khó dễ, thậm chí có vài môn phái tu tiên ở Thiên Nam châu có dấu hiệu rối loạn.

Bất quá, chuyện có thể ở Thiên Nam châu cũng chỉ vền vền như vậy, có lẽ mười năm trước, bọn họ còn có thể vận dụng đủ loại tài nguyên để bảo hộ lợi ích của mình. Nhưng hiện tại, sau khi Vương Lục và Hà Đồ phát tư liệu liên kết, việc này chính là xu thế lớn, bất luận kẻ nào cũng không thể ngăn cản. Vạn Tiên minh bây giờ, còn lâu hơn cả quyền thế ngấp trời của mười năm trước, hiệu lệnh thiên hạ, không ai không nghe theo.

Vì bây giờ cao tầng của Vạn Tiên minh đã nắm giữ một lực lượng cường đại đủ để chấn động thiên hạ.

“Bạch Trạch, đến bây giờ ngươi còn không chịu từ bỏ sao?”

Trên thảo nguyên, bóng lưng Bạch Trạch cô độc trở nên đặc biệt nhỏ bé. So với mười năm trước, lão lộ ra già nua hơn rất nhiều, nhưng trong ánh mắt vẫn ẩn chứa tinh mang, có thể thấy được nhuệ khí vẫn không mất đi. Ngược lại, bởi vì mười năm ma luyện mà trở nên thâm trầm nội liễm hơn.

Còn nữ tử trước mặt hắn, lại như mười năm trước đẹp như tranh, khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết.

Mà đối mặt với câu hỏi của bạn cũ, Bạch Trạch khẽ cười nói: “...Chưa tới mức từ bỏ mà không từ bỏ, chỉ là làm chuyện mình nên làm mà thôi.”

“Không có mục tiêu thì đi dạo trên thảo nguyên xem là chuyện nên làm? Bạch Trạch, tất cả mọi người đều đang đợi ngươi.”

“Ta biết.” Bạch Trạch tươi cười không thay đổi: “Là Lục Biệt Trần giúp ngươi tìm được ta?”

“Không thì ngươi trốn sâu như vậy, khiến người ta tìm như thế nào?” Huyền Mặc có chút tức giận: “Ngươi vẫn không thể chấp nhận chúng ta quy thuận Vạn Tiên minh?”

“Nguyện đánh cược chịu thua, không có gì không thể tiếp nhận. Quân tiên đại bĩ là chúng ta thua, hơn nữa Vạn Tiên minh được sự tán thành và truyền thừa của lão đại, ngay cả Đế Lưu Tôn cũng khăng khăng một mực đi theo bên cạnh Vương Lục, dưới tình huống như vậy, không quy thuận còn có thể làm sao? Các ngươi đã lựa chọn chính xác, không có lực lượng quý giá dùng cho hao tổn.”

Lời này khiến Huyền Mặc nao nao.

Bạch Trạch nói đạo lý hoàn toàn đúng, chỉ là, thực không giống lời Bạch Trạch hội nói. Bạch Trạch trong trí nhớ của nàng, là người thẳng tắp, gặp được bất cứ chuyện gì cũng lấy phủ quyết làm đầu, rất ít tiếp nhận chuyện gì, rất ít tiếp nhận người đó. Đã từng có không ít người gọi hắn là chó điên, nếu không phải chó điên này đồng thời còn là chó trung thành của Tôn Bất Bình, sớm bị người ta gạt ra. Nhưng hiện tại xem ra, Bạch Trạch thật sự thay đổi rất nhiều.

Huyền Mặc im lặng trong chốc lát, lại hỏi: “Vậy người trách tội Đế Lưu Tôn lúc trước trục xuất ta và người?”

“Sao lại như vậy được? Trong hoàn cảnh lúc ấy, Đế Lưu Tôn cũng chỉ là lựa chọn chính xác nhất mà thôi. Chỉ có thể nói là hắc tính quá sâu, làm cho nàng cũng mất hết ý nghĩ. Nhưng Hắc có thể làm được như vậy, chung quy là trách nhiệm của ta. Nếu lúc đó ta có được tối cao phủ quyết, hắn không dám làm việc không kiêng nể gì cả.”

“Nếu không phải người trách tội Đế Lưu Tôn, vậy rốt cuộc người muốn làm gì?”

“Ta đã nói rồi, ta đang làm chuyện mình nên làm... Năm đó lão đại muốn ta làm phó thủ, là cần ta đến điều tra thiếu sót cho hắn, hắn đối với ta ân trọng như núi, cho dù ta tan xương nát thịt cũng khó mà trả ân tình. Mà bây giờ, mặc dù không muốn thừa nhận lắm, nhưng vương lục được truyền thừa của lão đại, ta liền coi hắn là lão đại mới là chính.”

Huyền Mặc nghe xong càng thêm kinh ngạc, năm đó Bạch Trạch hận Vương Lục và sự phụ Vương Vũ của hắn ta đến mức độ thù hận, có thể nói là không đội trời chung, không thể tưởng được mười năm trôi qua lại thấy thoải mái như vậy.

“Hắn là truyền nhân của lão đại, cho dù trong lòng ta có hận, cũng sẽ nhẫn nại.” Bạch Trạch giải thích.

“Đã như vậy, người lại càng không có lý do gì không trở về a.”

“Hoàn toàn ngược lại... Bởi vì hiện tại Vương Lục cũng không cần ta ở bên cạnh hắn. Hắn là người thừa kế của lão đại, nhưng cũng không phải là chuyển thế trùng sinh của lão đại. Người cho rằng hắn cần một người ôn ào, không ngừng ghé vào tai hắn nói hắn đã làm sai điều gì sao?”

Huyền Mặc sững sốt, cảm thấy đúng là khó có thể tưởng tượng được Vương Lục sẽ cho phép người khác tùy ý chất vấn hắn... Nói theo một ý nghĩa nào đó, Vương Lục so với việc Tôn Bất Bình muốn tự bảo vệ mình còn sử dụng nhiều hơn nhiều.

“Không thể nói là vừa mới canh phòng tự dùng, chỉ là phong cách làm việc khác biệt, hắn không cần người khác phủ định hắn là chính hắn cũng có thể làm được. Cho nên, hiện tại cho dù ta trở về cũng không làm được gì, ngược lại sẽ bởi vì thói quen của ta chọc cho đồng bạn tức giận, vậy cần gì phải làm vậy chứ?”

“Nhưng mà...”

Bạch Trạch ngắt lời: “Huyền Mặc, người cảm thấy tình thế hiện tại của chúng ta thế nào?”

Huyền Mặc nghiêm mặt nói: “Rất nghiêm túc.”

“Không sai, rất nghiêm trọng. Theo ta thấy, bất cứ thời điểm nào bầu trời cũng bị phá vỡ lỗ hổng, Đọa Tiên chen chúc nhau đến đây cũng không có gì kỳ quái. Mười năm trước bọn hắn đánh bại Thương Lan, nhất định đã khiến thượng giới cảnh giác...”

“Có lẽ cũng không phải như vậy...”

“Không được lừa gạt chính mình...” Bạch Trạch đột nhiên cất cao giọng, “Ngẫm lại xem bố cục của Đọa Tiên khi chúng ta ngủ say, người cho rằng bọn họ sẽ là một đám mãng phu dũng mãnh vô mưu sao? Sẽ không có sách lược mưu đồ ô hợp sao? Ngay cả một con chó trung, cũng có thể dẫn tới Thương Lan đầu tiên, người cho rằng Thương Lan không có hậu chiêu hay sao?”

“Cho nên mới phải tập hợp lực lượng ứng đối nguy cơ đúng không?”

“Tập hợp lực lượng lại có thể như thế nào? Hiện tại Vạn Tiên mình thiếu thốn lực lượng của ta sao? Số lượng cự thần binh Vương lục gần đây sản sinh ra có thể phát huy đến mức tận cùng thì có thể có được chiến lực không kém gì ta, mà số lượng sản vật kia dù là một cái Bạch Trạch như thế nào thì tính là cái gì?”

“Không thể xem như vậy được...”

“Không sai, bởi vì át chủ bài của Vương Lục tuyệt đối không chỉ có một tấm này... Còn nhớ rõ mười năm trước, lúc các người quy thuận Vạn Tiên minh, còn có chút từ trên cao nhìn xuống, cảm giác mình hạ thấp mình rồi, hiện tại, còn có bao nhiêu người không thức thời?”

Huyền Mặc trầm mặc không nói, như Bạch Trạch nói, lúc đầu toàn thể Địa Tiên quy thuận Vạn Tiên minh, ngoài miệng mọi người không nói ra, trong lòng hoàn toàn không phục, cho dù là mệnh lệnh của Đế Lưu Tôn, cộng thêm Vương Lục có được truyền thừa của Tôn Bất Bình. Nhưng để một đám Lục Địa Tiên Nhân Đại Thừa đình phong quy thuận một đám tu sĩ hậu thế cao nhất chỉ nửa bước Đại Thừa, quả thực không dễ dàng vòng qua.

Nhưng sau mười năm, thủ đoạn của Vương Lục càng ngày càng nhiều, nhất là thực lực bản thân hắn càng ngày càng mạnh, dưới tình huống năm mươi phần trăm xác suất đã có thể nghiền ép bất kỳ gã tu sĩ nào đương thời, thanh âm không phục cũng giảm đi rất nhiều.

Bạch Trạch nói: “Lực lượng một mình ta mà nói không quan trọng gì, cho nên gia nhập vào nhóm này, không bằng làm chút chuyện chỉ có thể làm. Ta tin với Vương Lục mà nói, vui vẻ nhìn thấy một người không liên quan gì đến hắn làm chút chuyện...”

Lời nói của Bạch Trạch mặc dù không có nói rõ, nhưng đến mức này, Huyền Mặc làm sao nghe không ra lời chân ý.

“Rốt cuộc người đang làm gì vậy?”

Bạch Trạch nói: “Ngẫm lại xem, sau khi Thương Lan bị trấn áp, thượng giới trong vòng mười năm này có thể làm gì? Bọn hắn tuy không tiếp tục cưỡng ép xuyên qua thông đạo hai giới, phủ xuống Đạo Tiên mới., Nhưng nhất định sẽ có động tác khác. Ví dụ như... Người có nghĩ tới, trong một vạn sáu ngàn năm chúng ta ngủ say, Cửu Châu đại lục rốt cuộc bị bọn hắn thâm thấu bao nhiêu? Phản đồ ẩn núp trong bóng tối như màu đen còn có bao nhiêu? Mà trong mười năm qua, vào thời điểm chúng ta bất tri bất giác, bọn hắn lại gây ảnh hưởng bao nhiêu cho Cửu Châu đại lục?”

Huyền Mặc nghe vậy thềm kinh hãi: “Ngươi đã biết?”

“Thật đáng tiếc, còn chưa rõ, ít nhất chưa đầy đủ.” Bạch Trạch lắc đầu. “Nhưng đã có một chút manh mối. Ví dụ như, mười năm trước lúc Thương Lan giáng lâm, có lẽ còn có một người đi cùng hắn.”

“Cái gì?”

“Ồ, ngươi nói lúc trước ở cùng với ngươi còn có một người?”

Trong U Minh sơn, Vương Lục cảm thấy ngạc nhiên với đáp án này.

“Không sai, nhưng ta cũng không biết rốt cuộc người kia là ai. Dựa theo quy củ, trong lúc tối đen xảy ra chuyện ngoài ý muốn, người khẩn cấp giáng lâm hạ giới hẳn là chỉ có mình ta mới đúng. Nhưng khi thông đạo mở ra, ta hình như nhìn thấy sau lưng có người theo tới.”

“A, nếu chuyện này ngươi có thể nói ra có nghĩa là...”

“Ừm, người đó vi phạm quy tắc giáng lâm, cho nên hẳn cũng sẽ không thu quy tắc bảo hộ.”

Vương Lục trầm ngâm một lát: “Ở chỗ các ngươi, quy tắc là một thứ rất nghiêm khắc sao?”

“Không thể nói? Vậy ta đổi cách hỏi khác, trong ấn tượng của ngươi, người có thể làm ra việc trái quy tắc rất nhiều sao?”

“Cũng không nhiều, nhưng ta cũng không cách nào phán đoán chuẩn xác thân phận của hắn.”

“Như vậy tên kia lén lút hàng lâm Cửu Châu, mười năm rồi không có bất kỳ động tác nào, ngươi cho rằng lý do là gì?”

“Có lẽ là bị dọa sợ...”

“Bởi vì ngươi bị trấn áp cho nên dọa sợ hắn? Có đơn giản như vậy không, lúc trước trạng thái bất mãn của ngươi mới bị tiêu diệt, nhưng mười năm trôi qua, người kia đã sớm khôi phục hoàn toàn rồi nhỉ? Một Đọa Tiên thể hoàn toàn kinh sợ như vậy sao?”

“Không rõ lắm, có lẽ lúc ấy chỉ cảm thấy sai lầm của ta...”

Cuộc đối thoại trong bóng tối tạm dừng một hồi, Vương Lục buồn bã nói: “Bất kể thế nào, phần tin tức tình báo này ghi cho người một công.”

“Cái kia...” Kẻ tù tội trong bóng tối lập tức tràn ngập chờ mong.

“Từ nay về sau, giá chữ viết trên người người tăng lên năm vạn Linh Thạch một chữ.”

“Cái gì?”

“Đây là hành vi dùng thủ đoạn kinh tế điều chỉnh thị trường, yên tâm đi, cuộc sống của người sẽ dễ chịu hơn rất nhiều.”

“Ta...”

...

Mười năm sau khi trấn áp Thương Lan Tiên Tôn là mười năm huy hoàng nhất của Vạn Tiên minh. Sau khi Vạn Tiên minh đạt được thượng cổ địa tiên quy thuận toàn diện, quyền lực của tu tiên giới trở nên tập trung cao độ, trên Vạn Tiên minh quản lý thiên hạ địa, giết người trong tu tiên giới.

Thảo nào có người sẽ cảm thán cái này gọi là tốt nhất mười năm, cũng là tệ nhất xấu nhất mười năm. Tu tiên giới chưa bao giờ phồn vinh hưng thịnh như thế, tu sĩ chinh thể tu vi đột nhiên tăng mạnh., sản lượng linh đan pháp bảo tăng gấp bội... Nhưng chưa bao giờ tự do như thế, mọi cử động của môn phái đều bị người quản chế, tự kiểm chế bản thân tới tình cảnh vô cùng thâm hiểm. Rất nhiều đệ tử tinh nhuệ của các môn phái là hy vọng trong tương lai bị Vạn Tiên minh trực tiếp điều động., Gia nhập các tổ chức khác, thậm chí ngay cả cao quản của môn phái cũng bị Vạn Tiên minh điều đi một tờ lệnh điều đi. Mà một số môn phái nhỏ yếu cũng thường xuyên được trợ giúp mạnh mẽ—— chỉ bất quá nhân viên mạnh mẽ không rơi xuống, thường thường nương theo thế lực ban đầu suy yếu.

Tu tiên giới bị rung chuyển mãnh liệt như thế, thanh âm phản đối tự nhiên không cần nói tiếp, nhưng cuối cùng bộ chế độ này được cố gắng quán triệt, xét đến cùng là do bốn chữ: thể chế thời chiến.

Mười năm trước, thực lực cường hoành vô địch thiên hạ của Thương Lan Tiên Tôn đã không còn là bí mật trong phạm vi giới cao tầng của Vạn Tiên minh, nghĩ đến ngày sau địch nhân sẽ xuất hiện mấy chục đến hơn trăm, mỗi một kẻ đều là trạng thái hoàn chỉnh của một đại lục Cửu Châu, cho dù làm nhiều hay nhiều hơn nữa cũng không quá. Mà dựa theo cách nói của Vương Lục, thì kế hoạch thể chế này là kinh tế có hiệu quả trong thời gian ngắn, hiệu quả không thể nghi ngờ.

Đương nhiên, tác dụng phụ cũng là điều không thể nghi ngờ. Đặc biệt là khi bản thân hấn tiêu phí lượng lớn tinh lực để tăng lên xác suất thành Cự Thần binh, cùng với lúc chế tạo ra môi lửa, việc quản lý Vạn Tiên minh cũng chỉ có thể dựa vào Thông Thiên Thánh đường nhiều hơn. Còn các trưởng lão

Thông Thiên Thánh đường... Cũng không phải tất cả mọi người đều có thể theo kịp suy nghĩ của Vương Lục, làm việc thường xuyên cứng nhắc, dưới chính lệnh cũng thường xuyên đi lại. Có đôi khi Vương Lục kịp uốn cong lại, có đôi khi bị Đế Lưu Tôn quán lấy liên tục đặc huấn nhiều ngày., Mệnh lệnh đã ký xuống, cũng không tiện tùy ý rút về, chỉ có thể xê dịch dịch thôi. Chín châu rộng lớn, sau khi tập quyền cao độ Vạn Tiên minh cần xử lý công vụ cuồn cuộn như khói, cũng hoàn toàn không có cách nào nghiên cứu cẩn thận từng cái một.

Tuy nhiên lúc này, Vương Lục nhìn thấy báo cáo của người bên dưới, thật sự dở khóc dở cười.

“Về thông báo tăng cường tình huống tinh thần và văn minh của Vạn Tiên minh kiến tạo? Ta xem, tăng cường khổng chế văn hóa, xây dựng bầu không khí văn hóa hài hòa lên trên. Nghiêm khắc đả kích các loại văn hóa tiêu cực văn hóa, hoàn cảnh văn hóa... Mẹ nó cái thứ đồ chơi nào tàn nào làm ra?”

Nghe Vương Lục mở miệng không khách khí như vậy, Hải Vân Phàm có chút bất đắc dĩ lắc đầu, nói: “Là Trục Nhật Chân Quân.”

“Chậc, quả nhiên là hần.” Vương Lục cười lạnh một tiếng: “Sống mấy trăm năm, đầu óc đã biến thành hóa thạch rồi nhỉ?”

Hải Vân Phàm nghe xong mồ hôi lạnh sau lưng, ở Cửu Châu hiện giờ, dám không khách khí chút nào với mấy vị chân quân đứng đầu, chỉ sợ cũng chỉ có vài người, mà Vương Lục không hề nghi ngờ là vị không khách khí nhất trong này.

Năm đó khi hần còn là tu sĩ kim đan, cũng đã để mặc cho toàn bộ tổ chức trách nhiệm, dưới sự ủng hộ của đạo nhân Hà Đồ, Vô Pháp Vô Thiên, bây giờ hần danh xưng với thực là đệ nhất Cửu Châu, làm việc đương nhiên càng không kiêng kị gì. Sự tình vừa ý, cho dù Hà Đồ đạo nhân cũng không ngăn được hần.

Đương nhiên, Vương Lục cũng không phải là người không phân rõ phải trái, chỉ cần cùng hần nghiêm túc trao đổi, thuyết phục hần đồng ý, hần sẽ bước đi thỏa hiệp, chỉ có điều hiện tại cửu châu, dám ở trước mặt hần chậm rãi nói chuyện, người đã thử thuyết phục thực sự là không nhiều lắm.

Mà đương nhiên Hải Vân Phàm là một trong số đó.

“Tuy rằng tư duy của Trục Nhật Chân Quân có chút cứng ngắc, nhưng chuyện lần này ta cho rằng hắn làm không sai. Trong lúc chiến đấu thể chế tư tưởng tăng cường là việc nên làm, lúc trước ở thi đấu quần tiên, việc người làm không phải cũng giống sao?”

“Tiểu Hải, người vậy mà đánh đồng ta với Trục Nhật?” Vương Lục nhắm mắt lại lắc đầu, “Tăng cường tư tưởng điều khiển đương nhiên không phải sai, sai chính là thủ đoạn vụng về kém cỏi., Chọc người phản cảm sau đó là hoàn toàn ngược lại. Khi ở Quần Tiên thành, y làm thế nào bây giờ? Chỉ bằng thủ đoạn và chỉ số thông minh của y? Hơn nữa vấn đề mấu chốt nhất là khi quyết đấu quần tiên., Đối thủ rõ ràng rõ ràng ở trước mắt, những thượng cổ địa tiên kia mỗi một ngày đều đấu với chúng ta, nhưng chúng ta có thể dùng hết lần này đến lần khác mọi người chiến thắng để kích thích, khiến bọn họ quên mất nhất thời không vui. Nhưng bây giờ thì sao chứ..., Người có thể bắt cho ta một tên Đọa Tiên đang sống để rửa vinh dự được không? Trong kỷ niệm quán đó đã sắp bị ta chơi nát rồi, cho dù làm nhục hắn thế nào thì dân chúng cũng không chiêm được nhiều kích thích hơn nữa. Vậy người nói cho ta biết, lúc này ta cần dùng cái gì để dân chúng quên hết mọi chuyện lúc chiến đấu thể chế ra không tiện chứ?”

Hải Vân Phàm im lặng trong chốc lát rồi nói: “Tuy rằng phương thức quản lý hiện tại thô bạo và thiếu linh hoạt, nhưng không thể phủ nhận hiệu suất làm việc của tu tiên giới cửu châu đã tăng lên gấp bội, tất cả mọi người đều đạt được lợi ích.”

“Vấn đề là thời chiến tranh này, thể chế đã thực hiện gần mười năm, mọi người đã sớm thích ứng hiệu suất này, cũng coi các loại chỗ tốt là chuyện đương nhiên, dùng cái này để thuyết phục thể chế lúc dân chúng tiếp nhận chiến đấu, còn lâu mới đủ.”

“... Ta hiểu rồi.”

Vương Lục nói: “Hiểu rồi? Hiện tại cần nhất chính là phương diện văn hóa bách hoa đua nở, cần tăng cường tác dụng giải trí phát huy, để cho lĩnh vực văn hóa trở thành con đường áp chế

mọi người. Mà Trục Nhật Chân Quân căn bản là suy nghĩ nam Viên Bắc!”

“Như vậy, cần hạ phát chính lệnh mới không?”

“Thôi bỏ đi, chỉ cần hướng về Tần Mộ Sở, sẽ chỉ tiến một bước tổn hại tới uy vọng của Vạn Tiên minh. Chuyện này cứ vậy mà tính, nói cho ngày sau mau chóng dừng lại, sẽ khiến cho tinh thần vạn minh kiến thiết không được. Kế tiếp phân loạn dù sao cũng không ổn., Tra phong mấy thứ kia khôi phục lại, hoạt động chủ đề giấc mơ Cửu Châu gì đó cũng mau ngừng lại cho ta... Bây giờ ta không để ý tới sự vụ cụ thể bên Vạn Tiên minh, nói cho bọn họ, có một số việc thà kéo không làm, cũng đừng làm xằng làm bậy. Bằng không đợi tới khi ta ra tay, sẽ không để ý tới chuyện nghiêm túc.”

Vương Lục lạnh nhạt nói, Hải Vân Phàm lại nghe ra được trong đó ẩn chứa gió tanh mưa máu... Mười năm trôi qua, Vương Lục thật sự không còn là vị vua ban đầu kia nữa. Tuy rằng hắn vẫn đối với bằng hữu nhiệt tình khăng khải, không câu nệ tiểu tiết, nhưng phần uy nghiêm nặng trĩu kia, lại làm cho người ta càng ngày càng không chịu nổi. Người đệ nhất Cửu Châu, thật sự không phải nói giỡn.

Vương Lục còn nói thêm: “Trừ điều này ra, gần đây còn có chuyện gì khác?”

Hải Vân Phàm suy nghĩ một chút, vốn định mở miệng báo cáo cái gì đó, nhưng lại tạm thời thay đổi chủ ý: “Không, cũng không có gì to tát. Ngược lại là người, gần đây sẽ luôn luôn bận rộn?”

“Căn cứ vào lời khai của Thương Lan, chỉ sợ trên Cửu Châu đại lục có một Đọa Tiên ẩn tàng mười năm, người cảm thấy kế tiếp ta có thể rất bận rộn hay không?”

“Cái gì?”

“Đừng lớn tiếng như vậy, trước mắt việc này vẫn là tối mật, người biết không vượt qua mười cái —— được rồi, tính cả các loại bí thuật của các vị, hắn là không đến hai mươi cái. Ta không rõ tại sao tên kia ẩn giấu suốt mười năm mà lại không làm gì cả, nhưng chung quy không thể bỏ mặc.”

Hải Vân Phàm có chút lo lắng: “Người nắm chắc được bao nhiêu phần?”

“Tập hợp toàn bộ lực lượng nắm giữ trong tay có thể vây quét một Đọa Tiên, chắc chắn hơn chín phần. Nhưng vấn đề là, chúng ta không tìm được vị trí của hắn, có địch nổi ta mình, người nói ta có thể nắm chắc được mấy phần? Cho nên bây giờ cần điều tra, nhưng không thể giống trông khua chiêng, tránh đánh rắn động cỏ.”

“Cần bên này phối hợp với nhau cái gì không?”

“Bị ta chọc càng nhiều phiền toái hơn nữa thì cảm ơn trời đất. Nếu còn để ta xem xét báo cáo này nữa, ta chỉ có thể buông Đọa Tiên xuống mặc kệ, lúc về nghiêm túc chỉnh đốn đội ngũ quản lý Vạn Tiên mình.”

Cùng lúc đó, tại một môn phái tu tiên ở Trung Châu, một vị trưởng môn tuổi còn trẻ, tướng mạo xinh đẹp như hoa, lòng đầy hoang mang nhìn tờ giấy rục rĩ ánh vàng trong tay.

“Cái này, là có ý gì?”

“Bẩm Chương môn, đây là thông báo trước đó không lâu Vạn Tiên mình mới gửi, yêu cầu các đại môn phái làm tốt công tác xây dựng văn minh tinh thần, bên trong đề cập không ít yêu cầu cụ thể, ta đã vẽ ra một bức tranh quan trọng nhất cho ngài rồi.”

Chương môn nhân lắc đầu: “Không không không, ta không có hứng thú đối với đám quan liêu Vạn Tiên mình kia, bọn họ muốn chúng ta làm gì?, Người giả bộ chúng ta đã làm báo cáo và trình lên đó là được rồi, vấn đề ta quan tâm là vừa rồi vẫn chưa tìm được giải đáp. Nói cho ta, ta thích nhất là đọc quyển tạp chí tiểu thuyết kia, tại sao đột nhiên lại không? Ta không phải nói muốn mua ngay từ khi nó phát triển tới rồi đặt vào phòng ta sao?”

Thuộc hạ trầm mặc trong chốc lát: “Vây quyển tạp chí kia đã ngừng lại rồi.”

“Ngưng tạp chí rồi?” Chương môn không khỏi tròn tròn mắt: “Tại sao? Không phải lượng tiêu thụ rất tốt sao? Người thích tiểu thuyết cơ bản đều mua.”

“Bởi vì... Vạn Tiên minh nói, chủ chỉ của quyển tạp chí kia không phù hợp với yêu cầu văn minh xây dựng tinh thần, vì lẽ đó bị giết gà dọa khỉ.”

“Cái gì?”

Chương môn trẻ tuổi đứng yên tại chỗ, nửa ngày không nói nên lời.

Mà đứng trước người nàng, đảm nhiệm chức vụ bí thư của chương môn tu sĩ, ngược lại rất hiểu được chương môn bị đả kích.

Nói đến chương môn này quả nhiên là một kỳ nhân, nàng có một cái tên xinh đẹp đáng yêu: Hạ Tiểu Hà, vốn là tán tu trên địa giới Trung Châu, mười năm trước gặp mặt chương môn tiên nhiệm của môn phái lúc vân du, bởi vì chí thú hợp nhau, liền bị kéo vào môn phái làm khách khanh trưởng lão. Một năm sau chương môn tiên nhiệm bởi vì tọa hóa ngoài ý muốn, trước khi chết truyền chức vị chương môn cho nàng.

Mà sau khi nàng tiếp nhận môn phái, cũng không có cải cách đao to búa lớn, cam tâm thủ thành. Cũng không phải tài hoa của nàng có hạn —— Trên thực tế, vị nữ tử tu hành không đến trăm năm có tu vi Hóa Thần cấp này so với tiên nhiệm chương môn trước lợi hại hơn nhiều. Vấn đề là cá nhân của nàng có sở thích rất đặc biệt.

Dựa theo lời giải thích phổ biến ở đại lục Cửu Châu hiện tại, Hạ Tiểu Hà là một trạch nữ không thể cứu thuốc. đảm nhiệm chức vụ chương môn chín năm, phần lớn thời gian nàng đều dùng để đọc tiểu thuyết trong phòng ngủ, nghe nhạc, chơi trò chơi, tận tình hưởng thụ văn hóa vui chơi phồn vinh phát triển ở đại lục Cửu Châu, hoàn toàn là Nhạc Bất Tư Thục, quên sạch trí nhớ. Nếu không phải tiên nhiệm chương môn còn để lại một ban quản lý chấp hành lực, chỉ sợ ngay cả môn phái cũng suy bại.

Trọng độ tử trạch như vậy, tiểu thuyết thích nhất đột nhiên bị chém ngang hông, gặp đả kích có thể tưởng tượng được...

Đối với vị chương môn tử trạch này, trong môn phái đương nhiên cũng có thanh âm như vậy, bất quá, vô luận người phía dưới oán thâm như thế nào, một cao thủ cấp Hóa Thần, đối với

một môn phái trung hạ phẩm, tu vi của hắn cũng đủ để bù đắp tất cả chỗ thiếu hụt.

Chẳng qua... Nếu Hạ Tiểu Hà có thể loại bỏ những ham mê bất lương này, đương nhiên sẽ tốt hơn. Một tờ cấm lệnh của Vạn Tiên minh khiến Cửu Châu nảy sinh không ít lời chê, nhưng trong mắt người trong môn phái, nếu có thể khiến cho chương môn rời nhà, bắt đầu chuyên tâm xử lý sự vụ môn phái, đó chính là công đức vô lượng.

Cho nên, bí thư cũng không có ý thức tỉnh Hạ Tiểu Hà đang kinh ngạc kia, chỉ là trong lòng âm thầm chờ mong lần này. Chuyện xưa mà nàng thích xem nhất là bị chém ngang hông bởi cấm lệnh của Vạn Tiên minh, nếu có thể khiến nàng hoàn toàn hối lỗi, lãng tử quay đầu lại thì thật là tốt biết bao.

Cứ như vậy, chẳng biết qua bao lâu, cuối cùng Hạ Tiểu Hà cũng khôi phục lý trí.

“Nói đến, thời gian trôi qua thật nhanh a.”

Bí thư sững sốt, không rõ chương môn muốn biểu đạt điều gì.

“Nhất đảo đã mười năm trôi qua... Ai, chỉ lo hưởng lạc, chơi đùa tới mất ý chí. Hiện giờ tiểu thuyết thích nhất cũng không có, đành phải làm chút chuyện nghiêm túc.”

Bí thư tự nhiên vui mừng quá đỗi, chỉ là không biết tại sao lại cảm thấy xung quanh có chút phát lạnh.

...

Trung Châu, trên thương khung vân lộ, một chiếc Vân Châu hình thể thon dài ở trong mây trắng như thiềm điện xuyên hành, dẫn tới không ít người phía dưới cảm thán.

Mấy năm nay, Thương Khung Vân Lộ triển khai thật nhanh.

Cái gọi là Thương Khung Vân Lộ, như tên gọi của ý nghĩa là một con đường tu luyện trên tầng mây, thiên địa linh khí ven đường bị trận pháp ước thúc, lưu chuyển theo phương hướng đặc biệt. Tu sĩ không chế linh khí phi hành, có thể làm ít hưởng nhiều. Nguyên lý này thì việc thiết kế Vân Chu sẽ đi ngược lại trên thương khung vân lộ., Tốc độ nhanh có thể so với tu sĩ Hóa Thần đỉnh phong toàn lực phi hành, hơn nữa an toàn thoải mái thoải mái, so với tu sĩ một mình ngự không phi hành còn dễ dàng hơn nhiều. Mà chỉ cần một tấm tàu giá hợp lý, vô luận tu sĩ hay phàm nhân, có thể lên Vân Chu, tiến về dị vực xa xôi.

Thương Khung Vân Lộ vốn dựa vào chiến lược Cửu Châu của Cửu Châu mà xây dựng nên thương lộ, lấy Trọng thịnh kinh thành làm trung tâm phóng xạ Cửu Châu, đi khắp bốn phương tám hướng, kích thích sự phồn vinh thương nghiệp Trung châu. Sau đó các đại môn phái Cửu Châu lần lượt ý thức được chỗ tốt của Thương Khung vân lộ, cũng nhao nhao tu Trúc Vân lộ., Đôi bên tương liên, chỉ là chi phí xây dựng Thương Khung Vân Lộ quá cao, ngoại trừ những môn phái giàu có, khí phách to lớn như Thịnh Kinh Tiên Môn ra, các môn phái bình thường thực sự không gánh nổi. Bởi vậy ngoại trừ mấy môn phái thuộc về Thịnh Kinh Tiên Môn đứng đầu ở ngoài Đạo, trình độ vân lộ của các châu khác kém không ít, tỷ lệ bao trùm cũng vô cùng hữu hạn.

Nhưng mười năm qua, theo toàn lực Vạn Tiên minh đốc thúc đẩy, Thương Khung Vân Lộ đạt được triển khai cực lớn. Độ dài của Vân Châu và số lượng hàng năm đều tăng gấp bội, dần dần trở thành con đường giao thông trọng yếu của Cửu Châu.

Lúc này, trong một chiếc vân chu rộng rãi, hai tu sĩ một nam một nữ ngồi ở vị trí gần cửa sổ phòng khách quý nhẹ giọng nói chuyện với nhau, không gian lớn như vậy chỉ có hai người, nhưng thanh âm hai người vẫn ép xuống rất thấp, hơn nữa trong thần sắc hiện ra cảnh giác cùng đề phòng.

Hai người chính là Địa Tiên Bạch Trạch, Địa Tiên Huyền Mặc.

“Huyền Mặc, theo tính toán của chúng ta, sau Bát Hoang Nguyên Thương Khê châu là nhà ai vậy?”

“Kỳ Sơn Tông Trung Châu, sau đó là bình nhạc phái dưới chân Kỳ Sơn... Người xác định muốn tìm cả nhà như vậy sao?”

“Không thì làm sao bây giờ?” Bạch Trạch hỏi lại: “Công bố định tên Đọa Tiên kia chui đầu vào lưới à? Hay là giống trống khua chiêng dùng lực lượng của Vạn Tiên minh giúp chúng ta điều tra giúp?”

“Ta hiểu rồi, nhưng nếu cứ tiếp tục tìm kiếm thì...”

“Sẽ không quá lâu đâu.” Bạch Trạch dừng một chút, lại lặp lại lần nữa. “Sẽ không quá lâu đâu, ta có dự cảm, rất nhanh sẽ gặp mặt vị Đọa Tiên kia thôi.”

Vừa dứt lời, hai người cảm thấy Vân Chu dưới chân hơi dừng lại, sau đó một thanh âm trong trẻo của một nữ tử vang lên trên trần nhà.

“Các vị hành khách, Kỳ Sơn đứng lại rồi, thỉnh ngài mang theo hành lý bên người thật tốt...”

“Đến rồi ư? Thật sự là nhanh a.” Huyền Mặc không khỏi cảm thán: “Cho dù là ở thời đại của chúng ta, Đại Lục cũng không có được Thương Khung Vân Lộ thuận tiện nhanh chóng như vậy.”

Bạch Trạch cười cười, khiêng theo một bao hành lý lớn, đi ra khỏi sương phòng.

“Đúng rồi, nhớ kỹ thân phận của chúng ta...”

Huyền Mặc tiến lên một bước kéo cánh tay Bạch Trạch: “Biết, vợ chồng tân hôn của hôn lễ... Không cần người nhắc nhở mãi, là chính người đấy, cẩn thận đừng diễn mặc nữa.”

Địa Tiên nguy trang thành phu thê hai người, rất nhanh đã dọc theo thông lộ rộng rãi sáng ngời đi tới Kỳ Sơn tông đứng đầu tiên chuyên này.

Là một trong thập đại danh sơn Trung Châu, Kỳ Sơn chiếm diện tích dị thường rộng lớn, phương viên ngàn dặm đều được tính là Kỳ Sơn Địa Giới. Mà Kỳ Sơn Tông mặc dù lấy Kỳ Sơn làm tên, nhưng cũng không chiếm cứ toàn bộ thổ địa, ở Kỳ Sơn sơn mạch kéo dài., Còn có hàng chục môn phái cỡ trung cỡ nhỏ hài hòa cùng nó tồn tại. Bất quá dưới thế lực phân bố như vậy, quản lý một vùng Kỳ Sơn cũng tương đối lỏng lẻo. Cảnh sắc trên núi kỳ mỹ, thập cảnh cửu châu nổi tiếng trong núi, thường xuyên có tán tu đến đây tìm cảnh giới, tìm kiếm duyên, chỉ cần không có xâm phạm lợi ích của môn phái địa phương, tất cả mọi người đều nghe rất có tiếng.

Cho nên, một ngày này, một đôi vợ chồng tân hôn từ trên vân chu trên trời xuống, cũng hoàn toàn không khiến cho người nào chú ý —— bởi vì ngay ở cùng một trên vân chu, du khách từ Kỳ Sơn đứng dưới ngắm cảnh thuyền đã hàng trăm.

Đại bộ phận du khách sau khi rời khỏi vân thuyền, tự mình theo lối hành đoàn tiến vào Kỳ Sơn, theo thứ tự du lãm thắng cảnh địa phương, mà số ít tu sĩ tu vi tương đối cao, là có thể tự do hành trình. Cảnh điểm Kỳ Sơn nhiều năm bị mở ra, trừ số ít địa phương hoang vắng, đại bộ phận khu vực cũng không có tinh quái thực lực mạnh mẽ. Mà khu vực nguy hiểm cũng có tiêu chí nhắc nhở du khách lâm vào.

Đương nhiên, hàng năm đều sẽ có những kẻ mạo hiểm không biết tự lượng sức mình, tu vi bình thường lại cực kỳ thích mạo hiểm, chìm đắm trong mộng tưởng tiên đạo kỳ ngộ, không nghe bất luận cảnh cáo gì liền tùy tiện tiến vào khu vực Kỳ Sơn nguy hiểm, sau đó bị vây ở trong tuyệt địa, bất lực hướng bốn bề cầu viện.

Kỳ Sơn lớn nhỏ tu tiên môn phái mấy chục trên trăm, tín hiệu cầu cứu tùy tiện liền có thể truyền vào sơn môn nhà nào đó, bất quá dân bản xứ đối với cái này cũng đều có quy củ bất thành văn —— du khách không nghe lời cứ để cho bọn họ chết trong núi hóa thành phân bón tốt, không cần lãng phí nhân lực cứu viện. Nhiều người chết, mới có thể cho hậu nhân đủ giáo huấn

Mà một ngày này, Kỳ Sơn tựa hồ lại nghênh đón một du khách không biết tự lượng sức mình. Một đôi vợ chồng tân hôn tu vi Trúc Cơ công túi hành lý công kèn, ở Kỳ Sơn sơn sơn không xa, chỉ quanh co một con đường núi u ám, rất nhanh đã bị vẻ xanh um trong núi che dấu thân hình, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Hàng năm, Kỳ Sơn đều giống như dã thú ăn thịt người, thôn phệ hàng trăm hàng ngàn du khách không biết sống chết. Vùng núi phạm vi ngàn dặm này hàng năm đều có thể có được luyện khí, phân bón Trúc Cơ thậm chí cảnh giới Hu Đan. Cho nên cảnh tượng này cũng không có gì lạ. Chỉ là ít người biết, sau khi hai vợ chồng mới cưới đi vào rừng núi hoang dã không lâu, đã thể hiện ra lực lượng mạnh mẽ của thể nhân. Đi nhanh hướng về cấm địa thật sự của Kỳ Sơn, như giẫm trên đất bằng.

“Đứng ở Kỳ Sơn Tông, tông môn của bọn hần ở chủ phong, có cần đi sát qua không?”

Bạch Trạch trầm ngâm một lát: “Không cần, tuy chỉ là một môn phái trung phẩm, nhưng mục tiêu của chúng ta là tiên nhân thượng giới, vẫn nên cẩn thận... Không đúng, nếu đối phương là tiên nhân khôi phục toàn bộ lực lượng, cho dù cẩn thận cũng vô dụng, không bằng phóng khoáng tới gần một chút. Thử thăm dò phản ứng của đối phương xem.”

“Không sợ đánh rần động cỏ sao?”

“Quả thật rất phiền toái cho Đả Thần Xà... Không, trong mười năm này Vạn Tiên minh cũng không nhân rồi. Dựa vào lực lượng nắm giữ trong tay Vương Lục, nếu chỉ là một gã Đọa Tiên, hần là nắm chắc thủ thắng. Nếu chúng ta có thể thành công khiến rần bị dọa sợ, có lẽ ngược lại còn là chuyện tốt.”

Huyền Mặc một bên cùng Bạch Trạch trao đổi ý kiến, một bên trong lòng không khỏi cảm thán. Mười năm qua Bạch Trạch biến hóa thật sự là lớn, từng mấy khi hần là một mãng phu lỗ mãng lỗ mãng hậu quả, hiện tại lại thành thực rất nhiều, là một tên hợp tác có thể khiến người ta cảm thấy rất có cảm giác an toàn.

“Kỳ thật cũng không có gì ghê gớm.” Bạch Trạch cười cười tự giễu mình, “Ta chỉ là mỗi khi mình muốn mở miệng nói chuyện, trước tiên cho mình một lần phủ quyết mà thôi.”

“... Trước tiên cho mình một lần phủ quyết?”

“Đúng vậy, ta rất rõ chính mình ngu xuẩn đến mức nào, phé vật lỗ mãng, đường thẳng, căn cứ vào suy nghĩ của bản thân mà quyết đoán, đại bộ phận đều là sai, cho nên chỉ cần dùng một lần không quyết là có thể nghịch phản lại là được rồi. Đây chính là phụ thưởng hay không.”

“...” Huyền Mặc thật sự không còn gì để nói, rốt cuộc nên xem như đã đại triệt đại ngộ, hay là cam chịu?

“Tốt rồi, đã tới gần rồi, Kỳ Sơn Tông đang ở phía trước... Người có cảm giác được gì không?”

Huyền Mặc quét sạch tạp niệm trong lòng, hít không khí mới mẻ trong núi, hơi vận chuyển tiên linh, tụ tập tiên linh thể lỏng màu vàng kim như ngọc dịch quỳnh tương ở chóp mũi, khiến khứu giác trong nháy mắt cường hóa đến tình trạng không thể tưởng tượng.

Sau một lúc lâu, Huyền Mặc hơi chân chờ nói: “...Không có mùi vị của Đọa Tiên, hết thấy đều bình thường.”

Bạch Trạch vừa định gạt đầu, lại nhíu mày, đột nhiên vung tay lên, thấp sáng một đạo ánh sáng.

Quang mang cũng không mãnh liệt, nhưng trong mắt Huyền Mặc thì lại dị thường chói mắt, đó là quang mang thuộc về Tiên Linh Bạo, đối với tu sĩ bình thường mà nói có thể không phát giác được chút nào. Nhưng bất kỳ một tu sĩ nào tu hành đến cảnh giới Đại Thừa, bắt đầu chuyển hóa Pháp lực thành hình thái Tiên Linh, đều vô cùng mẫn cảm với ba động đặc thù này. Bạch Trạch giống như ở bên tai mỗi người có Tiên Linh, hét lớn một tiếng.

Đương kim Cửu Châu Đại Lục, ngoại trừ Thượng Cổ Địa Tiên, chỉ có một số rất ít Chân Quân đỉnh phong Hà Đồ cùng Thiên Luân có được Tiên Linh, mà Kỳ Sơn mặc dù ở Trung Châu, nhưng hiển nhiên sẽ không có Chân Quân đỉnh phong tọa trấn. Tiên Linh của Bạch Trạch bạo phát, tự nhiên sẽ không bị bất kỳ người nào cảm giác được. Trừ phi, người hẳn tìm kiếm đã lâu kia cũng ở Kỳ Sơn.

Đây là Bạch Trạch dự định đem chuyện đả thảo kinh xà đến cực hạn, thừa dịp khứu giác Huyền Mặc cũng ở vào trạng thái

đỉnh phong, một hơi bức ra tên Đọa Tiên kia, cho dù chỉ lộ ra một chút sơ hở bé nhỏ không đáng kể cũng tốt.

Nhưng thời gian một chén trà trôi qua, tiên linh Huyền Mặc đã dần dần tiêu tán, bọn họ vẫn không có bất cứ kết quả gì.

Huyền Mặc có chút ủ rũ: “Như vậy xem ra, Kỳ Sơn tiếp theo muốn dừng lại hẳn là cũng không cần phải đi?”

Vừa rồi Tiên Linh Bạo của Bạch Trạch, phạm vi ảnh hưởng là trăm dặm, chỉ cần Đọa Tiên kia trong phạm vi Kỳ Sơn, cơ bản đều có thể cảm giác được.

Bản thân Bạch Trạch nhíu chặt lông mày: “Bản thân ta rất muốn thừa nhận hành động lần này đại khái sẽ công cốc trở về, nhưng căn cứ vào suy nghĩ chính xác, có lẽ vào lúc này ta nên kiên trì thêm một chút.”

Đối với loại phụ tình của Bạch Trạch, Huyền Mặc vừa tức giận vừa buồn cười: “Vậy suy nghĩ này của ngươi, có phải cũng nên phụ một chút hay không?”

Bạch Trạch sững sờ, lập tức rơi vào trong mâu thuẫn vô hạn tuần hoàn.

Bất quá, không đợi Huyền Mặc giúp hắn cởi bỏ cái nút thắt này, đáy lòng bỗng nhiên dâng lên một cỗ hàn ý, làm nàng theo bản năng chuyển động.

Thân hình nhào về phía trước mãnh liệt, ôm Bạch Trạch đang trong trạng thái xuất thần vào trong ngực, sau đó thế tiến không giảm mà tăng, lấy Chỉ Xích Thiên Nhai thần thông, trong thời gian ngắn đã xông về phía trước hơn ngàn dặm.

Bất quá, khi đặt chân, Huyền Mặc lại hoảng sợ hiện ra, chính mình lại trở về điểm xuất phát.

Sau một khắc, một thanh âm nhu hòa từ phía sau nàng truyền đến.

“Ồ, các ngươi không phải đặc biệt tìm đến ta sao, vì vậy sao vội vã như vậy?”

...

Trung Châu Kỳ Sơn, trong yên tĩnh sóng ngầm phun trào, dưới sát ý nhàn nhạt bao phủ, hai vị Thượng Cổ Địa Tiên đồng thời cảm thấy lông tơ sau lưng dựng đứng, Tiên tâm lay động.

Vào thời khắc mấu chốt, Bạch Trạch không chút do dự:
“Huyền Mặc, ta dùng ngược dòng, ngươi chạy nhanh.”

“Nghịch lưu? Ngươi...” Huyền Mặc vô cùng khiếp sợ.

“Biết trả giá lớn cũng đừng lãng phí thời gian của ta...”

Bạch Trạch gầm lên giận dữ, mười hai cái huy chương kim sắc ở bên người hiện ra, đồng thời tỏa ra hào quang chói mắt.

Nghịch lưu, nghịch chuyển tức thời, đối với thời gian trôi qua tiên hành phủ quyết, là một thức mạnh nhất trong chếp quyết tiên thuật của Bạch Trạch. Nhưng mà bất luận cái gì liên quan tới tiên thuật thời không, không ai không có hạn chế cực lớn. Bạch Trạch nghịch lưu một khi thi triển tuy có kỳ hiệu của thời gian đảo ngược, nhưng phạm vi hiệu quả của nghịch lưu có hạn., Không thể bao dung thiên địa, chỉ có thể cực hạn trong không gian đặc biệt, hơn nữa trong phạm vi tiên thuật, càng có thể tồn tại thân thể mạnh mẽ, độ khó nghịch lưu cũng càng lớn, hiệu quả càng yếu. Dùng năng lực của Bạch Trạch., Nếu thi triển với một phạm nhân, có thể dễ dàng hồi tưởng trăm năm, hóa thành hư ảo, nhưng thi triển đối thủ cùng cấp bậc, đừng nói thời gian nghịch lưu, ngay cả đối thủ cố định cũng rất gian nan.

Về phần hướng mạnh hơn một phương thi triển nghịch lưu, tiên thuật không có hiệu quả, hơi bất cần một chút sẽ là tiên linh sụp đổ, trong vòng năm chết cả. Nhưng ngoại trừ một chiêu này, đối mặt với một hình thái hoàn mỹ của Đọa Tiên, hai người cũng không còn biện pháp nào khác.

Huyền Mặc biết rõ Bạch Trạch đây là hạ quyết tâm muốn tự mình hi sinh, mà thời gian của nàng càng lãng phí, tương đương với áp lực cho Bạch Trạch cũng sẽ càng lớn... Trải qua một vạn sáu ngàn năm trước tàn khốc đại chiến, Huyền Mặc đương nhiên sẽ không già mòm, tiên linh vận chuyển, phân âm

dương đại tiên thuật rời tay rơi xuống đất nện xuống., Ý định dùng phản lực đem chính mình ngã cách ở bên ngoài Cửu Châu đại lục, tiến vào một vị trí độc lập. Loại phương pháp phân âm xảo diệu này, xem như một trong những độn thuật thượng đẳng nhất. Nhưng mà tiên thuật ra tay, lại như đá chìm đáy biển, không gian xung quanh như bị pháp thuật gì mạnh mẽ phong tỏa, không chút sứt mẻ.

Cùng lúc đó, Bạch Trạch cũng kêu lên một tiếng đau đớn, nghịch lưu tiên thuật chuẩn bị đến một nửa đã bị quấy nhiễu mạnh mẽ, tự nhiên tán loạn.

“Các ngươi thật là ngốc, rõ ràng đã biết ta khóa kín nơi đây rồi mà, sao còn dám đánh tới mức ngu ngốc như vậy? Tiên thuật thần thông trước tiên thuật thần thông cao cấp thì không có hiệu quả gì, chắc các ngươi cũng biết nhỉ.”

Trong khi nói chuyện, một thiếu nữ kiều diễm như bông hoa mùa hạ từ hư không bước tới, nhìn qua nàng ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, tướng mạo xinh đẹp hoàn mỹ, mắt thần linh động như nước, khóe miệng nở nụ cười dào dạt, chỉ là kết hợp tình thế lúc này lại khiến người ta cảm thấy có chút không rét mà run.

Một bên đàm tiếu khóa chặt Kỳ Sơn ngàn dặm, đem hai thiếu nữ Đọa Tiên Địa Tiên dồn vào tử địa, đương nhiên đáng giá không rét mà run. Một vạn sáu ngàn năm trước, trong Địa Tiên Trận doanh có quá nhiều đồng bạn trong nụ cười như tiên nhân thượng giới hóa thành tro bụi.

Thượng Tiên hạ giới tàn sát bừa bãi, giống như thợ săn săn thú, mỗi một lần kéo cung tên đều mang theo vui sướng thu hoạch. Mà là bị săn bắn một phương, nhưng ngay cả có đường phản kháng cũng không có.

Trong đầu Bạch Trạch và Huyền Mặc nhanh chóng suy nghĩ phải làm sao về ngọc đá cùng vỡ, thiếu nữ kia bật cười: “Các ngươi đừng khẩn trương như vậy chứ, ta nếu thật muốn giết các ngươi, đã sớm động thủ rồi, bảo đảm các ngươi ngay cả thi thể cũng không còn, hà tất đợi đến bây giờ chứ? Được rồi, thả lỏng một chút đi, có muốn uống trà hay không?”

Ba chén trà thơm nức mũi xuất hiện bên cạnh tay thiếu nữ, lẳng lẳng phiêu phù.

“Ồ, không uống à? Đây chính là trà tiên ta mang từ thượng giới đến, trong truyền thuyết có thể làm cho phàm nhân một ngụm thành tiên nhân a, đương nhiên là trên thực tế loại trà này tiên nhân nhanh chóng thành Tiên nhân, cho dù đến thượng giới cũng sẽ trở thành khổ địch a ha ha. Bất quá các ngươi không cần phải lo lắng, chén trà Tiên này đối với các ngươi rất có ích lợi, không phải là khổ địch trà sao, thật sự không nên ném thử sao?”

Bạch Trạch và Huyền Mặc im lặng một lúc lâu, Bạch Trạch tiến lên nửa bước: “Rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì?”

Thiếu nữ nói: “Đương nhiên là có chuyện muốn nói với các ngươi. Ô, ta tự giới thiệu trước một chút, ta là Hạ Tiểu Hà, là người ở Tiên giới, trong mắt các ngươi có Đọa Tiên Chi Lưu. Nhưng không cần khẩn trương như vậy, ta chưa từng ra tay với người của các ngươi, giữa chúng ta không có thâm cừ đại hận gì cả...”

Huyền Mặc cười lạnh một tiếng: “A, cho dù ngươi không ra tay, nhưng trên tay đồng bạn của ngươi đã sớm nhuộm đầy máu tươi của sinh linh cửu châu.”

Hạ Tiểu Hà nhún vai: “Chuyện đám dã nhân kia làm có quan hệ gì với ta? Các ngươi không cần không hiểu sao lại giận chó đánh mèo có được không? Sao nóng nảy như vậy, sẽ đẩy người thân thiện đối lập.”

“Một phương thân thiện?” Bạch Trạch nhíu mày. “Bên trong đám Đọa Tiên các ngươi cũng có người thân mật với cửu châu sao?”

Hạ Tiểu Hà cười nói: “Vì sao lại không có? Các ngươi dù sao cũng từng qua lại với chúng ta nhiều lần như vậy, nên biết trong Đọa Tiên cũng có người nào đó, có người giống như Bách Lý Đồ, cũng có tiểu nhân lập đi lập lại như Thương Lan, đương nhiên cũng sẽ có nữ tiên xinh đẹp lương thiện như ta, không đáng kinh ngạc.”

Bạch Trạch rên rỉ một tiếng, không trả lời. Theo như Hạ Tiểu Hà nói, Bách Lý Đồ là một trong những ác mộng của đám thượng cổ địa tiên năm xưa, có được tiên thuật mạnh mẽ tuyệt luân, cùng với tính tình tàn bạo khát máu, không biết bao nhiêu đồng bạn bị tổn thất trên tay hắn. Đúng là nếu Hạ Tiểu

Hà cũng giống như Bách Lý Đồ, thì lúc này hắn và Huyền Mặc đã sớm là người chết, nào có thời gian nhàn rỗi nói chuyện phiếm cùng đối phương.

“Người gọi là thân mật, cụ thể mà nói là cái gì?” Huyền Mặc hỏi: “Trong mười năm qua, người ẩn núp ở Cửu Châu, mưu đồ không rõ, chẳng lẽ là thủ đoạn thân mật của người?”

Hạ Tiểu Hà cười nói: “Dẫu sao so với Thương Lan trực tiếp động thủ thì vẫn tốt hơn nhiều chứ? So với hắn, ta đã không giết người của các người, cũng không có vũ nhục mẫu thân các người, còn dâng trà Tiên lên cho các người, chẳng lẽ còn chưa đủ thân thiện sao? Chẳng lẽ không muốn ta cho các người sinh con mới có thể chứng minh thành ý sao? Hơn nữa nếu ta vừa lên đã công bố thân phận Đọa Tiên của mình, hiện tại chỉ sợ sẽ phải bầu bạn với Thương Minh Sơn rồi?”

“Người... đến tột cùng muốn làm cái gì đây?”

“Ta muốn cứu các người đây.” Hạ Tiểu Mặc chớp đôi mắt sáng ngời, đầy chân thành nói: “Thật ra ngay từ đầu ta đã không tán thành kế hoạch đại thanh tẩy của bọn họ rồi...”

“Đại thanh tẩy?”

“Chính là giết sạch các người thôi, tên như ý nghĩa.” Hạ Tiểu Hà nhíu nhíu đôi mày thanh tú, có chút không vui bị người ta cắt đứt: “Ta cảm thấy tất cả mọi người đều là người trưởng thành, làm việc không cần phải tuyệt tình như vậy. Nhưng nếu nói ta vẫn không hiểu gì về các người, cho nên thừa dịp lần trước Thương Lan hạ giới, ta cũng đi theo, tận mắt chứng kiến thì thật sự, phải tận mắt nhìn thấy thì mới biết được phán đoán thế nào tương đối tốt.”

“Cho nên... Người ẩn núp ở đại lục Cửu Châu mười năm?”
Huyền Mặc hơi khó khăn hỏi.

Hạ Tiểu Hà cười nói: “Đúng vậy a, ta đoạt vị trí Chương môn Bình Nhạc phái, làm chương môn ở trung tâm Cửu Châu mười năm...”

Bạch Trạch nhíu mày: “Người chính là chương môn nhân mười năm không ra khỏi cửa của Bình Nhạc Môn sao?”

Hạ Tiểu Hà có chút thẹn quá hóa giận: “Không ra khỏi cửa thì làm sao tiên nhân không ra ngoài là biết đạo lý của thiên hạ”

Nói xong, vẻ mặt bỗng nhiên thu lại, “Hơn nữa, nếu không có thời gian mười năm này, các ngươi cho rằng sẽ có cơ hội ở đây nói chuyện vui vẻ với ta sao? Tuy ta phản đối những kế hoạch thanh tủy kia, nhưng không có nghĩa là đối với các ngươi sẽ có bất kỳ hảo cảm. Đừng quên một vạn sáu ngàn năm trước, các ngươi sát thương đồng bạn của ta.”

Huyền Mặc không nhịn được nói: “Đồng bạn của ngươi đã giết càng nhiều người của chúng ta hơn.”

“Vậy thì sao? Có quan hệ gì với ta?” Hạ Tiểu nhún nhún vai: “Ta vốn chỉ là tò mò đến xem thử, nhưng dưới cơ duyên xảo hợp, tiếp xúc với văn hóa giải trí, tiểu thuyết, âm nhạc lưu hành bên này... Thực sự khiến người ta mở rộng tầm mắt, không ngờ một Cửu Châu nhỏ bé lại có nhiều đặc sắc như vậy.”

Nói xong, mày liễu của Hạ Tiểu dựng lên: “Thành quả văn hóa xinh đẹp như vậy, lại có người dự định tùy tiện thanh tủy, quả thực là tội ác tày trời, Hạ Tiểu Hà ta là người đầu tiên không thể nhìn...”

Lời nói này làm cho cảm Bạch Trạch và Huyền Mặc như muốn trật khớp. Một Đọa Tiên si mê với văn hóa trong trạch trạch? Hơn nữa bởi vì văn hóa si mê, còn sinh ra tâm lý che chở cho Cửu Châu đại lục? Điều này, điều này cũng thật sự là...

Hạ Tiểu Hà nhìn thấy biểu cảm của hai người, không khỏi thờ dãi: “Xem ra các ngươi cũng là người dung tục không biết cách thưởng thức văn hóa giải trí. Thật đáng thương, tuy nhiên thật sự là đáng thương, ta vẫn tha thứ cho các ngươi, dù sao cũng không phải loại người bình thường thích, sao có thể thể thể hiện sự ưu việt của ta.”

Hạ Tiểu cười nói: “Tóm lại, bây giờ ta muốn cứu các ngươi.”

“Cứu thế nào?” Bạch Trạch hỏi: “Ngươi có thể thuyết phục được những người khác từ bỏ đại thanh tủy không?”

“Đương nhiên là không rồi.” Hạ Tiểu nhìn Bạch Trạch như nhìn kẻ ngu ngốc: “Đã từng nói với ngươi, trong tiên nhân thượng giới này ai cũng có, loại thông tình đạt phận thiện lương xinh đẹp như ta chỉ là số ít, bằng không ngay từ đầu sẽ không có đại thanh tủy... Sau đó, các ngươi cảm thấy loại

người điên như Bách Lý Đồ, là người có thể giảng đạo lý sao? Có thể dùng miệng thuyết phục không?”

“Vậy ngươi định cứu như thế nào? Đứng về phía chúng ta, kẻ vai chiến đấu với chúng ta?”

Hạ Tiểu dễ hiểu xoay người qua chỗ Bạch Trạch, hỏi Huyền Mặc: “Các ngươi năm đó chính là dựa vào chỉ số thông minh như vậy để đấu với chúng ta à? Thật sự là ghê gớm... Động não suy nghĩ một chút đi, ta dựa vào cái gì mà đứng về phía các ngươi mà chẳng hề nhìn về phía mỹ tiên nữ ngây thơ lương thiện như ta a..., Có thể làm ra chuyện chỉ vì văn hóa giải trí mà trở mặt thành thù với bạn bè thân bằng không?”
Dừng một chút, nhỏ giọng nói: “Trừ phi là quyền Cường thi đứt đoạn đã lâu có thể cháy lên tro tàn... Bất quá hẳn là không có khả năng rồi.

“Càng đáng hận chính là các ngươi không đi phát triển văn hóa giải văn hóa đảng hoàng, lại còn muốn xây dựng văn hóa tinh thần, hoàn cảnh văn hóa sạch sẽ... Ta tinh lọc mẹ ngươi.”
Hạ Tiểu nói một câu thô thiển lạ thường, “Làm hại tất cả tiểu thuyết gần đây ta đều mất sạch mấy bộ sách chưa đọc, ta sớm đã trực tiếp trở về thượng giới, đợi bọn họ đến đại thanh tẩy rồi.”

“...” Tưởng tượng đến vận mệnh của Cửu Châu suýt nữa bởi vì văn minh tinh thần này gia tốc mà rơi vào vực sâu không biết làm thế nào, trong lòng Bạch Trạch và Huyền Mặc quả thực cảm khái ngàn vạn.

Rất lâu sau, Huyền Mặc nhẹ giọng hỏi: “Như vậy, rốt cuộc ngươi định cứu chúng ta như thế nào?”

Hạ Tiểu cười nói: “Rất đơn giản a, toàn thể đại lục Cửu Châu các ngươi đều đầu hàng ta, làm thần dân của ta, được ta che chở là tốt rồi.”

...

“Đầu hàng về phía người?”

Huyền Mặc lắc đầu không thể tưởng tượng nổi. Nàng đã sớm cảm thấy đầu óc của Hạ Tiểu Hà này có chút không bình thường, hiện tại càng thêm vững tin phán đoán của mình.

Thiếu nữ thoạt nhìn ngây thơ dễ thương này, chẳng lẽ cũng giống lão đại năm đó, khi hạ giới vô ý đụng hỏng đầu óc... Trong ấn tượng của nàng, tuy Đọa Tiên đa dạng nhưng tư duy không khác nào Hạ Tiểu Hà. Mà trên Cửu Châu đại lục, sợ cũng chỉ có đôi thầy trò kia mới có thể so sánh.

Bạch Trạch trầm ổn một chút, chăm chú nhìn Hạ Tiểu Hà, chờ nàng giải thích tiếp.

“Hai người các ngươi đây là về mặt gì vậy? Coi ta thành kẻ ngu ngốc sao? Quá thiếu lễ phép rồi.” Hạ Tiểu Hà bày ra vẻ mặt phức tạp bị mạo phạm. “Ta rất nghiêm túc mà vạch cho các ngươi một con đường sáng đó, các ngươi lại coi ta là đồ ngu ngốc sao?”

Bạch Trạch có chút thống khổ xoa xoa huyết Thái Dương, thử giảm bớt đau đầu của mình. Đây là thói quen tạo thành của hắn vào thời kỳ phạm nhân, sau khi tiến quân tiên đạo đã sửa chữa rất lâu, hôm nay không tự chủ được lại nhặt trở về.

“Nếu như không ngại, xin giải thích cặn kẽ một chút cho chúng ta đi.”

“Được rồi... ngộ tính của các ngươi thật sự là đủ thấp đấy.” Hạ Tiểu Hà có chút không vui: “Đầu tiên rõ ràng một chút, trò chơi này các ngươi không thể thắng nổi. Bất luận các ngươi nỗ lực giãy dụa thế nào cũng không thay đổi được thực lực của hai bên đâu. Loại nhân vật như Thương Lan, chúng ta có thể tùy tiện tìm ra hơn mười hai mươi người, lại càng không cần nói cảnh giới cũng có rất nhiều người. Một khi thông đạo hai giới mở ra, các ngươi ắt thất bại không thể nghi ngờ.”

Huyền Mặc há hốc mồm muốn phản bác, nhưng bị Hạ Tiểu Hà chặn lại một câu: “Tôn trọng chỉ số thông minh của nhau đi, đối mặt với lực lượng thượng giới, các ngươi không có bất cứ

cơ hội nào. Năm đó trấn áp các người chẳng qua chỉ là một phần nhỏ lực lượng bé không đáng kể của thượng giới, mà thông đạo hai giới mở ra, thượng giới sẽ xuất động chủ lực.”

Bạch Trạch hỏi: “Như vậy đầu hàng thuộc về người là có thể bình an vô sự?”

“Đúng vậy, có phải rất đơn giản, rất có lợi, rất động tâm rồi?”

Bạch Trạch không để ý đến lời nói khiêu khích của Hạ Tiểu Hà, chỉ thẳng vào hạch tâm vấn đề: “Người dựa vào cái gì mà có thể bảo hộ được chúng ta? Dựa theo cách nói của người, thượng giới nhất định phải có được đại lục Cửu Châu, thậm chí có không ít người ủng hộ kế hoạch thanh tẩy lớn như người. Mà người có cái nhìn khác chỉ là số ít, thậm chí chỉ có một mình người. Người dựa vào cái gì có thể ngỗ nghịch đại thế?”

“Rất đơn giản, bởi vì đây là quy củ. Chỉ cần các người đầu hàng ta sẽ là vật tư của ta. Mà tùy ý xâm phạm ta có vật khác nào xâm phạm bản thân ta. Tiên nhân không được tùy ý ra tay với nhau, đây là thiết tắc dưng hiến ức vạn năm của thượng giới. Bằng điểm này, ta có thể nắm chắc bảo vệ các người.”

“Trên đời này làm sao có chuyện tốt như vậy mà người cho rằng chúng ta là đồ ngọc?”

“Người chưa phi thăng lên Tiên giới, sao người biết không có chuyện tốt như vậy?” Hạ Tiểu Hà Bạch liếc y một cái, sau đó lại giải thích: “Mục đích hạ xuống thượng giới là vì Cửu Châu đại lục.”, Mà đám sinh linh hạ giới các người chỉ coi là phụ thuộc phẩm. Có mấy người am hiểu dùng máu thịt của sinh linh luyện chế tiên bảo có ý với các người mà thôi. Nhưng đại đa số xem ra, các người giống như những con muỗi chiếm giữ bảo vật, thanh lý tốt là được, chưa hẳn phải đuổi tận giết tuyệt. Nếu có người nguyện ý dưng cảm ra tay tiếp nhận các người, đương nhiên sẽ không có ai cố ý làm khó dễ.”

“Nói như vậy, tiên nhân thượng giới muốn chúng ta rời khỏi Cửu Châu? Thế nhưng hàng tỉ sinh linh từ thiên địa sáng tạo ra đại lục cửu châu sinh sống ở chỗ này, chúng ta còn có thể đi đâu? Tây Di sao?”

Hạ Tiểu lắc đầu: “Tây Di bên kia cũng không phải nơi vui vẻ gì, tình hình bọn họ gặp phải cũng giống như Cửu Châu. Yên tâm đi, nếu ta muốn các ngươi quy thuận, tự nhiên sẽ an bài tốt cho các ngươi rồi quy tụ, ta ở Tiên giới có một tiểu thiên địa luôn trống không, vừa vặn có thể dùng để an trí các ngươi.”

“Một vùng thiên địa nhỏ? Động phủ tiên nhân?” Bạch Trạch có chút khó tin hỏi. “Động phủ nào có thể chứa được nhiều sinh linh cửu châu như vậy? Hơn nữa ngươi có một vùng thiên địa rộng lớn như vậy, tiên giới các ngươi cần gì chấp nhất ở cửu châu?”

“Không dung nạp được toàn bộ sinh linh cửu châu nha.” Hạ Tiểu Hà lạnh nhạt nói: “Nhiều nhất chỉ có thể chứa được mấy chục vạn người thôi.”

“Mấy chục vạn? Ngươi đùa cái gì vậy, ngươi có biết chín Châu tổng cộng có bao nhiêu sinh linh hay không?”

Hạ Tiểu Hà nói: “Có cái gì gọi là vậy, đại bộ phận sinh linh Cửu Châu đều là sinh vật không phải người, mà trong nhân loại, tuyệt đại bộ phận đều thuộc về giới phàm tục., Số lượng tu sĩ ước chừng trăm ngàn dặm mới chọn được một trong ngàn dặm, đồng thời phần lớn trong tu sĩ chỉ là cận bã, hoặc là linh căn nhân tạo dị đoan, hoặc là tạp linh căn phế vật. Những người này chết sống không quan trọng, người thực sự hữu dụng cũng chỉ vài vạn người. Ta đây đã để lại túi trống mười lần rồi.”

*... Lý tưởng của ngươi, thứ cho ta cảm thấy khó xử.”

Hạ Tiểu Hà cười nói: “Thứ cho khó xử? Vậy ngươi muốn thế nào? Không gian của ta lớn như vậy, nuôi mấy chục vạn người sẽ đầy ối, không chọn lựa nhân tài tu tiên ưu tú nhất, chẳng lẽ phải chọn một đám ngu xuẩn tầm thường? Hay là chọn một đám heo và chó gion đi vào? Ngươi cảm thấy thích hợp sao? Ném hảo hữu thân bằng hữu của ngươi cùng với người tinh hoa nhất Cửu Châu đại lục mới đá vào vực sâu, sau đó để cho một đám súc sinh may mắn còn sống sót? Ngươi như vậy so với đại thanh tẩy còn hung ác hơn à?”

“Hay là nói, ngươi đến bây giờ vẫn còn hi vọng xa vời là đại lục cửu châu có thể vượt qua cửa ải khó khăn sao? Đừng ngây thơ như vậy có được hay không, dùng đầu gối suy nghĩ cũng

biết là chuyện không thể, tai họa đã rơi đầu, việc các ngươi có thể làm chính là tận lực giảm bớt tổn thất nhỏ... Các ngươi tốt xấu gì cũng đã trải qua đại sự, vấn đề này hẳn là đã nghĩ rõ ràng rồi chứ?”

Bạch Trạch và Huyền Mặc đương nhiên nghĩ rất rõ ràng. Theo lý thuyết, Hạ Tiểu Hà nói một câu cũng không sai, chỉ là muốn tiếp nhận, thật sự là không dễ dàng.

Rất lâu sau, Huyền Mặc nhẹ giọng nói: “Cho dù chỉ có mấy chục vạn người được cứu, đích xác cũng tốt hơn cả toàn quân bị diệt. Nhưng mà, mấy chục vạn người này sau khi tiến vào tiểu thiên địa của ngươi thì sẽ như thế nào? Trong tiểu thiên địa của ngươi có thứ gì?”

“Không có gì cả.” Hạ Tiểu nhún nhún vai: “Vùng đất hoang vắng không người mà thôi, vừa không có thiên địa linh khí, cũng không có hoa thơm chim hót. Mọi thứ đều cần các ngươi tay không khởi nghiệp.”

“Không có thiên địa linh khí?”

“Cho nên ta mới nói làm cho đám tu sĩ cận bã không thể tự sinh ra pháp lực đi chết. Ta còn trông cậy vào đám tu sĩ bộ dáng giống các ngươi đi qua giúp ta cải thiện hoàn cảnh. Đối với các ngươi người tiếp cận phi thăng đã sớm không cần ý lại thiên địa linh khí tầm bô, ngược lại có thể lấy nhân lực tạo ra thiên địa linh mạch. Đến lúc đó các ngươi tự kiến thiết phiến thiên địa này là tốt rồi, ta sẽ không quan tâm.”

Huyền Mặc trầm ngâm không nói.

Bạch Trạch lại đưa ra một câu hỏi càng thêm bén nhọn: “Kẻ đầu hàng của ngươi, có giữ được tự do không?”

“Vậy phải xem ngươi định nghĩa tự do như thế nào. Tại phiến tiểu thiên địa kia của ta, các ngươi nguyện ý dày vò ta sẽ không quản, nhưng trừ điều đó ra, cũng đừng nghĩ quá nhiều, an tâm ở nơi đó sinh sống là được.”

“Vậy chẳng phải... đã thành chim trong lồng rồi sao?”

“Không phải vậy, ngươi còn muốn trông cậy vào tự do tự tại bay lượn nữa sao? Vậy coi như quy thuận cái gì? Cho dù ta có thể tiếp nhận, những tiên nhân chờ bắt các ngươi luyện chế Huyết Linh Tiên Bảo cũng không thể chấp nhận. Các ngươi

bởi vì trở thành toàn bộ vật của ta mới có thể bảo toàn chính mình, cũng đừng bỏ gốc lấy gốc.”

Bạch Trạch không khỏi cười: “Tóm lại một lần nữa, chính là muốn chúng ta hy sinh đất đai của cửu châu đại lục cùng với gần như tất cả sinh linh. Sau đó những người còn lại lại lại lại vứt bỏ tự do và mặt mũi trở thành sủng vật trong lòng của người? Người không cảm thấy chuyện này quả thực đáng chê cười sao?”

Hạ Tiểu nghiêm túc nói: “Như vậy một khả năng khác là, các người vứt bỏ đất đai, đánh mất tính mạng của tất cả mọi người. Cái gì tự do, tất cả mặt mũi đều hóa thành hư ảo. Từ nay về sau thế gian này không còn dấu vết tồn tại của các người nữa... Người cảm thấy loại nào tương đối tốt?”

Bạch Trạch trầm mặc không nói gì. Huyền Mặc nhìn Bạch Trạch, trong lòng phức tạp, suy nghĩ rất lâu, quyết định đi theo Bạch Trạch phán đoán.

Nàng quyết định tin tưởng Bạch Trạch, muốn lý trí lựa chọn con đường sống tạm bợ hay là đi đến cuối cùng oanh oanh liệt liệt?

Lúc này, Hạ Tiểu Hà nói: “Thành thật mà nói, nếu không phải mười năm sống đặc sắc ở Cửu Châu ta mới lười cho các người cơ hội này. Mảnh tiểu thiên địa kia tuy rằng nhỏ mà lại hoang vu, dù sao cũng là bảo bối, dựa vào cái gì lấy ra cho các người dùng? Mà những lời này, ta cũng chỉ có thể nói với các người, bởi vì ta cho rằng dù sao các người vẫn là đối tượng có thể lý lẽ, đối lại là loại người như Vương Lục, nói thêm một câu nhảm cũng sẽ không nói cho hắn biết.”

Bạch Trạch nghe xong chỉ biết thở dài trong lòng.

Nếu đối lại là Vương Lục, cũng tuyệt đối sẽ không nói nhảm nhiều với Hạ Tiểu Hà, khoảnh khắc đầu tiên gặp mặt sẽ ra tay đánh nhau đến chết mới thôi. Hắn chính là một lãnh tụ cuồng vọng chạy trốn như vậy. So sánh ra, Bạch Trạch từ khi thi đấu quần tiên đã chịu hết áp lực, đã quen với khuất nhục và thỏa hiệp.

Đúng là Hạ Tiểu Hà đã tìm đúng người.

Không biết qua bao lâu, đám Hạ Tiểu Hà có chút nhàm chán: “Này, các người rút cuộc nghĩ kỹ chưa? Đừng nói với ta là đang kéo dài thời gian đây nhé, tiên thuật ta bố trí sẽ không cho các người cơ hội đâu...” Vừa nói, vừa lạnh lợi lấy ra một quyển tiểu thuyết, bắt đầu xem xét, rõ ràng là không hề sót ruột.

Mà thái độ này, cũng khiến cho cán cân trong lòng Bạch Trạch dần dần nghiêng về một phương.

“Kỳ Sơn lại có tình huống gì? Chỗ đó đã xong chưa, mỗi ngày không phải tranh chấp địa bàn thì là cứu viện những con lừa ngu xuẩn kia...”

Hải Vân Phàm nhìn thông báo mà đám thuộc hạ trình lên, lòng đầy mất kiên nhẫn oán giận.

Mấy vị tu sĩ Bí Thư đứng phía dưới lập tức nơm nớp lo sợ, không ai dám nói tiếp nữa câu.

Là một trong những tu sĩ quyền thế hiển hách nhất trên Cửu Châu đại lục hiện nay, khí tràng của Hải Vân Phàm thật sự sắc bén bức người.

Trước mắt, công việc chủ yếu của hắn là hiệp trợ Vương Lục xử lý những tạp vụ quyền lực không đủ. Mà cân nhắc đến thân phận địa vị Vương Lục bây giờ, cùng với quyền tập hợp cao độ của Vạn Tiên minh, mỗi ngày đều có thể chồng chất như núi. Mà Vương Lục bản nhân gần đây càng thêm trọng tâm chuyển dời lên trên Cự Thần Bình, cho nên càng nhiều công việc chỉ có thể chuyển đến tay Hải Vân Phàm.

Mặc dù trong mười năm Hải Vân Phàm được Vương Lục diu dắt đã có tu vi cấp Kim Đan đỉnh phong, nguyên thần càng thêm dẻo dai lạ kỳ. Nhưng mỗi ngày xử lý hơn một ngàn phần tư liệu vẫn khiến hắn cảm thấy mỗi mệc không chịu nổi. Hơn nữa trong những tài liệu này phần lớn là lời nói linh tinh., Ba phần ba là do các môn phái nói về việc học tập, thông qua báo cáo tinh thần của hội nghị nào đó đều vô dụng, chín phần mười đều vô nghĩa, chỉ nhìn thôi cũng đã khiến lửa giận sôi trào.

Mà hôm nay tình huống về khu vực Kỳ Sơn báo cáo, cũng làm cho hắn cảm thấy vô cùng khó chịu, chương môn của Kỳ Sơn

Tông tựa như bệnh tâm thần vậy, có chút phong ba động tác muốn báo cáo, hôm nay lại càng khó hiểu nói chân núi hình như có thiên địa linh khí dị biến, đề nghị quan sát thêm một bước... mẹ nó ngàn dặm linh sơn, thiên địa linh khí không dị biến mới khác thường không thể viết chút gì hữu dụng sao?

Nghĩ tới đây, Hải Vân Phàm lắc đầu, nâng bút viết một dòng chữ trên báo cáo, rồi ra hiệu người dưới quy hàng, không hề đọc thêm nữa.

...

780

Trong bóng tối, một tiếng rên rỉ cực lực áp lực kéo dài thật lâu, ở trong hoàn cảnh yên tĩnh đặc biệt bắt mắt.

“Hừ “

Không rõ là uể oải hay là tức giận kêu rên một tiếng, sau đó lại là một trận âm thanh boong boong do áo lụa ma sát. Sau một lát, thanh âm non nớt của thiếu nữ vang lên.

“Thế nào, xác suất đồng bộ tăng lên đến bao nhiêu?”

“Năm mươi phần trăm.”

“Quá chậm.”

“Vậy lần sau đổi tư thế khác?”

“Đừng nói lời vô dụng.” Dừng một chút, thiếu nữ thấy đôi phương không phản ứng, có chút bất mãn hừ một tiếng.

“A a, minh bạch, lần sau ta sẽ cố gắng tìm chiêu mới, dùng tư thế hoàn toàn mới đợi ngài đại giá quang lâm, quá trình làm ngài hài lòng.”

“Hừ.” Thiếu nữ lại tiếp tục hừ lạnh một tiếng rồi nhẹ nhàng rời đi.

Sau đó trong bóng tối vang lên tiếng cười của Vương Lục.

“Gia hỏa này càng ngày càng khâu thị tâm khâu bất khâu, rõ ràng chính là thân thể lâu ngày rục rịch, nhất định phải giả trang ra bộ dáng cứu vớt thế giới, cái này hà tất phải làm như vậy chứ? Hơn nữa, mười năm qua, chúng ta hình như đã sớm đem tư thế có thể tưởng tượng ra thử qua rồi, thậm chí ngay cả một số phương pháp biến thái cũng có đọc qua, đáng tiếc cũng không có tác dụng gì a. Ta cho dù có lật lọng thì có thể làm được gì chứ?”

Thông qua sự thân mật nhất để tăng lên tỉ lệ đồng bộ, kỳ thực căn bản chính là bàng môn tà đạo. Năm đó Tôn Bất Bình và Đế Lưu Tôn cũng không phải quan hệ, hai người càng nhiều là cách mạng hữu nghị hữu nghị., Cả đời này hẳn ta đều anh dũng chống lại Đạo Tiên, đây mới là quy luật chính của cuộc

sống của Tôn Bất Bình, muốn tăng lên xác suất đồng đội cũng cần phải bắt đầu từ phương diện này, chơi nhiều trò quý với Đế Lưu thì có ích lợi gì chứ? Bản thân Tôn Bất Bình năm xưa e rằng cũng không thể chơi nhiều như vậy...

Trong mười năm qua, xác suất đồng bộ tăng lên kỳ thật vẫn là dựa vào sự phấn đấu của bản thân Vương Lục, song tu cũng không có ý nghĩa quá lớn, chỉ có điều Vương Lục cũng không nói ra. Bởi vì lấy chỉ số thông minh của Đế Lưu Tôn không thể nào nghĩ ra tất cả những thứ này, nàng không nói tất nhiên có lý do không nói, mà để cho vấn đề này trở thành quy tắc ngầm giữa hai người là được rồi. Ít nhất đối với bản thân Vương Lục mà nói cũng không tính là chịu thiệt.

“Tuy nhiên... Xác suất đồng bộ gặp phải bình cảnh cũng là sự thật, tỉ lệ đồng bộ năm mươi phần trăm nhiều nhất là loại tiêu đầu mục đầu thương lan, gặp được đại đầu mục thật sự đến là quỳ vũng vàng trên đài câu cá. Đáng tiếc trước mắt vẫn không có phương pháp đột phá bình cảnh, chỉ có thể lấy số lượng thủ thắng trước. Được rồi, trên người loli Đế Vương này tiêu phí thời gian quá nhiều, tiếp theo nên xem tình hình các lão bằng hữu của ta thế nào...”

Tiếng nói vừa dứt, hắc ám bị ánh sáng xua tan, lộ ra một gian đại sảnh rộng rãi sáng sủa, vuông vức, chính giữa đại sảnh là một ngai báu hoa lệ, chính là vương tọa không chế Cự Thần Binh. Vương Lục Tinh ngồi ở trên đó im lặng không nói gì, hai đầu lông mày thiếu niên đã không còn ngây ngô như ngày xưa, mà đã nhiễm một chút sự tang thương.

Không tự mình ngồi ở vị trí này, rất khó tưởng tượng nó mang đến áp lực cực lớn. Ngắn ngủi hơn mười năm trở thành người đứng đầu Cửu Châu, tốc độ tiến bộ này không biết bao nhiêu người đang hâm mộ lẫn lộn trên mặt đất, nhưng đối với đương nhiên mà nói, đây là một người trong cuộc., Đây cũng không phải là chuyện đáng để cao hứng. Lục lượng càng phải trách nhiệm càng lớn. Trong tương lai trên Đọa Tiên chiến trường, hắn sẽ xung phong ở vị trí thứ nhất trong cuộc chiến. Mà hiện giờ trong lúc chuẩn bị chiến tranh, công tác của hắn vô cùng phức tạp. Mặc dù có Hải Vân Phạm và một đội Bí Thư đoàn hiệp trợ, nhưng phải do bản thân hắn ra mặt xử lý công việc

cũng rất nhiều, dù là lấy tinh lực hơn người của Vương Lục cũng chỉ là cố gắng chèo chống.

Ở trên bảo tọa yên lặng vận chuyển tiên tâm, Vương Lục từ bốn phương tám hướng tụ lại tiên linh lực thanh tịnh du tẩu quanh thân, đem mệt mỏi trong cơ thể quét sạch ra ngoài, rất nhanh lại toả ra ánh sáng rực rỡ.

Sau một khắc, hần hoàn toàn thu liễm đại sảnh to lớn cùng Cự Thần Bình cao ngàn trượng vào trong cơ thể, sau đó bước ra một bước, lướt qua Vạn Thủy Thiên Sơn, đi tới Man Hoang ở Thương Khê Châu, nơi từng bị hắc triều tàn sát bừa bãi.

Bây giờ vùng đất hoang dã đã không còn cơn sóng đen nào nữa, từng là vùng đất thần bí không biết tên, trải qua khai phá trọng điểm mười năm tới của Vạn Tiên minh, sớm đã như trái cây chín rồi chỉ chờ hái. Chẳng qua Vạn Tiên minh liệt vùng đất hoang man vào cấm địa, bất cứ ai cũng không được phép vào, nếu không giết không tha, ngay cả các trưởng lão Thông Thiên Thánh đường cũng không ngoại lệ. Có thể tự do ra vào nơi đây, chỉ có bản thân Vương Lục.

Chân Vương Lục Lạc là ở trên một ngọn núi cao, chỉ có điều chưa đứng được bao lâu thì cả ngọn núi bỗng nhiên sinh ra rung động cực lớn và vụn vẹo, thân núi như kiếm hướng thẳng tắp lên phía trên vụn vẹo lõm xuống, tiếp theo từ chỗ đứt gãy, nửa bộ phận trên cao mấy trăm trượng trượt nghiêng xuống, ma sát nứt toác với nửa đoạn thân núi bên dưới, đất rung núi chuyển.

Mà ở chỗ thân núi gãy, một cự nhân cao trăm trượng nằm trong chạm đá vụn, gãy dựa mấy lần cũng không đứng dậy. Mà cách hần không xa, một cự nhân cao lớn cũng đang trôi nổi giữa không trung, hai tay chống nạnh cười ha.

“Trảm Tử Dạ ngươi lại thua hiện tại chúng ta đã là năm so ba, ta dẫn trước toàn diện đấy.”

Người không lồ trong hồ hừ một tiếng: “Chu Mộc Mộc, ngươi có muốn không dùng thể diện? Nhân lúc ta còn chưa đột phá bình cảnh, đã năm lần bảy lượt khiêu chiến, liên tiếp vượt ba trận, ngươi cảm thấy như vậy có ý nghĩa sao?”

Cự nhân trên không trung thu liễm thân hình, rất nhanh liền co lại thành một vị thiếu nữ mỹ lệ mặt mày tươi cười, chính là thủ tịch Côn Luân Chu Mộc.

“Hừ, Trảm Tử Dạ ngươi mới không biết xấu hổ à, ngày thường ngươi luôn tự xưng là đệ nhất học thuật, trí lực siêu quần gì đó, coi người khác là kẻ ngốc, kết quả bây giờ chỉ có một mình ngươi là không thể đột phá tới bảy phần mười? Có phải Cự Thần binh nhỏ hẹp này đã không chứa nổi tư tưởng thiên tài của ngươi rồi không?”

“Ta, ta đây là cẩn thận tìm hiểu.” Trảm Tử Dạ hỏn hển giải thích, “Chỉ có những người đã man các ngươi mới có thể không màng một mực theo con đường đồng bộ, các ngươi hiểu được tính biến hóa đó sao, biết cách hệ thống phản hồi cân bằng không? Có biết tiếp tục phát triển không?”

Chu Mộc Mộc cười ha ha vài tiếng: “Không hiểu, cho nên ngày mai ta lại xin ngươi chỉ giáo là được rồi, hy vọng ngày mai ngươi có thể dùng thứ có thể thay đổi tính tấn công lên đầu ta, đừng thua nữa.”

“Ngươi người này quả thực không thể nói lý, gỗ mục không thể điêu khắc...”

Đang lúc hai người cãi nhau hăng say, Vương Lục từ không trung bỗng bình hạ xuống, cười nói: “Tiểu nhân lại đang cãi nhau?”

“Mẹ kiếp, ngươi bị mù hay là nói chuyện phải trùng tu khẩu văn? Hai người chúng ta cùng lắm chỉ xem như hai người, quan hệ với hai người nhỏ có đến nửa đồng tiền?”

Wương Lục cũng không để ý tới vị trí người tiếp theo là Chu Mộc Mộc Tâm sai, ngược lại hỏi: “Lưu Ly đâu?”

“Chậc, ngươi mới là hai câu nói nhỏ nhỏ tiêu chuẩn, đã lâu không gặp với lão bằng hữu, sao không nói thăm hỏi thêm vài câu đã vào thẳng chủ đề rồi? Đúng là sắc mặt vong nghĩa mà.” Chu Mộc Mộc nói, duỗi ngón tay ra một phương hướng: “Bên kia, đang đấu một mình với Quỳnh Hoa, ngươi tới thì kịp an ủi nàng ấy đi.”

Mà khi Vương Lục nhìn thấy Lưu Ly Tiên, đích thật là nàng cần an ủi một chút.

Trong một biển lửa đỏ thẫm, Lưu Ly Tiên điều khiển Cự Thần Binh cao trăm trượng đứng đó, thần uy lẫm liệt, nhưng bị một thanh trường kiếm màu máu bức bách, nửa điểm cũng không thể động đậy.

“Lưu Ly sư muội, nhận thua đi.”

Giọng nói của Quỳnh Hoa vang lên trong biển lửa, có vẻ hư vô mờ mịt, khiến người ta sờ không thấu vị trí của nàng, trong lòng bàn tay của Lưu Ly Tiên Cự Thần Binh còn lóe ra kiếm khí sắc bén hào quang, nhưng vì không tìm thấy mục tiêu nên không thể phóng thích.

Thật lâu sau, Lưu Ly Tiên có phần uể oải: “Được rồi được rồi, ta nhận thua rồi.”

Sau một khắc, biển lửa hừng hực nháy mắt biến mất, khắp núi đỏ tươi cuộn cuộn, hóa thành một vị thiếu nữ áo đỏ rực rỡ diễm lệ, đệ tử thủ tịch của tiên môn Thịnh Kinh Hoa.

“Xin lỗi Lưu Ly sư muội, Kiếm Tâm Thông Minh của muội thật quá lợi hại, ta không dám chính diện đánh nhau với muội, đành phải ra hạ sách này, dùng Tiên Linh Huyền Hỏa quấy địch... Thắng mà không võ, thực sự xấu hổ.”

Ngược lại Lưu Ly Tiên vui vẻ chấp nhận sự an ủi của Quỳnh Hoa, nhưng nàng còn chưa kịp gật đầu thì Vương Lục đã đi qua thờ dài một tiếng.

“Ta nói Quỳnh Hoa ngươi cũng không biết xấu hổ sao? Tâm kế đầy bụng lại dùng trên người thiếu nữ chất phác dày đặc như vậy, về tâm sao lại nhân? Thắng thì thắng thôi, còn phải để cho nàng đếm tiền giúp ngươi...”

Quỳnh Hoa hơi kinh ngạc, lập tức vẫn là nụ cười hoàn mỹ không chút tì vết kia: “Vương Lục sư huynh, lại gặp mặt rồi.”

Còn phương thức biểu đạt tình cảm của Lưu Ly Tiên lại tăng trực tiếp hơn nhiều, hai bước đã lao tới giờ tay muốn ôm: “Sư huynh...”

Vương Lục thuận thế ôm lấy Lưu Ly, vòng vo nửa vòng mới đặt nàng xuống đất, sau đó sờ sờ đầu nàng: “Biểu hiện không tệ, đối mặt với Quỳnh Hoa đại Ma Vương vẫn biểu hiện ra ý chí chiến đấu cực mạnh, không hổ là cao đồ của Đại Linh Kiếm Phái ta, chờ ta có thời gian giúp ngươi điều chỉnh Cự

Thần Binh một chút, gia nhập công năng khắc chế Quỳnh Hoa người tìm nàng đầu riêng đi.”

“Được.”

Quỳnh Hoa ở bên cạnh bất đắc dĩ cười khổ: “Vương Lục sư huynh lần này đến là thông lệ tuần kiểm?”

Vương Lục suy nghĩ một chút, tuy rằng đối với Quỳnh Hoa một mực không có quá nhiều hảo cảm, nhưng theo một ý nào đó mà nói, trong người cùng thể hệ có thể theo kịp mình chỉ sợ cũng chỉ có nàng, có chút lời cũng không ngại nói rõ ràng một chút.

“Nói đơn giản, tiến độ bên ta không thuận lợi, cho nên không thể làm gì khác hơn là di chuyển áp lực, đến tìm các người gây phiền phức.” Vương Lục đi thẳng vào vấn đề: “Tiến độ có thể tăng nhanh chút nữa không? Ví dụ trong vòng một tháng có đến chín mươi phần trăm linh tinh gì đó.”

Lúc ấy Quỳnh Hoa liền kinh ngạc: “Vương Lục sư huynh, ta chỉ đùa một chút với Lưu Ly sư muội thôi, người không đến mức ép ta vào chỗ chết chứ?”

“Quả nhiên là không làm được a.” Vương Lục nhún vai, “Vậy thì cố gắng hết sức đi. Tóm lại, người nhớ kỹ, bên này người cố gắng nhiều hơn, tương lai phần thắng chúng ta càng cao. Chỉ trông cậy vào ta là không có tiền đồ.”

“Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Vương Lục trầm ngâm chốc lát: “Trước mắt mà nói, cũng không có chuyện gì thực tế xảy ra, nhưng trực giác đã bắt đầu báo động rồi...”

Vừa dứt lời, trong lòng Vương Lục nhảy dựng lên, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một đạo tử khí từ trên trời rơi xuống.

“Vương Lục, có thể có phiền toái.” Đế Lưu Tôn đi thẳng vào vấn đề, tuy vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên, nhưng... Từ quần áo nàng chưa chỉnh lý đầy đủ, vẫn còn lưu lại một ít đặc huân mới rồi! Dấu vết, liền có thể nhìn ra hấn vôi vàng.

“Huyền Mặc mất liên lạc.”

“Thất liên?” Vương Lục cũng kinh ngạc, từ sau khi kết thúc cuộc thi Tiên triều, Thượng Cổ Địa Tiên tiếp nhận quản lý vô

cùng nghiêm khắc, mất đi liên lạc chuyện này chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.” Đã bao lâu rồi?”

“Vừa mới đạt tới cảnh giới, nhưng mà đây là Huyền Mặc đó, xưa nay nàng chưa bao giờ làm loại chuyện này, trừ phi...”

“Chậc...” Vương Lục nhíu mày. “Rất cuộc nàng không chịu nổi nổi thống khổ chỉ có một phòng trống, tìm người bỏ trốn rồi sao?”

...

781

” Bỏ trốn?” Đế Lưu Tôn sừng sốt một chút: “Ngươi đùa cái gì?”

Trong khi nói chuyện, nàng phát phát tay thanh trừ toàn bộ đám người tạp nham.

“Ngươi không nói đùa đấy chứ, đúng không?”

Trong mười năm ở chung, bất luận có nguyện ý hay không, Đế Lưu Tôn đều trở thành một trong những người hiểu rõ Vương Lục nhất đương thời nhất. Mặc dù phần lớn Vương Lục nói chuyện đều cảm thấy hoang đường không ràng buộc, nhưng có lúc hắn nói giỡn, có lúc lại nghiêm túc.

Mà hướng đi của Bạch Trạch và Huyền Mặc, Vương Lục hình như là rất nghiêm túc.

“Tuy rằng ta cũng hi vọng chỉ là vui đùa, nhưng chỉ sợ không đơn giản như vậy.” Nhắc tới đề tài này, Vương Lục cũng có vẻ có chút bất mãn. “Kỳ thật chuyện này bản thân ngươi hẳn là rõ ràng nhất, bởi vì bản thân ngươi phải gánh trách nhiệm tương đối, đứng đầu Địa Tiên, ngươi quả thực không hợp cách.”

Đế Lưu Tôn có chút bực bội: “Đúng vậy, ta không phải lãnh tụ hợp lý, nếu không năm đó Tôn Bất Bình cũng không được thuận lợi lên ngôi như vậy. Trước khi hắn ta công pháp đại thành, là ta chủ động nhường đường cho hắn... Nhưng hai người Huyền Mặc và Bạch Trạch bỏ trốn có gì quan hệ với ta?”

Vương Lục nhìn Đế Lưu Tôn một chút, trầm ngâm một lát: “Xem ở chúng ta đặc huấn nhiều năm như vậy! Phần trên, ta nói thẳng nói thẳng ngươi không ngại chứ?”

Đế Lưu Tôn mất kiên nhẫn nói: “Nói đi.”

Vương Lục trầm mặc một chút, thu liễm tâm thần, tận lực để cho mình không toát ra vẻ khinh bỉ, sau đó mở miệng nói: “Ngươi có biết Huyền Mặc một mực thích Tôn Bất Bình hay không?”

“Cái gì?” Đế Lưu Tôn trừng to mắt, vẻ mặt không cẩn thận ngày chớ: “Ngươi nói cái gì?”

“... Quả nhiên là không biết a, ta biết mà, với tình thương thấp kém của ngươi, rõ ràng là trọn tròn mắt mà.”

“Rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì, nói rõ một chút: “Đế Lưu Tôn bị thân người công kích, cực kỳ tức giận.” Sao ta lại thấp kém với trọn mắt mù rồi? Thuận tiện thương tình là cái gì?”

“Thời đại từ ngữ hội, năng lực kết giao chỉ vào nhân tế giao, nhìn dáng vẻ ngươi không có bằng hữu liền biết thương tình không cao... Tóm lại, Huyền Mặc đã từng thăm mền Tôn Bất Bình, nhưng bởi vì Tôn Bất Bình đã có chính thể như ngươi, cho nên nàng đành phải giấu tình cảm ở đáy lòng. Tất cả những chuyện này, ngươi làm một trong hai người trong cuộc, chỉ sợ hoàn toàn không biết gì cả.”

Đế Lưu Tôn ra sức nhớ lại một phen, sau đó vẻ mặt khó xử: “Ta... Quả thực không biết, năm đó không có ai nói với ta cả.”

“Ai dám nói với ngươi chứ?” Vương Lục lắc đầu: “Tóm lại, Huyền Mặc thăm mền Tôn Bất Bình không có kết quả, việc bỏ trốn bây giờ đã chôn xuống tai hoạ ngầm rồi.”

“Chờ một chút, ta không rõ, nàng đã yêu thích Tôn Bất Bình, tại sao lại bỏ trốn cùng Bạch Trạch? Cái này không hợp à?” Đế Lưu Tôn nói, lại hỏi: “Vẫn là nói, hai chuyện này thật ra là có tất nhiên liên hệ, chẳng qua ta không hiểu được?”

Wương Lục nói: “Đương nhiên không có liên hệ tất nhiên... Sẽ tạo thành tất cả cái này, có rất nhiều cơ duyên xảo hợp, nhưng nguyên nhân lớn nhất là ở chỗ di chuyển và tự bạo. Nàng thăm mền Tôn Bất Bình nhưng không dám nói toạc ra, nguyên nhân lớn nhất là ở ngươi, mặc dù tình chàng hơi thấp một chút, nhưng hào quang quá chói mắt.”

“Đợi đã, khi đó ta luôn khiêm tốn làm việc mà.”

“Cô nương yêu đương nhiên rất miễn cảm, nàng đương nhiên biết ngươi ưu tú hơn nàng bao nhiêu, bất luận ở phương diện nào nàng cũng không có lòng tin thắng được ngươi. Cho nên đối với ngươi ngay cả địch ý cũng không nhắc lên được. Nhưng tương ứng, ai oán trong lòng nàng lại một mực tích lũy, thống hận sự vô năng của mình, cũng tức giận phong tình Tôn

Bất Bình. Nói đến, năm đó có lẽ Tôn Bất Bình có không ít hồng nhan tri kỷ?”

Đế Lưu Tôn vẻ mặt không hiểu: “Cái gì hồng nhan tri kỷ?”

“... Quả nhiên, sau khi gặp người, những hồng nhan tri kỷ kia như chim thú giải tán. Nhưng đây hiển nhiên không phải phương thức xử lý chính xác. Cũng khó trách trong lòng Huyền Mặc có mụn vạ năm còn sót lại, càng tạo nên loại bệnh tinh thần phân liệt giữa nhân gian và Hồn Độn Luyện Ngục trên trời... Tóm lại, nói đơn giản là Huyền Mặc đối với Tôn Bất Bình có chút ái hận, còn tự phế bản thân mình.”

“Sau đó thì sao?” Đế Lưu Tôn càng ngày càng mất kiên nhẫn: “Đi tới đi lui, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Căn cứ vào hai lý do vừa rồi, nàng dần dần thích Bạch Trạch.” Vương Lục vì vậy mà vào thẳng chủ đề: “Bạch Trạch ở trong đội ngũ lúc đó, hẳn là nhân vật không được ưa thích nhất rồi a, thực lực mặc dù coi như nhất lưu, nhưng giống như chó điên không đầu không đuôi phun lửa, tuyệt đối là do mọi người oán hận quy về a?”

“Tên tạp chủng kia? Hừ, nếu không phải có Tôn Bất Bình ngăn cản, ta đã sớm giết chết hắn rồi.”

“Đúng không? Bạch Trạch sắm vai người tầng dưới cùng ác liệt nhất, nhưng lại thường ở bên cạnh Tôn Bất Bình. Như vậy khi Huyền Mặc tự bạo bỏ rơi thân phận là đối tượng ám luyện của Bạch Trạch, thì hợp tình hợp lý.”

“... Có gì hợp lý?”

“Có những lần thử thách tương tự, một vị Vương gia của tiểu quốc phong lưu đa tình. Vì vậy khi nguyên bản phụ nhân trong lòng trả thù, hắn liền tìm tên ăn mày, đem bản thân mình ra chơi đùa nhưng không có cơ hội chơi đùa mấy trò, còn sinh con trai... Hiện tại Huyền Mặc chính là một người tâm tính như vậy, hắc, tình cảm của con người lại biến ảo khó lường như vậy a.

“Cái này, đây gọi là thương lượng tình cảm ư?” Đế Lưu Tôn thật sự kinh ngạc: “Vậy ta có bằng lòng thương lượng không?”

“Nói hay lắm, không hổ là người đồng đạo cùng tu với ta mười năm tu luyện.” Vương Lục vừa nói, vừa không biết kiếm

được hai chén rượu từ đâu. “Bầm rượu?”

“... Đừng lạc đề, hiện tại ta đã biết Huyền Mặc ở cùng một chỗ với Bạch Trạch, nhưng đây cũng không phải là lý do nàng tùy ý thoát ly đoàn đội, không phục lý do quản lý.”

Vương Lục gật gật đầu: “Không sai, quy củ chính là quy củ, nhưng cá nhân ta đề nghị, trừng phạt hai người bọn hắn, không ngại kéo dài thêm một chút.”

Đế Lưu Tôn hỏi: “Vì sao? Chấp hành chế độ quy tắc nghiêm ngặt, đây không phải là nguyên nhân ban đầu của ngươi sao?”

Vương Lục hí mắt: “Đó là nguyên nhân ta nhờ cậy ngươi và đám Địa Tiên dãn dò, là dùng để ước thúc những người có thực lực siêu quần như bọn họ, chứ không phải dùng để ước thúc người đứng đầu cứu châu như ta. Bất kỳ chế độ quy định nào, đối với người chế định đều là vô hiệu, đạo lý này hẳn ngươi rất rõ ràng mới đúng chứ? Tốt xấu gì cũng là Địa Tiên Chi Vương.”

Đế Lưu Tôn rất bất mãn, hừ một tiếng nói: “Trong đạo của Quân Vương của ta cũng không có loại nội dung này.”

“Cho nên ngươi cũng không phải là một quân vương đủ tư cách... Được rồi, ta làm như vậy cũng là có lý do. Bạch Trạch lúc trước đã không chịu ta quản hạt, nghĩ đến sự tồn tại của hắn đã không cần thiết, ta cũng không quản hắn. Nhưng tình huống Huyền Mặc khác biệt., Nàng quay lưng rời khỏi tổ chức, một mình lao về phía Bạch Trạch, vô luận có bao nhiêu nguyên nhân, trong lòng nhất định là có cảm giác uất ức. Nhưng vào lúc này nếu tùy tiện đi bắt bọn họ trở về, cảm giác bứt rứt sẽ dễ dàng biến thành thẹn quá hóa giận. Chẳng bằng đợi bản thân nàng bị đè nén, khóc lóc chạy về quỳ cầu tha thứ.”

“Ách, dễ dàng như vậy sao?”

“Đương nhiên là có, nàng và Bạch Trạch bỏ trốn là xuất phát từ việc tự bạo mà thôi, nhưng loại tình cảm này lâu dài không được. Sự xứng đôi của vương phi dù sao cũng là vương gia chứ không phải ăn mày. Nhất thời các chiêu trò liên tục có lẽ sẽ cảm thấy vui, nhưng chơi bài tiểu xảo thì sẽ cảm thấy vui., Người luôn phải sinh hoạt. Nàng đi theo bên cạnh Bạch Trạch

có thể có cái gì? Bạch Trạch có thể cho nàng cái gì? Chung quy phải trở về. Khi cảm giác đấng chất toàn diện bộc phát, nàng liền mặc cho người nhào nặn, để nàng đi hướng đông không phải là tốt sao?”

Đế Lưu Tôn nghe xong chỉ cảm thấy đầu óc thật sự có chút theo không kịp: “Đây... đều là do người tính kế, đều là một phần của thương nhân tình à?”

“Có thể nói như vậy.”

“Hắc, như vậy xem ra người thật đúng là ghê gớm, năm đó ngay cả Tôn Bất Bình năm đó cũng không thể đem những chuyện linh tinh loạn này đáp ứng được. Tuy rằng ta không hiểu rõ vì sao, nhưng thường xuyên nhìn thấy hấn lộ ra vẻ phiến não. Đối với hấn mà nói rất ít gặp, bởi vì Tôn Bất Bình cho dù ở thời điểm tuyệt vọng nhất cũng chưa từng khổ não như vậy...”

Vương Lục nhún vai: “Ta cũng không muốn. Làm một tiểu nhị vô ưu vô lự như người cũng vui vẻ nhiều hơn, bất quá kinh nghiệm nhiều cũng không có biện pháp.”

“Trải qua nhiều chuyện? Đến bây giờ người cũng chưa tới sáu mươi tuổi đúng không? Lấy cảnh giới của người mà nói, giống như là trẻ con vậy.”

Vương Lục cười nói: “Sáu? Người cũng đánh giá ta quá thấp rồi, tuy rằng không có cách nào so sánh với đám người ngàn năm nhúc nhích như các người, kiếp trước kiếp này các loại linh lung linh tinh lộn xộn cộng cũng mấy trăm năm rồi. Đặc biệt là có một đoạn thời gian ta si mê du lịch, đã tăng trưởng rất nhiều kiến thức ở rất nhiều thế giới., Chuyện nam nữ ta đã gặp nhiều rồi. Nhớ kỹ có lần gặp phải hồng nhan họa thủy khiến nam nhân trong thiên hạ đều không để vào mắt, không biết thương nhân kia cao hơn bao nhiêu lần so với các người, ta với nàng... Khụ, hay là thôi đi. Tóm lại ta đề nghị chuyện Huyền Mặc và Bạch Trạch tạm thời để đấy, đợi bọn họ trở về sẽ tính sổ.”

“... Người cho rằng như vậy là đủ để ứng đối sao?”

Vương Lục gật gật đầu: “Như vậy là đủ rồi.”

Đế Lưu Tôn nhìn Vương Lục thật sâu: “Nói đi, cách bỏ trốn chỉ là suy đoán của ngươi...”

“Ta quyết định tin tưởng phỏng đoán của ta. Tốt rồi, còn có chuyện khác chưa? Tuần tra hằng ngày của ta còn chưa kết thúc đâu.”

Đế Lưu Tôn lắc đầu: “Tùy ngươi.”

Mà sau khi Đế Lưu Tôn rời đi, vẻ mặt Vương Lục lập tức trầm xuống. Hắn lấy từ trong túi trữ vật ra một cái kính vuông, nhẹ giọng mở miệng.

“Không Thiên, có ở đây không?”

Một lát sau, trên kính tròn hiện ra khuôn mặt một vị tu sĩ Thịnh Kinh.

“Có gì phân phó?”

“Giúp ta kiểm tra hai người kia một chút.” Vương Lục nói, đưa tay về ra chân dung Huyền Mặc và Bạch Trạch trên không trung.

“Huyền Mặc, Bạch Trạch? Đây không phải người của Địa Tiên Trận doanh sao?” Không Tùng nhíu mày: “Đây cũng không phải phạm vi chức quyền của ta.”

“Không sao, ta trao quyền tạm thời cho ngươi. Chuyện này, người bên phía Địa Tiên ta không tin, cho nên chỉ có thể nhờ cậy các ngươi. Chưa chắc là chuyện gì quan trọng, trên cơ bản nên là hai vợ chồng bỏ trốn, nhưng cũng không thể loại bỏ những khả năng khác. Tóm lại là cố gắng tập trung vào bọn họ, nếu có bất kỳ dị biến nào kịp thời báo cáo. Nếu chỉ bỏ trốn bình thường, vậy thì tìm cơ hội đưa tới một tấm chiếu thân mật, tránh cho bọn họ trở mặt với người khác.”

“Đã rõ.”

Vì vậy kính tròn mờ dần, Vương Lục thờ dài, tiện tay bóp nát tấm gương.

Lấy thân phận của hắn lúc này, theo lý thuyết hắn là hiệu lệnh thiên hạ chứ có không tuân theo, nhưng Thịnh Kinh Tiên Môn dù sao cũng là môn phái tu tiên mạnh nhất Cửu Châu, tài nguyên của bọn họ cũng không dễ dàng điều động như vậy. Lấy địa vị hiện tại của Vương Lục, cũng rất khó để nhảy qua

Hà Đồ đạo nhân trực tiếp liên hệ Khổng Lao, tấm gương tròn vừa rồi, dùng một lần thiếu một lần. Bất quá dù sao cũng là đồ vật Địa Tiên, hẳn cũng không cảm thấy lãng phí.

“Trời tính bảy lần vẫn không có kết quả, hai người các ngươi... Tốt nhất là ngoan ngoãn bỏ trốn, đừng để xảy ra sai lầm gì.”

Cùng lúc đó, tại Trung Châu Kỳ Sơn, một thiếu nữ trẻ tuổi hạ cánh tay xuống.

“Chậc, toán toán che trời lại trở nên vất vả như vậy, ta ở lại mười năm đúng là đã thụt lùi rất nhiều rồi... Có điều có thể đọc nhiều sách tốt như vậy, ta cảm thấy vẫn đáng giá.”

...

Thương Khê châu, Linh Kiếm sơn, trên Vô Tướng phong, một tòa cung điện nguy nga lộng lẫy đứng sừng sững bên trong tiên thực xanh um vờn quanh.

Đổi lại là mười mấy năm trước, nơi đây vẫn là một mảnh hoang vu, trên đỉnh núi trụi lủi lười biếng dựng một gian phá phòng, đồ vật đáng giá cơ bản đều bị Phong chủ cầm đi đổi tiền. Nhưng từ khi Vương Lục cùng Cự Thần Bình hợp thể, nhảy vọt trở thành đệ nhất nhân Cửu Châu, quê quán của gã tự nhiên cũng không giống trước kia.

Cho dù không tận lực đi làm, nhưng người biết điều ở đại lục Cửu Châu thật sự quá nhiều, cho dù không thể giáp mặt gặp mặt và bợ đỡ người mạnh nhất Cửu Châu, lén bố trí coi như là một cái mai phục cũng tốt. Vì vậy, lấy hành vi hành động đứng đầu của Khánh Phong làm thương hội thuộc hạ của Huyền Thiên quán., Hấn chủ động đề xuất tu sửa miễn phí Vô Tướng Phong. Sự nhiệt tình dâng trào của hấn khiến cho tiếng gió của chương môn không thể ngăn cản được, bắt đắc dĩ cho đi. Vì vậy chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, Vô Tướng Phong rực rỡ hấn lên, thế cho nên Vương Vũ thỉnh thoảng trở về núi cũng không tìm được nhà...

Đáng tiếc chính là, Vô Tướng Phong mà Khánh Phong thương hành dùng vốn liếng khổng lồ để chế tạo cũng không thực sự phát huy được tác dụng gì, chủ nhân cũ của Vương Vũ sau mấy lần định buôn bán Vô Tướng phong mà không có kết quả, bị Chương môn cấm trở về núi., Quê cũ thì được di chuyển đến một tòa “Cọc trọc” mới mở trên núi Linh Kiếm. Mà đại bộ phận thời gian Vương Lục ở lại Thiên Nam châu đặc huấn và! Phân chia hỏa chủng, thời gian thuộc về chính mình vô cùng có hạn. Bất quá ngẫu nhiên, hấn cũng sẽ ở nơi này nghỉ ngơi một chút, bận rộn nhàn rồi.

Ví dụ như hiện tại.

“Chủ nhân, ao tắm đã chuẩn bị xong, ngài tùy thời có thể dùng.”

Thị nữ phục sức giản dị nhưng ung dung, phong thái tao nhã vì thế chủ nhân địa phương này chỉ dẫn con đường, mỗi một bước đi đều nói rõ đúng bốn chữ này. Cũng sẽ không khiến cho tòa cung điện này cùng chủ nhân cao quý của nó hổ thẹn. Đây là một thị nữ xinh đẹp được huấn luyện nghiêm khắc., Chỉ có cơ cấu thượng đẳng mới có thể dạy dỗ ra được, tuy rằng thân phận là thị nữ nhưng giá trị của thị nữ ở thế gian cao hơn nhiều so với quân vương. Nhưng giờ phút này, tuy cô không loạn nhưng trong lòng khẩn trương sắp ngất đi.

Sau lưng nàng là một người không chút để ý, là đệ nhất nhân Cửu Châu uy danh hiển hách, có vô số kỳ tích và truyền thuyết. Dù chỉ một câu, một chữ thôi cũng đủ khiến những nhân vật đứng đầu đại lục Cửu Châu gió nổi mây vần... Ở trước mặt người như vậy, cho dù là thị nữ đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc nhất cũng khó mà bình tĩnh trở lại.

Mãi cho đến khi đưa Vương Lục vào phòng tắm, thị nữ hầu như không cách nào thuận lợi mở miệng hỏi thăm hẳn có cần hầu hạ hay không. Tuy nhiên Vương Lục khoát tay áo ra hiệu cho nàng lui ra, làm cho nàng coi như khỏi thất lễ. Mà sau khi thị nữ ôm ngực nhanh chóng lui ra, Vương Lục ở trong phòng tắm không chút để ý cởi quần áo, tiến vào ao tắm.

Nước là Thái Cổ Thanh Tuyền vận chuyển từ tiên trì Côn Luân xa xôi vạn dặm tới, đáy ao trải nham thạch tầng sâu của Quân Hoàng sơn, lại có đặc sản Thần Nông bách thảo của Đông Hàng Châu ngâm ở trong nước, phí tổn mỗi lần sử dụng phòng tắm này đều đủ để quét sạch toàn bộ tu sĩ. Nhưng đây chỉ là một chi tiết nhỏ bé không đáng kể trong cung điện mà thôi.

Sau khi Vạn Tiên minh đưa ra tám quy định gia tăng tu tiên giới làm phong kiến tạo, loại xa hoa như vậy trong giới quản lý Vạn Tiên minh đã vô cùng hiếm thấy. Cho dù là tu sĩ có thói quen hưởng lạc xa hoa, cũng sẽ không công khai ý chí phản nghịch cao tầng Vạn Tiên minh vào lúc này, thậm chí đạo nhân Hà Đồ bắt đầu sống đơn giản, bắt đầu sinh hoạt đơn giản, tiết kiệm tài nguyên thì đầu nhập toàn bộ gia nhập vào trong chiến tranh đối kháng với Đọa Tiên...

Đáng giá vào lúc này, tòa cung điện trên Vô Tướng Phong tự nhiên rất nổi bật, nhưng trên Cửu Châu đại lục lại không có

mấy người dám công khai đưa ra ý kiến phản đối. Vương Lục là việc đặc biệt, điểm này cho dù có đồng ý hay không thừa nhận, thì cũng đã là sự thật không thể nghi ngờ. Mặc dù bản thân Vương Lục cũng không nghĩ tới làm đến mức này...

ngâm trong ao tắm nửa canh giờ, Vương Lục lắc lắc đầu, từ trạng thái xuất thần khôi phục lại.

Mặc dù bây giờ hẳn đang nghỉ ngơi, nhưng công vụ nặng nề dù sao cũng sẽ không biến mất, cho nên mặc dù trên người Vương Lục đã nhận được nghỉ ngơi, nhưng tinh thần vẫn căng cứng., Cho dù kế hoạch tiếp theo trong ao đều phải tiêu phí tâm thần để suy nghĩ... Nhưng mà, dựa vào nguyên thần mà Cự Thần binh mang đến để cường hóa, phải cần mấy trăm người liên tục xử lý vô số công việc nặng nhọc cả ngày lẫn đêm, hẳn chỉ mất nửa canh giờ đã hoàn thành, kế tiếp chính thức bước vào thời gian tư nhân.

Thời gian công việc tư nhân.

Vương Lục đưa tay phát trên nước tắm bình tĩnh một cái, lập tức mặt nước như gương chiếu ra một mảnh sơn hà xa lạ.

“Này, có ở đó không?”

Một lát sau, trên mặt nước lộ ra khuôn mặt tươi cười của Vương Vũ, chỉ là trên vẻ tươi cười rất nhanh đã lướt đến một tia kinh ngạc.

“Ồ, à? Không ngờ mấy tháng nay không gặp ngươi lại trở nên hào phóng như vậy? Hay là do dự tài chính của Vạn Tiên minh đã khẩn trương tới mức cần ngươi bán thân thể làm việc buôn bán thân thể?”

Vương Lục không chút khách khí so qua một ngón giữa, sau đó nói: “Ta bên này muốn có chút thời gian tư nhân không dễ dàng, đừng nói nhảm nữa, tiến độ thế nào?”

“Tiến độ cực tốt” Vương Vũ mặt mày hớn hớn: “Ta theo thương đoàn Thác Hoang đi theo Khánh Phong thương hành đến Tây Di đại lục đã được nửa tháng, thành thị duyên hải trứ danh trên biển cơ bản đều ăn qua một lần, tuy không bằng đám tu sĩ Cửu Châu đại lục chúng ta, nhưng cũng không có một phen phong vị, chính thể cơ bản không kém mấy phần, trước đó bởi vì A Uyên, chúng ta có thành kiến quá sâu đối với bọn họ...”

“Người mẹ nó chuyển công quỹ cho ông đây đi du lịch sao?”

“Ai nha đừng nóng nảy như vậy nha, ta đây cũng là có nỗi khổ riêng... Tiểu tử người ngày ngày vui vẻ song tu cùng tiểu loli kia, ta chỉ có thể một mình canh phòng, cho nên ta chỉ có thể hóa cô đơn tịch mịch thành dục vọng...”

Vương Lục giận tím mặt: “Tiện nhân nhà ngươi, trừ lần đầu tiên, ta có lần nào mang ngươi theo đâu? Hơn nữa chuyện trong quá trình song tu ta trước giờ không có ấn tượng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ta cũng không rõ, ngươi rất rõ ràng đấy.”

“... Được rồi, vậy chúng ta nói về chính sự đi.” Vương Vũ bĩu môi, sau đó nghiêm mặt nói: “Ta đã liên lạc được với Hoàng Kim vương, cũng đã đưa ra lời mời hợp tác. Hiện tại đang chờ hắn trả lời, nhưng cá nhân ta cho rằng hi vọng không lớn, tình huống của hắn cũng không lạc quan như trong tưởng tượng, chỉ sợ óc còn không mang nổi mình óc.”

Vương Lục chặc một tiếng, trầm mặc suy nghĩ một hồi: “Hắn đã sống lại được một đoạn thời gian, với thủ đoạn của hắn, không có bất kỳ kẻ nào ở Bắc Di Đại Lục có thể ngăn cản hắn quân lâm thiên hạ, trừ phi là gặp phải khốn cảnh giống như chúng ta.”

“Ừm, ở Cửu Châu có tiên nhân, Tây Di cũng có thần tự, gia đình có chuyện khó khăn a... Ồ, chờ một chút, tín hiệu của Hoàng Kim Vương đã đến, mang đến câu trả lời của hắn.”

Thân thể Vương Lục hơi nghiêng về phía trước trong ao tắm: “Có thể nói là sao?”

Một bên khác trên mặt nước, Vương Vũ cầm một phong thư bằng da dê, vẽ mặt dần trở nên âm trầm. Một lát sau, đầu ngón tay Vương Vũ đã nhen lửa một ngọn lửa, đốt giấy da dê thành tro tàn. Mà ở bên cạnh nàng, một vị tín sứ mặc kim giáp toàn thân vừa sợ vừa giận nhìn nàng, lại không thể tin được có người dám thiêu hủy thư tín của hoàng kim vương.

“Vương Lục, tên kia có chút được một tác lại muốn tiến một thước. Hắn nói hợp tác được, muốn chúng ta bày tỏ thành ý... Hắn muốn thông gia.”

“Quan hệ thông gia? Mẹ nó, dạo này đại lục Đông Tây có đến tập thể tình kỳ không? Bên này bỏ trốn, bên kia lại có quan hệ thông gia... Hấn muốn thông gia với ai?”

Vương Vũ sầm mặt nói: “Lần này ta tới dẫn du, a yếm.”

“Ha ha tiện nhân này, là muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của à.”

Vương Vũ gật gật đầu: “Xem ra tình huống của hấn lạc quan hơn dự đoán không ít, Thần Hiến của Tây Di cũng không tạo thành áp lực quá lớn cho hấn, hoàn toàn không giống bên chúng ta đang trong tình thế nghiêm trọng. Cho nên hấn tự nghĩ có thể nắm giữ chủ động trong hợp tác, mà dám giờ công phu sư tử ngoạm rồi.”

“Nói theo một ý nghĩa nào đó, chúng ta quả thật cần sức mạnh của Tây Di. Pháp tắc khí vận của Cửu Châu không có hiệu quả đối với tiên nhân, ngược lại một ít lực lượng bên ngoài thậm chí vực ngoại có thể đạt được hiệu quả kỳ diệu. Điểm này Thánh Quang giáo đã khiến chúng ta kinh hỉ, nhưng còn chưa đủ.”

Vương Vũ nhắc nhở: “Dẫn người tới giúp đỡ phải thật thận trọng.”

“Ta biết, cho nên mới phái người đi, hiện tại chúng ta về, bên cạnh khó có được bí mật chân chính, có chút việc bản cũng chỉ có thể bí mật nhờ người... Hoàng Kim Vương nếu không biết tốt xấu, vậy phiền người cho hấn biết một chút giáo huấn Ty Lần này là vì tư xuất hành, nên làm ra hành động không liên quan tới Vạn Tiên minh, cho nên người cứ thoải mái đi làm đi.”

“Buông tay làm gì, nói thì dễ thôi, thế nhưng đối phương lại là Hoàng Kim vương đi trên con đường phong Thần, người trồng cây vào một tên kim đan không phục đất nước như ta có thể làm cái gì chứ?”

Vương Lục trầm mặc một lát rồi nói: “Tấm lưới của Tây Di Đại Lục, phiền người thu lại đi.”

“Thu lưới, hiện tại?”

“Ừm.”

“... Biết rồi, mười ngày cho ta.”

“Cho người một tháng, chuyện viện binh còn chưa gấp gấp đến như vậy. Người cứ từ từ mà bắt tay vào, đừng để lại chút tiếc nuối nào.”

“Không để lại tiếc nuối? Thật sự không để lại chút tiếc nuối thu lưới, cho ta một năm cũng không đủ... Cho nên thật không muốn ta tiếc nuối, quay đầu nhớ đưa thêm cho ta một ít tiền.

“Hừ, sau khi trở về thì Vô Tướng Phong này sẽ tặng cho người.”

“Ha ha, một lời đã định.”

Sau đó, Vương Lục chủ động cắt đứt liên hệ với Tây Di đại lục.

Loại truyền tin tiên thuật vượt qua Vô Tận Chi Hải này tiêu hao rất nhiều, cũng nhờ có hắc có cự thần binh vô thượng tiên binh mới có thể tự nhiên thi triển. Đổi lại là các tu sĩ khác, chỉ một thời gian ngắn đối thoại, tiêu hao đủ để táng gia bại sản.

Trong ao tắm, Vương Lục thở dài một hơi. Kế tiếp mới thật sự là thời gian tự nhân nghỉ ngơi, nhưng mà dựa theo thời gian, khoảng cách nghỉ phép kết thúc cũng chỉ còn một hai canh giờ.

Nhìn bốn phía, Vương Lục bỗng nhiên phát hiện chính thể bố cục của cung điện này, hình dáng tựa hồ rất hợp khẩu vị của hắn, trước đó ngẫu nhiên mấy lần tới đây nhưng cũng không kịp chú ý tới.

Thật sự muốn đem cung điện đẹp trai như vậy đóng gói tặng cho Vương Vũ sao? Nói thật có chút không nỡ chút nào... Chờ đã, vừa rồi nói là Vô Tướng Phong tặng cho nàng, nhưng không nói còn tặng kèm theo cả kiến trúc cùng thảm thực vật bên trên a, năm đó nàng làm một Vô Tướng Phong thật tốt, dựa vào đâu mà giá trị gia tăng không đủ bù đắp chứ? Trên đời này có tiện nghi như vậy chứ?

Nghĩ tới đây, Vương Lục đứng lên.

“Người đâu, chúng ta chuẩn bị dời đi.”

...

Thời gian thấm thoát thoi đưa, năm năm thoáng cái đã qua.

Trong năm năm, Vạn Tiên minh vẫn duy trì tốc độ phát triển khiến người ta hoa cả mắt. Thể chế tập quyền cao độ còn chưa hiện rõ xu hướng suy tàn, trước mắt đại lục Cửu Châu vẫn hưởng thụ lợi ích do tập quyền chế mang lại.

Man địa Thương Khê châu được Vạn Tiên minh chia thành “Khu vực huấn luyện thứ năm mươi mốt” để kiến thiết càng lúc càng hùng vĩ.

Trong phương viên năm trăm dặm, trên chín tầng trời, chỉ xuống vực sâu vô tận, tất cả đều đã cải tạo thành tập thể hóa hình tháp kém của Cự Thần binh: nơi huấn luyện xưa. Nơi này tập hợp kỹ thuật bén nhọn nhất của Vạn Tiên minh, cùng với tài nguyên khổng lồ nhất. Làm lá bài tẩy mạnh nhất để chống lại chiến tuyến của Đọa Tiên., Khu thứ năm mươi mốt cũng xứng đáng được hưởng đãi ngộ như thế. Căn cứ chính thể quy hoạch của Thông Thiên Thánh Đường, nơi đây sẽ bồi dưỡng ra một trăm người có thực lực có thể so với xe công kích của Chân Quân, hơn nữa theo sự phân tích của Vương Lục với Cự Thần binh hóa chúng, khả năng xây dựng cổ đại cũng đang không ngừng tăng lên, tiền đồ không thể hạn lượng.

Đương nhiên, thời gian năm năm còn chưa đủ, Vương Lục nỗ lực không ngừng, số lượng thiết bị đóng cổ đã đạt đến ba mươi đài, mà dưới sự cân bằng của Vạn Tiên minh, người điều khiển phi hành lập tức tập hợp ở khu vực thứ năm mươi mốt, đồng bộ với cơ thể đã trang bị xong, từ đó bước lên một con đường tiên hoàn toàn mới, thực lực đột nhiên tăng mạnh.

Thời gian năm năm, ba mươi bực Triều Cổ, tiến độ so với dự đoán phải nhanh hơn năm thành. Mà nhóm đứng đầu mười hai đài Trát Cổ lại có thực lực Hóa Thần đỉnh phong, trong đó có mấy người xuất sắc nhất, tỷ như Quỳnh Hoa, Chu Thi Dao... Lại càng miễn cưỡng so được với Chân Quân.

Nhưng Vương Lục vẫn còn bất mãn với chuyện này, bắt đầu từ hai năm trước, hẳn liền ở lại khu vực thứ năm mươi mốt thường xuyên, tự mình đốc thúc cùng đám người chỉ đạo Trát

cổ tiến hành đặc huấn hàng năm mười một khu gà bay chó sủa, đám người lái tàu vốn thành thạo thành thạo điêu khắc ở Vương Lục càng ở trước tiêu chuẩn nghiêm khắc kêu khổ không ngừng.

Đối với điều này, nhóm bánh lái đương nhiên đầy một bụng oán hận, nhưng Vương Lục vẫn luôn sắm vai bạo quân, dùng sức mạnh để trấn áp tất cả những âm thanh phản đối kia... Nhưng mấy người gần đây có quan hệ với Vương Lục lại nhận ra một chút hương vị khác thường.

“Ta đoán hẳn đã thất tình.”

Đường ăn thứ năm mươi một, Chu Mộc Mộc tức giận bất bình nói: “Nếu không phải như thế, làm sao lại làm ra loại đặc huấn không có nhân tính này, rõ ràng là mượn cơ hội cho hả giận mà.”

Một vị thiếu nữ tướng mạo thanh tú ngồi cùng bàn, dáng người sung mãn, vẻ mặt kinh ngạc: “Ồ ồ? Vương Lục sư huynh thất tình rồi? Từ khi nào, làm sao lại như vậy?”

Chu Mộc Mộc đầy bất đắc dĩ nhìn nàng: “Luu Ly muội tử, trên mặt ngươi dính gạo rồi...”

“Dạ vâng” vội vàng cạo xuống.

Mà bên cạnh Luu Ly, một người trẻ tuổi gương mặt mang vết sẹo, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị, phủ nhận: “Ta không cho rằng Vương Lục trưởng quan sẽ làm ra chuyện công tư bất phân. Hơn nữa, thất tình với đặc huấn có liên hệ gì?”

Chu Mộc Mộc thở dài: “Có giải thích với người cũng phí công.”

“Không đúng, loại bài danh kỳ thị này thứ lỗi cho ta không thể chấp nhận, ta cho rằng đối với chiến hữu, lý giải và bao dung lẫn nhau là sự ăn ý trọng yếu trong lúc tác chiến...”

Thấy Hạng Lương nghiêm túc muốn thảo thảo bất tuyệt, Chu Mộc Mộc đành phải hỏi ngược lại: “Hạng Lương, người biết cái gì gọi là yêu không.”

Hạng Lương nghiêm túc gật đầu: “Đương nhiên biết rõ, một trong những nghi thức mà nhân loại phải làm sinh sản con cháu.”

“Ân, vừa rồi có người nhắc tới phồn vinh? Đề tài này sao có thể bỏ lại ta.”

Đang khi nói chuyện, một tu sĩ đầu trọc bụng một chậu thịt lớn chạy tới, thành thật không khách khí ngồi ở một bên bàn, mỉm cười nhìn Chu Mộc: “Ta là đệ tử của đại sư sinh sản ở Cửu Châu, có vấn đề gì hỏi ta a.”

Chu Mộc Mộc lộ vẻ chán ghét: “La Tiêu... Ta thật kỳ quái vì sao Vương Lục lại điều loại người như người vào năm mươi một khu.”

“Ha ha, đương nhiên là bởi vì ta mạnh.”

Mười sáu năm trước, La Tiêu dùng sức một người kéo toàn bộ màu đen xuống nước, từ đó để Vương Lục có cơ hội lấy được truyền thừa của Tôn Bất Bình trong Lôi Trì, có thể nói là công lao cực lớn. Ít nhất trong thời khắc đó, công lao của hắn không ai có thể sánh bằng. Vì thế Đấu Thần Huyết hùng hực thiêu đốt, chẳng những giải trừ nguy cơ cản trở của thần huyết mà còn thúc đẩy tu vi tiến lên cảnh giới hoàn toàn mới không thể tưởng tượng nổi. Về phần sau Vương Lục và Cự Thần Bình hợp thể, nhanh chóng tấn thăng lên đệ nhất Cửu Châu, Đấu Chiến Thần Huyết của La Tiêu đã khóa chặt mục tiêu hoàn toàn mới: Đọa Tiên.

Mà La Tiêu ở trạng thái này, tự nhiên có tư cách gia nhập khu vực năm mươi một, trở thành lực lượng trung tâm của Vạn Tiên minh. Chẳng qua nhân duyên của y thiếu giai, ở khu năm mươi một gần như không có bằng hữu. Chỉ thỉnh thoảng uống rượu ăn thịt với Lưu Ly tiên nói chuyện vài câu.

Tuy nhiên bản thân La Tiêu đối với chuyện này đương nhiên là không ngại chút nào, từng có lúc trước, hắn ở trước mặt Quỳnh Hoa và Ngũ Tuyệt Thủ tịch vẫn chỉ là một tiểu nhân vật bé nhỏ không đáng kể, lúc này đã đứng trên cùng một bậc thang, so với điềm này, người khác có thích hắn hay không thì có cái gì để nói?

La Tiêu cười nói với Chu Mộc: “Kỳ thật ta ủng hộ ý kiến của người, gần đây theo ta quan sát, Vương Lục thật sự là tồn tại khả năng đói khát. Để Lưu Tôn trung thành của hắn đã liên tục hơn mười ngày không thấy tăm hơi, mà một vị hồng nhan tri kỷ khác của hắn đã mất tích., Cũng là một mỹ nhân sư phụ của

hắn, cũng đã rất lâu rồi hắn không tới đây, nghe nói mỗi ngày đều lưu lại doanh địa của người Tây Di, chuyện trò vui vẻ với đám người dị vực tóc vàng mắt xanh kia... Nếu đổi lại là ta, chỉ sợ trong lòng cũng sẽ tức giận mà chuyển giận sang người khác.

“Này này này, người nói chuyện chú ý một chút, tự tìm đường chết cũng không cần liên lụy đến chúng ta... Người thật sự cho rằng Vương Lục không nghe thấy người nói chuyện hay sao?”

La Tiêu thân nhiên nói: “Nghe thấy ta cũng nói như vậy, hắn còn có thể giết ta diệt khẩu sao? Cùng lắm thì gia tăng cường độ giáo huấn trả thù thôi, dù sao ta cũng không phải món ăn ngon nhất, sau này cũng có mấy người không bằng ta.”

Cùng lúc đó, chỉ huy thất cao nhất năm mươi một khu, vẻ mặt Vương Lục nhe răng cười nhìn hình ảnh chiếu ra trong thủy kính trước mắt. Trong phòng ăn, một nhóm người nhỏ nói chuyện với hắn không sai chút nào.

“Hắc, xem ra cường độ giáo huấn vẫn còn yếu, lại còn có tâm tư ở chỗ này truyền ta bát quái...”

Lúc này, bên tai Vương Lục vang lên thanh âm của một nữ tử: “Trên thực tế bọn họ nói cũng không có gì sai, tình huống tâm lý của người hiện tại đích xác không tốt lắm, nhất là sau khi Đế Lưu tôn đi, biểu hiện của người rất rõ ràng.”

Hiện giờ, việc Vương Lục trở thành đệ nhất Cửu Châu, người có thể ở bên cạnh hắn thẳng thắn không kiêng dè gián ngôn cũng không nhiều. Thậm chí ngay cả các trưởng lão Thông Thiên Thánh Đường cũng sẽ suy nghĩ cẩn thận tìm từ, nhưng có người lại luôn luôn không nói, có chuyện thì cứ nói thẳng — kiếm linh Lương Thu đã theo hắn nhiều năm.

Với tư cách là son phấn kiếm linh, sau khi Vương Lục hợp thể cùng Cự Thần Bình, Lương Thu cũng thuận lý thành chương trở thành người quản lý vũ khí Cự Thần bình không chế hệ thống, cùng với Vương Lục bản nhân mật bất phân, như là phụ tá đặc lực. Dưới loại quan hệ thân mật này, nói chuyện của nàng cũng không cần phải cố kỵ điều gì.

“Trường Đạt mười lăm năm thân mật quan hệ, để giữa các người sinh ra ràng buộc mãi liệt, mặc dù bản thân người một mực đối gạt mình gạt bỏ ý đồ phủ nhận...”

“Dừng lại, có phải gần đây người đang xem tiểu thuyết thoại hay không?”

“Là Lạc Tuyết tiên tử?”

“Ừm, gần đây ta và các tiên bảo khí linh bên Địa Tiên kia từng tụ hội một lần rồi, các nàng cho rằng ta mượn không ít sách vở cho rằng hấp thu tri thức từ tác phẩm nghệ thuật cũng không phải là chuyện xấu.”

“Nhưng đem nội dung tiểu thuyết sinh hoạt trong hiện thực thì lại ngu không thể bằng Lương Thu, người có thời gian xem ngôn tình tiểu thuyết ý dân ta, không bằng thật sự đang nói chuyện yêu đương, người cũng là lão đại không nhỏ, cần ta giúp người kéo dây đỏ không?”

“Không cần thanh âm của Lương Thu nghe có chút buồn bực: “Không nói với người nữa, ta đi điều động điện tử thử Dương thử.”

Vương Lục nhún nhún vai, trên mặt nở một nụ cười, nhưng rất nhanh liền thu liễm lại.

Tâm tình của hắn đích thật là không tốt lắm... Đối với mấy người Chu Mộc Mộc huấn luyện đặc biệt cũng có vài phần dụng ý giảm bớt áp lực.

Nhưng nguyên nhân tâm tình ác liệt không phải là thất tình, mà là thất liên.

Hắn đã mất đi liên hệ với một nhân vật trọng yếu, mà cho đến tận lúc này, người nọ đã mất tích mười ngày, ngay cả một chút manh mối cũng không có.

“Giám sát sứ của Thịnh Kinh Tiên Môn thế mà lại nói mất như chó, hắc hắc, chỉ sợ cho dù bản thân Khổng Chương chủ động phản bội cũng trốn không thoát như vậy.”

Sau khi Khổng Chương thất liên, Vương Lục lấy Thần Toán chi thuật liên tục thôi toán hơn mười lần nhưng toàn bộ đều thất bại, điều này hiển nhiên là có người cố ý che đậy thiên cơ. Mà hiện tại Cửu Châu, người có thể qua mắt được Vương Lục

Thần Toán có thể đếm trên đầu ngón tay, Đế Lưu Tôn tính một cái, tính Tiên Lục Biệt Trần thì miễn cưỡng tính một cái, Linh Kiểm Chương môn Phong Ngân có lẽ cũng có thể tính toán, còn lại cho dù Thiên Luân Chân Quân cũng tuyệt địch không được thần toán thuật của cự thần binh.

Như vậy tu vi chỉ là Kim Đan cảnh, Khổng Chương đương nhiên không thể đánh đồng với Đế Lưu Tôn.

“... Xem ra, trải qua năm năm dò xét, cuối cùng hẳn đã đạt được thu hoạch.”

Năm năm trước, Vương Lục trao cho Khổng Chương điều tra việc Bạch Trạch và Huyền Mặc bỏ trốn, kết quả năm năm sau vẫn không có bất cứ kết quả gì. Năm năm sau, Vương Lục gần như quên mất chuyện này, Khổng Chương lại đột nhiên mất tích, sao có thể không khiến người nghi ngờ.

“Bạch Trạch và Huyền Mặc mất tích năm năm cũng không tính là gì, hai đôi cầu nam nữ kia một lòng muốn bỏ trốn đúng là không dễ dàng tìm được bọn hắn. Nhưng Khổng Chương biến mất, lại chỉ có thể nói rõ một điều. Gia hỏa trốn tránh mười lăm năm cuối cùng cũng lộ ra chân tướng.”

Cùng lúc đó, tại vùng đất hoang vu ở Thương Khê châu, nơi biên giới của vùng đất bao la, một thiếu nữ trẻ tuổi chậm rãi buông cánh tay đang nâng lên cao.

“Phù, thật nguy hiểm a, thiếu chút nữa đã bị tâm huyết thân mới đột nhiên xuất hiện này khóa chặt... gia hỏa này, mười lăm năm qua càng ngày càng trở nên mạnh mẽ rồi.”

Phía sau thiếu nữ có hai người một nam một nữ, ai cũng trầm mặc không nói một lời.

Thiếu nữ nói: “E rằng kế hoạch sẽ thoáng thay đổi một chút, trước khi lấy ra di sản của tên Phong Nguyệt ngu ngốc kia, phải cân nhắc khả năng chính diện tác chiến với Vương Lục.”

Người đàn ông phía sau khàn giọng mở miệng: “Người chắc chắn ông ta sẽ phát hiện ra chúng ta?”

“Cái tên ngu xuẩn nhà ngươi về sau đừng gọi là Bạch Trạch, đổi tên ngu ngốc đi.” Thiếu nữ tức giận lườm hắn một cái: “Vừa rồi cái tên Khổng Chương tiểu côn trùng làm cái gì, ngươi không nhìn thấy sao?”

“Hắn đã chết.”

“Đúng vậy a, trừ phi Vương Lục chết rồi ngu như người, nếu không nhất định sẽ phát hiện dị thường của ta vốn là muốn chế ngự hắn, nhưng không ngờ động tác của hắn quá nhanh, không chút do dự liền đem hình thần câu diệt, chỉ lấy cái này để hướng Vương Lục phát ra cảnh cáo... Hắc, sớm biết như vậy ta sẽ không vừa đọc sách vừa động thủ, động tác chậm chạp đi rất nhiều.”

Thiếu nữ vừa oán trách sai lầm của mình, vừa nghiêm mặt nói:
“Chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu đi, bất cứ lúc nào Vương Lục cũng có thể giáng lâm.”

...

Tại vùng hoang dã Thương Khê châu, cách bờ hồ cách năm mươi một khu vực ngoài ngàn dặm, Vương Lục đang đứng sóng vai cùng với đàn khô chân quân của Quân Hoàng sơn, nửa người đàn khô đạp nửa chân trên mặt hồ tạo nên từng gợn sóng.

Một lát sau, Cơ Cẩm Chân Quân gật đầu: “Không sai, là mùi của Đọa Tiên.”

Vương Lục nghe vậy lập tức nhíu mày, dùng sức đánh ra một quyền.

“Đúng là bị nắm trong tay điếm mù, không nghĩ tới tên kia lại gan to bằng trời chạy ở đại bản doanh của lão tử...”

Lệ Cẩm Chân Quân nói: “Tuy nói là điếm mù, nhưng loại hành động kiếm đi đường kiếm này mang ý nghĩa nguy hiểm cực lớn, chấp nhận mạo hiểm cũng phải có mưu đồ, nàng làm như vậy có ý nghĩa gì?”

Vương Lục cũng không rõ: “Hoang man có chỗ nào đáng để nàng mạo hiểm? Không có quán trà của nữ bộc, cũng không có con phố xung quanh tiểu thuyết, nàng tới nơi này làm gì?”

Lệ Cẩm Chân Quân lắc đầu: “Chuyện này phải hỏi người mới đúng. Hậu hoa viên tại vùng man hoang luôn luôn là Linh Kiếm phái, nếu người không biết thì sẽ không có người khác biết được.” Dừng một chút, cây đàn khô lại nói: “Không có chuyện gì khác, ta đi trước đây.”

Vương Lục chấp tay: “Cảm tạ chân quân đã ra tay tương trợ.”
“Không cần.”

Cầm khô được đưa đi, Vương Lục rất nhanh lâm vào trầm tư.

“Rốt cuộc nơi hoang man này có chỗ nào đáng để mạo hiểm... Xuất kỳ bất ý dám trực đảo Hoàng Long sao? Chắc không ngốc như vậy chứ, ta tọa trấn ở đây đã nhiều năm, e là ả sẽ không dễ dàng tới đây tìm chết. Như vậy chẳng lẽ là nhận lấy di sản của Phong Nguyệt tiên sinh? Đúng vậy?, Khả năng này rất cao, Phong Nguyệt là đội quân tiên phong của Đọa Tiên,

được thượng giới gửi gắm kỳ vọng cao nhất, chuẩn bị đầy đủ nhất cũng là tốt nhất., Nếu không phải trên tay Hương Lý người ăn phải thiệt thòi lớn, chỉ sợ thật sự có thể để cho hắn làm thành công. Mà tên kia trước khi cùng ta đồng quy vu tận, đích thật là lưu lại vài thứ, bất quá nếu vì món đồ kia mà đến, như vậy... Hạ Tiểu Hà tiên bối, người tại vùng đất hoang dã này chỉ sợ là nhất định không thu hoạch được gì rồi.”

Vừa nói, Vương Lục vừa dần dần lộ ra nụ cười.

“Tốt lắm, cuối cùng cũng bắt được quyền chủ động về rồi. Tiếp theo, ta chờ người ở chỗ di sản của Phong Nguyệt, đừng để ta đợi lâu quá.”

Sâu trong đầm lầy hoang vu, một thiếu nữ mặc quần áo hoa lệ màu đen, đầu đội trang sức tai mèo, sau thắt lưng rủ xuống một cái đuôi mèo lông xù lơ lửng ở giữa không trung, lấy ống tay áo rục rỡ che miệng mũi, lông mày lá liễu nhẹ nhàng buồn bực nói: “Rốt cuộc hai người các người có tìm được không? Tốt xấu gì cũng là tu sĩ Đại Thừa kỳ, nửa bước chân bước vào ngưỡng cửa Tiên Giới, không phải là ngay cả tìm đồ vật cũng cần nhân giáo đó chứ?”

Chốc lát sau, mùi hôi thối! Trong bùn toát ra một mảng bọt khí, hai người Bạch Trạch và Huyền Mặc tự mình bung ra màn hào quang từ trong vũng bùn chui ra.

“Chẳng có gì cả.”

“Không thể nào!” Hạ Tiểu nói như chém đinh chặt sắt: “Tên Phong Nguyệt ngu ngốc kia chính là vẫn lạc ở đây, căn bã của thi thể hóa thành vùng u vũ này, mùi tanh tươi độc đáo kia sắp khiến ta nôn ra rồi. Di sản của hắn nhất định là ở chỗ này!”

Bạch Trạch và Huyền Mặc liếc nhau, Bạch Trạch khàn giọng hỏi: “Nếu như nói, người tên Phong Nguyệt kia bị giết sau khi giáng lâm, di sản gì của hắn cũng có thể bị người ta đoạt mất sao? Người tìm ở đây, không khác gì khắc kiếm trên thuyền.”

“Không cần người phải dạy ta phải tìm bằng cách nào! Lúc ta đạt thành tựu bảo vật trong Hư Cảnh mê cung, người còn đang bú sữa mẹ trong lòng nhân tình đấy!” Hạ Tiểu Hà tức giận trừng mắt nhìn hắn một cái. “Tiên bảo thượng giới biến hóa

khó lường, chỗ thần diệu vượt xa đám con sâu cái kiến các người có thể lý giải. Nếu không phải ta điểm hóa hai mắt của các người, thì thứ kia coi như đặt trước mặt các người, các người cũng sẽ coi như không nhìn thấy.”

Huyền Mặc nghe xong không khỏi nhú mày: “Như không thấy?”

Thái độ của Hạ Tiểu đối với Huyền Mặc lại ôn nhu hơn không ít: “Cảm giác của con người là có cực hạn, ví dụ như người bình thường không tu hành, không cách nào nghe được âm thanh cao hay thấp liên tiếp, không cách nào nhìn thấy quang mang đặc biệt. Mãi đến sau khi tu hành cảm giác vực mở rộng, mới có thể phát hiện thế giới có thêm rất nhiều sắc thái.”

Huyền Mặc gật đầu: “Đúng vậy... Như vậy, bảo vật của Tiên giới chính là tồn tại theo cách lý giải của chúng ta, cho nên chúng ta không cách nào quan sát, cũng không thể chạm vào?”

“Không được tiên nhân trao quyền, các người ngay cả tư cách quan sát cũng không có... đừng nói tới Thương Lan, lực lượng ngu ngốc kia tuy mạnh, nhưng chưa bao giờ động não, thêm nữa cưỡng ép hàng lâm hao tổn, ai cũng không yên tâm giao bảo vật cho hắn, cho nên lúc hắn hạ giới là lao ra trần trường. Bằng không các người cho rằng chỉ bằng đám rác rưởi các người cũng có thể trấn áp được hắn?”

Huyền Mặc hỏi: “Nhưng vừa rồi chúng ta tìm tòi toàn diện đáy đầm lầy một lần, cũng không tìm được thứ người nói.”

“Hai người các người thật sự là phé vật! Chuyện gì cũng muốn đích thân ta ra tay sao! Ta muốn đổi ý, không mang các người chơi đùa nữa!” Hạ Tiểu có chút buồn bực, sau đó có chút do dự, nàng từ giữa không trung hạ xuống, đôi giày nhỏ màu đen bóng loáng đập lên trên mặt đất ẩm ướt, sau đó lập tức bay lên không trung? Không được hay không, ta chết cũng không cần đập vào món đồ này! Ừm, chắc chắn đồ vật không ở nơi này.”

Trở lại giữa không trung, Hạ Tiểu nhấp một cái giá, ngón cái giữa ngón tay phải chạm vào nhau, hít vào một hơi thật sâu... Sau đó ho khan kịch liệt.

“A a a a phiền quá! Con tiện nhân Phong Nguyệt này quả thực thối chết! hun cho ta ngay cả tiên tính cũng không tính ra!”

Giữa không trung, sau khi tính tình tốt hơn, Hạ Tiểu đỏ mắt và mũi, nhẹ giọng nói: “Nhưng mà, tính ra được một đầu mỗi là vật kia ở ngay Thương Khê châu, để ta xem thử vị trí cụ thể... Chắc, hay cho ta một nơi nghèo nàn.”

Thương Khê châu nằm ở góc Đại Lục Cửu Châu, mấy vạn năm trước đây luôn đóng vai nhân vật xa xôi và lạc hậu, cho dù là tu tiên giới hay phàm giới đều kém một cấp bậc so với Trung Châu phồn hoa. Có lẽ Vương thành phàm gian ở Thương Khê châu sẽ chỉ là tiêu chuẩn phủ thành bình thường ở Trung Châu.

Về sau, theo sự quật khởi của Linh Kiếm phái, nhất là sau khi Vương Lục điều khiển Cự Thần binh trở thành người đầu tiên không còn gì để bàn cãi trong Cửu Châu, Thương Khê châu bắt đầu trở nên hưng thịnh. Mặc dù mấy vạn năm sau đó rất khó nghịch chuyển một thời gian, nhưng trên đất đai Thương Khê châu đã có thêm không ít kỳ tích.

Tỷ như tòa hùng thành tu trúc tại khe núi này chính là một trong những kỳ cảnh nổi danh thế gian ở Thương Khê châu.

“Các vị du khách, mọi người chú ý nhìn bên tay trái, dưới ánh mặt trời thắp cao to lớn lóng lánh ánh sáng nhu hòa óng ánh., Chính là cảnh quan trọng chúng ta hôm nay cần du lãm: Trí Vương thành. Tên như ý nghĩa, trí nghĩa của Trí Vương thành là chỉ Trí giáo, sáng tạo ra trí tuệ của dân chúng. Mà Vương đã là dòng họ của Tiên vương sáu tuổi., Đây cũng là tiểu sơn thôn ban đầu được đặt tên: Vương gia thôn. Nơi này chính là thôn dân của đệ nhất nhân cửu châu chúng ta tôn kính, cũng là trụ cột của đại danh đỉnh đỉnh giáo. Từng mấy năm trước, Trí Vương thành vẫn là một tiểu sơn thôn lạc hậu phương xa xôi với Quy Nhĩ sơn, nhưng theo sự sáng tạo của Vương lục đại nhân và hấn quật khởi, thôn sơn nhỏ trong vài chục năm ngắn ngủn sinh ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.”

Sau khi người đẹp giảng giải sâu hơn, chiếc phi toa có thể chứa được năm mươi vị hành khách cũng từ từ hạ thấp độ cao, bắt đầu xoay quanh tòa tháp cao kia.

“Có thể rất nhiều người sẽ lấy làm lạ. cầu tai sơn là cái gì, nơi này không phải là Long Giác sơn sao? Trên thực tế mọi người

không ngại nhìn xuống dưới, nếu như không có tòa trí vương thành cao ngất này, thế núi nơi đây phải chẳng rất giống một cái tai chó? Bất quá hiện tại đã có tòa tháp cao này rồi?, Tình huống khác nhau rất lớn... Đương nhiên, Long giác gì đó, ít nhiều có điểm hiểm nghị nịnh nọt, bất quá chúng ta cũng có thể nhìn thấy, sau khi có Trí Vương thành, thế núi nơi đây hoàn toàn khác với tất cả mọi người.”

“Sau đó nói đến tòa thành Trí Vương này, chúng ta thường xuyên nói nó là kỳ tích lớn của Cửu Châu Đại Lục. Tòa thành thành hình tháp này có thể chứa trăm vạn người, gạch đá tường ngoài thành thị do vá thiên thần bùa tạo thành, lực phòng ngự có thể so với linh bảo. Mà đáy tháp thì có nguồn động lực đặc biệt, nghe nói sau khi khởi động có thể nâng đỡ cả tòa thành thị bay lên trời... Mà những thứ này chỉ có thể coi là thành trí vương ngồi trên chín châu trên thành thị không thôi. Vô luận là kinh thành Thịnh Kinh Tiên., Vẫn là thành Phong Đô mới xây dựng sau này, Quần Tiên thành, đều có thần thông và công năng cường đại hơn cả Trí Vương thành, nhưng mà Trí Vương thành có một điểm, mỗi một phần tài liệu xây dựng thành trì này, đều là lấy tài liệu ngay tại chỗ.”

Du khách trên phi toa nhất thời khó hiểu: “Không thể nào? Bồ Thiên Thần Nê trừ Côn Luân tiên sơn ra, không có nơi nào khác có thể sinh sản. Mà Toái Ma Tinh làm tiết điểm tường thành thì đặc sản Trung Châu, đây căn bản là thập cẩm, sao có thể lấy tài liệu ngay tại chỗ?”

Đạo du lã đã mong đợi từ lâu đối với vấn đề này, lập tức gật đầu cười nói: “Vấn đề này hơi hay lắm. Trên thực tế cái này liên quan tới bí mật hạch tâm của Hồ Vương thành: Trong thành có một tòa pháp đàn không gì không làm được, cứ cách một đoạn thời gian lại có thể sản xuất ra các loại thiên tài địa bảo. Mấy chục năm trước khi thành lập cần hấp thu một lượng lớn linh khí., Tài liệu sản xuất cũng là tốt xấu bất đồng, nhưng theo thời gian trôi qua, hiệu suất sản xuất pháp đàn càng đề cao. Nghe nói mười lăm năm trước, đã không cần linh khí đưa vào có thể trồng rộng sản xuất thiên tài địa bảo, mà chất lượng rất cao...”

“Nghe sai rồi đồn bậy đi!” Càng nhiều du khách tỏ vẻ chất vấn, “Trên đời nào có loại bảo bối vô trung sinh hữu này?”

Đạo du lẫm nói: “Chư vị quên Kim Đan chân nhân có thể pháp lực căn nguyên bắt nguồn từ sinh ra sao?”

“Đó cũng chỉ là pháp lực, nào có đạo lý tự dung sinh ra Bồ Thiên Thần Nê!”

“Cho nên Trí Vương thành mới được gọi là kỳ tích.” Mỹ nữ đi dạo vui vẻ ngâm nga. “Ta biết các vị chắc chắn còn có rất nhiều nghi vấn, nhưng sau đó chúng ta sẽ có cơ hội xâm nhập sâu vào trong Hồ Vương thành để quan sát pháp đàn thần kỳ ở khoảng cách gần. Đến lúc đó có nghi hoặc gì chắc chắn sẽ được Trình Dục giải đáp nhất định.”

“Hả? Trí Vương thành có thể công khai cơ mật hạch tâm này?”

“Đúng vậy, bởi vì ngay cả quản lý của Trí vương thành đều không biết nguyên lý vận hành của pháp đàn này... Nghe nói thượng tiên vương lục cũng không thể giải khai hoàn toàn bí mật trong đó, Trí vương thành vì thế mà giải trừ giải thưởng rất cao. Nếu các vị có thể cảm ngộ, có thể thử lĩnh phần tiền thưởng đó.”

Các du khách tự nhiên nhao nhao cười mắng, ngay cả bí mật Vương Lục cũng không giải được, đám du khách bọn họ sao có thể cởi ra được?

Phi toa đến chỗ ngồi phía sau, một vị thiếu nữ đầu đội trang sức mèò con cũng cười, lại cười lạnh.

“Một đám ngu xuẩn, chỉ phát chút công hiệu dự liệu liền coi như kỳ tích, thật sự là buồn cười!”

...

“Mấy vị này, ngài có chắc là muốn ngủ lại ở đây không? Đoàn lữ hành của chúng ta đã sắp xếp xong chỗ ở rồi...”

Đạo Du tiểu thư xinh đẹp cực kỳ xấu hổ giải thích với ba du khách có yêu cầu đặc biệt trước mặt.

Nặc Vương thành là chiến thắng du lịch số một số hai đương thời ở Cửu Châu, không cần phải nói tác đất tác vàng nữa, bởi vì thành thị cũng không phải là để hấp dẫn du khách, bởi vậy phục vụ tài nguyên có hạn, vật quý hiếm., Giá cả của khách sạn nơi này có thể tưởng tượng được, thương hội này mặc dù được gọi là tổ chức đoàn du lịch cấp cao, nhưng xuất phát từ việc cân nhắc cũng thật sự không chọn được khách sạn quá tốt... Đương nhiên, mười sáu cửa hàng lớn của nhân gian đúng là keo kiệt một chút, khiến cho các du khách có nhiều oán hận, bất quá chỉ cần từng kiến thức thu phí của những khách sạn cao cấp trong Hồ Vương thành, có bất mãn hơn nữa cũng đều nuốt vào bụng.

“Khách sạn Trí Vương thành thu phí phi thường đắt, trừ cao tầng Vạn Tiên minh đi lại có thể dùng phí công trả tiền, bình thường rất ít người chọn khách sạn cao cấp. Chúng ta chọn quán trọ này tuy định vị thấp, nhưng có thể bảo đảm phục vụ...”

Đạo du đã nỗ lực thử nghiệm lớn nhất, đáng tiếc cuối cùng vẫn không thể thuyết phục đối phương.

“Không cần, bọn ta không quan tâm đến tiền.”

Lúc ấy đạo du du đã hận đến nghiến răng, nếu thật sự không để ý đến tiền, vậy thì vừa rồi lúc dẫn các người đi mua đồ thế nào cũng giống như Thiết Công Kê!

Trong phòng khách sạn đầu giường như quán trọ của Trí Vương thành, Hạ Tiểu với bộ dạng vô cùng hứng thú đứng bên cửa sổ quan sát đường phố đèn đuốc sáng trưng bên dưới.

“A, thế giới của giun đé quả nhiên cũng rất thú vị, nếu như hủy diệt tất cả những thứ này thật sự là quá đáng tiếc a.”

Huyền Mặc nói: “Nếu đáng tiếc, dứt khoát nghĩ biện pháp thuyết phục đồng bạn của người từ bỏ đại thanh tủy...”

“Nếu có thể thuyết phục người khác đơn giản như vậy, ta cần gì phải bôn ba ngược xuôi như vậy. Năm năm qua ta xem thời gian chơi bài của tiểu thuyết còn chưa tới một nửa lúc trước, thật sự là tra tấn như địa ngục a.” Hạ Tiểu Hà nói xong, lấy từ trong tay áo ra một quyển sách quý hiếm, đọc rất nhanh, về mặt cũng hòa hoãn lại rất nhanh, phảng phất như gặp phải họa nặng tìm được linh đan diệu dược.

Sau một lúc lâu, Hạ Tiểu Hà lại nói tiếp: “Hơn nữa cho dù ta thật sự thuyết phục được bọn họ, kết quả của các người cũng sẽ không có thay đổi gì đâu. Cũng giống như các người nhìn thấy một con bướm mỹ lệ, là sẽ lựa chọn khiến cho nó bay loạn ở những nơi mình không nhìn thấy được, hay là bắt nó làm tiêu bản, lúc nào cũng có thể thưởng thức đây?”

Huyền Mặc lập tức ghen lời.

“Nhưng chuyện này đối với chúng ta mà nói, thật sự quá tàn nhẫn mà...”

“Tàn nhẫn?” Hạ Tiểu khép sách lại, buồn cười nhìn Huyền Mặc: “Người tốt xấu gì cũng là tu sĩ Đại Thừa kỳ, thể ngộ thiên địa đại đạo cũng đã nhiều năm rồi, làm sao ngay cả vật cơ bản như vậy cũng không hiểu? Thiên địa bất nhân lấy vạn vật làm Trâu câu?, Nhân loại đang ở trong thiên địa, thế nào lại là ngoại lệ? Hình thể con người mặc dù phong phú tình cảm như vậy, nhưng xét về chính thể, nhân loại giống như thiên địa vô tình. Khi chúng ta ăn thịt, có nghĩ tới việc động vật tàn nhẫn thế nào không? Nhất là khi săn bắn không cách nào thỏa mãn nhu cầu của thịt loại., Con người dứt khoát nuôi dưỡng gia súc, động vật sống động vật, mục đích duy nhất sinh ra đời là cung cấp thịt cho nhân loại, cảm tình của nó, trí tuệ của nó, tất cả tự do của nó đều không có ý nghĩa. Mà khi động vật gặm cỏ cây để sinh tồn, những cây cỏ bị gặm nát kia lại phải tìm ai để đòi công đạo?”

Sắc mặt Huyền Mặc càng ngày càng trắng bệch, bởi vì những đạo lý này đích thật rất đơn giản, từ lúc còn rất nhỏ nàng đã rất rõ ràng rồi, nhưng mà...

Hạ Tiểu thấy Huyền Mặc không còn gì để nói, lại mở tiểu thuyết ra, vừa nhìn vừa nói: “Thế giới này vốn là như vậy, cái gì mà nhân đạo..., Tàn nhẫn, đều là chuyện cười, xét cho cùng vẫn là lực lượng đủ mạnh. Nhân loại bởi vì lực lượng đủ mạnh mới có thể trở thành chủ nhân cửu châu, trấn áp khiến thiên hạ tinh quái cúi đầu. Mà tiên nhân chúng ta mạnh hơn các người, cho nên tốt nhất là các người cũng ngoan ngoãn cúi đầu., Ngẫm lại nhân loại từ thời kỳ Hồng Hoang đến bây giờ, vì củng cố địa vị bá chủ, diệt vong bao nhiêu chủng loại? Chẳng lẽ những sinh vật kia không có ca khúc hùng hồn bi thương của chính mình? Nhưng đáng chết hay là chết, ngược lại là lợn dê ngoan ngoãn chờ làm thịt tương đối lâu hơn, đây chính là tuần kiệt thức thời đó.”

Bạch Trạch khàn khàn thanh âm nói: “Tiên nhân cũng là người, các người và chúng ta đều cùng giống nhau...”

“Người đang nói đùa à? Tu tiên giới thường xuyên nói một câu không phải là tiên phạm cách biệt sao? Các người đem tu sĩ cùng phạm nhân ly khai, đương nhiên. Vậy tiên nhân chúng ta cùng các người cách ly cũng là chuyện đương nhiên. Hơn nữa tuy nói khởi nguồn tiên nhân là phạm nhân, nhưng khởi nguồn của phạm nhân là cái gì? Các người có tôn trọng khởi nguyên của các người không?”

Nói xong, Hạ Tiểu cũng nhanh chóng xem xong tiểu thuyết trong tay.

“Tốt lắm, đã đến giờ rồi, chuẩn bị động thủ đi.”

Đêm khuya, Trí Vương thành vẫn đèn đuốc sáng trưng như ban ngày, nhưng trên đường hầu như không có một bóng người.

Trong thành thực hành cấm đi lại ban đêm, ngoại trừ một số giai cấp đặc quyền, những người khác ở một canh giờ sau sẽ không được phép ra khỏi cửa, nếu có vi phạm...Kim giáp lực sĩ bản địa nhất định sẽ làm cho người ta kiến thức được bản chất của thành Trí Vương.

Đây cũng không phải là một thành thị du lịch, mà là nguồn gốc của trí giáo, một thánh địa có hàng tỷ tín đồ không lờ, bắt

cứ hành động nào không chịu quản lý đều có thể coi là khiêu khích Trí giáo. Mà thành thị này không có vương pháp, chỉ có giáo pháp, khinh nhờn giả chỉ có một con đường chết.

Mà nếu không phải cầm đi lại ban đêm nghiêm khắc như thế, đối với nhân sĩ tu tiên mà nói, ba đến năm ngày không ngủ đều coi như bình thường, cần gì phải quan tâm khách sạn địa phương có giá cả cao thấp? Ở trên đường ngủ say chẳng phải rất thoải mái sao?

Có điều, giáo pháp lạnh lạnh của Trí Vương thành hiển nhiên không thể ước thúc được tất cả mọi người, chắc chắn sẽ có người khiêu chiến quy tắc của địa bàn, đa số bọn họ đều chết không có chỗ chôn, nhưng cũng có một số ít tinh nhuệ, thực lực của bọn họ vượt qua khỏi phạm trù quản lý của Trí Vương thành, có thể tới lui tự nhiên.

Hiển nhiên đám người Hạ Tiểu Hà thuộc nhóm này. Hai vị Chân Tiên, thực lực như vậy cũng đủ để vào bẫy ra trong đại bản doanh của Thịnh Kinh Tiên Môn, chứ đừng nói là một thành Trí Vương.

“Phía dưới.”

Hạ Tiểu nhắc tay chỉ xuống dưới chân, sau đó thân hình lóe lên tiến vào con đường đá màu trắng nhẵn bóng, Huyền Mặc và Bạch Trạch theo sát phía sau. Mà lúc này, một đội lực sĩ giáp vàng đi sát qua bọn họ, cứ như không có chút quy định nào.

“Xuống dưới nữa.”

“Xuống dưới nữa.”

Hạ Tiểu dẫn đội, lặn xuống hơn hai mươi tầng trong Hồ Vương thành nhưng vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại. Mà lúc này đã không còn là khu vực mà Trí Vương thành mở với ông ngoại nữa, là cấm địa rất rõ ràng.

Trong cấm địa tất nhiên ẩn giấu bí mật của Trí Vương thành, nhưng Hạ Tiểu làm như không thấy, tiếp tục lặn xuống.

“Còn chưa tới sao? Ta nhớ tiêu chí khu vực hạch tâm Trí Vương thành đã qua thật lâu, nơi này đã bị xâm nhập rất nhiều dưới lòng đất a.” Sau khi lặn xuống hơn mười dặm, Huyền Mặc nhìn không được mở miệng hỏi.

Lúc ban đầu, hai bên đều có dấu hiệu của Trí giáo, nhưng bây giờ đã tối đen như mực, hoàn toàn là nham thạch và đất.

“Rất nhiều?” Ánh mắt Hạ Tiểu Hà vẫn tập trung ở dưới chân, khẽ cười nói: “Thành thị này mới vừa lộ ra một góc núi băng. Người cho rằng bộ phận trên mặt đất là chính sao? Quá ngây thơ rồi! Đây chính là di sản Tiên giới! Cho dù là con kiến hôi có nghiên cứu thêm một trăm năm nữa cũng đừng mơ tưởng hiểu rõ huyền bí của nó. Xem kỹ đi, kế tiếp sẽ khiến cho các người mở rộng tầm mắt!”

Vừa dứt lời, cảnh sắc trước mặt ba người bỗng nhiên thay đổi, một huyết động đen kịt, thâm thúy hơn cả thương khung cùng tinh không.

Hạ Tiểu rõ ràng lộ ra vẻ mặt hưng phấn, mà Huyền Mặc và Bạch Trạch thì rơi vào trạng thái đại ra.

Thân là Địa Tiên, bọn họ đã nhìn ra một tia huyền bí. Hang động này cũng không phải là thứ thuộc về đại lục Cửu Châu, liên thông cũng không phải bất cứ chỗ nào ở đại lục Cửu Châu, thậm chí không phải một không gian nào mà họ đã biết. Đây là một chí bảo Tiên Thiên... chỉ sợ tồn tại trong thời kỳ khai thiên tích địa!

Chỉ có chí bảo Tiên Thiên mới có thể có được khí tức hoàn toàn không thuộc về đại lục Cửu Châu, mà giá trị của Tiên Thiên chí bảo đã không cách nào đánh giá tiêu chuẩn được nữa.

“Vạn Giới Chi Môn, cho dù ở Tiên Giới, đây cũng là một trong những món chí bảo có giá trị cao nhất, mặc dù chỉ là mảnh vỡ, nhưng vẫn có thể phát huy công hiệu cơ bản.” Hạ Tiểu Hà sau khi nhìn thấy hang động, tâm tình rất tốt, thậm chí có hứng thú giải thích lai lịch của Bạch Trạch và Huyền Mặc cho Bạch Tiểu Thuần về món chí bảo này. “Lai lịch của món chí bảo này so với Cửu Châu Đại Lục hơn nhiều.”, Tiên giới, Ma giới cùng với bất kỳ một thế giới nào đã biết đều phải từ xưa, nó liên thông với không gian vô tận không biết, có thể sinh ra vô tận khả năng. Tuy rằng hiện tại bị hư hại, mất đi phần lớn công năng, biến thành cây rặng tiền của đám sâu kiến, nhưng chí ít nó còn có thể làm một chuyện...”

Lời còn chưa dứt, một thanh âm bưng bưng hứng thú đã xen vào.

“Dùng nó mạnh mẽ mở ra thông đạo hai giới, nghênh đón Đọa Tiên hàng lâm sao?”

Nghe được thanh âm này, sắc mặt Bạch Trạch và Huyền Mặc kịch biến, toàn thân run rẩy, Tiên tâm lung lay sắp đổ! Trong vòng năm năm, thanh âm này giống như một cơn ác mộng lảng vảng trong lòng.

“Vương, Vương Lục...”

Mà nụ cười của Hạ Tiểu Hà lúc này lại càng thêm xán lạn.

“Vương Lục, ngươi quả nhiên là chờ ở chỗ này!”

Phía trước hắc động, thân hình Vương Lục hiện ra, cũng tươi cười đầy mặt, tôn nhau lên thành thú với Hạ Tiểu Hà.

“Mấy người các ngươi chạy loạn khắp thế giới, muốn nhìn thấy mặt các ngươi quá khó khăn, đành phải ôm cây đợi thỏ, cũng may không khiến ta thất vọng.”

Hạ Tiểu Hà cười nói: “Ta biết, Vạn Giới? Những người khác có công hiệu của môn phái có lẽ không thể đoán được, nhưng nhất định là ngươi biết chút nội tình. Nghe nói, mảnh vỡ của Vạn Giới Chi Môn là sáu mươi năm trước cùng sao chổi giáng lâm Cửu Châu, mà ngày đó, ngươi vừa vạn sinh ra ở đây... Xét thấy đủ loại hành động vĩ đại mấy chục năm qua của ngươi, rất khó tưởng tượng là bản thể của Cửu Châu đại lục sản sinh ra nhân tài. Cho nên, rốt cuộc ngươi đến từ đâu, ta thật sự rất tò mò.”

Nghe lời ấy, Bạch Trạch và Huyền Mặc khiếp sợ há hốc mồm, Tiên tâm lắc lư.

Vương Lục rõ ràng không phải là cư dân bản địa của đại lục Cửu Châu, mà là không biết nhân vật thần bí đến từ thế giới nào!? Cái này, điều này có nghĩa là rất nhiều...

Cùng lúc đó, Vương Lục trong người trong cuộc cũng chỉ nhún vai.

“Ta đến từ sao... Thế nào, có yêu ta không?”

...

“Ồ, cái tên Vương Lục này so với ta tưởng tượng còn trấn định hơn a. Ta còn tưởng rằng sau khi bị người ta gọi phá thân phận người sẽ hơi kinh hoàng một chút chứ... Là thật sự tiên tâm tu vi thiên hạ vô song rồi. Hay là người cảm thấy mình đã là đệ nhất nhân của Cửu Châu, có thể trấn áp bất kỳ thanh âm phản đối nào, gối cao vô lo rồi?”

Hạ Tiểu Hà nói, lộ ra vẻ vô cùng quan tâm và chân thành: “Nếu như người thật sự nghĩ như vậy, ta đây phải nhắc nhở người, người thật quá ngây thơ. Không phải tộc ta lòng dạ khác thường., Đây là nguyên tắc căn bản khắc ấn sâu trong hồn phách nhân loại... Từ khi nhân loại trở thành bá chủ cửu châu, mấy vạn năm qua, linh thú tinh quái cửu châu vô số lần thử dung nhập vào xã hội loài người, nhưng cho đến hôm nay vẫn là tộc đàn thứ cấp. Về phần người căn bản không thuộc về người ngoài Cửu Châu Đại Lục, sẽ bị bài xích mạnh hơn gấp trăm lần so với tinh quái linh thú.”

“Ồ?” Vương Lục rất hứng thú khoanh tay lên, rửa tai lắng nghe.

“Người xem, người tu hành bất quá hơn năm mươi năm liền trở thành đệ nhất Cửu Châu, độc nắm đại quyền, mặc dù nghe phong quang vô hạn, nhưng dù sao căn cơ nông cạn. Người có thể có được hôm nay, là dung túng của Hà Đồ, bây giờ thực lực của người mặc dù tốt hơn so với Hà Đồ, nhưng bàn về danh vọng và ảnh hưởng, người không bằng Hà Đồ.”

Wương Lục gật đầu nói: “Hà đồ chân quân hiểu rõ đại nghĩa, không làm chiến tranh quyền thế, làm cho người rất là bội phục.”

“Hà đồ dung túng người là bởi vì ta tín nhiệm người. Nhưng nếu hần biết người không phải là người Cửu Châu, hần sẽ nghĩ như thế nào đây?”

Wương Lục nói: “Hà đồ chân quân ưu điểm cùng khuyết điểm đều là dễ nhận tử lý, lý do tín nhiệm một người có thể rất đơn giản, đồng dạng không tín nhiệm một người cũng có thể rất đơn giản.”

“Cho nên mới nói, bây giờ nhìn ngươi như mặt trời ban trưa nhưng thật ra nguy hiểm như trứng chồng. Một khi Hà đồ thể hiện sự không tín nhiệm đối với ngươi, như vậy âm thanh phản đối trong thời gian dài tới nay sẽ bùng nổ.”

Vương Lục cười nói: “Không sai, thậm chí ta có thể tưởng tượng ra được bọn hãn sẽ nói gì: Năng lực của Vương Lục quả thật rất mạnh, nhưng năng lực của hãn càng mạnh thì đối với chúng ta càng nguy hiểm! Chúng ta đã rất cật lực đối mặt với Đọa Tiên, nếu như bị người như hãn chiếm cứ vị trí cao âm thầm quấy phá, hậu quả thật khó mà tưởng tượng!”

“Nói rất đúng a.” Hạ Tiểu Hà kinh ngạc mở to hai mắt: “Như vậy xem ra, ngươi đã nghĩ đến vấn đề này rồi? Vậy ngươi định giải quyết như thế nào đây? Vấn đề này là nan giải đó.”

Vương Lục nói: “Làm sao có thể không giải được chứ, phương pháp giải quyết rất đơn giản, giết sạch những người phản đối ta là được rồi đó?”

“...” Hạ Tiểu Hà hơi sững sốt đáp án: “Đúng là cách hay, nhưng mà ngươi có nghĩ tới việc ngươi muốn giết bao nhiêu người không?”

“Sẽ không quá nhiều, đem toàn bộ dẫn đầu giết hết, còn lại tự nhiên sẽ? Điều thú tán. Nếu là người phản đối chết cháy lại cháy, vậy cứ tiếp tục giết chóc, giết mười một trăm người không đủ thì giết một ngàn vạn người, giết đến khi tất cả mọi người chịu phục mới thôi. Nhân loại cũng không có cứng rắn như vậy., Chẳng mấy chốc sẽ chịu thua thôi. Ta nhớ trước đây không lâu ngươi mới nói, thế giới này chung quy là nắm đấm to mới là đạo lý, mà đạo lý này giống như không phải tộc ta, lòng dạ khác thường tiến sâu vào hồn phách. Nhân loại thống trị Cửu Châu mấy vạn năm qua, có vô số chủng loại vì nhân loại mà diệt vong, nhưng cũng có vô số chủng loại vì nhân loại mà thuần hóa. Mà nhân loại, thật ra rất dễ dàng thuần hóa.”

Lời này Vương Lục nói nhẹ như mây gió. Hạ Tiểu doãn làm ra tư thế nín thở ngưng thần, chuyên tâm lắng nghe nên không nhìn ra được tâm lý chân thật. Nhưng mà Bạch Trạch và Huyền Mặc lại nghe ra được sự kinh tâm động phách, bởi vì bọn họ nghe được, Vương Lục cũng không phải lời đe dọa đe

dọa, nếu quả thật có người vì thân phận của gã mà nghi ngờ phản đối, thì gã liền thật sự sẽ hạ sát thủ!

Tên gia hỏa này, so với năm năm trước càng trở nên càng thêm khủng bố...

Hạ Tiểu Hà hỏi: “Nhưng cứ như vậy thì lực lượng các người yếu kém càng thêm yếu ớt.”

“Đúng vậy, vì vậy tốt nhất là bí mật này không bao giờ bị tiết lộ ra ngoài, người thấy sao?”

“Ha ha, người muốn ta vì người che giấu bí mật sao?” Hạ Tiểu Hà cười, trông vô cùng ngây thơ, khiến người ta thương yêu: “Nói đến bí mật này, ta mới biết được một biện pháp: Chỉ có người chết mới có thể bảo vệ bí mật, người muốn giết chết ta sao?”

Vừa dứt lời, bóng dáng Hạ Tiểu Hà đã biến mất tại chỗ, chỉ còn lại tiếng cười vẫn còn đó.

“Ha ha ha, ta biết người rất lợi hại, cho nên mới sẽ không đánh với người. Ta còn có rất nhiều chuyện phải làm, thứ cho ta không thể phụng bồi ~ “

Thủ đoạn của Đọa Tiên thần diệu khó lường, Hạ Tiểu Hà nói muốn đi, nhưng tất cả mọi người ở đây đều không thể làm gì. Bạch Trạch và Huyền Mặc bị nhốt tại chỗ, vẻ mặt ngạc nhiên, không thể tưởng được Hạ Tiểu lại kiên quyết đi và không chịu trách nhiệm như vậy, nàng vừa đi thì làm sao để hai người bọn họ làm gì? Mà bọn họ đã thử tìm kiếm Hạ Tiểu Hà, nhưng hoàn toàn không có manh mối, nàng tựa như chính thức biến mất khỏi Cửu Châu Đại Lục vậy.

Mà Vương Lục cũng không có ra tay truy tung Hạ Tiểu Hà, bởi vì gã biết rõ chính mình không làm được.

Nếu như chính diện chém giết, lúc này hẳn có tám phần nắm chắc có thể thắng được đối thủ, nhưng nếu như Hạ Tiểu Nhất một lòng muốn chạy, lưu lại một phần mười sự nắm chắc của nàng thì còn chưa đủ... Rốt cuộc “Bình lính” mà Tôn Bất Bình chế tạo là một cỗ máy chiến tranh, cơ năng chủ yếu đều dùng để chiến đấu chính diện, còn những công năng của Ngũ Hoa Bát Môn còn kém nhiều lắm.

Tuy nhiên, cơ năng không đủ, có thể thông qua nhiều cách bù đắp, ví dụ như...

“Có rất nhiều việc cần phải làm... Ví dụ như đuổi bắt liên tục không? Hải tặc mờ mịt cuộc sống nhàn nhã, truyền thuyết bộ lạc, truyền thuyết truyền thuyết trong truyền thuyết, 《Lộc nhiều năm ký lục》, 《Thất Triều Thanh Vũ Ký》, bể thiếu phụ Bạch Tịnh》

Còn chưa dứt lời, thanh âm kinh ngạc của Hạ Tiểu Hà đã vang lên.

“Làm sao người biết danh sách mục tiêu của ta!?”

“Sao ta lại không biết được? Người chính là chương môn của Bình Nhạc phái, chuyện như vậy chỉ cần hỏi thăm một chút là có thể ký gửi bí thư cho người quanh năm suốt tháng, chẳng phải người sẽ biết sao?”

“A, nói cũng đúng, ta mất tích ly kỳ đã năm năm, chỉ cần người còn không ngốc đến nhà người cũng có thể tra được thân phận của ta... Sau đó thì sao? Người muốn dùng những tiểu thuyết liên miên này để uy hiếp ta? Hừ hừ, người sẽ không thật sự xem ta là ngu ngốc chứ?”

Vương Lục nói: “Ta đương nhiên biết sức hấp dẫn của những tiểu thuyết này đối với người còn không đến mức làm người mất đi lý trí, nhưng mà, Nghiêu Giang Sơn nơi này đã thất truyền từ lâu như quyển thứ hai mươi sáu nha.”

“Phi! Người cho rằng ta ngốc à! Quyển thứ hai mươi sáu và bộ phận sau này là hậu nhân giả làm, tác giả nguyên tác giả đã sớm bởi vì bệnh mà chết, quyển sách kia đã là tuyệt hát rồi!”

“Tuyệt hát? Vậy còn chưa hẳn a, bởi vì ta đã tìm lại tác giả nguyên tác giả rồi.”

“Ha ha, tìm về, người muốn nói sau khi chết thông linh sao? tỉnh lại đi, nếu có thể triệu hồi hồn phách của hắn, người cho rằng ta sẽ mặc kệ sao, làm sao thay người đi thông linh?”

“Triệu hồi hồn phách đương nhiên là không thể. Nó chết ngoài ý muốn, Hồn Phi Phách Tán càng không vào luân hồi... Không hơn không cứu được thần tiên. Nhưng vì sao không thể

đổi cách nghĩ chứ? Chết mà sống lại không được, sống lại là được mà?”

“Phục sinh?” Hạ Tiểu hiều kỳ lặ lại một lần, lập tức giắt mình, tiếp theo kinh ngạc. Cái gọi là “Phụng sinh” của Vương Lục không phải chỉ sinh mệnh, mà là sinh sản! sản xuất!

“Không sai, chỉ cần phục chế hoàn cảnh và sinh trưởng của một người, rất có thể sẽ tạo ra một bản sao chép độ cao tương tự như ban đầu... Đương nhiên, trong lúc đó không tránh khỏi sẽ có sai sót, nhưng chỉ cần phạm bản đủ nhiều, là có thể sàng lọc ra được phân bố không khác biệt nhiều lắm so với lúc đầu.”

Vương Lục cười cười, trong sự trầm mặc của Hạ Tiểu Hà, lại nói: “Trong năm năm này, ta vận dụng tài nguyên của Vạn Tiên minh, tổng cộng đã chế tạo hai vạn bản sao chép, căn cứ vào tính toán của ta., Số lượng này đủ để đảm bảo sinh ra một cơ thể kỳ tích, mà sau khi ta sàng lọc hơn vạn cái, rốt cuộc đạt được thứ ta muốn... Ta để cho người đó viết tiếp toàn bộ nội dung phía sau tiểu thuyết, bao gồm toàn bộ kết cục. Ta còn đặc biệt mời hơn ba mươi vị lão thư giả say mê tiểu thuyết nhiều năm tiến hành thí nghiệm nội bộ, kết luận đó là văn phong cùng với kịch bản nhất trí của tiểu thuyết kéo dài vô cùng hoàn mỹ... Nói cách khác, đây mới thật sự là giang sơn như so với hơn hai mươi sáu quyển về sau nha.”

“Lắm bằm... “

Trong thế giới đen kịt dưới lòng đất truyền đến âm thanh nuốt nước bọt.

“Ngươi, ngươi đừng tưởng dùng thứ này là có thể dụ hoặc được ta!”

Vương Lục lại cười: “Dụ chế ngươi? Ngươi là cái thá gì, cũng đáng để ta phải dụ dỗ chứ? Điều ta phải làm chính là uy hiếp ngươi. Hạ Tiểu Hà, ta đếm tới ba lần nếu ngươi không xuất hiện, ta sẽ nhảy qua tất cả bộ phận ở giữa rồi trực tiếp đem kết cục phát nổ!”

“Cái gì!?”

“Học giả thí nghiệm nội bộ đã bị ta xử lý trí nhớ, không nghĩ ra được nội dung vở kịch. Hai vạn bản sao chép cũng đã từng

bị xử lý, cũng không thể viết ra văn tự nguyên dạng... Cho nên, là phải tới đánh một trận với ta, còn là chịu đựng đau đớn bị kịch, cả đời chịu sự tra tấn tàn khuyển của tinh tiết? Được rồi, không nói nhiều lời nữa, ta muốn bắt đầu đếm thử, một, hai...”

Hai chữ Vương Lục vừa mới mở miệng, trước mắt đã tối sầm.

Bùn đất và nham thạch trong thế giới dưới lòng đất đều biến mất, một con cự thú dữ tợn mở ra cái miệng rộng đen kịt hướng Vương Lục đánh tới.

“Càn khôn cự thú?!”

Cự thú tồn tại trong truyền thuyết thời đại hồng hoang, có thể nuốt thiên địa, thế mà cứ như vậy xuất hiện trước mắt! Cho dù chỉ là ấu thú, nhưng cái miệng này cũng đã có khí thế thôn phệ vạn vật trong thiên địa!

Nhưng Vương Lục cũng không để ý lắm. Lúc này cho dù trở lại thời kỳ Hồng Hoang, gã cũng là tồn tại cường hãn nhất trên Đại Lục, vền vẹn cự thú non thì có thể làm được gì chứ!

“Hỗn độn... Phá!”

Cánh tay phải Vương Lục tiến về phía trước, một đạo kiếm khí bành trướng từ đầu ngón tay phát nổ. Kiếm K kia cực kỳ nhỏ bé, giống như tơ, nhưng cũng vì vậy mà cực kỳ sắc bén, chỉ nghe bịch một tiếng vang nhỏ, càn khôn trong miệng cự thú đã bị xuyên thủng, tiếp theo phát ra tiếng kêu rên.

“Năm đó ngay cả thiên kiếp mà cũng có thể phá qua, đồ đàn độn như ngươi mà cũng dám lỗ mãng trước mặt ta!”

Trong khi nói chuyện, Vương Lục khôi phục cự thần binh bản tướng, cự nhân cao ngàn trượng xuất hiện ở thế giới dưới lòng đất, bỗng nhiên đẩy đất như cách xa ra, cái khí thế uy mãnh làm nứt vỡ thiên địa, khiến cho cự thú càn khôn cũng có vẻ nhỏ bé.

“Hai người các ngươi còn chờ cái gì nữa! Còn không mau giúp ta bắt kẻ ngoại lai có ý xấu này lại!”

Hạ Tiểu lớn tiếng ra lệnh cho Bạch Trạch và Huyền Mặc.

Sau một khắc, hai vị Địa Tiên không tự chủ được mà bắt đầu động tác.

“Phân âm dương!”

“Phủ quyết kim ân!”

Vương Lục cười ha ha: “Đến hay lắm, hôm nay ta sẽ xử lý sạch hai tên phản Cốt Tử các ngươi!”

(Các đồng chí, nói một câu ngoại đề, giải đấu tử mi trên Linh Kiếm sơn đã vào giai đoạn kết thúc trận chiến rồi, tiểu thuyết có thể động đậy hay không cũng đã đến thời kì mấu chốt. Phiền mọi người bỏ ra một chút tin tức kích dây chuyền, đưa lên vé đề cử quý giá cho quyển sách. Một người số QQ một ngày có thể mua vé số 3, chỉ cần có 1 trình nhân, là có thể thêm ra 3 vé mỗi ngày. Nếu như có thể có 1 mông, thì có thể thêm 3 vé! Muốn thấy Vương Lục biết nói chuyện, mời mọi người đi biểu diễn, ở đây bái tạ ơn đi!

...

Thương Khê châu, trí vương thành, chiến đấu ở sâu trong lòng đất đã kéo dài rất lâu. Vương lục lấy một địch ba, lại thành thạo điều luyện có thừa, có thể chèn ép ba người bên trái chống phải hờ phải, nguy hiểm vô cùng.

Nếu từ góc độ người đứng xem mà xem, đây cơ hồ là một trò chơi mèo vờn chuột. Một gã Chân Tiên, đây vốn nên là tồn tại cường đại giờ tay nhắc chân nghịch chuyển thiên địa, toàn lực chiến đấu, đừng nói là tồn tại dưới đất trăm dặm, cho dù đi sâu vào lòng đất ngàn dặm cũng có thể dẫn tới thiên tai trên mặt đất, nhưng trận chiến này kéo dài hơn nửa ngày, chiến trường thủy chung cực hạn trong phạm vi mười dặm quanh cánh cửa Vạn Giới.

Với độ cao ngàn trượng của Cự Thần binh mà nói thì chiến trường này quả thật giống như là một lồng giam vậy. Nói cách khác, Cự Thần binh thậm chí không cần động tác kịch liệt cũng có thể không chế được ba người còn lại trong lòng bàn tay.

Thủ đoạn của tiên nhân ở trên chiến trường này cơ hồ hoàn toàn không có tác dụng, vô luận là đảo ngược cân khôn phân âm dương, hoặc là có thể khiến cho thời gian nghịch lưu phủ quyết tiên thuật, hoặc là thần thông còn vượt xa hai vị Địa Tiên Tiểu Hà của Hà tiểu Hà. Toàn bộ trong không gian mười dặm đều mất đi hiệu lực, ba tên đại tu sĩ có trăm thủ đoạn, chỉ có thể sử dụng thủ đoạn công phòng cơ bản nhất - Quyết cước của mình tác chiến.

Nhưng mà chỉ dựa vào loại thủ đoạn thô bạo đơn giản này, làm sao có thể đánh đồng với cự thần binh cao ngàn trượng? Tiên nhân là vì tiên thuật mà cường đại, nhục thể của bọn họ tuy trải qua cường hóa, nhưng dưới sự dẫn dắt của Vương Lục, cự thần binh đã trải qua cường hóa đặc biệt.

Chênh lệch chuyên nghiệp và không chuyên nghiệp hiển thị rõ trên chiến trường này. Hạ Tiểu Hà thân là Chân Tiên, thống kê thực lực vốn nên cùng cự thần binh của Vương Lục càng mạnh

hơn, nhưng lúc này lại giống như chim bị chém mất cánh chim, không có cách nào đổi phó lại.

Đương nhiên, ở một bên khác, Vương Lục cũng khó có thể một lần đánh chết ba người này. Tỷ lệ đồng bộ của Cự Thần binh chỉ có hơn sáu phần mười, còn thiếu khuyết thủ đoạn trí mạng một kích, chỉ có thể mượn lợi ích chiến trường từ từ mài giũa. Mà trong quá trình này, Vương Lục đương nhiên là miệng không nhàn rỗi, cực kỳ chăm biếm, tận tình nhục nhã đối thủ.

“Ha ha ha, Bạch Trạch ơi Bạch Trạch, vài năm không thấy người còn mong người đi theo chủ nhân mới làm gì có tiến bộ gì. Kết quả vẫn là một bộ lão luyện đi, chủ tử mới ngay cả xương cốt cũng không cho các người mấy cái, liền tận tình sai bảo các người, ta thật sự thay các người không đáng a!”

“Huyền Mặc, tuy mọi người đều nói phụ nữ là động vật cảm tính, thường xuyên đưa ra một số lựa chọn không có tính cách, thế nhưng ủy thân cho Bạch Trạch. Người đúng là khiến người ta nhìn không thấu. Ta còn tưởng rằng những con cầu nô nguyện ý giao phối với chó chỉ là cực phẩm trong vạn người, không ngờ ngay trong những người ta quen cũng có một vụ án. Chẳng qua không sao cả, ta cũng giúp người giải thoát.”

“Còn người thì sao, Hạ Tiểu Hà, người thật sự không muốn biết kết cục giang sơn kiêu diễm ra sao? Có lẽ đây là cơ hội cuối cùng của người đây, mang theo tiếc nuối tiến vào phần mộ sẽ chết không nhắm mắt đây.”

“A a, Bạch Trạch người sử dụng một chiêu này không tệ nha, Vương bát quyền mới luyện này sao... Không hổ là thượng cổ địa tiên đắc đạo từ thời hoàng kim, trên con đường tu tiên không có khâu rèn thể này, bản lĩnh cận thân đánh nhau còn không bằng chó.”

“Ồ, Huyền Mặc, người cũng có vài phân tư thế đó, không hổ là chủ nhân cũ của sơn lộ, thật sự là không biết cao hơn Bạch Trạch bao nhiêu lần a... Nói thật, tự bạo tự vứt bỏ là thích hợp mà thôi, Tôn Bất Bình cũng tốt đều là chuyện đã qua, người phải học được cách nhìn về phía trước.”

“Đúng rồi, Hạ Tiểu Hà, nhìn người chống đỡ vất vả như vậy, không bằng ta đọc cho người một đoạn cổ sự, sau đó chọn kết

thúc quyền thứ hai mươi bảy, thế nào?”

...

Đôi mắt với thế công từ chối của Vương Lục, ba người đương nhiên sẽ không có bất kỳ sự đáp lại nào. Tất cả đều là lão binh thân kinh bách chiến, không đến mức mắc lỗi ở khâu đơn giản như thế. Nhưng mà sau nửa ngày đánh lâu, Hạ Tiểu Hà lại là người đầu tiên mất kiên nhẫn.

“Vương Lục, không cần uổng phí sức lực. Trận chiến này ngươi không thắng được đâu.”

Trong thanh âm cô gái vẫn tràn đầy vẻ chân thành và ân cần, nhưng ở trong hoàn cảnh chiến trường như vậy lại có vẻ kinh khủng âm trầm.

“Ta thừa nhận ngươi quả thật rất lợi hại, thế nhưng cũng nên kết thúc trò chơi này đi. Ta... đã chơi chán rồi.”

Trong lúc nói chuyện, Hạ Tiểu Hà vẫy vẫy tay triệu hồi cả Bạch Trạch và Huyền Mặc về bên cạnh. Ba người tương hỗ nhau tạo thành một trận hình tử thủ.

“Kỹ thuật của ngươi ta đã xem thấu a, mượn dùng cánh cửa vạn giới liên thông đặc hiệu vạn giới, cố ý dẫn tới thiên địa pháp tắc khác, khiến nơi đây hỗn loạn, làm tiên thuật của chúng ta mất đi hiệu lực., Địa lợi tuyệt đối. Quả thật là ý tưởng khiến người ta vỗ bàn vô cùng sáng tạo, Vạn Giới chi môn này tồn tại trong tay tiên nhân thượng giới vô số năm, nhưng không ai nghĩ có thể dùng được như vậy... Nhưng nói đi cũng phải nói lại, đem chí bảo tiên thiên trở thành vật phẩm tiêu hao, loại hành vi xa xỉ này cũng chỉ có Man tộc dị giới như ngươi mới làm được a.”

Vương Lục nghe vậy cười một tiếng: “Đúng vậy, muốn khắc chế dĩ nhiên không thể quan tâm xa xỉ không xa xỉ gì, chỉ cần đem đám tạp chủng các ngươi xử lý hết, bỏ ra một cái giá lớn cũng là kiếm lời a.”

“Nhưng vô dụng thôi.” Hạ Tiểu Hà nhún nhún vai, “Trong tiên nhân thượng giới không chỉ có thiếu nữ Văn Tĩnh không am hiểu cận chiến như ta đây, chiến lực gần hơn ngươi nhiều lắm. Loại cạm bẫy nhiễu loạn tiên thuật này ngược lại là trở ngại đối với các ngươi, tự cho mình thông minh tới Tinh giới.”

“Cho nên, ta muốn giết ngươi trước khi đám nam nhân cường tráng kia hạ giới, triệt để phong bế thông đạo hai giới, sau đó có thể vô ưu ~”

“Ồ? Ý tưởng phòng thủ bị động cực kỳ dễ chịu này, ta còn tưởng rằng ngươi sẽ giống Tôn Bất Bình lúc trước, hô to khẩu hiệu xông lên liều chết với chúng ta đấy.” Hạ Tiểu Hà nói ra., “Thật ra cá nhân đề nghị ngươi nên tận hưởng bốn phần của truyền nhân Tôn Bất Bình, học y chiến đấu chính diện như chúng ta thì tương đối tốt, dù sao đau đớn không bằng đau đớn ngắn. Nhìn xem đám người hạ giới các ngươi sống qua bao nhiêu năm như vậy một mực trong bóng tối sợ hãi, ta không đành lòng.”

“Ồ, không thể tưởng được ngươi nhìn qua thanh thuần xinh đẹp tuyệt trần, lại có thể giả bộ được sao... Vung tâm không đành lòng? Lực bất tòng tâm mới đúng chứ? Thực sự có bốn sự như vậy, bây giờ đem cứu châu Đại Lục hủy diệt cho ta xem xem.” Vương Lục cười lạnh, “Ta xem ra hiện tại các ngươi không làm chậm trễ thời gian mới đúng chứ, mặc dù ta cũng không quá muốn thừa nhận sự thật này, bất quá nếu ta đoán không sai, Tiên giới sắp xong đời rồi hả?”

“... Tiên giới à, thật sự là gặp phải một chút phiền phức.” Hạ Tiểu Hà nghe được đề tài này, bỗng nhiên có chút tang thương mà thở dài nói: “Muốn biết tình hình thực tế chi bằng tự mình đến Tiên giới xem thử, đối với loại cao thủ tới từ dị thể giới như ngươi, chúng ta vẫn có lòng tiếp thu nha.”

“Miễn đi, quân tử không đứng dưới bức tường sắp đổ, đối với địa phương gần như xong, ta cũng không có hứng thú.”

Nói xong, ánh mắt Vương Lục chuyển hướng sang Bạch Trạch và Huyền Mặc.

“Cho nên ta cũng rất tò mò hai người các ngươi rốt cuộc nghĩ như thế nào, phóng thích tiên đồ không cần, không phải nhảy lên một cái thuyền sắp chìm, cái này so với thời điểm tiên ma đại chiến, cuối cùng chiến tranh tìm nương tựa Ma tộc còn ngu xuẩn hơn.”

Nhưng mà Bạch Trạch và Huyền Mặc gần như không nghe được Vương Lục đang nói gì.

Tiên giới, sắp tiêu đời rồi? Cái này... Tên này đang nói nhằm cái gì vậy! Đó chính là một thế giới rộng lớn hơn xa cả một ngàn vạn lần so với chín Châu Đại Lục, chí cao vô thượng hàng vạn lần!

Tiên giới, cũng là mong ước tối hậu của bất kỳ tu sĩ nào, cho dù là tu sĩ hạ cấp thiên tư không đủ, ngay cả tu sĩ hạ cấp đến kim đan cũng sẽ mơ tưởng tới cảnh đẹp kỳ ảo của Tiên giới... Đồng dạng, đó cũng là cảnh đẹp chí cao vô số lần xuất hiện trong mộng của Bạch Trạch và Huyền Mặc.

Không có bất kỳ một tu sĩ nào không khát vọng Tiên giới, không có bất cứ một tiên giới trong lý tưởng tu sĩ nào cũng không phải hoàn mỹ không tỳ vết, cho dù chính Đọa Tiên đến từ Tiên giới đã mang đến tai nạn vô cùng vô tận cho Cửu Châu Đại Lục, nhưng mọi người vẫn sẽ không hoài nghi sự tốt đẹp của Tiên giới.

Nhưng mà hiện tại, Vương Lục lại nói, Tiên giới sắp kết thúc rồi?

“Khó mà tin nổi? Nhưng suy nghĩ một chút, mặc dù chúng ta từ nhỏ đã nghe truyền thuyết tiên giới, nhưng có ai chân chính đi tiên giới nhìn qua một chút? Người đi qua, hay là người biết người nào đi qua? Trừ Đọa Tiên?, Các người từng tiếp xúc với bất kỳ khách nhân từ tiên giới nào khác đến chưa? Đã không có, dựa vào cái gì các người cho rằng tiên giới chính là vô hạn tốt đẹp, tuyệt đại bộ phận tiên nhân đều là tốt, chỉ có một số ít ngựa hại quần là ở đâu? Bởi vì trong câu chuyện mẫu thân kể có nói như vậy?”

Sau một phen nghi ngờ, khiến cho Bạch Trạch và Huyền Mặc cảm thấy thật không còn gì để nói.

Vương Lục nói xong, lại cười nói: “Vấn đề cuối cùng, nếu như ta nói không đúng, tại sao cả buổi hôm nay nữ nhân của Hạ Tiểu Uyên đến từ Tiên giới cũng không nói được một câu? Không phải là nàng rất thích nói chuyện sao? Đừng nói với ta là vừa rồi nàng đuổi theo ngày càng.”

Nói xong, sắc mặt Vương Lục nghiêm nghị, nói với Hạ Tiểu Hà: “Nếu như không phải Tiên giới sắp hỏng bét, làm sao có thể có một đám ngốc nghếch nhằm chán như vậy chạy đến hạ giới đánh sống đánh chết? Tiên giới rộng lớn vô cùng, muốn

tìm không được, vậy sao lại tìm được Đại Lục Cửu Châu nhỏ bé cần cỗi này? Nói thủng, bọn hắn chính là đang tìm một cãng tiêu tránh gió mà thôi.”

Huyền Mặc lúng túng nói: “Một khi đã như vậy, bọn họ hoàn toàn có thể hòa thuận với chúng ta, tại sao lại có thể thanh tẩy lớn như vậy?”

“... Nữ nhân thật sự là có đàn ông thì không có đầu óc nha, mẹ nó trước khi người dọn đến nhà mới, không làm đại tảo trừ sao?”

“Diệt sạch...? Chỉ vì đại tảo trừ, liền muốn diệt sạch tất cả sinh linh cửu châu!”

Vương Lục bĩu môi: “Cũng không thấy các người khi quét sạch muỗi có hạ thủ lưu tình đâu... Hai người các người, đi theo bên người nàng uống rượu ngon, cũng nên rõ ràng nàng ở chỗ của nàng, như thế nào đối đãi sinh vật ở Cửu Châu Đại Lục như thế? Đây không phải là cùng một loài, mà dựa theo ý nghĩ tất có ý khác với tộc ta, người sẽ trông cậy vào bọn chúng đối xử tử tế sao? Các người... Thật sự là đầu óc hỏng rồi hả?”

“Hay là nói, đầu óc vốn đang thiếu suy nghĩ, bị một đại tiểu thư từ thượng giới nào đó chơi hỏng luôn rồi?”

“Nói hay lắm.” Hạ Tiểu Hà cười híp mắt lại: “Người đúng là tốt biết nói chuyện mà, bản lĩnh để ta bội phục, nhưng tất cả những thứ này đều không có tác dụng quái gì, bởi vì... người đã ở đây thao thao bất tuyệt, cuối cùng ta cũng có đủ thời gian để hoàn thành sứ mạng của ta rồi, đám đàn ông ở thượng giới mà người chờ mong đã lâu, sắp đến nơi rồi đây.”

Cùng lúc đó, Thương Khê châu, trên không từng đại chiến di chỉ, một đạo hào quang của sao chổi đột nhiên thấp sáng.

Đơn giản vẫn là ngoài đề tài, đợt tỷ thí số hai diễn ra náo nhiệt như cũ, có thể tạo nên một bức tranh dài hay không thì phải xem thứ hạng của giải đấu lần này, muốn tìm hiểu thì hãy gom số vé của Linh Kiếm sơn lên ba vị trí đầu tiên! Ngày một thí số A- dĩ Thiên có thể mua vé 3 vé, cược 1 1 3 vé lận đó! Mọi người cố gắng lên! Bỏ phiếu vị trí cũ là sặc sỡ, ô ô ô, cũng có thể tìm tòi tin động lòng tỷ thí đợt thứ hai, cảm tạ nhé!

...

Thế giới dưới lòng đất.

Giọng nói của Hạ Tiểu Hà dịu dàng như nước nhưng vẻ mặt lại dần dần lạnh đi.

“Vương Lục, Vạn Giới Chi Môn này đích thật là bị người dùng ra ý mới, nhưng vật ấy ở Tiên Giới cất dấu vạn năm, chúng ta thủy chung không có sử dụng thô bạo như vậy, đương nhiên có nguyên nhân. Người thông minh, nhưng sẽ không thông minh bằng tất cả mọi người trong thiên hạ, tự cho là thông minh nhưng lại phải trả giá lớn nha...”

“Ta biết mà, đem Vạn Giới chi môn này dùng trước mặt người như vậy chạy phóng đãng, lực lượng khó tránh khỏi có chỗ không kiểm chế được, tin tưởng người đã hấp thu đầy đủ lực lượng của nó, cưỡng ép mở ra thông đạo Lương Giới, đúng không?”

“Người biết! Nói vậy người định... thật là to gan!”

Giờ khắc này, Hạ Tiểu Hà đột nhiên biến sắc, bàn tay trắng nõn vung lên, mang đến một cái bóng, che khuất cả bản thân và Bạch Trạch Huyền Mặc.

“Muốn chạy sao?”

Vương Lục cũng vung tay lên, thấp sáng một mảng ánh sáng trong thế giới dưới lòng đất.

Trong hào quang, có Cửu Châu Đồ Thịnh Kinh Hà Đồ, có Vạn Quân Khô Cầm chiến kỳ của quân đội, có Càn Khôn Thước từng ngày của Côn Luân... Cường giả đứng đầu Vạn Tiên minh lại tập kết hơn phân nửa!

Ngoài ra, còn có những nhân vật đứng đầu Địa Tiên như lục biệt trần cùng lạc tuyết, một cuộc chiến bốn người loạn đầu trong khoảnh khắc biến thành thịnh yển hơn trăm người!

“Người lại tập kết được nhiều lực lượng như vậy ở đây!?”

Vương Lục nói: “Đối mặt với mãnh nam ở thượng giới, những lực lượng này dù sao cũng chỉ là nụ cười, không bằng lấy ra vây quét một mình người, dù sao có thể thêm vài phần thắng.

Hiện tại, có thể lấy bản lãnh thật sự của ngươi ra được rồi, Hạ Tiểu Hà tiên bối?”

“Ngươi... biết thân phận của ta?” Giọng nói nhẹ nhàng của Hạ Tiểu vang lên trong bóng tối: “Là Thương Lan nói cho ngươi? Bao gồm bí mật của tiên giới, hẳn cũng nói rồi?”

“Hẳn đích thật là rất muốn nói, vì cầu xin ta có thể cho hẳn một cái thông khoái, hẳn hiện tại bất cứ chuyện gì cũng làm ra. Đáng tiếc các ngươi đối với hẳn hạn chế thật sự là nghiêm khắc, không thể nói ra nửa chữ hẳn cũng nói không nên lời. Đã nhiều năm như vậy, ta đã phé đi hết một chuyên gia hình tấn., Từ đầu đến cuối cũng không để hẳn mở miệng hoàn toàn. Nhưng về phương diện khác, có một số việc cần gì hẳn nói thẳng ra? Ví dụ như bây giờ ta có thể kết luận, lúc thông đạo hai giới chưa thể mở hoàn toàn, tiên nhân hạ giới có hạn chế rất lớn, không chỉ tiên nhân hạ giới phải thừa nhận thời kỳ suy yếu dài lâu, hơn nữa thượng giới cũng phải gánh chịu hao tổn thật lớn cùng phiêu lưu.”

“...”

“Chính vì cường ép Việt giới hàng lâm hao tổn quá lớn, cho nên mỗi lần hạ giới tiên nhân đều phải trải qua tuyển chọn nghiêm khắc, đây là quy củ, mà ngươi lại có thể tự do tự tại hạ xuống theo quy củ hàng lâm sau lưng Thương Lan, thân phận địa vị chỉ sợ rất không tầm thường.”

“Cho nên?”

“Kẻ hèn này chỉ có thể tuân thủ nghiêm ngặt quy củ, miệng lưỡi Thương Lan cực kỳ chặt chẽ. Chín Châu Đại Lục trong mười lăm năm qua đã hưởng thụ được rất nhiều chỗ tốt. Nếu có thể bắt được Hạ Tiểu Hà không tuân theo quy củ thì sẽ như thế nào đây?” Vương Lục nói xong bèn khoát tay áo. “Động thủ, phải có người sống.”

Khoảnh khắc sau, ngàn vạn luồng sáng thấp sáng trong lòng đất, vô số tiên bảo lơ lửng như ngân hà, trong lúc nhất thời ngay cả cánh cửa vạn giới cũng trở nên âm đạm.

Nhưng mà bóng ma che đậy ba người kia lại lù lù bất động.

“Ha ha ha ha ha ha!” Hạ Tiểu trong bóng tối cười như điên: “Vương Lục, ngươi thật sự là rất thú vị! Đây là lần đầu tiên ta

thấy một người chơi vui như người, so với tất cả tiểu thuyết còn vui hơn nhiều!”

“Quá khen.”

Nói xong, Vương Lục tiến lên một bước, thân hình cao ngàn trượng mang theo uy thế của chí tôn cửu châu, khiến ngàn vạn tiên bảo đều tránh sang một bên. Sau đó hất giơ cao cánh tay, đâm mạnh xuống.

Sáu mươi phần trăm Cự thần binh, nhất cử nhất động đều có thần thông, lúc trọng quyền đánh xuống, ngũ hành bốn phía toàn bộ thác loạn, dẫn tới không ít tiên bảo lung lay sắp đổ, hào quang không còn nữa. Ngoài miệng Vương Lục nói muốn sống, nhưng một quyền này lại không lưu tình chút nào, phảng phất muốn đem ba người trong cái bóng tan xương nát thịt, trọn đời không thể sống.

Một quyền này dường như rất nhanh, lại tựa hồ vô cùng dài lâu, trong mắt mọi người, có thể thấy rõ ràng trọng quyền giống như ngọn núi nhỏ kia rơi xuống, quyền phong nhấc lên sóng to gió lớn dưới lòng đất, nham thạch và đất mặc dù như sóng xung kích không trọng lượng mà bay múa, mỗi một gợn sóng hữu hình vô hình trong lòng đất đều có thể phân biệt được... Nhưng trong quá trình này, tất cả mọi người lại hoảng sợ phát hiện bản thân chỉ có ý thức có thể vận chuyển, thân hình lại hoàn toàn không thể động đậy!

Rốt cục, trọng quyền hạ xuống, trùng kích mãnh liệt hơn lúc trước gấp trăm ngàn lần ầm ầm nổi lên, nhấc lên sóng triều trong khoảnh khắc khuếch tán trăm dặm, ngàn dặm trở lên... Đi tới mặt đất trở lên, trên mặt đất núi cao đứt đoạn, giang hà trút xuống, tựa như cảnh tượng tận thế.

Cùng lúc đó, Hồ Vương thành trên mặt đất cũng đã lắc lư thân thể chậm rãi nổi lên, kéo theo cả phần dưới đất, giống như một thanh trường thương đâm rách bầu trời, đem tránh khỏi mặt đất chấn động.

Mà tầng cao nhất của thành thị bình thường, một vị trung niên mặc hoa phục có chút khẩn trương bước nhanh vào gian phòng trước mặt.

Trước đây không lâu là gian phòng của hắn, chỗ chí cao tượng trưng cho trí tuệ Vương Thành, nhưng bây giờ lại được người khác sử dụng không trả giá, mà hắn lại không dám có nửa phần oán hận.

“Báo cáo thượng tiên, sinh linh xung quanh Long Giác sơn đã thu nhận hoàn tất.”

Sau khi làm bàn công, một tu sĩ trẻ tuổi đứng trước bàn thi bút nhanh chóng, nghe vậy khẽ gật đầu: “Ừm, làm không tệ.”

“May mà có mấy vị thượng tiên viện, mới có thể kịp thời tránh được thiên tai lần này.” Người trung niên vừa nói, vừa nhin không được dùng khăn tay lau mồ hôi trên đầu. Hắn trời sinh mập mạp, dưới sự khẩn trương lại càng toát mồ hôi: “Đại ân đại đức, chúng ta...”

Người trẻ tuổi “Tiên Phạm nhà chúng ta, đây là chuyện đương nhiên, không cần nói cảm ơn.” Dừng một chút, cuối cùng cũng không nói ra lời trong lòng.

Lần họa kiếp thiên địa này, căn bản là do tu tiên giả đưa tới, cho dù kịp thời thu nhận sinh linh, không có tạo thành sinh linh đồ thần, nhưng tổn thất chung quy là không thể tránh khỏi, có cái gì mà cảm ơn chứ?

Nhưng, những lời này cũng không nhất thiết phải nói với người ngoài, cho dù vị thành chủ Trí Vương trước mắt này, thôn Vương gia giàu có nhiều năm trước...

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên ngoài cửa vội vàng chạy tới một người, vẻ mặt lo lắng: “Hải Vân Phạm! Vương Lục vừa mới đưa tin, bảo chúng ta lên cao thêm trăm dặm!”

“Lên cao trăm dặm, vậy có thể tiếp cận khu cương phong rồi!”

“Nói là sẽ có Địa Tiên hỗ trợ, càng nhanh càng tốt!”

Hải Vân Phạm gật đầu: “Đã hiểu, lên không trung ngay lập tức...” Quay đầu lại: “Thành chủ, lời vừa rồi người đã nghe thấy chưa?”

Trung niên nhân kia gật gật đầu: “Đề ta đề thủ hạ toàn lực phối hợp!” Nói xong quay người tập tễnh chạy ra khỏi phòng.

Chỉ là gần đi ra ngoài, lại có chút mê mang.

“Vương Lục... Cái tên này sao có chút quen tai vậy.”

Dưới lòng đất của Khôn Vương Thành, một quyền kinh thiên động địa của Cự Thần Binh cuối cùng cũng hạ màn.

“Không tệ nha, một quyền này rất có dương cương khí nam tử, để bản cung rửa mắt mà nhìn.”

“Người cũng thế, ngoài ý muốn a.”

Cự Thần binh cao ngàn trượng vẫn duy trì tư thế trọng quyền rơi xuống đất, thế giới dưới lòng đất thỉnh thoảng có dư ba tạo thành đất sập, thiên địa linh khí bạo tẩu cũng mang đến các loại dị tượng. Nhưng trọng tâm của chiến trường đã chuyển dời đến bên tai vai của Cự Thần binh.

Một bóng đen bao phủ bên tai, nhẹ giọng nói chuyện với Vương Lục.

“Người đoán không sai, bản cung xác thực thân phận địa vị không tầm thường, nhưng người đại khái không đoán được, thân phận địa vị bản cung, cũng không phải bình thường.”

“Hừ, có thể né được thần quyền, lại ở trong đại trận này mạnh mẽ chém giết mở một đường máu tới đây, đương nhiên người sẽ không phải là người bình thường. Loại người như người ở Tiên giới hẳn là không nhiều lắm nhỉ?”

“Ha ha, không nhiều? Cho dù người tìm khắp vạn giới, bản cung cũng là độc nhất vô nhị. Xem ở phân lượng một quyền vừa rồi, cuối cùng nhắc nhở người một chút. Chủ nhân của Tiên giới hiện tại tên là Hạ Vũ.”

“Người!?”

“Cho nên người không thắng nổi, nhưng không sao cả, ta rất thích người, sẽ bảo vệ tính mạng của người nha, đến lúc đó chúng ta làm bằng hữu đi...”

Sau một khắc, bóng tối trên đầu vai cự thần binh biến mất vô tung.

Vương Lục hừ một tiếng, chung quy không có nhiều động tác hơn, mà chậm rãi thu nhỏ thân hình, khôi phục bản thể.

Mà đám người Hà Đồ, Lệ Cầm tự nhiên vậy lại.

“Thế nào? Bắt được nàng?”

Ở đây tuy rằng đều là Chân Quân thậm chí cấp bậc Địa Tiên, ánh mắt độc đáo, nhưng biến hóa sau cùng không ai thấy rõ được rốt cuộc là ai. Vương Lục kia nắm đấm kia ẩn chứa bao nhiêu thần thông, mà ứng đối dưới trọng quyền Hạ Tiểu Hà, cũng đã ra khỏi phạm trù lý giải của bọn hắn. Mà lúc này Vương Lục mặt mày không vui không buồn, thật sự nhìn không ra kết quả thế nào.

Vương Lục lắc đầu: “Chạy rồi.”

“Chạy rồi!?” Trục Nhật Chân Quân có vẻ không thể tưởng tượng nổi, một lần nữa quan sát lại Càn Khôn Xích trong tay: “Ta vừa rồi rõ ràng đã đóng đinh nơi đây, làm sao nàng có thể...”

“Thủ đoạn của cửu châu không nên khoe khoang trước mặt Chân Tiên nữa, dù là khí vận cửu châu cũng có thể cho người khác đoạt được, tiên bảo thần thông có đáng là gì?”

Thiên Luân Chân Quân lại nhíu mày hỏi: “Tuy rằng trận chiến này tới hơi gấp gáp, nhưng trước đó chúng ta suy tính nhiều lần, bất luận có biến hóa gì đều có thể ứng phó được, làm sao để nàng chạy được?”

“Tính toán sai, tên gia hỏa này có lai lịch xuất chúng như vậy, Hạ Tiểu Hà... Đúng rồi, các ngươi ai học lịch sử tốt nhất?”

Trục Nhật Chân Quân và Lạc Tuyết Tiên Tử không hện mà cùng đứng ra.

“Ai có từng nghe nói về Hạ Vũ?”

Hai người trầm mặc trong chốc lát, Lam lắc đầu.

“...Chậc, là hạng người vô danh sao? Được rồi, bây giờ không phải lúc quan tâm đến chuyện này, Hạ Tiểu Hà chạy mất. Kế tiếp là phải lo lắng đến tình huống bên thông đạo kia rồi.”

Nhắc tới đề tài này, mấy vị Chân Quân cùng Địa Tiên nhao nhao giật mình.

“Đúng, thông đạo bên kia thế nào rồi? Vương Lục, ngươi tùy ý mở ra thông đạo, có thể quá lỗ mãng hay không?”

“Thay vì chờ bọn hắc trượng thái vạn toàn thời mở ra vạn toàn thông đạo, không bằng trước mở một lỗ hồng... Coi như là thăm dò hư thực cũng tốt, Cửu Châu chúng ta luyện binh mười lăm năm, cũng nên đánh một trận thực chiến.”

Cùng lúc đó, trên bầu trời của đầm lầy u tối hoang dã, xuất hiện một vết nứt. Dấu vết này vô cùng dữ tợn nhưng lúc này lại bị một người một kiếm chặn ở cửa, nửa bước cũng không bước ra được.

“A, câu nói kia của Vương Lục là nói như thế nào vậy?” Tay phải nữ tử áo trắng cầm kiếm, tay trái cầm trán, làm ra vẻ suy nghĩ khổ sở.

“À đúng rồi, là câu này, chưa từng có ai vượt qua được vòng kiếm của ta.”

Nói xong, ánh mắt như kiếm, chỉ vào chỗ sâu vết rách.

“Các ngươi, tính thử một chút không?”

[Cuộc thi hình chữ nhật cử động nhỏ còn đang trong quá trình tiến hành nha, tiếp tục khẩn cầu mọi người bỏ phiếu ủng hộ. Ký bỏ phiếu chỉ là mật. [PPP.], hoặc là trăm lần tìm tòi tin tức thi đấu lượt hai, cảm ơn!]

...

Thương Khê châu, Thiên Chi Ngân.

Trong thông đạo thâm thúy, đám ác thú từ thượng giới chen chúc nhau, tiến thối lưỡng nan.

“Ai cở ngựa bần, bọn chúng ngu ngốc lúc trước đều ở đây sao? Đừng che cửa!”

“Phía sau thằng nào ngu ngốc miệng đầy phân thối!? Con mẹ nhà ngươi có bản lĩnh thì đến phía trước thử xem! Bên ngoài có một con quái vật đấy! Ai đi thì người đó chết!”

“Cút mẹ ngươi! Một tên hạ giới Đại Lục thì có thể có quái vật gì? Hơn nữa ngươi không phải là quái vật sao!”

“Ngươi mới là quái vật, cả nhà ngươi đều là quái vật!”

“Đừng ồn ào! Ở hàng trước tranh thủ thời gian thay đổi phòng ngự pháp bảo xông về phía trước, đừng e sợ chết, đem huynh đệ ở phía sau tránh ra mới có thể đi ra trợ giúp các ngươi! Ngăn cản ở chỗ này làm chậm trễ đại sự, chúng ta ai cũng không gánh nổi!”

“Ngươi là cái thá gì mà đòi chỉ huy ông đây?!”

“Cút mẹ ngươi đi, lão tử suy nghĩ cho ngươi!”

“Ma tộc tiện chủng, ai biết ngươi có mục đích gì?”

“Ngươi còn dám nói một câu Ma tộc tiện chủng, bây giờ lão tử làm thịt ngươi!”

“Nói thì thế nào? Loại ti chủng Ma tộc, quê quán đều bị hủy diệt của tạp chủng lui bại. Đừng tưởng rằng đến Tiên giới là có thể nhảy lên người chủ tử, tiện chủng chính là tiện chủng...”

“Cút mẹ ngươi đi!”

“Đừng đánh nhau trong đường hầm! Muốn hại chết tất cả mọi người sao? Chết tiệt, là thằng ngu nào còn động thủ?”

“Mẹ kiếp, hiệu ứng của con đường hầm lại trở nên mạnh mẽ! Các ngươi thật sự muốn tự sát sao? Mẹ nó, lão tử cho dù có

chết cũng phải kéo đám người các người vào trông, chết hết đi cho lão tử!”

“Mẹ kiếp, tên chó chết nào thả phi kiếm loạn xạ vậy?”

“Móa nó, cuộc chiến này ta không có cách nào đánh nữa rồi, phía trước có một con quái vật không nói, phía sau còn có đám tạp chủng chơi ám tiễn đả thương người, các huynh đệ, trước tiên dọn dẹp đám tạp chủng này lại rồi nói sau!”

Mà ở một chỗ khác của Thiên Chi Ngân, có hai người một nam một nữ đứng trong hào quang vạn trượng, ánh mắt khinh miệt nhìn loạn tượng trong thông đạo.

Nam tử trong hào quang có thân thể dị thường khôi ngô, hai tay hấn ôm trước ngực, cánh tay trắng kiện lôi quang trong vắt.

“Thủy Nguyệt a, người nhìn xuống dưới xem, con nít đúng là tạp chủng, thật sự là xấu mặt.”

Cô gái bên cạnh tên Thủy Nguyệt cũng rất bất mãn: “Lôi Thiên, người nói không sai. Đám tạp chủng này nhìn thì thấy chướng mắt, người trên cũng có bệnh, tìm một đám tạp chủng như vậy làm tiên phong sẽ liên lụy đại sự. Thông đạo này vốn không ổn định, bị bọn chúng giày vò như vậy mà nói...”

Lời còn chưa dứt, đã có người hừ lạnh một tiếng: “Không cần đám tạp súc này làm tiên phong, chẳng lẽ dùng hai người các người?”

Một nam một nữ đều cả kinh, vội vàng chấp tay hành lễ với người mới tới: “Phá Hư Tiên Tôn...”

Người thứ ba cũng ở trong hào quang, thân ảnh lại kinh ngạc không rõ ràng, ngay cả thanh âm cũng nam nữ thì không phân biệt được, nhưng trong giọng nói lại vô cùng rõ ràng.

“Sao vậy, bọn khốn này đang làm gì trong thông đạo?”

Lôi Thiên vội vàng đáp: “Hồi Tiên Tôn, hình như đường hầm bị người khác chặn lại.”

“Ngăn chặn? Mặc dù chỉ là một đám hỗn tạp, nhưng cũng là phó binh tinh nhuệ thu nạp được từ các giới, nếu ở Cửu Châu

Đại Lục hiện tại hẳn là tiêu chuẩn hàng đầu... Chẳng lẽ là người của Cửu Châu đã sớm biết được tin tức, đang bày ra thiên la địa võng ở lối ra? Trong thông đạo có bao nhiêu người?”

“Hồi bẩm Tiên Tôn, hình như...”

“Hình như!”

Lôi Thiên Nhất Tuyệt đổ mồ hôi lạnh ròng ròng, thân thể khô ngô run lẩy bẩy: “Chỉ có một người...”

“Nực cười!” Phá Hư Tiên Tôn tức giận dâng lên, sau đó mở ra Tiên mục, ánh mắt trực tiếp lướt qua thông đạo hai giới sâu lắng, thấy được trên chín Châu Đại Lục.

Hắn nhìn thấy một cô gái áo trắng cầm trong tay một thanh kiếm, chống lên một lưỡi kiếm bất động, kiếm kia vây quanh mây dậm, bao phủ hoàn toàn vết tích trên trời, không chừa một khe hở nào. Các phó binh trong đường hầm cứ như vậy bị chặn ở lối ra, nửa bước cũng không thể động đậy.

Những phó binh này là Tiên giới dùng hàng ngàn hàng vạn năm thời gian, phá hủy vô số thế giới mới có thể thu thập lại, trải qua tầng tầng binh khí có thể đào thải chiến đấu, có hoàng tộc cũ của Ma tộc, có linh thú tinh quái bị Đọa Tiên hạ giới bắt đi, còn có thần vật hỗn độn đang trấn áp trong Đại Thiên thế giới...

Tuy là tạp chủng, nhưng cũng là tạp chủng Tiên giới, bất kỳ một người nào cũng đủ để gây ra thiên tai ở chín châu Đại Lục. Điềm này đã có người thí nghiệm hơn trăm năm trước.

Đây là do hắn tự tay mở ra khe hở thông đạo, thả ra một con Cửu Vĩ Thiên Hồ, sau đó con hồ ly đang ở trạng thái viễn siêu hơn xa Cửu Châu Đại Lục suýt chút nữa diệt được một môn phái tu tiên nổi danh nhất. Mà hôm nay trong thông đạo giữa hai giới, tồn tại mạnh mẽ hơn Cửu Vĩ Thiên Hồ vô số lần, lại bị một nữ nhân một mình một ngựa ngăn lại.

Là do mấy năm nay mong chờ mấy tên tạp nham này quá cao? Hay là trên người nữ nhân này có huyền diệu gì?

Phá Hư Tiên Tôn nheo mắt lại, ánh mắt càng lúc càng chăm chú, cố gắng nhìn thấu hư thực của nữ nhân kia, nhưng ánh

mắt hấn vẫn dừng lại ở kiếm trận, rốt cuộc thâm thấu không vào được.

“Ồ?” Về tức giận của Phá Hư Tiên Tôn giảm bớt, thay vào đó là kinh ngạc.

Chỉ là một tiện chủng ở hạ giới, lại có thể lấy kiếm bao vây ngăn cản tầm mắt của mình, cái này khó trách có thể đem hơn trăm phó binh trong thông đạo đều ngăn tại chỗ không thể động đậy... Không thể tưởng được trải qua một lần thời đại mạt pháp, Cửu Châu Đại Lục còn có thể có nhân vật như vậy!

Phá Hư Tiên Tôn nhất thời đối với nàng có hứng thú thật lớn, kế hoạch đại thanh tẩy của Cửu Châu Đại Lục lần này là tình thế bất buộc, nhưng cũng không ngại trong quá trình hấn vợ vét vài súng vật quý hiếm cho mình. Mà nữ tử áo trắng này, so với bất cứ súng vật nào trong lòng của mình còn thú vị hơn nhiều.

“Được, ta đích thân đi xem một chút.”

Nói xong, hấn cất bước tiến lên, chuẩn bị tiến vào trong thông đạo.

Một nam một nữ đều kinh ngạc: “Nhưng mà... Tiêu Dao Tiên Tôn từng nói, trước khi hấn hạ lệnh bất cứ tiên nhân nào cũng không được tự ý vào đường hầm.”

“Hừ, đến lúc đó để bản nhân Tiêu Dao đến nói chuyện với ta. Thật là nực cười, ngoài tiên vương bộ hạ, có ai có tư cách hiệu lệnh ta?”

Lôi Thiên và Thủy Nguyệt nhìn nhau một cái, đương nhiên ai cũng không dám ngăn cản phá Hư Tiên Tôn... Trong nhất giai của Tiên Tôn, thực lực phá hư có thể đứng trong ba vị trí đầu, còn mạnh mẽ hơn Thương Lan Tiên Tôn hạ giới mười lăm năm trước vài phần. Tuy Tiêu Dao Tiên Tôn có địa vị tôn sùng, nhưng đúng là không sai khiến được hấn. Quan trọng hơn là phá hư người này máu lạnh thích giết chóc, ra tay với người trong nhà mình nhiều lần. Cho nên, bẩm báo chuyện này với Tiêu Dao Tiên Tôn, để hấn quyết định là được rồi...

Lúc này Phá Hư Tiên Tôn cũng không có hứng thú lãng phí quá nhiều tinh lực trên người hai tên tiểu tốt, ánh mắt hấn quay về thông đạo, rất nhanh liền phát ra tiếng cười lạnh.

“Thông đạo này mở gấp, bản tôn không cách nào dung nạp tiên nhân hoàn chỉnh, cưỡng ép hạ giới sẽ suy yếu cực lớn bản thân. Mười lăm năm trước, tên ngu Thương Lan kia chịu thiệt lớn như vậy. Cho nên lần này tiêu dao mới để cho đám tạp chủng không ngại xuyên qua dò đường trước. Nhưng, cũng quá đáng ngại.”

“Hả?”

“Ta nói này, mấy tên rác rưởi này quá vương tay vương chân, hai người các người đi nói với Tiêu Dao, ta đã giúp hắn dọn dẹp rác rưởi rồi.”

Lôi Thiên và Thủy Nguyệt trong lòng đều dâng lên dự cảm bất an cực đoan nguy hiểm, muốn nói cái gì đó nhưng đã trễ.

Khoảnh khắc sau trong lòng bàn tay của Phá Hư Tiên Tôn dâng lên một quang cầu màu xanh lục, nâng tới trước mặt, nhẹ nhàng thối.

Tiên Linh trong cơ thể Phá Hư Tiên Tôn chảy ra hóa thành một cơn gió mạnh, thổi quả cầu xanh bay về phía trước, thế đi không nhanh, cũng rất yên tĩnh. Nhưng Lôi Thiên và Thủy Nguyệt nhìn thấy quả cầu ánh sáng kia, mặt lộ vẻ hoảng sợ, không khỏi lui về phía sau.

Tuyệt học độc môn của Phá Hư Tiên Tôn, “Phá”.

Phá Binh, phá quân, phá giới, phá thiên địa vạn vật... Trong viên cầu ánh sáng này, chính là Phá Hư Tiên Tôn nhìn thấy một chút tối nghĩa khi vô số đại thế giới phá diệt. Mà đối với loại người như Lôi Thiên và Thủy Nguyệt mà nói, chỉ cần nhìn thấy viên quang cầu kia cũng có thể nhiễm bất hạnh.

Hai người đương nhiên không dám nhìn thêm, mà trước khi thối lui đủ xa, chỉ thấy quang cầu màu xanh lá kia nhẹ nhàng linh hoạt bay vào trong thông đạo.

Sau đó, trong thông đạo, tiếng hò hét âm ỉ của các phó binh im bật lại, lực lượng ba động hỗn loạn cũng lắng xuống.

“A, lần này yên tĩnh hơn nhiều nha.”

Phá Hư Tiên Tôn giật giật khóe miệng, sau đó thân hình kịch liệt thu nhỏ lại, tầng hư ảo bao phủ trên người cũng yếu đi vài phần, mơ hồ lộ ra chân diện mục. Nhưng trước khi Lôi Thiên

và Thủy Nguyệt thấy rõ, hắn đã đi vào trong thông đạo, chỉ còn lại bóng lưng.

Dur quang hai người lao đến, chứng kiến trong thông đạo đã không có vật gì, trước mặt Phá Hư Tiên Tôn là một con đường rộng rãi, vốn dĩ còn chen chúc ở bên trong, hơn năm trăm tên phó binh đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi...

“Chuyện này, chuyện này...” Lôi Thiên toàn thân run rẩy, không thể tin nổi nhìn bóng lưng của Phá Hư Tiên Tôn.

Hắn thế mà lại... một đạo “Phá”, tiện tay tiêu diệt năm trăm phó binh! Lúc trước các phó binh bị chặn ở trước thông đạo, tuy rằng lúc trùng kích vòng kiếm thương vong nhiều nhất, nhưng thực tế chết trận cũng chỉ có hai mươi người, hiện tại lại bị người nhà giết sạch! Mà phó binh quân đoàn của Tiên giới cũng chỉ có hai ngàn người! Tên này cũng quá to gan lớn mật!

“Nhanh, mau đi bẩm báo Tiêu Dao Tiên Tôn, bảo hắn chuyển lời tới bệ hạ, đúng là làm xằng làm bậy!”

Trong thông đạo, Phá Hư Tiên Tôn cười nhạt một tiếng không để ý tới.

Nhắc tới bệ hạ lại có thể làm gì? Năm trăm tên tạp chủng mà thôi, đánh nát Cửu Châu Đại Lục, tên tạp chủng này muôn bao nhiêu có bấy nhiêu... Có điều hiện tại cần quan tâm là bên kia.

Phá Hư Tiên Tôn đi tới lối vào cuối thông đạo, thấy được nữ nhân khiến hắn mười phần hứng thú.

Có chút kinh ngạc.

Trước mặt hắn, cũng không phải nửa chân trong mong muốn vượt qua Đại Thừa đỉnh phong Tiên Môn, mà là một Kim Đan nho nhỏ không đáng kể! Nhưng Phá Hư Tiên Tôn rất nhanh chuyển sự kinh ngạc thành hứng thú mãnh liệt.

“Đúng là... ngoại đạo, thật là kinh hi.”

Ngoại trừ ngoại đạo không có giải thích nào khác, pháp tắc Tiên đạo sẽ không cho phép một Kim Đan có được lực lượng chống lại phó binh, mà đây lại là niềm vui ngoài ý muốn, thu hoạch phong phú.

Phá Hư Tiên Tôn đã chán ghét những người tu tiên theo khuôn phép cũ, bản thân hẳn chính là tiên nhân, đối với điểm xuất phát cùng điểm cuối con đường này đều rất rõ ràng, nhưng đường ra bên ngoài... lại là vô cùng đặc sắc.

Khi Tiên giới nam chinh bắc chiến, phá diệt thiên thể giới, hẳn bừng bừng hứng thú đảm nhiệm tiên phong, vào sinh ra tử, bởi vì nghiền nát những địch nhân có lực lượng không biết trong tay., Thực sự quá tuyệt vời. Hiện tại, trong khu vực mà Tiên giới có thể chạm đến đã không còn thế giới không biết, tất cả kẻ địch đều đã bị Tiên giới đánh tan... Đối với đại thanh tủy chín châu sáu phái mặc dù trọng yếu, nhưng cũng không phải nhiệm vụ gì gian nan kích thích, bởi vì đó là khởi nguồn của Tiên giới.

Hiện tại xem ra, dường như đã đánh giá thấp mảnh đất này rồi. Dưới sự vui sướng, Hư Tiên Tôn phá thiên hoang, nổi lên lòng từ bi.

“Ngươi, có hứng thú làm đồ mà ta sưu tầm không?”

Bạch y nữ tử đứng đối diện vẻ mặt khiếp sợ nhìn hẳn.

“Ngu ngốc, ngươi uống cao rồi?”

Thêm nữa! Cuộc thi A4 được bỏ phiếu! Giai đoạn hai năm sau tỷ thí, xin mời được đầu nhập vào Linh Kiếm sơn! Sau khi vẽ dài thành chương, có thể thấy Tiểu Lưu Ly tự động ngồi xuống rồi! Ngàn vạn lần không nên bỏ qua cơ hội! Một ngày chiến đấu Q có thể bỏ ra ba vé, phiền toái mọi người mấy ngày nay không từ chối vất vả! Cảm ơn! Bỏ phiếu địa chỉ: 4.2101

...

Thuần văn tự tại nghiên cứu điện thoại địa danh của bản trạm gác để đọc sách đồng thời các di động xin thăm vấn.

“Thật sự là một ngày chó chết mới chọn cái loại nhiệm vụ đầu trúng này, một đám thần trâu quỷ rắn thì thôi, hiện tại ngay cả tâm thần điên loạn cũng chạy ra rồi... Tiên giới rốt cuộc còn có người tốt nào không!?”

Thiên Ngân, Vương Vũ một mình một ngựa chống đỡ đại quân mãnh liệt của Tiên giới, đương nhiên phải chịu áp lực cực lớn, đổi lại bất cứ ai khác, phía trước là Chân Tiên thượng giới, phía sau là đại lục Cửu Châu, nếu mình không thể giữ vững cửa ải này, rất có thể sẽ sinh linh đồ thán, thua sạch... Như vậy chỉ sợ áp lực tâm lý cũng đủ đè bẹp một người rồi.

Đương nhiên Vương Vũ cũng có áp lực, nhưng áp lực của nàng ta chủ yếu là đến từ một điểm.

Lúc trước Vương Lục đáp ứng nàng, trấn thủ ở Thiên Chi Ngân, lui địch một người được ngàn vạn tiền thưởng. Vì con số này, lúc trước nàng còn tranh cãi rất lâu với Vương Lục, từ năm mươi vạn nhất người từng bước nâng lên—— kỳ thật nghĩ đến cho dù ngàn vạn một người, Vương Lục cũng là chắc chắn kiếm được. Có thể đánh lui một gã Chân Tiên, Vạn Tiên minh cho dù bỏ ra một ức linh thạch cũng là cam tâm tình nguyện.

Nhưng ai cũng không nghĩ tới, tiên nhân thượng giới thế mà lại phái ra lượng lớn tạp binh tiên phong. Vừa rồi Vương Vũ độc kiếm tại Thiên Chi Ngân ngăn cản bao nhiêu người? Một trăm? Hai trăm? Hay là dứt khoát hơn một ngàn? Theo lý thuyết, Vương Vũ thật sự là một đêm làm giàu, nhưng từ thực tế mà xuất phát, Vương Vũ cũng không tin Vương Lục sẽ thành thật trả tiền, mà thù lao nàng nhận được cuối cùng sẽ giảm bao nhiêu? Điều này thật sự làm cho người ta có chút áp lực.

Về phần cái tên nào tàn đột nhiên xuất hiện này, Vương Vũ căn bản không thèm để ý.

Mãi tới khi đối phương ra tay.

Thực ra, Vương Vũ cũng không thấy rõ đối phương ra tay như thế nào. Chỉ trong nháy mắt, vòng vây Vô Tướng kiếm phủ kín Thiên Ngân đã âm âm vỡ nát, mảnh vụn rơi đầy đất.

Mà Vương Vũ cũng không thể cẩn thận cảm ngộ được lực phản hồi của kiếm trong tay, vì lúc ý thức tới, nàng đã rơi xuống đầm lầy, quanh người đầy bùn lầy và thảm thực vật dũ tợn.

Trong đầu có chút hoảng hốt, cảnh vật trước mắt cũng có trọng ảnh, nhiều năm chiến đấu thực tế làm cho Vương Vũ ý thức được bản thân mình bị người ta đánh cho choáng váng, một hiệp liền đánh nát vòng vây Vô Tướng kiếm, lại đánh rơi xuống đầm lầy u ám.

“Đệt...”

Không có bất kỳ chân chờ cùng dao động, mũi chân Vương Vũ liền điểm một cái bay trở về không trung. Nơi Thiên Chi Ngân, tiên nhân vẻ mặt ngạo nghễ kia vẫn đứng yên tại chỗ chưa đi, hoàn toàn lãng phí mất cơ hội hấn vừa mới sáng tạo ra. Mà Vương Vũ chuyển trong nháy mắt liền vòng trở lại, trên mặt người nộ hiện ra một tia khen ngợi, mở miệng muốn nói gì đó.

Đương nhiên, Vương Vũ sẽ không cho hấn bất kỳ cơ hội nào.

“Tên ngu xuẩn, cút cho ta!”

Tiên môn trong tay lấy được từ Thịnh kinh, thanh tiên kiếm nổi tiếng cứng cõi và nhanh nhẹn được nàng đặt sát sau lưng, tay trái nắm đấm bay thẳng về phía trước.

cập nhật nhanh nhất, không có đạn đạn sử dụng.

...

“Nói cách khác, ngươi bị một quyền của hấn phá vỡ...”

“Ta dựa vào cái gì nghe theo cái này của ngươi? Là phá công!”

“Lúc đó ngươi dùng mấy thành lực?”

“Sáu bảy thành luôn có... Đừng nhìn ta, ta chung quy không thể lúc nào cũng xuất toàn lực trong thời khắc khắc đều dùng ra, ta không chống đỡ nổi, cũng không chống đỡ nổi. Hơn nữa cháu trai kia đích xác bị hại, ngươi nên biết Vô Tướng kiếm cơ bản không có khả năng bị chính diện công phá, cho dù ta chỉ xuất sáu bảy thành lực lượng cũng bị phá vỡ nhanh như vậy, tuy rằng lúc đó ta cũng có chút thất thần, nhưng mà...”

“Ngoài ra, hấn liếc mắt một cái là có thể đánh nát “Khinh Linh Vũ” của ngươi?”

“Ừm, tính chất của Khinh Linh Vũ ngươi cũng biết rõ ràng, có thể duy trì trong thiên kiếp không tệ, nhưng bị hấn nhìn một cái liền vỡ thành mười bảy đoạn...”

“Mẹ kiếp, dùng mắt giết chết tiên kiếm, cái này là chết thẳng sao?”

“Tóm lại, cái này có thể chi trả chứ?”

“Được đây, đợi đến lúc ngươi trả hết tiền phạt là được rồi.”

“A ha ha, nhắc tới ta nhớ lúc trước chúng ta đã nói là lui địch một người tiền thưởng ngàn vạn, sau đó ta đánh lui trọn vẹn hơn một ngàn người...”

“Ừm, dựa theo thỏa thuận, ngàn vạn người phải xây dựng trên cơ sở vững chắc, ngày đầu tiên ngươi bỏ lỡ một con cá lớn, như vậy cũng là căn cứ theo hiệp nghị...”

“Này này này, sự đồ chúng ta đánh một trận, không đến mức tính toán sổ sách rõ ràng như vậy chứ? Nói chút tình cảm có được không?”

“Ha ha, yên tâm đi, thứ nên cho ngươi sẽ không thiếu đâu, cũng không phải là ta tự móc túi ra, sẽ không keo kiệt đâu.”

“... Mẹ nó, vừa rồi ngươi cố ý treo ta lên hứng thú?”

“Chậc, người làm việc không công, để lọt một con cá lớn trọng yếu, đừng nói là làm cho người thích thú, cho dù ta có đùa giỡn người thì người có thể làm được gì?”

“Người có rảnh rỗi làm loại chuyện đau trứng này, nói rõ con cá ta để lộ kia kỳ thật không có gì quan trọng?”

“À, ta cũng hy vọng hẳn không quan trọng mấy, nhưng rất đáng tiếc, đây đúng là một con cá lớn... muốn lên qua bên Vạn Tiên minh, phải tốn chút sức lực. Nhưng không sao cả, người là người được ta đề cử, bọn họ có ý kiến cũng là nhằm vào ta, còn đối đầu với ta, bây giờ không ai dám có ý kiến.”

“Đừng ra vẻ nữa, người bỏ sót một Hạ Tiểu Hà, ta để lộ ra một Chân Tiên biến thái, đến bây giờ hai mục tiêu lớn bị bại lộ ở Tiên giới đều đã bị bỏ sót cả rồi, người còn trông cậy vào những người đó không thể nào làm được đâu.”

“Ngược lại nghĩ, hiện tại tình thế ác liệt như vậy, bọn họ không dựa vào ta, là muốn chết sao? Chỉ cần người không có lực cạnh tranh xuất hiện, tình thế càng nguy cấp, địa vị của ta lại càng vững chắc, về phần người cạnh tranh sao, đã qua nhiều năm như vậy, hẳn là sẽ không có nữa.”

Vương Lục nói lời này rất thẳng thừng.

Nguy cơ trước mắt, chỉ cần lãnh đạo không phải hạng người mù quáng không thể cứu chữa, như vậy tranh quyền đoạt lợi trong nội bộ sẽ tạo thành hao tổn quá độ, đối với loại đầu cơ không biết điều này, Vương Lục chưa bao giờ để ý triển lãm thủ đoạn tàn nhẫn của hắn. Người đứng đầu cửu châu danh tiếng cũng không phải là Hoa Kiêu Tử nhắc lên., Mà mười lăm năm qua Vương Bất An dùng vô số hài cốt lột ra. Có Đế Lưu Tôn ở đây, tuyệt đại đa số Địa Tiên đều đứng về phía hắn, những Địa Tiên này có thói quen không nghe sai sử tiêu dao, nhưng cũng có vài phần tử trung, xem ở truyền nhân Tôn Bất Bình cùng thể diện của Đế Lưu Tôn., Đối với Vương Lục nói mà nghe, lực lượng của những người này cộng lại đủ để quét ngang Thông Thiên Thánh Đường, mà đây mới là điểm cuối chân chính của Vương Lục có thể uy hiếp Cửu Châu, hơn nữa trong công xưởng Hồng Hải còn cuộn cuộn không ngừng có đại quân Trát Cổ, địa vị đệ nhất người Cửu Châu quả thực an ổn.

Thấy Vương Lục tin tưởng mười phần vào vấn đề này, Vương Vũ cũng không khuyên nữa, chỉ một lần nữa khởi động vòng kiếm, chặn kín Thiên Chi Ngân, một bên hỏi.

“Hai con cá lọt lưới kia, ngươi tính làm sao bây giờ?”

“Đã bảo Đế Lưu Tôn dẫn người đi tìm rồi, bọn họ giao tiếp với Đọa Tiên lâu nhất, loại chuyện này chỉ có thể giao cho bọn họ.”

Vương Vũ suy nghĩ, cũng không có cách nào tốt hơn, vì vậy lại hỏi: “Ta bên này thì sao?”

Vương Lục vỗ vỗ bờ vai của nàng: “Anh hùng, đứng vững.”

“Ta chống lại cả nhà ngươi!” Lúc này Vương Vũ đã nhảy dựng lên.

Vương Lục vội vàng trấn an: “Người ngăn cửa ở đây cũng không phải càng nhiều càng tốt, bất kỳ trận pháp nào dùng nhiều người phối hợp làm cơ sở, trong mắt Tiên nhân đều là sơ hở trăm lần, nhiều người ngược lại sẽ làm trở ngại lẫn nhau. Cho nên phương pháp tốt nhất chính là một mình một canh cửa, mà hiện tại trên Cửu Châu Đại Lục có thể làm được điều này chỉ có hai người chúng ta, nhưng hiện tại ta thật sự không thể thoát thân.”

“Ha ha, ngươi nghĩ ta ngu như Lưu Ly à, ngươi nói cái gì mà cũng biết tin? Con tiện nhân nhà ngươi! Ta đã nhìn ra mấy năm nay ngươi cùng Đế Lưu Tôn chật vật làm gian, định giết chết nguyên phối chính phòng của ta rồi!”

Vương Lục cũng kinh ngạc: “... Hiện tại ta thật sự là có chút hối hận tên gia hỏa năm đó để lại di sản cho ngươi.”

“Đậu xanh, ngươi lại không biết xấu hổ mà nói? Năm đó một cô nương thanh thuần đáng yêu cỡ nào, bị cái tên vui vẻ luận võ biến thành bộ dạng hiện tại, bao năm nay hoa thiên tử địa... Không đúng, thê thảm sa đọa, ngươi rút cuộc làm thế nào mà không biết xấu hổ đổ hết trách nhiệm lên người ta?”

Bị trắng tay một phen này, Vương Lục sững sờ nửa ngày không nói nên lời. Chỉ có điều, trong lòng gã thâm cảm khái, phương diện thấp hèn của người này đã hơn hẳn Lam. Năm đó, Tiểu Vương Vũ quật cường đơn thuần kia thật sự vĩnh viễn biến mất trong dòng sông lịch sử.

Cũng may sự trầm mặc lúng túng không kéo dài quá lâu, trong thông đạo phía trước lần nữa truyền đến ba động khủng bố làm cho người ta sợ hãi, một vòng xâm lấn mới của Tiên Giới lần nữa kéo ra.

Vẫn là tạp binh hải, từ khí tức phán đoán thực lực mạnh hơn một cấp so với lần trước. Vương Vũ lập tức thu hồi màu sắc, trong tay hiện ra một thanh mộc kiếm sắc bén.

“Được rồi, người đi vội đi, khi về nhớ thanh toán sổ sách cho ta, thuận tiện... Giúp ta gọi các nàng Nam Hi tới đây, kim đan của ta không đủ dùng.”

Nghe được cái tên cuối cùng, Vương Lục hơi sầm mặt: “Được... việc này làm phiền người rồi.”

Nói xong, thân hình Vương Lục lóe lên rồi biến mất, để lại một mình Vương Vũ đối mặt với sóng cả mãnh liệt ở phía trước.

Trong thông đạo, các phó binh đã tập kết xong một lượt. Lần này, các phó binh trật tự vẫn rất ngay ngắn, bởi vì trong bọn nó đã có thêm một người làm chủ tâm.

Một vị nữ tử vóc dáng nhẹ nhàng uyển chuyển đứng ở chính giữa quần ma, khí chất độc lập di thể có vẻ không hợp với khí thế cuồng bạo xung quanh, nơi mi tâm nàng điểm sáng một viên đá quý đỏ như máu óng ánh, ánh mắt lạnh lùng nhìn thông đạo một phương khác.

Sau đó, nàng hất cằm, ngón tay thon dài chỉ về phía trước, thế là ma quân vạn giới mãnh liệt lao tới.

Wang Wu cười ha ha, kiếm gỗ bay về phía trước, chỉ thẳng vào đầu ngón tay xanh nhạt kia.

“Đám tạp chủng thượng giới, đến cùng đại tử tử giải thích buồn chán đi ~”

Trung châu, Kỳ Sơn.

Bên ngoài Kỳ Sơn Tông là một mảnh thanh tịnh.

Từ năm năm trước, phong thủy nơi đây đã dần dần suy sụp, du khách lui tới càng ngày càng ít, tu sĩ trong núi cũng dần dần di

chuyển ra phía ngoài, khiến cho nhân khí càng lúc càng điêu linh, mấy năm gần đây ngay cả đại địa linh mạch cũng có dấu hiệu khô kiệt, hoàn toàn suy bại.

Tất cả những chuyện này đều phải bái Hạ Tiểu Hà ban tặng. Nàng ở Kỳ Sơn mười năm làm trạch nữ, cả người lẫn vật đều vô hại, nhưng sau đó dưới Kỳ Sơn quả thực là hoảng sợ muốn chết. So với một Đọa Tiên sớm chiều mà không biết gì cả? Việc này ngay chính bọn họ cũng không tin!

Sau khi Hạ Tiểu ra khỏi núi, dễ dàng xúi giục nhân vật lợi hại trong hai Địa Tiên, vậy chẳng lẽ trong mười năm này cô ta sẽ nhàn rỗi sao? Rốt cuộc có bao nhiêu người bị cô ta xúi giục đi theo địch? Ai cũng không nói rõ được. Sau đó, mặc dù Vạn Tiên mình không cố tình truy cứu, nhưng Kỳ Sơn Nhân chính mình cũng ngồi không yên, chứ đừng nói là người khác? Đã từng du lịch thẳng ở Trung Châu Kỳ Sơn rất nhanh ác danh vang xa, suy tàn cũng là hợp tình lý.

Chẳng qua, một ngày này, bên ngoài Kỳ Sơn Tông lại ngênh đón một vị khách nhân. Người nọ một thân trường sam tinh ti nghiên cứu, thoạt nhìn tựa như là thư sinh thi đậu công danh, chỉ thấy hần dọc theo Kỳ Sơn Đạo tới bước thưa thớt, bước chân không nhanh không chậm, thẳng đến trước sơn môn dừng bước, khí tức không loạn nửa điểm, nhẹ nhàng khóa môn hoàn.

Trong Kỳ Sơn tông, một tu sĩ già nua tới mở cửa, nhìn thấy lúc này vẫn có khách nhân tới chơi rất là giật mình.

“Ta đến tìm quý tông chưởng môn.”

Nói xong, thư sinh kia đưa lên một cái Kỳ Sơn Lệnh, tu sĩ trông cửa một mặt kính sợ thu lấy lệnh bài, dẫn thư sinh kia vào sơn môn.

Tuy rằng thư sinh kia thoạt nhìn chỉ là một kẻ phàm tục, nhưng người cầm Kỳ Sơn lệnh như chưởng môn đích thân tới, hần cũng không dám khinh thường. Tuy rằng hiện tại có rất nhiều người không còn xem trọng tương lai của Kỳ Sơn, nhưng cả đời hần buộc ở chỗ này, đi không được, Kỳ Sơn chưởng môn hiện tại cho dù lại nghèo túng, bóp chết hần nhìn môn nhân còn không phải là dễ dàng sao?

Không bao lâu, hấn đạp lên trận pháp trong núi, mang theo thư sinh liên tục thay đổi mười mấy ngọn núi, rốt cuộc nhìn thấy vị trí chưởng môn là Du Hồ Tiểu Trúc.

Tòa phòng nhỏ xây dựng trên đỉnh núi hồ nước này, là chỗ ở của chưởng môn truyền thừa ngàn năm của Kỳ Sơn Tông, tu sĩ tới gần nơi đây liền có thể cảm ngộ được linh vận sơn thủy... Nhưng mà lão tu sĩ càng tới gần, càng cảm thấy áp lực nặng nề, cơ hồ thẳng lưng không nổi.

“Lui xuống đi.”

Thanh âm thanh rét lạnh như nước hồ của Chưởng môn khiến cho lão tu sĩ như được đại xá, cơ hồ chạy trời chết, thậm chí tên thư sinh phàm nhân còn chưa kịp hiện ở bên cạnh, hoàn toàn bỏ qua áp lực ở nơi đây.

Đợi lão tu sĩ đi rồi, thư sinh kia cười hướng chỗ giữa hồ chấp tay.

“Bái kiến tiểu công chúa.”

Sau đó cửa trúc du hồ Tiểu Trúc liền mở ra, một vị nữ tử mang theo rất hứng thú thần đi ra? Sau khi nhìn thấy thư sinh, không khỏi bật cười.

“Phá Hư, ngươi lại giờ trò gì vậy? Coi mình bỗng dưng giống một người văn minh, hoàn toàn không hợp với ngươi.”

Phá Hư cười nói: “Tiểu công chúa chê cười rồi. Hôm nay thân ở trong trận địch, không thể không hành sự cẩn thận, làm chút công phu dịch dung.”

“Chậc, một thời gian không gặp, sao ngươi lại trở nên tiêu dao như vậy, nói chuyện mẹ ngươi tức muốn chết? Ngươi là ai mà ta lại không biết? Chúng ta đã chơi đùa từ nhỏ tới lớn, lúc trước ngươi điên hủy một giới, là ta cầu tình bảo vệ ngươi xuống đây.”

Nụ cười của Hư Chính lập tức thu lại, sau đó lắc đầu: “Tiểu Hà, thực không dám giấu diếm, ta bị thương một chút.”

“Bị thương? Ngươi?” Dáng tươi cười của Hạ Tiểu Hà cũng mất đi, thân hình lóe lên đã tới bên cạnh Phá Hư, một đôi mắt đẹp đảo qua đảo lại trên người hấn, “Ai làm ngươi bị thương? Ta thế mà nhìn không ra vết thương là gì?”

Phá Hư cũng biết vị trước mắt này thoát nhìn có phần tùy tiện, cái gì cũng không quan tâm, nhưng đặc tội với nàng kết cục so với đặc tội Tiêu Dao còn nghiêm trọng hơn, nhất là tuyệt đối không thể lừa gạt nàng... Đành phải bất đắc dĩ nói: “Cũng không phải vết thương trên thân thể... Là vì tình thương.”

“ ... ”

Phá Hư biết rõ Hạ Tiểu Hà vẫn chưa hài lòng với đáp án này, đành phải kiên trì nói.

“Ta coi trọng một sản phẩm cất giữ, mấy ngày nay cơm nước không ngừng, hình như là ma.”

(Đan tạ Đại minh chủ cùng Tiêu hào gián điệp hoa hồng thưởng! Minh chủ thêm nữa đang ở trong tình huống cấp bách, thỉnh cầu chờ mong!)

...

Trung Châu Kỳ Sơn Tông, Du Hồ Tiểu Trúc, Hạ Tiểu Hà dùng ánh mắt nghiêm khắc xem kỹ Phá Hư Tiên Tôn, khiến cho Giải Đạo Nhân rất bất đắc dĩ.

“Thành thật khai báo, gia hỏa nhà ngươi rốt cuộc đang đánh điên cái gì?”

“Ta không nói đùa với ngươi, lần này đúng là trúng tâm ma rồi.”

“Nực cười, tâm ma bị ngươi chơi tàn phế không có tới mười vạn thì cũng có tám vạn, loại người như ngươi mà cũng biết trúng tâm ma à?” Hạ Tiểu Mặc nở nụ cười khinh thường, nhưng rất nhanh liền phát hiện không đúng: “Ngươi nghiêm túc sao?”

Phá Hư nói: “Vô cùng nghiêm túc, con người ta đối đãi tình cảm luôn rất nghiêm túc, ngươi hiểu ta.”

Hạ Tiểu Hà im lặng không nói gì, trong đầu thầm nghĩ vị thanh mai trúc mã này đối đãi rất nghiêm túc, nhưng tình cảm của hắn đã vụn vẹo, hắn chưa bao giờ thích người nào đó., Hắn chỉ thích cất giữ vật phẩm, hoặc là nói chỉ biết biến đồ mình thích biến thành vật phẩm mình thích. Càng yêu thích, lại càng phải trải qua vô số chế độ, cuối cùng chế thành cái gọi là thu gom khiến người ta nhìn mà giật mình. Nhớ rõ trước đây rất lâu hắn đi theo mấy vị tiên tôn Nam chinh bắc một cái phòng mình cất giữ, những Bách Chiến Tiên Tôn kia lại có người phun ra ngay tại chỗ... Cho nên nói người hắn thích nhất thực sự là xui xẻo.

Bất quá cái này cùng Hạ Tiểu Hà không có quan hệ gì, phá hư nguyện ý nhiều biến thái cũng không sao cả, dù sao hắn còn không dám biến thái đến trên đầu nàng. Mà chỉ cần phá hư còn dễ dùng, vậy thì có thể dùng. Đây cũng là đạo lãnh tụ nàng học được từ Tiên vương.

Mà ở một mức độ nào đó mà nói, trạng thái tâm ma bị phá hư trái lại còn tốt hơn lúc bình thường. Bởi vì lúc bình thường hắn thực sự quá khó dùng, đừng nói là tiểu công chúa Tiên giới., Cho dù bản thân Tiên vương Hạ Vũ có đôi khi cũng

không thể sai bảo được hẳn, Phá Hư khởi xướng căn bản là lực thân bất nhận, hẳn bị Tiên vương đánh vào Vô Tận Tiên Ngục hơn ba lần, tiên nhân bình thường chỉ cần đi vào một lần là dừng nghĩ đi ra hoàn chỉnh, mà hẳn ba lần ba lượt vẫn vui vẻ nhảy nhót! Hoàn toàn không có rút ra giáo huấn!

Ngược lại hẳn đã trúng tâm ma, thiếu đi mấy phần điên khùng, càng lúc càng chăm chú, càng dễ dàng trao đổi một chút... Chỉ có điều nhiều năm trôi qua, phá hư đã rất ít tiếp tục trung tâm ma, bởi vì thu thập thất của hẳn đã quá phong phú, ít có người nào có thể gợi lên hứng thú với hẳn.

“Người không may lần này là ai?”

Phá Hư lắc đầu: “Xin lỗi, nhưng không thể nói.”

“Ồ, vẫn giữ bí mật với ta mà? Sợ ta cướp của ngươi à?” Hạ Tiểu Hà hí mắt, cười tủm tỉm.

Phá Hư gật đầu: “Đúng là có chút lo lắng, Tiểu Hà ngươi từ trước đến nay không kiêng nể gì.”

“...”

“Ngươi là công chúa của Tiên giới, tài nguyên vô cùng vô tận, ta lại không nhận được điều kiện trời cao chiếu cố như ngươi, muốn xem trọng vật phẩm cất giữ thật sự không dễ dàng, cho nên ngươi cũng đừng hòng cướp của ta.”

Hạ Tiểu Hà hít một hơi thật sâu, nhẫn nhịn không đánh hẳn một trận, lạnh giọng nói: “Hiện tại ta có vài chuyện muốn giao cho ngươi làm, có được hay không?”

Phá Hư lập tức gật đầu nói: “Chuyện tiểu công chúa dặn dò, đương nhiên ta phải chết muôn lần không từ.”

“Hừ, ngay cả mấy món đồ gom góp cũng không chịu chia sẻ với ta, còn nói gì muôn chết không từ.” Hạ Tiểu cười nhạo hành động giả bộ phá hư: “Hơn nữa, ta cũng không cần ngươi đi vào sinh ra tử, bây giờ lực lượng của chúng ta còn chưa đủ, không thể lãng phí.”

Phá Hư có chút khó hiểu: “Lực lượng không đủ đầy đủ? Có ta cùng công chúa điện hạ, sợ là đủ để quét ngang giới này...”

“Quét ngang? Ngươi đã quên phong nguyệt là chết như thế nào rồi à? Quên đi Thương Lan sẽ có kết cục gì? Quên mất nơi

này còn có hơn một trăm dư nghiệt Địa Tiên rồi hả?”

Phá Hư cười cười: “Gà đất chó sành, đám ô hợp. Tiểu Hà ngươi là công chúa của Tiên giới, nên kế thừa nhuệ khí xưa nay của bộ hạ...”

“Ngươi có phải là không tranh cãi với ta thì sẽ không nói chuyện! Có phải thời gian dài như vậy, ngươi đem thủ đoạn của ta quên mất!”

Hạ Tiểu Hà tức giận, Phá Hư lập tức ngậm miệng.

“Nghe kỹ, đại lục Cửu Châu tuy là hạ giới, nhưng dù sao cũng là khởi nguồn của Tiên giới, chúng ta không có tư cách khinh thường nơi này. Huống chi địch nhân hiện tại của chúng ta chưa chắc là người Cửu Châu, có từ đâu mà xuất hiện người ngoài hành tinh là thiên đại phiền toái, hiện tại ta không muốn liều mạng tranh chấp với hắn, cho nên chúng ta nhất định phải kín tiếng làm việc, ngươi hiểu chưa?”

Phá Hư đương nhiên không rõ, bất quá không ngăn trở hắn gật đầu.

“Ta biết ngươi muốn nói địch minh ta ám, nhưng ta có thể nói cho ngươi biết, hiện tại đại lục Cửu Châu đã sớm bị người ta kinh doanh như thùng sắt, dẫn động toàn thân. Nếu ngươi kín tiếng làm việc, bọn hắn thật sự rất khó tìm được, ví dụ như ngươi ta và người ẩn thân Kỳ Sơn, bọn hắn vĩnh viễn cũng đừng hòng tìm được chúng ta. Nhưng một khi ngươi động thủ, lực lượng toàn bộ đại lục sẽ trong nháy mắt hội tụ lại.”

Phá Hư suy nghĩ một chút: “Sau đó nên làm gì?”

“Phá vỡ thùng sắt trận của bọn hắn trước, từ bên trong vào tay.”

Hạ Tiểu Hà nói xong, trong tay nhiều hơn một trang giấy, trên giấy vẽ một người, một nữ nhân, thoát nhìn mười bốn mười lăm tuổi, tướng mạo tuấn tú, nhưng trên mặt lại không có vẻ ngây thơ và sức sống vốn có của đậu, có chút lười biếng có chút bực bội, từ lông mày của song giao kia khó coi ra, tính tình của nàng rõ ràng không phải quá tốt.

Phá Hư lại gần nhìn kỹ một phen: “Người này là ai?”

“Lão bản nương Phong Linh của quán trọ như Linh Khê trấn.”

“Có thể nói một chút ta nghe hiểu được không?”

“A, thân phận khác của nàng, nhất định sẽ không xa lạ, nàng là vật chứa của Cửu Vĩ Thiên Hồ.”

Phá Hư lập tức hiểu ra: “Hơn một trăm năm trước, bỏ qua phó binh của giới?”

“Ừm, Tiêu Dao Tiên Tôn tự tay bắt lấy Cửu Vĩ Thiên Hồ phóng thích thiên tai, lúc đó không lâu sau ở hạ giới đã bị người khác trấn áp phong ấn, ta ẩn núp ở Cửu Châu mười lăm năm, cuối cùng cũng tìm được vật chứa. Kế tiếp ta muốn người nghĩ cách tiếp xúc với vật chứa này, sau đó dùng nó cởi bỏ phong ấn.”

Phá Hư, Hạ Tiểu Hà đưa tới một cây Phá Ma châm, có chút khó hiểu: “Cởi bỏ phong ấn thì đã sao? Một con Cửu Vĩ Thiên Hồ có lẽ không gây nên sóng gió gì đâu.”

“Cửu Vĩ Thiên Hồ đương nhiên không gây nên sóng gió gì, nhưng lão bản nương của quán trọ lại có thể nhắc lên sóng to gió lớn... Tình huống cụ thể thế nào người không cần biết nhiều như vậy, cứ theo kế hoạch của ta mà thực hiện là được.”

Phá Hư trầm ngâm một lát, cầm lấy chân dung Phong Linh: “Được, cứ giao chuyện này cho ta. Người thì sao?”

Hạ Tiểu Hà cười nói: “Ta muốn đi Tây Di.”

“Tây Di Đại Lục? Đây không phải là địa bàn của Thần Điện sao? Không phải nơi chúng ta nên dính vào.”

“Có gì mà không nên chứ, người cho rằng bây giờ chúng thần điện sáng lóng lánh ngân hà, niên đại có thể ngời ngang hàng với tiên giới sao? Đám người mục nát kia nên sớm tiêu vong rồi, lần này san bằng cửu châu, tiếp theo chính là tây di, nếu như chúng thần điện không thức thời, vậy thì khiến bọn họ cũng biến mất theo.”

Phá Hư nhíu mày, nghe ý tứ của Hạ Tiểu Hà, cùng chúng Thần Tây Phương trở mặt cũng chỉ là chuyện gần đây, chuyện này so với dự liệu của hắn còn nhanh hơn. Tuy sớm biết Tiên giới và Thần Điện tất có một trận chiến, nhưng dù sao cũng phải là mấy ngàn năm sau, giá trị của đại lục Cửu Châu triệt để khô kiệt rồi nói tiếp, xem ra Tiên Vương bệ hạ dự định đẩy nhanh tiến độ.

Những chiến lược biến hóa của tiên giới này từ trước đến nay hẳn chậm chạp, mặc dù lấy địa vị của hẳn cũng nắm giữ được tin tức đệ nhất, nhưng hẳn không hứng thú.

“Bất quá trọng điểm hiện tại dù sao cũng là Cửu Châu đại lục, ngươi đi Tây Di làm gì?”

Hạ Tiểu Hà mang theo nụ cười âm áp như ánh mặt trời trước giờ, nói: “Thế giới lớn như vậy, ta muốn đi xem thử.”

“...”

“Trước đó chúng ta và chúng thần điện ở chỗ cứng ngắc, vẫn chưa có cơ hội đến Tây Di xem thử. Hiện tại cơ hội khó được, nên đi một chuyến, ta nghe nói bên kia có một quốc gia gọi là Duyên Đông Ba, cực kỳ xinh đẹp, đáng để xem.”

“...”

“Đúng rồi.” Hạ Tiểu Hà vỗ trán: “Thiếu chút nữa thì quên mất có chuyện này. Bạch Trạch, Huyền Mặc, hai người các ngươi qua đây một chút.”

Sau một lát, hai vị Địa Tiên mặt không đổi sắc xuất hiện ở du hồ Tiểu Trúc.

“Gần đây ta muốn tới Tây Di đại lục làm một chuyện lớn, trước khi đi bố trí cho các ngươi một nhiệm vụ quan trọng. Ta biết Vạn Tiên minh có một công xưởng ở Hồng Hải, vẫn luôn đặt tên cho máy chiến tranh Trát cổ. Hai người các ngươi nghĩ cách đi hủy công xưởng đi.”

Bạch Trạch có chút không thể tưởng tượng nổi mở to hai mắt: “Ngươi muốn hai chúng ta đi phá hủy công xưởng biển đỏ canh gác trọng binh?!”

“Cảm thấy lực lượng không đủ? Vậy đi nghĩ cách tìm đồng bọn mới a, hai người các ngươi ở bên trong Địa Tiên hẳn là ăn khá nhiều đi.”

“Không có khả năng, các Địa Tiên hiện tại sớm đã bị Vương Lục khống chế chết! Không có khả năng phản bội!”

Hạ Tiểu Hà cười nhạo: “Không thể nào phản bội? Vậy hai người các ngươi tính là thế nào? Nói rõ lời nói của lão bằng hữu các ngươi ra, ta tin chắc chắc sẽ có người thức thời thôi.”

Sau đó, không đợi hai người tranh luận, một câu của Hạ Tiểu Hà đã chặn đứng đường lui của bọn họ.

“Hai người các ngươi, muốn lên thuyền của ta, cũng phải nộp hai tấm vé tàu chứ?”

Sau khi dặn dò nhiệm vụ Hạ Tiểu Hà liền rời khỏi Kỳ Sơn, hơn nữa còn mang đi toàn bộ tiểu thuyết cùng vật phẩm tùy thân trong du hồ tiểu Trúc, xem ra sẽ không trở về.

Điểm này làm cho Bạch Trạch và Huyền Mặc phi thường ngoài ý muốn. Lúc trước lên vào Kỳ Sơn Tông, Hạ Tiểu Hà rất phí một phen công phu, không chỉ không lộ ra thanh sắc mà còn âm thầm giết chết Chương môn nhân trước kia, còn tiến hành tẩy não mỗi một người trong môn phái., Để cho bọn họ thấy vị chương môn mới nhậm chức Hạ Tiểu Hà này cũng không có gì lạ. Sau đó lại tự tay cải tạo Du Hồ Tiểu Trúc, có thể phù hợp với vị trí thẩm mỹ của nàng. Vốn tưởng rằng nàng vất vả như vậy là vì muốn làm cứ điểm trường kỳ ở đây, nhưng bây giờ? Lại ra tay gọn gàng, không hề lưu luyến.

Mà đối với phá hư mà nói, tất cả cái này cũng không có gì kỳ quái. Hạ Tiểu cho tới bây giờ đều là làm cho người ta không nhìn thấu. Nàng giống trồng dưa chiêng làm ra, chưa chắc là thật tâm muốn làm, mà một nước cờ lại có thể trở thành mấu chốt để chiến thắng. Ngoài ra nàng hỉ nộ vô thường, lập trường cũng biến ảo khó lường, ngay cả trẻ con Tiên Vương Hạ Vũ cũng đau đầu không thôi. Thay vì lãng phí thời gian suy nghĩ của nàng, không bằng đảng hoàng làm việc theo kế hoạch.

Phá Hư Tiên Tôn cũng có tâm tư như vậy, lặng yên đi tới dưới chân núi Linh Kiếm của Thương Khê châu.

Lúc này hắn vẫn ăn mặc như thư sinh, tiên nhân có được Hư Tự Đại Tiên Thuật, hiệu quả ảo thuật hoàn mỹ không tỳ vết, cho dù ở dưới chân Linh Kiếm Sơn, cũng không ai có thể nhìn thấu chân thân của hắn.

Dựa theo địa đồ câu dẫn, Phá Hư Tiên Tôn rất nhanh đã đi tới khách sạn đại danh đỉnh đỉnh kia.

“A, kế tiếp chính là nghệ biện pháp nhìn thấy chủ nhân nơi đây...”

Vì để tránh đả thảo kinh xà, hắn cũng không dùng thần thông tiên nhân sớm khóa chặt vị trí đối phương, trên đường đi đã hỏi thăm người khác, lão bản Phong Linh thường xuyên định cư ở đây, sẽ không dễ dàng đi xa.

Mà đang nghĩ tới đây, bỗng nhiên chỉ thấy hai tên vạm vỡ bay ra khỏi quán trọ, lăn lộn dọc theo đường núi ở Linh Khê trấn, trông vô cùng chật vật.

Một thiếu nữ chừng mười bốn mười lăm tuổi vẻ mặt ghét bỏ nhìn hai đại hán học máu ngất xỉu, mắng: “Đồ dở sống dở chết, dám ở chỗ ta đòi bắt chuyện!”

Người chung quanh đối với cảnh tượng này đã sớm không còn cảm thấy kinh ngạc, còn Phá Hư Tiên Tôn thì lộ vẻ vui mừng.

Hắc, thật sự là được không tôn công phu!

...

Phá Hư Tiên Tôn cảm thấy vô cùng may mắn cho mình là trạng thái nhập thể của tâm ma.

Nếu không, phiền phức lớn rồi.

Trong trạng thái tâm ma, tuy năng lực chiến đấu sẽ giảm đi không ít, nhưng đầu óc thanh tỉnh hơn nhiều, cho nên sẽ không làm chuyện ngu xuẩn.

Chuyện gì ngu ngốc?

Ví dụ như thấy mục tiêu liền liều mạng xông tới? Muốn làm gì thì làm, đây chính là một chuyện ngu xuẩn.

Hạ Tiểu Hà bố trí cho hắn một nhiệm vụ, muốn hắn tìm được một thiếu nữ tên là Phong Linh, sau đó dùng Phá Ma châm giải khai phong ấn của nàng, phóng xuất ra Cửu Vĩ Thiên Hồ. Hiện tại Phong Linh đã tìm được, ở trước mặt không xa, giống y như đúc với người trên chân dung, nhất là cổ nhuệ khí hiên ngang hiên ngang giữa hai hàng mi, tuyệt đối không thể làm giả được.

Nhưng tiếp theo mới là mấu chốt của vấn đề, làm thế nào mới có thể dùng Phá Ma Châm giải khai phong ấn của nàng ta?

Lựa chọn tồi tệ nhất chính là cứng rắn... Mặc dù lấy thực lực của Phá Hư Tiên Tôn, ở bất cứ một chỗ nào trong Cửu Châu cũng có thể gây ra thiên tai, giết chết ngàn vạn người. Nhưng nơi này là chân núi Linh kiếm, là một trong Ngũ Cực của đại lục Cửu Châu. Càng quan trọng hơn là căn cứ theo cách nói của Hạ Tiểu Hà mà nói., Đồ mà hắn trân trọng cất giữ là người của Linh Kiếm phái, mà Hạ Tiểu lại cảm thấy người ngoài hành tinh nào đó vô cùng khó giải quyết, cũng là người của Linh Kiếm phái. Như vậy theo cách nhìn phá hư của hắn, Linh Kiếm sơn hiển nhiên là địa phương nguy hiểm nhất Cửu Châu. Một khi động thủ, tuyệt đối không thể bỏ qua.

Vậy phải làm sao bây giờ? Phá Hư suy nghĩ một chút, quyết định đi một bước tính một bước, ai cũng nhìn thấy, còn lại thì chậm rãi mài mòn, Hạ Tiểu Hà lại không có thời hạn nhiệm

vụ, hà tất phải gấp gáp như vậy? Hơn nữa hiện tại đầu óc hẳn đã tỉnh táo, cũng không sợ kéo dài thêm biến cố gì.

Vì vậy hẳn thoải mái cất bước tiến vào khách sạn, sau đó tươi cười cao giọng hô: “Thức ăn sở trường một phần!”

Phong Linh đang tuần kiểm ở đại sảnh nghe vậy liếc hẳn một cái, cũng không tiếp tục để ý nữa. Hiện tại nàng đã không còn là người cô gia chỉ còn lại cái món ăn, làm một con rỗng kê tiền, làm ông chủ, nàng không cần tự mình làm bất cứ chuyện gì, ngay cả người ác cố ý đánh nhau trên khẩu vị đồ ăn cũng có hứng thú. Nếu không như khách sạn nhà mình nuôi không ít tay chân, cần gì nàng tự mình đến đại đường điều võ dương oai?

Mà người đọc sách la hét trong đại sảnh kia, thoát nhìn thực ra cũng không có chỗ gì đặc biệt, chỉ là một du khách bình thường, một ngày Linh Kiếm sơn có thể nghênh đón loại du khách này mấy ngàn người... Nhưng một phương diện khác, trong lòng Phong Linh lại mơ hồ có một tia rung động.

Cái tên sợ hãi rung động.

Phong Linh rất tin tưởng trực giác của mình, nhưng cũng tin tưởng vào ánh mắt của mình. Loại mâu thuẫn này khiến nàng nhíu mày, nhưng cũng không suy nghĩ quá nhiều.

Nơi này là chân Linh Kiếm sơn, có gì phải lo lắng chứ?

Vì vậy dưới loại mâu thuẫn trong lòng này, Phong Linh vượt qua năm ngày tiếp theo.

Năm ngày này trôi qua rất bình thường, khách sạn bận rộn trước sau như một, phòng khách vẫn đầy ắp, mà dưới loại tình huống cung không đủ cầu này, giá phòng khách sạn nổi tiếng là cao... Cho nên, lão bản nương tự nhiên chú ý tới một người đọc sách ở năm ngày ở phòng thượng phòng.

Mà người đọc sách kia, cũng dần dần cảm thấy kiên nhẫn sắp tiêu hao hết. Hắn ở chỗ này năm ngày, có thể nói là sớm chiều ở chung với Phong Linh, nhưng năm ngày rồi, hẳn hoàn toàn không tìm thấy sơ hở của đối phương, không chiếm được cơ hội động thủ.

Bởi vì quả thực lão bản nương ở trong khách điếm khiến người ta tức giận! Nàng mỗi ngày đều ở trong khách điếm,

không đi ra ngoài nửa bước, mua sắm vật tư trong khách sạn đều giao cho thủ hạ, hoàn toàn không ra ngoài kiểm tra khâu. Trong lúc này, lão bản nương quả thực cũng có một số bằng hữu, nhưng đều là người ta tìm đến nàng, chưa bao giờ thấy nàng ra ngoài.

Tình huống này làm cho người ta căn bản không có cách nào ra tay. Chỉ cần Phong Linh không rời khỏi Linh Kiếm Sơn, một khi phá hư động thủ sẽ dẫn đến phản phệ cực lớn. Kỳ thật hắn không sợ bị phản phệ, nhưng hắn sợ Hạ Tiểu Hà nổi giận.

Nghĩ tới nghĩ lui, Phá Hư quyết định không đợi nữa, chủ động xuất kích.

Phương pháp xuất kích cũng rất đơn giản, nếu Phong Linh không chịu rời khỏi Linh Kiếm Sơn, vậy nghĩ cách để nàng rời khỏi. Phá Hư Tiên Tôn có tiên thuật, muốn lừa gạt người nào đi chỗ đó, là chuyện dễ dàng.

Nửa ngày sau, Phong Linh gặp được một vị khách ngoài ý muốn trong phòng mình.

Khi nhìn thấy người nọ, lão bản nương luôn luôn tiêu sái sắc bén lộ ra thân sắc phức tạp khó nói nên lời.

“Người tới tìm ta làm gì? Ta cũng không muốn nhìn thấy người.”

Vừa nói, nàng vừa không tự chủ được bước về phía trước nửa bước.

Ở bờ Đông, Nam năm trăm dặm có một tòa thành nhỏ, trong một quán trà nhỏ, Bạch Trạch và Huyền Mặc đối mặt với một bình trà thô, sắc mặt đều trầm trọng.

“Chúng ta... thật sự phải xuống sao?” Bạch Trạch bung chén trà nhỏ trong tay, nhẹ giọng hỏi.

Huyền Mặc im lặng không nói, không đưa ra đáp án.

” lí do thoái thác của Hạ Tiểu Hà đích thật là có đạo lý. Lực lượng Tiên Giới quá mạnh, căn bản không phải đại lục Cửu Châu có thể đối đầu. So với việc liều được ngọc thạch câu phần, không bằng cho chính mình? Một chút không gian sinh tồn.” Bạch Trạch nhẹ nhàng nói: “Nhưng, đạo lý đơn giản như

vậy, chúng ta hiểu, những người khác chẳng lẽ không hiểu? Vì sao...”

Huyền Mặc có chút bực bội ngắt lời: “Được rồi, hiện tại nói những thứ kia thì có ích lợi gì? Người thích phủ định cái gì ta mặc kệ, nhưng người ta còn có đường quay đầu lại có thể đi hay không?”

“Không có sao?” Bạch Trạch nhẹ nhàng cười một tiếng.

Huyền Mặc giật mình: “Bạch Trạch, lẽ nào người muốn?”

Bạch Trạch nói: “Suy nghĩ kỹ một chút, nếu muốn quay đầu lại, đó chính là lúc này. Đầu tiên, Hạ Tiểu Hà xa xôi ở Tây Di., Chúng ta được tự do. Mà mặc dù chúng ta đã từng đầu hàng với Hạ Tiểu Hà, nhưng cũng không thực sự làm tổn thương tới đại lục Cửu Châu. Ngược lại, đi theo nàng, chúng ta đã hiểu được rất nhiều tình báo quan trọng., Ví dụ như Phá Hư Tiên Tôn, ví dụ như Tiên Vương Hạ Vũ, ví dụ như bọn họ sắp động thủ với Phong Linh và A Oa - điều này hiển nhiên là nhắm vào Vương Lục. Giá trị của những tin tức này đủ để bù đắp cho một chút đường vòng lúc trước chúng ta đã đi qua. Hơn nữa thay đổi góc độ nói, nếu như nói quy thuận đầu hàng của chúng ta chỉ là ngụy trang, là giả tạo để lừa gạt tình báo... Như vậy ngay cả chút xấu chúng ta cũng không có.”

Bạch Trạch nói nhẹ nhàng như mây gió, thậm chí đã tính trước, nhưng tay Huyền Mặc lại đang run nhè nhẹ.

“Bạch Trạch, người nên biết, những lời vừa rồi, Hạ Tiểu Hà nhất định có thể nghe được...”

“Vậy thì sao? Nàng có thể kịp trở về sao? Mà người cho rằng cho dù chúng ta cái gì cũng không nói, biểu hiện ngoan ngoãn phục tùng, nàng sẽ tín nhiệm chúng ta sao?” Bạch Trạch khẽ lắc đầu: “Dự đoán một người không thể tin, phải xem hắn làm cái gì., Không phải nói gì, nếu chúng ta thật sự ra tay xúi giục đồng bạn phản bội, phá hủy công xưởng của hồng hải, như vậy Cửu Châu đại lục sẽ không có chỗ dung thân, muốn không quy thuận cũng không có khả năng, đến lúc đó cho dù chúng ta có suy nghĩ và thuyết pháp nhiều hơn nữa., Cô cũng sẽ không để ý. Mà bây giờ, mọi chuyện đã thành trước, cho dù chúng ta nói gì cô ta cũng sẽ không tín nhiệm, cho nên... Muốn nói thì nói,

cần gì phải để ý nhiều như vậy? Quan trọng là, rốt cuộc ngươi định làm gì.”

Nghe Bạch Trạch nói vậy, trong lòng Huyền Mặc thoáng bình tĩnh lại, cân nhắc hai bên Thiên Bình cũng bắt đầu nghiêng về một phía.

Bất quá kế tiếp, Bạch Trạch lại nói một đoạn lời, làm cho trong lòng Huyền Mặc không bình tĩnh nổi lên.

“Ta muốn ở lại.”

“Ngươi nói cái gì!?”

Bạch Trạch lạnh nhạt lặp lại lần nữa: “Ta muốn lưu lại, ở lại bên Hạ Tiểu Hà.”

Huyền Mặc lắc đầu: “... vì sao?”

“Ngươi có thể hiểu là... Chim tốt chọn cây mà đậu, dù sao Hạ Tiểu Hà cũng là một phương mạnh mẽ hơn.”

“Ta không tin.”

Đây không phải Bạch Trạch mà nàng biết, Bạch Trạch trong ấn tượng của nàng mặc dù sẽ ngu dốt làm sai chuyện, nhưng chưa bao giờ đứt đoạn lưng. Đám Hạ Tiểu Hà và Đọa Tiên đích xác rất mạnh, nhưng một vạn sáu ngàn năm trước dưới sự dẫn dắt của Tôn Bất Bình dưới sự dẫn dắt của Tôn Bất Bình., Bọn họ từng ôm giấc ngộ ắt phải chết cùng Thượng giới ác đẩu, trải qua một lần chết rồi sống lại. Bọn họ thật sự không sợ chết thêm lần nữa, lúc trước thái độ của nàng đối với Cửu Châu còn tốt hơn, hy vọng có thể mở ra một cánh cửa ở chỗ nàng.

Năm năm sau đó, bọn họ dần dần từ bỏ ý định thay đổi ý định của Hạ Tiểu Hà. Nữ nhân kia sẽ không bị bất cứ kẻ nào làm dao động, mà nàng thân mật với Cửu Châu cũng dần dần tách ra, lộ ra bản chất càng lãnh khốc hơn. Bạch Trạch và Huyền Mặc đều đã thất vọng về nàng, cho nên Bạch Trạch đề xuất quay đầu lại, Huyền Mặc cũng không có ý nghĩa, chuyện ngoài ý muốn là hẳn rõ ràng đưa ra quay đầu lại, nhưng chính mình vẫn phải đi đến tối.

Vì sao?

“Bởi vì ta có thể nhìn ra, ngươi không muốn ở lại.”

“Hà?”

Bạch Trạch nói: “Hai người chúng ta, trở về một cái là đủ rồi, ta biết đồ vật người cũng biết, về thêm một người là không có ý nghĩa. Hơn nữa như ta lúc trước nói, Hạ Tiểu Hà là một phương cường thế, lực lượng Tiên giới quá mạnh, chúng ta cho dù cố gắng nhiều hơn nữa cũng không thể loại trừ khả năng toàn quân bị diệt, mà lúc đó, chúng ta cần có người kéo dài hỏa chủng cho chúng ta.”

“Cho dù là...”

“Cho dù là bị Thiên phụ chỉ, thối vận năm... Đừng nhìn ta như vậy, năm đó lúc theo lão đại ta đóng vai không phải cũng là nhân vật như vậy sao? Ta biết rõ các người đều đang mắng ta, nhưng mà, đây là công việc của ta.”

Nhìn thấy bộ dạng này của Bạch Trạch, bỗng nhiên Huyền Mặc cảm thấy hộc mắt cay cay.

Nói không sai, năm đó Bạch Trạch thật sự là một vai diễn được Thiên phụ chỉ định, mà lão ta đích thật không oán không hối.

Huyền Mặc thật sự hối hận, hối hận vì sao lúc trước không thể nhìn thấy mặt của Bạch Trạch? Vì cái gì mà cứ không căn cứ mà chán ghét hẳn, vì sao lại thừa dịp người không chú ý đến hẳn đùa giỡn, nhìn bộ dáng hẳn thẹn quá hóa giận mà âm thầm đắc ý?

“Bạch Trạch, ta...”

Bạch Trạch nở nụ cười: “Được rồi, đừng ra vẻ sinh ly tử biệt nữa, ta tin tưởng chúng ta cuối cùng sẽ có một ngày gặp lại. Mà ta hi vọng lúc đó có thể nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của người.”

Dứt lời, nụ cười của hắn vụt tắt: “Được rồi, thừa dịp Hạ Tiểu Hà đang ở Tây Di, mau hành động đi! Ta sẽ đi biên đả đại não một hồi, mà người, tuyệt đối không được quên sứ mạng của mình!”

Nói xong, Bạch Trạch liền hóa thành một đạo hồng quang, hướng về hồng hải phương bắc bay nhanh đi. Huyền Mặc đưa hắn rời đi, trầm mặc thật lâu, bùng lên chén trà, dùng trà lạnh buốt thô súc miệng, sau đó đứng dậy.

Đứng dậy ngay khoảnh khắc đó, nàng bỗng cảm thấy lạnh thấu xương.

Cửa ra vào của quán trà, Hạ Tiểu Hà đang hứng thú đánh giá nàng.

“Sao lại không đi? Không biết đường rồi? Muốn đi đâu, ta dẫn ngươi đi đây.”

(Cuộc thi tử tử mĩ thời gian này thật sự là cảm tạ sự vui vẻ của mọi người, lại tiếp tục bỏ phiếu)

...

Trong quán trà, Hạ Tiểu thoải mái ngồi xuống đối diện với Huyền Mặc. Hắn bung bình trà lên uống một hơi cạn sạch chén trà, sau đó lấy ống tay áo lau lau miệng.

Huyền Mặc toàn thân vô lực ngã xuống: “Ngươi... Tại sao lại ở chỗ này?”

“Không phải ở đây, sao nhìn lại trò hay vừa rồi nhỉ?” Hạ Tiểu cười khanh khách: “Thật là đặc sắc, ta đã ở cùng hắn năm năm, không biết tài ăn nói của hắn mới tốt như vậy. Nói đúng là không sai, muốn quay đầu lại cũng chính là bây giờ. Huyền Mặc, ngươi muốn quay đầu lại sao? Mấy năm không trở về, có cần ta dẫn đường không?”

Huyền Mặc nhắm mắt lại, cố nén không để nước mắt chảy ra.

Cũng không phải nàng sợ hãi vận mệnh của mình, chẳng qua là cảm thấy đáng tiếc.

Đáng tiếc toàn bộ mưu kế của Bạch Trạch đều thất bại, đáng tiếc hắn thà hy sinh chính mình cũng không thể thực hiện mục tiêu, đáng tiếc vừa rồi lúc hắn rời đi không thể nói gì với hắn, mà hiện tại, cơ hội gì cũng không có.

Vạn niệm chán nản, chỉ có thể dừng lại ở đây. Huyền Mặc dường như lại một lần nữa cảm nhận được một vạn sáu ngàn năm trước, sau khi đại quyết chiến thất bại thì tuyệt vọng.

“Giết ta đi.”

“Tại sao?” Hạ Tiểu Hà hỏi: “Giết ngươi thì có gì tốt với ta? Thật sự muốn giết người, ta vừa mới ra tay giết người, ngươi và Bạch Trạch không ai chạy thoát được. Không giết ngươi, là bởi vì ta cảm thấy vừa rồi Bạch Trạch nói rất đúng, công năng của hai người các ngươi tác dụng rất cao, bất luận làm cái gì, chỉ để lại một người là đủ. Bạch Trạch lựa chọn ở lại, như vậy ngươi có thể đi.”

Huyền Mặc có chút khó tin: “Ngươi muốn thả ta đi?”

“Đúng vậy.” Hạ Tiểu Hà cười híp mắt gật đầu: “Ta đã nói với ngươi ta là tiên nhân trạch tâm nhân hậu, ngươi nên tin tưởng

ta.”

Huyền Mặc đương nhiên không tin cái gì mà trạch tâm nhân hậu. Đối mặt Hạ Tiểu Hà, nàng ta sẽ dùng hành động của đối phương một cách ác ý nhất để suy đoán.

Hạ Tiểu Hà để nàng đi, là muốn chơi trò mèo vờn chuột sao? Cho nàng hy vọng rồi lại làm nàng tuyệt vọng? Thừa dịp nàng trên đường đi tới Linh kiếm phái chặn nàng lại sao?

Không, với tính tình của Hạ Tiểu Hà sẽ không làm chuyện vô vị như vậy, điều nàng cần làm nhất định sẽ...

“Còn hoài nghi ta? Ôi người thật đúng là nhàm chán a, ta muốn làm cái gì, người cho dù đoán một vạn năm cũng không đoán được, cần gì phải lãng phí thời gian đi đoán chứ? Làm người nên làm như thế, ta sẽ không chơi với người nữa. Còn không đi, Tiểu Bạch Trạch sợ là sẽ bị người ta đánh chết ~ “

Huyền Mặc cả kinh: “Người nói cái gì!?”

Nhưng Hạ Tiểu Hà đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Huyền Mặc ở trong quán trà chân chừ rất lâu mới quyết định rời đi, bà ta thân là Địa Tiên, tốc độ phi hành cực nhanh, không bao lâu đã rời Đông Hàng Châu tiến vào Trung Châu.

Nàng muốn tìm ra Nhân Hà Chân Quân của chương môn Thịnh Kinh Tiên môn, sau đó nói ra tất cả những gì mình biết. Như lời Hạ Tiểu Hà nói, nàng không thể nào phỏng đoán được tâm tư của đối phương, thông tin hai bên hoàn toàn không cân xứng, như vậy chỉ cần làm những gì mình nên làm là tốt rồi.

Kỳ thật Huyền Mặc càng muốn đi Thương Khê châu tìm Vương Lục, nhưng nghĩ đến lúc này Phá Hư Tiên Tôn hẳn là đang ở Thương Khê châu, tốt nhất vẫn là đừng tự chui đầu vào lưới. Thịnh Kinh Tiên Môn có Cửu Châu Đồ, là địa điểm trung tâm của Cửu Châu đại lục, tìm được Hà Đồ Chân Quân chẳng khác nào đã tìm được tất cả mọi người. Bất kể là mấy vị đại chân quân Vạn Tiên minh hay là đồng bạn Địa Tiên ngày xưa, sau đó cũng có thể nói toàn bộ tin tức mà mình dò xét được trong năm năm qua cho bọn họ biết, sau đó...

Nghĩ tới đây, Huyền Mặc bỗng nhiên ngừng lại, bởi vì nàng phát hiện trong kế hoạch của mình có một lỗ hổng nghiêm

trọng.

Cho dù tìm được Hà Đồ Chân Quân... Đối phương sẽ tin tưởng lời bà ta nói sao? Bà ta đã biến mất theo Hà Tiểu Hà từ năm năm trước, sau đó được liệt vào bảng truy nã của Vạn Tiên minh. Nói cách khác, bây giờ bà ta là phản đồ của Cửu Châu, người ta có lý do gì để tin tưởng tình báo của bà ta?

Hơn nữa, tình báo của nàng thực sự đáng tin sao? Lúc trước nàng còn tưởng Hạ Tiểu là ở đại lục Tây Di, nhưng rõ ràng nàng chưa hề rời khỏi Cửu Châu. Về phần tình báo khác trong năm năm qua, rất có thể cũng là Hạ Tiểu bố trí mê trận, với thủ đoạn tâm kế của nàng, chuyện này thật sự có nhiều khả năng.

Nếu như dễ tin tình báo của nàng, sau đó lại bị người ta một lưới bắt hết, Huyền Mặc chết muôn lần!

Nghĩ tới đây, Huyền Mặc lại một lần nữa rơi vào bàng hoàng... Con đường phía trước rốt cuộc ở phương nào? Trước mặt có vô số lối rẽ, mỗi một lối đi đều dẫn tới vô tận đen kịt. Mà nàng thực sự thiếu đi loại không quan tâm, sai bước tiến bước quả quyết.

Trong sự mê man, Huyền Mặc dạo quanh khu vực biên giới Trung Châu như cái xác không hồn năm ngày.

Mãi đến một cơ hội ngẫu nhiên, nàng nghe được một đoạn đối thoại như vậy trong một tiểu trấn mà nhân sĩ tu tiên tập kết.

“Này này, có nghe không, mấy ngày hôm trước tên phản đồ đánh lên công xưởng Hồng Hải kia sắp bị chém đầu thị chúng rồi.”

“Chậc, đúng là mù mắt chó của hã, một mình một ngựa chạy tới trọng trấn của Vạn Tiên minh, hã tưởng mình là vua của Tiên giới?”

“Nghe nói là kẻ phản bội Địa Tiên không nên thân, hừ? Ta đã nói với đám Địa Tiên kia không đáng tin, hơn một vạn năm trước đã thất bại, ai biết bên trong đã thâm thấu bao nhiêu con chó của Địa Tiên? Trước đó đã có một cái đen, hiện tại lại có thêm một cái Bạch Trạch, ta thấy Đế Lưu Tôn kia cũng không phải thứ tốt lành gì.”

Nghe đến đó, Huyền Mặc vô cùng khiếp sợ.

Bạch Trạch bị người của Vạn Tiên minh bắt được, hơn nữa sẽ chém đầu thì chúng ngay lập tức?!

Bạch Trạch, ngươi rốt cuộc đang làm cái gì vậy! Chẳng phải ngươi phải ở lại trận doanh của Hạ Tiểu Hà bảo tồn môi lửa cho chúng ta sao? Làm sao có thể cứ như vậy đơn giản chết đi? Một thương ngựa đánh vào công xưởng Hồng Hải, ngươi đi chịu chết sao?!

Nghĩ đến đây, trong đầu Huyền Mặc bỗng hiện ra khuôn mặt tươi cười của Hạ Tiểu Hà.

Đúng, là nữ nhân kia! Là nàng, Bạch Trạch mới không thể nào dựa theo kế hoạch ban đầu được. Y tùy tiện tấn công công công xưởng Hồng Hải, chỉ sợ đúng là tự tìm đường chết, bởi vì rơi vào tay Hạ Tiểu Hà, kết cục chỉ có thể thảm hơn!

Hạ Tiểu sẽ bỏ qua Huyền Mặc, nhưng chỉ sợ sẽ không bỏ qua cho Bạch Trạch.

Huyền Mặc rất nhanh đoán được máu chốt trong này, nhưng tâm tình lại trở nên trầm trọng hơn.

Bạch Trạch, cái người đàn ông cả đời đều ngu xuẩn cống hiến cho mình kia, lại phải chết như vậy sao? Mang theo nỗi tiếc nuối cùng khuất nhục vô cùng vô tận, chết trên tay người một nhà?

“Ôi Lý ca, lần này Vạn Tiên minh an bài tại Trảm Tiên đài hành hình tên phản đồ kia, ngươi không định đi xem một chút à?”

“Đương nhiên phải đi rồi, ta muốn tận mắt nhìn thấy tên phản đồ hồn phi phách tán.”

“Ha ha, ta cũng nghĩ như vậy, dù sao nhàn rồi cũng đang rảnh rồi, đi xem đường đường Địa Tiên chết một chút cũng là một loại lạc thú nha, năm đó lúc thi đấu quân tiên đại bỉ, có trận đấu Địa Tiên tử vong ta vừa vặn không nhìn thấy phát sóng trực tiếp, lần này sao cũng không thể bỏ lỡ chứ ha ha ha ha.”

Cách đó không xa truyền đến tiếng đối thoại khiến Huyền Mặc phải dùng sức cắn chặt hàm răng. Nếu không phải thế, bà ta sợ bà ta không khống chế nổi bản thân mình.

Các người đàm tạp chúng ti tiện các người, có tư cách gì sỉ nhục Bạch Trạch chứ! Có tư cách gì đi khinh nhờn sự cao khiết của hắn chứ!

Tiện chúng ngồi ở đáy giếng nhìn lên trời, các người thậm chí còn không có tư cách nhìn lên bóng lưng Bạch Trạch!

Mà Bạch Trạch, người thật muốn vì những thứ tạp chúng này hi sinh chính mình sao?

Hạ Tiểu Hà nói, người đáng để sống sót ở đại lục Cửu Châu chỉ là một phần cực nhỏ, hôm nay chắc hẳn những gì nàng nói đều là sự thật.

Cho nên, Bạch Trạch, ta không thể trơ mắt nhìn người cứ như vậy chết đi... Tuy rằng có lỗi, nhưng ta không thể nào làm việc theo kế hoạch ban đầu được.

Nghĩ thông suốt đoạn này, Huyền Mặc đứng dậy, cất bước tiến lên, lần này, nàng đã xác định chính phương hướng của mình.

Cùng lúc đó, ở Vân Châu đại địa xa xôi, trong một tòa sơn động tĩnh mịch, thiếu nữ rốt cục kết thúc hôn mê dài đằng đẳng, mở mắt ra.

“Đây là...”

Sau một lát mê muội cùng mờ mịt, nàng ý thức được nơi này cũng không phải là nơi mình quen thuộc, vì vậy hỗn độn trong đầu liền bị cảnh giác trực xuất không còn, nàng như dã thú đột nhiên bật lên, lưng dựa vào núi đá, bày ra tư thế dữ tợn.

Mà vào lúc này, trong hắc động vang lên thanh âm của một nam nhân.

“Đừng khẩn trương như vậy, có chuyện ngồi xuống từ từ nói.”

Thiếu nữ lạnh lùng hỏi: “Người là ai?”

“Phá Hư Tiên Tôn.”

Nghe thấy cái tên này, thiếu nữ không khỏi hít sâu một hơi.

Đương nhiên nàng biết Phá Hư là ai, thân ở dưới chân Linh Kiếm sơn, khách sạn kinh doanh nghiệp phạm, mạng lưới tình báo của nàng phi thường rộng. Hôm nay tin tức Phá Hư Tiên

Tôn phá tan Vô Tướng kiếm bao vây đại lục Cửu Châu còn chỉ lưu truyền trong phạm vi Thông Thiên Thánh đường, nhưng nàng đã biết vô cùng rõ ràng rồi.

Cho nên nàng cũng rất nhanh đoán ra vì sao mình lại ở chỗ này.

Nghĩ đến đây, Phong Linh không khỏi thềm hận chính mình sơ suất.

Không phải đã sớm quyết định không bao giờ gặp lại hắn nữa sao? Vì sao khi hắn xuất hiện ở trước mặt mình lại không thể cường chế lập tức đuổi hắn ra ngoài? Nếu lúc đó phản ứng nhanh thêm vài phần, lại quyết đoán vài phần, đối phương cho dù là Phá Hư Tiên Tôn, cũng rất khó vô thanh vô tức lừa mình ra khỏi quán trọ, một đường cuốn theo mình đến đây.

gieo gió gặt bão, đúng là gieo gió gặt bão.

“Ngươi muốn thế nào?”

Trong bóng tối, Phá Hư Tiên Tôn nói: “Đừng sợ, ta không muốn làm chuyện xấu với ngươi.”

“Tên chuột nhắt giấu đầu lòi đuôi nói ra câu này, thật đúng là buồn cười a.”

“Nói cũng đúng.”

Vừa dứt lời, trong sơn động thấp lên ánh lửa, chiếu ra? Khuôn mặt của Hư Tiên Tôn.

Ngoài dự liệu của Phong Linh chính là, đó cũng không phải là khuôn mặt âm hiểm xảo trá, dữ tợn khủng bố, Phá Hư Tiên Tôn lộ ra hào hoa phong nhã, giống như một thư sinh trong thư viện.

“Rất kỳ quái sao? Bây giờ tâm ma nhập thể, hơn nữa bệnh tình càng ngày càng nặng, cho nên thoát nhìn không giống bình thường, ngươi không cần để ý.”

Phong Linh nhíu mày: “Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?”

Phá Hư nói: “Ta cũng chỉ phụng mệnh hành sự mà thôi, có người muốn dùng vật này để bắt ngươi lại, giải khai phong ấn trong cơ thể ngươi...”

“Hừ!” Phong Linh hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên từ rìa sơn động cất bước vọt nhanh đi, tốc độ của nàng cực nhanh, hoàn toàn vượt qua phạm trù võ học phàm gian. Ở khoảng cách gần như vậy, cho dù đối phương là tu sĩ cũng có thể không kịp trở tay.

Mà một đôi tay như sắt thép của nàng lại có thể phá nát tất cả binh phong tiên pháp —— hiện giờ thuộc tính phá pháp của nàng đã có hiệu lực không chỉ ở Thương Khê châu, dù cho ở xa Thiên Nam nàng cũng có thể một quyền phá vạn pháp!

Điều kiện tiên quyết là một quyền này có thể đánh trúng mục tiêu.

Phá Hư Tiên Tôn chỉ lui về phía sau vô cùng đơn giản một bước, liền khiến Phong Linh xung phong quyền vô công mà lui, sau đó nàng lại vọt tới gần, lúc chuyển thế không kịp bỗng nhiên áp sát tới, khoát tay bắt lấy cánh tay của Phong Linh, làm cho nàng phải cúi người xuống, không thể động đậy.

Thân là tiên nhân, tu vi võ đạo phá vỡ hư vô rõ ràng cao minh hơn Phong Linh!

“Ai, đừng nóng vội như vậy, ta cảm thấy chúng ta cần phải nói chuyện một chút.”

Phong Linh kiệt lực giãy dụa, lại phát hiện khớp xương đều bị khóa chết, hoàn toàn giãy dụa không thoát.

“Xì! Muốn chém muốn chém muốn róc thịt cứ làm, không có gì để nói!”

“Ta thật sự vì ngươi mà cân nhắc, phá vỡ phong ấn đối với ngươi là chuyện tốt.”

“Không cần ngươi quan tâm!”

Phá Hư Tiên Tôn cười một tiếng: “Ta biết ngươi là người thiện lương, ngươi là vật chứa phong ấn của Cửu Vĩ Thiên Hồ, tuy đời này bị che giấu đủ loại bất hạnh, nhưng ngươi lại cảm thấy đây là hy sinh vì đại lục Cửu Châu chúng sinh, ngươi cam tâm tình nguyện.”

“Đúng vậy, ta chính là cao thượng như vậy đây, ngươi có bản lĩnh thì giết ta đi!”

“Nhưng người có cân nhắc qua không, người... thật sự chỉ là một vật phẩm đơn giản sao?”

(Trước tiên trả lại một cái minh càng, còn thiếu một cái, mau chóng truy tìm trong bản thảo...)

...

Trong sơn động, lời nói của Phá Hư Tiên Tôn khiến Phong Linh lập tức yên tĩnh trở lại.

Bởi vì vấn đề này đúng là điểm yếu của nàng.

Có nghĩ tới bản thân cũng không phải là vật chứa đơn giản... Nàng đương nhiên là nghĩ tới, nhưng chưa từng nghĩ sâu mà nghĩ tới. Bởi vì cái đáp án mơ hồ trong trực giác kia làm cho người ta không rét mà run.

Phong Linh là một cô gái có trực giác nhạy cảm, cô tin tưởng trực giác của mình, nhưng không mù quáng sử dụng trực giác, cái gì cô biết là biết, không biết... khó mà biết được...

Ví dụ như nhiều năm qua, lão đầu tử trên núi luôn diễn xuất vụng về diễn xuất đóng vai phụ thân, sau đó lại ngang ngược thô bạo mang danh hiệu nữ sinh, cố gắng tạo ra một phần tình cảm phụ nữ có vẻ hơi buồn cười. Nhưng bà đã sớm biết mình không phải là con gái của phong ngâm, lão gia hỏa luyện đồng tử công cũng không phải là bí mật gì, làm sao sẽ có nữ nhi nào?

Đương nhiên, rất nhiều người cũng biết, con gái tư sinh chỉ là một cái ngục trang, một cái cốt. Phong khiêu đối với nàng khoan hậu bao dung là bởi vì hơn trăm năm trước, Cửu Vĩ Thiên Hồ tàn sát bừa bãi Linh Kiếm Phái, lúc gió rít hi sinh một nữ nhi vô tội, phong ấn Cửu Vĩ Thiên Hồ vào trong cơ thể của nàng, sau đó vì đền bù, mới xem nàng là con gái của mình.

Nhưng Phong Linh lại mơ hồ cảm thấy lời giải thích này, đồng dạng cũng chỉ là ngục trang, Phong Niệm vất vả đóng vai phụ thân, mấy chục năm qua bị mình đối mặt lạnh nhạt, là vì giấu giếm một chân tướng quan trọng hơn.

Mà nàng cũng không muốn biết sự thật này, bởi vì cuộc sống hiện tại đối với nàng mà nói đã là quá tốt rồi. Mặc dù rất nhiều người cảm thấy Oa cư trong Linh Khê trấn rất nhàm chán, nhưng nàng thật sự rất thích.

Yêu thích núi này, thích tiểu trấn này, thích nơi này như khách sạn - vô luận là môn phái hay là khách mời, lúc có thể ngồi

đầy phòng.

Đồng dạng, cũng thích lão đầu râu bạc nịnh nọt thân cận, thích hai người lúc ở chung đối diện ngang mày, bữu môi đối với hần, đối với hần lời nói cay nghiệt, sau đó xoay người, không tự chủ được bật cười.

Đương nhiên, càng không thể thiếu được gia hỏa tên Vương Lục kia. Từ khi quen biết với hần, luôn luôn náo nhiệt không ngừng.

Nàng rất thích cuộc sống như vậy, cho nên cho dù là lừa mình dối người, cũng hi vọng cuộc sống có thể dọc theo quỹ tích hiện tại tiếp tục. Nhưng mà...

Mộng cảnh xinh đẹp cũng có một khắc kết thúc.

“Ngươi cũng không phải là cái gì bình thường, ngươi chính là Cửu Vĩ Thiên Hồ. Phong ngâm phong ấn một thân pháp lực cũng không phải là Cửu Vĩ Thiên Hồ, mà là trí nhớ Cửu Vĩ Thiên Hồ. Hần đem ngươi biến thành một phạm nhân, dẫn dụ ngươi cả đời vô vi trong khách sạn, thậm chí quên đi việc đã từng trấn áp phong ấn chi cừu, nhận giặc làm cha, ài, ngẫm lại thật sự là làm cho ta đau lòng a.”

Phong Linh cả giận nói: “Ta đồng ý nhận hần, liên quan gì đến ngươi? Hần là trộm cũng tốt, là trộm cũng được, cho dù hần là chó, hần cũng là cha ta, ngươi không nhúng tay vào được!”

Phá hư cười: “Đối với ngươi hiện tại đương nhiên là như vậy, phong ngâm dụ dỗ ngươi mấy chục năm, có kết quả này cũng không có gì đáng bất ngờ. Nhưng, ngươi có bằng lòng nghe đáp án từ tận đáy lòng không?”

“Ta chính là ta, không hứng thú nghe những người khác nói như thế nào!”

Phá Hư nói ra: “Thọ mệnh của Cửu Vĩ Thiên Hồ là vô cùng lâu dài, mặc dù ngươi còn chưa hoàn toàn thành thực, nhưng kỳ thật đã trải qua gần ngàn năm tuế nguyệt. Ngươi là nhân sinh Phong Linh, chỉ là một phần rất nhỏ, cho nên bây giờ sự ngoan cố của ngươi đối với ta thật sự là vô cùng buồn cười.”

“Muốn cười thì cười đi, nhưng ta tuyệt đối sẽ không khuất phục ngươi.”

“Phải không? Vậy thử một chút xem.” Phá Hư nói xong, phá ma châm dọc theo gáy Phong Linh đâm vào.

Sau một khắc, một cỗ yêu phong kinh hãi gào thét bay lên! Đá vụn trong sơn động bay vọt ra, tiếng gió bén nhọn như tiếng sấm. Chính giữa cuồng phong, thân thể Phong Linh không tự chủ được run rẩy kịch liệt, kéo dài mà thống khổ gào thét.

Phá Hư buông lỏng tay, thừa gió thế lui về phía sau mấy bước, nhìn Phong Linh cuộn mình trên mặt đất, bởi vì quá mức đau đớn kịch liệt nên không thể động đậy chút nào.

Rất lâu sau, yêu phong ngừng lại, phong linh run rẩy rồi cuộc cũng ngừng lại, cả người giống như đã ngâm trong nước.

Ngẩng đầu lên, đôi mắt thanh tịnh kia của cô gái đã đổi màu, một vết yêu mị đậm chìm trong con ngươi.

Lúc nhìn thấy hư ảo, thiếu nữ mỉm cười: “Đa tạ Tiên Tôn ra tay, ta mới rút cuộc tìm được thứ quý giá... một giấc mộng vài chục năm, cuối cùng cũng tỉnh lại.”

Phá Hư Tiên Tôn nói: “Đã tỉnh, ngươi biết mình nên làm gì không?”

“Đương nhiên, Linh kiếm phải ban cho ta mấy chục năm nhân sinh, ta nhất định phải hảo hảo báo đáp mới được.”

“Ừm, ngươi là Cứu Vĩ Thiên Hồ, làm việc biết bao nhiêu động não, dùng nhiều thần thông, không cần cứng rắn xông lên làm loạn.”

Thiên Hồ cười nói: “Đương nhiên rồi, lúc trước là nhất thời lỗ mẫn suýt chút hỏng đại sự, hiện tại cũng sẽ không giảm lại vết xe đổ... Thật ra kinh nghiệm mấy chục năm nay cũng chưa chắc không phải là chuyện tốt, nếu không có mấy chục năm sớm tối ở chung, ta muốn tiếp cận bọn họ vẫn là rất khó khăn.”

“Ừm, đóng vai nhân vật Phong Linh cho thật tốt, trước khi bộc lộ ngươi có thể làm được rất nhiều chuyện. Lần này đừng để cho chúng ta thất vọng nữa.”

“Ta hiểu, nếu Tiên Tôn không có gì phân phó khác, ta sẽ đi xuống trước.”

Phá Hư gật đầu: “Mới tỉnh mộng, ngươi tỉnh táo hơn so với dự đoán. Được, ngươi đi đi.”

Mà lúc Thiên Hồ sắp rời đi, Phá Hư bỗng nhiên mở miệng hỏi một vấn đề.

“Người cảm thấy chỉ một cây nước để nấu củ cải thì có thể bán được bao nhiêu tiền?”

Thiên Hồ ngần ra: “Bạch Thủy củ cải? Mấy văn tiền là đủ rồi chứ.”

“Ừm, đi đi.”

Cùng lúc đó, tại một mảnh u đằm trên bầu trời Thương Khê Châu, đang diễn ra một cuộc ác chiến gió tanh mưa máu.

Người trong thông đạo muốn đi ra ngoài, người ngoài thông đạo lại liều mạng ngăn bọn họ lại.

Năm ngày năm đêm, trong thông đạo tiền ngã xuống, lại tiếp tục, ngay cả một con muỗi cũng không thả ra được.

“Đám tạp chủng kia, cút cho ta!”

Không biết là lần thứ mấy, người thủ vệ cầm kiếm vung kiếm quét ngang, một đạo kiếm ba như nguyệt luân đánh vào thông đạo, nhắc lên sóng to gió lớn. Không biết bao nhiêu Cự Ma đại yêu bị kiếm sóng quét trúng máu thịt tung bay, chật vật kêu rên.

Nhưng mà sau kiếm ba, đám yêu ma bị thương rút lui về phía sau, một nhóm yêu ma mới lên tới đỉnh, đại quân phó binh trong thông đạo thoát nhìn cứng cỏi như đá ngầm dưới sóng lớn! Sau một lát trầm mặc, đợt trùng kích mới bắt đầu.

“Đúng là dai như đĩa vậy...”

Thủ vệ lạnh lùng nhìn lướt qua thông đạo, ánh mắt càng sắc bén nhưng cánh tay cầm kiếm lại bắt đầu run rẩy.

Năm ngày năm đêm, dùng sức một người ngăn cản Đọa Tiên hạ giới, hai chữ công nghiệp này dùng kỳ tích cũng khó mà hình dung, có thể nói là thần tích.

Đương nhiên, thần tích không phải không có đại giới, Vô Tướng kiếm bất bại cũng không có khả năng là vĩnh hằng.

Nhưng lại gần như vĩnh hằng, bởi vì nàng chống đỡ cho đến bây giờ cũng không phải chỉ có một mình nàng.

Cửu Châu Đại Lục sẽ không để cho một mình nàng phải đối mặt với nguy cơ của lần này. Vạn Tiên minh, thượng cổ địa tiên, lúc này đều đang khẩn trương công tác, trên bộ máy mài hợp mười lăm năm này đang vận chuyển với hiệu suất kinh người.

Vương vũ là mũi kiếm, mũi kiếm sắc bén nhất không thể ngăn cản, mà toàn bộ Cửu Châu Đại Lục chính là thân kiếm dày nặng. Tại thời điểm Vương Vũ hăng hái chiến đấu, cung cấp sự ủng hộ tất yếu cho nàng. Lấy bản đồ Cửu Châu Cửu Châu của Hà Đồ Chân Quân làm trung tâm., Một trăm tu sĩ tinh nhuệ cường đại nhất Cửu Châu nối liền cùng một chỗ. Bọn họ chia ra các nơi ở Cửu Châu, chiếm cứ các động thiên phúc địa khác nhau, sau đó lấy tu vi bản thân hấp thu thiên địa linh khí, thông qua trận pháp hội tụ lại, thua đưa tới tiền tuyến chiến tranh.

Dạng lượng linh khí không lồ này cung cấp đủ khiến tu sĩ không gì không làm được. Tuy Vương Vũ chỉ cầm kiếm một người, nhưng cũng có thiên quân vạn mã.

Tuy tay của nàng run rẩy nhưng kiếm khí vẫn mạnh mẽ tuyệt luân. Sau một vòng kiếm ba, đám phó binh của Đọa Tiên vẫn phải ngã ngựa đổ. Còn Vô Tướng kiếm của nàng vẫn vững vàng không gì phá nổi. Mỗi khi nàng cảm thấy khí lực có chút suy kiệt, đều có một dòng nước ấm rót vào trong cơ thể để chữa trị sự mệt mỏi của nàng.

Loại chiến trận đặc biệt này, sau khi trải qua Vương Lục đề xuất, vô số người sửa chữa thành phẩm cuối cùng hoàn thiện. Đối mặt với tiên nhân, người đông thế mạnh cũng không thể tạo thành ưu thế -Năm đó đám Địa Tiên đã chứng minh được điểm này, dưới cảnh giới nghiền ép, từng kích phá dễ như trở bàn tay, nhiều người ngược lại là liên lụy. Cho nên Vương Lục dứt khoát chọn ra một người độc đấu với Đọa Tiên, những người còn lại chỉ cần chi viện, không cần tham chiến.

Không tham chiến thì sẽ không có sơ hở, mà Vô Tướng công của Vương Vũ lại luôn hoàn mỹ không chút tì vết.

“Cút!”

Lại một lần, Vương Vũ chấn động mạnh lên Vô Tướng kiếm, khiến đám phó binh đang đánh tới bị chấn động đến mức Cốt Tùng máu sôi sùng sục, nhưng sau một vòng phản chấn này, nàng không tự chủ được mà lắc lư thân thể, cho dù có dòng nước ấm rót vào, cũng không thể lấy lại sự cân bằng.

Trong thông đạo, đám yêu ma tím tùm, cô gái nhẹ nhàng như lông vũ kia khẽ mỉm cười, chỉ tay về phía Vương Vũ. Vì vậy vài cái bóng như có như không nhào tới.

Lần này, hấn vẫn không thể phá tan vòng phòng ngự của Vương Vũ, bị lực phản chấn của Vô Tướng kiếm cản lại. Nhưng trước khi khí thế tan hết, vài cái bóng vẫn một mực tới gần trước người Vương Vũ chưa đầy một trượng.

Âm Ảnh trùng kích thất bại, nụ cười của nữ tử không thay đổi, phát phát tay liền bắt đầu chỉnh đốn quân đoàn phó binh, giống như vừa rồi chỉ là một việc nhỏ bé không đáng kể. Mà điều này làm cho trong lòng Vương Vũ càng thêm khó chịu.

“Hắc, có phải ngươi cảm thấy sức kéo của ta chưa đủ, thua là chuyện sớm muộn hay muộn? Yên tâm đi, tiểu muội muội, vừa rồi chỉ là vở kịch, tiếp theo ta cam đoan sẽ khiến ngươi không ngừng tay!”

Nói xong, Vương Vũ chủ động bước vào trong thông đạo!

Một bước này, làm cho vị nữ tử kia cũng có chút kinh dị.

Sau đó nàng khẽ cười, viên bảo thạch giữa trán lập loè hào quang.

“Ta là Nhan Lạc, ta thật cao hứng vì có thể đánh một trận với ngươi.”

Cùng lúc đó, Trung Châu Thịnh Kinh, thân thể Hà Đồ Chân Quân trên Cửu Châu nhoáng lên một cái, mảng lớn tiên linh tán dật ra. Một bước kia của Vương Vũ nhìn như hơi hợt, nhưng vừa động toàn thân, toàn bộ Cửu Châu Đồ đều thu được xung kích cực lớn!

Vì vậy, trên Đại Lục Cửu Châu không biết bao nhiêu người đồng thời thăm mắng nàng không có việc gì gây sự, ở ngoài

thông đạo thủ vệ cửa tốt còn chưa đủ, chủ động khiêu khích là sợ mình chết không đủ nhanh sao?!

Đáng tiếc, nơi tiền tuyến Thương Khê châu xa xôi này là Vương Vũ, làm ra tất cả quyết định cũng là Vương Vũ. Những người khác ngoại trừ yên lặng cung cấp thiên địa linh khí, cũng không thể làm được chuyện gì khác.

“Ngũ sư muội... Cũng không phải là người lỗ mẫn, kỳ thật một bước này của nàng rất là chú ý, đáng tiếc chiếu khắp Cửu Châu, người có thể nhìn ra cũng không nhiều.”

Trên đỉnh núi Tinh Thần ở Linh Kiếm Sơn, Chưởng môn chân nhân ngồi một mình trong trúc thất, tĩnh lặng như bàn thạch, phẳng phất như cả tòa Linh Kiếm Sơn đều vì một thể mà chấn động rất nhiều người, nhưng không có dao động đến hắn.

Bởi vì hắn đã sớm ngờ rằng Vương Vũ Lâm đã bước ra bước kia. Trọng điểm của đại trận Cửu Châu này nhìn như là bản đồ sông, nhưng kỳ thật lại là hắn.

Chỉ cần phong ngâm vững chắc, đại trận này có thể duy trì rất lâu, mà Vương Vũ cũng có thể kiên trì rất lâu, thậm chí có thể đánh ra phản kích tuyệt đẹp!

Mà ngay khi Liễu Minh đang ngầm chuẩn bị mở rộng phạm vi hấp thu thêm một bước thì bỗng nhiên có người đến báo cho Vương Vũ biết.

Phong Linh cầu kiến. Bản chương kết thúc.

...

Phong Linh cầu kiến?

Phong Ngân chân nhân hơi kinh ngạc, lúc này nàng tới làm gì?

Nhưng rất nhanh trong lòng hắn liền trào ra một cảm giác vui sướng: quả nàng tới làm gì, đây chính là lần đầu tiên Tiểu Linh Nhi chủ động đến cửa bao nhiêu năm qua! Cho dù nàng bất cẩn ăn nắm độc, ảo giác thấu não cũng không sao, người đến liền dừng nghĩ rồi đi... Không đúng, chỉ cần đến đây thì so với tất cả mọi thứ đều mạnh mẽ!

Hơn nữa, vạn nhất là nhiều năm qua hắn kiên trì bền bỉ công hiến tinh thần cảm hoá Tiểu Linh Nhi thì sao? Vạn nhất Tiểu Linh Nhi thật sự công nhận người làm cha như hắn, quyết định làm một đứa con gái hiếu thuận thì sao?

Cái này so với tại Hóa Thần đỉnh phong quan khẩu đạt được đột phá càng làm cho hắn mừng rỡ như điên!

Nhưng cảm xúc theo sát phía sau chính là do dự, giờ này khắc này, về tình về lý hắn cũng không nên phân tâm. Phòng ngự chiến của Vương Vũ ở Thiên Ngân liên quan đến tương lai sinh tử của Cửu Châu Đại Lục, không cho phép sơ xuất nửa điểm, rất nhiều người dứt khoát lựa chọn bế tử quan, mà hắn độc chiếm đỉnh Tinh Thần Phong, kỳ thật cũng mơ hồ có ý tứ không gặp mặt người ngoài. Lúc này nên chuyên chú một chút.

Nhưng... Lấy tình thế hiện tại, tựa hồ cũng không cần gấp gáp như vậy. Phong khiêu là hạch tâm của đại trận, trách nhiệm gánh vác mặc dù nặng nề, nhưng áp lực ngược lại sẽ nhẹ hơn so với người khác. Bởi vì so với bất kỳ ai khác, hắn càng hiểu rõ sự muội nhà mình hơn, hiệu suất công tác cũng đã cao hơn không chỉ một bậc. Những người khác cần phải thời điểm tâm không loạn, hắn lại có thể phân ra một ít tinh lực để suy xét những chuyện khác.

Như vậy, hiện tại có cần tổn chút tinh lực chiêu đãi “Nữ nhi” của mình không?

Vấn đề này cũng không khiến Phong Ngân do dự thật lâu.

Đương nhiên phải tiếp đãi!

Sau khi quyết định không lâu, gió thổi liền thấy được bóng dáng Phong Linh, tiểu cô nương trước sau như một bữu môi, thoạt nhìn cũng không quá cao húng. Nhưng, có thể gặp được nàng ở đỉnh núi Tinh Thần, so với bất cứ chuyện gì cũng càng làm cho gió ta vui vẻ.

“Ha ha, Tiểu Linh Nhi, ngươi đã đến rồi.”

“Hừ, cười ngây ngô cái gì? Giống ngu ngốc!”

“Ha ha... “

“Ha ha cái gì! Cười tiếp ta đi đây.”

“Đừng đi đừng đi, không cười thì đừng cười.” Phong Ngâm vội vàng ngậm miệng, nhưng con mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm kia làm sao cũng không thay đổi được.

Cũng trong lúc đó, Trung Châu Trảm Tiên Đài, một buổi lễ long trọng muôn người chú ý sắp bắt đầu.

Xử lý điển lễ thượng cổ Địa Tiên.

Trảm Tiên đài là một ngọn núi cao vuông vức, trình độ đỉnh núi, Bạch Trạch một thân huyết y bị dây thừng trói ở trên một cây bụi gai, bốn phía đều là núi đá trụi lủi, trong khe hở nham thạch chảy xuôi máu của hắn, vô số khe hở như vô số dòng sông chảy liên tục không dứt, nhuộm đến mức Trảm Tiên đài tựa như một cái chén rượu nho tràn đầy.

Dưới chân núi là người người tấp nập, dân chúng vây xem nhận được tin tức đã vượt qua vạn người, chen đến mức hiện trường chật như nêm cối.

Trảm Tiên Đài phụ cận nghiêm cấm phi hành, các tu sĩ dán chặt trên mặt đất, khoảng cách quá gần kỳ thật căn bản không nhìn thấy tình huống trên đài, nhưng máu tươi chảy dọc theo bốn phía Trảm Tiên Đài đã kích thích bọn họ nhiệt tình.

Đối với vị Địa Tiên bị trói trên bụi gai này, mọi người nghị luận nhiệt tình không có gì cao hơn trước đây. Nhiều nhất đương nhiên là mắng hắn có ý đồ đánh lén hành vi ác độc của công xưởng Hồng Hải, sau đó một ít tu sĩ tư lịch thâm sâu, sẽ

cùng mọi người chung sống ở thời kỳ mười lăm năm trước, sự tích vinh quang rực rỡ.

“Gia hỏa này ngay từ đầu đã không phải là thứ tốt lành gì, nếu không có hấn gây khó dễ, rất có thể chúng ta căn bản không cần phải đại chiến một trận cùng đám Địa Tiên, vô duyên vô cớ tăng thêm rất nhiều hao tổn, thậm chí còn chết không ít huynh đệ.”

“À, nghe nói tên kia là người gọi là Hắc.”

“Đều như nhau, đều không phải là thứ tốt đẹp gì.”

Ngoài ra, cũng có người hoài nghi vì sao hấn tự sát đi đánh lên công xưởng Hồng Hải, đó là đương kim địa phương quan trọng nhất ở Cửu Châu, thiết kế chế tác là dựa theo tiêu chuẩn có thể chống đỡ công kích của Đọa Tiên, hấn chỉ là một Địa Tiên, còn không phải là mạnh nhất trong Địa Tiên, làm sao nghĩ không ra được công xưởng Hồng Hải? Trong đó có ẩn tình gì hay không?

Nhưng suy đoán có quan hệ này chẳng mấy chốc sẽ bị người phủ nhận.

“Bạch Trạch này căn bản là ngu ngốc, thời kỳ quần tiên thi đấu đã bị Vô Tướng chân nhân đùa bỡn trong lòng bàn tay, nghe nói lúc ấy thực lực còn chưa đại thành, Vương Lục chỉ có trình độ Kim Đan đỉnh phong cũng từng đánh với hấn, hình như cũng thắng. Có thể thấy được gia hỏa này rốt cuộc yếu bao nhiêu.”

Bởi vì Bạch Trạch rất ngu xuẩn, cho nên bất luận làm ra sự tình gì ngu xuẩn tựa hồ cũng đã có giải thích hợp lý.

Mà trong tiếng bàn luận của mọi người thì đã tới lúc hành hình.

Tu sĩ Thịnh Kinh chịu trách nhiệm hành hình đứng trên bốn ngọn núi xung quanh Trảm Tiên đài, liên thủ thi triển pháp thuật, chỉ trong chốc lát đã đưa tới một đám mây đen che kín ánh mặt trời. Trong mây đen điện xà tán loạn truyền ra tiếng sấm cuồn cuộn.

Cái gọi là Trảm Tiên đài, cũng không phải dùng tiên kiếm hoặc bảo đao để trảm tiên mà là mượn lực của thiên lôi, lấy thiên kiếp chém người. Kiếp lôi giáng xuống, người trên bụi

gai thân thể tự nhiên tan vỡ hồn phách hóa tro, sạch sẽ hơn bất cứ tiên bảo nào.

Bạch Trạch ngẩng đầu nhìn kiếp lồi sắp đến, nhưng trong lòng là một mảnh an bình.

Những gì nên làm đều đã làm, tuy kết quả không hẳn lý tưởng nhưng hẳn không oán không hối.

Từ rất lâu, hắn đã quen với việc thất bại... Kỳ thật khách quan giảng về Bạch Trạch cũng không ngốc, người ngu thật làm sao có thể tu hành đến cảnh giới Đại Thừa, gia nhập đội ngũ của Tôn Bất Bình? Nhưng nhân sinh của Bạch Trạch đích thật là đầy thăng trầm, phảng phất như giữa thiên địa thật sự có một ý chí thần bí đang ngăn cản hắn làm thành một việc, cho nên hắn dứt khoát tu thành tiên thuật phủ quyết, cũng coi như là mở ra một lối riêng, mà sau khi đi trên con đường này, hắn đã quen với thất bại.

Bởi vì đối tượng hắn ta muốn phủ quyết là Tôn Bất Bình, ý kiến của hắn ta, trong một trăm điều này cũng chưa chắc được thu nạp một cái. Phần lớn thời điểm hắn ta vất vả làm gián ngôn giống như nói nhảm, thậm chí còn muốn trêu chọc phản cảm của người khác. Mà Bạch Trạch vẫn kiên trì tiếp tục.

Rất bỏ dưỡng nhưng cũng rất vất vả, cuối cùng con đường vất vả cũng đã tới.

Hắn miễn cưỡng cúi đầu xuống, thấy được huyết hà chảy xuôi, cùng với đầu người dưới Trảm Tiên đài nhón nháo. Tuy rằng trong tai nghe được tiếng chửi bới, nhưng trong lòng Bạch Trạch lại tĩnh lặng như hồ nước.

“Tiếp theo, giao cho các ngươi.”

Hạ Tiểu là một đối thủ kinh khủng, một đòn muốn tóm gọn, giả bộ tiến vào Tây Di, liền khiến cho thế cục của Bạch Trạch và Huyền Mặc triệt để sụp đổ... Bạch Trạch khi biết Hạ Tiểu Hà còn ở Cửu Châu, đã biết kế hoạch phân tán phong hiểm của mình thất bại, thế là dứt khoát đánh vào công xưởng Hồng Hải, tìm đường chết.

Nhưng rất kỳ quái chính là, hắn lại không có chết trận ngay tại chỗ, phảng phất như có sức mạnh thần bí nào đó trong thời

điểm mấu chốt bảo vệ hấn, khiến cho hấn bị người bắt giữ, sau đó đưa tới Trảm Tiên đài chém thị chúng.

Bạch Trạch đoán được người quấy phá chắc chắn là Hạ Tiểu Hà, nhưng mà lại có chút đoán không ra mục đích của đối phương. Chỉ là muốn tăng thêm vài phần tra tấn cho bản thân gặp phải? Chuyện này cũng không khỏi quá nhỏ bé làm rồi... Bất quá Hạ Tiểu Hà làm việc thần bí khó lường, cũng không cần phải đoán động cơ của nàng ta. Người sắp chết suy xét nhiều như vậy làm gì? Cứu Châu có Vương Lục, hấn chủ ý nhiều như vậy, để hấn đi đấu thủ đoạn với Hạ Tiểu Hà đi.

Nghĩ như vậy, chỉ nghe tiếng sấm trên đỉnh đầu càng vang dội, khoảng cách thiên kiếp càng ngày càng gần.

Bạch Trạch nhắm mắt lại, yên lặng chờ phán quyết giáng lâm.

Nhưng trước khi xét xử xảy ra, hấn nghe được một thanh âm quen thuộc.

“Bạch Trạch, ta đến rồi.”

Sau một khắc, Bạch Trạch bừng tỉnh, không thể tin nổi nhìn cô gái xuất hiện trước mặt.

“Ngươi... Sao ngươi lại tới đây?”

“Ta tới cứu ngươi.” Thần sắc Huyền Mặc kiên định không thay đổi.

“Đùa cái gì vậy, đầu óc ngươi hỏng mất rồi à??” Bạch Trạch tức giận, “Lúc trước đã nói với ngươi rồi mà còn nói không công sao? Mau đi thôi, còn không đi thì không kịp nữa!”

Cùng lúc đó, không biết bên dưới Trảm Tiên đài có bao nhiêu người ghen hòng nhìn cô gái đột nhiên xuất hiện này.

Nàng là ai? Nhiệt tâm khán giả? Nhưng thời điểm thiên kiếp sắp giáng lâm lại gần như vậy, là muốn cùng nhau chết hay sao? Kiếp lỗi được tu sĩ Thịnh Kinh gọi tới, chính là không nhận người nha...

Nhưng rất nhanh, mọi người liền từ trong sắc mặt đột nhiên biến đổi của mấy vị tu sĩ Thịnh Kinh thấy được vài phần dấu hiệu không rõ ràng, cái khách không muốn khách này chỉ sợ không có thiện ý mà đến. Buổi lễ trảm tiên này phải có đại biến.

Trước bụi gai trụ, Huyền Mặc cười nói: “Ta đổi ý rồi.”

“Ngươi...”

Huyền Mặc nói: “Ta không muốn đứng về phía Hạ Tiểu Hà bên kia, cũng không muốn đứng ở bên phía Đại Lục Cửu Châu. Ta... chỉ muốn đứng ở bên ngươi.”

“Ngươi điên rồi sao?”

Huyền Mặc mở miệng nói mấy câu, nhưng âm thanh lại bị tiếng sấm trên đỉnh đầu che lấp, thế là nàng ngẩng đầu lên, nói: “Phân.”

Sau một khắc, lôi vân dày nặng như nắp bồng nhiên mở ra, một cái khe hở từ nam sang bắc mở ra tầng mây, sau đó hướng hai bên thổi quét, trong nháy mắt liền thôn phệ lôi vân hầu như không còn.

“Huyền Mặc!”

Bạch Trạch trợn trừng hai mắt, gầm lên giận dữ!

Hắn cũng không kinh ngạc chuyện Huyền Mặc có thể xé rách thiên kiếp, nhưng hắn lại khiếp sợ vì mục đích Huyền Mặc làm như vậy.

Nơi này là Trảm Tiên đài, Trảm Tiên đài ở Trung Châu, Thịnh Kinh Tiên môn cách đây không xa, náo loạn pháp trường ở đây, không khác gì tự tìm đường chết, kết cục tuyệt đối không tốt hơn so với hắn xông thẳng vào công trình Hồng Hải. Một bước này của Huyền Mặc chẳng khác nào khiến tất cả mọi thứ lúc trước đều đổ sông xuống biển! Hai người bọn họ chỉ biết chết không có chút giá trị gì!

“Vậy thì đã sao?” Huyền Mặc cười khê: “Kỳ thật ta đã sớm muốn nói, tương lai của vùng Đại Lục này tự có người quan tâm tới, cái gì cần ta và ngươi đánh bạc tính mạng chứ? Vừa rồi ngươi không nghe thấy người bên dưới đang nói gì sao?”

Bạch Trạch buồn bực nói: “Cần gì so đo với đám ngu muội kia?”

“Nếu đã không cần phải so đo đám ngu muội ngu muội này, để bọn hắn chết đi là tốt rồi. A, ta biết ngươi lại muốn vội vã phản bác ta, ngươi luôn thích phản bác người khác, nhưng lần này ta sẽ không cho ngươi cơ hội mở miệng.”

Huyền Mặc nói xong, một lá bùa màu vàng dán lên miệng Bạch Trạch.

Sau đó nàng phất tay chặt đứt trụ gai, xé rách dây thừng buộc tiên, nhắc Bạch Trạch lên tay, thân hình lóe lên rồi biến mất.

Trong toàn bộ quá trình, gần vạn tu sĩ xung quanh Trảm Tiên đài không ai có thể phản ứng kịp, ra tay ngăn cản nàng!

“Trốn thật nhanh, đáng tiếc, bọn họ đã là người chết.”

Trảm Tiên đài cách đó không xa, Hạ Tiểu đưa mắt nhìn Huyền Mặc đi xa, cười lắc đầu, sau đó quay đầu lại hỏi: “Người nói xem, Vạn Tiên minh sẽ phái bao nhiêu người đi truy sát hai người bọn họ? Mà Huyền Mặc phản kháng, sẽ giết chết bao nhiêu người? Sau đó, giết chết những người này, sẽ tạo thành bao nhiêu xung kích đối với bản đồ Cửu Châu?”

Bên cạnh Hạ Tiểu Hà, một người mặc trường bào đỏ trắng đáp: “Chết bao nhiêu người cũng không quan trọng, bởi vậy sự tình tạo thành hỗn loạn mới trọng yếu. Bạch Trạch và Huyền Mặc trong trận doanh Địa Tiên có uy vọng không thấp, bị đuổi giết thảm thiết như vậy., Hình Bạch Trạch ở Trảm Tiên đài công khai, hình phạt căn bản là hoang đường. Nếu không phải hiện tại quá nhiều binh sĩ tinh nhuệ bị điều vào Cửu Châu Đồ, lưu lại một đám hàng hóa tạm thời thay thế thì cũng không đến mức đưa ra loại quyết sách này.”

Hạ Tiểu nói năng nhẹ nhàng, bộ dáng đầy chân thành và ân cần: “Ồ, vậy giờ nên làm gì đây? Người xem người tuy trong lòng rõ ràng, nhưng có ta ở đây, người căn bản không thể ra tay thu thập cục diện được.”

Vương Lục nở nụ cười: “Thì đã sao? Chỉ cần giết người, chút tổn thất đó chẳng đáng là gì.”

(chương thứ hai đưa đến, cảm tạ sự ủng hộ của mọi người, giải đấu trình sát đã kết thúc, cùng nhau đợi đến lúc động họa vẫn thể đi.) Bản kết thúc.

...

Thuần văn tự tại nghiên cứu điện thoại địa danh của bản trạm gác để đọc sách đồng thời các di động xin thăm vấn.

“Muốn giết ta? Tại sao?” Hạ Tiểu cười ha ha: “Ta cảm thấy ta đã vô cùng khoan dung, chẳng những lưu lại một đường sống cho người cứu Châu các người. Ngay cả hai phản đồ Bạch Trạch và Huyền Mặc kia, ta cũng để lại cho bọn chúng một đoạn thời gian tốt đẹp cuối cùng, người tốt như vậy người muốn tìm ở đâu? Giết ta đi, Tiên giới chỉ còn lại một đám gia hỏa máu lạnh không có mùi nhân tình thôi.”

Vương Lục nói: “Vậy thì tốt, sẽ không có người vọng tưởng đầu hàng giải quyết vấn đề.”

“Đầu hàng thì có gì mà không tốt? Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt.” Hạ Tiểu Hà hỏi: “Hạ Tiểu anh dũng chống cự được một binh một tốt cuối cùng, tuy nghe ra là khảng khái bi tráng nhưng trên bản chất lại là một loại tùy hứng. Sinh vật nên lấy sinh tồn và sinh sản để làm việc quan trọng nhất, chứ không phải vì tôn nghiêm vô nghĩa không công tìm đường chết. Người ngoan cố không hóa kiên trì chống cự như vậy., Ngoài tự thỏa mãn ra thì còn ý nghĩa gì nữa? Đối với người mà nói, vì dục vọng cá nhân, để tất cả Cửu Châu đại lục tan thành mây khói cũng không sao cả?”

“Kết quả đầu hàng người có khác gì nhau?” Vương Lục cười lạnh nói: “Cửu Châu ức vạn sinh linh tan thành mây khói, người sống sót vạn người một không một, mà số ít người sống sót từ nay về sau cũng sẽ trở thành gia súc, loại kết quả sỉ nhục này và diệt vong có gì khác nhau? Hơn nữa ai có thể cam đoan về sau người đầu hàng giữ nghiêm ngặt lời hứa của mình, để người sống sót che chở?”

Hạ Tiểu Mặc mở trừng hai mắt: “Nếu lo lắng về vấn đề uy tín của ta, vậy thì không cần thiết đâu. Tốt xấu gì ta cũng là con gái của Hạ Vũ. Trong vạn giới, tồn tại độc nhất vô nhị sẽ không lừa gạt đâu.”

“Không biết lừa người đấy chứ?” Vương Lục nhếch miệng về phía Bạch Trạch Huyền Mặc đi xa. “Bên kia vừa vạn có hai

người bị đê lừa cho chết đi sống lại.”

“Gieo gió gặt bão, không thể trách ta được.” Hạ Tiểu nhún nhún vai, “Bọn chúng nếu làm việc theo mệnh lệnh của ta, sao bây giờ lại có bộ dáng như vậy được. Xét cho cùng là bọn chúng phản bội trước, nếu các người đầu hàng mà ngoan ngoãn, ta sẽ không hạ tử thủ với các người đâu. Đối với văn minh trên mảnh đại lục này, ta vẫn có thiện cảm.”

“Không nói không bằng chứng, lấy ra chút thành ý đi.”

Hạ Tiểu không hiểu, hai mắt chớp chớp: “Người muốn thành ý ra sao?”

Vương Lục nói: “Để ta đờ ra một chút đi.”

“... Người nói cái gì?”

Không khí giữa hai người trở nên lạnh lẽo với tốc độ kinh người, đỉnh núi ánh sáng xuyên quyển rũ trong thời gian ngắn đã kết lạnh.

Vương Lục coi như không nhìn thấy, tiếp tục nói: “Ta nói chỉ cần người để ta đờ ra một chút ta sẽ tin người. Cửu Châu có câu châm ngôn, xuyên qua tính của người, cả đời sẽ là bằng hữu. Đến đây đi, người đã rộng lượng nhân từ như vậy, vậy tới đây làm bằng hữu cả đời với ta đi.”

Nói xong, thấy lửa giận của Hạ Tiểu Hà đã hội tụ với tốc độ kinh người, Vương Lục lại cười cười như khiêu khích: “Hay là, vừa rồi người bàn luận lớn rằng đánh rắm? Nói như hoa rơi, một khi liên quan đến thực chất liền bắt đầu ba lần bốn phía? Hoặc là tiểu công chúa Tiên giới nhà người sống ngàn vạn năm, nhưng vẫn chưa ném qua mùi thịt? Hiện tại còn là con non? Không sao, ta sẽ dụ dàng ~ “

“Vương Lục, người đúng là một tên điếc không sợ súng.”

Sắc mặt Hạ Tiểu Hà lạnh lẽo, nụ cười nhẹ nhàng lúc nãy đã hoàn toàn biến mất: “Vốn tưởng rằng người có thể nói chuyện với ta, xem ra vẫn đánh giá quá cao người Dị giới như người rồi... Để loại người như người trở thành đê nhất Cửu Châu, thật sự là bất hạnh của Cửu Châu, hôm nay ta sẽ giết người trước, sau đó sẽ thu phục Cửu Châu!”

“Ha ha, đến đây.”

Ngay lúc Vương Lục chuẩn bị liều mạng đánh cược một lần với Hạ Tiểu Hà, thì lại thấy thân thể của nàng nhoáng lên một cái, tiện tay phá vỡ không gian, mở ra một thông đạo thần bí, thân hình lóe lên rồi biến mất.

“Ta mới sẽ không đánh với loại man rợ không chút mỹ cảm như ngươi. Muốn giết ta thì cứ đuổi theo ta, bằng không thì ta không biết mình sẽ xảy ra chuyện gì đâu.”

“Đệt!”

Phản ứng của Vương Lục đã đủ nhanh, thế nhưng lúc đuổi theo, lại chỉ có thể chạm phải chân động rất nhỏ khi không gian khép lại lưu lại.

Cái tên Hạ Tiểu Hà này đúng là quá lấu cá, nàng thân là công chúa Tiên giới, thực lực tác chiến chính diện chưa chắc mạnh bao nhiêu, nhưng quỷ kế đa đoan, thủ đoạn bách biến, khiến người ta khó lòng phòng bị.

Vì ứng phó biến số này, Vương Lục rút ra rất nhiều lực lượng bố trí thiên la địa võng, nhưng đã sơ hở, vẫn để cho nàng nắm được cơ hội chạy mất.

Bất quá, kết quả này cũng không tính là quá bất ngờ. Nếu Hạ Tiểu Hà thật sự dễ dàng thúc thủ chịu trời, đó mới là ngoài ý liệu của hắn. Mà Hạ Tiểu Hà sau khi quơ quơ một thương sẽ chạy trốn tới chỗ nào, Vương Lục cũng đại thể đoán được.

Rất đơn giản, trước mắt đại lục Cửu Châu chỗ nào yếu ớt nhất, sợ nhất tao ngộ ngoại lực đả kích, như vậy nàng sẽ có khả năng xuất hiện ở nơi nào!

Đi qua tại chỗ hai bước, Vương Lục nhắm mắt lại, nâng tay phải lên, từ đầu ngón tay vươn ra một cây đài truyền tin - thiết bị truyền tin đại công của Cự Thần binh, sau đó dùng cái này nối liền một tiên trận khổng lồ nối liền Cửu Châu đại lục.

“Vương Vũ, có nghe thấy không?”

“Mẹ kiếp, ngươi có bệnh à, đột nhiên nói chuyện trong đầu ta! Làm ta sợ tới mức gãy thọ đó!”

“Bớt nói nhảm đi, Hạ Tiểu Hà rất có thể sẽ đi về phía ngươi, cẩn thận một chút.”

“Ha ha, an tâm đi, bây giờ tình trạng của ta vô cùng tốt, rất tốt, nếu Hạ Tiểu Hà dám đến, ta sẽ biến nha đầu này và Nhan Lạc thành thân thể trần trụi!”

“Đừng khinh thường, ta cứ cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy. Hạ Tiểu Hà thì không nói, nhưng phá hư đến giờ còn chưa lộ diện. Ta không tin hắn hiện tại đang nhàn rỗi... Nếu như mục tiêu của Hạ Tiểu Hà là người, phá hư rất có thể sẽ ra tay bất cứ lúc nào.”

“Để cho bọn họ tới!” Lúc này lòng tin của Vương Vũ đã tăng lên đến mức không thể khống chế được nữa: “Bảo tất cả mọi người cùng đi cũng không sao! Ta hiện tại đã là thiên hạ... chờ mò!”

Sau một chữ cuối cùng, thanh âm Vương Vũ chợt im bặt, trong kình khiếu hoàn toàn yên tĩnh.

Vương Lục trầm mặc trong chốc lát, hít vào một hơi thật sâu, sau đó thao túng mái chèo bên tay phải, thay đổi phương thức liên tiếp đến đại trận Cửu Châu Đồ. Hắn dùng thị giác siêu nhiên quan sát đại trận, rất nhanh đã tìm được một vòng tròn bị sụp đổ.

Hạt giống trung tâm của Cửu Châu Đồ, tiết điểm trên ngọn núi Tinh Thần ở Linh Kiếm Sơn Thương Khê Châu bỗng nhiên bị đứt đoạn.

Trong tầng chín tầng cương phong, Huyền Mặc dẫn theo Bạch Trạch nhanh chóng bỏ chạy, tranh thủ một đường sinh cơ trong tuyệt cảnh, nhưng mà Bạch Trạch lại hoàn toàn không chịu phối hợp, giấy dựa không ngớt trong tay nàng.

“Huyền Mặc, thả ta xuống! Huyền Mặc! Có nghe thấy không, thả ta xuống!”

Huyền Mặc buồn bực cực kỳ: “Câm miệng, không sợ bị cương phong vào trong bụng xé nát lục phủ ngũ tạng của người sao! Thật là, một tám Cẩm Ngôn Tiên Phù thế mà còn không chặn được miệng của người!”

Bạch Trạch trầm mặc chốc lát, nói: “Ta đã sớm là người chết, không cần người quan tâm như vậy...”

“Câm miệng! Ngươi chết hay không chết ta nhìn ra được!”

Trong lúc nói chuyện, phía trước có một trận cương phong gào thét đánh tới, Huyền Mặc trong lòng căng thẳng, Cửu Thiên cương phong này lợi hại nhất, chỗ tạt phong cao nhất uy lực gần như thiên kiếp, nàng mặc dù không sợ bị thương, nhưng sợ tốc độ chậm lại, bị truy binh phía sau đuổi kịp.

Vì vậy Huyền Mặc vắt kiệt bản thân, mỗi một lỗ chân lông trên người đều phun ra tiên linh thuần túy, sau đó ngưng tụ thành một môn đại tiên thuật.

“Phân – Âm – Dương!”

Cương phong không gì không phá được bị tiên thuật xé rách chia làm hai khí Âm Dương, lập tức mất đi nhuệ khí, Huyền Mặc đón gió bay lên, nháy mắt đã vượt qua khu vực cương phong!

Chỉ là sau đạo đại tiên thuật này, nàng lại cảm thấy từng đợt mệt mỏi rã rời, tốc độ không tự chủ được vẫn chậm lại. Mà ngay lúc nàng giật mình, sau lưng đã truyền đến thanh âm của đồng bạn ngày xưa.

“Huyền Mặc tử, mời tử dừng lại!” Đây là tuyết rơi, là đại tài nữ trong Địa Tiên, ngày thường có chút tinh quái, có chút ý vào tài ba, nhưng vào thời khắc mấu chốt vẫn kiên trì ôn nhu độc hữu của mình.

“Huyền Mặc, bây giờ quay đầu lại vẫn còn kịp, có vấn đề gì chúng ta cùng nhau giải thích giúp ngươi! Ngàn vạn lần đừng để chuyện không thể thu thập!” Thanh âm thật rộng rãi, đây là tên ăn hàng của Thực Tiên...

“Bạch Trạch đã cam tâm sa đọa, đúc ra sai lầm lớn đến mức chết đi sống lại, ngươi không cần thiết phải hy sinh bản thân vì một tên cặn bã như vậy!” Ngữ khí cực kỳ nghiêm khắc, nhưng ý tứ trong lời nói cũng cực kỳ nghiêm túc, cuối cùng vẫn là cân nhắc vì lợi ích của nàng. Đây là ông lão nhiều năm cũng là thầy vừa là bạn Tần Quảng Mục.

Nhưng nghe được thanh âm của đám đồng bọn này, trong lòng Huyền Mặc lại thật bi ai. Các ngươi, chẳng lẽ đều không chịu tin nhiệm Bạch Trạch, nhất định phải bức hấn vào tử lộ sao?

So với đồng bọn nhà mình, các người thậm chí càng nguyện ý tin tưởng đám tu sĩ hậu bối sao?

Được rồi, các người nguyện ý tin ai, nguyện ý ra tay giúp ai, đều là tự do của các người. Chúng ta đã rất mệt rồi, buông tha chúng ta đi...

Trên thực tế, Huyền Mặc trong lòng rõ ràng, đi theo phía sau đích xác là đang mơ hồ nhường nhịn đồng bạn, nếu không, lấy tốc độ của bọn họ chỉ sợ sớm đã đuổi kịp mình rồi, dù sao nàng cũng không có sở trường về tốc độ.

Nhưng, bọn họ nhường nước là vì chính mình, đối với Bạch Trạch, bọn họ lại thật sự có ý đuổi tận giết tuyệt.

Trong khoảng thời gian này bọn họ không nhanh không chậm treo sau lưng, chính là đợi Huyền Mặc buông Bạch Trạch xuống. Sau đó đưa Bạch Trạch về Trảm Tiên đài, mà Huyền Mặc thì có thể nhắm một con mắt, để cho nàng bay lượn trên trời cao. Nhưng Huyền Mặc làm sao có thể buông Bạch Trạch ra!? Cho nên cục diện bế tắc này cũng hoàn toàn không nhìn thấy có hy vọng phá vỡ.

Mãi tới khi một giọng nói lạnh như băng vang lên.

“Các người còn chờ cái gì? Còn không mau đem hai người kia bắt lại cho ta!”

Nghe được thanh âm này, đám người Lạc Tuyết, Thực Tiên nhao nhao lộ ra thần sắc không vui thậm chí là buồn nôn.

Người này tên là Linh Đạo Chân Quân, xuất thân từ Côn Luân Tiên Sơn, bởi vì tu vi không tầm thường lại giỏi luân lách, nhiều năm khổ luyện, thành công tiến vào Thông Thiên Thánh Đường, địa vị tôn sùng. Lúc này bởi vì lực lượng cao tầng Vạn Tiên minh bị điều động nghiêm trọng, nhân thủ khẩn trương, liền bị tạm thời ủy thác đến giám sát quản lý đám Địa Tiên. Chuyện này cũng không dễ dàng, muốn liên kết Vạn Tiên minh và Địa Tiên Trận doanh, phải có thủ đoạn tương đối xảo diệu.

Có thể ở vị trí cao tại Thông Thiên Thánh Đường, thật ra cổ tay tâm trí của Linh Đạo Chân Quân tương đối không tầm thường, nhưng hẳn lại bị thù hận che mắt: Khi Thi Tiên đại bĩ,

con riêng của hắn đã chết trên tay Địa Tiên. Điểm này là khi cử nhân thủ Thông Thiên Thánh Đường không phát hiện ra.

Lúc này Linh Đạo Chân Quân nắm đại quyền trong tay, khoái cảm trả thù tự nhiên sinh ra.

“Sự tình Bạch Trạch và Huyền Mặc phản bội có đầy đủ chứng cứ xác thực, nếu các ngươi dám che chở, liền cùng tội với hai người bọn họ, đợi Vương Lục đại nhân trở về, các ngươi ai cũng không có kết cục tốt!”

Nghe được cái tên Vương Lục, mấy vị Địa Tiên có chút bất đắc dĩ cũng có chút sợ hãi, đành phải dòn dập tăng tốc hành động.

Đám người Lạc Tuyết một khi nghiêm túc hẳn lên, thì Huyền Mặc cũng không còn cơ hội, cũng không lâu lắm liền bị ngăn lại... Sau đó, nàng hầu như ngay tại chỗ mà hồng mắt.

“Vì sao, vì sao không chịu bỏ qua cho chúng ta?”

Linh Đạo Chân Quân cười lạnh một tiếng: “Tại sao? Ngươi là nữ nhân vô sỉ hạ lưu lại mặt có vấn đề như vậy sao? Hai người các ngươi đầu hàng Địa Tiên, tự cam sa đọa, sớm đã là công địch của đại lục! Ai sẽ bỏ qua cho các ngươi!?”

Lạc Tuyết nhíu mày: “Chân Quân linh đạo, ta nghĩ hai người bọn họ phản bội gia nhập phe địch có ẩn tình khác...”

“Ẩn tình? Cái gì ẩn tình có thể vượt qua tội phản bội như vậy!” Linh Đạo Chân Quân tức giận bùng bùng: “Đám Địa Tiên các ngươi đúng là không biết tốt xấu, hai người bọn chúng là phản đồ! Căn bản không cần hỏi lý do, trực tiếp đánh chết là được!”

“Nhưng mà...” Thực Tiên cũng không nhìn nổi, đứng ra chuẩn bị nói chuyện.

“Câm miệng!” Hai mắt Linh Đạo Chân Quân đỏ bừng: “Ta không muốn nghe các ngươi nói nhảm! Ngươi, đi phế bỏ tu vi của hai người kia cho ta, sau đó ta muốn dẫn bọn họ cùng lên Trảm Tiên đài, để cho tất cả mọi người trong thiên hạ đều thấy kết cục của kẻ phản bội!”

Thực Tiên được Linh Đạo Chân Quân chỉ đích danh trảm mặc thật lâu, lắc đầu một cái: “Không xuống tay được.”

“Không xuống tay được! Tốt, vậy nếu đổi một người khác lấy được tay. Lạc Tuyết, người tới đây phé bỏ tu vi hai người này đi, lại định tứ chi, muốn thân thể bọn họ tàn tật!”

Lạc Tuyết kinh hãi ngẩng đầu: “Bắt được bọn chúng là đủ rồi, không cần tra tấn nữa chứ?”

“Không cần phải làm gì? Không tra tấn bọn họ, làm sao cảnh cáo những người khác? Đối với loại phản đồ này người phải đối xử tử tế làm sao hả? Sao, người cũng không muốn động thủ? Được lắm, Tần Quảng Mục, người tới động thủ, phé tu vi của bọn họ, cắt đứt tứ chi của bọn họ, sau đó mới đem y phục của bọn họ nhỏ xuống, để cho người trong thiên hạ thấy được sự xấu hổ của bọn họ như thế nào!”

“Người đủ rồi!” Tần Quảng Mục giận tím mặt: “Người căn bản không phải đang chấp hành công vụ, thuần túy là công báo thù riêng!”

“Đúng vậy, ta là công báo tư thù, thì đã sao? Ta để cho các người động thủ, rốt cuộc các người động hay không? Cuối cùng nhắc nhở các người một lần, từng chi tiết phát sinh ở hiện tại, khi trở về ta đều sẽ trình báo cho Vương Lục đại nhân biết.”

Lạc Tuyết lạnh lùng nói: “Vương Lục sẽ không ủng hộ người làm như vậy.”

“Hừ, vậy chúng ta cứ chờ xem.” Linh Đạo Chân Quân cười lạnh.

Không sai, trên lý thuyết, Vương Lục xác thực sẽ không ủng hộ hấn dùng thủ đoạn kịch liệt như vậy, bởi vì điều này không thể nghi ngờ sẽ kích phát mâu thuẫn giữa hai bên.

Nhưng đây cũng chỉ là trên lý luận mà thôi. Hiện tại Vương Lục là người cao quý nhất Cửu Châu, mỗi ngày bận rộn không ngừng, làm gì có thời gian cẩn thận kiểm tra từng chi tiết nhỏ nhặt như vậy chứ? Chỉ cần báo cáo của hấn viết được rất đẹp, cẩn thận kín kẽ, Vương Lục sợ rằng sẽ không biết tình hình cụ thể, đến lúc đó sẽ đưa ra phán đoán có lợi cho phe nào, không phải vừa nhìn là biết ngay sao?

Đương nhiên, đây cũng là đang khiêu chiến quyền uy của Vương Lục, không khác gì tội ức hiếp quân, nhưng nhớ tới

tình yêu chết thảm trong đấu trường, Linh Đạo Chân Quân đã bất chấp nhiều như vậy.

“Xem ra, các ngươi ai cũng không chịu động thủ? Tốt, vậy để ta tự mình đến... Đừng tưởng rằng hai người các ngươi cảnh giới cao hơn ta, có tiên linh hộ thể, ta không làm gì được các ngươi.” Linh Đạo Chân Quân cười lạnh, lấy ra hai cái hình cụ. Một cây bụi gai Thiết Trụ, một quả thiết cầu giống như mặt rắn biển,

Nhìn thấy hai hình cụ kia, đám người Lạc Tuyết nhan sắc đại biến. Đó là tác phẩm công xưởng Hồng Hải, có thể bỏ qua tác phẩm hộ thể tiên linh của Địa Tiên tạo thành thương tổn, lợi hại nhất là, lúc này Bạch Trạch và Huyền Mặc đều bị chế trụ, không thể phản kháng, nếu bị hình cụ rơi xuống người, vậy thật sự là sống không bằng chết!

Thế nhưng, chịu đựng không ra tay với đồng bọn là một chuyện, ra tay với linh đạo là một chuyện khác. Chuyện hẳn làm lúc này tuy ác liệt, nhưng dù sao bản thân hẳn cũng là đại biểu cho Vạn Tiên minh...

Nhưng mà ngay lúc Linh Đạo Chân Quân tới gần Bạch Trạch và Huyền Mặc, liền nghe răng cười chuẩn bị kích phát hình cụ.

“A, rác rưởi thật là chướng mắt.”

Một đạo hồng quang hiện lên, Linh Đạo Chân Quân từ đó bẻ gãy, chia làm hai đoạn. Sau đó hồng quang lan tràn, thoáng chốc nuốt hết hai đoạn thi thể kia.

Sau một khắc, hồng quang hóa thành một đạo nhân hình, Hạ Tiểu Hà từ trong hồng quang chậm rãi đi ra.

“Xem ra ta tới thật đúng lúc?”

Nụ cười của nàng vẫn chân thành như thế, đầy vẻ quan tâm.

(Chương tự này số lượng viết hơi nhiều, viết hơi chậm, ngưng ngưng. Thuận tiện đề cử một quyển sách sắp hoàn thành, mỹ nữ tiểu hồ tiên của ta.)

cập nhật nhanh nhất, không có đạ đạ sử dụng.

...

Đến thật đúng lúc, Hạ Tiểu rất nhanh đã bị đả kích vô tình. Tiên thuật của tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong đánh tới như bão tố, làm cho nàng tránh trái lách phải, rất chật vật.

“Ôi chao, mấy vị chớ vội động thủ nha, chúng ta không oán không cừ, hẳn là hòa bình tình yêu a.”

“Ai yêu bạn hoà bình!” Hai mắt Tần Quảng đỏ như máu, trong tay không ngừng biến đổi thủ thế, điều chỉnh thuộc tính Tiên Linh, trút xuống tiên thuật uy lực cường đại như thủy triều, quấy đến long trời lở đất.

Thế công cương mãnh như thế đương nhiên sẽ không phải trả giá, Tần Quảng Mục mặc dù tư cách khá lâu, nhưng tu vi ở trong một đám Địa Tiên cũng không tính là đứng đầu, mặc dù cũng có tu vi Đại Thừa kỳ, nhưng khoảng cách tủy lý của tiên linh còn tương đối xa, không cách nào vận dụng tiên linh như Huyền Mặc, Bạch Trạch, sử dụng tiên thuật, sử dụng tiên thuật đã thu được hạn chế rất lớn. Tần Quảng Mục đột phá hạn chế thì tiêu hao ngọc phủ, thiêu đốt thọ nguyên.

Thực sự là thù hận quá sâu với Đọa Tiên. Hẳn gia nhập Địa Tiên cực sớm, cho nên có thể nói là một đường nhìn đồng bạn hi sinh, thù hận với nhau đã sớm không đội trời chung.

“Aizzz, đừng coi Đọa Tiên như ta là loại người bình thường nhen, nếu như những tên đao phủ giết người như ngóe vừa này ít nhất cũng sẽ tọa sơn quan hổ đấu thì làm sao sẽ hùng hồn trượng nghĩa ra tay giúp các người giải quyết một phiền toái lớn chứ?”

“Ai biết người đang đùa nghịch âm mưu quỷ kế gì!?” Thực Tiên hừ lạnh nói.

Hạ Tiểu Hà cười: “Nếu không biết ta có âm mưu quỷ kế gì, tại sao các người lớn mật công tới như vậy, không sợ bị ta tính toán mai phục sao? Thuận tiện, tiểu muội muội bên kia đang thử liên hệ trợ giúp, tốt nhất là người suy nghĩ kỹ xem, hiện tại liên hệ với người của Vạn Tiên minh tới đây sẽ có kết quả

gì... Các ngươi, thật sự muốn thấy đồng bạn của mình bị một đám sâu kiến hạ lưu huyết tế hết sao?”

Nói xong, Hạ Tiểu chỉ chỉ Bạch Trạch và Huyền Mặc.

“Ngươi còn có mặt mũi nhắc tới bọn họ! Nếu như không phải ngươi, bọn họ làm sao đến mức này!?”

“Như vậy các ngươi sẽ không muốn biết tại sao bọn họ lại bỏ qua thâm cừu với Đọa Tiên để đầu nhập vào bên ta sao?”

Nói đến đây, Hạ Tiểu Hà bỗng dừng lại bất động, mặc cho một đạo kim quang của Tần Quảng Mục xuyên qua lồng ngực.

Nàng phun ra một ngụm máu, nhỏ giọng nói: “Tần Quảng Mục, có thở ra một hơi không?”

Lửa giận trong lòng Tần Quảng Mục vẫn chưa lắng xuống, nhưng nhìn dáng vẻ của Hạ Tiểu Hà thì không cách nào tiếp tục ra tay.

Có lẽ năm đó Tôn Bất Bình đánh giá đối với hắn là đúng, hắn là ngoài lạnh trong nóng, mặt ngoài nghiêm khắc, nhưng lão nhân gia lại ôn nhu khiến người ta thổn thức, cũng không thích hợp chém giết trên chiến trường. Đối mặt với tử thù rõ ràng đều không hạ thủ được, hắn thật sự là...

“Phụt!” Trong lòng Tần Quảng Mục kích động, càng là phun ra một ngụm máu, mà ngụm máu này phun ra, trong đôi mắt màu máu liền rút đi.

Những người còn lại đưa mắt nhìn nhau, cũng đều không ra tay nữa. Trên thực tế, nhóm người này phần lớn là có chút không quả quyết, thiếu đi sự lưu loát của khoái đao, nếu không cũng không đến mức khiến Huyền Mặc mang theo Bạch Trạch một đường chạy trốn lâu như vậy. Trong Địa Tiên chân chính cương mãnh quyết không có đi theo.

Hạ Tiểu thấy tình thế đã ổn định, ho khan hai tiếng, nhỏ giọng nói: “Đối với chuyện năm đó, ta cảm thấy vô cùng xin lỗi.”

“Hừ, không cần phải nói mấy lời nhân tình giả nghĩa này, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

Hạ Tiểu lắc đầu: “Ta rất nghiêm túc... Ta sinh ra ở Tiên giới, vẫn luôn không hiểu gì về Cửu Châu Đại Lục, chỉ biết đây là một trong vô số hạ giới. Tiên giới có thể sinh sát hẳn chiếm

đoạt. Nhưng bây giờ đích thân đến Cửu Châu, ý nghĩ đã thay đổi rất lớn. Lực lượng Cửu Châu mặc dù không bằng Tiên Giới., Nhưng lại là căn cơ của tiên giới, lại không có mị lực đặc biệt của tiên giới, ta rất thích nơi này, cho nên không hy vọng thấy cửu châu và tiên giới tiếp tục đấu như vậy. Phần tâm tình này ta có thể lập lời thề tuyệt đối không có nửa phần giả dối. Nếu không tin, các người cũng có thể hỏi bọn họ.”

Vì vậy đám người Lạc Tuyết lập tức chuyển sự chú ý sang Bạch Trạch và Huyền Mặc.

Bạch Trạch cười cười: “Đúng vậy a, theo một ý nghĩa nào đó thì nàng nói không sai, so với Đọa Tiên khác, nàng đối với Cửu Châu đúng là có thêm vài phần hảo cảm, nhưng...”

Chỉ là còn chưa dứt lời, Bạch Trạch liền cảm thấy một trận choáng váng cùng suy yếu mãnh liệt, làm cho lão nói không nổi nữa. Lúc trước bị trói ở trên bụi gai trụ máu chảy như biển, coi như Địa Tiên cũng chống đỡ không nổi.

Mà Huyền Mặc một lòng chiếu cố Bạch Trạch, cũng không có tâm tư đi giải thích những chuyện khác.

Bọn người Lạc Tuyết nghe xong lời này, tâm tư lập tức có chút biến hóa.

“Được rồi, cho dù người khác biệt so với Đọa Tiên, thì đã sao? Có thể hóa giải huyết hải thâm cừu của hai bên? Hay có thể ngăn cản nguy cơ giáng lâm của Đọa Tiên?”

Hạ Tiểu lắc đầu: “Những chuyện này ta không làm được, tối đa ta chỉ có thể cam đoan có thể trên chín châu sáu mươi vạn người sống sót không bị thanh tẩy...”

“Mấy trăm nghìn? Người có biết ở cửu châu tổng cộng có bao nhiêu người không?!”

“Đùa gì vậy, người đang cố ý trêu đùa bọn ta?!”

Chờ mọi người nghi ngờ xong, Hạ Tiểu Hà mới mở miệng nói: “Việc ta có thể làm đích thật là vô cùng có hạn, nhưng dù sao cũng hơn là không làm ra một chuyện gì quá mạnh mẽ. Đối địch chính diện với Tiên giới là chuyện không lý trí hay là địch ý., Các người căn bản không thể tưởng tượng được lực lượng của Tiên giới là như thế nào, bây giờ có thể kéo dài hơi tàn, chẳng qua là vì thông đạo hai giới không thể mở ra mà

thôi. Nhưng bây giờ thông đạo mở ra là hướng tới đại thế, chỉ bằng vào thủ môn nhân kia... Kiên trì không được bao lâu nữa. Một khi đại quân Tiên Giới giáng lâm, kết cục của Cửu Châu không cần nhiều lời. Vào lúc đó, mấy chục vạn người còn sống này là Hỏa chủng, là hi vọng, chính như năm đó các người đem hy vọng chôn dấu ở trong quần tiên mộ, mà buông bỏ hết thảy còn lại. Như vậy tại sao bây giờ không thể lại làm một lần nữa?”

Hạ Tiểu nói xong, hắc cười cười với mấy người: “Ta biết loại chuyện này liên quan trọng đại, các người cũng không thể lập tức đưa ra quyết định, cho nên ta nghĩ các người không ngại trước tiên cân nhắc một chút, mấy ngày nữa lại cho ta câu trả lời thuyết phục.”

Đội Hạ Tiểu Hà đi rồi, đám người Lạc Tuyết đều cảm thấy có chút choáng váng.

“Tiếp theo, làm sao bây giờ?” Mấy người người nhìn ta, ta nhìn người đều không có ý tưởng. Lạc Tuyết Tiên Tử trong đó xem như là người thông minh nhất, suy nghĩ nhiều nhất, nhưng nàng rất ít người đảm nhiệm đôi sách, loại đại sự này nàng căn bản không có cách nào quyết định.

Thực Tiên bỗng nói: “... Ta nói rồi, nghĩ xa như vậy, hay là trước tiên suy nghĩ xem, Linh Đạo Chân Quân bị người nọ giết, chúng ta giải thích thế nào với Vạn Tiên minh?”

Mọi người đều giật mình.

Vấn đề lớn là cái chết của linh đạo chân quân có thể nói là gieo gió gặt bão, ít nhất không liên quan tới bọn họ, nhưng giải thích thế nào với người của Vạn Tiên minh? Đến lúc đó người ta chỉ một vấn đề là bọn họ không cách nào ứng phó.

Hạ Tiểu Hà chỉ giết có một vị chân quân linh đạo, đối với các người lại không hề tổn thương chút nào?

Phải giải thích thế nào đây? Chẳng lẽ muốn nói với người của Vạn Tiên minh, Hạ Tiểu Hà là muốn xúi giục bọn họ, cho nên mới hạ thủ lưu tình không chống cự?

Triển diễn kế tiếp rất rõ ràng, những đối tượng bị xúi giục này cũng đừng hòng nhìn thấy mặt trời của cửu châu nữa, khẳng định là bị nhốt chung thân trong tử lao tù. Có những ví dụ như

Linh Đạo Chân Quân, đám người Lạc Tuyết cũng không dám nghĩ sâu xa Vạn Tiên minh.

Mà nghĩ tới vấn đề này, mấy người đều ôm một bụng oán hận nói.

“Vạn Tiên minh đúng là ác liệt. Tuy Vương lục tiểu tử kia cũng không tệ lắm, nhưng hiện tại hắn bắt chấp chuyện kinh doanh Vạn Tiên minh. Vì vậy hắn xuất hiện lớp lớp yêu ma quỷ quái, khiến người ta không thể nhìn được.”

“Đúng vậy, cho nên cứ nghĩ như vậy, trước đây Bạch Trạch không đồng ý giao di sản cho bọn họ, cũng không phải không có lý. Ngoại trừ một số ít tinh nhuệ, phần lớn tu sĩ hậu bối cũng chỉ là cặn bã mà thôi.”

“Cho nên mới nói... Có lẽ đề nghị kia của Hạ Tiểu Hà cũng không phải là không thể suy xét?”

“Này! Không nên nói lung tung!”

“Sợ cái gì, nơi này cũng không có người khác có thể nghe thấy...”

Trong lúc mấy người thảo luận, Huyền Mặc vẫn chăm sóc Bạch Trạch như cũ, lúc này bỗng nhiên hiện ra Bạch Trạch giật giật ngón tay, tựa hồ muốn nói cái gì đó, nhưng bởi vì quá mức suy yếu nên bất lực.

Huyền Mặc vội vàng đưa tiên linh vào, để cho Bạch Trạch trì hoãn một chút. Nhưng Bạch Trạch sau khi khôi phục, lại nói ra lời khiến Huyền Mặc vạn phần kinh ngạc.

“Ta nghĩ, ta nên chết rồi.”

“Người đang nói nhăng nói cuội gì đó hả?”

“Mấy người Lạc Tuyết bị Hạ Tiểu Hà hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt, đang giẫm lên vết xe đổ của chúng ta... Nhất định phải có một người đứng ra đánh thức bọn họ, mà bất kỳ lời gì cũng không mạnh bằng hiện thực máu chảy đầm đìa.”

“Hạ Tiểu Hà giết linh đạo, đẩy đám người Lạc Tuyết vào quần cảnh, mà cái chết của ta lại có thể cho Vạn Tiên minh một câu trả lời, để đám người Lạc Tuyết được giải phóng.”

“Cuối cùng, chỉ cần một cú cắn chết ta là sẽ bị Hạ Tiểu Hà ép chết, chẳng khác nào chặt đứt hai bên có khả năng chung sống hòa bình, quỷ kế của Hạ Tiểu Hà cũng sẽ thất bại hoàn toàn.”

“Cho nên, đối với tình thế bây giờ mà nói, ta chết là chuyện có lợi nhất đối với khắp nơi.”

Huyền Mặc há hốc mồm, lại phát hiện mình không còn lời nào để nói, chỉ có trầm mặc.

Bạch Trạch nhẹ giọng thở dài: “Hơn nữa, ta thực sự rất mệt mỏi.”

Huyền Mặc trầm mặc thật lâu, bỗng nhiên nở nụ cười với Bạch Trạch.

“Người nói còn có một điểm chưa đủ. Muốn chặt đứt hoàn toàn hai bên chung sống hòa bình, một cái chết riêng của người là không đủ, dù sao nhân duyên của người ở bên trong Địa Tiên cũng không được tốt... Nhưng, nếu thêm một cái ta nữa, thì lại khác.”

Giờ khắc này, Bạch Trạch mở to hai mắt: “Huyền Mặc người?!”

Huyền Mặc nhẹ nhàng ôm Bạch Trạch: “Ta cũng đã rất mệt rồi, đừng quên năm năm qua ta đã trải qua hành hạ giống như người... Cho nên, đừng nghĩ đem ta bỏ đi, một người nhẹ nhàng.”

Bạch Trạch ghen hống nhìn trần trời.

Thật lâu sau, vẻ mặt của hắn dần dần bị nhiệt độ của Huyền Mặc hòa tan.

“Đúng vậy a, chúng ta đều rất mệt mỏi, cùng nghỉ ngơi đi.”

Cùng lúc đó, Vương Lục là đệ nhất nhân của Cửu Châu, bắt đầu có cảm giác sứt đầu mẻ trán.

Vấn đề cần hắn xử lý càng ngày càng nhiều. Hạ Tiểu Hà mấy lần chạy trốn, đã thành đại họa tâm phúc; Tinh Thần phong ngâm xuất hiện tình trạng đột ngột, kéo theo toàn bộ Cửu Châu Đồ vận chuyển không thông; tình cảnh của Thiên Ngân Vương Vũ ở đó cực kỳ gian nan, nguy ngập; người của Vạn

Tiên minh càng không giống, ma sát với Thượng Cổ Địa Tiên gần như minh hóa; Hồng Hải Công Phường cũng gặp khó khăn, rất khó dựa vào lực lượng của bản thân để đột phá.

Mọi việc đều rất khẩn cấp, mọi việc đều không phải do hấn ra tay là không được. Danh tiếng của người đệ nhất Cửu Châu vang dội, gánh nặng cũng trầm trọng đến đáng sợ.

Mà Vương Lục rất rõ ràng, mình không thể nào đồng thời xử lý tốt tất cả mọi chuyện, nhất định phải phân ra nặng nhẹ, làm từng bước một. Thế nhưng nhìn tình huống hiện tại, bất luận sự kiện nào bị sắp xếp ở phía sau, đều có khả năng rất xấu, cuối cùng không thể kiểm soát.

Chuyện này giống như là một mớ khói lửa thiêu đốt, muốn lý ra manh mối đều rất gian nan, hướng chi là giải quyết toàn bộ vấn đề?

“... Xem ra mình cần phải đổi cách nghĩ khác.”

Vương Lục bay lượn ở giữa không trung, đối với hàng loạt hành động lúc trước của mình tiến hành một lần phản tưởng, theo một ý nghĩa nào đó là gã cũng không có làm sai gì, mỗi một bước đều có lý do chuẩn bị đầy đủ. Nhưng rõ ràng, hiệu quả cũng không tốt lắm.

“Muốn phá giải cục diện khốn khó này, trước tiên phải tìm được một điểm đột phá...”

Vương Lục thở dài, dùng năng lực tính toán cường đại dị thường của Cự Thần Binh, đem toàn bộ thông tin mình biết đầu nhập vào tiến hành xử lý... Không biết qua bao lâu, trong đầu hiện lên một đạo ánh sáng.

“Đúng, chính là hấn rồi!”

(Chúc các vị bằng hữu tham gia khảo nghiệm tất cả đều thuận lợi! Mẹ: Nếu thi xong khảo nghiệm cuối cùng cảm giác cũng không tệ lắm, có thể cân nhắc thưởng một chút, để ta biết tình trạng của các người đều còn tốt! Bản chương kết thúc!”

...

read336());

Một nơi nào đó trên đại lục Cửu Châu.

Toàn thân hồ nữ đầm máu, bước chân lảo đảo đi vào trong sơn động, trên khuôn mặt tuần tú tràn đầy vết máu, làm nổi bật lên một loại mỹ cảm yêu diễm.

Trong động, Phá Hư Tiên Tôn chờ đợi đã lâu, nhìn thấy mặt mũi nàng ta đầy vết máu, không khỏi khẽ giật mình.

Hồ nữ nhún vai: “Xin lỗi nha, tuy người ta rất cố gắng, nhưng vẫn chưa hoàn thành được.”

Phá Hư Tiên Tôn cười một tiếng: “Làm không tệ, tuy không thể giết hẳn ngay tại chỗ, nhưng khiến gió ngâm trọng thương, thành công đánh vỡ đại trận Cửu Châu, vậy là đủ rồi.”

Hồ nữ nhíu nhíu mày, thử nắm chặt nắm đấm, tay phải run rẩy không ngừng: “Kỳ thật... vừa rồi là có cơ hội giết hẳn, thời điểm đánh lén hẳn không hề phòng bị, thân thể nhân loại lại đặc biệt yếu ớt, ta kỳ thật có thể nắm bắt được Ngọc phủ của hẳn, để hẳn hình thần tiêu diệt. Nhưng lúc ra tay, tay phải lại có chút không nghe sai sử, hình như là có thứ gì đó đang cố ý ngăn cản ta.”

Phá Hư Tiên Tôn nghe vậy, thần sắc thu lại: “Không nghe sai sử? Trong lòng ngươi còn có dư tình với hẳn chưa?”

Hồ nữ tự giễu mình một chút: “Dư tình chưa hết? Lời này của Tiên Tôn thật đúng là khiến cho người ta ủy khuất muốn khóc đây mà...”

Nhắm mắt lại, im lặng một lát, Hồ nữ mới nghiêm túc nói: “Ta bị hẳn phong ấn trăm năm, giống như con rối chơi đùa lạc phạm trần, thậm chí đại hận bực này, cho dù tự tay giết cả nhà dưới Linh Kiếm Sơn cũng khó mà tiêu trừ. Nếu như nói hiện tại ta còn có thứ gì chưa chấm dứt, thì chỉ có phần phận nợ vô cùng vô tận trong lòng này.”

Nói xong, trên hai gò má Hồ nữ bỗng nhiên nở rộ mấy đạo hoành văn, một cỗ hoá linh tràn trề từ trong cơ thể nàng phun

ra, ở sau người hóa thành mấy cái đuôi như thực chất. Biên giới sơn động trong nháy mắt bị hòa tan, hiện ra quang mang màu trắng rừng rực.

Phá Hư Tiên Tôn cười cười, vỗ vỗ bả vai của nàng, khiến Hỏa Linh của Hồ Nữ chỉ một thoáng dập tắt.

“Đủ rồi, ta đã biết. Lần này chỉ là tàn hồn của Phong Linh quấy phá, cũng không phải chủ quan ý thức của người sử dụng... Nhưng người định dùng thời gian bao lâu xử lý Phong Linh?”

Hồ nữ nói: “Rất nhanh... dấu ấn lưu lại trăm năm qua không thể nói là không sâu, nhưng cũng chỉ là một khúc đệm trong cuộc đời dài đằng đẵng mà thôi. Đối với ta mà nói, phụng dưỡng Tiên giới mới là sứ mạng cả đời. Tiên Tôn, xin hỏi kế tiếp chúng ta muốn làm gì?”

Phá Hư Tiên Tôn vuốt cằm: “Hạ Tiểu Hà không nói... Chắc là hành động tự do rồi. Bây giờ ta muốn bắt một người, không bằng người giúp ta bắt nàng.”

“Ai mà đáng để Tiên Tôn để ý như vậy?”

“Vương Vũ.”

Hồ nữ sững sờ: “Không phải ả đã bị nhốt trong thông đạo, bị Thu Lạc Tiên Tôn bắt được rồi sao?”

Phá Hư Tiên Tôn nói: “Nào dễ dàng như vậy? Tên kia là vật cất giữ thượng đẳng ta đã nhìn trúng, chỉ bằng Nhan Lạc và đám thủ hạ của hắn, vậy khôn ả thì dễ, muốn bắt sống ả lại càng khó khăn. Bất quá đại trận Cửu Châu bị người phá, ả bị Nhan Lạc bắt cũng chỉ là vấn đề thời gian. Ta muốn người cùng ta, cướp trước mặt Nhan Lạc mang ả tới. Sưu tâm hoàn mỹ như vậy, nếu rơi vào tay những người khác thì phiền toái lớn rồi.”

Con mắt hồ nữ đảo một vòng: “Nhưng mà, nếu đến lúc đó Nhan Lạc Tiên Tôn vướng chân thì sao?”

Phá Hư Tiên Tôn nhìn cô một cái, ánh mắt lạnh lẽo thấu xương: “Có người vướng víu? Người nói xem nên làm gì bây giờ?”

“Ta hiểu rồi ~” Hồ nữ vội vàng gật đầu, bộ dáng nhu thuận.

“Tốt rồi, tiếp theo...” Phá Hư Tiên Tôn vươn tay ra, nhẹ nhàng nắm lấy mạch lạc không gian, muốn xé rách không gian, mở ra một thông đạo đi thông tới Thiên Ngân.

Đúng vào lúc này, bên ngoài sơn động truyền đến một hồi tiếng bước chân.

Nghe được tiếng bước chân này, Phá Hư Tiên Tôn toàn thân chấn động, bàn tay nắm chặt mạch lạc không gian không khỏi buông ra. Sau đó quay đầu, dùng ánh mắt vạn phần khiếp sợ trừng mắt nhìn người tới.

“Là người?”

“Nghe nói người đang tìm ta, cho nên ta mới tới đây.”

Bên ngoài sơn động, bạch y nữ tử cầm trong tay thúy trúc, giống như một đóa hoa sen cao vút. Giữa những tảng đá dung nham chưa nóng chảy, khuôn mặt nàng ta bị ánh lửa đỏ rực, như một đóa hoa sen đỏ đang tắt.

“Vương Vũ...?” Phá Hư Tiên Tôn không thể tin nổi, nheo mắt lại, dùng tiên mục nhìn kỹ nữ tử trước mặt, nhưng bất luận nhìn mấy lần, đều là Vương Vũ khiến hắn tâm ma quán thân.

“Tại sao người lại ở chỗ này?”

Vương Vũ gãi đầu: “Nếu ta nói ta nhớ người, người có chấp nhận không?”

Phá Hư Tiên Tôn giận quá hóa cười: “Người tưởng ta là đồ ngọc sao?!”

Dừng một chút, Phá Hư Tiên Tôn nhíu mày nói: “Có điều, hiếm khi người chạy thoát khỏi sát trận của Nhan Lạc, lại chạy đến trước mặt ta... Chẳng lẽ người thật sự muốn ta?”

Vương Vũ vỗ tay nói: “Đúng vậy, đúng vậy. Nếu như không phải nhớ người, ta đã sớm về Linh Kiếm sơn rồi, tội gì phải chạy đến nơi hoang vu này.”

“... Người nhớ ta cái gì?” Phá Hư? Tôn có vẻ hơi chần chờ.

Thế là Vương Vũ nháy mắt nói: “Muốn làm vật sưu tập của người à.”

“Phụt!” Phá Hư Tiên Tôn suýt nữa ho khan: “Người nói cái gì?!”

Vương Vũ nghiêm túc chớp mắt, làm ra vẻ chân thành động lòng người: “Ý của ta là, ta bị nghệ thuật mà người sưu tập đề đã động, quyết tâm phải xem như vật phẩm mà người sưu tâm...”

“Chờ một chút, cô biết nghệ thuật sưu tập của ta đây...”

“Ta đương nhiên biết, đang tra tấn cùng cực khổ mà tìm kiếm vĩnh hằng chi đạo. Thiên tông chí cao đại có thể nói là có sinh đều khổ, mà người chính là đem nỗi khổ của chúng sinh cất giấu trong đó.”

Vương Vũ càng nói, đôi mắt của Phá Hư Tiên Tôn cũng sáng rực lên: “Không ngờ người lại lĩnh ngộ được tới tầng này!”

Vương Vũ thở dài: “Cũng là cảm nhận được một phen giao thủ với Tiên Tôn, cảm nhận được ý vị Tiên linh đặc biệt kia, mới khiến cho ta cảm thụ được đại khái đạo lý của vạn giới. Sau đó ta nghĩ, nếu như có thể thu được nỗi khổ của chúng sinh vào trong cơ thể, đó là cảm giác tuyệt vời cỡ nào!”

Phá Hư Tiên Tôn nghe vậy vui mừng khôn xiết, nhưng hồ nữ bên cạnh lại lạnh lùng ngắt lời: “Lời này của người nghe có chút hoang đường, bản năng của sinh vật là theo lợi tránh hại, rời xa thống khổ, mà suy nghĩ của người lại hoàn toàn phản kháng thiên tính của sinh vật.”

Vương Vũ nói: “Tu tiên giả vốn là nghịch thiên, người không thể ngộ nghịch thiên tính, cùng dã thú có khác gì nhau? Đương nhiên, loại người tạp chủng dã thú hóa hình như người, đại khái lý giải không được điểm này a.”

“... Quả thật là nhanh mồm nhanh miệng, bất quá tu sĩ đi ngược với ý trời rất nhiều, thích truy đuổi thống khổ, bị người ta thu thập thành vật phẩm mà lại không có mấy người.”

Vương Vũ nói: “Đó không phải là chuyện đương nhiên sao, thế gian vốn là hạng người tầm thường nhiều, đại bộ phận người đều ngờ ngờ ngác ngác, không đáng nhắc tới a. Mà ta, ta lại là một người ưa thích theo đuổi thống khổ, thích bị người ta dùng roi da quật, sắc bén cắt, dầu mỡ nóng bỏng, lôi điện quán thể tuyệt thế biến thái! Người nghĩ xem, nếu như ta không có biến thái như vậy, làm sao lại sáng chế ra loại công pháp đơn thuần thuộc về Vô Tướng công này chứ?”

“Nói hay lắm!”

Không đợi hồ nữ phản bác, Phá Hư Tiên Tôn đã vỗ tay khen ngợi: “Quả nhiên ta không nhìn lầm ngươi! Có thể nói ra những lời này, ngươi chính là vật phẩm cất chứa hoàn mỹ ta truy tìm suốt đời! Được rồi, không cần lãng phí thời gian nữa, chấp nhận ta dạy dỗ, biến thân thành vật phẩm cất chứa hoàn mỹ đi!”

Nói xong, Phá Hư Tiên Tôn không cách nào chờ đợi được nữa, tiên linh trong tay nôn nóng cất bước về phía Vương Vũ.

“Đợi chút đã.” Vương Vũ vươn một ngón tay điểm trước ngực, tạo thành một cái quần áo màu vàng, lấp vào nhiều hình người, ngăn cản bước chân của Phá Hư Tiên Tôn. “Còn có một việc phải làm.”

Phá Hư Tiên Tôn nhíu mày, muốn giơ tay đánh nát trở ngại trước mặt nhưng lại phát hiện vòng kiếm của nàng vô cùng kiên cố.

“Ngươi muốn đổi ý?!”

“Không phải a, ta chỉ là nghĩ, vì có thể trở thành vật cất chứa hoàn mỹ, nhất định phải để chuyện kế tiếp vạn vô nhất thất mới được, mà Tiên Tôn, ngươi thật sự đã chuẩn bị sẵn sàng sao?”

Phá Hư sừng sốt một hồi, ngay sau đó cười nói: “Ngươi đang nghi ngờ tay nghề của ta?”

“Không phải hoài nghi tay nghề của Tiên Tôn, mà là hoài nghi người nào đó có thể cho phép Tiên Tôn đạt được phẩm chất sưu tập hoàn mỹ hay không.”

“Người nào đó? Ngươi đang ám chỉ ai? Có ai dám gây trở ngại ta có được ngươi! Là Vương Lục sao? Hừ, ta đi làm thịt hắn ngay bây giờ!”

“Tiên Tôn không nên gấp gáp.” Vương Vũ khẽ lắc đầu:

“Đương nhiên Vương Lục là trở ngại, nhưng dù sao năng lực của hắn cũng có hạn, hơn nữa hiện tại đã sớm sút đầu mẻ trán, làm gì còn sức lực để ngăn cản chuyện của chúng ta? Người mà ta nói, là Hạ Tiểu Hà.”

“Hạ Tiểu Hà? Tại sao nàng ta phải vương bận?”

“Bởi vì nàng còn cần tiên tôn làm việc cho nàng, để nàng sai khiến. Thử nghĩ xem nếu Tiên Tôn có được vật phẩm sưu tập hoàn mỹ này của ta, sẽ làm gì?”

Phá Hư Tiên Tôn nói: “Đương nhiên là cần thận ngắm nghía, cảm nhận được mỗi một chỗ mỹ diệu trên người ngươi.”

“Xem ra, chuyện tình của đại lục Cửu Châu đã bị Tiên Tôn vứt ra sau đầu rồi. Mà Hạ Tiểu Hà đương nhiên sẽ không để Tiên Tôn vào mắt, nàng nhất định sẽ nghĩ đủ mọi cách cướp ta đi, sau đó sai khiến ngươi đi làm việc này... Ta nghĩ lúc nàng còn ở Tiên giới, chắc chắn đã làm chuyện này không chỉ một lần.”

Phá Hư Tiên Tôn trầm mặt xuống: “Không sai, đúng là nàng am hiểu nhất là sử dụng loại thủ đoạn này...”

“Tiên Tôn luôn luôn kiêu ngạo bất tuân, trước đây rất ít lộ ra kẽ hở như bây giờ, đối với Hạ Tiểu Hà mà nói, đây chính là nơi lợi hại. Thử nghĩ nếu Tiên Tôn thật sự bị nàng nắm lấy chỗ yếu hại, nàng sẽ buông tay sao?”

Sắc mặt Phá Hư Tiên Tôn càng thêm khó coi: “Không... không.”

“Không những không, nàng còn có thể không ngừng dùng ta để kích thích Tiên Tôn, ví dụ như... Đem ta giao cho lão sư khác, lưu lại dấu vết của hấn trên người ta...”

“Vô liêm sỉ! Ta tuyệt đối sẽ không cho phép ngươi bị những người khác làm bẩn!”

Vương Vũ nhún vai: “Vậy phải không ngừng nghe nàng sai khiến, làm trâu làm ngựa cho nàng. Nàng là công chúa Tiên giới, loại tâm thuật đế vương này, chỉ sợ cho dù là cha nàng cũng ủng hộ.”

“...” Phá Hư Tiên Tôn không nói một lời, nhưng thân thể không ngừng run rẩy, đã đủ để chứng minh tâm tình của hấn.

“Đương nhiên, Hạ Tiểu Hà là công chúa của Tiên giới, chúng ta cũng không giết được cô ta, nhưng ít ra cũng không thể để cô ta gây sự với chúng ta, đúng không?”

Phá Hư Tiên Tôn hỏi: “Ngươi định làm như thế nào?”

Vương Vũ nói: “Rất đơn giản, phải gom góp cho nàng thành vật để sưu tầm.”

Ánh mắt Phá Hư Tiên Tôn lập tức rùng mình: “Người định mượn đao giết người?”

“Đúng vậy, nhưng kẻ mà ta muốn giết lại là kẻ địch của Tiên Tôn, Hạ Tiểu Hà chết rồi, đối với người và ta đều có lợi.”

Phá Hư Tiên Tôn còn đang do dự, Vương Vũ lại nói: “Hiện tại thông đạo hai giới đã mở ra, mà sau khi ta bị Nhan Lạc đánh bại, đại lục Cửu Châu đã không đủ tư cách giữ cửa. Bây giờ Đế Lưu tôn chỉ huy thủ hạ nỗ lực chống đỡ, chẳng qua là ngoan cố giãy chết chống cự. Đại quân Tiên giới chẳng mấy chốc sẽ đột phá thông đạo, toàn bộ giáng lâm, lúc đó mới động thủ thì đã muộn rồi.”

“...”

“Thử nghĩ xem, nếu là biến Hạ Tiểu Hà thành vật cất chứa, giá trị mà nàng cất giữ chỉ sợ sẽ không dưới ta. Cho dù cố kỵ mặt mũi của Tiên Vương, không thể đem nàng triệt để cải tạo điều giáo, nhưng cho dù chỉ là một chút xíu, cũng sẽ là Trình Bi trong lịch sử mà Tiên Tôn cất giữ.”

“...”

“Cho nên, tiên tôn, rốt cuộc bây giờ người đang đợi gì vậy?”

“Hừ hừ, ha ha ha ha!” Phá Hư Tiên Tôn cười như điên:

“Vương Vũ, một chiêu mượn đao giết người của người cũng quá rõ ràng rồi! Người cho rằng ta tâm ma nhập thể, đầu óc liền trở nên ngu ngốc hay sao?”

Vương Vũ nhún vai, thu hồi thuấn trước mặt.

“Nếu như Tiên Tôn không tin ta, vậy ta cũng không có biện pháp tốt hơn, xin mời Tiên Tôn lập tức thi hành, biến ta thành vật phẩm cất giữ tốt nhất của người... Chỉ là không biết, vật phẩm cất giữ này cuối cùng có thể thật sự rơi vào trong tay Tiên Tôn hay không.”

Lời còn chưa dứt, ánh mắt Phá Hư Tiên Tôn đã biến đổi.

Hắn vừa vặn nhận được mệnh lệnh của Hạ Tiểu Hà.

“Nhanh chóng tới gặp mặt ta.”

Vương Vũ chứng kiến vẻ mặt biến hóa của Phá Hư Tiên Tôn, cười nói: “Hạ Tiểu Hà động thủ thật là nhanh, không phải

sao?”

“... Hừ!” Cuối cùng Phá Hư Tiên Tôn cũng không hề động thủ mà chỉ lướt qua bên người Vương Vũ, một bàn tay đặt lên vai nàng, một sợi Tiên Linh Tỏa trói buộc chặt nàng lại.

“Hồ ly, coi trọng nàng.” Sau đó, Phá Hư Tiên Tôn liền vượt qua thông đạo không gian rời khỏi nơi này, đi tới gặp mặt Hạ Tiểu Hà.

Hồ nữ không nói gì gật đầu, sau đó quay đầu lại nhìn Vương Vũ, vẻ mặt nghiên ngẫm.

“Ngươi... rốt cuộc là ai?”

Wương Vũ nhún vai: “Một si nữ biến thái thức tỉnh thuộc tính thật sự của mình cũng nhìn ra được đấy.”

“Vương vũ sẽ không có ác ý đánh giá mình như vậy... Lời nói của ngươi làm ta nhớ tới một người. Đúng rồi, người kia có một thần binh lợi khí có thể tùy ý biến hóa ngoại hình, nếu dùng để nguy trang, không biết có hiệu quả tốt không?”

Wương Vũ cười nói: “Ồ? Không ngờ hồ ly nhà ngươi vẫn còn lưu lại không ít ký ức, vậy trí nhớ của ngươi có cảm thấy ngươi tốt không. Kỳ thật mấy năm nay ở Cửu Châu, ngươi vẫn rất vui vẻ hả? Tuy rằng chỉ là phạm nhân, lại có thể tự do tự tại, không cần bị những Tiên Nhân cao cao tại thượng kia tùy ý sai sử, làm trâu làm ngựa hay không?”

“Chuyện cười của ngươi không tệ.”

“Ngươi thật sự cảm thấy đó là chuyện cười sao?”

Hồ nữ hừ lạnh một tiếng, không để ý tới Vương Vũ nữa.

“Ta không tính toán thân phận của ngươi, ngươi cũng đừng làm phiền ta.”

...

“Hồ ly à, chúng ta đến tâm sự một chút đi?”

“Hồ ly hồ ly, cái đuôi của ngươi có chút không đúng lắm, cần ta giúp ngươi sửa chữa một chút không?”

“Hồ ly hồ ly, ta đói bụng, tiếp theo ăn cho ta.”

Trong sơn động, Vương Vũ không ngừng dùng lời nói trêu chọc Cửu Vĩ Thiên Hồ. Nhưng hoàn toàn không đáp lời, chỉ nhắm mắt suy nghĩ.

“Hồ ly, không cần phải đề phòng chặt chẽ như vậy chứ? Bản chất của chúng ta là một loại người, nên câu thông nhiều hơn, hỗ trợ lẫn nhau nhiều hơn a.”

Wương Vũ nói thao thao bất tuyệt, cuối cùng Cửu Vĩ Thiên Hồ cũng mở mắt.

“Quên đi, ta không có hứng thú nghe ngươi hồ ngôn loạn ngữ. Ta và ngươi là một loại người? Thật sự là buồn cười.”

Wương Vũ lập tức hăng hái: “Chẳng lẽ không phải cùng một loại người sao? Ta mặc dù là tù binh, nhưng ngươi cũng chỉ là một phó binh của Tiên giới, bị người ta xách cổ ném từ Tiên giới xuống Cửu Châu, sau đó hơn một trăm năm dù chết hay sống cũng không ai để ý. Ta cũng không cảm thấy địa vị của ngươi cao hơn ta. Ngược lại, đoạn thời gian ngươi kinh doanh khách sạn dưới Linh kiếm sơn, mặc dù là thân thể phạm tục, nhưng ta không cảm thấy địa vị của ngươi cao hơn ta bao nhiêu., Nhưng là, có ai đem ngươi xem như nô bộc hát hàm sai khiến chứ? Ngược lại, trên dưới Linh Kiếm Sơn đều coi ngươi trở thành người mình, đường đường là chủ môn môn môn phái, nhiều lần bị ngươi làm mặt mũi lại cam lòng như thường luồng, ngươi cho rằng hẳn thật sự là đồ đê tiện? Hẳn coi ngươi là nữ nhi yêu thương...”

“Câm miệng đi. Ngươi cho rằng ta sẽ tin sao? Năm đó ta suýt nữa phá hủy Linh Kiếm phái, sợ là hẳn hận ta thấu xương tủy...”

“Thật hận ngươi thấu xương tủy, ngươi có thể sống đến hôm nay sao? Cho dù trăm năm trước, các trưởng lão Linh Kiếm

phái Thiên Kiếm đường công pháp vẫn chưa đại thành, không có cách nào triệt để tiêu diệt Cửu Vĩ Thiên Hồ, thế nhưng trong mấy chục năm sau đó..., Thực lực của Linh Kiếm phái không ngừng tăng mạnh, người cho rằng Phong Ngân không tìm được cơ hội để người hình thần câu diệt sao? Chuyện khác không nói, sau khi ta kế thừa Cự Thần Binh của Tôn Bất Bình, cũng đủ năng lực làm cho người hồn phi phách tán, nhưng Phong Ngân chưa từng nói với ta thân thế của người.”

“Được rồi, cứ coi như các người khoan hồng độ lượng là được rồi, nhưng cái này liên quan gì đến ta? Theo ý ta, điều này chỉ có thể chứng minh các người thật sự rất ngu xuẩn, lòng dạ phụ nữ, hoàn toàn không có tiền đồ.”

“Tiền đồ là được kiếm ra, không phải từ trên trời rơi xuống. Bây giờ Tiên giới thế lớn, nhưng Cửu Châu cũng không phải không có năng lực chống cự.”

“Chỉ bằng các người mà cũng dám vọng tưởng chống lại Tiên giới? Người căn bản không biết lực lượng khủng bố của Tiên giới đến cỡ nào!”

“Ồ? Nhiều nhất cũng chỉ có một trăm tên Chân Tiên, một thế giới sắp vỡ vụn, cũng không nuôi nổi quá nhiều Tiên Nhân, cho nên các người mới muốn xâm chiếm Cửu Châu, cướp đoạt tài nguyên đúng không?”

Cửu Vĩ Thiên Hồ cười một cái: “Người định lừa ta? Dám đùa bỡn thủ đoạn này trước mặt Cửu Vĩ Thiên Hồ, lá gan của người cũng không nhỏ nhỉ.”

Vương Vũ cũng cười: “Theo phản ứng của người, quả nhiên suy đoán của ta không sai. Ta đại khái tính toán qua, một trăm người, quy mô này chính là lực lượng trước mắt ở Tiên giới, người nhiều hơn nữa, đại lục Cửu Châu cũng không đáng để các người trịnh trọng như vậy., Ngay cả công chúa cũng phải tới. Người nếu quá ít, người không nói chỉ sợ ngay cả phó binh cũng khó trấn áp được. Cho nên ta đoán là một trăm người, xem ra đã đoán đúng. Đã như vậy, người hẳn cũng có thể nghĩ ra, cơ hội của chúng ta tuy xa vời, nhưng không phải là không có.”

“ ... ”

“Tuy rằng thực lực của đại lục Cửu Châu nhỏ yếu nhưng lại là tổ tiên của Tiên giới, nơi đây đã thai nghén vô số kỳ tài vĩ đại... Chỉ là Linh Kiếm phái đã không đơn giản như người ngoài nghĩ. Điểm này thì khi ngươi động thủ với lão đầu tử kia hẳn cũng đã cảm nhận được. Thời khắc đó, thật sự là cánh tay ngươi không nghe sai sử sao?”

“...”

“Cho nên giúp ta một việc.”

“Này, không cảm thấy ngươi chuyển biến quá mạnh hay sao?”

“Cho nên nói, làm người lưu lại một đường sống, nếu Cửu Châu đại lục còn có một đường sinh cơ như vậy, ngươi ngại gì ở chỗ chúng ta đầu tư không có ý nghĩa, nói không chừng về sau sẽ có hồi báo gấp trăm ngàn lần? Dù sao ngươi cũng không thuận mắt với Hạ Tiểu Hà kia nhỉ? Trước xử lý Hạ Tiểu Hà, chuyện sau đó chúng ta có thể chậm rãi nói lại, ngươi cảm thấy thế nào?”

Cửu Vĩ Thiên Hồ quơ quơ đuôi, không nói gì.

“Ngươi đã không phản đối, vậy ta nói cho ta biết tiếp theo chúng ta phải làm gì...”

—

Thời điểm nhìn thấy Hạ Tiểu Hà, sắc mặt Phá Hư Tiên Tôn âm trầm như mây đen che đầu.

Tiếng gọi của đôi phương rõ ràng không có ý tốt, hẳn cũng không có khả năng bày ra thái độ gì tốt. Phá Hư Tiên Tôn chưa bao giờ là người dễ nói chuyện, dưới trạng thái tâm ma hẳn thật sự trở nên ôn hòa không ít. Nhưng một khi đã xác nhận lợi ích của mình bị người khác ảnh hưởng đến, hẳn có thể trở nên lãnh khốc vô tình so với lúc bình thường.

Vô Tận Tiên Ngục cũng đi qua không chỉ một hai lần, mặt mũi của Tiên Vương hẳn cũng có thể không nể mặt, huống chi chỉ là một công chúa Tiên giới?

Hạ Tiểu Hà nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Phá Hư Tiên Tôn, lạnh giọng hỏi: “Ngươi nhìn thấy Vương Vũ rồi?”

“Đúng. Phá Hư không kiên nhẫn hỏi ngược lại: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó? Người còn muốn hỏi ta sao? Ta cũng muốn hỏi người một chút, sau đó thì sao? Người gặp Vương Vũ, sau đó thì sao? Tại sao không lập tức động thủ giết nàng?!”

Phá Hư Tiên Tôn hít một hơi thật sâu sau đó thản nhiên nói: “Bởi vì đây là vật cất chứa lý tưởng nhất mà nàng từng nói. Hơn nữa lần này nàng chủ động tìm tới ta, nói thẳng đồng ý nhận ta cải tạo, trở thành vật cất chứa hoàn mỹ nhất trên thế gian.”

Hạ Tiểu sùng sốt thật lâu: “Nàng nói như vậy, người cũng tin?”

Phá Hư Tiên Tôn nói: “Vì sao không tin?”

“... Hơi động não của người một chút xem thử, nào có ai sẽ tự chui đầu vào lưới để người sưu tầm vật phẩm!”

Ánh mắt Phá Hư Tiên Tôn sáng quắc, nửa bước cũng không nhường: “Nếu như nàng chính là người hữu duyên trong số mệnh của ta, như vậy nàng sẽ hiểu cho nghệ thuật mà ta sưu tập, sẽ cam tâm tình nguyện trở thành vật phẩm mà ta cất giữ.”

“Người thật sự là không thể cứu được thuốc.”

“Ta cũng không cần người khác tới cứu. Công chúa điện hạ, chuyện này mời ngài đừng nhúng tay.”

Hạ Tiểu Hà trừng mắt nhìn Phá Hư Tiên Tôn, một lúc lâu sau, cố nén lửa giận nói: “Phá hư, ta thấy giao tình nhiều năm của chúng ta nhắc nhở người một câu, Vương Vũ kia có thân phận phi thường khả nghi, hiện tại trong thông đạo đang có Vương Vũ và Nhan Lạc Đẩu rất khó phân thắng bại. Người suy nghĩ cẩn thận lại xem Vương Vũ người gặp phải là ai? Đừng có nóng nảy mà lập tức đi chơi đùa với lửa.”

” khả nghi hay không ta đều biết rõ trong lòng.” Phá Hư Tiên Tôn lạnh giọng nói: “Ta mặc kệ trong thông đạo có bao nhiêu tên Vương Vũ, chỉ có một Vương Vũ ta muốn, chính là Vương Vũ chủ động tìm tới ta, có thể lý giải nghệ thuật mà ta cất chứa.”

“Người đây chỉ là lừa mình dối người mà thôi.”

“Đạo bất đồng bất tương vi mưu, xem ở trên phần người ta nhiều năm giao tình... Công chúa Điện hạ, ta cáo từ trước.”

“Người muốn đi đâu vậy?” Hạ Tiểu Hà đứng chắn trước mặt Phá Hư.

Phá Hư nửa bước không lùi: “Đi làm nhiệm vụ đã sớm hoàn thành, Vương Vũ còn đang chờ ta, mà ta đã bị người làm trễ nải quá lâu.”

Hạ Tiểu tức giận nói: “Tới lúc này rồi, người muốn vứt bỏ đại nghiệp ở Tiên giới, đi chơi nữ nhân của người sao?”

“Ta cảm thấy không hài lòng thì đi tìm Tiên Vương tố cáo ta đi, ta không quan tâm.”

“Đợi một chút!” Hạ Tiểu Hà nhanh chóng nắm lấy cổ tay phá hư của mình, không ngờ lại là tiên thuật mà hắn không phát động được chuyên dùi: “Phá Hư, ta xem ra bây giờ người đã bị nữ nhân kia mê hoặc đến thần trí không minh mẫn rồi...”

Lời còn chưa dứt, Hạ Tiểu liền cảm thấy trong lòng bàn tay bị thiêu đốt một trận bỏng rát, trên cổ tay phá hư lại nhen nhóm Tiên hỏa!

“Công chúa Điện hạ, xin đừng ép ta.”

Hạ Tiểu cắn chặt răng, cuối cùng buông lỏng tay: “Phá Hư, người sẽ hối hận.”

“Ta làm việc chưa bao giờ hối hận.” Phá Hư nói, chắp tay với Hạ Tiểu Hà: “Đa tạ công chúa thành toàn.”

“... Cút đi!”

Phá Hư cười cười, bước lên trước một bước, chuẩn bị rời đi.

Nhưng đúng vào lúc này, bỗng nhiên cách đó không xa vỡ ra một khe hở không gian, hai bóng người quen thuộc từ đó đi ra. Đi đầu là một người mặt hồ mì, sau lưng có mấy cái đuôi thật dài quét tới quét lui, chính là Cửu Vĩ Thiên Hồ vừa khôi phục bản thể, mà nữ tử đi theo sau lưng Thiên Hồ thân sắc đậm mạc, áo trắng như tuyết, chính là Vương Vũ.

Thiên Hồ vượt qua thông đạo không gian nhìn thấy Hạ Tiểu Hà, vì vậy vẻ mặt vui mừng tiến tới nói: “Ồ, công chúa điện hạ, ta mang người người muốn đến rồi đấy!”

Sau đó giọng nói im bật, lúc này Hồ Nữ đã nhìn thấy Phá Hư Tiên Tôn đang ở bên ngoài nửa bước, sau đó lúng túng mà

chột dạ cười cười: “Ai nha, ta đến quá sớm sao? Không có kịp thời gian, thật sự là có lỗi...”

Sau đó mấy cái đuôi thật dài cuốn một cái, đã cuốn mình không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Hư không phải đi quản Hồ nữ, thậm chí còn không nhìn Vương Vũ mà nhìn về phía Hạ Tiểu Hà với vẻ mặt lạnh như băng.

“Công chúa Điện hạ, rốt cuộc ngươi muốn làm gì? Mua người bên cạnh ta, thừa dịp ta không chuẩn bị đem Vương Vũ tới đây, đây là mục đích ngươi gọi ta tới đây?”

Hai hàng lông mày lá liễu của Hạ Tiểu Hà đã quán chặt lại: “Phá Hư, im miệng, động não đi, tình hình hiện tại, ngươi có thể nhìn ra được tất cả đều là do người nào đó chủ đạo.”

“Đúng vậy, tất cả không phải đều là chủ đạo của ngươi sao?”

Hạ Tiểu Hà vẫn bình tĩnh: “Nếu đúng là ta đã làm chủ mọi chuyện, tuyệt đối sẽ không để ngươi phát hiện ra sơ hở này.”

Phá hư không mua sách: “Nếu ngươi làm bất cứ chuyện gì đều không có kẽ hở, sẽ không để cho ta thấy cảnh này. Ta thấy một màn này, vừa lúc chứng minh ngươi không chế tình thế cũng không phải hoàn mỹ không tì vết.”

Hạ Tiểu Hà lại hít một hơi thật sâu, trong lòng thầm mắng cái thằng này, lúc không nên thông minh thì rất thông minh.

Bất quá, chính thức tạo thành tất cả những thứ này, không nghi ngờ gì nữa vẫn là Vương Vũ... Không, chỉ sợ nàng cũng không phải là Vương Vũ chân chính. Nữ nhân kia tuy rằng thực lực mạnh mẽ, nhưng cũng không nổi danh với loại tính toán này. Hiện nay, Cửu Châu Đại Lục đồng thời có được năng lực tính toán và năng lực chấp hành, chỉ sợ cũng chỉ có thể...

Nghĩ tới đây, Hạ Tiểu Hà quay phắt đầu lại, nhìn thấy Vương Vũ nhìn nàng le lưỡi cười, vẻ mặt gian kế đã thành công.

“Quả nhiên là ngươi!”

Hạ Tiểu Hà liếc qua Phá Hư Tiên Tôn, biết rõ hiện tại mình phải đưa ra quyết định này.

Mà quyết định của nàng cũng rất đơn giản.

Một tiếng chuông phong cách cổ xưa vang lên, một đạo kiếm quang từ chỗ mi tâm nàng bắn ra, nhắm thẳng vào Vương Vũ! Kiếm quang lập loè trong nháy mắt, thiên địa ảm đạm, uy áp vô cùng vô tận hàng lâm cửu châu.

Phá Hư Tiên Tôn đứng gần nhất, thấy rõ kiếm quang kia, tâm thần chấn động mạnh.

“Hiên Viên Kiếm!?”

Chí bảo Tiên Thiên, là thần binh tuyệt thế đứng trong ba thứ hạng đầu Tiên giới, lại là ở trong tay Hạ Tiểu! Không, không phải bản thể của Hiên Viên Kiếm, chỉ là hình chiếu mà Hạ Vũ Tiên Vương ban cho, nhưng cho dù chỉ là hình chiếu, cũng là hình chiếu của chí bảo Tiên Thiên!

Tuyệt không có bất kỳ sinh linh nào ở hạ giới có thể chống cự lại uy năng của Hiên Viên kiếm, sau một kiếm này, mặc cho Vương Vũ có vây quanh Vô Tướng kiếm mạnh mẽ hơn nữa cũng chỉ có nước chết.

Lúc này, hắn nhìn thấy thân kiếm dày nặng của Hiên Viên Kiếm, thấy được ánh mắt Hạ Tiểu Hà Quyết, đồng thời cũng nhìn thấy được cái loại mặt lạnh nhạt của Vương Vũ.

Trong nháy mắt, trong đầu Phá Hư Tiên Tôn chuyển qua vô số suy nghĩ, nhưng trước khi hắn hiểu rõ những ý niệm này, thân thể đã chuyển động trước một bước.

Hắn dùng tốc độ như sét đánh đi tới trước mặt Vương Vũ.

Sau một khắc, kiếm quang xuyên qua nhục thể của hắn, một thanh trọng kiếm đồng xanh phong cách cổ xưa cắm ngay trái tim hắn, nhưng mà... Chung quy vẫn ngừng lại. Thực lực cường hoành của Tiên Tôn trong giai đoạn giữa vững vàng ở ba vị trí đầu, khiến hắn trong lúc vội vã dừng lại hình chiếu Hiên Viên Kiếm!

Nhưng sau chiêu kiếm này, Phá Hư Tiên Tôn cũng kiệt sức.

“Phá hư!?” Hạ Tiểu Hà khó có thể tin nhìn Phá Hư Tiên Tôn chán nản đi tới: “Ngươi điên rồi sao??”

“Không, ta đương nhiên không điên, cho nên hãy cùng đi với ta, tiểu Hà!”

Phá hư thất khiếu chảy máu, cười lớn, giơ tay chỉ về phía Hạ Tiểu Hà. Lúc này sinh cơ của hắn đã đoạn tuyệt, nhưng vẫn có thể điều động lực lượng tiên linh của Côn Bằng trong cơ thể, tập hợp chúng lại, tạo thành một đạo đại tiên thuật tuyệt sát.

“Phá... Tiên... vương!”

Tiên thuật vô thanh vô hình, nhưng trên ngực Hạ Tiểu Hà lại có thêm một lỗ hồng vĩnh viễn không thể khép lại, trái tim, Ngọc phủ của nàng, tất cả đều bị một đòn phá vỡ Tiên vương này hóa thành hư ảo.

...

801

Thuần văn tự tại nghiên cứu điện thoại địa danh của bản trạm gác để đọc sách đồng thời các di động xin thăm vấn.

Hai vị tiên nhân giao thủ quyết liệt, trong nháy mắt, Hiên Viên Kiếm, Phá Tiên Vương, Cửu Châu vạn năm khó gặp liên tiếp xuất ra đại tiên thuật, hai người đồng thời trúng chiêu, đã bị trọng thương đến chết, xem ra kết cục đã định.

Vương Vũ đứng xem hết hành trình ở bên cạnh, tỏ vẻ thán phục.

“Nội dung vở kịch này... Ta thật sự thất bại a.”

Vô luận lúc trước suy diễn như thế nào, cũng không thể nào suy diễn ra sự phát triển kinh ngạc như vậy. Hai vị tiên nhân này chỉ một lời không hợp là lại ra tay đánh nhau, hơn nữa còn lạnh lùng hạ sát thủ! Hai người này rốt cuộc là thanh mai trúc mã hay là không đội trời chung?

Cho dù là mong muốn lạc quan nhất, cũng chưa từng nghĩ tới có thể dễ dàng dẫn phát Tiên Nhân đại chiến... Đủ loại bố trí lúc trước, có thể khiến cho tướng mạo của hai người là vô cùng tốt.

Dựa theo bố trí ban đầu, theo dõi Phá Hư Tiên Tôn tới chỗ này, gây nên sự hoài nghi mãnh liệt đối với Hạ Tiểu Hà, sau đó nên lập tức lẩn mình rời đi, làm ra tư thế bị Hạ Tiểu Hà giấu kín, sau đó tiến thêm một bước ly gián quan hệ giữa hai người.

Thế nhưng bây giờ nhìn lại, ngược lại cũng không cần vội vã rời đi như vậy, bởi vì biến hóa kế tiếp, thế nào cũng phải tiến vào mới được.

Vương Vũ hơi rũ vai, chú tâm vào việc khác, bày ra tư thế ứng chiến. Cửu Vĩ Thiên Hồ lặng lẽ đứng sau lưng nàng, con mắt đảo một vòng.

Bên kia, Hạ Tiểu Hà cúi đầu nhìn chăm chú chỗ trống trước ngực, vẻ mặt vô hi vô bi. Sau nửa ngày, trong tiếng ho nhẹ của Phá Hư thỉnh thoảng hắt khẽ hỏi.

“... Phá Tiên vương?”

Tên như ý nghĩa, mục tiêu của một chiêu phá tiên vương này hoàn toàn nhắm thẳng vào Vương của Tiên giới, uy năng mạnh mẽ của nó, có thể trong lúc vội vã xuyên thủng phòng ngự của công chúa Tiên giới, cũng thật sự có được vốn liếng để uy hiếp đến Tiên vương.

Chỉ là, Tiên vương có lực phá hoại mạnh mẽ như thế, rõ ràng những chỗ yếu hại của Hạ Tiểu Hà gần như đã bị phá hủy thế nhưng nàng vẫn đứng yên nơi đó, vẫn có thể mở miệng nói chuyện, dường như hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Phá Hư ho ra một búng máu, cười nói: “Không sai, chiêu này là ta đặc biệt thiết kế cho Hạ Vũ, nhưng dùng trên người người cũng coi như đáng giá... Vậy mà vẫn không giết chết được người, thật là làm cho người ta mở rộng tầm mắt a công chúa điện hạ, như vậy làm lễ đáp lễ, ta cũng lộ một chút a.”

Trong khi nói chuyện, Phá Hư bỗng nhiên há miệng ra, huyết dịch từ cổ họng phun ra như thác nước, huyết lượng kia to lớn như thế, phảng phất cả người gã đều bị móc rỗng, nhục thân héo rút với tốc độ cực nhanh, rất nhanh đã biến thành bộ thây khô.

Cùng lúc đó, trong cơ thể phá hư bắt đầu tuôn ra tử khí mãnh liệt. Chỉ thấy huyết nhục của Phá Hư Tiên Tôn bắt đầu tróc ra, nội tạng bắt đầu bị ăn mòn, lộ ra từng cây xương trắng bệch, sau một lát, đã biến thành một bộ xương khô cao lớn khôi ngô.

Hiên Viên Kiếm chặt đứt sinh cơ, nhưng phá hư lại có thủ đoạn lấy chết hóa sinh! Cố gắng kéo dài một mạng của bản thân!

Mà Hạ Tiểu Hà đối với việc này cũng không ngạc nhiên chút nào.

Lấy Tiên Vương làm kẻ địch giả tưởng, có người phá Tiên Vương, tự nhiên cũng sẽ có thủ đoạn ứng đối Hiên Viên Kiếm... Chỉ là, vì sao?

Hạ Tiểu Hà yên lặng nhìn Phá Hư hoàn thành quá trình lấy tử hóa sinh, sau đó hỏi.

“Đây là lựa chọn của ngươi sao? Vì một thứ đồ sưu tầm không hiểu sao, vì một hàng giả rõ ràng là giả sao?”

Phá Hư Tiên Tôn cười lạnh nói: “Hàng giả? Ngươi biết cái gì thật là giả không? Không phải lúc nào cũng yêu cầu thế giới này với tiêu chuẩn của ngươi, công chúa điện hạ, người của Hạ gia các ngươi luôn tự cho là đúng như vậy, thật sự khiến người ta chán ghét!”

Trong lúc nói chuyện, một cỗ hắc triều che khuất bầu trời cuốn tới Hạ Tiểu Hà, trong hắc triều tràn ngập ác độc nguyên rủa làm người ta sờn cả tóc gáy. Hắc triều ngày xưa tàn sát bừa bãi Thương Khê châu so sánh với nó quả thực thuần khiết như nước.

Hạ Tiểu Hà không rên một tiếng, mặc cho thủy triều đen cuốn lấy nàng. Hồi lâu sau, trong cơn sóng đen, giọng nói của nàng rất rõ ràng, như đang đứng sát bên tai.

“Ngươi thật sự biết nàng là ai?”

“Ta căn bản không cần biết nàng là ai, ta chỉ cần biết nàng là tri kỷ duy nhất hiểu được ta thu gom nghệ thuật là đủ rồi.”

“Giải thích nghệ thuật của ngươi?”

“Đúng vậy a, vô luận nàng tiếp cận ta là mục đích gì, vô luận nàng có tán đồng lý niệm của ta hay không, nhưng có thể nói ra những lời kia, ta liền biết nàng thật sự hiểu chuyện!”

“...”

Cùng một thời gian, đối mặt ánh mắt kinh ngạc của Cửu Vĩ Thiên Hồ, Vương Vũ nhún nhún vai giải thích: “Thân là một học bá, các loại tạp học khó tránh khỏi phải hiểu một chút, bất quá vụn vụn là học thuật tìm hiểu, đừng coi ta là biến thái.”

Mà bên kia, Hạ Tiểu Hà cũng không để ý đến lời giải thích của phá hư.

“... Sau đó, ngươi vì nàng mà thà bỏ rơi cả Tiên giới, phản bội ta?!”

Sau một khắc, thủy triều đen mạnh mẽ hướng vào phía trong sụp xuống, bóng tối vô cùng vô tận bị tụ tập thành một quả cầu tròn to bằng hạt đào, quay tròn trong lòng bàn tay của Hạ Tiểu Hà. Mà gương mặt của Hạ Tiểu cũng trở nên dữ tợn mà xa lạ.

“Phá hư, ngươi thật sự làm ta quá thất vọng rồi!”

“Thất vọng? Lời này không tới lượt ngươi nói ra. Hẳn là cảm thấy thất vọng chính là ta! Bất luận ngươi có đồng ý với người này hay không, lúc trước ta đã nói rõ ràng với ngươi rồi, nàng là vật phẩm mà ta coi trọng nhất., Đem là tác phẩm đặc ý nhất của binh sinh ta. Mà ngươi làm thế nào? Trước khi tể ra Hiên Viên Kiếm, ngươi đã nghĩ đến suy nghĩ của ta sao? Có thương lượng cùng ta cho dù một lần không? Ngươi xuất kiếm tuyệt, ngay cả sau khi ta trọng thương., Ngươi đã không chịu thu hồi Hiên Viên kiếm, vẫn muốn giết Vương Vũ... Ngươi coi ta thành cái gì chứ? Tùy ngươi đòi chơi đùa sao! Ngươi muốn ta làm gì thì làm, sau đó còn phải làm ra vẻ mặt tốt cho ta, ta không cần loại dối trá này của ngươi!”

Hạ Tiểu Hà nghe vậy, ngược lại cười lạnh một tiếng: “Nói như vậy ngươi tích oán đã lâu, chuyện này chẳng qua là làm môi lửa mà thôi. Tiêu Dao vẫn luôn nói ngươi trời sinh phản cốt, đúng là không nói sai! Mấy năm nay ta tin làm ngươi, hôm nay bảo ta tự tay ta sửa sai sai này!”

Nói xong, quả cầu màu đen trong lòng bàn tay bị nàng đánh tới, tốc độ nhanh như thiểm điện, trực tiếp xuyên thủng đầu lâu phá hư.

Nhưng tiếng cười điên cuồng dữ tợn lại từ nơi cực xa xôi truyền đến: “Ha ha, chúng ta chờ ngày này thật sự là lâu rồi. Không giết được cha ngươi, nếu có thể giết ngươi cũng đủ rồi! Ngươi có thể ăn một phát Phá Tiên Vương của ta, chỉ sợ lão bất tử của Hạ Vũ kia đem ba mươi sáu con Khôi Lỗi Trùng giao hết cho ngươi! Mà ta cũng muốn nhìn xem ngươi còn có ba mươi sáu con Khôi Lỗi Trùng khác hay không!”

Trong khi nói chuyện, gió nổi mây phun, thiên địa linh khí phụ cận hội tụ lại với tốc độ kinh người, ngay cả Đại Đạo pháp tắc nơi đây cũng nhanh chóng dán sát lại đây.

Lần đầu tiên Tiên vương gấp gấp như vậy, lần thứ hai lại có thể vận hành toàn lực, uy lực cường thịnh khiến thiên địa run rẩy.

Mà Hạ Tiểu Hà, chỉ yên lặng nhắc Hiên Viên Kiếm lên, thân kiếm quét ngang trước ngực, ánh mắt nhìn chăm chú gương mặt phản chiếu thân kiếm, không nói một lời.

Trong thời điểm Hạ Tiểu Hà đình trệ không tiến, Phá Hư Tiên Tôn dốc hết toàn lực, đẩy lần phá vỡ thứ hai tới đỉnh phong.

Đến lúc này, dị biến trong thiên địa đều biến mất, tầng mây che khuất bầu trời tan hết, một mảng trời quang xuân lộng lẫy Thanh Hải Yến... Chỉ vì toàn bộ năng lượng đều bị tập trung trong không chế của Phá Hư Tiên Tôn, một tơ một hào cũng không tiết lộ ra ngoài, bởi vậy ngược lại sẽ không khiến hoàn cảnh biến hóa.

“Công chúa Điện hạ, vĩnh biệt.”

Một lát sau, Tiên vương đã toàn lực xuất thủ.

Hạ Tiểu Hà thì thở dài một tiếng: “Vĩnh biệt vĩnh biệt, phá hư.”

Sau đó Hiên Viên Kiếm từ trên xuống dưới vẽ ra một đường thẳng tắp sáng như tuyết, đường cong thẳng tắp chia thiên và địa thành hai bên trái phải. Mà giữa thiên địa, vẻ mặt Phá Hư Tiên Tôn lộ ra thoải mái.

“Quả nhiên... Là ngươi, lão bất tử này.”

Sau đó Phá Hư Tiên Tôn lẳng lẳng biến mất, khiến Phá Tiên Vương đã phóng thích ra ngoài hóa thành hư ảo. Chỉ có đường cong Hiên Viên Kiếm vẽ xuống vẫn lưu lại trong thiên địa, dần dần biến mất.

Sau chiêu kiếm này, Hạ Tiểu Hà an tĩnh nhắm mắt trầm tư một lát, sau đó lại nhắc Hiên Viên Kiếm lên, chỉ về phía Vương Vũ và Cửu Vĩ Thiên Hồ.

“Tiếp theo, đến lượt các ngươi.”

Wang Vũ trong lòng rung mình, biết sắp tới sẽ phải đối mặt với khảo nghiệm nghiêm trọng.

Ngồi ở sơn quan hồ đấu dù sao cũng không thể giải quyết tất cả vấn đề, kết quả tiên nhân đại chiến, khả năng lưỡng bại câu thương chỉ là một loại nhỏ nhất, lớn hơn có thể là một người thắng để lại vết thương nặng... Mà người thắng dù có trọng thương trên người, vẫn có thực lực cường hoành khiến người ta khó có thể chính diện chống lại.

Bất quá, kết quả này cũng không có bất kỳ chỗ nào có thể than phiền. Phá Hư đã chết, Hạ Tiểu Hà bị trọng thương, nguy cơ

lớn nhất của Cửu Châu đại lục có thể nói đã giải quyết hơn phân nửa. Kế tiếp...

Bạch y nữ tử khẽ hừ một tiếng, thân hình bắt đầu bành trướng, trong nháy mắt hóa thành một cự nhân khôi ngô cao hơn nghìn trượng.

Cuối cùng hung vương ngự trang bố cục cũng hiện ra diện mục thật sự.

“Đến đây đi, để ta kiến thức một chút thủ đoạn của công chúa Tiên giới.”

“Kiến thức cái rắm, còn không chạy mau!”

Thanh âm Phá Hư Tiên Tôn bỗng nhiên vang lên bên tai Vương Lục, sau một khắc, một cái thông đạo không gian ở dưới chân Cự Thần Binh mở ra, không thể phân biệt mà kéo gã vào. Mà sau khi Cự Thần Binh rơi vào, một đạo ngân tuyến tinh tế xuất hiện ở chỗ cũ của nó.

Hạ Tiểu không trúng một kiếm, nhìn về phía cự thần binh biến mất, hấn lắc đầu, yên lặng thu hồi Hiên Viên Kiếm, sau đó cả người như mảnh vụn sụp xuống.

Mà ở bên kia, vương lục từ trong thông đạo không gian rơi xuống, phát hiện chính mình lại đứng ở trên núi lúc trước Phá Hư Tiên Tôn làm cứ điểm, một hư ảnh bạch cốt như ẩn như hiện ở trước mặt hấn.

“Phá Hư Tiên Tôn?”

Đối với vị Đạo Tiên này, tình cảm của Vương Lục thật đúng là vô cùng phức tạp, một mặt là lập trường đối địch, có thể nói là kẻ địch sinh tử, nhưng mặt khác, hấn thật đúng là đã giúp mình giải quyết không ít phiền toái, cuối cùng có thể nói là cứu một mạng của Hạ Tiểu Hà —— một kiếm cuối cùng của Hạ Tiểu Hà, Vương Lục hoàn toàn không nắm chắc có thể tiếp được.

“Hắc, quả nhiên là người...” Ân ảnh xương trắng nhìn Vương Lục từ trên xuống dưới, biểu lộ không ngoài dự liệu: “Ta nói không phải là ả đàn bà vô phẩm kia mà.”

Wương Lục trầm mặc trong chốc lát: “Người muốn cái gì?”

Với nhãn lực của Vương Lục, nhìn ra được Phá Hư lúc này đã hồi quang phản chiếu. Gã có thể ở dưới Hiên Viên kiếm không chết, lại hiệp trợ mình chạy trốn, sớm đã tiêu hao quá nhiều, cách Hồn Phi Phách tán đã không xa.

Hư Hư cười một tiếng: “Đúng là có chuyện muốn nhờ người... giúp ta báo thù cho Hạ Tiểu Hà.”

Vương Lục nhíu mày, Hạ Tiểu Hà rõ ràng là bị người làm trọng thương, người muốn ta báo thù cho nàng sao?

“Kia không phải là Hạ Tiểu Hà chân chính... Hạ Tiểu Hà mà người nhìn thấy, chỉ là một phân thân của Hạ Vũ.”

“Phân thân của Hạ Vũ!?”

“Hạ Tiểu Hà chân chính sẽ không dưới tình huống biết rõ ta muốn bảo vệ người, còn nhắc lấy Hiên Viên Kiếm với người. Mặc dù nàng là con gái của Hạ Vũ, nhưng còn không hề mất hết nhân tính như Hạ Vũ. Tuy nhiên, có lẽ đã chết từ rất lâu rồi... Thọ nguyên của Hạ Vũ đã sớm hết, vì kéo dài tuổi thọ, nàng đem con gái của mình luyện hóa gần hết. Hạ Tiểu Hà là con gái còn sót lại của Đại Quả, nhưng thoát nhìn cũng chỉ là thủ thuật che mắt của hắn mà thôi.”

“Nói như vậy là Tiên vương đã hạ giới?”

“Ha ha, Tiên giới sắp toi đời rồi, đại lục Cửu Châu là nơi chúng ta kéo dài hơi tàn chắc chắn phải đi qua, căn bản không cho phép thiếu sót, sao Hạ Vũ lại không tự mình tới chứ. Tuy nhiên, ăn một thức phá Tiên vương của ta, e rằng hắn cũng không thể nán lại ở giới này được nữa, cho nên người không cần lo lắng quá sớm đã đối mặt với Hạ Vũ rồi.”

“...”

“Chỉ tiếc là Phá Tiên Vương dùng quá vội vàng, lấy tiên pháp đối với Tiên Vương, chỉ có hiệu quả lần đầu tiên là tốt nhất. Lần thứ hai, mặc dù thanh thế ta to lớn, kỳ thật đã sớm bị hắn nhìn thấu ảo diệu... Đáng tiếc, ta cực khổ chuẩn bị tiên pháp năm ngàn năm.”

Vương Lục trầm mặc không nói.

“Cuối cùng, còn có chuyện muốn nhờ người.”

“Nói đi.”

“Có thể cho ta dạy dỗ chút không?”

“Này! Con mẹ nó ta là nam!”

“Ngay cả người là ai ta cũng không quan tâm, đương nhiên cũng không quan tâm tới giới tính của người... Xem ta cứu người một mạng, lại vì người trừ một mối họa lớn, thỏa mãn nguyện vọng nhỏ trước khi chết đi.”

“...“i1292

cập nhật nhanh nhất, không có đạ đạ sử dụng.

...

Trên cánh đồng hoang vu, Vương Lục và Cửu Vĩ Thiên Hồ một trước một sau chậm rãi bước đi. Lấy sự giáo hoạt linh động trừ danh Thiên Hồ ngoan ngoãn đi theo sau lưng Vương Lục, nhất cử nhất động đều lộ ra vẻ cung kính.

Chỉ là bộ dạng nhu thuận này không có bao lâu, Hồ nữ bởi vì nhàm chán mà buông lỏng, bước chân bắt đầu nhảy nhót liên tục, ánh mắt cũng tràn đầy tò mò nhìn bốn phía. Không bao lâu, Hồ nữ dứt khoát vòng quanh Vương Lục nhảy nhót xoay quanh, vừa chuyển vừa hỏi.

“Chúng ta đang muốn đi đâu vậy? Hiện tại tình thế của Cửu Châu Đại Lục có lẽ rất nguy cấp, đi tản bộ chậm chạp như vậy không có vấn đề gì chứ?”

“...”

Thấy Vương Lục không để ý đến, Hồ nữ hơi bĩu môi, hừ một tiếng, chạy ra nơi xa trên chốc một con tiểu tinh quái tò mò nhô đầu ra khỏi hoang nguyên. Một lát sau, hồ nữ quay đầu lại nhìn Vương Lục, thấy hắn có bộ dáng xuất thần, liền nhón mũi chân lên...

Kết quả sau một khắc, hai đạo ánh mắt băng lãnh liền phóng tới, làm cho bước chân của nàng lập tức cứng đờ.

Cửu Vĩ Thiên Hồ bất đắc dĩ trở lại bên cạnh Vương Lục, tiếp tục nhàm chán chơi cùng hắn.

Lại qua một hồi lâu sau, hồ nữ không nhịn được tịch mịch, chủ động tìm đề tài nói: “Nói đến... Lại nói, vừa rồi ngươi thật đúng là giáo hoạt.”

Vương Lục liếc mắt nhìn Hồ nữ.

“Ta đang nghiêm túc khen ngươi đấy, cái từ giáo hoạt này đối với Thiên Hồ chúng ta mà nói là sự khen ngợi. Nếu đổi lại là ta, bị tên biến thái Hư kia trước khi chết đưa ra yêu cầu kia, vô luận như thế nào cũng không dám cự tuyệt. Phá Hư lão biến thái ở Tiên giới hung danh rất dọa người, hi vọng vô thường, nói trở mặt liền trở mặt., Ngươi xem, ngay cả Thanh Mai, Hạ Hà đều bị hắn moi hết ra ngọc thì biết. Nếu ngươi dám cự tuyệt

hắn, nói không chừng hắn sẽ dùng cái chết của mình hạ chú với ngươi. Nhưng, nếu như ta bị tên kia dạy dỗ thì cảm thấy sống không bằng chết... Vì lẽ đó, ngươi cũng có thể lật ngược tình thế, ta rất phục đó.”

Vương Lục lại không muốn nói đến chủ đề kia, chỉ hừ lạnh một tiếng cảnh cáo nàng im miệng lại.

Nhưng mà một khi Cửu Vĩ Thiên Hồ lòng hiếu kỳ nhắc tới cũng rất khó bình tĩnh lại, hồ nữ không biết sống chết cười hề hề, sau đó bỗng nhiên hai tay chống nạnh mở ra tư thế, bắt chước khẩu khí Vương Lục lúc ấy nói chuyện nói: “Phá Hư Tiên Tôn, ta có thể đáp ứng ngươi tiến hành dạy dỗ, nhưng phương thức cụ thể lại sửa lại một chút.”

Sau đó Hồ nữ lại xoay người, mô phỏng theo Phá Hư Tiên Tôn nói: “Ngươi muốn sửa thế nào?”

“Điều giáo thì có thể có, nhưng vị trí của hai bên chúng ta phải thay đổi một chút, đổi thành ta tới dạy ngươi.”

“... Ngươi nói cái gì?”

“Tiên Tôn, cả đời này ngươi tinh thông dạy dỗ, có vô số sản phẩm được sưu tập tinh xảo xuất sắc, thế nhưng, ngươi chưa từng bị người khác dạy bảo đúng không?”

“Quả thật chưa từng có.”

“Chẳng lẽ ngươi không hiếu kỳ bị người ta dạy dỗ là tư vị gì? Ta đoán ngươi nhất định đã từng hiếu kỳ về Tiên Tôn, chẳng qua trước nay ngươi chưa từng gặp một thầy dạy ngươi cam tâm tình nguyện. Nhưng ta khác, ta hiểu, tuy ta không thể tán thành một số ý niệm của ngươi, nhưng ít nhất ta có thể hiểu cho ngươi.”

“...”

“Mệnh của Tiên Tôn không còn lâu nữa đâu, với tình trạng cơ thể hiện tại của ngươi, chỉ sợ cho dù cố gắng hết sức cũng nhất định không cách nào hoàn toàn cải tạo hoàn mỹ. Đã như vậy, sao không buông chấp niệm này xuống, ở thời khắc cuối cùng của sinh mệnh, tiến hành một lần trải nghiệm hoàn toàn mới?”

“Ngươi, thật nguyện ý đổi với ta...”

“Tiên Tôn ngoại trừ một cường địch ở Cửu Châu đại lục, cứu vớt thương sinh, ta là đệ nhất Cửu Châu, có nghĩa vụ, cũng nguyện ý tiến người một đoạn đường cuối cùng.”

Hồ nữ vẻ mặt nghiêm túc, mô phỏng theo thần thái của Vương Lục lúc đó giống như đúc, sau đó nàng lại lật tay bắn vào cái đuôi lông xù sau lưng, lấy ra một cây trường tiên đen kịt bóng loáng, mấy cây nến thô to không đồng nhất.

Hồ nữ cười một tiếng, quơ roi da lên: “Tiên Tôn, chúng ta bắt đầu thôi...”

Nhìn đến đây, Vương Lục cuối cùng không thể nhịn thêm nữa: “Đợi đã! Ta không nhớ được vừa rồi có một màn như vậy! Hơn nữa cây roi da này của người là lấy từ đâu ra!?”

Hồ nữ thấy Vương Lục rốt cục chịu nói chuyện với nàng, cười hì hì, ném roi da trong tay qua một bên, sau đó sôi nổi chạy đến gần nói: “Không phải ta không thấy được cuối cùng sao, chỉ có thể nào bỏ ~ sau này người cùng Phá Hư Tiên Tôn chạy đến nơi nào không biết làm một số chuyện như vậy, ta ở nguyên địa chờ được lòng như lửa đốt a.”

“Chuyện không nên biết người đã biết thì khỏi cần phải biết.” Sắc mặt Vương Lục âm trầm, đối với chuyện xảy ra khi đó một chữ cũng không muốn nói thêm.

Tuy làm người dạy dỗ, chung quy vẫn tốt hơn bị người khác dạy dỗ nhiều, nhưng dù sao cũng không phải lịch sử đáng khoe khoang gì.

“Đừng có lạnh nhạt như vậy chứ, nói cho ta nghe người và hắn đã làm những gì. Ta thực sự rất tò mò đó. Người nói với ta, ta cho người giường ấm giường thế nào?”

Vương Lục cười lạnh nói: “Đủ con hồ ly rồi, người cho rằng nói bậy nói bạ như vậy, ta sẽ bỏ qua cho người hả?”

“Ách... Người không định giết ta đấy chứ?” Cửu Vĩ Thiên Hồ lập tức bày ra cái bộ dạng đáng thương: “Người ta, người ta cũng không muốn đâu. Lúc đó ta cũng bị hư bức bách, mới xuống tay với gió thôi, hơn nữa ta thật sự không có hạ sát thủ, lão nhân gia người vẫn sống khỏe đấy...”

“Người biết ta biết cái gì.”

“... Người nói là Phong Linh sao?” Rốt cuộc Cửu Vĩ Thiên Hồ không thể cười nổi: “Người muốn ta khôi phục bộ dáng của Phong Linh sao?”

Vương Lục không nói gì, mà xoay người lại, chăm chú nhìn nàng.

“Khôi phục thành Phong Linh cũng không phải là không làm được, trí nhớ và nhân cách của nàng ta đều bảo lưu, nhưng đối với ta mà nói, chín cái đuôi cá trê tản ra thành mặt quạt, trên mỗi cây đều quanh quẩn năng lượng kinh người. “Ta không muốn chết, bất luận là yêu cầu của ai, xuất phát từ lý do gì, ta đều không muốn chết. Nếu như người nhất định phải chết, vậy thì tự tay giết ta đi.”

Vương Lục cũng không động thủ.

Hắn đương nhiên có thể giết chết nàng, tuy Cửu Vĩ Thiên Hồ là tiên thú, nhưng hiện tại Vương Lục đã đủ để chính diện cùng Đọa Tiên - đệ nhất nhân cửu châu, muốn giết nàng dễ như trở bàn tay, mà Phong Trần chân nhân năm đó hao phí một cái giá cực lớn mới dùng ra pháp thuật phong ấn, hắn cũng có thể dễ dàng tái hiện ra.

Nhưng Vương Lục vẫn không có động thủ.

Bởi vì có người đang ngăn cản hắn.

Trong ánh mắt của Vương Lục, trong cơ thể của Cửu Vĩ Thiên Hồ có bóng dáng của một thiếu nữ nhỏ, đang dùng sức vẫy vẫy tay với hắn, lắc đầu, ra hiệu không thể.

“Người không muốn ta giết nàng? Bởi vì bản chất nàng là người tốt? Người bị não tàn rồi?”

“Người kiên trì? Phong Linh à, đây là lần đầu tiên ta biết người lại có lòng dạ đàn bà như vậy. Đây chính là quan hệ đến tính mạng của người, đừng có ở thời điểm này phát tác hay không?”

“... Mẹ nó, nói một chút có đạo lý được không? Cái gì mà muốn ta nghĩ ra biện pháp vẹn toàn đôi bên? Người coi ta là cơ hội vạn năng ước nguyện?”

“Đúng đúng đúng đúng, ta sáng tạo không ít kỳ tích, nhưng chuyện làm không được chính là không được. Người và hồn

phách thân thể nàng đều là một thể, căn bản không thể phân tách. Nếu không người cho rằng ta không nghĩ tới biện pháp dùng khôi lỗi trống rỗng thân thể quán chú hồn phách sao?”

“... Người nói vậy thì đợi cho đến khi thủ đoạn kỹ thuật phát triển đến mức có thể phân cách mới thôi? Ai biết mẹ nó phải dùng mấy vạn năm đấy?! Những con báo màu lam mà năm đó nói với người trong tương lai chính là những câu chuyện về truyện cổ tích, không phải là sử sách ghi lại!”

Trong khoảnh khắc, Vương Lục đã cùng thanh âm nhỏ trong cơ thể hồ nữ tiến hành đoạn đối thoại dài dằng dặc.

Nhưng mà hẳn thủy chung không có cách nào thuyết phục đôi phương, trong chuyện này Phong Linh khác hẳn với Địa Man bình thường không nói lý. Mà Vương Lục cũng không có ý định cưỡng ép ngỗ nghịch ý nguyện của nàng, Phong Linh và những người khác tính tình không giống nhau, cực kỳ cương liệt, nếu thật sự chọc giận nàng, chi bằng cứ mặc kệ nàng.

“Được rồi, tùy người.”

Cuối cùng, Vương Lục từ bỏ ý định thuyết phục Phong Linh. Cắt liên lạc, sau đó ngẩng đầu nhìn Cửu Vĩ Thiên Hồ.

“Không hổ là hồ ly, người mới thật giáo hoạt.”

Sau khi hồ ly này bị phá hư tinh lại, cũng không vội nghiền nát tiêu hủy Phong Linh trăm năm thời gian của nàng, mà là giữ lại trí nhớ và nhân cách độc lập của nàng, điều này hiển nhiên là lưu lại hậu chiêu cho chính nàng.

Ngoài ra, Phong Linh kiên trì kỳ quái như vậy, khẳng định cũng không thiếu ảnh hưởng của hồ ly, hơn phân nửa trước đó nàng đã lặng lẽ trao đổi với Phong Linh, hoa ngôn xảo ngữ đã động chạm Phong Linh bảo vệ nàng một mạng. Điểm này cũng không khó, tính tình Phong Linh quật cường cứng rắn, nhưng trên bản chất lại là cô nương thiện lương như nước, bị hồ ly lừa nhiều lần quả thực không thể bình thường hơn.

Nhưng thật sự khó có được, hết thảy đều phát sinh trong thời gian Hồ Ly đi theo Phá Hư Tiên Tôn. Ngay từ đầu, nàng đã chuẩn bị hai biện pháp, hơn nữa chiêu thứ hai này quả nhiên có hiệu quả cứu nàng một mạng... Đây mới là sự giáo hoạt a.

Cửu Vĩ Thiên Hồ hì hì cười một tiếng, sau đó nói: “Tạ ơn không giết, như vậy để hồi báo, trận chiến tiếp theo, ta sẽ đứng một bên ngươi toàn lực tương trợ!”

“Phí lời, ngươi phản bội Tiên giới, đã sớm là châu chấu trên cùng một sợi dây với chúng ta, ngươi không xuất lực thử xem sao?”

“Không nên nói trắng ra như vậy... Tóm lại, kể tiếp cần ta làm gì?”

Vương Lục trầm tư một lát, vừa định mở miệng, thân thể bỗng nhiên chấn động, ngẩng đầu nhìn về phía xa.

“Đúng là phiền phức, không ngờ lại chọn ngay lúc này... song cũng được, hồ ly, chuyện này phải nhờ ngươi rồi. Đi khu năm mươi mốt, đóng hai đội lại, sau đó thẳng đến Thông Thiên Thánh đường Trung Châu Vạn Tiên minh, đánh ngã tất cả những người đang cãi nhau ở đó.”

Cửu Vĩ Thiên Hồ chớp chớp mắt: “Tất cả mọi người?”

“Tất cả mọi người, chỉ cần thấy ai dám nói bậy là lập tức động thủ. Nếu có người dùng vũ lực phản kháng, ta cho phép ngươi liền giết chết.”

“Cho dù đối phương là Hà Đồ Chân Quân?”

“Cho dù là trưởng lão Thiên Kiếm Đường, dám ở lúc này châm dầu vào lửa xử lý sạch sẽ tất cả đao sắc lung tung.”

Nói xong câu cuối cùng, sự tức giận của Vương Lục đã rõ ràng.

Vừa nhận được tin tức, ngay lúc Vương Vũ bị vây hãm dưới Thiên Ngân, Đế Lưu Tôn dẫn người khẩn cấp cứu viện, Trung Châu Thịnh Kinh lại bộc phát nội chiến giữa Vạn Tiên minh và Địa Tiên, một đám ngu ngốc hoàn toàn coi thường tình thế nghiêm trọng của hiện tại, mắng chửi nhau trong Thông Thiên Thánh Đường, đáng xấu hổ hơn là thậm chí không có tin tức tốt phong tỏa, khiến người trong thiên hạ đều biết chuyện nội chiến của mình, đánh cho sĩ khí lung lay sắp đổ.

“Một thời gian ngắn chưa kịp quan tâm, rõ ràng đã tan rã thành bộ dạng này. Mười lăm năm qua, ta thật sự giết người quá ít.”

Cửu Vĩ Thiên Hồ quơ quơ đuôi: “Nhưng mà, chín châu so với Tiên giới mà nói lực lượng bạc nhược yếu kém, lúc này ra tay với người của mình có phải không tốt lắm không?”

Vương Lục lạnh giọng nói: “Lúc này chuyện nội chiến không xứng làm người một nhà.”

“Ha ha, nói nghe thật thống khoái! Bất quá loại chuyện này nếu người không tự mình ra tay, ủy thác ta đi làm, người thật sự tin tưởng ta sao?”

“Ta tin vào sự giao hoạt của người.” Vương Lục từ tốn nói: “Hồ ly giao hoạt, hẳn là biết hiện tại nên làm gì.”

...

803

Vương Lục đưa Cửu Vĩ Thiên Hồ đến Trung Châu trấn áp nội chiến rối loạn. Có hai điểm cần cân nhắc. Nhìn công pháp điều khiển tiểu thuyết sắp đề cử đi đọc sách.

Thứ nhất, bản thân hẳn có an bài khác.

Tình hình tiền tuyến Thiên Ngân đã tràn đầy nguy cơ. Từ sau khi Vương Vũ mất đi tin tức, Đế Lưu Tôn dẫn đầu một đám Địa Tiên chạy tới hiện trường, xây dựng một phòng tuyến chắc chắn – Đây là sách lược khẩn cấp đã sớm định ra. Nhưng cái gọi là khẩn cấp, tự nhiên không thể kéo dài. Phòng tuyến của Đế Lưu Tôn kiên trì một đoạn thời gian., Liên dưới sự trùng kích cuộn cuộn không dứt của phó binh quân đoàn, một khi phòng tuyến vỡ tan, Cửu Châu Đại Lục tình thế vạn phần nguy cấp. Lúc này có tư cách tiền tuyến trợ giúp, cũng có khả năng ngăn cơn sóng dữ, không phải Vương Lục thì là ai.

Thứ hai, công việc bên kia của Thông Thiên Thánh Đường là việc bản thủ, nếu có khả năng, Vương Lục còn không muốn tự tay làm.

Dùng thủ đoạn tàn nhẫn xử lý cục diện, ý nghĩa là không thể tránh khỏi tạo nghiệt sát phạt. Mà người nói chuyện ở Thông Thiên Thánh Đường chẳng lẽ không phải quan trọng trong một vài tổ chức môn phái cỡ lớn... Vương lục thân là người đứng đầu Cửu Châu, còn không nghĩ sớm trở thành người cô độc. Chiến tranh với Địa Tiên là trường kỳ chiến tranh, tương lai còn có rất nhiều công việc cần phải dựa vào danh vọng cá nhân hẳn. Sớm quá hóa thân thành bạo chúa cũng không hợp lý.

“Hồ ly, chứng minh sự tồn tại của ngươi có giá trị cho ta xem đi.”

Sau khi thông báo một câu cuối cùng, Vương Lục đi lại một đoạn thời gian trên cánh đồng hoang, chải vuốt toàn bộ kế hoạch kế tiếp một lần. Sau khi xác nhận không có vấn đề gì, gã đột nhiên dậm chân một cái khiến đất đai trăm dặm đều bị

chấn động đến mức nứt nẻ xốp xốp, bản thân gã thì mượn lực phản chấn, cuỗi mây đập gió thẳng lên trời.

Cuồng phong bên trong tầng chín thiên cương phong như đao. Phong nhận càng ở chỗ cao thì càng sắc bén. Vương Lục một đường tiến lên không biết tiến sâu vào tầng cương phong bao xa, thẳng đến mặt đất dưới chân đã trở nên đen kịt không thể nhìn thấy. Cương Phong và thân thể ma sát bắt đầu sinh ra nhiệt độ cao, cuối cùng mới ngừng thể xông lên.

Vương Lục thử khê thử ra một hơi, lại phát hiện cuồng phong bốn phía cuốn tới tạo thành áp lực thật lớn, ngay cả một hơi thử cũng không phun ra được. Cũng may là lúc này hắn cùng với cự thần binh đồng bộ đã đến cảnh giới nhất định, có được đặc tính Kim cương bất hoại của cự thần binh kia, nếu không đặt mình ở chỗ này, lập tức sẽ bị thổi cho nhục ly cốt tán.

Mấy trăm năm qua, chỉ sợ còn không có bất kỳ ai tiếp xúc đến nơi cao như vậy.

Vì vậy, cũng không có bất cứ ai có thể thoát khỏi trùng kích từ trên cao như vậy, lực trùng kích tích trữ vô cùng vô tận.

Vương Lục chuyển động thân thể giữa tầng cương phong, đầu dưới chân, sau đó sao băng rơi xuống, thể như chẻ tre, không có gì có thể ngăn trở. Ven đường, cương phong cuồng bạo bị Vương Lục Lư dẫn tới, giống như tìm được lỗ khách dẫn đường, gào thét chạy theo sau lưng Vương Lục. Không bao lâu sau, phía sau Vương Lục đã có ngàn vạn khẩu cuồng phong cấu thành đao, giống như quân đoàn của Vương Giả.

Khí thể Vương Lục hạ xuống càng lúc càng nhanh, rất nhanh đã phá tan tầng mây đen của Ô Phong, xuyên thủng tầng mây dày đặc, thấy được trên vùng đất hoang man rộng lớn ở Thương Khê Châu, vết sẹo xấu xí xé rách giữa không trung, dấu vết của trời. Nhìn thấy được quân đoàn phó binh phủ xuống từ Tiên giới, thấy được Đế Lưu Tôn đang hăng hái chiến đấu đẫm máu...

Cùng lúc đó, chiến cuộc Thiên Chi Ngân đã sắp đến hồi kết.

Từ lúc Vương Vũ thất thủ, đội trưởng của Đế Lưu Tôn dẫn đầu đã chạy đến bây giờ, tuy chỉ mới hơn nửa ngày, nhưng

phòng tuyến đã mấy lần lâm vào nguy cơ, đều là dựa vào Địa Tiên mà không màng sống chết, lấy tính mạng đánh nhau, cuối cùng mới ngăn cản được đám phó binh cùng hung cực ác kia.

Quá trình thật sự là gian nan vượt quá tưởng tượng. Các Địa Tiên vốn cho rằng mình từng chính diện giao chiến với các tiên nhân Tiên giới, ngăn cản đối thủ lấy phó binh làm chủ thể hẳn là dễ như trở bàn tay, nhưng rất nhanh bọn họ đã phát hiện, các phó binh hình dáng khác nhau có được sức chiến đấu mạnh mẽ dị thường. Phần lớn thực lực đơn thể đều vượt qua cấp độ của Vạn Tiên minh, có thể so với tu sĩ Đại Thừa, ngang ngửa với Địa Tiên bình thường. Nhưng đoàn đội của Đế Lưu Tôn chỉ có ba bốn mươi người, đối thủ lại gần gấp mười lần.

Những phó binh này quanh năm bị các tiên nhân điều khiển chinh chiến tứ phương, phối hợp với nhau phi thường ăn ý. Trái lại Đế Lưu Tôn mang tới đội ngũ có chút ý vị ô hợp, trong đó có rất nhiều cảnh giới Địa Tiên Không có tu vi, hầu như không có bao nhiêu kinh nghiệm thực chiến. Năm đó trong đại chiến, thuộc về nhân viên hậu cần, bây giờ đại lục cửu châu mới bị cưỡng ép lôi kéo tham chiến. Hiệu suất tác chiến hoàn toàn không thể so sánh với phó binh Tiên giới.

Nếu không phải đây là một trận chiến sinh tử ở cuối thông đạo, một người giữ liên quan đến vạn phu, đám người Đế Lưu Tôn ngay cả nửa ngày này cũng không kiên trì nổi. Lúc này lại nhớ lại Vương Vũ một thương ngựa ở đây ngăn cản đại quân Tiên giới đã mấy ngày, quả thực khiến người ta kính nể, đầu rạp xuống đất. Đáng tiếc, không kịp kính sợ Vương Vũ, bọn họ đã khó giữ được bản thân.

Sau vô số lần xé rách, phòng tuyến rốt cuộc bị xé ra một lỗ hồng trí mạng, thời gian mà tiên lục phân trần nắm giữ một trận pháp vận dụng tiên tính quá mức nhiều lần, tiên linh nhất thời chống đỡ hết nổi, nguyên thần hôn mê, mà hẳn làm tiết điểm, mạng lưới do năm tên Địa Tiên tạo thành chung quanh cũng lập tức đình trệ.

Mấy con dị thú toàn thân đen sì, thân hình to lớn như cự xà thấy sơ hở, lập tức lao thẳng tới. Hộ thân tiên thuật của đám Địa Tiên vội vàng bị chúng nó tiện tay phá, hoàn toàn không thể ngăn cản. Mà khi Đế Lưu Tôn chạy tới, lục biệt trần đã bị mấy con dị thú kia lần lượt ngậm tứ chi cùng đầu, sau đó mạnh

mẽ một lực, thân thể lập tức chia năm xẻ bảy, ngay cả nguyên thần cũng vì có thể chạy thoát.

“Biệt Trần!” Con mắt Đế Lưu Tôn đỏ bừng lên, nhưng còn chưa đợi nàng vận dụng tiên thuật chém giết mấy con dị thú màu đen kia, một thanh lợi kiếm vô hình liền từ sau lưng nàng đâm vào trong cơ thể, lại xuyên ra trước ngực.

Cùng lúc đó, mấy con mắt lạnh như băng đột nhiên mở ra trước mặt nàng, khiến Đế Lưu Tôn trong lòng phát lạnh.

Hoàn toàn là thích khách ẩn hình! Sát trận vây quanh bốn phía! Đây là một cái bẫy chuyên môn nhằm vào nàng thiết kế, lấy cái chết của sáu tên Biệt Trần để dụ dỗ nàng từ vị trí cơ động tới, sau đó một kích tất sát!

Mấy thích khách ẩn hình này hẳn là một trong số ít người tinh nhuệ nhất trong đám phó binh Tiên giới, năng lực ẩn nấp và bạo nổ vượt xa phó binh bình thường, cũng không kém bao nhiêu so với Chân Tiên, Đế Lưu Tôn nếu ở trạng thái đỉnh phong có lẽ còn có thể quần nhau, nhưng mười mấy năm qua, nàng đã đem đại bộ phận tinh lực rót vào trên người Vương Lục, thương thể của mình cũng chưa hoàn toàn khép lại, thực lực chỉ có bảy tám phần mười thời kỳ đỉnh phong.

Còn thiếu hai ba thành kia chính là mấu chốt của thời khắc sinh tử có thể thoát khôn hay không!

Một đao sau lưng có thương thể rất nặng, mà trí mạng chính là mấy đao tiếp theo. Ả không có lòng tin có thể né được bất kỳ một đao nào, xem ra chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

Xung quanh, càng nhiều đồng bọn đang kinh hoàng chạy tới, ý đồ nghĩ cách cứu Đế Lưu Tôn, nhưng điều này lại chỉ khiến Đế Lưu Tôn càng thêm tuyệt vọng.

Chính mình chết cũng không quan trọng, nàng đảm nhiệm vị trí cơ động trong đoàn đội, không tính là hạch tâm, cho dù chết đi, những người khác chỉ cần thủ vững vị trí của mình, là có thể kéo dài thời gian. Nhưng giống như bây giờ, chính là kết quả toàn quân bị diệt.

Nhưng mà, vào lúc này, Đế Lưu Tôn bỗng nhiên nhìn thấy một vệt sáng.

Một luồng ánh sáng mạnh mẽ xé rách bầu trời và tầng mây trên bầu trời, ánh sáng chói mắt như vậy, còn mạnh hơn mặt trời gấp trăm lần, khiến Đế Lưu Tôn - Vương Địa Tiên phải nheo mắt lại, chỉ có thể nhìn thấy hình dáng.

Đạo quang độ kia cực nhanh, trong nháy mắt liền từ chân trời đi tới trước mặt, cuốn theo nhiệt độ cao vô cùng vô tận quét qua trước mặt Đế Lưu Tôn.

Chỉ trong nháy mắt, Đế Lưu Tôn liền cảm thấy tơ trên trán bị đốt trọi —— Tiên Nhân trưởng bị dung nham ngâm cũng không biết biến sắc, giờ phút này lại cháy sạch.

Sau đó, trước mắt nàng lại nhiều thêm vô số tơ máu. Những thích khách đang vây quanh nàng không kêu một tiếng hóa thành vô số khối thịt nhỏ, sau đó lại bị nhiệt độ cao thổi quét, thổi một tiếng biến thành khói xanh.

Hơn trăm phó binh lao ra khỏi thông đạo Thiên Ngân, cùng những thích khách ẩn hình kia bị một lưỡi kiếm sắc bén vô hình lăng trì, nhiệt độ cao bốc lên khiến cho tình thế nguy cấp mà đám Địa Tiên thúc thủ vô sách, nhanh chóng được giải khai!

Thế đi của đạo ánh sáng kia không ngừng, trực tiếp xông vào bên trong Thiên Chi Ngân. Sau đó mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, vết sẹo xấu xí xoay quanh bầu trời kia lại chậm rãi biến mất!

Thông đạo mở thông đạo đến đại lục cửu châu, bị tia sáng này trực tiếp tách rời ra!

Không biết qua bao lâu, bốn phương tám hướng truyền đến tiếng hoan hô, lúc đầu là rải rác khắp nơi, rất nhanh hội tụ thành một mảng. Ngoại trừ Địa Tiên ở giữa không trung ác chiến, còn có một mực chỉ vì đây...

Những tu sĩ cung cấp thiên địa linh khí kia, cũng đều nhao nhao tụ lại, hoan hô nhảy nhót bất ngờ vì thắng lợi.

Nhưng mà, Đế Lưu Tôn lại không cười nổi.

Luồng sáng đó đối với những người khác mà nói là cường quang khó có thể nhìn thẳng, nhưng nàng lại mơ hồ thấy được thân ảnh quen thuộc... Không, cho dù nhìn không thấy, mùi vị quen thuộc kia nàng cũng sẽ không nhận ra.

Là Vương Lục.

Vào lúc này, người có thể dùng sức một người trong khoảnh khắc xoay chuyển chiến cuộc cũng chỉ có Vương Lục. Nhưng mặc dù hắn đã cứu được chiến cuộc, nhưng lại đem chính mình nhốt vào trong thông đạo. Điều này... cũng nằm trong tính toán của hắn sao?

Đáng tiếc không kịp ngẫm nghĩ, Đế Lưu Tôn đã bị mọi người vui mừng vây quanh, mọi người vây quanh nàng cười lớn, thanh âm âm ỉ khiến nàng khó có thể đè nén tâm tư suy nghĩ. Mà không bao lâu sau, một Địa Tiên sắc mặt tái xanh bay tới, nói một câu bên tai Đế Lưu Tôn.

Thông Thiên Thánh Đường bị người huyết tẩy, rất nhiều tu sĩ Vạn Tiên minh chết thảm.

...

Nhắc nhở nhỏ: ấn trở về trạm gác năm tầng tám tám ngàn dặm trước đây có một tòa thư mục Linh kiếm sơn, dựa theo nút lưng để quay về một trang, tiến vào trang tiếp theo.

Võng cá trê là nơi điện thoại thông suốt của người đọc sách, vị trí vĩnh viễn: Dùng dịch vụ đọc di động để thể nghiệm càng tốt, nhanh tới đây nào!

“Còn có ai không phục, còn có ai cảm thấy mình có thể thắng thừng ức hiếp được các Thượng Cổ Địa Tiên, xin hãy mau chóng đứng ra cho chúng ta mở mang kiến thức một chút.”

Cửu Vĩ Thiên Hồ nhếch miệng lên, lộ ra nụ cười trào phúng. Một đôi mắt ửng đỏ quét khắp bốn phía, chỉ thấy vô số cái đầu đang rũ xuống.

Nơi này là Thông Thiên Thánh Đường, là cơ quan quyền lực cao nhất của Vạn Tiên minh đại lục Cửu Châu, trải qua vạn năm kinh doanh, nguy nga hùng vĩ, muôn hình vạn trạng. Mà bây giờ, trong điện đường tiếp cận tiên cảnh nhất của Cửu Châu đại lục đã bị mùi máu tanh nồng đậm lấp đầy, hàng trăm cỗ thi thể lộn xộn nằm trên mặt đất, từng khối thịt cùng xương cốt vỡ vụn hầu như trải thành một tầng thảm thật dày, khiến cho cung điện trở nên âm trầm khủng bố.

Tất cả những chuyện này đều bởi vì một đám khách không mời mà đến. Một con Cửu Vĩ Thiên Hồ đã hóa hình, mười hai đài tạo hình khác nhau của các loại thần binh, ngang nhiên đại khai sát giới trong Thông Thiên Thánh Đường, chém giết những kẻ phản đối đến mức máu chảy thành sông, vạn mã tề tỵ.

Đối mặt với sự trầm mặc trong điện, Cửu Vĩ Thiên Hồ thất vọng mà thờ dãi: “Không phải là không có sao? Vừa rồi các ngươi không phải rất ngoan cường sao? Có người nói muốn thay Vương Lục giáo huấn chúng ta một chút, có người nói muốn thừa cơ lật đổ sự thống trị của bạo quân Vương Lục, trả lại cả càn khôn sáng sủa của cửu châu, còn có người nói muốn nhổ tận gốc chúng ta và Địa Tiên, vĩnh viễn trấn áp... Giờ sao lại không nói gì nữa?”

Phía dưới một cây cột ngọc cao vút, có lão giả tóc bạc mặt hồng tựa vào cây cột, trên ngực có vết thương huyết nhục mơ hồ, máu tươi chảy ra ồ ồ, làm thế nào cũng không dừng được. Lão vừa thở dốc vừa thô to., Các người vừa run rẩy giơ tay chỉ về phía Cửu Vĩ Thiên Hồ: “Các người, các người dám phạm vào tội lớn ngấp trời ở địa phương thần thánh này, cho dù hôm nay giết sạch chúng ta, các người lại có thể giết sạch sĩ chính nghĩa trong thiên hạ sao? Các người cấu kết với Địa Tiên, chặt vật làm...”

Cửu Vĩ Thiên Hồ đảo mắt một cái, sau đó giơ tay về phía sau ra dấu: “Luu Ly, cho hắn một cái thống khoái.”

Ngay sau đó, một đạo kiếm ảnh trong suốt từ bên cạnh Hồ Nữ bắn ra, chém lão giả cùng cột ngọc sau lưng thành hai đoạn.

Người xuất kiếm là Luu Ly Tiên, nàng là nhóm máy điều khiển bánh lái đầu tiên của đại lục Cửu Châu, trải qua huấn luyện và tu hành năm năm, lúc này xác suất đồng bộ và thí nghiệm đã đạt tới chín phần, có chiến lực ngang ngược có thể so với Địa Tiên, là người nổi bật trong số các bánh lái.

Nhưng sau chiêu kiếm này, Luu Ly Tiên lại có chút chân chờ lui về phía sau một bước, cũng thu hồi tiên kiếm vào vỏ.

Thân là bánh lái của Trát Cổ, điều quan trọng nhất chính là phải phục tùng tuyệt đối. Bây giờ Vương Lục không có ở đây, đã được trao cho Cửu Vĩ Thiên Hồ, như vậy dù cho mệnh lệnh của nàng có hoang đường thế nào cũng phải nghiêm khắc chấp hành. Cũng bởi vì điểm này mà được trao cho Cửu Vĩ Thiên Hồ., Luu Ly Tiên tính cách ôn hòa mới gia nhập tàn sát vừa rồi, khiến trường kiếm nhiệm lên vô số oan hồn. Nhưng vừa rồi một kiếm giết chết một lão nhân không có năng lực phản kháng, thật sự là vượt qua năng lực thừa nhận của nàng.

Hồ nữ cười liếc Luu Ly một cái, nói: “Vất vả rồi, người có thể trở về nghỉ ngơi, hôm nay vất vả cho người rồi.”

Luu Ly Tiên cảm kích gật gật đầu, sau đó không nói nhiều, thân như hồng bay, trong giây lát đã rời khỏi Thông Thiên Thánh Đường, rời khỏi Trung Châu, trở lại năm mươi một khu Thương Khê Châu xa xôi, không để ý tới phân tranh chấp nơi đây nữa.

Lưu Ly Tiên vừa đi, lập tức lại có người đề nghị xin.

“Ta cũng muốn rút lui, được chứ?” Chu Mộc rất không vui nói: “Phản đối, gây chuyện, có uy hiếp đều bị người giết chết, tiếp theo cho dù chúng ta không ở chỗ người cũng có thể một mình không chế cục diện đúng không?”

Hồ nữ lại bác bỏ yêu cầu của Chu Mộc: “Không thể, các người phải ở lại chỗ này, bởi vì người mưu đồ làm loạn còn chưa dọn dẹp sạch sẽ, công việc còn phải tiếp tục.”

“Còn chưa dọn dẹp sạch sẽ?! Ta nói người đủ rồi đi!” Chu Mộc Mộc hơi tức giận: “Cho dù Vương Lục bảo chúng ta mang theo người đến thanh lý cục diện, nhưng bây giờ người làm cũng thật quá đáng rồi đây?”

“Quá đáng sao?” Hồ nữ nhíu mày, nhìn kỹ Chu Mộc Mộc: “Người thật sự cảm thấy ta quá đáng, hay vì Côn Luân các người có cao tầng tham dự trong lần phản loạn này, cho nên thẹn quá hóa giận?”

“Đủ rồi, ta không có chuyện gì để nói với người, người thích làm gì thì làm đi!”

Hồ nữ cười một tiếng, sau đó ánh mắt chuyển qua bốn phía, quả nhiên nhìn thấy rất nhiều ánh mắt ẩn hàm chờ mong bắn tới.

Nàng và đám thí nghiệm bánh lái tranh chấp với nhau bị tất cả mọi người nhìn thấy, cũng bị mọi người càng thêm mong đợi mâu thuẫn bùng nổ, một khi bọn họ bắt đầu nội chiến, tàn binh bại tướng trong đại điện này lập tức sẽ phản công lại...

Thành thật mà nói, Hồ nữ vẫn rất mong đợi cảnh đó, bởi vì vừa vặn có thể thuận thế giết thêm vài người, khiến lực lượng phục sức càng trở nên mạnh mẽ.

Bất quá, nếu thật muốn giết quá mức, chỉ sợ chờ Vương Lục trở về sự tình không ổn, cho nên hồ nữ đành phải tiếc nuối bỏ ý nghĩ này xuống, cao giọng nói.

“Đám đạo chích các người, sớm bỏ ra ý niệm cầu may trong đầu. Nhìn xung quanh các người xem, những người đứng đó đều là những ai? Không ngoài việc là nhân vật giống như mù như đại. Cao tầng ngũ đại môn phái ai ở đây? Trương lão Thiên Kiếm đường Linh kiếm phái một người cũng không tới.,

Thậm chí ngay cả đám chấp sự thâm niên của Linh Trì phong cũng không đến, liền phái một tân tấn mập mạp chết bầm Văn Bảo ở đây ứng phó chuyện của mình... Thịnh Kinh Tiên Môn chỉ có mấy trưởng lão biên giới đến đây, người của Vạn Pháp Tiên môn thuần túy là đến du lịch. Mà đám người điên thẳng thắn trên Quân Hoàng Sơn kia cũng đều cáo bệnh bệnh mà thôi., Khoáng công có một không hai. Ngoại trừ Côn Luân tiên sơn có mấy người không biết lão bất tử chạy tới quấy nước đục, Thông Thiên Thánh đường hôm nay có mấy nhân vật có cấp độ trọng lượng không?”

Nhìn ánh mắt bốn phía dần dần kinh nghi bất định, Cửu Vĩ Thiên Hồ cười lạnh một tiếng, lại nói: “Một đám khách đầu cơ, ôm lấy đoàn người tự cho là thực lực mình mạnh mẽ, có thể chiếm chủ lưu rồi., Lại dám cầm tình hữu nghị quý giá của Vạn Tiên minh và Địa Tiên tới làm đá kê chân, tùy ý lãng xê! Buồn cười là các ngươi không nhìn ra được, người khắp thiên hạ đều đang chờ xem các ngươi chết như thế nào! Ta hôm nay chẳng qua là giúp người làm thay mà thôi, ta không động thủ, những người khác sớm muộn cũng sẽ động thủ.”

Lúc này, một gã tu sĩ lớn tuổi nhìn bằng vẻ cổ xưa nhú mày nói: “Quả thật có vài người trong lúc đối đãi với Địa Tiên, biểu hiện cũng hơi quá khích một chút, nhưng ngươi lại lạm sát một khí như vậy, tạo nhiều sát nghiệt như vậy, có phải cũng quá mức rồi không?”

Cửu Vĩ Thiên Hồ lắc lắc đuôi: “Quá đáng? khoái đao chém loạn xạ mà thôi, có cái gì quá đáng? Hôm nay không giết sạch hạng người đạo chích này, sẽ có càng nhiều người sẽ cho rằng người đông thế mạnh, ôm đoàn thể thị uy., Chỉ có thể đảo điên là được, đến lúc đó người cần giết càng nhiều. Thật sự là quá dài ngày, ngay cả uy hiếp của Đọa Tiên cũng không quan trọng, một thứ rác rưởi giống như đồ vật gào thét tụ tập chúng chúng ta., Lôi ngang hô khẩu hiệu, nói vài câu đại nghĩa chính nghĩa công bằng ở Cửu Châu, thế mà cũng có thể được người ủng hộ một đường chạy thẳng vào Thông Thiên Thánh Đường. Vương Lục hoàn toàn không rảnh phân tâm mười lăm năm nay, Thông Thiên Thánh Đường đích xác có chút kỳ cục, hôm nay dùng máu thịt tẩy rửa một lần, coi như tịnh hóa một chút.”

Cửu Vĩ Thiên Hồ nói lời này thật sự quá tàn nhẫn, các tu sĩ trong điện nghe xong chỉ cảm thấy đứng ngòai không yên.

“Người đầu cơ bất cứ lúc nào cũng có, đây là yếu tố cơ bản mà bất kỳ tổ chức chính trị nào cũng khó tránh khỏi.” Cửu Vĩ Thiên Hồ lạnh nhạt nói: “Cho nên đôi đầu.”, Trừ bỏ những kẻ đầu cơ này cũng thường bắt không chừng. Hôm nay ta được Vương Lục ủy thác đến đây cắt lá cắt cành cho các người, thoạt nhìn người đầu cơ đã được dọn dẹp gần hết rồi. Sau này ta hi vọng các người có thể tự giải quyết những vấn đề này, đừng mỗi lần đều trông cậy vào Vương Lục đến cứu viện. Tốt xấu gì cũng là tổ chức thống trị Vạn Tiên minh nhiều năm như vậy, không có Vương Lục thì ngay cả vận chuyển cũng không hoạt động nổi sao?”

Cửu Vĩ Thiên Hồ mấy lần nâng tên tuổi Vương Lục lên, rốt cục cũng áp đảo được đám tu sĩ rục rịch cuối cùng. Thông Thiên Thánh Đường không còn người nào dám có tâm tư khác thường, chỉ mong vị sát thân này mau chóng rời khỏi.

Mà Cửu Vĩ Thiên Hồ cũng thật sự là vô tình dừng lại quá lâu, nhiệm vụ nơi này đã hoàn thành đến trình độ này. Cứ cố áp chế như vậy sẽ dễ dàng phản tác dụng. Nàng cùng mười hai đài thí nghiệm thực sự là chiến lực mạnh mẽ, nhưng nếu thật sự bị quần công., Cũng khó tránh khỏi không ai địch nổi. Vừa rồi có thể quét ngang thánh đường, giết hơn trăm tu sĩ không biết là vì người thống trị chân chính của thánh đường đã ngầm đồng ý mọi chuyện phát sinh, chỉ có vậy mà thôi.

Về phần sau màn này có giao dịch chính trị gì thì không phải Cửu Vĩ Thiên Hồ có thể quan tâm, nói cho cùng nàng ta cũng chỉ là người đại lý của Vương Lục, không cần phải gia nhập quá sâu... Hiện tại mượn uy danh của Vương Lục và chiến lực mạnh mẽ của mười hai đài thí nghiệm cơ để giải quyết vấn đề, nhanh chóng rút lui mới là chính sự.

Ngay lúc Cửu Vĩ Thiên Hồ chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên bên ngoài có một tu sĩ vội vã vọt vào, vừa vào cửa liền la lớn.

“Không tốt rồi, Vương Lục vì cứu Vô Tướng chân nhân mà sau khi nhảy vào Thiên Chi Ngân, liền cùng Thiên Chi Ngân biến mất không thấy đâu nữa!”

Một viên đá tạo thành ngàn tầng sóng gợn, trong khoảnh khắc Thông Thiên Thánh Đường liền phát ra tiếng vang vù vù, đó là tiếng nói chuyện của vô số người hội tụ cùng nhau.

Tin tức này thật sự quá quan trọng, khiến cho bất luận kẻ nào cũng không thể bỏ qua nó. Vì cứu Vương Vũ mà Vương Lục đã thất thủ trong Thiên Chi Ngân?

Thiên Ngân là thông đạo mở ra đến đại lục Cửu Châu, Thiên Chi Ngân nếu biến mất, vậy có nghĩa là... cặp thầy trò kia bị nhốt ở Tiên giới rồi sao?! Cũng có nghĩa là... Bọn họ chết chắc rồi.

Mà nếu như Vương Lục đã chết, kế tiếp phải làm sao bây giờ?

Giờ khắc này, ngay cả Cửu Vĩ Thiên Hồ cũng sửng sốt một chút? Nhưng rất nhanh, nàng liền phát hiện không cần mình bận tâm vấn đề này vấn đề này, bởi vì có người kịp thời đứng ra.

Ra tay chính là Quỳnh Hoa, một đạo hồng quang xẹt qua Thánh Đường, trực tiếp xuyên thủng trán tên tu sĩ báo tin kia.

Sau đó Quỳnh Hoa lạnh lùng nói: “Yêu ngôn hoặc chúng, tội không thể tha!”

Trong một cái chớp mắt, trong Thông Thiên Thánh Đường một mảnh tĩnh mịch, ánh mắt mọi người đều tập trung lại, như đao thương mâu mâu mâu nhìn kỹ Quỳnh Hoa. Nhưng nữ tử bất vi sở động, lạnh lùng thu hồi Lục Tiên Kiếm, không tiếp tục để ý tới bất kỳ ai nữa. Nhưng bất cứ một người nào có ánh mắt đều có thể nhìn ra một kích vừa rồi của nàng, ngăn cơn sóng dữ, đem tình thế từ biên giới chuyển biến xấu kéo về.

Không sai, có lẽ Vương Lục thật sự đã thất thủ trong Thiên Chi Ngân, có lẽ thông đạo kia đã thật sự biến mất không thấy gì nữa.

Thế nhưng, thế thì đã sao?

Chỉ Lộ làm ngửa.

Cho dù Vương Lục không còn ở đây nữa, di sản khổng lồ lúc trước ông ta tô chức mười lăm năm ở Cửu Châu lưu lại vẫn có thể trấn áp được tất cả bọn đạo chích. Năm mươi một khu thí nghiệm cơ cũng chỉ là một khâu trong đó, một kiếm này của

Quỳnh Hoa đúng là dùng phương thức chấn động nhất nhắc nhở tất cả mọi người.

Các người vẫn chưa có tư cách loạn.

Quỳnh Hoa ở trong nhóm bánh lái này xác suất đồng bộ cũng không phải cao nhất, thậm chí so với Lưu Ly Tiên còn kém hơn một chút, có người nói nàng là Giang Lang tài kiệt, cũng có người nói nàng có nghi ngờ đối với loại cơ chế đồng bộ này, nhưng tóm lại trong mấy năm trước, biểu hiện của nàng ở khu vực năm mươi một cũng không xuất chúng.

Cho đến giờ phút này, tất cả mọi người mới ý thức được, thủ tịch của Thịnh Kinh quả nhiên danh bất hư truyền.

Bất quá, cho dù có chiêu kiếm Quỳnh Hoa này tạm thời ổn định lại, nhưng chỉ cần Vương Lục một ngày không hiện thân, thì đây chính là trị ngọn không trị ngọn.

Mà lúc này đây, rốt cuộc Vương Lục thế nào rồi?

Võng cá trê là nơi điện thoại thông suốt của người đọc sách, vị trí vĩnh viễn: Dùng dịch vụ đọc di động để thể nghiệm càng tốt, nhanh tới đây nào!

Nhắc nhở nhỏ: ấn trở về trạm gác năm tầng tám tám ngàn dặm trước đây có một tòa thư mục Linh kiếm sơn, dựa theo nút lưng để quay về một trang, tiến vào trang tiếp theo.

...

Trong thông đạo hai giới, sư đồ đã lâu không gặp nhau, nhưng cũng không có ôm hôn một cách cảm động? Thủy, cũng không có thâm tình nhìn nhau kể lòng, chỉ có một bầu không khí thẹn thùng nhìn nhau.

Bạch y nữ tử dẫn đầu đám người khó khăn, híp mắt lại, chu môi: “Chậc... ngươi tới đây làm gì?”

Vương Lục kinh động với thái độ này: “Đây chính là thái độ của ngươi khi bất chấp cả tính mạng đến cứu viện sao? Ngươi bị Nhan Lạc đê điên rồi à?”

“Ta dựa vào ngươi mù à? Ngươi nhìn thấy ta bị người ta đùa bỡn sao? Rõ ràng là ta dùng Linh Tê nhất chỉ đem nữ nhân kia chơi tới mức trần trụi, còn thiếu chút nữa là thề chết với ta rồi.”

“Còn nói chính mình không bị lừa ngốc, ngươi thật ra nói với ta cái con Nhan Lạc tuyệt vọng kia ở đâu chứ? Ân thân ở sau lưng ngươi yên lặng cày cấy sao?”

Vương Vũ tức giận đến trợn tròn mắt, giận dữ mắng: “Ngu xuẩn có mắt không trông ngươi còn dám nói! Nếu không phải ngươi giống như một quả trứng cháy xông tới làm cho người ta kinh hãi, ta đã sớm đè nàng ta dưới thân tùy ý rồi, ngươi trả lại Nhan Lạc cho ta!”

Thấy Vương Vũ Diễm kiêu ngạo dị thường, Vương Lục cũng nổi lên nghi ngờ trong lòng, lại nhìn nàng mặc dù tướng mạo có vẻ chật vật, trên người có vô số vết thương nhẹ to nhỏ, nhưng chỗ yếu hại cũng bảo hộ chu toàn, chân động pháp lực tuy rằng yếu ớt nhưng lại ổn định, mà nếu mở ra Tiên Mục nhìn kỹ thì...

“Nhiều kim đan như vậy?! Ngươi điên rồi à? Bản mới, Vô Tướng công đã thiết kế xong rồi sao lại làm ra những thứ thế này?”

Vương Vũ tức giận lườm một cái: “Nếu không thì sao? Đại trận Cửu Châu đột nhiên đứt đoạn, chỉ bằng chút kim đan

trước kia kia kia khiến ta một mình đánh Đọa Tiên, ngươi thật sự muốn ta bị Nhan Lạc kia đè ở trên mặt đất chà xát?”

“Chưa chắc đã không chịu, chẳng phải ngươi luôn luôn tự thổi phồng thần thông của Linh Tê, kể cả là Chân Tiên thượng giới cũng không thoát khỏi sự khống chế của ngươi sao? Ngươi hoàn toàn có thể từ cơ sở làm lên, từng chút từng chút một trở mình làm chủ nhân. Bị tiên nhân bá đạo dạy dỗ đến bá đạo tiên nhân, là câu chuyện động chí đáng khóc cỡ nào a.”

“... Ngươi đã nói như vậy, vì sao không thử dùng thương đấu với Hạ Tiểu Hà, biến nàng thành cảm liễn của ngươi? Không phải ngươi muốn thừa nhận uy lực của cây thương đó còn không bằng ngón tay của ta chứ?”

Vương Lục nghe nàng nhắc tới Hạ Tiểu Hà, sắc mặt lập tức khó coi: “May mà ta không nghĩ tới loại đường ngang ngõ cụt này, nếu không thì thảm rồi.”

Hạ Tiểu Hà là một muội tử mềm mại, nhưng bản thể Hạ Vũ lại là một lão đầu héo rũ. Vương Lục đối với nhuyễn muội còn có hứng thú, lão già liền cảm ơn không nhanh không chậm.

“Khoan đã, đề tài này hình như đã bị ngươi lừa gạt rồi, ta còn chưa đi truy cứu trách nhiệm quấy nhiễu con mồi mà... Mẹ nó, nếu không phải ngươi liều lĩnh xông tới đây lỗ mãng thì thiếu chút nữa ta đã thành công rồi!”

Vương Vũ một bên oán giận, một bên cũng thành thành thật thật nói hết tất cả mọi thứ với Vương Lục.

Ban đầu, Vương Vũ dựa vào sự ủng hộ của Cửu Châu đại trận để phản thủ tấn công, kết quả vừa mới tiến vào thông đạo Thiên Ngân đã bị chặt đứt lương thảo, chỉ một thoáng lâm vào hiểm cảnh, đoạn đối thoại với Vương Lục đã sinh ra vào lúc đó.

Còn đối thủ của cô là Chân Tiên Nhan Lạc, tuy không được liệt vào hàng ngũ Tiên Tôn nhưng chiến lực đơn thuần thuộc hạ du Tiên giới, lại là phó thủ của Tiêu Dao Tiên Tôn, thống lĩnh phó binh trong quân đoàn Ngự Tiên giới, am hiểu nhất là đoàn đội tác chiến, và nắm bắt thời cơ chiến đấu, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Ả chỉ huy phó binh quân đoàn vượt qua thông đạo, tập kích Đại Lục Cửu Châu, còn bản thân ả thì dưới sự phối hợp của hộ vệ tinh nhuệ nhanh chóng áp chế Vương Vũ.

Nhưng mà Vương Vũ lại lập tức làm ra phản ứng chính xác. Nàng chuyển Vô Tướng Công bản thí nghiệm ra, coi đây là hạch tâm, kết nối với đại bộ phận Kim Đan có thể điều động, trong thời gian ngắn tuôn ra lực lượng nghịch thiên.

Nhan Lạc vốn định thừa cơ nguy hiểm của con người lập tức bị động, biến hóa ngoài ý muốn này làm rối loạn toàn bộ tính toán của nàng. Nàng kinh ngạc phát hiện, đối thủ tuy chỉ là ngoại đạo ở hạ giới cửu châu, nhưng thực lực đã đủ để chính diện chống lại Tiên nhân, không, thậm chí còn muốn vượt lên trên...

Với sức chiến đấu tiếp cận cấp bậc Tiên Tôn, chỉ cần dùng sức một mình là có thể áp chế Nhan Lạc và ba hộ vệ liên thủ, đây chính là sức mạnh mà Vương Vũ đã thể hiện ra trong khoảnh khắc. Vì vậy Nhan Lạc lập tức thay đổi sách lược của mình, nàng không hề thử áp chế Vương Vũ nữa mà sẽ kiềm chế nàng lại, ngăn chặn nàng. Đồng thời nhân cơ hội này, tận hết khả năng để quân đoàn phó binh tiến vào Cửu Châu Đại Lục, định dùng cách này phân tán lực chú ý của Vương Vũ.

Kết quả quả Vương Vũ có chút phân tâm, trên người không ngừng bị thương, tình thế tràn đầy nguy cơ, điều này làm cho Nhan Lạc tin chắc mình đã chọn đúng sách lược, Vương Vũ quả nhiên là Thủ Hộ Giả không thể thiếu ở chín châu, liền đẩy nhanh tốc độ phó binh tiến vào chín châu, nỗ lực kiềm chế Vương Vũ.

Sau đó, khi phần lớn phó binh trong thông đạo đều đã rời khỏi Nhan Lạc Bảo, Vương Vũ lập tức đổi sang bộ mặt khác. Nàng vô cùng lạnh lùng để mặc đám phó binh chạy vội về phía lối ra thông đạo, ánh mắt không bao giờ chuyển một chút nào nữa. Bộ dáng chân tay luống cuống lúc vừa rời đã không còn sót lại chút gì. Lúc này dĩ nhiên Nhan Lạc biết mình đã mắc mưu rồi., Muốn gọi phó binh về, nhưng các phó binh lại bị một đạo Vô Tướng kiểm cản ở phía sau, không vòng lại được. Sau đó mọi người mới phát hiện Vương Vũ đang chiếm cứ một điểm nhỏ hẹp nhất trong thông đạo, mà địa hình đặc thù thực sự quá thích hợp để vung Vô Tướng kiểm. Nàng vừa dễ dàng chặn

được đám phó binh lại., Vừa dùng toàn lực áp chế Nhan Lạc, chiến lực một mình Nhan Lạc cũng kém hơn một bậc, rất nhanh đã rơi vào thế hạ phong, thậm chí còn bị Vương Vũ chế trụ, cảm nhận được tư vị tuyệt vời của một chỉ Linh Tê...

Cho đến khi Vương Lục hóa thành một đoàn Lưu Tinh Hỏa, từ ngoài chín tầng trời xuyên thẳng vào... Vương Lục tung hoành càn quét hết thấy Ngưu Quỷ Xà Thần, cũng phá vỡ lòng giam dưới tay Vương Vũ, để Nhan Lạc có cơ hội thoát khỏi khống chế.

Nghe xong hết thấy những điều này, Vương Lục cũng thật sự bó tay. Nguyên lai hẳn một phen khổ tâm, thậm chí không tiếc hao phí bản nguyên con lóc cứu viện hành động, lại chứng minh là một bước sai một nước cờ. Mặc dù giảng giải theo lẽ thường trên logic., Vương Lục lúc ấy phán đoán cũng không sai, lấy trạng thái bình thường của Vương Vũ thì thực lực tuyệt đối không có khả năng chính diện chống lại Tiên Nhân, phiên bản thí nghiệm của Vô Tướng Công có ít nhiều phân vận khí. Nhưng chính vì như thế, Vương Vũ thành công sắp thành mới có vẻ càng thêm đáng tiếc.

“... Tóm lại, người không có việc gì là tốt rồi.”

Suy đi nghĩ lại, Vương Lục cũng chỉ có thể dùng câu nói này làm kết quả tranh chấp của hai người mà thôi. Sau đó gã tiến lên một bước, dùng sức ôm chặt đối phương.

Nữ tử trong ngực hơi giãy dụa một cái, có chút không hài lòng nghi ngờ nói: “Người muốn dùng phương thức này để lừa gạt qua?”

Vương Lục suy nghĩ một chút, đích xác là mình làm như vậy không có thành ý, cho nên thoáng thay đổi sách lược.

Ngoại trừ ôm ấp, hẳn ta lại dâng lên một nụ hôn thâm.

Đối phương cũng không cự tuyệt.

Một lúc lâu sau, Vương Vũ nhìn Vương Vũ Sinh vì cương phong ma sát mà tạo thành mảng lớn vết cháy và vết sẹo trên người, khẽ thở dài: “Người con người người quả thực không thể nói lý, phá hỏng chuyện tốt của ta, còn có mặt mũi chiếm tiện nghi của ta ư?”

Vương Lục lại suy nghĩ, nếu đã ôm nhau hôn nhau cũng không thể giải quyết vấn đề, vậy chỉ có thể thực sự làm, làm ra nội dung thực chất. Vừa rồi nàng cũng nhắc đến Linh Tê Nhất Chỉ cùng một cây Thần Thương, vậy không bằng nhân cơ hội này thực hiện một phen đi.

“Mẹ kiếp, đầu người bị thiêu rụi rồi hả? Đã lúc nào rồi mà còn tâm tư cởi áo cho ta? Mấy năm nay người bị Đế Lưu Tôn chèn ép còn chưa đủ sao?” Vương Vũ nhìn bàn tay đang thò vào ngực áo cùng bên hông của mình, đối với hạ hạn của nam nhân trước mặt cảm thấy kinh tâm động phách.

“Tiểu Lục, ta thực sự rất cảm động, rốt cuộc đệ cũng được phong chức Lam Thắng rồi. Từ nay về sau cái nhãn hiệu giới hạn của Cửu Châu sẽ giao cho đệ... Nhưng mà, nói thật, ở loại địa phương này, tâm của đệ cũng quá lớn đi? Tên Nhan Lạc kia còn chưa chết đâu.”

Vương Lục cười cười: “Chết hay không thì có gì quan trọng đâu. Ta đã đến rồi, nàng còn dám quay đầu hay sao? Bất quá nơi này đích xác không phải là chỗ làm việc, chúng ta về Cửu Châu trước đi...”

Còn chưa dứt lời, hắn ta đã không thể tiếp tục nói nữa.

Bởi vì hắn đã cảm giác được, lồi ra thông đạo sau lưng đã biến mất.

Sau một khắc, lồi đi phía trước thâm thúy, một vị nữ tử thân thể nhẹ nhàng chậm rãi hiện lộ thân hình, chỗ trán có một viên đá quý màu đỏ đặc biệt bắt mắt.

“Nhan Lạc?!” Vương Vũ lập tức cảnh giác, bất chấp quần áo mình không chỉnh tề, đã ngăn trước người Vương Lục, bày ra tư thế chiến đấu.

Tuy rằng những lời Vương Lục Phương vừa nói rất êm tai, nhưng... Ai cũng nhìn ra được, hắn từ trên chín tầng trời hạ xuống một cái giá phải trả là kinh người dị thường, chí ít trong thời gian ngắn, không nên gia nhập vào cuộc chiến.

Cho nên, tuy rằng nhất định sẽ đả kích đến mặt mũi của người nào đó, nhưng Vương Vũ vẫn kiên định đứng trước mặt Vương Lục.

Nhan Lạc không phải kẻ địch dễ đối phó, sức chiến đấu của nàng không mạnh, nhưng thủ đoạn biến hóa thực sự quá nhiều. Lúc trước nếu không phải dựa vào sách lược của Vô Tướng công phiên kiểm tra xáo trộn sách lược của nàng... Vương Vũ cũng không cảm thấy mình có thể chiến thắng được nàng. Cho nên Nhan Lạc lúc này đứng đến đây, nhất định có ý nghĩa là một cuộc gian nan cực lớn theo ở phía sau. Nếu quả thật có phiên toái gì, thì cũng để cho nàng ném thử trước một phen.

Hết thầy, giống như trận đại thiên tai hơn một trăm năm trước kia biến đổi, bất quá vị trí song phương rốt cuộc đã sai lầm một lần.

“Không cần khẩn trương như vậy, ta vô tình giao thủ với các người.”

Thanh âm Nhan Lạc rất nhẹ nhàng, so với lúc trước chỉ huy quân đoàn nhiều hơn mấy phần lười biếng buông lỏng.

“Hơn nữa chúng ta hoàn toàn không có khả năng giao thủ? Bởi vì chúng ta nhất định sẽ chết cùng một chỗ. Thông đạo này đã bị ta chặt đứt lối ra, trở thành mảnh vỡ trôi nổi trong hư không vô tận, mà mất đi sự chống đỡ của hai giới trên dưới, tiêu vong chỉ là vấn đề thời gian. Nếu đã như vậy, sao chúng ta không bỏ lập trường thù hận và thù hận lẫn nhau, ở thời khắc cuối cùng sinh mệnh chung sống hòa bình?”

Vương Vũ lạnh giọng nói: “Nếu là thời khắc cuối cùng, vì sao còn mặc thêm áo ngoài đối trá hòa bình, lựa chọn phương thức phóng túng hơn không phải tốt hơn sao?”

Nhan Lạc cười nói: “Cũng được, bất luận là Linh Tê chỉ hay là cái gì, người muốn dùng thì dùng đi. Giết ta cũng được, dù sao kết quả cuối cùng đều giống nhau.”

Vương Vũ trầm mặc không nói, thử suy đoán trong lời nói của đối phương có mấy phần chân thực.

“Lời ta nói là thật nha. Dùng tính mạng của ta, đổi lấy hai người mạnh nhất trong Cửu Châu Đại Lục đồng quy vu tận. E rằng cơ hội này sẽ không có lần thứ hai. Ta tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ. Cho nên, ta thật sự phải cảm ơn Vương Lạc.”

Ánh mắt Vương Vũ trở nên sắc bén: “Được, vậy ta sẽ làm theo ý người, để người chết có giá trị một chút.”

Nhưng chưa kịp động thủ đã bị Vương Lục đè lại bả vai.

“Chờ một chút, ta cảm thấy cũng không ngại suy nghĩ một chút đề nghị của nàng, nếu là thời khắc cuối cùng của sinh mệnh, vậy thì bình yên vượt qua đi.”

Nói xong, Vương Lục quay đầu, hướng Nhan chuỗi ngọc toả ra nụ cười chân thành sáng lạn. Chương giấy kết thúc rồi...

...

Thuần văn tự tại nghiên cứu điện thoại địa danh của bản trạm gác để đọc sách đồng thời các di động xin thăm vấn.

“Rất vui vì người có thể nghĩ như vậy, sau này cứ để chúng ta vui vẻ ở chung đi.” Nhan Lạc lộ ra nụ cười nhẹ nhõm, sau đó gật đầu với hai người đối diện, muốn xoay người cáo từ.

“Chờ chút, người định đi đâu?”

Nhan Lạc chỉ về phía bóng tối trước mặt: “Ngay không xa, thông đạo này đã bắt đầu từ đầu đến cuối tan rã, cho nên không cần lo lắng ta đi quá xa. Nhưng ta nghĩ các người hiện tại cần hai người ở lại một chút, ta không tiện quấy rầy.”

Vương Lục nói: “Không cần như vậy, so với nàng, hiện tại ta còn hứng thú hơn một chút với người.”

Vương Vũ ho khan một tiếng: “Nói những lời này ngay trước mặt ta, có phải ta nên biểu thị phần nộ không?”

Vương Lục không để ý tới nàng, vẫn nhìn chăm chăm vào mắt Nhan Lạc: “Nếu như thời khắc cuối cùng còn lại cũng chỉ có ba người chúng ta, cần gì phải phân chia rõ ràng lẫn nhau như vậy? Chúng ta nên tăng cường câu thông, tăng tiến hữu nghị mới đúng, vừa lúc ta có mấy vấn đề muốn hỏi người...”

“Nếu như chuyện liên quan đến cơ mật Tiên giới, chỉ sợ ta không thể nào cho người đáp án.”

“Người sắp chết, việc gì phải quan tâm giữ bí mật chứ? Trừ phi... thông đạo này cũng không hẳn phải chết như người nói, chúng ta còn có khả năng mang theo bí mật trở về Cửu Châu.”

Nhan Lạc nghe vậy không khỏi mỉm cười: “Tuỳ người nghĩ thế nào cũng được, muốn tâm sự thì có thể, nhưng đừng hy vọng dựa vào lời nhắn của ta.”

Vương Lục suy nghĩ một chút: “Được, ta không nói gì người, chỉ là tâm sự bình thường.”

Nhan Lạc lập tức đứng lại: “Được, trò chuyện cái gì?”

Vương Lục đưa tay chỉ chỉ trước ngực của nàng: “Bắt đầu từ ba vòng của ngươi trước đi.”

Kết quả còn chưa dứt lời, thanh âm của Vương Vũ đã từ phía sau truyền đến: “Chén Ất Tráo, cái này còn cần phải hỏi sao? Tố chất chuyên nghiệp của ngươi đâu?”

“...” Vương Lục thật lòng cảm thấy oán giận với hành vi ác ý hủy đài này, chỉ là muốn tiếp lời mà thôi, ngươi so đo cái gì?

Còn Nhan Lạc lại buồn cười che ngực: “Nàng nói không sai, sau đó thì sao?”

Vương Lục nói: “Ta muốn nói, mặc dù hơi đơn bạc, nhưng đáng người ngươi cũng không tệ... So với tiểu công chúa của Tiên giới các ngươi thì vẫn mạnh hơn.”

Nhắc tới Hạ Tiểu Hà, thần sắc Nhan Lạc tuy không thay đổi, nhưng hồng ngọc nơi trán lại lóe lên một cái.

Thế là Vương Lục lập tức dọc theo đề tài này đi sâu xuống dưới “Nàng tại Tiên giới hẳn là hi vọng không tệ nhỉ?”

Nhan Lạc khẽ động bờ môi, cũng không trả lời.

“Vấn đề này chắc không liên quan gì đến cơ mật chứ? Không cần dùng tất cả bí mật của Vương tộc để qua loa cho ta nghe, bằng không ta lập tức bỏ dở ý định chung sống hòa bình, toàn lực đột phá thông đạo này cho ngươi xem, tuy rằng có xác suất rất lớn là diệt vong trong thông đạo gia tốc, nhưng mà... Có thể có một phần vạn khả năng, ta có thể thành công trở về Cửu Châu sao? Đừng quên, du lịch giữa thế giới, đó là trò hay của ta.”

Nhan Lạc nghe vậy, viên bảo thạch trên trán lại lóe lên hai cái.

“Được rồi, nếu ngươi đã kiên trì như vậy thì tiểu công chúa ở Tiên giới quả thật rất được người khác ưa thích. Nàng thông minh, cường đại, tính tình ôn hòa, tất cả mọi người đều rất ưa thích nàng.”

Vương Lục cười nói: “Những lời này e rằng không thật sự, nàng đúng là rất thông minh mà ôn hòa, nhưng lại vô cùng nguy hiểm. Bởi vì nàng có thể dùng binh khí nguy trang ôn hòa đem lưỡi đao sắc bén che giấu đi, lần này Tiên giới các ngươi trước sau có mấy người buông xuống Cửu Châu, cũng

chỉ có nàng mang đến uy hiếp mạnh nhất... Nàng thế mà lại xúi giục mãnh tướng hai thành viên trung thành chúng ta, hơn nữa suýt nữa có thể xúi giục càng nhiều người, đây thật sự là thành tích rất giỏi.”

Nhan Lạc trầm mặc một chút rồi nói: “Tiểu công chúa tuy dễ nói chuyện, nhưng chúng ta đích xác đang kính dục cô ấy, đồng thời cũng sợ cô ấy. Cô ấy là huyết mạch đặc ý nhất của Tiên Vương hạ hạ, lần này giáng lâm hạ giới, có cô ấy, thật ra các ngươi đã không có bất cứ cơ hội nào.”

Vương Lục nói: “Ồ? Ngươi tin nàng như vậy? Đáng tiếc nàng đã chết.”

Nhan Lạc rõ ràng run rẩy một cái: “Không thể nào!”

“Cần ta đem bộ dáng chết thảm của nàng ta dùng hình ảnh thuật ném lại cho ngươi xem sao? Nói thật, ta không muốn làm tuyệt tình như vậy, tiểu công chúa tuy là mỹ nữ, nhưng dáng vẻ thảm chết cũng không được đẹp.”

“Chuyện này không có khả năng...Chỉ bằng đám người hạ giới các ngươi, sao có thể bị tiểu công chúa làm thương được?!”

Vương Lục cười nói: “Vấn đề này rất không trình độ, kỹ xảo có thể sát thương huyết duệ Tiên vương đương nhiên là cơ mật cao cấp nhất Cửu Châu rồi, làm sao có thể đơn giản như vậy liền nói cho ngươi? Nhìn đi, hiện tại chúng ta cuối cùng cũng có đề tài chung cảm thấy hứng thú —— bí mật, ngươi có bí mật ta muốn, ta cũng có cái muốn bí mật ngươi muốn, cho nên, không bằng chúng ta càng thêm công bằng một chút đi?”

Nhan Lạc Huyền im lặng thật lâu, gật đầu một cái.

Vương Lục nói: “Ta hỏi trước một vấn đề. Thông đạo này mở ra, đối với Tiên giới mà nói hẳn là tương đối gian nan. Nhưng ngươi lại không chút do dự hủy thông đạo. Làm như vậy hẳn là có lý do, tỷ như ngươi suy đoán là ta bị Hạ Tiểu Hà thiết kế đưa tới, tất cả đều là kế hoạch của nàng? Đồng thời Tiên giới còn có thủ đoạn mở ra thông đạo thứ hai?”

Nhan Lạc nói: “Đúng vậy, ta đúng là nghĩ tiểu công chúa đưa ngươi vào đây, hơn nữa Tiên giới cũng hoàn toàn có năng lực mở ra thông đạo thứ hai. Nhưng thông đạo hai giới như vậy

một lần chỉ có thể mở ra một thông đạo, hơn nữa trả giá xa xỉ. Vấn đề của ta là, người rút cuộc là ai?”

Vương Lục cười nói: “Xem ra Hạ Tiểu Hà không nói chuyện với người. Cũng tốt, ta nói thẳng ra, ta là người bản địa Cửu Châu không hơn không kém. Đương nhiên, có chút bất đồng với hạng người tầm thường kia. Ta là ra bên ngoài gặp qua tràng diện lớn này.”

Nhan Lạc như có điều suy nghĩ gật đầu.

“Tiếp theo vẫn là đến phiên ta hỏi: Nói với ta về Tiên vương Hạ Vũ đi.”

“Tiên vương bệ hạ là người mà chúng ta sùng bái nhất.” Nhan Lạc khô khan trả lời: “Ý chỉ của hắn chính là sứ mệnh cao nhất của chúng ta.”

Vương Lục nở nụ cười: “Được rồi, ta đại khái hiểu rồi... hắn là vương giả không thể nghi ngờ ở Tiên giới, nhưng xem ra danh tiếng cũng không được tốt lắm, nghe nói là bạo quân diệt sạch nhân tính? Nếu là như vậy, có nên nghĩ đến việc nương tựa vào chúng ta, lật đổ sự thống trị tàn bạo của Tiên vương hay không?”

Nhan Lạc lập tức lạnh đi: “Nếu người nói tiếp, ta nghĩ không cần thiết phải chung sống hòa bình nữa.”

“Hiểu, có thể khiến ta nói nhiều như vậy, thái độ của người kỳ thật cũng rất rõ ràng. Chúng ta đối đề tài, liên quan tới phá hư...”

Kế tiếp, Vương Lục và Nhan Lạc hỏi đáp một đáp, tán gẫu đã hơn nửa ngày, trong lúc đó đề tài đã không đơn thuần chỉ giới hạn trên cơ mật Tiên giới, ngẫu nhiên Vương Lục cũng sẽ tâm sự phong tình Cửu Châu, thăm dò phản ứng của đối phương một chút. Có đôi lúc Nhan Lạc sẽ không rảnh rỗi để ý tới, có đôi khi cũng làm ra bộ dáng hứng thú. Đương nhiên, càng nhiều thời điểm nàng cũng đang cố gắng tìm hiểu bí mật Cửu Châu đại lục, Vương Lục nhất thành thật đáp.

Về phần Vương Vũ, từ lúc hai người hỏi đáp được một nửa đã nhàm chán chạy đi ngủ. Lúc tỉnh dậy, chỉ thấy hai người vẫn còn chuyện trò vui vẻ.

“... Hai người các người sẽ không thật sự muốn có một đoạn tình hữu nghị chứ?”

Nghe được oán giận của Vương Vũ, rốt cuộc Vương Lục cũng ngừng hỏi, sửa sang lại suy nghĩ một chút, sau đó nói: “Thật cao hứng người nguyện ý tiêu tốn thời gian dài như vậy nói chuyện phiếm với ta.”

Nhan Lạc mỉm cười.

“Như vậy tiếp theo, chúng ta nên chuẩn bị rời đi.”

Nụ cười của Nhan Lạc nhanh chóng biến mất.

Vương Lục quay đầu lại: “Lúc nói chuyện phiếm chưa nói sao? Thông đạo này không vây được ta, ta nghĩ đi lúc nào cũng có thể đi, cho nên rất cảm ơn người nói cho ta biết nhiều chuyện. Đương nhiên ta cũng đã báo đáp người rất nhiều chuyện, chỉ xem người có bản lĩnh mang theo bí mật kia trở về Tiên Giới hay không thôi... Thuận tiện người không biết, cũng để cho ta xác nhận một chuyện rất quan trọng.”

Nhan Lạc nặng nề nhìn Vương Lục.

“Hạ Vũ thật sự là không còn sống lâu nữa rồi.” Vương Lục nói: “Rõ ràng là hắn đoạt xá được nữ nhi Hạ Tiểu Hà của mình nhưng lại hoàn toàn không biết gì về chuyện Hạ Tiểu Hà ở Cửu Châu. Chẳng lẽ hắn không nói cho người biết trong tay ta có cánh cửa vạn giới sao?”

“Vạn Giới chi môn!?” Nhan Lạc hơi biến sắc, thân là tiên nhân, đương nhiên nàng biết cánh cửa vạn giới mang ý nghĩa gì, cho dù chỉ là tàn phiến, chỉ cần thoáng lợi dụng uy lực trong đó, liền không khó từ trong vô tận hư không trở về Cửu Châu đại lục. Nếu trước đó nàng biết trong tay Vương Lục có cánh cửa vạn giới, đương nhiên sẽ không ngây ngốc tự chặt đứt thông đạo.

“Cho nên chuyện Hạ Tiểu Hà bị đoạt xá... Có lẽ là thật, nhưng hạn chế đoạt xá của Tiên vương cũng rất rõ ràng, ngoại trừ khoảnh khắc cuối cùng, ý thức của Tiên vương vẫn không hề thức tỉnh., Cho nên ngay cả ta có cánh cửa vạn giới hắn cũng không biết, bằng không hắn không có lý do gì không nói cho người biết. Mà loại hiện tượng này, chỉ sợ là vì nguyên thần của hắn đã mục nát rồi? Chúng ta thường nói một người thọ

gần hết, ngoại trừ thân thể mục nát ra... , Chính là nguyên thần hoặc là nói linh hồn mục nát. Tiên Vương đoạt lấy huyết mạch nhà mình để kéo dài tuổi thọ thân thể, lại không muốn ý thức của hậu nhân đến mức nhạt nhòa hóa thân, chỉ có thể dùng loại phương thức ngủ đông này để kéo dài thời gian tồn tại của bản thân, kéo dài hơi tàn này thật sự là khó coi.”

Vương Lục nói đến đây, không đề ý viên đá quý màu hồng trên trán Nhan Lạc đã bắt đầu lập lòe hào quang nguy hiểm, tiếp tục tự nói: “Một Tiên Vương già rồi, một đối thủ nguy hiểm sớm chiều ở Tiên giới, diện mạo yếu như vậy, tin tưởng sĩ khí của đại lục Cửu Châu hẳn là sẽ tăng vọt chưa từng có. Cảm tạ sự phối hợp của người giúp ta xác nhận tin tức tốt này, như vậy, cáo từ.”

Nói xong, Vương Lục mở tay phải ra, ánh sáng nơi lòng bàn tay chậm rãi bắt đầu vãn vẹo...

Sau một khắc, thân hình Nhan Lạc bỗng nhiên trở nên mờ ảo bất định, một đạo khí tức tang thương lâu đời chỉ một thoáng bao phủ toàn bộ thông đạo.

Tay phải Vương Lục đột nhiên nắm lại, lỗ đen còn chưa thành hình kia lập tức mất đi, nhưng mà một cây thiết thương hai trượng lại bị gã nắm trong tay, miệng thương đã hội tụ lên năng lượng cường đại làm cho người kinh tâm động phách, phảng phất một vàng mặt trời mới chiếu rọi sinh quang.

Cùng lúc đó, nữ tử áo trắng vừa rồi còn lười biếng không chịu nổi đã đứng ở trước phải Vương Lục, một thanh kiếm trúc xanh biếc chỉ chéo xuống dưới, thấp sáng một đạo bảo thuẫn màu vàng chống đỡ trước người Vương Lục.

Sự biến hóa đột ngột của Nhan Lạc lúc này có vẻ hơi bị động, trên mặt nàng hiện lên vẻ không thể tưởng tượng nổi, nhưng động tác trên tay vẫn chưa dừng lại.

Một thanh cổ kiếm dày nặng lơ lửng trước mặt nàng, một mặt thân kiếm khắc tinh thần nhật nguyệt, một mặt khắc Sơn Xuyên Thảo Mộc, chính là chí bảo Hiên Viên Kiếm Tiên Giới.

“Hạ Vũ, đã chờ ngươi rất lâu rồi!”

...i640

cập nhật nhanh nhất, không có đạ đạ sử dụng.

Theo một đạo quang mang rùng rục lóng lánh, trong thông đạo hai giới đại chiến mở màn, thần khí độc sách.

Vương Lục Chủ Công, sau khi co rút lại một cây thiết pháo trong tay, công kích mãnh liệt tuôn ra như đạn điện bình thường, năng lượng cực kỳ mạnh mẽ chiếm cứ mặt trời trong thiên địa, và phản ứng huyền diệu của Không Gian Sinh Không Gian, tiêu diệt tất cả những gì đã trải qua trên đường đi.

Nhưng đạo hủy diệt này có thể chiếu rọi lên một thanh trọng kiếm, lại bị nhật nguyệt tinh thần khắc trên thân kiếm thôn phệ, như đá chìm đáy biển. Vô cùng vô tận lực phá hoại tiêu diệt tiêu trừ, không cách nào sinh ra hiệu quả thực tế.

Mặt khác, trọng kiếm từ vô cùng xa xôi xuất ra hình chiếu cũng thủy chung không cách nào chân chính đặt chân ở giới này, nhật nguyệt tinh thần trên thân kiếm dưới sự oanh kích của điện tử điện tử không ngừng ngưng tụ ly hợp, tinh đồ không thể cố định. Mà một ngọn núi cỏ cây sông khác lại hiện ra long trời lở đất mãnh liệt, kim quang của cỏ kiếm lộ ra lúc sáng lúc tối, phiêu hốt bất định.

Nhan chuỗi nhú mây, lập đi lập lại mấy lần, ý định từ chỗ xa xôi nhất đưa tới nhiều hình chiếu hơn, nhưng mà bị Dương Càn Điện pháo liên tục quấy nhiễu, thủy chung không thể cố định Hiên Viên Kiếm lại. Sau một lát, nàng có chút bất ngờ quyết đoán xua tan hình chiếu của Hiên Viên Kiếm, thay vào đó là một đạo Hồ Phù.

Trong nháy mắt đạo hồ phù kia hiện thân, pháo điện tử của Vương Lục liền ngừng lại, thiết thương hai trượng lóng lánh nhiệt độ đỏ đậm sáng bóng, sau đó bị y lật tay chấp lại phía sau, cả người như mũi tên rời cung lao thẳng tới.

Đạo Hồ Phù kia là cạm bẫy của đối phương, là một trong số các đạo cụ mà Nhan Lạc nắm giữ quân đoàn Phó Binh, kích hoạt Hồ Phù có thể triệu hồi ra phó binh tương ứng... Mà Hồ Phù này tương ứng là tự bạo binh.

Một khi bị Dương Điện Tử tập trung, những tín ngưỡng Tiên Vương này tin tưởng hẳn sẽ ban cho đám phó binh cuồng nhiệt vô thượng cho mọi người sau luân hồi, lập tức sẽ biến thành một trong những hung khí nguy hiểm nhất thế gian., Bọn họ sẽ hô to Tiên vương mạnh mẽ sau đó làm nổ tung bản thân, uy lực của vụ nổ đủ để cho Tiên nhân bị thương. Mà một đám tự bạo tập trung phóng thích, đủ để trong nháy mắt hủy diệt thông đạo Lương Giới, ba người còn lại trong thông đạo cũng chỉ có một con đường chết. Đương nhiên, Tiên vương Hạ Vũ tồn tại chỉ là một con cờ có tên là Nhan Lạc, còn hai người kia lại sẽ thua sạch.

Nhan Lạc ứng biến rất nhanh cũng rất chính xác, nhưng Vương Lục lại đoán trước được ứng biến của nàng, vì vậy lại chiếm tiên cơ. Trong nháy mắt thừa hở phù xuất hiện, kéo gần khoảng cách giữa mình và đối phương.

Viên đá quý màu hồng ở giữa trán Nhan Lạc cùng với hai con mắt trong suốt như hai viên bảo thạch đồng thời phản chiếu ra thân ảnh Vương Lục đang nhanh chóng tới gần, sau đó rất nhanh liền phủ lên một tầng sương mù.

Khoảng cách càng gần thì càng có lợi đối với Vương Lục. Gã là kiếm tu, am hiểu nhất chính là tác chiến cận thân, cho dù hiện tại toàn bộ sức mạnh của gã đều đến từ Cự Thần binh thì cũng không ảnh hưởng gì đến bản chất của gã.

Nhan Lạc lại không phải loại vừa rồi, nàng càng am hiểu trốn trong yểm hộ của đại quân, sai khiến thủ hạ đi thực hiện ý đồ của mình.

Dù lúc này chiếm cứ thân thể Nhan Lạc là một ý thức vĩ đại khác, nhưng giờ khắc này, tài nguyên mà Tiên Vương Hạ Vũ có khả năng lợi dụng cũng chỉ có bộ phận Nhan Lạc có. Nhan Lạc không am hiểu tác chiến cận thân, tất cả nguyên thần công pháp trên người nàng đều không thích hợp cận chiến, cho dù thức tỉnh ý thức của Tiên Vương cũng khó mà thay đổi hết thảy.

Vì vậy chỉ trong nháy mắt, Hạ Vũ đã rơi vào thế hạ phong!

Đương nhiên không phải bởi vì Tiên vương Hạ Vũ hư có tên thật, thực lực không đủ, thật sự là vì Vương Lục và Hạ Vũ đã lâu, cố tình tính không.

Từ lúc tiến vào thông đạo Lương Giới, Vương Lục cũng đã biết hẳn và Hạ Vũ chắc chắn có một trận chiến. Đối với phần lớn tiên nhân Tiên giới mà nói, đoạt xá của Tiên Vương Hạ Vũ là tuyệt mật không thể nào biết. Nhưng Vương Lục trước khi tới đây cũng đã đoán được Nhan Lạc rất có thể cũng bị đoạt xá, bởi vì vị phó binh quân đoàn trưởng này là thủ hạ Tiêu Dao Tiên Tôn không có tiếng tăm gì, cũng có được huyết mạch Tiên Vương.

Bí mật này là vào thời khắc cuối cùng của sinh mệnh, Phá Hư Tiên Tôn đã cưỡng ép đột phá hạn chế của Tiên giới để lộ cho Vương Lục biết, với tư cách là sự báo đáp nhẹ nhàng sung sướng. Mà sau khi Vương Lục biết được bí mật này, lập tức bắt đầu thiết kế nhằm vào Hạ Vũ.

Mà hai bước đầu của ván cờ này, Vương Lục chấp hành đến hoàn mỹ không tỳ vết. Trước tiên dùng điện tử Dương Càn cưỡng ép quấy nhiễu hình chiếu của Hiên Viên Kiếm, làm cho vũ khí mạnh mẽ nhất của Tiên Vương không cách nào sử dụng. Sau đó gã nghĩ biện pháp kéo khoảng cách kéo hẳn vào trong chiến trường, đẩy Vương Lục vào lĩnh vực mà mình am hiểu nhất.

Đợi hai người kéo gần nhau, lại bắt đầu chấp hành bước thứ ba.

“Tuyệt đối là lĩnh vực!”

“Vô Tướng kiếm vậy!”

Hai thầy trò cùng lúc xuất ra công pháp phòng ngự mạnh mẽ nhất của bản thân, một tấm thuẫn màu vàng được lắp ráp nhiều bên cạnh, một đạo Vô Tướng kiếm tròn trịa đồng thời chống đỡ, một trước một sau vừa vặn kẹp Hạ Vũ vào trong.

Bộ dạng Vương Lục hợp nhiều biên giới ở phía sau Hạ Vũ, múa thành Vô Tướng kiếm thì đứng trước người Hạ Vũ. Sau đó Vương Vũ sải bước về phía trước, Vương Lục Mãnh bộ lui bước về phía sau. Hai đạo thuẫn phòng ngự chí cường theo chủ nhân mà chuyển động, một trước một sau mạnh mẽ đè ép tới.

Hạ Vũ lập tức nâng hai tay lên, đỡ được áp lực từ phía sau. Đối tượng hẳn đoạt xá mặc dù thực lực bình thường, nhưng

bản thân Hạ Vũ lại là vua của Tiên giới, vận dụng lực lượng cao minh hơn xa Nhan Lạc. Lấy sức một chọi hai cũng không hề rơi xuống hạ phong chút nào.

Nhưng bước thứ ba của Vương Lục vừa mới bắt đầu.

“Chuyên!”

Ra lệnh một tiếng, lĩnh vực và Vô Tướng kiếm lập tức chuyển động điên cuồng, như cối xay nghiền ép hai tay Hạ Vũ.

Hai tay Hạ Vũ trong một lần hô hấp đã bị nghiền đến tan thành mây khói, mà kế tiếp chính là cánh tay nhỏ, cánh tay lớn... một đường kéo dài đến chỗ yếu hại trên ngực và bụng.

Mà Hạ Vũ đối với chuyện này hoàn toàn không thể làm gì, Vô Tướng Kiếm bao vây và lĩnh vực tuyệt đối đều là phòng ngự hình thức toàn năng, bất cứ loại hình tiên thuật nào cũng có thể tạo ra hiệu quả ngăn cản. Hạ Vũ khó trong thời gian ngắn có thể công phá hai đạo hộ thuẫn này, cũng rất khó lợi dụng thuật xuyên thẳng qua hộ thuẫn, chỉ có thể bị kẹp ở giữa, trơ mắt nhìn mình bị cái cối xay lớn này từng bước một ép vào tử địa.

“Nhanh hơn chút nữa.”

Vương Lục hơi nhíu mày, dường như lúc này ưu thế thật lớn này vẫn không thể làm gã thỏa mãn.

“Ý thức của Tiên vương cũng không hoàn toàn thức tỉnh, bây giờ hắn vẫn còn đang ngủ mơ màng, một khi bị hắn thật sự thức tỉnh...”

Vương Vũ ở phía trước nhếch miệng: “Người ở phía sau hiệu lệnh ngược lại dễ dàng, có nghĩ đến chỗ khó xử của người chấp hành ta không?”

“Hai ngàn vạn linh thạch.”

“Con mẹ nó người còn không nói sớm! Chờ xem ta tặng ba lần cho người xem!” Vương Vũ cười một tràng dài, nhưng tiếng cười im bật, toàn thân cứng đờ. Quang mang vây quanh Vô Tướng kiếm càng lập loè không thôi.

Nếu lúc này dùng mắt tiên nhìn qua, có thể thấy rõ trong cơ thể Vương Vũ có mấy trăm viên kim đan nhảy loạn, có dấu hiệu dần dần mất khống chế... Dù sao bản thí nghiệm Vô

Tướng Công cũng thiếu đi mấy phần ổn định, bị mấy lần cưỡng ép thôi động, cuối cùng đã đến cực hạn.

Nhưng vào lúc này, bảo thạch ở giữa trán Hạ Vũ âm âm tách ra, một lực lượng vô hình vô sắc mạnh mẽ không thể nghi ngờ xuất hiện.

Xung quanh Vô Tướng kiếm của Vương Vũ trong tích tắc đã bị xuyên thủng, cả người chỉ một thoáng đã lảo đảo trăm ngàn lảo đảo ngược về phía sau. Vương Lục lập tức thu hồi lĩnh vực tuyệt đối, tay trái nâng Vương Vũ lên, tay phải không ngừng bắn ra đạn điện tử về hướng Hạ Vũ để phân tán sự chú ý của nàng.

Nhưng Hạ Vũ phản ứng lại rất vi diệu, hấn không thừa cơ làm Vương Vũ trọng thương, cũng không có Điện Tử Võ né tránh Vương Lục, mà chỉ là khống chế nhục thân của Nhan Lạc nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Vương Lục.

Đoạn đường này cũng không dài, nhưng Hạ Vũ vì đến trước mặt Vương Lục mà đã bỏ ra cái giá rất lớn... Hơn nửa người Nhan Lạc đã bị pháo điện tử thiêu rụi, phần eo bị xuyên thủng lộ ra hai đoạn sống lưng đứt gãy. Mà bảo thạch nơi trán vỡ vụn cũng làm cho sinh cơ của nàng nhanh chóng biến mất.

Hiển nhiên, Hạ Vũ đã phải liều mạng. Vì vậy Vương Lục cũng hạ quyết tâm, chuyên chú vào một hiệp phòng thủ cuối cùng... Chỉ cần giữ vững được một lần này, trận chiến này chính là thắng lợi.

Nhưng mà, công kích trong dự liệu cũng không tới. Vào thời khắc cuối cùng, Hạ Vũ nhẹ nhàng duỗi ra một cánh tay còn sót lại, đi tới bên hông Vương Lục, cưỡng ép lấy ra một vật từ túi trữ vật đeo trên thắt lưng gã.

Một lỗ đen cỡ nhỏ vòng tròn.

Một lát sau, Hạ Vũ dùng sức khép tay phải lại, lỗ đen cũng theo đó mà biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

...

“Vật quy nguyên chủ.” Hạ Vũ khẽ cười, sau đó vô lực ngã ngòai xuống đất.

Vương Lục thì sắc mặt lạnh lẽo, không nói một lời.

Vào thời khắc cuối cùng, mục tiêu của Hạ Vũ cũng không phải tính mạng của Vương Lục mà là cánh cửa vạn giới trong tay hắn. Bởi vì chỉ cần không có cánh cửa vạn giới, thông đạo đoạn tuyệt hai giới này chính là tuyệt cảnh tử địa. Vương Lục đương nhiên cũng biết điểm này, cho nên đã cất giấu Vạn Giới chi môn rất tốt., Túi trữ vật là đóng kín, Vạn Giới chi môn càng là dấu ấn của bản thân hắn, dù thế nào cũng không thể nghĩ tới, Hạ Vũ chỉ cần dùng đầu ngón tay là có thể đột phá nhiều tầng phòng ngự như vậy, móc mảnh vỡ của chí bảo Tiên Thiên này ra!

Có lẽ chính bởi vì câu nói kia của hắn: Vật quy nguyên chủ. Thân là nguyên chủ nhân của chí bảo Tiên Thiên, Hạ Vũ đối với năng lực khống chế bảo vật xa xa ngoài mong muốn.

Mà sau khi hoàn thành một đòn cuối cùng, Hạ Vũ không chống cự nữa, trên thực tế hắn cũng không có năng lực chống cự. Thân thể Nhan Lạc bị phá hủy hoàn toàn, hoàn toàn mất đi giá trị lợi dụng.

Vương Lục vừa cho Vương Vũ nuốt một viên linh dược để ổn định vết thương, vừa từ trên cao nhìn xuống Hạ Vũ.

Thật lâu sau, Vương Lục thở dài một tiếng: “Thần thông của Tiên Vương khiến người ta mở rộng tầm mắt, cho dù vừa mới thức tỉnh không hết toàn thể cũng phải dốc hết toàn lực. Trước đó ta tính toán mấy vạn khả năng, kết quả vẫn bị Hầu Tử người trộm đào thành công. Nói đến, thứ đó bị người lấy về Tiên giới rồi sao?”

Hạ Vũ hoàn toàn không nói lời nào, chỉ nhắm mắt chờ chết. Có lẽ đối với vị Tiên vương này mà nói, nói nhiều một câu cũng là sỉ nhục.

Vương Lục cũng không để ý, quay đầu nhìn thương thế của Vương Vũ đã ổn định lại, liền đặt nạng vào một bên thông đạo, sau đó chăm chú nhìn Hạ Vũ, hỏi một vấn đề.

“Người thật sự cho rằng ta sẽ trả vật kia nguyên phong bất động địa cho người sao?”

Vương Lục cười cười: “Mượn lâu như vậy, đương nhiên phải biểu diễn tâm ý mới có. Ta ở trên đó gửi một chút quà nhỏ, hy vọng người có thể thích.”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy hai mắt Hạ Vũ đột nhiên mở ra, nhưng từ trong đó lại chảy ra máu đỏ thẫm. Sau một khắc, đầu nàng mềm nhũn, ngã xuống đất, không một tiếng động.

“... Hừ hừ, xem ra tàn phiến của Tiên Thiên chí bảo đúng là đã bị chết.”

Vương Lục nói xong, nụ cười trên mặt cũng dần dần thu liễm lại.

“Tiếp theo, làm sao đi ra ngoài đây?”

...

Nhiệm môn đề cử:,,,,,,,,,,,,,

Cử Châu đại lục, Trung Châu, bên ngoài Thông Thiên Thánh Đường, một hồi suýt chết? Nguy cơ quyết liệt thành hai thế lực lớn rốt cục bị đồ sát đẫm máu.

Trong Vạn Tiên minh, nhóm khách đầu cơ hội hội tụ, kết quả gần như bị quét sạch. Mà sau khi Cử Vĩ Thiên Hồ tàn sát phần lớn người, rốt cuộc Hà Đồ Chân Quân khoan thai đi tới, ra mặt duy trì đại cục. Mà công việc của hắn chỉ có mấy người: đối với đủ loại đãi ngộ bất công của Địa Tiên lúc trước tỏ vẻ xin lỗi chân thành., Sau đó tuyên bố nội bộ sẽ tiến hành chinh đốn toàn diện. Thú vị là Hà Đồ Chân Quân đã đưa ra phương án chinh đốn vô cùng thấu triệt, mặt trên còn có ký tên của mấy vị Chương môn các đại phái còn lại, có thể thấy được đó là một kích lôi đình đã dự tính từ lâu, muốn diệt cỏ tận gốc một số thế lực.

Quả thực mức hao tổn tương đương, nhưng tích hại do Vạn Tiên minh sinh ra trong mười lăm năm qua đã bị quét sạch chỉ trong một đêm, liên hệ giữa Vạn Tiên minh và thượng cổ địa tiên lại trở nên chặt chẽ chặt chẽ, sức mạnh thống trị của ngũ đại môn phái cũng được củng cố thêm một bước. So với cục diện ám lưu tụ quyền ở trung ương lúc trước, thật sự là có lợi hơn nhiều, không thể nghi ngờ là một lần dẹp loạn.

Mà Cử Vĩ Thiên Hồ làm mồi lửa, thì sáng suốt vô cùng, lựa chọn cách làm xong việc lui thân, lập tức rời khỏi Thông Thiên Thánh Đường, chuẩn bị tiêu diêu tự tại, nhưng chưa đi được bao xa đã rơi vào khốn cảnh mới.

“Ta nói cho mấy người các ngươi biết... Nhiệm vụ đã hoàn thành, thì đừng luôn đi theo phía sau ta được không, ta không phải là mẹ của các ngươi a...”

Mặt hồ nữ tràn đầy bất đắc dĩ thử khu trục một đám tùy tùng phía sau.

“Mỗi người các ngươi đều có gia đình đúng không? Tỷ như ngươi, đường đường là thủ tịch Thịnh Kinh, không thừa ân

dưới gối Hà Đồ, quần quít lấy ta làm gì?”

Quỳnh Hoa được Hồ Nữ chỉ đích danh cười cười, nói ra:
“Người cầm lệnh bài Vương Lục điều chúng ta lại đây, chúng ta không đi theo người thì còn đi theo ai nữa?”

Hồ nữ cả giận nói: “Vậy bây giờ ta ra lệnh cho các người giải tán ngay tại chỗ, ai về nhà nấy đi! Ta chỉ là hồ ly mà cũng phải sinh hoạt riêng nha! Ta đã độc thân mấy ngàn năm rồi, các người không thể cho ta một cơ hội thoát đoàn sao!”

Quỳnh Hoa nói ra: “Thời hạn Vương Lục trao quyền cho người đã qua rồi, hiện tại người đã không có quyền hạ lệnh với chúng ta.”

“... Ta quả thực cũng không biết nên nói cái gì, các người cố ý chơi ta phải không? Bởi vì ta là Cửu Vĩ Thiên Hồ cho nên cố ý đùa giỡn ta đúng không?!”

Quỳnh Hoa giải thích: “Chúng ta là bánh lái của thí nghiệm cơ, không chế một mũi lực lượng quan trọng nhất của đại lục Cửu Châu. Vì an toàn, phục tùng mệnh lệnh đã là điều kiện để khắc phục nguyên nhân, cho nên cho dù chúng ta muốn kháng lệnh cũng không làm được. Người hạ lệnh bảo chúng ta đi theo, chúng ta chỉ có thể đi mãi cho đến khi có mệnh lệnh mới.”

“Ngoài Vương Lục còn có ai có thể hạ lệnh cho các người?”

“Không có, cũng không cho phép có âm thanh thứ hai... Trong sự sử dụng của thử nghiệm, Vương Lục chỉ tin tưởng chính mình, ngay cả Đế Lưu Tôn cũng không được.”

Cửu Vĩ Thiên Hồ nghe xong không khỏi vò đầu bứt tai: “Tên kia nhìn qua khôn khéo đấy, sao phạm phải sai lầm cấp thấp thế này, ngay cả bổ sung một chút cũng không được bố trí, hấn ngã xuống thì ai tiếp nhận đây?”

Quỳnh Hoa nghiêm mặt nói: “Nếu như Vương Lục ngã xuống, thì cũng không cần lo lắng vấn đề gì tiếp nhận nữa. Hiện tại bất cứ người nào ở Cửu Châu cũng có thể thay thế, duy chỉ có hấn là không được.”

“Người đánh giá kẻ thù của mình cao như vậy sao?”

Quỳnh Hoa nói ra: “Ta sẽ không tự nhận là kẻ thù chung của Vương Lục, vậy đối với ta và Thịnh Kinh Tiên Môn cũng không phải là chuyện tốt.”

Hồ nữ bữu môi: “Hừ, chán thật.”

Nói xong, nàng cũng không để ý tới bánh lái ngoan cổ này nữa, tự mình tản bộ quanh Thông Thiên Thánh Đường.

Về cơ hội thí nghiệm đám tùy ý này, thật ra Hồ Nữ cũng không bài xích những thí nghiệm này. Quả thực những thí nghiệm cơ này đi theo nàng sẽ có nhiều bất tiện, nhưng sao lại không phải là loại bảo hộ chứ? Là đã từng suýt nữa làm Linh Kiếm phá diệt môn, hôm nay lại làm trọng thương Đọa Tiên, nếu như không có những thí nghiệm cơ này bảo vệ, nàng ở trên Cửu Châu đại lục sẽ rất kinh tâm động phách đó.

Đi đến một nửa, Hồ nữ bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề.

Quỳnh Hoa nói, bất kỳ người nào ở đại lục Cửu Châu đều có thể thay thế, duy chỉ có Vương Lục là không thể. Nhưng hiện tại Vương Lục... giống như đã bị trục xuất vào trong vô tận hư không, sẽ không thể trở về nữa đúng không?

Nghĩ đến đây, Hồ nữ lập tức đau đầu, tuy nàng bắt đắc dĩ mới phản bội Tiên giới, nhảy đến Cửu Châu, nhưng phản bội chính là phản bội, Tiên Giới mới không giáng khoan hậu nhân từ gì với một phó binh. Hiện tại nàng đã không còn lựa chọn nào khác, một khi Cửu Châu đại lục này chìm thuyền này, nàng là chết chắc không thể nghi ngờ.

“Đợi ta suy nghĩ xem có biện pháp nào có thể dẫn tên kia về Cửu Châu không?”

Cùng lúc đó, trong Thông Thiên Thánh Đường, Ngũ Tuyệt Chương môn đã tề tụ một chỗ, cộng thêm đại biểu cho bên phía Địa Tiên, cùng triển khai một hội nghị khẩn cấp. Mà mặc dù bọn họ vừa mới quét sạch tai hại tích lũy của Cửu Châu Đại Lục, nhưng những người tham dự đều mang vẻ mặt u sầu, bên trong Thánh Đường cũng tràn đầy áp lực.

Vấn đề Cửu Vĩ Thiên Hồ có thể nghĩ ra, đương nhiên bọn họ cũng có thể nghĩ đến. Vương Lục thất thủ trong thông đạo hai giới, đây thật sự là đả kích trí mạng đối với đại lục Cửu Châu.

B nghị nghị nghị khẩn cấp này, một nửa là thương lượng phương thức quản lý của Vạn Tiên minh sau này, phần nhiều là thương thảo đối sách của Vương Lục.

Nhưng mà, làm sao có thể có đối sách tốt? Vương Lục không có ở đây, bất luận kẻ nào cũng không có khả năng chống lại. Trận chiến này vốn là hi vọng xa vời rồi lại càng rơi xuống vực sâu, huyết hải trào dâng giống như ngay trước mắt.

Vì vậy, mặc dù bên trong Thông Thiên Thánh Đường, vết tích của trận đại chiến kia đã được tiên pháp thanh tẩy, nhưng vẫn nồng nặc mùi máu tanh ở quanh quần tại chớp mũi.

Trong trầm mặc, Hà Đồ Chân Quân mở miệng đầu tiên: “Phong ngâm đạo hữu, thương thế như thế nào?”

Phong Ngâm chân nhân hơi nghiêng người: “Đã không có gì đáng ngại, làm phiền đi.”

“Thật sự không có trở ngại gì sao? Ta thấy tinh thần của người bây giờ uể oải không phấn chấn, giống như thương thế trên nguyên thần vẫn chưa khỏi a... Lúc này không cần cậy mạnh, có vấn đề gì cứ nói, chúng ta cùng nhau giải quyết.” Chương môn Côn Luân chương môn từng ngày nói ra: “Chiến lược Thiên Kiếm đường của Linh Kiếm phái các người là một trong những bộ phận trọng yếu trong kế hoạch, mọi cử động của người đều quan hệ trọng đại, không thể tùy tiện làm bậy.”

Phong Ngâm nhẹ giọng nói: “Làm phiền phí tâm.”

Ngày hôm sau còn muốn nói tiếp nhưng lại bị Thiên Luân Chân Quân cười cắt ngang: ” trực ngày chương môn không cần phải nói, ta thấy Phong Ngâm chương môn chỉ bị vây khốn vì tình, qua một thời gian ngắn sẽ điều tới, không cần cưỡng cầu hiện tại.”

Trục Nhật Chân Quân nhìn ánh mắt hồ nghi, dùng ánh mắt không rành thế sự, thương lượng thấp kém, chương môn của Vạn Pháp Tiên môn cũng biết vây khốn tình thế ra sao? Tính toán hồng trần của lão chẳng phải chỉ có tác dụng với phạm nhân sao?

Mà sau một khắc, Thiên Luân Chân Quân lại nói với Phong Ngâm: “Phong Ngâm chương môn, người cũng không nhìn thấu. Chỉ là một dưỡng nữ, hay là hóa thân Cửu Vĩ Thiên Hồ

mà đến, cần gì phải tưởng thật như vậy chứ? Ta thấy người không bằng mau chóng tìm một đạo lữ sinh ra con nối dõi của mình, đến lúc đó tình cảm tự nhiên sẽ dòi đến đây, cũng sẽ không vì Phong Linh biến mất mà làm tổn thương.”

Phong Ngân cắn răng nói: “Đa tạ đã nhớ.”

“Không khách khí, nói đến ta vừa vặn quen biết không ít nữ tu sĩ, điều kiện cũng không tệ, cần ta làm cầu dặt bạn một phen không? Có thể miễn phí tặng cho hôn nhân bói toán —— ta biết đạo hữu tinh thông tinh thần đại diện thuật, nhưng loại thôi diễn này tại thời điểm liên quan đến mình thường thường thất thật, không bằng tin ta ” Toán Nhân Duyên”.”

“ ... ”

“Nếu là đạo hữu không đành lòng để đồng tử công kích nhiều năm, hoặc bởi vì không có kinh nghiệm thực tế đối với việc này không có lòng tin. Vạn Pháp Tiên Môn ta cũng có phương pháp giải quyết độc đáo, có thể do tư nhân hóa định chế, ta đảm bảo người thỏa mãn.”

Phong ngâm thật sự thật sự hồi lâu không nói được một câu, trong lòng bị chặn lại từng đợt buồn bực.

“Được rồi, lời vô nghĩa dừng ở đây.” Một câu của Hà Đồ Chân Quân cuối cùng cũng kéo chủ đề về.

“Vương Lục thất thủ tại thông đạo lưỡng giới, trước mắt xem ra có ba chuyện muốn làm. Thứ nhất là dự phòng Đọa Tiên nhân cơ hội này mở ra thông đạo thứ hai, vì thế ta đã nhờ cậy Đế Lưu Tôn đứng đầu Địa Tiên ở phụ cận Thiên Chi Ngân trấn thủ., Cùng các nàng chia sẻ quyền hạn sử dụng Cửu Châu Đồ cho nhau, khiến cho nàng cùng thủ hạ có thể trong thời gian một chén trà nhỏ xuất hiện tại bất kỳ góc ngách của đại lục Cửu Châu, đủ khả năng cấp. Thứ hai là nghĩ biện pháp tiếp dẫn Vương Lục trở về., Trước mắt, ta đã rút ra đoàn đội am hiểu nhất là đạo thời không của Tiên môn tiến về Thương Khê châu tiến hành khảo sát, hy vọng có thể mau chóng có kết quả. Thứ ba, chúng ta cũng phải chuẩn bị tốt cho trường hợp xấu nhất, một ít quy trình cần nhanh chóng điều chỉnh.”

Hà Đồ Chân Quân không hồ là người đứng đầu Vạn Tiên minh nhiều năm, ba điểm vừa vặn trúng chỗ yếu hại, hai điểm trước

đều không dị nghị, chỉ bổ sung chi tiết. Nhưng điểm thứ ba lại khiến người ta khó xử.

Chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, không có Vương Lục tiếp tục đấu tranh với Đọa Tiên. Nhưng như Quỳnh Hoa đã nói, ý nghĩa của Vương Lục căn bản không thể thay thế, mười lăm năm qua, rất nhiều kinh doanh của hắn cũng chỉ có bản thân hắn biết, những người khác căn bản không điều động được những tài nguyên kia, tỷ như công xưởng biển đỏ sẽ phải dừng lại tại chỗ...

Trong đó, Linh kiếm phái chịu chấn động lớn nhất. Mười lăm năm trôi qua, Vương Lục không ngừng điều động tài nguyên toàn đại lục quán chú vào Linh kiếm phái., Dùng tiềm năng vô cùng đầy đủ để phát huy các trưởng lão Thiên Kiếm đường — bọn họ mỗi người đều kế thừa qua di sản thế hệ hoàng kim, luận về thiên phú tu hành đều có thể xem như đứng đầu đương thời, nếu tiềm năng khai thác hết, hoàn toàn có thể đóng vai trò trụ cột trung lưu. Nhưng hiện tại Vương Lục đột nhiên biến mất, kế hoạch huấn luyện cũng im bật...

Càng quan trọng hơn là, trong mười lăm năm qua, bởi vì sự cường thế tác phong của Vương Lục, gã nắm đại quyền trong tay - Cho dù chưa hắn có đủ tinh lực dùng tốt những quyền lực này. Nhưng bây giờ bản thân gã không có ở đây, quyền lực này sẽ do ai tiếp nhận?

Đề tài này thực sự quá miễn cảm, cho nên Hà Đồ Chân Quân cũng không dám tùy tiện lên tiếng. Tranh quyền đoạt lợi là tối kỵ trong tổ chức nào, nhưng cũng là hiện tượng không thể tránh khỏi. Vương Lục để lại nhiều quyền lực như vậy chân không, chung quy phải có người bù lại, nhưng hiện tại ai có thể dễ dàng tiếp bàn?

Ngay cả đệ nhất nhân Hà Đồ của Cửu Châu ngày trước cũng không dám cam đoan này.

Cũng may không lâu lắm, tình thế đột nhiên thay đổi khiến cho bọn họ không rảnh đi suy nghĩ vấn đề khó khăn này.

Trong tiết điểm của Cửu Châu, Thông Thiên Thánh Đường lóe lên ánh sáng màu đỏ, đó là dấu hiệu báo động cao cấp nhất, sau đó một âm thanh băng lãnh vang lên trong đại điện.

“Đạo Thiên Chi Ngâm thứ hai xuất hiện.” X175.2

...

Nhiệt môn đề cử:,,,,,,,,,,,,,

Tin tức Thiên Ngân thứ hai mở ra đã làm rối loạn mọi bố trí. Trong Thông Thiên Thánh Đường, đề nghị thứ ba mà Hà Đồ Chân Quân đưa ra lập tức dừng lại.

Đối đầu với kẻ địch lớn, không còn ai lo lắng tranh quyền đoạt lợi - người có loại ý tưởng này, vừa rồi đã được Cửu Vĩ Thiên Hồ dẫn người thanh tẩy một lần, toàn bộ lực lượng đều sẽ dồn vào trong nguy cơ ứng phó.

Cầm Chân Quân hỏi: “Bên phía Đế Lưu Tôn nói thế nào?”

Sau một khắc, thanh âm Đế Lưu Tôn vang lên ngay trong Thông Thiên Thánh Đường: “Chúng ta đang dùng tốc độ cao nhất chạy tới Thiên Nam Châu, dự tính thời gian sáu mươi hơi thở sau sẽ đến.”

“Thiên Nam châu?!”

“Dự tính ban đầu sai, thông đạo thứ hai cũng không mở ra tại Thương Khê Châu. Đối phương lợi dụng quân tiên mộ để cưỡng ép hàng lâm, chỉ sợ là vạn năm trước lúc chúng ta rút lui khỏi Đọa Tiên Giới đã bị bọn hắn động tay động chân... Xin lỗi, trước đó chúng ta hoàn toàn không phát hiện.”

Hà Đồ Chân Quân nói: “Không ai ngờ bọn họ sẽ bị phục bút như vậy, hơn nữa ẩn nhẫn lâu như vậy cũng không có phát động. Thiên Nam châu liền nhờ cậy các người, ta đã khai thông “Linh Mạch Dững Dững” với đại trận cửu châu của các người, các người sẽ có quyền quản hạt linh mạch cửu châu, có thể mời sử dụng toàn bộ. Mà quân Xích Vệ Quân của hoàng sơn cũng sẽ rất nhanh mang theo Tuyệt Tiên Kiếm đuổi tới, xin nhất định phải kiên trì đến khi “Tru Tiên Kiếm Trận” phát động.”

“Ừm, giao cho bọn ta đi... Được rồi, bọn ta đã đến.”

Cùng Đế Lưu Tôn nói chuyện cứ như vậy gián đoạn. Mà Kô Cầm Chân Quân làm quân đoàn trưởng Xích Vệ Quân sớm đã rời khỏi tràng. Những năm gần đây, quân Xích Vệ Quân của Quân Hoàng Sơn được Quân Lục ủng hộ, dưới sự huy động

của Hoàng Sơn triệu tập nhiều cao thủ tốt nhất của các môn phái xây dựng đại lục, hơn một trăm tu sĩ Hóa Thần trải qua huấn luyện quân sự nghiêm khắc nhất, đem một thân tu vi tiên đạo hóa thành kỹ nghệ giết người trần trụi, đánh đâu thắng đó trên chiến trường.

Nhưng cho dù quân đoàn mạnh mẽ này cũng khó có được trong chiến trường cấp bậc Tiên Nhân, mục đích thành lập Xích Vệ Quân của Quân Hoàng Sơn chỉ có một: Khiến Quân Thần Khô Cầm Chân Quân có thể phát huy ra lực lượng vượt qua cực hạn - lực lượng của Tuyệt Tiên Kiếm.

Thiên Luân Chân Quân nói: “Được rồi, đàn khô đã xuất phát, ta phải về chuẩn bị một chút, đánh thức Hãm Tiên Kiếm cần một chút thời gian. Nhưng còn lại một thanh Tru Tiên Kiếm phải làm sao bây giờ?”

Thật ra thượng cổ tiên khí Tru Tiên Tứ Kiếm đã mất từ lâu, chỉ có Lục Tiên Kiếm rơi vào tay của Thịnh Kinh Tiên Môn, là truyền thừa của môn phái đời thứ khác. Nhưng sau khi trận tỷ thí giữa các tiên nhân kết thúc, các tu sĩ phát hiện có thể lợi dụng thần thông trong quần tiên mộ mà không ai có, lấy Lục Tiên Kiếm làm cơ sở., Đem ba kiếm còn lại trở về nguyên dạng. Dù sao Tru Tiên Tứ Kiếm được xưng là có uy năng tiếp cận Tiên Thiên chí bảo, nhưng bản chất vẫn là nhân tạo. Người trước có thể tạo ra, không lý nào hậu nhân lại không thể tạo ra. Mà trải qua mười lăm năm, Tuyệt Tiên Kiếm được hoàn chỉnh hoàn chỉnh, giao cho Quân Hoàng Sơn khống chế., Hãm Tiên Kiếm Phôi đã thành, được đưa vào Vạn Pháp Tiên Môn cấy ghép Kiếm Linh, ôn dưỡng đến nay khó khăn lắm mới có thể dùng. Chỉ có Tru Tiên Kiếm đứng đầu bốn kiếm vẫn luôn thiếu Họa Long một khoản, vô luận như thế nào cũng khó có thể rèn thành công. Vốn định dùng thời gian mười hai mươi năm chậm rãi nghiên cứu, đáng tiếc thời điểm không ta chờ.

Khiếm khuyết Tru Tiên Kiếm, thiết kế Tru Tiên Kiếm Trận trên Cửu Châu cũng khó có thể phát huy toàn bộ uy năng, tâm lệnh bài này gần như là phé.

Mà Phong Ngân được Linh Kiếm Chương môn phân phối nắm giữ thanh kiếm này, trầm mặc một lát rồi nói ra: “Nếu như cưỡng ép Đại Diễn Thuật Tinh Thần, có thể từ trong Minh Minh hư không tinh luyện ra vài phần Tru Tiên Kiếm Ý, dùng

để ngự kiếm, có thể có được sáu đến bảy thành uy năng như nguyên bản.”

Trục Nhật Chân Quân phủ quyết nói: “Thương thế của ngươi chưa lành, cường vận Đại Diễn thuật là hành vi tự sát. Huống chi Tru Tiên Kiếm làm chủ kiếm, uy năng kém một chút là sẽ ảnh hưởng tới toàn bộ kiếm trận.”

“Không còn lựa chọn nào khác.”

“Nhưng mà...”

Lúc này ở đây, nghe nói địa tiên đại biểu đã lâu ở đây mở miệng cắt ngang lời thảo luận của mấy vị chân quân.

Đó là một nam tử trung niên dung mạo xấu xí, họ kép hướng Đông, tên một chữ Lật. Mặc dù hẳn không am hiểu chiến đấu, nhưng chuyên về rèn đúc và luyện khí, là tổng quản quân bị của đám Địa Tiên ngày trước, uy vọng khá cao.

“Giao chuyện Tru Tiên Kiếm cho ta đi, ta sẽ khiến nó mau chóng phục hồi như cũ.”

Thiên Luân Chân Quân nhíu mày, bấm ngón tay tính toán một phen: “Ngươi thật sự có cách?”

Phong ngâm như có điều suy nghĩ, trầm mặc không nói.

Đông Phương lạnh lùng nói: “Ta sẽ không dùng loại chuyện này để nói đùa, nhưng ta cần nửa ngày mới có thể hoàn thành phục hồi như cũ.”

Hà Đồ Chân Quân vỗ bàn nói: “Được, vậy nhờ ngươi.” Nói xong, Chân Quân trở tay vào hư không, một lúc lâu sau lấy ra một thanh trường kiếm trắng bệch.

Đông Phương Hàn tiếp nhận Tru Tiên Kiếm Phôi, gật gật đầu liền rời khỏi Thông Thiên Thánh Đường, hai vị đồng bạn của gã với ánh mắt phức tạp nhìn bóng lưng của nàng, cũng một lời cáo từ.

“Hắn làm được thật sao?” Trục Nhật Chân Quân nhíu mày nói: “Thủ pháp luyện khí của hắn hoàn toàn chính xác hơn chúng ta, nhưng nếu thật sự có biện pháp trở lại Tru Tiên Kiếm như cũ, vì sao không nói sớm?”

Phong Ngâm nhẹ giọng nói: “Trục nhật đạo hữu, còn nhớ chuyện xưa đem Mạc Tà làm không?”

Sắc mặt Trục Nhật chỉ thoáng chốc cứng đờ, một lát sau lắc đầu thối thức, đứng dậy cáo từ: “Ta đi chủ trì trận Linh Mạch Tuyên Dũng.”

Mà sau khi Trục Nhật cùng Thiên Luân rời đi, trong Thông Thiên Thánh Đường cũng chỉ có hai người là Hà Đồ và Phong Ngâm.

Hà Đồ Chân Quân bỗng nhiên thở dài một tiếng: “Hơn trăm năm trước, ta tuyệt đối không ngờ đại lục Cửu Châu lại gặp phải tai họa ngập đầu. Hôm nay thời khắc sinh tử tồn vong, nghĩ lại đủ loại hành động của Thịnh Tiên Môn ngày xưa, quả thực khiến người hổ thẹn không có đất.”

Phong Ngâm gật đầu nói: “Hà Đồ đạo hữu nói quá lời, Thịnh Kinh Tiên Môn là trụ cột trung lưu của tu tiên giới Cửu Châu, cho dù có nhiều nghị luận hơn nữa, dù sao công lớn hơn nhiều. Nếu không có nhiều năm thịnh kinh suy hành chiến lược Cửu Châu, không có Cửu Châu Đồ của đạo hữu, cục diện hôm nay sẽ chỉ là chia năm xẻ bảy, càng làm người ta tuyệt vọng hơn. Được rồi, ta cũng phải về Sơn Động Thiên Kiếm Đường làm sư muội của sư đệ.”

“Toàn bộ Thiên Kiếm Đường sao? Chẳng lẽ đạo hữu muốn... Linh Kiếm phái tuy là nơi quan trọng nhất của đại lục Cửu Châu, nhưng dù sao nhân khẩu cũng không nhiều lắm, Thiên Kiếm Đường là căn cơ của môn phái, đạo hữu không cần được ăn cả ngã về không như vậy.”

Phong Ngâm nói: “Nếu trận chiến này thất bại, Linh Kiếm phái cũng tốt, đại lục Cửu Châu cũng không có tương lai. Huống chi người của Thiên Kiếm đường chúng ta đã sớm chuẩn bị kỹ càng. Những thứ chúng ta gánh cũng không giống những người khác.”

Hà Đồ nói: “Đã như vậy... Chỉ hy vọng lần sau gặp mặt, ta và ngươi có thể cùng uống rượu ăn mừng công.”

Phong Ngâm trầm ngâm một lát, ánh mắt xuyên qua Côn Lôn kính, như thấy được tương lai xa xôi.

“Nhất định có thể.”

Cùng lúc đó, tại Thiên Nam châu, bên ngoài mộ quần tiên Phong Đô có một vết sẹo xấu xí xé rách bầu trời, từ trong đó tuôn ra những lời nguyên rửa hung ác không thuộc về thế giới này, giống như một loại nước màu đen, như thác nước trút xuống.

Khi Đế Lưu Tôn dẫn người chạy tới, thác nước màu đen đang đổ vào trong thành Phong Đô, biến thành một đại dương mênh mông màu đen. Tu sĩ, phạm nhân trong thành thị tiếp xúc với bùn đất màu đen trong nháy mắt sẽ bị cắn nuốt hầu như không còn, ngay cả hồn phách còn sót lại cận cũng không còn.

Phong Đô thành từ sau khi quần tiên đại bị, nhân khí liền không bằng lúc trước, nhưng vẫn có hơn trăm vạn nhân khẩu thường trú ở đây, đúng là một tòa thành lớn náo nhiệt náo. Nhưng giờ phút này, tòa thành này đã biến thành tử thành, trăm vạn sinh linh đều mất đi.

Ở trong nước bùn, trăm vạn bộ thi hài nhấp nhô theo làn sóng lưu động, dần dần hội tụ về một chỗ. Phía trên núi Thi Sơn có một cái thân ảnh khổng lồ mơ hồ, đang không kiêng nể gì nấp vào thành thị dưới thân cùng đại địa, tư thái tràn đầy tham lam.

Nhìn thấy một màn thảm thiết như thế, các Địa Tiên đi theo Đế Lưu Tôn đến đây lập tức nổi giận, mấy người không giữ được bình tĩnh liền chuẩn bị lập tức xuất thủ, nhưng Đế Lưu Tôn giơ lên cao tay phải, ngăn bọn hắn lỗ mãng.

“Không cần gấp, đại gia hỏa này chỉ là...”

Lời còn chưa dứt, một thân ảnh quỷ mị xuất hiện ngay phía trước Đế Lưu Tôn không đến một thước, nhẹ giọng cắt ngang.

“Đại gia hỏa chỉ là vong linh khô lòi ngu xuẩn, nhân lực người thật tốt.”

Người nọ trông như một thanh niên chừng hai mươi tuổi, tướng mạo tuấn dật xuất trần, dáng người cao lớn như cây tùng, là một mỹ nam tử hiếm có, nhưng giờ phút này, đột nhiên xuất hiện trước người tôn giả Đế Lưu, hoàn toàn không có chút dấu hiệu nào, lại khiến cho người ta như rơi vào hầm băng.

Chỉ có tiên nhân chân chính mới có thể có tốc độ áp đảo phía trên một đám Địa Tiên.

Đế Lưu Tôn không chút do dự đánh ra một tia chớp, xuyên thủng người nọ từ trong đó, nhưng bóng người bị xuyên thủng lại như ảo ảnh bị phá nát, mảnh vỡ ở bên cạnh dung hợp gây dựng lại, không chút tổn hại.

Người trẻ tuổi kia cười vuốt ve cằm mình, vẻ mặt nghiền ngẫm: “Tính cách thật cuồng dã, tuy nhiên rất giống ta, chỉ là không biết tiên tôn có cho phép ta bắt người đi làm sủng vật hay không...”

Không nói xong, lại một người từ trong Thiên Chi Ngân thoáng hiện ra, đứng ở bên người người trẻ tuổi, lại là một nữ tử dáng người cao gầy, phong cách hồng nhuận phơn phớt, giữa hàng lông mày tràn đầy mỹ ý không kiêng nể gì, khiến cho người nhìn thấy đã nghĩ nhập trù, mặt đỏ tới mang tai.

“Tôn Dật Thừa Thừa, người tốt nhất nên bớt có ý đồ với nàng ta.”

Người trẻ tuổi nhất thời nhú mày: “Cưu La, người lại tới cản ta sao?”

“Ta là hảo tâm nhắc nhở, nhóc tỳ ta biết, một vạn sáu ngàn năm trước nó từng làm khách ở thượng giới.”

Tôn Dật ngạc nhiên: “Một vạn sáu ngàn năm trước?”

“Nghĩ không ra? Vậy lại nhắc nhở một chút, nàng là nữ nhân Tôn Bất Bình.”

Những lời này phảng phất có ma lực cực lớn, chỉ thấy Tôn Dật vừa rồi còn cười khanh khách, lập tức trên mặt phủ một tầng sương lạnh.

“Hóa ra là nữ nhân tạp chủng kia, chắc, một đôi giày rách, ta thật đúng là nhìn nhầm rồi... Nuốt La, nơi này không có chuyện của người, một mình ta là đủ rồi.”

Nuốt La nhún nhún vai: “Khó mà làm được, Tiên Tôn là phái người và ta cùng xuống hạ giới, ta cũng không dám cứ như vậy trở về. Dù sao người cũng không có hứng thú với bọn họ, không bằng cùng nhau giết sạch bọn họ rồi nói sau.”

Tôn Dật Thừa nói: “Tốt, ta thích nhất là giết giày rách, nữ nhân kia để lại cho ta, những thứ khác người tùy ý, đừng giết sạch là được.”

Hai người không hề kiêng nể gì nói chuyện với nhau, hoàn toàn coi Đế Lưu Tôn và các Địa Tiên còn lại như vật chết.

Nhưng đám Đế Lưu Tôn ngay cả tư cách sinh khí cũng không có, đối mặt với Đọa Tiên, bất cứ tâm trạng dư thừa nào cũng chỉ có thể đẩy nhanh tốc độ tử vong - Đây là một bài học bi thống mà năm xưa đã dùng tính mạng của vô số người đổi được.

Mà lúc này Tôn Dật thừa kẻ kiêu ngạo cùng Nuốt La tự đại, trong mắt nàng ngược lại là chuyện tốt. Một Đọa Tiên thờ ơ không thèm để ý, so với Đọa Tiên hết sức chăm chú thì dễ đối phó hơn nhiều.

Lúc này đội hình nàng chinh tề, chỉ cần liên thủ cùng đồng bạn phía sau, có thể phát động đại tiên thuật đủ để chém giết tiên nhân...

Nhưng ngay lúc Đế Lưu Tôn đang yên lặng súc lực, chợt thấy Tôn Dật Thừa cùng Phách La trên mặt lộ ra nụ cười quỷ kế thành hiện thực.

Sau một khắc, thân hình hai người lóe lên, lộ ra phía sau một cái miệng lớn như chậu máu. Con quái vật khổng lồ nửa hư nửa thật đang chiếm cứ Thi Sơn Phong Đô kia, từ trong miệng bỗng nhiên phun ra nguyên rửa trí mạng.

“...Nguy rồi, trúng kế rồi.” B12992

...

“Xích Vệ quân đã tập kết xong, xin hạ lệnh!”



Trên núi quân hoàng sơn, Cầm Chân Quân bình tĩnh xem xét quân đoàn trước mắt.

Xích Vệ quân, đây là quân đoàn đội đội đội hình người mạnh nhất trong mấy ngàn năm qua của Quân Hoàng Sơn, một trăm lẻ tám tu sĩ Hóa Thần, mỗi người đều trải qua thí luyện ở núi thâm biển máu của Quân Hoàng Sơn, khoác lên chiến giáp đồ đậm như máu của quân đoàn., Không cần kết trận, hơn trăm người này liền có thể chống lại người nổi bật trong Địa Tiên mà không rơi vào thế hạ phong. Mà nếu như là nhân vật trọng yếu trong quân đoàn là Cầm Chân Quân cầm Tuyệt Tiên Kiếm trong tay tự mình kết thúc, đây chính là sức mạnh kinh khủng đủ để chống lại Chân Tiên ở Thượng giới. Từng có người bình luận, nếu như nhánh Xích Vệ quân này xuất hiện trong thời kỳ đại Tiên Ma thứ hai, sợ là chỉ bằng vào một nhánh quân đoàn này cũng đủ để kết thúc đại chiến.

Cường quân mà các đời chưởng môn của Quân Hoàng sơn mơ ước cũng chỉ đến thế mà thôi. Đây là quân đoàn mạnh nhất tập hợp toàn bộ tài nguyên của Cửu Châu Đại Lục dốc hết sức chế tạo, chỉ dựa vào sức lực một nhà, cho dù là Thịnh Kinh Tiên Môn cũng còn lâu mới có thủ bút như vậy, có thể nói là chưa từng có.

Nhưng mà, tâm tình của Lệ Cầm Chân Quân lại càng thêm trầm trọng.

Bởi vì trận chiến này vừa là trận đầu tiên của Xích Vệ quân, cũng chính là cuộc chung chiến của bọn họ. Sau trận chiến này, Đại Lục châu Đại Lục chỉ sợ sẽ không còn bất cứ quân đoàn Xích Vệ gì nữa.

Chuyện này, bất kể là Thiên Luân Chân Quân hay là Phong Ngâm Chân Nhân, đều không có nói cho hắn biết lúc bói toán, nhưng một khi Cầm Chân Quân là một quân nhân thân kinh bách chiến, sẽ có trực giác tử vong nồng đậm.

Cho nên, giờ phút này trên đĩnh tướng đài, không ngờ đàn khô chân quân lại không lời nào để nói, quân nhân chết là thiên chức, nhưng để một quân đoàn như vậy vượt qua đường tử vong... thật sự là rất đáng tiếc.

“Đoàn dài?”

Chiến sĩ đảm nhiệm phó thủ có chút hoang mang, bởi vì hắn chưa từng thấy Khô Cầm Chân Quân chân chòe bất định. Rốt cuộc đã xảy ra cái gì?

Một khắc sau, cây đàn khô bỗng nhiên giơ tay lên, chậm rãi tháo mũ giáp xuống.

Dưới đài đĩnh tướng, tiếng kinh hô liên tiếp vang lên, quân đoàn quân Kỷ Nghiêm Minh này lại không thể tự kiềm chế được, không kìm lòng nổi!

Chân dung của Lệ Cầm chân quân nhiều năm qua vẫn là một câu đố khó hiểu, vị chưởng môn thần bí khó lường này luôn mặc giáp trụ kiên cường, đem chân diện mục ẩn dưới khôi giáp dày nặng. Mọi người chỉ biết hắn thân hình cao lớn uy vũ, thanh âm trầm thấp như chuông, không biết tướng mạo như thế nào.

Từng có lời đồn rằng, khi tu hành, Khô Cầm Chân Quân đã tẩu hỏa nhập ma, không cẩn thận hủy dung mạo, cũng có người nói trong một cuộc ác chiến của ông ta đã bị người ta hòa tan ngũ quan, còn có người nói ông ta là sát phạt quá độ dẫn đến oán linh quấn thân, nhất định phải có khôi giáp của phong ma mới có thể trấn áp, chân diện mục thì dữ tợn như quỷ. Mọi người chung quy, lại ngay cả nhân sĩ tin tức linh thông nhất cũng nói không ra chân tướng là gì.

Giờ này khắc này, Lệ Cầm Chân Quân lại chủ động vạch trần đáp án. Mà chân tướng này, đủ để chấn động chiến sĩ Xích Vệ Quân trấn định nhất.

Đó là một khuôn mặt nữ nhân xinh đẹp nhắn nhụy, chỉ là trên khuôn mặt trắng nõn như ngọc, lại hiện đầy vết thương dữ tợn, mà đôi mắt như nước mùa thu kia, cũng không chịu bất kỳ vẻ ôn nhu nào.

Lệ Cầm Chân Quân đứng trên đài, không nói thêm một câu, nàng vốn không phải người lảm nhảm, cho nên cũng sẽ không

giải thích vì sao lúc này mình xóc mũ giáp lên. Ánh mắt nàng nhàn nhạt nhìn xuống dưới, lẫm liệt như hàn phong. Mỗi một chiến sĩ Xích Vệ quân chạm với ánh mắt nàng đều không tự chủ được rút ánh mắt về, sau đó đứng thẳng tắp, cẩn thận tỉ mỉ.

Không bao lâu sau, Cầm Chân Quân ngẩng đầu lên, giơ quân kỳ trong tay về phía trước: “Ra.”

Một khắc sau, Cửu Châu Đồ mở ra thông đạo cho Xích Vệ quân đi thẳng tới tiền tuyến Thiên Nam - một cầu vòng trái rỗng ánh sáng, nhưng cuối cầu vòng lại chỉ có hắc ám và tanh máu.

Khi đàn khô chạy tới tiền tuyến, nhìn thấy chiến trường thảm thiết hơn mong muốn.

Khắp nơi đều là thi hài, ngàn vạn... Mười vạn ức vạn ức vạn người thi hài chồng chất như núi. Trong đó có cư dân của Phong Đô, có con dân nội thành quân tiên được thế giới thai nghén, cũng có sinh linh vô tội đến từ xung quanh. Đương nhiên, còn có Địa Tiên, một cái, hai cái... Dõi mắt nhìn lại, tử thương không dưới mấy chục người!

Mà đoàn đội Địa Tiên do Đế Lưu Tôn tự mình suất lĩnh tổng cộng cũng chỉ có năm mươi người. Đương nhiên, bọn họ mỗi người đều là Đại tu sĩ Đại Thừa kỳ đỉnh phong, khoảng cách đến khi phá toái phi thăng cũng chỉ là một bước ngắn, là Thần Tiên xứng với danh xưng Lục địa kỳ thật, cũng là một trong Tứ Cực của Cửu Châu.

Cái gọi là Tứ Cực, là biệt xưng đối với bốn lực lượng mạnh nhất của Cửu Châu hiện giờ: Đế Lưu Tôn suất lĩnh đoàn Địa Tiên, quân Xích Vệ Quân của Hoàng Sơn, công xưởng Hồng Hải sản xuất, quân đoàn Trát cổ huấn luyện năm mươi một khu ở Thương Khê Châu... cùng với cặp thầy trò trên Vô Tướng Phong. Ngoài ra, Hà Đồ Chân Quân khổng chế Cửu Châu Đồ, tập hợp lực lượng cho Tứ Cực cung cấp, khiến lực lượng của bọn họ có thể phát huy đến mức vô cùng nhuần nhuyễn.

Trên lý thuyết, có Cửu Châu Đồ trợ giúp, bất kỳ một cực nào đều có khả năng một mình chống lại thực lực của Tiên Tôn,

nếu có thể phối hợp tác chiến, lực lượng bạo tạc sẽ càng thêm chói mắt.

Nhưng giờ khắc này, Địa Tiên nhất cực gần như toàn quân bị diệt!

Cái tên Thực Tiên ham ăn vô tận kia đã chết, từ đó vỡ nát cái bụng khổng lồ, tiên phủ và nội tạng trong cơ thể nát bấy, hai con mắt tròn tròn như không thể tin vào cái chết của mình.

Ông lão Tần Quảng với thần sắc nghiêm trọng, Tần Nghiễm đã chết, thi hài chia năm xẻ bảy, đầu lâu bị mây ma đầu như ma quỷ ném tới vút lui, chết không nhắm mắt.

Tửu Tiên Lý Chử từng cùng các chiến sĩ trong quân sơn uống rượu nói chuyện vui vẻ đã chết, thi thể mặc dù hoàn hảo nhưng bầu rượu “Xuân Thủy” mà hắn thích nhất lại phá vỡ một lỗ trống, máu và linh hồn Lý Tích từ trong đó chảy ra...

Số lượng Địa Tiên tử trận quá nhiều khiến người ta nhìn không kịp. Lê Cầm Chân Quân cau mày, thông qua cái nhìn thoáng qua vừa rồi, nàng đã có phán đoán cơ bản. Các Địa Tiên hơn phân nửa là trúng kế, bị đánh trở tay không kịp, mà tội ác thì hơn phân nửa chính là linh thể bán trong suốt lượn quanh núi thi thể kia. Từ dáng vẻ uể oải đó có thể phán đoán, các Địa Tiên trước khi chết cũng có ý định phản kích mạnh mẽ.

Mà lúc này Địa Tiên còn có một số ít người sống sót, Đế Lưu Tôn mang theo sáu bảy tên Địa Tiên còn sót lại bị nhốt ở một góc, giãy chết. Vạn may là những người này cũng không bị tách ra, mấy người dựa lưng vào, chỗ trung tâm có một linh tuyến như ẩn như hiện —— đó là Cửu Châu Đồ ban cho bọn họ “Linh Mạch Tuyền Dũng”, dựa vào Cửu Châu linh mạch duy trì, còn có không gian thở dốc. Nhưng tử vong cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Người vây khốn bọn họ là hai vị tiên nhân, một nam một nữ, như mèo vờn chuột, từng chút một tan rã vòng phòng ngự của đám người Đế Lưu Tôn, thỉnh thoảng lưu lại vết thương kinh khủng trên người bọn họ, hoặc là thử nghiệm ô nhiễm Linh tuyến.

Điểm trí mạng là đoàn đội Địa Tiên sụp đổ, có nghĩa là vết thương trên bầu trời kia đã không còn ai có thể chế trụ! Nguyên rửa màu đen như thác nước trút xuống, đám ma đầu được sinh ra bay múa trên không trung...

Trong lúc nhất thời, vô số ý niệm dưng mãnh tiến vào trong đầu cây đàn khô, hiện tại nên làm gì? Nhanh chóng đi phong bế thông đạo hai giới? Hay là nghĩ cách cứu Đế Lưu Tôn, hai cực hợp nhất? Hay là thừa dịp thân thể to lớn của Côn Bằng suy yếu kia tiêu diệt nó trước, để chấm dứt hậu họa?

Trong khoảnh khắc không đáng kể, cây đàn khô liền đưa ra phán đoán: Giết một nam một nữ kia trước, hợp lưu cùng Đế Lưu Tôn.

Nhưng mà, khi nàng cầm quân kỳ trong tay, một ngựa lao thẳng về phía hai gã tiên nhân kia, đã thấy Đế Lưu Tôn cố hết sức quay đầu lại, ánh mắt lấp lóe không thôi.

Có lừa dối!

Cầm khô trước tiên liền ý thức được vấn đề: cục diện trước mắt này, chỉ sợ chính là cục diện mà Đọa Tiên sắp đặt, chính là để dụ dỗ tư duy của mình, sau đó dưới thời cuộc gấp gáp này khiến nàng đưa ra phán đoán sai lầm. Giải cứu Đế Lưu Tôn nhìn như là lựa chọn hợp lý nhất, nhưng lại ẩn giấu một cạm bẫy thật lớn.

Bởi vì bộ ngựa bắt ve chim sẽ ở phía sau nên lúc cứu viện Đế Lưu Tôn thì vừa khéo sau lưng sẽ bại lộ ra.

“Là người!”

Cây đàn khô không chút do dự rút ra tiên kiếm tuyệt tiên bên hông, toàn lực quay người chém ngang... chém về phía thi hài Cự Linh dữ tợn kia!

Mà cùng lúc đó, Cự Linh kia cũng đã xé rách cái nguy trang uể oải không phân chân, mở cái miệng khổng lồ phun ra nguyên rửa trí mạng.

Va chạm đỏ và đen ở trên không trung Thiên Nam châu âm âm nổ tung.

Tiên kiếm thượng cổ Tuyệt Tiên múa lên hồng mang, rút lấy sinh mệnh một trăm lẻ tám chiến sĩ Xích Vệ Quân, tuôn ra

thần uy diệt sạch vạn vật. Mà thi hài cự linh đến từ Tiên giới tuy có nguyên rửa ăn mòn thiên địa, lại bại lui liên tục dưới kiếm quang tuyệt tiên, sau nửa ngày bị kiếm quang chém lên trên người, phát ra tiếng rú thảm thống khổ.

Chiêu thức của Tuyệt Tiên quyết đoán đánh ngược lại có thể xưng là chi bút Thần Lai, phản ứng tinh thần của Lệ Cẩm Chân Quân khiến cho bọn họ tránh được rơi vào cục diện xấu nhất. Nhưng sau một kiếm đó, trong lòng Lệ Cẩm càng thêm hoảng sợ.

Một kích toàn lực của Tuyệt Tiên Kiếm, là một đòn phá giới chân chính, đủ để một kiếm đánh nát một tiểu thế giới, dù là Tiên Tôn cũng khó có thể cứng rắn chống đỡ. Thi hài Cự Linh bị chém một kiếm lại chỉ đau đớn kêu rên, nhìn có vẻ uể oải nhưng không giống bị thương gân động cốt!

Đây là sinh mệnh lực cỡ nào a... Là bởi vì hàng tỉ sinh linh cùng thi hài Địa Tiên nẩy sinh quá độ nuôi dưỡng nó sao?

Không, hiện tại không kịp nghĩ tới nguyên lý sự tồn tại của nó, mười ngón tay không bằng gãy một ngón tay, nếu đã giao thủ, không bằng trước tiên nghĩ biện pháp triệt để trảm nó rồi hãy nói!

Cầm khô lập tức vung lên quân kỳ, khiến Xích Vệ quân phía sau biến hóa trận hình, hơi phân tán, vừa có thể tránh được bị Cự Linh phản kích tạo thành thương tổn nghiêm trọng, cũng có thể cung cấp sự ủng hộ mạnh mẽ cho Tuyệt Tiên Kiếm.

“Ha ha, ta chờ ngươi thật lâu!”

Nhưng ngay khi đàn khô biến trận, tiên nhân tướng mạo tuấn đật xuất trận ở phương xa đột nhiên vươn tay chỉ về phía Xích Vệ quân một cái.

Phốc!

Nơi trán một chiến sĩ Xích Vệ Quân nhiều thêm một lỗ hồng, sau đó không nói tiếng nào rơi xuống không trung.

Biến cố xảy ra quá nhanh, khiến cho người của Xích Vệ quân đoàn không kịp phản ứng, Cầm Chân Quân cũng khẽ giật mình.

Hóa ra... Hai gã tiên nhân kia vậy công Đế Lưu Tôn cũng là giả tạo? Đây là tính toán gì vậy!

“Không xong rồi, đã không khống chế nổi cục diện rồi...”

Trước tiên, Khô Cầm Chân Quân đã ý thức được nếu cứ tiếp tục đánh như vậy, đừng nói nửa ngày sau bọn họ sẽ tới Tru Tiên Kiếm Thành, sử dụng Tru Tiên Kiếm Trận gì đó, chỉ sợ tất cả Tuyệt Tiên Kiếm trong tay nàng đều bị ném ra ngoài. Nhưng mà... nàng đã bó tay không có cách nào.

Đám Địa Tiên sụp đổ bàn quay quá nhanh, kết quả Xích Vệ quân trợ giúp ngược lại cho đối thủ cơ hội đánh tan từng đối thủ. Nếu trận hình Địa Tiên lúc này vẫn hoàn chỉnh, hợp lực lượng lưỡng cực chưa hẳn không thể đánh một trận, nhưng bây giờ nói gì cũng đã muộn.

Đồng thời, Cửu Châu Đò cung cấp trợ giúp cũng phi thường có hạn, “Linh Mạch Tuyên Dũng”, “Vạn chúng Tâm”... Trận pháp lúc này chỉ dùng được vài cái, nhưng không có bất cứ cái nào có thể giúp tiên tuyến lật bàn.

“... đòn sát thủ chân chính không phải hai cực này của chúng ta. Vương Lục, người ở nơi nào? Trát Cổ quân đoàn của người ở nơi nào?”

Giờ khắc này, ở phía bắc ngoài Thiên Nam vạn dặm, một đám chiến sĩ trẻ tuổi đã nhẫn nại đến cực hạn.

Hai mắt Chu Mộc Mộc đỏ bừng như máu, gào thét: “Hồ ly, người muốn chúng ta trơ mắt nhìn bọn hắn đi chết sao?!”

Sắc mặt Cửu Vĩ Thiên Hồ trắng bệch, toàn thân không ngừng run rẩy.

“Không được, tuyệt đối không thể qua đó. Chỉ cần các người đi theo ta là tốt rồi, tuyệt đối không thể tới đó!”

“Nếu người sợ chết thì đứng ở đây chờ tai ương ngập đầu đi. Ta tuyệt đối không thể ngồi yên được... A a a, tên chết tiệt này trao cho mệnh lệnh!”

Thân thể Cửu Vĩ Thiên Hồ đang run rẩy, thanh âm lại trầm ổn hơn một chút.

“Cho dù các ngươi hận chết ta cũng tốt, ta tuyệt đối không như vậy? Cho phép các ngươi lúc này xông qua chịu chết! Số người chết đã nhiều lắm rồi!”

Nói đến đoạn sau, âm thanh của hồ ly càng thêm kiên định.

Vô luận người khác nghĩ như thế nào, nàng tuyệt đối sẽ không để những chiến lược quý giá này tổn thất vô ích.

Nhưng đúng vào lúc này, nàng bỗng nhiên nhìn thấy ở ngoài vạn dặm, có một tia chớp xé rách chân trời sáng lên.

Một dòng suối trong suốt như ngọn núi, kiếm quang sắc bén như gió chín tầng trời lóng lánh loá mắt.

“Lưu Ly Tiên!?”

Người duy nhất không được Vương Lục trao cho mệnh lệnh có hạn, sớm rời khỏi Lưu Ly Tiên bên người hồ ly! Bản chương kết thúc rồi...

...

Thuần văn tự tại nghiên cứu điện thoại địa danh của bản trạm gác để đọc sách đồng thời các di động xin thăm vấn.

“Thằng ngu Lưu Ly Tiên này! Người muốn hại chết ta à!”

Nhìn đạo kiếm quang trong suốt ngoài vạt dậm kia thấp sáng thương khung, đẹp không sao tả xiết, Cửu Vĩ Thiên Hồ lại như rót vào hầm băng, toàn thân phát lạnh.

Lưu Ly Tiên dùng sức một mình xông vào chiến trường của Đọa Tiên, trong mắt nàng căn bản là người chết! Tròng diện đó cho dù Vương Lục đích thân tới cũng phải cân nhắc một phen mới dám ra tay, nàng là một kẻ bản tính xấu, sao có thể dám tiến quân thân tốc như vậy? Khắp người cũng chỉ tính là chiến lực của Chân Quân đỉnh phong, đối mặt với Chân Tiên chỉ sợ không cảm nổi người ta thổi nhẹ một cái! Mà Lưu Ly Tiên chết rồi cũng không sao, máu chốt là Giáo dục của nàng phải làm gì bây giờ!

Bất kể thế nào, trách nhiệm trông giữ hay không nghiêm đều không thể chối bỏ được. Vương Lục giao mười hai cái thí nghiệm cho nàng, cũng không phải chỉ để nàng cầm lấy diểu võ dương oai, mượn cơ hội thí nghiệm này, nàng có nghĩa vụ bảo hộ tốt những cơ hội thí nghiệm này. Mà nếu vị sư muội được Lưu Ly Tiên - người được Vương Lục sủng ái nhất cứ như vậy mà chết... Quả thực không dám tưởng tượng Vương Lục về sau sẽ xảy ra chuyện gì.

Cái gọi là một lần thất lạc thành thiên cổ hận, đúng là tâm tình của Cửu Vĩ Thiên Hồ lúc này.

Nếu như không phải lúc ấy sơ sẩy nhất thời khiến Lưu Ly Tiên rời khỏi, sao có thể xuất hiện phiền toái lớn như vậy!

Trải qua sự ảo não trong nháy mắt, hồ ly rất nhanh lấy lại tinh thần, thân là hồ yêu, quan trọng nhất chính là lúc nào cũng nhìn về phía trước. Nếu như Lưu Ly Tiên chắc chắn phải chết, người Khả Hộ như nàng cũng sẽ bị liên lụy, vậy thì không ngại cân nhắc một con đường khác, ví dụ như nhảy vào rãnh rồi trở lại Đọa Tiên một phương.

Lúc trước nàng phản bội phá hư cùng Hạ Tiểu Hà, trên lý thuyết chỉ có con đường chết, nhưng nếu có thể lập kỳ công, sự tình cũng không phải không thể thương lượng. Đám Đọa Tiên cũng không hoàn toàn không nói đạo lý., Đới Tội lập công vẫn có thể thực hiện được. Trong ấn tượng của Hồ Nữ, từng có một phó binh hạ giới trung lập chiến công hiển hách trong dị giới, vì vậy được Tiêu Dao Tiên Tôn đánh trúng, đặc xá một chương bốn mươi: cắt hành tội. Mà nếu bà ta có thể lập được công lao tương tự như vậy, có lẽ dư sức hòa giải. Về phần phương thức lập công...

Nhìn kiếm quang ngoài vạn dặm càng phát sáng, Hồ nữ tự nhiên mà nghĩ ra một câu: Đã làm sơ nhất, không bằng làm thêm mười lăm. Đã hại chết Lưu Ly Tiên, vậy dứt khoát đem cả đám người phía sau lưng cũng cùng một chỗ...

Đang nghĩ tới đây, Quỳnh Hoa tiên tử bỗng nhiên lắc đầu thờ dài, sau đó từ hộp kiếm bên hông lấy ra một thanh trường kiếm hoả linh mãnh liệt.

Hồ ly có chút cảnh giác, khó nhất trong đầu mình có ý niệm âm u bị người phát hiện? Vì thế Quỳnh Hoa chuẩn bị xuất thủ khắc phục? Không cần đâu, ta dù gì cũng là hồ yêu nổi tiếng giảo hoạt, mới vừa có chút ý nghĩ xấu liền bị nhìn thấu, cũng quá mất mặt rồi!

Bất quá sau một khắc, Quỳnh Hoa duỗi ngón tay bắn mạnh lên trên hỏa kiếm, thanh linh bảo trường kiếm kia liền hóa thành một đoàn hỏa khí sôi trào bạo liệt ra.

Trong ánh lửa, toàn thân Lưu Ly Tiên vô lực ngã ra. Mà vạn dặm bên ngoài, một đám mây lửa bốc lên ngập trời, nhưng rất nhanh đã bị bầu trời đen kịt nuốt hết.

Không ngờ Quỳnh Hoa này lại đổi vị trí của hỏa kiếm và Lưu Ly Tiên cách xa nhau vạn dặm, cứu nàng một mạng!

Mà sắc mặt Quỳnh Hoa cũng rất khó coi: “Người đang suy nghĩ gì vậy? Nếu không phải Vương Lục bố trí phiệt an toàn ở chỗ ta, người vừa mới chết có biết hay không! Ở khu huấn luyện năm mươi một, lẽ nào không dạy người làm sao kiếm tra thời thế sao?!”

Toàn thân Lưu Ly Tiên hư thoát, thanh âm run rẩy rất nhỏ: “Ta nghe thấy, giọng của sư huynh.”

“Cái gì?!” Quỳnh Hoa không thể tin nổi mà đề cao âm điệu.

“Người chắc chứ?” Chu Mộc Mộc bước lên một bước, nắm lấy bả vai Lưu Ly Tiên, vội vàng chất vấn.

Cửu Vĩ Thiên Hồ càng khiếp sợ vô cùng: “Thật hay giả vậy! Vương Lục thật sự còn sống chứ?”

Lưu Ly Tiên bị lắc đến mức cơ hồ nói không ra lời, nhưng nàng vẫn cố hết sức gật gật đầu: “Ta nghe được giọng nói của hắn, chỉ cần có thể chém đứt không gian...”

Nói xong, thiếu nữ bỗng phun ra một ngụm máu, cứ như vậy hôn mê bất tỉnh, mà trên người thì hiện ra vô số vết thương to nhỏ nhỏ, dị thường thâm.

Vừa rồi Quỳnh Hoa dùng bí thuật đổi kiếm kéo nàng từ tử vong trở về, nhưng cướp người trong tay Đọa Tiên đâu phải là dễ dàng gì? Cho dù Lưu Ly Tiên xuất hiện trên chiến trường, chỉ trong nháy mắt nhưng vẫn bị tiên nhân gây thương tích, gần như mất mạng!

Trái tim Hồ nữ vừa mới rơi xuống lại lập tức giật nảy lên: “Như thế nào không có việc gì chứ?”

Chu Mộc dùng sức đặt tay lên ngực Lưu Ly Tiên sung mãn, một luồng lực lượng gần như tiên linh chậm rãi tràn vào.

“Không sao, không chết được đâu. Hỏa chủng trong cơ thể nàng vẫn đang thiêu đốt, sinh mệnh sẽ khôi phục rất nhanh. Nhưng ít nhất trong ba đến năm ngày nàng không tỉnh lại được, trong thời gian ngắn cũng không có khả năng động thủ với người khác.”

Lưu Ly Tiên là đâm? Một thành viên thực lực cực mạnh trong quân đoàn, mất đi chiến lực của nàng tất nhiên là tổn thất, nhưng bây giờ đã không còn quan trọng nữa.

“Nàng vừa mới nói có thể nghe được giọng nói của Vương Lục, là thật hay giả?”

Mấy vị bánh lái lái hai mặt nhìn nhau, ai cũng không nói nên lời.

“E rằng là thật.” Cuối cùng vẫn là Vạn Pháp Tiên môn thủ tịch Trảm Tử Dạ nói ra phán đoán của hắn: “Kiếm Tâm Thông Minh là một loại tài hoa thiên phú vô cùng thần kỳ, bình thường chúng ta cho rằng nó chỉ dùng để tăng cường năng lực công kích của kiếm tu., Nhưng thật ra Kiếm Tâm thông minh còn có rất nhiều phương thức khác diễn dịch, tỷ như “Hai lòng tương thông”. Nàng và Vương Lục nhiều năm như vậy tình cảm, có lẽ thật sự có thể xuyên qua thời không ngăn cách. Đương nhiên,, Loại năng lực này cũng không phải không có giới hạn, nếu như Vương Lục thật sự đã triệt để mất phương hướng ở trong hư không vô tận, vậy chẳng khác nào không còn tồn tại. Mà tình huống bây giờ xem ra, hắn hẳn là ở cách đại lục Cửu Châu không xa. Vừa rồi chỉ sợ Lưu Ly Tiên dọc theo quỹ tích trong lòng, tìm được địa phương cách Vương Lục gần nhất.”

Quỳnh Hoa trầm ngâm nói: “Cho nên vừa rồi nàng ta mới quên cả sống chết đi chém phá bầu trời? Nàng ta là muốn phá vỡ trở ngại của không gian, cứu Vương Lục trở về? Ừm, nếu như lúc này Vương Lục có thể trở về, tất cả nguy cơ đều có thể giải quyết dễ dàng, ít nhất cũng sẽ nghênh đón chuyển biến, nhưng mà...”

Thế nhưng, muốn trảm phá đất trời trong khu vực Đọa Tiên không chế để nghênh đón Vương Lục... Cần phải làm như thế nào?

Lúc mọi người khoanh tay, bỗng nhiên có người kinh hô.

“Tình hình Xích Vệ quân không ổn rồi!”

Trên chiến trường cách đó vạn dặm, lại xuất hiện biến hóa mới.

Bên trong thông đạo hai giới, Đọa Tiên thứ ba chậm rãi giáng lâm.

Đó là một cự nhân thân cao hơn mười trượng, nửa thân trên lộ ra đường cong cơ bắp rắn chắc, cả người trên dưới tản mát ra chấn động tiên linh khủng bố khiến người ta sợ hãi.

“Tôn Dật Thừa, Phách La, động tác của hai người các ngươi quá chậm, Tiêu Dao Tiên Tôn tức giận rồi.”

Tôn Dật Thừa cười nói: “Cần gì phải gấp gáp như vậy? Cửu Châu đại lục này không sai biệt lắm là một mảnh thế giới chưa tinh lọc cuối cùng rồi, hiện tại nóng nảy quá, sau này muốn chơi cũng không được.”

Người không lồ kia cau mày: “Người định chống lại mệnh lệnh của Tiêu Dao Tiên Tôn?”

“Chắc, Thiết Nguyên, cái tên Thiết Nguyên nhà người đúng là không có cách nào nối liền, được rồi được rồi, chúng ta liền đẩy nhanh động tác. Người có thể trở về bẩm báo Tiên Tôn rồi.”

“Hừ, hai người các người là lấu cá nhất, ta thấy hay là ta tự mình ra tay tương đối ôn hòa!”

Nói xong, người không lồ kia chuyển hướng về phía Xích Vệ quân, lộ ra nụ cười dữ tợn.

Sau một khắc, dưới chân hắn lẫm lẫm không đạp một cái, không khí vô hình lập tức chấn động ra vô số đạo chấn động tinh mịn, chồng lên nhau như một bức tường kiên cố. Cự nhân mượn lực phản chấn của vách tường, nhanh như tia chớp đánh tới.

Lệ Cẩm Chân Quân là quân đoàn trưởng của Xích Vệ quân, đương nhiên phải đứng mũi chịu sào. Mà đối mặt tiên nhân tập kích, nàng không chút hoang mang vung múa cờ quân đoàn tránh sang bên cạnh.

Trong trận chiến giữa cấp bậc Tiên Nhân, Thiết Nguyên đạp ngược lên không khí, thủ pháp bay vút trên không đã có vẻ lạc hậu, nhìn như uy mãnh, nhưng kỳ thật tốc độ không tính là nhanh. Với thực lực của Lệ Cẩm Chân Quân, phải kịp thời phản ứng lại cũng là chuyện dễ dàng.

Nhưng sau một khắc, cây đàn khô bỗng nhiên cảm thấy quân kỳ trong tay nặng vạn quân, múa lượn cực kỳ chậm chạp, mà Xích Vệ quân cũng bị ảnh hưởng lớn...

“Chắc.”

Cây đàn khô không lo lắng xem đối phương dùng thần thông gì, chỉ vung Tuyết Tiên Kiếm lần nữa, ý đồ dùng kiếm khí diệt sạch vạn vật bức lui đối phương.

Nhưng Thiết Nguyên nửa bước không lùi, thậm chí tốc độ trái lại càng nhanh hơn! Sau một khắc thân thể và kiếm khí chạm vào nhau, màu đồng cổ, trên thân thể hoàn mỹ không chút tì vết nhất thời xuất hiện thêm một vết màu trắng, mà kiếm khí của Tuyệt Tiên Kiếm lại bị va chạm mà sụp đổ tan tác!

Lệ Cẩm Chân Quân lập tức ý thức được, bản thân đối phương xung kích chính là một loại đại tiên thuật, nhìn như vụng về thô lậu, nhưng lại ẩn chứa thần thông khiến người ta không thể giãy giụa.

Một khi bị khóa chặt thì sẽ không thể nào tránh né được, cho nên lá cờ Chiến Thần Quân cũng trở nên trầm trọng không chịu nổi. Một khi đã khởi xướng công kích thì thế không thể đỡ, vì vậy ngay cả Tuyệt Tiên Kiếm cũng không thể ngăn cản được nó!

Tiếp đó, tựa hồ không còn bất cứ thứ gì có thể ngăn cản tiến đến, cố gắng vượt qua khoảng cách giữa hai bên ở trên Đọa Tiên chiến trường rộng lớn. Nhưng Cẩm Chân Quân đã bó tay, nàng không hề nghi ngờ, một khi bị thiết nguyên đánh thẳng vào thì toàn bộ Xích Vệ quân sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

Nhưng trong tuyệt cảnh lại có hy vọng.

“Thanh Chương sơn, đi!”

Kèm theo một tiếng quát quen thuộc, viện quân rốt cục chạy tới chiến trường.

Trước mặt Thiết Nguyên bỗng nhiên nhiều ra một ngọn núi, một ngọn núi xanh cao vạm vỡ ngạo nghễ cao.

Biến hóa này diễn ra quá đột ngột, khối sắt không kịp thu thế đâm thẳng lên trên núi. Núi cao vạm vỡ sụp đổ trong khoảnh khắc, mỗi một khối núi đá đều bị chấn nát thành bột phấn như hạt cát, ngạo nghễ núi cao hóa thành hư ảo.

Nhưng nhờ vào chút ít ngừng lại này, rốt cuộc đàn khô cũng nắm bắt được cơ hội mang theo Xích Vệ quân thoát khỏi tầm ngắm của đối phương.

Một kích chưa đánh trúng, Thiết Nguyên không những không giận mà còn cười. Hắn lập tức buông bỏ Xích Vệ quân xuống, mà là ngẩng đầu lên tìm kiếm vị khách không mời mà đến kia.

Kết quả lại chỉ thấy một ngọn núi lớn từ trên trời giáng xuống, trấn áp xuống.

“Ngũ Hành Sơn, đi!”

Vẫn là tiếng quát lẫm liệt uy vũ. Lúc này Thiết Nguyên không còn chủ quan nữa, một quyền cách không đánh ra, quyền áp phá không khí, hình thành gợn sóng màu trắng, cũng không ngừng kéo dài về phía trước. Nhất thời trên không xuất hiện một con rồng màu trắng ngà dài vài dặm. Đầu rồng va vào ngọn núi, Ngũ Hành sơn nổ vang một hồi, tuy không bị phá nát nhưng bị chấn bay lệch đi, lệch khỏi vị trí Thiết Nguyên.

“Núi lửa, đi!”

Ngũ Hành sơn còn chưa rơi xuống đất, một ngọn núi màu đỏ thiêu đốt đã bay tới.

“Hồ Tuyết Sơn, đi!”

“Núi Liệt Cốc, đi!”

“Tề Thiên Sơn, đi!”

Lần này Thiết Nguyên không cười nổi nữa.

Không biết từ khi nào, hắn đã bị vô số dãy núi vây quanh. Những ngọn núi này giống như một con hồ lang mà đang nhìn chăm chăm vào hắn.

Mà Thiên Luân Chân Quân đang cầm Hãm Tiên Kiếm, vượt ve hắn trên tầng mây.

“Vạn Pháp Thiên Luân, mang theo đại trận Cửu Châu dời núi lấp biển, lĩnh giáo thần uy tiên nhân!”

cập nhật nhanh nhất, không có đạn đạn sử dụng.

...

Nhắc nhở nhỏ: ấn trở về trạm gác năm tầng tám tám ngàn dặm trước đây có một tòa thư mục Linh kiếm sơn, dựa theo nút lưng để quay về một trang, tiến vào trang tiếp theo.

Võng cá trê là nơi điện thoại thông suốt của người đọc sách, vị trí vĩnh viễn: Dùng dịch vụ đọc di động để thể nghiệm càng tốt, nhanh tới đây nào!

“Tê Hà sơn, đi!”

“Nước sông, đi!”

Theo từng tiếng sắc lệnh của Thiên Luân Chân Quân, từng dòng sông lớn nổi danh thiên hạ lần lượt xuất hiện trên bầu trời Thiên Nam châu, giống như một quân đoàn tinh nhuệ vây khốn thiết nguyên ở chính giữa...

Mỗi lần Thiết Nguyên công kích, đều sẽ gặp phải những dòng sông núi lớn này ngăn cản.

Lực lượng của tiên nhân mạnh mẽ khó mà tin nổi, Phần Sơn nấu biển cũng chỉ nhàn rỗi. Núi cao vạn trượng thậm chí không thể khống chế được ngón tay của tiên nhân, nhưng sông núi mà Thiết Nguyên đối mặt lại là chính thể chặt chẽ. Mỗi một lần va chạm với ngọn núi đều là lực lượng ngang với ngàn vạn ngọn núi, mỗi một lần bị dòng sông thổi quét, đối mặt đều là ngàn vạn con sông áp lực nặng nề.

Cho dù là tiên nhân, lực lượng cũng không phải vô cùng vô tận, Thiết Nguyên có thể lật tung mười ngọn núi cao một trăm ngọn, nhưng một ngàn vạn ngọn núi lớn trấn áp xuống, hẳn cũng chỉ có thể nỗ lực tự bảo vệ mình, chật vật không chịu nổi. Huống chi trong thiên sơn vạn thủy này không thiếu tinh hoa thiên địa, tú thủy tẩy luyện ngàn vạn năm, các bộ thần thông.

Đây chính là Cửu Châu đại trận dời núi lấp biển.

Sau trận thi đấu, vì ứng phó nguy cơ của Đọa Tiên, Vạn Pháp môn liên hợp với Thịnh Kinh, được Địa Tiên chỉ đạo hiệp trợ, một đạo thiết kế trận pháp vô thượng, lấy Cửu Châu đồ làm trung tâm, kết nối núi non sông biển rộng trong thiên hạ, là thật sự mượn Cửu Châu đại lực để nghênh địch. Mà phối hợp

thần thông độc đáo hãm tiên kiếm, tạo thành Tù Tiên trận liên kết thiên sơn vạn thủy, càng làm uy lực của Di Sơn Táng Hải trận tăng vọt gấp mười gấp trăm lần.

Cho dù Thiết Nguyên có đánh giá ra hết thảy tiên hành đột phá xung kích, có thể liên tục xuyên thấu qua sông núi và sông ngòi cản trở, nhưng trừ phi gã có thể tiêu diệt hết những sơn thủy này, nếu không vẫn bị vây ở trong đại trận, bất luận đột phá thế nào, phía trước vĩnh viễn là bình chương của núi và nước kia.

Đây là chân chính lấy ra đối kháng tiên nhân trận pháp, chính là mượn dùng lực lượng của toàn bộ đại lục Cửu Châu, sớm đã không phải chỉ một mình tu sĩ nào đó có khả năng chống lại. Đồng thời, cái này cũng là dưới tình huống Vương Lục không có ở đây, một trong những lực lượng mạnh nhất Cửu Châu đại lục có khả năng sử dụng.

“Tạp chủng cút ngay cho ta!”

Trong đại trận, cuối cùng Thiết Nguyên cũng bị chọc giận hoàn toàn, hấn tức giận trợn tròn mắt, thân hình người khổng lồ đột nhiên bành trướng gấp ngàn lần, một cự nhân cao vạn trượng xuất hiện trên bầu trời, đỉnh thiên lập địa, mỗi lần giơ tay nhắc chân đều có thể đánh nát vài ngọn núi cao. Còn hấn sai bước tiến lên, cứ thế chịu áp lực ngàn vạn ngọn núi mà hành tẩu về phía trước, mà toàn bộ đại trận dời núi lấp bể tựa hồ cũng mơ hồ lay động theo.

Nhưng mà, Thiên Luân Chân Quân trên tầng mây chỉ cười lạnh.

“Lôi Minh Sơn, đi!”

Một ngọn núi hoàn toàn không có thực thể, do sấm sét muốn ngưng tụ hình thành, ở dưới dãy núi lặng yên tiếp cận, sau đó bỗng nhiên hiện ra hình thể, gầm thét phóng tới cánh đồng, sét đánh không kịp bưng tai, rót vào hậu tâm của thiết nguyên.

Cả người cự nhân run rẩy, phần nộ và thống khổ gào thét, mỗi một lỗ chân lông của hấn đều phun ra điện năng, tản mát ra mùi vị nóng rực.

“Trương Dật, Nuốt La, hai người các ngươi còn không mau tới giúp ta?!”

Mà bên ngoài đại trận di sơn lập biển, Trương Dật cùng Nuốt La liếc nhau một cái, sau đó Trương Thừa Dật nói: “Thiệt Nguyên tiền bối, không phải ngươi nói muốn tự mình giải quyết bọn hắn sao? Chúng ta nhìn ngươi bây giờ chơi rất vui vẻ, sao có thể không biết xấu hổ quấy rầy nhã hứng của ngươi chứ?”

“Hai tên hỗn đản các ngươi! A a a a!”

Cùng lúc đó, Trương Dật cùng Phách La cũng đều nhìn thấy trong ánh mắt của nhau có một tia chấn kinh, thậm chí là sợ hãi.

Nói đùa sao, đại trận này tà môn như vậy, ngay cả tên mọi rợ nhà ngươi cũng bị vây chết ở bên trong, hai người chúng ta cho dù đi vào hỗ trợ thì có thể làm gì? Chết cùng một chỗ với ngươi sao? Hạ giới chúng ta là vì tìm vui vẻ, mà không phải tìm chết a.

“Hai người các ngươi tưởng rằng ta chết rồi thì các ngươi sẽ có kết cục tốt sao!?”

Nuốt La nghe vậy khẽ giật mình, thoáng dừng tiên pháp trong tay lại, quay đầu lại nhìn về phía Trương Thừa Dật.

Trương Thừa Dật cười một chút, lại càng thêm dồn ép Đế Lưu tôn, sau đó nói: “Hắn không chết, hai người chúng ta mới xui xẻo đây. Thiệt Nguyên tiền bối vẫn luôn ghi thù dai mà, cho nên chịu một không lấy lòng., Không bằng chuyên tâm đem giày rách này bắt giữ đồng bọn của nàng, như vậy coi như Tiêu Dao Tiên Tôn trách tội xuống, chúng ta cũng có lời dễ nói. Nếu bây giờ thả đám người này đi trợ giúp thiệt nguyên, cho dù thật có thể cứu hắn, ngươi cho rằng hắn sẽ ở trước mặt Tiên Tôn nói tốt lời của ta sao?”

Phách La gật gật đầu: “Cũng đúng... Bất quá nếu là như vậy, chẳng bằng trước tiên nên nhường đường một chút, nếu không chúng ta không cần thận giết sạch những tiện chủng này, đến lúc đó cũng không có lý do không xuất thủ.”

“Ha ha, vẫn là ngươi nghĩ chu toàn, đã như vậy, dứt khoát làm bộ làm tịch? Chịu chút bị thương có được không?”

Tiếng nói chuyện của hai người này không lớn không nhỏ, nhưng tất cả mọi người trên chiến trường đều nghe được. Cửu Châu một phương tự nhiên là có chút kinh nghi bất định, nguyên tắc kiên cố hoàn toàn sôi trào, không thể ngăn chặn.

“Hai người các ngươi, chờ ta ra ngoài, nhất định băm thây các ngươi!”

Nhưng còn chưa dứt lời, một luồng ánh sáng đỏ thẫm từ trên trời giáng xuống, xuyên thủng bờ vai hắn. Sau đó, từ bờ vai xuống dưới, toàn bộ tay phải nhanh chóng hồng hóa, sau đó hóa thành một vũng máu. Khoảnh khắc sau, đoàn máu lại bành trướng ra, bầu trời phẳng phất có thêm ngàn vạn thác nước đỏ tươi trút xuống, khiến cho đại địa Thiên Nam nhiều thêm một vùng biển đỏ.

“A a a a!”

Tiếng kêu rên của Thiết Nguyên đánh tan mây tích mấy trăm dặm quanh Thiên Nam Châu, ẩn chứa trong đó vẻ thống khổ từ xa kích động ra, làm cho rất nhiều sinh linh trong phạm vi mấy trăm dặm không kịp đào tẩu nhất thời chết ngay tại chỗ.

Tiên nhân bị trọng thương đều có loại lực lượng tàn sát vạn linh này. Mà hồng quang cường đại tiêu diệt cả cánh tay phải của tiên nhân cũng có thể nghĩ.

Trong đại trận dời núi lấp biển, Lệ Cẩm Chân Quân giơ lên cao tuyệt tiên kiếm, thân kiếm bị máu tiên thấm vào, hiện ra một mảng sắc thái yêu dị. Đi theo quân đoàn Xích Vệ của nàng đã biến mất không thấy gì nữa, mà trên quân kỳ ở tay trái nàng lại có hơn trăm đạo ấn ký giết chóc.

Mượn thời gian Thiên Luân Chân Quân tranh thủ cho nàng, rút cuộc nàng cũng dung hợp thần thông Xích Vệ Quân và Tuyệt Tiên Kiếm lại, hóa thành tuyệt diệt thuật không gì không phá được, một kiếm liền tiêu diệt một cánh tay của Tiên Nhân!

“Này này này, chúng ta còn phải khoanh tay đứng nhìn sao? Đám gia hỏa kia chết rồi, bọn họ nên nhắm vào chúng ta luôn chứ?”

Nuốt La có chút kinh hoảng hỏi thăm Trương Thừa Dật.

“... Đừng có ngu ngốc, trận thế đó, chúng ta lên chỉ có thể chết càng nhanh hơn. Không bằng nghĩ biện pháp tóm được cái giày rách này, làm con tin kéo dài thời gian.”

“Nhưng mà...”

“Không sao, tin tưởng Tiêu Dao Tiên Tôn, chắc hẳn không phải mấy người chúng ta đi chịu chết.”

Nhắc tới Tiêu Dao, biểu lộ của Phách La có chút phức tạp, đối với vị Tiên Tôn đại nhân dưới một người trên vạn người kia, nàng là vừa kính vừa sợ, Trương Thừa Dật nói không sai, hẳn tuyệt đối sẽ không để thủ hạ không công chịu chết, nhưng về phương diện khác, ý nghĩ cá nhân ban đầu của hai người bọn họ...

Tuy nhiên, hiện tại quả thực cũng không còn lựa chọn nào khác.

Phách La liêm liêm môi, quay về phía Đế Lưu Tôn, trên mặt lại hiện lên nụ cười quyến rũ: “Tiêu đáng yêu, có nên buông tha việc chống cự, làm con tin cho tử tử hay không?”

“Mơ tưởng!” Khuôn mặt xinh xắn của Đế Lưu Tôn đã bị huyết dịch tuôn ra từ thất khiếu nhuộm thành dữ tợn, nhưng đôi mắt quật cường kia lại không dao động chút nào: “Các người đều đi chết đi cho ta!”

Tiếng nói vừa dứt, Đế Lưu Tôn bỗng nhiên bộc phát ra một trận hò hét vang dội, mà vài tên Địa Tiên còn sót lại phía sau nàng cũng đồng thời hò hét lên, sóng âm khuấy động, bắn ra uy năng không thể tưởng tượng nổi. Trên mặt hai gã tiên nhân Trương Thừa Dật và Phách La cùng biến sắc, bởi vì dưới sóng âm, bọn hắn lại cảm thấy thân thể như nhũn ra, tiên linh tán loạn, không thể tưởng tượng nổi có ý niệm thần phục.

Khiến cho Tiên Nhân thần phục? Đám tiện chủng này rốt cuộc làm sao vậy? Năm đó lúc bọn hắn thế cường thịnh xông vào Thượng giới, tựa hồ cũng không bá khí như vậy. Chẳng lẽ mười vạn năm qua đi, bọn họ ngược lại có thể biến cường hay sao?

Đáng tiếc, bây giờ đã không kịp suy nghĩ đáp án.

“Được! Làm tốt lắm!”

Ở ngoài vạn dặm, bọn người Cửu Vĩ Thiên Hồ trốn ở nơi an toàn quan sát toàn bộ hành trình, vì biến hóa của chiến cuộc cảm thấy vui vẻ cổ vũ.

Chu Mộc Mộc đặc biệt kích động, lúc trước nàng cho rằng chiến cuộc tuyệt vọng, ai ngờ sau khi Thiên Luân Chân Quân tới, lại đơn giản nghịch chuyển thế cục!

Thiếu nữ kích động, bắt chập nước mắt còn chưa lau khô, liền cười lớn đánh mạnh lên bả vai Trảm Tử Dạ, người sau vỗ loạn một trận, suýt nữa cho rằng nàng là bị Đọa Tiên chiếm cứ tâm thần xuống tay với người của mình...

“Vạn Pháp Tiên môn các ngươi làm giỏi lắm nhỉ! Lúc trước ta vẫn luôn nói các ngươi là gà yếu không dùng được, thật sự xin lỗi!”

“Này! Ai là gà yếu Bách Vô Nhất dụng vậy?!”

Vài người bánh lái bên cạnh nhìn hai đệ tử thủ tịch, trong lòng cũng rất vui mừng.

Thoạt nhìn, các tiên nhân cũng không có gì là không thể, cũng không phải là không thể chiến thắng.

Lúc này người xuất hiện trên chiến trường chỉ là hai nhánh nhỏ của Tru Tiên Kiếm Trận, Lục Tiên Kiếm và Tru Tiên Kiếm còn chưa xuất hiện đã áp chế ba tiên nhân tới mức thờ không nổi. Còn nếu Tru Tiên Kiếm Trận bù đắp lại, chỉ sợ cho dù Tiêu Dao Tiên Tôn có giáng lâm cũng phải uống tại chỗ!

“Muốn như vậy, cho dù không có Vương Lục hình như cũng không sao cả nhỉ?”

“Đúng vậy, so sánh với đại trận Cửu Châu, đôi thầy trò Vô Tướng kia thật ra cũng không có gì ghê gớm a. Cho dù bản thân Vương Lục có ở đây, chỉ sợ cũng không làm được đến trình độ như Thiên Luân Chân Quân a.”

Mấy người nhỏ giọng trò chuyện vài câu với nhau, nhưng bỗng nhiên có người phát hiện không đúng.

Trong đoàn đội này, mấy người quan trọng nhất đều không lộ ra vẻ vui mừng.

Sắc mặt quỳnh Hoa nặng nề, đôi mi thanh tú cau lại, ánh mắt Chu Thi Dao chăm chú tỉ mỉ, còn thân thể Cửu Vĩ Thiên Hồ thì cứng đờ, sắc mặt tái nhợt.

Mấy người này rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ bây giờ không phải là cục diện ưu đãi sao? Tại sao phải...

“Ngu xuẩn, áp chế mấy tên lính quèn đã dương dương tự đắc rồi sao?” Giọng nói của hồ nữ run nhè nhẹ: “Thông đạo hai giới vẫn còn rộng mở mà.”

Sau một khắc, phảng phát đáp lại lời Hồ nữ, Thiên Ngân bỗng nhiên kịch liệt chuyển động, lối ra thông đạo bị man lực nào đó xé rách, đột nhiên tăng lên vô số lần! Phảng phát như muốn thôn phệ cả bầu trời.

Sau đó, một màu đen kịt từ trong thông đạo chậm rãi hạ xuống.

Phảng phát là một ngọn núi, bởi vì chỗ tối đen đó có hình thái cố định, chỗ biên giới thỉnh thoảng lại thỉnh thoảng rơi xuống đất đá.

Phảng phát như một đám mây, bởi vì vùng hắc ám kia quá rộng lớn, bất kỳ một ngọn núi cao nào cũng không thể so sánh được.

Khoảnh khắc sau, đột nhiên mảng đen kịt kia gia tốc hạ xuống, chỉ trong chớp mắt đã hoàn toàn từ trong thông đạo lao xuống, bất cứ kẻ nào cũng không kịp phản ứng.

Hắc ám rơi xuống đất, rốt cuộc hiện ra hình dáng.

Võng cá trê là nơi diện thoại thông suốt của người đọc sách, vị trí vĩnh viễn: Dùng dịch vụ đọc di động để thể nghiệm càng tốt, nhanh tới đây nào!

Nhắc nhở nhỏ: ấn trở về trạm gác năm tầng tám tám ngàn dặm trước đây có một tòa thư mục Linh kiếm sơn, dựa theo nút lưng để quay về một trang, tiến vào trang tiếp theo.

...

813

Đó là một cây trụ, một cây trụ lớn màu đen vô cùng to lớn, xuyên qua thiên địa, giống như Bất Chu sơn trong truyền thuyết của thời đại hồng hoang...

Rầm rầm.

Ngoài vạn dặm, Cửu Vĩ Thiên Hồ không tự chủ được ngã xuống đất, sau đó nàng há mồm, khàn khàn không giống tiếng rên rỉ của bản thân.

“Nghịch, Nghịch giới long trụ... Chạy mau, tất cả mọi người mau chạy, cách càng xa càng tốt!”

Cửu Vĩ Thiên Hồ hoàn toàn bất chấp việc bại lộ bản thân, hướng về người ngoài vạn dặm phát ra cảnh cáo. Sau đó kéo bàn tay quỷnh Hoa bên cạnh, phát động thuật dịch chuyển, hướng về phía xa hơn rút lui, dường như khoảng cách vạn dặm vẫn còn thiếu rất xa.

Sau một khắc, Thiên Luân Chân Quân trên bầu trời nghe được thanh âm hồ ly, tay phải lồm xuống tiên kiếm vung vẩy không ngừng, tay trái lại âm thầm bói một quẻ: Không có dị tượng gì, dựa theo kết quả của trời tính, đây sẽ là một trận thắng lợi huy hoàng.

Sau đó hấn hơi nhúu mày, nói một câu với đệ tử Vạn Pháp trợ giúp tính toán phía sau.

“Đi.”

Đạo lý rất đơn giản, đối mặt với tiên nhân, bất cứ tính toán nào cũng có thể xuất hiện sai lầm. Đối phương thậm chí không cần tận lực che giấu thiên cơ, bản thân sự tồn tại của tiên nhân là quấy nhiễu cực lớn tính toán thôi diễn. Vì vậy ngoài tính toán ra còn phải có một phán đoán cơ bản.

Đối thủ của trận chiến này không chỉ là một hai vị tiên nhân mà là cả Đọa Tiên giới, thông đạo hai giới mở ra, lúc nào cũng có thể có tiên nhân mới chi viện, bên phía Cửu Châu dựa vào cái gì có thể giành được thắng lợi huy hoàng?

Hơn nữa căn cứ theo thảo luận của hắn với mấy vị trưởng lão Thông Thiên Thánh Đường lúc trước, cũng không khó có được phán đoán bên dưới:

Đọa Tiên rất coi trọng lần thanh tẩy Cửu Châu này, cũng vô cùng thận trọng, vì thế bọn họ không tiếc tiêu phí mấy ngàn năm để chuẩn bị bố cục —— điểm này từ hai ngàn năm trước Phong Nguyệt tiên sinh đã hàng lâm Cửu Châu liền có thể nhìn ra. Mà loại thận trọng này, có lúc thậm chí đã đến tình trạng sợ hãi.

Không nói đến thời gian Phong Nguyệt tiên sinh bị vây khốn ở Cửu Châu trong hai ngàn năm, Đọa Tiên Giới lại khoanh tay đứng nhìn. Chỉ nói thông đạo Lương Giới tuần tự mở ra mấy lần? Lại thêm lúc này đã là lần thứ tư rồi. Lần đầu tiên là Phong Nguyệt tiên sinh ở Thương Khê Châu. Lúc ấy hắn đã mở ra thông đạo nhưng không có người kế tục nên rất nhanh đã bị Linh Kiếm phái hi sinh tự phong bế thông đạo., Cho nên không khó phán đoán, lần mở cửa thông đạo đó rất có thể là một loại thí nghiệm tính chất, bất luận là dung lượng thông đạo hay là độ vững chắc đều rất kém, cũng không thật sự phải dùng đến thực dụng. Lần thứ hai là Thương Lan Tiên Tôn giáng lâm., Lần trước bị chứng minh là bại bút của Tiên giới, cưỡng ép giáng lâm suy yếu đối với Tiên Nhân quá nghiêm trọng, dẫn tới đường đường tiên tôn bị một đám ô hợp bất sống, biến thành tồn tại thân thể cường đại. Mà lần thứ ba là tiểu công chúa của Tiên giới Hạ Tiểu Hà giáng lâm., Lần này Tiên Giới mở ra một thông đạo ổn định, có thể tiên nhân đi qua bình thường, nhưng đại quân Tiên Giới cũng không lập tức xuất hiện, dẫn đầu trận chỉ là tạp binh, chủ lực Tiên Giới hoàn toàn không xuất hiện, hiển nhiên sinh ra kiêng kỵ cực lớn với ba lần thất bại trước.

Nhưng lần thứ tư mở thông đạo, Tiên giới còn lý do gì để kiêng kỵ? Còn có lý do gì không phái chủ lực đến đây?

Đối mặt với chủ lực của Tiên Giới, đại lực Cửu Châu dựa vào cái gì mà lấy được chiến thắng huy hoàng? Chủ lực bên này của Cửu Châu đều bị nhốt ở trong hư không vô tận!

Cho nên Thiên Luân Chân Quân rất tự nhiên đưa ra phán đoán, thiên định của mình căn bản là bị người ta dụ dỗ lừa gạt, hiện tại nhất định phải đi, nhất định phải lập tức đi!

Cùng lúc đó, Cầm Chân Quân ở trong đại trận dờn núi lấp biển trọng thương Thiết Nguyên cũng linh cảm được một tia không ổn, mà nàng cũng nghe được lời Thiên Luân Chân Quân nói.

Nhưng mà, đi?

Đi được rồi sao? Hiện tại ưu thế ở trên chiến trường là đến từ đại trận Di Sơn Đảo Hải, nếu quay người rời đi, đại trận này không công tự phá, đến lúc đó một khi lực lượng Tiên Nhân đuổi giết tới, ai có thể chạy thoát?

Quân nhân không thể đem sau lưng cho kẻ địch, đây không chỉ là truy cầu một loại vinh dự, càng là kết tinh trong vô số lần thực chiến và nước mắt trong vô số lần.

Thế nhưng nếu không đi thì chờ chết ở đây làm gì? Xích Vệ quân là một trong Tứ Cự của Cửu Châu, Tuyệt Tiên Kiếm trong tay bà ta và Tru Tiên Kiếm Trận là bộ phận máu chốt tạo thành Tru Tiên Kiếm Trận, tuyệt đối không thể để xảy ra sai sót.

Chần chờ trong nháy mắt, ngay cả Thiên Luân Chân Quân cũng dẫn theo.

Mặc dù hần phán đoán phải đi, nhưng nếu không động đàn khô, hần sao có thể động trước? Lúc này Tuyệt Tiên Kiếm và Hãm Tiên Kiếm đã mơ hồ hợp thành một thể, Di Sơn Đảo Hải Đại Trận và Xích Vệ Quân cũng chặt chẽ không thể phân biệt, căn bản là tổn hại. Hơn nữa phán đoán của hần dù sao cũng là suy đoán của hần., Không nắm chắc mười phần, mà Cầm Chân Quân với tư cách là Quân thần cứu châu, quyết đoán của bà ta được công nhận là quyết tâm mạnh mẽ nhất. Nếu bà ta phán đoán mình nên ở lại, như vậy có lẽ thật sự nên ở lại.

Mà ngay lúc Thiên Luân bắt đầu chần chờ, bên tai cũng vang lên thanh âm của Đế Sa Tôn.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Thiên Luân giật mình: “Sao các người lại tới đây, hai tên Đọa Tiên đâu?”

“Hai người kia bỗng nhiên lui lại, ngay khi cột trụ không lồ giáng xuống bọn họ đã mở ra thông đạo biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.”

Thiên Luân nhíu chặt mày: “Ta dùng Di Sơn Đảo Hải đại trận trấn áp không gian nơi đây, bọn hắc chạy không thoát, lỗ hồng duy nhất chính là thông đạo hai giới, bọn hắc chỉ có thể là trở về Tiên giới, nói như vậy... không tốt!”

Đến lúc này, Thiên Luân Chân Quân không còn hoài nghi, cây trụ lớn xuyên suốt thiên địa kia chính là đại sát khí Tiên giới lấy ra thanh trường, cho nên Tôn Dật cùng Nhược La mới cuống quýt chạy trốn.

Đi, nhất định phải bắt chấp mọi giá thoát khỏi nơi này.

Nhưng vào lúc này, cây trụ lớn kia rốt cuộc xuất hiện biến hóa.

Một vòng sáng màu trắng ở đỉnh cột sáng lên, nhanh chóng hoạt động xuống phía dưới.

Vòng sáng chiếu sáng mặt ngoài cột sáng, chỉ thấy bên ngoài cột sáng khắc đầy hoa văn phức tạp, nếu nhìn chăm chú có thể phát hiện đó là từng bức tranh tranh, miêu tả tất cả đều là cảnh tượng tận thế. Có sơn băng địa liệt., Có sấm sét thiểm điện, trong bức họa miêu tả rất nhiều thế giới bị phá diệt, ức vạn sinh linh vì quē hương hủy diệt mà chết thảm, khuôn mặt tuyệt vọng kia lại giống như đúc ở trên cột đá hoàn nguyên ra. Mà theo vòng sáng di động, bức họa cũng bắt đầu chuyển động, vô số thế giới hủy diệt phảng phất như gần ngay trước mắt!

Trong đại trận dời núi lấp biển, bỗng nhiên Thiết Nguyên hoảng sợ hét lên: “Thả ta ra, mau thả ta ra! Nếu không tất cả mọi người đều phải chết!”

Lúc này hắc đang bị Hắc Thạch sơn trấn áp, hoàn toàn không thể động đậy. Chỉ là một lát trước hắc thà chết chứ không chịu khuất phục, lúc này lại hoảng sợ muốn tuyệt tình không ngừng cầu xin tha thứ, sự tương phản mãnh liệt khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

Mà sau khi Thiết Nguyên hô to một tiếng, vòng sáng kia bỗng nhiên gia tốc rơi xuống, trong chớp mắt đã xuyên vào đại địa.

Sau đó, mặt đất bắt đầu sụp đổ, từ rìa cây cột bắt đầu khuếch tán ra bốn phía, mặt đất bị xé toạc, bùn đất và nham thạch rơi xuống như thác nước, vĩnh viễn không bao giờ nhìn thấy điểm cuối, cuối cùng chỉ để lại huyết động đen kịt thâm thúy, phảng

phát sâu trong lòng đất vô tận, có một con Thôn Thiên thú hấp lực vô cùng vô tận đang há to miệng nuốt lấy đại địa.

Con sóng tan vỡ này chỉ trong nháy mắt đã quét qua phạm vi ngàn dặm.

Trên Cửu Châu đại lục, xuất hiện một cái hố sâu vô tận trong phạm vi ngàn dặm, đã từng đứng vững trên mặt đất này hết thảy đều không còn tồn tại nữa.

“Đó... đến cùng là món đồ quý quái gì vậy?”

Trên đám mây, trong tầng Cửu Thiên Cương Phong, Thiên Luân Chân Quân trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả sự việc xảy ra dưới chân. Mà ở phía sau hắn, trong lòng đám người Cẩm Chân Quân và Đế Lưu Tôn vẫn còn sợ hãi.

Vừa rồi bọn họ quyết định liều lĩnh rút lui, nhưng không gian xung quanh lại bị khóa chết, nếu không phải thời khắc mấu chốt Thiên Luân liều lĩnh hướng lên trên đột phá, chỉ sợ một quang sáng vừa rồi đã đủ để bọn họ toàn quân bị diệt. Một đòn liên thôn phạm ngàn dặm chi địa, hơn nữa phá diệt triệt để như thế, đây là năng lượng bộc phát vượt quá sức tưởng tượng.

Bất quá, mấy người thoát ra trời không phải là không có đại giới, thân thể Thiên Luân Chân Quân run rẩy không ngừng, Tiên Kiếm trong tay âm đạm không ánh sáng.

Bởi vì lần đại băng diệt vừa rồi, toàn bộ thiên sơn vạn thủy bị dời núi lấp biển tụ tập lại đều bị tiêu diệt, không còn sót lại chút gì. Ngay cả thiết nguyên bị Hắc Thạch sơn trấn áp cũng biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Đại trận Cửu Châu dời núi lấp biển, trong khoảnh khắc đã bị phá tan!

Hãm Tiên Kiếm với tư cách là hạch tâm tuyệt đối dời núi lấp biển, tự nhiên đã chịu ảnh hưởng cực lớn. Nếu không phải nó là Tiên bảo đỉnh phong, chỉ sợ sớm đã bị tổn hại.

Cũng may Khô Cẩm Chân Quân kịp thời mang Tuyệt Tiên Kiếm tới, hai thanh tiên kiếm đồng nguyên bắt đầu dung hợp cùng hưởng lợi lẫn nhau, một lát sau Tuyệt Tiên Kiếm cũng tối đen hơn một chút, mà Hãm Tiên Kiếm thì đi ra từ trong hiểm cảnh, khôi phục sức sống.

Nhưng mà...

Thiên Luân hỏi: “Tiếp theo phải làm gì?”

Cầm Chân Quân nói: “Đế Lưu Tôn, trước đó các ngươi đã từng thấy thứ này chưa?”

“Hoàn toàn không có.”

Cây đàn khô trăm ngăm chốc lát, nói: “... Các ngươi nói, chúng ta có khả năng chủ động xuất kích, chặt đứt cây trụ khổng lồ này hay không?”

“Cái gì!?”

“Lực lượng quang sáng vừa rồi hoàn toàn chính xác không thể địch nổi, nhưng một mặt là phạm vi sát thương của nó có hạn, chỉ có thể lan đến một mặt, hơn nữa mỗi lần phát động khoảng cách tựa hồ cũng không ngắn. Chúng ta nếu linh hoạt động, có lẽ có thể tránh được sát thương của quang sáng. Tiếp theo, cột đá kia tuy rằng uy lực vô cùng, nhưng bản thể của nó cũng không phải không thể tổn hại, vừa rồi ta cẩn thận xem xét, mặt ngoài cột đá điêu khắc rất nhiều chỗ tổn hại, cho nên nếu chúng ta có thể phản ngược một lần, có lẽ...!”

Câu nói của Cầm Chân Quân đột nhiên dừng lại, bởi vì trước mắt nàng xuất hiện một màn khó mà tin nổi.

Mặt ngoài của trụ lớn xuyên qua thiên địa, trăm ngàn quang sáng đồng thời phát sáng lên.

“Đám ngu xuẩn kia...”

Giờ khắc này, Cửu Vĩ Thiên Hồ sớm đã chạy trốn tới địa giới Trung Châu, vừa sợ vừa giận nhìn về phía bạch quang chiếu rọi nửa bầu trời cách đó mấy vạn dặm.

“Đó là long trụ Nghịch giới mà Tiên giới dùng để hủy diệt đại thế giới! Rốt cuộc các ngươi đang suy nghĩ gì!”

Đáng tiếc, sau lần đại diệt này, nói cái gì cũng đã muộn, Nghịch giới long trụ ngay cả thiên địa đều có thể hủy diệt, dưới hào quang không một ai may mắn còn sống sót.

“Ai, dân bản xứ cứu châu quả nhiên vẫn không ngăn được tiên nhân thượng giới.”

Hồ nữ trong lòng thở dài, lại bắt đầu cân nhắc vấn đề chế ngự lúc trước.

Bất quá, không kịp nghĩ nhiều, phía sau liền có người thúc giục: “Pháp thuật của ngươi đâu? Nhanh xem Thiên Nam châu rốt cuộc thế nào rồi!”

Hồ nữ mím môi, không có phản đối. Nàng đưa tay vẽ ra một cái hình lập phương, hình ảnh trong khung mơ hồ một hồi, hiện ra một mảnh đen kịt.

Trảm Tử Dạ run rẩy hỏi: “Đây là cái gì?”

“Thiên Nam châu à.” Hồ nữ nói: “Bị nghịch giới long trụ đánh qua là như vậy, tất cả đều sẽ biến mất, trên tới dưới Cửu Thiên Cương Phong đến Cửu U Thâm Ngục đều sẽ bị xóa bỏ. Hiện tại đại lục Cửu Châu cơ bản có thể đổi tên thành đại lục Bát Châu, châu Thiên Nam chẳng mấy chốc sẽ bị xóa tên...”

...

Nghịch giới long trụ bạo phát, Thiên Nam châu bị hủy toàn bộ... Cửu Vĩ Thiên Hồ tỉnh táo nói ra đáp án.

“Cho nên, ngươi phải hỏi ta câu này là gì, ta nghĩ đây là khúc nhạc tiêu diệt của đại lục Cửu Châu...”

“Đủ rồi! Ta không hỏi ngươi Thiên Nam châu thế nào rồi!”
Trảm Tử Dạ đột nhiên bộc phát. “Ta đang hỏi ngươi sự phụ ta hẳn thế nào rồi!”

Hồ nữ không hề cử động, bình tĩnh trả lời: “Còn có thể thế nào, đương nhiên là chết rồi.”

“Không có khả năng!”

“Sống sót mới là chuyện không thể, Phá Diệt Chi Quang của Nghịch Giới Long Trụ dù là bản thân Tiên Tôn cũng không chịu nổi. Vậy dựa vào cái gì mà những người khác có thể may mắn sống sót?”

Hai mắt Trảm Tử Dạ đỏ lên, nhưng lại á khẩu không trả lời được. Bởi vì y biết Cửu Vĩ Thiên Hồ nói không sai.

Uy năng của long trụ Nghịch giới, cách xa vạn dặm vẫn có thể cảm ứng được rõ ràng, đó là pháp tắc chí cao áp đảo tất cả pháp tắc của Cửu Châu đại lục, không ai có thể may mắn còn sống sót từ đó.

Mặc dù trong lòng tuyệt đối không muốn tin tưởng sự thật như vậy, mặc dù rất muốn rống to giận Cửu Vĩ Thiên Hồ, chửi mắng nàng hồ đồ, nhưng cho dù làm như vậy thì đã sao?

Trảm Tử Dạ bỗng nhớ tới những năm trước, hẳn được Vạn Pháp môn thu làm đệ tử, sau đó trên mây, Thiên Luân Chân Quân đích thân lên lớp đầu tiên vì đám đệ tử mới tấn chức, giảng về tinh thần Vạn Pháp sự thật tôn trọng.

“Trên con đường tu tiên, chúng ta sẽ gặp phải đủ loại hỗn loạn, nhưng thân là tu sĩ Vạn Pháp, các ngươi nhất định phải luôn giữ bình tĩnh, loại trừ hết thảy cảm xúc chủ quan quấy nhiễu. Dù trong lòng có chống cự thế nào cũng phải nhớ kỹ một chút,

khách quan sự thật, so với bất cứ chuyện gì đều trọng yếu hơn.”

Đối với đại bộ phận đệ tử Vạn Pháp mà nói, e rằng đây là lần duy nhất trong kiếp sống tu tiên có thể nghe được Thiên Luân Chân Quân đích thân đến. Đương nhiên, thân là Vạn Pháp Thủ tịch, Trảm Tử Dạ và Thiên Luân ở chung thời gian dài hơn rất nhiều, nhưng mấy chục năm qua ấn tượng sâu nhất vẫn là khóa đầu tiên. Thiên Luân Chân Quân cấy mầm mống của Vạn Pháp vào lòng mỗi người đệ tử. Sau này hấn tu thành Vạn Pháp Bất Động Tiên Tâm, chính hạt giống đó nảy mầm phá đất mà lên, phát triển trưởng thành.

Nhưng giờ khắc này, Trảm Tử Dạ vạn phần thống hận tiên tâm tĩnh lặng của mình. Thay vì thống khổ nhận thức sự thật sự phụ tử vong như vậy, hấn thà rằng mình có thể mông muội như đám ngu xuẩn vô tri kia!

“Đợi đã, nói vậy là Thiên Luân Chân Hồng, đàn khô chân quân, Đế Lưu Tôn bọn họ, chẳng lẽ Tuyệt Tiên Kiếm và Hãm Tiên Kiếm đều đã...” Chu Mộc sợ hãi muốn chết. “Đó là sức mạnh gần bằng một nửa Cửu Châu!”

Cửu Vĩ Thiên Hồ lạnh như băng nói: “Cho dù tập hợp toàn bộ lực lượng của Cửu Châu cũng vô dụng, uy lực của Nghịch Giới Long Trụ cũng là hàng đầu trong Tiên Thiên Chí Bảo, ngay cả Tiên Vương cũng không dám ngạnh kháng. Cơ hội chạy trốn vừa rồi duy nhất cũng bị bọn chúng bỏ lỡ, như vậy toàn quân bị diệt có gì là lạ?”

“Nếu nói như vậy, nếu như...” Chu Mộc Mộc càng nói sắc mặt càng trắng bệch, cho dù nàng không phải là tu sĩ tinh thông thôi diễn, nhưng phát triển đại thể tiếp theo cũng không cần suy diễn gì nữa. Mất đi Tứ Cực chi nhị, Tru Tiên Kiếm Trận cũng không thể thành lập, Thiên Nam châu bị nghịch giới long trụ phá hư, như vậy Cửu Châu đại lục còn có tư cách gì giao chiến với Đọa Tiên?

“Không có biện pháp a, lấy yếu chọi cứng, không cho phép nửa điểm sơ xuất.” Cửu Vĩ Thiên Hồ thở dài, “Đọa Tiên có thể thất bại mười lần hai mươi lần, nhưng mà đại lục Cửu Châu chỉ cần hơi sai một bước thôi là vạn kiếp bất phục.”

Lời nói của hồ nữ khiến tất cả mọi người yên tĩnh lại, cảm xúc tuyệt vọng lạnh lẽo và tuyệt vọng bắt đầu dần lan tràn...

Không sai, bọn họ là một trong Cửu Châu Tứ Cực, là tinh nhuệ Vương Lục hao phí vô số tâm huyết mới tạo ra được, phải vĩnh viễn sĩ khí như cầu vồng. Thế nhưng đôi mắt tình thế như vậy, lại không biết lý tính và tuyệt vọng, vậy thật sự quá vô tri rồi.

“Như vậy, ngươi tính đầu hàng sao?” Quỳnh Hoa lạnh lùng nhìn Cửu Vĩ: “Cửu Vĩ Thiên Hồ vĩnh viễn đứng về phe thắng, dự định trở về trong lòng Tiên giới?”

“Ha ha ha, ngươi nói bậy bạ gì đó hả, ta sớm đã là người của các ngươi rồi, trung trinh bất nhị, thề không đổi.”

Quỳnh Hoa nói: “Thật sao? Mặc dù là lúc đám người Lệ Cầm Chân Quân, Thiên Luân Chân Quân toàn quân bị diệt, mặc dù là lúc Vương Lục và Vương Vũ thất thủ trong hư không vô tận, Cửu Châu Đại Lục tuyệt vọng trước nay chưa từng có, ngươi cũng nguyện ý đứng về phía chúng ta sao?”

“Ặc, cái này sao...” Về mặt Cửu Vĩ Thiên Hồ khó xử, cảm giác bị người ta ép nói dối thật sự là không quá thoải mái.

Cũng may lúc này có người ra mặt giúp nàng giải vây, Chu Thi Dao bỗng nhiên mở miệng, hoang mang muôn phần nói: “Chờ một chút, các ngươi... Các ngươi đang nói cái gì?”

Quỳnh Hoa nhìn nàng một cái, đối với vị chiến hữu Tỳ Hưu không tinh không gì sánh được ngoài kiếm đạo này, cũng có chút không biết nói gì hơn. Đã đến lúc này mà còn không rõ ràng tình huống... Có lẽ coi như là một loại hạnh phúc đi.

“Bọn họ, cũng không có toàn quân bị diệt.”

“Cái gì?!”

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người vây quanh, không chuyển mắt nhìn Chu Thi Dao. Vị đại sư tử Linh Kiếm phái này mặc dù nhất quán không nói nhiều, hơn nữa thường xuyên nói không đáp lời nhưng nàng rất ít khi bắn tên không trúng!

Chu Thi Dao có chút kỳ quái: “Các ngươi không nhìn thấy sao? Bọn họ đang ở chỗ đó đấy.”

“Là đâu?”

Theo hướng ngón tay Chu Thi Dao chỉ, mọi người đều xuyên qua pháp thuật của hồ ly mà nhìn về phía hắc ám của Thiên Nam châu.

“Không có gì cả... Nàng ta nhìn lầm rồi?”

“À là Tinh Thần Thần Nhãn! Đừng nói nhảm với ta nữa!”

“A a, hình như ta thấy được, quả thật có một điểm... Hồ ly, phóng đại lên một chút a!”

Cửu Vĩ Thiên Hồ cũng khó có thể tin tới gần, sau đó kiệt lực phóng đại cảnh tượng trong khung hình vuông lên lần nữa — chênh lệch mấy vạn dặm, lại rình mò tình hình xung quanh Nghịch giới long trụ, pháp thuật đối với nàng mà nói là cực kỳ vất vả.

Nhưng lúc này thậm chí cô còn không lo được dao động căn cơ của bản thân, liều mạng phóng đại hình ảnh ra ngoài.

Đó là một người.

Cầm Chân Quân, tay phải là Tuyệt Tiên, quân kỳ bên tay trái sừng sững trong hư không đen kịt.

“Chỉ có một mình Cầm Cầm Chân Quân?! Sư phụ ta ở đâu?!”

“Trảm Tử bình tĩnh một chút! Người xem quân kỳ trên tay nàng, so với ban đầu nhiều hơn rất nhiều tiêu ký, những người khác nhất định là đều đã bị thu vào quân kỳ!”

Nghe xong lời này, trái tim Trảm Tử Dạ phút chốc rơi xuống... Vạn Pháp Bất Động Tiên Tâm một lần nữa chiếm thế chủ động, khiến hắn trở nên thanh tĩnh mà tỉnh táo.

“Người vẫn còn là tốt, nhưng mà, vì sao?”

“Cột, gãy mất.” Chu Thi Dao nói, dùng sức chỉ vào long trụ đen kịt. “Phía dưới cùng, xem.”

Hồ ly vừa phun máu, vừa phóng lớn hình ảnh thêm vài phần... Quả nhiên, dưới đáy long trụ kia có một vết mờ thâm thúy, gần như chật đứt long trụ từ đó. Mà Cầm Chân Quân thì đang đứng ở trước lỗ hổng không xa.

bánh lái ở đây không ai không là thiên tài tu sĩ tài hoa hơn người, rất nhanh đã bổ sung hoàn toàn tất cả những gì mới phát sinh trong đầu. Trong nháy mắt long trụ nghịch giới bộc

phát, Cầm Chân Quân bộc phát ra quyết đoán kinh người, không lùi mà tiến. Nàng thu tất cả mọi người vào quân kỳ, sau đó lập tức chuyển dời đến gần long trụ, dùng tuyệt tiên kiếm phá hoại long trụ, uy lực bộc phát của quang sáng giảm mạnh... Vậy mới có một chút khả năng chạy trốn.

“Không hổ là Quân Thần Cứu Châu, tuyệt cảnh có thể gặp lại, lại để nàng chạy thoát.” Chu Mộc lau mồ hôi lạnh trên trán, tràn đầy khâm phục nói.

Mà Chu Thi Dao lại nhíu mày: “Có thể chạy thoát được một mạng? Nhưng nàng đã chết.”

“Ha!?”

Sau một khắc, cảnh tượng bên trong khung xe lại có biến hóa, thân thể của Lệ Cầm Chân Quân bỗng nhiên bay tăn ra rải rác như hạt cát, một thanh Tuyệt Tiên Kiếm, một cây cờ quân có hào quang đen tối, lẻ loi rơi xuống phía dưới. Trên đường rơi xuống, quân kỳ từ trên xuống dưới dần dần tiêu tán, tiêu chí trên mặt cờ mất đi một nửa...

Chung quy không thể làm ra hoàn mỹ không khuyết điểm, phản ứng của Cầm Chân Quân đã đủ nhanh, nhưng có lẽ vẫn chưa đủ nhanh. Mà trong trận lấy yếu bác mạnh, mất đi một li sinh tử.

“Tại sao lại như vậy...” Chu Mộc Mộc kinh ngạc nhìn nửa quân kỳ còn sót lại, nàng thấy rất rõ ràng ký hiệu của Thiên Luân Chân Quân đã biến mất. Bên trong Địa Tiên cũng chỉ có hai người Đế Lưu Tôn và Lạc Tuyết may mắn còn sống sót.

Chính xác, đây không phải toàn quân bị diệt, nhưng có bao nhiêu khác biệt với toàn quân bị diệt? Hai vị Chân Quân chiến tử, đại bộ phận Địa Tiên tử trận. Mà Tuyệt Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm và Xích Vệ Quân Kỳ xem ra cũng phải mất sạch trong long trụ Nghịch Giới.

Cho người ta hy vọng, lại làm cho người ta tuyệt vọng, đây thật sự là... quá tàn nhẫn.

“Chư vị, kết trận, giúp ta một tay.”

Giọng nói lạnh lùng của Quỳnh Hoa Thanh như thể hồ quán đỉnh, xua tan đi sự lo lắng trong lòng mọi người.

“Người chết đã xong, người sống còn phải tiếp tục chiến đấu. Tuyệt Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm và Xích Vệ Quân Kỳ tuyệt đối không thể ném ở đó, cho nên...”

Nói xong, Quỳnh Hoa lấy Lục Tiên Kiếm của nàng ra.

“Huyết mạch Tru Tiên Tứ Kiếm tương liên, ta có thể lục tiên kiếm làm hạch tâm, kêu gọi hai kiếm còn lại trở về. Hãm Tiên Kiếm trong Xích Vệ Quân Kỳ nên có thể hấp dẫn chúng tới, nhưng nơi này cách rất xa, lại có long trụ Nghịch giới quấy nhiễu, một mình ta không đủ lực.”

Trong nháy mắt khi lời vừa dứt, Quỳnh Huy lập tức cảm thấy sự trợ giúp từ sức chiến hữu đến. Nàng lập tức té ra Lục Tiên Kiếm, bắt đầu toàn lực triệu hoán Tuyệt Tiên Kiếm và Hãm Tiên Kiếm. Mấy vạn dặm bên ngoài, trong bóng tối vô tận, hai kiện tiên bảo không hẹn mà cùng rơi xuống, sau đó bắt đầu chậm rãi hướng về phía trước bay đi, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Chỉ là, khi còn chưa bay được bao xa thì thế xông tới liền im bật, một bàn tay vô hình hạ xuống nắm chặt hai kiện tiên bảo.

Trung Châu, thân thể xinh đẹp của Quỳnh Hoa run lên, trong thất khiếu không tự chủ được tràn ra máu, người thì triển ra bàn tay vô hình kia, sức mạnh mẽ không thể tưởng tượng nổi, bản thể chưa đến, chỉ dựa vào hình chiếu đã chấn mười một người bọn họ hợp lực đến mức gần như tán loạn tại chỗ.

So với sức mạnh như vậy thì quả thực là tự sát.

Vì vậy, trong khoảnh khắc, hai kiện tiên bảo kia dần dần bay về phía sau, càng ngày càng xa trung châu.

Trong trận, Chu Mộc Mộc giận dữ hét lên: “Thêm sức thêm vào Quỳnh Hoa! Người năm đó môn phái không ai bì nổi đó!”

Quỳnh Hoa cắn chặt hàm răng, sau đó nghịch chuyển tâm mạch, mạnh mẽ ép một ngụm máu trong lòng ra ngoài, rắc lên trên Lục Tiên Kiếm. Lục Tiên Kiếm lập tức phát ra tiếng kiếm minh vui sướng, sức hút tăng vọt một đoạn, mạnh mẽ tạo thành thế ngang với bàn tay lớn kia.

Nhưng mà sau một khắc, bàn tay lớn kia chợt bành trướng gấp đôi, sức mạnh trong nháy mắt chiếm cứ ưu thế áp đảo, Quỳnh

Hoa không tiếc tự tổn hại thọ nguyên, chiêu số của mình lại không hề có hiệu quả!

“Nếu một ngưng không đủ, vậy thì dùng máu nhiều hơn rồi.”
Giờ khắc này, trong lòng Quỳnh Hoa đã đưa ra một phán đoán đơn giản.

Hiện tại đại lục Cửu Châu có thể không có Quỳnh Hoa, nhưng tuyệt đối không thể không có hai kiện Tiên bảo kia, cho nên...

Nhưng vào lúc này, một thanh âm quen thuộc mà thân thiết vang vọng Thiên Nam.

“Buông tay.”

Một luồng kiếm quang xa lạ cắt đứt bóng tối, cắt đứt bàn tay vô hình kia. Lực lượng trói buộc Tuyệt Tiên Kiếm và quân kỳ lập tức không còn nữa, hai kiện tiên bảo lập tức bị lực lượng từ Trung Châu kéo qua, nhanh như sao băng.

Biên giới khu vực Thiên Nam, Hà Đồ Chân Quân cầm trong tay một thanh trường kiếm màu xanh, mặt mày nghiêm nghị nhìn vào vô tận hắc ám trước mắt. Vừa rồi hắn một kiếm đắc thủ nhưng hoàn toàn không có nửa điểm vui mừng, trận chiến tuyệt vọng này, một thắng lợi nho nhỏ căn bản không đáng kể.

Trước mắt hắn, bàn tay lớn bị chém đứt kia lại khép lại một lần nữa trong bóng tối, căn bản không tổn hại chút nào, mà đối mặt với địch nhân mới xuất hiện, nó cũng không có nửa phần đề phòng và sợ hãi. Bàn tay lớn che khuất bầu trời dần dần tới gần, mà càng đến gần, cỗ ba động khủng bố hoảng sợ kia càng làm người kinh hồn táng đảm.

Sắc mặt Hà Đồ Chân Quân bất động, phía sau lưng lại thấm đẫm mồ hôi... Kẻ địch này, cho dù lão mượn nhờ Cửu Châu Đồ và Tru Tiên Kiếm cũng không cách nào địch nổi. Nhưng, lão đã không còn lựa chọn nào khác.

Nhưng đúng vào lúc này, một âm thanh bất thành linh vang lên, mang đến một tia cơ hội cho cục diện hiện tại.

“Tiêu Dao, khuyên ngươi nên thu liễm một chút đi nha, nếu không ta sẽ đi qua đó.”

Bàn tay lớn kia lập tức thu trở về, ngược lại nâng lên trên, phảng phất đang niêm phong lỗ hồng nào đó.

Mà động tác kèm theo bàn tay lớn kia, âm thanh không còn xuất hiện nữa. Nhưng mà, chỉ một câu nói ngắn ngủi, đã đủ để ở trong lòng mọi người nhen nhóm một tia hi vọng.

Đó là giọng nói của Vương Lục.

Cập nhật nhanh nhất, không có đạ đạ sử dụng.

...

Nhắc nhở nhỏ: ần trở về trạm gác năm tầng tám tám ngàn dặm trước đây có một tòa thư mục Linh kiếm sơn, dựa theo nút lưng để quay về một trang, tiến vào trang tiếp theo.

Võng cá trê là nơi điện thoại thông suốt của người đọc sách, vị trí vĩnh viễn: Dùng dịch vụ đọc di động để thể nghiệm càng tốt, nhanh tới đây nào!

“Ha ha, ta khuyên người ta thu liễm một chút? Người thì trang bức còn tốt hơn? Ta có thể cho thêm năm mươi điểm.”

“Cho dù người mĩa mai ta ta ta cũng sẽ không cảm thấy áy náy, tình lại đi... Vừa rồi tình huống như vậy, nếu ta không cưỡng ép bức bức, Hà Đồ sẽ gặp nguy hiểm.”

“Hà đồ nguy hiểm quan quái người a, người không phải là con riêng của hắn đấy chứ.”

Trong thông đạo hai giới, Vương Lục cùng sư phụ ngồi tựa lưng xuống đất, trên mặt đều mang theo mỗi một nồng đậm, ngay cả hăng ngày phun nước vào nhau cũng chỉ tiến hành hai câu liền khó mà tiếp tục.

Rất lâu sau, Vương Vũ ngẩng đầu nhìn lên trên, có chút xuất thần: “Thật đáng tiếc, chỉ thiếu chút nữa là có thể về nhà.”

“Còn thiếu một chút? Người thật ra sẽ cường hành lạc quan. Nghịch giới long trụ vừa rồi của Tiên giới đích thật là làm vỡ nát không gian, nhưng lỗ hồng đó nhiều nhất là thông qua âm thanh, muốn bản thể thông hành, ít nhất phải mở rộng lỗ hồng thêm một vạn lần nữa... Đương nhiên, dựa theo tình huống hiện tại mà xem, mở rộng gấp mười vạn lần cũng vô dụng. Lỗ hồng đã bị chặn lại rồi.”

Vương Vũ miễn cưỡng xóc lại tinh thần, mắng: “Cho nên mới nói vừa rồi người có chỗ nào gân không đúng, cứ muốn mở miệng nói chuyện hả? Người không nói, ai có thể biết Nghịch giới long trụ ở trên hàng rào không gian bị đẩy ra một lỗ hồng chứ! Cho dù hy vọng xa vời, chung quy vẫn tốt hơn không có hi vọng a!”

Vương Lục cười cười, nói: “Người xem các Tiên Nhân đều coi Đọa Tiên là kẻ gốc rễ, cho dù ta không nói chuyện, sớm muộn gì bọn họ cũng phải kiểm tra toàn diện, Nghịch Giới Long Trụ này là một trong những yếu tố trọng yếu được đại thanh tẩy. Nghĩ xem cây Long Trụ này hàng lâm trước mặt ta đi., Tiên giới đã làm bao nhiêu cái đệm? Hơn nữa vừa rồi không mở miệng, Hà Đồ muốn trực tiếp chống lại Tiêu Dao, xem tình hình Cửu Châu hiện tại thì chỉ có một con đường chết. Bọn họ chết hết, cho dù ta và người có thể trở về thì có ý nghĩa gì? Tru Tiên Kiếm Trận nếu có thể thuận lợi bày ra, hẳn là hai người chúng ta phải có chút hữu dụng... Tuy nhiên cũng chỉ là giấy dựa một chút mà thôi.”

“Liều chết giấy dựa?”

“Uy lực của long trụ Nghịch giới, cho dù bố trí mười bộ Tru Tiên Kiếm Trận cũng khó có thể chính diện chống lại. Hơn nữa quân tiên khu vực hậu cần quan trọng nhất của Cửu Châu lại bị hủy rồi, đừng nói là Tru Tiên Kiếm, hiện tại rất nhiều con đường sản xuất đều phải dừng lại... Được rồi, tin tức về Lợi Không quá nhiều, ta cũng lười nói.”

Sau đó, trong thông đạo trầm mặc thật lâu.

Vương Vũ thở dài: “Nói như vậy là chúng ta không chơi được rồi?”

“...”

Vương Lục không trả lời, chỉ trầm mặc.

Vương Vũ nhẹ giọng nói: “Chúng ta đã nỗ lực lâu như vậy, kết quả cuối cùng chính là như vậy, thật khiến người ta chán nản.”

Vương Lục cười nói: “Cũng không vội nản chí, người xem, thông đạo hai giới mặc dù nhỏ hẹp hơn nữa lại không ngừng co rút lại, kỳ thật đối với hai người mà nói vẫn là rộng rãi, chúng ta có thể sống hạnh phúc ở đây, có thời gian lại sinh sôi nảy nở một dân tộc...”

“Được thôi, nếu như người muốn thì ta cũng không để ý.”

“Hả?” Vương Lục cả kinh, đồng thời cảm thấy sau lưng truyền đến tiếng quần áo ma sát dữ dội.

“Người thích tư thế nào?” Nói xong, một câu thân hình ấm áp liền dán lên trên lưng Vương Lục, hai cánh tay ngó sen nhẹ nhàng ôm lấy cổ Vương Lục.

Vương Lục quả thực đang ngồi bật dậy trong tử bệnh: “Ta dựa vào người chơi thật sao?”

“Không thì sao?” Vương Vũ nói: “Là người muốn làm đó.”

“... Dựa theo kịch bản bình thường, người nên thuận thế phản kích mới đúng, loại người này cũng nói không phải phong cách của người mà?”

Khóe miệng Vương Vũ hơi giật giật: “Người thật sự cho rằng ta rất thích phong cách đó sao? Nơi này chỉ trích người, ta không muốn tiếp tục làm sự phụ của người... thật mệt mỏi.”

Trong lòng Vương Lục lập tức dâng lên cảm giác phức tạp.

“Chẳng qua, người đã nói đùa, vậy thì quên đi.” Vương Vũ nói xong sửa sang lại quần áo một lần nữa. “Nói đi, rốt cuộc bây giờ người nghĩ thế nào? Người nói phải làm sao thì ta làm đây.”

“Đầu tiên, không nên vội vã từ bỏ hy vọng, dựa vào Nghịch giới long trụ đã phá nát bức tường không gian kia một ít, cuối cùng ta cũng tìm được một chút liên hệ vi diệu với Cửu Châu đại lục.”

“Liên hệ vi diệu?”

“Nhìn xem.” Vương Lục giang tay, một lá bùa hơi sáng lên trên lòng bàn tay.

“Linh Kiếm Thiên Phù! Sao người lại mang theo nó?”

“Ừm, tuy trên thực tế không dùng được, nhưng dù sao cũng là kỷ niệm, kết quả bây giờ đã có tác dụng. Nương theo nó, ta có thể khóa chặt vị trí đại lục Cửu Châu, tuy cảm giác rất mơ hồ, tuy rằng hàng rào không gian vẫn rất thâm hậu, nhưng cuối cùng không phải mờ mịt phiêu đảng trong hư không vô tận.”

Vương Vũ trầm ngâm nói: “Nếu người có thể khóa chặt vị trí của Cửu Châu, như vậy vấn đề duy nhất chính là hàng rào không gian.”

“Phân bố tại hàng rào của ba ngàn thế giới, là một trong những loại pháp tắc chí cao, rất khó thông qua sức mạnh để phá giải — nếu không Tiên Giới cũng không cần tốn nhiều công sức như vậy mới có thể hàng lâm Cửu Châu. Cũng may vị trí của chúng ta cách Cửu Châu đại lục không xa, hàng rào còn chưa đến mức không thể phá vỡ, lại còn bị nghịch giới long trụ làm suy yếu. Cho nên theo lý thuyết, ta chỉ cần mạnh hơn hiện tại gấp mười lần là có thể dùng sức mạnh cá nhân phá vỡ hàng rào, trở về Cửu Châu.”

“... Cường lên gấp mười lần? Có khả năng làm được không?”

Vương Lục nói: “Đây chính là điểm khó khăn, trên lý thuyết là có khả năng. Ta và cự thần binh tổng cộng chỉ có hơn bảy mươi phần trăm, nếu như có thể tăng lên trăm mà nói... Thì có thể mạnh hơn hiện tại năm lần.”

“Còn gấp hai lần?”

“Nghĩ cách tăng lên một trăm hai phần trăm trở lên.”

“... Đúng là kế hoạch không chịu trách nhiệm.”

“Hơn nữa phiền toái lớn nhất là, dựa theo tốc độ đồng bộ bây giờ tăng lên, trăm phần trăm đại khái phải mất mấy trăm năm.”

“Nhưng trên thực tế thông đạo hai giới này nhiều nhất cũng chỉ kiên trì được tối đa hai năm, cho dù ta lấy Vô Tướng Công cố gắng duy trì sự tồn tại của nó cũng sẽ không quá ba năm.”

“Tiếp theo, đại lục Cửu Châu có thể kiên trì đến lúc chúng ta trở về hay không cũng là vấn đề. Trận chiến Thiên Nam, Cửu Châu thật sự có chút tổn thương gân cốt rồi.”

Vương Vũ im lặng trong chốc lát rồi nói: “Không nên đánh giá thấp độ bền bỉ của đại lục cửu châu, trên thế giới này, không phải chỉ có mình ngươi là chúa cứu thế.”

“Ồ? Vậy phiền ngươi giới thiệu ta một chút xem còn có thể đồng hành như thế nào? Ta cũng muốn mở mang tầm mắt”.

Vương Vũ cười nói: “T giọng điệu của ngươi cũng quá tự cao tự đại đi. Xa không nói, trong cuộc sống của ngươi, Phong Ngân sư huynh chính là chúa cứu thế của Linh Kiếm phái nha.”

“... Phong ngâm a, chắc, nhóc tỳ năm đó đích thật đã trưởng thành không ít.”

“Ngoài ra, Lưu Hiền sư huynh, Phương Hạc sư huynh, kỳ thật cũng đều là liêu mạng. Một mặt Hà Đồ Chân Quân muốn duy trì trật tự chính thể cửu châu, một mặt lại muốn đóng vai trò bảo hộ tốt cho môn phái, nhiều năm qua đệ nhất nhân cửu châu cũng cực khổ...”

“Được rồi, ta biết ngươi muốn nói gì. Mọi người đều không dễ dàng gì, ta tạm thời tin tưởng bọn hắn một chút vậy.”

Vương Lục bất đắc dĩ cười cười, kết thúc đề tài này. Lúc này, cũng thật sự không cần chủ động truyền bá tuyệt vọng.

Một lát sau, trên lưng lại truyền đến cảm giác âm áp quen thuộc, bên tai lại có ngữ điệu lạ lẫm.

“Nhưng mà, đối với ta mà nói, Chúa cứu thế vĩnh viễn cũng chỉ có một mình ngươi...”

Cửu Châu đại lục, Trung Châu Thịnh Kinh, trên quảng trường bên ngoài Thông Thiên Thánh Đường, tiến hành trong một tang lễ long trọng.

Nghịch giới long trụ của Tiên giới phá hủy hơn phân nửa Thiên Nam, vô số sinh linh tan thành mây khói, trong đó số lượng tu sĩ lên đến mấy trăm vạn, trên Kim Đan trở lên gần vạn người.

Sau đó, còn có Thiên Luân Chân Quân, Khô Cầm Chân Quân, gần nửa quân đoàn Xích Vệ và đại bộ phận chiến sĩ Địa Tiên... Đại lục Cửu Châu tỏ ra kiêu ngạo tứ cực, sau khi đánh một trận hao tổn gần nửa.

Đây là một tang lễ quy mô chưa từng có, trước đó, đại lục Cửu Châu chưa bao giờ trải qua tình huống thảm liệt như thế này. Dù là đại chiến tiên ma, cũng không đến mức trong vòng một ngày đã có nhiều người chết như vậy, hơn nữa thi cốt không còn. Chỉ sợ chỉ có thời đại mạt pháp mới có thể so sánh được.

Đây là một tang lễ không người duy trì, bởi vì ngay cả Hà Đồ Chân Quân cũng không biết phải nói gì, hoặc là nói, cho dù biết, cũng không cách nào mở miệng. Đối mặt với kết quả

thảm liệt như thế, bất cứ ngôn ngữ nào cũng có vẻ tái nhợt vô lực.

Tang lễ tụ tập mây đến từ các nơi, mấy chục vạn tu sĩ, mọi người yên lặng đi tới nơi này, yên lặng vì người qua đời mà thương tiếc. Bên ngoài Thông Thiên Thánh Đường, không khí dữ tợn và tuyệt vọng làm mọi người hít thở không thông.

Trong thánh đường, Hà Đồ, Trúc Nhật, Phong Ngâm, Đế Lưu Tôn... cùng với chương môn của các đại môn phái, trưởng lão tụ tập một chỗ, dưới bầu không khí nặng nề thương thảo tương lai.

“Tiếp theo, chúng ta phải tiếp tục chiến đấu.”

Hà Đồ Chân Quân lấy một câu nói như vậy làm lời đạo đầu.

“Không đơn thuần vì những kẻ đã chết kia, cũng vì người còn sống, chúng ta không có quyền buông tha.”

Một vị chương môn phía dưới bỗng tuyệt vọng quát lên: “Tiếp tục chiến đấu thì có thể làm gì?! Các ngươi vất kiệt Cửu Châu Đại Lục mười lăm năm, còn không phải một trận đánh tan? Nói không chừng đầu hàng...”

Còn chưa dứt lời, chỉ thấy cổ tay Phong Ngâm chân nhân run lên, sau một khắc, vị chương môn kia không rên một tiếng ngã xuống, sinh cơ trên người tan hết, đã chết.

Phía dưới rối loạn một trận, mọi người kinh nghi lấy làm bình tĩnh.

“Bây giờ, chúng ta không cần phải đầu hàng tạ âm.” Một câu của Hà Đồ Chân Quân đã ngừng lại, kỳ thật hắn cũng không thích thủ đoạn tàn nhẫn phong ngâm, bản tính hắn nghiêm túc, thích tuân thủ quy tắc, nhưng hắn cũng biết, tình huống vừa rồi, thật sự không còn cách nào khác.

Đã không nghĩ ra được bất kỳ lời nào đến cổ vũ sĩ khí, bởi vì ngay cả bản thân Hà Đồ đều một lòng tuyệt vọng, cũng nhờ có câu nói của Vương Lục, để cho gã còn có thể thuyết phục chính mình giữ lại một tia hi vọng. Nhưng chỉ bằng vào một câu nói của Vương Lục, không có khả năng thuyết phục càng nhiều người hơn.

Các trưởng lão đang ngồi hoảng sợ, ánh mắt tuyệt vọng thậm chí chết lặng mới là chuyện thường tình của con người.

Đã như vậy, đi bước nào tính bước đó đi.

“Tiếp theo, chúng ta sẽ lấy Cửu Châu đại trận kết hợp với Tru Tiên Kiếm Trận, hình thành cơ động phòng ngự... Ngoài ra, Hồng Hải Công xưởng muốn vượt qua khó khăn khi nguyên vật liệu kém khuyết tiếp tục sản xuất thí nghiệm. Còn có...”

Thanh âm Hà Đồ Chân Quân có chút khô khốc, ngay bản thân hắn cũng biết hiện tại những hành động này phí công cỡ nào. Trận chiến Thiên Nam, chủ lực hao tổn rất nhiều, hai vị Chân Quân cùng rất nhiều Địa Tiên chết đối với thế cục có thể nói là trí mạng.

Trừ phi có kỳ tích hàng lâm, khiến cho đại lục Cửu Châu trong nháy mắt xuất hiện thêm một đám cao thủ hàng đầu, nếu không cục diện căn bản không thể vặn vẹo.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên bên ngoài thánh đường truyền đến một trận tiếng ồn ào, sau một khắc, cửa thánh đường bị người cưỡng ép mở ra, một đạo hào quang màu vàng chiếu đầy đại sảnh.

“Bọn tạp chủng... Ô ô ô!”

Một tiếng kêu đau đớn cắt ngang lời đạo đầu của người tới. Sau một khắc, bên cạnh phiến kim quang, một thiếu nữ tóc vàng mắt xanh biếc, anh khí bừng bừng thu hồi khuỷu tay đang đánh lên bụng đối phương, sau đó vững bước đi lên phía trước.

“Chư vị, ta mời viện binh của Tây Di tới rồi.”

Võng cá trê là nơi điện thoại thông suốt của người đọc sách, vị trí vĩnh viễn: Dùng dịch vụ đọc di động để thể nghiệm càng tốt, nhanh tới đây nào!

Nhắc nhở nhỏ: ấn trở về trạm gác năm tầng tám tám ngàn dặm trước đây có một tòa thư mục Linh kiếm sơn, dựa theo nút lưng để quay về một trang, tiến vào trang tiếp theo.

...

Thiên Hữu Cửu Châu!

Khi hào quang màu vàng chiếu rọi khắp Thông Thiên Thánh Đường, mọi người không hẹn mà cùng nhớ tới bốn chữ này.

Hoàng Kim vương đại lục Tây Di đến có thể nói là thần tích, trước đó, cho dù người giàu có vọng tưởng nhất cũng không dám hy vọng xa vời có thể đưa vị Bán Thần sừng sững tại đỉnh Tây Di này đến Cửu Châu. Hơn nữa quan hệ giữa hai bên cũng không tính là hòa hợp.

Những năm gần đây, tốc độ tương đối thường ngày của Cửu Châu và Tây Di, theo quy cơ của Đọa Tiên, Cửu Châu đại lục bắt đầu kéo dài từ Tây Di đại lục. Dưới sự cầu nối của kỹ sỹ Tây Di tiên nhiệm, các đội ngũ hội tụ ở Cửu Châu đã tạo thành lực lượng rất hùng hậu.

Nhưng hành vi dẫn viện này không thể nghi ngờ là thương tổn đối với đại lục Tây Di, bởi vì người Tây Di cũng phải đối mặt với nguy cơ tận thế. Chúng thần phủ xuống Tây Di cùng với Đọa Tiên hạ giới của Cửu Châu giống nhau, phải tập hợp lực lượng toàn đại lục mới cầu sinh cơ. A Hoài chạy khắp bốn phương Tây Di, nói xuyên qua chẳng khác nào đang đào góc tường của Hoàng Kim Vương, thậm chí còn đẩy Tây Di đại lục vào hố lửa.

Mấy năm qua, thanh danh của A Phàm ở đại lục Tây Di cũng vì vậy mà trở nên vi diệu. Sau này nàng cùng Vương Vũ một đường, sinh ra một lần giao phong kịch liệt với Hoàng Kim Vương, càng làm cho kỹ sỹ Vương trước kia từng vinh quang vĩ đại trở nên tranh luận cực kỳ nhiều. Nhưng sau trận chiến đó, sự dẫn viện của đại lục Cửu Châu cũng không còn bị bất cứ trở ngại gì nữa.

Nhưng chính thể mà nói, tác dụng giúp đỡ của Tây Di thực ra có hạn, tuy nhiều người đến đây trợ giúp nhưng cao thủ đáng để nhắc tới lại không có ai, ngay cả thực lực đên gần Thánh Giả cũng không có một ai. Dù sao đại lục Cửu Châu cũng không phải là nơi thái bình vui vẻ gì, thậm chí nguy hiểm hơn

so với Tây Di, như vậy vì sao mọi người còn phải chạy vạy dậm xa xôi đến Cửu Châu chứ?

Cho nên mấy năm gần đây, mặc dù A Hoài vẫn luôn ở lại Tây Di vất vả cần cù chạy trốn, nhưng các tu sĩ Thông Thiên Thánh Đường đã sớm không còn gửi gắm hy vọng trên người nàng, chỉ mong thời điểm quyết chiến nàng có thể quay về Cửu Châu là tốt rồi. Thời gian gần đây thậm chí hoàn toàn cắt đứt liên hệ với nhau - Đương nhiên, bình thường A Hoài cũng chỉ liên hệ với Vương Lục và Vương Vũ.

Ai ngờ, ngay lúc đại lục Cửu Châu rơi vào tuyệt cảnh thì nàng lại dẫn Hoàng Kim vương trở về!

Đây là một người chân chính vượt qua thiên quân vạn mã, dựa theo tình báo A Hoài mấy lần trở về báo cáo, thực lực của Hoàng Kim Vương thậm chí vượt qua Tôn Bất Bình năm đó, Vương Lục đã phi thường tiếp cận xác suất đồng bộ bảy thành —— có thể so với Tiên giới Tiên Tôn. Huống chi Hoàng Kim Vương thân là Vương Giả, sao lại lẻ loi một mình một mình? Đi theo hắn đến đây còn không biết có bao nhiêu người!

Đối mặt với vị Tây Di Chí Cao Vương Giả này, Hà Đồ Chân Quân chủ động đứng dậy dùng đại lễ nghênh đón, có điều không đợi hắn mở miệng nói chuyện, Hoàng Kim Vương đã cực kỳ không vui nhú mày.

“Tạp chủng, nhận rõ thân phận của ngươi. Ngươi là cái gì mà cũng xứng bình lễ với trẫm? Vương Lục đâu?”

Hà Đồ Chân Quân hơi chậm lại, lão đã nghe qua không ít câu chuyện về vị Hoàng Kim Vương ngạo thị thiên hạ này, bởi vậy cũng không ngại đối phương thất lễ. Nhưng Hoàng Kim Vương đưa ra vấn đề này quả thực rất đau đớn.

Đúng là lúc này không nên có Hà Đồ Chân Quân và Hoàng Kim Vương đứng ngang hàng. Luận về số một đại lục, Tây Di là Hoàng Kim Vương thì Cửu Châu chính là Vương Lục. Nhưng lúc này Vương Lục lại...

A Trác thần nhiên nói: “Vương Lục không có cách nào gặp ngươi, hắn bị vây trong thông đạo Lương Giới thoát thân không được.”

Giọng nói của Hoàng Kim Vương lập tức lạnh như băng: “Sĩ Vương, ngươi đang nói đùa sao?”

“Ta sẽ không dùng loại chuyện này nói đùa, hơn nữa nếu không phải như thế ta cũng sẽ không cưỡng ép ngươi đến, Cửu Châu đại lục cần lực lượng của ngươi.”

“Nhưng mà trăm không cần một đại lục Cửu Châu tự thân khó bảo toàn mà nói không giữ lời!” Vẻ phần nộ lạnh như băng của Hoàng Kim Vương dần dần lan truyền: “Để cho Vương Lục Lai gặp trăm, nếu không hết thấy không nên nói nữa!”

Hoàng Kim Vương nổi giận khiến không khí trong Thông Thiên Thánh Đường lập tức khẩn trương lên.

Nhưng mà đem Hoàng Kim Vương dẫn đầu đến A Quật lại gay gắt đối chọi, nửa bước cũng không nhường.

“Ngươi không gặp được hắn, mà ngươi cũng không có quyền lực không nói tới. Lư, ngươi đã không phải Hoàng Kim vương gì đó rồi! Đại lục Tây Di cũng đã không còn cứu được! Lựa chọn duy nhất bây giờ của ngươi chính là giúp chúng ta gánh chịu một kiếp này, sau đó chúng ta lại đi giúp ngươi dọn sạch Tây Di, ngươi không còn lựa chọn nào khác!”

“Sĩ Vương!” Hoàng Kim Vương nổi giận gầm lên một tiếng, bên người sáng lên vô số vòng tròn màu vàng.

A Trác lập tức đặt tay lên chuôi kiếm bên hông: ” Lư, ngươi muốn tái chiến một lần nữa?”

“...”

Hoàng Kim Vương trợn mắt nhìn A Quật, hồi lâu sau, hắn thu hồi vòng tròn quanh người, không nói một lời xoay người rời sàn, thân thể tựa như huyễn vụ biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

A Phàm lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, buông cánh tay nắm chặt chuôi kiếm ra, trên trán cũng có mồ hôi chảy xuống.

“A Trác, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Phong Ngân ân cần hỏi.

“Sự tình rất phức tạp... Nói đơn giản, Tây Di Đại Lục đã rơi vào tay giặc.”

“Đã thất thủ?!” Mấy vị trưởng lão Thông Thiên Thánh Đường kinh ngạc khó hiểu: “Không nghe thấy tin tức như vậy.”

“Sự giáng lâm của chúng thần Tây Di khác với Đọa Tiên, bọn họ cũng không trực tiếp dùng vũ lực hiện thế mà lựa chọn thủ đoạn tương đối nhu —— bọn họ không ngừng biểu diễn thần tích, hấp dẫn tín đồ, sau đó từng bước xâm chiếm giai cấp thống trị tồn tại của Tây Di đại lục. Cho đến khi nắm được đại quyền, bất luận kẻ nào cũng vô lực ngăn cản tận thế đến.”

A Hoài nói, sắc mặt cũng có chút âm trầm: “Nói về thực lực, chúng thần Tây Di yếu hơn Đọa Tiên không ít, bọn họ bởi vì ở Thần giới tự giết lẫn nhau quá nhiều, nhân số đã điều linh bất kham. Nhưng thủ đoạn của bọn họ phải khéo léo hơn., Cho nên quá trình chiếm cứ Tây Di Đại Lục so với Đọa Tiên thuận lợi hơn nhiều. Khi ta rời đi, bọn họ đã khống chế toàn bộ Tây Di Đại Lục, tuy rằng vẫn chưa phát động Phá Giới Thần Thuật cuối cùng, nhưng tất cả mọi người nhận thấy được dị thường, hơn nữa ý muốn phản kháng đều đã bị bọn họ âm thầm gạt bỏ. Tây Di Đại Lục sụp đổ... Chỉ còn là vấn đề thời gian.”

Chư vị trưởng lão nghe vậy sắc mặt đều biến hóa trăm lần, càng có không ít người cảm kích và khâm phục Đế Lưu.

Nếu không phải nhóm người này đầu tiên dựng cờ phản, truyền thừa lại lịch sử của Đọa Tiên và chân tướng sự thật... Đợi sau này đám Đọa Tiên cũng có chiến lược ngấm ngấm đầy mạnh chiến lược chiếm lĩnh của Cửu Châu đại lục, e rằng Cửu Châu đại lục sẽ không khác gì Tây Di.

“Vừa rồi người nói Hoàng Kim Vương đã không còn là Hoàng Kim Vương, đây là có ý gì? Thực lực của hắn sẽ phải chịu bao nhiêu ảnh hưởng?”

A Hoài nói: “Quân vương vì quân vương, cũng không phải bởi vì sự cao quý cùng cường đại của bản thân hắn, mà là bởi vì hắn có lãnh thổ cùng con dân. Quân quân vong quốc, trên ý nghĩa nghiêm ngặt đã không thể tính là quân vương. Về phần thực lực, Hoàng Kim vương là người mạnh nhất ở đại lục Tây Di, nhưng sự cường đại của hắn đích xác có một bộ phận rất lớn đến từ thân phận vương giả. Hiện tại, đại khái sẽ mạnh hơn Đế Lưu tôn một chút.”

Đế Lưu Tôn bị điếm đến tên lắc lắc đầu, hỏi: “Vậy còn ngươi? Có thể khiến cho Hoàng Kim Vương kiêng kỵ đến ngay cả tôn nghiêm Vương Giả cũng vứt bỏ không để ý tới ngươi, hiện tại lại đến cảnh giới nào rồi?”

A Oa nghe vậy khẽ giật mình, trầm mặc một lát rồi nói: “Xuu chưa bao giờ từ bỏ tôn nghiêm Vương Giả, sở dĩ hấn nghe lời ta. Bởi vì ta từng đánh cược với hấn một trận, cũng may mắn thắng nửa chiêu. Thuận lấy lực lượng mà nói, ta và Sa Nặc không khác nhau nhiều lắm, chỉ sợ so với hấn còn kém hơn nửa phần.”

Đế Lưu Tôn cười cười: “Đến cảnh giới này rồi, chênh lệch về sức mạnh đã rất khó dùng kỹ xảo bù đắp, mà ngươi lại có thể thắng hấn nửa chiêu. Chẳng trách Vương Lục chưa từng quên nói ngươi từng là thầy kiếm đạo mở đầu của hấn.”

Sắc mặt A Tà hơi đỏ lên, lại không biết nên đáp lại như thế nào. Mà Đế Lưu Tôn thì có chút nghiền ngẫm nhìn A Tàm, đề nàng cảm thấy càng thêm quái bách.

Hà Đồ Chân Quân kịp thời mở miệng nói ra: “Nói tóm lại, có ngươi và Hoàng Kim Vương gia nhập, hiện tại lỗ hổng trên lực lượng cơ bản có thể lấp đầy. Nhưng đây cũng chỉ là đem chiến tuyến kéo về vị trí ban đầu, cũng không có nghĩa là chúng ta chiếm được ưu thế gì, còn đám Đọa Tiên lại chiếm cứ Thiên Nam Châu, long trụ nghịch giới hoàn toàn cấm rẽ xuống, thông đạo hai giới cũng toàn diện mở ra...”

Mỗi một câu nói của Hà Đồ Chân Quân, bầu không khí trong Thông Thiên Thánh Đường liền lạnh như băng, sĩ khí bởi vì Hoàng Kim Vương giá lâm mà được nâng lên, rất nhanh lại tắt đi.

Đúng như lời Hà Đồ Chân Quân nói, thế cục bây giờ còn kém xa thời điếm có thể lạc quan.

“Bọn tạp chủng, định từ bỏ sao?”

Trong lúc im lặng, Hoàng Kim Vương không mời mà tới, xuất hiện ở chính giữa thánh đường.

“Nếu các ngươi định từ bỏ như vậy thì cứ để trẫm thống trị tất cả đi. Các tạp chủng, trẫm ban tặng các ngươi vinh quang thần phục của ta.”

A Trác cả giận nói: ” Lu! Ngươi đã quên ước định của chúng ta rồi sao?!”

“Sĩ vương, trẫm và ngươi chỉ ước định tôn trọng các chiến sĩ bất khuất bất khuất trên đại lục Cửu Châu. Nhưng một đám con hoang rụt rè mà không dám đối mặt với kẻ địch, không xứng xưng là chiến sĩ, càng không xứng được trẫm tôn trọng. Hơn nữa, vương lục đệ nhất Cửu Châu không ở đây, như vậy do trẫm thống trị tất cả, chẳng lẽ không phải là chuyện đương nhiên sao? Hay là nói, mặt ngoài các ngươi cần mượn lực lượng của trẫm, lại không tin nổi năng lực của trẫm?”

Những lời này của Hoàng Kim vương đã khiến cho người cửu châu không biết nói gì hơn.

Mà ở thời điểm mọi người trầm mặc, Hoàng Kim Vương còn nói thêm: “Lực lượng của đế vương gia tăng, vì thần dân và lãnh địa gia tăng, các ngươi đã cần lực lượng của trẫm, lẽ ra nên làm thần dân dâng hiến tất cả.”

“Nhưng mà...”

Đột nhiên, Phong Ngâm chân nhân mở miệng nói: “Được. Giao cho ngươi đi.”

“Phong ngâm, ngươi đang nổi điên cái gì đó?!”

Phong Ngâm chân nhân lắc đầu: “Hiện tại song phương không có xung đột trên lợi hại, vô vị đề phòng sẽ hại người hại mình. Sức mạnh của Hoàng Kim vương hoàn toàn không thể sánh kịp, bản thân hẳn lại thống trị cả một vùng đại lục, giao cho hẳn thống lĩnh toàn cục thì có gì mà không được? Chư vị, hơn mười năm trước, các ngươi đem hết thầy phó thác cho Vương Lục, lúc này có gì khác biệt?”

“Hừ, hiếm khi có chuyện gì mới hiểu được.” Hoàng Kim vương cười nói.

Mà Hà Đồ Chân Quân cũng đã tỏ thái độ: “Ta không phản đối ý kiến của Phong Ngâm đạo hữu.”

Trục Nhật Chân Quân hiển nhiên không cho là đúng, nhưng Phong Ngâm và Hà Đồ đều đã mở miệng, lão cũng không nói thêm gì nữa.

Nhưng khi mọi người bắt đầu suy nghĩ, biểu hiện trên mặt
Thông Thiên Thánh Đường đột nhiên vang lên tiếng cảnh báo
chói tai.

“Đạo Thiên Chi Ngâm thứ ba, mở ra!”

...

...

Trên Vân Châu, một vết sẹo xấu xí kéo dài ngàn dặm chiếm cứ nửa bầu trời, mà một cột đá đen kịt đang từ trong vết trên bầu trời chậm rãi lộ ra.

Đạo Thiên Chi Ngân thứ ba của Cửu Châu đại lục cứ như vậy mà hàng lâm, cũng mang đến long trụ thứ hai của Nghịch Giới. Lần này, mục tiêu của Tiên Giới chính là Vân Châu. Sau một khắc, vạn trượng kim quang nổi lên, chiếu sáng cả bầu trời, ánh sáng kia lại hùng hực rực rỡ như thế. Mặt trời còn chói mắt hơn mây đen phủ kín bầu trời, trong nhất thời cả thông đạo giữa hai giới đều bị chiếu sáng một nửa. Mà mặt ngoài cột đá, vô số bức họa đại thế giới sụp đổ cũng bị phản chiếu rõ ràng. Luồng ánh sáng này tới đột ngột như vậy, phảng phất làm cho vết thương trên bầu trời cùng cột đá, cột đá kia mới lộ ra vẻ gập đầu, liền bắt đầu chậm rãi lui về phía sau.

Mà giữa không trung lại trôi nổi một tòa thành trì, một tòa thành trì toàn thân hoàng kim chế tạo, lóng lánh hào quang. Hoàng Kim Vương đứng ở chính giữa tòa tháp cao cao nhất ở chính giữa thành thị, ngửa đầu nhìn long trụ nghịch giới, lộ ra nụ cười khinh thường, mà hần tuy ở phía dưới, lại có loại khí thế Côn Bằng từ trên cao nhìn xuống.

“Trụ rồng Nghịch giới? món đồ chơi của chuột nhất nhất gan... Không có pháp tắc chí cao, lại bị bản thể mục nát ràng buộc, tổ hợp vụng về này, khiến trẫm nhìn đã thấy buồn nôn.”

Nói xong, Hoàng Kim vương vẫy vẫy tay, bên cạnh tháp cao lập tức thấp sáng mấy vạn vòng sáng vàng óng, lấp kín bầu trời thành thị hoàng kim. Bên trong vòng thông u, giống như mở ra mấy vạn cánh cửa xuyên qua không gian, phía sau cánh cửa là hàng ngàn hàng vạn thân binh lợi khí.

Mỗi một kiện thân binh, đều đủ để cho vô số người chạy tới như chạy tới chạy lui, nhưng mà ở trong Hoàng Kim thành lại như là phiến rơm rạ bình thường gặp được. Hoàng Kim Vương cười lạnh một tiếng, phát tay về phía trước, vì thế ngàn vạn thân binh lợi khí phá vỡ bầu trời, đánh lên cột đá trên trời.

Một quầng sáng bỗng dung ở phía cuối cột đá thấp sáng rồi hướng bốn phía khuếch tán ra, trong khoảnh khắc đã quét sạch tầng mây mù trên không trung, lộ ra phạm vi ngàn dặm nắng lên không trung. Mà thân binh ở gần cột đá cũng ở nửa đường lắc lư bất định, sau đó đứt khoát giải thể, rơi xuống, tựa như một trận mưa sao băng, mà trận mưa sao sa này, cơ hồ chờ cùng một môn phái tu tiên thượng phẩm toàn bộ tồn kho.

Nhưng điều này đối với Hoàng Kim Vương, lại như không liên quan đến ngứa ngứa, hấn lại một lần nữa giơ tay lên, lại một lần mở ra hơn vạn vòng sáng, triệu hồi ra số lượng thần binh lợi khí, một lần nữa nhắm ngay cột đá.

Lúc này đây, Nghịch giới long trụ đã không kịp thấp sáng hết ánh sáng, bản thể yếu ớt hoàn toàn bại lộ trong phạm vi công kích của hoàng kim vương, nhưng lúc này đột nhiên một bàn tay vô hình hạ xuống, từ trên xuống dưới đánh về phía hoàng kim thành!

Thành thị của Hoàng Kim Vương vốn cực kỳ to lớn, nhưng bàn tay vô hình kia lại khổng lồ hơn thành thị, trong giây lát liền nhét cả tòa thành thị vào phạm vi công kích.

“Ha, đồ tạp chủng!” Hoàng Kim vương không hề sợ hãi, trong đôi mắt huyết sắc lại lóe lên sắc thái hưng phấn. Hấn không trốn không né, mặc cho đại thủ phủ xuống. Cùng lúc đó, hấn lặng lẽ rút ra một thanh trường kiếm hình trụ...

Ầm ầm.

Một nửa Vân Châu đều nghe được tiếng sấm rền từ bầu trời truyền đến, thành thị của Hoàng Kim Vương như thiên thạch rơi xuống, mà bàn tay khổng lồ kia cũng bị phá thành mảnh nhỏ, bị lực phản kích hoàn toàn phá hủy. Mất đi sự che chở của bàn tay vô hình, long trụ Nghịch Giới không dám cưỡng ép hàng lâm, chậm rãi thu hồi. Thay vào đó là ba bốn gã tiên nhân, từ trong thông đạo lao ra.

Chẳng qua Cửu Châu Đại Lục cũng đã sớm có biện pháp ứng đối.

“Các dũng sĩ, theo ta xung phong!”

Thiếu nữ kỵ sĩ mặc ngân giáp màu vàng đứng trên đỉnh núi cao, giơ cao thánh kiếm, mũi kiếm chỉ thẳng lên trời, tiếp dẫn

một cột sáng màu trắng xuống, xuyên qua thiên địa. Sau đó, nàng run bả vai, sau lưng phân phát một đôi cánh, trên mu bàn tay như bạch ngọc hiện ra mấy miếng lân phiến.

Phía sau cô gái kỳ sĩ là một chi quân đoàn khổng lồ đủ mọi màu sắc, trong đó hơn một nửa có hình dáng đặc thù khác hẳn người bản địa Cửu Châu.

Đây là viện quân đến từ đại lục Tây Di, trong bọn họ có Đại Ma đạo sư một thân một mình nghiên cứu trăm năm ở trong tháp Hội Nha, nắm giữ chân lý ma pháp, có chiến thần man tộc máu cuộn cuộn trong cơ thể, lực bạt sơn hê. Còn có chủ nhân của bóng tối, thích khách ám ảnh xuất quỷ nhập thần. Khác với viện quân đi tới đại lục Cửu Châu, chiến lực của một quân đoàn này vô cùng kinh người, đội hình so với Xích Vệ Quân đoàn toàn hóa thần còn hơn một bậc!

Trên thực tế, đây là toàn bộ tinh hoa của đại lục Tây Di, cũng là nhóm người may mắn sống sót cuối cùng đi theo Hoàng Kim vương tới đại lục Cửu Châu. Hoàng Kim vương giao chi quân đoàn này cho A Phàm, dưới sự dẫn dắt của A Loan, những người này hung hãn không sợ chết hướng tiên nhân trên bầu trời khởi xướng xung phong.

Chiến đấu trong nháy mắt liền tiến vào thời kỳ gay cấn, quân đoàn tạp bài A Yểm dẫn dắt nháy mắt bao vây tiên nhân hạ giới, sau đó đôi bên chém giết đến khó phân thắng bại.

Các tu sĩ ở phương xa xem cuộc chiến không ai không kinh hãi. Bọn người Tây Di này chiến lực thật mạnh, so với dự đoán còn mạnh hơn! Lúc đó A Yểm nói không cần người cửu châu trợ giúp là có thể kiềm chế Đọa Tiên một lát, mọi người đều không cho là đúng, nhưng lúc này xem ra, kỳ sĩ Vương không hổ là tượng trưng thành tín công chính nghĩa...

Luận thực lực, bây giờ A Loan đã hoàn toàn áp đảo trên cây đàn khô - thời điểm đại lục Tây Di tồn vong, nàng ở cổ hương Truân nhìn thấy tổ tiên Long tộc ở Ba Lan., Những sinh vật có trí tuệ cao đó đem toàn bộ di sản phó thác cho nàng, vì thế trong vòng một đêm, trong cơ thể A Loan đã có được tinh hoa long huyết của hơn trăm con cự long., Cổ lực lượng này đủ để khiến phàm nhân phong thần, lợi ích A Phàm lấy được cũng chỉ có càng nhiều hơn. Chỉ cần chậm rãi phóng thích tiềm lực

trong cơ thể, nàng có thể lấy tốc độ ổn định mà kinh người tiến lên. Mà quân đoàn tạp bài tuy không tinh tế phối hợp như Xích Vệ quân, nhưng khi tác chiến lại có một lực lượng thần kỳ không ngừng từ các nơi trong Cửu Châu trào ra che chở bọn họ.

Chiếm ưu thế trùng điệp này, A Hồ khó khăn lắm mới bình định cùng ba gã tiên nhân.

Bất quá, tình hình chung này hiển nhiên không thể kéo dài, hai bên đều hiểu rõ trận chiến này chẳng qua chỉ là thăm dò, chân chính quyết định hướng đi của thế cục, một người ở phía sau thông đạo lưỡng giới - Tiêu Dao Tiên Tôn chuẩn bị điều khiển lực lượng Tiên giới như thế nào. Một tại hạ — Hoàng Kim Vương lúc nào có thể trùng chinh trống trận đầu gia nhập chiến trường.

Cùng lúc đó, Hoàng Kim Vương ngồi trên một chiếc vương tọa tàn phá, không nhìn được nhìn một đám tu sĩ chạy trước mặt hắn. Không lâu sau, một vị tu sĩ gầy gò bay đến trước mặt Hoàng Kim Vương, nơm nớp lo sợ nói: “Kết cấu thành chủ đã chữa được bốn thành...”

“Quá chậm tạp chủng! Tăng tốc độ gấp đôi cho trăm!”

Tu sĩ kia lập tức choáng váng: “Nhưng chúng ta đã tới cực hạn rồi, tăng tốc nữa sẽ tổn hại thọ nguyên, thậm chí nguy hiểm tới tính mạng.”

“Vậy thì đi chết đi tạp chủng a! Mệnh tiện của các ngươi so với Hoàng Kim thành của trăm, ngay cả một chút giá trị cũng không có!”

“Ngươi, ngươi sao có thể nói như vậy? Còn nói không giảng đạo lý!” Vị tu sĩ chuyên môn sửa chữa kiến trúc này rất nóng tính, bất quá tính tình của hắn khi bị một tia chớp lược qua đi liền bị san bằng hơn mười đỉnh núi, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Ta, ta, ta hiểu rồi, ta sẽ dốc hết sức chữa trị Hoàng Kim thành!”

Mà nhìn thấy thần sắc thần phục ngoan ngoãn của tên tu sĩ kia, khóe miệng Hoàng Kim Vương hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười lạnh như băng.

Càng ngày càng nhiều người quy thuận thần phục, hấn thân là Vương Giả lực lượng cũng đang không ngừng khôi phục...
Đương nhiên, so sánh với huy hoàng lúc hấn thống trị toàn bộ Tây Di cảnh còn không đáng nhắc tới, nhưng... đã đủ để hấn thắng trận chiến này.

Nhưng đúng lúc này, lại có vài tu sĩ đi tới trước mặt hấn, vô cùng tức giận.

“Vì sao không cho chúng ta xuất kích trợ giúp?! Hiện tại quân đoàn Tây Di của ngươi vừa vặn ngăn chặn tiên nhân, chỉ cần chúng ta thừa cơ xuất kích, phong kín thông đạo hai giới, trận chiến này có thể chiến thắng, vì sao ngươi không hạ lệnh?”

Hoàng Kim vương ngẩng cao đầu, không thèm nhìn những người đột nhiên nhảy ra kia.

“Ta đang nói chuyện với ngươi đây! Ngươi nhìn ở đâu?”

Một lát sau, Hoàng Kim vương cúi đầu, con mắt đỏ ngầu nhìn về phía mấy người này.

“Muốn xuất kích? Được lắm, trăm thành toàn cho các ngươi.”

Lời còn chưa dứt, vài sợi xiềng xích từ trong hư không như thiểm điện đâm tới, cuốn lấy những người kia, bỗng nhiên ném về phía trước. Những người này bị xiềng xích trói chặt, một thân tu vi hoàn toàn không thi triển ra được, chỉ có thể thét chói tai bay lên trời cao, tiến nhập chiến trường của Đọa Tiên cùng A Dung.

Song phương kịch chiến căn bản không rảnh bận tâm quá nhiều, lúc ra tay dư ba dễ như trở bàn tay đem mấy người kia đánh cho nát bấy hầu như không còn.

“Còn ai muốn xuất kích, đứng ra cho trăm kiến thức một chút đi.”

Thủ đoạn bạo ngược của Hoàng Kim Vương có thể nói là lập tức chấn nhiếp cục diện. Bởi vì tu sĩ Cửu Châu ở đây không hện mà cùng nhớ tới một người, một người biến mất trong mảnh vỡ thông đạo lưỡng giới, từng có một người thống trị Cửu Châu mười lăm năm.

Cũng không thể kháng cự giống như vậy, tâm địa cũng độc ác, vị Tây Di Chí Tôn này ở một số phương diện nào đó lại nhất

trí với Vương Lục.

Trong yên lặng, tu sĩ phụ trách sửa chữa Hoàng Kim thành vội vã chạy tới: “Chủ thể của thành thị đã chữa trị xong, nhưng mà...”

“Đủ rồi, kế tiếp, trăm sẽ kết thúc trò hề nhảm chán này.”

Hoàng Kim Vương nói xong, giơ tay lên, cả tòa thành thị lại tỏa sáng một lần nữa, mặc dù dáng vẻ hoàn mỹ không chút tí vết, trông có vẻ rách nát mà suy sụp, bị bàn tay khổng lồ của Tiêu Dao Tiên Tôn phá hủy, còn có rất nhiều chi tiết chưa chữa trị... Nhưng khí thế bá tước thiên hạ lại thể hiện rõ mồn một.

Ngàn vạn quang sáng hiện lên bên người Hoàng Kim Vương, bảo cụ Thần binh khó có thể đếm hết rất nhanh nhấc lên bão tố từ dưới lên, hiệp trợ A Hoài đem ba gã tiên nhân đánh vào bên trái bên phải, mà Hoàng Kim thành thì ở thế công mãnh liệt bốc lên.

Lần này, tốc độ Hoàng Kim thành nhanh khác thường, chớp mắt đã vượt qua chiến trường của A Việt và Đọa Tiên...

Hoàng Kim thành này trong trạng thái tốc độ cao căn bản không thể đỡ nổi, ba gã tiên nhân kia tuy rằng cố ý ra tay ngăn cản, nhưng một mặt bị A miêu dẫn quân kiềm chế không thể động đậy, mặt khác, bọn họ thật sự không muốn tan xương nát thịt.

Mà ba người này nhanh chóng trả giá vì sự chần chừ của bản thân.

Bởi vì trong khoảng thời gian này, Hoàng Kim thành đột nhiên gia tốc, kéo theo một đạo huyễn ảnh màu vàng to lớn, trực tiếp xuyên thẳng vào Thiên Chi Ngân...

Vô thanh vô tức, Thiên Ngân vụn vẹo một hồi rồi hoàn toàn biến mất.

...

Lần thứ ba Thiên Ngân phòng ngự chiến, lấy đại thu hoạch của Cửu Châu Đại Lục toàn thắng mà chấm dứt. Tiên Giới phí khổ tâm mở ra thông đạo lưỡng giới so với bất kỳ một lần nào trước đó đều lớn hơn, nhưng lại bị Hoàng Kim thành xa xỉ đến phát rồ tự bạo phá huỷ, ngay cả long trụ Nghịch Giới trong thông đạo cũng tan thành mây khói, tổn thất thảm trọng.

Một tay Hoàng Kim Vương dẫn dắt thắng lợi đương nhiên là công thần lớn nhất. Trận chiến này, chí tôn Tây Di vì lập uy, cố gắng không sử dụng chiến lược của Cửu Châu, ngoại trừ việc khẩn cấp chữa trị Hoàng Kim thành lúc khẩn cấp trung dụng thợ thủ công cửu châu ra ngoài., Toàn bộ còn lại đều là Tây Di Nhân. Hoàng Kim Vương lấy những Tây Di Nhân này làm thành một quốc gia hoàng kim của mình. Mà trong chiến đấu, ngạo nhân của hắn hết sức khoa trương (Tài), nắm chắc đối với chiến cơ cũng có thể tính được. Bất kể là sau khi dụ dỗ Tiêu Dao ra tay, lấy thần binh Phá Tiên Pháp, hay là thừa dịp địch bất ngờ đem Hoàng Kim thành tàn phá đẩy vào thông đạo, Hoàng Kim Vương đều là dùng chiến thuật đơn giản nhất đạt được thành quả lớn nhất.

Nếu như lấy góc độ người đứng xem, khó tránh khỏi cảm thấy chiến thuật kỹ thuật của Hoàng Kim Vương cũng bất quá như thế, cũng không có tính toán và suy diễn quá cao, nhưng nếu đứng về phía đối thủ của hắn thì lại là đối thủ., Có thể thật sự cảm nhận được sự khủng bố của Hoàng Kim Vương, bởi vì nó căn bản không cần nói với người về âm mưu tính kế gì, nhàn nhã đi bộ đã có thể đẩy quân cờ đến vị trí trí trí trí mạng. Chiến thuật của Hoàng Kim Vương nhìn qua rất ít khi ngang ngược không nói lý, nhưng hết lần này tới lần khác lại thắng được. Với lời nói của người cửu châu, đây chính là đạo pháp tự nhiên, cứ như trời sinh vậy.

Bất quá, vì thắng lợi trận này, cái giá mà Hoàng Kim Vương phải trả cũng không thể nói là không thâm trầm...

“Ha ha ha ha ha, chỉ là đồ tạp chủng Đọa Tiên, thật sự là không chịu nổi một kích! Trẫm còn chưa dùng sức, các người đã ngã xuống.”

Sau khi phá hủy thông đạo hai giới, Hoàng Kim vương từ giữa không trung chậm rãi hạ xuống, mà tiếng cười điên cuồng này đã tới trước hắn một bước tàn phá bừa bãi trên mặt đất.

Trên mặt đất, các tu sĩ Cửu Châu Đại Lục đã sớm tụ lại, dùng ánh mắt vô cùng phức tạp nghênh đón hắn trở về.

“Tạp... a, các tu sĩ của cửu châu, hiện tại các ngươi còn gì để nói nữa không? Dưới phong thái anh hùng vô địch của trẫm chắc là run rẩy, trẫm ban cho các ngươi quyền lực ngưỡng vọng vinh quang, ha ha ha!”

“Xa, cảm miệng đi, bây giờ ngươi nên nhìn bộ dáng của mình.”

Vô luận là Cửu Châu hay là Tây Di, dám ở trước mặt Hoàng Kim Vương cắt ngang lời nói của hắn, cũng tuyệt không thấy nhiều người tên thật của hắn, nhưng A Hoài không thể nghi ngờ là một trong số đó. Nàng vừa mới kết thúc cùng tiên nhân! Chiến đấu, trên mặt phân nửa mệt mỏi nửa bất đắc dĩ, sau đó lắc lắc đầu với Hoàng Kim Vương.

“Rõ ràng là nỗ lực hết đà, ngươi cần gì phải gắng gượng?”

Hoàng Kim Vương chẳng thèm nhìn lại: “Nỗ lực hết đà? Kỳ Vương, ngươi lại đang nói hươu nói vượn cái gì nữa? Tình trạng của trẫm trước nay chưa từng có tốt như vậy!”

“Thật sao, vậy tại sao áo giáp hoàng kim của ngươi cũng đã biến sắc?”

“Cái gì, cái gì?!” Hoàng Kim vương nghe vậy kinh hãi, vội vàng cúi đầu nhìn về phía trước ngực mình, quả nhiên khôi giáp từng được kim quang xán lạn đã biến sắc, trở nên một mảnh trắng bạc.

Mà những tu sĩ vây xem phía dưới cũng có không ít người nghi hoặc khó hiểu: “Tại sao hoàng kim vương đánh một trận, khôi giáp liền thay đổi màu sắc?”

Rất nhanh đã có người hiểu rõ lịch sử của Tây Di nhỏ giọng giải đáp: “Khôi giáp của Hoàng Kim Vương là biểu tượng của tài phú, hắn dùng tài phú hộ thể, càng có nhiều tài bảo, lực phòng ngự của khôi giáp cũng càng mạnh. Mà vừa rồi hắn đã mất đi Hoàng Kim thành, tài phú trên diện rộng co rút lại, cho nên...”

“Phụt, cho nên Hoàng Kim vương mới biến thành Bạch Ngân vương?!”

Tu sĩ thông hiểu lịch sử kia cực kỳ không đành lòng lắc đầu: “Hắn dù sao cũng là vì Cửu Châu Đại Lục chúng ta, có thể khiến giáp trụ hoàng kim vô cùng vô tận lột sắc, hao tổn một kích vừa rồi của hắn chỉ sợ khiến cho Vạn Tiên Minh cũng phá sản.”

Nhớ tới Hoàng Kim Vương vừa rồi đem ngàn vạn thần binh lợi khí làm bùn cát vung loạn, cũng không thể dao động được khôi giáp màu sắc, mà Hoàng Kim thành mất đi bên trong lột xác thành Bạch Ngân Vương, tổn thất của hắn nặng nề có thể đoán được.

“Không, tuyệt đối không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!” Hoàng Kim Vương cúi đầu nhìn khôi giáp màu bạc trắng, trong mắt màu máu toát ra vẻ quật cường tuyệt đối không chịu thừa nhận sự thật: “Đúng rồi, trẫm đã minh bạch, nhất định là sau trận chiến lần này tài phú của trẫm sẽ thăng hoa theo, cho nên khôi giáp thăng cấp trở thành chất liệu bạch kim! Đúng vậy, từ hôm nay trở đi trẫm đã đổi tên thành Bạch Kim Vương! Đám tạp chủng nghe đây, các ngươi...”

Còn chưa dứt lời, chỉ thấy thân hình A Quật lóe lên, trong nháy mắt đã tới sau lưng Hoàng Kim Vương, chuôi Thánh Kiếm trong tay bỗng nhiên đập vào ót hắn một cái, Hoàng Kim Vương vô địch thế gian liền không rên một tiếng ngã xuống.

“Được rồi, trận chiến này kết thúc, bất kể là Tiên Giới hay Cửu Châu đều cần một chút thời gian chỉnh tống cờ, Lư cũng cần thời gian nghỉ ngơi... Bất quá, hắn đã hoàn toàn làm theo hứa hẹn, kế tiếp hi vọng các ngươi tự giải quyết cho tốt.”

Lúc Hoàng Kim Vương mở mắt ra, hắn đang ở trong một gian phòng xa lạ, trang hoàng tinh xảo nhưng không mất hoa lệ. Mặc dù tiêu chuẩn của Hoàng Kim Vương vẫn có chút mộc mạc, nhưng miễn cưỡng cũng có thể lọt vào mắt xanh.

“Tỉnh rồi?”

Thanh âm thanh lãnh của nữ tử, thuộc về loại nữ nhân khiến hấn vừa yêu vừa hận kia. A Loan đứng ở cửa phòng, một thân mặc nhung trang, trong ánh mắt cũng không có nửa phần nhu hòa.

“Sĩ vương, đây là nơi nào?”

“Năm mươi một khu ở Hoang Man, là phủ đệ tạm thời của Vương Lục.”

“Chậc, hèn gì có mùi thối của tiểu tử kia...” Hoàng Kim Vương rất là bất mãn híp mắt: “Tình huống hiện tại thì sao?”

“Hai bên đều còn đang trong trạng thái chuẩn bị, không có chuyện gì quan trọng cần bàn bạc... Ngoại trừ thương thế của người ra.”

Hoàng Kim Vương lập tức bĩu môi: “Ngực cười, trăm nào có thương thế gì?”

“... Thời điểm người cậy mạnh có thể cúi đầu xuống hay không, xem ngực người như thế nào! Thanh Đồng vương!”

Hoàng Kim vương lập tức ngậm miệng không nói lời nào, kỳ thật không cần cúi đầu, dư quang đã sớm liếc thấy trước ngực mình là một mảnh màu đồng đỏ vàng, đúng như kỳ sĩ Vương nói, thương thế của hấn càng thêm nghiêm trọng.

“Hoàng Kim thành là căn cơ của người, rốt cuộc người vô mưu đến cỡ nào, mới cầm đồ vật để mình yên thân lập mệnh đem đi tự bạo?”

Hoàng Kim Vương trầm mặc trong chốc lát, cười nói: “Sĩ vương, đây chính là điểm thiếu thốn khi người thân là Vương Giả. Người cho rằng, sở dĩ Vương vì Vương, nằm ở chỗ hấn có được lãnh địa, thần dân và tài phú... Nhưng trên thực tế cái này rất lớn, cho dù có hay không có Vương Giả, lãnh địa hay không cũng không quan trọng., Thần dân và tài phú luôn tồn tại, như vậy sao lại là trăm có những thứ này chứ không phải người nào khác? Rất đơn giản, bởi trăm là vương độc nhất vô nhị trên trời dưới đất, cho nên mới có thể có được tất cả. Mà hiện tại cho dù trăm có mất đi Hoàng Kim thành, nhưng chỉ cần trăm vẫn là vương, thì nhất định sẽ có vô số tài phú. Hoàng Kim thành cũng tốt, tài bảo cũng được, tất cả đều tồn tại vì trăm.”

A Quật nghe vậy một lúc lâu không nói, đều là Vương Giả, nhưng Đế Vương chi đạo của hai người bọn họ hiển nhiên rất khác nhau, lẫn nhau cũng không có khả năng câu thông.

“Ngươi thật sự nắm chắc có thể khôi phục thương thế sao?”

Hoàng Kim Vương im lặng không nói, trừng mắt nhìn thẳng vào A Loan, mà trong khoảng thời gian này, áo giáp của hắn liền từ màu đồng hóa thành màu bạc, rất nhanh lại dần dần nổi lên màu vàng...

“Đừng quên Mộ quân tiên ở Cửu Châu là do ai mở ra. Người ở Cửu Châu dựa vào mấy giới long liền có thể không có trung sinh, trăm sao lại không làm được?”

A Dung gật đầu: “Vậy thì tốt, chiến đấu tiếp theo vẫn do ngươi lãnh đạo, ta sẽ không quấy rầy.”

“Chờ một chút. Tiểu tử Vương Lục kia đâu? Hay là giấu đầu lòi đuôi không chịu hiện thân?”

A Oa dừng bước: “Hắn nhất định sẽ trở về.”

“Tốt nhất là như vậy, đừng quên dựa theo đánh cuộc của chúng ta, giữa trăm và hắn còn phải đánh một trận.”

“...” A Trác không nói một lời, gương đôi cánh rộng sau lưng bay lên trời.

Mà sau khi A Thù rời đi, mồ hôi lạnh trên trán Hoàng Kim Vương chảy xuống, màu sắc khôi giáp đột nhiên trở về màu đồng, thậm chí càng trở nên âm đạm.

“Đáng giận, chẳng lẽ còn muốn thoái hóa thành Hắc Thiết Vương sao...”

Cùng lúc đó, trên đỉnh núi Tinh Thần trên Linh Kiếm Sơn, Phong Ngân Chân Nhân ở trong phòng trúc có vẻ hơi nôn nóng bất an, mượn Côn Lôn kính phụ trợ, hắn thấy được vô số đường cong nhân quả, dường như ẩn chứa huyền diệu, nhưng nhìn kỹ lại rối loạn không chịu nổi.

Thử dùng Tinh Thần Đại Diễn Thuật thôi diễn mạnh mẽ mỗi, nhưng vẫn luôn không nắm chắc.

Đương nhiên, điều này cũng không có gì kỳ lạ, lúc này tiếng gió vẫn chỉ dừng lại ở cảnh giới Hóa Thần đỉnh phong. Mặc dù mượn nhờ ngoại đạo công, thực lực chân chính không kém gì tuyệt đại đa số Địa Tiên, nhưng dù như thế, trên chiến trường cấp bậc Tiên Nhân, vẫn có vẻ có chút ý nghĩa không đáng kể. Bởi vậy thôi diễn cũng tốt, Tinh Thần Thần Nhân cũng tốt, đều không thể tránh khỏi bị quấy nhiễu mãnh liệt, mất đi hiệu dụng.

“Chương môn sư huynh, tình huống thế nào?”

Bên ngoài phòng trúc, đám người nhị sư đệ Lưu Hiền, tam sư đệ Phương Hạc vẻ mặt u sầu đi đến.

“Tiểu Vương Lục vẫn không có tin tức gì sao?” Một nữ tử mặc quần hoa lệ nhẹ giọng hỏi.

Với địa vị của Vương Lục lúc này, có thể gọi y là Tiểu Vương Lục, ước chừng cũng chỉ có thể gọi một tiếng là Hoa Vân.

“Vẫn chưa được, thử qua rất nhiều biện pháp cũng không được. Ngay cả mệnh ấn trên Linh Trì phong cũng đã đông cứng lại, không thấy sống, không thấy chết.”

Linh Trì phong là kỹ thuật hoàn toàn mới sau khi Cửu Châu Đại Lục kế thừa di sản Địa Tiên, do tu sĩ và môn phái thiết lập ràng buộc mãnh liệt, bất luận tu sĩ thế nào, đều sẽ phản ứng ngay mệnh ấn. Loại tiên pháp bỏ qua khoảng cách không gian này được các đại môn phái đánh giá sâu sắc, nhưng liên quan đến Vương Lục, mệnh ấn lại mất đi hiệu quả.

“Vương Lục đang ở bên ngoài Cửu Châu, tiên pháp mất đi hiệu lực cũng là bình thường, nhưng mà... hiện tại lòng người đang dao động, nếu như hấn vẫn không thể hiện thân.”

“Không phải trước đó đám người Hà Đồ Chân Quân đều nghe thấy hấn nói chuyện sao?”

“Ngược lại càng tồi tệ hơn! Hấn quát bảo Tiêu Dao Tiên Tôn ngưng lại, hiện tại có người vu cáo hãm hại hấn và Tiên giới không rõ ràng! Lúc trước lúc thăm vấn Thương Lan cũng là hấn một mình gánh vác. Vương Lục làm việc quá tự tin, bản thân hấn ở đây lúc đó cái gì cũng dễ nói, nhưng một khi tình thế thoát khỏi khống chế, tất sẽ bị cản trở.”

“Hắn làm việc cẩn thận nhỏ nhẹ như vậy, e rằng mười lăm năm qua sẽ vô sự!”

“Được rồi, không nên ồn ào nữa.” Phong Ngâm chân nhân một câu, đình chỉ tranh chấp trong phòng trúc.

Ánh mắt các sư đệ sư muội hội tụ lại, chờ đợi Phong Ngâm quyết định.

“Đi Kiếm Trùng đi.”

“Khu mộ Kiếm!?”

“Đã đến lúc để cho lão thập niên rời núi rồi, hiện tại muốn tìm được Vương Lục, không phải là hắn không làm được.” Bản chương kết thúc:

...

Thuần văn tự tại nghiên cứu điện thoại địa danh của bản trạm gác để đọc sách đồng thời các di động xin thăm vấn.

Kiểm trùng trên Linh Kiếm sơn đã có rất nhiều năm chưa từng xảy ra? Mở ra, ngọn núi lẻ loi trơ trọi này giống như ảo ảnh thực thể không tồn tại, ẩn hiện trong sương mù trên núi. Mà gần trăm năm qua, bất kể là đệ tử của Linh Kiếm môn hay các vị trưởng lão quản lý của Đường chủ Thiên Kiếm đều cực ít khi tiến vào Kiếm Trùng.

Bất quá, liên quan tới đồn đại về trùng kiếm thì có rất nhiều câu chuyện, đặc biệt là trong số đệ tử ngoại môn lưu hành nhiều nhất. Ví dụ như, từng có một đệ tử không cẩn thận đi lầm đường khi phi hành trong núi, ngộ nhập mộ kiếm., Sau đó, hắn gặp được một con quỷ tóc trắng tóc âm u, trên mặt đất đầy tử khí. Quỷ tóc trắng mơ hồ có hình dáng con người, nhưng lại mang tử khí nặng nề, khiến cho đệ tử cảnh giới Hư Đan té xỉu. Lúc tỉnh lại, hắn đã ở Tiêu Dao phong, mặc dù toàn thân không có vết thương gì trên người., Trong đầu lại như là thiếu một đống, sự tình phát sinh lúc trước chỉ nhớ mơ hồ đại khái, quá trình mơ hồ không rõ. Mà chờ khi hắn tìm được Hoa Vân hỏi việc này, lập tức bị lấy danh nghĩa vi phạm môn quy tự nhiên xông vào cấm địa nhốt lại Tiểu Hắc ốc một tháng, vô cùng thâm hiểm.

Truyền thuyết về U Quỷ tóc trắng dần dần được truyền ra, mọi người đều nhao nhao bàn tán về thân phận của quỷ tóc trắng kia, có người nói là chương môn tiên nhiệm bị chư vị trưởng lão Thiên Kiếm Đường nhốt, việc này liên quan đến cơ mật chính, nếu tùy tiện tìm hiểu thì sẽ bị giết người diệt khẩu. Cũng có người nói đây là tập hợp thân thể tàn hồn vạn kiếm trong Kiếm Trùng., Mỗi ngày mặc dù mặt trời mọc mà tán, ban đêm tụ âm linh mà sinh. Đương nhiên, chủ lưu nhất cho rằng, người này chính là mười trưởng lão trên danh nghĩa của Thiên Kiếm đường đã mấy trăm năm rồi không thấy chân nhân hiện thân.

Truyền thuyết về thập trưởng lão Linh kiếm phái, cùng với thức ăn mới của Đại thực đường Phiêu Miêu Phong, các đề tài

tiếp theo của bạch phát quỹ ở Kiếm Trùng và một trong thập đại Linh kiếm phái không thể tưởng tượng nổi của Vô Tướng phong. Có tu sĩ có thâm niên chuyên tính toán thân phận của vị Thập trưởng lão này - thường được xếp hàng thứ mười như thế., Như vậy lẽ ra sau Hoa Vân. Nhưng căn cứ vào ghi chép trong sử liệu, Hoa Vân căn bản chính là người trẻ tuổi nhất trong đám tu sĩ thế hệ kia, thế nên ngay cả kế hoạch huấn luyện đào tạo cũng chưa từng tham gia. Sau đó vào núi thì thống nhất là đòi đệ tử đòi tiếp theo, không được vào danh sách Thiên Kiếm Đường. Vậy rốt cuộc vị Thập trưởng lão này đến từ đâu vậy?

Có người nói, Thập trưởng lão này chỉ là một nhân vật hư cấu, có ý nghĩa tồn tại ở chỗ có thể từ Lục trưởng lão hợp tình hợp lý thu một phí tổn, làm tiểu kim khố. Nhưng mà phí tổn tâm biên soạn một thân phận như vậy chỉ vì lấy vốn liếng của môn phái., Điều này cũng không khỏi quá hoang đường... Cũng có người nói Thập trưởng lão là hư vị chờ đợi, từ trong số đệ tử đòi tiếp theo lựa chọn người ưu tú nhất thay thế. Nhưng giải thích này sau khi thanh danh của Vương Lục vang xa thì không công mà tự phá. Vương Lục ở trong môn phái quyền uy đã đủ cường đại, nhưng cũng không thay trưởng lão Bồ Thiên Kiếm đường, vẫn lấy thân phận đệ tử làm việc.

Truyền thuyết về khu mộ kiếm và thập trưởng lão là phong phú như vậy, cho nên khi chư vị trưởng lão Thiên Kiếm đường xuất hiện ở ngoài Kiếm Trùng, các đệ tử vây xem đã tầng tầng ngoài ba tầng vây chặt như nêm cối, sau đó hừng trí bừng bừng nghị luận.

“Chưởng môn muốn vào Kiếm Trùng thu yêu đấy!”

“Linh Kiếm phái tài chính đồ bần, muốn bán tài sản trong Kiếm Trùng sao?”

“Ngũ sư thúc sau khi gây họa thì trốn vào trong Kiếm Trùng? Đây là Thiên Kiếm Đường mới phát động bao vây tiểu trừ sao?”

Nghe tiếng ồn ào sôi trào xôn xao, mặt Phương Hạc xanh mét, toàn thân run rẩy không thôi. Lưu Hiến vội vàng ở bên cạnh khuyên can một phen, mới khiến y cố nén không phát tác. Thân là trưởng lão chưởng hình Thiết Điện vô tư, tất nhiên là

muốn ghi chép tổng nợ đám nhãi con gan lớn mật này vào trong hồ sơ, ngày sau sẽ tính sổ.

Bản thân Phong Ngân cũng thờ dài: “Không cần tức giận với đám nhóc này, lúc này có thể mỉm cười vô ưu vô lự, tâm tính của bọn chúng đáng để tán thưởng, không phải sao?”

Đọa Tiên trước nguy cơ, tuyệt đại đa số tu sĩ đều sâu thẳm, cho dù trước đây không lâu vừa nghênh đón một hồi đại thắng của Hoàng Kim Vương, vẫn không thể thay đổi đại cục. Các đệ tử Linh Kiếm phái vui vẻ, cũng coi như một chuyện lạ.

Bất quá, chuyện tiếp theo không tiện vầy xem, sau khi xua tan những chuyện tốt này, tiếng gió rít mang theo một tia mệt mỏi niệm động pháp quyết, mở ra phong ấn ngoài Kiếm Trung. Lần đệ tử vào đây mấy chục năm trước, đã có cánh cửa này. Phong ấn Kiếm Trung phát ra một tiếng bèn nhọn vụn vụn, sau đó âm âm tách ra.

Phong ngâm có chút nghi hoặc: “Ồ, phong ấn này dường như có chút khác biệt?”

Lưu Hiến nói: “Bị tử khí trong mộ kiếm hun đúc nhiều năm như vậy, có chút biến hóa cũng không có gì lạ... Đi vào trước rồi nói sau.”

Đoàn người vào Kiếm Trung, rất nhanh liền cảm thấy bốn phía mát mẻ, ngoài Linh Kiếm sơn vẫn là mùa hè Viêm, trong Kiếm Trung lại như mùa thu cuối thu. Đây là nơi chôn kiếm của Linh Kiếm phái mấy ngàn năm, Vong Kiếm tự nhiên hội tụ âm khí trời đất, trải qua nhiều năm tháng, đã có chút thành tựu.

“Nhưng hình như đã đỡ hơn nhiều so với lần trước.”

Chu Minh gật đầu đáp: “Không sai, tuy âm khí rất nặng, nhưng cỗ khí tức tĩnh mạch và hoàng sơ kia lại biến mất rất nhiều.”

Hoa Vân hỏi: “Chẳng lẽ mấy năm nay sư huynh Trương Thăng đã giải khai khúc mắc trong lòng?”

Mấy người còn lại hai mặt nhìn nhau, sau đó đều bất đắc dĩ lắc đầu. Tâm kết của Trương Thăng ở chỗ nào, chỉ có những lão nhân này trong lòng biết rõ. Đây chính là chấp niệm mãnh liệt có thể khiến âm khí của mộ kiếm hóa thành tử khí, với tính

tình của hắn, muốn thoát khỏi âm ảnh cõi bỏ khúc mắc, nói dễ vậy sao?

“Thật ra Trương Thăng sư huynh cũng thật là, rõ ràng không phải là lỗi của hắn mà.” Hoa Vân chu mỏ, có chút không cho là đúng.

“Có một số việc người cũng không rõ, Trương Thăng hắn đâu chỉ tự trách?” Nhớ lại chuyện cũ, mấy vị trưởng lão đều đau lòng. Trương Thăng lâm vào tâm ma không thể tự kèm chế, nguyên nhân quan trọng nhất thật ra là vì nữ nhân kia... Bị tình khốn, thật sự là ai cũng không có cách. Sau khi đại thiên tai biến đổi, mấy vị trưởng lão đều đau lòng., Mọi người mang theo đội hình tàn phá trở về Linh Kiếm Sơn, Trương Thăng liền phong bế bản thân ở trong Kiếm Trùng, tự xưng tội không thể tha, xấu hổ gặp người. Nhưng kỳ thực có ai thật sự trách tội hắn? Chỉ là nói cũng không thông. Sau này tổ hợp lại Thiên Kiếm Đường, gió rít mời Trương Thăng rời núi., Hắn cũng chỉ hứa hẹn vào thời khắc Linh kiếm phái nguy cấp nhất định phải ra tay, muôn lần chết không thể từ chối. Nhưng lúc sắp xếp lại yêu cầu xếp mình vào cuối hàng, theo một ý nghĩa nào đó, Trương Thăng thật sự là một người cực kỳ không tự nhiên.

“Chẳng qua, nhìn khí tức bốn phía, có lẽ hắn thật sự nghĩ ra một ít?”

Mang theo nghi hoặc, mấy người không ngừng xâm nhập Kiếm Trùng, không bao lâu liền thấy một gian nhà tranh, trước cửa có một vị tu sĩ tóc trắng, mỉm cười nhìn mọi người, sau đó chấp tay thi lễ.

“Bái kiến mấy vị sư huynh sư tỷ.”

Đám người Phong Ngân có chút không thể tưởng tượng nổi, sững sờ một lát mới kinh hô: “Trương Thăng, là người thật sao?!”

Người trước mặt, so với người mấy chục năm trước tới thăm, quả thực giống như hai người khác nhau! Khi đó Trương Thăng bởi vì thời gian dài hậm hực, tâm sinh ra, khuôn mặt tuấn tú vạm vẻo không giống hình người... Lúc đó đệ tử nói gì về chuyện tóc trắng u quý..., Thật sự không phải nói đùa. Nhưng lúc này, ngoại trừ Trương Thăng đầu tóc vẫn trắng như trước, khuôn mặt thanh tú tuấn đạt kia, khác hẳn với hơn trăm

năm trước, nào có nửa điểm kết thúc? Ngược lại so với phong phanh, đám người Lưu Hiền Hiền làm việc quá sức có vẻ trẻ hơn rất nhiều!

Nhìn như vậy, lẽ nào hẳn thực sự làm vậy! Trong lúc Kiếm Trùng đóng cửa, hẳn đã cởi bỏ được khúc mắc trong lòng? Chuyện này... quá vui mừng!

Bất quá, không đợi mấy người cùng Trương Thắng tiếp tục hàn huyên, liền thấy Trương Thắng hướng bên cạnh gật gật đầu: “Nào, Lộ, ra mắt mấy vị sư huynh sư tỷ của ta.”

Mấy người nghe vậy khẽ giật mình, bên cạnh Trương Thắng nào có ai?

“Sư huynh, sư tỷ, vị này là Lộ, đạo lữ thân thiết của ta, không biết các người còn nhận ra nàng hay không?”

Đám người Phong Ngâm chỉ nheo họng trừng mắt, không biết nên ứng đối ra sao. Đám người y sư trừ độc kia đương nhiên có ấn tượng, cho dù là cách hai trăm năm ký ức vẫn còn mới, nhưng... lộ mà bọn họ nhận ra, cũng không phải là người trong suốt vô hình vô tướng!

“Ôi, ta hồ đồ rồi.” Trương Thắng cười lắc đầu: “Ta quên mất là các người không nhìn thấy nàng ta.”

“Không thấy sao?” Phong Ngâm càng ngày càng không hiểu được, dùng Tinh Thần Thần Nhãn quét khắp bốn phía, nhưng cũng không nhìn thấy một vật vô hình nào tồn tại.

Trương Thắng vỗ vỗ ngực mình: “Nội tử vẫn luôn sống trong lòng ta.”

“... Cái gì?”

“Ừm, nên nói thế nào đây.” Trương Thắng ngẩng đầu, có chút khó xử: “Dùng lời mà các người có thể lý giải, nội tử hiện tại chỉ tồn tại trong suy nghĩ của ta, là sự trao cho tính mạng của cô ta... Không nên nhìn ta như vậy., Ta cũng không có tẩu hỏa nhập ma. Cũng không cần thương hại ta, bởi vì ta đã đạt được ước mơ của chính mình. Theo ta thấy, nàng ở trước mắt ta, một cái nhăn mày một nụ cười cũng chẳng khác gì nàng khi đó, có thể đạt được nàng, là hạnh phúc lớn nhất cuộc đời ta.”

Sau đó, hấn thò tay ra, cánh tay dịu dàng ôm lấy một khoảng không khí.

Hoa Vân nhìn mà cứng lưỡi: “Nhưng, những người khác...”

Trương Thắng lòng đầy thương tiếc cùng không khí trong lòng hướng về không khí trong ngực nhìn thoáng qua, nói: “Ừm, ngoài ta ra, trên đời không có người thứ ba có thể nhìn thấy nàng, nhưng ta lại cần cái nhìn của người khác sao? Cuộc sống của ta cùng nàng, chỉ cần hai chúng ta hài lòng là đủ.”

Trương Thắng nói lời này, e rằng cũng không phải lần đầu tiên nghĩ tới, nói là trôi chảy tự nhiên, làm cho người ta không thể phản bác. Đương nhiên, đám người Phong Ngân cũng sẽ không phản bác.

Có thể đi ra khỏi trái tim, thật sự quan trọng hơn chuyện gì, cho dù là lừa mình dối người cũng tốt... Thật sự không muốn nhìn thấy cảnh tượng người kia không bằng quý.

Nhưng ngay lúc này, Chu Minh bỗng nhiên nhớ tới điều gì, mở miệng hỏi: “Trương Thắng, biện pháp này, là tự ngươi nghĩ ra sao?”

Trương Thắng nghe vậy cười nói: “Sur huynh hiểu ta, con người ta như trâu chết một sợi gân, làm sao có thể nghĩ ra chủ ý tuyệt diệu như vậy? Hơn nữa... Ta lúc ấy bị thương quá độ, đối với sự tưởng niệm cũng có nhiều chỗ vắn vẹo, thật ra vốn không lộ ra tướng mạo của nàng, là có người tương trợ mới có thể thoát ra.”

“Có người tương trợ?!”

Mọi người lại cả kinh, khu mộ kiếm này mấy chục năm qua không có người ra vào, là ai lặng lẽ lên vào mộ kiếm, lại giúp hấn nghĩ ra ý đồ này?

Phong ngâm nói: “... Ngẫm nghĩ lại, không phải là có những người khác chứ? Là Vương Lục sao?”

Trương Thắng hơi sửng sốt: “Vương Lục? Đó là ai vậy?”

“Chờ một chút, ngươi không biết Vương Lục sao?!”

“Ta phải quen hấn sao?” Trương Thắng cũng tò mò, sau đó hỏi không khí bên cạnh: “Là người quen của ngươi? Không phải?”

Quay đầu lại, Trương Thắng nói tiếp: “Tóm lại... Thành toàn hai vợ chồng chúng ta, là ngũ sự tử.”

“Làm sao có thể!?”

...i640

cập nhật nhanh nhất, không có đạ đạ sử dụng.

...

Nhiệt môn đề cử:,,,,,,,,,,,,,

Liên quan tới thê tử Trương Thắng, khúc nhạc đệm nhỏ rất nhanh đã bị lật qua. Đám người Phong Ngân đến Kiếm Trùng dù sao cũng không phải vì giải quyết nhi nữ tình trường.

“Có chuyện muốn nhờ người, chúng ta cần người lợi dụng vong kiếm nơi đây tìm một người.”

Trương Thắng nghe vậy khẽ giật mình: “Dùng vong kiếm tìm người? Chẳng lẽ là có tin tức của vị tiền bối nào đó mất tích ở bốn môn?”

Trong mộ linh kiếm, không chỉ tích trữ mấy ngàn tiên kiếm tổn hại mà còn chôn giấu số lượng người mất tích. Những tiên kiếm này tuy kiếm chưa tổn hại nhưng kiếm linh vì chủ nhân rời đi mà rơi vào phong bế của mình., Không thể dùng được nữa. Linh kiếm phải đặt những thanh kiếm này ở Kiếm Trùng là để kỷ niệm chủ nhân, cũng là vì tìm lại hy vọng của bản thân. Linh kiếm phải dùng kiếm nhập đạo, giữa tu sĩ và kiếm có liên hệ kỳ lạ, chỉ cần người còn khỏe mạnh, cuối cùng có hy vọng tìm ra người.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là hi vọng mà thôi, trong mấy ngàn năm trùng kiếm tồn tại, tu sĩ dùng phương pháp này tìm về không quá mười người, cho nên nghe nói bọn người Phong Ngân muốn dùng vong kiếm tìm người, Trương Thắng cũng kinh ngạc không thôi.

“Không phải là vị tiền bối nào, là một...” Phong Ngân trầm ngâm không nói, ánh mắt nhìn bốn phía, chỉ thấy các sư đệ sư muội càng thêm hoang mang khó hiểu, thậm chí bí mật kia cũng đã đến lúc cởi bỏ rồi.

“Là một người mà ta và người đều quen biết, ta muốn người giúp ta tìm ra đại sư huynh.”

“Cái...”

Vừa nói ra, cả sảnh đường đều kinh hãi.

Thiên Kiếm Đường thập trưởng lão phong ngâm đứng đầu, trong hai trăm năm này hẳn phải cúc cung tận tụy, mới có thể làm cho Linh Kiếm phái tiến lên vù vù. Đương đại sư huynh không phải là hắn, nhưng lần này, Phong Ngâm lại nói ra ba chữ Đại sư huynh... Như vậy, muốn làm đại sư huynh tiếng gió ngâm, trên đời chỉ có một người có tư cách, nhưng từ hai trăm năm trước người kia cũng đã... Hơn nữa, đại sư huynh và hai người đã mất tích kia có quan hệ gì?

“Tìm được hắn là có thể tìm được hai người kia.” Phong Ngâm không giải thích quá nhiều: “Có thể làm được không?”

Trương Thắng suy nghĩ một chút: “Đúng là di vật ngày đó của đại sư huynh có tồn tại trong Kiếm trung, nhưng có thể tìm được bản thân hắn hay không thì ta không nắm chắc. Vì các người đã tìm tới đây, hiển nhiên đã dùng qua cách bình thường.”

Phong Ngâm nói: “Tận lực mà làm, ta tin tưởng đại sư huynh nhất định sẽ đáp lại.”

“Được, vậy ta sẽ thử một lần.”

Phía sau nhà cỏ là một vùng hoang dã màu trắng, trên đồi gò gập ghềnh tràn ngập kiếm ý tĩnh mịch mênh mông, trên hoang dã không cỏ cây cỏ muối, sinh cơ mất đi, ngay cả đoàn người Phong Ngâm đi tới nơi đây cũng cảm thấy có chút không khỏe.

Nhưng Trương Thắng ở chỗ này thành thạo điều luyện, hẳn bề quan ở đây đã hai trăm năm, thể xác và tinh thần đã sớm dày đặc với mảnh kiếm ý tĩnh mịch này, đi tới nơi đây là như cá gặp nước, mái tóc bạc tung bay theo gió ở nơi hoang dã, khiến cho cả người như có một cỗ khí chất xuất trần mờ mịt.

Phong Ngâm dùng thần nhãn tinh thần nhìn qua, lại có chút nhìn không thấu nội tình Trương Thắng lúc này, chỉ có thể đại khái phán đoán ra, thực lực của gã tuyệt không thua kém bất kỳ người nào trong Thiên Kiếm Đường.

“Không ngờ sư đệ bề quan ở Kiếm Trung hai trăm năm, lại đi trước chúng ta một bước trên tiên đạo.”

Trương Thắng cười nói: “Nếu không phải Ngũ sư tử kịp thời điềm điềm điềm tỉnh ta, chỉ sợ lúc này ta đã sớm hóa thành một nắm cát trắng ở nơi hoang dã này, nào có cơ hội đại triết đại ngộ? Nói ra vẫn là ngũ sư tử rất giỏi, không hổ là kế thừa y bát của đại sư huynh... Được rồi, đến rồi.”

Trong lúc nói chuyện, đoàn người đã tới trước một gò đất nhỏ, Trương Thắng đứng ở đầu tiên, nhẹ giọng thở dài: “Di vật của đại sư huynh đều ở đây... Phong Ngâm sư huynh, người xác định đại sư huynh vẫn còn đó chứ?”

Gió thổi gật gật đầu.

Lúc này mấy người Lưu Hiền cũng đều mơ hồ đoán ra chân tướng, trong lòng không khỏi thấp thỏm, ngũ vị trần tạp, nhiều một câu cũng nói không nên lời.

Thế là Trương Thắng đi lên đồi nhỏ, vừa đi vừa nhắc nhở không khí bên cạnh: “Lộ, lát nữa liền nhờ người, như ta dạy người là được rồi.”

Hoa Vân nghe vậy ngẩn ra: Loại đại sự khẩn yếu này, người còn muốn một người không tồn tại hỗ trợ? Nhưng nàng vừa định mở miệng nói gì đó, liền bị Phong Ngâm đưa tay ngăn lại.

Yên lặng theo dõi kỳ biến.

Trương Thắng rất nhanh đứng trên đỉnh gò đất nhỏ, sau đó một thân chân nguyên bắt đầu chậm rãi vận động, từ tĩnh chí chuyển, trong khoảnh khắc nhắc lên sóng to gió lớn, sức mạnh tràn ngập trên hoang dã bị Trương Thắng quét sạch, mãnh liệt như bị đại lực xé rách. Một vòng xoáy tử khí rất nhanh ngưng kết thành thực chất, hiện ra hình dạng cái phễu, xoay tròn dững mãnh lao xuống dưới chân Trương Thắng.

“Lộ! Giúp ta kiểm tra một chút.”

“Vâng.”

Giờ phút này, đám người rõ ràng nghe được một thanh âm nữ tử dịu dàng. Sau một khắc, chỉ thấy trên gò đất nhỏ trước mặt Trương Thắng, dưới tử khí mãnh liệt, một nữ tử ngưng kết thành thực thể.

Không sai, chính là gã tào lao khiến cho hồn vía Trương Thắng quên cả trời đất kia, là sợi dây dẫn lửa hủy diệt tất cả...

Tuy nhiên đám người Phong Ngân cũng đã không còn tâm tư vì sao một nhân vật đột nhiên tưởng tượng ra lại đột nhiên tồn tại. Bởi vì sau khi xuất hiện, tử khí cuồng bạo cũng trở nên ngoan ngoãn hơn một chút, sau khi hội tụ một lượng lớn tử khí, Tiêu Khâu dưới chân Trương Thắng cũng bắt đầu run rẩy kịch liệt.

Ầm!

Một tiếng chấn động long trời lở đất vang lên, còn cát nhỏ kia hoàn toàn nứt toác ra, mây đoàn bạch quang bay thẳng lên trời, sau đó chậm rãi hạ xuống, thẳng đến an tĩnh phiêu phù ở trước mắt.

Một thanh tàn kiếm, nửa áo bào, một cây trâm cài tóc, còn có hai quyển tàn thư.

Trương Thắng mệt mỏi theo quang đoàn đáp xuống, mà lộ bên cạnh hẳn lại nặng không thể nhận ra.

“Những thứ này là di vật của đại sư huynh, trước kia chỉ là một đống bột mịn, bị ta triệu tập tử khí trong mộ kiếm trong thời gian ngắn kích hoạt lại, khôi phục vài phần hình dáng bản thể, lại điểm hóa ra một chút linh tính. Tiếp theo, chúng nó sẽ theo bản năng mà tìm kiếm tung tích chủ nhân... Nhưng, ta xác nhận lại một lần nữa, đại sư huynh thật sự vẫn còn chứ?”

Phong Ngân trầm mặc hồi lâu. Quan hệ giữa đại sư huynh Âu Dương Thương và Vương Lục, cũng không phải dăm ba câu có thể giải thích rõ ràng, đại sư huynh lúc này rốt cuộc có tính là vẫn còn hay không, kỳ thật hẳn không có mười phần nắm chắc.

Nhưng ngoài ra, còn có thể làm gì?

“Đại sư huynh vẫn còn, hẳn nhất định sẽ đáp lại.”

“Được.”

Trương Thắng gật gật đầu, đưa tay điểm một cái lên mấy món di vật kia.

Trong chốc lát, mấy đoàn bạch quang kia bắt đầu vắn vẹo diên cuồng, trưng trưng lên, giống như dã tính của hung thú chưa hóa, phun trào ra ba động làm lòng người sợ hãi.

“Đây là...”

Trương Thắng nói: “Đánh thức những tên gia hỏa đã nghỉ ngơi hai trăm năm này, nói cho chủ nhân bọn chúng còn sống, bọn chúng khó tránh khỏi kích động trong lòng, đương nhiên đây là chuyện tốt, dưới sự kích động, kêu gọi người mới có thể thoả mái. Nhưng tác dụng phụ là, nếu bọn chúng phát hiện chủ nhân không tồn tại, có thể sẽ cho chúng ta tiêu khiển bọn chúng... Những tên gia hỏa hội tụ hơn phân nửa tử khí trong Kiếm Trung này đã nổi giận, thật sự rất lợi hại đó.”

Phong Ngâm nghe vậy sắc mặt hơi đổi, nhưng rất nhanh trấn định lại.

“Yên tâm đi, đại sư huynh nhất định sẽ không để cho chúng ta thất vọng.”

Trương Thắng cười nói: “Quả thật trước giờ hãn chưa từng khiến người ta thất vọng.”

Theo hai người đối thoại, mấy món tàn phá di vật của Âu Dương Thương vụn vụn kịch liệt hơn, từng gợn sóng mắt thường có thể thấy được bắt đầu tùy ý khuếch tán ra, uy thế cuồng bạo kia làm cho người nhìn thấy mà giật mình.

“A, xem ra khả năng nhẫn nại của mấy tên này có vẻ không được tốt lắm, chỉ trong chốc lát liền cảm thấy mất kiên nhẫn, bắt đầu táo bạo bất an rồi.”

Trương Thắng nói lời này, vẻ mặt lại dần dần trở nên tối tăm phiến muộn, một tay đẩy trước người, tay kia ôm lấy không khí, rõ ràng đã làm ra tư thế phòng ngự.

“Phong Ngâm sư huynh, nếu như lát nữa thật sự xảy ra tình huống xấu nhất, tuyệt đối không được phớt lờ, ta biết rõ hiện tại người rất lợi hại, nhưng những thứ này là di vật của đại sư huynh...”

Còn chưa dứt lời, trên hoang dã lại phịch một tiếng, một gò đất phương xa nổ tung ra, mấy đạo bạch quang phiêu phù trong không trung.

Trương Thắng tròn tròn mắt, có phần khó tin: “Chuyện này...”

Bùm! Bùm! Bùm!

Liên tiếp không ngừng, từng gò đất trên hoang dã băng liệt, càng ngày càng nhiều di vật của người qua đời bị khơi dậy

linh tính, từ trong giấc ngủ say đại địa thức tỉnh. Điem điem bạch quang liên tục thành một mảnh tựa như ngân hà, vô số kiện di vật của người chết bắt đầu theo di vật của Âu Dương Thương tung bay theo.

Trương Thăng hơi lộ ra một tia cười khô: “Thật không xong, hình như ta đã xem thường lực hiệu triệu của đại sư huynh rồi, tên kia bắt đầu triệu tập toàn bộ Kiếm Trung tạo phản. Hơn nữa không đơn thuần chỉ là di vật của hoàng kim tu sĩ chúng ta, ngay cả di vật của tổ tiên đời trước cũng bắt đầu hưởng ứng hẳn. Thật là, năm đó bản thân đại sư huynh cũng không nóng nảy như vậy, những tử vật này từ đâu mà học được cái tật này?”

Ngừng một chút, Trương Thăng hỏi: “Sư huynh, mấy năm nay đệ chưa từng ra khỏi Kiếm Trung, xin hỏi Linh Kiếm phái bây giờ đại trận hộ sơn có ổn thỏa hơn không? Lát nữa nếu bộc phát, uy lực có lẽ lớn gấp mấy lần so với Tứ Cửu Thiên Kiếp, có thể đỡ được không?”

Phong phanh không trả lời, chỉ là từ thần sắc trịnh trọng của hắn không khó nhìn ra, cho dù có thể chống đỡ được cũng tuyệt đối không nhẹ nhàng...

Mà Lục Ly xưa nay phụ trách bảo vệ đại trận càng đồ mồ hôi lạnh, nhẹ giọng hỏi: “Sư huynh, có muốn gọi bọn Linh Nhi tới...”

Lời còn chưa dứt, thanh tàn kiếm của Âu Dương Thương bỗng bay lên cao, một nửa thân kiếm không trọn vẹn dưới quang mang tắm rửa dần khôi phục hoàn toàn. Sau đó, một đạo chấn động cuồn bạo dọc theo thân kiếm đâm thẳng tới chân trời, Linh Kiếm phái vân vụ đại trận trong khoảnh khắc bị phá, dư âm không ngừng quét sạch tầng mây lớn trên Thương Khê Châu.

Đó là âm thanh mạnh nhất mà thanh kiếm này phát ra.

Trải qua không biết bao lâu, tựa hồ rất dài dằng dặc, lại tựa hồ chỉ có một khắc. Thanh phi kiếm kia run lên một cái, trên thân kiếm thanh tịnh chảy ra máu đỏ thẫm, tựa như người tuyệt vọng huyết lệ.

Nhưng đắm chìm trong huyết lệ, toàn thân phi kiếm màu đỏ tươi, mũi kiếm lại chậm rãi quay xuống phía dưới, hàn mang chiếu vào trong mắt đám người Phong Ngâm.

“Tên gia hoả này... hình như thật sự nổi giận với mấy người chúng ta.” Trương Thăng càng ôm chặt người trong lòng:
“Phong Ngâm sư huynh, lần này, hình như huynh đánh cuộc sai rồi.”

Đám người Phong Ngâm sớm đã kết trận hình xong, chỉ đợi phi kiếm trên không trung bộc phát.

Nhưng mà sau một khắc, từ chỗ xa xôi vô tận trên bầu trời, một tia chớp tà tà rơi xuống, chính giữa phi kiếm màu máu.

Sau đó, những âm thanh vừa quen thuộc lại vừa xa lạ vang lên bên tai mỗi người.

“Tên ngu xuẩn này, giờ trò quỷ gì vậy?” Năm mươi tám mươi chín

...

821

Một giây nhớ kỹ mạng lưới trong Âm Quốc, cung cấp văn tự cao tốc cho ngài. Thanh âm Vương Lục vừa đến, phi kiếm màu máu lập tức dừng lại, sau đó càng thêm run rẩy kịch liệt, lại không còn thô bạo, huyết sắc trên thân kiếm cũng nhanh chóng tiêu tán đi, đổi lại ánh mắt sáng loá mắt, tựa như lệ nóng doanh.

“Được rồi, chẳng qua là hai trăm năm không gặp, làm nũng cái gì sao?... Biết rõ mấy năm nay các người trải qua vất vả, yên tâm đi, rất nhanh sẽ gặp mặt thôi.”

Có những lời này của Vương Lục, những bảo vật đã mất đi kia cuối cùng cũng im hơi lặng tiếng. Mà sau khi mất đi nhuệ khí cổ động, từng đoàn từng đoàn bạch quang nhanh chóng dập tắt, những bảo vật cũng lần lượt trở về đại địa an nghỉ.

Mà đám người Phong Ngân sớm đã kích động vạn phần: “Su huynh, là người sao?”

Thanh âm ngoài trời trầm mặc chốc lát.

“Kỳ thật ta cũng không muốn lấy thân phận này để nói chuyện với các người, dù sao cũng đã qua nhiều năm, bất quá đều tìm tới ta, tạm thời thăm hỏi một câu, mọi người.”

Sau một khắc, tiếng kêu gọi của các sư đệ sư muội liền đan xen thành một đoàn.

“Được rồi, được rồi, nói ít lời đi, thời gian có hạn, ta đem tình huống nói ngắn gọn một chút. Ta và Vương Vũ còn bị nhốt trong mảnh vỡ thông đạo Luồng Giới, không hề liên hệ với đại lục Cửu Châu., Bây giờ là dựa vào linh kiếm thiên phù và trủng kiếm để kêu gọi mới miễn cưỡng mở ra một khe hở trên hàng rào không gian, nhưng cái khe hiện tại chỉ có thể nói chuyện, không cách nào đi qua. Ta cần các người tạo một tòa tháp trên Linh kiếm sơn, tháp thông thiên mở cho hai người chúng ta một con đường về.”

“Tạo thế nào?”

“Phát huy đầy đủ chủ quan có thể động tính, xây dựng tốt bao nhiêu... Ta làm sao biết làm như thế nào?! nhu cầu đã nói cho

các người, hiện tại đến phiên các người đưa ra phương án a!”

“...Ta hiểu rồi, trừ chuyện đó ra thì sao?”

“Ta muốn biết tình huống hiện tại của Cửu Châu đại lục... Lục Ly, người nói đi.”

Trong chư vị trưởng lão Thiên Kiếm đường, Lục Ly mới là người thích hợp nhất, hấn trầm tư một lát, nói những chuyện lớn ở Cửu Châu trong khoảng thời gian này.

“Các người có thể hoàn toàn tin tưởng năng lực của Hoàng Kim vương, nhưng vĩnh viễn không nên tin nhiệm lập trường của hấn. Mục tiêu của hấn không phải Cửu Châu, làm ra chuyện gì lớn có khả năng. Cho nên ta nghĩ các người nên hiểu bây giờ người ủng hộ là ai.”

“A Trác sao...”

“Các người có thể vô điều kiện tin nhiệm A Phàm, nhưng sức mạnh A Yêm có thừa, không đủ, cho nên ta muốn các người đi năm mươi một khu, bên dưới Ly Hỏa mở cửa ngầm, tiến vào dưới mặt đất thành, đến tầng năm lấy ra lệnh bài hỏa chủng, sau đó giao cho Cửu Vĩ Thiên Hồ.”

Lục Ly cả kinh: “Lệnh bài loại lửa, đó là ấn tín cao nhất của toàn bộ năm mươi một khu vực xung quanh, người muốn giao nó cho Cửu Vĩ?”

“Không tin qua Cửu Vĩ, chẳng lẽ còn không tin được Phong Linh sao?”

Lời vừa nói ra, thần sắc của mấy vị trưởng lão Thiên Kiếm Đường không đồng nhất, phong ngâm rõ ràng mừng rỡ, mấy người còn lại thì chân chờ không thôi.

Lưu Hiến hỏi dò: “Đương nhiên chúng ta tin nhiệm Phong Linh, nhưng không phải Phong Linh đã bị Cửu Vĩ Thiên Hồ... Dù sao thời gian nàng tồn tại còn quá ngắn, không thể duy trì ý thức bản thân tồn tại.”

“Động não, một lão nữ tử trông coi thân thể như ngọc ba mươi năm, sau đó một tháng trước phá trái dưa, người nói nàng bây giờ còn là xử nữ hay không?”

“Cái này...”

“Hơn nữa Cửu Vĩ Thiên Hồ là lựa chọn thích hợp nhất hiện tại, Hồ ly là sinh linh giáo hoạt nhất thiên hạ, mà các người lại cần mượn sự giáo hoạt của nàng... Đừng quên lúc long trụ Nghịch giới ở Thiên Nam Châu bộc phát, nếu không phải nàng ngăn chặn đám người Trảm Tử Dạ, đám người kia tất cả đều chết dưới ánh sáng long trụ nghịch giới sụp đổ, nàng hiểu rõ tiên giới, trực giác đối với nguy cơ vượt xa trực giác người tu tiên chúng ta.”

“Đã rõ.”

“Ngoài ra đề Doãn Huyền bên kia cũng hành động đi, nằm trên bút đã lâu, sẽ mất hiệu lực.”

“Sắp sử dụng sức mạnh của bọn họ sao? Nhưng mà...”

“Thời khắc sinh tử tồn vong, đừng lè mè như vậy.”

“Vâng.”

“Cuối cùng... Giúp ta cảm ơn Hoàng Kim Vương một tiếng, cảm ơn ông ta đã ra tay bảo vệ Vân Châu, chỗ đó vẫn là có một vài thứ đáng giá để kỷ niệm.”

Mà nói xong câu đó, liên hệ giữa Linh Kiếm Sơn cùng thông đạo lưỡng giới hoàn toàn bị cắt đứt.

“Ồ, ơ, Vân Châu có một ít thứ đáng giá để kỷ niệm sao?”

Trong thông đạo, nụ cười của Vương Vũ rất quý dị: “Hỗ trợ cảm ơn hoàng kim vương? Sao ta không nhìn ra người là người si tình như vậy chứ? Chuyện ở Vân Đài sơn đã qua bao nhiêu năm rồi mà còn nhớ mãi không quên?”

Vương Lục cười ha ha: “Vân Đài tiên tử phong thái yếu điệu, có phong thái thiên nhân, chỉ cần là nam nhân bình thường, liền tuyệt sẽ không quên dung nhan tuyệt thế của nàng, ta nếu là quên mất mới là kỳ quái. Về phần nói ta có phải là người si tình hay không... Những người khác không rõ, người còn không rõ sao?”

Nói xong, gã liền tiến lên dò xét, nhẹ nhàng nhấp một cái trên môi Vương Vũ, động tác nhẹ nhàng mau lẹ, không để cho Vương Vũ kịp phản ứng chút nào.

Nhưng xem ra Vương Vũ đối với cảnh này cũng không có phản ứng gì, liếm môi một cái, nằng thở dài thật sâu: “Nói đến cũng là làm khó người rồi, người si tình như vậy, bây giờ chỉ có thể canh chừng bà mặt vàng này của ta nhằm chán sống lâu, nhất định phải nhịn rất vất vả.”

Vương Lục nói: “Câu nào vậy? Ở cùng với người, cho dù một ngàn năm một vạn năm cũng không phải vất vả.”

“Thật không? Cho dù không thấy được những hồng nhan tri kỷ khác, cũng không sao cả? Ví dụ như Tây Di Kiếm Thánh có tình nhân như rượu thịt gà, tử như nha đầu si tình Lưu Ly kia? Lại tử như nữ nhi xinh đẹp của Vân Đài tiên tử...”

Vương Lục nhún vai: “Cũng không phải là phải cả đời ở nơi này, sớm muộn gì cũng sẽ trở về... Được rồi, không nói những chuyện không vui kia nữa, công khóa hôm nay lại làm một lần nữa đi.”

Vương Vũ nhẹ nhàng thở ra: “Tự người làm đi, ta không có tâm tình.”

“Như vậy đi.” Vương Lục rõ ràng có chút thất vọng, nhưng cũng không miễn cưỡng. “Tốt, người từ từ điều tức đi, ta lại đến điều chỉnh một chút Cự Thần binh.”

Đợi sau khi Vương Lục biến mất trong bóng đêm trong thông đạo mảnh vỡ, Vương Vũ rút cuộc cũng lộ ra một tia u sầu.

Trạng thái của Vương Lục càng ngày càng không ổn.

Cuộc đối thoại vừa rồi đương nhiên không phải là phong cách của bản thân Vương Lục, mà là hấn đang cố ý bắt chước chủ nhân của Cự Thần binh, Tôn Bất Bình.

Vì tăng lên xác suất đồng bộ, Vương Lục đã dùng hết thủ đoạn, trong mười lăm năm qua dưới sự phối hợp của Đế Lưu Tôn, hầu như chuyện có thể trải nghiệm cả đời Tôn Bất Bình đều đã thể nghiệm qua, nhưng xác suất đồng đội vẫn bị kẹt ở bảy thành trên dưới khó tiếp tục đột phá. Sau đó bị nhốt ở trong thông đạo hai giới, Vương Lục một lần nữa chải vuốt ý nghĩ, phát hiện mình vẫn còn tồn tại một người mù.

Tôn Bất Bình đã từng là người đa tình, trước khi gặp Đế Lưu Tôn, từng có rất nhiều hồng nhan tri kỷ, như Huyền Mặc chính là một trong số đó. Khoảng thời gian đó, dựa vào một nữ tử

tay áo thiện vũ trong đó dẫn đạo, quan hệ của mọi người vì điều lại hòa hợp, Tôn Bất Bình tận hưởng phúc của người Tề Quốc.

Đoạn lịch duyệt này trong cuộc đời Tôn Bất Bình dài lâu đằng đẵng chỉ là một khúc nhạc đệm, nhưng sau Vương Lục sự lưỡng lự, bất kỳ một nam nhân nào trong cuộc đời nếu có thể có một đoạn nhạc đệm như vậy, không thể nghi ngờ đều là bút tích của Họa Long Tình. Lúc trước khi hợp tác cùng Đế Lưu tôn, nàng tựa như vô tình đem đoạn kinh lịch kia che đi, rất có thể là vì nguyên nhân đồng bộ đó gặp phải bình cảnh.

Cho nên Vương Lục chỉ có thể ép buộc chính mình trở nên si tình đa tình như năm đó của Tôn Bất Bình, dùng cái này để thử có thể đột phá bình cảnh hay không, để cùng tiến thêm một bậc.

Về phần hiệu quả, đích thật có một ít, chỉ mấy ngày ngắn ngủi, hiệu suất đồng bộ của Vương Lục liền tăng lên gấp trăm lần, có thể thấy được khối nội dung này đích xác là chỗ thiếu hụt trước kia.

Nhưng mà, loại cải biến bản tâm ngộ nghịch này, đối với Vương Lục mà nói không thể nghi ngờ là gánh nặng cực lớn.

Quả thật, Vương Lục cũng không phải Liễu Hạ Huệ tâm như nước phẳng lặng, gã đương nhiên cũng có nhu cầu đối với nữ nhân, nhưng tuyệt đối không đến mức vì vậy mà đi học những thủ đoạn bụi bặm sắc sỡ kia. Thực tế lần đối thoại vừa rồi có vẻ như lãng mạn, dùng da gà của gã để có thể sinh ra bụi bay.

Một ngàn năm gì mà một vạn năm, một vạn năm cũng không cực khổ... Những lời này bình thường Vương Lục tuyệt đối sẽ không nói ra miệng, cầm kiếm kê lên cổ hấn cũng không được. Nhưng bây giờ lại tự nhiên như ăn cơm uống nước. Vương Vũ quả thực khó có thể tưởng tượng được lúc này tiên tâm Vô Tướng của hấn đã vạn vẹo đến mức độ nào rồi.

Cứ tiếp tục như vậy, cho dù tăng lên đồng bộ, chỉ sợ bản thân hấn cũng biến thành tâm thần điên rồi.

Ngoài ra, Vương Lục bây giờ đã thử bắt chước Tôn Bất Bình đa tình, nhưng trong thông đạo hai giới chỉ có hai người, đâu còn không gian nào tình cảm? Vương Lục có tất cả tình tư,

cũng chỉ có thể chăm chú một người, tất cả ý niệm trong lòng của hắn đối với những Hồng Nhan tri kỷ kia đều muốn rơi xuống người Vương Vũ... Thành thật thì nàng ăn không tiêu.

Mặc dù Vô Tướng công có vạn loại thần diệu bất phàm, nhưng cũng không thể nào đọ sức với cự thần binh được.

Huống chi mỗi lần đọ sức, trong cơ thể nàng đều sẽ có thêm một ít thứ. Mà đồ vật nhiều, nàng cũng thực sự không dễ chịu gì.

Thở dài, Vương Vũ quét đi tạp niệm trong lòng, khoan chân ngồi tĩnh tọa, thâm vận chuyển phương pháp nội thị. Không bao lâu, liền thấy được một mảnh ngân hà trong cơ thể vận chuyển.

“Thật là hồng bát... Vừa mới biên chế xong lại muốn làm hồng rồi, thật sự gặp quỷ rồi, đây là bản thứ bao nhiêu Vô Tướng Công? Ba trăm, bốn trăm? Lúc trước ở Vô Tướng Phong hơn một trăm năm cũng không có nhiều lần lật đổ kết cấu mấy ngày qua! Quả thực phiền chết đi!”

“Ồ, buồn phiền cái gì thế?”

Vương Vũ ngẩng đầu, chỉ thấy không biết từ lúc nào Vương Lục đã đi tới bên cạnh nàng, vẻ mặt lo lắng.

Vương Vũ lập tức nổi giận, giơ tay chỉ bụng: “Còn có cái gì nữa? Còn không phải ngươi đã làm những chuyện tốt này hay sao?”

Vương Lục cười nói: “Âm dương hóa sinh, đây chính là chí cao pháp tắc không thua gì băng diệt chi quang. Luận về hiệu suất của vô trung sinh hữu, thì còn lâu mới bằng tốc độ tự sinh của tu sĩ kim đan như ngươi. Hơi lớn một bụng là có thể làm cho thực lực tăng mạnh, ngươi còn có cái gì không hài lòng?”

“Mẹ kiếp, ngươi nói nghe dễ dàng nhỉ, âm dương hóa sinh, phụ trách quản lý chẳng phải đều là ta sao?”

“Phát huy toàn bộ hào quang mẫu tính của ngươi mà.”

“Ta không nể mặt ngươi a! Cả nhà ngươi đều là mẫu tính quang huy!”

Vương Vũ càng nói hỏa khí càng lớn, nhưng sau một khắc, trước mắt Vương Lục lóe lên, phút chốc đã tới sau lưng nàng,

sau đó hai cánh tay dịu dàng ôm lấy nàng.

“Đừng nóng giận, gặp vấn đề gì, chúng ta cùng nghiên cứu đi. Khuôn mặt của Vô Tướng công mới vẫn không làm được sao? Để ta xem thử bản thiết kế của ngươi, có phải cấu trúc có vấn đề hay không...”

Nghe được lời ôn ngôn này, hỏa khí trong lòng Vương Vũ liền tiêu tan.

Mặc dù biết rõ phần ôn nhu này chỉ là Vương Lục bắt chước biểu hiện giả bộ của Tôn Bất Bình, nhưng theo ý nào đó thì... Nàng quả thực có chút hưởng thụ phần ôn nhu này.

“Được, còn lại giao hết cho ngươi, ta đi nghỉ ngơi đây.”

Wương Lục cả kinh: “Này?!”

Nhưng nhìn thân ảnh Vương Vũ không chịu trách nhiệm nằm xuống nghỉ ngơi chút nào, trên mặt Vương Lục lại dần hiện lên vẻ tươi cười.

Bởi vì một màn này, chính là sự khắc họa tốt nhất cho hai chữ gia đình, trọng phu ôn hòa, thâm tử tính tình, cùng với tương lai thai nghén trong bụng thâm tử...

Sau một khắc, nụ cười ngưng kết, tiếp theo đó là kinh hỉ càng lớn hơn.

Bởi vì ngay khi hân vừa mới liên tưởng đến gia đình, trong đầu phảng phất nở rộ cái gì đó, tỷ lệ đồng bộ với Cự thần binh đột nhiên đề cao một đoạn! Gần đến tám phần!

Thì ra là thế, cả đời Tôn Bất Bình... vẫn luôn âm thầm chờ mong gia đình sao?

...

Một giây nhớ kỹ trên mạng vuông, cung cấp văn tự cao nhất cho ngài. “Thông Thiên tháp? Trừ ba chữ này ra, Vương Lục không lưu lại manh mối gì sao?”

Cánh cửa Vạn Pháp, một tu sĩ cao tuổi mang theo kính dày nặng có chút bất mãn với bàn.

“Vương Lục xem Vạn Pháp Tiên Môn chúng ta là cái gì? Cơ hội cam nguyện vạn năng sao? Muốn cái gì thì có cái đó, hẳn rớt cuộc có tôn trọng tinh thần học thuật hay không, có hiểu thiết kế kiến trúc không? Muốn dựa vào một tòa tháp cao bao dung Cửu Châu đại lục, hẳn cũng không khỏi quá mức mơ mộng hão huyền!”

Trước mặt lão nhân, Lục Ly trưởng lão đến từ Linh Kiếm sư Thiên Kiếm đường mỉm cười: “Lục Phương đạo hữu nói cũng có vài phần đạo lý. Chuyện một tòa kiến trúc phá vỡ hàng rào cửu châu, trong lịch sử Cửu Châu đại lục chưa bao giờ xảy ra. Nhưng điều này chỉ giới hạn trong “Lịch sử” thôi, đạo hữu đừng quên, trước đây không lâu, có một tòa kiến trúc thành công phá vỡ bức tường không gian.”

Thập Phương trưởng lão nghe vậy khẽ giật mình: “Nghịch giới long trụ?”

“Chính là Nghịch giới long trụ. Nếu không có Nghịch giới long trụ băng diệt quang hoàn làm suy yếu cửu châu hàng rào, chỉ sợ chúng ta không nghe được thanh âm của Vương Lục.”

Thập Phương trưởng lão không khỏi gật đầu: “Không sai, Nghịch Giới Long Trụ đích xác là một điểm mù của ta, nếu có một cái Nghịch Giới Long Trụ, có lẽ có thể đánh vỡ hàng rào tiếp dẫn Vương Lục trở về... Nhưng Nghịch Giới Long Trụ là bảo vật Tiên Giới, vô luận là phương pháp chế tạo hay là nguyên lý vận hành, chúng ta đều không minh bạch, muốn mô phỏng cũng không thể nói đến.”

“Cái gọi là không hiểu rõ thì cũng chỉ giới hạn trong quá khứ mà thôi, Thập Phương trưởng lão, ngươi có thể nhận ra vật này không.”

Lục Ly nói, thận trọng lấy từ trong túi trữ vật ra một cái bình lưu ly trong suốt, bên trong chất thành một tầng bột đen kịt.

bột phần có bề ngoài xấu xí, nhưng Thập Phương trưởng lão chỉ nhìn một chút đã cả kinh lùi lại mấy bước, trợn mắt há hốc mồm.

“Chẳng lẽ bột phần màu đen này là...”

“Tàn tật của long trụ Nghịch giới.” Lục Ly nói: “Trước khi chết, Khô Cầm Chân Quân đã dùng Tuyệt Tiên Kiếm trảm thương long trụ Nghịch Giới, đây là một phần vụn kiếm lưu lại trên thân kiếm, sau này may mắn được Hà Đồ Chân Quân thu hồi về. Ta muốn dùng năng lực nghiên cứu của Vạn Pháp Tiên môn, mượn dùng những nguyên liệu này, chắc chắn sẽ có thu hoạch.”

Thập Phương trưởng lão run rẩy vươn tay về phía Lưu Ly bình: “Đây chắc chắn là một phong bi trong lịch sử Cửu Châu!”

Lục Ly trầm mặc một chút, đưa ra một nửa Lưu Ly bình: “Tương lai Cửu Châu, nằm trong tay ngươi và ta.”

“A?” Đối với hai chữ Lục Ly ta và ngươi, Thập Phương có chút lý giải không được, bất quá hấn cũng thử cầm lấy bình Lưu Ly, lại phát hiện bình dính chặt trên tay Lục Ly.

“... Ngươi sẽ không cho rằng ta sẽ gửi gắm toàn bộ hi vọng của đại lục Cửu Châu vào một mình ngươi đấy chứ?”

Thập Phương có chút không vui: “Ngươi không tin được ta?”

“Trong chuyện này, ta không tin bất cứ kẻ nào, hoặc là cứ làm, hoặc là ngươi tự chọn.”

Thân là đại sư nghiên cứu số một Vạn Pháp, Thập Phương chân nhân chưa từng chịu qua khí thế như vậy, nhưng nhìn bột phần màu đen trong Lưu Ly bình trong tay, lửa giận cũng tiêu tan.

“Được, nếu như ngươi kiên trì muốn tới... Nhưng mà không theo kịp tiết tấu, đừng có hy vọng chúng ta chậm lại chờ ngươi.”

“Các ngươi có thể thử một chút dùng lực lượng lớn nhất để bỏ ta ra.” Lục Ly khinh thường cười nhạt.

Đoạn thời gian kế tiếp, Thập Phương chân nhân giống như đội nghiên cứu mà Lục Ly xây dựng, sau đó dùng lực lượng lớn nhất ý đồ bỏ Lục Ly ở phía sau.

Tất cả nội dung nghiên cứu đều không giấu giếm gì với hắn, mỗi phần báo cáo Lục Ly đều có thể tùy ý lật xem, mỗi gian phòng thí nghiệm đều mở cho hắn. Nhưng Vạn Pháp nhân căn bản không trông cậy vào hắn hiểu được. Là nghiên cứu học thuật ở Cửu Châu, bọn họ tin tưởng chênh lệch về chất và bất cứ môn phái nào khác, theo kết luận của Thiên Luân Chân Quân trước đây., Cho dù là môn phái có tài lực và nhân lực dồi dào vô hạn ở Thịnh Kinh Tiên môn, về mặt năng lực nghiên cứu học thuật cũng kém xa Vạn Pháp Tiên môn. Về phần Linh Kiếm phái nhân khẩu điều linh, vật tư thiếu thốn một chút, có tư cách gì tham dự vào loại nghiên cứu cực đoan nhất toàn bộ đại lục này? Có thể làm khán giả tốt đã coi như không tệ rồi.

Ba ngày đầu, Lục Ly đúng là cũng chỉ có một người xem bốn phần đi dạo khắp nơi trong phương tiện nghiên cứu, vừa đi vừa xem, không nói một lời nào. Gặp phải người có tâm khí cao ngạo khiêu khích hắn như vậy, cũng chỉ cười cười một cái không trả lời.

Nhưng ngay khi mọi người đều cho rằng vị Lục trưởng lão của Linh kiếm phái sắp sửa trở thành người trong suốt, rốt cuộc Lục Ly cũng ra tay.

Chuyện thứ nhất chính là buổi sáng của thập phương chân nhân lật đổ ba phương án nghiên cứu sắp khai triển. Hắn tại trong ánh mắt kinh ngạc thậm chí hoảng sợ của mọi người chậm rãi nói chuyện, điều kiện đầu tiên rõ ràng chỉ ra chỗ thiếu sót trong nghiên cứu án, cũng đưa ra phương án thay thế của mình. Mà đám cao thủ Thập Phương chân nhân trải qua thảo luận dài đằng đẵng, vạn phần không cam lòng thừa nhận phiên bản Lục Ly rõ ràng càng thêm ưu.

Chuyện thứ hai, Lục Ly từ trong đoàn đội thập phương chọn lựa năm tu sĩ tương đối biên giới, tự mình xây dựng một tổ hợp nghiên cứu., Cũng ôm trọn cả một hạng khó khăn nhất trong toàn bộ phương án nghiên cứu. Thập Phương chân nhân đương nhiên sẽ không yên lòng đem nội dung nòng cốt giao

cho người ngoài, cũng suất lĩnh đội quân tiên phong tiến hành nghiên cứu như vậy. Ba ngày sau kết quả phân biệt, Lục Ly sớm một bước ra kết quả hoàn mỹ. Mười phương còn thiếu hai bước nữa ưỡn thẳng trong phòng thí nghiệm.

Đến tận lúc này, đám người Thập Phương mới chợt nhận thấy được một sự thật quan trọng: Lục Ly... Trong hai trăm năm trước kia, chính là dùng sức một mình chống đỡ phần lớn nghiên cứu học thuật của Linh Kiếm phái! Tuy rằng thành quả nghiên cứu này chưa từng có thể đặt chân tại khúc đầu của tu tiên giới cửu châu, nhưng lại thay đổi góc độ suy nghĩ., Lục Ly đây là dùng sức một mình hoàn thành công tác của một đội môn phái khác, hơn nữa hoàn thành cũng không kém! Nhân tài bậc này, nếu có được bình đài nghiên cứu của Vạn Pháp Tiên môn, sẽ bộc phát ra năng lượng khủng bố cỡ nào?

Vì vậy, vấn đề của mọi người đối với Lục Ly không còn là vấn đề ở chỗ ba người ở đây, có tư cách theo Vạn Pháp Tiên môn nghiên cứu hay không mà là, thiên tài tuyệt thế như Lục Ly lúc nào mới có thể thoát ly môn phái hạ lưu như Linh Kiếm phái, sớm ngày tiến vào trong lòng Vạn Pháp Tiên môn...

“Lục Ly đạo hữu, tuy mấy ngày trước ta đã nói qua một lần, nhưng ta cần phải nói lại lần nữa, mời ngươi nhất định phải gia nhập Vạn Pháp Tiên môn. Chỉ có tài hoa thiên phú như vậy mới không bị lãng phí! Nếu ngươi không phải bị trói ở Linh Kiếm phái mà là tới Vạn Pháp Tiên môn ta, chỉ sợ phần thưởng cao nhất nghiên cứu học thuật đã sớm mềm tay rồi!”

“Thập Phương đạo hữu, vậy ngươi có nghĩ tới hay không, nếu như không phải ở Linh Kiếm phái, ta như thế nào lại có cơ hội trưởng thành đến bây giờ? Trọn vẹn một cái nghiên cứu tài nguyên của Ngũ Tuyệt môn phái hoàn toàn là do một mình ta sử dụng, thứ ta có cũng không ít so với bất kỳ người nghiên cứu nào. Hơn nữa, bây giờ chúng ta phải chú ý đến vị trí chính xác mới đúng chứ. Về phần kết quả giám định thành phần của Nghịch Giới Long Trụ, có lẽ đã hội hợp xong hết rồi chứ?”

Thập Phương chân nhân có chút tiếc nuối thở dài một tiếng, sau đó gật đầu nói: “Đã chinh hợp xong, giống như dự tính của ngươi, nghịch giới long trụ... tên như ý nghĩa, là dùng Nghịch Giới Long làm căn cơ tạo thành hóa kiến trúc. Trung tâm của nó ở chỗ “Nghịch Giới Long” loại kỳ chủng này., Ngược lại

với giới trong quần tiên mộ, nghịch giới long không phải là không có không có, mà là có thể hóa thành hư vô. Đặc tính của thần thông này, phải là nghịch giới long mới có thể có được, rất khó để phục chế lại tình thế phỏng chế sinh.”

“Quả là thế, nói cách khác tình huống cuối cùng vẫn là rơi vào phạm trù dự trù, không có nghịch giới rồng liền không thể chế tạo Thông Thiên Chi Tháp.”

“Nhưng nghịch giới long căn bản không tồn tại ở cửu Châu đại lục, chúng ta phải đi đâu tìm nghịch giới long?”

Lục Ly trầm ngâm một lúc lâu: “Không có thật sao? Cho dù không có hoàn chỉnh, cũng được mà.”

Thập Phương chân nhân sừng sốt: “Chẳng lẽ ngươi chỉ...”

“Một cây cột lớn như Thiên Nam Châu, cơ bản đều là lấy Nghịch giới long chế tạo mà thành. Nếu có thể cắt được một đoạn tương đối hoàn chỉnh, ta có nắm chắc từ trong đó lấy ra toàn bộ yếu tố Nghịch giới long, đem nó hoàn nguyên đi ra.”

“... Từ trong tử vật lấy ra vật còn sống muốn tổ?! A đúng rồi, hai mươi năm trước, bản văn đạo hữu lấy từ hồ phách kia ta từng bái kiến qua! Chương môn sư huynh còn từng nói nếu tiếp tục nghiên cứu, có hi vọng có thể chế tạo một công viên Hồng hoang. Đạo hữu có trụ cột như vậy, có lẽ việc này thật sự có thể!”

“Vì vậy, đám diên này muốn trầm dẫn quân đi Thiên Nam Châu cắt cho bọn hắn một khối long trụ nghịch giới? Quả nhiên là một đám tạp chủng, còn không có não sao?”

Vương giả Tây Di kim quang loá mắt đang ngồi trên Long ý cao, cực kỳ bức bối lật xem hồ sơ trong tay. Vừa chửi vừa ném ra: “Sĩ vương, ngươi lãng phí thời gian của trẫm là muốn trẫm thấy thứ đồ nhảm chán này!?”

Hồ sơ bay múa giữa không trung bị một bàn tay trắng trẻo cắt xuống. A Loan thu hồi hồ sơ, bình tĩnh nói: “Đây là biện pháp duy nhất.”

“Biện pháp duy nhất? Đây chỉ là biện pháp duy nhất có thể cứu được Vương Lục! Mà chỉ vì một Vương Lục, ngươi muốn

trầm dưới tình huống hoàn toàn bất lợi trước mắt, điều động chủ lực tiến vào chiến trường hắc ám đã sớm bị Đọa Tiên chiếm cứ ở Thiên Nam Châu, đột phá tầng tầng thủ vệ phá hư kiến trúc trung tâm của bọn họ?”

A Oa vẫn bình tĩnh đáp: “Cứu vương lục, là một biện pháp đoạt được thắng lợi trận chiến này. Lư, đừng cậy mạnh, người đã làm tốt lắm rồi. Trong nửa tháng qua, người dẫn dắt chúng ta năm lần hạ giới đánh lui Đọa Tiên xâm lược, đây có thể nói là chiến tích vĩ đại chưa từng có ai đạt được...”

“Cho nên tại sao nhất định phải tìm Vương Lục trở về?”

“Chính người cũng biết rõ... Trận chiến này, người sẽ không kiên trì được bao lâu nữa đâu? Lư, nơi này chỉ có hai người chúng ta, thu lại ngụy trang của người đi. Không cần khoe khoang kim quang của người cho ta.”

Hoàng Kim vương nghiêng mặt, trầm mặc thật lâu, cuối cùng cũng thu hồi kim quang ở bên ngoài cơ thể, sau đó... lộ ra một mảnh hào quang tạp sắc.

Bộ hộ giáp toàn thân vàng ròng không tì vết lúc này đã bị phân tách thành vô số khối màu sắc, có màu vàng bạc cũng có màu đồng, nhìn vô cùng thâm thẳm.

“Tuy... lấy Thịnh Kinh Tiên Môn cầm đầu, trong khoảng thời gian này tận lực bổ sung tài phú của người. Nhưng tài phú cửu châu cuối cùng cũng không hòa với con đường của người. Ví dụ như tấm ghé đế vương kia, đối với người mà nói thì nó chẳng ra cái gì. Long ở Cửu Châu là tượng trưng cho Chí Tôn, nhưng ở đất đai của chúng ta chỉ là một loại sinh linh tương đối cường đại, hướng chi hai mảnh đại lục ròng cũng không giống nhau. lợc, người bây giờ lại càng giống Hoàng Kim Vương hơn...”

A Oa dừng một chút cũng không nói tiếp, Hoàng Kim Vương lại cười lạnh một tiếng: “Phủ vương sao? Hừ, trầm đã sớm nghe những lời này tạp chủng nói qua ở sau lưng. Không sai, ở trên vùng đất dị vực này, trầm không có biện pháp kiên trì quá lâu. Nhưng điều này không có nghĩa là phương án tạt sát người đưa ra sẽ có bất cứ ý nghĩa gì!”

A Hoài nói: “Cũng không phải tự sát, nhiệm vụ này không cần người phái người chấp hành. Đại lục Cửu Châu đã tìm được nhân tuyển thích hợp, chỉ cần người trợ giúp bọn họ một chút.”

“Nhân tuyển thích hợp?”

A Quật nghiêng người, lộ ra một cái cười với Hoàng Kim Vương mà nói cực kỳ xa lạ thân ảnh.

“Đệ tử chân truyền Linh Kiếm phái Doãn Huyền, bái kiến Hoàng Kim Vương.”

...

Trong ký ức của Hoàng Kim Vương, cái tên Doãn Huyền được cất trong một góc cực kỳ vắng vẻ, hầu như không khác gì hạt bụi cỏ rác.

Nếu như không phải Doãn Huyền có danh hiệu đệ tử chân truyền của Linh Kiếm phái, Hoàng Kim Vương căn bản sẽ không ghi nhớ loại tạp chủng này.

Nhưng mà danh tiếng không bằng gặp mặt, lần này gặp mặt Hoàng Kim Vương lại phát hiện nhận thức của mình về Doãn Huyền có chênh lệch không nhỏ.

“Mùi thối của con chó Đọa Tiên chó này là đang cố ý khiêu khích trẫm?”

Doãn Huyền nói: “Không dám, chẳng qua... thân phận chó săn Đọa Tiên thì với chúng ta hiện nay lại càng có lợi hơn.”

Hoàng Kim vương hơi nghiêng đầu ra hiệu cho mình vẫn đang lắng nghe.

Doãn Huyền nói: “Ta và đội ngũ của ta là Phục bút mà Vương Lục chôn ở mười lăm năm trước, là để một ngày khi chiến trường chính diện thực sự không cách nào đối đầu, có thể nguy trang dịch dung, sau khi địch khai mở cục diện. Mặc dù lúc đó chỉ là một chuyện vụn vặt không quan trọng, nhưng chúng ta vì thế mà chuẩn bị chu đáo mười lăm năm, đến tận đây, toàn bộ công việc đều đã hoàn mỹ không tì vết.”

Hoàng Kim Vương vẫn trầm mặc, ánh mắt màu máu khẽ quét qua Doãn Huyền, lập tức phát hiện chân truyền của vị Linh Kiếm phái này đúng là nói không sai. Người này từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, hương vị của chó săn Đọa Tiên hoàn toàn tràn ngập, giống như nô lệ thịt bị dạy một vạn năm, tinh thuần không xen lẫn bất cứ dị vật gì.

“Làm một con chó, cô thật là xứng chức đấy.”

Doãn Huyền nói: “Trên thực tế, đúng là chúng ta được ký thác dưới một vị Đọa Tiên, mượn tên hắn mới có thể có được một thân nguy trang hoàn mỹ không khuyết điểm này.”

“Thương Lan?” Sau khi Hoàng Kim Vương tới Cửu Châu, bài tập vẫn làm rất thỏa mãn, ông ta suy nghĩ một chút: “Thương Lan thất thủ ở Cửu Châu đã lâu, các người mượn tên của ông ta chẳng phải là tự chui đầu vào lưới sao?”

Doãn Huyền nói: “Chúng ta chỉ mượn Thương Lan lực, sau đó mượn danh những người khác. Không biết ngài có nhớ hay không, nửa tháng trước khi Thiên Chi Ngân của Vân Châu mở ra, có ba vị tiên nhân hàng lâm giới này?”

A Dung bổ sung: “Ta dẫn người chiến đấu với nó, về sau Việt Hoàng Kim thành người làm nổ tung Hoàng Kim thành hai giới thông đạo và long trụ nghịch giới, ba gã tiên nhân kia gặp chuyện không thể làm nên chạy trốn tứ tán, cuối cùng chúng ta chỉ bắt được một người trong đó.”

Hoàng Kim Vương nói: “Hai người còn lại là các người cố ý thả đi?”

“Đúng vậy, nửa tháng qua, Hà Đồ đã Quân Chân Quân? Tru Tiên Kiếm Trận trấn áp hai người kia một mực, nhưng cũng không lớn tiếng với bọn họ. Ngoại trừ rải rác vài người, tất cả mọi người đều cho rằng hai gã Tiên Nhân kia vẫn đang ẩn núp ở Cửu Châu đại lục, chờ đợi thông đạo hai giới mở ra lần tiếp theo.”

“Ha ha ha, bọn tạp chủng ý tưởng hảo huyền, nhưng có chút ý tứ.” Hoàng Kim Vương cười ha ha, sau đó nói: “Các người tính mượn danh của bọn chúng, ngụy trang thành chó săn chuyển hóa ô nhiễm từ cửu châu đến gần long trụ nghịch giới? Được, các người đã muốn tìm đường chết, trăm liền ra tay đẩy một cái thì sao?”

A Dung nói: “Chúng ta cần người phát động nghi binh một lần vào Thiên Nam Châu... Người của Quân Hoàng Sơn đã đưa ra phương án nghi công.”

Hoàng Kim Vương tiếp nhận phương án, con mắt màu máu đảo qua một cái rồi hơi biến sắc: “Đây là nghi binh?”

Lúc này, giọng nói của Hà Đồ Chân Quân vang lên: “Đối với đại đa số người tham gia mà nói, đây không phải là giả bộ, mà là một trận đại quyết chiến đánh cược toàn bộ. Nếu không như vậy, chúng ta không nắm chắc có thể che giấu được tai mắt

của Tiên Nhân. Muốn lừa dối thủ thì phải lừa gạt bản thân trước.”

“Mà tất cả những chuyện các ngươi làm đều là vì nghênh đón tên kia trở về sao?” Hoàng Kim Vương bật cười nói: “Các ngươi điên rồi sao? Ký thác tất cả hy vọng lên người một người đã chết? Nếu như các ngươi chết sạch, Vương Lục cho dù trở về thì chẳng lẽ năng lực ngăn cơn sóng dữ rồi sao? Nếu hấn thật sự có bản lĩnh đó, cũng không đến nỗi bị một Đọa Tiên nho nhỏ thiết kế vây ở trong thông đạo của hai giới!”

A Dung nói: “Lai, chẳng lẽ đến giờ ngươi vẫn không chịu tin nhiệm hấn?”

“Trẫm nếu như không tin Vương Lục, lúc trước cũng không cần phải theo các ngươi tới đây!” Hoàng Kim Vương hừ lạnh một tiếng, “Nhưng trẫm chưa bao giờ tin nhiệm vô điều kiện, bất luận kẻ nào tin nhiệm cũng sẽ không vô điều kiện. Các ngươi tin nhiệm một người Vương Lục, chung quy phải có lý do để nói. Hà Đồ, bản đồ cửu châu tầng dưới chót của ngươi cuối cùng còn ẩn giấu thứ gì, bây giờ là lúc nói ra đi!”

Hà Đồ Chân Quân trầm mặc thật lâu, mới một lần nữa đem thanh âm truyền tới: “Đúng vậy, tại tầng thấp nhất Cửu Châu Đồ, có một đạo đại tiên thuật đủ để nghịch chuyển càn khôn. Tiên thuật kia là Thịnh Kinh Tiên Môn đào móc từ di tích Hồng Hoang, trải qua mấy ngàn năm qua phân tích và cải tạo của vô số tu sĩ., Cuối cùng dưới sự trợ giúp của các Địa Tiên, cuối cùng mới thành hình. Có thể nói toàn bộ tinh hoa đại lục Cửu Châu ngưng tụ, sau đó, chỉ có Vương Lục mới có thể dẫn phát hoàn toàn đạo tiên thuật này ra ngoài. Cho nên chúng ta không phải hấn thì không thể.”

“Loại tiên thuật không một ai không làm được này rất là buồn cười...” Hoàng Kim vương cực kỳ không cho là đúng, “Có điều hiện giờ cũng không phải là lúc nói đùa, các ngươi định làm như thế nào?”

Nghe được câu nói sau cùng, A Yểm, Hà Đồ, Doãn Huyền... đều thở phào nhẹ nhõm, chỉ là ngay sau đó, vẻ u sầu càng thêm nặng nề liền nổi lên.

Bởi vì Hoàng Kim vương đã hỏi một câu hỏi rất hay: Chính diện làm nghi binh, sau đó dùng trí sau lưng, nói thì dễ hiểu,

nhưng... cụ thể nên làm như thế nào?

“Chắc chắn? Thật sự phải đánh sao?”

Trên núi quân hoàng sơn, tướng quân áo trắng không kịp chờ đợi truy hỏi sứ giả truyền tin.

“Đúng vậy, ba ngày sau Vạn Tiên minh sẽ khởi xướng quyết chiến ở Thiên Nam châu, nhờ tận gốc những cứ điểm lớn nhất của Đọa Tiên ở Cửu Châu. Một khi trụ Nghịch Giới ở Vân Châu bị phá hủy, thông đạo hai giới đóng lại, trong thời gian ngắn bọn họ khó mà mở ra được...”

“Đủ rồi, nói cho ta thời gian cụ thể và địa điểm là đủ rồi.” Hai mắt tướng quân áo trắng nổi lên mảng lớn tơ máu, xem ra cực kỳ đáng sợ.” Không cần nghe các người nói những lời vô nghĩa kia, chúng ta chỉ cần báo thù cho cây đàn khô!”

Sứ giả truyền tin trầm mặc nhìn vị Thần Uy tướng quân sau khi cây đàn cạn chết, thay mặt quân chưởng môn tạm thời này, trong mắt hẳn lại không nhìn thấy nửa phần khí tức người sống. Kẻ này tử chí mãnh liệt, quả thực khiến người nghe kinh hãi.

Quay đầu lại, nhìn xuống dưới núi, chỉ thấy một nhóm tu sĩ của Quân Hoàng sơn xếp thành hàng hình vuông chỉnh tề, đã chuẩn bị từ trước chờ xuất phát, bọn họ là những lão binh của Xích Vệ quân, hấp thu rất nhiều tân quân thay thế sức mạnh tổ hợp thành đội ngũ Xích Vệ., Hóa thân tu vi vẫn đứng xếp hàng chỉnh tề, đồng dạng cũng đã trải qua khảo luyện cực kỳ khắc nghiệt, thực lực cũng không kém gì những binh sĩ cũ. Những tu sĩ này mặc khôi giáp sáng loáng, bên ngoài là một cái áo choàng màu trắng, cánh tay phải là một bộ áo choàng đen được buộc lại, một khí tức tĩnh mịch tràn ngập khắp núi quân.

Thường Ngôn khuyên binh tất thắng, mà đệ nhất cường quân của đại lục Cửu Châu này đã hoàn toàn lột xác hóa thành một thanh ai binh, chiến tất thắng, công tất thắng!

Nhưng trong lòng người đưa thư chỉ cảm thấy phiền muộn sâu kín.

Uy vọng của Lê Cầm Chân Quân trong quân đội thật sự là làm cho người ta không còn gì để nói. Thật ra đại bộ phận thành

viên Xích Vệ quân cũng không phải là thành viên cuối cùng của Quân Hoàng sơn mà là nhân thủ của các môn phái khác tới. Oan trái trái qua huấn luyện của đàn khô, lại càng thành thủ hạ trung thành hơn đám quân nhân của Hoàng sơn. Hiện tại lại hy sinh tất cả để báo thù cho cây đàn khô.

Đây là một nhánh quân đội đã định trước sẽ không có trở về, khi chỉ định phương án tác chiến, liền không chút e dè đánh dấu vận mệnh của bọn họ ra. Mà bọn họ xem ra sớm đã tiếp nhận vận mệnh của chính mình rồi.

“Hiểu rồi, chúc các người... Võ Vận Xương Long.”

Người đưa thư Hoa Vân gật đầu với tướng quân Thân Uy, viên mắt ửng đỏ.

“Đại quyết chiến? Các người điên rồi sao?”

Trên Côn Luân tiên sơn, Trục Nhật Chân Quân vỗ bàn đứng bật dậy.

“Hành quân tác chiến, nhất định phải có thiên thời địa lợi nhân hòa, hiện tại chúng ta chiếm hữu cái gì, liền dám cùng Đọa Tiên quyết đấu liều chết? Trận chiến này hơi không cẩn thận, chúng ta thua cả bàn! Mà nguy hiểm lớn như thế, rốt cuộc là vì cái gì?”

Là người đưa tin, Phong Ngâm chân nhân không trả lời chính xác vấn đề này mà hỏi ngược lại.

“Côn Luân tiên sơn không muốn tham dự sao?”

Trục Nhật Chân Quân nói: “Côn Luân... là môn phái tiếp cận căn nguyên Tiên đạo nhất đại lục Cửu Châu, sớm nhất có thể ngược dòng về thời kỳ Hồng Hoang. Tiên sơn Côn Luân cơ hồ mang ý nghĩa tu tiên lịch sử của Cửu Châu đại lục, mà lịch sử tuyệt đối không thể đoạn tuyệt.”

Phong Ngâm Chân Quân bắt đắc dĩ lắc đầu, đối với kết quả này, hẳn thật sự không có gì ngoài ý muốn. Ngày hôm đó, đúng là như vậy, trong xương cốt của Côn Luân Tiên Sơn cũng có văn hóa như vậy.

“Tóm lại là các người định bo bo giữ mình?”

“Dù sao cũng phải có người lựa chọn bo bo giữ mình.” Trục Nhật Chân Quân không chút yếu thế nhìn về phía Phong Ngâm: “Dù sao cũng phải có người lưu lại hy vọng cho Cửu Châu, cho dù chỉ là một tia nhỏ nhất. Đây chính là đạo lý sinh tồn của Côn Luân Tiên Sơn trong vô số năm qua!”

“Khôn kiếp!”

Sau một khắc, trên tiên sơn Côn Luân nổi lên một trận gió mạnh sét đánh, mà một lão già lưng còng, phút chốc đã xuất hiện trước mặt mọi người.

Trục Nhật Chân Quân nhìn thấy người này, con ngươi không tự chủ được kịch liệt co rút lại một chút.

“Nam Cực Tiên Ông?”

“Trục nhật, ngươi vừa mới nói, đạo lý sinh tồn của tiên sơn Côn Luân chính là kéo dài hơi tàn, bo bo giữ mình? Ta không nhớ năm đó đã từng dạy ngươi mấy lời vô liêm sỉ!”

Sau một khắc, lão giả thọ nguyên gần năm ngàn năm đột nhiên bành trướng lên, biến thành một cự hán khô ngô, một chương liên đánh cho từng ngày hạ sơn đỉnh, ngã vào thâm cốc.

“Côn Luân tiên sơn đã trải qua thời gian dài, tuyệt đối không phải vì sinh tồn! Ngươi có còn nhớ tổ tiên của Côn Luân tiên sơn đã từng nói như thế nào không? Côn Luân phải vĩnh viễn đại biểu cho lợi ích căn bản của các đại tu sĩ cửu châu! Những lời này về sau được người ta diễn giải phong phú, sáng tạo ra những lý luận kinh điển của đời này! Nên nhớ cho ta, Côn Luân tiên sơn chúng ta thân là tổ tiên của vạn tiên, xưa nay luôn đứng ở tiền tuyến, để che chở cho vạn bối của chúng ta!”

Trong sơn cốc, Nam Cực Tiên Ông gào thét khuấy động hồi lâu.

“Ta... đã hiểu.”

Trong thanh âm Trục Nhật Chân Quân, không giấu được mỗi một.

Mà Phong Ngâm Chân Quân thì vái chào Nam Cực Tiên Ông thật dài.

“Cái gì? Đoàn khảo sát muốn tổ chức tiến về lĩnh vực Thiên Nam sụp đổ ư? Hỏi chúng ta có cần tham gia không? Nói đùa gì vậy, vấn đề này cũng cần phải hỏi sao! Đương nhiên cũng phải tham gia! Danh ngạch? Đương nhiên có bao nhiêu thì tham gia bấy nhiêu! Loại thịnh yến học thuật khó gặp này, bất kỳ một đệ tử Vạn Pháp nào cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua!”

“Nhưng mạo hiểm chuyến đi này...”

“Sợ nguy hiểm thì còn nghiên cứu làm gì! Được rồi, chúng ta phải khảo sát khí cụ, người muốn ở lại đây du hành sao? Không cần thì không đưa.”

...

“Đại quyết chiến? Bọn hấn điên rồi sao?”

Hai vị tiên nhân Thiên Nam châu, Cực Hắc, Lôi Thiên, Thủy Nguyệt trợn tròn hai mắt, khó tin nhìn đại quân Cửu Châu đang tập trung ở bên ngoài lĩnh vực sụp đổ.

Dưới kim quang lóa mắt đến khoa trương của Hoàng Kim Vương, thể hiện hình dáng đại quân quyết chiến Cửu Châu. Chi quân đoàn này có quy mô chưa từng có, hoàng kim vương tọa trấn chính giữa quân đoàn Tây Di và Hà Đồ Chân Quân tự mình chủ trì Tru Tiên Kiếm Trận, tân quân Xích Vệ dục hỏa trùng sinh., Cửu Vĩ Thiên Hồ suất lĩnh quân đoàn Trát Cổ, chỉ cần là chính diện chiến trường, đây là một lực lượng cường đại mà các tiên nhân ở đây cũng cảm thấy mơ hồ sợ hãi. Càng đừng nói đến Cửu Châu đại trận phía sau chi quân đoàn này, bất khuất bất khuất, Đế Lưu Tôn và Địa Tiên còn sót lại làm trung tâm, tu sĩ trong thiên hạ cùng tham dự trong đó, hội tụ thành một lực lượng hùng hồn không địch lại.

Chính diện giao phong, cho dù mạnh như Tiên Tôn cũng phải ôm hận tại chỗ.

Nhưng nhìn thấy cảnh này Lôi Thiên và Thủy Nguyệt chỉ dao động trong chốc lát rồi cảm thấy mừng như điên: “Mau đi báo cáo cho tiên tôn, nói người Cửu Châu cuối cùng cũng chịu chết!”

Bất kể người Cửu Châu gom góp lực lượng thế nào, trên chiến trường chính diện bọn họ cũng không có khả năng chống lại Tiên giới.

Cho dù bây giờ Tiên giới này bị người ta miệt thị là Đọa Tiên giới.

Đúng là Tiên giới suy tàn thật rồi, so sánh với Vạn Tiên chi giới thật sự cường thịnh ngày xưa, cái gọi là tiên giới bây giờ chẳng qua chỉ là một đồng ngói vỡ gạch ngói vụn. Đại quân Tiên giới từng chinh chiến vạn giới quét ngang Thường Thắng cũng đã điêu linh, nhưng Tiên Nhân khó khăn lắm mới đánh được một trận hơn trăm người, Tiên Tôn chỉ có hơn mười

người, bây giờ còn bị chém trừ mấy vị, mà Tiên Vương cũng đã thật lâu không xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Nhưng mà, cuối cùng Tiên giới vẫn là Tiên giới, riêng mười vị Tiên Tôn kia cũng đủ khiến Cửu Châu long trời lở đất, huống chi ngoại trừ Tiên Nhân, Tiên giới còn có quá nhiều bảo vật, Tiên giới cũng có thể tìm ra vài món tiên thiên chí bảo như Nghịch Long trụ, nhưng cũng có thể tìm được vài món như vậy.

Chiến đấu lúc trước là bởi vì Tiên giới lo lắng quá nhiều, không muốn hao phí quá nhiều tài nguyên, cho nên mới đánh với Cửu Châu có tới có lui, thậm chí còn bị đánh lui mấy lần, chịu tương đương tổn thất. Nhưng hiện tại đại quân Cửu Châu tập kết ở trước mắt, Tiên giới không có khả năng hòa giải gì nữa.

Sau trận đại quyết chiến này, có thể thuận thế phát động đại thanh tẩy, sau đó Cửu Châu đại lục cũng chính thức rơi vào Tiên Giới khống chế, hết thảy đều sẽ nghênh đón cơ hội xoay chuyển.

Thế là, mang theo tâm tình mừng rỡ, Thủy Nguyệt lập tức dọc theo thông đạo sau lưng trở về Tiên Giới, bất quá mới bước lên đất đai Tiên Giới, liền thấy một thanh niên tướng mạo yêu dị tuấn mỹ đứng ở nơi đó, nàng nhất thời thất thần, suýt nữa đụng phải.

Nhưng khi khôi phục thần trí, mồ hôi của Thủy Nguyệt lập tức tuôn như suối, không hề do dự quý xuống lạy: “Bái kiến Tiêu Dao Tiên Tôn.”

“Ừm, không cần câu nệ như vậy.” Tiên nhân tên Tiêu Dao giơ tay lên, Thủy Nguyệt lập tức cảm thấy một lực lượng không thể chống cự nâng mình lên, sau đó không thể khống chế được bay về phía tòa Bạch Ngọc cung cách đó mấy vạn dặm. Đó là căn cứ phía trước Tiên giới phát động kế hoạch thanh tẩy lớn, tài nguyên đều tập trung ở trong Bạch Ngọc cung.

“Đem tin tức nói cho mấy vị Tiên Tôn khác đi, ta ở chỗ này xem trước một lát.”

Thủy Nguyệt biết mình không có chỗ để cãi vã, ngoan ngoãn theo tiên thuật của Tiêu Dao Tiên Tôn bay về phía trước,

khoảng cách mấy vạn dặm gần như chỉ chớp mắt đã tới nơi. Nhưng ven đường cô quay đầu về phía sau, lại thấy Tiêu Dao Tiên Tôn chuyên tâm trước nay chưa từng có.

“Chuyện này, có cần nghiêm túc như vậy không? Chỉ là một đám tiện chủng hạ giới mà thôi, cho dù nhiều người một chút cũng chỉ là một đám ô hợp mà thôi...”

Mang theo chút ít nghi hoặc, Thủy Nguyệt đã đi tới trước Bạch Ngọc cung, mà ở trong Bạch Ngọc cung, mấy vị Tiên Tôn đã tề tụ ở một đường, thấy Thủy Nguyệt đi vào, thần sắc mỗi người mỗi khác.

Trong nháy mắt khi Thủy Nguyệt tiến vào, ký ức trong đầu của nàng đã bị mấy vị Tiên Tôn đọc được, thế là tất cả mọi chuyện xảy ra ở hạ giới đều rõ ràng.

Trong đó có một vị thân hình cao lớn, khoác chiến bào màu máu dùng sức nắm chặt nắm đấm: “Đúng là niềm vui ngoài ý muốn, không ngờ đám tiện chủng này lại tự mình đưa tới cửa, thật sự là đỡ cho chúng ta rất nhiều chuyện.”

Mà một cô gái tóc bạc lóe sáng lại có chút không cho là đúng: “Phong Vân, đừng nghĩ kẻ địch ngốc quá mức, nếu như bọn họ thật sự ngu ngốc đến mức nguyện ý đưa tới cửa tìm chết, thanh tẩy lớn đã sớm chấp hành rồi, ta thấy trong này ẩn giấu huyền cơ, còn chưa tới thời điểm lạc quan.”

Phong Vân Tiên Tôn cười ha hả: “Thanh Trãi Tiên Tôn, người làm gì cũng quá cẩn thận, chỉ là một hạ giới, sao tới mức chúng ta bó tay bó chân như vậy? Nếu là mấy lần trước mở thông đạo?, Thời điểm thả ra long trụ ở Nghịch giới, chúng ta có thể toàn quân đề lên, bây giờ đại lục Cửu Châu đã sớm không còn một ngọn cỏ. Thật không hiểu tên Tiêu Dao kia đang lo lắng cái gì? Cho dù Tiên giới điêu linh, cũng không đến mức chiếm luôn một cái Cửu Châu đại lục chứ? So với thiêu đốt quân đoàn chinh chiến dị giới gặp được hoặc nạp mỹ nhân, ta thật sự nhìn không ra Cửu Châu đại lục mạnh ở đâu.”

Một lão giả cao tuổi thở hồng hộc nói: “Mạnh ở nơi này là căn cơ của Tiên giới chúng ta, bất luận chúng ta đi lại trên tiên đạo bao xa cũng sẽ không thay đổi. Vùng đất này đã có thể dựng dựng ra tiên nhân thì vĩnh viễn không thể khinh thường.”

Phong Vân Tiên Tôn nhún vai: “Quên đi, không hiểu nổi suy nghĩ của mấy lão tiên bối các ngươi.”

“Ngươi là thế hệ ngươi sinh trưởng ở Tiên giới, không nhận ra được cảm giác của những người phi thăng như chúng ta.” Vị lão giả kia nhẹ giọng nói: “Rất nhiều người nói, người có thể độ kiếp phi thăng, nhất định là người ưu tú nhất. Thật sự là quá sai trái., Năm vạn năm trước ta mới vào Tiên môn, thiên tư tài hoa vượt xa ta vô số kẻ, cho dù tại thời điểm cuối cùng nghênh đón phi thăng chi kiếp, ta cũng quen biết rất nhiều cao thủ, bọn họ chỉ là không muốn vượt qua bước này, không phải là thật sự không làm được.”

“Nhưng những người kia đã chết hết từ lâu rồi.” Phong Vân Tiên Tôn tỏ vẻ tôn trọng đối với vị lão giả này, gãi đầu nói: “Không trải qua tinh lọc tiên linh thuần túy, tuổi thọ của tu sĩ sẽ không vượt qua vạn năm. Liệt Phong tiên bối, người tu hành đã hơn năm vạn năm rồi., Năm đó đồng bạn cho dù lợi hại hơn nữa cũng là một nắm xương khô. Huống chi Cửu Châu đại lục còn bị chúng ta rút ra một lần đại đao pháp tắc, hiện tại đã sớm lụi bại không chịu nổi rồi... Ha ha, đám phé vật kia còn tưởng là ý trời gây ra, một mực hô hào cái gì mà thời đại mạt pháp. Từ trên thượng giới nhìn lại, hoàn toàn giống như con kiến hôi a.”

“Ngươi đã tự tin như vậy, vậy chút nữa để ngươi đánh trận đầu vậy.”

Trong lúc nói chuyện, Tiêu Dao Tiên Tôn chậm rãi bước vào, sau đó ngồi trên ghế chủ tọa của đại điện Bạch Ngọc cung một cách tự nhiên.

Theo lý thuyết, chỉ có Tiên Vương mới có tư cách ngồi trên chỗ ngồi này, nhưng khi Tiêu Dao Tiên Tôn ngồi xuống lại không có bất cứ ai đưa ra nghi vấn. Dưới một người trên vạn người, đây chính là địa vị Tiêu Dao.

“Lần này chúng ta dốc toàn lực ứng phó.” Tiêu Dao Tiên Tôn mở miệng đã lập tức hạ quyết tâm: “Ta đã quan sát rồi, đại lục Cửu Châu đúng là tinh nhuệ ra hết, không giữ lại bất cứ thứ gì, lần này chính là quyết chiến, cho nên chúng ta ra tay phải có khí thế lôi đình vạn quân, một trận chiến là tiêu diệt toàn bộ lực lượng của bọn chúng.”

Mấy vị Tiên Tôn trầm mặc trong chốc lát, sau đó bí mật dùng các loại thủ đoạn câu thông một phen, đều không dị nghị gì.

Chỉ có Thanh Y Tiên Tôn nhàn nhạt mở miệng hỏi: “Tiên vương bệ hạ thế nào rồi?”

“Đương nhiên bệ hạ ổn.” Tiêu Dao đảo mắt qua: “Sao phải hỏi?”

Thanh Y Tiên Tôn nói: “Ta chỉ suy nghĩ, Tiên Vương bệ hạ từng là đệ nhất háo chiến ở Tiên giới, cũng là cường giả có thể chiến đệ nhất. Cho dù hấn đã già nhưng cũng không thể để một trận chiến tốt như vậy mà thờ ơ.”

“Chẳng qua là một đám hạng người cuồng vọng vô tri giãy dụa sắp chết mà thôi, không cần lao động bệ hạ ra tay.”

Thanh Y Tiên Tôn hỏi: “Thật sao? Ngược lại ta nghe nói bệ hạ bị người ám toán, đã bị trọng thương.”

“Lời nói vô căn cứ.” Sắc mặt Tiêu Dao Tiên Tôn không hề thay đổi, gương mặt tuấn mỹ kiên định như tượng đá: “Với thực lực của bệ hạ, ai có tư cách làm hấn bị thương, cho dù là đánh lén?”

Thanh Y Tiên Tôn nói: “Ta nghe nói người hạ giới cho nổ một mảnh vỡ tiên thiên chí bảo.”

“Nghe ai nói đây?”

Thanh Y Tiên Tôn khẽ che miệng cười nói: “Đây là bí mật của nhà phụ nữ, Tiêu Dao Tiên Tôn không nhất định phải tìm hiểu ra đây chứ?”

“Ta có thể không hỏi, chỉ cần người làm tốt chuyện mình nên làm.” Tiêu Dao Tiên Tôn nói xong lại quay sang nhìn đám người còn lại: “Các người có hỏi gì không?”

Mấy người còn lại đương nhiên không cần.

“Tốt, như vậy kế tiếp các vị sẽ xin tự mình dẫn dắt đoàn đội xuất chinh.”

Sau khi các vị tiên tôn giải tán Bạch Ngọc Cung, đại bộ phận đều lập tức triệu tập nhân thủ, chuẩn bị hạ giới chinh chiến. Nhưng động tác của hai người cũng chậm hơn rất nhiều.

Liệt Phong, Thanh Cương.

“Thanh Phục Tiên Tôn, những vấn đề vừa rồi ngươi thuận miệng hỏi hay có ý khác?”

“Liệt Phong tiên bối nghĩ sao?”

“Đại lục Cửu Châu chỉ là bệnh của Côn Bằng, vấn đề chân chính vẫn là tới từ chính chúng ta.” Liệt Phong không chút khách khí nói: “Nếu là thời kỳ Vạn Tiên năm đó, quét sạch một đại lục Cửu Châu làm sao tới mức tổn nhiều trắc trở như vậy, lại là thông đạo giữa hai giới, lại là long trụ nghịch giới... Bây giờ bộ dáng rách nát này, thật là gieo gió gặt bão.”

“Nếu như là ở thời kỳ Vạn Tiên năm xưa, Tiên giới không phải ngoại vật giả, cũng không cần phải đại thanh tẩy Cửu Châu.” Thanh Phục lắc đầu: “Tiền bối, ta muốn nói là...? Vương bệ hạ rớt cuộc là làm sao vậy? Ta cũng như Phong Vân, là tiên nhân hậu bối sinh ra ở Tiên giới., Từ khi sinh ra đã rất ít thấy Tiên vương, chúng kiến hầu như đều là Tiêu Dao Tiên Tôn thay mặt chấp hành vương mệnh. Trong này thật sự không có vấn đề gì sao? Hôm nay hấn nói Tiên vương sẽ không ra tay, ta thực sự không hiểu nổi. Trước đây không lâu tiểu công chúa đã vẫn lạc ở Cửu Châu, Tiên vương thân là phụ thân, sao có thể mặc kệ không quan tâm!”

Liệt Phong Tiên Tôn trầm mặc rất lâu, sau đó nói: “Chuyện này, ngươi nên hạn chế hỏi thì hơn, hồ đồ một chút cũng không có hại ngươi.”

“... Được rồi, như vậy cuối cùng Dung Vãn bối hỏi lại một vấn đề, giả thiết nhất định phải chọn một người để cho ngài và Tiêu Dao Tiên Vương bệ hạ, ngài chọn ai?”

Liệt Phong Tiên Tôn trả lời: “Lời đại nghịch bất đạo, ta coi như không nghe thấy.”

“A, cảm tạ ngài trả lời, ta nghĩ đại khái ta đã hiểu rõ. Như vậy kế tiếp... Cho chúng ta đến Cửu Châu mở mang kiến thức một chút.”

Cùng lúc đó, tại một địa phương cách xa Cửu Châu cùng Tiên Giới.

Vương Lục tập trung tinh thần thao túng một thanh phi kiếm to bằng đầu mũi kim, tránh né tiểu hỏa cầu từ bốn phương tám

hướng. Tốc độ của phi kiếm cùng hỏa cầu này đều cực nhanh, nhất là những hỏa cầu kia hoặc là chuyên dùi hoặc là gia tốc, đem con đường phi kiếm đi chặn đến giọt nước không lọt... Không lâu sau, phi kiếm của Vương Lục đã bị hỏa cầu đánh trúng, hùng hực bốc cháy lên.

“Khà khà, độ khó cao nhất của ta lại chỉ có thể duy trì trong chốc lát, thật sự là một điềm không lành.”

Còn chưa dứt lời, một thanh âm không kiên nhẫn khác đã vang lên: “Người bị điên à? Ngày nào cũng chơi trò chơi thần kinh thế này mà cũng tìm được vợ à?”

Vương Lục cười cười: “Vợ yêu tìm đến không thể nói được, xác suất đồng bộ đã tăng lên khoảng tám thành rồi... Đừng có khở đại cừu sâu như vậy nhìn ta, thuận lợi duy nhất để tăng lên xác suất đồng bộ như vậy, mười lăm năm trước ta đều nơm nớp lo sợ, hầu như không có một ngày an giấc, lại là dưới đèn tối.”

“Ha ha.”

Bên kia, Vương Vũ đang mồ hôi như mưa chỉ cười lạnh đáp lại.

Nhưng ngay lúc nàng chuẩn bị phun từ ngữ một phen, đột nhiên Vương Lục biến sắc, đột nhiên trở nên nghiêm trọng.

“...Bên phía Cửu Châu, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?”

Vương Vũ chú ý tới, bàn tay của y khẽ run lên.

“Tại sao đột nhiên lại chết nhiều người như vậy!?”

Cuối cùng... cũng sắp hoàn thành rồi, không có gì bất ngờ xảy ra, Linh Kiếm Sơn trong tháng bảy sẽ nghênh đón kết cục. Cho nên, ở đây mặt dày xin một chút Nguyệt phiếu đi, tháng cuối cùng, hi vọng có thể thuận lợi.)

...

Thuần văn tự tại nghiên cứu điện thoại địa danh của bản trạm gác để đọc sách đồng thời các di động xin thăm vấn.

Trong thông đạo của hai giới, Vương Lục đột nhiên biến hóa? Vương Vũ cũng có chút khẩn trương.

“Rốt cuộc là sao vậy?”

Wương Lục trầm mặc một lát, trầm giọng nói: “Đại lục Cửu Châu xảy ra chuyện, cái tên trên Sinh Tử Bộ đang biến mất với tốc độ kinh người.”

“Sinh Tử Bộ, cái đồ vật giám sát tu sĩ toàn bộ Đại Lục kia, người thật sự có thể sử dụng? Hơn nữa ở chỗ này đều có hiệu lực?” Vương Vũ có chút kinh ngạc, lập tức sắc mặt trầm xuống, “Rất nhiều người tên đã biến mất... Có khả năng loại thứ hai hay không?”

Wương Lục trầm giọng không nói, một lát sau, thân hình lắc lư, nói: “Ta cũng hi vọng là những khả năng khác có thể xảy ra., Ví dụ như bức tường không gian giữa hai giới thông đạo và đại lục Cửu Châu bị phong tỏa một lần nữa, cho nên dẫn đến Sinh Tử Bộ mất đi hiệu lực... Nhưng đáng tiếc đó là không có khả năng. Tên trên Sinh Tử Bộ sinh ra biến hóa chỉ có một khả năng, chính là Tiên Bảo này cùng với Cửu Châu Đại Lục lấy được liên lạc, nhận được tin tức biến hóa. Mà mảng lớn tên người trực tiếp biến mất, chỉ có nghĩa là một chuyện.”

“Tiên giới tổng tấn công?”

“Có lẽ vậy, nhưng theo lý thuyết Tiên giới hẳn là sẽ không xuống tay nhanh như vậy, bọn hắn vẫn luôn rất cẩn thận hành động đối với đại lục Cửu Châu, mà thời điểm ta đưa cánh cửa Vạn Giới vào Tiên Giới dẫn nổ, mơ hồ cảm ứng được Tiên Vương bị ám toán sau đó bị thương không nhẹ., Trước kia khi thương thế của hắn khôi phục thì tiên giới không nên hành động qua loa như vậy. Chẳng lẽ là ta đánh giá quá thấp thực lực tổng thể của tiên giới, cũng đánh giá thấp tính nghiêm trọng của tiên giới...” Vương Lục nói đến đây, nắm chặt nắm

đám: “Lần này bị nhốt ở thông đạo Lương Giới, thật sự là quá thất sách!”

Vương Vũ lắc đầu: “Bây giờ tự trách mình quá mức cũng không có ý nghĩa gì, trong tình huống lúc đó người cũng không thể nói lựa chọn là sai, nhất định phải nói, cũng chỉ có thể trách Nhan Lạc kia quá giáo hoạt...”

Lời còn chưa dứt, Vương Vũ đã phát hiện lời an ủi của mình không có chút ý nghĩa nào, bởi vì Vương Lục căn bản không chú ý đến nàng đang nói gì, thái độ có vẻ vô cùng dao động, hoàn toàn không bình tĩnh như bình thường.

Đương nhiên, điều này cũng không khó lý giải, hẳn vì truy cầu xác suất đồng bộ với Cự Thần binh, tâm tình lần lượt đại tăng, tu vi Tiên tâm đích xác là không quá vững chắc, rất dễ dao động vì ngoại vật, huống chi cục diện trước mắt này, đối với hắn mà nói còn có ý nghĩa đặc thù. Hơn hai trăm năm trước, cũng là một mình chèo chống Đại Lương, đồng dạng tro mắt nhìn đồng môn tay chân từng người một chết thảm, quả thực khó có thể tưởng tượng một người phải chịu đựng hai lần tra tấn tương tự như thế nào.

Nghĩ đến đây, trong lòng Vương Vũ cũng cảm thấy hơi đau đớn. Nhìn thân hình Vương Lục lung lay thống khổ, nàng cảm thấy mình cần phải làm gì đó... Vô luận những Thiên Vương Lục này đã gây ra bao nhiêu chuyện hoang đường ở trên người nàng, ít nhất thì đời này nàng là sự phụ của hắn, lẽ ra nên che gió tránh mưa cho hắn. Đương nhiên, sóng gió trước mắt mãnh liệt hiểm ác, đã không phải bất kỳ kẻ nào có thể chống cự, nhưng ít nhất nàng phải đứng sau lưng hắn, để cung cấp một sự quan tâm dịu dàng.

“Bất quá, chuyện ôn nhu quan tâm như vậy hoàn toàn không có chút đầu mối. Cuộc sống của ta có từng nhẹ nhàng không? Đột nhiên yêu cầu ta cảm thấy việc này thật khó khăn a... Được rồi, phát huy sức tưởng tượng một chút đi.”

Vì vậy Vương Vũ mang theo đầy bụng trầm tư, dần biến mất trong bóng tối thông đạo của hai giới.

Đối với việc này, Vương Lục không có cảm giác gì, gã chỉ chăm chú nhìn chằm chằm vào Sinh Tử Bộ, nhìn tên người

phía trên nhanh chóng biến mất, thử thăm dò ra chân tướng sự việc trong lòng.

Rốt cuộc là chiến tranh thế nào, có thể khiến đại lục Cửu Châu trong khoảng khắc phải trả một cái giá thảm thiết như thế? Cho dù là toàn diện chiến tranh ở Tiên giới, chẳng lẽ chỗ nào lớn như Cửu Châu?, Ngay cả một điểm khả năng chiến lược tung hoành sâu xa cũng không có? Hơn nữa vì sao nhân viên lại biến mất đều như vậy? Tu sĩ phân bố ở các địa khu khác nhau của quân đoàn, gần như tiêu vong với tốc độ tương tự, điều này cũng đồng nghĩa với việc tiên giới không chỉ tiến hành chiến tranh toàn diện, đại lục Cửu Châu cũng động viên toàn bộ lực lượng nghênh địch ở trên chiến trường chính diện.

Nhưng chuyện này cũng không hợp lý, nếu đổi lại là bất cứ ai có thần trí tinh táo, cũng không đánh chính diện với Tiên giới, một khi Tiên giới giáng lâm, thứ đầu tiên nên làm là sơ tán tất cả mọi người... Sau đó thì sao?

Vương Lục cười khở một tiếng, đổi thành chính mình ở phía dưới, chỉ sợ cũng thúc thủ vô sách, tổng hợp thực lực không bằng người, người duy nhất có cơ hội nghịch chuyển thế cục lại bị treo ở trên trời, loại cục diện này muốn phá sao? Làm sao có thể phá được?

Nhưng mà, ngay lúc Vương Lục dần dần có chút nản lòng thoái chí thì tốc độ biến mất của tên người trên bộ sinh tử bỗng nhiên chậm lại rất nhiều, mà từ những biến hóa của những người kia để phán đoán, chiến cuộc hẳn là đã xảy ra biến hóa có lợi — những tu sĩ trung lưu rốt cuộc không hi sinh nữa, thay vào đó là một loại pháo hôi. Đến lúc này, nói rõ đã chiếm cứ được sự khống chế của Cửu Châu.

Vương Lục hít sâu một hơi, nhắm hai mắt lại, vận dụng phép thuật thôi diễn đến cực hạn. Trên đỉnh đầu gã lập tức bốc lên một cỗ khói trắng, mà dần dần trong đầu? Hiện ra toàn cảnh đồ của cả Cửu Châu đại lục.

Mặc dù rất nhiều chi tiết vẫn mơ hồ khó phân biệt, nhưng Vương Lục đã có thể nắm chắc đại thể biến hóa của cuộc chiến — sau một trận chém giết thảm liệt, Cửu Châu bắt đầu tự rút lui, mà Tiên Giới thì rõ ràng đuổi không kịp, hoặc là nói đuổi hơi mạnh một chút, đã bị đầu đau nhức đón đánh.

Áp trận hãn là Hà Đồ Chân Quân, hãn tự mình chủ trì Tru Tiên Kiếm Trận là thủ đoạn công kích cường đại nhất của Cửu Châu đại lục hiện nay. Tuyệt Tiên, Hãm Tiên, Lục Tiên Kiếm có lẽ phân ra giao cho Trảm Tử Dạ, Hạng Lương, Quỳnh Hoa cầm, năng lực tác chiến lúc ba người này thí nghiệm bằng lái có thể so với Chân Quân, dưới sự gia trì của Tru Tiên Kiếm Trận và Cửu Châu đại trận càng là thế càng không thể đỡ.

Ngoài ra, viện quân yểm hộ đại quân đội rút lui hãn là A Uẩn suất lĩnh quân đoàn Tây Di —— những đại lục khác này cũng không đăng ký ở trên Sinh Tử Bộ, nhưng tên của A Hoài lại bị Vương Lục đặt ở vị trí bắt mắt. Từ sau khi bắt đầu rút lui vừa rồi, tên A Hoài không ngừng lay động., Tàn diệp phiêu diêu như mưa gió, nhưng mà trải qua trần trọc, cuối cùng vẫn quật cường để lại vết tích dày đặc ở trên Sinh Tử Bộ, chỉ là quá trình vô cùng gian khổ, đủ để nhìn ra tình thế hung hiểm vừa rồi.

Trước nay A Phàm luôn là tính tình chính xác, lúc đại chiến mới bắt đầu không liều mạng, ngược lại lúc rút lui liều mạng, hiển nhiên là người yểm hộ gánh chịu áp lực cực lớn. Mà A Phàm như thế, hoàng kim vương hơn phân nửa sẽ không khoanh tay đứng nhìn —— hãn và Cửu Châu đại lục hiện tại có thể nói là một tổn hại.

Sau đó, các quân đoàn Trát Cổ hoàn toàn bị phân tán ra, xếp vào các quân đoàn khác nhau - phải vận dụng các đạo cụ then chốt mà Trát Cổ quân đoàn kết vận dụng, đều còn ở trên người Vương Lục. Mà phân chia ra., Phụ trách chỉ huy cụ thể hãn là Hoàng Kim Vương, bởi vì phải vận dụng số lượng lớn công năng của Cốt Cổ khác nhau để phát huy trung tâm. Điều này yêu cầu cực cao đối với năng lực chỉ huy, sau khi đàn khô chết đi thì Trát Cầm., Trên Cửu Châu đại lục cơ hồ không có ai có thể có tư cách này, số ít người mặc dù năng lực có thừa, uy vọng cũng không đủ phục chúng. Chỉ có hoàng kim vương, tính cách cao ngạo Tây Di Chí Tôn này, mới có thể dựa vào năng lực chỉ huy khủng bố vượt quá đạo lý kia không chế tất cả.

A Hoài từng ở trong thư nhắc tới, lúc nàng ở Tây Di cùng Hoàng Kim vương đánh cờ Dịch Quân, mười trận chiến mười phần, thắng bại quan hệ phảng phất đã thoát ly logic lẽ bình

thường, ở thời điểm chiến đấu bắt đầu kết quả cũng đã định trước.

Mà chênh lệch về năng lực này cũng chính là chênh lệch giữa A Phàm, vua Ba Lãng Đông Lãng này và hoàng kim vương đại lục Tây Di. Viện binh của hoàng kim vương này thực sự là bút tích của thần.

Suy luận đến chỗ này, Vương Lục bỗng nhiên cảm thấy đầu đau nhức kịch liệt, chiến cuộc đồ trong đầu không khỏi tan thành mây khói. Đây là kết quả tính toán lực lượng tiêu hao lớn, ý nghĩa trong thời gian ngắn đã rất khó khôi phục suy diễn.

Tuy nhiên, cũng không cần hẳn phải phí tâm cường hành thôi diễn cái gì, từ tình huống hiện tại mà xem, đại lục Cửu Châu không rơi xuống tình trạng xấu nhất. Mặc dù thương vong vô cùng nghiêm trọng, có thể nói tổn thương gân động cốt, nhưng căn cơ vẫn còn, vẫn có thể tiếp tục chống lại vốn liếng của tiên giới.

Đương nhiên, trải qua trận chiến lần này, thời gian của đại lục Cửu Châu càng ngày càng gấp rút, nếu như Vương Lục vẫn không thể mau chóng phá vỡ hàng rào không gian trở về Cửu Châu... Chi sợ cũng không cần phải trở về nữa.

Nghĩ đến đây, trong lòng lại có chút phiền muộn, chợt nghe thanh âm của Vương Vũ ở sau lưng.

“Tiểu Lục a, không phải cứ tự tìm phiền não mãi rồi sao, nào, ta tìm cho ngươi một thứ gì đó giải buồn, chơi một chút cho bớt giận đi.”

Vương Lục lúc ấy không khỏi bật cười: Tên này thật sự là tâm tư rộng rãi nha, lúc nào rồi vẫn một bộ vô âu vô lo vô lự như vậy... Đương nhiên, khuôn mặt tươi cười thuần túy kia chính là mục tiêu mà hai đời hắn luôn kiên trì không ngừng nghĩ.

Tuy nhiên, khi Vương Lục quay đầu lại, thật sự nhìn rõ ràng món đồ chơi khó chịu mà Vương Vũ và nàng đang cầm, sắc mặt nhất thời trầm xuống.

“Ngươi đang đùa ta sao?”

Vương Vũ hơi kinh ngạc: “Sao lại nói vậy?”

“Trong tay ngươi là thứ gì!?”

“Thi thể Nhan Lạc à, lúc trước không phải ngươi nói muốn đào hố chôn à? Ta vừa mới đào lên, nhìn vẫn còn rất mới, nơi nên mềm nên cứng, không hổ là thân thể Tiên Nhân, ngay cả mùi vị cũng rất thơm.”

“Dựa vào cái gì mà ngươi dám liếm lung tung! Ta là muốn hỏi ngươi đem thứ này đào ra làm gì!?”

Vương Vũ làm ra vẻ khó hiểu: “Còn có thể làm gì? Giúp ngươi tiên thi hả giận.”

“Xoạt, tiên thi hả? Ta nói khi nào sẽ làm loại chuyện này?!”

“Còn phải nói sao? Ta dùng đầu gối cũng có thể nhìn ra tâm tình ngươi bây giờ không được vui, giống như người bệnh bí ẩn trường kỳ, ngay cả năng lực tư duy bình thường cũng bắt đầu bị ảnh hưởng, cho nên mới giúp ngươi làm một chút thông tin tâm lý chứ... Hắc hắc, chúng ta có đặc biệt ôn nhu săn sóc hay không?” Vương Vũ cười nhún vai nói., Hoàn toàn không thấy Vương Lục Việt trừng mắt càng lớn, ném thi thể Nhan Lạc sang, “Chơi đi, chơi chán rồi tranh thủ thời gian khôi phục bình thường. Thời gian của chúng ta không còn nhiều, phải nhanh về Cửu Châu mới được.”

“... Chơi thứ này, trừ để ta trở thành biến thái rõ đầu rõ đuôi, còn có ý nghĩa gì nữa?”

Vương Vũ cười nói: “Hỏi ngu xuẩn như vậy làm sao ngươi không biết, một người càng biến thái thì càng mạnh.”

Vương Lục nhìn bạch y nữ tử trước mặt, thâm nghĩ lời này quả thật không sai, ít nhất thì tên này là một trường hợp rất tốt.

Mà về phương diện khác, hẳn đúng là bị lời nói kia làm cho động tâm.

Ác thi sao... Tuy thật sự rất vô dụng, rất ghê tởm, nhưng năm đó chưa chắc Tôn Bất Bình chưa bao giờ làm như vậy. Nếu như vì cùng một tỷ lệ mà nói... Có lẽ thật sự nên thử một chút?

(Tiếp tục câu vé tháng đi, khoảng cách hoàn thành vốn là càng ngày càng gần. Bởi vì bảng hợp bảng của Nguyệt phiêu, khởi

điểm cùng QQ đọc cũng có thể ném vé vào, có bằng hữu ở cửa sổ phiên phức đưa ra hai tấm để kỷ niệm một chút ——
cập nhật nhanh nhất, không có đạ đạ sử dụng.

...

bạo, hoặc là không hành hạ, đây cũng là một vấn đề.

Nhìn thi thể tiên nhân mới mẻ trên mặt đất, Vương Lục không khỏi lâm vào trầm tư.

Đây cũng là lần đầu tiên hắn chăm chú quan sát thi thể Nhan Lạc, lúc trước đánh gục nó rồi chôn vùi qua loa, cũng không nghĩ quá nhiều. Nhưng bây giờ thì sao...

Nhan Lạc đã bị trọng thương trước khi chết, vì vậy phần eo của cỗ thi thể này có một lỗ hồng khổng lồ khiến người ta sợ hãi, cũng có không ít chỗ bị pháo điện dương điện đốt sạch, nhưng... chỗ nào nên có thì đều có, nhất định phải dùng mà dùng, cũng là thứ có thể dùng.

Mà cách hắn không xa, Vương Vũ lại chăm chú quan sát nhất cử nhất động của Vương Lục. Biện pháp để ngược lại xác chết do nàng nói ra, nhưng thật ra nàng cũng không muốn nhìn thấy Vương Lục mang nàng ra hành động. Áp lực giảm bớt, điều tiết tâm tình là tất yếu, nhưng vì thế không từ thủ đoạn nào lại là một chuyện khác.

Một người có lẽ càng biến thái thì càng mạnh mẽ, nhưng vì truy cầu con đường biến thái mà theo đuổi sự mạnh mẽ mà đi tới biến thái, cuối cùng tâm trí vụn vẹo mất đi bản thân, đó chính là từ bỏ. Trước kia Vương Lục cũng không cần người khác nhắc nhở mình., Ý nghĩa của ranh giới cuối cùng, nhưng những năm gần đây vì theo đuổi hiệu suất đồng bộ, tu vi tâm tính của Vương Lục kỳ thật nhận được dao động cực lớn. Mà Vương Vũ rất muốn nhìn xem tình huống hiện tại của gã đến tốt cùng là như thế nào, gã còn có thể khống chế được mình hay không?

Đương nhiên, cho dù Vương Lục cuối cùng không khống chế được chính mình, đem hành vi biến thái làm rõ, Vương Vũ cũng không có ý định ngăn cản hắn.

Bất kể hắn đưa ra quyết định như thế nào, nàng đều trở thành người ủng hộ kiên cường, cho dù là một con đường thông tới

địa ngục, nàng cũng sẽ đi cùng hắn... Nhưng nếu có thể, tốt nhất vẫn là đi theo con đường bình thường thì tốt hơn.

Mà ngay lúc Vương Vũ nhìn chăm chú, rốt cuộc Vương Lục cũng có động tác. Hắn cúi người xuống, nghiêm túc nhìn thi thể Nhan Lạc, sau đó đưa tay ra...

“Mẹ kiếp, thẳng thắn như vậy sao?!” Lúc này Vương Vũ mới lên tiếng kinh hô, trong ấn tượng của y, Tiểu Lục vốn không mở cửa cho nam nữ biết, vậy mà lại học được chiêu số mở cửa thẳng ngực! Vừa đưa tay đã ấn lên ngực người ta!

Vương Lục lại hoàn toàn không để ý đến tiếng kêu gào sau lưng, tay phải dừng lại trên ngực thi thể hơi nhô ra một lát, liền một đường đi về phía trước, cổ, cằm, bờ môi... Cuối cùng miệng vết thương ở trên trán mới ngừng lại.

Sau đó, hắn mở miệng hỏi: “Người nói xem, bây giờ ta đem nàng sống lại có được không?”

“... Mặc dù người kiên trì không chịu ngược đãi thi tính làm người ta tán thưởng, nhưng người không cảm thấy cái này có chút vô dụng sao?”

Vương Lục nói: “Làm Hành Thi có ý gì? Khi dễ đồ vật không biết nói chuyện thật sự có thể làm cho tâm tình người ta tốt lên sao? Ta đối với việc này tỏ vẻ hoài nghi, nghĩ như thế nào đều là ngược người sống thì tốt hơn đi? Nhan Lạc đem ta lâm vào hoàn cảnh quần bách như vậy, lúc trước ta lại một kiếm đã hiểu nàng, quá tiện nghi.”

“... Được rồi, nhưng người chết không thể sống lại, người định làm sao để nàng sống lại?”

Vương Lục nói: “Vừa rồi ta kiểm tra một chút, xác định một chuyện: phương thức tồn tại của tiên nhân khác với chúng ta, ít nhất Nhan Lạc này đã không thể tính là người có ý nghĩa nghiêm khắc được.”

Vương Vũ đưa mắt liếc Nhan chuối qua, bĩu môi: “Cũng vì ngực người ta không lớn, dứt khoát tước đoạt tư cách làm người của mình sao? Người cũng quá tàn nhẫn đi? Có điều bây giờ Tiểu Linh Nhi đã biến thành hồ ly, cũng không sợ ngộ thương.”

“... Ta nói là, thân thể Tiên Nhân của Nhan Lạc khiến cho hình thái sinh mệnh của nàng trở nên vô cùng đặc biệt, hiện tại chúng ta đã thấy là thân thể của nàng cũng là nguyên thần của nàng, hoặc là nói nàng căn bản không có nguyên thần truyền thống. Giống như con rối máy vậy, mà thân thể của nàng còn bảo tồn khoảng một nửa.”

Vương Vũ suy nghĩ trong chốc lát: “Nếu như lại truyền sức sống vào, cho dù không cách nào khôi phục như ban đầu, nhưng cũng có thể khôi phục vận hành trong thời gian ngắn? Nhưng thứ nhất, người có nắm chắc có đủ lực vận chuyển để cỗ máy ngừng hoạt động này vận động không, thứ hai, nếu thật sự phục sinh nàng lại, người định tái chiến Hạ Vũ một lần nữa hay không?”

“Vấn đề thứ nhất, đương nhiên ta có nắm chắc, chỉ cần là đồ vật cùng loại với tiên đan linh dược là đủ kích hoạt nàng rồi. Về vấn đề thứ hai, Hạ Vũ sẽ không đến.” Vương Lục vô cùng khẳng định, “Hắn sẽ không nhảy vào trong cục diện ắt phải chết... Hơn nữa đến thật chẳng phải tốt hơn sao? Cho dù có lừa lão già kia một lần, ta cũng sẽ cảm động, nếu thuận tiện có thể đem hình chiếu của Hiên Viên kiếm vào tay không, vậy thì kiếm lớn rồi.”

“... Cũng đúng, đường đường là Tiên vương hắn sẽ không ngu đến mức để người tùy ý quét hình chiếu của hắn. Người đã có chủ ý, buông tay ra là được, ta hộ pháp cho người.”

Vương Lục cười cười, sau đó làn da chỗ đầu ngón tay bỗng nhiên tách ra, từ đó nhỏ ra một giọt máu đỏ tươi, rơi vào trên viên đá quý vỡ vụn trên trán Nhan Lạc.

◇

Sau một khắc, viên đá quý trên đầu Nhan Lạc đã chết từ lâu bỗng nhiên run lên, vết nứt giống như vật còn sống, hấp thu hoàn toàn máu tươi của Vương Lục vào, mảnh vỡ đá quý dần dần mềm hóa, mấp máy dính cùng một chỗ cũng không đứt dung hợp, cuối cùng trở thành một viên đá quý óng ánh trong suốt hoàn mỹ.

Cùng lúc đó Nhan Lạc cũng mở mắt ra.

“Là người?”

Đối với cái chết của mình mà sống lại, Nhan Lạc xem ra cũng không có gì ngoài ý muốn, mà nàng tái sinh lần nữa còn có vẻ vô cùng yếu ớt, cũng hoàn toàn không có ý đồ dùng vũ lực đối kháng.

“Đúng vậy, hay là ta, cảm giác như thế nào khi chết rồi sống lại?”

“Rất vi diệu, hình như ta quên mất rất nhiều thứ.” Nhan Lạc gật đầu, nhắm mắt mình tư chốc lát, sau đó nhẹ giọng cười nói: “Nhưng xem tình hình trước mắt, ta đã thành công. Nếu các ngươi còn có nơi nào khác, cũng sẽ không lãng phí thời gian trên người người người chết như ta.”

Vương Lục nói: “Hiện tại ta cũng sẽ không lãng phí thời gian trên người ngươi, cho nên không cần dùng ánh mắt chờ mong như vậy nhìn ta. Nếu ta không bạo hiệp ngươi, cũng sẽ không để nàng bạo ngược ngươi. Muốn thể nghiệm khoái cảm, ngươi chỉ có thể tự mình động thủ... Ta đánh thức ngươi, là muốn hỏi ngươi mấy vấn đề.”

Nhan Lạc cười nói: “Tại sao ta phải trả lời?”

“Bởi vì ngươi không được lựa chọn.” Vương Lục nói, chợt siết chặt nắm tay, lập tức khiến Nhan Lạc lộ ra vẻ mặt thống khổ.

“Dùng máu của ta phục sinh lại, ngươi cũng đừng nghĩ chống lại ý chí của ta nữa... Nói đi, ngươi biết bao nhiêu chuyện liên quan tới Tôn Bất Bình?”

Vấn đề này Vương Lục đã sớm muốn tìm người hỏi.

Muốn đồng bộ với Cự Thần binh, hiểu rõ đời người Tôn Bất Bình là cơ sở tất yếu, nhưng mà ngay cả thê tử Đế Lưu Tôn cũng không thể nói rõ hết được, trước sau mãi giữa vài chục năm cũng chỉ đẩy xác suất đồng đội lên đến bảy thành. Một phần còn lại nhất định phải thông qua một con đường khác để điều tra thiếu khuyết.

Mà bên Đọa Tiên là kẻ địch cả đời của Tôn Bất Bình, đương nhiên là nguồn tin tốt nhất.

“Tôn Bất Bình... Ông ấy vốn là một thành viên trong chúng ta, nhưng sinh sống ở đại lục Cửu Châu đã lâu, lại lựa chọn phản bội.” Giọng nói của Nhan Lạc có chút cứng ngắc, “Ông

ta là phản đồ vô nghĩa, nhất định tuyệt vọng trong vực sâu máu và lửa.”

“... Cứ như vậy sao?” Vương Lục hơi há hốc mồm, “Người ở Tiên giới chắc cũng là một tiểu đầu mục sao? Tốt xấu gì cũng là đối tượng Tiên Vương Hạ Vũ phụ thể, sao tình báo lại bết tắc như vậy?”

“Sao ta phải biết những chuyện nhỏ nhặt không đáng kể này chứ?” Nhan Lạc nói: “Trận doanh Địa Tiên mà Tôn Bất Bình thành lập, cũng chỉ có thanh danh của Cửu Châu đại lục tương đối vang dội, Tiên giới từ đầu đến cuối đều không để hấn vào mắt.”

“Đây thật đúng là một câu chuyện bi thương.” Vương Lục thở dài: “Chuyện của Tôn Bất Bình người không biết, vậy thì nói cho ta biết chuyện ở Tiên giới đi, đặc biệt là Tiên Vương Hạ Vũ, có bao nhiêu nói bấy nhiêu.”

Nhan Lạc lập tức tỏ ra vô cùng giãy dụa, nàng liều mạng lắc lư thân hình, lại hoàn toàn vô lực thoát khỏi Vương Lục khống chế, chỉ có thể cắn răng nói ra từng chữ một tình báo.

“Tiên vương, Tiêu Dao, không...”

Nói đến chữ thứ sáu, bỗng nhiên tiếng của Nhan Lạc nhấn mạnh một cái, cả khuôn mặt như bạch ngọc biến thành màu đỏ bừng, tóc tím... phịch một tiếng trầm đục, nổ đến chia năm xẻ bảy.

“Giải thích giữ bí mật của tiên giới này thật đúng là lợi hại.” Vương Lục trợn mắt há hốc mồm đưa tay cời hết thịt nát dính trên quần áo. “Chẳng qua, như vậy coi như là không đánh nữa. Tiên Vương và Tiêu Dao rốt cuộc có cái gì xấu xa? Không tự ti dẫn đầu, chẳng lẽ là không hành động?”

Nhưng bất luận là gì, lúc này đã định trước không có đáp án rồi. Nhan Lạc bị bạo đầu, thi thể hoàn toàn tổn hại, bản lĩnh lớn như vậy cũng đừng hòng phục sinh nó.

Vương Vũ đứng xem hết hành trình, lắc đầu: “Xem ra phen vất vả này của người không thu hoạch được gì. Chuyện của Tôn Bất Bình về cơ bản không có tình báo mới, chuyện tiên vương và Tiêu Dao Tiên Tôn cũng không hiểu ra sao. Hiểu

biết vô có lãng phí một giọt tinh huyết quý giá của ngươi, hình như có chút thiệt thòi.”

“Hoàn toàn không có thu hoạch thì không có, ví dụ như cả đời phấn đấu, kết quả trong mắt Tôn Bất Bình chẳng qua chỉ là con kiến hôi. Bản thân hẳn không thể không có suy nghĩ đối với chuyện này. Lại ví dụ như Tiên Vương tùy ý đoạt xá người khác, Tiêu Dao Tiên Tôn dưới một người có biết hay không? Nếu biết hẳn sẽ có ý nghĩ gì, nếu như không biết... hẳn có thể không biết sao?”

Vương Lục vừa nói, vừa nhíu mày. Bởi vì hai vấn đề này tựa hồ đều ẩn giấu một bí mật cực lớn. Nhưng mà chân tướng lại bao phủ trong một tầng mây mù, nhìn thế nào cũng không rõ ràng.

Vì vậy Vương Lục lại một lần nữa rơi vào trầm tư, cái đầu vừa mới lạnh xuống bắt đầu vận chuyển với tốc độ cao một lần nữa, ý đồ từ trong thông tin có hạn chấp vá ra được chân tướng thực sự. Hai vấn đề này... trực giác xem ra thật sự rất quan trọng.

Lần trầm tư này cũng không biết qua bao lâu, dù sao Vương Lục cũng không phải toàn tri toàn năng, thủy chung không thể tìm được đáp án. Mà trong lúc trầm tư, thông đạo hai giới bỗng nhiên phát ra run rẩy rất nhỏ. Sau đó, vô số thanh âm vui mừng nổ vang trong thông đạo, đưa gã từ trong trầm tư tỉnh lại.

“Kết nối, cuối cùng cũng liên tục!”

“Vương Lục, có nghe thấy chúng ta đang nói chuyện không?”

“Ta biết ngươi có nghe thấy! Vương Lục, lúc nào thì các ngươi mới có thể trở về?!”

Giọng nói của vô số lão bằng hữu đến từ Vạn Tiên minh khiến Vương Lục kinh ngạc không thôi.

“Các ngươi đã làm ra Thông Thiên Tháp rồi sao?”

Trả lời hẳn là tiếng gió ngậm, suy yếu, mỗi một lại tràn ngập hi vọng.

“Không sai, Thông Thiên Tháp ở Linh Kiếm Sơn đã dựng đứng lên, dựa vào linh kiếm thiên phù trong tay ngươi để dẫn

đạo, cuối cùng chúng ta đã mở ra một khe hở trong không gian bích chương, kế tiếp chỉ cần mở rộng khe hở này là người có thể trở về đúng không?”

Vương Lục gật gật đầu: “Đúng vậy, lần này vất vả cho các người rồi.”

Nhưng mà vừa dứt lời, Vương Lục liền thấy trong thông đạo hai giới, khe hở vừa mới mở ra kia, lại lặng yên khép lại.

“Muốn để Vương Lục trở về, chỉ sợ không dễ dàng như vậy.”

Giọng nói của Tiêu Dao Tiên Tôn đột ngột xuyên vào!

...

Một giây sau nhớ kỹ mạng lưới trong chiến trường, cung cấp văn tự cao tốc cho ngài. Thụ Quang hi vọng, chỉ chiếu sáng một cái trong nháy mắt, đã bị hắc ám thôn phệ, Tiêu Dao Tiên Tôn lấy lực lượng mạnh mẽ không thể ngỗ ngược một lần nữa phong kín khe hở của thông đạo.

Âm thanh đến từ đại lục Cửu Châu theo ánh sáng biến mất mà trầm mặc xuống.

Trong thông đạo của hai giới, chỉ để lại một nam tử trẻ tuổi tuần mỹ như yêu.

“Đã sớm muốn gặp người một lần, lại không thể tưởng được là thông qua phương thức như vậy. Vương Lục, hoặc là nói... Âu Dương Thương?”

Vương Lục nhìn người trước mắt, hơi nhíu mày lại: “Người biết thật đúng là không ít, nào ta mất phần?”

Tiêu Dao Tiên Tôn mỉm cười: “Nói theo ý nghĩa nào đó, đúng là ta rất kính nể ý chí của người, dùng hình thái tàn hồn chu du vạn giới rồi vòng lại tới vùng đất chết này. Nếu đổi lại là ta, e là nửa đường sẽ quên sạch. Trong hành trình dài này người đã trải qua mấy người diệp cảnh., Người trong đó hoàn toàn có thể như cá gặp nước, thành tựu tuyệt không kém gì người ở đại lục Cửu Châu. Hơn nữa nơi đó không có nguy cơ diệt thế gì, tay của Tiên giới chúng ta có dài thế nào cũng không vươn tới thế giới xa xôi được... Cho nên, tại sao phải trở về? Vì nữ nhân bên cạnh? Vì vùng đất này, hay là sứ mệnh?”

Vương Lục không có trả lời, mà càng thêm ngưng trọng nhìn người trước mắt.

Tiêu Dao Tiên Tôn biết quá nhiều...Sau khi Âu Dương Thương kết thúc, Vương Lục sinh ra đã không có người thứ hai trong Cửu Châu đại lục. Thậm chí bản thân hắn còn có rất nhiều ký ức mơ hồ không rõ, nhưng Tiêu Dao Tiên Tôn lại như hiểu rõ như lòng bàn tay, chuyện này thật sự không hợp với lẽ thường.

“Không cần nghi ngờ quá nhiều, ta là đợc đợc tàn phiến của cánh cửa vạn giới, mới đợc đợc tọa độ vô số thế giới, cũng không hoàn thành cuộc du lịch với người ở dị giới, càng chưa xem qua thân thể của người.”

“Chờ một chút, người đã đợc qua mảnh vỡ của cánh cửa vạn giới?” Vương Lục lập tức bắt đợc sơ hở trong câu nói này. Vạn giới chi môn là Phong Nguyệt tiên sinh từ Tiên giới đưa vào Cửu Châu, sau đó trong lúc Âu Dương thương nhân tự bạo, làm bạn với tàn hồn của hắn chu du đại thiên thế giới, về sau lại trở về Cửu Châu... Vương Lục coi nó như ám khí, ám toán một lần Tiên Vương Hạ Vũ. Mà trong đó dường như cũng không có tiêu dao Tiên Tôn có thể nhúng tay vào.

“Có một số chi tiết không cần phải tính toán nhiều như vậy, nếu không người ngay cả giết mình cũng không hết kinh, đối thoại cũng không thể tiếp tục... Thuận tiện, đạo hữu bên kia, không cần đề phòng ta như vậy, ta chỉ là một phân thân của Tiêu Dao Tiên Tôn. Đừng nói giao thủ với hai tu sĩ cường đại nhất Cửu Châu, chỉ sợ một vị Kim Đan Chân Nhân cũng có thể tiêu diệt ta.”

Tiêu Dao Tiên Tôn nói xong, xoay mắt nhìn sang Vương Vũ đang ẩn mình trong bóng tối.

Wương Vũ vẫn thờ ơ như không có chuyện gì, vẫn kiên trì ngự trang bản thân không bị nhìn thấu. Mũi nhọn tiên kiếm ẩn giấu trong tay, tùy thời chuẩn bị bùng nổ.

Tiêu Dao Tiên Tôn thản nhiên lắc đầu một cái, nói với Vương Lục: “Tìm người là muốn gặp người, cũng là muốn nói với người vài chuyện.”

Wương Lục hiếu kỳ nói: “Mấy chuyện? Hai bên chúng ta có lời gì nói đợc không?”

“Đương nhiên là có... a, thấy cái này, ta càng yên tâm hơn, chắc người đã đoán đợc rất nhiều chuyện.” Tiêu Dao Tiên Tôn vừa vặn thấy tàn thi trên mặt đất là Nhan Lạc, đi lên phía trước có vẻ tiếc nuối. “Thi thể cô ấy, có thể giao cho ta bảo quản đợc không?”

Wương Lục trầm mặc một chút, hỏi: “Nàng còn có thể sống lại?”

Tiêu Dao Tiên Tôn nói: “Nghiêm túc mà nói, đầu đã bị phá hủy hết rồi, cô ấy không còn là cô ấy sau khi tái sinh nữa mà là chỗ ta để lại trước khi xuất chinh.”

“Để lại chứ?”

Tiêu Dao Tiên Tôn cũng không giải thích, tiếp tục nói: “Vô Trung Sinh sống lại cũng có thể làm được, nhưng Nhan Lạc là ái tướng tâm phúc của ta, lập công lao đổ mồ hôi, ta không thể để mặc cho cô phơi thây ở đây.”

Vương Lục nói: “Nhan Lạc... Là sinh mệnh nhân tạo sao?”

Về phần Nhan Lạc lúc trước chết sống lại, cùng cấu tạo thân thể như máy móc khô lổ kia, Vương Lục thật sự không nghĩ nàng còn có thể tính là một người.

Tiêu Dao Tiên Tôn nói: “Ài, Nhan Lạc đương nhiên là người, sống sờ sờ. Nhân tạo sinh mệnh... chưa từng có thành công trên ý nghĩa thật sự, rất nhiều người cho rằng tiên nhân không gì không làm được, nhưng hiển nhiên đây là chuyện không thể, các tiên nhân nếu thật sự không gì không làm được..., Làm sao ngay cả quê hương của mình còn không bảo hộ được, còn muốn hấp thu lực lượng của Cửu Châu đại lục? Có chút pháp tắc là thiên địa chí lý, cho dù tiên nhân cũng ngỡ ngách, ví dụ như sinh mệnh sáng tạo ra. Chúng ta có thể sáng tạo ra khô lổ sống động, vận hành vạn năm mà lực lượng sẽ không suy giảm, đồng thời còn có vô số thần thông, nhưng cuối cùng không phải ai.”

“Có điều, ngươi cũng đã phát hiện, Nhan Lạc đã có rất nhiều quan điểm về ý nghĩa chân chính? Khác nhau... Trên thực tế, đại đa số người Tiên giới đều giống cô ấy, tuy là người, nhưng khác biệt rất lớn so với mọi người. Ngươi có thể đoán thử, chỗ khác nhau là ở chỗ nào?”

“Có thể bị Tiên vương phụ thể hay không?”

Thời khắc này Tiêu Dao Tiên Tôn mỉm cười chân thành tới lạ thường.

“Quả nhiên không hổ là người mà ta coi trọng, ngươi đã phát hiện, có một số việc liền thuận tiện nói tiếp —— hẳn ngươi hiểu rõ, rất nhiều lời, cho dù là ta cũng không thể nói ra miệng.”

Vương Lục nghe đến đó, bỗng nhiên cảm thấy sương mù trong đầu bắt đầu tiêu tán, lộ ra mấy phần chân dung dữ tợn.

“Đã như vậy, không bằng nói chuyện với nhau?”

Nụ cười trong mắt Tiêu Dao Tiên Tôn càng đậm: “Được, mời người đi trước.”

Vương Lục suy nghĩ một phen, cẩn thận đưa ra vấn đề thứ nhất: “Lúc trước Phá Hư Tiên Tôn - Tăng Vương - Hạ Vũ vì kéo dài tuổi thọ, chiếm cứ thân thể hậu duệ huyết mạch nhà mình, như Hà Hà chính là vật hi sinh. Nhưng hiển nhiên Nhan Lạc không phải là con nối dõi của hắn, vì sao cũng có thể bị đoạt xá? Hình thái sinh mệnh đặc thù của Nhan Lạc có liên quan gì đến việc đoạt xá với Tiên Vương?”

Chuyện liên quan tới Tiên Vương, đương nhiên Tiêu Dao Tiên Tôn không thể trực tiếp trả lời, thế là hắn đưa ra một câu hỏi khác: “Vừa rồi ta đã nói, giữa thiên địa này có pháp tắc chí cao, bất cứ ai cũng không thể vượt qua. Như vậy người cho rằng cho dù ở Tiên giới có người phá vỡ pháp tắc chí cao, thực hiện vĩnh sinh thật sự hay sao? Cường ép xuyên thủng pháp tắc chí cao, sẽ có hậu quả gì đây?”

Nghe được vấn đề này, trong lòng Vương Lục liền hiểu rõ.

Không người vĩnh sinh, cho dù là Tiên Vương cũng không thể phá vỡ ước thúc pháp tắc chí cao này, hắn giãy dụa chỉ là phí công, ngược lại còn dẫn phát đủ loại tác dụng phụ. Tỷ như Nhan Lạc loại hình thái sinh mệnh không giống con người này, chỉ sợ chính là một trong những tác dụng phụ. Đồng thời, Phá Hư Tiên Tôn cho rằng Hạ Vũ chỉ đoạt xá huyết mạch nhà mình, nhưng tạo ngộ của Nhan Lạc đã chứng minh phạm vi xuống tay của Tiên Vương đã sớm mở rộng, như vậy...

“Không ai phản đối sao? Người của Hạ gia nghĩ thế nào thì nàng cam tâm bị Tiên Vương coi là vật chứa để dùng chứ?”

Tiêu Dao Tiên Tôn lại đưa ra một câu hỏi: “Người cho rằng vì sao ta phải phân thân tới đây? Người cho rằng vì sao ta có thể đọc được tin tức trên những mảnh vỡ của cánh cửa vạn giới?”

Trong đầu Vương Lục lại là một mảnh sương mù bị xua tan.

Phân thân tới đây là để hành sự lén lút. Hắn cường ép phong bế thông đạo hai giới là vận dụng lực lượng bản thể, cũng là

hành động cho người khác xem Minh Tu sạn đạo. Mà phân thân lại là Âm Độ Trần Thương. Mà vì sao hắn đọc được mảnh vỡ của Vạn Giới chi môn... Đương nhiên là vì Vạn Giới môn được Hạ Vũ truyền tống về Tiên giới xong, từng được Tiêu Dao Tiên Tôn làm tay.

Tiêu Dao Tiên Tôn đã đọc được tin tức về chuyện này, đương nhiên cũng nên phát hiện ra Vương Lục động tay động chân trong đó, nếu hắn kịp thời nhắc nhở Tiên Vương... Không, chắc ngay cả hắn cũng nhận ra được điểm lạ thường trên mảnh vỡ, đương nhiên Hạ Vũ cũng có thể phát giác được. Nhưng cuối cùng Hạ Vũ vẫn bị mảnh vỡ của Vạn Giới Chi Môn tự bạo trọng thương, điều này nói lên điều gì? Tiêu Dao Tiên Tôn có động tay động chân gì trong đó không?

Đáp án dường như không cần nói cũng biết.

Nhịp tim của Vương Lục bắt đầu hơi đập nhanh hơn.

Tin tức Tiêu Dao Tiên Tôn mang tới đúng là quá bất ngờ, nếu là thật, trận chiến gần như tuyệt vọng này cuối cùng cũng nghênh đón được ánh rạng đông lớn nhất.

Bất quá, sự tình trọng đại, không có khả năng dễ dàng tin tưởng.

Vương Lục mở miệng hỏi: “Tại sao phải nói với ta những chuyện này? Ngươi là Tiên Tôn vị giai, chỉ sợ không cần lo lắng bị người đoạt xá chứ?”

Lần này cũng là theo kinh nghiệm lúc trước suy đoán ra, trong mấy vị tiên nhân hạ giới, Thương Lan đã bị nghiên cứu trọn vẹn mười lăm năm, huyền bí của tiên tôn cơ hồ nhìn không sót gì, nhưng vương lục chưa từng phát hiện thân thể hắn cấu thành cùng loại với Nhan Lạc. Ngoài ra, Phá Hư Tiên Tôn chí tử cũng không có dấu hiệu bị đoạt xá, chỉ có hai vị tiên tôn hạ vị này bị Hạ Vũ đoạt xá...

Tiêu Dao Tiên Tôn nghe vậy mỉm cười, đưa ra một câu hỏi gần như không liên quan gì tới hắn: “Tiên giới, trong tưởng tượng của các ngươi, phải ra sao?”

Vương Lục nói: “Đối với đại đa số tu sĩ, đó là nơi vô số lý tưởng hội tụ.”

“Trên thực tế, trước kia tiên giới từng có một lần huy hoàng.” Giọng nói của Tiêu Dao Tiên Tôn vẫn bình thản bình thản, nhưng không ngừng lộ vẻ đau thương: “Tiên giới thời kỳ cường thịnh, đứng đầu trong Đại Thiên thế giới. Ngay cả chúng thần ở Tây Di cũng phải cúi đầu xưng thần với tiên giới, nhưng bây giờ, tiên nhân mới chỉ hơn trăm người, Tiên giới gần như vắng lặng, thậm chí còn gửi gắm hy vọng kéo dài hơi tàn vào đại lục hạ giới, người cho rằng chênh lệch khổng lồ này là thế nào?”

Vương Lục nghe đến đó, cơ hồ hít sâu một hơi.

Vấn đề về Tiêu Dao Tiên Tôn... đáp án chỉ có một: Hạ Vũ cần gánh vác tất cả những trách nhiệm này!

Ngẫm nghĩ lại, tựa hồ hết thấy đều hợp tình hợp lý, một người dần dần già đi, lại vọng tưởng Tiên Vương trường sinh bất lão, một người vì cầu sinh cơ không chừa thủ đoạn nào, ngay cả con gái ruột cũng không buông tha, dưới sự dẫn dắt của loại người này, Tiên giới làm sao có thể không sa sút?

Thiên địa chí lý không thể vi phạm, một người thọ nguyên càng dài, lúc sắp chết vì muốn kéo dài tuổi thọ cũng phải trả giá cao. Nếu như Tiên vương sớm đã tới thời hạn đại nạn, như vậy cái giá phải trả tiếp tục duy trì tính mạng chỉ sợ là...

Còn mục đích chuyến đi này của Tiêu Dao Tiên Tôn cũng rất rõ ràng!

“Muốn lợi dụng ta để diệt trừ tai họa lớn nhất của Tiên Vương này sao? Chú ý này không tệ, ta rất có hứng thú. Như vậy...”

“Thế thì tiếp theo, xin người tự giải quyết cho tốt.” Tiêu Dao Tiên Tôn nói xong giơ tay về phía sau, cùng lúc đó hàng rào của hai giới lại xuất hiện khe hở.

“Ta là tiên nhân, thần tử trung thành của tiên vương, ta sẽ không phối hợp với người làm bất cứ chuyện gì.” Tiêu Dao Tiên Tôn nghiêm túc nói: “Nếu người có bất cứ mong đợi bất hợp lý nào, cũng chỉ lãng phí hy vọng còn sót lại của người mà thôi.”

Vương Lục nói: “Cái này không cần phải nhắc nhở, dám người các người, một người ta cũng không tin, một người

cũng sẽ không bỏ qua. An tâm chịu chết đi, ta sẽ cho ngươi thống khoái.”

“A, khẩu khí không, khiến ta mỗi mắt chờ xem đi.”

Tiêu Dao nói xong, nhắc thi thể còn sót lại của Nhan Lạc lên, lướt dọc theo khe hở của hàng rào không gian rồi biến mất.

Sau một khắc, thanh âm từ Linh Kiếm sơn lại vang lên lần nữa.

“Vương Lục, lúc nào thì ngươi mới có thể trở về!? Chúng ta sắp không chống đỡ nổi nữa rồi!”

...

Thuần văn tự tại nghiên cứu điện thoại địa danh của bản trạm gác để đọc sách đồng thời các di động xin thăm vấn.

Thương Khê châu, một tầng mây đen dày đặc? Che phủ bầu trời, đem đất đai rộng lớn bao phủ trong bóng tối. Bóng tối dày đặc nhuộm khắp mặt đất, đem đất đai biến thành một đồng bùn nhão mục nát, bùn lầy quay cuồng, tất cả trên mặt đất đều bị cắn nuốt vào, thay vào đó là nước bùn càng thêm dơ bẩn từ dưới đáy cuộn cuộn trào lên.

Tựa như một hải dương đen kịt, đem núi non cỏ cây đẹp đẽ trước kia đều hóa thành hư ảo. Mà ở chính giữa biển đen, có một ngọn núi cao như lợi kiếm thẳng tắp hướng lên trên, như con thuyền cô độc trong bão tố, mưa gió phiêu linh., Nhưng thỉnh thoảng trong núi lại bắn ra kiếm quang chói mắt, bắn ra Hắc Hải, nhắc lên kinh đào hải lãng, nhưng mà dưới hắc ám vô cùng vô tận bao bọc, kiếm quang rất nhanh tiêu tán hầu như không còn. Mà sóng đen vây khốn ngọn núi thì một lần nữa quét về.

Phía trên mây đen là một mảng ánh sáng thân thánh. Tiên nhân chân đạp mây, ánh mắt xuyên thấu tầng mây, nhìn chăm chú mọi chuyện phát sinh dưới chân. Người cầm đầu, tướng mạo yêu diễm tuấn mỹ, đúng là tiêu dao đứng đầu Tiên giới Tiên Tôn. Phía sau hắn là sáu vị tiên tôn Liệt Phong, Thanh Phục, Phong Vân, cùng hơn bảy mươi người tiên nhân cấp một.

Đội hình như thế, đã vượt qua hai phần ba lực lượng Tiên Giới, cân nhắc đến bản thổ Tiên Giới có người trông coi. Tiên Giới có thể nói là dốc toàn bộ lực lượng xuất động, không có bất luận kẻ nào, bất cứ môn phái nào có thể chống đỡ được. Các tiên nhân chưa chính thức ra tay, chỉ tiện tay bố trí một cái phá diệt tiên thuật tối đen thiên tai, cơ hồ đem linh kiếm sơn truyền thừa mấy ngàn năm lâm vào đáy biển đen.

Linh kiếm phái bị diệt vong, xem ra chỉ là vấn đề thời gian.

Trên đỉnh mây, Phong Vân Tiên Tôn nhàm chán bước đi thong thả, dư quang thấy Tiêu Dao Tiên Tôn đang nhìn thế giới dưới chân không chớp mắt, không khỏi bật cười: “Tiêu Dao, ta nói

ngươi có phải chuyện bé xé ra to không? Một môn phái tu tiên hạ giới, đôi lại là một vị Tiên Tôn như chúng ta, một con ngựa cũng bắt được. Có cần gọi nhiều người tới như vậy không?”

Tiêu Dao không buồn quay đầu lại, hoàn toàn không để ý tới lời phàn nàn của Phong Vân Tiên Tôn, còn Tiêu Dao chỉ nhíu mày một cái, vẫn giữ thái độ lạnh lùng với Tiêu Dao.

Lúc này, một vị tiên nhân vóc người thấp bé tiến lên hai bước tới bên cạnh phong vân, người này vẫn bộ dáng trẻ con, mi thanh mục tú mà vẻ mặt ngây thơ, nhưng kim quan trên đỉnh đầu, chân đạp tường vân, khí thế hoa lệ đập vào mặt.

“Phong Vân lão ca, đừng đứng nói chuyện không đau eo, nếu không phải chúng ta xuất động nhiều người như vậy chỉ sợ đã bị ngăn lại bên ngoài Thiên Nam Châu rồi, làm sao có thể tiến quân thần tốc đến nơi đây được. Đám người Tây Di man tử đúng là có vài phần môn đạo.”

Phong Vân Tiên Tôn liếc mắt nhìn hấn: “Kim Đồng lão đệ? A, ta nghe nói lúc trước ngươi đơn thương độc mã đuổi bắt người ta, kết quả lại rơi vào mai phục suýt nữa trọng thương, đánh mất Bách Bảo nang mới chạy thoát?”

Sắc mặt Kim Đồng Tiên Tôn lập tức trở nên khó coi: “Hoàng Kim Vương đã là Tây Di cường giả đã phong Thần, chiến lược của kỳ sĩ dưới trướng hấn cũng không hề thua kém, những người này còn có lực lượng của Cửu Châu đại trận ủng hộ, ta lấy một địch chúng đương nhiên là gian nan! Huống chi cho dù ta chiến bại, ít nhất cũng là vì Tiên giới mà chiến đấu! Mà ngươi tự xưng là người có thể thiện chiến, lúc đó lại đang làm gì?”

“Bất kể lúc ấy ta đang làm cái gì, tóm lại không phải là mất mặt ở Tiên Giới. Ngươi a... Một đám chó nhà có tang bị chúng phá của các Thần Điện đuổi đến không có chỗ ẩn thân, đều có thể ở trên thân ngươi cắn xé xuống mấy khối da thịt. Ta thấy không phải đối phương quá mạnh, thuần túy là ngươi quá lâu không đánh nhau, tay nghề mới sơ hở.”

Liệt Phong Tiên Tôn lạnh nhạt nói: “Hai người các ngươi, im hết cho ta.”

Phong Vân và Kim Đồng căm ghét trừng mắt nhìn nhau, nhưng không ai nói gì. Liệt Phong Tiên Tôn không phải tiên nhân cường thế nhưng so với hai văn bối thì lời của hắn rất nặng.

“Tiêu Dao, lão phu cũng không hiểu, vì sao ngươi phải coi trọng núi này như vậy?” Liệt Phong Tiên Tôn hỏi: “Sau khi chúng ta phá tan phòng tuyến của người Cửu Châu, cần mau chóng hạ nhiều nghịch giới long trụ hơn. Chỉ cần tiêu diệt hết tám châu còn lại, đám kiến kia coi như dốc sức phản kháng cũng không làm nên chuyện gì.”

Liệt Phong Tiên Tôn mở miệng, Tiêu Dao cũng không thể thờ ơ.

“Với thực lực áp đảo của Tiên giới, chỉ cần không làm hành động tự giết lẫn nhau ngu không thể với tới.” Tiêu Dao nói, nhìn phong vân và Kim Đồng một cái, “Bất luận chúng ta áp dụng loại chiến thuật gì, cuối cùng đều sẽ thắng. Phân binh nhiều chỗ cũng tốt, tập kết một chỗ cũng tốt... Đại lục Cửu Châu không có “Kỳ dị điểm” chống đỡ bọn họ lật bàn. Chuyện này, Phong Nguyệt tiên sinh và tiểu công chúa đã xác nhận.”

Liệt Phong nói: “Một khi đã vậy, ngươi rút cuộc bản khoản cái gì?”

“Ta bản khoản ở chỗ, Linh Kiếm sơn là biến số duy nhất của trận chiến này.”

“Biến số?”

Tiêu Dao Tiên Tôn bình thản nói: “Dựa theo tính toán của ta, bất luận chúng ta sử dụng sách lược gì cuối cùng đều sẽ thắng. Nhưng chỉ cần Linh Kiếm sơn còn, thắng lợi của chúng ta không thể coi là hoàn mỹ không tỳ vết, chỉ có một khả năng thất bại nhỏ bé.”

Còn chưa dứt lời đã bị tiếng cười của Phong Vân Tiên Tôn cắt đứt: “Một khi đã vậy, thế thì diệt luôn cái biến số này đi, để nhiều người đứng ngây ra như vậy có ý nghĩa gì?”

Khoảnh khắc sau Phong Vân Tiên Tôn không buồn để ý tới quân lệnh của Tiêu Dao, xuất quyền đánh thẳng xuống.

Mây đen quay cuồng, một đạo lôi đình sét đánh từ trên trời giáng xuống, rơi vào Linh Kiếm Sơn. Nhất thời cả ngọn núi

đều bị điện quang bao phủ, trên núi kỳ phong hiểm trở, xanh um tươi tốt, dưới điện quang thiêu đốt dần dần hòa tan.

“Ha ha, tư vị của Tứ Cửu Thiên Kiếp không tệ chút nào, bọn tiện chủng!”

Sấm sét từ tầng mây hạ xuống, chính là Thiên Kiếp Hình Lô trong truyền thuyết. Đối với tu sĩ của đại lục Cửu Châu, Thiên Kiếp Hình Lô là kết thúc của tu hành, là khảo nghiệm chí cường của thế gian. Chỉ cần vượt qua lô kiếp, tu sĩ liền có thể tiên linh tẩy luyện bản thân, phi thăng Tiên giới. Nhưng từ xưa đến nay, bao nhiêu cao thủ kinh tài tuyệt diệu ngã xuống trước mặt Thiên Kiếp Hình Lô... chứ đừng nói tới Tứ Cửu Thiên Kiếp!

Nhưng thiên tai kinh khủng như vậy, đối với Phong Vân Tiên Tôn chỉ là tiện tay một đòn. Đương nhiên không phải vì hắn thật sự có thần uy vô thượng, mà là các tiên nhân của Tiên giới có năng lực khống chế thiên nhiên đối với thiên địa pháp tắc của Cửu Châu đại lục. Phong Vân Tiên Tôn vừa ra tay giáng thiên kiếp xuống, lực lượng bản thân chỉ chiếm một thành. Hắn mượn lực lượng của Cửu Châu đại lục, tiêu diệt thủ hộ cuối cùng của đại lục này.

Sau thời gian uống cạn chén trà, lô quang biến mất, Linh Kiếm Sơn sừng sững không ngã, mặt ngoài có thêm mấy khối lóm đóm đen xấu xí, mà những vết lóm đóm này lấy mất thường cũng có thể thấy được đang khép lại.

“Ha ha, xem ra tay nghề của ngươi cũng đã giảm đi không ít a, mượn lực thiên kiếp cũng không thể phá vỡ một sơn môn nhỏ, ngươi có tư cách gì chê cười ta chứ?” Kim Đồng Tiên Tôn không chút khách khí nói.

“Đủ rồi, còn không nhìn ra ngọn núi này có vấn đề!” Liệt Phong Tiên Tôn mở miệng dừng hai người lại, hai con mắt đục ngầu, dùng tốc độ quỷ dị cùng góc độ chuyển động, ánh mắt trực tiếp xuyên qua hộ sơn đại trận trên Linh Kiếm sơn., Trong thời gian cực ngắn, thấy rõ bên trong có hư thật: “Ngọn núi này... Chính là cao thủ tụ tập đó. Đám người lúc trước không biết tự lượng sức mà đến vây công Nghịch Giới Long trụ, có hơn phân nửa giấu ở trong Nghiêu Kiếm sơn, lấy thực lực những người này liền thủ đến xem, vèn vèn Tứ Cửu Thiên

Kiếp cũng không tính là gì., Tại sao? Làm như vậy rõ ràng không hợp lý, trải qua một trận chiến ở Thiên Nam châu, bọn họ sẽ không biết được thực lực song phương cách biệt như thế nào, tụ tập một chỗ chẳng phải là ngồi chờ chết sao? Còn không bằng từ bỏ tử thủ, đợi càng nhiều nghịch giới long trụ hàng lâm, phân binh bất ngờ tập kích... Có lẽ có thể gây thêm cho chúng ta chút phiền toái.”

Tiêu Dao nói: “Bởi vì người của Cửu Châu có thể từ bỏ bất cứ nơi nào, duy chỉ không thể từ bỏ Linh Kiếm Sơn... Bọn họ xây dựng một tòa tháp trong núi, bắt lưỡng súc lục mô phòng trụ rồng của Nghịch Giới, ý đồ đánh vỡ hàng rào cửu châu, nổi Vương Lục từ thông đạo hai giới trở về.”

“Vương Lục? Là vua của con kiến hôi? Bọn chúng cảm thấy Vương Lục đã trở lại, Cửu Châu có thể có phần thắng sao?” Phong Vân Tiên Tôn khó có thể lý giải mà cười: “Sau đó kết quả tính toán của người cũng nói, chỉ cần Vương Lục trở về, Cửu Châu sẽ có một đường sinh cơ? Thật là kỳ quái, tiểu tử kia đến cùng là có cái gì đặc biệt? Chỉ tiếc trước đó các người ngăn cản ta không cho ta giáng lâm tới đây, nếu không ta nhất định sẽ tự tay hái đầu của hắn xuống hảo hảo nghiên cứu.”

Thanh Y Tiên Tôn nghe vậy cười lạnh: “Vương Lục thì không có gì đặc biệt, chẳng qua là giết Phong Nguyệt, bắt sống Thương Lan, lại thiết kế hại chết Phá Hư và tiểu công chúa mà thôi. Trước đó chúng ta quả thực không nên ngăn cản người, nếu như đổi người thành Thương Lan, so với hiện tại còn tốt hơn nhiều.”

“Ha ha ha Thanh Phục tử thật sự là không chịu nể mặt ta lúc nào a... Bất quá, vô luận nói thế nào, đứng ở chỗ này cũng quá nhàm chán. Các người đối với Linh Kiếm Sơn thái độ cẩn thận nhiều chút cũng không sao, nhưng nói cho cùng, chúng ta chung quy là phải ra tay đúng không? Đã như vậy, ta sẽ thay các người xử lý chuyện này a.”

Dứt lời, Phong Vân Tiên Tôn trực tiếp phá vỡ tầng mây dưới chân, lao thẳng về phía Linh Kiếm sơn như thiên thạch!

“Người?!” Kim Đồng Tiên Tôn mở to hai mắt, sau đó nói với Tiêu Dao: “Tiêu Dao ca, tên này hoàn toàn không để ý mệnh lệnh của người, thực sự quá kỳ cục!”

Tiêu Dao thần sắc bất động, gật nhẹ đầu: “Nếu hấn đã đi... Kim Đồng, người cũng đi theo đi.”

“Ha ha? Ta!”

“Ngoài ra, Lôi Thiên, Thủy Nguyệt... Còn có cánh buồm, mấy người các người cùng Kim Đồng xuống dưới thăm dò một chút nội tình Linh Kiếm Sơn. Không cần nóng lòng cầu thành, từng chút từng chút áp lực cho bọn họ là được rồi, xem bọn họ có thể chống đỡ được bao lâu.”

Thanh Phục nghe vậy hơi cảm thấy kỳ quái: “Không vội sao? Ta nhớ lúc trước tiên vương bệ hạ từng nói...”

Tiêu Dao Tiên Tôn nói: “Không cần phải gấp... Đừng quên, đây chỉ sợ là trận chiến cuối cùng của chúng ta. Sau khi phá hủy Cửu Châu, chúng ta đã không còn thế giới khác để phá hủy nữa rồi.”

Thanh Y Tiên Tôn như cười như không: “Ồ, để người nói như vậy, đúng là nên quý trọng trận chiến này. Như vậy... Hay là ta cũng xuống dưới chơi một lát?”

Tiêu Dao Tiên Tôn gật đầu một cái: “Được, nhớ đừng vội, để bọn họ cảm nhận tận tình cảm giác tuyệt vọng.”

Nói xong, hấn bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía xa xôi vô tận.

Vương Lục à, tất cả những việc nên làm ta đều đã làm xong, kế tiếp, liền xem người có thể lý giải được hết thủy, làm ra ứng phó chính xác rồi.

cập nhật nhanh nhất, không có đạn đạn sử dụng.

...

829

“Báo! Linh Khê Trần Kim Kiều... Ô, Lưu Hiên trưởng lão đâu?”

“Đi tiên tuyến, bây giờ là ta tạm chỉ huy, có chuyện gì cứ nói với ta....”

“A, Hồng Bào lão tổ? Sao ngài... thương thế có nặng không?”

“Bớt nói nhảm! Nói tình huống đi! Linh Khê Trần Kim Kiều làm sao vậy?”

“Bẩm lão tổ, cơ quan cây cầu vàng bị hư hại, thần thông trong gang tấc thiên nhai bị phá, cho nên...”

“Cho nên đã sớm phóng trận địa này! Người canh cầu gọi về, không nên chính diện đối địch với Đọa Tiên bên ngoài Vân Vụ đại trận. Mượn nội hoàn chèo chống từ từ tiêu hao.”

“Vâng!”

“Báo! Vân Vụ đại trận Thiên Lang trận tổn hại nghiêm trọng, thỉnh cầu lập tức phái người đi chữa trị!”

“Phái người? Bây giờ chúng ta còn có thể phái người nào? Dự bị đội dự bị cơ bản đã phái xong! Người của Vạn Pháp còn ở đó hay không?”

“Hồi bẩm lão tổ, Vạn Pháp vừa mới tới Bạch Hồ trận. Tình hình bên kia tổn hại nghiêm trọng hơn nhiều, có lẽ tạm thời không thể sửa chữa được nữa khắc nữa!”

“Ừm, trận Bạch Hồ không thể để xảy ra sai sót, người của trận Thiên Lang...”

“Báo! Bạch Hồ trận rơi vào tay giặc, toàn bộ tu sĩ trong trận đã mất liên lạc!”

“Cái gì!? Toàn bộ thành viên mất liên lạc? Người của Ngự Thú Tông và Vạn Pháp đều ở trong Bạch Hồ Trận! Sao lại mất liên lạc nhanh như vậy?”

“Hồi bẩm lão tổ, dựa theo tin tức báo ở tiên tuyến, chỉ sợ tình thế nguy hiểm của Bạch Hồ trận là do nhóm Đọa Tiên tận lực

thiết kế, dù dẫu chúng ta không ngừng phái người tiến vào, sau đó hốt gọn một mẻ...”

“Đủ rồi! Đọa Tiên thiết lập cục diện lớn như vậy mà đám người Thiên Diễn lại không hề phát hiện chút dị thường nào ư?!”

“Để ta đi hỏi!”

“Một đám phế vật!”

“Bẩm lão tổ, Đào Nguyên Chân Quân - người chủ trì Thiên Diễn thân toán của Vạn Pháp Tiên Môn bị nhân quả phản phệ, hiện tại thần trí bị che giấu, đã không thể chủ trì thần được nữa!”

“Nhân quả phản phệ... Vậy cũng chỉ có một người bị thương, cả một tổ Thiên Diễn, không người nào có thể sớm phát hiện ra vấn đề sao!?”

“Đúng vậy, người của tổ Thiên Diễn hoàn toàn bị tiên nhân lừa gạt, mọi hành động đều nằm trong tính toán của người ta... Không có Thiên Luân Chân Quân, muốn liều mạng với tiên nhân, thực sự là chưa đủ sức. Lão tổ à, Phong Ngân chân nhân vì sao không ra tay?”

“Phong Ngân chân nhân chủ trì toàn bộ Vân Vụ đại trận, trả lại? hiệp trợ Hà Đồ Chân Quân điều động Cửu Châu đại trận, thậm chí ngẫu nhiên muốn gia nhập Tru Tiên Kiếm Trận, căn bản không thể phân thân. Người đề cho hấn đi Thiên Diễn tổ hợp, chẳng lẽ người đi chủ trì Vân Vụ đại trận?”

“Vâng, vẫn bồi lẽ lời!”

“Đại pháp, Thông Thiên Thánh đường này còn có trưởng lão nào tinh thông tính toán nữa không? Thường ngày cầm tiền cung phụng cao như vậy, hiện tại đến sinh tử tồn vong ở Cửu Châu, không có cách nào xuất lực ra một chút sao?”

“Thỉnh lão tổ bớt giận, giờ phút này thật sự không có người nào dám khinh thường, thật sự là... trước Đào Nguyên Chân Quân, đã có ba vị Chân Quân ngã xuống Thiên Diễn Đường rồi.”

“Bọn hấn nhiều lần tính toán như vậy, cho dù có ngã xuống ba trăm người thì có ích lợi gì? Trông cậy vào bọn hấn có thể truy

đuổi được Liệt sĩ sao! Chờ người trên núi đều chết hết rồi!
Ngay cả người thu xác bọn hăn cũng không có! Nói cho Thiên
Diễn tổ đám phế vật kia, cho dù có nổ tung nguyên thân cũng
phải gắng gượng cho ta! Hiện giờ toàn bộ đoàn đội của tiên
tuyên chết hết, bọn hăn ở phía sau mong bình an, dựa vào cái
gì!”

“Báo! Đông hướng Ngũ Giác Trận hoàn toàn vô dụng, thỉnh
cầu vớt bỏ cho phép thủ trận địa, co rút phòng tuyến!”

“Đông hướng ngũ giác trận? Thu lại phòng tuyến? Đánh rầm!
Rút lại là tiến vào nội hoàn, người phải cho chúng ta ở bên
trong cùng Đọa Tiên giao chiến! Sao người không đi chết! Nói
cho bọn họ, cho dù là Nguyên Anh tự bạo cũng phải chống đỡ
cho ta! Ta sẽ điều đội dự bị đi chữa trị trận địa, trước đó bất
l luận thế nào cũng không được phép lùi lại nửa bước! Hiểu
chưa!”

“Báo! Tiên đầu trận địa Tứ Tượng phong thất thủ! Thủ quân
toàn quân bị diệt! Xin hỏi lão tổ bây giờ muốn xử trí như thế
nào?”

“Tứ Tượng Phong!? Vậy không phải là đã đột phá nội hoàn,
tiếp cận hạch tâm khu vực sao? Sao có thể để Đọa Tiên đột
tiến vào Tứ Tượng Phong! Chờ ta nghĩ một chút, Hoàng Kim
Vương đâu? Không phải hăn muốn dùng Hoàng Kim Thành
chặn lại tất cả kẻ địch xâm phạm sao? Sao lại để xảy ra sơ suất
lớn như vậy chứ!”

“Báo! Kỵ vương cầu viện, Hoàng Kim thành bị Phong Vân
Tiên Tôn dẫn theo nhiều vị tiên nhân vây công, tình thế nguy
cấp!”

“Con mẹ người! Trẫm quét ngang yêu nghiệt dễ như trở bàn
tay, nào có tình thế nguy cấp? Để cho bọn hăn nửa Hoàng Kim
thành là vì hưởng thụ trận hí kịch này, lại dám nói trẫm tình
thế nguy cấp, thật sự là mù mắt chó của các người! A Hổ! Ai
bảo người đi cầu viện bọn hăn! Mẹ kiếp, đám tạp chủng này
thế mà lại tới...”

“... Lão tổ, ta thấy? Hình dạng Kim Vương thế này, sợ rằng
tình thế thực sự rất nguy cấp.”

“Tên man tử Tây Di chết tiết sĩ diện này, thật sự là không thể nói lý! Nhưng nói đi nói lại, bây giờ chúng ta còn ai có thể đi trợ giúp hần? Xích Vệ Tân Quân? Trát Cổ quân đoàn?”

“Lão tổ, những người kia đều đã bị phân tán đến...”

“Ta mẹ nó, ta biết bọn chúng đã bị phân tán đến Linh Kiếm Thập Nhị Phong rồi! Không cần người nhắc nhở! Nhưng hiện tại hơn phân nửa lực lượng tinh nhuệ của cửu Châu đều tập trung ở Linh Kiếm Sơn, chẳng lẽ không có ai có thể dùng nữa sao!?”

“Người có thể dùng... Lão tổ, ngày đó tập kích Thiên Nam châu thất bại, đại quân phân tán lùi lại, có rất nhiều người thất lạc tại nơi khác. Sau đó cũng không kịp thu nạp linh kiếm sơn. Hiện tại trong núi có cách liên lạc với bên ngoài vẫn còn, có cần đi cầu viện bọn họ hay không?”

“Cầu viện! Gọi những người khác tới đây chịu chết sao? Đám Đạo Tiên kia bày ra trận thế lớn như vậy, chỉ sợ chính là để những người khác phi nga lao đầu vào lửa, đến đây chịu chết! Tuy nhiên nếu như thông đạo liên lạc vẫn còn, vậy thì dùng mật ngữ nói cho tất cả mọi người biết, hiện tại muốn giải vây cho Linh Kiếm Sơn, liền vây Ngụy cứu Triệu, đi Thiên Nam phá trụ nghịch giới kia...”

“Kế này không ổn, xin lão tổ nghĩ lại.”

“Lục Ly? Tiêu tử người rút cuộc đã trở lại! Vết rách trên Linh Trì phong đã bịt lại?”

“Hồ thẹn, thủ đoạn của tiên nhân thực sự không phải ta có thể làm, một cây xuyên vân thứ ngạnh tại vân vụ đại trận, mặc cho ta dùng hết thủ đoạn cũng không dao động được. Cho nên... Ta đã phá Linh Trì phong, lấy tự hủy lực lượng đem lỗ hồng nổ sập.”

“Tự hủy Linh Trì phong?! Hắc, các trưởng lão Linh Kiếm phái các người ngược lại quyết đoán mười phần.”

“Cũng là không có lựa chọn nào khác... Lão tổ, ta đề nghị bây giờ không nên làm cho những người khác hành động thiếu suy nghĩ. Ta cùng sư huynh mới vừa rồi đếm qua, xuất hiện Đạo Tiên ở phụ cận Linh kiếm sơn, tính toán tổng số là hai phần ba, hơn nữa Tiên vương quan trọng nhất từ đầu đến cuối vẫn

không xuất hiện. Tiên giới là lưu lại một thủ đoạn, nếu không có tu sĩ đủ mạnh mẽ dẫn đầu, tùy tiện tiến vào Thiên Nam châu chỉ sợ cũng nằm ở chính giữa.”

“... Vậy người nói phải làm sao bây giờ?”

“Hiện tại, cũng chỉ có thể chờ Thập Phương chân nhân lần nữa phát động Thông Thiên Tháp, thử đón Vương Lục trở về.”

“Vương Lục... Đúng vậy, nếu như tiểu tử kia vẫn còn, chúng ta làm sao đánh cho hắn uất ức như vậy được! Khụ, khụ khụ!”

“Lão tổ, người trước tiên đi xuống nghỉ ngơi một lát đi, vừa rồi người ở bên ngoài ngọn Phiêu Miêu bị Phá Thần Ấn kích thương, chỉ sợ sẽ lưu lại...”

“Lưu lại ám thương gì cũng không quan trọng, trận chiến này nếu thua, toàn bộ Cửu Châu cũng không còn, lão đầu tử ta còn có thể độc thiện kéo dài hơi tàn hay sao? Cái mạng này đã sớm bất chấp tất cả rồi, một chút vết thương của Thần Ấn tính là gì... Lục Ly tiểu tử, không cần để ý tới ta, đi trợ giúp Thập Phương, phát động Thông Thiên Tháp đi. Chỉ cần Vương Lục có thể trở về, người phía trước sẽ chết có ý nghĩa!”

“... thưa lão tổ.”

“Báo! Tiêu Dao Tiên Tôn ra tay, hoàng kim vương bắt địch không lại, Hoàng kim thành đã tổn hại mất ở Thanh Vân phong!”

“Cái gì! Hoàng Kim Vương thất bại, nhanh như vậy sao? Hiện tại Thanh Vân Phong thế nào rồi?”

“Hồi bẩm lão tổ, đã bị Phong Ngân Chân Nhân thu vào Giới Tử Tu Di Không Gian, dẫn tới bản thân Tiêu Dao Tiên Tôn trấn áp dưới Linh Kiếm sơn. Nhưng... chỉ sợ không kiên trì được bao lâu.”

“Báo lão tổ! Tru Tiên Kiếm Trận của Hà Đồ Chân Quân sắp bị phá! Hạng Lương cầm Tuyệt Tiên Kiếm, bị Thanh Phục Tiên Tôn ám toán trọng thương, Tuyệt Tiên Kiếm cũng mất tích!”

“Tuyệt Tiên Kiếm mất rồi! Người của Quân Hoàng sơn làm gì ăn này! Truyền lệnh cho ta, tới Khuê Mộc trận ngoài Tiêu Dao phong gọi Lưu Ly Tiên tới, bảo cô ấy đi thay thế cột chống.”

Cô ấy có kiếm tâm thông minh, chắc có thể tìm thấy Tuyệt Tiên Kiếm trong loạn cục!”

“Nhưng mà, Khuê Mộc trận kia cũng chỉ còn lại tổ hợp tiên thú trên Linh Kiếm sơn mà thôi, chỉ dựa vào hai ấu thể tiên thú này, chỉ sợ...”

“Đừng nói đến hai người kia, một người là hậu duệ sơn linh, một người là hậu duệ ma lang, năng lực sinh tồn trong linh kiếm sơn là nhất lưu. Nói cho các nàng biết, thời khắc máu chột liền kích nổ Khuê Mộc trận, cho dù vì thế mà đem cánh Thanh Vân phong đánh thủng cũng không tiếc... Thật sự không được, phải chém đứt toàn bộ Thanh Vân phong từ trong nội hoàn xuống.”

“Nói vậy uy lực của Vân Vụ đại trận sẽ yếu đi rất nhiều!”

“Bây giờ mạng người quan trọng hơn trận pháp. Cho dù đại trận Vân Vụ có bị phá, chỉ cần Cửu Châu đại trận vẫn còn, còn có thể được tu sĩ khắp thiên hạ ủng hộ, chúng ta vẫn có thể kiên trì được chốc lát. Nhớ kỹ, mục tiêu của chúng ta không phải là tài nguyên dùng tay đánh bại Đọa Tiên, chúng ta chỉ cần kiên trì đến khi Vương Lục trở về.”

“Nhưng mà, chỉ là vừa mới truyền tin tức đến Tinh Thần Phong, Thông Thiên Tháp đã phát động, Vương Lục vẫn không về được mà!”

“Vẫn là về sao? Vì sao?”

“Theo Thập Phương chân nhân nói, hàng rào không gian của hai thế giới đã được người gia cố, hiện tại Vương Lục căn bản không thể đi xuyên qua...”

“Vậy thì tăng tỷ lệ vận chuyển công của Thông Thiên Tháp lên đánh bức tường thành thành một cái lỗ! Nếu như không đủ số lượng thì phải dùng mạng người đi lấp vào! Huyết té mấy Nguyên Anh Hóa Thần, như thế nào cũng có thể đem sự phát triển của Thông Thiên Tháp tăng lên mấy lần?!”

“A?! Huyết té, lão tử, đây chính là...”

“Ta biết rõ đây là công pháp tà môn! Ta còn biết hiện tại chiến đấu ở tiền tuyến đã có không ít đại ma đầu ngày thường không đội trời chung với chúng ta! Đây là cuộc chiến sinh tử! Chỉ cần có thể thắng, phải trả bất cứ giá nào!”

“Trả giá bất cứ cái giá nào, chỉ vì... Tiếp nhận một mình Vương Lục?”

“... Nghe rõ đây, tình huống hiện tại là, trận pháp quan trọng hơn tài nguyên, mạng người quan trọng hơn so với trận pháp, mà Vương Lục so với bất kỳ người nào càng thêm trọng yếu! Chỉ cần hắn có thể trở về, hy sinh bất luận kẻ nào cũng đáng! Các ngươi nếu không muốn, lão phu sẽ dẫn đầu cho các ngươi!”

“Tuyệt đối không thể! Lão tổ, ngài chủ trì đại cục, tuyệt đối không được để xảy ra sai sót! Ta... ta biết rồi, ta đây sẽ truyền lệnh của ngài!”

“... Vương Lục, chúng ta bên này đã đến cực hạn, rốt cuộc ngươi còn phải đợi đến khi nào mới chịu trở về!”

...

Thuần văn tự tại nghiên cứu điện thoại địa danh của bản trạm gác để đọc sách đồng thời các di động xin thăm vấn.

“Vương Lục, người rớt cuộc đã ổn chưa?! Ta xem ra phía dưới thật sự là không kiên trì nổi nữa rồi!”

“Không có!”

“Vậy nhanh lên một chút! Vân Vụ đại trận sắp bị phá sạch rồi! A, ngoại hoàn trận pháp cuối cùng cũng không còn, hiện tại chỉ còn lại một vòng tàn phá nội hoàn!”

“Ta biết! Thấy được!”

“Thấy được người còn lè mề cái gì!? Thông Thiên Tháp đã đem không gian bích chương mở ra lớn như vậy, người còn không qua được sao!? Người so với heo còn béo hơn! Mau nhanh một chút nhanh một chút cho ta!”

“Đừng nói nhảm! Nếu có thể qua được thì ta đã sớm vượt qua rồi! Ở lại chỗ này vui lắm sao? Xem ra ta đang chơi đùa với hần! Đừng tưởng Thông Thiên Tháp đánh vỡ hàng rào không gian, nhưng bây giờ cái lỗ thủng này căn bản là không đủ thông hành, cưỡng ép xuyên qua là tự coi mình là người ta là côn đồ gọt! Hơn nữa đám Đọa Tiên còn một mực dùng tiên pháp gia cố hàng rào, không thấy thông đạo này lung lay sắp đổ hay sao? Người muốn chúng ta bị người khác trục xuất vào hư không vô tận trong quá trình sao?”

“Vậy người nói phải làm sao bây giờ?! Là người để cho bọn chúng liều mạng xây dựng tòa Thông Thiên Tháp này, bọn chúng đặt toàn bộ hi vọng lên trên tòa tháp này, vì thế mà chết nhiều người như vậy, bây giờ người lại nói với bọn chúng rằng người không làm được, không được! Người còn có còn là đàn ông hay không!”

“Vương Vũ, người câm miệng cho ta! Không giúp được thì đừng nói nhảm! Chẳng lẽ ta không biết tình huống nguy cấp? Chẳng lẽ ta cố ý bảo bọn họ đi chịu chết không công ư? Thông Thiên tháp đâm xuyên qua hàng rào, tiếp dẫn ta trở về Cửu Châu, đây là biện pháp mà lúc trước người và ta cùng nhau

tính ra, người nói cho ta biết biện pháp này có gì sai! Người kiểm tra đã mười mấy lần, tính ra được nửa đêm sai lầm?”

“Ta vốn không giỏi tính toán! Cho dù là một phân thân tinh minh nhất của ta cũng miễn cưỡng coi như tính toán sai mà thôi, giúp người nghiệm nghiệm xem có thể hơi chút sức yếu, kết quả người bây giờ muốn đổ tội lên người ta?”

“Ta muốn nói cho người, Văn mù người cái gì cũng hiểu, ngoan ngoãn ngậm miệng đi, đừng lú lú như dân khoa! Tính toán của chúng ta không sai, nếu bọn họ có thể xây một tòa Thông Thiên Tháp hoàn chỉnh, có thể lập tức mở ra một thông đạo hoàn chỉnh cho chúng ta đi qua. Nhưng bây giờ tòa tháp này chỉ có một nửa kế hoạch, căn bản là không đủ.”

“Người là muốn trách cứ bọn chúng làm việc không đủ tốt? Đại đa số bọn chúng ngay cả mạng sống cũng không còn!”

“Ta vô tình trách cứ bất cứ ai, bọn họ đã dùng hết toàn lực. Vì muốn tạo ra tòa Thông Thiên Tháp này, không tiếc vào Thiên Nam, so với dự đoán của ta còn dũng mãnh hơn. Nhưng thật đáng tiếc, bao gồm cả ta, tại điểm này đều bị người ta tính kế. Bọn họ hi sinh mẫu của Nghịch Giới Long Trụ mà vô số nhân tài lấy được, thật ra là giả tạo.”

“Cái gì!”

“Tiêu Dao Tiên Tôn, hay những ai khác, từ lúc Cửu Châu tập trung tinh nhuệ đã đoán ra mục đích thật sự của chúng ta, nhưng hấn lại không lộ ra. Chẳng qua hấn chỉ phái tiên nhân ra nghênh chiến chính diện với chiến trường, mặt khác còn cố ý lộ ra sơ hở để bọn Doãn Huyền có cơ hội đắc thủ, hy sinh tính mạng chém bỏ mảnh vụn trên long trụ nghịch giới...”

“Nhưng khi đó Nghịch giới long trụ đã bị đánh tráo phải không?”

“Có lẽ là bị đánh tráo, cũng có lẽ là đám người Doãn Huyền bị Tiên Tôn lừa bỡn trong lòng bàn tay, nhưng bất luận nguyên nhân gì, tóm lại kết quả cuối cùng cũng giống nhau... Việc xây dựng Thông Thiên Tháp trên cơ sở nguy tử tử, căn bản không thể đánh đồng với bản gốc. Bây giờ có thể có một nửa công suất dự kiến, đã là Lục Ly bọn họ phát huy vượt xa bình thường.”

“Tỷ lệ một nửa công và tỷ lệ hoàn chỉnh có thể kém bao nhiêu?”

“Là chênh lệch về chất, Thông Thiên Thập với tỷ lệ hoàn chỉnh có thể triệt để đánh xuyên qua một cái thông đạo. Mà với xác suất nửa công, ta cần phải đồng thời phát lực phối hợp ở chỗ này. Nhưng lực lượng của ta còn xa mới đủ, còn nhớ được lúc trước ta đã làm qua phỏng đoán sao? Nếu như muốn dựa vào lực lượng cá nhân mở ra thông đạo, ít nhất so với hiện tại mạnh hơn gấp mười lần, đẩy tốc độ cự thần binh lên tới một trăm hai mươi. Hiện tại Thông Thiên Thập đã có nửa công hiệu, ta chỉ cần mạnh gấp năm lần, là có thể nâng cao một thông đạo vững chắc trở về Cửu Châu. Nhưng điều đó cũng mang ý nghĩa ta phải tăng xác suất đồng bộ lên tới cảnh giới hoàn mỹ...”

“Vậy cần mấy trăm năm...”

“Cho nên, cho dù ngươi có thúc giục ta thế nào cũng vô dụng, vừa rồi ta đã thử thiêu đốt thọ nguyên tăng sức mạnh lên gấp đôi... Nhưng kết quả ngươi cũng thấy, thông đạo kia cơ hồ nhìn không ra khác biệt gì.”

“Nói cách khác... Bây giờ chúng ta không thể quay về được nữa rồi?”

“Cường hành xuyên qua thông đạo cũng không phải là không được, nhưng cũng giống như Thương Lan giáng lâm Cửu Châu lúc trước, bản lĩnh mười thành đi mất chín thành, cho dù trở về thì có thể làm sao? Bọn người Hà Đồ... đem hy vọng ký thác ở trên người chúa cứu thế lục, mà không phải trên người kẻ yếu kẻ vương. Hoặc là không trở về, muốn trở về, phải giải quyết dứt khoát.”

Thế nhưng bây giờ Linh Kiếm sơn đã sắp bị công hãm, một khi sơn môn sụp đổ, lực lượng của Vạn Tiên minh tập trung trong núi sẽ bị hủy diệt toàn bộ. Đến lúc đó, ngươi ta cô độc dựa vào đâu mà giải quyết dứt khoát “

“Ta biết, loại chuyện này không cần ngươi nói... nhưng đường một chút, ta lại liêu một lần nữa.”

“Đủ rồi, thiêu đốt thọ nguyên cũng không phải là thuốc vạn năng gì, ngươi cho dù đem tính mạng còn lại mấy trăm mấy

ngàn năm còn lại thiêu hủy cũng không thể nào mạnh hơn gấp năm lần... Vương Lục, dùng ta đi, đem ta luyện hóa, trong thời gian ngắn lực lượng của ngươi hẳn là có thể tăng vọt gấp mấy lần.”

“... Đừng nói lời thừa.”

“Ngươi mới là không cần nói lời vô nghĩa! Hiện tại ngoại trừ một chiêu này còn có thể có biện pháp gì?”

“Biện pháp nào cũng được, nhưng chiêu này tuyệt đối không được!”

“Có cái gì mà không được? Vì đại lục Cửu Châu, không phải ngươi đã hi sinh rất nhiều người sao? Thời điểm ngươi muốn bọn họ đi xây dựng Thông Thiên Tháp cũng không phải lúc., Thật sự không nghĩ tới bọn hắn sẽ làm như thế nào sao? Một trận chiến ở Thiên Nam cộng với trận công thủ của Linh Kiếm Sơn, ngay cả người của Linh Kiếm phái cũng chết hết một phần ba! Năm đó thư đồng cùng ngươi lên núi bị chặt đứt đầu! Lần đầu tiên mang ngươi du lịch Tiểu Thanh Vân, Nhạc Vân cũng bị phế đi hai tay... Đây đều là người bên cạnh ngươi đó! Ngươi vẫn luôn hiểu đạo lý không có tư cách chưởng binh như ta đây! Thế nào bây giờ ngược lại lòng dạ ngươi lại là đàn bà!”

“Ngươi nói lòng dạ đàn bà ta cũng tốt, không có lòng dạ cũng tốt... Những người khác đều có thể chết, nhưng ngươi không thể chết.”

“Ta cũng không hề đặc biệt hơn bất kỳ ai khác! Từ hai trăm năm trước ta đáng chết rồi, sống lâu như vậy đã đủ rồi, tro mắt nhìn cảm giác người thân cận chết đi, ta đã nhắm nháp đủ rồi, ngươi muốn ta ở đây nhìn đại lục Cửu Châu bị Đọa Tiên tẩy sạch, còn không bằng lập tức giết ta đi!”

“Vậy còn ta thì sao? Kịch bản năm xưa chẳng lẽ ta chưa từng trải qua sao? Ta không tim không phổi không thấy đau sao? Ta xuyên qua vạn giới trở về Cửu Châu, chẳng lẽ là vì nhìn người phụ nữ yêu thích mình đi tìm cái chết? Vương Vũ, những lời nhắm nháp đó không cần thiết nói... Cho dù thật sự luyện hóa ngươi rồi., Một mình ta trở lại Cửu Châu, giống như cái xác không hồn thì có thể làm được gì? Ngươi và ta vốn là một thể, thiếu bất cứ một bên nào cũng không hoàn chỉnh. Cửu Châu đại lục không cần một Vương Lục không trọn vẹn.”

“Thế nhưng mà...”

“Vô Tướng công của ngươi sẽ đạt tới đỉnh cao nhất, đến lúc đó hình thành nên một pháo đài vĩnh viễn không thể nào hãm xuống được, đó là một phần của kế hoạch. Vì vậy...không được nói những lời ngu ngốc vì sao lại hy sinh cho bản thân, nếu muốn hỗ trợ thì cứ yên tĩnh một chút.”

“... Vương Lục, đại trận nội hoàn trên Linh Kiếm sơn, đã phá.”

“Ta biết.”

“Thanh Vân phong đã bị từ bỏ, Tứ Tượng phong cũng thất thủ.”

“Thấy được.”

“A, ngay cả Vô Tướng Phong cũng gặp phải độc thủ... Bất quá lúc đầu ngươi ở trong núi làm cơ quan thật ra là phát huy tác dụng, mang đi một Tiên Nhân.”

” pháo hôi tiên nhân, không đủ quan trọng.”

“Bây giờ bọn họ đang vây công Phiêu Miểu phong. Các sư đệ sư muội của Thiên Kiếm đường đều đã chiến đấu hăng hái ở tiền tuyến... Hoa Vân bị thương.”

“Ta biết.”

“Lưu Hiền sư huynh nguy hiểm rồi! A, may mà thời khắc mấu chốt hắn đã chạy thoát được một mạng, nhưng nguyên thần đã trọng thương, e rằng...”

“Ta biết! Không cần phát trực tiếp chiến báo cho ta! Ta thấy rất rõ! Mỗi một đạo hữu hi sinh ta đều thấy được! Bao gồm cả những người dân vô tội ở Linh Khê trấn kia, bao gồm cả những băng hữu đã từng nói chuyện vui vẻ với chúng ta! Ta đang trơ mắt nhìn bọn họ chết trận, trơ mắt nhìn Cửu Châu đại lục trượt xuống vực sâu, nhưng hiện tại ta không có biện pháp khác! Không có!”

“...”

“Cho nên đừng nói nữa, tình huống hiện tại, đã... Ô!?”

“Sao vậy?”

“Tỷ lệ đồng bộ với Cự Thần binh, hình như...”

“Tiêu Dao Tiên Tôn, Tiêu Dao phong sắp đánh hạ rồi, tuy bọn họ lùi lại từng bước một nhưng vẫn giữ được không ít người trên đỉnh núi Tinh Thần, nhưng đã không còn cơ hội.”

“Ừm, các người làm không tệ, sau này ta sẽ bẩm báo Tiên Vương bệ hạ.”

“Vậy làm phiền tiên tôn mỹ ngôn rồi... Nói đến, trận chiến này thật sự là nhẹ nhàng đơn giản, tiện chúng hạ giới dù sao cũng là tiện chúng.”

“Ừm, biết rồi, người lui xuống đi.”

“Vâng.”

“...Hừ, nhẹ nhõm đơn giản sao? Đích thật là nhẹ nhàng đơn giản. Không có người, trò chơi này một chút lo lắng cũng không có. Bất quá đã đến nước này, vậy mà còn không tỉnh ngộ được, người cũng khiến ta có chút thất vọng. Bằng lái Cự Thần binh, đồng bộ với Tôn Bất Bình., Quan trọng nhất trong đó? Một điểm, là trợ mắt nhìn chiến hữu tử trận, lại bất lực cảm giác tuyệt vọng... Tôn Bất Bình khi già cả niềm hy vọng, cảm giác tuyệt vọng đã sớm ăn sâu vào tận gốc, nếu như người không lĩnh hội được một bước này, vĩnh viễn không có khả năng đồng bộ với hắn. Mà ta, đã bố trí sân khấu tốt như vậy, người... Không đến mức vụng về đến mức không cảm giác được cái gì chứ?”

“Báo, báo Tiên Tôn! Tiên giới đưa tin tới, nói hai giới mảnh vỡ thông đạo và hàng rào không gian của Cửu Châu đại lục bị người ta đánh xuyên qua!”

cập nhật nhanh nhất, không có đạn đạn sử dụng.

...

831

Thương Khê châu, Linh Kiếm sơn...

Đọa Tiên vây công đã kéo dài tới ngày thứ mười.

Trước đó, không có bất cứ ai tưởng tượng được núi Linh Kiếm lại có thể kiên trì lâu như thế. Đối mặt với mấy chục tên tiên nhân, nhiều vị tiên tôn liên thủ vây công, một môn phái hạ giới có thể kiên trì nửa ngày đã là kỳ tích rồi.

Mà kỳ tích này cuối cùng lại diễn ra trọn vẹn hai mươi lần.

Đúng vậy, đây là do Tiêu Dao Tiên Tôn ban tặng, nếu không phải hẳn yêu cầu đám người Phong Vân hạ thủ chậm một chút, khiến lực lượng các tiên nhân phân tán ra, đại trận hộ sơn của Linh Kiếm sơn tuyệt đối không chống đỡ nổi tiên nhân bộc phát toàn lực.

Nhưng người sáng lập kỳ tích chân chính là đại lục Cửu Châu, bao gồm mảnh đất này, bao gồm người trên đất đai.

Trong mười ngày này, trên Linh Kiếm Sơn trải qua vô số lần sinh tử, các tu sĩ dựa vào nơi hiểm yếu chống lại bộc phát ra lực lượng ngưng tụ kinh người. Thù cũ đã từng buông bỏ toàn bộ, vạn chúng nhất tâm, chiến đấu vì sinh tồn.

Trên chiến trường, có thể nhìn thấy các vệ sĩ trầm yêu trừ ma và đại ma đầu từng tàn sát vạn người kẻ vai chiến đấu. Có thể nhìn thấy đội ngũ trị liệu tiên sơn Côn Luân đang tận tâm chữa trị cho tán tu đã từng phản bội chạy trốn sơn môn. Càng có thể nhìn thấy năm đại môn phái siêu cấp không hề giữ tư lợi đem công pháp của mình công chúng giao ra cho mọi người, để cho những người khác tham khảo.

Cái này giống như thiên hạ đại đồng, ngay cả Vương Lục thống trị Cửu Châu đại lục mười lăm năm cũng chưa từng thực hiện qua, nhưng trong mười ngày qua, lại thực sự phát sinh. Làm cho mọi người không khỏi cảm khái, tựa hồ chỉ có thời điểm tận thế buông xuống, mới có thể nhìn thấy Đại Thăng Hoa đạo đức.

Mà lâm trận mài thương tựa hồ đã trễ, thời gian mười ngày, đối với Tinh Thần Kiếm Điện truyền thừa công pháp cấp Tiên

bực này mà nói, ngay cả đọc một lần cũng không đủ, càng không nói đến việc tham ngộ tham khảo —— tiên tuyền tình hình chiến đấu khải trương, khiến cho tu sĩ bị thương thường không cách nào thoát ly chiến trường. Càng không có thời gian để bọn họ minh tư lĩnh hội.

Nhưng vào lúc này, một đạo cơ duyên khắc ấn sâu nhất trong đại trận Cửu Châu bị trùng hợp kích hoạt, vì vậy mảnh đại lục này bỗng nhiên như thức tỉnh ý thức tự chủ, bắt đầu tự cứu lấy mình bất chấp tất cả.

Một mặt, đại lục Cửu Châu cắt đứt liên hệ với các tiên nhân, khiến tiên nhân không thể tùy tiện chia cắt khí vận ở Cửu Châu. Mặt khác, đại lục Cửu Châu hoàn toàn vứt bỏ nguyên tắc trao đổi đồng giá nhất., Bắt đầu bất kể đại giới chúc phúc các tu sĩ nhà mình. Mấy trăm ngàn năm trước Thiên Mệnh chi tử mới gặp được lại như nấm mọc sau mưa. Các tu sĩ Cửu Châu phát hiện mình ở thời khắc sinh tử tồn vong, nhiều lần có thể đột phá, đừng nói những Kim Đan kẹt tại cảnh giới đỉnh cao, thậm chí không ít Kim Đan Trung phẩm đã nhảy lên trở thành tu sĩ Nguyên Anh. Thậm chí có thể nói là tu sĩ Nguyên Anh kỳ., Trong vòng ba ngày, từ cảnh giới Kim Đan một đường đột phá đến Hóa Thần đỉnh phong, mặc dù cảnh giới này hư phù, tai họa ngầm rất lớn, nhưng tiến độ nhanh chóng của nó ngay cả Thái Tổ đức thắng và Tiên Thủy Hoàng ngày xưa cũng không thể so sánh...

Đủ loại nhân tố kết hợp, rốt cuộc Linh Kiếm sơn cũng dưới sự oanh tạc điên cuồng điên cuồng của các tiên nhân chống đỡ đến ngày thứ mười.

Sau đó, tình cảnh chiến cuộc cuối cùng cũng đến mức không thể vãn hồi. Mười hai ngọn núi trên Linh Kiếm sơn đã rơi vào tay giặc, Tiêu Dao phong, Tinh Thần phong, Kiếm Trung... Tất cả đều tạo thành phòng tuyến cuối cùng, nhưng dấu sao cũng chỉ là giấy dựa, nỗ lực hết đà.

Lực lượng tinh nhuệ của Vạn Tiên minh ở trong núi thương vong vô cùng nghiêm trọng, tân quân của Xích Vệ gần như toàn quân bị diệt, chỉ còn vài người còn sót lại ở Địa Tiên là chết hết, viện quân đến từ Tây Di bị vây chết trong hải cốt Thanh Vân phong., Bản thân Hoàng Kim Vương trọng thương bất tỉnh, A Loan chống lại nơi hiểm yếu, cũng mất đi khả năng

đột phá. Tru Tiên Kiếm Trận bị Tiêu Dao Tiên Tôn tự tay đánh tan hai lần, Tứ Tiên Kiếm phá nát hai bên, Hà Đồ Chân Quân chủ trì đại trận lại bị đánh rớt từ cảnh giới Đại Thừa xuống Nguyên Anh kỳ... Suýt nữa ngay cả Cửu Châu Đồ cũng bị đoạt mất.

Tình hình của Trát Cổ quân đoàn ở Hồng Hải Công Phường vẫn ổn, sau khi Hoàng Kim Vương trọng thương, Cửu Vĩ Thiên Hồ tiếp nhận chỉ huy bỗng, hồ ly giáo hoạt nhay bén, lại từng là phó binh Tiên giới, biết người biết ta, du kích chiến đấu đánh đến mức phong sinh thủy khởi, thành công đánh chết ba, bốn gã tiên nhân., Càng đả thương Liệt Phong Tiên Tôn, lấy được một trong những chiến quả lớn nhất trong cuộc chiến. Nhưng dưới sự chênh lệch thực lực cực lớn, đám Trát Cổ cũng vô lực hồi phục, hơn phân nửa đã bị phá hủy, dưới tình huống chủ lực Hạng Lương, Quỳnh Hoa trọng thương, Cửu Vĩ Thiên Hồ không thể không từ bỏ chủ động xuất kích, co đầu rút cổ về phía sau phòng tuyến cuối cùng.

Đến lúc này, Linh Kiếm Sơn không còn sức đánh một trận nữa, chỉ có một đám người khoanh tay chờ chết, trốn ở phía sau phòng tuyến lung lay sắp đổ, gửi gắm hy vọng cuối cùng vào tòa tháp cao kia.

“Vương Lục... Rốt cuộc gã có thể quay lại hay không?”

Năm ngày trước, trong lúc tình hình chiến đấu đang cấp tốc xoay chuyển, Tinh Thần Phong đã mất đi liên hệ với Vương Lục, bất luận triệu hồi thể nào cũng không có phản ứng. Thông đạo của Thông Thiên Tháp vẫn còn, thông đạo hai giới cũng chưa biến mất, nhưng lại không thể truyền đến bất kỳ âm thanh nào.

Đây quả thực là tin dữ đầy sương trắng, cho nên ngoại trừ rải rác vài người, tin tức đúng? Tất cả mọi người đều giữ bí mật nghiêm ngặt. Chẳng qua, tại thời điểm tất cả mọi người tập trung trên đỉnh Tinh Thần, cái gọi là giữ bí mật cũng chỉ là lừa mình dối người mà thôi.

Một bên khác, cảm xúc của các tiên nhân cũng không được tốt cho lắm.

Vốn tưởng rằng chỉ là đồ sát một mặt, kết quả lại bị đám tiên chủng hạ giới kiên trì được mười ngày, hơn nữa còn mấy lần phát động phản kích, tạo thành thương vong tương đối lớn — trước sau có hơn mười tên tiên nhân tử trận., Những người còn lại đều bị thương. Trong đám Tiên Tôn, Liệt Phong bị thương nặng nhất, có thể nói đã bị đánh rớt tu vi năm trăm năm. Phong Vân Tiên Tôn xông tới quá mạnh, tuy không bị tổn thương thực chất nhưng lại bị người ta thăm dò được pháp tắc Tiên Đạo của hắn, cũng coi như chịu thiệt nhiều.

Kết quả như vậy, đối với nhân đình tàn lụi Tiên giới mà nói quả thực là tổn thương gân cốt. Hôm nay Tiên nhân còn sống vốn đã không nhiều, thực sự không thể chịu nổi hao tổn như vậy. Quy kết xuống, tự nhiên không ai nguyện ý thừa nhận là người Cửu Châu thực lực quá mạnh, đã cùng Tiên Nhân hò hét, vậy cũng chỉ có thể quy kết do cuộc chiến này chỉ huy bất lực.

Kẻ gây khó dễ đầu tiên là Phong Vân Tiên Tôn, vị đệ nhất nhân kiệt ngạo bất tuân trong vị tiên tôn này, cuối cùng có thể không hề cố kỵ nổi bật nói với Tiêu Dao: “Ta đã nói rồi, đối phó với đám rác rưởi này rồi., Nên dùng lực lôi đình quét ngang qua. Bọn họ tựa như một đồng thân thể, dây dưa càng lâu càng bản tay của mình... Nhưng ngươi lại cố tình bày ra cái gì khủng hoảng tuyệt vọng, để cho người ta bó tay bó chân sao?, Kết quả thương tổn tất cả đều là người mình! Thật sự là có ý tứ, chúng ta lại không cần bọn họ làm tù binh, một đám người chết chắc tuyệt vọng thì có tác dụng gì chứ? Có thể khiến chúng ta vui vẻ sao? Lúc chúng ta chinh chiến Vạn Giới, chưa từng thấy qua chiêu trò gì? Còn cần loại rau xanh cỏ con này để điều hòa sao? Tiên Vương bệ hạ đã từng nói muốn đánh như vậy sao? Tiêu Dao, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

Phong Vân Tiên Tôn nói vậy khiến rất nhiều người đồng cảm. Những người khác không quan tâm tới chuyện đó, nhưng cũng rất mong chờ Tiêu Dao trả lời.

“Ta muốn làm gì, không liên quan gì tới ngươi.” Tiêu Dao Tiên Tôn vẫn trầm ổn bình tĩnh, gương mặt tuấn mỹ không chút dao động: “Chuyện ta làm không có nghĩa vụ giải thích cho các ngươi.”

“Ngươi!”

Phong vân nổi giận nhưng không thể phản bác. Tiêu Dao Tiên Tôn là người đứng đầu trong số các tiên tôn, là nhân vật tôn sùng dưới một người trong tiên giới. Được tiên vương tin cậy, chỉ một mình tiên vương gánh trách nhiệm. Cho dù hẳn làm chuyện hoang đường cỡ nào, cũng không cần phải giải thích cho những người khác.

“Như vậy, ngươi có nghĩa vụ giải thích cho ta một chút không? Tiêu Dao.”

Thời khắc này, tất cả mọi người ở đây thoáng biến sắc, ngay cả Tiêu Dao cũng không kìm nén được, đứng bật dậy.

“Tiên vương... Bệ hạ.”

Lúc này, thứ xuất hiện cũng không phải là bản thể của Tiên vương mà chỉ có âm thanh của hắn. Nhưng dù chí tôn Tiên vương có âm thanh tới đây thì cũng không thể lơ là chút nào.

“Tiêu Dao, tới Tam Thanh cung gặp ta.”

Tiêu Dao Tiên Tôn chân chờ trong chốc lát rồi nói: “Bệ hạ, tình thế nơi này còn chưa rõ ràng, chỉ sợ thuộc hạ không nên đi xa...”

“Vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ? Đám tiện chủng kia chỉ còn lại một hơi cuối cùng, tình thế có gì không minh bạch?”

“Bệ hạ...”

“Hừ, ta thấy là ngươi mong ước tình thế càng thêm khó bề phân biệt chứ. Nếu không phải ngươi tùy ý làm bậy, thì chỉ bằng bọn tiện chủng này, cần gì dùng nhiều thời gian như vậy mà không thể giải quyết?”

Lời này của Tiên vương khiến hai mắt Phong Vân Tiên Tôn sáng rực lên. Có điều, mặc cho hắn kêu căng khó thuần cỡ nào, lúc này Tiên vương đang nói chuyện với Tiêu Dao, hẳn tuyệt đối không dám nửa đường chen miệng vào.

Tiêu Dao Tiên Tôn im lặng một lát rồi nói: “Bệ hạ, ta có thể tuyệt đối không làm bất cứ chuyện gì tổn hại lợi ích của Tiên giới. Bố cục của ta ở Linh Kiếm sơn tuyệt đối không phải vì lợi ích riêng của bản thân.”

“Ta đương nhiên biết ngươi cũng không phải vì tư lợi bản thân. Mà hành động của ngươi, mặc dù có rất nhiều điểm đáng

ngờ, nhưng cũng là vì đại kế của Tiên giới mà cân nhắc... Nếu không như thế, ta há có thể cho ngươi sống đến bây giờ?”

Tiêu Dao Tiên Tôn nói: “Bệ hạ minh giám.”

“Vì vậy, ta cho ngươi một cơ hội, đến Tam Thanh cung, giải thích rõ ràng hết thảy cho ta.”

Tiêu Dao Tiên Tôn trầm ngâm trong chốc lát, trong lòng chần chừ không thôi.

Đương nhiên hắn không muốn đến Tam Thanh cung gì đó chứ mệnh lệnh của Tiên vương thì sao có thể vi phạm? Trên thực tế với tính cách của Hạ Vũ, cho dù ngươi có giải thích hợp tình hợp lý, một khi vi phạm mệnh lệnh của hắn cũng chỉ có con đường chết, cho nên...

Ngay lúc Tiêu Dao chuẩn bị mở miệng đáp ứng chuyện này, đột nhiên một cơ quan nào đó cắm vào một nơi xa xôi bị phát động.

Tiêu Dao Tiên Tôn mỉm cười quỷ dị.

“Bệ hạ, việc này... Thứ cho ta khó có thể tuân mệnh.”

“Rất tốt, vậy để ta tới tìm ngươi.”

Sau một khắc, bầu trời của đại lục Cửu Châu bị xé nát.

Một bóng dáng khôi ngô, trong sự vụn vẹo của ánh sáng và bóng người, chậm rãi hạ xuống Cửu Châu.

Bản thể Hạ Vũ của Tiên vương cuối cùng cũng giáng lâm!!

...

Thuần văn tự tại nghiên cứu điện thoại địa danh của bản trạm gác để đọc sách đồng thời các di động xin thăm vấn.

Cửu Châu đại lục từ cổ đại tương truyền: Tiên Nhân hạ giới, tất có dị tượng.

Thời đại Hồng Hoang, hạ giới tiên nhân thường cộng hưởng mây tía vạn dặm, vạn trượng kim quang. Nơi bao phủ tràn ngập mê hương say lòng người, trong thiên địa có kèn tiêu vô hình, tấu tấu thiên âm âm thiên nhiên mỹ lệ. Khí thế đường hoàng mỹ lệ, giống như du tử ở Cửu Châu đại lục lấy lễ tiết long trọng nhất hoan nghênh về quê.

So với tiên giới cao cao tại thượng, đại lục Cửu Châu chỉ là một khởi điểm, các tu sĩ ở đây tu hành theo lý lẽ thiên địa, một khi có thành tựu sẽ phá thiên phi thăng, tiến vào một thế giới hoàn toàn mới. Từ văn minh đại lục Cửu Châu cho đến nay, vô số tu sĩ tu hành có thành tựu bao năm qua không ít, nhưng ngoại trừ trở về lại thì không có mấy. Cửu Châu đại lục đối với các tiên nhân quần áo gấm hoàn hương lấy lễ đối đãi, chính là hợp tình hợp lý.

Nhưng sự thật chứng minh, chuyện xưa chưa chắc đã là sự thật. Từ khi Phong Nguyệt tiên sinh hạ giới đến nay, số lượng tiên nhân giáng lâm Cửu Châu đã hơn trăm, nhưng trong thiên địa nào có dị tượng gì đáng nói? Trên thực tế, Cửu Châu đại lục làm sao có thể có sắc mặt tốt với đám tiên nhân phá diệt Cửu Châu này? Từ xưa tương truyền cái gọi là dị tượng, hơn phân nửa là tiên nhân hư vinh dùng tiên pháp tự động tự đàn.

Cho đến lúc này.

Chỉ tôn Tiên giới, xé rách không gian chi bích, bầu trời từ Thương Khê châu chậm rãi hàng lâm. Giờ khắc này, chỉ thấy tầng mây đen kịt cuộn cuộn đột nhiên ngưng kết, hồ quang điện lượn lờ trong mây cũng không còn nhảy lên nữa, ngay cả Cửu Thiên Cương Phong cũng ngừng gào thét, trở nên vô thanh vô tức.

Không gian tại đọng lại, tựa như thời gian không tiếp tục lưu động.

Tiên vương giáng lâm, không có khí tràng Tiên gia hoa lệ mà đường hoàng, chỉ có một cỗ áp lực nặng trĩu rơi vào trong lòng mọi người. Đây là dị tượng Cửu Châu đại lục vạn năm khó gặp, mảnh đại lục này đích xác không có lễ nghi chào đón, lại thể hiện ra rõ ràng sự sợ hãi của bản thân.

Đại lục Cửu Châu, bởi vì Tiên Vương giáng lâm mà sợ hãi.

Cùng lúc đó, các tiên nhân vây quanh bên ngoài Tinh Thần Phong rồi rít dừng lại hành động, nhìn không chớp mắt đáng người Tiên Vương hạ giới, sau đó, từ Tiêu Dao, Liệt Phong, Thanh Phong, Phong Vân... Chư vị tiên tôn và các tiên nhân lần lượt cúi người xuống, hướng về Tiên Vương tỏ vẻ thần phục, thậm chí hoàn toàn quên mất mình đang đứng ở chiến trường, trước người cách đó không xa có rất nhiều cừu địch sinh tử.

Nhưng tu sĩ Vạn Tiên minh thì không rảnh phản kích, vì thân thể bọn họ nặng nề hơn bất cứ thời điểm nào trước đây, pháp lực trong Ngọc phủ ngưng kết lại, đừng nói phản kích, ngay cả việc duy trì công pháp bản thân cũng rất gian nan.

Mà hết thầy, chỉ là bởi vì có vị khách không mời mà đến thăm Cửu Châu. Uy thế của Tiên vương Hạ Vũ vốn cường đại như thế.

Ngay cả tu sĩ có ý chí chiến đấu nhất, lúc này trong lòng cũng sinh ra tuyệt vọng. Lực lượng Chí Tôn Tiên giới cường đại như thế, chỉ bằng vào cảm giác tồn tại của bản thân liền có thể khuất phục chúng sinh, đại lục Cửu Châu dựa vào cái gì chống lại tồn tại như vậy? Cho dù lúc này tứ cực của đại lục Cửu Châu câu đủ, thì có thể chống đỡ được Tiên Vương tiện tay vung lên sao?

Nhưng mà, sau khi Tiên vương Hạ Vũ giáng lâm, cũng không tiện tay diệt trừ Linh Kiếm sơn, sự chú ý của hắn chỉ đặt trên một người.

“Tiêu Dao, chẳng lẽ còn muốn ta tới gặp ngươi?”

Tiêu Dao Tiên Tôn cười khò một tiếng, gật đầu, thân hình hóa thành một luồng cầu vồng, lóc lên tới chín tầng trời xa xôi,

trước mặt Hạ Vũ.

Đến lúc này, hai vị tiên nhân đối mặt với nhau, khoảng cách giữa hai bên còn chưa tới ba thước... Ngoại trừ tiêu dao ra, còn chưa từng có một vị tiên nhân nào tiếp cận Tiên vương như vậy.

“Tiêu Dao, vì sao phải phản bội?”

Tiêu Dao Tiên Tôn là dưới một người ở Tiên giới, cách Tiên vương gần nhất, nhưng đồng thời hưởng thụ sự tôn sùng cũng bị hạn chế cực kỳ nghiêm khắc. Xưa nay Hạ Vũ không bao giờ tín nhiệm thủ hạ vô điều kiện, khi hấn ban cho quyền hành Tiêu Dao, cũng đồng thời lưu lại ấn ký trên người hấn... Một khi trong lòng Tiêu Dao Tiên Tôn có chút ngỗ nghịch phản bội, Tiên vương sẽ biết.

Sau khi Tiêu Dao Tiên Tôn hạ giới, mọi cử động đương nhiên đều nằm trong tầm mắt của Hạ Vũ, sau đó Tiên vương lại phát hiện hành vi tiêu dao hoàn toàn không hợp lý, hấn cứ như cố ý thả người của Cửu Châu đại lục kéo dài hơi tàn, tôn chỉ của kế hoạch thanh tẩy hoàn toàn đi ngược.

Thời gian ở Tiên giới đã không còn nhiều, nếu không thể mau chóng dọn sạch Cửu Châu, luyện hóa hấn hiến tế, vậy mọi chuyện coi như xong. Trong thời điểm này Tiêu Dao Tiên Tôn kéo dài thời gian đã là hành vi phản đồ không hơn không kém.

Nhưng cùng lúc đó, Hạ Vũ hoàn toàn không cảm nhận được chút ý phản bội nào của Tiêu Dao, hấn vẫn trung thành và tận tâm với Tiên giới, cũng chưa từng ngỗ ngược mệnh lệnh của mình... Một khi đã như vậy, mọi chuyện phải giải thích như thế nào đây? Vì vậy hấn gọi Tiêu Dao, để hấn trở lại Tam Thanh cung nói rõ tất cả.

Không ngờ Tiêu Dao lại từ chối hấn, kháng lệnh mà không đứng đầu, điều này, rõ ràng là phản loạn.

Tiêu Dao lại phản bội hấn? Trong lòng Hạ Vũ kinh ngạc khó nói nên lời, vì thế hấn không tiếc kéo lấy tiên khu chưa lành mạnh mẽ giáng lâm Cửu Châu, cũng muốn hỏi rõ ngọn ngành.

“Tiên Vương bệ hạ, ta... Chưa từng phản bội bất cứ ai.” Tiêu Dao Tiên Tôn hít một hơi, thản nhiên nói: “Khi đó ta tuyên thệ thần phục Tiên giới, không phải bất cứ ai trong Tiên giới.”

“Nực cười, ngươi muốn nói tồn tại của ta ảnh hưởng tới lợi ích của Tiên giới?”

“Bệ hạ, thứ cho ta cả gan hỏi ngài một vấn đề, ngài đã sống... Đã bao lâu rồi?”

Trong lòng Tiên vương Hạ Vũ rùng mình một cái: “Ngươi biết chuyện gì?”

Tiên vương và Tiêu Dao Tiên Tôn đứng đối diện nhau trên chín tầng trời. Mà trong lúc hai bên bọn họ nói chuyện, đám tàn binh trong Linh Kiếm sơn cũng nhận được chút hơi thở.

Khi Tiên vương dồn hết lực chú ý lên người Tiêu Dao, luồng áp lực uy hiếp tới toàn cảnh cũng biến mất theo, cuối cùng mọi người cũng có thể thở dốc hành động tự do, nhưng trong tuyệt vọng, không ai nhắc nổi chiến ý gì.

Chỉ có rất ít người mới có thể duy trì tiên tâm không thay đổi trong tuyệt cảnh.

Trên đỉnh núi Tinh Thần, Lưu Ly Tiên chớp mắt, hiếu kỳ hỏi: “Bọn họ đang làm gì vậy?”

Bên cạnh Lưu Ly không xa, Thiên Hồ buồn chán lắc lắc chín cái đuôi bị đốt cháy: “Hai người kia sao? Đương nhiên là nói chuyện chứ, còn có thể là nhìn nhau à? Ài, tiên vương bệ hạ lại tự mình ra mặt, lần này chúng ta thật sự không hát đây.”

“Tiên vương, rất lợi hại sao?” Ánh mắt Chu Thi Dao lóe sáng, có chút nóng lòng muốn thử.

Hồ nữ quả thực muốn điên: “Ta nói ngươi đủ rồi! Vừa rồi mới bị người ta đánh gãy hai tay, thật vất vả mới được quý đen kia cứu về, ngươi còn muốn chiến? Hơn nữa ngươi mù mắt không nhìn ra chênh lệch giữa ngươi và Tiên Vương lớn đến mức nào! Đừng nói ngươi là kẻ có cơ thể hóa hình, cho dù bản thân Vương Lục trở về cũng không phải là đối thủ của Tiên Vương. Cự thân binh đỉnh thiên chỉ là tiêu dao Tiên Tôn, căn bản không đánh nổi!”

“Nếu như, Tiên vương... mạnh như vậy, nếu như không thể đánh một trận nghiệm chứng kiếm kỹ của bản thân thì sẽ là tiếc nuối cỡ nào.”

“Ai u, thật khó để ngươi có thể nói ra một câu hoàn chỉnh, xem ra bản thể đột phá đến Hóa Thần đối với chỉ số thông minh của ngươi vẫn là có ích a, nhưng so với ta sớm tỉnh lại đi. Muốn chết cũng không phải làm phép như vậy.”

Hồ nữ nói xong, liền lấy thái độ cứng rắn trấn áp thỉnh cầu của Chu Thi Dao.

“Thành thật ở lại nơi này cho ta, cho dù chúng ta đã chết chắc rồi thì cũng phải cố gắng tranh thủ thời gian sống sót, dù cho thêm một hơi thở nữa cũng được... sinh mệnh là rất quý giá.”

Sau đó, hồ nữ ngẩng đầu, nhìn về phía chỗ cao nhất của ngọn núi Tinh Thần, tòa tháp cao đã đã thông vách tường không gian kia.

“Vương Lục, rốt cuộc ngươi còn có thể trở về không? Tiểu Linh Nhi... thật sự rất muốn gặp ngươi đấy.”

Trên đỉnh Tinh Thần, trong một tòa dược phòng đơn sơ, Quan Hải trưởng lão thật cẩn thận từng li từng tí một, thuốc mỡ bao phủ chỗ cụt tay của người bị thương trước mặt, chỉ thấy chỗ bị cắt vốn có vô số hắc khí dữ tợn, nhưng bị thuốc mỡ đung vào, liền giống như tuyết đọng tan rã, hóa thành vô ảnh vô tung.

“Trương Thăng sư đệ, cảm thấy tốt hơn không?”

“Ừm, đã không có vấn đề, sư huynh quả nhiên dùng thuốc như thần.”

Người bị thương nhún vai, trên mặt lộ ra nụ cười xán lạn.

“Xem ra ta có thể tái chiến mấy trận nữa, để lộ áo giáp cho ta.” Trương Thăng vừa nói, vừa dùng cánh tay còn lại phủ thêm một tầng tiên giáp cho chính mình.

Quan Hải trưởng lão kinh ngạc nói: “Ngươi còn muốn đánh nữa sao?”

“Chỉ cần còn sống, đương nhiên phải đánh tiếp. Sư huynh không cần lo lắng cho ta, cái mạng này của ta đã sớm định trước đời bàn giao trên chiến trường, lúc này đúng là có chết. Hơn nữa, có lộ giúp ta, sao cũng không tịch mịch, à không, phải nói lần này, tất cả mọi người đều sẽ tới theo ta.”

“... Lời này của ngươi cũng đừng để cho Tam sư huynh nghe được.”

“Ha ha, cái tên cổ hủ như lão tam kia, trước kia rõ ràng không phải như thế.”

Ở một góc vắng vẻ, Chu Mộc Mộc giật mình nghiêng người dựa vào một cây đại thụ che trời.

“Sư phụ... Đồ nhi không ra gì, rất nhanh sẽ đi gặp người thôi. A, thật đáng tiếc, rốt cuộc trận chiến này vẫn thua, đại lục Cửu Châu cũng không giữ được... Nhưng, tư thế dũng mãnh tác chiến của sư phụ thật sự là khắc sâu trong đầu mọi người nha, sẽ không có người cười nhạo Côn Luân tiên sơn chúng ta có lịch sử, lại không chịu trách nhiệm nữa rồi.”

“Đang làm gì vậy?”

Chu Mộc Mộc nghe được âm thanh này, có chút kinh hoảng đứng lên: “Trảm Tử Dạ? Ngươi tới làm gì? Hơn nữa, ngươi phụ trách quản lý ngôn hành cử chỉ của người đâu?”

“... Hiện tại đã là lúc này rồi, quản lý phải làm gì? Ta còn cần phải quan tâm tình thương lượng của mình không cao, có thể kết giao bằng hữu được hay không? Hơn nữa... nàng đã sớm chết rồi.”

Chu Mộc Mộc khẽ cúi đầu: “Ồ... thật đáng tiếc.”

“Dù sao mọi người cũng phải chết.” Trảm Tử Dạ lắc đầu một cái, miệng vết thương lại bắt đầu chảy máu. “Cho nên, ta tìm ngươi có vài lời muốn nói.”

“Tìm ta? Có chuyện gì?”

Trảm Tử Dạ hít một hơi thật sâu, làm ra quyết định lớn mật nhất trong cuộc đời hắn.

“Sư huynh, phòng tuyến đã xây dựng lại rồi.”

Lục Ly hướng về phía lão giả bên trong trúc thất chấp tay.

Ở giữa, lão giả mặt mày tang thương chậm rãi gật đầu. So với trước đây không lâu, phong ngâm lộ ra càng già nua hơn...

Lấy hấn lúc này là Hóa Thần đỉnh phong, thực lực thực tế vượt qua Địa Tiên, thọ nguyên vốn cực kỳ dài, nhưng lúc này hiển lộ hết vẻ già nua.

“Sur huynh, Vương Lục hấn...”

Phong Ngâm nói: “Vương Lục đã làm tất cả chuyện có thể, là chúng ta quá ỷ lại vào hấn.”

“...Ta hiểu rồi, như vậy Thông Thiên Tháp có cần đóng cửa không?”

“Không cần, cứ mở ra như vậy đi.” Phong Tuyên nói, “Tuy biết rõ tất cả những chuyện này chỉ là hy vọng xa vời, nhưng ta luôn cảm thấy, đại sư huynh tuyệt đối sẽ không bỏ rơi chúng ta, vào thời điểm nguy cấp nhất, huynh ấy nhất định sẽ đứng ra đứng dậy.”

Lục Ly nói: “Sur huynh, xin người đừng nên coi thường, ở đại sư huynh... Âu Dương Thương đã chết, là người dẫn dắt linh kiếm phái đi ra khỏi vũng bùn.”

“Mà mỗi khi ta gặp phải khốn cảnh, đều sẽ nhớ tới đại sư huynh, sau đó được khích lệ tiếp tục kiên trì.” Phong Ngâm thở dài nói: “Mà bây giờ, ta lại không tìm lòng được bắt đầu hoài niệm hấn, ta nghĩ, hấn hấn sẽ trở về.”

“... Ừm, có lẽ vậy.” Lục Ly có chút không để ý lắc đầu, liền chuẩn bị cáo từ rời đi.

Nhưng ngay khi hấn xoay người, bỗng nhiên thấy bên ngoài phòng trúc, nhiều thêm một thân ảnh quen thuộc.

Sau một khắc, Lục Ly trừng to mắt, há hốc mồm, trong lòng có một cảm giác mênh mông không thể nói bằng lời nhét đầy trái tim.

cập nhật nhanh nhất, không có đạ đạ sử dụng.

...

“Tiêu Dao, đây chính là lý do ngươi phản bội ta?”

“Nếu bệ hạ nhất định phải cho rằng đây là phản bội, ta cũng không thể nói gì hơn.... loại hoa bất quá, khiến cho Tiên giới từ ngày xưa đứng đầu vạn giới rơi xuống cục diện hôm nay, rốt cuộc là ai phản bội trước, người không thể không hiểu.”

“Hiện tại Tiên giới vẫn là vạn giới đứng đầu.”

“Đúng vậy, Tiên giới chinh chiến mấy năm liên miên, phá diệt vạn giới, xưng vương xưng bá trên một mảnh phế tích. Bệ hạ, lúc trước người leo lên vương vị cũng không hứa hẹn với chúng ta như vậy.”

Trên chín tầng trời, cuộc đối thoại giữa Tiên vương Hạ Vũ và Tiêu Dao vẫn đang tiếp tục.

Mấy ngàn năm qua, Hạ Vũ ở trong Tam Thanh cung thâm cư nông ra, ngoài Tiêu Dao Tiên Tôn ra, chưa từng có ai nói chuyện dài dòng với hắn như vậy. Hạ Vũ luôn có kiên nhẫn và bao dung khác thường về Tiêu Dao, mà cho tới nay Tiêu Dao Tiên Tôn đã thừa nhận chuyện mình phản bội Tiên vương không chút che giấu, phần kiên nhẫn này vẫn không hề bị làm mòn.

Hạ Vũ dùng ánh mắt phức tạp nhìn Tiêu Dao: “Tiêu Dao, ngươi sống bao lâu rồi?”

Tiêu Dao Tiên Tôn nói: “Một vạn ba ngàn năm trăm năm, trong tiên giới, ta khá trẻ tuổi, nhờ bệ hạ thưởng thức mới có thành tựu ngày hôm nay, thế nhưng...”

Còn chưa dứt lời đã bị Hạ Vũ cắt ngang.

“Ngươi biết ta sống bao lâu?”

Tiêu Dao Tiên Tôn trầm ngâm một hồi, đã sớm nghi ngờ vấn đề này, đồng thời cũng có suy đoán của riêng mình.

“Vị trí bệ hạ lên Tiên vương là ba vạn năm trước, nếu tính theo cách này...”

“Ta đã sống mười vạn năm rồi.”

“Cái gì!?”

Mặc dù Tiêu Dao Tiên Tôn đã sớm hoài nghi vấn đề thọ nguyên của Tiên vương Hạ Vũ, thế nhưng được chính miệng Tiên vương thừa nhận đáp án này, hẳn thật sự kinh ngạc vạn phần.

Cái này so với hẳn dự tính còn muốn lớn lên nhiều, đã phóng khoáng vượt qua lẽ thường... Tiên nhân cũng không phải chân chính Bất Lão Bất Tử, bình thường mà nói, Tiên Nhân bình thường, cũng chỉ là tăng thứ Chân Tiên, có thể sống vạn năm., Đặt ở đại lục Cửu Châu chính là vạn cổ cự đầu. Mà từ cấp Tiên Tôn đến cấp này, có thể kéo dài tuổi thọ tới hai vạn năm. Còn về Tiên vương, ngoại trừ Hạ Vũ, từ trước tới nay ở Tiên giới cũng chỉ có lác đác vài người đạt tới cảnh giới này. Căn cứ theo những ghi chép của người đi trước, thọ nguyên Tiên vương là năm vạn năm, dùng thủ đoạn đặc thù kéo dài tuổi thọ tới sáu vạn đến bảy vạn năm, lâu thêm nữa là không còn khả năng.

Người sẽ phải chết, đây là pháp tắc chí cao bao dung vạn giới, không có bất cứ sinh mệnh nào có thể siêu thoát ra bên ngoài. Càng đi ngược ý trời, ước định nhận được pháp tắc càng nặng nề., Muốn kéo dài thêm một giọt nữa cũng phải hao tâm tổn trí. Trước Hạ Vũ, từng có một vị Tiên Vương không tiếc mọi giá theo đuổi trường sinh, nhưng hẳn cuối cùng ngã xuống dưới đất bảy vạn năm ngàn ngày, vận dụng tài nguyên toàn bộ Tiên giới, kết quả độc hết toàn lực cũng chỉ là kéo dài thêm năm ngàn năm.

Hạ Vũ lại nói mình đã sống rông rãi mười vạn năm... Rốt cuộc cái giá phải trả bao nhiêu mới thực hiện được, quả thực khiến người ta khó mà tưởng tượng nổi.

Không, kỳ thực cũng chẳng có gì khó có thể tưởng tượng, Tiên giới từ Vạn Giới Chí Tôn biến thành hoang đảo trên phế tích, ngàn vạn tiên nhân hoặc là chết trong chiến hỏa., Hoặc là pháp tắc dị biến khi Tiên giới suy kiệt, thậm chí ngay cả Tiên giới rộng lớn vô biên cũng đã phân liệt thành vô số mảnh vỡ... Đầu tiên, mọi người cho rằng đây là thiên địa pháp tắc tự nhiên biến hóa. Giống như thời đại pháp tắc của mọi người ở Cửu Châu đại lục đôi đũa như vậy. Nhưng bây giờ xem ra, giống như Tiên châu thời đại mạt pháp chính là bắt nguồn từ tranh

đoạt Tiên châu, cướp đoạt Cửu Châu. Mà phá diệt Tiên giới, hiển nhiên chính là vì cái giá của mười vạn năm thọ mệnh này.

“Bệ hạ, vì lợi ích riêng của mình, người chẳng lẽ ngay cả Tiên giới cũng không để ý sao...”

“Tu hành tiên đạo vốn là vì lợi ích riêng của bản thân.” Hạ Vũ không chút khách khí nói: “Nếu không tu tiên là vì cái gì? Rượu sắc tài khí? Quyền khuynh thiên hạ? Như vậy người cần gì phi thăng tiên giới, tại Cửu Châu đại lục có thể như cá gặp nước. Tu tiên căn bản là cầu trường sinh. Giữa sinh tử có khùng bố, chính là phần sai lầm này do đại thế hệ tu sĩ thăm dò tiên đạo, người không thể không hiểu đạo lý này.”

“Nhưng loại hoạt pháp kéo dài hơi tàn này có ý nghĩa gì?”

Hạ Vũ nói: “Người chỉ sống một vạn năm, tất nhiên không thể cảm nhận được tư vị tuyệt vời của trường sinh. Khi người sống mười vạn năm như ta, tất nhiên có thể hiểu được sự xuất hiện của trường sinh. Đúng vậy, đối với ta bây giờ, mỗi ngày sống sẽ phải trả một cái giá kinh người, nhưng đồng thời cũng nhận được sung sướng kinh người. A, trao đổi đồng giá, đây cũng là pháp tắc chí cao trong vạn giới.”

“... Ta hiểu rồi, có lẽ bệ hạ thật sự có lý do của mình. Nhưng xin thứ cho ta không cách nào đồng ý.” Tiêu Dao Tiên Tôn nghiêm túc nói: “Vấn đề nói đó, ta trung thành với tiên giới chứ không phải tiên vương bệ hạ. Bệ hạ vì một người mà tự ý khiến tiên giới tan vỡ...”

Hạ Vũ nói: “Như vậy, nếu ta nói ta chia sẻ Trường Sinh với người thì sao?”

Tiêu Dao kinh ngạc nói: “Giới thiệu với ta về trường sinh? Vì sao?”

Thân là Tiên Tôn dưới một người ở Tiên giới, Tiêu Dao hiểu rất rõ đối với Vương Giả mà nói, có rất nhiều thứ không thể chia sẻ. Hạ Vũ coi trọng trường sinh như thế, hận không thể đem toàn bộ tài nguyên trong vạn giới đều dùng để đổi lấy thọ mệnh kéo dài... Người như vậy, làm sao có thể chia sẻ trường sinh với người khác?

Trừ phi...

Sau một khắc, Hạ Vũ đã giải đáp đáp án, có thể nói, nhưng không ngoài dự đoán của mọi người.

“Bởi vì ngươi là con của ta.” Hạ Vũ nói: “Mẫu thân của ngươi là một tu sĩ rất giỏi, nhưng đáng tiếc ta không cho nàng một cái danh phận đường đường chính chính. Cho nên ta chưa từng nói với bất kỳ ai về thân phận của ngươi. Nhưng trong rất nhiều con nối dõi, ngươi mới thật sự kế thừa y bát của ta. Như Hạ Tiểu Hà chẳng qua chỉ là tên tuổi của nữ nhi Tiên vương mà thôi, chết không đáng tiếc.”

Nỗi lòng Tiêu Dao Tiên Tôn khó mà bình tĩnh, có ngàn vạn lời nhưng không biết nói từ đâu ra.

Con đường của hắn đi quá thuận lợi ở Tiên giới, hầu như Tiên Vương Hạ Vũ đối với hắn là trăm y trăm thuận theo trăm lần, rất nhiều người trêu tức nói hắn là con riêng của Tiên Vương, phạm vào tận cùng kiêng kỵ của hắn. Nhưng không ngờ được những lời trêu tức ngày xưa lại châm một câu!

Hắn ta thật sự là nhi tử của Tiên vương!

“Nhưng cho dù ta là con của ngươi, đối với ngươi mà nói, cũng chỉ là tể phẩm tương đối cao cấp một chút mà thôi... Vì trường sinh, ngay cả toàn bộ tiên giới ngươi cũng có thể mặc kệ, huống chi chỉ là một đứa con trai.”

“Không, ngươi sai rồi. Chỉ có ngươi, bất luận thế nào ta cũng sẽ không hy sinh. Bởi vì ngươi mới là mấu chốt của trường sinh ta.”

Tiêu Dao Tiên Tôn lại cả kinh: “Ngươi định mượn thi thể để hoàn hồn? Cứ như đang đối phó với đám Hạ Tiểu Hà, mượn thân thể của ta để kéo dài sự tồn tại của ngươi?”

“Không, sự tồn tại của ta không sai biệt lắm phải dừng ở đây.” Tiên vương Hạ Vũ không thiếu cô đơn mà cảm khái nói: “Mấy vạn năm trước đây, ta đã dùng hết thủ đoạn, thời hạn mười vạn năm đã là cực hạn của ta rồi. Cho dù lần này tẩy trừ hết đại lục Cửu Châu, cũng bất lực giúp ta tiếp tục kéo dài tuổi thọ.”

“Như vậy...”

“Ta làm tất cả những điều ta làm đều là vì ngươi. Sau khi ta chết, ngươi sẽ kế thừa tất cả của ta, trở thành ta hoàn toàn mới.

Người hẳn là nghe qua câu nói kia, là sinh mệnh của cha mẹ kéo dài.”

Tiêu Dao Tiên Tôn cười lạnh: “Ta lại không muốn kéo dài tính mạng như ngươi, ta chính là ta, tuyệt đối sẽ không trở thành bất cứ ai khác.”

Hạ Vũ không thiếu cô đơn nói: “Lời này của ngươi, bảy vạn năm trước ta đã từng nói.”

“ ... ”

“Bất luận ngươi có thừa nhận hay không, hiện tại ngươi gần như chính là phiên bản của ta lúc đầu. Tiêu Dao, từ khi ngươi tiến vào Tiên giới tới nay, mọi cử động đều nằm trong lòng bàn tay của ta, ngươi dựa vào cái gì mà cho rằng, ngươi thật sự có thể trở thành một thể độc lập?”

Tiêu Dao Tiên Tôn im lặng không nói gì, nghĩ tới những vị Tiên Vương trung niên chăm sóc hắn, trán đã lấm tấm mồ hôi.

“Cho nên, bao gồm cả phản nghịch của ngươi, thật ra cũng không ngoài dự liệu của ta, nếu đổi lại là ta năm xưa, chắc chắn ta cũng làm chuyện tương tự. Ngươi muốn kéo dài thời gian, để tên hạ giới tiện chủng kia trở về, nhưng ngươi thật sự cho rằng hắn có thể thay đổi được gì?”

“ ... ”

Tiêu Dao Tiên Tôn không lời nào để nói, đúng là hắn ôm lòng mong đợi cực cao đối với Vương Lục, nhưng nếu tất cả những chuyện này đều rơi vào tính toán của Tiên vương từ lâu, như vậy cái gọi là chờ mong của hắn đối với Vương Lục chỉ là nằm mơ nói mộng.

Trong lúc Tiêu Dao Tiên Tôn im lặng, Tiên Vương đột nhiên giơ tay, một gợn sóng vô hình khuếch tán về phương xa, vô thanh vô tức đánh vỡ liên hệ giữa thông đạo của Tinh Thần Phong và thông đạo hải cốt hai giới.

“Hiện tại, hắn không về được.”

Nhưng vào lúc này, một tiếng cười trêu tức xen vào.

“Thật đáng tiếc, nhị vị, ta đã trở về rồi.”

...

Nửa canh giờ trước, trên Cửu Châu đại lục, Tinh Thần Phong xuất hiện một thân ảnh đã lâu không thấy.

Lục Ly khó tin mà lau hai mắt, hồn nhiên không để ý tới một đôi linh mục của hắn đã sớm có thể so với tiên nhân, tuyệt sẽ không có huyền thị huyền thính gì.

Thật sự là người này xuất hiện quá khó tin, mà lại khiến cho người ta cảm xúc dâng trào. Linh Kiếm phái, Vạn Tiên minh thậm chí toàn bộ Cửu Châu đại lục, hy vọng hắn trở về đã quá lâu, thế cho nên tuyệt đại đa số người thậm chí đã sớm cảm thấy tuyệt vọng với sự trở về của hắn.

Giữa lúc tuyệt vọng, hy vọng im lặng rơi xuống.

Vương Lục thế mà thật sự trở về!?

Ngay lúc Lục Ly nhin không được muốn kinh hô lên, người trẻ tuổi ngoài phòng trúc quay đầu lại, dùng ngón trỏ che miệng lại, ý bảo không nên lên tiếng.

Sau đó, thanh âm quen thuộc vang lên trong đầu Lục Ly.

“Đừng để lộ ra ngoài.”

Lục Ly nhất thời ngạc nhiên: “Vì, vì sao?”

Phong ngâm thì đứng dậy, đè bả vai Lục Ly xuống: “Đại sư huynh... Không, nếu Vương Lục đã nói như vậy, nhất định có dụng ý của hắn. Người không muốn bị người ta phát hiện sao?”

Vương Lục gật đầu: “Vốn dĩ định quang minh chính đại xuất hiện một chút, nhưng tên kia đã tới.” Nói xong, hắn chỉ vào Hạ Vũ Tiên vương trên bầu trời sau lưng: “Vậy thì cần phải đổi cách nghĩ.”

Nguyên thần Phong ngâm truyền âm nói: “Sức mạnh của Tiên vương đúng là quá mạnh mẽ, chính diện chống lại thì hoàn toàn không có phần thắng, thế nhưng...”

Nhưng cho dù muốn kiếm tẩu thiên phong, song phương lấy thực lực chênh lệch lớn như thế, lại có thể chơi ra trò gì?

Đương nhiên Phong Ngân nhìn ra được lúc này Vương Lục đã xưa đâu bằng nay... Hắn không biết trong thông đạo hai giới lại có kỳ ngộ gì, thực lực có thể so với cường giả đứng đầu trong Tiêu Dao Tiên Tôn cũng không kém chút nào. Nhưng khoảng cách với lúc Hạ Vũ giơ tay nhắc chân là có thể ngưng kết được uy năng khung bố của thời không, vẫn còn quá xa xôi.

Cự Thần binh chung quy chỉ là một tác phẩm Địa Tiên, cho dù cùng thống nhất trăm phần trăm, cũng không cách nào đạt tới cảnh giới Tiên Vương. Nếu như Vương Lục có thể sớm trở về, phong kín thông đạo tiên giới cùng Cửu Châu, có lẽ cục diện còn có khả năng vẫn hồi, nhưng bây giờ...

“Ta cần các ngươi làm hai việc.” Vương Lục nói: “Thứ nhất là hết thảy vẫn như bình thường, đừng để bất luận kẻ nào nhìn ra ta đã trở về. Thứ hai, đưa Cửu Châu Đồ cho ta.”

“Bản đồ Cửu Châu đã bị tổn hại.”

“Đương nhiên là sẽ bị tổn hại, Thiên Nam châu bị trụ rồng của Nghịch giới phá hủy, đại lục Cửu Châu mất một, bản đồ Cửu Châu không phá mới là lạ. Nhưng đồ hình Cửu Châu tổn hại vẫn là Cửu Châu đồ, muốn không chế khu vực còn lại của Linh Kiếm Sơn trong một tác vương của Bát Châu, thì không thể không có đồ án Cửu Châu.”

Phong Ngân nhíu nhíu mày, hắn thật sự nghĩ mãi không rõ Vương Lục lúc này chấp nhất Cửu Châu Đồ bị tổn hại có ý nghĩa gì, nhưng hắn đã nói như vậy...

“Ta đi tìm Hà Đồ chính là được, nhưng trước đây Hà Đồ đã bị trọng thương, hiện tại dựa vào Cửu Châu Đồ mà kéo dài tính mạng, ta cũng không thể cam đoan...”

Wương Lục cười cười: “Vậy thì không được, kế tiếp ta nhất định phải lấy được Cửu Châu Đồ mới có thể... Đối với ta mà nói, Cửu Châu Đồ bây giờ trọng yếu hơn bản thân Hà Đồ nhiều lắm.”

Phong ngân không khỏi ngạc nhiên, ý tứ bên ngoài của lời nói của Vương Lục hiển nhiên là giết người đoạt bảo đều không tiếc, nhưng mà... Đó chính là Hà đồ đó nha, hắn chủ trì Tru Tiên Kiếm Trận, liên tục đại chiến lập công lao hãn mã. Hơn

nữa Vương Lục có thể từ thời kỳ quần tiên đại bị, từ thủ tịch đệ tử Linh Kiếm phái nhảy lên trở thành đệ nhất nhân Cửu Châu, trong đó có cả Hà Đồ đạo nhân thuận nước đẩy thuyền. Có thể nói tuy rằng Hà Đồ không phải người dẫn đường của Vương Lục, nhưng không thể nghi ngờ là có ơn tri ngộ!

Mà hiện tại Vương Lục lại hời hợt muốn cướp đi tính mạng của Hà Đồ?

Về lý tính, đây không phải là không thể chấp nhận được. Tính mạng của một mình Hà Đồ có thể đánh đồng với toàn bộ cửu châu như thế nào, nhưng mà...

Vương Lục cũng trầm mặt xuống: “Chường môn, ta biết ngươi luôn mềm lòng, nhưng đã tới lúc này rồi, lòng dạ đàn bà lại chỉ làm tiền nhân hy sinh không có giá trị. Vì tránh tai mắt người khác, ta hiện tại không thể rời khỏi tiểu viện trúc thất này của ngươi, bằng không ta đã sớm đích thân đi lấy... Đừng để cho ta gánh chịu loại mạo hiểm vô vị này!”

Bỗng nhiên Phong Ngâm thở dài một tiếng: “Ta biết rồi”

Mang theo bộ pháp hơi có chút nặng nề, phong ngâm rời khỏi trúc thất của mình, chỉ là lúc bước chân ra cửa, bỗng nhiên quay đầu lại hỏi: “Ngũ sư muội đâu?”

Vương Lục cười cười, nhưng không trả lời.

Sau thời gian ước chừng dùng hết một chén trà nhỏ, Phong Ngâm mang theo hơn phân nửa cuốn họa đồ trở lại trong phòng Trúc, giao cho Vương Lục.

“Hà đồ hẩn... Đi rất an tường, hẩn nói ngươi nhất định có thể dẫn những người còn lại đi đến cuối cùng.”

Vương Lục trầm mặc, trong ánh mắt lóe lên một tia thương xót: “Ta biết rồi... kế tiếp mời các ngươi tạm thời lánh tránh một chút, lúc ta thi pháp, bên cạnh không thể có người.”

Phong ngâm cùng trong lòng Lục Ly đương nhiên có vô số vấn đề muốn hỏi, nhưng lúc này lại chỉ có thể bất đắc dĩ rời đi.

Một thân một mình, Vương Lục lập tức triển khai Cửu Châu Đồ, một tay đặt trên bản đồ, chỉ một thoáng, vô số đầu tuyến từ vùng biển bắc Thiên Nam liên lụy đến trên người hẩn. Chỉ là trong đó có rất nhiều đầu mối đứt quãng, như ẩn như hiện.

Đây là dấu hiệu yếu ớt của Cửu Châu đại lục. Một cây Long Trụ nghịch giới, mặc dù nhìn như chỉ hủy diệt một châu ở Thiên Nam, nhưng lực phá hoại thâm sâu không thể nghi ngờ lại lan tràn đến từng góc ngách của Cửu Châu.

Đồng thời, có rất nhiều công năng đều không thể sử dụng Cửu Châu Đồ. Vương Lục mặt mày ngưng trọng, đem Tiên Linh trong cơ thể chạy đi, hết sức tu bổ chỗ tổn hại... Qua không lâu, lông mày hăn giãn ra, trên mặt hiện ra vẻ tươi cười.

Thứ trọng yếu nhất quả nhiên vẫn còn.

Sau một khắc, trong lòng có thêm mấy phần cảm thương. Trong tình huống Cửu Châu Đồ bị tổn hại, vật này vẫn bảo tồn hoàn hảo, hiển nhiên là công lao của Hà Đồ đạo nhân. Lúc trước chỉ là thuận miệng nhắc tới, nhưng Hà Đồ lại nghiêm túc chế tạo thật lâu.

“Yên tâm đi Hà Đồ lão ca, sẽ không để người hi sinh vô ích.”

Vương Lục nhẹ giọng tự nói với mình. Sau đó, hắn dung nhập bản thân sâu vào Cửu Châu Đồ, mượn thần thông của bản đồ này, ý thức tản ra khắp Cửu Châu, tìm được người chờ đợi đã lâu kia.

Đó là một đoàn thánh quang ôn hòa, mơ hồ có hình dáng của người, nhưng lại không có ngũ quan.

“Vô Diện, đã lâu không gặp.”

“Ừ, đúng là đã lâu không gặp, chủ nhân của ta.” Giọng nói của Vô Diện nghe có vẻ thất vọng mất mát: “Chủ nhân định dùng phương án cuối cùng à?”

“Ừm, để người của chúng ta chuẩn bị sẵn sàng đi.”

“Trên lý thuyết, bọn họ thời thời khắc khắc đều chuẩn bị nghênh đón ngày xét xử đến, đây là viết vào trong giáo lý. Bất quá, chỉ sợ cho dù ai cũng không nghĩ ra chân diện mục thâm phán ngày ấy là cái gì.”

Vương Lục cười nhạo một tiếng: “Không ngờ được? Đọa Tiên sắp đánh chìm toàn bộ đại lục Cửu Châu, nếu còn không nghĩ tới ngày phán xử sắp tới, tin ngưỡng của tín đồ này quá không thành kính. Được rồi, đừng nói nhảm nữa, chuẩn bị bắt đầu đi.”

Chùm sáng cấu tạo nên người có gương mặt không có mặt hơi run rẩy, sau đó ngữ điệu trầm bổng du dương, bắt đầu tụng niệm câu từ đã chuẩn bị từ lâu.

Đó là một đoạn ngôn ngữ kỳ dị không thể dùng bất luận văn tự nào để miêu tả, trong mỗi một âm điệu đều ẩn chứa vô tận ý niệm, mà theo tụng niệm vô diện, từng đạo thánh quang ở Cửu Châu thấp sáng, sau đó dọc theo thông đạo ẩn nấp, như sông lớn vào biển, quy về một chỗ trong tay Vương Lục.

Ban đầu, chỉ là một quang cầu bé nhỏ không đáng kể, nhưng rất nhanh liền có từng đạo thánh quang hội tụ, bắt đầu bành trướng kịch liệt, trong nháy mắt, chướng môn trúc thất gió ngấm đã bị thánh quang lấp đầy. Vương Lục nhíu nhíu mày, đem thánh quang trong tay dùng sức đè ép, lần nữa ép nó xuống cõ nắm tay. Nhưng lúc này quang đoàn đã hiện ra ánh sáng vàng chói mắt, cũng nóng bỏng rùng rục, phảng phất như một mặt trời nhỏ.

Thánh quang vẫn đang tiếp tục hội tụ, dọc theo Cửu Châu Đồ, ngàn vạn Thánh Quang mãnh liệt cuốn tới. Thế cho nên vị thánh quang chi chủ Vương Lục này dần dần không áp chế nổi cỗ năng lượng này. Quang sáng trong lòng bàn tay do màu trắng biến thành màu vàng, lại từ màu vàng biến thành màu máu, cuối cùng hóa thành một màu đen kịt... Trong đó ẩn chứa năng lượng to lớn, có thể nói là kinh tâm động phách. Nếu không cẩn thận bộc phát, kể cả là Tiên Tôn cũng khó thoát khỏi cái chết.

Năng lượng kinh khủng như vậy đương nhiên không phải tự nhiên.

Trong tay Vương Lục nắm chặt quả cầu năng lượng đen kịt, trong tai phảng phất vang lên ức vạn người kêu rên.

Cái gọi là ngày phán xét... Nói giả chính là một trận huyết té long trọng, Vương Lục lấy danh nghĩa Thánh Quang Chi Hải, nhen nhóm thánh quang trong cơ thể mỗi một tín đồ trên Cửu Châu đại lục, lại hội tụ lại một chỗ năng lượng thiêu đốt được.

Thánh Quang giáo được truyền bá ở đại lục Cửu Châu đã lâu, dưới sự trợ giúp của Trí giáo, thánh quang hầu như không chỗ nào không có, tín đồ thành kính dùng trăm ức để tính, mặc dù phần lớn những tín đồ này chỉ là thân thể phàm tục, nhưng

sinh mệnh vạn ức tín đồ đồng thời nhen lửa, cũng đủ để tạo ra kỳ tích hủy thiên diệt địa.

Đương nhiên, cái giá này thật sự là quá khốc liệt. Theo Vương Lục phát động ngày phán quyết, trên trăm triệu tín đồ ngã xuống trong mờ mịt, vĩnh viễn mất đi sinh cơ, trong này có tình lữ nhiệt tình, có mẫu thân yêu thương, có trưởng giả rộng rãi, cũng có thiếu niên hoạt bát...

Hàng tỷ sinh linh, ngàn tỉ gia đình, chỉ trong một ý nghĩ của Vương Lục đã hóa thành hư ảo. Hẳn không hề nghi ngờ nếu không phải bầu trời đã bị xé rách thì lúc này nên có vô số đạo thiên kiếp hình?

Thế nhưng tất cả điều này đều cần phải có ngày xét xử, hiện tại đại lục Cửu Châu tàn phá này căn bản không thể trong thời gian ngắn cung ứng năng lượng khổng lồ như thế, càng không có khả năng ủng hộ Vương Lục kích hoạt được trận pháp ẩn giấu sâu nhất trong Cửu Châu Đồ kia.

“Tiếp tục công vận mệnh của người qua đời... Nói thì dễ, nhưng bây giờ đã không còn lựa chọn nào khác. Nếu bị tiên giới đạt được, tất cả mọi người đều phải chết. Một bộ phận hy sinh cứu vớt mọi người, ta có thể coi là đồng đội chính nghĩa chưa?”

Mang theo một tia cười tự giễu, Vương Lục chậm rãi đè hắc cầu trong tay xuống Cửu Châu Đồ.

Trong nháy mắt thân ảnh quang cầu hoàn toàn biến mất, cuốn Tiên bảo mấy ngàn năm lịch sử của Thịnh Kinh Tiên Môn này bắt đầu bốc cháy hùng hực.

Ở trong ánh lửa, Vương Lục ngẩng đầu lên, ánh mắt đã trở nên kiên định không dời đi.

“Tốt lắm, tất cả công tác chuẩn bị đều đã sẵn sàng, kế tiếp... Nên cho hai người đang hưng phấn vui vẻ mang đến một niềm vui bất ngờ.”

Sau một khắc, thân hình hắt lóe lên, liền xuất hiện ở trên chín tầng trời, đối mặt chính diện với hai người Hạ Vũ, Tiêu Dao!

...

“Là người?”

Hạ Vũ khó có thể che giấu bản thân? Khác thường.

Bởi vì bất kể nghĩ thế nào, giờ này khắc này, Vương Lục cũng không nên xuất hiện ở đây. Thông đạo hai giới và đại lục Cửu Châu hàng rào không gian dày đặc, gã đã tự mình xác nhận qua, cho dù người Cửu Châu phỏng chế trụ rỗng Nghịch giới, đánh xuyên một phần, nhưng muốn dung nạp người sống thông hành, ít nhất phải có người ở một chỗ khác có thực lực Tiên Tôn đỉnh phong.

Nhưng làm sao có thể chứ? Không có tiên linh tẩy luyện, không có pháp tắc tiên đạo của Tiên Giới che chở, tại Cửu Châu đại lục sao có thể có cường giả Tiên cấp Tiên Tôn đỉnh phong chứ? Trong huyết nghĩ không sinh ra ra voi lớn, trong vũng nước cũng không thể phát triển nổi cự kinh. Cự hạn Cửu Châu đại lục, từ trăm vạn năm trước, nhóm tiên nhân phi thăng tiên giới đầu tiên cũng đã xác nhận qua.

Đó vẫn là thời đại cường thịnh nhất ở đại lục Cửu Châu, như ảo mộng, trên mặt đất tất cả đều là đại năng thần thông, thực lực hồng hoang cự thú sinh ra đã dồi non lập biển, sau khi trưởng thành có thể so với Chân Tiên. Nhân loại sinh mà có linh căn, con đường tu hành bình thản vô sự.

Thời đại đó, còn chưa thành hệ thống Tiên đạo, mọi người đều dựa vào bản lĩnh thăm dò con đường phía trước, có ngày vạn dặm, có bước từng bước gian khổ, trải qua hơn mười vạn năm thăm dò cùng tích lũy, rốt cục mới có người mò mẫm ra một con đường tu hành rộng rãi nhất. Mà vô số tu sĩ Tiên Đạo thăm dò kết quả chính là tiên giới được sinh ra.

Chính bởi vì xác định đại lục Cửu Châu không thể chịu tải lực lượng cường đại hơn, nhóm tu sĩ đầu tiên mới có thể hạ quyết tâm rời khỏi mảnh đất nuôi dưỡng bọn họ, phi thăng đến một thế giới mới, ở nơi nào đó khởi nghiệp, hoàn thành việc lột xác từ phàm nhân đến tiên nhân.

Nếu như, Cửu Châu đại lục có thể dung nạp vượt qua cảnh giới Tiên Nhân, như vậy Thần Thông đại năng lúc trước vất vả tích lũy mấy chục vạn năm lại là cái gì?

Hạ Vũ có chút khó tin, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến phán đoán cơ bản của hắn.

Đối với vị khách không mời mà đến này, hắn tiện tay vung lên, vung lên một đạo thần phong hủy thiên diệt địa quét về phía Vương Lục, Thần Phong đi qua nơi nào, thời gian cùng không gian đều bị tan rã, ngay cả cương phong chí cương chí liệt trên chín tầng trời cũng phải nhượng bộ.

Cho dù là Tiêu Dao Tiên Tôn, nếu muốn chống lại luồng thần phong này cũng cực kỳ gian nan, vì vậy khi thấy Hạ Vũ ra tay, Tiêu Dao lập tức lùi sang một bên, tránh bị dư âm ảnh hưởng.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng kinh nghi bất định.

Vào lúc này Vương Lục nhảy ra muốn làm gì? Hắn không bị thông đạo lưỡng giới vây khốn, xem ra là rốt cục tại thời khắc cuối cùng đã thôi diễn suy diễn Cự Thần Bình đến cực hạn, từ đó thuận lợi trở về Cửu Châu. Nhưng, hắn làm sao có thể ngu đến mức tự cho rằng mình có cự thần binh, liền có thể trực diện đối đầu với uy thế của Tiên Vương? Hắn cho rằng Tiên Vương là cái gì? Hắn cho rằng thủ đoạn dẫn đến vạn giới phá diệt sẽ là cái gì?

Thế nhưng, Vương Lục sẽ ngu xuẩn như vậy sao... Hắn chẳng lẽ ngay cả năng lực logic cơ bản cũng không có, nhìn không ra đối phương mạnh yếu sao? Mà hắn thiên tâm vạn khổ trở lại Cửu Châu, sẽ là đi tìm đường chết sao?

Hai vấn đề hoàn toàn mâu thuẫn khiến Tiêu Dao chần chờ không quyết, không biết có nên ra tay cứu Vương Lục hay không, hoặc là nói... Trước khi lật át chủ bài của Vương Lục ra, thì cách xa một chút.

Sau một khắc, Vương Lục và Thần Phong chính diện va chạm, thân thể chỉ một thoáng chia năm xẻ bảy, máu thịt xương trắng bị cắt cắt thành vô số mảnh vỡ, lại phân biệt bị dòng sông thời gian khác nhau tẩy luyện, có mảnh vỡ bởi thời gian dài mà hóa thành tro bụi, có cái vĩnh viễn đọng lại, không có biến hóa, còn có tái tổ khởi nguyên, dần dần quay về hư vô.

Chỉ là, một cỗ nhục thân này vừa mới tiêu diệt, thanh âm Vương Lục lại lần nữa vang lên.

“Đương nhiên là ta chứ, nếu không thì còn ai có thể không hiểu phong tình mà xuất hiện giữa hai cha con các ngươi chứ? Đám thủ hạ của ngươi thì đang quỳ rạp cúi đầu, ngay cả ngẩng đầu cũng không dám nữa sao?”

Lần này, cuối cùng Tiên vương cũng thay đổi vẻ mặt đầy nghiêm túc.

Một kích không thể giết địch, cũng không tính là quá ngoài dự đoán của mọi người, nhưng mà ngoài dự đoán của mọi người, phân thân bị giết vừa rồi... vậy mà lúc trước hắn không nhìn ra được.

Thần mục của Tiên vương có thể phá vỡ hư vọng của vạn giới, cho dù đối mặt với chúng thần Tây Di thì đôi mắt của vị Thần này cũng chưa từng bị che mờ, mà những thứ mà hắn vừa nhìn thấy, đích thật là do bản thân Vương Lục không có sai...

“Ha ha, đang tò mò vì sao ta còn sống? Kỳ quái vì sao mình đường đường là Tiên vương mà lại không nhận ra bản thể và phân thân?”

Trong khi nói chuyện, Vương Lục thứ hai từ trong hư không bước tới.

“Muốn biết thì cứ tới cầu ta đi, cầu ta thì ta nói cho ngươi biết.”

Mà lời còn chưa dứt, trong mắt Tiên Vương liền bắn nhanh ra hai đạo cực quang, xuyên thủng mi tâm và trái tim Vương Lục. Sau một khắc, thân thể Vương Lục tan thành mây khói, bị pháp thuật chí cao Tiên Đạo triệt để tiêu diệt.

Nhưng thanh âm của Vương Lục vẫn không bị ngăn trở ở trên chín tầng trời vang lên.

“Đây là biện pháp để tiên nhân các ngươi cầu người? Dùng ánh mắt giết chết ta? Ngươi...”

Tiên Vương hừ lạnh một tiếng, sóng âm trong nháy mắt đánh tan Cửu thiên cương phong, khiến cho bầu trời trên đất Thương Khô lộ ra dị thường thanh minh. Mà vương lục nấp ở

trong hư không cũng bị chấn ra, lục phủ ngũ tạng đều hóa thành bùn loãng, thất khiếu chảy máu mà chết.

“Người cái đồ ngốc nghếch này thật không hiểu người ta nói chuyện a, người đã muốn chơi, vậy thì tùy người chơi cho vui, mặt mũi người ngay cả con gái thân sinh cũng không buông tha lại có thể kéo dài bao nhiêu.”

“Đủ rồi!” Cuối cùng Tiên vương cũng không ra tay nữa:

“Người muốn nói gì?”

Vì vậy, Vương Lục thứ tư đón gió quét tới.

“Lời muốn nói quả thật có không ít, nhưng mà, vẫn trở lại vấn đề thứ nhất, đây là thái độ để cầu người sao?”

Tiên vương tức giận, trầm mặc không phát tác. Tiêu dao đứng một bên chỉ cảm thấy buồn cười.

Đường đường là Tiên vương mà lại bị một thằng nhóc hậu sinh đùa bỡn trong lòng bàn tay... Vương Lục muốn nói gì, thật sự rất quan trọng sao? Tại sao hắn không chết được, thật sự rất quan trọng sao?

Chỉ cần đổi mục tiêu thành Linh Kiếm sơn trên mặt đất, Vương Lục làm gì còn khả năng thành công? Vương Lục giết không chết, những người khác trên Linh Kiếm sơn còn giết không được sao? Hơn nữa... Vương Lục hiện tại sử dụng thủ đoạn gì, gã cũng đã đoán ra.

Đúng là ý tưởng thiên tài sáng tạo, nhưng bản chất vẫn chỉ là trò mèo. Nếu là mắt thần Tiên Vương không đáng ngại, lẽ ra không nên nhìn không ra.

Chân tướng rất đơn giản: Bốn người bị giết lúc này, ai cũng là chân nhân, không có bất cứ phân thân hay ảo ảnh gì, vì vậy đương nhiên thân mục Tiên Vương cũng không phân biệt được thật giả.

Về phần nói, trên đời làm sao có thể có nhiều Vương Lục như vậy... chỉ bằng hỏi ngược lại, tại sao không có nhiều Vương Lục như vậy?

Hắn và cự thân binh một trăm phần trăm đồng bộ, mà cự thân binh là cái gì? Là nhân tạo vật, cho nên nói cách khác hiện tại Vương Lục đã không phải nhân loại thuần khiết, như vậy chỉ

cần có đủ tài nguyên, phân ra nhiều chân nhân thì có gì khó? Cự thần binh thiên bản thấp kém?, Chỉ riêng công xưởng biển đồ đã tạo ra gần trăm cái. Mà Vô Tướng công bọn họ am hiểu nhất không phải là chiến đấu đa dạng sao? Số lượng kim đan trong cơ thể nữ nhân kia đã sớm vượt qua phạm trù thông thường, Vương Lục làm đệ tử của nàng, có thần thông phân thân, quả thực không thể hợp lý hơn.

Về phần tài nguyên từ đâu đến... Cái này ngược lại không phải vấn đề gì, Vương Lục thống trị chín Châu mười lăm năm, có được tài nguyên toàn bộ đại lục, có cái gì không làm được chứ?

Việc này cũng không khó nghĩ, chỉ cần có hiểu biết nhất định đối với Cửu Châu, cộng thêm năng lực tư duy tiêu chuẩn trở lên, suy đoán ra chân tướng dễ như trở bàn tay. Nhưng lúc này Tiên Vương, lại như hoàn toàn bị bịt kín trong trống.

So với hẳn mấy vạn năm trước vừa mới leo lên vương tọa, thật sự là phán như mây,... Có lẽ trường sinh thật sự có tư vị tuyệt vời vô cùng vô tận, nhưng một tiên nhân đắm chìm trong mỹ diệu không thể kìm nén, có khác gì phế nhân?

Hạ Vũ đúng là già đến hồ đồ, một Tiên vương tự bế bên trong Tam Thanh cung mấy vạn năm nay cũng không mấy khi ra mặt, quả thật không hề có giá trị trung thành gì cả.

Nghĩ tới đây, trong lòng Tiêu Dao Tiên Tôn lại có một quyết định.

Lúc này, cuộc đối thoại giữa Vương Lục và Tiên Vương lại đang tiếp tục, mặc dù Tiên Vương không có khả năng cúi đầu nhận thua, nhưng Vương Lục lại nguyện ý tiếp tục kéo dài đề tài này.

“Tiên vương bệ hạ, ta ở đây đại biểu cho đại lục Cửu Châu, kiến nghị chân thành hướng tới ngài, tất cả dừng ở đây có được không?”

“Dừng ở đây sao?”

“Chư vị tiên nhân lui về Tiên giới, mà Cửu Châu đại lục từ đây phong bế Tiên giới, tuyệt không có bất kỳ một gã phi thăng giả nào đến quấy rầy, hai giới chúng ta nước sông không phạm nước giếng, thế nào?”

Tiên vương cười lạnh: “Ý tưởng hảo huyền!”

“Ta nghiêm túc mà đánh tiếp, đánh tiếp chỉ đơn giản là võ hai cái, Tiên vương bệ hạ muốn luyện hóa đại lục cửu châu để kéo dài tính mạng cho bản thân mình, thế nhưng đối với chúng ta đây lại là con đường chết, như vậy... Cũng là chết, chúng ta hoàn toàn có thể trước khi chết tìm cho người một chút không thoả mái.”

Tiên vương cười nhạt: “Chỉ bằng đám tạp chủng các ngươi?”

“Chỉ bằng chúng ta có lẽ không đủ, nhưng nếu cộng thêm chúng thần Tây Di thì sao? Tiên nhân ngài thông thần, hẳn là nhìn ra được mảnh đại lục này đã nhiễm thánh quang Tây Di, như vậy chúng ta liền có thể hợp tình dâng giới này cho chúng thần Tây Di, đối với Thần Vương gặp phải khốn cảnh tương tự mà nói, đây nhất định là đại lễ không thể cự tuyệt.”

“Chỉ bằng đám phế vật kia, sao dám tranh phong với Tiên giới chúng ta!”

Vương Lục cười nói: “Nếu trạng thái Tiên giới hoàn mỹ, chúng thần Tây Di đồng dạng cũng sa sút đương nhiên không dám ra tay, bọn họ ngay cả nơi ở của mình? Còn chưa kịp tiêu hóa hết. Nhưng hiện tại Tiên giới có bao nhiêu phần lực lượng bị Cửu Châu kiềm chế, các ngươi thật sự có lòng tin đối mặt chúng thần Tây Di ra tay sao?”

Lời này của Vương Lục lập tức khiến cho Tiên vương càng thêm tức giận.

Lúc này, Tiêu Dao lại cười cười xen vào nói chuyện: “Vương Lục, người muốn mượn sức mạnh của Tây Di để kiềm chế chúng ta, lại không biết đám thần dân Tây Di căn bản không có gan chạm vào mũi nhọn của Tiên giới. Bệ hạ từng đơn thương độc mã giết vào Thần Điện, trọng thương Thần Vương, hiện giờ tiên lực của bệ hạ càng mạnh hơn trước kia, dựa vào đâu mà bọn họ có gan tới đốt lửa cho ngươi!”

Tiên vương nghe vậy, nhìn Tiêu Dao một cái thật sâu.

Đương nhiên, lời này thuận miệng nói lung tung, năm đó chúng thần Tiên giới khai chiến với Tây Di là có, giết vào chúng thần điện cũng là có, nhưng trận chiến đó vô cùng thâm hiểm, là đồng thời đánh đau hai bên. Tiên giới tuy thắng

nhưng lại là thắng thảm. Rất khó nói chúng thần của Tây Di liệu có thực sự kiêng kỵ thần uy tiên vương gì đó hay không.

Bất quá, đó đều là chuyện mấy vạn năm trước, đối với người Cửu Châu hiện tại mà nói, hoàn toàn là một mảng sương mù, không thể nào phán đoán thật giả. Tiêu Dao nói vậy, đúng là nói rất đúng.

Nhưng theo bản thân Tiêu Dao thấy, thật ra mình có nói gì cũng không sao cả.

Bởi vì trọng điểm là ở chỗ, hắn phải cố gắng hết sức kéo dài cuộc đối thoại này xuống.

Bởi vì, hắn đã nhìn ra, một kích mạnh nhất Vương Lục súc thể đã lâu, đã sắp bộc phát đến ——

...

“Ha ha, mấy vạn năm trước, chúng thần Tây Di có lẽ thật sự đã bị các ngươi đánh cho đau đớn không muốn sống., Nhưng chỉ cần bọn họ còn chưa quá ngu xuẩn, cũng không khó đoán ra các ngươi đã sớm là miệng cọp gan thỏ. Đối phó chúng ta tiện chủng hạ giới đều phải trả giá lớn, các ngươi dựa vào cái gì để khiến người của Thần Điện kiêng kị? Hoàng Kim Vương khu một giới Tây Di Khuyển, lại ở Cửu Châu đại lục đánh cho một đám tiên nhân các ngươi khó chịu. Các ngươi có tư cách gì có thể chống đỡ được chúng thần điện nuốt chủng đại lục Tây Di?”

Đối mặt với hùng biện của Tiêu Dao Tiên Tôn, Vương Lục không chút khách khí phản bác, ngữ khí của hắn uyển chuyển chậm rãi, nghe ra có một sức thuyết phục cực lớn.

Đương nhiên, tất cả những chuyện này đều chỉ là diễn xuất, Vương Lục căn bản không quan tâm Tiên giới có thể chính diện ở lại trong Thần Điện hay không, hắn chỉ mượn cơ hội này phối hợp với Tiêu Dao, kéo dài thời gian.

Tuy không hiểu vì sao Tiêu Dao lại đứng về phía đối lập với Tiên giới, nhưng có điều kiện sao không lợi dụng?

Tiêu Dao cũng vừa lòng với sự hiểu biết của Vương Lục, hặc hặc cười, nói: “Vương Lục, ngươi đúng là ếch ngồi đáy giếng! Tiên giới quả thực là chảy máu ở Cửu Châu đại lục., Đám thuộc hạ bất thành khí của chúng ta quả thật đã khiến Tiên giới thêm nhục nhã, nhưng thực lực của Tiên giới cũng không phải do bọn tạp dịch chúng ta quyết định, mà là do Tiên Vương bệ hạ quyết định. Chỉ cần bệ hạ còn ở đây, trong vạn giới, Tiên giới vĩnh viễn đứng đầu không thể dao động. Nếu ngươi có ý đồ xoay trái xoay phải, vậy thì thật khiến người ta thất vọng.”

Nhưng mà những lời này lại không biết xảy ra vấn đề ở chỗ nào, chỉ thấy ở một bên Tiên Vương Hạ Vũ trầm mặc không nói, bỗng nhiên lệch ánh mắt nhìn xuống phía dưới, vị trí Linh Kiếm sơn tựa hồ có ý động.

Vương Lục lập tức cười lạnh: “Tiên vương? Chính là tên phế vật giết ta bốn lần này cũng giết không chết được sao?”

Kết quả những lời này còn chưa nói hết, cả người Vương Lục đã bị chấn thành thịt bằm, im hơi lặng tiếng.

“Ha ha, biết rõ giết không chết nhưng vẫn phải làm ra vẻ vô dụng, loại hành vi tâm tình biến hóa thuần túy này sẽ chỉ càng khiến người ta đánh giá thấp ngươi hơn. Tiên vương? Thứ nực cười.”

Àm!

Lần này, cả người Vương Lục bị một đoàn hỏa diễm đốt cháy từ trong lên, hóa thành hỏa cầu hừng hực, lại âm âm nổ tung. Bất quá trong tro tàn của hỏa diễm, Vương Lục như Phượng Hoàng niết bàn, lại một lần nữa xuất hiện.

“Tiêu Dao, bây giờ ta có chút đồng tình với các ngươi, làm việc dưới trướng loại phé vật này, bình thường chắc chắn sẽ có không ít ủy khuất nhỉ? Sau này có cơ hội ta mời ngươi uống một chén Khâu Bằng, ngươi có thể cùng ta thoải mái kể ra một phen...”

Đương nhiên Tiêu Dao không dám tiếp lời, chỉ giả bộ tức giận: “Tự tìm đường chết!”

Sau đó một luồng kim quang tiêu dao đánh thẳng tới, Vương Lục tiện tay dùng một miếng kim loại xám xịt chặn kim quang lại: “Ha ha, ngay cả lão già kia cũng đánh không chết ta, ngươi cũng nóng lòng muốn thử? Đây là loại tinh thần gì? Muốn chứng minh ngươi còn trâu bò hơn cha ngươi sao?”

“Ăn nói linh tinh!”

Tiêu Dao bộ dáng tức giận, vô số tiên pháp như bão tố đập tới, trong đó hơn phân nửa đều khác một trời một vực với khí chất tuần dật xuất trần của hắn ta, tràn đầy tà niệm và ác ý, là pháp thuật nguyên rửa trần trụi.

Tuy nhiên tỏ thái độ như vậy lại rất hưởng thụ sự trung thành biểu hiện tiêu dao của Tiên vương, Hạ Vũ tựa hồ rất hưởng thụ sự trung thành lúc này, không hề ra tay can thiệp, chỉ để mặc hai người ở bên tùy ý đánh đến khí thế ngất trời.

Đương nhiên thực lực của Vương Lục lúc này kém xa Tiên Vương, nhưng lại có thực lực Tiên Tôn cấp cao, so sánh với con riêng của Tiên Vương Tiêu Dao thì chỉ hơi kém một chút -

Mà một bậc này, Tiêu Dao cũng không xác định có phải là Vương Lục cố ý yếu thế hay không.

Bất quá chân tướng thế nào cũng không trọng yếu, quan trọng là thông qua văn đầu biến võ đầu, màn kịch kéo dài thời gian lại có thể kéo dài thật lâu...

Đương nhiên, cho dù Tiên vương Hạ Vũ có đàn độn tới đâu đi nữa, cuối cùng nhất định cũng sẽ phát hiện ra điểm dị thường - quá trình tụ lực của Vương Lục gần như viên mãn, Cửu Châu đại lục dưới chân càng ngày càng rõ ràng tản mát ra khí tức nguy hiểm. Đạo khí tức đó nguy hiểm đến cỡ nào., Để Tiêu Dao Tiên Tôn không khỏi cảm thấy tiên tâm xao động, trong lòng thầm nghĩ nhất định phải cách xa trước khi bộc phát, Hạ Vũ của Tiên Vương có bị chiêu này đánh trọng thương hay không, hắn không dám nói chắc, nhưng bản thân hắn chắc chắn sẽ trọng thương.

Cùng một thời gian, trong ngoài Linh Kiếm sơn, tất cả mọi người đều lo lắng chờ đợi.

“Rốt cuộc bệ hạ đang đợi cái gì vậy?!”

Phong Vân Tiên Tôn nôn nóng nhất, lúc này hắn đang quỳ rạp trên mặt đất, tuy thân thể không nhúc nhích nhưng sắc mặt càng thêm nôn nóng, hai mắt chuyển thành đỏ ngầu, sát ý cuộn cuộn.

Đường đường là tiên tôn, lúc này ở tiền tuyến chiến trường, trong ánh mắt vô số tiện chủng hạ giới làm thành hình tượng quỳ lạy, sự khuất nhục này thực khiến người ta phẫn nộ.

“Bệ hạ sẽ không bị Tiêu Dao rút canh mê chứ? Mỗi lần Tiêu Dao ra mặt, bệ hạ làm việc sẽ...”

“Phong Vân, chú ý lời nói của người!” Thanh Y Tiên Tôn không chút khách khí ngắt lời: “Người định tới ném thử tư vị của Tiên ngục?”

Khí thế của Phong Vân Tiên Tôn lập tức hóa lỏng không ít: “Ta chỉ cảm thấy kỳ quái, vì sao bệ hạ không đợi chúng ta đánh xong trận này, những tiện chủng kia đã bị ép tới đường cùng, chỉ còn thiếu một bước cuối cùng.”

Thanh Y Tiên Tôn im lặng một lúc: “Cho nên chúng ta càng không có lý do lo lắng. Dù sao cho bọn họ thời gian, bọn họ cũng không có cơ hội lật ngược tình thế.”

“Nói thì nói như vậy...”

Khi nguyên thần hai người đang truyền âm được một nửa, bỗng thấy cách đó không xa, Liệt Phong Tiên Tôn biến sắc, quay đầu lại không thể tưởng tượng nổi, nhìn về phía vùng đất bao la bên ngoài Linh Kiếm sơn.

“Đây, đây rốt cuộc là cái gì...”

Khoảnh khắc sau, Liệt Phong Tiên Tôn đứng thẳng dậy, hóa thành một luồng cầu vồng bay thẳng lên trời. Đám tiên nhân xung quanh quỳ lạy kinh ngạc, chưa nói tới chuyện đứng ngang hàng với Tiên vương, ai dám lớn mật phi hành như vậy? Cho dù bồi phạt của Liệt Phong Tiên Tôn cao thâm, nhưng... cũng không phải số ít những người có tư cách giết chết thủ hạ của Tiên Vương.

Mà ngay khoảnh khắc Liệt Phong đứng dậy, trên chín tầng trời, hai người trong lúc giao chiến cũng đồng thời phát hiện hẳn. Chiến đấu kịch liệt giữa Trung Ương vương lục cùng Tiêu Dao ánh mắt một cái, không hiểu sao ăn ý để bọn họ làm ra phản ứng chính xác đầu tiên.

“Liệt Phong tiên bối, không cần phải vội vã nhảy ra biểu hiện lòng trung thành chứ? Trận chiến này chỉ dựa vào một mình ta là đủ rồi!”

Tiêu Dao Tiên Tôn vừa nói vừa cao giọng cười dài, trong tiếng gầm vô hình mang theo kim quang hữu hình, từng luồng từng luồng khuếch tán ra. Mà Vương Lục cũng đúng lúc lộ ra tư thái không chịu nổi, chống trái hờ phải, cứ như là bị người ta phát hiện nhược điểm, thừa cơ điên cuồng tấn công mà lâm vào hoàn cảnh xấu.

Bản thân Liệt Phong Tiên Tôn đương nhiên không hiểu: “Tiêu Dao, ngươi nói bậy... Ta dựa vào!”

Còn chưa dứt lời, sóng âm sát thương trong phạm vi lớn của Tiêu Dao đã lan đến gần hẳn, nếu không phải hẳn phản ứng coi như thần tốc, sợ là sẽ bị chấn động thành vết thương nhẹ.

Nhưng sóng âm này không ngừng, hẳn cũng bị chặn giữa đường, tới gần bên cạnh Tiên Vương.

Về phần lớn tiếng nói chuyện, hoặc là nguyên thần truyền âm... Uy lực sóng âm này cường đại như thế, làm sao truyền đi được. Mà cảm ứng được nguy cơ tiềm ẩn trong mặt đất dưới chân càng lúc càng gần? Phong Tiên Tôn nóng lòng như lửa đốt.

Thế nhưng tư thái như vậy rơi vào trong mắt Tiên vương lại là một hàm nghĩa khác, Hạ Vũ phảng phất thấy được một kẻ cậy già lên mặt, không để ý tôn ti lễ nghi của Tiên giới, mù quáng giành công lao ngu muội. Vì thế tiên mục của hắn trừng một cái, không chút khách khí đem gió mạnh đánh rơi phàm trần.

Hạ Vũ hạ thủ lưu tình, nhưng Liệt Phong vẫn cảm thấy một trận đốt cháy nội bộ, cả người không chịu không chế mà ngã xuống phía dưới, như một viên thiên thạch lao thẳng xuống mặt đất, kích thích bụi bặm cao trăm trượng, thật là khốc liệt.

Mà nhìn vết xe đổ Liệt Phong này, mấy tiên tôn còn lại ần ần phát hiện dị thường cũng cảm như hén, không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

May mà, lúc này Linh Kiếm phái cũng không thừa cơ truy kích, bằng không... Lấy nỗi sợ hãi trong lòng những Tiên nhân này, sợ là bị người đánh tới tận cửa cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ mà đánh trả.

Dù sao tu sĩ dưới hạ giới thực lực có hạn, bây giờ lại bị đánh tàn phế, cho dù tấn công mãnh liệt, các tiên nhân toàn lực phòng thủ mà nói nhiều nhất chỉ bị thương nhẹ một chút. Nhưng một khi chọc giận Tiên vương, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Mà vào lúc này, mọi người trên Linh Kiếm Sơn cũng không có nhàn rỗi.

“Vương Lục rốt cuộc là muốn làm gì?”

Lục Ly ở bên trong phòng Trúc Cơ nhiều lần bước đi thông thả, sự sợ hãi trong lòng ngày càng chồng chất lên nhau.

Phong ngâm trầm mặc không nói, nhưng từ lông mày nhíu chặt, hiển nhiên cũng là ngồi không yên. Nhưng mà không khí trong phòng trúc không kéo dài quá lâu, không bao lâu...

“ Sư huynh, Vương Lục trở về rồi?!”

Phương Hạc thở hổn hển, sải bước tiến vào trúc thất, người chưa tới, tiếng hô đã vang rung trời.

Phong ngâm cùng Lục Ly quả thực bị dọa nhảy dựng lên, hai người vội vàng dùng một đại định thân thuật đánh lên người Phương Hạc. Nhất thời khiến cho vị Tam trưởng lão này không thể động đậy.

“ Sư huynh?! Đây là?!”

Kết quả vừa mới giải quyết xong Phương Hạc, liền nghe thanh âm Hoa Vân cũng từ xa đến gần: “ Sư huynh sư huynh, nghe nói Vương Lục đã trở về rồi? Sao lại không nói với chúng ta một tiếng a!”

Sau đó, ngay cả người của các môn phái khác cũng chạy tới, lão tổ áo hồng vội vàng hỏi: “ Vương Lục kia đâu rồi? Bây giờ chúng ta nên làm gì bây giờ? Hắn nhất định có biện pháp a!”

Phong ngâm và Lục Ly liếc nhau, buông lỏng thuật định thân của Phương Hạc.

“ Sư đệ, là ai nói cho người biết Vương Lục trở về.”

Phương Hạc hiển nhiên có chút khó hiểu, nhưng vẫn thành thật đáp: “ Bạch Thi Huyền nói vậy.”

“ Bạch Thi Lung... Sao nàng biết được?!”

“ Nàng nói, vừa ngửi thấy mùi Vương Lục.”

“ Cái này...” Phong Ngâm cùng Lục Ly quả thực ghen hòng nhìn trần trời, lúc trước Vương Lục kia ẩn nấp hành tích tiên pháp cao minh, đã vượt ra khỏi lý giải của bọn hắn. Dù là Phong Ngâm có Tinh Thần Nhãn, cũng không thể phát hiện nửa điểm hành tích của hắn trước mặt Vương Lục, càng kinh người hơn là, lúc ấy Vương Lục đứng ở trước mặt hắn, nhưng nếu nhắm mắt lại, cũng hoàn toàn cảm ứng không được sự tồn tại của hắn.

Vương Lục hiển nhiên ở trong thông đạo Lương Giới gặp kỳ ngộ, thực lực đột nhiên tăng mạnh, nhưng lại không giấu được Bạch Thi Tuyền!! khừu giác của tiểu gia hỏa kia lại nhạy cảm như thế sao?

Đáng tiếc hiện tại bất chấp truy cứu Bạch Thi Tiêu từ lúc nào cũng trở nên cường đại như vậy. Tin tức Vương Lục trở về truyền ra trên Linh Kiếm Sơn, như vậy rất rõ ràng, các tiên nhân chắc chắn cũng sẽ biết.

“A? Vừa rồi người trên Linh Kiếm Sơn nói Vương Lục đã trở về? Cái này... Chẳng lẽ người đánh nhau ở phía trên là Vương Lục? Điều này không có khả năng, hắn trở về như thế nào? Gặp quỷ rồi không dám ngẩng đầu xem, không có cách nào xác định a!”

“Không sao, chỗ ta có máu của Vương Lục chảy qua, có thể dùng cái này khóa chặt vị trí của hắn, nhưng, tại sao có nhiều Vương Lục như vậy? Mỗi một cái thoạt nhìn đều giống như là thật, đại bộ phận đều phân bố ở vị trí bất đồng của Cửu Châu đại lục?!”

“Chờ một chút, người phát cho ta xem vị trí của hắn, nói liên kết những thứ này... quý quái, hắn là muốn dùng đại lục Cửu Châu bày trận! Không được, chúng ta phải lập tức thông báo cho Tiên Vương bệ hạ, chuyện này không nên chậm trễ!”

Đương nhiên, lấy tai mắt của Tiên vương thì cũng không cần người bên dưới thông tri. Cuộc đối thoại của bọn họ tự nhiên sẽ chảy vào trong đầu của hắn.

Nguyên lai, lại có bao nhiêu Vương Lục, hơn nữa đại bộ phận đều phân bố ở những vị trí khác nhau trên Cửu Châu đại lục, cùng nhau chủ trì một cái trận pháp khổng lồ vượt qua Cửu Châu...

Vương Lục muốn làm gì, đã trắng trợn dễ dàng.

Thời khắc này, rốt cuộc thì Tiên vương cũng đã thức tỉnh được một chút tinh táo, tay phải đầy khùng khiếp hạ xuống nên thẳng xuống Linh kiếm sơn bên dưới.

Đại trận Vương Lục bày ra, tiết điểm vô cùng phân tán, nhưng mà hạch tâm lại chỉ có một chỗ, cũng chỉ có thể có một chỗ.

Sau khi đánh với Vương Lục đang tiêu dao triền đầu, sắc mặt liền thay đổi.

Vào lúc này, hấn vẫn chưa hoàn thành súc thể, máu chốt nhất là một đòn còn không phát ra được, nếu là bị Tiên Vương một chưởng đánh tan Linh Kiếm sơn, vậy thì mọi chuyện đều tan biến! Mà hiện tại hấn, căn bản vô lực ngăn cản một kích của Tiên Vương.

May mà, hiện tại hấn cũng không phải chỉ có một mình.

“Vương Vũ!”

“Ha ha, đến rồi!”

Trong thời gian ngắn, trước khi bàn tay Tiên vương rơi xuống đất, một nữ tử áo trắng như tuyết bỗng nhiên xuất hiện giữa không trung, trong tay cầm một thanh trúc kiếm xanh biếc thẳng tắp chỉ lên bầu trời, chính diện va chạm với cự chưởng!

...

Thuần văn tự tại nghiên cứu điện thoại địa danh của bản trạm gác để đọc sách đồng thời các di động xin thăm vấn.

Thần uy của Tiên vương như ngục như biển, lúc xé rách không gian giáng xuống chín châu ư? Toàn bộ đại lục cũng phải run rẩy. Mà một chưởng của hắn ta cũng toàn lực đánh xuống Linh Kiếm sơn đủ để phá nát ngọn tiên sơn truyền thừa mấy ngàn năm hầu như không còn, toàn bộ người trên núi cũng bị đánh tan.

Bởi vậy, xuất hiện bóng trắng mỹ lệ phía dưới cự chưởng, xem ra đơn bạc yếu ớt như vậy, phảng phất dư âm cự chưởng giáng xuống cũng có thể làm cho nó thịt nát xương tan. Mà khi Vương Vũ dựng lên thúy trúc kiếm, như Linh kiếm sơn bất khuất chỉ thẳng lên trời, tất cả mọi người chú ý một màn này đều kinh hô từ đáy lòng.

“Vương Vũ, ngươi muốn làm gì!”

“Vương Vũ, ngươi điên rồi!?”

Nhưng mà sau một khắc, những thanh âm kêu gào này bị một đạo sóng âm chấn nhiếp Cửu Châu quét đến thất linh bát lạc. Vương Vũ và Tiên Vương va chạm gây nên một đạo sóng triều màu ngà sữa hữu hình khuếch tán ra, trong khoảnh khắc liền khuếch tán trăm dặm, ngàn dặm thậm chí là vạn dặm không cách nào cạn hết. Sau một lát, gió mạnh từ trên cao hạ xuống thổi quét sạch đại địa., Cỏ cây ngủ đông, núi đá lay động, vô số phi cầm tẩu thú thất kinh bị cơn lốc cuốn vào không trung. Mà ở trên bầu trời, vài đám mây còn sót lại cũng bị triệt để càn quét sạch sẽ, lộ ra một mảnh ánh mặt trời lóa mắt.

Sóng to gió lớn như vậy, chỉ là dư âm va chạm, như vậy chính giữa va chạm sẽ là thảm liệt cỡ nào? Trong lòng mọi người ở ngoài kinh hãi, càng thêm lo lắng tình cảnh của Vương Vũ. Bởi vì vô luận suy tính thế nào,, Dưới một chưởng kia, nàng cũng tuyệt đối không có khả năng sống sót. Ngay cả nàng là ngoại đạo tu sĩ, mặc dù số lượng kim đan trong cơ thể nàng ở

đỉnh phong cũng có mấy trăm quả, nhưng trước mặt Tiên vương, những tài mọn này lại có ý nghĩa gì?

Thế nhưng, có đôi lúc, thường thức, lẽ thường, logic thì nhất định phải là đánh vỡ người khác.

Tiếng gầm vang lên khắp Thương Khê châu đại địa hoàn toàn yên tĩnh, mà trong yên tĩnh, tiếng cười vang của một cô gái vô cùng chói tai.

“Ha ha ha ha ha, người không ăn cơm sao? Bàn tay mềm mại vô lực như vậy, vợ người nhất định là bộ ngực phẳng?”

Vương Vũ, là Vương Vũ.

Cũng chỉ có nàng mới may mắn sống sót được khi đối mặt với nguy cơ sinh tử của đại lục Cửu Châu.

“Ồ?”

Trên bầu trời, Hạ Vũ lộ vẻ nghiêm túc trước nay chưa từng có, tiên mục như kiếm đâm thẳng vào giun đé bên dưới.

Chỉ là một con kiến ở hạ giới, lại có thể ngăn cản một kích toàn lực của Tiên Vương? Một chưởng vừa rồi cho dù tiêu dao ngăn cản cũng bị trọng thương, mà Vương Vũ chẳng những không chết, ngược lại lông tóc không tổn hao gì, chỉ là trúc xanh biếc tan xương nát thịt. Nàng tiện tay vỗ một cái, liền lấy ra một cây trúc xanh biếc, pháp lực cô động thành kiếm, kiếm quang mờ mịt.

Mà lúc tiên vương nghiêm túc nhìn chăm chú, Vương Vũ rõ ràng có chút không thoải mái, không tự chủ được lắc lư một cái. Nhưng sau đó nàng liền đưa tay kéo vạt áo, dùng một loại ngữ khí vô cùng thích ăn đòn nói: “Chậc chậc, ta vừa mới chỉ là nói một tên Hoàng Đoạn Tử, người vậy mà lại dứt khoát bắt đầu thị gian rồi? Nghe nói ngay cả con gái nhà mình cũng không buông tha, nhất định là người gây nghiện rồi a? Lời trước tiên ta đã có người yêu rồi.”

“Hừ, chút tài mọn cũng dám khoe khoang! Lần này xem người ngăn cản thế nào!”

Tiên vương không nói lời nào cho Vương Vũ, chưởng thứ hai lại lẳng không đánh xuống.

Lần này, cự chưởng lẳng không hạ xuống so với lúc trước lớn gấp mười lần! Như một mảnh mây đen che khuất bầu trời. Mặt mày Vương Vũ ngưng trọng, cũng từ bỏ ý định tiếp tục đùa giỡn Tiên vương, thúy trúc kiếm bị nàng tiện tay ném ra, thay vào đó là một thanh bạch cốt trường kiếm lờm chờm.

Thanh kiếm này do Vô Tướng Kiếm Cốt Chùy của bản thân nàng luyện thành, là một thần binh lợi khí có tính thích hợp với Vô Tướng Kiếm Chùy trong thiên địa, thậm chí trong vạn giới này nàng cũng có tính thích hợp nhất với Vô Tướng Công. Khi cầm thanh kiếm này trong tay, nàng có lòng tin giữ vững vòng kiếm vĩnh viễn không bại vong.

Cho dù đối mặt với cơn thịnh nộ của Tiên vương!

Ngay sau đó, một luồng hào quang màu vàng kim của kiếm tỏa sáng giữa không trung. Vương Vũ vẫn không né tránh, dùng Vô Tướng Cốt kiếm đâm thẳng vào chưởng lớn của Tiên vương.

Lần này, va chạm lại là vô thanh vô tức, chỉ thấy cự chưởng Tiên Vương từ trung tâm lờm vào trong, bị Vương Vũ khởi động Vô Tướng kiếm vây quanh, cuối cùng không thể tiến lên... Nhưng mà bốn phía rất nhanh đã vòng qua vây, tiếp tục đánh xuống phía dưới.

Vừa rồi Tiên Vương phát hiện mình vây mà không cách nào một chưởng đánh gục Vương Vũ, nhưng lại căn bản không để ý. Bởi vì y không cần để ý đến Vương Vũ dựa vào thủ đoạn gì chèo chống. Mục tiêu của y là Linh Kiếm sơn, chỉ cần Linh Kiếm sơn bị hủy diệt, Vương Vũ hay Vương Lục cũng đều bị đánh trở về nguyên hình.

Mà lúc này, Vương Vũ được chưởng lực của Tiên vương bao phủ chợt kinh sợ nói: “Gặp quỷ rồi, không phải người nói Hạ Vũ là tên ngu ngốc sao! Sao còn dùng cả thủ đoạn biến thông này!?”

Trên trời cao, Vương Lục cũng tức giận trả lời “Cho dù là thiếu năng trí tuệ, cũng là Tiên Vương ngu ngốc, bản năng tác chiến đã sớm khắc vào trong trần trụi rồi! Chẳng lẽ người còn trông cậy vào hấn giống như tinh tinh tinh ném phân về phía người để công kích sao!”

“Mẹ kiếp!”

Khoảnh khắc sau, Vương Vũ không thể giữ lại bất cứ lá bài tẩy nào, bạch cốt kiếm trong tay quét ngang một vòng, Vô Tướng kiếm vỡ tan. Nhưng nhát rách này lại như thùng thuốc nổ thiêu đốt, bộc phát ra uy năng kinh thiên động địa., Bàn tay khổng lồ của Tiên vương bị luồng sức mạnh này đánh tan, mất đi hình dạng giữa không trung, hóa thành vô số năng lượng rời rạc bay lượn khắp nơi. Chỉ là... tình cờ có một vài khối năng lượng rất nhỏ rơi xuống mặt đất thì sẽ kích thích núi lở đất nứt. Thần uy của Tiên vương, dù cho chỉ là một phần vạn, một phần mười là một, cũng không phải là thứ mà đại lục này có thể chịu đựng được.

Mà có thể đánh tan một chương toàn lực của Tiên Vương, thực lực của Vương Vũ rốt cuộc phải cao tới mức nào!?

Giờ khắc này, trên dưới Cửu Châu, vô số ánh mắt tập trung trên người Vương Vũ, sau đó mọi người lại càng thêm hoảng sợ.

Sau khi toàn lực bộc phát, Vương Vũ không cách nào che dấu thực lực của mình nữa. Toàn thân nữ tử lóe lên ánh vàng rực rỡ, như một hạt cát. Ánh mắt các tiên nhân kinh người, rất nhanh phát hiện ra mỗi hạt đều là ánh sáng của kim đan. Mà trong cơ thể của Vương Vũ, có ba ngàn nguồn sáng.

Ba ngàn viên kim đan, tồn tại gọn gàng trong cơ thể Vương Vũ!

“Cái này... Làm sao có thể.”

Giờ khắc này, ngay cả Tiêu Dao Tiên Tôn cũng rơi vào cảnh cực đoan khó tin, ba ngàn viên kim đan tồn tại trong cơ thể một người? Trong Vạn Giới cũng không có đạo lý như vậy! Sao có thể? Cô sao lại phối hợp được với ba ngàn viên kim đan này? Cho dù nguyên thần của cô ta mạnh mẽ tới cực điểm, nhưng có thể hòa hợp cùng lúc với ba ngàn kim đan được rồi bị đẩy ra ngoài., Nhưng Kim Đan cũng không phải pháp lực ngưng kết vật, mà là pháp tắc căn nguyên mang theo Tiên đạo của tu sĩ. Một gã tu sĩ thân kiêm hai ba loại pháp tắc đã rất khó khăn, ba ngàn đạo pháp tắc... Đây là lực lượng thiên địa. Mà mạnh mẽ dung nạp thân thông thiên địa vào cơ thể., Chẳng lẽ sẽ không bạo thể mà chết? Không có khả năng, tuyệt đối

không có khả năng! Cho dù là tiên nhân tiên giới, cũng không thể cất giữ lượng lớn kim đan trong cơ thể như vậy. Dù cho lực lượng của tiên nhân hoàn toàn mạnh mẽ hơn mấy ngàn viên kim đan, nhưng chuyện làm không được.

Nhưng mà bây giờ nói nhiều cũng không có ý nghĩa gì, Vương Vũ đã biểu diễn cho mọi người ba ngàn kim đan của nàng, cùng với thanh Vô Tướng kiếm đủ để lay động Tiên vương thần chưởng. Tiếp theo, chỉ cần tiếp tục làm việc này là đủ rồi.

“Bệ hạ! Xin hãy để chúng ta ra tay!”

Bên ngoài Linh Kiếm sơn, đám tiên nhân quý gồi đã lâu bắt đầu cả gan ngáng đầu chiến đấu: Người dẫn đầu đương nhiên là phong vân.

“Hừ!”

Tiên vương hừ lạnh một tiếng, từ chối cho ý kiến, thế nhưng đối với người quen thuộc với hắn thì đã đủ rồi.

Phong Vân Tiên Tôn vui mừng nhươn mảy: “Lên, giết sạch bọn tiện chủng hạ giới này!”

Vương Vũ hai lần ngăn cản Tiên vương thần chưởng, hiển nhiên là mục tiêu bị bản thân Tiên vương khóa chặt, những người khác nếu không muốn chết thì không nên nhúng tay vào, việc có thể làm lúc này chính là tiêu diệt toàn bộ Vương vũ trên Linh kiếm sơn không còn một móng!

Nhưng mà...

“Người nói muốn giết ai?”

Một gương mặt trẻ trung mà thanh tú đột nhiên xuất hiện trước mặt Phong Vân Tiên Tôn, còn chưa đợi Phong Vân Kinh thốt lên hai chữ Vương Lục, một trọng quyền liền từ dưới đánh lên cầm hắn.

Phong Vân Tiên Tôn chỉ cảm thấy lực lượng từ cầm vọt tới không thể chống đỡ, không tự chủ được khép miệng lại, một nửa cái lưỡi đứt lìa ngay tại chỗ, sau đó là hai hàng răng tiên cắn chặt, cùng với xương dưới hàm của tiên nhân... Toàn bộ người hắn bay lên cao, trong khoảnh khắc đã lên trời.

“Tên phế vật không biết tự lượng sức mình... Kế tiếp!”

Vương Lục quát một tiếng chói tai, thân hình như quỷ mị xuất hiện trước mặt Thanh Phục Tiên Tôn cách đó mấy chục dặm. Đối với nữ lưu trong số các vị Tiên Tôn này, trong ánh mắt hắn không có nửa phần thương hương tiếc ngọc —— lúc trước vây công Linh Kiếm Sơn, chết trong tay nàng quá nhiều tu sĩ Cửu Châu.

Trong mắt Vương Lục, nàng sớm đã không xứng làm người!

Cảnh ngộ của Thanh Y Tiên Tôn tốt hơn phong vân một chút, có vết xe đổ gió mây vùn, ít nhiều đã có phòng bị, đã sớm bố trí tiên pháp. Nhưng một quyền này của Vương Lục lại thế không thể đỡ, dễ dàng xuyên thấu tầng tầng tiên pháp mà nàng đã bày ra, sau đó ẩn ở trên cầm trắng nõn.

Thanh Y Tiên Tôn mang theo một dòng máu thê lương bay thẳng lên trời, đường đường là tiên tôn mà không hề có năng lực phản kháng!

Sau Thanh Phục, càng nhiều tiên nhân và tiên tôn bị một quyền của Vương Lục đưa lên trời như vậy. Mà trên bầu trời, tranh đấu giữa tiên vương và Vương Vũ cũng đến thời khắc cuối cùng.

Ba ngàn Kim Đan, dưới sự oanh tạc toàn lực của Hạ Vũ, trong khoảnh khắc đã tổn hại hơn phân nửa. Con bạch trường kiếm kia cũng mất đi một phần ba chiều dài.

Vương Vũ hình dung thê thảm, sớm tiêu sái trước đó một lát. Ba ngàn kim đan là thành tựu ngoại đạo uy chấn vạn giới, nhưng ở trước mặt Tiên Vương vẫn không chịu nổi một kích. Ngược lại nhìn Hạ Vũ, sau mấy lần công kích, càng khôi phục thần trí thanh minh. Vì vậy ra tay càng thêm tinh xảo xảo diệu, khiến người ta khó lòng phòng bị.

“Con kiến, đừng ở đây đi!”

Một tiếng gầm giận dữ vang lên, Hạ Vũ dùng bàn tay khổng lồ tiên linh nắm chặt lấy Vương Vũ, còn Vô Tướng kiếm của nàng đang bị bàn tay bóp nát, lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

“Sâu kiến, có thể ngăn cản mười chiêu của ta, đúng là người khiến người ta không thể tưởng tượng được. Chẳng qua, vậy tan thành mây khói đi.”

Nói xong, Hạ Vũ lạnh lùng duỗi tay kia ra, đè lên đầu Vương Vũ. Chỉ cần hai bàn tay đồng thời phát lực, nàng liền có thể vận vẹo toàn thân mà chết.

“Hạ Vũ, ta khuyên ngươi tốt nhất nên thả nàng ra.”

Cực kỳ ngàn cân treo sợi tóc, thân ảnh Vương Lục xuất hiện giữa không trung.

“Vô Tướng kiếm pháp có thể phá ba ngàn kim đan, là một kiếm pháp biến thái thì ngươi thật sự rất lợi hại, thế nhưng, ngươi tốt nhất nên cúi đầu nhìn lại thế giới dưới chân một chút.”

Hạ Vũ khẽ nhíu mày, sau đó chuyển ánh mắt xuống dưới.

Tiên tâm của Tiên vương không cách nào ức chế được mà dâng lên một tia sợ hãi.

cập nhật nhanh nhất, không có đạ đạ sử dụng.

...

Thuần văn tự tại nghiên cứu điện thoại địa danh của bản trạm gác để đọc sách đồng thời các di động xin thăm vấn.

Tiên vương đứng trên cao chín tầng trời quan sát chín tầng trời, đại địa mệnh mông đã được thu hết vào trong tầm mắt.

Vùng đại lục này đã từng thai nghén vô số kỳ tích, trải qua trăm vạn năm tang thương, từ Hồng Mông đến Hồng Hoang, từ Hồng Hoang đến huy hoàng, lại cực thịnh mà suy, bây giờ tựa hồ đã tiến vào thời kỳ già yếu. Thế cho nên đám nữ nhân Cửu Châu bọn họ, đã dám không kiêng nể gì buông xuống nơi này, coi Cửu Châu đại lục là vật phẩm tiêu hao để thái bỏ.

Nhưng mà hiện tại, Cửu Châu đại lục trong mắt Hạ Vũ phảng phất như sống lại, từ tuổi xế chiều biến thành tráng niên ổn trọng, lại từ tráng niên tiến hóa thành thanh niên sinh động. Sau đó, toàn bộ Cửu Châu đại lục phảng phất bị Vô Minh Nghiệp Hỏa đốt cháy lên hùng hực.

Một cỗ năng lượng đủ để làm vạn giới rung động, sôi trào mãnh liệt ở trong đại địa, chỉ cần dư âm từ khe hở tiết ra cũng đủ khiến người kinh hồn táng đảm, khó có thể tưởng tượng đại địa chỗ sâu, rốt cuộc chuẩn bị kịch biến thế nào.

“Thích không? Đây chính là lễ vật mà ta tặng cho ngươi.” Nụ cười nhạt nhòa của Vương Lục xuất hiện trước mặt Hạ Vũ:

“Tiên Vương bệ hạ, ngươi đúng là rất lợi hại, những tiện chủng hạ giới như chúng ta cho dù dốc hết toàn lực cũng không dám thương được một cọng tóc của ngươi, mà ngươi tiện tay một kích thì chúng ta cũng phải tung mạng mới có thể ngăn cản được. Thế nhưng, dù sao chúng ta cũng có một hậu trường mạnh mẽ.”

Hạ Vũ hừ lạnh một tiếng: “Chỉ bằng đại lục Cửu Châu mục nát này thôi à?”

“Ừm, đại lục Cửu Châu đích thật là mục nát, tinh hoa của nàng ở trăm vạn năm qua đã bị các con cái của nàng hấp thu hơn phân nửa, Tiên Thiên đại năng từ thời kỳ Hồng Mông, đến đệ tử Tổ Vu thời kỳ Hồng Hoang, lại đến thời đại tiên đạo hưng

thịnh mộng ảo tiên nhân., Vô số sinh linh mạnh mẽ sinh ra ở đây, sau đó mang theo quà tặng của Cửu Châu đại lục phi thăng rời đi, đến thế hệ này của chúng ta, Tiên đạo đã tàn lụi, dù cho hậu nhân đồng tâm, nhưng linh khí trong thiên địa này..., Thậm chí Đại Đạo pháp tắc chung quy vẫn suy sụp. Kỳ thật cho dù không có lần rút ra tiên giới các ngươi, Cửu Châu suy vong cũng là chuyện đương nhiên.” Ngừng một lát, Vương Lục lại nói, “Nhưng mà, cho dù suy sụp, thì cuối cùng vẫn là Cửu Châu đại lục., Là điểm vĩ đại nhất trong vạn giới mới là điểm khởi đầu của tất cả kỳ tích. Tiên Vương bệ hạ, nếu Tiên Giới còn tồn tại, có lẽ lực lượng so với Cửu Châu càng mạnh hơn gấp ngàn lần, vạn lần. Nhưng mà bây giờ Tiên Giới chỉ là một mảnh phế tích phiêu bạt trong hư không vô tận, ngươi có tư cách gì xem thường Cửu Châu đại lục?”

“Nực cười!”

Hạ Vũ mạnh mẽ khoát tay, cùng lúc đó, tại Thiên Nam châu xa xôi, long trụ Nghịch giới sừng sững một hồi lâu khẽ run rẩy một cái, phóng xuất ra một quang sáng khủng bố sụp đổ, rất nhanh đã vượt qua biên giới Thiên Nam châu, lan tràn ra các châu xung quanh.

Mà trên bầu trời, lại mở ra nhiều thông đạo, tám cây nghịch giới long trụ mới tinh từ trong động khẩu lộ ra đầu dữ tợn.

“Chờ ta phá hủy đại lục Cửu Châu của ngươi, xem ngươi còn dùng cái gì để càn rỡ!”

Trong lúc nói chuyện, Hạ Vũ không tiếp tục lãng phí tinh lực để đi tiêu diệt Vương Lục trước mắt nữa. Mặc dù đây cũng là chân thân của hắn, nhưng hắn cũng nhìn thấy có rất nhiều thân thể Vương Lục chân nhân vẫn còn nằm ở các nơi trong Cửu Châu, đánh chết một người cũng không có ý nghĩa gì.

Hắn tập trung toàn bộ lực lượng trên mở ra thông đạo, lúc này hàng rào không gian của Cửu Châu đại lục bị suy yếu đến cực hạn, bởi vậy mới có thể lấy pháp lực Tiên Vương cưỡng ép mở ra nhiều thông đạo, dẫn dắt long trụ Nghịch giới xuống.

Nghịch giới long trụ là Tiên giới trong lúc chinh chiến vạn giới ngẫu nhiên phát hiện ra sinh vật kỳ dị nghịch chuyển, giới long vì tổ tài mà tạo thành. Tương hỗ với giang long là âm dương hai mặt. Trong giới long thể ẩn chứa thể giới, có thể

không có trung sinh có, mà nghịch giới long thì sẽ có hóa không thành., Có được lực lượng hủy diệt cường đại nhất trong vạn giới. Lúc trước Tiên giới trả giá một cái giá cực kỳ thảm liệt khi chinh phục Nghịch giới long. Thù lao là ba mươi ba cây long trụ Nghịch giới, bất cứ cây nào cũng có khả năng hủy thiên diệt địa, trong đó đại bộ phận dùng cho vạn giới chinh chiến. Bây giờ còn có chín cây, toàn bộ đã bị Hạ Vũ dẫn dắt mà đến, âm ảnh sụp đổ ở Cửu Châu đại lục.

Mà giờ khắc này, đám người Cửu Châu, ngẩng đầu nhìn thông đạo hai giới đột nhiên tách ra, cùng với long trụ nghịch giới ngấm đen, trong lòng đều dâng lên một nỗi tuyệt vọng.

Một long trụ thuộc Nghịch giới liền phá hủy toàn bộ Thiên Nam, nếu tám cái còn lại đồng loạt rơi xuống...

Về phần các tiên nhân bị Vương Lục đánh tới tầng Cửu Thiên Cương Phong, thì không hẹn mà cùng lộ ra thần sắc vui mừng.

Tiên vương bệ hạ quả nhiên thần uy như biển, giơ tay nhắc chân là có thể đánh vỡ hàng rào không gian, dẫn dắt long trụ Nghịch giới xuống dưới. Nên biết, lúc mở ra thông đạo ở Cửu Châu đã khiến bọn họ hao tâm tổn trí rồi.

Chỉ có mỗi Vương Lục thì cười nhạt một tiếng: “Hạ Vũ à, người thật sự nên tỉnh táo lại đi. Kế tiếp...”

“Xin hãy thưởng thức lửa giận của đại lục Cửu Châu...”

“Vô Tướngoanh Thiên pháo.”

Sau một khắc, tám đạo cực quang từ trong lòng đất của tám đại châu bắn ra, mỗi một đạo hào quang đều lớn cả trăm dặm, cuốn theo đó là lửa giận vô cùng vô tận của chín châu đại lục xông thẳng lên trời, nhằm về phía long trụ nghịch giới vừa mới buông xuống của giới này.

Những thứ này đã từng khiến cho người cửu châu bó tay chịu trói, cũng như phải trả giá rất lớn, ngay cả một cái nháy mắt cũng không thể kiên trì được, liền dưới sự xung kích của cực quang thì đã hóa thành tro bụi, mà Hạ Vũ dùng thần uy của Tiên vương mạnh mẽ mở ra thông đạo hai giới, cũng bị lửa giận của vùng đất này đốt cháy hầu như không còn.

Trong khoảnh khắc, Hạ Vũ bị phản phệ mãnh liệt, tiên thân run rẩy mãnh liệt, bao phủ quanh người hắn, ánh sáng Tiên

vương ngăn cản tầm mắt người khác cũng bắt đầu mờ nhạt đi, dần dần lộ ra chân diện mục.

“Ồ, không ngờ rằng Tiên vương Hạ Vũ đường đường đứng đầu vạn giới lại có khuôn mặt thật như vậy.”

Lại là Vương Lục, không biết sống chết ghé sát bên người Tiên Vương, sau đó dùng ngữ khí đặc biệt khiêu khích nói: “Ta đoán cho dù đám người của Thần Điện kia cũng không tưởng tượng nổi, đường đường Hạ Vũ, lại là một lão đầu Tạ Đỉnh nhỉ?”

Lần này, Hạ Vũ không chút khách khí đã đánh Vương Lục tan xương nát thịt. Đáng tiếc rất nhanh lại có Vương Lục mới xuất hiện bên cạnh hắn.

“Thẹn quá hóa giận cũng vô ích, nói thật không nghĩ tới người lại ngu xuẩn như vậy, sớm lật lá bài tẩy của mình ra để cho người chà đạp... Bệ hạ, cơ hội duy nhất của người, chính là trước khi đại trận Cửu Châu hoàn thành phá hủy Linh Kiếm Sơn hoàn toàn., Đáng tiếc, người lãng phí thời gian quá nhiều trên người Vương Vũ. Hiện tại đại trận của ta đã thành, Vô Tướng Thiên pháo vừa rồi ta có thể bắn bất cứ lúc nào một trăm phát. Bệ hạ, ta hỏi người một câu, có nên dừng tay không đây?”

Thần sắc của Vương Lục nghiêm túc dị thường, thậm chí làm cho người ta mơ hồ có một loại cảm giác, lúc này Vương Lục xuất hiện trước mặt Tiên vương, so với bất kỳ người nào khác đều chân thật hơn.

“Bệ hạ, ta có thể thẳng thắn nói rõ, Vô Tướng oanh thiên pháo này vốn đã tiêu hao không nhiều thọ mệnh lắm ở Cửu Châu đại lục. Ta dùng tính mạng của ức vạn sinh linh cửu Châu thức tỉnh tinh huyết của Cửu Châu, để cho nó lần nữa sôi trào máu tươi. Bất quá, loại thủ đoạn đặc biệt này sau đó sức lực không còn., Chúng ta sẽ không còn cơ hội thứ hai tỉnh lại sức mạnh của cửu châu nữa, cho nên... hôm nay hoặc là mong bệ hạ vĩnh viễn lui về Tiên giới, tìm kiếm con môi mới trong vạn giới, hoặc là, cũng chỉ có thể một lòng một dạ rời đi, để cho tất cả mọi người ở lại nơi đây!”

Vương Lục nói xong, mặt mày lộ vẻ dữ tợn: “Ha ha, Tiên Tôn, Tiên Vương? Không biết những thân thể trân quý này nếu hóa

thành chất dinh dưỡng, có thể khiến cho đại lục Cửu Châu sống lâu thêm chút nữa hay không!”

“Si tâm vọng tưởng!”

Trên thân Hạ Vũ lại nhen nhóm hào quang vạn trượng, ánh sáng uy năng thuộc về Tiên vương bao phủ tầm mắt của tất cả mọi người, mà tiên thuật chỉ thuộc về Tiên vương cũng trong khoảnh khắc đã hoàn thành.

“Bệ hạ, không thể địch lại!”

Chẳng biết từ lúc nào, Liệt Phong Tiên Tôn đã đi tới bên cạnh Hạ Vũ.

“Bệ hạ, không bằng chúng ta tạm thời lui về Tiên giới. Chín Châu này bị đốt cháy máu, thế không thể bao lâu, chỉ cần đợi nó đổ máu, chúng ta tùy thời có thể trở lại!”

Thần sắc Hạ Vũ hơi động, dường như có ý định.

“Bệ hạ! Nhất quyết không thể lui!”

Giọng nói mơ hồ không rõ của Phong Vân Tiên Tôn cũng xuất hiện trước mặt Tiên vương.

“Chúng ta nếu lui, bọn họ nhất định sẽ đi dọc theo thông đạo Lưỡng Giới đánh nổ thiên pháo vào Tiên Giới, một lưới bắt hết chúng ta! Chúng ta phải ở chỗ này đánh chết triệt để bọn họ!”

Hạ Vũ lại chần chừ, quả thật hấn quá mức già nua, thần trí rất dễ rơi vào mộng muội, người bên cạnh nói không giống nhau, vậy mà hấn khó có thể kết luận được.

Tiêu Dao Tiên Tôn cười lạnh nói: “Tiếp tục tranh, tìm càng nhiều người hơn tới tranh, cuối cùng bỏ phiếu. Vừa hay mọi người tụ tập cùng nhau, chờ Vương Lục dùng một mẻ oanh thiên pháo lớn bắt hết. Hạ Vũ, xem bản thân bây giờ đi, kéo dài hơi tàn lộ vẻ xấu hổ. Sống như vậy, rốt cuộc có ý nghĩa gì? Người lúc trẻ, thật sự còn xứng gọi Hạ Vũ?”

Hạ Vũ nghe được câu này, hai mắt sáng ngời, lại đảo qua Cửu Châu đang thiêu đốt dưới chân, trong khoảnh khắc liền buông tha tất cả do dự, cả người như thêm điện lao xuống.

Lúc này dường như y đã trở lại thời tráng niên, dẫn dắt quần tiên chinh chiến vạn giới càn quét khắp nơi.

Hỏa Huyết đại trận ở Cửu Châu của Vương Lục quả thật lợi hại, nhưng mà... Đại lục Cửu Châu chung quy quá mức lão luyện, quá mức mục nát rồi. Nếu không có người nào đó điều khiển, căn bản không có khả năng đánh ra Vô Tướng oanh thiên pháo.

Cho nên sự chân chờ ban nãy hoàn toàn vô vị, hấn căn bản không cần cân nhắc sức một người có thể chiến thắng Cửu Châu hay không, chỉ cần... giết chết tiểu tử vương bạn kia là đủ rồi.

Mà Tiên vương nếu nghiêm túc muốn giết người, còn chưa có giết không xong! Cho dù Vương Lục có phân ra một vạn chân thân, phân biệt nắp ở những nơi bí mật khác nhau, trong mắt Tiên vương cũng không thể nào trốn thoát!

Giết một vạn con sâu cái kiến, có thể gây phiền toái bao nhiêu?

Lúc này, cảm nhận được sát ý lẫm liệt của Tiên vương, Vương Lục phân tán ở khắp cửu châu đồng thời hiện ra vẻ kinh ngạc. Mà Vương Vũ đang trọng thương cũng giãy giụa đứng dậy, lại giờ lên trường kiếm bạch cốt chỉ còn có hai thước, dường như muốn xách Vương Lục lên ngăn cản công kích của Tiên vương.

Nhưng mà, trước khi Vô Tướng kiếm của Vương Vũ tạo ra, Tiên vương trên không trung đã biến mất.

Sau một khắc, các nơi trên đại lục Cửu Châu, vô số vương lục bị Tiên vương chém giết.

Cuối cùng, chính là Vương Lục ở lại trên chín tầng trời cao, yêu cầu hàng đầu của vị Tiên vương kia. Hấn chỉ kinh ngạc trong chốc lát thì đã bị một tay Tiên vương nắm lấy yết hầu.

“Hiện tại, ngươi còn có tư cách gì đàm phán điều kiện với ta?”

Nói xong, Hạ Vũ không lưu tình chút nào, bóp đầu Vương Lục xuống.

Sau đó, hấn cười lạnh nhìn dưới chân, chờ mong cháy huyết đại lục Cửu Châu trở nên cuồng loạn không trật tự, sau đó toàn

bộ đại địa liền tự cháy chết đi.

Nhưng nụ cười trên mặt Hạ Vũ dần dần thu liễm lại.

Vừa rồi hắn đã chém giết toàn bộ Vương Lục của đại lục Cửu Châu, tin chắc Vương Lục đã chết từ lâu không có chỗ chôn, như vậy vì cái gì... Cửu Châu Nhiên Huyết đại trận vẫn còn vận chuyển?!

Đáng tiếc, không kịp suy nghĩ nhiều hơn nữa, một đạo cực quang trước nay chưa từng có bộc phát ra từ Man địa Thương Khê châu.

cập nhật nhanh nhất, không có đạn đạn sử dụng.

...

Một giây nhớ kỹ mạng lưới trong âm mưu, cung cấp văn tự cao tốc cho ngài. Chiến tranh ở cửu châu và tiên giới rốt cuộc là một thời gian tranh đoạt?

Phe nào có thể thắng thời gian, bên nào có thể thắng lợi cuối cùng. Nếu như Tiên giới giáng lâm Cửu Châu vào buổi tối thêm mấy trăm năm nữa, như vậy Vương Lục có thể chinh hợp toàn bộ lực lượng của đại lục Cửu Châu, bóp chết xâm lược của Tiên giới từ lúc mới sinh. Đương nhiên, nếu trong mấy trăm năm Tiên giới đều không mở ra thông đạo hai giới, bản thân cũng sắp sửa suy vong.

Trong trận chiến tranh đoạt thời gian này, Tiên giới lợi dụng ưu thế thực lực cực lớn cười đến cuối cùng, cuối cùng thông đạo lưỡng giới đã mở sớm, rất nhiều kế hoạch Vương Lục vì Cửu Châu đều im lặng, chỉ có thể vội vàng ứng chiến. Mà lúc khai chiến, dù là tiên nhân cẩn thận, Cửu Châu vẫn là chi hữu, ngay cả bản thân hắn cũng bị Nhan Lạc thiết kế phong ấn thông đạo hai giới, có thể nói thảm bại.

Sau đó tiên giới xâm lấn quy mô lớn, Cửu Châu liên tục bại lui, lúc này có thể kịp thời nghênh đón Vương Lục trong thông đạo lưỡng giới chính là mấu chốt chiến cuộc. Mà một ván này, trong hành vi tư thù như có như không của Tiêu Dao Tiên Tôn, Tiên giới đánh cờ kém một chiêu, cuối cùng bị Vương Lục vào Cửu Châu một khắc sau.

Tiếp đó, hành động dị thường của Tiêu Dao Tiên Tôn bại lộ, Tiên Vương không tiếc hao tổn thọ nguyên đích thân hàng lâm. Vì vậy đại lục Cửu Châu lập tức gặp phải một hồi gian khổ khảo nghiệm, Vương Lục có thể trước khi Tiên Vương phá hủy hết thấy hay không, dùng chiêu cuối cùng đã bố trí ngày trước, trở thành mấu chốt quyết định thắng bại.

Lần này, dựa vào ba ngàn Kim Đan nghịch thiên kia của Vương Vũ, chín châu đại lục lại một lần nữa hạ thành. Mặc dù trong đó hơn phân nửa dựa vào sự phối hợp của Tiêu Dao Tiên Tôn, mặc dù Vương Vũ bị thương nặng, nhưng Vương Lục lại lợi dụng thời gian quý giá này để huyết tế ngàn tỉ sinh linh,

phát động Nhiên Huyết Cửu Châu, làm lửa giận của đại lục Cửu Châu bốc lên.

Sau đó, ngọn lửa này sắp quét sạch vạn vật.

Mượn sự hy sinh của Vương Lục, hào quang của Vô Tướng Thiên pháo đánh thẳng tới Tiên Vương. Trong khoảnh khắc, cửu thiên thương khung hóa thành một vùng biển ánh sáng, Tiên vương và tất cả mọi thứ xung quanh hẳn đều bị thôn phệ hết.

“Thành công rồi!”

Trên Linh kiếm sơn, các tu sĩ tận mắt thấy một màn này kìm lòng không được hoan hô lên.

Mặc dù bọn họ không biết nguyên lý của Nhiên Huyết ở Cửu Châu, cho dù bọn họ không thể nào đo lường được uy lực Vô Tướng Thiên Pháo rốt cuộc đến mức nào, nhưng... sau khi nhìn thấy hào quang xuất hiện trên chín tầng trời, từng vòng xoáy dày đặc mà vạn vật. Cảnh tượng của vòng xoáy duỗi ra hư không liền có thể ý thức được, bất luận kẻ nào cũng không có khả năng may mắn sống sót dưới Thiên Pháo này.

Lửa giận của đại lục Cửu Châu bộc phát, mạnh mẽ xé rách tinh bích không gian bao bọc đại lục, trực tiếp thông suốt hư không vô tận Cửu Châu cùng, mà chỗ Tiên Vương đặt chân đã bị vô số đạo vòng xoáy hư không bao trùm.

Chỉ là, kinh hãi trong lòng mọi người còn chưa kịp áp ủ thì đã nghe được một tiếng hừ lạnh.

Giọng nói của Tiên vương từ trong hư không vang lên, vang vọng chín châu: “Một tên tiện chủng giáo hoạt, lại trốn ở đây.”

Sau một khắc, mọi người phảng phất nhìn thấy xa xa trên bầu trời, sáng lên một đạo thiểm điện, thiểm điện vạch phá Thương Khung, lộ ra một đạo xấu xí vết sẹo. Tiên Vương Hạ Vũ một tay chống nổi hai đầu vết sẹo nổi lên, làm cho không gian không cách nào tự khép lại, một tay khác thì lại bóp lấy một người.

“Trở về Cửu Châu, bọn tôn lại vẫn luôn giấu mình trong thông đạo giữa hai giới tràn ngập nguy hiểm, đồ tạp chủng, trốn tìm của ngươi thật sự rất tốt a.”

Lúc này, Hạ Vũ đã mất đi hào quang thần thánh của Tiên vương từ lâu, hiện ra bản tôn. So với Tạ Ngốc lão mà Vương Lục nhìn thấy lúc trước, Hạ Vũ trông trẻ hơn rất nhiều, mày kiếm đâm vào tóc mai, tóc đen như mực., Chính là thời thanh niên phong lưu phóng khoáng, mà giữa mặt mày, quả nhiên tương tự Tiêu Dao Tiên Tôn có năm sáu phần. Nhưng đồng thời hấn cũng chật vật rất nhiều. Quần áo quý phái với vô số thần thông đều bị thiêu hủy hơn nửa, tiên thể hoàn mỹ không tỳ vết máu thịt be bét, từng mảng cháy đen, khí chất tuấn đạt xuất trần hầu như không còn.

Trải qua một đạo Vô Tướng công thiên pháo vừa rồi, Tiên vương rốt cuộc cũng đã bị thương, nhưng thương thể trái lại càng kích thích sức mạnh của hấn, khiến hấn khôi phục lại vẻ thanh xuân ngấn ngùi.

Tiên vương của thời thanh niên đáng sợ tới mức nào?

Thống lĩnh vạn tiên Tiên giới, chinh chiến vạn giới, quét sạch từng thế giới cường hoành không thể tưởng tượng nổi, ngay cả quân đoàn thiêu đốt tiếng xấu nổi tiếng cũng bị hấn vĩnh viễn đóng băng. Vô luận là trí tuệ hay lực lượng..., Hạ Vũ cũng có thể tính là người đứng đầu vạn giới. Ngay cả Tiên Tàn Thủy Hoàng từng thành tựu huy hoàng vô thượng ở Cửu Châu đại lục, đức thắng thái tổ, sau khi phi thăng Tiên giới cũng phải cúi đầu xưng thần với Hạ Vũ. Vương, Vạn Giới chi vương, đây chính là thời đại đỉnh phong của Hạ Vũ.

Cho dù chỉ trong nháy mắt ngấn ngùi, hấn cũng có thể vận dụng thần thông vô thượng, tránh đi Vô Tướng Thiên pháo vốn muốn tránh cũng không thể tránh được kia, đồng thời cũng phá giải mê cục Vương Lục cố ý bố trí, xuyên thấu hư không vô tận tìm ra chân thân của hấn trong thông đạo hai giới.

“Đáng tiếc thời gian tổ chức trò chơi đã kết thúc.”

Hạ Vũ nắm chặt Vương Lục, giọng nói đầy tiếc nuối.

Người trẻ tuổi này, thật sự là kỳ tài hiếm thấy trong cuộc đời dài đằng đẵng của hấn.

Đầu tiên, thân hấn phụ không linh căn —— đây là quà tặng chí cao của Cửu Châu đại lục đối với tiên đạo, từ thời đại

Hồng Mông, người có đực không linh căn cũng không vượt qua ba vị đại năng, không ai không là đại năng kinh thiên động địa. Ngay cả bản thân Hạ Vũ cũng từng là người có đực không linh căn. Theo một ý nghĩa nào đó, Vương Lục liền giống như huyết mạch truyền thừa của hắn.

Ngoài ra, Vương Lục là cường địch có thể đếm được trên đầu ngón tay của Hạ Vũ đến cảnh giới Tiên Vương từ khi đột phá tới nay. Một kích Vô Tướng Thiên pháo vừa rồi đã khiến tiên mục của hắn chớp mắt đã ngã xuống. Trước đó, dù đối mặt với quân đoàn thiêu đốt, đối mặt với binh đoàn thiết nhân, Tiên Vương vẫn luôn duy trì thành thạo điều luyện.

Không ngờ rằng, hắn đã vượt qua Tang Thương mười vạn năm, suýt nữa thì lật thuyền ở cửa châu suy sụp.

Nghĩ tới đây, Hạ Vũ bỗng có chút không đành lòng giết hắn.

Hạ Vũ thời đại thanh niên là một vị Vương có thần thông quảng đại, khí phách phóng khoáng. Khi đó hắn chưa cần vì tuổi thọ mà sợ hãi, tâm tính cũng không vì chấp nhất trường sinh mà vẩn vọ. Trong mắt mọi người, Hạ Vũ đều là anh hào cái thế đáng được khâm phục, hắn chinh chiến vạn giới., Nhưng không phải vì giết chóc và hủy diệt, chỉ vì quán triệt Tiên đạo. Trong quá trình này, không biết bao nhiêu kẻ bại dưới tay hắn bị khí khái của hắn thuyết phục, mà hắn cũng không tính hiềm khích lúc trước, hóa thù thành bạn. Binh sĩ vây quanh đại quân Tiên giới, lúc đầu thật ra là một đám người cam tâm tình nguyện đi theo nghĩa quân của Hạ Vũ.

Nếu như là lúc ấy, cho dù là bị địch nhân ám toán suýt nữa bỏ mạng, sau đó cũng chỉ bội phục thiết kế xảo diệu của đối thủ. Còn về phần Vương Lục lợi dụng loại điều kiện cực kỳ có hạn hoàn thành Vô Tướng Thiên pháo này, lại càng là vì gã coi trọng.

“Vương Lục, có muốn đi theo ta không?”

Ánh mắt Vương Lục lộ ra một tia kinh ngạc.

Hạ Vũ nói: “Người rất lợi hại, thậm chí có thể nói là lợi hại trước giờ chưa từng thấy, đi theo ta, người hoàn toàn có tiền đồ tốt hơn. Vùng đại lục Cửu Châu này, đối với người mà nói quá hẹp hòi.”

Vương Lục cười nói: “Đại lục Cửu Châu hẹp? Chẳng lẽ sắp phá diệt Tiên giới rồi mà còn rộng lớn lắm sao?”

Hạ Vũ trầm mặc một chút rồi nói: “Ta đã tìm được phương pháp cứu vãn Tiên giới, nếu như người đồng ý phối hợp với ta, Tiên giới nhất định có thể tái tạo huy hoàng.”

Vương Lục nói: “Luyện hóa cửu châu để bù đắp khuyết điểm của Tiên giới sao? Thực sự ta không nhìn ra đây là kế hoạch lâu dài gì cả.”

Hạ Vũ hừ một tiếng: “Đương nhiên đây không phải kế lâu dài, nhưng nhờ lực lượng của Cửu Châu, ta lại có thể kéo dài thời gian tồn tại của Tiên giới, sau đó... tìm kiếm thế giới mới bên ngoài Tam Thiên Thế Giới!”

Ánh mắt Vương Lục khẽ động: “Bên ngoài Tam Thiên Thế Giới còn có tân thế giới?!”

“Đương nhiên là có, giống như đại lục Cửu Châu bao hàm Cửu Châu, mà bên ngoài lại có Tinh Bích không gian. Ba ngàn đại thế giới của chúng ta, đồng dạng là đang bao bọc trong một cái vỏ, tầng vỏ này được gọi là Vạn Giới Chi Bích. Từ thời đại Hồng Mông, đã có tiên bối đại năng thử nghiệm đột phá Vạn Giới Chi Bích...”

Vương Lục hỏi: “Có người thành công hay chưa?”

“Không biết.” Hạ Vũ nói: “Ta cho rằng là có đấy, bởi vì có rất nhiều đại năng tiên bối bất vô âm tín., Ngay cả di hài cũng không lưu lại. Ta cũng không cho rằng đột phá Vạn Giới Chi Bích sẽ khiến người ta thịt nát xương tan. Bọn họ nhất định là đã tiến vào thế giới hoàn toàn mới! Trên thực tế ta cũng từng thử thăm dò bên ngoài Vạn Giới Chi Bích, cũng đạt được tiên triễn kinh người. Đáng tiếc lúc ấy chiến đấu kịch liệt với quân đoàn thiêu đốt đang say sưa, ta không đủ thời gian để thâm nhập thăm dò.”

“Vậy sau khi tiêu diệt quân đoàn thì sao?”

Hạ Vũ lạnh lùng nói: “Sau đó, ta bắt đầu cân nhắc vấn đề trường sinh.”

Vương Lục thở dài trong lòng, thiêu đốt quân đoàn này thật không hổ là tai họa vạn giới, nếu không có bọn họ, lúc ấy Hạ Vũ đã trực tiếp xâm nhập vạn giới chi bích một đi không trở

lại, nào có sau đó vạn giới sụp đổ và tiên giới? Lại càng không có nguy cơ gặp quỷ.

“Lần này, đợi ta luyện hóa đại lục cửu châu, sẽ không chế Tiên giới đi trùng kích bức tường vạn giới.” Hạ Vũ nói: “Ta không thể mang theo quá nhiều người, huống chi thăm dò vách tường vạn giới hung hiểm khắp nơi, sinh linh thấp kém căn bản không có cơ hội may mắn sống sót. Nhưng người... ta cho rằng người có giá trị đi theo ta.”

Hạ Vũ nói xong, thân thể đột nhiên nhoáng lên một cái, trên cái trán trơn bóng xuất hiện một nếp nhăn tinh tế, trong mái tóc dài có thêm vài sợi chỉ bạc, sợi tóc cũng hướng về phía sau đẩy đi không ít. Mà thanh âm cũng không còn sáng khoái trong suốt nữa.

“Vương Lục, thời gian của ngươi không nhiều lắm, quý trọng cơ hội này đi.”

Vương Lục đương nhiên biết quan trọng của cơ hội này, Hạ Vũ là vì tình hồn trong thời gian ngắn ngủi mới có thể thay đổi tính cách phát ra lời mời này với hắn. Đợi hắn một lần nữa trở về già nua, dù thế nào cũng không thể đưa ra điều kiện như vậy.

Mà thế giới mới thế giới mà Hạ Vũ nhắc tới... Quả thực hắn cũng rất có hứng thú.

Sau giây phút trầm mặc ngắn ngủi, trong lòng Vương Lục đã đưa ra quyết định.

Hắn không nói gì, chỉ gian nan giơ tay phải lên, sau đó thông thả mà kiên quyết, giơ ngón giữa về phía Hạ Vũ.

Trên đầu Hạ Vũ đột nhiên xuất hiện thêm mấy sợi dây bạc, tức giận bùng lên: “Không biết tốt xấu!”

Vương Lục cười thâm: “Không biết điều? Người cho rằng ta và đám thủ hạ của ngươi ngu xuẩn như đám thủ hạ ngu ngốc kia sao? Người bây giờ lại có vẻ anh khí cái thể thôn sơn hà, nhưng người có thể trẻ được bao lâu? Một chén trà? Một bữa cơm? Chờ người già nua, tâm tính lại vạn vạn, hứa hẹn ban đầu trị giá mấy đồng tiền? Cho rằng ta nên đi theo người giá trị? Chẳng lẽ Hạ Vũ không có giá trị sao? Chẳng lẽ lúc sinh con gái người chính là vì tự kéo dài tính mạng sao? Hạ Vũ à,

muốn giết cứ giết, cho dù ta chết ở đây, cũng tuyệt đối không có khả năng làm chất dinh dưỡng của người!”

“Rất tốt, vậy ngươi liền chết đi.”

Sau một khắc, đầu Hạ Vũ đầy tơ bạc, không chút khách khí nắm chặt tay của mình.

...

Thuần văn tự tại nghiên cứu điện thoại địa danh của bản trạm gác để đọc sách đồng thời các di động xin thăm vấn.

Nhìn đồng cát nhỏ trong tay theo gió mà biến mất, Vương Hạ Vũ bỗng dâng lên vài phần phiền muộn.

Lại một thanh niên tài hoa hơn người chết đi.

Từng có lúc, cũng là hai người trẻ tuổi như thế mất đi sinh mệnh trong tay hấn, hóa thành cát mịn màu xám. Hai người trẻ tuổi kia giống như Vương Lục tiền đồ vô lượng, tài hoa hơn người, khí thế ngang ngược bá đạo trên người thậm chí mạnh hơn Vương Lục vài phần, là kỳ tài hiếm có trong vạn giới. Đáng tiếc, so với tài hoa kinh người của bọn họ, Hạ Vũ càng cần sinh cơ bưng bưng trong cơ thể.

Hai người kia, trước khi phi thăng đều là bá chủ của đại lục Cửu Châu, một người lấy Thủy Hoàng làm tên, một người khác thì tự xưng đức thánh. Cho đến hôm nay, Hạ Vũ đã không nhớ rõ gương mặt hai người bọn họ, chỉ có tên là còn sót lại một cái vảy.

“Bắt đầu từ lúc nào, ta đối với các thiên tài mới sinh này đều không thích nổi?”

Mặc dù lúc này trong Hạ Vũ đầy những sợi tơ bạc, nhưng giữa hai hàng lông mày vẫn còn vài phần sinh khí khi tuổi trẻ, bởi vậy trong lòng cũng có thêm vài phần cảm khái khi già nua.

Còn nhớ rõ, đã lâu thật lâu trước kia, hấn còn có thể ca ngợi rất nhiều đối với các thiên tài mới sinh. Khi đó ở Tiên giới có hai gã kỳ tài hiếm thấy, Hạ Vũ gửi gắm kỳ vọng rất cao đối với bọn họ, thậm chí ước định với bọn họ, sau khi mình ngã xuống, bảo tọa của Tiên Vương sẽ do hai người bọn họ kế thừa. Đương nhiên, ngai vàng chỉ có một, cho nên hai người kia cũng đã ước định, đợi Hạ Vũ vẫn lạc, trong bọn họ có một người xưng vương, một người khác lại tiến vào Vạn Giới chỉ bích, xua tan Tiên giới.

Đáng tiếc chính là, hai người trẻ tuổi này cũng không đợi được Hạ Vũ bỏ mạng. Bởi vì so với truyền thừa, Hạ Vũ rất cục lự

chọn trường sinh.

Đó có lẽ là... cuộc chiến đầu tiên toàn diện giữa Tiên Giới và Tây Di Thần Điện, nằm trong ác chiến của chúng vương, hai người đã nhận được một chút ký ức của nhau, sau đó ký ức đó khiến tính tình hai người đồng thời thay đổi.

Hạ Vũ đã từng coi nhẹ sinh tử, cuối cùng cũng bắt đầu truy đuổi trường sinh.

Vì trường sinh, Hạ Vũ không từ thủ đoạn, mà mặc dù tác dụng phụ của trường sinh càng ngày càng rõ ràng, khiến cho tiên vương anh minh thần võ dần trở nên chết lặng, nhưng sự chấp nhất của Hạ Vũ đối với trường sinh lại tăng lên rất nhiều. Hắn chưa từng hối hận những gì mình đã làm., Cho dù là tự tay cắn nuốt thể tử yêu ta nhiều năm, cho dù là ở trong ánh mắt hoảng sợ của bọn nhỏ, đem bọn nó từng cái chém giết, cho dù là đem nữ nhi xinh đẹp nhất Hạ Vũ làm Chuẩn Khôi Lỗi bất cứ lúc nào cũng có thể thái bỏ... Vì trường sinh, Hạ Vũ có thể vứt bỏ hết thảy.

Cho đến hôm nay, trong phút chốc phản lão hoàn đồng, để cho hắn bỗng nhiên từ một góc độ khác nhìn kỹ lại chính mình.

“Hạ Vũ ơi là Hạ Vũ, từ khi nào ngươi biến thành bộ dạng này... Nếu như lúc trẻ ngươi nhìn thấy bộ dạng này, chỉ sợ sẽ lập tức lạnh lùng hạ sát thủ.”

Hạ Vũ trầm mặc một lát, trên mặt dần dần hiện ra càng nhiều ấn ký tang thương, phiền muộn trong lòng cũng dần dần rời xa.

“Không, thứ ta làm bây giờ mới là chính xác, chỉ có trường sinh mới thật sự là đạo giải thoát. Cho dù không vì chính ta, vì đại thiên thể giới này mà cân nhắc, ta cũng phải sống sót, tận khả năng liên tục. Bởi vì chỉ có ta mới có thể đột phá vạn giới chi bích, mới có thể tìm được một đường sinh cơ cho thể giới suy sụp này!”

“Đại Thiên thể giới đã suy bại, bất kể là nơi Tiên giới quản lý hay lãnh địa của chúng thần Tây Di đều đang nhanh chóng suy yếu, cực thịnh mà suy yếu, đây là pháp tắc chí cao của Đại Thiên thể giới., Cho dù là Tiên vương, Thần vương cũng không được ngỗ nghịch. Cho nên... từ thời đại Hồng Mông,

mới có nhiều người lựa chọn thâm nhập vào Vạn Giới chi bích như vậy. Thế nhưng tiền nhân đã đi, hậu nhân cũng đã không còn sức lực. Ở trong một thế giới suy sụp, muốn đạt được độ cao của tiền nhân nói dễ vậy, ngay cả là ta cũng không dễ dàng gì., Muốn có tuổi đời so sánh với Thánh Nhân của thời đại Hồng Mông cũng là người si nói mộng. Cho nên, chỉ có trường sinh mới tích lũy được thọ nguyên còn dài hơn cả Thánh Nhân để tu hành, mới có thể mở ra bức tường vạn giới, dẫn tới sinh cơ cho Đại Thiên thế giới này.”

“Cho nên ta không làm gì sai, cho dù dẫn tới vạn giới tan vỡ, nhưng bản thân ta chính là chủ của vạn giới này, là người có được và người kế thừa của đại thiên thế giới này. Chỉ cần ta còn sống, thế giới này vĩnh viễn sẽ không chết, chỉ cần ta có thể sống mãi...”

Trong lòng Hạ Vũ không ngừng lẩm bẩm những lời này. Mà thân thể của hắn cũng trở nên già nua, ánh mắt theo đó mà đục ngầu, nhưng ý chí của Tiên vương lại càng trở nên kiên định.

Dứt bỏ cát mịn trong tay, ánh mắt Hạ Vũ chuyển xuống dưới.

Đại lục Cửu Châu Nộ Diễm mãnh liệt, trải qua một chiêu toàn lực bộc phát Vô Tướng Thiên pháo vừa rồi, rốt cuộc đã bắt đầu thu liễm lại. Dù còn tàn diễm điểm điểm, nhưng cũng không đáng nhắc tới.

Vương Lục sau khi chết, Cửu Châu Nhiên Huyết đại trận tự nhiên tán loạn, rốt cuộc không tạo thành uy hiếp. Về phần trung tâm đại trận Lam Linh Kiếm Sơn... Chỉ cần một chương liền có thể làm cho nó thối nát xương tan. Lúc này, cho dù là hạt giống ngoại đạo của ba ngàn kim đan kia đến cũng không làm nên chuyện gì.

Đại cục đã định, Tiên giới... cuối cùng cũng thắng.

Lúc này, bên cạnh Hạ Vũ vang lên một tiếng rống: “Bệ hạ quả nhiên thần uy vô địch!”

“Chúc mừng bệ hạ đại hoạch toàn thắng!”

“Tiên vương vô địch tung hoành vạn giới, tiện chúng hạ giới tan thành mây khói!”

Hạ Vũ không khỏi đảo mắt sang, chỉ thấy mấy vị tiên tôn Phong Vân, Thanh Phục, Liệt Phong, thậm chí mấy vị Tiên

Tôn trấn thủ Thiên Nam Châu lúc trước đều tụ lại, trong đó có mấy người lớn tiếng hò hét, thanh âm cuồng nhiệt, mặt mày có chút sợ hãi.

Khó trách bọn họ sợ hãi, vốn nên trấn thủ Thiên Nam lại xuất hiện ở đây, dựa theo quy củ của Tiên giới, tự ý rời chức làm trọng tội. Có lẽ vừa rồi Vô Tướng công kích Thiên pháo uy thế quá mạnh, các tiên nhân không thể không lo lắng, dù sao một khi tiên vương băng hà, hậu quả thật sự là không thể tưởng tượng nổi...

Chỉ có điều lo lắng này chính là sự không tin tưởng đối với Tiên vương. Mà Hạ Vũ tuổi già, đã không còn hiểu được lý giải và bao dung nữa. Những tiên nhân mới tới kia kính sợ, thái độ xấu xa trăm lần, phát cờ hò hét cho Hạ Vũ, chẳng qua là giấy dựa tự bảo vệ mà thôi.

“Hạ Vũ, nhìn xem bên cạnh ngươi, đám người này có mặt mũi gì hả? Được đám tôm tép nhãi nhép này vây quanh khiến ngươi vui vẻ hả?”

Tiên Dao Tiên Tôn cười lạnh ngắt lời lời khen ngợi và hoan hô của những người còn lại, dùng thái độ kiên quyết nói với Hạ Vũ: “Chắc ngươi vẫn chưa quên Tiên giới trước đây là cảnh tượng như thế nào nhỉ? Làm cho Tiên giới kia suy bại thành bộ dạng hiện tại, ngươi còn muốn dẫn dắt chúng ta sa đọa tiếp à?”

Ánh mắt vẫn đục của Hạ Vũ chuyển sang Tiên Dao.

“Nói cách khác, rốt cuộc ngươi vẫn đưa ra lựa chọn ngu xuẩn.”

Tiên Dao cười lạnh nói: “Ta đã không còn lựa chọn, Hạ Vũ, ngươi thật sự cho rằng lý do từ thiện của cha đời hiếu là thật hay sao? Ha ha, ngươi nói cũng thật êm tai nhỉ, “Như Tiểu Hà của Hạ tiểu ấy hả, chẳng qua là kẻ ngu xuẩn mượn danh tiếng của con gái Tiên vương làm bừa mà thôi., Chết không có gì tiếc, nhưng ta rõ ràng nhớ rõ, lúc trước ngươi từng nói với Hạ Tiểu Hà: “Như Tiên Dao, chẳng qua là vật trang sức đẩy lên trước đài, truyền nhân chân chính của ta chỉ có ngươi. Nhưng truyền nhân chân chính kia lại chết trên tay ngươi!”

“Ngươi đang nói bậy bạ gì đó!”

“Tiên Dao, rốt cuộc ngươi muốn làm gì!”

Không nhìn lý do chất vấn và quát mắng chung quanh, Tiêu Dao Tiên Tôn tiếp tục chỉ Hạ Vũ mắng: “Hạ Vũ, ngươi lừa gạt người khác thì thôi, nhưng chuyện ma quỷ lần này đừng hòng lừa được ta! Ta phản bội sự thật của ngươi đã thành công, cuối cùng ngươi vẫn muốn ép ta làm tế phẩm để hấp thu. Đã như vậy, ta cần gì phải khúm núm như những con chuột vô năng kia? Ngươi là lão già sống mười vạn năm của lão Vương Bát! Nhất định sẽ tự cắn nuốt bản thân trong hư không vô tận!”

Thần sắc Hạ Vũ hiện lên một tia phức tạp: “Đối thoại giữa ta và Hà nhỏ, ngươi làm sao biết được? Chuyện trong Tam Thanh Cung, ngươi không biết được đâu.”

Tiêu Dao Tiên Tôn cười một tiếng đầy châm chọc: “Đúng vậy, ngươi bố trí bức tường đồng vách sắt của Tam Thanh cung, thủ hạ tâm phúc nhất cũng không nhìn lén bí mật trong đó. Lúc trước ngươi giết chết Tiên Thủy Hoàng, Đức Thắng thái tổ cũng đều ở trong Tam Thanh cung, đối thoại với Hạ Tiểu Hà lại là nơi tư mật. Cho nên ngươi nghĩ không ra vì sao lúc trước ta biết các ngươi nói gì? Đương nhiên là Tiểu Hà nói với ta!”

Hạ Vũ bùi ngùi thở dài: “Quả nhiên, hai người các ngươi...”

“Đúng vậy, cho nên ngươi có thể lý giải tại sao ta lại phản bội ngươi sao? Bất kể là vì đại nghiệp của Tiên giới hay vì bản thân ta, ta cũng không có khả năng phụng ngươi làm Vương. Hạ Vũ, ngươi thần uy vô địch, ngay cả Vương Lục vận dụng lực lượng của Cửu Châu đại lục cũng không thể làm gì được ngươi, tiêu tốt hậu sinh ta đây tự nhiên càng không phải là đối thủ của ngươi, nhưng dù có chết ta cũng sẽ không khuất phục đối với ngươi!”

Trong lúc nói chuyện, Tiêu Dao Tiên Tôn đốt tiên hỏa quanh thân, muốn đồng quy vu tận với Hạ Vũ.

Nhưng sau một khắc, bàn tay vô hình bao phủ trên đầu hắn, Tiêu Dao chỉ cảm thấy trong cơ thể trống rỗng, Tiên Linh đang hùng hực thiêu đốt lại biến mất trong chớp mắt không thấy gì nữa.

“Ngu không với được.” Hạ Vũ lạnh lùng nói: “Ta lại kỳ thác kỳ vọng vào loại ngu xuẩn như ngươi, đúng là nhìn nhầm.”

Tiêu Dao Tiên Tôn cười thảm, bản thân mình đúng là một tên ngu xuẩn, hẳn từng được Hạ Vũ kỳ vọng rất nhiều, cơ thể sao lại không có cơ quan hẳn lưu lại? Hạ Tiểu Hà thông minh như vậy mà cũng tự cho là đặc biệt, hoàn toàn không phát hiện hạt giống trong cơ thể nàng, bản thân sao lại có thể ngoại lệ? Tự bạo trước mặt Hạ Vũ? Đúng là quá ngây thơ.

Trừ điều đó ra, hẳn còn có thể làm gì? Hy vọng duy nhất của hẳn bây giờ cũng đã tan biến. Vương Lục ư? Vậy mà một kích phải biết lại bị Hạ Vũ mạnh mẽ đánh tới... Chỉ có thể nói trước đó, tất cả mọi người quá xem nhẹ lực lượng của Tiên Vương.

Phá diệt vạn giới làm tế phẩm, lão rùa mười vạn năm này thật sự mạnh mẽ tới mức khó tin.

“Tiêu Dao, tuy ngươi ngu không thể với tới, nhưng ta vẫn sẽ cho ngươi một cơ hội, ta sẽ cho ngươi tận mắt chứng kiến ta đột phá Vạn Giới chi bích, mang tới tương lai hoàn toàn mới cho Đại Thiên thế giới này!”

“Tương lai hoàn toàn mới, ha ha ha ha ha! Giống như ngươi loại lão vương bát tham lam vô độ, vô luận đi tới nơi nào cũng chỉ mang đến tai họa cùng hủy diệt. Cho dù ngươi đột phá Vạn Giới thì sao? Đến thế giới hoàn toàn mới đi hút máu kéo dài tính mạng sao? Ngươi muốn hủy diệt tất cả thế giới mới chịu bỏ qua sao? Hạ Vũ, ngươi!”

Sau một khắc, tay Hạ Vũ ấn lên đầu Tiêu Dao, ngăn miệng hẳn lại. Mà chỉ trong nháy mắt, vị Tiên Tôn đứng đầu trong một người Tiên giới này sẽ hóa thành một nắm cát, chẳng khác nào...

“Giống ta sao?”

Có một loại âm thanh nào đó nên sớm biến mất, lại một lần nữa vang lên bên tai Tiên vương.

cập nhật nhanh nhất, không có đạn đạn sử dụng.

...

841

Nhắc nhở nhỏ: ấn trở về trạm gác năm tầng tám tám ngàn dặm trước đây có một tòa thư mục Linh kiếm sơn, dựa theo nút lưng để quay về một trang, tiến vào trang tiếp theo.

Võng cá trê là nơi điện thoại thông suốt của người đọc sách, vị trí vĩnh viễn: Dùng dịch vụ đọc di động để thể nghiệm càng tốt, nhanh tới đây nào!

“Ngươi thế mà... Còn sống?”

Hạ Vũ giấu sự khiếp sợ của mình trong hào quang Tiên Vương, nhưng giọng nói lại gần như không thể không chế.

Tại sao y... Còn chưa chết?

Hạ Vũ cũng sắp đếm không rõ chính mình đã giết Vương Lục bao nhiêu lần, nhưng mà mỗi lần hắn đều có thể sống lại. Thậm chí Hạ Vũ mở Tiên Mục ra, tìm khắp trên dưới Cửu Châu cũng không thể tìm được bất kỳ một bộ phận thân nào, hắn thế mà vẫn còn sống!

Cho dù trong vạn giới chinh chiến, Hạ Vũ cũng hiếm khi thấy tình huống kỳ kỳ bực này, những kẻ được xưng bất tử bất hủ, luôn tồn tại nhược điểm như vậy, chỉ cần nhắm chính xác nhược điểm, sẽ không có kẻ địch thật sự giết không chết. Nhưng bây giờ Vương Lục...

“Nghĩ không ra? Chút tài mọn mà thôi, không đến mức ngạc nhiên như vậy chứ.”

Trong lúc nói chuyện, chỉ thấy từng cơn gió mạnh trên chín tầng trời đột nhiên cuốn lên, không khí vẩn vọ mờ hồ hình thành một hình người.

Sau một khắc, Hạ Vũ hít vào một hơi thật sâu, trong miệng như liên thông vô tận hư không, sinh ra sự sắc bén khủng bố kinh người, trong khoảnh khắc liền hình thành một cơn lốc chí cương chí liệt, hút toàn bộ không khí xung quanh vào lồng ngực, ngay cả Cửu Thiên Cương Phong cũng không thể nào đào thoát. Mà hình người do Tật Phong tạo thành tự nhiên cũng tan biến không còn dấu tích.

Nhưng thanh âm của Vương Lục vẫn quanh quẩn bên tai Hạ Vũ không dứt.

“Phốc ha ha ha ha, hít một hơi thật sâu? Ngươi đây là chiêu số hạ lưu gì đó, lừa mình dối người thì có ý nghĩa sao?”

Hạ Vũ chuyển ánh mắt sắc bén nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy trên vùng đất lớn của Cửu Châu, một ngọn núi cao nguy nga đột ngột từ mặt đất mọc lên, mơ hồ hiện ra hình người. Đầu được tạo thành từ vô số tảng đá lớn trăm trượng vuông, miệng khép lại, phát ra tiếng cười nặng nề và trào phúng.

“Hừ!”

Hạ Vũ chỉ tay, một bàn tay vô hình từ trên trời rơi xuống, đập cả ngọn núi thành bột mịn. Nhưng núi lớn đổ xuống, mặt đất dưới chân núi nứt ra một khe hở khổng lồ, từ đó phun ra tiếng gió trong địa huyết.

“Chặc chặc, nhìn ngươi xem, có khác gì đứa trẻ té ngã đập xuống đất đâu? Đường đường là Tiên Vương mặt mũi xấu xa lộ ra, sao ngươi còn chưa chịu chết?”

Sau một khắc, Hạ Vũ lấy thần thông trực tiếp nhen lửa địa hạch, lập tức từ trong khe nứt của đại địa phun trào ra dung nham, sau đó từ trên chín tầng trời hạ xuống một dòng dung nham ngưng kết lại, mặt đất cũng bị cạy bầy như vậy, rốt cuộc không phát ra được âm thanh của địa huyết.

“Người Tiên giới các ngươi thật biết chơi, có điều, không có long trụ Nghịch giới, ngươi định đánh tới khi nào đây?”

Lần này, lại là do không khí vụn vụn thành hình người trong suốt —— ngay thời điểm hè vũ đập núi lấp đất, vô tận cương phong trên chín tầng trời cao lần nữa lấp đầy không khí nơi đây.

“Hạ Vũ, cho dù ngươi mắt mờ cũng không đến mức nhìn ra trạng thái của ta lúc này đi?”

Hạ Vũ đương nhiên nhìn ra được, chỉ là chuyện này thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Ngay cả Tiêu Dao cũng cảm thấy khó tin: “Vương Lục, ngươi đây là... dung hợp với đại lục Cửu Châu?”

Gió mạnh bốn phía đưa tới tiếng cười của Vương Lục.

“Đúng vậy, mượn lực của Cửu Châu Nhiên Huyết trận, ta đem chính mình huyết tế cho Cửu Châu, từ nay về sau ta chính là thần thủ bảo vệ của Cửu Châu đại lục, sợ không?”

Hạ Vũ cười lạnh: “Từ người sống biến thành tử linh, ngươi có gì mà đắc ý?”

“Tử Linh? Ha ha ha ha, bây giờ thần trí của ta thanh minh, được bao bọc toàn bộ đại lục, dù nhìn thế nào cũng thấy thứ đồ kéo dài mười vạn năm còn giống người sống hơn người, những người khác ngược lại cũng thôi đi, ngươi có mặt mũi nào đến châm chọc ta?”

“Hừ, khác biệt giữa người và linh, không cần ta phải dạy ngươi. Hóa thân từ địa linh cửu châu, ngươi cứ theo mảnh đất này mà suy vong đi!”

“Vạn vật sinh suy vốn là thiên địa chí lý, ngươi kéo dài hơi tàn mười vạn năm, xem ra vẫn là một bộ dạng suy yếu a. Hơn nữa, ngươi nói nhiều như vậy, là chột dạ phải không?”

Hạ Vũ dứt khoát ngậm miệng không nói thêm gì nữa, đây dựa tranh cãi cùng Vương Lục, hẳn dù trẻ hơn mấy vạn năm cũng không phải đối thủ. Bây giờ Vương Lục đã dung nhập mình vào đại lục Cửu Châu, quả thật là một bước ảo diệu kỳ, tuy có thể nói là đã hy sinh tính mạng của mình, nhưng trong thời gian ngắn có thể vận dụng lực lượng kinh người, quan trọng nhất là giết không chết. Hắn và Cửu Châu đại lục hòa hợp làm một thể, chỉ cần Cửu Châu không diệt hắn cũng sẽ không tử vong. Mà có thể phá hủy nghịch giới long trụ của Cửu Châu, nhưng trước đó Vô Tướng Oanh Thiên pháo đánh xuống đã gần như không còn. Với sức mạnh của Hạ Vũ, nếu muốn một con ngựa đơn thương hủy diệt thế giới này cũng không phải là không làm được, nhưng cái giá là hoàn toàn không thể bù đắp được.

Sự tình xác thực trở nên có chút khó giải quyết, Vương Lục lựa chọn hy sinh bản thân trở thành địa linh Cửu Châu, chẳng khác gì sáng tạo ra một điểm kỳ lạ cho thế giới này. Mà trước đó ở trước đại thanh tẩy, Tiên giới liên tục thăm dò nhiều lần, chậm chạp không chịu chủ lực hàng lâm, sợ là có một ngày đại lục Cửu Châu đột nhiên xuất hiện điểm kỳ lạ.

Cái gọi là kỳ điểm, đầu tiên là dùng để xưng hô điểm khởi đầu của vạn vật sáng lập, thời đại Hồng Mông, Hỗn Độn sơ khai, đôn đại vô số thế giới được triển khai từ một điểm kỳ lạ. Mà về sau, kỳ điểm được chỉ tạm thời thành điểm hoạt hóa của thế giới——Đại Thiên thế giới, luôn có một số thế giới gần như có tính sống, toàn bộ thế giới sẽ từ từ vận chuyển thành đặc thù của sinh mệnh, cuối cùng có được ý chí của thế giới.

Cửu Châu đại lục là thế giới cổ xưa số một trong vạn giới, sớm đã có đủ tất cả điều kiện sinh ra ý chí thế giới, nhưng trăm vạn năm qua đi, duy trì vận chuyển Cửu Châu vẫn là thiên địa pháp tắc cứng rắn cứng rắn.

Tiên giới có rất nhiều người hoài nghi, đại lục Cửu Châu từ lúc còn rất sớm quả thật đã có ý chí của bản thân: ước chừng là thời đại Hồng Mông, đại lục Cửu Châu thời xưa cường hoành đến đáng sợ, các đại năng có được ân sủng Cửu Châu ùn ùn xuất hiện., Những Thánh Nhân kia bất kỳ một ai cũng đều có thực lực vượt qua Tiên vương. Nhưng mà vạn vật có hưng suy, ý chí của Cửu Châu đại lục theo thời gian dần dần suy vong, cho đến hôm nay, phiến đại lục này đã sớm là một cỗ thi thể, không có gì đáng sợ.

Các tiên nhân giáng lâm sớm nhất ở Cửu Châu, kinh ngạc phát hiện mình lại có thể điều khiển tự nhiên đối với rất nhiều pháp tắc đại lục Cửu Châu, ngay cả khí vận đại địa đều ở trong tay, chuyện này quả thực không thể tưởng tượng nổi, bất kỳ một thế giới nào có chút tự tôn tự ái, cũng không thể tùy ý để người ngoài khoa tay múa chân đối với khí vận nhà mình, trừ phi nơi đây đã hoàn toàn không có ý thức tự chủ, mặc cho người khác chà đạp.

Cửu Châu đã chết, tiếp theo chỉ cần đề phòng nó không nên sinh ra điểm kỳ lạ, chết rồi sống lại là được rồi. Vì thế, Tiên giới đã làm đủ cẩn thận, nhưng không ngờ vào thời khắc sống còn lại lại lại có người đem chính mình dung nhập vào Cửu Châu đại lục, trở thành kỳ điểm đòi mạng này!

Bất quá, trong bất hạnh, Vương Lục thức tỉnh cuối cùng vẫn quá muộn, nếu hai mươi năm trước hắn hóa thân trở thành địa linh Cửu Châu, Tiên giới buông xuống căn bản chính là Thiên Phương Dạ đàm — bọn hắn ngay cả không gian tinh bích cũng không có khả năng đánh thủng. Mà hiện tại Cửu Châu đại lục

đã thủng trăm ngàn lỗ., Thiên Nam châu đã bị nghịch giới long trụ hoàn toàn phá hủy, bóng đen tan biến dọc theo địa mạch trải rộng khắp nơi. Mà vừa rồi cửu châu có Thiên Huyết, Vô Tướng Thiên pháo cũng bị thương gân động cốt. Vương Lục nắm giữ hoàn toàn là một mảnh tàn cục, không thể lật ngược tình thế.

Trong lúc im lặng, Tiêu Dao Tiên Tôn đột nhiên hỏi: “Vương Lục, vì sao lại là ngươi? Nếu như đại lục Cửu Châu chỉ cần một người bảo vệ, có thể là bất cứ ai, tại sao hết lần này tới lần khác lại là ngươi!”

Vương Lục cười nói: “Tại sao không phải là ta? Hoặc là nói, trừ ta ra còn có thể là ai? Ta lấy danh nghĩa chủ nhân của thánh quang huyết tế ức vạn sinh linh, chẳng lẽ cuối cùng lại phải dựa vào chính mình một mình sao? Khi cần hy sinh, làm lãnh đạo có thể thân làm gương cho binh sĩ, đây mới là con đường thủ lĩnh thắng. Như một ác chiến nào đó trốn trong Tam Thanh Cung run rẩy, đợi đại cục chắc chắn mới đi hái quả đào lão Vương tám đại khái là không thể lý giải.”

Nghe câu này, Tiêu Dao Tiên Tôn kinh ngạc một hồi lâu, tiếp đó từ từ mỉm cười.

Mặc dù hiện tại Cửu Châu vẫn rơi vào hoàn cảnh xấu, thế nhưng, có được một thủ hộ thần kỳ như thế, đại lục Cửu Châu có lý do gì mà thua chứ?

Mà sắc mặt của Hạ Vũ của Tiên vương lại u ám xưa nay chưa từng có.

Võng cá trê là nơi điện thoại thông suốt của người đọc sách, vị trí vĩnh viễn: Dùng dịch vụ đọc di động để thể nghiệm càng tốt, nhanh tới đây nào!

Nhắc nhở nhỏ: ấn trở về trạm gác năm tầng tám tám ngàn dặm trước đây có một tòa thư mục Linh kiếm sơn, dựa theo nút lưng để quay về một trang, tiến vào trang tiếp theo.

...

Thuần văn tự tại nghiên cứu điện thoại địa danh của bản trạm gác để đọc sách đồng thời các di động xin thăm vấn.

“Hạ Vũ, ta hỏi lại lần cuối, dừng tay ở đây, lui về Tiên giới nước sông không phạm nước giếng, thế nào?”

Cùng một vấn đề, lúc trước Vương Lục đề xuất ra như là trò cười trào phúng, nhưng lúc này, vấn đề này do địa linh Cửu Châu mà nói, lại tạo cho người ta một loại áp lực nặng nề.

Rất nhiều tiên nhân quay chung quanh Hạ Vũ đều cảm thấy một cỗ cảm giác không hòa bình mãnh liệt, tiên linh quanh thân phảng phất gặp trở ngại, trong lúc vận chuyển liên tục xuất hiện trì trệ, dù trình độ vô cùng nhỏ, nhưng đã khó có thể bỏ qua.

“Bệ hạ, ta cảm thấy... Pháp tắc thiên địa bốn phía bắt đầu đối đầu với chúng ta rồi.”

Trong cương phong, tiếng cười của vương lục không thiếu trào phúng.

“Bắt đầu cảm thấy không thích ứng? Trước kia lúc các ngươi giáng lâm Cửu Châu, ví dụ như thiên chi kiêu tử, các loại đại đạo pháp tắc đại khai thuận cánh cửa với các ngươi, nhưng bây giờ người quản lý pháp tắc là ta., Người đoán ta có thể giúp đỡ các ngươi trước kia hay không? Mà nếu như các ngươi khẳng khẳng muốn không chết không ngót với đại lục Cửu Châu, ta có thể cam đoan, áp lực trên pháp tắc ngay cả khai vị cũng không là, nhiều nhất cũng chỉ xem như mùi cơm từ nhà bếp truyền đến, rất mê người đúng không? Không biết các ngươi có đủ dũng khí nuốt chính thức của ta hay không.”

Thanh âm Vương Lục bắt đầu trở nên lạnh lùng so với gió rét trên chín tầng trời, trong giọng nói càng là uy hiếp trần trụi. Mà lần này, xem ra gã thật sự có bốn tiên uy hiếp tiên nhân.

Cho dù là tiên nhân, cũng khó có thể đối mặt với một thế giới thức tỉnh, bằng không khi tiên giới giáng lâm cũng sẽ không lo lắng trùng trùng, nhất định phải xác định Cửu Châu không tồn tại kỳ diệu. Mà bây giờ thế mạnh yếu nghịch chuyển, có lẽ

thật sự nên rút Tiên giới về tìm đường khác, ví dụ như...
Trước khi các Thần Điện tập hợp lực lượng còn sót lại tấn công Tây Di?

Tiên nhân suy nghĩ linh tinh, thậm chí cân nhắc có nên mượn lực lượng của Vương Lục hay không. Trên đời không có kẻ địch vĩnh viễn, chỉ có ích vĩnh viễn, mà nuốt mất Tây Di đại lục, không thể nghi ngờ phù hợp lợi ích của Cửu Châu cùng Tiên giới. Đến lúc đó Cửu Châu có thể hấp thu chất dinh dưỡng của Tây Di đại lục, khôi phục thương tổn do long trụ nghịch giới cùng cửu châu tạo thành, Tiên giới cũng có thể tìm được đầy đủ chất dinh dưỡng ở trên thi thể chúng thần Tây Di.

Nhưng mà, kế hoạch hàng lâm cả vạn năm giá trị, chẳng lẽ lại im bật như vậy? Trả giá nhiều hy sinh như vậy, lại muốn tuyên cáo thất bại vào lúc sắp thành công?!

“Vương Lục, không nên tự cho là thông minh. Nếu như người thật sự có thực lực bùng thức ăn lên, thì sẽ không ở chỗ này nói nhảm.

Quần tiên hoang mang vô cùng, chỉ một câu của Hạ Vũ đã ổn định lại lòng quân. Lúc này, tuy rằng Tiên vương già nua, tuy rằng không thể anh minh thần võ như thời thanh niên, nhưng dù sao hắn cũng là Tiên vương, một vị vua Tiên giới đã chiến đấu mười vạn năm.

“Huống chi, cho dù người thật sự có thể phát động toàn bộ lực lượng của thế giới này thì đã sao? Ta chinh chiến vạn giới, đã thấy nhiều rồi.”

Vì vậy Vương Lục thở dài.

“Cho người một thứ không biết xấu hổ.”

Sau một khắc, không khí vãn vẹo mà thành Vương Lục âm âm nổ tung.

Cũng không phải là bị Hạ Vũ dẫn nổ, mà là Vương Lục tự giải trừ không khí hình thái. Thay vào việc hắn giải thể, vô số lưỡi dao Cương Phong đủ để cắt vỡ không gian bắt đầu điên cuồng vũ động.

Hai gã tiên nhân gần nhất bị tách rời tại chỗ, đồng thời bị hơn mười tiên nhân trọng thương. Ngay cả Phong Vân, Thanh

Phục, mấy vị tiên tôn cũng không khỏi chật vật, đồng thời trong lòng càng kinh nghi bất định.

Đây là gió gì, lại có thể trực tiếp chém giết tiên nhân?

Liệt Phong Tiên Tôn nhẹ giọng nói: “Chẳng qua chỉ là Cửu Thiên Cương Phong bình thường mà thôi, nhưng sau khi bị áp súc cực độ, uy lực đích xác rất mạnh. Hơn nữa, là chúng ta yếu đi, bị pháp tắc thiên địa áp chế, khiến cho rất nhiều thần thông không thể sử dụng, mà giao phong chính diện với loại lực lượng thiên địa này, không đến cảnh giới Tiên Tôn sẽ rất khó tự bảo vệ mình.”

Liệt Phong Tiên Tôn ở Tiên giới có địa vị không thấp, học thức uyên bác, học thức uyên bác, nếu hắn đã nói như vậy, cũng tức là... uy hiếp của Vương Lục không phải là nói suông sao?

“Chút tài mọn!” Hạ Vũ vẫn không hề cử động: “Một chiêu vừa rồi ngươi đã chuẩn bị được bao lâu? Sau khi Cửu Châu cháy máu, ngươi còn có thể sử dụng mấy lần?”

Vừa nói, Hạ Vũ đột nhiên xoay chuyển ánh mắt, đưa tay chỉ xuống dưới, lập tức giữa ngón tay bắn ra một đạo lưu hỏa.

Hỏa diễm rất nhanh liền biến thành biển lửa, từ trên cao rơi xuống, bao trùm phương viên ngàn dặm. Mà nơi tiên hỏa bao trùm, ngay cả đất đai cũng bị bốc hơi tiêu diệt, trong nháy mắt, trên Cửu Châu đại lục liền xuất hiện một cái hố khổng lồ đường kính ngàn dặm, sâu không lường được.

“Bây giờ ngươi đã biến thành địa linh cửu châu... Như vậy cho dù ta công kích thế nào, ngươi cũng cảm thấy đau đúng không?”

Trong hố sâu, tiếng cười của Vương Lục kích động mà đến: “Ha ha, đại khái là bị người ta nhổ một sợi tóc gáy đúng không? Như thế nào, chút sâu đó sẽ khiến ngươi đác ý? Chỉ là hố sâu ngàn dặm, đối với Cửu Châu đại lục mà nói ngay cả tầng màng đó còn chưa tới, muốn làm ta đau, tốt nhất ngươi nên dùng thêm chút sức nữa đi.”

“Được.”

Hạ Vũ mở bàn tay ra rồi ấn xuống phía dưới.

Mặt đất Vân Châu cách đó vạn dặm bắt đầu chấn động mãnh liệt, mặt đất rạn nứt, núi đá sụp đổ, giống như tận thế hàng lâm. Mà trận chấn động mạnh này ảnh hưởng đến phạm vi vạn dặm, so với lúc trước trời giáng lưu hỏa uy lực càng lớn gấp trăm lần.

“Ừm, lần này cũng có chút ý tứ rồi, đáng tiếc vẫn thiếu chút khí lực, Hạ Vũ, người làm rùa đen nhiều năm như vậy, quả nhiên đã bị phế rồi.”

“Không cần mồm mép.” Hạ Vũ cười lạnh: “Nếu như người thật sự thành thạo điều luyện như mình nói thì tại sao không thể phản kích được?”

“Ta đang tích lực đây, đại chiêu sắp tới rồi, có bản lĩnh thì bay tại chỗ không nên cử động, chỉ cần một lần là giết cả nhà người!”

“Nực cười!” Hạ Vũ Tiên trừng mắt, sau đó từ hư không xa xôi vô tận hạ xuống một luồng gió hỗn độn.

Đây là chiến lợi phẩm mà Tiên vương lấy được khi chinh chiến vạn giới, là một thế giới có văn minh cao độ nào đó phát triển, có đại năng đem sản phẩm cô đọng ở độ cao vô tận hư không, lực phá hoại hầu như có thể so sánh với long trụ nghịch giới, là một trong những lá bài tẩy của Hạ Vũ.

Con át chủ bài này được hắt dùm trên Linh Kiếm Sơn, Hỗn Độn Chi Phong trên không trung lắc lư một cái, mang đi mảng lớn bầu trời, sau đó nhanh chóng quay ngược xuống, nhào về phía Linh Kiếm Sơn!

Mặc dù Vương Lục hóa thân thành Địa Linh Cửu Châu, có thể nói bản thể ở khắp mọi nơi, nhưng người sáng suốt đều có thể nhìn ra được, lúc này nơi trọng yếu nhất của Cửu Châu đại lục chính là Linh Kiếm Sơn, tất cả thân bằng hảo hữu của Vương Lục, cùng với tinh hoa của chín châu tu tiên giới hầu như đều ở trên Linh Kiếm Sơn. Nếu như ngọn núi này bị phá diệt., Vương Lục liền thành một người cô độc. Đứng ở lập trường của hắn, có thể khoan dung cho lưu hỏa từ trên trời giáng xuống, có thể dễ dàng chịu vạn dặm cường ép, nhưng tuyệt không thể để cho Linh Kiếm Sơn biến mất, cho nên, nhắm chính Linh Kiếm Sơn, có thể ép át chủ bài của Vương Lục ra.

Nhưng mà ngoài ý muốn chính là, thẳng đến Hồn Độn Chi Phong thổi qua đại địa, đem Linh Kiếm Sơn trong thời gian ngắn hóa thành hư vô, Vương Lục cũng không cho ra bất kỳ phản ứng gì.

“Gia hỏa này... sau khi biến thành Địa Linh, ngay cả một đạo tình cảm của nhân loại cũng mất đi sao?”

“Không đúng! Bị gió thổi Hồn Độn tiêu diệt chỉ là ảo ảnh, một ngọn núi giống nhau như đúc lại không có vật gì... Trong gió hồn độn cũng không có mùi máu tanh. Vừa rồi lúc hấn phát nổ bom cương phong, thần thông Địa Linh bất tri bất giác đã bao trọn cả Linh Kiếm Sơn!”

Trong khoảnh khắc, Hạ Vũ dựa theo bản năng chinh chiến mà đoán được chân tướng. Mà kế tiếp trong nháy mắt, hấn lại dùng thần thông Tiên vương bắt đầu tìm kiếm vị trí của Linh Kiếm Sơn.

Mặc dù đại lục này dưới sự khống chế của Vương Lục, khắp nơi đều trở nên khó khăn, mỗi một đạo pháp tắc đều đang ngăn cản ý đồ của Tiên vương, khiến cho xúc giác của hấn khó có thể chạm đến từng góc ngách của Cửu Châu, nhưng cuối cùng Hạ Vũ vẫn dựa vào sức mạnh tuyệt cường, cứng rắn chống đỡ áp lực của Cửu Châu, tìm được vị trí chân chính của Linh Kiếm Sơn.

Đáp án kia, quả thực khiến cho hấn lấy làm kinh hãi.

“... Thật to gan, dám đem Linh Kiếm Sơn dời đến Thiên Nam châu sao?”

Lúc này Thiên Nam châu đã sớm là một mảnh hư vô, có thể nói đã không còn là lãnh thổ Cửu Châu, trời mới biết Vương Lục làm sao trong nháy mắt đã mang gã tới đó, nhưng mà... Đích xác cũng bởi vì không hợp với lẽ thường, mới khiến Hạ Vũ tốn chút công phu mới tập trung vào vị trí của gã.

Đáng tiếc, cũng chỉ tốn thêm chút công phu mà thôi.

“Mấy người các ngươi trông chừng hấn.”

Hạ Vũ đưa tay chỉ về phía Tiêu Dao, ra hiệu các tiên nhân khác khống chế hấn lại.

Đối với tên con tư sinh ngộ nghịch này, Hạ Vũ rút cuộc vẫn không nở ra tay —— món ăn ngon kéo dài tuổi thọ này, tốt nhất lưu lại thêm một lát nữa.

Còn Tiêu Dao Tiên Tôn lại như cười như không, nhún vai tỏ ý mình sẽ không giẫy dựa nữa.

Nụ cười này khiến trong lòng Hạ Vũ hiện lên dự cảm không hay.

Dự cảm của Tiên vương luôn luôn linh nghiệm, thế nhưng lần này Hạ Vũ không hề thuận theo chỉ thị nào, cứ thế đánh thẳng về phía Thiên Nam châu, ngọn Linh Kiếm sơn sừng sững trong bóng tối kia.

Mà giờ này khắc này, trên Linh Kiếm Sơn, một vị nữ tử áo trắng như tuyết, đang nhảy từng bước nhỏ trên đỉnh Tinh Thần Phong, tựa hồ đang thư giãn gân cốt. Tay phải nàng cầm kiếm, lòng bàn tay có chút ướt át, có vẻ hơi căng thẳng.

Một lát sau, nàng ngẩng đầu lên và nở một nụ cười xinh đẹp.

“Vù vù, ta đã chuẩn bị xong, cứ việc tới đi!”

cập nhật nhanh nhất, không có đạ đạ sử dụng.

...

Một giây sau nhớ kỹ mạng lưới, cung cấp văn tự cao nhất cho ngài. Trên đỉnh Tinh Thần Phong, lực lượng Cửu Châu còn sót lại đã toàn bộ? Tập hợp lại, lấy các loại phương thức cung cấp sự ủng hộ cần thiết cho Vương Vũ.

Tất cả linh đan diệu dược trân quý của các đại môn phái tất nhiên không cần nhiều kim đan mà ngay cả kim đan cùng nguyên anh tương ứng cũng công hiến ra ngoài. Thời điểm Vương Vũ dùng sức một mình ngăn cản chương thần cấp Tiên Vương, trong cơ thể ba ngàn kim đan đã tổn hại rất nhiều., Nhưng thời điểm trở lại Tinh Thần Phong, lại có càng nhiều kim đan đang chờ nòng. Những kim đan này có tu sĩ đến từ tứ trận, có kẻ rõ ràng là nội sinh. Chiến cuộc đến nước này, bất luận kẻ nào cũng không cần phải giữ lại.

Đối mặt với Hạ Vũ của Tiên vương, nếu không có lực lượng tiêu chuẩn tương đương thì số lượng căn bản không có ý nghĩa gì. Cho dù trên Linh Kiếm sơn có ngàn vạn tu sĩ Kim Đan cùng nhau bày trận thì cũng không thể chống đỡ được một kích tiện tay của Tiên vương.

Giờ khắc này, người có năng lực giãy dựa trước mặt Tiên vương cũng chỉ có hai người là Vương Vũ và Vương Lục mà thôi, nếu bọn họ không kiên trì được thì những người khác cũng chỉ có con đường chết.

Mà lúc này Vương Vũ thoát nhìn hưng phấn càng thêm khẩn trương. Tuy rằng thương thế của nàng chưa khỏi hẳn, nhưng trong thời gian ngắn có thể vận dụng lực lượng cũng đã đạt tới đỉnh phong, ba ngàn viên Kim Đan ghép lại, Bạch Cốt Kiếm trong tay cũng trở nên càng thêm dày nặng —— trung tâm thanh kiếm này vẫn là xương cốt bản thân nàng., Nhưng lại bọc ngoài một tầng xương cốt tiên nhân, là chí bảo được luyện khí đại sư Vạn Pháp Tiên môn tinh luyện từ trong di hài tiên nhân, bọc ngoài bạch cốt kiếm, khiến nó sắc bén kiên cố hơn trước kia.

Tổng hợp xem ra sức mạnh của Vương Vũ không tinh luyện thuần túy như lúc trước, nhưng bàn về đánh giá thì lại hơn gấp

đôi, mà công việc mà nàng phải làm tiếp vừa vặn không cần tinh tế như vậy. trạng thái hiện tại quả thực hoàn hảo.

“Su muội, không nên miễn cưỡng quá, việc đã đến nước này, người có thể sống sót mới là quan trọng nhất.”

Mặt mày Phong Ngâm chân nhân có chút tịch liêu, nhìn cảnh rách nát dưới chân núi, trong lòng hẳn vô cùng mờ mịt. Tinh Thần Thần Nhãn đã sớm nhìn không thấu tương lai, thậm chí không thể giải được nhân quả. Rốt cuộc đại sư huynh có thể nghịch thiên cải mệnh hay không, bất luận kẻ nào cũng nói không chừng., Nếu muốn chuẩn bị cho tình huống xấu nhất... Toàn bộ đại lục Cửu Châu, thì phải có hai người sống sót, trong đó, Vương Lục tự mình dung nhập vào đại lục Cửu Châu, hóa thân thành Địa Linh, không thể nào chỉ lo cho thân mình nữa. Mà trừ hẳn ra, lựa chọn thích hợp nhất chính là Vương Vũ.

Ba ngàn Kim Đan trong cơ thể nàng, ẩn chứa các loại pháp tắc của Cửu Châu, thậm chí cả Tây Di Đại Lục, cho dù bị giới hạn ở phẩm chất Kim Đan, những Đại Đạo pháp tắc này chỉ là hình thức ban đầu, nhưng mỗi mô hình mô hình đều mang ý nghĩa vô hạn., Ngay cả thư viện di động Cửu Châu ở Cửu Châu cũng là một hỏa chủng thiêu đốt. Ngoài ra, nàng có thể tu thành ngoại đạo trong vòng hai trăm năm ngắn ngủi, lấy lực một mình chống lại Tiên Vương, thiên phú này chỉ sợ không thua kém vương lục bao nhiêu.

Cho nên, bất kể những người khác nghĩ thế nào thì cũng đều hy vọng Vương Vũ có thể sống sót, cho dù là kéo dài hơi tàn thì sống cũng là hi vọng.

“Chậc, sư huynh người lại đang tản mát năng lượng rồi.”

Wang Wu quay đầu, muốn cười nhạo vị sư huynh đảm nhiệm chức vụ Chương môn Linh kiếm hai trăm năm này, chỉ nhìn khuôn mặt già yếu kia, trong lòng chợt không đành lòng.

Người kế thừa di sản của đại sư huynh lúc trước là nàng, nhưng những năm gần đây phần lớn tinh lực của nàng dùng cho một người tu hành, dùng cho ôn dưỡng ngoại bộ kim đan, ưu hóa công pháp vô tướng. Toàn bộ sự vụ Linh kiếm phái đều là gió gằm ủng hộ, tuổi tác của hắn cùng chính mình cũng không chênh lệch quá nhiều, lúc này lại già yếu thành ra thế

này. Đương nhiên, phong ngâm cũng thật sự là một tên thích quan tâm, dễ suy yếu sớm.

“... Yên tâm đi, mạng này của ta là hắc cho, sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy. Ta đương nhiên có thể sống sót, không đơn giản là ta, tất cả mọi người chúng ta có thể sống sót. Trên thực tế, trận chiến này chúng ta đã thắng.”

Gió rít kinh ngạc, bởi vì hắc nhìn ra Vương Vũ không giống như đang nói đùa, mà thật sự có chỗ dựa: “Vương Lục còn at chủ bài nào không?”

“Không còn, chiêu số hắc có thể sử dụng chỉ có vậy.” Vương Vũ lắc đầu. “Cũng đừng nghĩ hắc không gì không làm được, hóa thân thành địa linh Cửu Châu thuần túy là hành động bất đắc dĩ, hơn nữa chuyện này càng lúc càng dồn dập., Hắc căn bản không có thời gian thích ứng lực lượng hoàn toàn mới, Cửu Châu Nhiên Huyết cùng Vô Tướng Oanh Thiên Pháo đều chỉ là ứng dụng thô thiển nhất Cửu Châu. Muốn đem toàn bộ đại lục như cánh tay sai khiến, hắc ít nhất tu hành mấy trăm năm, bất quá xem hình dạng thực của Cửu Châu đại lục, phỏng chừng kiên trì không được mấy trăm năm là hỏng việc.”

Phong ngân quả thực kinh hãi, nếu tình thế ác liệt như vậy, làm sao người cười được?

Wương Vũ cười nói: “Bởi vì đối thủ của chúng ta cũng không mạnh như vậy, chỉ là một lão bất tử kéo dài hơi tàn mà thôi, đối phó với hắc cần gì chiêu số mới? Bộ cục vừa rồi của Vương Lục đã đủ, đại khái là người không chú ý tới, sát chiêu của Vương Lục sớm đã thất bại.”

“Sát chiêu?”

“Không có thời gian giải thích cặn kẽ cho người, lão già này tới đây, ta chuẩn bị bắt đầu công việc đây.”

Nói xong, mũi chân Vương Vũ điểm xuống phía dưới một cái, hơi hột thở nhưng lại phóng xuất ra lực lượng vô cùng lớn khiến cho cả ngọn núi sao chấn động. Nhưng mà nàng cũng không mượn lực phản chấn bay thẳng lên trời, mà là cắm sâu vào trong núi, hòa làm một thể với nó. Trong nháy mắt, Vương Vũ như biến thành địa linh trên Linh kiếm sơn, có thể

hấp thu lực lượng trong núi, cũng sẽ chịu tổn thương do Linh Kiếm sơn.

Vương Vũ, thề cùng tồn vong với Linh Kiếm sơn.

Tiên vương đến cực nhanh.

Đối với một Chiến Thần đã từng vượt qua vô tận hư không, chinh chiến trong vô số thế giới đến Cửu Châu đại lục thực sự là quá đáng. Chỉ cần một ý niệm là có thể xé rách không gian, vượt qua vạn sông mây.

Hạ Vũ cũng không lo lắng Linh Kiếm Sơn còn có thể chạy thoát, trong nháy mắt đã di chuyển một tòa Tiên Sơn từ đại lục đến một nơi khác, đối với Cửu Châu mà nói cũng không phải chuyện dễ dàng, nhất là bây giờ Cửu Châu căn bản không có khả năng tiêu hao quá nhiều.

Hạ Vũ thậm chí còn hoài nghi sau khi Vương Lục cưỡng ép vận chuyển Linh Kiếm Sơn, còn có thể không sử dụng Vô Tướng sứ kiêu ngạo để đánh lên Thiên pháo nữa. Chính châu suy nhược là mắt thường cũng thấy được, đại địa linh mạch gần một nửa đều ở vào trạng thái khô kiệt. Cho dù đại lục Cửu Châu lần này có may mắn thoát khỏi đại thanh tẩy, nhưng khoảng cách đến thời đại mạt pháp chân chính chỉ có nửa bước mà thôi.

Đây thực sự là một trận chiến lưỡng bại câu thương, cũng khó trách Vương Lục tại Cửu Châu gặp tai nạn khổng lồ vẫn đưa ra hòa giải như cũ.

Đáng tiếc, Hạ Vũ cũng không định thu tay lại, hắn cũng không thể cứ như vậy thu tay lại. Sau khi trả giá lớn như thế, hắn so với Vương Lục càng không gánh vác được thất bại.

Sau khi ra khỏi Tam Thanh cung, Tiên vương không còn là Vương cao cao tại thượng mà lọt vào mắt mọi người, Hạ Vũ. Mọi cử động của hắn đều bị người nhìn chăm chú, mỗi một sơ hở của hắn đều được người ta nhìn thấy, mà Tiêu Dao Tiên Tôn lại phản bội, chứng minh tất cả những gì hắn muốn cầu trường sinh đã làm... Hạ Vũ đang có một nghi vấn rất lớn.

Nếu như là hắn ở thời kỳ đỉnh cao, cho dù bị tất cả mọi người phản đối, vẫn có thể sử dụng bạo lực khuất phục. Nhưng là

gần như dầu hết đèn tắt, Hạ Vũ năm hoàng hôn, lại không thể chịu nổi hao tổn quá lớn. Theo một ý nghĩa nào đó, hẳn cùng cái này Cửu Châu đại lục cũng không có quá nhiều khác biệt.

Cho nên lần này hẳn nhất định phải thắng. Một trận đại thắng có khí thế hoành tráng lại một lần nữa giành được sự tin tưởng, mới có thể khiến cho thủ hạ tiếp tục nghe lời. Mà trận đại thắng này chính là kết thúc của Linh Kiếm sơn.

Hạ Vũ đã sớm thấy Vương Vũ sừng sững trên đỉnh núi Tinh Thần, càng thấy rõ ba ngàn Kim Đan cùng với cốt kiếm trong tay nàng.

Nếu cứng đối cứng mà nói thì đúng là đối thủ mạnh mẽ, Vô Tướng kiếm pháp của nàng vô cùng tà môn, quả thực cứng rắn không nói đạo lý, ngay cả thần chương của Tiên vương cũng khó có thể phá hủy trong thời gian ngắn.

Thế nhưng, sở dĩ Tiên vương là Tiên vương, ngoại trừ sức mạnh mạnh mẽ thì quan trọng hơn chính là thần thông huyền diệu, cứng rắn công kích không được thì Hạ Vũ còn rất nhiều thủ đoạn khác nữa.

Tay trái hẳn đốt một ngọn lửa, lấy tiên thiên chi hỏa từ di tích Hồng Mông, tay phải thì trắng xóa một luồng hàn phong, là một luồng khí tức chí thuần chí âm từ thời đại Hồng Hoang.

Lấy Băng Hỏa Âm Dương lực này nghiền, cho dù vòng kiếm có kiên cố hơn nữa cũng tuyệt đối không chống đỡ nổi. Hạ Vũ từng dùng một chiêu này công phá qua cửa chính của Tây Di Thần Điện, hẳn không tin Vương Vũ có thể mạnh hơn so với Thần Điện ngày xưa.

Nhưng mà, ngay lúc Hạ Vũ chuẩn bị phóng xuất lực lượng của hai tay ra, y chợt thấy trên mặt Vương Vũ hiện ra nụ cười không chút che giấu, quỷ kế đã thành công.

Sau một khắc, bầu trời sau lưng đột nhiên tỏa sáng, một luồng lực lượng vô cùng quen thuộc từ trên trời giáng xuống.

Hạ Vũ không cần quay đầu lại, cũng biết năng lượng mãnh liệt từ phía sau mà đến là cái gì.

“Vô Tướng bắn thiên pháo! Điều này sao có thể?”

Cho dù đại lục Cửu Châu còn ẩn giấu lực lượng, nhưng dấu hiệu Vô Tướng Oanh Thiên Pháo phát động trước đó vô cùng rõ ràng. Hạ Vũ không thể không phát hiện được, huống hồ, oanh thiên pháo hẳn là từ trên xuống dưới, sao lại là từ trên trời rơi xuống?!

Trừ phi...

Trong khoảnh khắc, trong đầu Hạ Vũ hiện ra vô số hình ảnh, sau đó rất nhanh liền ngừng lại ở một tấm trong đó.

Đó là lần đầu tiên Vương Lục toàn lực phóng thích Vô Tướng Thiên pháo ra. Lúc ấy, mặc dù Hạ Vũ có chút gấp gáp, nhưng ngay thời khắc mấu chốt đã né tránh kịp đón đỡ, tách lực lượng của Thiên pháo qua một bên, tùy ý đánh nát bầu trời, tiến vào hư không vô tận.

Khi đó, Hạ Vũ căn bản không cân nhắc năng lượng đánh Thiên Pháo cuối cùng sẽ đi về phương nào. Bởi vì bình thường, mặc cho lực lượng cường đại như thế nào, một khi lạc đường ở trong vô tận hư vô, cũng khó tránh khỏi bị làm hao mòn hầu như không còn.

Bây giờ nghĩ đến, thật ra từ lúc đó, Vương Lục đã lạng lã bố trí một cái bẫy.

Oanh Thiên pháo phá vỡ bầu trời, tiến vào vô tận hư không, đó là một chỗ thần bí thời gian và không gian đều mất đi ý nghĩa, năng lượng của âm âm ở trong đó vĩnh viễn mất phương hướng đương nhiên có khả năng, nhưng cũng có thể tương tự như vậy... trải qua một khoảng thời gian ngắn, ở trong hư không vô tận đột nhiên thay đổi phương hướng, một lần nữa giáng lâm cửu châu.

Rốt cuộc trong chuyện này phải hành động thế nào, Hạ Vũ vẫn không thể đoán được, có lẽ là lợi dụng Thông Thiên Tháp trên đỉnh núi Tinh Thần để xé rách hàng rào không gian, dẫn dắt năng lượng của oanh thiên pháo quay về cửu Châu... Chỉ có lý do này mới có thể giải thích được thông suốt.

Tương tự, trên Linh Kiếm Sơn, Vương Vũ bày ra tư thế quyết một trận tử chiến cũng rất dễ dàng hiểu được. Nàng căn bản không phải muốn chống lại Tiên Vương, mà là muốn ngăn cản

dư chấn oanh thiên pháo từ trên trời giáng xuống, dù sao đó là bị dẫn thẳng lên đỉnh Tinh Thần...

Đáng tiếc, Hạ Vũ hiểu ra có chút chậm trễ, sức mạnh bắn lên Thiên pháo đã hoàn toàn bao phủ hẳn vào bên trong. Hạ Vũ không thể tránh né, chỉ có chính diện đối kháng, Tiên Thiên chi hỏa bên tay trái và băng sát tay phải chỉ trong chốc lát đã biến mất hầu như không còn, tiếp theo là tiên bào của hắn, cùng với da thịt huyết nhục phía dưới tiên bào...

Trong dòng lũ năng lượng khổng lồ, Hạ Vũ cất tiếng rống giận: “Vương Lục, tính toán hay lắm!”

“Ha ha, không khách khí!”

...

Hạ Vũ đang đứng trong biển lửa.

Lửa giận của Cửu Châu Mang Lục, lửa giận mấy vạn năm qua bị Tiên giới nhiều lần xâm phạm xâm phạm, lửa giận Thiên Nam châu trường tồn từ tuyên cổ bị phá diệt, cùng lửa giận dài ngủ say đột nhiên bị cắt đứt.

Đây là lần đầu tiên Hạ Vũ thưởng thức lửa giận của cả một thế giới, ngọn lửa này còn mãnh liệt hơn tưởng tượng nhiều. Trong nháy mắt khi đặt mình vào biển lửa, thiên chuy bách luyện tới gần thân thể hoàn mỹ của hắn liền bắt đầu nhanh chóng hòa tan, tiên linh bao phủ quanh thân cũng tan thành mây khói.

Không thể né tránh, không thể tránh, cũng không thể chống đỡ, Hạ Vũ của Tiên Vương tung hoành vạn giới, đang ở trong biển lửa oanh thiên pháo từng chút một tiêu vong.

Bên trong biển lửa, Hạ Vũ nghe được hàng tỷ tiếng kêu rên của oán linh, đó là vong hồn của người Tiên giới giáng lâm từ khi sinh tử tới giờ, lúc này đều đang trút hết nguyên rủa độc ác nhất vào trong biển lửa của Hạ Vũ, ăn mòn tiên thể của hắn.

Trong biển lửa, Hạ Vũ nhìn thấy cảnh tượng thiên địa sụp đổ, vạn vật tan vỡ tận thế, đó là vong hồn Thiên Nam Châu bị nghịch giới long trụ phá hủy, đại địa nguyên rủa uy lực vô cùng, trong khoảnh khắc khiến Tiên Phủ trong cơ thể Hạ Vũ bị thương, vô số tiên sơn ngọc thạch đất sụp đổ. Tiên phủ trong cơ thể Tiên Nhân là căn cơ tu hành, bảo thù Thiên Nam châu gần như tổn hại đến căn cơ của Hạ Vũ.

Trong biển lửa, Hạ Vũ còn thấy các đối thủ cũ của thời kỳ chinh chiến ở vạn giới, có thần linh Tây Di, cũng có sinh linh dị giới hình thù kỳ lạ, bọn họ hoặc là phát ra tiếng chửi bới với chính mình, hoặc là cao giọng chế nhạo sự chật vật của hắn, còn có người dứt khoát cầm binh khí sắc bén, đến đây cắt chém huyết nhục của hắn, mang đến thống khổ như thủy triều không dứt.

Đây chính là tâm hỏa, cũng là tâm ma, kẻ thù lâu năm xuất hiện mang ý nghĩa lửa giận của Cửu Châu đã thẩm thấu vào trong nguyên thần của Hạ Vũ, bắt đầu phát lực trong ngoài cùng nhau làm tan rã sự tồn tại của hắn. Trong ngọn lửa này, dù là Tiên Vương cũng không thể kiên trì quá lâu.

Nhưng mà lúc này Hạ Vũ cũng chỉ có thể yên lặng chịu đựng trọng áp hủy diệt. Sau khi Vô Tướng Thiên pháo chính diện đánh trúng, thần thông Tiên Vương của gã gần như tan rã trong tích tắc, lúc này cho dù muốn bắt chấp tất cả để chạy ra khỏi biển lửa cũng bất lực.

Bất quá, sự tình chưa hẳn sẽ không có chuyển cơ. Hạ Vũ bình tĩnh nhìn xuống dưới, ánh mắt xuyên qua ngọn lửa mãnh liệt rơi xuống Linh Kiếm Sơn.

Ở nơi đó, còn có một người đang khổ sở chống đỡ.

“Chậc, sao lão Vương Bát kia còn chưa chết?”

Trên đỉnh núi Tinh Thần, Vương Vũ một tay cầm kiếm, chống lên một mái vòm màu trắng ngà. Biển lửa vô cùng vô tận như thác đổ xuống, bị Vô Tướng Kiếm chặn đường. Nhưng biển lửa vô tình vô tận, không ngừng cọ rửa trùng kích vào vòng kiếm của Vương Vũ, khiến nàng chống đỡ càng thêm gian nan.

Nhưng cô không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể thủ vững.

Lúc Vương Lục phóng thích ra một kích toàn lực của Vô Tướng Oanh Thiên Pháo, trộn lẫn trong đó Linh Kiếm Thiên Phù. Sau đó, lấy Linh Kiếm Sơn làm đạo tiêu, dẫn đạo Vô Tướng Oanh Thiên Pháo trong vô tận hư không trở về Cửu Châu. Chỉ cần ở một địa phương thỏa đáng mở ra hàng rào không gian, bảo đảm Tiên Vương đặt lỗ hồng hàng rào và Tinh Thần Phong ở giữa... Như vậy xuất kỳ bất ý như vậy, cho dù là Tiên Vương cũng khó tránh khỏi trúng chiêu.

Đây là kế hoạch mà Vương Lục trước khi trở về Cửu Châu đã lập ra. Trong đó có một phần là mạo hiểm, chỉ cần sai sót một chút liền bị thua cả bàn, ví dụ như phải đảm bảo rằng khi bắn thiên pháo tiến vào hư không vô tận sẽ không bị lạc đường vĩnh viễn? Làm sao đảm bảo rằng Hạ Vũ từ đầu đến cuối đều sẽ không phát giác chân tướng sự việc., Từ đó tránh đi tập kích

sau lưng? Quan trọng nhất là kế hoạch của ba điểm này có một lỗ hổng rất lớn: Vô Tướng Thiên pháo uy lực vô cùng vô tận, như vậy phải đảm bảo những uy lực này là bị Tiên vương ngăn cản từ trong đó, không đến mức trực tiếp rơi xuống trên đầu Linh Kiếm sơn hay sao?

Trên thực tế, những việc này đương nhiên không có gì tất nhiên đảm bảo, Vương Lục có thể làm được, cũng chính là an bài mấy đạo bảo đảm trên mỗi một bước, về phần có hiệu quả hay không, cũng chỉ có thể theo ý trời. Dù sao, nếu không mạo hiểm lại phải làm sao bù đắp chênh lệch thực lực khổng lồ giữa tiên vương?

Cũng may kế hoạch thuận lợi tiến tới bước cuối cùng, nhưng bước cuối cùng này còn gian nan hơn tất cả bước đi lúc trước.

Lo lắng nhất rốt cuộc vẫn xảy ra, trong ba đường thẳng, Tiên vương ở chính giữa hoàn toàn chính xác không thể hấp thu toàn bộ uy năng Vô Tướng Oanh Thiên pháo, ước chừng ba phần mười lực lượng vòng qua Tiên vương, trực tiếp giáng lâm lên trên Linh Kiếm sơn.

Còn Vô Tướng Oanh này từ hư không vô tận hàng lâm mà đến, phải dựa vào định vị của Linh Kiếm Sơn mới có thể duy trì ngưng tụ không tan. Nhưng nếu bị nó chính diện đánh trúng, Linh Kiếm Sơn trong khoảnh khắc sẽ tan thành tro bụi. Vô Tướng Thiên Pháo cũng sẽ bởi vì mất đi dẫn đạo mà tán loạn, mà Hạ Vũ bị nhốt trong biển lửa cũng sẽ lập tức được tự do.

Lúc đó, cho dù Hạ Vũ đã bị Vô Tướng Thiên pháo đánh trọng thương, nhưng dựa vào ưu thế tuyệt đối trên cảnh giới, hẳn vẫn không có người để làm gì?

Cho nên dựa theo kế hoạch của Vương Lục, nhất định phải đánh chết Hạ Vũ ngay trong một lần. Trước khi hẳn ngã xuống, sự trùng kích của Vô Tướng Thiên pháo tuyệt đối không thể ngừng lại. Mà với tư cách là sự an toàn quan trọng nhất trên Linh Kiếm Sơn, kiếm trong tay nàng tuyệt đối không thể có sai sót nào.

Bản thân Vương Vũ cũng phải chịu áp lực này, không cần nghĩ cũng biết.

Không biết qua bao lâu, hỏa trụ từ hư không giáng xuống vẫn không ngừng, nữ tử cảm thấy cổ tay đã tê dại, không khỏi hơi lo lắng ngẩng đầu, nhìn về phía tiên vương trong biển lửa, lại thấy hần mặc dù chặt vật không chịu nổi, tiên thân cũng tan rã non nửa, nhưng dáng người vẫn kiên cố như đá ngầm trong sóng lớn.

“Hắc, có thể sống mười vạn năm bất tử, quả nhiên không phải hạng dễ đối phó a. Tuổi còn lớn như vậy mà còn vững chắc như vậy, chắc hẳn ở trong hậu cung có rất nhiều ma luyện a.”

Vừa dứt lời, chỉ thấy mái vòm trên đầu Vương Vũ chợt phát ra một tiếng giòn vang, sắc mặt biến đổi, vệt vàng rút thật nhiều chân nguyên từ trong cơ thể ra, rót vào trong Bạch cốt kiếm, khó khăn lắm mới bù đắp được chỗ thiếu hụt.

Chẳng qua là lần này phát lực quá mạnh, ba ngàn kim đan lập tức ổn định lập tức náo động. Dù sao cũng không phải toàn bộ mặt hàng hóa, tính ổn định cùng tính cách kiên dung đều không đủ. Nếu không phải Vương Lục trước đó bàn bạc kỹ càng đặc tính của Vô Tướng Thiên pháo, khiến cho nàng có thể thông dong bày ra phòng tuyến có tính công kích... Đối mặt với ba thành uy lực của Oanh Thiên pháo, vây kiếm của Vương Vũ đã sớm bị công phá.

“Hạ Vũ ơi Hạ Vũ, phiền người đi chết nhanh lên, xem như tích thiện hành đức được không?”

Đương nhiên, tiếng kêu của Vương Vũ không có hiệu quả gì.

Ngược lại, Hạ Vũ dường như dần dần thích ứng được Vô Tướng oanh kích của Vô Tướng Thiên pháo. Mặc dù thân thể của hắn vẫn đang không ngừng tan rã, nhưng phần còn sót lại lại lại lại lại bắt đầu một vòng phản lão hoàn đồng, da thịt lỏng lẻo trở nên càng thêm chặt chẽ. Tóc bạc cũng dần dần nhiễm lên màu đen nhánh, thần thông thuộc về Tiên vương, từng chút một trở về.

Đương nhiên, so với tốc độ khôi phục của Hạ Vũ thì tốc độ bị phá diệt nhanh hơn một chút, cứ như vậy, trước khi hắn khôi phục đỉnh phong thì nhất định sẽ chết không chỗ chôn. Nhưng cái tiết tấu phản lão hoàn đồng ngoài dự đoán của mọi người như Hạ Vũ kéo dài rất chậm. Lại cân nhắc đến việc trước kia Hạ Vũ hoàn toàn tan thành tro bụi, lúc nào cũng có cơ hội lật

ngược tình thế. Cho nên, Vương Vũ đứng trên đỉnh Tinh Thần Phong cũng phải kiên trì đến cùng.

Đối với việc này, Vương Vũ cũng chỉ có thể cười khổ: “Con tiện nhân Vương Lục kia, trước kia chưa từng nói qua chuyện xấu xa khổ sở như vậy. Ta còn tưởng rằng chỉ cần kiên trì ba năm hơi thở là đủ. Kết quả là bây giờ con chim khổ sở chống đỡ này của ta có khác gì Hạ Vũ đâu? Hơn nữa nếu cứ tiếp tục hao tổn như vậy, chỉ sợ bên ta phải toi đời trước a. Cái tên Vương Lục bị người lừa gạt này cũng là tử tính không thay đổi a...”

Vừa dứt lời, giọng nói của Vương Lục liền vang lên trong lòng nàng.

“Chậc, cái loại kế hoạch liên quan đến Tiên vương này, người trông cậy ta có bao nhiêu thần cơ diệu toán? Có thể tính được bước này đã là kinh thiên địa khiếp quỷ thần rồi còn được không?”

Vương Vũ đáp lại: “Vậy phiền người nghĩ cách kinh thiên địa khiếp quỷ thần làm gì, giúp ta chống đỡ thêm nửa khắc nữa đi! Ta thật sự sắp không chống đỡ nổi nữa rồi!”

“Ừm, ta biết, ta đang suy nghĩ...”

Sau một lát.

“Ừm, ta nghĩ ra một chuyện.”

Rõ ràng là tin vui, nhưng giọng nói của Vương Lục lại không có nửa phần vui mừng.

“Vương Vũ, chuẩn bị kỹ càng... nói với Linh Kiếm sơn đi.”

...

Một giây nhớ kỹ mạng lưới trong Âm Lý, cung cấp văn tự cao nhất cho ngài. “Nói chuyện với Linh Kiếm Sơn chỉ là... Thật không hổ là người a, loại tuyệt hộ kế này cũng nghĩ ra được.”

Chỉ trong chớp mắt, Vương Vũ đã lý giải và hấp thu toàn bộ kế hoạch của Vương Lục, sau đó trong lòng lập tức dâng lên thán phục.

Suy nghĩ của Vương Lục rất đơn giản, bây giờ Tiên Vương cũng tốt, Vương Vũ cũng tốt, đều chỉ là đau khổ chống đỡ, khoảng cách đến khi sụp đổ chỉ còn cách một bước chân. Như vậy, chỉ cần đá ra ngoài một cước, tất cả mọi vấn đề đều sẽ được giải quyết dễ dàng.

Đương nhiên, dưới đại trận của Cửu Châu đối với Tiên Vương, số người có tư cách đá một cước này cũng không có mấy, cho dù là tiên nhân tới gần hiện trường biển lửa cũng sẽ bị thiêu đốt năm phần, mà Thanh Phục, Liệt Phong các tiên tôn có lẽ có thể tới gần một chút, nhưng cũng không cách nào tiếp cận hạch tâm. Người duy nhất có năng lực can thiệp vào tất cả chuyện này chỉ có Tiêu Dao, làm sao có thể tới giúp Hạ Vũ? Ngược lại, một mình hắn không chế rất nhiều người xung quanh không thể động đậy.

Giờ này khắc này, tìm khắp đại lục Cửu Châu, người có tư cách đưa ra một cước này cũng chỉ có Vương Lục. Đại bộ phận lực lượng của hắn dùng để duy trì vận chuyển Vô Tướng Oanh Thiên pháo, cơ bản không thể để ý đến hắn. Nhưng mà hắn còn có thân phận là địa linh Cửu Châu, có thể thống trị danh sơn thiên hạ Đại Xuyên, Linh Kiếm Sơn cũng không ngoại lệ.

Mà chuyện Vương Lục muốn làm, chính là phân ra một tia sức mạnh như vậy, đột ngột từ mặt đất mọc lên Linh Kiếm sơn, như ám khí bay tới đập thẳng mặt Hạ Vũ nở hoa.

Trên lý thuyết mà nói, đây đúng là một phương pháp vô cùng tốt. Linh kiếm sơn mặc dù không phải vì ám khí mà sinh ra, nhưng trong núi ẩn chứa linh lực dị thường dồi dào, một khi bộc phát chính là thiên băng địa liệt, tại Hạ Vũ lúc một mỗi

ứng phó với Vô Tướng oanh thiên pháo càng có thể phát huy tác dụng cuối cùng của cây linh pháo, lập tức giải quyết khốn cục trước mắt.

Nhưng cái giá phải trả cũng thật sự là thê thảm làm cho người ta không đành lòng nhìn thẳng. Đây dù sao cũng không phải là núi hoang vô danh gì, mà là một trong những linh sơn quý giá nhất đại lục Cửu Châu. Mà cũng là hạch tâm của Cửu Châu bây giờ, đồng thời, cũng là nhà của Vương Vũ và Vương Lục.

Bọn họ là tu sĩ, là tu sĩ tự chặt đứt trần duyên của mình, gia đình xâm nhập Tiên đạo, gia đình ở Phàm gian sớm đã vô nghĩa, Linh Kiếm sơn chính là gia đình đúng nghĩa của bọn họ. Ngọn núi này chứa quá nhiều hồi ức cùng nhung nhớ, ngay cả trong chiến đấu lúc trước, Linh Kiếm sơn đã thủng trăm ngàn lỗ, nhưng ngọn chủ phong vẫn sừng sững không ngã, trong núi vẫn chứa đầy ký thác của vô số người.

“Kết quả ngươi cứ như vậy coi Linh Kiếm Sơn là tiêu hao phẩm sao? Sau khi biến thành địa linh cửu châu sẽ vô tình đối với tình hình ban đầu, thật sự là nam nhân vô dụng a.”

“Khắc khắc, chưa đến lượt người trong Cửu Châu các ngươi bảo trì kỷ lục truy hỏi ta loại vấn đề ngu xuẩn này. Đừng quên ta coi mình là vật phẩm tiêu hao, chỉ là một tòa Linh Kiếm sơn có là cái thá gì đâu?” Dừng một chút, Vương Lục lại nói tiếp trong đầu Vương Vũ: “Hơn nữa hiện tại ta là địa linh Cửu Châu, Linh Kiếm Sơn bị hủy, ta có thể chuyển đến Côn Luân tiên sơn để gán nợ.”

“... Chu Mộc Mộc sẽ hận chết ngươi.”

“Không sao, ta đổi quê hương Thịnh Kinh Tiên môn cho bọn hắn là được.”

“Này, Hà Đồ lão đạo đối với ngươi chính là có ơn tri ngộ.”

“Vậy ta đành phải áp giải quân Hoàng sơn cho người của Thịnh Kinh thôi, dù sao người trên Quân Hoàng sơn đều là hảo hán, dựng lều chắc là có thể qua được.”

“Không nói đến giao dịch này hoàn toàn không hợp nhau, căn bản không bù đắp được tổn thất của người Thịnh Kinh, hơn nữa, cũng bởi vì đệ tử thủ tịch của Quân Hoàng sơn là đàn ông nên ngươi không định cho bọn họ bất cứ bồi thường nào sao?”

Cảm thán xong câu này, thần sắc Vương Vũ thu lại: “Muốn làm gì cứ làm, người biết ta nhất định sẽ ủng hộ người.”

“Đúng vậy a, vô luận ta kiếm được bao nhiêu chỗ tốt, hiện tại đều xem như phụ thê cùng có tài sản đúng không?”

“Ha ha, cho dù người nói như vậy ta cũng sẽ không đổ mặt, cho nên ít nói nhảm, muốn lên thì tranh thủ thời gian đi, bên ta sắp không chịu nổi rồi.”

Nói xong câu cuối cùng, Vương Vũ hít sâu một hơi.

Đây cũng là một hơi cuối cùng mà nàng có thể hấp thu vào trong cơ thể. Dưới dư âm Vô Tướng oanh Thiên pháo tấy rửa, lục phủ ngũ tạng của nàng đã bắt đầu vỡ tan. Ba ngàn Kim Đan đã sớm không còn mượt mà, trở nên âm đạm mà táo bạo, tùy thời có thể nhảy ra khỏi Ngọc phủ, làm cho cả người Vương Vũ chia năm xẻ bảy.

Thời gian thuộc về nàng chỉ có rất ngắn, tương tự, đại lục Cửu Châu cũng chỉ có thời gian rất ngắn, thậm chí lúc Vương Vũ ngẩng đầu lên, cũng có thể nhìn thấy nụ cười thoải mái trên mặt Hạ Vũ.

“Lão ngu ngốc, cười cái rắm.”

Vương Vũ vô cùng xa xỉ dùng khí tức còn sót lại trên con phố vắng chửi. Một khắc sau, núi đá dưới chân nàng chấn động, lực lượng tăng lên vô cùng vô tận hiện ra.

Linh kiếm sơn, bắt đầu từ hạ xuống, bay nhanh lên trời.

Thân là địa linh của Cửu Châu, vận chuyển đất đai ở Cửu Châu, tự nhiên giống như cái nhắc tay nhắc chân vậy, mặc dù lúc này Cửu Châu đại lục đã vô cùng suy yếu, nhưng mà lực lượng thân thể sau khi hợp lại đem Linh Kiếm Sơn đẩy lên vẫn là chuyện dễ như trở bàn tay.

Chỉ trong nháy mắt, Linh kiếm sơn đã rời khỏi mặt đất, bay về phía trước với một tốc độ kinh người.

Khoảng cách với Hạ Vũ nhanh chóng rút ngắn, chỉ trong nháy mắt, Vương Vũ đứng trên đỉnh núi vẫn cầm kiếm chống đỡ không tiêu tan, bảo đảm cho phong thái linh kiếm sơn có thể cùng Hạ Vũ va chạm hoàn mỹ. Đồng thời, sự chú ý của nàng cũng dần dần phân tán đến những địa phương khác.

Nàng nhìn chung quanh, lần cuối cùng nàng quan sát tòa Linh Kiếm Sơn này. Giờ khắc này, trong núi sớm đã bị dọn dẹp không còn gì, tiếng gió thổi, Lưu Hiền, Phương Hạc... Cùng với những tập thể khác ở đây., Các tu sĩ cùng chống lại Đọa Tiên đều đã bị Vương Lục phát động trận pháp truyền tống ra ngoài, cách nhau một khoảng xa để không bị chôn cùng. Linh kiếm sơn từng náo nhiệt ồn ào trở nên vô cùng yên tĩnh. Mơ hồ trong lúc đó, Vương Vũ có cảm giác như đã trở về tới hai trăm năm trước, khi đó Linh kiếm phái vừa trải qua tai nạn lớn nhất, tinh anh sơn môn hầu như đã quét sạch sành sanh., Cũng là loại trống trải tịch liêu như vậy... Trong Vô Không Sơn, Vương Vũ thấy được chỗ chơi đùa lúc nhỏ của nàng, thấy được Đạo Tràng sư phụ đã từng truyền đạo thụ nghiệp, thấy nàng từng trốn nhìn trộm rừng cây của đại sư huynh, còn thấy được Vô Tướng Phong đã bầu bạn với nàng nhiều năm... Trong nhất thời, dù với tâm tính của nàng, cũng không khỏi thổn thức.

“Thế sự vô thường, quả nhiên là khó mà đoán được, sáng lập Linh Kiếm Sơn mấy ngàn năm, trải qua mưa gió tang thương, không ngờ lại đi đến đây... Ồ, chờ một chút, hình như ta đã quên chuyện gì quan trọng?”

Trong phút chốc, Linh Kiếm Sơn đã cách Hạ Vũ vền vện trăm trượng, sự hoảng sợ trên mặt Tiên Vương có thể thấy rõ ràng.

“Chờ một chút, ta hiểu rồi, chúng ta có thể nước sông không phạm nước giếng, ta lui về Tiên Giới ngay đây! Không cần lưỡng bại câu thương!”

Ý niệm của Tiên vương vang vọng khắp bốn phương chỉ trong thời gian ngắn ngủi thế nhưng lại là chuyện đương nhiên, nhận được sự trào phúng của Vương Lục.

“Lão già ngốc nghếch, lúc trước lão tử đã tỏ ra từ bi, đề nghị ta tuyệt đối không lau sạch ở bên ngoài, đến lúc ngươi chết sống không đồng ý, hiện tại đã sắp nổ tung ngươi còn muốn đi? Nào có dễ dàng như vậy!”

Sắc mặt Hạ Vũ lập tức tái nhợt, bởi vì thân mục của Tiên vương đã nhìn thấy tương lai sắp xảy ra.

Không có bất cứ chỗ nào hòa giải, cũng không có bất cứ khả năng sửa đổi nào, tiên vương tung hoành vạn giới, nhất định sẽ

chết ở chỗ này.

Còn Vương Vũ lại cười nhạo một tiếng: “Làm tốt lắm, đường đường là Tiên Vương, một đoạn ký ức cuối cùng trong đời lại là Hoàng Đoàn Tử của ngươi. Nhưng với cái mặt như ngươi mà cũng không thấy ngại khi phê bình ta là người giữ gìn kỷ lục? Đừng quên ta đang kế thừa di sản của ngươi đó...”

Trong lúc nói chuyện, trong đầu Vương Vũ bỗng nhiên loé lên linh quang, ý thức được vấn đề bị nàng bỏ qua kia.

“Mẹ kiếp, sau khi va chạm mạnh, mình phải làm sao bây giờ?!”

Vương Lục có thể phát động trận pháp chuyên những người khác, duy chỉ có Vương Vũ là không thể đi. Còn Vương Vũ đang bị kẹp giữa Tiên Vương và Linh Kiếm sơn, Vương gia lại cảm thấy mình không thể tiêu thụ được khoái cảm của bánh này.

“Vương lục vương Lục Hải, đừng lo đùa giỡn lưu manh, mau mau cứu người a!”

Trong tiếng kêu kinh hãi của Vương Vũ, mấy vạn năm qua, đại lục Cửu Châu là lần va chạm trọng yếu nhất, đã nổ tung.

Tiếng nổ lớn kinh thiên động địa đến từ Thiên Nam tựa như bóp méo cả Cửu Châu đại lục.

Gần mấy châu nhất ở Thiên Nam, gần nửa số đất đai bị cường quang và sóng xung kích càn quét qua một lần, vị trí gần nhất thậm chí phát sinh chấn động kịch liệt kéo dài nửa canh giờ. Mặt đất như sóng nước chấn động cao tới mấy trăm trượng, hết thảy vật vô hình vô hình đều bị xé rách hầu như không còn.

Dù là ở nơi xa xôi nhất cùng Thiên Nam châu, cũng sẽ có cảm giác chấn động mãnh liệt. Trùng kích không đơn thuần chỉ chạy dọc theo mặt đất, càn quét từ trong địa mạch truyền đạo đến các nơi Cửu Châu, hình thành rất nhiều sơn mạch cùng bồn địa, giang hà cùng hồ nước.

Đồng thời, cũng truyền đi toàn bộ tin tức về cái chết của Tiên vương Hạ Vũ.

Tất cả sinh linh trên Cửu Châu đại lục, đáy lòng đều hiện lên một tia minh ngộ - một dịch nhân tuyệt cường nào đó, đã vĩnh viễn biến mất. Đây cũng là tuyên ngôn khen thưởng mà Địa Linh Cửu Châu rêu ra: Sau vụ nổ lớn, Vương Lục trực tiếp khắc sâu kết quả lên trong lòng tất cả mọi người. Cũng là lúc Tiên Vương vẫn lạc, pháp tắc quanh thân tán loạn mang đến dị tượng.

Bất luận là thời điểm tuổi già yếu như thế nào, dù sao hấn cũng là Tiên vương có tu vi cao nhất trong vạn giới hiện giờ. Quanh thân cơ hồ đều là vật được pháp tắc cô đọng, sau khi nổ lớn, thi cốt của hấn coi như không còn, lực lượng cùng ý thức tích góp mười vạn năm cứ như vậy mà tán dật ra.

Rất nhiều động vật ở trong sơn động lạnh run, nhao nhao đi ra, ngửa đầu nhìn bầu trời nở rộ dị sắc, cảm thụ ánh mặt trời trong trẻo chưa từng có, sau đó không tự chủ trở nên mừng rỡ như điên.

Đám tinh quái đã mở linh trí, ý thức được đại nạn không chết tất có hậu phúc, vội vàng nắm chặt thời gian hấp thu năng lượng nhẹ nhàng trong thiên địa này, đây là di vật Tiên Vương, thần diệu vô cùng, mặc dù chỉ là một tia bé nhỏ không đáng kể, cũng đủ để thúc đẩy sinh ra vô số kỳ tích.

Mà đám dã vật chưa khai linh trí, cũng có phương thức ăn mừng của chính mình —— đại bộ phận động vật trực tiếp tiến vào thời kỳ phát tình, lấy phương thức cuồng dã nhất để giải quyết vấn đề sinh sản.

Về phần những phạm nhân kia, phản ứng lại không giống nhau, người cuồng hoan có, thừa dịp người rối loạn mà có... không giống nhau.

Đương nhiên ngoài chuyện đó ra, các tu sĩ của đại lục Cửu Châu cũng ý thức được kết cục của cuộc chiến này.

Đặc biệt khi nhìn thấy những tiên nhân trước đây vô cùng dũng mãnh, thần thái giống như đám người đã trải qua tang thi, xác thực giống như cái xác không hồn, không thể nghi ngờ gì nữa.

“Sao, sao có thể...”

Phong Vân Tiên Tôn khó tin nhìn lên bầu trời, toàn thân run rẩy, thậm chí không thể ước thúc tiên linh tán loạn.

“Bệ hạ, người...” Thanh Y Tiên Tôn lắc đầu, khuôn mặt lộ vẻ sầu thảm.

Chỉ có Tiêu Dao Tiên Tôn như tảng đá lớn trong lòng rơi xuống đất, khẽ thở dài: “Trải qua ngàn vạn khổ ải, cuối cùng thế giới này vẫn sống.”

...

Thuần văn tự tại nghiên cứu điện thoại địa danh của bản trạm gác để đọc sách đồng thời các di động xin thăm vấn.

Trên thảo nguyên xanh xanh, một tấm bia mộ trắng noãn yên tĩnh đón gió nhẹ, trên bia không có một chữ, nhưng lại chứa đầy tuế nguyệt tang thương.

Một người trẻ tuổi im lặng đứng trước tấm bia, trong ánh mắt vừa thương xót vừa thoải mái.

Một người một bia đứng đối diện nhau, mặc cho gió thổi cỏ lay, mặt trời lên mặt trời lặn, cũng không biết đã qua bao nhiêu ngày đêm, bia mộ vẫn đứng trên cỏ, người cũng chưa từng dịch chuyển mấy may, phảng phất muốn vĩnh viễn đứng ở chỗ này, dù là Thiên Địa Thiên Hoang.

Cho đến khi một vị khách không mời mà đến phá vỡ bầu không khí trầm mặc nơi đây.

Người tới tóc trắng xoá, mặt đầy nếp nhăn tang thương, sống lưng hơi gập khúc, thể hiện hết phong thái già nua. Chỉ có một đôi mắt, vẫn sắc bén như thu thủy hàn mang. Một thanh trường kiếm bên hông, điểm điểm điểm điểm, sáng như ngân hà, thì biểu thị thân phận của người này, chương môn của Linh Kiếm phái, người thừa kế Tinh Thần Kiếm Điện Phong Ngâm chân nhân.

“Ngươi vẫn còn ở nơi này?”

Nghe phía sau truyền đến thanh âm, người trẻ tuổi như từ trong mộng tỉnh lại, quay đầu lại, trên mặt miễn cưỡng khơi lên một tia vui vẻ lễ tiết, nhưng ngay cả lời ân cần thăm hỏi cũng nói không nên lời.

Phong Ngâm chân nhân cũng không nói thêm gì, chỉ tiến lên hai bước, sóng vai cùng người trẻ tuổi, trầm mặc nhìn chăm chú vào chỗ trống trên bia mộ.

Một lúc lâu sau, gió dài thổi dài một tiếng: “Ý trời trêu ngươi.”

Người trẻ tuổi ngạc nhiên, ngay sau đó lộ vẻ đả đát: “Ý trời? Cả đời ta không tin lên cao, càng không tin trời có chủ ý,

nhưng hôm nay nhìn lại, nếu không phải thiên ý trêu ngươi...
Làm sao mọi chuyện lại tới mức này?”

“Trước khi đến đây...” Phong Ngâm nhẹ giọng nói: “Ta vốn định nói với ngươi một tiếng, thế nhưng nghĩ tới hành động của người này, vô luận như thế nào cũng không thể nói ra được.”

Người trẻ tuổi nhắm mắt lại, thở dài một tiếng.

“Hạ Vũ làm hết nửa cuộc đời ác sự, ngay cả con trai ruột ta cũng muốn phản hấn, thật sự không đáng để ta phải than khóc... Ta nên cảm ơn các ngươi, không ngờ lại lưu lại Bách Lý Mộ Viên này cho hấn khi tái sinh.”

Phong ngâm nói: “Hạ Vũ dù sao cũng là người đứng đầu Tiên đạo, nửa đời trước anh minh thần võ, lập được chiến công hiển hách, mà Tiên Giới cũng luôn là nơi tu sĩ Cửu Châu chúng ta cầu mơ ước. Mộ bia này, coi như là chúng ta hiến cho Tiên giới, hiến cho giấc mộng tu tiên đi.”

“Đúng vậy, đã không còn Tiên giới gì nữa, Đại Thiên thế giới cũng không thể nào sinh ra một Tiên giới mới nữa.”

Nói đến đây, hai người đều không khỏi trầm mặc.

Thật lâu sau, gió cuốn hỏi: “Sau này ngươi định làm sao? Thật sự phải đi thăm dò Vạn Giới Chi Bích? Thật ra ngươi hoàn toàn không cần...”

Tiêu Dao Tiên Tôn ngắt lời: “Ta biết, ta rất cảm tạ trước đây các ngươi không ngại trước đây nhận thua tù binh của ta, nhưng Cửu Châu chung quy không phải là nhà của ta, ta khác với những tiên nhân phi thăng từ Cửu Châu, sinh trưởng ở Tiên giới, sinh trưởng ở Tiên giới, Tiên giới bị hủy, thế giới này tuy lớn nhưng đã không có chỗ cho ta dung thân. Huống chi đợi càng lâu thì càng khó mà chịu đựng được tra tấn lương tâm, cho nên... Xin thứ cho ta chỉ có thể từ chối ý tốt của các ngươi.”

Phong Ngâm có chút tiếc nuối: “Nhưng mà Vạn Giới Chi Bích...”

“Ừ, sự hiểm ác của bức tường vạn giới, cho dù với thực lực của Hạ Vũ cũng không nắm chắc có thể đột phá được, chuyện này ta đi tới hơn nửa là cửu tử nhất sinh.” Tiêu Dao nói, nở nụ

cười: “Nhưng mà, lúc trước khi chết ở thế giới mới, ta chết cũng không hối tiếc, huống chi chuyến đi này có người bầu bạn, cũng không tịch mịch.”

Trong khi nói chuyện, một bóng hình xinh đẹp ở phương xa bỗng bành lướt tới.

Đó là một cô gái mảnh khảnh dịu dàng, giữa trán có một viên bảo thạch sáng long lanh, mặt mày lạnh nhạt mỉm cười, đẹp không sao tả xiết.

Phong Ngân nhìn thấy vị nữ tử này, hơi kinh ngạc, nhíu mày: “Nàng...”

“Nội Tử Nhan Lạc.” Tiêu Dao Tiên Tôn ôn hòa nói ra thân phận của cô, cũng dùng ánh mắt kiên định ngăn cơn gió ngầm tiếp tục hỏi.

Trong lòng Phong Ngân quả thật có không ít nghi ngờ, quan chỉ huy quân đoàn phó binh Tiên giới Nhan Lạc, lẽ ra là chết trên tay Vương Lục, ngay cả thi thể cũng tàn phá không đầy đủ, sau đó tuy bị Tiêu Dao thu về, nhưng người chết không thể sống lại. Nhan Lạc trước mắt này thì có đáng là gì? Huống chi người yêu nhất của Tiêu Dao Tiên Tôn không phải Hạ Tiêu Hà à? Vì sao còn gọi Nhan Lạc là nội tử?

Bất quá, xuất phát từ tôn trọng Tiêu Dao, phong ngầm cũng không có vấn đề tìm căn nguyên, càng không mở ra Tinh Thần Nhân nhìn Nhan Lạc hư thực.

Tiêu Dao Tiên Tôn lại ngâm nga một bài thi lễ, cao giọng nói: “Ta ở đây chậm trễ cũng đủ lâu rồi, đã lên đường cùng nội công, hy vọng khi còn sống có thể gặp lại các ngươi ở thế giới mới. Ngày gặp lại, chắc chắn ta sẽ chuẩn bị rượu ngon món ngon.” Sau đó, Tiêu Dao Tiên Tôn kéo tay Nhan Lạc, ngự không phi hành, nhanh chóng biến mất cuối chân trời.

Phong ngầm nhìn bóng lưng xa xa, sau một hồi lâu lại thở dài. Chỉ là thở dài? Còn chưa hạ xuống, liền nghe có người sau lưng hừ lạnh.

“Hừ, tên tạp chủng này chết đến nơi thì vẫn lạnh lợi mồm mép.”

Nghe thấy âm thanh này, Phong Ngân vội vàng xoay người lại, chấp tay thi lễ: “Hoàng Kim Vương, ngươi cũng tới à?”

“Hừ!”

Con mắt màu đỏ của Hoàng Kim vương có chút ghét bỏ mà nhìn Phong Ngân một cái: “Đám tạp chủng nguy Thiện các ngươi biết rõ tính mạng hãn không còn lâu, còn cưỡng cầu giữ lại cái gì? Hãn nguyện ý chết bên trong Vạn Giới Chi Bích, để hãn đi là được.”

Gió cười cười, không nói thêm gì.

Hãn biết rõ ý đồ hoàng kim vương tới đây. Lúc trước khi quần tiên vây công Linh Kiếm sơn, hoàng kim vương đã dùng sức một mình chống đỡ phòng tuyến... Sau đó bị Tiêu Dao Tiên Tôn đánh rơi, trọng thương không dậy nổi.

Đối với Hoàng Kim vương kiêu ngạo mà nói, trận chiến đó đúng là vô cùng nhục nhã: Cho dù tất cả mọi người đều cảm thấy hãn lấy thân phận Bán Thần chống lại tiên nhân cấp Thần đã rất không tầm thường rồi, nhưng hiển nhiên hoàng kim vương không hài lòng. Vì vậy đối với Tiêu Dao Tiên Tôn, oán hận trong lòng hãn cũng có thể tưởng tượng được.

Phong ngân là tạm biệt Tiêu Dao, hoàng kim vương tới, hiển nhiên cũng là cáo biệt —— một hình thức khác từ biệt.

Đáng tiếc đến cùng là phong ngân đến cùng cũng đủ sớm, chặn lại toàn bộ kế hoạch của Hoàng Kim vương, khiến cho ông cũng chỉ có thể ở nguyên chỗ mà mắng chửi hai câu để trút giận.

“Một con quỷ mạng ngắn thí phụ phối hợp với hai cách dung hợp với nhau, giống như một loại thi cơ thích hợp với quái vật, ngược lại là tổ hợp chịu chết không tề...”

Kết quả lời nói của Hoàng Kim Vương còn chưa nói hết đã cảm thấy sau lưng phát lạnh.

“Đây chính là khí lượng của Hoàng Kim Vương ngươi sao?”

Hoàng Kim Vương nhất thời vẻ mặt vặn vẹo xoắn xuýt, sau đó từ trong kẽ răng rít ra mấy chữ: “Sĩ vương... Ngươi tới nơi này làm cái gì?”

A Phàm im lặng không nói gì, con ngươi màu xanh biếc trong suốt lẳng lẳng nhìn chăm chú vào Hoàng Kim vương. Sự im

lặng này khiến cho Hoàng Kim vương càng lúc càng mất tự nhiên.

“Hừ! Trẫm đã biết! Vậy hãy đi chuẩn bị cho viễn chinh, nhưng người cũng đừng nghĩ đến việc chạy trốn! Viễn chinh Tây Di, người là chủ tướng!”

A Quật nhướn mày: “Ta có nói là sẽ chạy đâu? Mặt khác, người nói ta là chủ tướng, như vậy người là cái gì? Thượng cấp của ta?”

“Trẫm...” Hoàng Kim vương bị nghẹn đến nửa ngày cũng không thốt nên lời, cuối cùng xoay người phất tay áo bỏ đi, vẻ mặt hờn hển.

Hoàng Kim vương đi rồi, A Hoài cũng yên lặng đứng trước bia mộ một hồi, trong lòng có chút phiền muộn.

Tiên giới đã bị hủy, thật ra Thần Điện cũng chỉ giãy dựa giãy chết, kéo dài hơi tàn. Cho dù không có tổ chức Hoàng Kim Vương viễn chinh, hủy diệt cũng chỉ là chuyện sớm muộn... Thời gian của mảnh thế giới cũ này thật sự đã không còn nhiều.

Tiêu Dao Tiên Tôn lựa chọn chết trên bức tường vạn giới chưa hẳn đã không phải hành động sáng suốt. Ít nhất hẳn ta sẽ là một tiên giả vĩ đại lưu luyến trăm đời, cho dù hẳn ta mang theo Thi Cơ bên người đúng là hơi...

Đối với đại lục Cửu Châu bây giờ, không còn thời gian chậm chạp xây dựng lại sau trận địa chiến. Không tới trăm năm, Cửu Châu phải bắt đầu di chuyển, hơn nữa trước khi thọ nguyên của bản thân dùng hết đột phá Vạn Giới chi bích, tiến vào thế giới mới. Số khiêu chiến phải đối mặt trong đó nhiều vô số kể, thắng lợi đối với tiên giới chỉ là bắt đầu, khảo nghiệm chính thức vẫn còn ở phía sau.

Nhưng, cửa ải gian nan nhất cũng đã qua, những chuyện tiếp theo nhất định sẽ là vô hạn quang minh.

A Quật ngửa mặt nhìn lên trời, mỉm cười.

Vì bầu trời hòa bình này, vô số người phải hiến dâng sinh mệnh, mà bọn họ đã hy sinh, nhất định sẽ không thay đổi ý nghĩa.

“Yên tâm đi, hy sinh của ngươi nhất định sẽ không trở nên vô nghĩa.”

Cùng lúc đó, trên một ngọn núi cao nào đó không biết tên ở đại lục Cửu Châu, có một gian trúc thất, hồ nước như thủy tinh, bên hồ có dựng một tấm bia đá vô danh, trước bia đá, một vị nữ tử áo trắng đang ngồi trên mặt đất, ánh mắt đầy đau thương.

“Công tác xây dựng lại sau chiến tranh rất thuận lợi, tuy rằng trận ác chiến này làm cho Cửu Châu nguyên khí đại thương, nhưng trong lúc hưng thịnh, lại có thể nhìn ra cả một phái khí tượng hưng thịnh. Đại thống nhất của Cửu Châu đại lục mấy vạn năm chưa từng có rốt cuộc đã thực hiện, ngay cả Thiên Nam châu bị phá diệt cũng chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi được tái hiện lại... Ta tin rằng không đến trăm năm, chúng ta có thể chuẩn bị di chuyển xong rồi.”

Nữ tử nhẹ giọng nói, sau đó bưng hồ lô rượu lên, uống một hơi chính là nửa ngày.

“Cho nên, ngươi có thể yên tâm, đại lục Cửu Châu, nhất định sẽ có một tương lai tươi sáng tốt đẹp, nhất định sẽ có.”

“Cho nên, ngươi cứ an tâm mà đi đi, di sản mà ngươi để lại, ta đều chiếu cố kỹ, bao gồm kho báu chôn giấu nhiều năm ở đại lục Cửu Châu, bao gồm cả tất cả năng lực giàu có của Kính Trí giáo, bao gồm cả Tiểu Lưu Ly, Chu Thi Dao...”

Còn chưa dứt lời, bầu trời xanh mây trắng trên đỉnh đầu đột nhiên tối sầm lại, một đạo sét đánh thô to từ trên trời giáng xuống.

“Tiện nhân, ta ở Thiên Nam giám sát công việc, ngươi lười biếng không xuất lực thì thôi, còn ở bên này vẽ vòng tròn nguyên rửa ta!?” Bảy bảy trăm hai mươi hai

cập nhật nhanh nhất, không có đạ đạ sử dụng.

...

“Toàn quân xuất kích!”

Trên đại mạc, con ngựa mặc kim giáp cầm trường thương và chiến kỳ, lò mờ hương về đại quân Tây Di trên bầu trời phát ra tuyên ngôn quyết chiến.

Phía sau Hạng Lương là một nhánh quân đoàn lớn hỗn tạp Tây Di Nhân, người Cửu Châu thậm chí sinh linh thế giới đặc thù, theo mũi tên ra lệnh một tiếng, trùng trùng điệp điệp đánh về phía đại mạc bên kia.

Đây là quân đoàn tới từ Cửu Châu, vượt qua Vô Tận Chi Hải viễn chinh, tuy rằng bọn họ vừa mới trải qua một trận ác chiến với Tiên giới, thương thế hơn phân nửa trong quân chưa lành, giữa khe hở chiến giáp có thể thấy được băng vải cùng cao dược, quân dung xa xa không thể xưng là hoa lệ, nhưng sĩ khí dâng cao, lại hoàn toàn vượt lên trên đối thủ.

Các thần minh của Thần Điện đích thật đã sớm thống nhất thân thể Tây Di, nhưng loại thống trị này xây dựng trên nền tảng gỗ xương hấp tủy hiển nhiên không thể lâu dài được. Sau khi Hoàng Kim Vương đánh lui Cửu Châu, thế lực phản kháng thân thể Tây Di như nấm mùa xuân nảy nhót sau mưa, sau đó đương nhiên bị các thần triều vô tình chèn ép, ba lần, người Tây Di tựa như dã lang bị thuần hóa mất đi tính máu, hoàn toàn thành một loại sinh vật như chó thịt, mặc cho người ta tàn sát.

Đối mặt đối thủ như vậy, cho dù Cửu Châu ** xuất ra một đám tàn binh bại tướng cũng là chiếm ưu thế toàn diện, huống chi đây là lúc viễn chinh đại bộ phận người trong Tiên Vương ngã xuống kiếm được không ít chỗ tốt, thương thế chưa lành, thương thế chưa lành, nhưng thực lực cảnh giới lại tăng lên.

Hai nhánh quân đoàn tiếp xúc, chỉ dùng nửa ngày đã phân ra thắng bại, đại quân Tây Di bị giết đến chảy máu phiêu bạt, toàn diện thối lui, Hạng Lương không chút lưu tình hạ lệnh đuổi giết, cứ thế đem đối thủ đuổi giết vạn dặm, tiêu diệt toàn bộ.

Sau trận chiến, viễn chinh quân cuồng hoan ba ngày, chúc mừng trận đại thắng quyết định này, chỉ có Hạng Lương về mặt cô đơn, trên mặt không có mấy phần vui mừng, lúc bị người hỏi, cũng là cười khô không nói.

Thắng tất nhiên là thắng, nhưng thắng lợi cũng chỉ là hơi lạnh, bữa tiệc lớn chân chính đã được người ta thưởng thức từ lâu rồi.

Trước khi quân đoàn viễn chinh lên đất liền Tây Di, một số ít tinh nhuệ A Hoài và Hoàng Kim Vương đã dẫn dắt viễn chinh quân trực tiếp giết tới Thần Điện, đem đám quân chúng chúng con gổ xương hít tủy đến chỗ nhẹ nhàng bị phá thành mảnh nhỏ... Một trận chiến đó mới là chân chính kinh thiên động địa., Hoàng Kim Vương cùng A Lư mặc dù là chủ tướng trên danh nghĩa, nhưng tu vi ở trong chiến trường cũng không tính là cao —— chủ lực chân chính là khôi phục ba ngàn kim đan Vương vũ, cùng với người Tiên giới đầu hàng quy thuận Cửu Châu. Có những cường binh tướng này dũng mãnh., Thần điện trước đây có thể so sánh với Tiên giới đã từng bị cuộc đời Cửu Châu chém rụng phạm trần, đập ra một cái hố sâu khủng bố trên thân thể Tây Di, ngay cả phạm vi vạn dặm xung quanh cũng bị thần điện ăn mòn, hóa thành đại mạc.

Về phần đại quân của Hạng Lương thống soái, càng giống như người quét dọn sau chiến tranh, không thể nói là không có chút ý nghĩa nào, nhưng hiển nhiên là không sánh bằng một trận chiến bên trong Thần Điện.

Nghĩ đến quân kỳ mình kế thừa đệ nhất cường quân Cửu Châu, lại không thể triển khai thân thủ trên chiến trường chân chính. Trong lòng Hạng Lương tất nhiên không có vui mừng gì, nhưng quân Hoàng Sơn hôm nay, cũng xác thực đảm đương không nổi trọng trách nặng nề hơn., Trong trận chiến đối kháng với Tiên giới, tổn thất của Quân Hoàng sơn thảm trọng nhất, hai lần xây dựng Xích Vệ quân, hai lần gần như toàn quân bị diệt, thảm trạng của Quân Hoàng sơn có thể so với đại tai biến của Linh Kiếm sơn. Hạng Lương nâng vị trí chưởng môn lên cũng là vì thương vong đến từ xương cốt các vị thân phụ tá của Khô Cầm đã chết.

Đợi sau ba ngày cuồng hoan, Hạng Lương dẫn đại quân trở về Cửu Châu, sau khi thở dài một hơi cùng người thân bí nào đó,

lại lần nữa nhen nhóm ý chí chiến đấu.

“Có điều, ngày xưa tổ tiên có thể vượt mọi chông gai, đánh hạ một mảnh cơ nghiệp của Quân Hoàng sơn, như vậy trong tay ta sao lại không thể làm lại một lần? Tây Di viễn chinh chỉ là bắt đầu, ở thế giới mới nhất định còn có vô cùng vô tận chiến đấu đang chờ mang ta theo.”

Viễn chinh Tây Di đối với các thần điện và Tây Di mà nói thì là tai họa ngập đầu, nhưng trong mắt rất nhiều người Cửu Châu, chẳng qua chỉ là một lần nhạc đệm được xây dựng lại sau cuộc chiến. Sau khi chiến thắng được Tiên vương, lòng tự tin của người cửu châu hoàn toàn dâng cao, căn bản không để Tây Di nhân vào trong mắt.

Nhưng lần viễn chinh này mang ý nghĩa phi thường sâu xa, một là chém bỏ nỗi lo sau cùng, từ nay về sau trong vạn giới không còn bất cứ kẻ nào có thể uy hiếp đến sự an toàn của Cửu Châu. Thứ hai là, làm chiến lợi phẩm., Kỳ thật Tây Di thân thể vô cùng béo tốt. Cho dù ngại mặt mũi Hoàng Kim Vương, không có biện pháp trực tiếp thu nạp cái thân thể này, nhưng sau khi Tây Di thân thể bị chúng thần điện cướp đoạt, Hoàng Kim Vương đối với mảnh đất không còn nguyên vẹn này cũng thường xuyên cảm thấy chán nản, thêm nữa một vị địa linh cửu châu không ngừng hướng tới mỗi nhữ, xem bộ dáng bỏ nhà ở Cửu Châu cũng là chuyện dễ dàng.

Có thân thể Tây Di, đại kế tiếp của Cửu Châu lại nhiều thêm mấy phần khả năng thành công.

Vạn Pháp Tiên môn, trên đám mây.

Vị trí từng thuộc về Thiên Luân Chân Quân, hôm nay có thêm một thân ảnh trẻ tuổi, chỉ là so sánh với Thiên Luân vân đạm phong khinh thời khắc này, tính tình người thừa kế này lại có vẻ cuồng bạo không thôi, gào thét không ngừng với một lá bùa có thể thông tin.

“Lại có nhiệm vụ tính toán mới? Nửa tháng trước chúng ta tích lũy nhiệm vụ còn chưa làm xong, cái mới lại tới? Đây là nhóm thứ mấy, mười ba nhóm! Các người là muốn tám tới số người chết? Thuộc tử tri thức mạng không phải là mạng nữa sao?”

Chuyên cho ta vương lục, bảo hấn không được tiến thước!
Người của Vạn Pháp tiên môn chúng ta nghiên cứu học thuật,
không phải thọt người hấn tính toán đồ! Muốn tính toán quỹ
tích tốt nhất đi qua bức tường vạn giới, để hấn tự mình tính
toán!”

Rống xong một đồng này, Trảm Tử Dạ thở hắt hên một hơi,
sau đó thần sắc dần dần trở nên lạnh nhạt, hai mắt trước đó
hiện lên vô số con số cùng ký hiệu, trong miệng cũng lẩm
bẩm. Mà toàn bộ tầng mây cũng bắt đầu lập loè loi quang, lẩy
tốc độ nhanh nhất đáp lại hấn sử dụng.

Chu Mộc Mộc đứng một bên xem hết thấy không khỏi bật
cười thành tiếng: “Phụt, loại người ngoài miệng nói không
cần, thân thể lại rất thành thật, vừa oán trách Vương Lục đem
ngươi làm trâu làm ngựa, vừa nhìn thấy hấn đưa ra nhiệm vụ
tính toán lại không tự kìm hãm được.”

Trảm Tử Dạ hừ một tiếng: “Đây là tinh thần học thuật, ngươi
thì biết gì?” Nói thì nói vậy nhưng giọng điệu không khỏi
mềm nhũn, nếu để Vạn Pháp Nhân hiện tại nhìn thấy, chắc
chắn hấn sẽ cảm thán vị Vạn Pháp Chấp Tiên tâm của vị
Chương môn tân nhiệm này nhất định đã tu tới trên người chó.

Chu Mộc tức thì buồn cười: “Ha ha, được được được, ngươi
học thuật giỏi lắm, vậy ta cho ngươi ra một đề, ngươi tính toán
xem?”

Đối với hành vi khiêu khích lĩnh vực của mình, Trảm Tử Dạ
cực kỳ tự tin: “Nói ta nghe một chút.”

“Ngươi xem hôn kỳ của chúng ta định ở ngày nào thì tốt
hơn?”

“Phụt!”

Một bên khác, ở chính giữa Cửu Châu, Quỳnh Hoa chậm rãi đi
xuống tế đàn, trên trán vẫn treo mấy giọt mồ hôi.

Dù lấy tu vi thực lực của nàng hôm nay, nghi thức hiến tế vừa
rời vẫn là vạn phần cố sức —— bởi vì đó vốn nên là cường giả
Chân Quân cấp một của Hà Đồ để hoàn thành. Nàng tuy kế
thừa chức vị Chương môn, nhưng chỉ tính năng lực chiến đấu

thuần túy cũng không thua kém Hà Đồ quá nhiều, nhưng bản chất của nàng kém xa Chân Quân chân chính.

Đối với việc này, tự nhiên có rất nhiều đồng môn khó hiểu, bây giờ Giang Lưu đã tấn chức trưởng lão liền hỏi: “Chương môn sư tử, hiện tại Tiên môn bách phế hưng, không cần lãng phí quá nhiều thời gian tinh lực để cúng tế trên Cửu Châu chứ?”

Quỳnh Hoa lạnh nhạt nhìn hắn một cái: “Người cho rằng không cần thiết sao?”

Giang Lưu bị nàng trừng mắt nhìn, lập tức cảm thấy chột dạ: “Chỉ là cảm thấy...”

“Chỉ là người cảm thấy Thịnh Kinh Tiên Môn không nên hạ thấp người nào đó như vậy? Giang Lưu a, đến bây giờ người vẫn chưa thấy rõ tương lai hưng thịnh gửi gắm ở nơi nào sao?”

Giang Lưu không ngừng đổ mồ hôi lạnh, nhưng giờ phút này đành đánh bạo nói: “Thế nhưng Thịnh Kinh Tiên Môn luôn luôn thà chết, cho dù là...”

“Cho dù hợp tác cùng Vương Lục có thể tạo phúc cho muôn dân, cũng phải cố gắng chống đỡ sự kháng cự của mặt mũi Thịnh Kinh đến cùng là như thế nào? Bây giờ Vương Lục cần Thịnh Kinh, Thịnh Kinh càng cần thêm Vương Lục. Ta biết những lời này không phải là ý định của người, mà là có vài người đẩy người ra, người trở về nói cho bọn họ biết, ta không hy vọng nghe được có bất kỳ âm thanh nào phát ra, hiểu chưa?”

Tiền Giang Lưu đi, Quỳnh Hoa đứng chân trên tế đàn thật lâu.

Những lời vừa rồi, tự nhiên cũng là nói cho người nào đó nghe, bất quá xem ra hắn cũng không có ý định đáp lại — những năm gần đây, hắn càng ngày càng ít nói chuyện, phần lớn thời gian chỉ là nghe.

Có lẽ đây cũng là tất nhiên, chuyển người sống thành Địa Linh. Thực tế còn là thứ khổng lồ như Cửu Châu, bị đại địa đồng hóa mất đi nhân tính là chuyện không thể tránh khỏi.

Nghĩ tới đây, Quỳnh Hoa có chút buồn rầu, quan hệ giữa nàng và Vương Lục gần đây không tính là hòa hợp, nhưng mà mất đi đối thủ như thế thật sự làm cho người ta tịch mịch.

“Vương Lục à, nếu như ngươi thật sự phải dừng lại ở bước này của Địa Linh Cửu Châu... Sau khi đến thế giới mới, ta sẽ vượt qua ngươi.”

...

Thời gian trăm năm trôi qua nhanh, đột nhiên quay về, trận kinh ngạc kia? Đại chiến động đất đã tới kỷ niệm trăm năm.

Trong trăm năm sinh rất nhiều chuyện, từng có nhân vật hô mây gọi gió, có người vẫn đứng trên sân khấu chín châu sáu, có người yên lặng quy ẩn, cũng có nửa đường cải biến chí hướng, xóa bỏ nửa đời trước...

Quỳnh Hoa đứng trên lễ đài kỷ niệm trăm năm, quan sát mây vạn tu sĩ tụ tập phía dưới, trong lòng chợt có cảm khái vô cùng vô tận. Cũng may dưới cảnh giới Chân Quân, tiên tâm trong vạt không dính một hạt bụi, khiến đáy lòng nàng có thể đè xuống rung động trong lòng, đóng vai nhân vật của Vạn Tiên minh.

Trong ánh mắt vô số người tập trung lại, Quỳnh Hoa nhẹ nhàng mở miệng, tụng niệm ra từ ngữ chủ trì đã sớm chuẩn bị xong.

Nàng nhớ lại cuộc xâm lấn Tiên Giới trăm năm trước, vô số chí sĩ nhân nhân loại ném đầu vãi máu nóng, mới cuối cùng có thể ngăn cơn sóng dữ. Trong đó hào quang vạn trượng có một số ít nhân vật anh hùng, còn có chúng sinh cứu châu Đại Lục Vân ngậm hiến dâng.

Sau khi nàng nghĩ lại đại chiến, trăm năm qua sau trận đại chiến ở Cửu Châu xây dựng lại thành quả huy hoàng, Thiên Nam Châu bị tái tạo, linh mạch các nơi hỗn loạn một lần nữa được chải chuốt, núi sông phá toái cũng được tu bổ trở về. Các tu sĩ thế hệ mới nhao nhao trưởng thành, càng vui mừng chính là trong trăm năm qua, thiên tài anh kiệt tầng tầng lớp lớp, rậm rạp chưa từng có.

Sau đó, Quỳnh Hoa còn nói tiếp trăm năm nữa.

Đi tới con đường thế giới mới, đã bắt đầu mở màn.

Trăm năm trước rời khỏi Cửu Châu Đại Lục, người dẫn đầu tiêu dao, thành công ở trong vạn giới chỉ bích lưu lại tiêu chuẩn trân quý, dẫn đạo nhân ở trên đại đạo tiến lên.

Năm mươi năm trước, Trảm Tử Dạ và Chu Mộc Mộc nôn ra máu nhỏ đã hoàn thành bước đầu khảo nghiệm vách tường vạn giới.

Mười năm trước, tiên nhân Linh Kiếm phái phong ngâm dẫn dắt rất nhiều tiên nhân, dùng cái giá ngàn năm ngũ say để mở ra một khe hở trên Vạn Giới Chi Bích, dịch ra ánh rạng đông thế giới mới, gọi là Nhất Tuyền Thiên.

Năm năm trước, Vô Tướng Tiên Tôn một mình xâm nhập Nhất Tuyền Thiên, mở rộng khe hở này ra mười lần, gần như tạo thành một con đường bằng phẳng. Chẳng qua sau khi hoàn thành hành động vĩ đại, Vô Tướng Tiên Tôn cũng bật vô âm tín.

Hôm nay, Quỳnh Hoa đứng trên lễ đài kỷ niệm trăm năm tuyên bố viễn chinh thế giới mới chính thức bắt đầu.

Dưới đài, tiếng hoan hô rung trời.

Quá khứ trăm năm, truyền thuyết liên quan tới tân thế giới sớm đã thâm nhập nhân tâm, tương truyền bên ngoài Vạn Giới chi bích có lý tưởng hơn Tiên giới, tài nguyên tài nguyên nhiều vô số, có thể thỏa mãn tất cả mộng tưởng tốt đẹp.

Tiên giới tan vỡ, nhưng tân thế giới lại trở thành tiên giới mới, trở thành nơi chí cao vô thượng trong lòng mọi người.

Trên đài, trong lòng Quỳnh Hoa buồn bã.

Không có lý tưởng về quê hương, thế giới mới, tất cả đều không biết, Vô Tướng Tiên Tôn xâm nhập sâu nhất Vạn Giới chi bích trước mắt vẫn không truyền tin tức về, mà Tiêu Dao Tiên Tôn trăm năm trước ở cuối con đường cũng không thấy mộng tưởng đẹp gì.

Huống chi, trước khi đến thế giới mới còn có vô số gian nan hiểm trở, hành trình mới cũng không phải là một số ít người du hành, mà là toàn bộ Cửu Châu Đại Lục di chuyển, nhu cầu đối với không gian cực kỳ hà khắc, cho dù là Nhất Tuyền Thiên thành thực nhất hiện tại, cũng chỉ có thể áp súc vượt qua Đại Lục châu mới có thể miễn cưỡng thông hành thông qua. Một khi vượt qua khu vực thành thực, thì cần các tu sĩ hiện tại vượt qua trắc trở.

Dựa theo tính toán của Trảm Tử Dạ, kết quả lý tưởng nhất là duy trì năm trăm năm với cường độ hiện tại, sau này tám thành có thể trực tiếp mở ra một thông đạo rộng rãi. Nhưng mà đó đương nhiên là không thể nào, Đại Lục Cửu Châu đã sớm không chịu nổi gánh nặng, trong vòng trăm năm qua anh kiệt xuất hiện tầng tầng lớp lớp cơ bản là hồi quang phản chiếu, thiên địa linh khí cũng đang không ngừng giảm bớt.

Một mảnh thế giới vốn đã suy tàn, sao có thể thực sự toả ra sinh cơ bùng bùng?

Mấy chục năm gần đây, không ai nghe thấy giọng nói của Địa Linh Vương Lục, hẳn vẫn còn đó nhưng mỗi một và suy yếu ngay cả một lời cũng không thốt lên được. Vô Tướng Tiên Tôn một thân một mình tiến vào Nhất Tuyến Thiên, cũng liên quan tới suy yếu của Vương Lục. Mà nhìn vào chính giữa đàn lễ, pho tượng linh thạch thuộc về Vương Lục này, trong lòng Quỳnh Hoa lại càng cảm khái vạn ngàn.

Trăm năm trước, nàng lấy mục tiêu Vương Lục làm kích lệ chính mình tiến lên. Hiện giờ Vương Lục dường như đã dừng bước đi tới, nhưng nàng lại cảm thấy mình và hắn cách nhau càng xa.

Nhìn đầu tiên nhân kia do Phong Ngâm Tiên Nhân mở ra, thông đạo đi qua Nhất Tuyến Thiên, trên mặt Quỳnh Hoa mang theo ý cười, nhưng trong lòng lại hơi lạnh.

Phía sau thông đạo này, rốt cuộc là tân thế giới đủ mọi màu sắc, hay là một mảnh đen kịt tĩnh mịch?

Đáng tiếc vô luận đáp án là gì, hiện tại Cửu Châu đã không còn lựa chọn nào khác.

Lịch sử có lẽ là thứ tốt nhất trong vạn giới.

Cho dù là sông dài dằng dặc như vậy? Mười vạn, trên trăm vạn năm, cho dù là hào quang chói lọi nhất vạn trượng, anh hùng xuất hiện lớp lớp năm tháng, cũng có thể ép thành mấy tờ giấy mỏng khô vàng, hậu nhân thôn thức nói.

Thế giới mới của Cửu Châu Đại Lục viễn chinh, chính là một đoạn lịch sử như vậy, nếu như viết kỹ lại chi tiết câu chuyện

trong đó, quả thực “Phùng trúc nan thu”, nhưng mà nén xuống, đại khái dùng mấy tờ giấy là có thể khái quát ra.

“Năm thứ chín Châu thứ sáu mươi năm, viễn chinh thứ hai mươi mấy năm, nói tóm lại tất cả đều thuận lợi —— nếu không phải đem ra so với kế hoạch nguyên bản thì gian nguy trong Vạn Giới Chi Thành quả thật không sai một chữ, ta thật nghi ngờ Tiêu Dao Tiên Tôn kéo thân thể tàn phá kia lại., Làm sao kiên trì tới bước này. Chúng ta đã tìm được cọc tiêu cuối cùng mà Tiêu Dao Tiên Tôn lưu lại cùng di thể của vợ hắn, trước khi chết chỉ sợ bọn họ đã trải qua một thời gian dằn vặt, thi thể tàn tạ không chịu nổi, nhưng lại ôm nhau trong giấc ngủ say., Mơ hồ còn có thể thấy nụ cười. Chỉ đáng tiếc, những hậu nhân như chúng ta lại không cười nổi. Dựa theo kế hoạch ban đầu, chúng ta hẳn là trong vòng mười năm đi tới bước này, nhưng thời gian hao phí lại nhiều gấp đôi. Ta không muốn phê bình bất luận kẻ nào., Bởi vì cố gắng của mọi người đều thấy được, nhưng có lúc lại khiến người ta không thể không nghi ngờ, tất cả hy vọng của các tiên bối đều ký thác lên người chúng ta, có phải sai rồi không? Nếu là các anh hùng thời đại lớn vẫn còn đó, có lẽ viễn chinh sẽ không đến nỗi gian nan như thế. Hôm nay, ta lại té bái Thần bảo vệ chín châu một lần nữa, tựa hồ nghe được giọng nói của người này, nhưng các đồng bọn đều chế nhạo ảo giác của ta.”

“Chín Châu mùa đông năm xẻ ba, mùa đông Cửu Châu thì ra mùa đông có thể rét lạnh như vậy, ta cùng Quỳnh Hoa Chân Quân dạo chơi cửu châu, chỉ thấy đại địa mệnh mông như che phủ, khắp nơi đều rơi vào trong tuyết đọng. Cảnh tượng ngàn trang này tuy rằng hoa lệ., Nhưng khiến trong lòng người ta cũng rét lạnh. Mùa đông giá rét như vậy, mấy ngàn năm qua chưa từng có, đặc biệt là sau khi trải qua việc quản lý địa mạch cửu châu thì càng không có khí hậu cực đoan. Người tu tiên có thể nóng lạnh bất xâm, đối với Nghiêm Đông này có cảm xúc không sâu, nhưng thế gian lại bị tổn thất nặng nề. Quỳnh Hoa sư tỷ phân ra một bộ phận nhân lực cứu nạn., Đáng tiếc là như muối bỏ biển. Hiện tại mở ra thông đạo mới là quan trọng nhất, cũng không có biện pháp khắc nghiệt năng càng nhiều, nhưng cảnh tượng tàn khốc ở Phàm gian thật giống như địa ngục làm cho người ta gặp ác mộng không ngừng, sư tỷ nói tiên tâm tu vi của mình không đủ, ta nghĩ đại khái là vậy.”

“Năm chín Châu vào năm thứ sáu mươi năm, năm Đại hạn, ngày đông năm thứ bảy cùng với nước lũ năm năm trước, chúng ta không ngờ lại nghênh đón một lần đại hạn toàn cảnh. sản lượng lương thực tại Cửu Châu đột nhiên giảm xuống bảy thành người chết đói ở khắp Phạm gian, ngay cả môn phái tu tiên cũng không tránh khỏi bị ảnh hưởng., Một ít tu sĩ tăng chót vẩy mà cũng bắt đầu đói bụng. Quỳnh Hoa sư tử nói, đây là thọ nguyên gần đến của cửu Châu Đại Lục, đã không thể cung cấp đủ dinh dưỡng, nếu như không thể mau chóng đến thế giới mới, đạt được sinh mệnh mới rót vào, tai nạn như vậy sẽ càng ngày càng tăng.”

“Chín Châu năm xuân tháng nào, tại hàng châu phía đông Cẩm phái bị thiên kiếp hình lôi tiêu diệt, toàn bộ phái trên dưới không có một ai may mắn còn sống sót. Pháp tắc của Cửu Châu càng ngày càng loạn, ngay cả thiên kiếp cũng trở nên tùy hứng. Đại lục cửu châu này rõ ràng là gần tuổi thọ, nhưng ngược lại bắt đầu tiêu xài không nhiều lực lượng, thật sự là lãng phí. Người bên cạnh ta nói như vậy, ngược lại người chết của Bàn Cẩm phái lại ít có người để ý tới.”

“Chín Châu năm tháng sáu trăm năm, Quỳnh Hoa sư tử làm báo cáo viễn chinh năm mươi năm, nàng thật biết nói, ở dưới loại hình thức này cũng có thể cổ vũ nhân tâm, khiến người ta ý chí chiến đấu sục sôi. Năm mươi năm qua chúng ta đạt được thành tựu huy hoàng., Tương lai tốt đẹp đang ở trước mắt, nếu như không phải vì bản thảo của nàng cũng có thảo, có lẽ ta cũng sẽ tin là thật. Mọi người đều nói, năm mươi năm trước Quỳnh Hoa sư tử đem tính toán trăm tử dạ giấu diếm kết quả là một cách sáng suốt, dựa theo kế hoạch ban đầu., Trong bốn mươi năm Đại Lục nhất định phải đột phá Vạn Giới chi bích, nếu không sẽ xuất hiện hậu quả không thể đoán trước được. Mà trong mười năm gần đây, Trảm Tử Dạ sư huynh đã không còn tiến hành bất cứ ngày nào nữa. Có lẽ, nhưng Quỳnh Hoa sư tử không cho hẳn nói.”

“Lịch Cửu Châu mùa đông năm 54, Quỳnh Hoa sư tử nói, mọi người chúng ta sắp chuẩn bị ngủ đông —— bức tường cuối cùng của Vạn Giới Chi Bích rốt cục bị phá vỡ, nhưng mà cách thế giới mới này còn có một đoạn đường thông thuận dài dằng dặc, con đường này vượt quá bất luận kẻ nào dự kiến., Trong phương án ban đầu căn bản không có cái này. Cửu Châu Đại

Lục ít nhất phải năm mươi năm mới có thể vượt qua, nhưng dựa theo độ suy yếu hiện tại thì tối đa mười năm, Đại Lục Lục Châu sẽ sụp đổ, biến thành từng khối đất đá đã mất đi sinh mệnh. Mà những người như chúng ta đã mất đi giám thuyền này đều biết., Cũng sẽ ở trong vách tường vạn giới vĩnh viễn lạc đường. Tiến vào ngũ đông là lựa chọn tốt nhất, chúng ta dọc theo quán tính ngũ say năm mươi năm, mãi đến khi ở trong thế giới mới thức tỉnh. Quỳnh Hoa sư tỷ nói nàng sẽ đảm nhiệm chức vụ tặc phi, rất nhiều người đều khuyên nàng, nhưng đương nhiên khuyên không được., Sau khi Hà Đồ sư bá về cõi tiên, cũng chỉ có một người ở Cửu Châu Đại Lục mới có thể khuyên động được sư tỷ. Cho nên trước pho tượng hắc cầu nguyện thật lâu... Hình như ta nghe thấy hắc nói sẽ giúp ta, nhưng khi tỉnh lại, lại phát hiện mình bị tuyết đọng vùi lấp, chính là các sư huynh đào ta lên. Đại khái những lời kia cũng chỉ là ảo giác mà thôi.”

“Chín Châu sáu trăm năm đông, ta là nhóm tu sĩ cuối cùng tiến vào ngũ đông, cùng ta có một đạo đạo hữu Linh kiếm phái. Nói đến đây là lần đầu tiên ta gặp đám người Linh kiếm phái ở khoảng cách gần như thế này, cảm giác như tiến vào quốc nữ nhi. Lưu Ly Tiên, Chu Thi Dao., Bạch Thi, khuyển tẩu, Nhạc Hình Dao... Như hôm nay người chủ trì kiếm đường cơ hồ thuần một sắc nữ. Lúc ngũ ta cùng các sư muội tán gẫu, mọi người đều đoán đây nhất định là sự ác ý của hàng đệ tử tiền nhiệm của linh kiếm phái. Bất quá, nhìn thấy nụ cười trên mặt người linh kiếm phái., Bọn ta không khỏi có thêm vài phần tin tưởng vào tương lai. Dù sao, nếu như thần thủ cửu châu thật sự còn tồn tại, ít nhất hắc sẽ phù hộ đồng môn của mình bình an chứ? Ừm, bản nhật ký này hắc là dừng ở đây, không biết lần mở ra tiếp theo sẽ là ai, thậm chí không biết sẽ là ai, ta chỉ hy vọng...”

Bút pháp đột nhiên dừng lại.

Không biết bao nhiêu năm sau.

Hợp sách thật mỏng, người trẻ tuổi hưng phấn đến tình cảm khó kìm nén, tại chỗ lộn liên mấy chục cái ngã, cũng không hiểu ý nghĩa quái dị gì.

thám hiểm núi với đồng bạn, vô ý lạc, trong mê vụ không hiểu sao đi tới một sơn động, không hiểu được gặp một lão nhân khoác áo choàng, giầu ngũ quan, kỳ thật hẳn cũng không đoán ra tuổi tác của đối phương, chỉ cảm thấy khí tức thật lâu, nhất định là tiên bối cao nhân. Sau đó tùy ý bắt chuyện vài câu, liền được một quyển sách mỏng, không ngờ trong sách lại có bảo vật vô giá!

Qua không biết bao lâu, hẳn mới tỉnh táo lại, có chút hồ thẹn gãi gãi đầu, sau đó nói với vị tiên bối cao nhân trước người: “Cảm ơn ngài cho ta mượn xem quyển sách này, ý nghĩa của nó đối với khảo chứng lịch sử quá lớn., Đủ để bổ sung hiện tại nghiên cứu rất nhiều chỗ trống! Ta đã nói, viễn chinh kỳ tích nhất định là có! Thế giới này tuyệt đối không phải trống rỗng xuất hiện, nhưng hiện tại tất cả mọi người đều không tin, không nói lý luận bùng nổ lớn gì cả, quả thực là hoang đường! Cho dù vụ nổ lớn có thể nổ tung ra thế giới rục rờ này, nhưng đi chỉ Tiên Đạo ở các nơi thì như thế nào? Công pháp Lôi Đình chiến công chẳng lẽ nổ tung thành hư vô hay sao?”

Im lặng xong, người trẻ tuổi có chút không nỡ nhìn quyển sách trong tay: “Lão tiên bối, không biết...”

“Được, quyển sách này tặng cho ngươi. Nếu ngươi cảm thấy hứng thú với lịch sử, ta còn có chút thứ khác, có lẽ giúp được cho ngươi.”

Nói xong, tiên bối lấy từ trong áo choàng ra mấy quyển điển tịch vàng khô, người trẻ tuổi trong thoáng chốc mở to hai mắt, những cuốn sách này tuy rằng lịch sử lâu đời, không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng, nhưng một chút khí tức Tiên Linh còn sót lại phía trên lại tinh thuần khó có thể tin, tuyệt không phải bất luận kẻ nào cũng có thể giả tạo ra.

“Cái này, những thứ này là...”

Tiên bối nói: “Mấy lão gia hỏa lưu lại lời nói bậy bạ mà thôi, cố sự phía trên quá mức xa xôi, chưa hẳn hữu dụng với ngươi, nhưng làm tiểu thuyết xem ra cũng không tệ lắm.”

Người trẻ tuổi tiếp nhận sách, chỉ hai mắt đã không thể hoàn hồn lại.

Không biết qua bao lâu, người trẻ tuổi bị hàm bụng kích thích, như từ trong miệng lớn tỉnh dậy.

“A a, thật ngại quá lão tiên bối, văn bối không cần thận nhìn mê mẩn... Nhưng mà, ngài tìm được những cuốn sách này ở đâu vậy?”

“Ngay trong sơn động này, đi tiếp vài dặm nữa là được.”

Người trẻ tuổi lập tức lấp bắp kinh hãi, vội vàng chạy vào trong, chỉ có điều phía trước là một màu đen kịt, sâu thẳm không thấy đáy, khiến lòng người ta phát lạnh. Người trẻ tuổi thử xâm nhập hai bước, đã bị một luồng lực lượng vô hình đẩy trở về.

Tiên bối mỉm cười - cho dù ngũ quan của hắn đều giấu trong áo choàng, nhưng người trẻ tuổi chính là biết hắn đang cười.

“Cho nên mới nói ngươi và ta có duyên với nhau, nhiều năm rồi ta chưa thấy người lạ - Mấy năm nay ngủ say, rất nhiều bạn cũ cũng không kịp nói với ngươi. Bây giờ tinh thần hắn đã đủ dưỡng thương rồi, thấy lão bà để sách lại bên gối rồi., Nói cái gì mà nhân lúc ta ngủ đã hái đủ lương thực, phải dẫn các muội tử ra ngoài tiếp tục tâm hoan tác nhạc... Ta đang định đi tìm nàng gây sự, thì người đầu tiên gặp là ngươi. Theo lý thuyết, ngoại nhân không thể tiến vào nơi này, nhưng cơ duyên xảo hợp, thật sự là không ai nói rõ được.”

Người trẻ tuổi nuốt nước miếng một cái, mơ hồ cảm thấy mình sắp sửa trải qua một hồi kỳ ngộ lớn nhất trong đời người.

Tiên bối đứng dậy, phát phát tay, lập tức bên dưới sơn động đen kịt tản ra hết, lộ ra ánh sáng, một cỗ khí tức Tiên linh nồng đậm chậm rãi lộ ra, làm cho tinh thần người trẻ tuổi chấn động, mặc dù hắn là học giả lịch sử, cũng không tinh thông tu hành, cũng biết trong sơn động chỉ sợ cất giấu vô số thần binh lợi khí.

“Đồ vật nơi này để lại cho ngươi đi —— dù sao cũng đáng giá? Bị lão bà ta bắt hết, ai, ngủ say hồi lâu, chuyện đầu tiên rồi giường làm lại là đòi nợ cùng người khác, cuộc sống này cũng buồn khổ. Người trẻ tuổi, chúng ta có duyên sẽ gặp lại sau.”

Thanh niên đã sớm nghe không rõ đối phương sau đó đang nói cái gì, si ngốc đứng ở cửa động nhìn vào phía trong, hai mắt bị châu quang bảo khí lấp lánh hoa cả lên.

Vùng đại lục này, văn minh tiên đạo mới sinh không lâu, rất nhiều thứ đều còn xa mới thành thực, mà bảo tàng trong động mặc dù ở tiền bối nói chỉ là thứ lấy được, nhưng đã vượt xa tưởng tượng của hắn, có được những thứ này, hắn quả thực là một bước đăng tiên!

“Lão, lão tiên bối, nơi này rốt cuộc là nơi nào?”

Người nọ đang định đứng dậy rời đi, nghe đến vấn đề này liền ngừng chân đáp: “Hiện tại là địa phương nào, ta cũng không rõ ràng lắm, thế nhưng trước đây... nơi này có ngọn Linh Kiếm Sơn.” Bản chương kết thúc:

...